Giới thiệu

**** Giữa cõi Hồng Hoang bao la, nơi quy luật "cá lớn nuốt cá bé" ngự trị tuyệt đối, một linh hồn hiện đại mang tên Diệp Thiên đã tình cờ lạc bước về thời kỳ hỗn độn sơ khai.

Câu chuyện bắt đầu không phải bằng một hào quang rực rỡ, mà là một sự cố trớ trêu: Diệp Thiên tử vong do điện giật khi đang giúp cô hàng xóm sửa bóng đèn, để rồi tỉnh dậy thấy mình đã hóa thân thành một cây liễu nhỏ giữa hư vô xám xịt.

Không có tay chân, không có tiếng động, chỉ có sự cô tịch vĩnh hằng của thuở trời đất chưa hình thành.

Tưởng chừng sẽ phải trải qua hàng triệu năm buồn tẻ, Diệp Thiên bất ngờ kích hoạt được "Hệ thống lười biếng" (Lại Nhân Hệ Thống).

Một hệ thống kỳ lạ không ép buộc ký chủ phải tu luyện gian khổ, mà lại ban thưởng dựa trên sự "lười".

Càng nằm yên, càng ngủ say, công đức và tu vi lại càng tăng tiến.

Chính tại đây, Diệp Thiên – trong hình hài Không Tâm Dương Liễu – đã gặp gỡ Bàn Cổ đại thần.

Thay vì trở thành đối thủ, Diệp Thiên lại trở thành người bạn đồng hành, nghe Bàn Cổ thuyết pháp suốt mười vạn năm, chứng kiến giây phút vĩ đại khi vị đại thần này khai thiên lập địa và hóa thân vào vạn vật.

Sau khi Bàn Cổ ngã xuống, Diệp Thiên chính thức lấy đạo hiệu là Dương Mi.

Nhờ sự chỉ dẫn của hệ thống và lượng công đức khổng lồ tích lũy được từ việc "lười", Dương Mi bắt đầu hành trình trở thành một thực

thể nằm ngoài vòng kiểm soát của Thiên Đạo.

Trong khi các thế lực khác như Hồng Quân và La Hầu đang ráo riết tranh giành khí vận để thành Thánh, Dương Mi lại chọn cho mình một lối đi riêng: tiêu dao tự tại, không chịu sự gò bó của quy tắc thế gian.

Bối cảnh câu chuyện được mở rộng với những cuộc tranh hùng đẫm máu của thời kỳ Long Hán Đại Kiếp.

Ba chủng tộc mạnh nhất bấy giờ là Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đang tàn sát lẫn nhau, biến Hồng Hoang thành một chiến trường rực lửa lệ khí.

Giữa khung cảnh loạn lạc đó, Dương Mi xuất hiện như một "biến số" đầy uy lực.

Anh không chỉ sở hữu những bảo vật tối cao như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên, mà còn nắm giữ Không Gian Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc – hai loại sức mạnh thần bí có thể đảo lộn cả càn khôn.

Dương Mi không phải là một vị thánh nhân hiền lành theo kiểu truyền thống.

Anh được mệnh danh là "Hung nhân" bởi tính cách quyết đoán, sòng phẳng và có phần bá đạo.

Anh sẵn sàng thu phục Công chúa Long tộc làm vật cưỡi, một chưởng trấn áp Tổ Long dưới đáy biển sâu, và thậm chí là cứu lấy Nguyên Phượng giữa giây phút nàng chuẩn bị tự bạo để kết thúc một kiếp phù du.

Hành động của anh không dựa trên mệnh lệnh của trời đất, mà dựa trên ý muốn cá nhân và sự bù đắp cho những nhân quả đã kết từ thuở sơ khai.

Đỉnh điểm của sự kịch tính nằm ở cuộc đối đầu giữa Dương Mi và Thiên Đạo.

Khi Thiên Đạo muốn biến anh thành một con cờ, một "Thánh nhân" làm bù nhìn để cai quản thế giới, Dương Mi đã thẳng thừng từ chối.

Với nhục thân đạt cấp bậc Hỗn Độn Thể, anh đã dùng nắm đấm của mình để thách thức uy nghiêm của trời cao, chà đạp lên những sắp đặt vốn đã trở thành định mệnh.

Anh chiến đấu không chỉ để bảo vệ những người phụ nữ bên cạnh mình như Nữ Oa, Thường Hi, Hi Hòa, mà còn để chứng minh rằng: Một kẻ "lười" khi đã thực sự ra tay, ngay cả ông trời cũng phải nhún nhường.

Xuyên suốt câu chuyện là những màn đấu trí, đấu dũng gay cấn, những cuộc phiêu lưu thu thập mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp để hoàn thiện con đường chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dương Mi không chỉ xây dựng Thiên Luân Cung – một chốn hậu cung rực rỡ với các mỹ nhân hàng đầu Hồng Hoang, mà còn từng bước thay đổi quỹ đạo vốn có của lịch sử, biến mình thành vị thần tối cao nhất, kẻ ngắm nhìn thế gian từ trên đỉnh vinh quang tuyệt đối mà không một ai có thể chạm tới.

Hành trình của một thanh niên hiện đại trở thành đại tiên Dương Mi không chỉ là quá trình thăng tiến sức mạnh, mà còn là bản anh hùng ca về khát vọng tự do, về sự phản kháng lại những xiềng xích của số phận trong một thế giới thần thoại đầy rẫy mưu mô và quyền lực.
****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 2082

Chương 2083

Chương 2084

Chương 2085

Chương 2086

Chương 2087

Chương 2088

Chương 2089

Chương 2090

Chương 2091

Chương 2092

Chương 2093

Chương 2094

Chương 2095

Chương 2096

Chương 2097

Chương 2098

Chương 2099

Chương 2100

Chương 2101

Chương 2102

Chương 2103

Chương 2104

Chương 2105

Chương 2106

Chương 2107

Chương 2108

Chương 2109

Chương 2110

Chương 2111

Chương 2112

Chương 2113

Chương 2114

Chương 2115

Chương 2116

Chương 2117

Chương 2118

Chương 2119

Chương 2120

Chương 2121

Chương 2122

Chương 2123

Chương 2124

Chương 2125

Chương 2126

Chương 2127

Chương 2128

Chương 2129

Chương 2130

Chương 2131

Chương 2132

Chương 2133

Chương 2134

Chương 2135

Chương 2136

Chương 2137

Chương 2138

Chương 2139

Chương 2140

Chương 2141

Chương 2142

Chương 2143

Chương 2144

Chương 2145

Chương 2146

Chương 2147

Chương 2148

Chương 2149

Chương 2150

Chương 2151

Chương 2152

Chương 2153

Chương 2154

Chương 2155

Chương 2156

Chương 2157

Chương 2158

Chương 2159

Chương 2160

Chương 2161

Chương 2162

Chương 2163

Chương 2164

Chương 2165

Chương 2166

Chương 2167

Chương 2168

Chương 2169

Chương 2170

Chương 2171

Chương 2172

Chương 2173

Chương 2174

Chương 2175

Chương 2176

Chương 2177

Chương 2178

Chương 2179

Chương 2180

Chương 2181

Chương 2182

Chương 2183

Chương 2184

Chương 2185

Chương 2186

Chương 2187

Chương 2188

Chương 2189

Chương 2190

Chương 2191

Chương 2192

Chương 2193

Chương 2194

Chương 2195

Chương 2196

Chương 2197

Chương 2198

Chương 2199

Chương 2200

Chương 2201

Chương 2202

Chương 2203

Chương 2204

Chương 2205

Chương 2206

Chương 2207

Chương 2208

Chương 2209

Chương 2210

Chương 2211

Chương 2212

Chương 2213

Chương 2214

Chương 2215

Chương 2216

Chương 2217

Chương 2218

Chương 2219

Chương 2220

Chương 2221

Chương 2222

Chương 2223

Chương 2224

Chương 2225

Chương 2226

Chương 2227

Chương 2228

Chương 2229

Chương 2230

Chương 2231

Chương 2232

Chương 2233

Chương 2234

Chương 2235

Chương 2236

Chương 2237

Chương 2238

Chương 2239

Chương 2240

Chương 2241

Chương 2242

Chương 2243

Chương 2244

Chương 2245

Chương 2246

Chương 2247

Chương 2248

Chương 2249

Chương 2250

Chương 2251

Chương 2252

Chương 2253

Chương 2254

Chương 2255

Chương 2256

Chương 2257

Chương 2258

Chương 2259

Chương 2260

Chương 2261

Chương 2262

Chương 2263

Chương 2264

Chương 2265

Chương 2266

Chương 2267

Chương 2268

Chương 2269

Chương 2270

Chương 2271

Chương 2272

Chương 2273

Chương 2274

Chương 2275

Chương 2276

Chương 2277

Chương 2278

Chương 2279

Chương 2280

Chương 2281

Chương 2282

Chương 2283

Chương 2284

Chương 2285

Chương 2286

Chương 2287

Chương 2288

Chương 2289

Chương 2290

Chương 2291

Chương 2292

Chương 2293

Chương 2294

Chương 2295

Chương 2296

Chương 2297

Chương 2298

Chương 2299

Chương 2300

Chương 2301

Chương 2302

Chương 2303

Chương 2304

Chương 2305

Chương 2306

Chương 2307

Chương 1

Ta tên là Diệp Thiên, hiện tại đang rất hoảng...

Bởi vì, ta thế mà biến thành một cái cây, một cái cây có thể cứng cũng có thể mềm.

Biến thành cây thì thôi đi, quan trọng là Diệp Thiên căn bản không biết lúc này mình đang ở nơi nào.

Trong tầm mắt chỉ thấy một mảnh xám xịt, không thấy trời, không thấy đất, ngay cả một chút âm thanh cũng không có, tĩnh mịch đến mức vô cùng đáng sợ.

Bóng tối, cô tịch, băng lãnh, không biết năm tháng, vạn vật là một mảnh hỗn độn...

Chẳng lẽ đây là địa phủ?

Nhưng Hắc Bạch Vô Thường đâu?

Ngưu Đầu Mã Diện đâu?

Những linh hồn khác đâu?!

Địa phủ thì cũng nên có linh hồn hình người chứ.

Vung vẩy mấy cành cây mềm mại, hai tay biến thành cành cây, thân thể biến thành cành cây, đôi chân cũng biến thành cành cây...

Ngay cả chỗ đó cũng biến thành một cành cây vô cùng cứng cáp!...

Diệp Thiên cười khổ một trận, vốn dĩ hắn là một sinh viên vừa tốt nghiệp từ một trường đại học hạng ba, vừa từ trường học bước chân vào xã hội.

Giống như mọi sinh viên khác, vừa tốt nghiệp liền ôm ấp những ảo tưởng vô hạn về tương lai.

Nhưng mơ ước thì đẹp đẽ, hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Từng lần từng lần bị vùi dập không thương tiếc khiến tâm hồn nhỏ bé của hắn trở nên tan nát.

Diệp Thiên cam chịu số phận tìm một công việc có thu nhập hoàn toàn không tương xứng với công sức bỏ ra, sống trong một căn phòng chưa đầy hai mươi mét vuông.

Thượng đế đóng cánh cửa này lại, đồng thời sẽ mở ra một cánh cửa sổ khác.

Chỉ là cánh cửa sổ mà thượng đế mở ra cho Diệp Thiên lại có một lớp song sắt phòng trộm bằng hợp kim titan...

Bên cạnh Diệp Thiên tình cờ có một mỹ nữ sinh sống.

Tuy rằng số câu Diệp Thiên nói với nàng trong mấy năm qua chưa tới mười câu, nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn thầm sung sướng, biết đâu một ngày nào đó lại xảy ra chuyện gì đó không thể mô tả thì sao?

Nhưng vào ngày hôm qua, nguyện vọng chôn giấu tận đáy lòng bấy lâu của Diệp Thiên đã kỳ tích thực hiện được.

Mỹ nữ hàng xóm mời Diệp Thiên sang sửa giúp bóng đèn.

Diệp Thiên trầm tư hồi lâu... sau đó quả đoạn đồng ý yêu cầu có phần "vô lý" này!

Chỉ là khi Diệp Thiên đang ôm một bụng ảo tưởng đi sửa bóng đèn, mỹ nữ kia lại nói một câu như thế này... "Thật tốt quá, nếu không lại phải làm phiền bạn trai em rồi, lúc đó bị giật điện thì không hay chút nào." Tim Diệp Thiên thắt lại, tay run lên, một luồng điện cực mạnh trong nháy mắt lan tỏa khắp toàn thân.

Sau đó, hắn xuất hiện ở nơi này...

Chương 2

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt thành công Hệ Thống Lười Biếng." Trong lúc Diệp Thiên đang suy nghĩ miên man, một giọng nói máy móc lạnh lùng đột nhiên vang lên trong não hắn.

Diệp Thiên sửng sốt.

Tùy sau đó là cuồng hỷ.

Hệ thống?

Đó là cái gì?

Đó chính là ngón tay vàng giúp vô số nhân vật chính cưới được bạch phú mỹ, bước lên đỉnh cao nhân sinh đấy!!!

Quả nhiên hệ thống có thể đến muộn nhưng vĩnh viễn không vắng mặt.

Trời định giao phó sứ mệnh lớn lao cho người nào, trước hết phải làm cho ý chí của họ khổ sở, làm cho gân cốt họ nhọc nhằn, làm cho thân xác họ đói khát, làm cho thân hình họ thiếu thốn...

Thân mang hệ thống, xem ra mình đúng là thiên tuyển chi tử không sai rồi, sau này nhất định có thể trở thành chúa tể của vùng trời đất này!

Có chút hưng phấn nhẹ!

Diệp Thiên trong nháy mắt trở nên tự mãn!

Diệp Thiên: "Hệ thống, có thể trực tiếp để ta trở thành chúa tể của vùng trời đất này không?" Hệ thống: "Không thể." Diệp Thiên: "Hệ thống, có thể cho ta pháp bảo công pháp vô địch nghịch thiên không?"

Hệ thống: "Không thể." Diệp Thiên: "Hệ thống, có thể cho ta một giây cấp 999, một đao 999, giết trời giết đất giết không khí không?" Hệ thống: "Không thể."...

Tức thì, trong lòng Diệp Thiên có một câu MMP không biết có nên nói ra hay không!

Cuối cùng, Diệp Thiên chọn cách thỏa hiệp, dù sao bây giờ hệ thống mới là đại ca.

Kiềm chế cơn giận trong lòng, Diệp Thiên lại hỏi: "Hệ thống, vậy ngươi có tác dụng gì?" "Ta có thể khiến ký chủ trở nên lười biếng hơn!" Hệ thống thong dong đáp lại, ngữ khí không chút nghi ngờ. "Hệ thống!

Đồ chết tiệt!!!"...

Sau khi lặp đi lặp lại hỏi han một hồi, cuối cùng Diệp Thiên xác nhận: cái hệ thống này vô dụng hoàn toàn.

Từ bỏ việc nghiên cứu hệ thống, Diệp Thiên lại quan sát xung quanh một lần nữa.

Nhìn bốn phía thương mang một mảnh, Diệp Thiên dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Cành cây của hắn tùy gió đung đưa, lắc lư, lắc lư... rồi ngủ mất... "Đinh!

Ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên: Trước tiên ngủ năm vạn năm!"...

Trong hỗn độn không tính năm tháng, chớp mắt đã qua năm vạn năm.

Trong vùng hỗn độn tĩnh lặng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, giống như tiếng sét đánh ngang tai, trong nháy mắt truyền khắp

hỗn độn.

Tức thì, hơi thở bạo loạn trong toàn bộ hỗn độn không ngừng tán loạn khắp nơi.

Diệp Thiên bị đánh thức, mạnh mẽ mở mắt ra.

Trong sát na, một bóng người to lớn cầm cự phủ chiếm trọn tầm mắt.

Nếu không biết đây là nơi nào thì kiếp trước đúng là sống uổng rồi...

Chương 3

"Bàn Cổ!

Đó rõ ràng là Bàn Cổ!!

Vậy là đây là Hồng Hoang?

Hay nói cách khác, đây là thời kỳ hỗn độn trước khi Bàn Cổ khai thiên lập địa!!!" Sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, Diệp Thiên lại không khỏi rơi vào trầm tư. "Nếu đây là Hồng Hoang, vậy thì ta rốt cuộc là ai?" "Thời kỳ Hỗn Độn chỉ có ba ngàn Ma Thần..." Là một trạch nam chính hiệu, xem tiểu thuyết đương nhiên là bài học bắt buộc, Diệp Thiên đặc biệt thích xem mấy bộ tiểu thuyết Hồng Hoang.

Cho nên có thể nói hắn hiểu rõ Hồng Hoang như lòng bàn tay! "Nhưng ba ngàn Ma Thần ai nấy chẳng phải đều là cường giả kinh qua trăm trận, một cái cây còn chưa hóa hình như ta, có thể là Hỗn Độn Ma Thần sao?"...

Trong lúc Diệp Thiên đang buồn phiền không thôi, người khổng lồ nghi là Bàn Cổ kia cũng chú ý tới bên này. "Kỳ lạ, nơi này lại có một sinh linh?" Bàn Cổ có vẻ vô cùng ngạc nhiên, trong thiên địa hỗn độn không biết đã đi bao nhiêu năm, ngoại trừ những kẻ phải trừ khử là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ra, chưa từng thấy sinh linh nào khác.

Giờ đây thấy Diệp Thiên, không khỏi khiến y có chút hiếu kỳ.

Thế là Bàn Cổ đi về phía Diệp Thiên, muốn nhìn rõ căn nguyên của hắn.

Theo bước chân Bàn Cổ dần dần tiến lại gần, trong lòng Diệp Thiên đột nhiên dấy lên một trận sóng bão.

Bởi vì, cuối cùng hắn đã xác định được mình là ai!

Cũng chính vì như vậy, hiện tại hắn phi thường muốn chạy, chạy tới một nơi mà Bàn Cổ không nhìn thấy!

Nhưng khi chưa hóa hình, hắn căn bản một bước cũng khó di chuyển.

Mang theo nỗi kinh hoàng vô tận, Diệp Thiên chỉ có thể nhìn Bàn Cổ từng bước một đi tới trước mặt mình. "Hảo một gốc Tiên Thiên Linh Căn, hảo một gốc Liễu Xanh!" Đợi Bàn Cổ tiến lại gần, nhìn rõ căn nguyên của Diệp Thiên, không nhịn được lên tiếng tán thán.

Không sai!

Căn nguyên của Diệp Thiên chính là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết.

Nói là khi thiên địa sơ khai, linh vật trong thế gian nhiều như lông bò, thuộc hàng Tiên Thiên cũng không phải là ít, nhưng mười loại tôn quý nhất chính là: Hỗn Độn Thanh Liên, Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào thụ, Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Khổ Trúc, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Tiên Hạnh, Phù Tang, Lục Liễu (Liễu Xanh), Ngũ Châm Tùng.

Trong đó Hỗn Độn Thanh Liên là trân quý nhất, đoạt thiên địa tạo hóa, là dị số, lúc này hắn là đang ở trên người Bàn Cổ, sau khi Bàn Cổ khai thiên, do chịu Thiên Đạo khiển trách mà hóa tác vô số Tiên Thiên Pháp Bảo.

Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào thụ thì mọi người đều khá quen thuộc, bị Hồng Quân ban cho Tây Vương Mẫu, sau bị một con khỉ trộm ăn.

Cũng bị con khỉ trộm ăn chính là Nhân Sâm Quả, Nhân Sâm Quả ai cũng biết là căn nguyên của Trấn Nguyên Đại Tiên.

Còn Hoàng Trung Lý thì nằm ở đảo Tiên Côn Luân, lúc này chưa

xuất hiện, trên quả này đều có hai chữ "Hoàng Trung", nên gọi là "Hoàng Trung Lý".

Khổ Trúc bị Tiếp Dẫn đạo nhân lấy đi về sau, luyện thành Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, có thể phong bế lục cảm của con người.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sinh ra ở Bất Chu Sơn, kết bảy trái hồ lô tiên thiên, đỏ cam vàng lục thanh lam tím mỗi loại một cái, bị Nữ Oa, Tam Thanh thu được, dây leo về sau càng được Nữ Oa dùng để tạo ra loài người.

Tiên Hạnh bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giành được, sau bồi dưỡng ra đời thứ hai giao cho Vân Trung Tử, sau đó Lôi Chấn Tử ăn hai trái Tiên Hạnh đời thứ hai hóa thành phong lôi nhị sí (cánh gió sét), tỏa sáng trong trận chiến Phong Thần.

Phù Tang bị Đế Tuấn và Thái Nhất giành được, dùng làm tổ cho mười đứa con trai.

Còn Ngũ Châm Tùng kia là linh căn vô chủ duy nhất mà không ai hay biết.

Cuối cùng là Lục Liễu...

Tại sao cuối cùng lại là Lục Liễu, bởi vì căn nguyên của Diệp Thiên chính là Lục Liễu!!

Chương 4

Thế nhân chỉ biết Lục Liễu là loài hóa hình sớm nhất trong mười đại linh căn, còn xưng hiệu là "Dương Mi Đại Tiên", thậm chí đắc đạo trước cả Hồng Quân, thực lực thâm bất khả trắc.

Khi giao đấu với Hồng Quân, hắn thu hết pháp bảo của Hồng Quân rồi nói: "Bản thể của ta là Dương Liễu rễng ruột, đắc đạo sớm hơn ngươi mấy trăm năm, chỉ là không thích tranh đấu nên mới vô danh." Nhưng có bao nhiêu người biết được, trong mười đại Ma Thần mạnh nhất của ba ngàn Ma Thần thời kỳ Hỗn Độn, người nắm giữ quy luật không gian là Dương Mi Đạo Nhân vốn là do một gốc Dương Liễu rễng ruột hóa thành, linh bảo hỗn độn đi kèm là một cành Dương Liễu...

Những ai thực sự hiểu rõ Hồng Hoang đều biết Bàn Cổ sinh ra là để lấy lực chứng đạo, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, thực lực Bàn Cổ đạt đến đỉnh phong hậu kỳ Hỗn Độn, chỉ kém nửa bước là có thể đạt tới kỳ Đại Đạo, sánh ngang với Đại Đạo.

Nhưng Đại Đạo kỵ hận Bàn Cổ, liền hiệu lệnh ba ngàn Ma Thần giết chết Bàn Cổ.

Ba ngàn Ma Thần trong trận kiếp nạn Đại Đạo đó đều lần lượt ngã xuống, ngay cả chín vị đỉnh cấp Hỗn Độn Ma Thần trong top mười cũng không ngoại lệ.

Dương Mi Đạo Nhân nắm giữ quy luật không gian vì có tu vi cao thâm nên cuối cùng chỉ dựa vào năng lực quy luật không gian, đánh đổi bằng việc mất đi Hỗn Độn Ma Thể để đào tẩu, cuối cùng không rõ tung tích.

Nếu Diệp Thiên không đoán sai thì Dương Mi Đạo Nhân đã bị

trọng thương trong trận đại chiến, bị đánh trở lại nguyên hình, biến lại thành gốc Dương Liễu rỗng ruột kia.

Và đó chính là Diệp Thiên bây giờ.

Cho nên lúc này đối diện với Bàn Cổ, Diệp Thiên thực sự rất hoảng...

Bàn Cổ đi tới trước mặt Diệp Thiên, đột nhiên vung Bàn Cổ Phủ trong tay lên.

Khuông đương!

Một tiếng động trầm đục vang lên, cự phủ đập mạnh xuống mặt đất, làm cả vùng đất rung chuyển dữ dội.

Trái tim nhỏ của Diệp Thiên nhảy lên tận cổ họng, nếu lưỡi rìu kia rơi xuống thân mình, tuyệt đối trong cháy mắt sẽ khiến thụ hủy nhân vong.

Khó khăn lắm mới xuyên không về Hồng Hoang, lại có một căn nguyên mạnh mẽ, Diệp Thiên không muốn kết thúc như vậy.

Nhưng lúc này dường như mọi thứ đều không thể tự mình quyết định. "Cái cảm giác mạng nhỏ bị người khác nắm giữ trong tay này thật không dễ chịu chút nào mà..." Diệp Thiên thở dài trong lòng, trong đôi mắt lại bắn ra hai luồng ánh sáng kiên định.

Nhưng Bàn Cổ chỉ cắm Bàn Cổ Phủ xuống đất, không có động tác tiếp theo, chậm rãi nói: "Dám hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?

Ngô là Bàn Cổ, chào đạo hữu." Thấy Bàn Cổ không lộ ra sát cơ, Diệp Thiên tuy không biết nguyên nhân là gì nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có điều suốt thời gian qua ngoại trừ ngủ thì chỉ có ngủ, đào đâu ra đạo hiệu.

Chẳng lẽ báo danh là Dương Mi?

Đó rõ ràng là tự sát.

Thế là Diệp Thiên dứt khoát ngậm miệng không nói, không trả lời Bàn Cổ.

Bàn Cổ thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại nhưng cũng không hề tức giận. "Không biết đạo hữu ở nơi này bao lâu rồi?" "Đạo hữu từ đâu đến?

Lại định đi về đâu?" "Đạo hữu có biết gần đây có sinh linh nào khác không?". . .

Bàn Cổ một mình ở đó tự ngôn tự ngữ rất vui vẻ, mặc dù Diệp Thiên không trả lời một câu nào.

Diệp Thiên thì đầu đầy vạch đen, cảm giác tam quan của mình sụp đổ hoàn toàn.

Chẳng lẽ Bàn Cổ đại thần lại là một kẻ lảm nhảm sao?

Thực chất Bàn Cổ đã du hành trong hỗn độn thiên địa mấy hội nguyên, lúc này có thể tìm được một đối tượng để dốc bầu tâm sự cũng là chuyện bình thường.

Chương 5

"Ta thấy thực lực đạo hữu thấp kém, còn lâu mới có thể hóa hình, đạo hữu sao chưa bắt đầu tu hành?" Diệp Thiên không đáp lời.

Nhưng sau khi Bàn Cổ dứt lời, y lại trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên, bắt đầu giảng đạo cho Diệp Thiên, dạy phương pháp tu hành...

Ngay khoảnh khắc Bàn Cổ bắt đầu giảng đạo, trong não Diệp Thiên vang lên một giọng nói máy móc lạnh lùng. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, nhận được phần thưởng: Lần sau nhận được công đức sẽ gấp bội!" Tuy nhiên, Diệp Thiên đang đắm chìm trong việc Bàn Cổ giảng đạo nên không chú ý đến âm thanh này.

Hỗn độn không tính năm tháng, chớp mắt đã qua vạn năm.

Mấy vạn năm đầu, Diệp Thiên không dám nói chuyện.

Mấy vạn năm sau, Diệp Thiên lười nói chuyện.

Cứ như vậy, Bàn Cổ một mình tự ngôn tự ngữ giảng đạo cho Diệp Thiên ròng rã mười vạn năm.

Diệp Thiên không muốn vướng quá nhiều nhân quả với Bàn Cổ, cũng không phải không có phương pháp tu luyện.

Kinh nghiệm tu luyện của Dương Mi Đạo Nhân chẳng kém Bàn Cổ bao nhiêu.

Cho nên trong thời gian Bàn Cổ giảng đạo, Diệp Thiên mơ mơ màng màng, phần lớn thời gian đều dùng để ngủ.

Nhưng điều khiến hắn sụp đổ là càng ngủ lại càng hiểu rõ những

điều Bàn Cổ giảng.

Tu vi của hắn đang trong giấc ngủ mà "tăng vù vù", thăng cấp điên cuồng.

Chẳng bao lâu sau đã đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng vì vấn đề căn nguyên, Diệp Thiên mặc dù đã đạt tới Đại La Kim Tiên sơ kỳ nhưng vẫn chưa thể hóa hình.

Một ngày nọ, Bàn Cổ như thường lệ tự mình giảng đạo cho Diệp Thiên.

Bỗng nhiên Bàn Cổ dừng lại, nhíu chặt lông mày nhìn gốc liễu xanh trước mặt.

Tự ngôn tự ngữ giảng mười vạn năm, sinh linh trước mặt này lại không đáp lại một câu nào.

Không khỏi khiến Bàn Cổ phẫn nộ!! "Hừ, đạo hữu nhận ân huệ giảng đạo của ta mà lại không nể mặt như thế, thôi được rồi..." Bàn Cổ lạnh hừ một tiếng, đột nhiên nhấc Bàn Cổ Phủ đang cắm trên đất lên.

Hành động đột ngột này khiến Diệp Thiên kinh hãi thất sắc.

Hoàn toàn không ngờ tới Bàn Cổ đại thần sẽ nổi giận.

Cơn giận của Bàn Cổ đại thần không phải là thứ mà một Đại La Kim Tiên nhỏ bé có thể chịu đựng nổi! "Xong rồi xong rồi, lần này chết chắc rồi." Nhìn Bàn Cổ giơ cao Bàn Cổ Phủ trong tay, Diệp Thiên cảm thấy vỏ cây của mình đều biến thành màu xám tro.

Hát!

Bàn Cổ quát lớn một tiếng kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, toàn bộ hỗn độn thiên địa đều bị nổ tung trong một thoáng.

Ngay sau đó trực tiếp vung Bàn Cổ Phủ trong tay ra, thanh cự phủ

vốn dĩ chất phác không chút hoa văn đột nhiên tỏa ra thanh quang lẫm liệt.

Nhưng thanh cự phủ không rơi xuống người Diệp Thiên mà theo một quỹ tích huyền diệu, vừa nhanh vừa chậm chém về phía hỗn độn. "Oanh!!!" Phương thiên địa này lập tức phát ra tiếng nổ lớn, cơn bão mạnh mẽ từ vết nứt mà Bàn Cổ Phủ chém ra cuồng bạo ập đến.

Chỗ nào đi qua, từng đạo luồng khí hỗn độn đều bị nghiền nát...

Chương 6

Hả?

Khai thiên?

Diệp Thiên sợ đến nửa sống nửa chết, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bàn Cổ vì bị kích nộ mà mới nộ khí khai thiên sao?

Lúc này trong lòng Diệp Thiên có cảm giác như vừa gặp chuyện quái đản.

Diệp Thiên chưa kịp thưởng thức công trình đầy huyền ảo này, sắc mặt đột nhiên đại biến, không nhịn được hét lớn. "Bàn Cổ đạo huynh, cẩn thận!" Đột nhiên xung quanh hiện ra hàng ngàn quái vật, mỗi con đều kỳ hình dị trạng, đầu rắn thân hổ, sau lưng có đôi cánh dang rộng, hình thái khác nhau, tất cả đều giương nanh múa vuốt lao về phía Bàn Cổ.

Hóa ra Bàn Cổ khai thiên lập địa lại kinh động đến đám Tiên Thiên Ma Thần cuối cùng trong hỗn độn.

Trong hỗn độn vốn có ba ngàn Ma Thần, một nửa đã chết dưới tay Bàn Cổ.

Những Hỗn Độn Ma Thần còn lại vì kiêng dè thực lực của Bàn Cổ nên vẫn luôn ẩn trốn.

Nhưng khi hỗn độn được khai mở, tính mạng của chúng sẽ bị đe dọa, vì vậy dưới sự sai khiến của bản năng, chúng từ khắp nơi trong hỗn độn bay tới để ngăn cản Bàn Cổ khai thiên lập địa. "Ha ha ha, khai thiên chi kiếp, lũ Hỗn Độn Ma Thần các ngươi chính là những kẻ ứng kiếp." Bàn Cổ cười lớn, đối diện với ba ngàn Ma Thần đang ùa tới mà

không hề sợ hãi.

Y vung động Bàn Cổ Phủ trong tay, mỗi lần cự phủ vung lên đều có một luồng sáng, sau mỗi luồng sáng đều có một sức mạnh khổng lồ tuôn ra.

Đám Hỗn Độn Ma Thần xung quanh cũng đều tế ra pháp bảo của mình, thi triển đủ loại thủ đoạn tấn công Bàn Cổ.

Nhưng đối mặt với sức mạnh khổng lồ từ Bàn Cổ Phủ tuôn ra, chúng căn bản không có lực chống đỡ, theo sức mạnh khổng lồ ập đến liền tiêu tán hóa thành tro bụi.

Nhìn trận chiến khoáng thế tuyệt luân trước mặt, đôi mắt Diệp Thiên nóng rực, nấp ở một bên run cầm cập.

Bất kể thực lực Bàn Cổ thế nào, đám Ma Thần kia bất kỳ con nào cũng có thể dễ dàng giết chết Diệp Thiên.

Chỉ trong chốc lát, lũ Hỗn Độn Ma Thần xông tới đã thương vong vô số.

Mỗi nhát rìu của Bàn Cổ hạ xuống đều có hàng chục Hỗn Độn Ma Thần ngã xuống.

Bành!

Một con Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ Phủ chém trúng, nhưng con Hỗn Độn Ma Thần này thực lực khá ổn, đỡ được một nhát rìu của Bàn Cổ mà không bị hóa thành tro bụi.

Nó chỉ bị Bàn Cổ Phủ đánh bay, ngã mạnh xuống đất.

Con Hỗn Độn Ma Thần này bị trọng thương sắp chết, đột nhiên thấy bên cạnh có một sinh linh đang tồn tại.

Nó lộ vẻ mừng rỡ, định trực tiếp thôn phệ sinh linh này để bù đắp thương thế.

Sinh linh này chính là Diệp Thiên!

Thật đúng là ngồi yên trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Diệp Thiên căn bản không tham gia vào trận chiến, nhưng lúc này con Hỗn Độn Ma Thần trước mặt lại muốn thôn phệ hắn.

Tuy yếu nhưng hắn cũng không hèn!

Chưa đợi con Hỗn Độn Ma Thần kia có hành động gì, Diệp Thiên đã chủ động phát động tấn công. "Cành liễu Dương Mi!!

Đi!!" Theo tiếng quát lạnh của Diệp Thiên, bản thể của hắn trong nháy mắt phóng to, cao tới trăm trượng sánh ngang với Bàn Cổ đại thần!

Chương 7

Vô số cành liễu thô tráng giống như từng con mãng xà khổng lồ lao về phía con Hỗn Độn Ma Thần kia.

Con Hỗn Độn Ma Thần kia vốn đã bị trọng thương, căn bản không ngờ tới một sinh linh chưa hóa hình lại dám chủ động tấn công mình. "Vút vút vút..." Vô số cành liễu thô tráng trong nháy mắt đã quấn chặt lấy con Hỗn Độn Ma Thần kia.

Đối mặt với toàn lực tấn công của Diệp Thiên, con Hỗn Độn Ma Thần vốn có thực lực cao hơn Diệp Thiên mấy cấp bậc giờ đây căn bản không thể cử động!

Nhìn đám Hỗn Độn Ma Thần xung quanh hóa thành tro bụi, lại nhìn tốc độ khai thiên, Bàn Cổ dường như không hài lòng với việc vết nứt lan rộng chậm chạp. "Hống..." Một tiếng gầm chấn động thiên không, một đĩa ngọc trắng (Ngọc Điệp) hiện ra trên đỉnh đầu Bàn Cổ, dưới chân lại mọc ra một đóa liên hoa màu xanh.

Hai thứ này chính là Hỗn Độn Chí Bảo cùng danh tiếng với Bàn Cổ Phủ: Tạo Hóa Ngọc Điệp và Hỗn Độn Thanh Liên!

Ba món Hỗn Độn Chí Bảo gia thân, thực lực Bàn Cổ có thể nói là khủng bố đến mức đó.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra từng đợt đạo vận, ngăn chặn toàn bộ quy luật Đại Đạo của ba ngàn Ma Thần.

Dưới chân Hỗn Độn Thanh Liên phát ra thanh quang lóa mắt, đỡ được tất cả các pháp bảo.

Những Hỗn Độn Chí Bảo này cường hãn đến mức gần như miễn nhiễm mọi cuộc tấn công!

Bàn Cổ mạnh mẽ vung Bàn Cổ Phủ, tức thì lại có hàng trăm Hỗn Độn Ma Thần cùng với pháp bảo của chúng tan thành mây khói.

Quy luật Đại Đạo thăng hoa, tất cả mọi thứ quay trở về với Đại Đạo...

Nhìn mọi thứ đã an bài, Diệp Thiên vốn định xuất hiện ngăn cản Bàn Cổ vì hiểu rõ tất cả đều là âm mưu của Đại Đạo.

Hoặc giả mười vạn năm chung sống khiến Diệp Thiên có chút không nỡ nhìn những gì xảy ra sau đó.

Nào ngờ Diệp Thiên chưa kịp mở lời, giọng nói hùng hồn vô biên của Bàn Cổ lại vang vọng khắp vùng trời đất này. "Đại Đạo!

Hôm nay nối tiếp ba ngàn Ma Thần chúng ta, sau này định sẽ không còn phụ thuộc vào Đại Đạo nữa, khai thiên, ngô nhất định phải làm!" Chỉ thấy Bàn Cổ giơ cao Bàn Cổ Phủ chém về phía hỗn độn, một tiếng nổ lớn 'oanh long' vang lên, cự phủ theo quỹ tích huyền ảo chém về phía hỗn độn một lần nữa.

Quỹ tích kia huyền diệu vô cùng, trong minh minh đang diễn hóa chí lý của Đại Đạo.

Tức thì hỗn độn bị chém tan, diễn hóa thành địa, phong, thủy, hỏa.

Chỉ thấy Vô cực sinh Thái cực, Thái cực sinh Lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh Tam tài, Tam tài sinh Tứ tượng, Tứ tượng diễn Bát quái...

Theo Địa Thủy Phong Hỏa dần dần diễn biến, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện hai luồng khí một thanh một trọc.

Thanh khí bay lên dần dần hình thành trời, trọc khí hạ xuống dần dần hình thành đất.

Diệp Thiên nhìn mọi thứ huyền ảo vô cùng kia, không khỏi mê đắm trong đó.

Oanh!

Nhưng đột nhiên, một luồng áp lực khủng khiếp ập tới Diệp Thiên.

Diệp Thiên chỉ cảm thấy toàn bộ đại não "uỳnh" một tiếng, liền hoàn toàn mất đi tri giác.

Thân thể cao trăm trượng cũng trong nháy mắt khôi phục lại nguyên dạng.

Hóa ra trời đất vừa hình thành không ổn định, Diệp Thiên vừa rồi chính là đang chống đỡ cái "trời" đang rơi xuống!

Bàn Cổ nhìn thấy vậy hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Cổ Phủ trong tay giây lát, sau đó ánh mắt kiên định ném Bàn Cổ Phủ về phía trời đất kia.

Chỉ thấy Bàn Cổ Phủ đón gió biến hóa thành ba món chí bảo là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung.

Chương 8

Bàn Cổ tay cầm Thái Cực Đồ vung lên, một luồng sức mạnh huyền ảo lập tức giáng xuống bình định luồng khí hỗn độn đang hỗn loạn không thôi, Hỗn Độn Chung vang lên những tiếng 'đang đang' định trụ Địa Phong Thủy Hỏa cũng như luồng khí hỗn độn hỗn loạn.

Bàn Cổ Phiên vung lên, kiếm khí hỗn độn bắn ra, đánh tan toàn bộ khí hỗn độn và Địa Phong Thủy Hỏa.

Chỉ thấy lúc này một trận tiếng nổ lớn oanh long long truyền ra, trời đất có xu thế khép lại.

Bàn Cổ kinh hãi bước vào trung tâm vùng trời đất kia, tay chống trời xanh, chân đạp đại địa, dùng sức mạnh cứng rắn của mình để chống đỡ trời đất.

Trời đất nhờ có sự chống đỡ của Bàn Cổ cuối cùng cũng dần dần ổn định lại, Bàn Cổ cứ như vậy đội trời đạp đất để duy trì sự bình ổn của trời đất.

Ngày qua ngày, trời đất dần bình ổn.

Mỗi ngày trời cao thêm một trượng, đất dày thêm một thốn.

Thân thể Bàn Cổ cũng theo đó mà trở nên cao lớn hơn, đồng thời khí tức tỏa ra từ quanh thân Bàn Cổ cũng ngày càng nồng hậu!

Bàn Cổ ngửa mặt lên trời hô lớn: "Ngô danh Bàn Cổ, hôm nay nguyện hiến thân hóa thành vạn vật để hoàn thiện trời đất!" Bàn Cổ vừa dứt lời, trên người y bỗng trào ra một trận kim quang.

Đồng thời nhục thân Bàn Cổ bắt đầu dần dần tan vỡ, những khối thịt lớn rơi xuống.

Tiên huyết hội tụ thành một dòng sông máu chảy xuống đại địa,

luồng sinh cơ tạo hóa tinh khiết cực hạn lan tỏa trong thế giới này.

Chỉ thấy đôi mắt, mái tóc và lông mày của Bàn Cổ hóa thành nhật nguyệt tinh thần, hơi thở và giọng nói biến thành phong lôi.

Cơ bắp biến thành đất đai, gân mạch biến thành đường sá.

Tứ chi biến thành núi cao vực thẳm...

Xương tủy của Bàn Cổ thì hóa thành Bất Chu Sơn.

Từ đó, trên trời có nhật nguyệt tinh thần, dưới đất có sông ngòi núi non, chim thú cá côn trùng, giữa trời đất từ đó có thế giới, bước vào kỷ nguyên Hồng Hoang!

Ngay khoảnh khắc Bàn Cổ ngã xuống, dòng máu hóa thành sông ngòi đã tưới lên gốc liễu xanh bên cạnh, khiến nó hoàn toàn bị thấm đẫm.

Chỉ thấy từ trong đầu Bàn Cổ lập tức bay ra ba đạo thanh khí, còn từ vị trí tim Bàn Cổ bay ra mười hai đạo tinh huyết...

Đó chính là Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu lừng danh Hồng Hoang sau này.

Sau khi Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu bay ra cũng không trực tiếp rời đi mà dừng lại ở bên cạnh.

Lúc này, trên không trung vang lên những tiếng oanh minh cực lớn, luồng khí huyền hoàng bàng bạc xua tan những đám mây đen đang tụ tập.

Công đức khai thiên!

Đây là phần thưởng của Đại Đạo dành cho Bàn Cổ vì đã khai thiên lập địa, nhưng lúc này Bàn Cổ đã thân hóa vạn vật, công đức khai thiên chỉ có thể trao cho Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

Quả nhiên, sau khi khí huyền hoàng tụ tập xong đã bay về phía

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

Chính lúc này Diệp Thiên tỉnh dậy từ cơn hôn mê, nhìn khí huyền hoàng tỏa ra ánh kim quang trên không trung, lập tức hiểu ra đó là vật gì.

Tức thì đôi mắt hắn bắn ra những luồng sáng nóng rực. "Đó chắc chắn là công đức khai thiên rồi, nếu ta có thể giành được một ít thì sau này ở Hồng Hoang sẽ có một lá bài bảo mệnh!" Bởi vì Hồng Hoang có một đại kỵ, một khi ra tay với người có đại công đức, bất kể có lý hay không đều sẽ bị thiên địa ghét bỏ.

Bị thiên địa ghét bỏ hậu quả vô cùng nghiêm trọng, không chỉ nghiệp lực tăng gấp bội, tu vi đình trệ không tiến triển, nhân quả quấn thân, thậm chí người khác giết mình không những không dính nhân quả mà còn nhận được không ít công đức.

Trừ phi có thâm thù đại hận với người có đại công đức, nếu không kẻ nào thấy việc trả giá bằng tính mạng là xứng đáng thì chỉ có kẻ ngốc mới ra tay với loại người này.

Diệp Thiên nảy ra ý định đi tranh đoạt công đức khai thiên.

Nhưng hắn bi ai phát hiện mình chưa hóa hình nên một bước cũng khó đi, làm sao mà đi tranh đoạt công đức khai thiên được!

Chương 9

Thế là Diệp Thiên chỉ có thể giương mắt nhìn luồng công đức khai thiên kia bay về phía Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

Tam Thanh mỗi người được một thành, Thập Nhị Tổ Vu cùng nhận ba thành.

Một thành tụ tập lại hình thành một bảo tháp, chính là hậu thiên đệ nhất công đức chí bảo: Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Tháp này có thể xua đuổi tà ma, vạn pháp bất xâm, trấn áp khí vận.

Khi chiến đấu đặt trên đỉnh đầu có thể lập tại bất bại chi địa.

Một thành hình thành một chiếc thước, tên là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là sát phạt chí bảo, chỉ kém Bàn Cổ Phiên, giết người không dính nhân quả, cùng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp một công một thủ, đều là hậu thiên công đức chí bảo nhưng uy lực lại không kém gì tiên thiên chí bảo.

Hai thành cuối cùng sẽ rắc xuống Hồng Hoang để ổn cố đại lục Hồng Hoang vừa mới hình thành.

Nhìn công đức khai thiên ngày càng ít đi, ánh mắt Diệp Thiên trở nên ảm đạm.

Ở Hồng Hoang mọi thứ đều lấy thực lực làm tôn, đúng là không thành thánh thì đều là kiến hôi, không có thực lực chính là đại tội, không ai thương xót, một thế giới thực sự là cá lớn nuốt cá bé.

Công đức, pháp bảo, thực lực, ba thứ này thiếu một thứ cũng không được!

Trong lúc Diệp Thiên đang than ngắn thở dài thì hai thành khí huyền hoàng cuối cùng trên không trung đột nhiên chia làm đôi.

Một thành rắc xuống đại lục Hồng Hoang, còn một thành bay về phía Diệp Thiên... "Hả!" Diệp Thiên sửng sốt, khi một mảnh kim quang hoàn toàn rắc lên đỉnh đầu mình, Diệp Thiên tức thì minh ngộ.

Hóa ra hắn không chỉ ngăn cản được một con Hỗn Độn Ma Thần mà còn vô ý giúp chống đỡ "trời", nên nhận được sự công nhận của thiên địa, được ban cho một thành công đức khai thiên!

Phải biết rằng mỗi người trong Tam Thanh cũng chỉ nhận được một thành công đức khai thiên mà thôi!

Đại Đạo chí công, Diệp Thiên đã góp sức nên tự nhiên có phần thưởng.

Chính một thành công đức khai thiên này lại mang đến cho Diệp Thiên một phần cơ duyên khác. "Đinh!

Phần thưởng Hệ Thống Lười Biếng phát xuống, lần này nhận được công đức gấp bội!!" "Oanh!!" Chưa đợi Diệp Thiên kịp hoàn hồn, số lượng công đức trên người hắn đột nhiên tăng lên gấp đôi, chiếu sáng bản thể kim quang rạng ngời như được đúc bằng vàng ròng.

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu chưa rời đi trên không trung nhìn thấy lượng công đức hùng hậu trên người Diệp Thiên phía dưới, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí đối với Diệp Thiên, họ còn cảm thấy sự kiêng dè sâu sắc.

Diệp Thiên không xử lý số công đức kia mà chỉ hướng tầm mắt lên không trung.

Vừa hay chạm mặt Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

Trong nháy mắt, Thập Nhị Tổ Vu hớt hải chạy về hướng đại lục Hồng Hoang.

Tam Thanh cũng không chần chừ, trong đó đạo nguyên thần lớn nhất cuộn lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp cùng với hai đạo nguyên thần còn lại độn tẩu.

Sau đó hai kiện khai thiên chí bảo Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên cùng với Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng biến mất không thấy tăm hơi, còn Hỗn Độn Chung thì bay thẳng vào mặt trời do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành.

Còn hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo là Tạo Hóa Ngọc Điệp và Hỗn Độn Thanh Liên đã hóa thành mảnh vỡ khi khai thiên.

Bốn hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành bốn kiện tiên thiên linh bảo, lần lượt là: Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Nhìn những chí bảo này biến mất, Diệp Thiên căn bản không có ý định ra tay tranh đoạt.

Phải biết rằng chỉ cần sở hữu một kiện, sau này tuyệt đối có thể mạnh hơn cao thủ cùng cấp, thậm chí vượt cấp chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Dù sao Diệp Thiên cũng biết rõ những chí bảo này sẽ về đâu, đợi khi có thực lực rồi thì những bảo vật này chẳng phải đều là của hắn sao.

Chương 10

Có thể nói lúc này Diệp Thiên hoàn toàn lười động thủ. "Đinh! 'Lười động thủ' kích hoạt phần thưởng hệ thống: Một ít công đức." Ngay lập tức, lại có một luồng kim quang rắc xuống đỉnh đầu Diệp Thiên.

Diệp Thiên sững sờ, thế này cũng được sao?

Vậy sau này chẳng phải tùy tùy tiện tiện cũng có thể nhận được công đức à?

Dưới ánh kim quang, có một mảnh vỡ Ngọc Điệp tỏa ra từng đợt đạo vận xuất hiện dưới chân Diệp Thiên.

Hồng Hoang mênh mông, rộng lớn vô biên, lúc này Hồng Hoang chưa có hình dáng của một thế giới, mà giống như một phần cơ thể của Bàn Cổ hơn, những ngọn đồi giống như từng khúc xương, đất đai mang lại cảm giác như da thịt.

Không còn cách nào khác, thế giới Hồng Hoang thực sự cần vô số thời gian để diễn biến.

Diệp Thiên sau khi nhận được công đức khai thiên liền không chút do dự dùng số công đức đó để nâng cao tu vi.

Đồng thời với việc thăng cấp tu vi, hắn lại chìm vào giấc ngủ say...

Thế giới Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt đã qua ức vạn năm.

Trong ức vạn năm đó, đại lục Hồng Hoang cũng đã hoàn toàn diễn biến xong xuôi, lứa sinh linh chủng tộc đầu tiên cũng không ngừng xuất hiện.

Nhưng ba ngàn Ma Thần bị Bàn Cổ chém chết thời kỳ Hỗn Độn, tuy rằng thân tiêu đạo hủy nhưng ý chí và sức mạnh tàn lưu lại theo sự khai thiên mà giáng xuống Hồng Hoang.

Chúng hóa thành những con hung thú cuồng bạo không có ý thức, chỉ biết giết chóc, những con hung thú này kế thừa di trạch của ba ngàn Ma Thần nên thực lực vô cùng khủng bố.

Nhất thời, hung thú Hồng Hoang hoành hành, đại lục Hồng Hoang lâm vào cảnh lầm than.

Từ đó, thế giới Hồng Hoang cũng bắt đầu bước vào thời đại hung thú.

Nhưng thời đại hung thú không kéo dài bao lâu liền bị các sinh linh khác vây quét.

Trong đó đại diện lớn nhất chính là trong quá trình diễn biến của đại lục Hồng Hoang, bốn đại nguyên tố tiên thiên Địa Thủy Phong Hỏa tương hỗ dung hợp, cuối cùng giống như hỗn độn nuôi dưỡng Bàn Cổ mà nuôi dưỡng ra ba đại thần thú hỗn độn: Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Tuy nhiên lúc này ba đại thần thú hỗn độn cũng chưa chính thức xuất thế hoành hành.

Trong một khu rừng xanh thẳm, một gốc cây dương liễu cao tới mười vạn trượng nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Trải qua ức vạn năm, có sự gia trì của công đức khai thiên, thực lực của Diệp Thiên vẫn luôn ổn định thăng tiến trong giấc ngủ, cho đến khi đạt tới đỉnh phong Đại La Kim Tiên mới miễn cưỡng dừng lại.

Tu vi sơ kỳ của Hồng Hoang được chia đại trí là: Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn

Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh), Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh Nhân)...

Tiến xa hơn nữa là thực lực tu vi của Hỗn Độn Ma Thần, thời kỳ Hồng Hoang chỉ có Hồng Quân sau khi hợp đạo mới đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên chính là cực hạn của Tiên, tiến xa hơn là tầng thứ Đạo.

Đạo có hai tầng thứ, một là Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo, cũng chính là Thiên Đạo chấp chưởng Hồng Hoang sau này.

Tuy nhiên lúc này Hồng Hoang đang ở trạng thái Đại Đạo quy ẩn, Thiên Đạo chưa xuất hiện.

Đại Đạo tạm thời thay thế Thiên Đạo giúp cai quản Hồng Hoang.

Sau Thiên Đạo là Đại Đạo, Đại Đạo cũng chính là Hỗn Nguyên Bất Hủ Đại Đạo.

Tuy nhiên sau khi các Thánh nhân Hồng Hoang ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, họ có thể miễn cưỡng phát huy ra thực lực ở tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Tiên.

Nhưng Thánh nhân so với Hỗn Nguyên Vô Cực Tiên thực thụ vẫn có sự khác biệt rất lớn, một bên là tu vi của chính mình, một bên là mượn dùng sức mạnh, sự chênh lệch có thể thấy rõ.

Hơn nữa mượn dùng càng nhiều thì nhân quả với Thiên Đạo càng lớn, đó cũng là lý do tại sao Thánh nhân được coi là con rối của Thiên Đạo.

Chương 11

Thiên Đạo chính là dùng những phương pháp đó để trói buộc Thánh nhân.

Đó chính là tất cả các cấp bậc tu vi thời kỳ sơ kỳ của Hồng Hoang!

Còn về Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần hoàn hư, Luyện hư hợp đạo, Địa Tiên, v.v., đó là sau lượng kiếp Vu - Yêu, khi tiên thiên linh khí chuyển hóa thành hậu thiên linh khí, các sinh linh sinh ra trong hậu thiên linh khí mới có những tầng thứ đó.

Nói đơn giản, từ khi hỗn độn sơ khai đến Khai Thiên lượng kiếp, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán lượng kiếp (Tam tộc lượng kiếp), Đạo - Ma chi tranh, Vu - Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, v.v., càng về sau thực lực càng thấp kém, đến thời Tây Thiên thỉnh kinh thì một con khỉ cấp bậc Kim Tiên cũng có thể làm nhân vật chính.

Qua đó cũng thấy được ba ngàn Ma Thần trong hỗn độn mạnh mẽ đến nhường nào.

Cũng thấy được sinh ra sớm là một điều may mắn biết bao.

Xuất thân sớm đại diện cho thành tựu cao hơn.

Xuất thân sớm thì làm chủ làm tổ, xuất thân muộn thì cùng lắm cũng chỉ là hạng con cháu.

Diệp Thiên cảm thấy may mắn vì mình xuất thân sớm, đã sở hữu thực lực để hóa hình!

Oanh long long!

Trên không trung đột nhiên mây đen cuồn cuộn, sấm sét vang rền.

Đó chính là hóa hình kiếp của Diệp Thiên! "Cuối cùng cũng sắp hóa hình rồi!" Tâm trạng Diệp Thiên vô cùng kích động, từ thời kỳ Hỗn Độn cho đến đại lục Hồng Hoang lúc này, Diệp Thiên đã không thể chờ đợi thêm để ra ngoài xem xét một phen.

Lúc này hắn đã sở hữu thực lực đỉnh phong Đại La Kim Tiên, ngay cả trong thời đại "Thiên Tiên nhiều như chó, Kim Tiên chạy đầy đất" này, hắn vẫn có thể tùy ý làm mưa làm gió.

Còn cái gọi là hóa hình kiếp kia, hắn căn bản không để vào mắt. "Oanh!!!" Trên không trung truyền đến từng trận oanh minh kinh thiên động địa, lôi vân tầng tầng lớp lớp tụ lại, trong lôi vân có thiên lôi đang hình thành, tỏa ra uy áp bàng bạc khiến người ta nghẹt thở.

Oanh long!

Lại một tiếng sấm khổng lồ nổ vang, đinh tai nhức óc.

Lôi kiếp tràn đầy uy áp vô tận điên cuồng rút lấy tiên thiên linh khí trong phạm vi ức vạn dặm.

Sau khi ngưng tụ xong, cuối cùng cũng giáng xuống.

Một con lôi long màu tím thô hơn cả thùng nước từ trên trời rơi xuống, xé toạc hư không, đập mạnh lên đỉnh đầu Diệp Thiên.

Đối mặt với những biến hóa kinh thiên động địa trên đầu, nội tâm Diệp Thiên không chút gợn sóng, thậm chí còn hơi buồn ngủ...

Nhìn con lôi long màu tím kia sắp đánh vào đỉnh đầu Diệp Thiên.

Ngay lúc này, cành cây thô nhất của Diệp Thiên khẽ đung đưa mấy cái, từng đợt đạo vận tỏa ra.

Tức thì một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xảy ra.

Chỉ thấy không gian gần con lôi long màu tím đột nhiên dao động mãnh liệt.

Sau đó con lôi long màu tím khí thế ngút trời kia bỗng dưng biến mất không thấy tăm hơi...

Không chỉ có vậy, ngay cả đám lôi vân tụ tập trên không trung cũng giống như chưa từng xuất hiện.

Trên bầu trời mây lành giăng lối, đột nhiên trở nên quang đãng vạn dặm.

Một luồng sáng trắng từ trên trời rơi xuống bao trùm lấy Diệp Thiên.

Đó là hóa hình chi quang, giúp tu sĩ vượt kiếp thành công hóa hình.

Chương 12

Đợi luồng sáng hóa hình tan đi, một đạo sĩ thanh niên tuấn tú mặc lục bào, tay cầm cành dương liễu xuất hiện tại chỗ. "Từ nay về sau, ngô chính là Dương Mi Đạo Nhân, Đại Đạo chứng giám!" "Đại đạo làm chứng, ta là Long Vương, nay tại Đông Hải lập thệ, Long tộc ta đương thủ vệ chúng sinh Hồng Hoang, chưởng quản tứ hải, từ nay về sau sẽ đứng đầu lớp linh sinh vảy giáp tại Hồng Hoang." "Đại đạo làm chứng, ta là Nguyên Phượng, nay tại núi lửa Nam Minh lập thệ, Phượng tộc ta đương thủ vệ chúng sinh Hồng Hoang, tọa trấn núi lửa tử vong Nam Minh, từ nay về sau sẽ đứng đầu lớp linh sinh lông vũ tại Hồng Hoang." "Đại đạo làm chứng, ta là Thủy Kỳ Lân, nay tại đại địa Trung Ương lập thệ, Kỳ Lân tộc ta đương thủ vệ chúng sinh Hồng Hoang, chưởng quản đại địa Trung Ương, từ nay về sau sẽ đứng đầu lớp thánh linh thú chạy tại Hồng Hoang." Giữa Đại đạo đột nhiên vang lên ba lời thề, khiến cả Hồng Hoang đều náo nhiệt hẳn lên.

Sau khi tộc trưởng ba tộc lập thệ xong, Đại đạo giáng xuống vô lượng công đức để khen thưởng, biểu thị sự chấp thuận đối với lời thề của họ.

Từ đó, ba tộc phân biệt trở thành tôn chủ của các loài vảy giáp, lông vũ và thú chạy, chiếm cứ hơn nửa khí vận của Hồng Hoang.

Long - Phượng - Kỳ Lân sau khi hấp thu công đức do Đại đạo ban xuống, khí vận và thực lực của các tộc tăng mạnh, sở hữu thực lực tranh bá Hồng Hoang thực thụ, trở thành ba chủng tộc mạnh nhất thế gian.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân sau khi hấp thu công đức, thực lực một bước nhảy vọt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên,

trực tiếp bước chân vào hàng ngũ cao thủ đỉnh tiêm.

Trong ba tộc, Long tộc mạnh nhất, nhưng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu. "Nhìn xem, bức màn tranh bá của ba tộc đã mở ra rồi sao?

Dù bọn chúng có mạnh đến đâu, cũng chỉ là những tên hề nhảy nhót trong tiến trình diễn biến của Hồng Hoang mà thôi.

Cứ chờ đi, rồi sẽ đến Long Hán đại kiếp." Diệp Thiên, người đã hóa hình từ sớm - không, giờ phải gọi là Dương Mi đạo nhân!

Dương Mi hiểu rõ xu thế phát triển của Hồng Hoang, nên đối với ba tộc đang có khí thế ngút trời này, hắn chẳng mảy may để tâm.

Huống chi với thực lực đỉnh phong Đại La Kim Tiên, đừng quên hắn còn là một trong mười đại Hỗn Độn Ma Thần, kẻ chưởng quản Không Gian!

Tuy rằng đã mất đi Hỗn Độn Ma Thể, thậm chí ký ức cũng bị Diệp Thiên chiếm giữ, quy tắc không gian nắm giữ được cũng đã tàn phá, nhưng giờ đây không còn là Hỗn Độn nữa, mà là Hồng Hoang!

Dương Mi vung vẩy nhành liễu trong tay, đây là linh bảo bản mệnh, hơn nữa còn là một kiện Hậu Thiên Chí Bảo!

Nó giúp hắn phát huy sức mạnh quy tắc không gian mạnh mẽ hơn, lại được Dương Mi bao phủ thêm công đức.

Thế nên nhành liễu này hiện tại là một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo cường đại, giết người không dính nhân quả.

Thứ gì là quý nhất?

Tự nhiên là công đức rồi!

Lúc này cả người hắn tỏa ra kim quang lấp lánh, sau lưng còn có một vòng công đức kim luân rực rỡ.

Bất luận là ai, chỉ cần nhìn một cái cũng thấy Dương Mi là một "đại thiện nhân" có đại công đức thân thể!

Dương Mi sờ sờ một mảnh vỡ ngọc thạch trắng nõn trong lòng, đó hách nhiên là một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Khi Bàn Cổ khai thiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã vỡ nát, mảnh lớn nhất được Đại đạo ban cho Hồng Quân.

Còn những mảnh khác thì không rõ tung tích, cũng chưa từng xuất hiện tại Hồng Hoang.

Nhưng mảnh vỡ này lại nằm ngay dưới chân bản thể của Dương Mi.

Nếu không đoán sai, nó đã rơi xuống đó khi Bàn Cổ khai thiên.

Phải biết Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, chỉ một mảnh vỡ thôi cũng đủ sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Điều khiến Dương Mi coi trọng nhất là Tạo Hóa Ngọc Điệp có khả năng che đậy thiên cơ.

Lúc này, ngay cả Hồng Quân cũng không thể suy tính ra thiên cơ của Dương Mi.

Trong mắt Dương Mi, ngay cả tộc trưởng ba tộc cũng chỉ là hạng tôm tép.

Nhưng có hai người khiến hắn phải kiêng kị, đó là Đạo tổ Hồng Quân và Ma tổ La Hầu. "Hy vọng các ngươi đừng vướng vào nhân quả xấu với ta, nếu không dù có Đại đạo che chở, ta cũng nhất định sẽ chém giết cả hai!" Dương Mi nhìn lên cao không, lẩm bẩm thấp giọng.

Chương 13

Dứt lời, hắn cưỡi mây đi về một hướng.

Chuyến này, hắn muốn đến núi Bất Chu!

Tu vi của Dương Mi đã đạt đỉnh phong Đại La Kim Tiên, trong thời gian ngắn khó mà thăng tiến.

Vì vậy hắn nhắm tới những pháp bảo cường đại trong Hồng Hoang.

Dù đã có Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo là nhành liễu và mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng ai lại chê mình nhiều pháp bảo chứ?

Sau này chắc chắn sẽ dùng đến.

Ngoài pháp bảo, Dương Mi cũng không quên rằng Hồng Hoang là nơi đầy rẫy mỹ nữ.

Ở núi Bất Chu, có một vị!

Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, nếu so với Trái Đất sau này thì ít nhất cũng bằng ức vạn lần.

Nhưng Dương Mi vừa đi không bao xa đã bắt gặp ba bóng người.

Hắn nhìn qua, ồ, người quen!

Ba người trước mặt Dương Mi, không phải Tam Thanh lừng danh thì còn là ai?

Có điều lúc này Tam Thanh vẫn chưa có danh tiếng gì tại Hồng Hoang.

Chỉ sau khi Hồng Quân truyền đạo, thu họ làm đệ tử thì danh tiếng Tam Thanh mới thực sự vang dội.

Hiện tại Tam Thanh hành sự rất thấp thỏm, nhưng dù có thấp thỏm thì họ vẫn là chính thống của Bàn Cổ, tự nhiên mang theo sự ngạo nghễ.

Từ xa, Tam Thanh đã chú ý đến Dương Mi.

Sau khi đánh giá một phen, họ đều nhíu mày không dám lại gần.

Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn nhau, cả hai đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Họ không nhìn thấu tu vi của người trước mặt!

Điều đó có nghĩa là tu vi của người này cao hơn họ! "Đại ca, nhị ca, người này là ai?

Tu vi sao lại cao như vậy, e rằng không thua kém gì tộc trưởng ba tộc." Thông Thiên trẻ tuổi nhất không kìm được kinh ngạc hỏi.

Lão Tử và Nguyên Thủy đều lắc đầu, rõ ràng cũng không nhận ra người này. "Nhưng tại sao ta lại cảm thấy một luồng cảm giác thân thiết trên người hắn, chẳng lẽ hắn cũng là chính thống của Phụ thần?" Thông Thiên vẻ mặt nghi hoặc, hắn cảm nhận được hơi thở của Bàn Cổ trên người đối phương.

Nhưng hắn biết rõ chính thống của Bàn Cổ gồm những ai, người này tuyệt đối không phải.

Lão Tử và Nguyên Thủy cũng có cảm giác tương tự, nhưng vì thực lực đối phương quá mạnh, họ không dám mạo nhiên tiến lên chào hỏi.

Đối với Tam Thanh, Dương Mi căn bản chẳng thèm để ý, thậm chí lười nhìn thêm một cái.

Mệt lắm!

Hắn cảm nhận được thực lực của họ hiện tại đều là sơ kỳ Đại La

Kim Tiên.

Trong đó hơi thở của Lão Tử mạnh nhất, Thông Thiên yếu nhất.

Nhưng Tam Thanh thì đã sao?

Chương 14

Ba cái Đại La Kim Tiên thì đã sao?

Chẳng qua cũng chỉ là ba đứa cháu mà thôi! "Đinh! 'Lười đáp lời Tam Thanh' nhận được phần thưởng: một ít công đức!" Tam Thanh cảnh giác nhìn Dương Mi, thấy hắn căn bản không có ý định đáp lời, họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đồng thời, họ cảm thấy một sự sỉ nhục trần trụi!

Họ là chính thống của Bàn Cổ, mà hôm nay lại bị người ta phớt lờ?

Thật không thể nhẫn nhịn!

Nhưng chưa kịp để họ tiến lên, một cảnh tượng kỳ quái xảy ra khiến cả ba ngẩn ngơ tại chỗ.

Vị đạo hữu trước mặt đang đi bỗng nhiên có một đạo kim quang từ trên trời rơi xuống bao phủ lấy thân hình.

Đó rõ ràng là...

Công đức! "Đi bộ thôi mà cũng nhận được công đức sao?" Trong lòng Tam Thanh đồng thời dâng lên một dấu hỏi lớn.

Ba người nhìn nhau, không nhịn được nữa, liền tiến về phía Dương Mi. "Đạo hữu, xin dừng bước!" Với tư cách là đại ca, Lão Tử trực tiếp cất tiếng gọi, ngữ khí có phần cung kính.

Dù sao thực lực người này cũng mạnh hơn họ, hơn nữa thần công có thể nhận được công đức khi đang đi bộ kia khiến hắn vô cùng bội phục.

Nghe tiếng gọi, Dương Mi dừng lại, có chút khó hiểu nhìn Tam

Thanh đang đi tới. "Ba tên này định làm gì?

Ta không tìm các ngươi, các ngươi lại chủ động tìm ta?

Cũng tốt, ta đang cân nhắc xem có nên thuận tay thu luôn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử không." Dương Mi mỉm cười hữu hảo, nhưng trong lòng lại đang tính toán nhỏ mọn. "Không biết ba vị đạo hữu gọi bần đạo có việc gì?" Nhìn vẻ mặt ôn hòa của Dương Mi, ba người Lão Tử cũng lộ ra nụ cười. "Bần đạo Lão Tử, bái kiến đạo hữu.

Đây là nhị đệ Nguyên Thủy, tam đệ Thông Thiên.

Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Lão Tử rất khách khí chào theo kiểu đạo gia, lần lượt giới thiệu ba anh em. "Bần đạo Dương Mi!" "Không biết Dương Mi đạo hữu từ đâu tới, định đi đâu?" Lão Tử lại khách khí hỏi.

Dương Mi lập tức cảm thấy đau đầu, đúng là cha nào con nấy! "Không biết ba vị đạo hữu chặn bần đạo lại có chuyện gì?" Thấy Dương Mi đi thẳng vào vấn đề, Lão Tử ho khan một tiếng, không vòng vo nữa: "Chúng ta chặn đạo hữu lại cũng không có ác ý.

Chỉ là ba anh em chúng ta là chính thống của Phụ thần Bàn Cổ, nhưng trên người đạo hữu lại cảm nhận được hơi thở của Phụ thần, nên muốn hỏi xem đạo hữu có quan hệ gì với Phụ thần?" Lời nói của Lão Tử tuy hòa nhã nhưng lại mang theo sự ngạo nghễ của chính thống Bàn Cổ, đồng thời cũng là một lời cảnh cáo ngầm: Chúng ta là chính thống của Bàn Cổ, đều là con cháu của Bàn Cổ đại thần, cho nên ngươi đừng hòng ra tay với chúng ta.

Dương Mi vô cảm, trong lòng thậm chí có chút buồn cười.

Chính thống Bàn Cổ?

Người đàn ông cùng Bàn Cổ khai thiên lập địa như ta, cái danh

chính thống của các ngươi đáng giá bao nhiêu?

Nhưng hắn không tức giận, ngược lại khóe miệng nhếch lên cười nói: "Ta có quan hệ gì với Bàn Cổ đạo huynh, liên quan gì đến các ngươi?" Lão Tử ngây người.

Chương 15

Nguyên Thủy ngây người.

Thông Thiên cũng ngây người.

Dương Mi trong lòng sướng rơn.

Ở Hồng Hoang mà mắng được Tam Thanh, đối với một kẻ kiếp trước đọc vô số truyện Hồng Hoang như hắn, quả là một việc kích thích vô cùng.

Hắn biết tương lai mình sẽ còn làm nhiều việc kích thích hơn nữa.

Lúc này Tam Thanh vô cùng phẫn nộ.

Vị đạo hữu này không những không trả lời tử tế, còn trực tiếp gọi Bàn Cổ là đạo huynh!

Bàn Cổ là Phụ thần của họ, gọi như vậy chẳng phải là đang chiếm tiện nghi của họ sao? "Dương Mi đạo hữu, lời này của ngươi có ý gì?

Bàn Cổ rõ ràng là Phụ thần của chúng ta, ngươi lại xưng hô 'đạo huynh'?" Lão Tử sắc mặt khó coi, kìm nén hỏi vặn lại.

Lão Tử nhịn được, nhưng Thông Thiên nóng tính thì không. "Ta thấy Dương Mi đạo hữu căn bản không để Phụ thần vào mắt?

Hay là căn bản không để ba người chúng ta vào mắt?" Nói đoạn, Thông Thiên trực tiếp điều động pháp lực, tu vi Đại La Kim Tiên của hắn cũng không hề yếu.

Nhất thời, mây đen cuộn trào trên hư không, cuồng phong nổi lên tứ phía.

Bên cạnh, Lão Tử và Nguyên Thủy không ngăn cản Thông Thiên, ngược lại thầm cảnh giác Dương Mi.

Chỉ cần hắn động thủ, họ sẽ xông lên trợ chiến.

Nhìn Tam Thanh sắp ra tay, mặt Dương Mi vẫn không biến sắc.

Hắn đã liệu trước họ sẽ động thủ, tất cả đều nằm trong tính toán của hắn.

Nếu hắn chủ động cướp đoạt Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, e rằng sẽ dính phải nghiệp lực lớn.

Dù có công đức hộ thân, hắn cũng chẳng sợ chút nghiệp lực đó, nhưng Dương Mi thích những thứ hoàn hảo không tì vết.

Nếu Tam Thanh ra tay trước, hắn mới đoạt tháp, thì nghiệp lực đó sẽ không tính lên đầu hắn.

Chỉ là Dương Mi không ngờ Tam Thanh lại dễ bị kích động như vậy.

Hắn không nói thêm lời nào, nhìn Thông Thiên đang bộc phát toàn bộ thực lực, chỉ nhẹ nhàng vung tay một cái.

Thông Thiên vốn đang đẩy khí thế lên tới đỉnh điểm, định bùng phát sức mạnh khủng khiếp, thì bỗng nhiên trên hư không xuất hiện một bàn tay vô hình dài mười trượng.

Theo tiếng gió rít xé không trung, bàn tay đó vỗ mạnh xuống Thông Thiên.

Dưới sự áp bách của cự chưởng vô hình này, Thông Thiên căn bản không kịp phản ứng.

Đùng!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, núi chuyển đất rung, cứ như là sơn băng địa liệt đến nơi.

Thông Thiên bị một chưởng đánh bay, thân thể lao nhanh xuống dưới, cuối cùng đâm sầm vào một sườn núi nhỏ cao mấy chục

trượng.

Tức thì, sườn núi đó nổ tung, đất đá cây cối bay tứ tung, bụi mù mịt che khuất tầm mắt mọi người.

Thông Thiên không kịp phản ứng, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng hoàn toàn ngây người!

Chương 16

Khi cả hai tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng Thông Thiên đâu nữa.

Họ không ngờ Dương Mi đạo hữu này lại ra tay tàn nhẫn như vậy, hễ nói không lọt tai là đánh! "Dương Mi đạo hữu, ngươi quá đáng rồi đó!" Lão Tử phẫn nộ vô cùng, nhưng Dương Mi chẳng thèm quan tâm.

Hắn vốn lười động thủ, vừa rồi ngay cả quy tắc không gian cũng chưa dùng đến.

Lão Tử vừa nói, vừa cùng Nguyên Thủy bên cạnh đẩy tu vi lên tới cực hạn.

Lão Tử còn lấy ra linh bảo bản mệnh là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, ném nó lên không trung.

Bảo tháp tỏa ra kim quang chói mắt, trên cao không không ngừng phóng đại, như một ngọn núi lớn treo lơ lửng trên đầu Lão Tử.

Từng luồng khí Huyền Hoàng trút xuống từ bảo tháp, bao bọc lấy Lão Tử.

Lúc này Lão Tử có thể nói là vạn pháp bất xâm, đứng vững ở thế bất bại.

Làm xong mọi việc, Lão Tử mới hơi giãn chân mày.

Lúc Dương Mi ra tay vừa rồi, tuy hắn không phản ứng kịp nhưng đã cảm nhận được thực lực của đối phương, ít nhất là đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Cùng là Đại La Kim Tiên nhưng chênh lệch ba tiểu cấp bậc không phải chuyện đùa.

Nhìn cách Dương Mi dễ dàng đánh bay Thông Thiên là đủ hiểu.

Nhưng có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Lão Tử tự tin mình sẽ không thua, cộng thêm Nguyên Thủy trợ giúp, việc đánh bại Dương Mi cũng không phải không thể. "Dương Mi đạo hữu, ngươi vô cớ đánh bị thương tam đệ của ta, ta có thể không tính toán, chỉ cần ngươi giao ra thần công 'đi bộ nhận công đức' kia, ngươi có thể rời đi!" Có bảo tháp hộ thân, Lão Tử nói chuyện có vẻ rất hùng hồn.

Nghe xong, Dương Mi cũng vỡ lẽ. "Hóa ra Tam Thanh cũng đang nhắm vào ta, đã vậy thì ta không khách khí nữa!" Dương Mi thầm nghĩ, đột nhiên nghiêng người, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, đấm mạnh vào hư không.

Linh khí trong phạm vi ngàn dặm lập tức hội tụ vào nắm đấm của hắn.

Cuồng phong gào thét, mây đen cuộn trào, trời đất như đang run rẩy.

Một nắm đấm linh khí khổng lồ dài mấy chục trượng đột nhiên hiện ra, lao thẳng về phía hai người Lão Tử.

Nắm đấm rõ mồn một, không gian nơi nó đi qua như đang cộng hưởng, gia trì thêm sức mạnh.

Rõ ràng cú đấm này Dương Mi đã vận dụng quy tắc không gian.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hào xưng là đệ nhất Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, một cú đấm tùy tiện không thể phá vỡ nó!

Đối mặt với đòn tấn công của nắm đấm khổng lồ, sắc mặt Lão Tử biến đổi, lập tức rót toàn bộ linh khí vào bảo tháp trên đầu.

Cả Nguyên Thủy cũng truyền sức mạnh vào đó.

Ngay lập tức, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp tỏa ra ánh

kim quang rực rỡ hơn nữa, nhuộm vàng cả bầu trời!

Lão Tử tin rằng dựa vào bảo tháp có thể chặn được đòn tấn công của Dương Mi.

Hơn nữa, với sức mạnh của hai người, bảo tháp lúc này tuyệt đối có thể ngăn cản một đòn của đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Đùng!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu vang lên, chấn động màng nhĩ mọi người, khiến những vị Đại La Kim Tiên như Lão Tử cũng bị ù tai thoáng chốc.

Chỉ thấy nắm đấm khổng lồ nện mạnh lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Chương 17

Sau tiếng nổ lớn, Lão Tử thấp thỏm ngẩng đầu nhìn bảo tháp trên đỉnh đầu. "Không sao?" Ngược lại, nắm đấm khổng lồ nện lên tháp đã biến mất trong hư không.

Lão Tử mừng thầm, không hổ là linh bảo bản mệnh, thật sự chặn được đòn tấn công của đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Vậy chẳng phải dù đối mặt với đối thủ mạnh nhất, hắn cũng sẽ bất bại sao?

Tâm tình đại hảo, Lão Tử không nhịn được nhìn về phía Dương Mi để xem biểu cảm kinh ngạc của đối phương.

Nhưng điều khiến Lão Tử thất vọng là gương mặt Dương Mi vẫn vô cảm, thậm chí còn nở một nụ cười nhẹ.

Thấy nụ cười của Dương Mi, lòng Lão Tử bỗng dâng lên một dự cảm bất an. "Rắc..." Một tiếng động thanh thúy vang lên bên tai Lão Tử.

Hắn ngẩng đầu nhìn, lập tức hoảng loạn.

Chỉ thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bắt đầu run rẩy dữ dội, khí Huyền Hoàng trút xuống cũng yếu đi trông thấy.

Rất nhanh, khí Huyền Hoàng hoàn toàn biến mất, ánh hào quang trên tháp cũng ảm đạm đi nhiều.

Điều khiến Lão Tử suýt sụp đổ là không chỉ có vậy.

Hắn định thu hồi bảo tháp, nhưng vừa định thu thì bảo tháp trên không trung đột nhiên biến mất. "Mất... mất rồi..." Lão Tử trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Dù cố gắng thế nào, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp dường như đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc trong nháy mắt. "Tháp của ta đâu?

Sao lại biến mất được...

Nó đi đâu rồi..." Nhìn Lão Tử đang phát điên, Dương Mi trong lòng sướng rơn.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đã bị hắn thu vào không gian riêng, trừ phi Lão Tử cũng nắm giữ quy tắc không gian, nếu không cả đời này đừng hòng tìm thấy.

Dĩ nhiên, Dương Mi sẽ không nói cho Lão Tử biết.

Dù sao thì cũng lười.

Dương Mi lại giơ tay về phía Lão Tử và Nguyên Thủy.

Lão Tử đang phát điên vì mất tháp, thấy Dương Mi lại giơ tay thì lập tức im bặt.

Sau đó, hắn và Nguyên Thủy nhìn nhau một cái. "Bộp..." "Chúng ta đã mạo phạm Dương Mi đạo hữu, đạo hữu đại từ đại bi, xin hãy nể tình chúng ta mới phạm lần đầu mà tha thứ cho chúng ta lần này." "Xin đạo hữu tha cho chúng ta một mạng, chúng ta nhất định không quên đại ân đại đức của người!" Lão Tử và Nguyên Thủy trực tiếp quỳ xuống đất, khổ sở cầu xin.

Không phải họ không có tôn nghiêm, mà là họ hiểu rõ đây là thế giới nhục nhược cường thực.

Dù là chính thống Bàn Cổ được Đại đạo hộ trì, nếu không cẩn thận cũng có thể mất mạng như chơi.

Họ vừa mới hóa hình không lâu, căn nguyên mạnh mẽ thế này, ai lại muốn chết sớm chứ!

Thế nên, hai người rất biết thời thế.

Dương Mi nhìn hai người đột nhiên quỳ xuống, thần tình hơi kinh ngạc, đưa tay gãi mũi.

Chương 18

Chỉ là mũi hắn hơi ngứa thôi mà...

Vốn dĩ Dương Mi định dùng lời lẽ khuyên bảo Tam Thanh, không ngờ thực lực lại dễ giải quyết vấn đề đến thế. "Thông Thiên, ngươi cũng lên đây đi!" Dương Mi chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói.

Thông Thiên đang trốn bên dưới không chút do dự bay lên, quỳ xuống cạnh Lão Tử và Nguyên Thủy.

Nhìn Tam Thanh đang phủ phục trước mặt, Dương Mi chẳng chút kiêu ngạo, ngược lại như nhìn thấu mọi sự, thở dài một tiếng.

Không có thực lực, chẳng qua cũng chỉ là sâu kiến.

Có thực lực rồi, dù mạnh như Tam Thanh chẳng phải cũng quỳ rạp trước mặt hắn sao?

Đôi mắt Dương Mi lóe lên tia sáng tinh anh, hắn nhất định phải trở nên mạnh hơn, thành Thánh, vượt qua Thiên Đạo, thậm chí sánh ngang với Đại Đạo! "Ba người các ngươi đứng lên đi." Dưới sự ra hiệu của Dương Mi, Tam Thanh đứng dậy.

Nhưng họ hoàn toàn mất đi sự ngạo nghễ lúc đầu, ngoan ngoãn như những đứa trẻ. "Dương Mi đạo hữu, chúng ta cam nguyện bái người làm thầy, cả đời đi theo hầu hạ sư tôn!" Đột nhiên, Tam Thanh đồng thời cúi đầu chào Dương Mi, trầm giọng nói đầy nghiêm túc.

Lần này, Dương Mi thực sự ngẩn người.

Có thể thấy Tam Thanh không hề nói đùa, thái độ vô cùng thành khẩn.

Chính vì vậy mà hắn mới sững sờ.

Theo những gì hắn biết, Tam Thanh sau này sẽ là đồ đệ của Hồng Quân.

Ba người họ cũng nhờ nhận được khí Huyền Hoàng của Hồng Quân khi truyền đạo mới có thể nhập Thánh.

Nhưng giờ họ lại muốn bái hắn làm thầy?

Có vẻ như mọi chuyện đã đi chệch khỏi tiến trình bình thường của Hồng Hoang.

Dương Mi biết rõ xu hướng của Hồng Hoang, hắn muốn mạnh lên nhưng không muốn thay đổi lịch sử, vì như vậy mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Dương Mi vừa suy nghĩ vừa bước tới trước mặt ba người.

Hắn nhíu mày nhìn họ, rồi bỗng nhiên minh ngộ, đôi mày giãn ra. "Xem ra ngay từ đầu ta đã định sẵn có nhân quả với Tam Thanh, hay đúng hơn là nhân quả với Bàn Cổ đạo huynh..." Từ khoảnh khắc Bàn Cổ giảng đạo cho hắn, dù hắn không nghe thì nhân quả đã hình thành.

Chưa kể sau này khai thiên, hắn còn nhận được một phần công đức khai thiên.

Tất cả đều là nhờ Bàn Cổ ban cho.

Nếu không có Bàn Cổ, hắn không biết bao giờ mới hóa hình được, biến số sẽ còn nhiều hơn.

Thế nên nhân quả giữa hắn và Bàn Cổ rất lớn. "Thôi được rồi, nếu đã có nhân quả thì kết thúc sớm đi!" Dương Mi thầm than, rồi nhìn ba người. "Ba người các ngươi có muốn nghe ta kể một câu chuyện không?

Một câu chuyện liên quan đến Bàn Cổ đạo huynh..." Tam Thanh ngẩn ngơ, sau đó đại hỷ, họ vốn tò mò về hơi thở Bàn Cổ nồng đậm

trên người hắn.

Thế là ba người trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nghiêm túc lắng nghe. "Thực ra, ta từng cùng Bàn Cổ đạo huynh kề vai sát cánh khai thiên lập địa..." Dương Mi kể từ lúc gặp Bàn Cổ, kể đến khi Bàn Cổ vì muốn xẻ trời mà đại chiến với ba ngàn Ma Thần.

Chương 19

"Trận chiến đó, kinh thiên động địa." "Trận chiến đó, máu chảy thành sông." "Trận chiến đó, ta cùng Bàn Cổ đạo hữu chém giết vô số Hỗn Độn ma thú..." Dương Mi kể vanh vách như thật.

Hắn quả thực đã chứng kiến Bàn Cổ khai thiên, nhưng chuyện cùng chém giết Ma Thần thì là hắn tự thêm thắt vào. "Chỉ tiếc là cuối cùng Bàn Cổ đạo hữu vì muốn hoàn thành thế giới Hồng Hoang mà hóa thân thành vạn vật." Kể đến đây, Dương Mi khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn trời. "Bàn Cổ đạo hữu chỉ muốn nhìn thấy lục địa Hồng Hoang là một thế giới tràn đầy sức sống!" Tam Thanh nghe vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn rơi nước mắt. "Phụ thần hóa thân thành vạn vật tạo ra đại địa Hồng Hoang, chúng con nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người, thủ hộ nơi này." Ba người trịnh trọng nói, dường như trong khoảnh khắc đó họ đã có sự thay đổi lớn.

Nhìn sự biến hóa của Tam Thanh, Dương Mi nở nụ cười ôn hòa. "Thực ra, ta là thúc thúc của các ngươi." "Ba người chúng con bái kiến Dương Mi thúc phụ!

Thiên Đạo chứng giám!" Nghe xong câu chuyện, ba người Lão Tử không chút do dự gọi. "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Dương Mi vui mừng, hắn không ngờ Tam Thanh lại lập thệ trước Thiên Đạo.

Như vậy sau này Tam Thanh là cháu của hắn, đã lập thệ với Thiên Đạo thì không thay đổi được. "Dương Mi thúc phụ, chúng con có thể bái người làm thầy không?" "Không được!" Dương Mi lắc đầu, hắn đã có tính toán riêng. "Sau này các ngươi sẽ gặp một người tên là

Hồng Quân, cứ bái người đó làm thầy là được." "Hồng Quân?

Người đó là ai?

Có lợi hại không?" Lão Tử thắc mắc, tại sao thúc phụ lại bảo họ đi bái người khác làm thầy?

Dương Mi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Cũng là một trong các Hỗn Độn Ma Thần năm xưa!" Trên đỉnh Côn Luân có một túp lều tranh đơn sơ.

Nếu vào trong sẽ thấy đồ đạc còn đơn giản hơn nữa.

Một lư hương, một chiếc bồ đoàn, một khối Ngọc Điệp và một đạo nhân.

Khói hương nghi ngút khiến người ta tĩnh tâm.

Đạo nhân ngồi trên bồ đoàn, Ngọc Điệp lơ lửng trên đầu.

Nếu Dương Mi ở đây sẽ nhận ra ngay lão đạo này chính là Hồng Quân lão tổ, còn Ngọc Điệp kia là thánh khí giáo hóa Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hồng Quân vốn đang bế quan, nhưng một tạp niệm đột ngột khiến lão bừng tỉnh, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Lão lập tức thực hiện thôi diễn, nhưng phát hiện không thể suy tính ra thiên cơ lần này. "Thật kỳ lạ, quái lạ!" Sau khi đuổi Tam Thanh đi, Dương Mi không rời đi ngay.

Hắn cũng không bảo họ đi đâu tìm Hồng Quân, khi cơ duyên đến tự khắc Hồng Quân sẽ thu họ làm đồ đệ.

Chỉ không biết sau này nếu hắn và Hồng Quân đấu nhau thì Tam Thanh sẽ đứng về phía nào.

Tìm đại một hang động, Dương Mi bố trí cấm chế không gian rồi chui vào trong.

Hắn phất tay một cái, một tòa bảo tháp linh lung xuất hiện trong tay.

Đó chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử.

Trả lại cho Lão Tử?

Chương 20

Không đời nào!

Cả đời này không bao giờ có chuyện đó! "Chờ ta luyện hóa xong tòa tháp này, dù có đối mặt với Hồng Quân bây giờ cũng có sức liều mạng!" Dương Mi biết dù mình đang ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên nhưng thực lực của Hồng Quân và La Hầu chắc chắn còn cao hơn, có thể đã đạt tới Chuẩn Thánh.

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là đệ nhất Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có nó thì việc ngăn cản đòn tấn công của Chuẩn Thánh là chuyện nhỏ.

Dương Mi không lãng phí thời gian, bắt đầu luyện hóa bảo tháp.

Đại diễn chi số là năm mươi, dùng bốn mươi chín, còn một cái biến mất.

Trời đất có năm mươi lăm số, Đại đạo diễn hóa năm mươi, trong đó ẩn giấu năm quy tắc chí cao.

Năm mươi lăm số đó phân hóa thành vạn thiên đại đạo, trong đó ba ngàn Ma Thần là mạnh nhất, còn nhiều quy tắc khác tồn tại nhưng không nhìn thấy được.

Thiên Đạo có bốn mươi chín, thiếu một cái mới viên mãn, nên Thiên Đạo cần hợp đạo mới viên mãn.

Năm quy tắc chí cao ẩn giấu là: Sáng Thế, Vô Lượng, Vận Mệnh, Hỗn Độn, Diệt Thế!

Sáng Thế là sáng tạo tất cả.

Vô Lượng là chứa đựng tất cả.

Vận Mệnh là chưởng quản tất cả.

Hỗn Độn là ngưng tụ tất cả.

Diệt Thế là hủy diệt tất cả.

Tương ứng với năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo do Đại đạo dục thành.

Trong đó Hỗn Độn Thanh Liên (còn gọi là Sáng Thế Thanh Liên) chứa quy tắc Sáng Thế, sinh ra Bàn Cổ.

Bàn Cổ không chỉ nắm giữ quy tắc Lực, mà thân thể nghịch thiên nhất của ông là do quy tắc Sáng Thế dục thành.

Quy tắc Hỗn Độn tương ứng với Khai Thiên Rìu.

Quy tắc Vô Lượng tương ứng với Hỗn Độn Châu.

Quy tắc Vận Mệnh tương ứng với Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cuối cùng là quy tắc Diệt Thế tương ứng với Diệt Thế Đại Ma.

Năm quy tắc chí cao sinh ra năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo, nên chúng có năm mươi mốt tầng cấm chế.

Tiên Thiên Linh Bảo trong Hồng Hoang cũng có các tầng cấm chế tương ứng: 1-12 tầng là Hạ phẩm, 13-24 tầng là Trung phẩm, 25-36 tầng là Thượng phẩm, 37-48 tầng là Đỉnh cấp (trong đó 48 tầng là Cực phẩm). 49 tầng là Tiên Thiên Chí Bảo, 50 tầng là Hỗn Độn Linh Bảo, 51 tầng là ngũ đại Tiên Thiên Chí Bảo do Đại đạo dục thành.

Hậu Thiên Linh Bảo cũng phân cấp tương tự.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo ngang cấp với Tiên Thiên Linh Bảo.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là đệ nhất Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, ngang hàng với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

nên có bốn mươi tám tầng cấm chế.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Dương Mi mở mắt, dường như chỉ mới chợp mắt một lát.

Hắn nhìn bảo tháp trước mặt, mỉm cười hài lòng.

Chương 21

Trong ngàn năm, hắn đã luyện hóa được ba mươi tầng cấm chế.

Tuy chưa hoàn toàn nhưng đã có thể sử dụng thành thạo.

Chỉ khi thực sự sở hữu một kiện chí bảo cường đại, Dương Mi mới thấy hết sự lợi hại của nó.

Đôi mắt hắn ánh lên tia nhìn rực lửa, lẩm bẩm: "Xem ra phải thu thập thêm nhiều pháp bảo nữa, mình không dùng thì cũng không được để rơi vào tay kẻ khác." Xong việc, hắn thu tháp lại, tiếp tục đi về phía núi Bất Chu.

Ngàn năm đối với Hồng Hoang chỉ như một khoảnh khắc, nhưng cũng đủ để nhiều chuyện xảy ra.

Ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân trấn áp ba phương đều tự phụ và không ai nhường nhịn ai.

Thế là họ bắt đầu tranh đấu để giành vị trí nhân vật chính của trời đất, khiến đại địa Hồng Hoang trở nên hỗn loạn.

Dương Mi biết cuối cùng họ sẽ phải trải qua Long Hán đại kiếp, ba tộc suýt nữa thì tuyệt diệt, rút khỏi vũ đài lịch sử.

Kiếp nạn này chẳng có lợi lộc gì nên hắn không muốn tham gia.

Suốt dọc đường thấy quân của ba tộc đánh nhau, hắn cũng lười chẳng buồn quản.

Hồng Hoang có ba phần lục địa bảy phần biển, nhưng chỉ ba phần lục địa thôi đã rộng lớn vô cùng.

Với thực lực đỉnh phong Đại La Kim Tiên, dù nhìn thấy núi Bất Chu ngay trước mắt nhưng hắn đi mấy ngàn năm vẫn chưa tới. "Năm

đó Bàn Cổ đạo huynh hóa thân ngay trước mặt ta, sao giờ cái tủy sống hóa thành núi Bất Chu lại cách xa bần đạo thế này!" Dương Mi tuy là đỉnh phong Đại La Kim Tiên nhưng bản thể vốn là thực vật, thật sự không giỏi thuật cưỡi mây. "Nếu có một con thú cưỡi đi đường bộ thì sướng biết mấy..." Thực ra là hắn mệt, lười đi bộ thôi.

Chẳng biết do Hệ Thống Lười Biếng hay do bản chất hắn vốn đã lười, mà hệ thống đã kích phát cái tính lười của hắn đến mức triệt để.

Nếu có thể, chắc Dương Mi cũng lười thở luôn.

Đang lúc lười biếng, bỗng một tiếng kêu cứu lanh lảnh lọt vào tai. "Cứu mạng với, cứu mạng..." Trong một ngọn núi lớn phía trước có tiếng phụ nữ kêu cứu.

Dương Mi nghe xong định cưỡi mây bỏ đi luôn.

Bất kể là ai kêu cứu, hắn cũng chẳng có hứng thú. "Ha ha ha, cứ kêu đi, kêu rách cổ họng cũng chẳng có ai cứu đâu!" Lúc này trong núi lại vang lên giọng một người đàn bà khác.

Câu nói này khiến Dương Mi khựng lại!

Nếu là ở kiếp trước thì hắn thấy bình thường, nhưng không ngờ câu này lại có từ thời Hồng Hoang!

Hơn nữa hình như là một người đàn bà đang nói với một người đàn bà khác. "Chẳng lẽ hoa bách hợp đã bắt đầu nở rộ ở Hồng Hoang rồi sao?" Với một chút tò mò, Dương Mi dừng bước, nhìn xuống dưới.

Một cái nhìn, ôi chu choa mẹ ơi, không ngờ luôn!

Trong núi, mấy người Long tộc đang bao vây một người Phượng tộc.

Điểm mấu chốt là tất cả đều là phụ nữ!

Nhìn thiếu nữ Phượng tộc kia tầm mười bảy mười tám tuổi, người Phượng tộc vốn xinh đẹp, cô gái này diện mạo kiều diễm, bộ váy dài đỏ rực hơi xộc xệch càng tôn lên vẻ yêu kiều.

Thanh thuần mà quyến rũ, đúng là một cực phẩm.

Đám rồng cái kia cũng không kém, cô nào cô nấy dáng người mảnh mai, da dẻ mịn màng, mang lại cảm giác vô cùng nhu mì.

Chương 22

Khi Dương Mi đánh giá đám rồng cái đó, đồng tử bỗng co rút lại.

Nếu cô gái Phượng tộc kia là cực phẩm, thì cô gái mặc khinh giáp vàng óng trong đám rồng cái là cực phẩm của cực phẩm, toát lên vẻ đoan trang cao quý.

Nhìn là biết cô nàng này có địa vị rất cao trong Long tộc.

Thiếu nữ Long tộc tay cầm trường kiếm sắc bén, chỉ vào cô gái Phượng tộc bị bao vây, mặt mày hơi dữ tợn, cứ như có thâm thù đại hận. "Phượng Lệ, ngươi dám chủ động quyến rũ thiên tài Phượng Khê của Phượng tộc, cũng không nhìn lại thân phận mình đi!

Ngươi rõ ràng biết phụ vương ta đã thương định với thủy tổ Nguyên Phượng, Phượng Khê là vị hôn phu của ta, vậy mà dám làm chuyện đồi bại đó, định phá hoại quan hệ giữa Long tộc và Phượng tộc ta, hủy hoại đại kế của hai tộc sao?

Hôm nay giết ngươi cũng chẳng ai nói được gì, ngươi có lời trăn trối gì không?" Cô gái Phượng tộc khóe miệng dính máu, xem ra đã bị thương nặng.

Nhưng đối mặt với công chúa Long tộc đầy sát khí, nàng ta lại cười lớn. "Ha ha ha, Ngạo Phỉ, ngươi có nghe câu 'một bàn tay vỗ không kêu' không?

Tu vi của ta kém xa Phượng Khê, nhưng chàng lại mây mưa với ta, ngươi có biết tại sao không..." "Câm miệng!" Phượng Lệ chưa nói hết đã bị công chúa Long tộc cắt ngang.

Có thể thấy sắc mặt công chúa rất xấu.

Dương Mi ẩn thân trên cao, đầy hứng thú xem màn này, chẳng

kém gì phim cung đấu kiếp trước, thậm chí còn không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười này đã làm lộ hành tung của hắn.

Đám người bên dưới lập tức ngừng tranh chấp, đồng loạt nhìn lên Dương Mi. "Đạo hữu phương nào lén lút, cút ra đây cho bản cung!" Long tộc vốn kiêu ngạo, huống chi đây còn là công chúa, lời nói vô cùng cuồng ngạo, chẳng nể nang chút nào.

Phụ thân của nàng là ai?

Chính là Long Vương lừng danh!

Nghe công chúa Long tộc quát mắng, Dương Mi trực tiếp bước ra từ hư không.

Phượng Lệ lập tức nhìn chằm chằm vào hắn, thấy diện mạo hắn trẻ trung, đạo bào tuy không hoa lệ nhưng tu vi thì nàng hoàn toàn không nhìn thấu.

Thấy một đạo nhân bỗng nhiên xuất hiện, tu vi chắc chắn mạnh hơn mình, mắt Phượng Lệ sáng lên.

Quan trọng hơn, trên người đạo nhân này tỏa ra kim quang rõ rệt, sau lưng còn có vòng công đức kim luân.

Đây rõ ràng là biểu tượng của một "lão hảo nhân"! "Đạo trưởng, đạo trưởng từ bi, xin hãy ra tay giúp tiểu nữ, cứu tiểu nữ một mạng..." Bất chấp tất cả, Phượng Lệ lên tiếng cầu cứu Dương Mi.

Nàng biết đây là cơ hội duy nhất, nếu lỡ mất thì công chúa Long tộc chắc chắn sẽ giết nàng.

Ngay cả khi chuyện này truyền về Phượng tộc, vì đại cục quan hệ với Long tộc, nàng cũng sẽ bị xử lý.

Đằng nào cũng chết, nên Phượng Lệ liều mạng tìm kiếm một tia

sinh cơ.

Công chúa Long tộc thấy một đạo nhân bỗng nhiên xuất hiện theo dõi mình đã bực mình, nay thấy Phượng Lệ cầu cứu thì khinh miệt nói: "Phượng Lệ, ngươi từ bỏ ý định đó đi!

Giờ khắp Hồng Hoang này ai mà không biết danh tiếng Long tộc ta?

Chuyện này truyền ra, Phượng tộc cũng bị liên lụy.

Ngươi tưởng một tên đạo nhân từ đâu tới lại dám đắc tội cả hai tộc Long Phượng sao?" Dương Mi trên cao sắc mặt biến đổi.

Vốn dĩ hắn định lười không ra mặt, nếu hắn muốn trốn thì với quy tắc không gian, mấy đứa nhóc này làm sao tìm được?

Chương 23

Nhưng khi hắn vừa định đi, trong đầu vang lên tiếng máy móc lạnh lẽo. "Đinh!

Ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên: Thu phục công chúa Long tộc làm vật cưỡi!" Phải nói là Hệ Thống Lười Biếng này rất hợp gu của Dương Mi, nó hiểu rõ hắn muốn gì.

Hắn không quên phần thưởng nhiệm vụ, nếu vận dụng tốt chắc chắn sẽ kiếm được một mớ công đức lớn! "Ta vốn không định làm kỵ sĩ rồng, nhưng thôi, ý trời, ý trời cả..." "Con nhóc từ đâu tới mà không biết tôn trọng người khác, thật chẳng có chút giáo dưỡng nào." Vốn dĩ Dương Mi còn cảm thấy hơi có lỗi, nhưng giờ thì biến sạch. "Cũng tốt, để bần đạo thay phụ thân ngươi dạy bảo ngươi một chút..." Nói xong, Dương Mi đáp xuống núi. "Đạo nhân to gan, đây là công chúa Long tộc, há để ngươi dạy bảo!" Thấy Dương Mi tiến tới, một nữ vệ Long tộc quát lớn.

Những rồng cái khác cũng bày ra tư thế tấn công.

Một trận chiến sắp bùng nổ.

Phượng Lệ thừa dịp đám Long tộc không để ý đã lẻn ra một bên. "Láo xược, tên đạo nhân từ đâu tới mà dám ăn nói ngông cuồng, đòi dạy bảo bản cung!" Lúc này, một rồng cái bên cạnh công chúa lo lắng thì thầm: "Công chúa, tu vi của người này cao hơn chúng ta..." Chỉ có cô này là tỉnh táo, nhận ra họ không nhìn thấu tu vi của đối phương.

Nếu đánh thật chắc chắn không có kết quả tốt.

Nhưng công chúa Long tộc căn bản không quan tâm, cộng thêm thân phận khiến nàng ta kiêu ngạo vô cùng.

Nàng không nghe lời khuyên, cầm kiếm chỉ vào Dương Mi quát: "Tên đạo nhân kia, có biết phụ thân ta là ai không?

Nói ra sợ ngươi chết khiếp!" Dương Mi dừng lại giữa không trung, đầy hứng thú nhìn nàng ta.

Thấy hắn dừng lại, công chúa tưởng hắn sợ, liền đắc ý cười lạnh: "Hừ!

Phụ thân ta chính là Long Vương!" Không khí xung quanh bỗng trở nên ngưng trệ, danh tiếng Long Vương vang dội khắp Hồng Hoang.

Trong khi công chúa Long tộc đang đắc ý, Dương Mi thản nhiên khai khẩu: "Vậy các ngươi nghe cho rõ, ta là Dương Mi đạo nhân!" Công chúa Long tộc vốn tưởng sau khi nghe danh Long Vương, tên đạo nhân này sẽ chạy mất dép.

Không chỉ nàng mà đám thuộc hạ cũng nghĩ vậy, danh tiếng Long Vương quá lớn mà.

Nhưng đáp lại nàng không phải là sự sợ hãi, mà là một bàn tay khổng lồ ngưng tụ trong hư không mang theo sát khí ngút trời.

Bàn tay đó với khí thế khủng khiếp áp xuống đám rồng cái.

Cảm nhận được uy áp từ bàn tay đó, sắc mặt cả đám biến đổi kịch liệt. "Mau!

Mau giết hắn cho bản cung!" Giọng công chúa run rẩy, gào thét hạ lệnh. "Tuân lệnh công chúa!" Những rồng cái khác lập tức nghe lệnh, dù trong lòng không muốn giao thủ với Dương Mi nhưng mệnh lệnh của công chúa không thể trái.

Chỉ là họ chưa kịp ra tay thì bàn tay khổng lồ đã vỗ xuống mặt đất!

Nó cố ý tránh công chúa Long tộc, nhưng lại bao trùm tất cả rồng cái khác.

Bành!

Đùng đùng...

Cả ngọn núi rung chuyển dữ dội, nơi đám rồng cái đứng trực tiếp bị san phẳng.

Ngay cả Tam Thanh cũng không chịu nổi một chưởng của Dương Mi, huống chi là đám rồng cái chỉ có thực lực Kim Tiên này.

Chương 24

Tất cả đều bị đánh tan thành bụi phấn!

Chỉ có một hai người thực lực mạnh hơn, khi bị tấn công đã hiện nguyên hình để chống cự, nhưng cũng bị máu rồng vung vãi khắp nơi, để lại những cái xác không còn sự sống.

Công chúa Long tộc mạnh hơn một chút, đạt tới Thái Ất Kim Tiên, nhưng lúc này nàng hoàn toàn bị hù dọa đến ngây người!

Chỉ một chưởng!

Mấy chục người thực lực Kim Tiên của Long tộc đã tan thành mây khói!

Nàng trợn tròn mắt, đầy kinh hãi và run rẩy. "Ngươi... ngươi giết sạch họ rồi!" Giọng nàng run rẩy, đầy vẻ không thể tin nổi.

Một mặt nàng không ngờ Dương Mi mạnh đến thế, một mặt không ngờ hắn lại dám ra tay tàn độc với Long tộc như vậy! "Chẳng lẽ chỉ các ngươi được giết bần đạo, còn bần đạo không được giết các ngươi sao?

Thật nực cười!" Dương Mi khinh miệt cười, hắn vốn chỉ định giáo huấn một chút, nhưng đám người này lại đòi giết hắn.

Đã muốn giết người thì phải có giác ngộ bị giết!

Kiếp trước thực lực yếu bị người ta bắt nạt, nhục mạ thì thôi.

Giờ có thực lực tuyệt đối rồi, sao có thể để người khác tùy ý sỉ nhục?

Huống chi, thế giới này vốn là nhục nhược cường thực!

Nhìn cảnh tượng đẫm máu bạo lực này, Phượng Lệ run rẩy tiến

lại gần.

Dù không biết tại sao công chúa Long tộc còn sống, nhưng nàng không còn sợ hãi nữa, trực tiếp quỳ gối trước Dương Mi: "Cảm tạ đạo trưởng cứu mạng, tiểu nữ nguyện bái đạo trưởng làm thầy, xin đạo trưởng thu lưu!" Phượng Lệ là người thông minh, nàng hiểu rõ hoàn cảnh của mình.

Đám người Long tộc chết đều có liên quan đến nàng.

Nếu về Phượng tộc, kết cục của nàng chắc chắn là phải chết để đền mạng.

Ngược lại, vị đạo nhân này tuy không rõ thực lực nhưng lại dám giết người Long tộc, Phượng Lệ thấy đây là cơ duyên của mình!

Thấy hành động của Phượng Lệ, mặt Dương Mi không chút gợn sóng. "Nếu không có duyên bái đạo trưởng làm thầy, tiểu nữ nguyện làm vật cưỡi cho người!" Thấy Dương Mi không nói gì, Phượng Lệ vội vàng tiếp lời.

Nàng quyết tâm bám lấy Dương Mi, chỉ cần có quan hệ với hắn thì ở Phượng tộc ai dám coi thường nàng nữa?

Trước đây nàng quyến rũ Phượng Khê cũng là vì địa vị của hắn. "Nếu đạo trưởng muốn, tiểu nữ có thể giúp đạo trưởng giải khuây trong lúc tu luyện khô khan." Phượng Lệ nói, cố ý uốn éo thân hình yêu kiều.

Nằm phủ phục dưới đất mà uốn éo như vậy quả thực rất quyến rũ. "Ngươi... dâm đãng quá!" Ai ngờ Dương Mi thản nhiên buông một câu, rồi phất nhành liễu, một khe nứt không gian xuất hiện cuốn lấy Phượng Lệ.

Không một tiếng kêu, Phượng Lệ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Công chúa Long tộc sợ thật rồi.

Dù biết Hồng Hoang hiểm ác, mạng người rẻ rúng, nhưng nàng chưa từng thấy ai như Dương Mi, hễ nói không hợp ý là giết sạch mà mắt không chớp cái nào.

Chương 25

"Ma thần!" Nàng không hiểu tại sao Dương Mi giết sạch mọi người mà lại chừa nàng ra.

Vì kiêng dè phụ vương Long Vương của nàng sao?

Lúc này nàng không còn ngây thơ như vậy nữa.

Dương Mi nhìn nàng, giọng nói thản nhiên lọt vào tai khiến nàng cảm thấy không thể phản kháng: "Từ nay về sau, ngươi là vật cưỡi của bần đạo, bần đạo bảo đi đâu thì đi đó!" Vật cưỡi?

Vật cưỡi nghĩa là làm tọa kỵ!

Bảo một công chúa Long tộc mang dòng máu Long Vương làm tọa kỵ là sự sỉ nhục lớn nhất đối với tộc này. "Ngươi... nằm mơ đi!" Nàng tức đến mặt mày tái mét, lồng ngực phập phồng kịch liệt. "Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Dương Mi lạnh lùng hừ một tiếng, lười nói nhiều lời phí lời, mệt lắm!

Hắn vung nhành liễu đánh về phía nàng.

Nhành liễu nhỏ bé bỗng chốc hóa thành khổng lồ như mãng xà, quất mạnh vào người nàng. "Gào..." Một tiếng rồng ngâm thê lương vang lên, một con rồng vàng năm móng cao quý hiện ra giữa núi rừng.

Công chúa đã bị đánh hiện nguyên hình, một mảng vảy rồng bị quất rơi ra, lộ ra da thịt đỏ hỏn.

Dương Mi đã khống chế lực đạo, nếu không thì không chỉ đơn giản thế này.

Cơn đau như róc xương khiến nàng run rẩy kinh hãi, lập tức ngoan ngoãn. "Đạo trưởng tha mạng, tiểu nữ nguyện làm vật cưỡi!" Dương Mi bước tới, đứng trên lưng nàng. "Biết thế thì lúc đầu đừng làm vậy!

Giờ thì đi tới núi Bất Chu." Dương Mi không thèm để ý vết thương của nàng, trực tiếp ra lệnh.

Chút vết thương đó với Long tộc chẳng thấm vào đâu.

Nhưng đường đường là con gái Long Vương, địa vị ở Đông Hải vô cùng sùng cao, Long Vương có chín con trai nhưng chỉ có một cô con gái nên vô cùng sủng ái.

Sự thay đổi đột ngột này khiến nàng suýt thổ huyết. "Tuân lệnh đạo trưởng!" Đối mặt với sự cường thế của Dương Mi, nàng đành phải cúi đầu kiêu ngạo xuống.

Không cúi đầu thì chết! "Sau này, hãy gọi ta là chủ nhân." "...Vâng, chủ nhân!" Dương Mi hài lòng với biểu hiện này.

Đã mất khá nhiều thời gian, không biết linh bảo trên núi Bất Chu còn đó không.

Nhưng chuyến này hắn đi không chỉ vì linh bảo, mà còn có mục đích khác.

Trước khi đi, hắn thuận tay thu mấy cái xác rồng còn nguyên vẹn vào không gian riêng.

Để xem thịt rồng có thực sự ngon như truyền thuyết không.

Thấy hành động của Dương Mi, công chúa Long tộc lộ vẻ bất mãn nhưng chẳng dám nói nửa lời, chỉ đành ngoan ngoãn cưỡi mây chở hắn bay về phía núi Bất Chu.

Trong lúc Dương Mi cưỡi rồng đi, cả Đông Hải hoàn toàn nổ tung.

Tin tức công chúa bị bắt đi nhanh chóng lan khắp Đông Hải, gây ra sóng gió kinh hồn.

Chương 26

Có kẻ dám ra tay với Long tộc?

Lại còn bắt sống công chúa?

Đây rõ ràng là tát thẳng vào mặt Long tộc!

Kẻ này gan to bằng trời!

Tại Long cung Đông Hải, Long Vương mặt mày xanh mét, tràn đầy nộ hỏa.

Lão vừa thôi diễn tìm tung tích con gái nhưng không thể tìm ra kẻ bắt đi là ai. "Tra!

Bất chấp mọi giá phải tra cho ra, nhất định phải cứu công chúa về!

Nếu tìm được kẻ thủ ác, giết ngay tại chỗ!" Tình hình ở Đông Hải ra sao, Dương Mi không hề hay biết, mà dù có biết Long Vương đang ra lệnh truy nã gắt gao thì ta cũng chẳng bận tâm.

Với thực lực hiện tại, ta căn bản không cần phải e sợ Long Vương.

Chỉ là ngồi trên lớp long lân lạnh lẽo này khiến ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Xem ra nếu có cơ hội, ta phải thu phục một người của Phượng tộc làm vật cưỡi.

Lông vũ của Phượng tộc vừa mềm mại vừa ấm áp, tốc độ lại vượt xa Long tộc.” “Chỉ là ta dường như chưa từng nghe danh mỹ nữ nào nổi tiếng trong Phượng tộc!” Những thành viên Phượng tộc bình thường thì ta căn bản không lọt vào mắt, nhưng nếu không phải nữ giới thì cưỡi cũng không thú vị.

Vì thế, nếu đã muốn thu phục, ta nhất định phải chọn một nữ nhân Phượng tộc có thân phận cao quý.

Thực ra, nếu xét kỹ thì Phượng tộc thật sự có một ứng cử viên vô cùng thích hợp.

Kẻ đó được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ Hồng Hoang, ngay cả Nữ Oa sau này cũng phải kém hơn đôi phần.

Người đó chính là... tộc trưởng Phượng tộc, Nguyên Phượng!

"Ân, nếu có cơ hội, nhất định phải thu phục Nguyên Phượng làm vật cưỡi.

Bần đạo cũng muốn xem thử đệ nhất mỹ nữ Hồng Hoang rốt cuộc đẹp đến mức nào." "Thứ hai, tư, sáu thì cưỡi Long tộc công chúa, thứ ba, năm, bảy thì cưỡi Nguyên Phượng...

Còn ngày Chủ nhật thì miễn cưỡng cho cả hai cùng bay một lúc vậy!" Dương Mi thầm nghĩ một cách nghiêm túc, cảm thấy có chút kích thích.

Nếu ý nghĩ này truyền ra Hồng Hoang, e rằng ta sẽ bị nước bọt của chúng sinh dìm chết mất!

Bắt công chúa Long tộc làm tọa kỵ đã là tự tìm rắc rối, muốn bắt tộc trưởng Phượng tộc làm tọa kỵ thì đúng là chán sống rồi.

Chẳng ai dám có gan đó cả!

Còn về phần Nguyên Phượng đang ở Bất Tử Hỏa Sơn phương Nam, nếu biết có kẻ đang tính kế mình như vậy, e rằng nàng sẽ còn phẫn nộ hơn cả Long Vương.

"Chủ nhân, phía trước chính là Bất Chu Sơn." Tại một địa điểm trên đại lục trung tâm, Long tộc công chúa cõng Dương Mi, cung kính lên tiếng.

Trong đôi mắt nàng tràn đầy vẻ sợ hãi, suốt dọc đường vừa qua nàng đã chịu không ít khổ sở.

"Ân!" Nhìn công chúa Long tộc đã ngoan ngoãn hơn nhiều, Dương Mi hài lòng gật đầu.

Xem ra hiệu quả điều giáo suốt quãng đường qua rất tốt.

Cành liễu lục chi trong tay ta như một chiếc roi da, chỉ cần công chúa Long tộc hơi chút không nghe lời là sẽ quất xuống thân nàng.

Trên cành liễu ấy vẫn còn dính vết máu của nàng.

Chương 27

"Đây là Bất Chu Sơn sao?" Nhìn ngọn núi hùng vĩ trước mặt, lòng Dương Mi không khỏi chấn động.

Tuy chưa thực sự bước chân vào ngọn núi, nhưng ta vẫn cảm nhận được khí tức nguy nga, hoành tráng tỏa ra từ đó.

"Quả nhiên không hổ là cột sống của Bàn Cổ đạo huynh hóa thành, uy áp khủng khiếp này khiến bần đạo cứ ngỡ như đang đứng bên cạnh đạo huynh một lần nữa." Dương Mi thở dài tán thán, giọng nói u u như nhớ về chuyện cũ.

"Chủ nhân, nô tỳ thuộc Long tộc, vốn có thù oán với Kỳ Lân tộc.

Nếu nô tỳ cùng tiến vào Bất Chu Sơn, chắc chắn sẽ kinh động đến bọn chúng, lúc đó e rằng sẽ mang lại phiền phức cho chủ nhân." Tam tộc vốn dĩ đang chinh chiến, nhưng khả năng sinh sản khủng khiếp của Kỳ Lân tộc khiến Long – Phượng hai tộc vô cùng kiêng dè.

Vì vậy, hiện tại Long – Phượng đang tạm thời liên minh để đối phó Kỳ Lân.

"Ta tự biết rõ, ngươi cứ việc tiến tới." Về tình hình Tam tộc, e rằng cả Hồng Hoang này không ai rõ hơn Dương Mi.

Ban đầu ta không định tham gia vào Long Hán đại kiếp, nhưng từ giây phút chọn ra tay với Long tộc, ta đã lún sâu vào kiếp nạn này.

Việc vướng bãi nhân quả với Tam tộc là điều không thể tránh khỏi.

Dù sao thì người của Phượng tộc hay Long tộc ta đều đã giết, giờ thêm Kỳ Lân tộc thì có khác biệt gì đâu?

Thế nên Dương Mi chẳng thèm để tâm.

Nếu Kỳ Lân tộc không biết điều, ta cũng chẳng ngại khiến chúng phải rút khỏi vũ đài lịch sử Hồng Hoang sớm hơn dự định.

Dương Mi đã không ngại, Long tộc công chúa đành cõng ta tiến thẳng vào Bất Chu Sơn.

Chỉ là sau khi vào núi, một luồng uy áp khủng bố khiến nàng không thể bay lượn trên không được nữa.

Bất đắc dĩ, ta đành phải đi bộ lên núi.

Nhưng hai người vừa đi chưa được bao xa, một gã tráng sĩ vạm vỡ đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nện mạnh xuống đất làm mặt đất vỡ vụn, chặn đứng đường đi của hai người.

"Từ khi nào mà hạng Long tộc hèn hạ lại dám bước vào địa bàn của Kỳ Lân tộc ta?

Thật không biết sống chết, hôm nay để mạng lại đây cho ta!" Gã vừa xuất hiện không lâu, hàng chục bóng người từ đằng xa cũng nhanh chóng lướt tới.

Đám người này toàn bộ đều là nam giới, trong đó có không ít kẻ tuấn tú.

Xem bộ dạng này, chắc chắn là người của Kỳ Lân tộc rồi.

"Ha ha ha, lại là một con rồng cái.

Đội trưởng, nhất định không được để ả chạy thoát!" Từ phía sau, có kẻ lên tiếng gọi gã tráng sĩ kia.

Những kẻ khác cũng nhao nhao phụ họa.

"Đội trưởng, dạo gần đây đám Long tộc khốn kiếp cấu kết với Phượng tộc giết chết không ít anh em Kỳ Lân chúng ta.

Không ngờ hôm nay lại có con rồng dám ngang nhiên xông vào lãnh địa của mình." "Hừ, lũ bại loại Long tộc đúng là vô sỉ, biết số

lượng không bằng chúng ta nên mặt dày đi tìm đám nương tử Phượng tộc liên minh, đúng là làm mất mặt thần thú!" Nghe tiếng bàn tán xôn xao, gã đội trưởng tiểu đội Kỳ Lân lộ ra nụ cười dữ tợn.

"Nói đi, con rồng cái kia, ngươi đến địa bàn Kỳ Lân tộc làm gì?

Định thám thính tin tức sao?" Gã quát hỏi.

Long tộc công chúa bị bao vây thì nhất thời mất bình tĩnh, không biết trả lời thế nào.

Nàng thi thoảng lại liếc nhìn Dương Mi, nhưng ta vẫn mặt không cảm xúc, chẳng hề mở miệng.

Thấy nàng không trả lời, gã đội trưởng hừ ra một luồng trọc khí nặng nề.

"Nếu đã không nói thì chết đi!" Gã rút đại đao ra định chém, những kẻ khác cũng bày ra tư thế tấn công, chặn đứng mọi đường lui.

Chương 28

Gã đội trưởng ra tay cực nhanh, không hề có chút thương hoa tiếc ngọc, thanh đại đao bén ngót chém thẳng vào đầu nàng.

Dương Mi không nói gì, chỉ khẽ nhíu mày.

Chẳng còn cách nào khác, Long tộc công chúa đành rút bội kiếm chống đỡ. 'Keng!' Hai món lợi khí va chạm phát ra tiếng kim loại chói tai cùng những tia lửa bắn tung tóe.

Đòn tấn công bị chặn lại, gã đội trưởng không kịp đề phòng nên bị nàng đánh lui mấy bước.

Chứng kiến cảnh đó, đám Kỳ Lân xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Gã đội trưởng cũng sững sờ, không ngờ con rồng cái này lại có thực lực Thái Ất Kim Tiên.

Tuy nhiên, nàng chỉ mới sơ kỳ, còn gã đã đạt đến trung kỳ.

Huống hồ, phe gã không chỉ có một người.

Gã không nói nhảm nữa mà đưa mắt ra hiệu.

Đám Kỳ Lân lập tức hiểu ý, đồng loạt vung vũ khí lao vào vây công một nữ nhân chân yếu tay mềm.

Thật là vô sỉ hết chỗ nói.

Nhìn thấy đám đông chuyển động, sắc mặt Long tộc công chúa tái mét.

Phải biết rằng trong đám này, yếu nhất cũng là Huyền Tiên, Kim Tiên thì không thiếu.

“Thật chẳng hiểu nổi vì sao sau này Kỳ Lân tộc lại được coi là thụy thú (thú lành), rõ là vô sỉ đến cực điểm.” Dương Mi thất vọng

lắc đầu.

Ta vốn tưởng Kỳ Lân tộc sẽ khá khẩm hơn Long tộc một chút, ai ngờ còn tệ hại hơn.

Đám người kia dưới sự dẫn dắt của gã đội trưởng đang áp sát, thề sẽ chém chết nàng tại đây.

"Cút!" Dương Mi – kẻ nãy giờ vẫn bị ngó lơ – đột nhiên thốt ra một chữ.

Một chữ vừa xuất hiện, lập tức hình thành những luồng sóng âm mạnh mẽ mắt thường có thể thấy được, hất văng toàn bộ đám Kỳ Lân ra xa, sống chết chưa rõ!

Tiếng của Dương Mi vang vọng hồi lâu quanh đó, chấn động màng nhĩ mọi người.

Gã đội trưởng có tu vi cao nhất, dù bị quật ngã mạnh xuống đất nhưng vẫn nhanh chóng bò dậy được.

Nhìn thấy đàn em nằm la liệt không dậy nổi, gã giận đến đỏ mắt, mặt mày vặn vẹo.

"Ngươi là hạng đạo sĩ hoang dã từ đâu tới, dám cấu kết với Long tộc làm loạn ở địa bàn Kỳ Lân tộc ta?

Chán sống rồi sao!" Gã phẫn nộ chất vấn.

Gã không cảm nhận được khí tức Long tộc từ người Dương Mi nên biết ta không phải đạo sĩ tầm thường.

Nhưng kể cả vậy, dám gây hấn ở đây thì đúng là khinh người quá đáng, hoàn toàn không coi Kỳ Lân tộc ra gì!

"Từ bao giờ mà Bất Chu Sơn lại trở thành địa bàn của Kỳ Lân tộc vậy?" Hồng Hoang vốn là thế giới cường giả vi tôn, kẻ mạnh mới có quyền chiếm hữu tài nguyên tốt nhất.

Bất Chu Sơn là do xương tủy Bàn Cổ hóa thành, thai nghén biết bao thiên tài địa bảo.

Không ngờ Kỳ Lân tộc lại dám nhận vơ nơi này là của mình.

Ta thật không biết bọn chúng lấy đâu ra dũng khí đó!

"Đạo sĩ thối kia, mặc kệ ngươi tên gì, dám ăn nói hàm hồ thì chỉ có đường chết!" Gã đội trưởng hung hãn nhìn Dương Mi, vung đại đao định tấn công lần nữa.

Chương 29

"Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là Dương Mi đạo nhân!" Dương Mi khẽ búng ngón tay, một luồng kình khí tinh thuần bắn ra từ hư không.

Gã đội trưởng đang định lao lên thì cảm nhận được uy áp khủng bố từ luồng kình khí đó, sắc mặt đại biến, lộ vẻ sợ hãi tột độ.

"Đại...

Đại La..." Uỳnh!

Luồng kình khí xuyên thủng đầu gã đội trưởng, máu tươi bắn tung tóe.

Thân hình gã đổ rụp xuống đất, mắt trợn trừng, miệng há hốc như muốn hét lên điều gì đó nhưng không kịp.

Đám đông xung quanh đều rùng mình kinh hãi.

Một đội trưởng có thực lực Thái Ất Kim Tiên trung kỳ lại bị giết dễ dàng chỉ bằng một chiêu?

Cộng thêm lời nói dở dang của gã trước khi chết...

Trong lòng mọi người dâng lên nỗi khiếp đảm tột độ, cơ thể không ngừng run rẩy.

Gã đạo sĩ trẻ tuổi nhìn chẳng có gì đặc biệt này, hóa ra là một vị Đại La Kim Tiên!

Phải biết rằng vào thời điểm Tam tộc mới xưng bá này, tộc trưởng của bọn chúng cũng chưa chắc đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Không thể địch lại được!

Đó là ý nghĩ duy nhất nảy ra trong đầu đám người Kỳ Lân tộc.

"Chạy mau!" Chẳng biết ai hét lên một tiếng, đám Kỳ Lân đang đứng đần người lập tức tỉnh hồn, tháo chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

"Hừ!

Đã trêu chọc bần đạo mà còn muốn chạy?" Ánh mắt Dương Mi lóe lên tia lạnh lẽo, ta khẽ vung cành liễu lục chi vào không trung.

Không gian xung quanh dường như bị trọng thương, phát ra tiếng vặn vẹo khó nghe.

Tất cả những kẻ đang định chạy trốn bỗng bị cố định tại chỗ bởi một lực lượng vô hình.

Không thể nhúc nhích dù chỉ một bước.

Không chỉ vậy, bọn chúng còn cảm thấy không gian xung quanh đang co ép lại, ép chặt lấy cơ thể mình...

Rắc... rắc...

Những tiếng xương cốt gãy vụn vang lên, ngũ quan của đám Kỳ Lân tộc biến dạng, miệng há hốc nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bùm!

Một màn sương máu phun trào trên không trung, tất cả đám Kỳ Lân tộc tan biến thành tro bụi giữa trời đất, theo gió cuốn đi!

Thủ đoạn của Dương Mi có tàn nhẫn không?

Không, đây là sát kê cảnh hầu (giết gà dọa khỉ)!

Bất kể thế nào, Bất Chu Sơn vốn là địa bàn của Kỳ Lân tộc, chuyện xảy ra ở đây bọn chúng sẽ sớm biết thôi.

Nhưng trong núi này không chỉ có Kỳ Lân tộc mà còn vô số tu sĩ

nhàn tản khác.

Đám tu sĩ đó chẳng có mấy kẻ tốt lành, hành động của ta chính là để răn đe bọn chúng.

Chương 30

Đừng có dại mà động vào ta!

Kẻ nào không phục, giết không tha!

Dương Mi không thèm liếc nhìn đám Kỳ Lân đã chết lấy một cái.

Sắc mặt ta vẫn thản nhiên, dắt theo công chúa Long tộc từng bước tiến sâu vào Bất Chu Sơn.

Lúc này, công chúa Long tộc bám sát gót ta, thái độ càng thêm phần cung kính.

Lần này, nàng đã thực sự thần phục!

Chuyện Dương Mi giết sạch nhóm Kỳ Lân tộc nhanh chóng truyền khắp Bất Chu Sơn.

Cùng với đó, danh tiếng hung ác của Dương Mi cũng vang xa.

Tại một lãnh địa của Kỳ Lân tộc trong Bất Chu Sơn, một nhóm người đang tụ tập, ngồi vị trí chủ tọa là một người đàn ông trung niên khí vũ hiên ngang.

"Thủy Tổ!

Đạo sĩ Dương Mi đó ngang nhiên đồ sát tộc nhân ta ở Bất Chu Sơn, rõ ràng là không coi Kỳ Lân tộc ra gì.

Thật là đáng hận, ta đề nghị phải giết chết hắn!" "Đúng vậy Thủy Tổ, chỉ là một tên Đại La Kim Tiên mà dám leo lên đầu chúng ta ngồi, thật không biết điều." "Hay là thế này, để con dẫn người đi, nhất định sẽ mang đầu lão đạo Dương Mi đó về đây." Đám cao thủ Kỳ Lân tộc đầy phẫn nộ lên tiếng.

Bọn họ đang ôm cục tức vì bị Long – Phượng hai tộc liên thủ chèn

ép, giờ lại bị một tên đạo sĩ hoang dã đánh tận cửa, làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này?

Người ngồi ghế đầu chính là Thủy Tổ của Kỳ Lân tộc – Thủy Kỳ Lân.

Lão ta sa sầm mặt mày, chuyện này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ.

Hồng Hoang vốn hiểm ác, chết vài người là chuyện bình thường.

Trong cuộc chiến với hai tộc kia, số người chết còn nhiều không đếm xuể.

Chỉ là một tên Đại La, Kỳ Lân tộc cũng không thiếu, muốn giết cũng không khó.

Nhưng...

Đột nhiên, mắt Thủy Kỳ Lân sáng lên.

"Lúc nãy ngươi nói, bên cạnh tên đạo sĩ đó có một con rồng cái thực lực Thái Ất Kim Tiên?" Đám cao thủ phía dưới ngẩn ra, không hiểu vì sao Thủy Tổ lại hỏi chuyện này.

Một kẻ nhanh nhảu đáp: "Đúng vậy, cũng chính vì con rồng cái đó mà chiến sĩ tộc ta mới xảy ra xung đột với hắn." Thủy Kỳ Lân nghe xong, ánh mắt càng thêm sáng rỡ, lão đảo mắt một vòng rồi lập tức hạ lệnh: "Mau truyền tin này cho Long tộc, ta tin chắc bọn chúng sẽ rất hứng thú với chuyện này đấy!" Cuộc tranh bá của Tam tộc là tất yếu dẫn đến Long Hán đại kiếp, thuận theo quy tắc Thiên Đạo để thúc đẩy Hồng Hoang phát triển.

Hiện giờ Dương Mi đã giết không ít người của Tam tộc, lại còn dây dưa nhân quả và nghiệp lực lượng kiếp với bọn chúng, coi như đã chính thức bị cuốn vào lượng kiếp đầu tiên của Hồng Hoang.

“Hiện giờ thân ở trong lượng kiếp, nghiệp lực Tam tộc quấn thân, e rằng ta cũng phải thuận theo Thiên Đạo để thúc đẩy Long Hán đại kiếp này thôi.

Nếu không, tu vi của ta sẽ bị nghiệp lực kìm hãm, không thể tiến bộ vượt bậc được.” “Nếu Long Hán đại kiếp chỉ đơn thuần là cuộc chiến giữa Tam tộc thì không nói làm gì, với thực lực của ta thì chẳng ngại bất kỳ kẻ nào trong bọn chúng.

Nhưng thực chất đây lại là cuộc tranh đấu Đạo – Ma giữa Hồng Quân và La Hầu, hai kẻ đó mới là đối thủ lớn nhất của ta!” Thật ra trên người Dương Mi có lượng lớn công đức, trong đó thậm chí còn có hai tầng Khai Thiên công đức.

Khai Thiên công đức khác hẳn Thiên Đạo công đức, đó là Tiên Thiên công đức thực thụ, còn Thiên Đạo công đức chỉ là Hậu Thiên mà thôi.

Một tầng Khai Thiên công đức có thể đổi được mười, thậm chí hai mươi tầng Thiên Đạo công đức.

Vì thế có thể nói Dương Mi vô cùng giàu có, hoàn toàn có thể dùng công đức để tẩy rửa nghiệp lực, thoát khỏi Long Hán lượng kiếp này.

“Nhưng nếu ta đã nhập cuộc, biết đâu lượng kiếp này lại là một cơ duyên to lớn.

Chỉ cần thực lực của ta đủ mạnh, thì bất kể Tam tộc hay Hồng Quân, La Hầu đều phải quỳ rạp dưới chân ta!” Dương Mi thầm nghĩ, từ lúc bước chân vào Hồng Hoang, ta đã mang trong mình dã tâm cực lớn.

Chương 31

Vượt qua Thiên Đạo, sánh vai cùng Đại Đạo, đó là chuyện của sau này.

Còn trước mắt, quan trọng nhất chính là cuộc tranh đấu Đạo – Ma.

"Đạo Ma tranh hùng, tại sao ta không thể là kẻ ngư ông đắc lợi chứ?" Trong khi Dương Mi đang mải suy tính thì ta và công chúa Long tộc đã tới dưới chân núi Bất Chu.

Một luồng uy áp khổng lồ bất ngờ ập đến, bao trùm lên cả hai.

Thực tế uy áp của Bất Chu Sơn ở nơi xa cũng có, nhưng vì khoảng cách quá xa nên không rõ rệt.

Lúc này khi đứng ngay dưới chân núi, luồng uy áp khủng bố đó trực tiếp đè nặng lên nguyên thần của hai người.

Trên núi Bất Chu, những dãy núi xanh mướt, bóng cây thướt tha, tiên hoa rực rỡ tỏa hương, cỏ dại linh động...

Một khung cảnh tràn đầy sức sống!

Linh khí ở đây đậm đặc đến mức hóa thành sương mù, không biết đã thai nghén bao nhiêu linh căn, linh bảo.

Chẳng trách Kỳ Lân tộc lại chiếm đóng nơi này lâu đến thế.

Tuy dưới chân núi sương mù lãng đãng nhưng dưới thần thức của Dương Mi lại chẳng thấy bóng dáng linh căn nào.

Linh bảo thì lại càng biết cách che giấu thiên cơ, nếu không có cơ duyên thì khó lòng phát hiện.

Xem ra chỉ còn cách đi lên phía trên thôi.

Linh bảo thực thụ chắc chắn nằm trên đỉnh núi.

Còn về việc có bị ai lấy mất hay chưa, Dương Mi cũng không lo lắng.

Muốn lên được đỉnh Bất Chu Sơn, chí ít cũng phải có tu vi Đại La Kim Tiên, thậm chí phải là Đỉnh phong Đại La Kim Tiên mới mong trụ vững.

Đùa sao!

Bàn Cổ đại thần tu vi cỡ nào, dù chỉ là chút dư uy để lại thì cũng không phải hạng xoàng xĩnh có thể chịu đựng được.

Dương Mi vừa cảm nhận uy áp của Bàn Cổ, vừa tìm kiếm linh căn xung quanh.

Không vội vã, suốt dọc đường đi ta cũng thu hoạch được không ít.

Chỉ là những linh căn này phẩm cấp còn thấp, tạm thời ta chưa dùng đến.

"Đợi sau này tìm được nơi định cư, ta sẽ đem chúng về gieo trồng, để dành cho đệ tử sau này." Đã ở Hồng Hoang, Dương Mi chắc chắn sẽ lập đạo quán, phát dương đạo thống của mình.

Đệ tử không cần nhiều, chỉ cần tinh anh!

Càng lên cao, uy áp càng thêm khủng khiếp, khiến người ta khó lòng thở nổi.

"Chủ...

Chủ nhân, không được rồi, ta không chịu nổi nữa!" Sắc mặt Long tộc công chúa đỏ bừng, nàng thở hồng hộc như thể toàn bộ sức lực đã bị hút cạn.

Dù sao nàng cũng chỉ là sơ kỳ Thái Ất Kim Tiên, chống chọi với dư uy của Bàn Cổ là một việc vô cùng gian nan.

Dương Mi hiểu điều đó, nhưng nghe lời nàng nói sao cứ thấy có

chút kỳ quái...

Nhất là phối hợp với gương mặt ửng hồng và tiếng thở dốc trầm thấp kia, suýt chút nữa đã làm loạn đạo tâm của ta.

"Đợi ta ở đây..." Ta định để nàng ở lại, nhưng lại lo Kỳ Lân tộc có truy binh thì nàng sẽ gặp rắc rối.

Ta chẳng lo nàng chết, chỉ là tìm một tọa kỵ ưng ý không dễ chút nào.

Chương 32

Thế là Dương Mi vung cành liễu lục chi, thu nàng trực tiếp vào không gian tự tạo bên trong đó.

Bản thân Dương Mi hiện tại chưa lĩnh hội sâu về quy luật không gian, nhưng nhờ có bản mạng linh bảo là cành liễu lục chi, ta có thể vận dụng sức mạnh không gian một cách thuận tay.

"Hử?" Vừa mới thu nàng vào, thần sắc Dương Mi khẽ biến, ta thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Cảm giác như có một luồng khí cơ đang dẫn dắt, thôi thúc ta tiến về một hướng nhất định!

Dưới sự điều tra rầm rộ của Long tộc, không chỉ Đông Hải mà cả đại lục Hồng Hoang đều bị đảo lộn.

Long tộc vốn hành sự bá đạo, nay có lệnh của Long Vương lại càng không chút cố kỵ.

Bất kể có manh mối hay không, có liên quan đến việc công chúa mất tích hay không, hễ bị bọn chúng gõ cửa là thế nào cũng mất đi vài thứ.

Nhưng đối mặt với sự cường đại của Long tộc, đám tu sĩ chẳng ai dám hé răng oán hận một lời.

Bọn họ chỉ biết rằng mọi chuyện là do có kẻ đã bắt cóc công chúa, khiến bọn họ trở thành kẻ chịu tội thay.

Đúng là "ngồi trong nhà mà tai họa từ trên trời rơi xuống".

Vì vậy, không ít tu sĩ ôm lòng oán hận kẻ vô danh đã bắt công chúa Long tộc kia.

May mắn là ngay lúc này, một luồng tin tức đã truyền về Đông Hải.

Công chúa Long tộc đang đi cùng một đạo sĩ, xuất hiện ở Bất Chu Sơn!

Tin này vừa về, cả Đông Hải lập tức sôi sục.

Long Vương không nói hai lời, lập tức hạ lệnh điều đại quân tiến về Bất Chu Sơn.

Thề phải cứu hồi công chúa và chém chết kẻ ác nhân đã bắt nàng đi.

Phen này Bất Chu Sơn náo nhiệt rồi đây.

Không chỉ Long tộc, vô số tu sĩ trên đại lục Hồng Hoang cũng tò mò muốn biết kẻ nào gan to bằng trời mà dám dẫm lên đầu Long tộc như vậy.

Thế là tất cả đều đổ xô về Bất Chu Sơn để xem náo nhiệt.

Vì Long tộc phải đi cứu công chúa nên kế hoạch phối hợp với Phượng tộc tiêu diệt Kỳ Lân tộc cũng bị trì hoãn.

Tam tộc vốn đang tranh bá, bỗng rơi vào một trạng thái hòa bình kỳ quặc!

Tại đại lục phương Tây.

Giữa một dãy núi bao quanh bởi hắc khí, nơi này ma khí nồng nặc đến nỗi không thấy bóng dáng một sinh linh nào.

Ở chính giữa dãy núi, một đạo nhân áo đen từ từ mở đôi mắt đã nhắm nghiền từ lâu.

Hắn hấp thu sát khí của Hồng Hoang để tu luyện, nay đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Thế nhưng, sát khí trên đại lục Hồng Hoang đột ngột giảm bớt.

"Lạ thật, lúc này đang là lúc Tam tộc tranh đấu, lúc nào cũng có lượng lớn sinh linh chết đi, sát khí sao có thể giảm đột ngột như vậy chứ." "Người đâu." Đạo nhân áo đen lạnh giọng quát vào hư không phía trước.

Ngay lập tức, một bóng đen kỳ dị xuất hiện trước mặt hắn.

"Mau đi tra rõ xem tại sao sát khí trên đại lục lại giảm." Hắn không dài dòng mà hạ lệnh luôn: "Còn nữa, bản tổ sắp đột phá Chuẩn Thánh, có vài quân cờ có thể bắt đầu sử dụng rồi, lượng kiếp Tam tộc cũng đến lúc bùng nổ rồi đấy..." Bóng đen nhận lệnh rời đi, cả dãy núi lại chìm vào im lặng.

Đạo nhân áo đen nhìn về hướng Đông với vẻ mặt nghiêm trọng, sau đó tiếp tục nhắm mắt tu hành.

Kẻ áo đen này chính là Ma Tổ La Hầu!

Chương 33

Ở Côn Luân Sơn phương Đông, Hồng Quân đang chìm đắm trong niềm vui vì vừa thuận theo Thiên Đạo thu được ba đệ tử.

Phải biết rằng ba đệ tử này không hề tầm thường, đều là xuất thân Bàn Cổ chính tông.

Có được bọn họ làm đồ đệ, bảo sao Hồng Quân không mừng rỡ cho được.

Tuy nhiên, trong niềm vui đó, Hồng Quân cũng nhận ra những biến hóa trên đại lục.

Tuy biến hóa không lớn, không ảnh hưởng đến quy tắc vận hành của Thiên Đạo, nhưng với kẻ sở hữu Tạo Hóa Ngọc Điệp như Hồng Quân – người có thể nhìn thấu lai lịch và thực lực của mọi tu sĩ, linh căn, linh bảo trên Hồng Hoang – thì mọi chuyện dường như đều nằm trong lòng bàn tay.

Vậy mà những biến hóa đột ngột này rõ ràng nằm ngoài sự kiểm soát của lão.

Thế là Hồng Quân lập tức lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra để bấm quẻ thiên cơ, nhưng lần này lại không thành công.

"Hóa ra mọi chuyện đều vì con gái Long Vương bị bắt, nên mới tạm hoãn cuộc chiến Tam tộc.

Nhưng kẻ nào lại dám vuốt râu hùm Long tộc chứ?" Nói rồi, Hồng Quân lại dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp tính toán lần nữa.

Nhưng lần này, lão vẫn thất bại!

Sắc mặt Hồng Quân sa sầm lại sau thất bại liên tiếp.

Lão bắt đầu sinh lòng cảnh giác, thậm chí là có chút sợ hãi...

"Xem ra trên đại lục Hồng Hoang vẫn còn không ít đại năng ẩn mình dưới Thiên Đạo, sau này ta hành sự phải cẩn thận hơn mới được." "Đợi đến khi ta chứng đạo thành thánh, lúc đó mới có thể ngạo thị chúng sinh." Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân đều đang âm thầm tính toán, thúc đẩy cục diện Hồng Hoang.

Bất Chu Sơn cũng trở nên náo nhiệt hơn trước rất nhiều.

Tuy nhiên, tất cả những chuyện đó chẳng liên quan gì đến Dương Mi.

Lúc này, ta đang đi theo luồng cơ duyên chỉ dẫn.

Cơ duyên thì đúng là cơ duyên, nhưng hướng đi của nó lại khiến ta có chút khó hiểu.

Nó không dẫn ta lên đỉnh núi mà lại dẫn xuống phía dưới chân núi Bất Chu.

Dù tò mò nhưng Dương Mi vẫn bước tiếp.

Theo sự dẫn dắt của cơ duyên, ta vô tình đi tới một bồn địa dưới chân núi.

Nhìn bồn địa trước mắt, Dương Mi dường như đã hiểu ra điều gì đó.

"Chẳng lẽ cơ duyên này có liên quan đến Thập Nhị Tổ Vu?" Ta không khỏi cười khổ.

Thập Nhị Tổ Vu được hình thành từ mười hai luồng trọc khí khi Bàn Cổ khai thiên.

Giống như Tam Thanh, họ cũng là huyết mạch chính thống của Bàn Cổ.

"Xem ra là do nhân quả giữa ta và Bàn Cổ đạo huynh đang tác quái

rồi!

Thôi được, nếu đã tới đây thì vào thăm mấy đứa cháu hậu bối xem sao.” Thập Nhị Tổ Vu cùng vai vế với Tam Thanh, nên tự nhiên cũng phải gọi Dương Mi ta đây là thúc thúc.

Còn bọn chúng có chịu nhận hay không lại là chuyện khác.

Cùng lắm thì ta sẽ kể cho chúng nghe chuyện ta và Bàn Cổ từng vai kề vai chiến đấu như thế nào.

Nghĩ thông suốt, Dương Mi cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, liền đi thẳng vào sâu trong bồn địa.

“Hử!

Không đúng!” Bỗng nhiên mắt Dương Mi lóe lên, ta cảm nhận được một luồng khí tức ẩn khuất đang lởn vởn gần đó.

Chương 34

Khí tức này vô cùng mờ nhạt, giống như đang cố ý ẩn giấu, nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu là người khác thì khó mà phát hiện được, nhưng với tu vị Đỉnh phong Đại La Kim Tiên và khả năng nắm giữ quy luật không gian của ta, bóng dáng thoáng qua đó không thể lọt lưới.

"Kẻ này là tu sĩ Trung kỳ Đại La Kim Tiên sao?" "Thú vị đấy, một vị Đại La Kim Tiên trung kỳ mà lại lút lút lút lút ở đây, bần đạo phải xem xem hắn định làm trò trống gì!" Mắt Dương Mi lóe sáng, đoán chắc có chuyện chẳng lành, liền ẩn giấu thân hình bám theo.

Theo sát sau lưng vị Đại La kia, Dương Mi sớm tiến vào sâu trong bồn địa.

Ngay khi bước vào nơi này, ta có một cảm giác rất quen thuộc.

Ta không dùng thần thức để dò xét mà chỉ lặng lẽ bám theo khí tức kia để xem hắn định làm gì.

Càng đi sâu, cảm giác quen thuộc đó càng mãnh liệt.

Cảm giác này ta chỉ mới thấy trên người Tam Thanh sau khi hóa hình.

Đến đây thì chẳng cần dùng não cũng biết chắc chắn chuyện này có liên quan đến Thập Nhị Tổ Vu.

Chẳng bao lâu sau, trước mắt ta xuất hiện một huyết trì khổng lồ hình vuông, rộng chừng vài trăm trượng.

"Tinh huyết của Bàn Cổ?" Khi nhìn thấy huyết trì này, lòng Dương Mi không khỏi xao động.

Có lẽ vì khi Bàn Cổ hóa thân thành vạn vật, ta đã bị tinh huyết của huynh ấy dội lên khắp người, nên dù không phải chính thống nhưng huyết mạch của ta dường như vẫn có mối liên hệ nào đó với huynh ấy.

"Không, đây không phải tinh huyết Bàn Cổ, chỉ là máu bình thường thôi!" Ngay lập tức ta lắc đầu, dù không dùng thần thức cũng cảm nhận được đó không phải tinh huyết thực thụ.

Nhưng mười hai bóng máu trong huyết trì đã thu hút sự chú ý của ta.

Đó là mười một bào thai máu có hình thù khác nhau, đã có ý thức và hình thái, e rằng sắp sửa hóa hình.

Ta liếc mắt đã nhận ra đó chính là Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có điều bọn chúng vẫn chưa thực sự hóa hình.

Lúc này bọn chúng đang trò chuyện với nhau, có vẻ như đang ăn mừng vì sắp được ra đời.

Hiển nhiên là không hề hay biết có kẻ đang rình rập.

Dương Mi lúc này đã hiểu rõ, tên Đại La Kim Tiên lút lút lút lút kia chắc chắn đang nhắm vào Thập Nhị Tổ Vu hoặc cái huyết trì này.

Quả nhiên, tên đó lượn lờ xung quanh một lát rồi lặng lẽ bố trí một tòa trận pháp.

Trận pháp vừa thành, cảnh vật trước mắt Dương Mi lập tức biến mất, chỉ còn lại một bình nguyên mênh mông vô tận.

"Hử?" "Ẩn tàng đại trận sao?

Hừ, tên này quả nhiên có âm mưu, nhưng trận pháp này làm sao làm khó được bần đạo." Dương Mi lạnh hừ một tiếng, lập tức bước thẳng vào trong trận.

Vừa vào trận, ta đã thấy vị tu sĩ Đại La Kim Tiên kia lộ diện.

Đó là một đạo nhân mặc hồng bào, gương mặt gầy gò, u ám, toàn thân tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Kẻ nào?

Sao dám xông vào đây?” Khi tên đạo nhân đó lộ hình, Thập Nhị Tổ Vu trong huyết trì lập tức phát hiện ra, một trong số đó truyền ra ý niệm chất vấn.

Tên đó chẳng thèm đếm xỉa đến bọn chúng mà chỉ mỉm cười nhìn huyết trì trước mặt, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Không ngờ bản tổ lại tìm thấy máu của Bàn Cổ, còn có cả mười hai kẻ sắp hóa hình thuộc dòng dõi chính thống nữa.” “Tuy chúng ta cũng có chút quan hệ huyết thống, nhưng chi bằng để ta luyện hóa các ngươi và chiếm lấy huyết trì này.

Bản tổ không chỉ tăng mạnh tu vi mà còn có khả năng nhận được truyền thừa thực sự của Bàn Cổ đại thần!” “Ha ha ha, thật là Thiên đạo phù hộ Minh Hà lão tổ ta!” Minh Hà lão tổ?

Dương Mi khẽ nhíu mày khi nghe danh tính kẻ đó.

Chương 35

Hóa ra là sinh linh được thai nghén từ biển máu do rốn của Bàn Cổ đại thần hóa thành – Minh Hà lão tổ.

Kẻ này cũng có chút danh tiếng ở Hồng Hoang.

Dù sao thì hắn cũng có chút liên quan đến Bàn Cổ, tuy không phải dòng chính nhưng cũng coi như là một nhánh phụ.

Minh Hà lão tổ sau khi luyện hóa biển máu đó thì tự hào rằng "Biển máu không diệt, Minh Hà không chết"!

Không ngờ dã tâm của hắn lại lớn đến vậy, muốn luyện hóa cả Thập Nhị Tổ Vu để trở thành Bàn Cổ chính thống.

"Luyện hóa bọn ta?

Thằng khốn, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Thập Nhị Tổ Vu trong huyết trì lập tức nổi giận lôi đình.

Chúc Dung với tính cách nóng nảy nhất định định bỏ dở việc hóa hình để xông ra khỏi huyết trì, nhưng đã bị Đế Giang ngăn lại.

Đế Giang cũng phẫn nộ không kém nhìn chằm chằm vào Minh Hà.

"Nơi này đã được Bàn Cổ đại điện che giấu, không biết đạo hữu làm cách nào tìm được tới đây?" Nhìn Thập Nhị Tổ Vu đang náo loạn, Minh Hà cười lớn.

"Bản lão tổ khuyên các ngươi đừng có phản kháng vô ích.

Các ngươi còn chưa hóa hình, mà dù có hóa hình xong thì cũng chỉ là sơ kỳ Đại La Kim Tiên mà thôi, làm sao là đối thủ của bản lão tổ đã đạt đến trung kỳ." "Sở dĩ bản lão tổ tìm được tới đây là nhờ sự dẫn dắt từ di trạch của Bàn Cổ đại thần.

Vì thế tất cả đều là ý trời đã an bài, các ngươi cứ ngoan ngoãn để bản lão tổ luyện hóa đi!" Minh Hà lão tổ nói năng hùng hồn, đúng kiểu vừa ăn cướp vừa la làng.

Hắn dường như đã nhìn thấy một tương lai tươi sáng, vượt qua Bàn Cổ, trấn áp Hồng Hoang và làm chủ muôn dân.

Dương Mi biết, đây là lúc ta cần phải lộ diện.

Thập Nhị Tổ Vu là những nhân vật then chốt của Vu Yêu lượng kiếp sau này, chắc chắn sẽ được Thiên Đạo bảo vệ.

Minh Hà cuối cùng chắc chắn không thể luyện hóa được bọn họ.

Nhưng nếu Dương Mi ta ra tay cứu giúp thì lại là chuyện khác.

Bản thân ta có nhân quả với Bàn Cổ, hôm nay không ra tay là không được.

"Ai, cứu mười hai đứa cháu đáng thương này cũng là để liễu kết nhân quả với Bàn Cổ đạo huynh vậy." "Lão già Bàn Cổ đó, ngày xưa ta đã bảo đừng có giảng Đại Đạo cho ta mà cứ cố ép, giờ lại bắt ta phải đi chăm sóc con cháu cho huynh ấy!" Dương Mi cảm thấy có chút phiền phức.

Nhân quả này rõ ràng là do Bàn Cổ gây ra, tại sao ta lại phải đi giải quyết chứ?

Nhưng dù phàn nàn thì ta cũng bước ra, lớn tiếng quát: "Láo xược!

Di trạch của Bàn Cổ đại thần mà hạng tiểu nhân như ngươi cũng dám mơ tưởng sao?" Dương Mi xuất hiện với gương mặt đầy chính khí, giọng điệu như đang bất bình thay cho Bàn Cổ, đầy vẻ khinh miệt và phẫn nộ hướng về phía Minh Hà.

"Kẻ nào?" Sự xuất hiện đột ngột của Dương Mi khiến Thập Nhị Tổ Vu ngẩn ngơ, còn Minh Hà thì sắc mặt đại biến, ánh mắt âm trầm

tỏa ra sát cơ.

Hắn đã cẩn thận suốt dọc đường, khó khăn lắm mới tìm được nơi này, cứ ngỡ không ai phát hiện ra.

"Vị đạo hữu này là ai?" Thập Nhị Tổ Vu tuy ngạc nhiên nhưng vẫn không dám lơ là, ai biết được người mới tới này có cùng ý đồ với Minh Hà lão tổ hay không.

"Các hiền điệt đừng lo, ta là chí hữu của Bàn Cổ đạo huynh, nhờ sự dẫn dắt của huynh ấy mà tới đây." "Không ngờ lại gặp phải tên tiểu nhân này đang âm mưu hãm hại hậu duệ của đạo huynh." Dương Mi mỉm cười hiền từ, miệng liên tục gọi "Bàn Cổ đạo huynh" khiến Thập Nhị Tổ Vu càng thêm ngơ ngác.

Nhưng nghe thấy ta không có ý đồ xấu, bọn chúng cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu tiền bối đã là hảo hữu của Phụ thần, xin tiền bối hãy ra tay giúp đỡ chúng con một tay!" Tuy không rõ người này có thực sự là bạn của Phụ thần không, nhưng Đế Giang phản ứng rất nhanh, lập tức cầu cứu.

"Các hiền điệt cứ yên tâm, có bần đạo ở đây, không ai đụng được vào các ngươi đâu." Dương Mi thừa biết tâm tính của Đế Giang nhưng cũng chẳng để tâm, dù sao mục đích chính của ta là cứu bọn chúng, nhân tiện kết thiện duyên để bọn chúng nợ ta một món nhân quả.

"Hừ, vị đạo hữu này không biết danh tính là gì mà khẩu khí lớn quá vậy?

Chương 36

Chẳng lẽ tên là ‘Khẩu Khí đạo nhân’ sao?” Trái ngược với tâm trạng vui mừng của Thập Nhị Tổ Vu, mặt Minh Hà lão tổ lúc này cực kỳ khó coi.

Kẻ trước mặt này rõ ràng là muốn phá hỏng cơ duyên của hắn.

“Ta chính là Dương Mi đạo nhân!

Minh Hà đạo hữu, ta khuyên ngươi nên tự mình rời đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Nhìn Minh Hà đang hầm hầm giận dữ, giọng điệu của Dương Mi trái lại càng trở nên ôn hòa.

Nếu để công chúa Long tộc nhìn thấy cảnh này, chắc chắn nàng sẽ rụng rời chân tay.

Đây có thực sự là tên Dương Mi giết người không chớp mắt kia không?

Thực ra là vì đánh nhau suốt dọc đường nên Dương Mi ta cũng thấy mệt rồi, nên lần này thật sự không muốn động tay động chân nữa.

Nhưng vì phần thưởng nhiệm vụ khi thu phục công chúa Long tộc lần trước là công đức tăng gấp ba lần cho nhiệm vụ tiếp theo, nếu ta không động thủ thì lỡ mất phần thưởng sao?

Vì thế ta mới “tốt bụng” khuyên Minh Hà rời đi, coi như tha cho hắn một mạng.

Nhưng những lời đó lọt vào tai Minh Hà thì lại hoàn toàn khác.

“Đạo hữu đùa vui thật đấy, bảo lão tổ ta tự mình rời đi sao?

Ta thật không biết ngươi lấy đâu ra dũng khí đó!” Nói đoạn, Minh

Hà lão tổ lập tức bày ra tư thế tấn công, như thể hôm nay không có kẻ chết thì không xong chuyện.

Thấy vậy, Dương Mi chỉ biết ngán ngẩm lắc đầu.

Minh Hà lão tổ bộ không nhận ra là hắn căn bản không nhìn thấu được tu vi của ta sao?

Đúng là trong lòng chẳng có chút tự trọng nào cả!

Bầu không khí trong trận pháp tức khắc trở nên nồng nặc mùi thuốc súng.

Thập Nhị Tổ Vu đều lo lắng nhìn Dương Mi, tuy vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng thân phận của ta, nhưng tính mạng của họ hiện tại đang nằm cả trong tay ta.

Nếu Dương Mi bại trận, họ chắc chắn không thoát khỏi kiếp bị luyện hóa.

Đối phương là Minh Hà lão tổ với tu vi Trung kỳ Đại La Kim Tiên, nên họ lo lắng cũng là chuyện thường tình.

Có điều, dường như họ đã lo lắng nhầm đối tượng rồi...

Nhìn Minh Hà lão tổ vẫn ngoan cố không chịu nghe lời khuyên, Dương Mi khẽ thở dài.

"Minh Hà đạo hữu, bần đạo khuyên ngươi nên lương thiện!

Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, hãy tự mình rời đi để tránh gây thêm nhân quả giữa chúng ta!" "Với lại, ngươi đánh không lại ta đâu!" Đối mặt với lời khuyên chân thành và lời khẳng định thẳng thắn về thực lực của Dương Mi, Minh Hà lão tổ không những không nghe mà còn trừng mắt dữ tợn nhìn ta.

"Lão đạo kia, ngươi thật là nói năng hàm hồ, dám bảo lão tổ ta đánh không lại ngươi, vậy thì phải đánh mới biết được." Có lẽ cảm

nhận được Dương Mi không đơn giản, Minh Hà lão tổ lập tức lấy ra các bản mạng linh bảo của mình.

Không hổ danh được thai nghén từ biển máu do rốn của Bàn Cổ đại thần hóa thành, gia sản của hắn cực kỳ phong phú.

Hắn lấy ra một lúc ba kiện Tiên thiên linh bảo khiến Dương Mi ta cũng thấy có chút ghen tị.

Hắn nắm trong tay hai thanh sát kiếm tỏa ra huyết quang, chân đạp trên một đóa sen đỏ rực, khí thế toàn thân trong nháy mắt đạt đến một mức độ kinh người.

Hai thanh sát kiếm đó chính là bản mạng linh bảo Nguyên Đồ và A Tỳ của hắn, là những món binh khí nổi danh trong Hồng Hoang, có sức sát phạt cực lớn, thuộc hạng Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, khi phối hợp với nhau có thể sánh ngang Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Còn đóa sen đỏ kia lại càng có lai lịch lớn hơn, đó chính là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, được hóa thành từ một hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên sau khi nó tan vỡ.

Nó có thể phóng ra nghiệp hỏa nhân quả để thiêu cháy kẻ thù, đồng thời khả năng phòng ngự cũng cực kỳ đáng sợ, cũng là một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Đối mặt với một Minh Hà lão tổ đầy bảo vật bao quanh và sát khí ngút trời, Dương Mi chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt.

Chương 37

“Lão đạo, nếm thử lợi hại của lão tổ ta đây!” Minh Hà lão tổ quát lớn, một luồng sát khí khủng bố có thể nhìn thấy bằng mắt thường tuôn ra từ người hắn, ập về phía Dương Mi.

Thập Nhị Tổ Vu trong huyết trì chứng kiến cảnh này đều tái mét mặt mày, họ không ngờ Minh Hà lão tổ lại lợi hại đến thế!

Xong đời rồi!

Trong lòng Thập Nhị Tổ Vu bỗng chốc chùng xuống.

Ngay khi luồng sát khí kia sắp xâm nhập vào cơ thể Dương Mi, gương mặt ta vẫn thản nhiên không chút gợn sóng.

Ta lập tức giải phóng khí tức Đỉnh phong Đại La Kim Tiên, luồng sát khí kia chỉ trong nháy mắt đã bị đánh tan, đồng thời áp lực ngược lại phía Minh Hà lão tổ.

“Đỉnh phong Đại La Kim Tiên...” Khí tức của Dương Mi bị Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên chặn lại, nhưng sắc mặt Minh Hà lão tổ thì cực kỳ khó coi, đỏ rực như gan heo.

“Minh Hà đạo hữu, bần đạo đã nói rồi, ta rất lợi hại, ngươi đánh không lại ta đâu.” Lúc này Dương Mi vẫn tiếp tục bồi thêm những lời thật lòng đó.

“Hừ!” Thế nhưng, Minh Hà lão tổ chỉ lạnh hừ một tiếng chứ không hề lùi bước.

Hắn cậy mình có ba đại Tiên thiên linh bảo nên nghĩ rằng có thể đấu một trận với Đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Dù vậy, hắn không dám khinh suất nữa, trực tiếp vung Nguyên Đồ và A Tỳ lao về phía Dương Mi.

Hai thanh sát kiếm phối hợp, sát khí ngất trời hóa thành một luồng kiếm quang màu huyết sắc khổng lồ.

Kiếm quang đi tới đâu đều mang theo sát cơ vô hạn, nếu bị chém trúng thì không chỉ nhục thân bị ăn mòn mà cả linh hồn cũng khó thoát.

Không chỉ vậy, hắn còn tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân, trong nháy mắt biến không gian xung quanh thành một biển lửa hồng liên, cuồn cuộn đổ về phía Dương Mi.

Kiếm quang huyết sắc cùng biển lửa đỏ rực đồng loạt tấn công, chớp mắt đã nuốt chửng thân hình có phần mảnh khảnh của Dương Mi.

Chứng kiến cảnh tượng này, Thập Nhị Tổ Vu trong huyết trì đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Trên khuôn mặt dữ tợn của Minh Hà lão tổ hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn biết rõ đòn tấn công này khó lòng giết chết ngay một vị Đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng chắc chắn sẽ khiến đối phương trọng thương.

Huống hồ, hắn vẫn còn chiêu hậu thủ!

Đỉnh phong Đại La Kim Tiên thì đã sao?

Chẳng qua cũng chỉ là hòn đá kê chân để Minh Hà lão tổ hắn bước lên đỉnh cao thiên hạ thôi!

Uỳnh!

Thanh đại kiếm huyết sắc chém xuống, mặt đất rung chuyển dữ dội, ngay cả ngọn núi Bất Chu cũng khẽ rùng mình.

Biển hỏa hồng liên vô tận thiêu rụi mọi thứ, ngay cả không gian cũng trở nên vặn vẹo.

Trong chốc lát, kiếm quang biến mất, biển lửa cũng dần lịm đi.

Cảnh tượng xung quanh chỉ còn là một đống hoang tàn!

Thế nhưng, từ trong đám lửa đang lụi tàn đó, một giọng nói đầy nội lực bất chợt vang lên: "Minh Hà đạo hữu, ta đã nói rồi, ngươi đánh không lại ta đâu!" "Sao... sao có thể như vậy được?

Trúng đòn tấn công của hai món Cực phẩm Tiên thiên chí bảo mà vẫn không sao?" Khi ngọn lửa cuối cùng tan biến, bóng dáng của Dương Mi lại hiện ra.

Có thể thấy ta chẳng hề mảy may thương tích, thậm chí là một sợi tóc cũng không bị tổn hại!

Trên đầu Dương Mi lúc này là một tòa bảo tháp cổ phác đang lơ lửng, tỏa ra ánh sáng kim sắc cùng luồng khí Huyền Hoàng rủ xuống bao quanh cơ thể ta.

Chương 38

Đó chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp – Đệ nhất Hậu thiên Công đức Chí bảo mà ta đã đoạt được từ tay Lão Tử.

Đây là lần đầu tiên ta sử dụng nó, và hiệu quả mang lại thật sự rất ấn tượng.

Toàn bộ đòn tấn công của Minh Hà lúc nãy đều bị tòa tháp này chặn đứng.

Có tòa tháp này lơ lửng trên đầu thì vạn pháp không thể xâm phạm, đứng vào vị trí bất bại!

Tuy đây chỉ là Hậu thiên Công đức Chí bảo, nhưng thực chất Hậu thiên chí bảo cũng không kém Tiên thiên chí bảo bao nhiêu.

Điểm khác biệt duy nhất là Tiên thiên chí bảo có linh quang quy luật bất diệt, nên dù bị hỏng vẫn có thể tự phục hồi, còn Hậu thiên chí bảo thì không.

Nhìn tòa tháp trên đầu Dương Mi, mặt Minh Hà lão tổ sa sầm lại, nhưng đôi mắt hắn bỗng nhiên lóe lên hai tia sáng tinh mãnh...

“Minh Hà đạo hữu, bần đạo đã nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta, đừng lãng phí công sức nữa.” “Ngoài ra, đưa món bảo vật nhỏ kia của ngươi đây!” Dương Mi vẫn giữ vẻ thản nhiên như thể cuộc chiến này chẳng đáng để ta bận tâm.

Thực ra là ta lười phải nghiêm túc...

Thế nhưng Minh Hà lại như gặp phải đại địch, nhất là sau khi nghe những lời của ta.

“Hừ!” Minh Hà lạnh hừ một tiếng, bất ngờ tung ra một luồng sức mạnh không gian trói chặt Dương Mi.

Ngay khi luồng sức mạnh đó khóa chặt ta, từ trong hư không vọt ra một lá cờ lớn màu xanh lam, định cuốn ta vào trong.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

Đây là một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, hóa thành từ lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên, có khả năng điều khiển nước trong thiên hạ và sức phòng ngự cực kỳ kinh người.

Cùng với Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ, nó có thể tạo thành Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Bên trong lá cờ có không gian riêng, Minh Hà lão tổ định cuốn ta vào đó để trấn áp.

Phải thừa nhận rằng, Minh Hà lão tổ đúng là một gã "đại gia" thực thụ!

Nhiều sinh linh sinh ra chẳng có lấy một món linh bảo, các đại năng khác cũng chỉ có một món Hậu thiên linh bảo là cùng.

Kẻ nào có một món Tiên thiên linh bảo là đã có thể dễ dàng vượt cấp chiến đấu.

Tiếc thay, hôm nay Minh Hà lão tổ lại đụng phải ta.

Dương Mi ta là Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ quy luật không gian chuyển thế, chút thủ đoạn nhỏ nhặt này làm sao nhốt được ta chứ!

Tất nhiên, ở thời điểm này, kẻ nào đạt đến Đỉnh phong Đại La Kim Tiên cũng không phải hạng vừa.

Chưa đầy một giây sau, Dương Mi đã dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc không gian.

Ta tùy ý vung cành liễu lục chi, lá cờ xanh lam trên không trung như bị trúng đòn nặng, bị đánh bật ngược lại phía Minh Hà lão tổ.

“Ngoan cố không thông!” Việc Minh Hà lão tổ phớt lờ lời khuyên mà liên tục ra tay đã thực sự khiến Dương Mi ta nổi giận.

Ta lạnh lùng quát một tiếng, cành liễu lục chi trong tay liên tục vung vẩy.

Ngay lập tức, hàng loạt vết nứt không gian xuất hiện, lao về phía Minh Hà lão tổ để nghiền nát hắn.

Cảm nhận được uy áp khủng khiếp từ các vết nứt không gian, Minh Hà lão tổ định lùi lại để né tránh.

Nhưng khi vừa định cử động, mặt hắn bỗng chốc biến sắc!

Bởi vì chẳng biết từ lúc nào, hắn đã bị cố định lại, không thể nhúc nhích dù chỉ một phân.

Hắn căn bản không biết chuyện gì vừa xảy ra!

Chương 39

Thực tế là khi đánh bật Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Dương Mi đã nhân cơ hội đó thi triển cấm chế không gian lên người hắn.

Đòn tấn công sau đó chỉ là để đánh lạc hướng khiến hắn không kịp nhận ra.

"Chết tiệt..." Minh Hà lão tổ gầm lên một tiếng, trong cơn hốt hoảng, hắn điều khiển Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tạo ra hai lớp phòng ngự trước mặt.

Một Thủy một Hỏa tạo thành một rào chắn tuyệt đối bao bọc lấy hắn.

Uỳnh...

Hàng loạt vết nứt không gian nện liên tiếp vào lớp phòng ngự của hắn.

Những vệt đen mỏng manh đó có sức công phá không kém gì những quả bom khủng khiếp nhất, thậm chí khả năng xuyên thấu còn đáng sợ hơn nhiều.

Sau khi hứng chịu hàng chục đòn tấn công từ vết nứt không gian, linh quang trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Khống Thủy Kỳ bắt đầu yếu đi rõ rệt.

Thế nhưng Dương Mi lại tiếp tục vung cành liễu, thêm nhiều vết nứt không gian khác bay ra, mỗi vết nứt đều chứa đựng những quy luật huyền bí vô cùng!

Ầm ầm ầm...

Sau một chuỗi tiếng nổ long trời lở đất, toàn bộ lớp phòng ngự của Minh Hà lão tổ đều sụp đổ.

Những vết nứt không gian đó thậm chí còn hình thành một hố đen xoáy trước mặt hắn.

Luồng khí lưu không gian hỗn loạn định lôi tuột hắn vào trong.

Nếu bị kéo vào đó thì không đơn giản chỉ là bị nhốt nữa đâu.

"Dương Mi lão đạo, nhân quả giữa chúng ta coi như đã kết từ đây, lão tổ ta không giết được ngươi thì không cam lòng, Thiên Đạo chứng giám!" Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo dường như đang đáp lại lời thề của Minh Hà lão tổ.

Hắn cũng là kẻ tuyệt tình, lập tức lập hạ lời thề thiên địa.

Từ nay về sau trên đại lục Hồng Hoang, giữa hắn và Dương Mi chỉ có một kẻ được tồn tại!

Sau tiếng gầm thê lương đó, thân hình Minh Hà lão tổ đột ngột biến mất giữa hư không.

Những vết nứt không gian u tối tan biến, xung quanh lại trở về vẻ yên tĩnh như cũ.

Thập Nhị Tổ Vu trong huyết trì im lặng một hồi rồi bùng nổ những tiếng reo hò chưa từng có.

"Dương Mi tiền bối lợi hại quá!" "Dương Mi tiền bối pháp lực vô biên!" "Từ nay về sau Dương Mi tiền bối là thần tượng của chúng con rồi!" Thập Nhị Tổ Vu vốn đóng vai quần chúng nãy giờ, lúc này chẳng khác gì những người hâm mộ cuồng nhiệt, mắt sáng rỡ nhìn Dương Mi, đứa nào đứa nấy hận không thể hóa hình ngay lập tức để chạy tới bên ta.

Đồng thời, chứng kiến trận đại chiến vừa rồi cũng khiến bọn chúng nhận ra sự đáng sợ của đại lục Hồng Hoang, tính khí ngạo mạn vốn có cũng giảm đi ít nhiều.

Vốn dĩ Thập Nhị Tổ Vu là dòng dõi chính thống của Bàn Cổ, sinh ra đã có sức mạnh vô song, nhục thể có thể sánh ngang Hậu thiên chí bảo nên vốn chẳng coi ai ra gì.

Nhưng hôm nay thấy thực lực của Minh Hà lão tổ và Dương Mi, bọn chúng mới hiểu thế nào là "núi cao còn có núi cao hơn"!

Khác với vẻ hân hoan của Thập Nhị Tổ Vu, Dương Mi lại khẽ nhíu mày.

Minh Hà lão tổ quả thực đã biến mất, nhưng không phải bị hút vào vết nứt không gian mà là đã trốn thoát!

Một tu sĩ Trung kỳ Đại La Kim Tiên nếu đã quyết tâm bỏ chạy thì Dương Mi ta cũng khó lòng ngăn cản.

Tuy nhiên, tại nơi hắn đứng lúc nãy, có một tòa đài sen đỏ rực bị bỏ lại.

Đó chính là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Minh Hà lão tổ đúng là chịu chơi, dám dùng cả món bảo vật này để giữ mạng.

Chương 40

Dương Mi tiến tới thu lấy tòa sen đó.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã bị trọng thương sau khi chống đỡ đòn tấn công của ta, linh quang đã mờ nhạt đi nhiều.

Nhưng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nó có thể tự phục hồi.

Dương Mi không nói hai lời, lập tức phủ lên nó một lớp kim quang.

Thế là một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đã biến thành Cực phẩm Tiên thiên Công đức linh bảo rồi...

Chẳng cách nào khác, nhiều công đức quá nên ta có quyền tùy hứng.

Công đức linh bảo giết người không dính nhân quả, hơn nữa khả năng trấn áp khí vận cũng mạnh hơn nhiều.

Minh Hà lão tổ muốn luyện hóa Thập Nhị Tổ Vu để đoạt khí vận của họ, cuối cùng lại mất cả chì lẫn chài.

Dù có thêm được một món bảo vật tuyệt vời, sắc mặt Dương Mi vẫn không vui vẻ lắm.

"Tiếc thật, không giết chết được lão đạo Minh Hà đó, nếu không thì Nguyên Đồ, A Tỳ và cả Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ kia đều là những món đồ tốt cả..." "Đa tạ Dương Mi tiền bối đã ra tay cứu giúp, anh em chúng con vô cùng cảm kích!" Với tư cách là anh cả, Đế Giang tỏ ra bình tĩnh hơn, hoặc có lẽ do cùng tu luyện quy luật không gian nên ánh mắt hắn nhìn Dương Mi tràn đầy sự sùng bái, giống như đang nhìn thấy Bàn Cổ đại thần tái thế vậy.

"Các hiền điệt khách khí rồi.

Ta thấy các ngươi sắp sửa đối mặt với hóa hình lôi kiếp, hay là để bần đạo canh giữ ở đây, đề phòng những kẻ tiểu nhân như Minh Hà lão tổ lại tới quấy rầy." Đã giúp thì giúp cho trót.

Nói rồi, Dương Mi ngồi xếp bằng ngay cạnh huyết trì.

Hành động này khiến Thập Nhị Tổ Vu vô cùng cảm động, đúng là người tốt mà!

Thực chất là do Dương Mi ta thấy hơi mệt, muốn ngồi nghỉ ngơi một chút... nên sẵn tiện làm một cái ơn huệ vậy thôi.

Ngay sau đó Thập Nhị Tổ Vu chuẩn bị hóa hình, nhưng trong số đó, Hậu Thổ – một trong hai nữ giới duy nhất – không nhịn được mà cất tiếng hỏi: "Không biết tại sao Dương Mi tiền bối lại gọi chúng con là hiền điệt?" "Và tiền bối có quan hệ thế nào với Phụ thần Bàn Cổ của chúng con?" Sau khi Hậu Thổ hỏi xong, mười một Tổ Vu còn lại cũng tập trung lắng nghe.

Rõ ràng là bọn chúng đều tò mò về chuyện này.

Dù sao thì Dương Mi ta cũng cứ một câu "hiền điệt", hai câu "chí hữu của Bàn Cổ" mà xưng hô.

Trước câu hỏi thành khẩn của Hậu Thổ, Dương Mi ta khẽ tằng hắng vài tiếng để lấy giọng!

"Năm đó, ta đã từng cùng Bàn Cổ đạo huynh vai kề vai khai thiên lập địa..." Cách đó hàng chục dặm, dưới chân một ngọn núi lớn, Minh Hà lão tổ chật vật bò dậy.

Trong mắt hắn như có hai ngọn lửa giận phun trào, từ lúc sinh ra đến giờ hắn chưa từng phải chịu nhục nhã lớn đến vậy.

Cơ duyên của hắn cũng đã bị hủy hoại hoàn toàn.

"Dương Mi đạo nhân, Minh Hà lão tổ ta nhất định phải giết chết

ngươi!" Lúc này, Minh Hà lão tổ gào thét trong lòng, nhưng trong mắt vẫn không giấu nổi sự kinh hãi.

Tên Dương Mi đạo nhân đó quá mạnh, ngay cả Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng rơi vào tay hắn.

Nếu không đòi lại được, hắn nhất định sẽ không để yên chuyện này.

Hắn phẫn nộ nhìn về hướng Bất Chu Sơn đằng xa một cái rồi quay người bay về phía biển máu.

Sau khi thực hiện một bài diễn thuyết cảm động thấu tận tâm can, Dương Mi lại có thêm mười hai đứa cháu.

À không đúng, phải là mười đứa cháu trai và hai đứa cháu gái mới phải.

Trong khi mười hai Tổ Vu tu luyện trong huyết trì, Dương Mi ở bên cạnh luyện hóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Có lẽ nhờ vào huyết trì của Bàn Cổ mà Dương Mi cảm thấy việc luyện hóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chương 41

Chẳng mấy chốc, Dương Mi đã luyện hóa được 35 đạo tiên thiên cấm chế.

Dù sao y cũng mới nhận được bảo vật này, muốn tiếp tục luyện chế thì phải đợi đến khi thật thuần thục mới được.

Hiện tại như vậy cũng đủ để Dương Mi điều khiển rồi, y liền thuận tay luyện chế luôn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Lần này Dương Mi đã luyện hóa tháp đến 40 đạo tiên thiên cấm chế, vận dụng càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Y còn phát hiện ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp còn có thêm nhiều diệu dụng khác nữa!

Sau khi luyện chế xong hai kiện linh bảo, Dương Mi đang phân vân không biết có nên tu luyện tiếp hay không.

Bỗng nhiên, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, một luồng thiên uy hạo hãn bao trùm cả bồn địa.

"Đến rồi!" Mắt Dương Mi sáng lên, chỉ thấy Đế Giang từ trong huyết trì trực tiếp lao vút lên trời, lớp màng máu trên người dần dần bong tróc.

Hiển nhiên, người hóa hình sớm nhất chính là lão đại của mười hai Tổ Vu - Đế Giang.

"Oanh long long..." Một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào người Đế Giang, khiến lớp màng máu vỡ vụn hoàn toàn, lộ ra một thân hình vĩ ngạn.

"Hống!" Đế Giang vừa mới hóa hình không kìm được hưng phấn mà phát ra một tiếng trường khiếu, âm thanh cuồn cuộn như sấm rền.

Thân thể y hóa thành một cự thú không có mặt mũi, thân như túi vải, đỏ như lửa, có sáu chân bốn cánh, đằng không mà lên.

Đó chính là bản thể của Đế Giang.

Cùng lúc đó, khí tức trên người y cũng tăng vọt, nhanh chóng bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, cuối cùng dừng lại ở đỉnh phong sơ kỳ.

"Không hổ là thân thể Tổ Vu, vừa hóa hình đã cao tới mấy nghìn trượng!" Nhìn thân hình nguy nga của Đế Giang, Dương Mi không khỏi tặc lưỡi khen ngợi.

"Đa tạ Dương Mi thúc phụ đã hộ vệ, Đế Giang cảm kích khôn cùng!" Một lát sau, Đế Giang thu hồi chân thân Tổ Vu, hóa thân thành một trung niên nam tử nho nhã, bước tới trước mặt Dương Mi, cung kính thi lễ.

"Đế Giang hiền điệt khách sáo rồi, đều là người nhà cả, ta cũng mong mười hai người các ngươi sớm ngày hóa hình." Dương Mi mỉm cười nói.

Y tất nhiên là mong đợi bọn họ hóa hình, dù sao đây đều là cháu của y mà.

Trong thời gian tiếp theo, các Tổ Vu khác lần lượt hóa hình.

Nhưng khi Huyền Minh và Hậu Thổ hóa hình, Dương Mi lại được một phen "rửa mắt".

Khi hai nàng hóa hình đều không có quần áo, tuy lúc đầu là chân thân Tổ Vu, nhưng khi hóa thành nhân thân, Dương Mi không khỏi sáng mắt lên.

Hai nàng không hổ là những nữ thần đỉnh cao của Hồng Hoang, vóc dáng thì khỏi phải bàn, đặc biệt là khí chất trên người khiến người ta không khỏi rung động.

Hậu Thổ là Thổ chi Tổ Vu, mang khí chất bác ái, bi thiên mẫn nhân, như một vị thiên sứ cứu thế.

Huyền Minh là Vũ chi Tổ Vu, lại toát ra vẻ thanh lãnh, là một cao lãnh ngự tỷ hoàn mỹ.

Hai người một lạnh một nóng khiến Dương Mi cũng không khỏi tâm động.

Nhưng y đột nhiên nhận ra một vấn đề, hiện tại y là thúc phụ của bọn họ.

Nếu thu vào hậu cung thì chẳng phải là loạn luân sao...

Tuy nhiên khi nhìn hai nàng, y hoàn toàn quẳng cái đạo lý đó ra sau đầu.

"Mười hai người vãn bối chúng ta xin cảm tạ ơn cứu mạng và hộ vệ của Dương Mi thúc phụ!" Sau khi hóa hình, mười hai Tổ Vu đứng thành hàng trước mặt Dương Mi để bày tỏ lòng cảm ơn.

Từ phải sang trái lần lượt là: Không gian Tổ Vu Đế Giang, Mộc chi Tổ Vu Cú Mang, Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, Kim chi Tổ Vu Nhục Thu, Thủy chi Tổ Vu Cộng Công, Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh, Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ, Lôi chi Tổ Vu Cường Lương, Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô, Điện chi Tổ Vu Hấp Tư, Thiên khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi.

"Chúng ta cũng không có gì quý giá để tặng thúc phụ, ta có truyền thừa luyện thể công pháp của Phụ thần, nếu thúc phụ không chê thì xin nhận lấy." Lúc này Huyền Minh lên tiếng, đưa cho Dương Mi một miếng ngọc giản khiến y ngẩn người.

Chương 42

Khi xem nội dung trong ngọc giản, nội tâm Dương Mi cuồng hỷ.

Cửu Chuyển Huyền Công!

Đúng vậy, Huyền Minh đã đưa cho y chính là pháp môn nhục thân thành thánh do Bàn Cổ đại thần truyền lại.

Người tu đạo không chỉ tu tu vi, linh bảo mà nhục thân cũng vô cùng quan trọng.

Chỉ là Dương Mi vẫn luôn không có công pháp luyện thể phù hợp nên chưa bắt đầu tu luyện nhục thân.

Thấy Huyền Minh tặng Cửu Chuyển Huyền Công, Dương Mi vô cùng cảm động nhìn nàng, khiến nàng đỏ mặt.

"Đa tạ Huyền Minh điệt nữ, môn công pháp này thực sự quá trân quý, bần đạo sao có thể nhận?" Tuy biết đây là kết quả thương thảo của mười hai Tổ Vu nhưng y vẫn phải khách sáo một chút.

"Dương Mi thúc phụ đã nói chúng ta là người nhà rồi, xin đừng khách sáo." Hậu Thổ đứng bên cạnh mỉm cười, nụ cười như trăm hoa đua nở, gương mặt tuyệt mỹ khiến người ta nghẹt thở.

"Ha ha ha, được, vậy bần đạo không khách sáo nữa." Dương Mi cười nói, đây mới thực sự là cơ duyên lớn.

"Nhận được công pháp này, bần đạo có một yêu cầu, không biết có nên nói hay không?" "Dương Mi thúc phụ cứ nói tự nhiên." Lúc này mười hai Tổ Vu đã xem Dương Mi ngang hàng với Bàn Cổ, yêu cầu gì họ cũng sẽ đáp ứng.

"Bần đạo muốn vào Bàn Cổ điện của Bàn Cổ đạo hữu, xin một giọt tinh huyết của đạo hữu để dùng cho việc tu luyện nhục thân."

Bàn Cổ điện do nhục thân Bàn Cổ hóa thành, bên trong chứa đựng trái tim của ngài.

Sau này Vu tộc cường thịnh chính là nhờ vào trái tim đó.

Trái tim Bàn Cổ chính là căn bản để Vu tộc phát triển, và thứ Dương Mi muốn chính là tinh huyết trong đó.

Người không thuộc Vu tộc gần như không thể vào Bàn Cổ điện, chứ đừng nói đến việc lấy tinh huyết.

Dương Mi hiểu rõ điều này nên mới nói thẳng.

Mười hai Tổ Vu tính tình ngay thẳng, nếu nói vòng vo sẽ khiến họ nảy sinh ác cảm.

Nghe yêu cầu của Dương Mi, mười hai Tổ Vu đồng thời kinh hãi, đồng tử co rút lại.

Cần biết rằng Bàn Cổ điện có thể che giấu thiên cơ, phòng ngự vô địch.

Trước khi hóa hình, họ dựa vào đó mới tránh được sự phát hiện của kẻ khác.

Minh Hà lão tổ tìm được tới đây có lẽ là nhờ vào quan hệ huyết mạch và may mắn.

Dù sao Minh Hà cũng là bàng hệ của Bàn Cổ, tuy không chính tông nhưng cũng có chút quan hệ.

Nhưng rõ ràng Minh Hà không hề biết đến sự tồn tại của Bàn Cổ điện.

Sau khi kinh nghi, mười hai Tổ Vu cũng nhanh chóng thông suốt.

Dương Mi tiền bối trước mặt dù sao cũng là người từng cùng Phụ thần khai thiên, biết được bí mật này cũng không có gì lạ.

Nghĩ vậy, họ liền đáp ứng.

“Mời thúc phụ đi theo chúng ta!” Đế Giang dẫn đầu dẫn đường.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đi tới một thung lũng bí ẩn, bên trong vô cùng rộng rãi, cây cối xanh tươi, chim hót hoa cười, đúng là một nơi bất phàm.

Một ngôi cung điện khí thế khôi hoành tọa lạc ngay giữa thung lũng, xung quanh tỏa ra đạo vận.

Hai cánh cửa lớn màu đỏ thẫm đóng chặt, bên trên treo một tấm biển tỏa ra thần uy vô thượng với ba chữ lớn: Bàn Cổ Điện!

Đứng trước đại điện, nhóm Dương Mi không khỏi nghiêm trang kính cẩn.

“Dương Mi thúc phụ, mời!” Đế Giang dẫn đường, các Tổ Vu khác đi theo sau hộ tống Dương Mi vào trong.

Chương 43

Nhìn từ bên ngoài, Bàn Cổ điện không lớn, nhưng bước qua cửa lại là một thế giới khác!

Giới tử nạp tu di, Dương Mi hiểu rõ đây là một loại không gian pháp tắc.

Ánh mắt Dương Mi hướng về trung tâm đại điện, bỗng nhiên sáng lên.

Ở đó có một huyết trì, lớn gấp vô số lần huyết trì đã nuôi dưỡng mười hai Tổ Vu.

Bên trong tràn ngập máu đỏ tươi, dường như có sức mạnh huyền bí nào đó đang thúc đẩy khiến máu luân chuyển chậm rãi, hình thành một làn sương mù bao trùm cả huyết trì.

Dương Mi nhìn xuống đáy huyết trì, mắt hiện tia tinh quang.

Y thấy rõ ở đó có một trái tim khổng lồ đang đập chậm rãi.

"Nhìn kìa, đó chính là Bàn Cổ chi tâm!" "Thế gian chỉ biết Bàn Cổ đại thần hóa thân thành vạn vật, nhưng không biết ngài còn để lại trái tim.

Nếu có được sức mạnh trong đó, tuyệt đối có thể dễ dàng đứng đầu Hồng Hoang." Hơi thở của Dương Mi trở nên dồn dập, trái tim là căn bản của một tu sĩ.

Vu tộc sau này chinh chiến khắp Hồng Hoang chính là được sinh ra từ đây.

Nhưng rất nhanh, Dương Mi đã lấy lại sự tỉnh táo.

Bàn Cổ chi tâm không thuộc về cơ duyên của y!

Nếu tham lam đoạt lấy cơ duyên này, e rằng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Hơn nữa, ngay khi bước vào đây, y đã cảm thấy có một ý chí khóa chặt lấy mình, không phải Bàn Cổ, không phải Thiên Đạo, mà có lẽ là Đại Đạo...

Đế Giang cùng các Tổ Vu bước tới trước huyết trì hành lễ, sau đó cùng nhau đánh ra vô số thủ ấn huyền ảo hóa thành những đạo kim sắc pháp quyết, như những con kim long bay về phía trái tim.

Lúc này, một luồng uy áp hạo hãn vô thượng từ huyết trì truyền ra như muốn trấn áp cả bốn phương tám hướng.

Tiếng tim đập vang dội như đạo âm, có thể chấn vỡ mọi tà ma ngoại đạo!

"Thu!" Mười hai Tổ Vu cùng hét lớn, kim long há miệng rộng tạo ra sức hút vô cùng, điên cuồng hấp thu máu chảy ra từ trái tim.

Máu vào bụng rồng thì ngưng tụ lại, tỏa ra huyết quang chói mắt.

Khoảng mười nhịp thở sau, kim long ngừng hút và bay trở lại.

Kim long ngẩng đầu phát ra một tiếng long ngâm rồi nhả ra một viên huyết châu màu vàng to bằng nắm tay.

Đó chính là tinh huyết của Bàn Cổ đại thần!

Sau khi có được tinh huyết, Dương Mi rời khỏi địa bàn Vu tộc.

Chuyến đi này thu hoạch thật phong phú.

"Có được tinh huyết của Bàn Cổ đạo huynh, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, nhục thể của ta nhất định sẽ thăng tiến vượt bậc." Dương Mi dung hợp tinh huyết vào cơ thể, tuy y không phải chính thống của Bàn Cổ nhưng vì đã được tinh huyết tưới đẫm từ trước nên không hề có sự bài xích nào.

Tuy nhiên để luyện hóa hoàn toàn thì cần rất nhiều thời gian.

Đi một mình trên núi Bất Chu, Dương Mi di chuyển rất chậm như đang dạo chơi.

Y không vội, vì đi nhanh quá sẽ mệt.

Càng lên cao, uy áp tàn lưu của Bàn Cổ càng mạnh, nếu thực lực và nguyên thần không đủ mạnh thì khó mà lên tới đỉnh.

May mắn thay, uy áp này không ảnh hưởng nhiều đến một đỉnh phong Đại La Kim Tiên như y, đặc biệt là sau khi dung hợp tinh huyết.

Sau vài chục năm, y cũng đã thấy đỉnh núi.

Chương 44

Vài chục năm ở Hồng Hoang chỉ như một cái chớp mắt.

Trên đường đi y nhặt được không ít thiên tài địa bảo nhưng chưa thấy linh căn cao cấp nào.

"Không biết có linh bảo hay linh căn nào còn sót lại không!" Có lẽ Dương Mi không phải "tên trộm" đầu tiên lên núi, bộ tộc Kỳ Lân chiếm đóng nơi này chắc đã lấy hết đồ tốt rồi, hoặc là hai anh em Phục Hy và Nữ Oa sinh sống ở đây cũng vậy.

"Đã đến rồi thì mình cũng nên đi bái phỏng hai người đó, dù sao trên người họ cũng có rất nhiều cơ duyên." Đang suy tính, trước mặt xuất hiện một làn sương mù khiến Dương Mi nhíu mày rồi lập tức đại hỷ.

"Lẽ nào là trận pháp?" Y không chần chừ mà bước vào thăm dò.

Đúng là một tiên thiên trận pháp, lại là mê huyễn trận.

Nếu không phải y vô ý va phải thì khó mà phát hiện được.

Trận này không có sát thương, chỉ dùng để ẩn giấu.

"Nếu là mê huyễn trận thì có lẽ bên trong vẫn chưa có ai đặt chân tới!" Dương Mi phấn khởi, bắt đầu dùng không gian pháp tắc để phá trận.

Chẳng mấy chốc y đã vượt qua và bước vào một không gian xám xịt.

Giữa không gian đó chỉ có một cây cổ thụ tỏa ra ánh sáng vàng thổ, trên cây có một dây leo hồ lô xanh mướt quấn quanh.

Trên cây có chín quả, trên dây hồ lô có bảy quả.

“Hoàng Trung Lý!

Tiên Thiên Linh Đằng!” Dương Mi kích động khi thấy hai báu vật này.

Đúng vậy, cây cổ thụ chính là Hoàng Trung Lý đứng đầu mười đại tiên thiên linh căn, vạn năm nở hoa, vạn năm kết quả, vạn năm mới chín, mỗi lần chỉ được chín quả!

Tương truyền một quả có thể giúp tu sĩ lên thẳng Đại La Kim Tiên, nhưng với điều kiện nhục thân phải đủ mạnh, nếu không sẽ nổ xác mà chết.

Thường thì chỉ có đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên hoặc Đại La mới dùng được.

Ngay cả Dương Mi cũng có thể dùng nó để tăng tu vi.

Y kìm nén ham muốn hái quả ăn ngay vì nhục thân hiện tại chưa đủ mạnh.

Chờ khi nhục thân đủ cường đại, ăn cả chín quả chắc chắn sẽ có đột phá vượt bậc, thậm chí bước vào Chuẩn Thánh cũng không phải là không thể!

Sau khi xem cây, y nhìn sang dây hồ lô.

Một dây tiên thiên linh đằng kết bảy quả hồ lô mà y rất quen thuộc.

Quả thứ nhất màu tử kim là Tử Kim Hồng Hồ Lô, sau này Lão Tử lấy được để đựng đan dược.

Quả thứ hai màu tử hồng là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân đạo nhân.

Quả thứ ba màu tử bạch là Trảm Tiên Hồ Lô của Đông Hoàng Thái Nhất.

Quả thứ tư màu tử thanh là Chiêu Yêu Hồ Lô của Nữ Oa.

Quả thứ năm màu tử hoàng là Thủy Hỏa Hồ Lô của Thông Thiên giáo chủ.

Quả thứ sáu màu tử lục của Hạo Thiên đại đế.

Sáu quả này đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Nhưng quan trọng nhất là quả thứ bảy!

Nó chín muộn nhất, ẩn chứa Thôn Phệ chi đạo, khi chín có thể nuốt chửng sáu quả kia để trở thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Chương 45

Đáng tiếc là giờ mới chỉ có quả tử kim chín.

Dương Mi nhìn quả hồ lô này với ánh mắt trêu chọc.

“Ta gọi một tiếng, ngươi có dám thưa không?” Trong đầu y tự nhiên hiện lên câu nói nổi tiếng ở hậu thế.

Tử Kim Hồng Hồ Lô tuy để đựng đan nhưng có khả năng rất lợi hại: chỉ cần gọi tên mà đối phương thưa thì sẽ bị hút vào trong, một thời gian sau sẽ hóa thành nước!

Đây đúng là món đồ chơi để lừa người.

Ngay cả Đại La Kim Tiên nếu không phòng bị cũng sẽ bị hút vào.

Dương Mi nhếch môi cười tà mị, tiến lên hái quả hồ lô chín xuống, ngắm nghía rồi cất đi.

Y thực sự muốn có một đối thủ xuất hiện ngay để thử uy lực của nó.

Đáng tiếc trên đỉnh núi vắng vẻ này chẳng có ai.

Dương Mi mượn năng lực che giấu của mê huyễn trận, ngồi xuống cạnh cây Hoàng Trung Lý để luyện hóa các đạo cấm chế trong hồ lô.

Nó có 48 đạo tiên thiên cấm chế.

Hiện tại Dương Mi đã sở hữu hai cực phẩm tiên thiên linh bảo và một kiện hậu thiên công đức chí bảo.

Có thể nói là tài sản kếch xù!

Với sự gia trì của y, hai kiện cực phẩm kia đã trở thành cực phẩm tiên thiên công đức linh bảo.

Công đức là thứ tốt, không chỉ tăng tu vi, khí vận, tiêu trừ nhân quả nghiệp lực mà còn như một tấm bài miễn tử.

Tu sĩ bình thường có công đức đều không nỡ dùng, chỉ có kẻ giàu xổi như Dương Mi mới tùy ý đắp lên linh bảo.

Có lẽ vì hồ lô là vật vô chủ nên việc luyện chế dễ dàng hơn.

Chỉ trong nghìn năm, y đã luyện được 45 đạo cấm chế.

Sau khi thu hồ lô, Dương Mi nhổ luôn cả cây Hoàng Trung Lý và dây linh đằng.

Nhìn cây linh căn bị nhổ tận gốc, y cũng thấy hơi mủi lòng nhưng rồi cũng vui vẻ quẳng chúng vào không gian tự thân.

Lần này thu hoạch được hai cây linh căn cực phẩm và một linh bảo cực phẩm khiến y vô cùng sảng khoái, không nán lại nữa mà bước ra khỏi trận pháp.

"Núi Bất Chu chắc cũng hết đồ rồi, nếu còn mà không có duyên thì cũng chịu, mình không nên tham lam quá." "Nhưng đã đến đây rồi, đỉnh núi cũng ngay trước mắt, không lên xem thì thật đáng tiếc." "Thôi được, ta sẽ thay Bàn Cổ đạo huynh ngắm nhìn thế giới sau khi khai thiên này!" Nghĩ vậy y chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này tinh huyết Bàn Cổ trong người bỗng nhiên xao động, như thể có một sự chỉ dẫn vô hình nào đó.

"Ân, có chuyện gì sao?

Lẽ nào là cơ duyên?" Dương Mi khẽ cười khổ.

"Bàn Cổ đạo huynh, lúc trước cứ đòi giảng đạo cho ta, giờ lại để lại cho ta nhiều cơ duyên thế này.

Đúng là nghiệt duyên mà!" Có khoảnh khắc y cảm thấy mình mới chính là con trai ruột của Bàn Cổ, nếu không sao mọi di vật đều rơi

vào tay y.

Y đi theo chỉ dẫn, lòng tự hỏi lần này sẽ dẫn tới đâu.

Tuy nhiên sắc mặt y có chút ngưng trọng vì cảm giác kỳ lạ này không rõ là nguy hiểm hay cơ duyên.

Cần biết rằng những sự chỉ dẫn minh minh trong bóng tối không phải lúc nào cũng tốt đẹp, đôi khi nó là số mệnh hoặc nguy hiểm.

Chẳng mấy chốc y đã tới một nơi hẻo lánh, linh khí ở đây thưa thớt một cách kỳ lạ.

Thần thức quét qua, y lập tức biến sắc!

Chương 46

Ở đây ẩn giấu một trận pháp còn tinh vi hơn cả mê huyễn trận lúc nãy.

Do dự một lát, y nghiến răng bước vào.

Phú quý hiểm trung cầu, nếu sợ mà lùi bước thì sau này tu hành sẽ gặp trở ngại.

Dù nắm giữ không gian pháp tắc nhưng y cũng mất rất nhiều công sức mới phá được trận.

Cảnh sắc bên trong là một hang động lớn, linh khí đậm đặc đến mức hóa thành sương mù và nước.

Nhưng Dương Mi không quan tâm điều đó, y bị thu hút bởi hai thứ: một mảnh vỡ ngọc điệp to bằng bàn tay và một vũng chất lỏng màu trắng sữa.

"Tạo...

Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Dương Mi nhận ra mảnh vỡ đó vì trên người y cũng có một mảnh, nhưng mảnh này lớn gấp đôi mảnh y đang có.

"Lại tìm được một mảnh nữa, thật là đại tạo hóa!" Dương Mi cảm thán, rồi nhìn sang vũng chất lỏng trắng sữa kia.

Y cảm nhận được thứ dẫn lối mình tới đây chính là nó chứ không phải mảnh ngọc điệp.

"Cái này...!" Dương Mi há hốc mồm, không biết diễn tả cảm xúc lúc này thế nào.

Y nhận ra nó chính là cốt tủy của Bàn Cổ hóa thành!

Xem ra tất cả đều là thiên ý.

Vừa có công pháp luyện thể, vừa có tinh huyết, giờ lại có cốt tủy!

Y khẳng định nhục thân của mình sẽ có biến hóa kinh thiên động địa, thậm chí hóa thành Hỗn Độn thể cũng nên!

Nhục thân tu sĩ cũng chia cấp độ như linh bảo.

Dương Mi tuy là đỉnh phong Đại La nhưng nhục thân chỉ tương đương hậu thiên linh bảo, giống như đa số tu sĩ Hồng Hoang khác vốn chỉ chú trọng tu nguyên thần.

Chỉ có mười hai Tổ Vu không tu được nguyên thần nên nhục thân cực mạnh, vừa sinh ra đã sánh ngang hậu thiên chí bảo.

Đế Giang hiện tại chắc ngang ngửa tiên thiên linh bảo thượng đẳng.

Thời Hỗn Độn, ba nghìn Ma Thần mạnh nhất là nhờ Hỗn Độn Ma Thể, đạt tới cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nếu Dương Mi luyện thành Hỗn Độn thể, chỉ riêng sức mạnh nhục thể đã sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tức là Thánh nhân!

Nhìn hai thứ trước mắt, Dương Mi không vội thu lấy.

Cốt tủy Bàn Cổ là di trạch của ngài, lấy đi chắc chắn sẽ vướng nhân quả với Bàn Cổ, nhưng y vốn đã vướng từ trước khai thiên rồi nên không ngại.

Chỉ có Tạo Hóa Ngọc Điệp ban đầu thuộc về Hồng Quân, y lấy mảnh này chắc chắn sẽ vướng nhân quả với Hồng Quân.

Nhưng y chỉ do dự một chút rồi thu hết.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn chí bảo chứa ba nghìn pháp tắc, không lấy mới là kẻ ngốc!

Nó cực kỳ quan trọng vì y nhờ nó mới hiểu sâu về không gian pháp tắc.

Y cầm hai mảnh ghép lại, chúng khớp nhau hoàn toàn vì vốn là hai mảnh liền kề.

Nhìn miếng ngọc điệp lớn hơn tỏa ra đạo vận, mắt y rực sáng.

Y cảm thấy không gian pháp tắc trong mình cộng hưởng mạnh mẽ như sói đói thấy mồi ngon.

"Nếu tìm đủ các mảnh thì có lẽ không gian pháp tắc của mình sẽ chứng được đại đạo!

Chương 47

Nếu thế thì vướng nhân quả với Hồng Quân thì đã sao?

Ta còn định cướp luôn mảnh của lão nữa là!" Y nhớ mảnh lớn nhất đang nằm trong tay Hồng Quân.

Thu được đồ tốt, y cần nơi tu luyện.

Xong đợt này, dù là nhục thân hay nguyên thần cũng sẽ thay đổi lớn, có thể vô địch trong hàng Đại La mà không cần linh bảo!

"Đỉnh núi Bất Chu là một nơi tốt." Dương Mi bước ra khỏi hang, đi thẳng lên đỉnh núi.

Dù thấy đỉnh núi ngay trước mắt nhưng y cũng mất nửa năm mới lên tới nơi.

Khi bước chân lên đỉnh, áp lực bỗng biến mất như thể tất cả trước đó chỉ là thử thách.

Tính cả thời gian luyện bảo dọc đường, y mất tổng cộng ba mươi năm.

Tuy tốc độ chậm nhưng bù lại y luôn chịu đựng uy áp của Bàn Cổ, giúp pháp lực tăng thêm giới hạn.

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống nghìn dặm, y thấy Long Phượng tranh bá, thấy các cao nhân đắc đạo, linh bảo đang hình thành và nhiều sinh linh đang ra đời.

Cảm nhận sức sống của vạn vật, y nhớ về sự hoang vu của Hỗn Độn trước kia và hiểu ra sứ mệnh của Bàn Cổ.

"Bàn Cổ đạo huynh, hãy nhìn xem, đây chính là thế giới của ngài!" Y bùi ngùi cảm thán.

Trái ngược với mặt đất đầy sức sống, bầu trời trên đầu mây mù bao phủ, sấm sét nổ vang như muốn giáng thiên uy xuống.

Nhìn thiên lôi đầy khí tức hủy diệt, Dương Mi không sợ mà còn hưng phấn.

"Rất tốt, có thể mượn thiên lôi luyện thể!" Tinh huyết và cốt tủy Bàn Cổ đã hòa vào người, giờ cần sự rèn giũa để kích phát hoàn toàn sức mạnh của chúng.

Theo lý, Dương Mi là linh căn thực vật nên rất sợ sấm và lửa, nhưng giờ y lại tràn đầy hào khí muốn xem sấm sét này làm gì được mình!

Y ngồi xuống một tảng đá phẳng, cảm nhận máu và mạch máu đang đập mạnh.

"Đến đi, để bần đạo thử uy lực của các ngươi!" Oanh long!

Mây đen nổi giận giáng thiên lôi xuống.

Thiên lôi đi tới đâu không gian rách ra tới đó, như những con tử long gầm thét lao thẳng vào Dương Mi.

"Ba tháp!" Thiên lôi đánh vào người phát ra tiếng giòn giã, lực xung kích khiến người y run lên, đạo bào rách nát.

Năng lượng cuồng bạo tàn phá bề mặt rồi xâm nhập vào trong cơ thể.

Y không dùng pháp lực chống đỡ mà hoàn toàn dùng nhục thể ngạnh kháng.

Trong phút chốc, người y tỏa ra mùi khét, đau đớn vô cùng.

Nhưng y không biến sắc, lập tức vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, biến lôi điện thành dưỡng chất rèn luyện cơ thể.

Nhục thân y thăng tiến với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Ha ha ha, sướng!

Tiếp đi, mạnh hơn nữa nào!” Cảm nhận sự thay đổi, y liếm môi đầy tham lam.

Oanh!

Oanh!

Vô số đạo thiên lôi như phát điên cùng giáng xuống.

Chương 48

Chưa bao giờ thấy kẻ nào ngạo mạn thách thức thiên uy như vậy!

Trên mây như có một vị Lôi thần liên tục quất roi điện xuống, mỗi roi đều có thể hủy diệt vạn vật.

Đạo bào tan thành tro bụi, Dương Mi giờ đây khỏa thân, may mà y đã bố trí trận pháp quanh đây nên không ai thấy được.

Không còn quần áo, thiên lôi đánh trực tiếp vào da thịt, chỗ nào bị cháy đen lập tức hiện ra vết máu đỏ tươi.

Đau thấu tận tâm can!

Dương Mi vẫn kiên nghị vận chuyển công pháp.

Máu và cốt tủy cuộn trào giúp nhục thân phục hồi nhanh chóng và trở nên cứng rắn hơn.

Tinh huyết và cốt tủy Bàn Cổ lại được kích phát!

Cứ thế, thiên lôi đánh liên tục suốt mấy nghìn năm, y cũng dần thích nghi.

Đồng thời, y lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra treo trên đầu để tu luyện nguyên thần và lĩnh ngộ không gian pháp tắc.

Dị tượng trên đỉnh núi kinh động đến mọi sinh linh bên dưới.

Bộ tộc Kỳ Lân phái cao thủ Đại La Kim Tiên tới xem nhưng cũng chỉ dám đứng từ xa nhìn đỉnh núi đầy sấm sét.

Cuối cùng, một tin tức chấn động lan truyền: có kẻ đang mượn thiên lôi trên đỉnh Bất Chu để tu luyện!

Ai mà chẳng biết lôi điện ở đó có thể diệt cả Đại La Kim Tiên.

Điên rồi!

Đúng là một kẻ điên chính hiệu!

Đến tộc Kỳ Lân cũng phải kính sợ thì kẻ đó là ai?

Cuối cùng có tin truyền ra: đó chính là kẻ đã bắt công chúa Long tộc, đạo hiệu Dương Mi!

Ngay lập tức cái tên Dương Mi vang xa khắp mọi ngõ ngách Hồng Hoang.

Thủy Kỳ Lân thầm may mắn vì không xung đột thêm với y.

Tất nhiên cũng có những đại năng ẩn thế không quan tâm.

Kẻ kích động nhất chính là Long tộc ở Đông Hải!

Sau khi có tin, họ liên tục phái quân tới núi Bất Chu.

Nhưng đây là địa bàn của tộc Kỳ Lân, hai bên vốn có thù không đội trời chung nên Kỳ Lân tộc không cho Long tộc vào sâu bên trong.

Quân Long tộc chỉ có thể lảng vảng ở chân núi.

Mấy nghìn năm trôi qua mà không thấy bóng dáng công chúa đâu.

Thêm vào đó, thù hận giữa ba tộc Long, Kỳ Lân, Phượng đột ngột bùng nổ, liên minh tan vỡ, Long tộc tự lo không xong nên phải rút bớt quân.

Hành động này trong mắt mọi người là Long tộc sợ Dương Mi đạo sĩ rồi!

Cả Hồng Hoang xôn xao, một mình y mà khiến Long tộc hùng mạnh phải e dè sao?

Từ đó, cái tên Dương Mi in sâu vào tâm trí chúng sinh: người này tuyệt đối không được đụng vào!

Giữa biển máu đầy sát khí, Minh Hà lão tổ đang tọa thiền.

Chương 49

Sau trận thua đó, lão vẫn luôn theo dõi tin tức bên ngoài.

"Dương Mi lão đạo đáng ghét, đợi lão tổ luyện xong Huyết Thần Tử cường đại nhất định sẽ báo thù!" Thấy Dương Mi nổi danh, Minh Hà tức đến nghiến răng.

Tên đó không chỉ cướp cơ duyên mà còn đoạt mất Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nhưng Minh Hà vẫn chưa mất trí khôn: "Hắn là đỉnh phong Đại La, lại có nhiều linh bảo, một mình mình không đấu lại.

Mình cần tìm thêm đồng minh, chắc chắn có kẻ hứng thú với đống linh bảo của hắn!" Mắt Minh Hà lóe lên tia xảo quyệt.

Chẳng mấy chốc, một tin tức khác lại lan truyền: Dương Mi có ít nhất ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Tin này khiến các đại năng ẩn thế động lòng, nhiều kẻ rời nơi tu hành kéo tới núi Bất Chu thử vận may.

"Vị tiền bối đó đang tu luyện sao?" Ở một vách đá trên núi, không gian vặn vẹo rồi một nam một nữ xuất hiện.

Họ không có chân mà là đuôi rắn, chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Thực ra từ khi Dương Mi lên núi họ đã phát hiện ra nhưng vì ngại thực lực của y nên không lộ diện.

"Thiên lôi trên đỉnh núi có thể khiến Đại La Kim Tiên trọng thương hoặc chết, thật tò mò không biết vị tiền bối đó là người thế nào!" Nhìn bóng người bất động giữa sấm sét, Nữ Oa không khỏi ngưỡng mộ.

Ở Hồng Hoang, kẻ mạnh luôn được tôn kính.

“Không được!

Ta chưa biết vị đó tốt xấu ra sao, với thực lực đó chúng ta không phải đối thủ, không nên mạo muội tiếp xúc!” Phục Hy nghiêm túc ngăn cản dù chính ông cũng muốn gặp.

Ở nơi đầy hiểm nguy này, cẩn thận vẫn hơn.

Trên đỉnh núi, Dương Mi như một bức tượng, hơi thở yếu ớt nhưng sức sống lại vô cùng mãnh liệt.

Y đã rèn thể mấy triệu năm rồi.

Giờ thiên lôi đánh vào người không để lại dấu vết gì, chỉ như gãi ngứa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra pháp tắc bao quanh y.

Người y tỏa ánh kim quang và một luồng vĩ lực huyền ảo.

Đột nhiên y mở mắt, nhìn thẳng lên trời.

Chỉ một ánh mắt mà sấm sét bỗng khựng lại.

“Phá cho ta!” Dương Mi quát lớn, pháp lực cuộn trào trong kinh mạch.

Thiên lôi như bị kích thích, chín mươi chín đạo lôi điện tím hợp lại thành một đạo lôi long màu đen tuyền.

Không gian như không chịu nổi sức nặng của nó.

“Oanh long long...” Tiếng nổ vang khắp Hồng Hoang, gió bão nổi lên, đất trời rung chuyển như ngày tận thế.

Mọi sinh linh và đại năng đều kinh hãi.

Thủy Kỳ Lân sợ hãi nhìn lên đỉnh núi.

La Hầu mở mắt đầy chiến ý.

Hồng Quân nghiêm túc dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp bấm quẻ nhưng vẫn thất bại.

Oanh!

Chương 50

Hắc lôi long lao xuống như một hành tinh đâm vào đỉnh núi, nhắm thẳng vào bóng dáng nhỏ bé của Dương Mi.

Y đứng thẳng trên đá, hào khí ngút trời, không phòng bị gì mà đón nhận nó.

Bành...

Cả núi Bất Chu rung chuyển dữ dội.

Trong tiếng nổ vang trời đó, một tiếng thét vang lên: "Phá!" Dương Mi bình thản tung một cú đấm vào con hắc long.

Con rồng do chín mươi chín đạo lôi hợp thành lập tức tan vỡ dưới nắm đấm gầy yếu đó, tan biến vào hư không!

"Chỉ là thượng phẩm tiên thiên chí bảo, vẫn chưa đủ..." Xương cốt Dương Mi phát ra tiếng nổ lách tách như rồng gầm hổ khiếu.

Y nắm chặt tay tạo ra tiếng nổ không khí, đấm một cái khiến không gian nứt vỡ lộ ra hố đen.

Cú đấm đó chứa đựng cả không gian pháp tắc.

Sau khi rèn luyện, y đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

"Chuẩn Thánh sao?

Ở Hồng Hoang giờ chắc mình vô địch rồi." Gương mặt y vẫn trẻ nhưng toát lên vẻ thương tang, thâm thúy, không còn vẻ non nớt lúc mới tới.

Y đã thực sự mang phong thái của một Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ không gian pháp tắc.

"Đã tới lúc rời đi, tuy nhục thân đã mạnh hơn nhưng tinh huyết và

cốt tủy Bàn Cổ vẫn chưa luyện hóa hết.

Có lẽ cần thêm lửa mạnh rèn giũa mới thành Hỗn Độn thể được." Hiện tại nhục thân y mới ở mức thượng phẩm tiên thiên chí bảo, còn kém mức cực phẩm một bậc.

Đồ của Bàn Cổ đâu có dễ luyện hóa như vậy.

Y đi xuống núi, tự hỏi tìm đâu ra ngọn lửa đủ mạnh để tôi luyện.

Y không biết rằng ở dưới núi có rất nhiều người đang đợi mình.

Ở chân núi, Long tộc đã tăng cường thêm người, trong đó có ba cao thủ Đại La Kim Tiên.

Tổng cộng họ có năm Đại La Kim Tiên ở đây để đón lỏng Dương Mi.

Ngoài ra còn có nhiều đại năng khác đang ẩn nấp trong bóng tối.

Khi tiếng nổ trên đỉnh núi dứt, không khí ở chân núi trở nên cực kỳ căng thẳng.

Mọi người đều biết Dương Mi sắp xuống núi.

Nhưng khi tất cả đang chờ đợi thì một giọng nói vang lên khắp núi Bất Chu: "Bần đạo Dương Mi, xót thương chúng sinh tu hành gian khổ, năm năm sau sẽ tại sườn núi Bất Chu khai giảng hóa hình chi đạo, phàm là sinh linh trong phạm vi núi Bất Chu đều có thể tới nghe giảng!" Dương Mi muốn giảng đạo?

Tin này lập tức lan rộng khắp Hồng Hoang.

"Ác nhân Dương Mi" mà lại đi giảng đạo sao?

Trước đây y bị coi là kẻ xấu vì bắt công chúa Long tộc và giết người tộc Kỳ Lân, nhưng giờ hành động này khiến nhiều người ngạc nhiên.

Tuy y chỉ giảng về cách hóa hình, không có tác dụng với những người đã hóa hình rồi, nhưng Hồng Hoang có vô số sinh linh đang khao khát điều đó.

Hóa hình càng khó nếu căn nguyên càng tốt, lại dễ bị kẻ xấu bắt đi luyện thuốc.

Thế là sinh linh từ khắp nơi đổ về núi Bất Chu.

Đám người đang đợi đánh Dương Mi thì méo mặt, vì không thể ra tay lúc y đang giảng đạo, nếu không sẽ bị chúng sinh oán hận và vướng nhân quả nặng nề.

Chương 51

Họ đành phải tiếp tục đợi.

Trong một hang động, Nữ Oa cười nói với anh trai: "Huynh trưởng, muội thấy tiền bối là người tốt.

Hiếm có ai đại từ đại bi như vậy.

Muội cũng sắp hóa hình, hay là chúng ta đi nghe giảng đi?" Nữ Oa lúc này còn ngây thơ nên lập tức dán nhãn "người tốt" cho Dương Mi và muốn đi gặp y.

"Được rồi, ta cũng muốn gặp vị tiền bối này." Phục Hy đồng ý vì muốn bảo vệ em gái, cũng muốn em mình tiếp xúc với thế giới bên ngoài thay vì mãi ở trong vỏ bọc.

Nữ Oa vui mừng nhảy cẫng lên như thiếu nữ mới biết yêu.

Dương Mi tìm một chỗ trống trải rồi ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nếu biết mình bị gọi là "người tốt", chắc y sẽ cười chết mất.

Ở nơi tàn khốc này y không cần làm người tốt, cũng chẳng phải kẻ ác, ai không đụng đến y thì y cũng chẳng thèm quản.

Lần giảng đạo này thực chất là để kiếm Công đức vì y đã dùng sạch số công đức cũ để hộ thể lúc rèn luyện bằng thiên lôi.

Nếu không có đống công đức đó, nhục thân yếu ớt lúc đầu của y đã bị đánh tan xác rồi.

Y cần kiếm lại nhanh vì lượng kiếp sắp tới, không thể cứ nằm ngủ mà chờ công đức tự đến được.

Ở Hồng Hoang, phải sau khi Hồng Quân giảng đạo thì trào lưu này mới bắt đầu, nên Dương Mi là người đầu tiên công khai truyền đạo,

chắc chắn Đại Đạo sẽ ban thưởng rất nhiều công đức.

Hơn nữa, Hệ thống Lười Biếng cũng có phần thưởng nhân ba lượng công đức nhận được.

Công chúa Long tộc được thả ra, giờ hóa thành nhân hình ngồi ngoan ngoãn bên cạnh y, nhìn y với ánh mắt phức tạp: người đàn ông này rốt cuộc là thiện hay ác đây?

Năm năm là đủ để các sinh linh tìm đến nghe giảng rồi.

Hồng Hoang không tính năm tháng, loáng một cái đã trôi qua năm năm.

Trong năm năm này, lần lượt có đủ loại sinh linh tìm đến bên cạnh Dương Mi.

Đa số là thảo mộc thành tinh, dùng thần thông của bản thân dời bản thể đến nơi này, đều là hạng người có đại nghị lực.

Nếu không, chỉ riêng việc bế quan hóa hình cũng mất hàng vạn năm, đó sẽ là một khoảng thời gian cực kỳ dài đằng đẵng.

Trong số đó có một ít phi cầm tẩu thú.

Theo lý mà nói, hiện nay đang lúc Tam tộc tranh bá, phi cầm trong thiên hạ đều bị Phượng tộc lôi kéo, tẩu thú thì quy thuận Kỳ Lân nhất tộc.

Thế nhưng, phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, vẫn để lại một đường sinh cơ.

Đại Đạo còn như vậy, huống chi là chúng sinh linh kia.

Những phi cầm tẩu thú này đều một lòng hướng đạo, không muốn sa chân vào vũng bùn tranh đấu nên đã từ chối lời mời của Tam tộc.

Lại có một bộ phận ngay từ đầu đã ẩn giấu tung tích, chuyên tâm tu luyện, không hỏi thế sự.

Những kẻ này đương nhiên không nằm trong sự quan tâm của Dương Mi.

Bất kể là thảo mộc thụ tinh, phi cầm tẩu thú, hay là kẻ đại ác tay nhuốm đầy máu tươi, hắn đều không bận tâm.

Hắn chỉ quan tâm đến việc giảng đạo mà thôi.

Ở phía không xa, có hai anh em một nam một nữ đứng giữa đám đông như hạc giữa bầy gà, thu hút sự chú ý của Dương Mi.

Chương 52

Hắn nhận ra rồi, đó là hai vị có đại công đức sau này: Thánh mẫu Nhân tộc Nữ Oa và Nhân Hoàng Phục Hy!

Điều khiến hắn tò mò là hai người họ vẫn chưa hóa hình? "Thôi bỏ đi, biết đâu lại có thể kết thiện duyên với hai người này." Dương Mi mỉm cười nhẹ với họ rồi không quản tới nữa.

Nhưng hành động của Dương Mi hiển nhiên khiến Phục Hy và Nữ Oa kinh ngạc.

Trên mặt Nữ Oa thoáng hiện một rặng mây đỏ, lộ vẻ thẹn thùng.

Năm năm trôi qua, tuy Dương Mi lười biếng nhưng số lượng sinh linh đến nghe đạo đã lên tới vài ngàn.

Dương Mi tự nhiên không biết rằng, đây không chỉ là sinh linh quanh vùng Bất Chu Sơn mà còn đến từ mọi ngóc ngách của đại lục Hồng Hoang.

Nếu thời gian đủ dài, e rằng số lượng có thể lên tới hàng vạn!

Khi thời gian đã điểm, Dương Mi trực tiếp bắt đầu giảng về Hóa Hình Chi Đạo.

Phương pháp giảng đạo của Dương Mi khiến các sinh linh vô cùng kinh ngạc.

Hắn không trực tiếp mở miệng giảng mà chỉ nhẹ nhàng vung tay.

Trước mặt chúng sinh linh đột nhiên xuất hiện một màn sáng khổng lồ.

Sau đó trên màn sáng ấy, từng dòng chữ hiện ra nổi bồng bềnh...

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng khi buổi giảng đạo bắt đầu, tất cả

sinh linh đều tập trung ánh mắt lên màn sáng, chăm chú quan sát Hóa Hình Chi Đạo!

Còn về phần Dương Mi, hắn nhắm mắt xếp bằng tại chỗ.

Thời gian dần trôi, từ trên người Dương Mi truyền ra tiếng ngáy khò khò.

Dương Mi đã ngủ say mất rồi.

E rằng cách giảng đạo này chỉ có kẻ lười như Dương Mi mới nghĩ ra được.

Và cũng chỉ có Dương Mi mới có thể vận dụng, kẻ khác làm sao có được tạo nghệ Không Gian Pháp Tắc như hắn.

Trong vài trăm năm đầu Dương Mi giảng đạo, liên tiếp có sinh linh hóa hình thành công.

Sau khi hóa hình, theo lý thì những sinh linh này không cần nghe tiếp vì Dương Mi lần này chỉ giảng về hóa hình, không giảng về tu luyện sau đó.

Thế nhưng đám yêu quái này đều vô cùng ăn ý, lần lượt cảm ân ở lại.

Trong mấy trăm năm đó, lại có thêm sinh linh tìm đến, tự giác gia nhập vào trường nghe đạo này.

Cho đến khi sinh linh cuối cùng hóa hình thành công, màn sáng trong hư không cũng tan biến theo gió.

Dương Mi đang ngủ say lúc này mới mở mắt ra.

Nhìn một cái, hắn lập tức giật nảy mình.

Ôi mẹ ơi!

Nhìn ra phía trước, đen nghịt một mảnh toàn là đầu người...

Ngay lúc này, dị tượng đột nhiên nảy sinh!

Tuy nơi này người đông như núi nhưng vị trí của Dương Mi là nơi cao nhất.

Vì sự tôn kính, không có sinh linh nào dám tới quá gần.

Chương 53

Cho nên xung quanh hắn rất thoáng đãng, mọi sinh linh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thấy bầu trời bỗng nhiên như bị hai bàn tay vén ra, một luồng kim quang từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng đỉnh đầu Dương Mi mà lao tới. "Công đức kim quang!" Vì Dương Mi là người đầu tiên công khai truyền đạo nên Đại Đạo có cảm ứng, ban xuống một phần công đức.

Những người giảng đạo sau này sẽ không có phần công đức này nữa.

Tuy không thể so với công đức Khai Thiên nhưng đây cũng là phần công đức lớn nhất mà Dương Mi nhận được từ khi vào Hồng Hoang.

Khi phần công đức ấy rơi xuống đỉnh đầu Dương Mi, giống như xảy ra một loại phản ứng hóa học, "oanh" một tiếng hóa thành ba phần bao vây lấy hắn.

Đương nhiên, phần thưởng từ Hệ Thống Lười Biếng vốn chưa kích hoạt bấy lâu nay nay đã khiến toàn bộ lượng công đức tăng lên gấp ba lần.

Tức thì cả người Dương Mi hoàn toàn đắm mình trong luồng kim quang chói mắt.

Đám sinh linh nghe giảng đạo làm gì đã thấy qua dị tượng cỡ này, vội vàng từng người phủ phục dưới đất, hô lớn: "Lão sư từ bi!" Dưới sự giáng xuống của thiên hàng công đức, Công Đức Kim Luân vốn bị Dương Mi ẩn giấu cũng hoàn toàn lộ ra. "Vị Dương Mi tiền bối này quả thật là bậc đại thiện!" Nhìn Công Đức Kim Luân sau lưng Dương

Mi, Phục Hy không khỏi kinh thán, hoàn toàn không còn sự cảnh giác lúc trước.

Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa càng lấp lánh linh quang, giống như một tiểu mê muội nhìn thấy thần tượng của mình.

Dương Mi tiền bối rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc thiện mới có được nhiều công đức như vậy?

Nếu Phục Hy biết Dương Mi chỉ cần nằm lười cũng có công đức thì không biết y sẽ có cảm xúc thế nào!

Thực chất lúc Dương Mi xem thuộc tính, đã có một phần công đức sinh ra trong cơ thể. "Đinh!

Ký chủ 'lười giảng đạo, ngủ một giấc thật sâu', nhận được phần thưởng lượng lớn công đức!" Phần thưởng hệ thống không kích hoạt phần thưởng thêm nên không được nhân ba.

Dương Mi thu hết công đức vào Công Đức Kim Luân xong, dị tượng mới kết thúc.

Hắn mở mắt, nhìn xuống chúng sinh đang quỳ lạy trước mặt, thản nhiên nói: "Lần giảng đạo này kết thúc tại đây, duyên phận giữa bần đạo và các ngươi đã tận.

Các ngươi từ đâu đến hãy về nơi đó, từ nay về sau bần đạo và các vị không còn chút liên hệ nào nữa." Lần giảng đạo này Dương Mi chỉ vì kiếm công đức chứ không phải vì truyền đạo, nên sau khi giảng xong, hắn và đám sinh linh này tự nhiên không còn quan hệ gì, cũng để tránh dính líu nhân quả.

Đám sinh linh nghe xong đều thầm than đáng tiếc, vì ai cũng thấy Dương Mi là bậc đại năng.

Nếu có thể ở bên cạnh hắn, tu vi định lực sẽ tăng phi mã.

Nhưng Dương Mi đã hạ lệnh, họ cũng không dám làm càn, từng người tiếc nuối lui đi.

Chẳng mấy chốc, mọi sinh linh đều đã rời đi, chỉ còn hai anh em Nữ Oa và Phục Hy đứng nguyên tại chỗ.

Bất Chu Sơn chính là nơi ở của họ, hiển nhiên hai người muốn kết giao với Dương Mi.

Vì căn nguyên cao quý nên sau khi hóa hình, hai người họ đã đạt tới Đại La Kim Tiên sơ kỳ. "Bần đạo Phục Hy, kiến quá Dương Mi tiền bối!" "Bần đạo Nữ Oa, kiến quá Dương Mi tiền bối!" Chờ mọi người đi hết, Phục Hy và Nữ Oa ôm tâm trạng thấp thỏm bước tới.

Ngay cả Nữ Oa vốn có chút nghịch ngợm cũng trở nên nghiêm túc.

Hai người làm lễ kê thủ, cung kính chào hỏi.

Bất kể thế nào, Dương Mi trước mắt cũng là lão sư của họ.

Những bậc đại năng như Dương Mi thường rất khó đoán.

Thấy Phục Hy và Nữ Oa chủ động chào hỏi, Dương Mi ôn hòa cười nói: "Hóa ra là Phục Hy và Nữ Oa, bần đạo hữu lễ!" Thái độ ôn hòa của Dương Mi khiến hai người kinh ngạc, nhưng cũng không dám thất lễ, chỉ cảm thấy Dương Mi tiền bối không hổ là bậc đại thiện, đối đãi với tiểu bối cũng ôn hòa như vậy.

Chương 54

Không chút kiêu ngạo, cộng thêm gương mặt tuấn tú trẻ trung nhưng lại mang nét phong trần sương gió, Nữ Oa trực tiếp bị mê hoặc.

Sau đó Phục Hy và Nữ Oa thỉnh giáo Dương Mi một số vấn đề tu luyện, Dương Mi đều giải đáp tận tình.

Dù sao Nữ Oa cũng có đại công đức, kết thiện duyên là chuyện nên làm.

Hôm nay hai người thụ ân truyền đạo của Dương Mi, xem như đã nợ hắn một nhân quả.

Nhân quả là thứ rất khó dứt sạch.

Phục Hy liên tục đặt câu hỏi, còn Nữ Oa thì cứ dán mắt vào Dương Mi không rời.

Dương Mi phát hiện hành động của nàng nhưng không vạch trần, chỉ nhếch môi cười nhạt.

Hai má Nữ Oa lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng dời tầm mắt đi, nhưng chẳng được bao lâu, ánh mắt lại quay về phía Dương Mi. "Không biết Dương Mi tiền bối tiên cư tại đâu?

Có ý định định cư tại Bất Chu Sơn không?

Nếu có, đó là đại cơ duyên của chúng ta!" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, người hỏi chính là Nữ Oa.

Nàng nói xong liền nhìn Dương Mi với vẻ kỳ vọng, ý tứ trong đó không lời nào tả xiết.

Phục Hy ở bên cạnh dường như không nhận ra sự khác lạ của em

gái, cũng vội vàng phụ họa: "Phải đó Dương Mi tiền bối, Bất Chu Sơn chim hót hoa thơm, linh khí sung túc, là nơi ở tuyệt vời." Hai anh em vốn sinh ra và định cư tại đây, đưa ra yêu cầu như vậy cũng là bình thường.

Trong mắt họ, Dương Mi là một bậc đại thiện nhân tu vi cực cao, sau này có gì không hiểu về tu luyện đều có thể hỏi hắn.

Dương Mi suy nghĩ một lát rồi đồng ý ngay.

Hắn cũng chưa có chỗ ở cố định, vị Thánh mẫu Nhân tộc tương lai này có đại công đức, kết thiện duyên sớm cũng không tệ.

Quan trọng là Nữ Oa quả thực là một đại mỹ nhân như truyền thuyết. "Thú thực với hai vị, bần đạo từ khi hóa hình đến nay vẫn chưa có chỗ dừng chân.

Bất Chu Sơn do xương cốt của Bàn Cổ đạo huynh hóa thành, cư trú tại đây cũng là một ý hay để ta có chút niệm tưởng.

Đã được hai vị thịnh tình mời mọc, bần đạo xin ở lại đây, tin rằng có hai vị làm bạn cũng là một chuyện mỹ mãn!" Thấy Dương Mi đồng ý, Phục Hy đại hỉ, vỗ tay cảm thán: "Hoan nghênh Dương Mi tiền bối nhập trụ Bất Chu Sơn, hoan nghênh vô cùng!" Nữ Oa cũng lộ vẻ vui mừng, nhưng nàng dù sao cũng là nữ tử, tâm tư tế nhị hơn, nghe Dương Mi gọi Bàn Cổ là đạo hữu, nàng kinh ngạc hỏi: "Không biết tiền bối có quan hệ gì với Bàn Cổ đại thần mà lại xưng hô đạo huynh?" Nghe vậy, Dương Mi khẽ than một tiếng rồi mới u u nói: "Năm đó, ta từng sát cánh cùng Bàn Cổ đạo huynh khai thiên lập địa..." Lại một hồi ức cảm động lòng người, Nữ Oa và Phục Hy nghe xong thì kinh thán không thôi, sự sùng kính dành cho Dương Mi lại tăng thêm vài phần. "Hay là tiền bối sang đạo trường của chúng ta trước nhé?" "Như vậy cũng tốt!" Nói đoạn, Nữ Oa và Phục Hy chuẩn bị đưa Dương Mi về đạo trường.

Lúc này hai người mới phát hiện vị công chúa Long tộc vẫn im lặng đi theo sau Dương Mi. "Dương Mi tiền bối, vị này là...?" Ánh mắt Phục Hy và Nữ Oa đồng loạt đổ dồn vào công chúa Long tộc.

Ánh mắt Phục Hy thì bình thường, còn trong mắt Nữ Oa lại ẩn hiện một tia địch ý.

Công chúa Long tộc vốn mang dáng vẻ thiếu nữ mười tám mười chín, dáng người thướt tha, gương mặt trái xoan, lông mày thanh tú, đôi mắt như nước mùa thu.

Đôi môi đỏ mọng toát lên vẻ lãnh diễm.

Mười ngón tay thon dài, da trắng như tuyết pha chút ửng hồng.

Nhan sắc so với Nữ Oa cũng một chín một mười, chỉ là Nữ Oa mang nét dịu dàng hơn.

Thấy Phục Hy hỏi, Dương Mi nhìn sang nàng.

Đang định giới thiệu thân phận nhưng nghĩ lại nàng là vật cưỡi, nói thẳng là công chúa Long tộc cũng không hay lắm.

Hơn nữa Dương Mi nhận ra mình vẫn chưa biết tên nàng.

Chương 55

"Tọa kỵ của bần đạo, danh hiệu Tiểu Long Nữ!" Tiểu Long Nữ tự nhiên không phải tên thật của nàng, nhưng giờ nàng là tọa kỵ của hắn, cái tên này là do hắn ban cho. "Hả?" Công chúa Long tộc như sực tỉnh cơn mơ, kinh hoàng nhìn Dương Mi.

Trước đây ánh mắt nàng nhìn hắn đầy oán hận, nhưng hôm nay lại mang theo một tia thần thái khác lạ... "Hôm nay bần đạo nhân danh Dương Mi, ban cho ngươi tên là Tiểu Long Nữ!" "Đa tạ chủ nhân ban tên!" Công chúa Long tộc lạ lùng không hề phản đối mà cung kính chấp nhận.

Thấy nàng bỗng trở nên ngoan ngoãn như vậy, Dương Mi cũng hơi kinh ngạc nhưng không để tâm.

Nàng là tọa kỵ của hắn, nếu biết nghe lời thì hắn sẽ không bạc đãi.

Phục Hy và Nữ Oa nhìn Tiểu Long Nữ, tự nhiên hiểu rõ thân phận nàng.

Họ không ngờ Dương Mi lại thu công chúa Long tộc làm tọa kỵ!

Đối với Tam tộc kiêu ngạo bá đạo, Phục Hy cũng không có thiện cảm, chỉ là... "Dương Mi tiền bối, hiện nay Tam tộc thế lực rất lớn, tự cao tự đại, đặc biệt là Long tộc, cao thủ như mây, thực lực cường hoành.

Tiền bối bắt công chúa của họ làm tọa kỵ, chắc chắn đã khiến Long Vương nổi giận lôi đình.

Long tộc đã phái không ít cao thủ đến Bất Chu Sơn để đối phó tiền bối đấy." Phục Hy thời gian qua cũng nắm bắt được không ít tình hình bên ngoài nên lo lắng nói. "Ồ?

Lại có chuyện đó sao?" Nghe Long tộc phái người tới, đôi mắt Dương Mi lóe lên một tia sắc lạnh.

Hắn vẫn luôn tu luyện trên núi nên không rõ tình hình bên ngoài. "Nếu tiền bối đã không biết, hay là cứ về đạo trường của ta trước, sau đó sẽ từ từ nói rõ?" "Được!" Đi theo Phục Hy và Nữ Oa, Dương Mi đưa Tiểu Long Nữ về đạo trường của họ.

Linh sinh thời này phần lớn thuần phác, đạo trường đa số là nhà tranh hoặc hang động, còn những đạo quán hoa lệ sau này mới có.

Đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa là một sơn động mộc mạc.

Dương Mi không hề chê bai, tu luyện ở đâu cũng vậy thôi.

Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh!

Cái hang này chính là nơi ở của Thánh mẫu Nữ Oa và Nhân Hoàng Phục Hy tương lai đấy.

Sau khi về đạo trường, Phục Hy kể chi tiết tình hình Long tộc cho Dương Mi nghe, bao gồm cả tình hình Tam tộc hiện tại.

Lúc này Tam tộc không ngừng xảy ra ma sát, quan hệ ngày càng ác liệt.

Mỗi ngày đều có những trận chiến lớn nhỏ nổ ra, có thể nói cả đại lục Hồng Hoang đều chìm trong sát khí.

Cả ba tộc đều muốn xưng bá Hồng Hoang, độc chiếm khí vận nên rơi vào cục diện bất tử bất hưu.

Về việc Long tộc phái cao thủ đóng quân dưới chân núi Bất Chu chờ đối phó mình, Dương Mi hoàn toàn không để tâm.

Ngược lại, cuộc tranh đấu giữa Tam tộc cho thấy Long Hán Đại Kiếp không còn xa nữa.

Dương Mi biết rõ Tam tộc vốn sẽ không đi đến diệt vong sớm như

vậy nếu không có kẻ đứng sau đẩy thuyền.

Kẻ đó chính là Ma Tổ La Hầu!

La Hầu muốn mượn sát khí của lượng kiếp để đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thánh nhân sau này là danh hiệu khi Hồng Quân hợp đạo, thực chất tương đương với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ khác là một bên tự do, một bên là quân cờ của Thiên Đạo.

Chương 56

Kẻ thúc đẩy cuộc chiến này không chỉ có La Hầu mà Đạo Tổ Hồng Quân cũng luôn ẩn mình phía sau, chỉ có điều Hồng Quân thuận theo chính nghĩa và thiên định mà thôi.

Cuộc chiến Tam tộc này, nói trắng ra là sự tranh đấu giữa Đạo và Ma. "Tam tộc thật đáng ghét, căn bản không coi các sinh linh khác ra gì.

Chiến đấu liên miên khiến Hồng Hoang đầy rẫy lệ khí như địa ngục!" Không chỉ Phục Hy bất mãn mà chúng sinh Hồng Hoang đều bất bình, nhưng bất lực vì Tam tộc quá mạnh. "Ngươi cứ yên tâm, Tam tộc chỉ là đám hề nhảy nhót, không đắc ý được bao lâu đâu!" Dương Mi cười nhạt an ủi. "Sao tiền bối lại nói vậy?

Tam tộc hiện nay khí thế đang thịnh, có vẻ sắp thống nhất Hồng Hoang đến nơi rồi..." Phục Hy kinh ngạc. "Tam tộc toàn lũ kiêu ngạo bá đạo, hạng chủng tộc như vậy có tư cách gì xưng bá thiên địa?

Có đức tính gì mà giáo hóa chúng sinh?

Kháng long hữu hối, thịnh cực tất suy!

Nhiều nhất là vạn năm nữa, Tam tộc sẽ phải rời khỏi vũ đài Hồng Hoang!" Dương Mi khẳng định chắc nịch vì đó là sự thật, kết cục của Tam tộc đều rất thê thảm.

Nếu các tộc trưởng không dùng mạng mình đổi lấy công đức để triệt tiêu nghiệp lực chủng tộc thì e là Long, Phượng, Kỳ Lân đã biến mất hoàn toàn rồi.

Nghe Dương Mi phân tích, Phục Hy và Nữ Oa không khỏi liên tục khen ngợi.

Tiểu Long Nữ là người Long tộc nhưng không hề đau buồn, ngược lại cảm thấy lời hắn nói rất có lý.

Sau khi thảo luận xong, Dương Mi cùng Phục Hy, Nữ Oa luận đạo.

Nói là luận đạo nhưng thực chất là Dương Mi truyền đạo, vì tu vi của họ lúc này chưa đủ tầm để luận với hắn.

Qua buổi truyền đạo này, Phục Hy và Nữ Oa thu hoạch rất lớn, thực lực đồng loạt đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tuy nhiên người thu hoạch lớn nhất lại là Tiểu Long Nữ vốn chỉ mới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Trong mấy vạn năm nghe đạo, tu vi nàng thăng tiến vượt bậc lên đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể ngưng tụ Tam Hoa, thành tựu Đại La Kim Tiên!

Nhưng bước cuối này lại vô cùng gian nan.

Chúng sinh không phải ai cũng như Dương Mi, sinh ra đã là Đại La.

Đa số sinh linh cả đời cũng không bước qua nổi ranh giới giữa Thái Ất và Đại La.

Sau này nàng có đột phá được không còn tùy vào duyên phận.

Trong vạn năm đó, quan hệ giữa Tam tộc đã đến mức huyết hải thâm thù, hễ gặp là giết, thậm chí nổ ra vài trận chiến quy mô lớn.

Cả đại lục Hồng Hoang bị bao phủ bởi sát khí đỏ ngầu.

Tại Bất Chu Sơn, Dương Mi đang hưởng thụ sự hầu hạ của Nữ Oa thì cuối cùng cũng hướng mắt về phía đại lục.

Vạn năm qua, quan hệ giữa hắn và Nữ Oa cũng không ngừng nóng lên. "Xem ra Long Hán Lượng Kiếp đã đến, bần đạo đã là người trong

kiếp, muốn tránh cũng không tránh được.

Thôi vậy, bần đạo nhập kiếp là được!" Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã qua mấy vạn năm kể từ ngày Dương Mi giảng đạo.

Tam tộc tranh chấp khiến Hồng Hoang không một ngày yên ổn.

Ngay cả Bất Chu Sơn cũng không thoát khỏi kiếp nạn.

Chương 57

Vì thời gian quá dài và hỗn loạn nên những tu sĩ đợi Dương Mi dưới chân núi đã dần bỏ đi hết.

Chỉ có Long tộc là kiên trì như muốn chờ hắn bằng được mới thôi.

Dù hiện tại đang đại chiến nhưng quân Long tộc đóng dưới chân núi vẫn không rút đi.

Kỳ Lân nhất tộc dường như cũng đạt được thỏa thuận ngầm nào đó với Long tộc, dù hai bên giết nhau đến trời đất tối tăm nhưng Kỳ Lân tộc không hề đụng đến toán quân Long tộc này, lý do thì ai cũng hiểu!

Lúc này dưới chân núi, thi thoảng vẫn có tiểu đội tu sĩ Long tộc đi tuần tra để canh chừng Dương Mi đạo nhân lén trốn đi.

Tại doanh trại Long tộc, năm vị cao tầng lại tụ tập một chỗ.

Cả năm đều là Đại La Kim Tiên, là những người chịu trách nhiệm cho nhiệm vụ này. "Trưởng lão, chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa?

Chẳng lẽ lão đạo Dương Mi cứ ở lì trên núi thì chúng ta phải đợi mãi ở đây sao?" "Phải đó trưởng lão!

Tam tộc đại chiến đang lúc nước sôi lửa bỏng, bọn Kỳ Lân và Phượng tộc đã giết không ít tu sĩ Long tộc ta rồi.

Nhìn đồng tộc ngã xuống mà chúng ta chỉ biết chờ đợi ở đây, không được ra trận giết địch, thật là uất ức!" Hai vị Đại La Kim Tiên trung kỳ lên tiếng.

Trong vạn năm qua, thực lực của họ cũng có tiến triển.

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một lão giả râu trắng dài, chính là vị

trưởng lão có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Đội hình hiện tại gồm một Đại La hậu kỳ, hai trung kỳ, hai sơ kỳ cùng vài trăm Thái Ất Kim Tiên.

Trong vài trăm người đó không có lấy một Kim Tiên...

Đủ thấy thực lực Long tộc đáng sợ thế nào.

Vị trưởng lão nhìn hai người, mặt tối sầm lại, nhíu mày không nói. "Tên nhãi Dương Mi đó thật nhát gan, như con rùa rút đầu trốn trên núi!

Ta thấy hắn chắc chắn biết chúng ta ở đây nên mới không dám xuống!

Cái gì mà 'Ác nhân Dương Mi', ta thấy đúng là một kẻ tiểu nhân hèn nhát!" Hai vị Đại La sơ kỳ khác cũng phẫn nộ chửi rủa.

Nếu không vì hắn bắt công chúa đi khiến họ bị kẹt ở đây thì họ đã được tham chiến rồi.

Ở đây còn khổ hơn đi chết!

Nhưng vì Long Vương hạ tử lệnh phải cứu công chúa nên không ai dám làm trái.

Oán khí tràn ngập doanh trại, nếu Dương Mi xuất hiện lúc này chắc chắn sẽ bị họ nghiền xương thành tro! "Các ngươi cứ tuân lệnh Long Vương, tiếp tục đóng quân ở đây!

Nếu tên nhãi Dương Mi xuất hiện, ta nhất định sẽ một chưởng vỗ hắn thành thịt nát!" Trưởng lão Long tộc trầm giọng nói, giọng nói đầy sát khí vang dội khắp doanh trại.

Lời lão vừa dứt, một giọng nói đầy khí thế thản nhiên vang lên, vang vọng khắp Bất Chu Sơn.

Các sinh linh quanh đó nghe thấy đều buông bỏ việc đang làm,

chạy thục mạng về phía doanh trại Long tộc!

Có kịch hay để xem rồi! "Nghe nói các ngươi đang đợi bần đạo?" Doanh trại Long tộc bùng nổ!

Một đạo sĩ trẻ tuổi tuấn lãng đang đứng trên không trung, nhìn xuống toàn bộ doanh trại.

Chương 58

Long tộc là chủng tộc kiêu ngạo đến nhường nào?

Nay lại bị một tu sĩ trẻ tuổi dẫm dưới chân?

Không thể nhẫn nhịn!

Ngay khi giọng nói vang lên, toàn bộ tu sĩ Long tộc lập tức tập trung lại.

Không chỉ vì bị sỉ nhục, mà vì lời tên trẻ tuổi kia vừa nói!

Đóng quân ở đây là để đợi ai?

Tự nhiên là kẻ đã bắt công chúa - Dương Mi lão đạo!

Vậy tên trẻ tuổi này chính là Dương Mi lão đạo!

Trưởng lão Long tộc cùng bốn vị Đại La khác lập tức bay lên không trung.

Dù kẻ trước mặt trẻ đến mức quá đáng nhưng họ lập tức ngửi thấy hơi thở đặc thù của Long tộc trên người hắn.

Ngay lập tức, biểu cảm của năm người từ phẫn nộ chuyển thành cuồng hỉ không kiềm chế được.

Dương Mi lão đạo cuối cùng cũng xuất hiện! "Ngươi chính là Dương Mi lão đạo?

Công chúa Long tộc ta ở đâu?

Mau giao người ra, chúng ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái!

Nếu không thì..." Người lên tiếng là một trong hai Đại La trung kỳ, thái độ vô cùng bá đạo kiêu ngạo.

Ý tứ rõ ràng là dù thế nào thì hôm nay Dương Mi cũng phải chết!

Không sai, người này chính là Dương Mi vừa mới xuống núi.

Hắn xuống núi lần này là để đến Thái Dương Tinh, mượn Thái Dương Chân Hỏa để rèn luyện nhục thể.

Nhưng vừa xuống đã nghe thấy đám Long tộc rêu rao chờ mình, Dương Mi lập tức thấy khó chịu.

Nực cười, hắn vốn là bậc đại thiện nhân mà.

Đã muốn gặp thì hắn sẽ đáp ứng.

Thế là hắn xuất hiện ở đây.

Còn về công chúa Long tộc, vì biểu hiện gần đây không tệ, lại thêm cảnh tượng sắp tới có chút không phù hợp với trẻ nhỏ nên hắn đã thu nàng vào không gian riêng.

Dương Mi đứng trên không, bình thản nhìn đám tu sĩ Long tộc đang tụ tập, không nói một lời.

Đám Long tộc thì cực kỳ hống hách, căn bản không coi hắn ra gì.

Đủ loại lời nhục mạ vang lên, thậm chí có kẻ định lao vào đánh ngay.

Động tĩnh lớn này thu hút thêm nhiều sinh linh xung quanh chú ý.

Các tu sĩ Long tộc đi tuần tra cũng vội vàng chạy về. "Tên nhãi Dương Mi, dám bắt công chúa Long tộc ta, rõ ràng là khiêu khích uy nghiêm của Long tộc!

Trốn làm rùa rụt đầu lâu như vậy, nay dám xuất hiện, định hướng Long tộc ta thần phục sao?

Chương 59

Nếu trả công chúa nguyên vẹn rồi quỳ xuống xin lỗi, biết đâu Long tộc ta khoan hồng từ bi cho ngươi làm nô lệ!" Long tộc quả nhiên là giống loài đầu óc đơn giản, nghĩ cũng thật ngây thơ. "Dương Mi đạo hữu, ta khuyên đạo hữu nên giao công chúa ra thì hơn." Giọng trưởng lão Long tộc có phần ôn hòa hơn một chút nhưng thái độ vẫn vô cùng cứng rắn, chỉ huy tu sĩ bao vây Dương Mi.

Có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay giết chết hắn ngay.

Nhìn đám tu sĩ Long tộc nhốn nháo xung quanh, ước chừng gần ba trăm người.

Dương Mi nhướn mày nhìn năm tên cầm đầu, cũng chính là năm vị Đại La Kim Tiên kia.

Hắn không nói câu nào, chỉ nhếch môi cười một tiếng rồi từ từ giơ tay phải lên...

Ngay lập tức, linh khí thiên địa trong vòng mấy trăm dặm đổ dồn về lòng bàn tay hắn.

Thấy hành động đột ngột của Dương Mi, đám Long tộc đều ngẩn người.

Khi họ kịp phản ứng thì trên không trung đã ngưng tụ một bàn tay linh khí khổng lồ, to đến mức bao phủ toàn bộ tu sĩ Long tộc tại đây.

Bàn tay khổng lồ khựng lại trong hư không một nhịp rồi bất ngờ vỗ mạnh xuống dưới.

Gió lớn nổi lên, mây tầng cuộn sóng, những tiếng oanh long trầm đục vang ra như có một ngôi sao từ trên cao rơi xuống!

Trưởng lão Long tộc kinh hoàng nhìn bàn tay đang ép xuống, khản giọng hét lớn: "Phòng ngự!!!" Đám tu sĩ lập tức phản ứng, lấy ra pháp bảo, thi triển thần thông dựng lên những lớp phòng ngự.

Một màn sáng vô hình mọc lên che chắn cho doanh trại, được rót đầy sức mạnh của năm vị Đại La, trông có vẻ kiên cố không thể phá vỡ!

Oanh!

Bàn tay khổng lồ ầm ầm nện xuống màn sáng ấy.

Răng rắc...

Không tới một giây, màn sáng do năm vị Đại La ngưng tụ đã vỡ tan tành. "Dương Mi đạo hữu mau dừng tay, chúng ta là tu sĩ Long tộc!" "Không..." Dưới bàn tay khổng lồ, dường như có tiếng kêu cứu của trưởng lão Long tộc, nhưng nó vẫn vô tình trấn áp xuống.

Oanh long long...

Mặt đất rung chuyển dữ dội, tưởng chừng cả đại lục Hồng Hoang sắp nứt ra.

Bàn tay ấy in hằn xuống mặt đất...

Trong cơn chấn động mãnh liệt, một giọng nói vẫn vô cùng bình thản vang lên: "Bần đạo bằng bản lĩnh mà bắt được, tại sao phải trả?".

Khi mọi thứ bình tĩnh lại, các sinh linh đứng xem xung quanh chỉ nghe thấy một tiếng long hống chấn động màng nhĩ.

Ngay sau đó, một con Ngũ Trảo Kim Long xuất hiện, đưa Dương Mi bay vút lên trời rồi biến mất nơi chân trời.

Bàn tay linh khí cũng tan biến, để lại bên dưới mọi thứ nát vụn.

Những tu sĩ Long tộc không kịp chạy hay chưa kịp biến về thân

rồng đều hóa thành vũng thịt nát...

Còn năm vị Đại La kia cũng nằm trong đống hỗn độn đó, làm sao phân biệt được ai với ai!

Các sinh linh xung quanh nhìn cảnh tượng như địa ngục trước mắt, ai nấy há hốc mồm hồi lâu không nói nên lời.

Vốn tưởng đối mặt với ba trăm Thái Ất và năm vị Đại La, Dương Mi không chết cũng lột da, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người!

Một chiêu, chỉ duy nhất một chiêu!

Ba trăm Thái Ất và năm Đại La Long tộc đã biến thành một đống thịt không phân rõ danh tính.

Chương 60

Đó là Long tộc đấy!

Bá chủ Hồng Hoang, một trong Tam tộc mạnh nhất!

Vậy mà dưới tay Dương Mi có khác gì lũ kiến hôi?

Dương Mi đạo nhân, đáng sợ đến nhường này!

Mọi tu sĩ đều hiểu rõ, e rằng không lâu nữa danh tiếng hung ác của Dương Mi sẽ lan khắp Hồng Hoang.

Không đúng!

Sẽ rất nhanh thôi, vì họ thấy hướng Dương Mi cưỡi công chúa Long tộc bay đi chính là hướng Đông Hải!!

Đám Kỳ Lân nhất tộc ẩn nấp trong bóng tối mãi không hoàn hồn.

Họ vốn định chờ Dương Mi và Long tộc đánh nhau lưỡng bại câu thương để ngư ông đắc lợi.

Nhưng giờ, làm sao làm ngư ông nổi đây?

Thủ lĩnh Kỳ Lân tộc thất thần đưa quân rời đi. "Long nhi!

Cảm giác thế nào?" Ngồi trên người Tiểu Long Nữ, Dương Mi đột nhiên hỏi.

Chuyện hắn ám chỉ chính là cuộc đồ sát vừa rồi.

Tuy ở không gian riêng nhưng nàng có thể thấy hết bên ngoài.

Là người Long tộc, lại là công chúa, nhìn đồng tộc bị giết nàng nghĩ gì? "Chủ nhân, nữ tỳ thấy họ đáng chết!" Câu trả lời của Tiểu Long Nữ khiến Dương Mi hơi kinh ngạc, nhưng hắn cảm nhận được nàng nói thật lòng.

Từ khi nghe Dương Mi giảng đạo, nàng dường như đã nhận thức lại về hắn.

Trong những ngày ở cùng Nữ Oa và Phục Hy, nàng học được lòng nhân ái và sự lạc quan.

Giờ nhìn lại Long tộc, nàng mới thấy sự kiêu ngạo bá đạo của họ.

Người Long tộc đã gây ra quá nhiều tội nghiệt cho đại lục này, nên nàng thấy họ đáng chết!

Những kẻ đó ở đó vốn dĩ không phải để cứu nàng mà là để bảo vệ cái gọi là tôn nghiêm của Long tộc... "Tốt!

Vậy chúng ta đi Đông Hải!" Long tộc đã muốn đối phó hắn thì Dương Mi cũng chẳng phải hạng vừa.

Có qua có lại mới toại lòng nhau!

Dương Mi hài lòng gật đầu, nếu nàng vẫn u mê không tỉnh, hắn sẽ không giúp nàng tránh đại kiếp lần này.

Lời vừa dứt, một luồng kim quang mạnh mẽ rơi xuống người nàng.

Đó là quang mang công đức, lượng lớn công đức đã tẩy sạch nghiệp lực trên người nàng, từ đó nàng trở thành người ngoài kiếp.

Dương Mi đã tiêu tốn không ít công đức nhưng hắn thấy xứng đáng.

Hống!

Một tiếng gầm vang trời, Tiểu Long Nữ đột ngột tăng tốc, đưa Dương Mi lao nhanh về phương Đông.

Chương 61

Hồng Hoang thế giới tuy lục địa chỉ chiếm ba phần nhưng vô cùng rộng lớn.

Từ Bất Chu Sơn đến Đông Hải, nhờ tốc độ của nàng cũng mất vài chục năm.

Khi bóng dáng nàng xuất hiện trên bầu trời Đông Hải, các thủy tộc đều né tránh.

Ở Đông Hải, Long tộc là bá chủ tuyệt đối, dù là Long tộc bình thường cũng không ai dám đụng, huống chi là Ngũ Trảo Kim Long tôn quý.

Một tiếng nói vô cùng kiêu ngạo bỗng nổ vang trên không trung, khiến các sinh linh Long tộc run rẩy: "Lũ sâu bọ Long tộc, sao không mau ra nghênh đón Dương Mi đại gia!!" Long tộc?

Sâu bọ?

Thủy tộc xung quanh sợ ngây người, nhìn Dương Mi trên lưng rồng một cái rồi chạy thục mạng như thể chậm một bước là chết vậy.

Nỗi sợ hãi lúc này không lời nào tả xiết.

Có kẻ dám chủ động khiêu khích Long tộc?

Lại còn ngay tại Đông Hải!

Đây là đâu?

Là đại bản doanh của Long tộc đấy!

Điên rồi!

Đúng là tên điên không muốn sống!

Nhưng họ không muốn bị vạ lây.

Bỗng nhiên mặt biển chấn động, những luồng khí tức mạnh mẽ từ dưới lòng biển truyền lên khiến thủy tộc càng chạy nhanh hơn. "Hống!" Một tiếng long ngâm chấn động từ đáy biển vang lên như sấm rền, mang theo năng lượng mạnh mẽ khiến biển cả gào thét, sóng vỗ ngập trời.

Dương Mi thản nhiên nhìn xuống, một xoáy nước khổng lồ xuất hiện, những con rồng đủ màu sắc lao ra, uy áp của rồng bao trùm mặt biển.

Đông Hải là địa bàn của họ nên chỉ vài phút sau khi Dương Mi xuất hiện, đám tu sĩ Long tộc đã phản ứng.

Đi đầu là mười mấy con rồng, chính là đội tuần tra gần đó.

Đám rồng đang hừng hực khí thế nhưng khi thấy Ngũ Trảo Kim Long trên không thì khựng lại, rồi khi thấy Dương Mi ngồi trên lưng nó, đứa nào đứa nấy đều phẫn nộ.

Ngũ Trảo Kim Long địa vị cao quý nhường nào, sao có thể chịu nhục nhã như vậy? "Kẻ nào?

Báo danh đi, tại sao xâm phạm Long tộc ta?" Con rồng xanh dẫn đầu có tu vi Thái Ất đỉnh phong hỏi, giọng lạnh lùng cao ngạo đầy sát khí.

Phía sau nó, các luồng khí tức cũng được phóng ra nhằm gây áp lực cho Dương Mi.

Nhưng chút áp lực của đám Thái Ất này chẳng thấm tháp gì với hắn.

Đối mặt với lời chất vấn, Dương Mi chẳng buồn nói nhiều.

Hôm nay hắn tới là để đánh nhau, nói nhảm làm gì?

Trực tiếp đánh thôi!

Dương Mi bình thản đưa hai tay ra, tay hắn đột ngột phóng to tóm lấy mười mấy con rồng trước mặt. "Ngươi dám!" Đám rồng kinh hoàng, không ngờ đạo sĩ này không chào hỏi mà đã ra tay.

Chương 62

Chúng định phản kích nhưng cảm thấy bị một luồng khí thế khủng khiếp bao trùm, đến cử động cũng khó chứ đừng nói là kháng cự.

Con rồng xanh mạnh nhất cũng chỉ là Thái Ất đỉnh phong, so với Chuẩn Thánh như Dương Mi thì có là gì.

Dương Mi nở nụ cười lạnh lẽo, không nói thêm lời nào, hai bàn tay khổng lồ siết chặt, mười mấy con rồng lập tức bị bóp nổ.

Bành!

Một tiếng nổ lớn, không kịp có tiếng kêu thảm thiết nào, đám rồng kiêu ngạo vừa nãy đã biến thành đống thịt vụn.

Đám thủy tộc đứng xa nhìn thấy màn sương máu thì không dám chớp mắt.

Mặt biển trong vắt nháy mắt đã bị nhuộm đỏ một vùng lớn, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp không gian. "Gux!

Kẻ nào dám phóng túng ở Đông Hải!" Lúc này từ xa có tiếng nầm thét, hàng trăm luồng khí tức cuồng bạo lao tới.

Dẫn đầu là một con Ngũ Trảo Kim Long dài hàng trăm trượng, vảy vàng rực rỡ lấp lánh, tu vi đạt mức Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Bên cạnh nó là vài con rồng khí thế còn mạnh hơn, có con thậm chí đã đạt Đại La hậu kỳ!

Trăm con rồng áp sát rồi bao vây Dương Mi.

Khi thấy máu thịt đồng tộc trôi nổi trên biển, ngọn lửa giận và sát khí ngút trời quét qua mặt biển. "Báo danh mau, tại sao đồ sát người Long tộc ta?" Con Ngũ Trảo Kim Long trừng mắt hỏi.

Dương Mi thấy rồng ở đây thật lạ, cứ thích hỏi tên đối thủ, một thói quen không tốt chút nào.

Chưa kịp để hắn nói, con rồng đó lại kinh hô: "Tiểu muội!" Hóa ra nó nhận ra em gái mình đang ở dưới háng Dương Mi.

Đây chắc là một trong chín người con của Long Vương. "Chết tiệt, là lão đạo Dương Mi đáng ghét!

Long tộc ta chưa phái người đi giết hắn, hắn đã tự dẫn xác tới rồi!

Tốt lắm, đã đến thì đừng mong rời đi!

Đại trưởng lão, mau bắt lấy tên tặc này cho bản thái tử, cứu công chúa ra!" Lúc này đám rồng xung quanh cũng nhận ra thân phận công chúa.

Thật là sỉ nhục đại hình khi công chúa bị bắt làm tọa kỵ!

Lập tức dưới sự dẫn dắt của vị Đại La hậu kỳ kia, hàng trăm con rồng cùng lao vào vây công Dương Mi.

Đối mặt với hàng trăm con rồng, trong đó có mười mấy vị Đại La, Dương Mi chỉ nhướn mày, đôi mắt sâu thẳm lóe lên sát ý điên cuồng!

Hàng trăm con rồng thì có gì phải sợ?

Lúc này dù cả Long tộc có ở đây, Dương Mi cũng dám chiến, cũng có thể chiến!

Kẻ nào chạm tới hắn, tất phải chết! "Giết!" Dương Mi lạnh lùng quát một tiếng, ném Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lên trời.

Bảo tháp tỏa ra kim quang chói mắt, phóng đại vô hạn.

Đám rồng đang định tấn công bỗng thấy trời tối sầm lại.

Chúng ngẩng đầu nhìn lên, bảo tháp khổng lồ như một ngọn núi lớn che khuất mọi ánh nắng, bao trùm chúng trong bóng tối.

Chương 63

Mây đen cuồn cuộn, gió lớn hất tung sóng biển.

Đột nhiên bảo tháp đổ ập xuống đầu chúng. "Chết tiệt!

Vật gì đây?" Vị trưởng lão Long tộc kinh hoàng nhìn lên, cảm nhận được một nguy cơ tử vong cực lớn.

Lão là Đại La hậu kỳ, trừ tộc trưởng ba tộc thì ai có thể giết lão dễ dàng?

Phải nói là Long tộc quá ngông cuồng và thiển cận, cứ nghĩ mình là nhất Hồng Hoang mà không biết ngoài kia còn vô số đại năng ẩn mình. "Hèn hạ, đánh lén!" Thấy bảo tháp ép xuống, đám rồng tức giận mắng nhiếc.

Chúng tự phụ thân thể mạnh mẽ, dùng vuốt và đuôi quật mạnh vào đáy tháp. "Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Nhìn đám rồng đang giãy chết, Dương Mi khinh miệt nói.

Linh Lung Tháp là đệ nhất Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, lại được Chuẩn Thánh như hắn thi triển, Đại La muốn dùng nhục thân phá vỡ thì chẳng khác nào tự sát!

Oanh!

Khuông đương!

Những cái vuốt rồng và đuôi rồng đập vào tháp phát ra tiếng vang trầm đục rồi vỡ vụn, máu thịt bê bết. "Trấn áp cho ta!" Dương Mi lạnh lùng thúc đẩy bảo tháp ép xuống nhanh hơn.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười mấy vị Đại La cũng không có sức kháng cự trước sức ép của bảo tháp.

Hàng trăm con rồng mạnh mẽ giờ như cá nằm trên thớt! "Không!

Đừng giết ta, ta là Tam Thái tử Long tộc, phụ thân ta là Long Vương..." Trước cái chết cận kề, con Ngũ Trảo Kim Long kiêu ngạo vừa rồi giờ run rẩy cầu xin.

Dương Mi lắc đầu, đúng là con của Long Vương, đều một giuộc như nhau.

Oanh!

Bảo tháp không thèm quan tâm tới thân phận của hắn, nghiến nát tất cả rồng dưới đáy tháp, trấn áp từ không trung xuống tận đáy biển!

Mặt biển và lòng biển chấn động dữ dội.

Những tiếng kêu khóc lịm dần rồi tắt hẳn.

Từ đầu đến cuối, Dương Mi không nói một lời, giết sạch hàng trăm tu sĩ Long tộc chỉ trong một chiêu!

Đám thủy tộc chứng kiến đều chết lặng vì kinh hãi.

Đây không phải người điên, đây là một con quỷ, một sát thần giết người không chớp mắt! "Vị đạo hữu này, giết người Long tộc ta như thế, thủ đoạn có phần quá tàn độc rồi chứ?" Lúc này từ trên chín tầng mây vang lên một tiếng gầm phẫn nộ.

Đi kèm với đó là một luồng uy áp vô song giáng xuống tưởng như bầu trời sắp sụp đổ.

Mặt biển Đông Hải nổi gió bão, sấm chớp đùng đùng như ngày tận thế.

Trong đám mây đen, một thân hình rồng vàng chín vuốt dài hàng vạn trượng ẩn hiện mang theo khí thế ngút trời.

Mọi thủy tộc đều không kìm được mà quỳ lạy, ngay cả công chúa dưới chân Dương Mi cũng phải cúi đầu kiêu ngạo của mình xuống!

Chương 64

Hiển nhiên, Long Vương đã đích thân tới!

Hắn chỉ đi một mình nhưng như vậy là quá đủ!

Long Vương đích thân ra tay khiến chúng sinh kinh hãi.

Nhưng thứ khiến họ thực sự sợ hãi không phải Long Vương, mà là vị đạo sĩ trẻ tuổi đang dẫm lên rồng, một tay giết sạch trăm con rồng kia.

Nhìn Dương Mi vẫn đứng sừng sững trên không trung như thiên thần dưới uy áp của Long Vương, chúng sinh linh chợt nảy sinh một ý nghĩ điên rồ: Có lẽ Long Vương không phải đối thủ của người này!

Nhưng ý nghĩ đó lập tức bị dập tắt vì Long Vương vốn là thần trong lòng họ, trừ khi tộc trưởng hai tộc kia liên thủ, bằng không Long Vương là bất bại.

Dương Mi vẫn bình thản, thậm chí chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Bá chủ Hồng Hoang?

Long Vương bất bại?

Trong mắt hắn chỉ là một con sâu rồng to hơn một chút mà thôi! "Chẳng qua là một lũ sâu bọ hèn kém, giết thì giết thôi, có gì mà tàn độc?

Hồng Hoang vốn hung tàn, nếu lũ sâu bọ thảm hại kia thấy tàn độc thì cứ việc trốn đi, sao lại ló mặt ra tìm sự không thoải mái làm gì?" Long tộc chỉ là sản vật thất bại của đại kiếp, với tu vi Chuẩn Thánh, hắn việc gì phải sợ?

Xuỵt...

Thủy tộc khắp biển Đông đều hít một hơi khí lạnh.

Người này quá bá đạo và ngông cuồng, đối mặt Long Vương mà vẫn dám nói thế?

Họ tự đặt mình vào vị trí của hắn... không, họ chẳng dám nghĩ tới.

Nhưng họ thấy hắn nói không sai vì nắm đấm của hắn đủ lớn!

Hồng Hoang là nơi cá lớn nuốt cá bé, nếu vừa nãy hắn không giết chúng thì chúng đã giết hắn rồi. "Gux!

Gan to lắm!" Long Vương nổi trận lôi đình, tiếng hét như sấm rền chấn động màng nhĩ!

Lão cũng hiểu đạo lý đó, nhưng ở Hồng Hoang này luôn chỉ có Long tộc giết người, làm gì có ai dám giết Long tộc? "Ngươi có biết bản tổ là ai không?" Dương Mi thản nhiên nhìn con sâu bọ này, thấy lão hỏi một câu thật ngớ ngẩn. "Ta không cần biết ngươi là ai, nhưng ta khuyên ngươi nên nhớ kỹ ta là ai!

Ta là Dương Mi đạo nhân!" Giọng nói đầy nội khí của hắn vang vọng khắp Đông Hải, lọt vào tai mọi sinh linh.

Dương Mi đạo nhân!

Tên sát thần này gọi là Dương Mi!

Mọi thủy tộc đều ghi tạc cái tên này.

Thực tế không chỉ thủy tộc, lúc Long Vương xuất hiện thì cả Hồng Hoang đều có cảm ứng.

Thấy Dương Mi hiêu trương, Long Vương tức đến run rẩy râu rồng.

Lão chưa từng thấy ai ngông cuồng như vậy!

Chương 65

"Tốt lắm!

Đúng là kẻ không biết thì không sợ!

Hôm nay bản tổ sẽ cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày!

Chỉ cần đỡ được một chiêu của ta, ta sẽ để ngươi rời đi!" Ai mới là kẻ không biết không sợ đây?

Câu đó dành cho Long Vương lúc này thì đúng hơn.

Nãy giờ Dương Mi chỉ dùng nhục thân và pháp bảo nên thực lực chưa lộ hết, khiến Long Vương có phần quá tự tin. "Ồn ào!" Dương Mi hết kiên nhẫn với lão rồng nói nhiều này. "Quản ngươi là Long Vương hay Tổ Long, hôm nay trước mặt ta, rồng thì cũng phải quấn lại cho ta!" Hắn quát lớn, giơ tay phải vỗ một chưởng về phía thân hình khổng lồ của Long Vương.

Chiến trường luôn biến đổi nhanh chóng, không ai ngờ Dương Mi dám chủ động ra tay trước.

Thật là ngông cuồng và bá đạo tuyệt đối!

Các sinh linh thủy tộc nhìn hắn với ánh mắt đầy sùng bái.

Long Vương cũng bất ngờ nhưng vẫn đầy vẻ khinh miệt.

Chưởng pháp của Dương Mi trông bình thường không thấy chút sức mạnh mạnh mẽ nào. "Kẻ vô tri, hôm nay bản tổ sẽ cho ngươi biết thế nào là sức mạnh thực sự!" Long Vương hừ lạnh, giáng cái vuốt khổng lồ xuống phá nát không gian.

Oanh!

Vuốt rồng va chạm với lòng bàn tay Dương Mi tạo ra luồng khí

kinh hồn quét sạch tứ phương.

Ngay khoảnh khắc chạm nhau, sắc mặt đầy tự tin của Long Vương lập tức biến đổi đại hãi.

Cùng lúc đó, giọng nói bình thản của Dương Mi lại vang lên: "Một chiêu?

Bần đạo hôm nay cũng chỉ dùng đúng một chiêu để trấn áp con sâu bọ nhà ngươi!" Cái tát tưởng chừng như bình đạm đó của Dương Mi, khi va chạm với long trảo, đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh như thiên uy cuộn trào ra tứ phía!

Dưới uy áp khủng khiếp đó, khí thế của Long Vương bị suy giảm không ít.

Thủy tộc xung quanh đứng xem không chỉ thân thể run rẩy, mà cảm giác cả linh hồn cũng đang kinh hãi!

Sức mạnh này đáng sợ đến mức nào?

Long Vương còn chưa kịp cảm nhận rõ, cái vuốt rồng tung ra đã đột nhiên truyền đến một cơn đau kịch liệt.

Những chiếc vảy rồng vốn là niềm tự hào của lão bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt...

Không chỉ có vảy rồng, Long Vương cảm giác như cả cái vuốt của mình sắp gãy lìa!

Đau!

Rất đau!

Đau thấu tâm can!

Chỉ vì sự kiêu ngạo của Long tộc mà Long Vương không thốt ra tiếng rên rỉ thảm hại.

Nhưng cái chưởng nhìn như tầm thường của Dương Mi chỉ mới bắt đầu bộc phát mà thôi.

Oanh!

Chương 66

Một âm thanh trầm đục như sấm sét nổ tung trong hư không.

Uy lực từ cú tát của Dương Mi lập tức bộc phát triệt để, giống như nước lũ vỡ đê, một nguồn lực lượng kinh khủng bao bọc lấy toàn thân Long Vương.

Dưới sức mạnh này, thân thể dài vạn trượng của Long Vương không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, mà bị chưởng của Dương Mi ép cho liên tục hạ thấp xuống.

Lúc này Long Vương cũng dốc toàn lực, bộc phát hoàn toàn tu vi bản thân để chống đỡ một chưởng này.

Dẫu sao Long Vương cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh.

Nhưng cái sự vô hạn tiếp cận đó vẫn có khoảng cách cực lớn so với Chuẩn Thánh như Dương Mi!

Nhìn Long Vương đang gượng gạo chống đỡ, trong đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi hiện lên một tia lạnh lẽo.

Sau đó hắn giơ tay phải lên, hướng về phía Long Vương vỗ thêm một chưởng nhẹ nhàng nữa.

Lần này, Dương Mi không hề thu liễm, uy áp Chuẩn Thánh lập tức bao trùm vùng trời này.

Trước uy áp Chuẩn Thánh, chút khí thế đó của Long Vương thì đáng kể gì?

Nhìn thấy Dương Mi vỗ thêm một chưởng cùng với khí thế mạnh mẽ ép đến nghẹt thở, Long Vương khổ không sao kể xiết.

Nếu không nhận ra thực lực khủng bố của Dương Mi thì lão thật sự uổng công làm tộc trưởng Tam tộc!

Cầu xin tha thứ sao?

Nhưng lão là tộc trưởng Long tộc, làm sao có thể mở miệng cầu xin!

Bành!

Chưởng thứ hai của Dương Mi giáng mạnh xuống thân thể Long Vương.

Thân hình khổng lồ của lão run rẩy dữ dội, lớp phòng ngự trên người tan rã như gỗ mục.

"Trấn áp cho ta!" Dương Mi rời khỏi lưng Tiểu Long Nữ, hai tay chắp sau lưng đứng sừng sững giữa hư không, mái tóc đen bay trong gió, thân hình cao lớn đứng giữa trời đất như một vị thiên thần vừa hạ phàm, đang nhìn xuống chúng sinh như nhìn lũ kiến cỏ.

Miệng hắn thốt ra lời tuyên cáo như thể đại diện cho thiên khiển.

Oanh long long...

Thân thể to lớn của Long Vương không còn trụ vững được nữa, lao nhanh xuống mặt biển.

Phốc!

Nước biển tung tóe vô tận, cả Đông Hải dường như bị rút cạn trong nháy mắt, lộ ra đáy biển rộng lớn.

Đùng...

Mặt đất rung chuyển mạnh mẽ, thân hình Long Vương bị đóng thẳng xuống đáy biển.

Đúng vậy!

Bị đóng lún xuống hoàn toàn!

Nước biển tràn ngược lại, nhưng có thể thấy bằng mắt thường là mực nước Đông Hải đã thấp hơn trước nhiều...

Không phải nước ít đi, mà là đáy biển đã sâu thêm, do bị Long Vương đâm vào.

Long Vương bị nước biển bao phủ, hồi lâu không thấy động tĩnh, sinh tử chưa rõ.

Trên hư không, Dương Mi trở lại lưng Tiểu Long Nữ.

Chương 67

Hắn bình thản nhìn xuống vùng Đông Hải sâu không thấy đáy, một lát sau mới khẽ nói: "Đi thôi!" "Hống..." Theo lệnh của Dương Mi, Tiểu Long Nữ gầm lên một tiếng, chở hắn rời khỏi Đông Hải.

Có rất nhiều cự long đứng nhìn nhưng không kẻ nào dám động đậy, càng không nói đến việc tiến lên ngăn cản.

Đùa sao, ngay cả Long Vương cũng không đỡ nổi một chiêu, lên đó chỉ có tìm chết!

Nhìn theo bóng lưng dần biến mất của Dương Mi, toàn bộ Long tộc đều cúi xuống cái đầu kiêu ngạo của mình!

Nỗi nhục nhã ngày hôm nay đã phá hủy sạch sẽ sự kiêu ngạo của Long tộc.

Còn các sinh linh thủy tộc khác thì như cung tiễn thần linh, cung kính tiễn đưa Dương Mi rời đi.

Đông Hải nổ tung rồi!

Không chỉ Đông Hải, mà cả đại lục Hồng Hoang cũng chấn động!

Tin tức về ác nhân Dương Mi đại sát tu sĩ Long tộc và một chiêu trấn áp Long Vương nhanh chóng lan rộng khắp đất trời.

Cái tên Dương Mi một lần nữa gây chấn động tâm can các sinh linh Hồng Hoang.

Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng, vốn luôn quan tâm đến chiến huống, nhìn nhau đầy sâu sắc, cả hai đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Chuẩn Thánh!!!

Thủ đoạn tàn nhẫn và thực lực áp chế cả Long tộc của Dương Mi đã thực sự làm kinh hãi cả đại lục.

Điều này thu hút sự chú ý của vô số chủng tộc và các đại năng ẩn thế, trong lòng họ đều có một sự đồng thuận ngầm: Tuyệt đối không được đắc tội với hung nhân Dương Mi này!

Đến cả Long tộc mạnh nhất còn bị đánh cho không ngẩng đầu lên được, thay vào đó là họ thì e rằng không đủ cho hắn kẽ răng.

Tin tức này cũng dẫn tới một làn sóng tu luyện điên cuồng khắp Hồng Hoang.

Hóa ra Tam tộc không phải là tồn tại mạnh nhất, Long Vương không phải là vô địch!

Hồng Hoang rộng lớn, cường giả ẩn mình vô số.

Nếu không nâng cao thực lực, sớm muộn gì cũng thành vong hồn dưới tay kẻ khác.

"Dương Mi?

Hồng Hoang khi nào xuất hiện nhân vật này?" Phía đông Côn Luân Sơn, trong một tiên gia động phủ.

Hồng Quân mặc đạo bào ngồi trên bồ đoàn, một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn khuyết xoay chuyển trên đầu, tỏa ra khí tức huyền diệu.

"Nhìn không thấu, tại sao lại nhìn không thấu!" Hồng Quân vốn luôn điềm tĩnh nay mày nhíu chặt, lộ vẻ nghi hoặc.

Nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà hoàn toàn không nhìn thấu thiên cơ của Dương Mi, từ căn nguyên đến thực lực, một chút tin tức cũng không thấy!

Cần biết rằng lão vừa mới đột phá tu vi Chuẩn Thánh không lâu,

điều này làm Hồng Quân thấy không thoải mái, cứ như thể đại lục Hồng Hoang đang dần thoát khỏi tầm kiểm soát của lão vậy.

Cùng lúc đó, tại phía tây Hồng Hoang, nơi ma khí sâm nghiêm, trái ngược với phương Đông, đây là thiên đường của ma đạo với vô số ma tu tụ tập.

Trên một ngọn núi đen kịt, nơi đóng trụ sở của Ma Tổ Thánh Địa, La Hầu lạnh lùng đứng trên đỉnh núi nhìn về hướng Đông Hải.

"Dương Mi sao?

Có chút thú vị, ta vốn tưởng chỉ có lão già ở Côn Luân mới là đối thủ của mình.

Không ngờ lại mọc ra một vị cường giả cấp Chuẩn Thánh, xem ra đại lục Hồng Hoang này không đơn giản, không biết còn bao nhiêu 'đồng bạn' đang ẩn mình trong bóng tối..." La Hầu vốn là Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ Ma Đạo Pháp Tắc, 'đồng bạn' mà lão nói chính là các Hỗn Độn Ma Thần khác trong số ba ngàn ma thần năm xưa.

Khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa đã chém giết gần hết ba ngàn ma thần, từ đó khai tịch Hồng Hoang.

Chương 68

Dù ma thần đã vẫn lạc nhưng ý chí của họ vẫn giáng xuống đại lục này.

Những kẻ yếu thì hóa thành hung thú thời kỳ đầu, nhưng cũng có những kẻ mạnh hóa thành phân thân tồn tại trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên họ bị Thiên Đạo bài xích nên thường trốn trong bóng tối vì sợ bị Thiên Đạo nhắm vào.

Những ma thần này trốn đi để tu luyện hòng chứng đạo lần nữa!

La Hầu chính là một trong số đó, lão đứng sau thúc đẩy đại chiến Tam tộc nhằm mượn tinh huyết và oán khí của họ để chứng Sát Phạt Chi Đạo thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Gần đây Tam tộc nổ ra nhiều cuộc chiến, lệ khí sinh ra khiến La Hầu hưởng lợi không nhỏ.

Không chỉ đột phá Chuẩn Thánh, lão còn mượn oán khí phá khai phong ấn của Bàn Cổ, đoạt lấy một món Tiên Thiên Chí Bảo là Tru Tiên Trận Đồ!

Nhờ đó thực lực La Hầu đã có sự thay đổi về chất.

"Người đâu!" La Hầu vừa lên tiếng, một bóng đen không tiếng động xuất hiện quỳ một gối trước mặt lão.

"Tham kiến Ma Tổ!" "Đến Đông Hải thu thập tư liệu về Dương Mi, nếu có hành tung phải lập tức báo cho ta!" "Tuân lệnh Ma Tổ!" Bóng đen lập tức biến mất.

Sát ý ngập trời tỏa ra từ người La Hầu, đôi mắt rực sáng nhìn về phương Đông Hải.

“Dương Mi?

Tại sao cái tên này lại quen thuộc đến vậy, nếu không đoán sai thì chắc là vị lão hữu đó rồi?

Dù là ai, nếu ta có thể chém chết một vị Chuẩn Thánh, Sát Phạt Pháp Tắc của ta nhất định sẽ thăng tiến, tu vi có khi đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đến lúc đó lão đạo ở Côn Luân cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ta!” Có được Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu căn bản không coi sinh linh Hồng Hoang ra gì, kể cả Hồng Quân.

Ngay khi La Hầu sai thuộc hạ đến Đông Hải, một tiếng long ngâm chấn thiên đột nhiên vang lên tại một nơi ở phương Tây.

Sau khi trấn áp Long Vương xuống đáy biển, Dương Mi rời khỏi Đông Hải.

Hắn biết với thực lực của Long Vương thì chắc chắn không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là thực lực đó quá yếu, không làm hắn có hứng thú chiến đấu tiếp.

Hắn tin sau này Long tộc không còn gan tìm rắc rối nữa nên không tận diệt.

Dù sao đại kiếp Long Hán sắp tới cũng không thể thiếu nhân vật chính là Long tộc.

Sau trận đấu với Long Vương, Dương Mi đã nhận rõ thực lực của mình.

Chỉ riêng sức mạnh nhục thân và số pháp bảo trên người, thực lực của hắn đã đạt đến mức nào rồi?

Lúc này, toàn thân Dương Mi sục sôi chiến ý.

Hắn cần một trận chiến sảng khoái!

Nhưng ngay cả kẻ mạnh nhất Long tộc còn không phải đối thủ, ở Hồng Hoang này có mấy người khiến hắn thỏa mãn?

Mang theo chiến ý đó, Dương Mi cưỡi Tiểu Long Nữ bay vào hư không vô tận.

Muốn đánh một trận ra trò thì thực lực hiện tại vẫn chưa đủ.

Nhục thân hắn đã sánh ngang thượng phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, muốn tiến xa hơn cần có lôi hỏa rèn luyện.

Hắn chuẩn bị đến Thái Dương Tinh, nơi được hóa ra từ con mắt của Bàn Cổ, uẩn hàm Thái Dương Chân Hỏa cực mạnh để rèn luyện nhục thân.

Trên Thái Dương Tinh đang thai nghén hai con Tam Túc Kim Ô là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau này.

Dương Mi nhớ rõ Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Chương 69

Dù hắn đã có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp với khả năng phòng ngự không kém gì Hỗn Độn Chung, nhưng linh bảo thì ai lại chê nhiều.

Còn Đế Tuấn cũng có Hà Đồ Lạc Thư.

Hai người này là lãnh tụ Yêu tộc tương lai, là mắt xích quan trọng trong chiến tranh Vu Tộc - Yêu Tộc nên có thể được Thiên Đạo bảo hộ!

Nhưng lần này Dương Mi muốn thử thăm dò giới hạn của Thiên Đạo xem sao.

Khi Tiểu Long Nữ đang chở hắn bay qua hư không, đột nhiên có một loại khí cơ chạm đến hắn.

"Cơ duyên?" Dương Mi lập tức bảo dừng lại, mày nhíu nhìn xuống dãy núi mờ mịt hắc khí bên dưới.

Không ngờ đã đi tới phương Tây rồi.

Nhìn ma khí cuồn cuộn bên dưới, dù là hóa thân của Hỗn Độn Ma Thần nhưng Dương Mi vẫn thấy hơi khó chịu.

Tuy nhiên, khí cơ đó phát ra từ dãy núi đen kịt kia, mà thứ dẫn dắt không phải bản thân hắn mà là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trên người hắn!

"Chẳng lẽ ở đây có cơ duyên liên quan tới Hỗn Độn Thanh Liên?" Nghiệp Hỏa Hồng Liên được hóa từ hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, bị xúc động thì chắc chắn liên quan đến nó.

Thanh Liên bị vỡ khi khai thiên tích địa, hóa thành vô số linh bảo cực kỳ lợi hại.

Có lẽ bên dưới là đóa hoa do hạt sen khác hóa thành.

Dương Mi trầm tư một lát rồi thúc giục Tiểu Long Nữ bay xuống.

Cơ duyên là thứ khó gặp, đã thấy thì không được bỏ lỡ, nhất là liên quan đến Hỗn Độn Chí Bảo như Thanh Liên.

Thật ra trong lòng Dương Mi luôn có một ý tưởng táo bạo: Nếu dung hợp toàn bộ linh bảo do Hỗn Độn Thanh Liên hóa ra, liệu có tạo lại được nó không?

Trong lúc hắn suy nghĩ, Tiểu Long Nữ đã chở hắn bay sâu vào rừng hắc khí.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một ngọn núi cao vút, ma khí càng thêm nồng đậm.

Đạo cơ duyên hắn cảm nhận được chính là từ ngọn núi này phát ra!

Nhìn ngọn núi bao phủ trong ma khí, Dương Mi chợt hiểu ra.

Trên mặt hắn lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó là sự cuồng hỉ và kích động không kiềm chế được.

Đồng thời, một luồng chiến ý bùng lên.

"La Hầu đạo hữu, lão hữu đến bái phỏng, sao không mau ra gặp mặt!" Nhìn cung điện hào hoa đầy ma khí trên đỉnh núi ở phương Tây này, nếu Dương Mi còn không biết đây là đâu thì mấy bộ tiểu thuyết Hồng Hoang kiếp trước coi như đọc uổng phí!

Đây chính là nơi ẩn náu của Ma Tổ La Hầu.

Thảo nào Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại cảm ứng, hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành tứ đại liên đài: Tạo Hóa Thanh Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Công Đức Kim Liên và Diệt Thế Hắc Liên.

Mà Diệt Thế Hắc Liên chính là nằm trong tay La Hầu.

La Hầu có không ít bảo bối, ngoài Hắc Liên còn có linh bảo bản mệnh và Tru Tiên Trận Đồ.

"Không biết La Hầu đã có được Tru Tiên Trận Đồ chưa, nếu chưa có thì trận chiến này kém sắc đi nhiều." Thực lực La Hầu ở thời kỳ đầu Hồng Hoang là đỉnh cao nhất.

Đã bị Diệt Thế Hắc Liên thu hút, hôm nay Dương Mi định sẵn phải chiến một trận với La Hầu.

Hắn cũng đang khao khát một đối thủ mạnh mẽ.

Đang nhắm mắt tu hành trong ma điện, La Hầu bỗng thấy sát ý trong người chấn động.

Vừa mở mắt đã nghe thấy tiếng gọi bên ngoài.

Chương 70

La Hầu lóe lên một tia nghi ngờ, thân hình biến mất khỏi chỗ cũ.

“Long tộc?” Xuất hiện trên đỉnh núi, nhìn thấy Ngũ Trảo Kim Long, La Hầu lộ vẻ do dự.

Nhưng rất nhanh lão đã phát hiện ra Dương Mi trên lưng rồng.

Dù không quen biết và thấy Dương Mi như không có tu vi, nhưng chính điểm đó khiến lão nhận ra hắn.

Chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể thu liễm toàn bộ tu vi như vậy.

Lúc này Hồng Hoang chắc chắn không quá ba người đạt cảnh giới này.

Người trước mặt không có khí tường thụy mà đầy huyết khí khiến lão kiêng dè, vậy chỉ có thể là ác nhân Dương Mi đang chấn động Hồng Hoang!

“Hóa ra là Dương Mi lão hữu, không ngờ đạo hữu cũng thoát được khai thiên lượng kiếp, dùng hóa thân tồn tại ở Hồng Hoang!” La Hầu khẳng định ác nhân Dương Mi chính là Dương Mi Đạo Nhân nắm giữ Không Gian Pháp Tắc thời Hỗn Độn.

Chỉ có điều khác với lão là hắn chỉ còn lại hóa thân.

La Hầu nói chuyện khách khí nhưng ma khí bùng nổ trên người thì không che giấu được.

“La Hầu đạo hữu còn sống được, sao Dương Mi ta lại không?” Dương Mi ôn hòa nói, chiến ý cũng nồng đậm không kém.

Rõ ràng cả hai đều hiểu: Trận này không tránh khỏi!

“Không biết Dương Mi đạo hữu đến nơi Ma tộc của ta làm gì?

Chẳng lẽ quậy xong Đông Hải lại muốn quậy Ma tộc ta sao?” La Hầu hỏi với giọng đùa cợt nhưng thực sự không biết tại sao Dương Mi lại xuất hiện ở đây, giữa họ vốn không có thù oán gì.

“Ta tới đây để mượn Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của đạo hữu!” Dương Mi cười nhẹ, nói rất nghiêm túc.

Sắc mặt La Hầu lập tức biến đổi, hóa ra là tới cướp đồ?

Đồ của lão không dễ cướp vậy đâu.

“Ồ?

Ta nghe nói trên người Dương Mi đạo hữu cũng có không ít món tốt, không biết có thể cho ta mượn dùng chút không?” Dương Mi lơ lửng trên không như thiên thần.

Tiểu Long Nữ đã lùi ra xa, trận chiến này nàng không có tư cách tham gia!

La Hầu đứng trên đỉnh núi, ma khí quấn thân như ma quân bước ra từ lòng đất.

Hai người không nói thêm, chỉ có ánh mắt giao nhau trên không.

Oanh oanh oanh...

Nơi ánh mắt giao nhau chớp giật sấm nổ, uy thế khủng bố đến cực điểm!

Hai luồng khí thế mạnh mẽ tỏa ra khiến mây đen cuồn cuộn, cuồng phong nổi lên, cây cối rung lắc dữ dội.

Thậm chí có những cây đại thụ hai người ôm cũng bị gãy ngang.

Sinh linh trong vòng vạn dặm chạy trốn thục mạng!

Đó là sức mạnh thật sự của Chuẩn Thánh, chỉ một ý niệm cũng

làm trời đất biến sắc.

Dương Mi giữa hư không bỗng cử động, chiến ý mãnh liệt khiến hắn không nhịn được nữa.

Thân hình hắn như tia chớp lao về phía La Hầu, hiện ra trước mắt lão trong nháy mắt.

"Được lắm!" Dù Dương Mi ra tay nhanh nhưng La Hầu là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Chương 71

Đối mặt với cú tập kích, lão không đổi sắc, hai tay bắt chéo đỡ trước đầu, vừa vặn chặn được cú đấm của Dương Mi.

Tiếng nổ bùng lên khi quyền chưởng va chạm, dù là xương thịt va đập nhưng âm thanh lại như kim loại chém vào nhau.

Bành!

Một luồng khí lãng khủng bố từ điểm va chạm lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Dù đỡ được nhưng La Hầu dường như đã đánh giá thấp sức mạnh của Dương Mi, thân thể lùi lại mấy bước, ngọn núi dưới chân nứt toác, đá vụn bay đầy trời.

Có thể thấy Dương Mi không hề nương tay, nếu trúng một đấm này thì dù là Chuẩn Thánh cũng không chịu nổi!

"Nhục thân thật mạnh!

Sức mạnh thật lớn, không hổ là một trong mười ma thần!" La Hầu đứng vững lại, môi nở nụ cười lãnh khốc.

Sát khí lăng lệ bốc lên trời, đó là Sát Phạt Chi Đạo mà lão lĩnh ngộ.

"Tiếp theo đến lượt ta!" La Hầu nắm chặt quyền, xông tới áp sát Dương Mi.

Nắm đấm mang theo sát khí đỏ ngầu xé rách hư không oanh tới.

Oanh!

Dương Mi không nói hai lời, cũng vung đấm đối kháng.

Hai nắm đấm lại chạm nhau dữ dội.

Đột nhiên bóng dáng hai người biến mất, trong hư không vô tận chỉ thấy hai đạo ảnh mơ hồ liên tục va chạm, mỗi lần chạm nhau đều vang lên tiếng kim loại.

Khí lãng vô tình tàn phá cây cối, vài ngọn núi bị san bằng.

Trận chiến kéo dài không biết bao lâu, chấn động cả phương Tây.

Sinh linh Hồng Hoang cảm nhận uy áp kinh người tỏa ra, không ai dám lại gần, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng vậy.

Mọi người sững sờ, hết Dương Mi đánh Long Vương nay lại xuất hiện thêm hai cường giả không kém gì hắn.

Hồng Hoang rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu đại năng?

Dương Mi và La Hầu va chạm liên tục, hoàn toàn dùng sức mạnh nhục thân, đúng là hai kẻ điên!

"Ha ha ha, sảng khoái, thật sảng khoái!" Sau một cú va chạm mạnh, bóng dáng hai người mới dần hiện rõ.

La Hầu cười lớn, đạo bào đen rách nát sau trận đấu.

Dương Mi vẫn giữ vẻ phong khinh vân đạm nhưng hơi thở cũng đã dồn dập hơn.

Có thể thấy nhục thân Dương Mi mạnh hơn một chút nhưng không quá chênh lệch.

Cả hai đều rất hài lòng với trận chiến này.

"Dương Mi đạo hữu, trận chiến này bản tổ rất hưng phấn, nhưng muốn thắng ta thì bấy nhiêu thực lực vẫn chưa đủ.

Ra toàn lực đi!" La Hầu nhìn Dương Mi với ánh mắt rực cháy, lão cảm thấy mình sắp đột phá, chỉ thiếu một bước cuối cùng chính là đối thủ trước mặt này!

Dương Mi nhìn sâu vào mắt La Hầu rồi cười nói: “Vậy thì chiến đi!” Đã đại chiến mấy trăm năm, cả hai đều có chút cảm giác anh hùng trọng anh hùng.

Nhưng là ma thần, người thắng chỉ có một.

La Hầu quyết định dùng đến bản lĩnh thật sự thay vì chỉ dùng nhục thân.

Chương 72

Lão lật tay, một tòa liên đài đen kịt đầy ma khí hiện ra, chính là Diệt Thế Hắc Liên!

"Trấn!" Một tiếng quát vang trời, tòa sen từ lòng bàn tay phóng lớn che cả bầu trời, chụp xuống Dương Mi.

Dương Mi cũng không chậm trễ, ném ra tòa sen đỏ rực được bao phủ trong Nghiệp Hỏa nóng bỏng, uy lực không kém gì Hắc Liên.

Bành!

Hai tòa sen đâm vào nhau, năng lượng đỏ đen nổ tung.

Biển lửa và ma khí cắn nuốt lẫn nhau không phân thắng bại.

Hai vị Chuẩn Thánh đều đang thúc phát uy lực linh bảo đến cực hạn.

Tu sĩ Hồng Hoang đứng ngoài nhìn phương Tây bị chia làm hai nửa: Một bên lửa cháy đỏ rực, một bên ma khí cuồn cuộn, sợ rằng bước vào là tan xương nát thịt.

"Ha ha, xem biển lửa của ngươi có chặn được ma khí của ta không!" La Hầu cười lạnh, lão chiếm lợi thế thiên thời địa lợi vì đây là địa bàn Ma tộc.

Lão vung tay rót năng lượng vào Hắc Liên khiến nó như cái hố đen hút hết ma khí xung quanh, lật ngược thế cờ ép lại biển lửa của Dương Mi.

Thấy Dương Mi bị ma khí bao phủ, La Hầu lấy ra Thí Thần Thương – món Tiên Thiên Chí Bảo sát phạt đệ nhất, định thừa thắng xông lên giết chết hắn.

Nhưng Dương Mi vẫn bình tĩnh, một vòng Công Đức Kim Luân hiện sau đầu hắn như mặt trời xua tan ma khí.

Thấy Kim Luân, La Hầu kinh hãi không hiểu Dương Mi lấy đâu ra nhiều công đức thế.

Lão nghiến răng đâm Thí Thần Thương vào đầu Dương Mi.

Khoảng cách quá gần, Chuẩn Thánh cầm chí bảo tấn công rất khó né tránh.

Khi mũi thương sắp xuyên thủng đầu Dương Mi, La Hầu nở nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng...

"Đùng!" Một tiếng chuông trầm đục vang lên, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hiện ra trên đầu Dương Mi, rủ xuống huyền hoàng chi khí chặn đứng mũi thương.

Dù tháp bị tối đi một chút do uy lực của La Hầu nhưng vẫn bất khả xâm phạm.

Dương Mi cười bảo lão đừng phí sức, lão không phá được phòng ngự của hắn đâu.

La Hầu tức giận thu thương, lấy ra bốn thanh kiếm tỏa sát khí vô tận: Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên...

Tru Tiên Kiếm Trận!

Đệ nhất sát trận xuất hiện khiến Dương Mi phải nghiêm trọng.

Để phá trận này cần bốn người cùng cấp độ, mà Hồng Hoang lúc này làm gì đào ra bốn Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên La Hầu mới có được kiếm trận nên dùng chưa thục thạo.

Dương Mi không đợi trận hình thành, hắn dùng Không Gian Pháp Tắc khống chế không gian xung quanh La Hầu khiến lão bị khựng lại.

Dù chỉ là thoáng chốc nhưng đủ để Dương Mi dùng Linh Lung Tháp phóng lớn rồi cầm như cái chày đập thẳng vào đầu La Hầu: "Ăn của bần đạo một gậy!" Bành!

La Hầu cùng bốn thanh kiếm bị đập lún xuống đất, núi non sụp đổ.

Dương Mi tiếp tục ném tháp xuống trấn áp: "Trấn!" Mọi thứ yên tĩnh lại.

La Hầu bị phản phệ và bị tháp đè chặt không thể phản kháng.

Dương Mi đứng trên không nhìn xuống: "La Hầu, thần phục hay không?

Chương 73

Không phục, chết!" Tiếng của Dương Mi vang vọng phương Tây.

Hắn thấy giết La Hầu thì uổng tài nên muốn thu phục.

La Hầu gào thét không phục, thà chết không chịu dưới quyền ai.

Dương Mi ép tháp xuống làm xương cốt lão vỡ vụn, đau đớn tột cùng.

Thấy Dương Mi thật sự định hạ sát thủ, La Hầu cảm nhận được cái chết cận kề.

Qua ngàn năm chịu khổ, ý chí của lão lung lay.

Dương Mi thở dài tiếc cho một ma thần sắp tan biến vô danh, điều này đánh vào tâm lý La Hầu.

Cuối cùng lão thỏa hiệp: "Ta có thể thần phục, nhưng ta cần tự do tuyệt đối, ngoài ngươi ra ta không nghe lệnh ai cả!" Dương Mi đồng ý nhưng yêu cầu một luồng Bản Mệnh Thần Phách để nắm giữ sinh tử của lão.

La Hầu đành giao ra.

Ma Tổ thần phục!

Sau đó, Dương Mi thu hồi tháp, La Hầu bò ra từ hố sâu.

Dù uất ức nhưng lão cũng phục vì Dương Mi mạnh hơn mình.

Dương Mi gọi lão là "Tiểu La" khiến lão suýt thổ huyết, rồi đòi lấy Diệt Thế Hắc Liên.

La Hầu xót xa giao ra.

Để bồi thường, Dương Mi truyền cho lão kiến thức về Sát Phạt

Pháp Tắc từ Tạo Hóa Ngọc Điệp khiến lão mừng rỡ như bắt được vàng.

Một tay đánh, một tay xoa khiến Ma Tổ tâm phục khẩu phục.

Cả hai bế quan mấy vạn năm để tiêu hóa chiến quả.

Dương Mi đạt đến ngưỡng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hắn bắt đầu thực hiện ý tưởng dung hợp Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Diệt Thế Hắc Liên để khôi phục Hỗn Độn Thanh Liên.

Quá trình dung hợp cực kỳ gian nan, năng lượng bùng nổ khiến ma điện của La Hầu nổ tung, Dương Mi cũng bị thương dù nhục thân cực mạnh.

Cuối cùng, một luồng ánh sáng hủy diệt bộc phát, hai tòa sen bắt đầu hòa quyện vào nhau dưới áp lực tu vi toàn lực của Dương Mi.

Cột ánh sáng ngút trời kia vẫn tồn tại, chỉ là không còn sắc đen như trước mà chỉ còn lại màu đỏ.

Không đúng, đó không phải là màu đỏ đơn giản, mà là một màu ám hồng thâm thúy!

Hai luồng năng lượng trước đó La Hầu không hề xa lạ, chúng vốn phát ra từ Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Nhưng hiện tại, cột sáng ám hồng này là vật gì?

Trên cột sáng đó tỏa ra một luồng khí tức khiến ngay cả La Hầu cũng thấy sợ hãi.

“Ha ha ha, thành công rồi, thực sự thành công rồi!” Một tràng cười điên cuồng vang lên từ trong cột sáng ám hồng.

Cùng lúc đó, một thân ảnh cực kỳ nhếch nhác chậm rãi bước ra.

Trên tay hắn nâng một tòa đài sen màu ám hồng!

Nhìn đài sen trên tay, hắn không kìm được mà cười cuồng loạn.

“Vút...” Cột sáng ngút trời kia trong nháy mắt biến mất, thực chất là bị thu hồi vào tòa đài sen trên tay thân ảnh đó.

Chương 74

Ngay sát na luồng sáng ám hồng tràn ngập khí tức hủy diệt biến mất, mây đen trên tầng không đột nhiên bị gạt sang hai bên.

Một luồng kim quang từ giữa tầng mây dày đặc đổ xuống, rót thẳng vào đỉnh đầu Dương Mi!

Luồng kim quang đó tự nhiên là Công Đức Khai Thiên!

Lần nhận Công Đức Khai Thiên này còn nhiều hơn cả lần Dương Mi giảng đạo trước đó.

Đây là phần thưởng của Thiên Đạo vì Dương Mi là người đầu tiên chế tạo ra Chí Bảo!

Không sai!

Dương Mi đã dựa vào sức mạnh của mình để chế tạo ra một kiện Chí Bảo!

Không phải Linh Bảo, mà là một kiện Chí Bảo danh bất hư truyền!

Thông thường trong thiên địa, bất kể là Tiên Thiên Pháp Bảo hay Hậu Thiên Pháp Bảo đều do thiên địa dựng dục mà thành.

Tiên Thiên Pháp Bảo tồn tại trước khi khai thiên, còn Hậu Thiên Pháp Bảo được dựng dục sau khi khai thiên.

Những pháp bảo này mỗi một kiện đều sinh ra từ thiên địa nên uẩn hàm sức mạnh phi thường cường đại.

Còn về việc luyện chế...

đó là chuyện không ai dám nghĩ tới!

Tu sĩ Hồng Hoang xác thực đều hiểu luyện khí chi pháp, nhưng

một vị Đại La Kim Tiên có lẽ cả đời cũng không luyện chế ra được một kiện Linh Bảo.

Vậy mà Dương Mi lại luyện chế ra một kiện Chí Bảo!

La Hầu bị dị tượng thiên địa làm kinh động, hoàn hồn lại liền vội vàng bay đến bên cạnh Dương Mi.

"Chủ nhân!

Tòa đài sen kia là vật gì?" Nhìn đài sen ám hồng trên tay Dương Mi, La Hầu không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Trên tòa đài sen đó, y cảm nhận được một chút mùi vị của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thậm chí có cả một chút của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nhưng cả hai tòa đài sen kia đều không có hình dáng như thế này!

Quan trọng nhất là hai tòa đài sen kia đều chỉ có mười hai phẩm, còn tòa trên tay Dương Mi lại có đến tận hai mươi bốn phẩm...

"Cái này sao?

Ta đã dung hợp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để luyện chế thành một kiện Hậu Thiên Chí Bảo!" Đối mặt với câu hỏi của La Hầu, Dương Mi tùy ý đáp lời.

Nhưng lời nói này lọt vào tai La Hầu khiến y trực tiếp ngây người tại chỗ, há hốc mồm hồi lâu không nói nên lời!

Đem hai tòa liên đài dung hợp để luyện chế ra Hậu Thiên Chí Bảo?

Hóa ra sức mạnh khủng khiếp bộc phát lúc nãy là từ đây mà ra.

Lúc này La Hầu mới nhìn kỹ Dương Mi, phát hiện ngoại trừ bộ đạo bào mới tinh ra, trên người Dương Mi không còn chỗ nào lành lặn, đặc biệt là hai cánh tay suýt chút nữa đã bị thiêu thành than đen.

La Hầu biết rõ nhục thân của Dương Mi mạnh đến mức nào, nếu là người khác thì e rằng đã bị thiêu thành tro bụi từ lâu rồi...

Việc dung hợp hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ẩn chứa rủi ro cực lớn, nếu thất bại thì tổn thất đó không ai gánh nổi.

Phải biết rằng lúc này ở Hồng Hoang, không ít người ngay cả một kiện Linh Bảo ra hồn cũng không có.

"Điên rồi!

Chương 75

Đúng là một kẻ điên!" Tất nhiên La Hầu cũng chỉ dám cảm thán trong lòng.

"Chủ nhân!

Kiện Hậu Thiên Chí Bảo này tên là gì?" Cảm nhận sức mạnh từ đài sen ám hồng tỏa ra, La Hầu đoạn định nó tuyệt đối đạt đến phẩm giai Cực Phẩm Hậu Thiên Chí Bảo.

"Tên sao?..." Dương Mi nhìn đài sen mới tinh trên tay, đây quả là một vấn đề.

Dù sao cũng là một kiện Chí Bảo mới, nhất định phải có một cái tên.

Dương Mi trầm tư giây lát rồi đột nhiên nảy ra ý tưởng: "Gọi là Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên đi!" Kể từ đó, một đại sát khí tràn đầy khí tức hủy diệt – Hủy Diễm Hồng Liên đã ra đời!

Sau khi luyện chế thành công, Dương Mi cưỡi Tiểu Long Nữ rời khỏi phương Tây.

Tuy đã thu phục La Hầu làm tiểu đệ, nhưng Dương Mi vẫn cho y sự tự do tuyệt đối.

Theo quỹ tích Thiên Đạo, cho đến trước trận chiến Đạo - Ma, La Hầu sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Lần này Dương Mi cưỡi Tiểu Long Nữ tiến thẳng về phía Thái Dương Tinh đang treo lơ lửng trên thương khung.

Hắn cảm thấy thực lực của mình chỉ còn cách đột phá một bước chân nữa thôi.

Thái Dương Chân Hỏa trên Thái Dương Tinh chính là cơ hội đó.

Chỉ cần lợi dụng Thái Dương Chân Hỏa để thối thể, Dương Mi biết thực lực và nhục thân của mình sẽ được đề thăng đáng kể.

Sau trận chiến với La Hầu, Dương Mi càng thêm khát vọng sức mạnh!

Dù sao, đánh với một mình La Hầu mà suýt chút nữa thảm bại thì thật là quá mất mặt!

Nếu ý nghĩ này để La Hầu biết được, chắc y chỉ muốn chết cho xong!

Dù sao y cũng là Ma Tổ đường đường chính chính, một trong ba nhân vật Chuẩn Thánh của đại lục Hồng Hoang.

Sau một hành trình dài, Tiểu Long Nữ đưa Dương Mi đến trước hư không tinh thần.

Một luồng âm khí lạnh thấu xương lập tức ập tới.

"Chủ... chủ nhân, ta... ta không chịu nổi!" Tiểu Long Nữ không kìm được mà rùng mình, toàn bộ long thân run lẩy bẩy.

Trong hư không tinh thần vô tận có hàng tỷ ngôi sao tuyên cổ, mỗi một ngôi sao đều lớn gấp hàng ngàn, hàng vạn lần địa cầu hậu thế.

Những ngôi sao này đều tỏa ra tinh thần chi lực vô tận.

Tinh thần chi lực thuộc tính âm khiến cả hư không tinh thần như một hầm băng, hàn khí bức người, thậm chí có thể đóng băng nhục thân và tổn thương nguyên thần.

Tu vi nếu chưa đạt đến Đại La Kim Tiên mà mạo muội tiến vào đây sẽ bị đóng băng ngay lập tức, sau đó rơi xuống đại địa Hồng Hoang vỡ thành từng mảnh.

Tiểu Long Nữ chỉ có thực lực Thái Ất Kim Tiên, tự nhiên không

chống chọi nổi luồng âm khí mạnh mẽ này.

Nếu không phải nhờ nhục thân Long tộc cường đại thì ngay cả vùng ngoại vi cô cũng không tới được.

"Tiên nghỉ ngơi đi, đoạn đường tiếp theo để ta tự đi!" Dương Mi thu Tiểu Long Nữ vào không gian tự thành của mình.

Hắn thấy cần phải nâng cao thực lực cho nàng, nếu không sau này có nhiều nơi nàng sẽ không thể theo tới được.

Nhìn hư không tinh thần âm khí cuồn cuộn, thỉnh thoảng lại bùng phát những luồng tinh thần loạn lưu, Dương Mi quyết đoán tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đặt lên đỉnh đầu.

Chương 76

Từng luồng Huyền Hoàng chi khí huyền ảo đổ xuống, tạo thành một lớp màn phòng ngự hình tháp màu vàng nhạt quanh người hắn.

Chưa dừng lại ở đó, Dương Mi còn ký xuất Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên đặt dưới chân.

Lập tức có thêm những ngọn lửa ám hồng đầy khí tức hủy diệt tạo thành một lớp màng phòng ngự khác bên ngoài màn sáng hình tháp.

Sau khi có hai lớp phòng ngự gia trì, Dương Mi mới đối mặt với hư không tinh thần trước mặt.

Không phải Dương Mi không tự tin vào cường độ nhục thân của mình, mà là cẩn tắc vô ưu, hắn không muốn bị lật thuyền trong mương.

Đội hai lớp phòng ngự, Dương Mi rảo bước trong hư không tinh thần, tiến về phía ngôi sao khổng lồ rực rỡ nhất.

Đó chính là Thái Dương Tinh, mục đích của chuyến đi này!

Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, chiếm giữ vị trí trọng yếu trong Hồng Hoang.

Nằm giữa hàng tỷ ngôi sao, Thái Dương Tinh như một vị đế vương, từ trên cao nhìn xuống quần tinh và cả đại lục Hồng Hoang.

Vì vậy, bất kể từ đại địa Hồng Hoang đi tới Thái Dương Tinh hay ngược lại đều phải vượt qua hư không tinh thần đầy rẫy hiểm nguy.

Thời gian trôi mau, ước chừng khoảng trăm năm sau, Dương Mi rốt cuộc cũng xuyên qua hư không tinh thần thành công, đứng trước Thái Dương Tinh.

Trong thời gian đó, hắn đã nhiều lần gặp phải các luồng tinh thần loạn lưu nhỏ, nhờ có hai lớp phòng ngự cường hãn mà lần nào cũng vượt qua bình an vô sự.

Nếu bị cuốn vào những luồng tinh thần loạn lưu đó thì ngay cả Chuẩn Thánh cũng vô dụng.

Đứng trước Thái Dương Tinh, cảm nhận những ngọn lửa rực nóng phả vào mặt, Dương Mi thầm tán thán không hổ là Thái Dương Tinh.

Ngay cả nhục thân có thể sánh ngang Thượng Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo của hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác bỏng rát.

"Thái Dương Chân Hỏa đủ để khiến nhục thân của ta tiến thêm một bước!" Dứt lời, hắn bước một bước thẳng vào sâu trong biển lửa trước mặt.

Nhưng vào khoảnh khắc đặt chân lên Thái Dương Tinh, đôi mắt Dương Mi khẽ nheo lại, hắn nhìn về phía một ngôi sao khổng lồ khác đang đối diện với Thái Dương Tinh cách đó hàng tỷ dặm với vẻ đầy hứng thú.

Vừa bước chân vào Thái Dương Tinh, Dương Mi liền cảm nhận được những ngọn lửa cuồn cuộn ập đến.

Lúc này hắn giống như một mồi dẫn, thu hút vô số ngọn lửa trắng xung quanh bao vây lấy mình, dường như muốn luyện hóa hắn!

"Quả nhiên không hổ là ngọn lửa cương mãnh và bá đạo nhất Hồng Hoang!" Dương Mi thầm khen một tiếng.

Những ngọn Thái Dương Chân Hỏa màu trắng này chỉ là lớp ngoài cùng của Thái Dương Tinh.

Càng đi sâu vào trong, sẽ còn có những ngọn lửa màu đỏ và màu vàng cường đại hơn!

Trong mắt hắn không khỏi lộ ra một tia mong đợi, cường độ của những ngọn lửa này hoàn toàn đủ để nhục thân của hắn đột phá.

Dương Mi sải bước tiến qua lớp hỏa diễm trắng, đi vào vùng hỏa diễm màu đỏ.

Tại đây, hắn mới cảm thấy nhục thân truyền đến từng cơn đau râm ran.

“Xem ra hỏa diễm đỏ vẫn chưa đủ.” Dương Mi nhìn về phía trước, tiếp tục đi sâu vào trong.

Mãi đến khi tới khu vực hỏa diễm màu vàng, Dương Mi mới hài lòng dừng lại.

Nhiệt độ của hỏa diễm vàng này không thể chỉ dùng từ "cao" để miêu tả, nó hoàn toàn tràn ngập khí tức hủy diệt có thể thiêu rụi vạn vật.

Nếu là một Đại La Kim Tiên bình thường, không, ngay cả Chuẩn Thánh như La Hầu, nếu không có pháp bảo hỗ trợ thì đứng trong hỏa diễm vàng này vài phút cũng sẽ hóa thành tro bụi!

Ngay cả Dương Mi cũng cảm thấy từng cơn đau thấu xương truyền đến.

Lúc này hắn hoàn toàn bị hỏa diễm vàng bao phủ, thậm chí còn gỡ bỏ cả hai lớp phòng ngự.

Chương 77

Nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Hắn phất tay một cái, dưới sự dẫn dắt của pháp lực, những ngọn hỏa diễm vàng cuồn cuộn lập tức ùa tới bao bọc lấy hắn.

Bị bao phủ bởi hỏa diễm vàng đậm đặc như vậy, dù nhục thân của Dương Mi mạnh mẽ cũng khiến hắn phải nghiến răng chịu đựng, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ nhục thân đang tăng cường từng chút một.

Hành động của Dương Mi không hề che giấu, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất là chủ nhân Thái Dương Tinh làm sao có thể không phát hiện?

Lúc này, sâu trong Thái Dương Tinh, hai vị tu sĩ trẻ tuổi mặc kim bào, tướng mạo tuấn lãng đang ngồi xếp bằng.

Một người toát ra vẻ khí thế lăng người, người còn lại sắc mặt bình tĩnh nhưng cũng mang theo vẻ uy nghiêm.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Đế Tuấn và Thái Nhất, hai vị Thiên Đế và Đông Hoàng tương lai của Thiên Đình và Yêu tộc!

Cả hai là Tiên Thiên Đại Thần được Thái Dương Tinh dưỡng dục, bản thể là hai con Kim Ô ba chân.

Đột nhiên, cả hai cùng lúc mở mắt, nhìn về phía hư không xa xăm, sắc mặt lập tức biến đổi!

"Xảy ra chuyện gì?

Tại sao Thái Dương Chân Hỏa lại bạo động?" Đế Tuấn nhíu mày, bởi từ khi sinh ra tới nay, Thái Dương Chân Hỏa trên Thái Dương Tinh chưa từng bạo động quy mô lớn như vậy.

“Đại huynh, hình như có người xông vào Thái Dương Tinh!” Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt lóe lên một tia hàn mang, tâm thế sẵn sàng hành động.

Địa bàn của Thái Dương Tinh làm sao có thể để người lạ xâm nhập.

“Đi!

Chúng ta đi xem thử rốt cuộc là phương thần thánh nào mà dám tự tiện xông vào Thái Dương Tinh!” Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên tia lãnh quang, sau đó cả hai cùng bay về phía nơi hỏa diễm đang bạo động.

“Hửm?

Bị phát hiện rồi sao?” Tại nơi hỏa diễm bạo động, Dương Mi khẽ nhíu mày nhìn về phía xa, hắn cảm nhận được hai đạo khí tức cường đại đang nhanh chóng tiếp cận.

“Hai vị tu sĩ Đại La Kim Tiên trung kỳ, chắc chắn là Đế Tuấn và Thái Nhất rồi!” Không cần đoán Dương Mi cũng biết là ai, bởi trên Thái Dương Tinh ngoại trừ Đế Tuấn và Thái Nhất ra thì không còn sinh linh nào khác.

Sắc mặt Dương Mi không chút kinh ngạc, vì hắn vốn không hề ẩn giấu khí tức để dẫn dụ hai người tới.

“Bần đạo muốn xem thử hai con chim lớn này có được Thiên Đạo bảo hộ hay không!

Nếu không thì bần đạo cũng không ngại có thêm hai kiện Chí Bảo.” Dương Mi khi tu luyện vốn không thích bị làm phiền giữa chừng, nên hắn định sẽ đánh cho hai con chim này sợ trước đã.

Không cách nào khác, có thực lực thì phải bá đạo như vậy!

Tốc độ của Đế Tuấn và Thái Nhất rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã

xuất hiện trước mặt Dương Mi, lạnh lùng nhìn hắn đang bị Thái Dương Chân Hỏa vàng rực bao phủ.

Trên mặt hai người không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, vị đạo nhân này không sợ Thái Dương Chân Hỏa, hình như đang luyện thể!

“Kẻ nào?

Mau báo danh tính, tại sao dám xông vào Thái Dương Tinh của ta?” Đế Tuấn ngạo nhiên đứng trên hư không, ánh mắt kiêu ngạo đánh giá Dương Mi, dù hiện tại chưa thống lĩnh Yêu tộc nhưng đã lờ mờ có một tia uy nghiêm của Thiên Đế.

Nhưng chút uy áp đó đối với Dương Mi vẫn còn quá yếu.

“Bần đạo Dương Mi, đến từ đại địa Hồng Hoang!” Dương Mi thản nhiên mỉm cười, ánh mắt lóe lên như một con sói già đang nhìn chằm chằm hai con cừu non.

“Dương Mi?

Chưa nghe danh bao giờ!

Nơi này không hoan nghênh ngươi, mau chóng cút khỏi Thái Dương Tinh!” Chưa đợi Đế Tuấn kịp mở lời, Thái Nhất đã quát lớn một tiếng.

Chương 78

Y cũng vừa mới hóa hình không lâu, vì bị hư không tinh thần ngăn trở nên chưa từng đến đại địa Hồng Hoang, do đó chưa nghe qua đại danh của Dương Mi.

"Đúng vậy!

Thái Dương Tinh là địa bàn của hai huynh đệ ta, đạo hữu tự ý xông vào, xin mời rời đi ngay, nếu không thì đừng trách huynh đệ ta không khách khí!" Đế Tuấn sau đó cũng lạnh lùng nói, ngữ khí cực kỳ cao cao tại thượng như đang ban ơn.

Thấy Đế Tuấn và Thái Nhất chưa từng nghe danh mình lại có thái độ cứng rắn như vậy, khóe môi Dương Mi khẽ nhếch lên một nụ cười.

Như vậy trái lại càng tốt, nếu cả hai khách khí quá thì hắn lại khó ra tay, e rằng sẽ chỉ tăng thêm nhân quả và nghiệp lực!

Đế Tuấn và Thái Nhất là những nhân vật chính của trận chiến Yêu - Ma, sẽ vẫn lạc trong đại kiếp, Dương Mi không muốn dính líu nhân quả với họ.

"Ồ?

Thái Dương Tinh từ bao giờ đã trở thành địa bàn của hai con chim lớn các ngươi vậy?" Dương Mi cười khẩy: "Muốn bần đạo rời đi, chẳng lẽ chỉ dựa vào hai ngươi?" Đế Tuấn và Thái Nhất chẳng qua cũng chỉ là sinh linh được Thái Dương Tinh dưỡng dục mà thôi, đại lục Hồng Hoang vốn là nơi kẻ mạnh cư ngụ, làm gì có chuyện vật gì thuộc về ai?

Thật nực cười cực điểm!

Dương Mi vừa dứt lời, vẻ khinh miệt hiện rõ trên mặt.

Hắn muốn ép hai người ra tay để thử thái độ của Thiên Đạo.

"Tốt!

Đã như vậy thì đừng trách huynh đệ ta không khách khí!" Cả hai đại nộ, ánh mắt khinh miệt của Dương Mi khiến hai kẻ vốn cao ngạo như họ không thể chịu đựng nổi.

Ngay lập tức, khí tức Đại La Kim Tiên trung kỳ bộc phát, họ còn lấy ra cả Linh Bảo.

Một món linh bảo hình đồ án hiện ra trên tay Đế Tuấn, còn Thái Nhất thì tế ra một cái chuông lớn!

Đó chính là bản mệnh linh bảo của cả hai, Đế Tuấn sở hữu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, còn Thái Nhất mạnh hơn một chút với Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Cả hai đều là những bảo vật vô cùng lợi hại.

"Hừ!

Bần đạo muốn xem thử hai vị không khách khí như thế nào." Ánh mắt Dương Mi dần trở nên lạnh lẽo, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất trực tiếp dùng bản mệnh linh bảo, hắn cười lạnh: "Muốn đọ pháp bảo sao?

Vậy bần đạo hôm nay sẽ chơi đùa với các ngươi một chút!" "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, xuất!" Tâm thần Dương Mi vừa động, lập tức tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đặt lên đỉnh đầu.

Tòa tháp lập tức tỏa ra luồng Huyền Hoàng chi khí ánh kim, bao bọc Dương Mi chặt chẽ.

"Cực Phẩm Hậu Thiên Chí Bảo!" Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất biến đổi, đồng tử khẽ co rụt lại, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Họ hiểu rằng Dương Mi đã có thể xuất hiện ở đây thì thực lực nhất định không hề yếu, thậm chí có thể còn mạnh hơn hai huynh đệ họ.

Nhưng họ vẫn có chỗ dựa, chính là bản mệnh linh bảo của mình.

Một kiện công, một kiện thủ khiến họ tự tin có thể địch lại tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nhưng họ không ngờ đối phương cũng có loại chí bảo này, khiến họ cảm thấy có chút khó nhằn.

Nhìn thần tình biến hóa của Đế Tuấn và Thái Nhất, Dương Mi cười lạnh, ý niệm lại động.

"Tử Kim Hồng Hồ Lô, xuất!" Lập tức lại có thêm một chiếc hồ lô tỏa ra ánh tử kim lơ lửng cạnh Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

"Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Lúc này, tim của Đế Tuấn và Thái Nhất như chìm xuống đáy vực, bắt đầu thấy hoảng loạn!

Nhưng vẫn chưa hết, đã khoe thì phải khoe cho tới bến, nếu không thì thật vô nghĩa!

"Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên, cho ta xuất!" Theo tiếng quát khẽ của Dương Mi, Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên bay ra, được hắn giẫm dưới chân.

Chương 79

Hàng tỷ luồng hỏa diễm tràn ngập khí tức hủy diệt lan tỏa quanh người hắn.

"Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo!" Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất lại biến đổi lần nữa, trong mắt lộ rõ vẻ kinh hãi, nội tâm dậy sóng dữ dội.

Nhìn vẻ mặt như không còn thiết sống của hai người, Dương Mi lại vẩy vẩy cành liễu trên tay.

Cành liễu xanh vốn là bản mệnh linh bảo của Dương Mi, dù chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng nó lại là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn suy sụp!

Dương Mi liên tục xuất ra bốn kiện linh bảo, mỗi kiện đều không hề kém cạnh bản mệnh linh bảo của họ, cộng thêm thực lực cường đại của Dương Mi.

Cái quái gì đây?

Đánh thế nào được?

Lấy mạng ra mà đánh à?

Một nỗi sợ hãi đậm đặc bắt đầu lan tỏa trong lòng cả hai!

"Hừ, sao vậy, sợ rồi à?

Đã dám khiêu khích bần đạo thì phải chịu trừng phạt!" Dương Mi được pháp bảo gia trì toàn thân, khí thế tăng vọt tới đỉnh điểm khiến Đế Tuấn và Thái Nhất biến sắc.

Cảm giác dùng khí thế ép người này khiến Dương Mi thấy rất sảng khoái, đặc biệt là đối với Thiên Đế và Đông Hoàng tương lai.

“Khốn kiếp, một đống linh bảo gia trì thì đã sao, huynh đệ ta há lại sợ ngươi, chết đi cho ta!” Đế Tuấn đại nộ, bị khí thế của Dương Mi áp chế khiến y cảm thấy vô cùng nhục nhã, một kẻ cao ngạo như y sao có thể nhẫn nhịn?

Y lập tức gầm lên một tiếng, nhân lúc Dương Mi chưa thôi động linh bảo, liền ném Hà Đồ Lạc Thư ra, nó phóng đại giữa không trung định bao vây lấy Dương Mi.

Đúng là: Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương!

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Dương Mi phong phú dường nào, làm sao có thể cho hai người cơ hội đánh lén.

Ngay sát na Hà Đồ Lạc Thư bay ra, Dương Mi trực tiếp thôi động Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đón đánh.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vốn là pháp bảo công thủ toàn diện, lúc này triển hiện uy lực tấn công cũng không hề kém cạnh.

Phải biết rằng, Dương Mi từng dùng nó để nện Ma Tổ La Hầu!

“Bành!

Bành!” Giữa hư không, Hà Đồ Lạc Thư và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp va chạm dữ dội, mỗi lần va chạm đều khiến hư không chấn động, biển lửa cuộn trào.

Sau vài lần va chạm, rõ ràng Hà Đồ Lạc Thư đã rơi vào thế hạ phong.

Dù sao Đế Tuấn cũng chỉ mới là Đại La Kim Tiên trung kỳ, về pháp lực và đạo hạnh đều kém xa Dương Mi.

Lúc này sắc mặt Đế Tuấn tái mét, chưa đầy lát sau đã phun ra một ngụm tiên huyết, hiển nhiên là không chống đỡ nổi.

“Đại huynh, cẩn thận!” Thái Nhất đứng bên cạnh lo sốt sắng, định

thao túng Hỗn Độn Chung lên ứng cứu.

Nhưng đúng lúc đó, Dương Mi nhếch môi cười một tiếng, hắn khẽ vẫy tay, lập tức tòa Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên dưới chân tỏa ra những luồng hỏa diễm hủy diệt màu ám hồng, cuồn cuộn quét về phía Thái Nhất.

"Không ổn!" Thái Nhất thất thanh kinh hô, không còn tâm trí đâu mà cứu Đế Tuấn nữa, vội vàng thôi động Hỗn Độn Chung phát ra một màn sáng phòng ngự hình chuông.

Oành!

Oành!

Hai âm thanh rền vang như tiếng sấm nổ trên mặt đất vang vọng khắp Thái Dương Tinh, khiến cả ngôi sao cũng rung chuyển theo.

Hỏa diễm hủy diệt của Dương Mi nện mạnh lên Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, đồng thời Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp cũng đập thẳng vào Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn.

Chương 80

Trong sát na, hai luồng năng lượng bàng bạc cuồn cuộn tuôn ra từ hỏa diễm hủy diệt và tháp linh lung.

Đế Tuấn và Thái Nhất kinh khủng tột độ, không ngờ công kích của Dương Mi lại đáng sợ đến thế!

Cả hai mặt đỏ bừng, mắt trợn trừng sung huyết, dồn hết pháp lực toàn thân vào linh bảo của mình.

Nhưng vô ích!

"Hừ!

Bọ ngựa đá xe, không tự lượng sức, phá cho ta!" Kèm theo tiếng quát của Dương Mi, uy thế của tháp linh lung và hỏa diễm hủy diệt đột ngột tăng vọt.

Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, dù Đế Tuấn và Thái Nhất dốc toàn lực thôi động Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư nhưng vẫn không cản nổi một kích của Dương Mi.

Sức mạnh hạo hãn lập tức xuyên qua phòng ngự, giáng mạnh lên người hai vị.

"Phựt, phựt..." Hai người đồng loạt phun máu, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra sau, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

"Sao có thể!

Sao hắn có thể mạnh đến vậy?" Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng chấn kinh, không ngờ người trước mắt lại mạnh đến mức này.

Phải biết rằng với thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ của hai người cộng thêm bản mệnh linh bảo, đối mặt với tu sĩ Đại La Kim

Tiên đỉnh phong cũng có sức chiến đấu!

Vậy mà giờ đây, ngay cả một kích của Dương Mi họ cũng không tiếp nổi.

Hiện tại họ hối hận xanh ruột, nếu sớm biết Dương Mi mạnh như vậy chắc chắn đã tránh xa rồi, ai đời lại đi trêu chọc vị hung thần này.

Nhưng giờ đã muộn, nhìn Dương Mi lại chuẩn bị thao túng pháp bảo tấn công tiếp, hai người nhìn nhau ra hiệu: "Đại huynh, mau chạy thôi!" "Nhị đệ, mau chạy!" Họ lập tức thu lại pháp bảo, hú lên một tiếng hóa thành hai con Kim Ô ba chân khổng lồ, cuốn theo ngọn lửa cuồn cuộn trốn vào sâu trong Thái Dương Tinh.

"Giờ mới chạy?

Muộn rồi!" Nhìn hai con Kim Ô định đào tẩu, đôi mắt Dương Mi lóe lên tia hàn khí.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp và hỏa diễm hủy diệt dưới sự thao túng của hắn nhanh chóng đuổi theo.

Dù Đế Tuấn và Thái Nhất đã bị thương, nhưng nếu không đánh cho sợ hẳn một lần thì Dương Mi không yên tâm tu luyện trên Thái Dương Tinh.

Cảm nhận công kích truy đuổi sau lưng, Đế Tuấn và Thái Nhất sợ đến hồn siêu phách lạc, không ngờ Dương Mi lại hung tàn đến mức đánh bị thương rồi vẫn không chịu buông tha.

"Chết tiệt!" "Khốn kiếp!" Cả hai nộ mạ trong lòng rồi gia tốc chạy trốn.

Oành!

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đã đập mạnh lên người họ, thân thể Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức chấn động dữ dội,

ngũ tạng lục phủ và nguyên thần đều bị chấn thương, hiển nhiên là trọng thương thực sự.

Cùng lúc đó, hỏa diễm hủy diệt bao phủ thiên địa cuốn tới, dù hai người là sinh linh giỏi thao tác hỏa diễm, nhưng lúc này cảm nhận khí tức hủy diệt tột cùng từ ngọn lửa đó, họ biết rõ nếu để dính vào thì e rằng hôm nay cả hai sẽ thực sự bỏ mạng tại đây!

"Nhị đệ, mau dùng bí pháp đào tẩu!" Đế Tuấn hốt hoảng hét lớn, vừa nói vừa lập tức đốt cháy pháp lực và tinh huyết, tốc độ tăng vọt một đoạn dài trốn vào sâu trong Thái Dương Tinh.

Thái Nhất thấy vậy cũng không dám do dự, cũng đốt cháy pháp lực tinh huyết, thi triển bí pháp đào tẩu!

Oành!

Những ngọn lửa hủy diệt ngút trời vồ hụt mục tiêu.

Khóe môi Dương Mi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt: "Chim lớn, chạy nhanh đấy!" Nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất chạy mất, Dương Mi không đuổi theo nữa.

Cú giáng mạnh lúc nãy đã khiến cả hai trọng thương, chắc là họ tìm nơi nào đó ẩn nấp để dưỡng thương rồi, sau này chắc chắn sẽ không có thời gian làm phiền hắn tu luyện.

Hơn nữa, Dương Mi tin rằng họ cũng không còn lá gan để tiếp tục trêu chọc mình.

Chương 81

Nếu họ dám quay lại, dù có Thiên Đạo hộ trì hắn cũng tuyệt đối sẽ trảm sát họ.

"Hiện tại có thể yên tâm tu luyện rồi!" Nói đoạn, Dương Mi tìm một nơi hỏa diễm cực kỳ đậm đặc rồi ngồi xếp bằng xuống.

Khi ngồi xuống, hắn đột nhiên nhìn về phía Thái Âm Tinh lân cận Thái Dương Tinh, khóe môi nở một nụ cười tà ý.

Dám trêu chọc ta?

Chỉ có nước trả giá đắt...

Dương Mi vận chuyển pháp lực, thân thể hắn như biến thành một vòng xoáy, điên cuồng hút lấy Thái Dương Chân Hỏa màu vàng xung quanh.

Rất nhanh, những ngọn lửa rực nóng ngút trời đã nuốt chửng lấy hắn.

Những món pháp bảo tự nhiên đã được Dương Mi thu lại, khi cảm thấy nhiệt độ hỏa diễm xung quanh đủ cao, hắn hoàn toàn gỡ bỏ lớp phòng ngự pháp lực cuối cùng.

Trong khoảnh khắc, những ngọn lửa vàng bò khắp toàn thân hắn, tóc, giày, quần áo... lập tức hóa thành tro bụi.

Dương Mi trần trụi ngồi xếp bằng giữa biển lửa vàng, tựa như một vị thần phật!

Sau khi thiêu rụi lông tóc, Thái Dương Chân Hỏa bắt đầu xâm nhập vào nhục thân của hắn.

Xèo xèo...

Giữa biển lửa vàng vô tận vang lên những tiếng nổ nhỏ, nhục thân Dương Mi khô héo đi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Ngay cả những gân mạch vốn dĩ máu huyết phải lưu thông cũng bị hỏa diễm thiêu đốt đến khô cạn.

Lúc này Dương Mi trông như một lão nhân da bọc xương sắp chết, nhưng trong cái xác khô ấy lại tỏa ra một sức sống mãnh liệt không ai bì kịp.

Từng luồng lửa vàng thậm chí còn thâm nhập vào tận xương tủy, nỗi đau đớn đó không lời nào tả xiết...

Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển trong cơ thể hắn, những ngọn lửa vàng xâm nhập vào người lập tức bị hấp thu từng chút một, cuối cùng hóa thành dưỡng chất cho nhục thân, giống như lần hấp thu thiên lôi trên đỉnh Bất Chu Sơn trước đây.

Chỉ có điều nỗi đau lần trước diễn ra từng đợt, ít nhất còn có khoảng nghỉ ngắn, còn lần này hỏa diễm vàng ngút trời lại không ngừng xâm nhập vào cơ thể hắn từng giây từng phút, nỗi đau không hề có lúc nào ngắt quãng...

Nhưng Dương Mi vẫn như lần trước, từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn bình thản như mặt hồ tĩnh lặng, không lộ ra nửa điểm đau đớn.

Dưới tác dụng của Cửu Chuyển Huyền Công, tinh huyết mới lại tràn vào huyết quản khô héo, nhục thân Dương Mi khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh.

Nhưng tình trạng này không kéo dài lâu, máu huyết lại nhanh chóng bị thiêu rụi, nhục thân tiếp tục bị thiêu đốt thấu tận xương tủy, đau đớn vô cùng.

Chờ Cửu Chuyển Huyền Công tiếp tục vận chuyển, những ngọn lửa đó lại hóa thành tinh khí tẩm bổ cho nhục thân hắn.

Cứ như thế, một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, hoàn toàn là một phương pháp tự ngược.

Nhưng Dương Mi có thể cảm nhận rõ ràng nhục thân của mình đang không ngừng tăng cường.

Hồng Hoang bất kể năm tháng, thời gian trôi đi nhanh chóng.

Dương Mi cũng không nhớ nổi mình đã ở trong Thái Dương Chân Hỏa vàng rực này bao lâu rồi.

Mấy trăm năm?

Mấy ngàn năm?

Hay là mấy vạn năm...

Hắn chỉ biết huyết nhục của mình liên tục bị khô héo, đã trải qua hàng ngàn hàng vạn lần tự ngược tàn nhẫn.

Chương 82

Lúc này nhục thân Dương Mi ẩn hiện một lớp kim quang, tựa như thần quang tỏa ra rực rỡ!

Những ngọn lửa vàng rực nóng kia giờ đã khó lòng xâm nhập vào nhục thân hắn.

Đột nhiên!

Trong cơ thể Dương Mi phát ra những tiếng oanh minh, như có thiên quân vạn mã đang chạy đua, lại như vạn lớp sóng dữ đang đập vào bờ!

Cả Thái Dương Tinh bắt đầu rung chuyển điên cuồng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Sâu trong Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất đang bế quan liệu thương đều lộ vẻ kinh nghi.

Thực chất vết thương của họ đã không còn đáng ngại, chỉ là họ chưa dám xuất quan vì sợ hãi, họ vẫn cảm nhận được sự hiện diện của Dương Mi!

Vì vậy họ rất sợ!

Bản năng mách bảo họ rằng biến cố lần này chắc chắn có liên quan đến vị hung thần Dương Mi kia!

Cùng lúc đó, Dương Mi đột ngột mở đôi mắt đã nhắm nghiền bấy lâu, đôi mắt bắn ra tinh quang, toàn thân tỏa ra một cảm giác sức mạnh tột độ.

"Cảnh giới Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, cuối cùng cũng đột phá rồi..." Cảm nhận cường độ nhục thân, Dương Mi thở hắt ra một hơi dài.

Hắn nắm chặt đôi bàn tay, cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể.

Đột nhiên, hắn tập trung toàn bộ sức mạnh, tung một quyền đập mạnh xuống Thái Dương Tinh.

Sức mạnh hạo hãn bàng bạc lập tức tuôn ra từ nắm đấm của Dương Mi, cuồn cuộn không dứt rót vào Thái Dương Tinh.

Oành oành oành...

Dưới ánh mắt kinh khủng tột độ của Đế Tuấn và Thái Nhất, gần một phần mười Thái Dương Tinh đã sụp đổ hoàn toàn.

Thậm chí cùng lúc đó, một luồng uy áp vô cùng vô tận đè xuống khiến cả hai không thở nổi!

Trong sát na, họ cảm thấy như vừa đi qua cửa tử, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân run rẩy rồi ngã quỵ xuống đất.

Rốt cuộc Dương Mi đó là hạng người gì vậy...

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Lần này Dương Mi không chỉ nâng cao nhục thân mà ngay cả tu vi cũng thuận thế đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lúc này nhục thân Dương Mi đã đủ sức sánh ngang Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng so với Hỗn Độn Thể thì vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Muốn đạt tới Hỗn Độn Thể vốn dĩ không hề đơn giản, nhục thân của hắn cần một lần thối luyện để lột xác.

Tuy nhiên nhục thân hiện tại đã sản sinh sức đề kháng với Thái Dương Chân Hỏa, Dương Mi có ở lại đây tiếp cũng không ích gì.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Dương Mi ước chừng lượng kiếp Long - Hán không còn xa nữa.

Vốn là người trong đại kiếp, Dương Mi đã có kế hoạch cho riêng mình!

Có lẽ cơ duyên thành thánh nằm ở ngay trong trận đại kiếp này.

Không!

Không phải thành thánh, mà là chứng đạo, chứng Đại Đạo, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chứ không phải Thánh nhân!

Thánh nhân chẳng phải đều là quân cờ của Thiên Đạo, để Thiên Đạo thao túng sao?

Chương 83

Thiên Đạo không xứng!

Cả đời này không ai có thể kiểm soát được Dương Mi!

Ngay cả Đại Đạo cũng không được!

Nhìn sâu vào Thái Dương Tinh một lần cuối, khóe môi Dương Mi nở một nụ cười, sau đó hóa thành một luồng lưu quang biến mất khỏi Thái Dương Tinh.

Hai tên kia cứ trốn mãi không ra, Dương Mi cũng lười tìm thêm rắc rối.

Nhưng đã trêu chọc Dương Mi thì tất nhiên phải trả cái giá đủ lớn...

Trọng thương ư?

Thế vẫn còn chưa đủ!

Rời khỏi Thái Dương Tinh, Dương Mi không về thẳng đại lục Hồng Hoang mà rảo bước trong hư không tinh thần, từng bước tiến về phía Thái Âm Tinh cách đó không xa.

Thái Âm Tinh do mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành, đối xứng với Thái Dương Tinh do mắt trái hóa thành!

So với Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Tinh tỏa ra Nguyệt Hoa chi lực vô tận.

Thái Dương Chân Hỏa thuộc Dương, Nguyệt Hoa chi lực thuộc Âm!

Cả hai đều có chu kỳ bùng phát, khi Thái Dương Chân Hỏa bùng phát, Hồng Hoang là ban ngày; khi Thái Âm Tinh bùng phát Nguyệt

Hoa chi lực, Hồng Hoang là ban đêm!

Cứ như thế ngày đêm thay thế tuần hoàn.

Thái Dương Tinh dựng dục ra Đế Tuấn và Thái Nhất, Thái Âm Tinh cũng dựng dục ra hai vị nữ thần.

Dương Mi chuyến này định tới Thái Âm Tinh để chiêm ngưỡng hai vị Thái Âm nữ thần trong truyền thuyết!

Theo quỹ tích Thiên Đạo, hai vị nữ thần này cuối cùng sẽ gả cho Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Tất nhiên đó cũng chỉ là theo quỹ tích của Thiên Đạo!

Đôi khi quỹ tích Thiên Đạo cũng sẽ bị lệch hướng do một số tác động bất khả kháng.

Và Dương Mi chính là tác nhân bất khả kháng mạnh nhất trong quỹ tích đó!

Dương Mi sớm đã nghe danh hai vị Thái Âm nữ thần phong hoa tuyệt đại, nhan sắc mê đắm chúng sinh.

Mỹ nữ ở Hồng Hoang chắc chắn không thiếu, nhưng người vừa có thực lực vừa có danh tiếng thì cũng chỉ có vài người.

Đã tới đây rồi thì làm sao có lý nào không gặp!

"Cũng không biết hai vị Thái Âm nữ thần có thực sự tồn tại hay không, hoặc hiện tại đã hóa hình chưa?" Mang theo sự hiếu kỳ, Dương Mi như một vị tiên nhân dạo bước tiến về Thái Âm Tinh.

Hắn đâu biết rằng lúc này hai vị chủ nhân của Thái Âm Tinh đang tròn mắt nhìn về phía mình.

"Tên ma đầu đó tới rồi sao?" Với tư cách là chủ nhân Thái Âm Tinh, Thường Hi và Hi Hòa đang xuyên qua màn sương mù nhìn bóng hình Dương Mi đang sải bước tới với vẻ mặt đầy kinh hãi, trông như

những chú chim nhỏ bị hoảng sợ, thật khiến người ta thương xót!

Thái Âm Tinh vốn không xa Thái Dương Tinh, trước đó khi Dương Mi chiến đấu với Đế Tuấn và Thái Nhất họ đã phát hiện ra rồi.

Nếu không phải vì âm dương tương khắc, có lẽ họ đã sớm lên Thái Dương Tinh thám thính.

Cú đấm cuối cùng của Dương Mi đã làm chấn động cả hư không tinh thần, Thường Hi và Hi Hòa tận mắt chứng kiến một phần mười diện tích của Thái Dương Tinh sụp đổ!

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn là tên đại ma đầu đã xông vào Thái Dương Tinh trước đó!

Giờ đây tên đại ma đầu đó sau khi tàn phá xong Thái Dương Tinh lại định tới gây họa cho Thái Âm Tinh...

Chương 84

Đúng là tên đại ma đầu Dương Mi định tới gây họa cho Thái Âm Tinh thật!

Chỉ có điều, đối tượng bị "gây họa" không phải là Thái Âm Tinh.

Khi tới gần Thái Âm Tinh, Dương Mi cảm nhận được hai luồng khí tức ẩn hiện đang lén lút quan sát mình, hắn không khỏi mỉm cười.

Xem ra lần này đến đúng chỗ rồi!

Hắn lập tức thu liễm sát khí, giữ dáng vẻ điềm nhiên bước vào Thái Âm Tinh.

"Hắn vào rồi!" Thấy Dương Mi bước vào Thái Âm Tinh, Thường Hi kinh hô một tiếng, dáng vẻ lo sợ đó làm gì giống một vị tu sĩ Đại La Kim Tiên.

"Đừng sợ, ta ra ngoài xem sao, có lẽ đối phương không có ác ý?" Hi Hòa đầy vẻ ngưng trọng nói rồi kéo Thường Hi bước ra khỏi màn sương.

Tuy nhiên lúc này tâm thần họ vẫn rất bồn chồn, dù sao kết cục của Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh họ đều đã thấy rõ.

Nếu tên đại ma đầu này thực sự muốn làm gì họ thì họ hoàn toàn không có sức kháng cự!

Khi Hi Hòa và Thường Hi bước ra khỏi sương mù thì vừa lúc thấy Dương Mi chân đạp Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên, tựa như vị trích tiên đạp ánh trăng tới trước mặt hai nàng.

Dù Dương Mi đã thu liễm uy áp nhưng phong mang của kẻ vừa đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ vẫn không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Cảm nhận thực lực khủng khiếp của Dương Mi, hai nàng không dám chậm trễ, vội vàng tiến tới thi lễ: "Vãn bối Hi Hòa (Thường Hi) bái kiến tiền bối!" Tại đại lục Hồng Hoang, thực lực là trên hết không phân tuổi tác, thực lực của Dương Mi mạnh hơn họ nên họ phải dùng kính ngữ.

Nhìn hai chị em trước mặt, dù đã gặp qua Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh – những mỹ nữ hạng nhất, Dương Mi cũng không khỏi sáng mắt.

Đặc biệt là dáng vẻ cẩn thận, hoảng sợ của hai nàng càng khiến người ta có ham muốn được ôm vào lòng che chở.

Hai nàng mỗi người một vẻ khí chất khác nhau, Hi Hòa có phần tĩnh lặng đoan trang, còn Thường Hi trông có vẻ tinh nghịch hơn.

Bị ánh mắt không chút che giấu của Dương Mi đánh giá, má hai nàng đỏ bừng như lửa đốt.

Họ chưa từng rời khỏi Thái Âm Tinh nên chưa gặp qua tu sĩ khác, Dương Mi là người đàn ông đầu tiên họ tiếp xúc nên không khỏi thẹn thùng.

Cộng thêm thực lực của Dương Mi cường đại, ánh mắt sâu thẳm, dù chỉ là đánh giá nhưng lại khiến họ có cảm giác như bị chạm nhẹ vào cơ thể.

Dương Mi thấy vậy liền mỉm cười, chắp tay đáp lễ, giọng nói ôn hòa: "Bái kiến Hi Hòa, Thường Hi hai vị tiên nữ, bần đạo Dương Mi có lễ!" "Thì ra là Dương Mi tiền bối, chị em chúng ta không biết ngài giá lâm Thái Âm Tinh có việc gì cao kiến?" Hai nàng cũng cực kỳ khách khí đáp lễ rồi hỏi, giọng nói cũng rất êm tai như tiếng suối chảy.

"Hai vị tiên nữ đừng căng thẳng, bần đạo chỉ tình cờ đi ngang qua

đây, từng nghe danh Thái Âm Tinh có hai vị nữ thần nhan sắc khuynh thế là vẻ đẹp hoàn mỹ nhất thế gian, bần đạo mới đánh bạo tới bái kiến!" Dương Mi cảm nhận được sự căng thẳng của hai vị tiên nữ nên ngữ khí đặc biệt thành khẩn, nghe qua như đang xin lỗi Hi Hòa và Thường Hi nhưng rõ ràng là đang khéo léo khen ngợi họ.

Trong mắt Dương Mi không hề có chút tà quang nào, dường như chỉ là sự trân trọng đối với những điều tốt đẹp trên đời, điều này khiến Hi Hòa và Thường Hi dần buông lỏng cảnh giác.

"Dương Mi tiền bối quá khen, chị em chúng ta sao dám nhận đại danh như vậy!" Hai nàng tuy nói thế nhưng trong lòng đã vui như mở hội.

Phụ nữ mà, có ai lại không thích được khen ngợi đâu, huống hồ lời khen của Dương Mi còn trực tiếp tôn vinh họ là đệ nhất mỹ nữ Hồng Hoang.

Dù tự tin vào nhan sắc của mình nhưng lúc này họ cũng thấy ngại ngùng.

Sau cùng họ cũng là những người chưa trải sự đời, nghe vài câu khen của Dương Mi liền lập tức có thiện cảm lớn với hắn.

Thực lực mạnh mẽ, tướng mạo tuấn lãng, đối xử khiêm nhường, lại còn nói lời hay ý đẹp, một người như Dương Mi quả thực tràn đầy mị lực.

Thậm chí hai nàng còn thầm nghĩ, tên đại ma vương này trông cũng không xấu xa lắm, chắc là hai con Kim Ô trên Thái Dương Tinh kia đã chọc giận hắn nên mới xảy ra chuyện đó.

Đúng vậy!

Nhất định là thế!

Nếu để Đế Tuấn và Thái Nhất biết mình bị gắn mác kẻ xấu như

vậy thì chắc họ tức tới mức hộc máu mà chết mất.

"Ha ha ha, hai vị tiên nữ đừng khiêm tốn như thế, thực ra trước đây lòng bần đạo cũng có chút nghi ngờ, không biết lời đồn có quá khoa trương không, thế gian làm sao lại có những nữ thần hoàn mỹ đến vậy!" "Nhưng hôm nay được diện kiến, lời đồn quả thực không sai, thậm chí còn chưa lột tả hết vẻ đẹp của hai vị.

Chương 85

Được chiêm ngưỡng nhan sắc của hai vị tiên tử thật là phúc ba đời của Dương Mi ta!" Dương Mi nói một cách đầy nghiêm túc.

Được Dương Mi khen ngợi như vậy, hai nàng càng thêm vui sướng, lập tức mời Dương Mi vào Nguyệt Cung làm khách.

"Tiền bối khách sáo quá!

Tiền bối từ xa tới Thái Âm Tinh, chị em chúng ta sao dám chậm trễ, hay là mời tới nơi ở của chúng ta nghỉ ngơi đôi chút để chị em chúng ta được tận tình tiếp đón." Hi Hòa nói xong cũng giật mình, không hiểu sao mình lại nhiệt tình với Dương Mi đến thế.

Thái Âm nữ thần vốn dĩ tính cách thanh lãnh, vậy mà lại chủ động mời một người đàn ông về nơi ở của mình, xem ra có chút không thỏa đáng.

Nhưng nhìn sang Thường Hi, cả hai liền nghĩ thoáng hơn.

Dương Mi khiêm tốn khách sáo, văn nhã lịch thiệp, thực lực lại mạnh mẽ như vậy, cơ hội thế này sao có thể bỏ qua không kết giao một phen, thuận tiện còn có thể thỉnh giáo về tu luyện.

Dương Mi nghe vậy thực sự ngẩn người!

Trời ạ!

Tiến triển này có hơi nhanh quá không?

Nhưng hắn không hề ngốc, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt thế này, liền lập tức đồng ý.

"Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, làm phiền hai vị tiên tử rồi!" Thế là dưới sự dẫn dắt của Hi Hòa và Thường Hi, Dương Mi

tới một gốc cây Nguyệt Quế.

Cây Nguyệt Quế này vô cùng to lớn, cành lá dường như kết nối với hư không hỗn độn, tán cây che phủ hàng tỷ ngôi sao.

Dưới gốc Nguyệt Quế là một khuôn viên rộng lớn với nhiều lầu các thanh nhã, xung quanh điêu khắc nhiều băng đăng đủ màu sắc và hình thù kỳ lạ.

Nhờ có cây Nguyệt Quế, cả đình viện đều tràn ngập mùi hương quế thơm ngát!

Ba người ngồi xuống tiểu đình dưới gốc Nguyệt Quế luận đạo đàm đạo, chẳng mấy chốc đã vang lên những tiếng cười vui vẻ.

"Dương Mi đại ca, kể cho chúng muội nghe về đại lục Hồng Hoang đi?" Sau khi đã quen thuộc, hai nàng không còn giữ kẽ như trước mà trở nên thân mật hơn, thậm chí cách xưng hô cũng thay đổi.

Vì chưa từng rời khỏi Thái Âm Tinh nên sau khi nghe Dương Mi nhắc tới Hồng Hoang, họ luôn cảm thấy hứng thú với thế giới bên ngoài.

"Được!" Dương Mi mỉm cười, nhấp một ngụm ngọc dịch trên tay rồi chậm rãi kể: "Năm xưa ta từng cùng Bàn Cổ đạo huynh kề vai sát cánh khai thiên lập địa..." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên: Ở lại Thái Âm Tinh bầu bạn với các Thái Âm nữ thần, tận hưởng trăm năm chốn ôn nhu!" Khi Dương Mi đang uống tiên tửu do hai vị Thái Âm nữ thần ủ và kể những câu chuyện thú vị về Hồng Hoang thì giọng nói máy móc lạnh lùng bấy lâu lại vang lên trong não hắn.

Nếu không có nhiệm vụ ngẫu nhiên của Hệ Thống Lười Biếng này thì Dương Mi cũng sắp quên mất sự tồn tại của nó và quên luôn cả định nghĩa về sự lười biếng rồi...

Để chuẩn bị cho lượng kiếp sắp tới và nâng cao thực lực, thời gian qua Dương Mi chưa lúc nào được nghỉ ngơi.

Lần này đúng lúc có thể tận hưởng một phen.

Mỹ tửu tiên dịch, có tiên nữ bên cạnh, thật là khoái lạc vô cùng!

Quan trọng nhất là dù Dương Mi có chìm đắm trong chốn ôn nhu, lãng phí thời gian thì vẫn nhận được phần thưởng công đức liên tục.

"Đinh!

Ký chủ lười rót rượu, nhận được một ít phần thưởng công đức."
"Đinh!

Ký chủ lười vận động, nhận được một ít phần thưởng công đức."
Nếu để các tu sĩ khác ở Hồng Hoang biết được chắc họ sẽ đồng thanh kêu gào Thiên Đạo bất công mất!

Trong lúc kể chuyện, từ việc Bàn Cổ khai thiên cho tới việc cứu Tiểu Long Nữ thế nào, rồi vì thấy Tiểu Long Nữ tội nghiệp nên mới sinh lòng lân mẫn thu nàng làm tọa kỵ đi theo bên mình...

Rồi chuyện giảng dạy hóa hình chi đạo ở núi Bất Chu, đại náo Đông Hải...

Thường Hi và Hi Hòa nghe mà đôi mắt đẹp sáng rực tinh quang.

Chương 86

Hình tượng Dương Mi trong lòng hai nàng giờ đây đã trở thành đệ nhất thiện nhân của Hồng Hoang!

Từ khi hóa hình chưa từng rời khỏi Thái Âm Tinh nên khi nghe Dương Mi kể về những sự kiện đặc sắc bên ngoài, hai nàng không khỏi sinh lòng hướng tới.

"Hừ!

Long tộc đó thật đáng ghét, không biết xấu hổ!" Nghe xong chuyện Dương Mi đại chiến Long tộc, Hi Hòa lập tức phẫn nộ bất bình.

"Đúng thế!

Dương Mi đại ca rõ ràng vì thương xót nàng công chúa đó nên mới thu nàng làm tọa kỵ để nàng được tu luyện bên cạnh, vậy mà Long tộc không những không biết ơn lại còn tìm cách báo thù Dương Mi đại ca!" Thường Hi bên cạnh cũng hếch mũi tỏ vẻ giận dữ.

Nếu Long tộc mà biết chuyện này thì không biết họ sẽ nghĩ gì, chắc cả tộc rủ nhau nhảy xuống biển tự tử cho rồi?

Rõ ràng là Dương Mi ra tay trước mà...

Nhìn hai nàng giận dữ đòi công đạo cho mình, Dương Mi không khỏi buồn cười.

Về chuyện Long tộc hắn không thấy mình sai, Hồng Hoang vốn dĩ là nơi kẻ mạnh làm chủ.

Chỉ là tâm tư hai nàng quá đỗi đơn thuần mà thôi!

Nghĩ đoạn, Dương Mi do dự một lát rồi lật lòng bàn tay, hai quả Hoàng Trung Lý xuất hiện.

Từ khi nhận được chín quả Hoàng Trung Lý tới nay hắn vẫn chưa dùng quả nào, đủ thấy hắn coi trọng chúng mức nào.

Nhưng thấy Thường Hi và Hi Hòa đơn thuần đáng yêu, trong lòng hắn cũng có chút áy náy nên quyết định tặng mỗi người một quả để tăng cường thực lực.

"Bần đạo lần đầu tới Thái Âm Tinh cũng chưa chuẩn bị gì, đây có hai quả Hoàng Trung Lý, xin hai vị tiên tử nhận cho." Thấy quả lạ, hai nàng tò mò, khi nghe tên Hoàng Trung Lý thì cả hai đều vô cùng chấn kinh.

"Hoàng Trung Lý?

Chẳng lẽ là Hoàng Trung Lý đứng đầu thập đại Tiên Thiên Linh Căn?" Nhìn quả trên tay, Thường Hi kinh ngạc đến mức há hốc mồm, dù chưa ra khỏi Thái Âm Tinh nhưng nhờ nhận truyền thừa từ Thiên Đạo nên nàng biết rõ Hoàng Trung Lý là vật gì.

Chính vì biết nó quý giá nên nàng mới càng chấn kinh khi thấy Dương Mi lần đầu gặp mặt đã tặng món quà lớn như thế.

"Dương Mi đại ca, Hoàng Trung Lý quý giá quá, chị em chúng muội sao có thể nhận món quà lớn nhường này!" Hoàn hồn lại, hai nàng vội vàng lắc đầu định trả lại quả cho Dương Mi.

Tuy cũng muốn có nó nhưng món quà này quá nặng, họ không thể nhận.

"Cũng giống như bảo đao tặng anh hùng, hôm nay ta tặng Hoàng Trung Lý cho hai vị tiên tử cũng mang ý nghĩa tương tự.

Nếu anh hùng xứng với bảo đao thì hai vị tiên tử sao lại không xứng với hai quả Hoàng Trung Lý này?" "Chẳng lẽ hai vị tiên tử coi thường Dương Mi ta sao?" Thấy Dương Mi xua tay, thậm chí còn lộ vẻ giận dỗi, đồ đã tặng đi sao có thể thu lại?

Hơn nữa, ý đồ của hắn cũng chẳng tốt lành gì...

Thấy Dương Mi có vẻ giận thật, hai nàng vội vàng nhận lấy Hoàng Trung Lý.

"Không không, chúng muội cảm kích còn không kịp, sao dám coi thường Dương Mi đại ca được!" Hai nàng vội vàng xin lỗi, lúc này Dương Mi trong lòng họ hoàn toàn là một người tốt, thậm chí nhìn gương mặt tuấn tú và nụ cười của hắn, tim họ còn đập rộn ràng như có hươu chạy loạn.

Họ vội đỏ mặt để nén cảm giác đó xuống.

Nhưng một khi cảm giác ấy đã nảy sinh thì nó sẽ bắt đầu bén rễ và nảy mầm!

Sự khác lạ của hai nàng Dương Mi đều nhìn thấu, hắn thầm mừng rỡ, xem ra công sức bỏ ra đã có thu hoạch.

Cứ đà này thì Hi Hòa và Thường Hi sớm muộn cũng sẽ trở thành đạo lữ của hắn!

Còn Đế Tuấn kia ư?

Độc thân cũng tốt mà!

Chương 87

"Chị em chúng muội nhận món quà lớn thế này, hay là để muội múa một khúc cho Dương Mi đại ca xem nhé?" Nói xong, Hi Hòa bước ra giữa đình viện, bắt đầu uyển chuyển theo vũ điệu.

Dưới ánh trăng sáng trong, bóng dáng mềm mại lay động tạo nên một sự kích thích thị giác cực mạnh, vô cùng đẹp mắt!

Thường Hi ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại rót đầy rượu cho Dương Mi.

Lúc thì Thường Hi múa, Hi Hòa rót rượu, lúc thì cả hai cùng uống rượu với Dương Mi và lắng nghe hắn giảng đạo...

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên: Ở lại Thái Âm Tinh bầu bạn với các Thái Âm nữ thần, tận hưởng trăm năm chốn ôn nhu!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Lần sau nhận công đức sẽ được tăng gấp ba lần!" Trăm năm trôi qua nhanh chóng, tình cảm giữa Dương Mi và hai nàng cũng tăng lên vùn vụt.

Giọng nói máy móc lạnh lẽo đột ngột vang lên kéo Dương Mi từ chốn ôn nhu trở lại hiện thực.

Sau một ngày luận đạo xong, Dương Mi đứng dậy nhìn về phía đại lục Hồng Hoang.

Dù cách hàng tỷ vì sao, Dương Mi vẫn có thể cảm nhận được sát khí ngút trời đang bao trùm nơi đó.

Lượng kiếp Long - Hán thực sự không còn xa nữa...

“Đã mấy trăm năm rồi, không biết Hồng Hoang giờ ra sao, e là đại kiếp sắp tới, bần đạo cũng đến lúc phải rời đi.” Dương Mi thở dài một tiếng, lời lẽ đầy vẻ không nỡ.

“A!

Dương Mi đại ca định đi sao?” Hai nàng nghe vậy sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi.

“Phải, dù được đàm đạo cùng hai vị tiên tử là một điều tuyệt vời, nhưng Hồng Hoang sắp gặp phải lượng kiếp, bần đạo có việc phải làm!” “Haizz, lần này không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh thảm cảnh đồ thán!” Dù Dương Mi không phải hạng người đa sầu đa cảm nhưng hắn biết ít nhất sẽ có hàng tỷ sinh linh biến mất trong trận đại kiếp này.

Ngay cả hắn cũng không khỏi sinh lòng xót thương.

Thực lòng mà nói, đúng là: Chốn ôn nhu là nấm mồ anh hùng.

Mỹ tửu tiên dịch có tiên nữ bầu bạn, Dương Mi cũng thấy không nỡ rời xa.

Nhưng ở thời đại Hồng Hoang tàn khốc, nếu không có thực lực mạnh mẽ làm bảo chứng thì những điều tốt đẹp này sớm muộn cũng chẳng thuộc về mình nữa!

“Hai vị tiên tử, biệt ly hôm nay không biết khi nào mới gặp lại, cáo từ!” Nói xong, Dương Mi bước về phía hư không tinh thần, chuẩn bị rời khỏi Thái Âm Tinh.

Nhưng hắn vừa đi được một đoạn, phía sau đã vang lên tiếng gọi của hai nàng.

“Dương Mi đại ca, xin dừng bước!” Quay đầu lại thấy Thường Hi và Hi Hòa đang cưỡi mây đuổi theo, Dương Mi lộ vẻ kinh ngạc.

Khóe môi hắn nhếch lên cười thầm, xem ra hai nàng quyến luyến mình lắm đây!

"Hai vị tiên tử có chuyện gì sao?" "Dương Mi đại ca, chị em chúng muội chưa từng rời Thái Âm Tinh nhưng lại rất hướng tới Hồng Hoang, không biết huynh có thể đưa chúng muội đi cùng để du ngoạn Hồng Hoang, mở mang tầm mắt không?" Hai nàng nhìn Dương Mi với vẻ ngại ngùng, rõ ràng là nhịp điệu muốn trao gửi thân mình đây mà.

Dương Mi đại hỷ, vốn dĩ để Thường Hi và Hi Hòa lại Thái Âm Tinh một mình hắn cũng không yên tâm, chỉ sợ sau này Đế Tuấn sẽ tới quấy rầy họ!

Giờ đây hai nàng muốn đi cùng hắn thì quả là chuyện đại hảo sự, như vậy quỹ tích Thiên Đạo sẽ bị thay đổi, Đế Tuấn cũng chẳng thể cưới được hai nàng nữa...

Tất nhiên chuyện đó chẳng liên quan gì tới Dương Mi!

"Hai vị tiên tử, Hồng Hoang tuy đặc sắc nhưng cũng đầy rẫy nguy hiểm, nhất là khi đại kiếp Long - Hán sắp tới, sát khí đẫm máu tràn ngập đại lục, hai vị phải cân nhắc cho kỹ!" Lòng Dương Mi tuy vui nhưng mặt vẫn nghiêm nghị nói.

"Dương Mi đại ca cứ yên tâm, chị em chúng muội đã nghĩ kỹ rồi.

Hơn nữa chẳng phải có huynh bảo hộ chúng muội đó sao." Hai nàng cười rạng rỡ như hoa, vô cùng đẹp mắt.

"Đã là yêu cầu của hai vị tiên tử thì bần đạo đương nhiên sẵn lòng, vậy chúng ta đi thôi!" Dương Mi cười lớn, phất tay một cái, Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diệm Hồng Liên hiện ra dưới chân ba người.

Chương 88

Hi Hòa và Thường Hi nép sát sau lưng Dương Mi, cùng điều khiển đài sen bay về phía đại lục Hồng Hoang!

Lúc này sâu trong Thái Dương Tinh, hai bóng người mặc kim bào nhìn theo bóng dáng ba người rời đi với sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đó chính là Đế Tuấn và Thái Nhất bị Dương Mi đánh trọng thương, bấy lâu nay vẫn trốn chui trốn lủi không dám lộ diện.

Thấy Dương Mi cuối cùng cũng đi rồi, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nỗi nhục nhã mà Dương Mi gây ra đã khắc sâu vào lòng họ.

Mối thù này không đội trời chung!

Đột nhiên Đế Tuấn mặt tái mét, không kìm được lấy tay ôm ngực, một nỗi đau thấu tim ập tới, khiến y phun ra một ngụm tiên huyết.

Cảm giác như vừa đánh mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng!

Hai người vợ tương lai, quả thực là vô cùng quan trọng!

Ngoài tinh không hư không, một đạo lưu quang đỏ sẫm như sao băng lướt qua, từ hư không hướng về đại lục Hồng Hoang, cuối cùng dừng lại trên chín tầng mây xanh.

Người đang điều khiển tòa sen Hủy Diệt Hồng Liên chính là Dương Mi, mang theo hai vị Thái Âm nữ thần Thường Hi và Hi Hòa!

"Hai vị tiên tử, nơi này chính là đại lục Hồng Hoang!" Nhìn xuống đại lục Hồng Hoang đầy rẫy vết thương phía dưới, Dương Mi khẽ chau mày nói.

“Đây là đại lục Hồng Hoang sao?

Quả thực rất rộng lớn!” Hi Hòa và Thường Hi đứng trên chín tầng mây quan sát toàn bộ đại lục Hồng Hoang, tâm thần cảm nhận được một sự chấn động chưa từng có.

“Phía bên kia là núi Bất Chu sao?

Thực sự có thể chống đỡ trời đất?” Hai nàng trừng lớn đôi mỹ mâu, không thể tin nổi nhìn ngọn núi Bất Chu sừng sững giữa trời đất.

Tuy rằng trong truyền thừa Thiên Đạo có biết đến sự tồn tại của núi Bất Chu, nhưng tận mắt nhìn thấy rõ ràng lại là chuyện khác.

Dương Mi đưa hai vị tiên nữ du ngoạn đại lục Hồng Hoang, vốn rất vui vẻ, nhưng dọc đường lại chứng kiến vô số tranh đấu.

Không chỉ riêng ba tộc, mà thậm chí sinh linh trên toàn đại lục Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng bởi sát khí nồng đậm, trở nên khát máu hiếu chiến.

Điều này khiến tâm tình Thường Hi và Hi Hòa trở nên vô cùng trầm trọng, không còn hứng thú du ngoạn nữa.

“Đi thôi, ta đưa các nàng đến núi Bất Chu, nơi đó tường hòa hơn, tiện thể giới thiệu hai vị bạn hữu cho các nàng nhận thức!” Thấy tâm tình hai nàng ngưng trọng, Dương Mi cũng không tiếp tục xem những cảnh tranh đấu đó.

Vừa dứt lời, Dương Mi trực tiếp triệu hoán Tiểu Long Nữ ra, chở hai nàng bay về phía núi Bất Chu.

Tại một hang động trên vách núi thuộc núi Bất Chu, một nam một nữ đang tu luyện đột nhiên mở mắt ra, sau đó nhìn nhau một cái, lộ vẻ vui mừng đi ra ngoài động.

Với tốc độ của Tiểu Long Nữ, Dương Mi nhanh chóng đưa

Thường Hi và Hi Hòa đến núi Bất Chu.

Nhìn ngọn núi cao không thấy đỉnh trước mặt, hai nàng lại một phen cảm thán.

"Tỷ tỷ, nơi này linh khí nồng đậm, cây cối xanh tươi, chim hót hoa nở, đúng là một thế ngoại đào nguyên, so với Thái Âm Tinh của chúng ta tốt hơn nhiều!" Thấy núi Bất Chu tràn đầy sinh cơ, Thường Hi lập tức lộ ra thần tình khoan khoái.

Núi Bất Chu vốn là nơi đóng quân của Kỳ Lân nhất tộc, tuy rằng phụ cận có không ít chiến đấu giữa ba tộc, nhưng bản thân ngọn núi lại không bị ảnh hưởng.

"Hai vị tiên tử, đi theo bần đạo, hai vị bạn hữu của ta chắc hẳn đã chờ sẵn ở đó rồi." Trở về núi Bất Chu, tâm tình Dương Mi cũng tốt hơn, đặc biệt là khi cảm ứng được khí tức của Phục Hy và Nữ Oa.

"Ha ha ha, Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa muội tử, đã lâu không gặp, hai vị vẫn khỏe chứ!" Phục Hy và Nữ Oa đã sớm nhận ra khí tức của Dương Mi, đứng đợi trước đạo trường từ lâu.

Lúc này nghe thấy giọng nói quen thuộc của hắn, trên mặt cả hai đều không nén nổi niềm vui sướng kích động.

"Dương Mi tiền bối, đã lâu không gặp, vừa gặp mặt đã trêu chọc chúng ta rồi." Phục Hy ngẩng đầu nhìn Dương Mi đang tiến lại gần, nhịn không được trêu lại.

Chương 89

Nhưng Nữ Oa khi thấy gương mặt quen thuộc của Dương Mi, đôi lông mày tú lệ khẽ chau lại, dường như có chút không vui.

"Dương Mi tiền bối, vừa đi đã mấy ngàn năm, ta cứ ngỡ huynh sẽ không trở lại núi Bất Chu nữa chứ!" Nghe giọng điệu tràn đầy u oán của Nữ Oa, Dương Mi cười gượng mấy tiếng, vội vàng nói: "Đâu có, đâu có!

Bất kể quên ai, bần đạo cũng không thể quên Nữ Oa muội tử được!" Dương Mi tự nhiên cảm nhận được tình nghị của Nữ Oa dành cho mình, và hắn đối với nàng cũng vậy.

"Ai, xem ra Dương Mi tiền bối vừa về, ca ca như ta lại sắp trở thành người thừa rồi." Đối mặt với lời trêu chọc của Phục Hy, hai bên má Nữ Oa lập tức ửng hồng, có chút ngượng ngùng.

"Hi Hòa, Thường Hi, đây là hai người bạn tốt của ta, Phục Hy và muội muội Nữ Oa!" Sau khi chào hỏi, Dương Mi giới thiệu hai vị Thái Âm nữ thần phía sau.

Lúc này Phục Hy và Nữ Oa mới phát hiện bên cạnh Dương Mi không chỉ có Tiểu Long Nữ đã hóa hình, mà còn có thêm hai cô gái xinh đẹp.

Chỉ trong nháy mắt, trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia địch ý.

Nhưng dù sao nàng cũng là Thánh mẫu nhân tộc tương lai, không phải kẻ hẹp hòi.

"Chào hai vị muội muội, ta là Nữ Oa, không biết hai vị từ đâu tới?" Hi Hòa và Thường Hi vốn có chút thẹn thùng, nhưng thấy Nữ Oa tỏa ra khí tức nhân ái, hai nàng lập tức thả lỏng hơn nhiều.

“Chào Nữ Oa tỷ tỷ, muội là Hi Hòa (Thường Hi), chúng muội đến từ Thái Âm Tinh!” Nữ Oa sở hữu truyền thừa Thiên Đạo nên biết đến sự tồn tại của Thái Âm Tinh, nhưng chưa từng thấy qua nên rất hiếu kỳ.

Thế là ba nữ tử vui vẻ trò chuyện với nhau.

Dương Mi nhìn cảnh tượng này thì thở phào nhẹ nhõm, may mà cảnh tượng đánh ghen trong tưởng tượng không xảy ra.

Nữ Oa nhân ái, Hi Hòa và Thường Hi đơn thuần, nên ba người rất dễ hòa hợp.

“Phục Hy, ngươi có biết ở đại lục Hồng Hoang nơi nào là cực hạn chi địa không?” Dương Mi đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cực hạn chi địa mà hắn nói là những nơi có năng lượng đạt đến cực hạn như cực hàn hoặc cực nhiệt.

Nhục thể của hắn muốn tiếp tục thăng tiến thì cần những năng lượng cực hạn như thiên lôi của núi Bất Chu hay Thái Dương Chân Hỏa để tôi luyện.

Nếu không, e rằng ức vạn năm cũng khó thăng tiến lần nữa.

“Cực hạn chi địa...

Ta thường xuyên ở núi Bất Chu, đối với đại lục Hồng Hoang cũng không hiểu rõ lắm.” Phục Hy trầm ngâm một lát rồi đáp.

Dương Mi không khỏi nhíu mày, tuy hắn am hiểu lịch sử Hồng Hoang nhưng cũng không thể biết rõ từng ngóc ngách trên đại lục.

Nữ Oa ở bên cạnh đột nhiên nói: “Cực hạn chi địa ta biết một nơi!

Nhưng Dương Mi đại ca vừa mới về, lại định đi ngay sao?” Dương Mi có chút áy náy nhìn Nữ Oa, nhàn nhạt cười nói: “Ba tộc đại kiếp sắp bắt đầu, ta phải nâng cao thực lực mới có thể an ổn vượt

qua.” Một khi rơi vào lượng kiếp, ngay cả Thánh nhân cũng có khả năng vẫn lạc, huống chi chỉ là Chuẩn Thánh, nên Dương Mi không dám đại ý!

Nữ Oa nghe vậy cũng không do dự nữa: “Núi lửa Bất Tử ở phương Nam quanh năm bao phủ Nam Minh Ly Hỏa, nhiệt độ bên trong đến cả Đại La Kim Tiên cũng không dám tùy ý bước vào, đó chính là một cực hạn chi địa!” Dương Mi nghe vậy thì mắt sáng lên.

Nơi này hắn tự nhiên biết, không hề xa lạ, chỉ là lúc nãy nhất thời chưa nghĩ ra.

Núi lửa Bất Tử phương Nam không chỉ là một cực hạn chi địa, mà còn là nơi trú ngụ của Phượng tộc!

Sau khi để Hi Hòa và Thường Hi lại núi Bất Chu, Dương Mi cùng Tiểu Long Nữ rời đi.

Để cảm nhận rõ những biến hóa mới nhất của đại lục Hồng Hoang, Dương Mi không cưỡi Tiểu Long Nữ mà cả hai cùng đi bộ.

Vừa rời khỏi núi Bất Chu không xa, phía sau truyền đến một tiếng gọi khiến Dương Mi lảo đảo, suýt chút nữa ngã khỏi không trung.

“Đạo hữu, xin dừng bước!” “Mẹ kiếp, lại là tên khốn nào, ta ghét nhất câu này!” Dương Mi lập tức nổi giận.

Lần trước Tam Thanh chào hỏi như vậy cũng đành, dù sao cũng là ba đứa cháu.

Không ngờ lần này lại có người khác chào hỏi bằng câu này.

Chương 90

Câu "Đạo hữu xin dừng bước" khiến Dương Mi nhớ đến một số truyền thuyết về kẻ có da mặt dày nhất giới đạo nhân, chuyên môn dùng câu này để lừa người về phương Tây.

Ngoài ra còn một người nữa là Thân Công Báo, một câu nói khiến bao nhiêu người mất mạng!

"Thân Công Báo lúc này chưa ra đời, chẳng lẽ là Chuẩn Đề đạo nhân?" Dương Mi nghĩ thầm, sau đó quay đầu lại nhìn, không khỏi nhíu mày.

Người đi tới không phải Chuẩn Đề, mà là một lão đạo tướng mạo kỳ dị, hình tượng cổ quái, trên mặt mang theo một luồng ý vị tịch diệt.

Thực lực người này không yếu, đã đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ là Dương Mi dường như không quen biết người này.

"Bần đạo Nhiên Đăng, kiến qua Dương Mi đạo hữu!" Lão đạo này rất khách khí, cung kính thi lễ với Dương Mi, sau đó bày ra vẻ mặt hòa ái.

Nhiên Đăng?

Dương Mi tỏ ra khá bất ngờ, lão đạo này chính là người hóa hình từ cỗ quan tài tiên thiên đầu tiên – Nhiên Đăng đạo nhân.

Nói về Nhiên Đăng, hắn xứng đáng là người có da mặt dày thứ hai Hồng Hoang.

Ai là thứ nhất?

Tất nhiên là Chuẩn Đề.

Nhiên Đăng vốn là một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, nhưng vì mãi không đắc đạo pháp nên mặt dày bái vào dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo vốn cùng vai vế, thậm chí còn muốn bái Nguyên Thủy làm sư phụ.

May mà Nguyên Thủy là người trọng sĩ diện, không muốn làm chuyện như vậy, nên để Nhiên Đăng làm phó giáo chủ Xiển Giáo, để các đệ tử đều gọi là thầy.

Nhưng Nhiên Đăng vẫn mở miệng gọi Nguyên Thủy là thầy, da mặt thật không biết dày đến mức nào.

Sau trận chiến Phong Thần, Chuẩn Đề câu dẫn Nhiên Đăng, cho rằng đạo Tịch Diệt của hắn không hợp với giáo nghĩa Xiển Giáo mà có duyên với Phật giáo, thế là lôi kéo hắn.

Nhiên Đăng rời Xiển Giáo gia nhập Phật giáo cũng được đi, dù sao đời sau nhảy việc là chuyện thường, vì chứng đại đạo cũng không thể trách.

Nhưng hắn làm người thật không có đạo đức, sợ một thân một mình gia nhập Phật giáo sẽ bị coi thường, nên để tăng cường quyền lực, hắn đã lôi kéo luôn cả Từ Hàng đạo nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền chân nhân và Cụ Lưu Tôn đi cùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có tổng cộng mười hai đệ tử, bị Tam Tiêu gọt mất ba hoa trên đỉnh đầu đã đủ khổ, kết quả lại lòi ra bốn kẻ phản đồ, thật là bi thảm.

Tuy nhiên Dương Mi không rõ tại sao Nhiên Đăng lại biết mình, nhưng bị kẻ này gọi lại chắc chắn không có chuyện gì tốt.

"Ồ?

Không biết vị đạo hữu này chặn bần đạo lại có việc gì?" Dương Mi mặt không đổi sắc, thậm chí còn đầy hứng thú đánh giá Nhiên

Đăng, khiến hắn cảm thấy sởn gai ốc.

“Ngạch!

Nếu đạo hữu đã trực tiếp như vậy, bần đạo cũng không vòng vo nữa.

Bần đạo nghe danh trên người đạo hữu có không ít chí bảo, muốn mượn đạo hữu vài món để dùng.” Nhiên Đăng không hổ là kẻ mặt dày thứ hai Hồng Hoang, có thể nói chuyện trấn lột một cách thanh cao thoát tục như vậy, nụ cười trên mặt vô cùng tự nhiên.

Trấn lột sao?

Thật thú vị, Dương Mi chưa đi trấn lột người khác thì thôi, lại có kẻ dám trấn lột hắn!

“Vậy sao, nếu đạo hữu đã khẳng khái như vậy, liệu đạo hữu có thể cho bần đạo mượn một cỗ quan tài để dùng không?” Câu này vừa nói ra, sắc mặt Nhiên Đăng lập tức biến đổi.

Căn nguyên của hắn vốn là một cỗ quan tài.

“Xem ra vị đạo hữu này không nể mặt bần đạo rồi.” Tuy tức giận nhưng sắc mặt Nhiên Đăng vẫn hòa ái, chỉ là một luồng khí tức Đại La Kim Tiên đỉnh phong từ trên người hắn đột nhiên bộc phát.

Dương Mi nhìn Nhiên Đăng đang phát tiết khí thế, vẫn bình thản nói: “Ta thấy, lát nữa ngươi sẽ cần đến quan tài đấy.” Mặc cho lão đạo Nhiên Đăng có da mặt dày đến đâu, lúc này cũng bị Dương Mi chọc giận không nhẹ.

Chương 91

“Tốt, tốt, tốt!

Dương Mi lão đạo, đã cho mặt mà không biết nhận, vậy hôm nay đừng trách bần đạo không khách khí.” Nhiên Đăng nghiến răng nghiến lợi, không còn giả vờ nữa, đối phương đã không hợp tác thì chỉ còn cách dùng vũ lực.

Nhiên Đăng đạo nhân trước đó vẫn luôn bế quan, mới vừa xuất quan đã nghe danh Dương Mi đạo nhân ở núi Bất Chu có nhiều chí bảo, thế là đến cầu may.

Phải nói vận khí hắn cực tốt, vừa đến không bao lâu đã đụng độ Dương Mi xuống núi.

Vì bế quan quá lâu nên hắn không rõ những chuyện xảy ra trên đại lục, ngay cả chuyện Dương Mi đồ sát Long tộc, trấn áp Long Vương cũng chưa nghe qua.

Nếu nghe rồi, tuyệt đối hôm nay hắn sẽ không xuất hiện ở đây, càng không dám bày ra tư thế tấn công.

Nhiên Đăng cũng cực kỳ cẩn thận, phất tay một cái xuất thủ trước, một món Tử Kim Bát Vu được tế ra, rủ xuống từng đạo kim quang, bát vu cấp tốc phóng đại giữa hư không.

Không chỉ vậy, sau đầu hắn còn xuất hiện hư ảnh của một tiểu thế giới, khiến khí tức trên người mạnh thêm một phần, ẩn ẩn có xu thế vượt qua Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

“Tử Kim Bát Vu?

Tiểu Chu Thiên hư ảnh?” Dương Mi nhận ra hai món pháp bảo này, Tử Kim Bát Vu là một món tiên thiên linh bảo trung phẩm, một

trong những món linh bảo tùy thân của Nhiên Đăng.

Còn về Tiểu Chu Thiên hư ảnh, cảm nhận được một tia khí tức hỗn độn bên trong, Dương Mi xác định đối phương có được mảnh vỡ của Hỗn Độn Châu – Định Hải Thần Châu!

Truyền thuyết kể rằng trong trận Phong Thần, Nhiên Đăng đã cướp được không ít Định Hải Thần Châu từ chỗ Triệu Công Minh, cuối cùng gom đủ 108 viên để diễn hóa chư thiên, rõ ràng hiện tại hắn đã có được một phần.

Nhưng Dương Mi nhớ rõ, linh bảo bản mạng của Nhiên Đăng là một cây thước!

Thấy biểu tình hơi ngạc nhiên của Dương Mi, Nhiên Đăng đắc ý vô cùng.

Hắn thích nhìn biểu tình kinh ngạc của đối thủ, càng thích nhìn ánh mắt tuyệt vọng của họ.

Thế là, ý niệm khẽ động, một cây thước cổ phác xuất hiện trong tay hắn.

Đó chính là linh bảo bản mạng, tiên thiên linh bảo thượng phẩm – Càn Khôn Xích!

Phải thừa nhận Nhiên Đăng cũng là một tiểu thổ hào.

Với ba món linh bảo gia trì, Nhiên Đăng nhìn Dương Mi với vẻ mặt ngạo nghễ: "Sao hả, bị dọa ngốc rồi à?

Nếu biết điều thì ngoan ngoãn giao linh bảo ra, tránh phải chịu khổ nhục thân!" Dương Mi nhìn vẻ đắc ý của Nhiên Đăng mà thấy buồn cười, khóe miệng khẽ nhếch nhưng không nói gì.

Chỉ khẽ động ý niệm, một chiếc hồ lô nhỏ màu tử kim xuất hiện trên tay.

Tử Kim Hồng Hồ Lô vừa xuất hiện, sắc mặt Nhiên Đăng biến đổi ngay lập tức!

Tuy hắn có ba món linh bảo, nhưng có hai món là hậu thiên, món tốt nhất cũng chỉ là thượng phẩm.

Mà cái hồ lô nhỏ kia rõ ràng là một món tiên thiên linh bảo cực phẩm!

Sắc mặt Nhiên Đăng khó coi, nhưng trong mắt lại lóe lên tia tham lam.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, tu sĩ chết vì linh bảo!

Nhưng đối mặt với Tử Kim Hồng Hồ Lô, Nhiên Đăng nhất thời không dám huênh hoang nữa.

Nhìn bộ dạng rụt rè không dám tấn công của Nhiên Đăng, trên mặt Dương Mi hiện lên một tia thần sắc quỷ dị.

Hắn đột nhiên giơ cao hồ lô, nhàn nhạt gọi: "Nhiên Đăng đạo nhân!" Nhiên Đăng đang tính toán xem nên ra tay cướp đoạt thế nào, nghe thấy có người gọi tên mình, theo bản năng đáp lại một câu: "Bần đạo có mặt!" Lời vừa dứt, biến cố xảy ra, Nhiên Đăng còn chưa kịp thúc động linh bảo đã bị một luồng lực hút khổng lồ kéo mạnh vào trong Tử Kim Hồng Hồ Lô.

"Không!

Đừng mà!

Chương 92

Khốn kiếp, Dương Mi lão đạo, ngươi đã làm gì ta!" "Thả ta ra, mau thả ta ra..." Dương Mi nhìn chiếc hồ lô trong tay, mỉm cười, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Hắn vẽ thêm một đạo phù văn huyền ảo lên hồ lô rồi hỏi: "Nói cho ta biết, ai chỉ thị ngươi?" "Nói ra, có lẽ ta có thể..." Dương Mi chưa nói hết câu, từ trong hồ lô đã truyền ra giọng nói cấp thiết của Nhiên Đăng: "Là Minh Hà ở Huyết Hải, hắn tung tin ngươi có nhiều chí bảo, bần đạo mới tìm đến." "Ta nói rồi, xin mau thả bần đạo ra, tất cả đều là do Minh Hà giở trò!" Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải...

Trong mắt Dương Mi lóe lên một tia sát khí lạnh lẽo.

"Thực ra, nếu ngươi đã khai ra thì ta sẽ lắc hồ lô một chút, để ngươi ở bên trong thoải mái hơn một chút." Nói đoạn, Dương Mi thật sự lắc mạnh chiếc hồ lô trong tay.

Ngay lập tức, tiếng chửi bới của Nhiên Đăng truyền ra từ bên trong.

Sau khi thu hồi hồ lô, Dương Mi ánh mắt lạnh lùng, đi về một hướng nhất định.

"Chủ nhân, chúng ta đi đâu vậy?" Thấy Dương Mi không đi về hướng núi lửa phương Nam, Tiểu Long Nữ nhịn không được hỏi.

"Huyết Hải!" Tại một nơi nào đó trên đại lục Hồng Hoang, có một vùng biển máu đỏ sẫm, phía trên tràn ngập sát khí và lệ khí vô biên, thỉnh thoảng lại có ma âm vang vọng.

Đó là U Minh Huyết Hải!

Nơi này do rốn của Bàn Cổ hóa thành, là một trong những cấm địa

khủng khiếp nhất Hồng Hoang.

Đại năng Minh Hà sinh ra ở đây, đồng thời cũng chính tại nơi này, Minh Hà Lão Tổ đã tạo ra tộc A Tu La.

Sau khi luyện hóa Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ tuyên bố: Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết.

Vì vậy, chỉ cần gặp chuyện không ổn, hắn sẽ trốn biệt vào Huyết Hải.

Từ sau lần thoát khỏi tay Dương Mi trước đó, Minh Hà đã trốn vào Huyết Hải.

Ban đầu hắn định đợi tu vi đại thành sẽ đi tìm Dương Mi báo thù.

Nhưng thực lực chưa kịp đại thành thì đã nghe danh Dương Mi đồ sát Long tộc, trấn áp Long Vương!

Thế là Minh Hà sợ hãi, thậm chí không dám bước chân ra khỏi Huyết Hải.

Tuy thực lực không bằng, nhưng Minh Hà lại giỏi trò tiểu nhân, chuyên môn tìm những đại năng ẩn thế để tung tin Dương Mi có nhiều linh bảo cực phẩm.

Tất nhiên Minh Hà không hy vọng bấy nhiêu có thể giết được Dương Mi, và hắn cũng chưa nhận được tin tức tốt lành nào.

Vì vậy hắn chỉ biết trốn trong Huyết Hải tối tăm tu luyện ngày đêm.

Nỗ lực rồi cũng có báo đáp, thực lực Minh Hà chính thức bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thu hoạch lớn nhất không chỉ có thế, hắn còn hoàn thiện thần thông Huyết Thần Tử, bồi dưỡng hàng vạn phân thân Huyết Thần Tử.

Dựa vào những Huyết Thần Tử này để khởi động Huyết Hà đại

trận, Huyết Hải lúc này có thể nói là kiên cố như thành đồng.

Hôm nay, Minh Hà vẫn đang luyện chế Huyết Thần Tử trong Huyết Hải.

Hắn đợi đến khi bồi dưỡng được ức vạn phân thân thì ngay cả ba tộc cũng chẳng coi ra gì, lúc đó sẽ đi tìm Dương Mi báo thù.

"Dương Mi lão đạo đáng chết, nếu không vì hắn, bản tổ sao phải rúc trong Huyết Hải không dám ra ngoài!" Minh Hà Lão Tổ mặt đầy oán hận, lẩm bẩm chửi rủa.

"Đừng để bản tổ gặp lại, nếu không ta nhất định sẽ nghiền xương thành tro!" Trong lúc Minh Hà đang lẩm bẩm thì toàn bộ Huyết Hải đột nhiên cuộn trào, rung chuyển dữ dội.

Một giọng nói quen thuộc vang lên khiến hắn đờ người tại chỗ.

"Minh Hà Lão Tổ, người quen đến bái phỏng, sao không ra gặp mặt?" Dương Mi đứng chắp tay trên lưng cự long, thản nhiên nhìn xuống vùng biển đỏ rực đầy sát khí phía dưới.

Hắn có thể cảm ứng được Minh Hà đang ở bên trong!

Dương Mi cảm ứng được Minh Hà, và Minh Hà cũng cảm ứng được Dương Mi.

Chương 93

"Đáng chết, hung nhân Dương Mi tìm tới rồi, chẳng lẽ kế sách của ta bị lộ?" Minh Hà không tin Dương Mi đến đây chỉ để thăm hỏi.

Rõ ràng đối phương đến với ý đồ không tốt, nhưng Minh Hà lại cảm thấy may mắn: "May mà bản tổ cơ trí, đã đưa toàn bộ Huyết Thần Tử vào Huyết Hà đại trận, có bản tổ chủ trì, Dương Mi lão đạo dù có là Chuẩn Thánh cũng đừng hòng dễ dàng đánh vào." "Lão tổ ta cứ không ra, xem Dương Mi lão đạo làm gì được ta!" Một luồng huyết khí nồng đậm từ trên người Minh Hà tỏa ra, truyền vào Huyết Hải, các Huyết Thần Tử rải rác khắp nơi như đột nhiên được kích hoạt.

Sức mạnh của tất cả Huyết Thần Tử tập trung lại, hình thành một đại trận bao trùm toàn bộ Huyết Hải!

Dương Mi đứng phía trên thấy bên dưới không có động tĩnh gì, liền biết Minh Hà định trốn trong đó không ra.

"Dùng toàn bộ Huyết Hải làm căn cơ trận pháp sao?

Đúng là một cái mai rùa đủ cứng, nhưng hôm nay bần đạo sẽ đập nát cái mai rùa này!" Nhìn những quy luật huyền ảo trồi lên từ Huyết Hải, trong đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi hiện lên vẻ tàn bạo.

Ý niệm khẽ động, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp xuất hiện trong tay, lúc này tòa tháp đã được hắn luyện chế thêm 48 đạo tiên thiên cấm chế, sử dụng cực kỳ thuận tay.

Tòa tháp vốn là chí bảo phòng ngự cao nhất, nhưng khi phòng ngự đạt đến cực hạn thì nó cũng là một món linh bảo tấn công cường đại.

Cách dùng linh bảo phòng ngự để tấn công rất đơn giản: Đập!

Tòa tháp bay ra giữa không trung, cấp tốc biến lớn, từ mười trượng lên trăm trượng, ngàn trượng, cuối cùng đạt đến độ cao vạn trượng khủng khiếp.

Dương Mi dang rộng hai tay ôm lấy tòa tháp vạn trượng, nhắm thẳng phía dưới Huyết Hải đang cuồn cuộn mà đập mạnh xuống!

Tòa tháp vạn trượng dưới sự điều khiển của Dương Mi đập thẳng xuống Huyết Hải.

Sức mạnh kinh người đó tưởng như có thể đập thủng cả đại lục Hồng Hoang!

Nhưng khi chạm vào Huyết Hải, nó giống như đập vào một tấm màng mỏng có thể co giãn vô hạn.

Toàn bộ biển máu cuộn trào sau tiếng nổ lớn, máu bắn tung trời, thậm chí lõm xuống một lỗ hổng khổng lồ.

Nhưng đồng thời tòa tháp cũng bị một phản lực cực đại đẩy ngược trở lại.

Ngay sau đó, máu từ xung quanh đổ về, lỗ hổng chưa đầy một phút đã khôi phục lại trạng thái ban đầu!

Sức mạnh kinh khủng của tòa tháp đã bị hóa giải một cách dễ dàng!

Cái lợi hại của Huyết Hà đại trận chính là chỉ cần Huyết Hải còn tồn tại thì dù chịu sự tấn công mạnh đến đâu, sức mạnh cũng sẽ bị phân tán và hóa giải.

Rõ ràng, muốn phá trận này không thể chỉ dựa vào man lực.

Nhưng nếu không dùng man lực mà Dương Mi trực tiếp xông vào, e rằng người chịu thiệt sẽ là hắn.

Dương Mi thu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, tiếp

tục tấn công cũng chỉ lãng phí thể lực.

Hắn đứng giữa hư không, lặng lẽ nhìn xuống biển máu, không biết đang tính toán điều gì.

Minh Hà Lão Tổ trốn bên dưới nhìn thấy Dương Mi ủ rũ thì cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Tuy không báo được thù, nhưng khiến Dương Mi không vui là hắn thấy sướng rồi!

Minh Hà chỉ mong Dương Mi kích động xông vào, biết đâu chừng hắn lại có thể giết được đối phương!

Như vậy không chỉ báo được thù mà còn nổi danh khắp Hồng Hoang!

Tiếc là Dương Mi không ngốc, chỉ là cái Huyết Hà đại trận này hơi khó đối phó.

Với sự chống đỡ của Huyết Hải, đại trận này không thể tự biến mất.

Rời đi sao?

Không đời nào!

Chương 94

Không giết Minh Hà sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn.

“Dương Mi lão đạo, chỉ cần Huyết Hải không cạn, ngươi không phá được đại trận của lão tổ đâu.

Muốn giết lão tổ ư, còn non lắm, có giỏi thì vào đây mà so tài!” Minh Hà Lão Tổ trốn bên dưới đột nhiên hét lớn đầy đắc ý.

Lời của hắn không ngừng vang vọng bên tai Dương Mi.

Đôi mày đang nhíu chặt của Dương Mi đột nhiên giãn ra, trên mặt lộ một nụ cười tà mị.

Sau đó, tòa sen Hủy Diệt Hồng Liên xuất hiện dưới chân hắn.

Huyết Hải không cạn thì trận không phá sao?

Vậy thì ta sẽ đun cạn cái biển máu này!!

Nhưng khi Minh Hà thấy Dương Mi tế ra liên đài, hắn lập tức cười nhạo: “Ha ha ha, Dương Mi lão đạo, đầu ngươi bị hung thú dẫm phải rồi à?

Nghiệp Hỏa Hồng Liên vốn là vật do Huyết Hải sinh ra, ngươi định dùng nó để đối phó Huyết Hải sao?

Đúng là nực cười, ha ha ha...” Tòa sen Hủy Diệt Hồng Liên quả thực trông rất giống Nghiệp Hỏa Hồng Liên nên Minh Hà nhất thời không nhận ra.

Khi ngọn lửa hủy diệt ngập trời tràn xuống Huyết Hải, tiếng cười của Minh Hà im bặt, thậm chí còn có cảm giác muốn khóc!

Cuối cùng hắn cũng nhận ra tòa sen đó không phải Nghiệp Hỏa Hồng Liên, mà rõ ràng mạnh hơn gấp nhiều lần!

Đặc biệt là khi ngọn lửa đỏ sẫm đó rơi xuống mặt biển, ngay cả Minh Hà đang ở tận đáy cũng cảm nhận được nhiệt độ kinh hoàng!

Toàn bộ Huyết Hải bắt đầu sôi sục, từng luồng hơi nước dày đặc bốc lên.

Ngọn lửa hủy diệt không ngừng tuôn xuống, chỉ trong chốc lát, cả vùng biển bị sương mù bao phủ.

Sinh linh trên đại lục Hồng Hoang từ xa đã nhìn thấy lớp sương mù che trời lấp đất, dường như muốn che kín cả bầu trời.

Độ cao của Huyết Hải hạ thấp thấy rõ bằng mắt thường...

Nhưng Huyết Hải rộng lớn như vậy, muốn đun cạn hoàn toàn cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Mà ở Hồng Hoang, thứ rẻ tiền nhất chính là thời gian!

Mười năm, trăm năm, một ngàn năm...

Huyết Hải không chỉ hạ thấp mà diện tích cũng thu hẹp nhanh chóng.

Minh Hà Lão Tổ nhìn biển máu ngày càng nhỏ dần thì hoảng loạn thực sự.

Từng Huyết Thần Tử tiêu vong theo hơi nước.

Minh Hà liên tục thu nhỏ đại trận, nhưng cuối cùng khi biển máu mênh mông chỉ còn lại một vũng nhỏ chừng vài trăm mét vuông, hắn đành triệt tiêu đại trận, thu gom các Huyết Thần Tử còn lại chuẩn bị chạy trốn!

Không chạy chắc chắn sẽ chết!

Dương Mi nhìn xuống vùng Huyết Hải sắp cạn, đôi mắt lóe lên tia sáng tinh anh.

Ngàn năm qua hắn vẫn luôn canh chừng ở đây, biết rằng lúc này Minh Hà chắc chắn sẽ bỏ chạy.

Nhưng muốn chạy thoát khỏi tay hắn sao?

Đúng là mơ mộng hão huyền!

Vèo...

Chương 95

Chỗ Huyết Hải cuối cùng chỉ còn lại vài chục mét vuông.

Đột nhiên một bóng người vọt ra, liều mạng bỏ chạy.

Ngay khi bóng người xuất hiện, một ngọn lửa hủy diệt đã đuổi theo, thiêu rụi bóng người đó thành tro bụi.

Nhưng đó không phải Minh Hà, chỉ là một Huyết Thần Tử.

Thần thức Chuẩn Thánh trung kỳ của Dương Mi tỏa ra, khóa chặt vùng không gian ức vạn dặm xung quanh.

Vèo vèo vèo...

Từng bóng người liên tục vọt ra khỏi biển máu, nhưng không một ai thoát khỏi ngọn lửa hủy diệt.

Khi giọt nước cuối cùng bốc hơi hết, hàng ngàn bóng người đồng loạt nổ tung, tản ra tứ phía bỏ chạy.

Ánh mắt Dương Mi lạnh lẽo, hàng ngàn ngọn lửa hủy diệt bay ra truy kích.

Những tiếng gào thét thê thảm vang lên, từng bóng người biến thành tro bụi bay theo gió.

Lại có một ngọn lửa đuổi kịp một bóng người, nhưng lần này ngọn lửa dường như bị một lớp màn nước huyền ảo ngăn lại, khiến bóng người đó không bị thiêu rụi ngay lập tức.

Tình huống này ngay lập tức bị thần thức của Dương Mi bắt được.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười rợn người.

“Minh Hà lão đạo, hôm nay ngươi phải chết.” Dương Mi nhàn

nhạt nói, giọng nói truyền khắp hư không.

Trong số những bóng người còn lại, một kẻ đang liều mạng chạy trốn bỗng khựng lại, rồi bộc phát tốc độ nhanh hơn nữa.

Nhưng hắn đã bị thần thức của Dương Mi khóa chặt!

"Chạy đi đâu!

Trấn áp cho ta!" Dương Mi quát lớn, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp cấp tốc biến lớn, trấn áp thẳng xuống bóng người đó.

"Dương Mi lão đạo đáng chết, chỉ cần Minh Hà ta có cơ hội, nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro, khiến ngươi đời đời kiếp kiếp sống không bằng chết!" Thấy bị lộ, Minh Hà Lão Tổ gào thét điên cuồng.

Nhưng tòa tháp mang theo huyền hoàng chi khí vẫn lạnh lùng trấn xuống!

"Khốn khiếp!" Minh Hà mắng một tiếng, dừng lại tế ra pháp bảo để chống đỡ.

Nhưng món tiên thiên linh bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ còn chưa trụ được một giây đã trở nên ảm đạm.

Minh Hà chỉ còn cách cầm hai thanh sát khí Nguyên Đồ và A Tỳ, tự thân lao vào chống đỡ tòa tháp.

Ầm!

Minh Hà bộc phát sức mạnh khủng khiếp, va chạm mạnh với tòa tháp.

Tòa tháp chỉ khẽ rung rinh, còn Minh Hà thì bị đánh rơi thẳng xuống mặt đất!

Tòa tháp đè lên người Minh Hà, tạo ra một hố sâu khổng lồ.

Không để hắn kịp phản ứng, ngọn lửa hủy diệt ngập trời tràn vào đáy tháp.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Minh Hà Lão Tổ hoàn toàn biến mất khỏi đại lục Hồng Hoang, ngay cả thần hồn cũng bị thiêu rụi.

Đây chính là thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, không có sự thương hại!

Kẻ thua cuộc chỉ có con đường chết!

Chương 96

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, Dương Mi giải quyết sạch sẽ tất cả các Huyết Thần Tử còn lại.

Khi mọi chuyện đã ngã ngũ, ba bóng người đột nhiên xé rách không gian xuất hiện cạnh tòa tháp.

Thấy cảnh này, gương mặt Dương Mi trở nên lạnh lẽo.

Ba người đó lần lượt là Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ và Kình Thiên đạo nhân.

"Dương Mi hung nhân, ngươi dám ra tay tàn độc với Minh Hà đạo hữu như vậy sao!" Càn Khôn Lão Tổ cảm nhận được Minh Hà đã biến mất thì tức giận quát lớn.

Hai người kia cũng có thái độ tương tự, rõ ràng họ là chí hữu của Minh Hà.

Họ cảm nhận được chiến đấu nên vội vã tới đây, tiếc là đã muộn.

Đối mặt với ba kẻ đang hằm hằm sát khí, Dương Mi phất tay một cái, một luồng hỏa diễm hủy diệt ngút trời quét về phía họ.

Ba người này đều là đại năng của Hồng Hoang, thực lực đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong.

Nhưng đối mặt với đòn đánh tùy ý của Dương Mi, họ vẫn phải ngưng trọng liên thủ dùng linh bảo mạnh nhất để phòng ngự.

Ầm...

Dù đã phòng ngự hết mức, ba người vẫn bị đánh bay ra xa, đồng loạt hộc máu.

Những sinh linh đang quan sát từ xa đều sợ hãi nhìn Dương Mi.

Mặc kệ ánh mắt của đám đông, Dương Mi thu hồi tòa tháp và di vật của Minh Hà, sau đó cưỡi cự long biến mất vào hư không.

"Ai muốn báo thù cho hắn thì cứ việc tìm ta, ta không ngại giết thêm vài kẻ nữa đâu!" Giọng nói nhàn nhạt của hắn vọng lại từ phía xa.

Nhìn biển máu đã cạn khô, chúng sinh linh không khỏi rùng mình.

Ba vị lão tổ nhìn nhau, chỉ biết bất lực lắc đầu, cả ba đều đã bị trọng thương.

Danh tiếng hung bạo của Dương Mi một lần nữa chấn động toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Phương Nam thuộc Hỏa, núi lửa Bất Tử nằm ở cực Nam, chính là tổ ấm của Phượng tộc!

Nơi đây không chỉ là một ngọn núi mà là một dãy núi lửa khổng lồ hình vòng cung.

Nhìn từ trên cao, có thể thấy vô số núi lửa tạo thành những vòng tròn lồng vào nhau.

Cả dãy núi chìm trong biển lửa, càng đi vào trung tâm, nhiệt độ càng kinh khủng.

Ở chính giữa các vòng tròn là một ngọn núi cao nhất, lửa ở đó chỉ cần một đốm nhỏ cũng đủ thiêu rụi một Đại La Kim Tiên.

Thật là khủng khiếp!

Nhưng Dương Mi đi dạo giữa những ngọn núi lửa đó, ngoài trừ quần áo bị cháy sạch thì ngọn lửa xung quanh không hề làm tổn hại đến một sợi tóc của hắn.

"Không được sao?" Dương Mi nhíu mày nhìn ngọn lửa đang bao vây mình.

Những ngọn lửa này không thể làm đau hắn, nói gì đến thối thể.

Thực ra không phải ngọn lửa yếu, mà là nhục thể của hắn quá mạnh.

Nam Minh Ly Hỏa được mệnh danh là một trong mười loại lửa mạnh nhất Hồng Hoang, không thua kém gì Thái Dương Chân Hỏa.

"Đã vậy thì vào sâu bên trong xem sao, hy vọng không làm ta thất vọng!" Chỗ Dương Mi đang đứng chỉ mới là vòng ngoài.

Không do dự, hắn lướt thẳng vào vòng trong.

Chương 97

Vì quần áo đã cháy hết nên hắn cứ thế khỏa thân đi vào, dù sao thần thức của hắn bao phủ xung quanh, cũng không sợ bị ai nhìn thấy.

Người tu đạo không nên câu nệ tiểu tiết, thế là Dương Mi cứ thong dong tiến vào bên trong.

"Chưa đủ!" "Vẫn chưa đủ!" "Chẳng lẽ Nam Minh Ly Hỏa thực sự yếu như vậy sao?" Dương Mi đi qua mấy ngọn núi, nhiệt độ tuy có tăng nhưng vẫn chưa thấm tháp gì với hắn.

Mãi đến khi tiến gần đến trung tâm, nhục thể của hắn mới bắt đầu có chút cảm giác.

Hắn không còn tâm trí thăm dò nữa, khóa chặt ánh mắt vào ngọn núi lửa ở chính giữa.

"Lửa ở đó chắc chắn nóng nhất, hy vọng không làm ta thất vọng!" Tỏa thần thức ra, Dương Mi tiến thẳng đến ngọn núi trung tâm.

Vừa bước vào, một luồng khí nóng nghẹt thở bao vây lấy hắn, khiến từng tế bào trong cơ thể rung động.

Dương Mi thở phào, xem ra Nam Minh Ly Hỏa ở đây có tác dụng rồi.

Nhưng có lẽ phải vào tận tâm điểm thì hiệu quả mới tốt nhất.

Hắn định tiến vào trung tâm, nhưng chưa kịp lại gần thì sắc mặt bỗng trở nên ngưng trọng.

"Có người?" Đây dù sao cũng là địa bàn của Phượng tộc, để tránh phiền phức không đáng có, Dương Mi luôn tỏa thần thức quan sát.

Trước đó hắn không thấy gì lạ, nhưng giờ thần thức của hắn lại

cảm nhận được khí tức sự sống ở trung tâm.

Hắn cảnh giác hơn, vừa dùng thần thức dò đường vừa chậm rãi tiến lại gần.

Khó khăn lắm mới tìm được nơi thối luyện nhục thân, hắn không cam lòng rời đi như vậy, nên định xem xem là thần thánh phương nào đang ở đây.

Khi lại gần tâm điểm, Dương Mi bỗng khựng người lại.

Trước mặt hắn là một nữ tử xinh đẹp khí độ bất phàm đang ngồi xếp hàng giữa biển lửa.

Nàng nhắm mắt, rõ ràng là đang tu luyện.

Nhưng đó không phải điểm quan trọng.

Tu vi của nàng không yếu, có thể mượn Nam Minh Ly Hỏa để tu luyện.

"Nàng là ai?" "Trên người có khí tức Phượng tộc, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ..." "Người của Phượng tộc lại có tu vi như vậy sao!" Đột nhiên Dương Mi rùng mình, thốt lên: "Mẹ kiếp!" Hắn lỡ lời, thầm nghĩ hỏng bét.

Nhưng rõ ràng là đã muộn.

"Gux gan, kẻ nào dám nhìn trộm bản tổ!" Ngay lập tức, mỹ nữ kia mở mắt, trong đôi phượng mục lóe lên sát khí lạnh lùng.

Lúc này không phải là lúc nghĩ ngợi linh tinh, Nguyên Phượng đã đứng dậy, đôi mắt xinh đẹp bừng bừng sát khí.

Nàng là tộc trưởng Phượng tộc cao quý, thân thể thuần khiết lại bị kẻ khác nhìn thấu?

Đây rõ ràng là một sự sỉ nhục to lớn!

Kẻ đó phải chết, nếu không mặt mũi nàng để đâu?

Lúc này Nguyên Phượng tức giận đến mức sắp nổ tung, không còn nghĩ được gì nhiều.

Tại sao lại có kẻ xuất hiện được ở cấm địa Phượng tộc?

Đến khi kẻ đó phát ra tiếng động, nàng đường đường là Chuẩn Thánh mới nhận ra.

Trong lòng nàng lúc này chỉ có sát ý ngút trời.

Những ngọn lửa xung quanh cuồng bạo cuộn trào.

Chương 98

Nguyên Phượng phất tay, ngọn lửa hung hãn quét về phía Dương Mi.

Cảm nhận được sát cơ, Dương Mi không dám ở lại, lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Hắn không đánh lại Nguyên Phượng, chỉ muốn luyện thể chứ không muốn gây chuyện lớn, hơn nữa hắn cũng cảm thấy hơi chột dạ.

Dù sao cũng là hắn nhìn trộm người ta, giờ mà ra tay đánh trả thì không hay cho lắm.

Tuy nhiên sau khi tránh né đòn tấn công, Dương Mi không rời khỏi núi lửa ngay lập tức.

Mục đích của hắn vẫn chưa đạt được.

Còn Nguyên Phượng đang nổi trận lôi đình kia dường như cũng quên mất mình đang không mảnh vải che thân.

Theo những động tác thi triển pháp lực, càng nhiều cảnh xuân lộ ra trước mắt Dương Mi.

Những con hỏa long do ngọn lửa hóa thành gào thét điên cuồng trong biển lửa.

Nhưng lúc này Dương Mi đã ẩn mình vào không gian tự tạo.

Về không gian pháp tắc, ngay cả Nguyên Phượng đã đột phá Chuẩn Thánh cũng còn kém xa, không cách nào tìm ra hắn.

"Tiểu tặc, cút ra đây cho bản tổ, hôm nay ta nhất định sẽ thiêu ngươi thành tro!" Sau một hồi điên cuồng tấn công mà không thấy bóng dáng đối thủ đâu, Nguyên Phượng nhận ra mình đang đánh vào

không khí.

Nhưng nàng vẫn cảm nhận rõ ràng kẻ đó chưa rời đi mà đang ẩn nấp đâu đó.

Điều này khiến nàng vô cùng uất ức, lửa giận trong người càng bốc lên dữ dội mà không có chỗ phát tiết!

Nhìn vẻ mặt tức giận mà bất lực của Nguyên Phượng, Dương Mi bỗng nảy sinh một tia thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng hắn không ngốc đến mức tự ra mặt, chuyện nhìn trộm này mà đồn ra Hồng Hoang thì hắn còn mặt mũi nào nữa!

"Xem thế trận này của cô nàng, e là không thể tu luyện ở đây được rồi, ai, vất vả lắm mới tìm được nơi tốt, thôi thì cũng coi như không lỗ..." Lúc này Nguyên Phượng đang cực kỳ bạo nộ, e là còn lâu mới nguôi giận.

Biết đâu nàng lại huy động cường giả Phượng tộc lục soát khắp núi, lúc đó thì cả vùng này sẽ không yên ổn trong mấy trăm năm.

Kế hoạch thối thể của Dương Mi coi như đổ bể.

Mấy trăm năm đủ để hắn tìm nơi khác, chỉ là không hiểu sao hắn thấy hơi tức, không phải hắn cố ý nhìn mà.

Nghĩ đoạn, ánh mắt Dương Mi vẫn không rời khỏi cơ thể Nguyên Phượng.

"Không được!

Cô nàng này làm hại ta không thể thối thể, không thể cứ thế mà đi được, hời cho cô ta quá." Hắn nảy ra một ý, dùng không gian pháp tắc che mắt, lặng lẽ vòng ra sau lưng nàng.

Từ phía sau, tấm lưng ngọc trần trụi và những đường cong tuyệt mỹ của Nguyên Phượng hiện ra rõ mười mươi trước mắt Dương Mi.

Chứng kiến cảnh đẹp này, hơi thở của hắn không khỏi dồn dập.

Hắn lặng lẽ tiếp cận từ phía sau, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa đôi tay tội lỗi ra...

Cảm giác mềm mại cực hạn lập tức đánh mạnh vào linh hồn Dương Mi...

Thật sảng khoái!

Thú vị hơn là do bị tấn công bất ngờ, Nguyên Phượng phát ra một tiếng rên nhẹ khiến Dương Mi suýt chút nữa rơi khỏi không gian ẩn mình.

"Á...!" Một tiếng hét chói tai vang vọng khắp dãy núi lửa Bất Tử!

Cơn giận trong tiếng hét đó át cả ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa.

Chương 99

Nhưng lúc này Dương Mi đã nhanh chân rút khỏi ngọn núi trung tâm.

Hắn nhìn đôi tay của mình với vẻ thỏa mãn rồi chuẩn bị rời đi.

"Lệ!!!" Một tiếng phượng hót sắc lẹm vang lên khiến Dương Mi dừng bước.

Quay đầu lại nhìn, hắn thấy một con phượng hoàng lửa khổng lồ vỗ cánh rời khỏi núi lửa Bất Tử.

Nhìn Nguyên Phượng vội vã rời đi, Dương Mi lẩm bẩm: "Yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng!" Nói rồi hắn lại quay đầu đi về phía ngọn núi lửa trung tâm.

Tại Ma tộc đại điện ở phương Tây, La Hầu đang nhắm mắt hấp thụ sát khí bỗng mở mắt ra.

Hắn nhìn về phía trung tâm đại lục Hồng Hoang, nơi sát khí đỏ rực đang không ngừng tuôn ra.

"Đại kiếp sắp đến, không, dường như còn thiếu một chút nữa.

Cũng tốt, để La Hầu ta thúc đẩy bước cuối cùng vậy!" "Hắc Bào!" Dứt lời, một bóng đen kỳ dị xuất hiện trước mặt La Hầu.

Bóng đen quỳ một chân, im lặng chờ lệnh.

"Hắc Bào, thời khắc Ma đạo thống trị Hồng Hoang sắp tới, hãy đi châm ngòi chiến hỏa giữa ba tộc, dọn đường cho Ma tộc chúng ta!" Giọng nói của La Hầu tràn đầy ma khí, hắn đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi.

"Ma Tổ yên tâm, từ một hội nguyên trước ta đã cài cắm nhân thủ

vào ba tộc vì đại nghiệp của Ma tộc ta." Hắc Bào nghe vậy thì cười khẩy, gương mặt ẩn trong làn khói đen lộ vẻ tà ác.

"Hắc Bào chúc Ma Tổ thống nhất Hồng Hoang, chứng đắc Hỗn Nguyên, Ma tộc ta sẽ vĩnh hằng bất hủ!" Gương mặt La Hầu không chút ý cười mà vô cùng ngưng trọng, trong trận đại kiếp này không chỉ mình hắn muốn chứng đạo.

Hắn cảm nhận được ở phương Đông có một túc địch đang tồn tại, đó chính là trở ngại lớn nhất để thống nhất Hồng Hoang.

Hoặc có lẽ là cả người đàn ông đó nữa...

Trong đầu La Hầu hiện lên một gương mặt tuấn tú.

Người đó tuy đã thu phục hắn, cho hắn tự do tuyệt đối, thậm chí đến giờ vẫn chưa ai biết mối quan hệ của họ, nhưng cảm giác dưới trướng người khác luôn đè nặng trong lòng hắn.

"Hắc Bào, đi đi, hãy để ngọn lửa chiến tranh của ba tộc bùng cháy dữ dội nhất!" Ánh mắt La Hầu lạnh lẽo, hắn chỉ mong đại chiến mau tới, chỉ cần chứng đạo thành công thì không ai có thể ngăn cản hắn, kể cả người đàn ông đáng sợ đó!

Hắc Bào vâng lệnh rồi biến mất, những mệnh lệnh liên tiếp từ Ma tộc được phát ra.

Theo thời gian, thế lực của ba tộc ngày càng lớn mạnh, có xu thế thống nhất Hồng Hoang.

Tục ngữ nói sức mạnh càng lớn thì dã tâm càng cao.

Ba tộc dần lớn mạnh, mỗi tộc chiếm cứ một phương, nhưng dã tâm thống trị cả đại lục không ngừng nảy nở trong lòng các tu sĩ.

Tộc nào cũng muốn nuốt chửng hai tộc còn lại để trở thành bá chủ duy nhất.

Thế là những xích mích nhỏ bắt đầu xảy ra, và ngày càng leo thang.

Cuối cùng sát khí từ những trận chiến đó đã dẫn động vô lượng kiếp khí.

Dưới ảnh hưởng của kiếp khí, các tu sĩ ba tộc và sinh linh Hồng Hoang đều trở nên hiếu sát.

Những trận chiến lớn nhỏ bùng nổ khắp nơi, sát khí nồng đậm khiến bầu trời đỏ rực.

Nhưng những sinh linh chìm trong đại kiếp không hề nhận ra điều đó, các tu sĩ ba tộc hoàn toàn bị sát ý làm mờ mắt.

Ban đầu vì kiêng dè lẫn nhau nên họ chưa thực sự quyết chiến, nhưng rồi một ngày kia, các hậu duệ cao tầng của ba tộc liên tục mất tích hoặc bị giết, hung thủ đều chỉ về hai tộc còn lại.

Ngòi nổ cuối cùng cũng bị châm ngòi.

Như có một sự ngầm định, tộc trưởng ba tộc dẫn theo ức vạn sinh linh tập trung tại trung tâm đại lục Hồng Hoang!

Chương 100

Giữa hư không là ba bóng người đứng đối diện nhau, phía sau mỗi người là đại quân ức vạn sinh linh.

"Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, Long tộc ta mới là chúa tể duy nhất của Hồng Hoang, nếu hai tộc biết điều thì mau chóng thần phục.

Như vậy có lẽ còn giữ lại được chút truyền thừa, bằng không..." Long Vương uy phong lẫm lẫm, cao ngạo nhìn người đàn ông trung niên và người phụ nữ kinh diễm trước mặt.

Hai người đó chính là Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng.

Ba tộc thực lực ngang ngửa, nhưng xét riêng lẻ thì Long tộc vẫn là mạnh nhất, nên Long Vương luôn coi mình là chúa tể.

"Hừ, Long tộc mạnh nhất là không sai, nhưng Kỳ Lân tộc ta cũng không kém, muốn chúng ta thần phục thì phải xem Long tộc có bản lĩnh đó không!" Thủy Kỳ Lân lạnh lùng đáp trả, đầy vẻ không phục.

Thắng thua thế nào phải đánh mới biết, muốn Kỳ Lân tộc thần phục sao?

Đúng là mơ mộng!

Nguyên Phượng đứng bên cạnh liếc nhìn hai người kia, môi hồng khẽ mở: "Muốn chiến thì chiến, cần gì nói nhiều!" Một chữ "Chiến" đã châm ngòi cho toàn bộ chiến trường.

"Sát!" Ngay lập tức, ức vạn sinh linh tại trung tâm đại lục lao vào chém giết, sát khí ngút trời.

Đại chiến Long Hán chính thức bước vào quỹ đạo của Thiên Đạo.

Nhưng một biến số như Dương Mi đã xuất hiện, khiến quỹ đạo

này có những biến đổi không ai lường trước được, ngay cả Thiên Đạo cũng mất đi sự kiểm soát hoàn toàn.

Cả đại lục Hồng Hoang chìm trong khói lửa chiến tranh của ba tộc.

Lúc này núi lửa Bất Tử lại có phần yên tĩnh hơn bình thường.

Dương Mi khỏa thân ngồi xếp bằng giữa trung tâm núi lửa, chịu đựng sự thiêu đốt của ngọn lửa.

Sát khí ngập trời kia ngay cả ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa cũng không ngăn được.

Đang nhắm mắt, Dương Mi bỗng mở mắt ra, ánh mắt xuyên qua hư không khóa chặt vào chiến trường ba tộc.

"Hóa ra đại chiến ba tộc đã nổ ra, hèn gì Nguyên Phượng lại đột nhiên rời đi!" "Lượng kiếp Long Hán bắt đầu, sẽ có bao nhiêu sinh linh phải vùi thây trong trận chiến này đây." "Ai..." Dương Mi thở dài một tiếng u hoài, rồi lại nhắm mắt lại như thể trận chiến này không liên quan gì đến hắn.

Thực ra không phải hắn không quan tâm, mà là hắn cảm thấy mình sắp đột phá.

Tám quả Hoàng Trung Lý đã được hắn ăn hết, năng lượng cuồng bạo tưởng như muốn làm nổ tung cơ thể hắn.

Những ngọn lửa nóng bỏng hóa thành hỏa long lao vào nhục thể hắn.

Mỗi lần hỏa long va chạm, nhục thể hắn lại lõm xuống một chút, giống như một cây búa khổng lồ đang tôi luyện cơ thể.

Tạp chất trong người bị thiêu rọi hoàn toàn.

Sau mỗi lần va chạm, Dương Mi lại cảm thấy nhục thể mạnh

thêm một phần.

Cứ thế, một lần, mười lần, trăm lần, ngàn lần...

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã trăm năm.

Đã có tổng cộng chín ngàn chín trăm chín mươi chín con hỏa long va chạm vào người hắn.

Đúng là thiên chùy bách luyện!

Nhưng vẫn chưa đủ...

"Lần cuối cùng, phá cho ta!" Dương Mi gầm lên một tiếng, ngọn lửa xung quanh như bị khiêu khích, điên cuồng táo động.

Từ lòng đất, những luồng lửa cuồng bạo phun trào, ngưng tụ lại thành một con hỏa long khổng lồ bay lượn trên bầu trời núi lửa Bất Tử.

Chương 101

Con hỏa long gầm lên một tiếng chấn thiên, lao vút lên chín tầng mây.

Khi ánh lửa nhuộm đỏ cả bầu trời, khí thế của nó đã đạt đến đỉnh cao!

Nó lại gầm lên một tiếng rồi lao thẳng xuống phía Dương Mi.

"Đến đây, hãy để sự va chạm này mãnh liệt hơn nữa đi!" Nhìn con hỏa long mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, Dương Mi không hề sợ hãi mà ánh mắt còn lóe lên tia điên cuồng.

Hắn dang tay đón nhận sự tẩy lễ của ngọn lửa.

Ầm!

Tiếng nổ vang trời, con hỏa long đâm sầm vào thân hình gầy gò của Dương Mi, lửa cuộn trào bao phủ lấy hắn.

Đây là một sự thối luyện, một sự lột xác hoàn toàn.

Một luồng uy áp nghẹt thở bùng phát từ núi lửa Bất Tử, khiến vạn vật và ngay cả ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa cũng phải thần phục!

Luồng uy áp đó lan rộng khắp phương viên thiên vạn dặm, ngay cả các tu sĩ ba tộc đang đại chiến cũng cảm nhận được.

Nhưng vì đang chìm trong sát khí nên không ai chú ý nhiều.

Phực!

Như một bong bóng bị chọc thủng, luồng uy áp biến mất như thủy triều.

Hỗn Độn Thể, thành công!

Dương Mi nhìn cơ thể đang tỏa sáng của mình, gương mặt không giấu nổi niềm vui sướng.

Có được Hỗn Độn Thể, dù gặp Thánh nhân thực sự hắn cũng có sức chiến đấu!

Huống chi sau khi ăn Hoàng Trung Lý, thực lực của hắn đã có bước nhảy vọt, giờ đã là Chuẩn Thánh đại viên mãn, chỉ còn một bước nữa là chứng đắc đại đạo, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dương Mi ngẩng đầu nhìn hư không, rồi hướng mắt về chiến trường ba tộc.

"Đại chiến sắp kết thúc rồi, vừa vặn có thể đuổi kịp." "Trận chiến này vừa là lượng kiếp, cũng là cơ duyên của ta..." Không gian rung chuyển, bóng dáng Dương Mi biến mất tại chỗ.

Tại chiến trường trung tâm Hồng Hoang, tiếng chém giết vang dội khắp nơi.

Dương Mi vừa xuất hiện đã bị sát khí và oán khí bủa vây.

Hắn tạo một lớp bảo hộ mỏng để tránh bị sát khí ảnh hưởng đến não bộ.

Sát khí ngút trời, quân đội ba tộc đang giao chiến ác liệt.

Một cuộc đại chiến chưa từng có, máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Ngay cả một người đã từng giết chóc nhiều như Dương Mi cũng không khỏi động lòng.

Tu sĩ Thái Ất Kim Tiên ở đây chỉ như bia đỡ đạn, chỉ có Đại La Kim Tiên mới có chút khả năng tự vệ, nhưng cũng đã vẫn lạc không ít.

Trên bầu trời, thần long gào thét, kỳ lân đạp gió, phượng hoàng

lửa nhuộm đỏ cả chân trời.

Những sinh vật khổng lồ va chạm khiến hư không rung chuyển.

Tu sĩ ba tộc mắt đỏ ngầu, sát khí đằng đằng, chiến đấu không tiếc mạng sống, có kẻ còn lao vào đám đông tự bạo.

"Đây chính là uy lực của lượng kiếp sao?" Nếu tỉnh táo, họ tuyệt đối không chiến đấu điên cuồng như vậy.

Lúc này không ai chú ý đến một điểm lạ: sát khí sinh ra từ cuộc chiến đang bị dẫn dắt về một nơi nào đó trên cao.

Chương 102

Dương Mi nhìn theo hướng sát khí: "Hóa ra là tên này, trận chiến này chắc chắn có công lao của hắn không ít!" Giữa hư không ẩn giấu một bóng hình mờ ảo, chính là Ma Tổ La Hầu.

Dương Mi ẩn mình, lặng lẽ quan sát mà không chào hỏi La Hầu.

Vì gần đó còn có một lão đạo tóc trắng đang ẩn mình, tạo thành thế đối trọng với La Hầu.

Ma Tổ La Hầu, Đạo Tổ Hồng Quân và Dương Mi... cả ba đều đang quan sát đại chiến!

Có vẻ như La Hầu và Hồng Quân đã nhận ra nhau, nhưng không ai phát hiện ra sự hiện diện của Dương Mi.

Thật là thú vị!

Cuộc chiến phía dưới ngày càng diễn ra quyết liệt, nhưng trên không trung, tộc trưởng ba tộc vẫn chắp tay đứng nhìn, tạo thành thế chân kiềng mà chưa hề động thủ.

Tuy nhiên, khí thế của mỗi người không ngừng giao phong, ép cho không gian phát ra những tiếng u u, chấn động kịch liệt.

"Thì ra ba tên này đều đã đột phá Chuẩn Thánh, chẳng trách lại dám phát động cuộc chiến tranh bá này!" Dương Mi đưa mắt nhìn qua ba người, liếc mắt một cái đã thấu suốt tu vi của họ.

Tộc trưởng ba tộc vốn chỉ ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lúc này đều đã đột phá đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Có lẽ vì quá cao ngạo, họ cho rằng chỉ cần Chuẩn Thánh sơ kỳ là đủ để tranh bá khắp đại lục Hồng Hoang.

Nhưng Dương Mi phát hiện, cả La Hầu và Hồng Quân đều đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, bất kỳ ai trong hai người đó cũng có thể một mình đối đầu với cả ba tộc trưởng.

Có lẽ vì tổn thất bên dưới ngày càng nghiêm trọng, ba vị tộc trưởng lúc này cũng không còn giữ được bình tĩnh nữa.

"Nếu đã không chịu thần phục, bản tổ hôm nay sẽ đánh cho các ngươi phải thần phục!" Long Vương giận dữ hét lớn, là người đầu tiên mất bình tĩnh.

Râu tóc hắn dựng ngược, nhìn chằm chằm hai người đang đối trì với mình.

Sát khí trên người cuộn trào như sóng vỗ bờ, bao trùm lấy Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng.

Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng không chịu kém cạnh, khí thế bàng bạc của Chuẩn Thánh đồng thời bùng nổ.

Oanh!

Ba luồng khí thế va chạm kịch liệt, khiến cả không gian trở nên vặn vẹo.

"Đi chết đi cho bản tổ!" Sau khi khí thế tan đi, Long Vương trực tiếp hóa thành bản thể cự long dài vạn trượng, vung long trảo khổng lồ tát về phía Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng.

Long trảo tràn đầy sát khí nồng đậm, che trời che đất áp xuống phía dưới.

Thấy Long Vương tấn công trước, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng không nương tay.

Ngay lập tức, một con Kỳ Lân uy phong lẫm lẫm cùng một con Cửu Thiên Hỏa Phượng đồng thời lao ra, hợp lực chống lại cái vuốt

rồng khổng lồ kia.

Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng đều hiểu rõ, nếu chỉ dựa vào một người thì không thể là đối thủ của Long Vương.

Vì vậy, họ chọn cách tạm thời liên thủ để đối phó với kẻ mạnh nhất.

Long Vương thấy vậy thì nổi trận lôi đình, gầm thét lao vào sát phạt.

Cả ba không hề nương tay, trận chiến diễn ra vô cùng thảm khốc, khiến cả đại lục chấn động.

Những đại năng ẩn cư khắp đại lục đều đang quan tâm đến trận chiến này.

Khi thấy thực lực bùng nổ của ba tộc trưởng, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

Những gì tam tộc đã làm, chúng sinh Hồng Hoang đều thấu rõ.

Chương 103

Bá đạo và hoàn toàn không giảng lý lẽ!

Bất kể tộc nào thắng lợi cuối cùng, đó cũng sẽ là một thảm họa.

Trận chiến của ba tộc trưởng vô cùng khủng bố, nhưng vì thực lực tương đương nên trong thời gian ngắn khó lòng phân thắng bại.

Tuy nhiên, Dương Mi nhận ra nếu cứ tiếp tục thế này, Long Vương có lẽ sẽ là người đầu tiên phải rời cuộc chơi.

Hắn không khỏi liếc nhìn La Hầu và Hồng Quân đang ẩn mình trong hư không.

Không rõ hai người đó đang toan tính điều gì, nhưng họ vô cùng bình tĩnh, mặc cho tam tộc giết nhau đến trời đất tối tăm cũng coi như không liên quan đến mình.

"Hắc hắc hắc, giết đi, giết đi, tốt nhất là chết càng nhiều càng tốt..." La Hầu tham lam hấp thụ sát khí từ chiến trường, phát ra tiếng cười quái dị: "Đợi lão tổ giải quyết xong lũ phế vật tam tộc này, rồi đánh bại lão đạo kia, một bước đạp vào Hỗn Nguyên, thử hỏi Hồng Hoang này còn ai ngăn cản được bản tổ!" Gã vừa lẩm bẩm vừa dùng đôi mắt đầy ma khí nhìn chằm chằm vào khoảng hư không không xa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của La Hầu, Hồng Quân đang ẩn mình cũng liếc nhìn về phía gã.

Hồng Quân tự xưng là Đạo Tổ, là bậc chính nghĩa, nhưng lại dửng dưng trước cuộc tranh đấu tàn khốc trước mắt.

Lão nhìn xuống chiến trường, khẽ lẩm bẩm: "Tất cả đều phải thuận theo thiên đạo!" Oanh oanh oanh...

Ba vị tộc trưởng dựa vào nhục thân cường đại, liên tục va chạm

kịch liệt.

Dường như không thỏa mãn với cách chiến đấu này, họ bắt đầu thi triển thần thông.

Nhưng khi thần thông được tung ra, chúng sinh dưới đại lục lại là kẻ chịu họa.

"Lệ!" Nguyên Phượng ngửa mặt lên trời hót vang, ngọn lửa ngập trời phun ra từ miệng, nhuộm đỏ nửa bầu trời, bao vây lấy thân hình Long Vương.

Đó không phải lửa thường, mà là Nam Minh Ly Hỏa khủng bố!

Ngay cả Long Vương cũng không dám dùng nhục thân ngạnh kháng, lập tức há miệng phun ra dòng nước biển mang theo hơi lạnh thấu xương để ngăn cản.

Lửa và nước giao nhau, nhất thời không ai làm gì được ai.

Trong lúc giao chiến, từng luồng Nam Minh Ly Hỏa và nước biển lạnh giá rơi xuống đại lục phía dưới.

Nguyên Phượng và Long Vương đều là tu sĩ cấp Chuẩn Thánh, thần thông của họ sao tu sĩ thường có thể chịu nổi.

Chiến trường bên dưới lập tức như gặp thiên tai, tu sĩ tam tộc bất kể phe phái đều phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Thấy Nguyên Phượng đang ngang sức với Long Vương, Thủy Kỳ Lân lập tức nắm lấy cơ hội, đánh ra một luồng ngũ sắc lôi đình về phía Long Vương.

Long Vương đang tập trung chống đỡ Nguyên Phượng, không kịp đề phòng nên bị đánh trúng chính diện!

Bành!

Lôi đình đánh nát vảy rồng, khiến da thịt Long Vương cháy đen.

Hống...

Long Vương gầm lên đau đớn và phẫn nộ, thân hình đồ sộ không ngừng run rẩy.

Hứng trọn một kích của Chuẩn Thánh Thủy Kỳ Lân, sức mạnh của Long Vương tiêu hao gần phân nửa.

Chứng kiến Long Vương trọng thương, Dương Mi không hề ngạc nhiên, bởi mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

"Tiếp theo sẽ là trận chiến giữa Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, hai người này thực lực không chênh lệch bao nhiêu, không biết còn phải đánh thêm bao nhiêu năm nữa..." Nhìn cục diện trước mắt, Dương Mi khẽ cau mày.

Hắn chỉ biết kết cục của Long Hán Đại Kiếp, chứ không rõ chi tiết quá trình, chẳng lẽ trận chiến này sẽ kéo dài hàng nghìn năm?

Lúc này đại lục Hồng Hoang đã bị kiếp khí xâm chiếm, nếu chiến sự kéo dài, e rằng đại lục sẽ không chịu nổi.

Chương 104

Lượng kiếp chi khí cộng với sát khí của ức triệu sinh linh không phải chuyện đùa!

Tuy nhiên, cục diện trên cao bỗng nhiên xuất hiện biến cố mà ngay cả Dương Mi cũng không ngờ tới!

Thủy Kỳ Lân vốn dĩ phải cùng Nguyên Phượng vây công Long Vương đang trọng thương, nhưng gã lại bất ngờ cùng Long Vương quay sang tấn công đồng minh Nguyên Phượng.

Chứng kiến biến cố này, Dương Mi khẽ mỉm cười: "Thì ra là thế, thú vị đấy, nhưng tiểu cô nương Nguyên Phượng kia e là nguy rồi." Nhớ lại thân hình hoàn mỹ không chút tỳ vết kia, Dương Mi không khỏi suy nghĩ.

Long Vương dù trọng thương nhưng chiến lực vẫn rất hung hãn, lao vào xâu xé Nguyên Phượng.

Thủy Kỳ Lân không chút do dự, mũi kiếm chỉ thẳng vào người đồng minh vừa rồi.

Đối diện với sự phản bội đột ngột, Nguyên Phượng chỉ khẽ chau mày, một mình nghênh chiến hai người.

Vốn dĩ nàng và Thủy Kỳ Lân ngang sức, nay lại thêm Long Vương trợ chiến, Nguyên Phượng nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Năng lượng nổ tung trên không trung, nghiền nát không gian xung quanh như muốn hủy diệt thế giới.

Dưới tác động của sức mạnh khổng lồ, Nguyên Phượng đã trọng thương, ngọn lửa rực rỡ trên người nàng giờ như ngọn nến trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Dù vậy, ánh mắt nàng vẫn sắc lẹm như đao, khí thế không hề thối lui.

Chống lại đòn tấn công của hai cường giả Chuẩn Thánh, nàng không lùi bước nào!

"Nguyên Phượng, ngày chết của ngươi đến rồi!" Thủy Kỳ Lân và Long Vương thừa thắng xông lên, thi triển đòn tấn công mạnh nhất để kết liễu nàng.

Một cái chân Kỳ Lân đen kịch từ trên trời giáng xuống, đồ sộ như núi cao, tỏa ra ánh kim loại lạnh lẽo.

Một cái vuốt rồng vàng óng xé rách hư không, mang theo sát khí kinh người vỗ mạnh về phía Nguyên Phượng.

"Bản cung là Phượng tộc, mảnh thiên địa này cũng không thể thu phục được ta!" Nguyên Phượng ánh mắt lạnh lùng, mái tóc bay loạn, nàng ngửa đầu thét dài.

Thân hình nàng đột ngột cao vạn trượng, quanh thân bao phủ bởi ngọn lửa vàng rực như mặt trời chói chang, tạo thành biển lửa cuồn cuộn quét ra xung quanh.

Phượng hoàng đỏ rực, lửa vàng rực cháy... dường như muốn tỏa ra hào quang rực rỡ cuối cùng để hủy diệt tất cả.

Thấy cảnh này, sắc mặt Dương Mi khẽ biến.

Thiên đạo đã định, Phượng tộc nghiệp lực quấn thân, tam tộc chắc chắn phải tiêu vong.

Có lẽ đây chính là vận mệnh của Nguyên Phượng...

"Nguyên Phượng, ngươi định làm gì, điên rồi sao!!!" Thủy Kỳ Lân và Long Vương biến sắc, cảm thấy bất an tột độ.

"Bản cung nói rồi, cả thiên địa này cũng không thu được ta, các

ngươi càng không đủ tư cách!" Nguyên Phượng quát lạnh một tiếng, liếc nhìn chúng sinh Phượng tộc trên đại địa lần cuối, từ đôi mắt phượng xinh đẹp lăn xuống một giọt lệ máu.

"Có lẽ ngay từ đầu đã sai rồi!" Tiếng nói vang vọng trong hư không, thân hình Phượng hoàng đỏ rực đột ngột phình to rồi nổ tung.

Như một ngôi sao nổ tung, ngọn lửa vô tận bao trùm lấy Thủy Kỳ Lân và Long Vương.

Cả đại lục Hồng Hoang được chiếu sáng bởi hào quang cuối cùng của nàng.

Nguyên Phượng đột ngột tự bạo khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Chiến trường đang giết chóc cũng bỗng nhiên dừng lại.

Sự tự bạo của một cường giả Chuẩn Thánh không hề đơn giản.

May mà phần lớn sức mạnh vụ nổ đều nhắm vào Thủy Kỳ Lân và Long Vương, nếu không cả chiến trường sẽ bị quét sạch.

Chương 105

“Lệ...” Tất cả các loài chim chóc đồng loạt cất tiếng kêu bi thảm!

Không khí đau thương lan tỏa khắp đại lục.

Trong một khoảng hư không, Dương Mi thở dốc có chút chật vật.

Trông hắn như vừa bước ra từ lò lửa, đạo bào trên người bị cháy rụi không còn bao nhiêu.

Ngay cả tóc và râu cũng bị cháy xém ở mức độ khác nhau.

Phải biết rằng Dương Mi đã luyện thành Hỗn Độn Thể, ngay cả Nam Minh Ly Hỏa trước đó cũng không thể làm tổn hại một sợi lông của hắn.

Vậy mà lúc này...

“Không hổ là Phượng Tổ lĩnh ngộ Hỏa Diễm Pháp Tắc, nhiệt độ ngọn lửa bùng phát có thể hủy hoại cả Hỗn Độn Thể của ta.” Dương Mi lẩm bẩm vẻ không hài lòng, nhưng ngay sau đó gương mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Cũng may là không thất thủ!” Trong bàn tay phải của hắn đang nằm một đạo nguyên thần suy yếu, được bao bọc bởi một lớp kim quang thánh khiết.

Đạo nguyên thần này chính là Nguyên Phượng vừa mới tự bạo!

Vào khoảnh khắc Nguyên Phượng tự bạo, Dương Mi đã nhân lúc không ai chú ý mà lao thẳng vào biển lửa.

Hắn bảo vệ nguyên thần sắp tan biến của nàng, dùng công đức tẩy sạch nghiệp lực bám trên đó, mới miễn cưỡng giữ lại được nguyên thần này!

Theo quỹ tích thiên đạo, Phượng Tổ Nguyên Phượng đã diệt vong, từ nay nàng sẽ không còn liên quan gì đến thiên đạo nữa.

"Tiêu tốn của ta tận một tầng công đức, giờ ta thành kẻ nợ nần chồng chất rồi, đợi sau khi trọng đúc nhục thân, ngươi cứ ngoan ngoãn mà trả nợ đi!" Nhìn nguyên thần suy yếu đang chìm vào giấc ngủ của Nguyên Phượng, ánh mắt Dương Mi chợt trở nên nghiêm túc, hắn khẽ lẩm bẩm: "Ta, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng!" Sau khi đặt nguyên thần của Nguyên Phượng vào tiên thiên linh bảo để nuôi dưỡng, Dương Mi quay lại quan sát chiến trường tam tộc.

Lúc hắn không chú ý, khoảnh khắc nguyên thần Nguyên Phượng được đặt vào linh bảo, đôi mắt nhắm nghiền của nàng dường như khẽ động đậy.

Ngọn lửa ngập trời trong hư không đã tan biến, lộ ra hai bóng dáng cực kỳ thê thảm.

Sự tự bạo của Nguyên Phượng chỉ khiến Thủy Kỳ Lân và Long Vương trọng thương chứ chưa thể giết chết họ.

Dù sao họ cũng là cường giả cùng cấp bậc.

Tuy nhiên, Long Vương vốn đã bị thương nặng, nay lại bị bồi thêm một đòn tự bạo, pháp lực tiêu tán bảy tám phần, thân thể tàn tạ.

Thủy Kỳ Lân dù cũng thê thảm nhưng vẫn khá hơn, gã liếc nhìn Long Vương đang trọng thương, không chút do dự thi triển thần thông giết tới.

"Thủy Kỳ Lân, đồ tiểu nhân hèn hạ, ngươi dám!" Thấy Thủy Kỳ Lân tấn công mình, Long Vương gầm lên, nhưng ánh mắt đã bắt đầu hoảng loạn.

Lúc này hắn thực sự không phải đối thủ của Thủy Kỳ Lân.

Đối diện với tiếng gầm của Long Vương, Thủy Kỳ Lân không

chút do dự, thậm chí mặt còn lộ vẻ điên cuồng.

"Bản tổ có gì không dám, giết ngươi xong, bản tổ sẽ là bá chủ duy nhất của thiên địa này!" "Cho nên, đi chết đi!" Gương mặt Thủy Kỳ Lân tràn ngập vẻ cuồng hỷ không thể kiềm chế, lao vào Long Vương.

Phập...

Thế nhưng, gã chưa kịp chạm vào Long Vương thì một luồng hồng quang lóe lên, đâm xuyên ngực Thủy Kỳ Lân.

Phía bên kia, một ngọn trường thương mang theo sát khí ngập trời cũng đâm thẳng vào tim Long Vương.

Một thương này, ngay cả Long Vương lúc toàn thịnh cũng khó lòng chống đỡ, huống chi là lúc này.

Phập...

Một dòng máu đỏ tươi phun ra trong hư không.

Oanh!

Chương 106

Thân hình khổng lồ của Thủy Kỳ Lân và Long Vương đồng loạt ngã gục xuống đất.

Dù bị đâm xuyên tim nhưng sức sống mãnh liệt của Chuẩn Thánh khiến họ chưa chết ngay lập tức.

Cả hai đều lộ vẻ không cam lòng và kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chúng sinh tam tộc trên chiến trường cũng ngẩn người trước biến cố đột ngột này, đồng loạt nhìn lên bầu trời cao.

Một bóng người trẻ tuổi tỏa ra ma khí ngợp trời, tay cầm trường thương sát phạt đứng sừng sững trên không, khinh bỉ nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

"Một lũ rác rưởi mà cũng đòi tranh đoạt bá chủ Hồng Hoang, thật nực cười hết chỗ nói." "Lũ kiến hôi các ngươi chẳng qua chỉ là đá lót đường cho Ma tộc ta mà thôi!" "Từ nay về sau, Ma tộc ta sẽ tranh bá khắp Hồng Hoang, mảnh thiên địa này sẽ do Ma Tổ La Hầu ta làm chủ!" Thủy Kỳ Lân và Long Vương nhìn bóng người có khí thế còn khủng bố hơn cả mình kia, nhìn nhau một cái rồi đều gục đầu xuống.

Đến lúc này họ mới hiểu, tam tộc hùng mạnh từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là những quân cờ đá lót đường!

Thật không cam tâm!

Nhưng dù không cam tâm thì cũng chẳng thể làm gì, sự thật tàn khốc đang bày ra trước mắt!

Tu sĩ tam tộc đang giết nhau đều sững sờ, dừng tay lại, phẫn nộ nhìn La Hầu đang xưng bá trên cao.

La Hầu ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống đại quân tam tộc, lộ vẻ khinh bỉ và sát cơ.

"Lũ kiến hôi yếu ớt kia cũng dám phản kháng ý muốn của bản tổ, thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" "Nhi lang Ma tộc ta đâu, giết sạch cho ta!" Theo tiếng hô của La Hầu, mây đen ma khí cuồn cuộn kéo đến, vô số tu sĩ Ma tộc hiện ra trong hư không.

Những tu sĩ này quanh thân đầy ma khí, mắt lóe hàn quang, lao xuống chiến trường bên dưới với sát khí đáng sợ.

"Giết!" Cửu đại Ma sứ dưới trướng La Hầu, ai nấy đều có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lập tức chủ trì đại trận sát phạt tu sĩ tam tộc.

Quân đội tam tộc lúc này đã tàn tạ, sao có thể chống lại đội quân Ma tộc đang hăng máu.

Ngay khi một cuộc thảm sát tàn khốc sắp nổ ra, một luồng kim quang đột nhiên xé toác bầu trời, bao trùm lấy chúng sinh trên chiến trường.

Những tu sĩ Ma tộc định lao vào giết chóc lập tức bị những sợi dây kim quang trói chặt...

"La Hầu đạo hữu, nếu tam tộc đã thuận theo thiên đạo mà thất bại, xin đừng tiếp tục những cuộc sát lục vô nghĩa nữa!" Cùng với sự xuất hiện của kim quang, một lão đạo sĩ tay cầm phất trần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt chậm rãi bước ra từ hư không.

La Hầu đang tỏa ra ma khí ngút trời lập tức khóa chặt ánh mắt vào lão đạo sĩ.

"Cáp cáp cáp, Hồng Quân tiểu nhi, bản tổ cứ tưởng ngươi sợ ta mà không dám ló mặt ra chứ!" "Tam tộc đã tiêu vong, vậy tiếp theo sẽ là cuộc chiến giữa hai ta, không cần nói lời vô ích, muốn chiến thì

chiến đi!" "Thắng làm vua, thua làm giặc!

Thế giới này không cần sự thương hại vô nghĩa..." Dương Mi vẫn ẩn mình trong hư không, chứng kiến tam tộc chính thức rời đài mà không có quá nhiều cảm xúc.

Còn về cuộc tranh đấu Đạo - Ma tiếp theo, đó là chuyện của Hồng Quân và La Hầu, hắn tạm thời không can thiệp, cứ yên tâm làm người xem kịch là được.

Chỉ nhìn qua một cái, Dương Mi đã nhận ra tu vi của Hồng Quân thực sự thâm sâu hơn La Hầu, dù cả hai đều ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng Hồng Quân dù sao cũng là người được thiên đạo ưu ái.

Theo quỹ tích thiên đạo, Dương Mi không đánh giá cao La Hầu trong cuộc chiến này.

Nhưng không biết sự xuất hiện của hắn có làm thay đổi quỹ tích ban đầu của thiên đạo hay không?

"Thiên địa luân hồi báo ứng không sai, tam tộc ngày hôm nay có kiếp nạn này hoàn toàn là tự làm tự chịu, bần đạo chẳng qua chỉ là thuận theo ý trời mà thôi!" "Ngược lại, hành động này của La Hầu đạo hữu thực sự là trái với thiên đạo!" Nhìn tàn binh bại tướng của tam tộc bên dưới, Hồng Quân thản nhiên lên tiếng.

Kiếp nạn của tam tộc lần này chẳng qua là kế sách để thiên đạo hoàn thiện mình, thực tế ngay cả La Hầu cũng chỉ là một quân cờ trong đó.

Kẻ hưởng lợi cuối cùng là thiên đạo và Hồng Quân, chuyện này chắc chắn có liên quan đến lão.

Nhưng Hồng Quân chỉ dùng một câu "thuận theo ý trời" để gạt bỏ mọi nhân quả.

“Cáp cáp cáp, hay cho một câu thuận theo ý trời!” “Người đời đều gọi lão tổ ta là ma, nhưng theo ta thấy, ngươi còn giống ma hơn cả ta, một kế sách mà chôn vùi cả ba bá chủ Hồng Hoang, ta cũng phải bái phục!” “Đời tu luyện chúng ta nếu không phải để nghịch thiên thì tu luyện cái quái gì nữa!” La Hầu cười lạnh, ý niệm vừa động, từ phía Tây bỗng nhiên bùng phát sát khí kinh thiên, bốn thanh lợi kiếm đỏ rực mang theo sát khí ngập trời cùng một bức trận đồ bay đến.

Chương 107

Đó chính là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Lần trước Dương Mi chưa thấy được uy lực thực sự của chúng, lần này có cơ hội rồi.

"Cáp cáp cáp, Hồng Quân tiểu nhi, mời vào trận!" Khi Tru Tiên Tứ Kiếm xuất hiện, La Hầu cười lớn, vung tay bố trận.

Nhìn trận pháp nhanh chóng hình thành, Dương Mi khẽ gật đầu, xem ra thời gian qua La Hầu đã bỏ không ít công sức cho bộ kiếm trận này, giờ sử dụng đã thuần thục hơn nhiều.

Ngay khi kiếm trận hình thành, sát khí vô tận quét sạch bầu trời, từng luồng kiếm quang chứa đựng sát ý vô biên rơi xuống, trong chớp mắt chém cả tu sĩ tam tộc lẫn Ma tộc thành sương máu.

Đối với những tu sĩ Ma tộc bị giết nhầm, La Hầu chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, mục tiêu của gã lúc này chỉ có Hồng Quân.

Chỉ cần chiến thắng Hồng Quân để chứng đạo Hỗn Nguyên, tu sĩ Ma tộc chết hết cũng có thể xưng bá Hồng Hoang!

Đối diện với Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân vung tay, đưa một mảnh ngọc bàn tàn phá lên đỉnh đầu, rồi không chút do dự bước vào trong trận.

"Hồng Quân tiểu nhi, hôm nay ta phải xem ngươi làm sao một mình phá được Tru Tiên Kiếm Trận của ta." Thấy Hồng Quân một mình bước vào trận, mặt La Hầu lộ vẻ đắc ý.

Ánh mắt gã lạnh băng, hai tay kết ấn huyền diệu, bốn thanh sát kiếm rung chuyển, trong nháy mắt không gian trong trận như trở lại thời hỗn độn sơ khai, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn hiện ra.

“Tru, Lục, Hãm, Tuyệt!” Bốn thanh sát kiếm tạo thành bốn vùng không gian tuyệt sát.

La Hầu cười lớn, thân hình dần biến mất, lúc này khí thế của kiếm trận bùng nổ vượt xa Chuẩn Thánh đại viên mãn, sát khí tràn ngập bầu trời.

Chỉ trong nháy mắt, sinh linh trong vòng vạn dặm chết chóc vô số.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang như cảm nhận được ngày tận thế, đất đai nứt nẻ, núi non sụp đổ, kiếm khí đi đến đâu hư không vỡ vụn đến đó.

“Quả nhiên không hổ là Tru Tiên Kiếm Trận, luồng khí thế này đã gần đạt tới cấp bậc Thánh Nhân rồi, không biết Hồng Quân định phá trận thế nào đây?” Chứng kiến kiếm trận tỏa ra khí thế khiến mình cũng phải kiêng dè, Dương Mi càng thêm mong đợi cuộc chiến này.

Nếu Hồng Quân không mời ai cùng tham gia đại chiến, vậy thì lão chỉ còn cách duy nhất để phá trận, đó là dùng đến pháp môn Trảm Tam Thi!

Hồng Quân vừa bước vào trận, từng luồng huyết sát kiếm khí đã dội xuống đầu lão.

Đối mặt với luồng kiếm khí vô tận, Hồng Quân vẻ mặt nghiêm nghị nhưng ánh mắt không chút dao động, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu tỏa ra quy tắc đại đạo, diễn hóa chí lý thiên địa để ngăn cản đòn tấn công.

Thấy Hồng Quân sở hữu Tạo Hóa Ngọc Điệp, Dương Mi lộ vẻ thèm muốn, mảnh vỡ trong tay Hồng Quân quả thực là mảnh lớn nhất.

Hai mảnh trong tay hắn hợp lại cũng không lớn bằng một nửa mảnh đó!

“Tạo Hóa Ngọc Điệp, sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ta...” Dương

Mi muốn dùng Không Gian Pháp Tắc để chứng đại đạo, chắc chắn không thể thiếu sự cảm ngộ từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, hắn cần một bộ hoàn chỉnh!

La Hầu ẩn trong bóng tối thấy kiếm khí nhất thời không làm gì được Hồng Quân, liền cầm Thí Thần Thương chủ động xông ra sát phạt.

Thấy La Hầu tấn công, Hồng Quân khẽ động mắt, một bức Thái Cực Âm Dương Đồ hiện ra, nhả ra âm dương chi khí ngăn chặn Thí Thần Thương.

Dù đang ở trong trận của đối phương, Hồng Quân không những bình tĩnh đối mặt mà còn vung tay xuất ra một chiếc Bàn Cổ Phiên.

Bàn Cổ Phiên bắn ra một luồng hỗn độn kiếm khí phản công La Hầu.

May nhờ có kiếm trận trợ giúp, La Hầu mới dùng huyết sát kiếm khí chặn được đòn đó.

Tuy nhiên sắc mặt La Hầu vô cùng khó coi, gã không ngờ Hồng Quân lại mạnh như vậy, lại còn sở hữu nhiều chí bảo đến thế!

La Hầu hừ lạnh, lùi lại ẩn mình, chỉ dựa vào đại trận để tấn công.

Dù ngăn chặn được vô số kiếm khí nhưng pháp lực của Hồng Quân cũng có hạn.

Ngược lại, La Hầu điều khiển kiếm trận hầu như không tốn mấy pháp lực mà vẫn tung ra được đòn tấn công liên miên.

Hồng Quân vốn đang ở thế phòng ngự đột nhiên điều khiển Bàn Cổ Phiên bắn ra một luồng hỗn độn kiếm khí tấn công vào trận pháp.

Chương 108

Dù kiếm trận bị chấn động có phần mờ đi nhưng vẫn chưa đủ để bị phá.

Ngay khi một phần không gian bị tổn hại, kiếm trận sẽ tự động luân chuyển sang không gian khác để nhốt Hồng Quân.

Cứ thế này sẽ chỉ là một vòng lặp chết chóc!

Lại thêm La Hầu liên tục rình rập tấn công, tình cảnh của Hồng Quân trở nên vô cùng nguy hiểm.

Sau khi bị vây trong trận, Hồng Quân liên tục tìm kiếm sơ hở của kiếm trận.

Sau một hồi thôi diễn, lão cuối cùng đã tìm ra cách phá trận.

Tru Tiên Kiếm Trận chia làm bốn cửa, mỗi cửa treo một thanh sát kiếm, muốn phá trận phải đồng thời phá cả bốn cửa.

Điều này có nghĩa là cần bốn cao thủ cùng cấp bậc.

Vào lúc này, trong lòng Hồng Quân bỗng lóe lên một sự minh ngộ, pháp môn Trảm Tam Thi mà lão sáng tạo ra dường như chính là để chuẩn bị cho khoảnh khắc này.

Nghĩ tới đó, Hồng Quân vỗ nhẹ lên đỉnh đầu, ba luồng thanh khí bốc lên.

Trong nháy mắt, tại hiện trường xuất hiện thêm ba vị đại thần thông giả có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

La Hầu vốn đang nắm chắc phần thắng, thấy trong trận đột ngột xuất hiện thêm ba cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ thì hoàn toàn sững sờ, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Gã không thể hiểu nổi ba tên này từ đâu chui ra?

Dương Mi đang xem kịch cũng nheo mắt: "Thì ra đây chính là pháp môn Trảm Tam Thi thành thánh trong truyền thuyết, nhìn cũng không tệ, nhưng pháp này chỉ có thể chứng Thiên Đạo, tiếc là không phù hợp với con đường của ta.

Nhưng bảo bối trên tay tiểu tử này không ít, ta đặt gạch trước rồi đấy!" Ba bóng người kia chính là Thiện thi, Ác thi và Tự ngã thi của Hồng Quân, đây là chứng đạo chi pháp lão lĩnh ngộ từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nay đã trảm xong tam thi.

Chỉ cần hợp tam thi làm một là có thể một bước chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Tuy nhiên bước này vô cùng khó, đó cũng là lý do Hồng Quân quyết tâm tiêu diệt La Hầu.

Chỉ khi dẹp yên ma loạn, khiến tam tộc dừng tay, lão mới có thể nhờ vào công đức trời ban để hợp nhất tam thi, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tương tự, La Hầu cũng có toan tính đó, nhưng gã đi con đường ma đạo, muốn tranh đoạt khí vận Hồng Hoang để chứng đạo.

"Ba vị, mau đến ba cửa không gian còn lại!" Hồng Quân lấy thêm ba lá cờ nhỏ, chỉ giữ lại Tạo Hóa Ngọc Điệp cho mình, còn ba món linh bảo kia chia cho tam thi.

Tam thi lập tức cầm linh bảo lao vào ba cửa không gian của kiếm trận.

La Hầu thấy ba bóng người có thực lực ngang ngửa Hồng Quân đang nhắm tới các cửa trận, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, linh cảm có chuyện chẳng lành.

Chẳng mấy chốc, Tru Tiên Kiếm Trận vốn cực kỳ kiên cố bắt đầu

rung chuyển.

Lúc này La Hầu không còn thời gian kiểm tra tình hình các cửa khác, gã biết chỉ cần giết được Hồng Quân thì mọi thứ sẽ kết thúc.

La Hầu cầm Thí Thần Thương dốc toàn lực tấn công Hồng Quân.

Nhưng Hồng Quân không hề đánh tay đôi mà chỉ tập trung phòng ngự bằng Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Dương Mi đứng ngoài quan sát nhận thấy kiếm trận dù vẫn tràn ngập sát khí nhưng rõ ràng đã không còn ổn định.

Thời gian dần trôi qua, không biết đã bao lâu.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang dội khắp Hồng Hoang, một đám mây hình nấm hiện ra ở khu vực trung tâm.

Tru Tiên Kiếm Trận dù là sát trận đệ nhất Hồng Hoang nhưng đối mặt với bốn luồng sức mạnh của Hồng Quân đồng thời ra tay, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

"Hồng Quân, hôm nay bản tọa tuy bại nhưng bản tọa không cam tâm, không cam tâm chút nào!" Kiếm trận bị phá, La Hầu bị phản phệ cực kỳ nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu tươi, chiến lực mười phần chỉ còn lại một.

Chương 109

Gã nhìn Hồng Quân với ánh mắt đầy oán hận.

Lúc này La Hầu mới hiểu ra tất cả chỉ là kế sách của thiên đạo.

Từ cuộc tranh bá của tam tộc đến trận chiến giữa gã và Hồng Quân, tất cả đều nằm trong toan tính đó.

Nếu không, Hồng Quân sao có thể phá trận dễ dàng như vậy!

Thất bại rồi.

Thất bại thảm hại...

Thiên đạo bất công!

"La Hầu, thắng bại đã định, nói nhiều vô ích, nghịch thiên mà hành thì bại vong là điều định sẵn!" Hồng Quân thản nhiên lên tiếng, dường như không quan tâm đến sự mỉa mai của đối phương, bất kể có phải do thiên đạo hay không.

Lịch sử do kẻ thắng viết nên, thắng là thắng!

Đột nhiên, La Hầu cười lớn, trên mặt lộ ra vẻ hung ác: "Cáp cáp cáp, dù thắng thì đã sao, bản tọa tuy bại nhưng tuyệt đối không để ngươi được yên ổn..." "Hồng Quân, bản tọa đã thua, nhưng cũng không để ngươi đạt được mục đích đâu, đừng tưởng ta không biết ngươi muốn mượn đại kiếp này để chứng đạo, cáp cáp cáp, thật là si tâm vọng tưởng!" "Nổ cho ta!" Theo tiếng hét của La Hầu, đại địa phương Tây rung chuyển dữ dội, một tiếng nổ chấn động bầu trời, địa mạch phương Tây trực tiếp bị dẫn nổ, năng lượng khủng bố quét sạch tám phương, trong nháy mắt tàn phá cả phương Tây khiến đất đai nứt nẻ, hoang tàn!

"La Hầu, ngươi dám!!" Hồng Quân kinh hãi, đồng tử co rụt lại,

không ngờ La Hầu lại hung ác đến thế, dù chết cũng không để đại lục được yên bình.

"Cáp cáp, ta là Ma Thần, dù chuyển thế Hồng Hoang nhưng chưa từng thừa nhận nơi này.

Nay ta hủy hoại địa mạch phương Tây, nhân quả nghiệp lực này ta gánh một nửa, coi như là món quà cuối cùng tặng cho Hồng Quân ngươi, để ngươi vĩnh viễn không thể chứng đạo." La Hầu dẫn động địa mạch, mượn uy lực thiên địa tạo thành một trận hạo kiếp khổng lồ.

Cùng lúc đó, mặt Hồng Quân tái mét, máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Vị Hồng Quân vốn luôn siêu thoát thản nhiên, nay trong mắt hiện lên một sự phẫn nộ hiếm thấy.

Nhìn La Hầu đang trọng thương sắp chết mà vẫn cười không ngớt, sát ý trong mắt lão bùng lên nồng đậm.

Đúng như La Hầu nói, phương Tây bị hủy, dù là gã ra tay nhưng Hồng Quân cũng phải gánh một phần nhân quả!

Thêm vào đó vô số sinh linh phương Tây chết chóc, nghiệp lực giáng xuống đầu lão là vô cùng lớn!

Dù chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước, nhưng nay gánh vác nhân quả bàng bạc, nghiệp lực quấn thân thế này, nếu không tiêu trừ hết thì vĩnh viễn lão không thể chứng đạo.

Như vậy, La Hầu coi như đã trực tiếp hủy hoại cơ hội chứng đạo của Hồng Quân!

Làm sao lão không hận?

Làm sao lão không nộ cho được?

Thấy Hồng Quân càng tức giận, La Hầu lại càng vui vẻ, tiếng cười ngông cuồng của gã vang vọng khắp Hồng Hoang.

Điều này khiến Hồng Quân không thể kiềm chế được cơn giận nữa, định một chưởng vỗ chết La Hầu!

Trong không gian không xa, Dương Mi đã quan sát toàn bộ sự việc và thấu hiểu mọi chuyện.

Quả nhiên, Thiên Đạo cũng giống như Đại Đạo, vô cùng giỏi toan tính.

Khi xưa Khai Thiên Lượng Kiếp, ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần đều nằm trong kế hoạch của Đại Đạo.

Nay Long Hán Lượng Kiếp, dù là tam tộc, Ma Tổ La Hầu hay thậm chí Đạo Tổ Hồng Quân, tất cả đều là quân cờ của Thiên Đạo.

Hồng Quân phá trận thắng lợi, nhưng cũng vì thế mà La Hầu hủy địa mạch, khiến Hồng Quân bị nghiệp lực quấn thân không thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngay lập tức.

Đó cũng là lý do sau này Hồng Quân phải hợp đạo.

Hồng Quân hợp đạo chẳng qua là để hoàn thiện thiên đạo mà thôi!

Chương 110

Vì vậy, tất cả chỉ là một đại cục kinh thiên do thiên đạo bày ra.

Chỉ là, thiên đạo tính kỹ cũng có sơ hở, đó là sự tồn tại của Dương Mi.

Vì thế, lần này thiên đạo định sẵn sẽ thất bại...

Dương Mi từ đầu tới cuối chưa từng lộ diện, thấy Hồng Quân định hạ thủ, hắn biết mình không thể không ra mặt nữa.

Ngay khi Hồng Quân chuẩn bị giáng một chưởng xuống, còn La Hầu cũng đã sẵn sàng đón nhận cái chết...

Một giọng nói bình thản đột nhiên vang lên bên tai họ.

"Cái đó, xin lỗi vì đã làm phiền." Giọng nói bất ngờ khiến Hồng Quân giật mình, theo bản năng dừng tay lại.

Còn La Hầu, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cả người sững lại.

Cả hai đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Một bóng người gầy gò mặc đạo bào chậm rãi bước ra từ hư không.

Thấy bóng người đó xuất hiện, La Hầu không kiềm chế được niềm vui sướng, cười lớn: "Cáp cáp cáp, Hồng Quân ơi Hồng Quân, ngươi tính kế đủ đường, cuối cùng vẫn thất bại thôi!" "Đánh bại bản tổ thì sao, giỏi thì giết ta đi, cáp cáp cáp..." Lúc này La Hầu cười vô cùng ngông cuồng, vô cùng tứ vô kỵ đạn.

Hồng Quân mặt mày âm trầm nhìn La Hầu đang cười nhạo mình, nhưng mãi vẫn không dám ra tay.

Không phải lão không muốn, mà là lão cảm thấy mình đang bị một

luồng khí thế khủng bố khóa chặt.

Chỉ cần động thủ, chưa biết có giết được La Hầu hay không nhưng chắc chắn lão sẽ lâm vào nguy hiểm.

Hồng Quân cảm nhận được luồng khí thế đó đến từ vị đạo nhân đột ngột xuất hiện trên cao!

"Chuẩn Thánh cường giả?

Không thể nào, thế gian sao có thể tồn tại một Chuẩn Thánh mạnh đến thế, mình rõ ràng đã mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn thiên cơ, mọi thứ đều phải đi theo quỹ đạo chứ..." Đột nhiên Hồng Quân như nhớ ra chuyện gì đó rất đáng sợ, mặt biến sắc: "Chẳng lẽ là người đó? ..." Trước đây Hồng Quân từng hai lần thôi diễn thiên cơ thất bại...

Dù trong lòng đầy kinh hãi nhưng lão vẫn giữ vẻ thản nhiên.

"Không biết đạo hữu xưng hô thế nào, ngăn cản chúng ta là có chuyện gì?" Hồng Quân mỉm cười ôn hòa, thậm chí còn chắp tay chào Dương Mi, giọng điệu rất khách sáo.

Người xuất hiện trong hư không không ai khác chính là Dương Mi.

Dù thế nào thì La Hầu cũng là đàn em của hắn.

Làm đại ca, sao có thể giương mắt nhìn đàn em chết trước mặt mình.

Hơn nữa, hắn cũng rất hứng thú với pháp bảo trên người Hồng Quân!

Nhìn Dương Mi đang mỉm cười trên cao, Hồng Quân có linh cảm rất xấu.

Thực tế lão đã đoán được phần nào thân phận đối phương!

"Bần đạo là Dương Mi!

Còn lý do ngăn cản...” “Hung nhân Dương Mi!” Hồng Quân kinh hãi hét lên.

Danh tiếng của hung nhân Dương Mi lão chẳng lạ lẫm gì, có thể nói là như sấm bên tai.

Lão chỉ biết Dương Mi không có quan hệ gì với tam tộc hay La Hầu nên không quá chú ý.

Chỉ cần đối phương không can thiệp đại kiếp, đợi sau khi lão chứng đạo Hỗn Nguyên thì chẳng cần nể mặt bất cứ ai ở Hồng Hoang này nữa!

Chương 111

Nhưng không ngờ hôm nay Dương Mi lại đến với ý đồ không tốt!

"Thì ra là Dương Mi đạo hữu, đại kiếp hôm nay là thuận theo ý trời, cuộc chiến giữa ta và ma đầu La Hầu này xin đạo hữu đừng nghịch thiên mà can thiệp!" "Nếu không chọc giận thiên đạo giáng xuống thiên phạt, đạo hữu sẽ lợi bất cập hại đấy!" Trong giọng điệu của Hồng Quân đã lộ ra sự kiêng dè.

Dương Mi từng nghiền ép Long Vương lúc mới là Chuẩn Thánh, nay Long Vương đã đột phá Chuẩn Thánh thì thực lực của Dương Mi còn khủng bố đến mức nào?

Hồng Quân không dám khẳng định đối phương tu vi cao hơn mình, nhưng chắc chắn không thấp hơn.

Vừa rồi chiến đấu với La Hầu trông lão có vẻ thắng dễ dàng, nhưng thực chất lão đã hao tổn năm sáu phần pháp lực.

Lúc này lại xuất hiện thêm một đối thủ không hề kém cạnh, sao lão không kiêng dè cho được!

Dương Mi đứng trên cao nhìn Hồng Quân có vẻ nhún nhường, chỉ cười mà không nói.

Hắn liếc nhìn La Hầu bên cạnh!

La Hầu đang trọng thương bỗng gắng sức bò dậy, quỳ một gối trước mặt Dương Mi, cung kính nói: "Chủ hạ La Hầu, bái kiến chủ nhân!" Dù trong lòng không cam tâm nhưng La Hầu không ngốc, gã biết đại thế đã mất, đây là cơ hội duy nhất của mình.

Nếu không, từ nay thế gian sẽ không còn Ma Tổ La Hầu nữa!

Thấy La Hầu chủ động quỳ xuống, Dương Mi mới hài lòng gật

đầu.

Dù hắn định can thiệp nhưng nếu La Hầu không biết điều, hắn cũng không ngại thiếu đi một tên tay sai!

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Hồng Quân lập tức đại biến, phủ lên một màu xám xịt.

"Dương Mi đạo hữu, lẽ nào ngươi thực sự muốn can thiệp vào chuyện hôm nay sao?" Vừa nói, Hồng Quân vừa lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Âm Dương Đồ và Tố Sắc Vân Giới Kỳ...

Một món Hỗn Độn Chí Bảo, một món Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo và hai món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Được bốn món bảo vật gia trì, khí thế của Hồng Quân tăng vọt, mang lại cho lão sự tự tin rất lớn.

Hồng Quân lúc này có lẽ chưa nhìn rõ cục diện, việc đưa linh bảo ra rõ ràng là để cảnh cáo Dương Mi!

Nếu muốn can thiệp, Hồng Quân lão cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Thậm chí trong mắt lão còn lóe lên sát ý rõ rệt.

Kẻ nào cản đường chứng đạo, giết sạch không tha!!!

Đối mặt với một Hồng Quân trang bị đầy mình, Dương Mi vẫn bình thản, chỉ nói với La Hầu: "Tiểu La, lui sang một bên trước đi." Nói xong, ánh mắt hắn trở nên rực cháy, dời sang người Hồng Quân, cười đầy ẩn ý.

"Hôm nay ta cứ can thiệp đấy, ngươi làm gì được ta?" Dứt lời, một luồng khí thế ngút trời từ người Dương Mi tỏa ra, mang theo áp lực khổng lồ đè nặng lên Hồng Quân.

Khoảnh khắc đó, Hồng Quân hoàn toàn ngây người.

Dù có bốn món linh bảo hỗ trợ, lão vẫn cảm thấy áp lực cực lớn, luồng khí thế này khiến lão thậm chí khó lòng cử động.

"Ngươi... ngươi đã đạt tới Chuẩn Thánh đại viên mãn!!!" Sự kinh ngạc tột độ khiến Hồng Quân thét lên.

Lão biết Dương Mi mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, vượt xa lão, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn khủng bố!

Đó là cảnh giới thực sự chỉ còn cách Hỗn Nguyên một bước chân!

Nhưng bước chân đó cần phải mượn khí vận và công đức của đại kiếp lần này mới có cơ hội đạp ra!

Điều khiến Hồng Quân tuyệt vọng không chỉ có thế.

Dương Mi khẽ nhếch môi cười, rồi ý niệm vừa động...

Chương 112

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên, Tử Kim Hồng Hồ Lô, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Nguyên Đồ A Tỳ Song Kiếm, Càn Khôn Xích, Tử Kim Bát Vu, Định Hải Thần Châu...

Từng món linh bảo bay ra từ người Dương Mi.

Cuối cùng, một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đầu hắn.

Hồng Quân sững sờ hoàn toàn!!!

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, không thể nào, sao có thể chứ..." Hồng Quân trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ trên đầu Dương Mi.

Thiên đạo ưu ái Hồng Quân mới ban cho lão mảnh vỡ đó, nay Dương Mi cũng có, sao lão không chấn kinh cho được.

Lão nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ đó, cả người như mất hồn, lẩm bẩm: "Thì ra là thế, thì ra là có Tạo Hóa Ngọc Điệp che chở, hèn gì mình không thể thôi diễn ra thiên cơ, thì ra là vậy..." "Thiên đạo, ngươi rốt cuộc có ý gì, có ý gì đây!" "Thiên đạo bất công mà!" Nhìn bộ dạng gần như điên loạn của Hồng Quân, Dương Mi biết lão đã hiểu lầm nhưng cũng không buồn giải thích.

Rõ ràng thấy Dương Mi có Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân tưởng đó là thiên đạo ban cho, và sự xuất hiện của Dương Mi là thuận theo ý trời.

Hồng Quân chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ của thiên đạo!

Nếu thiên đạo mà biết chuyện này chắc cũng uất ức lắm...

Mọi chuyện rõ ràng nằm ngoài tính toán của thiên đạo, vậy thì có gì mà bất công?

"Hồng Quân, đây là thuận theo ý trời, sự thất bại của ngươi là định mệnh, bần đạo khuyên ngươi nên tự kết liễu đi!" Nhìn Hồng Quân đang nửa điên nửa tỉnh, Dương Mi làm bộ thử lòng.

Nếu Hồng Quân tự kết liễu thật thì đỡ bao nhiêu việc, vì đối phó với một kẻ nắm giữ nhiều linh bảo như lão cũng chẳng dễ dàng gì!

Hồng Quân không nói gì, chỉ có đôi mắt bỗng chốc đỏ ngầu, khóa chặt lấy Dương Mi.

Một luồng sát khí nồng đậm ngưng tụ trên người lão, khiến cả đại lục Hồng Hoang trở nên tĩnh lặng.

Trên chiến trường bên dưới, tu sĩ tam tộc lẫn Ma tộc đều phủ phục xuống đất dưới luồng sát khí điên cuồng này!

Ngay cả La Hầu cũng không chịu nổi, nhanh chóng lùi xa chiến trường.

Không gian trong vòng trăm vạn dặm chấn động dữ dội.

Dương Mi vẫn chắp tay đứng trên cao, gương mặt hiện lên vẻ nghiêm nghị.

"Không hổ là Đạo Tổ tương lai, khí thế này trực bức thiên uy..." "Tiếc rằng ngươi lúc này vẫn chưa phải là thánh nhân, nếu không hôm nay ta cũng chỉ đành tạm tránh mũi nhọn!" Cảm nhận sát khí đang hội tụ của Hồng Quân, Dương Mi lên tiếng khen ngợi.

Ngay sau đó, đôi mắt sâu thẳm của hắn bùng lên tinh quang rực rỡ, một luồng khí thế vừa hậu trọng vừa mang theo vẻ bá đạo độc tôn vút thẳng lên trời.

Luồng khí thế này va chạm kịch liệt với sát khí điên cuồng của

Hồng Quân.

"Bành!" Một tiếng nổ trầm đục vang lên trên cao, không gian rách toạc, một hố đen hư không xuất hiện.

Sát khí hư không vô tận điên cuồng nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Nhưng Hồng Quân và Dương Mi lúc này chẳng còn bận tâm đến điều đó.

Khoảnh khắc khí thế của cả hai va chạm, trận chiến chính thức bắt đầu.

"Nếu thiên đạo bất công, vậy Hồng Quân ta sẽ nghịch thiên!" "Dương Mi lão đạo, tất cả là do ngươi ép ta." "Hôm nay, chúng ta vừa quyết thắng bại, vừa quyết sinh tử!" Chiến ý nồng đậm bùng phát từ người Hồng Quân, rõ ràng hôm nay lão muốn quyết tử với Dương Mi.

Cảm nhận chiến ý đó, Dương Mi không những không sợ hãi mà ngược lại, máu trong người hắn như sôi sục lên.

"Chiến đi!" Hồng Quân quát khẽ, điều khiển Bàn Cổ Phiên vung về phía Dương Mi, một luồng hỗn độn kiếm khí bắn ra.

Kiếm khí đi đến đâu, không gian tan vỡ đến đó, để lại những hố đen hư không.

Đối mặt với đòn tấn công toàn lực của Hồng Quân, Dương Mi nhướng mày vung tay, Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên dưới chân phun ra ngọn lửa hủy diệt ngợp trời.

Chương 113

Ngọn lửa hung dũng nuốt chửng không gian trước mặt, tạo thành một biển lửa đỏ sậm áp sát Hồng Quân, thiêu rụi mọi thứ nó chạm vào!

Cả hai vừa ra tay đã là sát chiêu, không chút nương tay, sức mạnh kinh hoàng chấn động cả Hồng Hoang.

Chúng sinh đều dõi theo trận chiến này, nhìn hai bóng người giao đấu trên hư không mà cảm thấy vạn vật đều như kiến hôi.

Những đại năng ẩn thế lúc này đều tràn ngập sợ hãi và kiêng dè!

Thì ra trên đại lục này còn tồn tại những kẻ khủng bố đến thế, họ chẳng qua chỉ là lũ ếch ngồi đáy giếng mà thôi!

"Oanh!" Biển lửa hủy diệt va chạm kịch liệt với hỗn độn kiếm khí xé rách hư không, sức mạnh bùng nổ càn quét xung quanh, khiến không gian vặn vẹo đổ vỡ.

"Oanh long long..." Đại địa dưới chân bị khoét một hố sâu không thấy đáy, cả đại lục Hồng Hoang như lún xuống mấy phần.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu...

Hồng Quân dốc toàn bộ pháp lực, đồng thời thúc động Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Âm Dương Đồ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ tấn công Dương Mi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đầu lão nhả ra các quy tắc đại đạo huyền ảo, tạo thành một lớp phòng ngự kiên cố.

Đối mặt với Dương Mi, Hồng Quân không dám sơ suất dù chỉ một chút.

Bàn Cổ Phiên vung vẩy bắn ra hỗn độn kiếm khí hủy diệt.

Thái Cực Âm Dương Đồ xoay chuyển điên cuồng, tạo thành một cây cầu vàng bắc ngang không gian.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ tỏa ra mây mù và hương lạ bao phủ xung quanh.

Thực ra linh bảo trên người Hồng Quân không ít hơn Dương Mi, thậm chí còn nhiều gấp bội.

Bảo vật trong Phân Bảo Nhan sau này đều từ tay lão mà ra.

Chỉ là lúc này pháp lực lão không còn nhiều, điều khiển linh bảo cần tinh chứ không cần nhiều!

Từng luồng sức mạnh rực rỡ bùng nổ trên cao, chứa đựng hơi thở hủy diệt đủ để quét sạch ức triệu sinh linh...

"Đến hay lắm!" Thấy những đòn tấn công hủy diệt lao về phía mình, Dương Mi chiến ý hừng hực, quát lớn một tiếng, râu tóc dựng ngược, điều khiển ba món linh bảo nghênh chiến.

Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diễm Hồng Liên phun ra ngọn lửa vô tận để bao vây và nuốt chửng hỗn độn kiếm khí.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ mở ra không gian huyền thủy chống lại dị tượng xung quanh.

Cuối cùng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trên cao đột ngột phóng lớn, Dương Mi ôm lấy tòa tháp cao vạn trượng hung hãn đập mạnh xuống cây cầu vàng đầy sát khí âm dương kia.

"Bành!" "Oanh long long..." Như một trận cuồng phong cấp mười hai, những vòi rồng hung tợn càn quét đại lục Hồng Hoang.

Mây đen trên cao cuồn cuộn như sóng dữ, đại lục rung chuyển kịch liệt, từng ngọn núi vạn trượng sụp đổ thành tro bụi!

Tận thế!

Hạo kiếp!

Đây mới thực sự là một trận hạo kiếp của đại lục Hồng Hoang.

Vô số sinh linh không chút sức kháng cự bị nghiền nát trong cuộc đại chiến này!

Hai bóng người trên cao sớm đã bị nuốt chửng bởi luồng sức mạnh cuồng bạo.

Bụi mù mịt khiến không ai nhìn rõ tình hình bên trong.

Cả không gian bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Chương 114

Lẽ nào... thắng bại đã phân?

Nhưng... ai là người thắng?

Đột nhiên, một giọng nói trầm hùng vang vọng khắp Hồng Hoang!

"Hồng Quân, ngươi không phải đối thủ của ta!" Vô số đạo năng lượng va chạm nổ tung giữa hư không, trên đầu đỉnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân trông có vẻ hơi chật vật.

Tuy rằng Tạo Hóa Ngọc Điệp đã chống đỡ được toàn bộ sức mạnh công kích, nhưng lực xung kích từ vụ nổ vẫn có thể chấn thương cả Hồng Hoang.

Toàn bộ đại lục Hồng Hoang bị mây đen bao phủ, chúng sinh run rẩy hãi hùng, không biết khi nào bản thân sẽ phải chết trong trận hạo kiếp này!

Thân hình Dương Mi lóe lên, không gian xung quanh chấn động, nhờ vào Không Gian Pháp Tắc mà hắn trực tiếp thuấn di đến trước mặt Hồng Quân.

Tốc độ nhanh đến mức Hồng Quân căn bản không kịp phản ứng.

"Ngươi, không đánh bại được ta đâu!" Nhìn Hồng Quân đang lộ vẻ kinh hãi, Dương Mi nhếch miệng cười nhẹ, rồi dưới ánh mắt khó tin của đối phương, hắn chậm rãi vung nắm đấm.

Bất kể Tạo Hóa Ngọc Điệp có là Hỗn Độn Chí Bảo, có thể phòng ngự bất kỳ pháp lực nào, thì với thực lực Chuẩn Thánh đại viên mãn của Dương Mi cũng còn lâu mới phá nổi phòng ngự của nó.

Thế nhưng, Dương Mi không định dùng linh bảo hay pháp lực, hắn chỉ đơn giản là vung nắm đấm, rồi nhắm thẳng vào Hồng Quân

mà nện xuống.

Cú đấm của Dương Mi trông có vẻ bình thường, nhưng không gian bốn phía dưới một quyền này đều bị vặn vẹo xé nát, uy lực của nó không hề thua kém công kích từ Bàn Cổ Phiên!

Thậm chí còn mạnh hơn một chút!

Cả người Hồng Quân đột nhiên bị nắm đấm khóa chặt, dường như căn bản không thể cử động, nhìn quyền đầu đang nện tới, trong đôi mắt chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Trên gương mặt vốn thản nhiên thoát tục giờ đây bị sự tuyệt vọng tột cùng bao phủ, bởi vì lão đã cảm nhận được hơi thở của cái chết.

Lưỡi hái của Tử thần đang không ngừng áp sát cổ lão!

Sợ rồi!

Khiếp rồi!

Lão không muốn chết!

Lão muốn chạy!

Thế nhưng, hoàn toàn không thể cử động, chạy làm sao được?

Nỗi sợ hãi vô tận bao trùm lấy Hồng Quân, lão chỉ có thể trố mắt nhìn nắm đấm của Dương Mi nện mạnh lên ngực mình.

"Oanh!" "Rắc rắc..." Một tiếng nổ trầm đục vang lên, kèm theo tiếng xương cốt vỡ vụn, một búng máu tươi từ miệng Hồng Quân phun ra.

Thực tế nhục thân của Hồng Quân cũng không yếu, nhưng Dương Mi đã luyện thành Hỗn Độn Thể!

Chỉ riêng nhục thân đã có thực lực chiến đấu ngang ngửa với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Loại uy lực đó, sao Hồng Quân có thể chịu đựng nổi.

Sau tiếng nổ, Hồng Quân trợn tròn đôi mắt không cam lòng, cơ thể như diều đứt dây từ trên cao không chậm rãi rơi xuống, cuối cùng đập mạnh xuống mặt đất, không còn sót lại nửa điểm sinh cơ.

Ngay cả Nguyên Thần của Hồng Quân cũng bị cú đấm vừa rồi đánh tan.

Đạo Tổ Hồng Quân tương lai, vị Thánh nhân đầu tiên của khai thiên lập địa, thực sự đã vẫn lạc.

Chương 115

Cùng với việc Hồng Quân thân tử đạo tiêu, toàn bộ đại lục Hồng Hoang cũng triệt để chìm vào im lặng.

Những sinh linh may mắn sống sót sau kiếp nạn thi nhau hướng tầm mắt về phía đại lục trung tâm.

Cuối cùng, ánh mắt của vạn linh Hồng Hoang đều tập trung trên người Dương Mi.

Dương Mi liếc nhìn thi thể Hồng Quân một cái, thần sắc đạm mạc không chút biểu cảm.

Hắn thu lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ Phiên cùng vài món linh bảo của Hồng Quân, rồi đưa mắt nhìn về phía chiến trường nguyên bản.

Nói thật, lúc này Dương Mi cũng hơi ngẩn người!

Hình như hắn ra tay hơi quá đà.

Vốn dĩ chỉ định dạy cho Hồng Quân một bài học, không ngờ Hồng Quân lại liều mạng chiến đấu như vậy, khiến cho Dương Mi cũng có chút mất lý trí.

Thế là lỡ tay đánh chết Hồng Quân luôn!

"Hồng Quân bị ta đánh chết rồi, vậy Hồng Hoang sau này sẽ diễn biến thế nào?

Không có Hồng Quân thì sẽ không có chuyện Hồng Quân giảng đạo ba lần, không giảng đạo thì lấy đâu ra sáu vị Thánh nhân..." Dương Mi bây giờ thấy đau đầu rồi đây.

Nhưng rất nhanh hắn đã nhẹ nhõm, mặc kệ đi, dù sao bãi chiến

trường lộn xộn này cứ ném cho Thiên Đạo lo là được.

Nếu Thiên Đạo lo không xong thì chẳng phải còn có Đại Đạo sao?

Hắn chỉ là một Chuẩn Thánh, lo lắng vớ vẩn làm gì!

Sau khi thông suốt, Dương Mi cau mày nhìn đại lục Hồng Hoang đầy rẫy vết thương xung quanh, rồi quyết định ném hết cho Thiên Đạo xử lý.

Chiến trường Tam tộc nguyên bản sớm đã bị phá hủy sạch sẹo.

Một số tu sĩ Tam tộc còn sống sót cùng các tu sĩ Ma tộc, dưới sự liên thủ của Thủy Kỳ Lân, Long Vương và La Hầu - ba vị Chuẩn Thánh, đã miễn cưỡng tồn tại được.

Lúc này, tất cả tu sĩ còn sống sau đại chiến cuối cùng cũng buông vũ khí trong tay xuống.

Nhìn đại lục Hồng Hoang bị tàn phá hoàn toàn và vô số sinh linh đã ngã xuống, họ nhìn nhau, một nỗi hối hận to lớn trào dâng từ sâu trong thâm tâm.

Cách đó không xa, Long Vương, Thủy Kỳ Lân và các cường giả Phượng tộc ngơ ngác nhìn tất cả, bên cạnh là các tộc nhân Tam tộc đã giảm đi mất chín phần.

"Vì sao lại trở thành thế này!" Long Vương gầm lên đau đớn, đôi mắt rỉ máu.

Thủy Kỳ Lân và các cường giả Phượng tộc cũng mang vẻ mặt thảm đạm.

"Thân trong lượng kiếp mà không biết thiên số, ta đã hại cả Long tộc.

Hôm nay Long Vương ta biết rõ tội nghiệt nặng nề, nguyện lấy cái chết tạ lỗi với chúng sinh, từ nay chân linh hóa thành Thanh Long

phương Đông trấn thủ đất trời Hồng Hoang, Long tộc sẽ vĩnh viễn trấn giữ tứ hải.” Dứt lời, trên tầng không vang lên tiếng sấm rền, ngay sau đó Nguyên Thần của Long Vương tan biến, chỉ còn một tia chân linh hóa thành hư ảnh Thanh Long biến mất nơi chân trời.

Chứng kiến Long Vương lấy cái chết tạ tội, trong mắt Thủy Kỳ Lân cũng lóe lên một vẻ quyết nhiên, đồng thời lên tiếng: “Thủy tổ Kỳ Lân tộc là Thủy Kỳ Lân ta biết rõ tội nghiệt nặng nề, nguyện ý lấy cái chết tạ lỗi với chúng sinh, từ nay chân linh hóa thành tường thụy chúc phúc cho Hồng Hoang.

Kỳ Lân nhất tộc từ nay hóa thành thụy thú vĩnh viễn trấn giữ Hồng Hoang...” Lời Thủy Kỳ Lân vừa dứt, bầu trời chưa kịp rung chuyển thì không gian xung quanh đã dao động.

Dương Mi đang chắp tay đứng giữa hư không không biết đã xuất hiện cạnh Thủy Kỳ Lân từ lúc nào.

Hắn lạnh lùng nhìn Thủy Kỳ Lân, chẳng nói chẳng rằng mà trực tiếp vỗ ra một chưởng.

“Kẻ tiểu nhân bỉ ổi như Thủy Kỳ Lân mà cũng có tư cách hóa thành tường thụy chi khí sao!” “Bành!” Một chưởng tung ra, Thủy Kỳ Lân còn chưa hiểu chuyện gì đã kinh hãi nhận lấy cái chết, thân tử đạo tiêu.

Những tu sĩ Kỳ Lân tộc xung quanh nhìn Dương Mi vừa đánh chết Thủy Kỳ Lân chỉ bằng một chưởng, ngay cả một tia phẫn nộ cũng không dám có.

Họ chỉ lặng lẽ rời đi dưới sự dẫn dắt của các cường giả trong tộc.

Chương 116

Kỳ Lân tộc không còn là một trong ba tộc xưng bá Hồng Hoang nữa.

Một kẻ thất bại, một kẻ yếu ớt, ở Hồng Hoang, yếu chính là tội, sao họ dám phản kháng Dương Mi.

Các tu sĩ Phượng tộc nhìn nơi Nguyên Phượng tự bạo lần cuối, rồi mang theo nghiệp lực đại kiếp lặng lẽ rời đi.

Tam tộc xưng hùng Hồng Hoang suốt mấy hội nguyên, kết nhân quả với thiên địa chúng sinh, lại liên miên đại chiến, trên người gánh vác sát nghiệt và nghiệp lực cực nặng.

Long Vương lấy cái chết làm cái giá để trấn giữ Hồng Hoang, ngay lập tức trời cao giáng xuống vô số công đức, rơi vào tộc vận Long tộc, tiêu trừ được chín phần sát nghiệt và nghiệp lực, giúp Long tộc thoát khỏi nguy cơ diệt tộc.

Tuy vậy, Long tộc cũng hoàn toàn mất đi cơ hội xưng bá, lại thêm nghiệp lực quấn thân, con đường tu hành sau này sẽ trở nên vô cùng gian nan.

Còn Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, vì Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng đã chết mà nghiệp lực vẫn chưa tiêu trừ, vận mệnh của hai tộc sau này không ai có thể dự đoán được.

Từ đây, ba tộc tiên thiên xưng bá một thời đại chính thức rút khỏi vũ đài Hồng Hoang!

Tam tộc bại, Hồng Quân chết, Dương Mi lãnh đạm quan sát mọi thứ.

Hắn chuẩn bị quay người rời đi, nhưng một bóng người đang

chậm rãi đứng dậy khiến hắn sững sờ tại chỗ!

Hồng Quân!

Dương Mi thần tình ngưng trệ, có chút khó hiểu nhìn Hồng Quân đang đứng dậy!

Hắn có thể khẳng định, sau cú đấm vừa rồi, Hồng Quân chắc chắn đã thân tử đạo tiêu.

Nhưng tại sao bây giờ...

Một đạo hà quang thất thải dài khoảng trăm trượng đột nhiên rẽ mây đen đâm thẳng xuống.

Oanh!

Luồng sáng thất thải bao trùm lấy Hồng Quân, sau đó nổ tung, hóa thành vô số sợi tơ sáng rắc khắp đại lục Hồng Hoang.

Ngay lập tức, một luồng thiên uy hoàng hoàng bao trùm khắp nơi, áp bức đến mức mọi người đều nghẹt thở, vạn vật chúng sinh đều phủ phục xuống đất để bày tỏ sự thần phục!

Đại lục Hồng Hoang rộng lớn lúc này chỉ còn duy nhất một bóng người hơi gầy gò vẫn đứng vững giữa đất trời.

Dương Mi thản nhiên đứng đó, khẽ ngẩng đầu ngạo nghễ nhìn trời xanh.

Sau lưng hắn, vòng vàng công đức tỏa ra ánh sáng chói mắt, giúp hắn ngăn cản uy áp thao thiên.

Tuy nhiên, vòng vàng công đức ấy cũng mờ nhạt đi thấy rõ.

Mãi cho đến khi những sợi tơ thất thải tan đi, Dương Mi mới cảm thấy áp lực biến mất.

Hắn kinh ngạc phát hiện đại lục Hồng Hoang vốn đầy thương tích

giờ đã khôi phục lại nguyên trạng.

Ngay cả những mảnh không gian bị vỡ vụn do trận chiến giữa hắn và Hồng Quân cũng đã được bù đắp.

Cứ như thể trận chiến Tam tộc hay cuộc tranh đấu Đạo - Ma chưa từng xảy ra.

"Ngô, chính là Thiên Đạo!" "Hồng Quân" vừa đứng dậy chậm rãi bay lên cao không, từ từ mở mắt nhìn xuống toàn bộ đại lục.

Giọng nói cuồn cuộn như sấm rền vang bên tai mọi sinh linh.

Chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi khôn cùng, cung kính nhìn bóng người trên hư không!

Thiên Đạo xuất hiện rồi!

Dương Mi nhìn Hồng Quân trên cao, không, bây giờ nên gọi là Thiên Đạo mới đúng.

Chương 117

Luồng sáng thất thải vừa rồi chính là điềm báo Thiên Đạo giáng lâm.

Ý chí Thiên Đạo tạm thời chiếm giữ thân thể Hồng Quân, mới khiến lão có thể phục sinh theo cách này.

Đột nhiên, ánh mắt Dương Mi chạm phải ánh mắt Thiên Đạo.

Ngay cả Dương Mi cũng cảm thấy tim mình run rẩy một chút.

Đôi mắt vô cùng đạm mạc và cao ngạo kia chính là Thiên Đạo, kẻ nắm giữ quy tắc của Hồng Hoang.

Đối với Thiên Đạo, chúng sinh Hồng Hoang là gì?

Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như chó rơm!

Đối mặt với sự lạnh lùng của Thiên Đạo vốn không coi chúng sinh ra gì, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên, rồi hắn chậm rãi bước lên cao không.

Khi Thiên Đạo xuất hiện, vạn linh đều quỳ lạy thần phục.

Vậy mà Dương Mi lại muốn đi lên trời?

"Chủ nhân..." Nhìn hành động của Dương Mi, La Hầu định nói gì đó.

Y hiện giờ có lẽ là kẻ mạnh nhất chỉ sau Dương Mi, nhưng nhìn bóng dáng trên cao kia, La Hầu cảm thấy bản thân không có lấy một chút sức phản kháng nào.

Dù là lúc y ở trạng thái đỉnh phong đi nữa!

Thiên Đạo là bất khả chiến bại, hoàn toàn bất khả chiến bại!

Thế nhưng, nhìn bộ dạng thản nhiên của Dương Mi đang từng bước bước lên cao không, y đành nuốt ngược lời định nói vào trong!

Cuối cùng, Dương Mi đứng ở vị trí ngang hàng với Thiên Đạo, đôi mắt nhìn thẳng vào đối phương.

Hắn không thích cảm giác bị kẻ khác nhìn xuống!

Chúng sinh Hồng Hoang nhìn người đàn ông từng bước lên trời, đứng ngang hàng với Thiên Đạo, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi tột độ!

Đứng ngang hàng với Thiên Đạo thì đã sao?

Dương Mi vốn đã từng tồn tại ngang hàng với Bàn Cổ rồi!

Dương Mi nhìn Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng đang đánh giá Dương Mi.

Hai bên nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Thiên Đạo mới chậm rãi lên tiếng: "Ngươi chính là Dương Mi?" Dương Mi gật đầu, Thiên Đạo biết hắn cũng không lạ, không biết mới là lạ.

"Đã là Dương Mi, vậy có biết ngô chính là Thiên Đạo?" Dương Mi liếc nhìn Thiên Đạo, nhướng mày nói: "Thiên Đạo thì đã sao?" Thái độ tùy ý của Dương Mi khiến Thiên Đạo không vui.

"Đã biết ngô là Thiên Đạo, vì sao không thần phục!" Giọng Thiên Đạo lạnh nhạt, đầy vẻ ra lệnh.

Nếu là kẻ khác có lẽ đã chọn thần phục.

Đáng tiếc, đứng đối diện là Dương Mi.

Một kẻ cứng đầu như Dương Mi!

"Thiên Đạo, vì sao ta phải thần phục?" Thiên Đạo trầm mặc, nhìn Dương Mi hồi lâu mới lại lên tiếng: "Vì Hồng Quân đã chết trong tay ngươi, nên từ nay về sau ngươi hãy thay thế vị trí của hắn, ngô sẽ

giúp ngươi trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang!" Đúng như Dương Mi đã nghĩ, Hồng Quân vốn là vị Thánh nhân đầu tiên theo dự định của Thiên Đạo, quỹ tích tương lai của Hồng Hoang không thể thiếu sự thúc đẩy của Hồng Quân.

Nay Hồng Quân chết rồi, quỹ tích Thiên Đạo sẽ trở nên hỗn loạn!

Để đưa mọi thứ trở lại đúng hướng, Thiên Đạo rõ ràng đã nhắm vào Dương Mi!

Để Dương Mi thay thế Hồng Quân thì quỹ tích sẽ không có quá nhiều sai lệch.

Chương 118

Tu vi của Dương Mi khiến Thiên Đạo có chút kiêng dè, nếu thực sự để hắn chứng đạo đột phá Hỗn Nguyên, Thiên Đạo cũng khó lòng khống chế được hắn!

Vì vậy, Thiên Đạo trực tiếp đưa ra một phương pháp "vẹn cả đôi đường", nhưng với giọng điệu hoàn toàn là ra lệnh.

"Vị Thánh nhân đầu tiên sao?" Giọng của Thiên Đạo vang khắp Hồng Hoang.

Chúng sinh nghe vậy đều nhìn Dương Mi bằng ánh mắt vừa kính sợ vừa ngưỡng mộ!

Đó là vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang đấy!

Nhưng giây tiếp theo, tất cả đều ngây người!

"Ta từ chối!" Dương Mi vẫn giữ vẻ thản nhiên, thậm chí còn mỉm cười nói.

Hắn nói rất rõ ràng và vô cùng nghiêm túc!

Vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang?

Kẻ khác có lẽ không biết, nhưng Dương Mi thì quá rõ.

Vị Thánh nhân đầu tiên chẳng qua chỉ là một quân cờ để Thiên Đạo hoàn thiện quy tắc mà thôi!

Bắt hắn làm quân cờ sao?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Vạn linh Hồng Hoang nhìn Dương Mi đầy vẻ khó hiểu, đặc biệt là La Hầu.

Y thực sự không hiểu nổi vì sao Dương Mi lại từ bỏ cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên - một đại cơ duyên có cầu cũng không được như vậy!

Không chỉ chúng sinh, ngay cả Thiên Đạo cũng không ngờ Dương Mi lại từ chối, từ chối một cách không hề do dự!

Vốn dĩ Thiên Đạo tưởng rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, nhưng giờ đây sự việc đã vượt ra ngoài tầm tay.

Vì vậy, Thiên Đạo vô cùng khó chịu!

"Ngô cho ngươi làm Thánh nhân đầu tiên, ngươi lại từ chối ngô, hình như ngươi có chút không phục?" Thiên Đạo thẳng thừng hỏi, giọng mang theo tia giận dữ.

Thiên Đạo giận dữ, mây trời đổi màu, vạn linh bắt đầu run rẩy.

Một luồng thiên uy hạo hãn trực tiếp ép xuống Dương Mi.

Đối mặt với luồng thiên uy đó, Dương Mi không đổi sắc mặt, trực tiếp triệu hồi vòng vàng công đức.

Lần này Thiên Đạo không biết đã dùng thủ đoạn gì, vòng vàng công đức chỉ có thể ngăn cản một phần uy áp, phần còn lại nện thẳng lên người Dương Mi.

"Hừ..." Cơ thể Dương Mi khựng lại, phát ra một tiếng hừ trầm đục.

Tuy vậy, thân hình hắn vẫn đứng thẳng tắp giữa đất trời!

Đôi mắt tinh anh nhìn chằm chằm vào Thiên Đạo trước mặt, hắn nhếch mép nói: "Ta không chỉ không phục!

Mà còn muốn đánh ngươi nữa!" Nói đoạn, Dương Mi bước tới phía Thiên Đạo.

Khoảng cách giữa Dương Mi và Thiên Đạo cũng chỉ khoảng nghìn

bước.

Nếu là bình thường, với kẻ nắm giữ Không Gian Pháp Tắc như Dương Mi thì chỉ cần một bước là tới.

Nhưng lúc này uy áp khủng khiếp của Thiên Đạo đè nặng lên người, khiến tốc độ của hắn chậm lại, chỉ có thể từng bước tiến về phía đối phương.

Thấy Dương Mi buông lời khiêu khích, luồng thiên uy càng trở nên hạo hãn hơn.

Chương 119

Chỉ mới đi được trăm bước, Dương Mi đã cảm nhận được áp lực kinh hồn!

Cả người như muốn bị xé nát, giống như có từng ngọn núi lớn đang liên tục nện xuống vậy.

Sắc mặt hắn bắt đầu tái nhợt, hơi thở trở nên gấp gáp.

Nhưng hắn vẫn từng bước tiến về phía Thiên Đạo.

Mục tiêu của hắn là áp sát Thiên Đạo, rồi đấm nổ lão!

"Tạo Hóa Ngọc Điệp, xuất!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, xuất!

Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diệt Hồng Liên, xuất!

Tử Kim Hồng Hồ Lô, xuất!

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, xuất!

Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, xuất!

Càn Khôn Xích, xuất!

Tử Kim Bát Vu, xuất!

Định Hải Thần Châu, xuất!..." Dương Mi lần lượt triệu hồi các món linh bảo, nhờ sự hỗ trợ của chúng, hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Thừa cơ hội này, hắn tiến lên thêm hơn năm trăm bước, chỉ còn cách Thiên Đạo bốn trăm bước.

Nhìn Dương Mi đang chậm chạp nhích tới như ốc sên, Thiên Đạo cao ngạo vẫn đứng yên tại chỗ, không hề có ý định nhúc nhích.

Cả đại lục Hồng Hoang chìm trong tĩnh lặng chết chóc!

Không ai dám thở mạnh, sợ tiếng động làm gián đoạn người đàn ông trên cao kia!

Khóe miệng Dương Mi bắt đầu rỉ máu, sắc mặt càng thêm thảm hại, thân hình bắt đầu run rẩy.

Nhưng bước chân hắn vẫn kiên định nhấc lên.

Gian nan tiến bước.

Linh bảo, pháp lực, sức mạnh nhục thân đều được vận hành đến cực hạn!

Bính!

Bính!

Bính!

Mỗi bước đạp ra như giẫm trên đất bằng, phát ra những tiếng trầm đục.

Dương Mi từng bước tiến lên!

Tốc độ cực kỳ chậm.

Mỗi bước đi như thiên băng địa liệt, chấn động khôn cùng, tiếng vang dội khắp Hồng Hoang.

Sáu trăm bước... bảy trăm bước...

Chương 120

Khi Dương Mi đi đến bước thứ tám trăm, cơ thể hắn run lên bần bật, suýt chút nữa thì bị ép quỳ xuống.

Hai trăm bước cuối cùng này áp lực tăng lên gấp bội.

Hắn cảm thấy khó thở, mắt hoa đi.

"Hộc!

Hộc!

Hộc!" Hắn thở dốc nặng nề, mỗi nhịp thở như một đầu cự thú đang hô hấp, vang vọng chói tai.

Bính!

Dương Mi ép cơ thể tiếp tục tiến lên, có thể thấy rõ da dã, cơ bắp trên người bắt đầu nứt toác.

Nhưng hắn chẳng màng tới.

Thật tàn bạo đến mức khó tin.

Chín trăm bước, chín trăm năm mươi bước, chín trăm tám mươi bước...

Mỗi bước đi đều là đánh cược bằng mạng sống, mỗi bước đều nằm giữa ranh giới sinh tử.

Lúc này, Thiên Đạo nhìn Dương Mi đang dần áp sát, sắc mặt trở nên khó coi.

Trong đôi mắt đạm mạc xuất hiện một tia thần sắc kỳ lạ, không thể tin nổi, tuyệt đối không thể tin nổi.

Cơ thể Dương Mi đã tàn tạ không nỡ nhìn, máu tươi đầm đìa,

những vết rạn nứt như hoa văn khắc sâu trên người.

Thân hình hắn dao động dữ dội, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thế nhưng... hắn đã thực sự đi đến trước mặt Thiên Đạo!

Nhìn Thiên Đạo ở ngay gần kề, Dương Mi nhếch miệng cười, không chút do dự mà tung một nắm đấm thẳng vào mặt Thiên Đạo!

"Bành!" Sức mạnh tích tụ bấy lâu đều tuôn trào trong một quyền này.

Tuy đứng trước mặt là Thiên Đạo, nhưng rốt cuộc đây vẫn là cơ thể Hồng Quân, làm sao chịu nổi một quyền hung mãnh đến vậy.

Thiên Đạo trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh xuống mặt đất bên dưới, tạo thành một cái hố sâu vạn trượng!

"Ta không chỉ không phục, mà còn muốn nện nổ ngươi!" Giọng nói của Dương Mi lại vang lên giữa cao không, chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi nhìn bóng người máu me đầm đìa kia!

Kẻ điên!

Đúng là một thằng điên!

Danh tiếng hung nhân Dương Mi từ đây đã khắc sâu vào não bộ của mọi sinh linh Hồng Hoang!

Điên cũng được, hung cũng chẳng sao!

Dương Mi không quan tâm.

Ở chốn Hồng Hoang tàn khốc này, không liều mạng thì người khác sẽ lấy mạng mình!

Người tu đạo tuyệt không thể khuất phục, nếu không sẽ loạn đạo tâm, vĩnh viễn không chứng được Đại Đạo.

Hỗn Độn Thể vô cùng biến thái, những thớ cơ bị xé rách và vết thương đầy máu của Dương Mi đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 121

Rất nhanh, nhục thân của hắn đã trở lại trạng thái ban đầu.

Thậm chí hắn còn vặn vẹo gân cốt, cảm thấy cơ thể mạnh mẽ hơn trước một chút.

Ngoại trừ bộ đạo bào rách nát, hắn vung tay một cái, trên người đã khoác lên bộ đạo bào hoàn toàn mới.

Nếu không có cái hố khổng lồ dưới đất, mọi chuyện vừa rồi cứ như chưa từng xảy ra.

Không còn sự trói buộc của thiên uy, Dương Mi đứng giữa cao không, nhìn xuống cái hố vạn trượng.

Lúc này, Thiên Đạo đang nằm bất động dưới đáy hố!

Trông lão còn thê thảm hơn cả Dương Mi lúc nãy.

Thiên Đạo chậm rãi mở mắt, bò ra khỏi hố.

Vừa bò ra, trong đôi mắt thâm thúy của Dương Mi đã lóe lên hàn quang, hắn nắm chặt nắm đấm lao thẳng xuống.

Thiên Đạo còn chưa kịp hoàn hồn đã cảm nhận được luồng kình phong lăng lệ ập tới, vội vàng kêu lên: "Dừng tay!" Dương Mi đang định vung nắm đấm thì dừng lại giữa không trung, nhìn Thiên Đạo đầy vẻ thú vị.

"Ngô sẽ phục sinh Hồng Quân, rồi cho ngươi trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang!" Thiên Đạo dường như có chút kiêng dè nhìn Dương Mi, như đang thương lượng vậy.

Hiện tại Thiên Đạo chỉ là tạm thời ký gửi ý chí lên người Hồng Quân, tuy có thể phát ra uy áp khủng khiếp nhưng không thực sự phát

huy được thực lực.

Dương Mi cũng không thể thực sự đánh tan Thiên Đạo, nhưng giờ đây ai cũng biết Thiên Đạo đã xuất hiện, nếu cứ bị Dương Mi đè ra đánh như vậy thì Thiên Đạo sau này lấy mặt mũi đâu mà thống trị Hồng Hoang!

Thế nên Thiên Đạo đã chọn cách thỏa hiệp.

"Hồng Quân sống hay chết ta không quan tâm, ta chỉ biết việc này làm tổn thất công đức của ta, nên ngươi phải bồi thường cho ta." Trước đó để chống đỡ uy áp của Thiên Đạo, Dương Mi đã mất đi ít nhất một nửa công đức, khiến hắn vô cùng xót xa.

Dù hiện tại hắn không định dựa vào công đức để thành Thánh, nhưng thứ này rõ ràng rất hữu dụng, ngay cả uy áp Thiên Đạo cũng cản được.

Thiên Đạo nhìn sâu vào mắt Dương Mi, chưa từng có ai dám đe dọa Thiên Đạo!

Nhưng khi nhìn thấy nắm đấm của Dương Mi, lão đã chọn thỏa hiệp...

"Đại kiếp Tam tộc khiến chúng sinh Hồng Hoang đồ thán, nay đại kiếp đã qua, vạn vật cần nghỉ ngơi hồi sức, trong vòng vạn năm không được xảy ra bất kỳ trận đại chiến nào!" Thiên Đạo trở lại không trung, nói xong liền vội vàng rời đi.

Cùng với việc Thiên Đạo rời đi, trận đại chiến này chính thức hạ màn.

Đại kiếp kết thúc, tự nhiên sẽ có công đức giáng xuống.

Oanh long long!

Trên chín tầng trời, vô tận mây công đức hiện ra, điên cuồng tụ

lại.

Công đức tỏa ra ánh kim dịu nhẹ, tịnh hóa hết sát khí từ đại kiếp, khiến cả Hồng Hoang trở nên yên bình.

Cuối cùng, mây công đức hội tụ thành một cột sáng vàng rực từ trên trời rơi xuống bao trùm lấy một mình Dương Mi.

Dương Mi nở một nụ cười, Thiên Đạo cũng khá đấy, lần này hắn thu được tới sáu phần công đức!

Đây cũng là vì Hồng Quân đã chết nên không có ai chia phần công đức này.

Sau khi thu xong công đức, Dương Mi không còn chú ý nữa, hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Đại kiếp kết thúc, những luồng khí tức lượng kiếp khó thấy bằng mắt thường đang dần tan biến.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Mi thoáng chút kích động, hắn lấy Tử Kim Hồng Hồ Lô ra.

Bên trong hồ lô có không gian tự thành, có thể dùng để thu lấy lượng kiếp chi khí.

Chương 122

Hắn vung tay ném ra, Tử Kim Hồng Hồ Lô lập tức to lên giữa không trung, hút sạch lượng kiếp chi khí đang tan biến như nước lũ.

Suốt trăm năm, lượng kiếp chi khí giữa đất trời đã bị Dương Mi quét sạch.

Hắn thu lại chiếc hồ lô giờ đã nặng trịch, vẻ mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

Cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên chính là đây, bảo sao không hưng phấn cho được.

Sau khi Long Hán Lượng Kiếp và cuộc tranh đấu Đạo - Ma kết thúc, Hồng Hoang trải qua đại kiếp cuối cùng cũng đón nhận khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Do đại lượng sinh linh đã chết trong kiếp nạn này, đại lục Hồng Hoang vốn nhộn nhịp giờ trở nên yên tĩnh hẳn, giống như thời kỳ đầu khai thiên vậy.

Chứng kiến sự tàn khốc của đại kiếp và sự đáng sợ của Hồng Hoang, nhiều sinh linh đã chọn bế quan tu luyện.

Đồng thời, những sinh linh hoàn toàn mới cũng dần hóa hình...

Đợi đến khi các tu sĩ xuất quan và sinh linh mới ra đời, một Hồng Hoang hoàn toàn mới sẽ lại hiện ra!

Thu thập xong kiếp khí, Dương Mi trở lại núi Bất Chu.

Chào hỏi Nữ Oa, Hi Hòa và mọi người xong, hắn lập tức bắt đầu bế quan.

Dương Mi không trực tiếp tu luyện ngay mà lấy tất cả linh bảo ra.

Nhìn hàng chục món linh bảo lơ lửng trước mặt, ngay cả hắn cũng không nhịn được mà vui mừng.

Đặc biệt là dù Thiên Đạo đã cứu Hồng Quân đi, nhưng mấy món linh bảo của lão đã sớm bị Dương Mi thu vào túi.

Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thậm chí cả mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lớn nhất kia nữa!

Tầm mắt Dương Mi dừng lại trên Bàn Cổ Phiên.

Đây là vật do Khai Thiên Thần Phủ dung hợp với vô lượng công đức khai thiên mà thành, toàn thân màu vàng đen của huyền hoàng thiên đạo.

Khi mở ra, vạn đạo hà quang xuyên qua trời đất, tỏa ra bá khí duy ngã độc tôn, hiển lộ uy nghiêm không ai bì kịp!

"Tốt!

Tốt!

Tốt!

Không hổ là vật do Khai Thiên Phủ hóa thành, ẩn chứa thánh uy của Bàn Cổ.

Dù chỉ là Cực phẩm Tiên thiên Chí bảo nhưng mạnh hơn các món khác rất nhiều, đúng là chí bảo hiếm có, ha ha ha..." Trước đây khi có được linh bảo, Dương Mi chưa bao giờ vui như lúc này.

Nên biết Bàn Cổ Phiên có uy lực xé nát hỗn độn hồng mông, sức mạnh đập tan thời không chư thiên, công năng thống ngự vạn pháp và khả năng khai tịch địa trời.

Nó có thể thao túng thiên uy, về mặt công phạt và tạo hóa được xếp hàng đầu Thiên Đạo!

Trước đây Hồng Quân căn bản chưa phát huy được hết uy lực của

nó, chỉ biết dùng để phát ra Hỗn Độn kiếm khí.

Thậm chí lão còn chưa lĩnh ngộ được tầng áo nghĩa đầu tiên là "Phá", nếu không đã có thể sử dụng Khai Thiên khí nhận mạnh mẽ hơn nhiều.

Khai Thiên khí nhận có thể xé rách hỗn độn, phân chia thời không, uy lực cực kỳ kinh người!

Nhưng không chỉ Hồng Quân, lúc này Dương Mi cũng chưa thể phát huy hết uy lực của nó!

Thực lực vẫn còn quá yếu.

Chỉ khi chứng đạo Hỗn Nguyên, đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có khả năng thực sự làm chủ Bàn Cổ Phiên.

Chương 123

Dương Mi thu Bàn Cổ Phiên lại, món chí bảo này sau này chắc chắn sẽ là một lợi khí.

Dù sao hắn đã tìm thấy cách chứng đạo Hỗn Nguyên, việc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vì vậy, Dương Mi không hề vội vã.

Huống hồ tu hành không được nóng nảy!

Thu xong Bàn Cổ Phiên, Dương Mi lại cầm lấy Thái Cực Đồ, cũng là một món Tiên thiên Chí bảo.

Dù uy lực có thể kém xa Bàn Cổ Phiên nhưng nó lại có khả năng bình định địa thủy phong hỏa.

Dương Mi nhớ theo quỹ tích Thiên Đạo trước đây, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên sẽ được Hồng Quân ban cho Lão Tử và Nguyên Thủy.

Còn Thông Thiên sẽ nhận được Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ tiếc hiện giờ Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đều nằm trong tay hắn, còn Tru Tiên Trận thì ở chỗ La Hầu.

Nghĩ tới đây, Dương Mi không khỏi lắc đầu: "Ba đứa cháu hờ đáng thương của ta, nếu cứ theo đà này thì sau này không còn phần của các ngươi rồi!" Nên biết sau khi Hồng Quân truyền đạo sẽ có sáu vị Thánh nhân, Tam Thanh chiếm mất ba vị.

Đặc biệt là sau khi truyền đạo xong Hồng Quân sẽ quy ẩn.

Tam Thanh vốn là một thể, sau này tuy có phân gia nhưng danh tiếng lẫy lừng khắp Hồng Hoang.

May mà Thiên Đạo cứu sống Hồng Quân, nếu không sáu vị Thánh nhân kia thực sự khó nói.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo, Tam Thanh sẽ liên tiếp thành Thánh, còn lúc đó lão lấy bảo vật gì ra truyền lại thì không phải việc của Dương Mi.

Nhưng đến lúc đó...

Dương Mi chỉ nhếch môi cười một cái đầy tà mị.

Trong mấy món linh bảo, kém nhất là Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Đương nhiên là kém hơn hai món kia thôi chứ nó cũng không hề tệ.

Ngược lại lai lịch của nó cũng rất lớn!

Hỗn Độn Thanh Liên vỡ vụn trong đại kiếp khai thiên hóa thành mấy món chí bảo, năm cánh hoa hóa thành Ngũ Hành Kỳ!

Ngũ Hành Kỳ gồm có: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đang trong tay Dương Mi.

Dương Mi lấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ra, nhìn hai lá cờ vốn cùng nguồn gốc trên tay, hắn bỗng nảy ra một ý tưởng táo bạo!

"Nếu Thập Nhị Phẩm Liên Đài có thể dung hợp thành liên đài mới, vậy Ngũ Hành Kỳ đều là cánh hoa Hỗn Độn Thanh Liên, cũng có thể dung hợp thành lá cờ mới..." Từ sau khi tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, sự lĩnh ngộ về Luyện Khí Pháp Tắc của Dương Mi tăng vọt, lại có kinh nghiệm luyện chế Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diệt Hồng Liên lần trước.

Hơn nữa hiện giờ trên người hắn không thiếu linh bảo, nếu thất bại cũng không tổn thất quá lớn.

Còn nếu thành công...

Làm luôn, không cần do dự!

Dương Mi trực tiếp vận dụng Luyện Khí Pháp Tắc để bắt đầu dung hợp hai lá cờ.

Giống như lần dung hợp liên đài, hai lá cờ tuy cùng nguồn gốc nhưng chẳng giống anh em chút nào, ngược lại như một đôi thù sâu nặng.

Chúng đều muốn thôn phệ đối phương để trở nên mạnh mẽ hơn!

Dưới sự thúc giục pháp lực của Dương Mi, nước huyền thủy tuôn ra thao thiên, từng luồng dị hương ngay lập tức lấp đầy không gian.

Rất nhanh, nước huyền thủy và dị hương va chạm rồi bắt đầu giao hòa không ai nhường ai!

Chương 124

Lần này Dương Mi rõ ràng đã thuần thục hơn, cũng không gây ra chấn động khủng khiếp như lần trước.

Chớp mắt đã trôi qua mấy trăm năm, dị tượng lan tỏa khắp nơi đã hòa quyện hoàn toàn vào nước huyền thủy, dù vậy hai thứ vẫn giữ được nét riêng biệt.

Dương Mi đang nhắm mắt bỗng mở ra nhìn, gật đầu hài lòng, rồi một luồng pháp lực mạnh mẽ bùng phát!

Oanh...

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, trên núi Bất Chu, đám người Nữ Oa, Phục Hy, Hi Hòa và Thường Hi đều đồng loạt nhìn về hướng phát ra tiếng nổ.

"Nữ Oa tỷ tỷ, sao núi Bất Chu lại có động tĩnh lớn như vậy, không biết Dương Mi đại ca tu luyện có gặp vấn đề gì không?" Hi Hòa thấy hướng tiếng nổ chính là nơi Dương Mi bế quan liền lo lắng hỏi.

Động tĩnh vừa rồi không nhỏ, không chỉ tiếng nổ mà cả núi Bất Chu cũng rung chuyển.

Nên biết núi Bất Chu là cột chống trời của Hồng Hoang!

Nữ Oa cũng lộ vẻ lo lắng nhưng vẫn lắc đầu: "Yên tâm đi, Dương Mi đại ca là người dám đánh cả Thiên Đạo, chút động tĩnh này không làm khó được huynh ấy đâu." Dù sao cũng đã từng thấy Dương Mi dùng thiên lôi luyện thể, nên dù có gây ra chấn động lớn hơn Nữ Oa cũng không thấy lạ.

"Thay vì lo lắng cho tiền bối Dương Mi, chúng ta nên tranh thủ tu luyện đi, kẻo khi tiền bối xuất quan lại thấy khoảng cách giữa chúng

ta và huynh ấy xa vời vợi!" Nhìn vẻ lo lắng của ba cô gái, Phục Hy cười nhẹ nói.

Nói thật, y rất ngưỡng mộ Dương Mi.

Không chỉ có thực lực cường đại mà còn được ba vị tiên nữ quan tâm.

So với Dương Mi, ngay cả em gái ruột của y bây giờ cũng không còn thân thiết nhất với y nữa.

Thật đúng là người so với người chỉ thêm tức chết!

Nghe Phục Hy nói vậy, vẻ lo lắng trên mặt ba cô gái càng đậm hơn.

Cả ba đều muốn trở thành nữ nhân của Dương Mi, nhưng tu vi của hắn quá mạnh, họ không muốn chỉ đơn giản làm bình hoa bên cạnh hắn!

Rất nhanh, mấy người lại quay lại tu luyện.

Còn về phía Dương Mi, nhìn lá cờ nhỏ màu xanh nhạt trên tay, mặt hắn lộ rõ vẻ vui mừng khôn xiết.

Thành công rồi!

Nhìn lá cờ mới này, Dương Mi ngẫm nghĩ một lát: "Từ giờ gọi ngươi là Huyền Sắc Thủy Vân Kỳ đi!" Có thể thấy cái tên này được hắn đặt rất tùy ý.

Hắn khẽ lắc lá cờ, ngay lập tức từng luồng nước huyền thủy mang theo hương thơm tuôn ra.

Nhưng bây giờ phải gọi thứ này là "nước thơm" mới đúng, và nó không hề đơn giản, loại nước thơm này có công hiệu gây ảo giác, gây tê liệt cùng nhiều hiệu ứng thần kỳ khác.

Đúng là loại "nước thơm có độc"!

“Liên đài có thể dung hợp, Ngũ Hành Kỳ cũng có thể, vậy thì suy đoán của ta cuối cùng thực sự có khả năng thành công...” Nếu thực sự thành công, Dương Mi sẽ thu lợi cực lớn.

Hắn vui vẻ thu Huyền Sắc Thủy Vân Kỳ lại, trên tay xuất hiện một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Lúc này Tạo Hóa Ngọc Điệp so với lúc ở trong tay Hồng Quân đã lớn hơn nhiều, Dương Mi đã dung hợp mảnh vỡ mới vào.

Hiện giờ nó chỉ còn thiếu một mảnh cuối cùng là có thể trở thành Tạo Hóa Ngọc Điệp thực sự!

Nhưng mảnh vỡ cuối cùng ở đâu thì hắn không biết.

Dù vậy, bấy nhiêu đây cũng đủ dùng rồi!

Đúng vậy, cơ hội chứng đạo của Dương Mi nằm ở trên Tạo Hóa Ngọc Điệp này.

Hắn muốn lợi dụng pháp tắc để chứng đạo!

Chương 125

Và đó không chỉ đơn giản là Không Gian Pháp Tắc...

Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đầu Dương Mi, rủ xuống từng đạo pháp tắc đạo vận huyền ảo, nên biết bên trong nó chứa đựng ba nghìn pháp tắc.

Tuy nhiên Dương Mi không định lĩnh ngộ tất cả, hắn nhắm mắt vận chuyển chu thiên, cảm ngộ từng sợi đạo tắc tỏa ra!

Đây rõ ràng là một quá trình cực kỳ dài đằng đẵng, nhưng Dương Mi không hề nôn nóng, chỉ tỉ mỉ tham ngộ trong ba nghìn pháp tắc đó.

Hồng Hoang không tính năm tháng, một vạn năm tưởng chừng dài nhưng đối với sinh linh Hồng Hoang chỉ như một cái chớp mắt.

Các đại năng ẩn thế lần lượt bước ra khỏi nơi bế quan.

Vô số sinh linh mới hóa hình tò mò nhìn ngắm đại lục lạ lẫm này.

Dường như những gì xảy ra trong Long Hán Lượng Kiếp đã hoàn toàn trở thành quá khứ...

Toàn bộ đại lục Hồng Hoang đang phục hồi, đón chào một thời đại mới!

Cùng lúc đó, dưới chân núi Bất Chu, trong một dãy núi không xa có một thung lũng ẩn mật.

Nếu Dương Mi nhìn thấy nơi này chắc chắn sẽ không thấy lạ.

Ở giữa thung lũng sừng sững một tòa đại điện cổ kính tỏa ra hơi thở thương tang.

Bàn Cổ Điện!

Lúc này, hai bên Bàn Cổ Điện có mười hai bóng người đang ngồi,

mỗi người đều có khí tức như rồng, huyết khí ngút trời như hoang cổ hung thú.

Họ đang thảo luận gì đó, tiếng cười vang vọng trong điện.

Phía trước đại điện là một bể máu khổng lồ, trái tim của đại thần Bàn Cổ nằm ngay trong đó.

Lúc này, từng bóng người cao lớn vĩ ngạn không ngừng bước ra khỏi bể máu.

Đó chính là Vu tộc sau này, một trong hai bá chủ của Hồng Hoang!

Sau lượng kiếp, cả đại lục Hồng Hoang đều ở trong thời kỳ hòa bình, Tam tộc đã hoàn toàn ẩn thối, không còn thấy bóng dáng trên đại lục nữa.

Chỉ có ở Tứ Hải thỉnh thoảng mới thấy người của Long tộc nhưng họ vô cùng thấp điệu.

Trên đất Hồng Hoang, sự tranh chấp giữa trăm tộc cũng giảm đi nhiều, sau đại kiếp các tộc đều tổn thất nặng nề nên đều nghỉ ngơi, chỉ có vài cuộc xích mích nhỏ không đáng kể.

Tại phương Tây, sau đại kiếp linh khí suy giảm, cả vùng đất trở nên hoang vu.

Dù sau đó Thiên Đạo đã sơ lý lại địa mạch nhưng chung quy không thể khôi phục như cũ, khiến sinh linh phương Tây vô cùng thưa thớt, tương phản hoàn toàn với sự phồn hoa ở phương Đông.

Thêm vào đó là Ma tộc của La Hầu đang chiếm cứ nơi này, tuy sau đại kiếp Ma tộc đã ngoan ngoãn hơn nhưng cũng chẳng tu sĩ nào muốn đặt chân đến phương Tây.

Lúc này, trên bầu trời phương Tây, một đám mây tường thụy bay qua, tiên vụ lượn lờ.

Trên mây có hai vị đạo nhân đang tĩnh lặng đứng đó với diện mạo rất đặc thù.

Một người mặt mày khổ sở như thể trời xanh bất công với mình, người kia gầy gò, sắc mặt vàng vọt như suy dinh dưỡng.

"Chao ôi, tại sao phương Tây của chúng ta lại nghèo nàn thế này, lại còn có Ma tộc chiếm cứ..." Hai vị đạo nhân cảm thán không thôi, chính là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân, hai vị Thánh nhân phương Tây tương lai, nay vừa hóa hình đã bắt đầu du lịch phương Tây.

Thấy nơi này nghèo nàn, chúng sinh khổ cực lại có Ma tộc hoành hành, họ nảy sinh lòng thương xót.

Trên Thái Dương Tinh, tiếng Kim Ô kêu vang, hai con Kim Ô khổng lồ như những mặt trời nhỏ, bao quanh bởi thần hỏa rực rỡ chói mắt.

Tiếng chuông vang vọng, Hà Đồ hiện ra hoa văn.

Chương 126

Hai con Kim Ô hóa thành hai thanh niên mặc kim bào, một người cầm chiếc chuông cổ, một người cầm Hà Đồ vàng rực.

Họ chậm rãi bước đi trên Thái Dương Tinh hướng về phía tinh không hư không.

"Đại huynh, chúng ta thực sự phải đến đại lục Hồng Hoang sao?" Nhìn hư không đầy những luồng loạn lưu, Thái Nhất không khỏi lộ vẻ lo lắng.

"Nhị đệ, nay tu vi của chúng ta đã tăng mạnh, cũng đến lúc ra ngoài du ngoạn rồi.

Vi huynh đã suy tính một phen, chuyến đi Hồng Hoang lần này hai anh em chúng ta định sẽ làm nên nghiệp lớn!" "Hơn nữa nhị đệ, lẽ nào đệ quên nỗi nhục mà lão đạo Dương Mi kia đã gây ra cho chúng ta năm đó sao!

Lần này đến Hồng Hoang, nhất định phải tìm cho được lão đạo đó để dạy cho lão một bài học!" Trên người Đế Tuấn ẩn hiện khí tức đế vương, hắn quyết nhiên nhìn về phía Hồng Hoang xa xôi.

Nay hai anh em đã đột phá đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chỉ còn cách Chuẩn Thánh một bước chân.

Dù có gặp Chuẩn Thánh thực sự, hai anh em liên thủ vẫn có thể đối phó được.

Thế nên Đế Tuấn không kìm nén được nữa mà đề nghị đến Hồng Hoang.

Thái Nhất nhìn sâu vào người anh trai đầy hoài bão, không nói gì thêm, trực tiếp dùng Hỗn Độn Chung bao bọc cả hai rồi bước vào tinh

không vô tận.

Không chỉ vậy, lúc này ở Hồng Hoang, các vị tiên thiên đại thần cũng lần lượt hóa hình.

Như Bắc Minh Côn Bằng, Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, và Hồng Vân đạo nhân thích kết giao bằng hữu.

Còn có rất nhiều đại thần ẩn cư khắp nơi, thậm chí cả những phân thân của Hỗn Độn Ma Thần ẩn núp trong bóng tối cũng lần lượt xuất thế.

Họ thỉnh thoảng đi lại trên đất Hồng Hoang và gây dựng được danh tiếng không nhỏ.

Đối với việc các đại năng xuất thế, Dương Mi tuy không biết nhưng đã sớm dự liệu được.

Lúc này hắn không có tâm trí quan tâm, vì hắn đã cảm ngộ thành công một đạo pháp tắc mới.

Thời Gian Pháp Tắc!

Kẻ nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc nguyên bản chính là Thời Thần đạo nhân trong mười vị Hỗn Độn Ma Thần hàng đầu.

Thời kỳ Hỗn Độn, Thời Thần đạo nhân và Dương Mi có quan hệ tốt, khi Dương Mi đại chiến với Bàn Cổ bị thảm bại, để trả thù cho bạn, Thời Thần đã tìm Bàn Cổ nhưng vì tu vi chênh lệch nên cuối cùng bị đánh cho hình thần câu diệt!

Thời Gian Pháp Tắc của lão cũng quay về Đại Đạo.

Dương Mi tốn vạn năm cuối cùng cũng từ trong ba nghìn pháp tắc cảm ngộ thành công Thời Gian Pháp Tắc, rồi nhờ Tạo Hóa Ngọc Điệp dung hợp nó với Không Gian Pháp Tắc vốn có.

Về lý luận, không gian và thời gian vốn dựa dẫm vào nhau để biểu

đạt trật tự diễn hóa của sự vật.

Cuối cùng, Dương Mi đã thành công dung hợp hai loại pháp tắc thành một loại pháp tắc hoàn toàn mới: Thời Không Pháp Tắc!

Dương Mi định dùng Thời Không Pháp Tắc để chứng Đại Đạo, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, Dương Mi chậm rãi mở mắt, đôi mắt hắn bình lặng như mặt hồ sâu thẳm không thấy đáy, không một chút gợn sóng.

Hắn lật tay gọi ra Tử Kim Hồng Hồ Lô, ngay lập tức, lượng kiếp chi khí đậm đặc tuôn ra bao trùm lấy hắn.

Lượng kiếp chi khí chứa đựng mọi kiếp nạn trên thế gian, Dương Mi định nhờ vào nỗi khổ của kiếp nạn để lĩnh ngộ Thời Không Pháp Tắc mà chứng đạo Hỗn Nguyên!

Dấn thân vào kiếp nạn chắc chắn sẽ phải chịu nhiều thử thách, nếu sơ sẩy một chút có thể sẽ vạn kiếp bất phục!

Nhưng con đường tu hành vốn là nghịch thiên, sao có thể đơn giản được?

Dương Mi không chút do dự dẫn lượng kiếp chi khí vào cơ thể, khí vào đến đâu, tâm thần hắn chìm vào một không gian tối tăm mờ mịt đến đó.

Không biết qua bao lâu, một tia sáng hiện ra kèm theo tiếng trẻ con khóc chào đời, Dương Mi sinh ra đã khoác áo hoàng bào...

Chương 127

Chỉ là bây giờ hắn hoàn toàn không nhớ gì về Hồng Hoang, ngay cả ký ức thời ở Trái Đất cũng tan biến.

Như vậy, Dương Mi đã quên mất mình đang đột phá, quên hết mọi chuyện ở Hồng Hoang, chỉ coi mình là một sinh mệnh mới ra đời.

Qua từng lần luân hồi kiếp nạn, hắn cảm ngộ ý nghĩa thực sự của Thời Không Pháp Tắc!

Kiếp thứ nhất, Dương Mi sinh ra là Thái tử, tuổi nhỏ đã kế vị, từ một vị hoàng đế bù nhìn không quyền lực từng bước trưởng thành, dùng mọi thủ đoạn để đoạt lại chủ quyền, trở thành một vị đại đế thực thụ.

Khi đã thành đế vương, hắn đại xá thiên hạ, vì dân vì nước, quốc phú dân cường, không ngừng mở mang bờ cõi, cuối cùng trở thành vị cửu ngũ chí tôn danh lưu thiên cổ.

Kiếp thứ hai, Dương Mi chọn tòng quân, từ một tiểu binh vô danh, trải qua vô số trận chiến sát phạt đã trở thành vị tướng quân uy vũ thiện chiến, một chiến thần khiến kẻ địch nghe danh đã mất mật.

Dẹp nội loạn, đánh sa trường, gầy dựng giang sơn cho thánh thượng đương thời.

Nhưng vì nắm giữ trọng quyền, uy vọng trong quân còn cao hơn cả vua!

Thánh thượng lập tức hạ chiếu cử hắn dẫn binh đi đánh quân thù mà không cấp lương thảo hay viện binh, hắn dẫn vạn người thân tín phá vòng vây triệu quân, chém giết hàng chục vạn kẻ địch đến khi kiệt sức mà chết.

Quân bảo thần chết, thần không thể không chết!

Kiếp thứ ba, Dương Mi không đi lính mà chọn dùng văn trị quốc, đỗ Trạng nguyên bước vào triều đường, dùng tài năng từng bước trở thành Tể tướng, thực sự là dưới một người trên vạn người.

Nhưng không may gặp phải hôn quân, cuối cùng nước mất nhà tan, hắn chết thảm ngay trong triều đình mà mình cả đời cống hiến.

Kiếp thứ tư, Dương Mi sinh ra trong một gia đình giàu có, không màng việc nước, một lòng kinh thương, dựa vào tài năng trở thành đệ nhất phú gia, tài sản giàu ngang quốc gia.

Nhưng khi thiên hạ đại loạn, dân không sống nổi, hắn nảy lòng thương, tán hết gia sản cứu giúp dân nghèo.

Từ kẻ giàu nhất thành trắng tay, trăm tuổi mới thọ chung chính tẩm.

Kiếp thứ năm, Dương Mi nghiên cứu y thuật, trở thành thần y đệ nhất thiên hạ, du lịch khắp nơi cứu người, tiêu sái tự tại cả đời.

Kiếp thứ sáu, Dương Mi sinh ra trong gia đình quyền quý nhưng lại là một nhị thế tổ vô dụng, chỉ biết rượu chè gái gú, cuối cùng chết trên bụng đàn bà.

Kiếp thứ bảy, Dương Mi sinh ra trong gia đình bần nông, vất vả làm lụng cả đời để rồi cuối cùng chết cô độc.

Kiếp thứ tám, Dương Mi biến thành kẻ ăn mày, trải qua vạn kiểu khổ nạn trên đời, cuối cùng phơi xác đầu đường.

Kiếp thứ chín, hắn trọng sinh vào một thế giới khoa học kỹ thuật, tên là Diệp Thiên.

Lần này vô cùng bình phàm, vô cùng phổ thông.

Vừa tốt nghiệp đại học, hằng ngày bận rộn vì cơm áo gạo tiền,

làm một công việc mà công sức bỏ ra chẳng xứng với thù lao nhận lại.

Đến một ngày, khi đang đọc cuốn tiểu thuyết, nhìn thấy những nhân vật chính với những câu chuyện tinh thải... hắn cảm thấy một sự trống rỗng cô độc, không phân biệt nổi thật giả trên đời.

Những ngày tháng lặp đi lặp lại như robot kia có thực sự tồn tại, hay những câu chuyện tinh thải trong truyện kia chỉ là hư cấu?

Bận rộn cả đời để truy cầu điều gì?

Những nhân vật chính trong truyện kia phấn đấu cả đời để tìm kiếm cái gì?

Thiên hạ vô địch?

Thê thiếp thành đàn?

Vĩnh sinh bất tử...

Cho đến khi đọc được một câu trong sách: "Đạp lên con đường mạnh nhất, diệt sạch đối thủ gian trần, lập cơ nghiệp vạn đời, thành vĩnh sinh bất hủ!" Câu nói đó cứ vang vọng trong não Dương Mi, khiến hắn đau đầu dữ dội, trong lúc đang bị giày vò đau đớn không thôi.

Chương 128

Cuối cùng, hắn đã ngộ ra!

Oanh!

Trong não hải Dương Mi vang lên một tiếng nổ lớn, ngay lập tức cả người hắn trở nên thẫn thờ, vô số ký ức như triều dâng tràn ra từ sâu trong tiềm thức.

Nhìn lại chín kiếp đã qua, nghìn năm trải qua đủ mọi chuyện, hắn đã biết tiền thế kim sinh mình thực sự truy cầu điều gì...

Cuối cùng, một luồng khí tức siêu nhiên từ trên người hắn bộc phát, khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười sảng khoái.

"Phá!" Một chữ vừa thốt ra, mọi thứ trước mắt Dương Mi đều bắt đầu vỡ vụn.

Chiến trường đẫm máu, cuộc sống hưởng lạc rượu thịt, sự nghèo khổ đói khát... cả một đời bình phàm lục lục vô vi, cuối cùng tất cả hóa thành mảnh vỡ không gian biến mất trong hư không.

Trước mắt Dương Mi lại hiện ra không gian tối tăm cô độc, nhưng ở tận cùng bóng tối đã có một tia sáng.

Hắn từng bước đi về phía ánh sáng đó!

Tại núi Bất Chu ở Hồng Hoang, Dương Mi vốn đã ngồi bất động suốt mấy vạn năm, nay chậm rãi mở mắt, khẽ thở ra một hơi: "Hôm nay mới biết, ta chính là ta!" Lời vừa dứt, Dương Mi đứng dậy, một luồng khí thế bá tuyệt thiên địa như sóng biển vỗ bờ từ trên người hắn tuôn ra cuồn cuộn.

Ngay lúc này, toàn bộ đất trời Hồng Hoang, vạn vật chúng sinh đều bị luồng khí thế này bao trùm.

Bất kể là các đại năng Chuẩn Thánh ẩn thế hay những sinh linh vừa mới khai mở linh trí, dưới luồng khí thế bá tuyệt này đều không có lấy một chút sức kháng cự, tất cả đều phủ phục xuống đất.

Cùng lúc đó, dị tượng thiên địa Hồng Hoang hiện rõ, trời rắc hoa vàng, đất mọc sen vàng, ánh sáng rực rỡ xuyên suốt ức vạn dặm rủ xuống người Dương Mi.

"Bản tọa Dương Mi đạo nhân, hôm nay ngộ được Thiên Địa Đại Đạo, thành thân bất hủ trường sinh, hưởng thụ tiêu dao tự tại, đặc biệt ban đạo cho chúng sinh!" Giọng nói của Dương Mi ngay lập tức vang khắp Hồng Hoang, chúng sinh đều lộ vẻ chấn động.

Những sinh linh chưa nắm giữ pháp tắc thì trong đầu đột nhiên xuất hiện một loại pháp tắc phù hợp.

Còn những kẻ đã nắm giữ pháp tắc thì như được khai sáng, sự lĩnh ngộ pháp tắc sâu sắc thêm nhiều phần.

Điều này khiến vạn linh đều cảm kích khôn cùng, thành tâm quỳ lạy hư không, cảm tạ đại đức của Dương Mi đạo nhân!

Tại núi Ma Sơn ở phương Tây Hồng Hoang.

La Hầu vốn đang bế quan tu luyện, lúc này mang vẻ mặt khổ sở nhìn vào hư không vô tận, cảm nhận được Sát Phạt Chi Đạo đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng y chẳng thể vui nổi, vốn tưởng chỉ cần nỗ lực là có ngày thoát khỏi Dương Mi, giờ xem ra có lẽ vĩnh viễn không còn cơ hội đó nữa!

Thôi thì dựa dẫm vào một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một vị ngay cả Thiên Đạo cũng không sợ, cuộc sống sau này chắc cũng không đến nỗi nào!

Trên núi Côn Luân, sắc mặt Hồng Quân âm trầm đến cực điểm.

Dù Thiên Đạo đã cứu sống lão, thậm chí cho lão làm đại ngôn nhân của Thiên Đạo, nhưng nói huỵch toẹt ra thì lão chỉ là một phân thân bù nhìn mà thôi!

May mà cuối cùng Thiên Đạo hứa hẹn cho lão làm vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, truyền đạo chúng sinh để hưởng danh tiếng vĩnh viễn.

Nhưng bây giờ... kẻ thù của lão đã thành Thánh trước lão.

Một cảm giác bị trêu đùa và phẫn nộ tràn ngập trong lòng, nhưng lão hoàn toàn bất lực.

Lẽ nào đi tìm Thiên Đạo để lý luận?

Nên nhớ nếu không có Thiên Đạo phục sinh thì Hồng Hoang này sớm đã không còn Hồng Quân nữa.

Đi tìm Dương Mi báo thù?

Chương 129

Nực cười.

Lúc người ta chưa thành Thánh đã đánh chết lão rồi, bây giờ ư?

Sợ là vừa đến nơi đã bị đánh chết lần nữa.

Cuối cùng Hồng Quân chỉ biết lạnh lùng hừ một tiếng, không còn cách nào khác.

Lão ngẩng đầu nhìn hư không vô tận nơi mây đen đột nhiên cuồn cuộn, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười cười trên nỗi đau của người khác.

Vô tận mây đen đột nhiên cuộn trào, tựa như muốn che lấp cả vùng Hồng Hoang.

Chúng sinh linh trên đại lục nhìn những đám mây đen không ngừng dao động trên cao, tất cả đều lộ vẻ sợ hãi.

Họ có thể cảm nhận được thứ gì đó ẩn giấu trong những đám mây đen che trời lấp đất này, rõ ràng không nhìn thấy gì, nhưng lại cảm nhận được một sự nguy hiểm cực hạn.

Dường như nếu thứ đó rơi xuống, cả đại lục Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt.

Một bầu không khí áp bức vô cùng bao trùm lấy toàn bộ Hồng Hoang.

Đối với biến cố nơi hư không, Dương Mi tự nhiên cảm nhận được.

Trận biến cố thiên địa đột ngột này chính là kiếp nạn của hắn!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy cùng cảnh giới với Thánh nhân,

nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là thân tự do, không chịu sự ước thúc của thiên địa, có được sự tiêu dao tự tại.

Còn việc Dương Mi vừa rồi truyền đạo cho chúng sinh, thực chất là để triệt để liễu kết nhân quả với đại lục Hồng Hoang.

Dương Mi chứng đạo Hỗn Nguyên tại mảnh đất này, nhưng từ nay về sau, hắn sẽ không còn một chút nhân quả nào với Hồng Hoang đại lục nữa.

Để thực sự siêu thoát, Dương Mi cần phải vượt qua một kiếp, đó chính là Siêu Thoát Chi Kiếp!

Chỉ với một cái nháy mắt, Dương Mi đã xuất hiện trên đỉnh núi Bất Chu.

Hắn chắp tay đứng trên một tảng đá lớn, khẽ ngẩng đầu nhìn mây đen cuộn trào trong hư không.

Hắn biết trong những đám mây đen kia đang thai nghén lôi kiếp lần này!

Nhìn tảng đá có phần quen thuộc dưới chân, Dương Mi khẽ cười cảm khái: "Không ngờ bần đạo lại một lần nữa đứng trên tảng đá này, lại là để nghênh tiếp thiên lôi.

Có điều lần này bần đạo hơi lười, cho nên lôi kiếp này..." Từ khoảnh khắc Dương Mi đặt chân lên đỉnh núi Bất Chu, mây đen trên cao trở nên điên cuồng hoàn toàn, giống như những con cự thú Hồng Hoang đang phát ra những tiếng gào thét trầm đục.

Oanh long long...

Những tiếng nổ trầm hùng chấn động toàn bộ Hồng Hoang, làm kinh động nội tâm của mọi sinh linh.

Suốt chín chín tám mươi mốt ngày, mây đen trên đầu Dương Mi

đặc quánh đến cực điểm, bao trùm hoàn toàn lấy hắn.

Cửu Cửu Đại Kiếp!

Đây là lôi kiếp khủng bố nhất Hồng Hoang, nhưng Dương Mi nhìn Cửu Cửu Lôi Kiếp trước mắt lại lắc đầu đầy tẻ nhạt.

Hắn vốn tưởng lôi kiếp lần này có thể giúp hắn giãn gân cốt một chút, nhưng không ngờ đây không phải là Siêu Thoát Chi Kiếp của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà chỉ đơn giản là Cửu Cửu Đại Kiếp.

Nếu lời này truyền ra, không biết bao nhiêu sinh linh sẽ thổ huyết, bởi rất hiếm sinh linh có thể vượt qua Cửu Cửu Đại Kiếp, mà nếu có qua được thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Nhưng trong mắt Dương Mi, lôi kiếp này chỉ như trò đùa trẻ con!

Dường như bị sự khinh miệt của Dương Mi làm cho giận dữ, thiên lôi tích tụ bấy lâu trong mây đen cuối cùng cũng lộ ra diện mạo hung tợn.

Những tia sét màu tím mang theo khí tức hủy diệt không ngừng tuôn trào, chính là tổ của vạn lôi trong truyền thuyết – Tử Tiêu Thần Lôi!

Chương 130

Thấy Dương Mi dám khinh thị mình, những tia Tử Tiêu Thần Lôi này muốn cho hắn một bài học. "Oanh long long..." Cuồng phong nổi lên, tiếng sấm liên hồi, cả đại lục đều rung chuyển.

Một đạo Tử Tiêu Thần Lôi với tốc độ không kịp bịt tai, hung hăng giáng xuống đại lục Hồng Hoang phía dưới.

Chúng sinh linh nhìn đạo Tử Tiêu Thần Lôi chứa đựng thiên uy kia, tất cả đều không dám thở mạnh.

Trong bầu không khí nghẹt thở đó, một thân ảnh gầy gò dưới sự chứng kiến của mọi người xuất hiện giữa hư không, từng bước một nghênh đón đạo Tử Tiêu Thần Lôi đang hung hăng kia.

Chúng sinh linh thấy cảnh này, tim như nhảy lên tận cổ họng.

Nhưng lúc này Dương Mi lại đầy vẻ sái thoát tùy ý, giống như một vị thiên thần cao cao tại thượng, bình thản nghênh đón tia sét.

Dương Mi ngẩng đầu nhìn Tử Tiêu Thần Lôi đang tàn phá, chỉ đưa tay ra hư không vạch một cái tùy ý.

Tức khắc một hố đen thời không xuất hiện, đạo Tử Tiêu Thần Lôi đầy khí thế kia trực tiếp bị hố đen nuốt chửng dễ dàng.

Sau đó không có lấy một tiếng động, mọi thứ trở lại bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tất cả sinh linh đang quan sát đều ngây người tại chỗ. "Bành!" Mây đen trên cao lặng đi hồi lâu mới phản ứng lại, tức thì phát ra một tiếng nổ vang trời, từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng giáng xuống từ đám mây cuộn trào.

Những đạo lôi điện hóa thành những con cự long tím mặt mày

hung tợn, tỏa ra khí thế hủy thiên diệt địa, toàn bộ đều ném về phía Dương Mi!

Ánh chớp tím chiếu rọi mây đen, cả đại lục Hồng Hoang như đột nhiên rơi vào tận thế.

Tiếng nổ oanh long long không ngừng chấn nhiếp tâm linh mọi người.

Tất cả sinh linh đều hoảng loạn, nhưng trước thiên uy hùng hậu này, họ căn bản không có lấy nửa phần sức kháng cự.

Nhìn những con lôi long tím đang gào thét đầy trời, mắt Dương Mi lóe lên một tia hàn mang băng lãnh.

Ngay cả cự long thật sự hắn còn đồ sát được, huống chi là mấy con lôi long này?

Có điều Dương Mi vừa trải qua nghìn năm luân hồi, cảm thấy có chút mệt mỏi, lười phải nghiêm túc đối phó với những tia Tử Tiêu Thần Lôi này.

Vì vậy hắn chỉ tùy ý giơ tay vạch một cái, tức khắc xuất hiện một hố đen thời không to lớn như cái miệng khổng lồ.

Cái miệng đó mở rộng, mang theo khí thế thôn thiên phệ nhật, trực tiếp lao về phía những con lôi long tím.

Những con lôi long vốn đang hung hăng, trước cái miệng hố đen sâu thẳm này, giống như chuột gặp mèo mà tháo chạy về phía đám mây đen dày đặc!

Chúng sinh linh Hồng Hoang hoàn toàn kinh ngạc trước cảnh tượng này.

Cửu Cửu Lôi Kiếp?

Tử Tiêu Thần Lôi?

Nhưng những đạo Tử Tiêu Thần Lôi kia căn bản không chạy thoát kịp, toàn bộ bị hố đen thời không truy đuổi và nuốt chửng sạch sẽ.

Những con lôi long vừa tung hoành đắc ý trên cao phút chốc biến mất khỏi hư không.

Cả bầu trời dưới đám mây đen thậm chí không còn thấy một chút thiên lôi nào.

Hố đen nuốt chửng mọi thiên lôi đó còn ợ lên một cái, rồi nhìn về phía đám mây đen dày đặc.

Chỉ một cái nhìn đó thôi mà những đám mây kia như chim sợ cành cong, lập tức tản đi tứ phía với tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, mây đen bao phủ bầu trời đã biến mất sạch sẽ.

Chương 131

Bầu trời Hồng Hoang lại khôi phục vẻ trong xanh vạn dặm.

Dương Mi hài lòng gật đầu, dang rộng hai tay vươn vai một cái, đối phó với mấy tia Tử Tiêu Thần Lôi này suýt nữa làm hắn mệt chết...

Sau đó Dương Mi cũng trở về núi Bất Chu.

Tất cả sinh linh đang quan sát đều há hốc mồm không nói nên lời.

Hồng Quân ở núi Côn Luân trực tiếp đơ người!

Lại có loại thao tác này sao?

Dương Mi vừa đi đến sườn núi Bất Chu thì gặp Tiểu Long Nữ đang đợi ở đó.

Trước khi Dương Mi tu luyện, nàng vẫn luôn canh giữ bên ngoài. "Chủ nhân, chúc mừng ngài đột phá thành công!" Thấy Dương Mi thong thả đi xuống từ đỉnh núi, Tiểu Long Nữ vui mừng tiến lên chào hỏi.

Những đạo Tử Tiêu Thần Lôi rơi xuống lúc nãy làm nàng sợ không ít.

Tuy biết chủ nhân thực lực cường đại nhưng nàng vẫn vô cùng lo lắng, lỡ chủ nhân có mệnh hệ gì thì nàng không biết phải đi đâu về đâu.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của Tiểu Long Nữ, Dương Mi cũng nhếch môi cười nhẹ: "Cũng không xem chủ nhân nàng là ai, một chút Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thôi, đột phá là chuyện bình thường." "Chủ nhân lần này bế quan là lần lâu nhất từ trước đến nay đó!" Thấy Dương Mi nói năng có vẻ nghiêm trọng nhưng thực chất là đang ba

hoa, Tiểu Long Nữ không nhịn được mà thầm phàn nàn.

Đối với lời trêu chọc của nàng, Dương Mi cũng không mấy để tâm, rõ ràng tuy Tiểu Long Nữ là tọa kỵ nhưng thái độ của hắn đối với nàng rất tốt. "Mấy vạn năm tu hành, nàng có đột phá gì không?" Tuy Dương Mi chỉ cần nhìn qua là thấy tu vi của nàng, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

Thấy chủ nhân hỏi chuyện tu hành, Tiểu Long Nữ cắn môi cúi đầu: "Tiểu Long Nữ vô dụng, tu hành mấy vạn năm vẫn không thể đột phá Đại La Kim Tiên, làm mất mặt chủ nhân, xin chủ nhân trách phạt." Chủ nhân của nàng đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn nàng chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, nàng lo lắng Dương Mi sẽ vì vậy mà bỏ rơi mình.

Nhưng rõ ràng là nàng đã nghĩ quá nhiều.

Nhìn vẻ mặt hối lỗi của nàng, Dương Mi cười lắc đầu, đưa ngón tay khẽ chạm vào đầu nàng.

Tức khắc, sức mạnh trong cơ thể Tiểu Long Nữ như vỡ đê, tuôn trào điên cuồng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, nhất thời không khống chế nổi luồng sức mạnh to lớn này.

Dương Mi lại điểm nhẹ một cái, khoảnh khắc đó mọi sức mạnh đều bình ổn lại.

Sau đó nàng phát hiện mình đã đột phá Đại La Kim Tiên... "Tạ ơn chủ nhân, đại ân đại đức của ngài, Tiểu Long Nữ thực sự không biết lấy gì báo đáp!" Cảm nhận được sự thay đổi thực lực, nàng xúc động cảm ơn, thậm chí suýt nữa thì khóc.

Phải biết rằng nàng đã kẹt ở bình cảnh Thái Ất Kim Tiên mấy chục vạn năm rồi. "Không cần vậy đâu, đều là cơ duyên cả." Dương Mi cười lắc đầu, nàng đã kẹt ở bình cảnh này bao nhiêu năm, lại

không hề lơ là tu luyện, trong cơ thể sớm đã tích lũy sức mạnh hùng hậu, chỉ thiếu một bước ngoặt mà thôi.

Việc hắn ban cho một cơ duyên cũng chỉ là tiện tay.

Dẫu sao là tọa kỵ của hắn, tu vi quá thấp cũng không được.

Nhưng đối với nàng, đây là ân đức to lớn, nên nàng cứ rối rít tạ ơn. "Ha ha ha, nếu thực sự muốn cảm ơn chủ nhân thì hiện tại ta cũng hơi mệt rồi, hay là nàng cõng ta xuống núi đi." "Tuân lệnh chủ nhân!" Tiểu Long Nữ vui vẻ cười, không hiện nguyên hình mà trực tiếp dùng thân người cõng Dương Mi trên lưng.

Cuộc sống này thật hưởng thụ vô cùng!

Chỉ khổ nỗi Tiểu Long Nữ, hai bên má đã ửng hồng nhàn nhạt. "Đinh!

Ký chủ lười đi bộ lại bắt người cõng, nhận được phần thưởng hệ thống: Một chút Hỗn Độn chi khí." Khi âm thanh máy móc lạnh lẽo vang lên bên tai, Dương Mi không quá để tâm.

Chương 132

Dù sao bây giờ công đức của hắn đã đủ nhiều, chứng đạo Hỗn Nguyên thành công nên cũng không cần thêm công đức nữa.

Nhưng giây tiếp theo, Dương Mi khựng lại. "Hỗn Độn chi khí?

Á đù, không phải công đức sao...

Hệ thống, ngươi cũng chu đáo quá đấy!" Hỗn Độn chi khí?

Đó là linh khí chỉ tồn tại trong không gian Hỗn Độn, loại linh khí này không chỉ cường hoành vô cùng mà tu luyện còn hiệu quả gấp vạn lần thiên địa linh khí!

Vốn dĩ Dương Mi đang lo lắng, tuy chứng đạo Hỗn Nguyên thành công nhưng điều đó cũng có nghĩa là việc tu luyện về sau sẽ càng lúc càng khó.

Nếu chỉ dựa vào hấp thu thiên địa linh khí, có lẽ mất cả triệu năm cũng khó lòng vượt qua một tiểu cảnh giới!

Hỗn Nguyên cảnh cũng có phân cấp cao thấp, thậm chí còn chi tiết hơn các cảnh giới dưới Hỗn Nguyên.

Chính là: Hỗn Nguyên chín tầng trời, mỗi bước một nấc thang, mỗi tầng trời chênh lệch nhau như trời với đất.

Ba tầng đầu gọi chung là Hỗn Nguyên sơ kỳ, tầng bốn đến sáu là trung kỳ, đột phá tầng sáu bước vào tầng bảy là đã tới Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Nếu khoảng cách giữa mỗi tầng đã lớn như vậy, thì khoảng cách giữa ba giai đoạn sơ, trung, hậu kỳ thậm chí đạt đến mức độ có thể giết chết nhau trong nháy mắt!

Trừ khi có thiên địa chí bảo trợ giúp mới có thể miễn cưỡng vượt cấp kháng cự.

Muốn vượt cấp giết người thì ít nhất phải có toàn bộ pháp bảo Hỗn Độn hỗ trợ, bằng không căn bản là chuyện không thể nào!

Hiện tại Dương Mi đang ở cảnh giới Hỗn Nguyên tầng thứ sáu.

Đã đạt đến trung kỳ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ thiếu một bước nữa là có thể bước vào hậu kỳ.

Vì Dương Mi chứng đạo bằng pháp tắc, khi đột phá đã mượn lượng lớn sát khí lượng kiếp và trải qua nghìn năm ma nạn, nên vô hình trung thực lực đã tăng tiến không ít.

Do đó hắn vừa đột phá Hỗn Nguyên đã đạt tới tầng thứ sáu khủng bố. "Nếu đơn thuần dựa vào thiên địa linh khí của Hồng Hoang để tu luyện, e rằng qua một hội nguyên ta cũng khó lòng bước vào tầng thứ bảy.

Nhưng nếu có Hỗn Độn chi khí, tốc độ tu hành của ta sẽ tăng vọt.

Những luồng khí này hoàn toàn có thể dùng để rèn luyện nhục thể, tuy bây giờ ta đã luyện thành Hỗn Độn Thể, nhưng đó không phải Hỗn Độn Thể thật sự, muốn đạt tới mức đó thì Hỗn Độn chi khí là thứ không thể thiếu!" Đột nhiên Dương Mi cảm thấy nhiệm vụ còn nặng nề, tuy hiện tại hắn là kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng hắn biết mảnh đất này không đơn giản như thế!

Sau khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn đã thức tỉnh một số ký ức của Hỗn Độn Ma Thần.

Trong những ký ức đó, dường như hắn đã phát hiện ra vài thứ đáng gờm!

Chỉ cần lười biếng là có thể nhận được Hỗn Độn chi khí, đây rõ ràng là điều khiến Dương Mi phải suy nghĩ, vì lười thế nào cũng là

một môn nghệ thuật.

Dương Mi kiểm tra đan điền, phát hiện ở đó thực sự có thêm một luồng Hỗn Độn chi khí.

Chỉ là phần thưởng hệ thống quá ít, ít đến đáng thương...

Chỉ có một sợi, còn mảnh hơn sợi tóc vô số lần.

Nhưng có còn hơn không, Dương Mi vẫn thấy rất hài lòng. "Chủ nhân, sắp đến đạo trường của Nữ Oa tỷ tỷ rồi!" Không biết từ lúc nào, Tiểu Long Nữ đã cõng Dương Mi đến trước đạo trường của Nữ Oa, lúc này nàng mới lên tiếng nhắc nhở.

Dương Mi đang trầm tư bỗng giật mình tỉnh lại, nhìn đạo trường ngay trước mắt, hắn vội vàng leo xuống khỏi lưng Tiểu Long Nữ.

Tuy nàng là tọa kỵ, nhưng một đại nam nhân mà cứ nằm trên lưng một cô gái nhỏ thì cũng hơi kỳ.

Chương 133

Nếu để bọn Nữ Oa nhìn thấy, chắc chắn sẽ hiểu lầm!

Dương Mi không khỏi liếc nhìn Tiểu Long Nữ bên cạnh, hắn nhận ra rằng để người khác hiểu lầm một chút thực ra cũng không tệ! "Chủ nhân, Nữ Oa tỷ tỷ ra rồi kìa!" Tuy không biết Dương Mi đang nghĩ gì, nhưng bị hắn cứ nhìn chằm chằm không kiêng dè, ánh mắt hắn lại càng lúc càng nóng rực, làm cơ thể nàng không khỏi cảm thấy nôn nóng.

May sao đúng lúc này, Nữ Oa và mấy người khác cảm nhận được Dương Mi đã tới, đang từ đạo trường đi ra.

Dương Mi nghe vậy, hơi ngại ngùng cười một cái rồi đi về phía bọn họ.

Trong lúc Dương Mi đang mải nhìn Tiểu Long Nữ, linh bảo được cất giữ trong không gian riêng dường như phát ra một tia dị động. "Dương Mi đại ca, chúc mừng huynh đột phá thành công!" "Dương Mi tiền bối, chúc mừng ngài đột phá thành công!" Nữ Oa, Phục Hy cùng Hy Hòa, Thường Hi bốn người, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ tiến lên chào hỏi Dương Mi. "Hảo, mấy vạn năm không gặp, ai nấy đều thu hoạch không nhỏ nha." Nhìn bốn người đón mình, Dương Mi cũng cười đáp lễ, tu vi của bốn người họ khiến hắn hơi bất ngờ.

Hai chị em Hy Hòa và Thường Hi, vốn dĩ chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mà giờ đã đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Thực lực của Nữ Oa cũng tương tự, đã tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trong đó mạnh nhất là Phục Hy, từ Đại La Kim Tiên trung kỳ nhảy vọt lên đỉnh phong Đại La Kim Tiên! "Tiểu tử ngươi ăn nhầm

thần đan diệu dược gì mà vọt lên tận đỉnh phong Đại La Kim Tiên vậy?" "Dương Mi tiền bối quá khen rồi, tiểu tử nào có được ăn thần đan gì, chẳng qua là nhờ hưởng phúc trạch của ngài nên tu vi mới tăng nhanh như vậy thôi." Phục Hy cười chấp tay với Dương Mi, thực tế tu vi của mấy người họ có thể tiến triển thần tốc cũng có quan hệ lớn với Dương Mi.

Chính vì bị Dương Mi kích thích, bọn họ mới liều mạng tu hành như thế. "Ha ha ha, được rồi, ta thấy chúng ta nên vào đạo trường rồi hẳn nói tiếp." Dương Mi cười lớn, lúc này hắn chỉ muốn được ngồi chứ không muốn đứng.

Mọi người vây quanh Dương Mi, đi về phía đạo trường của Nữ Oa. "Sao hả Nữ Oa muội tử, mấy vạn năm không gặp ta, có nhớ ta không?" "Hy Hòa, Thường Hi muội tử, có phải cũng rất nhớ Dương Mi đại ca này không?" "Ha ha ha..." Trên đường đi, Dương Mi không kìm được mà trêu chọc Nữ Oa, Hy Hòa và Thường Hi một hồi, khiến ba nàng đảo mắt trắng liên tục, nhưng trong lòng rõ ràng là rất vui.

Vừa vào đạo quán, Dương Mi mới tìm được chỗ ngồi xuống, mông còn chưa nóng đã bật dậy. "Dương Mi đại ca, có chuyện gì vậy?" Thấy hành động của hắn, bọn Nữ Oa vội vàng hỏi.

Dương Mi không trả lời, sắc mặt hơi biến đổi. "Tránh ra!" Hắn đột nhiên quát lớn.

Bọn Nữ Oa tuy không biết có chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn lùi sang một bên.

Sau khi mọi người đã tránh ra, Dương Mi phất tay về phía khoảng không rộng rãi trước mặt, đột nhiên một luồng hỏa diễm nóng rực phun trào, soi sáng cả động phủ.

Bọn Nữ Oa dù đã lùi xa nhưng vẫn bị ngọn lửa bất ngờ làm cho kinh hãi.

Mọi người phản ứng rất nhanh, lập tức dựng lên hộ thuẫn linh khí.

Thực lực của họ không hề yếu, người yếu nhất cũng là Tiểu Long Nữ vừa đột phá Đại La Kim Tiên.

Nhưng hộ thuẫn của họ không trụ được bao lâu, ngọn lửa nóng rực kia lao thẳng vào. "Rắc rắc!" Những tiếng vỡ giòn tan vang lên, hộ thuẫn của mọi người, kể cả Phục Hy, đều tan tành trong chớp mắt.

Có thể thấy đoàn hỏa diễm này khủng bố thế nào!

Thấy ngọn lửa lao tới, Phục Hy vội vã lấy ra linh bảo bản mệnh Phục Hy Cầm chuẩn bị phòng ngự.

Đúng lúc này, từ trong biển lửa vô tận vang lên một tiếng quát lớn. "Chỉ còn lại nguyên thần mà cũng dám ở đây ra oai, thật không biết trời cao đất dày là gì!" "Trấn cho ta!" Tức thì không gian xung quanh co rút kịch liệt, ngọn lửa ngợp trời kia cũng theo đó mà thu nhỏ lại.

Chương 134

Cuối cùng, nó biến thành hình dạng một con người, một tiếng quát trong trẻo kiêu ngạo vang lên bên tai mọi người. "Hừ..." "Kẻ cuồng đồ nào dám ra tay với bản tổ, có biết bản tổ là ai không!" Giọng nói phát ra từ trong đoàn hỏa diễm hình người đó, tuy đang bị yếu thế nhưng vẫn tràn đầy sự cao ngạo.

Khi đoàn hỏa diễm hình người hoàn toàn bị không gian trói buộc, bọn Nữ Oa mới thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là họ vừa cảm nhận được nguy cơ tử vong từ ngọn lửa kia.

Chỉ cần sơ suất một chút là có thể táng thân trong biển lửa.

Thế là cả đám đều bừng bừng tức giận đi tới trước mặt đoàn hỏa diễm.

Hình người này hoàn toàn do một đoàn liệt diễm tinh thuần tạo thành, không thấy rõ ngũ quan nhưng có thể phân biệt được đó là một nữ tử. "Là ai, không mau thả bản tổ ra!" Hình người hỏa diễm liều mạng vùng vẫy muốn thoát khỏi sự trói buộc, nhưng rõ ràng là vô ích.

Thấy bọn Nữ Oa tới gần, nàng ta liền lớn tiếng chất vấn.

Đối mặt với thái độ không chút khách khí của đối phương, ngay cả đôi mắt đẹp của Nữ Oa cũng hiện lên tia lệ khí. "Đây là đạo trường của ta, ta mới là người phải hỏi ngươi là ai?" "Hừ!

Một tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ nhỏ bé không có tư cách biết bản tổ là ai." "Mau thả bản tổ ra, bằng không ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải hối hận!" Giọng điệu của hình người hỏa diễm đầy vẻ kiêu ngạo, hoàn toàn không coi bọn Nữ Oa ra gì.

Nữ Oa tức điên lên!

Không biết thứ này từ đâu ra mà lại dám ngông cuồng trên địa bàn của nàng như vậy!

Tuy cảm nhận được thực lực khủng bố của đối phương, nhưng Nữ Oa cũng chẳng phải hạng dễ bắt nạt!

Là Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang tương lai, nàng sao có thể để người ta cưỡi đầu cưỡi cổ được.

Phục Hy và hai chị em Hy Hòa bên cạnh cũng giận dữ bày ra thế công kích.

Thấy mọi người sắp đánh nhau to, lúc này mới vang lên giọng của Dương Mi. "Tộc trưởng Phượng tộc – Nguyên Phượng, cũng là một tọa kỵ khác của ta!" Vế đầu của Dương Mi khiến bọn Nữ Oa chấn kinh, còn vế sau thì suýt chút nữa khiến họ hét lên kinh ngạc.

Tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng?

Tọa kỵ khác của Dương Mi?

Chuyện gì thế này!

Mọi người nhìn nhau rồi đồng loạt quay sang nhìn Dương Mi.

Phía bên kia, Nguyên Phượng sau khi nghe lời Dương Mi, hỏa diễm quanh người càng bùng lên mạnh mẽ. "Ngươi là ai!

Đã biết bản tổ là tộc trưởng Phượng tộc mà còn dám ở đây nói lời đại ngôn bất tàm!" "Tọa kỵ của ngươi?

Thật là nực cười, kẻ có thể bắt bản tổ làm tọa kỵ vốn không tồn tại trên đời này!" Nguyên Phượng dù sao cũng là tộc trưởng Phượng tộc, một cường giả Chuẩn Thánh danh chính ngôn thuận, là một tồn tại cao ngạo biết bao.

Tuy giờ đang hoàn toàn lép vế nhưng nàng vẫn tràn đầy ngạo khí, thậm chí giọng điệu còn mang theo sát ý.

Dương Mi ngẩng đầu, thản nhiên lườm nàng một cái.

Thế là Nguyên Phượng im bặt.

Nàng cảm nhận được một sức mạnh cực kỳ khủng bố cùng một sát cơ vô hạn xuyên thấu tâm can!

Cái nhìn vừa rồi khiến nàng có cảm giác nghẹt thở!

Chương 135

Thấy Nguyên Phượng đã hoàn toàn im lặng, Dương Mi mới ngồi xuống, thong thả kể lại đầu đuôi sự việc cho bọn Nữ Oa nghe.

Chủ yếu là kể việc hắn đã cứu mạng Nguyên Phượng như thế nào.

Tất nhiên, Dương Mi không hề nhắc tới chuyện hắn đã nhìn sạch sành sanh cơ thể nàng. "Ta đã cứu nàng, tiêu tốn rất nhiều công đức, vì vậy tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng phải làm tọa kỵ khác cho ta." Dương Mi thản nhiên nhìn Nguyên Phượng cách đó không xa, nói một cách đầy lý lẽ.

Nếu cứu mạng mà không thu làm tọa kỵ thì thật vô nghĩa!

Nghe xong ngọn ngành, mọi người im lặng hồi lâu mới phản ứng lại.

Ánh mắt bọn Nữ Oa nhìn Nguyên Phượng cũng hòa ái hơn nhiều, dù sao sau này cũng là người một nhà.

Đặc biệt là Tiểu Long Nữ, nhìn Nguyên Phượng với ánh mắt đồng cảm như người cùng cảnh ngộ.

Trước những ánh mắt quái dị đó, Nguyên Phượng cố nén cơn giận, điều chỉnh lại trạng thái, cung kính nhìn Dương Mi: "Vị tiền bối này, tiểu nữ tuy không biết ngài là ai, nhưng ngài có ơn cứu mạng, tiểu nữ sau này nhất định sẽ tận lực báo đáp.

Hy vọng tiền bối có thể để ta rời đi, trở về Phượng tộc.

Ta vừa bộc phát bản nguyên hỏa diễm, người trong tộc chắc chắn đã cảm ứng được.

Nếu tiền bối cứ khư khư không cho ta đi, e rằng sau này..."

Nguyên Phượng rõ ràng đã nhận ra tu vi cao siêu của Dương Mi nên giọng điệu cung kính hơn nhiều.

Dẫu sao Hồng Hoang cũng là thế giới thực lực vi tôn.

Nhưng có vẻ nàng ta vẫn không từ bỏ ý định rời đi, chuyện làm tọa kỵ thì tuyệt đối không nhắc tới, thậm chí còn ẩn chứa ý răn đe.

Nhìn Nguyên Phượng nói thao thao bất tuyệt, khóe môi Dương Mi nhếch lên một nụ cười giễu cợt, trực tiếp ngắt lời: "Thứ nhất, Phượng tộc còn tồn tại hay không ta không biết." "Thứ hai, hiện tại ngươi là tù nhân, căn bản không có tư cách đàm điều kiện, dù là tộc trưởng Phượng tộc đi chăng nữa!" "Thứ ba, ta cứu ngươi và tiêu tốn công đức, nên từ nay về sau ngươi phải làm tọa kỵ cho ta để bù đắp tổn thất." Nguyên Phượng nghe xong định mở miệng cãi lại.

Nhưng chưa kịp thốt ra lời nào, đôi mắt thâm thúy của Dương Mi đã lóe lên một luồng hàn ý băng giá, hắn lạnh lùng nói: "Bây giờ chỉ có hai lựa chọn, một là làm tọa kỵ cho ta.

Hai là ta sẽ ra tay giết ngươi ngay lập tức!" Thực tế, việc có thu Nguyên Phượng làm tọa kỵ hay không đối với Dương Mi cũng không quá quan trọng.

Nếu nàng ta thà chết không chịu phục, hắn cũng không ngại ra tay đánh giết!

Có điều ở Hồng Hoang này, dùng biện pháp mạnh vẫn hiệu quả hơn.

Sau khi biết được tình cảnh hiện tại của Phượng tộc, Nguyên Phượng cuối cùng cũng chọn thỏa hiệp.

Nàng không muốn chết!

Chính xác là không thể chết. "Ta là tội nhân của Phượng tộc, đều do dã tâm của ta mới khiến tộc mình rơi vào cảnh này..." Nguyên

Phượng thẫn thờ nhìn về phía trước, miệng lẩm bẩm.

Dương Mi đã giải trừ trói buộc không gian, không lo nàng bỏ chạy.

Nguyên Phượng đang thất thần bỗng ngẩng đầu, đôi mắt phượng sáng quắc nhìn Dương Mi: "Đưa ta tới núi Bất Tử Hỏa!" "Hiện tại ta là chủ nhân của ngươi, ta nghĩ ngươi nên xác định rõ vị trí của mình đi, nếu phục vụ ta tốt thì chưa biết chừng ta sẽ đưa ngươi về núi Bất Tử Hỏa xem qua một chút!" Tuy Dương Mi khá thích phụ nữ mạnh mẽ, nhưng không thích họ mạnh mẽ trước mặt mình!

Dưa hái xanh tuy không ngọt nhưng giải khát được là đủ rồi. "Chủ... chủ nhân, xin hãy đưa ta tới núi Bất Tử Hỏa!" Trước sự cứng rắn của Dương Mi, vì lo cho an nguy của tộc mình, giọng điệu Nguyên Phượng lập tức mềm mỏng hẳn. "Vả lại ta muốn khôi phục nhục thân thì cần tới Nam Minh Ly Hỏa tinh thuần nhất trên núi đó, chủ nhân chắc cũng không muốn ta cứ mãi ở trạng thái nguyên thần thế này đâu nhỉ!" Dương Mi nhìn Nguyên Phượng đang bị bao quanh bởi hỏa diễm, trong đầu chợt lóe lên một khung cảnh diễm lệ.

Thế là hắn đồng ý... "Ta đưa Nguyên Phượng tới núi Bất Tử Hỏa một chuyến để giúp nàng trọng tu nhục thân, bằng không cứ thế này thì sao làm tọa kỵ được." Dương Mi chào hỏi bọn Nữ Oa một tiếng, chuẩn bị đưa Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng rời đi.

Chương 136

Nữ Oa cùng chị em Hy Hòa nhìn Dương Mi với ánh mắt oán trách, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm. "Yên tâm đi, ta sẽ về nhanh thôi, lần sau trở lại ta sẽ lập đạo quán ngay trên núi Bất Chu." Dương Mi an ủi ba nàng, Bất Chu quả thực là nơi tốt, hắn định chiếm luôn nơi này làm của riêng.

Một lựa chọn không tồi!

Vừa ra khỏi động phủ, Tiểu Long Nữ liền hóa thành nguyên hình, một con Ngũ Trảo Kim Long chở Dương Mi bay vút lên trời xanh, hướng về phía Nam Hồng Hoang đại lục.

Phần thưởng của Hệ Thống Lười Biếng liên tục được kích hoạt, luồng Hỗn Độn chi khí trong cơ thể Dương Mi cũng ngày một dày lên.

Khi Nguyên Phượng nhìn thấy Ngũ Trảo Kim Long, nàng lập tức đoán ra thân phận của Dương Mi. "Hung nhân Dương Mi?" Nàng kinh ngạc thốt lên. "Bần đạo đúng là Dương Mi, nhưng không phải hung nhân, bần đạo là Dương Mi đạo nhân!" Dương Mi thản nhiên đáp, có lẽ hung nhân là thật, nhưng rõ ràng là hắn hiền lành thế này mà... "Nguyên Phượng tỷ tỷ có chỗ không biết, chủ nhân chính là Dương Mi Thánh nhân đó!" Tiểu Long Nữ không kìm được mà khoe, giọng đầy vẻ kiêu hãnh. "Dương Mi Thánh nhân?" Nguyên Phượng lộ vẻ khó hiểu, nhưng trên hết là sự kinh ngạc vô bờ.

Ở cảnh giới Chuẩn Thánh, nàng đương nhiên hiểu rõ Thánh nhân là gì!

Trên quãng đường tiếp theo, Tiểu Long Nữ kiên nhẫn kể cho Nguyên Phượng nghe về những sự kiện xảy ra sau cuộc chiến tam tộc.

Dương Mi chém giết Hồng Quân!

Dương Mi mắng chửi Thiên Đạo!

Dương Mi chứng đạo Hỗn Nguyên!

Dương Mi... tóm lại, trong miệng Tiểu Long Nữ, Dương Mi hoàn toàn trở thành một kẻ thần thông quảng đại, vô sở bất năng.

Nguyên Phượng nghe mà ngẩn người, dần dần ác cảm trong lòng nàng đối với Dương Mi cũng vơi đi không ít.

Hồng Hoang thực lực vi tôn, chẳng ai lại không thích kẻ mạnh cả!

Dương Mi vừa tận hưởng sự sùng bái của hai nữ tử, vừa quan sát những thay đổi của Hồng Hoang lúc này, thần thức của hắn bao trùm cả đại lục.

Sau bao năm dưỡng sức, cả Hồng Hoang dường như đã thay da đổi thịt, thời gian trôi qua, sinh linh trên đại lục cũng đã thay đổi mấy đời.

Thêm vào đó, phần lớn các lão quái vật đều bế quan quanh năm.

Trận kiếp nạn hào hùng năm xưa dường như đã bị chúng sinh quên lãng gần hết.

Trận Long Hán Đại Kiếp năm đó có tới chín phần sinh linh Hồng Hoang tham gia, trong số đó chín phần tử trận đều là cao thủ.

Chính vì vậy dẫn đến tình trạng thực lực tu vi của Hồng Hoang hiện tại bị đứt đoạn.

Trên mặt nổi, kẻ mạnh nhất cũng chỉ tới Đại La Kim Tiên.

Qua bao năm tu hành, Dương Mi biết có những đại năng ẩn thế đã đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng những Chuẩn Thánh đó trong mắt hắn cũng chẳng khác gì

Đại La Kim Tiên.

Còn về Thánh nhân...

Dương Mi biết kẻ chí cao vô thượng trong quỹ đạo Thiên Đạo gốc sắp sửa xuất hiện.

Lúc này Hồng Hoang đại lục có thể nói là tràn đầy sức sống, các tộc sinh linh đua nhau xuất hiện.

Chương 137

Những sinh linh mới ra đời đều bận rộn tăng cường tu vi, không ai gây hấn gì nên Hồng Hoang khá yên bình.

Khi mở rộng thần thức, Dương Mi phát hiện tuy trăm tộc cùng xuất hiện, nhưng mạnh nhất vẫn là Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu vốn là dòng dõi chính thống của Bàn Cổ, cho rằng cả Hồng Hoang đều thuộc về Bàn Cổ nên họ muốn nắm quyền kiểm soát nơi này.

Trước đây vì biết thực lực có hạn nên họ luôn ẩn mình, không mấy ai biết đến sự tồn tại của họ.

Nhưng trong thời gian Hồng Hoang nghỉ ngơi, Tổ Vu không ngừng phát triển tộc nhân.

Sau mấy vạn năm, số lượng Vu tộc đạt tới con số khủng khiếp.

Lúc này họ mới chính thức bước ra khỏi thánh địa, tiến vào các vùng của Hồng Hoang lập bộ lạc.

Để đảm bảo an toàn, Vu tộc chia làm mười hai phân bộ lạc do Thập Nhị Tổ Vu thống lĩnh, phát triển phồn vinh.

Lúc bấy giờ sinh linh Hồng Hoang mới chính thức biết đến sự lớn mạnh của Vu tộc.

Vì không có thù oán nên cũng chẳng ai gây hấn, nhờ thế Vu tộc mới dần lớn mạnh.

Tộc nhân Vu tộc bẩm sinh nhục thân cường đại, vượt xa Tiên Thiên Ma Thần, họ không tu nguyên thần mà chỉ tu nhục thân, hấp thu trọc khí của đại địa, bẩm sinh đã nắm giữ sức mạnh pháp tắc, thậm chí không tôn Thiên Đạo mà chỉ thờ Bàn Cổ.

Nhưng vì không tu luyện nguyên thần nên họ cũng không thể tích cốc như các tu sĩ khác, buộc phải săn bắt sinh linh Hồng Hoang làm thức ăn.

Do chỉ tu luyện nhục thân nên sức ăn của mỗi người đều đặc biệt lớn.

Mấy chục triệu tộc nhân mỗi năm phải ăn tới hàng trăm triệu sinh linh!

May mà Hồng Hoang đủ rộng lớn, sinh linh sinh sôi nảy nở không ngừng, bằng không chỉ riêng sức ăn của Vu tộc cũng đủ vét sạch đại lục.

Nhưng việc săn bắt quy mô lớn của Vu tộc cũng khiến họ kết thù oán với chúng sinh linh, có điều thế lực Vu tộc quá mạnh nên mọi người cũng đành chịu.

Cho tới khi ở vùng Bắc Minh có một sinh vật to lớn truyền ra một bộ văn tự, các sinh linh Hồng Hoang mới có một tên gọi thống nhất: Yêu!

Bất kể là mãnh thú, cỏ cây tinh linh, chỉ cần khai mở linh trí đều có thể gọi là Yêu!

Ở Hồng Hoang, kẻ mạnh làm vua!

Một khi Yêu tộc xuất hiện, tự nhiên sẽ không thiếu những kẻ có dã tâm.

Không ít đại năng Yêu tộc bắt đầu chiếm đất làm vương, khiến Hồng Hoang nhất thời trở nên hỗn loạn.

Dương Mi phát hiện trong số các thế lực Yêu tộc có hai con chim lớn là thông minh nhất, họ không lập thế lực ngay mà chỉ âm thầm lôi kéo, chờ đợi đại chiến Hồng Hoang, hễ thời cơ tới sẽ đăng cao hô hoán.

Hai con chim này Dương Mi vốn đã rất quen thuộc.

Không chỉ đánh bọn chúng một trận nhừ tử mà còn cướp luôn vợ của tụi nó, sao không quen cho được?

Hai người đó chính là Đế Tuấn và Thái Nhất từ Thái Dương Tinh.

Sau khi ngao du Hồng Hoang một chuyến, tu vi của bọn họ không chỉ tăng trưởng mà dã tâm cũng bắt đầu nảy sinh. "Xem ra cuộc chiến Vu – Yêu sắp sửa bắt đầu rồi sao?

Thú vị, thật thú vị..." Sau khi tu vi đột phá Đại La Kim Tiên, tốc độ của Tiểu Long Nữ rõ ràng đã tăng lên đáng kể, nếu xét về tốc độ bay thì chắc chỉ kém Phượng tộc một chút.

Chẳng mấy chốc đã đặt chân tới vùng đất phía Nam.

Về vị trí cụ thể của núi Bất Tử Hỏa, Dương Mi đã biết từ trước vì từng tới đây một lần.

Nhưng khi hắn dẫn Tiểu Long Nữ tới nơi, lại chẳng thấy dãy núi hình vòng cung màu đỏ thẫm đâu cả.

Chương 138

"Phong sơn đại trận!

Không ngờ Phượng tộc ta đường đường như thế mà lại rơi vào cảnh này!" Dương Mi đang định dùng thần thức dò xét, Nguyên Phượng nhìn cảnh tượng trước mắt đã thê lương lên tiếng.

Rất nhanh, Dương Mi cũng tìm ra nguyên do.

Núi Bất Tử Hỏa không hề biến mất, chỉ bị một đại trận che giấu mà thôi. "Đại trận này là át chủ bài cuối cùng của Phượng tộc, nhờ vào Nam Minh Ly Hỏa trên núi mà tạo thành Phong Sơn Đại Trận.

Đại La Kim Tiên bình thường căn bản không thể phát hiện, cường giả Chuẩn Thánh nếu liều lĩnh xông vào, chỉ cần sơ sẩy là sẽ bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi." "Ngay cả cảnh giới Thánh nhân, nếu nhục thể không đủ mạnh thì cũng khó mà vượt qua được trận này..." Nhìn đại trận trước mắt, Nguyên Phượng không khỏi lộ vẻ tự hào, Phượng tộc tuy sa sút nhưng cũng chẳng phải hạng người nào cũng có thể bắt nạt được.

Câu nói sau rõ ràng là để nhắm vào Dương Mi.

Chỉ có điều lời vừa dứt, Dương Mi đã hiên ngang đưa Tiểu Long Nữ bước thẳng vào đại trận!

Khi Nguyên Phượng đuổi kịp thì hai người đã an toàn đi xuyên qua trận pháp, ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa ngút trời kia chẳng thể gây ra một chút thương tổn nào. "Vừa rồi nàng nói gì cơ?" Nhìn Nguyên Phượng đang tụt lại phía sau, Dương Mi không khỏi hỏi một câu.

Hình như nàng ta vừa nói gì đó về sự nguy hiểm...

Nhưng mấy tia lửa này làm sao hại được hắn, thực lực Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên đâu phải để trưng cho đẹp.

Huống hồ hắn còn nắm giữ pháp tắc thời không, trận pháp ẩn giấu không gian này làm khó được hắn sao?

Còn Tiểu Long Nữ đi theo sau hắn, không những không thấy nóng mà còn cảm nhận được từng đợt hơi lạnh truyền tới.

Nguyên Phượng liếc nhìn hắn một cái, bĩu môi không nói gì!

Biến thái!

Tu sĩ bình thường chỉ tu pháp lực nên nhục thể đều không mạnh.

Nhưng nàng thấy rõ nhục thể của Dương Mi trực tiếp tiếp xúc với Nam Minh Ly Hỏa mà những ngọn lửa khủng bố đó ngay cả một sợi tóc của hắn cũng không đốt cháy nổi!

Nguyên Phượng không thèm để ý nữa, bay thẳng về phía dãy núi chính giữa hỏa sơn.

Dương Mi mỉm cười đi theo phía sau nàng.

Dưới sự dẫn dắt của Nguyên Phượng, họ nhanh chóng đáp xuống dãy núi trung tâm. "Tộc nhân của ta đang cư ngụ phía sau dãy núi này." Nàng giải thích rồi dẫn Dương Mi đi về phía nơi ở của tộc mình.

Không biết tại sao, càng tới gần, Nguyên Phượng càng cảm thấy bất an.

Chẳng lẽ?

Nàng cố xua đi những suy nghĩ tiêu cực, đưa hai người bay qua phía sau ngọn núi lửa trung tâm.

Nhưng khi ba người vừa tới đỉnh núi, Dương Mi đột nhiên chặn nàng lại: "Đợi đã, có gì đó không đúng!" Không giải thích nhiều, Dương Mi trực tiếp tỏa thần thức bao trùm toàn bộ phía sau ngọn núi.

Tuy Nam Minh Ly Hỏa dày đặc gây cản trở thần thức, nhưng Dương Mi vẫn nhanh chóng lùng sục khắp vùng xung quanh. "Nàng chắc chắn là tộc nhân cư ngụ phía sau ngọn núi này chứ?" Dương Mi thu hồi thần thức, giọng nghiêm trọng hỏi.

Nguyên Phượng ngẩn người, vội đáp: "Đúng vậy, ngay sau ngọn núi này có một rừng cây Ngô Đồng rất lớn." "Vậy Phượng tộc còn nơi cư ngụ nào khác không?" Dương Mi hỏi lại.

Nguyên Phượng quả quyết lắc đầu: "Tộc ta dựa vào hỏa diễm để tu hành nên vùng núi Bất Tử Hỏa này là nơi ở tốt nhất, không còn chỗ nào khác.

Một khi đã kích hoạt Phong Sơn Đại Trận thì tuyệt đối không có chuyện dời đi nơi khác." Dương Mi cũng nhận thấy điểm này nên mới hỏi đi hỏi lại.

Chương 139

Bởi vì phía sau ngọn núi trung tâm, hắn không hề phát hiện ra sự hiện diện của bất kỳ tu sĩ Phượng tộc nào...

Không chỉ phía sau ngọn núi này, mà ngay cả toàn bộ dãy núi Bất Tử Hỏa, trừ ba người bọn họ ra, hắn không cảm nhận được bất kỳ thực thể sống nào khác. "Ta không cảm nhận được bất kỳ sự sống nào trong cả vùng núi này." Dương Mi vừa dứt lời, sắc mặt Nguyên Phượng lập tức đại biến: "Có thể nào...

Chẳng lẽ Phượng tộc..." Hai hàng lệ tuôn rơi từ mắt nàng, nhanh chóng bốc hơi trong hơi nóng hừng hực.

Dương Mi nhíu mày, trầm giọng nói: "Năm đó sau đại kiếp, tuy tộc nhân thương vong chín phần nhưng vẫn còn lại không ít.

Dù có bị nghiệp lực quấn thân thì cũng chỉ ảnh hưởng tốc độ tu luyện, tuyệt đối không thể có chuyện diệt tộc được." "Chẳng lẽ sau đại kiếp, Phượng tộc lại gặp biến cố gì khác?" Nguyên Phượng dường như chẳng nghe lọt tai lời phân tích của hắn, nàng hối hận tột cùng, bất chấp tất cả lao thẳng về phía sau ngọn núi.

Dương Mi nhìn nàng thẫn thờ như mất hồn, cũng chẳng nỡ trách cứ.

Nếu Phượng tộc thực sự diệt vong, Nguyên Phượng chắc chắn là người đau khổ nhất.

Hắn khẽ lắc đầu, sinh linh Hồng Hoang vốn mong manh như thế.

Tiến lên vài bước, hắn dùng pháp tắc thời không che giấu cả nàng và bản thân mình.

Nếu Phượng tộc thực sự gặp biến cố thì chắc chắn chuyện này

không hề đơn giản.

Vừa bước chân ra sau ngọn núi, đập vào mắt là một khu rừng.

Nhưng trong rừng không hề có động thực vật nào khác, chỉ có một loại cây màu đỏ thẫm.

Những cây này cao lớn vạm vỡ, lá xum xuê, tán hình bầu dục, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ thiêu đốt của núi lửa.

Ngô Đồng!

Nhìn những cây đại thụ đó, trong đầu Dương Mi hiện ra tên của một loại linh căn.

Cây Ngô Đồng là loại linh căn độc nhất của Phượng tộc, tuy không quá quý giá nhưng nó có thể kết ra một loại quả gọi là Quả Niết Bàn.

Loại quả này chỉ dành riêng cho người Phượng tộc, bình thường họ vẫn cư ngụ trên những cây này.

Nhưng lúc này trên những tán cây khổng lồ chẳng thấy bóng dáng một con phượng nào, ngay cả một sợi lông phượng cũng không thấy.

Thấy cảnh này, Nguyên Phượng suýt chút nữa là quỵ xuống đất.

Nhưng rồi nàng đột nhiên như phát điên lao về một hướng, tốc độ nhanh đến mức Dương Mi cũng không phản ứng kịp.

Chẳng mấy chốc nàng dừng lại trước một cây Ngô Đồng vĩ đại, cây này cao tới vài trăm trượng, tán lá che cả bầu trời!

Tuy tán lá dày đặc che khuất ánh nắng nhưng phía dưới gốc cây lại sáng rực.

Nhiệt độ ở đây còn kinh khủng hơn cả ngọn núi lửa trung tâm lúc nãy!

Bởi vì dưới gốc cây khổng lồ này chính là một miệng núi lửa.

Dương Mi nhảy tới miệng hố nhìn xuống, chỉ thấy nham thạch nóng chảy sùng sục bên dưới, trên mặt nham thạch và vách đá là những ngọn lửa bùng cháy dữ dội, hóa thành hình rồng phượng múa lượn.

Ngọn lửa ở đây mới chính là Nam Minh Ly Hỏa tinh thuần nhất, e rằng ngay cả Thánh nhân bình thường cũng khó lòng chống chọi nổi.

Nhưng Dương Mi lại cảm nhận được hơi thở sự sống dưới lớp nham thạch kia!

Không chỉ là hơi thở sự sống, mà hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức khiến ngay cả hắn cũng thấy nguy hiểm!!!

Trong không gian bên dưới nham thạch, vẻ mặt của các tu sĩ Phượng tộc đồng loạt biến đổi.

Lúc này có khoảng vài trăm tu sĩ Phượng tộc đang tập trung tại đây, vây quanh một tảng đá đỏ khổng lồ.

Chương 140

Nhóm người này có cả nam lẫn nữ, có cả một lão bà, tất cả đều là Đại La Kim Tiên.

Xung quanh lão bà đó còn tỏa ra khí tức Chuẩn Thánh.

Đứng đầu là lão bà, cả nhóm đang không ngừng rót pháp lực vào tảng đá đỏ như đang trấn áp thứ gì đó. "Chết tiệt, ta đã kích hoạt Phong Sơn Đại Trận của tiên tổ để lại rồi mà, tại sao vẫn có kẻ xâm nhập được!" Đúng lúc này, sắc mặt lão bà biến đổi, động tác khựng lại một nhịp.

Ngay khi nàng vừa khựng lại, dưới tảng đá đỏ bỗng vang lên một giọng nói lanh lảnh đầy quyến rũ: "Đừng phí sức nữa, bản thần sớm muộn gì cũng thoát khỏi đây thôi.

Nếu giờ dừng tay giúp ta một tay, sau khi ta ra ngoài không những có thể tha mạng cho các ngươi mà còn thu nhận vào dưới trướng, cùng ta chinh chiến Hồng Hoang, ta đảm bảo sẽ đưa các ngươi đứng trên đỉnh cao nhất!" "Bằng không, ngày ta thoát ra chính là lúc đám kiến hôi các ngươi bị diệt vong!" Theo giọng nói đó, tảng đá đỏ rung chuyển dữ dội, dường như sinh vật bên dưới sắp phá đá chui ra.

Nhưng ngay lập tức nhóm tu sĩ Phượng tộc tăng thêm pháp lực, tảng đá mới bình tĩnh trở lại. "Phượng Thanh, ra ngoài xem thử là kẻ nào đã lẻn vào, nhớ phải cẩn thận một chút!" Lão bà ra lệnh cho một nam tử trung niên.

Khi người đó định đứng lên thì một thiếu nữ ngồi cạnh lão bà bỗng mở lời: "Đại trưởng lão, để con đi xem cho." "Công chúa..." Lão bà nhìn Phượng Lan Tâm đứng lên, trong mắt thoáng hiện vẻ lo lắng. "Không sao, Lan Tâm cũng lớn rồi, nó sẽ biết chú ý an toàn." Thấy

vậy, lão bà thở dài một tiếng rồi gật đầu đồng ý.

Lúc này, Dương Mi đang đứng trên miệng núi lửa dò xét cũng đã nhìn thấu được huyền cơ bên dưới.

Bên dưới lớp nham thạch này chắc hẳn là một không gian tự lập.

Sinh vật trong đó nếu hắn không đoán sai thì chính là tu sĩ Phượng tộc.

Nguyên Phượng bên cạnh rõ ràng cũng cảm nhận được hơi thở sự sống bên dưới, lập tức mỉm cười định lao xuống nham thạch.

Nhưng ngay lúc này, nham thạch bên dưới cuộn trào, một vòng xoáy xuất hiện khiến bọn Dương Mi ngẩn người.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc trường bào hoa lệ màu đỏ thong thả bước ra từ vòng xoáy.

Nàng có ngũ quan tinh tế, vóc dáng mảnh mai, toát lên vẻ cao quý diễm lệ.

Nhưng khuôn mặt nàng lạnh lùng, thậm chí còn mang theo vẻ kiêu ngạo không giấu diếm.

Phượng Lan Tâm vừa xuất hiện đã nhìn chằm chằm Dương Mi, lạnh lùng quát: "Ta là tộc trưởng Phượng tộc, ngươi là ai, tại sao lại tự tiện xông vào núi Bất Tử Hỏa của Phượng tộc ta!" "Ồ?

Tộc trưởng Phượng tộc sao?" Nhìn thiếu nữ lạnh lùng vừa xuất hiện, Dương Mi khẽ cười. "Ngươi là kẻ nào, tại sao vô cớ xông vào đây?

Mục đích của ngươi là gì?

Nếu không khai rõ ràng thì đừng trách Phượng tộc ta không khách khí!" Thấy nụ cười có phần cợt nhả của Dương Mi, Phượng Lan Tâm nổi giận.

Đồng thời, khí tức đỉnh phong Đại La Kim Tiên tỏa ra mạnh mẽ, tư thế sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Dương Mi vốn định trêu chọc nàng ta một chút thì một giọng nói uy nghiêm đột nhiên xen vào: "Lan Tâm... người trong tộc vẫn ổn chứ?" Nghe giọng nói quen thuộc đó, Phượng Lan Tâm đang đằng đằng sát khí bỗng khựng lại, sững sờ tại chỗ.

Nàng từ từ quay đầu về phía phát ra âm thanh, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Có kinh ngạc, có vui mừng...

Khi nhìn thấy nguyên thần của Nguyên Phượng, nàng không còn kìm nén được nữa, òa khóc nức nở! "Sư...

Sư tôn, là người thật sao?" Thiếu nữ vừa khóc vừa chạy tới trước mặt Nguyên Phượng, khi cảm nhận được khí tức quen thuộc đó, cơ thể nàng run rẩy kịch liệt.

Chương 141

"Sư tôn!

Đúng là người thật rồi...

Người không chết, hu hu hu...

Con biết mà, sư tôn không thể chết được!!!" Nhìn thiếu nữ đang khóc lóc trước mặt, ánh mắt Nguyên Phượng hiện lên vẻ ôn nhu. "Được rồi, Lan Tâm, vẫn giống hệt hồi nhỏ, hở chút là khóc nhè.

Tộc nhân khác đâu rồi?

Tại sao chỉ thấy mình con?" Nghe giọng nói hiền từ của sư tôn, Phượng Lan Tâm thút thít vài cái rồi quẹt sạch nước mắt. "Sư tôn, các tộc nhân khác đều đang ở trong thánh địa, chỉ là nơi đó gặp chút trục trặc khiến tộc ta tổn thất nặng nề..." Giọng nàng nhỏ dần như tiếng muỗi kêu.

Nguyên Phượng dường như đã đoán trước được tình hình, chỉ đượm buồn nói: "Đi thôi, đưa ta đi gặp mọi người." Phượng Lan Tâm gật đầu, dẫn Nguyên Phượng đi xuống dưới lớp nham thạch.

Dương Mi không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo.

Không hiểu sao, hắn cảm nhận được một luồng nguy hiểm từ dưới đó.

Nhưng nếu chỉ là Phượng tộc thì không thể khiến hắn thấy nguy hiểm được!

Theo chân bọn họ, Dương Mi bước vào lớp nham thạch.

Tiểu Long Nữ được để lại trên miệng núi vì nàng không chịu nổi nhiệt độ của Nam Minh Ly Hỏa.

Một lúc sau, Dương Mi theo hai người tới một không gian đỏ rực bên dưới.

Không gian này không lớn, ở giữa có một kiến trúc dạng tế đàn, chắc là thánh địa mà Lan Tâm đã nói.

Lúc này có một nhóm tu sĩ Phượng tộc đang ngồi khoanh tay ở đó, vây quanh một tảng đá đỏ khổng lồ, họ đang liên tục truyền pháp lực vào tảng đá.

Cảnh tượng này chẳng có gì lạ, trong thánh địa chỉ có bấy nhiêu người.

Thần thức Dương Mi lướt qua, nhận ra tu vi của bọn họ đều là Đại La Kim Tiên, một sức mạnh khá đáng nể.

Tuy nhiên, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là một Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chút thực lực này không thể gây nguy hiểm cho hắn!

Đột nhiên, ánh mắt Dương Mi dừng lại trên tảng đá khổng lồ đó.

Chính xác là nhìn vào phía dưới tảng đá!

Hắn cảm nhận được dưới đó có một hơi thở sự sống vô cùng mạnh mẽ, và đặc biệt là có những luồng Hỗn Độn chi khí đang tỏa ra từ tảng đá đỏ!

Nếu không vì nhiệt độ cao xung quanh gây nhiễu thì lẽ ra hắn đã nhận ra ngay lập tức luồng Hỗn Độn chi khí này!

Đúng vậy, là Hỗn Độn chi khí thật sự!!

Khí Hỗn Độn là thứ chỉ tồn tại trong không gian Hỗn Độn.

Thuở ấy Bàn Cổ khai thiên đã trực tiếp bổ khai toàn bộ Hỗn Độn mới tạo thành đại lục Hồng Hoang.

Thế giới Hỗn Độn bị bổ ra kia liền hóa thành vô số mảnh vỡ rơi

rớt khắp nơi.

Dương Mi nhớ rõ ba mảnh lớn nhất đã hóa thành Tam Đảo Bồng Lai ở Đông Hải.

Vị trí cụ thể của ba hòn đảo đó hiện chưa rõ, nếu có cơ hội Dương Mi định sẽ đi tìm thử.

Chương 142

Không chỉ vì trên ba hòn đảo đó có thể thai nghén linh bảo, mà khí Hỗn Độn trên đó cũng là thứ Dương Mi vô cùng khát khao có được.

Ngoài các mảnh vỡ không gian Hỗn Độn, một số Hỗn Độn linh bảo và linh căn cũng ẩn chứa khí Hỗn Độn.

Tất nhiên còn một loại nữa cũng chứa khí Hỗn Độn, chính là những tồn tại nguy hiểm nhất.

Dưới khối cự thạch màu đỏ kia, dường như chính là loại đó...

Phượng Lan Tâm xuất hiện trên không trung tế đàn, tu sĩ Phượng tộc bên dưới đều ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng vừa nhìn thấy, sắc mặt ai nấy đều đại biến!

"Lan Tâm, chuyện này là sao?

Sao ngươi lại đưa người ngoài vào thánh địa?" Vị lão ẩu mạnh nhất lên tiếng chất vấn, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Không đợi Phượng Lan Tâm giải thích, lão ẩu kia đã trực tiếp định tội: "Đáng chết, chắc chắn Lan Tâm đã bị mấy kẻ ác nhân này uy hiếp.

Toàn thể tu sĩ Phượng tộc nghe lệnh, lập tức lên bắt giữ mấy tên ác nhân này cho ta, thề chết bảo vệ thánh địa Phượng tộc!" Lão ẩu vừa ra lệnh, phần lớn tu sĩ Phượng tộc trên tế đàn lập tức đứng dậy, định bao vây nhóm người Dương Mi.

"Đại trưởng lão, từ khi nào mà ta - Nguyên Phượng cũng trở thành ác nhân rồi?" Nhìn đám tu sĩ Phượng tộc đang xao động bên dưới, Nguyên Phượng chậm rãi bước lên từ bên cạnh Dương Mi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, toàn bộ tu sĩ Phượng tộc bên

dưới đều đứng hình tại chỗ.

Biểu cảm của họ hoàn toàn y hệt Phượng Lan Tâm lúc nãy: kinh hãi, nghi ngờ, không dám tin, rồi sau đó là cuồng hỉ!

Khi Nguyên Thần của Nguyên Phượng xuất hiện trước mặt, tất cả tu sĩ Phượng tộc không phân biệt nam nữ đều rưng rưng nước mắt!

Vị lão ẩu dẫn đầu dụi mạnh đôi mắt đầy nếp nhăn, giọng run rẩy: "Tiên...

Tiên tổ, thật sự là người sao?" Nhìn đám tu sĩ đang kích động bên dưới, giọng nói của Nguyên Phượng cũng có chút nghẹn ngào: "Đại trưởng lão, ngoài ta ra thì còn ai được nữa.

Các vị tộc nhân Phượng tộc, Nguyên Phượng ta có lỗi với mọi người!" Sau khi Nguyên Phượng dứt lời, bên dưới lập tức bùng nổ những tiếng reo hò kích động đến tột cùng.

Có người khóc, có người cười...

"Hu hu, ta biết Tiên tổ chưa chết mà, ta biết mà..." "Ha ha ha, Tiên tổ không chết, Tiên tổ trở về rồi, Phượng tộc chúng ta có cứu rồi!" Nhóm Nguyên Phượng đáp xuống tế đàn, hàn huyên cùng các tộc nhân một lát.

"Đại trưởng lão, người của Phượng tộc chỉ còn lại chừng này thôi sao?" Nguyên bản Phượng tộc có hàng nghìn vạn tộc nhân, vậy mà lúc này trên tế đàn rõ ràng chỉ còn chưa đầy trăm người.

Một trăm so với nghìn vạn, khoảng cách quả thực quá lớn.

"Ai, kể từ sau khi Tiên tổ tử trận, thế cục quân đội Phượng tộc sa sút thảm hại.

Trận chiến năm đó có đến hơn chín phần tộc nhân đã hi sinh!

Sau khi đại kiếp kết thúc, lão hủ dẫn theo những tộc nhân còn sót

lại trở về Bất Tử Hỏa Sơn, trực tiếp mở ra phong sơn đại trận do Tiên tổ để lại, định từ nay không xuất thế nữa.

Vốn dĩ những tộc nhân còn lại vì nghiệp lực to lớn và nhân quả quấn thân nên tu hành rất gian nan, nhưng vẫn có thể sinh tồn được.

Thế nhưng một ngày ta phát hiện có người trong tộc tu luyện gần thánh địa lại liên tiếp mất tích không rõ lý do.

Sau khi điều tra, ta thấy vấn đề nằm ở thánh địa.

Ta phát hiện dưới khối cự thạch màu đỏ kia trấn áp một sinh linh cường đại, lập tức triệu tập cao thủ trong tộc tăng cường phòng ngự.

Nhưng ta thấy đạo phong ấn đang dần suy yếu.

Nếu phong ấn mất hiệu lực hoàn toàn, sinh linh khủng bố bên dưới chắc chắn sẽ thoát ra.

Trong lúc ta đang vò đầu bứt tai, sinh linh bên dưới đột nhiên đòi giao dịch với ta.

Chương 143

Hắn hứa chỉ cần ta giúp phá phong ấn, hắn không những không làm hại người Phượng tộc mà còn dẫn dắt chúng ta chinh chiến Hồng Hoang lần nữa!

Lúc đó ta thực sự hết cách, nên sau khi bàn bạc đã quyết định thử một phen.

Nào ngờ ta vừa giúp hắn giải phóng một chút khí tức, hắn đã đại tứ đồ sát tộc nhân của ta!

May mà lúc đó ta cũng để lại một đường lui, không hoàn toàn phá hủy phong ấn.

Sau một trận đại chiến, ta đã tái phong ấn hắn lại.

Nhưng trận đó cũng khiến Phượng tộc tổn thất thảm trọng.

Cao thủ trong tộc giờ chỉ còn lại mấy người chúng ta.

Còn một số tiểu bối, ta đã an trí ở ngoài Bất Tử Hỏa Sơn để phòng khi ma đầu kia phá phong ấn thì Phượng tộc không bị diệt chủng.

Tiên tổ, lão hủ đã khiến Phượng tộc rơi vào bước đường này, lão hủ là tội nhân của tộc!" Lão ẩu nói rồi định quỳ xuống nhưng đã được Nguyên Phượng đỡ lấy.

Các tu sĩ Phượng tộc xung quanh đều lộ vẻ bi thương.

Một trong ba bá chủ Hồng Hoang năm xưa, nay lại thê thảm thế này.

"Dám giao dịch với một Hỗn Độn Ma Thần, ta nên khen ngươi gan dạ hay là đang tự tìm cái chết đây?" Giọng nói của Dương Mi đột nhiên vang lên đầy châm biếm, khiến đám tu sĩ Phượng tộc cảm thấy

khó chịu.

Nhưng Dương Mi nói không sai, nếu đám tu sĩ này không ôm mộng xưng bá thì sao Ma Thần kia có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Đã thất bại thảm hại một lần mà vẫn còn mơ mộng tranh bá, đúng là không biết rút kinh nghiệm.

Quả nhiên là : "không tìm chết thì sẽ không chết".

Đám tu sĩ Phượng tộc trợn trừng mắt nhìn Dương Mi đầy giận dữ.

Tuy nhiên, thấy vị tu sĩ lạ mặt này đi cùng Tiên tổ nên họ chưa có hành động gì quá đáng.

Nguyên Phượng khẽ nhíu mày, kinh ngạc hỏi: "Đại nhân, dưới khối cự thạch kia trấn áp một tôn Hỗn Độn Ma Thần sao?!" Dương Mi gật đầu, ánh mắt đầy hứng thú nhìn khối đá đỏ kia.

Cả không gian lập tức chìm vào im lặng, tiếp theo là những tiếng hít khí lạnh đầy kinh hãi.

Mặc dù biết bên dưới có thứ khủng bố, dù đã từng giao thủ và tổn thất thảm trọng mới tái phong ấn được, nhưng họ không ngờ đó lại là một Hỗn Độn Ma Thần!

Hỗn Độn Ma Thần là tồn tại thế nào chứ?

Đó là những sinh linh khủng bố từ thời Hỗn Độn, mỗi vị đều có thực lực hủy thiên diệt địa.

Tu vi thấp nhất cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí có thể cao hơn!

Xong rồi!

Lòng dạ các tu sĩ Phượng tộc trùng xuống.

Niềm vui Nguyên Phượng trở về còn chưa tan, họ đã rơi vào cơn đại nguy cơ này.

Kẻ mạnh cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dù Nguyên Phượng có sống lại thì đã sao?

Ngài cũng mới chỉ là Chuẩn Thánh thôi mà!

Có lẽ cả Hồng Hoang này chỉ có vị Dương Mi Đạo Nhân đã chứng đạo Hỗn Nguyên mới có thể đối phó.

Nhưng Phượng tộc làm sao mời được vị đại năng đó ra tay?

Phượng tộc sắp diệt tộc rồi sao!

Chương 144

Trái ngược với nỗi lo của họ, Dương Mi lại tỏ ra vô cùng hứng thú.

Hỗn Độn Ma Thần sao!

Toàn thân đều là bảo bối cả đấy.

"Dương Mi tiền bối, xin hãy ra tay cứu lấy Phượng tộc của ta!" Nguyên Phượng nghiến răng, đột nhiên cúi người hành lễ với Dương Mi.

Dương Mi chỉ bình thản nhìn nàng, giữ im lặng.

Cách xưng hô này khiến hắn hơi không thoải mái.

Trước đó đã đồng ý làm tọa kỵ, sao giờ lại có vẻ muốn thay đổi?

Dương Mi ta không dễ dãi thế đâu.

Tu sĩ Phượng tộc xung quanh ngơ ngác nhìn hành động của Tiên tổ, rồi đổ dồn ánh mắt vào Dương Mi.

Tiên tổ đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ tên đạo nhân trẻ tuổi này là một đại năng sao?

Đại trưởng lão cũng quan sát Dương Mi, không hiểu sao cảm thấy vị đạo nhân này có chút quen thuộc, nhưng bà không nhớ ra là ai nên cũng không để tâm.

Nguyên Phượng đang cúi đầu bỗng cảm nhận được luồng hàn quang trong mắt Dương Mi.

Nàng run rẩy, lập tức quỳ sụp xuống trước mặt hắn: "Chủ nhân, cầu xin ngài đại phát từ bi, ra tay cứu lấy Phượng tộc của ta!" Vì Phượng tộc, vì để bộ tộc không bị diệt vong, Nguyên Phượng cuối

cùng đã gạt bỏ kiêu ngạo và tôn nghiêm, quỳ gối van xin.

Nếu cảnh tượng Tiên tổ Phượng tộc - một trong ba bá chủ Hồng Hoang thuở sơ khai - quỳ lạy kẻ khác truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến người ta kinh rụng cả răng!

Riêng đám tu sĩ Phượng tộc tại đây đã sốc đến mức há hốc mồm, không thốt nên lời.

"Tiên tổ, người đang làm gì vậy?

Thân thể người cao quý dường nào, sao có thể tùy tiện quỳ lạy người khác, mau đứng lên đi!" Lão ẩu hoảng hốt chạy lại định đỡ Nguyên Phượng dậy.

Nhưng dù bà dùng sức thế nào cũng không thể lay chuyển nàng dù chỉ một chút.

Nguyên Phượng đã quyết tâm quỳ, ai mà cản nổi?

Đám tu sĩ xung quanh bắt đầu phẫn nộ.

"Tiên tổ, người là Tiên tổ Phượng tộc chúng ta, sao có thể quỳ lạy kẻ khác?

Người đặt thể diện Phượng tộc ở đâu?" "Dù Phượng tộc có diệt vong cũng không thể hèn hạ cầu xin người khác!

Chúng ta từng xưng bá Hồng Hoang, uy phong biết bao!

Nếu hôm nay phải diệt tộc, chúng ta sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, quyết không khuất nhục!" "Hơn nữa tên đạo nhân trẻ tuổi này là ai, tu vi chắc gì đã bằng chúng ta, Tiên tổ chớ có bị hắn lừa gạt!" Đám tu sĩ xì xào bàn tán, không dám trách Nguyên Phượng nhưng lại mỉa mai Dương Mi một cách không kiêng nể.

Dương Mi vốn có chút mủi lòng trước thái độ của Nguyên Phượng, nhưng giờ lại nhìn đám tu sĩ với vẻ trêu ngươi.

Thể diện?

Tôn nghiêm?

Lũ kiến cỏ này thật nực cười hết sức.

“Cho ta hỏi một câu, đám tu sĩ tàn dư các ngươi còn thể diện và tôn nghiêm gì để nói sao?” Dương Mi đột ngột cắt ngang lời họ, nhếch môi cười nhạt: “Những kẻ dám buông lời sỉ nhục Dương Mi ta, dường như đến nay không một ai còn tồn tại trên đời này.” Không gian bỗng chìm vào im lặng quỷ dị.

“Rắc rắc...” Mấy tiếng vỡ vụn như thủy tinh vang lên bên tai mọi người.

Chương 145

Những tu sĩ Phượng tộc vừa buông lời bất kính với Dương Mi thậm chí không kịp rên rỉ một tiếng, đã tan biến vào hư không.

Thậm chí không còn để lại một chút khí tức nào.

Những tu sĩ còn lại sợ đến ngây người.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Mấy tộc nhân Đại La Kim Tiên đỉnh phong biến mất một cách bí ẩn vậy sao?

Lão ẩu nhìn vào chỗ mấy người vừa đứng, đầu óc trống rỗng.

Đột nhiên bà như nhận ra điều gì, gương mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng tột độ.

Bà run rẩy nhìn Dương Mi, quan sát kỹ một hồi rồi trực tiếp quỳ sụp xuống đất.

Trận đại kiếp năm đó, bà có may mắn tham gia và chứng kiến tất cả.

Kể từ đó, một bóng hình luôn ngự trị trong tâm trí bà không thể phai mờ.

Bóng hình đó tuy có chút gầy gò nhưng đủ để đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang!

Và bóng hình đó có cái tên mà bà vừa thấp thoáng nghe thấy!

"Phượng tộc có mắt không tròng, không biết Dương Mi Thánh nhân giáng lâm, chúng ta đại ngôn bất tàm, thật là tội đáng muôn chết!" Rõ ràng, lão ẩu đã nhận ra thân phận của Dương Mi.

Những tu sĩ xung quanh nghe thấy lời lão ẩu, đồng loạt quỳ rạp

xuống đất.

Dương Mi Thánh nhân?

Vị Thánh nhân đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên của đại lục Hồng Hoang sao?

Do trí nhớ truyền thừa nên họ đều coi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là Thánh nhân.

Đồng thời, họ đều biết một câu: "Dưới Thánh nhân, thảy đều là kiến cỏ".

Trước mặt Thánh nhân, họ chẳng qua là đám kiến có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào!

Vậy mà vừa rồi họ lại xúc phạm vị Thánh nhân đầu tiên của thế gian?

Hành động đó rõ ràng là đang tìm chết.

Đám tu sĩ Phượng tộc run cầm cập, không ai dám ngẩng đầu.

Lúc này họ đã hiểu tại sao Nguyên Phượng lại hành động như vậy, lập tức đồng thanh van nài: "Dương Mi Thánh nhân, chúng con có mắt không tròng, cầu xin ngài lân mẫn, cứu Phượng tộc chúng con một lần!" "Cầu xin ngài có đức hiếu sinh!" Những tiếng cầu xin không dứt, nhưng Dương Mi chẳng hề mảy may động lòng, thậm chí còn thấy nực cười.

"Tại sao ta phải giúp?" Một câu nói của Dương Mi khiến tất cả tu sĩ Phượng tộc cứng họng.

"Chủ nhân, ta nguyện hiến ra bản mệnh hồn phách, cam tâm làm tọa kỵ cho ngài cả đời, chỉ cầu xin ngài ra tay cứu Phượng tộc một lần!" Nguyên Phượng quỳ dưới đất, từ đầu tới cuối không thèm nhìn đám tộc nhân lấy một cái, dường như đã nhìn thấu điều gì đó, chỉ tiếp

tục cầu xin.

Vì Phượng tộc, nàng sẵn sàng từ bỏ tất cả.

Dương Mi nhìn Nguyên Phượng, khẽ lắc đầu, rồi lại gật đầu.

"Ta đồng ý, cứ yên tâm!" Thực ra dù Nguyên Phượng không cầu xin, Dương Mi cũng sẽ ra tay, vì hắn sẽ không bỏ qua món hời này.

Đúng vậy, tôn Ma Thần bị trấn áp kia trong mắt Dương Mi chỉ là một đống lợi ích mà thôi!

"Ngươi, vị ở bên dưới kia, nghe nãy giờ chắc cũng đủ rồi, không biết có ý kiến gì không?" Dương Mi phớt lờ đám kiến cỏ Phượng tộc, nhìn về phía khối cự thạch đỏ.

Người khác không cảm nhận được, nhưng hắn đã biết từ sớm rằng Ma Thần bên dưới vẫn luôn theo dõi tình hình bên ngoài.

Chương 146

Giọng điệu Dương Mi tùy ý, dường như hoàn toàn không coi tôn Ma Thần kia ra gì.

Một lát sau, một giọng nói quyến rũ vang lên: "Không ngờ đại lục Hồng Hoang bé nhỏ này lại sớm xuất hiện một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đến vậy, tiểu tử, thực lực khá đấy.

Tuy nhiên, muốn đối phó bản thần thì vẫn còn non lắm.

Hay là thế này, chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé?" Giọng nói này truyền thẳng vào não của Dương Mi nên đám tu sĩ Phượng tộc không hề hay biết, họ chỉ đứng đó nhìn Dương Mi đầy hy vọng.

Họ hoàn toàn không ngờ tôn Ma Thần kia lại định giao dịch lần nữa.

Dương Mi không quan tâm đám tu sĩ nghĩ gì, gương mặt lộ vẻ hứng thú: "Ồ?

Giao dịch?

Không biết ngươi muốn giao dịch gì với ta?" Nghe Dương Mi đáp lời, sinh linh bị trấn áp lập tức mừng rỡ.

Nhưng hắn rất lão luyện, không hề vội vàng mà chậm rãi giới thiệu: "Ta là Ma Thần Hỗn Độn chưởng khống pháp tắc Hỏa - Hỏa Linh Nhi, bị con tiện nhân Thủy Thanh Nhi chưởng khống pháp tắc Thủy trấn áp!

Hai chúng ta vốn là những Ma Thần có thứ hạng thấp trong ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn, lại vốn không ưa gì nhau, nhưng tu vi ngang ngửa nên chẳng ai làm gì được ai, cho đến khi Ma Thần lực lượng Bàn Cổ xuất hiện." Nói đến đây, giọng của Hỏa Linh Nhi đầy vẻ oán

hận, vẻ quyến rũ biến mất, thay vào đó là sự nghiến răng nghiến lợi: "Tên Bàn Cổ đáng hận đó nhất tâm muốn hủy diệt Hỗn Độn để khai thiên tịch địa hòng chứng đạo Đại Đạo.

Ta đương nhiên không đồng ý.

Không phải ta cố ý ngăn cản hắn chứng đạo, thực lực của Bàn Cổ trong ba nghìn Ma Thần là độc nhất vô nhị, gần với Đại Đạo nhất, ta sao dám cản trở tồn tại như vậy chứng đạo!

Nhưng lúc đó ta cũng bị ép vào đường cùng.

Nếu Bàn Cổ chứng đạo thành công, phần lớn Hỗn Độn sẽ bị hủy diệt.

Không còn Hỗn Độn, đám Ma Thần chúng ta không thể tiếp tục tu luyện, nên cuối cùng đành phải liên hợp lại chống lại Bàn Cổ!

Nào ngờ thực lực của hắn vượt xa tưởng tượng của ta, dù tập hợp ba nghìn Ma Thần, cuối cùng cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương.

Tuy Bàn Cổ chứng đạo thất bại, chỉ khai phá ra một Hồng Hoang, nhưng Ma Thần Hỗn Độn cũng thương vong gần hết, hầu như không ai còn nguyên vẹn.

Lúc đó ta dù sống sót nhưng trọng thương." Hỏa Linh Nhi lại nổi giận, ngừng một lát rồi tiếp: "Ngay lúc đó, con mụ Thủy Thanh Nhi vốn luôn đối đầu với ta đã đánh lén ta.

Cuối cùng mụ dùng Hỗn Độn linh bảo Tụ Thủy Châu trấn áp ta tại thế giới Hồng Hoang mới khai mở này, muốn Thiên đạo Hồng Hoang vĩnh viễn trấn áp ta ở đây cho đến khi bị mài mòn hoàn toàn..." Hỏa Linh Nhi luyên thuyên một hồi, Dương Mi không những không mảy may động lòng mà còn cảm thấy mỏi chân, bèn ngồi phịch xuống đất.

“Xong chưa?

Xong rồi thì bàn chuyện giao dịch đi.” Câu nói bình thản của Dương Mi khiến Hỏa Linh Nhi sững sờ.

Lúc trước nói mấy lời này với đám người Phượng tộc, họ đều tỏ ra bất bình và đồng cảm, vậy mà giờ... chẳng có tác dụng gì sao?

“Giao dịch của ngươi chắc là bảo ta thả ngươi ra, rồi tặng ta cái món Hỗn Độn linh bảo đang trấn áp ngươi chứ gì?” Dương Mi vẫn thong thả nói, giọng điệu bất cần khiến Hỏa Linh Nhi câm nín.

Hỗn Độn linh bảo!

Bảo vật thời Hỗn Độn cực kỳ hiếm hoi, nổi tiếng nhất là bốn món Hỗn Độn chí bảo tối cao.

Không ít Ma Thần sinh ra đã có linh bảo bản mệnh, và đó đều là cấp Hỗn Độn linh bảo.

Tất nhiên thời Hỗn Độn cũng có thai nghén một số linh bảo khác, nhưng số lượng ít đến đáng thương.

Trong ba nghìn Ma Thần năm xưa, có đến chín phần không có linh bảo hỗ trợ.

Điều đó cho thấy Hỗn Độn linh bảo không chỉ quý hiếm mà còn vô cùng mạnh mẽ, ít nhất là mạnh hơn bất kỳ món linh bảo nào Dương Mi đang có vạn lần!

Không rung động mới là lạ, nhưng...

Chương 147

Hỏa Linh Nhi im lặng một lát rồi không vòng vo nữa: "Đúng vậy, khối đá đỏ bên trên chính là bản mệnh linh bảo Tụ Thủy Châu của tiện nhân Thủy Thanh Nhi!

Nếu ngươi thả ta ra, ta sẽ giúp ngươi thu phục món linh bảo này.

Ngươi chắc cũng biết Hỗn Độn linh bảo mạnh thế nào, nên vụ giao dịch này ngươi không hề thiệt!

Hơn nữa với thực lực của ngươi, không thể nào tiêu diệt được ta đâu.

Đợi đến khi Tụ Thủy Châu mất hết tác dụng, ngươi cũng không muốn đối mặt với một kẻ vừa phá phong ấn như ta lúc đó đâu nhỉ?" Vừa dụ dỗ vừa đe dọa.

Gặp người thường chắc đã đồng ý, nhưng tiếc là Dương Mi không phải người thường.

Hắn nhếch môi cười đầy ẩn ý: "Cứu ngươi ra cũng không phải không được... nhưng ta muốn một thứ!" Hỏa Linh Nhi mừng rỡ hỏi ngay: "Thứ gì?

Chỉ cần thả được bản thần ra, bản thần tuyệt đối không để ngươi chịu thiệt." "Được thôi, ta cũng không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần một phần Hỗn Độn bản nguyên của ngươi!" Dương Mi nhạt giọng nói.

Hỗn Độn bản nguyên chứa đựng lượng khí Hỗn Độn khổng lồ cùng năng lượng tu vi hùng hậu, nếu Dương Mi có được một phần, tu vi chắc chắn sẽ đột phá dễ dàng.

Nhưng Hỗn Độn bản nguyên là gốc rễ của Ma Thần!

Mất đi một phần bản nguyên, dù ở thời Hỗn Độn cũng cực khó bù

đắp, huống chi là ở đại lục Hồng Hoang không có khí Hỗn Độn này!

Lần này Hỏa Linh Nhi im lặng rất lâu không nói gì.

Tất nhiên Dương Mi không vội.

Có thể thấy Tụ Thủy Châu tuy đang dần mất hiệu lực nhưng cũng không phải chuyện sớm chiều.

Tuy nhiên, bất ngờ là Dương Mi không phải đợi lâu, giọng nói của Hỏa Linh Nhi lại vang lên trong đầu hắn.

"Được!

Bản thần đồng ý, chỉ cần ngươi cứu ta ra, ta sẽ cho ngươi một phần Hỗn Độn bản nguyên!" Hỏa Linh Nhi trả lời rất dứt khoát, thậm chí không nghe ra chút tiếc nuối nào.

Dương Mi cười nhẹ: "Thành giao.

Nói đi, ta phải làm thế nào mới thả ngươi ra được?" "Linh bảo trấn áp ta đã rất suy yếu rồi, chỉ cần dùng lực lượng mạnh nhất phá mở một kẽ hở là được!" Dương Mi gật đầu, đứng dậy bước từng bước tới khối đá đỏ.

Đám tu sĩ Phượng tộc xung quanh ngơ ngác nhìn hắn.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao Thánh nhân lúc thì đứng, lúc thì ngồi, giờ lại đi về phía khối đá trấn áp Ma Thần?

Ngài đã có cách giải quyết Ma Thần rồi sao?

Họ lo lắng, nhưng linh cảm có gì đó không ổn.

Thấy Dương Mi tiến gần khối đá, gương mặt xinh đẹp của Hỏa Linh Nhi bên dưới lộ ra một nụ cười tà mị.

Dương Mi đứng cạnh khối đá, không chút do dự, bộc phát hoàn

toàn sức mạnh Hỗn Nguyên lục trọng cảnh.

Nhờ kiểm soát lực lượng hoàn hảo nên tu sĩ xung quanh chỉ cảm thấy hơi áp bức.

Trước sự chứng kiến của mọi người, Dương Mi dồn lực đấm mạnh vào khối đá đỏ.

Ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang vọng, cả ngọn hỏa sơn rung chuyển.

Chương 148

Tiểu Long Nữ đứng trên miệng núi nhìn dòng nham thạch đột ngột sôi trào, gương mặt thoáng hiện vẻ lo âu.

Đám tu sĩ Phượng tộc dù ngốc đến mấy cũng hiểu Dương Mi đang làm gì!

"Dương Mi Thánh nhân, sao ngài lại làm vậy?

Ngài định thả Ma Thần ra sao?!" Lão ẩu kinh hãi hỏi, giọng run rẩy.

Bà không hiểu nổi, rõ ràng ngài hứa giúp giải quyết Ma Thần, giờ lại đi phá phong ấn.

Đây chẳng phải là dồn Phượng tộc vào tử lộ sao!

Tất cả tu sĩ Phượng tộc đều sốc, nhưng họ không dám buông lời trách cứ, thậm chí không dám lộ vẻ giận dữ.

Vì họ yếu!

Tại Hồng Hoang, yếu chính là nguyên tội!

Nguyên Phượng cũng không hiểu hành động của Dương Mi, nhưng nàng chỉ nghiến răng giữ im lặng.

Còn Dương Mi?

Hắn chẳng thèm liếc nhìn đám tu sĩ lấy một cái.

Dương Mi dồn hết lực vào nắm đấm, nện thẳng vào khối đá.

Cú va chạm tạo ra một luồng kình lực khủng bố tỏa ra xung quanh.

May mà hắn kịp khống chế, nếu không cả ngọn núi lửa này đã sụp

đổ ngay lập tức.

Nhìn kẽ nứt nhỏ xíu dưới nắm đấm, Dương Mi khẽ nhíu mày.

Không hổ là Hỗn Độn linh bảo, cú đấm toàn lực của hắn cũng chỉ tạo ra được một vết nứt nhỏ.

Nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để phá vỡ trận pháp bên trong linh bảo, giúp Hỏa Linh Nhi thoát ra rồi.

Chờ một lát vẫn không thấy động tĩnh gì, Dương Mi khẽ chau mày.

Một luồng thủy hệ lực lượng đang từ từ tuôn ra từ bên trong khối đá.

Luồng lực lượng này trông có vẻ dịu dàng nhưng nhanh chóng bao trùm lấy nắm đấm rồi lan ra toàn thân Dương Mi.

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy như đang chìm giữa đại dương mênh mông, một cảm giác nghẹt thở truyền khắp cơ thể.

May mà luồng lực này không mạnh, phần lớn dường như đã bị kìm hãm, nhưng cũng đủ khiến hắn khó chịu.

Quan trọng là bên dưới Hỏa Linh Nhi vẫn im lìm.

Ánh mắt Dương Mi lóe lên vẻ lạnh lẽo, định rút tay lại.

Đúng lúc này, một hơi thở cổ xưa hoang lương từ dưới khối đá truyền ra, mang lại cảm giác bao la thương tang như xuyên qua cả không gian thời gian viễn cổ!

Chẳng mấy chốc, hơi thở này bao trùm toàn bộ không gian.

Đám tu sĩ Phượng tộc cấp Đại La Kim Tiên không chịu nổi áp lực này, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Gương mặt ai nấy đều lộ vẻ tuyệt vọng!

Không thể chống lại được!

Phượng tộc thực sự tiêu rồi!

Chương 149

Ngay cả lão ẩu và Nguyên Phượng cũng phải cúi mình xuống.

Duy nhất chỉ có Dương Mi vẫn đứng sừng sững, thần sắc điềm nhiên.

"Ầm ầm ầm!" Khối đá rung chuyển dữ dội, buộc Dương Mi phải lùi lại.

Một luồng khí nóng rực lan tỏa, ánh lửa rực rỡ nhuộm đỏ cả không gian.

Tiếp đó, một luồng hỏa hệ pháp tắc cuồn cuộn tỏa ra linh quang chói mắt, hóa thành một hư ảnh hỏa hồng khổng lồ.

Hư ảnh này được bao quanh bởi các đạo tắc, cất tiếng gào thét chấn động thiên địa.

"Bùm!" Sau tiếng gào đó, khối đá bị hất văng đi, đập mạnh vào vách hang tạo thành một hố lớn, nham thạch và đá vụn rơi lả tả.

"Ha ha ha, bản thần cuối cùng cũng thoát ra rồi!" Cùng lúc đó, một nữ tử mặc chiến giáp cổ xưa màu đỏ xuất hiện tại vị trí khối đá cũ.

Nàng có dung mạo tuyệt diễm, gương mặt phủ đầy những hoa văn hỏa hồng, đôi mắt như có hai ngọn lửa vàng nhảy múa, giữa lông mày là một ấn ký ngọn lửa.

Sự xuất hiện của nàng khiến người ta có ảo giác trước mắt không phải một tu sĩ, mà là một vị Hỏa Diễm Nữ Thần chưởng quản vạn hỏa của thiên địa!

Đám tu sĩ Phượng tộc nhìn bóng hình đó mà ngẩn người như mất hồn.

Họ thực sự đã bị thực lực pháp tắc mạnh mẽ của Hỏa Linh Nhi ảnh hưởng đến tâm trí.

Trận chiến trước đó chẳng qua chỉ là một luồng khí tức của nàng mà thôi.

Nếu là bản thể, Phượng tộc đã sớm bị xóa sổ.

"Được rồi, giờ đã thoát ra, hãy dạy ta cách thu phục linh bảo kia và giao một phần Hỗn Độn bản nguyên ra đây." Trong không gian này, chỉ có Dương Mi là hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đối mặt với Hỏa Linh Nhi đầy kinh diễm, hắn cũng chẳng hề khách sáo.

Đang đắm chìm trong niềm vui, nghe tiếng nói Hỏa Linh Nhi mới nhìn về phía Dương Mi.

Đôi mắt rực lửa của nàng quan sát hắn một lượt: "Tiểu đệ đệ của ta ơi, vội vàng làm gì, tỷ tỷ ở đây có chạy mất đâu.

Hay là chúng ta làm một giao dịch khác nhé?

Thấy thực lực của ngươi cũng khá, tỷ tỷ miễn cưỡng thu nhận ngươi làm nô bộc, sau này chỉ cần tận tâm tận lực làm việc cho tỷ, tỷ bảo đảm tu vi của ngươi sẽ thăng tiến vượt bậc.

Tỷ tỷ hứa sẽ giúp ngươi đứng trên đỉnh cao đại lục này, thậm chí giúp ngươi chứng đắc Đại Đạo!" Dương Mi đưa tay dụi mũi, vẻ mặt có chút bất lực.

Hỏa Linh Nhi trước mặt rõ ràng là muốn nuốt lời.

"Ta nghĩ ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, ngoan ngoãn giao ra một phần bản nguyên có lẽ sẽ tốt hơn đấy." "Ha ha ha..." Nghe Dương Mi nói, Hỏa Linh Nhi cười phá lên đầy sảng khoái: "Tiểu đệ đệ, ngươi thật thú vị, dám đòi bản nguyên của ta.

Giờ bản thần đã thoát thân, ngươi nghĩ mình còn tư cách để đàm phán sao?

Thật nực cười.

Nhưng xem công ngươi cứu ta ra, ngoan ngoãn giao ra bản mệnh hồn phách đi, kẻo phải chịu nỗi khổ da thịt.

Còn đám sinh linh đằng sau kia nữa, chỉ cần ta hấp thu hết hỏa diễm bản nguyên của chúng, biết đâu vết thương của ta sẽ hồi phục thêm một chút!" Lúc này Hỏa Linh Nhi trực tiếp trở mặt, vô cùng ngông cuồng, coi tất cả mọi người ở đây như vật trong túi.

Dương Mi khẽ lắc đầu, nhếch môi cười: "Thực lực chắc cũng hồi phục được kha khá rồi nhỉ, mới chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng, xem ra cảnh giới trước đây của ngươi cũng chẳng cao lắm." Thấy Dương Mi vẫn bình tĩnh, sắc mặt Hỏa Linh Nhi hơi nghiêm trọng lại: "Tiểu đệ đệ, ý ngươi là sao?" Sở dĩ nãy giờ nàng nói nhiều như vậy là để kéo dài thời gian hồi phục thực lực.

Qua thời gian dài bị mài mòn, tu vi của nàng sụt giảm nghiêm trọng, trong thời gian ngắn chỉ có thể hồi phục đến mức Hỗn Nguyên lục trọng.

Nhưng mức này theo nàng đã là quá đủ, vì nàng cảm nhận được Dương Mi cũng chỉ tầm đó.

Hơn nữa dù có chuyện gì nàng vẫn đủ sức bảo mạng, nên mới tỏ ra không sợ hãi.

Chương 150

Nhưng nhìn nụ cười của Dương Mi, lòng nàng bỗng chùng xuống.

“Ban đầu ta định đợi ngươi giao ra một phần bản nguyên rồi thừa lúc ngươi suy yếu mà giải quyết, nhưng giờ xem ra không ổn rồi.” Giọng Dương Mi có chút thất vọng vì kế hoạch không như ý.

“Thôi được, Hỗn Nguyên lục trọng cũng không quá khó đối phó.” Hỏa Linh Nhi nghe vậy mặt biến sắc.

Hóa ra ngay từ đầu, Dương Mi đã không có ý định thả nàng!

“Hừ!

Tuổi nhỏ mà khẩu khí lớn đấy.

Dù hiện giờ thực lực của tỷ tỷ tương đương với ngươi, nhưng đừng quên ta là Hỗn Độn Ma Thần cường đại.

Dù chỉ có lục trọng cảnh cũng không phải hạng tiểu bối như ngươi đối phó được đâu!

Có vẻ ngươi chọn sai chiến trường rồi!” Hỏa Linh Nhi nhìn lửa cháy hừng hực xung quanh, nở nụ cười dữ tợn.

Hấp thu bản mệnh hồn phách của đám người này, thực lực nàng chắc chắn sẽ hồi phục!

Dương Mi muốn giết Hỏa Linh Nhi.

Hỏa Linh Nhi cũng muốn giết Dương Mi!

Trận sinh tử chiến sắp bùng nổ!

“Tiểu đệ đệ, muốn chết thì đừng trách tỷ tỷ tàn nhẫn!

Nơi này làm mộ địa cho ngươi cũng không tệ!” Giọng nói thanh

mảnh của Hỏa Linh Nhi vang vọng, ngọn lửa xung quanh bỗng trở nên xao động.

Đám tu sĩ Phượng tộc theo chỉ thị của Nguyên Phượng đã sớm rút chạy khỏi đây.

Hiện giờ chỉ còn lại Dương Mi và Hỏa Linh Nhi.

Thấy Dương Mi vẫn điềm nhiên, nàng cười cuồng loạn, giang rộng vòng tay như thể đang kêu gọi điều gì đó: "Hỏa diễm, hãy gào thét đi, phẫn nộ đi!

Giải phóng toàn bộ uy năng, hủy diệt vạn vật, thiêu rụi tất cả cho ta, ha ha ha..." Đi cùng tiếng cười của nàng, lửa bắt đầu nhảy múa điên cuồng.

Không phải bị kích thích, mà là nhận được lệnh triệu hoán từ vị Hỏa Chi Chí Tôn!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn, lửa cháy hừng hực tràn ngập không gian.

Những đốm lửa tụ lại, chiếu sáng rực mọi ngóc ngách.

Nhiệt độ nóng rực như muốn nung chảy tất cả.

Biển lửa cuồn cuộn gào thét...

Tế đàn của Phượng tộc nháy mắt bị nhấn chìm.

Lửa lan ra, nuốt chửng mọi thứ.

Chỉ trong tích tắc, trước mặt Dương Mi chỉ còn một biển lửa sôi sục.

Trong biển lửa đó, hắn thấp thoáng thấy một bóng dáng thướt tha lơ lửng giữa vạn hỏa - chính là Hỏa Linh Nhi, vị chí tôn của lửa!

Nàng cũng nhìn thấy Dương Mi đang đứng bất động trước biển

lửa, bèn cười lạnh: “Quả nhiên chỉ là sinh linh yếu hỏa của Hồng Hoang, vừa rồi còn đại ngôn bất tàm, giờ đã bị dọa sợ đến ngây người rồi sao, ha ha ha...

Hỏa diễm, hãy thiêu đốt thỏa thích đi!” Biển lửa gào thét, nhiệt độ rực cháy nuốt chửng vạn vật.

Chương 151

Cuối cùng chỉ còn mảnh đất nhỏ dưới chân Dương Mi là chưa bị lửa chạm tới.

Ầm ầm ầm!

Biển lửa cuồn cuộn ập đến phía Dương Mi từ mọi phía!

Nhìn đâu cũng thấy lửa!

Nhiệt độ kinh người thiêu rụi mọi thứ thành tro bụi.

Biển lửa khổng lồ như cái miệng đỏ rực chực nuốt chửng thân hình gầy nhỏ của hắn.

"Bùng!" Lửa gào thét đầy hưng phấn.

Hỏa Linh Nhi nhìn bóng dáng bị biển lửa dễ dàng nuốt chửng, gương mặt lộ vẻ tàn độc.

Đó là Nam Minh Ly Hỏa tinh thuần nhất, đủ sức thiêu rụi hầu hết mọi thứ trên đời, kể cả tu sĩ Hỗn Nguyên lục trọng!

"Phù..." Thấy lửa đã bao phủ hoàn toàn, nàng thở phào, sắc mặt có chút tái nhợt.

Dù tu luyện hỏa pháp tắc nhưng thao túng biển lửa khủng bố thế này vẫn khiến nàng kiệt sức.

Tuy nhiên, khi nàng vừa hé nụ cười thắng lợi thì một giọng nói vang lên khiến nụ cười ấy đông cứng lại.

"Nếu chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thì e là vẫn chưa đủ đâu." Đi kèm giọng nói trong trẻo ấy, một bóng người gầy nhỏ chậm rãi bước ra từ biển lửa.

Ngọn lửa lúc nãy tuy khủng bố nhưng Dương Mi không những

không hóa tro mà còn hoàn toàn vô sự!

Một mảnh vỡ của Ngọc Vũ Điệp lơ lửng trên đầu hắn, tỏa ra các đạo pháp tắc huyền ảo che chắn mọi đòn tấn công của lửa.

"Làm... làm sao có thể không bị gì chứ!" Hỏa Linh Nhi như thấy ma.

Khi nhìn thấy mảnh Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, nàng lảo đảo suýt ngã.

"Tạo...

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp..." Nàng trừng mắt, không tin nổi vào mắt mình.

Mọi Ma Thần Hỗn Độn đều không xa lạ gì với thứ này, năm đó Bàn Cổ đã dùng nó để chặn mọi đòn tấn công pháp tắc của họ!

Chính vì nhận ra nó mà nàng trở nên thất thần.

Nhưng Ma Thần vẫn là Ma Thần, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Không cần suy nghĩ, nàng điên cuồng vung tay, phát ra các đạo hỏa pháp tắc nóng rực.

Lần này không chỉ lửa xung quanh mà nham thạch bên trên cũng sôi trào dữ dội.

Nhiệt độ càng lúc càng đáng sợ hơn.

Dương Mi nhìn lên, đôi mắt vẫn tĩnh lặng như nước, Ngọc Vũ Điệp có thể chặn mọi lực lượng pháp tắc, trừ khi đối phương mạnh hơn hắn gấp nhiều lần, nếu không đừng hòng phá được phòng ngự.

Hắn nhìn nàng như nhìn một gã hề nhảy nhót.

"Long Phượng Liệt Diễm Lao Lung, phong ấn cho ta!" Khí thế

của nàng tăng vọt, nhưng mặt nàng càng lúc càng trắng bệch.

Nàng quát khẽ, cả ngọn núi lửa rung chuyển, lửa bị hút về phía nham thạch.

Bầu trời bên ngoài bị lửa đỏ bao phủ!

Chương 152

Nếu không có phong ấn đại trận, động tĩnh này đã làm chấn động cả Hồng Hoang.

"Gào!" "Ví!" Một tiếng rồng gầm, một tiếng phượng hót, hai con hỏa long và hai con hỏa phượng phun ra từ nham thạch, lao về phía Dương Mi.

Ầm ầm!

Chúng hóa thành bốn cột lửa khổng lồ cắm chặt xuống đất, nhốt chặt Dương Mi ở giữa.

Bốn cột lửa cùng lúc bùng phát, tạo thành một cái lồng lửa kiên cố.

Thấy đã phong ấn được hắn, nàng lộ vẻ quyết tuyệt, không dừng lại mà định bay đi thoát thân.

Nàng biết hôm nay không làm gì được hắn, nếu ở lại chỉ có bại.

Nàng định trốn đi, đợi hồi phục thêm thực lực sẽ quay lại đối phó và đoạt lấy Ngọc Vũ Điệp.

Tính toán rất hay, nhưng...

"Ta đã đồng ý cho ngươi đi chưa?" Vẫn là giọng nói bình thản ấy vang ra từ lồng lửa.

Nàng giật mình, không dám quay đầu, càng bay nhanh hơn về phía miệng núi.

"Phá!" Một tiếng quát lớn vang lên.

Một đạo Khai Thiên khí nhận dễ dàng xé toạc lồng lửa, rồi nhắm thẳng vào nàng mà chém tới.

Hỏa Linh Nhi kinh hãi nhìn lồng lửa bị phá dễ dàng, cảm nhận được nguy hiểm cực độ từ đạo khí nhận đang truy đuổi.

Thấy sắp ra được miệng núi, nàng nghiến răng không dừng lại chống trả mà tăng tốc lao ra.

Nàng rất nhanh, đạo khí nhận không đuổi kịp, nhưng Dương Mi ở bên dưới đã nhếch môi nhìn theo.

"Bùm!" Khi tưởng đã thoát, nàng đâm sầm vào một bức tường không gian vô hình.

Cú va chạm khiến nàng đứng khựng lại, đầu óc choáng váng, cơ thể rơi xuống.

Lúc này, đạo Khai Thiên khí nhận đuổi tới.

Trong cơn hoảng loạn, nàng hét lên.

Đạo khí nhận mang theo sát khí kinh người dừng lại ngay sát người nàng, chỉ cách chừng nửa phân...

"Đừng giết ta!

Ta biết mảnh vỡ cuối cùng của Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp ở đâu!" Dương Mi đầu đội Ngọc Vũ Điệp, tay cầm Bàn Cổ Phiên đứng trên biển lửa.

Lúc này hắn đã lĩnh ngộ tầng thứ nhất của Bàn Cổ Phiên là "Phá", nên mới dùng được Khai Thiên khí nhận.

Khí nhận này vốn nổi danh có thể xé rách hư không, phá không gian, đối phó một cái lồng lửa nhỏ bé này đúng là quá đơn giản.

Ngọc Vũ Điệp giúp hắn bất bại, Bàn Cổ Phiên giúp hắn phá mọi thứ...

Cấu hình này đúng là không khác gì hack game.

Dương Mi nheo mắt nhìn Hỏa Linh Nhi đang thảm hại phía trước.

“Ngươi biết tung tích mảnh vỡ cuối cùng sao?” Hắn hỏi, giọng có chút bất ngờ nhưng vẫn đầy sát ý.

Nếu nàng nói láo, hắn sẽ giết ngay.

“Ta sẽ chỉ chỗ cho ngươi, thậm chí cho ngươi một phần bản nguyên, hãy để ta đi!” Nàng nghiến răng không cam lòng.

Chương 153

Vốn định đánh bại hắn rồi cướp Ngọc Vũ Điệp đi tìm mảnh cuối cùng để có một món linh bảo hoàn chỉnh, nhưng nàng đủ thông minh để biết lúc nào nên cúi đầu.

Thấy hắn im lặng, nàng vội nói: "Mảnh cuối cùng đang ở chỗ Thủy Thanh Nhi - Ma Thần chưởng khống pháp tắc Thủy.

Năm đó cũng vì mảnh vỡ này mà ta bị mụ trấn áp!" Dương Mi không hoàn toàn tin, nhưng chuyện này thà tin là có còn hơn không.

"Ả ta hiện ở đâu?" "Ta không biết chính xác, nhưng Ma Thần không được Thiên đạo dung thứ nên chắc chắn mụ đang trốn ở nơi nào đó có nhiều nước để tu luyện!

Không khó tìm đâu, nhất là khi ngươi có linh bảo Tụ Thủy Châu của mụ!" Nói xong, nàng uể oải lấy ra một khối năng lượng hỏa quang vô hình.

Dương Mi xác định đó chính là Hỗn Độn bản nguyên.

Nàng ném nó về phía hắn.

Khi chạm vào nó, hắn cảm thấy mọi tế bào trong người như đang reo hò vì khát khao sức mạnh.

"Xong rồi, bản nguyên cũng đã đưa, ta đi được chưa?" Mất đi bản nguyên, nàng suy yếu đến mức nói không thành tiếng.

Thấy hắn không nói gì, nàng định bay đi.

Nhưng vừa cử động, nàng phát hiện mình đã bị một lực lượng vô hình trói chặt!

Nàng định mở miệng hỏi chuyện gì...

“Xin lỗi nhé, Hỗn Độn linh bảo và toàn bộ bản nguyên của ngươi, ta đều muốn.” Giọng nói như của tử thần vang lên bên tai, nàng mặt biến sắc định hét lớn.

Không gian bỗng thu hẹp, ép chặt lấy nàng.

Nàng dường như đã hiểu ra điều gì, mặt đầy kinh hoàng, định thốt ra một cái tên chưa trọn vẹn.

Rắc rắc...

Một tiếng vỡ vụn thanh thúy, nàng bị hút vào hố đen thời không.

Cái tên cuối cùng nàng chưa kịp gọi chính là “Dương Mi”.

Dương Mi Đạo Nhân, một trong mười đại Ma Thần Hỗn Độn, chưởng quản pháp tắc Không Gian, vốn lừng danh trong ba nghìn Ma Thần.

Nhìn chỗ nàng biến mất, Dương Mi phất tay, một hố đen khác xuất hiện, đưa ra một khối hỏa quang vô hình lớn gấp mười lần mảnh lúc nãy.

Hắn thu lấy toàn bộ bản nguyên, gương mặt không chút gợn sóng.

Ở Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé là lẽ thường, huống chi nàng ta còn có ý định thù địch.

Hắn không ngốc đến mức để lại hậu họa!

Sau khi nàng biến mất, biển lửa rút đi, ngọn lửa xung quanh cũng dịu lại.

Thánh địa Phượng tộc đã tan tành, nhưng khối đá đỏ vẫn còn đó.

Dương Mi bước tới, rót pháp lực vào, mất một lúc lâu mới thu phục được nó.

Khối đá đỏ giờ hóa thành một viên châu màu xanh lam chỉ bằng

nắm tay.

Hắn tạm thu Tụ Thủy Châu lại, việc luyện hóa linh bảo có chủ không phải chuyện một sớm một chiều.

Một món linh bảo, một khối bản nguyên lớn, và tung tích mảnh vỡ Ngọc Vũ Điệp cuối cùng...

Dương Mi đắc ý bay lên trên.

Đám tu sĩ Phượng tộc đang đứng từ xa quan sát miệng núi.

Chương 154

Những rung chấn vừa rồi suýt làm họ chạy mất, giờ mới dám lại gần xem xét.

"Nguyên Phượng tỷ tỷ, bên dưới xảy ra chuyện gì vậy, chủ nhân có gặp nguy hiểm không?" Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi.

Nàng hoàn toàn không biết chuyện gì, vì nãy giờ bị kéo đi xa.

Nguyên Phượng thở dài: "Bên dưới có một tôn Ma Thần, chắc chủ nhân đang chiến đấu với nó..." Nghe vậy, Tiểu Long Nữ đứng hình, rồi nghiến răng lao về phía miệng núi.

"Quay lại đi, nguy hiểm lắm!" Nguyên Phượng gọi nhưng không kịp, bèn do dự một chút rồi cũng đuổi theo.

Còn đám tu sĩ kia thì sợ hãi không ai dám tiến lên.

Khi Tiểu Long Nữ vừa tới miệng núi, nham thạch bên dưới xoáy mạnh, một bóng dáng gầy gò chậm rãi bước ra.

"Chủ nhân!

Ngài không sao thì tốt rồi!" Nàng mừng rỡ chạy lại.

Dương Mi mỉm cười xoa đầu nàng, rồi nhìn Nguyên Phượng đang đuổi tới.

"Ta cần một nơi bế quan, sẵn tiện sẽ giúp ngươi trọng đúc nhục thân, không cần ta giúp chứ?" Vừa cười xong, hắn đã ra lệnh ngay.

Nguyên Phượng ngẩn người, lắc đầu rồi dẫn hắn tới nơi bế quan.

Sau khi sắp xếp xong cho hắn, nàng quay lại miệng núi, ăn một quả Niết Bàn rồi lao mình xuống dòng nham thạch.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian thấm thoát trôi qua.

Dương Mi đã tiêu tốn mấy vạn năm để luyện hóa một phần bản nguyên Hỗn Độn của Hỏa Linh Nhi.

Điều này khiến thực lực của ta trực tiếp đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng, chính thức bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cảm nhận được sự cường đại của cảnh giới hậu kỳ, Dương Mi không khỏi có chút khánh hạnh.

May mà trận chiến năm xưa Hỏa Linh Nhi chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên thất trọng, nếu không e rằng phải tốn không ít công sức rồi.

Sau khi đột phá thành công, Dương Mi lại dành thêm mấy vạn năm để triệt để củng cố cảnh giới của bản thân.

Ta không tiếp tục luyện hóa phần bản nguyên Hỗn Độn còn lại mà lấy viên Tụ Thủy Châu ra.

Khẽ thở phào một cái, Dương Mi bắt đầu rót pháp lực vào Tụ Thủy Châu.

Tụ Thủy Châu chỉ là một kiện Hạ phẩm Hỗn Độn Linh Bảo nhưng cũng có tới năm mươi đạo Tiên Thiên cấm chế.

Để có thể chưởng khống được món Hỗn Độn Linh Bảo này, Dương Mi ít nhất cần luyện hóa được hơn hai mươi đạo cấm chế.

Thế nhưng khi vừa rót pháp lực vào để luyện hóa, dường như có một đạo cấm chế đã được thiết trí sẵn bị Dương Mi trực tiếp kích hoạt.

Ngay lập tức, một luồng sức mạnh kinh khủng bùng phát, dưới sự dẫn dắt của luồng sức mạnh đó, từng cột nước bắt đầu tuôn ra không ngừng từ Tụ Thủy Châu.

Chỉ trong chốc lát, Dương Mi phát hiện mình đã bị bao bọc trong một quả cầu nước khổng lồ, hoàn toàn giống như một không gian riêng biệt!

Không đúng, là lãnh địa, một lãnh địa được hình thành từ sức mạnh của Tụ Thủy Châu!

"Thú vị, không hổ là Hỗn Độn Ma Thần, còn lưu lại một chiêu này." Nhìn Thủy chi lãnh địa đang vây khốn xung quanh, rõ ràng lãnh địa này được kích hoạt bởi đạo cấm chế vừa rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, đạo cấm chế đó chắc chắn do chủ nhân của Tụ Thủy Châu là Thủy Thanh Nhi để lại.

Rõ ràng đây là thủ đoạn cuối cùng để ngăn cản người khác luyện hóa nó.

Nhưng một không gian lãnh địa nhỏ bé này sao làm khó được Dương Mi ta!

Chương 155

Dương Mi quan sát không gian tự thành lãnh địa này một lát, rồi tùy ý chọn một điểm đột phá.

Năm ngón tay nắm chặt thành quyền, tập hợp toàn bộ sức mạnh toàn thân, ta giáng một cú đấm sấm sét vào điểm đó.

"Oanh!" Bức tường nước bị quyền đầu đánh trúng lập tức xuất hiện một lỗ hổng lớn!

Nước bắn tung tóe khắp nơi, xối thẳng vào người khiến Dương Mi theo bản năng nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra, lỗ hổng lớn trước mặt đã hoàn toàn khép lại, tốc độ tự phục hồi vô cùng kinh nhân.

Dương Mi cười nhạt một tiếng, lại nhấc quyền chuẩn bị đánh tiếp.

Nhưng lúc này, ta phát hiện toàn thân truyền đến một cảm giác vô lực.

Đúng thế, là vô lực!

Rõ ràng có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể, nhưng dù thế nào cũng không phát huy ra được!

Dương Mi nhìn làn nước đang thấm đẫm toàn thân, nháy mắt hiểu ra vấn đề.

Trước đây khi cứu Hỏa Linh Nhi, ta đã bị loại nước này bám thân.

Chỉ là khi đó phần lớn sức mạnh của Tụ Thủy Châu đều bị Hỏa Linh Nhi kiềm chế nên Dương Mi không có cảm giác gì lớn.

Nhưng hiện tại, luồng sức mạnh này toàn bộ đổ dồn lên người

Dương Mi.

Lúc này ta mới hiểu tại sao viên Tụ Thủy Châu này lại có thể vây khốn được Hỗn Độn Ma Thần Hỏa Linh Nhi.

Loại nước này... rõ ràng là Nhược Thủy trong truyền thuyết!

Nhược Thủy không chỉ khiến người ta cảm thấy vô lực mà còn không ngừng thôn phệ thể lực.

Bất kỳ sinh linh cường đại nào nếu cạn kiệt thể lực cuối cùng cũng sẽ đi đến diệt vong.

Không gian Dương Mi đang đứng hiện tại hẳn là Nhược Thủy không gian!

Nhược Thủy không gian không thể phá bằng man lực!

Cũng không thể tiêu hao thời gian dài, vì càng lâu thể lực sẽ càng bị thôn phệ.

Sau khi hiểu rõ vấn đề, chân mày Dương Mi nhíu chặt lại.

Nhất thời ta vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó.

Thực ra dùng khí nhận khai thiên của Bàn Cổ Phiên có thể dễ dàng xé rách Nhược Thủy không gian này.

Nhưng nếu muốn thực sự thu phục Tụ Thủy Châu, rõ ràng không thể dùng ngoại lực như vậy!

Đột nhiên, khóe miệng Dương Mi hơi nhếch lên, ta trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi tọa hạ, ta nhắm mắt lại, thần thức nháy mắt lan tỏa, phụ thuộc vào làn Nhược Thủy xung quanh.

Thời gian dần trôi, Dương Mi giữ nguyên một động tác rất lâu.

Ngoài việc thể lực ngày càng yếu đi, ta thậm chí không hề cử

động.

Không biết đã qua bao lâu...

Dương Mi đang cảm thấy vô cùng mệt mỏi bỗng nhiên mở bừng mắt, đôi mắt lóe lên tia sáng hưng phấn.

Chương 156

"Phá!" Một tiếng quát khẽ vang lên!

Nhược Thủy không gian xung quanh không có chút dấu hiệu báo trước nào trực tiếp vỡ tan, hóa thành màn sương nước mù mịt trút xuống, cuối cùng tất cả đều bị thu vào trong Tụ Thủy Châu.

Nhìn Tụ Thủy Châu đã thành công thu phục trong tay, Dương Mi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cứ như vừa đại chiến mấy trăm hiệp với vô số người vậy.

Dương Mi không nghĩ ngợi gì thêm, trực tiếp ngã xuống tìm một tư thế thoải mái, chỉ vài giây sau đã chìm vào giấc ngủ say.

Tại một không gian nước sâu đang cuộn trào sóng ngầm, một nữ tử yểu điệu ngồi đó như hóa thạch đột nhiên mở đôi mắt long lanh như nước.

Phụt!

Một ngụm tiên huyết phun ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng ta.

Trên mặt lộ ra thần tình vô cùng kinh ngạc.

"Đáng chết, Nhược Thủy không gian của Tụ Thủy Châu bị phá rồi!

Chẳng lẽ con tiện nhân Hỏa Linh Nhi kia đã phá vỡ phong ấn sao?" "Hừ, có phá được phong ấn cũng vô phương, hiện tại tu vi của bản cô nương chắc chắn ở trên nàng ta..." Nữ tử yểu điệu đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, mặt lộ ra một nụ cười đắc ý.

“Hỏa Linh Nhi, ta biết hiện tại Hỏa chi pháp tắc của ngươi lợi hại, nhưng Thủy chi pháp tắc của ta còn lợi hại hơn.” Từng đạo pháp tắc huyền ảo đang từ đỉnh đầu nữ tử yểu điệu trút xuống.

Ở đó, hách nhiên treo lơ lửng một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!

“Lịch!” Một tiếng hót sắc nhọn đột nhiên vang lên, trực tiếp đâm xuyên tầng mây.

Khắc sau, một luồng khí tức nóng bỏng bùng phát, tất cả ngọn lửa trên Bất Tử Hỏa Sơn đồng loạt lay động, như thể đang chào đón chủ nhân.

Một cột sáng hỏa diễm từ trong nham thạch miệng núi lửa xông thẳng lên trời, trong cột lửa dày đặc đó ẩn hiện một con phượng hoàng đang tắm mình trong lửa.

Cột sáng hỏa diễm kịch liệt dao động rồi dần dần tán đi.

Một thiến ảnh tràn đầy cao quý và uy nghiêm chậm rãi bước ra từ trong màn lửa.

Phượng hoàng dục hỏa, niết bàn trọng sinh!

Khoảnh khắc này, tất cả tộc nhân Phượng tộc trên Bất Tử Hỏa Sơn đều dừng mọi động tác, lệ nóng doanh tròng quỳ phục xuống đất.

“Cung nghênh tiên tổ niết bàn quy lai!” “Cung nghênh tiên tổ niết bàn!” Dương Mi đang bế quan mở mắt ra cười khẽ.

Đúng lúc đó, một trận oanh long cự hưởng từ trên thương khung truyền khắp cả đại lục Hồng Hoang, giây tiếp theo thiên giáng kim hoa, địa dũng kim liên, một luồng khí thế phô thiên cái địa uy áp cả Hồng Hoang!

Cùng lúc đó, một đoạn ca dao từ chân trời lọt vào tai chúng sinh linh.

“Ngồi cao chín tầng mây, đệm cỏ định đạo chân.

Ngoài cõi trời đất kia, ta là chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng vần.

Một đạo truyền ba bạn, hai giáo Xiển Tiệt phân.

Lãnh tụ của Huyền môn, một khí hóa Hồng Quân.” Theo lời ca dứt hẳn, gần như tất cả sinh linh Hồng Hoang đều bị luồng khí thế phô thiên cái địa kia áp đảo.

Giống như lần trước, ngay cả những tiên thiên sinh linh vô cùng cường đại cũng không ngoại lệ.

Liên tiếp hai lần bị áp chế khiến trong lòng những tiên thiên sinh linh này cảm thấy trắc trở cực lớn.

Đồng thời cũng giúp họ hiểu rằng đại lục Hồng Hoang bao la, cao thủ không chỉ là ngồi đáy giếng xem trời mà thôi!

Chương 157

Tiếp đó, giọng nói đạm mạc của Hồng Quân truyền khắp đại địa: "Vạn năm sau, ta sẽ tại Tử Tiêu Cung khai giảng đại đạo, người có duyên đều có thể tới nghe!" Dứt lời, tất cả dị tượng trong Hồng Hoang nhanh chóng biến mất, luồng khí thế khiến người ta tuyệt vọng kia cũng theo đó lui tán.

Chúng sinh linh không khỏi cảm thấy có chút hốt hoảng.

Dương Mi nhếch môi cười, trên mặt hiện lên thần tình đầy hứng thú.

Phen này có chuyện hay để xem rồi!

Sau khi luyện hóa được ba mươi đạo Tiên Thiên cấm chế của Tụ Linh Châu, Dương Mi mới dừng lại.

Nhìn món Hỗn Độn Linh Bảo có thể tùy tâm thao túng trong tay, ta hài lòng bước ra khỏi nơi bế quan.

Vừa bước ra, hai đại mỹ nữ đã đi tới đón.

Một người đang tuổi đậu khấu thanh thuần tinh nghịch, một người phong vận đa tư vô cùng quyến rũ!

Đó chẳng phải là Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng đã trọng tu nhục thân sao!

Nhìn Nguyên Phượng trong trang phục hoa lệ, Dương Mi hơi ngẩn người.

Mặc quần áo vào suýt chút nữa ta không nhận ra...

"Chủ nhân, chúc mừng ngài xuất quan!" Nhìn Dương Mi cuối cùng cũng xuất quan, Tiểu Long Nữ tiến lên trêu chọc một câu.

Nguyên Phượng ở bên cạnh cũng cười khẽ nói: "Chủ nhân, chúc mừng ngài bế quan thành công." Nhìn hai con tọa kỵ chung sống hòa thuận, Dương Mi cảm thấy rất an lòng.

Đúng là gia hòa vạn sự hưng!

Tầm mắt Dương Mi dừng lại trên người Nguyên Phượng, phát hiện qua mấy chục vạn năm, thực lực của nàng không những không tinh tiến mà còn vì tiêu hao nguyên thần mà rớt xuống Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Nguyên Phượng, lại đây!" Nguyên Phượng nhìn Dương Mi một cái, tuy không biết ta định làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới trước mặt.

Rõ ràng, Nguyên Phượng cao ngạo đã triệt để chấp nhận người chủ nhân là ta đây.

Nhìn Nguyên Phượng ngoan ngoãn bước tới, Dương Mi đưa ngón tay khẽ điểm lên trán nàng.

Lập tức một luồng năng lượng nóng bỏng rót vào cơ thể Nguyên Phượng, nàng ngẩn ngơ trong nháy mắt, một lát sau mới hoàn hồn, vội vàng kích động cúi đầu trước Dương Mi: "Nguyên Phượng đa tạ chủ nhân hậu tứ!" Dương Mi gật đầu, luồng năng lượng ta vừa rót vào chính là một phần bản nguyên Hỗn Độn của Hỏa Linh Nhi.

Nguyên Phượng tu luyện Hỏa chi pháp tắc, có được bản nguyên Hỗn Độn của một Hỗn Độn Ma Thần chưởng khống Hỏa chi pháp tắc, không chỉ có thể tăng cường thực lực mà còn nâng cao lĩnh ngộ đối với pháp tắc.

Làm sao Nguyên Phượng không kích động cho được.

"Được rồi, ta về Bất Chu Sơn thôi!" Hiện tại cách lúc Hồng Quân thành thánh đã trôi qua bốn năm ngàn năm, cũng cách lúc Hồng Quân

giảng đạo khoảng năm sáu ngàn năm nữa.

Năm sáu ngàn năm trong Hồng Hoang chỉ là cái chớp mắt.

Tuy Dương Mi đã thành thánh, không cần nghe Hồng Quân giảng đạo, nhưng Nữ Oa chắc chắn không thể thiếu phần.

Dương Mi cũng rất hứng thú với buổi giảng đạo này!

"Chủ nhân... có thể cho ta tới chào hỏi Phượng tộc một tiếng không?" Dương Mi gật đầu, ba người đi tới trú địa Phượng tộc.

Nguy cơ đã giải trừ, những tiểu bối Phượng tộc lưu lạc bên ngoài cũng đã được đón về.

Phượng tộc lúc này có tới mấy ngàn tộc nhân, thực lực đều không yếu.

Những người có thể tồn tại sau Long Hán Đại Kiếp đều là tinh anh.

Chỉ là Phượng tộc bị nghiệp lực khổng lồ và nhân quả quấn thân, rốt cuộc khó có đại tác vi.

Chương 158

"Tiên tổ, ngài thực sự phải rời đi sao?

Lúc này Phượng tộc ta đang ở thời khắc then chốt, không thể thiếu sự dẫn dắt của tiên tổ được!" "Đúng thế tiên tổ, có sự dẫn dắt của ngài, Phượng tộc ta nhất định có thể đông sơn tái khởi!" "Tiên tổ, tuyệt đối không được bỏ mặc chúng ta!" Đám tộc nhân Phượng tộc sau khi biết tin Nguyên Phượng sắp đi đều muốn giữ nàng lại.

Nhưng Nguyên Phượng nhìn những tộc nhân vẫn luôn ôm mộng phục hưng Phượng tộc kia, không khỏi thở dài một tiếng.

"Các vị tộc nhân Phượng tộc, ý ta đã quyết, chư vị không cần nói thêm!

Từ nay về sau Phượng tộc sẽ giao cho Lan Tâm thống lĩnh, hãy an tâm ở lại Bất Tử Hỏa Sơn phát triển, tuyệt đối không được khinh dị nhập thế!" Phượng Lan Tâm là đồ đệ của Nguyên Phượng, vốn là tộc trưởng dự tuyển của Phượng tộc.

"Lan Tâm, hãy dẫn dắt Phượng tộc sinh tồn cho tốt, nếu có chuyện trọng đại có thể tới Bất Chu Sơn tìm ta." "Lịch!" Dặn dò xong, Nguyên Phượng hót vang một tiếng hóa thành con phượng hoàng lửa khổng lồ bay vút lên không trung.

Dương Mi đã đợi sẵn nhẹ nhàng đáp xuống lưng Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng bay trên cao không nhịn được nhìn xuống đám tộc nhân lần cuối.

Vận mệnh Phượng tộc đã được chú định, chỉ cần thuận theo quỹ tích thiên đạo là được.

Nếu không có Dương Mi, Nguyên Phượng đã không còn tồn tại

trên đời, e rằng cả Phượng tộc cũng sẽ dần héo tàn rồi triệt để tiêu vong.

Cục diện hiện tại đã khiến Nguyên Phượng mãn nguyện.

"Hống!" Khi Nguyên Phượng cất cánh, một con ngũ trảo kim long cũng trực tiếp xông lên trời, một long một phượng hộ tống hai bên rồi biến mất nơi chân trời vô tận.

Tốc độ của phượng hoàng quả nhiên không hổ danh có thể sánh ngang kim ô, như một mũi tên lửa đỏ rực xuyên thấu hư không.

Tốc độ của Tiểu Long Nữ hoàn toàn không theo kịp, cuối cùng cũng đành phải khôi phục nhân thân ngồi trên lưng Nguyên Phượng.

Nhanh thôi, đã về tới Bất Chu Sơn!

Thời gian quay về chỉ mất một nửa so với lúc đi.

Ba người vừa tới chân núi Bất Chu Sơn, đang chuẩn bị bay lên sườn núi.

Dương Mi ngồi trên lưng Nguyên Phượng bỗng nhiên nhíu mày nhìn xuống phía dưới!

Kể từ khi Kỳ Lân nhất tộc rời khỏi Bất Chu Sơn đi ở ẩn, nơi này hiếm khi thấy sinh linh xuất hiện.

Mấy chục vạn năm qua cũng chỉ có một số sinh linh sinh ra gần Bất Chu Sơn mới thỉnh thoảng ghé thăm.

Nhưng lúc này, Dương Mi lại phát hiện trên núi Bất Chu Sơn xuất hiện rất nhiều sinh linh.

Tính kỹ ra có tới hàng vạn sinh linh đang ở trong núi.

"Xuống xem thử!" Dương Mi khẽ hạ lệnh, Nguyên Phượng liền chuyển hướng bay xuống dưới.

Trên không trung đột nhiên có vật khổng lồ giáng lâm lập tức thu hút sự chú ý của đại bộ phận sinh linh trên núi.

Nhìn con phượng hoàng lửa đang hạ xuống thần tốc, tuy không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng trong mắt không ít sinh linh lại lộ ra vẻ tham lam.

Nguyên Phượng vừa đáp xuống, không ít sinh linh đã vây quanh.

"Ở đâu ra con chim lớn thế này?

Trông cũng khá đẹp mã đấy." "Ta ngửi thấy mùi bảo bối trên người con chim này, xem ra là một miếng thịt béo bở đây!" Vì Long Hán Đại Kiếp gây ra sự đứt gãy thông tin, sau đó tam tộc cơ bản không xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang nên nhiều sinh linh mới sinh ra căn bản không nhận ra phượng hoàng.

Ngược lại còn coi Nguyên Phượng là một sinh linh mang theo trọng bảo, nảy sinh lòng dòm ngó.

Tuy nhiên trong hàng vạn tu sĩ ở đây vẫn có một số người biết chuyện.

"Kia chẳng phải là phượng hoàng sao?

Chương 159

Không phải Phượng tộc đã biến mất rồi à?

Sao ở đây lại xuất hiện một tu sĩ Phượng tộc!" "Nhìn kìa, trên lưng con phượng hoàng đó dường như có hai người đang đứng!" "Trời ạ, có thể thu phục một con phượng hoàng làm tọa kỵ, hai người kia chắc chắn mang theo trọng bảo!" Đám sinh linh xung quanh tuy nghe đến phượng hoàng đều có chút kinh ngạc, nhưng khi nghe đến trọng bảo, lập tức tất cả sinh linh trên núi đều vây tới.

Rất nhanh, xung quanh Nguyên Phượng đã bị một đám tu sĩ rắp tâm bất lương vây kín kẽ như nước chảy không lọt.

Chỉ là Dương Mi không thèm liếc mắt nhìn đám tu sĩ đó lấy một cái, ta đảo mắt nhìn núi Bất Chu Sơn đang bị tàn phá đến loang lổ!

Vốn dĩ Bất Chu Sơn linh vụ lượn lờ, chim hót hoa thơm, linh căn xanh mướt khắp nơi, lúc này lại bị làm cho chướng khí mù mịt, những linh căn kia cũng bị hái sạch sành sanh!

Trong đôi mắt thâm thúy của Dương Mi lóe lên một tia hàn quang lãnh lệ!

"Những thứ này là ai làm?" Giọng nói đạm mạc của Dương Mi truyền ra, đám tu sĩ xung quanh đều ngẩn người.

Trong đám người, một tráng hán lưng hùm vai gấu bước lên một bước, có chút khinh khỉnh nhìn Dương Mi: "Ngươi là ai?

Bất Chu Sơn vốn là vật không chủ, linh bảo linh căn trên núi tự nhiên cũng là vật không chủ.

Ta vào khu vực không chủ thu thập một ít vật không chủ thì có gì không được?" "Đạo nhân kia, ngươi quản hơi rộng rồi đấy!" Sau khi

tráng hán nói xong, tất cả sinh linh xung quanh đều cười rộ lên.

Dương Mi nghe vậy nheo mắt lại, đạm mạc nói: "Xin lỗi, Bất Chu Sơn này là của ta!!!" Giọng nói đạm mạc của Dương Mi truyền khắp xung quanh, đám sinh linh kia đều ngẩn ra.

Sau đó là một trận cười vang!

Đặc biệt là gã tráng hán vừa bước ra kia cười đắc ý nhất: "Ha ha ha, ở đâu ra gã đạo sĩ này, thật buồn cười chết ta, Bất Chu Sơn là của ngươi?

Ha ha ha, vậy ta nói cả đại lục Hồng Hoang đều là của ta đấy!" "Này tiểu đạo sĩ, nghe nói trên người ngươi có trọng bảo, ngoan ngoãn giao trọng bảo trên người và con chim lớn dưới mông ngươi ra rồi cút xéo, biết đâu ta còn chừa cho ngươi một con đường sống!" Gã tráng hán kia vốn là một con gấu đen hóa hình, tính tình cực kỳ bạo táo, thủ đoạn hung tàn, không ít sinh linh đã chết dưới tay gã.

Thực lực của gã không yếu, đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Tu vi này ở thời điểm hiện tại, khi đại lục Hồng Hoang trên bề mặt thì Đại La Kim Tiên là mạnh nhất, cơ bản có thể đi ngang rồi.

Thế nên gã mới cuồng vọng như vậy, đối với Dương Mi không rõ thân phận cũng tứ vô kỵ đạn.

Không chỉ gã tráng hán đó, đa số sinh linh xung quanh đều như vậy.

Từng kẻ lộ ra vẻ tham lam, nhìn chằm chằm vào Dương Mi.

Nếu Dương Mi thực sự lấy ra trọng bảo, e rằng đám sinh linh này sẽ trực tiếp lao vào tranh cướp!

Ở đại lục Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé, chẳng có chút trật tự

nào cả.

Yếu đuối chính là nguyên tội!

Đối mặt với sự chế giễu vô tình của đám sinh linh xung quanh, Dương Mi hiếm khi không trực tiếp ra tay.

"Nguyên Phượng, cố gắng đừng làm hư hại Bất Chu Sơn!" Dương Mi dặn một câu rồi trực tiếp nhắm mắt lại.

Nguyên Phượng gật đầu, lập tức vỗ hai cánh đỏ rực, nhanh chóng bay lên cao không trung.

"Không xong rồi, bọn chúng định chạy, mau giữ chúng lại!" "Nhìn bộ dạng kia chắc chắn trên người có trọng bảo, giết đi, trọng bảo sẽ là của ta!" Thấy Nguyên Phượng đột nhiên bay lên, đám sinh linh xung quanh vẫn hoàn toàn không biết sợ là gì, ra tay tấn công Nguyên Phượng.

Trong đôi mắt phượng của Nguyên Phượng lập tức bùng lên ngọn lửa, nàng không nói hai lời trực tiếp há miệng phun xuống dưới.

Ngọn lửa vô tận tuôn ra từ miệng Nguyên Phượng, chỉ trong chốc lát, phương viên trăm dặm phía dưới trực tiếp hóa thành một biển lửa nóng bỏng!

Đồng thời một luồng khí thế khủng khiếp từ trên người Nguyên Phượng bùng phát.

Lúc này Nguyên Phượng nhờ vào đạo bản nguyên Hỗn Độn của Hỏa Linh Nhi đã khôi phục tu vi Chuẩn Thánh.

Tuy chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ nhưng đã là sơ kỳ đỉnh phong, đột phá trung kỳ chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 160

Đối phó với một đám sinh linh chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên thì thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ là quá đủ rồi.

Khi Nguyên Phượng phun ra biển lửa vô tận, các tu sĩ phía dưới còn định kháng cự một phen.

Nhưng khi khí thế của Nguyên Phượng tỏa ra, đám sinh linh đó đều biến sắc, từng kẻ như mất hồn mất vía hoàn toàn không biết làm sao.

"Bành!" Biển lửa vô tình bao trùm lấy đám sinh linh kia, chỉ trong khoảnh khắc đã có hàng trăm sinh linh hóa thành tro bụi.

Tiếng quỷ khóc sói gào thảm thiết vang lên trong biển lửa, lan khắp cả Bất Chu Sơn.

Những sinh linh còn sống sót bị những tiếng la hét thống khổ bên tai làm cho giật mình tỉnh táo.

Nhưng khi kịp phản ứng thì ngọn lửa như ác quỷ kia đã ập tới trước mặt.

Trong lúc nguy cấp!

Những tu sĩ này kẻ thì thúc động pháp lực bản thân, kẻ thì lấy ra linh bảo tùy thân dựng lên từng lớp phòng ngự.

Những lớp phòng ngự mà trong mắt họ vốn đủ để chống đỡ biển lửa, vừa chạm vào ngọn lửa kia liền như những lớp vỏ trứng yếu ớt, chỉ một cái chạm nhẹ đã tan thành mây khói!

Sau đó, họ bị biển lửa vô tận thôn phệ, trực tiếp hóa thành một nắm tro tàn tan theo gió.

Gã tráng hán cậy có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ kia trợn trừng mắt, không những không lùi mà còn tiến lên mấy bước.

Trong tay gã cầm một vật hình cái bát, hẳn là một kiện linh bảo phòng ngự không tồi.

Gã điên cuồng rót toàn bộ pháp lực vào kiện linh bảo trong tay, lập tức cái bát đó nhanh chóng to lên, trong nháy mắt đã che kín toàn thân gã bên trong.

"Ha ha ha, đại gia ta đây có một kiện Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, để xem ngọn lửa của ngươi làm sao phá được phòng ngự tuyệt đối của ta..." Giọng nói vô cùng cuồng vọng của gã phát ra từ trong cái bát, nhưng lời chưa nói hết đã bị ngọn lửa cuồn cuộn nhấn chìm!

Chỉ một giây sau!

Kiện linh bảo hình cái bát đó trực tiếp hóa thành tro bụi!

"A..." Tiếp đó truyền ra một tiếng thảm khiếu của gã tráng hán, rồi không còn sau đó nữa.

"Chạy mau!" Trong đám người không biết ai hét lên một câu.

Ngay lập tức những sinh linh còn sống sót đều liều mạng bỏ chạy tứ phía.

Lúc này làm sao họ không hiểu mình đã chọc vào một tồn tại không thể đụng tới!

Ngay cả đại năng Đại La Kim Tiên trung kỳ còn không có chút sức phản kháng nào mà hóa thành tro bụi.

Nếu không chạy chỉ có nước bị ngọn lửa ngút trời kia dễ dàng nuốt chửng.

Ngọn lửa Nguyên Phượng phun ra chính là Nam Minh Ly Hỏa,

đám người kia sao có thể chống đỡ nổi?

Tuy họ liều mạng chạy ra xung quanh, nhưng tốc độ lan tỏa của biển lửa vô tận còn khủng khiếp hơn.

Rất nhanh, từng sinh linh bị ngọn lửa vô tình thôn phệ.

Nhìn từ trên cao, cả núi Bất Chu Sơn đều hóa thành một biển lửa!

Dưới sự kiểm soát của Nguyên Phượng, những ngọn Nam Minh Ly Hỏa nhiệt độ cực cao này tuy bao phủ cả núi nhưng hoa cỏ cây cối trên núi lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Hàng vạn sinh linh tụ tập trên núi Bất Chu Sơn cuối cùng chỉ có vài trăm kẻ ban đầu ở ngoài rìa và chạy trốn sớm nhất là may mắn thoát khỏi núi trước khi biển lửa bao trùm, giữ được mạng nhỏ.

Vài trăm sinh linh may mắn sống sót đứng ngây dại nhìn núi Bất Chu Sơn hỏa quang ngút trời.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi vô tận!

Chương 161

Một mồi lửa thiêu rụi hàng vạn sinh linh, trong đó không thiếu các cường giả Đại La Kim Tiên!

Cảnh tượng này sẽ mãi mãi là ác mộng trong ký ức của họ.

Bất Chu Sơn bị lửa bao phủ tự nhiên thu hút sự chú ý của không ít tu sĩ trên đại lục Hồng Hoang.

Chỉ là chưa kịp hiểu rõ chuyện gì thì ngọn lửa ngút trời kia đã biến mất.

Ngay sau đó trong não hải của tất cả sinh linh đều vang lên một câu nói: "Từ nay về sau Bất Chu Sơn thuộc sở hữu của Dương Mi đạo nhân ta!

Tất cả sinh linh trên đại lục Hồng Hoang nếu không có lời mời, tuyệt đối không được tự ý bước vào nửa bước!

Kẻ vi phạm!

Giết!

Không tha!!" Lúc này chúng sinh linh Hồng Hoang tuy chưa biết chuyện gì đã xảy ra trên Bất Chu Sơn, nhưng tất cả đều rõ một điều!

Từ nay về sau tuyệt đối không thể bước chân vào Bất Chu Sơn nửa bước!

Nếu không sẽ mất mạng như chơi.

Tiện tay tru sát hàng vạn sinh linh đối với Dương Mi không phải chuyện lớn, đối với đại lục Hồng Hoang cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Thần thức của Dương Mi tỏa ra khắp núi, sau khi xác định không

còn một sinh linh ngoại lai nào mới bố trí đại trận xung quanh núi.

Trừ phi tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay, nếu không tuyệt đối không phá được lớp phòng ngự này.

Trong một không gian hỗn độn hỗn loạn, có một tòa cung điện hoa lệ được xây dựng.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân ngồi trên bồ đoàn nghe âm thanh vang bên tai, khóe miệng liền hiện lên một nét cay đắng.

Trước đây lão có thể truyền lời cho tất cả sinh linh Hồng Hoang là hoàn toàn nhờ thiên đạo giúp đỡ.

Nhưng gã Dương Mi kia lại dựa vào thực lực bản thân để truyền lời khắp Hồng Hoang.

Chẳng phải điều đó chứng tỏ tu vi của Dương Mi vượt xa lão sao.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân không khỏi thở dài một tiếng.

Tại cung điện Ma tộc ở phương Tây, La Hầu đang rầu rĩ nghe thấy âm thanh này lập tức lộ vẻ mừng rỡ, nhanh chóng lao về phía núi Bất Chu Sơn.

"Dương Mi thúc phụ tuyên bố chủ quyền Bất Chu Sơn, nhưng đại bản doanh Vu tộc ta ở dưới chân núi, vậy ta có cần phải chuyển đi nơi khác không?" "Chuyển đi chắc chắn là không được rồi, dù sao Bàn Cổ Điện của Phụ thần ở đây, ta có thể chuyển đi đâu?" Dưới chân núi Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện ở thung lũng, Thập Nhị Tổ Vu tề tựu tại đây như đang thương lượng gì đó.

"Tổ Vu chúng ta sinh ra ở Bất Chu Sơn, lại là Bàn Cổ chính thống, ở lại đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ là đại lục Hồng Hoang vốn là cá lớn nuốt cá bé, từ trước đến nay chẳng có chuyện gì là hợp tình hợp lý cả." Đế Giang nhíu mày nói.

Kể từ khi Dương Mi tuyên cáo chủ quyền Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu liền tụ họp lại thương lượng việc này.

Bảo họ dời đi là không thể, nhưng cũng không thể đắc tội với vị đại năng Dương Mi kia!

"Thập đệ, không biết có đối sách gì không?" Đế Giang nhất thời không nghĩ ra cách liền hỏi Hấp Tư ở bên cạnh.

Hấp Tư xếp thứ mười trong Thập Nhị Tổ Vu, là em út trong các nam Tổ Vu, nhưng lại luôn là trí nang của bộ tộc.

Hấp Tư trầm tư một lát mới lên tiếng: "Hay là chúng ta phái người tới hỏi Dương Mi thúc phụ xem sao, dù sao ngài ấy cũng có giao tình với Phụ thần chúng ta, nếu nể mặt Phụ thần có lẽ sẽ cho phép chúng ta tiếp tục ở lại Bất Chu Sơn!" Ý kiến của Hấp Tư ngay lập tức nhận được sự tán đồng của tất cả Tổ Vu.

"Nhưng chúng ta nên phái ai đi giao thiệp đây?" Nhìn các anh chị em của mình, Đế Giang cân nhắc xem phái ai đi thì tốt hơn.

"Đại ca, hay là để đệ đi một chuyến!" Chúc Dung trực tiếp lên tiếng, nhưng vừa mở miệng đã bị tất cả anh chị em đồng thanh phản đối.

Chương 162

"Ngũ ca, tính tình huynh bạo như vậy, đừng làm Dương Mi thúc phụ không vui!

Hay là để muội và Hậu Thổ muội muội đi một chuyến!" Người lên tiếng là Huyền Minh, giọng nàng nhẹ nhàng như mưa bụi rất êm tai.

"Vậy tốt, làm phiền hai tiểu muội đi một chuyến vậy!" Đế Giang nhìn hai người phụ nữ duy nhất trong đám anh em liền hân hoan đồng ý.

Phụ nữ tâm tư tỉ mỉ, việc giao thiệp thế này giao cho họ là hợp lý nhất.

Sau khi được mọi người nhất trí, Huyền Minh dẫn theo Hậu Thổ đi lên sườn núi Bất Chu Sơn.

Từ đó, hai nữ Tổ Vu duy nhất đã bước lên một con đường không lối thoát!

Lại nói về Dương Mi, sau khi về đạo quán của Nữ Oa liền sống những ngày tháng tiêu dao cùng năm nàng mỹ nữ.

Phục Hy gã độc thân cẩu kia nhìn năm nàng vây quanh Dương Mi suốt ngày suýt chút nữa thì thổ huyết mà chết!

May mà phần lớn thời gian gã đều tu hành, nếu không thì thỉnh thoảng gảy đàn, ngày tháng trôi qua cũng khá thú vị.

Một ngày nọ, Dương Mi thoải mái nằm trên chiếc giường lớn tự chế.

Bên cạnh là hai chị em Hi Hòa, Thường Hi xoa bóp vai, Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng thì đấm chân, Nữ Oa ở bên cạnh phụ trách

bưng trà rót nước...

"Chủ nhân, thuộc hạ La Hầu có việc cầu kiến!" Đột nhiên một giọng nói truyền tới từ dưới núi, Dương Mi mở mắt, lóe lên một tia thần sắc.

Rất nhanh ta liền hiểu ra, đạm mạc lên tiếng: "Lên đây!" La Hầu có vẻ rất vội vã, nhanh chóng tới trước đạo quán của Nữ Oa.

Nhưng gã không đi vào mà ngoan ngoãn đứng ngoài kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ lát sau, Dương Mi dắt theo Tiểu Long Nữ từ trong đạo quán bước ra.

Cũng chỉ có Tiểu Long Nữ biết mối quan hệ giữa Dương Mi và La Hầu nên ta không dắt theo những người khác để tránh bại lộ quan hệ với La Hầu.

Năm xưa khi Hồng Quân và La Hầu đại chiến đã phong tỏa không gian, nên ngoài Tiểu Long Nữ ra chỉ có Hồng Quân biết việc này!

"La Hầu, tới tìm ta có việc gì?" Đối mặt với câu hỏi của Dương Mi, Ma tổ La Hầu từng lừng lẫy uy danh lúc này lại giống như một cô nương e thẹn không biết mở lời thế nào.

Nhìn bộ dạng do dự của La Hầu, Dương Mi nhếch môi cười nói: "Lão đối thủ của ngươi đã thành thánh, có cảm tưởng gì không?" Vừa nói, Dương Mi vừa dùng ánh mắt trêu chọc nhìn La Hầu.

Ta sao lại không biết tâm tư của gã chứ.

Quả nhiên, câu nói của Dương Mi đã đánh trúng tim đen.

Từng là đối thủ ngang sức ngang tài, nay lại bị bỏ xa vạn dặm, làm sao La Hầu có thể không có cảm giác cho được.

Thực ra khi Hồng Quân thành thánh đã tìm Dương Mi một lần,

nhưng lúc đó Dương Mi đang bế quan ở Bất Tử Hỏa Sơn.

Lần này biết Dương Mi đã về, La Hầu liền chạy tới với tốc độ nhanh nhất.

“Chủ nhân, Hồng Quân kia được thiên đạo giúp đỡ đã chứng đạo Hỗn Nguyên thành Thánh nhân, thuộc hạ... thuộc hạ thực sự không cam tâm!” Bị Dương Mi nói trúng tim đen, La Hầu trực tiếp quỳ một gối xuống đất, hai tay nắm chặt quyền.

Nhìn bộ dạng vô cùng không cam lòng của La Hầu, Dương Mi ngược lại còn lộ ra biểu tình an tâm.

Nếu La Hầu không có chút chí tiến thủ nào, bị một loạt trắc trở đánh gục thì cũng không xứng với danh hiệu Ma tổ kia.

Nhưng hành động này của La Hầu đang nói cho Dương Mi biết, đường đường Ma tổ sao có thể cam tâm bại trận như vậy, sao có thể cam lòng tụt hậu so với người khác!

“Tốt!

Đã không cam tâm, ta liền cho ngươi một cơ hội!” “Vừa hay ta cũng đang định đi tìm các ngươi, nếu ngươi đã tới thì cũng đỡ tốn bao nhiêu việc.

Chương 163

Thân là phân thân của Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, ngươi chắc có thể tìm được các phân thân Ma Thần khác chứ?" "Giúp ta tìm, tìm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Sau khi làm xong việc này, ta sẽ giúp ngươi thành thánh!" Dương Mi vừa dứt lời, La Hầu nháy mắt có chút thất thần, đồng thời trong lòng dâng lên một trận sóng kinh hoàng: "Chẳng lẽ chủ thượng có thể giúp người khác thành thánh sao!" La Hầu kinh nghi như vậy cũng là bình thường, dù sao chứng đạo Hỗn Nguyên và giúp người khác chứng đạo Hỗn Nguyên hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Để chứng đạo Hỗn Nguyên, ít nhất phải đạt được hai điều kiện.

Một là tu vi cảnh giới của bản thân, qua mấy chục vạn năm trầm tâm tu luyện, lúc này thực lực La Hầu đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sở dĩ mãi không chứng đạo Hỗn Nguyên được là vì sự chưởng khống pháp tắc của gã còn xa mới đủ!

Pháp tắc La Hầu nắm giữ là Sát Phạt pháp tắc, còn Dương Mi nắm giữ là Thời Không pháp tắc...

"Thiên đạo có thể giúp người thành thánh, Dương Mi ta tại sao lại không thể?" Dương Mi chỉ cười đạm mạc, vô cùng tự tin nói.

Xác thực ta không hiểu Sát Phạt chi đạo, nhưng ta có Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Đa tạ chủ nhân đại ân đại đức, từ nay về sau thuộc hạ định tận tâm tận lực làm việc cho chủ thượng, nếu có tâm riêng nguyện bị thiên phạt hồn phi phách tán, thiên đạo làm chứng!" Bầu trời lúc đó

cũng truyền đến một tiếng oanh minh, hiển nhiên thiên đạo đã chấp nhận lời thề của La Hầu.

Lúc này Dương Mi mới lộ ra nụ cười hài lòng: "Đi đi, tìm thấy mục tiêu thì truyền tin cho ta là được!" La Hầu cũng không hỏi nhiều xem Dương Mi tìm đám phân thân Ma Thần đó làm gì, chỉ lĩnh mệnh lui xuống.

Còn việc Dương Mi muốn tìm chúng để làm gì, tự nhiên là vì bản nguyên Hỗn Độn còn tồn tại trong cơ thể chúng!

Tuy bản nguyên trong đám phân thân đó không nhiều nhưng có còn hơn không.

Thực ra Dương Mi biết đại lục Hồng Hoang này e rằng còn ẩn tàng những Hỗn Độn Ma Thần thực sự như Hỏa Linh Nhi.

Chỉ là những Ma Thần năm xưa may mắn sống sót đó lại căn bản không được thiên đạo dung thứ.

Lúc này chắc chắn họ đang trốn ở đâu đó chờ thời cơ, ngay cả thiên đạo cũng không phát hiện ra nên Dương Mi cơ bản cũng không thể tìm được.

Những Hỗn Độn Ma Thần đó thực lực không hề đơn giản chút nào!

Vì vậy tạm thời Dương Mi không đi trêu chọc họ.

Như việc ta biết tung tích của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng, nhưng lại chưa hiểu rõ thực lực của Thủy Thanh Nhi nên tạm thời cũng chưa hành động.

Đợi khi thực lực tăng lên, đối phó với những Ma Thần đó là chuyện sớm muộn thôi.

Đang lúc Dương Mi trầm tư chuẩn bị quay về đạo quán của Nữ

Oa thì trước mắt đột nhiên sáng lên!

Hai muội tử Vu tộc tới rồi?

Dương Mi nhìn Huyền Minh và Hậu Thổ đột nhiên xuất hiện trước mặt, không khỏi có chút bất ngờ.

"Dương Mi thúc phụ!" Huyền Minh và Hậu Thổ thấy Dương Mi liền vội vàng tiến tới chào hỏi.

"Huyền Minh muội tử, Hậu Thổ muội tử, hai người tới đây có việc gì không?" Huyền Minh và Hậu Thổ nhìn nhau một cái, sau đó Huyền Minh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Dương Mi thúc phụ, chúng cháu tới đây lần này là muốn thỉnh ý thúc phụ về việc Vu tộc cháu ở lại Bất Chu Sơn!

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu chúng cháu cũng sinh ra ở đây..." Huyền Minh định giải thích nguyên nhân, nhưng mới nói được một nửa đã bị Dương Mi trực tiếp cắt ngang: "Hóa ra là chuyện nhỏ này à, các cháu đều gọi ta một tiếng thúc phụ, dựa vào giao tình của ta và Bàn Cổ đạo huynh thì đâu cần phải khách sáo như vậy!" "Ta thấy hai cháu lặn lội đường xa tới đây chắc cũng mệt rồi, hay là vào trong chúng ta thong thả trò chuyện!" Nghe Dương Mi nói vậy, Huyền Minh và Hậu Thổ vốn còn chút lo lắng lập tức nhẹ lòng.

Thấy Dương Mi nhiệt tình như vậy, hai nàng cũng không tiện từ chối, liền theo ta đi vào trong đạo quán của Nữ Oa.

Nếu La Hầu nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ gào lên đại đạo bất công!

Đãi ngộ giữa người với người sao mà khác biệt thế chứ!

Về lý do Huyền Minh và Hậu Thổ tới đây, Dương Mi thực sự thấy hơi lạ, thực ra đó chẳng phải là vấn đề gì lớn.

Thập Nhị Tổ Vu vốn là cư dân bản địa ở Bất Chu Sơn, Dương Mi

tự nhiên sẽ không thực sự xua đuổi.

Ngược lại Huyền Minh và Hậu Thổ là hai vị nữ thần Hồng Hoang chủ động tìm tới cửa, về tình về lý ta đều sẽ không dễ dàng để họ quay về.

Chương 164

Sau khi Huyền Minh và Hậu Thổ vào đạo tràng của Nữ Oa, nơi này trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Cũng lạ thật, vốn tưởng một đám phụ nữ sẽ khó chung sống, nhưng bảy người phụ nữ trong đạo tràng lại hòa hợp một cách kỳ lạ.

Rất nhanh Huyền Minh và Hậu Thổ đã kết thân với đám người Nữ Oa.

Lúc đầu khi biết những người phụ nữ này đều là người của Dương Mi, hai nàng thực sự đã kinh ngạc một trận.

Nhưng dần dần họ không còn thấy lạ nữa, thậm chí tình cảm với Dương Mi cũng bắt đầu tăng nhiệt nhanh chóng.

Thưởng thức sự hầu hạ của bảy vị nữ thần, Dương Mi cảm thấy không gì thoải mái bằng!

Chẳng biết làm sao, người đã ưu tú thì chẳng cần lý lẽ gì cả!

Huyền Minh và Hậu Thổ ở lại đạo tràng của Nữ Oa khoảng ngàn năm, một ngày nọ hai nàng đột nhiên tới tìm Dương Mi.

"Dương Mi thúc phụ, các huynh trưởng đang ở nhà đợi tin tức của hai chị em cháu, ở đây lâu quá cháu sợ mọi người lo lắng, nên hai chị em cháu xin phép cáo từ." Huyền Minh nói với vẻ áy náy, lần này vốn chỉ định tới hỏi một câu, kết quả lại ở lại tới ngàn năm.

"Về sao?

Huyền Minh muội muội, Hậu Thổ muội muội, hai người định về thật à?

Hay là ở lại chơi thêm thời gian nữa rồi hãy về!" Thấy hai nàng

định đi, Nữ Oa và chị em Hi Hòa liền vây lại.

Thời gian chung sống vừa qua khiến họ cảm nhận được tính cách thẳng thắn của Tổ Vu rất dễ gần.

"Mọi người à, cảm ơn các chị đã chiêu đãi, nhưng chúng em còn bộ lạc cần phát triển nên không thể ở lại đây mãi được, lần sau có thời gian chúng em sẽ lại tới thăm các chị!" Hậu Thổ nhỏ nhẹ nói, nàng thân thiết với Nữ Oa nhất, dù sao một người là Đại Địa chi mẫu, một người là Thánh mẫu tương lai của nhân tộc.

Đám người Nữ Oa cũng biết Huyền Minh và Hậu Thổ còn phải phụ trách bộ lạc riêng nên cũng không tiếp tục ngăn cản.

"Cũng được, vậy chuẩn bị đi, ta sẽ cùng các cháu tới trú địa Vu tộc một chuyến!" Dương Mi đột nhiên bật dậy khỏi giường, lên tiếng.

"A?

Vâng ạ..." Hậu Thổ định quay đi thu dọn đồ đạc, nhưng vừa quay người mới phản ứng lại, rồi lại xoay người nhìn Dương Mi đầy kinh ngạc: "Hả?

Dương Mi thúc phụ cũng muốn tới trú địa Vu tộc sao?" Nghe Dương Mi cũng muốn đi, Nữ Oa và chị em Hi Hòa lập tức vây lấy.

"Dương Mi đại ca, ngài lại định ra ngoài sao?" "Ừ!

Ta cần tới Vu tộc một chuyến có chút việc." Nghe Dương Mi cũng đi cùng, Huyền Minh và Hậu Thổ vốn đang buồn bã vì sắp chia tay lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Rất nhanh Hậu Thổ và Huyền Minh đã thu dọn xong đồ đạc.

"Lần này ta đi sẽ sớm về thôi, thời gian tới ở đạo trường hãy cố gắng tu luyện, lần sau khi ta về sẽ dắt các nàng ra ngoài dạo chơi!" Nghe Dương Mi nói vậy, đám người Nữ Oa vốn đang buồn bã tâm

trạng mới khá lên đôi chút.

Nguyên Phượng sau khi có được bản nguyên Hỗn Độn của Hỏa Linh Nhi liền về Bất Chu Sơn trực tiếp bế quan, lần bế quan này dự kiến mất không ít thời gian nên Dương Mi cũng không làm phiền, chỉ dắt theo Tiểu Long Nữ.

"Hống!" Tiểu Long Nữ hóa thành ngũ trảo kim long chở Dương Mi, Huyền Minh và Hậu Thổ trực tiếp bay về phía trú địa Vu tộc.

Tuy lúc này Vu tộc đã chia thành mười hai bộ lạc riêng biệt phát triển, nhưng vì Bàn Cổ Điện nên khu vực dưới chân núi Bất Chu Sơn do bộ lạc của Đế Giang thống lĩnh trấn giữ, cũng là đại bản doanh của tất cả Tổ Vu.

Tiểu Long Nữ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên cưỡi mây đạp gió với tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc đã đưa ba người Dương Mi xuất hiện trên bầu trời trú địa Vu tộc.

Lúc này trong Thập Nhị Tổ Vu ngoại trừ Huyền Minh và Hậu Thổ, các Tổ Vu còn lại đều đang ở trong Bàn Cổ Điện.

Họ ngồi hai bên đại điện nhưng không ai nói câu nào.

"Huyền Minh muội muội và Hậu Thổ tiểu muội đi một mạch đã ngàn năm rồi, không biết có xảy ra chuyện gì không?" Cuối cùng Cộng Công không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

Chương 165

Câu hỏi này như một ngòi nổ làm bùng nổ không khí trong điện.

"Đã tới chỗ Dương Mi thúc phụ thì làm sao xảy ra chuyện được?

Nếu thực sự có chuyện, Chúc Dung ta dù phải liều mạng cũng phải đòi lại công bằng cho hai muội muội!" Chúc Dung tính tình bạo nhất trực tiếp quát lớn.

Các Tổ Vu khác sắc mặt cũng không tốt, Huyền Minh và Hậu Thổ tuy xếp cuối trong Thập Nhị Tổ Vu nhưng lại được các anh em hết mực yêu thương che chở.

Nếu hai nàng thực sự có chuyện gì thì những Tổ Vu còn lại chuyện gì cũng có thể làm ra.

Đang lúc các Tổ Vu đang rầu rĩ thì đột nhiên một tiếng long hống vang dội trời đất nổ vang trên bầu trời trú địa Vu tộc.

Các Tổ Vu nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng lao ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Chúc Dung xông ra đầu tiên, nhìn con ngũ trảo kim long đang lượn lờ trên cao đỉnh cất tiếng quát lớn.

Nhưng giây tiếp theo Huyền Minh và Hậu Thổ đã từ trên lưng rồng nhảy xuống.

Khi nhìn thấy hai nàng, cả đám Tổ Vu đều lộ vẻ vui mừng.

Mấy vị Tổ Vu vội vàng tiến lên vây quanh Huyền Minh và Hậu Thổ.

"Hai muội muội không sao chứ?

Sao đi một mạch tới ngàn năm vậy?" Đế Giang thở phào nhẹ nhõm

rồi mới hỏi.

"Đúng đấy, đi một mạch cả ngàn năm làm các anh sợ chết khiếp." Các Tổ Vu khác cũng lần lượt lên tiếng khiến Huyền Minh và Hậu Thổ cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Chẳng lẽ lại nói là bận đi chơi với Dương Mi suốt ngàn năm sao?

Thấy hai nàng im lặng, Chúc Dung tưởng họ bị Dương Mi bắt nạt: "Có phải gã lão đạo Dương Mi kia bắt nạt hai muội không?

Hừ, để anh đi lấy lại công đạo cho hai muội, mặc kệ lão có là Thánh nhân hay không, bắt nạt em gái ta là không xong đâu!" Dương Mi đang đứng trên lưng rồng nhìn xuống đám khổng lồ cao chừng hai mét phía dưới, so với ta thì họ giống như những đứa trẻ mới lớn vậy!

"Các vị hiền điệt, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ!" Đang lúc Chúc Dung hầm hầm đòi đi hỏi tội Dương Mi thì vừa hay ta từ trên cao thong thả bước xuống.

Cả đám Tổ Vu đều ngẩng đầu nhìn lên, thấy Dương Mi đều cảm thấy bất ngờ.

Đặc biệt là gã thô lỗ Chúc Dung nhìn thấy ta thì cả người đứng ngây ra đó.

"Hóa ra là Dương Mi thúc phụ, sao thúc phụ lại có thời gian tới thăm Vu tộc chúng cháu thế này?" Mấy vị Tổ Vu đều có chút ngượng ngùng chào hỏi, Đế Giang còn cực kỳ khách khí.

Dù sao vừa rồi mấy người họ đều nói xấu sau lưng Dương Mi.

Lúc này thấy ta, ai nấy đều không khỏi xấu hổ.

Nhìn những gã khổng lồ cao hơn hai mét nhưng lại lộ vẻ ngượng ngùng như trẻ con, Dương Mi không nhịn được cười thầm.

"Ta tới lần này là để mượn huyết mạch Bàn Cổ rèn luyện nhục

thể!" Dương Mi cũng chẳng buồn vòng vo với đám Tổ Vu thẳng tính này, đi thẳng vào vấn đề.

Hỗn Độn Thể của ta sau khi hấp thu bản nguyên của Hỏa Linh Nhi thì chỉ còn thiếu một chút nữa là đại công cáo thành.

Vừa hay Huyền Minh hai người tìm tới cửa khiến ta nhớ tới huyết mạch Bàn Cổ.

Vốn vì vừa nói xấu Dương Mi mà thấy hổ thẹn nên trước yêu cầu không hề vô lý này, đám Tổ Vu liền vội vàng đồng ý.

Dù sao Dương Mi cũng chỉ mượn máu trong huyết trì chứ không phải tinh huyết từ trái tim Bàn Cổ.

Dưới sự dẫn dắt của Thập Nhị Tổ Vu, Dương Mi một lần nữa vào trong Bàn Cổ Điện.

Lần này ta trực tiếp bước vào huyết trì của Bàn Cổ Điện.

Chương 166

Rất nhanh, cả người bị máu của Bàn Cổ nhấn chìm, từng trận áp lực kinh khủng đang rèn giũa nhục thân của Dương Mi.

Chỉ mất năm trăm năm, Hỗn Độn Thể của Dương Mi đã triệt để luyện thành tiểu thành.

Sau đó Dương Mi ở lại trú địa Vu tộc thêm năm trăm năm nữa.

Trong thời gian này mối quan hệ giữa ta và Thập Nhị Tổ Vu càng thêm hòa hợp.

Những buổi lửa trại tưng bừng, những bản nhạc kỳ quái chẳng giống ai khiến Dương Mi dần quen với cuộc sống bình yên này.

Dù sao trước khi Nhân tộc ra đời, Vu tộc mới là tồn tại gần gũi nhất với Nhân tộc!

Chỉ là sự bình yên này không kéo dài được bao lâu.

Một ngày nọ, trên thương khung bỗng vang lên một tiếng oanh minh cực lớn, giây tiếp theo một tiếng hót vang khắp đại lục Hồng Hoang.

Động tĩnh cực lớn này thu hút sự chú ý của đại bộ phận sinh linh Hồng Hoang.

Chỉ thấy hai con tam túc kim ô rực lửa treo cao trên thương khung, cất tiếng hót vang trời!

Sau đó, một giọng nam hùng hồn vang dội khắp đại lục.

“Ta là Đế Tuấn, nay sáng lập Yêu tộc, tất cả sinh linh sinh ra từ trời đất tự nhiên trong Hồng Hoang đều thuộc hàng ngũ Yêu tộc!” “Yêu tộc, lập!” “Yêu tộc cuối cùng cũng thành lập rồi...” Đối với

Dương Mi vốn đã biết trước mọi chuyện, việc Yêu tộc thành lập chẳng có gì bất ngờ.

Yêu tộc và Dương Mi hoàn toàn không cùng đẳng cấp, dù sức mạnh cả Yêu tộc hợp lại e rằng cũng chẳng đủ để một mình ta giết.

Yêu tộc thành lập đối với Dương Mi không ảnh hưởng gì, nhưng với Vu tộc lại là chuyện lớn.

Mỗi tộc nhân Vu tộc đều tu luyện nhục thân nên lượng thức ăn tiêu thụ cực kỳ lớn, trước đây họ dựa vào săn bắt sinh linh trên đại lục để sống.

Nhưng nay Yêu tộc thành lập khiến nguồn thức ăn vốn dĩ của họ trở thành một chủng tộc thống nhất.

Thử hỏi một chủng tộc đã thống nhất sao có thể cam chịu để người khác tàn sát?

Vì vậy vấn đề thức ăn của Vu tộc sẽ trở nên nan giải, bảo sao Thập Nhị Tổ Vu không lo cho được?

Yêu tộc thành lập cũng là thuận theo quỹ tích thiên đạo, bởi nó đại diện cho việc đại kiếp tiếp theo sắp bắt đầu!

Nhân vật chính của đại kiếp này chính là hai tộc Vu - Yêu, nên nó còn được gọi là đại chiến Vu Yêu!

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau Dương Mi đã nhận thấy sự thay đổi trong Vu tộc.

Từng Tổ Vu bắt đầu tập kết bộ lạc, trên người mỗi người đều mang theo chiến ý ngút trời, tay cầm vu khí tự chế, nhanh chóng tập hợp thành đại quân!

Thấy cảnh này Dương Mi biết chuyện gì đến cũng phải đến, liền đi về phía Bàn Cổ Điện.

Vệ binh Bàn Cổ Điện biết thân phận của Dương Mi nên cũng không ngăn cản.

Vừa bước chân vào đại điện, Dương Mi đã cảm nhận được một bầu không khí túc sát bao trùm.

"Yêu tộc thành lập gần như lôi kéo tất cả sinh linh Hồng Hoang, điều này sẽ trực tiếp gây ra khủng hoảng thức ăn cho Vu tộc ta, nên Yêu tộc này nhất định không thể tồn tại!" Đế Giang ngồi ở vị trí chủ tọa giọng đầy kiên định, các Tổ Vu khác đều đồng tình gật đầu.

Trong lòng Dương Mi không khỏi thầm cảm thán, trực giác của đám Tổ Vu này thật đáng sợ, chỉ mới nghe Yêu tộc thành lập đã dự liệu được vấn đề tương lai mà muốn diệt gọn đối phương sao?

"Hừ!

Một lũ yêu thú không biết sống chết, dù có hợp lại thì cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Ta thấy chẳng có gì phải thảo luận cả, trực tiếp dẫn quân đi giết sạch chúng là xong." Chúc Dung tính tình vẫn bạo như thế, giọng sang sảng vang vọng mãi trong Bàn Cổ Điện.

Nhưng lần này không một Tổ Vu nào lên tiếng phản đối.

Chương 167

Sau một hồi im lặng, trí nang Hấp Tư mới lên tiếng: "Ngũ ca nói không sai, lần này chúng ta không còn lựa chọn nào khác.

Vả lại Yêu tộc mới thành lập, chẳng qua cũng chỉ là một đám ô hợp.

Chúng ta nên tận dụng lúc này tập hợp đại quân đánh tới trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn!" Có sự tán đồng của Hấp Tư, các Tổ Vu khác tự nhiên không nói gì thêm, chiến ý trong lòng đã bùng nổ từ lâu.

Hấp Tư quả không hổ là trí nang, nhìn ra được điểm yếu của đối phương.

Lúc này Vu tộc xuất quân, dựa vào Yêu tộc mới thành lập quả thực khó mà chống đỡ được.

"Tốt!

Vậy các anh chị em hãy về bộ lạc tập hợp quân đội, chúng ta trực tiếp đánh tới, thề phải một mồi tiêu diệt sạch sẽ Yêu tộc!" Theo lệnh của Đế Giang, tất cả Tổ Vu bắt đầu hành động, lần lượt rời khỏi Bàn Cổ Điện.

Huyền Minh và Hậu Thổ định đi thì mới thấy Dương Mi đang đứng một bên.

"Dương Mi thúc phụ, Vu tộc cháu sắp nổ ra đại chiến, không thể tiếp đãi thúc phụ chu đáo được, xin thúc phụ lượng thứ." Huyền Minh đầy áy náy nói, Đế Giang ở bên cạnh thấy vậy cũng lại gần: "Đúng thế Dương Mi thúc phụ, hay là ngài cứ về Bất Chu Sơn trước đi, ở lại đây e rằng sẽ bị liên lụy." Rõ ràng họ biết thực lực của Dương Mi rất kinh người, chỉ cần ta ra mặt e rằng Yêu tộc kia sẽ tan rã trong tích

tắc.

Nhưng đám Tổ Vu này không những không cầu cứu Dương Mi mà còn sợ làm liên lụy đến ta!

Thật đúng là người Vu tộc!

Dương Mi không nói gì, chỉ gật đầu.

Nhìn Thập Nhị Tổ Vu lần lượt rời đi, ta khẽ thở dài.

Có lẽ từ lần đầu tiên bước chân vào Bàn Cổ Điện đó, ta đã định sẵn không thể thoát khỏi đại kiếp này rồi!

Tuy nhiên Dương Mi cũng không định trực tiếp ra tay, vì đại kiếp này đã được định sẵn, ra tay e rằng cũng khó lòng thay đổi quỹ tích lớn của thiên đạo.

Nhưng Dương Mi vẫn đi theo để chứng kiến trận đại chiến Vu Yêu chấn động lòng người này.

Nếu giữa chừng có kẻ nhúng tay vào thì ta sẽ ra mặt một phen!

Không biết từ bao giờ, cả đại lục Hồng Hoang đã bị một luồng khí thế áp bách bao phủ.

Các sinh linh trên đại lục cũng nhanh chóng ngửi thấy mùi vị khác lạ.

Từng đạo thần thức của các đại năng bay múa trên bầu trời, chẳng mấy chốc đã khóa chặt được hai đội đại quân đang đối đầu gay gắt!

Trên hư không Hồng Hoang, yêu khí cuồn cuộn, vô số yêu tộc tản ra bao phủ cả một vùng trời đất.

Yêu khí ngút trời cũng không đủ để miêu tả hết cảnh tượng kinh khủng tột độ đó.

Đế Tuấn thản nhiên đứng trước trận tiền, bộ bào phục màu vàng

kim càng tôn thêm vẻ đế vương.

Phía sau gã là Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung cùng mười đại yêu soái của Yêu tộc.

Ai nấy đều thần tình ngưng trọng nhìn về phía trước.

Khỏi phải nói, Yêu tộc mới thành lập mà đại quân Vu tộc đã đánh tới tận cửa, khí thế bừng bừng!

Phía trước mặt gã là đại quân Vu tộc được sắp xếp chỉnh tề, sát khí ngùn ngụt.

So với Vu tộc, Yêu tộc vốn dĩ trông có vẻ hùng hổ lúc này lại hoàn toàn lép vế, giống như so sánh giữa quân đội tạp nham và chính quy vậy!

Đế Giang dẫn đầu Thập Nhị Tổ Vu đứng hiên ngang trước đại quân, chỉ riêng khí thế đã đè bẹp Yêu tộc một bậc.

Trong trận doanh Vu tộc, giọng nói oang oang của Chúc Dung lại một lần nữa vang khắp Hồng Hoang.

"Đế Tuấn tiểu nhi, nếu biết điều thì mau chóng giải tán cái Yêu tộc rách nát kia đi, nếu không hôm nay đừng trách bọn ta không khách khí!" Trong lời nói ngạo mạn hiện rõ sự hung hăng càn quấy.

Chương 168

Đất sét còn có ba phần hỏa khí, huống chi là vị hoàng giả của Yêu tộc mới thành lập như Đế Tuấn!

Đế Tuấn nhìn chằm chằm mười hai thân ảnh sừng sững trên mặt đất, lãnh đạm đáp trả: "Vu tộc các ngươi không biết tạo hóa, không tôn thiên đạo luân thường, hôm nay Yêu tộc ta vâng mệnh trời, thề sẽ triệt để tiêu diệt các ngươi!" Đế Giang đứng trước trận tiền Vu tộc sắc mặt không đổi, nhìn Đế Tuấn đáp: "Bọn ta là hậu duệ của Phụ thần Bàn Cổ, thiên đạo Hồng Hoang không màng tới hậu sinh vãn bối, Vu tộc ta vốn là chủ nhân của đại địa Hồng Hoang, lũ yêu thú ngu muội các ngươi chỉ xứng làm thức ăn mà thôi!" Với Vu tộc, họ chỉ tôn thờ Phụ thần Bàn Cổ, căn bản không coi thiên đạo ra gì.

Lúc này thực lực Vu tộc rõ ràng áp đảo Yêu tộc một bậc nên Đế Giang căn bản không để Yêu tộc trước mắt vào mắt.

Đế Tuấn vừa định lên tiếng thì Thái Nhất ở bên cạnh đã nheo mắt: "Lũ mãng phu kia, muốn chiến thì chiến, chẳng lẽ Yêu tộc ta lại sợ các ngươi sao!" Dứt lời, Thái Nhất trực tiếp rung cái chuông nhỏ trong tay, lập tức từng luồng sóng chấn động khủng khiếp lan tỏa về phía đại quân Vu tộc.

"Lũ yêu thú không biết sống chết, chết hết đi cho ta..." Thấy đối phương ra tay trước, Chúc Dung làm sao nhịn được, liền hét lớn một tiếng, cưỡi một luồng hỏa long khí trấn sát về phía bộ đội Yêu tộc.

Đại chiến Vu Yêu bùng nổ trong tích tắc, cả vùng đất Hồng Hoang đều bị chấn động bởi động tĩnh đáng sợ này.

Trên hư không sương mù đen mịt mù, cả đại địa bắt đầu nứt toác, cứ như tận thế đang giáng lâm vậy!

Tiếng chuông Hỗn Độn chấn động tạo ra những gợn sóng, trực tiếp quét đến đại quân Vu tộc, những kẻ thực lực không đủ trong nháy mắt nhục thân nổ tung!

Tuy nhiên, Chúc Dung đang ngự hỏa long chi khí cũng không hề yếu thế, ngọn lửa ngút trời thiêu đốt, trong hư không từng con yêu thú của Yêu tộc bị liệt diễm bao vây, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết mà rơi xuống đất.

Hai bên vừa giao phong đã xuất hiện thương vong lớn như thế, làm sao có thể nhẫn nhịn được.

Trong nhất thời, cả thiên địa Hồng Hoang tràn ngập một luồng sát khí túc sát!

"Sát!" "Sát!" Hai chữ sát khí thế bàng bạc đồng thời thốt ra từ miệng Đế Tuấn và Đế Giang.

Theo lời của hai người, đại quân hai bên trực tiếp xông ra va chạm mãnh liệt, trận chiến đầu tiên của Vu Yêu đại chiến chính thức bắt đầu!

Đi đầu là Thập Nhị Tổ Vu, họ trực tiếp huyễn hóa ra Tổ Vu chân thân, mười hai vật khổng lồ trực tiếp ép vào quân đội Yêu tộc.

Sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu khủng bố cỡ nào, nơi đi qua không có bất kỳ con yêu thú nào có thể ngăn cản, toàn bộ hóa thành sương máu ngập trời.

Nhìn từng con yêu thú bị đồ sát dễ dàng, đôi mắt Đế Tuấn trong nháy mắt đỏ bừng: "Đại quân Yêu tộc, giết cho ta, giết sạch lũ con cháu Vu tộc kia!" Cùng lúc đó, Đế Tuấn trực tiếp tế ra Hà Đồ Lạc Thư, uy năng của cực phẩm tiên thiên linh bảo này nở rộ, trực tiếp hóa thành sơn hà vây giết hàng vạn Vu tộc trong đó.

Ở bên cạnh, Thái Nhất cũng đỏ ngầu mắt rung lắc Hỗn Độn

Chung trong tay, từng đạo âm ba khủng bố chứa đựng hỗn độn chi khí quét ra, cũng không có mấy Vu tộc có thể chống đỡ.

Trong đại quân Yêu tộc, Thập Đại Yêu Soái cũng không kém cạnh, dẫn dắt quân đội riêng của mình va chạm kịch liệt với đại quân Vu tộc.

Không ngừng có sinh linh Yêu tộc và Vu tộc mất mạng, sương máu ngập trời nhuộm đỏ cả hư không, chân tay đứt lìa thậm chí thịt nát vương vãi khắp nơi, phương viên ngàn vạn dặm toàn bộ bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Mùi máu tanh nồng nặc nhanh chóng lan tỏa trong không khí, truyền khắp mọi ngõ ngách của đại lục Hồng Hoang.

Trận thế đại chiến kinh thế này đã chấn động tất cả sinh linh trên đại lục Hồng Hoang.

Cảnh tượng hai tộc huyết chiến không màng tính mạng là điều mà những sinh linh Hồng Hoang mới sinh không thể tưởng tượng nổi.

Sự va chạm của hàng ức vạn sinh linh khiến mỗi khắc đều có vô số sinh mệnh biến mất, hai bên thậm chí đánh đến đỏ mắt, liều mạng tự bạo cũng phải gây sát thương cho đối phương.

Ngay cả những đại năng tồn tại từ thời sơ kỳ Hồng Hoang đến nay, khi thấy cảnh tượng máu tanh chấn động này cũng không khỏi kinh hãi.

Thậm chí họ còn nhớ lại đại kiếp nạn sắp bị đại lục Hồng Hoang lãng quên kia!

Trận đại chiến kinh thiên này so với đại kiếp nạn đó cũng không kém bao nhiêu.

Số lượng tử vong cực lớn của hai tộc Vu Yêu cuối cùng cũng khiến cao tầng hai bên nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng chiến đấu đã đánh đến nước này, nếu không phân thắng bại thì tuyệt đối không thể dừng lại.

Chỉ là cao tầng hai bên đều rất ăn ý, đồng thời tách khỏi đại quân để lao vào tử chiến với nhau.

Đây trực tiếp là một màn vua đối vua!

Khi các cao tầng tách ra, đại quân hai tộc dù vẫn đang chém giết nhưng thương vong lập tức giảm đi không ít.

Chương 169

Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc đều có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, phối hợp với cực phẩm tiên thiên linh bảo trong tay, mỗi người trực tiếp ngăn cản bốn vị Tổ Vu!

Còn lại bốn vị Tổ Vu thì bị Thập Đại Yêu Soái của Yêu tộc liên thủ chặn lại.

Những tiếng nổ vang rền không ngừng chấn động cả đại lục Hồng Hoang, vô số pháp thuật thần thông loạn xạ khắp nơi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khoảng cách giữa hai tộc Vu Yêu dần lộ rõ, đại quân Yêu tộc hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Yêu tộc dù sao cũng mới thành lập, chưa được huấn luyện chính thức đã bị đưa lên chiến trường, giữa họ không có sự phối hợp, hoàn toàn là mạnh ai nấy đánh, thực lực phát huy bị giảm đi rất nhiều.

Người của Vu tộc từ vạn năm trước đã chia thành mười hai bộ lạc lớn, mỗi bộ lạc do một vị Tổ Vu dẫn dắt phát triển.

Dù sự phối hợp giữa mười hai bộ lạc không quá thuần thục, nhưng người trong từng bộ lạc lại rất thân thuộc, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Thêm vào đó thực lực đơn thể của Vu tộc vốn mạnh hơn Yêu tộc, dẫn đến số người chết của Yêu tộc không ngừng tăng mạnh.

Nếu không phải Yêu tộc bao quát phần lớn sinh linh Hồng Hoang, số lượng cực kỳ nhiều, hàng ức vạn sinh linh che trời lấp đất, thì kết quả đã khác.

Ngược lại đại quân Vu tộc dù mạnh nhưng khoảng cách số lượng cũng lớn, vì Vu tộc phát triển đến nay cũng chỉ có hơn ngàn vạn

người.

Nếu số lượng hai bên tương đương, e rằng trận đại chiến này đã trở thành một màn nghiền ép một chiều của Vu tộc.

Tiếc rằng không có nếu như!

Dù Vu tộc hơi chiếm ưu thế nhưng cũng tử thương vô số.

Theo chiến đấu dần vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, hai bên hoàn toàn giết đến đỏ mắt.

Tại một góc chiến trường, một chiến sĩ Vu tộc vẻ mặt hung tợn vung cánh tay vạm vỡ về phía trước, trực tiếp đâm xuyên cơ thể một tiểu yêu.

Tiên huyết bắn tung tóe, nhưng cảnh tượng tiếp theo đủ để khiến người ta rùng mình!

Con tiểu yêu bị đâm xuyên cơ thể, sinh mệnh lực nhanh chóng biến mất kia, vào khoảnh khắc cuối cùng đã điên cuồng điều động toàn bộ sức mạnh, cơ thể nhỏ bé nhanh chóng phình to.

"Bành..." Một tiếng nổ lớn chấn động cả chiến trường, thậm chí có không ít người vô thức dừng tay nhìn về phía đó.

Chiến sĩ Vu tộc vừa đâm xuyên cơ thể tiểu yêu giờ đã biến thành một đống thịt nát, thậm chí vài chiến sĩ Vu tộc bên cạnh cũng bị ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau!

Cảnh tượng này như một ngòi nổ, trực tiếp dẫn động cả chiến trường, những chiến sĩ Yêu tộc sắp chết bắt đầu thi nhau tự bạo.

Trong nhất thời, thương vong của Vu tộc thảm trọng, nhưng các chiến sĩ Vu tộc cũng không ngu ngốc, thủ đoạn càng thêm hung tàn.

Một quyền đấm nát đầu yêu tộc, không cho đối phương cơ hội tự bạo!

Trận chiến tàn khốc khiến sinh linh Hồng Hoang không dám lại gần, nhưng trong hư không có hai đạo thân ảnh đang ẩn mình lặng lẽ quan sát.

"Chủ nhân, ta thật sự không đi giúp Hậu Thổ tỷ tỷ sao?" Nhìn Huyền Minh và Hậu Thổ đang khổ chiến đẫm máu bên dưới cùng những người Vu tộc không ngừng ngã xuống, Tiểu Long Nữ không khỏi xót xa hỏi.

Dù sao ở chung với Vu tộc một thời gian, ít nhiều cũng có chút quen biết.

Dương Mi nhìn trận chiến tàn khốc bên dưới, mặt không chút biến động!

Hắn không trả lời câu hỏi của Tiểu Long Nữ, chỉ ngẩng đầu nhìn về một góc hư không ẩn kín: "Yên tâm, Huyền Minh và Hậu Thổ sẽ không sao đâu, ta không cần ra tay, trừ phi cái gã kia không nhịn được mà muốn ra tay..." Cuộc chiến tàn khốc của đại quân đã tác động đến nội tâm cao tầng hai bên, khiến họ cũng bắt đầu chiến đấu liều mạng.

Mỗi vị Tổ Vu đều có thực lực tương đương tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí với sức mạnh nhục thân khủng bố đó, tu sĩ cấp Chuẩn Thánh cũng không dám tùy tiện đối đầu.

Cộng thêm mỗi Tổ Vu sinh ra đã có thần thông, họ còn có thể thao túng các loại năng lượng trong Hồng Hoang, chiến lực khủng bố khiến đám cao tầng Yêu tộc dần không chống đỡ nổi.

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất trắng bệch, mồ hôi hột đầy trán, nhờ có cực phẩm tiên thiên linh bảo hỗ trợ nên họ chưa bị thương nặng, nhưng việc thúc động linh bảo trong thời gian dài cũng khiến pháp lực tiêu hao quá lớn.

Còn mười đại yêu soái ngăn cản bốn vị Tổ Vu thì một nửa sống

chết không rõ, nửa còn lại đang khổ sở chống đỡ!

Chương 170

Chiến lực cao cấp của Yêu tộc rốt cuộc vẫn không bằng Vu tộc, đám người Đế Tuấn lờ mờ có vẻ không chống đỡ nổi, cán cân chiến thắng đang dần nghiêng về phía Vu tộc.

Trận chiến này, thắng bại chủ yếu quyết định ở cao tầng hai tộc!

Thấy sắp đánh bại được đám người Đế Tuấn, mặt Thập Nhị Tổ Vu đều lộ ra vẻ vui mừng rõ rệt, nhưng đúng lúc này, trên vòm trời vang lên một giọng nói bao la huyền ảo: "Định!" Giọng nói vừa dứt, chiến trường vốn đang ầm ĩ tiếng chém giết bỗng chốc trở nên tĩnh lặng!

Tất cả mọi người trên chiến trường đều giữ nguyên tư thế tấn công, nhưng lúc này toàn bộ như những bức tượng, không thể cử động dù chỉ một chút.

Theo tiếng nói đó, một lão đạo bước ra từ hư không ẩn kín, không phải vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang - Hồng Quân thì còn ai vào đây nữa.

Dương Mi chứng đạo Hỗn Nguyên, nên nghiêm khắc mà nói, hắn không thuộc hàng ngũ Thánh nhân.

Đương nhiên, cũng là do Dương Mi khinh thường không muốn đứng chung hàng ngũ với Thánh nhân mà thôi!

Hồng Quân lúc này là người đại diện của Thiên Đạo tại Hồng Hoang.

Vì thế Hồng Quân xuất hiện lần này chắc chắn là mang theo ý chí của Thiên Đạo.

Nếu Dương Mi nhớ không nhầm thì Vu Yêu đại chiến tổng cộng

chia làm hai lần.

Trước đây Dương Mi từng thắc mắc tại sao thực lực Vu tộc mạnh hơn Yêu tộc rất nhiều mà không trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn Yêu tộc trong một trận, như vậy sẽ không có trận chiến thứ hai sau này.

Chỉ khi thấy Hồng Quân xuất hiện, Dương Mi mới hiểu ra, e rằng tất cả đều nằm trong quỹ đạo của Thiên Đạo!

"Vu Yêu hai tộc, hãy thuận theo thiên ý, trong vòng vạn năm không được tái chiến!" "Bây giờ, tất cả lui xuống đi!" Lời Hồng Quân vừa dứt, sức mạnh trói buộc đại quân hai tộc Vu Yêu trên chiến trường cũng tan biến theo.

Hai tộc đã khôi phục hành động nhưng không tiếp tục ra tay, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trên mặt các chiến sĩ hai tộc đều lộ vẻ kinh hãi.

Một chữ thốt ra có thể định trụ tất cả mọi người, ngay cả cao tầng hai tộc cũng không ngoại lệ!

Người kinh ngạc không chỉ có hai tộc Vu Yêu, những tu sĩ Hồng Hoang đang quan sát trận chiến này đều sững sờ nhìn lão đạo trong hư không.

Họ đã hiểu rõ thực lực khủng bố của hai tộc Vu Yêu.

Nhưng hai tộc như vậy, trước mặt lão đạo kia lại không có sức phản kháng?

Trong nhất thời, trong đầu tất cả sinh linh đều nảy ra một cái tên – Thánh nhân Hồng Quân!

Đúng vậy, e rằng chỉ có Thánh nhân trong truyền thuyết mới có vĩ lực khủng bố như vậy.

Lúc này mọi người lại nhớ đến buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung mấy ngàn năm sau, vốn có nhiều sinh linh còn do dự có nên đi hay không.

Nhưng lúc này sau khi chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Hồng Quân, không còn sinh linh nào do dự nữa!

Việc Thánh nhân Hồng Quân xuất hiện can thiệp trận chiến Vu Yêu rõ ràng là điều không ai lường trước.

Quyết định đình chiến khiến các tu sĩ Yêu tộc đều lộ vẻ vui mừng, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cục diện vừa rồi đã rõ ràng, nếu không đình chiến, Yêu tộc chắc chắn sẽ thất bại!

Giờ Hồng Quân đã lên tiếng, Đế Tuấn lập tức thuận nước đẩy thuyền: "Yêu tộc cẩn tuân mệnh lệnh của Đạo Tổ!" Yêu tộc vui mừng là phải, vì điều này tương đương với việc có được cơ hội sống lại từ cõi chết.

Thời gian vạn năm tuy không dài nhưng đủ để Yêu tộc phát triển mạnh mẽ!

Đến trận đại chiến lần sau, ai mạnh ai yếu còn chưa biết được!

Nhưng Vu tộc đang trên đà chiến thắng làm sao có thể chấp nhận?

Đã tốn bao nhiêu công sức, thậm chí cả Vu tộc đều tử thương vô số, cuối cùng chỉ vì một câu nói của Hồng Quân mà phải từ bỏ cơ hội chiến thắng?

Chương 171

Cho dù là Thánh nhân Hồng Quân đi nữa!

Huống chi người Vu tộc đến Thiên Đạo còn chẳng coi ra gì, làm sao quan tâm đến quyết định của Hồng Quân?

"Lão đạo đáng chết kia, ta không quan tâm ngươi có phải Thánh nhân truyền thuyết hay không, tốt nhất là từ đâu tới thì biến về đó đi, chuyện của Vu tộc chúng ta không mượn ngươi quản!" Chúc Dung tính tình nóng nảy nhất, trực tiếp quát lớn.

Tiếng của Chúc Dung vang khắp đại lục Hồng Hoang, đám tu sĩ Yêu tộc lập tức lộ vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Ngay cả Dương Mi đang ẩn trong hư không quan sát cũng không khỏi khẽ lắc đầu.

Tổ Vu đúng là không sợ trời không sợ đất, bất chấp đối phương là một vị Thánh nhân, Chúc Dung thốt ra lời khiêu khích như vậy chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Đúng lúc Dương Mi đang nghĩ vậy, Hồng Quân đưa mắt nhìn về phía Chúc Dung, đối diện với lời khiêu khích, vẻ mặt lão rất bình tĩnh.

Chỉ là đôi mắt không chút gợn sóng nhìn Chúc Dung khiến hắn cảm thấy hơi rợn người.

Chỉ thấy Hồng Quân đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng búng một cái về phía Chúc Dung.

Tức thì một luồng vĩ lực bàng bạc bắn ra, trực tiếp đập mạnh vào người Chúc Dung.

Chúc Dung vừa mới giết cho Yêu tộc không ngóc đầu lên nổi, vậy mà dưới cái búng tay tưởng chừng nhẹ nhàng kia, Tổ Vu chân thân

của hắn trong nháy mắt bị đánh tan, Chúc Dung cũng trực tiếp bị đánh trở lại hình người, mặt mày tái mét, khóe miệng thậm chí còn vương một vệt máu.

Chỉ một chiêu nhẹ nhàng đã trọng thương Chúc Dung, thực lực Thánh nhân khủng bố đến mức nào có thể hiểu được!

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu vốn là anh em một nhà, tình cảm sâu đậm, lúc này thấy Chúc Dung bị trọng thương, các Tổ Vu còn lại không nói nhiều, trực tiếp liên thủ xông về phía Hồng Quân.

Đám người Đế Tuấn ở xa thấy cảnh này, mặt lập tức lộ vẻ kích động.

Không những họ mong Vu tộc đánh nhau với Hồng Quân, mà còn mong Hồng Quân có thể trực tiếp dùng một chiêu tiêu diệt cả Vu tộc!

Như vậy Yêu tộc sẽ không còn ai cản nổi, một bước trở thành bá chủ đại lục Hồng Hoang!

Nhìn Thập Nhị Tổ Vu không những không rút kinh nghiệm từ Chúc Dung mà còn lao về phía mình, vẻ mặt thản nhiên của Hồng Quân chợt hiện lên một luồng hàn khí!

Lão là người đại diện Thiên Đạo!

Là vị Thánh nhân đầu tiên của đại lục Hồng Hoang!

Lão không cho phép lũ Vu tộc không nghe lời này dám thách thức quyền uy của mình.

"Hừ!

Đúng là kẻ vô tri không biết sợ!" Hồng Quân lạnh hùng một tiếng, trực tiếp giơ lòng bàn tay, nhẹ nhàng vỗ về phía đám Tổ Vu đang lao tới.

Cái vỗ tay tưởng chừng bình thường của Hồng Quân lại phóng

đại vô hạn trong hư không, trực tiếp hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời nện xuống!

Nhìn thấy bàn tay sắp giáng xuống người đám Tổ Vu, cảm nhận được sức mạnh khủng bố hoàn toàn không thể chống lại tỏa ra từ đó, mặt các Tổ Vu không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Tất cả sinh linh trên đại lục đều bị cái tát này của Hồng Quân làm cho khiếp sợ.

Nếu bọn họ ở dưới bàn tay đó, e rằng không có chút sức phản kháng nào mà bị đánh tan xác.

Cho dù là Tổ Vu mạnh mẽ, bị tát một cái thế này chắc chắn cũng không hề dễ chịu!

Ngay lập tức, từng ánh mắt hả hê nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, đồng thời họ cũng càng thêm hướng vọng về cảnh giới Thánh nhân!

Quả nhiên dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, Tổ Vu mạnh mẽ thì đã sao?

Trong lúc Thập Nhị Tổ Vu biến sắc chuẩn bị hợp lực chống đỡ bàn tay khổng lồ kia thì...

"Bành..." Một tiếng nổ giòn giã vang lên bên tai mọi người, tất cả sinh linh đều trợn tròn mắt nhìn trân trân vào hư không.

Chương 172

Bàn tay khổng lồ đủ sức lay chuyển thiên địa kia bỗng nhiên vỡ vụn giữa hư không!

Đòn tấn công của Thánh nhân bị phá rồi?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Chúng sinh linh đều kinh hãi không thôi, thậm chí có phần ngơ ngác!

Ngay cả mặt Hồng Quân cũng hiện lên một tia kinh nghi.

Trong lúc mọi người đang ngẩn ngơ, một tiếng cười nhẹ đột nhiên vang vọng giữa thiên địa.

"Hồng Quân tiểu tử, ngươi ở đây bắt nạt hậu bối, có thú vị không?" Lời này thốt ra, mặt mọi người đều biến sắc, có người dám lên tiếng chỉ trích Thánh nhân?

Còn gọi Hồng Quân là nhóc con...

Điên rồi sao?

Người khác có điên không thì Dương Mi không biết, nhưng Dương Mi chắc chắn là không điên.

Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch, nở một nụ cười nhạt, dẫn theo Tiểu Long Nữ từ trong hư không chậm rãi bước ra.

Mọi người nhìn đạo nhân trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, thi nhau đồn đoán thân phận của hắn.

Nhưng họ không nhận ra rằng, vào khoảnh khắc Hồng Quân thấy Dương Mi xuất hiện, sắc mặt lão đã trở nên cực kỳ khó coi!

Hồng Quân cố gắng điều chỉnh biểu cảm, quay đầu nhìn Dương

Mi, lập tức chắp tay hành lễ: “Không biết tiền bối ở đây, là Hồng Quân mạo muội rồi!” “Không biết tiền bối sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ tiền bối muốn xen vào chuyện này sao?” Đại lục Hồng Hoang thực lực vi tôn, Hồng Quân gọi Dương Mi một tiếng tiền bối cũng không sai, nhưng hiện giờ lão đã là Thánh nhân, theo lý thì cùng cảnh giới với Dương Mi, gọi là đạo hữu cũng không quá lời.

Chỉ là dường như Hồng Quân đã bị đánh cho sợ rồi...

Khi lời Hồng Quân dứt, xung quanh chiến trường bỗng chốc im phăng phắc.

Thập Nhị Tổ Vu thì không nói, vì dù sao họ cũng biết thân phận của Dương Mi.

Nhưng những sinh linh khác đều há hốc mồm hoàn toàn không nói nên lời...

Dương Mi tự nhiên không quan tâm đến sự kinh ngạc của đám sinh linh kia, chỉ nhìn Hồng Quân cười nhạt: “Cá lớn nuốt cá bé không phải là quy luật tự nhiên của đại lục Hồng Hoang sao?

Nay Vu tộc mạnh, Yêu tộc yếu, tại sao Vu tộc không thể diệt Yêu tộc?” “E là tay của đạo hữu vươn hơi dài rồi đấy?” Người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Vì Hồng Quân khách khí như vậy, Dương Mi tự nhiên cũng sẽ không làm mất mặt lão trước bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng trong lời nói bình thản của Dương Mi cũng đầy vẻ bá khí!

Khiến sắc mặt Hồng Quân càng thêm khó coi, vốn chỉ là một chuyện đơn giản, nhưng lão không hiểu tại sao cái tên sát tinh Dương Mi này lại ra tay giúp đỡ Vu tộc đang chịu thiệt!

Hồng Quân tự nhiên hiểu rõ hành động này khiến Vu tộc chịu thiệt lớn.

Nhưng Thiên Đạo đã định, lão không thể không thuận theo thiên ý!

"Dương Mi tiền bối, chuyện của hai tộc Vu Yêu là do thiên định, mong tiền bối đừng nghịch thiên mà hành!" Không còn cách nào, Hồng Quân chỉ đành cứng đầu nói, nhưng nói xong trong lòng lão cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Quả nhiên, sau khi lão nói xong, Dương Mi khẽ nhếch môi nhìn Hồng Quân với vẻ trêu chọc: "Ồ?

Thuận theo thiên ý?

Vậy nếu ta không muốn thì sao?" Tim Hồng Quân lập tức hẫng một nhịp, lão cảm thấy mình thật nhiều lời.

Thuận theo thiên ý?

Cái vị đứng trước mặt này lần trước không những không thuận theo thiên ý mà còn thẳng tay đấm luôn cả Thiên Đạo!

Chương 173

Đi bàn chuyện thuận theo thiên ý với hạng người này sao?

Thật là...

Nhìn vẻ mặt khó xử của Hồng Quân, Dương Mi lại nhạt giọng nói: "Thật ra ta thấy thuận theo thiên ý cũng chẳng sai, chỉ là cái ước định vạn năm kia ta thấy cần phải sửa một chút..." Nghe câu đầu của Dương Mi, Hồng Quân thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng câu sau lại khiến tim lão thắt lại: "Không biết tiền bối thấy nên sửa như thế nào?" Dương Mi đã chọn lùi một bước, nếu Hồng Quân không thuận theo mà xuống thang thì đúng là quá không biết điều.

"Sửa thế nào à...

Ta thấy vạn năm sau khi hai bên quyết chiến, chỉ được phái ra số lượng người bằng nhau, ngươi thấy thế nào?" Dương Mi như đang thương lượng với Hồng Quân, nhưng đối mặt với yêu cầu không quá đáng này, Hồng Quân nào dám không đồng ý?

Lão chỉ đành gật đầu tán thành, sau đó thông báo điều kiện này cho hai tộc Vu Yêu.

Ngay lập tức, mặt Đế Tuấn và Thái Nhất cực kỳ khó coi!

Ai cũng biết Vu tộc khả năng sinh sản kém nhưng năng lực chiến đấu đơn thể cực mạnh.

Ưu thế duy nhất của Yêu tộc là số lượng đông.

Thế mà bây giờ...

Nhưng trước nhân vật mà ngay cả Hồng Quân cũng phải cung

kính đối đãi, họ nào dám phản bác nửa câu?

Hồng Quân nói xong liền rời đi.

Nhưng Dương Mi đột nhiên đầy hứng thú nhìn về phía Yêu tộc cách đó không xa!

Thấy ánh mắt Dương Mi quét tới, tim Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức thắt lại!

Hiển nhiên họ đã nhận ra Dương Mi.

Từ biểu hiện của Hồng Quân vừa rồi, mọi người cũng hiểu ra thân phận của Dương Mi.

Ngoài Dương Mi Đạo Nhân đã chứng đạo Hỗn Nguyên trước cả Hồng Quân thì còn ai có thể khiến Hồng Quân kiêng kỵ như vậy?

Sau khi biết rõ thân phận của Dương Mi, lòng mọi người cũng dịu lại.

Nhưng khi Đế Tuấn và Thái Nhất xác định chắc chắn Dương Mi trước mặt chính là kẻ đã trọng thương mình ở Thái Dương Tinh năm xưa thì sắc mặt còn khó coi hơn cả ăn phải phân!

Đặc biệt là khi Dương Mi đưa mắt nhìn sang, hai người hận không thể vùi đầu xuống đất để Dương Mi không nhìn thấy.

Nhưng đối mặt với một vị Thánh nhân như Dương Mi, dù có khó chịu đến mấy họ cũng chỉ đành ngẩng đầu cười gượng nhìn lại!

"Ta cứ ngỡ kẻ nào oai phong thành lập Yêu tộc, hóa ra là hai con chim lớn à, thật là lâu rồi không gặp nha!" Dương Mi cười nhìn hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng giọng điệu không chút khách khí.

Dương Mi dù không khách khí nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất lúc này cũng chỉ đành nhẫn nhịn: "Đế Tuấn, Thái Nhất bái kiến Dương Mi Thánh nhân!

Năm đó huynh đệ chúng ta có mắt không tròng, xin Dương Mi Thánh nhân đại lượng bỏ quá cho, đừng chấp nhặt với lũ hậu bối chúng ta!" Là Yêu Hoàng của Yêu tộc mới thành lập, lúc này Đế Tuấn lại phải thấp giọng tự xưng là hậu bối, cảm giác đó uất ức đến nhường nào!

Nhưng lão cũng hiểu, chỉ có hạ mình như vậy thì may ra Dương Mi mới không tiếp tục tính toán.

Dù sao cũng có bao nhiêu người đang nhìn, nếu Dương Mi còn chấp nhặt với "hậu bối" thì sẽ tự làm mất đi thể diện của Thánh nhân.

Phải nói là bàn tính của hai người Đế Tuấn đánh thực sự không tồi.

Dương Mi nhìn hai kẻ Đế Tuấn và Thái Nhất đang tỏ thái độ cực thấp, khóe miệng khẽ nhếch cười nhạt: "Hai con súc sinh lông vũ đẻ trứng, cũng biết điều đấy!" Câu nói này vừa thốt ra, mặt Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức biến sắc, trong mắt càng có hai ngọn lửa giận dữ bùng cháy.

Họ không ngờ Dương Mi lại thốt ra lời sỉ nhục như vậy!

Rõ ràng họ là Tam Túc Kim Ô cao quý sinh ra từ Thái Dương Tinh, qua miệng Dương Mi lại thành lũ súc sinh lông vũ đẻ trứng!

Chương 174

Thay vào bất cứ ai cũng không thể nhịn, huống chi là Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Những sinh linh khác dù không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng nhìn hai người họ với ánh mắt đầy thương hại.

Đắc tội với ai không đắc tội, lại đi đắc tội một vị Thánh nhân!

Lúc này trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất thực sự khổ không nói nên lời, năm đó cũng không hoàn toàn là lỗi của hai người.

Năm đó hai người họ bị Dương Mi đánh cho trọng thương.

Thực sự không hiểu tại sao hôm nay Dương Mi lại làm khó họ.

Thái Nhất vốn nóng tính, hai tay siết chặt Hỗn Độn Chung, mặt đỏ gay!

Có vẻ như đã đến giới hạn chịu đựng, dường như có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng Đế Tuấn ở bên cạnh đột ngột kéo kéo Thái Nhất!

Lúc này Thái Nhất mới tỉnh táo lại, không khỏi có chút sợ hãi nhìn Dương Mi trong hư không.

Đó là một vị Thánh nhân đấy!

Nếu thực sự không nhịn được mà ra tay thì hậu quả khôn lường!

"Nếu Dương Mi Thánh nhân không còn việc gì khác thì Yêu tộc chúng ta xin phép cáo lui trước!" Đế Tuấn chào Dương Mi một tiếng rồi dẫn đại quân Yêu tộc chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa đi được nửa đường, lại nghe thấy Dương Mi trong không trung u u than thở: "Chậc, không hổ là Yêu Hoàng Đế Tuấn,

tâm tính tốt thật đấy, giá mà nóng nảy thêm chút nữa thì hay biết mấy, như vậy ta có lý do để trực tiếp tiêu diệt Yêu tộc rồi." Dương Mi như đang tự than thở đầy tiếc nuối, giọng không lớn nhưng sinh linh xung quanh đều nghe rõ mồn một.

Hắn thực sự có ý định ra tay diệt Yêu tộc, không có nguyên nhân nào khác, chỉ muốn thử xem quỹ đạo Thiên Đạo có thực sự không thể thay đổi hay không.

Lần trước hắn đã chém giết Hồng Quân, nhưng cuối cùng lại được Thiên Đạo cứu sống.

Nếu tiêu diệt toàn bộ Yêu tộc thì Thiên Đạo sẽ làm gì?

Đế Tuấn vừa đi chưa được bao xa, chân loạng choạng suýt nữa từ trên không ngã xuống.

Đồng thời trong lòng lão cũng thầm tự khánh hạnh, suýt chút nữa đã chôn vùi cả Yêu tộc!

Những sinh linh Hồng Hoang kia nhìn về phía Dương Mi với ánh mắt hoàn toàn thay đổi...

Muốn diệt cả Yêu tộc mà chỉ cần tìm một lý do!

Nói năng bá khí đến nhường nào!

Người nói ra câu đó cũng tàn nhẫn đến nhường nào!

Những ẩn thế đại năng đang dùng thần thức quan sát trận chiến này, từng người nhanh chóng thu hồi thần thức, đồng thời không khỏi than thở: "Hung nhân Dương Mi!

Quả nhiên là hung ác như vậy..." Dương Mi dẫn theo Tiểu Long Nữ đáp xuống cạnh đám người Vu tộc, nhìn Thập Nhị Tổ Vu đang ngây người, hắn khẽ cười phẩy tay: "Tỉnh lại đi, đi thôi!" Thập Nhị Tổ Vu lúc này như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, thần tình có chút kỳ

quái nhìn Dương Mi, đồng thời cũng vô cùng cảm kích.

Hôm nay nếu không có Dương Mi, e rằng Vu tộc đã phải chịu thiệt lớn.

Ước định vạn năm mà Dương Mi sửa lại cũng giúp Vu tộc chiếm được một món hời lớn, khiến tất cả người Vu tộc đều thở phào nhẹ nhõm cho trận chiến vạn năm sau.

Nhưng hôm nay sau khi chứng kiến thực lực của Yêu tộc, sau này họ chắc chắn không dám lơ là nữa.

Thập Nhị Tổ Vu thi nhau quây quanh Dương Mi, còn Đế Giang thì tuân theo lệnh Dương Mi, hạ lệnh cho đại quân: "Rút!" Ngay lập tức, đại quân Vu tộc như thủy triều rút lui khỏi chiến trường một cách ngăn nắp.

Một trận đại chiến cứ thế kết thúc.

Các sinh linh quan chiến cũng đều mãn nguyện rời đi.

Chương 175

Một trận đại chiến như vậy không chỉ là một bữa tiệc thị giác mạnh mẽ, mà còn cho họ biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên.

Nếu không có gì bất ngờ, đại lục Hồng Hoang tiếp theo sẽ thuộc về chiến trường của hai tộc Vu Yêu!

Những ẩn thế đại năng thì chú ý đến việc xuất hiện hai vị Thánh nhân là Hồng Quân và Dương Mi.

Hai tộc Vu Yêu cố nhiên mạnh mẽ, nhưng hai vị Thánh nhân chỉ bằng vài lời đã quyết định được vận mệnh của hai tộc!

Đó mới gọi là thực sự mạnh mẽ!

Vì vậy, không ít ẩn thế đại năng thi nhau kết thúc bế quan, rồi vô cùng ăn ý cùng đi về một hướng.

Hướng đó chính là Tam Thập Tam Ngoại Thiên!

Trong trú địa Vu tộc, đâu đâu cũng tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Dù sao thì trận chiến này họ cũng đã thắng.

Đánh thắng trận thì tự nhiên phải ăn mừng một phen.

Thập Nhị Tổ Vu đều quây quanh Dương Mi, bày tỏ lòng kính trọng cao nhất đối với hắn.

Từng ly rượu quý do Vu tộc đặc chế được đặt trước mặt Dương Mi, Thập Nhị Tổ Vu hào sảng nhất định phải thay phiên nhau kính rượu hắn.

Ngay cả Huyền Minh và Hậu Thổ là phái nữ cũng không ngoại lệ, bưng ly rượu lên uống cạn một hơi!

Dương Mi nhìn mà khóe miệng hơi giật giật.

Bởi vì cái ly rượu đó cao tận nửa mét, đó mà là ly rượu sao?

Kết quả là dưới sự tấn công luân phiên của Thập Nhị Tổ Vu, một Thánh nhân như Dương Mi cũng đã say khướt!

Nhưng cảm giác say rượu này đúng là lâu rồi mới có lại.

Thời gian vạn năm cuối cùng cũng đến, theo chín tiếng chuông vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang.

Cả đại lục Hồng Hoang trực tiếp như vỡ tổ, tất cả sinh linh không phân tu vi cao thấp đều trở nên sôi động.

Những ẩn thế đại năng thường năm bế quan cũng đã sớm kết thúc bế quan.

Nếu là vạn năm trước, việc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung có lẽ sẽ không hót như hiện tại.

Nhưng sau trận Vu Yêu đại chiến, mọi người đã triệt để thấy được sự lợi hại của Thánh nhân, dưới sự thúc đẩy của sức mạnh, khiến gần như chín phần sinh linh của đại lục Hồng Hoang đều kéo tới Tử Tiêu Cung.

Cảnh tượng đó đúng là náo nhiệt vô cùng!

Tại Bất Chu Sơn, Dương Mi đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt ra.

Hắn khẽ nhếch môi, cười nhạt nói với đám người Nữ Oa: "Đến giờ rồi, đi thôi, ta dẫn các nàng ra ngoài tìm chút niềm vui!" Nữ Oa và vài người phụ nữ khác lập tức vui mừng khôn xiết, kể từ sau Long Hán đại kiếp năm đó.

Nữ Oa cùng hai chị em Hi Hòa, Thường Hi luôn ở lại Bất Chu Sơn tu hành, chưa từng ra ngoài, đã sớm cuồng chân rồi.

Hiện giờ đại lục Hồng Hoang náo nhiệt phi thường, nơi nơi đều

hiện ra vẻ tường hòa, sớm nên ra ngoài đi dạo.

“Dương Mi đại ca, lần này chúng ta đi đâu chơi vậy?” Thường Hi ở bên cạnh không nhịn được hỏi.

Khóe miệng Dương Mi nở một nụ cười rạng rỡ, khẽ cười đáp: “Tử Tiêu Cung!” “Hả?

Chúng ta đến Tử Tiêu Cung làm gì?

Chẳng lẽ đến nghe lão đạo sĩ đó giảng đạo sao?” Nghe Dương Mi trả lời, Thường Hi có phần khó hiểu.

Chương 176

"Đúng vậy Dương Mi đại ca, thực lực của Hồng Quân lão đạo cũng đâu có mạnh hơn huynh, chúng ta đi nghe giảng đạo làm gì?

Tại sao phải đến nghe lão đạo đó giảng đạo?" Hi Hòa ở bên cạnh cũng hỏi tương tự.

Trong mắt nàng, thực lực của Dương Mi mạnh hơn Hồng Quân nhiều, đi nghe Hồng Quân giảng đạo đúng là phí thời gian.

Dương Mi nhìn Nữ Oa nãy giờ không nói gì với ánh mắt đầy thâm ý, rồi cố tình tỏ vẻ huyền bí: "Thiên cơ bất khả lộ!

Tóm lại buổi giảng đạo của lão đạo đó, ta nhất định phải đi một chuyến.

Hơn chín phần sinh linh đại lục Hồng Hoang đều kéo tới đó, lúc đó nơi ấy chắc chắn sẽ không thiếu niềm vui." Nghe Dương Mi nói vậy, dù hai chị em Hi Hòa còn thắc mắc nhưng cũng không hỏi thêm, lời Dương Mi nói không sai, có nhiều sinh linh tụ tập như vậy, lúc đó chắc chắn sẽ rất thú vị.

Chỉ có Nữ Oa là nãy giờ vẫn im lặng, nàng cảm thấy cái nhìn vừa rồi của Dương Mi chứa đựng ý nghĩa khác.

Sở dĩ nàng không nói gì vì trong đầu nàng dường như có một tiếng nói đang thầm nhắc nhở rằng nàng nhất định phải đến Tử Tiêu Cung thính đạo.

Thời gian gấp rút, mấy người không lôi thôi nữa, ra khỏi Nữ Oa đạo quán, Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng trực tiếp hóa ra bản thể, chở đám người Dương Mi bay về phía Tử Tiêu Cung.

Vốn dĩ tọa kỵ của Dương Mi không cho người ngoài ngồi!

Nhưng sau bao nhiêu năm chung sống, Dương Mi đã ngầm thừa nhận hai chị em Nữ Oa và Hi Hòa là người phụ nữ của mình.

Còn người ngoài duy nhất là Phục Hy, cũng là anh rể của Dương Mi!

Ngại gì chứ!

Cùng lúc đó trên đại địa Hồng Hoang, nơi nơi đều có thể thấy những đại năng mà bình thường hoàn toàn không thấy mặt, tất cả đều chung một mục tiêu, đó là Tam Thập Tam Ngoại Thiên!

Tam Thanh ở Côn Luân, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng ở Bắc Minh, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán, đại thiện nhân Hồng Vân...

Trong số đó, ai ai cũng là những nhân vật lừng lẫy danh tiếng trên đại lục Hồng Hoang.

Thánh nhân giảng đạo, chuyện trọng đại như vậy không ai muốn bỏ lỡ, bất kể đối với tu sĩ bình thường hay đại thần thông giả thì đây đều là một cơ duyên to lớn.

Nhưng phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như Vu tộc...

Tại thánh địa Vu tộc trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập tại đây.

Đối với Hồng Quân họ chẳng lạ lẫm gì, dù sao lần trước nếu không có Dương Mi, họ đã phải chịu thiệt lớn dưới tay Hồng Quân.

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần.

Thánh nhân dù mạnh nhưng đạo lão giảng hoàn toàn vô dụng với Vu tộc.

"Đại ca, chẳng lẽ chúng ta thực sự không đi?" Chúc Cửu Âm luôn cảm thấy có gì đó không ổn, liền lên tiếng tiếp: "Dù sao thì Hồng

Quân cũng là Thánh nhân, nếu chúng ta không đi, liệu lão đạo đó có nghĩ rằng chúng ta không nể mặt không?" Thực ra Chúc Cửu Âm lo lắng Hồng Quân sẽ gây khó dễ.

Dù sao hiện giờ Vu tộc danh tiếng vang xa trên đại lục Hồng Hoang, nếu không đi mà làm mất mặt Hồng Quân, việc Thánh nhân để bụng chuyện này là chuyện lớn hay nhỏ còn khó nói!

"Lục đệ của ta ơi, Hồng Quân là hạng người gì chẳng lẽ anh em ta không biết sao?

Lần trước lão đánh thương ta còn chưa tính sổ đâu!

Còn nể mặt đi nghe lão giảng đạo á?

Ta nhổ vào!" "Tổ tiên phụ thần của Vu tộc ta đến Thiên Đạo còn chẳng tôn thờ, Hồng Quân chỉ là một Thánh nhân quèn, chúng ta việc gì phải nể mặt?" Chúc Dung cực kỳ khó chịu nói, vẫn còn canh cánh trong lòng cái búng tay của Hồng Quân lần trước.

"Thôi được rồi!" Thực ra lời Chúc Cửu Âm và Chúc Dung nói đều có lý, nên Đế Giang cũng cứng họng, nhất thời không biết làm sao cho phải.

"Đại huynh, hay là mấy vị huynh trưởng cứ tọa trấn Vu tộc, chuyến đi Tử Tiêu Cung cứ để hai chị em chúng muội đi cho!" Đột nhiên Huyền Minh lên tiếng, trước đó Hậu Thổ còn có chút khó hiểu, sau thấy Huyền Minh nháy mắt liên tục liền hiểu ra, lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, bản thân hai chúng muội cũng muốn ra ngoài du ngoạn một chuyến, giờ đúng lúc này có thể đi xem các đại năng các phương trong Hồng Hoang thế nào." "Vậy sao?

Cũng được, nhưng hai muội đi đường cẩn thận, Tam Thập Tam Ngoại Thiên nguy hiểm lắm đấy." Đế Giang nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Chương 177

Các Tổ Vu khác nhìn hai nàng với vẻ đầy ẩn ý.

Đáp lại là cái liếc mắt của hai nàng rồi cả hai quay người rời đi.

Lúc này Dương Mi dẫn theo đám người Nữ Oa đến Tam Thập Tam Ngoại Thiên, dọc đường gặp vô số tu sĩ cũng đang vội vã như mình, những tu sĩ này tu vi không đồng nhất, Dương Mi thấy cả Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, thậm chí có kẻ chỉ có tu vi Thiên Tiên!

Dương Mi chỉ khẽ lắc đầu trước cảnh này.

Hồng Quân trước đó nói cần người có duyên, người có duyên cũng không ít.

Từ khi Bàn Cổ bổ khai thiên địa, thế giới Hồng Hoang và Hỗn Độn bị chia thành hai địa giới, các nguyên tố đất, nước, gió, lửa ở rìa Hồng Hoang đều bị định trụ nên vô cùng ổn định.

Nhưng không gian Hỗn Độn thì lại khác, trong đó không chỉ bốn đại nguyên tố vẫn hung dữ mà còn có Hỗn Độn cương phong thổi tứ tung, nếu không có tu vi Đại La Kim Tiên thì khó mà tự vệ trong đó.

Tử Tiêu Cung được đặt trong Hỗn Độn ở Tam Thập Tam Ngoại Thiên, muốn đến được đó nhất định phải trải qua một thử thách.

Thử thách này vô cùng nguy hiểm!

Khi đám người Dương Mi vừa đến Tam Thập Tam Ngoại Thiên, thấy không ít tu sĩ nghiến răng lao thẳng vào trong Hỗn Độn.

Nhưng những tu sĩ này vừa vào đã bị Hỗn Độn cương phong thổi đến mức xương cốt cũng chẳng còn.

Thậm chí một tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, chỉ một chút bất cẩn

cũng bị Hỗn Độn cương phong cuồng bạo đánh cho hình thần câu diệt.

Vì vậy, có đến chín phần chín tu sĩ đến đây phải dừng bước.

Không có thực lực thì vô duyên!

Nhưng cũng có không ít kẻ không cam lòng từ bỏ dễ dàng, họ tế ra linh bảo tùy thân, cẩn thận từng chút một bước vào Hỗn Độn.

Còn kết cục thế nào thì đúng là chỉ còn dựa vào mệnh thôi.

Bên cạnh Dương Mi có năm tuyệt thế mỹ nữ đứng đó, lập tức thu hút không ít ánh nhìn xung quanh.

Có tò mò, có hâm mộ, cũng có kẻ chờ xem kịch hay...

Dưới những ánh nhìn soi mói khác nhau, Dương Mi dẫn theo năm nữ và Phục Hy, không dùng bất kỳ biện pháp phòng ngự nào, cứ thế ung dung đi vào trong Hỗn Độn.

Đối với người khác, Hỗn Độn cương phong đáng sợ như hổ như báo, nhưng khi thổi vào người Dương Mi lại như gió xuân lướt qua mặt.

Đám người Nữ Oa dưới sự bảo vệ của Dương Mi tự nhiên cũng không gặp vấn đề gì.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến đám người bên ngoài Hỗn Độn ngây dại.

Thậm chí có kẻ không tin tà, cũng chẳng thèm phòng ngự mà lao thẳng vào.

Kết quả là đến tro bụi cũng chẳng còn...

Một lão đạo râu tóc đỏ rực không dám tin vào mắt mình, kéo kéo người bạn tốt bên cạnh.

“Lạ thay, kỳ lạ thay, có người không dùng phòng ngự mà vào Hỗn Độn như không có chuyện gì, chẳng lẽ Hỗn Độn cương phong kia chỉ làm màu thôi sao?” Lão đạo râu tóc đỏ rực nhìn đám người Dương Mi biến mất trong Hỗn Độn, không khỏi tự than thở.

“Có lẽ vị đạo hữu kia có pháp quyết đặc biệt chăng, Hồng Vân, hai chúng ta đừng nên tự ý bàn luận về người khác!” Người đứng cạnh Hồng Vân Lão Tổ chính là bạn thân Trấn Nguyên Tử, cũng là một đại năng đắc đạo từ mười đại linh căn.

Vì lý do nguồn gốc nên ngay khoảnh khắc thấy Dương Mi, lão đã có cảm tình tốt với hắn.

Đó là sự thu hút lẫn nhau giữa mười đại linh căn, thực ra vừa rồi Dương Mi cũng đã chú ý tới Trấn Nguyên Tử.

“Nếu đã tò mò thì chi bằng ngươi cũng đừng dùng phòng ngự, vào trong Hỗn Độn đi dạo một chuyến xem sao.” Nghe Trấn Nguyên Tử trêu chọc, Hồng Vân lập tức gắt lên: “Đi đi đi, lão thất phu nhà ông, rõ ràng là muốn tôi đi nộp mạng mà, lão phu không có ngu đâu, lão đạo còn không mau tế ra pháp bảo hộ tống hai chúng ta vào Hỗn Độn!” Trấn Nguyên Tử nghe vậy không nhịn được cười mắng: “Cái đồ lười này, sao không tự vào đi mà cứ bám lấy lão đạo ta mãi thế!” Nói thì nói vậy nhưng Trấn Nguyên Tử vẫn tế ra bản sinh linh bảo Địa Thư, bảo vệ cả hai rồi mới tiến vào Hỗn Độn.

Nhiều đạo nhân khác cũng thi nhau tế ra pháp bảo, thi triển thần thông lục tục tiến vào.

Chương 178

Trên đường đến Tử Tiêu Cung, lại có thêm không ít người pháp lực không đủ hoặc pháp bảo thực lực kém nên bị đứt gánh giữa đường, bị cương phong thổi chết không ít.

Cuối cùng, sinh linh tiến vào Hỗn Độn hàng ngàn hàng vạn, nhưng kẻ thành công đến được Tử Tiêu Cung chỉ có ba ngàn người.

Hậu thế gọi ba ngàn người này là Ba Ngàn Hồng Trần Khách!

Khi đám người Dương Mi nhìn thấy tòa Tử Tiêu Cung hùng vĩ uy nghiêm, tỏa ra từng đạo hơi thở pháp tắc.

Lúc này bên ngoài Tử Tiêu Cung đã tập trung không ít tu sĩ, về cơ bản đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Hiển nhiên nếu không có tu vi này thì căn bản không đến được đây.

Nhìn qua thì đám tu sĩ này không có ai là hạng tầm thường, không ít kẻ đã đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí có những kẻ lờ mờ sắp đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng ba ngàn người này đối với Dương Mi cũng chẳng khác gì kiến cỏ.

Tuy nhiên trong số những đại thần thông giả đó, Dương Mi cũng nhận ra không ít người, dù sao họ cũng là những cái tên lừng lẫy ở hậu thế.

Trong đó tiêu biểu nhất là ba người ngồi ở vị trí trung tâm: một già, một trung niên và một thanh niên.

Ba người này chính là ba gã cháu hờ xui xẻo của Dương Mi - Tam Thanh.

Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng là ba vị Thánh nhân tương lai.

Trong lúc Dương Mi quan sát thì Tam Thanh cũng đều chú ý tới Dương Mi, cả ba lộ vẻ vui mừng định chào hỏi hắn.

Nhưng Dương Mi đã phẩy tay từ chối, hắn không muốn để lộ mối quan hệ với Tam Thanh lúc này.

Sau khi được Dương Mi chỉ điểm, Tam Thanh đã gặp Hồng Quân ở Côn Luân Sơn, cả ba nghe theo lời dặn của Dương Mi nên đã bái Hồng Quân làm thầy.

Hồng Quân thấy ba kẻ là chính thống của Bàn Cổ muốn bái mình làm thầy, chuyện này vô cùng hãnh diện nên lão đã vui vẻ thu nhận Tam Thanh.

Suốt một thời gian dài Tam Thanh tu hành ở Côn Luân Sơn, được Hồng Quân chỉ điểm không ít nên thực lực đều rất khá.

Vì vậy họ vô cùng cảm kích Dương Mi - người đã chỉ đường dẫn lối năm xưa.

Hiểu ý của Dương Mi nên Tam Thanh cũng cố nhịn không chào hỏi hắn, nhưng bên tai ba người bỗng vang lên giọng của Dương Mi, khiến mắt cả ba sáng rực lên.

Giờ nhìn Dương Mi, sự thân thiết đó có khi còn hơn cả Hồng Quân!

Dương Mi chỉ tiết lộ cho Tam Thanh tin tức về việc bồ đoàn liên quan đến thành thánh, dù sao Tam Thanh vốn định sẵn là ba vị Thánh nhân, Dương Mi làm vậy chỉ là thuận nước đẩy thuyền, mượn hoa hiến Phật để thu mua lòng tin của họ.

Nếu sau này Hồng Quân biết ba đồ đệ mình dày công nuôi dưỡng lại thân thiết với một người ngoài hơn mình, không biết lão sẽ có cảm

nghĩ gì.

Ngoài Tam Thanh ra, Dương Mi còn nhìn thấy một đạo nhân có vẻ mặt âm hiểm, mũi khoằm, đó chính là Côn Bằng ở Bắc Minh.

Dương Mi liếc nhìn Côn Bằng một cái, khóe miệng nở một nụ cười tà mị, chẳng biết đang tính toán điều gì.

Sau khi tùy ý quan sát một lượt, Dương Mi dẫn theo năm nữ và Phục Hy chọn đại một chỗ ngồi xuống.

Không ít ánh mắt không ngừng đánh giá nhóm người Dương Mi, thực sự là năm người phụ nữ bên cạnh hắn quá nổi bật.

Chỉ có điều khi thấy Dương Mi bên cạnh họ, không ít người lộ vẻ kinh hãi, hận không thể tránh xa nhóm người này càng xa càng tốt!

Những kẻ không biết Dương Mi cũng không dám tùy tiện gây sự, vì kẻ đến được đây đều không phải hạng vừa.

"Dương Mi đại ca!" Hậu Thổ và Huyền Minh vừa mới đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, lát sau thấy bóng dáng nhóm người Dương Mi ở một góc.

Hai nàng mừng rỡ liền bước tới!

Sự xuất hiện của Hậu Thổ và Huyền Minh khiến Dương Mi có chút ngạc nhiên, hắn nhớ buổi giảng đạo của Hồng Quân không nên có Tổ Vu xuất hiện mới đúng.

Chương 179

Lẽ nào có sự thay đổi?

"Hậu Thổ muội tử, Huyền Minh muội tử, hai muội cũng đến sao?" Trước câu hỏi của Dương Mi, hai nàng chỉ cười hì hì mà không trả lời.

Nhưng Dương Mi làm sao không hiểu, trong lòng thầm cảm thấy ấm áp.

Rõ ràng hai nàng đến đây là vì hắn.

Theo sự xuất hiện của hai nàng, về cơ bản các tiên thiên thần linh cũng đã đến đông đủ, trước cửa Tử Tiêu Cung tập trung đầy các tiên thiên thần linh.

Cuối cùng kèm theo một tiếng chuông vang, cánh cửa cổ kính của Tử Tiêu Cung chậm rãi mở ra, hai tên đồng tử từ trong bước ra: "Lão gia dặn hai chúng ta ở đây đón tiếp các vị, mời chư vị vào cung!" Hai đạo đồng một nam một nữ chính là Hạo Thiên và Dao Trì sau này, Dương Mi tự nhiên không có hứng thú với họ.

Huống hồ sau này Hạo Thiên còn hợp tác với Phật giáo, cũng là một con sói mắt trắng nuôi không thuần.

Sau khi cửa Tử Tiêu Cung mở ra, Tam Thanh biết rõ nội tình nên đi đầu xông thẳng vào.

Những tu sĩ vốn đang nhẩn nha ngắm cảnh xung quanh dường như ngửi thấy có gì đó bất thường, thi nhau nhanh chân xông vào Tử Tiêu Cung.

Nhìn đám tu sĩ vội vàng xông vào, Dương Mi biết màn tranh giành sáu cái bồ đoàn sắp bắt đầu.

Hắn không vội không vàng, như đang đi du lịch thực sự, dẫn theo bảy người phụ nữ vừa đi vừa ngắm cảnh, thong dong bước vào Tử Tiêu Cung.

Khi bước vào trong, hắn chưa thấy Hồng Quân lão đạo đâu, chỉ thấy một đám người đang lao vào tranh giành sáu cái bồ đoàn kia.

Trong đó Tam Thanh nhanh chân chiếm được ba vị trí đầu.

Mọi người thấy chỉ có sáu chỗ ngồi mà loáng cái đã mất ba chỗ nên cuống cuồng lên, đánh nhau càng thêm kịch liệt.

Nữ Oa và những người khác dù biết sáu cái bồ đoàn đó có điểm bất phàm nhưng không hề có ý định tranh giành.

Nếu không phải Dương Mi nhất quyết muốn thì họ cũng chẳng thèm.

Dương Mi khẽ cười với Nữ Oa bên cạnh, rồi tùy ý phẩy tay một cái, Nữ Oa đã ngồi vững vàng trên cái bồ đoàn thứ tư.

Nữ Oa dù không hiểu tại sao Dương Mi làm vậy, nhưng vì là ý của hắn nên nàng cũng an tâm ngồi xuống.

Những người khác dù có chút không hài lòng nhưng chiêu thức vừa rồi của Dương Mi quá thần kỳ nên không ai dám có ý kiến.

Huống hồ chẳng phải vẫn còn hai cái bồ đoàn sao!

Nhanh chóng, hai cái bồ đoàn còn lại cũng có chủ, lần lượt là Côn Bằng với vẻ mặt âm hiểm và Hồng Vân Lão Tổ được Trấn Nguyên Tử giúp sức chiếm được vị trí cuối cùng.

Nhưng mọi người dường như vẫn không cam tâm, không ngừng soi xét sáu người trên bồ đoàn, chẳng biết đang tính toán điều gì.

Trong lúc chúng sinh đang bộc lộ đủ mọi sắc thái, bỗng nhiên từ bên ngoài cung truyền vào tiếng khóc vang trời dậy đất, mọi người

không nhịn được ngoảnh đầu lại nhìn.

Chỉ thấy hai đạo nhân ăn mặc giản dị, một người mặt mày khổ sở, người kia thì đang quỳ trên đất, đầu đập xuống sàn khóc lóc thảm thiết!

Được lắm!

Kẻ diễn kịch đến rồi!

Thấy hai bóng người ở cửa, Dương Mi bỗng cười thầm, mắt lóe lên tia đầy hứng thú.

Hai người vừa tới không ai khác chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề từ phương Tây lặn lội đến.

Lúc này Chuẩn Đề vất vả lắm mới đến được đây, đang thầm thở phào thì ngẩng đầu lên thấy các vị trí phía trước đã ngồi chật kín.

Lập tức mặt mày ủ dột, ánh mắt lóe lên một cái rồi đột nhiên òa lên khóc lớn, đúng là vô cùng mặt dày.

"Sư huynh ơi, hai chúng ta từ phương Tây nghèo nàn lặn lội ngàn dặm đến đây, chẳng phải vì muốn tìm một con đường sống cho chúng sinh phương Tây sao?

Chương 180

Vậy mà không ngờ đến cả cái chỗ ngồi cũng không có!" "Nếu ngồi xa quá, không nghe rõ đại đạo của Thánh nhân giảng thì chẳng phải phụ lòng chúng sinh phương Tây nghèo khổ của ta sao!" "Chẳng lẽ mệnh của chúng sinh phương Tây ta lại khổ thế này?

Ta thà đâm đầu chết quách đi cho xong!" Chuẩn Đề vẻ mặt từ bi, như thể đang xót thương cho thiên hạ, nói xong liền định đâm đầu vào cái cột bên cạnh.

"Sư đệ, vạn vạn lần không được!" Tiếp Dẫn thấy vậy lập tức biến sắc, đương nhiên cũng là diễn thôi, vì chút chiêu trò của sư đệ mình lão còn lạ gì?

Lão lập tức phối hợp định ngăn lại.

Nhưng Tiếp Dẫn vừa định tiến lên ngăn Chuẩn Đề thì chân bỗng loạng choạng, cả người mất kiểm soát lao về phía trước, đâm sầm vào người Chuẩn Đề.

"Phanh!" Một tiếng động trầm đục vang lên, khiến mọi người ngơ ngác nhìn theo.

Trong mắt mọi người, cảnh tượng biến thành Chuẩn Đề định tự sát, còn sư huynh Tiếp Dẫn thì thêm dầu vào lửa, cố tình đẩy thêm một cái.

"A!

Sư huynh!" Chuẩn Đề đau điếng, trán lập tức chảy máu ròng ròng.

Để diễn kịch, lão không hề dùng chút pháp lực hay phòng hộ nào, mà đây lại là Tử Tiêu Cung, pháp bảo của Thánh nhân, va một cái đúng là đau không nhẹ.

Lúc này Tiếp Dẫn cũng ngớ người, chuyện gì thế này?

Rõ ràng lão định kéo Chuẩn Đề lại, nhưng bỗng cảm thấy dưới chân bị vướng gì đó...

"Ái chà chà, cái chân của tôi, đạo nhân kia bộ không có mắt sao, tại sao lại giẫm lên chân tôi, đau quá đi mất..." Chưa đợi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn kịp phản ứng, một tiếng rên rỉ đau đớn bỗng phát ra từ bên cạnh họ.

Ngay lập tức mọi người trong đại điện đều nhìn sang, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vội vàng nhìn xuống.

Chỉ thấy một đạo sĩ trẻ tuổi tuấn tú lúc này đang ngồi bệt trên đất, ôm lấy cái chân duỗi thẳng của mình, vẻ mặt dường như vô cùng đau đớn.

Nhìn lại cái chân đang duỗi ra kia, trên đó rõ ràng có một vết chân in hằn, chẳng phải vừa rồi Tiếp Dẫn đã giẫm lên sao!

Lần này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Họ đã đụng phải một kẻ ăn vạ còn cao tay hơn mình.

Chưa đợi hai người kịp đối phó, đạo sĩ trẻ tuổi kia lại rên rỉ: "Tôi không cần biết, vị đạo hữu này, hôm nay chân tôi bị giẫm bị thương rồi, nếu không bồi thường thì tôi cứ ngồi đây mãi không dậy đâu!" "Các vị đạo hữu ở đây đều có thể làm chứng cho tôi, chính đạo nhân đó đã giẫm lên tôi, mệnh tôi sao mà khổ thế này không biết!!!" Đám người Nữ Oa lúc này hoàn toàn ngẩn tò te, rồi không nhịn được "phụt" một tiếng bật cười, kẻ đang nằm dưới đất ăn vạ đó không phải Dương Mi thì còn ai vào đây nữa?

Dù mọi người trong đại điện không biết Dương Mi muốn làm gì, nhưng vừa rồi thấy màn kịch của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lúc này ai nấy đều nhìn hai người họ với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Ý tứ rõ ràng: Chúng tôi đều thấy cả rồi, đừng hòng chạy!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mày ủ ê, lần này đúng là sầu thật, trước sự chú ý của bao nhiêu đại năng trong đại điện, ngay cả muốn giở quẻ cũng không dám.

"Vị đạo hữu này, vừa rồi bần đạo không thấy đạo hữu duỗi chân ra, vô tình làm đau đạo hữu, mong đạo hữu đại lượng bỏ qua cho sự sơ suất của bần đạo." Tiếp Dẫn đầy vẻ bất lực, chắp tay chào Dương Mi, nói một cách vô cùng thành khẩn.

"Bỏ qua?

Được thôi!

Bồi thường đi!" Nhưng Dương Mi đang nằm dưới đất vốn định ăn vạ, làm sao có thể dễ dàng tha cho hai kẻ mặt dày này?

Muốn đùa trò ăn vạ với hắn sao?

Dương Mi có hàng vạn cách để trị hai kẻ này, mấy chiêu trò của các bà thím kiếp trước hắn xem không phí chút nào.

"Ôi, không biết đạo hữu muốn chúng tôi bồi thường thế nào?" Thấy Dương Mi rõ ràng là đã ăn vạ tới cùng, Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, đành phải thỏa hiệp.

Nếu không thỏa hiệp thì e rằng buổi nghe giảng đạo hôm nay cũng khó mà yên ổn.

"Nếu đã thành khẩn muốn bồi thường thì bần đạo đây cũng đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với các người làm gì, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của các người ra làm vật bồi thường đi!" Dương Mi thong thả nói, vẻ mặt trông có vẻ như đang vô cùng từ bi.

Chương 181

Nhưng lời Dương Mi vừa dứt, mặt Tiếp Dẫn lập tức đen kịt lại.

Lúc này lão làm sao không hiểu đối phương rõ ràng là có chuẩn bị từ trước!

Dù phương Tây nghèo nàn nhưng khi Tiếp Dẫn sinh ra đã có một cực phẩm tiên thiên linh bảo đi kèm.

Đó chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cũng là thứ duy nhất Tiếp Dẫn có thể đem ra khoe.

"Nhổ vào!

Cái đồ mặt dày này, rõ ràng là đang dòm ngó bảo bối của sư huynh ta, giờ lại bày ra cái vẻ đáng thương này, hôm nay chúng ta nhất định không bồi thường đấy, xem ngươi làm gì được chúng ta nào?" Chuẩn Đề ở bên cạnh lập tức nhảy dựng lên, vốn là kẻ mặt dày bậc nhất Hồng Hoang, lúc này lão nắm bắt cơ hội, muốn biến mình thành bên yếu thế để lật ngược tình thế ăn vạ lại Dương Mi một vố.

Nhưng Dương Mi không còn kiên nhẫn để chơi đùa tiếp nữa.

"Vốn định hòa bình một chút để lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhưng hai người các ngươi đã không biết điều thì đừng trách ta dùng biện pháp mạnh!" Lời vừa dứt, Dương Mi trợn trừng mắt, Chuẩn Đề lập tức biến sắc, mặt mày tái mét, một ngụm tiên huyết từ miệng phun ra.

"Phụt!" Cảnh tượng bất ngờ này khiến mọi người trong đại điện sững sờ.

Những kẻ không biết chuyện hoàn toàn không hiểu đã xảy ra điều gì, từng người ngơ ngác nhìn hiện trường!

Còn những kẻ biết chuyện thì đầy vẻ sợ hãi nhìn Dương Mi, nghĩ bụng vị Thánh nhân Dương Mi này ra tay không vừa đâu, nhất định không được đắc tội với hắn!

Cùng lúc đó Tiếp Dẫn đang đứng bên cạnh cũng hoảng loạn kêu lên: "Sư đệ, đệ không sao chứ!" Dương Mi bật dậy khỏi mặt đất, ánh mắt lóe lên sự khinh miệt, dù hai kẻ này sau này là Thánh nhân, nhưng giờ vẫn chưa phải, mà sau này có thành Thánh thì Dương Mi muốn xử lý cũng dễ như trở bàn tay.

"Được rồi, bồi thường đi!" Nhìn Tiếp Dẫn đang đỡ Chuẩn Đề bị trọng thương, Dương Mi nhạt giọng nói.

Lập tức mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô cùng khó coi, thực lực Chuẩn Đề dù không mạnh nhưng cũng là tu sĩ Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Vậy mà vừa rồi còn chẳng biết chuyện gì xảy ra đã bị trọng thương.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm sao không biết mình đã đụng phải thứ dữ rồi!

Ngay lập tức Tiếp Dẫn chỉ đành thở dài một tiếng, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên mang theo bên mình giao cho Dương Mi.

Dương Mi cũng chẳng khách khí, trực tiếp nhận lấy, lần này có thể thử xem ba tòa liên đài khác nhau có thể dung hợp được không.

Nhưng có lẽ Dương Mi đã vô tình tạo ra cơ hội cho kẻ khác, có người thấy hai huynh đệ Tiếp Dẫn không chỉ mất pháp bảo tùy thân mà Chuẩn Đề còn bị trọng thương, lập tức cảm thấy không đành lòng.

Người đó chính là Hồng Vân Đạo Nhân đang chiếm giữ cái bồ đoàn thứ sáu.

Dương Mi thấy kẻ tốt bụng như Hồng Vân định nhường chỗ cho

Chuẩn Đề, khóe miệng khẽ nhếch nở một nụ cười tà mị.

Vừa rồi đối phó với huynh đệ Chuẩn Đề không chỉ vì Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, mà còn để thử xem vận mệnh sáu vị Thánh nhân có thực sự không thể thay đổi hay không, đây chính là tìm cách gây rắc rối cho Hồng Quân.

Theo quỹ tích Thiên Đạo nguyên bản, Hồng Vân và Côn Bằng lẽ ra sẽ ngồi lên hai cái bồ đoàn cuối cùng.

Nhưng Chuẩn Đề lại mặt dày ăn vạ, Hồng Vân vốn là kẻ tốt bụng thái quá nên đã nhường chỗ cho hắn.

Sau đó Chuẩn Đề cũng thật liều mạng, vì muốn chiếm thêm một vị trí nữa mà trực tiếp mắng chửi Côn Bằng bên cạnh là loại súc sinh đẻ trứng, mang lông vũ.

Hắn không chỉ mắng Côn Bằng mà còn chẳng coi Đế Tuấn, Thái Nhất ra gì.

Chuẩn Đề trực tiếp gây thù chuốc oán với tất cả những sinh linh phi cầm hóa hình trong Hồng Hoang.

Cộng thêm Nguyên Thủy vốn là kẻ trọng mặt mũi, cũng không ưa hạng sinh linh như Côn Bằng, khiến Côn Bằng không còn cách nào khác đành phải nhường chỗ.

Từ đó mới có hai vị Thánh nhân phương Tây sau này!

Tuy nhiên, Côn Bằng cũng vì chuyện này mà ghi hận Hồng Vân.

Về sau, khi Hồng Vân được Hồng Quân ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí, hắn đã bị Côn Bằng tìm đến giết chết.

Chương 182

Còn luồng khí ấy cũng không rõ tung tích.

Dương Mi vốn tưởng rằng sau trận náo loạn vừa rồi, mọi chuyện sẽ không diễn ra như thế nữa.

Nhưng y đã hoàn toàn đánh giá thấp "lão hảo nhân" Hồng Vân.

Tình hình lúc này ai cũng thấy rõ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là lũ vô lại, vậy mà Hồng Vân lại muốn nhường chỗ!

Hồng Vân đứng dậy, vẻ mặt bội phục nói: "Đạo hữu thật đại từ đại bi, đại nghị lực, vì chúng sinh mà có thể làm đến mức này, Hồng Vân ta bội phục, vị trí này xin nhường cho đạo hữu." Chuẩn Đề nghe vậy, mắt sáng rực lên, mặc kệ trọng thương trên người, chẳng thèm khách khí mà định ngồi xuống: "Đa tạ đạo hữu đã nghĩ cho sinh linh phương Tây chúng ta!" Nhưng ngay khi Chuẩn Đề định ngồi xuống, một bóng người nhanh hơn hẳn, trực tiếp đặt mông lên vị trí của Hồng Vân. "Bần đạo vừa hay bị đau chân, đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, đa tạ Hồng Vân đạo hữu khảng khái nhường chỗ." Biến cố bất ngờ khiến Chuẩn Đề đang tươi cười bỗng khựng lại.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Dương Mi, hận không thể lao lên xé xác y, nhưng vừa nhớ đến vết thương thần bí lúc nãy, Chuẩn Đề lập tức sợ hãi!

Những đại năng biết thân phận của Dương Mi thì hoàn toàn ngây người.

Không nhìn nhầm chứ?

Đây thực sự là Dương Mi Thánh nhân trong truyền thuyết sao?

Nhưng khi ngồi trên bồ đoàn, Dương Mi vẫn không chịu yên phận.

Y đột nhiên vô cớ công kích Côn Bằng ở bên cạnh, khiến các đại năng dường như hiểu ra điều gì đó.

Nhưng chẳng ai dám lên tiếng, dù sao đây cũng là cuộc tranh đấu giữa hai vị Thánh nhân! "Một loại súc sinh đẻ trứng, mang lông vũ thì có tư cách gì ngồi cùng hàng với chúng ta, không mau biến đi!" Dương Mi sau khi ngồi xuống, bỗng quay sang nhìn Côn Bằng, sắc mặt lạnh lùng nói.

Côn Bằng nghe vậy liền đại nộ, định phát tác.

Nhưng bỗng nhiên Nguyên Thủy ở bên cạnh cũng cười lạnh: "Vị đạo hữu này nói không sai, hạng súc sinh mang lông vũ thì có tư cách gì ngồi cùng chúng ta, sao còn chưa nhường chỗ?" "Hỗn chướng!" Côn Bằng biết đây là Tử Tiêu Cung, đạo tràng của Thánh nhân, nhưng bị người ta dẫm lên mặt vô cớ như vậy, sao hắn nhịn cho được. "Ngươi là ai?

Vì sao lại nhằm vào ta!" Đặc biệt là khi đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy Côn Bằng đối đầu với Dương Mi, mà thực lực Côn Bằng không hề yếu, đạt tới đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Ngay lập tức, hai người áp sát Côn Bằng, ý đồ quá rõ ràng: liên thủ đối phó Dương Mi.

Dương Mi muốn gây hấn với Côn Bằng chính là để làm to chuyện.

Thêm vào đó, y vốn không có thiện cảm với Yêu tộc, dù lúc này Côn Bằng chưa gia nhập Yêu tộc.

Thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn áp sát, khóe môi Dương Mi nở một nụ cười tà mị. "Ồ, ba người các ngươi có vẻ không phục?

Nếu không phục thật sự, thì thử đỡ một chưởng của ta xem!" Dứt lời, Dương Mi trực tiếp vung một chưởng vào hư không.

Một cái tát trông rất bình thường, không chứa đựng bất kỳ huyền

bí nào, giống như người thường tát nhau.

Côn Bằng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không ngờ Dương Mi lại đột ngột ra tay.

Trong lúc cấp bách, ba người vội vàng triển khai các thủ đoạn phòng ngự.

Nhưng ngay khắc sau, phòng ngự của cả ba tan nát trong nháy mắt, mỗi người phát ra một tiếng thảm thiết, văng mạnh vào giữa đám đông.

Mọi người thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là những kẻ chưa biết thân phận của Dương Mi càng thêm kinh hãi, thực lực này quá mức khủng bố rồi.

Chỉ một cái tát đơn giản đã đánh bay ba vị tu sĩ Đại La Kim Tiên, trong đó có một vị đỉnh phong!

Chương 183

Thấy buổi giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung sắp bị Dương Mi phá hỏng hoàn toàn, Hồng Quân đang trốn trong bóng tối cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đành phải lộ diện.

Một bóng hình mờ ảo chậm rãi hiện ra, Hồng Quân bày ra dáng vẻ cao thâm khó lường.

Mọi người thấy vậy liền rùng mình, vội vàng cúi đầu bái lạy: "Kiến Đạo Tổ!" Chuẩn Đề vừa bị trọng thương lần nữa, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ.

Hẳn là hắn nghĩ khi Hồng Quân xuất hiện, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Dẫu sao uy quyền của Hồng Quân trong trận chiến Vu - Yêu, chúng sinh Hồng Hoang đều biết rõ.

Chuẩn Đề xoa xoa gò má sưng húp, đảo mắt rồi lồm cồm bò dậy.

Nhưng cảnh tượng Dương Mi bị quở trách như mọi người tưởng tượng đã không xảy ra.

Chuẩn Đề vừa định tiến về phía Hồng Quân thì sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy sắc mặt Hồng Quân cực kỳ phức tạp, sau đó cung kính vái chào Dương Mi: "Kiến Dương Mi tiền bối!" Oanh!

Lời này của Hồng Quân vang lên như một tảng đá lớn ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, lập tức gây ra sóng gió kinh hồn trong lòng mọi người.

Tất nhiên, có một số ít người dường như đã liệu trước cảnh này.

Đám Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Côn Bằng thì sắc mặt biến đổi khôn

lường, bởi vì thân phận của Dương Mi đã quá rõ ràng.

Đến Hồng Quân cũng phải gọi một tiếng tiền bối, thì ngoài Dương Mi Đạo Nhân - người đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên trong lục địa Hồng Hoang - còn có thể là ai?

Vì chính chủ đã xuất hiện, Dương Mi chắc chắn sẽ không tiếp tục dây dưa với lũ tép riu kia.

Y thong thả đứng dậy từ bồ đoàn, dáng vẻ cũng có vài phần tiên phong đạo cốt.

Nhìn Dương Mi lúc này, không ai dám liên tưởng y với kẻ "vô lại" lúc nãy. "Nếu đã gọi ta một tiếng tiền bối, vậy ta đắc đạo trước ngươi?

Tại sao ta còn chưa truyền đạo, mà ngươi đã truyền đạo rồi?" Dương Mi thản nhiên cười, vừa nói vừa dùng ánh mắt giễu cợt nhìn Hồng Quân, khiến lão ta rơi vào thế khó xử.

Lúc này trong điện Tử Tiêu có ba ngàn tu sĩ, ai cũng là đại năng có danh tiếng.

Hồng Quân muốn hành giáo hóa chi đạo thì phải đảm bảo uy nghiêm của mình.

Nhưng một câu của Dương Mi đã khiến lão tiến thoái lưỡng nan.

Bầu không khí trong cung Tử Tiêu hoàn toàn im lặng, cuộc đối đầu giữa hai vị Thánh nhân, ai dám chen mồm?

Hồng Quân biết nếu cứ giằng co thế này thì tuyệt đối không có lợi!

Lão phất tay áo, một tầng dao động xuất hiện giữa lão và Dương Mi.

Đến khi các tu sĩ phản ứng lại, bóng dáng hai người đã biến mất.

"Đạo hữu rốt cuộc muốn thế nào?

Bần đạo thực hiện hành vi giáo hóa chúng sinh, liên quan đến đạo lộ của ta, chẳng lẽ đạo hữu thực sự muốn cản ta thành đạo sao?" Hồng Quân dẫn Dương Mi đến một không gian khác, chỉ có hai người.

Sắc mặt Hồng Quân lộ vẻ lạnh lẽo, cản trở đạo lộ của người khác là thù không đội trời chung, huống chi giữa lão và Dương Mi vốn đã có nhiều ân oán cũ.

Dương Mi thấy Hồng Quân có ý định ra tay, trên mặt lộ vẻ bá khí: "Xem ra ngươi nghĩ mình đột phá Thánh nhân là có thể làm đối thủ của ta rồi?

Cũng tốt, ta cho ngươi cơ hội ra tay, dứt khoát giải quyết cả nợ mới lẫn nợ cũ đi!" Dứt lời, Dương Mi bước tới một bước, một luồng áp lực khủng bố đè nặng lên người Hồng Quân, khiến thân hình lão trĩu xuống, sắc mặt trầm như nước.

Đối mặt với một Dương Mi hung hăng, Hồng Quân cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa.

Chương 184

Lão thở ra một hơi đục ngầu, đè nén tạp niệm, huy động toàn bộ sức mạnh.

Thấy Hồng Quân không còn lùi bước như lần trước, mắt Dương Mi sáng lên, lẩm bẩm: "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, sắp đột phá tứ trọng thiên, không tệ!

Nhưng, vẫn chưa đủ!" Vừa nói, áp lực từ người Dương Mi tỏa ra càng nặng nề hơn.

Không gian tự tạo này dường như cũng không chịu nổi sức ép đó. "Hừ!

Đủ hay không phải thử mới biết!" Hồng Quân tự cổ vũ bản thân, tâm niệm vừa động, hàng loạt pháp bảo bay ra.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ huyền phù trên đỉnh đầu tạo thành lớp phòng ngự vững chãi, một thanh Quân Tử Kiếm được nắm chặt trong tay, còn một lá cờ xanh nhỏ bay lơ lửng bên cạnh sẵn sàng ứng cứu.

Hồng Quân đúng là đứa con cưng của Thiên Đạo, lần trước bị Dương Mi thu mất bao nhiêu pháp bảo, lần này tùy ý lấy ra lại là ba món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Hồng Quân bày binh bố trận như đối mặt đại địch, còn Dương Mi lại thong thả như đang đi dạo, chẳng giống sắp đại chiến chút nào.

Rõ ràng là y không coi Hồng Quân ra gì!

Hồng Quân đại nộ, vung Quân Tử Kiếm chém thẳng về phía Dương Mi.

Một luồng hạo nhiên chính khí cuồn cuộn bao phủ không gian, những đạo kiếm khí đan xen như thiên lôi chính nghĩa giáng xuống,

mang theo sát khí khủng bố muốn giết chết Dương Mi!

Đối mặt với mạng lưới kiếm khí hạo đãng, Dương Mi không hề né tránh, mà thực ra y cũng chẳng cần né.

Y thậm chí không dùng pháp bảo, chỉ nắm tay lại đấm thẳng một quyền vào lưới kiếm!

Oanh!

Những đạo kiếm khí muốn xé toạc không gian ấy bị cú đấm đơn giản của Dương Mi đánh tan nát.

Không dừng lại ở đó, dư lực của cú đấm lao thẳng về phía Hồng Quân.

Cú đấm ấy không có uy thế kinh thiên động địa, nhưng Hồng Quân hiểu rõ, nó đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của sinh linh thông thường!

Trong mắt Hồng Quân, dường như có cả một đại thế giới đang tông thẳng vào lão.

Hồng Quân không dám lơ là, thúc động Sơn Hà Xã Tắc Đồ diễn hóa ra một vùng non sông chắn trước mặt.

Đồng thời Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tỏa ra vạn đạo kim quang rực rỡ bao phủ lấy quyền uy của Dương Mi.

Nhưng kim quang ấy sao hàng phục nổi cú đấm của y, chỉ ngăn cản được thoáng chốc.

Uỳnh uỳnh...

Cuối cùng, nắm đấm của Dương Mi nện mạnh lên vùng non sông do Sơn Hà Xã Tắc Đồ tạo ra, khiến núi non sụp đổ, sông ngòi đứt đoạn.

Bức họa trên đầu Hồng Quân rung lắc dữ dội, ánh sáng mờ mịt,

lớp phòng ngự tan biến hoàn toàn.

Bành!

Cú đấm phá tan hai tầng phòng ngự, không hề suy giảm, nện thẳng vào người Hồng Quân! "Phụt..." Hồng Quân phun ra một ngụm máu tươi.

Lồng ngực lão lõm xuống thấy rõ, xương sườn gãy mất mấy cái.

Cuối cùng, lão đập mạnh vào vách ngăn không gian, tạo thành một lỗ thủng lớn.

Khí thế của Hồng Quân héo úa, đôi mắt đờ đẫn nhìn về phía trước!

Chương 185

Rõ ràng đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng tại sao...

Lão biết Dương Mi mạnh hơn mình, nhưng không ngờ lại chênh lệch đến mức này.

Một quyền!

Chỉ cần một quyền!

Hồng Quân đã dốc hết vốn liếng nhưng vẫn bị một cú đấm tùy ý của Dương Mi đánh nổ tất cả!

Cảm giác nhục nhã dâng trào trong lòng lão.

Nhưng thực lực bày ra đó, lão hoàn toàn không phải đối thủ của y!

Vẻ mặt thất thần, Hồng Quân cười tự giễu, đôi mắt khép lại.

Khi mở ra lần nữa, trong mắt lão hiện lên sắc thái bảy màu!

Ánh mắt Hồng Quân bỗng trở nên quái dị, sắc mặt lạnh lùng không chút cảm xúc.

Dương Mi nhướng mày, ánh mắt nhìn Hồng Quân đầy vẻ kỳ lạ.

Người khác có lẽ không nhận ra, nhưng Dương Mi có thể cảm nhận được, lúc này Hồng Quân không còn là Hồng Quân nữa.

Nói cách khác, thân thể vẫn là của lão, nhưng ý thức chủ đạo đã thay đổi.

Kẻ có thể chủ đạo thân thể Hồng Quân, trong cả Hồng Hoang này e rằng chỉ có một: Thiên Đạo!

Lần trước khi Hồng Quân bị Dương Mi giết, Thiên Đạo cũng từng chiếm lấy thân thể lão một lần.

Trong lòng Dương Mi dâng lên một tia phấn khích.

Lần trước tuy đã đánh Thiên Đạo một trận, nhưng cũng tốn khá nhiều sức và chưa thấy "sướng".

Lần này, Thiên Đạo lại tự mò tới.

Dương Mi xoa xoa nắm đấm, cười nhạt: "Thiên Đạo, đã lâu không gặp, lại ăn của ta một quyền nhé!" Dứt lời, Dương Mi đấm mạnh về phía Hồng Quân.

Một nắm đấm hư ảo hội tụ toàn bộ sức mạnh trong cơ thể y như giao long xuất hải, lao thẳng về phía Thiên Đạo!

Thiên Đạo (đang điều khiển Hồng Quân) nheo mắt nhìn nắm đấm, vẻ mặt có chút không chịu nổi.

Lão vội điều khiển Sơn Hà Xã Tắc Đồ diễn hóa ra vô số lớp non sông chắn phía trước.

Nắm đấm hư ảo đâm sầm vào đó, tạo nên một chuỗi phản ứng dây chuyền như sao hỏa đụng trái đất.

Tiếng nổ cực lớn vang rền, luồng khí khủng bố lan tỏa hình tròn, xé nát không gian xung quanh.

Dư ba của sức mạnh chưa kịp phá hủy toàn bộ không gian thì bị một luồng dao động bí ẩn chặn lại, không gian bị phá vỡ nhanh chóng khôi phục như cũ.

Không cần nói cũng biết, Thiên Đạo đã ra tay.

Thấy đòn tấn công không lập tức phá tan non sông như lần đầu, Dương Mi mỉm cười, lại giơ nắm đấm lên.

Đột nhiên, y biến mất tại chỗ, hóa thành một luồng lưu quang lao thẳng về phía Thiên Đạo.

Từng luồng sát khí khủng bố ngưng tụ trên nắm đấm, đi đến đâu

không gian bị xé toác đến đó, lộ ra những hố đen.

Đáng sợ nhất là sức mạnh không gian cuồng bạo từ các hố đen ấy đều bị nắm đấm của Dương Mi hút lấy.

Từng luồng sức mạnh thời không mạnh mẽ bùng phát quanh Thiên Đạo, khiến lão cảm thấy toàn thân bị trói buộc, ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích nổi!

Chương 186

Đối diện với cơ hội tốt này, sao Dương Mi có thể bỏ qua!

Nắm đấm súc thế bấy lâu trực tiếp xuyên qua lồng ngực Hồng Quân, máu bắn tung tóe như mưa, nhuộm đỏ một vùng không gian.

Tuy Thiên Đạo chỉ khống chế thân thể, nhưng cơn đau kịch liệt ấy vẫn truyền thẳng tới thần kinh!

Ngay khắc ấy, mây đen bỗng phủ kín không gian tự tạo, tiếng sấm chớp nổ vang trời.

Đây là Thiên Nộ!

Sự phẫn nộ của trời xanh!

Dương Mi ngẩng đầu nhìn lên, mây đen bao phủ toàn bộ, sấm sét màu đen cuồn cuộn như chực chờ bổ xuống.

Thấy vậy, Dương Mi bĩu môi, thu nắm đấm về.

Y chẳng nói chẳng rằng, quay người bước ra ngoài không gian, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Đánh không lại thì ăn vạ, đúng là phong cách của Thiên Đạo." Thiên Đạo cảm thấy gặp phải Dương Mi đúng là một cơn ác mộng!

Lão không ngờ thực lực của đối phương lại phát triển khủng bố đến thế.

Dẫu sao lão chỉ điều khiển thân thể Hồng Quân nên sức mạnh phát huy có hạn.

Nhưng lão có trực giác mạnh mẽ rằng, nếu cứ tiếp tục thế này, sẽ có ngày bản thể của mình cũng bị đối phương đấm nổ.

Ngay khi sắp bước ra khỏi không gian, Dương Mi bỗng mỉm cười,

lấy ra một viên châu lấp lánh.

Từng luồng Nhược Thủy từ trong Tụ Thủy Châu tuôn ra, ngay lập tức hình thành một không gian Nhược Thủy bao vây lấy Thiên Đạo!

Sau đó, Dương Mi tiện tay thu luôn Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Nếu theo quỹ tích Thiên Đạo bình thường, lá cờ này sẽ thuộc về Tiếp Dẫn!

Đáng tiếc, lần này Tiếp Dẫn thật sự lỗ nặng rồi.

Trong cung Tử Tiêu, ba ngàn vị khách Hồng Trần vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi, dù thời gian giảng đạo của Hồng Quân đã qua rất lâu.

Nhưng không một ai rời đi!

Đặc biệt là sau khi chứng kiến thực lực của Dương Mi, họ càng khao khát buổi giảng đạo này hơn.

Chỉ là chờ mãi, thời gian dần trôi mà vẫn không thấy bóng dáng hai vị Thánh nhân.

Quan trọng là chẳng nghe thấy động tĩnh gì!

Điều này khiến mọi người không khỏi sốt ruột.

Không gian xung quanh đột nhiên dao động, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, Dương Mi thong thả bước ra từ hư không.

Khi thấy chỉ có một mình Dương Mi, đồng tử ai nấy đều co rụt lại, trong lòng nảy sinh đủ loại suy đoán.

Hồng Quân Đạo Tổ đâu rồi?

Không lẽ bị Dương Mi đánh chết rồi sao?

Nghĩ đến đây, các tu sĩ trong đại điện đều nhìn Dương Mi với vẻ kinh hãi.

Đến Hồng Quân Đạo Tổ cũng không làm gì được người này, vậy thì...

Đám Côn Bằng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chỉ liếc nhìn Dương Mi một cái rồi hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống như chuột thấy mèo.

Chương 187

Nếu Dương Mi muốn tìm rắc rối, họ e rằng không có sức phản kháng.

Tất nhiên, tất cả chỉ là suy đoán.

Thực tế, Dương Mi chẳng thèm liếc nhìn ai lấy một cái.

Còn ba người Chuẩn Đề?

Xin lỗi, y quên lâu rồi!

Dương Mi đi thẳng tới trước mặt Hi Hòa và những người khác. "Nữ Oa muốn ở lại đây nghe đạo, các nàng đi theo ta hay ở lại bầu bạn với nàng ấy?" Hi Hòa và Thường Hi bàn bạc một lát, quyết định ở lại cùng Nữ Oa nghe đạo.

Nguyên Phượng và Tiểu Long Nữ là tọa kỵ của Dương Mi, đương nhiên phải đi theo y.

Còn Huyền Minh và Hậu Thổ vốn chẳng nghe hiểu đạo của Hồng Quân, nên cũng chuẩn bị rời đi cùng Dương Mi. "Cũng tốt, hai muội ở lại với Nữ Oa thì cứ ngồi bên cạnh nàng ấy đi." Dương Mi chỉ tay vào hai cái bồ đoàn còn trống bên cạnh Nữ Oa.

Hai nàng biết những cái bồ đoàn này chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt nên không từ chối, trực tiếp ngồi xuống.

Các đại năng trong điện thấy Hi Hòa và Thường Hi ngồi vào bồ đoàn trống thì tim vỡ vụn!

Họ vốn định đợi Dương Mi đi rồi sẽ tranh đoạt một phen!

Nhưng giờ thì xong đời rồi.

Lẽ nào họ dám đắc tội người phụ nữ của Dương Mi?

Đắc tội họ chính là đắc tội Dương Mi.

Cho thêm mười ngàn lá gan họ cũng không dám!

Sau khi để Nữ Oa và chị em Hi Hòa lại, Dương Mi dẫn Hậu Thổ cùng mấy người rời khỏi điện Tử Tiêu.

Mãi sau khi Dương Mi đi được một lúc lâu, Đạo Tổ Hồng Quân mới xuất hiện trở lại!

Nhưng Đạo Tổ vốn cao thâm khó lường lúc này khí thế lại có vẻ héo úa, so với Dương Mi ra về bình an vô sự lúc nãy, mọi người tự nhiên đều hiểu ra chuyện gì, dù chẳng ai dám nói ra.

Hồng Quân liếc nhìn những người ngồi trên sáu cái bồ đoàn hàng đầu.

Tam Thanh thì không có vấn đề gì, Nữ Oa cũng là một trong sáu vị Thánh nhân dự định!

Nhưng khi nhìn đến Hi Hòa và Thường Hi cuối cùng, mặt lão lộ vẻ cay đắng thoáng qua.

Dù Hồng Quân rất lạ lẫm với hai người này nhưng cũng biết họ là do Dương Mi mang tới!

Không đụng vào được!

Hi Hòa và Thường Hi thấy Hồng Quân đang quan sát mình, tuy nhờ có Dương Mi nên họ không quá nể sợ lão, nhưng đối phương dù sao cũng là một vị Thánh nhân, nên hai nàng vẫn cung kính chào hỏi: "Thái Âm Tinh Hi Hòa (Thường Hi), kiến Hồng Quân Đạo Tổ!" Hồng Quân gật đầu, khôi phục vẻ đạm mạc, chậm rãi nói: "Đã đến thì hãy an phận!" Sau đó lão lại nhìn sáu người trên bồ đoàn.

Lúc nãy Dương Mi đưa Nữ Oa lên bồ đoàn lão đã thấy.

Vì vậy lão hiểu cả ba vị nữ tính đều là người của Dương Mi.

Thôi thì...

Hồng Quân chuyển hướng nhìn Tam Thanh, cố gắng nở nụ cười nhẹ.

May mà ba đứa đồ đệ vẫn là người của mình.

Chương 188

Dù lão không chỉ làm việc giáo hóa truyền đạo, những việc khác sẽ có thiên ý an bài, nhưng có những thứ hoàn toàn là vấn đề mặt mũi! "Sau ngày hôm nay, vị trí sẽ được định đoạt như vậy, không được thay đổi, cũng không cho phép tự tiện tranh giành.

Nếu kẻ nào dám ra tay, từ nay về sau không cần bước vào cung của ta nữa." Hồng Quân nói với ba ngàn tu sĩ, sau đó lại nhìn sáu người trên bồ đoàn: "Từ nay về sau các ngươi chính là những người được chọn làm Thánh nhân của Hồng Hoang, hãy chăm chỉ tu luyện, sớm ngày thành Thánh!" Vừa nghe lời này, ba ngàn tu sĩ bên dưới lập tức hiểu ra, sáu cái bồ đoàn kia đại diện cho Thánh nhân tương lai!

Ai nấy đều hối hận khôn nguôi, biết thế này thì trước đó đã liều mạng giành lấy một vị trí.

Nhưng nhìn sáu người trên bồ đoàn lúc này, Tam Thanh lừng danh Hồng Hoang, ba người liên thủ thì chẳng ai là đối thủ.

Ba vị nữ lưu kia tuy thực lực không mạnh, nhưng đều là người của Dương Mi...

Hơn nữa Hồng Quân đã lên tiếng, dù có hối hận họ cũng không dám làm gì quá phận.

Tam Thanh vốn đã biết chuyện này từ trước nên không quá bất ngờ, chỉ thêm phần cảm kích Dương Mi sâu sắc.

Còn ba nàng Nữ Oa thì kinh ngạc hết sức, nhưng cũng thầm thề trong lòng nhất định không phụ kỳ vọng của Dương Mi.

Cùng lúc đó, Hồng Quân cũng chính thức bắt đầu giảng đạo!

Thánh nhân giảng đạo, thiên địa cảm ứng, lập tức khắp cung Tử

Tiêu sen vàng mọc lên từ đất, các loại dị tượng hiện ra không dứt, khiến người ta mê đắm trong con đường đại đạo.

Hồng Quân thông báo giảng đạo tại Tử Tiêu Cung chia làm ba lần: lần đầu giảng về đạo Đại La Kim Tiên, lần hai giảng về đạo Chuẩn Thánh, lần ba giảng về đạo Thánh nhân, nghe hiểu được bao nhiêu tùy thuộc vào duyên pháp mỗi người.

Lúc này Dương Mi vừa bước ra khỏi cung Tử Tiêu, tai y bỗng nghe thấy một câu của Hồng Quân: "Pháp bất truyền Lục Nhĩ!" Dương Mi nhìn Hậu Thổ và những người xung quanh, rõ ràng họ cũng nghe thấy câu đó.

Y trầm tư một lát như nghĩ ra điều gì, mắt chợt sáng lên! "Pháp bất truyền Lục Nhĩ!" (Pháp không truyền cho Lục Nhĩ).

Ở hậu thế có một điển cố: khi Hồng Quân truyền đạo, có một con khỉ giỏi lắng nghe định nghe trộm, sau khi bị phát hiện, Hồng Quân rất tức giận nói: Pháp bất truyền Lục Nhĩ!

Ý là từ nay về sau ai cũng không được truyền đạo pháp cho con khỉ đó.

Con khỉ ấy chính là Lục Nhĩ Mi Hầu trong "Hỗn Thế Tứ Hầu" (Bốn con khỉ hỗn thế).

Trong gầm trời này có ngũ tiên: Thiên, Địa, Thần, Nhân, Quỷ.

Có ngũ trùng: Lỏa, Lân, Mao, Vũ, Côn.

Mà bốn con khỉ hỗn thế này không thuộc mười loại ấy.

Thứ nhất là Linh Minh Thạch Hầu, thông biến hóa, biết thiên thời, hiểu địa lợi, có thể dời sao đổi ngôi.

Thứ hai là Xích Khào Mã Hầu, hiểu âm dương, giỏi chuyện nhân gian, ra vào linh hoạt, tránh chết kéo dài sự sống.

Thứ ba là Thông Tí Viên Hầu, bắt trăng sao, thu núi sông, phân biệt hung cát, nghịch chuyển càn khôn.

Thứ tư là Lục Nhĩ Mi Hầu, giỏi nghe âm thanh, nhìn thấu lý lẽ, biết trước biết sau, vạn vật đều thông suốt.

Bốn con khỉ này không thuộc mười loại chúng sinh, cũng chẳng có tên trong sổ trời đất.

Danh tiếng của bốn con khỉ này ở hậu thế không hề nhỏ, chắc hẳn mọi người đều rất quen thuộc.

Trong đó Linh Minh Thạch Hầu nổi tiếng nhất, chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không náo loạn thiên cung rồi bảo vệ Đường Tăng đi lấy kinh trong "Tây Du Ký"!

Nhắc đến Tôn Ngộ Không, không thể không nhắc đến Lục Nhĩ Mi Hầu.

Trong "Tây Du Ký", Lục Nhĩ Mi Hầu giả mạo Tôn Ngộ Không, thực lực y hệt.

Cả hai đại chiến náo loạn trời đất biến cả.

Chương 189

Gậy Như Ý không phân biệt được.

Gương chiếu yêu của Thiên Vương không soi ra.

Quan Âm cũng không nhìn thấu.

Đế Thính nhìn ra nhưng không dám nói.

Cuối cùng Như Lai Phật Tổ nói rõ chân thân Lục Nhĩ, dùng bát vàng nhốt lại mới bị Tôn Ngộ Không đánh chết.

Một số người cho rằng Lục Nhĩ chính là "nhị tâm" (tâm thứ hai) của Tôn Ngộ Không nên bản lĩnh mới giống hệt nhau.

Thực ra, dù là Lục Nhĩ Mi Hầu hay Tôn Ngộ Không, họ cũng chỉ là vật hy sinh cho cuộc tranh chấp Đạo - Phật mà thôi!

Thông Tí Viên Hầu là một trong bốn thần hầu dưới trướng Di Lặc Phật Tổ.

Vốn là một con khỉ lương thiện, vì dân làng phá miếu thờ mình để xây miếu Tề Thiên Đại Thánh nên sinh lòng bất mãn mà giao đấu với Tôn Ngộ Không.

Nó nuốt Vạn Yêu Kim Đan của Vạn Yêu Nữ Vương nên càng lợi hại, lại nuốt cả Đế Thính, luyện thành chân Kỳ Lân, đánh bại Tôn Ngộ Không.

Lúc đó, Quy Thừa Tướng ở Đông Hải Long Cung phải tập hợp tuyệt kỹ của sáu vị cao thủ mới đánh bại được Thông Tí Viên Hầu.

Sáu tuyệt kỹ đó là: Ngưu Ma Quyền của Ngưu Ma Vương, Quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến Công Chúa, mỏ Quạ của Ô Nha Tinh, mai Rùa, chân Kỳ Lân của Đế Thính và Gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không.

Khi đại chiến, Thông Tí Viên Hầu đứng im cho đánh nhưng không ai phá được phòng ngự.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không nhanh trí, thấy trên chân Kỳ Lân có một vết sẹo, liền dùng độn địa thuật đâm một gậy vào nhược điểm đó mới thắng được.

Còn về con khỉ cuối cùng là Xích Khào Mã Hầu, có lẽ ít người biết đến.

Xích Khào Mã Hầu còn gọi là "Vô Chi Kỳ", một thủy quái nổi tiếng ở sông Hoài trong truyền thuyết cổ đại.

Hình dáng giống vượn, mũi tẹt, trán dô, đầu trắng thân xanh, mắt vàng rực lửa.

Cổ nó dài tới trăm thước, sức mạnh vượt xa chín con voi lớn, thường gây sóng gió ở sông Hoài làm hại bách tính.

Khi Đại Thần Vũ trị thủy, Vô Chi Kỳ quấy phá, gió lôi ầm ầm.

Vũ nổi giận, triệu tập quần thần và thiên thần Canh Thần mới bắt được nó.

Vô Chi Kỳ tuy bị bắt nhưng vẫn nhảy nhót hung hăng, không ai quản nổi.

Vũ liền dùng xích sắt lớn xích cổ nó lại, dùng chuông vàng xuyên qua mũi, trấn áp dưới chân núi Quy ở Hoài Âm, từ đó sông Hoài mới chảy yên bình vào biển Đông.

Dương Mi dẫn Hậu Thổ cùng mọi người ra khỏi Hỗn Độn sau đó đi dạo xung quanh. "Dương Mi đại ca, huynh đang tìm gì vậy?" Thấy Dương Mi cứ quanh quẩn, Hậu Thổ thắc mắc hỏi. "Ừ, tìm một con khỉ có sáu cái tai!" Nếu Lục Nhĩ Mi Hầu đứng ở một nơi có thể biết chuyện ngoài ngàn dặm, thì y chắc chắn đang nghe trộm Hồng Quân giảng đạo nhưng lại không trực tiếp vào cung Tử Tiêu.

Chứng tỏ lúc này Lục Nhĩ Mi Hầu chưa có thực lực Đại La Kim Tiên, cũng không thể vượt qua gió xoáy Hỗn Độn để đến cung Tử Tiêu.

Vậy nên con khỉ ấy chắc chắn đang ở gần cửa ngõ Hỗn Độn, nếu ở xa quá cũng không nghe được Hồng Quân giảng đạo.

Trong lúc Hậu Thổ cùng mọi người còn đang khó hiểu vì sao Dương Mi lại đi tìm một con khỉ sáu tai, thì Dương Mi bỗng dừng lại, đầy hứng thú nhìn lên đỉnh một ngọn núi cao phía dưới.

Lúc này trên đó có một con khỉ đang ngồi, trông nó như vừa gặp chuyện gì đau lòng lắm, dáng vẻ ủ rũ chán chường.

Hậu Thổ quan sát thấy con khỉ có sáu cái tai, lập tức hiểu ra đây chính là kẻ Dương Mi đang tìm.

Thực ra, nhờ thính lực nghịch thiên, Lục Nhĩ Mi Hầu đã sớm nhận ra nhóm của Dương Mi đang đến.

Chương 190

Nhưng lúc này nó hoàn toàn không có tâm trạng để tâm tới họ.

Dương Mi mỉm cười nhạt, dẫn Hậu Thổ và những người khác bay đến bên cạnh Lục Nhĩ. "Ngươi là Lục Nhĩ Mi Hầu?" Nghe có người gọi tên mình, con khỉ ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn Dương Mi.

Dù sinh ra đã có thần thông, giỏi nghe âm thanh, thấu lý lẽ, biết trước biết sau, vạn vật đều thông suốt!

Nhưng vì không có ai truyền dạy đạo pháp nên tu hành cực kỳ chậm chạp, đến nay mới chỉ đạt Kim Tiên trung kỳ!

Tu vi này mà đặt vào lục địa Hồng Hoang thì chẳng khác nào một hạt cát ném vào đại dương, hoàn toàn mờ nhạt.

Thế nên nó tự nghĩ trong cõi Hồng Hoang rộng lớn này sẽ chẳng ai biết mình.

Vậy mà đột nhiên có người gọi đúng tên, sao nó không kinh ngạc cho được.

Lục Nhĩ quan sát nhóm Dương Mi một hồi, thấy không quen biết ai nhưng vẫn gật đầu. "Vậy tốt, ngươi có muốn học đạo pháp không?" Thấy Lục Nhĩ gật đầu, Dương Mi hỏi tiếp. "Tất nhiên là muốn!" Lục Nhĩ Mi Hầu phấn khích trả lời, nhưng ngay sau đó sự phấn khích tan biến, nó cúi đầu buồn bã: "Muốn thì sao chứ, Hồng Quân Đạo Tổ đã nói: Pháp bất truyền Lục Nhĩ, e rằng cả Hồng Hoang rộng lớn này không ai dám dạy đạo pháp cho tôi đâu!" Khi nói, giọng Lục Nhĩ tràn ngập vẻ bất lực nhưng hai nắm đấm lại siết chặt.

Rõ ràng nó không cam tâm, nó cũng muốn học đạo pháp, tu luyện

pháp lực để trở thành đại năng đỉnh tiêm ở Hồng Hoang này.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ đã phán rồi, biết làm sao đây!

Người ta là một vị Thánh nhân, còn mình?

Chỉ là một sinh linh tiên thiên có thực lực Kim Tiên mà thôi!

Nhìn dáng vẻ không cam lòng của Lục Nhĩ, Dương Mi như thấy lại hình ảnh Hỗn Thế Ma Vương Tề Thiên Đại Thánh khuấy đảo địa ngục, náo loạn thiên cung sau này!

Hình ảnh kẻ bị trấn áp rồi phải bảo vệ Đường Tăng lấy kinh, cuối cùng thành Đấu Chiến Thắng Phật của Phật môn!

Tề Thiên Đại Thánh liệu có thực sự muốn trở thành Đấu Chiến Thắng Phật? "Lục Nhĩ Mi Hầu, ngươi có cam tâm không?" Giọng nói thản nhiên của Dương Mi bỗng vang lên bên tai Lục Nhĩ.

Con khỉ lập tức ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt như bốc hỏa, im lặng một lúc rồi trầm giọng đáp: "Không cam tâm!!!" Đúng vậy!

Không cam tâm!

Dựa vào cái gì mà chỉ vì một câu của Hồng Quân mà mình không được tu hành đạo pháp? "Tốt!

Đã không cam tâm, vậy nếu ta cho ngươi bản lĩnh cả đời, ngươi có dám náo loạn một phen trong thời buổi Hồng Hoang loạn lạc này không?" Lục Nhĩ nhìn sâu vào mắt Dương Mi, thốt ra một câu đầy khí thế: "Dám!" Lục Nhĩ cũng không rõ vì sao mình lại nói vậy với người lạ này.

Nhưng trực giác bảo nó đây là cơ hội, cũng là cơ hội duy nhất!

Nhìn thần sắc kiên định của Lục Nhĩ, Dương Mi mỉm cười hài lòng: "Tốt!

Nếu đã dám, thì từ nay về sau ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, truyền

thụ đạo pháp, giúp ngươi náo loạn Hồng Hoang!

Ta chính là Dương Mi Đạo Nhân!" Mới đầu nghe người trước mặt muốn thu mình làm đồ đệ, Lục Nhĩ còn chưa kịp phản ứng.

Dẫu sao Hồng Quân Đạo Tổ đã lên tiếng...

Nhưng khi nghe câu sau, trong mắt Lục Nhĩ chỉ còn lại ánh sáng rực cháy.

Nó giỏi nghe âm thanh, thấu lý lẽ, biết trước biết sau, vạn vật thông suốt!

Chương 191

Tự nhiên nó biết Dương Mi Đạo Nhân là ai, đó là đại năng đã chứng đạo Hỗn Nguyên trước cả Hồng Quân!

Tuy không hiểu vì sao Dương Mi Thánh nhân lại thu mình làm đồ đệ, nhưng lúc này Lục Nhĩ chỉ biết con đường tu hành đã mở ra, không hề do dự, nó quỳ sụp xuống đất: "Đệ tử Lục Nhĩ, bái kiến lão sư!" Dương Mi mỉm cười nhìn Lục Nhĩ, lật tay một cái, một tòa tháp nhỏ lung linh hiện ra: "Tháp này tên là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, tuy là một món chí bảo phòng ngự nhưng có thể biến hóa lớn nhỏ, dùng làm côn bổng cũng có uy lực vô cùng, hôm nay vi sư tặng nó cho ngươi!" Lục Nhĩ ngây người, run rẩy đón lấy tòa tháp.

Nó có thừa kế đại đạo nên biết rõ danh tiếng của món Cực phẩm Hậu Thiên Đệ Nhất Chí Bảo này. "Đệ tử Lục Nhĩ, khấu tạ ân sư!" Nhận tháp xong, Lục Nhĩ kích động dập đầu tạ ơn.

Dương Mi không ngờ hành động hôm nay của mình đã tạo ra cho hậu thế Hồng Hoang một vị Hỗn Thế Ma Vương không sợ trời đất, chẳng ngại thần ma, cầm tháp làm gậy quét ngang lục địa Hồng Hoang!

Vừa thu nhận Lục Nhĩ Mi Hầu, tai Dương Mi đã nghe thấy truyền tin của La Hầu.

La Hầu đã tìm được một sinh linh là phân thân của Hỗn Độn Ma Thần, cũng chẳng biết có phải do nhân quả trêu ngươi hay không.

Phân thân đầu tiên mà La Hầu tìm thấy chính là Càn Khôn Lão Tổ!

Năm xưa khi Dương Mi giết Minh Hà, Càn Khôn Lão Tổ đã đứng ra ngăn cản.

Lúc đó Dương Mi không muốn dây dưa nên đã tha cho lão, không ngờ giờ lại cần phải giải quyết. "Ta đưa Lục Nhĩ đi xử lý chút việc, còn các nàng?" Dương Mi nhìn Hậu Thổ và Huyền Minh hỏi.

Hai nàng do dự một lát rồi lắc đầu: "Vu tộc đang ở giai đoạn phát triển quan trọng, tụi em phải về dẫn dắt bộ lạc của mình, không đi cùng Dương Mi đại ca được." "Dương Mi đại ca, hãy cẩn thận!" Hậu Thổ và Huyền Minh tuy có chút luyến tiếc nhưng vẫn tự rời đi.

Vì Hồng Quân đang giảng đạo nên đại bộ phận đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang đều đang ở cung Tử Tiêu, lúc này lục địa Hồng Hoang không có nhiều cao thủ.

Dựa vào thực lực của Thập Nhị Tổ Vu, cơ bản họ có thể tung hoành ngang dọc.

Thế nên thời gian này chính là thời cơ phát triển tốt nhất của Vu tộc.

Nhưng họ cũng không quên trận đại chiến vạn năm sau, không chỉ Vu tộc mà Yêu tộc tuy Đế Tuấn và Thái Nhất đang nghe đạo nhưng mười đại yêu soái còn lại đều là những nhân vật tầm cỡ, dưới sự dẫn dắt của họ, Yêu tộc cũng đang phát triển thần tốc.

Cả lục địa Hồng Hoang đang bao trùm trong bầu không khí áp bách, những sinh linh nằm ngoài hai tộc này đều run rẩy lo sợ.

Gió thổi mây bay trước cơn bão lớn!

Có thể dự đoán vạn năm sau sẽ nổ ra một trận chiến kinh thế thế nào!

Trong trận chiến ấy, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?

Hay cũng giống như đại kiếp lần trước, Vu - Yêu sẽ chịu chung số phận như tam tộc năm xưa!

Sau khi chia tay Hậu Thổ và Huyền Minh, Dương Mi dẫn Lục Nhĩ và những người còn lại bay về phương Tây.

Rất nhanh, tại một dãy núi ma khí cuồn cuộn, Dương Mi đã tìm thấy Ma cung của La Hầu.

Vùng đất phương Tây kể từ khi bị kích nổ địa mạch có thể nói là một đống hỗn độn, cộng thêm Ma tộc trú ngụ nên sinh linh lầm than.

Dương Mi tự nhiên không quan tâm đến những chuyện này, vừa tới Ma cung, La Hầu đã bước ra. "Thuộc hạ La Hầu, tham kiến chủ nhân!" La Hầu đã sớm cảm nhận được Dương Mi đến nên vội vàng ra nghênh tiếp.

Chỉ là hắn có chút thắc mắc, chẳng phải đã báo vị trí của Càn Khôn Lão Tổ cho Dương Mi rồi sao?

Tại sao y còn đích thân tới đây?

Trong lúc La Hầu còn đang băn khoăn, Dương Mi bỗng đẩy Lục Nhĩ lên phía trước. "Đứa trẻ này là đồ đệ ta mới nhận, tên là Lục Nhĩ, tạm thời giao cho ngươi!" Tim La Hầu thót lại, đồ đệ Dương Mi nhận?

Hắn vội ngẩng đầu quan sát Lục Nhĩ, không thấy có gì đặc biệt, thực lực chỉ mới Kim Tiên trung kỳ...

Chương 192

Nhưng mệnh lệnh của Dương Mi hắn tự nhiên không dám phản bác, làm thuộc hạ thì cứ tuân lệnh thôi. "Nhớ kỹ, cứ để nó tự do tu luyện, không cần quản nó thành đạo hay thành ma!" Nói xong, Dương Mi rời khỏi phương Tây. "Cung tống chủ nhân!" "Cung tống lão sư!" Không biết vì sao Dương Mi lại không ép Lục Nhĩ thành đạo mà lại để nó có thể thành ma.

Và cũng chẳng biết vì sao y lại giao nó cho La Hầu.

Đạo hay Ma thì có gì khác biệt?

Chẳng qua chỉ là lập trường khác nhau mà thôi!

Thần Linh Sơn, một ngọn núi cao uy nghiêm, bóng dáng Dương Mi không biết tự lúc nào đã xuất hiện nơi này.

Ở đây có một vị đại thần thông giả đỉnh tiêm cư ngụ, đó là Càn Khôn Lão Tổ!

Càn Khôn Lão Tổ vốn là phân thân của Hỗn Độn Ma Thần nên thực lực không thể xem thường.

Nhưng cái Dương Mi nhắm tới chính là Hỗn Độn Bản Nguyên trong cơ thể lão.

Muốn nâng cao thực lực nhanh chóng trong thời gian ngắn, Dương Mi chỉ có con đường tắt duy nhất là hấp thụ Hỗn Độn Bản Nguyên.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào linh khí của Hồng Hoang để tu luyện thì không biết đến bao giờ mới đột phá được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Mà Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chắc chắn không phải là đích đến cuối cùng của Dương Mi!

Ngược lại, đó mới chỉ là khởi đầu mà thôi!

Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng lặng lẽ theo sau Dương Mi, từng bước tiến lên đỉnh núi Thần Linh.

Ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y đã sớm có thể thu liễm hơi thở, nhưng khi dần lên tới đỉnh núi, một luồng khí thế khủng bố bí ẩn bắt đầu tỏa ra từ người y.

Mỗi bước tiến lên, bước chân của Dương Mi lại nặng nề thêm một phần, khí thế trên người cũng trở nên thâm trầm hơn, gây ra cảm giác áp bách cực độ!

Khi Dương Mi lên tới đỉnh núi, khí thế của y đã bao trùm toàn bộ Thần Linh Sơn.

Trên đỉnh núi, một đạo nhân đã đứng chờ sẵn từ lâu, chính là Càn Khôn Lão Tổ!

Với động tĩnh lớn như thế này, nếu lão không nhận ra thì thật không xứng với danh xưng đại thần thông giả.

Là phân thân Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, Càn Khôn Lão Tổ có sự kiêu ngạo riêng và cũng không được Thiên Đạo sủng ái nên lão không đi nghe Hồng Quân giảng đạo.

Lão đi con đường của riêng mình. "Cuối cùng ngươi cũng đến!" Nhìn Dương Mi với khí thế ngất trời, Càn Khôn Lão Tổ như già đi cả vạn tuổi, mặt đầy vẻ bất lực.

Thực ra kể từ khi ra tay cứu Minh Hà, lão đã biết chắc chắn mình sẽ vướng vào nhân quả với Dương Mi.

Nhân quả đã nợ thì cuối cùng cũng phải trả!

Nhưng Càn Khôn Đạo Nhân vẫn ôm một tia hy vọng, dù sao đối phương cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, Dương Mi không nói gì, đôi mắt bừng sáng thần quang, miệng thốt ra một tiếng quát nhẹ: "Chiến!" Một chữ thốt ra, đất trời biến sắc, nhưng đột nhiên mọi thứ xung quanh lại tĩnh lặng như tờ, giống như cả không gian đã bị phong tỏa.

Càn Khôn Lão Tổ nhìn tình cảnh xung quanh, khóe môi hiện lên vẻ bất lực.

Xem ra hôm nay chỉ có thể chiến một trận thôi!

Với vẻ mặt nghiêm trọng, Càn Khôn Lão Tổ tâm niệm vừa động, lập tức có ba món linh bảo bay ra!

Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Xích và Càn Khôn Đồ...

Chương 193

Cả ba đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Cùng lúc đó, một luồng khí thế ngất trời bùng phát từ người lão, ngay lập tức làm rung chuyển không gian tĩnh lặng xung quanh.

Càn Khôn Lão Tổ không hổ là phân thân Hỗn Độn Ma Thần, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cộng thêm ba món linh bảo kia, e rằng trong cả Hồng Hoang, số người thắng được lão chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Đáng tiếc, đối thủ hôm nay lại là Dương Mi - một kẻ hung bạo!

Khí thế của Càn Khôn Lão Tổ liên tục va chạm với không gian tĩnh lặng, tạo ra những đợt sóng vô hình lan tỏa khắp nơi, chân lão lún sâu xuống đất khiến cả ngọn núi Thần Linh cũng không chịu nổi mà rung chuyển.

Ngược lại, Dương Mi vẫn thản nhiên tự tại, chắp tay đứng giữa hư không.

Sắc mặt Càn Khôn Lão Tổ u ám đến cực điểm!

Lão vốn tưởng rằng dù thế nào mình cũng là tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, dựa vào ba món linh bảo thì may ra có sức chiến đấu.

Nhưng giờ lão mới nhận thấy mình dường như đã quá ngây thơ!

Khí thế bùng phát từ tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của lão liên tục đập vào không gian tĩnh lặng xung quanh giống như một con đầu đâm vào đại dương sâu thẳm, chỉ khiến mặt nước xao động đôi chút mà thôi!

Động tĩnh lớn ở Thần Linh Sơn nhanh chóng lan khắp Hồng

Hoang, các sinh linh cấp thấp có lẽ không nhận ra nhưng những đại thần thông giả chưa đi nghe đạo đều cảm nhận được luồng khí thế kinh thiên động địa này.

Trong phút chốc, không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về đây.

Dương Mi và Càn Khôn Lão Tổ chẳng mảy may để tâm, lúc này khí cơ của cả hai đan xen, trong mắt họ chỉ còn đối thủ!

Mọi sự vật khác đều không thể lọt vào mắt họ.

Không gian nơi họ đứng trở nên cực kỳ áp bách, sinh linh trong vòng mấy trăm dặm đều run rẩy sợ hãi.

Đúng là thành trì bốc cháy vạ lây cá ao.

Vẻ mặt đạm nhiên, Dương Mi nhìn Càn Khôn Lão Tổ đã gọi linh bảo ra nhưng vẫn chần chừ không ra tay, y nhạt giọng nói: "Không định ra tay sao?

Biết đâu còn có một tia sinh cơ!" Càn Khôn Lão Tổ sắc mặt khó coi, chỉ nghiêm trận chờ đợi.

Không phải lão không muốn ra tay trước mà là không dám... "Nếu đã không ra tay trước thì ta ra tay đây!" Thấy lão vẫn đứng yên, Dương Mi vẫn giữ giọng thản nhiên như cũ.

Sau đó y nắm chặt năm ngón tay, nhẹ nhàng đấm một quyền về phía Càn Khôn Lão Tổ!!

Chỉ một quyền tùy ý của Dương Mi đã khiến Càn Khôn Lão Tổ cảm nhận được nguy cơ chí mạng, thậm chí không gian xung quanh dường như sắp tan vỡ hoàn toàn.

Sinh linh trong vòng triệu dặm đều cảm thấy một áp lực khủng bố, tất cả đều phủ phục xuống đất run rẩy.

Có những kẻ yếu ớt còn bị nổ tung thân xác, hồn phi phách tán.

Những thần thức đang nhìn trộm nơi này dường như bị kích thích dữ dội mà vội vã thối lui.

Càn Khôn Lão Đạo thấy vậy, sắc mặt u ám cực độ!

Mạnh!

Quá mạnh!

Mạnh đến mức lão hoàn toàn không có cách nào phản kháng!

Nhưng tôn nghiêm của Hỗn Độn Ma Thần sao có thể để lão cứ thế chờ chết.

Chương 194

Càn Khôn Đỉnh trên đầu xoay tròn cực nhanh, lập tức triệt tiêu không ít áp lực, nhưng khi nắm đấm hư ảo của Dương Mi ngày càng đến gần, những đạo khí thế sắc lẹm nện mạnh lên mặt đỉnh.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Những tiếng va chạm kịch liệt liên tục vang lên, như thể lấy cả đất trời Hồng Hoang làm chuông, tiếng nổ trầm đục vang thấu tai mọi sinh linh.

Không biết có phải Dương Mi cố ý hay không, nắm đấm hư ảo tiến tới không nhanh nhưng lại tỏa ra nguy cơ chết chóc.

Cảm giác như có ai đó đang bóp nghẹt cổ Càn Khôn Lão Tổ khiến lão sợ hãi đến mức không nói nên lời.

Càn Khôn Đỉnh xoay ngày càng chậm, linh quang trên đó cũng mờ nhạt dần.

Càn Khôn Lão Tổ nghiến răng, biết rõ mình không còn đường lui và cũng chẳng có sự may mắn nào cả.

Lão liên tục vung Càn Khôn Xích, mỗi lần vung đều chứa đựng sức mạnh càn khôn, tựa như một thế giới đổ sập xuống, uy thế ngợp trời.

Cùng lúc đó, Càn Khôn Đồ tỏa ra ánh sáng mờ ảo, cố gắng hấp thụ toàn bộ uy thế từ nắm đấm hư ảo của Dương Mi.

Càn Khôn Lão Tổ đã thúc giục ba món Cực phẩm Tiên Thiên Linh

Bảo đến giới hạn, pháp lực toàn thân cũng đạt tới đỉnh điểm.

Uỳnh uỳnh...

Nắm đấm hư ảo trông không mấy to lớn ấy cuối cùng cũng nện xuống, va chạm mạnh mẽ với Càn Khôn Lão Tổ.

Chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng rắc rắc vang lên, lấy điểm va chạm làm trung tâm, không gian xung quanh vỡ vụn như mặt kính.

Đồng thời, một sức mạnh kinh người tản ra bốn phương tám hướng, ngọn núi Thần Linh dưới chân hai người lập tức tan nát.

Đá vụn bay tứ tung đầy trời như một trận mưa rào khiến người ta không chỗ trốn tránh.

Đất đai trong vòng triệu dặm chịu ảnh hưởng của luồng sức mạnh này mà rung chuyển dữ dội.

Những vết nứt đáng sợ xuất hiện trên mặt đất Hồng Hoang, như thể thông tới không gian u minh trong truyền thuyết.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đối với sinh linh xung quanh đó là một kiếp nạn sinh tử, còn đối với Dương Mi thì đây chỉ là một đòn tấn công mà thôi.

Những đại thần thông giả đang âm thầm quan sát nơi này, khi chứng kiến cảnh tượng khủng bố ấy đều hít sâu một hơi, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Cảnh tượng hủy thiên diệt địa thế này là lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa.

Dù là trận chiến tam tộc mà rất ít người biết đến, hay trận chiến Vu - Yêu rúng động Hồng Hoang gần đây, so với cảnh này dường như cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên thực sự ra tay!

Đợi đến khi chấn động dịu đi, tiếng nổ biến mất trong hư không vô tận, thần thức của các đại thần thông giả lại một lần nữa giáng xuống Thần Linh Sơn, nhưng lần này họ chỉ thấy một đống đổ nát.

Ngọn núi Thần Linh uy nghiêm trước kia nay đã bị san bằng thành bình địa.

Giữa đống phế tích, một bóng hình sừng sững như chúa tể đất trời chậm rãi bước xuống từ hư không.

Tất cả đại thần thông giả đều nhìn bóng hình ấy với vẻ kính sợ, không dám mảy may khinh nhờn.

Dưới đống đổ nát, có ba món linh bảo mờ mịt ánh sáng đang bay lơ lửng, phía dưới là một lão đạo mặc áo quần rách rưới nằm đó.

Lúc này trên người lão đạo rõ ràng không còn chút sinh cơ nào.

Càn Khôn Lão Tổ rốt cuộc đã chết, chết dưới một quyền của Dương Mi.

Chương 195

Đó chính là khoảng cách giữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, dù Càn Khôn Lão Tổ có dốc hết bản lĩnh cũng không đỡ nổi một quyền tùy ý của Dương Mi.

Dương Mi thu ba món linh bảo và thi thể Càn Khôn Lão Tổ vào không gian của mình.

Bỗng nhiên y liếc nhìn vào hư không bên cạnh, thản nhiên nói: "Đã đến rồi thì ra đi, cứ trốn trốn tránh tránh trông giống mấy con chuột đáng thương quá, thật làm mất uy phong của hóa thân Hỗn Độn Ma Thần." Thấy trận chiến kết thúc, Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng vội tiến lại gần, nghe Dương Mi nói vậy đều ngẩn người.

Xung quanh chỉ có hư không trống rỗng, thỉnh thoảng có vài làn gió thoảng qua.

Ngay cả sinh linh quanh đây nếu không chết thì cũng đã chạy trốn hết sau trận chiến vừa rồi.

Trong khi hai nàng còn đang ngạc nhiên thì không gian xung quanh đột nhiên vặn xoắn.

Hai bóng người chậm rãi bước ra từ hư không, không đúng, là bốn bóng người!

Tổng cộng có bốn người xuất hiện, chiếm giữ bốn phương vị, mơ hồ bao vây lấy nhóm của Dương Mi ở giữa. "Âm Dương Lão Tổ, Kình Thiên Đạo Nhân..." Nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc, Dương Mi khẽ nheo mắt.

Hai người này chính là Âm Dương Lão Tổ và Kình Thiên Đạo Nhân, những kẻ lần trước đã cùng Càn Khôn Lão Tổ đi cứu Minh Hà.

Dương Mi liếc nhìn hai bóng người còn lại, thấy hơi lạ lẫm nhưng y vẫn có chút ngạc nhiên: "Huyết Hà Lão Tổ, còn vị này chắc là Thương Khung Lão Tổ nhỉ?" Hai người này tuy Dương Mi không thân thuộc nhưng cũng có thể nhận ra, dù sao ai cũng là đại thần thông giả đỉnh tiêm trên lục địa Hồng Hoang.

Âm Dương Lão Tổ và Kình Thiên Đạo Nhân xuất hiện ở đây ý đồ đã quá rõ ràng: liên thủ đối phó Dương Mi.

Vì Dương Mi đã tìm đến Càn Khôn Lão Tổ, họ không thể không cảm thấy nguy hiểm.

Thay vì đợi y tìm đến từng người rồi bẻ gãy từng chiếc đũa, thà họ chủ động liên thủ tấn công trước.

Như vậy họa may còn có một tia hy vọng thắng!

Để chắc chắn hơn, họ còn trả giá đắt để mời Huyết Hà Lão Tổ và Thương Khung Lão Tổ đến giúp một tay!

Ban đầu họ định ẩn nấp xung quanh đợi thời cơ tuyệt hảo mới cùng ra tay giải quyết Dương Mi.

Nhưng chơi đùa với sức mạnh không gian trước mặt Dương Mi ư?

Thật là nực cười hết chỗ nói!

Thực ra ngay từ khi đối phó Càn Khôn Lão Tổ, Dương Mi đã đoán trước sẽ có cảnh này, chỉ là không ngờ lại có thêm hai người nữa.

Nhưng việc có thêm hai người cũng chẳng làm Dương Mi cau mày, ngược lại còn khiến y nở nụ cười vui vẻ. "Dương Mi Thánh nhân!

Ngài chứng đạo trước chúng tôi, nên là tiền bối của chúng tôi!" "Đã là tiền bối, lẽ nào nhất định phải vì chút chuyện nhỏ năm xưa mà

đại khai sát giới sao?" Âm Dương Lão Tổ nhìn Càn Khôn Lão Tổ vừa biến mất, mặt không khỏi lộ vẻ khó xử.

Nói thật, lão không muốn đối đầu với Dương Mi, cũng không dám.

Đó là một vị Thánh nhân đấy!

Nhưng đối diện với lời chất vấn của Âm Dương Lão Tổ, Dương Mi chẳng thèm nhướng mày.

Bốn người này trong mắt y cũng chỉ là bốn con kiến hơi to một chút mà thôi.

Mà với kiến thì không cần nói nhiều. "Đã đến rồi thì ra tay đi, ta thấy tốt nhất là bốn người cùng ra tay một lúc, nếu không e rằng các ngươi chẳng có cơ hội ra tay đâu." Vừa nói, Dương Mi vừa phất tay nhẹ, đưa Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng ra xa.

Nguyên Phượng lo lắng nhìn y, định nói gì đó nhưng cuối cùng im lặng.

Kể từ khi hấp thụ thành công Hỗn Độn Bản Nguyên của Hỏa Linh Nhi, tu vi Nguyên Phượng đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chương 196

Nàng có thể cảm nhận được trong bốn người vừa xuất hiện, có hai người tu vi không kém gì nàng, hai người còn lại thậm chí còn cao hơn!

Nhưng nàng biết Dương Mi mạnh mẽ đến nhường nào.

Bốn người trong hư không nhìn nhau, ai nấy đều nghiêm trọng nhìn về phía Dương Mi.

Cả bốn chắc chắn đều là Chuẩn Thánh, hai người hậu kỳ, hai người đỉnh phong.

Chỉ cần lĩnh ngộ được pháp tắc là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng lúc này trong lòng họ đều không có chút tự tin nào!

Bởi vì đối thủ của họ là một vị Thánh nhân!

Một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ!!

Nếu như bọn họ biết được, Dương Mi không chỉ đơn thuần là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, mà là một Hỗn Độn Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thì không biết bốn người kia có còn dũng khí xuất hiện trước mặt y hay không.

Nhưng đây chính là định mệnh!

Bốn người hiểu rõ sự lợi hại của Dương Mi, nên căn bản không dám có chút sơ suất, trực tiếp chọn cách tiên thủ hạ vi cường, đồng loạt ra tay.

Âm Dương Lão Tổ mạnh mẽ vung tay áo bào, tức thì tám mươi mốt cán kỳ xí chứa đựng âm dương chi khí tỏa ra khắp Thần Linh Sơn vốn đã thành phế tích!

Tám mươi mốt cán kỳ xí này là một bộ Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi một cán đều có uy lực của Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sau khi tổ hợp lại bố trí thành Âm Dương Đại Trận, uy năng của nó ở mức độ nhất định hoàn toàn có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Đồng thời, Âm Dương Lão Tổ đem toàn bộ tu vi pháp lực Chuẩn Thánh hậu kỳ quán chú vào tám mươi mốt cán kỳ xí, khiến khí cơ của chúng liên kết chặt chẽ, hình thành Âm Dương Đại Trận!

Trận pháp vừa thành, không gian xung quanh Thần Linh Sơn biến ảo khôn lường, mọi cảnh tượng đều biến mất, thay vào đó là một vùng trời tròn đất vuông.

Phương thiên địa này tràn ngập âm dương nhị khí, hai luồng hắc bạch giao hòa khiến cả không gian mang đậm khí tức cổ phác!

Dương Mi bình thản nhìn sự thay đổi xung quanh mà không có bất kỳ hành động nào.

Lúc này, giọng của Âm Dương Lão Tổ vang lên từ vòm trời: "Dương Mi Thánh nhân, nếu hôm nay ngài đã quyết ý chiến đấu, thì đừng trách bọn ta không khách khí!

Trận này là Tiên Thiên trận pháp từ thuở khai thiên, lại được lão tổ ta thôi diễn hoàn thiện qua ức vạn năm, gia trì thêm quy tắc Âm Dương, xem ra hôm nay ngài phải bỏ mạng tại đây rồi!" Theo lời nói của Âm Dương Lão Tổ, ba luồng thân ảnh khác cũng xuất hiện, chính là Kình Thiên Đạo Nhân cùng hai người còn lại.

Âm Dương Đại Trận do Âm Dương Lão Tổ điều khiển, có thể liên kết khí cơ của ba người Kình Thiên Đạo Nhân lại làm một, vô hình trung khiến chiến lực tổng thể tăng thêm vài phần.

Cả ba không dám lơ là, điều động toàn bộ pháp lực đồng thời tế ra pháp bảo tùy thân.

Không hổ là những đại thần thông giả đứng đầu Hồng Hoang lục địa, mỗi người ít nhất đều có hai kiện linh bảo một công một thủ, tệ nhất cũng là Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo!

Nhìn thế trận của ba người cùng Âm Dương Đại Trận xung quanh, rõ ràng là bốn người đã có chuẩn bị kỹ lưỡng.

Bốn vị Chuẩn Thánh cùng với trang bị như thế, quả thực không phải người bình thường có thể thắng được!

Đáng tiếc, đối thủ của họ là một Thánh nhân!

Hơn nữa, Dương Mi không phải là một Thánh nhân bình thường!

Nhìn bốn người đang khí thế hừng hực, Dương Mi khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Đối với sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, các ngươi thật sự chẳng biết gì cả!

Nếu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà dễ đối phó như vậy, thì việc khổ cực chứng đạo Hỗn Nguyên chẳng phải là vô nghĩa sao?" "Ồ, vậy sao?

Vậy thì hãy nếm thử uy lực Âm Dương Đại Trận của ta!" Thực ra trong lòng Âm Dương Lão Tổ cũng biết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không dễ đối phó, nhưng đại chiến đã cận kề, tuyệt đối không thể làm giảm nhuệ khí phe mình! "Chư vị, toàn lực ứng phó!" Lão dặn dò ba người kia một câu đầy thận trọng.

Lời vừa dứt, đại trận liền sinh biến hóa, âm dương nhị khí gần như vô tận hình thành nên một đôi cá âm dương, mang theo khí tức tịch diệt xoáy thẳng về phía Dương Mi.

Chương 197

Ba người Kình Thiên Đạo Nhân cũng đồng thời hành động, rót toàn bộ pháp lực vào công kích linh bảo, mấy luồng sáng đủ màu sắc xé rách hư không nhắm thẳng vào Dương Mi.

Bốn người không chút nương tay, tung ra những sát chiêu hiểm hóc nhất.

Bất kỳ một đòn tấn công nào ở đây nếu đặt vào cuộc chiến giữa hai tộc Yêu - Vu cũng đủ để thay đổi cục diện.

E rằng cả hai tộc dốc toàn lực cũng khó lòng chống đỡ nổi một đòn mang khí thế khủng bố này.

Ầm ầm ầm...

Không gian do Âm Dương Đại Trận hình thành dường như không chịu nổi sức ép từ bốn luồng công kích, bắt đầu chấn động dữ dội.

Nếu không có Âm Dương Lão Tổ bên ngoài dốc sức duy trì, e rằng đại trận đã sụp đổ ngay lập tức.

Đủ thấy đòn tấn công của bốn người kinh hoàng đến mức nào!

Dương Mi nhìn qua, đôi mắt thâm thúy lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó nhẹ giọng quát: "Kẻ không biết thì không sợ, lũ kiến hôi các ngươi thật sự không biết thế nào là sức mạnh thực sự!

Vậy thì hãy để ta cho các ngươi thấy!" Nói đoạn, Dương Mi chậm rãi giơ lòng bàn tay lên.

Chỉ một động tác đơn giản ấy, không gian xung quanh bỗng chốc như bị kích thích, như đang reo hò chào đón vị vua của mình, linh khí trong thiên địa đều xao động.

Lòng bàn tay y giống như một hố đen vũ trụ, bắt đầu điên cuồng hấp thụ và thôn phệ linh khí thiên địa xung quanh.

Từng luồng linh khí hữu hình như những dòng suối nhỏ, liều mạng tràn vào lòng bàn tay Dương Mi.

Linh khí tụ tập lại tạo thành một cơn bão linh khí.

Cuồng phong nổi lên, mây vần vũ, vòm trời biến sắc, cả đất trời đều run rẩy!

Khoảnh khắc này, Dương Mi chính là vương, là chúa tể của vùng trời Hồng Hoang này!

Cảm nhận linh khí xung quanh đang biến mất với tốc độ chóng mặt, sắc mặt Kình Thiên Đạo Nhân trở nên khó coi hơn cả gan heo.

Uy thế khủng bố nhường này, thật sự là sức mạnh mà con người có thể đạt tới sao?

Ầm ầm ầm...

Một tiếng sấm kinh thiên giáng xuống từ hư không, đó rõ ràng là cơn giận của đất trời.

Âm Dương Lão Tổ đứng ngoài đại trận hoàn toàn sững sờ, vì lão phát hiện linh khí thiên địa xung quanh đang điên cuồng tràn vào trong trận, cuối cùng hội tụ trong lòng bàn tay người đàn ông kia.

Trong phút chốc, sinh linh trong vòng vạn dặm đều kinh hãi quỳ sụp xuống đất, cảm giác linh khí thiên địa như biến mất trong nháy mắt!

Đúng vậy, linh khí đã biến mất, sinh linh mất đi linh khí giống như cá rời khỏi nước.

Tiếng khóc than, cầu khẩn vang động cả Hồng Hoang lục địa.

Vô số sinh linh quỳ lạy, tuyệt vọng cầu xin ông trời, họ tưởng

rằng trời đang nổi giận trừng phạt, tất cả đều là thiên tai!

Nhưng họ không biết rằng, đó chỉ là sự tụ lực cho một đòn tấn công của một người mà thôi!

Dương Mi nhìn uy thế đủ để hủy diệt cả một phương thế giới đang tụ tập trên tay mình, hài lòng gật đầu.

Sau đó y vung tay, chậm rãi vỗ về phía trước.

Tức thì toàn bộ linh khí thiên địa hội tụ giữa hư không thành một bàn tay khổng lồ kinh thiên!

Bàn tay ngưng tụ từ linh khí ấy rộng tới hàng chục vạn mét vuông.

Khi cự chưởng xuất hiện, bóng tối bao trùm cả vùng thiên địa.

Chương 198

Bốn người Âm Dương Lão Tổ hoảng loạn, hoàn toàn hoảng loạn rồi!

Đến lúc này bọn họ mới hiểu thế nào là sức mạnh thực sự!

Đó rõ ràng là thiên uy!

Đây không phải là đấu với người, mà là đấu với trời!

Người sao có thể thắng trời?

Trận chiến này ngay từ đầu đã định sẵn thất bại.

Nhưng bây giờ mới hiểu ra thì đã quá muộn.

Bàn tay khổng lồ từ trên cao áp xuống, bao phủ tất cả, kể cả Âm Dương Lão Tổ ở ngoài trận!

Đối diện với bàn tay kinh thiên này, không còn đường nào để chạy!

Còn bốn luồng công kích toàn lực kia, sau khi lọt vào lòng bàn tay khổng lồ thì không còn tăm hơi gì nữa... "Xin Thánh nhân tha mạng!

Dương Mi Thánh nhân đại từ đại bi, chúng ta vốn không oán không thù, cầu Thánh nhân tha cho ta một mạng!" "Thánh nhân đại từ đại bi, Thánh nhân tha mạng!" Dưới áp lực của bàn tay khổng lồ, Huyết Hà Lão Tổ và Thương Khung Lão Tổ mềm nhũn chân quỳ xuống, khổ sở cầu xin Dương Mi.

Dương Mi liếc nhìn một cái, sau đó bàn tay khổng lồ giữa hư không rơi xuống càng nhanh và dữ dội hơn!

Ầm!

Hồng Hoang lục địa chấn động!

Núi cao sụp đổ!

Sông dài cuộn sóng!

Cả vùng Hồng Hoang khoảnh khắc này hoàn toàn hỗn loạn!

Trái tim mọi sinh linh đều run rẩy bất an, tiếng nổ vang rền còn đọng lại bên tai hồi lâu không dứt!

Không biết bao lâu trôi qua, ngay cả trời đất cũng như ngừng trệ!

Sự chấn động dữ dội và tiếng nổ xé lòng ấy mới từ từ bình lặng lại.

Nhìn lại Hồng Hoang lục địa, những sinh linh yếu nhỏ tử thương vô số, núi non đổ nát, sông ngòi tràn bờ...

Cả vùng Hồng Hoang là một mảnh hỗn độn.

Đó chính là sức mạnh của một chưởng sánh ngang thiên uy!

Thần Linh Sơn ban đầu đã hoàn toàn biến mất, ngay cả phế tích cũng không còn.

Dương Mi chắp tay đứng lơ lửng trên cao, bình thản nhìn hố sâu không đáy bên dưới như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Y phất tay thu bốn cái xác đã mất hết sinh khí vào không gian riêng, rồi biến mất khỏi nơi đó.

Nếu không phải Dương Mi cố ý khống chế, e rằng bốn người Âm Dương Lão Tổ đã tan thành tro bụi dưới cú vỗ vừa rồi.

Nếu vậy sức mạnh trong cơ thể họ cũng tan biến theo, thật là lợi bất cập hại.

Sau khi Dương Mi rời đi, một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện giữa hư không.

Khuôn mặt ấy có chút e sợ nhìn theo hướng y rời đi, rồi khẽ thở

dài nhìn xuống hố sâu.

Chương 199

Từng luồng thất thải chi khí đổ xuống từ trên cao, vùng đất bên dưới bắt đầu biến đổi, hố sâu được lấp đầy và phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Khắp Hồng Hoang này, người có thể làm được điều đó chỉ có Thiên Đạo!

Khuôn mặt khổng lồ ấy chính là bản thể của Thiên Đạo.

Thực ra nó đã xuất hiện từ sớm, gây ra biến động lớn như vậy, nó không thể không cảm ứng được.

Nếu vừa rồi không kịp thời ra tay, e rằng hậu quả không chỉ đơn giản là một cái hố sâu.

Nhưng suy cho cùng Thiên Đạo chỉ quản lý trật tự Hồng Hoang chứ không thể tùy ý can thiệp vào sự tình nơi đây. "Đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng rồi sao...

Tốc độ trưởng thành của tên kia thật đáng sợ!

Xem ra trước đó y vẫn chưa dùng toàn lực, nếu không Hồng Quân lão đạo e rằng lại phải chết thêm lần nữa!

Có lẽ khắp Hồng Hoang này không tìm được đối thủ của y nữa rồi.

Đã vậy, chi bằng để y đi thăm dò đáy của những kẻ kia, cũng đỡ lo một ngày nào đó cả Hồng Hoang bị y đánh chìm!" Nhìn những ngọn núi mọc lên, sinh linh bắt đầu sinh sôi, vùng đất này lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, Thiên Đạo mới hài lòng rời đi.

Trước khi đi, ánh mắt nó còn đầy ẩn ý liếc nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Về phần những chuyện xảy ra sau đó, Dương Mi căn bản không biết và cũng chẳng buồn quan tâm.

Vì y biết chắc chắn sẽ có người dọn dẹp hậu quả cho mình.

Sau đại chiến, Dương Mi không dừng lại thêm mà trực tiếp đi về phía Bất Chu Sơn.

Tuy đã thu xác của nhóm Càn Khôn Lão Tổ vào không gian nhưng thân thể mất đi sinh mệnh không thể giữ được sức mạnh lâu, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Trở về Bất Chu Sơn, y để Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng ở lại đạo tràng chờ nhóm Nữ Oa, còn mình thì đến nơi bế quan trước đó.

Sau khi bố trí vài trận pháp xung quanh để tránh bị quấy rầy, Dương Mi mới lấy thi thể năm người ra, liếc nhìn linh bảo tùy thân của họ rồi ném sang một bên.

Y chẳng cần những linh bảo dưới cấp Tiên Thiên Chí Bảo này, nếu là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo thì y còn nhìn kỹ thêm một chút.

So với những linh bảo đó, Dương Mi hứng thú với thân thể của năm người họ hơn.

Hoặc nói đúng hơn là hứng thú với Hỗn Độn Bản Nguyên chứa trong cơ thể họ!

Quan sát kỹ một hồi, Dương Mi đột nhiên cử động tay phải, ấn thẳng vào thiên linh cái của Càn Khôn Lão Tổ.

Ngay lập tức một luồng lực hấp thụ mãnh liệt phát ra từ lòng bàn tay.

Thi thể Càn Khôn Lão Tổ bắt đầu teo tóp với tốc độ thấy rõ.

Dưới sự rút trích của Dương Mi, mọi sức mạnh trong nhục thân y đều bị hút ra sạch sẽ.

Theo thời gian, nhục thân Càn Khôn Lão Tổ hoàn toàn khô héo, tinh hoa và sức mạnh trong máu thịt biến mất, hội tụ vào tay Dương Mi thành một quả cầu ánh sáng mờ đục.

Khi sức mạnh bị rút hết, nhục thân y vỡ vụn thành mây khói, tan biến vào trời đất.

Nhưng tại nơi nhục thân biến mất lại để lại một đoàn sáng kích cỡ nắm tay, chính là Hỗn Độn Bản Nguyên của Càn Khôn Lão Tổ!

Dương Mi đặt tinh hoa sức mạnh sang một bên, nhìn Hỗn Độn Bản Nguyên trên đất, phất tay tạo ra một luồng hỏa diễm đỏ thẫm bắt đầu tôi luyện nó.

Tiếng xèo xèo vang lên, khí tức của Càn Khôn Lão Tổ và các tạp chất khác liên tục bị loại bỏ.

Hỏa Linh Nhi là Hỗn Độn Ma Thần thuần túy nên bản nguyên không có tạp chất.

Chương 200

Nhưng bọn Càn Khôn Lão Tổ chỉ là phân thân hóa ra, tuy có Hỗn Độn Bản Nguyên nhưng cũng đã bị các loại sức mạnh khác đồng hóa từ lâu.

Ngàn năm trôi qua trong nháy mắt, việc tinh luyện cũng hoàn thành.

Đoàn sáng ban đầu giờ chỉ còn nhỏ như quả cam, hao hụt mất một phần năm, nhưng phần còn lại hoàn toàn là Hỗn Độn Bản Nguyên thuần khiết.

Dù chỉ là một nhúm nhỏ nhưng cũng đủ sánh ngang với toàn bộ linh khí của một phương thiên địa!

Mọi thứ Dương Mi làm đều rất xứng đáng!

Thu cất đoàn bản nguyên này, y lại chuyển sang thi thể tiếp theo...

Rút trích, tinh luyện lại là một quá trình dài đằng đẵng.

Tuy nhiên nhờ có kinh nghiệm, thời gian Dương Mi bỏ ra cho mỗi lần sau đều ngắn hơn lần trước.

Việc xử lý bốn cái xác còn lại chỉ tốn ba ngàn năm.

Trong thời gian đó, nhóm Nữ Oa đã kết thúc lần giảng đạo thứ nhất của Hồng Quân.

Khi trở về Bất Chu Sơn thấy Dương Mi đang bế quan, họ không làm phiền y.

Ở lại Bất Chu Sơn một ngàn năm, họ lại đi nghe giảng đạo lần thứ hai.

Tiểu Long Nữ thực lực còn yếu nên cũng chủ động đi theo.

Mỗi lần Hồng Quân giảng đạo kéo dài ba ngàn năm, cách nhau một ngàn năm.

Vì vậy lần thứ hai này cũng tốn ba ngàn năm.

Trong lần này, Tử Tiêu Cung có thêm tám trăm tu sĩ, chính là tám trăm khách nghe đạo đời sau!

Trong thời gian này, Hồng Hoang không có đại sự gì, hai tộc Yêu - Vu vâng lệnh Hồng Quân nên đều lo phát triển, chỉ thỉnh thoảng có xích mích nhỏ.

Toàn cục Hồng Hoang rất yên bình.

Dương Mi lau mồ hôi trên trán, nhìn năm đoàn Hỗn Độn Bản Nguyên lơ lửng trước mặt, nở nụ cười hài lòng.

Tuy năm đoàn cộng lại cũng không lớn bằng đoàn của Hỏa Linh Nhi, nhưng để có được chúng thật sự không dễ dàng chút nào!

Dương Mi vung tay, phần bản nguyên còn lại của Hỏa Linh Nhi cũng hiện ra.

Nhìn sáu luồng Hỗn Độn Bản Nguyên, đôi mắt y lóe lên tia sáng rực rỡ, không ngần ngại há miệng nuốt chửng tất cả.

Thực lực vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ!

Vì vậy... phải thăng cấp!

Thăng cấp thật mạnh!

Sáu luồng bản nguyên vừa vào cơ thể, bên trong Dương Mi lập tức biến đổi.

Tốc độ vận chuyển pháp lực tăng vọt không biết bao nhiêu lần, cơ thể y trở thành trung tâm của mọi luồng linh khí.

Linh khí thiên địa xung quanh phát điên tràn vào cơ thể y.

Thần hồn của Dương Mi lúc này cảm nhận được một sự khoái lạc cực độ, đồng thời bắt đầu căng tràn và lớn mạnh.

Cảm giác này khiến y vô cùng sảng khoái, đắm chìm hoàn toàn vào đó.

Chương 201

Một ngàn năm... hai ngàn năm...

Thời gian lặng lẽ trôi, Dương Mi vẫn giữ nguyên tư thế tu luyện.

Linh khí trên toàn bộ Bất Chu Sơn đã bị hút cạn, thậm chí các linh căn trên núi cũng vì thiếu linh khí mà trở nên khô héo.

Nhưng Dương Mi vẫn chưa thỏa mãn, y bắt đầu hấp thụ linh khí trong vòng vạn dặm quanh Bất Chu Sơn.

Linh khí vô tận cuồn cuộn đổ vào, điên cuồng nâng cao pháp lực.

Đúng lúc này, Dương Mi đột nhiên mở mắt, lật tay lấy ra tinh hoa sức mạnh của nhóm Càn Khôn Lão Tổ!

Vì y cảm nhận linh khí quanh Bất Chu Sơn đã cạn, tuy có linh khí từ xa tràn về nhưng tốc độ quá chậm, mà y đang ở thời khắc mấu chốt, nên liền nuốt chửng số tinh hoa đó vào bụng.

Chẳng bao lâu sau, một luồng khí thế ngất trời bốc lên từ người y, đột phá thêm lần nữa!

Không chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bát trọng, mà là cửu trọng!

Rồi đạt tới đỉnh phong của cửu trọng!

Tuy đã đạt đỉnh phong nhưng y vẫn chưa chạm tới ngưỡng cửa của cảnh giới tiếp theo. "Cảnh giới tiếp theo chắc là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, đó cũng là giới hạn của Tiên, sau đó mới đến cấp độ Đạo!

Chưa đủ, vẫn chưa đủ, năm xưa Bàn Cổ đạt đến bán bộ Đại Đạo mà cuối cùng vẫn chết trong mưu kế của Đại Đạo!

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thuở ấy, có lẽ mỗi người đều đạt tới thực lực Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo rồi..." Dương Mi không hề vui mừng vì đột phá, trái lại còn nhíu mày lẩm bẩm.

Trong ngắn hạn y khó mà tăng tiến thực lực thêm nữa.

Năm xưa ba ngàn Ma Thần bị Bàn Cổ chém sạch, số ít hóa thành phân thân tồn tại ở Hồng Hoang rất hiếm hoi.

Việc y giết năm đại Chuẩn Thánh chắc chắn đã truyền khắp Hồng Hoang, những phân thân còn lại hẳn đã trốn kỹ, muốn tìm không dễ.

Nhưng y cũng không vội, vì chưa chạm tới bình chướng của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên nên có thêm bản nguyên lúc này cũng vô dụng.

Mất vài năm để khí tức bình ổn lại, y thu liễm toàn bộ uy thế của mình.

Nhưng y chưa xuất quan, vung tay gọi ra bốn kiện linh bảo.

Hai đài sen là Nhị Thập Tứ Phẩm Hủy Diệt Hồng Liên và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!

Hai lá cờ là Huyền Sắc Thủy Vân Kỳ và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Theo pháp lực của Dương Mi tuôn ra, bốn kiện linh bảo bắt đầu chấn động, chúng phối hợp rất nhịp nhàng, trực tiếp tìm đúng đối thủ của mình.

Đúng vậy, Dương Mi muốn dung hợp chúng!

Giờ đây thực lực y vô cùng mạnh mẽ, tạo nghệ về Quy tắc Luyện khí cũng rất sâu, điều khiển bốn kiện linh bảo này hoàn toàn dư sức.

Những linh bảo vốn có của y đều được tạo thành từ việc dung hợp hai món, nên trong cuộc tranh đấu này y chiếm hoàn toàn ưu thế.

Cứ thế, y điều khiển chúng đan xen và hòa quyện vào nhau!

Mất khoảng ngàn năm, bốn món linh bảo cuối cùng biến thành hai món.

Một đài sen ba mươi sáu cánh!

Nhưng đó không phải là đài sen Hỗn Độn Thanh Liên.

Chương 202

Thậm chí nó còn kém xa Hỗn Độn Thanh Liên, điểm mấu chốt có lẽ nằm ở hạt sen chín cuối cùng đã hóa thành Hỗn Độn Thanh Liên, mà bây giờ gọi là Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên!

Đài sen Tịnh Thế Thanh Liên có màu sắc giống Hỗn Độn Thanh Liên nhất, bao gồm cả hoa, lá, ngó sen, có lẽ nó chính là cái gốc của Hỗn Độn Thanh Liên.

Theo quỹ tích vốn có, nó lẽ ra thuộc về Hồng Quân, nhưng vì thiếu công đức khai thiên nên không được Thiên Đạo dung thứ, sau khi khai thiên lập địa đã bị phân làm ba!

Lá hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, ngó hóa thành Bạch Ngọc Biển Quải, lá hóa thành Thanh Bình Kiếm, cuối cùng được Hồng Quân ban cho Tam Thanh.

Câu nói "Hoa đỏ, ngó trắng, lá sen xanh, Tam giáo vốn cùng một nhà" là từ đây mà ra.

Nhìn đài sen hoàn toàn mới đang tỏa ra hỏa diễm hủy diệt, dù trong đó có ẩn hiện sắc vàng. "Thôi thì từ nay gọi là Tam Thập Lục Phẩm Hủy Diệt Kim Liên vậy!" Sau khi đặt tên cho đài sen, y nhìn sang lá cờ mới.

Ngũ Hành Kỳ tổng cộng có năm lá, Dương Mi đã dung hợp được ba, còn hai lá Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ dường như đều nằm trong tay Hồng Quân.

Phải nói là y cũng có chút ganh tỵ với Hồng Quân!

Tên đó có quá nhiều bảo bối! "Ta nhớ Hồng Quân trong lần giảng đạo thứ ba sẽ đem bảo bối chia cho Tam Thanh và những người khác,

thậm chí còn lập ra Phân Bảo Nhai.

Xem ra lần giảng đạo thứ ba ta phải tới một chuyến rồi!

Quyết định vậy đi!" Lá cờ mới được y đặt tên là Huyền Liên Thủy Nguyên Kỳ!

Thu cất cờ xong, y mới chính thức xuất quan.

Nhóm Nữ Oa vừa nghe giảng đạo lần hai trở về Bất Chu Sơn, thấy linh căn khô héo hết thì tưởng núi bị tấn công.

Nhưng đại trận y bố trí vẫn còn nguyên.

Khi họ đang thắc mắc định lên núi thì thấy Dương Mi chậm rãi đi xuống.

Một cảnh tượng thần kỳ xảy ra: y đi đến đâu, những linh căn khô héo đều như được ban sự sống mới, hồi sinh và xanh tươi trở lại với tốc độ chóng mặt.

Lúc này Dương Mi như một đấng sáng tạo, vạn vật hồi sinh dưới bước chân y khiến nhóm Nữ Oa trợn mắt há mồm vì vượt quá hiểu biết của họ.

Dương Mi mỉm cười với họ, rồi nhìn về phương Tây, giọng nói như tiếng trời vang vọng: "La Hầu, mau tới Bất Chu Sơn, ta sẽ trợ ngươi thành thánh!" Ở phương Tây, La Hầu nghe tin thì vô cùng mừng rỡ.

Cuối cùng y cũng có thể thành thánh!

Đặc biệt là sau khi chứng kiến trận chiến của Dương Mi, y càng khao khát điều đó.

Nhưng Dương Mi mãi không gọi, y chỉ biết sốt ruột chờ đợi.

May thay, sự chờ đợi đã được đền đáp.

Lúc này y mới thực sự hiểu thế nào là có chỗ dựa vững chắc!

Sau khi dặn dò việc Ma tộc, y lập tức bay tới Bất Chu Sơn.

Tại Bất Chu Sơn, Dương Mi đang vui vẻ bên nhóm Nữ Oa. "Sao rồi, nghe tên nhóc Hồng Quân kia giảng đạo có thu hoạch gì không?" Mọi sinh linh đều tôn kính gọi Hồng Quân là Đạo Tổ, chỉ có y mới dám gọi là "tên nhóc", không biết Hồng Quân nghe thấy sẽ cảm thấy thế nào. "Thực lực của chúng muội đều tiến bộ nhiều lắm, phải cảm ơn đại ca Dương Mi thôi.

Nếu không có huynh, muội đã chẳng ngồi được hàng ghế đầu!" Họ nhìn y đầy cảm kích.

Tuy ngồi đâu cũng nghe được nhưng hàng đầu rõ ràng mang lại lợi ích to lớn.

Chương 203

Đặc biệt là Hi Hòa và Thường Hi, vốn dĩ theo quỹ tích cũ họ không nằm trong số sáu Thánh nhân và cũng chẳng có danh tiếng gì lớn, chỉ được biết đến khi thành hôn với Đế Tuấn.

Nhưng giờ đây danh tiếng của Thái Âm song nữ thần đã sánh ngang với Nữ Oa.

Dù sao họ cũng là phụ nữ của Dương Mi mà.

Nhìn Nữ Oa và chị em Hi Hòa vui vẻ, Dương Mi mỉm cười: "Đều là người nhà cả, đừng khách khí như vậy." Câu nói vừa dứt, mặt ba nàng đỏ ửng, nhìn nhau thẹn thùng.

Dù trong lòng đều hiểu mình là phụ nữ của y, nhưng khi chuyện này được nói huỵch tẹt ra, phận nữ nhi vẫn thấy ngại ngùng.

Nhìn ba mỹ nhân mỗi người một vẻ đang thẹn thùng, Dương Mi cười sảng khoái, rồi nảy ra một ý định nghịch ngợm.

Y hắng giọng, nghiêm túc nói: "Hay là chúng ta kết hôn đi!" Bảy chữ ngắn ngủi như sét đánh ngang tai khiến ba nàng ngẩn người mất mấy phút mới phản ứng lại.

Mặt họ đỏ từ cổ lên đến tận trán, đứng sững như trời trồng nhìn y trân trân!

Sống bên Dương Mi lâu, họ cũng được y dạy cho kiến thức kiếp trước nên hiểu kết hôn là gì.

Chính vì hiểu nên mới sững sờ như vậy.

Thấy họ không phản đối nhưng cũng chưa đồng ý, y định thừa thắng xông lên, biết đâu làm xong việc ngay hôm nay luôn!

Ba đại mỹ nhân cứ lượn lờ trước mặt khiến y sắp nhịn không nổi rồi. "Thuộc hạ La Hầu, tham kiến chủ nhân!" Đúng lúc này, giọng La Hầu vang dội từ chân núi, vọng thẳng vào đạo quán của Nữ Oa.

Dương Mi khựng lại vì ba nàng đã bị tiếng gọi đó làm cho tỉnh giấc.

Nhìn bộ dạng hớn hở của y, ba nàng ăn ý lùi lại mấy bước, nhìn y đầy cảnh giác.

Thế là xong, miếng ăn đến miệng còn bay mất! "Thuộc hạ La Hầu, tham kiến chủ nhân!" Trong khi y đang bực bội, giọng La Hầu lại vang lên lần nữa.

Chẳng còn cách nào khác, y đành đi ra ngoài.

Dương Mi xuất hiện trước mặt La Hầu.

La Hầu thấy y liền vồn vã tiến lại, nhưng thấy mặt y đen như nhọ nồi, y giật mình hỏi: "Kẻ nào gan to làm chủ nhân không vui?

Xin hãy nói cho thuộc hạ, thuộc hạ dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng phải khiến kẻ đó sống không bằng chết!" Dương Mi đang bực, nghe vậy liền cười nhạt: "Ồ, thật không?" Thấy nụ cười rợn người đó, La Hầu nổi da gà, suýt nữa thì quỵ xuống đất.

Lúc này y mới hiểu người làm chủ nhân không vui chính là mình! "Thuộc hạ đáng tội chết, xin chủ nhân trách phạt!" La Hầu phản ứng nhanh, vội vàng hành lễ.

Thấy thái độ thành khẩn, Dương Mi đương nhiên không chấp nhặt! "Đi theo ta." Y nhàn nhạt nói rồi đi thẳng lên đỉnh Bất Chu Sơn, dẫn La Hầu tới tảng đá lớn y hay ngồi tu luyện. "Ngồi lên tảng đá kia đi!" Biết Dương Mi sắp giúp mình thành thánh, La Hầu không chút do dự ngồi lên.

Y lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp cho lơ lửng trên đầu La Hầu.

Tức thì những quy tắc huyền ảo bao phủ lấy y.

La Hầu mừng rỡ, nhắm mắt bắt đầu cảm ngộ.

Thực lực y đã đủ, chỉ thiếu hiểu biết về quy tắc.

Có ngọc điệp giúp đỡ, việc chứng đạo chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chương 204

Khi La Hầu đang đắm chìm trong cảm ngộ, mây đen bỗng cuộn trào trên cao.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, đỉnh núi sáng rực.

Một luồng hắc lôi giáng thẳng xuống người La Hầu.

Không kịp chuẩn bị, y run bắn người, quần áo và tóc tai bốc khói đen.

Cơn đau tê dại khiến y nhíu mày.

Lúc này giọng Dương Mi vang bên tai: "Giữ vững thần hồn, đừng để ngoại vật ảnh hưởng, hãy tập trung cảm ngộ quy tắc.

Nếu chút khổ này không chịu nổi thì cả đời đừng hòng chứng đạo!" Nghe lời dọa dẫm nghiêm trọng, La Hầu cắn răng chịu đau, dốc toàn tâm vào cảm ngộ.

Ầm... thêm một luồng thiên lôi nữa giáng xuống...

Nhìn La Hầu bị sét đánh tơi bời, Dương Mi nở nụ cười kín đáo rồi rời đi.

Thực ra giúp y thành thánh chẳng cần cực khổ thế này.

Với hiểu biết của y về Tạo Hóa Ngọc Điệp, y hoàn toàn có thể tìm ra Sát Phạt Quy Tắc rồi truyền cho La Hầu...

Dương Mi hí hửng trở về đạo quán, thấy ba nàng đang chụm đầu bàn bạc gì đó, y cảm thấy có điềm chẳng lành. "Anh Dương Mi!" Ba nàng đồng thanh nhìn y nghiêm túc: "Bọn muội đồng ý, bọn muội có thể gả cho huynh!" Dương Mi ngẩn ra rồi mừng rỡ, nhưng sau đó mới

là khởi đầu của cơn ác mộng! "Nhưng mà, định thành thân với bọn muội thì không thể ở trong sơn động thế này được, muội cần một nơi ở tốt hơn." "Đúng vậy!

Hơn nữa nếu thành thân rồi, huynh phải dành thời gian bên bọn muội!" "Cuối cùng, ba chị em đã thương lượng, thấy bây giờ chưa phải lúc tốt nhất để thành thân.

Đến lúc đó muội muốn một hôn lễ thật thịnh soạn!" Nhìn cung điện nguy nga tráng lệ trước mắt, Dương Mi hài lòng gật đầu.

Cung điện rộng vạn dặm này đủ chỗ cho tất cả họ.

Y suy nghĩ một lát rồi viết ba chữ lớn "Thiên Luân Cung" lên cổng cung điện, kèm theo hai dòng chữ hai bên: "Xây nền móng vạn đời, hưởng niềm vui thiên luân!" Nói trắng ra, đây là hậu cung của Dương Mi!

Sau khi cung điện xây xong, nhóm Nữ Oa dọn vào ở và đều bị sự hoa lệ làm cho kinh ngạc.

Lúc bấy giờ phần lớn đạo quán chỉ là hang động hay nhà tranh, tuy cũng có vài đạo quán lộng lẫy bắt đầu mọc lên.

Dương Mi ở bên họ chờ lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân, còn vài trăm năm nữa.

Sau lần đó mới là thời đại anh hùng tranh bá, Đại La Kim Tiên nhan nhản, Chuẩn Thánh cũng không hiếm.

Đột nhiên từ đỉnh núi truyền đến những chấn động dữ dội, nhưng vì có đại trận che chắn nên tiếng động không lọt ra ngoài.

Dương Mi gật đầu hài lòng.

Xem ra La Hầu sắp thành thánh rồi!

Trên đỉnh núi, La Hầu mở mắt, con ngươi đen biến mất thay bằng

màu huyết hồng cực hạn!

Một luồng sát phạt chi khí xông thẳng lên mây xanh, tỏa ra từ người y khiến ai cũng thấy rợn tóc gáy.

Sau đó y gầm lên một tiếng, dù có trận pháp của Dương Mi cũng không ngăn được tiếng vang khắp Hồng Hoang! "MA!" Cùng lúc đó, trời đất đổi màu, Hồng Hoang đang nắng ấm bỗng bị mây đen bao phủ!

Chương 205

Những tiên thiên ma thần và sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy run sợ trước áp lực từ sát phạt chi đạo này!

Nếu Hồng Quân thành thánh là thiên hạ thái bình, thì La Hầu thành thánh khiến trời đất kinh sợ!

Hai người là hai thái cực, chính đạo và ma đạo đối lập!

Từ nay, đạo tiêu ma trưởng, ma trưởng đạo tiêu!

Tiếng than khóc thê lương vang lên từ không trung, thế giới có ma thần xuất thế, ngay cả trời đất cũng phải khóc thương.

Hồng Hoang chúng sinh kinh hãi, ai cũng cảm thấy đại nạn sắp đến đầu.

Phải đến khi kim quang từ trời tỏa xuống, những dị tượng khủng bố mới dần tan đi.

Chúng sinh Hồng Hoang lúc này mới bình tĩnh lại, cảm giác kinh hãi vừa rồi như một ảo giác.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mặt mày khó coi nhìn về hướng Bất Chu Sơn, không ngờ La Hầu cũng thành thánh! "Chết tiệt, tên đó làm sao thành thánh được?

Tại sao lại như vậy?

Thật đáng chết!" Lão đã phải trả giá rất nhiều mới giành được cơ hội thành thánh, trải qua bao gian khổ mới thành công.

La Hầu vốn là kẻ thất bại, vậy mà giờ đây lại đuổi kịp lão dễ dàng như vậy, bảo lão cân bằng sao được?

Lúc này mặt lão hiện rõ vẻ tàn nhẫn!

La Hầu mới thành thánh, chắc chắn không phải đối thủ của lão!

Nhưng ngay sau đó lão lại như quả bóng xì hơi.

La Hầu thành thánh dễ dàng như thế, sao lão không hiểu nguyên nhân chứ?

La Hầu chính là tay sai của người kia! "Dương Mi đáng chết, Hồng Quân ta đời này nhất định phải giẫm ngươi dưới chân!" Từ khi gặp Dương Mi, lão toàn gặp chuyện bực mình.

Nhưng cuối cùng, lão vẫn không phải đối thủ của Dương Mi!

Trên Bất Chu Sơn, Dương Mi nhìn về đỉnh núi rồi khẽ cau mày.

Vì La Hầu thành thánh xong không vào Thiên Luân Cung mà bay thẳng ra ngoài núi.

Nhưng ngay sau đó y giãn cơ mặt, nở nụ cười ẩn ý.

Vì y thấy hướng La Hầu đi không phải về phương Tây mà là Tam Thập Tam Ngoại Thiên!

Tử Tiêu Cung của Hồng Quân nằm ở đó. "Thú vị đấy." Dương Mi cười, lập tức dùng thần thức bám theo La Hầu.

Nếu không sai thì La Hầu vừa thành thánh đã không nhịn được muốn đi tìm Hồng Quân gây sự.

Dù sao từ trận chiến Đạo - Ma năm xưa thua dưới tay Hồng Quân, y vẫn luôn bị lão áp chế.

Cách tốt nhất để lấy lại danh tiếng là đánh một trận với Hồng Quân!

Đúng như y dự đoán, La Hầu hưng phấn lao vào hỗn độn trong Tam Thập Tam Ngoại Thiên, đến trước Tử Tiêu Cung.

La Hầu không hề che giấu hành tung nên Hồng Quân lập tức phát

hiện.

Chương 206

Lão vừa giận vừa lo, hiện thân ra ngoài cung.

Thấy La Hầu chỉ đi một mình, lão mới bình tĩnh lại. "La Hầu, ngươi vừa thành thánh đã tới Tử Tiêu Cung của ta là ý gì?

Lẽ nào ngươi nghĩ thành thánh rồi thì có thể làm đối thủ của ta?" Thấy tu vi La Hầu ngang ngửa mình, Hồng Quân nổi giận, sát ý tỏa ra, giọng khinh miệt nói.

Dù sao kẻ đứng trước mặt cũng từng là bại tướng của lão.

Thấy sát khí của Hồng Quân, La Hầu cũng hừng hực chiến ý, cười quái dị: "Ta tới đây làm gì chắc trong lòng ngươi cũng rõ chứ?

Cần gì nói nhảm, muốn chiến thì chiến!" "Được!

Nếu ngươi muốn chết, hôm nay ta sẽ cho ngươi toại nguyện!" Lời vừa dứt, Quân Tử Kiếm xuất hiện, Sơn Hà Xã Tắc Đồ treo trên đầu.

Có thể thấy dù miệng nói nhẹ nhàng nhưng lão không dám lơ là.

La Hầu cười lớn, Thí Thần Thương trong tay tỏa ra ma khí ngút trời, bao trùm không gian và lao về phía Hồng Quân.

Hồng Quân hừ lạnh: "Chút tài mọn!" Một lá cờ Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ đỏ rực hiện ra, tỏa hào quang xua tan ma khí.

Đó là tín hiệu bắt đầu cuộc chiến.

Cuộc chiến song thánh nổ ra trong không gian hỗn độn!

Trăm ngàn kiếm quang mang chính khí hạo nhiên từ kiếm của Hồng Quân bắn ra, muốn diệt trừ yêu tà!

La Hầu không chịu kém cạnh, đâm Thí Thần Thương tới, Sát Phạt Quy Tắc phủ trên mũi thương.

Một thương này có thể tiêu hủy tiên thân!

Ầm ầm ầm...

Hai bên va chạm liên tục, không gian hỗn độn cuộn trào như biển động.

Cả hai đều là Hỗn Nguyên tam trọng cảnh giới, lại là đối thủ cũ, chớp mắt đã đánh nhau hơn ngàn chiêu.

Một bên thanh quang, một bên ma khí, uy thế làm Hồng Hoang sinh linh khiếp sợ.

Những kẻ có tu vi nhất định đều cảm nhận được chấn động này.

May mà họ đánh nhau trong hỗn độn, nếu không Hồng Hoang đã gặp đại kiếp.

Tam Thanh và các tiên thiên thần thai khác cũng lo lắng, cảm thấy mình chỉ như kiến hôi trước sức mạnh này.

Chiến đấu tiếp tục, hỗn độn tan nát.

Dù ngang hàng nhưng La Hầu mới thành thánh, chưa làm chủ được sức mạnh, lại thêm Hồng Quân có quá nhiều pháp bảo nên y bắt đầu bị áp chế. "Ha ha, La Hầu, hôm nay ngươi phải bỏ mạng ở đây rồi!

Ngươi đã bại trận thứ nhất thì sẽ bại trận thứ hai!" Hồng Quân đắc ý cười lớn.

La Hầu thở dốc sau khi đỡ đòn, vẻ mặt có chút bất lợi.

Dương Mi đang quan sát thầm lắc đầu, La Hầu hơi vội vàng quá, nếu ổn định cảnh giới trước thì đã không bị thế này.

Nhưng ngay sau đó y sáng mắt lên.

La Hầu bỗng cười hiểm: "Hồng Quân lão đạo, ngươi tưởng ta

dám tìm ngươi mà không chuẩn bị gì sao?" Dứt lời, bốn thanh trường kiếm xuất hiện quanh y, cùng với một trận đồ.

Chương 207

Một luồng sát phạt chi khí kinh thiên tỏa ra.

Hồng Quân biến sắc: "Tru Tiên Kiếm Trận!" La Hầu cười ngạo nghễ: "Không!

Tru Tiên Kiếm Trận bình thường không đối phó được ngươi, nên ta đã cải tiến nó.

Hãy nếm thử Tru Tiên Kiếm sau khi cải tiến đây!" Y nhanh chóng kết ấn, phun ra một ngụm tinh huyết, bốn thanh kiếm đỏ rực rồi dung hợp thành một thanh duy nhất: Tru Tiên Kiếm!

Thanh kiếm này có thể thí thần giết tiên, uy thế vô cùng khủng khiếp!

Bao năm qua La Hầu nghiên cứu thôi diễn Tru Tiên Tứ Kiếm và đã ngộ đạo, chỉ là chưa đột phá Hỗn Nguyên nên không điều khiển nổi thanh kiếm sau khi dung hợp vốn đã đạt cấp Hỗn Độn Linh Bảo.

Đó là lý do y vừa đột phá đã tìm đến đây.

Có linh bảo này, khí thế La Hầu tăng vọt, áp chế cả Hồng Quân!

Hồng Quân cảm thấy đau rát như bị lửa đốt, linh tính mách bảo y đang gặp nguy hiểm cực lớn.

La Hầu cầm kiếm chém tới, không gian bị khóa chặt, Hồng Quân chỉ có thể đỡ chứ không thể tránh!

Sức mạnh của Hỗn Độn Linh Bảo nằm ở chỗ nó tạo ra một lãnh địa riêng mà chủ nhân là vua, có thể trấn áp kẻ thù.

Dù La Hầu mới dùng lần đầu chưa thành thạo nhưng cũng đủ khống chế Hồng Quân tạm thời.

Trong cơn nguy cấp, Sơn Hà Xã Tắc Đồ diễn hóa ra sông núi bảo vệ Hồng Quân nhưng không chịu nổi sự ăn mòn của huyết sát chi khí.

Ầm ầm ầm...

Tru Tiên Kiếm bổ xuống, tiếng nổ vang khắp hỗn độn.

Bão hỗn độn nổi lên, Chuẩn Thánh vào đây cũng tan xác.

Không gian quanh Hồng Quân vỡ nát.

La Hầu đâm kiếm tới, đẩy luồng huyết sát chi khí cuồng bạo đi.

Một tiếng nổ nữa, Tử Tiêu Cung của Hồng Quân bị hủy mất một nửa!

La Hầu cầm kiếm nhìn vào tàn tích cung điện, biết Hồng Quân đang trốn trong đó.

Y thở dài mãn nguyện rồi rời đi.

Y không giết Hồng Quân vì nhát kiếm vừa rồi đã tiêu hao phân nửa sức mạnh của y.

Nếu đánh tiếp chưa chắc giết được mà y lại bị trọng thương, nên y chọn rút lui.

Hơn nữa mục đích đã đạt được: tin Hồng Quân bị đánh tan nát Tử Tiêu Cung sẽ truyền khắp Hồng Hoang.

Y chính là Ma Tổ La Hầu!

Dương Mi nhìn Hồng Quân đang thảm hại trốn trong cung, thầm nghĩ kẻ này làm sao xứng làm đối thủ của y sau này?

Lúc này y bỗng cảm thấy nỗi cô đơn của kẻ vô địch.

Y định rút thần thức về thì chợt cảm thấy một sự thôi thúc kỳ lạ từ Tạo Hóa Ngọc Điệp!!

Trong Thiên Luân cung, Dương Mi đang nhắm nghiền hai mắt,

không phải nghỉ ngơi mà là đang trầm tư.

Thần thức của hắn đã thu hồi từ vùng đất Hỗn Độn, nhưng sự xúc động không tên từ Tạo Hóa Ngọc Điệp cứ như khắc sâu vào thần thức, xua mãi không đi!

"Có thể dẫn phát sự xúc động của Tạo Hóa Ngọc Điệp, chắc chắn là thứ liên quan đến nó, chẳng lẽ là mảnh vỡ cuối cùng?" "Nhưng lúc trước Hỏa Linh Nhi từng nói, mảnh vỡ cuối cùng đang nằm trong tay Thủy Thanh Nhi - Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ Thủy chi pháp tắc." Dương Mi cảm giác được sự xúc động đó đến từ phương Bắc.

Chương 208

Nếu hắn không nhớ nhầm, phía Bắc là một vùng bình nguyên băng giá!

Chẳng lẽ Thủy Thanh Nhi đang trốn ở đó?

Nếu vậy thì khả năng này không hề nhỏ.

Thủy Thanh Nhi nắm giữ Thủy chi pháp tắc, nơi có nhiều thành phần nước nhất toàn bộ đại lục Hồng Hoang e rằng chính là Bắc Bộ băng nguyên.

Hơn nữa nơi đó không chỉ bị sát khí nồng đậm bao phủ mà còn tồn tại một số hung thú cổ xưa.

Những hung thú này tồn tại từ thuở khai thiên, sau khi bị Tiên Thiên Tam Tộc liên thủ với Bách Tộc đánh bại thì rút lui vào vùng băng nguyên.

Chúng thường hấp thu sát khí để tu luyện, trải qua bao năm, những hung thú còn sống sót đều có thực lực vô cùng cường đại, thậm chí có những con đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vì thế không có tu sĩ nào dám bước chân vào đó, toàn bộ Bắc Bộ băng nguyên hoàn toàn trở thành nơi hoang vu không dấu chân người.

Trốn ở đó tuyệt đối khó bị phát hiện!

Một loạt thông tin mách bảo Dương Mi rằng mảnh vỡ cuối cùng của Tạo Hóa Ngọc Điệp rất có khả năng ở nơi đó.

Nhưng trên mặt Dương Mi không hề có chút vui mừng nào, ngược lại còn chau mày không dứt!

Tam Thập Tam Ngoại Thiên cách Bắc Bộ băng nguyên một

khoảng cách không hề ngắn, tại sao trước đó không hề có bất kỳ cảm ứng nào?

Lần cảm ứng này giống như một mồi nhử dẫn dụ Dương Mi vậy.

Hắn cảm thấy ở Bắc Bộ băng nguyên dường như có một nguy cơ lớn đang chờ đợi!

Thế nhưng, sự xúc động của Tạo Hóa Ngọc Điệp tuyệt đối không thể làm giả!

Vì thế, lúc này Dương Mi rơi vào sự xoắn xuýt.

Đột nhiên, hắn bừng mở mắt, đôi đồng tử bắn ra luồng tinh quang lấp lánh rồi cười lớn: "Ha ha ha, chúng tu sĩ ta vốn dĩ nghịch thiên mà hành, nếu cứ do dự tiền sau như vậy thì tu luyện cái gì nữa!" "Ta đảo mắt muốn xem, đại lục Hồng Hoang có nguy cơ gì có thể đối phó được Dương Mi ta!" Sau khi thông suốt, đạo tâm của Dương Mi trong khoảnh khắc càng thêm kiên nghị.

Hắn đơn giản chào hỏi Nữ Oa một tiếng, vì Tiểu Long Nữ đang tham gia buổi giảng đạo lần thứ ba của Hồng Quân nên hắn đưa theo Nguyên Phượng.

"Lệ!" Một tiếng hót dài vang vọng, Nguyên Phượng trực tiếp hóa thân thành phượng hoàng lửa khổng lồ, chở theo Dương Mi biến mất ở cuối chân trời.

Một luồng lưu quang đỏ rực không ngừng xuyên thoi trên tầng không đại lục Hồng Hoang, từ Bất Chu Sơn đến Bắc Bộ băng nguyên tương đương với việc vượt qua nửa đại lục Hồng Hoang.

Với tốc độ của Nguyên Phượng cũng phải mất tới nghìn năm mới đến nơi.

Vừa đặt chân vào vùng băng nguyên, Dương Mi lập tức cảm nhận được một luồng gió lạnh thấu xương thổi tới.

Nhiệt độ ở đây tầm âm vài trăm đến hàng ngàn độ, tu sĩ bình thường e rằng sẽ bị đông thành tượng băng ngay lập tức.

Nhưng đối với Dương Mi, điều này chẳng hề ảnh hưởng.

Ngồi trên lưng Nguyên Phượng, dưới sự bao phủ của Nam Minh Ly Hỏa, Dương Mi trái lại cảm thấy rất ấm áp.

Càng đi sâu vào băng nguyên càng lạnh lẽo, sát khí cũng càng nồng đậm, dưới sự ảnh hưởng của luồng sát khí này, linh khí trong không khí ở vùng phương Bắc cũng trở nên vô cùng cuồng bạo.

Cái lạnh cộng thêm sát khí là lý do cơ bản khiến không tu sĩ nào lai vãng.

"Chủ nhân, hàn khí và sát khí bên trong càng lúc càng đậm, nếu ta tiếp tục ở trên không trung e rằng sẽ không chịu nổi.

Nơi này bị sát khí nồng đậm bao phủ, thần thức và thị giác đều bị cản trở, tiếp tục ở trên cao sợ là vô ích!" Vốn dĩ Dương Mi định dùng cách tìm kiếm kiểu thảm bay trên không trung để lùng sục toàn bộ băng nguyên, nhưng hiện tại xem ra không ổn.

Cứ tiếp tục ở trên cao quả thực chỉ lãng phí thời gian.

"Chúng ta xuống dưới thôi!" Dương Mi nhìn tình huống bên dưới rồi thản nhiên nói với Nguyên Phượng.

Chương 209

Nhận lệnh, Nguyên Phượng chở Dương Mi hạ xuống lớp băng dày cộp.

Nguyên Phượng biến lại thành hình người, theo sát sau lưng Dương Mi, hai người bắt đầu đi bộ vô định trong vùng tuyết trắng mênh mông.

Càng tiến sâu, nhiệt độ càng thấp, sát khí càng nồng.

May mà tu vi của cả hai đều không thấp nên bước chân không hề đình trệ, tiếp tục hướng về nơi sâu nhất của băng nguyên.

"Chủ nhân, chúng ta phải đi đâu?" Không thấy bất kỳ mục tiêu nào, Nguyên Phượng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Dương Mi đột nhiên dừng lại, thản nhiên nói một câu rồi tiếp tục đi tới: "Đi vào trong!" Nhiệt độ cực thấp cùng sát khí nồng đậm không chỉ ngăn trở thần thức và thị giác, ngay cả sự cảm ứng từ Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Nhưng Dương Mi vẫn có thể nhận ra, cảm ứng đó đến từ sâu trong băng nguyên.

"Hống!" Khi hai người tiến sâu hơn, bắt đầu có hung thú xuất hiện, nhưng tu vi những con này không cao, mạnh nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Ánh mắt chúng đỏ ngầu, không chút linh trí, chỉ biết tấn công.

Đối với những hung thú này, Dương Mi chẳng cần ra tay, từng luồng Nam Minh Ly Hỏa nóng rực phun trào, nhiệt độ xung quanh tức khắc tăng cao, không ít băng tuyết bị tan chảy trong chớp mắt.

Những hung thú hoàn toàn mất lý trí, liều mạng lao về phía Dương

Mi đều bị liệt hỏa thôn phệ hóa thành tro bụi.

Tuy rằng lũ hung thú này không có linh trí, nhưng nỗi sợ hãi từ sâu trong bản năng khiến không ít con phải dừng bước.

Nhưng khi tiếp tục tiến sâu, thỉnh thoảng bắt đầu xuất hiện hung thú sánh ngang với Đại La Kim Tiên, khiến mắt Dương Mi lộ ra một tia tinh mang.

Hắn phát hiện những hung thú cấp Đại La Kim Tiên này có một chút linh trí, tuy chỉ như đứa trẻ vài tuổi nhưng cũng khiến Dương Mi thấy hơi hiếu kỳ.

Đương nhiên cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Những hung thú có thực lực Đại La Kim Tiên này cũng không thể ngăn được Nguyên Phượng, tu vi của nàng lúc này đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Huống hồ Nguyên Phượng còn nắm giữ Nam Minh Ly Hỏa, hung thú cấp Chuẩn Thánh e rằng cũng không chịu nổi một kích của nàng!

"Ở đây!" Không biết đã đi bao lâu, Dương Mi dẫn theo Nguyên Phượng đến trước một ngọn núi băng cao chọc trời, nhiệt độ nơi này khủng khiếp đến mức âm hàng vạn độ.

Ngay cả Nguyên Phượng mang trong mình Nam Minh Ly Hỏa cũng bắt đầu cảm thấy hơi se lạnh.

Nơi này chính là vị trí trung tâm của Bắc Bộ băng nguyên!

Cảm ứng của Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ có thể đưa Dương Mi đến đây, chi tiết hơn nữa thì không thể.

Nhưng khu vực trung tâm này rộng lớn vô biên.

Tìm một người quả thực rất khó!

Thế nhưng Dương Mi nhìn bình nguyên rộng lớn xung quanh,

khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tà mị.

Trong khoảnh khắc Dương Mi bước vào trung tâm, tại một nơi sâu trong lớp băng giá, một thiếu nữ thanh lãnh đang nhắm nghiền đôi mắt đẹp bỗng nhiên bừng tỉnh!

Trong lúc Dương Mi bước vào Bắc Bộ băng nguyên thì đại lục Hồng Hoang đang vô cùng náo nhiệt.

Vốn dĩ chỉ còn vài trăm năm nữa là đến buổi giảng đạo thứ ba của Hồng Quân, tất cả các đại năng đều đang bế quan chờ đợi.

Thế nhưng có một tin tức lặng lẽ lan truyền khắp đại lục.

Chuyện kể rằng Ma Tổ La Hầu lúc thành thánh đã đại chiến với Đạo Tổ Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân là người mà chúng sinh khá quen thuộc, từ sau hai lần nghe đạo, mọi người đều cảm thấy thực lực của ngài sâu không lường được!

Tuy rằng lúc La Hầu thành thánh, ma uy trấn áp cả đại lục Hồng Hoang, nhưng người biết rõ về La Hầu chỉ là một bộ phận nhỏ.

Chương 210

Theo những gì họ biết, trước đây La Hầu từng bại dưới tay Hồng Quân, nên cũng không ai thực sự để tâm việc Ma Tổ thành thánh.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, trong cuộc tranh đấu Đạo - Ma tại Tử Tiêu Cung, người chiến thắng cuối cùng lại là Ma Tổ La Hầu!

Lúc mới đầu, có người không tin.

Nhưng tin đồn ngày càng lan rộng, Đạo Tổ Hồng Quân lại thiên nhiên không hề xuất hiện giải thích, điều này trực tiếp làm tổn hại đến uy vọng của ngài.

Vì thế cuối cùng, dù có người không tin thì sự việc cũng dần được chúng sinh Hồng Hoang công nhận.

Dù sao tranh đấu Đạo - Ma cũng không liên quan gì nhiều đến chúng sinh.

Nhưng danh tiếng của La Hầu rõ ràng đã vang dội khắp đại lục!

Ngay sát ngày Hồng Quân giảng đạo lần ba, từ thánh địa Ma Tộc ở phương Tây đột nhiên vang lên một tiếng ma khiếu.

Sau đó, một ma ảnh khổng lồ lao vút lên trời, đứng sừng sững trên thánh địa Ma Tộc.

"Ta là Ma Tổ, hôm nay thành thánh, từ nay Đạo tiêu Ma trưởng, Ma trưởng Đạo tiêu!" Lời vừa dứt, một luồng khí thế ngút trời dâng lên từ người La Hầu, đầy rẫy sự khát máu và hung tợn, tức khắc uy áp toàn bộ Hồng Hoang.

Tuy không khủng bố như lúc mới thành thánh khiến thiên địa phải khóc thương, nhưng cũng khiến sinh linh Hồng Hoang cảm thấy

hoảng loạn và sợ hãi!

Lúc trước sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, La Hầu không thể chờ đợi mà đến Tử Tiêu Cung đại chiến với Hồng Quân.

Thắng trận xong y lại trực tiếp về thánh địa Ma Tộc để củng cố thực lực mới đột phá.

Cho nên đến tận hôm nay, La Hầu mới chính thức tuyên cáo thiên hạ!

Và vì danh tiếng của La Hầu đã lan xa nên lời tuyên cáo này khiến sinh linh Hồng Hoang nhân tâm hoàng hoàng, trong lòng ai nấy đều có dự cảm không lành!

"Thiên Đạo trên cao, hôm nay Ma Tổ La Hầu ta lấy Ma Cung làm thánh địa, tụ tập tu sĩ ma đạo thiên hạ, lập ra Ma Giáo, dùng hạ phẩm Hỗn Độn Linh Bảo Tru Tiên Kiếm trấn áp khí vận, Thiên Đạo chứng giám!" "Ma Giáo, lập!" Khoảnh khắc đó, theo một tiếng hú dài của La Hầu, ma âm cuồn cuộn tràn ngập thương khung, truyền khắp đại lục Hồng Hoang.

Thương khung lập tức phát ra một tiếng chấn động, dường như Thiên Đạo đã đáp lại, công nhận Ma Giáo.

Tức thì khí vận vô biên tụ tập, ngưng tụ thành một con Khí Vận Thần Long trên đỉnh Ma Cung.

Thần long dài trăm trượng, kim quang rực rỡ, đối lập hoàn toàn với ma khí cuồn cuộn của Ma Cung, long mục lấp lánh thần quang, nanh vuốt dữ tợn.

Cùng lúc đó, có Đạo ắt có Ma, vì Ma Đạo hiện thế, Thiên Đạo được hoàn thiện nên tự nhiên có công đức hạ xuống.

Một phần rơi vào thánh địa Ma Cung, một phần hướng về phía La Hầu!

La Hầu không ngưng tụ công đức thành Kim Luân Công Đức mà trực tiếp hấp thu để nâng cao cảm ngộ tu vi.

Trong sát na, La Hầu rơi vào trạng thái không minh, dường như sự hiểu biết về Ma Đạo càng thêm rõ rệt.

Cùng lúc đó, sau khi hấp thu phần công đức này, khí tức trên người y cũng bắt đầu leo thang, từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng trực tiếp bước vào ngũ trọng chi cảnh, cao hơn Hồng Quân tận hai cảnh giới!

Thế nhưng, vẫn chưa kết thúc!

"Ta là La Hầu, tại Ma Cung thánh địa Ma Tộc, sẽ giảng giải Hỗn Nguyên Chi Đạo, phàm là người có duyên đều có thể đến nghe đạo!" Oanh!

Cả đại lục Hồng Hoang như một nồi nước sôi, nổ bùng ngay lập tức.

Đúng thế, Ma Tổ La Hầu cũng muốn giảng đạo, nhưng không phiền phức như Hồng Quân phải giảng ba lần.

Y chỉ giảng một lần, và giảng về Hỗn Nguyên Chi Đạo!

Nếu là lúc La Hầu mới thành thánh mà nói muốn giảng Hỗn Nguyên Chi Đạo thì chắc chẳng mấy sinh linh Hồng Hoang rung động.

Nhưng từ khi tin La Hầu thắng Hồng Quân truyền ra, danh tiếng của y ở Hồng Hoang chẳng kém gì Hồng Quân!

Chương 211

Thế nên, rất nhiều sinh linh bắt đầu động tâm!

Đặc biệt là những kẻ không thể vượt qua không gian hỗn độn để tới Tử Tiêu Cung, lần này cũng muốn đến Ma Cung thử một lần.

Ngay cả ba ngàn khách hồng trần và tám trăm bàng khách ở Tử Tiêu Cung cũng có không ít người âm thầm lay động!

Bởi vì họ nghe rõ, thứ La Hầu giảng là Hỗn Nguyên Chi Đạo.

Nếu không nhầm, thứ Hồng Quân giảng là Thánh Nhân Chi Đạo!

Vậy Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Chi Đạo có gì khác biệt?

Chuyện La Hầu lập giáo giảng đạo, Hồng Quân là người biết đầu tiên.

Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân cực kỳ khó coi.

Ngài âm thầm cảm thấy mình đã rơi vào bẫy của La Hầu!

Nếu lần trước khi La Hầu phạm tới, ngài không tự tin mãn nguyện nghênh chiến thì tự nhiên cũng không có chuyện bại trận, càng không giúp danh tiếng của La Hầu vang khắp Hồng Hoang.

Nếu không có tất cả những chuyện đó thì việc La Hầu lập giáo giảng đạo cũng chỉ vô ích!

Việc khiêu chiến Hồng Quân trước đó quả thực La Hầu có tâm tư này.

Nếu Hồng Quân không ứng chiến thì tin tức Đạo Tổ Hồng Quân bị dọa không dám xuất hiện e rằng còn rầm rộ hơn.

Lúc này Hồng Quân cảm nhận được tu vi La Hầu thăng tiến, một mạch cao hơn mình tận hai cảnh giới.

Đối phương cầm trong tay Hỗn Độn Linh Bảo Tru Tiên Kiếm, vốn dĩ cùng cảnh giới ngài đã không phải đối thủ của La Hầu, huống chi là bây giờ.

Quan trọng nhất là La Hầu giảng đạo rõ ràng đang tranh giành mối làm ăn với Hồng Quân, đánh cho Hồng Quân một ván trở tay không kịp.

Tu hành chi đạo ngoài cần bốn thứ Địa Lữ Pháp Tài, còn có một điểm mấu chốt nhất là Khí Vận!

Một người nếu khí vận ngút trời thì làm bất cứ việc gì cũng thuận buồm xuôi gió, tu luyện thần tốc.

Ngược lại, nếu bị thiên địa ruồng bỏ, uống ngụm nước cũng dắt răng, đừng nói tới việc leo lên con đường đại đạo, mỗi bước tiến đều là cửu tử nhất sinh!

Trước đây Tam Tộc tranh bá Hồng Hoang chính là muốn tranh đoạt khí vận cả đại lục để chứng đại đạo.

Cuộc chiến Đạo - Ma giữa Hồng Quân và La Hầu cũng vậy!

Hồng Quân chọn giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang cũng là muốn mượn phương thức này để mưu cầu khí vận trên người họ.

Nhưng từ khi La Hầu tuyên bố giảng đạo, Hồng Quân cảm thấy khí vận trên người mình bắt đầu trôi đi nhanh chóng, chớp mắt đã mất đi tới ba tầng!

Và quan trọng là nó vẫn chưa dừng lại!

Cơn thịnh nộ cực độ tràn ngập nội tâm Hồng Quân, đôi mắt ngài đỏ ngầu vì sát ý điên cuồng, sau đó ngài nghiến răng nói từng chữ: "Dương Mi!

La Hầu!

Đợi lão tổ hợp đạo xong, nhất định sẽ không tha cho các ngươi!!!" Tại Bắc Bộ băng nguyên, Dương Mi nghe tin La Hầu giảng đạo cũng hơi ngạc nhiên.

Nhưng rồi khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra nụ cười hài lòng!

La Hầu giảng đạo làm khó Hồng Quân, như vậy cũng sẽ trì hoãn việc Hồng Quân hợp đạo với Thiên Đạo.

Tuy việc Hồng Quân hợp đạo là chuyện sớm muộn, nhưng Dương Mi không muốn nó diễn ra sớm như vậy, vì sau khi Thiên Đạo hoàn thiện, sự trói buộc của Đại Đạo đối với hắn sẽ càng nhỏ.

Nhưng giờ không phải lúc quan tâm chuyện đó!

Chương 212

Đôi mắt thâm thúy của Dương Mi quét qua bình nguyên rộng lớn xung quanh cùng những con hung thú đang bị thu hút tới.

"Nguyên Phượng, chiếm giữ trên cao, sau đó mặc sức đồ sát đi!" "Lệ!" Theo lời Dương Mi, một tiếng hót vang lên, Nguyên Phượng hóa thành phượng hoàng lửa bay vút lên cao.

Từng luồng Nam Minh Ly Hỏa nóng rực trút xuống, bao phủ một vùng băng nguyên rộng lớn.

Những hung thú lao tới tự nhiên hóa thành tro bụi trong biển lửa!

Dương Mi nhìn những con hung thú không dám bước vào biển lửa, trực tiếp nắm chặt nắm đấm lao vào bầy thú.

Biển lửa vô tận, hung thú gào thét, băng nguyên tan chảy bốc hơi...

Cả vùng Bắc Bộ băng nguyên rung chuyển, đặc biệt là khu vực trung tâm ngập tràn những tiếng nổ vang trời!

Dương Mi muốn làm loạn, động tĩnh càng lớn càng tốt!

Hắn không tin động tĩnh lớn thế này mà Thủy Thanh Nhi kia lại không xuất hiện!!!

"Hống!

Hống!

Hống..." Kèm theo những tiếng gầm giận dữ, từng con hung thú khổng lồ từ khắp nơi trên băng nguyên điên cuồng lao về phía Dương Mi.

Không chỉ dưới đất, ngay cả trên không trung cũng có những con cự thú bay lượn khổng lồ lao ra, hót vang và vung nanh vuốt muốn xé

nát Nguyên Phượng trên cao.

Một con... hai con... mười con... trăm con...

Trên bình nguyên xung quanh có hàng vạn con hung thú, hình thể lớn nhỏ khác nhau, thực lực cũng không đồng đều.

Mạnh nhất có thực lực sánh ngang với Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hình thể to lớn như núi đá!

Tất cả hung thú hội tụ lại như một làn sóng ngầm cuộn trào, muốn nhấn chìm Dương Mi trong đó.

Nhưng thực lực của lũ này đối với Dương Mi lại quá yếu!

Ánh mắt Dương Mi như chớp giật, hắn bước tới một bước, vọt lên hư không, mái tóc đen bay trong gió, tay phải nắm thành quyền trực tiếp đấm vào đám hung thú đang lao tới.

Nắm đấm của Dương Mi điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa xung quanh, thậm chí cả những luồng sát khí mờ mịt, hình thành một cự quyền ảo ảnh khổng lồ.

Oanh!

Giống như một hành tinh nhỏ bị ném mạnh ra, cự quyền ảo ảnh đó nện trọng thương xuống mặt đất, hàng trăm con hung thú khổng lồ trực tiếp bị đấm thành một đống thịt nát!

Lớp băng dày bên dưới bị đấm thủng một lỗ lớn, cột nước lạnh lẽo phun trào, rửa trôi máu tươi khắp nơi.

Máu đỏ tươi hòa lẫn với nước băng, trong phút chốc cả băng nguyên bị nhuộm một màu đỏ thâm rợn người!

Mặt đất không ngừng rung chuyển, những vết nứt kinh người nhanh chóng lan rộng.

Những ngọn núi băng đổ sập ầm ầm dưới chấn động dữ dội, vô

số vết nứt bắt đầu phá hủy bề mặt băng dày đặc.

Lúc này, băng nguyên nơi nơi đều là cảnh tượng đổ nát hoang tàn!

Thế nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Chương 213

Những hung thú bị thu hút bởi động tĩnh khổng lồ không chỉ có bấy nhiêu, dù Dương Mi và Nguyên Phượng đã giết hàng ngàn con nhưng quanh bình nguyên vẫn liên tục có hung thú tập kích, số lượng không hề giảm mà dường như còn nhiều thêm.

Lúc này Dương Mi hoàn toàn hóa thân thành một sát thần, thân hình không ngừng xuyên thoi giữa bầy thú đếm không xuể.

Thân thể không quá lực lưỡng của Dương Mi trước mặt những tôn hung thú khổng lồ như một con kiến nhỏ bé!

Nhưng con kiến nhỏ bé đó, nắm đấm đi tới đâu là những vật khổng lồ nổ tung tới đó, hóa thành màn sương máu.

Sự sát lục sảng khoái khiến Dương Mi hoàn toàn chìm đắm, thậm chí từ bỏ phòng ngự, máu tươi đỏ thẫm thấm đẫm toàn thân, ngay cả ngọn tóc đen cũng bị nhuộm đỏ!

Sát!

Sát!

Sát!

"Bành..." Ánh mắt Dương Mi đạm mạc, hắn đấm mạnh vào một con hung thú lớn gấp trăm lần mình, nắm đấm nhỏ bé rơi trên đầu nó khiến nó thậm chí không kịp gào lên đau đớn.

Cái đầu khổng lồ nổ tung, Dương Mi rút nắm đấm ra từ đống thịt vụn rồi lao tới con hung thú tiếp theo.

Băng nguyên vốn rộng mênh mông, lúc này nhìn lại đâu đâu cũng chất đầy xác hung thú, như những ngọn núi mọc lên từ đất.

Lệ!

Trên cao Nguyên Phượng cũng không hề kém cạnh, lửa cháy ngập trời bao phủ cả không trung, những con chim muốn xé xác nàng đều bị lửa bao trùm rơi rụng.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Giống như một trận mưa thiên thạch, những vật khổng lồ mang theo hỏa quang liên tục nện xuống băng nguyên, tạo thành những hố lớn.

Hống!

Hống!

Hống!

Khi Dương Mi và Nguyên Phượng đang giết đến độ cao hứng thì ba tiếng gầm phẫn nộ làm rung chuyển thương khung, tiếng vang như sấm cuộn trào sóng âm quét sạch bát phương.

Chỉ thấy ba con hung thú to lớn ngàn trượng bước tới, quanh thân bao phủ sát khí nồng đậm, cùng với ba luồng khí tức sánh ngang Chuẩn Thánh áp bức tới.

"Ba tôn hung thú hoàng cảnh giới Chuẩn Thánh!" Nguyên Phượng trên cao cảm nhận được khí tức cường đại đột ngột xuất hiện, liền hót lên đầy khiêu khích.

Giết chóc bấy lâu, đến giờ mới có thứ kích thích chiến ý của nàng.

Ba con hung thú như thể hoàng giả của loài thú, dưới sự ủng hộ của bầy thú, đã xuất hiện trong tầm mắt Dương Mi.

Ba con thú hoàng rõ ràng có linh trí không thấp, từ lúc xuất hiện chúng không trực tiếp ra tay mà không ngừng chỉ huy bầy thú lớp lớp lao về phía hai người.

Nhìn ba con thú hoàng đang trốn sau vô số hung thú để chỉ huy, đôi mắt thâm thúy của Dương Mi hiện lên một tia sáng đầy thú vị.

"Nguyên Phượng, giúp ta mở một con đường, ta đi chơi với ba gã kia một chút!" Đối mặt với hàng vạn hung thú bao vây và ngày càng nhiều thú triều hội tụ, Dương Mi bị nhấn chìm trong đó.

Một đợt thú triều khổng lồ thế này nếu thả vào các nơi khác ở Hồng Hoang e rằng sẽ là một đại hạo kiếp không kém gì đại chiến Vu - Yêu lần hai!

Và lũ thú này hoàn toàn mất lý trí, bất kể phía trước là ai chúng cũng tấn công.

Nhưng Dương Mi lún sâu trong thú triều lại chẳng coi lũ này ra gì, chúng thậm chí không khiến hắn hứng thú bằng ba con thú hoàng kia.

Chương 214

Nhận lệnh, Nguyên Phượng lập tức phun xuống một biển lửa, thiêu rụi một vùng hung thú lớn.

Đám thú đó tức khắc hóa thành tro bụi, khiến ba con thú hoàng bắt đầu thấy sợ hãi!

Nhưng bản tính hung thú không khiến chúng lùi bước, chỉ có thêm nhiều hung thú được triệu hồi.

Hiển nhiên, ba con thú hoàng định dùng thú triều để tiêu hao hai người, sau đó mới tọa hưởng ngư ông đắc lợi!

Chỉ có điều, cách của chúng... vút!

Đột nhiên một đạo thân ảnh nhanh như chớp lao ra từ biển lửa vừa thôn phệ hàng trăm con hung thú.

Tốc độ nhanh đến mức ba con thú hoàng hoàn toàn không phản ứng kịp.

Khi kịp phản ứng thì Dương Mi đã xuất hiện trước mặt một con và giơ nắm đấm.

Hắn trực tiếp đấm ra, một cú đấm đơn giản nhưng không gian nơi nắm đấm đi qua đều bị xé rách!

Con thú hoàng đen đủi bị khóa mục tiêu không hiểu chuyện gì đã bị đánh bay đi, trên người còn bị đấm lủng một lỗ máu kinh khủng!

Khoảnh khắc đánh bay con thú, khóe miệng Dương Mi dường như hơi nhếch lên, cố ý hay vô ý liếc nhìn về một nơi nào đó trên băng nguyên.

Nhưng cái nhìn đó cũng chỉ thoáng qua, rồi ánh mắt hắn lại quay

về với những con cự thú trước mặt.

Từ lúc giết con hung thú đầu tiên đến giờ, Dương Mi không hề sử dụng linh bảo hay pháp tắc, thậm chí cả pháp lực cũng không dùng, chỉ đơn thuần dùng sức mạnh nhục thể để chiến đấu.

Tuy để đối phó lũ này chỉ cần sức mạnh nhục thể là quá đủ, nhưng Dương Mi dường như đang cố ý ẩn giấu thực lực!

"Con chim đó thực lực tầm Chuẩn Thánh hậu kỳ, lửa nó phun ra là Nam Minh Ly Hỏa, rõ ràng tu luyện Hỏa chi pháp tắc.

Nếu ta không lầm thì nơi trấn áp Hỏa Linh Nhi trước đây là một ngọn núi lửa nuôi dưỡng Nam Minh Ly Hỏa!" "Chẳng lẽ con chim đó có quan hệ với Hỏa Linh Nhi?" Tại một nơi nào đó trên băng nguyên mênh mông, một nữ tử tỏa ra khí chất thanh lãnh nhu mì đang ẩn mình trong một ngọn núi băng, quan sát trận chiến ở trung tâm.

Đôi mắt nàng lóng lánh như chứa đựng hai hồ nước trong veo.

Cả người nàng nhìn như một luồng nước đang chuyển động, vòng eo mảnh khảnh dù không cử động cũng như đang mềm mại đung đưa.

"Con chim đó chắc là tọa kỵ của tên đạo sĩ trẻ tuổi kia, vậy tu vi của hắn có khả năng còn mạnh hơn một chút." "Chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể mà có thể dễ dàng nghiền ép hung thú cấp Chuẩn Thánh, xem thực lực chắc là ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi!" Thủy Thanh Nhi nhìn chằm chằm Dương Mi đánh giá, sau đó lộ ra vẻ mặt đầy thú vị.

Không ngờ một Hồng Hoang nhỏ bé lại nhanh chóng xuất hiện sinh linh cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ là vì Dương Mi chưa từng dùng pháp lực nên Thủy Thanh Nhi nhất thời cũng không cách nào xác định chính xác thực lực của hắn.

"Bất kể có liên quan đến Hỏa Linh Nhi hay không, đã giết nhiều

thú cưng của ta như vậy thì chuẩn bị trả giá đi!" "Vừa hay ta đang ở bình cảnh phục hồi, biết đâu hôm nay có thể một mạch khôi phục thực lực Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, như vậy cũng chẳng cần phải trốn ở cái nơi Hồng Hoang nhỏ bé này nữa!" "Hống!" Con thú hoàng bị Dương Mi đánh bay đang đau đớn gầm rú liên hồi, khí tức trở nên cuồng bạo.

Hung thú vốn không sợ chết, ngay cả thú hoàng có trí tuệ một khi nổi giận cũng sẽ mất lý trí ngay lập tức.

Nó gầm lên một tiếng, mang theo sát khí ngút trời lao về phía Dương Mi.

Đó là một con đại xà đen tuyền dài ngàn trượng, vảy lấp lánh u quang.

Nhưng nó khác với rắn thường ở chỗ có hai đôi cánh, cái đầu tam giác mọc đầy gai nhọn, trông vô cùng dữ tợn.

Con thú hoàng cuồng bạo này thực lực sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ, cái đuôi khổng lồ quét qua khiến hư không vặn vẹo.

Một cú quất đuôi này, tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó lòng chống đỡ!

"Đến hay lắm!" Mắt Dương Mi lấp lánh, đối mặt với cú đánh của cự xà hắn không né không tránh, mặt còn lộ vẻ hung tợn, vung nắm đấm trực tiếp đâm tới.

"Oanh long long!" Rõ ràng là cự xà phát động tấn công, nhưng sau một tiếng nổ lớn, con rắn lớn đó bị nện thẳng xuống mặt đất băng giá, tạo thành một cái hố sâu khổng lồ, nằm im không rõ sống chết!

Chương 215

Đúng lúc này, hư không chấn động, đại địa rung chuyển, hai con thú hoàng ở hai hướng khác cũng gầm lên lao tới.

Dương Mi quá mạnh, dù là thú hoàng chúng cũng cảm nhận được nguy cơ nồng đậm.

Chúng không chần chừ nữa, đồng thời ra tay liên thủ đối phó hắn.

Hai con này so với con rắn thì hình thể nhỏ hơn nhiều, nhưng khí tức không hề kém cạnh.

Một con trông như chó, lông đỏ rực, đầu có hai sừng nhọn, lưng mọc đôi cánh.

Con kia thì hình thù kỳ quái, thân như hổ nhưng mặt người chân hổ, răng lợn, khiến người ta nhìn vào có cảm giác rất khó chịu.

Hai con thú hoàng dù nhỏ hơn nhưng so với Dương Mi vẫn rất khổng lồ, thân thể vô cùng linh hoạt, chỉ một cú nhảy đã tới trước mặt Dương Mi, mang theo sát khí ngút trời tập kích!

"Định lên cùng lúc sao?

Cũng tốt, đỡ cho ta đánh không đủ sướng, ha ha ha..." Thấy hai con thú hoàng cùng lao tới, Dương Mi không những không sợ mà còn cười sảng khoái.

Tóc đen bay trong gió, hắn bước tới đón đánh.

"Đương!

Đương!" Trong hư không vang lên một chuỗi tiếng va chạm kim loại, hai tôn thú hoàng này khác với con rắn dùng lực áp người, một con giỏi dùng móng vuốt, một con dùng răng.

Bất kể móng hay răng đều vô cùng cứng rắn, sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo!

Lũ hung thú này không thể hóa hình, cũng không thể dùng pháp lực hay linh bảo, nhưng nhục thể của chúng không hề thua kém Tổ Vu.

Mỗi bộ phận trên cơ thể đều có thể sánh ngang linh bảo sắc bén.

Dương Mi nắm chặt nắm đấm trực tiếp giáp lá cà với hai con thú hoàng, nắm đấm đi đến đâu hư không rách ra đến đó.

Hai con thú hoàng dù răng móng sắc bén sánh ngang linh bảo nhưng so với nhục thể của Dương Mi thì kém xa.

Phải biết rằng nhục thể của Dương Mi lúc này là Hỗn Độn Thể chân chính!

Mỗi cú đấm của Dương Mi đều không trượt phát nào, đấm cho hai con thú hoàng gầm thét liên tục, ngay cả răng và móng cũng bị đánh gãy không ít.

Hiển nhiên, đó là do Dương Mi dùng nắm đấm nện gãy!

"Hống!" Đúng lúc này, con đại xà đen cũng đã hồi phục, nó rít lên một tiếng rồi lại lao vào sát phạt.

Đại xà thè lưỡi, thân hình khổng lồ đè nát hư không, tốc độ cực nhanh.

Nhưng Dương Mi chỉ nhẹ nhàng lách sang bên, dễ dàng né được cú đánh sấm sét của nó!

Sau khi ám toán thất bại, đại xà rít lên đầy không cam lòng, cùng hai con thú hoàng kia đồng thời lao về phía Dương Mi.

Thế nhưng, dù ba con thú hoàng cùng tấn công, Dương Mi vẫn dư sức ứng phó.

Thậm chí, hắn còn thể hiện thế áp đảo dễ dàng.

“Bành!

Bành!

Bành!” Từng cú đấm vung ra, đánh cho ba con thú hoàng không còn chút khí thế nào.

Nhìn ba con thú hoàng khí tức yếu dần, không còn sức chống trả trước mặt, Dương Mi vô vị lắc đầu: “Được rồi, đến đây thôi, lười chơi với các ngươi rồi!” Ánh mắt đạm mạc của Dương Mi chỉ khẽ liếc nhìn ba con thú hoàng thực lực Chuẩn Thánh kia một cái, rồi ba kẻ vừa rồi còn đang diễu võ dương oai bỗng như thấy điều gì đó cực kỳ đáng sợ.

Thân thể khổng lồ của chúng run rẩy không ngừng, thậm chí theo bản năng muốn lùi bước.

Chương 216

Nhưng chúng phát hiện, thân thể mình hoàn toàn không thể cử động được!

Sau đó một bóng mờ nhanh chóng lướt qua tầm mắt...

“Oanh!

Oanh!

Oanh...” Ba tiếng nổ kinh thiên động địa rung chuyển trời mây, ba con thú hoàng trực tiếp hóa thành ba làn sương máu.

Dương Mi thực sự muốn đối phó chúng, chỉ bằng thực lực thôi, đơn thuần dùng khí thế cũng đủ ép nổ ba con thú mới chỉ có thực lực Chuẩn Thánh này.

Chỉ là, hắn đang diễn kịch, diễn kịch cho ai đó xem...

Thực ra ngay khi lũ thú này vừa xuất hiện, bằng vào cảm tri kinh người của mình, Dương Mi đã phát hiện ở đâu đó có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Chỉ là thực lực đối phương rõ ràng không dưới hắn, khiến hắn không thể khóa định chính xác vị trí.

Dương Mi đoán không lầm thì việc ba con thú hoàng đột nhiên xuất hiện đa phần là do đối phương muốn thử thực lực của mình!

Thế nên Dương Mi chỉ có thể diễn kịch cho đối phương xem.

Ngộ nhỡ biểu hiện thực lực quá khủng bố làm đối phương sợ chạy mất thì sao?

Đúng không, Thủy Thanh Nhi...

Dương Mi đột nhiên nhìn về một hướng, khóe miệng nhếch lên

cười một cái.

Cái liếc mắt đó làm tim Thủy Thanh Nhi thắt lại.

Một cảm giác như thể nàng hoàn toàn bị tên đạo sĩ trẻ tuổi kia nhìn thấu!

Nhưng Thủy Thanh Nhi đường đường là Hỗn Độn Ma Thần cường đại, sao có thể để sinh linh Hồng Hoang vào mắt?

"Thực lực không tồi, nhưng cực hạn của ngươi ở đâu?" Thủy Thanh Nhi nhìn chằm chằm ba làn sương máu, đột nhiên thè lưỡi liếm môi.

Một nụ cười hung tợn hiện lên trên khóe miệng nàng: "Đã vậy, để 'bảo bối' của ta chơi với ngươi một chút, hy vọng ngươi đừng chết quá dễ dàng dưới tay nó, nếu không thì chẳng vui tí nào!" Thủy Thanh Nhi từ sau khi khai thiên lập địa vẫn luôn tu hành khôi phục thực lực ở Bắc Bộ băng nguyên.

Trong năm tháng dài đằng đẵng đó, ngoài tu luyện nàng còn nuôi dưỡng một con Hung Thú Đế Hoàng!

Ở đây hung thú có nhiều, thú hoàng cũng có mấy con, nhưng Đế Hoàng chỉ có một!

Một con thực lực đủ sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Oanh!

Mặt đất đột ngột rung chuyển dữ dội.

Nguyên Phượng đang chiến đấu trên cao đột nhiên dừng lại, đôi mắt phượng bùng cháy lửa đỏ hiện lên một tia run rẩy.

Oanh oanh oanh!

Mặt đất bắt đầu chấn động liên hồi, tiếng động đó dường như đang dần tiến về phía trung tâm băng nguyên.

Nhanh chóng, một thân ảnh che trời lấp đất từ từ xuất hiện trong tầm mắt Dương Mi, thân hình đó dài tới vạn trượng vô cùng khủng bố.

Kèm theo sự xuất hiện của nó, lệ khí trong không khí xung quanh đều bạo động, điên cuồng ùa về phía đó.

Nhìn thân ảnh hung hăng ấy, Dương Mi cũng không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

Hắn cảm thấy từng tế bào cơ bắp trong người mình đang bạo động, một sự khát khao chiến đấu mãnh liệt trỗi dậy.

Chương 217

Đó là một con hung thú, một con Hung Thú Đế Hoàng, đế hoàng trong muôn loài hung thú!

"Hống..." Con thú đó tiến gần trung tâm, đột nhiên ngửa đầu gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm làm mây đen cuộn trào, đại địa rung chuyển, không gian sụp đổ, tất cả hung thú xung quanh đều mặc định dừng lại và quỳ rạp xuống đất!

Chúng đang đón chào đế hoàng của mình!

Tiếng gầm đó vang vọng mãi trong Bắc Bộ băng nguyên rồi truyền khắp đại lục Hồng Hoang!

Trong phút chốc, tất cả dã thú chưa hóa hình ở Hồng Hoang đều run rẩy phục tùng dưới đất.

Ngay cả những sinh linh đã hóa hình, chỉ cần có gốc gác là dã thú, đều cảm thấy từ trong huyết mạch mình truyền ra một sự thôi thúc muốn quy phục!

Dương Mi nhìn chằm chằm vật khổng lồ che trời trước mặt, đôi mắt tỏa ra ánh sáng rực cháy: "Hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đạt tới Hỗn Nguyên tứ trọng...

Nếu chỉ tính nhục thể thì e rằng Hồng Quân và La Hầu đều không phải đối thủ của nó đâu!

Có chút thú vị rồi đây..." Còn việc tại sao con thú này không ra ngoài tàn phá Hồng Hoang, là vì nó được người ta nuôi dưỡng!

Dương Mi nhìn một cái là ra ngay, con thú này thực chất không có tu vi Chuẩn Thánh, chỉ là bị ai đó cưỡng ép truyền Hỗn Độn chi khí

vào mới đạt tới cảnh giới như hiện nay.

Một con hung thú toàn thân tỏa ra u quang màu xanh lam, lông cứng như gai, đầu như hổ báo, mặt mũi dữ tợn, đầu mọc hai sừng, đôi cánh khổng lồ sải rộng mang theo ngọn lửa u lam.

Hình dáng của con thú này làm Dương Mi sực nhớ tới một loại hung thú trong thần thoại kiếp trước.

Cùng Kỳ!

Dương Mi kinh ngạc không thôi, cuối cùng cũng hiểu ra.

Đúng thế, gã này trông rất giống hung thú Cùng Kỳ.

Nhưng Dương Mi biết, nó không thể là Cùng Kỳ.

Trong thần thoại, Cùng Kỳ là hậu thiên hung thú, không hẳn là tà ác.

Có chuyện kể nó trừng ác dương thiện, cũng có chuyện kể nó ăn thịt người.

Còn gã trước mắt này có lẽ tồn tại từ thuở Hồng Hoang sơ khai, sinh ra từ oán niệm của Hỗn Độn Ma Thần, là một vật hung sát thực thụ.

"Hống!" Dường như cái nhìn nóng bỏng của Dương Mi khiến Hung Thú Đế Hoàng cảm thấy bị nhục nhã ghê gớm, nó gầm lên một tiếng rồi lao thẳng về phía hắn.

"Lệ!" Nguyên Phượng trên cao thấy con thú lao về phía Dương Mi liền phát ra một tiếng hót xé toạc thương khung.

Nàng kiên quyết chắn trước mặt Dương Mi, vô tận Nam Minh Ly Hỏa từ miệng phun ra bao phủ con thú khổng lồ kia.

Biển lửa vô tận tức khắc thôn phệ nó!

Nhưng Nam Minh Ly Hỏa vô địch của Nguyên Phượng lúc này dường như mất đi uy phong vốn có, dù bám trên người con thú nhưng không làm nó bị thương chút nào.

Bành!

Ngọn lửa u lam trên người Hung Thú Đế Hoàng đột ngột bùng phát, nhìn thì là những đóa hoa lửa nhưng không hề có chút cảm giác nóng rực nào, trái lại có một luồng hàn ý thấu xương tỏa ra xung quanh.

Nam Minh Ly Hỏa đang bao phủ nó bị ngọn lửa u lam thôn phệ với tốc độ mắt thường cũng thấy được!

Nhanh chóng, biển lửa biến mất sạch sẽ.

Đôi mắt đỏ ngầu của Hung Thú Đế Hoàng trừng về phía Nguyên Phượng trên cao, một luồng lệ khí khủng bố xâm nhập cơ thể nàng.

Nguyên Phượng không khống chế được cơ thể rơi xuống, thậm chí bị đánh văng lại hình người ngay giữa không trung!

Chương 218

Thân hình Dương Mi lóe lên tiếp lấy Nguyên Phượng rồi đặt nàng sang một bên.

Hắn vỗ nhẹ lên đầu nàng, bức luồng lệ khí đáng sợ kia ra ngoài.

"Đứng đó mà xem, để ta thu thập con súc sinh này!" Nguyên Phượng dù biết mình không phải đối thủ nhưng vẫn chắn trước mặt Dương Mi khiến hắn có chút cảm động.

Nói rồi, hắn quay sang nhìn con thú: "Làm người của ta bị thương thì ngươi sắp gặp xui xẻo rồi!" Dương Mi thản nhiên nói, con thú đó dường như nghe hiểu, chủ động tấn công.

Một cái vuốt khổng lồ xé rách hư không, che trời lấp đất hóa thành một bức màn đen kịt đập xuống đầu Dương Mi!

"Đến hay lắm!" Dương Mi cười lớn, lao vút lên trời, thân thể hắn cấp tốc trướng lớn hóa thành một cự nhân ngàn trượng, gầm lên một tiếng rồi đấm thẳng vào cái vuốt lớn của nó.

Hiện giờ nhục thân của Dương Mi sau khi hấp thu Hỗn Độn chi khí đã luyện thành Hỗn Độn Thể chân chính, lúc trước chơi với mấy con thú nhỏ chưa hề phát huy hết sức mạnh.

Lần này phải thử xem nhục thân của mình mạnh đến mức nào.

Cú đấm ngưng tụ toàn bộ sức mạnh nhục thân, huyết khí xung quanh cuồn cuộn, giống như một hành tinh rơi rụng va đập mạnh mẽ.

"Oanh long!" Cự trảo va chạm với nắm đấm của Dương Mi phát ra một tiếng nổ lớn, dư ba lực lượng kinh khủng lan tỏa khắp nơi.

Hư không rung chuyển, núi băng sụp đổ, lớp băng nứt toác thành những vực sâu, trong vòng trăm dặm sát na biến thành bình địa.

“Hống...” Sau cú đập, Hung Thú Đế Hoàng bị đẩy lùi, đôi mắt đỏ ngầu hiện lên vẻ kinh hãi, cú đấm của Dương Mi làm nó cảm thấy đau đớn.

Nên biết rằng nó tự hào nhất chính là sức mạnh nhục thân, vậy mà vừa rồi đối đầu lại rơi vào thế hạ phong.

Dương Mi xoa xoa nắm đấm, không hổ là hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng, có thể đỡ một quyền mà không sao.

Nếu là tu sĩ cùng cấp bình thường mà đỡ cú này của hắn, không chết cũng trọng thương.

Đương nhiên điều này cũng cho thấy Hỗn Độn Thể sơ cấp bắt đầu hơi theo không kịp rồi.

Đối phó Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn chật vật thì gặp Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên chắc chẳng tác dụng gì nhiều.

Nhưng đối phó con thú này thì quá dư dùng!

Cú đấm của Dương Mi đã hoàn toàn kích nộ Hung Thú Đế Hoàng, đôi mắt đỏ ngầu của nó lóe lên tia lạnh lẽo.

Nó gầm lên rồi lại tấn công, lần này không dùng vuốt mà lao cả thân hình khổng lồ tới, định dùng sức nặng vạn trượng nghiền nát tên tiểu gia hỏa này.

“Quả nhiên có trí tuệ không thấp, như vậy mới thú vị!” Mắt Dương Mi sáng lên, cười lớn rồi lao lên.

Nghiền ép sao?

Phải để con thú này thấy thế nào gọi là sức mạnh nhục thân!

“Phanh!

Phanh!

Phanh!” Trên hư không, một người một thú chiến đấu điên cuồng, tiếng va chạm làm cả thương khung biến sắc.

Sát khí vô tận trôi nổi cũng bị dư ba trận chiến đánh tan!

Hung Thú Đế Hoàng gầm thét như sấm, đôi cánh khổng lồ giải phóng lửa u lam quấn lấy Dương Mi.

Dưới ngọn lửa u lãnh như đến từ Cửu U băng giá, Hỗn Độn Thể của Dương Mi có cảm giác bị đóng băng, nhưng hắn hừ lạnh một tiếng, vung bàn tay khổng lồ quạt tan đoàn lửa đó.

Lửa u lam rõ ràng là bài tẩy cuối cùng của nó!

Sau khi quạt tan ngọn lửa, Dương Mi bước tới một bước hiện ra trên đầu nó, lòng bàn tay ngưng tụ sức mạnh kinh người như một ngọn thần sơn vạn trượng, tỏa ra khí tức bàng bạc như Bất Chu Sơn giáng lâm, nện thẳng xuống.

Chương 219

"Oanh long long..." Một tiếng nổ lớn, Hung Thú Đế Hoàng bị trấn áp xuống đất, Dương Mi không dừng tay, giẫm mạnh một cái.

Cú giẫm mang theo huyết khí cuồn cuộn như Thái Cổ Thần Sơn trực tiếp đạp con thú lún sâu vào lòng đất.

Vẫn chưa hết!

Nhìn con thú không còn sức chống trả dưới chân, Dương Mi định vung nắm đấm kết liễu nó thì một giọng nói thanh lãnh vang lên ngăn hắn lại.

"Hôm nay nếu ngươi giết bảo bối của ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi nếm mùi sống không bằng chết!" Dương Mi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên rồi nở nụ cười, thản nhiên nói: "Cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi, Thủy Thanh Nhi..." Thủy Thanh Nhi vốn đang tự tin bỗng ngẩn người tại chỗ.

Nàng thấy bảo bối của mình có thể chiến đấu bất phân thắng bại với Dương Mi nên nghĩ tu vi mình có thể dễ dàng nghiền ép đối phương.

Vì thế nàng mới bước ra từ chỗ tối, nhưng không ngờ vừa gặp mặt đối phương đã gọi tên mình!

Quan trọng nhất là từ thuở Hồng Hoang sơ khai nàng đã trốn ở nơi hẻo lánh này tu luyện, chưa từng rời đi.

Vậy nên sao không kinh ngạc cho được?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Thủy Thanh Nhi, nụ cười trên mặt Dương Mi càng đậm.

Xem ra đoán đúng rồi!

Dương Mi tất nhiên chỉ là đoán thôi, vì hắn đã gặp Thủy Thanh Nhi bao giờ đâu.

Chẳng thèm quan tâm Thủy Thanh Nhi đang đơ ra, Dương Mi vung nắm đấm nện mạnh xuống đầu con thú dưới chân.

Bành!

Một tiếng nổ lớn, sương máu tung tóe, đầu Hung Thú Đế Hoàng nổ tung như một hành tinh nhỏ.

Óc và thịt vụn bắn tung tóe khắp vùng băng giá xung quanh.

Một mùi hôi thối cực độ bốc lên khắp băng nguyên.

Nhưng Dương Mi chẳng bận tâm, hắn thu nắm đấm lại, chẳng thèm liếc nhìn con thú đã chết thêm cái nào!

Dù sao làm người của hắn bị thương thì phải trả giá đắt!

Giải quyết xong con thú, Dương Mi từng bước tiến về phía Thủy Thanh Nhi.

Thân thể hắn cũng dần thu nhỏ lại, trở về dáng vẻ ban đầu.

Đối mặt với một quý cô nhỏ nhắn mà cứ giữ bộ dạng khổng lồ như thế thì không được lịch sự cho lắm.

Lúc này Thủy Thanh Nhi cũng bị tiếng nổ làm cho bừng tỉnh.

Nàng không thèm nhìn con thú lấy một cái, đôi mắt đẹp chứa đầy sát khí lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Mi như muốn nhìn thấu hắn.

Nhưng nhìn không thấu!

“Ngươi là ai?

Sao biết ta?” Thủy Thanh Nhi lên tiếng, giọng nói lạnh lùng, một luồng sát khí băng giá bốc lên từ người nàng.

Dường như chỉ cần một lời không lọt tai là nàng sẽ ra tay ngay lập

tức.

Nhìn Thủy Thanh Nhi đằng đằng sát khí, Dương Mi khẽ nhún vai: "Quả nhiên Hỗn Độn Ma Thần sát khí nặng thật!" "Thực ra ta không có ác ý." "Còn nữa, ta là Dương Mi, cũng không quen biết nàng." "Nhưng ta thực sự tìm nàng, Thủy chi pháp tắc chưởng khống giả - Hỗn Độn Ma Thần Thủy Thanh Nhi!" Dương Mi nói từng chữ chậm rãi, khiến đôi mày Thủy Thanh Nhi càng nhíu chặt.

Đối phương không chỉ biết tên mà còn biết rõ thân phận Hỗn Độn Ma Thần của nàng!

Điều này làm nàng có cảm giác bị nhìn thấu hoàn toàn, một cảm giác vô cùng khó chịu.

Chương 220

“Dương Mi?

Chẳng lẽ là Dương Mi Đạo Nhân nắm giữ Không gian pháp tắc trong thập đại Hỗn Độn Ma Thần?” Sắc mặt Thủy Thanh Nhi biến đổi, suýt chút nữa thốt lên kinh ngạc, sát khí trên người giảm đi một nửa.

Thập đại Hỗn Độn Ma Thần là những tồn tại đứng đầu trong ba ngàn Ma Thần, hoàn toàn không phải loại Ma Thần xếp sau như nàng có thể so sánh.

Ngoài Bàn Cổ ra, chín đại Ma Thần còn lại đều là vô địch.

Vậy mà giờ nàng lại đối diện với một trong số đó, lại còn là người xếp hạng cao.

Thủy Thanh Nhi bắt đầu thấy sợ hãi, trong lòng nảy sinh ý định bỏ chạy.

Thấy vẻ sợ hãi tột độ của nàng, Dương Mi đảo mắt, thản nhiên nói: “Không ngờ bị nàng phát hiện rồi!” Thực tế thì thập đại cái gì chứ, đây chẳng qua chỉ là một phân thân thôi.

Đứng trước mặt nàng mới là một Hỗn Độn Ma Thần hàng thật giá thật!

Nhưng để đối phương hiểu lầm mà sợ hãi thì rõ ràng là chuyện tốt.

Có điều, Ma Thần chẳng ai ngu cả.

Thủy Thanh Nhi tuy đang sợ hãi nhưng dần phản ứng lại, nàng hét lên: “Không đúng, trên người ngươi không có khí tức Ma Thần!

Xem ra ngươi chỉ là phân thân của Dương Mi Đạo Nhân mà thôi!" Nói đoạn, Thủy Thanh Nhi tự cười lớn, sự sợ hãi trên mặt biến mất sạch sẽ.

Đối diện chỉ là một phân thân thì chẳng có gì phải sợ.

Nên biết nàng mới là một Hỗn Độn Ma Thần hàng thật giá thật!

Nàng cười vì đến thập đại Ma Thần cũng chỉ còn lại phân thân, còn nàng thì vẫn sống nhăn răng.

Nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ, thậm chí còn có chút tự mãn!

"Là Hỏa Linh Nhi bảo ngươi tới?

Chẳng lẽ con đàn bà đó phá được phong ấn của ta rồi?" "Không đúng, với cái tính nóng nảy của nó, nếu phá được phong ấn thì đã sớm tìm ta tính sổ rồi." "Chẳng lẽ Hỏa Linh Nhi chết rồi?

Ngươi đến báo thù cho nó?

Ha ha ha, xem ra con đàn bà đó ngây thơ quá nhỉ!" Thủy Thanh Nhi nhìn về phía Nguyên Phượng đang nằm xa xa, như thể đã hiểu ra mọi chuyện, tự tin thao thao bất tuyệt.

Nhìn Thủy Thanh Nhi lúc thì sợ hãi, lúc thì cười lớn, lúc lại tự lầm bầm một mình, Dương Mi cảm thấy đầy đầu vạch đen.

Chẳng lẽ Hỗn Độn Ma Thần đều mắc chung một bệnh sao?

Lúc trước Hỏa Linh Nhi mới ra lò cũng tự lẩm bẩm một đống như thế, và cái kiểu tự tin thái quá như thể cả thế giới là của mình này thì y hệt Thủy Thanh Nhi trước mặt.

"Ta đến để bàn một cuộc giao dịch với nàng!" Dương Mi lười tán gẫu thêm, đi thẳng vào vấn đề.

Thủy Thanh Nhi bấy giờ mới thôi cười, khôi phục lại vẻ bình thường.

“Ồ?

Không phải đến báo thù sao?” “Bàn chuyện làm ăn với ta?

Không biết ngươi chuẩn bị cái gì để bàn đây?” Thủy Thanh Nhi đã lấy lại sự tự tin, nàng khẽ đung đưa vòng eo mềm mại, giọng nói tràn đầy sự khêu gợi.

Sự dụ hoặc này đối với đàn ông là chí mạng!

Nhưng với Dương Mi thì chẳng vấn đề gì.

Dù sao hắn cũng là người từng trải.

Chương 221

“Giao dịch cũng không phức tạp, nàng giao mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đang cầm ra, ta có thể cân nhắc tha cho nàng một mạng.” Dương Mi nói rất nhẹ nhàng, như thể đang hỏi người ta ăn cơm chưa vậy.

Nhưng lời vừa dứt, nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ thấp.

Một luồng hàn ý thấu xương ùa về phía hắn.

Hơi nước trong không khí dường như đều biến thành vũ khí giết người.

“Hóa ra là vì mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp của ta, chắc là biết tin từ Hỏa Linh Nhi chứ gì?” “Nhưng lúc trước Hỏa Linh Nhi cũng muốn lấy, rồi bị ta trấn áp đấy thôi.” “Ngươi có tư cách gì bảo ta giao ra?” Giọng Thủy Thanh Nhi đầy vẻ đe dọa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, dù là mảnh vỡ cũng là thứ không thể cầu được.

Giao ra ư?

Đúng là chuyện nực cười.

“Ồ?

Vậy là nàng từ chối?” Ánh mắt Dương Mi hơi nheo lại, thản nhiên nói.

Dù kết quả này đã nằm trong dự tính nhưng hắn vẫn hy vọng không phải động tay động chân.

“Ngươi nghĩ sao?” Thủy Thanh Nhi cười lạnh, nếu là Không Gian Ma Thần thật sự đứng đây thì nàng còn có thể thỏa hiệp.

Chứ một phân thân ư?

Còn lâu mới đủ tư cách!

"Nhưng mà, Hỗn Độn Ma Thần cuối cùng từ chối ta đã chết rồi..." Khóe miệng Dương Mi nhếch lên, đột nhiên cười với nàng: "Người đó tên là Hỏa Linh Nhi!" Thủy Thanh Nhi lại ngẩn người, sau đó đại nộ, mắt đẹp bắn ra hàn khí: "Ngươi tìm chết!" Nàng sao không hiểu Dương Mi đang đe dọa mình, liền phất tay một cái.

Một đạo thủy tiễn ngưng tụ trong không trung, mang theo hàn quang sắc lẹm bắn thẳng về phía hắn!

Vút!

Vút!

Vút!

Những mũi thủy tiễn lao đi vun vút trong không trung, không ngừng phát ra âm thanh xé rách hư không.

Thủy Thanh Nhi tùy tay vung một kích mà uy lực không kém gì tiên thiên linh bảo, thật sự là khủng bố đến cực điểm.

Nhưng Dương Mi lại chẳng mảy may để tâm đến những mũi thủy tiễn đang nhắm thẳng vào đầu mình, y chỉ động niệm một cái, pháp lực cường đại lập tức bùng nổ.

Ầm!

Thủy tiễn dường như va phải một đạo vách ngăn vô hình, dễ dàng tan vỡ, hóa thành một làn sương nước tiêu tán giữa không trung.

Thủy Thanh Nhi dùng đôi mắt lạnh lẽo trừng trừng nhìn Dương Mi trước mặt, cứ như vừa nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng khó tin.

"Sao... sao có thể chứ, tu vi của ngươi đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng cảnh rồi sao!" Sau khi nhận thức được tu vi

của Dương Mi, sự tự tin trước đó của Thủy Thanh Nhi hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại sự ngưng trọng vô cùng.

Phải biết rằng thực lực hiện tại của nàng cũng chỉ mới chạm tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng.

“Dốc toàn lực đi, mấy tiểu thủ đoạn này không đối phó được ta đâu.” Dương Mi nhàn nhạt nói, nhưng trong ngữ khí cũng mang theo vài phần nghiêm túc.

Từ lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, y đã nắm rõ thực lực của đối thủ.

Cùng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng cảnh, nhưng đối phương rõ ràng đã chạm tới bình chướng đột phá.

Chương 222

Sắp tới sẽ là một trận ác chiến!

"Hừ, vậy thì để ta thử xem, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng!" "Hát!" Theo tiếng quát lạnh của Thủy Thanh Nhi, chung quanh băng nguyên vang lên những tiếng rắc rắc liên hồi.

Nhiệt độ xung quanh giảm xuống cực nhanh, hơi nước trong không khí dường như cũng muốn ngưng kết lại.

Răng rắc!

Một tòa băng sơn trực tiếp bạt đất mà lên, đâm thẳng về phía Dương Mi.

Tòa băng sơn kia cao tới trăm trượng, rơi xuống với tốc độ nhanh như lưu tinh.

Chưa hết, dưới sự thao túng của Thủy Thanh Nhi, trên băng nguyên từng tòa băng sơn khác tiếp nhị liên tam bay lên, toàn bộ đều điên cuồng lao về phía Dương Mi.

Trên hư không, băng sơn dày đặc tựa như một trận mưa thiên thạch kinh thiên động địa, mà Dương Mi chính là trung tâm của trận mưa thiên thạch đó.

Ầm ầm ầm...

Không gian xung quanh dường như không thể chịu nổi sự va đập của vô tận băng sơn, phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt.

"Va chạm đi, hủy diệt đi..." Khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Thanh Nhi trở nên vặn vẹo, thanh âm thanh lãnh tràn đầy sát ý tàn bạo.

Hỗn Độn Ma Thần không có kẻ nào là thiện lương, ra tay đều là

sát chiêu mang tính hủy diệt.

Cảm nhận được những tòa băng sơn đang nện mạnh xuống, trên mặt Dương Mi hiện lên một tia hưng phấn.

Mỗi tòa băng sơn đó với tốc độ xung kích cực lớn, sức mạnh tỏa ra không hề yếu hơn một cú đấm toàn lực của nhục thân.

Bành!

Tòa băng sơn đầu tiên đập xuống, cả mặt đất chấn động dữ dội, vô số khối băng nổ tung, bắn ra bốn phương tám hướng.

Thủy Thanh Nhi ngây người, trong đôi mắt thanh lãnh hiện lên một tia oán độc.

Đáng chết!

Tòa băng sơn vừa rồi lao về phía Dương Mi đã bị y dùng một quyền ngăn lại.

"Ta muốn xem, ngươi có thể dùng nắm đấm ngăn cản được bao nhiêu lần!" Tòa băng sơn thứ nhất như một tín hiệu xung kích, tiếp theo đó là vô số tòa băng sơn từ bốn phương tám hướng điên cuồng nện về phía Dương Mi.

Một tòa... hai tòa... mười tòa... trăm tòa...

Trong khoảnh khắc, toàn bộ những tòa băng sơn cao chọc trời trên băng nguyên đều bị lôi kéo tới, muốn nghiền nát Dương Mi!

"Ầm!

Ầm!

Ầm..." Tuy nhiên, Dương Mi nhìn những tòa băng sơn đang lao tới, sắc mặt bình tĩnh như nước, chỉ không ngừng xuất quyền, đánh nổ từng tòa băng sơn một.

Những tiếng va chạm khủng bố vang dội khắp cả vùng băng nguyên.

Thủy Thanh Nhi không thể tin được nhìn tất cả, trong thời gian ngắn ngủi, hàng trăm tòa băng sơn đã bị Dương Mi đánh tan xác.

Quan trọng là Dương Mi dường như không có một chút mệt mỏi nào.

Chương 223

Cứ đà này, dù có thêm bao nhiêu băng sơn cũng chẳng thể làm gì được y.

Ngay lập tức, Thủy Thanh Nhi cau mày, đôi tay thon dài liên tục vung vẩy trên không trung, đánh ra từng đạo đạo ấn vô cùng huyền ảo.

Những mảnh vụn băng do các tòa băng sơn nổ tung tạo thành lập tức nhanh chóng ngưng tụ lại, hình thành nên những đạo băng nhận tỏa ra hàn quang sắc lẹm dưới ánh mặt trời.

"Đi!" Theo một tiếng kiều quát của Thủy Thanh Nhi, thiên quân vạn mã băng nhận dày đặc ẩn giấu sau những tòa băng sơn lao về phía Dương Mi.

Ầm!

Dương Mi một lần nữa dễ dàng đánh nổ một tòa băng sơn, khi thân hình y chợt lóe chuẩn bị đón nhận tòa băng sơn khác, trong lòng đột nhiên rúng động, một cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt ập đến.

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú khiến Dương Mi không cần suy nghĩ nhiều, lập tức vận chuyển toàn bộ pháp lực.

Từng đạo bình chướng không gian hiện ra trước mặt y.

Vút!

Vút!

Vút!

Những đạo băng nhận dày đặc cắt nát mọi thứ xung quanh, lao thẳng tới Dương Mi, không gian nơi chúng đi qua hoàn toàn bị xé rách,

chỉ còn lại những hố đen không gian khủng bố.

Răng rắc!

Răng rắc...

Một trận tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, từng tầng bình chướng không gian trước mặt Dương Mi giống như những miếng thủy tinh bị va đập, hóa thành vô số mảnh vụn rơi xuống đất.

Vô số tầng bình chướng không gian tan vỡ hết thảy, nhưng may mắn là trận mưa băng nhận kia cũng đã bị ngăn cản thành công.

Cảm nhận được những đạo băng nhận dày đặc tỏa ra hàn quang kia, ngay cả Dương Mi cũng có chút sợ hãi.

"Muốn chết..." Sắc mặt Dương Mi lập tức biến đổi, y khẽ quát một tiếng.

Ầm!

Toàn thân khí thế đột nhiên bùng nổ, tất cả những tòa băng sơn và băng nhận dày đặc xung quanh đang lao tới đều bị một lực đẩy khủng bố đánh bạt ra ngoài.

Bành!

Bành!

Bành...

Những tòa băng sơn khổng lồ nện xuống vùng băng nguyên tứ phía, mặt đất không ngừng chấn động kịch liệt, những vết nứt sâu hoắm xé toạc cả vùng băng nguyên.

Hống!

Những con hung thú không nơi trốn chạy xung quanh bị băng sơn đè trúng, phát ra những tiếng gào thét thảm thiết.

Không ít hung thú trực tiếp rơi xuống những vết nứt như thể thông tới cõi u minh, không bao giờ bò lên được nữa.

Một trận hạo kiếp, một trận hạo kiếp đủ để hủy diệt cả vùng băng nguyên phía Bắc!

Động tĩnh to lớn này đã sớm làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Chỉ có điều, lúc này chính là thời điểm Hồng Quân và La Hầu giảng đạo, cho nên hầu hết các đại năng trên Hồng Hoang đều đã đi nghe đạo hết rồi.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng chạy đến chỗ La Hầu để nghe Hỗn Nguyên chi đạo!

Chương 224

Thập Nhị Tổ Vu tuy không thể tu luyện pháp lực và nguyên thần, nhưng vẫn có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, đó cũng là con đường duy nhất để họ chứng đạo.

Trong thời gian ngắn, thực lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang đại lục hoàn toàn trống rỗng.

Vì vậy, mặc dù trận chiến ở băng nguyên phía Bắc làm chấn động cả Hồng Hoang, cũng không có sinh linh nào dám đến gần để xem thực hư.

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và tại Ma Cung, La Hầu, cả hai đều rất ăn ý đồng thời mở mắt, nhìn về hướng Bắc.

Dưới sự chấn động khủng bố đó, họ cảm thấy dường như mình cũng chỉ giống như những con kiến cỏ không chịu nổi một kích...

Tại băng nguyên phía Bắc, Thủy Thanh Nhi và Dương Mi lúc này đều ăn ý dừng tay.

Hai người đứng giữa hư không, cảnh giác nhìn đối phương, đều không ai ra tay trước.

Họ hiểu rõ rằng trận chiến vừa rồi chỉ là màn thăm dò của đôi bên.

Tiếp theo mới thật sự là trận tử chiến!

"Nếu bây giờ ngươi rời khỏi đây, ta có thể coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra!" Thủy Thanh Nhi lạnh lùng nhìn Dương Mi, từ lần giao thủ vừa rồi, nàng biết mình khó có thể làm gì được y.

Nhưng Dương Mi cũng tuyệt đối không thể chiến thắng nàng!

Vì vậy, nếu cứ tiếp tục giằng co hay rơi vào tử chiến thì đều

chẳng tốt cho ai cả.

Đáng tiếc, Dương Mi hôm nay nhất định phải có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!

"Giao ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ta sẽ rời đi!" Dương Mi nhướn mày, nhàn nhạt nói.

Y thừa nhận Thủy Thanh Nhi thực sự mạnh, nhưng không phải là không thể đối phó.

Đừng quên, y còn có thể dùng thủ đoạn khác!

Tạo Hóa Ngọc Điệp chắc chắn Thủy Thanh Nhi sẽ không giao ra, đó là vật quan trọng giúp nàng khôi phục thực lực, thậm chí giúp quy tắc của nàng thăng tiến lên một tầng thứ cao hơn.

Vì vậy, hai người chỉ còn cách một trận chiến.

"Tiểu tử, là ngươi ép ta!" "Sau đây hãy để ngươi nếm mùi thế nào là Thủy Thế Giới!" Khóe miệng Thủy Thanh Nhi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười dữ tợn, tiếp đó một luồng sức mạnh cuồng bạo khủng bố bùng nổ từ trên người nàng.

Ầm!

Toàn bộ Hồng Hoang đại lục đột nhiên chìm xuống, dường như vừa chịu một cú đánh mạnh.

Không khí xung quanh trong nháy mắt tràn ngập một luồng sát khí trang nghiêm, tất cả các phân tử nước đều như đang hoan hô nhảy múa!

Hỏa Linh Nhi là Hỏa Diễm Chí Tôn, còn Thủy Thanh Nhi tự nhiên là Thủy Chi Chí Tôn!

Tất cả nước xung quanh dường như có mối liên hệ với nàng, nghe theo sự triệu hoán và điều khiển của nàng!

Rõ ràng đang ở trong một vùng băng nguyên, nhưng Dương Mi lại cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng khô khốc.

Răng rắc!

Một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, tiếp theo là hàng loạt tiếng nổ.

Vùng băng xung quanh xuất hiện từng đạo vết nứt, dưới sự ảnh hưởng của một sức mạnh kinh khủng mà tan vỡ.

Thủy Thanh Nhi dang rộng hai tay ngẩng nhìn hư không, cơ thể nàng từ từ bay lên từ tầng băng tan vỡ!

Mái tóc xanh tung bay theo gió lớn.

Thủy Thanh Nhi lúc này toát ra một luồng bá khí mềm mại!

Chương 225

Răng rắc...

Ầm!

Toàn bộ băng nguyên đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, sụp xuống một cái, sau đó hoàn toàn nổ tung.

Tiếng nổ cực đại làm Dương Mi có cảm giác đầu óc ong ong.

Toàn bộ băng nguyên đều nổ tung!

Không sai!

Là toàn bộ vùng băng nguyên phía Bắc!

Thậm chí không thể gọi là băng nguyên nữa, vì nơi này không còn thấy một khối băng nguyên vẹn nào.

Nước!

Khắp nơi đều là nước!

Một vùng nước mênh mông không thấy bờ!

Thủy Thanh Nhi đứng giữa hư không, nhìn xuống vùng nước vô tận bên dưới, cứ như đang nhìn vương quốc của mình, nàng cười cuồng dại.

"Dương Mi đạo nhân, sau đây hãy nếm thử lợi hại của Thủy Thanh Nhi ta!" "Ngươi sẽ hối hận vì đã chọc vào ta!" Dứt lời, Thủy Thanh Nhi đưa đôi tay thon dài khẽ phất một cái, vùng nước vô tận bên dưới như nghe theo tiếng gọi của quân vương, bắt đầu cuồng loạn chuyển động.

Nước bên dưới trong nháy mắt xoay tròn đi lên như một cơn lốc xoáy, lượng nước tụ lại ngày càng nhiều giữa hư không, lan rộng ra

như thác đổ, hình thành nên một bức tường nước vô cùng vô tận.

Bức tường nước không ngừng mở rộng, dâng lên tới độ cao ngàn trượng, che khuất hoàn toàn bầu trời mới dừng lại.

Sau đó, bức tường nước cao ngàn trượng kia giống như một bàn tay khổng lồ bị thao túng, hung hãn vỗ về phía Dương Mi!

Dưới bức tường nước cao ngàn trượng đó, Dương Mi nhỏ bé như một chiếc lá trên biển cả mênh mông.

Bức tường nước hung dữ còn tạo ra một áp lực khủng bố, khiến hơi thở của Dương Mi cũng trở nên chậm chạp!

Lúc này nếu có một tòa lâu đài kiên cố, thậm chí là một hành tinh đặt trước bức tường nước này cũng sẽ dễ dàng bị xé nát và phá hủy!

Không cần nói, dưới bức tường nước ấy, thân ảnh hơi mỏng manh của Dương Mi hoàn toàn không chịu nổi một kích!

Nhưng đối mặt với bức tường nước che trời lấp đất có thể phá hủy mọi thứ đó, Dương Mi lại từ đầu đến cuối vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Thậm chí, biểu cảm trên mặt y cũng không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Cứ như thể mục tiêu mà bức tường nước khủng bố kia muốn xé nát không phải là y vậy.

“Sức mạnh quy tắc sao?

Ta cũng biết đấy...” Gió mạnh do bức tường nước mang lại thổi áo quần và mái tóc đen của Dương Mi bay phần phật, nhưng Dương Mi chỉ khẽ lẩm bẩm một câu.

Sau đó, y đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đạm mạc nhìn bức tường nước vô tận trước mặt.

Ầm ầm ầm...

Bức tường nước phát ra tiếng gầm thét dữ tợn, ngày càng áp sát Dương Mi.

Dương Mi đột nhiên giơ bàn tay phải năm ngón xòe rộng lên, cứ như muốn dùng bàn tay đó để ngăn cản bức tường nước khủng bố trước mặt.

Nhìn hành động gần như châu chấu đá xe của Dương Mi, khóe miệng Thủy Thanh Nhi lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng giây tiếp theo, biểu cảm trên mặt nàng hoàn toàn đông cứng.

Chương 226

Không chỉ nàng ngẩn người, mà cả người nàng đột nhiên bị đóng đinh tại chỗ.

Không chỉ mình Thủy Thanh Nhi, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều bị đóng băng trong nháy mắt.

Thậm chí là cả thời gian!

Đương nhiên, bao gồm cả bức tường nước khí thế hung hãn kia nữa!

Bức tường nước cao vút tận không trung đó quỷ dị định hình tại chỗ!

Cảm nhận được mọi thứ xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, khóe miệng Dương Mi hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười, bàn tay phải đang giơ ra đột nhiên khép năm ngón lại, khẽ chộp một cái.

Răng rắc!

Ầm...

Một trận nổ tung, một trận nổ tung vô tiền khoáng hậu.

Bức tường nước cao ngàn trượng giữa không trung kia dưới sự ép chặt cuồng bạo của một luồng sức mạnh vô hình đã oanh nhiên nổ tung, tan thành vô số giọt nước.

Khi Thủy Thanh Nhi thoát ra khỏi sự trói buộc đó thì vừa vặn nhìn thấy cảnh bức tường nước nổ tung!

Nhưng ngay trong lúc kinh ngạc đó, không gian xung quanh đột nhiên cũng đang co rút và ép chặt lại.

May mắn là ngay khoảnh khắc đó, vô cùng vô tận nước tuôn ra từ

trong cơ thể Thủy Thanh Nhi, trực tiếp hình thành một quả cầu nước khổng lồ bao bọc lấy nàng.

Ầm...

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, quả cầu nước bao quanh Thủy Thanh Nhi cũng oanh nhiên nổ tung, nhưng nó đã ngăn cản được luồng sức mạnh ép chặt khủng bố kia.

Nhìn những hố đen không gian xung quanh, Thủy Thanh Nhi thở dốc liên tục, mồ hôi hột lấm tấm trên trán.

Nếu vừa rồi phản ứng không đủ nhanh, e là lúc này không chết cũng trọng thương rồi.

Nhìn Thủy Thanh Nhi hóa giải thành công đòn tấn công, trên mặt Dương Mi không khỏi lộ ra một chút tiếc nuối.

Sự khống chế đối với quy tắc thời không vẫn chưa đủ, vừa rồi chỉ cần cầm chân Thủy Thanh Nhi thêm một giây nữa thôi thì trận chiến này đã phân thắng bại rồi.

Thật đáng tiếc!

Bây giờ Thủy Thanh Nhi đã có phòng bị, chắc chắn sẽ không dễ dàng tóm được đối phương như vậy nữa.

Quả nhiên, Thủy Thanh Nhi lúc này tràn đầy cảnh giác.

Đôi tay thon dài của nàng liên tục vung vẩy, đánh ra từng đạo pháp ấn giữa không trung.

Từ vùng nước vô tận bên dưới, từng con thủy long ngưng tụ lại, gào thét lao về phía Dương Mi.

Tuy nhiên, chúng dễ dàng bị bình chướng không gian ngăn cản.

Một loạt đòn tấn công của Dương Mi cũng tương tự, không thể đột phá được phòng ngự của Thủy Thanh Nhi.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Từng đợt va chạm mãnh liệt, dư chấn khủng bố khiến vùng nước vô tận bên dưới cuộn lên những đợt sóng thần.

Tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục đều không tự chủ được mà hướng tầm mắt về phía Bắc.

Chương 227

Từng đợt dư chấn truyền đến như nện vào tim họ, không ít sinh linh yếu nhỏ trực tiếp nổ tung mà chết.

Có thể thấy trận chiến ở phương Bắc đã đạt tới một mức độ khủng bố nhường nào!

Thậm chí có thể cảm nhận được toàn bộ Hồng Hoang đại lục đang không ngừng chìm xuống.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là cả Hồng Hoang đại lục cũng không còn tồn tại nữa.

Cho đến khi từng đạo hào quang thất thải bao phủ cả Hồng Hoang đại lục, chúng sinh mới không còn cảm giác nguy ngập đó nữa.

Nhưng trận chiến ở phương Bắc vẫn đang tiếp diễn!

"Hù... hù... hù..." Thủy Thanh Nhi thở hồng hộc, mái tóc xanh rối bời rủ xuống một bên, trông có vẻ hơi nhếch nhác.

Ở bên dưới, tình cảnh của Dương Mi cũng chẳng khá hơn là bao.

Tuy nhiên, y cảm nhận được trong quá trình chiến đấu liên tục, sức mạnh quy tắc đang dần được tăng cường, vì vậy y cũng không vội.

Y không vội, nhưng Thủy Thanh Nhi thì vội rồi.

Đôi mắt long lanh của Thủy Thanh Nhi lóe lên một tia quyết liệt.

"Đủ rồi!

Dương Mi đạo nhân, trận chiến này cũng nên kết thúc rồi." "Đã biết trên tay ta có Tạo Hóa Ngọc Điệp mà còn dám chọc vào ta, không biết là dũng khí đáng khen hay là căn bản không có não nữa!" Trong

lúc nói, một mảnh vỡ Ngọc Điệp bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Thủy Thanh Nhi.

Từng đạo sức mạnh quy tắc huyền ảo rủ xuống, bao phủ lấy toàn thân nàng.

"Với tư cách là Hỗn Độn Ma Thần trước đây, hẳn ngươi cũng rõ năng lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp, nó có thể ngăn cản bất kỳ sức mạnh quy tắc nào!" "Cho nên, trận chiến tiếp theo, đòn tấn công của ngươi sẽ vô hiệu đối với ta!" Tôn nghiêm của Hỗn Độn Ma Thần khiến Thủy Thanh Nhi không muốn dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp để giành chiến thắng.

Nhưng tình cảnh hiện tại khiến nàng buộc phải tung ra con bài tẩy cuối cùng.

Từ khoảnh khắc lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, Thủy Thanh Nhi biết mình chắc chắn thắng rồi!

Từ lúc Thủy Thanh Nhi lấy ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, khóe miệng Dương Mi hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười.

Thật sự là mảnh vỡ cuối cùng của Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Ngày trước Bàn Cổ đội Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu, đã ngăn cản được tất cả sức mạnh quy tắc của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Đó chính là sự khủng bố của Hỗn Độn Chí Bảo!

Mặc dù lúc này trên đầu Thủy Thanh Nhi chỉ có một mảnh vỡ, nhưng Dương Mi hiểu rõ mảnh vỡ này đủ để ngăn cản tất cả đòn tấn công quy tắc của y.

Nhìn Dương Mi dường như đang ngẩn người, Thủy Thanh Nhi vô cùng vui mừng.

Chỉ là, phong thủy luân hồi!

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây...

Đôi mắt thâm thúy của Dương Mi lóe lên một tia tham lam, sau đó khóe môi nhếch lên cười: "Quả nhiên là mảnh vỡ cuối cùng của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có nó rồi, ta có thể sở hữu một kiện Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh!" Giọng của Dương Mi không nhỏ, Thủy Thanh Nhi ở giữa hư không nghe rõ mồn một, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, cứ như vừa gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

"Không!

Không thể nào..." Thủy Thanh Nhi lẩm bẩm, cố gắng xua tan ý nghĩ phi thực tế trong đầu.

Nhưng khi một khối Ngọc Điệp xuất hiện trên đỉnh đầu Dương Mi, Thủy Thanh Nhi lập tức chết lặng, đôi mắt trợn ngược như sắp rơi ra ngoài.

Chương 228

Đó cũng là một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng là một khối gần như hoàn chỉnh.

Thủy Thanh Nhi nhìn vào chỗ khuyết của khối Ngọc Điệp đó, rồi lại nhìn mảnh vỡ đang lơ lửng trên đầu mình.

Hoàn toàn trùng khớp!

Sau khoảnh khắc ngẩn ngơ, trên mặt Thủy Thanh Nhi đột nhiên hiện lên một vẻ cuồng hỉ và tham lam không thể kiềm chế!

Nếu hợp hai mảnh vỡ này lại với nhau, chẳng phải sẽ có một Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh sao?

Một kiện Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh đấy!

Biểu cảm trên mặt Thủy Thanh Nhi dĩ nhiên đều lọt vào mắt Dương Mi.

Nhưng y chẳng hề bận tâm.

“ hèn chi ngươi lại chấp nhất muốn có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp của ta như vậy, hóa ra là sắp gom đủ bộ rồi!” “Phải công nhận ngươi là một kẻ may mắn, nhưng cái đạo lý tài bất ngoại lộ, lẽ nào ngươi không hiểu sao?” “Để lại mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ta có thể tha cho ngươi không chết!” Thủy Thanh Nhi cố nén ham muốn xông lên cướp đoạt, gằn từng chữ nói với Dương Mi.

Mặc dù cả hai đều có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đủ để lờ đi tất cả đòn tấn công quy tắc của đối phương, khiến trong thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

Nhưng đó cũng chỉ là trong thời gian ngắn mà thôi!

Ở đây là Thủy Thế Giới, Thủy Thanh Nhi tu luyện Thủy Chi Quy Tắc.

Nước bên dưới không chỉ có thể trở thành phương tiện tấn công của nàng, mà còn có thể dùng để khôi phục pháp lực.

Bất kể là sử dụng sức mạnh quy tắc hay thao túng Tạo Hóa Ngọc Điệp phòng ngự thì đều cần pháp lực chống đỡ.

Dường như lo lắng Dương Mi không nhận rõ tình hình, Thủy Thanh Nhi động niệm, dòng nước dâng trào bên dưới bao phủ lấy toàn thân nàng.

Sau đó, pháp lực vừa tiêu hao của Thủy Thanh Nhi bắt đầu từ từ khôi phục.

Nhìn Thủy Thanh Nhi đang khôi phục pháp lực giữa hư không, Dương Mi sao lại không hiểu trận chiến tiêu hao này sẽ cực kỳ bất lợi cho mình.

Nhưng y căn bản không định đánh trận chiến tiêu hao!

Vút!

Một trận cuồng phong thổi qua, không gian xung quanh đột nhiên chấn động.

Trong nháy mắt, Dương Mi đã xuất hiện trước mặt Thủy Thanh Nhi.

Sau đó, câu trả lời cho nàng chính là nắm đấm tràn đầy sức mạnh của Dương Mi.

Ầm!

Một tấm khiên nước hình thành trước mặt Thủy Thanh Nhi, ngăn cản nắm đấm của Dương Mi.

Khiên nước nổ tung, cơ thể Thủy Thanh Nhi lùi lại vài bước do

lực xung kích cực lớn.

Nhưng Dương Mi không cho nàng thời gian để thở, đòn tấn công tiếp theo đã ập đến.

Tốc độ tấn công của Dương Mi quá nhanh, từng quyền từng quyền khiến Thủy Thanh Nhi không kịp phản ứng.

Chỉ có những tấm khiên nước không ngừng tự chủ hình thành mới ngăn cản được hết nắm đấm của Dương Mi!

Xung quanh Thủy Thanh Nhi có một quả cầu nước khổng lồ bao bọc chặt chẽ, đủ để ngăn chặn mọi đòn tập kích.

Nhìn Dương Mi đang không ngừng xuất quyền tiêu hao thể lực, Thủy Thanh Nhi không nhịn được cười lớn: "Ha ha ha, không phá được tuyệt đối phòng ngự của ta đâu, đừng có tấn công vô ích nữa, làm vậy chỉ khiến ngươi thất bại sớm hơn thôi!" Ầm!

Dương Mi lại đấm một quyền lên khiên nước của Thủy Thanh Nhi, đánh bật nàng ra sau.

Chương 229

Làm vậy quả thực không ổn, Thủy Thanh Nhi không chỉ có thể hình thành vô số khiên nước, mà việc nàng không ngừng né tránh khiến các đòn tấn công của Dương Mi không thể liên tục, nên không có cách nào phá vỡ phòng ngự của nàng trong một lần.

Thiên địa linh khí xung quanh điên cuồng ùa vào cơ thể Dương Mi, khôi phục pháp lực cho y, nhưng tốc độ khôi phục còn kém xa so với Thủy Thanh Nhi.

Cứ đà này, Dương Mi thực sự có thể bại trận!

Không...

Nhìn Dương Mi đột nhiên dừng tay, Thủy Thanh Nhi tưởng rằng y đã từ bỏ tấn công.

Nhưng giây tiếp theo, Dương Mi lấy ra một viên châu màu xanh lam.

Khi viên châu đó xuất hiện, Thủy Thanh Nhi lập tức kêu lên không ổn!

Viên châu đó nàng vô cùng quen thuộc, vì đó chính là bạn sinh linh bảo Tụ Thủy Châu của nàng!

Chính vì là bạn sinh linh bảo của mình nên Thủy Thanh Nhi hiểu rất rõ về nó.

Tụ Thủy Châu không chỉ có thể phóng ra Nhược Thủy lãnh địa, công năng chính của nó là tụ nước...

Bên trong Tụ Thủy Châu có một không gian vô cùng rộng lớn tự thành một cõi, có thể hấp thu và chứa đựng lượng nước vô tận.

Trước đây Thủy Thanh Nhi mang theo nó, dù ở nơi không có nước cũng có thể dùng Tụ Thủy Châu trong nháy mắt tạo ra một vùng biển mênh mông.

Khi nhìn thấy Dương Mi lấy ra Tụ Thủy Châu, nàng đã biết y định làm gì!

Dương Mi thúc động pháp lực, sau đó quăng Tụ Thủy Châu trong tay lên không trung.

Lập tức, Tụ Thủy Châu tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ trên cao, một luồng lực hút khủng bố từ bên trong truyền ra.

Từng dòng nước khổng lồ từ bên dưới bị cuốn lên, điên cuồng chui vào viên châu nhỏ bé đó!

Thủy Thanh Nhi nhìn thấy cảnh này thì cuống cuồng.

Nàng lập tức bắn ra vô số đạn pháo nước tấn công Dương Mi, đồng thời muốn phá hủy viên Tụ Thủy Châu trên không trung.

Nhưng Dương Mi làm sao có thể để nàng đạt được ý đồ?

Nếu không có nắm chắc tuyệt đối, Dương Mi đã chẳng mạo muội tìm Thủy Thanh Nhi gây phiền phức.

Viên Tụ Thủy Châu đó chính là con bài tẩy khắc chế Thủy Thanh Nhi!

Không còn nước, Thủy Thanh Nhi liệu còn mạnh đến mức nào?

Dương Mi ngăn cản các đòn tấn công, đột nhiên từ bỏ phòng ngự, phát động phản công nhắm vào Thủy Thanh Nhi.

Y đánh cho nàng một đòn trở tay không kịp, đối mặt với sự tấn công điên cuồng của Dương Mi, Thủy Thanh Nhi chỉ còn cách bị động phòng ngự.

Nhưng dòng nước vô tận bên dưới đang giảm bớt với tốc độ có

thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhìn dòng nước ngày càng ít đi, Thủy Thanh Nhi lo sốt vó.

Vì quá lo lắng, nàng suýt chút nữa đã bị Dương Mi đánh trúng.

Cứ như thế, Thủy Thanh Nhi rơi vào trạng thái hoàn toàn bị áp chế.

Dòng nước bên dưới thì đang bị Tụ Thủy Châu hấp thu nhanh chóng.

Thời gian trôi qua vùn vụt, trận chiến giữa Dương Mi và Thủy Thanh Nhi đã kéo dài hàng trăm năm.

Dương Mi phát động tấn công như một cỗ máy, nhưng vẫn chưa làm tổn thương được Thủy Thanh Nhi mảy may.

Chương 230

Tuy nhiên, nước bên dưới ngày càng ít, thậm chí nhiều nơi đã lộ ra vùng đất khô cằn.

Cuối cùng, dòng nước của toàn bộ băng nguyên phía Bắc chỉ còn lại một cụm cuối cùng.

Thủy Thanh Nhi cảm nhận được dòng nước sắp cạn sạch, lập tức nghiến răng, đôi tay thon dài không ngừng vung vẩy, đánh ra từng đạo pháp ấn.

Cụm nước cuối cùng bên dưới hình thành một quả cầu nước khổng lồ, như một thủy lao tạm thời nhốt Dương Mi vào trong.

Ngay lúc này, Thủy Thanh Nhi muốn bỏ chạy.

Nhưng Dương Mi dường như đã dự liệu trước cảnh này.

Y trực tiếp xuất ra Bàn Cổ Phiên, một đạo Khai Thiên khí nhận dễ dàng xé nát thủy lao.

Giây tiếp theo, tất cả nước xung quanh đều bị hút vào Tụ Thủy Châu.

Thân hình Dương Mi chuyển động, cho dù tốc độ của Thủy Thanh Nhi có nhanh đến đâu thì Dương Mi vẫn có thể trực tiếp di chuyển không gian.

Chỉ trong một nhịp thở, Dương Mi đã đuổi kịp Thủy Thanh Nhi đang muốn tháo chạy.

“Đừng!

Đừng giết ta, ta nguyện ý giao ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!”
“Đừng!

Đừng giết ta mà!

Ta là Hỗn Độn Ma Thần, ta nguyện làm nô tỳ của ngươi, sau này đều nghe theo ngươi sai bảo!" Nhìn Dương Mi đang vung nắm đấm lao tới, Thủy Thanh Nhi vô cùng thảm hại lên tiếng cầu cứu.

Nhưng trong mắt Dương Mi chỉ có vẻ đạm mạc.

Y hoàn toàn không màng đến lời cầu xin của Thủy Thanh Nhi, đấm thẳng một quyền vào người nàng.

Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình kiều diễm của Thủy Thanh Nhi lập tức như con diều đứt dây từ từ rơi xuống đất.

Có thể thấy, trong mắt Thủy Thanh Nhi tràn đầy sự hối hận và không cam lòng!

Đáng tiếc, thế giới Hồng Hoang cũng không có thuốc hối hận để bán.

Thế giới Hồng Hoang chỉ có kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc!

Thủy Thanh Nhi với tư cách là đại năng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng, dĩ nhiên không thể chết chỉ sau một quyền.

Nhưng Dương Mi nhìn cái xác đang rơi xuống của Thủy Thanh Nhi, liền đuổi theo tung ra một loạt đòn tấn công mãnh liệt.

Ầm...

Cho đến khi cơ thể Thủy Thanh Nhi nện mạnh xuống mặt đất, hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Dương Mi nhìn mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trên tay, khuôn mặt hiện lên vẻ cuồng hỉ không thể kiềm chế.

Y không thèm quan tâm đến thi thể của Thủy Linh Nhi, thu hồi mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đang lơ lửng trên đầu mình.

Sau đó, y hợp hai mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lại làm một.

Lập tức, trời rơi hoa vàng, đất mọc sen vàng, đủ loại dị tượng hiện ra, những luồng ánh sáng trắng quy tắc huyền ảo bao phủ lấy toàn thân Dương Mi...

Tại một nơi nào đó giữa hư không, hai bóng người hoàn toàn bao phủ trong hắc bào đang quan sát trận chiến giữa Dương Mi và Thủy Thanh Nhi.

Thực tế, ngay từ khi hai người vừa mới bắt đầu giao thủ, họ đã xuất hiện ở đây rồi.

Chỉ là Dương Mi và Thủy Thanh Nhi đều không phát hiện ra mà thôi!

Chương 231

“Không ngờ Thủy Thanh Nhi lại chết ở cái nơi Hồng Hoang đại lục nhỏ bé này!” “Không, đó hẳn là phân thân chuyển thế của Không Gian Hỗn Độn Ma Thần đúng không?

Rõ ràng chỉ còn lại một đạo phân thân mà có thể mạnh đến vậy, thật không hổ danh là một trong mười đại Hỗn Độn Ma Thần năm xưa!” Một trong hai hắc bào nhân nhìn thi thể của Thủy Thanh Nhi, có chút cảm thán nói.

“Kiệt kiệt kiệt...

Giờ Thủy Thanh Nhi đã chết, nhiệm vụ chiêu mộ của ta cũng thất bại rồi.” “Tiếp theo tính sao đây?

Có nên thử chiêu mộ gã kia không?” Hắc bào nhân còn lại phát ra tiếng cười quái dị khàn khàn, đôi mắt đen ngòm ẩn dưới lớp hắc bào rõ ràng đang tràn đầy tham lam: “Hơn nữa, gã kia có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh!

Nếu ta có được kiện Hỗn Độn Chí Bảo đó, địa vị trong tổ chức chắc chắn sẽ thăng tiến vững chắc!” Tuy nhiên, hắc bào nhân kia lại lắc đầu: “Thực lực của gã đó không tồi, lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, chúng ta liên thủ cũng khó giải quyết.

Nếu vì vậy mà thu hút sự chú ý của Thiên Đạo thì thật là lợi bất cập hại!” “Tổ chức hiện đang ở giai đoạn sơ khai, không nên lộ diện, cũng không nên gây thù chuốc oán quá nhiều!” “Còn về tin tức Tạo Hóa Ngọc Điệp, ta tin tổ chức sẽ có an bài, một gã Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhỏ bé không phải là chuyện khó đối với tổ chức!” Nói đoạn, hắc bào nhân đó chuẩn bị quay người rời đi: “Đi thôi, về tổ chức rồi tính tiếp.” Hắc bào nhân đứng bên cạnh vẫn có chút không

cam lòng nhìn khối Tạo Hóa Ngọc Điệp kia một cái, rồi mới quay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc hai người vừa quay đi, hắc bào nhân dẫn đầu sắc mặt kịch biến, kinh hô một tiếng: "Không ổn!" Cũng ngay lúc đó, không gian nơi họ đứng đột nhiên trở nên vặn vẹo.

Sau đó, phản ứng của hai người cũng cực nhanh, ngay lập tức hắc bào nhân dẫn đầu dắt theo người còn lại ẩn nhập vào bóng tối như một cái bóng.

Không gian vặn vẹo kia trực tiếp vồ hụt.

"Hai con chuột nhắt ở đằng kia, không mau cút ra đây!" Dương Mi tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, ánh mắt âm u chằm chằm nhìn vào một khoảng không gian, y biết luôn có người ẩn nấp bên cạnh.

Nếu không đoán sai, hai kẻ này đã ở đây từ lâu rồi.

Thế nhưng y vẫn luôn không phát hiện ra!

Nếu không phải ngay khoảnh khắc Tạo Hóa Ngọc Điệp khôi phục, khiến cảm tri về quy tắc thời không của Dương Mi tăng lên đến cực hạn, thì y thật sự không thể phát hiện ra hai tên này!

Không khỏi khiến Dương Mi vô cùng cảnh giác!

"Kiệt kiệt kiệt...

Ảnh Tử, không ngờ chúng ta lại bị phát hiện rồi." Cái tên có giọng nói khàn khàn cười quái dị, rồi cùng với hắc bào nhân còn lại bước ra từ bóng tối.

Dương Mi nhìn hai hắc bào nhân một cao một thấp đột nhiên xuất hiện trước mặt, trên mặt hiện lên một vẻ kinh ngạc!

Bởi vì!

Tu vi của hai người này không hề thấp, thậm chí không hề kém cạnh Thủy Thanh Nhi.

Kinh ngạc thay, đó là hai vị tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng cảnh, loại sắp đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

"Làm sao có thể chứ..." Dương Mi đầy vẻ sững sờ, tiếp đó trở nên nghiêm trọng, thậm chí suýt chút nữa kinh hô thành tiếng.

Bởi vì từ trên người hai kẻ này, y ngửi thấy mùi Hỗn Độn Ma Khí nồng nặc!

Loại khí tức đó chỉ có những Hỗn Độn Ma Thần thực thụ như Hỏa Linh Nhi, Thủy Thanh Nhi mới sở hữu.

Có nghĩa là hai vị Hỗn Độn Ma Thần!

"Kiệt kiệt kiệt...

Ảnh Tử, hình như hắn đã nhìn thấu thân phận của chúng ta rồi." Tên hắc bào nhân lùn béo cười nói với gã hắc bào nhân cao gầy bên cạnh.

Gã cao gầy không thèm để ý, cung kính cúi chào Dương Mi một cái rồi nói: "Chào Dương Mi đạo hữu, ta là Âm Ảnh Quy Tắc Hỗn Độn Ma Thần - Ảnh Tử, còn đây là Bệnh Dịch Quy Tắc Ma Thần - Tật Bệnh!" Ảnh Tử giới thiệu xong mình rồi lại giới thiệu kẻ bên cạnh.

Dương Mi không nói lời nào, chỉ để Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu!

Đồng thời đối phó với hai vị Hỗn Độn Ma Thần cùng thực lực quả thực có chút gai góc, nhưng có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh hỗ trợ, y cũng có thể thử một phen.

Nhìn điệu bộ hở một chút là chuẩn bị chiến đấu của Dương Mi,

Ảnh Tử vội vàng xua tay nói: “Chúng ta tuy là Hỗn Độn Ma Thần nhưng đối với ngươi không có ác ý!” “Ngược lại, biết đâu chúng ta còn có thể trở thành bạn bè!” “Không biết ngươi có hứng thú gia nhập tổ chức của chúng ta không?” Có lẽ sợ Dương Mi trực tiếp động thủ, Ảnh Tử trực tiếp đưa ra lời mời.

Chương 232

Đôi lông mày của Dương Mi hơi nhíu lại, y không ra tay mà chỉ nhạt giọng hỏi: "Tổ chức của các ngươi?

Tổ chức gì?" "Kiệt kiệt kiệt...

Tổ chức của chúng ta tên là Ma Vực!" Tên Tật Bệnh đứng bên cạnh cười khàn khàn nói.

"Ma Vực..." Dương Mi lẩm bẩm vài tiếng, bất kể kiếp trước hay kiếp này, rõ ràng y chưa từng nghe qua tổ chức nào như vậy ở Hồng Hoang đại lục!

Lẽ nào...

"Ma Vực không nằm ở Hồng Hoang, mà nằm trong Hỗn Độn!" Dường như nhìn thấu tâm tư của Dương Mi, Ảnh Tử vội vàng giải thích: "Chúng ta là một tổ chức được hợp thành từ những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại." Lúc này Dương Mi mới hiểu ra vấn đề.

Xem ra năm xưa Bàn Cổ khai thiên đã để lọt lưới không ít kẻ.

Dẫu sao mục đích ban đầu của Bàn Cổ là khai thiên chứ không phải để đối phó với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nên có kẻ trốn thoát cũng là chuyện bình thường.

"Xin lỗi, ta không hứng thú!" Dương Mi trực tiếp từ chối, y tự nhận mình không phải là ma, cũng không muốn dây dưa với một lũ ma.

"Ta không phải là Hỗn Độn Ma Thần thực thụ, vậy mà các ngươi lại mời ta gia nhập...

Chắc chắn mục tiêu của các ngươi là Thủy Thanh Nhi phải không?" "Hừ!

Nhiệm vụ của ta ban đầu là chiêu mộ Thủy Thanh Nhi, đáng tiếc giờ nàng ta đã bị đánh chết rồi.” Ảnh Tử liếc nhìn thi thể Thủy Thanh Nhi, thản nhiên nói: “Nếu Dương Mi đạo hữu đã không hứng thú, vậy chúng ta xin cáo từ trước!” Nói đoạn, Ảnh Tử và Tật Bệnh làm bộ quay người rời đi.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc hai kẻ đó định rời đi, khóe miệng Ảnh Tử ẩn trong bóng tối hơi nhếch lên.

Đột nhiên, Dương Mi cảm nhận được một luồng nguy cơ cực kỳ mãnh liệt.

Ngay khi cảm giác này vừa xuất hiện trong đầu, Dương Mi phát hiện hai chân mình không thể cử động được nữa!

Y lập tức cúi đầu nhìn xuống, thấy hai đạo bóng đen mảnh khảnh không biết từ lúc nào đã bò đến chân mình.

Kẻ trói buộc y chính là hai đạo bóng đen đó.

Chính xác hơn là hai đạo bóng đen đó đang điều khiển một sợi dây thừng màu đen.

Dưới sự hộ trì của Tạo Hóa Ngọc Điệp, sức mạnh quy tắc đáng lẽ sẽ bị ngăn cản hết.

Nhưng sợi dây thừng màu đen đó rõ ràng là một kiện Hỗn Độn Linh Khí!

Dương Mi vừa định phản kháng nhưng sợi dây thừng dưới chân lại càng thắt chặt hơn.

“Đáng chết...” Không ngờ mình lại bị lật thuyền trong mương, mặt Dương Mi lập tức hiện lên một luồng sát khí.

Nhưng y cảm nhận được một luồng kình phong đột nhiên tập kích, tiếp theo là một mùi hương kỳ lạ xộc vào mũi.

Ngay khoảnh khắc mùi hương đó xộc vào, Dương Mi cảm thấy cả người trở nên mềm nhũn vô lực.

Mùi hương kỳ lạ lẫn trong không khí đó rõ ràng là một loại virus!

Đối với loại đòn tấn công không phải sức mạnh quy tắc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp hiển nhiên không có cách nào ngăn cản.

Dương Mi lập tức phong tỏa sự lưu thông huyết mạch trong cơ thể, sau đó cưỡng ép ép luồng virus kia ra ngoài.

Dưới tác động kép này, chiến đấu lực của Dương Mi trong thời gian ngắn bị giảm sút nghiêm trọng!

Ngay lúc đó, Tật Bệnh cười quái dị vài tiếng rồi biến mất tại chỗ!

Giây tiếp theo, hắn cầm một thanh đoản đao kỳ dị xuất hiện trước mặt Dương Mi!!!

Tật Bệnh cầm một thanh đoản đao đen kịt kỳ dị, dễ dàng xuyên qua lớp phòng ngự của Tạo Hóa Ngọc Điệp, đâm thẳng vào cổ họng Dương Mi!

Chương 233

Hiển nhiên, cả hai Hỗn Độn Ma Thần đều hiểu rõ sự lợi hại của Tạo Hóa Ngọc Điệp nên đòn tấn công của họ đã hoàn toàn tránh được nó!

Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ có thể ngăn chặn quy tắc, chứ không có tác dụng gì với linh khí.

Mắt thấy thanh đoản đao sắp đâm xuyên cổ họng mình, Dương Mi lúc này lại bình tĩnh đến lạ kỳ.

Y động niệm, kim quang lóe lên, một tòa liên đài màu đỏ thẫm tỏa ánh vàng lập tức bay ra.

Ầm!

Ba mươi sáu phẩm Hủy Diệt Kim Liên trực tiếp va chạm kịch liệt với thanh đoản đao trong tay Tật Bệnh, lực xung kích cực đại đánh bạt thanh đoản đao đi.

Đồng thời, Huyền Liên Thủy Nguyên Kỳ cũng bay ra, lá cờ nhỏ khẽ đung đưa giữa không trung, lập tức xua tan sạch virus trong không khí xung quanh.

Xong xuôi, Dương Mi không hề dừng lại, mặc dù không cử động được nhưng y vẫn có thể phát động tấn công.

Y rót pháp lực vào Bàn Cổ Phiên, một đạo Khai Thiên khí nhận trực tiếp bắn ra.

Quy tắc thời không phong tỏa không gian xung quanh, một chuỗi phản ứng của Dương Mi khiến hai kẻ kia hoàn toàn không kịp trở tay.

Khi đạo Khai Thiên khí nhận đó lao về phía Tật Bệnh, hắn không lùi bước mà cầm thanh đoản đao chắn trước mặt.

Bành!

Khai Thiên khí nhận bị thanh đoản đao đó ngăn lại, thanh đao đó là một kiện trung phẩm Hỗn Độn Linh Khí.

Hiện tại thực lực của Dương Mi còn quá yếu nên không thể phát huy hết sức mạnh của Khai Thiên khí nhận.

Sau khi ngăn được đòn tấn công, thân hình mập mạp của Tật Bệnh xoay người một cái, trực tiếp vồ lấy khối Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu Dương Mi.

Ngay lập tức Dương Mi hiểu ra, hóa ra hai tên Ma Thần này nhắm vào Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Chỉ tiếc là chúng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Thêm một đạo Khai Thiên khí nhận bắn ra, đồng thời không gian xung quanh cũng bắt đầu tĩnh lặng lại.

Rõ ràng chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng cái chớp mắt đó trong mắt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể làm được rất nhiều việc.

Tay của Tật Bệnh sắp chạm vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng không còn cách nào khác, đạo Khai Thiên khí nhận thứ hai đang hung hãn lao tới.

Đồng thời Tật Bệnh cũng cảm nhận được không gian xung quanh đang bắt đầu tĩnh lại.

Chỉ cần bị không gian tĩnh chỉ trói buộc, thì việc hứng trọn một kích của Khai Thiên khí nhận không chết cũng trọng thương!

Lúc đó sẽ thực sự nguy hiểm!

Tật Bệnh không cam lòng nhìn khối Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ cách mình trong gang tấc, đành phải hét lớn một tiếng: “Ảnh Tử, rút thôi!”

Dứt lời, hai bóng đen đang trói chân Dương Mi lập tức thu hồi, sau đó bám vào người Tật Bệnh, kéo hắn lặn vào trong bóng tối.

Tuy nhiên, tốc độ của bóng tối vẫn chậm một chút.

Phập...

Khai Thiên khí nhận lướt qua một cánh tay của Tật Bệnh, chém đứt lìa cánh tay đó.

Nhưng khi Dương Mi định tiếp tục truy kích thì phát hiện Ảnh Tử và Tật Bệnh đã biến mất trong hư không.

Tốc độ quá nhanh khiến Dương Mi không cách nào đuổi kịp.

Một mình độc chiến với hai Hỗn Độn Ma Thần cùng thực lực và còn làm trọng thương một kẻ, phải thừa nhận thực lực của Dương Mi thực sự vô cùng khủng bố.

Nhưng Dương Mi có vẻ vẫn không hài lòng lắm.

Chương 234

“Ma Vực sao...

Đã dám chọc vào ta thì hãy đợi mà trả giá đi!” Dương Mi luôn nghĩ rằng, người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta thì không chết không thôi!

Hai luồng Hỗn Độn bản nguyên tinh thuần cứ thế chạy mất, thật là đáng tiếc.

Dương Mi khẽ lắc đầu, sau đó thu hồi linh bảo.

Nhìn khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy đã hoàn chỉnh, trong mắt Dương Mi hiện lên một vẻ thận trọng.

Trận chiến vừa rồi cho y biết rằng, có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh cũng không thể muốn làm gì thì làm!

Trừ khi y có được Hỗn Độn Thanh Liên hoàn chỉnh!

Tạo Hóa Ngọc Điệp có thể ngăn cản mọi đòn tấn công quy tắc, còn Hỗn Độn Thanh Liên thì có thể ngăn cản mọi đòn tấn công linh khí.

Năm xưa Bàn Cổ đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần liên thủ cũng không thể làm tổn thương ông mảy may.

Dương Mi nhìn tòa ba mươi sáu phẩm Hủy Diệt Kim Liên và lá Huyền Liên Thủy Nguyên Kỳ!

Đúng vậy, sở dĩ y dung hợp hai món đồ này là để xem có thể khôi phục lại Hỗn Độn Thanh Liên hay không!

Nhưng việc khôi phục Hỗn Độn Thanh Liên còn phức tạp hơn

Tạo Hóa Ngọc Điệp nhiều.

Dương Mi phải thu thập đủ hạt sen, hoa sen, đài sen và thân sen.

Còn lá sen thì không cần thiết.

Sau khi thu thập đủ những thứ đó, y cần phải tìm một nơi có Hỗn Độn khí nồng đậm để nuôi dưỡng thì mới có thể mọc ra một Hỗn Độn Thanh Liên hoàn toàn mới!

Quy trình tuy có chút phức tạp, nhưng Hỗn Độn Thanh Liên là thứ Dương Mi nhất định phải có!

Sau khi thu hồi linh bảo, Dương Mi quay lại phía dưới, tinh luyện Hỗn Độn khí trong cơ thể Thủy Thanh Nhi.

Một luồng Hỗn Độn linh khí này còn lớn hơn cả của Hỏa Linh Nhi và Càn Khôn lão đạo cộng lại.

Xem ra việc tu luyện sắp tới hoàn toàn đủ rồi, việc đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Giải quyết xong xuôi, Dương Mi gọi Nguyên Phượng quay lại.

Trận chiến vừa rồi quá kịch liệt nên Dương Mi đã sớm bảo Nguyên Phượng lùi ra khỏi vùng băng nguyên phía Bắc.

"Lịch!" Khi Nguyên Phượng xuất hiện trên không trung trước mặt Dương Mi, nhìn thấy một vùng đất khô cằn trước mặt thì sững sờ!

Chuyện gì thế này, vừa rồi rõ ràng là một vùng băng nguyên âm vài trăm độ mà!

Chỉ trong chớp mắt đã biến thành thế này rồi sao?

"Chủ nhân, trận chiến kết thúc rồi ạ?" Dương Mi ngồi trên lưng Nguyên Phượng gật đầu, chuẩn bị bay ra khỏi vùng băng nguyên phía Bắc.

Còn về lượng nước ở vùng này?

Dĩ nhiên là nằm trong Tụ Thủy Châu rồi, không thể nào thả ra được, biết đâu lượng nước khổng lồ này có thể trở thành một con bài tẩy của Dương Mi.

Sau này thấy chỗ nào không vừa mắt, cứ trực tiếp thả nước dìm chết chỗ đó luôn!

"Chúng ta về thẳng núi Bất Chu ạ?" Nguyên Phượng vừa bay vừa hỏi.

Dương Mi đang nhắm mắt dưỡng thần lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không!

Đi ba mươi ba tầng trời ngoại thiên!" Theo thời gian này thì buổi giảng đạo thứ ba của Hồng Quân vẫn chưa kết thúc.

Chương 235

Nhưng chắc cũng sắp rồi.

Vừa hay, Dương Mi có thể kịp lúc chia bảo vật.

Có mấy món đồ y muốn đang nằm trong tay Hồng Quân.

Ngay sau khi Nguyên Phượng và Dương Mi rời khỏi băng nguyên phía Bắc không lâu, có những sinh linh hiếu kỳ cảm thấy trận chiến ở phương Bắc dường như đã kết thúc, liền rủ nhau đến thám thính.

Nhưng khi bước chân vào vùng này, tất cả đều ngẩn tò te tại chỗ!

Họ nhớ rõ mồn một rằng trước đây nơi này là một vùng băng nguyên đầy hung thú, sao giờ lại biến thành một vùng đất khô cằn thế này?

Những con hung thú hung hãn kia một con cũng không thấy đâu.

Tin tức vùng băng nguyên phía Bắc xảy ra biến động lớn nhanh chóng lan khắp Hồng Hoang đại lục.

Ngày càng có nhiều sinh linh đặt chân đến phương Bắc, thậm chí có sinh linh bắt đầu định cư ở đây.

Một khuôn mặt ảo ảnh khổng lồ xuất hiện trên trời cao, rủ xuống từng đạo hào quang thất thải, lập tức vùng phương Bắc cằn cỗi mọc lên vô số linh căn.

“Mấy tên đó hóa ra trốn trong Hỗn Độn, hèn chi ta không tìm thấy, chỉ có điều Hỗn Độn không thuộc phạm vi quản hạt của ta, cái tên Đại Đạo đó cũng đã hoàn toàn ẩn thối rồi.” “Nhưng mà mấy tên đó chọc vào Dương Mi, thế này cũng tốt, cứ để chúng đấu đá lẫn nhau đi, ta cũng được rảnh rang!” Khi Dương Mi xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang đi vào phần cuối của buổi giảng đạo.

Tuy nhiên, bao gồm cả Hồng Quân, không một ai phát hiện ra sự hiện diện của Dương Mi.

Lần này Hồng Quân giảng về Thánh Nhân chi đạo, trong cả Tử Tiêu Cung không có mấy người nghe hiểu được.

Ngay cả sáu người trên bồ đoàn cũng vậy!

Chỉ có Tam Thanh là nghe một cách say sưa, không thể không nói thiên phú của Tam Thanh đúng là hạng nhất.

Tiếp theo là Nữ Oa, lúc thì cau mày, lúc lại giãn ra, rõ ràng đối với Thánh Nhân chi đạo của Hồng Quân, nàng cũng chỉ hiểu được một nửa.

Còn Hi Hòa và Thường Hi, tuy ngồi trên bồ đoàn nhưng cũng giống như ba ngàn hồng trần khách khác, căn bản không nghe hiểu gì.

Cảm giác đó giống như đứa học dốt ngồi trong giờ tiếng Anh vậy, hoàn toàn là nghe thiên thư, thậm chí có không ít người bắt đầu ngủ gật.

Nhưng chị em Hi Hòa và Thường Hi tuy không hiểu nhưng cũng khá nhanh trí, hai người đang dùng một kiện linh bảo để ghi lại lời Hồng Quân giảng.

Xem chừng để sau này từ từ nghiên cứu.

Dương Mi nhìn thấy cảnh này cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Hi Hòa và Thường Hi có hiểu được bao nhiêu cũng chẳng sao, vì y căn bản không định để hai chị em đi theo con đường Thánh Nhân!

Thánh nhân tuy có thể cùng tồn tại với Thiên Đạo, hào xưng Thiên Đạo không diệt Thánh Nhân không tử!

Thế nhưng Thiên Đạo có thể dễ dàng xóa bỏ họ.

Vì vậy, Thánh nhân suy cho cùng cũng chỉ là con rối của Thiên

Đạo.

Nếu có thể, Dương Mi thậm chí không muốn Nữ Oa trở thành Thánh nhân.

Nhưng nếu vậy thì nhân tộc khó mà xuất hiện được.

Dẫu sao kiếp trước Dương Mi cũng là một thành viên của nhân tộc, nên y chắc chắn sẽ không làm chuyện gì gây hại đến nhân tộc.

Thôi thì cứ để Nữ Oa trở thành Thánh nhân, có Dương Mi làm chỗ dựa, Thiên Đạo thì làm gì được nàng?

Bỏ qua việc thay đổi của một số người, Dương Mi phát hiện Hồng Quân lần này cũng đã khác xưa.

Hồng Quân lúc này trông có vẻ thâm sâu khó lường, khí tức trên người cũng trở nên vô cùng phiêu miểu, đem lại cảm giác dường như ngày càng tiếp cận với Đạo.

Chương 236

Đôi mắt già nua tuy vẫn bình lặng như nước nhưng lại mang theo một sự lạnh nhạt, giống như trời xanh đang nhìn xuống chúng sinh.

Cảm giác này Dương Mi chỉ mới thấy trên một người mà thôi!

Đó chính là Thiên Đạo!

"Trạng thái này, xem chừng sắp hợp đạo rồi sao?

Sau khi hợp đạo xong thực lực của Hồng Quân chắc hẳn đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cảnh giới rồi!" "Lúc đó cũng là lúc Vu Yêu lượng kiếp chính thức bắt đầu, thời đại Lục Thánh cũng sắp giáng lâm rồi!

Có chút thú vị đây..." Nhìn trạng thái của Hồng Quân, Dương Mi biết thời đại náo nhiệt nhất của Hồng Hoang không còn xa nữa.

Chỉ đợi vài năm sau, Dương Mi đã thấy Hồng Quân bắt đầu dừng giảng đạo.

Một tiếng chuông u u vang lên, đạo âm vang vọng khắp Tử Tiêu Cung cũng theo đó tiêu tán.

Thời gian ba ngàn năm đã trôi qua, Thánh Nhân chi đạo của Hồng Quân đã giảng xong, nhưng lúc này phần lớn mọi người vẫn đang trong trạng thái mơ màng, thực sự Thánh Nhân chi đạo quá thâm sâu, một khi lún sâu vào thì khó lòng dứt ra được.

Hồng Quân cũng không buồn quan tâm đến những kẻ đang chìm đắm trong cảm ngộ, ông lập tức lên tiếng: "Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, bần đạo tại núi Ngọc Kinh đắc Tạo Hóa Ngọc Điệp thành đạo, bèn giáo hóa chúng sinh, giảng đạo ba lần, đến nay đã viên mãn.

Sau khi kết thúc buổi giảng đạo lần này, bần đạo sẽ thân hợp

Thiên Đạo.

Từ nay về sau, phi đại kiếp bất xuất!" Mọi người nghe xong, biểu cảm trên mặt đều khác nhau, nhưng đa phần là lo lắng.

Dẫu sao Hồng Hoang đại lục hiện nay không hề yên bình, thời hạn vạn năm đang cận kề, lúc đó hai tộc Vu Yêu chắc chắn lại tranh chấp không ngừng, cả Hồng Hoang đại lục sẽ chìm trong cảnh sinh linh đồ thán!

Chưa kể Ma Tổ La Hầu đang trỗi dậy, càng khiến chúng sinh Hồng Hoang lòng người bàng hoàng.

Có Đạo Tổ kiềm chế thì Ma tộc còn không dám tùy tiện làm bừa, nhưng nếu Hồng Quân quy ẩn thì chẳng phải Ma tộc sẽ xưng bá thiên hạ sao?

Tuy vậy, lúc này mọi người đều hướng về phía Hồng Quân vái lạy: "Cảm tạ Đạo Tổ đã có ơn giáo hóa!" Ngay sau đó, Hồng Quân tiếp tục nói: "Dưới Thiên Đạo, nên có Thánh nhân xuất thế, giáo hóa chúng sinh, thay trời hành sự.

Thánh nhân có nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, vạn kiếp bất diệt!" Lời vừa dứt, giây tiếp theo hơi thở của mọi người lập tức trở nên dồn dập!

Sau buổi giảng đạo lần này, họ càng hiểu rõ thế nào là Thánh nhân!

Hơn nữa, thực lực của Hồng Quân mọi người cũng đã thấy rõ.

Vì vậy, ngồi đây có lẽ trừ Dương Mi ra, không ai là không muốn trở thành Thánh nhân.

Thế nhưng, sau khi nghe lời Hồng Quân, Chuẩn Đề vốn luôn không cam lòng liền vội vàng lên tiếng hỏi: "Dám hỏi thầy, trong trời đất nên có mấy vị Thánh nhân?" Hồng Quân nghe xong, liếc nhìn

Chuẩn Đề một cái, rồi từ từ mở miệng: "Thiên địa vạn vật, không cái gì không bắt đầu từ một, sinh ra từ ba, thịnh ở năm, cực ở bảy, suy ở chín.

Cố dưới Thiên Đạo, Thánh nhân nên có bảy vị, môn hạ của ta nên xuất hiện sáu vị." "Sáu vị này sẽ là đệ tử dưới tòa của ta!" Mọi người nghe vậy, ánh mắt lóe sáng, trong nháy mắt đại não của một số đại năng bắt đầu nảy ra muôn vàn suy nghĩ.

Nhưng khi thấy ánh mắt của Hồng Quân hướng về phía đám người Lão Tử ngồi ở hàng đầu, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Lúc này họ mới hiểu ra rằng, trước khi bắt đầu buổi giảng đạo, Hồng Quân đã có ý định để sáu người ngồi trên bồ đoàn trở thành Thánh nhân!

Trong chốc lát, đủ loại ánh mắt hâm mộ và đố kỵ đổ dồn lên sáu người trên bồ đoàn, nhưng sáu người này căn bản không ai dám chọc vào!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì khỏi nói, họ hối hận vô cùng, biết vậy lúc đầu nên mặt dày hơn một chút, kiểu gì cũng phải chiếm lấy một cái bồ đoàn.

Bây giờ sáu người kia không chỉ sắp thành Thánh mà còn được làm đệ tử của Hồng Quân, đó là một chỗ dựa vô cùng vững chắc!

Nhưng Chuẩn Đề đảo mắt liên hồi, không biết đang tính toán điều gì.

Lúc này, Côn Bằng và Hồng Vân ngồi cách đó không xa sắc mặt tái mét, trong lòng Hồng Vân vô cùng hối hận.

Vị trí đó chính là do gã nhường đi, giờ nhìn lại chẳng phải là dâng hiến vị trí Thánh nhân cho người khác sao?

Không ai để ý rằng ở phía xa, đôi mắt của Côn Bằng sắp chuyển

sang màu đỏ ngầu, ánh mắt nhìn về phía Hồng Vân mang theo sát ý không thể che giấu.

Chương 237

Gã nghĩ rằng nếu không phải Hồng Vân giả vờ làm người tốt thì sao gã có thể bị Dương Mi sỉ nhục đến mức đánh mất thánh vị?

Thực tế đúng là như vậy.

Dương Mi căn bản không tranh đoạt thánh vị, việc sỉ nhục Chuẩn Đề hoàn toàn là để ngăn cái tên mặt dày đó ngồi vào vị trí ấy.

Nếu Hồng Vân không tiếp tục nhường chỗ, Dương Mi chắc chắn sẽ không để yên cho Côn Bằng gây chuyện!

Mặc dù ba ngàn hồng trần khách đều hâm mộ và đố kỵ, nhưng việc thu nhận đồ đệ và ban phát thánh vị tiếp theo dường như chẳng liên quan gì đến họ.

Quả nhiên, Hồng Quân căn bản không thèm để ý đến phản ứng của đám hồng trần khách, nhìn về phía Tam Thanh ở hàng đầu và nói: "Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, có đại công đức trên mình, có duyên với ta, sẽ là đại đệ tử, nhị đệ tử và tam đệ tử chân truyền của ta!" Nói đoạn, ba luồng Hồng Mông Tử Khí bay về phía Tam Thanh, ông tiếp tục nói: "Hồng Mông Tử Khí là nền tảng của Đại Đạo, khi cơ duyên của các con đến, có thể dựa vào Hồng Mông Tử Khí này để chứng đạo thành Thánh!" "Đệ tử đa tạ thầy!" Tam Thanh lúc này đại hỉ, vội vàng sụp lạy tạ ơn.

Thánh nhân, đó chính là cảnh giới hằng mơ ước.

Hồng Quân khẽ gật đầu, rồi lại nhìn về phía Nữ Oa nói: "Nữ Oa phúc duyên thâm hậu, tương lai có một đạo đại công đức, là một trong những Thánh nhân, có thể làm quan môn đệ tử của ta." Nói rồi một đạo Hồng Mông Tử Khí bay vào mi tâm của Nữ Oa, nàng cũng khó giấu nổi sự kích động, lập tức vái lạy Hồng Quân và cảm kích nói:

“Đa tạ thầy!” Hồng Quân gật đầu, có chút ái ngại nhìn Hi Hòa và Thường Hi một cái, rồi đột nhiên im lặng không nói lời nào.

Lúc này, thấy vị trí Thánh nhân đã được ban phát, chỉ còn lại hai vị trí cuối cùng, Chuẩn Đề trực tiếp sốt sắng cả lên.

Trong Tử Tiêu Cung, ba ngàn khách hồng trần đều ngẩn ngơ, liếc nhìn Hi Hòa và Thường Hi phía cuối, ai nấy đều hiểu ra.

Hai nàng là người của Dương Mi, hiển nhiên Hồng Quân và Dương Mi có thù, làm sao có thể ban cho vị trí Thánh nhân?

Hồng Quân thu Nữ Oa làm quan môn đệ tử đã nói lên tất cả.

Tuy nhiên, dù Hồng Quân không thu thêm đệ tử, nhưng vị trí Thánh nhân vẫn còn lại hai chỗ!

Nghĩ đến đây, các đại năng đốn thời kích động, thấy mình vẫn còn cơ hội.

Ngược lại, Hi Hòa và Thường Hi vẫn đạm định.

Dù không thể trở thành đồ đệ của Hồng Quân, không thể thành Thánh có chút đáng tiếc, nhưng các nàng không quá để tâm.

“Lão sư, hai vị muội muội của ta tính tình lương thiện, mong lão sư có thể chiếu cố một phen!” Nữ Oa ngồi bên cạnh thấy Hồng Quân không đái hoài gì đến Hi Hòa và Thường Hi, lập tức lên tiếng khẩn cầu.

Nghe vậy, Hồng Quân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn về phía hai nàng nói: “Hai người tuy vô duyên với ta, nhưng có thể ngồi trên bồ đoàn tức là có nhân quả với ta.

Hôm nay ban cho hai đạo Hồng Mông Tử Khí, cũng để liễu kết nhân quả giữa chúng ta!

Sau này có thể thành Thánh hay không, hoàn toàn tùy vào cơ duyên

của các ngươi!" Nói đoạn, Hồng Quân vung tay lên, hai đạo Hồng Mông Tử Khí đốn thời nhập vào cơ thể Hi Hòa và Thường Hi.

Hai nàng lập tức vui mừng, cung kính hướng Hồng Quân nói: "Tạ Đạo Tổ!" Hồng Mông Tử Khí quả thực là căn cơ thành Thánh, nhưng có nó không có nghĩa là chắc chắn thành Thánh.

Dù vậy, nó vẫn mang lại lợi ích cực đại cho việc tu luyện sau này.

Chứng kiến sáu đạo Hồng Mông Tử Khí đã có chủ, những người còn lại không khỏi than ngắn thở dài.

Nhưng da mặt của gã Chuẩn Đề kia lại dày quá mức tưởng tượng của mọi người, bao gồm cả Dương Mi!

Chuẩn Đề trực tiếp ngồi không yên, lại bắt đầu phát huy kỹ năng diễn xuất không cần mặt mũi, lập tức quỳ xuống đất gào khóc thảm thiết: "Lão sư!

Cầu lão sư từ bi, thương xót huynh đệ hai người chúng ta từ phương Tây nghèo nàn xa xôi, vì chúng sinh phương Tây mà không ngừng bôn ba mệt nhọc, chỉ hy vọng có được một vị trí tốt đẹp.

Nếu không thể cầu đắc đại đạo, chúng ta biết ăn nói thế nào với chúng sinh phương Tây đây!

Xin lão sư khả liên, thu hai người chúng ta làm đồ đệ!" Chuẩn Đề rơi lệ thật sự, nhìn bộ dạng thống khổ đó, ai không biết lại tưởng gã vừa mất cha.

"Vô sỉ!" "Thật không biết xấu hổ!" Chuẩn Đề vừa dứt lời, ba ngàn khách hồng trần trong Tử Tiêu Cung đều thầm mắng trong lòng!

Chưa thấy ai vô sỉ đến mức này.

Dù vậy, bọn họ cũng nhao nhao học theo Chuẩn Đề, bắt đầu cầu xin Hồng Quân, hy vọng có thể bái nhập môn hạ để tranh đoạt hai

thánh vị còn lại.

Chương 238

Dương Mi cạn lời trước da mặt của Chuẩn Đề, phát hiện mình đã đánh giá thấp gã, cứ tưởng lần trước đã là giới hạn rồi, không ngờ lần này còn hơn thế!

Thế gian sao lại có kẻ mặt dày vô sỉ đến vậy!

Ngay cả Hồng Quân cũng bị co giật khóe miệng, vừa định lên tiếng thì đột nhiên từ phía dưới truyền lên một giọng giễu cợt lãnh đạm: "Hừ!

Vì phương Tây tranh thủ vị trí tốt đẹp sao?

Chuẩn Đề đạo hữu đừng quên, hiện nay phương Tây ma đầu hoành hành, chẳng lẽ ngươi muốn tranh vị trí cho đám ma đầu kia sao?" Người nói là Côn Bằng, gã vốn nhắm đến một vị trí nên đương nhiên phải tranh đoạt.

Chuẩn Đề nghe xong đốn thời không còn gì để nói, sắc mặt âm trầm xuống.

Gã vừa mải diễn kịch mà quên mất chuyện này.

Hiện nay phương Tây hoàn toàn bị Ma Tổ La Hầu chiếm lĩnh, trở thành địa bàn của Ma tộc!

"Hắc hắc, vì một lũ ma đầu mà tranh vị trí sao?

Hung khâm của Chuẩn Đề đạo hữu quả thực khiến chúng ta bội phục!" "Nói không chừng Chuẩn Đề đạo hữu cư ngụ ở phương Tây, có quan hệ thân thiết với đám ma đầu kia cũng nên?" Có Côn Bằng dẫn đầu, các đại năng bên dưới cũng nhao nhao lên tiếng châm chọc.

Có người muốn tranh thánh vị, có người đơn giản là không chịu nổi da mặt dày của Chuẩn Đề.

“Hừ, chính vì phương Tây ma đầu đương đạo, huynh đệ chúng ta mới một lòng cầu đạo, tranh thủ sớm ngày thành tựu đại đạo để tiêu diệt lũ ma đầu kia, cứu chúng sinh phương Tây ra khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng!” Chuẩn Đề quả không hổ là cao thủ diễn xuất, đối mặt với sự châm chọc của đám đông, gã lập tức nảy ra ý hay, mặt đầy chính khí nói lớn.

Sau đó gã và Tiếp Dẫn mặc kệ sự giễu cợt, tiếp tục khấu bái Hồng Quân.

Mọi người đều nhìn hai người với ánh mắt bỉ di, nhưng không ngờ Hồng Quân lúc này đột nhiên khai khẩu: “Hai ngươi có phúc duyên bạc bẽo với ta, chỉ có thể làm đệ tử ký danh, các ngươi có nguyện ý không?” Nguyện ý!

Đương nhiên nguyện ý rồi!

Đệ tử ký danh cũng là đệ tử!

Chuẩn Đề vui mừng khôn xiết, cùng Tiếp Dẫn đại lễ khấu bái Hồng Quân, thái độ còn thành tâm hơn cả Tam Thanh.

“Đệ tử bái kiến lão sư!” Những người khác thấy vậy thì ngẩn ra, thế này cũng được sao?

Giả vờ đáng thương là được thu nhận?

Nhưng lúc này bọn họ chẳng còn tâm trí đâu mà giễu cợt, thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã thành đệ tử ký danh, ba ngàn khách hồng trần bắt đầu phô diễn kỹ năng, ai nấy đều tỏ ra đáng thương nhất có thể.

“Thỉnh lão sư thu chúng ta làm đồ đệ!” Tiếng van nài vang lên không ngớt khiến Dương Mi sắp phát bệnh vì xấu hổ.

Đúng là chúng sinh bách thái.

“Túc tĩnh!!!” Có lẽ Tử Tiêu Cung quá ồn ào, Hồng Quân đốn thời quát lớn một tiếng chặn đứng sự náo loạn.

Ngài dùng ánh mắt cảnh cáo quét qua một lượt, dù không nói gì nhưng không ai dám tiếp tục làm loạn.

Sau đó Hồng Quân tùy tay chỉ một cái, hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay vào trong người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: “Năm đó ta đại chiến với Ma Tổ La Hầu làm phương Tây bị hủy hoại, linh khí khô kiệt, xem như bần đạo nợ chúng sinh phương Tây một nhân quả.

Nay ban hai đạo Hồng Mông Tử Khí cho hai ngươi để liễu kết nhân quả này!” Thuở Đạo Ma tranh hùng, khi La Hầu thất bại đã dẫn nổ địa mạch phương Tây để ngăn Hồng Quân thành đạo.

Dù hiện nay La Hầu chưa chết, đại bộ phận nhân quả nằm trên người lão, nhưng Hồng Quân cũng khó thoát liên can.

Việc thu Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn là để trả món nợ này.

Đúng lúc này, Hồng Quân lại lấy ra một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, thở dài nói: “Thôi vậy, đạo cuối cùng này ban cho các ngươi, ai có được thì tùy vào thiên định!” Nói rồi ngài buông tay ra, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không bay trực tiếp đến ai mà rơi vào tay Hồng Vân trước ánh mắt cấp thiết của đám đông.

Không ai phản đối, vì trước đó Hồng Vân nhường bồ đoàn cũng coi như đánh mất cơ hội thành Thánh, giờ có được đạo khí này cũng là bù đắp.

Hồng Vân ngây người nhìn vật trong tay, sau đó đại hỷ, cảm kích bái tạ: “Đa tạ Đạo Tổ thành toàn!” Sau khi hành lễ, Hồng Vân hớn hở đứng cạnh Trấn Nguyên Tử, hoàn toàn không chú ý đến những ánh mắt bất thiện đầy sát ý xung quanh.

Chương 239

Trấn Nguyên Tử đứng bên cạnh, ban đầu lộ vẻ hâm mộ, nhưng khi cảm nhận được sát khí bốn phía, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lo âu đậm nét.

Dương Mi cũng liếc nhìn Hồng Vân với ánh mắt thâm thúy.

Xem ra, Hồng Vân khó tránh khỏi kiếp nạn này.

Đối với kiếp nạn của Hồng Vân, Hồng Quân hiển nhiên biết rõ nhưng không hề bày tỏ thái độ, cũng không thu Hồng Vân làm đồ đệ.

Ngài nhìn mọi người rồi nói: "Cái gọi là ba ngàn đại đạo, đường nào cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy các ngươi không có Hồng Mông Tử Khí nhưng đừng nản lòng.

Nếu có đại nghị lực, đại trí tuệ, vẫn có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy không phải Thánh nhân nhưng cũng có thể sánh ngang Thánh nhân!" "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Thánh nhân?" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều mờ mịt!

Đột nhiên họ nhớ lại Ma Tổ La Hầu cũng giảng về đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chẳng lẽ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải Thánh nhân, và Thánh nhân không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?

"Lão sư, xin hỏi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh nhân có gì khác biệt?" Có người lên tiếng hỏi.

Hồng Quân nhìn mọi người, thấy ai nấy đều tò mò, liền giải thích:

“Chứng đạo Hỗn Nguyên tức là đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là cảnh giới trên Chuẩn Thánh.

Thánh nhân thực chất là một danh xưng, họ có cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng lại gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo.

Thiên Đạo không diệt, Thánh nhân bất tử.

Tại Hồng Hoang, Thánh nhân là không thể bị giết chết.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì khác, dù cùng cảnh giới nhưng nguyên thần không gửi vào Thiên Đạo nên không thể bất tử bất diệt như Thánh nhân.

Có thể nói Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không nhất định là Thánh nhân, các ngươi hiểu chưa?” “Chúng ta đã hiểu, đa tạ lão sư giải hoặc!” Nghe xong, chúng đại năng đều bừng tỉnh đại ngộ.

Ngoại trừ đám người Lão Tử đã có thánh vị, những người còn lại đều lộ vẻ rực cháy.

Không còn cơ hội thành Thánh thì vẫn còn cơ hội thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Một khi thành công, dù không bất tử thì cũng có tư cách đối thoại bình đẳng với Thánh nhân.

Lúc này, không hiểu sao trong đầu mọi người đều hiện lên một bóng dáng tiêu sái.

Đó là Dương Mi Đạo Nhân!

Hồng Quân nói Dương Mi không phải Thánh nhân, vậy thì y chắc chắn là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Trước đó ai cũng thấy, Hồng Quân còn không đánh lại y!

Vì thế, trong lòng mọi người càng thêm hướng vãng cảnh giới này.

Đứng trong đám đông, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hồng Quân chỉ nói điểm tốt của Thánh nhân chứ không nói về những hạn chế.

Tương tự, ngài ta cũng không nói thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khó đến mức nào.

Tuy nhiên, tại Ma Cung ở phương Tây, La Hầu cũng đang giảng giải điều này cho chúng đại năng, thậm chí còn nói rõ ràng về những hạn chế của Thánh nhân và độ khó của Hỗn Nguyên.

Tiếp đó, Hồng Quân mặc kệ sự cuồng nhiệt của đám đông, tiếp tục: "Sáu người các ngươi đã là đệ tử của ta thì không thể không có pháp bảo hộ thân.

Chương 240

Những năm trước ta du lịch Hồng Hoang có thu thập được một ít linh bảo, nay không còn dùng đến, liền phát hết cho các ngươi làm vật hộ thân." Lão Tử và mọi người đại hỷ, vội vàng bái tạ.

Hồng Quân vẫn giữ vẻ đạm mạc, lấy từ trong tay áo ra một thanh phất trần đưa cho Lão Tử: "Lý Nhĩ, ngươi là đại đệ tử Huyền môn, nên có chí bảo hộ thân, nay ban cho Thái Ất Phất Trần." Câu này vừa nói ra, đám người bên dưới càng thêm điên cuồng, đôi mắt ai nấy đỏ hoe nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thu đồ đệ còn ban tiên thiên linh bảo, trong khi phân nửa người ở đây ngay cả hậu thiên linh bảo còn không có.

Theo quỹ tích Thiên Đạo, lẽ ra Lão Tử còn có thêm Thái Cực Đồ, nhưng Thái Ất Phất Trần vốn do ngó sen của Tịnh Thế Thanh Liên hóa thành, cũng không hề tệ.

Lão Tử dù tâm cảnh vô vi cũng không nén nổi vui mừng, đưa hai tay định đón lấy.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Cái đó, thanh Thái Ất Phất Trần này ta muốn." Giọng nói này vang lên khiến Tử Tiêu Cung một phen chấn động.

Nhưng khi nhìn về phía người nói, tất cả lập tức ngậm miệng, sắc mặt biến ảo khôn lường.

Người đó không ai khác chính là Dương Mi!

Ai dám cười nhạo Dương Mi?

Mọi người đều nhìn về phía Hồng Quân với vẻ quái dị.

Lần trước Dương Mi đại náo Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đã phải

chịu thiệt lớn, giờ ngài ấy sẽ làm gì?

Sắc mặt Hồng Quân cũng chẳng tốt đẹp gì, ngài vốn định không thèm chấp Dương Mi, nhưng đối phương lại tiếp tục gây sự!

Trong mắt Hồng Quân, Dương Mi rõ ràng là cố tình kiếm chuyện.

Bởi vì trên người Dương Mi không thiếu đồ tốt, thậm chí những thứ tốt nhất của ngài cũng bị y cướp mất rồi.

Hồng Quân tuy phẫn nộ, nhưng nể sợ thực lực của Dương Mi, đành phải chắp tay cung kính: "Dương Mi tiền bối, Hồng Quân hữu lễ!

Trên người tiền bối không thiếu chí bảo, ngay cả những thứ tốt nhất của bần đạo cũng ở chỗ ngài, xin ngài đừng đùa nữa.

Đây là vật tặng cho tiểu bối, mong tiền bối nể mặt mà chiếu cố bọn chúng một phen!" Hồng Quân nói rất khách khí nhưng cũng chặn đường lui của Dương Mi, bảo rằng đây là đồ cho tiểu bối.

Nếu Dương Mi tiếp tục đòi thì chẳng phải là tranh đồ với trẻ con sao?

Với tu vi của y, làm vậy sẽ rất mất mặt.

Mọi người trong sảnh cũng gật đầu, nghĩ rằng Hồng Quân xử lý rất khéo.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của tất cả, Dương Mi chỉ cười nhẹ rồi thản nhiên nói: "Không quan tâm, thanh Thái Ất Phất Trần này ta lấy chắc!" Đối với thứ mình cần, Dương Mi chẳng bận tâm gì nhiều.

Mặt mũi?

Có đáng giá bằng một món hỗn độn chí bảo không?

Nếu không được, y chẳng ngại ra tay cướp.

Tĩnh!

Toàn bộ Tử Tiêu Cung im phăng phắc, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Dương Mi đúng là kẻ đến không thiện!

Hồng Quân tức đến đỏ mặt nhưng căn bản không phải đối thủ của y.

Dù giận đến run người, cuối cùng ngài vẫn thở dài một tiếng, ném Thái Ất Phất Trần cho Dương Mi.

Nhìn Lão Tử đang đứng chờ, Hồng Quân phẩy tay, thần quang vạn trượng hiện ra, mấy kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo xuất hiện.

Hồng Quân đang chuẩn bị chọn món khác cho Lão Tử thì Dương Mi vừa thu hồi phất trần lại lên tiếng: "Cái kia, cái kia, cả cái kia nữa...

Chương 241

ta lấy hết!" Dương Mi liên tục chỉ vào đống linh bảo trước mặt Hồng Quân, chỉ đến món thứ tư mới dừng lại.

Đó là Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ.

"Dương Mi Đạo Nhân!

Đừng hiếp người quá đáng!" Lần này Hồng Quân không nhịn nổi nữa, gầm lên thịnh nộ.

Nhìn Hồng Quân tức đến mất kiểm soát, Dương Mi nhếch môi cười nhạt: "Sao, muốn đánh nhau à?" Nói rồi, một luồng sát khí lãnh liệt bộc phát từ mắt y.

Luồng sát khí này chỉ nhắm vào Hồng Quân nên ba ngàn khách hồng trần xung quanh không cảm nhận được.

Chỉ thấy trán Hồng Quân đột nhiên đổ mồ hôi lạnh, mặt cắt không còn giọt máu.

Cho đến khi Hồng Quân thở dài một tiếng rồi gật đầu, luồng sát khí đó mới rút đi như thủy triều.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy quần áo của Hồng Quân đã ướt đẫm.

Cảm giác như vừa đi dạo một vòng trước cửa tử, ngài biết nếu không thỏa hiệp, Dương Mi thực sự có thể giết chết mình.

Nói thực, Dương Mi muốn giết Hồng Quân cũng dễ như bóp chết một con kiến.

Khoảng cách giữa họ quá lớn!

Hồng Quân vung tay, bốn kiện linh bảo bay thẳng vào tay Dương

Mi.

Sau khi thu lại, Dương Mi cũng vung tay, thần quang lóe lên, mấy kiện pháp bảo xuất hiện trước mắt mọi người.

Đầu tiên là sáu cái hồ lô màu sắc khác nhau, tỏa ra linh khí nồng đậm, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo từ cùng một gốc!

Ba ngàn khách hồng trần đều lộ vẻ tham lam, nhưng họ biết Dương Mi không dễ nói chuyện như Hồng Quân nên không ai dám lên tiếng.

Ngay cả kẻ mặt dày như Chuẩn Đề cũng chỉ dám nhìn với ánh mắt đỏ rực.

Sáu cái hồ lô này là do Dương Mi phát hiện trên tiên thiên linh căn ở Bất Chu Sơn, cái cuối cùng chưa chín nên y chưa hái.

Những thứ này y không cần nữa.

Quan trọng nhất là y đã lột sạch đồ tốt của Hồng Quân, giờ ngài lấy gì mà ban cho đồ đệ?

Tam Thanh là ba đứa cháu đen đủi của y, Nữ Oa và hai chị em Hi Hòa đều là phụ nữ của y.

Vì vậy Dương Mi quyết định đem mười kiện pháp bảo không dùng đến ra tặng.

Ngoài sáu cái hồ lô, còn có Nguyên Đồ, A Tỳ của Minh Hà, Càn Khôn Xích, Càn Khôn Đồ, Tử Kim Bát Vu...

Dương Mi đẩy nhẹ, đống pháp bảo bay về phía Hồng Quân.

Hồng Quân sững sờ hồi lâu mới nở nụ cười thiện ý với Dương Mi.

Dương Mi chẳng quan tâm thái độ của ngài ra sao, dù sao đống đồ này cũng không phải cho ngài!

“Lý Nhĩ, cái Tử Kim Hồng Hồ Lô và Càn Khôn Xích này ban cho ngươi!” Tuy giữa chừng gặp nhiều biến cố, nhưng Lão Tử thấy từ một kiện cực phẩm tăng lên hai kiện thì trong lòng vô cùng vui sướng, cung kính đón lấy.

Tiếp đó, Hồng Quân lấy ra Trảm Tiên Hồ Lô và Càn Khôn Đồ đưa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Nguyên Thủy là nhị đệ tử của ta, nay ban cho ngươi hai món này.” Nguyên Thủy hớn hở nhận lấy, cung kính tạ ơn.

Ba ngàn khách hồng trần nhìn đống cực phẩm pháp bảo được ban ra mà mắt rực lửa, nhưng không ai dám làm càn.

Không phải ai cũng là Dương Mi!

Kế đến, Hồng Quân nhìn về phía Thông Thiên, khẽ cau mày rồi vung tay, một cái hồ lô màu tử hoàng cùng hai thanh kiếm sát khí ngất trời bay tới: “Thông Thiên là tam đệ tử, tính tình nóng nảy, ưa tranh đấu, đi theo con đường sát phạt.

Chương 242

Hai thanh kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ cùng Thủy Hỏa Hồ Lô này ban cho ngươi.” “Đa tạ lão sư!” Thông Thiên đại hỷ, Nguyên Đồ và A Tỳ cực kỳ hợp với tính cách của y.

Thấy Thông Thiên đắc ý, Hồng Quân nhìn sang Nữ Oa, lấy ra một bức tranh khắc họa sơn hà và một quả cầu đỏ: “Nữ Oa tính tình hiền hòa, không thích tranh đấu, ban Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, một công một thủ, đủ để bảo vệ bản thân.” Nữ Oa nhận lấy pháp bảo mình yêu thích, vội vàng bái tạ.

Cuối cùng đến lượt Hi Hòa và Thường Hi, có lẽ vì đống pháp bảo này có một phần của Dương Mi nên Hồng Quân không hề phân biệt đối xử.

“Hi Hòa, Thường Hi, hai người tuy không thuộc môn hạ của ta nhưng là Thái Âm nữ thần, không có pháp bảo hộ thân thì thực sự nguy hiểm.

Hi Hòa, ban Chiêu Yêu Hồ Lô và tám mươi mốt cán Âm Dương Kỳ Xí cho ngươi!

Thường Hi, ban Tử Lục Hồ Lô và Định Hải Thần Châu cho ngươi!” “Tạ Đạo Tổ!” Hai nàng vui vẻ nhận lấy.

Trước đó Dương Mi sơ suất, để hai cô nàng ngốc nghếch này không có món pháp bảo nào lận lưng.

Sau khi ban bảo vật xong, Hồng Quân im lặng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy mình lại bị bỏ quên thì lòng như lửa đốt.

Trước mặt Hồng Quân vẫn còn trôi nổi mấy món đồ tốt.

Phương Tây sau đại kiếp địa mạch bị hủy, linh khí suy kiệt, chẳng có món bảo bối nào ra hồn.

Kiện cực phẩm duy nhất là Thập Nhị Phẩm Công Đề Kim Liên cũng bị Dương Mi cưỡng đoạt rồi.

Giờ hai người trắng tay, ngay cả hậu thiên linh bảo cũng không có.

Thấy Hồng Quân không đái hoài, Chuẩn Đề lại bắt đầu diễn kịch, quỳ rạp xuống đất khóc lóc: "Lão sư, phương Tây chúng con nghèo khó, hai người chúng con lại trắng tay, sau này hành tẩu Hồng Hoang sợ làm mất mặt lão sư, xin lão sư ban cho pháp bảo phòng thân!" Vừa nói, Chuẩn Đề vừa nước mắt nước mũi giàn dụa, khiến người nghe đau lòng kẻ thấy rơi lệ.

Dương Mi đứng xem mà khóe mắt giật liên hồi, gã này rơi lệ thật sự, nếu ở hậu thế chắc chắn đoạt giải Oscar dễ như chơi!

Hồng Quân nhìn hai người, thở dài u u: "Hai người cũng có đại trí tuệ, đại nghị lực, ngộ được ba ngàn bàng môn.

Tiếc là các ngươi thuộc về đất phương Tây, vô duyên với đại bảo của phương Đông ta.

Nhưng đã thu làm đệ tử ký danh, ta ban Gia Trì Thần Chử và Bát Bảo Công Đức Trì cho các ngươi làm vật hộ đạo." Hai món đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng khi nhận lấy, Chuẩn Đề vẫn không mấy vui vẻ.

Mỗi người chỉ được một món, không bằng đám nhập môn đệ tử, ngay cả Hi Hòa, Thường Hi là người ngoài còn được mỗi người hai món.

Chuẩn Đề đang định nói thêm thì đột nhiên những người xung quanh không nhịn nổi nữa, học theo gã nhao nhao đòi linh bảo.

"Vạn vọng lão sư thương xót, ban cho chúng con pháp bảo hộ

thân!" "Thôi được, các ngươi có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo cũng là có duyên.

Ta có đặt một Phân Bảo Nhai ở bên ngoài cung, đó là những thứ ta thu thập được khi hành tẩu Hồng Hoang.

Ai có duyên thì cứ tự đến mà lấy." Nghe vậy, đám đông sáng rực mắt, nhao nhao lao ra ngoài cung, tốc độ nhanh đến mức sợ chậm chân là mất phần.

Khi Hồng Vân định rời đi, Hồng Quân gọi lại: "Ta thấy ngươi là người đại thiện, đặc biệt ban cho Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô, hy vọng ngươi tự giải quyết cho tốt." Hồng Vân đại hỷ bái tạ, nhưng Trấn Nguyên Tử bên cạnh lại lộ vẻ nghi hoặc.

Chuyện lạ tất có biến!

Tuy nhiên gã không thể chất vấn Hồng Quân, chỉ có thể cẩn thận kéo Hồng Vân rời đi.

Hầu như tất cả đã đến Phân Bảo Nhai, trong cung chỉ còn lại Tam Thanh và nhóm Dương Mi.

"Buổi giảng đạo kết thúc, Tử Tiêu Cung sẽ đóng cửa, các ngươi cũng lui đi!" Hồng Quân vung tay tiễn đám người Lão Tử ra ngoài.

Nhưng Dương Mi không đi, y nhìn Hồng Quân với vẻ mặt quái dị như có điều muốn nói.

"Dương Mi tiền bối, ngài có việc gì sao?" Thấy Dương Mi không rời đi, Hồng Quân cung kính hỏi, thấy rõ ngài bị y dọa sợ không nhẹ.

"Ta thực sự có việc, nhưng không phải tìm ngươi, gọi hắn ra đây!" Dương Mi xoa mũi, có một số chuyện cần làm rõ.

Chương 243

"Không tìm ta?

Tìm hắn?" Hồng Quân mờ mịt, trong cung chỉ còn hai người, Dương Mi không tìm ngài thì tìm ai?

Dương Mi nhếch môi cười nhạt: "Ta tìm Thiên Đạo!

Bảo hắn ra đây, ta có chuyện muốn hỏi!" Hồng Quân bừng tỉnh nhưng lại lộ vẻ vô cùng vi nan: "Tiền bối đùa sao, ta chỉ là một Thánh nhân dưới quyền Thiên Đạo, làm sao có bản sự gọi Thiên Đạo ra." "Vả lại nếu tiền bối muốn tìm Thiên Đạo, với bản lĩnh của ngài thì đó là chuyện nhỏ, hà tất làm khó bần đạo!" Có thể thấy Hồng Quân đã quên đau rất nhanh.

Thiên Đạo tồn tại cùng Hồng Hoang, có thể ở khắp nơi hoặc không ở đâu cả!

Biết tìm ở đâu?

Thực ra chỉ có Hồng Quân mới tìm được vì ngài có giao dịch với Thiên Đạo.

Hồng Quân nói vậy là muốn chơi khăm Dương Mi một vố, hoặc muốn lấy lại chút thể diện, bắt Dương Mi phải cầu xin mình!

Tiếc là ngài nghĩ quá nhiều rồi.

Nhìn bộ dạng bất lực của Hồng Quân, Dương Mi cười nhẹ: "Ồ?

Thế sao?

Nếu không gọi ra được thì ta không ngại động thủ đâu!" Nói rồi, Dương Mi giơ nắm đấm to như cái bao tải lên.

Đánh cho Hồng Quân bán sống bán chết, không tin Thiên Đạo

không ra cứu giá.

Thấy Dương Mi định động thủ thật, Hồng Quân lập tức đổi thái độ: "Tiền bối khoan động thủ, bần đạo sẽ giúp ngài gọi Thiên Đạo!" Sợ Dương Mi ra tay thật, Hồng Quân làm việc rất nhanh, ngài nhắm mắt rồi mở ra, đôi mắt tỏa ra luồng hào quang thất thải.

Dương Mi biết, Thiên Đạo đã nhập thân rồi.

Y thản nhiên mỉm cười nhìn Thiên Đạo trước mặt, im lặng không nói gì.

Thiên Đạo nhìn nụ cười quái dị của y, có lẽ chột dạ nên giọng điệu ôn hòa hiếm thấy: "Không biết Dương Mi đạo hữu tìm bần đạo có việc gì?" Thấy Thiên Đạo đổi tông giọng, Dương Mi không cần hỏi cũng biết đáp án.

"Chuyện ở bình nguyên băng giá phương Bắc, là ngươi giở trò phải không?" Lúc trước đột nhiên có tin tức về mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Dương Mi đã sinh nghi.

Đến khi Thủy Thanh Nhi và Ảnh Tử - hai Ma Thần Hỗn Độn - xuất hiện, y biết mình bị chơi một vố.

Vừa có tin tức Ngọc Điệp lại vừa lúc người của Ma vực tìm đến Thủy Thanh Nhi?

Làm gì có chuyện trùng hợp thế!

Rõ ràng có kẻ muốn y tiếp xúc với Ma vực!

Cả Hồng Hoang này chỉ có Thiên Đạo mới làm được chuyện đó.

Đối mặt với câu hỏi của Dương Mi, Thiên Đạo không phủ nhận, cười gượng nói: "Dương Mi đạo hữu, về chuyện Ma vực đó, bần đạo cũng hết cách rồi!

Đám tàn dư Ma Thần Hỗn Độn lẩn trốn từ thời Khai Thiên, giờ

không biết trốn ở đâu, nếu ta mạo muội tiếp xúc sẽ khiến chúng trốn kỹ hơn!

Như vậy sẽ là ẩn họa cho Hồng Hoang.

Dù thực lực chúng đã giảm sút nhưng chỉ cần thời gian, chúng nhất định sẽ khôi phục.

Lúc đó người đầu tiên chúng nhắm tới là Hồng Hoang, ngay cả bản Thiên Đạo cũng khó lòng chống đỡ, sinh linh sẽ lầm than!

Đạo hữu cũng là người của Hồng Hoang, chắc không muốn thấy thế giới này biến mất chứ?" Những điều Thiên Đạo nói, Dương Mi sao không hiểu?

Y đã nghĩ đến chuyện này từ khi nghe về Ma vực.

Ma Thần Hỗn Độn hận ai nhất?

Chương 244

Chắc chắn là Bàn Cổ.

Giờ Bàn Cổ đã mất, nhưng Hồng Hoang lại là thân xác ông hóa thành, đám Ma Thần đó chắc chắn không buông tha.

Dương Mi đắc đạo ở đây, dù không còn nhân quả nhưng y cũng không muốn thấy thế giới này bị hủy diệt!

Tuy nhiên, chuyện bị Thiên Đạo dắt mũi thì vẫn phải tính.

"Đạo lý ta hiểu, nhưng trận chiến đó suýt làm ta mất mạng, ta cần bồi thường tinh thần!" Dương Mi trưng ra bộ dạng vô lại, định dùng đạo lý để đuổi y đi sao?

Không đời nào!

Thiên Đạo ngẩn người, không ngờ Dương Mi lại đòi hỏi: "Chẳng phải ngươi đã có được Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh sau trận chiến đó rồi sao?

Còn đòi bồi thường gì nữa?" "Ta không quan tâm, nếu không đưa bồi thường thì..." Dương Mi không thích nói lý, trực tiếp giơ nắm đấm lên!

Đôi khi nắm đấm hiệu quả hơn mồm mép.

Quả nhiên Thiên Đạo cũng sợ nắm đấm của y, vội nói: "Được rồi, ta thấy tu vi của ngươi đã đạt đến bình cảnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau này ta sẽ tặng ngươi một trận tạo hóa, trợ ngươi đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Đạo hữu thấy thế nào?" Mắt Dương Mi sáng lên, lập tức gật đầu đồng ý, y cũng đang đau đầu vì bình chướng này.

Nhưng vừa đồng ý xong y đã hối hận.

Thiên Đạo nói là "sau này"... ai biết là bao giờ!

Lại bị chơi xỏ rồi.

Thế là Dương Mi vừa gật đầu xong, nắm đấm đã nện thẳng vào mặt Thiên Đạo.

Oành!

Cơ thể Thiên Đạo bay ngược ra sau, đâm gãy mấy cây cột trong cung mới dừng lại.

Đấm xong một phát, Dương Mi không nói hai lời, quay lưng bỏ đi.

Thiên Đạo đau đớn bò dậy từ mặt đất, nhưng một câu nói truyền vào tai khiến hắn thấy mọi chuyện đều đáng giá: "Có tin tức về Ma vực thì báo cho ta.

Đám gia hỏa đó đã chọc giận ta thì phải chuẩn bị tâm lý mà vẫn lạc đi." Sau đó Thiên Đạo vội vàng rời khỏi cơ thể Hồng Quân.

Chẳng bao lâu sau, trong Tử Tiêu Cung vang lên tiếng rên rỉ đau đớn của Hồng Quân.

Đúng là nằm không cũng trúng đạn!

Giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, ở Ma Cung cũng vậy.

Chúng sinh nghe đạo đều cảm thấy thu hoạch lớn, nhao nhao bái tạ La Hầu.

Mọi chuyện diễn ra rất hài hòa.

Khi các đại năng trở về, tin tức từ Tử Tiêu Cung lan truyền khắp Hồng Hoang, gây chấn động mạnh mẽ.

Thu hút nhất chính là danh xưng Thánh nhân.

Nguyên thần hợp Thiên Đạo thành Thánh, quản lý Hồng Hoang,

đứng trên đỉnh cao nhất và bất tử bất diệt!

Quan trọng nhất là một lần xuất hiện tận sáu vị Thánh nhân!

Trong khi mọi người chưa tiêu hóa hết tin này thì các đại năng từ Ma Cung lại mang về thông tin về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 245

Hồng Hoang chìm trong yên lặng hiếm thấy, ai nấy đều thầm so sánh sự khác biệt.

Tuy hai cảnh giới tương đương nhưng thành Thánh sẽ bị Thiên Đạo hạn chế, cơ bản là làm tay sai cho Thiên Đạo.

Dù vậy, vị trí Thánh nhân vẫn đầy sức hút vì khả năng bất tử.

Làm quan mà lại không chết được, ai mà chẳng muốn?

Tuy nhiên, chỉ một đạo Hồng Mông Tử Khí đã hạn chế mọi hy vọng.

Nhiều kẻ không cam lòng bắt đầu dòm ngó những người sở hữu đạo khí này.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên là Tam Thanh một thể, lại có thần thông quảng đại và nhiều linh bảo nên không ai dám động.

Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi dù là phái nữ nhưng lại là người của Dương Mi Đạo Nhân, càng không ai dám đụng vào.

Còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy dễ đối phó nhưng lại ở tít phương Tây, hơn nữa hai gã này vô cùng tinh minh, vừa rời Tử Tiêu Cung đã lặn mất tăm.

Cuối cùng, chỉ còn lại mục tiêu tốt nhất: Hồng Vân Lão Tổ!

Dục vọng làm con người ta điên cuồng, nhất là trước sự cám dỗ thành Thánh.

Hồng Vân vừa về Hỏa Vân Động không lâu đã bị vây sát điên cuồng!

Đối mặt với sự tấn công của nhiều đại năng, y rơi vào tuyệt cảnh.

May mắn Trấn Nguyên Tử cảm thấy điềm chẳng lành đã đến cứu viện kịp thời.

Trong trận chiến đó, Trấn Nguyên Tử với thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, dựa vào Địa Thư mạnh mẽ đã địch lại hai đỉnh phong và ba hậu kỳ Đại La Kim Tiên, thậm chí còn phản sát một người, chấn động cả Hồng Hoang.

Đúng là danh bất hư truyền của Địa Tiên Chi Tổ!

Dù vậy, đám đông tham lam vẫn không bỏ cuộc, liên tục có kẻ đến vây sát, thậm chí xuất hiện cả Chuẩn Thánh.

Trấn Nguyên Tử đành đưa Hồng Vân về Ngũ Trang Quán, bố trí Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận mới tạm yên ổn.

Nhưng ai cũng biết đây chỉ là tạm thời, đại trận dù phòng ngự vô song cũng không ngăn nổi lòng tham.

Hồng Hoang biến nên phong vân cuồn cuộn, sát khí đầy trời.

Trong lúc Hồng Vân ẩn náu, Côn Bằng ở Bắc Minh càng lúc càng tức giận.

Thánh vị vuột mất, sát khí khủng khiếp tràn ra từ người gã.

"Hồng Vân!

Đạo Hồng Mông Tử Khí đó phải là của ta, ta nhất định sẽ bắt ngươi trả giá!" Một quái vật khổng lồ dài vạn dặm vọt ra khỏi mặt biển Bắc Hải, hóa thành bằng điểu sải cánh che kín cả Bắc Minh, bay về phía trú địa Yêu tộc.

Dĩ nhiên, mọi chuyện chẳng liên quan gì đến Dương Mi, đấm Thiên Đạo một phát làm tâm trạng y rất sảng khoái.

Khi y về đến Bất Chu Sơn, cảm nhận được không khí vui vẻ trong Thiên Luân Cung, y liền đi thẳng vào trong.

“Nữ Oa tỷ tỷ, chúng ta thực sự có thể thành Thánh sao?” Hi Hòa và Thường Hi vẫn như đang mơ, không yên tâm hỏi Nữ Oa.

Thực ra Nữ Oa cũng chẳng chắc chắn, mỉm cười nói: “Đã có đạo khí thì cơ hội rất lớn.

Dù không thành Thánh thì chẳng lẽ chúng ta không thể chứng đạo Hỗn Nguyên sao?

Chỉ cần có Dương Mi đại ca ở đây, mọi thứ không thành vấn đề!” “Đúng vậy, Dương Mi đại ca lợi hại thế mà, có huynh ấy ở đây thì chẳng có gì phải lo.” Hi Hòa thở phào, trong mắt lấp lánh niềm hạnh phúc không giấu nổi khi nhắc đến Dương Mi.

“Tỷ tỷ, nếu không có Dương Mi đại ca, muội cũng không có được đạo khí này, chúng ta phải cảm ơn huynh ấy thật tốt mới được!” Thường Hi cổ linh tinh quái đề nghị, lập tức được hai người kia tán đồng.

Chương 246

"Nhưng Dương Mi đại ca lợi hại như vậy, chúng ta lấy gì để cảm ơn huynh ấy đây?" Ba nàng nhất thời sầu não.

Nhưng chẳng bao lâu, cả ba cùng sáng mắt lên, nhìn nhau đầy ăn ý.

Từ ánh mắt đối phương, họ thấy chung một ý tưởng, rồi cả ba cùng đỏ mặt thẹn thùng!

Đúng lúc này Dương Mi bước vào.

Y định trêu chọc mấy nàng thì đụng mặt cả ba đang đi ra.

"Kìa, nhìn mặt mày hớn hở thế này, định đi đâu đấy?" "Dương Mi đại ca!" Cả ba đồng thanh chào hỏi với bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

Có gì đó không ổn!

Dương Mi bắt đầu cảnh giác trước vẻ nghiêm trọng của ba nàng.

Khi y còn đang suy đoán, ba nàng đột nhiên nhìn nhau rồi đồng thanh nói: "Hay là, chúng ta kết hôn đi!" Đứng hình!

Một Dương Mi vốn luôn bình tĩnh ngay cả khi đối mặt với hai Ma Thần Hỗn Độn, lúc này lại đờ người ra.

"Phụt!" Nhìn bộ dạng ngây ngốc của y, ba nàng không nhịn được cười lớn.

Hồi lâu sau, Dương Mi nhếch môi, khẽ nói: "Được thôi!" Khoảnh khắc đó, y cảm nhận được một niềm hạnh phúc sâu thẳm trong lòng.

Y thừa nhận, ban đầu tiếp xúc với họ chỉ để thỏa mãn dục vọng, nhưng thời gian chung sống đã khiến y nảy sinh những cảm xúc kỳ diệu.

Thấy Dương Mi đồng ý dứt khoát, ba nàng cũng lộ nụ cười hạnh

phúc, nhưng rồi lại cười đầy quái dị: "Nhưng chúng ta có một yêu cầu!" Yêu cầu của ba nàng làm Dương Mi chấn động thực sự!

Vì họ yêu cầu y đến Vu tộc cầu thân.

Đối tượng cầu thân chính là hai nữ tổ vu duy nhất: Huyền Minh và Hậu Thổ!

Theo lời ba nàng, họ đã sớm nhận ra hai người kia thích Dương Mi, thay vì để sau này rẻ rúng cho kẻ khác thì chi bằng thu hết một lượt.

Thực ra từ buổi giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, Dương Mi đã cảm nhận được tình cảm của họ.

Nói thực, y cũng có thiện cảm với hai nàng.

Nhưng kết hôn một lúc với năm người phụ nữ, gần như bao trọn các nữ thần hàng đầu Hồng Hoang, ngay cả Dương Mi cũng thấy ngại.

Đương nhiên, ngại thì ngại, trước sự thuyết phục của ba nàng, y cuối cùng cũng "miễn cưỡng" đồng ý yêu cầu có phần vô lý này.

Sau đó, bất kể y đã chuẩn bị tâm lý hay chưa, ba nàng đã đẩy y ra khỏi Thiên Luân Cung, tuyên bố không dắt được hai người kia về thì đừng hòng vào cửa!

Nhìn ba nàng hăng hái lo cho hậu cung của mình, Dương Mi không khỏi dở khóc dở cười, thở ngắn than dài cưỡi Tiểu Long Nữ bay về phía Vu tộc.

Được vợ như thế, còn mong gì hơn!

Buổi giảng đạo thứ ba kết thúc cũng báo hiệu vạn năm ước hẹn giữa Vu và Yêu đã cận kề.

Dù vạn năm qua không có chiến tranh quy mô lớn, nhưng va chạm

nhỏ thì chưa từng dứt.

Những lần xích mích nhỏ đó cũng làm hai bên tổn thất hàng ngàn, hàng vạn người.

Do đó, ân oán không hề giảm bớt mà ngày càng chồng chất.

Hai tộc giờ như hai khối thuốc nổ chờ châm ngòi để nổ tung cả Hồng Hoang.

Khi Dương Mi tới nơi, y cảm nhận được bầu không khí cực kỳ áp lực bao trùm Vu tộc.

Trên mặt mỗi tộc nhân đều hừng hực sát khí, ai nấy đều đang mài đao kiếm chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Chương 247

Dương Mi đi trong trú địa, nghe những lời phẫn nộ xung quanh mà thầm cảm khái.

Trận Vu Yêu đại chiến này cũng giống như Tam Tộc tranh bá ngày trước, chỉ là những quân cờ thí trên võ đài lịch sử Hồng Hoang mà thôi.

Y nhanh chóng đi tới cửa Bàn Cổ Điện, hai chiến sĩ canh cổng nhận ra y nên không hề ngăn cản.

Các tổ vu đều đang ở bộ lạc của mình, trong điện lúc này chỉ có Đế Giang.

Đế Giang đang ngồi ủ rũ suy nghĩ, ngay cả khi Dương Mi đến cũng không phát hiện ra.

"Đế Giang!" Dương Mi nhìn vị anh vợ tương lai, mỉm cười gọi một tiếng.

Đế Giang giật mình ngẩng đầu, ngẩn ngơ: "Đế Giang không biết thúc phụ tới chơi, đón tiếp chậm trễ, mong thúc phụ lượng thứ!" Từ sau khi nghe đạo ở Ma Cung về, họ mới hiểu Dương Mi là tồn tại khủng bố đến mức nào.

Vì thế Đế Giang tỏ ra vô cùng cung kính, thậm chí có chút dè dặt.

"Đừng khách khí thế, cứ gọi ta là thúc phụ như trước là được rồi!" Dương Mi vừa dứt lời đã thấy có gì đó sai sai.

Nếu Đế Giang gọi là thúc phụ, vậy cưới Hậu Thổ với Huyền Minh xong thì xưng hô thế nào đây...

Mà thôi, chuyện nhỏ, ở Hồng Hoang chẳng ai để ý mấy cái này.

“Thúc phụ đến Vu tộc lần này có việc gì sao?” Thấy Dương Mi dễ gần, Đế Giang cũng bớt câu nệ.

Lần này đến lượt Dương Mi hơi ngượng: “Thực ra, ta đến đây đúng là có việc.” “Thúc phụ có việc gì cứ nói!

Năm đó nếu không có thúc phụ cứu mạng thì làm gì có Vu tộc ngày nay.

Chuyện của ngài là chuyện của cả Vu tộc, chúng con sẵn sàng xả thân không từ!” Người Vu tộc vốn tính tình ngay thẳng, trọng nghĩa khí, Đế Giang thấy có cơ hội báo đáp thì không khỏi kích động.

“Tốt!

Không hổ là tổ vu Đế Giang.

Thực ra cũng không có việc gì lớn, ta đến đây để cầu thân!” Thấy Đế Giang kích động, Dương Mi cũng vào thẳng vấn đề.

“Cầu thân?

Tốt!

Chỉ cần là việc của ngài...

Đợi đã, cầu thân?!” Mắt Đế Giang trợn ngược, sững sờ hồi lâu mới phản ứng lại: “Thúc phụ, chẳng lẽ ngài nhắm trúng tiểu muội nào của con sao?” Chẳng trách hôm nay Dương Mi trông kỳ lạ thế, giờ hắn mới hiểu.

Để Dương Mi đích thân đến cầu thân, ngoài hai muội muội của hắn ra thì còn ai vào đây nữa?

“Chính xác!” Dương Mi mỉm cười gật đầu.

“Vậy không biết đạo hữu nhắm đến muội muội nào?

Hậu Thổ hiền thục, tính cách hoạt bát, hay Huyền Minh hơi thanh

lãnh nhưng tâm địa rất tốt...” Đế Giang quen biết Dương Mi đã lâu nên không những không phản đối mà còn nhiệt tình tiến cử.

“Cái đó, ta muốn cầu thân cả Hậu Thổ và Huyền Minh!” Phải thừa nhận khẩu vị của Dương Mi cực lớn, Vu tộc chỉ có hai nữ tổ vu mà y muốn bao trọn gói.

Nhưng chuyện này lại nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt từ Đế Giang!

“Thúc phụ, con sẽ lập tức triệu tập các huynh đệ và thông báo tin vui này cho cả tộc!” Đế Giang cười lớn định lao ra ngoài thì bị Dương Mi cản lại: “Đế Giang này, dù ta đồng ý rồi, nhưng quan trọng là ý kiến của hai nàng nữa chứ.

Nếu họ không chịu thì ta cũng không thể cưỡng ép!” Dù Dương Mi chắc chắn họ có cảm tình với mình, nhưng chuyện kết hôn không thể tùy tiện.

Đế Giang vỗ đầu cái bốp: “Thúc phụ nói đúng, để con sắp xếp, sắp xếp...” Khi Đế Giang hớn hở chạy ra khỏi điện, một kế hoạch “hại em” vĩ đại đang âm thầm được dàn dựng.

Chương 248

Không lâu sau, các tổ vu khác nhận được lệnh triệu tập của Đế Giang đều lục tục trở về.

“Đại ca, có chuyện gì mà gấp gáp thế?

Chưa đến lúc đại chiến với Yêu tộc mà?

Hay là đám tạp chủng đó lại phạm vào bờ cõi ta?

Hay là cứ đánh thẳng xuống, quét sạch chúng đi cho rồi!” Chúc Dung tính tình nóng nảy, vừa bước vào điện vừa oang oang, thấy anh em gần như đông đủ chỉ thiếu hai muội muội.

“Đại ca, không thông báo cho Huyền Minh và Hậu Thổ sao?” Chúc Dung tùy ý ngồi xuống, chợt thấy không khí có gì đó là lạ.

Đế Giang gọi họ về gấp nhưng mặt mũi lại không hề lo lắng, trái lại còn có chút hớn hở.

Không chỉ Đế Giang mà cả Cộng Công, Chúc Cửu Âm cũng vậy, làm gã cục mịch này chẳng hiểu mô tê gì.

“Đại ca...” Đế Giang chỉ cười không nói, Dương Mi bên cạnh khẽ ho một tiếng mới làm Chúc Dung chú ý.

“Dương...

Dương Mi tiền bối!

Chúc Dung bái kiến tiền bối, sao ngài lại ở đây?” Dương Mi phẩy tay cười nói: “Ta đến đây có chút việc.” “Việc gì thế thúc phụ?

Cứ nói ra, Vu tộc chúng con sẽ lo hết!” Thấy Chúc Dung cũng phản ứng y hệt Đế Giang, các tổ vu khác cũng vậy, Dương Mi vội ngắt lời: “Thực ra, ta đến cầu thân Hậu Thổ và Huyền Minh!” “Cầu

thân hai muội muội sao?

Chuyện tốt, ha ha ha, sau này chúng ta thực sự là người một nhà rồi!

Hai muội muội đâu, sao không ra chuẩn bị tân hôn?

Huyền Minh muội muội, Hậu Thổ muội muội...” Cái giọng đại loa của Chúc Dung vang vọng khắp Bất Chu Sơn, làm các tổ vu khác vội vã bịt miệng gã lại.

“Ngũ đệ, đừng hét nữa, hai muội muội chưa biết gì đâu, chúng ta phải làm thế này, thế này...” Đế Giang trình bày chi tiết kế hoạch “bẫy em” cho cả bọn nghe.

Mười đại tổ vu lập tức đạt được sự đồng thuận.

Một lúc sau, Huyền Minh và Hậu Thổ mới thong thả xuất hiện.

Đế Giang cố tình thông báo sau cùng, lại còn bảo Huyền Minh đi gọi Hậu Thổ nên họ mới đến muộn.

Vừa vào điện, họ thấy không khí vô cùng ảm đạm, mười ông anh đều trưng bộ mặt sầu khổ.

Đặc biệt là Đế Giang ngồi ở vị trí chủ tọa còn thở dài sườn sượt.

“Có chuyện gì thế?

Sao các huynh lại rầu rĩ vậy?” Hai nàng ngồi xuống, lo lắng hỏi.

“Ai...” Cả bọn đồng thanh thở dài.

“Hai muội không biết đâu, theo tình báo mới nhất, Yêu tộc vừa lôi kéo được rất nhiều cao thủ, trận đại chiến sắp tới chúng ta gặp bất lợi rồi!” Đế Giang mặt mày ủ rũ, lo lắng nói.

“Hóa ra các huynh lo chuyện Yêu tộc!

Hừ, chúng mạnh thì đã sao, chiến sĩ Vu tộc chẳng lẽ lại sợ, cùng

lắm là tử chiến một trận!" Phụ nữ Vu tộc cũng bưu hãn không kém, Huyền Minh đanh thép tuyên bố.

"Muội muội à, Vu tộc ta không ai sợ chết, nhưng các huynh lo rằng nếu chúng ta bại trận, Yêu tộc sẽ tuyệt diệt dòng giống ta, chúng ta chết không sao, nhưng nếu trái tim Phụ thần rơi vào tay chúng thì còn mặt mũi nào nhìn Phụ thần nữa!" Đế Giang nhìn về phía huyết trì xa xa, nơi đặt trái tim Bàn Cổ.

"Đúng thế!

Chúng ta chết cũng không để Yêu tộc yên, nhưng chỉ sợ sau này Bàn Cổ Điện rơi vào tay kẻ khác, đó là sự sỉ nhục lớn nhất với Phụ thần!" Cộng Công bên cạnh vội phụ họa.

Chương 249

Nghe các anh nói vậy, hai nàng đều bừng tỉnh.

“Vậy các huynh có cách nào không?” Vu tộc chỉ thờ Bàn Cổ, chuyện liên quan đến ông là việc đại sự hàng đầu.

Về trận chiến sắp tới, dù họ không sợ nhưng cũng không nắm chắc phần thắng!

Đám Đế Giang im lặng hồi lâu, thấy hai muội muội cũng đang sốt ruột, Đế Giang mới thở dài nói: “Bọn huynh bàn bạc rồi, cách thì có một, chỉ là...” Thấy anh ngập ngừng, hai nàng giục: “Cách gì thế đại ca?” “Cách là cầu xin Dương Mi thúc phụ, với thực lực của ngài ấy thì Vu tộc không sợ gì nữa, cũng chẳng ai dám nhắm vào Bàn Cổ Điện.” Thực lực của Dương Mi là đệ nhất Hồng Hoang, quả thực không ai dám mạo phạm.

“Thúc phụ chắc đang ở Bất Chu Sơn, muội sẽ đi gặp ngài ấy ngay!” Huyền Minh vội vã định đi.

“Đừng vội muội muội, ngài ấy không chạy đâu mất.

Chỉ là bao năm qua ngài ấy giúp chúng ta nhiều quá rồi, giờ lại mang chuyện này đi phiền ngài ấy thì Vu tộc ta có quá bất nhân bất nghĩa không?” Chúc Cửu Âm lên tiếng, những người khác cũng gật đầu đồng tình.

“Đúng là thúc phụ đã giúp quá nhiều mà chúng ta chưa báo đáp được gì, giờ lại nhờ vả thì đúng là không hay.

Nhưng các huynh có cách giải quyết nào khác không?” Hai nàng vì lo cho Bàn Cổ Điện nên không suy nghĩ nhiều, chứ bình thường chỉ cần nhìn qua là biết đám ông anh này đang diễn kịch!

Đúng là quan tâm quá hóa quẩn.

“Cách thì có, nhưng phải làm phiền hai muội muội một chút!” Thấy thời cơ chín muồi, Đế Giang mở lời.

“Cách gì thế đại ca?

Vì Phụ thần, hai chị em muội sẵn sàng nhảy vào dầu sôi lửa bỏng!” Nhìn bộ dạng bi tráng của hai nàng, mười ông anh nháy mắt cười thầm.

“Tốt!

Hai muội đã nói thế thì huynh cũng không vòng vo nữa.

Bọn huynh định gả hai muội cho Dương Mi thúc phụ, như vậy chúng ta thực sự là người một nhà, ngài ấy nể mặt chúng ta chắc chắn sẽ bảo hộ Bàn Cổ Điện!” Đế Giang vừa dứt lời, hai nàng đờ người ra, mặt đỏ bừng tận mang tai.

Đám tổ vu thấy hai nàng chỉ cắn môi chứ không phản đối thì mừng thầm, thấy có hy vọng rồi!

Nhưng họ không ép thêm, vì dù sao cũng cần họ tự quyết định, không thể ép gả thật được.

Bàn Cổ Điện im lặng một lúc, Hậu Thổ cắn môi thẹn thùng: “Chưa nói đến cách này có được không, muội thì nguyện ý gả, nhưng thúc phụ chắc gì đã muốn rước!” “Đúng thế, thúc phụ là đệ nhất Hồng Hoang, chị em muội sao xứng với ngài ấy!” Huyền Minh cũng cắn môi phụ họa, giọng điệu có chút thất lạc.

Thấy vậy, mười ông anh không nhịn được mà cười lớn.

Ngay sau đó, Dương Mi từ trong bóng tối bước ra trước mặt mọi người, cười nhìn hai nàng: “Cưới được hai mỹ nữ là phúc phận của ta, sao lại không muốn chứ?

Ha ha ha...” Huyền Minh và Hậu Thổ nhìn Dương Mi đột ngột xuất hiện thì mặt đỏ từ cổ lên đến tận trán, đứng ngây ra hồi lâu không nói nên lời.

Lúc này họ mới hiểu mình vừa bị các ông anh lừa vào tròng!

Hết bài này đến bài khác làm họ không kịp phản ứng.

Tuy nhiên, tận sâu trong lòng, cả hai đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Dương Mi cầu hôn, dưới sự giúp đỡ của Đế Giang cùng các Tổ Vu, đã thành công rước Hậu Thổ và Huyền Minh về.

Tin tức này sau khi truyền ra trong Vu tộc, tức thì xua tan bầu không khí u ám vốn có, mỗi người đều hưng phấn chuẩn bị hôn sự cho Hậu Thổ và Huyền Minh.

Đồng thời, tin Dương Mi đến Vu tộc cầu hôn cũng nhanh như một cơn lốc quét qua toàn bộ Hồng Hoang.

Có người đến Vu tộc cầu hôn thì cũng không phải chuyện lớn, nhưng quan trọng nhất là, người cầu hôn lại là Dương Mi – Hồng Hoang đệ nhất nhân được công nhận!

Tin tức này vừa ra, lập tức chấn động tất cả sinh linh trên toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Đặc biệt là Đế Tuấn, Thái Nhất cùng các thành viên Yêu tộc khác, sắc mặt trở nên khó coi như những đứa trẻ chết.

Chương 250

Dương Mi – người được cả Hồng Hoang đại lục công nhận là đệ nhất nhân, một Đại Thần Thông Giả thần bí, lại đến Vu tộc cầu hôn, đối với Yêu tộc mà nói, không khác gì một tai họa lớn!

Lập tức, Đế Tuấn và Thái Nhất sốt ruột như kiến bò chảo nóng, cả hai cùng đưa ra một biện pháp: kết thân, lôi kéo đồng minh bên ngoài!

Bằng không Yêu tộc căn bản không có vốn để tiếp tục đấu với Vu tộc.

Thế nhưng, bất kể kết thân hay lôi kéo đồng minh cũng không phải chuyện một sớm một chiều, dù sao cũng phải tìm đối tượng ở đâu chứ?

May mắn thay, đúng lúc này, một tiểu binh Yêu tộc vội vàng tìm đến Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Bẩm Yêu Hoàng, Đông Hoàng, Yêu Sư Côn Bằng có việc cầu kiến!" Bởi vì Côn Bằng là người sáng tạo văn tự cho Yêu tộc, tuy Côn Bằng không phải người của Yêu tộc, nhưng được tất cả Yêu tộc tôn sùng là Yêu Sư.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy lập tức lộ vẻ vui mừng, vội nói: "Mau mời vào!" Đang lúc lo lắng không tìm được người để lôi kéo, thì Côn Bằng đã tự đưa mình tới cửa.

Phải biết Côn Bằng không chỉ được xưng là Yêu Sư, mà thực lực bản thân cũng không kém hơn Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất hiện tại đều có tu vi Chuẩn Thánh, Côn Bằng chỉ ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng đột phá Chuẩn Thánh

cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên nếu có thể lôi kéo Côn Bằng, thì tương đương với việc lôi kéo được một Chuẩn Thánh Đại Năng!

"Bần đạo Côn Bằng, bái kiến Yêu Hoàng, Đông Hoàng!" Côn Bằng tuy là Yêu, nhưng vẫn chưa gia nhập Yêu tộc, hơn nữa lúc này lại có việc cầu người, cho nên tỏ ra đặc biệt khách khí.

"Hai chúng ta sớm đã nghe danh Yêu Sư, hôm nay gặp mặt quả nhiên là Đại Thần Thông Giả, không cần đa lễ, không cần đa lễ!" Đế Tuấn và Thái Nhất đánh giá Côn Bằng, nên cũng vô cùng khách khí.

"Không biết Yêu Sư hôm nay đến, là có việc gì?

Thiên hạ Yêu tộc là một nhà, mong Yêu Sư ngàn vạn lần đừng khách khí với hai chúng ta." Côn Bằng thấy Đế Tuấn và Thái Nhất không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, lập tức không còn khách khí nữa, nói: "Hôm nay ta đến, quả thực có việc cầu!

Mong hai vị Yêu Hoàng, Đông Hoàng trợ giúp ta một tay, cùng đi đến Ngũ Trang Quán đối phó với Hồng Vân Đạo Nhân đáng ghét kia." "Hai vị đạo hữu khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, chắc cũng biết Hồng Vân Đạo Nhân đã hại ta mất đi Thánh vị, bần đạo ta thực sự khó mà nuốt trôi cục tức này.

Nhưng Hồng Vân có một người bạn tốt là Trấn Nguyên Tử thật sự lợi hại, lúc này đang ẩn mình trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, những tu sĩ Chuẩn Thánh bình thường cũng nhất thời không có cách nào!" "Cho nên bần đạo hôm nay, mới muốn thỉnh cầu hai vị đạo hữu tương trợ!" Chuyện Côn Bằng mất đi Thánh vị ở Tử Tiêu Cung, quả thực có liên quan đến Hồng Vân, nhưng kẻ chủ mưu chính là Dương Mi.

Chỉ là ai cũng biết Dương Mi không thể chọc, nên Côn Bằng

chuyển sự chú ý sang Hồng Vân.

Thế nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không ngốc, biết Côn Bằng đang có ý đồ riêng, dù sao hiện tại cả Hồng Hoang đại lục không biết có bao nhiêu người đang nhòm ngó Hồng Vân.

Suy cho cùng, không phải vì đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân sao?

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không vạch trần, cố ra vẻ phẫn nộ nói: "Yêu Sư yên tâm, chuyện ngày đó ta đã thấy tận mắt, nếu không phải Hồng Vân làm lão hảo nhân, thì sáu vị Thánh Nhân kia tuyệt đối có phần của Yêu Sư.

Chuyện này, hai huynh đệ ta đồng ý rồi." "Nhưng ta thấy tu vi Yêu Sư sắp đột phá Chuẩn Thánh, chi bằng Yêu Sư cứ ở lại Yêu tộc chúng ta, đợi sau khi Yêu Sư đột phá Chuẩn Thánh, ta lại đi tìm Hồng Vân Đạo Nhân cũng không muộn!" Côn Bằng nghe vậy, liền đồng ý, dù sao Hồng Vân Đạo Nhân ở đó cũng không chạy thoát được.

Nhất thời, cũng không có ai có thể đối phó được.

Quan trọng là Côn Bằng, thực lực yếu hơn Đế Tuấn và Thái Nhất quá nhiều.

Nếu khi thành công giết được Hồng Vân, cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí có thể cũng sẽ là một trận ác chiến.

Dù sao Hồng Hoang đại lục đều không đáng tin cậy, điều đáng tin cậy nhất chỉ có thực lực.

Đế Tuấn sai người đưa Côn Bằng đến nơi bế quan, nhìn Côn Bằng đi xa, Thái Nhất bên cạnh khẽ nói: "Hừ!

Ân oán không ân oán, ta thấy Côn Bằng rõ ràng là muốn đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Đại ca, bằng thực lực của hai chúng ta, đối phó Hồng Vân Đạo Nhân chẳng phải dễ như trở bàn tay sao, chi bằng hai chúng ta cứ đi cướp Hồng Mông Tử Khí trước?" Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất sốt ruột, Đế Tuấn cười lắc đầu nói: "Hiện tại có quá nhiều ánh mắt đang dòm ngó đạo Hồng Mông Tử Khí kia, chúng ta đừng vội, đợi Côn Bằng độ phá Chuẩn Thánh rồi đi cũng không muộn.

Lúc đó ba Chuẩn Thánh chúng ta liên thủ, xác suất thành công cũng sẽ lớn hơn một chút." "Còn về sau khi đoạt được đạo Hồng Mông Tử Khí đó, hai chúng ta lại liên thủ đối phó Côn Bằng, nói không chừng lúc đó có thể ngoài ra thu hoạch thêm một cường giả Chuẩn Thánh nữa thì sao!

Đợi ta lấy được Hồng Mông Tử Khí, lại mượn khí vận Yêu tộc thành Thánh Nhân." "Khi đó Dương Mi có liên hôn với Vu tộc, ta cũng chẳng sợ gì!" Đông Hoàng nghe xong lập tức sáng mắt, không nghi ngờ gì đây là một kế sách vẹn cả đôi đường.

"Chuyện này tạm thời có thể gác lại, nhìn xem kỳ hạn vạn năm sắp đến rồi, lúc đó cuộc đại chiến giữa ta và Vu tộc theo ước định chỉ có thể xuất động binh lực tương đương, mà sức mạnh cao tầng của ta yếu hơn Vu tộc một chút." Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc mỗi người đều có thực lực sánh ngang Chuẩn Thánh, trong khi cường giả Chuẩn Thánh của Yêu tộc chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất, ngay cả Thập Đại Yêu Soái cũng chỉ ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Chương 251

Nếu thực sự đấu, thực lực cao tầng của Yêu tộc, tuyệt đối không phải đối thủ của Vu tộc.

Trong đại chiến hai tộc, điều quan trọng nhất chính là chiến đấu của cao tầng!

"Nhị đệ, theo đại huynh ra ngoài tranh đấu một phen!" "Đại huynh, chúng ta ra ngoài làm gì?" Đông Hoàng Thái Nhất có chút không hiểu hỏi.

Đế Tuấn cười cười: "Đương nhiên là ra ngoài kết thân!" Đế Tuấn trả lời, khiến Đông Hoàng Thái Nhất mù mịt: "Kết thân?

Kết thân cũng phải có đối tượng chứ, chẳng lẽ đại huynh đã có người được chọn rồi sao?" Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ nghi hoặc, Đế Tuấn thần bí cười một tiếng nói: "Còn nhớ, năm xưa hai huynh đệ ta đi qua nơi gọi là Kiệt Thạch Sơn, đã ở trong Bích Hà Cung một thời gian không?" Lập tức Đông Hoàng Thái Nhất sáng mắt, vội nói: "Đại huynh muốn nói, ba vị tiên tử của Bích Hà Cung đó sao?" Đế Tuấn cười gật đầu, sau đó dẫn Đông Hoàng Thái Nhất rời khỏi trú địa Yêu tộc. …..

Vu tộc đang chuẩn bị hôn lễ cho hai vị Tổ Vu Hậu Thổ và Huyền Minh, Dương Mi trong thời gian ngắn cũng không rời khỏi Vu tộc.

So với Vu tộc ưu sầu lo lắng trước đây, Vu tộc lúc này tràn đầy không khí vui vẻ.

Mỗi tộc nhân Vu tộc đều mang theo nụ cười bận rộn, Dương Mi rảnh rỗi không có việc gì liền đi dạo trong Vu tộc.

Đúng lúc này có hai Đại Vu đi ngược chiều với Dương Mi, Đại

Vu là cường giả trong Vu tộc chỉ đứng sau Tổ Vu.

Dương Mi chỉ tùy ý nhìn lướt qua hai người, sau đó cảm thấy hai người này có chút quen mắt!

Một người có thân hình cao lớn hơn so với tộc nhân Vu tộc bình thường, hai tai đeo hai con rắn vàng, tay cầm hai con rắn vàng, tay cầm trượng gỗ đào là một người khổng lồ.

Một người có thân hình không khác biệt nhiều so với tộc nhân Vu tộc bình thường, chỉ là phía sau lưng đeo một cây cung dài bằng sắt đen! ……..

Hai Đại Vu đi ngược chiều Dương Mi, cũng nhìn Dương Mi đang đánh giá mình, liền vội tiến lên chắp tay nói: "Hậu Nghệ, kiến Dương Mi Đạo Tổ!" "Khoa Phụ, kiến Dương Mi Đạo Tổ!" Dương Mi lập tức sáng mắt, khó trách lại thấy hai người này quen mắt đến thế, hóa ra là Hậu Nghệ và Khoa Phụ trong truyền thuyết!

E rằng những câu chuyện thần thoại về Khoa Phụ đuổi mặt trời và Hậu Nghệ bắn mặt trời, người đời sau cơ bản đều đã nghe qua.

Đương nhiên, có những bản bản ở đời sau, nhưng khi nhìn thấy hai người này ở Vu tộc lúc này, Dương Mi đã hiểu ra một chuyện.

Trong quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu, sau khi Đế Tuấn kết hôn với Hi Hòa và Thường Hi của Thái Âm Tinh, đã sinh ra mười Kim Ô con.

Mười Kim Ô con dựa vào việc phụ thân chúng là Yêu Hoàng, nên tính cách vô pháp vô thiên, một ngày nọ sau khi chơi chán trong Yêu tộc, mười Kim Ô con liền lén lút chạy xuống Hồng Hoang đại lục.

Mười Kim Ô đồng loạt xuất hiện trên Hồng Hoang đại lục, tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa khiến toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đại lục rơi vào cảnh đồ thán.

Sau đó bị Khoa Phụ bắt gặp, Khoa Phụ liền ra tay giáo huấn mười

Kim Ô con, chỉ là sau khi Khoa Phụ dùng trượng gỗ đào trong tay đánh rơi mấy Kim Ô con.

Những Kim Ô con còn lại thấy tình hình không ổn, liền nhao nhao bỏ chạy, Khoa Phụ liền đuổi theo phía sau.

Khoa Phụ tuy thân thể cao lớn và sức mạnh vô cùng, nhưng tốc độ lại quá chậm, căn bản không đuổi kịp những Kim Ô con đang chạy trốn, cuối cùng bị kiệt sức mà chết.

Sau đó Hậu Nghệ biết được chuyện này, liền trực tiếp cầm cung sắt đen dùng mũi tên sắt đen đặc chế bắn giết những Kim Ô con còn lại, cuối cùng chỉ còn lại một con.

Nhưng hiện tại Hi Hòa và Thường Hi sắp kết hôn với Dương Mi rồi, cũng không biết Đế Tuấn không có vợ thì sẽ sinh ra mười Kim Ô con như thế nào, chẳng lẽ là với Đông Hoàng Thái Nhất sao?

Đương nhiên, đó cũng không phải là vấn đề Dương Mi quan tâm.

Đơn giản chào hỏi Hậu Nghệ và Khoa Phụ, Dương Mi liền đi đến chỗ ở của Hậu Thổ và Huyền Minh.

Ở Vu tộc mấy trăm năm, Dương Mi mới trở lại Bất Chu Sơn, hôn lễ khẳng định sẽ diễn ra trên Bất Chu Sơn.

Dù sao Bất Chu Sơn, còn có ba cô vợ xinh đẹp!

Nghe xong, Dương Mi tự nhiên nói chuyện về ba người Nữ Oa với Hậu Thổ và Huyền Minh, hai người Hậu Thổ không những không hề bận tâm, ngược lại còn vô cùng cảm kích ba người Nữ Oa.

Trở về Thiên Luân Cung, Dương Mi mang tin tức này cho ba người Nữ Oa, ba người họ tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Chương 252

Chưa kết hôn, Dương Mi đã hoàn toàn giải quyết vấn đề hậu cung nội bộ.

Không thể không nói, người ấy, mị lực lớn thì không có cách nào. …..

Bất Chu Sơn yên tĩnh như mọi khi, hôm nay lại ồn ào vô cùng, ngay cả đại trận xung quanh Bất Chu Sơn cũng bị gỡ bỏ.

Từng đoàn người Vu tộc kéo lên Bất Chu Sơn, cùng lúc các Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang cũng lũ lượt đến.

Hôm nay chính là ngày đại hôn của Dương Mi!

Nhưng không ai ngờ, không biết vô tình hay hữu ý, Thiên Yêu tộc cũng đang cử hành hôn lễ.

Vừa hỏi thăm, mọi người liền biết Yêu Hoàng Đế Tuấn kết hôn, đối tượng kết hôn là Tam Tiêu Tiên Tử!

Người trong Hồng Hoang đại lục tự nhiên không biết Tam Tiêu Tiên Tử là ai, nhưng Yêu Hoàng của Yêu tộc kết hôn, cũng là một chuyện lớn.

Khi Dương Mi biết được tin tức này, chỉ khẽ cười không bận tâm, nhưng cũng không hề phản đối.

Rước mất vợ của Đế Tuấn, kết quả Đế Tuấn lại câu kết với Tam Tiêu Tiên Tử.

Tam Tiêu Tiên Tử trong Hồng Hoang không nổi danh, nhưng ở đời sau lại khá nổi tiếng, đời sau gọi là Tam Tiêu Nương Nương.

Sau này cũng là đệ tử của Triệt Giáo do Thông Thiên sáng lập!

Theo quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu, Tam Tiêu Tiên Tử không nên xuất hiện sớm như vậy.

Nhưng Dương Mi đã sớm thay đổi quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu, tuy chủ tuyến không bị lệch, nhưng những nơi khác đều có ảnh hưởng.

Ví dụ như Đế Tuấn cưới Tam Tiêu Tiên Tử, đây là một số thay đổi, đối với quỹ đạo tổng thể cũng không ảnh hưởng lớn.

Hai lễ cưới đồng thời diễn ra trên Hồng Hoang đại lục, chỉ là Đế Tuấn nhìn đám đông ồn ào, lại chẳng vui chút nào.

Bởi vì đa số người trong Yêu tộc là Yêu tộc, còn các Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang lại rất ít, chỉ phái người gửi lễ vật.

Nếu chỉ như vậy thì thôi, đằng này Đế Tuấn lại nhận được tin tức, các Đại Thần Thông Giả Hồng Hoang tụ tập tại Bất Chu Sơn.

Đa số Tam Thiên Hồng Trần Khách đứng đầu là Tam Thanh, thậm chí Ma Tổ La Hầu cũng đích thân đến!

Các Đại Thần Thông Giả có danh có tính trong Hồng Hoang, cơ bản đều đã đi đến Bất Chu Sơn, Đế Tuấn ở đây chỉ có ba bốn con mèo nhỏ.

Các sinh linh Hồng Hoang làm như vậy, Đế Tuấn tuy không vui, nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng điều này lại càng kích thích dã tâm của Đế Tuấn, nếu Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang đại lục, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Rốt cuộc, thực lực quá yếu mà!

Trong Hồng Hoang không có quá nhiều nghi lễ rườm rà, dưới sự chứng kiến của đông đảo tân khách, sau khi bái thiên địa xong, coi như lễ thành.

Trên Bất Chu Sơn, Dương Mi mặt đầy ý cười, có thể nói là vẻ mặt xuân phong đắc ý.

Dù sao nhân sinh tam đại hỷ sự, hôm nay đã hoàn thành một chuyện, một lần cưới được năm cô vợ tiên nữ.

Khi Dương Mi đang lần lượt cảm ơn đông đảo tân khách, đột nhiên trên bầu trời truyền đến một trận tiếng vang lớn ầm ầm.

Khoảnh khắc tiếp theo, công đức đầy trời từ trên trời giáng xuống, không khí vàng rực lấp lánh, tức thì đẩy bữa tiệc cưới lên đỉnh điểm!

Tất cả những người tham gia hôn lễ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thứ trên đỉnh đầu.

Chuyện quỷ gì?

Chương 253

Kết hôn lại có thiên hàng công đức?

Khi tất cả mọi người đang trong trạng thái hóa đá, đột nhiên phía chân trời xa xăm lại truyền đến một trận sóng dao động nữa, ánh sáng vàng chói mắt cũng truyền đến từ phương xa.

Mọi người thuận thế nhìn lại, hướng đó chẳng phải hướng của Yêu tộc sao, hôm nay Đế Tuấn cũng vừa đại hôn!

Lập tức, tâm trạng của tất cả mọi người đều không còn bình tĩnh nữa.

Kết hôn cũng có thể thiên hàng công đức?

Không được không được, trong nhà có mấy nghìn tỳ thiếp, lát nữa nhất định phải tổ chức mấy nghìn trận hôn lễ!

Dương Mi tự nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn công đức bên kia hiển nhiên nhiều hơn Yêu tộc, tâm trạng không khỏi sảng khoái, xem ra Thiên Đạo đã thao túng từ đó.

Lúc này công đức đầy trời từ trên trời giáng xuống, Dương Mi không chút do dự, đem tất cả công đức đó truyền vào người năm nữ nhân Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Hậu Thổ, Huyền Minh.

Lập tức thực lực của Hậu Thổ và Huyền Minh trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh, còn ba nữ nhân Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đã có tu vi Chuẩn Thánh, nên đã ngưng tụ thành Công Đức Kim Luân!

Nhìn năm người vợ kiều diễm trước mặt, Dương Mi trong lòng trực dương dương, nhưng dù sao hôn lễ vẫn chưa kết thúc.

Dương Mi chỉ có thể cưỡng chế kiềm nén tà niệm trong lòng, kiên nhẫn chiêu đãi đông đảo tân khách.

Thời gian vội vã trôi qua, hôn lễ nhanh chóng kết thúc, Dương Mi hôm nay đã lấy ra không ít Linh Căn để chiêu đãi, nên mọi người đều ăn rất hài lòng rồi mới rời đi.

Đế Giang cùng các Tổ Vu liếc mắt ra hiệu cho Dương Mi, sau đó cũng lần lượt cáo từ.

Cuối cùng, toàn bộ Bất Chu Sơn cũng khôi phục lại sự yên tĩnh như trước đây.

Dương Mi nhìn năm người vợ tú sắc khả xan, đang chuẩn bị đưa họ về Thiên Luân Cung rồi làm chuyện chính sự.

Đúng lúc đó, một vị khách không mời mà đến lại xuất hiện trên Bất Chu Sơn, khiến Dương Mi có chút tức giận! ……..

Hồng Quân!

Vị khách không mời mà đến xuất hiện trên Bất Chu Sơn, chính là Hồng Quân!

Vì sao Hồng Quân lại là khách không mời mà đến, Dương Mi không cho rằng tên này sẽ đặc biệt đến chúc mừng.

Nếu không phải đánh không lại, e rằng tên này đã sớm ra tay rồi chứ!

Hồng Quân thân mặc đạo bào, vẻ mặt đạm nhiên đứng trên Bất Chu Sơn, nhìn về phía Thiên Luân Cung.

Dương Mi vừa đưa năm người vợ vào Thiên Luân Cung, không khỏi hơi nhíu mày: “Tên này, đến chỗ ta lúc này làm gì?” Tuy lúc này Dương Mi không muốn tiếp đãi Hồng Quân, nhưng dù sao người ta cũng là người phát ngôn của Thiên Đạo.

“Các nàng vào trước đợi ta đi, ta ra ngoài xử lý chút chuyện!” Bất đắc dĩ, Dương Mi chỉ có thể nói với năm nữ nhân Nữ Oa.

Nhìn biểu cảm có chút ngưng trọng của Dương Mi, năm nữ nhân đều không khỏi có chút căng thẳng, nhưng đều không nói gì, chỉ khẽ gật đầu nhìn Dương Mi bước ra ngoài.

Họ biết đã là vợ người ta, có những chuyện nên hỏi và có những chuyện không nên hỏi!

Dương Mi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ bước ra khỏi Thiên Luân Cung, vừa ra khỏi Thiên Luân Cung, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hồng Quân đứng đối diện.

Không chút khách khí, Dương Mi trực tiếp mở miệng hỏi: "Không ở Tử Tiêu Cung an ổn, chạy đến chỗ ta làm gì?" Nhìn Dương Mi thân mặc hồng bào, vẻ mặt vui mừng, Hồng Quân vội chắp tay cung kính nói: "Bần đạo cung chúc Dương Mi tiền bối đại hôn vui vẻ!" Vốn dĩ thân thủ không đánh người mặt tươi, Dương Mi khẽ gật đầu với Hồng Quân, nhưng cũng không cho sắc mặt tốt.

Bởi vì y rõ ràng Hồng Quân, hôm nay tuyệt đối không thể đơn thuần đến chúc mừng, nếu không thì cũng không cần cố ý đợi tân khách đi hết mới đến.

Vô sự bất đăng tam bảo điện!

Quả nhiên, Hồng Quân thấy Dương Mi không tiếp tục nói chuyện, im lặng một lát mới mở miệng nói: "Ta đến đây chỉ vì một chuyện, xin nhường Bất Chu Sơn!" Lời này vừa nói ra, trên mặt Dương Mi tức thì xuất hiện một tia cười lạnh, đồng thời, một luồng hàn ý từ trên người Dương Mi lan tỏa ra!

Chương 254

Nhiệt độ nóng bức xung quanh, trong chốc lát hạ xuống mấy chục độ.

"Cho ba giây, biến mất khỏi Bất Chu Sơn, nếu không, chết!" Âm thanh vừa dứt, một luồng sát khí sắc bén tức thì ầm ầm bùng phát, mây mù trong phạm vi mười vạn dặm trong chớp mắt, đều bị xua tan.

Sát khí băng lãnh bao trùm toàn bộ Bất Chu Sơn, Dương Mi lúc này như vị Ma Thần đầu tiên khai thiên lập địa, mang theo một luồng uy thế bá đạo ngút trời cường áp Hồng Quân.

Cảm nhận luồng sát khí khủng bố bao trùm lấy mình, Hồng Quân nhíu chặt mày nhẫn nhịn sự sợ hãi trong lòng.

Đồng thời Hồng Quân cũng trong chớp mắt, phóng xuất khí thế, tuy cũng hiển lộ vô cùng cường đại, nhưng so với Dương Mi, hoàn toàn kém không chỉ một cấp độ!

Dưới sự va chạm khí thế của hai người, khí thế của Hồng Quân như kiến hám tượng, bị đánh bại với thế hủy diệt.

Cảm nhận tất cả, sắc mặt Hồng Quân trở nên cực kỳ khó coi, Dương Mi cũng lúc đó nhàn nhạt nói: "Chỉ có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, xem ra chưa hoàn toàn hợp với Thiên Đạo nhỉ?

" "Vì nguyên nhân Thiên Đình Yêu tộc chưa xuất thế sao?

Hoàn toàn hợp với Thiên Đạo, cũng không phải cảnh giới thất trọng gì cả nhỉ!" Lời Dương Mi vừa nói ra, sắc mặt vốn cực kỳ khó coi của Hồng Quân lập tức chuyển thành chấn kinh: "……Ngươi biết!" Hồng Quân trước đây giảng đạo sau sẽ hợp Đạo với Thiên

Đạo, nhưng vì Thiên Đình Yêu tộc chưa xuất thế đã cản trở Đạo đồ của y, dẫn đến hợp Đạo không hoàn mỹ.

Cho nên dù e ngại Dương Mi, hôm nay y vẫn xuất hiện ở đây!

Thiên Đình Yêu tộc xuất thế từ Bất Chu Sơn, chuyện này Hồng Quân cho rằng chỉ có y và Thiên Đạo biết.

Theo lý mà nói, không nên có ai biết.

Nhưng hiện tại từ miệng Dương Mi nói ra, không khỏi khiến tâm thần Hồng Quân không ngừng nhảy dựng!

Không biết vì sao Hồng Quân đột nhiên hiểu ra, từ khi Dương Mi xuất hiện đã có đủ thứ chuyện lạ xảy ra!

Dương Mi không những thực lực cường đại, mà còn cho Hồng Quân một cảm giác, Dương Mi dường như cái gì cũng biết vậy.

Cảm giác đó, y chỉ từng cảm nhận được trên người Thiên Đạo!

Thực lực sau khi hợp Đạo, chính là có thể bước vào cảnh giới thất trọng hậu kỳ.

Cũng chính vì như vậy, Hồng Quân hôm nay mới có tự tin tìm Dương Mi.

Chỉ có thể nói, nhãn giới của Hồng Quân quá thấp một chút, căn bản không biết Dương Mi thực sự đáng sợ đến mức nào!

Thấy Hồng Quân mang bộ dạng đang chờ giải đáp, Dương Mi vừa tân hôn, có năm cô vợ xinh đẹp đang chờ đợi, nên lười để ý đến Hồng Quân, chỉ tiếp tục nhàn nhạt nói: “Bất Chu Sơn tuyệt đối không thể nhường ra!

Hôm nay ta đại hôn, ta không muốn đổ máu, nhân lúc ta chưa đổi ý, nhanh chóng cút đi cho ta!” “Với lại, sau này có chuyện gì thì hỏi Thiên Đạo nhiều vào, bằng không dựa vào Thiên Đạo, cũng sẽ mất đi

cái mạng nhỏ đấy!" Bất Chu Sơn thuộc trụ cột của Hồng Hoang, cũng là nơi có Nhân Quả dây dưa nhiều nhất trong Hồng Hoang, điều quan trọng nhất là trên đỉnh Bất Chu Sơn, chính là lối vào của Thiên Đình Yêu tộc.

Nay Bất Chu Sơn bị Dương Mi chiếm giữ, cũng có nghĩa là Thiên Đình Yêu tộc không thể xuất thế!

Đối với sự hoàn thiện của Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ gây ra ảnh hưởng không thể lường trước, do đó mới có chuyến đi của Hồng Quân hôm nay.

Vốn định lấy Thiên Đạo ra dọa Dương Mi, Hồng Quân không ngờ Dương Mi lại không hề bận tâm mà lấy Thiên Đạo ra phản kích một quân.

Nhưng Hồng Quân thực sự có chút không hiểu rõ, không nắm bắt được mối quan hệ giữa Dương Mi và Thiên Đạo, nên nhất thời cũng không dám hành động.

Nhưng việc hoàn thiện thiên địa Hồng Hoang, liên quan đến việc hợp Đạo, trước Đạo đồ của y, bất kỳ ai cản trở Đạo đồ của y, đều là kẻ thù không đội trời chung!

Nhưng Dương Mi thấy Hồng Quân sau khi nói xong vẫn không bỏ ý định, lập tức nhíu mày, trực tiếp vung tay mạnh mẽ vỗ tới!

"Cút!" Hoàn toàn không phản ứng lại Hồng Quân, trực tiếp không chút phản kháng bị Dương Mi một chưởng đánh bay.

Đợi khi Hồng Quân phản ứng lại, y đã bay ra khỏi phạm vi Bất Chu Sơn!

"Phốc….." Một ngụm máu tươi từ miệng Hồng Quân phun ra, cảm giác thân thể của y, là thân thể trọng thương.

Hồng Quân bị trọng thương, vẻ mặt không cam tâm lại mang theo

sợ hãi nhìn sâu vào Bất Chu Sơn một cái, sau đó thở dài một hơi thất bại trở về Tử Tiêu Cung.

Chương 255

Vốn tưởng rằng thực lực đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, không phải đối thủ của Dương Mi, cũng nên có thể chống cự một phen!

Nhưng hiện tại nhìn, y cũng không khác gì tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục, trước mặt Dương Mi cuối cùng cũng chỉ là lũ sâu kiến mà thôi!

Một chưởng đánh bay Hồng Quân, Dương Mi căn bản không để chuyện này vào mắt.

Thấy Bất Chu Sơn khôi phục lại sự yên tĩnh, Dương Mi trực tiếp vung tay lớn một cái lại thiết lập đại trận, lần này Hồng Quân cũng đừng hòng xông vào.

Làm xong tất cả, khóe miệng Dương Mi nở một nụ cười, nóng lòng bước vào Thiên Luân Cung.

Vừa trở về Thiên Luân Cung, Dương Mi thấy năm nữ nhân Nữ Oa đang ngây ngốc chờ đợi ở đó.

Thấy Dương Mi an toàn trở về, năm nữ nhân đều ngầm hiểu nhau mà mỉm cười.

Nhìn cảnh này Dương Mi, không khỏi trong lòng ấm áp, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lộ ra một nụ cười tà khí. …..

Bất Chu Sơn một vẻ hạnh phúc nồng nàn.

Lúc này Ngũ Trang Quán, lại có chút không ổn rồi.

Những Đại Thần Thông Giả kia, cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa! …..

Ở một nơi giao giới giữa phương Đông và phương Tây, nơi địa thế thấp, xung quanh bị núi non bao quanh, phía trên mây mù giăng lối, linh khí bức người.

Ở đó có một trang viên khổng lồ tọa lạc, bị mây mù bao phủ, như một phúc địa tiên gia.

Nơi này chính là Ngũ Trang Quán, nơi ở của Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử Đạo Trưởng.

Liền thấy hai bên đạo quán dán một câu đối, vế trên: Trường sinh bất lão thần tiên phủ, vế dưới: Dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia!

Lời này đặt vào thời kỳ Hồng Hoang lúc này, một chút cũng không hề phóng đại, chỉ có người đời sau ở Tây Du nhìn vào, mới cảm thấy chủ nhân đang khoác lác.

Lúc này trong hậu hoa viên của Ngũ Trang Quán, có hai tu sĩ thân mặc đạo bào đang ngồi.

Trong đó một người sắc mặt nghiêm túc, trên mặt mang theo sự lo lắng nồng đậm.

Người còn lại thì vô tư lự, dựa nghiêng trên ghế, đang ăn ngon lành một quả hình hài nhi.

Dáng vẻ phóng đãng bất kham, dường như không hề phát hiện sự lo lắng trên mặt đạo nhân đối diện.

"Hắc, lão hữu, nhân sâm quả ngon thật đấy, ta ăn mãi không đủ!" Hồng Vân nói với vẻ mặt tươi cười, nhưng lời nói này lại khiến Trấn Nguyên Tử khóe miệng co giật.

Nhân sâm quả ba nghìn năm mới ra hoa, ba nghìn năm mới kết quả, lại cần ba nghìn năm nữa mới chín, tổng cộng cần một vạn năm mới có thể ăn được.

Mỗi lần cũng chỉ kết ra mấy quả, theo cách ăn của Hồng Vân như vậy, đừng nói một vạn năm mới chín, dù một trăm năm mới kết quả cũng không đủ cho tên ham ăn này.

"Ăn không đủ thì cứ ăn, ta lại không cấm!

Nhưng nói đi, đạo Hồng Mông Tử Khí của ngươi tham ngộ thế nào rồi?" Trấn Nguyên Tử liếc mắt, sau đó sắc mặt nghiêm trọng hỏi.

Hồng Vân vừa nghe xong, lập tức không còn khẩu vị, trên mặt lộ ra vẻ khổ não, nói: "Thì có thể thế nào, một chút manh mối cũng không có.

Cho nên ta mới định ra ngoài đi dạo, du lịch Hồng Hoang, cảm ngộ, có lẽ sẽ có thu hoạch." "Không được!

Hồng Vân chẳng lẽ không biết tình hình bên ngoài hiện tại sao?

Bao nhiêu Đại Năng Hồng Hoang đang coi ngươi như cái gai trong mắt, muốn đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay ngươi!" "Bây giờ ra ngoài, thực sự quá nguy hiểm, tuyệt đối không được!" Trấn Nguyên Tử vừa nghe xong, lập tức sắc mặt biến đổi, tuy vẫn luôn ẩn mình trong Ngũ Trang Quán, nhưng y lại biết phong vân bên ngoài đang nổi sóng.

Chương 256

Mỗi giờ mỗi khắc đều có không ít thần thức quét qua Ngũ Trang Quán, nếu không có Tiên Thiên Mậu Sĩ Đại Trận, e rằng Ngũ Trang Quán đã sớm bị san bằng.

"Ai!

Lão hữu à, ta Hồng Vân làm sao lại không biết tình hình bên ngoài lúc này thế nào, nhưng chẳng lẽ ta cứ mãi ẩn mình ở đây sao?" "Ẩn mình được một lúc, cuối cùng cũng không thể ẩn mình cả đời! " "Chính là phú quý hiểm trung cầu, một lòng bế quan chỉ biết trốn tránh thì làm sao có thể thành Thánh, lần này ra ngoài có lẽ là kiếp nạn của ta Hồng Vân, nhưng vì sao lại không phải cơ duyên của ta!" Hồng Vân thở dài nặng nề, kỳ thực y không phải không hiểu, thích giao hữu, thích làm việc thiện, nhưng không phải kẻ ngốc.

Đồng thời, cũng không thể liên lụy Trấn Nguyên Tử nữa.

Lần này, Trấn Nguyên Tử không nói tiếp, chỉ trong mắt lóe lên một đạo thần quang nói: "Kỳ thực lão hữu, đối với kiếp nạn lần này, cũng không phải không có cách giải quyết." "Không biết lão hữu, có cách giải quyết nào?" Nghe Trấn Nguyên Tử nói vậy, Hồng Vân lập tức sáng mắt, tuy Hồng Vân coi nhẹ kiếp nạn lần này.

Nhưng nếu có thể giải quyết, ai lại thực sự muốn lấy thân mình độ kiếp, một khi không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục!

"Những Đại Năng Hồng Hoang kia sở dĩ nhòm ngó lão hữu, không phải vì thực lực hai chúng ta thấp kém, lại không có chút chỗ dựa nào." "Nhìn Tam Thanh dựa vào Đạo Tổ Hồng Quân, ba nữ nhân Nữ Oa cũng có ngọn núi lớn là Dương Mi Đạo Tổ, nếu lão hữu ta cũng có thể tìm được một chỗ dựa cường đại, những Đại Năng Hồng Hoang

kia làm sao dám đối phó ta?" Trấn Nguyên Tử cẩn thận phân tích đạo lý trong đó, dù sao lần này có được Hồng Mông Tử Khí không chỉ có một mình Hồng Vân, nhưng những Đại Năng Hồng Hoang kia đều không tiếc mạng mà đối phó Hồng Vân.

Không phải vì, không dám đối phó mấy người kia.

"Đạo lý là đạo lý, nhưng ta lại không có chút quan hệ nào, có thể đi đâu tìm một chỗ dựa cường đại như vậy chứ?" Hiện tại thực lực của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, đều đã thành công bước vào Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với kẻ địch, trong số đó không biết có bao nhiêu Chuẩn Thánh.

Nếu là chỗ dựa bình thường, căn bản không thể ngăn cản thế công lúc này.

"Người có thể giải quyết cục diện hiện tại của ta, trên thế gian tổng cộng có ba người, một là Đạo Tổ Hồng Quân, đáng tiếc khi giảng đạo năm xưa, Hồng Quân không thu đồ đệ." "Người thứ hai thì là Ma Tổ La Hầu, chỉ là nếu ta gia nhập Ma tộc, có vẻ trái với bản tâm của ta." Trấn Nguyên Tử rõ ràng, với tính cách lão hảo nhân của Hồng Vân, thà thân tiêu đạo hủy cũng sẽ không gia nhập Ma tộc.

"Cuối cùng thì….." Trấn Nguyên Tử chưa nói hết, Hồng Vân cũng hiểu, người cuối cùng chính là Dương Mi Đạo Nhân, Hồng Hoang đệ nhất nhân được công nhận!

Trấn Nguyên Tử đột nhiên ngừng nói giữa chừng, Hồng Vân cũng hiểu: "Ai, lão hữu à, Dương Mi Đạo Tổ kia là Hồng Hoang đệ nhất nhân được công nhận, đến nay vẫn chưa từng nghe nói thu đồ đệ!

Ta Hồng Vân có đức có tài gì mà có thể trở thành đệ tử của y chứ!" Trấn Nguyên Tử nhíu chặt mày, hiển nhiên đang cân nhắc vấn đề này.

“Ta không cần xa cầu trở thành đệ tử của Dương Mi Đạo Tổ, ta chỉ cần có được sự che chở của Dương Mi Đạo Tổ là được rồi!” Nhưng Trấn Nguyên Tử chưa nói xong, Hồng Vân vẻ mặt sầu muộn muốn nói gì đó, lại bị Trấn Nguyên Tử trực tiếp ngắt lời.

“Lão hữu không cần nói nhiều nữa, ta đang chuẩn bị bế quan chém ra ác thi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đợi sau khi ta xuất quan sẽ cùng ngươi đi Bất Chu Sơn tìm Dương Mi Đạo Tổ, lúc đó nếu không được Dương Mi Đạo Tổ che chở, bằng danh tiếng của ta Trấn Nguyên Tử và tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ cũng có thể bảo toàn cho ngươi!” Thực ra Trấn Nguyên Tử làm sao lại không biết, việc tìm Dương Mi che chở khó hơn lên trời, kỳ thực chỉ là Trấn Nguyên Tử muốn lấy cớ để giữ Hồng Vân lại mà thôi.

Dù sao cho Hồng Vân một chút hy vọng, cũng sẽ không khiến y thực sự không chịu nổi, lúc đó mọi chuyện có thể đợi sau khi y xuất quan rồi tính tiếp.

Trấn Nguyên Tử có tự tin vào thực lực của mình, sau khi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, lại thêm phòng ngự của Địa Thư.

Y tin rằng dù những Đại Năng kia có ý định bất lợi với Hồng Vân, y cũng hoàn toàn có thể bảo vệ được!

“Được rồi, được rồi!

Ta biết rồi, mau đi bế quan đi, ta ở Ngũ Trang Quán đợi là được, dù sao nhân sâm quả ta cũng ăn hết rồi.” Hồng Vân tùy ý nói, sau đó lại không khách khí cầm một quả nhân sâm quả lớn cắn một miếng.

“Ta…..” Trấn Nguyên Tử bị tức đến khóe miệng lại co giật, sau đó cắn răng bất đắc dĩ nói: “Ăn đi, ăn đi, ăn hết đi.

Chỉ cần không ra ngoài là tốt, nhớ đợi ta xuất quan.” Nói xong, liền quay người rời đi.

Nhưng Trấn Nguyên Tử không trực tiếp bế quan, y bước ra ngoài quan, hai tay bấm pháp quyết.

Lập tức đại trận bao phủ bên ngoài Ngũ Trang Quán sáng bừng, sau đó mây mù bao phủ, ngũ hành chi lực tràn ngập, toàn bộ Ngũ Trang Quán như bị phủ lên một lớp khăn che mặt mông lung.

Sau khi cùng lúc khởi động đại trận hộ thân, Trấn Nguyên Tử mới yên tâm bước vào nơi bế quan.

Có Tiên Thiên Mậu Sĩ Đại Trận và Hộ Sơn Đại Trận, chỉ cần Hồng Vân không ra ngoài tự tìm cái chết, hoặc những Đại Năng kia trực tiếp cường công Ngũ Trang Quán, Hồng Vân sẽ an toàn.

Còn về việc xông vào Ngũ Trang Quán, y không tin những Đại Năng kia sẽ làm vậy.

Trấn Nguyên Tử trong Hồng Hoang, có danh vọng, là một trong Tam Thiên Hồng Trần Khách của Tử Tiêu Cung.

Chương 257

Chỉ cần những tên đó không điên, sẽ không làm vậy.

Lúc này, trong Ngũ Trang Quán, sau khi xác định Trấn Nguyên Tử đã vào trạng thái bế quan, Hồng Vân sau khi ăn hết quả nhân sâm cuối cùng trước mặt, liền từ từ đứng dậy.

Lúc này vẻ mặt vô tư lự trên mặt y cũng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt bi thương và quyết tuyệt.

"Lão hữu à, cũng không biết lần chia ly này của ta, liệu có ngày tái kiến.

Thời cũng mệnh cũng, kiếp nạn của ta Hồng Vân, ta thực sự không muốn liên lụy lão hữu." "Nếu lần này ta Hồng Vân có thể sống sót, nhất định sẽ quay về tìm ngươi uống rượu ba ngày ba đêm!" "Được tri kỷ như vậy, đời này đủ rồi, đời này đủ rồi a, hahaha….." Hồng Vân cười lớn mấy tiếng, mang theo vẻ mặt quyết tuyệt, bước ra khỏi Ngũ Trang Quán.

Sau khi ra khỏi trận pháp, liền hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía xa! …..

Trong Yêu Đế Thành!

"Cung chúc Yêu Sư đã thành công đột phá tu vi Chuẩn Thánh, thực sự là một đại sự hưng thịnh của Yêu tộc chúng ta!" "Yêu Sư, ta thấy Ngũ Trang Quán mây đen giăng kín, e rằng có đại sự sắp xảy ra, vừa hay ta cũng có thể đi góp vui!" Côn Bằng vừa xuất quan, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất trước mặt, không chút do dự đồng ý.

Lúc này y cũng đã đột phá Chuẩn Thánh, nên không cần quá lo lắng về hai người này.

Nghe xong, Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng ba cường giả Chuẩn Thánh của Yêu tộc, cùng liên thủ bay về phía Ngũ Trang Quán.

Không chỉ có Đế Tuấn ba người, không ít Đại Năng trong Hồng Hoang đại lục cũng cảm ứng được tình hình Ngũ Trang Quán, liền ôm tâm lý may mắn mà tụ tập đến.

Rất nhanh, bên ngoài Ngũ Trang Quán, đã tụ tập không ít tu sĩ.

Khí tức trên người những tu sĩ này đều vô cùng ẩn tàng, sau đó đều tự ẩn mình.

Đồng thời cũng có không ít Chuẩn Thánh Đại Năng xuất hiện, xuyên qua màn sương mù dày đặc mà nhìn chằm chằm vào Ngũ Trang Quán.

Nhưng lúc này Ngũ Trang Quán bị đại trận bao phủ, muốn tra xét động tĩnh bên trong là hoàn toàn không thể.

Nhưng cũng không có ai muốn đánh rắn động cỏ, nên những Chuẩn Thánh Đại Năng này cũng đều mai phục.

"Hồng Vân ra rồi!" Không biết từ đâu đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô, chỉ thấy một bóng người từ trong Ngũ Trang Quán bước ra, lập tức khiến những Đại Năng đang mai phục tinh thần chấn động.

Tuy Hồng Vân sau khi ra ngoài, vô cùng cẩn thận, lại càng ẩn tàng thân hình và làm không ít ngụy trang.

Nhưng người mai phục quá đông, dưới chân núi, trong rừng cây, dưới đất, trên không trung, có thể nói là mai phục mười mặt, giăng ra một thiên la địa võng đợi Hồng Vân chui vào.

Cục diện này có thể nói là cục diện tuyệt sát, thử hỏi Hồng Vân làm sao có thể thoát được?

Nhưng Hồng Vân dù sao cũng là Chuẩn Thánh Đại Năng, là đóa mây đầu tiên hóa hình trong thiên địa, cảnh giác vô cùng cao.

Vừa ra ngoài, y liền phát hiện tình hình không ổn, nên cũng không còn cố kỵ ẩn tàng thân hình, lập tức hóa thành một đóa hồng vân bay về phía đông.

Một đám tu sĩ và Đại Năng theo sau, thấy tốc độ của Hồng Vân nhanh như vậy, lập tức nhao nhao sốt ruột.

Cũng không còn cố kỵ ẩn tàng thân hình nữa, nhanh chóng đuổi theo, có người thậm chí còn trực tiếp tế xuất Pháp Bảo, ngay cả khí tức bản thân cũng không che giấu.

Hôm nay đối với đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân là quyết tâm phải đoạt được, vì đạo Hồng Mông Tử Khí những người này hoàn toàn mất đi lý trí, làm sao lại cân nhắc đến việc Hồng Vân báo thù sau này.

Dù sao Hồng Vân có sống sót qua kiếp nạn này hay không, đó lại là một chuyện khác!

Tốc độ của Hồng Vân quả thực rất nhanh, nhanh đến mức một nhóm tu sĩ tu vi không theo kịp bị bỏ lại phía sau.

Nhưng, cuối cùng y cũng bị đuổi kịp.

"Hồng Vân, xem ngươi có thể trốn đi đâu!" Lập tức mười mấy tu sĩ vây Hồng Vân lại, trong số mười mấy tu sĩ đó có một nửa là Chuẩn Thánh Đại Năng, nửa còn lại đều là tu sĩ đỉnh phong Đại La Kim Tiên cầm trong tay cực phẩm Linh Bảo.

Họ nhìn nhau một cái, trong mắt khẽ lóe lên một tia dị sắc.

Chương 258

Hiển nhiên họ không phải cùng một phe, có thể có người quen biết nhau, có người thì hoàn toàn chưa từng gặp.

Nhưng lúc này họ vô cùng ăn ý, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Hồng Vân.

Nhưng đồng thời, lại đề phòng lẫn nhau.

"Chư vị đạo hữu có ý gì, vì sao lại muốn chặn đường của bần đạo?" Hồng Vân sắc mặt âm trầm, tuy đã đoán được, nhưng vẫn phẫn nộ hỏi.

Trước khi ra khỏi Ngũ Trang Quán, y biết sẽ có người bất lợi với mình, nhưng không ngờ lại có đông người đến vậy!

Quan trọng nhất là, trong số mười người vây y lại, có một nửa là những khuôn mặt quen thuộc.

"Tùng Mộc đạo hữu, Hôi Lang đạo hữu, Mãnh Khuyển đạo hữu…..mấy người, cũng muốn chặn đường ta Hồng Vân làm gì?

Ngày xưa ta Hồng Vân, đâu có ít lần giúp đỡ mấy vị đạo hữu!" Hồng Vân liên tiếp chỉ ra năm sáu cái tên, hiển nhiên năm sáu người này đều từng là bạn tốt hoặc người được y giúp đỡ.

Nhưng lúc này thấy họ lại trở mặt, không khỏi khiến Hồng Vân vô cùng phẫn nộ!

Những người bị Hồng Vân điểm mặt, trên mặt đồng thời lóe lên một tia hổ thẹn.

Nhưng cũng chỉ là một tia hổ thẹn mà thôi, sau vẻ hổ thẹn liền là một khuôn mặt cực kỳ xấu xa!

“Hồng Vân đạo hữu, sự đã đến nước này, ta cũng không nói lời vô ích.

Hôm nay ta vì đạo Hồng Mông Tử Khí, nếu biết điều thì giao đạo Hồng Mông Tử Khí ra, nếu không chúng ta nhiều người ra tay, khiến Hồng Vân đạo hữu có chuyện không hay ta cũng thực sự không đành lòng!” “Không sai, Hồng Vân đạo hữu chỉ cần giao đạo Hồng Mông Tử Khí ra, bằng vào tình nghĩa quen biết của chúng ta, nhất định sẽ để ngươi an nhiên rời đi!” “Hừ, nơi này đã bị ta bố trí thiên la địa võng, Hồng Vân cũng đừng hòng chạy thoát, mau giao đạo Hồng Mông Tử Khí ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” Lập tức mọi người từng người một cười lạnh nói, hiển nhiên không còn kiên nhẫn đợi nữa, từng người một đều tế xuất Linh Bảo.

Chỉ cần Hồng Vân có một chút sơ suất, sẽ trực tiếp ra tay.

“Muốn đạo Hồng Mông Tử Khí của bần đạo, vậy thì dùng mạng của ngươi mà đổi đi!” Nhưng điều khiến mọi người không ngờ, Hồng Vân đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, lại trực tiếp ra tay, một mảnh hồng sa tức thì từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phun ra.

Hồng sa trong Cửu Cửu Tán Hồn có thể hóa nhục thân của một người thành nước đặc, thật sự âm độc vô cùng.

Các tu sĩ xung quanh trực tiếp bị đánh bất ngờ, nhao nhao tự mình tránh né phòng thủ.

Hồng Vân thì nhân cơ hội này, trực tiếp xông ra khỏi vòng vây.

“Đáng ghét, Hồng Vân thật xảo trá!” Những tu sĩ bị đánh lén lập tức đại nộ, không còn giữ lại, nhao nhao tế xuất Pháp Bảo trực tiếp oanh kích về phía Hồng Vân.

Nhất thời, một thân ảnh màu đỏ lửa cấp tốc chạy trốn, phía sau là ánh sáng ngũ sắc bao trùm, tạo thành một đường cảnh đẹp trên bầu

trời vô biên.

"Một đám gia hỏa đáng ghét, đều đi chết đi cho bần đạo!" Nhìn phía sau ngày càng nhiều tu sĩ gia nhập vào đội ngũ truy đuổi, Hồng Vân hận biết bao, nhưng bảo y giao Hồng Mông Tử Khí là không thể nào.

Lập tức nghiến răng nghiến lợi, tế xuất hai kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trực tiếp ném về phía sau.

Sau đó không quay đầu lại, tiếp tục chạy trốn.

"Oanh long long!" "A….." Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe hai tiếng nổ ầm ầm xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ vang lên phía sau.

Nghe tiếng kêu thảm thiết này, trên mặt Hồng Vân lóe lên một tia khoái ý.

Sau đó, y lại từ trong Pháp Bảo lấy ra một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhìn trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, Hồng Vân khóe miệng co giật, trong mắt lóe lên vẻ đau lòng, nhưng y nghiến răng, ném nó về phía sau, sau đó trực tiếp dẫn nổ.

"Oanh long!" "A….." "A!

Hồng Vân tiểu nhi không được chết tử tế!" Uy lực tự bạo của trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không phải hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể sánh bằng.

Dưới một tiếng nổ lớn, trực tiếp tại nơi nổ tạo thành một đám mây hình nấm khổng lồ.

Sóng xung kích khủng bố đó trực xông lên tận trời, các loại tàn chi đoạn tí bay múa, máu tươi vương vãi trong không trung.

Chương 259

Lần này Hồng Vân dẫn nổ trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trực tiếp nổ chết vô số Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh cũng bị trọng thương không ít.

Khiến những Đại Năng không ở vị trí trung tâm vụ nổ, đều trán đổ mồ hôi lạnh.

Người thật thà mà nổi điên, quả nhiên đáng sợ đến mức này a!

Hồng Vân nhân lúc hỗn loạn, một hơi trực tiếp chạy ra khỏi khoảng cách ức vạn dặm, thấy phía sau nhất thời không có ai đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong khoảnh khắc tâm thần buông lỏng cảnh giác, đỉnh đầu đột nhiên tối sầm, khoảnh khắc tiếp theo một tiếng kêu thét, từ trên không trung truyền xuống, sau đó chỉ thấy một con Đại Bằng lao về phía y.

Dương Mi vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối chứng kiến cảnh tượng này, không khỏi khẽ lắc đầu, nhưng cũng không có ý định ra tay.

"Xem ra Côn Bằng, quả nhiên là kiếp nạn của Hồng Vân!" …..

Thân hình khổng lồ của Côn Bằng, che kín trời đất, tốc độ trong khoảnh khắc đó càng đạt đến cực hạn.

Trong lúc cấp bách, Hồng Vân không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp tế xuất Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay đỡ trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đôi móng vuốt khổng lồ mạnh mẽ va chạm vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

"Oanh!" Hồng Vân vốn đang ở giữa không trung, chịu một đòn

đánh kinh thiên đột ngột, trực tiếp mạnh mẽ đập xuống Hồng Hoang đại địa.

Đại địa bị đập thành một hố sâu khổng lồ, đồng thời phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, Đại Bằng che kín trời đất biến mất, một nam tử trung niên thân hình gầy gò, mặt mày âm u xuất hiện trước mặt Hồng Vân.

"Chậc chậc chậc, Hồng Vân tiểu nhi quả nhiên xảo trá, vậy mà lại thoát được khỏi vòng vây trùng trùng điệp điệp đó." Nhìn đạo nhân đột nhiên xuất hiện, Hồng Vân vốn đã bị thương nhẹ, từ miệng phun ra một ngụm máu tươi: "Côn Bằng!

Sao ngươi lại theo kịp ta!" Hồng Vân không khỏi có chút chấn kinh hỏi, trong tình huống hỗn loạn vừa rồi, y đã không bị ai theo kịp.

Nhìn vẻ mặt chấn kinh của Hồng Vân, khóe miệng Côn Bằng nhếch lên một tia cười khinh bỉ, căn bản lười trả lời Hồng Vân, trực tiếp mở miệng uy hiếp nói: "Hồng Vân, chỉ cần ngươi giao đạo Hồng Mông Tử Khí ra, bổn tọa liền tha cho ngươi một mạng, bằng không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" "Côn Bằng, ta đồng là một trong Tam Thiên Hồng Trần Khách của Tử Tiêu Cung, hà tất phải làm khó dễ với ta.

Tu vi của ta hiện tại cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, ngươi nghĩ có thể đoạt được đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay ta sao?" Hồng Vân vẻ mặt ngưng trọng, có thể nhìn ra tu vi của Côn Bằng và y không chênh lệch là bao, nhưng trong vòng vây trước đó, tuy đã thuận lợi thoát ra, nhưng Pháp Lực toàn thân cũng đã mất đi bốn năm phần.

Nếu thực sự chiến đấu, y có thể không phải đối thủ của Côn Bằng, điều y lo lắng là những kẻ truy binh phía sau.

"Hahaha….." Nhưng Côn Bằng lại cười lớn một tiếng, lập tức

lạnh lùng nói: “Hồng Vân a, Hồng Vân, còn mặt mũi nào mà nhắc đến chuyện Tử Tiêu Cung, nếu không phải ngươi, ta làm sao có thể mất đi Thánh vị?

Còn phải đợi ở đây cướp đạo Hồng Mông Tử Khí của ngươi sao?

Ngươi nghĩ, lần này chỉ có một mình ta đến sao?” Lời nói vừa dứt, không gian bên cạnh Côn Bằng một trận dao động, lại có hai đạo thân ảnh từ hư không bước ra.

Chính là Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hai người sở dĩ không xuất hiện ngay lập tức.

Là lo lắng phía sau Hồng Vân có truy binh, nhưng hiện tại nhìn xem ra chỉ có một mình Hồng Vân.

Khi Hồng Vân nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, sắc mặt y triệt để biến thành tái nhợt!

“Việc mất Thánh vị ở Tử Tiêu Cung có liên quan gì đến ta, rõ ràng là Dương Mi Đạo Tổ đã đuổi ngươi xuống, ngươi không dám đi tìm Dương Mi Đạo Tổ, lại đổ hết chuyện lên đầu ta, thật nực cười đến cực điểm!” Hồng Vân vừa đánh giá tình hình xung quanh, vừa nhớ lại chuyện Tử Tiêu Cung ngày đó, vẫn luôn không để chuyện đó vào lòng, xem ra chuyện đó căn bản không liên quan đến y.

“Hừ, có liên quan hay không thì không quan trọng, dù sao nếu không phải ngươi hảo tâm nhường chỗ, bổn tọa cũng sẽ không mất đi Thánh vị.

Phân Nhân Quả, dùng đạo Hồng Mông Tử Khí của ngươi bồi thường đi!” “Xin Yêu Hoàng, Đông Hoàng trợ ta một tay, nhanh chóng giải quyết tên tiểu nhi Hồng Vân này, để tránh có người khác đuổi kịp.” Lập tức Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không tiếp tục nói lời vô ích, lựa chọn trực tiếp ra tay, và trực tiếp liên hợp với hai

Chuẩn Thánh cường giả Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau một cái, không nói hai lời trực tiếp tế xuất Linh Bảo, Hà Đồ Lạc Thư hóa thành Hà Đồ, Lạc Thư bố trí đại trận trực tiếp bao trùm về phía Hồng Vân.

Thái Nhất thì rung động Hỗn Độn Chung trong tay, phát ra từng đạo ba văn huyền ảo, trực tiếp oanh sát về phía Hồng Vân phía dưới.

Côn Bằng thì hóa thành một con Đại Bằng khổng lồ, lông vũ trên cánh như lợi kiếm, khẽ vung một cái có vạn đạo kiếm mang tấn công về phía Hồng Vân.

Cùng lúc đối mặt với công kích của ba tôn Chuẩn Thánh, Hồng Vân căn bản không có chút đường lui nào, chỉ có thể bùng phát toàn bộ tu vi của mình, thôi động Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phun ra một đoàn hồng sa bao quanh mình.

Chương 260

Hồng sa trực tiếp phủ lên đại trận Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, khiến trận pháp đó dần dần bị ăn mòn, sau đó Hồng Vân lại ném thẳng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay ra, đỡ lấy công kích âm ba của Hỗn Độn Chung.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô liên tục chống đỡ hai đạo công kích hung mãnh, trực tiếp trở nên ảm đạm, lúc này vạn đạo kiếm mang sắc bén kia cũng đã tấn công về phía Hồng Vân.

Hồng Vân nhìn vạn đạo kiếm mang gần ngay trước mắt, trên mặt hiện lên một tia tuyệt vọng.

Hồng Vân đang ở đường cùng, lúc này làm sao có thể chống đỡ được vạn đạo kiếm mang!

Phốc phốc phốc…..

Vạn đạo kiếm mang toàn bộ đâm vào thân thể Hồng Vân, chỉ trong chớp mắt, Hồng Vân trực tiếp bị trọng thương.

Toàn thân máu me đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, khí tức càng vô cùng yếu ớt.

“Hồng Vân!

Bổn tọa hỏi lại lần cuối, giao hay không giao?” Lúc này Côn Bằng lại lần nữa mở miệng, lạnh lùng nói, đồng thời Đế Tuấn và Thái Nhất cầm Linh Bảo trong tay đứng ở các phương vị khác nhau, triệt để phong tỏa tất cả đường lui của Hồng Vân.

Hồng Vân bị trọng thương phía dưới, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn ba người giữa hư không, y rõ ràng hôm nay nhất định phải chết.

Lúc này, nếu thực sự giao đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay ra, e

rằng ba người kia cũng tuyệt đối sẽ không buông tha y.

"Hahahaha, Côn Bằng tiểu nhi, bức ta!

Đã như vậy, thứ ta không có được, các ngươi cũng đừng hòng có được, đều cùng ta chết đi!" Giữa hư không thấy Hồng Vân đột nhiên tụ tập Pháp Lực, y nghĩ Hồng Vân muốn chạy trốn, lập tức ba người đều cầm Pháp Bảo trong tay xông về phía Hồng Vân.

Không đợi họ động thân, Hồng Vân đã xuất hiện trước mặt họ, nhưng lúc này trên mặt họ không còn chút vui mừng nào, từng người một đều lộ vẻ kinh hãi!

Những người xông về phía Hồng Vân lúc này toàn thân trương phình, sắc mặt đều trở nên đỏ bừng, không thể mở miệng nói được gì nữa, cuối cùng y nhìn sâu vào hướng Ngũ Trang Quán một cái.

"Hồng Vân điên rồi, đừng mà….." Lời của Côn Bằng chưa nói hết.

Khoảnh khắc đó, Hồng Vân liền xông vào giữa ba người.

Sau đó, thân thể Hồng Vân vốn đã trương phình đến cực hạn, trực tiếp ầm ầm nổ tung.

Một tiếng nổ lớn chấn động thương khung, khiến toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều rung chuyển dữ dội, âm thanh như vang vọng bên tai mỗi sinh linh Hồng Hoang, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động ù tai.

Cùng lúc đó, một đám mây hình nấm khổng lồ hùng vĩ từ trên Hồng Hoang đại địa bốc lên. …..

Từng trận bão năng lượng khủng bố trong chớp mắt càn quét toàn bộ Hồng Hoang đại địa, ở nơi biên duyên nhất của Hồng Hoang đại địa, cũng có thể cảm nhận được luồng bão năng lượng này.

Huống chi ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đang ở ngay trung tâm vụ nổ, ba người họ đã sớm bị luồng bão năng lượng khủng bố cực điểm này hoàn toàn nhấn chìm.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này hoàn toàn chấn động, trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh đồng thời xuất hiện trên đỉnh Côn Luân Sơn, từng người một sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía vụ nổ.

Ngay cả Nguyên Thủy vốn kiêu ngạo, lúc này cũng dùng giọng điệu kính nể hiếm thấy nói: "Hồng Vân người này, xứng đáng có phong thái của chúng ta!" Đồng thời kết cục của Hồng Vân, cũng đã cảnh tỉnh Tam Thanh, thực lực không đủ mà nắm giữ trọng bảo chính là có tội.

Ba người tuy có Hồng Quân làm chỗ dựa, nhưng Hồng Hoang đại lục suy cho cùng vẫn phải dựa vào thực lực, dù sao nếu thực sự chiến đấu, bất kỳ bối cảnh chỗ dựa nào cũng không có tác dụng.

Nếu hôm nay ba người họ rơi vào vị trí của Hồng Vân, e rằng cũng sẽ không chịu nổi!

Tam Thanh nhìn nhau một cái, liền trực tiếp quay về Côn Luân Sơn tu luyện, không đột phá Thánh Nhân thì sẽ không nhập thế nữa.

Vùng đất phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người lộ vẻ khổ sở, đồng thời cao tụng: "Vô Lượng Thiên Tôn!" Trong Thiên Luân Cung trên Bất Chu Sơn, Phục Hy và năm nữ nhân Nữ Oa cảm nhận luồng bão năng lượng này, sắc mặt đều đặc biệt nặng nề, không biết phải nói gì.

Đặc biệt là Nữ Oa và Hi Hòa hai chị em nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, nếu không phải nhờ Dương Mi, e rằng họ đã bị nhắm vào trước cả Hồng Vân!

"Hừ!

Chương 261

Những kẻ này, làm thật quá đáng!" Phục Hy lạnh lùng hừ một tiếng nói, những người khác đều rơi vào im lặng.

Cùng lúc đó, trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vốn đang bế quan xung kích Chuẩn Thánh trung kỳ cũng bị tiếng nổ này kinh tỉnh.

Bấm ngón tay tính toán một cái, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

"Lão hữu à!!!" Khoảnh khắc đó, trong Ngũ Trang Quán truyền đến một tiếng bi hô thống khổ, Trấn Nguyên Tử cảm ứng được Hồng Vân đã chết.

Hiển nhiên y cũng hiểu, người tự bạo kia e rằng chính là Hồng Vân.

"Lão hữu à, vì sao lại không đợi thêm một thời gian nữa!" Trấn Nguyên Tử lúc này vô cùng hối hận, vì sao lại vội vàng bế quan đột phá đến vậy.

Rõ ràng biết Hồng Vân tính tình không kiên nhẫn, vì sao lại không canh giữ!

"Lão hữu yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi, những kẻ có ý đồ xấu kia, ta sẽ không buông tha một ai!" Trong mắt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia thù hận, lập tức Trấn Nguyên Tử trực tiếp từ bỏ bế quan.

Lúc này tiếp tục bế quan đột phá, cũng không chỉ Chuẩn Thánh trung kỳ nữa.

Người có thể bức Hồng Vân đến bước đường cùng đó, tuyệt đối không phải Chuẩn Thánh trung kỳ là đủ!

Cho nên, y cần sức mạnh cường đại hơn!

Trong mắt Trấn Nguyên Tử đột nhiên lóe lên một tia quyết tuyệt, sau đó y trực tiếp đi ra khỏi Ngũ Trang Quán.

Vừa bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử nhìn cảnh tượng tan hoang bên ngoài Ngũ Trang Quán, như thể cảnh Hồng Vân chiến đấu không ngừng hiện ra trước mắt.

Cuối cùng nhìn Ngũ Trang Quán phía sau một cái, Trấn Nguyên Tử mang theo sát khí tiêu thất vào bầu trời vô biên.

Hướng y tiêu thất, chính là hướng vụ nổ của Hồng Vân, vùng đất Ma tộc phương Tây! …..

Theo thời gian dần trôi, bão năng lượng dần dần bắt đầu tiêu tan, chỉ thấy ở trung tâm vụ nổ, lộ ra một cái chuông lớn.

Chính là Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất!

Hỗn Độn Chung đột nhiên thu nhỏ lại, ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đang ẩn mình trong Hỗn Độn Chung rơi ra, Hỗn Độn Chung cuối cùng thì dung nhập vào thể nội Thái Nhất.

Họ hoàn toàn không ngờ, Hồng Vân lại điên cuồng đến mức đó, liều mạng hồn phi phách tán, cũng muốn kéo họ cùng chết trên đường.

Tự bạo chính là đồng thời thần hồn và nhục thân cùng nổ tung, nếu nhục thân tử vong, thần hồn có thể chuyển thế trọng tu, thì sau khi thần hồn diệt vong, cũng có nghĩa là một người triệt để hồn phi phách tán trong thiên địa, không còn chút dấu vết tồn tại nào nữa!

Hồng Vân là người duy nhất trong số các Tiên Thiên Thần Thai Ma Thần bị hồn phi phách tán, có thể thấy để đưa ra quyết định như vậy, cần bao nhiêu dũng khí.

Nếu không phải vào thời khắc quan trọng, Hỗn Độn Chung cái

Tiên Thiên Chí Bảo này đủ mạnh, e rằng ba người Đế Tuấn đều sẽ tan thành mây khói dưới sự tự bạo của Hồng Vân.

Dù sao một Chuẩn Thánh tự bạo, Thánh Nhân cũng phải chịu một phen khổ sở, huống chi lại ở ngay trung tâm vụ nổ.

Và vì Hỗn Độn Chung bảo vệ, nên họ đã giữ được mạng nhỏ, nhưng ba người Côn Bằng cũng bị tổn thương không nhỏ.

Ba người xuất hiện lại trên thiên địa Hồng Hoang, y phục đã sớm rách nát, vẻ mặt tan hoang thảm hại, đồng thời thể nội còn chịu nội thương cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả đại đạo căn cơ cũng bị lung lay.

Quan trọng nhất là, đã phải trả cái giá lớn đến như vậy, nhưng tìm kiếm rất lâu trên chiến trường xung quanh, lại không thấy bóng dáng đạo Hồng Mông Tử Khí đâu.

"Đáng chết!

Hồng Vân rõ ràng là tự bạo ở đây, vì sao đạo Hồng Mông Tử Khí lại không thấy tăm hơi đâu!" Nhìn bốn phía trống rỗng bị Hồng Vân tự bạo phá hủy, Côn Bằng vừa giận vừa bực nhưng lại không tìm thấy đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

"Sẽ không, đạo Hồng Mông Tử Khí kia cũng bị Hồng Vân tự bạo mà hủy diệt rồi chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã lật tung bốn phía lên, vẻ mặt không cam lòng nói.

"Không thể nào, Hồng Mông Tử Khí Thánh Nhân còn khó mà hủy diệt, Chuẩn Thánh tự bạo tuy khủng bố, nhưng còn xa mới làm được điều đó." Đế Tuấn bên cạnh lại vô cùng bình tĩnh phân tích nói, nhưng từ cặp mày nhíu chặt có thể thấy được, lúc này y cũng đang kìm nén một bụng lửa giận.

Chương 262

"Đáng chết, có một đám người đang nhanh chóng chạy về phía này, chúng ta phải rút lui rồi, nếu không lát nữa sẽ rất phiền phức!" Đế Tuấn đột nhiên mở miệng nói tiếp, nơi này đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, những tu sĩ đang truy đuổi Hồng Vân không thể nào không cảm ứng được.

Tuy đạo Hồng Mông Tử Khí kia không nằm trong tay ba người Đế Tuấn, nhưng đợi khi những người kia đến, Đế Tuấn ba người không có trong tay, e rằng những người kia cũng sẽ không tin.

Huống chi lúc này trạng thái của ba người Đế Tuấn cực kỳ tệ, nếu rơi vào vòng vây thì quả thực không ổn rồi.

Tuy ba người đã mất vợ lại thiệt quân, nhưng nhất thời cũng không dám tiếp tục dừng lại, vội vàng chạy về lãnh địa Yêu tộc.

Không lâu sau khi ba người Côn Bằng rời đi, vô số đạo thân ảnh cấp tốc đến, trong chớp mắt đã vây kín nơi này.

Nhưng nhìn nơi đã trống không, cuối cùng chỉ có thể từng người một thất vọng rời đi.

Nhìn bóng lưng của mọi người rời đi, Dương Mi vẫn luôn ẩn mình trong hư không cũng lập tức rời đi.

Nhưng trong lòng bàn tay Dương Mi, một sợi Tử Khí và một đạo Thần Hồn trong suốt, đang bị y nắm giữ mang đi.

Từ đây, cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại lục kết thúc.

Chỉ là, không ai biết đạo Hồng Mông Tử Khí kia, cuối cùng đã đi về đâu.

Nhưng, toàn bộ Hồng Hoang đại lục lại trở về sự yên tĩnh trước đó.

Thế nhưng, dưới sự yên tĩnh này có một cơn bão lớn hơn đang âm thầm ủ mầm.

Kỳ hạn vạn năm của Vu Yêu hai tộc, đã đến rồi!

Dương Mi, người cuối cùng hưởng lợi từ cuộc tranh đoạt Hồng Mông Chi Khí, trở về Thiên Luân Cung ở Bất Chu Sơn.

Nhìn Hồng Mông Tử Khí và tàn hồn Hồng Vân trong tay, y khẽ thở dài, trước tiên thu tàn hồn Hồng Vân lại, rồi không khỏi đánh giá Hồng Mông Tử Khí trên tay.

Hồng Mông Chi Khí là vật do thiên địa cảm ứng tự nhiên mà hóa ra, chỉ cần một tia, liền có thể khiến bất kỳ phàm linh có đạo hạnh và tu hành nào có tuổi thọ vô hạn, đồng thời sở hữu bất tử chi thân, giả như có đủ thời gian, chưa chắc đã không thể tu hành thành công, bởi vậy còn được gọi là Đại Đạo Chi Cơ.

Đồng thời, Hồng Mông Tử Khí cũng là do Thiên Đạo bản nguyên mà hóa, chỉ có sở hữu Hồng Mông Tử Khí mới có thể thành Thánh Nhân, đạt được một phần quyền quản lý Thiên Đạo.

Dương Mi tuy không hứng thú với Thánh Nhân, nhưng lại khá hứng thú với một phần quyền quản lý Thiên Đạo.

Dương Mi đã nghiên cứu rất lâu Hồng Mông Tử Khí trong tay, nhưng không nghiên cứu ra được điều gì đặc biệt, xem ra chỉ có luyện hóa nó mới có hiệu quả.

Nhưng nếu luyện hóa nó, từ nay chắc chắn sẽ chịu Thiên Đạo hạn chế, Dương Mi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc đó!

Tuy không dùng được, nhưng có một đạo Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn có thể tạo ra một Thánh Nhân.

Thu Hồng Mông Tử Khí lại, Dương Mi vung tay lớn, thần quang lập tức biến hóa, từng kiện Pháp Bảo cực phẩm xuất hiện trước mặt y.

Tam thập lục phẩm Hủy Diễm Kim Liên, Huyền Liên Thủy Nguyên Kỳ, Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ...

Dương Mi trước tiên nhìn Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm, những thứ được hóa từ Tam thập lục phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Y hít sâu một hơi rồi lần lượt rót pháp lực vào ba kiện Pháp Bảo đó.

"Không biết có thực sự có thể dung hợp Hỗn Độn Thanh Liên không, xem ra lần này, ta tuyệt đối không cho phép thất bại." Một cuộc dung hợp căng thẳng và kích thích đang diễn ra trong Thiên Luân Cung.

Khi Dương Mi đang cố gắng luyện chế Hỗn Độn Thanh Liên, Hồng Hoang Đại Lục hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, vạn năm trôi qua, tranh chấp giữa Vu Yêu lưỡng tộc lập tức bùng nổ.

Cả Vu tộc và Yêu tộc đều có mối thù sâu đậm không đội trời chung với đối phương, và mối thù này càng tích tụ lớn hơn trong vạn năm qua.

Giờ đây, hoàn toàn đến mức một khi gặp mặt là không chết không ngừng, và vì không còn Bất Chu Sơn làm vùng đệm, ngay khi vạn năm vừa hết, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục lập tức chìm trong chiến tranh khắp nơi, giết chóc ngút trời.

Khiến cho các đại năng của hai tộc chỉ có thể lũ lượt trốn về động phủ của mình, bởi vì chậm một chút thôi sẽ bị cuốn vào tranh chấp

của hai tộc.

Hai tộc hoàn toàn đã sát hồng nhãn, bất cứ nơi nào trong tầm mắt mà không phải người cùng tộc, đều sẽ bị truy sát tàn nhẫn.

Chương 263

Khiến các sinh linh khác trên Hồng Hoang Đại Lục oán than không ngớt, nhưng bất lực vì thực lực của hai tộc quá mạnh, dù có oán hận cũng chỉ có thể nén chịu.

Một núi không thể dung hai hổ, Vu Yêu lưỡng tộc đã định chỉ có một bên có thể tiếp tục sinh tồn trên Hồng Hoang Đại Lục.

Theo tranh chấp không ngừng giữa hai bên, cuối cùng hai tộc đều tập kết đại quân của mình.

Vì có ước định về trận đại chiến đầu tiên, nên trong trận đại chiến lần này, Vu Yêu lưỡng tộc đều rất ăn ý, chỉ tập kết một trăm ức quân đội.

Trong Yêu Đế Thành!

Yêu Hoàng Đế Tuấn nhìn một trăm ức đại quân Yêu tộc đã tập kết trước mặt, lập tức hào khí ngút trời nói: "Chúng ta lần này thảo phạt Vu tộc, phải khiến Vu tộc trả lại những gì đã thiếu, đồng thời cho Vu tộc biết rằng Yêu tộc ta mới là bá chủ Hồng Hoang, mới là nhân vật chính của thiên địa này." Một nhóm Yêu tộc tu sĩ lập tức nhiệt huyết sôi trào, sĩ khí dâng cao, đều đồng thanh hô lớn: "Bá chủ Hồng Hoang, Yêu tộc vĩnh hằng!" "Bá chủ Hồng Hoang, Yêu tộc vĩnh hằng!" "Bá chủ Hồng Hoang, Yêu tộc vĩnh hằng!" Cả Yêu Đế Thành đều bị âm thanh hùng hồn bao phủ, Yêu Hoàng Đế Tuấn nghe xong liền hô lớn: "Xuất phát!" Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng đi ở phía trước đội quân.

Từ sau lần liên thủ đối phó Hồng Vân, dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Đế Tuấn, Côn Bằng đã hoàn toàn ở lại Yêu tộc.

Đồng thời được phong danh hiệu Yêu Sư, giờ đây Yêu Sư mới

thật sự danh chính ngôn thuận, nhưng danh hiệu Yêu Sư này rất xấu hổ, với thực lực của Côn Bằng cùng danh hiệu này, danh vọng trong Yêu tộc nhất định không thấp.

Nhưng thực tế lại là, Côn Bằng quả thực có danh vọng không thấp trong Yêu tộc, nhưng trong tay y không hề có chút quyền lực nào, thậm chí còn không bằng Thập Đại Yêu Soái!

Rõ ràng đây là do Đế Tuấn cố ý làm, để đàn áp Côn Bằng.

Côn Bằng tuy không phục, nhưng sự đã đến nước này hoàn toàn không còn đường lui.

Ngoài ba cường giả Chuẩn Thánh Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng ra, phía sau là Thập Đại Yêu Soái và ba nữ tử có tư chất khá tốt.

Ba nữ tử đó chính là vợ của Đế Tuấn, trong truyền thuyết là Tam Tiêu Tiên Tử.

Tam Tiêu Tiên Tử lần lượt là Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, ba người vẫn luôn tu hành trong Bích Hà Cung trên Kiệt Thạch Sơn.

Thu nạp linh khí thiên địa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, không chỉ tu luyện thành công thực lực Đại La Kim Tiên, mà còn luyện thành ba kiện Cực Phẩm Hậu Thiên Chí Bảo, một kiện Kim Giao Tiễn, một kiện Hỗn Nguyên Kim Đấu, một kiện Phược Long Tác.

Nhờ ba kiện Cực Phẩm Hậu Thiên Chí Bảo này, ba người với tu vi Đại La Kim Tiên Trung Kỳ có thể đại chiến cường giả đỉnh phong.

Đồng thời ba người liên thủ bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh lâm vào trong đó cũng phải đau đầu.

Có sự gia nhập của ba người này và Côn Bằng, thực lực tầng lớp cao của Yêu tộc có thể nói là đã tăng lên không ít.

Và trong vạn năm qua, toàn bộ Yêu tộc cũng không hề nhàn rỗi,

vẫn luôn thực hiện các loại huấn luyện.

Lúc này đại quân Yêu tộc nhìn qua thật sự có quy củ, không còn là đám ô hợp như vạn năm trước.

Và những người tham gia trận đại chiến lần này, toàn bộ đều là tinh anh được Yêu tộc tinh tuyển kỹ lưỡng, không ít người trong tay đều có kinh nghiệm phong phú khi giao chiến với Vu tộc.

Bởi vậy, đại quân Yêu tộc lúc này có thể nói là sĩ khí đầy đủ, khí thế ngút trời, những sinh linh bình thường thấy đều lập tức tránh xa.

So với khí thế cường đại của Yêu tộc, đại quân Vu tộc tập hợp ở Bất Chu Sơn lại tương đối yên tĩnh.

Từng thân ảnh khổng lồ nắm giữ những Vu khí tự chế, đứng im lặng tại vị trí của mình.

Trở về Vu tộc, Huyền Minh, Hậu Thổ cùng Đế Giang và các Tổ Vu khác đều đứng trước đại quân Vu tộc.

Vạn năm qua, Vu tộc không chỉ số lượng tăng lên, mà thực lực của Đế Giang và mười hai Tổ Vu đều đã thăng cấp Chuẩn Thánh.

Đủ mười hai vị cường giả Chuẩn Thánh!

Hoàn toàn áp đảo số lượng của Yêu tộc!

Trong vạn năm, Vu tộc có không ít Đại Vu bắt đầu nổi lên, trong đó nổi tiếng nhất tự nhiên là Khoa Phụ và Hậu Nghệ.

Chẳng mấy chốc, một trăm ức đại quân Vu tộc đã tập hợp xong.

Mười hai Tổ Vu ở phía trước không nói nhiều, chỉ trịnh trọng nhìn một cái vào tộc nhân Vu tộc trước mặt.

Chương 264

"Sát!" Theo một tiếng "Sát!" đầy sát khí từ miệng Đế Giang thốt ra, toàn bộ quân đội Vu tộc lập tức chuyển động.

Đông đông đông!

Cùng với sự di chuyển của quân đội Vu tộc, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đều rung chuyển, kèm theo tiếng oanh minh chấn động đến điếc tai.

Các sinh linh trên Hồng Hoang Đại Lục, nhìn đại quân của Vu Yêu lưỡng tộc đã tập kết, đều sợ hãi run rẩy!

Đối với toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, đây là một kiếp nạn, một kiếp nạn đủ để hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục!

Tuy nhiên, nếu Vu Yêu lưỡng tộc không phân thắng bại, kiếp nạn này tuyệt đối không thể dừng lại.

Chẳng mấy chốc, đại quân Vu Yêu lưỡng tộc đã va chạm.

Lần này, không như lần đầu tiên buông lời hung ác, hai tộc rất ăn ý trực tiếp chiến đấu.

Sát!

Hai chủng tộc cường đại trực tiếp bùng nổ đại chiến kinh thế, ngay khi chiến tranh bùng nổ, nhân viên hai tộc lập tức rơi vào hoàn toàn điên cuồng.

Lập tức máu thịt tung bay, các loại yêu pháp, bí thuật thần thông của Vu tộc đều được thi triển ra, dù sao đây cũng là cuộc tranh giành nhân vật chính của thiên địa, cuộc tranh giành bá chủ Hồng Hoang!

Hai bên đều ôm quyết tâm tiêu diệt triệt để đối phương, để chủng

tộc của mình độc bá Hồng Hoang thiên địa, bởi vậy vừa ra tay là một bộ dạng lấy mạng đổi mạng, càng khiến chiến cục thêm thảm liệt.

"Oanh oanh oanh!" Từng tiếng chấn động kịch liệt, chấn động cả Hồng Hoang Đại Lục.

Một trăm ức quân đội của hai tộc nhanh chóng trải rộng trên Hồng Hoang Đại Lục, chiến trường cực kỳ rộng lớn, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều chịu sự phá hoại nghiêm trọng, mỗi khi một nơi có chiến tranh bùng nổ là nơi đó sẽ biến thành vùng đất hoang vu.

Tại các tiên sơn phúc địa, những đại thần thông giả đang bế quan, vào khắc này đều lần lượt bị kinh động, lập tức từng luồng thần niệm phóng ra ngoài, nhanh chóng cảm nhận được sát phạt chi khí ngút trời kia.

Nhìn lại, hai tộc hoàn toàn là những kẻ điên!

Hết lần này đến lần khác tự bạo!

Dù là tầng lớp cao hay thấp, chỉ cần lâm vào tuyệt cảnh không còn đường sống, liền trực tiếp lựa chọn tự bạo, chết cũng phải kéo theo kẻ địch chết cùng.

Tinh thần điên cuồng đó khiến các Tiên Thiên Thần Ma trong thiên địa đều kinh hãi không thôi.

Trên Côn Luân Sơn!

Tam Thanh sắc mặt ngưng trọng không thôi, đối với Vu tộc, một chủng tộc danh nghĩa cùng thuộc hậu duệ Bàn Cổ, Tam Thanh không có quá nhiều tình cảm, thậm chí mơ hồ có chút không thèm cùng phe.

Giờ đây nhìn thực lực khủng bố mà Vu tộc bùng nổ, cùng với thế điên cuồng đó, ba người đồng thời nhíu mày, một tia chán ghét trực tiếp lộ ra trên mặt.

Bất kể là đối với Vu tộc hay Yêu tộc, đều như vậy.

Đồng dạng lộ ra biểu cảm đó, có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây, tuy quân đội Vu Yêu lưỡng tộc tạm thời không ảnh hưởng đến phương Tây.

Nhưng đối với những người có khả năng trở thành Thánh Nhân, sự tồn tại của Vu Yêu lưỡng tộc đã mơ hồ uy hiếp địa vị của họ!

Tam Thanh sở dĩ lộ ra thần tình chán ghét, cũng là vì vậy!

Nếu không có gì bất ngờ, mấy người họ sau này nhất định sẽ trở thành Thánh Nhân, quản lý toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng nếu trong Hồng Hoang thiên địa, tồn tại những chủng tộc cường đại như Vu Yêu lưỡng tộc.

Ngay cả khi thành Thánh, e rằng cũng không thể quản lý được họ!

Vu tộc chỉ tôn Bàn Cổ, ngay cả Thiên Đạo cũng không tôn, Yêu tộc tự nhận thuận theo thiên ý là con cưng của trời!

Tuy nhiên, tất cả đều có định số riêng!

Chương 265

Cùng lúc đó, trong Thiên Luân Cung ở Bất Chu Sơn, một luồng năng lượng khổng lồ đột nhiên xông ra từ Thiên Luân Cung.

Chỉ là lúc này tất cả sinh linh trên Hồng Hoang Đại Lục đều hướng tầm mắt về trận đại chiến Vu Yêu lưỡng tộc, nên không ai chú ý đến điểm này.

Một luồng pháp tắc sáng thế cực kỳ huyền ảo bao phủ toàn bộ Bất Chu Sơn, chỉ là luồng pháp tắc này như hoa phù dung sớm nở tối tàn, nhanh chóng lại chìm vào Thiên Luân Cung.

Nhìn Liên Tọa màu xanh biếc đang lơ lửng trước mặt tỏa ra từng trận đạo vận, Dương Mi suýt chút nữa không nhịn được mà cười lớn!!

Thành công rồi!

Đã thành công dung hợp Hỗn Độn Thanh Liên!

Cố gắng kiềm nén nội tâm kích động, Dương Mi thu Hỗn Độn Thanh Liên bán thành phẩm lại.

Không sai, tuy đúng là Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng chỉ là một bán thành phẩm mà thôi.

Hỗn Độn Thanh Liên thật sự sau khi trải qua khai thiên đại kiếp hóa thành vô số bảo vật, đã sớm mất đi sức mạnh vốn có của Hỗn Độn Thanh Liên, dù sao nó không đơn giản như Tạo Hóa Ngọc Điệp bị phá nát!

Dương Mi muốn có được Hỗn Độn Thanh Liên thật sự, thì cần lấy bán thành phẩm Hỗn Độn Thanh Liên này làm hạt giống, sau đó ấp ủ ra một Hỗn Độn Thanh Liên hoàn toàn mới.

Điều này có thể cần một thời gian rất dài, không nhất định thành công, nhưng Dương Mi đã đi đến bước này không thể từ bỏ.

"Hiện giờ chỉ còn thiếu Liên Hành, bán thành phẩm Hỗn Độn Thanh Liên này mới chính thức hoàn thành, còn việc ấp ủ, chắc chắn cần tìm một nơi có Hồng Mông Chi Khí nồng đậm." "Hồng Hoang Đại Lục chắc chắn không được, tuy lúc đầu Hỗn Độn bị tách thành Hồng Hoang, nhưng đó cũng chỉ là một phần mà thôi.

Hiện giờ vẫn còn tồn tại không gian Hỗn Độn, chỉ là không gian Hỗn Độn bây giờ cực kỳ hỗn loạn, với thực lực của ta e rằng cũng khó mà đến được..." Liên Hành của Hỗn Độn Thanh Liên đã hóa thành Thí Thần Thương, nằm trong tay La Hầu, Dương Mi có thể trực tiếp đi tìm La Hầu để lấy.

Điều đó không phải là một chuyện phiền phức, nhưng tìm một nơi để ấp ủ Hỗn Độn Thanh Liên lại làm khó Dương Mi.

Đột nhiên.

Dương Mi mắt sáng lên, linh cơ chợt động, lẩm bẩm tự nói: "Muốn tìm nơi có Hồng Mông Chi Khí nồng đậm, không nhất định phải đi vào Hỗn Độn hỗn loạn, lúc đó trong Hỗn Độn bị Bàn Cổ phủ xuống phá nát, vẫn còn tồn tại không ít mảnh vỡ Hỗn Độn." "Trong đó, khối lớn nhất đã hóa thành Bồng Lai Tam Đảo, chỉ cần tìm Bồng Lai Tam Đảo trong truyền thuyết chẳng phải có thể ấp ủ Hỗn Độn Thanh Liên sao?" Thành công giải quyết vấn đề này, không khỏi khiến Dương Mi tâm tình đại hảo.

Nhưng sát khí nồng đậm giữa thiên địa, khiến Dương Mi không khỏi nhíu mày, ánh mắt không khỏi nhìn về phía xa.

Phương hướng đó chính là chiến trường Vu Yêu!

Nhìn cuộc chiến đấu điên cuồng đó, sắc mặt Dương Mi không

khỏi trở nên khó coi, tuy chiến tranh Vu Yêu là xu thế phát triển của Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng khi Dương Mi nhìn thấy hai thân ảnh vừa mới thành hôn không lâu kia, y liền biết trận chiến này không thể không nhúng tay vào!

Dù sao!

Người phụ nữ của y, không ai được làm tổn thương!

Vu Yêu lưỡng tộc đánh nhau hừng hực khí thế, nhưng phần tinh túy nhất là sự đối đầu giữa các lực lượng đỉnh cao của các tộc.

Khoa Phụ, một Đại Vu của Vu tộc, nhờ sức mạnh vô cùng to lớn, một mình chiến đấu với hàng chục đại năng Yêu tộc mà không hề rơi vào thế yếu, thậm chí những thân thể Yêu tộc tự hào cũng không đỡ nổi một quyền của Khoa Phụ.

Cung tên của Đại Vu Hậu Nghệ lại càng lợi hại, mỗi mũi tên bắn ra là một vị đại năng Yêu tộc ngã xuống hoặc trọng thương, không chỉ cung tên của Hậu Nghệ lợi hại, mà thân thể của y cũng cường tráng.

Dù sao Hậu Nghệ là một Đại Vu của Vu tộc, thân thể Đại Vu sao có thể kém được, những đại năng Yêu tộc muốn cận chiến đánh lén đều chết dưới quyền đầu của Hậu Nghệ.

Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng, dẫn theo Thập Đại Yêu Soái và Tam Tiêu Tiên Tử, cùng mười hai Tổ Vu chiến đấu.

Đông Hoàng Thái Nhất nhờ phòng ngự cường đại của Hỗn Độn Chung, một mình chiến đấu với ba Đại Tổ Vu.

Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng nhờ Hà Đồ Lạc Thư trong tay, hóa thành Hà Đồ, Lạc Thư đại trận, vây khốn ba Tổ Vu.

Hai cường giả Chuẩn Thánh đã cứng rắn kéo chân sáu cường giả Tổ Vu, còn một cường giả Chuẩn Thánh khác là Côn Bằng, vì tu vi kém hơn một chút.

Chương 266

Nhưng nhờ tốc độ kinh người và thân thể cường hãn, y cũng một mình kéo chân hai Tổ Vu.

Mười hai Tổ Vu trực tiếp bị ba người này kéo chân tám vị, nhưng bốn Tổ Vu còn lại cũng khiến đại quân Yêu tộc thất bại không thôi.

Thập Đại Yêu Soái do Bạch Trạch dẫn đầu, chia thành năm người một tổ lần lượt vây khốn một vị Tổ Vu.

Dù sao thực lực của Thập Đại Yêu Soái chỉ là Đại La Kim Tiên, có thể năm người vây khốn một Tổ Vu đã là cực kỳ miễn cưỡng.

Nhưng dù vậy, hai người còn lại là Huyền Minh và Hậu Thổ không có đối thủ.

Đừng thấy hai vị này là nữ giới, nhưng sức chiến đấu cũng cực kỳ khủng bố.

Đặc biệt Huyền Minh có thể nói là cực kỳ bạo lực, từng trận băng tiễn Huyền Minh bắn về phía đại quân Yêu tộc, những tu sĩ Yêu tộc bị băng tiễn chạm vào lập tức hóa thành từng đám máu thịt.

Thỉnh thoảng Tam Tiêu Tiên Tử cầm Pháp Bảo, bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, mới kéo chân được Huyền Minh và Hậu Thổ.

Nhưng trận chiến này, tổng thể rất bất lợi cho Yêu tộc!

Dù sao sức mạnh cá thể của Vu tộc thực sự khủng bố, căn bản không phải Yêu tộc có thể sánh bằng, mà trận chiến này hai bên chỉ có thể phái ra binh lực tương đồng!

Điều này nghiễm nhiên trực tiếp xóa bỏ hoàn toàn ưu thế số lượng của Yêu tộc!

Tuy nhiên, Dương Mi đã đề xuất điều đó từ đầu!

Trận chiến này, Yêu tộc nguy khốn!

Mười hai Tổ Vu lần lượt hóa thành Tổ Vu chân thân, trong chốc lát áp lực của Yêu tộc tăng mạnh.

Đông Hoàng Thái Nhất nhờ mai rùa nghịch thiên của Hỗn Độn Chung, dưới sự tấn công của ba vị Tổ Vu, thỉnh thoảng có thể phản công.

Hỗn Độn Chung dù phòng ngự vô địch, nhưng quyền đầu của Tổ Vu cũng không dễ chịu, khi va chạm với Hỗn Độn Chung, những làn sóng xung kích phát ra đã hủy diệt toàn bộ các ngọn núi xung quanh.

Tuy nhiên, trong toàn bộ chiến trường Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất là người dễ chịu hơn một chút.

Yêu Hoàng Đế Tuấn tuy nhờ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư hóa thành Hà Đồ, Lạc Thư đại trận, vây khốn ba Đại Tổ Vu trong trận pháp, nhưng dưới sự công kích liên thủ của ba Đại Tổ Vu.

Đại trận bắt đầu rung chuyển, mơ hồ có xu thế không chống đỡ nổi, có thể thấy Đế Tuấn đang cực kỳ vất vả.

So với Đế Tuấn và Thái Nhất, trận chiến của Côn Bằng, Thập Đại Yêu Soái và Tam Tiêu Tiên Tử đã hoàn toàn rơi vào thế yếu, tuy tạm thời có thể miễn cưỡng cầm chân được, nhưng thất bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu ba chiến trường này thất bại, để các Tổ Vu rảnh tay, thì Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sẽ lâm vào nguy hiểm, lúc đó toàn bộ Yêu tộc sẽ hoàn toàn thất bại!

Các trận chiến bên dưới càng thêm thảm khốc, số tu sĩ hai tộc tử vong càng không đếm xuể, lúc này Hồng Hoang đại địa đầy rẫy vết

thương, tan hoang không chịu nổi!

Yêu tộc, không thể thất bại!

Nhìn số tu sĩ Yêu tộc bị thương vô số, Đế Tuấn biết không thể tiếp tục như vậy, liền hô lớn một tiếng: "Chư Thiên Yêu Thần ở đâu!" Theo tiếng gào thét của Đế Tuấn, lập tức ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần không để Vu tộc kịp phản ứng, rút khỏi chiến trường tiến lên một bước: "Chúng ta ở đây!" "Bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Tiếng của Đế Tuấn vang vọng trên Hồng Hoang đại địa, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần làm theo lời.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần vây quanh Đế Tuấn cầm Hà Đồ Lạc Thư ở trung tâm, chân đạp vị trí Thất Tinh Bắc Đẩu, dẫn dắt lực lượng tinh thần Chu Thiên.

Chẳng mấy chốc, Hồng Hoang thiên địa tối sầm lại, lập tức trên bầu trời xuất hiện một biển sao, vây khốn toàn bộ mười hai Tổ Vu và đại quân Vu tộc chưa kịp phản ứng vào trong trận.

Lúc này tất cả đại thần thông giả trong Hồng Hoang thiên địa, đều đổ dồn ánh mắt về đây, rõ ràng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do Đế Tuấn bố trí đã chấn động chúng sinh Hồng Hoang.

Và những đại thần thông giả đứng ở đỉnh cao Hồng Hoang Đại Lục, đều cảm nhận được nguy cơ khủng bố tiềm ẩn trong biển sao đó!

E rằng Thánh Nhân cũng phải e sợ ba phần!

Thần thức của mọi người xuyên qua đại trận, trong nháy mắt đã nhìn rõ tình hình bên trong đại trận.

Trận pháp tinh thần đột ngột xuất hiện, khiến mười hai Tổ Vu có chút không biết phải làm sao.

Chương 267

Khi một ngôi sao lao nhanh về phía họ, mười hai Tổ Vu lập tức liên thủ phá nát ngôi sao đó, nhưng một ngôi sao chỉ là khởi đầu mà thôi.

Ngay sau đó, từng ngôi sao băng liên tục rơi xuống, những ngôi sao này dường như vô biên vô tận, dù mười hai Tổ Vu cố gắng phá hủy thế nào, chúng vẫn không hề giảm bớt.

Dần dần mười hai Tổ Vu cũng có chút không chống đỡ nổi, từng ngôi sao trực tiếp rơi vào giữa đại quân Vu tộc, nghiền nát từng chiến sĩ Vu tộc thành một đống bùn thịt.

Mười hai Tổ Vu nhìn tộc nhân bị thương vô số, trên mặt lộ ra một tia đau lòng, mỗi tộc nhân Vu tộc đều là bảo bối, giờ đây chết đi với diện tích lớn như vậy, mười hai Tổ Vu cũng rất đau lòng.

Bởi vậy, sau khi nhìn nhau một cái, mười hai Tổ Vu đột nhiên tập hợp lại, thân hình tạo thành một trận pháp kỳ dị.

Khoảnh khắc tiếp theo, đồng thời hô lớn: "Thập Nhị Đô Thiên Sát Trận!" Sự thay đổi đột ngột khiến Đế Tuấn và các Yêu tộc khác đều có chút không kịp phản ứng, khi muốn ngăn cản thì rõ ràng đã muộn.

Đế Tuấn và Thái Nhất sớm biết Vu tộc không thể không có bài tẩy, sở dĩ trước tiên bố trí đại trận, là để có thể nhanh chóng đánh bại Vu tộc.

Nhưng không ngờ, lại để Vu tộc tung ra bài tẩy cuối cùng!

Tuy trong lòng căng thẳng, nhưng trên mặt Đế Tuấn không hề có chút biểu cảm thay đổi, điên cuồng chỉ huy các Yêu tộc đại thần công kích mười hai Tổ Vu bên dưới, hy vọng có thể phá hoại trận pháp của

họ.

Nhưng mỗi khi từng ngôi sao khủng bố đến gần đại trận do mười hai Tổ Vu tạo thành, những ngôi sao đó đều biến mất một cách thần bí hoặc tránh ra.

Bất kể là tấn công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay tấn công của các đại năng Yêu tộc khác đều không có chút hiệu quả nào, không lâu sau trong đại trận xuất hiện một luồng khí tức cực kỳ khủng bố.

Luồng khí tức khủng bố đó không ngừng tuôn trào, thậm chí xông ra ngoài Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, những người quen thuộc nhất với luồng khí tức này không ai khác chính là Tam Thanh.

Tam Thanh đang quan chiến, sắc mặt lập tức biến đổi, mơ hồ có chút không chắc chắn, Vu tộc lại có trận pháp như vậy!

Ngay cả Lão Tử bình thường kín đáo nhất, cũng lập tức đại kinh thất sắc, Tam Thanh hầu như đồng thời thất thanh kêu lên: "Bàn Cổ Đại Thần!" Khi tất cả các Yêu tộc đều bị khí thế đó chấn động, một thân ảnh chấn động từ từ xuất hiện trước mắt họ!

Một người khổng lồ có thân hình cao vạn ức trượng, một luồng khí tức hỗn độn cổ xưa không ngừng tỏa ra từ người khổng lồ đó.

Tất cả những người chứng kiến cảnh này, vào lúc này đều hoàn toàn ngây người!

Đông Hoàng Thái Nhất càng lộ vẻ kinh ngạc, hầu như thất thanh kinh hô: "Bàn...

Bàn Cổ!" Trong toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, ngoại trừ Dương Mi ra, từng người một đều ngơ ngác!?

Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa!

Một nỗi tuyệt vọng lan tràn trong lòng các tu sĩ Yêu tộc.

Bàn Cổ đã khai tịch Hồng Hoang thiên địa, tuy rằng các sinh linh Hồng Hoang đều chưa từng thấy Bàn Cổ.

Nhưng luồng khí tức hỗn độn cổ xưa đó tràn ra, tất cả sinh linh đều như bị kích hoạt ấn ký khắc sâu trong sinh mệnh.

Đó là Bàn Cổ!

Trong chốc lát, cả thiên địa tràn ngập sự tĩnh lặng.

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất trở nên cực kỳ khó coi, nhìn quanh một vòng, đấu chí trên mặt các tu sĩ Yêu tộc hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự hoảng sợ và e ngại!

Dương Mi vẫn luôn chú ý đến chiến trường Vu Yêu, khi Bàn Cổ chân thân xuất hiện, hai mắt y lóe lên một tia hồi ức.

Dường như lại trở về thời hỗn độn đó, lúc đó y chỉ là một cái cây, không ngừng giảng đạo cho Bàn Cổ cô độc. ...

Dường như lại một lần nữa nhìn thấy vị đại thần hùng vĩ đã chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên lập địa đó!

Không biết vì sao đột nhiên muốn nói thêm một câu: Ta từng cùng Bàn Cổ vai kề vai khai thiên!

Trong chốc lát, một cảm xúc phức tạp khó tả tràn ngập tâm trí Dương Mi, y có thể đi đến bước đường hôm nay, cũng là nhờ thừa hưởng di trạch của Bàn Cổ.

Chương 268

Không có Bàn Cổ giảng đạo, tu vi của y không thể đột phá nhanh như vậy!

Không có công đức khai thiên, mọi chuyện của y sẽ không thuận lợi như vậy!

Tất cả mọi thứ đều không thể tách rời khỏi Bàn Cổ!

Im lặng hồi ức tất cả, tâm tư của Dương Mi trở nên càng phức tạp hơn, cuối cùng thở dài một hơi: "Yên tâm đi Bàn Cổ đạo huynh, mảnh Hồng Hoang Đại Lục này, ta Dương Mi sẽ giúp huynh giữ lại!" Nói xong, Dương Mi lại một lần nữa nhìn về phía Vu Yêu.

Lúc này Vu Yêu lưỡng tộc đều đã tung hết bài tẩy, cũng sẽ bắt đầu cuộc quyết chiến cuối cùng!

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Bàn Cổ chân thân gầm lên một tiếng, sóng âm khổng lồ không ngừng chấn động không gian, khiến toàn bộ không gian như mặt hồ không ngừng gợn sóng.

Dưới sự khống chế của mười hai Tổ Vu, Bàn Cổ chân thân vung một quyền về phía trước, mang theo một luồng lực lượng pháp tắc không thể cản phá, dưới một quyền đó, tất cả mọi người đều cảm thấy một nỗi kinh hoàng hủy thiên diệt địa.

Quyền đầu của Bàn Cổ chân thân phóng đại vô hạn trong mắt chúng sinh, dường như toàn bộ Hồng Hoang thiên địa cũng không thể dung nạp một quyền đó!

Đồng thời một sức mạnh hủy diệt bùng nổ ầm ầm từ quyền đầu khổng lồ.

Quyền đầu chưa kịp hoàn toàn hạ xuống, Đế Tuấn chủ trì Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận và ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần đồng thời phun ra tiên huyết.

Sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch vô cùng, ngay cả toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng suýt chút nữa bị hủy diệt hoàn toàn dưới một đòn đó.

Nhưng cuối cùng vẫn kiên cường chống đỡ được, Đế Tuấn miệng thổ tiên huyết hô lớn một tiếng: "Chu Thiên Tinh Thần!

Rơi xuống cho ta!" Lời vừa dứt, lại một ngụm tinh huyết nữa phun ra từ miệng Đế Tuấn, lúc này sắc mặt y đã trắng bệch vô cùng.

Ngay cả căn cơ Đại Đạo cũng bị lay động, có thể nói là bị thương thảm trọng.

Nhưng cũng chính vì vậy, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã hoàn toàn hiện ra trước mắt chúng sinh Hồng Hoang.

Lúc này bên trong đại trận, dường như đã hóa thành một vùng hư không tinh thần.

Vô số sao băng không nhìn thấy điểm cuối, từ chân trời vô biên rơi xuống, sau đó va mạnh vào Bàn Cổ chân thân.

Mỗi ngôi sao băng đều kéo theo một vệt lửa dài, tốc độ rơi xuống càng mang theo từng tiếng rít gào mạnh mẽ, hoàn toàn là một cảnh tượng tận thế giáng lâm.

Nhìn những ngôi sao rơi xuống khắp trời, ngay cả mười hai Tổ Vu đang điều khiển Bàn Cổ chân thân, sắc mặt cũng không khỏi trở nên ngưng trọng vào khoảnh khắc đó.

Nhưng một luồng khí thế càng khủng bố hơn đột nhiên bùng nổ từ Bàn Cổ chân thân, thấy một ngôi sao đến gần, Bàn Cổ chân thân lập tức vung quyền đánh tới.

“Oanh!” Hai luồng sức mạnh cực kỳ cường hãn va chạm trong không gian trận pháp, một luồng sóng xung kích khủng bố trong nháy mắt truyền khắp bốn phương tám hướng.

Sau đó, từng ngôi sao khổng lồ trực tiếp bị Bàn Cổ chân thân từng quyền từng quyền đánh nát!

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu, vì trên trời có vô số ngôi sao như vậy không ngừng rơi xuống!

Nhìn những cảnh tượng bùng nổ trên chiến trường Vu Yêu, Dương Mi trong lòng đột nhiên có chút minh bạch.

Vì sao cuối cùng Vu Yêu lưỡng tộc, một bên suy bại trên Hồng Hoang đại địa, một bên thì hoàn toàn biến mất trên Hồng Hoang Đại Lục.

Chỉ là vì họ thực sự quá mạnh, mạnh đến mức ngay cả những Thánh Nhân cao cao tại thượng, Hồng Hoang thiên địa cũng không thể chịu đựng được!

Các cao thủ của hai tộc chỉ cần một trận đại chiến tùy tiện, cũng sẽ phá hủy một vùng Hồng Hoang đại địa.

Lực phá hoại to lớn như vậy, làm sao Thiên Đạo có thể dung nhẫn?

E rằng nếu cứ để hai chủng tộc này phát triển, thì sáu vị Thánh Nhân sau này xuất thế, cũng hoàn toàn không có cách nào đối phó với hai chủng tộc cường đại này.

Bất kể là Bàn Cổ chân thân hay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đặt trước mặt một Thánh Nhân, cũng tuyệt đối sẽ bị đánh tàn phế sống sờ sờ!

Bởi vậy Vu Yêu lưỡng tộc, diệt tộc và suy bại đều có nguyên nhân.

Chương 269

Nếu lúc đó Tam tộc rút lui, chỉ là để thúc đẩy quỹ đạo Thiên Đạo của Hồng Hoang Đại Lục!

Thì kết cục thất bại của Vu Yêu lưỡng tộc, là một kết quả tất yếu!

Đồng thời Dương Mi cũng cuối cùng đã hiểu ra một chuyện, vì sao Nhân tộc cuối cùng có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa?

Không phải vì Nhân tộc quá yếu, dễ khống chế thôi.

Không phủ nhận Nhân tộc thiên phú tuyệt luân, nhưng phải biết rằng tất cả các phương pháp trở nên mạnh mẽ đều nằm trong tay các cường giả.

Không như Tam tộc thiên địa ngày xưa, và Vu Yêu lưỡng tộc hiện tại, đều sở hữu công pháp truyền thừa, những công pháp đó mạnh mẽ đến đáng sợ!

Nhìn lại Nhân tộc, kẻ tối cao muốn họ mạnh lên thì họ mới mạnh lên, ngược lại thì mãi mãi chỉ là tồn tại yếu kém, hoàn toàn mặc cho chư thần định đoạt!

Khi Dương Mi đang suy nghĩ những điều này, trận chiến của Vu Yêu lưỡng tộc cũng đã hoàn toàn đi vào hồi kết.

Bàn Cổ chân thân mạnh mẽ là thật, nhưng sự tiêu hao cũng cực kỳ khủng bố.

Sau khi triệt để phá hủy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần lập tức tử trận một nửa, ngay cả Đế Tuấn cũng bị trọng thương, xem ra không có mấy chục vạn năm không thể hồi phục.

Mười hai Tổ Vu cũng không dễ chịu, mỗi người đều bị trọng thương, trong chốc lát cũng không thể phát huy chút sức chiến đấu nào.

Tầng lớp cao hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, trận chiến này tự nhiên cũng không thể tiếp tục.

Cuối cùng đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, kết thúc với cục diện hai bên đều trọng thương.

Tuy rằng trong trận đại chiến này, quân đội mà mỗi bên dẫn theo đều chết gần chín thành.

Nhưng may mắn là vì số lượng bị hạn chế, nên hai tộc cũng chỉ tổn thất gần một trăm ức tu sĩ.

Đối với hai tộc, tuy là tổn thất khủng khiếp, nhưng căn bản không chí mạng.

Đặc biệt là Yêu tộc, phải biết rằng trong toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, tất cả cỏ cây thành tinh, chim bay thú chạy thành tinh đều có thể quy về Yêu tộc, số lượng của họ không chỉ có hàng tỷ!

Nhìn mười hai Tổ Vu chỉ bị trọng thương, không có gì đáng ngại lớn, Dương Mi mới đi về phía Bất Chu Sơn.

Đồng thời, các luồng thần niệm trên bầu trời cũng lần lượt tản đi, chỉ là trong lòng các Tiên Thiên Ma Thần còn lại, vẫn tràn đầy sự chấn động!

Trận chiến này cũng đã kích thích hoàn toàn các sinh linh trên Hồng Hoang Đại Lục, ban đầu họ nghĩ rằng mình chỉ là lũ kiến hôi trước mặt Thánh Nhân.

Nhưng ngay cả trước mặt Vu Yêu lưỡng tộc không có Thánh Nhân, những thực lực mà họ tự hào, cũng chỉ là lũ kiến hôi mà thôi!

Trong đó, những người cấp bách nhất tự nhiên là Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, mấy vị Thánh Nhân tương lai, thực lực khủng bố mà Vu Yêu lưỡng tộc thể hiện ra khiến họ nóng lòng muốn thành Thánh.

Đồng thời cũng không khỏi lo lắng, sau khi thành Thánh, làm thế nào để đối phó với Vu Yêu lưỡng tộc!

Tuy nhiên, lúc này Dương Mi đã trở về Thiên Luân Cung, vừa mới về Thiên Luân Cung, liền thấy Nữ Oa vốn luôn trầm ổn lại có vẻ rất phiền não.

Dương Mi không khỏi có chút hiếu kỳ, đi tới khẽ hỏi: "Không tu luyện sao?

Đi đi lại lại trong này làm gì?" Từ khi có Hồng Mông Tử Khí, Nữ Oa cùng hai tỷ muội Hi Hòa đều chìm đắm trong tu luyện, ngay cả vài lần yêu cầu vô lý của Dương Mi cũng bị từ chối.

Khiến Dương Mi mỗi lần đều chỉ có thể dùng sức mạnh, nhưng mỗi lần đối tượng chủ động cuối cùng lại luôn thay đổi.

May mà Huyền Minh và Hậu Thổ đã trở về Vu tộc, nếu không cơ thể Hỗn Độn của Dương Mi cũng có chút không chịu nổi!

"Tương công!

Không biết vì sao, ta đột nhiên tâm huyết dâng trào, dù thế nào cũng không thể tĩnh tâm được!" Nữ Oa thấy Dương Mi bên cạnh, vội vàng có chút phiền não hỏi.

Dương Mi nghe xong, trước tiên khẽ nhíu mày, sau đó trong mắt đột nhiên bùng lên một tia tinh quang.

Chương 270

Người khác có thể không biết chuyện gì, thậm chí ngay cả bản thân Nữ Oa cũng không hiểu!

Nhưng Dương Mi lại rõ ràng, đây rõ ràng là cơ duyên của Nữ Oa!

Xem ra, thời đại Lục Thánh sắp đến rồi sao!

"Nương tử đừng phiền não, đây là cơ duyên của nàng!" Nhìn Nữ Oa đang phiền não, Dương Mi khẽ cười nói, tuy y không muốn Nữ Oa trở thành Thánh Nhân.

Nhưng nếu Nữ Oa không thành Thánh, thì thời đại Thánh Nhân sau này cũng không thể mở ra.

Đương nhiên mọi chuyện không liên quan gì đến Dương Mi, chỉ là nếu như vậy thì quỹ đạo Thiên Đạo không thể diễn biến tiếp.

E rằng lúc đó, tên Thiên Đạo kia thật sự sẽ phát điên với y.

"Cơ duyên, lẽ nào, là cơ duyên thành Thánh sao?" Nữ Oa khẽ nhíu mày, có chút mơ hồ hỏi.

Dương Mi không nói gì, chỉ cười khẽ gật đầu.

Được Dương Mi xác nhận, Nữ Oa lập tức vui mừng như một cô bé nhỏ.

Từ khi có Hồng Mông Tử Khí, ngày đêm tu hành, chẳng phải là để có thể cảm ngộ cơ duyên Hồng Mông Tử Khí mà thành Thánh Nhân sao?

Giờ đây cơ duyên đã đến, làm sao Nữ Oa không vui, lập tức Nữ Oa nóng lòng hỏi: "Cơ duyên của ta ở đâu, xin Tương công mau nói cho ta biết." Nhìn Nữ Oa nóng lòng, Dương Mi chỉ khẽ cười nói: "Đã

là cơ duyên, vậy phải tự mình đi cảm ngộ!

Chi bằng nàng cùng ta đi một chuyến trên Hồng Hoang Đại Lục, tự nhiên sẽ hiểu rõ cơ duyên thành đạo." Cứ như vậy, Dương Mi dẫn Nữ Oa đang khó hiểu, cùng rời khỏi Bất Chu Sơn, bắt đầu đi bộ trên Hồng Hoang Đại Lục.

Trận đại chiến Vu Yêu lưỡng tộc tuy mới vừa kết thúc, nhưng rõ ràng ân oán của Vu Yêu lưỡng tộc chưa giải quyết.

Lúc này trên Hồng Hoang Đại Lục, vẫn còn thấy những cuộc tranh đấu giữa Vu Yêu lưỡng tộc khắp nơi.

Kể từ khi chứng kiến thực lực khủng bố của Vu Yêu lưỡng tộc, các sinh linh trên Hồng Hoang Đại Lục càng không dám chọc vào hai tộc.

Cả Hồng Hoang Đại Lục đều bị hai tộc làm cho ô yên chướng khí, gần Bất Chu Sơn thì còn đỡ, nhưng càng đi xa.

Những chuyện Yêu giết Vu, Vu giết Yêu liên tục xảy ra!

Nơi nào có tranh chấp, Dương Mi dẫn Nữ Oa đến đó, để nàng nhìn rõ những cuộc giết chóc giữa các chủng tộc.

"Phốc xích!" Không xa, lại một vụ án mạng bất ngờ nhưng lại trong dự liệu, một đám Yêu tộc vây công một người Vu tộc đến chết.

Không chỉ giết người Vu tộc đó, mà còn phân thây y!

Nếu không phải tộc nhân Vu tộc đều được hình thành từ tinh huyết Bàn Cổ và sát khí thiên địa, e rằng đám yêu quái đó sẽ ăn thịt thi thể tộc nhân Vu tộc.

Chỉ là sát khí nhập thể đó, không phải ai cũng chịu đựng được, e rằng trên đời chỉ có người Vu tộc mới có thể gánh vác loại sát khí đó.

Nữ Oa đứng không xa, nhíu mày nhìn cảnh tượng máu tanh này,

tuy đã chứng kiến đại chiến Vu Yêu, nhưng nàng cực kỳ chán ghét sự giết chóc trước mắt.

Dương Mi đứng bên cạnh, hữu ý vô ý nói: "Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn, nhưng lại chỉ có Vu Yêu lưỡng tộc, hai tộc lại chỉ biết đánh đánh giết giết, thật sự lãng phí mảnh thiên địa tốt đẹp này." Nữ Oa bên cạnh vẫn nhíu mày, nhưng dường như đã nắm bắt được điều gì đó, chỉ vô thức khẽ lẩm bẩm: "A!

Vì sao mảnh Hồng Hoang đại địa rộng lớn này, lại không phải Vu thì là Yêu, thật sự quá đơn điệu!" "A, quả thực có chút quá đơn điệu." Dương Mi bên cạnh cũng khẽ thở dài một tiếng, nhìn Nữ Oa đang ngây người ở đó, cũng không tiếp tục mở miệng.

Nữ Oa ngây người một lúc lâu, chỉ cảm thấy tâm có điều cảm, nhưng lại không nói ra được cái gì.

Dương Mi thấy vậy chỉ khẽ mỉm cười, cũng không trực tiếp nói cho Nữ Oa sứ mệnh tạo người, thấy Nữ Oa chưa hoàn toàn thấu hiểu, y đành kiên nhẫn tiếp tục cùng Nữ Oa thong thả dạo chơi.

Ban đầu xuất phát từ Bất Chu Sơn, nhưng sau khi dạo một vòng, không biết Dương Mi có cố ý hay không, lại dẫn Nữ Oa trở về Bất Chu Sơn.

Nhưng trên đường đi, tâm trạng của Nữ Oa không tốt, thậm chí có chút nặng nề.

Nàng vốn tính tình ôn hòa, không thích giết chóc.

Chương 271

Nhưng trên đường đi, dưới sự cố ý của Dương Mi, nàng đã chứng kiến vô số tu sĩ chém giết lẫn nhau, trong đó phần lớn tự nhiên là Vu Yêu lưỡng tộc.

Nàng đã thấy rất nhiều tu sĩ Yêu tộc bị sát khí Vu tộc làm cho tan rã, sau đó bị phân thây làm thức ăn.

Nàng cũng thấy tu sĩ Yêu tộc chống cự quyết liệt, giết chết từng tu sĩ Vu tộc.

Có thể thấy, những tu sĩ này đều cực kỳ điên cuồng.

Mấy lần nàng không nhịn được muốn ra tay ngăn cản, nhưng lại có thể ngăn cản được mấy lần?

"Lẽ nào giữa các tu sĩ, không thể sống hòa bình sao?

Tại sao cứ phải giết chóc, chúng ta tu sĩ không nên một lòng tham ngộ Đại Đạo, truy cầu vĩnh sinh sao?" Hai hàng nước mắt trong mắt Nữ Oa chảy dài, rất bất lực, thậm chí hồi tưởng lại từ thuở khai thiên, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục dường như vẫn luôn nằm trong tranh đấu.

Chiến tranh hung thú, tranh bá của Tiên Thiên Tam tộc, Đạo Ma chi tranh, rồi nay lại diễn biến thành Vu Yêu chi tranh, loại chiến tranh này sẽ kéo dài bao lâu, và sẽ có bao nhiêu sinh linh vô tội phải hy sinh.

"Lẽ nào thế gian, không có một chủng tộc nào không thích tranh đấu sao?" "Thế gian không có một chủng tộc nào có thể hòa bình cùng tồn tại sao?" "Nếu mọi người đều có thể hòa bình cùng tồn tại, thì Hồng Hoang Đại Lục chẳng phải sẽ càng thêm tốt đẹp sao?" Vào khoảnh khắc đó, Nữ Oa không khỏi suy nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng đột nhiên cảm thấy Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần vẫn luôn không động tĩnh đột nhiên sản sinh một tia rung động.

Đột nhiên, Dương Mi liền cảm thấy một luồng khí tức ẩn chứa đang từ từ tỏa ra từ người Nữ Oa, lại có một luồng áp lực to lớn truyền đến.

Nữ Oa, cuối cùng đã lĩnh ngộ được sáng tạo!

Cơ duyên của Nữ Oa, chính là sáng tạo chủng tộc!

Chỉ là sáng tạo, đâu phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Dương Mi dẫn Nữ Oa vừa vặn đi đến chân núi Bất Chu Sơn, Dương Mi nhìn con sông nhỏ dưới chân núi, liền mở miệng nói: "Đi đường mệt mỏi rồi, chi bằng chúng ta xuống đó nghỉ ngơi đi!" Nữ Oa đang khổ sở suy nghĩ về việc sáng tạo, không nói nhiều liền đi theo Dương Mi xuống bờ hồ nhỏ.

Vừa đúng lúc bên hồ có một cây liễu, Dương Mi liền dẫn Nữ Oa ngồi xuống bên cạnh.

Nhìn Nữ Oa đang chìm đắm trong cảm ngộ, Dương Mi cũng không quấy rầy, chỉ tự mình khoanh chân ngồi dưới gốc liễu nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy nhiên, trong đầu Nữ Oa đột nhiên lóe lên một tia linh quang, nàng khẽ lẩm bẩm: "Chủng tộc!

Sáng tạo!

Lẽ nào cơ duyên thành đạo của ta, chính là sáng tạo một chủng tộc sao?" Ý niệm này trong đầu nàng dường như đã bén rễ, không thể xua đi!

Cùng với sự xuất hiện của ý niệm này trong đầu, Hồng Mông Tử

Khí trong Nguyên Thần rung động càng thêm mãnh liệt.

Lập tức Nữ Oa không do dự nữa, bắt đầu khoanh chân cảm ngộ.

“Chủng tộc!

Nếu cơ duyên thành đạo của ta là sáng tạo một chủng tộc, vậy thì là chủng tộc như thế nào?” “Nếu dựa theo ý tưởng trong lòng ta, chắc chắn sẽ sáng tạo ra một chủng tộc yêu hòa bình, là một sự thanh minh cho mảnh thiên địa này!” “Nhưng...” Lúc này, biểu cảm trên mặt Nữ Oa không ngừng biến đổi, lúc vui mừng, lúc lại khổ não.

Dường như đã hiểu rồi, nhưng còn thiếu một chút.

Không biết đã qua bao lâu, Nữ Oa mở mắt ra, dừng việc cảm ngộ, từ từ vươn vai, nhìn xung quanh.

Ngay sau đó ngọc chỉ điểm một cái, điểm vào một con chim khách đang nghỉ ngơi trên cây liễu bên cạnh.

Trong chốc lát ánh sáng lóe lên, con chim khách đó hóa thành một thiếu nữ áo trắng, cúi chào Nữ Oa: “Đa tạ Nương Nương điểm hóa!” Nữ Oa nhìn thiếu nữ do chim khách hóa thành trước mặt, trên mặt không có vẻ vui mừng, mày nhíu chặt, lại khiến thiếu nữ căng thẳng.

“Đi đi!” Ngay sau đó Nữ Oa vẫy tay, liền để thiếu nữ rời đi, còn nàng thì đứng dưới gốc liễu tiếp tục suy tư.

“Không đúng, sai rồi!

Thay vì sáng tạo, chi bằng điểm hóa.

Chương 272

Cơ duyên thành đạo của ta là sáng tạo một chủng tộc, chứ không phải điểm hóa một chủng tộc." "Nhưng trong Hồng Hoang có Yêu tộc, có Vu tộc, ta lại nên sáng tạo một chủng tộc nào đây?" Nữ Oa tự lẩm bẩm, không biết từ lúc nào đã đi đến bờ sông nhỏ gần đó, lặng lẽ ngồi bên bờ sông tiếp tục suy tư.

Nhưng tay nàng lại không ngừng nặn đất sét bên bờ sông, nhìn bóng mình dưới sông, vô thức nặn ra một hình người bằng đất sét!

Nữ Oa theo hình dạng của mình, nặn ra từng hình thái, nhưng không có một cái nào khiến nàng cảm thấy hoàn mỹ.

Tâm trạng càng thêm phiền não của Nữ Oa, một tay đập nát những hình người đất sét đó thành hình dạng ban đầu, nàng vô thức nổi giận, không có cái nào phù hợp sao!

Nhưng khi nàng quay đầu liếc nhìn, vừa vặn thấy Dương Mi đang khoanh chân nghỉ ngơi dưới gốc liễu, lập tức Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần cuồn cuộn, vô hạn thông tin được lĩnh ngộ, trong nháy mắt vô hạn vui mừng, lẽ nào đây mới là Đại Đạo?

Không kịp suy nghĩ, Nữ Oa bắt đầu nặn hình người bằng đất sét, hình dạng và hình thái của Dương Mi khá giống nhau, nhìn rất đẹp, so với những hình đất sét trước đó, quả thực là một trời một vực.

Thân thể của Bàn Cổ Đại Thần chẳng phải như thế này sao, thực sự là thân thể của Đại Đạo a!

Lúc này, niềm vui trong lòng Nữ Oa không thể dùng ngôn ngữ nào diễn tả được.

Không sai, chắc chắn là như vậy!

Tiếp theo, từng hình người đất sét hoàn mỹ xuất hiện trong tay Nữ Oa.

Tuy nhiên, điều khiến nàng thất vọng là, mặc dù những hình người đất sét trong tay nàng được nặn rất hoàn mỹ, đồng thời cũng được thêm Tạo Hóa Chi Quang!

Nhưng, hình người đất sét vẫn chỉ là hình người đất sét, không hề hình thành sinh linh, thậm chí còn nhanh chóng tan rã.

"Chỉ là đất sét bình thường, có thể thử dùng đất sét đặc biệt xem sao, hoặc tham khảo Vu tộc đã ra đời như thế nào." Dương Mi không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Nữ Oa, nhìn những hình người đất sét hoàn mỹ mà Nữ Oa đã nặn ra, không khỏi khẽ nhắc nhở.

Khiến vẻ mặt khổ sở của Nữ Oa một lần nữa giãn ra, sau đó nàng cảm kích nhìn Dương Mi một cái, hiểu ra, liền lấy ra một khối đất từ không gian Pháp Bảo.

Khối đất đó vuông vức một thước, Nữ Oa chỉ vừa mới bóp một chút từ khối đất đó, khối đất đã lớn lên theo gió, trong nháy mắt đã thành một khối lớn.

Khối đất này chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà y đã có được trên Phân Bảo Nhai ngày trước, Cửu Thiên Tức Nhưỡng tuy là thần thổ, có thể trồng linh căn.

Nhưng đối với cảnh giới như Nữ Oa, dù là linh căn vương hoàng trong đó cũng không có nhiều tác dụng.

Bởi vậy từ trước đến nay, y đều không coi trọng.

Giờ đây không ngờ lại trở thành một trong những công cụ quan trọng nhất để tạo người.

Nhìn Nữ Oa lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra mà lại có vẻ mặt sầu não, Dương Mi bên cạnh khẽ cười, từ trong lòng lấy ra một bình

ngọc, bên trong chứa chất lỏng trong suốt, chính là Tam Quang Thần Thủy.

Vì những thứ được sản sinh từ Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trước đây, Dương Mi lại biết sau này sẽ dùng đến, nên đã tích trữ một ít.

Tam Quang Thần Thủy cái gọi là Tam Quang, chính là ánh sáng mặt trời, ánh sáng mặt trăng, ánh sáng tinh tú, thần thủy ngưng kết lực lượng của ba thứ này, hiệu quả đương nhiên không tầm thường.

"Đa tạ Tương công!" Nữ Oa cười ngọt ngào nói lời cảm tạ với Dương Mi, cũng không khách khí liền đổ Tam Quang Thần Thủy trong bình ngọc ra, trộn với Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay, bắt đầu nặn theo hình người đất sét trước đó.

Chẳng mấy chốc đã nặn ra một tiểu nhân, tiểu nhân đó có thân hình và dung mạo giống hệt Dương Mi bên cạnh, và cũng không nhanh chóng tan biến.

Chỉ là, đứa bé đó như những hình người đất sét trước đây dường như không có linh hồn, tuy đã được nặn ra, nhưng lại nhắm mắt không nói không động đậy!

Nữ Oa thấy vậy lại nhíu mày trầm tư, Dương Mi lập tức cười nói: "Nương tử, hình người đất sét bây giờ chỉ có thân thể mà không có hồn phách, tự nhiên sẽ không động đậy, phải ban cho linh hồn mới được." "Linh hồn sao?" Nữ Oa nghe xong trong đầu linh quang chợt lóe, liền ngưng tụ một giọt tinh huyết bay về phía tiểu nhân đó.

Sau khi giọt máu từ từ dung nhập vào cơ thể tiểu nhân đó, đứa bé lập tức như có sinh mệnh, toàn thân trên dưới đều bắt đầu biến hóa.

Chỉ thấy nó từ từ mở mắt, từ ánh mắt của nó, Dương Mi phán đoán được, nó đã có thần trí.

“Quả nhiên có hiệu quả!” Nữ Oa thấy vậy mừng rỡ, lập tức được cổ vũ rất nhiều, sau đó lại phỏng theo hình dạng của mấy đứa bé trai đó mà nặn ra vài đứa nữa.

Nhưng vấn đề lại đến, phàm là vạn vật đều phải có âm dương điều hòa, giờ đây Nữ Oa chỉ nặn ra đàn ông, mà không có phụ nữ, chủng tộc này làm sao có thể tiếp tục duy trì được?

Dương Mi bên cạnh, lại không nhịn được nhắc nhở: “Nương tử, một chủng tộc muốn duy trì, thì phải âm dương tương tế, giờ đây chỉ có dương mà không có âm, vậy thì làm sao đây?” “Hình như có lý!” Nữ Oa trầm tư một lát, chợt bừng tỉnh gật đầu, sau đó lại nặn theo hình dạng của mình.

Chương 273

Không biết đã qua bao lâu, những người do Nữ Oa tạo ra có vài trăm người, nhưng lúc này vấn đề lại đến.

Tinh huyết của Nữ Oa không phải là mưa trên trời không ngừng, cũng không phải sông hồ chảy trên đất không bao giờ cạn!

Nữ Oa tự tay nặn vài trăm người, cũng đã đủ mệt rồi.

Nhưng nhìn xa xa, những tiểu nhân đó không nhiều, vài trăm người cũng không thể gọi là chủng tộc, nhưng nàng lại mệt đến mức suýt ngã quỵ.

Nhìn Nữ Oa tinh thần hoảng hốt, có chút kiệt sức, Dương Mi có chút đau lòng lắc đầu.

"Dùng cái này đi!" Nói rồi, Dương Mi lấy ra cây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đó, đưa cho Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn thấy, linh quang chợt động, không từ chối, sau khi nhận lấy, nàng vắt vài giọt tinh huyết vào đống bùn đã được trộn đều Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Sau khi trộn đều, nàng dùng Hồ Lô Đằng nhúng một cái rồi vung mạnh, lập tức hàng ngàn chấm bùn bay ra khỏi Hồ Lô Đằng, rơi xuống đất rồi trực tiếp hóa thành từng người nam nữ khác nhau.

Những người này đều là do tinh huyết đã pha loãng của Nữ Oa, sau đó trong quá trình vung vẩy, được pháp lực mạnh mẽ rót vào một tia linh hồn mà hình thành.

Tuy phương pháp nhìn có vẻ tiện lợi vô cùng, nhưng những con người được tạo ra lại kém hơn một chút so với vài trăm người trước đó.

Nhưng dù thế nào, đó cũng là Tiên Thiên Đạo Thể a!

Khi Nữ Oa dùng Hồ Lô Đằng vung vẩy vài lần, vài vạn người đã được tạo ra.

Cùng với việc từng người tộc được tạo ra, Nữ Oa chỉ cảm thấy Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần rung động càng ngày càng mãnh liệt.

Điều khiến nàng vui mừng là, Hồng Mông Tử Khí lại bắt đầu dung hợp với Nguyên Thần.

Cùng lúc đó, khí tức trên người nàng cũng bắt đầu tăng vọt.

Dương Mi nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Dưới sự chỉ bảo tận tình của y, Nữ Oa cuối cùng cũng đã thành công tạo ra Nhân tộc.

Giờ đây, Nữ Oa sắp trở thành Thánh Nhân!

Vào lúc này, Nữ Oa cũng dường như đã hiểu ra, sau đó dừng việc tạo người, nhìn hàng vạn sinh linh đã được tạo ra trước mắt, trong lòng cảm khái vạn phần, trong tâm càng dâng lên một cảm giác thỏa mãn của người làm mẹ.

Ngọc chỉ điểm vào hư không một cái, một chữ "Nhân" liền xuất hiện giữa hư không, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó nàng mở miệng nói: "Các ngươi được Bổn cung tạo ra dựa theo hình thái của mình, bẩm sinh là Tiên Thiên Đạo Thể." "Như vậy, các ngươi chính là Nhân tộc!" "Tạ Thánh Mẫu Nương Nương đại ân!" Toàn bộ Nhân tộc đồng loạt quỳ lạy, miệng tụng ca công đức, dường như tự nhiên đã được sắp xếp sẵn.

Cùng với việc Nữ Oa tạo người thành công, Nhân tộc khấu ân, Hồng Mông Tử Khí đang dung hợp với Nguyên Thần của Nữ Oa

trong khoảnh khắc đó, đã hoàn toàn khế hợp!

Ngay lúc đó, trên bầu trời vang lên một tiếng oanh minh chấn động đến điếc tai, tầng mây như bị ai đó vén ra, một cột sáng vàng từ trên trời giáng xuống, từng mảnh kim quang công đức ngưng tụ ở đây.

Dương Mi chỉ cần nhìn bằng mắt thường, liền đại khái đoán được hàm lượng kim quang công đức lần này cực kỳ khổng lồ.

Có thể nói, lượng kim quang công đức lần này mà Dương Mi thấy, chỉ đứng sau công đức của Bàn Cổ khai thiên lập địa mà thôi!

Dù sao đó là công đức tạo người, chính vì có nhân loại, mới có thể có nhiều câu chuyện của hậu thế như vậy, quỹ đạo Thiên Đạo mới có thể vận hành bình thường.

Công đức không ở lại trong tầng mây quá lâu, liền như lụa mỏng, từ từ đổ xuống phía dưới.

Công đức chia làm ba phần, một thành bay về phía cây hồ lô tạo người, trở thành một kiện Công Đức Chí Bảo, cũng là nơi Tạo Hóa.

Điều khiến Dương Mi có chút bất ngờ là, có đủ hai thành bay về phía y.

Là vì Dương Mi đã đồng hành cùng Nữ Oa trên đường, giữa chừng lại đưa ra nhiều lời nhắc nhở và giúp đỡ, mới có sự ra đời của nhân loại.

Còn Nữ Oa thì nhận đủ bảy thành, hoàn toàn dung hợp với Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần, lập tức khí tức của Nữ Oa bắt đầu bạo trướng.

Chương 274

Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh đỉnh phong...

Cuối cùng một luồng khí tức khổng lồ từ người nàng tỏa ra, uy áp mênh mông trực tiếp khuếch tán ra Hồng Hoang Đại Lục.

Thân thể Nữ Oa càng trực tiếp bay lên không trung, vào khoảnh khắc đó, trên bầu trời bùng nổ vạn trượng kim quang, chiếu sáng toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Từng đóa kim liên nở rộ, tường vân phù sinh, thiên âm trực tiếp khuếch tán, dường như vang lên bên tai mỗi sinh linh.

Trong chốc lát, trong hư không kim long gầm thét, thải phượng bay múa, toàn bộ Hồng Hoang rực rỡ muôn màu!

Còn về việc tại sao không có Kỳ Lân giáng xuống tường thụy, đó là vì kiếp này Dương Mi đã đoạt mất quyền giáng xuống tường thụy đó...

"Oanh!!" Một luồng sóng âm vô hình từ trong cơ thể Nữ Oa tỏa ra, này là uy lực của Thánh Nhân.

Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, từng người một đều phủ phục dưới đất, cung kính vô cùng lớn tiếng cung hạ nói: "Cung hạ Thánh Mẫu chứng đạo Thánh Nhân!" Luồng uy áp to lớn và dị tượng giáng trần đó cũng trong nháy mắt kinh động chúng sinh Hồng Hoang, vô số sinh linh quỳ xuống bái lạy, cung hạ sự ra đời của Thánh Nhân.

Vu thư đồng thời vô số đại năng phân phân mục quang thiếu vọng bất chu sơn, biểu tình trung đái trứ phục tạp hòa tiện mộ.

Trên Côn Luân Sơn, trong đạo trường của Tam Thanh, ba người

Lão Tử bước ra khỏi động phủ, cảm nhận uy lực của Thánh Nhân đó, từng người trên mặt đều lộ ra biểu cảm ngưỡng mộ, ghen ghét và hận.

Lần này không chỉ Nguyên Thủy, ngay cả sắc mặt Lão Tử cũng trở nên âm trầm.

Cùng thuộc đệ tử của Hồng Quân với Nữ Oa, lại là Thánh Nhân thiên định, nhưng thân là Đại Sư Huynh lại chưa thành Thánh, mà lại để Nữ Oa giành trước một bước, làm sao Lão Tử giữ được thể diện.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, càng có một luồng xung động muốn bạo phát.

Chỉ có Thần tình của Thông Thiên khá hơn một chút, nhưng trong mắt cũng mang theo sự ngưỡng mộ và ghen ghét.

"Nữ Oa có đức hạnh gì, mà lại có thể thành đạo trước chúng ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút bất mãn nói.

Lão Tử tuy cũng ngưỡng mộ, ghen ghét và hận, nhưng dù sao y tu vô vi chi đạo, nên cũng nhanh chóng nghĩ thông, không để ý nói: "Đã là Nữ Oa sư muội có thể thành Thánh, vậy nhất định có chỗ hơn người!" "... " Nguyên Thủy Thiên Tôn bình thường không phục ai, duy chỉ đối với Lão Tử lại tâm phục khẩu phục, thấy Lão Tử đã nói vậy, y cũng không tiện phản bác.

"Sư muội vừa mới thành Thánh, nhất định sẽ đến Ba Mươi Ba Ngoại Thiên lập đạo trường, dù về tình hay lý, chúng ta đều nên đến quan lễ, đi thôi!" Lão Tử cân nhắc Nữ Oa là sư muội, dù thế nào cũng phải đến xem, nếu không người khác biết được, sẽ nghĩ Tam Thanh và Nữ Oa bất hòa.

Nguyên Thủy nghe nói ngay cả Lão Tử cũng đã nói vậy, y cũng chỉ có thể nén giận đồng ý.

Hai người phương Tây kia, cũng trong lòng hiếu kỳ, đang từ phương Tây chạy đến, muốn chứng kiến cảnh Thánh Nhân khai tịch đạo trường.

Trong Yêu Đế Thành, Đế Tuấn và Thái Nhất đang bàn bạc làm thế nào để chỉnh đốn binh mã tiếp tục đối phó Vu tộc, đột nhiên Nữ Oa thành Thánh.

Đông Hoàng Thái Nhất mặt âm trầm nói với Đế Tuấn: "Đại huynh, Nữ Oa dù sao cũng là người của Yêu tộc, chúng ta có nên dâng chút lễ vật, xem có thể tìm kiếm sự che chở cho Yêu tộc chúng ta không?" Đế Tuấn nhíu chặt mày, trầm tư một lát nói: "Nữ Oa dù sao cũng là nữ nhân của Dương Mi Đạo Tổ, mà Dương Mi Đạo Tổ lại có quan hệ khá thân cận với Vu tộc.

Giống như Nữ Oa thực sự đồng ý che chở Yêu tộc chúng ta, Yêu tộc có một Thánh Nhân tọa trấn, nhưng nhìn dáng vẻ của Hồng Quân Đạo Tổ ngày trước." "E rằng Thánh Nhân vô tình, Thánh Nhân của Yêu tộc chúng ta e rằng cũng chỉ ra tay vào lúc Yêu tộc sắp diệt vong mà thôi." Nói cách khác, Yêu tộc sẽ không vì có một Thánh Nhân Yêu tộc mà có thể tứ vô kỵ đạn tấn công Vu tộc, Thánh Nhân cũng sẽ không rẻ rúng trở thành tay sai, tùy tiện ra tay tiêu diệt một nhóm Vu tộc.

Thái Nhất trầm mặc suy nghĩ một lát, phát hiện quả thực có lý.

Thánh Nhân tôn quý biết bao, trong thiên địa không phải Hồng Quân thì chỉ có sáu vị, giờ đây chỉ có Nữ Oa một mình thành Thánh, địa vị tự nhiên tôn quý vô cùng.

Thánh Nhân tôn quý như vậy, há lại sẽ luân làm tay sai của Yêu tộc?

Thái Nhất với tư cách là Đông Hoàng, cũng có trí tuệ chính trị nhất định, chứ không ngu ngốc mà thực sự nghĩ rằng với danh nghĩa Yêu

tộc, có thể uy hiếp Thánh Nhân làm tay sai.

Trong những tiểu thuyết Hồng Hoang, thường miêu tả Đế Tuấn và Thái Nhất vì có Nữ Oa thành Thánh mà trở nên kiêu ngạo vô cùng, cảm thấy có Thánh Nhân chống lưng thì chuyện gì cũng có thể làm.

Thậm chí còn có miêu tả Đế Tuấn và Thái Nhất vì một số chuyện nhỏ mà oán trách Nữ Oa không giúp đỡ.

Thật ra, loại chuyện này căn bản không thể xảy ra, Yêu tộc hiện tại tuy đang thuận buồm xuôi gió, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ không vì vậy mà biến thành kẻ ngốc.

Sự suy tàn của Yêu tộc là sự lựa chọn của Thiên Đạo, không liên quan gì đến năng lực chính trị của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chương 275

Không thể nói, Yêu tộc đã định suy tàn, nên Đế Tuấn và Thái Nhất nhất định là kẻ ngốc, đó không phải là mối quan hệ đẳng thức.

Tương tự, Đế Tuấn và Thái Nhất có thể hiểu được vấn đề đó, mười hai Tổ Vu cũng có thể hiểu được, có lẽ những kẻ đầu óc toàn cơ bắp như Chúc Dung lười biếng không thèm nghĩ đến những vấn đề đó, nhưng Đế Giang tuyệt đối không phải loại mãng phu đó.

"Đại ca, gay go rồi, Nữ Oa kia thành Thánh rồi!

Sau này chẳng phải sẽ thiên vị Yêu tộc sao?" Tên Chúc Dung kia nóng nảy, vừa nghe tin này, liền vội vàng chạy đến Bàn Cổ Điện.

Lúc này các Tổ Vu khác đang dưỡng thương trong Bàn Cổ Điện, đều không nhịn được cười lớn.

"Ngũ ca của ta, không phải bị đám Yêu tộc kia đánh cho ngốc rồi sao?

Nữ Oa kia tuy là người của Yêu tộc không sai, nhưng lại là vợ của Dương Mi Thúc Phụ, chẳng phải Dương Mi Thúc Phụ nhất định sẽ giúp chúng ta sao." "Bây giờ đừng quên, nếu nói về quan hệ, Nữ Oa kia còn là thân thích của chúng ta, là tiểu muội!" Cộng Công lập tức không nhịn được trêu chọc, nheo mắt với Huyền Minh và Hậu Thổ bên cạnh, khiến hai người sắc mặt đỏ bừng.

"Ha ha ha..." Đế Giang và các Tổ Vu khác, cũng đều cười phá lên.

Tên Chúc Dung kia mới xoa xoa sau gáy, chợt bừng tỉnh nói: "Ồ, hai tiểu muội của ta, đều là vợ của Dương Mi Thúc Phụ, vậy trong hậu cung ta có hai người, ta không cần sợ Nữ Oa kia, ha ha ha." Lời của Chúc Dung vừa dứt, hai luồng sát khí đã hoàn toàn bao phủ lấy y.

Lập tức từng tiếng kêu thảm thiết, từ trong Bàn Cổ Điện truyền khắp Bất Chu Sơn.

Một lát sau, Nữ Oa đang chìm đắm trong ảo diệu của Thánh Nhân trong hư không cũng tỉnh lại, khí tức trên người nàng dần thu liễm, uy áp Thánh Nhân bao phủ Hồng Hoang cũng theo đó tiêu tán, dị tượng trên bầu trời cũng biến mất.

Ngay lúc đó, một tiếng phượng minh truyền đến từ trên không trung, một con kim phượng bay đến, đầu đội tường vân, tiếng kêu như oanh minh, trong trẻo dễ nghe.

Hai cánh vỗ, trực tiếp hạ xuống dưới chân Nữ Oa, khẽ kêu.

Nữ Oa thấy vậy, trong lòng mừng thầm.

Ngọc chỉ điểm một cái, pháp tắc lượn lờ, có ánh sáng rực rỡ lấp lánh, con kim phượng đó lập tức hóa thành một thiếu nữ, thiếu nữ vẻ mặt vui mừng, mở miệng nói: "Cung hạ Nữ Oa Nương Nương đắc đạo thành Thánh, vạn thọ vô cương!" Nữ Oa gật đầu, vẻ mặt tươi cười nói: "Từ hôm nay, ngươi chính là tọa kỵ của Bổn cung, ban tên Kim Phượng!" "Đa tạ Nương Nương!" Thiếu nữ vui mừng cảm tạ, sau đó liền trực tiếp đứng bên cạnh Nữ Oa.

Không biết có phải ảnh hưởng của Dương Mi, hay vì nguyên nhân nào khác, Nữ Oa tuy đã trở thành Thánh Nhân, nhưng lại không lãnh đạm như những Thánh Nhân bình thường.

Ngược lại còn có chút ưu tư, nhìn về phía đám nhân loại trước mặt.

Rõ ràng, nàng đang suy nghĩ những nhân loại này nên đi đâu về đâu!

Nữ Oa vừa thành Thánh xong, khẳng định phải thuận ứng mệnh lệnh của Thiên Đạo, tiền vãng Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo

trường.

Nhưng một khi rời đi, không biết là chuyện bao lâu, trong thời gian đó lại không ai chiếu cố Nhân tộc!

Nhân tộc vừa mới sinh ra, đang hoang mang nhìn phiến thiên địa xa lạ, căn bản không biết nên làm thế nào.

May mà Nữ Oa lúc đó nhìn thấy Dương Mi bên cạnh, liền cười tinh nghịch rồi chạy đến bên Dương Mi: "Phu quân!

Nhìn xem, ta thành công rồi, thành công sáng tạo ra Nhân tộc." Lúc này Nữ Oa, giống như một tiểu cô nương khoe khoang thành quả với người khác, hướng Dương Mi mà khoe khoang đám Nhân tộc trước mặt.

Nhìn Nữ Oa vẫn đơn thuần như vậy, khóe miệng Dương Mi cũng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười mãn nguyện.

Thật ra, trước đó ta có chút lo lắng, sau khi Nữ Oa thành Thánh sẽ trở thành một Thánh Nhân lãnh đạm với vạn vật thế gian.

May mà… "Phu quân, nếu không có phu quân giúp đỡ, ta căn bản không sáng tạo ra một chủng tộc đáng yêu như vậy, cho nên, đây là công lao của hai chúng ta." "Nói cách khác, đây là con của hai chúng ta, đúng không?" Nữ Oa vừa cố gắng hết sức khen ngợi những Nhân tộc mới sinh, vừa lộ ra nụ cười giảo hoạt nhìn Dương Mi.

Dương Mi sao lại không biết Nữ Oa muốn làm gì.

Đưa tay khẽ vuốt lên đầu Nữ Oa, xoa xoa mái tóc của Nữ Oa, Dương Mi sủng nịch cười nói: "Được rồi được rồi, mau đi Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường đi, còn về Nhân tộc này… ơ không, con của ta, tạm thời giao cho ta trông nom." Nữ Oa nghe vậy, lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Ta là Nữ Oa, hôm nay sáng tạo một tộc, tên là Nhân, đắc chứng

Thánh Nhân chi vị, trăm năm sau, ta sẽ ở Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường, cung nghênh chư vị đạo hữu tiền luận đạo." Lúc này thanh âm uyển chuyển của Nữ Oa tựa như Thiên Âm, lại một lần nữa truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Nói xong, Nữ Oa lại trịnh trọng nói với đám Nhân tộc mới sinh: "Ta tức tương tiền vãng Tam Thập Tam Thiên khai tịch Thánh Nhân đạo trường, nhưng lại khuy khiếm các ngươi, vô hạ chiếu cố các ngươi." "Phu quân của ta, đồng ta sáng tạo ra các ngươi, kim hậu tương hội đại thế ta chiếu phất các ngươi, các ngươi đương tôn làm Thánh Phụ!" Thánh Phụ… Sau khi nghe Nữ Oa ban cho cái danh hiệu mới, Dương Mi quả thật bị choáng váng, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh Bồ Đề cầm kinh thư trên cây thập tự giá.

"Nếu thế giới Hồng Hoang phương Đông thật sự tồn tại, vậy chẳng phải Thiên Giới phương Tây cũng tồn tại ở một nơi nào đó… Nếu thật sự như vậy, có cơ hội thật sự phải đi du ngoạn một phen!" Lúc đó Dương Mi không khỏi nghĩ, nhưng ý niệm này nhanh chóng bị vứt ra sau đầu.

Chương 276

Bây giờ Nữ Oa là Nhân tộc Thánh Mẫu, Dương Mi thì là Nhân tộc Thánh Phụ!

Sau khi nghe Nữ Oa nói, đám Nhân tộc mới sinh lập tức đáp: "Cẩn tuân Thánh Mẫu chi mệnh!" Ngay sau đó lại bái Dương Mi: "Bái kiến Thánh Phụ!" "Phu quân, vậy ta tạm thời đi Thiên Ngoại Thiên trước." Thấy mọi việc đều đã xong xuôi, Nữ Oa liền chào Dương Mi.

Dương Mi gật đầu.

"Lịch…" Kim Phượng bên cạnh lập tức hóa ra chân thân, Nữ Oa thể thái ưu mỹ ngồi trên lưng Kim Phượng, ngay sau đó, Kim Phượng ngửa mặt lên trời gáy, một tiếng xuyên thẳng lên trời.

Thánh Nhân vừa động ba ngàn dặm tử khí tùy hành, Nữ Oa trực tiếp hướng về Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên mà đi.

"Cung tống Thánh Mẫu Nương Nương!" Nhân tộc lại khấu ân, ngay sau đó đều đổ dồn ánh mắt lên người Dương Mi. … Khi Nữ Oa đã đến Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, lúc này đã có người đợi ở đó.

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều rất đúng giờ, bây giờ đối mặt với Nữ Oa cảnh giới Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không dám chậm trễ.

Dù có chút không cam tâm cũng không có cách nào khác, chỉ có thể hy vọng nhanh chóng tìm được con đường thành Thánh của bản thân.

Dù sao đó mới là điều quan trọng, đến đây cũng là để tìm kiếm một chút tâm đắc thể hội.

"Chúc mừng đạo hữu, thành tựu Thánh Nhân tôn vị, khiến chúng ta vô cùng hãn nhiên." Thấy Nữ Oa đến, mọi người nhao nhao tiến lên

cung kính hành lễ.

“Chư vị đạo hữu, không cần khiêm tốn, Nữ Oa ta chẳng qua chỉ đi trước các vị một bước mà thôi, các vị nhật hậu cũng nhất định sẽ thành Thánh Nhân!” Tuy Nữ Oa đã trở thành Thánh Nhân đầu tiên sau Hồng Quân, nhưng đối mặt với Lão Tử và các vị Thánh Nhân tương lai này, nàng cũng không quá kiêu ngạo.

“Đạo hữu khách khí, tất cánh đạo hữu nãi tiên chúng ta một bước, thành vi đệ nhị cá Thánh Nhân, trị đắc cung hạ.” Lão Tử đảo không khách khí, không không, sự kiêu ngạo trong lòng không cho phép ngụy biện, bây giờ chỉ có thể lạc hậu hơn người khác.

“A ha ha!

Chúc mừng đạo hữu mới đúng!” Những người khác cũng nhao nhao lần nữa cung kính hành lễ.

“Như thử, bần đạo quý thụ liễu, kim phụng Thiên Đạo chi mệnh, tại Thiên Ngoại Thiên khai tịch nhất phương tiểu Thiên Địa tác vi đạo trường của ta, vọng các vị quan lễ.” Nữ Oa khách khí nói, đồng thời mời mọi người ở lại quan lễ.

“Tự nhiên, tự nhiên!” Mọi người sao lại không muốn xem cảm ngộ khai thiên tích địa, cũng để bản thân có thể tiến thêm một bước.

Nữ Oa liền lấy ra Hồng Tú Cầu, ném vào Hỗn Độn, lập tức gây ra từng trận hỗn độn bạo lưu.

Sau đó lại ném ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ để ổn định phạm vi, đồng thời liên tục đánh ra Hồng Tú Cầu, nhanh chóng xuất hiện diễn hóa địa thủy phong hỏa.

Là Nữ Oa của Tạo Hóa Đại Đạo, tự nhiên biết cách cải tạo thế giới, đợi sau khi một phương tiểu Thiên Địa xuất hiện, chỉ một cái Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bùng phát ra ánh sáng mông lung, định trụ phương

tiểu Thiên Địa này, khiến nó triệt để ổn định, đồng thời bắt đầu sáng tạo sinh cơ trong thế giới.

Mọi người xem mà lòng ngứa ngáy, nhưng lại chìm đắm trong lĩnh ngộ, không hề quấy rầy một chút nào, tỉ mỉ thể ngộ.

Đợi sau khi tiểu Thiên Địa khai tịch hoàn thành, Nữ Oa mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy chỉ là tiểu Thiên Địa, cũng khiến Nữ Oa tiêu hao không ít khí lực.

Như Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch, rộng lớn biết bao, hoàn toàn không thể so sánh, Nữ Oa trong lòng trực cảm thấy chênh lệch thật lớn.

Đợi sau khi mọi người tỉnh ngộ, Nữ Oa liền nói: "Chư vị lý diện thỉnh!" Gia nhân cũng không khách khí, đi theo Nữ Oa tiến vào phương tiểu Thiên Địa, và quan sát Thánh Điện của Nữ Oa trong truyền thuyết.

Sau khi mọi người kết thúc quan lễ, lại nhao nhao cáo từ.

Trong khi Nữ Oa đang khai tịch đạo trường, dưới Bất Chu Sơn lại xảy ra một số biến cố.

Ban đầu Dương Mi chuẩn bị dẫn dắt Nhân tộc đến Đông Hải chi tân.

Nhưng trước khi đi, Dương Mi thấy bên bờ sông còn sót lại Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Đột nhiên, mắt ta sáng lên, trong lòng sinh ra một phương pháp… … Dương Mi cũng không nói nhiều, chỉ lấy một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy đặt trong tay mà nặn.

Không có tham chiếu, cũng không cần tham chiếu!

Chương 277

Muốn thật sự hiểu về Nhân tộc, e rằng Nữ Oa người sáng tạo Nhân tộc, cũng không thể bằng Dương Mi.

Dù sao, kiếp trước ta là người!

Dương Mi chậm rãi nhắm mắt lại, một thân ảnh rõ ràng đột nhiên hiện lên trong đầu, sau đó hai tay ta cử động.

Đừng thấy ta là một đại nam nhân, nhưng đôi tay linh xảo đó, không hề kém Nữ Oa chút nào.

Nhanh chóng, một người đất ngũ quan phân minh, đã ra đời trên tay Dương Mi.

Dương Mi đưa tay khẽ vung, lập tức có một giọt tinh huyết phủ lên người đất đó.

Người đất đó sống lại, chậm rãi mở mắt.

Điều kỳ lạ là, người đàn ông do Dương Mi tạo ra này, không giống những Nhân tộc mới sinh khác.

Trong mắt hắn, có thể thấy được vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Nhìn người do mình tạo ra này, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười rõ ràng.

Không ngờ người đàn ông đó nhìn Dương Mi một cái, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười giống hệt ta!

"Kim hậu, danh vi Diệp Thiên!" Dương Mi đột nhiên mở miệng nói, tư tưởng của ta dường như bỗng nhiên trở về kiếp trước.

Không sai, người được Dương Mi tự tay tạo ra này, chính là Diệp Thiên của kiếp trước!

Nói đúng hơn, Dương Mi đã phú cho Diệp Thiên một phần tư tưởng của mình.

Thật ra, đây không phải là một loại nhân loại mới do Dương Mi tự tay tạo ra.

Mà là, một phân thân biến tướng của Dương Mi.

Chỉ là phân thân này, lại hoàn toàn là hai người khác với Dương Mi!

Diệp Thiên gật đầu ra hiệu với Dương Mi, sau đó hòa nhập vào đám Nhân tộc đó.

Từ khoảnh khắc Diệp Thiên ra đời, Dương Mi cảm thấy bản thân dường như trở nên thanh minh hơn một chút!

Dương Mi hiểu rõ, ta đã triệt để cắt đứt nhân quả giữa mình và Diệp Thiên.

Kim hậu!

Dương Mi là Dương Mi, Diệp Thiên là Diệp Thiên!

Dương Mi ngẩng mắt nhìn quanh, Nhân tộc mới sinh không có y phục che thân, nhìn ra xa toàn một mảnh trắng nõn, trong đó có không ít nữ tính.

Nhưng Dương Mi là một người siêu việt, căn bản sẽ không bị cảnh tượng này ảnh hưởng.

Hơn nữa, tư chất của những Nhân tộc này, sao có thể so sánh với Nữ Oa, Hi Hòa và Lục Nữ.

Hoàn toàn không ở cùng một tầng diện!

Ta trực tiếp vung đạo bào, thu số vạn Nhân tộc đó vào không gian tự thành của mình.

Ngay sau đó Dương Mi không chút do dự, bay về Đông Hải chi tân.

Tuy Bất Chu Sơn là một thánh địa sinh tồn, có Dương Mi che chở, Nhân tộc có thể vô ưu vô lo phát triển.

Nhưng hiển nhiên Dương Mi không có ý định như vậy, Dương Mi cũng rất rõ ràng, những đóa hoa trong nhà ấm không thể tồn tại trong phiến Hồng Hoang Đại Lục tàn khốc này.

Nhân tộc muốn trở thành nhân vật chính của phiến Thiên Địa này, tất tu phải trải qua các loại ma nạn.

Chương 278

Dục đái kỳ quan, tất thừa kỳ trọng!

Chẳng phải Long Phượng Kỳ Lân, Tiên Thiên Tam Tộc, đều muốn trở thành nhân vật chính duy nhất của Hồng Hoang Thiên Địa, nhưng cuối cùng lại suýt rơi vào kết cục diệt tộc.

Hiện tại Vu Yêu lưỡng tộc càng như vậy, ai mà không khát vọng chủng tộc của mình có thể trở thành nhân vật chính duy nhất của Hồng Hoang Thiên Địa.

Dương Mi dẫn theo số vạn Nhân tộc mới sinh đến Đông Hải chi tân, nơi đây phía đông giáp biển, đất đai phì nhiêu, rừng cây rậm rạp, cũng có sông núi, rất thích hợp để sinh tồn.

Dương Mi ổn định rơi xuống đất xong, vung tay một cái, thả số vạn Nhân tộc đang cất giữ trong không gian tự thành ra.

Đám Nhân tộc xuất hiện trên bình nguyên rộng lớn, đột nhiên xuất hiện, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Không đợi ta nói, Dương Mi liền uy nghiêm nói: "Thử địa nãi Đông Hải chi tân, tương đối an toàn hơn, nhật hậu các ngươi Nhân tộc tiện tại thử xử phồn diễn sinh tức." "Bần đạo diệc hội tại thử chiếu phất, tại thử kỳ gian, các ngươi hữu nhậm hà nan xử, giai khả tầm ta." "Thánh Phụ từ bi!" Nhân tộc nhao nhao bái tạ, sau đó Dương Mi tùy ý chọn một cái sơn động, thông báo cho Nhân tộc chúng nhân xong, liền ở đó tĩnh tu.

Nói về Diệp Thiên đã hoàn toàn hòa nhập vào Nhân tộc, tuy có một phần tư tưởng của Dương Mi, nhưng cũng không biểu hiện quá nổi bật.

Giống như một Nhân tộc mới sinh bình thường, hoang mang bắt đầu sinh tồn!

Nhân tộc sau khi Dương Mi rời đi, cũng tụ tập lại bàn bạc xem sau này nên sinh tồn thế nào.

Lúc đó Diệp Thiên mới hơi đề xuất, vì Dương Mi chọn tĩnh tu trong sơn động, vậy thì sơn động chắc chắn là một nơi sinh tồn không tồi, không bằng cũng sinh tồn trong sơn động thì hơn.

Đề nghị của Diệp Thiên, lập tức nhận được sự đồng tình của tất cả Nhân tộc, thế là số vạn Nhân tộc nhao nhao lao vào các ngọn núi gần Đông Hải chi tân, tự tìm kiếm sơn động thích hợp hơn, và trú ngụ vào đó.

Do thử, Nhân tộc sinh tồn tự mạc dã thử triển khai!

Nhưng, Nhân tộc mới sinh ra các loại vấn đề nhiều không kể xiết.

Những Nhân tộc tự tìm sơn động cư trú, nhanh chóng cảm thấy đói bụng sâu sắc, từng người chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

Người đầu tiên được nặn ra, chỉ đành đến nơi Dương Mi ở để tìm cách giải quyết.

"Thỉnh vấn Thánh Phụ, hữu cật đích mạ?

Tộc nhân của con đói rồi!" Dương Mi thầm nghĩ, là một tu sĩ cường đại, ta sớm đã có thể tịch cốc không cần ăn uống.

Nhưng những Nhân tộc mới sinh này, tuy đều là Tiên Thiên Linh Thể, nhưng lại căn bản không phải tu sĩ, tự nhiên tố bất tu sĩ đích tịch cốc.

"Cân ta ba!" Dương Mi khẽ cười, liền dẫn theo người đó đến giữa một phiến rừng rậm.

Trong phiến rừng rậm đó, có những cây cổ thụ kết đầy quả,

Dương Mi chỉ vào những quả trên cây nói: "Quả trên cây này khả dĩ thực dụng, thủ hạ sung cơ ba." Nghe ta nói, trên mặt người đó lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, sau đó bắt đầu triệu tập tộc nhân, từng người trèo cây hái quả.

Dương Mi thì đứng một bên, mỉm cười nhìn.

Nhanh chóng, người đầu tiên đi đến bên Dương Mi, hai tay nâng mấy quả dại, giống như nâng kỳ trân dị bảo vậy: "Cái này cấp ngài cật!" Nghe ta nói, nhìn ánh mắt thuần khiết và khao khát của người đó, lòng Dương Mi đột nhiên rung động mạnh.

Tuy Dương Mi đã chặt đứt chấp niệm với Diệp Thiên, nhưng giờ phút này mới phát hiện.

Vì kiếp trước ta là người, vậy thì kim thế, lại khởi na yêu dung dịch năng trảm đoạn.

Đưa tay nhận lấy quả dại, Dương Mi cười vỗ vai người đó, sau đó cho quả dại vào miệng cắn nhẹ một miếng.

Chát!

Nhưng, Dương Mi lại cười.

Nhân tộc xung quanh, tất cả đều phát ra tiếng cười sảng khoái.

Nhân tộc mới sinh, Nhân tộc đơn thuần vi liễu sinh tồn hạ khứ đích Nhân tộc, thử thì thuần tịnh đích phi thường dung dịch đắc mãn túc.

Có quả dại lấp đầy bụng, đám Nhân tộc tạm thời thoát khỏi nguy hiểm chết đói.

Chương 279

Đồng thời hiếu kỳ sau khi giải quyết vấn đề đói khát, khai thủy hướng trứ tứ diện tham tầm.

Hiếu kỳ là bản năng của mọi sinh linh, na phạ cương xuất sinh đích Nhân tộc dã bất lệ ngoại.

Trực Nhân tộc đương trung hữu nhất cá nhân, nhân vi khán khán nhân hội bất hội phi.

Điệu lạc huyền nhai suất thành nhất đoàn nhục nê chi hậu, sở hữu Nhân tộc tài tri đạo hiếu kỳ tâm yếu thích khả chỉ, phủ tắc yếu phó xuất đại giới đích.

Nhanh chóng trôi qua trăm năm, sự phát triển của Nhân tộc có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, đồng thời nhiều vấn đề hơn nữa lại làm phiền Nhân tộc.

Quả dại trong rừng cây nhỏ dần dần không đủ cho Nhân tộc ăn nữa, tuy dưới sự nỗ lực của Nhân tộc, họ cũng bắt đầu săn bắt dã thú.

Nhưng thương vong to lớn, dĩ cập sinh nhục đái đích tật bệnh, nhất độ trở nhiễu trứ Nhân tộc phát triển! … Dương Mi vẫn chiếu cố những Nhân tộc này, chỉ cần có câu hỏi, Dương Mi tất có câu trả lời.

Nhưng trừ thử chi ngoại, Dương Mi không cấp bất hà đích bang trợ.

Na phạ Nhân tộc xuất hiện tử vong, Dương Mi đô chích tại bàng biên tụ thủ bàng quan.

Tất cánh, đô Nhân tộc phát triển đích tất kinh chi lộ.

Những Nhân tộc này không chỉ sinh sản nhanh chóng, mà tất cả những người sinh ra đều chịu khó chịu khổ, dám thử nghiệm các loại

sự vật mới, thôi động trứ Nhân tộc phát triển.

Người đầu tiên được tạo ra, nhìn Nhân tộc mỗi ngày trần truồng, không chỉ sẽ phi thường đích hàn lãnh.

Trong rừng rậm, sẽ bị xà trùng thử nghĩ đinh giảo vấn đề.

Vu bách tư bất đắc kỳ giải, tiện tiền vãng Dương Mi cư trụ sơn động tầm cầu giải quyết đích bạn pháp.

Dương Mi sau khi nghe yêu cầu của hắn, liền nghiêm túc nói: "Các ngươi quan na dã thú hữu bì mao phúc cái, phi cầm diệc hữu vũ mao khỏa phúc, thậm chí na thụ mộc diệc hữu thụ diệp hộ thân, hà bất mô phỏng thử tam giả độ nan quan?" Người đầu tiên được tạo ra, nghe xong lập tức mao tắc đốn khai, đối trứ Dương Mi tam bái cửu khấu chi hậu tiện xuất liễu sơn động.

Tuy nhiên Dương Mi dã thú phi cầm bì mao hòa vũ mao đô khả dĩ sử dụng, đãn hiện tại khuyết thiếu công cụ, dã một hữu đa thiếu chiến đấu lực.

Vu hồ, na danh bị sáng tạo xuất đệ nhất nhân giác đắc tiên dụng thụ diệp tế thể, nhiên hậu tại mạn mạn tầm hoa lạc đan hoặc giả cương tử bất cửu đích dã thú, bác điệu đích thú bì chế tác thành liễu đệ nhất kiện y phục.

Đương na kiện y phục chế tác thành đích thì hậu, Thiên thượng hàng hạ liễu nhất đạo công đức, cửu thành quy vu danh nữ tính hòa na kiện y phục.

Na đệ nhất kiện bị tố thành y phục, trực tiếp tiến giai thành liễu Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo!

Thặng hạ nhất thành tắc phi vãng Dương Mi đích trụ sở, bị Dương Mi sở hoạch đắc.

Na danh vi Nhân tộc chế tác xuất đệ nhất kiện y phục đích nữ tính,

bị nhân tôn xưng vi Trục Y Thị.

Cùng với vấn đề y phục được giải quyết, tùy hậu tiện trụ sở hòa cật thực đích vấn đề liễu.

Sơn động tuy nhiên hảo, khả đông thiên hội dị thường đích hàn lãnh.

Tất cánh na động khẩu sưởng khai đích, nhất liễu đông thiên, na hàn lãnh đích phượng sưu sưu vãng lý diện quát.

Vu tiện hựu hữu nhất nhân tiền cầu vấn Dương Mi, Dương Mi tiện đái xuất liễu sơn động, liễu tùng lâm gian.

Chính xảo kiến nhất chích điểu tại thụ thượng trúc sào, vu tiện chỉ trứ na sào đối đạo: "Khán na phi cầm trúc sào tê vu thụ thượng, ký năng già phong, hựu năng đáng vũ, hà bất vi chi?" Thử nhân đốn thì đại thụ khải phát, vu tiện đái lĩnh tộc nhân mô phỏng điểu loại trúc sào đặc điểm, tương trụ sở kiến tại thụ thượng.

Đãn tiệm tiệm đích, thử nhân giác đắc trụ tại thụ thượng phi thường đích bất phương tiện, hữu trứ đại đích nguy hiểm.

Vu tòng thụ thượng thiên di địa thượng, đệ nhất tọa tiểu mao ốc xuất hiện.

Tuy nhiên giản lậu, đãn năng cú già phong đáng vũ.

Kiến hoàn chi thì, Thiên hàng công đức, đệ nhất tọa phòng tử đắc liễu công đức, na cá chủ trì kiến tạo thủ lĩnh dã đắc liễu công đức.

Chương 280

Na danh đái lĩnh Nhân tộc kiến tạo xuất đệ nhất tọa tiểu mao ốc nam tính, bị nhân tôn xưng vi Hữu Sào Thị.

Y thực trụ hành, y phục hòa trụ sở vấn đề giải quyết liễu, thặng hạ cật thực đích vấn đề liễu.

Sâm lâm trung dã quả tảo bất cú cật liễu, dã bất hội canh chủng, chích năng dĩ liệp sát tứ chu đích dã thú sung cơ, trứ như mao ẩm huyết nhật tử, sở dĩ sinh tồn suất thụ liễu nhất định đích ức chế.

Hữu đông thiên, nhược ôn độ tại đê nhất ta đích thoại, y nhiên hội đống tử nhân.

Nhất nhật, thường niên xử vu bế quan đích Dương Mi, tẩu xuất liễu sơn động thấu thấu khí.

Thì hậu, khán nhất danh thân xuyên thú bì đích Nhân tộc thanh niên, chính tọa tại nhất khối cự thạch thượng tư tác, diện dung thượng đái trứ khổ não hòa nhất ti ai sầu.

Dương Mi kháp chỉ nhất, tùy tức hoảng nhiên đại ngộ.

Liễu, tùy tức thân xuất thủ chỉ đối trứ thanh niên bất viễn xử đích nhất khỏa đại thụ, nhất chỉ điểm xuất.

Sát na gian, nhất đạo thủ tí thô tráng lôi điện lạc hạ, tương na khỏa đại thụ phách toái, nhiên hùng hùng hỏa diễm.

Bất thì, khước nhất thanh thảm khiếu truyện xuất, nhất chích triều quanh tại đại thụ thượng đích mãng xà bị hỏa diễm thiêu tử, tứ chu đích dã thú kiến hỏa diễm chi hậu dã phân phân hướng trứ viễn xử thoán đào.

Đột nhiên đích biến cố khước hách liễu na cá thanh niên nhất đại

khiêu, đối vu hỏa diễm, thanh niên tự nhiên một hữu kiến.

Đóa tại viễn xử khán liễu phiến khắc, phát hiện tịnh một hữu nguy hiểm hậu, vu tiện tiểu tâm dực dực đích tẩu liễu khứ.

Thì, dã khán liễu bị hỏa diễm thiêu tiêu đích mãng xà, chích thiêu tiêu đích mãng xà thân thượng tán phát trứ nùng nùng đích hương vị, nhượng thanh niên bất do yết liễu yết khẩu thủy.

Thanh niên do dự liễu hạ, tiện tê khai nhất khối mãng xà nhục, phóng tại chủy trung thường thí đích giảo liễu nhất khẩu.

Nhất giảo hạ khứ hậu, tiện tái dã nhẫn thụ bất trụ, trực tiếp tương nhất đại khối nhục toàn bộ cật điệu.

Chân hương!

Nhất khắc, thanh niên đích tâm lý chích hữu nhất cá pháp.

Đô liệp sát dã thú, cật sinh nhục, thì hậu cật bàn mỹ vị.

Bất thì, khước nhãn tiền nhất lượng, khán hướng na tại nhiên thiêu hùng hùng hỏa diễm, tư tác liễu.

“Nếu liệp sát hồi đích dã thú, đô năng dụng thượng đông tây, na yêu ta Nhân tộc dĩ hậu tiện bất tại nhu yếu cật na ta huyết lâm lâm sinh nhục.” Thanh niên tự ngữ, đương tức tiện hành động liễu, hồi khứ thủ nhất chích dã thú đại thối, phóng tại hỏa chủng thượng khảo liễu.

Phiến khắc chi hậu, dã thú đại thối tiện tán phát xuất nùng nùng đích hương vị.

Nhượng thanh niên đốn thì kích động bất dĩ, nhân vi giác đắc dĩ hậu khả dĩ dụng chủng phương pháp cấp Nhân tộc hồng khảo thực vật cật.

Nhiên một đẳng hưng phấn đa cửu, đại thụ tiệm tiệm bị thiêu

thành hôi tẫn, na hùng hùng nhiên thiêu liệt hỏa dã tiệm tiệm đích tức diệt.

"Sẽ dạng!" Đương tức thanh niên cấp liễu, phát hiện liễu hỏa diễm đối Nhân tộc chí quan trọng yếu, khả năng nhượng kỳ tiêu thất.

Nhiên khước cán trứ cấp, căn bản một hữu bạn pháp trở chỉ hỏa diễm đích tức diệt!

Đương tối hậu nhất lũ hỏa miêu tiêu tán hậu, thanh niên kiểm thượng đốn thì biến đắc thất vọng liễu.

Tuy nhiên Dương Mi căn bản bất khứ sáp thủ Nhân tộc sự tình, nhậm do phát triển tài tối hảo đích bảo hộ.

Khả đương khán thanh niên na thất vọng đích dạng tử, Dương Mi nhẫn bất trụ yếu tại bang nhất bả.

Liễu, tùy tức Dương Mi đích thủ trung xuất hiện nhất cá mộc trùy, trực tiếp nhưng hướng liễu hạ phương nhất khỏa đại thụ.

Cá mộc trùy tắc do pháp lực thao khống, lạc tại đại thụ thượng tiện khai thủy toàn chuyển liễu.

Na thanh niên hiển nhiên dã thính nhất bàng đại thụ thượng truyện động tĩnh, sĩ đầu vọng khứ, chính hảo khán liễu dạng nhất mạc.

Chương 281

Khán na mộc trùy toản tại đại thụ thượng cư nhiên sản sinh liễu hỏa quang, na hỏa quang chính hòa cương cương tiêu tán đích hỏa diễm thập phân tương tự, chích bất phi thường đích vi nhược.

Bất tức sử dạng, thanh niên dã đốn thì nhãn tiền nhất lượng, sát na gian tự hồ minh ngộ liễu.

Đương tức hoa liễu nhất căn hòa na mộc trùy thập phân tương tự mộc xoa, khai thủy học trứ toản mộc thủ hỏa.

Khai thủy dã như đồng na mộc trùy nhất dạng, chích xuất hiện nhất điểm điểm tiểu hoả tinh, trát nhãn gian tiện tiêu thất liễu, đãn khước tịnh một hữu phóng khí.

Tối hậu tại ma sát cao ôn chi hạ, chung vu thủ trung đích tiểu mộc xoa bị điểm nhiên liễu.

Nhất khắc, thanh niên vô cùng kích động, liên tại viễn xử nhất trực tĩnh tĩnh khán trứ đích Dương Mi nhãn trung dã xuất hiện kích động chi sắc.

Tri đạo, tiện Nhân tộc tân hỏa.

“Hỏa!

Hỏa!

Hỏa!” Tùy trứ Nhân tộc tân hỏa xuất hiện, thanh niên đích não hải trung đột nhiên xuất hiện cá tự, nhượng nhẫn bất trụ đại hảm liễu.

Tùy trớ thanh niên đích thanh âm lạc hạ, thương khung phát xuất nhất thanh oanh minh, kim quang tán lạc, hữu công đức hàng hạ, cửu thành lạc tại liễu thanh niên cân na căn mộc xoa chi thượng, hữu nhất tằng tắc lạc hướng liễu Dương Mi đích trụ sở, bị Dương Mi sở

hoạch đắc.

Hữu công đức đích gia thành, na căn mộc xoa dã thành vi liễu nhất kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Danh toản mộc thủ hỏa thanh niên, bị nhân tôn xưng vi Toại Nhân Thị!

Chí thử!

Nhân tộc Tam Tổ, Trục Y Thị, Hữu Sào Thị và Toại Nhân Thị thử đản sinh.

Tùy trớ Nhân tộc giải quyết liễu y phục, trụ sở hòa hỏa nguyên vấn đề, Nhân tộc khai thủy đại hưng, nhân khẩu dã mạn mạn tăng đa.

Kỳ đích chủng tộc hoặc nhất dựng thập niên hoặc nhất dựng số bách niên, khả Nhân tộc khước bất nhất dạng, Nhân tộc nhất dựng cận cận chích nhu yếu thập cá nguyệt.

Thập cá nguyệt nhất mãn, tiện trực tiếp sinh hạ thai nhi.

Ấu nhi trưởng thành thập ngũ niên tả hữu, hựu khả dĩ kế tục tiến hành sinh dục, tuần hoàn đích tốc độ đa yêu khoái?

Bất khu khu kỷ bách niên thời gian, Nhân tộc tòng nhất khai thủy đích số vạn chi chúng, biến thành liễu số thập vạn tương cận thượng bách vạn chi chúng.

Đãn Nhân tộc như kim thái nhược tiểu, tức tiện hữu dạng đích phát triển tốc độ, y nhiên một hữu dẫn kỳ thế lực đích chú ý.

Đảo nhượng Dương Mi tùng liễu khẩu khí.

Bất quản như hà, Nhân tộc hiện tại thái nhược tiểu liễu, kinh bất phong xuy vũ đả! … Thiên niên thời gian khứ hậu, Nhân tộc nhân khẩu triệt để đột phá thượng ức.

Đối hồng hoang đại năng, thiên niên cận cận chích nhất cá bế quan

đích thời gian, thậm chí viễn viễn bất cú.

Đãn đối Nhân tộc, thiên niên thời gian khước toàn bộ đích kinh lịch.

Lão nhất bối đích Nhân tộc thọ mệnh tẩu liễu tẫn đầu, do vu Hồng Hoang tiên thiên linh khí sung túc, nhân thử đạo trí Nhân tộc nhân quân thọ mệnh dã bỉ giác mạn trường.

Đương nhiên, kỳ trung dã hòa sáng tạo Cửu Thiên Tức Nhưỡng dĩ cập Tam Quang Thần Thủy hữu sở quan hệ.

Bất kỳ trung Nhân tộc Tam Tổ thụ công đức đích gia trì, sở dĩ thọ mệnh dã yếu trì cửu.

Tự nhiên, hữu Diệp Thiên cá biến thái thọ mệnh đồng dạng mạn trường.

Tất cánh do Dương Mi đích tinh huyết sở sáng tạo, Nữ Oa tại dụng tinh huyết sáng tạo na ta nhân đích thì hậu, khả đô bất Thánh Nhân, Dương Mi khước tương đương vu Thánh Nhân đỉnh phong.

Chương 282

Như quả bất Dương Mi khắc ý hạn chế liễu Diệp Thiên thực lực, khủng bố Diệp Thiên nhất xuất sinh năng sở hữu Đại La Kim Tiên thực lực.

Bất hiện tại Diệp Thiên, cân phổ thông Nhân tộc một khu biệt, sảo vi yếu cường nhất điểm dĩ.

Nhân tộc tuy nhiên năng cú khoái tốc phồn diễn, đãn Nhân tộc Tam Tổ khước phát hiện, tùy trứ Nhân tộc bất đoạn phồn diễn sinh tức, mỗi nhất đại Nhân tộc thể chất đô hội hữu sở hạ hàng, viễn viễn bỉ bất thượng thượng nhất đại.

Hiện như kim, kinh cận thập đại phồn diễn, Nhân tộc thể chất thối hóa nhất cá cực đoan cảnh giới.

Khả dĩ xưng đắc thượng kiều nhược, tại Hồng Hoang Thiên Địa trung, kiều nhược khả tối đại đích nguyên tội.

Nhân vi nhậm hà nhất chích mãnh thú, đô khả dĩ khinh dịch cử đích tương sát tử.

Tam Tổ tằng kinh cân Dương Mi cầu thủ công pháp, đãn khước bị Dương Mi đoạn nhiên cự tuyệt liễu.

Nhân tộc sở yếu kinh lịch viễn viễn bất cú, Nhân tộc chi đạo tịnh bất tại vu Dương Mi, khủng phạ bất liễu đa cửu, Tam Thanh đẳng nhân tiện hội Nhân tộc truyện giáo.

Chi hậu Nhân tộc mệnh mạch, tiện hội chưởng ác tại Thánh Nhân thủ lý.

Tuy nhiên Thiên Đạo quỹ tích như thử, đãn Dương Mi cải biến.

Nhân tộc mệnh mạch hội bị Thánh Nhân chưởng ác tại thủ lý, đãn

dã hoàn toàn khả dĩ tẩu xuất nhất điều độc đặc đạo lộ.

Bất na dã bất hiện tại sự tình!

Tuy nhiên Nhân tộc tạm thì bất năng tu đạo, đãn Nhân tộc khước y cựu yếu phát triển, tối chung Nhân tộc phát hiện tiêm duệ đích đông tây đối sinh vật thương hại cự đại, nhân thử hữu đệ nhất bả thạch mâu xuất hiện.

Hữu vũ khí chi hậu, Nhân tộc sinh tồn năng lực đại đại đề thăng, diện đối dã thú dã bất tái hào vô thủ chi lực.

Tịnh tại chiến đấu trung, Nhân tộc học hội liễu phối hợp, tri đạo đoàn kết đích trọng yếu tính.

Chí thử, nhân loại tiến nhập thạch khí thời đại!

"Lịch!" "Hống!" Nhất thanh trùng thiên đề khiếu dĩ cập chấn nhĩ dục lung đích hống thanh, đột nhiên xuất hiện tại Đông Hải chi tân.

Sở hữu đích nhân loại đô tề xoát xoát đích phóng hạ liễu thủ thượng công tác, sĩ đầu đối trứ thiên không khán khứ.

Nhất khán!

Ngã lặc cá quai quai!

Chích kiến nhất điều hữu trảo tử đích "đại xà ", hữu nhất chích hồn thân đái trứ liệt diễm "đại điểu ", chính tịnh kiên tề phi đối trứ biên phi.

Cảm thụ trứ lưỡng chích bàng đại sinh vật tán phát xuất đích khủng bố uy áp, sở hữu đích Nhân tộc toàn đô hạ ý thức bồ bặc tại liễu địa thượng.

Một hữu nhất nhân khứ phản kháng, nhân vi na căn bản phản kháng bất liễu tồn tại!

Tam Tổ diện lộ khổ sáp khán trứ lưỡng cá bất minh sinh vật, năng

cú cảm giác, thượng ức đích Nhân tộc tại lưỡng chích sinh vật hạ, bất tùy thủ năng niết tử đích nhất đại phiến lâu nghĩ bãi liễu!

Hảo tại tại sở hữu nhân loại diện lộ kinh khủng trung, lưỡng chích bàng đại sinh vật tịnh vị đối phát động công kích, lạc tại liễu Thánh Phụ Dương Mi sở cư trụ đích sơn động chi trung.

Một hữu đa cửu, na lưỡng chích bàng đại khủng bố đích sinh vật hựu phi liễu xuất, bất nhất thứ thượng diện tọa trớ nhất cá nhân!

Bất chính Thánh Phụ Dương Mi!

"Ta nhu yếu xuất khứ bạn điểm sự tình, các ngươi hảo hảo tự hành phát triển!" Thử thì đích Nhân tộc hoàn toàn ổn cố liễu hạ, sở dĩ dã bất nhu yếu Dương Mi nhất trực kế tục đãi tại lý liễu.

Hữu kiện sự nhất trực đô vị khứ tố!

Như quả bất Nhân tộc nguyên nhân, khủng phạ Dương Mi tảo ly khai liễu.

"Cung tống Thánh Phụ!" Hạ phương đích Nhân tộc thính Dương Mi thanh âm chi hậu, toàn đô cung kính đích quỵ tại liễu địa thượng.

Chương 283

Tất cánh đoạn thời gian trung, khả đô Dương Mi tại chiếu cố.

Tùy trớ lưỡng thanh trùng thiên cự hống, na lưỡng cá bàng đại sinh vật đái trớ Dương Mi khoái tiêu thất tại vô biên thiên tế.

Trực ly khai chi hậu, bất tri thùy truyện xuất, nguyên na lưỡng chích bàng đại sinh vật chích Dương Mi tọa kỵ!

Đô hữu hảo thính đích danh tự, hình đồng đại xà nãi Long, hình đồng đại điểu tắc Phượng!

Nhân tộc vi liễu biểu kỳ đối Dương Mi kính ý, bả lưỡng điều bàng đại sinh vật khắc thành đồ đằng.

Nam vi Long, nữ vi Phượng, Long Phượng trình tường tề phi đằng! … "Chủ nhân, ta hiện tại tiền vãng na lý?" Biến hồi nhân thân Tiểu Long Nữ, đối trớ nhất bàng đích Dương Mi xuất thanh vấn đạo.

Long Phượng tề phi thái nhạ nhân nhãn liễu, sở dĩ thử thì toàn đô tọa tại Nguyên Phượng đích thân thượng, tất cánh Nguyên Phượng tốc độ bỉ giác khoái.

Dương Mi tĩnh khai khẩn bế đích song nhãn, đả lượng liễu tứ chu chi hậu, khinh thanh đạo: "Tây Phương!

Ta khứ Ma Tộc chi địa!" Việc Dương Mi yếu tố đích sự, tự nhiên bồi dục xuất hoàn chỉnh đích Hỗn Độn Thanh Liên, bất bán thành phẩm Hỗn Độn Thanh Liên soa nhất cá liên hành.

Liên hành sở hóa đích Thí Thần Thương, tại La Hầu đích thân thượng.

Sở dĩ thử thì Dương Mi tiền vãng Tây Phương chi địa, yếu khứ La Hầu na lý nã Thí Thần Thương.

Lịch!

Nguyên Phượng đề khiếu nhất thanh, hóa tác nhất đạo hồng sắc hỏa quang, tật tốc đối trớ Tây Phương chi địa phi khứ.

Tây Phương chi địa nhân vi địa mạch tổn phôi, tuy nhiên chi hậu bị Thiên Đạo tu phục, đãn địa mạch trung tâm vị trí tổn phôi thái nghiêm trọng, triệt để biến thành liễu nhất phiến U Minh chi địa.

Hậu, phiến U Minh chi địa hựu bị Ma Tộc cấp chiêm lĩnh.

Sở dĩ, thử thì đích Tây Phương chi địa nhân vi La Hầu nguyên nhân, khả dĩ hoàn toàn xưng vi Ma Tộc chi địa liễu.

Vị đích Chuẩn Đề cân Tiếp Dẫn thành liễu Thánh Nhân, khủng phạ dã nan triệt để thu hồi Tây Phương chi địa.

Nhất thiết tự nhiên Dương Mi sở tạo thành đích ảnh hưởng, khả Dương Mi đối vu Tây Phương chi địa tịnh bất cảm mạo, thậm chí hữu ta yếm ác Tây Phương đích Phật giáo!

Thịnh thế Phật, loạn thế Đạo!

Tại Nguyên Phượng tốc độ hạ, Dương Mi khoái xuất hiện tại liễu Ma Tộc lãnh địa.

Na ta Ma tu tự nhiên phát hiện liễu Dương Mi, bất cảm thụ trớ Dương Mi na thâm bất khả trắc thực lực, đảo một hữu nhất cá Ma tu cảm bất trường nhãn thượng tiền trở lan.

Nguyên Phượng đái trớ Dương Mi, trực tiếp đình tại liễu La Hầu Ma Cung chi thượng.

Sát giác Dương Mi đích La Hầu, chính xảo tòng Ma Cung trung tẩu liễu xuất.

“Chúc hạ La Hầu, tham kiến Chủ nhân!” Tuy hiện như kim La Hầu đột phá liễu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đả bại liễu Đạo Tổ

Hồng Quân, khả thử thì La Hầu khước đối Dương Mi việt phát đích cung kính.

Tất cánh chích hữu cá cảnh giới, tài chân chính tri đạo Dương Mi khủng bố.

Đương nhiên, Dương Mi thực lực việt cường, La Hầu bối kháo đại sơn việt hảo thừa lương.

"Hỗn Nguyên Tứ Trọng?

Tu luyện tốc độ bất thác!" Chích giản đan đích nhất nhãn, Dương Mi khán xuất liễu La Hầu tu vi, tất cánh thực lực soa cự thực tại thái đại liễu.

Hiện như kim Hồng Quân cân La Hầu nhất xuất thủ, đô đáng bất trụ Dương Mi nhất kích!

Tại Hồng Hoang Đại Lục đích sinh linh nhãn trung, Thánh Nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ!

Chương 284

Tại Dương Mi nhãn trung, Chuẩn Thánh chi hạ giai vi lâu nghĩ, bao quát Thánh Nhân!

"Đa tạ Chủ nhân khoa trương, bất tri Chủ nhân thử thứ tiền sở vi hà sự, bất khán Lục Nhĩ na tiểu tử đích?" La Hầu tất cánh nhất tôn Hỗn Độn Đại La Kim Tiên, đối vu Dương Mi đồ đệ, đảo bất hội thái vu tôn trọng.

"Tương đích Thí Thần Thương cấp ta!" Nhiên Dương Mi dã một hữu la sách, trực tiếp trực ngôn đạo.

La Hầu lăng liễu, tuy nhiên tịnh bất tri đạo Dương Mi chuẩn bị cán ma, bất tương Thí Thần Thương đệ liễu Dương Mi diện tiền.

Bất hiện tại hữu Hỗn Độn Linh Bảo Tru Tiên Kiếm, Thí Thần Thương căn bản dụng bất thượng liễu.

Dương Mi vấn yếu Tru Tiên Kiếm!

Na yếu khảo lự. … "Lục Nhĩ tối cận dạng liễu?" Tương Thí Thần Thương thu tiến, Dương Mi thuận khẩu vấn đạo.

Tuy nhiên thu liễu Lục Nhĩ Mi Hầu vi đồ, đãn tu hành nhất lộ sư phụ lĩnh tiến môn, tu hành tại cá nhân!

Dương Mi tối đa cấp đề cung nhất cá tu hành đích đạo lộ, chí vu năng hữu thành na toàn khán Lục Nhĩ Mi Hầu cá nhân liễu.

"Na tiểu tử tu luyện phi thường đích khắc khổ, như kim thực lực thành công đột phá liễu Đại La Kim Tiên." "Yếu bất yếu Chủ nhân, tiền khứ khán nhất nhãn?" Liên La Hầu, đối vu Lục Nhĩ Mi Hầu khắc khổ đô tán bất tuyệt khẩu.

Dương Mi liễu, điểm liễu điểm đầu, tiện cân La Hầu nhất tẩu tiến

liễu Ma Cung.

Chích cương cương đạp nhập tu luyện chi địa đích thì hậu, Dương Mi khán liễu nhất đạo nhượng đô hữu ta sá dị thân ảnh! … Ma Cung tu luyện chi địa, Lục Nhĩ Mi Hầu chính bàn tọa tại na tu luyện.

Thử thì Lục Nhĩ Mi Hầu thực lực, dã tòng Kim Tiên trung kỳ đột phá liễu Đại La Kim Tiên trung kỳ, cá tốc độ bất thác.

Khả nhượng Dương Mi sá dị đích, tại Lục Nhĩ Mi Hầu đích thân biên, bàn tọa nhất đạo thân ảnh!

"Sẽ tại lý?" Dương Mi chỉ trớ bàn tọa tại Lục Nhĩ Mi Hầu thân bàng đích Trấn Nguyên Tử, hữu ta đích đối trớ La Hầu vấn đạo.

Một thác!

Bàn tọa tại Lục Nhĩ Mi Hầu thân bàng, nhượng Dương Mi đô hữu ta sá dị thân ảnh chính Trấn Nguyên Tử!

La Hầu khán liễu nhất nhãn Trấn Nguyên Tử, liên mang đạo: "Khải bẩm Chủ nhân, nhân yếu sức mạnh, nhiên hậu ta khán đích tư chất bất thác, miễn cưỡng nhượng cân liễu ta!" Đối vu tại chỉnh cá Hồng Hoang Đại Địa đô tiểu hữu danh thanh đích Trấn Nguyên Tử, La Hầu tịnh bất thục tất, bất Trấn Nguyên Tử tại hoa đích thì hậu, chỉnh cá nhân hoàn toàn bị cừu hận sở lung tráo.

La Hầu thân vi Ma Tổ, tự nhiên bỉ giác hỉ hoan nhất khẩu.

"Yếu sức mạnh?" Thính hoàn La Hầu hồi đáp, Dương Mi bất cấm vi vi trứu mi, tại đích ấn tượng trung, Trấn Nguyên Tử tịnh bất na chủng truy cầu sức mạnh nguyện ý trụy nhập ma đạo chi nhân.

Thử thì tại Trấn Nguyên Tử bị một cỗ ma khí khẩn khẩn đích bao khỏa, ứng cai La Hầu công lao.

Hiển nhiên na ta ma khí năng cú gia khoái Trấn Nguyên Tử tu luyện, khả nhược trường thời gian dạng hạ khứ đích thoại, Trấn Nguyên Tử tối hậu nhất định hội trụy nhập ma đạo!

Dương Mi kháp chỉ nhất, lập mã minh bạch liễu kỳ trung đích duyên do.

"Trấn Nguyên Tử, đảo dã tính tình trung nhân!

Vi liễu cấp na Hồng Vân báo thù, nguyện ý phóng khí nhất thiết chích thân trụy nhập ma đạo!" "Bất, các ngươi bất cai thành ma!" Dương Mi kỷ nhân đích, dã kinh động liễu chính tại tu luyện nhị nhân, Lục Nhĩ Mi Hầu khán Dương Mi, liên mang diện lộ tiếu ý thượng tiền cung kính đích đả trớ chiêu hô đạo: "Đệ tử Lục Nhĩ, bái kiến Lão Sư!" "Tu vi bất thác, kế tục nỗ lực!" Dương Mi đối Lục Nhĩ Mi Hầu điểm liễu điểm đầu, tùy hậu tiện tương thị tuyến đầu hướng liễu nhất bàng đích Trấn Nguyên Tử.

Nhiên Trấn Nguyên Tử chích tĩnh khai nhãn tình khán liễu nhất nhãn, tùy tức hựu bế thượng liễu song nhãn kế tục tu luyện.

Hắn tự nhiên khán liễu Dương Mi tôn Đạo Tổ, khả thử thì đích tâm trung chích hữu nhất kiện sự, na tiện tu luyện!

Khán trớ Trấn Nguyên Tử trực tiếp vô thị, Dương Mi đảo tịnh một hữu sinh khí.

Phản đảo khinh khinh dao liễu dao đầu, đột nhiên khai khẩu đạo: "Trấn Nguyên Tử!" Thì na Trấn Nguyên Tử, tài tái thứ hoãn hoãn tĩnh khai song nhãn.

Chương 285

Trạm thân, cung kính đích đối Dương Mi tố cá kê thủ đạo: "Trấn Nguyên Tử bái kiến Dương Mi Đạo Tổ, bất tri Dương Mi Đạo Tổ khiếu bần đạo sở vi hà sự?" Dương Mi khán trứ Trấn Nguyên Tử, trầm ngâm liễu phiến khắc đạo: "Ngươi yếu sức mạnh vi Hồng Vân báo thù?" Diện đối Dương Mi vấn đề, Trấn Nguyên Tử vi vi nhất chinh, bất hạ ý thức đích điểm liễu điểm đầu.

"Ta khả dĩ cấp túc cú đích sức mạnh!" Đột nhiên Dương Mi hạ diện nhất cú thoại, trực tiếp nhượng Trấn Nguyên Tử chỉnh cá nhân lăng tại liễu na lý.

Dương Mi Đạo Nhân na thùy?

Na khả Hồng Hoang Đại Lục đệ nhất nhân, thậm chí bỉ Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu đô yếu cường đại tồn tại!

Dạng đích tồn tại, vô duyên vô cố yếu cấp sức mạnh, như hà bất nhượng Trấn Nguyên Tử chấn kinh.

Lương cửu, Trấn Nguyên Tử tài hoãn, đích song nhãn trán phóng trứ tinh trạm quang mang, tử tử đích trừng trứ Dương Mi: "Ngài!

Chân đích khả dĩ cấp ta sức mạnh?" Dương Mi điểm liễu điểm đầu, chủy giác vi dương đạm đạm đạo: "Ta bất cận khả dĩ cấp sức mạnh, ta khả dĩ trợ ngươi thành Thánh!" Oanh!

Dương Mi đích thoại như đồng nhất khỏa lạc địa kinh lôi, trực tiếp oanh đích nhất thanh tại Trấn Nguyên Tử não trung tạc khai.

Thành Thánh?

Thành Thánh Nhân?

Thánh Nhân na chẩm dạng tồn tại, Trấn Nguyên Tử tại thanh sở

bất!

Như kim Hồng Hoang Đại Lục, gia thượng Hồng Quân đô bất tài lưỡng vị Thánh Nhân dĩ!

Chính nhân vi thanh sở, sở dĩ Trấn Nguyên Tử tài hội cảm giác như đồng tố mộng nhất bàn bất chân thực.

Bất, nhược hoán tố nhân cân cá thoại, Trấn Nguyên Tử nhất định hội đối đối phương xuy chi dĩ tị!

Khả, thoại đích nãi Hồng Hoang đệ nhất nhân đích Dương Mi Đạo Nhân!

Ba!

Khẩn giảo nha quan Trấn Nguyên Tử, đột nhiên trực tiếp đối trớ Dương Mi quỵ liễu hạ khứ: "Nhược Dương Mi Đạo Tổ năng nhượng ta thành Thánh, na yêu ta Trấn Nguyên Tử điều mệnh, Dương Mi Đạo Tổ, Thiên Đạo khả giám!" Thoại âm lạc hạ, thiên không trung truyện xuất liễu long long đích thanh âm, Thiên Đạo ứng hạ liễu Trấn Nguyên Tử thệ ngôn.

Bất đắc bất, Trấn Nguyên Tử đĩnh hữu đảm phách cân nhãn lực kình.

Dương Mi năng cú trợ La Hầu đột nhiên Hỗn Nguyên, tự nhiên năng cú đồng dạng bang trợ Trấn Nguyên Tử, canh hà huống đích thủ thượng hữu trớ nhất đạo Hồng Mông Tử Khí!

Nhiên, Dương Mi, dã bất hội vô duyên vô cố bang trợ nhân.

Bất Bồ Tát, bất hội nhạc thiện hảo thi!

Tuy nhiên, bản bão hữu mục đích.

Đương sơ, Hồng Quân bất, thiên địa vạn vật, vô bất vu nhất, sinh vu tam, thịnh vu ngũ, cực vu thất, suy vu cửu.

Sở dĩ, thế gian đương hữu thất vị Thánh Nhân!

Án chiếu nguyên bản Thiên Đạo quỹ tích, Hồng Quân môn hạ dã xuất lục vị Thánh Nhân.

Lục vị tắc Tam Thanh, Nữ Oa, hữu Tây Phương đích Chuẩn Đề cân Tiếp Dẫn!

Chí vu Thường Hi cân Hi Hòa Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn nhân vi Dương Mi bị cải biến.

Nhược Thường Hi cân Hi Hòa lưỡng nhân thành Thánh đích thoại, na thế gian hội hữu cửu vị Thánh Nhân.

Như quả bất xuất ý ngoại đích thoại, Thiên Đạo khẳng định hội giam thị, bất hội nhượng thành Thánh. , Dương Mi dã một hữu đả nhượng thành Thánh!

Khả, Dương Mi thủ thượng đích đạo Hồng Mông Tử Khí, khước tại Thiên Đạo sở tri chi ngoại.

Chương 286

Sở vị, Đại Đạo ngũ thập, diễn sinh tứ thập cửu, thượng hữu nhất tuyến sinh cơ.

Đẳng Thiên Đạo phản ứng đích thì hậu, khủng phạ Dương Mi thành công tạo xuất nhất tôn Thánh Nhân.

Na thì, thế gian tương hội hữu bát vị Thánh Nhân!

Tuy bất chí vu đạo trí Thánh Nhân suy lạc, đãn dã hội tòng căn bản thượng ảnh hưởng Thánh Nhân khí vận! , tuy nhiên Dương Mi căn bản bất bả na ta Thánh Nhân phóng tại nhãn lý.

Đãn, Dương Mi năng cú cảm giác đắc xuất, chung điểm tịnh bất tại vu tiểu tiểu đích Hồng Hoang.

Đẳng ly khứ liễu, Thánh Nhân trung hữu lưỡng vị đích nhân, sự dã yếu hảo bạn hứa đa!

Phản chính na đạo Hồng Mông Tử Khí, phóng tại đích thủ thượng dã một dụng.

Khán trớ lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn đích Trấn Nguyên Tử, Dương Mi khinh khinh điểm liễu điểm đầu.

Nhị thoại bất, kỷ bộ thượng tiền trực tiếp thân xuất thủ chỉ, nhất chỉ điểm tại Trấn Nguyên Tử mi tâm.

Đốn thì một cỗ bàng đại đích sức mạnh dũng nhập Trấn Nguyên Tử thể nội, đồng thì hữu một cỗ cân Trấn Nguyên Tử bản thân pháp tắc tương khế hợp huyền ảo pháp tắc sức mạnh!

Tại lưỡng đạo sức mạnh gia trì chi hạ, Trấn Nguyên Tử thực lực thuấn gian tòng Chuẩn Thánh trung kỳ đột phá liễu Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Tịnh, chích soa lâm môn nhất cước, năng cú đột phá chí Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Dương Mi tùy ý đích nhất thủ, nhượng La Hầu đô cực vi đích chấn kinh. , đô viễn viễn bạn bất nhất điểm.

Sức mạnh đột nhiên bạo trướng Trấn Nguyên Tử, lăng liễu hứa cửu, vô thần đích song nhãn tài tiệm tiệm khôi phục thần thải.

"Đa. …đa tạ Dương Mi Đạo Tổ, Đạo Tổ ân tình, Trấn Nguyên Tử định hội minh ký chung thân!" Cảm thụ trớ thể nội na cổ kinh khủng lực lượng, Trấn Nguyên Tử kích động đắc thoại đô hữu ta bất thanh.

Dương Mi đảo một hữu đa đại động dung, chích điểm liễu điểm đầu tùy thủ nhất huy, đốn thì nhất lũ tử khí xuất hiện tại liễu Trấn Nguyên Tử diện tiền.

Khán trớ diện tiền phiêu phù đích Hồng Mông Tử Khí, Trấn Nguyên Tử nhãn trung lộ xuất liễu cực vi phục tạp đích thần sắc.

Hữu đạo Hồng Mông Tử Khí, đại biểu trớ hữu thành Thánh cơ hội!

Khả dã đạo Hồng Mông Tử Khí, nhượng tối hảo đích lão hữu tang sinh!

"Nã hảo đạo Hồng Mông Tử Khí, chí vu năng bất năng thành Thánh toàn khán, hi vọng bất yếu nhượng ta thất vọng!" Trấn Nguyên Tử tiếp na đạo Hồng Mông Tử Khí, trịnh trọng đích thu liễu.

Khẩn giảo nha quan, tránh trát liễu hứa cửu, tối hậu khai khẩu đạo: "Dương Mi Đạo Tổ!

Ta khả dĩ hiệu trung ngài nhất bối tử, thậm chí khả dĩ tương Hồng Mông Tử Khí cấp ngài, khả bất khả dĩ, cứu hoạt Hồng Vân, cầu cầu ngài, cầu cầu ngài…." "Bất năng!" Trấn Nguyên Tử thoại âm cương lạc, bị Dương Mi nhất thanh lệ hát đả đoạn: "Đệ nhất, ngươi tịnh một

hữu cân ta thảo giới giới tư cách!" "Đệ nhị, hồn phi phách tán giả, Thiên Đạo đô bất khả năng cứu hoạt!" "Tuân mệnh!" Trấn Nguyên Tử thần sắc ảm nhiên, đê hạ liễu não đại.

Nhiên tại thử thì, nhất đạo hồng sắc tàn hồn, lạc tại liễu đích diện tiền.

Đẳng hồn thân kích động chiến đẩu đích Trấn Nguyên Tử sĩ đầu thì, Dương Mi tiêu thất tại nguyên địa.

Thử thì đích Dương Mi, chính tại tiền vãng Đông Hải địa khu!

Truyện na Bồng Lai Tam Đảo, tại Đông Hải na khối. … Khán trớ diện tiền liêu khoát đích đại hải, Dương Mi song mâu trung đảo dũng xuất nhất ti hoài niệm đích tình tự.

Ký đắc thượng thứ Đông Hải, nhất nhân độc chiêm chỉnh cá Long tộc, liên Long Vương đô bị chi thủ trấn áp!

Chương 287

Na nhất chiến, khả vị tinh phong huyết vũ!

Chỉnh cá Đông Hải nãi chí chỉnh cá Hồng Hoang, đô bị Dương Mi sát đắc chấn chiến.

Dã na nhất chiến, hung nhân Dương Mi danh thanh triệt để truyện khai.

Khả trát nhãn gian thời gian, uy chấn chỉnh cá Hồng Hoang Đại Lục nhạ đại Long tộc dĩ nhiên thành vi liễu khứ thức.

Bất Long tộc tam tộc chi trung hạ tràng tối hảo đích liễu, tất cánh hữu Long Vương lập hoành nguyện tẩy xoát Long tộc nghiệp lực dĩ cập nhân quả.

Chích tự tòng đương niên na nhất chiến hậu, chỉnh cá Long tộc cao đẳng chiến lực dã cơ bản tử quang, sở dĩ chỉnh cá Long tộc đô quy súc tại Đông Hải.

Thậm chí liên Đông Hải, đô cực thiếu kiến Long tộc tồn tại!

Dĩ chí vu cá cường đại chủng tộc, triệt để đạm hóa xuất Hồng Hoang Đại Lục chúng sinh linh thị tuyến.

Nguyên Phượng phóng mạn liễu tốc độ, tại Đông Hải thượng không cao tường trớ.

Dương Mi tuy nhiên tri đạo, truyện trung Bồng Lai Tiên Đảo tại Đông Hải nhất khối.

Khả cụ thể tại na lý, một hữu nhân tri đạo.

Nhân vi Bồng Lai Tiên Đảo hữu tự thành ẩn tàng trận pháp, nhất bàn nhân chân đích một hữu bạn pháp hoa.

Hảo tại, Dương Mi bất nhất bàn nhân!

Bất, đích thần thức hoàn toàn triển khai, dã chích đại khái phúc cái liễu Đông Hải tam phân chi nhất diện tích.

Tất cánh Hồng Hoang Đại Lục khả tứ phân lục địa lục phân hải, khả kiến Đông Hải bất nhất bàn đích đại.

Bất Dương Mi dã tịnh bất trớ cấp, phản chính Bồng Lai Tam Đảo tại na lý, hựu bất hội bào.

Chích yếu tương chỉnh cá Đông Hải đô hoa nhất biến, bất tín hoa bất!

Chí vu Bồng Lai Tam Đảo ẩn tàng trận pháp, đối vu lĩnh ngộ không gian pháp tắc Dương Mi bất đô tiểu sự!

Nhiên!

Hồng Hoang bất kế niên, Dương Mi bất tri hoa liễu đa thiếu niên, chân đích khoái tương chỉnh cá Đông Hải đô hoa nhất biến liễu. , một hữu hoa truyện trung Bồng Lai Tam Đảo.

“Chủ nhân, tại hoa đông tây mạ?

Bất phương cân ta, ta tòng tiểu sinh hoạt tại Đông Hải, đối vu Đông Hải bỉ giác thục tất đích!” Nhất bàng đích Tiểu Long Nữ, khán trớ Dương Mi hảo tượng tại tầm hoa đích dạng tử, nhẫn bất trụ khai khẩu vấn đạo.

Nhất vấn, Dương Mi hận bất đắc trực phách não xác!

Phát hiện, hoàn toàn tại phạm sỏa.

Long tộc tằng kinh khả Đông Hải đích bá chủ, tại Đông Hải hoa đông tây bất tuân vấn Long tộc công chúa Tiểu Long Nữ.

“Đích, ta tại hoa tam tọa đảo!

Tam tọa đảo danh vi Bồng Lai Tam Đảo, kỳ trung hựu phân biệt danh vi Bồng Lai, Phương Hồ, Doanh Châu tam đảo!" "Bồng Lai Tam Đảo?

Đông Hải thượng biến bố đắc vô số đại đảo, tiểu đảo, khả Bồng Lai Tam Đảo, ta khước một hữu thính!" Khả tích di hám đích, liên Tiểu Long Nữ đô bất tri đạo tam tọa đảo vị trí, thậm chí thính đô một hữu thính.

Tại Dương Mi ai thán nhất thanh thì, Tiểu Long Nữ hựu đạo: "Bất ta Long tộc trung hữu đối Đông Hải đích tường tế ký tái, bất định hữu quan vũ cá Bồng Lai Tam Đảo tin tức!" Dương Mi liễu, kế tục dạng manh mục đích tầm hoa hạ khứ, dã bất cá sự tình, điểm liễu điểm.

Vu tam nhân tại Tiểu Long Nữ đái lĩnh chi hạ, chuẩn bị vãng na Long tộc khứ.

Chương 288

Cương cương Dương Mi nhất trực đô tại toàn tâm tầm hoa Bồng Lai Tam Đảo, sở dĩ dã một hữu bả chú ý lực phóng tại Đông Hải chi thượng.

Khả thì, Dương Mi phát hiện, thử thì đích Đông Hải hảo tượng hữu ta an tĩnh a! , an tĩnh đích hữu ta khả phạ!

"Tiểu Long Nữ, ngươi hữu một hữu cảm giác hiện tại Đông Hải hữu ta bất đối kình?" Dương Mi khán trớ phương viên số bách lý đô một hữu nhất cá sinh linh đích Đông Hải, nhẫn bất trụ xuất thanh vấn đạo.

Nhiên nhất bàng đích Tiểu Long Nữ, dã tú mi khẩn túc đích đả lượng trớ tứ chu.

"Chủ nhân, kỳ thực ta tòng nhất khai thủy phát hiện liễu bất đối kình!

Tòng ta đạp nhập Đông Hải hiện tại, liên nhất cá sinh linh đô một hữu bính.

Chỉnh cá Đông Hải, hảo tượng tử nhất dạng!" Chính như Tiểu Long Nữ sở, thử thì đích Đông Hải hảo tượng nhất phiến tử hải nhất bàn!

Tịnh bất thử thì đích Đông Hải chân đích tử hải, bất quản linh khí hoàn cảnh, diện tiền đích Đông Hải nhưng cựu chi tiền đích na cá Đông Hải.

Chích nhạ đại đích Đông Hải, trừ liễu Dương Mi tam nhân, khán bất nhậm hà nhất chích sinh linh!

Yếu tri đạo Đông Hải tuy nhiên thủy vực, khả đản sinh đích sinh

linh tịnh bất bỉ lục địa thiếu.

“Bất cận cận chích như thử, ta tòng đạp nhập Đông Hải hiện tại, đô một hữu cảm giác nhất ti Long tộc đích khí tức.” Đạo lý đích thì hậu, Tiểu Long Nữ thần tình hữu ta tiêu cấp.

Tất cánh cảm giác bất Long tộc đích khí tức, chích hữu lưỡng cá khả năng, nhất cá chỉnh cá Long tộc đô như đồng Phượng tộc na bàn tương ẩn tế liễu.

Hữu nhất cá khả năng, Long tộc diệt tộc. … Nhiên, đệ nhị cá khả năng khước cực tiểu.

Dương Mi một hữu thoại, chích bế trớ nhãn tình tương thần thức tán khai, khai thủy sưu tầm trớ tứ chu đích tình huống.

Tòng mục tiền tình huống khán, Long tộc khả năng phát sinh liễu biến cố.

Bất cận cận chích Long tộc, chỉnh cá Đông Hải đô phát sinh liễu bất khả tư nghị đích sự tình!

“Ân!” Chính tại dụng thần thức sưu tầm đích Dương Mi, mi vũ đột nhiên khẩn túc liễu, tùy tức mãnh đích tĩnh khai song nhãn, xạ xuất lưỡng đạo tinh mang khán hướng nam phương.

“Na biên, hữu động tĩnh!” Dương Mi thoại âm lạc hạ, khố hạ đích Nguyên Phượng đương tức hóa tác nhất đạo hỏa hồng lưu quang đối trớ nam phương phi khứ.

Khoái, một cổ nùng úc đích huyết tinh vị sấm tiến liễu Dương Mi tị trung!

Bất cận cận như thử, Tiểu Long Nữ chung vu khứu liễu Long tộc đích khí tức.

“Hống. …” Nhất thanh bi thảm đích long hống, đẩu nhiên chấn

động kỷ nhân đích nhĩ mô.

Đẳng Dương Mi kỷ nhân cản phát xuất thanh âm địa phương, chính xảo khán nhất chích ngân sắc đích cự long bị số bả vũ khí thứ xuyên liễu thân thể.

Mạn thiên đích tiên huyết trực tiếp tương chỉnh cá hải diện nhiễm hồng, cương cương na thanh ai hào, chính chích ngân long sở phát xuất đích.

Long tộc bất cận chiến đấu lực cường hãn, sinh mệnh lực dã xuất liễu danh đích ngoan cường.

Tức sử thân thể bị vũ khí động xuyên, khả na chích ngân long nhưng cựu một tử.

Nhiên ngân long na đồng linh bàn đích song mục, thiểm vô tận đích nộ hỏa!

Một đẳng na kỷ danh thứ sát đích tu sĩ bạt xuất vũ khí, ngân long thân thể đột nhiên khai thủy bành trướng liễu.

Một cỗ phi thường cuồng bạo đích sức mạnh, đẩu nhiên tại ngân long thể nội tụ tập.

Chương 289

Dương Mi kiến thử, thần sắc vi vi nhất biến, đại thủ nhất huy, trực tiếp xuất hiện nhất đạo không gian bình chướng tương lung tráo tại liễu kỳ trung.

"Bất yếu. …" Nhất bàng đích Tiểu Long Nữ, kiến dạng nhất mạc, tiêu cấp đích đại hảm liễu.

Chích đích thanh âm một hảm xuất, bị nhất đạo kinh thiên cự hưởng hoàn toàn yểm cái!

Oanh!

Cự đại đích bạo tạc thanh hưởng triệt thiên tế, một cỗ cường liệt đích khí lãng hướng trớ tứ chu mãnh nhiên khoách tán, trọng trọng chàng tại liễu Dương Mi không gian bình chướng chi thượng.

Tại cường liệt đích trùng kích chi hạ, liên Dương Mi tùy thủ bố trí đích không gian bành trướng đô vi vi đích chiến đẩu liễu.

Na chích ngân long, tự bạo liễu!

Tu vi ứng cai tại Đại La Kim Tiên đích dạng tử!

Chỉnh cá hải diện đô kịch liệt đích chấn đãng, nhất đạo đạo kình đào hải lãng phách đả trớ tứ chu.

Liễu lương cửu, tứ chu tài trọng quy bình tĩnh.

Tại na chích ngân long tự bạo đích vị trí, thảng trớ kỷ đạo hồn thân tiêu hắc hào vô sinh cơ thi thể.

Bất hữu kỷ nhân, nghiêu hạnh tồn hoạt liễu hạ!

Tại thì, hạ phương hải vực đương trung, đột nhiên trùng xuất liễu nhất chích tiểu hào ngân long.

“Mụ mụ!

Tại na lý a, mụ mụ, bất yếu xuất sự a. …” Na chích tiểu ngân long nhất biên phi trớ, nhất biên thê thảm hô hảm trớ.

Khả, tịnh vị đắc nhậm hà hồi ứng.

Tiểu ngân long hô hảm, phản đảo dẫn liễu na nghiêu hạnh tồn hoạt kỷ nhân đích chú ý.

Đốn thì, na kỷ nhân mục lộ hung quang, ác trớ vũ khí đối trớ tiểu ngân long sát liễu.

Tiểu ngân long chích hữu Kim Tiên tu vi, na kỷ nhân hách nhiên đô Đại La Kim Tiên! … Tại na kỷ vị hung thần ác sát đích Đại La Kim Tiên, liên thủ phác hướng na chích tiểu ngân long đích thì hậu.

Ẩn tàng tại hư không trung đích Tiểu Long Nữ, tiếu kiểm thượng đốn thì nộ khí hoành sinh, song mục canh bị sát khí sở xâm thực.

Dương Mi nhất bàng tự nhiên chú ý liễu Tiểu Long Nữ tình tự ba động, một hữu thoại, chích điểm liễu điểm đầu.

Đương tức Tiểu Long Nữ đại hỉ, nhất cá dược thân trùng xuất hư không.

Tuy nhiên tại Hồng Hoang Đại Lục, nhược nhục cường thực chích sinh tồn cơ bản chuẩn tắc.

Khả tất cánh Tiểu Long Nữ tộc nhân, Dương Mi cảm giác thử sự phi thường đích bất đối kình.

Tuy nhiên Long tộc bại lạc, khả dã hữu trớ nhất định thực lực.

Na ta cá thủy tộc tu sĩ, bàn minh mục trương đảm đích đồ sát Long tộc!

Na biên đích kỷ cá Đại La Kim Tiên, trùng liễu tiểu ngân long diện tiền, tương tiểu ngân long cấp đoàn đoàn vi tại liễu trung gian!

Kim Tiên cân Đại La Kim Tiên na khả bất nhất điểm đích soa cự, hoàn toàn khả dĩ thiên nhưỡng chi biệt.

Chương 290

Thử thì hãm nhập số danh Đại La Kim Tiên bao vi đích tiểu ngân long, tuyệt đối một hữu ti hào phản kháng chi lực!

"Bất yếu!

Bất yếu, cứu mệnh a, mẫu thân tại na lý. …" Na chích tiểu ngân long phát hiện liễu tứ chu đích ác đồ, nhiên hô cứu khước một hữu bán điểm hiệu quả.

"Chích cai tử đích tiểu súc sinh, đích mẫu thân tử liễu, na cá tiện nhân tử đô tử liễu ngoạn tự bạo, hại đắc ngã tổn thất thảm trọng." "Hắc hắc hắc, khiếu ba khiếu ba, khiếu phá hầu lung dã bất hội hữu nhân cứu!" "Tiểu súc sinh, khứ tử ba!" Kỳ trung nhất cá đại kinh, diện mục tranh nanh đích huy động trứ thủ trung đích vũ khí, trực tiếp đối trứ tiểu ngân long đích tâm tạng thứ liễu khứ.

"Trụ thủ!" Nhất thanh kiều hát đột nhiên tại chúng nhân đích nhĩ bạn hưởng, na trùng hướng tiểu ngân long đại kinh hảo tự thụ liễu kịch liệt chàng kích nhất bàn, chỉnh cá nhân trực tiếp đảo phi xuất.

Oanh!

Na đại kinh trọng trọng đích suất tại liễu thủy diện chi thượng, trực tiếp đãng nhất đại phiến thủy hoa.

Chúng nhân toàn đô một hữu phản ứng, chích kiến nhãn tiền hữu nhất đạo thiến ảnh khoái tốc lược.

Tinh hồng đích huyết dịch tứ xử phi tiên, na kỷ cá Đại La Kim Tiên tề xoát xoát đích đảo hướng liễu hạ phương thủy diện, tại nhất thuấn gian toàn bộ đô một hữu liễu sinh cơ!

Tử vong khoái, khoái na đệ nhất cá bị suất xuất khứ đích đại kinh,

tài cương cương tòng thủy trung ba.

Khán trớ tại nhất thuấn gian bị sát điệu đồng bạn, đại kinh trực tiếp ngốc lăng tại liễu na lý!

Thanh sở kỷ cá đồng bạn thực lực, na khả đô Đại La Kim Tiên hậu kỳ cường giả. … "Ngươi!

Khả năng. …" "Ngươi!

Thùy?" Đại kinh nhất kiểm kinh khủng đích khán trớ, na huyền phù tại hư không chi trung, thủ ác lợi kiếm thân phi ngân giáp đích mỹ lệ thiếu nữ.

Thiếu nữ anh khí táp sảng, thủ thượng đích lợi kiếm hữu tiên huyết tại tích lạc.

Diện đối trớ đại kinh chất vấn, Tiểu Long Nữ một hữu thoại, khán hướng liễu nhất bàng đích tiểu ngân long.

"Bất yếu phạ, hữu tả tả tại, một hữu nhân cảm động!" Hoặc hứa đồng tộc khí tức nguyên nhân, na chích tiểu ngân long hạ ý thức đóa tại liễu Tiểu Long Nữ thân hậu.

"Ta thủy tộc tu sĩ, tại Đông Hải công nhiên đồ sát ta Long tộc tu sĩ, chân đảm đại bao thiên, cai tử!" Tiểu Long Nữ nhất tự nhất đốn khán trớ na đại kinh, thân thượng bị một cỗ lăng lệ đích sát khí sở lung tráo.

Nguyên bản nhất kiểm kinh khủng đích đại kinh, tại thính hoàn Tiểu Long Nữ đích thoại chi hậu, phản đảo phóng thanh đại tiếu.

"Cáp cáp cáp, hảo tiếu, chân hảo tiếu, tại Đông Hải công nhiên đồ sát Long tộc đảm đại bao thiên?

Nan đạo dĩ vi Long tộc na cá Đông Hải bá chủ mạ?" "Hiện tại Long tộc, bất Đông Hải đích nhai lão thử, đồ sát Long tộc hựu năng bả ta chẩm dạng!

Cáp cáp cáp. …” “Đẳng đẳng!

Long tộc?

Nan đạo, Long tộc lạc võng chi ngư?

Long tộc đô yếu phúc diệt, nhất chích lạc võng chi ngư cảm tại đại phương ngôn từ, chân khả tiếu chí cực!” Long tộc?

Phúc diệt?

Tiểu Long Nữ tú mi khẩn túc, thân thượng đích sát khí canh thắng liễu kỷ phân, toàn thân khí thế canh hoàn toàn bạo phát xuất.

Chương 291

Cảm thụ trớ tòng Tiểu Long Nữ thân thượng tán phát xuất khủng bố khí thế, na đại kinh hảo tự bị nhân kháp trụ liễu bột tử, hồn thân đô đẩu nhiên chiến đẩu liễu!

"Chuẩn. …Chuẩn Thánh!" Tăng!

Nhất đạo ngân quang thiểm, đại kinh não đại trực tiếp đẳng phi, cô lỗ lỗ điệu lạc tại liễu hải trung.

Thuấn gian, chu vi hựu trọng quy tịch tĩnh.

"Khán dạng tử, Long tộc phát sinh liễu đại đích biến cố a!" Khán trớ hạ phương phát sinh đích sự tình, Dương Mi đạm đạm đích đạo.

Nguyên Phượng một hữu thoại, chích nhất ta ưu thương chi ý lưu vu biểu diện.

Tằng kinh tranh bá thiên hạ tam tộc, khước như kim lạc nhập liễu như kim đích địa bộ.

"Tẩu ba, ta dã hạ khứ khán khán, để phát sinh liễu sự tình!" Dương Mi cân Nguyên Phượng tòng hư không trung tẩu liễu xuất, thử thì na Tiểu Long Nữ chính trạm tại tiểu ngân long đích thân biên, hảo tự tại trớ.

"Tả tả, dã Long tộc chi nhân mạ?" Diện đối trớ vô trợ tiểu ngân long, Tiểu Long Nữ thân thượng đích sát khí tẫn số tán khứ.

Điểm liễu điểm đầu, chính chuẩn bị khai khẩu điểm.

Na tiểu ngân long hóa hình thành nhất tiểu nam hài, khốc trớ quỵ tại liễu Tiểu Long Nữ diện tiền.

"Tả tả, ký nhiên yêu lệ hại, nhất định yếu cứu cứu Long Bá Bá,

cầu cầu ngài, cầu cầu ngài. …” “Khiếu danh tự, tiên tái, cáo tố ta Long tộc để phát sinh liễu!” Tiểu Long Nữ liên mang tương tiểu ngân long sam phù liễu, chính xảo Dương Mi cân Nguyên Phượng tẩu liễu.

Tiểu ngân long khán Dương Mi cân Nguyên Phượng, hoảng mang hách đắc đóa tại liễu Tiểu Long Nữ thân hậu.

“Một sự đích một sự đích, lưỡng nhân tả tả bằng hữu.” Tiểu Long Nữ liên mang an úy đạo, tài nhượng tiểu ngân long một hữu na yêu hại phạ.

“Tiểu ngân long, khoái cáo tố tả tả, Long tộc để phát sinh liễu?” “Tả tả, con khiếu Ngao Liệt, Long tộc chính tại tao thụ Đông Hải sở hữu đích thủy tộc tu sĩ vi công, tộc trung cao thủ tử thương vô số, Bá Bá khoái đỉnh bất trụ liễu!” Ngao Liệt na trĩ nộn đái trớ nhất ta chiến đẩu đích thanh âm truyện xuất, Tiểu Long Nữ đốn thì kiểm sắc đại biến.

Long tộc bị Đông Hải sở hữu đích tu sĩ vi công?

“Long tộc hiện tại đích tình huống như hà, Bá Bá hiện tại hựu tại hà xử?” Tiểu Long Nữ hữu ta tiêu cấp đích vấn đạo, tuy nhiên tảo ly khai liễu Long tộc đa niên, khả diện lâm trớ tức tương diệt tộc đích Long tộc, thân vi Long tộc công chúa chẩm năng đạm định!

“Long tộc. …Long tộc bị na ta thủy tộc tu sĩ vi khốn tại liễu Long Vương Mộ Địa, yếu phá phôi Long Vương Mộ Địa, triệt để tồi hủy Long tộc!” “Bá Bá của con chính đái trớ Long tộc tối hậu đích tộc nhân, tại Long Vương Mộ Địa để kháng, Bá Bá tri đạo Long tộc đại nạn lâm, sở dĩ nhượng con mẫu thân đái con đào ly Đông Hải!” “Khả. …Khả, một hữu, na ta thủy tộc tu sĩ phát hiện liễu con cân mẫu thân đích hành tung. …” Ngao Liệt trớ trớ, hựu khốc xuất liễu thanh.

“Cai tử!” Tiểu Long Nữ ngân nha khẩn giảo, kiểm sắc canh nhất phiến sát bạch.

Tuy nhiên đương niên Long Vương dĩ thân hóa giải Long tộc nhân quả nghiệp lực, dự kỳ trớ Long Vương tương hội tang sinh.

Đãn thử thì thu Long Vương đích tử tấn, Tiểu Long Nữ nan miễn bi thương.

Tất cánh, na đích phụ thân!

"Đái ta khứ Long Vương Mộ Địa!" Tiểu Long Nữ hạo xỉ khinh khải, nhất tự nhất đốn đích đạo.

Bất Tiểu Long Nữ hoàn chi hậu, hựu liễu nhất bàng đích Dương Mi.

"Chủ. …Chủ nhân!" Tất cánh hiện tại chích Dương Mi tọa kỵ, một hữu Dương Mi chuẩn hứa, khẳng định bất năng thiện tự hành động.

Chương 292

Khả đương niên, Dương Mi cân Long tộc khả hữu cừu!

"Tẩu ba, nhất khứ khán khán, ta hảo kỳ Long tộc vi hà hội lạc nhập như thử cảnh địa." "Hơn nữa, ta yếu tra duyệt Long tộc tư liệu, tầm hoa Bồng Lai Tam Đảo tin tức ni." Dương Mi chủy giác vi dương, đạm đạm đạo.

"Tạ tạ Chủ nhân!" Tiểu Long Nữ khinh khinh sát thức nhãn giác đích lệ thủy, thủ trung đích lợi kiếm tán phát trớ lăng lệ hàn quang.

"Ngao Liệt, tẩu!" Khán trớ Tiểu Long Nữ na kiên nghị đích bối ảnh, Dương Mi đảo lộ xuất nhất ti hân úy đích tiếu dung.

Cá tiểu nha đầu phiến tử, như kim dã chung vu trưởng đại liễu.

Bất, Long tộc, để phát sinh liễu biến cố!

Đái trớ nhất ti hảo kỳ, Dương Mi cân tại Tiểu Long Nữ thân hậu hướng trớ Long Vương Mộ Địa phi khứ!

Sâu trong Đông Hải thăm thẳm, ánh mặt trời chói chang xuyên qua mặt nước chiếu xuống, rải rác trên một cung điện vàng son lộng lẫy.

Bốn phía cung điện đều toát ra một cỗ khí thế uy nghiêm, có thể thấy nơi đây từng huy hoàng đến nhường nào!

Trên biển hiệu cổng ngoài cung điện, khắc hai chữ lớn "Long Cung" theo kiểu rồng bay phượng múa!

Chỉ là Long Cung lúc này, lại không thấy lấy một bóng người, yên tĩnh đến đáng sợ.Không xa Long Cung, một khu vực giống như lăng viên, bị tử khí âm trầm bao phủ, chính là Long tộc Mộ Địa.

Chỉ là lối vào Long tộc Mộ Địa lúc này, thậm chí toàn bộ Long tộc

Mộ Địa, đều bị các loại sinh vật thủy tộc kỳ lạ vây chặt.

"Long Tam Thiên, Long tộc các ngươi chỉ còn lại mấy trăm tộc nhân, mà ta lại có vô số chiến sĩ, chẳng lẽ Long tộc các ngươi muốn giãy giụa chống cự tới chết sao?" Phía trước đại quân vây quanh Long Mộ, đứng năm bóng người, năm người hiển nhiên là người phụ trách đại quân.

Năm người tuy không cố ý phóng thích tu vi, nhưng từng luồng khí thế ẩn chứa từ trên người họ tản ra, lại đáng sợ hơn mấy ức đại quân xung quanh!

Năm người, bốn nam một nữ, rõ ràng đều là Chuẩn Thánh cường giả.

Người vừa mở miệng nói, chính là một trung niên nam tử trong đó, thực lực của nam tử này mạnh nhất trong năm người, đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Ở phía đối diện năm người, là mấy trăm tu sĩ Long tộc tay cầm lợi khí.

Mấy trăm tu sĩ Long tộc đều vô cùng chật vật, trên người dính đầy máu tươi, dưới chân là vô số thi thể.

Mấy trăm tu sĩ Long tộc, là những tộc nhân cuối cùng của toàn bộ Long tộc!

"Hừ!

Hà Nhân, uổng cho Long tộc ta từ thời Viễn Cổ vẫn luôn coi Hà tộc các ngươi như người nhà, Hà tộc đời đời là tướng lĩnh của Long tộc ta!" "Nhưng bây giờ, Hà tộc các ngươi không báo đáp ân tình, lại trở mặt thành thù, đẩy Long tộc ta vào chỗ chết, dám hỏi Hà tộc các ngươi có còn lương tâm không!" Nhìn đại quân thủy tộc đang vây chặt mình xung quanh, một cỗ ý bi thương dâng lên trong lòng Long

Tam Thiên.

Long tộc năm xưa chính là bá chủ Đông Hải, cả Đông Hải có tu sĩ thủy tộc nào mà không chịu sự quản lý của Long tộc, không ngưỡng vọng Long tộc mà tồn tại.

Nhưng giờ đây, Long tộc suy tàn, đám tu sĩ thủy tộc này đều trở mặt thành thù, muốn tiêu diệt hoàn toàn Long tộc.

"Hừ!

Long Tam Thiên, ngươi không biết tình hình Long tộc hiện giờ sao?" "Long Vương đã băng hà, chín vị thái tử không nỗ lực liên kết phát triển Long tộc, ngược lại còn dẫn theo bộ hạ của mình trở mặt thành thù, tranh giành vị trí Long Vương." "Cuối cùng khiến cả Long tộc nội chiến không ngừng, tộc nhân Long tộc càng thương vong vô số, thậm chí chín vị thái tử không màng tình huynh đệ, lần lượt chết dưới tay huynh đệ mình." "Giờ đây chín vị thái tử đều đã chết, tinh nhuệ của cả Long tộc đều không còn, chỉ còn lại một lũ già yếu bệnh tật.

Long tộc như vậy, đâu còn đáng để chúng ta theo!" Với tư cách tướng lĩnh số một của Hà tộc, Hà Nhân khinh thường nhìn Long tộc đang thoi thóp trước mặt.

Chẳng qua hắn chỉ là một con chó trung thành dưới chân Long tộc.

Giờ đây, lại đứng trên đầu Long tộc.

Không chỉ Long tộc nghĩ vậy, mà tất cả tu sĩ thủy tộc khác cũng thế.

Gọi là gì nhỉ!

Gọi là lật đổ địa chủ để làm chủ!

Chương 293

Chỉ cần diệt Long tộc, thì cả Đông Hải sẽ thuộc về bọn họ.

"Còn về báo đáp ân tình ư!

Hừ, Long tộc thống trị cả Đông Hải mấy Hội Nguyên, chưa từng coi đám tu sĩ thủy tộc chúng ta ra gì, ngang ngược bá đạo, chúng ta đã chướng mắt từ lâu rồi." "Năm đó Long tộc vì tranh bá Hồng Hoang đại lục, lôi tất cả tu sĩ thủy tộc chúng ta ra chiến trường, nhưng kết quả thì sao, tu sĩ thủy tộc chúng ta thương vong đến chín thành!" "Chín thành đó, biết bao sinh linh, vì một chút tư dục của Long tộc mà bỏ mạng chiến trường!" "Long tộc, có đức có tài gì mà tiếp tục thống lĩnh Đông Hải chúng ta?" "Hôm nay, ta muốn thay cả Đông Hải đòi lại công lý, để Long tộc tội ác hoàn toàn bị diệt vong, biến mất khỏi thế gian!" Hà Nhân nói với vẻ mặt chính nghĩa, những lời hắn nói lập tức khiến tu sĩ thủy tộc xung quanh đồng tình.

Long Tam Thiên bên dưới, nhìn thái độ của đám tu sĩ thủy tộc xung quanh, như thể đột nhiên biến thành một lão nhân xế chiều: "Chuyện năm đó quả thật Long tộc ta có lỗi, nhưng kể từ trận chiến năm đó, Long tộc ta đã sớm từ bỏ việc thống trị Đông Hải." "Giờ đây Long tộc ta cũng đã chịu báo ứng tương xứng, cả Long tộc to lớn chỉ còn lại vỏn vẹn mấy trăm người, chẳng lẽ các ngươi nhất định phải khiến Long tộc ta diệt tộc sao?" Nhìn tộc nhân Long tộc đứng sau lưng, cùng với Long tộc Mộ Địa phía sau, Long Tam Thiên đột nhiên nhếch mép cười lạnh một tiếng: "Long tộc ta tuy suy tàn, nhưng Long Tam Thiên ta chưa hề hồ đồ!

Đám tu sĩ thủy tộc các ngươi, ôm mộng xóa bỏ danh tiếng Long tộc ta, không phải là muốn đoạt được sức mạnh truyền thừa của Tổ

Long sao!" "Hừ, đám tu sĩ thủy tộc căn nguyên thấp kém các ngươi, muốn đoạt được truyền thừa của Long tộc ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" "Tu sĩ Long tộc ta chiến đấu đến binh lính cuối cùng, cũng tuyệt đối không để các ngươi đặt chân vào Long Vương Mộ Địa nửa bước!" Long Vương năm đó tuy dùng thân mình hóa giải nhân quả nghiệp lực cho Long tộc, nhưng cũng nhờ đó mà thực lực được đề thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chẳng qua Long Vương dùng Chân Linh làm lời thề với Thiên Đạo, nên việc diệt vong cũng là tất yếu.

Nhưng Long Vương vào giây phút cuối cùng trước khi diệt vong, đã bảo lưu toàn bộ tu vi và truyền thừa lại.

Vì thế, sau này Long tộc không thể trở lại đỉnh phong, nhưng dựa vào tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không đến nỗi dễ dàng bị diệt tộc!

Chín người con của Long Vương, chính vì tranh đoạt truyền thừa của Long Vương, không chỉ ra tay đại chiến, mà còn khiến Long tộc vốn đang suy tàn dần dần đi đến diệt vong.

Cho đến khi chín người con của Long Vương đều chết vì tranh đấu, cả Long tộc nhất thời quần long vô thủ, mặc dù những tu sĩ Long tộc còn lại đã đồng tâm hiệp lực.

Nhưng Long tộc thiếu vắng chiến lực đỉnh cao, đối mặt với sự liên thủ của tất cả tu sĩ thủy tộc Đông Hải, từng bước một bại trận, cuối cùng rơi vào cảnh này.

Cường giả Chuẩn Thánh của Long tộc, giờ cũng chỉ còn lại một mình Long Tam Thiên.

Nhưng trăm tộc nhân Long tộc còn lại, ai nấy đều là tinh nhuệ còn sót lại của Long tộc, tất cả đều có thực lực Đại La Kim Tiên.

Mặc dù xung quanh có hàng ức tu sĩ thủy tộc, nhưng đám tu sĩ thủy tộc này không cùng một chủng tộc, tuy lúc này liên thủ nhưng trong lòng đều đề phòng lẫn nhau.

Huống hồ đối phó với trăm Đại La Kim Tiên, chắc chắn cũng phải trả giá không ít thương vong.

Điều đáng lo nhất là, nếu ép đám tu sĩ Long tộc tàn dư này đến đường cùng, nếu trăm tu sĩ Long tộc đồng loạt tự bạo, e rằng cả Long Mộ cũng không giữ được.

Tu sĩ Long tộc cũng sợ Long Mộ bị hủy diệt, nên mới không có hành động cực đoan.

Nhưng nếu Long tộc đối mặt với diệt vong...

"Hừ!" Hà Nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn bốn Chuẩn Thánh cường giả khác bên cạnh.

"Nếu cứ tiếp tục giằng co thế này, chỉ phí thời gian, không bằng ta ra tay luôn.

Đám tu sĩ Long tộc đang thoi thóp này có thể gây ra sóng gió lớn đến đâu chứ!" "Ta đã tổn thất vô số tu sĩ thủy tộc, dù có tổn thất thêm chút nữa cũng chẳng đáng kể.

Nếu có thể đoạt được truyền thừa của Long Vương, ta hoàn toàn có hy vọng một bước đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" "Khi đó, Thánh Nhân xuất thế, ta cũng có tư cách sánh vai, không còn phải làm tù binh dưới tay người khác nữa!" Hành động liên hợp đối phó Long tộc của tất cả tu sĩ thủy tộc có mặt, cũng có mối quan hệ rất lớn với việc Nữ Oa thành Thánh.

Uy áp của Thánh Nhân, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đại lục đều cảm thấy nguy cơ.

Dù sao, ai mà muốn trở thành nô lệ của người khác!

Cho nên, mượn truyền thừa của Long Vương, một bước đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có tư cách sánh vai với Thánh Nhân!

Bốn Chuẩn Thánh cường giả khác nhìn nhau, rồi gật đầu.

Hà Nhân nhìn mấy trăm tu sĩ Long tộc bên dưới vẫn ngoan cường chống cự, hai mắt hơi nheo lại, một luồng sát khí rợn người bùng phát, rồi thản nhiên thốt ra một chữ: "Giết!".

Khi Hà Nhân thốt ra một chữ, đại quân thủy tộc xung quanh cũng không do dự nữa, trực tiếp như thủy triều dâng trào lao về phía Long Mộ.

Mấy trăm tu sĩ Long tộc trong Long Mộ, trước mặt hàng ức đại quân thủy tộc, như một hạt cát trong biển lớn, không hề nổi bật.

Nhưng!

Chương 294

Dù đối mặt với kẻ địch có sức mạnh áp đảo, tu sĩ Long tộc đều kiên quyết giữ vững lối vào Long Mộ, mấy trăm người không một ai sợ hãi lùi bước!

"Chư vị tu sĩ Long tộc!" Long Tam Thiên đứng ở tiền tuyến, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm đại quân xung quanh có thể dễ dàng nhấn chìm mình, giọng trầm thấp vang vọng khắp nơi.

"Có mặt!" "Dù trời có muốn diệt Long tộc ta, dù có phải chiến đấu đến binh lính cuối cùng, tu sĩ Long tộc ta cũng tuyệt đối không lùi nửa bước!" Long Tam Thiên rút ra bội kiếm tùy thân, khí thế Chuẩn Thánh ầm ầm tản ra khắp nơi, khiến ức vạn đại quân thủy tộc ngừng lại trong chốc lát.

Nhưng cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi!

"Tu sĩ Long tộc, thà chết không lùi!" "Tu sĩ Long tộc, thà chết không lùi!" "Tu sĩ Long tộc, thà chết không lùi!" Giọng nói của mấy trăm tu sĩ Long tộc hòa vào làm một, như tiếng sấm rền vang động cả Đông Hải.

"Giết!" Theo tiếng quát lớn của Long Tam Thiên, mấy trăm tu sĩ Long tộc không những không lùi, ngược lại còn lao về phía đại quân thủy tộc đang vây quanh.

Bùng!

Long Tam Thiên xông lên đầu tiên, trực tiếp vung kiếm chém ra, quét bay mấy ngàn tu sĩ thủy tộc trước mặt.

Chuẩn Thánh cường giả, đáng sợ như thế!

Không chỉ Long Tam Thiên, mà mấy trăm tu sĩ Long tộc còn lại

cũng trong thời gian ngắn bùng phát ra chiến lực đáng sợ.

Hoàn toàn ôm ý chí liều chết chiến đấu, nhất thời giết cho ức vạn tu sĩ thủy tộc không thể hợp thành quân!

Xoảng!

Rầm rầm rầm...

Một trận đao quang kiếm ảnh, khuấy động cả Đông Hải đến long trời lở đất, nước biển cả Đông Hải đều sôi trào.

Các loại pháp thuật thần thông muôn màu muôn vẻ, liên tiếp nổ tung trong Đông Hải, sức mạnh cường liệt dẫn động từng cột nước phóng lên trời.

Máu tươi đỏ thẫm, nhanh chóng lan tràn trong Đông Hải, mùi tanh nồng của máu thậm chí còn bốc lên đến mặt biển Đông Hải!

Biến cố kịch liệt ở Đông Hải, nhanh chóng truyền khắp cả Hồng Hoang đại lục.

Những Đại Năng kia, nhao nhao vận dụng thần thức của mình bao phủ Đông Hải.

Chúng sinh linh Hồng Hoang, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đều có thể cảm nhận được chắc chắn có đại sự rồi.

Lúc ấy ánh mắt của những sinh linh đó, lại vô thức hướng về Nữ Oa vừa thành Thánh.

Không phải, Thánh Nhân đương nhiên phải quản lý Hồng Hoang đại lục sao?

Nhưng, điều đáng thất vọng là, lúc này Nữ Oa đang bế quan củng cố cảnh giới, căn bản không có thời gian quản chuyện này.

Sau này thời đại sáu vị Thánh Nhân, cũng sẽ không có Thánh Nhân nào quản chuyện vặt vãnh như thế.

Đợi sau Vu Yêu quyết chiến, Hồng Quân còn nói, phi Lượng Kiếp Thánh Nhân không được xuất hiện!

Trên không Long Mộ của Long tộc, từng sinh mệnh bị đánh giết, rơi xuống đáy biển sâu không thấy đáy, từ đó trở thành một nắm xương trắng.

Hồng Hoang đại lục tàn khốc là vậy, sinh mệnh chẳng khác gì trò đùa, trong khoảnh khắc có thể dễ dàng tan biến.

Dưới sự dẫn dắt của Long Tam Thiên, mấy trăm tu sĩ Long tộc đoàn kết chặt chẽ, giết cho cả đại quân thủy tộc run rẩy không thôi.

Vô số thi thể, phủ kín cả Long Mộ!

Đại quân thủy tộc sát khí ngút trời kia, khí thế bị mấy trăm tu sĩ Long tộc đè nén chặt chẽ.

"Hừ!" Hà Nhân quan chiến nhìn xuống trận chiến bên dưới, không khỏi hừ lạnh một tiếng, cuối cùng ánh mắt rơi vào Long Tam Thiên.

"Ta ra tay, nhanh chóng giải quyết lão già đó!

Chương 295

Chỉ cần lão già đó chết, đám Long tộc còn lại không đáng ngại!" Hà Nhân thản nhiên nói, bốn vị Chuẩn Thánh còn lại đồng loạt gật đầu.

Lập tức, năm đại Chuẩn Thánh cường giả đứng đầu là Hà Nhân, liên thủ xông về phía Long Tam Thiên.

Vụt!

Long Tam Thiên vừa vung kiếm ra, chém giết mấy trăm tu sĩ thủy tộc.

Vừa định vung kiếm tiếp theo, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đột nhiên dâng lên trong lòng.

Gần như theo bản năng, Long Tam Thiên vung lợi kiếm trong tay chém về phía sau.

Cây lợi kiếm đó, là Bổn Mệnh Linh Bảo Tiên Thiên Linh Bảo Hạ phẩm của Long Tam Thiên!

Sát thương lực phi thường kinh người, vừa đẩy lui hai Chuẩn Thánh thủy tộc đang áp sát Long Tam Thiên.

Vốn định lén lút tấn công Long Tam Thiên, thấy lợi kiếm chém tới, liền lập tức lùi lại.

Nhưng Hà Nhân tay cầm Linh Bảo, cùng với hai vị Chuẩn Thánh khác cũng tay cầm Linh Bảo, đồng loạt tấn công Long Tam Thiên.

Oanh!

Sóng nước khổng lồ nổ tung, Đông Hải bị nước biển bao phủ xuất hiện một khoảng chân không lớn!

Một luồng sóng khí đáng sợ hình tròn tản ra, đẩy tất cả tu sĩ xung quanh văng ra.

Phụt!

Long Tam Thiên liên tục lùi lại, một ngụm máu tươi đỏ thẫm phun ra từ miệng.

Tu vi của hắn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng Hà Nhân cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, huống chi còn có hai Chuẩn Thánh cường giả khác trợ giúp.

Dưới sự đối chọi kịch liệt, Long Tam Thiên trực tiếp trọng thương.

Gầm!

Một tiếng gầm giận dữ vang tận trời, nhất thời phong vân cuồn cuộn, mây đen cuồn cuộn bao phủ hoàn toàn cả Đông Hải.

Một con ngân long dài ngàn trượng, trừng đôi mắt khổng lồ như chuông đồng, sát khí hung mãnh tràn ra.

Long Tam Thiên trực tiếp hóa ra chân thân, vung móng vuốt khổng lồ như một ngọn thần sơn, hung hăng đập xuống phía dưới.

Mấy ngàn tu sĩ thủy tộc tránh không kịp, trực tiếp bị nghiền thành thịt nát.

Gầm gầm gầm...

Tiếng gầm lớn không ngừng vang lên, ngay lập tức từng con cự long hóa ra chân thân, trực tiếp lao vào đại quân tu sĩ thủy tộc chém giết.

Long Tam Thiên càng một mình cự long chống đỡ công kích của sáu Chuẩn Thánh của Hà Nhân, nhưng rất nhanh trên người Long Tam Thiên đầy rẫy vết thương, nhiều vảy rồng bị đánh nát, toàn thân máu

tươi đầm đìa.

Mặc dù Long tộc bùng phát ra khí thế và chiến lực, liên tục đẩy lùi hàng ức tu sĩ thủy tộc xung quanh.

Nhưng dù sao số lượng hai bên vẫn có sự chênh lệch trời vực.

Dưới sự tử vong của số lượng lớn tu sĩ thủy tộc, những tu sĩ thủy tộc còn lại cũng đều đỏ mắt vì giết chóc.

Liên hợp vây giết tu sĩ Long tộc.

Đối mặt với mấy trăm tu sĩ thủy tộc, một tộc nhân Long tộc vẫn có thể chống đỡ.

Nhưng mấy ngàn, mấy vạn...

Chương 296

thậm chí mấy chục vạn tu sĩ thủy tộc!

Tu sĩ Long tộc cuối cùng bắt đầu dần dần không chống đỡ nổi, tiếng kêu than không ngừng vang lên, từng con cự long ầm ầm rơi xuống trên Long Mộ phía dưới.

Tử khí nồng nặc, đã xâm thực cả Đông Hải.

Oanh!

Cơ thể khổng lồ của Long Tam Thiên, một lần nữa nặng nề rơi xuống đáy biển, khí tức trên người cũng trở nên suy yếu.

Mấy trăm tu sĩ Long tộc, sau không biết bao lâu chém giết, lúc này đã tổn thất quá nửa!

Mấy chục tu sĩ Long tộc còn lại, vẫn liều chết chống cự.

"Long Tam Thiên, huyết mạch Long Vương đã gần như tiêu tán hết, cả Long tộc to lớn chỉ còn lại mấy chục tàn binh, Long tộc diệt vong đã là thiên định, hãy từ bỏ chống cự đi, biết đâu còn có thể bảo lưu một chút hỏa chủng cho Long tộc!" Giọng Hà Nhân truyền khắp Đông Hải, trận chiến xung quanh như thể đã bước vào giờ nghỉ giữa hiệp.

Long Tam Thiên dẫn theo mấy chục tộc nhân Long tộc cuối cùng, vẫn kiên thủ ở lối vào Long Mộ.

Tu sĩ thủy tộc xung quanh, dường như đã ngừng tấn công.

Nhưng trong lòng mọi người đều rõ, lần tấn công tiếp theo sẽ là quyết chiến cuối cùng.

Trận chiến này!

Ngươi chết, ta sống!

“Tu sĩ Long tộc ta, thà chết không lùi!” Long Tam Thiên biến lại hình người, tay phải ôm ngực, khí tức cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Mấy chục tu sĩ Long tộc còn lại, cũng đều vô cùng chật vật.

“Nếu đã như vậy, vậy Long tộc, hôm nay diệt vong đi!” Trong mắt Hà Nhân hàn quang lóe lên, tu sĩ thủy tộc xung quanh sát khí bùng phát.

Quyết chiến cuối cùng, một chạm là bùng nổ!

“Muốn Long tộc ta diệt vong, khẩu khí thật lớn!” Một tiếng quát yêu kiều tràn đầy sát khí, cắt ngang cuộc tấn công của tu sĩ thủy tộc.

Nhất thời.

Tất cả ánh mắt, đều vô thức nhìn theo tiếng nói.

“Hà Nhân?” Hà Nhân nhìn bóng dáng yểu điệu đột nhiên xuất hiện kia, vô thức hỏi.

Long Tam Thiên cùng các tu sĩ Long tộc bên dưới, nhìn bóng dáng yểu điệu đột nhiên xuất hiện kia, đột nhiên cả người chấn động, tập thể ngây người tại chỗ.

“Ta là con gái Long Vương, công chúa Long tộc!” Giọng nói trong trẻo của Tiểu Long Nữ, vang rõ ràng bên tai mỗi người.

Nhất thời.

Hà Nhân ngây người.

Long Tam Thiên ngây người.

Tộc nhân Long tộc ngây người.

Tất cả tu sĩ thủy tộc đều ngây người!

Con gái Long Vương?

Công chúa Long tộc?

Trước khi Tam tộc tranh bá, có lẽ chúng sinh linh Hồng Hoang đại lục còn biết đến sự tồn tại của công chúa Long tộc.

Chương 297

Dù sao năm đó vì công chúa Long tộc, giữa Long tộc và Dương Mi đã từng gây xôn xao khắp Hồng Hoang đại lục.

Nhưng kể từ sau Long Hán Đại Kiếp, cả Hồng Hoang đại lục đều xuất hiện đứt gãy lịch sử, ngay cả đại chiến Tam tộc năm xưa cũng ít người biết đến.

Chúng sinh linh Hồng Hoang đại lục đối với Long tộc lại càng chỉ biết một cách mơ hồ, thủy tộc ở Đông Hải, cũng chỉ biết Long Vương sinh ra chín người con.

Còn về công chúa Long tộc, thì gần như không ai biết.

Hoặc giả, ngay cả Long tộc, cũng gần như quên mất sự tồn tại của Tiểu Long Nữ.

Nhưng, Tiểu Long Nữ là con gái Long Vương, trong cơ thể nàng chảy huyết mạch của Long Vương, một sự thật không thể chối cãi!

"Công... công chúa!" Long Tam Thiên đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, giọng nói nghẹn ngào nhìn chằm chằm Tiểu Long Nữ.

Người khác có thể không biết Tiểu Long Nữ, nhưng Long Tam Thiên thì biết rất rõ.

"...Ta nhớ, ngươi là Đại Trưởng Lão của Long tộc ta!" Tiểu Long Nữ nhìn bóng dáng già nua kia, nhất thời tất cả ký ức về Long tộc đều ùa về trong lòng.

Vốn tưởng rằng, đã sớm quên Long tộc, đã đoạn tuyệt với Long tộc!

Ban đầu Long tộc vì tranh bá mà chết vô số người suýt bị diệt

vong, nàng cũng không có chút cảm xúc nào.

Dù sao, đó là số mệnh của Long tộc.

Nhưng, giờ đây khi gặp lại Long tộc, một luồng huyết mạch thâm nhập tận xương tủy không ngừng rung động.

"Đại Trưởng Lão, tộc nhân Long tộc ta đâu?" "Công chúa... ta có tội!" Long Tam Thiên nặng nề thở dài một hơi, nhất thời nước mắt già nua giàn giụa.

"Tộc nhân Long tộc, bái kiến công chúa!" Đám tu sĩ Long tộc còn lại đứng sau lưng Long Tam Thiên, lúc này cũng đều đã phản ứng kịp.

Đồng loạt quỳ xuống đất, cung kính chào hỏi, đồng thời tất cả đều tỏ ra có chút kích động.

Là con gái Long Vương, công chúa Long tộc, Long tộc cuối cùng cũng không còn quần long vô thủ!

Tu sĩ Long tộc, tuyệt đối không lùi bước!

Nhìn mấy chục tu sĩ Long tộc đang quỳ rạp trên đất, ánh mắt Tiểu Long Nữ chợt ảm đạm thất sắc.

Long tộc to lớn, giờ lại sa sút đến mức này sao?

Không!

Long tộc, tuyệt đối không thể diệt vong!

"Ta là công chúa Long tộc, hôm nay, kẻ nào muốn diệt Long tộc ta, chết!" Khí thế đáng sợ từ trên người Tiểu Long Nữ bùng phát ra, nhất thời áp bức khiến mọi người đều không thở nổi.

Thực ra tu vi của Tiểu Long Nữ lúc này, cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng một luồng uy áp huyết mạch tựa như của bậc thượng vị,

nặng nề đè lên lòng đám tu sĩ thủy tộc.

Long Vương năm xưa tôn quý biết bao, thống trị tu sĩ thủy tộc Tứ Hải.

Loại uy áp tựa Long Vương đó, đã sớm khắc sâu vào linh hồn của tu sĩ thủy tộc Tứ Hải.

Cho nên uy áp từ Tiểu Long Nữ, mới khiến đám tu sĩ thủy tộc xuất hiện cảm giác thần phục mờ ảo.

Nhưng Hà Nhân mấy người thì không sao, dù sao họ cũng là Chuẩn Thánh cường giả.

Chương 298

Chỉ có điều, trừ Hà Nhân ra bốn người còn lại, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Đối mặt với sức mạnh huyết mạch của Long Vương, họ có chút không dám phản kháng!

"Đáng chết!" Nhìn tình trạng yếu ớt của đám tu sĩ thủy tộc xung quanh, Hà Nhân không khỏi thấp giọng thầm mắng một tiếng.

Mắt thấy sắp thành công diệt Long tộc, lại đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, ánh mắt Hà Nhân tràn đầy sát khí nhìn về phía Tiểu Long Nữ: "Ta mặc kệ ngươi là công chúa Long tộc gì, Long tộc ngang ngược bá đạo, kiêu căng khó thuần, những năm này đã gây họa cho vô số tu sĩ thủy tộc." "Hôm nay, chúng ta muốn thay trời hành đạo, tru diệt lũ ác đồ này!" "Chỉ cần là người Long tộc, tất sẽ giết!" Lời vừa dứt, Hà Nhân đột nhiên cầm hai thanh Linh Bảo giống như kéo, xông về phía Tiểu Long Nữ.

Trận chiến đột nhiên bùng nổ, khiến mọi người đều có chút trở tay không kịp.

"Tu sĩ Long tộc, bảo vệ công chúa!" Long Tam Thiên bên dưới thấy vậy, quát một tiếng, dẫn đầu xông về phía Hà Nhân.

"Hà Nhân, hôm nay nếu ngươi dám làm thương công chúa, Long tộc ta quyết sẽ không chết không ngừng!" Tiếng quát chói tai vang lên, tất cả tu sĩ Long tộc đều liều mạng lao về phía trước.

Đám tu sĩ thủy tộc kia, tập thể ngây người tại chỗ.

Bốn Chuẩn Thánh cường giả thủy tộc còn lại, nhìn nhau một cái, nghiến răng ken két nhìn về phía Long Tam Thiên và những người

khác.

Bốn người trực tiếp chặn đứng toàn bộ Long Tam Thiên cùng các tu sĩ Long tộc.

Bốn người đó, trong đó hai người Chuẩn Thánh trung kỳ, hai người còn lại chỉ Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ba người liên thủ chặn Long Tam Thiên, vị Chuẩn Thánh sơ kỳ cường giả còn lại, một mình chặn đứng đám tu sĩ Long tộc còn lại.

Nhưng, hắn đã hoàn toàn đánh giá thấp tu sĩ Long tộc lúc này.

Dưới sức mạnh huyết mạch của Tiểu Long Nữ, đám tu sĩ Long tộc này đều như thể đã tiêm thuốc kích thích, phát huy ra chiến lực siêu phàm.

Vị Chuẩn Thánh sơ kỳ cường giả kia, có chút không chống đỡ nổi sự tấn công của mấy chục tu sĩ Long tộc Đại La Kim Tiên.

"Đáng chết!" "Giết!" Vị Chuẩn Thánh sơ kỳ cường giả kia ra lệnh một tiếng, tu sĩ thủy tộc xung quanh đều không do dự nữa, liên hợp giết về phía Long tộc!

Đại chiến cuối cùng, một chạm là bùng nổ!

Mấy chục con cự long dùng móng vuốt, dùng đuôi rồng, thậm chí dùng răng rồng xé nát kẻ địch đang lao tới xung quanh.

Mọi người dường như đã hoàn toàn từ bỏ pháp thuật thần thông, thực chiến cận chiến.

Keng!

Công kích của Hà Nhân lao đến trước mặt Tiểu Long Nữ, nhưng Tiểu Long Nữ không hề hoảng loạn, vung bội kiếm trong tay dễ dàng đỡ lấy.

Hai người lập tức giao chiến với nhau, mặc dù Tiểu Long Nữ chỉ

có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng lại cứng rắn đánh cho Hà Nhân có qua có lại.

"Nha đầu, ngược lại đã trưởng thành không ít, lúc nào mà kinh nghiệm thực chiến đã phong phú thế!" Dương Mi vuốt vuốt mũi khẽ nói, nhìn Tiểu Long Nữ hóa thân thành nữ chiến sĩ bên dưới.

"Những năm này đi theo bên chủ nhân, sao có thể không học được chút gì chứ.

Chủ nhân trong khoảng thời gian quản lý nhân tộc, hai chúng ta ở chỗ Hậu Thổ, Huyền Minh hai vị nữ chủ nhân đó, đã tích lũy được không ít kinh nghiệm chiến đấu phong phú..." Nguyên Phượng nói đến giữa chừng, mới phát hiện hình như lỡ lời, không khỏi vội vàng im lặng không nói gì.

"Yêu tộc sao...

Lần sau trở về, sẽ giải quyết!" Dương Mi hơi nhíu mày, Nguyên Phượng không nói, hắn cũng biết.

Giữa hai tộc Vu Yêu, cuối cùng sẽ có một trận đại chiến!

Nhưng, cũng không phải Vu tộc sẽ bị diệt.

Đương nhiên, đó cũng không phải chuyện bây giờ.

Dương Mi nhìn xuống trận chiến bên dưới, mặc dù Long tộc chiến đấu ai nấy đều bùng phát ra chiến lực đáng sợ, nhưng vẫn có thương vong xuất hiện.

Chương 299

Cứ thế này, Long tộc sẽ chỉ còn lại một mình.

Những tu sĩ Long tộc còn lại, đương nhiên cũng biết tình hình này, nhưng vẫn không ai lùi bước.

Vào thời điểm Long tộc sinh tử tồn vong, Dương Mi thản nhiên mở miệng nói: "Nguyên Phượng, đi giúp Long tộc, cũng tốt để lưu lại chút huyết mạch cho Long tộc." "Vâng, chủ nhân!" Nguyên Phượng sau khi nhận lệnh, bước ra từ hư không ẩn giấu.

Lúc này Nguyên Phượng, sau khi hoàn toàn hấp thu Hỗn Độn Bản Nguyên của Hỏa Linh Nhi, thực lực đã đề thăng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phối hợp với Nam Minh Ly Hỏa cường đại, có thể nói, dưới Thánh Nhân khó tìm đối thủ.

Nguyên Phượng nhìn xuống trận chiến bên dưới, tay ngọc khẽ vung, lập tức từng luồng hỏa diễm xuất hiện trong nước.

Rồi tràn ngập đất trời lao xuống phía dưới!

Trong khoảnh khắc, nước biển xung quanh hoàn toàn hóa thành một biển lửa, ngay cả nước biển cũng như thể bị đun sôi mà "ùng ục" bốc hơi!

Đấy chính là sự đáng sợ của ngọn lửa đặc biệt!

Biển lửa đột ngột xuất hiện, dọa tất cả tu sĩ thủy tộc bên dưới ngừng tấn công trong tay.

Nhưng Nam Minh Ly Hỏa đó, dường như mọc mắt, hung hăng lao về phía những tu sĩ thủy tộc kia.

Bùng!

Vô số tu sĩ thủy tộc, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, hòa vào vô tận nước biển.

Hàng ức đại quân thủy tộc, bị một ngọn lửa trực tiếp thiêu chết quá nửa!

Ngay cả Hà Nhân, trong biển lửa đó, cũng cảm thấy nỗi sợ hãi thấu xương!

"Tất cả giải tán đi, từ nay về sau, không được phép xâm phạm Long tộc nữa!" Một giọng nói tràn đầy uy nghiêm vang vào tai mọi người, biển lửa như tử thần kia cũng từ từ rút lui.

Dương Mi chậm rãi bước ra từ hư không!

Dương Mi với vẻ mặt thong dong tùy ý, ngữ khí lại càng vô cùng bình thản.

Dường như trận chiến thương vong vô số người bên dưới, chẳng qua chỉ là trò đùa của trẻ con.

Đương nhiên, đối với Dương Mi, đó thật sự chỉ là trò đùa của trẻ con!

"Lại là Hà Nhân?" Nhìn Nguyên Phượng và Dương Mi đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Hà Nhân đen kịt đến cực điểm.

Mắt thấy sắp thành công diệt Long tộc, sao lại hết lần này đến lần khác xuất hiện biến cố!

"Chủ nhân!" Tiểu Long Nữ thu lợi kiếm lại, cung kính đứng bên cạnh Dương Mi.

Nàng biết, Dương Mi sẽ đứng ra.

Hơn nữa, nàng cũng hiểu, Dương Mi đã đứng ra, vậy chuyện này cũng kết thúc rồi.

Mặc dù Dương Mi không tiếp tục nói, nhưng nhìn cảnh tượng này, Hà Nhân sao có thể không biết hai người này có quan hệ với Long tộc.

Hơn nữa ngọn lửa vừa rồi của Nguyên Phượng, đã triệt để trấn áp Hà Nhân.

Hà Nhân đương nhiên cảm nhận được thực lực đáng sợ của Nguyên Phượng, nhưng tự thấy mình vẫn có thể cầm cự, huống hồ bên mình còn có bốn Chuẩn Thánh, cùng mấy ngàn vạn đại quân thủy tộc.

Thực sự chiến đấu, cũng chưa chắc sẽ thua!

"Mặc kệ ngươi là ai, ta khuyên ngươi lập tức rời khỏi đây, nếu cố chấp muốn nhúng tay vào chuyện Long tộc." "Thì kết cục của ngươi, sẽ giống như Long tộc, giết không tha!" Hà Nhân ác độc nhìn về phía Dương Mi, ý đồ dọa chạy Dương Mi và những người khác.

Dương Mi lông mày khẽ nhướn, hứng thú nhìn Hà Nhân một cái.

Chương 300

Sau đó... không hề có dấu hiệu gì, Hà Nhân trực tiếp hóa thành một nắm tro bụi hòa vào vô tận nước biển.

Trong cả Đông Hải, trong nháy mắt yên lặng như tờ, rõ ràng có mấy ngàn vạn sinh linh tụ tập ở đây, nhưng ngay cả tiếng thở cũng như thể biến mất.

Hà Nhân... chết... chết rồi...

Một Chuẩn Thánh hậu kỳ cường giả, cứ thế lặng lẽ mà chết ư?

Một luồng uy áp không chút gợn sóng, lặng lẽ tản ra từ trên người Dương Mi, khiến những tu sĩ thủy tộc xung quanh có chút không hiểu.

Trực tiếp quỳ rạp trên đất, tất cả đều thần phục dưới luồng khí thế kia!

Bao gồm cả bốn vị Chuẩn Thánh còn lại!

Trong khoảnh khắc đó, tất cả đều cảm thấy, như một con kiến hôi yếu ớt.

Cảm thấy như có một ngọn núi lớn lơ lửng trên đầu, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cảm nhận luồng khí thế đáng sợ đó, nhìn bóng dáng tưởng chừng trẻ tuổi kia, mắt Long Tam Thiên chợt sáng lên.

"Long tộc Long Tam Thiên, bái kiến Dương Mi Đạo Tổ!" Long Tam Thiên năm xưa tham gia Long Hán đại chiến, tự nhiên nhận ra Dương Mi, e rằng cũng là người duy nhất biết năm đó Dương Mi đã đưa Tiểu Long Nữ đi.

Cho nên hơi liên tưởng một chút, tự nhiên nhận ra thân phận của

Dương Mi.

Dương Mi là ai, đó chính là đệ nhất nhân của Hồng Hoang đại lục!

Thấy Dương Mi xuất hiện, Long tộc mới thực sự nhìn thấy hy vọng!

Những tu sĩ thủy tộc kia không nhận ra Dương Mi, nhưng đều từng nghe danh Dương Mi!

Lập tức tất cả mọi người sợ hãi run rẩy, mặt đầy hoảng sợ cúi đầu, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Dương Mi không chỉ là đệ nhất nhân Hồng Hoang, mà danh tiếng của hung nhân Dương Mi cũng nổi danh khắp Hồng Hoang!

Ai không nghe lời, sẽ chết!

"Cút!" Quét mắt nhìn xuống mấy ngàn vạn tu sĩ như kiến hôi bên dưới, Dương Mi không chút hứng thú, thản nhiên thốt ra một chữ.

Những tu sĩ thủy tộc kia, trong nháy mắt như được đại xá, tán loạn như chim thú bay tán loạn trốn đi khắp nơi.

Trong khoảnh khắc, Long Mộ to lớn lập tức chỉ còn lại mấy chục tu sĩ Long tộc, cùng với vô số thi thể la liệt trên mặt đất!

Nhìn đại quân thủy tộc đã rút đi hết, những tu sĩ Long tộc còn lại tổng cộng thở phào nhẹ nhõm.

"Đa tạ chủ nhân đã ra tay giúp đỡ, đã làm phiền chủ nhân rồi!" Nhìn thấy nguy cơ của Long tộc đã giải trừ, Tiểu Long Nữ vội vàng cảm tạ Dương Mi.

"Đa tạ Dương Mi Đạo Tổ ân cứu mạng!" Các tu sĩ Long tộc đứng đầu là Long Tam Thiên bên dưới, đều với vẻ mặt cảm kích.

"Công chúa!

Không bằng, chúng ta về Long Cung trước đi!" Long Tam Thiên nhìn về phía Tiểu Long Nữ, hiển nhiên chuẩn bị lấy Tiểu Long Nữ làm người lãnh đạo.

Tiểu Long Nữ nhìn về phía Dương Mi, Dương Mi gật đầu thản nhiên nói: "Đi thôi, đi nghỉ ngơi, cũng tiện thể điều tra tin tức Bồng Lai Tam Đảo." Tiểu Long Nữ gật đầu, nói với Long Tam Thiên và những người khác: "Để lại vài người dọn dẹp nơi này, ta trở về Long Cung!" Trong Long Cung, Tiểu Long Nữ ngồi trên long ỷ trang nghiêm hoa lệ, cũng có vài phần phong thái đế vương.

Tiểu Long Nữ vốn định nhường Dương Mi ngồi vị trí đó, nhưng bị Dương Mi từ chối.

Chương 301

Dương Mi dù sao cũng không phải người Long tộc, cũng không muốn vướng vào thêm nhân quả với Long tộc.

Dù sao Long tộc có thực sự bị diệt tộc hay không, cũng không liên quan đến hắn.

Chỉ là nhìn vào việc Tiểu Long Nữ những năm nay đã tận tụy như vậy, nhân tiện điều tra tin tức Bồng Lai Tam Đảo, Dương Mi mới tùy ý giúp đỡ.

"Đại Trưởng Lão, Long tộc ta chẳng lẽ thật sự chỉ còn lại chút tộc nhân này sao?" Nhìn Long Cung to lớn, nhưng chỉ có lác đác mười tộc nhân Long tộc đứng đó, Tiểu Long Nữ thở dài hỏi.

"Bẩm công chúa!

Để bảo lưu huyết mạch của Long tộc ta, ta đã sắp xếp một bộ phận người ra ngoài trước đại chiến!" "Vì sợ Long tộc diệt vong, sẽ làm lộ vị trí của họ, nên cụ thể họ đã đi đâu, ngay cả ta cũng không được biết." "Nhưng đợi tin tức đại quân thủy tộc thất bại truyền ra ngoài, tin rằng những tộc nhân đó sẽ trở về!" "Chỉ có điều..." Long tộc dù sao cũng là một trong Tam tộc năm xưa, không thể nào thật sự không có chút thủ đoạn sau cùng nào, Long Tam Thiên nói đến đây lại dừng lại.

"Phịch!" Đột nhiên quỳ thẳng xuống đất, các chiến sĩ Long tộc còn lại trong Long Cung cũng đều đồng loạt quỳ xuống.

"Cầu công chúa có thể trở về, dẫn dắt Long tộc ta phát triển, Long tộc không thể một ngày không có thủ lĩnh!" "Cầu công chúa, trở về Long tộc!" "Cầu công chúa, trở về Long tộc!" Long Tam Thiên và những người khác cúi đầu đồng thanh nói, mặc dù Long tộc đã rơi vào

cảnh giới như vậy.

Nhưng nếu có một người thống lĩnh, Long tộc vẫn còn hy vọng phát triển trở lại.

Nếu cứ như một đống cát rời, thì Long tộc sớm muộn cũng đi đến diệt vong!

Huống hồ Tiểu Long Nữ thân là con gái Long Vương, đủ để chấn nhiếp thủy tộc Đông Hải không dám xâm phạm Long tộc nữa!

Nhìn tộc nhân Long tộc đang quỳ lạy khẩn cầu bên dưới, Tiểu Long Nữ tú mi khẽ nhíu lại, điều này có lẽ liên quan đến sự tồn vong của Long tộc!

Tiểu Long Nữ trầm tư một lát, lần này không nhìn Dương Mi nữa, mà kiên quyết lắc đầu.

"Ta sẽ không ở lại Long tộc!" "Công chúa!" Thấy Tiểu Long Nữ từ chối, Long Tam Thiên sắc mặt lo lắng kêu lên, nhưng thấy Tiểu Long Nữ xua tay ngăn lại.

Các tu sĩ Long tộc khác, đều mở miệng muốn giữ Tiểu Long Nữ lại.

Đáng tiếc, Tiểu Long Nữ đã quyết ý ra đi!

"Ai..." Nhìn Tiểu Long Nữ đã quyết ý ra đi, Long Tam Thiên nặng nề thở dài một hơi, nhưng hai mắt đột nhiên sáng lên: "Công chúa, không ở lại Long tộc, vậy có thể tiếp nhận truyền thừa của Long Vương không!" "Dù sao cả Long tộc, chỉ còn lại một huyết mạch Long Vương, nếu truyền thừa của Long Vương rơi vào tay người khác, chúng ta thật sự không còn mặt mũi nào xuống gặp Tổ Long!" Lần này Tiểu Long Nữ không nói gì, dù sao đó cũng là truyền thừa của phụ thân nàng, đương nhiên không thể rơi vào tay người khác!

"Vừa hay ta muốn tìm Bồng Lai Tam Đảo ở gần Đông Hải này,

ước chừng sẽ lưu lại một đoạn thời gian dài, tiếp theo ta và Nguyên Phượng sẽ đi trước, ngươi hãy ở lại Long tộc một thời gian tiếp nhận truyền thừa của Long Vương đi!" Thấy Tiểu Long Nữ vẻ mặt khó quyết định, Dương Mi ở bên cạnh thản nhiên mở miệng nói.

Tiểu Long Nữ cảm kích cúi đầu với Dương Mi một cái, các tu sĩ Long tộc khác cũng lộ vẻ mừng rỡ, cảm kích nhìn về phía Dương Mi.

Dương Mi vuốt vuốt mũi, lại mở miệng nói: "Nhưng ta tương đối tò mò, Long tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại rơi vào cảnh giới như hiện giờ?" "Trước đó nghe nói, chín người con của Long Vương vì tranh đoạt truyền thừa mà nội chiến không ngừng, rốt cuộc là chuyện gì?" "Chín người con của Long Vương tuy đều kiêu ngạo khó thuần, nhưng cũng không phải loại người không có đầu óc chứ?" Theo câu hỏi của Dương Mi được đưa ra, Tiểu Long Nữ cũng khó hiểu nhìn về phía Long Tam Thiên.

Dù sao, không ai hiểu chín người ca ca kia hơn nàng.

Vậy, trong đó nhất định có nguyên nhân!

Còn về việc, vì sao Dương Mi lại quan tâm chuyện này!

Bởi vì, vừa rồi ở Long Mộ, hắn cảm nhận được một tia khí tức của Hỗn Độn Ma Thần!

Dương Mi đối với truyền thừa của Long Vương, đương nhiên không cảm thấy hứng thú!

Nhưng, hắn lại cảm thấy hứng thú hơn với Hỗn Độn Ma Thần.

Hỗn Độn Bản Nguyên của Hỗn Độn Ma Thần, có thể giúp thực lực của Dương Mi đề thăng rất nhiều.

Hơn nữa, cá nhân hắn lại rất thù dai!

Nếu Ma Vực đã chọc tới hắn, vậy thì mặc kệ đối phương có phải

của Ma Vực hay không.

Thà giết lầm một ngàn, cũng tuyệt đối không bỏ qua một Hỗn Độn Ma Thần!

Hắn mơ hồ cảm thấy, sự kiện lần này, có lẽ không thể thoát khỏi liên quan đến Ma Vực.

Chương 302

Đám tu sĩ Long tộc, đều đột nhiên thần sắc ảm đạm cúi đầu, dường như có chút không cam lòng hồi ức lại đoạn quá khứ không muốn nhớ đó!

"Ai!" Long Tam Thiên nặng nề thở dài một hơi, mới từ từ nói: "Chuyện đó phải kể từ trận Long Hán đại chiến năm xưa, trận chiến đó không chỉ khiến vô số tu sĩ thủy tộc Tứ Hải thương vong, mà Long tộc ta cũng thương vong thảm không nỡ nhìn, thậm chí đạt đến hơn chín thành!" "Hơn nữa những người hy sinh, phần lớn đều là chiến lực đỉnh cao của Long tộc, sau trận chiến đó cả Long tộc to lớn gần như suy tàn.

Tuy còn lại không ít tộc nhân, nhưng khó có thể hình thành một chiến lực đáng kể." "May mắn là lúc đó Tổ Long đã dùng Chân Linh lập thệ, mới rửa sạch nhân quả và nghiệp lực của Long tộc.

Tổ Long đang thoi thóp mang theo Long tộc tàn tạ trở về Đông Hải, lúc đó Tổ Long biết mệnh mình không còn lâu nữa, Long tộc cũng không còn tư bản để tranh bá Hồng Hoang nữa." "Cho nên Tổ Long lúc đó chỉ mong, Long tộc có thể an ổn tồn tại là đủ.

Liền hạ lệnh thu hồi quyền khống chế Tứ Hải, tất cả Long tộc trở về Đông Hải, tu sĩ thủy tộc Đông Hải cũng không còn chịu sự điều lệnh của Long tộc, và Long tộc đời đời đều phải bảo vệ Đông Hải!" "Lúc đó mặc dù Long tộc thương vong vô số, tu sĩ trong tộc còn lại không đáng kể, Tổ Long cũng sắp thân tiêu đạo hủy, nhưng may mắn là, chín vị thái tử của Long tộc vẫn còn sống." "Chỉ cần dưới sự dẫn dắt của chín vị thái tử, Long tộc an ổn tồn tại, cũng không phải chuyện khó, nhưng..." Khi nói đến đây, Long Tam Thiên rõ ràng dừng

lại, sau đó mới tiếp tục nói: "Khi Long tộc chuẩn bị triệt để ẩn thế, đại nạn của Tổ Long cũng sắp đến, nhưng Tổ Long sắp thân tiêu đạo hủy lại vì cảm ngộ trong trận đại chiến đó, một bước đột phá tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Nhưng tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng khó địch nổi Thiên Đạo, Tổ Long đã dùng một pháp thuật, tách tất cả sức mạnh và truyền thừa ra khỏi cơ thể, người thừa kế toàn bộ tu vi có lẽ có thể đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Nếu vậy, Long tộc suy tàn, trong tộc có một Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả, cũng đủ để bảo hộ Long tộc vạn thế vĩnh tồn!

Biết đâu, còn có khả năng chấn chỉnh lại cờ xí!" "Khi Tổ Long còn tại thế, đã chọn lựa người thích hợp, người đó chính là con trai cả của Tổ Long là Tù Ngưu, tám vị thái tử còn lại cũng không có dị nghị.

Sau đó Tổ Long liền tọa hóa tại Long Mộ của Long tộc." "Khi Đại thái tử Tù Ngưu chuẩn bị tiến vào Long Mộ tiếp nhận truyền thừa của Tổ Long, tám người con còn lại đột nhiên dẫn theo thân tín của mình gây khó dễ, muốn cướp đoạt truyền thừa!" "Sau đó, chín vị thái tử bất đồng ý kiến, dẫn theo thân tín của mình phát động liên tiếp nội đấu!

Đầu tiên Đại thái tử Tù Ngưu bị các huynh đệ vây công giết chết, sau đó tám vị thái tử còn lại lần lượt chết đi." "Điều đáng cười nhất là, hai vị thái tử còn sống sót cuối cùng là Nhai Tí (thứ hai) và Toan Nghê (thứ năm) đã chọn đồng quy vu tận!

Từ đó, chín vị thái tử đều chết trong nội đấu, mang theo tinh nhuệ cuối cùng còn sót lại của Long tộc!" "Khi Long tộc chưa kịp phản ứng từ cảnh quần long vô thủ, không biết vì sao lại bị vạn vạn tu sĩ thủy tộc biết được!

Và nghe nói, Long Mộ có truyền thừa của Tổ Long, chỉ cần đoạt được truyền thừa của Tổ Long, có hy vọng một bước đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên à, đó là tồn

tại đủ để sánh ngang Thánh Nhân, ai có thể nhịn được loại dụ hoặc đó!

Hơn nữa vạn vạn tu sĩ thủy tộc ở Đông Hải, từ sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đã luôn chịu sự quản hạt của Long tộc." "Lúc đó Long tộc trống rỗng, có thể sẽ cho một cơ hội, cho nên chúng tu sĩ thủy tộc Đông Hải mới liên hợp gây khó dễ cho Long tộc ta!

Hắc hắc, nhưng, Long tộc ta há lại là loại mà đám cá tạp tôm tép đó có thể đối phó được!" "Đám tu sĩ thủy tộc đó mấy lần công kích, đều bị tu sĩ Long tộc ta đánh lui, sau khi hy sinh lượng lớn đồng bạn, cuộc tấn công của thủy tộc cũng tạm dừng." "Nhưng ai cũng không ngờ, đám tu sĩ thủy tộc đó không sợ cái chết, tập hợp thêm nhiều bộ đội hơn tấn công Long tộc ta.

Dù tu sĩ Long tộc ta ai nấy đều mạnh, nhưng cũng khó địch nổi bốn tay, sau mấy vạn năm chiến đấu liên tục, tu sĩ Long tộc không ngừng giảm đi." "Cuối cùng, mới bị đám tu sĩ thủy tộc đó ép đến mức sắp diệt tộc!" "Long Vương lâm tử đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, chín người con vì tranh đoạt truyền thừa lại tự tương tàn sát không còn một ai, sau đó lại là tu sĩ thủy tộc không tiếc mọi giá vây công Long tộc, muốn tiêu diệt Long tộc và đoạt được truyền thừa của Long Vương...

Thú vị, thú vị..." Dương Mi vuốt vuốt mũi, lẩm bẩm nói.

Chuyện này nhìn qua, dường như không có vấn đề gì, rốt cuộc đều là do tham dục mà ra!

Mặc kệ chín người con của Long Vương, hay là tu sĩ thủy tộc, đều không đoạt được truyền thừa của Long Vương!

Nhưng, tham dục thứ gì đó, tổng sẽ có một giới hạn.

Chết rồi, thì có thể đoạt được sao!

Cho nên, trong đó có vấn đề.

Hơn nữa, là vấn đề lớn.

"Tiểu Long Nữ chuẩn bị khi nào thì tiếp nhận truyền thừa của Long Vương?" Trong cả Long Cung đều tràn ngập một luồng khí tức vô cùng áp bức, Long Tam Thiên cùng các tu sĩ Long tộc, cả Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng, dường như đều đang vì đoạn lịch sử bi thương của Long tộc mà thương tiếc.

Nhưng, dường như lại không phát hiện ra điều gì bất thường trong đó.

Đương nhiên, nếu không phải Dương Mi ở Long Mộ cảm nhận được một tia khí tức của Hỗn Độn Ma Thần, thì cũng có thể sẽ không phát hiện ra vấn đề trong đó.

"Công chúa là con gái Tổ Long, không cần bất kỳ sự chuẩn bị nào, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Long Mộ tiếp nhận truyền thừa!" Nghe Dương Mi hỏi, Long Tam Thiên lập tức kích động đáp.

Mặc dù Tiểu Long Nữ không định ở lại Long tộc, nhưng Tiểu Long Nữ dù sao cũng là người Long tộc, huống hồ lại là con gái mang huyết mạch của Long Vương!

Chỉ cần Tiểu Long Nữ tiếp nhận truyền thừa của Long Vương, trở thành một trong những Đại Thần Thông Giả của Hồng Hoang đại lục, vậy thì không ai còn dám dễ dàng xâm phạm Long tộc nữa!

"Bất cứ lúc nào sao...

Vậy nghỉ ngơi ba ngày đi, ba ngày sau sẽ đến Long Mộ tiếp nhận truyền thừa!" Dương Mi trầm tư một lát, có chút hờ hững nói.

"Chủ... chủ nhân!

Người không đi tìm Bồng Lai Tam Đảo sao?" Nhìn Dương Mi

dường như rất để tâm đến chuyện này, Tiểu Long Nữ lập tức khó hiểu hỏi.

Chương 303

Nhìn Tiểu Long Nữ đang khó hiểu, Dương Mi khẽ nhếch mép cười nhạt nói: "Ta quyết định, sẽ cùng ngươi đến Long Mộ." "Sắp xếp cho ta một chỗ, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt." Không giải thích nhiều, Dương Mi còn quay người bước ra ngoài Long Cung.

Vừa bước ra ngoài Long Cung, Dương Mi lại thản nhiên nói: "À đúng rồi, nhớ giúp ta tìm tin tức về Bồng Lai Tam Đảo." Lời vừa dứt, Dương Mi dưới sự dẫn dắt của một tu sĩ Long tộc, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhìn bóng lưng Dương Mi rời đi, Long Tam Thiên có chút khó hiểu nhìn về phía Tiểu Long Nữ: "Công chúa, Dương Mi Đạo Tổ..." "Chuyện này ngươi không cần quan tâm, làm tốt phận sự của mình là được." Tiểu Long Nữ cắt ngang lời Long Tam Thiên, giọng nói thản nhiên, có vài phần uy nghiêm của bậc thượng vị.

"Vâng, công chúa!" Long Tam Thiên dẫn theo tất cả tu sĩ Long tộc, rời khỏi Long Cung.

Chỉ còn lại một mình Tiểu Long Nữ, tú mi khẽ nhíu nhìn bóng lưng Dương Mi rời đi: "Xem ra, chuyện này có chút không đơn giản a!" "Chẳng lẽ chủ nhân, coi ta là cô bé bồng bột năm xưa hay sao!" Chuyện xảy ra ở Đông Hải, chúng sinh linh Hồng Hoang đại lục khẳng định không biết.

Nhưng trận chiến ngày đó, cũng đã hấp dẫn không ít Đại Năng chú ý.

Đặc biệt sau đó, ngay cả Dương Mi thần bí nhất Hồng Hoang đại lục cũng xuất hiện.

Do đó, ánh mắt đều đổ dồn về Đông Hải.

Nhưng, sau trận chiến ngày đó, Đông Hải cũng triệt để yên tĩnh trở lại.

Đương nhiên chuyện xảy ra ở Đông Hải, cũng dần dần truyền khắp Hồng Hoang đại lục.

Long tộc đã phai nhạt khỏi tầm mắt mọi người, một lần nữa gợi lại ký ức của một bộ phận người.

Những người đó đều không khỏi phát ra tiếng thở dài hư vô, một trong những bá chủ năm xưa, lại sa sút đến mức này.

Nhưng, đó chẳng phải là thường thái của Hồng Hoang đại lục sao?

Vẻ huy hoàng giây phút này, ai biết giây phút tiếp theo sẽ ra sao!

Tử vong?

Biến mất...

Những tu sĩ Long tộc đang ẩn náu ở khắp nơi trên Hồng Hoang đại lục, sau khi nhận được tin tức đó, cũng đều lục tục trở về Long Cung.

Lúc này Long Cung, dần dần khôi phục lại một chút sinh khí.

Dương Mi đang ở trong một căn phòng nào đó của Long Cung, đang ngồi xếp bằng nhắm mắt tu hành.

Mặc dù thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng, cả Hồng Hoang đại lục đều không tìm ra một đối thủ.

Chỉ thiếu một bước là có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nhưng chỉ một bước đó lại là sự chênh lệch trời vực!

Dương Mi không hề quên, có một kẻ địch đáng sợ là Ma Vực, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa ai mà không phải tồn tại đáng sợ.

Cho nên Dương Mi chưa bao giờ bỏ bê tu luyện, thậm chí còn cần

mẫn hơn trước.

Những năm này cũng khiến tu vi của Dương Mi càng thêm ổn định, mơ hồ chạm vào đạo bình chướng kia!

Nhưng muốn đột phá, cũng không phải chuyện trong thời gian ngắn.

Kẽo kẹt!

Nguyên Phượng đẩy cửa phòng ra, bước vào trong phòng.

"Chủ nhân, đến giờ Tiểu Long Nữ tiếp nhận truyền thừa rồi." Dương Mi khẽ thở ra một hơi, mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, đứng dậy.

"Đi thôi!" Ngay sau đó hai người, liền trực tiếp đi về phía Long Mộ.

Lúc này Long Cung, lác đác đại khái có trăm tu sĩ Long tộc, cung kính nhìn thiếu nữ trên long vị.

"Chủ nhân đã động thân rồi, ta cũng đi thôi!" Tiểu Long Nữ mặc trên người bộ chiến giáp màu bạc, tay cầm lợi kiếm sắc bén, như một nữ vương chiến tranh thực sự.

Chương 304

Sau lưng là các tu sĩ Long tộc lớn nhỏ, đổ xô về phía Long Mộ của Long tộc.

Trận chiến mấy ngày trước, dường như đã qua rất lâu rồi.

Nhưng Long Mộ vẫn tràn ngập mùi máu tanh và sát khí âm trầm, dường như đang than khóc cho vô số sinh linh đã bỏ mạng.

Hô hô hô...

Từng luồng khí lưu xoáy tròn trong nước biển, như thể gió lốc đang gào thét.

Khi Tiểu Long Nữ cùng các tu sĩ Long tộc đến Long Mộ, Dương Mi và Nguyên Phượng đã ở đó.

"Chủ nhân, khi nào ta có thể vào?" Tiểu Long Nữ bước đến bên cạnh Dương Mi, cung kính cúi đầu nói.

Dương Mi nhìn đám tu sĩ Long tộc kia một cái, lại nhìn về phía Nguyên Phượng bên cạnh, thản nhiên mở miệng nói: "Giữ ở đây, đừng để ai quấy rầy ta, ta đi rồi sẽ về." Sau khi dặn dò xong, Dương Mi dẫn theo Tiểu Long Nữ thẳng tiến về phía Long Mộ.

"Công chúa!

Xin hãy bảo hộ Long tộc ta!" Long Tam Thiên nhìn Tiểu Long Nữ đang đi về phía Long Mộ, đột nhiên quỳ trên mặt đất cao giọng hô một tiếng.

Ngay sau đó, tất cả tu sĩ Long tộc đều quỳ rạp trên đất, đồng thanh hô: "Xin công chúa, bảo hộ Long tộc ta!" Tiếng hô của tu sĩ Long tộc, vang vọng mãi trong vùng Đông Hải này.

Lúc này Tiểu Long Nữ và Dương Mi, chính thức bước vào trong Long Mộ.

Ở tầng ngoài của Long Mộ, có một tầng đại trận ẩn hình bảo vệ, cho nên thực ra từ bên ngoài không thể nhìn thấy.

Nhưng khi thực sự bước vào Long Mộ, lập tức có một trận oán niệm đáng sợ và sát khí ập đến, ngay cả Dương Mi cũng không khỏi hơi nhíu mày.

Khi Dương Mi chuẩn bị vận dụng pháp lực xua đuổi những sát khí đó, Tiểu Long Nữ đột nhiên vươn tay ngọc nhẹ nhàng nắm lấy Dương Mi.

Lập tức Dương Mi cảm thấy một luồng ấm áp nhập vào cơ thể, luồng sát khí âm u xung quanh cũng tự động tránh sang một bên.

"Bên trong là Long Mộ của Long tộc ta, chôn cất tất cả tu sĩ Long tộc đời đời, cho nên tràn ngập sát khí của Long tộc.

Nếu không phải người Long tộc, mà mạo muội tiến vào Long Mộ, nhất định sẽ bị sát khí này xâm thể, tu sĩ Đại La Kim Tiên, một khi bất cẩn cũng sẽ trọng thương thậm chí vẫn lạc!" Bên tai Dương Mi, truyền đến giọng nói trong trẻo của Tiểu Long Nữ, hắn không khỏi quay đầu nhìn sang.

Đúng lúc ánh mắt Tiểu Long Nữ, đối diện với đôi mắt Dương Mi: "Chủ... chủ nhân, nếu có gì mạo phạm, xin người lượng thứ!" Nhìn tay mình đang mạo muội nắm lấy tay Dương Mi, Tiểu Long Nữ như cô bé làm sai chuyện gì, thấp giọng nói.

Hồng Hoang đại lục không chỉ lấy thực lực làm trọng, mà sự phân biệt thân phận cũng vô cùng rõ ràng.

Tiểu Long Nữ chẳng qua cũng chỉ là tọa kỵ của Dương Mi mà thôi...

Nhưng Dương Mi lại chỉ khẽ nhếch mép, nhẹ nhàng cười nói: "Không sao!" Tiểu Long Nữ cũng có lòng tốt, đương nhiên sẽ không trách tội.

Chỉ là, đường đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng cường giả, sao có thể bị sát khí trình độ này quấy nhiễu?

Nhưng, bàn tay nhỏ, ngược lại khá mềm mại.

Cứ thế, hai người nắm tay nhau, đi về phía sâu bên trong Long Mộ.

Cả Long Mộ một cái nhìn hoàn toàn không thấy tận cùng, và ở khắp nơi đều có thể thấy, từng bộ xương rồng khổng lồ lạnh lẽo!

So với Long Mộ, chi bằng gọi là bãi tha ma của Long tộc!

Nhưng thời kỳ Hồng Hoang, vốn không thịnh hành việc mai táng, phần lớn sinh linh chết ở đâu thì sẽ ở đó.

Ngược lại Long tộc, sẽ mang tộc nhân đã chết về tập trung ở nơi này, cũng là một nơi an nghỉ.

Dương Mi và Tiểu Long Nữ đi trong Long Mộ một lúc lâu, không lâu sau hai người cũng thấy một bức tượng rồng khổng lồ.

Chương 305

Bức tượng lớn đến trăm trượng, trừng đôi mắt khổng lồ như chuông đồng, nhe nanh múa vuốt, hàm răng già sắc bén lộ ra ngoài, ngay cả từng chiếc vảy rồng cũng được điêu khắc vô cùng tinh tế.

Nhìn từ xa, như một con cự long sống động.

Thật sự, sống động như thật!

Dương Mi và Tiểu Long Nữ đi đến trước tượng cự long, nhìn cái miệng rồng đang há to, dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh.

"Theo lời Long Tam Thiên dặn dò, truyền thừa của phụ thân ở bên trong." Tiểu Long Nữ vừa nói, vừa đi đến trước miệng rồng, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên phía trước.

Nơi đó rõ ràng không nhìn thấy gì, nhưng bàn tay ngọc của Tiểu Long Nữ như chạm vào một tầng bình chướng vô hình.

Dương Mi nhíu nhíu mày, nơi đó có sự dao động không gian vô cùng rõ ràng, xem ra là bình chướng cuối cùng mà Long Vương đã thiết lập.

Đạo bình chướng này tuy đối với Dương Mi, chẳng qua chỉ là trò trẻ con.

Nhưng Dương Mi lại không ra tay, ngược lại còn sử dụng một loại bí pháp ẩn giấu tu vi.

Lúc này Dương Mi, nhìn qua, chẳng qua chỉ là một tu sĩ Đại La Kim Tiên bình thường.

Tiểu Long Nữ tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Theo sức mạnh huyết mạch trong cơ thể Tiểu Long Nữ tuôn ra, bức tượng cự long trước mặt lúc này như thể sống lại, dường như phát ra một tiếng gào dài vọng lên trời.

Trong khoảnh khắc đó, trên không Long Mộ như mây đen cuồn cuộn, sát khí xung quanh cũng đột nhiên trở nên xao động.

Tất cả sát khí dưới một lực hút cường đại, điên cuồng lao vào miệng bức tượng cự long.

Gầm!

Một tiếng gầm thấp như từ thời viễn cổ, mang theo một cảm giác bi thương, vang vọng mãi trong không gian này.

Bức tượng cự long trước mặt dường như nhìn Dương Mi hai người một cái, sau đó hắc quang phun ra từ miệng nó, trực tiếp hóa thành một cánh cổng màu đen khổng lồ trong miệng.

Tiểu Long Nữ quay đầu nhìn Dương Mi một cái, hiển nhiên lúc này cũng cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng Dương Mi không nói gì, chỉ gật đầu, hai người không chút do dự.

Bước chân di chuyển, rồi trực tiếp bước vào trong cánh cổng màu đen đó.

“Kiệt kiệt kiệt...

Chưa tiếp nhận truyền thừa, người Long tộc, nhưng Long tộc bây giờ, chắc hẳn đã dễ khống chế rồi nhỉ!” “Hắc hắc hắc...

Một đám sâu bọ đáng thương, năm đó nếu trực tiếp chọn thần phục ta, đâu có nhiều chuyện như bây giờ, e rằng đã sớm trở thành bá chủ một phương của Hồng Hoang đại lục rồi nhỉ!” “Không, bây giờ cũng không quá muộn!

Là bước đầu tiên của tổ chức ta đặt chân vào Hồng Hoang đại lục, tu sĩ thủy tộc, tất cả đều đang chờ thần phục ta đi!" Một giọng nói âm trầm, đột nhiên vang lên trong Long Vương Mộ Địa, nhưng rồi lại nhanh chóng tiêu tán ra xung quanh.

Khi tiến vào cánh cửa đen, Dương Mi cảm nhận được một luồng chấn động không gian mạnh mẽ lan tỏa, sau đó trước mắt bỗng lóe lên một đạo cường quang.

Ngay sau đó, cường quang lại nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Lúc đó, Dương Mi cũng khôi phục lại thị giác.

Đồng thời, pháp lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, nhưng không có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Trước mắt, dường như là một vùng biển đen rộng lớn vô biên.

Lúc này, ta đang đứng trên một hành lang trong vùng biển này.

Cuối hành lang kia, tựa hồ là một quảng trường vô cùng rộng lớn.

Chương 306

Đôi mắt trong suốt của Tiểu Long Nữ khẽ lóe lên một tia tham dục khó nhận ra, nhìn chằm chằm vào quảng trường khổng lồ ở cuối hành lang.

Ngay sau đó, nàng buông tay Dương Mi, tăng tốc bước chân đi về phía đó, cảm thấy một tia huyết mạch đang kêu gọi.

Sau khi buông tay Tiểu Long Nữ, tức thì một luồng sát khí nồng đậm từ bốn phương tám hướng ập về phía Dương Mi.

Nhưng Dương Mi dễ dàng chặn lại, từng bước theo sát phía sau Tiểu Long Nữ, ánh mắt không ngừng quét qua không gian đen kịt này.

Vừa đặt chân vào không gian này, Dương Mi càng cảm nhận rõ ràng hơn khí tức độc nhất của Hỗn Độn Ma Thần kia.

Hai người nhanh chóng đến quảng trường, sau đó, Dương Mi nhìn thấy, ngay giữa quảng trường, sừng sững một pho tượng đá cao ngàn trượng, pho tượng đá vẫn là một con cự long.

Nhìn pho tượng cự long này, Dương Mi cảm thấy có chút quen thuộc!

Long Vương!

Hình như là hình dạng thu nhỏ của Long Vương!

"Phụ thân!" Tiểu Long Nữ nhìn pho tượng, khẽ thì thầm, trong mắt cũng rơm rớm lệ.

"Hài cốt phụ thân!" Dương Mi hơi sững sờ, lúc này mới phát hiện pho tượng trước mắt là một bộ xương rồng khổng lồ, chính là hài cốt của Long Vương.

Chẳng trách Dương Mi cảm thấy một luồng khí thế khủng bố ập tới.

Đương nhiên, luồng khí thế khủng bố này đối với Dương Mi chẳng khác nào gió nhẹ thoảng qua mặt.

Tiểu Long Nữ tăng tốc bước chân, sau đó dừng lại khi cách bộ hài cốt Long Vương ngàn trượng.

Nàng quỳ phục xuống đất, hai tay tạo thành một tư thế vô cùng đặc biệt.

Dương Mi đứng phía sau, lặng lẽ nhìn cảnh tượng này.

Khi Tiểu Long Nữ tạo ra tư thế đặc biệt kia, đột nhiên một luồng lực lượng huyết mạch mênh mông tuôn trào, lởn vởn trong không gian này.

Khoảnh khắc đó, tựa hồ như mộng hồi về thời kỳ đầu khai thiên!

Ong ong!

Lực lượng huyết mạch khổng lồ dũng động, Dương Mi cảm nhận được, tựa hồ như linh khí thiên địa ở đây cũng dấy lên từng đợt chấn động.

Sau đó, trên bộ hài cốt cự long kia, lại có từng điểm huyết quang hội tụ.

Huyết quang nhanh chóng hội tụ, nhanh đến nỗi hóa thành một đạo nhân hình, đợi khi ánh sáng tán đi, một đạo quang ảnh nam tử vĩ ngạn liền hiện ra.

Nam tử kia khoác y sam hoa lệ, toàn thân toát ra một luồng khí tức của kẻ bề trên, nhất cử nhất động, tựa hồ đều có thể chấn động thiên địa.

Đương nhiên, nếu là Dương Mi.

Một cử nhất động của ta, đủ để hủy diệt thiên địa!

“Phụ thân!” Tiểu Long Nữ nhìn đạo quang ảnh vĩ ngạn kia, trong mắt không kìm được mà chảy nước mắt.

Không phải Long Vương thì là ai?

“Nữ nhi của ta!” Ánh mắt Long Vương ôn hòa nhìn Tiểu Long Nữ phía dưới, ngay sau đó khẽ vươn ra bàn tay tang thương nặng nề, giọng nói tang thương kia lại ẩn chứa một thứ khiến dục vọng trong người ta điên cuồng dũng động.

“Tiếp nhận truyền thừa của ta đi!

Ta đã đợi ở đây rất lâu rồi!” Tiểu Long Nữ nhìn quang ảnh Long Vương trước mặt, sau đó cũng từ từ vươn ra bàn tay nhỏ bé.

Nhưng, khi bàn tay nàng sắp tiếp xúc với quang ảnh Long Vương kia, một bàn tay đột nhiên từ phía sau vươn ra, tóm chặt lấy tay nàng.

Chương 307

Tiểu Long Nữ vì thế mà sững sờ, ngay sau đó ngơ ngác nhìn sang Dương Mi với vẻ mặt ngưng trọng bên cạnh: "Chủ… chủ nhân!" Dương Mi lại không hề để ý, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào quang ảnh Long Vương kia, sau đó kéo Tiểu Long Nữ chậm rãi lùi lại.

Giọng nói khiến Tiểu Long Nữ tức khắc lạnh toát cả người, chậm rãi từ miệng Dương Mi truyền ra: "Không phải Long Vương!" Giọng nói của Dương Mi mang theo một tia ngưng trọng và cảnh giác, vang vọng khắp quảng trường này, tựa hồ khiến không khí cũng ngưng đọng trong giây lát.

Tiểu Long Nữ cũng vì lời nói này của Dương Mi mà ngây người, ngay sau đó cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nhìn về phía Dương Mi nở một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng: "Chủ nhân, người nói gì vậy?

Rõ ràng là phụ thân Long Vương của ta, chẳng lẽ ta ngay cả phụ thân mình cũng không nhận ra sao!" "Ta có thể cảm ứng được huyết mạch trong cơ thể nàng liên kết với ta!" Dương Mi không trả lời, chỉ với vẻ thích thú nhìn quang ảnh Long Vương kia.

"Ai?

Không phải người trong tộc ta!" Hư ảnh Long Vương cũng nhíu mày nhìn Dương Mi, ngay sau đó giọng điệu lạnh lẽo hơn nhiều: "Nữ nhi của ta, lại dẫn người ngoài đến đây, lẽ nào có thể bỏ qua truyền thừa của ta, không phải người Long Tộc sao có thể dò xét truyền thừa của ta?" Hư ảnh Long Vương nói năng có đầu có đuôi, nhưng sau khi những lời này thốt ra.

Thân hình mềm mại của Tiểu Long Nữ run lên, sâu trong đôi mắt cuối cùng cũng hiện lên một tia nghi ngờ.

“Không phải phụ thân Long Vương của ta, người là ai, sao lại ở trong mộ phụ thân ta!” Giây tiếp theo, vẻ mặt Tiểu Long Nữ trực tiếp trở nên lạnh lẽo, càng rút ra bội kiếm tùy thân, chất vấn đạo quang ảnh Long Vương kia.

Nếu thật sự là Long Vương, không thể nào không nhận ra Dương Mi!

Cho nên!

Quang ảnh Long Vương trước mắt, không phải Long Vương thật sự!

Hiển nhiên, đây là một sơ hở chí mạng.

Nhìn Tiểu Long Nữ đột nhiên rút kiếm đối đầu, quang ảnh Long Vương nhìn chằm chằm Dương Mi, sau đó khóe miệng chậm rãi nhếch lên một nụ cười quỷ dị: “Kiệt kiệt kiệt… Không, không có bị phát hiện.” Sắc mặt Tiểu Long Nữ tức thì tái mét, lạnh giọng nói: “Rốt cuộc người là ai, phụ thân của ta lại ở đâu!” “Kiệt kiệt kiệt… Phụ thân?

Con sâu bọ không biết điều đó, ý thức của nó sớm đã bị ta thôn phệ rồi.” Đạo quang ảnh Long Vương cười quái dị, ngay sau đó thản nhiên nói: “Còn về bản tôn là ai, lũ kiến hôi các ngươi không có tư cách biết, ngoan ngoãn hiến thân thể của ngươi cho bản tôn đi, miễn phải chịu khổ sở vô ích!” “Đáng chết!” Tiểu Long Nữ nghiến răng ken két, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ bùng nổ toàn bộ, muốn vung lợi kiếm trong tay tấn công đạo quang ảnh kia.

Nhưng lại bị Dương Mi cản lại!

Dương Mi một tay đè vai Tiểu Long Nữ, sau đó thích thú nhìn về phía đạo quang ảnh Long Vương kia, khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười với quang ảnh Long Vương kia: “Không biết các hạ, là vị nào

trong Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần?" Đạo quang ảnh Long Vương vừa nãy còn vô cùng ngông cuồng, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dương Mi.

Chưa đợi quang ảnh Long Vương kia mở miệng, Dương Mi lại nhe răng cười chậm rãi nói: "Chắc chắn, ngươi hẳn là Tham Dục, Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ Pháp tắc Tham!" …… Kể từ khoảnh khắc đặt chân vào không gian này, Dương Mi đã cảm thấy một luồng dục vọng tham lam kỳ lạ dâng lên trong lòng, tựa hồ hoàn toàn không thể kiểm soát.

Kiểu tham dục cực độ này sẽ khiến người ta trở nên tham lam, tham lam điên cuồng, thậm chí không tiếc hi sinh tính mạng!

Cho dù là chín đứa con của Long Vương, hay những tu sĩ thủy tộc không tiếc mọi giá, đều bị sự tham lam điên cuồng này chi phối.

Cho nên kết cục cuối cùng, mới liên tiếp ngã xuống.

Chỉ vì, tất cả đều có người thao túng phía sau mà thôi!

Có người, phải chết!

Quan trọng là loại tham dục cực độ này có thể ảnh hưởng đến Dương Mi, vậy việc những người khác bị ảnh hưởng đến mức đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Có thể tu luyện Pháp tắc Tham đến mức đó, khủng bố cũng chỉ có thể là Tham Dục, nắm giữ Pháp tắc Tham.

Hơn nữa là khí Hỗn Độn nồng đậm xung quanh, cho nên Dương Mi trực tiếp đoán định thân phận thật sự của quang ảnh Long Vương trước mắt!

"Ngươi là ai?

Hiện nay trên đại lục Hồng Hoang nhỏ bé này, những người biết

đến sự tồn tại của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần chắc không nhiều!" "Huống chi một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, căn bản không có tư cách biết những điều này!" Tuy bị vạch trần thân phận, Tham Dục tựa hồ không hề lo lắng chút nào, chỉ có chút hiếu kỳ nhìn Dương Mi nói.

Hai kẻ trước mặt, một Chuẩn Thánh một Đại La Kim Tiên, trong mắt y chẳng qua chỉ là hai con kiến hôi mà thôi!

Bất luận về Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, đó là chuyện của thời kỳ Hỗn Độn, ở thời kỳ đầu khai thiên có lẽ có một số sinh linh mơ hồ biết được!

Nhưng đại lục Hồng Hoang phát triển đến nay, những chuyện xa xưa đó sớm đã hóa thành bụi trần lịch sử, ngay cả viễn cổ Tam Tộc cũng chỉ có rất ít sinh linh biết, huống chi là Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần của thời kỳ Hỗn Độn.

"Ha ha!

Chương 308

Hỗn Độn Ma Thần thì hiếm lạ gì?

Trước đây ta đã giải quyết hai vị, cũng không thấy lợi hại đến mức nào!" "Ngươi, chính là vị thứ ba mà ta phải giải quyết!" Dương Mi khóe miệng khẽ nhếch, mỉm cười nhạt nói.

Đồng tử của Tham Dục lúc này bỗng co rút lại, ngay sau đó lại cười quái dị, vẻ khinh thường lộ rõ trên nét mặt: "Kiệt kiệt kiệt, tiểu tử ngươi lại thích nói khoác, giải quyết hai Hỗn Độn Ma Thần?

Trừ phi Thiên Đạo ra tay, nếu không sinh linh của đại lục này, chẳng phải đều là lũ kiến hôi sao!" "Ma Vực lần này, chuẩn bị làm gì?" Trong khi Tham Dục cười quái dị, Dương Mi đột nhiên lạnh lùng nói một câu, tiếng cười của Tham Dục chợt im bặt, cả người y trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Chưa đợi Tham Dục phản ứng, Dương Mi lại nhún vai, thờ ơ nói: "Thôi, quản Ma Vực muốn làm gì, dù sao hôm nay ngươi cũng phải bỏ mạng ở đây!" "...Rốt cuộc ngươi là ai!" Lúc này Tham Dục đã phản ứng lại, cuối cùng cũng bắt đầu nhìn thẳng vào thanh niên Đại La Kim Tiên có vẻ ngoài không hề cường đại này, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo hơn nhiều.

"Ta ư?

Đương nhiên, là người chuyên đi tìm rắc rối cho Ma Vực!" Dương Mi nhe răng cười nói, đồng thời không gian xung quanh lóe lên một chấn động cực kỳ ẩn mật.

Từ phản ứng vừa rồi của Tham Dục, Dương Mi cũng đoán định, vị Hỗn Độn Ma Thần Tham này là người của Ma Vực.

“Kiệt kiệt kiệt… Dựa vào đâu?

Một đại lục Hồng Hoang nhỏ bé, lại có người biết đến sự tồn tại của Ma Vực!

Tiểu tử ngươi, hình như biết quá nhiều rồi đấy!” “Tuy sự việc có chút ngoài ý liệu của ta, nhưng đã xông vào rồi, vậy thì vĩnh viễn ở lại đây đi!” Tham Dục cười lạnh nói, ngay sau đó y siết chặt bàn tay, chỉ thấy vùng biển đen kia đột nhiên cuộn trào dữ dội, sau đó vang lên tiếng “phụt phụt”, vô số xích sắt đen kịt, bỗng nhiên gào thét từ biển đen lao ra, phóng thẳng như điện xẹt về phía Dương Mi.

“Chủ nhân!

Cẩn thận!” Tiểu Long Nữ bên cạnh thấy cảnh này, tim đập thót lên đến tận cổ họng, mặt tràn đầy lo lắng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Tuy biết chủ nhân của mình mạnh, nhưng đối diện lại là một Hỗn Độn Ma Thần!

Tiểu Long Nữ không hiểu biết nhiều về Hỗn Độn Ma Thần, chỉ biết mỗi vị đều có thực lực khủng bố có thể hủy diệt đại lục Hồng Hoang!

Thấy Dương Mi đối mặt với công kích của tồn tại như vậy, Tiểu Long Nữ lúc này vô cùng hối hận vì đã dẫn Dương Mi vào đây!

Nhưng, sự việc lại xảy ra, không hề có chút hối hận nào.

Không!

Thực lực của Dương Mi cũng rất mạnh!

Đối mặt với công kích của những xích sắt đen kịt xung quanh, Dương Mi không những không có ý định né tránh chút nào, thậm chí còn mỉm cười nhạt với Tham Dục: “Thân là Hỗn Độn Ma Thần, sống

lâu đến vậy, chẳng lẽ không hiểu, cái gọi là ra tay trước chiếm ưu thế sao?" Giọng nói của Dương Mi chậm rãi truyền khắp xung quanh, vẻ mặt đắc ý của Tham Dục tức thì biến sắc, lúc này y mới cảm nhận được một luồng cảm giác nguy cơ mạnh mẽ dâng lên trong lòng.

Chỉ đợi khi y phản ứng, thì đã hoàn toàn không kịp rồi!

Oanh!

Một tiếng nổ long trời lở đất, đột nhiên vang vọng khắp không gian này, không gian xung quanh Tham Dục dưới sự nhìn thấy của mắt thường, trực tiếp vỡ tan như thủy tinh vỡ.

Đồng thời không gian vỡ nát, đạo quang ảnh Long Vương do Tham Dục hóa thành, trực tiếp theo đó nổ tung, vỡ thành từng mảnh vụn bị hút vào hắc động không gian.

Soạt soạt soạt!

Cùng với sự biến mất của quang ảnh Long Vương, những xích sắt đen kịt đang lao nhanh xung quanh kia, tức thì vô lực tiêu tán vào hư không.

Chỉ trong khoảnh khắc thời gian, mọi thứ đến nhanh mà đi cũng cực kỳ nhanh!

Trong chốc lát, không gian này lại khôi phục lại sự tĩnh lặng như trước.

Tiểu Long Nữ nhìn đạo quang ảnh Long Vương vỡ nát, cùng với những xích sắt đen kịt tự động tiêu tán, đầu óc nhỏ bé của nàng nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

"Chủ… chủ nhân, Hỗn Độn Ma Thần kia, chết, chết rồi sao?" Chẳng lẽ đã kết thúc như vậy sao?

Tiểu Long Nữ có chút không chắc chắn hỏi, dù sao đối diện là một

Hỗn Độn Ma Thần mà.

Chương 309

Nhưng xung quanh rõ ràng đã trở lại bình tĩnh, mọi thứ dường như thật sự đã kết thúc, Dương Mi lại khẽ lắc đầu: "Thân là Hỗn Độn Ma Thần, trốn tránh mãi, đừng trốn nữa, ra đi, dù sao đi nữa, kết cục hôm nay cũng chỉ có một, đó chính là chết!" Dương Mi nhìn bộ hài cốt Long Vương khổng lồ trước mặt, nhàn nhạt nói.

Dù sao cũng là một Hỗn Độn Ma Thần, tuy Dương Mi quả thật đã thành công đánh nát quang ảnh, nhưng đó chỉ là một đạo ý thức của Tham Dục mà thôi.

Hỗn Độn Ma Thần sao có thể yếu như vậy!

Vị Hỗn Độn Ma Thần này không những không yếu, Dương Mi còn cảm nhận được một luồng cảm giác nguy hiểm chưa từng có từ trên người y!

Soạt soạt soạt!

Lời nói của Dương Mi nhận được sự đáp lại, đó là từng đạo xích sắt càng thô hơn lại một lần nữa từ biển đen xung quanh bắn ra.

Từng đạo xích sắt đen kịt kia, rõ ràng được ngưng luyện từ sát khí khủng bố, nếu bị luồng sát khí này xâm nhập vào cơ thể, e rằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó có thể chống cự.

"Hừ!

Kỹ năng nhỏ bé, chẳng lẽ ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh sao?" Nhìn từng đạo xích sắt đen kịt đang lại một lần nữa bắn tới, khóe miệng Dương Mi nhếch lên một nụ cười khinh thường.

"Oanh long long…" Sức mạnh không gian khủng bố từ trên người Dương Mi lan tỏa ra, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, phong

tỏa từng đạo xích sắt đen kịt kia.

Rắc!

Sức mạnh không gian cuồng bạo được giải phóng, trực tiếp dễ dàng chấn nát từng đạo xích sắt đen kịt kia.

Đồng thời khi Dương Mi chấn nát những xích sắt đen kịt đó, cả mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Sau đó, toàn bộ không gian, tựa hồ như đột nhiên xảy ra một trận động đất cấp mười tám, điên cuồng rung lắc.

Đôi mắt Dương Mi khẽ nheo lại, nhìn bộ hài cốt Long Vương đang rung chuyển trước mặt.

Trong mắt y, cuối cùng cũng hiện lên một tia hứng thú! …… Gầm!

Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên tận trời, chấn động không gian này rung chuyển dữ dội, tựa hồ sắp không chịu nổi mà sụp đổ!

Bộ hài cốt Long Vương kia trực tiếp như sống lại, một tiếng gầm dài vang vọng tận trời, bay lượn trên không gian này.

Đồng thời một luồng khí thế vô cùng khủng bố, bỗng nhiên bùng nổ từ trên người y, tức khắc tràn ngập khắp không gian này.

Uy áp khủng bố khiến thiên địa cũng phải run rẩy kia, tựa hồ như Long Vương từng sừng sững trên đỉnh cao đại lục Hồng Hoang lại một lần nữa giáng lâm!

Không, đó là một loại khí thế còn khủng bố hơn cả Long Vương.

Tiểu Long Nữ bên cạnh, dưới luồng khí thế mạnh mẽ kia, hoàn toàn bị áp chế đến mức không thở nổi, thậm chí cơ thể có cảm giác sắp bùng nổ.

Dù sao, nàng cũng có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng dưới luồng khí thế ngút trời kia, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào!

Không gian xung quanh không ngừng rung động, biển đen xung quanh cuộn trào dữ dội, từng luồng sát khí âm u bốc lên, thề muốn biến không gian này triệt để thành một thế giới hắc ám!

Gió rít gào, thổi tung y phục của Dương Mi, nhưng cho dù xung quanh có vạn biến động kịch liệt, Dương Mi vẫn sừng sững đứng đó như một ngọn núi lớn vững chãi.

Ngay cả vẻ mặt của y, cũng vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Hừ!" Theo một tiếng hừ lạnh của Dương Mi, uy áp khủng bố xung quanh, cùng với sát khí thôn phệ cuồn cuộn, tức khắc tựa hồ bị một lực lượng khổng lồ đẩy ra bốn phía.

Uy áp đè nặng lên Tiểu Long Nữ cũng theo đó tiêu tan, Tiểu Long Nữ ho kịch liệt vài tiếng, khuôn mặt đỏ bừng cũng dần dần trở lại bình thường.

Con rồng xương đang bay lượn trên không trung kia, đôi mắt trống rỗng tựa hồ lóe lên một tia hung lệ và khinh thường.

Chương 310

Nhưng y không hề tấn công Dương Mi, chỉ có từng đạo đạo vận huyền ảo, từ trên người rồng xương lan tỏa ra.

Bành bành bành!

Biển đen bạo động, từng xoáy nước đen thành hình, sau đó quay cuồng điên loạn, từng cột sáng đen, bỗng nhiên bùng nổ lao ra, rồi lơ lửng dày đặc trên bầu trời.

Trên những cột sáng đen đó, bao quanh từng tia khí tức huyết sắc.

"Oanh…" Vô số cột sáng mang theo huyết khí đột nhiên gào thét lao xuống, tựa hồ tạo thành thiên la địa võng, thanh thế kinh người.

Lần này Tham Dục không hề lưu thủ chút nào, trực tiếp dốc toàn lực.

Đồng thời Dương Mi cũng biết rõ thực lực của Tham Dục, giống như mấy vị Hỗn Độn Ma Thần trước đây đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng.

Dương Mi ngẩng đầu, trong mắt hắc mang dũng động, ngay sau đó hắc quang từ thiên linh cái y gào thét bay ra, trực tiếp hóa thành một hắc động không gian khổng lồ phía trên.

Những cột sáng đen mang theo huyết khí vừa chạm vào hắc động, liền tức khắc quỷ dị biến mất.

Hắc động kia tựa như cái miệng khổng lồ không đáy, đủ sức nuốt chửng tất cả!

"Đáng chết!

Rõ ràng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, sao lại sở hữu pháp tắc

không gian cường đại như vậy!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, con rồng xương đang bay lượn trên không trung cuối cùng cũng không kìm được mà rít lên, trong tiếng rít đó có sự kinh hãi nồng đậm.

"Thật không vui chút nào, bị phát hiện rồi!" Nhìn Tham Dục với vẻ mặt nghi ngờ, Dương Mi không kìm được khẽ lắc đầu nói: "Ta quả thật không phải Đại La Kim Tiên, ta là… Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng!" Tham Dục vẻ mặt kinh hãi, đồng thời Dương Mi cũng giải trừ ngụy trang của bản thân, thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng bùng nổ toàn bộ.

"Hỗn Nguyên Cửu Trọng… Không thể nào, đáng chết, đại lục này sao lại xuất hiện cường giả như vậy!" "Chẳng lẽ…!!!" Tham Dục tựa hồ đột nhiên hiểu ra, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

"Ồ!

Xem ra ngươi đã biết thân phận của ta rồi, vậy thì cũng không còn gì thú vị nữa, vậy thì tốc chiến tốc thắng đi!" Dương Mi nhún vai, vẻ mặt vô cùng thờ ơ, giọng điệu đó, tựa hồ như đối diện là một người chết.

Nhưng khi một viên ngọc điệp tỏa ra từng đạo đạo vận huyền ảo, xuất hiện trên đỉnh đầu Dương Mi, tựa hồ đang tuyên bố cái chết của Tham Dục.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Quả nhiên, xem ra kẻ đó chính là phân thân Dương Mi Đạo Nhân của Hỗn Độn Ma Thần Không Gian!" Nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tham Dục ngược lại bình tĩnh lại.

"Tiểu tử, ngươi không đi tìm ta, ngược lại tự mình đưa đến tận cửa rồi." "Thế này cũng tốt, đợi ta mang đầu ngươi cùng Tạo Hóa Ngọc Điệp về Ma Vực, chắc chắn địa vị của ta trong Ma Vực cũng sẽ

tăng lên không ít." Nhìn Tham Dục tự tin tràn đầy, Dương Mi không khỏi khẽ lắc đầu.

Quả không hổ là Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ Pháp tắc Tham, không chỉ muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp, còn muốn thủ cấp của y.

"Phí lời nhiều quá, nhưng, ta đối với Hỗn Độn Bản Nguyên của ngươi cũng rất hứng thú." "Tiểu tử, tìm chết!" Nhìn ánh mắt khinh miệt của Dương Mi, Tham Dục nhẫn không thể nhẫn, quát to một tiếng đồng thời, vung cự trảo vỗ mạnh xuống phía dưới.

Tuy cự trảo đó chỉ còn lại xương trắng âm u, nhưng khí thế cường đại đủ sức hủy thiên diệt địa kia vẫn không giảm đi chút nào, thậm chí còn được gia trì thêm thực lực tu vi Hỗn Nguyên Cửu Trọng của Tham Dục.

Một trảo vỗ xuống, đủ sức xuyên thủng cả đại lục Hồng Hoang!

Tiểu Long Nữ đã lùi về xa, nhưng vẫn cảm nhận được sức mạnh khủng bố tỏa ra từ cự trảo đó.

Tựa hồ chỉ cần bị chạm nhẹ, sẽ dễ dàng bị xé thành mảnh vụn!

Dương Mi ngẩng đầu nhìn cự trảo rồng khổng lồ đang gào thét, khóe miệng khẽ nhếch nở nụ cười nhạt, sau đó chỉ giơ nắm đấm của mình, một quyền nghênh đón cự trảo mang theo uy thế hủy diệt kia.

Nhìn Dương Mi muốn dựa vào sức mạnh cơ thể để đối chọi trực diện, trong mắt Tham Dục lóe lên một đạo quang mang hung ác, muốn một trảo trực tiếp nghiền nát Dương Mi thành thịt nát!

Trong chớp mắt!

Oanh!

Nắm đấm nhỏ bé của Dương Mi, và cự trảo rồng khổng lồ gấp mấy vạn lần kia ầm ầm va chạm vào nhau.

Chương 311

Tức thì một luồng chấn động kịch liệt, hình vòng tròn đột nhiên lan tỏa ra xung quanh.

Sóng khí khổng lồ hủy hoại mọi thứ trong không gian.

Biển đen hai bên cuộn trào từng đợt sóng lớn, sát khí hỗn loạn tràn ngập mọi ngóc ngách trong không gian.

Sóng khí khổng lồ va chạm vào bức tường không gian xung quanh, cả không gian đều tựa hồ như sắp sụp đổ!

Oanh long long… Từng trận tiếng nổ kinh người truyền ra từ Long Mộ, thậm chí cả Đông Hải cũng dấy lên từng đợt sóng thần kinh thiên động địa.

"Chuyện gì vậy?" "Đã xảy ra chuyện gì?" "Long Mộ, từ trong Long Mộ truyền ra…" Một đám tu sĩ Long Tộc canh gác bên ngoài Long Mộ, dưới sự rung động kịch liệt đột ngột, trực tiếp ngã đông ngã tây.

Thậm chí cảm thấy nội tạng bị một sức ép dữ dội như muốn nổ tung.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn về phía Long Mộ, vừa rồi rõ ràng là dư âm của trận chiến!

Long Mộ, đã xảy ra chuyện!

"Đáng chết, Long Mộ đã xảy ra chuyện gì, công chúa đang ở bên trong, mau đi bảo vệ an toàn cho công chúa." Long Tam Thiên gào lên giận dữ, vừa rồi luồng chấn động đó khiến y cũng cảm thấy cái chết đang đến gần.

Dưới mệnh lệnh của Long Tam Thiên, có mấy tu sĩ Long Tộc

muốn xông vào Long Mộ.

Bành!

Một bức tường lửa giữa không trung xuất hiện, chặn đường đi của mấy người kia.

"Chủ nhân, đừng để người khác quấy rầy!" "Các ngươi tiến vào cũng chỉ cản trở thôi, có chủ nhân ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu!" Giọng nói lạnh lẽo của Nguyên Phượng đột nhiên vang lên, mấy tu sĩ Long Tộc kia nhìn Long Tam Thiên rồi đều lùi lại.

Tuy Nguyên Phượng nói như vậy, nhưng trong đôi mắt lạnh lẽo của nàng, cũng ẩn chứa một tia lo lắng. …… Lúc này trong Long Vương Mộ Địa, Tiểu Long Nữ đang bất tỉnh, được một màn chắn không gian bao phủ.

Con đường trong biển đen kia, dưới sự kéo theo của một cái hố khổng lồ đã hóa thành hư vô.

Trong không gian này, chỉ còn lại một vùng biển đen vô tận, cùng với không gian hắc ám tràn ngập sát khí.

Tham Dục đang lơ lửng trên không trung, nhìn biển đen chỉ còn lại sát khí vô tận, trong đôi mắt trống rỗng lóe lên một tia đắc ý.

Tên tiểu tử kia thật sự quá tự đại, tuy hai người đều có thực lực Hỗn Nguyên Cửu Trọng, nhưng y mượn thân thể Long Vương, sức mạnh phát huy ra không phải người thường có thể chống cự.

E rằng tên tiểu tử kia, đã biến thành một vũng thịt nát rồi!

Nhưng, biển đen phía dưới cuộn trào dữ dội, một bóng người có chút chật vật chậm rãi bước ra.

Đồng thời, kèm theo một giọng nói nhàn nhạt: "Sức mạnh cơ thể, thật đáng sợ a, nhưng, vẫn còn kém một chút!" "Đánh lâu như vậy rồi,

tiếp theo, cũng nên đến lượt ta rồi nhỉ!" …… Thấy đòn toàn lực của mình cũng không làm gì được Dương Mi, Tham Dục cuối cùng cũng biết sợ.

"Ngươi là ai, sao lại mạnh đến vậy!

Nhưng Ma Vực ta sẽ không buông tha ngươi đâu, đợi Ma Vực ta truy sát đi!" Tham Dục biết, e rằng hôm nay không thể giết được Dương Mi, tiếp tục chiến đấu cũng không có ý nghĩa, cho nên chuẩn bị rút lui trước.

"Sở dĩ mượn thân thể Long Vương, e rằng vì ngươi chưa tái tạo nhục thân phải không!" "Nếu ngươi đã tái tạo nhục thân, hôm nay ta có lẽ thật sự không thu thập được ngươi, nhưng đáng tiếc hiện tại ngươi chỉ là một đạo ý thức." "Có Tạo Hóa Ngọc Điệp không chỉ có thể phòng ngự, đồng thời còn có khả năng tấn công mạnh mẽ." Dương Mi phía dưới đột nhiên tự lẩm bẩm, nói ra một loạt lời nói khó hiểu, nhưng Tham Dục phía trên đang chuẩn bị bỏ chạy lại biến sắc.

Nhục thân của y đã bị hủy ở thời kỳ đầu khai thiên, lúc này quả thật chỉ còn lại một đạo ý thức, cho nên mới ký sinh vào thân thể Long Vương.

Như vậy, y căn bản không thể phát huy toàn bộ thực lực, cho nên Tham Dục mới phải rút lui trước!

Đợi đến khi tái tạo nhục thân, thực lực có thể dễ dàng khôi phục đến Hỗn Nguyên Thái Ất Kim Tiên, lúc đó đối phó Dương Mi sẽ dễ như trở bàn tay!

Đáng tiếc, kế hoạch hoàn mỹ đó lại bị phá vỡ.

Nhưng, Dương Mi hôm nay không hề có ý định buông tha.

Chương 312

Chỉ thấy Dương Mi đột nhiên không ngừng kết xuất các loại đạo ấn huyền ảo, sau đó Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên bay ra, bỗng nhiên tỏa ra từng đạo bạch quang pháp tắc huyền ảo quét khắp xung quanh.

Những khí đen đang tràn ngập trong không gian xung quanh, vừa chạm vào bạch quang ôn hòa kia, liền như tuyết gặp nắng gắt, nhanh chóng tan chảy.

Từng đạo bạch quang huyền ảo kia, đều do Tam Thiên Pháp Tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp dung hợp mà thành, uy lực trong đó có thể thấy được!

Lần trước đối mặt với Hỗn Độn Ma Thần Bệnh Tật và Hỗn Độn Ma Thần Bóng Tối, Dương Mi mới vừa có được Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, và chưa biết cách sử dụng chiêu này.

Nếu không, lần trước nhất định đã có thể giữ lại một Hỗn Độn Ma Thần!

Trải qua nhiều năm nghiên cứu Tạo Hóa Ngọc Điệp, y mới có thể sử dụng chiêu này.

Nhưng hiện tại nhìn xem, cũng không quá muộn!

Ánh sáng ngập trời tràn ngập, sau đó chỉ thấy vô số đạo quang tuyến trắng từ Tạo Hóa Ngọc Điệp gào thét bay ra, và nhanh chóng hóa thành một trận pháp bạch sắc khổng lồ trên không trung của Tham Dục.

Một luồng khí tức tử vong mạnh mẽ, tức khắc tấn công nội tâm của Tham Dục, Tham Dục tức thì chuyển động thân hình, muốn chui vào biển đen phía dưới để trốn thoát.

“Trốn?” Dương Mi thấy vậy, lại cười lạnh một tiếng, sau đó không gian xung quanh rung chuyển kịch liệt, hóa thành một màn sáng, phong tỏa toàn bộ đường lui của Tham Dục.

Oanh!

Tham Dục không nói nhiều, vung cự trảo xoáy sát khí, trực tiếp một trảo oanh kích lên màn sáng không gian kia.

Dù sao, Tham Dục cũng sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Cửu Trọng, một màn sáng không gian không đủ sức nhốt y.

Rắc!

Dưới sự oanh kích của cự trảo, màn sáng không gian kia trực tiếp vỡ tan theo tiếng.

Mục đích của Dương Mi, cũng không phải muốn dùng màn sáng không gian để nhốt Tham Dục.

Có thể ngăn cản trong chốc lát, là đủ rồi.

Đồng thời khi Tham Dục đánh nát màn sáng không gian kia, trận pháp bạch sắc lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp làm chủ đạo, tựa hồ như một mặt trời chói chang, xua tan toàn bộ bóng tối trong không gian này.

Đại trận bạch sắc rung chuyển kịch liệt, sau đó một tiếng nổ lớn, bạch quang cuồn cuộn như chất lỏng, từ trên không trung phun trào xuống, trực tiếp bao phủ toàn bộ thân thể khổng lồ của Tham Dục vào trong.

“A…” Tiếng kêu thảm thiết thê lương đột nhiên vang vọng, bạch quang ẩn chứa Tam Thiên Pháp Tắc xông tới, Dương Mi có thể nhìn thấy rõ ràng, từng tia khí đen nồng đậm, đang nhanh chóng thẩm thấu ra từ bộ hài cốt Long Vương kia.

“A…” Những khí đen vô tận thẩm thấu ra đó, dưới cột sáng bạch

sắc hội tụ thành một khuôn mặt đen kịt hung tợn khổng lồ.

Xem ra, đó là ý niệm của Tham Dục.

Từng đạo tiếng kêu thảm thiết thê lương, không ngừng vang vọng, nhưng Dương Mi lại không hề dao động chút nào.

"Đáng chết… Chỉ còn một chút nữa, chỉ cần để ta có thêm một ít lệ khí tham lam, ta có thể tái tạo nhục thể, ta không cam tâm a!" "Đừng giết ta, ta có thể nói cho ngươi mục đích của Ma Vực, cầu xin ngươi đừng giết ta!" Khuôn mặt đen kịt hung tợn khổng lồ kia ré lên thét dài, bắt đầu cầu xin Dương Mi.

Dù sao, ai cũng không muốn chết, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi kiếp nạn khai thiên, lại cam tâm chết ở đây sao!

"Mục đích của Ma Vực, ta không quan tâm, nhưng, ta đoán được mục đích của Ma Vực rồi!" Ánh mắt Dương Mi lạnh nhạt, nhàn nhạt nói.

Đôi mắt đen kịt lóe lên hàn quang sắc bén, chỉ thấy cột sáng bạch sắc kia đột nhiên nhanh chóng trở nên ngưng tụ, cuối cùng, hầu như hóa thành một mũi nhọn bằng hai ngón tay.

Sau đó như một mũi dùi bạch sắc, "xoẹt" một tiếng, hung hăng xuyên thủng khuôn mặt đen kịt hung tợn kia.

Nhưng xuyên thủng, lại không có máu tươi chảy ra, chỉ thấy khuôn mặt đen kịt hung tợn kia "bành" một tiếng, liền hóa thành hư vô tiêu tán.

Rắc!

Chương 313

Mơ hồ, tựa hồ có tiếng thứ gì đó vỡ nát, lặng lẽ từ trong thân thể bộ hài cốt Long Vương truyền ra.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương, lúc này dần dần tiêu tán, bộ hài cốt Long Vương nặng nề rơi xuống quảng trường phía dưới.

Dương Mi vung tay, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên không trung bay trở lại, rơi vào tay y rồi lóe lên biến mất.

Đồng thời, có một đoàn khí Hỗn Độn khổng lồ, rơi vào tay Dương Mi.

Nhìn khí Hỗn Độn trong tay, trong đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi lóe lên một tia tinh mang.

Y quả thật đã đoán đúng mục đích của Ma Vực, không gì khác ngoài việc để Tham Dục kiểm soát toàn bộ thủy tộc.

Chỉ là Tham Dục vì không có nhục thể, nên đã lợi dụng Pháp tắc Tham ảnh hưởng đến các tu sĩ thủy tộc, khiến họ nảy sinh dục vọng tham lam cực độ, những sinh linh mang theo dục vọng đó sau khi chết, đều sẽ biến thành lệ khí tham lam.

Tham Dục, chính là có thể dựa vào những lệ khí này để tái tạo nhục thể.

Còn về truyền thừa của Long Vương, chính là một cái bẫy do Tham Dục lợi dụng để thiết lập.

Cái bẫy này không chỉ có thể giúp y tái tạo nhục thể, mà còn có thể làm giảm đáng kể sức mạnh của thủy tộc.

Như vậy, càng dễ dàng kiểm soát toàn bộ thủy tộc.

Quả thật, với thực lực của y, có thể dễ dàng nghiền nát toàn bộ thủy tộc.

Nhưng, y e ngại Thiên Đạo!

Công khai chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo phát hiện, cho nên chỉ dám lén lút hành động.

Nhưng… khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười khinh thường.

Trận chiến vừa rồi, sớm đã đủ sức dễ dàng hủy diệt không gian này, thậm chí hủy diệt cả đại lục Hồng Hoang cũng thừa sức.

Nhưng, không gian này vẫn còn nguyên vẹn.

Thực ra, đó chính là công lao của Thiên Đạo!

Người của Ma Vực, thật sự quá coi thường Thiên Đạo rồi.

Xem ra họ sắp không kìm được nữa rồi, chuẩn bị ra tay với đại lục Hồng Hoang sao?

Trong mắt Dương Mi lóe lên một tia hàn quang sắc lạnh, ngay sau đó y gạt bỏ những suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Hiện tại, y quá yếu!

"Chủ… chủ nhân!

Đã kết thúc rồi sao?" Tiểu Long Nữ vừa tỉnh dậy, vội vàng chạy đến hỏi.

Dương Mi không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào bộ hài cốt Long Vương không xa.

Dưới sự chú ý của Dương Mi, ước chừng vài phút trôi qua.

Từ trong bộ hài cốt Long Vương, đột nhiên lại một lần nữa có ánh sáng tuôn trào.

Nhưng lần này, không phải loại khí tà ác kia, mà là một luồng khí tức Long Tộc cường đại! …… Ánh sáng chậm rãi hội tụ lại một chỗ, tạo thành một đạo quang ảnh Long Vương giống như trước.

"Phụ thân?" Tiểu Long Nữ nhìn quang ảnh Long Vương một lần nữa ngưng tụ, thăm dò gọi một tiếng, sau đó nàng cảm nhận được, hoàn toàn khác so với trước đây.

"Cuối cùng, cũng thoát khỏi sự áp chế rồi sao…" Quang ảnh Long Vương cúi đầu nhìn bộ hài cốt ngàn trượng kia, trong đôi mắt tràn ngập vẻ ngơ ngác lướt qua một tia thần sắc cực kỳ phức tạp.

Chương 314

Ngay sau đó nhìn về phía Tiểu Long Nữ phía dưới, rõ ràng là một thiết hán từng sừng sững trên đỉnh cao đại lục Hồng Hoang, lúc này thân thể lại không kìm được mà run rẩy, đôi mắt càng mơ hồ rơm rớm lệ.

Y vươn ra đôi tay run rẩy, run run rẩy rẩy nói: "Nữ nhi, thật sự sao!" "Phụ thân!" Thấy cảnh này, Tiểu Long Nữ không kìm được nữa, trong mắt tức khắc chảy ra hai hàng lệ trong, quỳ phục trước quang ảnh Long Vương.

"Phụ thân!

Con xin lỗi, nữ nhi bất hiếu, không thể ở bên cạnh người tử tế!" "Mau mau đứng dậy, phụ thân chưa từng trách con, lần này nếu không phải con, phụ thân ta e rằng vẫn tiếp tục phải chịu đựng sự hành hạ, con đã cứu ta, con nên cảm thấy kiêu ngạo!" "Ta, xin lỗi Long Tộc!" Dương Mi bên cạnh nhìn cảnh tượng như vậy, cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra ý thức của Long Vương chỉ bị Tham Dục áp chế.

Chứ không phải như Tham Dục nói, bị thôn phệ.

Lúc này quang ảnh Long Vương cũng hướng ánh mắt về phía Dương Mi bên cạnh, cung kính chắp tay với Dương Mi nói: "Lần này, đa tạ Dương Mi Đạo Tổ đã giúp đỡ!

Đại ân đại đức, Long Vương vô phương báo đáp!" Tuy vẫn luôn bị áp chế, nhưng rõ ràng Long Vương đối với những chuyện xảy ra bên ngoài, cũng biết rất rõ ràng.

"Xem ra, ngươi đã sớm biết sự tồn tại của Tham Dục?" Dương Mi đột nhiên mở miệng hỏi.

Trong mắt Long Vương lướt qua một tia ảm đạm, khẽ gật đầu nói: "Có thể nói, Tham Dục là do ta tự tay cứu sống!" Trong mắt Dương Mi lóe lên một tia kinh ngạc, thấy trong đó có không ít câu chuyện, nhưng y không ngắt lời Long Vương, chỉ lắng nghe Long Vương kể lể.

"Ban đầu Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần trải qua Lượng Kiếp Khai Thiên tử thương vô số, nhưng có một số ít còn sống sót, Hỗn Độn Ma Thần Tham là một trong số đó." "Nhưng để chống lại Lượng Kiếp Khai Thiên, Hỗn Độn Ma Thể và tu vi của Tham Dục đều mất hết, chỉ còn lại một sợi ý thức yếu ớt.

Sau đó khi ta diễn hóa đản sinh, sợi ý thức đó đã ký sinh trên người ta." "Nhưng lúc đó ta không hề nhận ra, đợi đến khi ta nhận ra, đã là sau Long Hán Đại Kiếp, có thể nói việc ta khao khát muốn tranh giành toàn bộ đại lục Hồng Hoang, không thể thiếu sự can thiệp của Tham Dục." "Khi ta ý thức được tất cả, cũng biết được thân phận Hỗn Độn Ma Thần của Tham Dục, lúc đó ta chuẩn bị tiêu diệt y.

Dù sao sinh linh của đại lục Hồng Hoang đều biết, Hỗn Độn Ma Thần là mối họa lớn nhất của đại lục Hồng Hoang!" "Long Tộc ta tuy đã phạm phải tội nghiệt tày trời, nhưng cũng là một phần tử của đại lục Hồng Hoang, sao có thể để ma đầu như vậy tồn tại trên thế gian.

Nhưng khi ta chuẩn bị tiêu diệt Tham Dục, lại xuất hiện hai người vô cùng cường đại, trực tiếp mang Tham Dục đi." "Lúc đó ta cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng đối mặt với hai người kia, không có chút sức phản kháng nào!" Nghe đến đây, Dương Mi xoa xoa mũi, không cần nói nhiều cũng có thể đoán được, hai người kia chắc chắn là Hỗn Độn Ma Thần của Ma Vực.

Xem ra, Ma Vực đã thành lập từ sớm!

Chỉ là, vẫn luôn lén lút tìm kiếm Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại.

Ví dụ như Thủy Linh Nhi trước đây, và một Tham Dục.

Nhưng từ chuyện của Tham Dục mà xem, Ma Vực đã chuẩn bị hành động đối với Hồng Hoang.

Chỉ là nhất thời không thể đối phó với Thiên Đạo, cho nên mới không công khai tấn công đại lục Hồng Hoang.

Dù sao những kẻ may mắn sống sót qua kiếp nạn khai thiên, cũng cơ bản giống như Tham Dục, Hỗn Độn Ma Thể và tu vi đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Vị Bệnh Tật mà Dương Mi đối đầu trước đây cũng có bóng dáng như vậy, chỉ có tu vi mà không có Hỗn Độn Ma Thể.

Nếu không chỉ dựa vào Hỗn Độn Ma Thể cường đại, y có thể dễ dàng đánh nát Dương Mi!

Muốn khôi phục thực lực như trước, không phải là chuyện trong thời gian ngắn.

"Kể từ đó, ta cũng không còn sống được bao lâu nữa, cho nên cũng không đặt chuyện này vào lòng.

Khi đại hạn của ta sắp đến, ta lại đột nhiên đột phá đến thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Thật sự, lần đột phá đó ngay cả ta cũng vô cùng khó hiểu, nhưng nó cũng khiến ta nảy sinh ý nghĩ muốn để lại truyền thừa cho Long Tộc." "Nhưng khi ta tiến vào Long Mộ không lâu sau khi chết, Tham Dục lại một lần nữa xuất hiện, sau đó ta mới biết, hóa ra lần đột phá của ta đều là do y ban cho.

Mục đích của y, là muốn mượn thân thể của ta, từ đó thống lĩnh toàn bộ thủy tộc." "Thực ra khi ta vừa phát hiện Tham Dục, y đã đề xuất với ta một cách, có thể ban cho ta sức mạnh cường đại, chỉ cần ta mặc cho y hành động, có thể dẫn dắt Long Tộc lên đỉnh phong,

nhưng lúc đó ta đã từ chối rồi." "Nhưng sau đó Tham Dục để tránh né Thiên Đạo, biết không thể tiếp tục dùng thân thể của ta, nên đã thiết lập một truyền thừa chi cục này." "Kích động chín đứa con của ta tự tàn sát lẫn nhau, thậm chí câu dẫn hàng trăm triệu tu sĩ thủy tộc, cùng Long Tộc ta phát sinh đại chiến, để trừng phạt việc ta từ chối hợp tác.

Cũng có thể mượn những sinh linh này để Tham Dục tái tạo nhục thể." "Đợi có người tiếp nhận truyền thừa, sẽ khống chế người tiếp nhận truyền thừa đó, mượn tay người đó khống chế toàn bộ thủy tộc, có thể nói là một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ." "Sau khi chiếm đoạt thân xác của ta, y không thôn phệ ý thức của ta, chỉ áp chế ý thức của ta, khiến ta phải trơ mắt nhìn chín đứa con của mình tự tàn sát, cùng với từng tộc nhân Long Tộc bị diệt vong…" Trong giọng nói của Long Vương tràn ngập sự ai thương vô tận, cảm giác có thể nhìn thấy, nhưng lại vô lực ngăn cản, khiến y bị dày vò.

Tiểu Long Nữ cắn chặt môi, trong đôi mắt to tròn có lệ hoa ngưng tụ cuộn tròn.

"Long Tộc suýt nữa bị diệt tộc, hoàn toàn là lỗi của ta, có lẽ ngay từ đầu, ta không nên dẫn Long Tộc lên con đường tranh bá." Long Vương cúi đầu, khẽ nói.

"Phụ thân, người không sai, là Hỗn Độn Ma Thần đó quá độc ác!" Tiểu Long Nữ lắc đầu nói.

Dương Mi bên cạnh không nói gì, thực ra y biết Long Hán Đại Kiếp vốn là quỹ tích Thiên Đạo của Hồng Hoang, không cho phép Long Vương có sự lựa chọn.

Cho nên tất cả những điều này, cũng không thể hoàn toàn trách Long Vương.

Chương 315

Dù sao, Đại Đạo vô tình!

"Long Tộc sẽ không diệt tộc đâu, để lại truyền thừa của ngươi đi!" Dương Mi nhìn Long Vương, sau đó nhàn nhạt nói.

Nghe giọng nói của Dương Mi, trên khuôn mặt ảm đạm của Long Vương cuối cùng cũng lộ ra một tia vui mừng.

"Nữ nhi của ta, truyền thừa của ta liền giao cho con!

Ta sẽ không đem những sai lầm đã phạm phải của mình áp đặt lên người con, nhưng ta hy vọng, khi Long Tộc gặp nguy cấp, con có thể giúp đỡ một tay.

Dù sao, Long Tộc cũng là nhà của con mà!" "Phụ thân!

Con sẽ làm được!" Đôi mắt Tiểu Long Nữ bắn ra thần sắc kiên nghị, tuy nàng sẽ không ở lại Long Tộc, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để mặc Long Tộc diệt vong.

Long Vương vung tay, chỉ thấy bộ hài cốt Long Vương khổng lồ ngàn trượng kia lúc này chậm rãi dung hóa, sau đó hóa thành chất lỏng, tạo thành một hồ xương.

Trong hồ, tràn ngập chất lỏng màu đỏ sẫm đặc quánh.

"Vào đi!" Tiểu Long Nữ gật đầu, ngay sau đó quay người lại, đôi mắt nhìn Dương Mi: "Chủ nhân!" Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch nở nụ cười nhạt, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó Tiểu Long Nữ không còn chút do dự nào, ngẩng đầu nhìn hồ xương, hít một hơi thật sâu, thân hình lướt ra, sau đó "phù" một tiếng, rơi vào trong hồ xương, không còn chút gợn sóng nào.

Dương Mi vươn vai lười biếng, mọi chuyện cuối cùng cũng ổn thỏa, đang chuẩn bị rời đi.

"Dương Mi Đạo Tổ!" Long Vương đột nhiên lên tiếng gọi Dương Mi lại.

"Ơ?" Dương Mi hơi ngạc nhiên nhìn Long Vương.

Long Vương nói: "Nghe nói người đang tìm Bồng Lai Tam Đảo?" …… Trong khi Tiểu Long Nữ tiến vào hồ xương tiếp nhận truyền thừa của Long Vương, Long Vương cũng cùng chia sẻ ký ức với Tiểu Long Nữ.

Lúc này mới biết, Dương Mi đang tìm kiếm Bồng Lai Tam Đảo.

Dương Mi nhìn Long Vương gật đầu, nhàn nhạt nói: "Chẳng lẽ ngươi biết vị trí của Bồng Lai Tam Đảo?" "Không biết, ta thậm chí còn không biết Bồng Lai Tam Đảo là gì!" Ai ngờ Long Vương lắc đầu nói, khiến Dương Mi không khỏi có chút thất vọng, ngay cả Long Vương cũng không biết Bồng Lai Tam Đảo trong truyền thuyết, xem ra Long Tộc cũng sẽ không có tin tức gì về Bồng Lai Tam Đảo rồi.

"Nhưng, từ rất sớm, một vị trưởng lão Long Tộc ta dẫn theo một tiểu đội tuần tra Đông Hải, đã phát hiện một trận pháp thần bí chưa rõ trong vùng biển cực bắc của Đông Hải." "Vị trưởng lão đó trong khi truyền tin tức về Long Tộc, để tìm hiểu rốt cuộc là gì, đã dẫn theo tiểu đội tiến vào trận pháp.

Nhưng từ đó về sau, vị trưởng lão đó cùng toàn bộ tiểu đội không còn chút âm tín nào." "Lúc đó đang trong thời điểm Tam Tộc đại chiến sắp nổ ra, cho nên ta cũng không quá đặt chuyện này vào lòng, chỉ cử người đi điều tra lác đác, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Ngay cả ta dùng ý thức thăm dò, cũng không thăm dò ra được chút tin tức nào." "Dựa trên suy đoán của ta, vị trưởng lão đó cùng toàn bộ

tiểu đội của y, đều thông qua trận pháp thần bí kia, đi đến một lãnh địa không gian chưa biết." "Mà Dương Mi Đạo Tổ lại đến Đông Hải tìm kiếm Bồng Lai Tam Đảo, vậy thì Đạo Tổ nhất định có thể xác định Bồng Lai Tam Đảo ở Đông Hải, nhưng theo những gì ta biết toàn bộ Đông Hải không hề có Bồng Lai Tam Đảo." "Cho nên ta cảm thấy, nơi Dương Mi Đạo Tổ đang tìm kiếm, có lẽ chính là vùng không gian thần bí kia!" Long Vương phân tích có lý có cứ, tuy không thể xác định đó là Bồng Lai Tam Đảo, nhưng khả năng rất lớn.

"Vùng cực bắc Đông Hải sao…" Dương Mi khẽ lẩm bẩm, bất kể đó có phải Bồng Lai Tam Đảo hay không, y cũng đều chuẩn bị đi xem thử.

Dù sao cũng tốt hơn là bây giờ cứ như một con ruồi không đầu.

"Cảm ơn!" Nói rồi Dương Mi quay người, trực tiếp rời khỏi không gian này.

Sau khi Dương Mi rời đi, Long Vương nhìn Tiểu Long Nữ trong hồ xương, nở một nụ cười an ủi, sau đó hóa thành từng điểm tinh quang tiêu tán vào hư không. …… "Ra rồi!" Không biết ai hô lên một tiếng, tức thì ánh mắt của tất cả tu sĩ Long Tộc, đều hướng về phía lối vào Long Mộ.

Chỉ thấy một bóng người trông có vẻ gầy gò, đang chậm rãi bước ra từ trong Long Mộ.

Đợi đến khi nhìn rõ là Dương Mi, trong đôi mắt đẹp của Nguyên Phượng lướt qua một tia hân hoan, ngay sau đó nàng mấy bước lao tới.

"Chủ nhân, người không sao chứ?" "Không sao, ngươi cũng không nhìn xem chủ nhân nhà ngươi là ai, sao có thể xảy ra chuyện!" Nhìn Nguyên Phượng với vẻ mặt lo lắng, Dương Mi không kìm được đùa cợt nói.

Thấy vậy Nguyên Phượng vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình, rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Long Tam Thiên và các tu sĩ Long Tộc khác cũng đã tiến lại gần, Long Tam Thiên tiến lên chắp tay cung kính với Dương Mi nói: "Xin hỏi Dương Mi Đạo Tổ, công chúa nhà ta…" "Cũng không sao, nàng đang ở bên trong tiếp nhận truyền thừa của Long Vương, ước chừng phải một thời gian nữa mới ra." Lời Dương Mi vừa dứt, các tu sĩ Long Tộc liền reo hò vui mừng.

"Chủ nhân!

Chương 316

Vừa rồi bên trong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này Nguyên Phượng bên cạnh, không kìm được mở miệng hỏi, vừa rồi dù ở bên ngoài Long Mộ, nàng cũng có thể cảm nhận được từng trận chấn động khủng bố, cùng với uy áp mạnh mẽ khiến người ta kinh sợ.

Có thể biết trong Long Mộ, đã xảy ra chuyện lớn đến mức nào!

Nhưng Dương Mi chỉ khẽ lắc đầu, vô cùng tùy ý nói: "Gặp phải người của Ma Vực, nhưng đã bị ta làm thịt rồi." "Người của Ma Vực?

Chẳng lẽ là Hỗn Độn Ma Thần?" Lông mày Nguyên Phượng khẽ nhíu lại, đột nhiên thất thanh kinh hô.

Long Tam Thiên và các tu sĩ Long Tộc khác bên cạnh, cũng trầm tư một lát, ngay sau đó đều lộ ra thần sắc kinh hãi.

Long Tộc dù sao cũng là một trong các đại tộc viễn cổ, ở một số phương diện truyền thừa, phải nhiều hơn các sinh linh khác trên đại lục Hồng Hoang.

Long Vương đã biết sự tồn tại của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, vậy thì Long Tộc tự nhiên cũng biết sự tồn tại của Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ là biết rất ít, chỉ biết Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần là những nhân vật cường đại của thời kỳ Hỗn Độn, bất kỳ ai trong số họ đều có thực lực dễ dàng hủy diệt toàn bộ đại lục Hồng Hoang!

Kinh khủng, có Hỗn Độn Ma Thần tồn tại trên đời, lại ở trong Long Mộ!

Kinh ngạc, tồn tại trong truyền thuyết như vậy, lại bị Dương Mi

đánh giết rồi sao?

Trong chốc lát, bao gồm Long Tam Thiên, tất cả tu sĩ Long Tộc, đều vẻ mặt sùng bái nhìn về phía Dương Mi.

Đại lục Hồng Hoang vốn lấy cường giả làm tôn, họ biết Dương Mi là người đứng đầu Hồng Hoang, nhưng không biết, hóa ra Dương Mi đã mạnh đến mức đó!

Đối mặt với sự sùng bái ngũ thể đầu địa của một đám tu sĩ Long Tộc, Dương Mi lại vui vẻ chấp nhận.

"Ta có chuyện phải làm, đi trước đây, canh giữ Long Mộ cẩn thận, chờ Tiểu Long Nữ tiếp nhận truyền thừa xong!" Dặn dò Long Tam Thiên xong, Dương Mi dẫn Nguyên Phượng trực tiếp rời khỏi nơi này.

"Lịch…" Một tiếng rít vang tận trời, chỉ thấy một đạo hồng quang trực tiếp từ biển sâu vọt lên, Nguyên Phượng mang theo Dương Mi, lao ra khỏi mặt nước Đông Hải.

"Chủ nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?" "Đi đến cực bắc của Đông Hải." Dương Mi tùy ý nói một câu, ngồi trên người Nguyên Phượng nhắm mắt tu luyện.

Nguyên Phượng cũng không hỏi nhiều, hóa thành một đạo hồng sắc quang mang, trực tiếp bay về phía bắc của Đông Hải. …… Nhanh chóng, Nguyên Phượng mang theo Dương Mi đã đến vùng cực bắc của Đông Hải.

Tức thì, thần thức của Dương Mi như hồng thủy cuồn cuộn đổ ra xung quanh.

Đột nhiên, Dương Mi mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, trong mắt bắn ra hai đạo quang mang cuồng hỉ.

Thần thức của y, đã phát hiện ra một vùng biển thần bí.

Tuy không chắc chắn đó có phải Bồng Lai Tam Đảo hay không, nhưng chắc chắn là gần đúng.

Vùng biển vô cùng thần bí kia, xung quanh bị một lực lượng vĩ đại huyền diệu bao phủ.

Tu sĩ bình thường dù có đi qua đây, e rằng cũng khó mà phát hiện.

Hiển nhiên xung quanh, bao phủ một trận pháp khổng lồ.

Dương Mi dẫn Nguyên Phượng, đến trước vùng biển thần bí kia.

Dưới pháp tắc thời không cường đại của Dương Mi, không tốn bao nhiêu thời gian, y dễ dàng mở một lỗ hổng, hai người liền bước vào trong trận pháp.

Bước vào trận pháp, hiện ra trước mắt là một quần đảo liên miên, phía trên quần đảo tràn ngập luồng khí xám mờ.

Cảm nhận những luồng khí xám mờ này, trên mặt Dương Mi lộ ra một tia vui mừng không thể kìm nén.

Những luồng khí này vô cùng quen thuộc, chẳng phải là khí Hỗn Độn sao!

Bồng Lai Tam Đảo!

Chương 317

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

"Xem ra Bồng Lai Tam Đảo vì được trận pháp bảo vệ, cho nên khí Hỗn Độn trên đảo không bị Hồng Hoang đồng hóa." Dương Mi không kìm được mở rộng hai tay, tham lam hít lấy khí Hỗn Độn nồng đậm.

Nhanh chóng, khí Hỗn Độn xung quanh bị Dương Mi hấp thu cạn sạch.

Như bóng tối rút đi, ánh sáng tới, Dương Mi cảm thấy trước mắt tức khắc sáng bừng.

Toàn bộ diện mạo thật sự của hòn đảo, rõ ràng hiện ra trước mắt Dương Mi.

Chỉ thấy toàn bộ hòn đảo hà quang vạn đạo, tiên khí bức người, tiên thiên linh khí nồng đậm như mây mù.

"Thật là một nơi tốt a, không biết hòn đảo này là đảo nào trong ba hòn đảo." Dương Mi cùng Nguyên Phượng hạ xuống mặt đất, cảm thấy vô cùng khó tin.

Khí Hỗn Độn bị thu đi, tinh hoa nhật nguyệt và linh khí thiên địa tức khắc tràn vào hòn đảo này, hội tụ thành tiên vụ trên đảo.

Được tiên vụ tưới nhuần, cây cỏ trên đảo đặc biệt xanh tươi, như được chạm khắc từ bích ngọc.

Từng cây cổ mộc tham thiên sừng sững, thẳng tắp đâm vào mây xanh, dược thảo thơm ngát, hương khí tràn ngập, thần tuyền cuồn cuộn chảy.

Ngược dòng thần tuyền đi lên, từng ngọn sơn phong sừng sững, sơn phong tú lệ, linh khí bức người.

Từng thác nước dài hàng vạn mét từ trên sơn phong đổ xuống, như ngân hà trắng bạc đổ ngược, ầm ầm như vạn mã bôn đằng, hùng vĩ tráng lệ vô cùng.

Trong khi Dương Mi đang đắm chìm vào cảnh đẹp trước mắt, một giọng nói không đúng lúc đột nhiên truyền vào tai y.

"Ai?

Sao lại xông vào Bồng Lai Đảo, không mau cút đi!" …… Có người!

Thần kinh của Dương Mi tức khắc căng thẳng, vừa rồi rõ ràng có người đang nói chuyện.

Chẳng lẽ, có người đã tiến vào đảo này trước một bước?

Nhưng, hòn đảo này hẳn là Bồng Lai Đảo trong Bồng Lai Tam Đảo, xem ra có người đã chiếm nơi này làm của riêng rồi!

Đương nhiên, Dương Mi khẳng định sẽ không quản chuyện này, Bồng Lai Tam Đảo là vật nhất định phải có, nếu đối phương không biết điều, y không ngại sử dụng bạo lực!

Soạt soạt soạt!

Trong khi Dương Mi suy tư, chỉ nghe thấy vài tiếng xé gió truyền đến.

Cùng với tiếng xé gió, mấy chục bóng người đã xông đến bên cạnh Dương Mi, và trực tiếp bày ra trận hình bao vây Dương Mi cùng hai người lại ở giữa.

Mười hai bóng người thân mặc ngân giáp, trên người mỗi người đều cầm một vũ khí sắc bén, đều là pháp khí cấp Hậu Thiên Linh Bảo!

Kẻ dẫn đầu là một nam tử trung niên mắt trợn tròn giận dữ, trên tay nam tử trung niên này lại cầm một thanh đại đao Hậu Thiên Chí

Bảo, từ linh khí tỏa ra trên đó có thể thấy được sự bất phàm của thanh đại đao này.

Từ hành vi cử chỉ của mười hai người có thể thấy, đây là một tiểu đội vô cùng tinh nhuệ, khiến Dương Mi cũng có chút kinh ngạc, thực lực của mười hai người này hình như có chút bất thường a… Mười hai người, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Không sai!

Không phải Dương Mi nhìn lầm, dựa vào thực lực của Dương Mi, y có thể nhìn ra tu vi thật sự của những người này ngay lập tức, quả thật là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Phải biết rằng, hiện nay toàn bộ đại lục Hồng Hoang không có Thánh Nhân, chỉ có Dương Mi và La Hầu hai Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi, nhưng bây giờ lại xuất hiện mười người cùng một lúc, sao có thể không khiến Dương Mi kinh ngạc!

Thậm chí Dương Mi còn nghi ngờ, có phải mình bị hoa mắt.

Nhưng, sự thật bày ra trước mắt nói cho y biết, không phải!

Hơn nữa, thực lực của trung niên nhân dẫn đầu kia còn đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng, mười một người còn lại thì khoảng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhị Trọng.

Chương 318

Nhưng, Dương Mi nhanh chóng phát hiện ra bí mật trong đó, thực lực ban đầu của mười hai người này căn bản không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Họ, tựa hồ như bị bạt miêu trợ trưởng, cấp tốc bị nâng cao tu vi lên mức hiện tại!

Còn về việc, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, Dương Mi nhất thời cũng chưa làm rõ được.

Nhưng, tiểu đội mười hai người đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên cũng không cho Dương Mi thời gian để tiếp tục làm rõ.

Mười hai người này, e rằng đến không có ý tốt a!

"Hai kẻ là ai, xông vào nơi này, không mau rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Trung niên nhân dẫn đầu kia, vẻ mặt không thiện cảm chút nào đối với Dương Mi rít lên giận dữ.

Mười một người còn lại, cũng phối hợp giơ vũ khí trong tay lên, tựa hồ một lời không hợp sẽ động thủ.

Dương Mi nhìn tiểu đội không biết từ đâu chui ra, lại không hề nói lý lẽ một chút nào này.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười rõ ràng, tiểu đội này khá hợp khẩu vị của y.

Vừa hay, y cũng lười giảng đạo lý.

So với việc đó, y càng thích dùng nắm đấm để nói chuyện.

Thấy Dương Mi và hai người kia, căn bản không thèm trả lời.

Trung niên nam tử dẫn đầu kia, tức khắc nổi giận đùng đùng!

“Hai đứa tiểu nhi vô tri, tìm chết!” Trung niên nam tử không nói hai lời, thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trực tiếp bùng nổ toàn bộ, như cuộn sóng lớn ào ạt vỗ mạnh về phía Dương Mi và hai người.

Đồng thời thân hình trung niên nam tử nhanh chóng xoay tròn, vung đại đao trong tay chém về phía Dương Mi.

Hô hô hô… Một đao mang theo từng trận tiếng xé gió, thậm chí không gian mà nó đi qua cũng bị xé rách một vết nứt, lúc này dù có một ngôi sao chắn trước mặt, dưới lưỡi đao sắc bén kia, cũng sẽ bị cứng rắn chém thành hai nửa!

Lưỡi đao sắc bén tỏa ra hàn khí, lại trực tiếp chém về phía đầu Dương Mi.

Trung niên nam tử này là một kẻ tàn nhẫn, ra tay vô cùng gọn gàng dứt khoát, ra chiêu tức là chiêu sát tử.

Nhìn thấy đại đao trong tay sắp chém xuống, trong mắt trung niên nam tử lóe lên hai đạo quang mang cuồng hỉ hung ác.

Dường như y nhìn thấy, một đao chém xuống, sẽ chém tên tiểu tử trước mặt thành một vũng thịt nát!

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, tựa hồ không khí cũng ngưng đọng trong khoảnh khắc này.

Nhưng trên mặt Dương Mi, lại không có chút cảm xúc thay đổi nào, thậm chí còn có chút cảm thấy vô vị.

Ngay cả Nguyên Phượng bên cạnh, trên mặt cũng không có chút thần sắc lo lắng nào.

Nàng có thể cảm nhận được, mười hai người đột nhiên xuất hiện, thực lực đều cao hơn nàng.

Nhưng, đứng bên cạnh Dương Mi, nàng không cảm thấy chút nguy hiểm nào!

Khi đại đao cách đầu Dương Mi chỉ ba tấc, Dương Mi mới chậm rãi giơ nắm đấm lên, một quyền đấm thẳng vào đại đao đang lao tới kia.

Trung niên nhân đang cầm đại đao kia kinh hãi, cùng với mười một người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt đều không kìm được lộ ra thần sắc trêu tức.

Dường như họ đang nhìn một kẻ ngốc, tuy không nhìn ra tu vi của Dương Mi, nhưng có thể nhìn ra tu vi của Nguyên Phượng, không phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong sao.

Từ đó, tự nhiên cảm thấy, thực lực của Dương Mi cũng chẳng là gì, huống hồ lại dùng cơ thể để cứng rắn chống lại pháp bảo, thật sự là tìm chết!

"Tiểu tử, chết đi!" Trên mặt trung niên nam tử, càng lộ ra một nụ cười hung tợn.

Oanh!

Chương 319

Nắm đấm trông có vẻ cực kỳ bình thường của Dương Mi, và đại đao của trung niên nam tử ầm ầm va chạm vào nhau.

Tức thì một luồng chấn động kịch liệt, hình tròn đột nhiên lan tỏa ra xung quanh.

Cảm nhận được sức mạnh khủng bố truyền đến từ đại đao, sắc mặt trung niên nam tử bỗng nhiên kịch biến, nhưng chưa kịp phản ứng.

Trung niên nam tử cùng với mười một người xung quanh, toàn bộ đều bị đánh bay ra ngoài.

Oanh long long… Một luồng lực lượng khủng bố ầm ầm bùng nổ, cây cối, núi cao trong phạm vi vài trăm dặm đều bị san bằng.

Mười hai bóng người bị đánh bay ra ngoài, liên tục va nát mấy chục ngọn núi cao ngàn trượng mới miễn cưỡng dừng lại.

Trong chốc lát, cả Bồng Lai Đảo tựa hồ như xảy ra một trận động đất cấp mười tám, khắp nơi đều trở nên hoang tàn đổ nát.

Nhìn tình hình xung quanh, trên mặt Dương Mi không khỏi lộ ra thần sắc đau lòng!

Rõ ràng đã cực lực khống chế sức mạnh, vậy mà sự hủy diệt lại khủng khiếp đến vậy.

Linh mộc a!

Sơn phong a!

Bồng Lai Đảo a!

Không sai, từ khoảnh khắc Dương Mi đặt chân lên hòn đảo này,

hòn đảo này đã thuộc về y.

Hòn đảo, là của y!

Vì không muốn hủy hoại hòn đảo này, cho nên y đã cực lực khống chế sức mạnh công kích.

Mười hai người bị đánh bay ra ngoài, cũng không trực tiếp chết, nhưng từng người đều bị trọng thương.

Giáp trụ trên người còn vỡ thành mảnh vụn, so với thần khí trước đây, lúc này thật là thảm a!

Mười hai người khó khăn bò dậy từ mặt đất, vẻ mặt kinh hãi nhìn Dương Mi.

Hiển nhiên, họ đã ý thức được sự khủng bố của Dương Mi.

"Từ bây giờ, hòn đảo này là của ta, ta không muốn hòn đảo của ta bị dính bẩn bởi huyết dịch ô uế của các ngươi.

"Cho nên cho các ngươi ba hơi thở, lập tức cút ngay!" Dương Mi chậm rãi nói, giọng nói vô cùng bình thản, nhưng lại toát ra một luồng sát khí rợn người.

Nói xong, y không thèm để ý đến mười hai người kia nữa.

Nhưng, ba hơi thở trôi qua rất nhanh.

Mười hai người kia, không hề rời đi!

Oanh… Đột nhiên mười hai luồng khí thế cường đại bỗng nhiên bùng nổ, lông mày Dương Mi khẽ nhíu lại.

Y không vui, cho nên, giết người!

Nhưng khi y một lần nữa nhìn về phía mười hai người kia, đập vào mắt, lại chỉ còn lại mười hai con cự long dài trăm trượng!

Ầm ầm!

Từng trận nộ hống chấn thiên động địa thẳng tắp lên trời, trên không Bồng Lai Đảo đột nhiên mây đen cuồn cuộn không ngừng, từng đạo kinh lôi đang thai nghén trong mây đen, phát ra tiếng sấm trầm đục ầm ầm, cả Bồng Lai Đảo đều bị bao phủ trong bóng tối.

Mười hai con ngân long dài trăm trượng lượn lờ giữa không trung, nhe nanh múa vuốt, trừng đôi mắt khổng lồ như chuông đồng giận dữ nhìn xuống Dương Mi và Nguyên Phượng.

Nhìn mười hai con cự long đang bay lượn trên không, Dương Mi khẽ nhíu mày.

Chương 320

Nhất thời, Dương Mi chợt hiểu ra.

Trước đây, khi Long Vương ở Bồng Lai Tam Đảo, hình như đã nhắc đến một đội quân Long tộc do một trưởng lão Long tộc dẫn đầu, sau khi tiến vào thì bặt vô âm tín.

Xem ra, mười hai con ngân long trước mắt này, chính là đội quân Long tộc đó.

Mặc dù không biết vì sao, chúng lại ở mãi trên Bồng Lai Đảo mà không rời đi, thực lực cũng đã biến đổi kinh người.

Tuy nhiên, những điều này không nằm trong phạm vi cân nhắc của Dương Mi lúc này.

Hắn chỉ biết, hiện tại hắn rất khó chịu.

Vì vậy, mười hai con cự long này, hôm nay phải chết!

"Nói thật, hình như đã lâu lắm rồi kể từ lần đồ long gần đây nhất, ta thật sự có chút nhớ hương vị thịt rồng!" Dương Mi dường như đang tự lẩm bẩm, hồi đó ở Bất Chu Sơn, hắn mời Nữ Oa và Phục Hy ăn thịt rồng, Nữ Oa không ăn là vì thịt rồng dính vào Dương Mi.

Kể từ sau Long Hán Đại Kiếp, Long tộc không còn nhập thế, Dương Mi cũng không có cơ hội ăn thịt rồng.

Bây giờ xem ra, mười hai con ngân long này rõ ràng là món ngon tự dâng đến!

Ầm ầm… Từng đạo kinh lôi dày đặc trong mây đen giữa không trung, dường như sắp giáng xuống bất cứ lúc nào.

Mười hai con ngân long lượn lờ trên không một lúc.

Cuối cùng, chúng đồng loạt vung móng rồng khổng lồ, hung hăng vỗ xuống Dương Mi và Nguyên Phượng!

Dương Mi ở dưới nhìn quanh Bồng Lai Đảo với những đỉnh núi tú lệ, khẽ lẩm bẩm mấy câu: "Bồng Lai Đảo đẹp như vậy, không thể bị hủy hoại được." Vừa nói, trong tay hắn xuất hiện một viên châu, chính là Hỗn Độn Linh Bảo Tụ Thủy Châu.

Từng đạo Nhược Thủy từ Tụ Thủy Châu tuôn ra, trong nháy mắt hình thành một không gian Nhược Thủy, bao trùm toàn bộ mười hai con ngân long giữa không trung.

Chỉ có Nguyên Phượng ở bên ngoài, có chút kinh ngạc nhìn cái thủy cầu khổng lồ đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Cùng với sự biến mất của mười hai con cự long và Dương Mi, mây đen trên Bồng Lai Đảo dần tan đi, chẳng mấy chốc cả hòn đảo lại khôi phục sự yên tĩnh như trước.

Trong không gian Nhược Thủy, mười hai con ngân sắc cự long, đều kinh hãi nhìn không gian Nhược Thủy đột nhiên xuất hiện xung quanh.

Chúng không nhìn Dương Mi, mười hai con cự long vô cùng ăn ý, đồng thời nhe nanh múa vuốt lao về phía Dương Mi.

"Đã muốn đánh nhau, vậy thì hôm nay ta sẽ chơi đùa với các ngươi một trận ra trò vậy." Nhìn mười hai con cự long đang nhe răng trợn mắt giữa không trung, Dương Mi nhún vai, sau đó cử động tứ chi, trực tiếp lao về phía mười hai con cự long.

Rầm!

Dương Mi một quyền đấm thẳng vào móng rồng của một con ngân long, con ngân long đó lập tức phát ra tiếng rên đau đớn, móng rồng mà Long tộc tự cho là kiên cố nhất liền bị gãy lìa.

Oành!

Lại một con ngân long khác bị nắm đấm của Dương Mi đánh trúng, vảy rồng trên người vỡ tan tành, thậm chí xương rồng bên trong cũng bị gãy.

Bụp, bùm, oành… Dương Mi cứ thế, chỉ bằng sức mạnh thể chất, từng quyền từng quyền đấm nát mười hai con ngân long.

Cảnh tượng này, thực sự quá bạo lực!

Nguyên Phượng ở ngoài không gian Nhược Thủy, chỉ thấy cái thủy cầu khổng lồ giữa không trung không ngừng truyền ra chấn động kịch liệt, thỉnh thoảng lại có một chỗ lồi lõm.

Hiển nhiên, đó là do cự long hung hăng đâm vào không gian Nhược Thủy mà tạo thành.

Thời gian trôi nhanh, Nguyên Phượng cũng không biết đã qua bao lâu, dường như chỉ là một cái chớp mắt.

Trong không gian Nhược Thủy, động tĩnh ngày càng nhỏ, Dương Mi nhìn mười hai con ngân sắc cự long đã biến thành hình dạng thịt nát dưới đất, có chút thất vọng lắc đầu.

Thực lòng mà nói, hắn căn bản không thấy hứng thú.

Chương 321

Vốn dĩ muốn hỏi cung mấy con cự long này.

Bây giờ xem ra, e rằng không còn cơ hội nữa rồi.

Hắn vung tay, thi thể mười hai con ngân sắc cự long được Dương Mi thu vào không gian tự thành của mình.

Không gian Nhược Thủy từ từ thu lại, Nguyên Phượng chỉ thấy Dương Mi một mình xoa vai bước ra.

Còn về kết quả?

Căn bản không cần hỏi nhiều.

"Đi thôi, để ta dạo một vòng cho thỏa thích ngắm nhìn Bồng Lai Đảo trong truyền thuyết!" Lúc này Dương Mi như người không có việc gì, tùy ý nói với Nguyên Phượng.

"Không hổ là Bồng Lai Đảo trong truyền thuyết, thậm chí còn hơn Bất Chu Sơn mấy phần, trên đảo có không ít Tiên Thiên Linh Căn." Cảm nhận hương thơm ngát xộc vào mũi xung quanh, Dương Mi cảm thấy linh hồn mình như muốn thăng hoa.

Đối với những linh căn này, lẽ nào hắn lại bỏ qua?

Mặc dù với tu vi hiện tại của hắn, những linh căn này không có tác dụng lớn.

Nhưng giữ lại, biết đâu sau này có thể dùng được.

Ngay lập tức hắn vung tay, liền bắt đầu thu thập.

"Ta đi, chẳng phải táo sao?" "Ê, cái kia trông giống chuối!" Trong quá trình thu thập, Dương Mi không khỏi cạn lời, một số linh căn này trông khá giống với trái cây ở kiếp trước của hắn.

Đương nhiên hắn cũng biết điều đó là bình thường, dù sao Bàn Đào cũng là đào mà!

Sau khi thu thập một hồi, Dương Mi bay lên trên quần sơn, cúi đầu nhìn xuống cảnh vật phía dưới, hắn không quên mục đích chuyến đi này.

Chẳng mấy chốc, ở trung tâm quần sơn, hắn phát hiện một suối thần, Hỗn Độn Chi Khí tràn ngập, lan tỏa.

Nơi này, không tệ.

Ngay lập tức, Dương Mi dẫn Nguyên Phượng xuống bên cạnh suối thần.

Kiểm tra tình hình xung quanh suối thần, phát hiện không có gì bất ổn.

Dương Mi liền lấy ra Hỗn Độn Thanh Liên bán thành phẩm, trực tiếp ném nó vào suối thần trước mặt.

Hỗn Độn Thanh Liên vừa rơi vào suối thần, dường như hình thành một xoáy nước, Hỗn Độn Chi Khí xung quanh điên cuồng dũng mãnh lao về phía nó.

Tiếp theo, chỉ còn chờ đợi!

Khi Dương Mi chuẩn bị tìm một nơi, vừa tu luyện vừa chờ đợi.

Tại sâu trong quần sơn tiên đảo, bỗng nhiên ức vạn đạo hà quang màu tím thăng đằng, đặc biệt rực rỡ chói mắt.

Đồng thời, Hỗn Độn Chi Khí trong phạm vi ức vạn dặm cuồn cuộn, tất cả đều hướng về nguồn hà quang đó.

Dương Mi nhìn thấy, lập tức mừng rỡ.

Có linh bảo xuất thế, nhìn cái thế này, không phải pháp bảo đơn giản.

Ngay lập tức, Dương Mi dẫn Nguyên Phượng, men theo vạn đạo hà quang màu tím đó tìm đến. …… Trong khi Dương Mi chém giết mười hai con ngân sắc cự long, ở một không gian Hỗn Độn hỗn loạn nào đó.

Mấy bóng người toàn thân bị Ma Khí bao phủ, đột nhiên mở mắt và phát ra âm thanh khàn khàn.

“Chuyện gì vậy, mười hai con sâu bọ đó chết rồi?

Chương 322

Chẳng phải đã tăng thực lực rồi sao?" Bóng người dẫn đầu lên tiếng chất vấn.

Ngay lập tức mấy bóng người khác nhìn nhau, một người trong số đó mở miệng nói: "Ta xác thực đã tăng toàn bộ thực lực lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dựa theo thực lực Hồng Hoang Đại Lục bây giờ, Hồng Quân và La Hầu liên thủ cũng không phải đối thủ của chúng ta chứ!" Nhất thời, mọi người im lặng.

Đột nhiên, một giọng nói có chút không chắc chắn truyền ra: "Chẳng lẽ, Dương Mi Đạo Nhân đó?" Mấy người thảo luận, phát hiện cả Hồng Hoang Đại Lục, cũng chỉ có Dương Mi Đạo Nhân kia mới có thể làm được chuyện này.

Người dẫn đầu lập tức âm trắc trắc nói: "Dương Mi Đạo Nhân?

Phân thân của Hỗn Độn Ma Thần Không Gian đó sao?" "Xem ra, đã đối đầu với Ma Vực chúng ta rồi!

Vốn dĩ định để hắn sống thêm một thời gian, bây giờ xem ra phải chết thôi." "Thông báo cho Huyễn và Bạo, bảo hai người bọn họ đi giải quyết." Lời vừa dứt, một bóng người định đứng dậy, thì lại có một giọng nói khác truyền đến: "Tên tiểu tử đó có Tạo Hóa Ngọc Điệp trên người, e rằng Bạo không đối phó được, ta thấy nên để Huyễn và Thứ hai người đi.

Với thực lực của hai người bọn họ, đối phó một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhẹ nhàng, thực lực cũng đã khôi phục Hỗn Nguyên Thái Ất Kim Tiên rồi." "Nhưng cả hai đều có nhiệm vụ trên người, e rằng phải chờ họ rảnh tay mới có thể nhận nhiệm vụ mới." Bóng người đứng đầu có chút không kiên nhẫn nói: "Cứ quyết định như vậy đi,

một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nho nhỏ có thể làm sóng gió gì chứ, nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp trên tay hắn có ích rất lớn cho kế hoạch của ta." Ngay sau đó bóng người định đứng dậy, rời khỏi nơi đây, nơi này cũng một lần nữa chìm vào im lặng. …… Theo vạn đạo hà quang màu tím đó, Dương Mi và Nguyên Phượng dừng lại trong một khu rừng rậm.

Lúc này vạn đạo hà quang màu tím đã hoàn toàn tan đi, nhất thời Dương Mi cũng không thể xác định được vị trí cụ thể.

Khu rừng này Dương Mi đã điều tra trước đó, trong đó có mấy cây cực phẩm linh thực vật, nhưng đều đã bị hắn tiện tay thu thập.

Tuy nhiên lúc đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên người Dương Mi đột nhiên không tự chủ được bay ra ngoài, quả thật làm Dương Mi giật mình.

Không nói hai lời, Dương Mi nhanh chóng đuổi theo.

Chưa thấy linh bảo đâu, nhưng không thể để mất cả chì lẫn chài chứ!

May mắn thay, sau một lúc, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã dừng lại.

"Chuyện gì vậy?" Dương Mi không hiểu, nhìn theo Tạo Hóa Ngọc Điệp, ở đó chỉ có một đống đá vụn tròn xoe, không hề có bảo vật.

"Ông!" Tuy nhiên lúc đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên lóe lên, phóng ra từng đạo quang mang trắng sữa đánh vào đống đá vụn đó.

"Bành!" Khi đá vụn vỡ tan, rơi vãi khắp nơi, một viên châu màu xám tro với những vết nứt nhỏ li ti, bay ra từ đống đá vụn.

"Châu tử?" Nguyên Phượng bên cạnh phát ra tiếng kinh ngạc, hiển nhiên có chút không hiểu tình hình trước mắt.

Đừng nói Nguyên Phượng, ngay cả Dương Mi cũng có chút mơ

hồ.

Hắn không ngờ, trong đống đá vụn lại ẩn chứa một viên châu, chẳng lẽ viên châu này chính là pháp bảo vừa xuất thế sao?

Nhưng viên châu này tuy trông giống pháp bảo, nhưng trên đó không hề có bất kỳ khí tức nào, như một viên châu bình thường!

Điều khiến Dương Mi nghi ngờ, không hề cảm thấy nó là một viên châu bình thường.

Dù sao với khí thế vừa rồi, lại có cả Tạo Hóa Ngọc Điệp đặc biệt đi tìm một viên châu bình thường.

Ngay lúc đó, viên châu màu xám tro kia đột nhiên bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó khẽ rung lên, lập tức Hỗn Độn Chi Khí hội tụ chưa tan đi từ bốn phương tám hướng dũng mãnh lao đến.

Sau khi hấp thụ một lượng lớn Hỗn Độn Chi Khí, trên viên châu lại lan tỏa một luồng khí tức huyền diệu.

"Hỗn Độn Chí Bảo?" Dương Mi không kìm được thốt lên kinh ngạc, ban nãy viên châu này trông như một viên châu bình thường.

Nhưng sau khi hấp thụ Hỗn Độn Chi Khí xung quanh, nó lại tỏa ra khí tức của Hỗn Độn Chí Bảo!

"Không!

Không thể nào…!" Ngay sau đó, Dương Mi trừng mắt, miệng há hốc, đột nhiên hắn nhận ra một thần vật.

"Chủ nhân, sao vậy?" Nguyên Phượng bên cạnh nhìn vẻ mặt khoa trương của Dương Mi, có chút không hiểu hỏi.

Chương 323

Ngay sau đó chỉ thấy Dương Mi từ từ khép môi lại, thốt ra ba từ khẽ khàng: "Hỗn Độn Châu!" Không sai, trong đầu hắn liền hiện lên cái tên này.

Hỗn Độn Châu!

Một trong các Hỗn Độn Chí Bảo, vì Bàn Cổ khai thiên mà bị liên lụy, bản thân tác dụng bị ảnh hưởng lớn.

Viên châu màu xám tro trước mắt này, không những có thể hấp thụ Hỗn Độn Chi Khí, mà còn tỏa ra khí tức Hỗn Độn Chí Bảo.

Quan trọng nhất, nó tàn phá, những vết nứt li ti đó chứng minh nó từng bị trọng thương!

"Ta dựa vào!

Chẳng lẽ thật sự là Hỗn Độn Châu sao!" Khoảnh khắc này, Dương Mi có chút không biết nên nói gì, hắn lại nhặt được Hỗn Độn Châu!

Không sai, nhặt được!

Bị chôn trong đống đá vụn, được lật ra chẳng phải nhặt được sao!

Chẳng lẽ, hào quang nhân vật chính trong truyền thuyết?

Khi Dương Mi nghiêm túc đánh giá viên châu trước mắt, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang lơ lửng trong hư không, vèo một tiếng, bay về không gian tự thành của Dương Mi.

"Ta…" "Thôi rồi, trước tiên cứ nghiên cứu viên châu này đã, nếu thật sự là Hỗn Độn Châu, vậy thì phát đạt rồi!" Đối với việc Tạo Hóa Ngọc Điệp có thể tự chủ hành động, Dương Mi có chút bất đắc dĩ.

Ngay lập tức hắn đi đến trước viên châu, một tay nắm lấy nó trong lòng bàn tay.

Điều khiến Dương Mi bất ngờ, viên châu này lại không hề phản kháng, cứ để mặc hắn nắm lấy.

Hắn không trực tiếp kiểm tra, mà rời khỏi khu rừng đó.

Dương Mi dẫn Nguyên Phượng quay về bên cạnh suối thần, vì Hỗn Độn Thanh Liên mà Hỗn Độn Chi Khí bên cạnh suối thần lúc này đậm đặc hơn những nơi khác.

"Ở đây đi, Nguyên Phượng, tạo ra một sơn động đi." Hắn chọn một ngọn núi tuyệt đẹp bên cạnh suối thần, sau đó bảo Nguyên Phượng khoét một sơn động.

Dương Mi thì tìm một chỗ thoải mái nằm xuống, chẳng mấy chốc Nguyên Phượng đã tạo ra một sơn động.

"Nguyên Phượng, đi tìm ít cỏ khô mềm mại lót đầy sơn động đi!" Nguyên Phượng vừa làm xong sơn động, lại phải đi tìm cỏ khô mềm mại.

Đợi Nguyên Phượng dùng cỏ khô lót đầy cả sơn động, Dương Mi lại bảo Nguyên Phượng đi tìm một ít cành cây khô về… Nguyên Phượng nhìn Dương Mi đang nằm bất động ở đó, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thời đại này, tọa kỵ không có nhân quyền, không những bị cưỡi, mà còn phải làm nô lệ!

May mắn thay, sau khi Nguyên Phượng mang về một ít cành cây, Dương Mi cuối cùng cũng mở mắt và động đậy.

Chỉ thấy hắn đi đến bên đống cành cây khô đó, lững thững nói: "Nguyên Phượng, thổi lửa!" Nguyên Phượng lườm một cái trắng mắt, khẽ mở hàm răng ngọc, một đoàn lửa từ miệng phun ra.

Bành!

Đống cành cây khô kia lập tức bốc cháy, cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Sau đó, hắn thấy Dương Mi đột nhiên lấy ra một thi thể ngân long ném sang một bên, lại lấy ra một thanh kiếm sắc bén trực tiếp cắt.

Cắt một miếng thịt, đặt vào lửa nướng.

Trong quá trình đó, Dương Mi lại thêm rất nhiều linh căn không biết có tác dụng gì vào.

Chẳng mấy chốc, một luồng dị hương xông vào mũi, khiến người ta có chút thần hồn điên đảo!

"Chủ nhân, thịt rồng, sao mà thơm thế!" Lúc này Nguyên Phượng hoàn toàn không còn vẻ nữ vương nữa, thành một kẻ háu ăn suýt chút nữa chảy nước miếng.

"Thử xem…" Khóe miệng Dương Mi hơi nhếch lên, đưa miếng thịt rồng nướng trong tay đến trước mặt Nguyên Phượng.

Chương 324

Nguyên Phượng trước tiên khẽ cắn một miếng, sau đó trực tiếp không màng hình tượng mà nuốt chửng.

Hai người đã ăn hết một cái đùi rồng, phải biết đó là một con cự long dài trăm trượng đó… Trong đó, phần lớn là Nguyên Phượng ăn.

Sau khi ăn xong thịt rồng, Dương Mi liền đi vào sơn động.

Trong động phủ, Dương Mi khoanh chân ngồi, trong tay nắm một viên châu màu xám tro.

Thần thức của hắn thăm dò vào viên châu trong tay, kinh ngạc phát hiện bên trong viên châu này lại có một thế giới màu xám tro.

"Thế giới Hỗn Độn!" Không sai, thế giới trong viên châu, trông giống một thế giới Hỗn Độn.

Mặc dù chỉ là một tiểu thế giới, Hỗn Độn Chi Khí không nhiều, nhưng quả thật có khí tức cùng nguồn gốc với Hỗn Độn.

Lúc này Dương Mi cuối cùng cũng xác định được, viên châu bị tổn hại này, chính là một trong các Hỗn Độn Chí Bảo – Hỗn Độn Châu!

Trong nháy mắt một cảm giác hưng phấn dâng trào trong lòng, dù trước đó đã có suy đoán, nhưng khi xác định được thì vẫn không kìm được sự hưng phấn.

Mặc dù Hỗn Độn Châu lúc này đã tàn phá, nhưng vẫn còn giữ phần lớn công năng của Hỗn Độn Châu.

Trong đó ẩn chứa pháp tắc không gian càng thêm huyền ảo, Dương Mi cảm thấy pháp tắc thời không của mình nhất định có thể nhờ Hỗn Độn Châu mà lên một tầng nữa.

Với sự trợ giúp của Hỗn Độn Chi Khí trên Bồng Lai Đảo, đột phá Hỗn Nguyên Thái Ất Kim Tiên là có hy vọng!

Nhưng, đó cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Kể từ đó, Dương Mi và Nguyên Phượng đã sống một cuộc sống không lo không nghĩ trên Bồng Lai Đảo! …… Trong Côn Luân Sơn, Lão Tử đang từ biệt Thông Thiên và Nguyên Thủy.

"Huynh đã tĩnh tọa rất lâu, đối với Hồng Mông Tử Khí, vẫn không có một chút cảm ngộ nào, vì vậy huynh định đi du lịch Hồng Hoang Đại Lục!" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu: "Đại ca cứ đi đi, chúng đệ sẽ đợi huynh trở về trên Côn Luân Sơn." Cứ như vậy, Lão Tử rời Côn Luân Sơn, đi về phía Hồng Hoang Đại Lục. …… Sau khi Lão Tử rời Côn Luân Sơn, du lịch một hồi trong Hồng Hoang, không thu được gì, định quay về Côn Luân Sơn.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy có chút không đúng, chỉ một chút công đức tạo người, sao có thể khiến Nữ Oa thành Thánh được chứ?

Chẳng lẽ, Nhân tộc đó thật sự có chỗ thần kỳ phi phàm sao?

Trong lòng sinh hứng thú, Lão Tử liền quyết định đến Nhân tộc một chuyến, tận mắt xem thử chủng tộc mà Nữ Oa đã dựa vào để thành Thánh rốt cuộc có gì phi phàm.

Vì vậy, Lão Tử đi về phía Đông Hải chi tân, càng đến gần, cuối cùng cũng nhìn thấy chủng tộc Nhân tộc.

Khi nhìn thấy tất cả Nhân tộc đều là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng thân thể lại yếu ớt vô cùng, sự tò mò trong lòng Lão Tử càng lớn hơn, vì vậy liền ở trong Nhân tộc tỉ mỉ quan sát.

Để ẩn giấu thân phận, Lão Tử biến thành một lão giả Nhân tộc bình thường, đi đến trước một bộ lạc.

Vệ binh của bộ lạc thấy có một lão giả đến, không hề có bất kỳ ngăn cản nào, thậm chí cung kính mời lão giả vào trong.

Lão Tử tò mò hỏi: "Vì sao không ngăn cản ta?

Chẳng lẽ không sợ ta là kẻ địch sao?" Vệ binh nghe vậy liền cười nói: "Lão nhân gia nói đùa rồi, Nhân tộc chúng ta từ khi sinh ra đã đoàn kết một lòng, lão nhân gia không thể là kẻ địch!" Một vệ binh khác cũng nói: "Không sai, xem ra lão nhân gia đến từ bộ lạc khác đúng không?

Không sao cả, chỉ cần là Nhân tộc, chúng ta đều là một gia đình, lão nhân gia cứ tự nhiên." Nghe vậy, Lão Tử không khỏi gật đầu trong lòng, tuy có vẻ hơi đơn thuần, nhưng không khó để thấy, họ đoàn kết một lòng, tinh khí thần sung túc.

Một chủng tộc, nếu không đoàn kết, đấu đá nội bộ, thì vĩnh viễn không thể có ngày xuất đầu.

Sau đó Lão Tử vào bộ lạc Nhân tộc, liền tận mắt chứng kiến cảnh Nhân tộc vất vả lao động vì sinh tồn.

Mỗi người đều có phân công, ngay cả trẻ nhỏ cũng làm những việc trong khả năng của mình, Lão Tử không thấy một kẻ ăn chơi lười biếng nào.

Lão Tử thấy vậy lại không khỏi gật đầu lia lịa, một cảnh tượng tràn đầy sức sống, quả thật có dấu hiệu đại hưng.

Chương 325

Lúc đó, một đứa trẻ nhìn thấy Lão Tử, liền chủ động dùng đồ gốm múc một bát nước, đưa cho Lão Tử và nói: "Ông ơi, ông từ bên ngoài đến sao?

Cháu ở trong bộ lạc chưa từng thấy ông." Lão Tử không vội đưa tay ra nhận, mà hứng thú hỏi: "Oa oa, trong bộ lạc ít nhất cũng có vạn người, chẳng lẽ cháu đều quen biết hết sao?" Đứa trẻ lập tức đắc ý ngẩng khuôn mặt tươi cười nói: "Đương nhiên rồi, bộ lạc Nhân tộc chúng cháu có gần trăm, tuy rằng người ở các bộ lạc khác cháu không quen biết, nhưng người ở bộ lạc mình cháu tuyệt đối dám nói là ai cũng biết, vì mọi người đều phải ra ngoài lao động mà!" "Ông không phải người bộ lạc mình, vậy chắc chắn là từ bên ngoài đến, bộ lạc gần nhất cũng cách bộ lạc mình mấy dặm đường, ông đi đường chắc khát nước rồi, ông ơi, uống một ngụm nước đi!" "Oa oa thông minh thật." Lão Tử nghe xong phân tích của đứa trẻ, lập tức cười cười, mới đưa tay nhận lấy bát nước của đứa trẻ, không hề ghét bỏ mà uống cạn.

Đứa trẻ thấy Lão Tử uống nước của mình, liền cười tươi, sau đó cũng không tiếp tục trò chuyện, từ biệt Lão Tử, phải đi giúp cha mẹ lao động rồi.

Lão Tử mỉm cười gật đầu, nhìn bóng lưng đứa trẻ, nội tâm cảm nhận một luồng khí tức sinh cơ tràn trề.

Chẳng mấy chốc Lão Tử liền phát hiện, Nhân tộc tuy đoàn kết lương thiện, nhưng lại quá yếu ớt.

Nhân tộc đối mặt với một đầu Địa Tông Hùng, ít nhất cũng phải bỏ ra hàng trăm mạng người để lấp đầy, cuối cùng đợi Tông Hùng ăn

no rồi mới tự động rời đi.

Ngay lập tức Lão Tử quan sát trạng thái của Nhân tộc, đồng thời cũng xem xét tình trạng thân thể của Nhân tộc, thầm lặng thôi diễn một bộ công pháp tu hành.

Chính là Kim Đan Đại Đạo nổi tiếng sau này!

Con đường này chính là căn bản để Lão Tử có thể lập giáo ở Nhân tộc!

Vì vậy, Kim Đan Đại Đạo tuy không có uy lực tuyệt cường, nhưng dù là Trúc Cơ, hay trình độ tinh diệu, đều vượt xa phần lớn thần công diệu pháp. …… Trong thời gian Dương Mi đến Đông Hải, Nhân tộc lại có sự phát triển bùng nổ, đặc biệt là Nhân tộc Tam Tổ sau khi được công đức gia thân càng có tu vi Đại La Kim Tiên.

Có Nhân tộc Tam Tổ ba vị Đại La Kim Tiên dẫn dắt, Nhân tộc cũng lớn mạnh hơn rất nhiều so với trước, dân số tăng nhanh.

Từ hơn một trăm triệu trước đây, nay đã lên đến hàng chục tỷ!

Đương nhiên hàng chục tỷ dân số ở Hồng Hoang Đại Địa cũng không phải nhiều, chỉ là một trận đại chiến giữa Yêu và Vu hai tộc, số người chết cũng không chỉ có chừng đó.

Nhưng đừng quên, Nhân tộc mới sinh ra được bao nhiêu năm, dân số ban đầu chỉ có bao nhiêu.

Lúc này, mặc dù dân số Nhân tộc tăng vọt, nhưng Nhân tộc Tam Tổ lại một lần nữa phiền não.

Đó là vì Nhân tộc không có sức mạnh, có thể nói trừ Tam Tổ ra, tất cả tộc nhân đều chỉ là người bình thường, tuổi thọ cũng chỉ khoảng hai trăm năm.

Kể từ khi có thực lực, Toại Nhân Thị ba người liền hiểu rằng,

Nhân tộc thực sự quá yếu ớt.

Sinh linh trên Hồng Hoang Đại Địa vô số, phàm là sinh linh đều mạnh hơn Nhân tộc rất nhiều, những tu sĩ kia phi thiên độn địa, thao túng lực lượng thiên địa, tuổi thọ lại càng lâu dài.

Tu sĩ Yêu tộc và Vu tộc thân hình lại càng khổng lồ, như núi non, động một cái liền khiến hư không chấn động.

Nếu Toại Nhân Thị không biết thì thôi.

Nhưng kể từ khi có tu vi Đại La Kim Tiên, hắn cũng đã đi ra khỏi phạm vi Nhân tộc, du lịch Hồng Hoang, nhìn thấy đủ loại sinh linh, các chủng tộc khác nhau.

Hắn cũng từng bái phỏng một số tu sĩ, chính vì vậy, sau khi trở về mới lo lắng cho Nhân tộc.

Hắn thấy tu sĩ tàn sát lẫn nhau, thấy Vu Yêu hai tộc tàn nhẫn bạo ngược, có thể nói khoảng thời gian đó hắn đã thực sự trải nghiệm được sự tàn khốc của Hồng Hoang Đại Địa.

Cường giả vi tôn!

Đồng thời hắn cũng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy Nhân tộc sớm muộn cũng sẽ bị lộ ra trước tầm mắt của chúng sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng lúc đó Nhân tộc có thể an ổn phát triển sao?

Chưa nói đến so với các chủng tộc khác, ngay cả khi một tu sĩ cường đại tùy tiện xuất hiện, cũng có thể diệt sạch Nhân tộc hiện tại.

"Nhân tộc ta, phải tự cường!" Toại Nhân Thị sau khi trở về Nhân tộc, đã phát ra tiếng hô này.

Sau đó, trong những ngày tiếp theo, hắn cùng Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người hàng ngày tụ họp lại, thảo luận làm sao để Nhân tộc lớn

mạnh.

Muốn Nhân tộc cũng giống như các tộc khác trong Hồng Hoang, có thể tu luyện, có thể trở nên cường đại như các tộc khác.

Chương 326

Ban đầu hắn cũng nghĩ, đi tìm Thánh Phụ Dương Mi, dù sao Dương Mi trong mắt Nhân tộc là sự tồn tại vạn năng như thần.

Nhất định có thể có cách giải quyết, đáng tiếc Dương Mi từ khi rời đi, vẫn chưa quay về Nhân tộc.

Nhưng!

Toại Nhân Thị không biết, trong khi hắn đang phiền não thảo luận làm sao để Nhân tộc trở nên cường đại, thì đã có người bắt đầu làm việc đó rồi.

Người này, tự nhiên là Diệp Thiên!

Diệp Thiên vẫn luôn sống trong bộ lạc với thân phận một Tiên Thiên Nhân tộc, cũng không biểu hiện bất kỳ chỗ nào nổi bật.

Nhưng ban đầu Toại Nhân Thị ba người cũng kỳ lạ, vì phát hiện Diệp Thiên, một Tiên Thiên Nhân tộc vừa xuất thế, rõ ràng không thấy chút tu vi nào, tuổi thọ lại có thể trường sinh như họ.

Ngoại trừ tuổi thọ dài lâu ra, Diệp Thiên cũng không thể hiện ra chỗ đặc biệt nào khác, vì vậy Nhân tộc Tam Tổ cũng không quá để ý.

Lúc này, bên một bờ sông không xa nơi trú ngụ của Nhân tộc, Diệp Thiên khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, bắt đầu suy tư về con đường phía trước.

Trong khoảng thời gian ở Nhân tộc, hắn không hề tu luyện.

Muốn tu luyện, dựa vào ký ức của Dương Mi, hắn có rất nhiều công pháp, đồng thời cũng có thể truyền thụ cho Nhân tộc.

Nhưng hắn không làm vậy, vì hắn biết, e rằng không bao lâu nữa,

Tam Thanh và những người khác sẽ đến Nhân tộc truyền giáo.

Sau đó mệnh mạch của Nhân tộc, sẽ nằm trong tay Thánh Nhân.

Muốn thay đổi tất cả, nhất định phải để Nhân tộc đi ra một con đường độc đáo của riêng mình.

Không những vậy, Nhân tộc tuổi thọ ngắn, tư chất không đồng đều, lại phải đối mặt với các loại nguy cơ.

Vì vậy nhất định phải trở nên cường đại trong thời gian ngắn, Diệp Thiên muốn sáng tạo một hệ thống tu luyện có thể giúp Nhân tộc trở nên cường đại trong thời gian ngắn! …… Sáng tạo khó hơn hủy diệt rất nhiều, huống chi là thôi diễn một loại hệ thống tu luyện.

Ngay cả khi trong đầu Diệp Thiên có vô số kinh nghiệm tu luyện của Dương Mi và cảm ngộ về pháp tắc, thì cũng vẫn như vậy.

Thôi diễn ra một hệ thống tu vi sơ cấp thì dễ, nhưng một hệ thống tu luyện sơ cấp cũng chỉ có thể khiến Nhân tộc mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Muốn thoát khỏi sự khống chế của Thánh Nhân, căn bản là không thể.

Vì vậy muốn thôi diễn, nhất định phải thôi diễn ra một hệ thống có thể đối kháng với Kim Đan Đại Đạo.

Thế là, trong những ngày tiếp theo, mỗi ngày Diệp Thiên đều ngồi ở đó, ngồi cả một ngày dài.

Hắn không vội, vì hắn biết con đường này khó khăn đến mức nào, nhưng hắn sẽ không từ bỏ.

Hắn tin rằng, rồi sẽ có một ngày, hắn có thể thôi diễn ra một phương pháp tu luyện thích hợp cho Nhân tộc!

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, thoắt một cái, lại ngàn năm

trôi qua.

Ngàn năm, đối với các Đại Năng Hồng Hoang chỉ là chớp mắt, nhưng đối với Nhân tộc đang trong thời kỳ phát triển, lại vô cùng dài đằng đẵng.

Thậm chí ngàn năm thời gian, Nhân tộc đã thay đổi mấy thế hệ.

Đối với Nhân tộc chỉ có tuổi thọ khoảng hai trăm năm, ngàn năm thời gian đủ để luân hồi mấy kiếp.

Tuy nhiên, hiện tại Luân Hồi Địa Phủ chưa hình thành, tất cả sinh linh sau khi chết đều chưa có luân hồi.

Chỉ có Nhân tộc Tam Tổ vì có công đức trên người, có tu vi Đại La Kim Tiên, mới có thể giữ được sự trẻ trung, nhưng ngàn năm qua, Toại Nhân Thị ba người vẫn chưa sáng tạo ra phương pháp giúp Nhân tộc cường đại và kéo dài tuổi thọ.

Nhìn những thân bằng hảo hữu bên cạnh, từng người từng người già đi, hóa thành một nắm đất vàng.

Chương 327

Từ sự đau khổ ban đầu, biến thành bất lực, sau đó lại biến thành trầm mặc, cuối cùng dứt khoát ẩn cư trong thần sơn, một lòng tham ngộ tu luyện, hy vọng có một ngày có thể cảm ngộ ra Đạo tu luyện thích hợp cho Nhân tộc, để Nhân tộc không còn sinh lão bệnh tử.

Điều họ không biết, bên bờ sông cách nơi trú ngụ của Nhân tộc không xa, một lão giả mặc da thú cũng đang làm cùng một việc.

Lão giả này chính là Diệp Thiên!

Mặc dù giọt tinh huyết của Dương Mi ban đầu rất cường đại, nhưng Diệp Thiên sau khi tồn tại mấy vạn năm, vì không hề tu luyện.

Trong ngàn năm đó, mỗi ngày hắn đều ở đó cảm ngộ, sáng tạo, nhưng chức năng cơ thể lại ngày càng suy thoái, bây giờ hắn cũng đã già yếu, tuổi thọ không còn nhiều.

Nhưng hắn vẫn không hề từ bỏ, dù sinh mệnh không còn bao nhiêu, nhưng hắn vẫn kiên tin, nhất định có thể thành công.

"Thân thể tam đoạn: Luyện Bì, Luyện Cốt, Luyện Huyết!" "Khai Luân Sơ Kỳ, Trung Kỳ, Hậu Kỳ, Đại Viên Mãn!" "Thần Cung tinh thần hóa thực, hình thành Thần Thức!" "Thần Hồn Thần Thức đại thành, hóa thành thực chất!" "Sau khi Thần Hồn đại thành, giữa Thần Hồn và Thần Cung sẽ hình thành một cây cầu, dung hợp linh hồn và thể xác, liền là Thần Kiều!" "Hiện tại ta chỉ có thể thôi diễn ra năm đại cảnh giới, cảnh giới Thần Kiều, cố nhiên có thể kéo dài tuổi thọ, sau khi linh hồn và thể xác dung hợp thì có sức mạnh gần như tiên nhân, nhưng chưa đạt đến trình độ sánh ngang tiên nhân." "Nhưng hiện tại, như vậy là đủ rồi!" "Con đường tu luyện mà ta thôi diễn, không cần cảm ngộ lực lượng pháp tắc, cũng không cần cảm ngộ

Thiên Đạo.

Chỉ cần một cảnh giới tu luyện viên mãn, không có bất kỳ bình cảnh nào, liền có thể đột phá cảnh giới tiếp theo." "Cái cần làm chính là dung hợp thể xác và thần hồn, trong cơ thể sinh ra không gian, tiểu thế giới, đại thế giới, dùng sức mạnh phá vỡ tất cả pháp tắc, thôn phệ tất cả pháp tắc!" "Tuy nhiên, con đường tu luyện này, tuy có thể giúp người ta nhanh chóng thăng cấp tu vi, nắm giữ sức mạnh cường đại.

Nhưng nhược điểm lại rõ ràng, không tu tâm cảnh, không tu cảnh giới, dễ bị sức mạnh mê hoặc, từ đó tẩu hỏa nhập ma." "Tương tự, tuy có thể sử dụng vũ khí, nhưng lại không thể như tu sĩ điều khiển các loại pháp bảo bằng Nguyên Thần.

Có một điểm quan trọng nhất, con đường tu luyện này, giai đoạn đầu thì không có gì, nhưng đến giai đoạn sau, tài nguyên cần lại vô cùng nhiều." Lúc này Diệp Thiên không khỏi cảm thán, hắn hiểu rằng, loại hệ thống tu luyện này cuối cùng, e rằng rất nhiều Nhân tộc sẽ tranh giành, chém giết vì tài nguyên tu luyện!

Nhưng lúc này hắn cũng không quản được nhiều như vậy, ít nhất loại đường lối tu luyện này phù hợp với tình trạng Nhân tộc hiện tại.

Đồng thời hắn cũng biết, sau này cùng với sự phát triển của Nhân tộc, cuối cùng phần lớn người sẽ lựa chọn tu luyện Tiên Đạo.

Nhưng đến lúc đó, cả Hồng Hoang cũng sẽ là thiên hạ của Nhân tộc rồi!

"Xem ra thôi diễn hệ thống hậu kỳ, cần Dương Mi giúp đỡ rồi." Thở dài một tiếng, ngay sau đó Diệp Thiên đứng dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời, nói: "Hôm nay ta Diệp Thiên vì Nhân tộc khai sáng con đường tu luyện, từ nay về sau, người người đều có thể tu hành, sẽ thoát khỏi nỗi khổ sinh lão bệnh tử, con đường này chính là Nhân Đạo, Thiên Đạo có thể giám chứng!" Cùng với lời nói của Diệp Thiên

vừa dứt, trên bầu trời truyền đến âm thanh ầm ầm, Thiên Đạo có cảm ứng, Đạo Âm truyền khắp Hồng Hoang Đại Lục.

Ngay sau đó thiên hàng công đức, kim quang giáng xuống, tiến vào thể nội Diệp Thiên.

Khoảnh khắc kim quang công đức giáng xuống, Diệp Thiên khoanh chân ngồi, vận chuyển hệ thống tu luyện mới.

Chỉ thấy khí tức trên người hắn tăng vọt không ngừng, cảnh giới nhục thân, cảnh giới Khai Luân, cảnh giới Thần Cung, cảnh giới Thần Hồn, cuối cùng trực tiếp thần hồn xuất khiếu nhập trú không gian Thần Cung, cảnh giới Thần Kiều thành công!

Đồng thời, cơ thể đang mục nát của hắn cũng dần dần khôi phục sức sống, làn da khô héo bong tróc, mái tóc bạc trắng biến thành đen, dung nhan già nua một lần nữa khôi phục sự trẻ trung.

Cùng một lúc, cùng với sự xuất hiện của hệ thống tu luyện mới, Thiên Đạo càng thêm hoàn thiện, trời giáng tường vân, cũng kinh động cả Hồng Hoang Đại Lục.

"Hệ thống tu luyện mới!" Khoảnh khắc này, vô số Đại Năng động dung, nhao nhao hướng ánh mắt về phía Nhân tộc.

Họ không ngờ, chủng tộc yếu ớt mà họ chưa từng để trong lòng lại xuất hiện một thiên tài như vậy, "Ân…" Trong Nữ Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đang bế quan cảm ngộ Thánh Nhân chi đạo cũng bị kinh tỉnh, xuyên qua hư không, nhìn về phía Nhân tộc.

Trên khuôn mặt lạnh lùng, lộ ra một tia ôn nhu hiếm thấy.

Nàng là người sáng tạo Nhân tộc, nhưng sau khi thành Thánh, nàng vẫn luôn củng cố cảnh giới mà không quá quan tâm đến Nhân tộc.

Thêm vào đó có Dương Mi chiếu cố, vì vậy nàng cũng rất yên tâm.

Lúc này đột nhiên thấy Nhân tộc của mình sáng tạo ra một hệ thống tu luyện được Thiên Đạo công nhận, không khỏi khiến nàng vô cùng mừng rỡ.

"Nhân tộc vẫn luôn được công (Dương Mi) chiếu cố, xem ra đợi ta triệt để củng cố cảnh giới xong, cũng phải đến quan sát một chút." Nữ Oa thế này, hoàn toàn không bị sự vô tình của Thánh Nhân quấy nhiễu, vẫn ôn nhu hiền huệ như vậy.

Đương nhiên, những Đại Năng Hồng Hoang này tuy kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dù sao, Hồng Hoang Đại Lục cường giả vi tôn, thiên tài thì đã có, chỉ có thể chứng minh tư chất không tệ.

Nhưng chỉ cần không trở thành Thánh Nhân hoặc Đại La Kim Tiên, thì không đáng để chú ý.

Đặc biệt Nhân tộc chỉ là một chủng tộc yếu ớt mà Nữ Oa sáng tạo ra để chứng Đạo, loại chủng tộc này càng không đáng để chú ý.

Đặc biệt là Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, những Thánh Nhân đã định, sớm muộn gì cũng sẽ thành Thánh.

Chương 328

Câu nói Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ, không phải chỉ nói suông.

Nhưng lúc này, có người lại nở một nụ cười trên mặt, đó chính là Dương Mi đang ở Bồng Lai Đảo.

"Không tệ, thật sự bị hắn tạo ra rồi!" Diệp Thiên là do tinh huyết của Dương Mi tạo thành, lại có ký ức do Dương Mi ban cho, vì vậy mọi hành động của Diệp Thiên tự nhiên hắn đều biết rõ.

Hắn không ngờ, Diệp Thiên thật sự có thể thành công.

"Nếu đã như vậy, lúc này Nhân tộc cũng không cần ta quan tâm nhiều, xem ra ta cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi." Dương Mi khẽ lẩm bẩm, tìm một tư thế thoải mái nằm xuống, đầu hắn thì đặt trên đôi chân tròn trịa của Nguyên Phượng.

"Chủ nhân, ăn đi!" Nguyên Phượng đưa miếng thịt rồng nướng đã nướng xong đến trước mặt Dương Mi.

Dương Mi há miệng ăn một miếng, vừa ăn vừa lầm bầm không rõ: "Nguyên Phượng, nàng có nghe nói song tu không?" …… Trong khu trú ngụ của Nhân tộc, chuyện Diệp Thiên sáng tạo ra phương pháp tu luyện cũng đã kinh động đến Toại Nhân Thị và Nhân tộc Tam Tổ.

Tam Tổ đều vô cùng kích động, lập tức triệu tập Diệp Thiên, thương thảo chuyện này.

Trong Thánh Địa Nhân tộc, đương nhiên, Thánh Địa chỉ là một sơn động, vì Nhân tộc Tam Tổ cư trú ở đó, nên ngọn núi này được Nhân tộc gọi là Thánh Sơn.

Lúc này, trong một sơn động rộng rãi sáng sủa, Toại Nhân Thị ba

người đang chờ đợi.

Diệp Thiên lúc này bước vào, thấy ba người, liền ôm quyền hành lễ, và mở miệng nói: "Diệp Thiên bái kiến Tam Tổ!" Đối với Toại Nhân Thị, Diệp Thiên không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, cũng không tự phụ vì đã sáng tạo ra con đường tu luyện.

Trong lòng hắn vô cùng kính trọng ba người Toại Nhân Thị, sự kính trọng này không liên quan đến thực lực, thân là Nhân tộc, hắn kính trọng thủy tổ của Nhân tộc.

Dù là trong truyền thuyết kiếp trước, hay hiện thực Hồng Hoang bây giờ, ba người Toại Nhân Thị đều là những người tiên phong của Nhân tộc, cả đời đều cống hiến cho Nhân tộc, dốc hết tâm huyết, không có tư tâm.

"Diệp Thiên, không cần khách khí, ngồi xuống đi!" Truy Y Thị ôn hòa cười, là nữ tính duy nhất trong Tam Tổ, tính tình vô cùng hiền hòa.

Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị cũng cười cười, vô cùng thân thiện.

Diệp Thiên và ba người không phải chỉ gặp một lần, nơi Nhân tộc ở rộng lớn như vậy, Diệp Thiên thân là Tiên Thiên Nhân tộc đầu tiên, đã sống mấy vạn năm, đương nhiên cũng khá quen thuộc với Tam Tổ.

"Đa tạ Tam Tổ, vậy Diệp Thiên xin không khách khí!" Diệp Thiên cũng cười, ngồi xuống bên cạnh ba người.

Lúc đó Toại Nhân Thị cũng lấy ra một ít linh quả và mỹ tửu từ túi trữ vật, đặt lên bàn đá, sau đó bốn người liền bắt đầu trò chuyện vui vẻ.

Trong Nhân tộc đương nhiên không có mỹ tửu và linh quả, nhưng Toại Nhân Thị thân là cường giả Đại La Kim Tiên, muốn có một ít thì

dễ dàng.

Tiếp theo, không đợi ba người hỏi, Diệp Thiên liền tường thuật chi tiết hệ thống tu luyện Nhân Đạo mà hắn đã lĩnh ngộ một lần.

Hắn cũng biết, phương pháp tu luyện Nhân Đạo mà hắn sáng tạo muốn được quảng bá trong Nhân tộc, nhất định phải được Nhân tộc Tam Tổ đồng ý.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, Toại Nhân Thị ba người sau khi nghe Diệp Thiên giảng thuật, đôi mắt lập tức sáng lên, rất có ý muốn thử ngay.

Nhưng họ đã là Đại La Kim Tiên, căn bản không thể bắt đầu tu luyện từ đầu.

Lúc đó, Diệp Thiên liền biểu diễn cho họ xem một chút, hiện tại hắn đang tu luyện Nhân Đạo này, đã tu luyện đến cảnh giới Thần Kiều.

"Diệu!

Thật diệu!

Hệ thống tu luyện này tuy có một số nhược điểm, nhưng lại có thể nhanh chóng thăng cấp tu vi, rất phù hợp với Nhân tộc chúng ta hiện tại." Cuối cùng khi nhìn thấy sức mạnh mà Diệp Thiên biểu hiện ra, Toại Nhân Thị lập tức vỗ bàn khen ngợi, ngay lập tức đồng ý quảng bá trong Nhân tộc.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng không có ý kiến, thực lực mà Diệp Thiên biểu hiện ra tuy không mạnh, nhưng lại gần vô hạn với tiên nhân.

Nếu Nhân tộc có thể tu luyện, vậy thì tuy không thể đấu pháp với tu sĩ, nhưng lại có thể không còn thương vong trong cuộc chiến với dã thú.

Diệp Thiên còn nói, đây mới chỉ là bước đầu tiên thôi diễn ra, tiếp theo còn có bước thứ hai.

"Diệp Thiên huynh đệ, thật là phúc tinh của Nhân tộc chúng ta, đáng để Toại Nhân ta bái một lạy!" "Không sai, Diệp Thiên huynh đệ, từ hôm nay trở đi, liền cùng ba chúng ta xưng huynh đệ, đáng làm Nhân Tổ!" Ngay sau đó ba người liền đồng loạt đứng dậy bái Diệp Thiên một lạy.

Chương 329

"Tam Tổ không được như vậy, Diệp Thiên vạn vạn không dám nhận!" Diệp Thiên sắc mặt hơi biến, vội vàng đỡ lấy ba người.

Sự kính trọng của hắn đối với ba người là thật tâm, đương nhiên sẽ không nhận lễ bái của ba người.

"Diệp Thiên lão đệ, không cần khách sáo, đã cùng ta quen biết mấy vạn năm rồi, nay lại vì tộc ta mà làm ra cống hiến lớn như vậy, đáng được xưng là Nhân Tổ.

Cũng không cần từ chối, từ hôm nay trở đi, liền là đệ thứ tư của chúng ta." "Không sai, tứ đệ!

Nếu từ chối, là xem thường chúng ta, xem thường cái danh hiệu Nhân Tổ này!" Ngay lập tức ba người đồng loạt mở miệng, trong giọng nói mang theo sự không cho phép từ chối.

"…Được rồi!

Diệp Thiên bái kiến đại ca, nhị ca, tam tỷ!" Diệp Thiên do dự một lát, liền đồng ý.

Cái vị trí Nhân Tổ tuy không quan trọng, nhưng có một danh hiệu, hành sự trong Nhân tộc cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

"Ha ha ha, tốt!

Đến đây, tứ đệ, chuyện truyền pháp không vội vàng một lúc, hôm nay bốn huynh muội chúng ta không say không về!" Tiếp theo, trong sơn động, bốn người bắt đầu uống rượu say sưa, đồng thời cũng chúc mừng bước đầu tiên của sự quật khởi của Nhân tộc đã ra đời.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, để thôi diễn Kim Đan Đại Đạo, phần lớn tâm thần của Lão Tử đều chìm đắm trong việc thôi diễn Đại Đạo,

không quá quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Vì vậy, sau khi ngàn năm trôi qua, cơ sở tu hành mà Lão Tử đã sáng lập cho Nhân tộc, đã hoàn toàn thành công!

Đời sau có một câu ngạn ngữ rất hay, một viên Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh của ta do ta không do trời!

Câu nói này chính là Kim Đan Đại Đạo, có thể thấy con đường này, sau khi tu hành thành công, cũng phi phàm.

Ngay cả Lão Tử tự thân cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Tuy nhiên khi Lão Tử định đến Nhân tộc bố đạo, Nhân tộc so với ngàn năm trước, lại hoàn toàn biến đổi.

Lão Tử ngây người nhìn từng người Nhân tộc đang đi qua trước mặt, toàn thân tinh khí sung túc, khí thế hùng hồn hiển hóa phía sau, khí huyết dồi dào trong cơ thể, cách xa vạn dặm cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Dù vậy, đối với một đại thần thông giả như Lão Tử, Nhân tộc và trước đây vẫn chỉ nhỏ bé như kiến, không có sự thay đổi quá lớn.

Nhưng Lão Tử, người đã thấy trạng thái sơ khai của Nhân tộc, lại rõ ràng rằng sự biến đổi trước mắt có thể gọi là long trời lở đất!

Giống như một người trước khi đi ngủ, rõ ràng là một triều đại phong kiến, kết quả tỉnh dậy lại biến thành một thế giới khoa học kỹ thuật hiện đại, nhìn thế nào cũng không khoa học!

Ngăn một người Nhân tộc đang đi đường lại, Lão Tử có chút tò mò mở miệng hỏi: “Vị tiểu ca, đang tu tập công pháp gì vậy?” Nhân tộc sơ sinh không có quá nhiều tâm cơ, đặc biệt trong thời đại nguyên thủy này, mỗi người đều nỗ lực vì sự sinh tồn của Nhân tộc, vì vậy tự nhiên không có sự che giấu như đời sau.

Nghe Lão Tử hỏi, người đó tuy có chút tò mò, vì sao Lão Tử lại không biết Nhân Đạo, nhưng vẫn thẳng thắn nói: "Đây là Nhân Đạo do Nhân Tổ Diệp Thiên tự sáng tạo, sau khi Nhân tộc chúng ta tu hành, thân thể trở nên cường tráng hơn, cũng càng thêm dũng mãnh hữu lực, yêu thú đáng sợ trước đây, Nhân tộc chúng ta hiện tại cũng đủ sức chống đỡ.

Cảm tạ Nhân Tổ Diệp Thiên lão nhân gia, đã tự sáng tạo ra diệu pháp tu hành huyền ảo như vậy!" Nói đến cuối cùng, trên mặt người đó xuất hiện một tia sùng bái, rõ ràng là một fan cuồng!

Lão Tử sau khi làm rõ tình hình hiện tại, cuối cùng cũng biết, ngàn năm thôi diễn Kim Đan Đại Đạo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng biết là một chuyện, phải làm sao lại là một chuyện khác!

Lão Tử lúc này có vẻ hơi nghi ngờ nhân sinh!

Trước đó, Nhân tộc không có bất kỳ công pháp tu hành nào, Lão Tử tự tin chỉ cần Kim Đan Đại Đạo được truyền ra, chắc chắn có thể nhanh chóng lan rộng trong Nhân tộc, lúc đó liền có thể thuận thế lập giáo!

Nhưng hiện tại, Nhân tộc có thêm một sự lựa chọn khác, nhìn bộ dạng vừa rồi, hoàn toàn đã ăn sâu vào lòng người.

Lão Tử đột nhiên đối với Kim Đan Đại Đạo, không còn đủ tự tin như vậy nữa.

"Nếu đã như vậy, Nhân tộc có khả năng tự sáng tạo công pháp tu luyện!" "Chẳng lẽ, cơ hội thành Thánh của ta, không nằm ở Nhân tộc sao?" …… Lão Tử đang có chút nghi ngờ nhân sinh, lúc này rời khỏi bộ lạc nhỏ đó.

Nhưng, hắn không rời khỏi Nhân tộc, mà đi về phía các bộ lạc khác.

Chương 330

Hồng Mông Tử Khí vẫn luôn nhảy nhót trong Nguyên Thần, có xu thế dung hợp, cũng khiến hắn biết cơ hội thành Thánh của mình nằm ở Nhân tộc!

Nhưng hắn lại biết thời cơ chưa đến, hoặc chưa ngộ ra, một khi ngộ ra, chính là lúc thành Thánh.

Trong những ngày tiếp theo, Lão Tử đi xuyên qua từng bộ lạc Nhân tộc, cảm nhận niềm vui nỗi buồn, sinh ly tử biệt của Nhân tộc, nhìn thấy sự phát triển của Nhân tộc, kinh ngạc trước hệ thống tu luyện của Nhân tộc.

Cứ như vậy, Lão Tử ở lại Nhân tộc thêm ngàn năm, nhìn thấy rất nhiều phàm nhân sinh lão bệnh tử, nhìn thấy một số thiên tài Nhân tộc quật khởi, chỉ dùng ngàn năm thời gian đã tu luyện đến trình độ sánh ngang tiên nhân.

Với tâm thái biết mình biết người trăm trận trăm thắng, Lão Tử cũng tỉ mỉ nghiên cứu một lượt hệ thống tu luyện này, xem thử Nhân Đạo rốt cuộc cường đại đến mức nào!

Ban đầu hắn cho rằng, đó chỉ là một hệ thống tu luyện do một thiên tài Nhân tộc nhỏ bé sáng tạo ra, có thể cao minh đến đâu.

Nhưng càng xem Lão Tử càng kinh hãi, Nhân Đạo khi xuất thế tuy vô cùng nhỏ bé, lấy việc khai thác tiềm năng nhục thân làm chủ, nhưng lại thiếu các phương tiện công kích, đối với các phương diện khác cũng không có sự tăng trưởng quá lớn.

Nhưng với nhãn quang của Lão Tử, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy, mấy cảnh giới tu hành hiện tại của Nhân Đạo, so với cảnh giới tu hành, không bằng gọi là cảnh giới đặt nền móng.

Dần dần rèn luyện nhục thân, đặt nền móng hoàn mỹ, sau đó khai thác thần hồn, đúc thành Nguyên Thần bất hủ, sau đó thần hồn, nhục thể dung nhập Thần Cung, mở ra thiên địa trong cơ thể con người, cuối cùng dùng một thân so sánh với cả thiên địa!

Bộ hệ thống tu luyện này rõ ràng là một bộ pháp môn thông thiên đại đạo, chỗ cường đại của nó, Lão Tử nhìn thấy cũng thầm kinh hãi, trong lòng càng nảy sinh mấy phần minh ngộ, được một tia khởi phát.

Sau khi thoát khỏi nghiên cứu pháp môn tu hành Nhân Đạo, khóe miệng Lão Tử nở một nụ cười khổ, so với pháp môn tu hành Nhân Đạo, Kim Đan Đại Đạo ngược lại có vẻ tiểu gia tử khí.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Lão Tử nhận thua, Kim Đan Đại Đạo không bằng Nhân Đạo tu hành, đó là vì về căn bản Kim Đan Đại Đạo hướng đến việc Trúc Cơ, về tiền cảnh tự nhiên có phần không đủ.

Bây giờ sau khi nhìn thấy pháp Nhân Đạo, tâm tư của Lão Tử cũng nảy sinh một luồng ý chí tranh cường háo thắng, nếu đã muốn lập giáo bằng Nhân tộc, pháp môn tu hành tuyệt đối không thể thua kém người khác, nếu không sẽ mất mặt của hắn!

Nghĩ đến đây, Lão Tử lập tức trầm tĩnh tâm tiếp tục thôi diễn, pháp môn này vừa xuất ra, hắn liền cảm thấy Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần lại một lần nữa nhảy nhót mạnh mẽ, thậm chí càng ngày càng dữ dội.

Điều đó càng chứng thực suy đoán của Lão Tử, khiến hắn hiểu ra, cuối cùng đã ngộ Đạo.

Trong quá trình thôi diễn, cảnh giới đạo hạnh của Lão Tử cũng từ từ tăng trưởng!

Lại ngàn năm sau, trong thể nội Lão Tử đột nhiên truyền ra một

tiếng "cách sát", sau đó, một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn.

"Bần đạo Lý Nhĩ, bái kiến bản tôn!" Lão Tử nghe vậy cũng hồi lễ: "Đạo hữu hà tất khách khí, hai chúng ta vốn là một thể." Lời vừa dứt, Lý Nhĩ quay về thể nội Lão Tử.

Trong quá trình ngàn năm sáng tạo Kim Đan Đại Đạo, Lão Tử đã minh ngộ bản tâm của mình, cuối cùng đã trảm ra Thi thứ ba, Tự Ngã Thi!

Thực lực cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đồng thời, Lão Tử cũng mơ hồ hiểu được phương pháp thành Đạo, sáng lập đại giáo giáo hóa Nhân tộc, như vậy đương nhiên có thể thành Thánh!

Nếu là trước đây khi biết được phương pháp thành Thánh, Lão Tử chắc chắn vô cùng kích động.

Nhưng sau khi Tự Ngã Thi bị trảm, đạo hạnh của Lão Tử càng trở nên cao thâm, mơ hồ có vài phần dáng vẻ Thái Thượng Vong Tình sau này, vì vậy hắn vẫn giữ vẻ mặt đạm nhiên, trong lòng không hề gợn sóng.

Hắn chậm rãi đi về phía quảng trường trung tâm Nhân tộc, đến nơi tập trung đông người nhất, Lão Tử liền khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này, khí tức trên người Lão Tử cũng không còn thu liễm nữa, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong tán phát ra, tiên quang quanh thân lượn lờ, sắc mặt cũng trở nên uy nghiêm, khiến hắn trông như một đắc Đạo chân tiên.

Hắn mở miệng nói: "Ngô là Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh Lão Tử!

Hôm nay du lịch Nhân tộc, thấy Nhân tộc yếu ớt, vô duyên thành tiên, cố nhiên không thể trường sinh, vì vậy tâm sinh thương xót, đặc

biệt truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, những người hữu duyên các ngươi đều có thể nghe." Âm thanh hùng hồn, hóa thành Đạo Âm, lưu chuyển trên không lãnh địa Nhân tộc, khiến hầu hết tất cả Nhân tộc đều có thể nghe rõ ràng.

Ngay sau đó không lâu, liền có Nhân tộc từ các bộ lạc khác nhau đến, vây quanh Lão Tử kín mít.

Phần lớn những Nhân tộc này đều mang theo sự tò mò, có cả phàm nhân, và cả những tu giả tu hành Nhân Đạo.

Nhưng khi nhìn thấy Lão Tử trông như một đắc Đạo chân tiên, họ đều nảy sinh lòng kính sợ, biết đó là một cao nhân!

Thấy người càng ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc xung quanh đã đứng đầy tộc nhân của các bộ lạc, Lão Tử liền trực tiếp khai giảng Đại Đạo!

Chương 331

Âm thanh Đại Đạo vang vọng, thu hút ánh mắt của chúng Nhân tộc!

"Đạo khả Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả Danh, phi thường Danh!" "Vô danh là khởi thủy của trời đất, hữu danh là mẹ của vạn vật, vậy nên thường vô dục để quan sát cái huyền diệu của nó, thường hữu dục để quan sát cái kiếu của nó." "Hai thứ này cùng xuất phát nhưng khác tên, cùng gọi là huyền, huyền chi lại huyền, là cửa ngõ của mọi diệu pháp!" Hắn trước tiên giảng một đoạn triết lý Đại Đạo, đưa mọi người vào trạng thái cảm ngộ, sau đó liền bắt đầu giảng con đường tu luyện.

Đối với hệ thống tu luyện Tiên Đạo, Nhân tộc còn xa lạ, nhưng đối với việc có thể giúp người ta đắc Đạo thành tiên, trường sinh bất lão, lại vô cùng hấp dẫn những Nhân tộc có tuổi thọ ngắn này.

Ngay cả những tu sĩ Nhân tộc đã tu hành hệ thống Nhân Đạo, cũng từng người từng người khoanh chân ngồi xuống, khiêm tốn lắng nghe!

Mặc dù không thể tu luyện lại từ đầu, nhưng lại có thể kiểm chứng bản thân.

Đại Đạo quy nhất, chuyện này không phải nói suông, nếu không có kinh nghiệm tu luyện của Dương Mi, Diệp Thiên sao có thể sáng tạo ra Nhân Đạo.

Có thể nói, Nhân Đạo mà Nhân tộc tu luyện, cũng không thể tách rời Tiên Đạo!

Lão Tử giảng Đạo đồng thời cũng thu hút sự chú ý của Diệp Thiên

và Nhân tộc Tam Tổ, nhưng họ không ra mặt, chỉ đứng từ xa quan sát.

Toại Nhân Thị lúc này vẫn chưa nhận ra, nhưng Diệp Thiên lại sắc mặt ngưng trọng, nhưng hiện tại lại không thể làm gì.

Với tất cả ký ức của Dương Mi, hắn sớm đã biết chuyện Thánh Nhân lập giáo thành Thánh, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Trong ngàn năm đó, hắn vẫn luôn thôi diễn các cảnh giới phía sau của Nhân Đạo, nhưng hiện tại cũng không có tiến triển lớn.

Nhưng Thánh Nhân lập giáo, hắn cũng không thể ngăn cản, cách duy nhất của Diệp Thiên là có thể hoàn thiện triệt để Nhân Đạo, như vậy mới có khả năng thoát khỏi sự khống chế triệt để của Thánh Nhân!

Cùng với thời gian từng chút một trôi qua, giọng Lão Tử càng ngày càng hùng hồn, lời Đại Đạo càng thêm châu ngọc, khiến Nhân tộc càng ngày càng say mê trong đó.

Và giọng Lão Tử cũng cùng với sự trôi chảy của thời gian, càng lúc càng hùng hồn, cuối cùng còn lan khắp tất cả các bộ lạc Nhân tộc, truyền xuống từng cái từng cái Kim Đan Đại Đạo mà hắn đã sáng lập.

Do có sự kích thích của pháp môn tu hành Nhân Đạo, Kim Đan Đại Đạo có thể nói là một môn thần công diệu pháp.

Không chỉ giảng Trúc Cơ, mà đối với các đại cảnh giới phía sau, cũng phân chia rất rõ ràng!

Giảng Đạo sáu trăm năm, toàn bộ khu trú ngụ của Nhân tộc trời đổ kim hoa, đất dũng kim liên, không ngừng chui vào thể nội những người nghe Đạo, bổ sung tuổi thọ, duy trì sự tiêu hao hàng ngày.

Nếu không, Lão Tử giảng một trận Đại Đạo sáu trăm năm, e rằng đợi sau khi giảng xong, tất cả Nhân tộc đều đã chết đói rồi, Lão Tử tự nhiên sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Cuối cùng, sáu trăm năm thời gian qua đi, Kim Đan Đại Đạo toàn bộ đã được tường thuật xong.

Chúng Nhân tộc cũng từ từ tỉnh lại từ âm thanh Đại Đạo, sau đó nhìn Lão Tử, chân thành bái tạ: "Bái tạ lão sư!" Lúc này Lão Tử quanh thân tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu, sâu không lường được hơn cả trước khi giảng Đạo.

Lúc đó Lão Tử khẽ gật đầu, sau đó thân hình lăng không, đồng thời khoảnh khắc tiếp theo, giọng Lão Tử truyền khắp cả Hồng Hoang Đại Lục.

"Thiên Đạo tại thượng, hôm nay ta Thái Thanh Lão Tử, sáng lập một giáo gọi là Nhân, cố danh là Nhân Giáo, giáo hóa Nhân tộc, dùng Tiên Thiên Linh Bảo Tử Kim Hồng Hồ Lô và Càn Khôn Xích trấn áp khí vận Nhân Giáo, mong Thiên Đạo giám chi!" "Nhân Giáo, lập!" Cùng với tiếng nói của Lão Tử, Tử Kim Hồng Hồ Lô hiện lên trên đỉnh đầu hắn, rủ xuống từng đạo kim quang.

Càn Khôn Xích hóa thành một đại đạo kim quang, Lão Tử một bước đạp ra, đứng trên đại đạo kim quang ấy.

Đồng thời, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần kịch liệt nhảy lên, tản ra từng đạo khí tức huyền diệu, bắt đầu dung hợp với Nguyên Thần.

Khi ấy, Lão Tử ngẩng đầu, nhìn lên trời cao, trong mắt mang theo vẻ mong đợi.

"Oanh oanh oanh!!" Cùng với lời thề của Lão Tử, trên không trung liền vang lên những tiếng sấm cuồn cuộn, chứng tỏ lời thề của Lão Tử đã được Thiên Đạo công nhận.

Ngay sau đó, trên trời giáng xuống một đám mây công đức.

Lão Tử thấy vậy, liền hiểu rõ tác dụng của công đức, lập tức vung

tay lớn thu công đức vào.

Sau khi đám công đức này đi vào cơ thể Lão Tử, lập tức dẫn động phần công đức khai thiên còn sót lại trong cơ thể hắn.

Hai thứ kết hợp, lượng công đức khổng lồ đã dẫn dắt Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Lão Tử, trong chớp mắt thăng cấp tu vi cảnh giới của Lão Tử.

Chương 332

Bình cảnh Chuẩn Thánh đỉnh phong bắt đầu rung chuyển, khí tức trên người hắn lại lần nữa tăng vọt.

"Oanh!" Khi luồng khí tức tăng vọt đó đạt đến đỉnh điểm, một tiếng nổ vang chấn động trời xanh, một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn từ trên người Lão Tử phát ra, uy áp khủng bố quét sạch cửu thiên thập địa, trong nháy mắt khuếch tán ra toàn bộ Hồng Hoang.

Cùng với Lão Tử thành Thánh, trên bầu trời kim quang vạn trượng, tường vân bay lượn, tử khí từ phía Đông kéo đến, đạo vận lượn lờ, trong hư không vô số kim liên nở rộ, giữa trời đất một mảnh tường hòa.

Thánh uy vô biên lan tràn khắp Hồng Hoang, kinh động chúng sinh.

Vô số tu sĩ đại năng đều ngẩng đầu nhìn về phía nơi Nhân tộc tọa lạc.

"Lão Tử thành Thánh!" Trong khoảnh khắc đó, các đại năng đều trầm giọng, ngữ khí ngưng trọng.

Lúc này, trước mặt Lão Tử, các đệ tử Nhân tộc đã nghe hắn giảng đạo mấy trăm năm đều quỳ rạp trên đất, cung kính bái Lão Tử: "Bái kiến Nhân Giáo giáo chủ!" Nghe đạo của Lão Tử, tu đạo của Lão Tử, tự nhiên cũng là đệ tử Nhân Giáo.

Mặc dù không thuộc đệ tử thân truyền, thậm chí ngay cả đệ tử ký danh cũng không phải, nhưng ấn ký của Nhân Giáo không thể nào xóa bỏ được.

Tiếp đó, vô số tu sĩ Nhân tộc quỳ bái bóng người trên đại đạo kim quang, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt và kính sợ.

“Bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân, nguyện Thánh Nhân vạn thọ vô cương!” Cùng lúc đó, trên đại địa Hồng Hoang lại có vô số tu sĩ không tự chủ được mà cúi đầu quỳ bái, cung nghênh Thánh Nhân giáng lâm.

“Hừ!” Cách đó không xa, Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, xoay người bỏ đi.

Hắn nhìn vô số Nhân tộc bái Lão Tử, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng tạm thời cũng chẳng có cách nào.

Hiện nay Thánh Nhân đã xuất thế, hắn nhất định phải nhanh chóng thôi diễn Chí Tôn Đạo, chỉ khi trở thành Chí Tôn, hắn mới có thể đối kháng Thánh Nhân, mới có thể thay đổi vận mệnh Nhân tộc bị Thánh Nhân nắm giữ.

Những đại năng Hồng Hoang kia mặc dù đều khuất phục dưới uy áp của Thánh Nhân, nhưng sắc mặt bọn họ lại cực kỳ khó coi.

Hiện nay Hồng Quân đã điểm Thánh vị, đã có hai người thành Thánh, cũng có nghĩa lại có hai người nữa đứng trên đầu bọn họ!

Tuy nhiên, họ lại cho rằng đây là kết thúc, nhưng không biết rằng đây mới chỉ là bắt đầu.

Không đợi bọn họ hoàn hồn, sự việc càng kinh ngạc hơn lại xảy ra.

Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau khi thấy Lão Tử thành Thánh, trong lòng liền có cảm ứng, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần của hai người đều chấn động, hai người lúc này cũng đã minh bạch con đường thành Thánh!

“Bần đạo Ngọc Thanh Đạo Nhân, đệ tử thứ hai của Hồng Quân, một trong Tam Thanh, hôm nay lập một giáo danh là ‘Xiển Giáo’.

Xiển giả là minh bạch, thuận theo ý trời, xiển thuật đại đạo.

Thiên địa linh vật, người có tư chất đặc biệt, đều có thể nhập môn của ta, dùng Tiên Thiên Linh Bảo Trảm Tiên Hồ Lô và Càn Khôn Đồ trấn áp khí vận, Thiên Đạo giám chi!" "Bần đạo Thượng Thanh Đạo Nhân, đệ tử thứ ba của Hồng Quân, một trong Tam Thanh, hôm nay lập một giáo danh là 'Tiệt Giáo'.

Tiệt nghĩa là giành lấy một tia sinh cơ.

Trong Tam Giới, vạn vật chúng sinh, người có duyên đều có thể nhập môn của ta, bảo vệ bản thân, tự tu hành, có thể đắc đại đạo.

Dùng Tiên Thiên Linh Bảo Nguyên Đồ A Tỳ và Thủy Hỏa Hồ Lô trấn áp khí vận, Thiên Đạo giám chi!" Trước tiên, Nguyên Thủy hướng Thiên Đạo phát đại thệ nguyện, lập Xiển Giáo, vì chúng sinh xiển thuật thiên địa chi lý, dùng Tiên Thiên Linh Bảo Trảm Tiên Hồ Lô và Càn Khôn Đồ trấn áp khí vận, cuối cùng trời giáng công đức, Nguyên Thủy thành Thánh!

Uy áp Thánh Nhân của Lão Tử vẫn chưa tan đi, uy áp của Nguyên Thủy đã cuồn cuộn dâng đến, chúng sinh Hồng Hoang vừa mới đứng dậy, lại lần nữa không tự chủ được mà quỳ bái xuống!

Sau Nguyên Thủy, Thông Thiên tự nhiên cũng theo sát phía sau, lập Tiệt Giáo, vì chúng sinh giành lấy một tia sinh cơ giữa trời đất, giáo hóa chúng sinh, dùng Tiên Thiên Linh Bảo Nguyên Đồ A Tỳ và Thủy Hỏa Hồ Lô trấn áp khí vận Tiệt Giáo!

Thông Thiên Đạo Nhân cũng đồng dạng thành Thánh.

Chỉ là Nguyên Đồ A Tỳ là sát phạt Linh Bảo, về mặt trấn áp khí vận, nó yếu hơn hai bảo vật kia vài phần.

Hơn nữa, giáo nghĩa của Tiệt Giáo gần như thu nhận tất cả mọi người, hoàn toàn không quan tâm đến phẩm đức của họ ra sao, sau này tự nhiên sẽ tạo thành khí vận thất thoát, nhưng lúc này tạm thời

không nhắc tới.

Trong chốc lát, trời tung kim hoa, đất dâng kim liên, công đức kim quang tràn ngập đổ vào cơ thể Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Cứ thế, Tam Thanh đều thành Thánh!

Chương 333

Hai người phương Tây lúc này lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Tam Thanh liên tiếp thành Thánh, bọn họ cũng không thể tụt lại phía sau.

Dù sao trên con đường đại đạo, chậm một bước là chậm mọi bước, vì vậy hai người họ hoàn toàn có thể tranh giành vị trí Thánh Nhân này, chẳng cần chuẩn bị gì cả!

Lập tức, hai người phương Tây cũng đồng loạt phát đại thệ hướng Thiên Đạo.

Cùng với Tam Thanh lần lượt thành Thánh, tại phương Tây đột nhiên lại vang lên tiếng của hai vị Thánh phương Tây.

"Hôm nay, ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tại phương Tây cùng nhau lập một giáo, gọi là: Tây Phương Giáo, dạy chúng sinh hướng thiện, không khổ không lo, vì cõi Cực Lạc.

Dùng Tiên Thiên Linh Bảo Bát Bảo Công Đức Trì trấn áp khí vận Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo lập!" Hai người họ lại gặp vận rủi hơn một chút.

Tam Thanh có công đức khai thiên để lại, tự nhiên có thể lập tức thành Thánh, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không có vận may tốt như vậy.

Sau khi lập giáo, đám mây công đức kia không giáng xuống ngay như Tam Thanh, mà lượn lờ trên trời mãi không chịu rơi xuống.

Chuẩn Đề thấy vậy, lập tức nói với Tiếp Dẫn bên cạnh: "Sư huynh, thời gian không chờ ta, bỏ lỡ cơ hội này sẽ không còn cơ hội nào nữa!" Tiếp Dẫn trên mặt khổ sở càng đậm, bất đắc dĩ nói: "Cứ

theo lời sư đệ mà làm." Chuẩn Đề nghe vậy thì mừng rỡ, sau đó cùng Tiếp Dẫn trang nghiêm tuyên thệ với Thiên Đạo: "Ta nếu chứng đắc vô thượng Bồ Đề, thành Chánh Giác, thì Phật Sát nơi ta ở, đều đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, loài bay bò.

Tất cả chúng sinh, cùng với Diêm Ma La Giới, trong ba ác đạo, sinh vào sát ta, chịu pháp hóa của ta, tất thành Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Không còn rơi vào ác thú nữa.

Đắc nguyện, bèn làm Phật." "Không đắc nguyện, không thủ vô thượng Chánh Giác.

Dù ta đắc Phật, chúng sinh mười phương chí tâm tin vui, muốn sinh vào nước ta, cho đến mười niệm, nếu không sinh thì không thủ Chánh Giác.

Chỉ trừ năm nghịch, hủy báng chánh pháp.

Dù ta đắc Phật, chúng sinh mười phương phát Bồ Đề tâm, tu công đức, chí tâm nguyện muốn sinh vào nước ta.

Lúc lâm chung, nếu không cùng đại chúng vây quanh hiện trước mặt người đó, thì không thủ Chánh Giác." …Hai người liên tục phát ra những đại hoành nguyện với Thiên Đạo.

Nói một cách dễ hiểu hơn, là ứng trước tiền, sau này sẽ từ từ trả! … Một tràng thiền âm, truyền khắp trời đất Hồng Hoang, trong chớp mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đã liên tiếp phát ra bốn mươi tám đại hoành nguyện.

Bốn mươi tám đại hoành nguyện vừa phát ra, liền được Thiên Đạo công nhận.

Đám mây công đức ban đầu lượn lờ trên không trung trong nháy mắt lại khuếch đại thêm vài phần, lần này cuối cùng cũng giáng xuống.

Lượng công đức khổng lồ mặc dù hai người phương Tây chỉ có một tia Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng không ngăn cản hai người thành Thánh, dù sao hai người họ là Thánh Nhân trời định.

Cho dù chịu sự quấy nhiễu của Dương Mi, Thiên Đạo cũng đã bổ sung công đức thành Thánh cho họ.

Dù sao Thiên Đạo cũng không mất mát gì, nhiều nhất là sau này hai Thánh phương Tây sẽ cần nhiều công đức hơn mà thôi.

Chỉ là, đằng sau vẻ phong quang ấy, lại là rất nhiều trắc trở trong hành sự sau này.

Phát đại hoành nguyện để có được công đức, tương đương với việc ứng trước công đức, chủ nợ là Thiên Đạo, những đại hoành nguyện đã phát ra, muốn thực hiện được, quả thực là vô cùng khó khăn.

Ngày nào không thực hiện được đại hoành nguyện, ngày đó không thể siêu việt Thánh Nhân.

Nhưng bất kể thế nào, đều đã thành Thánh, đây cũng là điểm an ủi duy nhất.

Cho đến lúc này, có năm vị Thánh Nhân trời định đã chứng đạo, trong đó có hai người thậm chí còn không ngồi bồ đoàn (có thứ kỳ lạ xen vào đây).

Hai luồng uy áp Thánh Nhân, lại lần nữa quét khắp trời đất Hồng Hoang.

Chương 334

Lúc này, tất cả chúng sinh trong Hồng Hoang đều hoàn toàn tê dại, trong một ngày liên tiếp xuất hiện năm Thánh, chúng sinh Hồng Hoang bày tỏ rằng trái tim nhỏ bé của họ thực sự không chịu nổi.

Là hai thế lực lớn nhất trong Hồng Hoang, Vu Yêu nhị tộc, lúc này không một ai có sắc mặt tốt.

Ai cũng có thể thấy, sự xuất hiện của Thánh Nhân chắc chắn sẽ phá vỡ cục diện cố hữu của Hồng Hoang.

Dù sao Đạo Tổ Hồng Quân từng nói, Thánh Nhân có quyền giám sát Hồng Hoang, vậy liệu có để Vu Yêu nhị tộc bá chiếm Hồng Hoang mãi không?

Câu trả lời đương nhiên là không thể!

Trên Bồng Lai Đảo, Dương Mi ngẩng đầu nhìn lên trời, do năm người liên tiếp thành Thánh, bầu trời đều đã nhuộm thành màu tím!

"Thời đại Thánh Nhân cuối cùng cũng đã đến, những ngày tháng sau này cũng ngày càng thú vị rồi!" Khóe miệng Dương Mi treo một nụ cười khó hiểu, hắn căn bản không đặt năm vị Thánh Nhân vào mắt.

Một đám gia hỏa có tu vi cao nhất không quá Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên, so với Dương Mi, một đại năng sắp đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, lật tay là có thể tiêu diệt họ!

Nguyên Phượng bên cạnh, lại đầy vẻ hâm mộ nhìn những Thánh Nhân liên tiếp đột phá kia.

Thánh Nhân a, đó mới là cảnh giới đỉnh phong chân chính của đại lục Hồng Hoang.

“Nguyên Phượng, tu vi của nàng trong thời gian gần đây cũng đã tiến triển rất nhiều, chắc đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong rồi chứ?” Nhìn vẻ hâm mộ hiện lên trong đôi mắt đẹp của Nguyên Phượng, Dương Mi đột nhiên mở miệng nói.

Nguyên Phượng hoàn hồn, nhẹ nhàng gật đầu, hai má nàng càng ửng hồng.

Kể từ khi chấp nhận chủ nhân song tu không chút do dự kia, thực lực của nàng dường như được mở van nước mà tăng lên nhanh chóng.

Chỉ trong vài ngàn năm, đã trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Vậy, có muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không?” Nguyên Phượng nghe vậy, ngây người ra đó.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đó là cảnh giới đủ để sánh ngang với Thánh Nhân, mặc dù không thể quản lý đại lục Hồng Hoang như Thánh Nhân, nhưng cũng là tồn tại đứng trên đỉnh phong của đại lục Hồng Hoang.

Sức mạnh, ai mà không muốn chứ?

Nguyên Phượng gật đầu, rồi lại nói: “Chủ… chủ nhân, chẳng lẽ muốn?” “Ừm, ta có thể giúp nàng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.” Dương Mi nhẹ nhàng gật đầu, với thực lực hiện tại của hắn, giúp Nguyên Phượng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quả thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ là, Dương Mi đột nhiên đổi giọng nói: “Nhưng…” “Nhưng?

Chỉ cần chủ nhân có thể giúp ta đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta đều nguyện ý làm!” Nghe Dương Mi thực sự có thể giúp nàng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Nguyên Phượng có chút nóng

nảy nói.

Nói xong, Nguyên Phượng cũng hơi ngây người.

"Đều nguyện ý làm", hình như có hơi… Nhưng Nguyên Phượng chợt nghĩ, đã là người của Dương Mi rồi, có gì mà phải lo lắng.

"Ồ?

Thế sao…" Dương Mi đột nhiên thay đổi vẻ mặt nghiêm túc, có chút trêu chọc nhìn Nguyên Phượng, ánh mắt nóng bỏng lướt qua thân thể không hề che đậy của Nguyên Phượng.

"Vậy, chúng ta tiếp tục song tu đi…" Nói xong, Dương Mi trực tiếp bổ nhào lên người Nguyên Phượng.

Chẳng mấy chốc, một trận âm thanh vui vẻ tràn đầy tu ý, truyền khắp toàn bộ Bồng Lai Đảo.

May mắn là, trên Bồng Lai Đảo ngoài Dương Mi và Nguyên Phượng, không có bất kỳ sinh linh nào khác! … Khí thế Thánh Nhân tràn ngập trời đất Hồng Hoang, nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Sau khi thành Thánh, Tam Thanh và hai người phương Tây đều bận rộn củng cố tu vi, căn bản không có thời gian quan tâm đến những chuyện tục ở Hồng Hoang.

Chỉ khi đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, mới có thể thông hiểu sự cường đại của cảnh giới Thánh Nhân, cái cảm giác nắm giữ tất cả ấy.

Bây giờ nhìn lại, năm người đều cảm thấy vô cùng buồn cười, những thứ trước đây họ liều chết tranh giành, giờ nhìn lại lại yếu ớt đến thế.

Chương 335

Cũng chính vì vậy, sự xuất hiện của Thánh Nhân, tạm thời không ảnh hưởng đến cục diện trời đất Hồng Hoang, hiện tại vẫn là Vu Yêu nhị tộc độc bá!

Nhưng cũng biết, tình huống hiện tại sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

Phương pháp duy nhất để phá cục, chỉ có một, là tiêu diệt đối phương, sau đó độc bá Hồng Hoang, mượn lực khí vận của toàn bộ Hồng Hoang, cường hành đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên!

Có như vậy mới có tư cách cùng Thánh Nhân so tài.

Nhờ việc La Hầu giảng đạo ở Ma Cung trước đó, chúng sinh Hồng Hoang đối với cảnh giới sau Chuẩn Thánh cũng đã hiểu rõ ràng, không còn cho rằng Thánh Nhân là con đường duy nhất!

Vì vậy, trong một ngày liên tiếp xuất hiện năm Thánh, mặc dù khiến các đại năng Hồng Hoang kinh ngạc đến không nói nên lời, nhưng cũng không đến mức khiến họ tuyệt vọng.

Khi đã biết phương pháp phá cục duy nhất, bầu không khí giữa Vu Yêu nhị tộc lập tức trở nên ngưng trọng, nói là gió thổi cây lay cũng không sai!

Hiện tại hai tộc đều đã đến bờ vực sinh tử tồn vong, nhất định phải trước khi Thánh Nhân hoàn hồn thống nhất Hồng Hoang, mượn lực khí vận của toàn bộ Hồng Hoang, cường hành đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có như vậy mới có tư bản để đàm phán!

Dù sao họ tin rằng, Thánh Nhân tuyệt đối sẽ không để hai tộc tiếp tục độc bá Hồng Hoang, kết cục cuối cùng của hai tộc có thể là hoàn

toàn suy tàn.

Sợ rằng Thánh Nhân, tâm ngoan thủ lạt, sẽ trực tiếp diệt tuyệt hai tộc!

Không cần nghi ngờ tiết tháo, nếu đổi lại là ở vị trí của Thánh Nhân, cũng sẽ làm đến cùng, bất kỳ mối đe dọa lợi ích nào, giết không tha!

Vì vậy, dưới áp lực của hoàn cảnh bên ngoài, một đám mây đen vô hình bắt đầu bao phủ đại địa Hồng Hoang.

Một số đại năng Hồng Hoang thậm chí có thể cảm nhận được, khí tức Lượng Kiếp lại lần nữa giáng lâm! … Vạn năm thời gian trôi qua, Nhân tộc phát triển ngày càng nhanh, số lượng đột phá trăm ức.

Bờ Đông Hải không thể đáp ứng nhu cầu cư trú của Nhân tộc, vì vậy sau khi thương nghị tại Nhân tộc Tổ Địa.

Cuối cùng quyết định, phân tán Nhân tộc ở khắp đại lục Hồng Hoang để sinh sôi nảy nở.

Kể từ đó, Nhân tộc chính thức xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang! … Một lượng lớn Nhân tộc di cư khỏi bờ Đông Hải, bắt đầu xây dựng bộ lạc và sinh sôi nảy nở ở khắp nơi trên đại lục Hồng Hoang.

Mặc dù tốc độ sinh sôi của Nhân tộc khiến các sinh linh trên đại lục Hồng Hoang thực sự kinh ngạc một phen.

Nhưng mặc dù Nhân tộc sau khi tu luyện nhân đạo và Kim Đan đại đạo do Lão Tử truyền thụ, cũng đã có một thực lực nhất định, nhưng thực lực đó đặt trong mắt các sinh linh Hồng Hoang, quả thực quá yếu ớt.

Hơn nữa, chủng tộc này dù sao cũng do Thánh Nhân Nữ Oa sáng tạo, nên cũng không có sinh linh nào vô cớ đi chọc ghẹo Nhân tộc.

Vì vậy, Nhân tộc trên đại lục Hồng Hoang phát triển ngày càng nhanh, phạm vi cũng ngày càng rộng.

Chính cái gọi là cây to thì đón gió lớn!

Dần dần, có bộ lạc Nhân tộc xâm nhập vào lãnh địa Yêu tộc.

Tuy nhiên, lúc này trên đại lục Hồng Hoang, mặc dù có sáu vị Thánh Nhân đứng đầu, nhưng Thánh Nhân dù sao cũng chưa thực sự lộ diện, vì vậy vẫn là thiên hạ của Vu Yêu nhị tộc.

Là Yêu tộc cường đại, làm sao có thể dung nhẫn chủng tộc khác xâm nhập vào địa bàn của mình?

Tuy nhiên cũng chỉ tùy tiện ra tay, cho những bộ lạc Nhân tộc đó một bài học nhỏ.

Nhân tộc sau khi chịu công kích của Yêu tộc, Nhân tộc Tam Tổ biết rõ Yêu tộc là một trong những bá chủ của đại lục Hồng Hoang, tuyệt đối không thể dễ dàng chọc ghẹo!

Vì vậy, lập tức yêu cầu các bộ lạc đó rút khỏi địa bàn Yêu tộc.

Diệp Thiên mặc dù là Nhân tộc Tứ Tổ, nhưng cũng không tham gia bất kỳ việc gì của Nhân tộc, chỉ luôn chuyên tâm nghiên cứu thôi diễn nhân đạo.

Nhưng khi biết chuyện Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, lông mày hắn cũng không nhịn được mà nhíu chặt!

Chương 336

"Yêu tộc hiện tại đã bắt đầu đồ sát Nhân tộc, là muốn bắt đầu luyện chế Đồ Vu Kiếm sao?

Không đúng, hiện tại cũng không chỉ có vài sự kiện, không đến mức đồ sát lớn.

Khi Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, thì nên liên tục đồ sát các bộ lạc Nhân tộc!" Diệp Thiên vì có được ký ức của Dương Mi, nên đối với những chuyện sẽ xảy ra trên đại lục Hồng Hoang sau này cũng đều biết rõ.

Sở dĩ hắn muốn tự sáng tạo hệ thống tu luyện nhân đạo, là để có thể trong thời gian ngắn tăng cường thực lực Nhân tộc, bởi vì Nhân tộc sẽ có một lần đại kiếp không thể tránh khỏi!

Kiếp nạn này, ngay cả Thánh Nhân như Nữ Oa cũng sẽ bị Thiên Đạo cản trở không thể ra tay.

Nhưng Dương Mi lại không sợ Thiên Đạo, chỉ là Nhân tộc muốn thực sự trở thành nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang, thì nhất định phải trải qua một lần ma nạn này.

Khi ấy, e rằng Dương Mi cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Diệp Thiên cũng rõ một điều, lần này Nhân tộc chỉ có thể dựa vào chính mình!

Mặc dù không thể tránh khỏi thương vong, nhưng nhất định phải cố gắng hết sức để giảm thiểu thương vong.

Diệp Thiên lúc đầu cũng nghi ngờ Yêu tộc bắt đầu đồ sát Nhân tộc là để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, không đúng a, Yêu tộc mới giết vài người,

căn bản không phải tiết tấu luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Có lẽ là Nhân tộc bành trướng quá nhanh, xâm nhập vào địa bàn Yêu tộc, sau đó Yêu tộc giết vài người để cảnh cáo Nhân tộc.

Nhưng, dù vậy, chuyện này cũng không thể xem nhẹ!

Bởi vì không bao lâu nữa, những người Yêu tộc này nên có thể ý thức được, ăn huyết nhục hồn phách Nhân tộc có thể có tác dụng bổ dưỡng và tu bổ cơ thể của họ.

Sau đó toàn bộ Yêu tộc bắt đầu săn bắt Nhân tộc, cuối cùng Yêu tộc sẽ bắt đầu lợi dụng Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Đại kiếp thật đáng sợ, Diệp Thiên không thể ngồi yên nữa, lập tức thoát khỏi trạng thái tu luyện, đi về phía sơn động thánh địa.

Chẳng mấy chốc, Diệp Thiên đã đến sơn động.

Trùng hợp là Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị Tam Tổ đều ở đây.

Chỉ là, không khí trong động dường như có chút áp lực.

"Các bộ lạc đã được rút về hết chưa?" Toại Nhân thị nhìn một tấm bản đồ trải trên bàn, chỉ vào vài chỗ, sắc mặt ngưng trọng trầm giọng hỏi.

"Ừm, đều đã rút về rồi, nhưng cũng tổn thất không ít tộc nhân.

Những Yêu tộc đáng chết đó, thật quá đáng khi dễ người!" Hữu Sào thị bên cạnh nặng nề đấm một quyền xuống mặt bàn trước mặt, trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

"Yêu tộc dù sao cũng là một trong những bá chủ của đại lục Hồng Hoang, Nhân tộc chúng ta không thể chọc ghẹo." Truy Y thị có tính tình ôn hòa bên cạnh, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ là địa bàn Yêu tộc thực sự quá rộng, nếu chúng ta muốn tiếp tục phát triển trên đại lục

Hồng Hoang, e rằng khó có thể hoàn toàn tránh khỏi Yêu tộc!" Truy Y thị nói xong, tú mi nhíu chặt, Toại Nhân thị và Hữu Sào thị hai người cũng đều lộ vẻ khó xử.

Nhân tộc phát triển khẳng định là phải làm, không phát triển thì chỉ mãi yếu ớt.

Nhưng Nhân tộc muốn phát triển, không tránh khỏi việc mở rộng địa bàn.

Tuy nhiên, chính như Truy Y thị đã nói, hiện nay toàn bộ đại lục Hồng Hoang, đều bị Vu Yêu nhị tộc bá chiếm.

Vu tộc thì tốt, dù sao vì lý do số lượng, cũng chỉ phân bố quanh núi Bất Chu.

Nhưng Yêu tộc, cỏ cây chim thú đều có thể thành yêu, địa bàn của chúng lớn đến không ngờ.

Lúc ba người Toại Nhân thị đang cau mày lo lắng, một giọng nói đột nhiên lọt vào tai họ.

"Đại ca, nhị ca, tam tỷ, ba người đang cau mày lo lắng, có phải đang phiền não vì chuyện Yêu tộc không?" Diệp Thiên bước vào sơn động, chậm rãi mở miệng nói.

Tam Tổ Toại Nhân thị nghe vậy, ngẩng đầu nhìn, thấy Diệp Thiên, vẻ mặt của ba người đều giãn ra.

Chương 337

"Tứ đệ, không phải đang thôi diễn nhân đạo sao?

Hôm nay rảnh rỗi, đến đây làm gì vậy?" Thấy Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện, Toại Nhân thị khẽ cười liền vội nói.

Mặc dù Diệp Thiên chưa bao giờ quản chuyện Nhân tộc, nhưng rõ ràng Tam Tổ Toại Nhân thị đều thật lòng coi Diệp Thiên như huynh đệ của mình.

"Hôm nay tu luyện đột nhiên cảm thấy tâm phiền ý loạn, nên ra ngoài đi dạo.

Mà tiểu đệ cảm giác gần đây không khí trong tộc có chút áp lực a!" Diệp Thiên khẽ cười nói, thuận thế đi đến bên cạnh Tam Tổ.

"À, đều là vì Yêu tộc…" Toại Nhân thị cũng không giấu giếm, liền kể lại tất cả mọi chuyện cho Diệp Thiên nghe một lần.

Diệp Thiên nghe xong, cũng hoàn toàn xác thực suy đoán trong lòng, chính là khởi đầu của đại kiếp Nhân tộc.

Cũng nhíu chặt mày, Diệp Thiên đột nhiên mở lời nói: "Về việc Nhân tộc mở rộng, ta lại có một cách…" "Ồ?

Không biết tứ đệ có cách gì, nhưng xin hãy nói mau." Nghe Diệp Thiên có cách, Hữu Sào thị liền vội vàng hỏi, đồng thời Toại Nhân thị và Truy Y thị cũng đầy mong đợi nhìn Diệp Thiên.

Đối với tài năng của Diệp Thiên, mọi người đều đã thấy rõ, quả là một thiên tài được công nhận của Nhân tộc!

Diệp Thiên trầm ngâm một lát, lần này vì đại sự, nên không hề giấu giếm chút nào, nói thẳng: "Địa bàn Yêu tộc không thể đi, vậy Nhân tộc có thể mở rộng về phía địa bàn Vu tộc." Diệp Thiên nói

xong, sắc mặt Tam Tổ Toại Nhân thị lại càng thêm nghiêm túc.

"Tứ đệ a, đệ không biết đó thôi, Vu tộc cũng là một bá chủ giống như Yêu tộc.

Thông qua thái độ của Yêu tộc có thể biết được, những chủng tộc cấp bá chủ này, làm sao có thể dung nhẫn chủng tộc khác xâm nhập vào địa bàn của mình?" Hữu Sào thị lập tức lắc đầu nói, sau đó Truy Y thị cũng khẽ thở dài: "Ài, nếu mở rộng về phía địa bàn Vu tộc, như vậy nhất định sẽ chọc giận Vu tộc.

Đến lúc đó, đồng thời chọc giận Vu Yêu nhị tộc, cuộc sống của Nhân tộc chúng ta sẽ không dễ dàng gì…" Toại Nhân thị không nói gì, nhưng thái độ cũng vô cùng rõ ràng.

Thấy đề nghị của mình bị Tam Tổ Toại Nhân thị từ chối, Diệp Thiên cũng không vội vàng.

Chỉ khóe miệng hơi nhếch lên, khẽ cười nói: "Hai vị ca ca và tỷ tỷ, có tin ta không?" Tam Tổ Toại Nhân thị nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt gật đầu.

"Tốt, đã tin ta!

Vậy thì cứ theo cách của ta mà làm, để Nhân tộc mở rộng về phía địa bàn Vu tộc." "Yên tâm, ta có thể đảm bảo, Vu tộc tuyệt đối sẽ không ra tay với Nhân tộc đâu!" Hữu Sào thị và Truy Y thị gật đầu, nhưng nhìn vẻ mặt tự tin của Diệp Thiên, lại không biết nói gì, đành phải chuyển ánh mắt về phía Toại Nhân thị, rõ ràng là chuẩn bị để Toại Nhân thị quyết định.

Toại Nhân thị nhìn chằm chằm Diệp Thiên, trầm tư một lát, rồi dường như hạ một quyết tâm lớn, cắn răng nói: "Được!

Vậy thì nghe lời tứ đệ, để các bộ lạc đã rút về, mở rộng về phía địa bàn Vu tộc." Chẳng mấy chốc, mệnh lệnh của Tam Tổ đã được

truyền xuống.

Mặc dù, những bộ lạc Nhân tộc đó đều có chút nghi ngờ, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh của Tam Tổ, lũ lượt di cư về phía Vu tộc.

Còn về nguyên nhân bên trong, Diệp Thiên cũng không nói.

Nhưng hắn biết, dựa vào mối quan hệ của Dương Mi, Vu tộc tuyệt đối sẽ không ra tay với Nhân tộc.

Chỉ có được sự ủy quyền của Dương Mi, hắn mới dám khẳng định như vậy!

Không sai, là sự ủy quyền của Dương Mi!

Còn về việc Dương Mi có ý đồ gì, thì không ai biết. … Lúc này tại Bồng Lai Đảo, yên tĩnh đến lạ, linh khí thiên địa nồng đậm bao quanh, khiến nơi đây trông như một tiên địa tách biệt với thế giới.

Dương Mi đứng trước sơn động, không tu luyện, dường như đang suy nghĩ vấn đề.

Nguyên Phượng thì đang nhóm lửa chuẩn bị nướng thịt rồng, không thể không nói, lúc này Nguyên Phượng nhìn qua, càng thêm vài phần nét quyến rũ trưởng thành.

Quanh nàng, còn ẩn ẩn kèm theo khí tức Hỗn Độn chi khí.

Không sai, lúc này Nguyên Phượng, đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 338

Đương nhiên, tất cả đều nhờ công lao song tu với Dương Mi.

Nếu để chúng sinh trên đại lục Hồng Hoang biết rằng, song tu với Dương Mi có thể có thần hiệu như vậy, e rằng tất cả đàn ông cũng sẽ biến thành phụ nữ mà tìm đến Dương Mi. …Cảnh tượng đó, có hơi đáng sợ!

"Chủ nhân, xin mời!" Nguyên Phượng cầm một miếng thịt rồng đã nướng chín, đi đến bên cạnh Dương Mi.

Dương Mi nhận lấy thịt rồng, nhẹ nhàng cắn.

Nhìn dáng vẻ hôm nay của Dương Mi, có chút không đúng, Nguyên Phượng không nhịn được mở miệng hỏi: "Chủ nhân, có chuyện gì xảy ra sao?

Hôm nay sao lại có vẻ thất thần như vậy?" Dương Mi không nói gì, chỉ nhìn về phía trước, vài miếng đã giải quyết xong miếng thịt rồng trong tay, mới mở miệng nói: "Không, không phải, ta có thể sẽ tạm thời rời khỏi đây." "Rời khỏi đây?

Vậy chủ nhân, không cần đợi Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén sao?" Nghe Diệp Thiên muốn rời đi, Nguyên Phượng dường như có chút không tình nguyện, dù sao trong khoảng thời gian ở đây, nàng sống rất thoải mái.

Mỗi ngày ăn thịt rồng, còn có thể cùng Dương Mi vui vẻ song tu. …Nhưng, vì Dương Mi muốn rời đi, nàng khẳng định sẽ không có dị nghị.

Dù sao, nàng chỉ là một tọa kỵ!

"Ừm, Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén, không biết cần bao nhiêu

thời gian.

Cứ để nó từ từ thai nghén ở đây đi, ta cần ra ngoài xử lý một số chuyện." Nói xong, Diệp Thiên nhìn về phía thần tuyền, lúc này ở đó có một đóa sen kiều diễm đang nổi trên mặt nước.

Sau một thời gian thai nghén, lúc này Hỗn Độn Thanh Liên đã mọc ra những lá sen mới, bước tiếp theo sẽ bắt đầu thai nghén Hỗn Độn Thanh Liên hoàn toàn mới.

Nhưng rõ ràng, đó tuyệt đối không phải là chuyện trong thời gian ngắn!

Dương Mi, không thể đợi được nữa, vì đại kiếp Nhân tộc sắp đến.

Đối với Nhân tộc, Dương Mi cũng không nói là thái độ gì.

Nhưng, Dương Mi biết rõ, nếu đã biết sẽ như thế nào, mà lại không làm gì đó, trong lòng sẽ luôn có chút không thoải mái.

Hơn nữa, rút dây động rừng, đại kiếp Nhân tộc lần này, cũng sẽ triệt để thay đổi cục diện đại lục Hồng Hoang.

Một chuyện thú vị như vậy, làm sao có thể thiếu Dương Mi!

Nguyên Phượng không hỏi nhiều, chỉ thu dọn những thứ cần thiết.

Chẳng mấy chốc, một tiếng hót trong trẻo, vang vọng khắp Bồng Lai Đảo!

Một đạo hồng sắc quang mang, từ một nơi nào đó ở Đông Hải bay vút lên không trung.

Dương Mi cưỡi trên người Nguyên Phượng, vung tay kết ra từng đạo đạo ấn huyền ảo, hoàn toàn ẩn giấu toàn bộ Bồng Lai Tam Đảo.

Kể từ đó, trừ khi là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đến, nếu không sẽ không có ai có thể xâm nhập vào.

Bố trí xong đại trận, Dương Mi nhìn quanh nói: "Đi thôi, trước tiên đến Long Cung thăm tiểu Long Nữ." Lời nói vừa dứt, Nguyên Phượng lại lần nữa hóa thành một thanh kiếm hồng sắc sắc bén, đâm thẳng vào Đông Hải bên dưới. … Nói đến việc, sau khi nhận được mệnh lệnh của Tam Tổ, các bộ lạc Nhân tộc bắt đầu mở rộng về phía địa bàn Vu tộc.

Tốc độ mở rộng của Nhân tộc, vô cùng đáng sợ, tự nhiên nhanh chóng thu hút sự chú ý của Vu tộc.

Nhưng Vu tộc, lại không trực tiếp phát động tấn công Nhân tộc.

Trong mắt Vu tộc, Nhân tộc này thực sự yếu đến đáng thương, căn bản không đáng để ra tay.

Dưới núi Bất Chu, trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ ở đây, dường như đang thương lượng điều gì đó.

Chương 339

"Hiện nay Thiên Đạo đã điểm sáu vị Thánh Nhân đều đã xuất thế, Thánh Nhân có quyền quản lý đại lục Hồng Hoang.

E rằng Vu tộc chúng ta, sẽ trở thành cái gai trong mắt họ!" "Ý của đại ca là… sáu vị Thánh Nhân đó, có thể sẽ ra tay với Vu tộc chúng ta sao?" Thanh âm ồn ào của Chúc Dung, đột nhiên vang lên trong Bàn Cổ Điện.

Các Tổ Vu khác, đều không nói gì.

Duy chỉ có Tổ Vu trí năng Trụ Cửu Âm, trầm tư một lát mới trầm giọng nói: "Vu tộc chúng ta cường thế, rõ ràng đã uy hiếp địa vị của sáu vị Thánh Nhân, họ không thể dễ dàng dung nhẫn sự tồn tại của chúng ta." "Chỉ là Thánh Nhân dù sao cũng là Thánh Nhân, sẽ không hạ thấp thân phận công khai ra tay với chúng ta, nhưng Thánh Nhân sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, đó đều không phải là thứ chúng ta có thể chịu đựng được!" Rõ ràng sáu vị đại Thánh Nhân xuất thế, khiến Vu tộc cảm thấy nguy cơ mạnh mẽ.

"Vậy lão Cửu, chuyện này có đối sách nào không?" Chúc Dung bình thường hay lớn tiếng hò hét, lúc này cũng rõ ràng có chút trầm lắng.

Dù sao bất kể thế nào, đối phương là Thánh Nhân a!

Ngày đó Hồng Quân, dễ dàng một chưởng đã trấn áp Thập Nhị Tổ Vu.

Vì vậy chuyện này, nhất định phải thận trọng.

Trụ Cửu Âm không nói gì, chỉ chuyển ánh mắt về phía Đế Giang.

Đế Giang ngồi ở vị trí đầu tiên, lướt mắt nhìn các huynh đệ tỷ

muội của mình, chậm rãi mở miệng nói: "Hiện nay, Vu tộc chúng ta chỉ có một cách!

Đó là, hoàn toàn khống chế đại lục Hồng Hoang, mượn lực khí vận của đại lục Hồng Hoang một lần đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, như vậy mới có tư bản để đối đầu với Thánh Nhân!" Rõ ràng, Vu tộc và Yêu tộc có phương pháp giống nhau đến kỳ lạ.

Hơn nữa, cách này cũng là lối thoát duy nhất hiện tại.

"Vậy thì không phải chúng ta phải đại chiến với Yêu tộc sao?

Nếu muốn đánh thì đánh nhanh lên, lão tử đã sớm muốn đại chiến một trận với đám chim lông vũ đó rồi!" Chúc Dung hoàn toàn không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp lớn tiếng la lối.

Nhưng sắc mặt các Tổ Vu khác, lại có chút không được tốt.

"Đại chiến với Yêu tộc, e rằng là chuyện không xa, chỉ… chỉ là, nếu Vu tộc chúng ta bại rồi, thì chúng ta có thể phải đối mặt với nguy cơ diệt tộc!" Cuối cùng Trụ Cửu Âm lại lần nữa mở miệng, nói ra nỗi lo lắng trong lòng các Tổ Vu.

"Lão Cửu, đừng có chưa bắt đầu đã dài hơi người khác, làm mất uy phong của mình!

Đám súc sinh Yêu tộc đó, không phải là đối thủ của Vu tộc chúng ta sao?" Chúc Dung lại lớn tiếng la lối, nhưng lần này trực tiếp bị Đế Giang ngắt lời: "Lão Ngũ, đệ không thể dùng đầu óc một chút sao?

Vu tộc chúng ta xác thực mạnh, nhưng kết cục của trận đại chiến lần trước, rốt cuộc là như thế nào?" Chúc Dung rụt cổ lại, không tiếp tục nói.

Dù sao kết cục của trận đại chiến lần trước đã rõ ràng, hòa với Yêu tộc.

Không phải Vu tộc không mạnh, chỉ là Yêu tộc cũng không yếu!

Vì vậy nếu thực sự đại chiến, kết cục cuối cùng, không ai có thể xác định.

Trong một lúc, tất cả Tổ Vu đều cúi đầu, không khí trong Bàn Cổ Điện có vẻ ngột ngạt.

Rõ ràng, mọi người đều không đưa ra được đối sách tốt!

"Hay là… chúng ta tìm muội phu giúp đỡ đi!" Đột nhiên Chúc Dung lại mở miệng nói, lần này chỉ lẩm bẩm nhỏ tiếng.

Nhưng lần này, lại khiến tất cả Tổ Vu đều mắt sáng rực, trong chốc lát tất cả Tổ Vu đều nhìn về phía Hậu Thổ và Huyền Minh.

Muội phu của họ, tự nhiên là Dương Mi!

Nhưng Đế Giang, lại lắc đầu: "Không được, ta không thể vô cớ kéo muội phu vào chuyện này, muội phu đã giúp chúng ta quá nhiều rồi!" Nếu tìm Dương Mi giúp đỡ, chuyện này khẳng định có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng các Tổ Vu, không phải là những người không biết phải trái như vậy.

"Trong thời gian gần đây mọi người đều chuẩn bị thật tốt đi, Vu tộc chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh đại chiến với Yêu tộc.

Dù sao bất kể thế nào, ai thắng ai thua cũng không thể biết được!" Đại chiến với Yêu tộc, rõ ràng là cơ hội duy nhất.

Chương 340

Trận chiến này, chỉ được thắng không được thua!

Ý chí chiến đấu nồng đậm, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ Vu tộc.

Không chỉ Vu tộc, Yêu tộc cũng vậy, ý chí chiến đấu khủng bố thậm chí bao trùm toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Duy chỉ có một số đại thần thông giả đã tồn tại lâu năm, mới có thể cảm nhận được, đó rõ ràng là điềm báo khí tức Lượng Kiếp giáng lâm!

Thập Nhị Tổ Vu, đang định tản đi.

Trụ Cửu Âm đột nhiên lại mở lời nói: "À phải rồi, đại ca, về những Nhân tộc xuất hiện ở địa bàn Vu tộc chúng ta…" … Sau lời nhắc nhở của Trụ Cửu Âm, các Tổ Vu mới nhớ ra, hôm nay tề tựu tại Bàn Cổ Điện là để thương thảo chuyện Nhân tộc.

Chỉ là trước đó vì nguy cơ Thánh Nhân và chuyện Yêu tộc, khiến mọi người đều quên béng mất.

Nói tóm lại, Nhân tộc quá yếu, căn bản không được đặt vào mắt họ.

"Nhân tộc mặc dù tốc độ sinh sôi phát triển nhanh, nhưng thực lực bản thân thực sự yếu ớt không chịu nổi." "Nhân tộc dù sao cũng là chủng tộc do Thánh Nhân Nữ Oa sáng tạo, bất kể là vì nể mặt Thánh Nhân, hay vì nể mặt thúc phụ Dương Mi, chúng ta cũng không thể ra tay với Nhân tộc đó." "Dù sao cũng không uy hiếp được Vu tộc chúng ta, kẻ địch lớn nhất hiện tại của ta là Yêu tộc.

Vì vậy về Nhân tộc đó, cứ để mặc họ đi!" Đế Tuấn trầm tư một

lát nói, các Tổ Vu khác nghe xong cũng đều gật đầu.

Nhân tộc mặc dù phát triển trong lãnh địa Vu tộc, nhưng đối với họ không tạo thành uy hiếp.

Vì vậy thái độ của Vu tộc nhất trí là, không quan tâm!

Những bộ lạc Nhân tộc nghe theo mệnh lệnh của Tam Tổ Toại Nhân thị, lúc mới di cư đến lãnh địa Vu tộc, ai nấy đều thấp thỏm lo âu, sợ rằng Vu tộc sẽ phát động tấn công họ.

Không chỉ vậy, Tam Tổ Toại Nhân thị trong lòng cũng đầy lo lắng.

Duy chỉ có Diệp Thiên, người đã đưa ra đề nghị, nhàn nhã về động tiếp tục tu luyện.

Có gì mà phải lo lắng?

Chuyện này là do Dương Mi đích thân dặn dò, lẽ nào lại xảy ra sai sót ư?

Ngây thơ!

Những bộ lạc Nhân tộc di cư đến lãnh địa Vu tộc, sau khi sinh sống vài chục năm, mới hoàn toàn an tâm.

Một trăm năm sau, Nhân tộc hoàn toàn phát triển mạnh mẽ trong lãnh địa Vu tộc, thậm chí có không ít bộ lạc Nhân tộc, trực tiếp xây dựng bên cạnh các bộ lạc Vu tộc.

Nhưng không những không bị bộ lạc Vu tộc xua đuổi, hai tộc dần dần bắt đầu giao lưu, chung sống vô cùng hòa hợp.

Tam Tổ Toại Nhân thị thấy cảnh này, mới hoàn toàn thở phào một hơi, tất cả đều không khỏi đầy kính phục nhìn về phía sơn động tu luyện của Diệp Thiên.

Nhưng họ cho rằng, như vậy một cuộc khủng hoảng Nhân tộc đã được giải trừ thành công.

Nhưng không biết rằng, đây mới chỉ là khởi đầu chân chính!

Bởi vì lúc này, Yêu tộc cũng cuối cùng đã phát hiện ra huyết nhục Nhân tộc sau khi ăn vào, không những có thể đẩy nhanh tu vi, mà hồn phách của họ còn có thể dùng để luyện chế binh khí!

Phát hiện này lập tức khiến tất cả Yêu tộc đều hoàn toàn phát cuồng.

Yêu tộc vốn là sinh ra từ trời đất, nên vừa sinh ra đã có tuổi thọ dài lâu, nhưng cũng vì vậy mà tiến triển tu vi của Yêu tộc cực kỳ chậm chạp, thường cần hàng vạn năm mới xuất hiện một con đại yêu.

Hiện nay, huyết nhục Nhân tộc có thể đẩy nhanh sự thăng cấp thực lực Yêu tộc, ngay cả đối với đại yêu cũng có tác dụng.

Vì vậy, trong mắt Yêu tộc, Nhân tộc hoàn toàn là thiên tài địa bảo di động!

Thế là, bên phía Yêu tộc không ít người trong tình huống không báo cáo Đế Tuấn và Thái Nhất, bắt đầu đồ sát Nhân tộc một cách bừa bãi.

Vô số tu sĩ Yêu tộc, đột nhiên chủ động tiến công lãnh địa bộ lạc Nhân tộc, trực tiếp đánh úp Nhân tộc một trận trở tay không kịp.

Chương 341

Đợi khi một số Nhân tộc phản ứng lại, phát hiện toàn bộ Nhân tộc tổn thất thảm trọng.

Tam Tổ Toại Nhân thị lập tức phái vô số cao thủ Nhân tộc từ Tổ Địa, đi đến các bộ lạc Nhân tộc ra lệnh hợp lực chống lại Yêu tộc.

Dưới sự phản kháng của tất cả Nhân tộc, quả thực cũng làm chậm lại sự đồ sát vô tình của Yêu tộc.

Nhưng điều đó không có nghĩa là, Yêu tộc sẽ vì vậy mà buông dao đồ sát!

Ngược lại, ngày càng nhiều Yêu tộc tham gia vào trận đồ sát đó.

Bất đắc dĩ, Nhân tộc Toại Nhân thị chỉ có thể cố gắng hết sức thu hẹp các bộ lạc Nhân tộc.

Nhưng, do Nhân tộc phát triển quá đáng sợ, số lượng Nhân tộc sớm đã đạt đến mức khó có thể dễ dàng kiểm soát.

Mặc dù Tam Tổ Toại Nhân thị phát ra mệnh lệnh, nhưng có rất nhiều Nhân tộc phản ứng không kịp, bị tiêu diệt dưới tay Yêu tộc.

Cuối cùng, chuyện này cũng ngày càng lớn, dần dần lan truyền chậm rãi trên đại lục Hồng Hoang.

Nhưng, các sinh linh trên đại lục Hồng Hoang, lại không đặt tầm mắt vào chuyện này.

Bởi vì tầm mắt của họ, đều bị Tam Thanh thu hút đi.

Tam Thanh vừa xuất quan, liền thông báo Hồng Hoang, muốn thu đồ đệ.

Tam Thanh thu đồ đệ!

Chuyện này giống như một tiếng sét đánh xuống đất, trực tiếp nổ tung trên toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Tam Thanh là ai?

Đó là ba vị Thánh Nhân sống sờ sờ a!

Nếu bái nhập môn hạ Thánh Nhân, có thể có được điều kiện tu luyện như thế nào, có Thánh Nhân làm chỗ dựa.

Sau này trên đại lục Hồng Hoang, chẳng phải là có thể đi ngang ư?

Trong đại lục Hồng Hoang, tất cả sinh linh bất kể tu vi cao thấp đều hoạt động sôi nổi.

Lão Tử ở Thủ Dương Sơn bố trí một đại trận, người nào thông qua đại trận, tức có thể bái nhập môn hạ của hắn.

Lập tức có vô số sinh linh xông về Thủ Dương Sơn, nhưng cuối cùng thông qua đại trận lại chỉ có một người.

Người đó, là người Nhân tộc, tên là Huyền Đô!

Nguyên Thủy thì ở Côn Luân Sơn lập ra Luyện Tâm Trận, đồng dạng chỉ cần thông qua trận này là có thể bái nhập môn hạ của hắn.

Đương nhiên Vu Yêu nhị tộc, v.v. không thể nhập môn, nhất định phải phù hợp với căn cơ, mới có thể tiến vào Xiển Giáo.

Mặc dù không ít sinh linh sau khi thất bại ở chỗ Lão Tử, đều biết rõ môn hạ Thánh Nhân không dễ vào như vậy.

Nhưng dù sao, tất cả sinh linh trên toàn bộ đại lục Hồng Hoang đều đã chạy đến.

Với mục đích là dưới sự che chở của Thánh Nhân, cầu được một tia sinh cơ, để thuận tiện hơn trong việc tham ngộ vô thượng đại đạo.

Nguyên Thủy vì rất sĩ diện, cho rằng đồ đệ thu được của mình,

bất kể từ phương diện nào, đều không thể làm mất mặt.

Vì vậy, khi thu đồ đệ, không chỉ phải xem tư chất, tâm tính, v.v., mà còn phải xem xuất thân.

Vì vậy tuyển chọn qua lại, trong đó mười hai người, được Nguyên Thủy thu làm đệ tử.

Chương 342

Mười hai người thông qua trận pháp, sử xưng Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Một số nhân viên đặc biệt còn lại, không phải là đệ tử chính thức, ví dụ như Vân Trung Tử, một vị Phúc Đức Kim Tiên làm đệ tử ký danh, có Nam Cực Tiên Ông cũng là đệ tử ký danh.

Đặc biệt nhất là Nhiên Đăng, đồng là khách của Tử Tiêu Cung, kiên quyết bái nhập môn hạ Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì để giữ thể diện, đã cho hắn làm Phó Giáo Chủ, nhưng quyền lợi lại không lớn.

Thông Thiên hành sự lại không phiền phức như vậy, trực tiếp ở trên đại địa Hồng Hoang chọn một địa điểm, bày ra đạo trường, ngày ngày giảng Hồng Quân đại đạo, phàm là người nghe, có duyên thì thu làm đồ đệ, vô duyên thì cũng ghi vào danh sách.

Lập tức, Hồng Hoang lại dấy lên một trận sóng gió cuồng loạn sau khi Nguyên Thủy thu đồ đệ, các loại linh vật đắc đạo hoặc tán tu Yêu tộc, đồng loạt kéo đến bái nhập môn hạ của hắn.

Thông Thiên thấy mình giảng đạo, vạn người triều bái, cũng vô cùng vui mừng, ai muốn bái sư, đều thu nhận, nhưng đệ tử nhập thất chân chính thì không có mấy người.

Duy chỉ có Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu bốn người mà thôi.

Thực sự, không nhiều bằng Nguyên Thủy.

Những người còn lại đều được nạp làm đệ tử ký danh, một mạch mang về Côn Luân Sơn.

Thông Thiên vừa về núi, mặt Nguyên Thủy lập tức xị xuống. … Nguyên Thủy thấy Thông Thiên không ngừng thu nhận đệ tử, cho rằng hành động này của Thông Thiên quá làm mất mặt Tam Thanh thân là chính tông Bàn Cổ, khắp nơi gây sự với Thông Thiên, khiến khoảng cách giữa hắn và Thông Thiên ngày càng lớn.

Lão Tử thanh tịnh vô vi không hỏi han gì, khiến Nguyên Thủy cảm thấy vì giữ thể diện cho Tam Thanh chính tông Bàn Cổ, mà mình lại trở nên trong ngoài không được lòng ai.

Vì vậy, đối với Lão Tử cũng có nhiều oán ngôn.

Cuối cùng, một ngàn năm sau, Nguyên Thủy cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa.

"Sư đệ, đệ thật sự không hiểu đạo lý.

Thu đồ đệ thì thôi đi, sao lại lung tung như vậy, mang về vạn người đệ tử, điều không nên nhất là lại có cả người và yêu lẫn lộn, đa số đều là phi cầm tẩu thú loài súc sinh.

Thiên Đạo có trật tự, thu đồ đệ giảng về tư chất và cơ duyên, sao lại như thế này." Nguyên Thủy nhìn cả Côn Luân Sơn rộng lớn, nay lại trở nên ô yên chướng khí, đâu còn chút cảnh phúc địa tiên cảnh nào nữa.

"Không bằng đuổi tản phần lớn đi, giữ lại một ít, truyền thừa đạo thống, cũng đủ rồi." "Sư huynh, dưới đại đạo, vạn vật đều là đạo, ta nguyện ý để đạo của ta truyền cho chúng sinh Hồng Hoang, chứ không như huynh giữ kẽ tự trân trọng.

Bình thường ta không so đo với huynh, lần này ta thu đồ đệ huynh

cũng muốn chỉ trích, huynh thật sự cho rằng ta sợ huynh sao." Thông Thiên cũng nổi cơn giận lớn, vốn dĩ cho rằng thu đồ đệ đông đảo, nhất định sẽ làm hai vị sư huynh phải thua kém, không ngờ vừa về núi đã bị Nguyên Thủy giáo huấn, trong lòng vô cùng không cam tâm.

"Khiên cưỡng phụ hội!

Ta nói đều là chính lý, huynh nói như vậy, thật là khinh ta." "Hai người cũng đừng tranh cãi nữa, mỗi người có đạo của riêng mình, đạo bất đồng, không có gì đáng tiếc.

Chỉ là nhiều người quá, khó mà sắp xếp, e rằng Côn Luân Sơn sẽ không còn yên tĩnh nữa!" Lão Tử nhìn hàng vạn người đang chờ sắp xếp và bái kiến bên ngoài điện, cũng đau đầu, Côn Luân Sơn xem ra không còn yên ổn nữa!

Mặc dù có Lão Tử đứng ra hòa giải, nhưng hai người một người ở Đông một người ở Tây, bắt đầu riêng rẽ giáo thụ đệ tử.

Trong một thời gian thì yên ổn vô sự, nhưng theo thời gian trôi đi, đặc biệt là bản tính Yêu tộc trời sinh, các sinh linh trên Côn Luân Sơn đã gặp họa, đặc biệt có một số bị nuôi nhốt, lại càng vô cùng xui xẻo, từng đống xương trắng khắp nơi.

Quảng Thành Tử và những người khác tự nhiên không thể chịu nổi nữa, muốn tranh luận với Đa Bảo và những người khác, chỉ là đối phương lại kịch liệt phản kích, sau đó các ràng buộc không còn hiệu quả, hai bên đều bắt đầu động vũ.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn biết chuyện, lập tức không vui, tìm đến tận nơi, nhất định muốn Thông Thiên đuổi những kẻ vô sỉ bại hoại đó ra khỏi môn, và giáo huấn người sư đệ này thật tốt.

"Nhị sư huynh, có ý gì?

Tại sao lại ức hiếp đệ tử của ta?" Thông Thiên giận tóc gáy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói: “Nhìn xem những đệ tử của đệ đó, đều ra thể thống gì, làm cho cả Côn Luân Sơn ô yên chướng khí thì thôi đi, còn muốn ăn sạch các sinh linh trên núi mới hả dạ sao, họa lớn đến thế nào chứ?” “Ăn vài sinh linh thì có sao đâu, đại đạo tự nhiên, ăn rồi thì thôi.” Thông Thiên trực tiếp nói.

“Ăn rồi thì thôi?

Chương 343

Sư đệ, đệ muốn ăn hết Yêu tộc, có vui không, có hả dạ không, thì cứ đi mà ăn đi." Nguyên Thủy không nhượng bộ chút nào, hừ lạnh một tiếng nói.

Thông Thiên nghe xong một trận không nói nên lời, nhưng tức giận nói: "Vậy cũng không thể ức hiếp đệ tử của ta, đánh giết một cách vô sỉ." "Hừ, đó không phải lỗi của đệ sao, những linh thú bị nuôi nhốt kia, đáng thương biết bao, còn về việc xảy ra chuyện, ta tin đệ cũng biết, lũ lông vũ vảy giáp đó, chưa hóa hình mà, bị đệ tử của ta giết nhầm cũng là chuyện có thể tha thứ, có gì là không đúng." Thông Thiên nghe vậy lập tức nổi giận đùng đùng, vô thức hét lên: "Không nhìn thuận mắt đệ tử của ta thì cứ nói thẳng ra đi, vô cớ gây sự." "Nhìn xem những lũ lông vũ vảy giáp đó, thật sự làm mất mặt Tam Thanh chúng ta, làm cho Côn Luân Sơn của chúng ta cũng ô yên chướng khí." Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng bị tức lên đến đầu, lời nói không còn kiêng dè gì nữa, quên mất bên cạnh còn có Lão Tử.

Lão Tử nghe lời nói của Nguyên Thủy, trong lòng một trận không vui, chỉ là không nói rõ.

Lúc này, Thông Thiên vừa nghe, Nguyên Thủy coi Côn Luân Sơn là tài sản riêng, giận dữ nói: "Tốt, đã là của Côn Luân Sơn của sư huynh, vậy thì giữ lấy cho tốt, ta sẽ dẫn đệ tử đi tìm nơi khác để đặt chân, không có gì đáng tiếc, khỏi phải chướng mắt huynh." Nói xong, Thông Thiên dẫn một chúng đệ tử rời khỏi Côn Luân Sơn, trên Đông Hải, tìm được một hòn đảo không tệ, đặt tên là Kim Ngao Đảo, lấy đó làm đạo trường, ngày đêm giảng đạo cho chúng đệ tử.

Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên đi, trong lòng lập tức vui mừng, cuối cùng cũng đuổi được cái tên làm mất mặt đó đi rồi, nhưng không lâu sau, Lão Tử nói: "Côn Luân Sơn là của huynh, vậy ta về Thủ Dương Sơn của mình vậy." Nguyên Thủy vừa nghe, mới nhớ ra còn có đại sư huynh Lão Tử bên cạnh, lập tức sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, làm sao có thể đắc tội đại sư huynh chứ, vội vàng đi giải thích, nhưng lại phát hiện Lão Tử đã đi rồi.

Nguyên Thủy trong lòng thầm nghĩ: "Đều đi rồi, Côn Luân Sơn từ hôm nay, là của ta." Sau đó vô cùng vui mừng.

Từ đó, đạo trường của Lão Tử là Thủ Dương Sơn, đạo trường của Nguyên Thủy là Côn Luân Sơn, đạo trường của Thông Thiên là Kim Ngao Đảo, Tam Thanh từ đây không còn là một thể.

Trong Hồng Hoang đối với chuyện này vô cùng vui mừng, đặc biệt là Yêu Vu nhị tộc, Tam Thanh vốn là một thể, nhưng bây giờ thì hay rồi, phân gia rồi, mâu thuẫn cũng truyền ra rồi, trong lòng càng vui mừng hơn, sau này muốn ngăn cản cũng không thể ngăn cản được.

"Đại ca, tốt quá rồi, Tam Thanh phân chia rồi, như vậy, thực lực giảm sút rất nhiều, đối với tộc ta, tuyệt đối là chuyện tốt lớn." Thái Nhất hưng phấn nói, vốn dĩ vẫn luôn e dè Tam Thanh, bây giờ áp lực lập tức biến mất một nửa, làm sao có thể không hoan hỉ chứ.

Đế Tuấn nghe xong, cũng đồng dạng gật đầu, hiểu lời Thái Nhất nói vô cùng thực tế, áp lực của Tam Thanh thực sự quá lớn, ba vị Thánh Nhân liên kết lại, có những việc không thể làm được, bây giờ phân chia, quả thực giúp ích rất nhiều rồi.

Chủ yếu là giữa Tam Thanh có mâu thuẫn, e rằng trong thời gian ngắn cũng sẽ không quản Yêu tộc nữa.

Trong thế giới Cực Lạc phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vui mừng như vậy, nhưng lại không thiển cận như Yêu tộc, mâu

thuẫn này một khi đã hình thành, thì sau này có nhiều nơi để lợi dụng rồi.

Có điểm yếu sĩ diện của Nguyên Thủy, lại thêm một chút sức lực, có thể triệt để phân hóa Tam Thanh, như vậy, phương Tây sẽ càng có lợi để kiếm lời, đáng lẽ phải lớn tiếng cười vang.

Còn về Vu tộc thì mặc kệ Tam Thanh hay không Tam Thanh, trong mắt họ chỉ có Bàn Cổ Phụ Thần, còn lại đều phải đứng sang một bên.

Trong sáu vị đại Thánh Nhân, duy chỉ có Nữ Oa đối với chuyện này lại không có chút thái độ nào.

Dù sao, chuyện này thực sự không liên quan chút nào đến nàng.

Tam Thanh lại không rõ, kỳ thực tất cả đều là ý trời.

Không thể để những thế lực lớn này toàn bộ ở cùng nhau, như vậy chẳng phải bất lợi cho thế giới dưới sự khống chế của Thiên Đạo sao, vì vậy nhất định phải phân hóa đi.

Đối với Tam Thanh, chỉ là một cái cớ về giáo nghĩa mà thôi, chỉ có thể nói ba người họ không đủ lý trí, đợi đến khi hối hận mới hiểu được! … Tam Thanh thu đồ đệ và phân gia, cũng không phải chuyện chỉ trong ngàn năm.

Ngàn năm tuy ngắn, nhưng đối với Nhân tộc lại vô cùng khó khăn.

Trong vỏn vẹn ngàn năm, Yêu tộc đã đồ sát ít nhất hàng trăm triệu Nhân tộc!

Mặc dù Nhân tộc lúc này, số lượng đã phát triển đến hàng chục tỷ, nhưng cũng không chịu nổi sự tàn sát như vậy a!

Quan trọng là, đối với Yêu tộc hung hãn, Nhân tộc không có chút cách nào.

Chuyện này, cuối cùng cũng truyền đến Yêu Đế Thành! … Yêu Đế

Thành!

Thánh địa của Yêu tộc, cơ quan quyền lực trung tâm nhất, nơi đây tập trung rất nhiều đại yêu, có thể nói là Long Đàm Hổ Huyệt!

Nhưng lúc này trong Yêu Đế Thành, lại có mười tiểu gia hỏa đang chạy loạn xạ.

Phía sau còn có một đám thị vệ Yêu tộc đi theo: "Thái tử chậm một chút, thái tử chậm một chút!" Một đại yêu thần sắc kinh hãi nhìn mười tiểu gia hỏa phía trước, sợ rằng va chạm, đến lúc đó sẽ chết không có chỗ chôn.

Mười tiểu gia hỏa chơi đùa vui vẻ, nhưng lại làm cho trật tự Yêu Đế Thành hỗn loạn.

Va thẳng vào một người, trên mặt mười tiểu gia hỏa lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, yếu ớt kêu một tiếng: "Phụ thân." Trong lòng Đế Tuấn lúc này tràn đầy bất lực, Kim Ô nhất tộc trời sinh địa dưỡng, tổng cộng chỉ có hắn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 344

Kể từ khi cưới Tam Tiêu Tiên Tử, Tam Tiêu Tiên Tử liền sinh cho Đế Quân mười con Kim Ô, giúp huyết mạch Kim Ô nhất tộc được sinh sôi nảy nở, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người trong lòng vui mừng không thể tả.

Nhưng vì quá sủng ái, dẫn đến mười tiểu gia hỏa vô pháp vô thiên, hơn nữa Thái Dương Chân Hỏa trên người không thể thu liễm, Yêu Đế Thành không biết đã xảy ra bao nhiêu vụ hỏa hoạn.

Hôm nay, mười con tiểu Kim Ô lại trong Yêu Đế Thành chạy loạn, làm cho trật tự Yêu Đế Thành hỗn loạn, Đế Tuấn liền biết không thể tiếp tục cưng chiều như vậy nữa.

"Đi theo ta!" Giọng nói uy nghiêm vang vọng bên tai mười con tiểu Kim Ô, vừa rồi còn vô pháp vô thiên, bây giờ từng con một đều như những con thỏ trắng nhỏ, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Đế Tuấn.

Về đến Yêu Đế Cung, Đế Tuấn vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn chúng, toàn bộ không khí trong nháy mắt ngưng đọng, chỉ thấy trên mặt những tiểu Kim Ô còn xuất hiện sự sợ hãi mãnh liệt.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh liền chen lời nói: "Đại ca, làm gì vậy?" Đế Tuấn nghe vậy, khẽ hừ một tiếng: "Chúng quá vô pháp vô thiên rồi, ta quyết định dạy dỗ chúng một phen!" Lời này vừa ra, Thái Nhất lập tức vội vàng biện giải: "Đại ca cần gì phải như vậy, chúng còn nhỏ." "Hừ!

Vì còn nhỏ, đã làm cho Yêu Đế Thành long trời lở đất, nếu chúng lớn hơn nữa, chẳng phải sẽ gây họa cho trời đất Hồng Hoang sao!" Đế Tuấn lớn tiếng quát, khiến mười con tiểu Kim Ô sợ hãi đến cực điểm, từng con một đều vùi đầu vào ngực, không dám nhìn Đế Tuấn

một cái.

Thấy vậy Đế Tuấn bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Từ khi khai thiên tích địa đến nay, có Thập Đại Linh Căn, hiện tại có một linh căn thích hợp với chúng, càng có thể giúp chúng tu tâm dưỡng tính, rèn luyện khống chế Thái Dương Chân Hỏa!" Thái Nhất bên cạnh nhíu mày, lát sau nói: "Đó là Phù Tang Thụ trên Đông Hải sao?

Nơi đó quả là một nơi tốt, chỉ là cách Yêu Đế Thành hơi xa một chút." "Chỉ cần có thể tu tâm dưỡng tính là được rồi, sau đó thiết lập cấm chế ở đó, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được thả ra!" "Phái một đại yêu canh giữ, mỗi ngày chỉ được phép một người ra ngoài, như vậy cũng sẽ không quá buồn tẻ!" Lời này vừa ra, các đại yêu bên dưới ồ ạt đáp ứng, mười con tiểu Kim Ô càng trong lòng sốt ruột, lập tức mở miệng cầu tình, nhưng vừa đối diện với ánh mắt uy nghiêm của Đế Tuấn, lại trong nháy mắt biến mất.

Thái Nhất định nói gì đó, cuối cùng bị Đế Tuấn ngăn lại.

Đế Tuấn làm sao có thể không nỡ, nhưng không thể mãi nuông chiều như vậy, chính cái gọi là ngọc không mài không thành khí!

Đế Tuấn cho phép mỗi ngày một người ra ngoài, thực ra là để chúng luân phiên tạo phúc cho đại lục Hồng Hoang, từ đó tích lũy công đức.

Cuối cùng, mười con tiểu Kim Ô chỉ có thể bất đắc dĩ bị mang đi.

Trở về đại điện, chỉ còn lại hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, Thái Nhất mới có chút không hiểu hỏi: "Đại ca, hôm nay sao vậy?" Nghe lời nói đó, trên mặt Đế Tuấn xuất hiện một tia mệt mỏi.

Chính lúc này, Bạch Trạch, trí năng của Yêu tộc, Yêu Thánh Bạch Trạch vội vàng xông vào đại điện.

"Bạch Trạch, không phải ngươi đang huấn luyện quân đội sao,

đến đây làm gì vậy?" Nhìn dáng vẻ có chút cấp thiết của Bạch Trạch, Đế Tuấn lập tức lên tiếng hỏi, dù sao hiện tại toàn bộ đại lục Hồng Hoang đều đang căng một sợi dây thép căng thẳng.

Kéo một sợi, liền sẽ động toàn thân!

Bạch Trạch đến đại điện xong, vội vàng báo cáo chuyện Yêu tộc đã lén lút ăn thịt Nhân tộc cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe xong lập tức đại nộ nói: "Tại sao lúc đó không báo cáo chuyện này, cứ phải đợi đến bây giờ mới thông báo cho trẫm!" Bạch Trạch đón cơn giận của Đế Tuấn cũng cười khổ nói: "Bệ hạ bớt giận, chuyện này thần cũng vừa mới biết, đều là do người bên dưới tự ý làm chủ.

Đều cảm thấy Nhân tộc đông dân như vậy, chết một ít cũng chẳng sao, nên cũng không báo cáo." "Hỗn đản!" Đế Tuấn nghe vậy lại lần nữa quát mắng một tiếng.

Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh thấy vậy, không khỏi nhíu mày nói: "Huynh trưởng, đang lo lắng vị Thánh Nhân có liên quan đến Nhân tộc sao?

Chẳng qua chỉ là vài trăm triệu Nhân tộc thôi, tổng số Nhân tộc có đến hàng chục tỷ lận, tuổi thọ Nhân tộc không chỉ có vài chục năm, mỗi ngày đều sẽ có không ít Nhân tộc chết tự nhiên, có gì đáng để bận tâm?" Đế Tuấn không vui nhìn Thái Nhất một cái nói: "Thái Nhất!

Chết tự nhiên và bị giết là hai chuyện khác nhau!" Thái Nhất vẫn không cho là đúng nói: "Vậy cũng không sao chứ?

Dù sao số lượng cũng không nhiều, hơn nữa, Nhân tộc thiên sinh đạo thể, người bên dưới cũng báo cáo ăn vào quả thực có ích." Thấy Đế Tuấn lại sắp nổi giận, Thái Nhất vội vàng bổ sung: "Nếu huynh trưởng thực sự lo lắng chọc giận những Thánh Nhân đó, thì hãy

truyền lệnh xuống, bảo người bên dưới chú ý một chút, đừng đồ sát quá nhiều." Đế Tuấn cũng rõ, Yêu tộc không phải là nhất ngôn đường.

Thật ra, Yêu tộc do nhiều bộ lạc tạo thành, giống như liên bang ở thế hệ sau, Đế Tuấn tuy trên danh nghĩa là Yêu tộc Đế Vương.

Nhưng thực tế người thực sự quản lý những Yêu tộc cấp thấp nhất, là tộc trưởng nguyên thủy.

Hiện tại những gia hỏa này đã nếm mùi ngọt, muốn hoàn toàn ngăn cản là không thể, chỉ có thể hơi ràng buộc.

Đế Tuấn bất đắc dĩ thở dài một hơi, liền nói với Yêu Thánh Bạch Trạch: "Bạch Trạch, theo lời đệ ta nói, ngươi hãy chú ý một chút, đừng quá đáng." "Tuân mệnh!" Nói xong, Bạch Trạch liền lui xuống.

Sau khi Bạch Trạch rời đi, Đế Tuấn vẫn chưa hết giận, nặng nề đập vào chiếc ghế đang ngồi.

Nghe tiếng động đó, Thái Nhất không nhịn được nhíu mày nói: "Huynh trưởng, sao vậy, đệ phát hiện gần đây huynh có vẻ xúc động." Nghe lời huynh đệ, Đế Tuấn cũng thở dài một tiếng, buồn bã nói: "Thái Nhất, bất kể đệ có tin hay không, gần đây huynh thường xuyên cảm thấy tâm quý." "Tâm quý?" Thái Nhất hơi ngạc nhiên nhìn Đế Tuấn, người tu đạo như họ, cơ thể hễ có chút phản ứng đặc biệt, đều có điềm báo về sự việc.

Không đợi Thái Nhất truy hỏi, Đế Tuấn liền chủ động nói: "Mặc dù lần trước Vu Yêu đại chiến, chúng ta đã chiến hòa với Vu tộc, trong tình hình nhân số ngang nhau.

Chương 345

Nếu hai tộc chúng ta toàn diện khai chiến, thì Yêu tộc chúng ta về nhân số có thể chiếm ưu thế tuyệt đối." "Trông có vẻ rất có lợi cho Yêu tộc chúng ta, nhưng trẫm luôn có một cảm giác bất an, trận đại chiến sắp tới, e rằng Yêu tộc chúng ta cũng sẽ gặp họa." "Đây là ý gì?" Thái Nhất kinh ngạc, vội vàng truy hỏi.

Ai ngờ Đế Tuấn chỉ lắc đầu nói: "Trẫm cũng không biết, nên trong thời khắc quan trọng, trẫm không muốn gây thêm chuyện, chiêu rước thị phi, để tránh những rắc rối không cần thiết, nhưng đám người bên dưới kia…" Nói đến đây, Đế Tuấn lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, ban đầu vì muốn nhanh chóng xây dựng thế lực Yêu tộc, Đế Tuấn đã áp dụng một phương thức quản lý phân tán bộ lạc tương tự như chế độ liên bang.

Mặc dù trong thời gian nhanh nhất, thế lực Yêu tộc đã được xây dựng, nhưng bây giờ nhìn lại, họa đoan cũng đã chôn vùi rồi.

Mệnh lệnh của Đế Tuấn, không có cách nào truyền đạt sâu sắc đến từng Yêu tộc.

Những người đó, chỉ nghe tộc trưởng!

Thái Nhất nghe lời Đế Tuấn nói, không khỏi khuyên nhủ: "Huynh trưởng không cần lo lắng, như đệ vừa nói, số lượng Nhân tộc bị giết lần này so với tổng số Nhân tộc, không đến một phần mười hay hai phần mười, thậm chí còn không, vị Thánh Nhân của Nhân tộc chắc chắn sẽ không nổi giận." Đế Tuấn thở dài một tiếng nói: "Chỉ mong là như vậy đi, hiện nay vẫn là thời buổi lắm chuyện, Yêu tộc chúng ta hành sự cần phải cẩn thận hơn nữa…" Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Thái Nhất, Đế Tuấn liền khuyên nhủ: "Thái Nhất, hiện nay

huynh không còn là người đơn độc nữa, trên vai huynh gánh vác toàn bộ Yêu tộc, nhất định phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ Yêu tộc." Nghe lời Đế Tuấn nói, Thái Nhất mới bất đắc dĩ gật đầu.

Do Đế Tuấn mặc nhận đám Yêu Tộc cấp dưới bắt đầu săn giết Nhân Tộc, nên những Yêu Tộc kia cũng không hề kiêng dè.

Chỉ vì Bạch Trạch cảnh cáo, nên mới không càng lúc càng tệ.

Nhưng theo thời gian trôi đi, do sự kích thích của huyết nhục Nhân Tộc, thêm vào việc quả thực không chiêu mời phiền phức nào.

Vì vậy, chúng dần dần trở nên lớn mật hơn, từ mỗi ngày săn giết một Nhân Tộc, dần dần biến thành mỗi ngày săn giết mười Nhân Tộc.

Mặc dù có cao thủ Thánh Địa Nhân Tộc che chở, nhưng tình hình Nhân Tộc bị săn giết vẫn không được giảm nhẹ, thậm chí ngay cả những cường giả ở Thánh Địa cũng tổn thất thảm trọng.

Hoàn toàn, một trận đồ sát, một trận đồ sát vô tình của Yêu Tộc đối với Nhân Tộc!

Động tĩnh Yêu Tộc săn giết Nhân Tộc càng lúc càng lớn, cuối cùng đã kinh động đến Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung ở Ba Mươi Ba Ngoại Thiên.

Một ngày nọ, Nữ Oa đang cùng huynh trưởng Phục Hy gảy đàn luận đạo, chợt trong lòng giật thót, lập tức có cảm ứng, liền bấm tay tính toán, sau đó tú mi dựng ngược, một quyền đập xuống án thư trước mặt, giận dữ nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, ức hiếp người quá đáng!" Phục Hy đang gảy đàn, bị phản ứng bạo nộ đột ngột của muội muội nhà mình làm giật mình, thấy Nữ Oa mặt cười ẩn chứa sát ý, sát khí đằng đằng, nhịn không được hỏi: "Muội tử, xảy ra chuyện gì vậy?" Nữ Oa nghe Phục Hy hỏi, lập tức nói: "Đế Tuấn kia đã dung túng cấp dưới của hắn tùy ý săn thực Nhân Tộc của ta!" Do Dương

Mi can thiệp, cắt đứt liên hệ giữa Nữ Oa, Phục Hy và Yêu Tộc, hai người tuy có thân phận Yêu Tộc nhưng căn bản không coi mình là người của Yêu Tộc, nên hiện giờ không có chút quan hệ nào với Yêu Tộc.

Trái lại, Nữ Oa thành Thánh vì tạo ra Nhân Tộc, toàn bộ khí vận đều đặt trên người Nhân Tộc, giờ đây Yêu Tộc động đến Nhân Tộc, không nổi giận mới là lạ.

Phục Hy nghe lời Nữ Oa, cũng đại kinh nói: "Lại có chuyện này sao?" Không phải săn giết, mà là săn thực!

Là muốn ăn Nhân Tộc a!

"Chẳng lẽ, ta lại lừa gạt huynh trưởng sao?" Nữ Oa tức giận trừng Phục Hy một cái, nhưng ẩn ẩn có chút ý tứ giận lây.

Phục Hy vội nói: "Đương nhiên không phải, chỉ là chuyện này quá kinh người, vi huynh nhất thời có chút không chấp nhận được." Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: "Đế Tuấn kia e rằng đã quên uy Thánh Nhân rồi, cũng được, lần này ta sẽ đi giáo huấn hắn.

Hồng Hoang này, vốn nên lấy Thánh Nhân làm chủ!" "Dám động đến Nhân Tộc của ta, liền phải trả giá đắt!" Ở thế giới này, Nữ Oa không có Yêu Tộc ràng buộc, đưa ra quyết định thiên về Nhân Tộc hoàn toàn không khó khăn chút nào.

Nhân Tộc hô một tiếng Thánh Mẫu, tôn làm Mẫu thân, ban cho khí vận khổng lồ.

Yêu Tộc thì sao?

Nhục nhã sao?

Ngay khi Nữ Oa chuẩn bị rời khỏi Oa Hoàng Cung, đi đến Hồng Hoang để cho Yêu Tộc một bài học.

Chợt, Kim Phượng tiến vào bẩm báo: “Nương nương!

Ngoài cung có người cầu kiến!” Nhưng lúc này Nữ Oa đang lúc tức giận, nào quản được nhiều như vậy, trực tiếp tức giận nói: “Không gặp, đuổi đi!” Nói xong, Nữ Oa định đi ra ngoài Oa Hoàng Cung.

Nhưng, vừa mới đi đến cửa Oa Hoàng Cung, bước chân đang xoay tròn liền dừng lại.

Ba đạo thân ảnh, đang từ ngoài Oa Hoàng Cung chậm rãi đi vào.

“Nương tử vì sao lại dáng vẻ giận dữ như vậy, chẳng lẽ thấy phu quân đến không vui sao?” Người đang nói chính là Diệp Thiên, có Nguyên Phượng, Tiểu Long Nữ đi theo.

Điều đáng nói là, lúc này thực lực của Tiểu Long Nữ cũng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, xem ra cũng có hy vọng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đối với Diệp Thiên xuất hiện đột ngột, Nữ Oa hiển nhiên không ngờ tới, lập tức không có phản ứng.

Chương 346

Cho đến khi Diệp Thiên đi vào Oa Hoàng Cung, ôm Nữ Oa vào lòng.

Nữ Oa mới lộ vẻ vui mừng, quét sạch sự tức giận trước đó, vui vẻ nhìn Diệp Thiên: "Phu quân, không phải chàng đã đến Đông Hải có việc sao?

Sao có thời gian đến đây với ta?" "Mà nói chứ, phu quân là lần đầu tiên đến Oa Hoàng Cung của ta đúng không, để ta dẫn phu quân đi tham quan thật kỹ một phen." Nói xong Nữ Oa không quản ba bảy hai mươi mốt, kéo Diệp Thiên đi khắp Oa Hoàng Cung để xem xét.

Phục Hy thấy cảnh này, bất lực lắc đầu, đúng là con gái gả đi như bát nước đổ đi a!

Cũng chỉ có trước mặt Diệp Thiên, Nữ Oa mới lộ ra dáng vẻ tiểu nữ sinh.

"Dương Mi tiền bối, đã có một khoảng thời gian không gặp rồi!" Phục Hy đi đến trước mặt Dương Mi, mỉm cười cung kính chào hỏi.

Dương Mi ngước mắt nhìn, thấy dáng vẻ quân tử nho nhã của Phục Hy, cũng gật đầu.

"Hừ!" Hai người vừa chào hỏi xong, Dương Mi liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh có chút tức giận.

"Sao vậy, nương tử, ai đã chọc nàng tức giận vậy?

Không ngại nói cho phu quân biết, để phu quân đi giáo huấn một trận." Nhìn dáng vẻ tức giận của Nữ Oa, Dương Mi cố tình không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Phu quân, chuyện Yêu Tộc săn thực Nhân Tộc của ta, thực sự

quá đáng hận!

Hay là phu quân cùng ta xuất thủ, giáo huấn đám Yêu Tộc kia một trận!" Nữ Oa trực ngôn, vốn tưởng Dương Mi sẽ không chút do dự mà đồng ý, dù sao Dương Mi cũng là Thánh Phụ của Nhân Tộc.

Nhưng điều Nữ Oa không ngờ là, Dương Mi lại khẽ lắc đầu, trên mặt còn có chút nghiêm túc.

"Lần này, nương tử không thể đi đến Hồng Hoang!" Nữ Oa nghe xong vô cùng ngạc nhiên, thậm chí có chút tức giận nói: "Vì sao?" "Phu quân, Nhân Tộc đó là do chúng ta cùng nhau sáng tạo ra, giống như con cái của ta, giờ đây con cái của ta đang chịu đồ sát, vì sao ta không thể xuất thủ giúp đỡ!" Đối mặt với Nữ Oa đang tức giận, thần sắc của Dương Mi cũng ảm đạm đi vài phần, khẽ nói: "Nương tử, Nhân Tộc tuy là nhân vật chính thiên định, nhưng thời cơ chưa tới, lúc này đang là thời điểm Vu Yêu hai tộc tranh bá.

Nhân Tộc muốn trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, thì nhất định phải giành lấy khí vận từ Vu Yêu hai tộc mới được." "Tuy nhiên Nhân Tộc yếu ớt, làm sao có thể đối kháng với Vu Yêu hai tộc?

Thiên Đạo chí công, cố Nhân Tộc muốn mưu đoạt khí vận của hai tộc, tất yếu trước tiên phải trải qua sự tàn hại của hai tộc, dưới Thiên Đạo, báo ứng không sai một ly, như vậy, Nhân Tộc mới có thể chính đại quang minh thu hoạch khí vận, hơn hẳn việc cưỡng ép giành lấy!" Dương Mi nói một tràng, vừa nói cho Nữ Oa biết, lại vừa không khuyên nhủ.

Đối mặt với trận Nhân Tộc Đại Kiếp này, Dương Mi hoàn toàn có khả năng dễ dàng ngăn chặn, thậm chí Thiên Đạo cũng không cản được.

Nhưng, Nhân Tộc không thể dựa dẫm một đời!

Nữ Oa nghe xong, ngọn lửa giận trong lòng liền tiêu tan một nửa, cau mày nói: “Ta cũng biết Nhân Tộc nên đại hưng, nhất định phải trải qua một phen ma nạn, nhưng hành động của Yêu Tộc quá phận rồi!

Ta không nuốt trôi cục tức này!” Phụ nữ suy nghĩ thường thiên về cảm tính, nên dù Nữ Oa biết tình hình quả thực là như vậy, nhưng vẫn nhịn không được đưa ra quyết định cảm tính.

“Nương tử, việc làm của Yêu Tộc, ta cũng không thể nhìn nổi, nên phu quân sẽ có sắp xếp, che chở một bộ phận Nhân Tộc!” Lời của Dương Mi, khiến ngọn lửa giận của Nữ Oa lại tiêu đi vài phần, nhưng vẫn sầu muộn nói: “Tuy nhiên, những người có thể che chở rốt cuộc cũng chỉ là một bộ phận, phần lớn Nhân Tộc vẫn đang trong nguy hiểm.” Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch cười, tiếp tục nhàn nhạt nói: “Trời vận hành mạnh mẽ, quân tử nên tự cường không ngừng!

Nếu Nhân Tộc đối mặt với đồ sát của Yêu Tộc chỉ cam chịu số phận, từ bỏ phản kháng và tranh đấu với trời đất.

Không có tín niệm kiên định, cam chịu yếu kém, từ bỏ tiến bộ, thì dù có che chở cũng có ích gì?” “Nhân Tộc muốn phát triển lớn mạnh, không thể thiếu những người có ý chí tiến thủ, nếu ta hết lần này đến lần khác xuất thủ che chở.

Thì đa số Nhân Tộc sẽ cam chịu bình phàm, không muốn sáng tạo tiến thủ, vậy Nhân Tộc của ta làm sao phát triển?

Làm sao trở thành nhân vật chính của Thiên Địa?” “Cố, lần Đại Kiếp của hai tộc này, không hẳn không phải là một trận tẩy lễ và khảo nghiệm đối với Nhân Tộc.” “Huống chi, nương tử thật sự nghĩ rằng, nàng có thể thực sự rời khỏi Oa Hoàng Cung sao?” ...

Nhân Tộc Đại Kiếp là thuận theo Thiên Ý mà làm, nếu thật sự có

người muốn thay đổi, e rằng Thiên Đạo sẽ là người đầu tiên không bằng lòng.

Tuy theo quỹ tích Thiên Đạo trước đây, Nữ Oa sau khi thành Thánh liền trở nên vô tình, đến nỗi khi Nhân Tộc gặp Đại Kiếp cũng không xuất thủ tương trợ.

Thế Nữ Oa do Dương Mi thay đổi, nhưng nếu muốn thay đổi số phận của Nhân Tộc, cũng không có bất kỳ khả năng nào!

"Nếu nương tử rời khỏi Oa Hoàng Cung, e rằng sẽ bị Tam Thanh hoặc Tây Phương Nhị Thánh ngăn cản!" Tuy những Thánh Nhân kia trong mắt Dương Mi đều không là gì, nhưng ngăn cản Nữ Oa thì vẫn dư sức.

Đương nhiên, Dương Mi có lý do khác.

Đúng vậy, Dương Mi hiển nhiên không muốn Nữ Oa nhúng tay vào vũng nước đục này.

Chương 347

Dù sao, Nữ Oa vẫn là Thánh Nhân!

"Thật sao?" Nghe xong lời Dương Mi, Nữ Oa chấn kinh, ngay cả Phục Hy cũng kinh hãi, có chút kinh ngạc nói: "Dương Mi tiền bối, nói Thánh Nhân không nên lên tiếng, nhưng Thái Thượng Thánh Nhân lại là Giáo chủ Nhân Giáo!

Lần này Nhân Tộc gặp nạn, không giúp đỡ thì thôi, sao lại ngăn cản muội tử ta vì Nhân Tộc mà thảo phạt?" Nữ Oa hoàn hồn, cũng gật đầu nói: "Huynh trưởng nói không sai, Đại sư huynh sao lại như vậy?!" "Sao lại không?

Ngay cả nương tử còn chỉ ra rằng Nhân Tộc kiếp nạn lần này, là khảo nghiệm của Thiên Đạo đối với Nhân Tộc, là chuyện Nhân Tộc nhất định phải trải qua, mấy vị Thánh Nhân trong lòng đương nhiên đều biết." "Nếu nương tử ra khỏi Nữ Oa Cung đi tìm Yêu Tộc gây phiền phức, đó là nghịch Thiên hành sự, ngăn cản nương tử lại là thuận Thiên Ý, sẽ được Thiên Đạo công nhận thậm chí ban thưởng, vì sao không làm?" "Hừ, cái gọi là Thánh Nhân, cũng chỉ có vậy thôi, nương tử vì sao không tỉnh ngộ?" Dương Mi nhàn nhạt nói, sở dĩ nói cho Nữ Oa những điều này, là để chỉ rõ con đường phía trước cho Nữ Oa, tránh để nàng mê lạc trong cảnh giới Thánh Nhân.

Thánh Nhân có thể ban cho người sức mạnh và địa vị cường đại, nhưng cũng sẽ thay đổi tâm tính của người!

Nữ Oa nghe xong lời Dương Mi, tia kiên trì cuối cùng trong lòng cũng bị phá vỡ, thậm chí nhịn không được rơi lệ, than thở: "Thánh Nhân thật sự, liền phải vô tình sao?!" Dương Mi bên cạnh khẽ ôm Nữ Oa vào lòng, không nói gì, nhưng trong lòng lại nhịn không được cười

lạnh.

Thánh Nhân thật sự vô tình sao?

Vô tình đối với cái này, chi bằng nói là ích kỷ, bị sức mạnh và địa vị che mờ hai mắt mà trở nên ích kỷ.

Vì vậy, ngay từ đầu, Dương Mi đã không coi trọng Thánh Nhân.

Dương Mi đưa tay vuốt tóc Nữ Oa, trong mắt bắn ra hai đạo nhu quang.

Nữ Oa thành Thánh thật sự là một hành động bất đắc dĩ, nếu không vì sự ra đời của Nhân Tộc, Dương Mi tuyệt đối sẽ không cho phép Nữ Oa trở thành Thánh Nhân!

Nhưng, may mắn thay, Nữ Oa cuối cùng không biến thành Thánh Nhân vô tình.

Ngược lại, càng thêm cảm tính một chút!

Nữ Oa không phải không hiểu Thiên Số là vì sao, chỉ là có chút thiên về cảm tính.

Nhân Tộc là do nàng tạo ra, không khác gì con cái của mình, nhìn con cái của mình gặp nạn, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Nhưng thực ra trong lòng cũng rõ, mạo hiểm đi đến Hồng Hoang để báo thù Yêu Tộc, trên thực tế là phá vỡ kế hoạch của Thiên Đạo.

Đồng thời, nếu làm như vậy, tuy sau này Nhân Tộc sẽ đại hưng, nhưng khí vận thu được sẽ không còn nhiều như ban đầu.

Nói thật, một phen kiếp nạn chưa chắc không có chút lợi ích nào cho Nhân Tộc, như Dương Mi đã nói.

Một trận tẩy lễ cho Nhân Tộc, sẽ thanh tẩy những người không phù hợp với xu thế phát triển của Nhân Tộc, chỉ giữ lại những người phù hợp để cống hiến cho sự phát triển của Nhân Tộc.

Nữ Oa thở dài cảm khái Thánh Nhân vô tình, hiện tại xem ra, các Thánh Nhân khác đều vô tình hơn Nữ Oa, đặc biệt là Lão Tử kia, thật sự là vô tình đến cực điểm.

Chỉ cần bảo đảm đạo thống của mình không bị đứt đoạn, còn những Nhân Tộc khác căn bản không để vào mắt.

"Vậy ra, chỉ có một mình ta là Thánh Nhân không đạt tiêu chuẩn sao?" Nữ Oa không khỏi bi ai nói!

Lúc này, Dương Mi khẽ nói: "Nương tử không cần như vậy, tuy Thánh Nhân vô tình, nhưng vô tình này không phải vô tình kia, trong mắt vi phu, nương tử mới là người chí tình chí tính." "Nương tử hợp lẽ được hưởng khí vận Nhân Tộc, xứng đáng là Thánh Mẫu!" Nghe xong lời Dương Mi, lòng Nữ Oa mới dễ chịu hơn một chút.

Nữ Oa ổn định tâm thần, thu lại dáng vẻ đa sầu đa cảm kia, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, dịu dàng nói với Dương Mi: "Phu quân, đa tạ!

Tuy nhiên ta cũng biết, quyết định như Đại sư huynh kia mới là tốt nhất, ta quá cảm tính rồi. …" "Cảm tính một chút cũng rất tốt, ít nhất có tình người, ta cũng không muốn nương tử của ta biến thành người máu lạnh vô tình như vậy." Nhìn Nữ Oa đã bình tĩnh lại sau khi được an ủi, Dương Mi trêu chọc nói, khiến Nữ Oa không vui lườm một cái.

Nhưng Nữ Oa nhanh chóng lại mang vẻ mặt nghiêm túc, nói với Dương Mi: "Phu quân, Nhân Tộc kiếp nạn lần này là kiếp số thiên định, chúng ta những Thánh Nhân cũng không thể xuất thủ, tuy nhiên nhìn Yêu Tộc tùy ý săn thực Nhân Tộc, lòng ta thực sự không nuốt trôi cục tức này." "Không biết phu quân có biện pháp nào, để ta có thể trút giận không?" Dương Mi nghe xong, nhịn không được trong lòng cảm khái, quả nhiên đắc tội ai cũng không thể đắc tội phụ nữ a!

Bị một người phụ nữ hận, đó thật sự là một chuyện đáng sợ.

Nhưng Dương Mi nhanh chóng đáp lại: “Nương tử đừng lo lắng, Yêu Tộc lần này săn thực Nhân Tộc của ta, dưới vòng tuần hoàn Nhân Quả, nhất định sẽ phải chịu phản phệ từ Nhân Tộc.

Lúc này không vội, nhưng có một chuyện, hy vọng nương tử có thể giữ bình tĩnh!” “Chuyện gì?” Lúc này Nữ Oa đã bình tĩnh lại, tự nhiên cũng có thể bình tĩnh đối mặt với bất cứ chuyện gì.

“Nhân Tộc của ta là Thiên Sinh Đạo Thể, Thần Phách phi phàm, theo ta thấy, mức độ săn thực Nhân Tộc của Yêu Tộc sẽ tăng lên.

Chương 348

Vì vậy, hy vọng nương tử tạm thời nhịn xuống cơn giận, yên tâm, lúc này vi phu ta sẽ xử lý ổn thỏa, cứ giao hết cho ta đi!" Dương Mi trịnh trọng nói, hiển nhiên đối với chuyện Nhân Tộc cũng vô cùng quan tâm.

Nếu thật sự không được, e rằng sẽ chọn tự mình ra tay.

Nhưng nếu đến lúc đó, mọi chuyện sẽ hoàn toàn trở nên lớn chuyện!

Nghe Dương Mi nói, mức độ săn thực Nhân Tộc của Yêu Tộc sẽ tăng lên một cấp độ, Nữ Oa nhịn không được hít sâu một hơi, mạnh mẽ nén ngọn lửa giận xuống.

Phục Hy bên cạnh cũng lắc đầu nói: "Tự tìm đường chết, không diệt vong mới là lạ!" Nữ Oa hít sâu mấy hơi, cuối cùng hoàn toàn nén được cơn giận, sau đó bình tĩnh nhìn Dương Mi nói: "Được!

Phu quân, chuyện này hoàn toàn nhờ vào chàng, nhất định phải bảo toàn huyết mạch Nhân Tộc của ta, phải giáo huấn Yêu Tộc kia một trận thật tốt!" "Phu quân lĩnh mệnh!" Dương Mi ôm Nữ Oa vào lòng, nhìn đôi môi hồng mềm mại kia, nhịn không được khẽ hôn một cái, cười lớn rời khỏi Oa Hoàng Cung.

Khiến Nữ Oa khuôn mặt ửng hồng một trận, tuy đã là vợ chồng già rồi, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật...

Còn về Phục Hy bên cạnh, đã sớm che mắt quay sang một bên, trong miệng không ngừng niệm thầm: "Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị!" ...

Dương Mi rời khỏi Oa Hoàng Cung, liền trực tiếp rời khỏi Ba

Mươi Ba Ngoại Thiên.

Vừa đặt chân lên Hồng Hoang Đại Lục, Dương Mi thần sắc có chút ngưng trọng nhìn về phía xa.

Có thể cảm nhận một cỗ khí Lượng Kiếp khủng bố, cùng với việc nó đang bao trùm toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

"Yêu Tộc!

Hy vọng các ngươi đừng quá phận, nếu không, ta không ngại cho các ngươi diệt vong sớm!" Khẽ lẩm bẩm một tiếng, Dương Mi rời khỏi nơi này.

Gầm!

Tiểu Long Nữ hóa thành cự long, vẫy vung thân thể càng thêm to lớn bay vút lên: "Chủ nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?" "Tây Phương, Ma Tộc!" ...

Vô số yêu binh, phủ kín Hồng Hoang Đại Địa, tất cả các bộ lạc Nhân Tộc đều chịu sự tấn công và đồ sát điên cuồng!

Điên rồi!

Những Yêu Tộc kia điên rồi!

Không chỉ Yêu Tộc, Nhân Tộc đối mặt với đồ sát vô tình, cũng toàn bộ tiến vào trạng thái phản kháng điên cuồng.

Nhưng vô vọng, thực lực của Nhân Tộc so với Yêu Tộc, hoàn toàn là một trời một vực.

Dù tất cả Nhân Tộc toàn lực phản kháng, đều tham gia vào trận chiến, nhưng không thể ngăn được nanh vuốt dữ tợn của Yêu Tộc!

Cùng với sự diệt vong của từng bộ lạc Nhân Tộc, sát khí vô biên tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, thậm chí oán hồn do Nhân Tộc tạo thành cứ mãi không tan trên Hồng Hoang Đại Lục, liều mạng

quấy nhiễu những Yêu Tộc tu sĩ kia.

Mặc dù tàn hồn Nhân Tộc yếu ớt, nhưng số lượng Nhân Tộc cực kỳ đông đảo, vô số oán hồn phối hợp với chiến sĩ Nhân Tộc, cũng gây ra không ít phiền phức cho Yêu Tộc.

Nhưng nơi Yêu Tộc đi qua, từng bộ lạc Nhân Tộc bị diệt vong, không để lại một người sống sót, thủ đoạn cực kỳ hung tàn.

Ngay cả những đại năng Hồng Hoang ẩn mình trong bóng tối, nhìn thấy cảnh tàn khốc như vậy, cũng không đành lòng nhắm mắt lại.

Tiên huyết đỏ tươi, như dòng sông nhuộm đỏ cả Hồng Hoang Đại Địa.

Kia!

Tất cả đều là máu của Nhân Tộc!

Từng cường giả Nhân Tộc, từ Thánh Địa Nhân Tộc xông ra, lao đến các chiến trường trên Hồng Hoang Đại Lục.

Cũng có từng người Nhân Tộc đầu bù tóc rối, thảm hại không chịu nổi từ bốn phương tám hướng đổ về Thánh Địa.

Lúc này cũng chỉ có Thánh Địa Nhân Tộc, không bị chiến hỏa tập kích!

Chương 349

Không phải Yêu Tộc không dám đến Thánh Địa, mà Thánh Địa nằm ở bờ Đông Hải, cách Hồng Hoang Đại Lục có chút xa thôi.

Nếu đợi những Yêu Tộc tu sĩ kia, giết đến Thánh Địa Nhân Tộc, thì minh chứng Nhân Tộc cũng không còn xa nữa!

"Đáng chết!

Ta rốt cuộc đã đắc tội gì với Yêu Tộc, vì sao Yêu Tộc lại ra tay độc ác như vậy với Nhân Tộc của ta!" Hữu Sào Thị nặng nề đấm một quyền xuống bàn, hai mắt đỏ hoe, toàn thân hoàn toàn bị nộ khí bao trùm.

Truy Y Thị bên cạnh, nhịn không được khẽ nức nở.

"Tình hình các bộ lạc triệt thoái ra sao, cho đến nay thương vong của ta là bao nhiêu?" Chỉ có Toại Nhân Thị tương đối bình tĩnh, nhưng có thể thấy, khi nói chuyện, thân thể cũng nhịn không được run rẩy.

Nghe Toại Nhân Thị hỏi, Hữu Sào Thị lấy báo cáo chiến trường vừa tổng hợp: "Một nửa các bộ lạc đang trên đường triệt thoái, nhưng một nửa các bộ lạc đã rơi vào khổ chiến với Yêu Tộc, không biết liệu có thể triệt thoái thành công không!" "Còn về số người thương vong. …" Nói xong, Hữu Sào Thị trầm mặc rất lâu, mới với giọng nói có chút nghẹn ngào nói: "Nhân Tộc của ta tổng cộng hai mươi ức người, từ khi Yêu Tộc bắt đầu chiến đấu đến nay, đã hy sinh đến sáu ức người trở lên. …" "Xì!" Tiếng Hữu Sào Thị vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên một tràng hít khí lạnh.

Sáu ức!

Trông thì chỉ là một con số, nhưng nó đại biểu cho biết bao nhiêu sinh mệnh tươi sống a?

Huống chi, mới chỉ qua mấy trăm năm, toàn bộ Nhân Tộc đã thương vong cao đến một phần ba.

Tiếp tục như vậy, e rằng không cần ngàn năm thời gian, toàn bộ Nhân Tộc sẽ không còn sót lại một ai!

Mọi người trầm mặc rất lâu, Toại Nhân Thị mới từ từ lên tiếng lần nữa: "Đã điều tra rõ ràng Yêu Tộc, vì sao đột nhiên lại tàn sát Nhân Tộc của ta như vậy chưa?" Một người trung niên bên cạnh bước lên, mặt vô cùng khó xử nói: "Theo những gì ta điều tra được, Yêu Tộc chỉ vì, ăn huyết nhục Nhân Tộc có thể tăng trưởng tu vi, vì vậy, vì vậy. …" "Bành. …" Lời chưa dứt, bị một tiếng động lớn cắt ngang, chỉ thấy Toại Nhân Thị ngũ quan dữ tợn, nặng nề đấm một quyền xuống bàn trước mặt.

Trong nháy mắt, chiếc bàn đó lập tức vỡ vụn!

Ngay sau đó, giọng nói có chút khàn khàn của Toại Nhân Thị vang lên bên tai mọi người: "Vì ăn huyết nhục Nhân Tộc có thể tăng tu vi, nên đồ sát Nhân Tộc của ta một cách vô tình?!" "Đáng chết!

Thật đáng chết a!

Chẳng lẽ muốn, đẩy Nhân Tộc của ta vào đường chết sao?" Tất cả mọi người cúi đầu, trên mặt tràn đầy vẻ bi thương.

Bởi vì Yêu Tộc, thực sự quá mạnh mẽ.

Ít nhất đối với Nhân Tộc, sự cường đại của Yêu Tộc hoàn toàn không thể chiến thắng được.

Chỉ có thể bị đồ sát!

Hoàn toàn, không có chút sức phản kháng nào!

“Nếu!

Nếu Thánh Phụ ở đây, Nhân Tộc của ta nhất định sẽ không rơi vào cảnh địa như vậy!” “Cả Thánh Mẫu Nữ Oa nữa, Thánh Mẫu Nữ Oa không phải là Thánh Nhân sao?

Vì, vì sao Nhân Tộc của ta đã rơi vào tình cảnh này, vì sao không xuất thủ tương trợ, chẳng lẽ muốn nhìn Nhân Tộc của ta diệt vong sao?” “Chỉ cần hai người, tùy tiện một người xuất thủ, là có thể dễ dàng giải quyết nguy cơ của Nhân Tộc ta, vì sao không xuất thủ!” Không biết ai đột nhiên gầm nhẹ một câu, câu nói đó như một ngọn dây dẫn hỏa, lập tức bùng nổ xung quanh.

Từng người Nhân Tộc xung quanh, đều bắt đầu gầm nhẹ, thậm chí có chút ý trách móc.

Nhưng lúc này Tam Tổ Toại Nhân Thị, lại kỳ lạ an tĩnh, nhìn từng người Nhân Tộc lên tiếng trách móc, ngược lại đồng loạt khẽ thở dài.

Lờ mờ, dường như đã hiểu ra một điều gì đó!

“Đủ rồi!” Cho đến khi Toại Nhân Thị gầm nhẹ một tiếng, xung quanh mới trở lại yên tĩnh.

Chương 350

Ánh mắt lạnh lẽo của Toại Nhân Thị quét qua mọi người, giọng trầm thấp nói: "Thánh Mẫu ban cho ta sinh mệnh, Thánh Phụ dạy ta trưởng thành, nếu ta không biết ơn, chỉ biết một mực đòi hỏi!" "Thì Nhân Tộc, chi bằng diệt vong đi!" Cùng với từng lời nói của Toại Nhân Thị, những người xung quanh mới xấu hổ cúi đầu.

Không cho thời gian hối lỗi, Toại Nhân Thị lại bình tĩnh ra lệnh: "Tất cả mọi người, dẫn theo tất cả cao thủ của Thánh Địa, đi đến các bộ lạc trên Hồng Hoang Đại Lục, hỗ trợ triệt thoái!" "Nếu không thể triệt thoái. …" "Vì Yêu Tộc muốn chiến đấu, thì cứ chiến đấu!" "Nhân Tộc của ta tuy yếu, nhưng tuyệt đối không khuất phục!" "Hãy nói cho tất cả đồng bào Nhân Tộc biết, lần này tuy Nhân Tộc của ta gặp nạn, nhưng Nhân Tộc của ta cũng không phải cỏ dại theo gió, mặc người chém giết!" "Trận chiến này, nhất định phải đánh ra khí phách của Nhân Tộc!

Khí cốt của Nhân Tộc!" "Để sinh linh trên Hồng Hoang Đại Lục, đều không dám coi thường Nhân Tộc của ta!!!" "Vâng!" Tất cả Nhân Tộc đồng thanh đáp, mang theo ý chí chiến đấu ngút trời rời khỏi nơi này.

Cùng với lời nói của Toại Nhân Thị được truyền đạt, tất cả Nhân Tộc, đều bùng phát ra chiến lực chưa từng có.

Thà chết, Nhân Tộc cũng sẽ chọn tự bạo, tuyệt đối không để lại chút lợi ích nào cho Yêu Tộc!

Đúng vậy, đây chính là Nhân Tộc!

Sự biểu hiện của Nhân Tộc, nhất thời khiến toàn bộ Yêu Tộc phải chấn động!

Ngay cả những đại năng Hồng Hoang kia, cũng lộ vẻ tán thưởng và khâm phục!

Cùng với mọi người rút lui, lúc này trong Thánh Sơn chỉ còn lại Tam Tổ Toại Nhân Thị.

"Đại ca!

Nhân Tộc của chúng ta, thật sự có thể vượt qua Đại Kiếp lần này sao?" Hữu Sào Thị nhìn Toại Nhân Thị, than thở hỏi một tiếng.

Toại Nhân Thị không nói gì, nhưng hai mắt lại bùng phát ra hai đạo tinh mang.

Hắn nhớ lại một câu nói của Diệp Thiên trước đây, lúc đó không thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, lại hiểu ra vài phần.

Diệp Thiên từng nói: "Nhân Tộc, nên vô úy!" Còn về Diệp Thiên lúc này, đang trong quá trình tu luyện.

Thoạt nhìn, có thể thấy Diệp Thiên dường như đã tiến vào một loại trạng thái vô cùng phiêu diêu.

Dương Mi đang bay về phía Ma Tộc ở Tây Phương, dường như có cảm ứng, đầy ẩn ý nhìn về phía Thánh Địa Nhân Tộc! ...

"Chủ nhân, đến rồi!" Nhìn vùng đất Tây Phương vẫn còn ma khí lượn lờ, Dương Mi không khỏi cảm thấy một trận thư thái.

Tuy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị lãnh đạo Tây Phương đã thuận lợi thành Thánh, nhưng do Dương Mi can thiệp, dẫn đến La Hầu còn sống sót, và có thực lực cực mạnh.

Ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã thành Thánh, nhưng hai người lại hoàn toàn không phải đối thủ của La Hầu.

Nếu muốn hưng thịnh Phật Giáo Tây Phương, thì nhất định phải

xua đuổi đại ma đầu La Hầu kia.

Nhưng dường như ngay cả Thiên Đạo cũng quên mất Phật Giáo Tây Phương, cũng không có ý định xuất thủ giúp đỡ xua đuổi La Hầu.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng bất lực tìm Hồng Quân mấy lần, nhưng lúc này Hồng Quân còn chưa hoàn mỹ Hợp Đạo, cũng thực sự không có cách nào với La Hầu.

Vì vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này, cùng với một số đại năng Phật Giáo đã thu nhận, chỉ có thể uất ức co cụm tại Tu Di Sơn.

Còn về Phật Giáo liệu có đại hưng như hậu thế hay không, ai cũng không thể nói trước.

Đương nhiên, ban đầu chuyện này không liên quan đến Dương Mi, điều Dương Mi đang lo lắng lúc này là Nhân Tộc.

Không cần Dương Mi ra lệnh, Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng quen thuộc bay về phía Ma Cung của La Hầu.

Vừa mới đến Ma Cung, La Hầu đã đúng lúc ra đón, không đợi La Hầu chào hỏi, Dương Mi trực tiếp mở miệng nói: "Dẫn ta đi gặp Trấn Nguyên Tử!" "Vâng!" La Hầu hơi sửng sốt, sau đó vội vàng đáp lời, liền dẫn Dương Mi đi vào bên trong Ma Cung.

Có thể thấy Dương Mi dường như có chút vội vàng, chắc hẳn có chuyện, nên cũng không hỏi nhiều.

Chương 351

Rất nhanh!

Dưới sự dẫn dắt của La Hầu, mấy người đã đến nơi tu luyện trong Ma Cung.

"Trấn Nguyên Tử!" Dương Mi khẽ gọi một tiếng, Trấn Nguyên Tử đang tu luyện cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đồng thời mở mắt.

"Sư tôn!" "Đạo tổ!" Hai người đồng thời cung kính chào hỏi Dương Mi, Dương Mi gật đầu cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp nói với Trấn Nguyên Tử: "Nhân Tộc có Đại Kiếp, ta cần ngươi xuất thủ giúp đỡ!" "Nhân Tộc Đại Kiếp?" Trấn Nguyên Tử có vẻ không hiểu, dường như ngay cả Nhân Tộc cũng không biết.

Dương Mi mới nhớ ra, kể từ trận chiến Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đã ở trong Ma Cung của La Hầu tu luyện.

Vì vậy, ông ta biết rất ít về thế giới bên ngoài.

Dương Mi nhanh chóng giải thích cho Trấn Nguyên Tử một lượt, Trấn Nguyên Tử tuy không có nhiều tình cảm với Nhân Tộc, nhưng nghe chuyện Yêu Tộc đang đồ sát Nhân Tộc, lập tức nộ khí ngút trời!

Ông ta không hề quên, năm xưa Hồng Vân tử trên tay mấy người Yêu Tộc!

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử đối với Yêu Tộc, có thể nói là hận đến cực điểm.

Lúc này lại nghe Yêu Tộc đang làm ác, Trấn Nguyên Tử trực ngôn nói: "Xin Đạo Tổ phân phó, Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ cùng Yêu Tộc kia bất tử bất hưu!" Cảm nhận sát khí bành trướng phát ra từ Trấn Nguyên Tử, Dương Mi lại lắc đầu nói: "Lần này, không phải để

ngươi đi tử chiến với Yêu Tộc kia!

Mà là, để ngươi bảo vệ một bộ phận Nhân Tộc!" "Lần này có lẽ sẽ trở thành cơ hội thành Thánh của ngươi!" Nhìn ngữ khí ngưng trọng của Dương Mi, Trấn Nguyên Tử vội vàng làm một lễ: "Xin Đạo Tổ, có thể chỉ rõ!" "Ta cần ngươi quay về Ngũ Trang Quán, giảng đạo gần Ngũ Trang Quán, lấy đó làm cớ che chở đệ tử Nhân Tộc đến nghe đạo tại Ngũ Trang Quán!" "Còn về cơ hội thành Thánh, sau này ngươi tự sẽ có cảm ngộ!" Dương Mi nói xong, Trấn Nguyên Tử không nói hai lời liền rời Ma Vực đến Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử lấy cớ giảng đạo để che chở Nhân Tộc đến nghe đạo, như vậy Thiên Đạo cũng không nói gì.

Nhưng Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử cũng không lớn đến thế, rốt cuộc không thể che chở quá nhiều Nhân Tộc.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là biện pháp đầu tiên của Dương Mi, tiếp theo, ông ta sẽ tiếp tục đi đến những nơi khác!

Ý định ban đầu của Dương Mi là cố gắng giảm thiểu thương vong cho Nhân Tộc, chứ không phải ngăn chặn trận Đại Kiếp này.

Trấn Nguyên Tử rời Ma Vực sau đó, Dương Mi chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc đó, La Hầu lại đột nhiên gọi Dương Mi lại.

"Chủ thượng!

Nhân Tộc Đại Kiếp, có cần Ma Tộc của ta xuất thủ tương trợ không?" Dương Mi nghe xong, cuối cùng lắc đầu, chuyện này Ma Tộc không nên nhúng tay vào.

Thấy Dương Mi lắc đầu, La Hầu muốn nói lại thôi, dường như có điều gì đó.

Mặc dù La Hầu không nói ra, nhưng bị Dương Mi nhìn thấu: "La Hầu, có chuyện gì cứ nói thẳng!" "Chủ nhân. …" La Hầu nghe vậy,

có chút khó xử nhìn Dương Mi, cuối cùng thở dài một hơi nói: "Xin hỏi Chủ nhân, Ma Tộc của ta nên đi đâu về đâu?" Nói thật, đối mặt với vấn đề này, Dương Mi cũng ngây người.

Tuy hiện nay Ma Tộc đang chiếm cứ vùng đất Tây Phương, có thể nói là âm thầm chiếm giữ toàn bộ Tây Phương, có La Hầu Ma Tổ dẫn dắt, Ma Tộc đang ở vào trạng thái đại hưng thịnh!

Tuy nhiên, người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Hồng Quân còn chưa hoàn toàn Hợp Đạo tạm không nói, nhưng sau đó sáu vị Thánh Nhân xuất thế, đều có liên hệ với Hồng Quân.

Nói trắng ra, sáu vị Thánh Nhân kia hoàn toàn là người của Đạo Giáo!

Ma Giáo, hiển nhiên trở nên vô cùng lúng túng.

Ngoại trừ La Hầu, Ma Giáo không có một ai có thể đứng ra.

Dường như hiện nay Hồng Hoang Đại Lục đang có xu thế Đạo Ma tranh đấu, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, Hồng Hoang Đại Lục cuối cùng sẽ là thiên hạ của Đạo Giáo.

La Hầu tự nhiên nhìn ra, và đó cũng là thuận Thiên Ý.

Vì vậy, ông ta không biết, Ma Tộc nên đi đâu về đâu!

Thực ra, Dương Mi cũng không biết, Ma Tộc nên đi đâu về đâu.

Chương 352

Bởi vì, theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, Ma Tộc đã bị tiêu diệt.

Nhưng, thế Ma Tộc có thể nói là một thế lực lớn, nên tiêu diệt là không thể tiêu diệt được!

Đúng vậy. … Dương Mi sờ sờ mũi, trầm tư một lát nói: "Chuyện này, đợi ta sẽ nói cho ngươi biết!" Để lại một câu trả lời mơ hồ, Dương Mi rời khỏi Ma Vực.

Tuy chỉ là một câu trả lời mơ hồ, nhưng sau khi có câu trả lời đó, La Hầu cảm thấy vô cùng an tâm.

Bởi vì, người đưa ra câu trả lời, là Dương Mi!

Trong mắt La Hầu, Dương Mi là một tồn tại vô sở bất năng!

Từ Long Hán cho đến nay, Hỗn Loạn Lục Thánh, Vu Yêu. … La Hầu cảm thấy, dường như tất cả mọi thứ, đều nằm trong sự khống chế của Dương Mi. … Dương Mi rời khỏi Ma Vực, liền nhanh chóng tiến về hướng Bất Chu Sơn.

Mục đích của chuyến đi này, tự nhiên là Vu Tộc ở Bất Chu Sơn!

Đúng vậy, biện pháp tiếp theo của Dương Mi là tìm Vu Tộc che chở Nhân Tộc!

Đương nhiên, sẽ chỉ để Vu Tộc che chở Nhân Tộc trong lãnh địa của Vu Tộc, đó cũng là lý do ban đầu Dương Mi muốn Nhân Tộc đến Vu Tộc phát triển.

Hiện tại Vu Tộc, không nên khai chiến với Yêu Tộc, nếu không một khi khai chiến sẽ là tử chiến!

Lúc đó, Nhân Tộc mới thực sự nguy hiểm.

Lúc này, Yêu Tộc e rằng cũng sẽ không dễ dàng khai chiến với Vu Tộc.

Trên đường đi đến Vu Tộc, Dương Mi đã chứng kiến vô số chuyện Yêu Tộc đồ sát Nhân Tộc.

Trong thời gian đó, ông ta cũng đã xuất thủ vài lần, nhưng phạm vi đồ sát thực sự quá rộng lớn!

Rất nhanh, Dương Mi đã đặt chân vào lãnh địa của Vu Tộc.

Có thể thấy, chiến hỏa giữa Yêu Tộc và Nhân Tộc, vẫn chưa lan đến lãnh địa của Vu Tộc.

Vì vậy, một số bộ lạc Nhân Tộc trong Vu Tộc, tạm thời vô cùng an toàn.

Nhưng, sát khí của Yêu Tộc dường như đang dần dần áp sát, khiến một số Nhân Tộc đều hoang mang lo sợ.

Chỉ cần đợi những Yêu Tộc kia đến, thì những Nhân Tộc đó, e rằng tất cả đều khó thoát khỏi tai ương!

Trong cảnh giới Vu Tộc, có đến hàng ức Nhân Tộc, đối với Yêu Tộc là một sự cám dỗ chết người.

Dưới sự cám dỗ như vậy, thật sự không biết Yêu Tộc sẽ làm ra chuyện gì.

Tuy nhiên, hàng ức Nhân Tộc đó.

Dương Mi, đã quyết định bảo vệ! ...

Khi Dương Mi đến Vu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu đang tình cờ tụ tập tại Bàn Cổ Điện.

Tập hợp tại đây, cũng là vì chuyện của Nhân Tộc!

Bởi vì, có Yêu Tộc, đã bắt đầu đồ sát Nhân Tộc trong lãnh địa của

Vu Tộc.

Chương 353

Tuy chỉ là những sự kiện cá biệt, nhưng nhất định sẽ là một ngọn dây dẫn hỏa!

Ai cũng không thể nói trước, không chừng đó là một sự thăm dò của Yêu Tộc.

Thăm dò xem, Vu Tộc có bảo vệ Nhân Tộc hay không.

Nếu Vu Tộc đối với việc Yêu Tộc đồ sát Nhân Tộc, không có chút thái độ nào, thì đó không còn là thăm dò nhỏ nữa.

Vì vậy, thái độ của Vu Tộc rất quan trọng.

Tuy nhiên, hiện nay Thập Nhị Tổ Vu đang thảo luận, cũng chính là vấn đề này.

Nhưng, Thập Nhị Tổ Vu lại hình thành hai ý kiến khác nhau.

"Nhân Tộc kia vốn yếu ớt, trong chuyện này cũng là đối tượng bị hại, hành vi đáng căm phẫn của Yêu Tộc, nhất định sẽ phải chịu Thiên Đạo phản phệ!" "Ta vốn là kẻ địch của Yêu Tộc, tục ngữ nói kẻ địch của kẻ địch là bạn bè, ta hà tất không xuất thủ cứu những Nhân Tộc đó, như vậy Vu Tộc của ta cũng có thể có thêm một đối tác hợp tác!" Huyền Minh thân là nữ giới, vốn vô cùng cảm tính, tự nhiên không thể chịu nổi việc Yêu Tộc đồ sát Nhân Tộc.

"Nhưng, tiểu muội, có nghĩ đến, vì điều này Vu Tộc của ta phải trả giá bao nhiêu không?" "Cũng đúng, Nhân Tộc kia vốn yếu ớt, liệu có thể vượt qua Đại Kiếp lần này hay không còn chưa biết, nếu Nhân Tộc toàn bộ diệt vong, ta bảo vệ chút Nhân Tộc đó có ý nghĩa gì?!" "Chẳng lẽ, chúng ta phải đợi họ từ từ phát triển sao?

Nhưng phải biết, tình hình Vu Tộc của ta lúc này!" Cường Lương,

người xếp thứ bảy, ngắt lời Huyền Minh, quan điểm của ông ta hoàn toàn đứng trên góc độ của Vu Tộc mà suy nghĩ.

Đúng vậy, Vu Tộc thực sự không có nghĩa vụ phải bảo vệ Nhân Tộc.

Nhưng, những gì Huyền Minh nói, cũng không phải không có lý.

Vì vậy, Thập Nhị Tổ Vu lần đầu tiên hiếm thấy ý kiến không thống nhất, rơi vào tranh cãi.

Dương Mi bên ngoài Bàn Cổ Điện, thực ra đã đến từ lâu, lắng nghe Thập Nhị Tổ Vu tranh cãi.

Ông ta chỉ khẽ nhếch khóe miệng, liền bước vào Bàn Cổ Điện.

Nói thật, Vu Tộc thực sự không có nghĩa vụ giúp đỡ Nhân Tộc.

Nhưng, nếu Dương Mi ra lệnh, Vu Tộc chắc chắn sẽ vô điều kiện đồng ý.

Nhưng, Dương Mi không định làm như vậy.

Dù sao, Vu Tộc không phải Dương Mi!

Đương nhiên, Dương Mi đã đến Vu Tộc, thì tự nhiên có cách của mình.

Nhưng Dương Mi vừa bước vào Bàn Cổ Điện, lập tức thu hút sự chú ý của Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu đồng thời nhìn về phía lối vào Bàn Cổ Điện, khi nhìn thấy Dương Mi, từng người trên mặt đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Huyền Minh và Hậu Thổ hai người, càng ngây người một thoáng, lập tức đứng dậy lao về phía Dương Mi.

Dương Mi ôm hai người phụ nữ vào lòng, nhẹ giọng cười nói: "Hai nàng, có nhớ ta không!" Hai người phụ nữ không nói gì, nhưng

cử chỉ đã nói lên tất cả.

"Ai!

Thật là con gái gả đi như bát nước đổ đi a, thấy trượng phu liền lập tức bỏ rơi huynh trưởng!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Chúc Dung với giọng nói lớn cố ý thở dài, lập tức khiến các Tổ Vu khác cười ầm lên.

Khiến Huyền Minh và Hậu Thổ hai người, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng, hai vị Đại Tổ Vu cũng lộ ra vẻ thẹn thùng hiếm thấy.

"Được rồi được rồi!

Dương Mi tiền bối đến đây lần này, chắc là có chuyện gì phải không?" Đế Giang, người đứng đầu, ngắt lời những người đang cười ầm lên, nhưng khóe miệng ông ta cũng nhếch lên một nụ cười.

Đương nhiên, là vì Huyền Minh và Hậu Thổ hai người cảm thấy vui.

Ông ta luôn cảm thấy, Vu Tộc cuối cùng sẽ trở thành quá khứ.

Chương 354

Nhưng, Huyền Minh và Hậu Thổ hai người lại là Đạo Lữ của Dương Mi!

Vậy thì, bất kể Vu Tộc xảy ra chuyện gì, hai người họ đều sẽ sống sót.

Đế Giang, rất tin tưởng vào Dương Mi.

Đúng vậy, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, e rằng cũng chỉ có Dương Mi mới có thực lực đó.

Nghe Đế Giang nói như vậy, các Tổ Vu khác mới khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc.

Huyền Minh và Hậu Thổ hai người, cũng quay về vị trí của mình.

"A, phu quân, lần này đến đây vì chuyện gì vậy?" Lúc này Huyền Minh cũng vội vàng hỏi.

Dương Mi bước lên khẽ cười, cũng không vòng vo, trực ngôn nói: "Ta lần này đến đây, là vì Nhân Tộc!" Sau đó, Dương Mi lại nói với các Tổ Vu về thân phận Thánh Phụ của Nhân Tộc.

Vốn dĩ, Thập Nhị Tổ Vu đang có hai ý kiến, lúc này lập tức thống nhất ý kiến.

Bảo vệ Nhân Tộc!

Lý do đơn giản, vì Dương Mi!

Dương Mi cũng biết, nên khẽ cười nói: "Thực ra ta lần này tuy là vì Nhân Tộc, nhưng thực chất cũng đang giúp Vu Tộc!" "Ồ?

Vì sao?

Xin Thúc Phụ nói thẳng!" Các Tổ Vu lập tức đều tỏ ra hứng thú,

có chút tò mò hỏi.

"Chư vị, ta có một câu hỏi, không biết một năm có bao nhiêu Vu Tộc ra đời?" Câu hỏi này của Dương Mi, khiến Thập Nhị Tổ Vu ngây người, nhưng đối mặt với câu hỏi của Dương Mi, Đế Giang lại không hề giấu giếm, cau mày nói: "Tất cả tộc nhân của Vu Tộc ta đều do tinh huyết trong trái tim Bàn Cổ Phụ Thần kết hợp với sát khí đại địa mà thành, một năm. … một năm có mấy ngàn Vu Tộc ra đời!" Dương Mi nghe xong gật đầu, lời Đế Giang nói, cũng gần như ông ta đã tính toán.

Liền trực tiếp nói: "Nhân Tộc của ta lại thừa hưởng Đạo Âm Dương do Thánh Mẫu Nữ Oa truyền lại mà tự nhiên sinh sôi nảy nở, nữ giới mang thai, hoài thai mười tháng liền có thể sinh ra một đứa trẻ sơ sinh, với số lượng Nhân Tộc mấy chục ức của ta, một năm lại có mấy chục triệu trẻ sơ sinh ra đời, nữ giới sau khi sinh con, phục hồi một hai năm, liền lại có thể sinh con. …" Tốc độ sinh sản mạnh mẽ của Nhân Tộc, đã sớm nổi tiếng trên Hồng Hoang Đại Lục, nhưng qua lời nói của Dương Mi, Thập Nhị Tổ Vu mới cảm thấy tốc độ đó thực sự kinh khủng đến nhường nào!

Đúng vậy. … Đế Giang có chút dở khóc dở cười nói: "Dương Mi Thúc Phụ, không phải chỉ vì khoe khoang khả năng sinh sản của Nhân Tộc chứ?" "Không phải không phải, ta lần này đến đây, là tìm kiếm sự hợp tác với Vu Tộc?" Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng cười nói.

"Hợp tác?" Đế Giang có chút không hiểu, các Tổ Vu khác cũng vậy.

"Không sai!

Các vị cũng đã thấy khả năng sinh sản của Nhân Tộc ta, vậy không biết nếu Nhân Vu hai tộc thông hôn, một năm có thể tăng thêm bao

nhiêu chiến lực khả chiến cho Vu Tộc?" Lời Dương Mi vừa dứt, Thập Nhị Tổ Vu lập tức kinh ngạc, sau đó vội vàng tính toán trong lòng.

Tuy hiện nay đại chiến Vu Yêu hai tộc đã cận kề, nhưng theo thời gian ở Hồng Hoang, đó cũng phải mất trăm năm.

Trăm năm đối với Vu Yêu hai tộc, không phải là thời gian dài.

Nhưng nếu bây giờ thông hôn với Nhân Tộc, thế hệ đầu tiên sinh ra chỉ cần bốn mươi mấy năm là có thể thành niên, trăm năm thời gian gần như có thể sinh ra hai ba thế hệ chiến sĩ khả chiến!

Với khả năng sinh sản của Nhân Tộc, số lượng cực kỳ đáng kể.

Có thể trong vòng trăm năm, Vu Tộc có thể có thêm gần mấy chục vạn chiến sĩ khả chiến!

Đó là một số lượng phát triển tương đối lớn.

Các Tổ Vu lập tức lòng tràn đầy phấn khởi, ngay cả Đế Giang lúc này cũng hai mắt đỏ hoe, ngay cả mũi cũng thở ra khí trắng.

Vu Tộc so với Yêu Tộc, yếu thế lớn nhất là số lượng.

Chương 355

Nếu số lượng đủ, Vu Tộc có tuyệt đối tin tưởng sẽ thắng Yêu Tộc.

Tăng thêm mấy chục vạn chiến lực, thậm chí hơn trăm vạn chiến lực một cách vô cớ, tuy không thể khiến Vu Tộc có tuyệt đối tin tưởng đánh bại Yêu Tộc, nhưng cũng đã tăng đáng kể cơ hội chiến thắng của Vu Tộc.

Ngay lập tức Đế Giang đồng ý, đợi đến khi mọi chuyện tốt đẹp thì các Tổ Vu khác tự nhiên cũng không có ý kiến.

Đã muốn hợp tác với Nhân Tộc, thì tự nhiên phải bảo vệ an toàn cho Nhân Tộc!

Như vậy, bất kể là Nhân Tộc hay Vu Tộc đều là chuyện tốt!

Nói xong Vu Tộc nhanh chóng, trực tiếp đánh giết những Yêu Tộc đang đồ sát Nhân Tộc trong Vu Tộc.

Sau đó đưa ra đề nghị hợp tác, những Nhân Tộc vốn đang nơm nớp lo sợ, lúc này đối mặt với sự hợp tác của Vu Tộc, tự nhiên một trăm phần trăm đồng ý.

Hợp tác với Vu Tộc, không chỉ có thể được Vu Tộc che chở, mà con cháu của họ, đồng thời cũng có thể có được năng lực của Vu Tộc.

Đó đối với Nhân Tộc, là một sự đề thăng lớn!

Lúc này họ đã hiểu rõ, chỉ khi có thực lực, mới có thể tồn tại trên Hồng Hoang Đại Lục tàn khốc này.

Vì vậy, cần thực lực!

Và chỉ khi có đủ thực lực, mới có thể báo thù cho đồng bào đã hy

sinh!

Lạc hậu, sẽ bị đánh! ...

Nhân Tộc và Vu Tộc hợp tác, mười năm trôi qua.

Vu Tộc có không ít Đại Vu đã thành công kết đôi với thiếu nữ Nhân Tộc phù hợp độ tuổi, sau đó sinh ra chủng tộc Nhân Vu hỗn huyết, tên là Vu Nhân!

Vu Nhân tập hợp những ưu điểm của hai chủng tộc, không chỉ sinh ra lực đại vô cùng, thậm chí còn sở hữu trí tuệ của Nhân Tộc, tuy sức mạnh đơn thuần không bằng những Đại Vu thuần túy kia, nhưng lại thiện về vận dụng trí tuệ của mình.

Trong vòng mười năm, toàn bộ Vu Tộc lại trong nháy mắt có thêm gần mười vạn chiến lực khả chiến.

Thực ra số lượng Vu Nhân sinh ra trong mười năm không chỉ mười vạn, thậm chí có đến hai mươi vạn người.

Nhưng vì sự hợp tác Nhân Vu, nên tự nhiên có một nửa Vu Nhân quy về sự thống lĩnh của Nhân Tộc.

Những bộ lạc Nhân Tộc được Vu Tộc che chở, lại không để những Vu Nhân này ở lại canh giữ.

Họ không chút do dự mà phái những chiến lực quý giá và mạnh mẽ này ra khỏi lãnh địa Vu Tộc, giúp đỡ những bộ lạc Nhân Tộc khác đang chịu sự đồ sát của Yêu Tộc.

Có một lượng lớn Vu Nhân gia nhập, lại khiến việc đồ sát của Yêu Tộc chậm lại không ít, Nhân Tộc đã có khả năng phản công.

Toại Nhân Thị thấy tình hình này, liền phái nhiều Nhân Tộc hơn nữa đến lãnh địa Vu Tộc.

Một là có thể tìm kiếm sự che chở của Vu Tộc, hai là có thể sinh

ra nhiều Vu Nhân hơn để tăng cường chiến lực.

Tuy nhiên Yêu Tộc sau khi nhận được tin tức này, lập tức phong tỏa tuyến đường Nhân Tộc đi đến Vu Tộc.

Khiến nhiều Nhân Tộc không những không thể đến Vu Tộc thành công, mà còn bị đồ sát rất nhiều.

Khiến Vu Tộc trong nháy mắt tức giận, Yêu Tộc đã bắt nạt đến tận cửa rồi, làm sao có thể nhịn được.

Đúng vậy, điều này đã gây nguy hại trực tiếp đến lợi ích của họ.

Vì vậy Vu Tộc và Yêu Tộc, trực tiếp bùng phát một vài trận chiến nhỏ.

Khi hai bên đều chuẩn bị đầu tư một lượng lớn binh lực, Dương Mi lại ngăn cản hành động của Vu Tộc!

Chương 356

Vu Tộc đã can thiệp quá nhiều vào Nhân Tộc Đại Kiếp này rồi, nếu tiếp tục can thiệp, bất kể đối với Vu Tộc hay Nhân Tộc sau này đều không phải là chuyện tốt.

Không có Vu Tộc kiềm chế, Nhân Tộc lại trở thành đối tượng bị Yêu Tộc đồ sát.

Nhưng đúng lúc đó, Trấn Nguyên Tử phát ra một lời cáo thị, muốn giảng đạo cho tất cả sinh linh, người hữu duyên đều có thể đến nghe giảng.

Vì cứu người một cách gián tiếp, nên tự nhiên không thể chuyên môn nhắm đối tượng là Nhân Tộc, như vậy thì có gì khác biệt với việc trực tiếp xuất thủ cứu Nhân Tộc!

Còn về hành động của Vu Tộc, đó chỉ là vì bồi dưỡng Vu Nhân mà thôi, nào phải cố ý cứu vớt Nhân Tộc?

Lập tức gần Ngũ Trang Quán, những bộ lạc chưa bị Yêu Tộc hãm hại, đối mặt với bàn tay độc ác của Yêu Tộc mà khổ sở vô lực, từ lâu đã muốn đề thăng tu vi rồi, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Thế là một lượng lớn Nhân Tộc, lập tức như vạn mũi tên tiến về Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn.

Đương nhiên, có những Nhân Tộc, đối mặt với Yêu Tộc đang như mặt trời ban trưa, căn bản không thể nghĩ ra chút cách phản kháng nào.

Tự nhiên cũng sẽ không chủ động đi học đạo, tăng cường thực lực để phản kháng!

Đối với những người như vậy, Dương Mi tự nhiên sẽ không tự mình lôi kéo họ, thúc giục họ đến Vạn Thọ Sơn!

Nhân Tộc, rốt cuộc phải dựa vào chính mình!

Không thể giúp Nhân Tộc cả đời, nếu những người đó đều không đi tranh thủ một tia sinh cơ đó, thì cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Cuối cùng số Nhân Tộc đến Ngũ Trang Quán, tổng cộng có hơn ngàn vạn người, tuy không bằng số Nhân Tộc được Vu Tộc che chở là hàng ức người.

Nhưng những Nhân Tộc này, đều là những tinh anh tích cực cầu tiến, cũng là hy vọng cho sự phát triển của Nhân Tộc!

Tuy nhiên theo thời gian trôi đi, Yêu Tộc cuối cùng đã phát hiện ra huyết nhục Nhân Tộc ngoài việc có thể làm mạnh Thần Hồn, còn có thể gây sát thương cho Vu Tộc.

Phát hiện này là do một con yêu quái chế luyện Thần Phách và nhục thể Nhân Tộc thành một món Pháp Bảo phát hiện ra, trong một lần giao tranh với Vu Tộc, nó vô tình tế ra món Pháp Bảo này.

Ban đầu nó không hy vọng món Pháp Bảo chế luyện bằng vật liệu này có thể lập công, nhưng ai ngờ, vừa định bỏ chạy, thì phát hiện Vu Tộc kia bị món Pháp Bảo này đánh trọng thương.

Thế là dưới sự vui mừng khôn xiết, lợi dụng món Pháp Bảo này giết chết Vu Tộc kia, lập tức báo cáo chuyện này lên.

Sau khi phát hiện tình huống này, tộc trưởng của tộc đó cũng không dám giấu giếm nữa, qua từng lớp báo cáo, Đế Tuấn cuối cùng đã biết tin tức này, đối với điều này vô cùng kinh ngạc nói: "Thần Phách và huyết nhục Nhân Tộc lại có hiệu quả đặc biệt đối với Vu Tộc sao?

Lời này là thật sao?" Nhìn vẻ mặt Đế Tuấn với đôi mắt gần như trợn ra, Bạch Trạch lập tức đáp: "Chuyện này đã được nhiều tộc xác nhận, tin tức, chính xác không sai sót!" Nghe xong câu trả lời khẳng

định của Bạch Trạch, hơi thở của Đế Tuấn cũng trở nên gấp gáp hơn một chút.

Trước đây huyết nhục Nhân Tộc chỉ có chút giúp đỡ cho việc tu luyện của Yêu Tộc, có thể bỏ qua, nhưng giờ đây huyết nhục Nhân Tộc có thể trọng thương Vu Tộc, đối với đại chiến sắp tới của Yêu Vu có thể có tác dụng quyết định, làm sao có thể bỏ qua?!

Thái Nhất lúc đó cũng vô cùng kích động nói: "Huynh trưởng!

Đây đúng là cơ hội trời ban a!!

Nếu có thể giết một đám Nhân Tộc kia, sau đó chế luyện huyết nhục và hồn phách của họ thành một món Pháp Bảo!" "Nhất định có thể diệt trừ Vu Tộc này!

Đại chiến lần này, Yêu Tộc ta tất thắng a!" Trong mắt mọi người, Nhân Tộc kia nếu không được mấy vị Thánh Nhân che chở, thì thực sự không khác gì heo chó.

Huống chi dù có Thánh Nhân che chở, nhưng Yêu Tộc đã đồ sát vô số Nhân Tộc, lại không thấy vị Thánh Nhân nào đứng ra nói chuyện.

E rằng những Thánh Nhân kia cũng chỉ vì đạo thống của mình, chỉ cần đạo thống truyền thừa không có vấn đề, giết bao nhiêu người cũng nhắm một mắt mở một mắt!

Vì vậy, Đế Tuấn cuối cùng đã đưa ra một quyết định mà ông ta cảm thấy phải làm, nhưng cũng là một quyết định vô cùng ngu xuẩn.

"Giết!!!" Cùng với một chữ "Giết" của Đế Tuấn, truyền khắp toàn bộ Yêu Tộc, đây cũng là lúc bức màn Yêu Tộc đại tứ đồ sát Nhân Tộc hoàn toàn vén lên.

Thậm chí những Yêu Thánh của Yêu Tộc, cũng đích thân dẫn đội tấn công các bộ lạc Nhân Tộc!

Nhất thời, Nhân Tộc không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể trở thành vong hồn dưới đao của Yêu Tộc.

Chương 357

Do Nhân Tộc bị đồ sát vô tội, tất cả khi thân tử đạo tiêu, trong lòng ôm ấp oán niệm mãnh liệt.

Thiên Đạo có cảm ứng, tự nhiên những oán niệm này dần dần kết tụ hình thành Nghiệp Lực.

Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, Nghiệp Lực này cuối cùng rơi xuống trên Yêu Tộc, dẫn đến khí vận của Yêu Tộc cũng dần dần suy giảm.

Chỉ là Yêu Tộc đã bị những lợi ích do đồ sát Nhân Tộc mang lại che mờ hai mắt, ngay cả cuộc chiến giữa Vu Yêu hai tộc cũng ngày càng kịch liệt, ẩn ẩn có xu thế trực tiếp bùng phát đại chiến.

Tất cả mọi người đều bị che mắt, dường như bị hạ bùa chú vậy, mỗi người trong mắt đều lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Có lẽ trong mắt người khác, đó tượng trưng cho sĩ khí đang hừng hực.

Nhưng trong mắt Dương Mi, đó lại là điềm báo diệt tộc như mặt trời lặn về tây!

Chỉ có một người, lại thanh tỉnh như cũ, chỉ là trong ánh mắt ẩn chứa nỗi ưu sầu và đau khổ không thể xua tan.

Người này, chính là Hậu Thổ Tổ Vu!

Lúc này, Hậu Thổ dường như có cảm ứng, đang rời khỏi bộ lạc Vu Tộc đi về phía Hồng Hoang Đại Lục! ...

Rời khỏi Vu Tộc, cảm giác bồn chồn trong lòng Hậu Thổ càng lúc càng mạnh, dường như có một sự chỉ dẫn vô hình, khiến nàng cứ đi mãi!

Dọc đường đi, nàng đã thấy hai tộc Vu Yêu tương tàn, cũng thấy Yêu Tộc săn giết các bộ lạc Nhân Tộc.

Trong cơn phẫn nộ, Hậu Thổ đã xuất thủ, đánh giết những Yêu Tộc đó.

Nhưng, khoảnh khắc đó, đầu óc của nàng đột nhiên trở nên đặc biệt rõ ràng, hai mắt cũng trở nên vô cùng thanh minh.

Tầm mắt của nàng nhìn tới đâu, trong hư không ngoài việc tràn ngập từng tia sát khí, còn có vô số tàn hồn oán niệm đang gào thét.

Hậu Thổ biết, đó là tàn hồn oán niệm của Nhân Tộc và Yêu Tộc tu sĩ đang gào thét.

Khoảnh khắc đó, nàng có thể cảm nhận được, những tàn hồn oán niệm này vô cùng đau khổ, thậm chí dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, nhanh chóng sẽ hồn phi phách tán!

Thậm chí dọc đường đi, nàng còn thấy có ma tu đang thu thập tàn hồn, tế luyện Pháp Bảo, khiến nàng không khỏi nổi giận, tại chỗ đánh giết những ma tu đó.

"Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là do sự tàn sát giữa các tu sĩ chúng ta gây ra sao?" "Nếu đã như vậy, thì vì sao lại phải có tàn sát?" Khoảnh khắc đó, lòng Hậu Thổ rối bời, lòng nàng càng lúc càng bồn chồn.

Thậm chí khi nhìn những tàn hồn oán niệm đó, càng nảy sinh lòng thương xót, giống như cảm đồng thân thụ vậy, lòng nàng đau đớn.

Không biết từ lúc nào, Hậu Thổ đột nhiên dừng bước, phát hiện mình đã đến Huyết Hải.

Khiến nàng kinh ngạc, nhưng khoảnh khắc tiếp theo đồng tử lại đột nhiên co rút, nhìn thấy vô số oán niệm tàn hồn dừng lại trên không

trung Huyết Hải, bị sát khí và lệ khí trong Huyết Hải ăn mòn.

Những tàn hồn đó đang đau khổ gào thét, thậm chí có những cái đã biến dị, như hung linh vậy, bắt đầu thôn phệ hồn phách của những cái khác. … Dương Mi ở Vu Tộc, đang định đi tìm Hậu Thổ, nhưng tìm kiếm trong bộ lạc Vu Tộc nửa ngày cũng không thấy bóng dáng nàng đâu, Dương Mi mày kiếm lập tức nhíu lại.

Tùy tiện kéo một người Vu Tộc lại, Dương Mi trực tiếp trầm giọng hỏi: "Hậu Thổ Tổ Vu đi đâu rồi?" Người Vu Tộc tự nhiên biết thân phận của Dương Mi, vì vậy vội vàng mở miệng nói: "Vừa nãy Hậu Thổ Tổ Vu một mình vội vã rời khỏi bộ lạc, cụ thể đi đâu thì ta cũng không biết!" Lời vừa dứt, một cỗ sát ý ngút trời trực tiếp lan ra từ trên người Dương Mi.

"Không cả ngày đánh chim, hôm nay lại bị chim mổ mù mắt!" "Thật là to gan lớn mật, dám tính kế lên đầu ta!" "Thiên Đạo, nếu Hậu Thổ có chuyện, ta nhất định sẽ khiến ngươi hối hận!" Trong lời nói, sắc mặt Dương Mi càng lúc càng âm trầm, người Vu Tộc đang đứng trước mặt, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ đè lên người mình, khiến cả người hô hấp đều trở nên vô cùng khó khăn.

May mắn là cảm giác đó không kéo dài quá lâu, Dương Mi xoay người liền rời khỏi Vu Tộc.

Người Vu Tộc bị hỏi chuyện, thì ngã gục tại chỗ, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi.

Mặt khác, Dương Mi đã phô thiên cái địa phóng Thần Thức của mình ra, Dương Mi lần đầu tiên toàn lực thôi động Thần Thức của mình.

Chương 358

Lập tức, Hồng Hoang Đại Địa dần dần bị Thần Thức của Dương Mi bao phủ.

Ngàn dặm, vạn dặm, trăm vạn dặm. … Cho đến khi mở rộng ra ức vạn dặm, Thần Thức của Dương Mi mới hoàn toàn đạt đến cực hạn.

Lúc này, Dương Mi cũng đã bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Hồng Hoang rốt cuộc lớn đến mức nào, căn bản không ai biết, Hồng Quân mượn Thiên Đạo, cũng không nhất định có thể thăm dò ra.

Có thể biết, Thiên Địa Hồng Hoang rộng lớn đến nhường nào!

Hiện nay Thần Thức của Dương Mi đã bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, ngoài phạm vi rộng lớn ra, cũng đồng thời hiển thị ra Thần Thức của Dương Mi, rốt cuộc cường đại đến nhường nào.

Khoảnh khắc đó, mọi hành động của sinh linh trên Hồng Hoang Đại Địa đều nằm dưới sự giám sát của Dương Mi, nhưng dù vậy, Dương Mi vẫn không tìm thấy nơi Hậu Thổ đang ở.

Không khỏi khiến Dương Mi trở nên sốt ruột, đồng thời trong lòng cũng càng thêm phẫn nộ, đợi khi tìm thấy Hậu Thổ.

Tất cả những kẻ đã tính kế, bất kể là ai, tất cả đều phải trả giá đắt!

Trong lòng thầm nhủ, Dương Mi tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên lúc này La Hầu truyền âm một trận.

Dương Mi nghe xong lời La Hầu kể, thần tình ngây người, ngay lập tức giây tiếp theo trực tiếp xé rách không gian, biến mất tại chỗ.

Hiện nay Lục Đạo Luân Hồi chưa hiện, sinh linh bình thường nếu

không có thủ đoạn bảo tồn Nguyên Thần, sau khi thân tử, liền chỉ có thể lang thang giữa Thiên Địa, không có chút nơi về.

Những hồn phách này cũng sẽ vì lang thang trong thế giới quá lâu, dần dần tán đi Tam Hồn Thất Phách, dần dần trở nên mông mông đổng đổng.

Không rõ chuyện, không hiểu thời gian!

Nhưng ngay cả trong trạng thái hồn hồn ngạc ngạc đó, những hồn phách này cũng sẽ sau khi mất ý thức, đồng loạt bay về một hướng.

Nơi đó, chính là Huyết Hải.

Hồng Hoang Huyết Hải, nơi ô uế nhất thế gian, nơi này là do lỗ rốn của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, ngưng tụ tất cả những thứ ô uế của Thiên Địa Hồng Hoang, có một lực hấp dẫn tự nhiên đối với những hồn phách này.

Chính vì những hồn phách và vật ô uế ngưng tụ này, đã hạn chế Thần Thức thăm dò của Dương Mi.

Lúc này Hậu Thổ, đang đứng bên bờ Huyết Hải.

Đồng thời thân hình Dương Mi cũng xuất hiện vào lúc đó, nhìn thấy Hậu Thổ, trên mặt Dương Mi lóe lên một tia kích động, một tay ôm chặt nàng vào lòng.

"Đã đi đâu vậy?

Đi cũng không chào ta một tiếng, có biết ta tìm nàng gần như phát điên rồi không!" Miệng nói những lời trách móc, nhưng sự quan tâm lộ ra trong giọng nói của Dương Mi, lại khiến khóe miệng Hậu Thổ nhếch lên.

"Mặc kệ, ta dù sao cũng là Đại Thần Thông Giả giữa Thiên Địa, làm sao có nguy hiểm được." Vừa nói, Hậu Thổ lộ ra vẻ mặt không

chịu thua.

Nghe lời nói đó, Dương Mi thần tình nghiêm túc nói: "Bất kể nàng mạnh đến đâu, phải nhớ nàng là phu nhân của ta, sau này bất kể làm việc gì, đều phải nói với ta một tiếng!" Nghe những lời bá đạo lại sủng nịch đó, lòng Hậu Thổ như ăn mật ngọt vậy, ngọt ngào đến cực điểm.

Xong xuôi chuyện tình cảm nhi nữ, trên mặt Dương Mi lập tức xuất hiện một tia tò mò: "Nơi này là gì?" Lời này vừa ra, Hậu Thổ cũng nhớ ra chuyện chính, lập tức thần tình ngưng trọng nói: "Phu quân, thiếp có một điều nghi vấn, không biết chàng có thể giải đáp cho thiếp không?" "Phu nhân cứ hỏi!" Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch cười nói.

"Thế gian này có hoàn chỉnh không?" Dương Mi nghe xong, suy nghĩ kỹ một chút, liền nói: "Tự nhiên không hoàn chỉnh!" "Vì sao?" "Bàn Cổ khai tịch Thiên Địa Hồng Hoang, nhưng phương Thiên Địa này không hoàn chỉnh, vì vậy mới có chuyện Đạo Tổ Hợp Đạo, đây là để bổ toàn Thiên Đạo Hồng Hoang." "Sau đó có Thánh Nhân xuất thế, cũng là để hoàn thiện phương Thiên Địa này, khiến phương Thiên Địa này có người quản lý trật tự." "Nói trắng ra, là chúng sinh chịu sự quản hạt của Thánh Nhân, Thánh Nhân chịu sự quản hạt của Thiên Đạo, tuy nhiên. …" Nói đến đây, Dương Mi dừng lại, sau đó chỉ vào những hồn phách trước mặt: "Tuy nhiên hồn phách khi không có nhục thân dung nạp, khó có thể tồn tại lâu dài trong thế gian, dưới sự chiếu xạ của Chí Dương chi khí của mặt trời, nhanh chóng sẽ hồn phi phách tán." "Nhưng cũng có một phần hồn phách chịu ảnh hưởng của sát khí hoặc âm khí Thiên Địa, biến thành hồn thể hoặc hung linh." "Chúng thích thôn phệ hồn phách của sinh linh khác, đồng thời giữa chúng cũng có thể thôn phệ lẫn nhau, thế là giữa Thiên Địa liền có vô số oán hồn." "Hồn phách không có nơi dung thân, một khi tiêu vong, đó chính

là cái chết thực sự, thậm chí còn có những hồn phách bị người ta lấy luyện chế Pháp Bảo, hung tàn đến cực điểm!" "Tuy nhiên đa số hồn phách lại như đám hồn mông lung trước mắt vậy, không hề hay biết mà lao vào Huyết Hải, từ đó thực sự tan biến." "Nào từng có người hỏi đến?

Nào từng có người quan tâm?

Nào từng có người giúp đỡ?

Cố thế gian, không hoàn chỉnh!" Nghe xong lời Dương Mi, thân thể Hậu Thổ chấn động, sau đó giữa mày dần dần toát ra một tia ảm đạm.

Chương 359

“Ta, ta cảm ứng được trách nhiệm của ta!” “Ta, ta đã cảm ứng được trách nhiệm của mình!” Hậu Thổ vừa dứt lời, đồng tử Dương Mi không kìm được co rút lại, sau đó hắn cười ha hả nói: “Nào có trách nhiệm gì?

Trách nhiệm của nàng là ngoan ngoãn làm phu nhân của ta, sau đó sinh cho ta một thằng nhóc bụ bẫm!” Đáng tiếc lần này Hậu Thổ không cười, sắc mặt trái lại trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết: “Ta biết chàng chắc chắn biết rõ, chỉ là không nói cho ta mà thôi, nhìn Hồng Hoang Thiên Địa, khắp nơi đều có oan hồn phiêu đãng, trong Huyết Hải, vô số oan hồn thê lương than khóc trong đó.” “Ta đã nhìn thấy, thực sự không đành lòng!” “Hồng Hoang Thiên Địa do Phụ Thần khai tích, vì vậy ta có trách nhiệm thay Phụ Thần duy trì Hồng Hoang Thiên Địa, vừa rồi, ta đã hoàn toàn thấu hiểu.” “Ta muốn tìm một nơi an nghỉ cho vô số âm hồn Hồng Hoang!” Hậu Thổ liền trầm mặc, nàng đã hiểu rõ sứ mệnh của mình.

Đồng thời, Hậu Thổ cũng hiểu rõ hậu quả của việc này, cần phải trả giá bằng sinh mệnh!

Nếu chỉ là một mình nàng, tuyệt đối sẽ không chút do dự, nhưng nàng có Dương Mi phu quân và toàn bộ huynh đệ tỷ muội Vu Tộc, vì vậy Hậu Thổ vẫn luôn dao động giữa trách nhiệm và tình yêu.

Thấy Dương Mi trầm mặc không nói, lòng Hậu Thổ lập tức dâng lên một trận buồn bã.

Nàng không nỡ rời xa Dương Mi, nhưng có những việc nàng nhất định phải làm, đó là trách nhiệm của nàng.

Khi Hậu Thổ định từ biệt Dương Mi lần cuối, Dương Mi đột

nhiên hít sâu một hơi, sau đó, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười nhẹ: "Việc của nàng, ta sao có thể không ủng hộ!" "Nhưng việc này, để ta giúp nàng làm cho tốt được không?" "Tin ta đi, ta nhất định sẽ làm cho việc này thật tốt đẹp." Lời này vừa thốt ra, trên mặt Hậu Thổ lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Theo cảm ứng trong cõi u minh của Hậu Thổ, việc này chỉ có nàng mới có thể làm.

Ngay cả mười một Tổ Vu còn lại cũng không thể, nhưng bây giờ Dương Mi lại hứa hẹn với nàng, khiến cả nàng không biết phải làm sao.

Vào lúc đó, Hậu Thổ vừa vặn đối mắt với Dương Mi, nhìn ánh mắt ôn hòa của Dương Mi, Hậu Thổ đột nhiên mỉm cười.

Sự kinh ngạc trong lòng biến mất, tâm thần trở nên vô cùng bình tĩnh.

Bất kể Dương Mi có thể hoàn thành lời hứa với nàng hay không, Hậu Thổ cuối cùng đã lựa chọn tin tưởng Dương Mi một cách không chút bảo lưu.

"Được thôi!

Việc này giao cho chàng, nếu làm tốt, ta có thể ban thưởng cho chàng đó." Sau khi nói xong, trên mặt Hậu Thổ lại lần nữa xuất hiện nụ cười rạng rỡ, bầu không khí trầm mặc giữa hai người trong nháy mắt đã quét sạch.

Sau khi bầu không khí dịu đi, Dương Mi trực tiếp đưa Hậu Thổ trở về Vu Tộc.

Sau khi giao Hậu Thổ cho Huyền Minh, dặn Hậu Thổ ngoan ngoãn đợi ở đó, Dương Mi liền quay lại bên Huyết Hải.

Lời hứa với Hậu Thổ trước đó không phải là trò đùa, nhưng Lục

Đạo Luân Hồi về lý mà nói thực sự cần Hậu Thổ mới có thể hóa sinh ra.

Nhưng, bằng vào tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hậu Thổ, thêm Tổ Vu Chân Thân, liền có thể hóa ra Lục Đạo Luân Hồi, Dương Mi có chết cũng không tin.

Vì vậy Dương Mi tin chắc rằng, Lục Đạo Luân Hồi chắc chắn đã được thai nghén trong Huyết Hải từ lâu, chỉ là vẫn chưa xuất thế mà thôi.

Dương Mi nhìn Huyết Hải trước mặt, nơi từng bị khô cạn, trong đôi mắt không khỏi hiện lên một tia hồi ức.

Không ngờ Huyết Hải cuối cùng cũng là do rốn mắt Bàn Cổ hóa thành, trải qua mấy hội nguyên trưởng thành, lại lần nữa biến thành một biển máu đỏ thẫm rộng lớn không nhìn thấy bờ.

Trong Huyết Hải, dường như có một sự biến đổi kỳ lạ!

Không, Dương Mi cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lao thẳng vào Huyết Hải.

Hắn trực tiếp tản phát thần thức của mình, bao trùm khắp cả Huyết Hải, bắt đầu tìm kiếm từng tấc một.

Dương Mi đã hạ quyết tâm, nhất định phải tìm ra Lục Đạo Luân Hồi, dù phải lật tung Huyết Hải lên!

Chỉ cần có Lục Đạo Luân Hồi, những thứ như Địa phủ, quỷ sai, mười tám tầng địa ngục, Dương Mi vung tay là có thể kiến tạo.

Nhanh chóng, Dương Mi dần tiến sâu vào Huyết Hải, đồng thời dưới thần thức mạnh mẽ đó, mọi thứ trong Huyết Hải đều bị hắn bao trùm.

Nhưng, trong Huyết Hải rộng lớn đó, ngoài những vật ô uế nhất

thế gian, và một số tàn hồn không có ý thức ra, Dương Mi không hề phát hiện sự tồn tại của Lục Đạo Luân Hồi.

Thật ra, từ khi Dương Mi bước sâu vào Huyết Hải, vô số oán hồn lang thang trong Huyết Hải đã ăn mòn Dương Mi.

Nhưng chỉ bằng sức mạnh của chúng, không thể gây ra chút uy hiếp nào cho Dương Mi.

Huyết Hải tuy lớn, nhưng cùng với thời gian trôi đi, thần thức của Dương Mi gần như đã thăm dò triệt để cả Huyết Hải!

Chương 360

Tuy nhiên, không tìm thấy Lục Đạo Luân Hồi!

Chẳng lẽ, Lục Đạo Luân Hồi không nằm trong Huyết Hải sao?

Huyết Hải tuy mạnh, nhưng thực sự không đủ để thai nghén Lục Đạo Luân Hồi!

Nhưng, nếu không nằm trong Huyết Hải, vậy thì Hậu Thổ lại bị dẫn dắt đến đây bằng cách nào.

Lúc này Dương Mi không khỏi có chút nghi hoặc.

Nếu không tìm thấy Lục Đạo Luân Hồi, thì Hậu Thổ nhất định sẽ đi theo quỹ tích Thiên Đạo vốn có!

Lấy thân hóa luân hồi, bổ sung Thiên Địa, kiến tạo Địa Phủ, từ đó Hậu Thổ sẽ là Bình Tâm Nương Nương, không thể bước ra khỏi Địa Phủ một bước!

Hiển nhiên, đó là điều Dương Mi tuyệt đối không cho phép xảy ra!!!

Thu liễm nội tâm có chút nóng nảy, thần thức của Dương Mi lại lần nữa triển khai trong Huyết Hải.

Lần này, còn tế nhị hơn lần trước một chút.

Tuy nhiên, Dương Mi đột nhiên mở mạnh đôi mắt, dường như có một phát hiện mới.

Ngay lập tức, hắn liền bay đến một nơi sâu trong Huyết Hải!

Vừa rồi, thần thức của hắn ở nơi đó, cảm nhận được một nguồn sinh mệnh.

Dao động cổ xưa và khí tức mạnh mẽ, có tu vi Chuẩn Thánh, cũng

chính vì thế mà Dương Mi vô cùng hiếu kỳ.

Trong Huyết Hải, ngoài Minh Hà bị đánh giết ra, còn thai nghén một nguồn sinh mệnh khác sao?

Hơn nữa, còn mạnh hơn Minh Hà!

Cùng với việc Dương Mi dần dần tiếp cận, cuối cùng một vị thần linh đã xuất hiện trong tầm mắt Dương Mi.

Dương Mi có chút hiếu kỳ mà đánh giá vị sinh linh trước mắt, trước mắt hắn là một chàng thanh niên mặc trường bào màu đỏ.

Chàng thanh niên vẻ mặt đạm mạc, có chút đề phòng nhìn Dương Mi!

"Ngươi tên gì?" Dương Mi mở miệng, ánh mắt sâu thẳm, thực ra chỉ nhìn một cái, liền đã biết thân phận của chàng thanh niên trước mắt.

"Bần đạo Văn Đạo Nhân, ngươi lại là ai?" Bị ánh mắt sâu thẳm của Dương Mi nhìn chằm chằm, Văn Đạo Nhân có cảm giác linh hồn mình bị nhìn thấu, khiến tâm thần chấn động, hắn biết đây là một cường giả thực sự.

Không ngờ, bản tính trời sinh cương liệt bạo ngược của hắn, hắn biết đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, lời nói vẫn cứng rắn, thậm chí thần sắc lạnh lùng.

Quả nhiên là Văn Đạo Nhân!

Hắn không phải do Huyết Hải trực tiếp thai nghén, mà là Hồng Mông hung thú Huyết Sí Hắc Văn, tự xưng Văn Đạo Nhân, chỉ ẩn mình trong Huyết Hải mà thôi!

Không ngờ, hắn đối với Huyết Hải e rằng còn hiểu rõ hơn Minh Hà một chút.

Không chừng, hắn biết tin tức liên quan đến Lục Đạo Luân Hồi!

Văn Đạo Nhân này cũng không phải kẻ dễ trêu chọc, sự tích nổi tiếng nhất của hắn, là khi Phong Thần Chiến.

Tuy bị Chuẩn Đề bắt giữ, nhưng sau khi thoát ra lại hấp thực bốn đại thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo là Quy Linh Thánh Mẫu!

Sau đó lại bay đến Tây Phương Cực Lạc, đi hấp thực Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận của Tây Phương Phật Giáo.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị Văn Đạo Nhân hấp thực mất đến ba phẩm, dẫn đến phẩm giai của nó hạ xuống, mới hóa thành Cửu Phẩm Kim Liên.

Điều đáng nể nhất là, hắn đã chạy thoát dưới mí mắt của hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chương 361

Có thể thấy hắn không chỉ khẩu khí ghê gớm, mà còn tinh thông phép đào thoát.

Chỉ đáng tiếc, lúc này lại gặp phải Dương Mi!

Muốn chạy, e rằng cũng không có chỗ để trốn.

"Ta là Dương Mi Đạo Nhân!" Dương Mi nhàn nhạt nói, nhưng lại khiến Văn Đạo Nhân trước mặt giật mình một cái.

Tuy thường niên ẩn mình sâu trong Huyết Hải, nhưng hắn cũng biết đôi chút về tình hình Hồng Hoang Đại Lục.

Huống hồ Dương Mi Đạo Nhân là người đầu tiên chấn động cả Hồng Hoang Đại Lục, ai mà không biết, ai mà không hiểu!

Ngay lập tức Văn Đạo Nhân thân thể có chút run rẩy, tuy hắn không làm chuyện xấu, nhưng hắn tự nhận là kẻ xấu, chứ không phải người tốt.

Bây giờ đối mặt với đại năng Dương Mi, nếu Dương Mi có bất kỳ suy nghĩ nào, hắn tất sẽ chết không có chỗ chôn.

Trước sức mạnh tuyệt đối, cho dù là bản tính cương liệt đến đâu cũng đều tiêu tan, Văn Đạo Nhân giọng nói có chút run rẩy hỏi: "Nguyên lai là Dương Mi Đạo Tôn, không biết Đạo Tôn giá lâm, xin Đạo Tôn chớ trách tội!

Không biết Đạo Tôn đến Huyết Hải có việc gì?" Nghe vậy, Dương Mi cũng không giấu giếm, liền kể mục đích chuyến đi này cho Văn Đạo Nhân trước mặt.

Dù sao Văn Đạo Nhân đã ở trong Huyết Hải không biết bao nhiêu năm, chắc chắn hắn quen thuộc nơi này hơn mình.

Văn Đạo Nhân sau khi nghe Dương Mi nói xong, cau chặt mày trầm tư hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Lục Đạo Luân Hồi?

Thứ đó, ta ở trong Huyết Hải từ thuở Hồng Hoang sơ khai, nhưng chưa từng nghe trong Huyết Hải có thứ đó a?" Nghe xong lời Văn Đạo Nhân, trên mặt Dương Mi không khỏi lộ ra vẻ thất vọng và hoang mang.

Đã Văn Đạo Nhân ở trong Huyết Hải từ thuở Hồng Hoang sơ khai, vậy e rằng mình cũng không tìm ra ai hiểu rõ Huyết Hải hơn hắn.

Đáng thương Văn Đạo Nhân còn không biết Lục Đạo Luân Hồi, chẳng lẽ, Lục Đạo Luân Hồi thật sự không có trong Huyết Hải sao?

Khi Dương Mi có chút nôn nóng, Văn Đạo Nhân lại như tự nói một mình: "Không, khi ta vừa trốn vào Huyết Hải, ở sâu trong Huyết Hải đó ta đã thấy sáu cái xoáy nước quỷ dị, sáu cái xoáy nước đó không ngừng nuốt chửng ô uế khí trong Huyết Hải." "Ta vốn định xem xét kỹ lưỡng một phen, nhưng cảm nhận được nguy hiểm trong sáu cái xoáy nước đó, đợi khi ta nâng cao thực lực rồi lại đi xem xét, thì sáu cái xoáy nước đó đã biến mất rồi." Lời này vừa thốt ra, Dương Mi cau chặt mày bỗng giãn ra, lộ ra một tia mừng rỡ.

Nếu không nhầm, sáu cái xoáy nước đó chính là nguyên mẫu của Lục Đạo Luân Hồi!

"Nơi đó ở đâu, mau dẫn ta đi!" Ngay lập tức, Dương Mi có chút nóng lòng nói.

Văn Đạo Nhân cũng không chút do dự, liền dẫn đường phía trước, Dương Mi bám sát phía sau, nhanh chóng đến nơi sâu nhất của Huyết Hải.

"Ban đầu sáu cái xoáy nước đó, chính là ở chỗ này!" Văn Đạo Nhân chỉ vào một chỗ nói, nhưng lúc này ở đó ngoài chất lỏng đỏ

thẫm đang chảy và những vật ô uế ra, trống rỗng một mảnh.

Văn Đạo Nhân vội vàng giải thích: "Không biết từ khi nào, sáu cái xoáy nước đó đã biến mất, sau đó ta cũng tìm kiếm trong Huyết Hải, nhưng không có chút dấu vết nào." Dương Mi không nói gì, chỉ trực tiếp triển khai thần thức của mình xung quanh.

Văn Đạo Nhân ở một bên, dù ngay lập tức mở ra phòng ngự pháp lực, nhưng hô hấp lập tức trở nên dồn dập, như thể hoàn toàn không thở được vậy.

Hắn cảm giác lúc này như rơi vào một không gian trọng lực, mọi thứ xung quanh đều đang ép hắn!

Văn Đạo Nhân có thể cảm nhận rõ ràng, như có một thanh lợi kiếm treo lơ lửng trên cổ hắn, chỉ cần một ý niệm nhỏ, hắn sẽ thân tiêu đạo hủy, không còn chút tro bụi.

Lúc này Văn Đạo Nhân mới thật sự thể hội được thực lực của Dương Mi khủng bố đến mức nào.

Huống hồ thần thức của Dương Mi, mục tiêu chính không phải là hắn.

Nếu không, e rằng Văn Đạo Nhân lúc này đã một mạng ô hô rồi!

Khi Văn Đạo Nhân cảm thấy nửa bước đã đạp vào Quỷ Môn Quan, thần thức xung quanh lại đột nhiên dũng động, nhanh chóng hội tụ về một chỗ.

Đồng thời, đồng tử Dương Mi đột nhiên co rụt lại, trên mặt cũng tùy theo đó lộ ra một tia vui mừng.

Hắn không tìm thấy Lục Đạo Luân Hồi, nhưng lại phát hiện ra một lối vào không gian quỷ dị.

Lối vào không gian này vô cùng hư ảo, nếu không phải Dương Mi

tinh thông pháp tắc không gian, có lẽ ngay cả hắn cũng không thể phát hiện ra!

Chương 362

Không nói hai lời, Dương Mi trực tiếp bay về phía lối vào không gian quỷ dị đó.

Trong nháy mắt, thân ảnh Dương Mi trực tiếp biến mất trong Huyết Hải.

Văn Đạo Nhân có chút chưa kịp phản ứng, đợi đến khi cảm thấy nguy cơ khủng bố xung quanh hoàn toàn tiêu tán, hắn mới liều mạng chạy trốn ra ngoài Huyết Hải.

Ngay lập tức, Huyết Hải lại trở về tĩnh lặng!

Dương Mi, lúc này đã xuất hiện ở một không gian khác.

Dương Mi nhìn thấy trước mặt một mảnh đen kịt, nơi đây không giống Hồng Hoang Đại Lục, cũng không giống Hỗn Độn Không Gian, mà như một U Minh Chi Địa!

U Minh Chi Địa này vô cùng rộng lớn, khi Dương Mi thử dùng thần thức để dò đường, lại phát hiện như có một cỗ sức mạnh kỳ dị đang cản trở thần thức của hắn khuếch trương.

Thần thức của Dương Mi, chỉ có thể dò xét khoảng trăm dặm, chỉ có cảm giác mơ hồ.

Không còn cách nào, Dương Mi đành phải chậm rãi di chuyển trong U Minh Chi Địa này, từng chút một thăm dò xung quanh.

Hắn có thể cảm nhận được, Lục Đạo Luân Hồi chắc chắn ẩn giấu trong U Minh Chi Địa này.

Sau khi Dương Mi thăm dò hồi lâu mà không có kết quả, đột nhiên xuất hiện một cảm giác tim đập nhanh, như có một sự dẫn dắt vô danh nào đó trong cõi u minh.

Dưới sự dẫn dắt này, Dương Mi lại đi bộ trong U Minh Chi Địa hồi lâu.

Đột nhiên, hắn cảm thấy trong một mảnh đen kịt, xuất hiện một cảm giác thôn phệ.

Tiếp theo, hắn nhìn thấy trước mặt xuất hiện sáu cái xoáy nước khổng lồ, các xoáy nước không ngừng xoay tròn, điên cuồng nuốt chửng U Minh khí xung quanh.

Đồng thời, một cỗ khí tức khiến Dương Mi kinh hãi bốc lên từ trên Lục Đạo Luân Hồi.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Mi lập tức mỉm cười.

Không sai, đó chính là Lục Đạo Luân Hồi trong truyền thuyết!

Hắn tìm thấy rồi!

Trong khi Dương Mi tìm kiếm Lục Đạo Luân Hồi, Hồng Hoang Đại Địa tràn ngập những tu sĩ Yêu Tộc tàn bạo.

Có lẽ bị Vu Tộc kích thích, thêm vào đó Đế Tuấn đích thân hạ lệnh, tất cả Yêu Tộc đều bắt đầu săn giết Nhân Tộc.

"Cứu mạng!

Cứu mạng a!!!" Ở một góc xa xôi của phạm vi thực lực Nhân Tộc, một bộ lạc đang phải chịu sự đồ sát lớn của Yêu Tộc.

Một người phụ nữ bình thường không tu luyện, khi đối mặt với đồ đao của Yêu Tộc, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Nhưng một Nhân Tộc bình thường, lại làm sao có thể chạy thoát khỏi những Yêu Tộc này chứ?

Quả nhiên, vừa chạy được vài bước, liền bị một con lang yêu một trảo xé xác, trực tiếp từ đầu đến chân bị xé thành hai nửa!

“Mẹ!” Con gái của người phụ nữ đó tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình bị con lang yêu tàn sát, lập tức mắt đỏ rực như muốn nứt ra, tuy chưa thành niên, nhưng thù giết mẹ không đội trời chung.

Lúc đó, quên mất mình chỉ là một thiếu niên Nhân Tộc bình thường, lập tức vớ lấy cái chậu gốm bên cạnh dùng sức ném mạnh về phía con lang yêu đó.

Rầm!

Cái chậu gốm chính xác nện vào đầu lang yêu, nhưng lang yêu không hề chịu chút tổn hại nào.

Lang yêu lạnh lùng nhìn thiếu niên Nhân Tộc, tùy tay gạt mảnh gốm vỡ trên mặt đi, nhe nanh nói: “Tìm chết!” Thiếu niên Nhân Tộc thấy chậu gốm không có tác dụng, liền vội vàng lại vớ lấy cái nĩa dùng trong nhà, sau đó không hề sợ hãi quay người xông tới con lang yêu đó.

Nhưng chưa đi được vài bước, con lang yêu liền trực tiếp một trảo, dùng sức xuyên thủng cơ thể thiếu niên, đâm thiếu niên xuyên qua.

Chương 363

Phụt!

Đôi mắt thiếu niên lập tức trợn tròn, máu tươi không ngừng trào ra khỏi miệng.

Nhưng cho dù như vậy, thiếu niên cũng không hoàn toàn mất hết khí lực, dùng chút khí lực cuối cùng nâng cái nĩa trong tay lên, sau đó nhắm vào đầu lang yêu, khẽ đâm một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: "Yêu quái đáng chết!" Động tác của thiếu niên tuy không đáng kể, nhưng đã chọc giận con lang yêu đầu đàn, lập tức hắn đại nộ, gầm lên một tiếng, trực tiếp vươn một móng vuốt khác dùng sức xé một cái, sống sượng xé toạc cơ thể thiếu niên thành hai nửa!!!

Rầm!

Lang yêu vẫn không hả giận, ném mạnh thi thể trong tay xuống đất, trút giận đạp thêm vài cái mới dừng lại.

Cùng lúc đó, ở một bộ lạc khác, cũng đang diễn ra cảnh tượng tương tự.

"Không!

Đừng giết ta, cầu xin các ngươi, ta có con rồi!!!" Một phụ nữ Nhân Tộc đang mang thai, đối mặt với một ngạc yêu xấu xí hung hãn, quỳ sụp xuống đất, hai chân không ngừng co duỗi lùi về phía sau, muốn thoát khỏi ngạc yêu, trên mặt cũng tràn đầy kinh khủng.

Con ngạc yêu thấy vậy, lại không chút đồng tình, ngược lại nở một nụ cười đầy hứng thú nói: "Ồ, có con rồi sao?

Không biết là con trai hay con gái?" Phụ nữ Nhân Tộc làm sao có thể vào lúc này, con ngạc yêu lại hỏi ra loại vấn đề này!

Trong lúc ngẩn người, nàng lắc đầu mơ màng nói: “Ta không biết!” Phụt!

Ách!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào thịt, người phụ nữ Nhân Tộc từ từ mở to mắt, nhìn cây trường thương đâm xuyên qua bụng mình.

Nàng ngây ngốc đứng đó, dường như trong khoảnh khắc đó, nàng đã quên cả đau đớn.

Con ngạc yêu cười tàn nhẫn, cười được một lúc lâu, người phụ nữ Nhân Tộc đột nhiên như phát điên mà hét lên, vồ tới ngạc yêu: “Con ta!

A!

Con ta!

Trả con ta đây!!!” Người phụ nữ Nhân Tộc đã hoàn toàn hóa điên, vung vẩy móng tay của mình, điên cuồng cào xé ngạc yêu trước mặt.

Nhưng móng tay giòn yếu ớt đó, làm sao có thể địch lại vảy giáp của ngạc yêu?

Trên người ngạc yêu căn bản không hề xuất hiện nửa điểm vết thương, ngược lại móng tay của người phụ nữ đã nát bươm, máu tươi đầm đìa, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng cho dù như vậy, người phụ nữ dường như căn bản không cảm thấy đau đớn, điên cuồng cào xé con ngạc yêu đó, vừa cào xé vừa hét lên: “Trả con ta!

Trả con ta!!!” Nước mắt và máu hòa lẫn vào nhau, cuối cùng, không phân biệt được đó là gì nữa.

Con ngạc yêu rốt cuộc cũng chán ghét người phụ nữ Nhân Tộc

như điên này, trường thương trong tay run lên, pháp lực vừa xuất ra, trực tiếp xé nát người phụ nữ đang bị đâm trên thương.

Ngay lúc này, không gian dường như có một đạo dao động sức mạnh quỷ dị, con ngạc yêu đột nhiên cảm thấy thần hồn của mình dường như chịu một loại va chạm kịch liệt.

Như thể có vạn cây kim thép sắc nhọn, đột nhiên đâm vào thần hồn yếu ớt đó, con ngạc yêu lập tức kêu lên đau đớn.

Cơ thể hắn càng trực tiếp ngã xuống đất không ngừng lăn lộn, nhưng bất kể thế nào, cảm giác đau nhói đó nhanh chóng lan khắp toàn thân hắn.

Như thể vạn kiếm xuyên tâm, không, còn đau đớn hơn vạn kiếm xuyên tâm, cơn đau nhức như thủy triều không ngừng tấn công thần kinh hắn.

Cỗ sức mạnh vô danh đó đang hủy hoại đại não hắn, cơn đau nhức kịch liệt từng chút một hành hạ hắn.

“Không!

Không!

Đau quá!

Chương 364

Đau quá!!!" Ngạc yêu gào thét điên cuồng, ngũ quan trên mặt cũng hoàn toàn vặn vẹo, nhưng cỗ đau đớn đó vẫn không giảm đi nửa phần.

Không còn cách nào, ngạc yêu bắt đầu điên cuồng đập đầu mình, thậm chí muốn trực tiếp kết thúc sinh mệnh.

Nhưng đó là đòn tấn công từ thần hồn, chậm rãi xâm thực toàn thân ngạc yêu, khiến hắn không thể nhấc nổi chút khí lực nào!

Cùng lúc đó, một thanh niên dung nhan như ngọc, với vẻ ngoài tuấn lãng từ trên trời giáng xuống, lạnh lùng nhìn ngạc yêu, trong mắt không có chút thương hại nào.

"Chết đi!" Ngạc yêu quay người nhìn thấy sự xuất hiện của người này, cơn đau nhói đã hoàn toàn hủy diệt lý trí của hắn, thấy người liền điên cuồng từ dưới đất bò dậy gào thét xông tới.

Chàng thanh niên mặt không biểu cảm nhìn ngạc yêu xông tới, khi sắp vồ đến, chàng thanh niên đột nhiên ra chân, hung hăng đá trúng đầu ngạc yêu!

Lực lớn từ chân chàng thanh niên truyền ra, trực tiếp đá bay ngạc yêu khỏi mặt đất!

Không, chàng thanh niên không đánh giết ngạc yêu đó, mà để mặc hắn tiếp tục chịu đựng đòn tấn công thần hồn khủng bố.

Chàng thanh niên không nhìn ngạc yêu nữa, quét mắt nhìn cảnh tượng thảm khốc mà bộ lạc này phải chịu đựng.

Đặc biệt khi nhìn thấy người phụ nữ bị xé xác, hắn hít sâu một hơi.

Sau đó chậm rãi đi đến bên thi thể người phụ nữ, cúi xuống nhìn nửa khuôn mặt còn lại của người phụ nữ mang theo một cỗ điên cuồng và bi ai, cùng với vẻ chết không nhắm mắt của nàng!

Chàng thanh niên từ từ nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, trong mắt hắn dường như có một ngọn núi lửa phun trào ngay lập tức.

"Đại thẩm!

Xin lỗi, ta, đã đến muộn rồi!" "Không, ta Diệp Thiên ở đây thề với người, thề với tất cả đồng bào Nhân Tộc đã khuất, nhất định sẽ xé xác tất cả Yêu Tộc mà ta nhìn thấy!!!" Diệp Thiên từng chữ từng câu rít lên khẽ khàng, trong lồng ngực hắn lúc này hoàn toàn tràn ngập ngọn lửa giận dữ bị đè nén.

Ngay lúc này, trời lại như mây đen vần vũ, lại xuất hiện một bầy Yêu Tộc!

Con ngạc yêu đang bị hành hạ thảm khốc nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức quên đi nỗi đau nhói khắp người, không nhịn được cười ha hả nói: "Ngột Đạo Nhân!

Ngươi chết chắc rồi!

Ha ha ha..." Diệp Thiên không để ý đến hắn, lạnh lùng nhìn bầy Yêu Tộc đang kéo đến.

Trong chốc lát, mây đen áp xuống, trước mặt Diệp Thiên cũng có thêm mấy trăm Yêu Tộc, những Yêu Tộc này dường như là một bộ lạc.

Đều là ngạc yêu!

Trong đó, con ngạc yêu dẫn đầu nhìn con ngạc yêu đang nằm dưới đất khổ sở giãy giụa, giơ tay vung ra pháp lực quán nhập vào cơ thể hắn.

Nhưng cho dù dưới sự cọ rửa của pháp lực mạnh mẽ, nỗi đau của con ngạc yêu đó cũng không giảm đi nửa phần.

Lập tức, sắc mặt của con ngạc yêu dẫn đầu trở nên khó coi, phải biết hắn có tu vi Đại La Kim Tiên!

A a a...

Con ngạc yêu nằm dưới đất không ngừng phát ra tiếng kêu rên đau đớn, con ngạc yêu dẫn đầu nhìn cảnh tượng này.

Chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, lại vung tay, lập tức một cột nước ngưng luyện như lợi kiếm bắn ra, dễ dàng xuyên thủng đầu con ngạc yêu nằm dưới đất!

Tiếng kêu rên đột nhiên dừng lại, nhưng trên mặt con ngạc yêu nằm dưới đất, lại lộ ra vẻ mặt cuối cùng cũng được giải thoát.

Có thể thấy nỗi đau thấu tận thần hồn vừa rồi kinh khủng đến mức nào...

Sau đó, con ngạc yêu dẫn đầu mới như có điều suy nghĩ mà quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên, vừa như nghi vấn vừa như xác nhận mà nói: "Công kích thần hồn?

Không thể nào, Tam Thiên Đại Đạo đâu có bao hàm loại pháp thuật huyền ảo này!" Khi con ngạc yêu hỏi câu đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tam Thiên Đại Đạo gần như bao hàm tất cả pháp tắc tu luyện trên đời, nhưng Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, vẫn còn một đường sinh cơ!

Chương 365

Pháp thuật công kích thần hồn mà Diệp Thiên vừa sử dụng, chính là đường sinh cơ đó.

Các sinh linh Hồng Hoang Đại Lục tu luyện pháp lực và các loại pháp tắc Đại Đạo, nhưng lại không có chút thành tựu nào về thần hồn.

Chỉ là theo tu vi tăng lên, thần hồn của tu sĩ cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng lại không có cách nào công kích thần hồn.

Lúc này Diệp Thiên sử dụng pháp thuật công kích thần hồn, sao có thể không khiến ngạc yêu cảm thấy chấn động!

"Vì sao lại tàn nhẫn đến vậy?" Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của ngạc yêu, ngược lại trầm mặc mở miệng hỏi lại.

Thần hồn vốn là pháp thuật tu luyện của Nhân Đạo, chỉ cần tu luyện đến một cảnh giới nhất định, tự nhiên có thể nắm giữ pháp thuật công kích thần hồn.

Cũng là căn bản để Nhân Đạo có thể sánh ngang với Tiên Nhân!

Không, Diệp Thiên lười giải thích nhiều.

"Ừm?" Con ngạc yêu dường như không ngờ Diệp Thiên sẽ hỏi loại câu hỏi như vậy, nên hắn có chút ngớ người.

"Vì sao lại tàn nhẫn đến vậy?" Diệp Thiên lại lần nữa mở miệng hỏi, lần này, giọng nói của hắn mang theo một tia run rẩy, vì phẫn nộ mà run rẩy, mùi máu tanh trong không khí lại lần nữa kích thích hắn.

Lần này, con ngạc yêu nghe rõ, không nhịn được cười ha hả nói: "Vì sao?

Ngươi là ai?

Lại có thể hỏi ra vấn đề ấu trĩ như vậy?" Những ngạc yêu còn lại cũng không nhịn được mà cười theo, trong tiếng cười của chúng tràn ngập sự trào phúng.

Diệp Thiên chỉ lạnh lùng nhìn, trầm mặc không nói!

Dường như đã cười đủ rồi, con ngạc yêu đầu đàn đột nhiên lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn, cười nói: "Loại chủng tộc yếu ớt này, không nên tồn tại trên Hồng Hoang Đại Địa mạnh được yếu thua!" "Dù sao loại chủng tộc này sớm muộn gì cũng sẽ diệt tộc, chi bằng bị Yêu Tộc chúng ta dùng làm thức ăn, cống hiến một chút sức lực nhỏ bé cho việc tranh bá của Yêu Tộc chúng ta!" Trong mắt Yêu Tộc, Nhân Tộc là tồn tại không đáng để mắt tới.

Chúng chưa bao giờ đặt Nhân Tộc lên vị trí bình đẳng, trong mắt chúng, Nhân Tộc là một loại chủng tộc có thể tùy ý chà đạp.

Nhân Tộc luôn nằm trong lòng bàn tay chúng, mặc cho tùy ý đùa giỡn!

Chúng chúa tể vận mệnh Nhân Tộc!

Khiến Nhân Tộc sống thì Nhân Tộc mới có thể sống!

Khiến Nhân Tộc chết thì Nhân Tộc phải chết!

Nghe những lời phát ngôn đó, Diệp Thiên thân là Nhân Tộc, thậm chí được Nhân Tộc tôn làm thủy tổ, cũng không thể kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng.

Trong tay hàn quang chợt lóe, một thanh lợi kiếm sắc bén liền rơi vào tay hắn.

Thanh lợi kiếm này chỉ được luyện chế từ kim loại bình thường, thậm chí còn không được coi là pháp bảo, nhưng lúc này được Diệp Thiên nắm trong tay.

Lại như thể sản sinh cộng hưởng với Diệp Thiên mà ong ong rung động, càng không ngừng phát ra sát khí khiến người ta rợn người!

"Nhân Tộc do Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương sáng tạo, là một trong các chủng tộc Hồng Hoang!

Bọn Yêu Tộc các ngươi tàn nhẫn tàn sát, Thiên Đạo không thu các ngươi, ta sẽ tự mình thu!" Diệp Thiên gầm lên một tiếng giận dữ, trường kiếm trong tay ong ong rung động, ngay sau đó thân hình chợt lóe, lập tức xuất hiện trước mặt con ngạc yêu đó.

"Không hay rồi!!!" Lúc này, con ngạc yêu mới biết, thực lực của Diệp Thiên trước mắt vượt xa hắn, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ hối hận.

Nhưng, lúc này đã quá muộn rồi!

Xoẹt!

Diệp Thiên một kiếm chém vào cổ con ngạc yêu, cổ con ngạc yêu tuy bị từng khối vảy cứng rắn bao phủ.

Nhưng trường kiếm trong tay Diệp Thiên lóe lên một đạo thần vận huyền ảo, lập tức như một thanh thần binh lợi khí sắc bén, không chút trở ngại chém bay đầu con ngạc yêu đó.

Chương 366

Phụt!

Cùng với đầu ngạc yêu rơi xuống, máu tươi khắp người cũng từ chỗ cổ bị chặt bắn ra, chỉ trong chốc lát, cơ thể hắn mới chậm rãi đổ xuống.

Rầm!

Cùng với thi thể con ngạc yêu đó đổ xuống đất, những con ngạc yêu còn lại mới hoàn hồn, lập tức kinh hô: "Tộc trưởng!" "Ta là Nhân Tộc Thủy Tổ Diệp Thiên, hành vi của các ngươi trời đất khó dung!

Hôm nay, ta sẽ vì Nhân Tộc mà đòi lại công đạo, nhất định phải chém giết tất cả các ngươi!" Diệp Thiên nghiến răng nghiến lợi, mày kiếm dựng ngược, nhìn bầy ngạc yêu đáng chết trước mặt mà hét lên một tiếng gay gắt.

Lúc này Diệp Thiên đã hoàn toàn thích phóng lửa giận trong lòng, làm như vậy, sức chiến đấu của hắn cũng hoàn toàn được bộc lộ.

Trong số tất cả ngạc yêu tại chỗ, không một ai là đối thủ của hắn!

Chỉ thấy Diệp Thiên trong nháy mắt đã chém giết mấy chục con ngạc yêu!

"Các ngươi không có cha mẹ ư?!" "Xoẹt!" Diệp Thiên chất vấn mười con ngạc yêu, nhưng không đợi chúng trả lời, liền một kiếm vung ra chém bay mười cái đầu lâu.

"Các ngươi không có huynh đệ ư?!" "A!" Một con ngạc yêu nhìn cánh tay đột nhiên bị chặt đứt, không nhịn được kêu thảm thiết.

Thực ra, nỗi đau không nhanh như vậy truyền đến đại não hắn, chỉ là phản xạ có điều kiện do kinh hoàng mà thôi.

Kêu lên được một lúc, cơn đau dữ dội mới truyền đến.

"Các ngươi không có con cái ư?!" "Xoẹt!!" Một con ngạc yêu bị Diệp Thiên một kiếm chém từ trên đầu xuống, trực tiếp bị xé xác.

Máu tươi trong nháy mắt văng đầy người Diệp Thiên, khuôn mặt tuấn lãng của hắn cũng hoàn toàn ướt đẫm máu đỏ tươi...

Khi Diệp Thiên một lần nữa xuất hiện trước mặt bầy ngạc yêu, bầy ngạc yêu đó lại bị dọa vỡ mật.

Phịch một tiếng, bầy ngạc yêu lập tức quỳ xuống trước mặt Diệp Thiên, run rẩy nói: "Ta có cha mẹ!

Ta có huynh đệ tỷ muội!

Ta có con cái!

Đừng giết ta, cầu xin đừng giết ta a!" Trường kiếm trong tay Diệp Thiên khẽ run lên, lập tức bầy ngạc yêu đồng loạt cứng đờ, liền nghe Diệp Thiên lạnh giọng hỏi: "Vậy, trong tay các ngươi có nhiễm máu Nhân Tộc của ta không?" "Ta... ta..." Bầy ngạc yêu lập tức toát mồ hôi lạnh, Diệp Thiên lại nhìn những ngạc yêu xung quanh, lớn tiếng hét: "Các ngươi!

Trong tay có nhiễm máu tươi Nhân Tộc của ta không?" Tất cả ngạc yêu tại chỗ đều không trả lời, từ đó có thể thấy, bầy ngạc yêu đó không một ai vô tội!

Diệp Thiên nhìn thấy, trong mắt sát khí tràn ngập, lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, các ngươi không một ai có thể sống!" Dứt lời, Diệp Thiên lại lập tức ra tay, cuối cùng cả trăm ngạc yêu đều bị chém giết hết!

Vì Diệp Thiên ra tay quá nhanh, đến nỗi khi kết thúc cuộc tàn sát.

Vẫn còn mấy chục cái đầu của ngạc yêu chậm rãi rơi xuống, máu

từ cổ bị chặt của mấy chục con ngạc yêu phun ra tạo thành mưa máu rơi xuống.

Diệp Thiên không né tránh, tắm mình trong mưa máu, mũi kiếm lợi kiếm trong tay cũng chậm rãi nhỏ từng giọt máu tươi đỏ thẫm.

Giống như Tu La, cả người hắn không còn dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn như trước.

"Nếu sa vào Tu La có thể cứu Nhân Tộc ta, Diệp Thiên nguyện từ đây đọa vào Tu La đạo!" "Dùng Tu La kiếm trong tay ta, chém tận yêu ma vô tình thế gian!!!" Diệp Thiên ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng dài, lập tức bầu trời bắt đầu vang dội, lại nhận được hồi ứng của Thiên Đạo.

Xong xuôi, Diệp Thiên liền vội vã đi đến bộ lạc tiếp theo.

Một bộ lạc đã muộn rồi, bộ lạc tiếp theo, tuyệt đối không!

Giết!!!

Cuộc đồ sát của Yêu Tộc khiến số lượng Nhân Tộc trên Hồng Hoang giảm mạnh, tuy Nhân Tộc có không ít tu sĩ tu luyện Nhân Đạo và Kim Đan Đại Đạo.

Chương 367

Nhưng thực lực quá yếu, căn bản không thể ngăn cản tiến công của Yêu Tộc.

Ngay lập tức Nhân Tộc bị đồ sát đến xác thịt bay tứ tung, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ đại địa, những tinh huyết đó đều bị pháp khí mà Yêu Tộc đã chuẩn bị từ trước thu lấy.

Số lượng Nhân Tộc bị Yêu Tộc giết chết càng ngày càng nhiều, oán khí trên không các bộ lạc Nhân Tộc cũng càng ngày càng nhiều, nồng độ cũng càng ngày càng rõ rệt.

Khi những oán khí tang thương khắp nơi tụ tập lại một chỗ, liền biến thành từng oán hồn, không sợ sống chết xuyên qua giữa Yêu Tộc, để bảo vệ những Nhân Tộc còn lại.

Những Yêu Tộc bị oán hồn do oán khí Nhân Tộc kết thành xuyên thấu, Nguyên Thần của chúng trở nên hoảng hốt, có kẻ còn có dấu hiệu tan rã, thậm chí có kẻ trực tiếp vẫn lạc.

Có thể thấy oán hồn do oán khí Nhân Tộc kết thành, cuối cùng đã trở thành lá bài tẩy bảo vệ Nhân Tộc trong Hồng Hoang.

Nhân Tộc nhìn thấy những Nhân Tộc đã chết, dưới hình thức oán khí cuối cùng lại bảo vệ Nhân Tộc, lập tức tiếng khóc than vang vọng đến tận trời.

Đồng thời phong vân biến sắc, những oán khí đó càng thêm rõ ràng, oán hồn hình thành càng nhiều.

Yêu Tộc không quản Nhân Tộc thế nào, vẫn cứ giết!

Oán hồn do Nhân Tộc kết thành, chỉ có thể sát thương một số tiểu yêu, những đại yêu đó cũng chỉ khi không chú ý mới bị thương.

Cho dù như vậy, cũng khiến Yêu Tộc chấn kinh và hoảng sợ, dù sao những tiểu yêu đó là căn bản của Yêu Tộc.

Một khi tiểu yêu chết hết, Yêu Tộc cũng sẽ tương đương với diệt vong.

Đế Tuấn liền sai Yêu Thánh và một số đại yêu đi thanh trừ oán khí và oán hồn Nhân Tộc, nhưng những thứ này không đối phó được với đại yêu và Yêu Thánh.

Nhưng Yêu Thánh và đại yêu cũng khó khu tán những oán khí và oán hồn đó, đành mặc cho chúng phiêu tán, chỉ có thể cố gắng bảo vệ tiểu yêu.

Những oán khí và oán hồn này đều là hóa thân của ý chí Nhân Tộc, một hai cái thì yếu ớt không chịu nổi, nhưng khi thành mười vạn, trăm vạn thậm chí hàng ức ý chí trở lên kết hợp lại.

Vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng, cũng là sự chênh lệch số lượng thể hiện biểu tượng của thực lực!

Nhưng những Yêu Tộc đó không đối phó được với những oán hồn này, liền trút tất cả lửa giận trong lòng lên những Nhân Tộc còn sống sót.

Dưới sự tàn sát vô tình của Yêu Tộc, tất cả Nhân Tộc chỉ có thể liều mạng chạy trốn khắp nơi.

Càng ngày càng nhiều Nhân Tộc, tất cả đều đổ dồn vào Nhân Tộc Tổ Địa ở bờ Đông Hải.

Cứ như vậy, cuối cùng tầm mắt của những Yêu Tộc đó đã nhắm vào Nhân Tộc Tổ Địa!

Trong chốc lát, mây yêu giăng kín trời, quét về phía Nhân Tộc Tổ Địa.

Trong Tổ Địa, Nhân Tộc Tam Tổ Toại Nhân Thị nhìn cảnh tượng bên ngoài, từng người từng người đôi mắt tràn đầy huyết lệ.

Nhân Tộc không thể nhìn thấy tận cùng, hài cốt phủ kín bên ngoài Nhân Tộc Tổ Địa!

Đây đều là tinh nhuệ của Nhân Tộc, nhưng hôm nay lại đều bỏ mạng ở đây, Yêu Tộc cao tầng còn chưa toàn bộ ra tay, nếu không Nhân Tộc Tổ Địa đã sớm bị công phá rồi!

"Trời xanh sao bất công đến vậy!" "Hãy mở mắt mà xem đi, mười ức oán hồn Nhân Tộc ta, rốt cuộc đã làm sai điều gì!" Có Nhân Tộc lão giả bi phẫn ngửa mặt lên trời gào thét, vô số phụ nữ trẻ em, đôi mắt lộ ra ánh mắt cừu hận.

Bên ngoài Tổ Địa, nằm đó là cha của họ, huynh trưởng của họ, con trai của họ!

Lúc này một thân ảnh khổng lồ, từ xa chậm rãi đi tới, thân cao trăm trượng, đối với Nhân Tộc không khác gì cự nhân chống trời!

"Ta là Tất Phương, Yêu Đế có chỉ, hôm nay Nhân Tộc tận diệt!" "Giết!" Cùng với lời Tất Phương Yêu Thánh vừa dứt, một ngọn chân hỏa, từ miệng hắn phun ra, trong nháy mắt biển lửa ngập trời, quét về phía Nhân Tộc Tổ Địa.

Liệt diễm cuồng bạo, thiêu đốt cơ thể Nhân Tộc!

Từng Nhân Tộc một, trong tiếng kêu gào thê thảm đau đớn mà chết đi!

Đối mặt với thần thông thủ đoạn của Yêu Thánh, Nhân Tộc căn bản không có sức chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra trước mắt mình.

Chương 368

Nhân Tộc Tam Tổ, thần sắc ngây dại, cuối cùng, vì quá giận dữ mà trong miệng trực tiếp phun ra một ngụm tâm huyết!

"Ỷ hiếp người quá đáng!

Ta lấy danh nghĩa Tổ của Nhân Tộc mà thề, nếu hôm nay Nhân Tộc ta không diệt, ngày sau nhất định sẽ dốc toàn lực diệt sát Yêu Tộc!

Mối thù này không đội trời chung, hai tộc không chết không ngừng!!!" Cùng với lời của Toại Nhân Thị vừa dứt, bầu trời vốn mây đen giăng kín sấm chớp, đột nhiên truyền ra tiếng sấm sét chấn động!

Sắc mặt Tất Phương trong khoảnh khắc trở nên khó coi vô cùng, Thiên Đạo đã hưởng ứng lời thề của Nhân Tộc sao?!

Một trận cảm giác tim đập nhanh, thịt giật mình nổi lên trong lòng Tất Phương, để đoạn tuyệt hậu họa, Tất Phương ngửa mặt lên trời gào thét: "Tất cả đều giết cho ta, tuyệt đối không được buông tha bất kỳ một Nhân Tộc nào!" "Giết!!!" Tiếng Tất Phương vừa dứt, vô số tinh nhuệ Yêu Tộc trong miệng phát ra tiếng gào thét xung thiên, toàn thân tản ra sát khí kinh người, như một dòng lũ cuồn cuộn, quét về phía Nhân Tộc Tổ Địa!

Nhìn những vô cùng vô tận yêu binh, tất cả Nhân Tộc đều tuyệt vọng, máu lệ không ngừng chảy ra từ mắt Nhân Tộc Tam Tổ, trong lòng không cam lòng a!

"Nhân Tộc ta, tuyệt đối không thể để mặc cho người khác chém giết như vậy!" "Tất cả Nhân Tộc nghe lệnh, cầm vũ khí trong tay, chết cũng phải cắn xuống một miếng thịt của Yêu Tộc!" Lúc này Toại Nhân Thị cùng Tam Tổ chậm rãi bước ra từ Tổ Địa, nắm chặt vũ khí

trong tay đưa ra quyết định cuối cùng.

Phản kháng!

Chết!

Cũng không thể hèn nhát như vậy!

Lập tức tất cả Nhân Tộc tuyệt vọng, đều bị kích thích ý chí quyết tâm cuối cùng.

"Giết!!!" Đồng thời một tiếng gào thét kinh thiên động địa đột nhiên truyền ra từ Nhân Tộc Tổ Địa, đối mặt với yêu binh như thủy triều.

Tất cả Nhân Tộc, bất kể già trẻ lớn bé, phụ nữ, đều nắm chặt vũ khí trong tay, nghĩa vô phản cố mà xông lên.

Lúc này, không một ai lùi bước!

"Hừ!

Một lũ kiến hôi giãy giụa hấp hối, thật đáng buồn cười đến cực điểm, hôm nay Yêu Tộc chúng ta sẽ tiễn tất cả các ngươi đi chết!" "Chủng tộc yếu ớt, không xứng tồn tại trên Hồng Hoang Đại Lục!" Nhìn những Nhân Tộc đang dốc sức phản kháng bên dưới, Tất Phương lạnh hừ một tiếng không hề để tâm.

Đại thủ vung lên, lập tức vô số chân hỏa phun ra, hóa thành biển lửa ngập trời quét về phía Nhân Tộc còn sót lại bên dưới.

Toại Nhân Thị Tam Tổ nhìn biển lửa cuồn cuộn nóng bỏng, lập tức nhìn nhau một cái, trong mắt đều hiện lên một vẻ quyết tuyệt.

Sau đó toàn bộ thực lực bùng phát, liên thủ nghênh đón biển lửa vô tận kia!

Tất Phương nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên nở một nụ cười trào phúng.

Hắn tự nhiên có thể cảm nhận được, Toại Nhân Thị Tam Tổ là ba người mạnh nhất Nhân Tộc, thực lực đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Nhưng, trước mặt hắn, không khác gì kiến hôi.

Bởi vì, Tất Phương là cường giả Chuẩn Thánh!

Đối mặt với biển lửa cuồn cuộn, Toại Nhân Thị Tam Tổ tự nhiên đều cảm nhận được khí tức trí mạng.

Hành động này, không nghi ngờ gì là bọ ngựa cản xe tự lượng sức!

Nhưng, không hề có chút sợ hãi hay hối hận nào!

Mắt thấy ngọn lửa hung hãn sắp nuốt chửng Toại Nhân Thị Tam Tổ và Nhân Tộc còn sót lại bên dưới, ngay lúc này...

Vút!!!

Một tiếng sắc nhọn, đột nhiên xuyên thấu tai tất cả mọi người, khiến tất cả mọi người như bị đóng băng trong khoảnh khắc.

Những tu sĩ Yêu Tộc đang muốn vồ lấy Nhân Tộc, càng trừng to mắt, không thể tin được nhìn về phía trước.

Chương 369

Trong mắt họ bị ánh sáng mạnh bao phủ, chỉ thấy một đạo cường quang chói lọi từ chân trời vô biên.

Như xé rách thương khung, mang theo một cỗ khí tức hủy diệt dần dần tiếp cận, cùng với cường quang càng ngày càng gần.

Chúng yêu binh cũng cuối cùng nhìn rõ, đó rõ ràng là một đạo kiếm quang, một đạo kiếm quang trăm trượng khủng bố!

Lập tức, một cỗ khí tức tử vong, bao trùm trong lòng tất cả Yêu Tộc.

Muốn tránh né, nhưng căn bản không kịp, đạo kiếm quang tản ra sát khí kinh người, rõ ràng đã đến trước mặt!

Xoẹt!

Kiếm quang đi qua đâu, không gian đều bị xé toạc một khe nứt, biển lửa hùng hổ đang vồ về phía Nhân Tộc càng dưới đạo kiếm quang đó dễ dàng bị xé nát và dập tắt.

Yêu Thánh Tất Phương nhìn cảnh tượng này, trong đồng tử cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nồng đậm.

Đạo kiếm quang đó như không thể ngăn cản, sau khi xé nát biển lửa lại chém giết về phía Yêu Tộc ngập trời.

Người chịu trận đầu tiên, đương nhiên là Yêu Thánh Tất Phương đó!

Sắc mặt Tất Phương lập tức lóe lên một tia lệ khí, giây tiếp theo thúc giục toàn thân pháp lực tạo ra màn chắn phòng ngự để ngăn cản đạo kiếm quang đó!

Oanh!

Đạo kiếm quang đó nặng nề oanh kích lên phòng ngự của Tất Phương, phòng ngự của Tất Phương dễ dàng bị xé rách, càng từ trên không trung rơi xuống đất sống chết không rõ!

Oanh long long...

Cuối cùng đạo kiếm quang chói lọi đó đâm vào giữa Yêu Tộc, trực tiếp chém giết mấy vạn Yêu Tộc dưới kiếm.

Cùng với kiếm quang rơi xuống, thì một thân ảnh có chút gầy gò chậm rãi bước ra từ chân trời vô biên.

Kéo theo đó, một tiếng nói thẳng tắp vút lên tận trời: "Ta là Nhân Tộc Tứ Tổ, Diệp Thiên!" Một kiếm chém rụng Yêu Thánh Tất Phương, lại dẹp tan mấy chục vạn tu sĩ Yêu Tộc...

Không chỉ Yêu Tộc, tất cả sinh linh Hồng Hoang Đại Lục đang hướng ánh mắt về đây, toàn bộ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy đại kiếp Nhân Tộc là thuận theo Thiên Ý, Thánh Nhân cũng không thể nhúng tay, nhưng gần như tất cả đại năng Hồng Hoang đều đang theo dõi cuộc tàn sát này!

Trong khoảng thời gian này, chúng sinh linh Hồng Hoang đã chứng kiến sự yếu ớt của Nhân Tộc, Hồng Hoang vốn là nơi mạnh được yếu thua.

Tuy có rất nhiều đại năng nhìn những cảnh đồ sát đó có chút không đành lòng, nhưng lại không một ai có nhiều đồng tình!

Chỉ vì, Nhân Tộc quá yếu.

Yếu, lại chính là nguyên tội!

Nhưng kiếm vừa rồi của Diệp Thiên, lại khiến rất nhiều đại thần thông giả trong Hồng Hoang Đại Lục cảm thấy một trận tim đập

nhanh!

Từ đó có thể thấy, kiếm vừa rồi khủng bố đến mức nào.

Đồng thời, tên Diệp Thiên cũng đột nhiên vang lên bên tai rất nhiều đại năng.

“Diệp Thiên?

Chính là thiên tài Nhân Tộc sáng lập hệ thống tu luyện Nhân Đạo đó sao?” “Không ngờ, đứa trẻ này lại có thiên phú như vậy!” Lão Tử chấn kinh, vì Nhân Đạo ra đời trước Kim Đan Đại Đạo, nên ít nhiều cũng hiểu một chút về Diệp Thiên.

Hắn cảm thấy mình đã đánh giá cao Diệp Thiên một chút, nhưng bây giờ nhìn lại, lại đã đánh giá thấp đối phương!

Từ đòn tấn công vừa rồi của Diệp Thiên, người khác có thể chỉ cảm nhận được uy lực khủng bố, nhưng Lão Tử lại cảm nhận được một loại Đại Đạo khác.

Đó, chính là đạo của Nhân Đạo!

Chương 370

Không ngờ, Nhân Đạo lại có thể tu luyện đến mức khủng bố như vậy!

Tuy nhiên, bây giờ hắn cũng có chút không rõ thực lực của Diệp Thiên, nhưng từ kiếm vừa rồi có thể thấy.

Diệp Thiên lúc này, thực lực không kém Chuẩn Thánh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt lóe lên, không biết vì sao.

Thông Thiên Giáo Chủ lại tiếc nuối không thôi: "Đứa trẻ này có thiên phú như vậy, lại không biết ẩn mình chờ thời, nếu cho đủ thực lực, e rằng có thể đạt đến mức mà cả Yêu Tộc cũng phải ngưỡng mộ!" "Khi đó, báo thù cho Nhân Tộc cũng không muộn!" "Nhưng bây giờ lại nhảy ra, Yêu Tộc cũng không ngốc, biết rằng đã không đội trời chung với Nhân Tộc, sao có thể để đứa trẻ này tiếp tục tồn tại?" "Ai..." Không chỉ Thông Thiên có cách nghĩ này, tất cả đại năng Hồng Hoang đang chú ý đến chiến trường này, đều có cách nghĩ tương tự Thông Thiên.

Thực lực mà Diệp Thiên thể hiện ra, quả thực kinh diễm.

Nhưng tiếp theo, e rằng đứa trẻ này sẽ phải đối mặt với sự truy sát khủng bố nhất của Yêu Tộc!

Hiện nay Hồng Hoang Đại Lục vẫn do Yêu Tộc xưng bá, những đại năng Hồng Hoang đó đều không dám mạo hiểm chọc giận Yêu Tộc.

Một Nhân Tộc nhỏ bé?

Sợ rằng đang đi trên con đường diệt vong rồi!

Trừ những Thánh Nhân biết kết cục của Nhân Tộc, những đại

thần thông giả Hồng Hoang đó đương nhiên không biết.

Vì vậy họ đều cho rằng, Nhân Tộc diệt vong đã là định cục!

Ngay cả Nữ Oa biết kết cục, lúc này trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng sầu muộn!

Nhân Tộc, đã hy sinh đến bốn thành rồi.

"Đó chính là Nhân Tộc do Dương Mi tiền bối sáng tạo sao?

Vận mệnh của hắn ngay cả ta cũng không thể thôi diễn ra, xem ra đó chắc là hậu thủ mà Dương Mi tiền bối để lại cho Nhân Tộc." Phục Hy ánh mắt ngưng tụ trên người Diệp Thiên, vốn nổi tiếng với năng lực thôi diễn siêu việt, nhưng lúc này lại phát hiện căn bản không thể thôi diễn ra vận mệnh của Diệp Thiên.

Không ngờ trong đó lại liên quan đến Dương Mi, hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Muội tử, nếu Dương Mi tiền bối không sao, thì Nhân Tộc chắc chắn sẽ không sao, ta thấy muội đừng quá lo lắng nữa, cứ từ từ xem tiếp thôi!" Phục Hy khẽ khàng khuyên Nữ Oa, Nữ Oa mặt mày đầy mây sầu, nhưng nghe xong lời Phục Hy, cũng chỉ có thể khẽ thở dài một hơi.

Tuy Dương Mi đã ba lần cảnh cáo, nhưng Nữ Oa đã có mấy lần suýt không nhịn được!

Lúc này Nhân Tộc đang trong trạng thái mộng bức, chưa rơi vào tuyệt cảnh, trong nháy mắt đã phong hồi lộ chuyển!

Sau khi phản ứng lại, một cỗ vui mừng thoát chết sau đại kiếp, lập tức dâng lên trong lòng, đôi mắt tất cả mọi người đều ướt đẫm lệ.

Trong đó có niềm vui được sống, nhưng nhiều hơn là nỗi bi thống vì vô số tộc nhân đã chết!

Một cỗ khí tức ai oán, tràn ngập trên không Nhân Tộc Tổ Địa, phía sau cỗ khí tức ai oán này, đều ẩn chứa ý chí chiến đấu vô cùng vô tận!

Tuy tạm thời giải trừ nguy cơ, nhưng tất cả đều biết rõ.

Trận đại kiếp này, chưa kết thúc!

"Đại ca, nhị ca, tam tả, không sao chứ?" Diệp Thiên chậm rãi đi đến bên cạnh Nhân Tộc Tam Tổ Toại Nhân Thị, đối mặt với câu hỏi của Diệp Thiên, Tam Tổ không lập tức trả lời, ngược lại có chút lo lắng hỏi lại: "Tứ đệ, sao rồi?

Sao lại thành ra thế này?" Diệp Thiên lộ ra nụ cười có phần đẫm máu, tùy tiện nói: "Không sao, đây đều là máu của những Yêu Tộc đó, ta một đường chém giết, đồ diệt không biết bao nhiêu yêu đã tàn sát Nhân Tộc ta!" Nghe những lời của Tam Tổ, trong lòng Toại Nhân Thị Tam Tổ đều không tự chủ mà dâng lên ý chí chiến đấu.

Những Nhân Tộc bên dưới, phát ra tiếng hô hoán kinh thiên động địa, tự nhiên nhận ra Tứ Tổ Diệp Thiên.

Không hề sợ hãi vẻ ngoài đẫm máu của Diệp Thiên lúc này, ngược lại ý chí chiến đấu càng thêm hăng hái.

"Tứ đệ, Nhân Tộc ta..." Nhìn Nhân Tộc Tổ Địa phía dưới một mảnh tan hoang, Tam Tổ đồng thời cúi đầu, trên mặt càng hiện lên vẻ bi thương.

"Đại ca, nhị ca, tam tả, Nhân Tộc ta, chưa bại!

Chương 371

Trận chiến này, chưa kết thúc đâu!" Diệp Thiên khẽ nói, đồng thời ánh mắt hướng về phía đại quân Yêu Tộc.

Chỉ thấy đại quân Yêu Tộc bị Diệp Thiên một kiếm đánh tan, lúc này lại không hề tan rã, ngược lại đã chỉnh đốn lại.

Một con chim lớn giống như chim Hạc Đan Đỉnh cao trăm trượng, đột nhiên chậm rãi bay ra từ trong đại quân Yêu Tộc.

Con chim này thần thái giống như Hạc Đan Đỉnh, nhưng lại có hai cánh và một chân, cơ thể màu xanh lam, có đốm đỏ, mỏ màu trắng, hai cánh càng bị lửa đỏ rực bao quanh.

Nhưng trên đôi cánh đủ để che trời che đất đó, lại có một vết kiếm rõ ràng!

Con chim lớn đó, chính là Yêu Thánh Tất Phương!

Dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh, tuy vừa rồi bị Diệp Thiên một kiếm chém rụng, nhưng hiển nhiên không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng đã trực tiếp bức Tất Phương hiện ra bản thể, cũng đủ để thấy kiếm đó mạnh mẽ đến mức nào.

Tất Phương hóa ra bản thể, sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Thiên, ngữ khí lạnh lùng nói: "Kiến hôi Nhân Tộc?

Dám đồ sát tộc nhân Yêu Tộc ta, đúng là tìm chết!" Diệp Thiên nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Hừ, chỉ cho phép Yêu Tộc đồ sát Nhân Tộc ta, không cho phép Nhân Tộc ta phản sát Yêu Tộc sao?

Yêu Tộc tàn sát Nhân Tộc ta lúc đó, chính là đã quyết định ngày hôm nay!" "Ngô Diệp Thiên sớm đã lập lời thề, dù có đọa vào Tu La

đạo, cũng phải giết chết các ngươi!" "Dùng Tu La kiếm trong tay ta, chém tận yêu ma vô tình dưới thiên hạ!" "Nếu muốn tự mình thử, ngô liền cho ngươi nếm thử uy lực của lợi kiếm trong tay ta!" Lời Diệp Thiên vừa dứt, tất cả Nhân Tổ đều không nhịn được mà gầm lên.

Quá khí thế!!

"Diệp Thiên Tiên Tổ!

Chúng ta nguyện cùng Tiên Tổ tiến thoái!" Diệp Thiên nghe vậy lập tức cười lớn: "Được!

Vậy thì để bầy Yêu Tộc đó, xem khí phách của Nhân Tộc ta!" Ngay sau đó Diệp Thiên giương lợi kiếm trong tay, mũi kiếm phát ra hàn quang chỉ thẳng vào Tất Phương, đồng thời đi kèm với giọng nói lạnh lùng của Diệp Thiên: "Giết, một kiếm là đủ!" Tất Phương giận thật rồi, hắn thật sự giận rồi!

Vốn dĩ bị một kiến hôi Nhân Tộc một kiếm đánh bay ra chân thân, khiến Tất Phương cảm thấy vô cùng sỉ nhục!

Hắn là ai?

Hắn là Yêu Thánh đường đường của Yêu Tộc, là đại thần thông giả Hồng Hoang có thực lực đạt Chuẩn Thánh!

Tuy lúc này vì Hồng Quân giảng đạo, nên cường giả Chuẩn Thánh hiển nhiên đã tăng lên không ít.

Nhưng thực lực của một cường giả Chuẩn Thánh, vẫn không thể xem thường!

Phải biết rằng, dưới Thánh Nhân là Chuẩn Thánh!

Nhưng một loại chủng tộc yếu ớt chỉ xứng bị đồ sát, một tồn tại như kiến hôi.

Lại dám trước mặt hắn, nói ra những lời khinh miệt như vậy!

Giết, một kiếm là đủ?

Nực cười!

Một trò cười lớn nhất thiên hạ!

Tất Phương vẫy đôi cánh che trời che đất, xung quanh lập tức nổi lên từng trận gió lớn, thổi bay những Nhân Tộc bên dưới khiến từng người từng người đứng không vững.

Hắn khinh miệt quét mắt nhìn những Nhân Tộc còn sót lại bên dưới, đôi mắt sắc bén cuối cùng dừng lại trên người Diệp Thiên, chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: "Ta không quản Nhân Tộc Tiên Tổ gì đó, hôm nay, Yêu Tộc ta, nhất định phải diệt vong Nhân Tộc yếu ớt này!" "Vậy thì, bắt đầu từ việc giết ngươi đi!" Giữa lời nói, Tất Phương vẫy đôi cánh khổng lồ của mình, trực tiếp vồ giết về phía Diệp Thiên.

Thân thể ngàn trượng đó, đột nhiên xoay tròn, khiến không gian xung quanh cũng theo đó chấn động.

Tu vi Chuẩn Thánh của Tất Phương, càng hoàn toàn được bộc lộ ra, dưới uy áp khủng bố của Chuẩn Thánh, không gian này đột nhiên trở nên ngột ngạt.

Bất kể Nhân Tộc hay tu sĩ Yêu Tộc, đều cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, một cỗ khí tức tử vong cực hạn bao trùm.

Chương 372

Tất Phương tức giận, nên lúc này không quản được nhiều như vậy, hắn chỉ điên cuồng điều động pháp lực trong cơ thể, từng đạo liệt diễm đỏ thẫm cuồn cuộn cháy rực!

Dưới sự điều động của pháp lực, tất cả liệt diễm trong nháy mắt hội tụ trên móng vuốt nhe nanh của hắn, móng vuốt sắc bén dễ dàng xé rách không gian, xé toạc hư không hùng hổ vồ về phía Diệp Thiên.

Lúc này nếu có một ngọn núi lớn trăm trượng chắn trước mặt Tất Phương, e rằng cũng sẽ dễ dàng bị xé hủy.

Huống hồ, dưới móng vuốt khủng bố đó, Diệp Thiên nhỏ bé như một con kiến hôi!

Tất cả sinh linh đều nín thở, như thể quên mất cách thở, đôi đồng tử mở lớn trừng trừng nhìn chằm chằm vào móng vuốt khổng lồ đủ sức khai sơn phá thạch.

Những Nhân Tộc đó càng lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm...

Đối mặt với một trảo mạnh mẽ của Tất Phương, Diệp Thiên nên chống đỡ thế nào, lấy gì để chống đỡ?

Mọi người đều tỏ ra vô cùng căng thẳng, nhưng Diệp Thiên, người là đối tượng tấn công, trên mặt lại một vẻ phong khinh vân đạm.

Cảm nhận khoảng cách càng ngày càng gần, càng rõ ràng sự sắc bén và bỏng rát, hắn chỉ khẽ nâng mắt lên, giọng nói nhàn nhạt nói: "Ta, giết, một kiếm là đủ!" Đột nhiên.

Diệp Thiên ra tay rồi.

Trong nháy mắt.

Lợi kiếm trong tay vung ra!!!

Thanh lợi kiếm vung ra, căn bản không phải thuần túy công kích sức mạnh.

Một đạo kiếm mang, chợt lóe lên.

Đạo kiếm mang đó, có một loại kỳ lạ không thể nói ra.

Kiếm mang, nhưng, dường như có chút hư vô.

Như thể, kiếm mang không ở trong không gian thực, mà như cách không gian thực, xuyên qua hư không.

Hơn nữa, màu sắc của đạo kiếm mang đó cũng quỷ dị, mắt đầu tiên là màu máu, mắt thứ hai là màu tím...

Càng quỷ dị hơn, đạo kiếm mang vừa xuất hiện, đột ngột trong nháy mắt, không gian xung quanh dường như biến thành thế giới của kiếm.

Trước mắt, trước thân, sau lưng, v.v., toàn bộ đều là kiếm mang, những kiếm mang này đều hỗn loạn, không có một quy luật nào!

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người xung quanh, đều đột nhiên cảm thấy không gian thần hồn của mình nổ vang, cơn đau xé rách, hỗn loạn như một mảnh, tất cả mọi người đều ôm đầu, trên mặt không còn chút huyết sắc nào!

Thần thức của những đại thần thông giả Hồng Hoang đó, cũng đột nhiên như bị kiếm mang hỗn loạn xé nát, tất cả đều lộ ra vẻ đau khổ!

Cùng một giây.

Đôi mắt Tất Phương rực cháy liệt diễm đột nhiên sáng lên, sáng đến kinh người, như hai ngôi sao chói lọi!!

Lấp lánh vẻ kinh hãi và khiếp sợ khó tả.

Một nhịp thở sau.

Trên cái đầu khổng lồ của Tất Phương, lại có thêm một vết máu đỏ.

Vết kiếm, nhưng, vết kiếm vô cùng nhỏ bé.

Sau đó.

Oanh...

Một tiếng nổ lớn vang dội khắp bốn phía, thân thể ngàn trượng của Tất Phương cứ thế thẳng tắp rơi xuống đất, cả Hồng Hoang Đại Lục cũng theo đó rung chuyển.

Chương 373

Đợi đến khi tất cả mọi người khôi phục bình thường, những đạo thần thức đại năng đó, một lần nữa bao phủ khắp trời đất.

Cả Hồng Hoang Đại Lục, đột nhiên tĩnh lặng lại.

Lặng đến có chút đáng sợ!

Tất Phương, chết rồi, ngay cả hồn phách cũng không còn, thật sự hồn phi phách tán!

Một cường giả Chuẩn Thánh, cứ thế chết đi sao?!

Kế sau Hồng Vân, là đại năng Hồng Hoang thứ hai hồn phi phách tán.

Trong nháy mắt, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều chấn kinh không thôi, ngay cả Lão Tử cùng mấy vị Thánh Nhân cũng đều vẻ mặt kinh ngạc!

Tất cả mọi người, đồng thời nhìn về phía Diệp Thiên.

So với Tất Phương hồn phi phách tán, Diệp Thiên lúc này chỉ có sắc mặt hơi tái nhợt mà thôi.

Chúng sinh linh Hồng Hoang Đại Lục, bây giờ trong đầu có chút trống rỗng!

Phá não đại, cũng không phải Tất Phương yêu chết rồi!

Một Yêu Tộc Chuẩn Thánh, một Nhân Tộc yếu ớt.

Có thể nói là tồn tại một trời một vực.

Sự thật thì sao?

Diệp Thiên trực tiếp miểu sát Tất Phương!

Cho dù tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến, nhưng vẫn không muốn tin.

Thật sự, không biết nên tin vào đâu?

Đại quân Yêu Tộc như thủy triều, sau khi trầm tịch một lát, đột nhiên ầm ầm như chim muông thú chạy tán loạn về bốn phía, hoảng loạn liều mạng bỏ chạy.

Như thể chậm một bước, sẽ mất mạng vậy, lúc này đâu còn chút phong thái của đại quân Yêu Tộc?

Nhân Tộc thì bùng nổ tiếng gầm thét kinh thiên, trong miệng liều mạng hô hoán tên Diệp Thiên.

"Tứ đệ, thực lực của đệ, rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Toại Nhân Thị Tam Tổ cũng ngây người ra, gần như theo bản năng mà hỏi Diệp Thiên.

Đây, cũng là câu hỏi trong lòng tất cả mọi người.

Một kiếm miểu sát cường giả Chuẩn Thánh, tuy chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Vậy thực lực của Diệp Thiên, phải khủng bố đến mức nào?

Đối mặt với câu hỏi của Tam Tổ, Diệp Thiên lại lắc đầu: "Ta cũng không rõ!" Không phải Diệp Thiên không nói, Diệp Thiên thật sự không rõ!

Thực lực hiện tại của hắn, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn thôi diễn hệ thống tu luyện phía sau của Nhân Đạo, đồng thời cũng đang tu luyện theo.

Chắc chắn chỉ có không ngừng đột phá, mới có thể thôi diễn ra cảnh giới phía sau!

Hiện tại hắn, chưa đột phá Chí Tôn, chắc là, bán bộ Chí Tôn thôi

nhỉ!

Tuy nhiên, hắn cũng không chắc chắn, Chí Tôn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng lúc này, dựa vào Đại Đạo Thần Hồn đặc biệt, cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có thể một trận chiến.

Chương 374

Kiếm vừa rồi, chính là sử dụng Đại Đạo Thần Hồn.

Trong khoảnh khắc đó, sự khủng bố của Nhân Đạo, hoàn toàn được bộc lộ trước mặt chúng sinh linh Hồng Hoang!

Nếu Nhân Tộc đều có thể tu luyện đến cảnh giới của Diệp Thiên, cộng thêm tốc độ sinh sôi nảy nở khủng bố của Nhân Tộc, vậy Hồng Hoang có ai có thể ngăn cản Nhân Tộc?

Những đại năng Hồng Hoang vốn dĩ cho rằng Nhân Tộc sẽ trực tiếp diệt vong.

Lại trong khoảnh khắc đó mơ hồ cảm thấy, Nhân Tộc, mới thật sự là sủng nhi được Thiên Đạo ưu ái!

Nhưng cho dù như vậy, vẫn không thể ngăn cản Yêu Tộc tàn sát.

Yêu Tộc vẫn đang ở khắp nơi trên Hồng Hoang Đại Lục, tàn sát những Nhân Tộc còn sống sót.

Cuộc tàn sát này vẫn đang tiếp diễn, nhưng trong lòng các đại năng đều đã hiểu rõ.

Sắp kết thúc rồi!

Lúc đó, những đại năng đó mới phát hiện, vì Yêu Tộc đại tứ đồ sát, đã sản sinh vô số nghiệp lực.

Vì cỗ nghiệp lực khổng lồ này, dẫn đến vận khí của Yêu Tộc đang tiêu tán, đối tượng tiêu tán lại chính là Nhân Tộc!

Mười ức Nhân Tộc, bị Yêu Tộc đồ sát mất đến bốn thành...

Nhưng dường như, vẫn chưa đủ.

Đặc biệt là, sau khi tin tức Tất Phương bị giết truyền về Yêu Đế

Thành.

Cả Yêu Tộc chấn động, Yêu Hoàng Đế Tuấn đại nộ!

Đồng thời, một chữ "Sát" từ Yêu Đế Thành truyền ra.

Trong nháy mắt, tất cả Yêu Tộc đều xuất động ồ ạt!

Hồng Hoang Đại Lục, khắp nơi tràn ngập tiếng kêu than và máu tươi của Nhân Tộc.

Yêu tộc đồ sát ngày càng kịch liệt, từng bức họa bi thảm vẫn đang diễn ra khắp các ngóc ngách của Hồng Hoang Đại Lục.

Nhân tộc, tử thương vô số...

"Nhân tộc ta được Nữ Oa Thánh Mẫu tạo hóa sinh ra, gánh vác trời đất, không thẹn với trời!

Không thẹn với đất!

Hôm nay tai họa giáng xuống, tộc nhân thảm bị đồ sát đến tận cùng!" "Nếu ta còn sống!

Thề diệt Yêu tộc!

Để báo mối huyết hải thâm cừu này!!!" Đây vốn là lời thề của một tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc nhỏ vì tộc nhân trong bộ lạc bị diệt sạch mà đau đớn thốt ra.

Nhưng ai ngờ, trong cõi vô hình, âm thanh đó lại truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

Diệp Thiên tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ có một mình, hành vi đồ sát của Yêu tộc vẫn đang tiếp diễn.

Cùng với thời gian trôi qua, gần sáu trăm triệu Nhân tộc đã bị đồ sát!

Số lượng Nhân tộc từ khi xuất hiện đến nay đã bị đồ sát gần một

nửa, một con số vô cùng khủng khiếp!

Đương nhiên cũng có không ít bộ tộc bị diệt sạch, những người may mắn sống sót trong cảnh diệt tộc đó, bản thân họ mang huyết hải thâm cừu.

Giờ khắc này, khi nghe thấy âm thanh đó, họ cũng tự nhiên hô theo.

Chương 375

"Nếu ta còn sống!

Thề diệt Yêu tộc!!" "Nếu ta còn sống!

Thề diệt Yêu tộc!!" Đồng thời, những hành vi tàn nhẫn của Yêu tộc khi đồ sát Nhân tộc cũng đã được những Nhân tộc tạm thời chưa bị Yêu tộc hãm hại biết đến.

Dưới sự đồng cừu địch khái, họ thay đổi lời thề, lớn tiếng hô: "Thề diệt Yêu tộc!

Bất tử bất hưu!!!" "Thề diệt Yêu tộc!

Bất tử bất hưu!!!" "Oanh!!" Điều khiến người ta càng thêm sững sờ là lời thề của Nhân tộc đều được Thiên Đạo hưởng ứng!!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Thiên Đạo hưởng ứng lời thề của Nhân tộc, Nhân tộc và Yêu tộc từ nay kết thù.

Mối nhân quả này sẽ không bao giờ thay đổi, vĩnh viễn không thay đổi.

Đồng thời, trong Trường Hà Vận Mệnh, một phần khí vận của Yêu tộc từ từ rót vào Nhân tộc.

Tại Yêu Đế Thành, Đế Tuấn và Thái Nhất nghe thấy lời thề của Nhân tộc thì triệt để nổi giận!

Lão tử không hạ lệnh diệt tuyệt Nhân tộc đã là đại ân rồi, Nhân tộc trong mắt bọn ta chẳng khác nào chó lợn, không những dám phản kháng, còn dám lập lời thề muốn sống mái với Yêu tộc!

Chẳng phải là, nếu Nhân tộc không bị diệt tuyệt, vậy Yêu tộc sẽ phải chịu báo thù sao?

Nếu đã như vậy, thì diệt tuyệt đi!

Đế Tuấn và Thái Nhất bị phẫn nộ làm cho mờ mắt, hoàn toàn không nhận ra điều bất thường.

Nếu là một quần thể bình thường, có thể tùy tiện phát lời thề mà được Thiên Đạo hưởng ứng.

Hoặc có thể ngay khi lời thề thành lập, sẽ cướp đi một phần khí vận của đối phương.

Cùng với Đế Tuấn và Thái Nhất hai người lao ra khỏi Yêu Đế Thành và trên Hồng Hoang Đại Địa, một người tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, một người tay cầm Đông Hoàng Chung, từ Đông giết sang Tây, từ Tây giết sang Đông...

Chỉ trong chốc lát, số lượng Nhân tộc mà hai người họ đã giết còn nhanh hơn cả một nửa số lượng mà Yêu tộc đã giết trước đó.

Cũng trong chớp mắt, Nhân tộc chỉ còn lại hai phần năm tổng số dân!

Khái niệm này là gì?!

Dương Mi hoàn toàn không ngờ tới, lại đạt đến một con số kinh khủng như vậy!

Vốn dĩ, dưới sự chiếu cố của ta, Nhân tộc tuy sẽ gặp phải đại kiếp, nhưng cũng sẽ không tổn thất quá nhiều.

Nhưng giờ đây, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người lại làm gì?

Hai huynh đệ bọn họ định diệt tuyệt Nhân tộc!

Tình hình hiện tại đã vượt ra ngoài dự liệu của Dương Mi.

Nhưng Dương Mi lúc này lại đang ở U Minh Chi Địa, căn bản không hề hay biết những chuyện đang xảy ra trên Hồng Hoang Đại Lục!

Nữ Oa lập tức không kìm được cơn giận, nhưng vừa bước ra khỏi Oa Hoàng Cung, đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn lại.

"Nhị sư huynh, có ý gì?!" Nữ Oa lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chặn trước mặt, ngữ khí bất thiện nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nhìn Nữ Oa nói: "Sư muội, đây là kiếp nạn Nhân tộc phải chịu, bọn ta Thánh Nhân không nên nhúng tay." "Kiếp nạn phải chịu?

Nhị sư huynh chẳng lẽ mù rồi sao?!

Đế Tuấn và Thái Nhất muốn diệt Nhân tộc ta!

Chương 376

Chặt đứt căn cơ của ta!!" Nữ Oa lập tức mắng, hoàn toàn không quan tâm thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn ra sao, lời nói của ta cũng không đắc tội với ai rồi.

Đôi khi phụ nữ tức giận, sẽ không nói lý lẽ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Nữ Oa mắng một câu, trên mặt lập tức có chút khó coi, vốn là người chú trọng thể diện, chỉ là lúc này, cố nén giận nói: "Sư muội cứ yên tâm, Nhân tộc không nên tuyệt diệt, nếu Đế Tuấn và Thái Nhất hai người không biết Thiên Số mà làm càn, không cần bọn ta Thánh Nhân xuất thủ, hai người họ tất sẽ gặp Thiên Kiếp." Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên Đạo sẽ không cho phép Nhân tộc bị diệt tuyệt, cho nên trong phạm vi cho phép của Thiên Đạo, cứ để Đế Tuấn và Thái Nhất giết đi.

Nếu giết đến đỏ mắt, vượt quá phạm vi cho phép của Thiên Đạo, tự nhiên sẽ bị Thiên Đạo giáng Thiên Kiếp mà xử lý.

Đến lúc đó thì xong xuôi, cũng không cần tự mình ra tay nữa.

Nữ Oa nghe xong giận quá hóa cười nói: "Nhị sư huynh thật là có tính tốt, vậy không biết nếu ta lúc này đi Côn Luân Sơn, giết bảy tám trong mười hai đệ tử đó, không tuyệt Đạo Thống, liệu có thể khoanh tay đứng nhìn không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong đại nộ nói: "Sư muội!

Thận ngôn!!" "Nhị sư huynh!

Sao vậy, ta cũng chưa tuyệt Đạo Thống, hà tất phải nổi giận như vậy?

Vậy những đệ tử đó là bảo bối quý giá, còn Nhân tộc của ta lại

không phải bảo bối của ta sao?" Nữ Oa giận dữ thét lên, sau đó lớn tiếng hô: "Đại sư huynh đâu!

Sao không thấy, không dám gặp ta sao?

Đừng tưởng rằng, ta không biết huynh đang mưu tính chuyện gì!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt khó coi, Lão Tử đang quan sát ở Bát Cảnh Cung cũng sắc mặt khó coi...

Rõ ràng, vốn dĩ dựa vào Nữ Oa Nhân tộc mà thành Thánh, nợ Nữ Oa một món ân tình trời biển.

Nếu đi tới đó, Nữ Oa sẽ lấy điều này uy hiếp ta từ bỏ hành động, tiện thể kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn đi sao?

Xa xôi ở Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ, sau khi nghe lời Nữ Oa nói, tự lẩm bẩm một cách bất đắc dĩ: "Đại huynh, không nên vì muốn làm suy yếu ảnh hưởng của sư muội trong Nhân tộc, mà ngăn cản sư muội đi cứu viện, thật là không khôn ngoan chút nào!" Nguyên nhân Lão Tử thân là Nhân Giáo Giáo Chủ, không những không ra tay cứu viện Nhân tộc, ngược lại còn ngăn cản Nữ Oa đi cứu viện là vì điều đó!

Nữ Oa tạo người thành Thánh, là Thánh Mẫu Nhân tộc, tự nhiên hưởng thụ khí vận nhiều nhất của Nhân tộc.

Nhân tộc cũng xem Nữ Oa là quan trọng, dù sao cũng là mẫu thân sáng tạo ra.

Nhân Giáo của Lão Tử tuy cũng là đại giáo, khi lập giáo, cũng cướp đi không ít khí vận của Nữ Oa, nhưng số lượng đệ tử của Nhân Giáo lại vô cùng khó xử.

So với những người không theo giáo phái nhưng tin ngưỡng Nữ Oa, ảnh hưởng của Nhân Giáo có thể nói là rất nhỏ!

Sao có thể nhịn được?

Đối với Lão Tử mà nói, mượn cơ hội Yêu tộc đồ sát Nhân tộc này, giết thêm một số đệ tử tín ngưỡng Nữ Oa, ra lệnh cho đệ tử Nhân Giáo ẩn mình.

Như vậy đệ tử Nhân Giáo không bị tổn thương, nhưng số người bên Nữ Oa lại giảm đi, như vậy chẳng phải cân bằng rồi sao?

Đệ tử Nhân Giáo trong tình huống số lượng không đổi, khí vận lại tăng lên, sao không làm chứ?

Còn về sự tử thương của Nhân tộc, căn bản không được Lão Tử để vào mắt, trong mắt y, Nhân tộc chỉ là Đạo Thống, chỉ là Khí Vận.

Mạng người?

Đó là gì?

Đáng tiếc, Lão Tử không hề biết chuyện Dương Mi là Nhân tộc Thánh Phụ!

Nếu biết, tuyệt đối sẽ không làm ra hành động hôm nay!

Điều đó sẽ khiến y, hối hận cả đời!!!

Nữ Oa sau khi la mắng một trận trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, biết rằng làm vậy cũng vô ích.

Vị nhị sư huynh này không những tu vi ngang nhau, ngay cả Pháp Bảo cũng lợi hại gần như nhau, đấu cũng căn bản không phân thắng bại.

"Nhị sư huynh, thật sự muốn cản ta sao?" Nữ Oa cười lạnh hàm sát khí nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Chương 377

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy bị Nữ Oa trừng mắt khiến cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng biết rõ, nếu đã quyết tâm ngăn cản Nữ Oa thì Nữ Oa cũng không có cách nào.

Cho nên cũng trấn định tự nhiên nói: "Sư muội, mời về cung đi!" Không nói rõ, nhưng cũng gần như đã nói rõ.

Nữ Oa sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau một lúc lâu, đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh: "Nhị sư huynh, sau này nhất định sẽ hối hận về quyết định hôm nay!" Nói xong, Nữ Oa cũng lười nói thêm, xoay người liền trở về Oa Hoàng Cung.

Đối với lời uy hiếp của Nữ Oa, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút tức giận, nhưng cũng không để tâm.

Chỉ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm mơ cũng không ngờ tới, bị một người phụ nữ ghi hận lại là một chuyện đáng sợ đến mức nào.

Thấy Nữ Oa đã về cung, y liền không đứng canh giữ ở đó nữa, tin rằng với thân phận Thánh Nhân của Nữ Oa, một khi đã từ bỏ thì sẽ không lén lút chạy ra ngoài nữa.

Ngay cả khi Nữ Oa muốn bỏ qua thể diện Thánh Nhân mà lén lút chạy ra ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là Thánh Nhân, trong chốc lát liền có thể đuổi kịp.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi Nữ Oa rời đi, liền biến mất tại chỗ, trở về Côn Luân Sơn...

Trước Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử phóng Địa Thư, cùng với toàn bộ Vạn Thọ Sơn, hàng ức vạn dặm địa mạch đều được bao phủ.

Đối với việc Nhân tộc gặp nạn, y vô cùng kiên quyết bảo vệ, đặc biệt khi nhìn thấy những gì Yêu tộc làm, càng không chút do dự, sự thù hận trong mắt không hề che giấu.

Yêu tộc muốn làm gì, y sẽ phản đối, muốn giết, y sẽ cứu, dù có liều mạng cũng không ngại.

Xưa kia không thể cứu được lão hữu Hồng Vân, khiến y hối hận vô cùng, giờ đây lại ức hiếp Nhân tộc yếu ớt, thực sự đáng hận đến cực điểm, sao có thể nhịn được chứ?

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng lúc xuất động, sau đó hai người lại tách ra, một người đi Nhân tộc Tổ Địa, một người thì đi Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử!

Xem ra, Đế Tuấn và Thái Nhất, thật sự muốn triệt để tiêu diệt Nhân tộc.

Bởi vì trước đó Trấn Nguyên Tử đã chiêu cáo truyền đạo, cho nên lúc này tại Ngũ Trang Quán đã tụ tập không ít Nhân tộc.

Yêu tộc, hiển nhiên ngay cả Nhân tộc trong Ngũ Trang Quán cũng không buông tha!

Đại điện bên ngoài Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, bên trong tụ tập rất nhiều tu sĩ, trong đó đa số là Nhân tộc đến từ các bộ lạc Nhân tộc lân cận.

Số còn lại là một số tán tu lân cận!

Những tán tu này không muốn gia nhập Yêu tộc, chỉ gây thêm nhân quả, ngày thường liền ẩn mình trong Đạo Trường tĩnh tu.

Trấn Nguyên Tử thân là một trong Tam Thiên Hồng Trần Khách, tuy danh tiếng không hiển hách, nhưng thực lực lại là hạng nhất.

Do đó khi nghe Trấn Nguyên Tử muốn giảng đạo, liền lũ lượt từ

Đạo Trường bước ra, cùng nhau đến Vạn Thọ Sơn.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử đang ngồi đoan chính trên đài cao bên ngoài đại điện, từng chữ từng câu giảng giải Đạo mà mình lĩnh hội.

Đại Đạo mà Trấn Nguyên Tử lĩnh ngộ và Hậu Thổ rất giống nhau, đều liên quan đến Thổ, chỉ là, Hậu Thổ lĩnh ngộ Thổ Chi Pháp Tắc, là một loại Pháp Tắc.

Còn Trấn Nguyên Tử lĩnh ngộ, lại là một loại Mậu Thổ Đạo, chủ về phòng ngự, cố Trấn Nguyên Tử phòng ngự vô song.

Ngay lúc này, hai đạo đồng của Trấn Nguyên Tử là Thanh Phong Minh Nguyệt có chút hoảng sợ từ ngoài sơn môn chạy lên, Thanh Phong có chút hoảng loạn kêu lên: "Lão sư!

Lão sư, không hay rồi!" Không khí vốn tĩnh lặng, trong khoảnh khắc bị hai đạo đồng la hét phá vỡ, tiếng giảng đạo của Trấn Nguyên Tử cũng đột ngột dừng lại.

Những người nghe đạo tại chỗ cũng lũ lượt mở mắt, có chút bất mãn nhìn về phía hai đạo đồng, bàn tán xôn xao.

Trấn Nguyên Tử khẽ quát một tiếng: "Yên lặng!" Một tiếng "yên lặng" vang khắp Ngũ Trang Quán, hiện trường lập tức trở nên tĩnh lặng.

Sau đó Trấn Nguyên Tử mới quay đầu nhìn về phía Thanh Phong Minh Nguyệt, hơi có chút trách móc nói: "Có chuyện gì mà ồn ào như vậy, la hét om sòm, thể thống gì chứ?!" Minh Nguyệt liền vội vàng kéo Thanh Phong hướng về Trấn Nguyên Tử xin lỗi nói: "Bẩm Lão sư, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo một đám đại quân Yêu tộc đang kêu gọi bên ngoài Vạn Thọ Sơn, bảo Lão sư giao những Nhân tộc đến nghe đạo lần này ra ngoài, nếu không thì..." Những lời còn lại, Minh Nguyệt không nói hết, nhưng tất cả mọi người có mặt đều biết sẽ xảy

ra chuyện gì.

Tại chỗ mọi người nghe xong lời đó, đều sắc mặt đại biến.

Những tán tu kia sở dĩ không gia nhập Yêu tộc, lại không dám lộ diện, chỉ có thể ẩn mình tĩnh tu, là vì lo lắng Yêu tộc gây phiền phức.

Chương 378

Nhân tộc thì mặt mày ngơ ngác, không hiểu vì sao Yêu tộc lại gây phiền phức cho mình.

Khi lời nói của Nhân tộc truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, lại không truyền đến Vạn Thọ Sơn, họ chuyên tâm nghe đạo, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Còn Trấn Nguyên Tử thì trong lòng biết rõ, hiểu rõ nguyên nhân Thái Nhất đến đòi người...

Chỉ là, y không hề hoảng sợ chút nào, chỉ nghe y quay người nói với những Nhân tộc đến nghe đạo: "Các ngươi lần này tại chỗ bần đạo nghe đạo, lại không biết bên ngoài Yêu tộc đang đại tứ đồ sát Nhân tộc." "Nhân tộc không cam chịu, phát lời thề muốn sống mái với Yêu tộc, cố Đông Hoàng Thái Nhất lại đến đòi đồ sát sạch Nhân tộc!" Nghe Trấn Nguyên Tử nói xong, tất cả mọi người có mặt bao gồm cả những tán tu kia đều kinh ngạc, Yêu tộc bá đạo đến vậy sao?!

Không đợi nói, Trấn Nguyên Tử phất trần, thản nhiên nói: "Các ngươi cứ yên tâm, đã các ngươi ở Ngũ Trang Quán của bần đạo nghe đạo, bên ngoài xảy ra chuyện gì bần đạo không quản." "Nhưng chuyện trong quán, bần đạo có thể làm chủ, cho dù là Yêu tộc, cũng đừng hòng gây sự trong quán của bần đạo!" Nghe lời của Trấn Nguyên Tử, mọi người đều biết Trấn Nguyên Tử đã quyết tâm bảo vệ họ, thế là tất cả mọi người có mặt đều bái tạ: "Đa tạ Trấn Nguyên Đại Tiên!" Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu, sau đó nói với Thanh Phong Minh Nguyệt: "Thanh Phong Minh Nguyệt, hai con đi khởi động Hộ Sơn Đại Trận, vi sư đi gặp Đông Hoàng đó một lát." "Đệ tử tuân mệnh!" Thanh Phong Minh Nguyệt hai người liền vội vàng lĩnh mệnh

xuống, khởi động Hộ Sơn Đại Trận, đồng thời cảnh cáo những người trong quán, tuyệt đối không được tự ý rời khỏi đại trận, nếu không Trấn Nguyên Tử cũng không bảo vệ được.

Tại chỗ mọi người tự nhiên ngoan ngoãn đồng ý.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng lần đầu tiên chính thức gặp mặt Thái Nhất!

Hai người vừa gặp mặt, liền không hề khách khí!

Cứ như là, đã có thâm cừu đại hận vậy!

Thuở xưa Đế Tuấn và Thái Nhất mấy người hại Hồng Vân tự bạo, đã kết thù hận với Trấn Nguyên Tử!

Trấn Nguyên Tử không đi tìm Đế Tuấn và những người khác, không ngờ hôm nay Đông Hoàng Thái Nhất lại tự mình đưa tới cửa.

"Trấn Nguyên đạo hữu, mục đích ta đến lần này, chắc đạo hữu cũng biết, Nhân tộc nói lời ngông cuồng muốn sống mái với Yêu tộc ta, đã là kẻ địch sinh tử." "Xin hãy giao những Nhân tộc trong quán ra, Yêu tộc ta sau khi tiếp nhận sẽ lập tức rời đi, tuyệt đối không làm khó đạo hữu!

Thế nào?" Đối mặt với Trấn Nguyên Tử có thực lực không kém, Thái Nhất hiển nhiên không trực tiếp xé toạc mặt nạ.

Và trong mắt y, đây đã là một sự nhượng bộ lớn, nếu đổi là người khác dám bao che Nhân tộc thì.

Ngay cả một câu nói cũng lười, trực tiếp một chuông đập xuống, giết sạch cả Nhân tộc và người bao che cùng lúc là xong.

Có lẽ người khác nghe lời Thái Nhất nói, liền sẽ vâng vâng dạ dạ mà đồng ý, nhưng Trấn Nguyên Tử lại lạnh lùng nhìn Thái Nhất.

Sau một lúc lâu, Trấn Nguyên Tử mới chậm rãi nói: "Không!" Hai

chữ ngắn ngủi, lại triệt để kích thích Đông Hoàng Thái Nhất.

Lập tức, bầu không khí cả Vạn Thọ Sơn đều trở nên áp lực!

Thái Nhất nhìn thấy thái độ kiên quyết bảo vệ Nhân tộc của Trấn Nguyên Tử, lập tức tức giận đến nỗi gân xanh nổi lên!

Nhân tộc chẳng khác nào trăm chân trùng, cộng thêm khả năng sinh sản đáng sợ đó, không chừng chỉ dựa vào số Nhân tộc trong Ngũ Trang Quán cũng có thể phục hồi!

"Trấn Nguyên Tử, thật sự muốn đối đầu với Yêu tộc ta sao?!" Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi nhìn Trấn Nguyên Tử nói, vì tức giận, thậm chí không gọi "đạo hữu" nữa, mà gọi thẳng tên y.

"Trấn Nguyên Tử, đừng tự cho mình là đúng, không bảo vệ được những Nhân tộc yếu ớt này đâu, chi bằng giao chúng ra, nếu không ta sẽ cho ngươi nếm mùi!" Thấy Trấn Nguyên Tử một bộ dáng dầu muối không ăn, Thái Nhất liền nghiến răng uy hiếp.

Đối mặt với lời uy hiếp của Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử vẫn bất động, và ánh mắt trở nên đỏ bừng, tràn đầy hận ý vô hạn nói: "Không, muốn bắt Nhân tộc, vậy thì hãy giẫm lên thi thể của bần đạo mà đi qua, nếu không cả đời cũng đừng hòng vào Ngũ Trang Quán!" "Hừ!

Thật sự cho rằng bần đạo sợ Yêu tộc sao, cùng lắm thì liều mạng, vừa hay có thể báo thù cho lão hữu Hồng Vân của ta!" "Hay!

Trấn Nguyên Tử, đã quyết tâm không giao Nhân tộc ra, vậy ta tự mình lấy!" Thái Nhất trầm giọng nói với Trấn Nguyên Tử, chuyện liên quan đến Yêu tộc, thái độ của Thái Nhất vô cùng ngang ngược.

Nói xong, Thái Nhất rút ra một thanh kiếm trực tiếp đâm về phía Trấn Nguyên Tử, thanh kiếm lấy danh hiệu của y mà đặt tên, gọi là Đông Hoàng Kiếm, là một cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, dưới sự gia trì của Thái Dương Chân Hỏa, uy lực cũng không tầm thường.

Sở dĩ không tế ra Đông Hoàng Chung ngay lập tức, cũng là không muốn dồn Trấn Nguyên Tử vào đường cùng quá sớm.

Hình ảnh Hồng Vân tự bạo năm xưa vẫn ám ảnh Thái Nhất, nếu dồn Trấn Nguyên Tử cũng tự bạo thì phiền toái lớn rồi.

Nhìn Thái Nhất trực tiếp một kiếm đâm tới, Trấn Nguyên Tử cười lạnh nói: "Đông Hoàng Bệ Hạ quả nhiên trực tiếp!" Vừa nói, Trấn Nguyên Tử đã phất ống tay áo, liền xuất hiện một lực hút cực mạnh, lực hút này kéo toàn bộ người Thái Nhất nghiêng về một bên.

Thái Nhất cảm nhận được điều này cũng đại kinh, thiên hạ có thể ảnh hưởng đến động tác thân hình của người khác không nhiều, xem ra từ nay về sau phải cảnh giác với Trấn Nguyên Tử rồi!

"Thần thông?" Thái Nhất kinh ngạc hỏi.

Chương 379

Trấn Nguyên Tử cũng thành thật, tự nhiên nói: "Đây là Tụ Lý Càn Khôn do bần đạo tự sáng tạo." "Thần thông hay!" Thái Nhất đại tán một tiếng, rồi lần nữa bức cận Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử không giỏi sát phạt, chỉ dùng Tụ Lý Càn Khôn và phất trần trong tay để dẫn dắt, không tiếp xúc trực diện với Thái Nhất.

Y liên tục dẫn dắt công kích của Thái Nhất về một nơi khác, bản thân lại không chịu chút thương tổn nào.

Hai người lại đấu mấy chục hiệp, Thái Nhất không muốn tiếp tục kéo dài nữa, sau mấy lần giao thủ với Trấn Nguyên Tử, y đã biết.

Nếu cứ tiếp tục, có thể đánh đến thiên hoang địa lão!

Thủ đoạn phòng ngự của Trấn Nguyên Tử, có chút quá biến thái.

Đến đây, Thái Nhất hơi lùi lại, kéo giãn một chút khoảng cách.

Trấn Nguyên Tử cũng không chủ động tiến công, nhịp độ hai bên chậm lại.

"Trấn Nguyên Tử, nói thật với ngươi, Nhân tộc ta nhất định phải mang đi, nếu còn cản trở, đừng trách ta vô tình, động dụng Đông Hoàng Chung!" Thái Nhất lạnh lùng cảnh cáo Trấn Nguyên Tử, Đông Hoàng Chung đơn giản là một đại sát khí trong tay Thái Nhất, nếu gia hỏa này không màng tính mạng mà điên cuồng thúc đẩy thì ngay cả Thánh Nhân cũng phải sợ ba phần.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử lại không hề bị Thái Nhất uy hiếp, chỉ thản nhiên nói: "Thái Nhất, bần đạo nói, muốn lấy người trong quán của bần đạo, vậy thì hãy giẫm lên thân thể của bần đạo mà đi qua!"

“Nếu đã cố chấp không nghe lời, vậy đừng trách ta không niệm tình diện cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa!” Thái Nhất không nói nên lời, Trấn Nguyên Tử càng khiến y tức giận hơn.

Tình diện?

Những người Yêu tộc này, có tồn tại cái thứ tình diện đó sao?

Nếu không sợ Trấn Nguyên Tử liều mạng, e rằng toàn bộ Ngũ Trang Quán đã sớm thảm bị độc thủ của Yêu tộc rồi!

Thái Nhất không nói hai lời, đã tế ra Đông Hoàng Chung!

Thấy Đông Hoàng Chung xuất hiện, Trấn Nguyên Tử không hề sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười thản nhiên, sau đó tay trái lật một cái, một cuốn sách hơi giống Sổ Sinh Tử xuất hiện trong tay y.

Ngay sau đó Trấn Nguyên Tử giơ tay vung lên, ném cuốn sách đó về phía Vạn Thọ Sơn.

Khi cuốn sách đó bay đến đỉnh Vạn Thọ Sơn, hào quang lóe lên, biến thành một cái màn chắn màu vàng đất, bao phủ toàn bộ Vạn Thọ Sơn.

Thái Nhất thấy vậy, sắc mặt đại biến, chỉ vào Trấn Nguyên Tử mắng lớn: “Vô sỉ!” Trấn Nguyên Tử nghe lời này, không những không tức giận, ngược lại còn trêu tức nhìn Thái Nhất nói: “Đông Hoàng Bệ Hạ, Địa Thư này là do thai y của Hồng Hoang Đại Địa hóa thành, bần đạo thừa nhận không đỡ được Đông Hoàng Chung của ngươi.” “Chỉ là, nếu ngươi cảm thấy có thể gánh vác nhân quả Hồng Hoang tan vỡ thì cứ ra tay đi!” “!!” Thái Nhất tuy tính tình nóng nảy bất cứ lúc nào, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, y biết lời Trấn Nguyên Tử nói tuy có phần khoa trương.

Nhưng không thể phủ nhận, một khi dùng chuông đập xuống, làm vỡ thai y của Đại Địa, thì Đại Địa có khả năng cao sẽ bị nứt vỡ.

Sau đó sẽ sản sinh các loại thiên tai tự nhiên, đến lúc đó chúng sinh đồ thán, nhân quả nghiệp lực này sẽ đổ lên đầu y!

Nhưng Thái Nhất nghĩ đến, sau này Nhân tộc có thể sẽ báo thù Yêu tộc đến mức diệt tộc, lập tức hạ quyết tâm nghiệt ngã nói: "Hay!

Hay!

Hay!

Ta sẽ chuẩn bị Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, xem cái vỏ rùa này có thể chống đỡ được bao lâu!" Cùng với lời Thái Nhất nói xong, những tướng lĩnh Yêu tộc tùy hành liền tụ tập lại, nhanh chóng, tinh lực Chu Thiên đột nhiên giáng xuống, toàn bộ Hồng Hoang đều chìm trong ánh sáng.

Trấn Nguyên Tử lập tức cảm thấy áp lực như núi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, ức vạn dặm địa mạch bị hấp thụ.

Trận pháp được củng cố, Địa Thư trên đỉnh đầu vững vàng cố định tại chỗ, Nhân Sâm Quả Thụ trong hậu viện đồng thời tỏa ra linh khí vô tận, cung cấp động lực cho Trấn Nguyên Tử.

Nhân tộc được bảo vệ phía dưới, từng người một lo lắng không thôi, nhìn vị Đại Tiên đang liều chết bảo vệ họ.

Vì sao thực lực lại yếu ớt đến vậy, vì sao lại nhỏ bé như vậy, ngay cả đến bước đường cùng này, cũng không giúp được một chút nào!!!

Đồng thời cảm động vô cùng, kính trọng nhìn Trấn Nguyên Tử, lần này thoát khỏi kiếp chết, cũng không sợ hãi.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận lợi hại, nhưng cần Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư trấn áp, hiển nhiên Thái Nhất không có.

Thái Nhất nghĩ, trực tiếp dùng Đông Hoàng Chung đập mạnh vào

trận pháp do Địa Thư bảo vệ, y không tin không thể phá vỡ cái vỏ rùa này.

Chương 380

Đang!

Rầm rầm rầm...

Sau một trận tiếng động lớn, mọi người lập tức có chút lo lắng nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Nhưng Trấn Nguyên Tử không có gì đáng ngại, và công kích cũng đã được dốc hết sức lực chống đỡ.

Mặc dù Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng vẫn chưa bị Thái Nhất luyện hóa triệt để, không thể phát huy toàn bộ tác dụng.

Nhưng Trấn Nguyên Tử tuy đã dùng ưu thế trận pháp mà đỡ được, không biết có thể đỡ được bao nhiêu lần, đó thực sự là một ẩn số!

Thái Nhất tuy kiêu căng ngang ngược, nhưng tay cầm Đông Hoàng Chung, e rằng dưới Thánh Nhân không mấy ai là đối thủ của y.

Ít nhất Trấn Nguyên Tử hiện tại, không phải...

Thái Nhất cũng không ngờ, trận pháp trước mắt lại lợi hại như vậy, đã dùng sức mạnh cứng rắn mà đỡ được công kích.

Không những Đông Hoàng Chung không công mà lại phản tác dụng, mà còn khiến vô hạn tinh quang bị che khuất, không thể tạo ra đòn tấn công hiệu quả vào đại trận.

Lập tức Thái Nhất trong lòng tức giận, không nói hai lời lại tế ra Đông Hoàng Chung, y muốn xem ai có nội tình mạnh hơn, có thể bảo vệ được những Nhân tộc đáng chết này không!

Vô tận địa mạch được gia trì lên trận pháp, sắc mặt Trấn Nguyên Tử biến đổi, sau nhiều lần bị công kích mạnh, hiển nhiên đã chịu chút thương tích.

Linh khí trong phạm vi ức vạn dặm địa mạch đang tiêu hao cực nhanh, nếu thêm vài lần nữa, đại trận thật sự sẽ không chịu nổi!

Nhưng Trấn Nguyên Tử vẫn không bỏ cuộc, bất kể lời ủy thác của Dương Mi tiền bối, hay những sinh linh đang cầu xin.

Điều đó khiến Trấn Nguyên Tử không thể lùi bước, lúc này chỉ có thể tiến chứ không thể lùi!

Cùng với thời gian trôi đi, Trấn Nguyên Tử cuối cùng không địch lại, lập tức khóe miệng trào ra máu tươi.

Thanh Phong Minh Nguyệt thấy vậy, liền căng thẳng hô lên: "Lão sư!" Tiếng kêu đó cũng khiến vô số người tộc Nhân nhìn thấy tình hình của Trấn Nguyên Tử, không cần nói cũng biết chắc chắn đã chịu trọng thương vô cùng.

Lúc đó trong lòng vừa cảm động vừa phẫn nộ, đều là Yêu tộc đáng chết, mới khiến Nhân tộc phải trả giá lớn đến vậy.

Cũng không biết bên ngoài Nhân tộc còn lại bao nhiêu, không biết Tổ Địa bây giờ tình hình thế nào...

Tuy nhiên, lúc này tại Nhân tộc Tổ Địa, cũng đang phải chịu sự tấn công của Đế Tuấn dẫn theo đại quân Yêu tộc!

Vì Diệp Thiên mà khiến công thế của Yêu tộc giai đoạn đầu có chút bó tay.

Nhưng khi Đế Tuấn dẫn theo một nhóm Yêu Thánh giáng lâm Tổ Địa, trực tiếp ngăn chặn Diệp Thiên.

Những Yêu tộc tàn bạo đó cuối cùng không còn e dè nữa, triệt để

buông thả, toàn lực tấn công các bộ lạc Nhân tộc gần Tổ Địa.

Sát hại tàn nhẫn tất cả Nhân tộc nhìn thấy, không chút lưu tình.

Diệp Thiên tuy mạnh, nhưng đối mặt với Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư và mấy vị Yêu Thánh tùy hành, cũng nhất thời căn bản không thể rảnh tay.

Mà mấy người Đế Tuấn đối mặt với công kích thần hồn quỷ dị của Diệp Thiên, cũng khắp nơi bị hạn chế, thậm chí chịu không ít thương tổn.

Không có Diệp Thiên chống đỡ, cho dù có các tu sĩ Nhân tộc kỳ cựu dốc toàn lực bảo vệ, nhưng vẫn không thể ngăn cản triệt để.

Tổn thất vô cùng thảm trọng, khiến một số tu sĩ Nhân tộc nghiến răng nghiến lợi vì hận, đồng thời Toại Nhân Thị Tam Tổ ánh mắt đầy phẫn nộ.

Yêu tộc này thật sự quá tàn nhẫn, ngay cả đối mặt với Nhân tộc không có sức trói gà, cũng trực tiếp giết sạch.

Đáng hận, thực sự quá đáng hận!

"Mọi người toàn lực phòng ngự, không thể để tộc nhân chịu thêm tổn thất nữa, nếu không Nhân tộc ta sẽ là tội nhân!" Từng tu sĩ Nhân tộc cầm vũ khí của mình, dốc sức phòng ngự, bất chấp sống chết, không hề có chút sợ hãi nào!

Chương 381

Liều mạng vì Nhân tộc!

Toại Nhân Thị Tam Tổ càng lấy thân mình làm gương, phân nhau chống cự ở tiền tuyến chiến đấu, liều mạng bảo vệ Tổ Địa.

Tuyệt đối không thể bị công phá, nếu không Nhân tộc thật sự sẽ phải đối mặt với diệt vong, cho dù hy sinh thân mình cũng không hối tiếc!

Ngoài hai nơi này, tất cả các địa phương khác của Nhân tộc trên Hồng Hoang đều đang bùng nổ những trận chiến tương tự.

Yêu tộc điên cuồng sát lục, Nhân tộc liều mạng chống cự...

Máu tươi nhuộm đỏ Hồng Hoang Đại Địa, trời đất ai oán, oán khí vô tận tràn ngập khắp nơi, toàn bộ Hồng Hoang đều chìm trong máu và hận thù.

Trấn Nguyên Tử vẫn đang nỗ lực chống đỡ, kiên trì trong một thời gian dài.

Nhưng đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất và thậm chí mấy vị Yêu Thánh liên thủ, cuối cùng cũng không thể kiên trì mãi được.

Linh khí trong cơ thể cuối cùng cũng triệt để cạn kiệt, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, Hộ Sơn Đại Trận của Ngũ Trang Quán run rẩy, dường như sắp vỡ tan!

Khiến chúng Nhân tộc trong lòng như vực sâu, cảm thấy cái chết, nhưng không hề trách móc Trấn Nguyên Tử, mà vô cùng kính trọng.

Có thể vì những sinh linh không quen biết mà liều mạng như vậy, sao có thể không kính trọng chứ?

Thái Nhất cảm thấy đại trận sắp sụp đổ, liền cười lớn hô: "Trấn Nguyên Tử, bây giờ ngươi không đỡ nổi nữa rồi đúng không!

Hắc hắc hắc, lập tức ta sẽ cho ngươi xem, Nhân tộc mà ngươi vất vả bao che, sẽ bị hủy diệt ngay trước mắt ngươi, hủy diệt hoàn toàn, hắc hắc hắc..." Trấn Nguyên Tử được Thanh Phong Minh Nguyệt dìu đỡ, nếu chỉ có một mình Thái Nhất, y vẫn có thể chống cự.

Nhưng đối mặt với một nhóm Yêu Thánh và cường giả Yêu tộc gia trì, Trấn Nguyên Tử cũng khó mà chống cự, nhưng trong mắt y không hề có chút thất vọng nào, lạnh lùng nói: "Thái Nhất, đừng đắc ý, tuy bần đạo không đỡ nổi Yêu tộc, nhưng dốc hết chút sức mạnh cuối cùng, ta cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi đắc chí!" "Yêu tộc, sẽ có ngày hối hận!" "Yêu tộc ta hối hận?

Hắc hắc hắc, thật là nực cười hết sức, điều đó không thể nào!

Huống hồ ngươi cũng không còn, lần này cũng đừng hòng thoát, chuẩn bị chịu chết đi..." Nhìn Trấn Nguyên Tử đã trở thành con dê đợi làm thịt, Thái Nhất trong lòng vô hạn vui vẻ, Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang Đại Lục chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đến lúc đó, Thánh Nhân thì sao?

Lấy gì mà ngăn cản Yêu tộc?

Lúc này Nhân tộc dưới đại trận vô cùng cảm thương, đối mặt với sự đồ sát vô tình của Yêu tộc, không những không có chút sức kháng cự nào, lại còn liên lụy Trấn Nguyên Tử!

Trong lòng Nhân tộc, sản sinh vô cùng bất cam và vô lực...

"Cảm tạ Trấn Nguyên Đại Tiên hộ thủ chi ân, nay Nhân tộc chúng ta vô phương báo đáp, chỉ có thể khấu tạ đại ân!" Thủ lĩnh Nhân tộc dẫn đầu Nhân tộc khấu tạ Trấn Nguyên Tử ân che chở, vô cùng thành kính, chân thành tận tâm, cảm động trời đất.

Trấn Nguyên Tử vốn muốn từ chối, nhưng vị thủ lĩnh Nhân tộc đó tiếp tục nói: "Nếu hôm nay Nhân tộc có thể thoát kiếp, sau này nhất định sẽ tôn Đại Tiên làm Địa Tiên Chi Tổ, Nhân tộc vĩnh viễn kính trọng, tuyệt không dám quên!" Trấn Nguyên Tử nghe xong, nỗi khổ sở trong lòng khó nói thành lời, nhưng đối mặt với sự kính phụng chân thành tận tâm của Nhân tộc, trong lòng cảm thấy đáng giá!

Chỉ là một chủng tộc thuần hậu như vậy, lại sắp bị Yêu tộc tiêu diệt, thật là Thiên Đạo bất công a!

"Nguyện phụng Trấn Nguyên Đại Tiên làm Địa Tiên Chi Tổ, Nhân tộc vĩnh viễn cung phụng!" Chúng Nhân tộc vô cùng thành tâm đối với trời thề, trong lúc Thái Nhất không phản ứng kịp.

Từ trên người Nhân tộc phát ra vô tận quang mang, thẳng vút lên trời, cuối cùng rủ xuống toàn bộ nhập vào thân thể Trấn Nguyên Tử.

Thì ra một phần khí vận của Nhân tộc trực tiếp gia trì lên thân thể Trấn Nguyên Tử, trực tiếp nhập vào Nguyên Thần của y, vô tận linh khí lập tức khôi phục nguyên trạng.

Đồng thời trảm ra Tự Ngã Thi, trở thành Địa Tiên Chi Tổ!

Những chuyện kỳ dị như vậy, khiến Trấn Nguyên Tử cũng có chút không kịp phản ứng.

Nhưng nhanh chóng Trấn Nguyên Tử liền hiểu ra, tất cả đều là phúc lành của Dương Mi tiền bối!

Thuở xưa Dương Mi đã cho Trấn Nguyên Tử đạo Hồng Mông Tử Khí đó, Trấn Nguyên Tử đã định sẽ đi trên con đường Thánh Nhân, cách đơn giản nhất chính là Trảm Tam Thi!

Nhưng để thành công Trảm Tam Thi, thành Thánh cũng không dễ dàng như vậy, chỉ có hợp nhất Tam Thi mới có thể thành Thánh Nhân.

Chương 382

Thuở xưa Lão Tử, cũng dựa vào việc thành lập Nhân Giáo dẫn xuất công đức mới có thể hợp nhất Tam Thi!

Trấn Nguyên Tử tuy chưa lập giáo, nhưng giờ đây hưởng thụ khí vận của Nhân tộc, là nhân vật chính của Thiên Địa.

Khí vận đó cường đại đến mức nào có thể biết, cộng thêm Hồng Mông Tử Khí trong tay Trấn Nguyên Tử, thành Thánh Nhân lại dễ dàng hơn.

Đối mặt với tất cả những điều này, Thái Nhất không hề biết rõ, nhưng biết tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Lập tức sắc mặt trở nên khó coi, vốn dĩ cho rằng có thể kết liễu Trấn Nguyên Tử, nhưng lại xuất hiện biến cố, biết làm sao bây giờ?

Nhân tộc tuy không biết Trấn Nguyên Đại Tiên xảy ra chuyện gì, nhưng khẳng định là chuyện tốt, lập tức mỗi một Nhân tộc đều vui mừng không thôi.

Khi Trấn Nguyên Tử trở thành Địa Tiên Chi Tổ, chỉ cần là Nhân tộc, trong đầu đều sẽ tự động xuất hiện hình ảnh Trấn Nguyên Tử.

Đồng thời Nhân tộc bất chấp mọi nguy hiểm, lũ lượt kính phụng cảm ân, tấm lòng chí chân, ân tình chí thành, không ngừng tuôn về phía Trấn Nguyên Tử.

Thái Nhất và một nhóm Yêu tộc tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết không thể tiếp tục kéo dài nữa, để phòng ngừa biến cố xảy ra, tất cả Yêu tộc đồng thời tấn công Ngũ Trang Quán.

Nhưng Trấn Nguyên Tử đã hồi phục, thực lực trở nên càng mạnh mẽ hơn, dưới sự gia trì của Địa Thư, đại trận trở nên kiên cố bất khả

hủy diệt.

Ngay cả vô số Yêu tộc do Thái Nhất dẫn đầu, đều va phải một phen đầu sứt trán mẻ.

Trong mắt Thái Nhất lộ ra vô tận phẫn nộ, trong lòng càng mắng thầm đáng ghét, chuyện quái gì vậy?

Mấy vị Thánh Nhân có hạn trong Thiên Địa, đồng thời cảm ứng được sự biến hóa của Trấn Nguyên Tử, trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trấn Nguyên Tử đã Trảm Tam Thi, có khí vận Nhân tộc gia thân, tìm được cơ hội thành Thánh!

Chẳng phải là, sau này thế gian lại có thêm một vị Thánh Nhân nữa sao?

Tam Thanh và Nữ Oa thì tốt rồi, còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương thì buồn bã biết bao, chuyện tốt đều ở Đông Phương sao?

Giờ đây phần lớn Tây Phương, lại đều nằm trong tay Ma Giáo...

Khiến hai người không khỏi cảm thấy, Thiên Đạo bất công a!

Trảm Tam Thi, gia thân khí vận Nhân tộc, lĩnh ngộ cơ hội thành Thánh, cộng thêm Hồng Mông Tử Khí, Trấn Nguyên Tử thành Thánh Nhân dường như đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Thánh Nhân a!

Hầu hết tất cả sinh linh trên Hồng Hoang Đại Lục đều khao khát đạt đến cảnh giới đó, là sự tồn tại khiến vô số sinh linh ngưỡng mộ, đố kỵ!

Nhưng trong lòng Trấn Nguyên Tử lại vô cùng cảm khái và buồn bã, chỉ có một mình, lão hữu đã bị Yêu tộc giết chết.

Không ai cùng chia sẻ thành quả, sao có thể không buồn bã chứ...

“Thái Nhất, đừng đắc chí, tận thế của Yêu tộc sắp đến rồi, đợi đấy!” Trấn Nguyên Tử hồi thần, đôi mắt lạnh băng nhìn Thái Nhất, ánh mắt dường như có thể giết người.

“Hừ!

Nói khoác không biết ngượng, đừng vui mừng quá sớm, tuy tạm thời không giết được ngươi, nhưng chỉ cần đại huynh của ta đến, bố trí Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận chân chính.” “Đến lúc đó ta muốn xem ngươi chống đỡ thế nào, thực lực đại tiến thì sao chứ, hắc hắc hắc, đợi mà chết đi!” Thái Nhất cũng nghiến răng nói, trong lòng vô cùng phiền muộn, vốn dĩ thế tất phải giành được, lại cứ xuất hiện một cục gạch như vậy, phá vỡ cục diện.

“Hừ!

Bần đạo đợi, không sợ ngươi!” “Ngươi đến, cũng không phá được đại trận của bần đạo!” Cùng với ngữ khí vô cùng khẳng định và tự tin của Trấn Nguyên Tử, Nhân tộc lập tức yên tâm, lặng lẽ ở đó.

Những Yêu tộc bên ngoài thấy cảnh tượng này, cũng vô cùng khó xử, ai bảo thực lực của Trấn Nguyên Tử đột nhiên đại tiến.

Khiến Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể hạ gục, họ có bản lĩnh gì mà xuất kích chứ, chỉ có thể nghe lệnh.

“Hừ!

Chương 383

Trước tiên hãy đi giết sạch tất cả Nhân tộc bên ngoài, đợi đại huynh đến, rồi lại giết Trấn Nguyên Tử đáng chết này." "Vâng, Đông Hoàng Bệ Hạ!" Chúng Nhân tộc trong đại trận nghe thấy, trong lòng tuy gấp gáp, nhưng lại bất lực.

Ngay cả bản thân còn không bảo vệ được, thì làm sao có thể giúp người khác chứ?

Thụ ân Thánh Phụ giáo hóa, nhưng lại không triệt để quán triệt lòng tự cường!

Yêu tộc vẫn đang tàn sát những Nhân tộc còn sót lại, sự huyết tinh vẫn không hề thuyên giảm, vô tận sát khí xông thẳng lên trời, thiên tượng biến đổi.

Không biết lời thề trong lòng Nhân tộc nào, nhưng với tư cách là Tổ Địa Nhân tộc mới có quyền phát ngôn, liên kết với vô số nguyện vọng của Nhân tộc.

Đặc biệt là đại diện cho Nhân tộc Tứ Tổ, càng cảm nhận được niệm ý thảm tử của vô số Nhân tộc, và vô tận kỳ vọng.

Toại Nhân Thị Tam Tổ cảm nhận sâu sắc cái chết thảm của tộc nhân và những hy vọng, kỳ vọng, hiện tại ngay cả Tổ Địa cũng tổn thất thảm trọng, y phục của ba người cũng rách nát không chịu nổi, tóc tai rũ rượi, vô cùng chật vật!

Ngay cả tình hình của Diệp Thiên lúc này cũng cực kỳ chật vật, không kém gì mấy người Đế Tuấn đang đối đầu với Diệp Thiên.

Oanh!

Một tiếng động lớn truyền ra, sóng ánh sáng cuồng bạo tùy ý tràn

ra tứ phía, thân ảnh Đế Tuấn không ngừng thối lui về phía sau.

Liên tục lùi lại một lúc lâu, Đế Tuấn mới miễn cưỡng dừng lại thân hình, thở hổn hển từng ngụm lớn, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn Diệp Thiên.

"Mạnh!" Lúc này Đế Tuấn tuy có chút chật vật, nhưng vẫn giữ được sự kiêu ngạo của một Đế Hoàng Yêu tộc, nhưng y vẫn nói ra một câu.

Diệp Thiên mạnh!

Thật sự mạnh!

Nếu không có mấy vị Yêu Thánh khác tương trợ, e rằng lúc này Đế Tuấn đã chết trong tay Diệp Thiên rồi.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Diệp Thiên tay cầm trường kiếm, hiên ngang đứng trong hư không, thân hình gầy gò liếc nhìn sáu người trước mặt.

Sáu người, là sáu vị cường giả Chuẩn Thánh!

Huống hồ, còn có Đế Tuấn đứng đầu, tay cầm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Trên người Diệp Thiên xuất hiện nhiều vết thương, máu tươi không ngừng tuôn ra từ trên người y, nhuộm y thành một người máu!

Thậm chí có những vết thương, đã sâu đến tận xương!

Tuy nhiên, trong mắt Diệp Thiên lại hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Một người, một kiếm...

Chặn trước mặt sáu người Đế Tuấn!

"Yêu tộc, thật sự không nên như vậy!" Diệp Thiên liếc nhìn Tổ

Địa tổn thất thảm trọng phía sau, giọng nói lạnh băng.

Sau đó, thân hình đột nhiên lóe lên, vung thanh kiếm sắc bén trong tay, trực tiếp lao về phía sáu người Đế Tuấn!

Toại Nhân Thị Tam Tổ nhìn thấy màu máu vô tận trước mắt, đó đều là máu tươi của tộc nhân, nhuộm đỏ vô tận Đại Địa...

Nhân tộc, đã bị đẩy vào tuyệt cảnh!

Ba vị Tổ vô cùng phẫn nộ, dường như tâm linh tương thông, lần nữa cùng nhau phát lời thề: "Nay Nhân tộc chúng ta cảm tạ Nữ Oa Thánh Mẫu tạo hóa chi ân, vĩnh viễn không quên!" Sau đó Toại Nhân Thị Tam Tổ dẫn dắt Hồng Hoang Nhân tộc, như thể tâm linh tương thông mà khấu bái trời ba lần.

Khi khấu bái lần thứ ba xong, trời đất một trận chấn động, tại Oa Hoàng Cung Nữ Oa cũng đau thương không thôi.

Dù sao thì con của nhà ai bị bắt nạt, mà cha mẹ lại không thể ra mặt, hơn nữa từ khi sinh ra đến nay đều không được chăm sóc, lại vẫn tồn tại lòng biết ơn.

Chương 384

Làm sao, Nữ Oa không cảm thấy đau lòng!?

"Nay Nhân tộc chúng ta cảm tạ Nhân Giáo Giáo Chủ Lão Tử giáo hóa chi ân, vĩnh sinh bất vong." Nhân tộc lần nữa hướng trời khấu bái ba lần.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử trong lòng một trận rung động, thậm chí dấy lên ý hối hận nồng nặc.

Chẳng lẽ, mình thật sự đã làm sai sao?

"Nay Nhân tộc chúng ta cảm tạ Hồng Hoang Đại Thần hộ thủ chi ân, vĩnh thế bất vong!" Nhân tộc lại hướng trời khấu bái ba lần.

Trấn Nguyên Tử và những Đại Năng Hồng Hoang âm thầm bảo vệ Nhân tộc, đều cảm nhận được tấm lòng chí thành của Nhân tộc, bày tỏ lòng biết ơn đối với ân tình.

Đến lúc đó, cảm nhận được nỗi chấp niệm ân uy như vậy, ngay cả trời cũng sẽ cảm động, có thể thấy Yêu tộc làm thật sự quá đáng, trời cũng không thể nhìn nổi.

Sau đó Tam Tổ dùng lời lẽ đầy hận ý thề: "Nay Nhân tộc chịu tai họa diệt tộc của Yêu tộc, nếu đại nạn không chết, sẽ cùng Yêu tộc bất tử bất hưu!" Lời "bất tử bất hưu" cuối cùng đã dẫn động những Nhân tộc Hồng Hoang còn sót lại vang vọng khắp trời đất, giữa trời đất vang lên sấm động, oán khí bạo trướng, sự đồ sát của Yêu tộc cũng vì thế mà dừng lại.

Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau khi nghe thấy lời thề cuối cùng của Nhân tộc, trong lòng cũng lạnh lẽo, đồng thời cấp tốc hạ lệnh diệt sạch những Nhân tộc còn lại.

Lúc đó Toại Nhân Thị Tam Tổ dẫn dắt Hồng Hoang Nhân tộc, cuối cùng một lần nữa khấu bái trời: "Nay Nhân tộc chúng ta cảm tạ Dương Mi Thánh Phụ vạn năm hộ thủ chi ân, giáo hóa chi ân, đương vĩnh thế bất vong!" Lần khấu ân cuối cùng này, lại dành cho Dương Mi, đủ để thấy Dương Mi trong lòng Nhân tộc, ở vị trí chí cao vô thượng đến mức nào!

Toại Nhân Thị Tam Tộc sau khi khấu ân lập thề, liền dẫn dắt Nhân tộc liều mạng chống cự Yêu tộc, chuẩn bị cho sự kháng cự cuối cùng...

Lúc này trong U Minh Không Gian, Dương Mi đang quan sát Lục Đạo Luân Hồi trước mặt, trong lòng đột nhiên rùng mình.

Có một loại cảm giác, vô cùng bất an!

Ngay sau đó Dương Mi không chần chừ nữa, trực tiếp cắn nát đầu ngón tay, một giọt tinh huyết nhỏ vào trong Lục Đạo Luân Hồi trước mặt.

Lục Đạo Luân Hồi trước mặt, hiện tại vẫn chưa thực sự thành thục, vì vậy tinh huyết của Dương Mi, vô cùng dễ dàng liền dung nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trên mặt Dương Mi cũng trong khoảnh khắc đó trở nên ngưng trọng.

Thử xem có thể khống chế Lục Đạo Luân Hồi không!

Dù sao Lục Đạo Luân Hồi được xem là một trong những thứ nghịch thiên nhất trong Hồng Hoang, cho phép một người có tiền thế kim sinh, cũng như kế hoạch chuyển sinh.

Ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng ẩn ẩn có phần không bằng!

Đối mặt với một tôn Thiên Địa Dị Bảo như vậy, Dương Mi sao có thể không động lòng?

Dương Mi ẩn ẩn cảm thấy, cơ duyên đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nằm trên Lục Đạo Luân Hồi!

Thấy tinh huyết của mình không hề bị cản trở mà bị Luân Hồi hấp thu, trên mặt Dương Mi lập tức lộ ra một tia cuồng hỉ.

Ngay lập tức lại có năm giọt tinh huyết bay ra, lần lượt lao về phía năm xoáy nước còn lại!

Sau khi làm xong tất cả, không lâu sau, Dương Mi liền cảm ứng được sự liên hệ giữa mình và Lục Đạo Luân Hồi.

Mặc dù hiện tại xem ra vô cùng mỏng manh, nhưng Dương Mi tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày mình sẽ triệt để khống chế Lục Đạo Luân Hồi!

Thông qua tia liên hệ đó, Dương Mi biết Lục Đạo Luân Hồi sẽ xuất thế sau vài ngày.

Đến lúc đó chúng sinh trong Hồng Hoang liền có cơ hội chuyển sinh, Dương Mi trong lòng đã tính toán không ít kế hoạch.

Không những thế, trước đó, Dương Mi còn định khai tịch Địa Phủ.

Để làm vậy, Dương Mi lập tức điều động toàn thân sức mạnh, một quyền đánh ra về phía không gian phía trước.

Lập tức U Minh Không Gian vốn là một vùng tối tăm, trong khoảnh khắc đó đã vỡ nát ầm ầm, một phương thế giới xuất hiện trong U Minh Không Gian.

Dương Mi thấy vậy, tiếp tục vung quyền, từ từ, toàn bộ con người Dương Mi đều gạt bỏ sự chú ý đến thế giới bên ngoài, toàn tâm toàn ý chìm đắm vào việc khai tịch thế giới!

Chương 385

Trong khoảnh khắc đó, Đại Đạo mà Dương Mi cảm ngộ chảy trong lòng y, và cùng với việc Dương Mi không ngừng khai tịch thế giới.

Sự lĩnh ngộ của Dương Mi đối với Đại Đạo cũng ngày càng sâu sắc, thực lực bắt đầu tăng vọt nhanh chóng.

Cứ như vậy, y không ngừng vung quyền trong U Minh Không Gian!

U Minh chấn động, vô tận Pháp Tắc Chi Lực quấn quanh, bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi diễn hóa Thiên Địa.

Từng tòa thành quách dần dần hình thành, nơi xa nhất là một tòa quan ải hùng vĩ, tường thành được xây bằng đá xanh, trên cửa thành viết ba chữ lớn bay lượn như rồng bay phượng múa...

Quỷ Môn Quan!

Con đường nhỏ phía trước Quỷ Môn Quan chính là Hoàng Tuyền Lộ, có đạo rằng, bước lên Hoàng Tuyền Lộ, âm dương đã chia đôi!

Vào Quỷ Môn Quan thì là một thành quách khổng lồ, các cửa hàng, quán xá đều có đủ, nếu không phải Thiên Địa mông lung màu hồng thì thật sự khiến người ta có cảm giác như một thành phố lớn ở dương gian.

Vọng Hương Đài, được xây dựng để thỏa mãn nguyện vọng về nhà của các Quỷ Hồn, một đài lớn cô độc sừng sững bên ngoài tường thành, mỗi ngày đều có cô hồn trú ngụ tại đây!

Trong Âm Dương Ti có sáu cây cầu Luân Hồi, nối liền với Lục Đạo Luân Hồi.

Địa Phủ Thành!

Khi có nơi trừng phạt, cần lập Thập Bát Tầng Địa Ngục, sau khi sinh linh chết, sẽ phán xét công tội lúc còn sống.

Người có công lớn hơn tội sẽ nhập Lục Đạo Luân Hồi, người có tội lớn hơn công sẽ nhập Thập Bát Tầng Địa Ngục, chuộc tội xong mới có thể tái nhập Luân Hồi.

Thập Bát Tầng Địa Ngục được lập!

Tầng thứ nhất: Địa Ngục Cắt Lưỡi!

Tầng thứ hai: Địa Ngục Kéo Cắt!

Tầng thứ ba: Địa Ngục Cây Sắt!

Tầng thứ tư: Địa Ngục Nghiệt Kính!

Tầng thứ năm: Địa Ngục Lồng Hấp!

Tầng thứ sáu: Địa Ngục Trụ Đồng!

Tầng thứ bảy: Địa Ngục Đao Sơn!

Tầng thứ tám: Địa Ngục Băng Sơn!

Tầng thứ chín: Địa Ngục Chảo Dầu!

Tầng thứ mười: Địa Ngục Hố Trâu!

Tầng mười một: Địa Ngục Đá Đè!

Tầng mười hai: Địa Ngục Chày Cối!

Tầng mười ba: Địa Ngục Huyết Trì!

Tầng mười bốn: Địa Ngục Uổng Tử!

Tầng mười lăm: Địa Ngục Trách Hình!

Tầng mười sáu: Địa Ngục Hỏa Sơn!

Tầng mười bảy: Địa Ngục Mài Địa!

Chương 386

Tầng mười tám: Địa Ngục Cưa Đao!

Thập Bát Tầng Địa Ngục được sắp xếp theo thời gian thụ tội và mức độ nặng nhẹ của tội hình, mỗi một địa ngục khổ hơn gấp mười lần địa ngục trước, tuổi thọ tăng gấp đôi!

Dưới Thập Bát Tầng Địa Ngục, có một không gian đặc biệt, đây là Vô Gian Địa Ngục, một khi nhập Vô Gian Địa Ngục thì vĩnh viễn không được siêu sinh!

Sự khủng khiếp của Thập Bát Tầng Địa Ngục, ngay cả Dương Mi sau khi tìm hiểu cũng phải rùng mình.

Những địa ngục này chuyên dùng để tra tấn người, một số thao tác bên trong tự nhiên khiến người ta nhức răng đau đầu.

Không những thế, sau khi Địa Phủ và Thập Bát Tầng Địa Ngục được lập, Lục Đạo Luân Hồi vẫn chưa hoàn thiện...

Sau đó Dương Mi cũng không dừng lại, tiếp tục bắt đầu sáng tạo thế giới này, trong những truyền thuyết thần thoại mà Dương Mi từng xem ở kiếp trước, tất cả kiến trúc mà Địa Phủ nên có đều hiện ra trong tay Dương Mi!

Cầu Nại Hà, bờ Tam Sinh Hà, Tam Sinh Thạch, Nghiệt Kính Đài...

Thế giới U Minh ngày càng hoàn thiện, từng tòa kiến trúc quen thuộc không ngừng lấp đầy thế giới U Minh.

Cuối cùng một phương thế giới cùng với thời gian trôi đi, triệt để chiếm cứ U Minh Không Gian, khi toàn bộ không gian được khai tịch xong.

Dương Mi cuối cùng cũng tỉnh lại từ sự lĩnh ngộ sâu sắc, đồng

thời, trong cơ thể cũng truyền ra một tiếng động lớn "rắc".

Giống như một miếng thủy tinh giòn tan, đột nhiên bị đập vỡ, sau tiếng động lớn lại không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Nhưng tất cả linh khí xung quanh trong U Minh Không Gian, đột nhiên điên cuồng dũng vào thân thể Dương Mi...

Lúc này Dương Mi giống như biến thành một hố đen không gian khủng khiếp, hấp thu và nuốt chửng linh khí không ngừng tuôn đến.

Linh khí khủng khiếp đó nhập vào thể nội Dương Mi, giống như đá chìm xuống đáy biển không gây ra chút động tĩnh nào!

Thân thể Dương Mi, giống như một vực sâu vĩnh viễn không thể lấp đầy!

Khi linh khí Thiên Địa trong phạm vi vạn dặm xung quanh hoàn toàn biến mất, Dương Mi mới mãn nguyện mở mắt.

Hai luồng tinh quang đột nhiên từ đôi mắt Dương Mi bắn ra, dễ dàng xuyên thủng bóng tối vô tận trước mắt.

Lúc này Dương Mi nhìn qua không có biến hóa gì lớn so với trước, nhưng từ sự vui sướng khó kìm nén trên mặt Dương Mi đủ để thấy.

Lần khai tịch thế giới này, lợi ích đối với Dương Mi tuyệt đối là cực lớn!

Không sai!

Thật sự lớn!

Dương Mi, đã đột phá thành công Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Chỉ là thực lực càng mạnh thì khả năng khống chế sức mạnh càng tinh xảo, cho nên lúc này từ trên người Dương Mi không thể nhìn thấy chút lực lượng khủng bố nào, dường như có một loại cảm giác phản phác quy chân.

Nhưng nếu chỉ dựa vào việc đến gần Dương Mi một chút, sẽ có một cảm giác khủng khiếp "mạng ta không do ta định đoạt"!

"Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên sao... mạnh quá!" Cảm nhận sức mạnh không ngừng tuôn trào trong cơ thể, Dương Mi cũng không kìm được lẩm bẩm tán thán một tiếng.

"Bây giờ ta, e rằng cả Hồng Hoang Đại Lục cũng khó mà chịu nổi ta nữa rồi!" Dương Mi trước đây có thể dễ dàng nghiền nát một tiểu tinh cầu, giờ đây e rằng ngay cả Hồng Hoang Đại Lục, một phương thế giới, cũng không thể chịu nổi một đòn tấn công nhẹ nhàng.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cũng giống như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều có chín trọng phân chia, nhưng mỗi một tầng đều khó như lên trời!

Dù sao sau Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên liền là Đạo Cảnh, Đạo Cảnh mà Dương Mi biết, cũng chỉ có Thiên Đạo và Đại Đạo mà thôi.

Muốn đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, e rằng ở Hồng Hoang Đại Lục nhất định là vô dụng, bởi vì Hồng Hoang Đại Lục có một phương Thiên Đạo.

Chương 387

Chính là câu nói, một núi tuyệt đối không thể dung hai hổ!

Dương Mi muốn trở thành Thiên Đạo của Hồng Hoang Đại Lục, nhất định phải loại bỏ Thiên Đạo hiện hữu.

Nhưng Thiên Đạo hiện hữu sinh ra vào buổi sơ khai của Hồng Hoang, gần như đã hoàn thiện triệt để, e rằng đã là vật thể nhất thể với Hồng Hoang Đại Lục.

Hủy diệt Thiên Đạo, vô nghiệt là hủy diệt Hồng Hoang Đại Lục!

Mà, hiện tại Dương Mi ước tính còn xa mới có bản lĩnh đó!

Không những thế, phía sau Thiên Đạo còn có Đại Đạo...

Dương Mi lắc đầu, tạm thời gạt bỏ cái ý nghĩ hoang đường đó, dù sao cũng chỉ vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Không những thế, thực lực hiện tại cũng đã vô cùng không tồi, có lẽ vì nguyên nhân khai tịch một phương thế giới, mượn khí vận của việc sáng lập Địa Phủ, thực lực của Dương Mi trực tiếp đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên lục tầng.

Lục tầng đã là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ, muốn đột phá hậu kỳ thì e rằng cũng không phải chuyện đơn giản.

Không, không vội!

Thực lực trung kỳ, đủ rồi.

Ma Vực, e rằng cũng không có mấy đối thủ của Dương Mi!

Dù sao, Kiếp Khai Thiên đã khiến tổn thất đều vô cùng thảm trọng.

Dương Mi hoạt động gân cốt, nhìn thế giới trước mặt tuy đã khai

tịch hoàn thành, nhưng vẫn hiện ra một vẻ hoang vu.

Dù sao hiện tại Địa Phủ chưa bắt đầu dẫn nhập sinh linh, ngay cả các chức vị quan trọng đều tạm thời còn trống.

Không quan tâm đến những điều này, trong lòng Dương Mi đã có sẵn nhân tuyển.

Dương Mi phất tay một cái, trên bầu trời lập tức xuất hiện mười mặt trời máu và mười mặt trăng máu, thế giới mà Dương Mi khai tịch đi ngược lại quy luật tự nhiên của trời đất, mặt trời và mặt trăng cùng tồn tại, khiến người ta nhìn thấy mà chấn động khó tả!

Nhìn cảnh tượng này, Dương Mi mãn ý mỉm cười, đối với thế giới do chính tay mình sáng tạo, khi nhìn lại giống như đứa con của mình, luôn muốn nó hoàn hảo nhất.

Khi Dương Mi triệt để hoàn thiện thế giới U Minh, Lục Đạo Luân Hồi lặng lẽ xuất thế.

Sáu xoáy nước khổng lồ, không biết từ khi nào xuất hiện trong thế giới U Minh, trong khoảnh khắc đó, một cỗ Pháp Tắc thần bí lập tức giáng lâm trong thế giới U Minh.

Dương Mi thì trong khoảnh khắc đó toàn thân chấn động, Pháp Tắc thần bí dần dần quấn lấy Dương Mi, thực lực của Dương Mi vừa đột phá chưa bao lâu lại bắt đầu bạo trướng!

Không biết đã qua bao lâu, trong Hồng Hoang Thiên Địa đột nhiên truyền ra một tiếng động lớn chấn động.

Một con mắt cây khổng lồ xuất hiện trên Hồng Hoang Thiên Địa, một cỗ Đại Đạo uy áp càng tràn ngập khắp Hồng Hoang Thiên Địa.

Trong khoảnh khắc đó, chúng sinh Hồng Hoang đều cảm ứng được, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt chấn động.

“Đó là thứ gì?” Các Thánh Nhân vốn đang quan tâm đến việc Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, lúc này cũng đều nhìn về phía nơi con mắt cây xuất hiện, trên mặt mang một tia kinh dị.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng dấy lên một cỗ rùng mình cực kỳ mãnh liệt, phảng phất như có một sự tồn tại khủng khiếp giáng lâm.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mặt đầy vẻ không thể tin được: “Không thể nào!

Đại Đạo Chi Nhãn sẽ xuất hiện!” Trong lúc mọi người đang suy đoán xôn xao, một đạo kim quang từ trời giáng xuống, chiếu thẳng vào U Minh Chi Địa, bao phủ toàn bộ Dương Mi trong U Minh Chi Địa.

Dương Mi tắm trong kim quang, lại phảng phất như trở về trong vòng tay của mẫu thân vậy, một cỗ khí tức ấm áp chiếu rọi toàn thân y.

Khiến Dương Mi cảm thấy vô cùng thoải mái và thư thái, đồng thời tu vi của y lại bắt đầu tăng trưởng nhanh chóng!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân trong khoảnh khắc đó ầm ầm đứng dậy, trên mặt mang vẻ kinh ngạc và tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đại Đạo Công Đức!” Trong khoảnh khắc đó, chúng sinh Hồng Hoang không hiểu sự khác biệt giữa Đại Đạo Công Đức và Thiên Đạo Công Đức, trong lòng cũng sinh ra một cỗ khát vọng tột độ.

Chương 388

Nhưng lại không ai dám động thủ, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, trên đầu mình dường như lơ lửng một thanh lợi kiếm.

Phảng phất như chỉ cần dám động thủ, thanh lợi kiếm đó sẽ không chút do dự mà chém xuống.

Kéo dài liên tục ba ngày ba đêm, cuối cùng ánh sáng vàng tán đi, Đại Đạo Chi Nhãn cũng ẩn vào hư không.

Dương Mi trong U Minh Chi Địa cũng trong khoảnh khắc đó chậm rãi mở mắt, một cỗ cảm giác vô cùng cường đại dâng trào trên người y.

Trong khoảnh khắc đó, Dương Mi cảm thấy dường như chỉ cần động một ngón tay, đủ để hủy diệt một phương thế giới!

Và đó không phải là ảo giác sức mạnh bạo trướng, Dương Mi thật sự có thể làm được điều đó!

Sau khi tiếp nhận Đại Đạo Công Đức, Dương Mi cũng biết vì sao lại có Đại Đạo xuất hiện.

Lục Đạo Luân Hồi là thứ nghịch thiên như vậy, sao có thể là một phương Thiên Đạo đủ sức dựng dục nó, đây rõ ràng là sản vật của Đại Đạo!

U Minh Không Gian tuy phụ thuộc vào Hồng Hoang, nhưng trên thực tế, lại giống như hai thế giới khác nhau.

Vốn dĩ trong quỹ tích của Thiên Đạo, Hậu Thổ thân là hậu duệ Bàn Cổ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, trên thực tế không phải như vậy.

Không chỉ đơn thuần là thông qua sự liên hệ giữa Hậu Thổ và

Hồng Hoang Thiên Địa, mà còn đưa thế giới U Minh vào sự khống chế của Hồng Hoang Thiên Đạo!

Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi, vì sự can thiệp của Dương Mi, khiến thế giới U Minh và Hồng Hoang không còn chút quan hệ nào nữa.

Một là quốc độ của người sống, một là nơi quy về của người chết!

Ngoài ra, hai bên không còn chút giao thoa nào.

Thế giới U Minh cũng trong khoảnh khắc đó trở nên hùng vĩ, to lớn bằng gần nửa Hồng Hoang, và do Lục Đạo Luân Hồi, thế giới U Minh vừa mới khai tịch, không hề thua kém Hồng Hoang đã phát triển ức vạn năm!

Tất cả mọi chuyện, cả Thiên Đạo lẫn Dương Mi đều không ngờ tới, đặc biệt là có thể tách biệt U Minh Không Gian và Hồng Hoang Thiên Địa, cũng chỉ có Dương Mi.

Bởi vì trong toàn bộ Hồng Hoang, duy nhất chỉ có Dương Mi khi đặt chân vào Hỗn Nguyên, đã ban phúc trạch cho chúng sinh linh của Hồng Hoang Đại Lục, từ đó cắt đứt tất cả liên hệ nhân quả với Hồng Hoang Thiên Địa.

Nói cách khác, Dương Mi tương đương với một vị khách, chứ không phải là thổ dân của Hồng Hoang Thiên Địa, ở Hồng Hoang Thiên Địa cũng không thể trói buộc Dương Mi!

Chính vì vậy, Dương Mi mới có thể khai tịch thế giới U Minh, không có chút liên hệ nào với Hồng Hoang.

Một bất ngờ lớn như vậy, khiến Dương Mi choáng váng, ngay cả Dương Mi cũng không ngờ, trong đó lại có nhân quả như vậy.

Hiện tại Dương Mi tương đương với Thiên Đạo của thế giới U

Minh, khi ở trong thế giới U Minh, Dương Mi đủ sức phát huy sức mạnh Thiên Đạo Chí Tôn Hỗn Nguyên!

Khi ở trong Hồng Hoang, nhờ khí vận của thế giới U Minh và sự tẩy lễ của Đại Đạo Công Đức, thực lực của Dương Mi cũng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cửu trọng đỉnh phong, hoàn toàn có thể một bước lên trời!

Bởi vì thế giới U Minh chưa hoàn chỉnh, nếu đợi thế giới U Minh hoàn chỉnh.

Khi đó, e rằng không chỉ trong thế giới U Minh, thực lực của Dương Mi cũng đủ để đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thiên Đạo!

Thế giới U Minh dù sao cũng không thể sánh bằng Hồng Hoang Đại Lục, còn xa mới đủ để Dương Mi thực sự bước vào Đạo Cảnh!

Nhưng.

Thực lực của Dương Mi, hoàn toàn có thể một bước lên trời!

Rõ ràng không lâu trước đây, chỉ có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng trong chớp mắt thời gian như cách một thế hệ.

Thực lực, dường như đã bật hack khiến người ta rùng mình!

Một tia cười không thể kìm nén đột nhiên xuất hiện trên khóe môi Dương Mi, thậm chí cuối cùng, toàn bộ con người Dương Mi cũng không kìm được mà ha ha đại tiếu.

Tiếng cười phóng túng truyền khắp thế giới U Minh, đồng thời, phương thế giới này cũng phát ra những tiếng rên rỉ trầm thấp, phảng phất như vì Dương Mi vị tạo vật chủ này vui mừng mà trở nên vui vẻ.

Chương 389

Sau khi giải quyết thành công chuyện Lục Đạo Luân Hồi, thân hình Dương Mi lóe lên, trực tiếp đi về phía Hồng Hoang.

Do thế giới U Minh đã biến thành một phương thế giới, hoàn toàn tách biệt khỏi Hồng Hoang.

Vì vậy, giữa hai thế giới ngăn cách bởi một Phong Bạo Không Gian, nếu tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên rơi vào đó, trong chốc lát sẽ tan xương nát thịt thậm chí thân tiêu đạo hủy.

Cường giả Chuẩn Thánh khi ở trong đó cũng phải cẩn thận từng li từng tí, và cần Chí Bảo hộ thân.

Chỉ có tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên, mới có thể qua lại giữa hai thế giới, đảm bảo an toàn cho bản thân.

Bây giờ khoảng cách giữa hai thế giới trở nên cực kỳ rộng lớn, nhưng đối với Dương Mi thì tất cả đều không thành vấn đề.

Trực tiếp xé rách không gian, Dương Mi liền dễ dàng vượt qua tất cả quãng đường, xuất hiện trên Hồng Hoang Thiên Địa.

Lần đầu tiên giáng lâm Hồng Hoang, toàn bộ Hồng Hoang trong mắt Dương Mi không còn bí mật nào nữa.

Các Pháp Tắc ẩn dưới hư không, Thiên Đạo lơ lửng trên bầu trời Hồng Hoang, giám sát toàn bộ Hồng Hoang, tất cả đều hiện rõ ràng trước mắt Dương Mi.

Cũng trong khoảnh khắc đó, một con mắt màu tím khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Dương Mi.

Con mắt màu tím tỏa ra khí tức lạnh băng vô tình, khóa chặt Dương Mi, đồng thời xung quanh con mắt màu tím, từng đạo sấm sét

ẩn chứa khí tức hủy diệt khủng khiếp bắt đầu hội tụ.

Dương Mi thấy cảnh tượng này, toàn bộ quá trình đều nở nụ cười, vẻ mặt thản nhiên nhìn con mắt Thiên Đạo.

Hiện tại Dương Mi hoàn toàn tương đương với Thiên Đạo của thế giới U Minh, một phương Thiên Đạo khác xuất hiện trong thế giới của mình, Thiên Đạo Hồng Hoang mà không có chút phản ứng nào thì mới là chuyện lạ.

Nhưng sấm sét hủy diệt đã thai nghén nửa ngày, lại trì trệ không giáng xuống...

Ngược lại Dương Mi với vẻ mặt tươi cười, gật đầu với con mắt Thiên Đạo đó, con mắt Thiên Đạo đó lại lựa chọn rút lui!

Nếu có người nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng sẽ bị kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Thiên Đạo cao cao tại thượng, lại rút lui sao?

Đối với chúng sinh Hồng Hoang, đó là một chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng được!

Dù sao uy thần vô lượng của Thiên Đạo, đã ăn sâu vào tận đáy lòng chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả Thánh Nhân cũng không chỉ là con rối của Thiên Đạo!

Chẳng lẽ, Dương Mi và Thiên Đạo Hồng Hoang có một giao dịch PY tà ác sao?

Sự xuất hiện của con mắt Thiên Đạo, đối với Dương Mi chỉ là một tiểu tiết, căn bản không được để trong lòng.

Bước chân tiến về phía trước, Hồng Hoang Thiên Địa điên cuồng lùi về phía sau, Dương Mi một lần nữa xuất hiện tại bộ lạc Vu tộc.

Khi Dương Mi giáng lâm Hồng Hoang, trận chiến giữa Yêu tộc và

Nhân tộc vẫn đang tiếp diễn.

Chỉ là, Yêu Hoàng Đế Tuấn, đột nhiên có một cỗ cảm giác rùng mình phát sinh!

Trở lại bộ lạc Vu Tộc, trong mắt Dương Mi dâng lên một cảm giác như đã trải qua nhiều kiếp.

Dù sao ai có thể ngờ được, không ra ngoài tranh đấu một trận, quay về lại trở thành một phương Thiên Đạo!

Hậu Thổ nhanh chóng nhận được tin tức, vội vàng chạy ra, sau khi nhìn thấy Dương Mi, hai mắt nàng lập tức đỏ hoe, rồi không màng tất cả, lao thẳng vào lòng Dương Mi.

Là người vốn thân hóa luân hồi theo quỹ tích Thiên Đạo, Hậu Thổ vô cùng hiểu rõ việc khai tịch luân hồi cần phải trả giá lớn đến mức nào.

Vì vậy, khi Dương Mi rời đi, nàng đã hối hận vô cùng, sợ rằng Dương Mi sẽ một đi không trở lại.

Giờ đây, khi lại thấy Dương Mi xuất hiện trước mắt, trong lòng Hậu Thổ vui sướng không kể xiết, nàng ôm chặt lấy Dương Mi.

Mặc dù không nói một lời nào, nhưng Dương Mi có thể cảm nhận được nỗi lo lắng và quan tâm của Hậu Thổ.

Chương 390

Hắn vỗ vỗ đầu Hậu Thổ, giống như trêu chọc một đứa trẻ, dịu dàng nói với nàng: "Mấy ngày không gặp đã biến thành tiểu hoa miêu rồi sao?

Dù sao cũng là Tổ Vu đường đường chính chính, lại học theo mấy tiểu nữ nhân mà bắt đầu chảy nước mắt." Nghe Dương Mi trêu ghẹo, Hậu Thổ trực tiếp liếc xéo một cái, nhưng vẫn ôm chặt lấy Dương Mi.

Về chuyện U Minh thế giới, Dương Mi không nói nhiều, chỉ nói với Hậu Thổ rằng mọi việc đã xong xuôi, Hậu Thổ cũng không truy hỏi thêm.

Mọi điều đều nằm trong sự im lặng.

Chỉ là sau khi Dương Mi tái lâm Hồng Hoang, mọi thứ trên Hồng Hoang đều bại lộ trong mắt hắn.

Bởi vậy, hành vi bạo ngược của Yêu Tộc, cùng với thảm trạng của Nhân Tộc, tự nhiên đều bị Dương Mi biết rõ.

Khi Dương Mi nhìn thấy tình hình cụ thể của Nhân Tộc vào khoảnh khắc đó, dù là hắn cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Toàn bộ Nhân Tộc trên Hồng Hoang đại lục đã tử thương vô số...

Đúng là tử thương vô số mà...

Từ mười ức Nhân Tộc, giờ đây toàn bộ Hồng Hoang đại lục chỉ còn lại chưa tới ba ức.

Đúng vậy, Nhân Tộc trong trận đại kiếp nạn này đã chết tới hơn bảy ức người, chiếm tới bảy phần mười tổng số!

Oanh!

Ngay lập tức, hai luồng lửa giận rực cháy bùng lên từ hai mắt Dương Mi, hắn không ngờ rằng trận đại kiếp nạn của Nhân Tộc lại chết đi tới bảy phần mười!

Đó là tới bảy ức người a!

"Nương tử, đợi ta ở đây, ta cần xử lý một số việc, sẽ đi rồi về ngay!" Dương Mi vuốt ve mái tóc của Hậu Thổ, dịu dàng nói.

Hậu Thổ cũng không hỏi nhiều, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó, một cái lóe lên, thân ảnh Dương Mi đã xuất hiện trên không trung Hồng Hoang đại lục.

Đương nhiên, đối với Hồng Hoang đại lục rộng lớn, một thân ảnh gầy gò đột nhiên bay lên không, cũng không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Đứng trên cao, Dương Mi với đôi mắt lạnh nhạt quét xuống Hồng Hoang đại lục phía dưới.

Máu tươi, tiếng kêu than, oán hồn...

Đó đều là những oán hồn bị từng con dao của Yêu Tộc chém giết!

"Định!" Dương Mi đột nhiên lạnh lùng thốt ra một chữ, một cỗ sức mạnh pháp tắc khủng bố lấy Dương Mi làm trung tâm đột nhiên lan tỏa ra bốn phía, nhanh chóng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó!

Gió đang thổi, dừng lại.

Nước đang chảy, dừng lại.

Mây đang trôi, dừng lại.

Tất cả sinh linh đều giống như một pho tượng đột nhiên đứng yên tại chỗ.

Nhưng, thần thức của bọn họ vẫn hoạt động, cũng chính vì điểm này.

Nhất thời, tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục đều cảm thấy trong lòng một trận run sợ.

Cứ như thể, tính mạng nhỏ bé của mình hoàn toàn bị người khác nắm trong tay, chỉ cần một ý niệm nhỏ nhoi, sẽ lập tức hồn phi phách tán!

Sự thật, cũng đúng là như vậy!

Chương 391

Nếu Dương Mi muốn giết, chỉ cần một ý niệm, thì tất cả sinh linh Hồng Hoang đều sẽ lập tức không còn tồn tại!

Không chỉ sinh linh Hồng Hoang, ngay cả sáu vị Thánh Nhân xa tận Tam Thập Tam Ngoại Thiên cũng đều bị định tại chỗ.

Trong khoảnh khắc đó, bọn họ đều là lũ kiến hôi, yếu ớt không chịu nổi một đòn!

"Yêu Tộc, đã quá phận rồi!" Đột nhiên, một giọng nói hùng hậu đột nhiên truyền vào tai tất cả sinh linh.

Đồng thời, mọi người cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Những người không phải Yêu Tộc, lập tức thầm thở phào một hơi.

Bao gồm Đế Tuấn, Thái Nhất và tất cả Yêu Tộc tu sĩ, trong lòng đều dâng lên dự cảm bất tường.

Đế Tuấn và Thái Nhất muốn dựa vào thực lực của bản thân để thoát ra, nhưng sau vài lần thử, căn bản không có chút phản ứng nào.

Sáu vị Thánh Nhân như Lão Tử còn không có sức chống cự, huống chi là bọn họ?

Đom đóm làm sao có thể tranh sáng với mặt trời và mặt trăng?

Thật nực cười đến cực điểm!

Dương Mi không để ý đến phản ứng của mọi người, chỉ tiếp tục nhàn nhạt nói: "Ta là Thánh Phụ Nhân Tộc Dương Mi, trận đại kiếp nạn này của Nhân Tộc tuy là kiếp nạn của Nhân Tộc, nhưng hành vi của Yêu Tộc thật đáng ghê tởm!" Lời nói vừa dứt, một cỗ sát ý cuồng

bạo từ trên người Dương Mi phát ra, càn quét toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Dưới cỗ sát ý khủng bố đó, tất cả sinh linh đều run rẩy sợ hãi, ngay cả trời đất cũng vì thế mà chấn động!

Ý thức Thiên Đạo khóa chặt Dương Mi, sợ rằng Dương Mi sẽ làm ra chuyện khủng khiếp!

Nhưng, Thiên Đạo, cũng chỉ khóa chặt hắn, chứ không hề can thiệp vào hành động của Dương Mi!

Dù sao, hiện tại Dương Mi thân là một phương Thiên Đạo, đủ sức ngồi ngang hàng với nó.

Bởi vậy, Thiên Đạo cũng có rất nhiều kiêng kỵ.

Dương Mi với vẻ mặt lạnh nhạt, trong khoảnh khắc đó thật sự đã động sát ý.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Dương Mi lại bình tĩnh trở lại, có lẽ thật sự như Dương Mi đã nói, tất cả đều chỉ là thuận theo Thiên Đạo mà thôi!

Ai sinh, ai tử.

Ai thành công, ai thất bại...

Trong cõi u minh, chẳng phải đều là định số cả rồi sao!

Từ khoảnh khắc Dương Mi hóa thân Thiên Đạo, hắn đã lĩnh ngộ được rất nhiều điều.

"Nhưng!

Sự thành bại của Yêu Tộc đều là thuận theo Thiên Đạo, ta sẽ không nhúng tay quá nhiều." Nghe câu nói đó, Thiên Đạo khẽ thở phào nhẹ nhõm, sợ Dương Mi trong cơn giận dữ sẽ giải quyết toàn bộ Yêu Tộc.

Đồng thời, những người của Yêu Tộc cũng thầm may mắn!

Khi biết Dương Mi có quan hệ với Nhân Tộc, trong lòng của đám Yêu Tộc đã tuyệt vọng vô cùng.

Nếu trước đó biết Dương Mi có quan hệ với Nhân Tộc, cho bọn họ một vạn cái gan cũng không dám thực sự muốn đẩy Nhân Tộc vào chỗ chết!

Dù sao tất cả mọi người trên Hồng Hoang đại lục đều rõ ràng, có thể chọc Thánh Nhân, nhưng tuyệt đối không thể chọc Dương Mi!

Thánh Nhân có lẽ chịu rất nhiều hạn chế của Thiên Đạo, nhưng Dương Mi thì sao?

Đó là một kẻ điên hoàn toàn không chịu bất kỳ ràng buộc nào, thực lực càng nghịch thiên!

Chương 392

Ai chọc ai chết!

Dường như đó là một quy tắc đã ăn sâu vào lòng tất cả chúng sinh linh!

Tuy nhiên, một giây trước đám Yêu Tộc như được đại xá, giây tiếp theo lại như rơi vào hầm băng.

"Yêu Tộc ta sẽ không diệt sạch, nhưng nợ máu phải trả bằng máu, đó là định lý của trời đất!" "Cho nên, nợ máu của Nhân Tộc, Yêu Tộc nên trả!" Tuy Dương Mi thâm tri quỹ tích Thiên Đạo, không thật sự diệt sạch Yêu Tộc này, nhưng cũng không thật sự buông tha Yêu Tộc!

Dù sao, Dương Mi không phải là loại đại thiện nhân đó...

"Giết một người, ta liền chém mười yêu!" Giọng nói lạnh lẽo rợn người chấn động màng nhĩ của tất cả chúng sinh linh Hồng Hoang, mọi người đều cảm thấy một cỗ sát ý sắc bén.

Những Yêu Tộc đó còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, áp lực vô tận từ trời đất đột nhiên đè xuống Yêu Tộc.

Theo Dương Mi nhấc tay nhẹ nhàng vung lên, trong tích tắc, không một tiếng động, bảy ức Yêu Tộc tu sĩ cao ngất trực tiếp tan thành tro bụi!

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, quy tắc cố định Hồng Hoang đại lục đột nhiên biến mất, tất cả sinh linh đều khôi phục tự do.

Nhưng, không một sinh linh nào động đậy, giống như trước đó bị đình chỉ vậy.

Thậm chí ngay cả hơi thở cũng dừng lại, Hồng Hoang đại lục rộng lớn, một cây kim rơi xuống dường như cũng có thể nghe thấy âm

thanh.

Không phải bị sức mạnh của Dương Mi đình chỉ, mà là bị sức mạnh của Dương Mi dọa sợ!

Lúc này Dương Mi đứng trong hư không, giống như một vị thần cai trị vạn thế chúng sinh.

Không, còn đáng sợ hơn cả thần minh!

Ít nhất thần minh, sẽ không tàn sát!

Một trận gió nhẹ thổi qua, bảy ức Yêu Tộc kia đều hóa thành tro tàn bay theo gió.

Trong tích tắc, liền chém giết bảy ức sinh linh!

Hành động này!

Thật đáng sợ đến nhường nào!

"Trận kiếp nạn này của Nhân Tộc đã kết thúc, Yêu Tộc không được phép ra tay với Nhân Tộc nữa, nếu không, dưới Thiên Đạo, Yêu Tộc sẽ không còn tồn tại!" Trên Hồng Hoang đại lục vạn vật tĩnh lặng, đột nhiên vang lên giọng nói của Hồng Quân, mới khiến những sinh linh Hồng Hoang đại lục đang mơ màng giật mình tỉnh giấc.

Hầu như theo bản năng, tất cả sinh linh đều ngẩng đầu nhìn về phía hư không, nơi có một thân ảnh gầy gò đứng thẳng.

Mọi người nhìn thân ảnh đó, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi, kính sợ.

Lão Tử cùng vài vị Thánh Nhân trong khoảnh khắc đó như mơ như ảo, cảm thấy mọi thứ vừa xảy ra đều đặc biệt không chân thực.

Không, trong tích tắc chém giết bảy ức sinh linh, kỳ thực bọn họ cũng có thể làm được!

Chỉ là, không dám, không dám làm như vậy, Thiên Đạo cũng tuyệt đối sẽ không cho phép.

Dù sao, không phải ai cũng là Dương Mi!

Hơn nữa, vừa rồi ngay cả Thiên Đạo cũng không lên tiếng biểu thái, không khỏi khiến mấy vị Thánh Nhân trong lòng cảm thấy chua chát.

Vốn tưởng rằng, sau khi trở thành Thánh Nhân do trời định, là sự tồn tại tối cao dưới Thiên Đạo trên Hồng Hoang.

Nhưng bất kể trước khi thành Thánh hay sau khi thành Thánh, đều bị một mình Dương Mi áp chế đến không thở nổi.

Thật là người hơn người, tức chết người a!

Người khó chịu nhất, tự nhiên là Hồng Quân.

Chương 393

Ân oán giữa Hồng Quân và Dương Mi, cũng đã được nhiều người biết đến.

Hồng Quân vẫn luôn muốn báo thù, nhìn thấy mình đã hoàn toàn hợp Đạo với Thiên Đạo, thực lực càng đột phá mạnh mẽ.

Lần nữa đối đầu với Dương Mi thì lẽ ra sẽ không chật vật như trước.

Nhưng vừa rồi lại bị Thiên Đạo báo cho biết, Dương Mi đã trở thành một phương Thiên Đạo...

Hồng Quân vừa nhận được tin tức đó, trong lòng hoàn toàn có cảm giác như chó dại.

Đồng thời, cũng triệt để đoạn tuyệt ý niệm báo thù rửa hận trong đáy lòng.

Dù sao, thân là Đạo Tổ, hắn cũng tự biết lượng sức mình.

La Hầu xa ở phương Tây, nhìn Dương Mi trên hư không, giống như nhìn quái vật vậy.

Giờ đây hắn mơ hồ nhớ rằng, khi mới gặp Dương Mi, hai bên rõ ràng đều ở cùng một cảnh giới, sau khi gặp lại thì Dương Mi liền bắt đầu con đường quật khởi nghịch thiên.

Giống như con của Đại Đạo vậy, một đường thuận buồm xuôi gió, những nút thắt mà người tu luyện đau đầu không dứt, ở trên người hắn hoàn toàn không thấy.

Giờ đây lại đạt tới một độ cao khiến người ta không thể ngưỡng vọng, trong lòng La Hầu đột nhiên dâng lên một tia may mắn, may mà năm đó ta vô cùng sáng suốt đã bái một lão đại như vậy!

Đối với suy nghĩ vô sỉ trong lòng La Hầu, Dương Mi không hề hay biết, lúc này Dương Mi chỉ liếc mắt hờ hững nhìn đám Yêu Tộc còn sót lại.

"Hôm nay Nhân Tộc đã qua kiếp nạn, ai dám tập sát, đừng trách ta không khách khí nữa!" Giọng nói của Dương Mi vang vọng trời đất, ngay lập tức tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục đều quỳ xuống đất cung kính nói: "Cẩn tuân giáo huấn của Đạo Tổ!" Hiện giờ Nhân Tộc có Dương Mi làm chỗ dựa vững chắc, ai dám đi chọc Nhân Tộc mới là lạ.

Lúc này tất cả chúng sinh linh trên Hồng Hoang đại lục, từng người đều chỉ hy vọng Nhân Tộc ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc ai.

Dù sao, không phải mỗi chủng tộc đều có bảy ức sinh linh đâu!

Bảy ức, dù đối với Yêu Tộc có số lượng khổng lồ, cũng đủ để thương gân động cốt!

Tuy rằng có lẽ Dương Mi cố ý làm vậy, nhưng việc diệt vong của Yêu Tộc cũng chỉ là một số kẻ có địa vị quan trọng.

Ngoại trừ Yêu Thánh, những tu sĩ Yêu Tộc cấp Đại Yêu thì tổn thất không quá nặng nề, đối với Yêu Tộc thì cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng nhìn đám quân Yêu Tộc đột nhiên trống rỗng một mảng lớn, Đế Tuấn và Thái Nhất càng bi thống vạn phần.

Đặc biệt sau khi nghe lời của Hồng Quân và Dương Mi, Đế Tuấn càng tức đến khí huyết nghịch hành, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi!

Nhân Tộc đã thề với Yêu Tộc rằng sẽ không đội trời chung, Thiên Đạo đã hưởng ứng.

Nhưng Yêu Tộc vì tự vệ muốn diệt sạch Nhân Tộc, lại bị Thiên

Đạo cảnh cáo, Thiên Đạo thiên vị cũng quá nghiêm trọng rồi!

Dùng lời của hậu thế mà nói, đây chẳng phải là sự khác biệt giữa dân thường và chiến sĩ có tiền sao?

Mặc dù Yêu Tộc có một bụng tức giận, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nén nhịn.

Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán lúc này nói: "Đông Hoàng bệ hạ, Đạo Tổ đã truyền ý chỉ, kiếp nạn của Nhân Tộc đã qua, ta thấy Đông Hoàng bệ hạ hãy quay về đi!" Nghe lời của Trấn Nguyên Tử, Thái Nhất đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Trấn Nguyên Tử nói: "Được!

Trấn Nguyên Tử!

Ngươi lợi hại!" Nói xong, Thái Nhất liền dẫn theo tất cả Yêu Tộc mà mình mang đến rút lui.

Vốn tưởng rằng lần này đến tìm Trấn Nguyên Tử để đòi người sẽ là một chuyện vô cùng dễ dàng, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Trấn Nguyên Tử lại như một con rùa rụt cổ không chịu ra, ngay cả Đạo Tổ cũng đích thân xuất hiện.

Nhân Tộc rốt cuộc có người tốt như vậy!

Thái Nhất thật không hiểu!

Chương 394

Cùng với lời nói của Hồng Quân và Dương Mi vừa dứt, những người của Yêu Tộc cũng bắt đầu lục tục rút lui.

Đế Tuấn và Thái Nhất tuy không cam tâm, nhưng lại có thể làm gì được?

Không phải người ta đã trong tích tắc diệt bảy ức người rồi sao?

Đối đầu với loại tồn tại đó, đúng là chán sống rồi!

Hai người chỉ có thể mang theo sự không cam tâm vội vàng trở về Yêu Đế Thành, may mắn là những thứ cần thu thập đã đầy đủ.

Có thể luyện chế vũ khí lợi hại để đối phó Tổ Vu, đè nén sự bất mãn vì không thể đồ sát hết Nhân Tộc!

Từ khi Dương Mi ra tay, trong tích tắc diệt bảy ức Yêu Tộc tu sĩ, rồi Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện, Yêu Tộc không cam tâm rút lui...

Suý Nhân thị, Tam Tổ cùng tất cả Nhân Tộc đều mơ màng, hoàn toàn cảm thấy như đang nằm mơ vậy!

Lặng người rất lâu, đám Nhân Tộc mới dần dần phản ứng, ngay sau đó, những Nhân Tộc còn sót lại đều bùng nổ những tiếng hô hoán kinh thiên.

Phấn khích, vui mừng, đó là một loại hưng phấn sau khi thoát chết từ tuyệt cảnh, một loại kích động khi đã đặt nửa bước vào quỷ môn quan nhưng lại thoát được!

Khi nhìn thấy Dương Mi ra tay đối phó với Yêu Tộc, trong lòng tất cả Nhân Tộc chỉ có một suy nghĩ: "Thật hả hê!" Đương nhiên điều đó không có nghĩa là sự thù hận của Nhân Tộc đối với Yêu Tộc sẽ biến mất.

Ngược lại, bọn họ sẽ triệt để không đội trời chung với Yêu Tộc!

Kể từ đó, kiếp nạn của Nhân Tộc chính thức kết thúc.

Khi Yêu Tộc rút lui, chúng sinh linh trên Hồng Hoang đại lục cũng dần dần chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Dương Mi đứng trong hư không, nhưng lại không rời đi, hắn có ý vị nhìn về phía Tam Thập Tam Ngoại Thiên.

Sau đó, chỉ thấy Dương Mi đột nhiên nhàn nhạt mở miệng nói: "Mấy vị Thánh Nhân, đến gặp ta!" Giọng điệu của Dương Mi tựa như mang theo một tia mệnh lệnh, khiến tất cả chúng sinh linh Hồng Hoang đều ngẩn người.

Mặc dù họ không biết cụ thể Dương Mi đang ở độ cao nào!

Nhưng Thánh Nhân, đó là sự tồn tại chấp chưởng Hồng Hoang đại lục...

Dương Mi lại giống như ra lệnh cho Thánh Nhân đến gặp, lập tức khiến đám sinh linh Hồng Hoang vô cùng kinh ngạc!

Không ít sinh linh nhìn về phía Dương Mi, trong mắt đều có những ánh sao lấp lánh, ý chí sùng bái cực độ hiện rõ trên nét mặt.

Đồng thời trong lòng mọi người, đều đồng loạt xuất hiện một câu nói: "Phổ thiên tu sĩ, hãy như Dương Mi!" Đương nhiên, Dương Mi cũng không biết, trong lòng chúng sinh linh Hồng Hoang, mình đã thiết lập một hình tượng cao cả đến vậy.

Tuy nhiên, lúc này triệu tập mấy vị Thánh Nhân, thì hắn lại có ý định khác.

Thánh Nhân tuy bị Thiên Đạo chế ngự, nhưng lần đại kiếp nạn của Nhân Tộc này, cách làm của một số Thánh Nhân lại khiến Dương Mi vô cùng khó chịu.

Có Thánh Nhân, rõ ràng đã âm thầm coi Nhân Tộc là quân cờ trong tay.

Bình bạch hưởng thụ khí vận Nhân Tộc, nhưng lại không xem Nhân Tộc là người?

Thật nực cười đến cực điểm!

Bởi vậy, Dương Mi chuẩn bị giáo huấn bọn họ một phen.

Cũng là, một chút bù đắp cho Nhân Tộc sau trận đại kiếp nạn này!

Vận mệnh của Nhân Tộc, phải nằm trong tay Nhân Tộc!

Hồng Hoang đại lục, vốn lấy thực lực làm trọng!

Có thể coi Nhân Tộc là lũ kiến hôi, thì Dương Mi há chẳng phải cũng có thể coi bọn họ là lũ kiến hôi sao?

Chương 395

Xa ở Tam Thập Tam Ngoại Thiên, mấy vị Thánh Nhân đột nhiên nghe thấy giọng nói bên tai, sắc mặt đều hơi thay đổi!

Giọng điệu của Dương Mi làm sao họ không nghe ra được, nhưng vừa rồi Hồng Quân đã nói cho họ một tin tức, một tin tức khiến họ không thể không nhịn nhục nuốt xuống.

Dương Mi lúc này, đã là một phương Thiên Đạo!

Một phương Thiên Đạo a!

Tuy không phải Thiên Đạo của Hồng Hoang, nhưng cũng không phải mấy vị Thánh Nhân nhỏ bé có thể chống lại được!

Không phải đã thấy đó sao, trước đó Dương Mi ra tay đối phó Yêu Tộc, Thiên Đạo cũng không hó hé một tiếng?

Trong lòng mấy vị Thánh Nhân đều một trận hư ảo, lúc này Thánh Nhân cao cao tại thượng, cũng chỉ có thể làm tiểu đệ sao?

Mặc dù trong lòng mấy vị Thánh Nhân đều có rất nhiều bất mãn, nhưng không một ai dám chần chừ, lần lượt bay về phía Hồng Hoang đại địa.

Trong số mấy vị Thánh Nhân, đặc biệt là sắc mặt Lão Tử càng thêm khó coi!

Nhanh chóng, người đầu tiên xuất hiện bên cạnh Dương Mi là Nữ Oa.

Thực ra ngay khi kiếp nạn Nhân Tộc vừa qua, Nữ Oa đã không chờ đợi được mà vội vàng chạy từ Oa Hoàng Cung đến.

Nữ Oa nhìn lướt qua những Nhân Tộc còn sống sót phía dưới,

trong mắt lập tức lộ ra vẻ đau lòng!

Thật sự đau lòng, nhìn con cái mình chịu đựng kiếp nạn như vậy, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Sao có thể không đau lòng?

Khoảnh khắc Nữ Oa xuất hiện, những Nhân Tộc phía dưới lại đồng loạt quỳ xuống đất, cung kính nói: "Bái kiến Nữ Oa Thánh Mẫu!" Khoảnh khắc đó, thân thể mềm mại của Nữ Oa khẽ run rẩy, thân là Thánh Nhân vô tình lúc này lại rơi lệ.

Dương Mi đi đến bên Nữ Oa, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Mặc dù Nữ Oa đã thành Thánh, nhưng vẫn đơn thuần dịu dàng như khi vừa xuất thế.

"Thôi được rồi, mọi thứ đã qua rồi!" Dương Mi nhỏ giọng an ủi, tâm trạng Nữ Oa mới dần dần tốt hơn một chút, nàng nhìn những Nhân Tộc còn lại phía dưới với vẻ mặt kiên quyết: "Nếu có lần sau, ta dù hồn phi phách tán, cũng nhất định sẽ không chỉ đứng nhìn!" "Sẽ không đâu, ta cam đoan!" Dương Mi không nói nhiều, Nhân Tộc sau này không những sẽ không xảy ra đại kiếp nạn như vậy, mà còn sẽ áp chế tất cả sinh linh trở thành nhân vật chính của trời đất.

Nhưng có lời cam đoan của Dương Mi, Nữ Oa liền an tâm hơn rất nhiều.

Không vì ai khác, mà vì người cam đoan là Dương Mi!

Nữ Oa gật đầu, đang định mở miệng nói gì đó.

Thì mấy đạo vi quang rực rỡ hiện ra, đó là Tam Thanh và hai vị Tây Phương.

Giống như đã hẹn trước, đồng thời xuất hiện trước mặt Dương Mi.

Nhìn cảnh này, trong mắt Dương Mi lóe lên một tia khinh thường.

Xem ra, dưới áp lực của hắn, năm vị Thánh Nhân tạm thời đứng trên cùng một chiến tuyến sao?

Nhưng, thì sao chứ?

Một lũ kiến hôi tụ tập lại, chẳng phải vẫn là lũ kiến hôi sao?

Trải qua một thời gian bế quan, thực lực của Lão Tử và năm người cũng tăng trưởng không ít, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã đột phá Tam Tầng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thực lực của Tam Thanh, mạnh hơn hai vị Tây Phương một chút.

Tu vi của Nguyên Thủy và Thông Thiên, đều đạt tới Tứ Tầng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong đó Lão Tử là mạnh nhất, dù sao cũng chiếm không ít khí vận Nhân Tộc, lúc này đang ở cảnh giới đỉnh phong của Tứ Tầng.

Chương 396

Chỉ là, trực diện Dương Mi vào khoảnh khắc đó, họ cảm thấy trước mặt mình là một ngọn núi cao ngất hoàn toàn không thể lay chuyển!

Còn mình, thì là lũ kiến hôi nhỏ bé không đáng kể dưới ngọn núi đó.

Một đám kiến hôi muốn lay chuyển ngọn núi?

Đơn giản là si tâm vọng tưởng!

Bởi vậy trong khoảnh khắc đó, năm vị Thánh Nhân cao cao tại thượng, đều bỏ đi thái độ kiêu ngạo ban nãy, cung kính đứng trước mặt Dương Mi.

Đúng như câu nói thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân (không ra tay đánh người cười), thái độ của Lão Tử và năm người không tồi, Dương Mi cũng không trực tiếp bày ra bộ mặt khó chịu.

Chỉ là chưa đợi năm người mở miệng, Dương Mi trực tiếp chỉ vào Lão Tử nói: "Lão Tử!" "Lão Tử bái kiến Dương Mi Đạo Tôn!" Thấy Dương Mi chỉ vào mình, trong lòng Lão Tử lập tức chùng xuống, nhưng hắn vẫn bình thản bước ra, cung kính hành lễ với Dương Mi.

Dương Mi nhìn Lão Tử cung kính, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Chỉ là nụ cười này, nhìn vào có chút khiến người ta hoảng sợ.

Ngay sau đó.

Liền thấy ánh mắt Dương Mi lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta hỏi, ngươi dựa vào Nhân Tộc mà thành Thánh phải không?" Lão Tử nghe vậy, lập tức lộ vẻ mặt khổ sở, nhưng bất đắc dĩ gật đầu.

Bởi vì, đó là sự thật, một sự thật không thể phủ nhận.

“Ngươi là Giáo chủ Nhân Giáo phải không?” Dương Mi lại hỏi.

Lão Tử gật đầu, cúi thấp đầu, thần sắc ảm đạm.

“Vậy Nhân Giáo, có lập ra giáo nghĩa vì Nhân Tộc không?” Ba câu hỏi vô cùng đơn giản của Dương Mi, lại hỏi đến mức Lão Tử vốn luôn lạnh nhạt, cũng phải một mặt xấu hổ.

Lúc này, một cỗ hối hận nồng đậm, dâng lên từ trong lòng Lão Tử.

Dựa vào Nhân Tộc đắc Đạo, nhưng khi Nhân Tộc gặp kiếp nạn lại thấy chết không cứu!

Nhân Giáo lấy việc lập giáo cho Nhân Tộc làm gốc, nhưng vì đạo đồ lại không màng đến!

Há chẳng phải là bất nhân bất nghĩa sao?

Nhìn Lão Tử đang cúi đầu, Thông Thiên chỉ khẽ thở dài một hơi, Nguyên Thủy cực kỳ giữ thể diện theo bản năng lùi lại, như thể sợ bị liên lụy.

Tuy đều là mưu tính của Lão Tử, nhưng Nguyên Thủy cũng đã tham gia vào đó.

Chỉ có hai vị Tây Phương lại có chút hứng thú nhìn mọi việc, Chuẩn Đề đảo mắt liên tục cũng không biết đang tính toán điều gì.

Không!

Lão Tử dù sao cũng là Thánh Nhân, việc này vốn là thuận theo Thiên Đạo, Dương Mi lại làm điều này trước mặt tất cả sinh linh...

Dường như có chút không ổn!

Tuy nhiên, chưa đợi mấy vị Thánh Nhân khác có ý kiến, đám sinh linh phía dưới đã xôn xao.

Đặc biệt là những Nhân Tộc còn sót lại!

Ý của Dương Mi rõ ràng như ban ngày, làm sao họ không hiểu được?

Tuy không trông mong những Thánh Nhân này sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng cũng không cam tâm trở thành quân cờ trong mưu tính của những Thánh Nhân đó!

Lão Tử thân là Giáo chủ Nhân Giáo, không ra tay giúp đỡ Nhân Tộc vượt qua nguy hiểm, lại ở phía sau làm một số động tác nhỏ, rõ ràng là không coi Nhân Tộc ra gì!

Ngay lập tức có một số người đứng ra, có thể thấy tu vi của đám người này không tệ, nhưng trên người họ không hề vấy bẩn chút dấu vết chiến tranh nào.

Chương 397

Đúng vậy, cũng không bị đại kiếp ảnh hưởng!

Không cần nghi ngờ, đám người này là Nhân Tộc được Nhân Giáo truyền thừa!

Ngay từ khi đại kiếp bắt đầu, đã bị Lão Tử che giấu thiên cơ, nên không thực sự nhập vào đại kiếp.

Nhưng!

Thân là người, lại chỉ có thể nhìn đồng bào của mình lâm vào hiểm cảnh, mà không thể ra tay giúp đỡ!

Đó thật sự là tự nguyện sao?

Tu Đạo trở nên mạnh mẽ, nếu ngay cả đồng bào của mình cũng không bảo vệ được, thì còn có ý nghĩa gì?

Vốn tưởng rằng, Lão Tử có một tấm lòng khổ tâm, vì muốn họ thoát khỏi đại kiếp.

Nhưng bây giờ nhìn lại, rõ ràng là Lão Tử tư tâm, vì muốn tráng đại đạo thống mà thôi!

Tuy nhiên, Lão Tử dù sao cũng là Thánh Nhân của trời đất.

Hơn nữa, quả thực đã truyền Đại Đạo cho Nhân Tộc.

Bởi vậy, Nhân Tộc sẽ không hận hắn.

Nhưng, những đệ tử Nhân Giáo tiến lên phía trước, lại đột nhiên đồng loạt quỳ xuống đất, cung kính hướng về Lão Tử nói: "Chúng ta khấu tạ ân truyền đạo giáo hóa của Giáo chủ Nhân Giáo Lão Tử, nhưng từ nay chúng ta đều rút khỏi Nhân Giáo, không tu Nhân Giáo Kim Đan Đại Đạo nữa!" Nói xong, đám người kia lại trực tiếp giơ tay

tự đoạn gân mạch, toàn bộ tu vi trên người lập tức tan biến.

Lão Tử nhìn hành động này của những đệ tử Nhân Giáo, vẻ mặt hối hận muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng đều không thốt nên lời.

Cuối cùng, chỉ nặng nề thở dài một hơi!

Lần này, thật sự đã làm sai rồi!

Cũng chính lúc này, Lão Tử giống như bị rút hết tinh khí, cả người trông càng thêm già nua đi một chút.

Hóa ra khí vận Nhân Tộc mà Lão Tử chiếm giữ, trong khoảnh khắc đó đã trôi mất bảy tám phần!

"Từ nay ngàn năm, Nhân Giáo không được truyền bá trong Nhân Tộc!" Dương Mi lạnh nhạt nhìn mọi việc, càng lạnh lùng mở miệng nói.

Thân thể Lão Tử run lên, nhưng hắn vẫn cung kính hành lễ với Dương Mi nói: "Cẩn tuân giáo huấn của Đạo Tôn!" Những người khác, đều đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngàn năm thời gian đối với những Thánh Nhân đó, có lẽ không bằng mấy cái chớp mắt.

Nhưng đối với Nhân Tộc, đủ để luân phiên mấy chục thế hệ đổi mới từng ngày.

Cùng với sự thay đổi không ngừng của Nhân Tộc, có thể tưởng tượng được ảnh hưởng của Nhân Giáo trong Nhân Tộc suốt ngàn năm sẽ như thế nào!

Không nghi ngờ gì, điều đó đã đoạn tuyệt đạo đồ của Lão Tử!

Nhưng, đã làm sai thì phải trả cái giá tương ứng.

Có lẽ, nếu Lão Tử ngay từ đầu không hỏi han gì, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Đồng thời Dương Mi liếc nhìn mấy vị Thánh Nhân khác một cái, nhàn nhạt mở miệng nói: "Từ nay nếu có ai dám giở trò xấu với Nhân Tộc, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" "Cẩn tuân giáo huấn của Đạo Tôn!" Thông Thiên, Nguyên Thủy và hai vị Tây Phương vội vàng cung kính nói, có thể thấy thần sắc của Thông Thiên và Nguyên Thủy đều có chút không tốt.

Tuy lúc này đã phân gia, nhưng dù sao cũng là ba huynh đệ, lúc này thấy Lão Tử rơi vào cảnh giới như vậy, sao có thể không để ý.

Chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, trên mặt không tìm thấy dấu vết của nụ cười.

Bọn họ biết sau đại kiếp nạn này của Nhân Tộc, Nhân Tộc sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất.

Dương Mi chỉ nói không được giở trò xấu với Nhân Tộc, chứ không nói không được truyền giáo.

Chương 398

Thêm vào đó Nhân Giáo của Lão Tử suy tàn, Nhân Tộc trong một thời gian không có giáo nghĩa khác, không nghi ngờ gì đây là một cơ hội vô cùng tốt.

Chỉ cần đến Nhân Tộc truyền giáo, liền có thể dễ dàng có được khí vận Nhân Tộc.

Không chỉ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có suy nghĩ đó, thực ra Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng có suy nghĩ tương tự.

Đương nhiên, đối với suy nghĩ đó Dương Mi không hề để ý.

Hơn nữa, mấy vị Thánh Nhân truyền giáo cho Nhân Tộc, đối với Nhân Tộc cũng là chuyện tốt.

Dương Mi hít sâu một hơi, nhìn về phía Nhân Tộc phía dưới, sau đó tuyên bố: "Kiếp nạn này của Nhân Tộc đã qua, các ngươi hãy trở về Tổ địa, bắt đầu lại từ đầu!" "Tuy có vạn vàn gian nan, nhưng không thể khuất phục cốt khí kiêu ngạo của Nhân Tộc ta!" "Các ngươi hãy ghi nhớ trận gian nan này, Nhân Tộc tự thân nếu không cường đại, sẽ mãi mãi là chó nuôi, mặc người chém giết, hãy quay về đi!" Dương Mi nói xong, liền vung tay, đích thân đưa tất cả Nhân Tộc trở về bên bờ Đông Hải, nơi Tổ địa cũ của Nhân Tộc, bọn họ sẽ bắt đầu lại từ đó!

Kiếp nạn Nhân Tộc kết thúc, Hồng Hoang đại lục dường như lại khôi phục sự yên bình như trước.

Nhưng, một cỗ khí tức áp bức lại dần dần bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại lục, sát khí vô tận từ hai tộc Vu và Yêu phát ra, va chạm kịch liệt vào nhau.

Lúc này, lại có hai thân ảnh kiều diễm khắp người tràn ngập hỗn độn ma khí bước vào Hồng Hoang đại lục.

"Không ngờ Hồng Hoang đại lục lại mỗi một góc đều tràn ngập sát khí nồng đậm như vậy, khiến ta không khỏi toàn thân huyết dịch đều sôi trào!" "Nếu Bàn Cổ nhìn thấy cảnh tượng này, không biết sẽ cảm thấy thế nào?

Ta thấy không cần Ma Vực chúng ta ra tay, Hồng Hoang đại lục cũng sớm muộn sẽ đi đến diệt vong!" Người nói là một nữ tử khoác hồng bào yêu diễm chói mắt, nữ tử này không chỉ trang phục vô cùng kinh diễm, mà thân hình được y phục bó sát nổi bật một cách tinh tế, càng tràn đầy sức quyến rũ.

Ngũ quan của nữ tử tinh xảo, da trắng hơn tuyết, mỗi cử chỉ đều có thể đoạt đi tâm hồn người khác.

Chỉ cần một ánh mắt, liền sẽ bị nữ tử câu mất tâm phách, mê thất bản thân!

Đương nhiên, điều đó cũng có liên quan đến pháp tắc huyễn cảnh không ngừng lan tỏa quanh thân nữ tử, sinh linh bình thường e rằng chỉ cần nhìn một cái, sẽ không tự giác rơi vào huyễn cảnh nguy hiểm đầy sát cơ đó.

Đối tượng nói chuyện của nữ tử, lại là một nữ tử lạnh lùng toàn thân được áo đen bó sát, thân hình và ngũ quan còn không kém hơn nữ tử hồng y.

Nữ tử áo đen này thần sắc lạnh nhạt, dường như không chứa nửa điểm tình cảm, vừa khéo tạo thành sự đối lập rõ rệt với nữ tử hồng y kia.

Hai nữ tử tương phản một lạnh một nóng, càng thể hiện một cách tinh tế.

Nữ tử áo đen nhìn lướt qua bốn phía, chỉ lạnh lùng mở miệng nói: "Sau khi điều tra trước đó, ta liền trực tiếp đi tìm Dương Mi Đạo Nhân đi, sớm giải quyết hắn, ta cũng sớm quay về Ma Vực!" Nghe nữ tử áo đen nói vậy, nữ tử hồng y lập tức bỏ đi dáng vẻ lả lướt, sắc mặt có chút ngưng trọng, khẽ mở môi nói: "Chuyện này không vội!

Dương Mi Đạo Nhân dù sao cũng không phải người bình thường, phải biết rằng, có mấy tôn Hỗn Độn Ma Thần đã chết trong tay hắn..." "Hừ, mấy phế vật đó, đơn giản là đã ném hết thể diện của Hỗn Độn Ma Thần chúng ta!

Ngay cả một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhỏ bé cũng không đối phó được!" Nữ tử áo đen đột nhiên ngắt lời nữ tử hồng y, có chút phẫn nộ nói.

"Lạc lạc lạc...

Lời muội muội nói sai rồi, phải biết rằng Dương Mi Đạo Nhân đó từng là phân thân của Không Gian Hỗn Độn Ma Thần, có chút thực lực cũng là chuyện hết sức bình thường!" Nữ tử hồng y quái dị cười mấy tiếng, đột nhiên chuyển giọng nói: "Nhưng lũ kiến hôi rốt cuộc cũng chỉ là lũ kiến hôi, giờ đây hai chúng ta xuất hiện, nghiền nát chẳng phải dễ dàng trong tầm tay sao!" Lời nói vừa dứt, một cỗ khí thế vô cùng khủng bố đột nhiên bùng phát từ trên người nữ tử hồng y, lập tức cuồng phong nổi lên, trong hư không cũng truyền ra những âm thanh chấn động.

Sinh linh trong phạm vi mấy vạn dặm quanh đây, càng bị cỗ khí thế đột ngột đó áp chế đến quỳ rạp trên đất.

Một số tu sĩ có thực lực yếu kém, lại trực tiếp bạo thể mà vong!

Đối với lời của nữ tử hồng y, lần này nữ tử áo đen lại không phản bác, chỉ khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng nói: "Hành tinh yếu ớt, sinh linh như kiến hôi, cũng xứng trở thành cái gai trong mắt

Ma Vực chúng ta sao!" "Với thực lực của hai chúng ta, trong phương thế giới này, trừ Thiên Đạo ra, ai có thể cản được công kích của hai chúng ta?" Không phải hai người mù quáng tự tin, thực lực của hai người thật sự rất mạnh!

Hai người đó tự nhiên là Huyễn chi Hỗn Độn Ma Thần và Thứ chi Hỗn Độn Ma Thần, hai người họ đều là những tồn tại nằm trong top một trăm của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Thực lực của hai người, cũng đã khôi phục được phần lớn.

Lúc này Thứ có thực lực của Bát Tầng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, còn Huyễn cảnh giới lại đạt tới Cửu Tầng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Huống hồ, hai người còn trọng tố Hỗn Độn Ma Thể!

Nhưng, hai người lại không trực tiếp tìm đến Dương Mi, chỉ là trong mắt Huyễn nữ tử hồng y lóe lên một tia hứng thú.

"Nhiệm vụ lần này đối với Ma Vực chúng ta cũng vô cùng quan trọng, hai chúng ta tuyệt đối không thể thất bại.

Chương 399

Bởi vậy, ta có một kế hoạch không tệ, không chừng lần này có thể thuận tiện trọng thương phương thế giới này!" "Đợi đến khi Ma Vực công kích, thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!" Huyễn nói xong, liền không giải thích nhiều, chỉ thu hồi khí thế và ẩn giấu thân hình.

Thứ ở một bên tuy có chút không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ ẩn giấu thân hình và đi theo.

Ngay sau đó, hai người liền đi về một hướng!

Mà, hướng hai người họ đi, lại là Yêu Đế Thành!

Đối với việc trận đại kiếp nạn của Nhân Tộc cuối cùng đã kết thúc, Dương Mi cũng thở phào một hơi.

Mặc dù Dương Mi đã khiến Yêu Tộc phải trả cái giá tương ứng, nhưng giờ đây Nhân Tộc gần như diệt vong, thật sự yếu ớt đến đáng thương.

Vậy nên Dương Mi quyết định ở lại Thánh địa Nhân Tộc một thời gian, bảo vệ sự phát triển của Nhân Tộc, đồng thời cũng trực tiếp tiến vào bế quan.

Dù sao lần khai tịch U Minh thế giới này, đã trực tiếp khiến thực lực của hắn tăng vọt như tên lửa, nhưng Dương Mi đối với cỗ thực lực khổng lồ đó lại có chút vận dụng không được tự nhiên.

Bởi vậy cần phải bế quan, từ từ tiêu hóa lực lượng khủng bố của bản thân!

Đồng thời sau kiếp nạn Nhân Tộc, mấy tôn Thánh Nhân sau khi bị Dương Mi giáo huấn cũng thành thật hơn, lần lượt lâm vào trạng thái bế quan, không còn để ý đến những chuyện thị phi trong Hồng Hoang

nữa.

Nhưng trong một đám người, luôn sẽ có một hai kẻ đặc lập độc hành, ví dụ như Chuẩn Đề trong số mấy vị Thánh Nhân.

Khi tất cả Thánh Nhân đều đang bế quan tu luyện, Chuẩn Đề lại bước ra khỏi Tây Phương chi địa.

Đứng trên hư không Hồng Hoang đại lục, nhìn toàn bộ Hồng Hoang đại địa, bầu không khí giữa hai tộc Vu và Yêu tuy ngày càng ngưng trọng.

Nhưng vì kiêng kỵ lẫn nhau, lại chần chừ mãi không ra tay.

Đối với điều này Chuẩn Đề, lại có chút không thể nhẫn nại, dù sao sự cường đại của hai tộc Vu và Yêu, thật sự là một cái gai trong lòng các Thánh Nhân.

Hai tộc Vu và Yêu một ngày không bị trừ diệt, việc hành sự của Thánh Nhân sẽ chịu đủ thứ ràng buộc.

Huống hồ, Chuẩn Đề thâm tri, việc hai tộc Vu và Yêu đi đến diệt vong vốn là chuyện thuận theo Thiên Đạo.

Bởi vậy hắn đảo mắt một cái, quyết định thêm một mồi lửa nữa vào cuộc đại chiến giữa hai tộc Vu và Yêu.

Ngay khi Chuẩn Đề vừa có hành động, tung tích của hắn đã bại lộ trong thần thức của Dương Mi.

Dù sao Thánh Nhân là người của một phương Thiên Đạo, tuy hiện tại Dương Mi và Thiên Đạo cũng thuộc cùng một phe, hơn nữa Dương Mi có thể dễ dàng thu phục Lục Đạo Luân Hồi và khai tịch U Minh thế giới.

Trong đó cũng không thiếu sự giúp đỡ của Thiên Đạo, không đó cũng là tạo hóa Thiên Đạo trước đó đã hứa với Dương Mi!

Quan trọng nhất, Dương Mi thâm tri bất kể Thiên Đạo hay Đại Đạo, đều thâm sâu khó lường.

Bởi vậy hắn đặc biệt, lưu ý đến động tĩnh của mấy vị Thánh Nhân.

Lúc này Dương Mi đang bế quan, cũng có hứng thú mở mắt ra, thần thức liền theo sát phía sau Chuẩn Đề.

Hướng Chuẩn Đề lúc này đi, lại là Đông Hải chi địa, khi một cái cây to lớn vô cùng xuất hiện trước mắt Dương Mi.

Dương Mi liền lập tức biết, Chuẩn Đề đang tính toán điều gì.

Ánh mắt không khỏi co rút, trong lòng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Điều gì phải xảy ra cuối cùng cũng sẽ xảy ra, dù sao Lượng Kiếp Thiên Đạo cũng không có cách nào ngăn cản được!

Huống hồ tai kiếp lần này, đối với Nhân Tộc lại là chuyện tốt lớn, sau ba tai mới đến năm nạn, mới có thể khiến Nhân Tộc đi đến đỉnh phong.

Lượng Kiếp lần này, liền là mấu chốt quan trọng nhất để thúc đẩy Nhân Tộc quật khởi!

Chỉ là, có thể đối với Vu Tộc, lại là đại kiếp sinh tử!

Chương 400

Thế cục bắt buộc như vậy, Dương Mi cũng đành bất lực!

Không, Vu Tộc và nhân quả phi phàm, chắc chắn sẽ không thật sự để Vu Tộc đi đến diệt vong!

Hơn nữa, hắn đã sớm an bài tốt hướng đi của một số Vu Tộc.

Đúng vậy, bọn họ còn có tác dụng lớn!

Ở cực hạn phía đông của Đông Hải, nơi đây có một Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Mộc, có tác dụng lớn đối với tộc Kim Ô, có thể nói là chí bảo của tộc Kim Ô!

Mười thái tử Kim Ô, đang bị Đế Tuấn hạ lệnh giam giữ tại đây, mỗi ngày chỉ có một người có thể đến Hồng Hoang.

Hóa thân thành mặt trời chiếu rọi chúng sinh, để tích lũy công đức cho bản thân.

Con đường này là do Đế Tuấn đã định ra cho mười tiểu Kim Ô.

Đại chiến Vu Yêu không biết khi nào sẽ bùng nổ, lúc đó Đế Tuấn cũng không biết rốt cuộc mình có thể sống sót hay không, vì vậy đối với hậu duệ duy nhất, Đế Tuấn tự nhiên phải sắp xếp tốt đường lui.

Bất kể là để mười tiểu Kim Ô tránh xa Yêu Tộc, mỗi ngày hóa thân thành mặt trời, tuần tra trời đất Hồng Hoang.

Tích lũy công đức khí vận, đều là vì để sau này có thể có thêm một đường sinh cơ.

Có thể nói là cha mẹ, Đế Tuấn cũng đã hao tâm tổn trí.

Nhưng chỉ có ngàn ngày làm giặc, không có ngàn ngày phòng giặc, Đế Tuấn không thể lúc nào cũng canh giữ mười tiểu Kim Ô.

Cũng chính vì thế, cuối cùng không thể thoát khỏi kế hoạch của kẻ hữu tâm.

Chuẩn Đề xuất hiện bên ngoài Phù Tang Mộc, nở nụ cười giả tạo, vung tay áo một cái, trực tiếp làm rối loạn thiên cơ.

Như vậy, liền không cần lo lắng người khác phát hiện tung tích!

Đương nhiên, hắn không thể tránh né thần thức của Dương Mi, dù sao Chuẩn Đề còn xa mới có thực lực đó.

Làm xong mọi việc, Chuẩn Đề nhìn trận pháp lớn của Yêu Tộc đã bố trí trước mắt, không chớp mắt lấy một cái, không hề kinh động trận pháp, liền tiến vào Phù Tang Mộc.

Thân hình xoay chuyển, Dương Mi lặng lẽ nhìn Chuẩn Đề biến thành một con tiểu yêu, đánh ngất những Đại Yêu canh giữ.

Cuối cùng lại hóa trang cho ngoại hình của mình vô cùng thê thảm, vội vàng tiếp cận Phù Tang Mộc.

Mười Kim Ô sau nhiều năm tu luyện trưởng thành, đã có tiến bộ lớn, chỉ là vẫn chưa thể hóa hình, năng lực khống chế Thái Dương Chân Hỏa không đủ.

Nhưng lại cảm thấy bất mãn vì mỗi ngày chỉ có một người được ra ngoài, chỉ là có lệnh của phụ hoàng, không dám làm trái, nên chỉ có thể chờ đợi một cách buồn bã.

Thẳng đến ngày hóa hình, mới có thể có được tự do.

Lúc này mười tên hùng hài tử, đang nghỉ ngơi trên cây Phù Tang, thảo luận về Hồng Hoang chi địa.

"Đại ca, từ khi phụ hoàng và thúc phụ luyện chế ra Đồ Vu Kiếm đó, Yêu Tộc chúng ta liền một đường hát ca tiến mạnh, Vu Tộc bé tí kia hoàn toàn không phải đối thủ của Yêu Tộc chúng ta a!" Tiểu Kim

Ô thứ mười vừa nói, vừa phấn khích, tin tức này là do chúng luân phiên ra ngoài mà biết được.

Đại Kim Ô nghe xong không khỏi gật đầu nói: "Không sai, chỉ cần có Đồ Vu Kiếm, trận đại chiến này, Yêu Tộc chúng ta hẳn sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào, ngay cả Vu Tộc cũng không được!" Các Kim Ô khác cũng phấn khích, nhưng lúc này, tiểu Kim Ô thứ mười đột nhiên lại u u nói: "Hy vọng khi Yêu Tộc chúng ta thống nhất Hồng Hoang, phụ hoàng có thể cho ta rời khỏi cây Phù Tang." Nghe tiểu Kim Ô thứ mười nói, các Kim Ô khác đều im lặng.

Sau một hồi im lặng, Nhị Kim Ô mở miệng nói: "Tiểu Thập, đừng nói nữa, phụ hoàng đã nói trước rồi, chúng ta chưa từng hóa hình, trừ nhiệm vụ hàng ngày, thì không thể rời khỏi Phù Tang Mộc một bước!" "Ngay cả khi Yêu Tộc chúng ta thống nhất Hồng Hoang, nếu chưa đạt được yêu cầu đó, phụ hoàng vẫn sẽ không cho huynh đệ chúng ta rời khỏi cây Phù Tang." "Phụ hoàng nhất ngôn cửu đỉnh, đâu phải không biết!" Nghe lời của Nhị Kim Ô, tâm trạng của các Kim Ô khác đều không tốt, tiểu Kim Ô thứ mười cũng không nói nên lời: "Ta cũng chỉ nói vậy thôi, Nhị ca hà cớ gì lại đả kích ta như vậy." "Vậy lúc này mà bàn lung tung, đợi đến khi Yêu Tộc thật sự thống nhất Hồng Hoang, phụ hoàng lại không cho chúng ta rời khỏi cây Phù Tang, lúc đó chẳng phải càng thất vọng hơn sao?" Nhị Kim Ô lại có vẻ độc miệng, một câu nói khiến tiểu Kim Ô thứ mười lập tức không nói nên lời, ngay cả mơ cũng không được sao.

Sau một lúc, đến lượt Lão Ngũ đi ra ngoài dạo một vòng, nhìn dáng vẻ của tiểu Thập, Lão Ngũ nói: "Hay là, hôm nay để đệ ra ngoài chơi một chút, không cần thay ca cho ta, thế nào?

Nhớ về đúng giờ, đừng để phụ hoàng lo lắng nhé!" Nghe Ngũ ca nói vậy, tiểu Thập lập tức dừng bước, hai mắt sáng rực dường như có ý định, nhưng sau đó lại lắc đầu nói: "Không cần đâu, Ngũ ca đi đi,

sau khi về, kể cho ta nghe những chuyện mới mẻ là được rồi." Khi Lão Ngũ đang chuẩn bị, Đại ca đột nhiên thần sắc thay đổi, ánh mắt ngưng trọng nhìn về một phía.

Các Kim Ô khác cũng đột nhiên dừng lại, cảnh giác nhìn về phía đó.

Mười Kim Ô tuy chưa hóa hình, nhưng tu vi không hề thấp, mỗi con đều có thực lực Thái Ất Kim Tiên.

Chương 401

Hơn nữa Chuẩn Đề cố ý bạo lộ, vừa xuất hiện, liền bị bọn chúng phát hiện.

“Tiểu yêu ở đâu?

Vì sao lại xuất hiện ở đây!” Giọng Đại Kim Ô mang theo một chút ngây ngô, nhưng ngữ khí lại tỏ vẻ chính trực uy nghiêm.

Tiểu yêu do Chuẩn Đề hóa thành thấy vậy, liền biết lúc cần thể hiện diễn xuất, lập tức hai hàng lệ trong suốt chảy ra từ hai mắt: “Xin Thái tử làm chủ cho tiểu yêu a!

Vu Tộc ức hiếp người quá đáng, mười ba miệng ăn của cả nhà tiểu yêu đều bị bắt đi làm khẩu lương, giờ đây chỉ còn lại một mình tiểu yêu liều chết mới thoát ra khỏi trùng vây.” “Tiểu yêu nghe nói nơi đây có Thái tử của Yêu Tộc, nên đặc biệt đến cầu xin Thái tử làm chủ cho tiểu yêu a!” Diễn xuất của Chuẩn Đề, nếu không chú ý thì ngay cả Đế Tuấn cũng có thể bị lừa, huống chi là mười tiểu Kim Ô còn non nớt chưa hiểu sự đời.

“Vu Tộc đó thật sự lợi hại như vậy sao?” Đại Kim Ô cau mày, ngữ khí mơ hồ lộ ra một tia kiêu ngạo hỏi.

“Kẻ nhỏ này đương nhiên không dám nói dối, nhưng nghe nói Thái tử thực lực cường đại, tin chắc nhất định có thể báo thù cho Yêu Tộc, tiêu diệt những Vu Tộc cuồng vọng đó!” Chuẩn Đề tiện thể thổi phồng một phen, trực tiếp khiến mười tiểu Kim Ô có chút bay bổng.

Sớm đã nghe nói Vu Tộc và Yêu Tộc là kẻ thù không đội trời chung, giờ đây lại nghe Chuẩn Đề kể lại thảm án diệt môn, càng khiến mười tiểu Kim Ô phẫn nộ không thôi.

Lập tức kêu la, muốn cho Vu Tộc biết tay.

Nhưng, Lục Kim Ô lại mở miệng nói: "Phụ hoàng, không cho chúng ta rời khỏi nơi này, nếu không sau này sẽ không gặp chúng ta nữa!" Lời này vừa ra, đám Kim Ô đang kích động phẫn nộ lập tức như bị dội một gáo nước lạnh.

Chuẩn Đề thấy vậy, cũng thầm mắng không thôi trong lòng, đã sắp thành công rồi...

Nhưng thân là một diễn viên cấp ảnh đế, Chuẩn Đề có thủ đoạn để dụ dỗ những tiểu Kim Ô này cắn câu.

Trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ mặt sinh vô khả luyến (không muốn sống nữa), từng bước một vừa quay đầu vừa nói: "Vì bệ hạ có lệnh, vậy thì các Thái tử cứ ở lại đây đi!

Thù nhà của tiểu yêu, liền do tiểu yêu tự mình đi báo, dù chết, ta cũng phải lôi kéo một tên Vu Tộc chôn cùng!" Tuổi trẻ khí thịnh, câu nói này bất kể đặt ở đâu cũng đều có tác dụng, đặc biệt là ở lứa tuổi háo thắng như các tiểu Kim Ô.

Mặc dù lời của Chuẩn Đề nói nghe rất hay, nhưng trong ngữ khí lại ẩn chứa một cỗ cảm xúc thất vọng đối với Yêu Tộc, khiến mười tiểu Kim Ô không thể chấp nhận được.

Đại Kim Ô càng trực tiếp nghiến răng nói: "Nếu phụ hoàng trách tội, do ta một mình gánh chịu!

Ta thân là Thái tử Yêu Tộc, tuyệt đối không thể để bách tính Yêu Tộc thất vọng!" "Ai sợ hãi thì ở lại, những người còn lại đi cùng ta đến Hồng Hoang!" Lời nói vừa dứt, Đại Kim Ô dẫn đầu bay đi, các tiểu Kim Ô khác cũng nối tiếp theo sau, ngay cả Lục Kim Ô sau một hồi chần chừ, cũng vội vàng đuổi theo.

Tiểu yêu bị bỏ qua thì đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí

khó dò.

Chuẩn Đề trở lại dung mạo vốn có, khóe miệng tươi cười, tự lẩm bẩm: "Đại sự đã thành!" Không thể không nói, Chuẩn Đề không hổ danh là người không biết xấu hổ số một Hồng Hoang.

Không phải bất kỳ vị Thánh Nhân nào, cũng có thể mềm mỏng cầu cứu một đám kiến hôi như vậy.

Bởi vậy sự thành công của Phật giáo sau này, công lao của Chuẩn Đề tuyệt đối không thể phủ nhận.

Chuẩn Đề làm xong những việc này, liền vui vẻ trở về phương Tây.

Dương Mi nhìn Chuẩn Đề rời đi, rồi nhìn những mười tiểu Kim Ô đang bay xa tít tắp.

Có lẽ, đó là mệnh rồi!

Đối với trận quyết chiến Vu Yêu, đó là một ngòi nổ!

Cùng với mười tiểu Kim Ô vừa rời khỏi Phù Tang Mộc, Đông Hải gần Phù Tang Mộc nhất đã gặp tai ương.

Mặc dù những năm này, Thái Dương Chân Hỏa của tiểu Kim Ô đã có chút thu liễm, nhưng đó là trong tình huống chỉ có một con.

Lúc này đột nhiên xuất hiện mười con Kim Ô, dù có thu liễm một chút, Thái Dương Chân Hỏa tỏa ra từ mười Kim Ô cũng không phải tu sĩ bình thường có thể chống lại được.

Lập tức nước biển sôi sục, nước biển Đông Hải bốc hơi nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhiệt độ trong khoảnh khắc đó cũng tăng vọt.

Sinh linh trong Đông Hải lần lượt bị luộc chín, vô số cá tôm lật bụng, nổi trên mặt biển, lập tức một cỗ mùi thơm u u lan tỏa khắp

vạn dặm.

Vô số tu sĩ Hải Tộc tử vong vẫn lạc, ngay cả tu sĩ đạt cảnh giới Thiên Tiên, cũng không có cách nào chống lại sự hoành hành của Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 402

Nhất thời trên Đông Hải xác chết chất đống, không thể tả xiết!

Để chống lại Thái Dương Chân Hỏa có thể dùng pháp bảo, đương nhiên cũng cần pháp bảo cấp Hậu Thiên Linh Bảo trở lên mới có tác dụng.

Phải biết rằng riêng Hậu Thiên Linh Bảo đã là sự tồn tại hiếm có trong Hồng Hoang, đa số đều nằm trong tay các Đại Năng Hồng Hoang.

Hậu Thiên Linh Bảo là những linh bảo được thai nghén từ đợt đầu tiên của trời đất khi mới khai sinh, là những linh bảo sẽ sản sinh ra linh trí.

Pháp bảo do các Đại Năng Hồng Hoang luyện chế, đa số thuộc về Hậu Thiên Pháp Bảo, tương đương với Tiên Khí của hậu thế.

Đương nhiên trong số những pháp bảo này cũng có những cái đặc biệt, những Hậu Thiên Pháp Bảo đặc biệt đó cũng có một tỷ lệ nhất định sản sinh linh trí, như vậy có cơ hội thăng cấp thành Hậu Thiên Linh Bảo.

Hậu Thiên Linh Bảo đã quý hiếm như vậy, càng không cần nói đến Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn về Tiên Thiên Chí Bảo, đó là điều mà chúng sinh linh Hồng Hoang đều không dám nghĩ tới!

Trên tay Dương Mi, lại có một kiện Bán Hỗn Độn Chí Bảo!

Ai có thể sánh được?

Xe đạp còn phải tích tiền mua, người khác lại tùy tiện lái Lamborghini...

Những tu sĩ Đông Hải này không có mấy người sở hữu Hậu Thiên Linh Bảo, bởi vậy hậu quả có thể biết được, quả thực là cá tôm giải khắp biển a!

Có đủ loại sinh linh nổi lềnh bềnh trên biển, những hòn đảo giữa biển càng hóa thành biển lửa ngút trời, chiếu sáng Đông Hải thành từng điểm sáng.

Trong mắt mười tiểu Kim Ô, điều đó thật đẹp!

Bởi vậy mười tiểu Kim Ô phấn khích, càng tăng tốc về phía Hồng Hoang đại lục.

Vì trên biển đã hùng vĩ như vậy, thì Hồng Hoang đại lục há chẳng phải sẽ càng tráng lệ hơn sao!

Bởi vậy những kẻ đầu óc đơn giản càng khao khát Hồng Hoang đại lục, mà đâu biết hậu quả của việc làm đó nghiêm trọng đến mức nào!

Cha mẹ chỉ biết chiều chuộng nuông chiều, không biết dạy dỗ con cái mới là hậu quả a!

Mười tiểu Kim Ô nhanh chóng đến Hồng Hoang đại lục, nhưng vì tu vi thấp kém không thể hoàn toàn khống chế Thái Dương Chân Hỏa của bản thân.

Sau khi xuất hiện trên Hồng Hoang, càng không màng tất cả, mặc cho Thái Dương Chân Hỏa tung hoành trên Hồng Hoang đại địa.

Lập tức trên Hồng Hoang đại địa, ngoài việc phải chịu đựng nhiệt độ cực cao, còn phải chịu sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa.

Bị giam cầm rất lâu, mười tiểu Kim Ô sau khi xuất hiện trên trời đất Hồng Hoang, lập tức chơi đùa đến phát điên, cảm giác tự do tự tại thật sảng khoái.

Chúng từ đông sang tây, nhảy nhót reo hò, mỗi nơi đi qua, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố tùy ý phóng thích, cộng thêm nhiệt độ cao mang theo trên người.

Tất cả hoa cỏ cây cối trên Hồng Hoang đại địa, đều lần lượt khô héo cháy rụi.

Tương tự, sông ngòi hồ ao triệt để khô cạn, hơi nước trên Hồng Hoang đại địa bốc hơi nhanh chóng, một trận tai nạn diệt thế, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Mười Kim Ô của Yêu Tộc, liền giống như những cỗ máy phóng lửa vậy, mỗi nơi đi qua như có mười con hỏa long bay lượn, dường như có thể thiêu đốt hết thảy những thứ cản trở.

Hơn nữa do cố ý nhắm vào, những nơi mười tiểu Kim Ô đi qua, đều là địa bàn của Vu Tộc.

Bởi vậy, Yêu Tộc bị ảnh hưởng rất ít.

Vu Tộc, triệt để gặp đại nạn.

Thái Dương Chân Hỏa vốn là ngọn lửa chí cương chí liệt trong thiên hạ, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng không bằng.

Giờ đây dưới sự phóng túng tùy ý của mười tiểu Kim Ô, trong trú địa của Vu Tộc trực tiếp bùng cháy ngọn lửa hùng hùng.

Chương 403

Còn về các sinh linh khác thì khỏi phải nói, mỗi nơi mười tiểu Kim Ô đi qua vạn vật diệt tuyệt, sức mạnh bá đạo của tộc Kim Ô!

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên đã kinh động đến các Đại Năng Hồng Hoang, nhưng sau khi nhìn thấy mười tiểu Kim Ô.

Nhiều Đại Năng nhíu mày không nói, nhưng không một ai ra tay.

Là con trai của Đế Tuấn, sự xuất hiện của tiểu Kim Ô có phải có ý của Đế Tuấn hay không, họ không biết.

Thêm vào đó hiện nay không khí giữa hai tộc Vu và Yêu đang ngưng trọng, càng không muốn xen vào.

Nhất thời, tiểu Kim Ô náo loạn Hồng Hoang, nhưng không ai ngăn cản.

Còn về các tầng lớp cao của hai tộc Vu và Yêu, đã sớm bị Chuẩn Đề âm thầm dùng thủ đoạn che mắt, cho đến nay vẫn không hề hay biết.

Ngay cả uy thế của Thánh Nhân, mạnh như Đế Tuấn cũng chỉ có thể bị xoay vần trong lòng bàn tay!

Đương nhiên, đối với tất cả những điều này, Dương Mi tự nhiên nhìn thấy rõ mồn một.

Nhưng Dương Mi không có ý định ra tay, sự sống chết của sinh linh Hồng Hoang không liên quan đến hắn, Thánh địa Nhân Tộc ở bờ Đông Hải đã sớm được hắn âm thầm dùng thủ đoạn bảo vệ, cũng không sợ Nhân Tộc có bất kỳ tổn thương nào.

Như vậy, Dương Mi tự nhiên cứ thế nhìn tiểu Kim Ô thỏa sức biểu diễn rồi.

Dù sao những việc tiểu Kim Ô làm, đã tạo ra nghiệp lực cực lớn trong Hồng Hoang, hơn nữa còn hủy hoại ức vạn năm khí vận của Yêu Tộc.

Những chuyện như vậy, Dương Mi vỗ tay còn không kịp, làm sao lại ngăn cản.

Còn về việc ngăn cản tiểu Kim Ô, ngược lại có thể có được một phần công đức.

Chỉ đáng tiếc, không phải ai cũng như vậy, Dương Mi có rất nhiều công đức, đủ loại công đức đều rất nhiều!

Thậm chí có lúc còn khiến Dương Mi phiền não!

Bởi vậy có người không dám ra tay, có người không muốn ra tay, lại có người như Dương Mi lười biếng đến mức không muốn ra tay.

Mới khiến mười tiểu Kim Ô đó, náo loạn trên Hồng Hoang đại lục vui vẻ không ngừng.

Tuy nhiên, tục ngữ có câu: thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải không báo mà chỉ là chưa đến lúc.

Mười tiểu Kim Ô đã tạo ra sát nghiệt lớn như vậy, báo ứng cũng đã đến ngay sau đó.

Khi đi qua một bộ lạc Vu Tộc, một tráng hán bước ra từ trong đó, tay cầm cây gậy gỗ đào, chỉ vào tiểu Kim Ô lớn tiếng mắng: "Đám khốn kiếp đáng chết, dám cả gan gây họa loạn Hồng Hoang như vậy!

Hôm nay ta Khoa Phụ, nhất định sẽ không tha cho mấy con súc sinh lông vũ các ngươi!" Lời nói vừa dứt, Khoa Phụ giơ cây gậy gỗ đào trong tay, trực tiếp đánh tới.

Thân là một Đại Vu, nếu xét theo con đường tu luyện thì là một cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bởi vậy thực lực của Khoa Phụ tự nhiên không cần nói nhiều, mười tiểu Kim Ô chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Mặc dù dựa vào Thái Dương Chân Hỏa, đủ để gây họa loạn trời đất Hồng Hoang, nhưng đối mặt với cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên ra tay, căn bản không có chút sức chống cự nào!

Khi Dương Mi nhìn thấy Khoa Phụ xuất hiện, không khỏi lắc đầu, thật đúng là bánh xe lịch sử cứ lăn về phía trước, không hề có chút chuyển hướng nào a!

Tam Kim Ô trực tiếp bị Khoa Phụ dùng một cây gậy gỗ đào đánh rơi từ trên không trung, khí tức trên người lập tức trở nên suy yếu không còn chút sức lực nào, gần như rơi vào cảnh giới cận tử.

Chín Kim Ô còn lại thấy vậy, từng con đều thần sắc đại kinh!

"Tam đệ!" "Tam ca!" Từng tiếng gọi phát ra từ miệng chúng, nhưng đáng tiếc lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào, lập tức hai mắt của chín Kim Ô còn lại đều đỏ hoe.

"Giết, báo thù cho Lão Tam!" Lời nói của Đại Kim Ô vừa dứt, lập tức chín Kim Ô vây lấy Khoa Phụ, Thái Dương Chân Hỏa trên người chúng càng bùng nổ mạnh mẽ, uy lực thiêu đốt trời biển khiến không gian cũng phát ra tiếng rắc rắc!

Đối mặt với công kích liên hợp của chín con Kim Ô, trên mặt Khoa Phụ lại không hề có chút biến sắc.

Chương 404

Ai cũng biết Vu tộc nổi tiếng với thân thể cường hãn, ngay cả Vu tộc bình thường cũng có thân thể rắn chắc, huống chi Khoa Phụ bây giờ, càng là sự tồn tại đỉnh cao trong Đại Vu.

Cường độ thân thể của y có thể hình dung, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa ở một mức độ nhất định cũng không sợ, chỉ cảm thấy nóng mà thôi.

Nếu Đại La Kim Tiên mà không có chút bản lĩnh thì cũng không xứng xưng là Đại La Kim Tiên.

Đối mặt với sự xâm thực của Thái Dương Chân Hỏa, toàn thân Khoa Phụ càng tinh quang đại thịnh, một trận ánh sáng màu bạc dâng lên trên người, trong nháy mắt ngăn cản Thái Dương Chân Hỏa.

Khoa Phụ chịu đựng xung kích của Thái Dương Chân Hỏa, lại lần nữa vung Đào Mộc Trượng trong tay đánh về phía chín con Kim Ô đang bay.

Cây Đào Mộc Trượng đó cũng là một bảo vật, tuy thuộc tính mộc nhưng lại không sợ Thái Dương Chân Hỏa.

Nó càng không hề bị ảnh hưởng chút nào dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, cực kỳ ổn định đánh về phía Kim Ô, lực đạo mãnh liệt đến mức khiến chín con Kim Ô liên thủ đều lập tức biến sắc, đủ thấy bảo vật này lợi hại.

Bảo vật này có thể khai thiên tích địa, được luyện từ cây Đào Mộc đầu tiên, chỉ bị Tổ Vu Chúc Dung luyện thành hình dáng như vậy, bề ngoài chỉ là một cây mộc trượng, căn bản không thể nhìn ra được căn cơ của nó.

Tổ Vu Chúc Dung cũng là một cao thủ luyện chế vũ khí, dù sao Tổ Vu Chúc Dung là người nắm giữ Hỏa chi Pháp Tắc, có Cửu Muội Chân Hỏa không hề thua kém Thái Dương Chân Hỏa, vũ khí được luyện chế ra có thể thấy được!

Đối mặt với Đào Mộc Trượng xuyên không đánh tới của Khoa Phụ, chín con Kim Ô biết nếu cứ tiếp tục, chắc chắn sẽ bị từng con một đánh rớt.

Khi chín con Kim Ô vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra cách ứng phó, Nhị Kim Ô thân là lão nhị lại nghiến răng một cái thật mạnh, trực tiếp tách khỏi các Kim Ô khác, hung hăng đâm vào Khoa Phụ.

Cảnh tượng này khiến những Kim Ô còn lại đều có chút phản ứng không kịp, chờ đến khi phản ứng được thì đã muộn.

Chỉ thấy, Nhị Kim Ô và Đào Mộc Trượng trong tay Khoa Phụ va chạm mạnh vào nhau.

Trong khoảnh khắc va chạm đó, Nhị Kim Ô lại trực tiếp thiêu đốt bản nguyên, phóng thích ra Thái Dương Chân Hỏa càng thêm khủng bố.

Một kích này, e rằng đủ để sánh ngang một kích toàn lực của Đế Tuấn!

Đoàn Thái Dương Chân Hỏa khí diễm ngập trời kia, mang theo nhiệt độ chí nhiệt vô thượng, trực tiếp bao phủ chặt lấy Đào Mộc Trượng trong tay Khoa Phụ.

Đồng thời thuận theo Đào Mộc Trượng, muốn lan tràn đến thân thể Khoa Phụ.

Khoa Phụ tự nhiên cảm nhận được đoàn Thái Dương Chân Hỏa do bản nguyên của Tiểu Kim Ô bùng phát kia khủng bố đến mức nào, lập tức liền ném Đào Mộc Trượng xuống phía dưới.

Bành!

Thái Dương Chân Hỏa bùng lên mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong chốc lát, hóa thành khói bụi tan theo gió.

"Lão nhị!" "Nhị ca!" Tám con Kim Ô còn lại thấy cảnh tượng này, tất cả đều đau buồn gào thét, vốn dĩ vui vẻ ra ngoài.

Kết quả chỉ trong chớp mắt, đã tổn thất hai huynh đệ, làm sao không khiến chúng đau lòng không thôi.

Tuy nhiên, mấy con Kim Ô đã hoàn toàn bị hận thù che mờ đôi mắt, lúc này lại không chọn rút lui, tái độ liên thủ lao về phía Khoa Phụ.

Trong mắt chúng, Khoa Phụ đã mất Đào Mộc Trượng thì giống như một con hổ bị bẻ nanh vuốt, căn bản không đáng sợ!

Đáng tiếc, mấy Đại Vu này quá ngây thơ rồi.

Cùng lúc đó, thân hình Khoa Phụ cũng trong khoảnh khắc trở nên khổng lồ hóa.

Vốn là một Tiểu Cự Nhân, giờ đây trực tiếp biến thành một Đại Cự Nhân, vung quyền liền đấm về phía tám con Kim Ô đang bao vây.

Một quyền đánh ra, lập tức có tiếng gió rít "ca ca" mãnh liệt, không gian xung quanh dường như cũng bắt đầu sụp đổ dưới một quyền này.

Tám con Tiểu Kim Ô càng trong nháy mắt cảm thấy áp lực to lớn truyền đến trong không khí, một cảm giác nguy cơ sinh tử trỗi dậy trong lòng chúng.

Dưới khoảnh khắc sinh tử, Tiểu Kim Ô tâm linh tương thông lập tức chọn liên thủ đối địch.

Tám luồng Thái Dương Chân Hỏa nồng đậm, hình thành một bình

chướng lửa trước mặt chúng, giây tiếp theo Khoa Phụ một quyền gầm thét đánh tới!

Chương 405

Oanh!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, lập tức truyền ra một trận rên rỉ kịch liệt.

Bình chướng lửa được tạo thành từ Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp tan vỡ dưới một quyền của Khoa Phụ, lại có một con Tiểu Kim Ô khác bị trọng thương rơi xuống.

Nhưng Khoa Phụ, cũng không tốt hơn chút nào.

Tay phải của y trực tiếp bị thiêu thành xương trắng hếu, ngay cả với ý chí mạnh mẽ của Khoa Phụ, y cũng không nhịn được mà đau đớn rên lên.

Dù sao Thái Dương Chân Hỏa chính là ngọn lửa chí cương chí liệt giữa trời đất, nhiệt độ cao khủng bố, cùng với một luồng lực thiêu đốt mạnh mẽ đó.

Ngay cả nhục thân Vu tộc, cũng khó lòng hoàn toàn chống đỡ được!

Nếu không phải mấy con Tiểu Kim Ô cảnh giới thấp, thì dựa vào Thái Dương Chân Hỏa bẩm sinh, đủ sức trấn áp Khoa Phụ.

Một bên khác, bảy con Tiểu Kim Ô còn lại đều mặt mày tái nhợt, khóe miệng vương một vệt máu.

Trong lòng càng tràn đầy kinh hãi, lại bị một quyền của Khoa Phụ hoàn toàn đánh tỉnh.

Lúc này chúng đã hiểu rõ, ở lại tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn, nhưng trong thời gian ngắn ngủi đã tổn thất ba huynh đệ.

Thân là tộc Kim Ô cao ngạo, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Vì vậy bảy con Kim Ô còn lại, không nói hai lời nhanh chóng bay về phía Tây.

Bởi vì Tiểu Kim Ô biết ở phía Tây có một nơi gọi là Thang Cốc, đó là nơi Đế Tuấn chuẩn bị cho chúng nghỉ ngơi mỗi ngày.

Ở đó tồn tại Thái Dương Chân Hỏa có thể tăng cường Thái Dương Chân Hỏa của bản thân lên gấp mấy lần, chắc chắn đủ sức thiêu sống tên Vu tộc kia.

"Đừng chạy!" Nhìn bảy con Tiểu Kim Ô còn lại đột nhiên bay về phía Tây, Khoa Phụ tưởng chúng muốn bỏ chạy, y liền gầm lên một tiếng, nhặt Đào Mộc Trượng rơi dưới đất lên lập tức truy đuổi.

Dương Mi trong bóng tối chứng kiến tất cả, không khỏi cảm khái nói: "Khoa Phụ truy nhật, cứ thế mà ra…" Cứ như vậy, Tiểu Kim Ô và Khoa Phụ vừa đánh vừa chạy về phía Thang Cốc.

Khoa Phụ dù sao cũng chỉ là thân Đại Vu, hiển nhiên nhanh hơn một chút.

Đuổi theo Kim Ô không ngừng công kích, y bắt đầu cảm thấy khát.

Huống chi hiện tại lại bị Thái Dương Chân Hỏa xung kích và thiêu đốt, càng khát cháy cổ họng, cả người đều có chút choáng váng.

Nhưng hận thù trong lòng không thể ngăn cản y tận lực truy đuổi, khi Khoa Phụ đang truy kích Kim Ô, vừa vặn nhìn thấy có một con sông, liền uống cạn nước sông.

Sau đó lại truy đuổi, gặp đại giang liền uống cạn đại giang, cứ như vậy truy kích.

Đến khi gần đuổi tới Thang Cốc, có mười con đại giang và vô số

sông ngòi đã bị Khoa Phụ uống cạn, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Nơi mà y đi qua, càng không tấc cỏ mọc, sông ngòi khô cạn, vô số sinh linh chết chóc.

Khoa Phụ cũng bị Kim Ô đánh cho choáng váng đầu óc, nên mới cứ thế truy đuổi không buông, có thể thấy rõ số trời đã định y sẽ có kết cục vẫn lạc.

Khi Khoa Phụ đến Thang Cốc, y cảm thấy bất ổn.

Cảm giác nóng rực càng thêm khó chịu, nhưng tôn nghiêm Đại Vu không cho phép Khoa Phụ lùi bước, chỉ có thể tiếp tục truy kích.

Mưu kế của Tiểu Kim Ô cũng đã thực hiện được, quả nhiên trong chiến đấu lĩnh ngộ chân lý rất nhanh.

Tiểu Kim Ô dưới sự gia tăng của Thang Cốc, Thái Dương Chân Hỏa càng thêm mãnh liệt, Khoa Phụ tuy tạm thời giải khát, nhưng dưới sự rèn luyện của Thái Dương Chân Hỏa mãnh liệt đó.

Y càng khát cháy cổ họng hơn, tốc độ chạy cũng trở nên chậm dần, thân thể bắt đầu khô nứt.

Phải biết rằng từ bộ lạc của Khoa Phụ chạy đến Thang Cốc là vạn vạn dặm xa, thân là Đại Vu cũng khó có thể kiên trì nổi.

Chương 406

Oanh!

Đầu óc choáng váng, huyết mạch khô cạn, Khoa Phụ cuối cùng cũng kiệt sức, ngã vật xuống đất.

Khoa Phụ trong lúc cuối cùng không cam tâm ném ra Đào Mộc Trượng trong tay, sau đó hóa thành tinh khí Đại Vu quay về trời đất.

Nơi Đào Mộc Trượng rơi xuống, liền biến thành một rừng đào, đó chính là dược liệu hàng yêu nổi tiếng trong hậu thế, trong đó Thiên Niên Đào Mộc Kiếm càng nổi danh lẫy lừng.

Dương Mi thấy Khoa Phụ cuối cùng kiệt sức mà chết, nặng nề thở dài một hơi, đó chính là toàn bộ quá trình Khoa Phụ truy nhật trong hậu thế.

Bởi vì bộ lạc được Khoa Phụ bảo vệ, vẫn còn Nhân tộc tồn tại, nên mới được Nhân tộc hậu thế biên soạn thành mỹ đàm Khoa Phụ truy nhật.

Khoa Phụ và mặt trời tranh chạy, vào mặt trời; khát, muốn uống, uống nước sông Hà, chưa đủ; sông Vị, chưa đủ, uống nước đại trạch ở phía Bắc.

Chưa tới, đã khát mà chết.

Vứt gậy của mình, hóa thành rừng Đặng.

Bảy con Tiểu Kim Ô thấy kẻ thù cuối cùng cũng bị loại bỏ, cuối cùng cũng báo được thù cho ba con Kim Ô huynh đệ, lập tức trong lòng vô cùng tự hào!

Tưởng rằng chúng mạnh mẽ thật sự, đủ sức giết chết Vu tộc cường đại, nên bảy con Tiểu Kim Ô còn lại đó làm sao còn có sự

kiêng dè.

Chờ sau khi diệt Vu tộc, phụ hoàng biết chuyện này, e rằng không những không trách mắng, thậm chí nhất định sẽ vô cùng vui mừng!

Chúng sau một trận truy đuổi chiến cũng đã hơi mệt, liền tiến vào Thang Cốc nghỉ ngơi.

Chuẩn bị nghỉ ngơi tốt rồi lại lần nữa tiến công Vu tộc, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ Vu tộc!

Dương Mi nhìn bảy con Kim Ô trong Thang Cốc, thật không biết thu liễm, không biết tốt xấu, nếu bây giờ chúng quay về Yêu Đế Thành thì có thể có cơ hội sống sót.

Đáng tiếc, chúng lại bỏ phí cơ hội, vận mệnh thật là lớn mạnh.

Không thể cuồng vọng, nếu không hậu quả sẽ phải trả cái giá nặng nề.

Điều này không phải lần đầu tiên xuất hiện trên thế gian, cũng không phải lần cuối cùng kết thúc, nếu không thể thay đổi, vậy sẽ phải đối mặt với sự hối hận thậm chí hủy diệt!

Nhìn về phía Yêu Đế Thành, Lượng Kiếp sắp bùng phát, Dương Mi cũng bất lực lắc đầu.

Chẳng phải đều là nghiệt chướng đã gây ra sao, tranh bá Hồng Hoang nếu thực sự dễ dàng như vậy, thì cần gì Thánh Nhân phải ra tay, thật không hiểu mạch đập thời đại.

Khi Khoa Phụ vẫn lạc, Hậu Nghệ là hảo hữu tốt nhất của y liền cảm ứng được, lập tức sắc mặt kịch biến.

Lúc này Hậu Nghệ hóa thân thành hình dạng Nhân tộc, kết hợp với một mỹ nữ Nhân tộc, đó chính là Thường Nga, Tiên Tử Cung Nguyệt trong hậu thế.

Kỳ thực Thường Nga cũng là một tiên thiên thần thai trên Thái Âm Tinh, chỉ là vì một nguyên nhân nào đó mà đọa lạc phàm trần, đầu thai Nhân tộc.

Chỉ là lúc đó ý thức còn mơ hồ, đến nay cũng chưa khôi phục.

Phát hiện ái nhân sắc mặt kịch biến, Thường Nga lập tức hỏi: "Hậu Nghệ, chàng làm sao vậy?" Hậu Nghệ tuy không nỡ kiều thê Thường Nga, nhưng thù huynh đệ không thể không báo, nén đau nói: "Thường Nga, ta có việc quan trọng cần đi làm, nếu không làm thì cả đời này cũng không ngẩng mặt lên được!" Hậu Nghệ bày tỏ ý định trong lòng với Thường Nga, Thường Nga tuy không muốn Hậu Nghệ đi, kỳ thực sớm đã biết Hậu Nghệ là Vu tộc, liền liệu trước một ngày không xa rồi, nàng cũng chỉ có thể bày tỏ sự lo lắng cẩn thận với Hậu Nghệ: "Vậy chàng phải cẩn thận, thiếp sẽ ở nhà đợi chàng về, đi nhanh về nhanh nhé!" "Yên tâm, ta sẽ về sớm nhất có thể!" Hậu Nghệ kiên định tín tâm sau, liền cầm Xạ Nhật Thần Cung, cấp tốc đi về phía nơi Khoa Phụ vẫn lạc.

Thường Nga ở ngoài nhà nhìn bóng lưng Hậu Nghệ biến mất, nước mắt càng chảy giàn giụa, trong lòng chỉ mong Hậu Nghệ có thể bình an trở về.

Xạ Nhật Thần Cung là do một đoạn xương sống của Bàn Cổ hóa thành, trên cung khắc hai chữ 'Xạ Nhật', ngay cả Tổ Vu cầm cũng không rõ, càng không biết ý nghĩa của Xạ Nhật.

Chỉ là lúc đó Vu tộc không một ai biết dùng cung tên, nên nó vẫn luôn được cất giữ trong Bàn Cổ Điện, mãi đến khi Hậu Nghệ xuất hiện, mới đem Xạ Nhật Cung ban cho Hậu Nghệ, đủ thấy sự dự triệu quá mạnh mẽ.

Hậu Nghệ một đường đi, cảnh tượng nhìn thấy khiến y kinh hãi, không ngờ mười con Kim Ô lại gây ra hậu quả như vậy.

Chỉ riêng nơi Hậu Nghệ đi qua, Vu nhân, Vu tộc và Nhân tộc chết chóc vô số, đại địa trở nên cháy đen khô cằn, khiến sinh linh khó lòng sinh tồn.

Khi Hậu Nghệ đến suối nước nóng, vừa vặn thấy bảy con Kim Ô còn lại đang hưng phấn bay lượn trên trời, lập tức Hậu Nghệ phẫn nộ trực tiếp lấy Xạ Nhật Thần Cung ra, lắp mũi tên được đúc từ Huyền Băng Thiết chuyên dụng lấy từ vùng Huyền Băng ở Bắc Hải.

Chương 407

Vận sức mạnh chân thân Đại Vu, giương cung lắp tên trong nháy mắt khóa chặt bảy con Kim Ô còn lại trên bầu trời, bắn về phía trời.

"Phụt!" Đại Kim Ô chịu đòn đầu tiên, bị Hậu Nghệ một mũi tên bắn trúng tim, ngay cả giãy giụa cũng không giãy giụa được mấy cái, liền trực tiếp thổ huyết mà chết.

"Đại ca!" Sáu con Kim Ô còn lại thấy Đại Kim Ô chết thảm trước mặt mình như vậy, lập tức bi ai từ trong lòng trỗi dậy, mất tiếng khóc lớn!

Dương Mi thấy có người đang bắn Kim Ô, liền biết là ai, ngoài Hậu Nghệ ra không còn ai khác, trong mắt y cũng tràn đầy vẻ thưởng thức.

Dám làm dám chịu, không lùi bước trước kẻ địch cường thịnh!

Phải biết rằng Khoa Phụ vô cùng cường đại, trong Vu tộc, tuyệt đối là sự tồn tại đỉnh cao dưới Tổ Vu.

Có thể giết chết y, đủ thấy kẻ địch mạnh mẽ, bây giờ Hậu Nghệ căn bản không quản những điều này, vẫn kiên quyết tiến lên, đủ thấy sự hào khí ngút trời của y.

Mấy con Kim Ô này sau khi đánh giết Khoa Phụ cứ tưởng thiên hạ vô địch, nào ngờ trong Hồng Hoang có rất nhiều người có thể đánh giết chúng, Hậu Nghệ chính là một trong số đó.

Do từ vui mừng đột nhiên rơi vào nỗi bi thương cực độ, sáu con Kim Ô còn lại trên trời đều ngây người ra đó, nhưng Hậu Nghệ lại không hề ngây người.

Chỉ thấy y lại lần nữa lắp ba mũi Huyền Thiết Thần Tiễn, được

Hậu Nghệ trong nháy mắt kéo căng, một luồng lực cực hàn, từ trên Huyền Thiết Thần Tiễn từ từ phát ra.

Sáu con Kim Ô đang không biết làm sao trên bầu trời, phát giác sự dị động phía dưới, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, lập tức chỉ thấy ba đạo hàn quang bắn về phía chúng!

Mũi tên của Hậu Nghệ dường như xuyên qua không gian, sáu con Kim Ô chỉ nhìn thấy hàn quang lóe lên, trong nháy mắt ba tiếng kêu thống khổ truyền ra từ miệng đám Kim Ô!

Giây tiếp theo, Tứ Kim Ô, Ngũ Kim Ô, Thất Kim Ô không hề có sức chống cự bị Huyền Thiết Thần Tiễn xuyên tim.

Sức mạnh cực hàn trên thần tiễn, khắc chế bẩm sinh Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô, vì vậy sau khi trúng tên, Thái Dương Chân Hỏa trên người ba con Kim Ô trong nháy mắt dập tắt.

Ba con Kim Ô cũng như Đại Kim Ô, khí tức sinh mệnh hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang thiên địa!

Cứ như vậy, trên trời liền chỉ còn lại ba con Kim Ô cuối cùng, lần lượt là Lục Kim Ô, Bát Kim Ô và Thập Kim Ô nhỏ nhất.

Thấy cảnh tượng này, những Tiểu Kim Ô còn lại hoàn toàn phát điên.

"Tứ ca, Ngũ ca, Thất ca!" Nếu không, lần đầu tiên ra ngoài lại gặp phải tai họa như vậy, nếu thời gian có thể quay ngược lại.

Chúng nhất định sẽ nghe lời Đế Tuấn, tuyệt đối không bước nửa bước ra khỏi cây Phù Tang!

Đáng tiếc trong Hồng Hoang cũng không có thuốc hối hận để mua, sau khi lại bắn chết ba con Kim Ô, tay Hậu Nghệ không ngừng nghỉ, lại rút ra ba cây Huyền Thiết Thần Tiễn, nhắm vào ba con Kim Ô cuối cùng trên không trung!

Là Đại Vu của Vu tộc, Hậu Nghệ tự nhiên vô cùng quan tâm đến tiền đồ của Vu tộc, y tổng cộng chế tạo mười cây Huyền Thiết Thần Tiễn, chuyên môn khắc chế Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Vốn dĩ chúng sẽ phát sáng rực rỡ trong Vu Yêu đại chiến, nhưng không ngờ, bây giờ lại dùng trên thân những Tiểu Kim Ô này!

Ba mũi tên bắn ra, mang theo một luồng khí tức cuồng bạo giết chóc, muốn đoạt lấy tính mạng của ba con Kim Ô cuối cùng.

Ba con Kim Ô còn lại, thấy những mũi Huyền Thiết Thần Tiễn đang bắn tới, lập tức từng con một sợ đến mật xanh mật vàng.

Ngay cả huynh đệ đã chết cũng không còn màng đến, phát huy tốc độ cực nhanh của tộc Kim Ô, điên cuồng chạy trốn về phía xa.

Dưới sự uy hiếp của cái chết, những gì kiêu hãnh phô trương trên đại lục Hồng Hoang trước đây, lúc này hoàn toàn sụp đổ!

Bị nội tâm tràn đầy hận thù vì chủng tộc và hy vọng của Vu tộc, Hậu Nghệ đối với những Tiểu Kim Ô này căn bản không hề nương tay nửa điểm, gắt gao nhìn chằm chằm những Kim Ô muốn chạy trốn.

Trong lòng y chỉ muốn bắn hạ tất cả chúng, báo thù cho Khoa Phụ, báo thù cho tộc nhân Vu tộc đã chết!

Khi các Tiểu Kim Ô lần lượt vẫn lạc, ở Yêu Đế Thành Đế Tuấn và Thái Nhất đều có cảm ứng, tin tức huyết mạch tương liên, cũng chỉ có sự liên hệ đặc biệt giữa Kim Ô với nhau.

Chỉ là hiện tại thiên cơ bị che đậy, nhưng lúc này một Đại Yêu hoảng hốt chạy vào!

"Mười vị Thái Tử điện hạ đã không còn ở trên cây Phù Tang nữa!" Đại Yêu này chính là kẻ đã bị Chuẩn Đề đánh bất tỉnh, mãi gần mười ngày mới tỉnh, sau khi tỉnh lại liền vội vàng kiểm tra cây Phù

Tang.

Chương 408

Phát hiện không còn bóng dáng các Kim Ô Thái Tử nữa, trong lòng vô cùng lo lắng, vội vàng bẩm báo với Yêu Đế Đế Tuấn.

Khi Đại Yêu báo xong, luồng cảm ứng huyết mạch tương liên cuối cùng cũng đột phá sự che đậy của thiên cơ.

Đế Tuấn đột nhiên trong lòng đau nhói, sau đó một ngụm tiên huyết phun ra từ miệng.

Thái Nhất bên cạnh thấy vậy cũng đại kinh nói: "Huynh trưởng!

Đã xảy ra chuyện gì?!" Đế Tuấn giơ tay ngăn Thái Nhất lại gần, sau đó búng tay một cái, lại phát hiện thiên cơ ẩn hiện, không rõ ràng.

Trong lòng Đế Tuấn lập tức có một dự cảm cực kỳ bất ổn, vì vậy y lập tức tế xuất Hà Đồ Lạc Thư, mượn uy năng của pháp bảo, tiếp tục bói toán.

Lần này, có Hà Đồ Lạc Thư giúp đỡ, thiên cơ cuối cùng cũng từ từ nổi lên mặt nước, nhưng lúc này lại có Kim Ô chết.

"Phụt!" Đế Tuấn lại lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, rồi lớn tiếng kêu lên: "Ta hận đến chết!" Thái Nhất đại kinh, không đợi hỏi chuyện, Đế Tuấn lập tức thu Hà Đồ Lạc Thư lại, sau đó khẩn thiết nói: "Thái Nhất!

Mau đi, con ta gặp nạn!" Thái Nhất vừa nghe Đế Tuấn nói vậy, lập tức không nói hai lời cùng Đế Tuấn rời Yêu Đế Thành.

Thái Nhất cả đời không có con, và Đế Tuấn lại là huynh đệ của y, con của Đế Tuấn tự nhiên cũng là con của y, thêm vào đó bình thường y cũng rất yêu thương mười người cháu này.

Bây giờ nghe nói chúng gặp nạn, làm sao y nhẫn nhịn được.

Chỉ là, khi Đế Tuấn bói toán, Hậu Nghệ đang truy đuổi ba con Kim Ô còn lại!

Thập Kim Ô nhỏ tuổi nhất, nên được các huynh trưởng yêu thương, Lục Kim Ô và Bát Kim Ô lúc này ý thức được.

Mấy huynh đệ chúng đều không phải đối thủ của Hậu Nghệ, e rằng sẽ phải ở lại đây… Nhưng dù thế nào, chúng cũng phải liều mạng đưa Thập Kim Ô ra ngoài.

Vì vậy, Lục Kim Ô không chút nhường nhịn bay lên phía trước, nói với Bát Kim Ô và Thập Kim Ô: "Tiểu Bát!

Hộ tống Tiểu Thập nhanh chóng rời đi!" "Không!

Ta không đi!" Thập Kim Ô làm sao nỡ bỏ lại các huynh trưởng của mình mà một mình rời đi, liều mạng giãy giụa, nhưng bị Bát Kim Ô giữ chặt.

"Tiểu Thập!

Nghe lời!

Mau đi!" Bát Kim Ô biết Lục Kim Ô đã quyết tâm, y cũng ôm ý chí tử, vì vậy lập tức hộ tống Thập Kim Ô quay người bỏ đi.

"Chạy đi đâu!" Hậu Nghệ thấy vậy, làm sao cam chịu, lập tức giương cung lắp tên, trực tiếp bắn về phía Bát Kim Ô và Thập Kim Ô.

"Hưu!" Lục Kim Ô thấy vậy lớn tiếng kêu lên, một luồng Thái Dương Chân Hỏa lao về phía Huyền Thiết Thần Tiễn kia, nhưng Thái Dương Chân Hỏa đó không thể làm tan chảy mũi tên, mũi tên vẫn không giảm thế bắn về phía Bát Kim Ô và Thập Kim Ô.

"Đáng chết!" Lục Kim Ô thấy vậy, lập tức nghiến răng, sau đó một cú lao xuống, cấp tốc lao về phía Huyền Thiết Thần Tiễn kia.

Chỉ thấy nó vươn ba móng vuốt ra, cố gắng bắt lấy mũi Huyền

Thiết Thần Tiễn đó.

Nhưng chưa kịp đến gần Huyền Thiết Thần Tiễn kia, trên thân mũi tên đột nhiên bùng phát một luồng lực xung kích vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp hất văng Lục Kim Ô ra.

"Chết rồi!" Lúc này, Huyền Thiết Thần Tiễn đã rất gần Bát Kim Ô và Thập Kim Ô, Lục Kim Ô thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia quyết nhiên.

Trực tiếp bay đến phía trước Huyền Thiết Thần Tiễn kia, dùng thân thể của mình chặn một mũi tên.

"Phụt!" Lục Kim Ô bị Huyền Thiết Thần Tiễn trực tiếp xuyên thủng thân thể, toàn thân cứng đờ, ngay sau đó hóa thành Thái Dương Chân Hỏa dần dần tan đi.

"Lục ca!" Thập Kim Ô thấy vậy, lập tức thất thanh thống khổ gào thét.

Bát Kim Ô cũng rơi lệ, nhưng nghiến răng hộ tống Thập Kim Ô dốc toàn lực rời đi.

Thấy hai đệ đệ bình an vô sự, Lục Kim Ô mới từ từ lộ ra nụ cười.

Chương 409

Nhưng lúc này, một mũi Huyền Thiết Thần Tiễn đột nhiên bay qua bên cạnh, Lục Kim Ô lập tức đại kinh thất sắc.

Hậu Nghệ lại bắn ra một mũi tên, chỉ là lần này, Lục Kim Ô không còn cách nào bảo vệ đệ đệ nữa.

"Tiểu Bát, hãy nhìn…" Lục Kim Ô trong khoảnh khắc cuối cùng còn sót lại, nhìn về phía đệ đệ của mình.

Nhưng mũi Huyền Thiết Thần Tiễn kia sau khi bay ra, vì được gắn ý chí của Hậu Nghệ, nên có khả năng truy tìm.

Bất kể Bát Kim Ô và Thập Kim Ô chạy đi đâu, mũi Huyền Thiết Thần Tiễn đó đều có thể thay đổi phương hướng tiếp tục truy đuổi.

Phát hiện sự thật này sau, Bát Kim Ô quay đầu nhìn mũi Huyền Thiết Thần Tiễn kia đã càng lúc càng gần chúng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có khả năng cả y và Thập Kim Ô đều sẽ bị bắn trúng!

Vì vậy, lúc này, Bát Kim Ô đã đưa ra một quyết định.

Khi Huyền Thiết Thần Tiễn sắp bắn trúng hai huynh đệ, Bát Kim Ô đột nhiên đẩy Thập Kim Ô ra, sau đó thân thể của y bị mũi Huyền Thiết Thần Tiễn kia xuyên thủng.

"Bát ca!" Thập Kim Ô kinh ngạc nhìn Bát Kim Ô, Bát Kim Ô dùng chút sức lực cuối cùng gào thét: "Chạy đi!

Tiểu Thập!

Mau chạy!

Về Yêu Đế Thành đi!

Đừng để công sức của các ca ca uổng phí!" Thập Kim Ô nước mắt giàn giụa nhìn Bát Kim Ô đến chết cũng không quên bảo vệ mình như vậy, y biết Bát Kim Ô nói đúng.

Các ca ca của y đã dùng tính mạng để tranh thủ cơ hội cho y, y không thể phụ lòng công sức của họ lúc này.

Vì vậy y nghiến răng, kiên quyết quay người bay về phía Yêu Đế Thành.

Nhìn Thập Kim Ô dường như trong khoảnh khắc đã trưởng thành, trên mặt Bát Kim Ô lộ ra nụ cười an ủi.

Đồng thời, Nguyên Thần của y cũng như thân thể của y, từ từ tiêu tán.

Thập Kim Ô chỉ có thể cúi đầu bay, trong lòng càng thống khổ vạn phần, huynh đệ gần vạn năm, ban đầu nếu không ra ngoài thì những chuyện này đều sẽ không xảy ra.

Y đã yên tâm chờ đợi sau khi hóa hình, nhưng bây giờ đã muộn rồi, sự hối hận tràn ngập trong lòng y.

Lời từ biệt cuối cùng như vậy, thật đáng thương, đáng thở dài, đáng rơi lệ!

Tình nghĩa huynh đệ giữa mười con Kim Ô không tồi, đủ sức cảm động trời đất, nhưng lại đúng lúc phạm phải tội nghiệt bất khả diệt trước Thiên Đạo Địa Tiên.

Dương Mi tĩnh lặng nhìn tất cả, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Y tự nhiên không tiếc nuối mười con Kim Ô kia, mà đang cảm khái, quả thật vạn vật trên thế gian đều có tình cảm!

Sau khi giải quyết những Kim Ô còn lại, Hậu Nghệ hoàn toàn sát ý

cuồng loạn, làm sao có thể để Thập Kim Ô rời đi như vậy?

Vì vậy, Hậu Nghệ lại lắp một mũi Huyền Thiết Thần Tiễn, nhắm vào Thập Kim Ô sau đó buông tay, mũi tên lập tức hóa thành một đạo huyền quang cấp tốc bắn về phía Thập Kim Ô.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, ngay cả tốc độ phi hành của tộc Tam Túc Kim Ô cũng không thể thoát khỏi mũi tên.

Vì vậy Thập Kim Ô đã định sẽ bị mũi tên đuổi kịp, sau đó bị bắn xuyên thấu!

Lúc này nhìn thoáng qua, Hậu Nghệ lại trở thành kẻ xấu muốn tận diệt loài người, nhưng Dương Mi đã chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, trong mắt y lóe lên một tia thần sắc quyết nhiên.

Tai họa Lượng Kiếp này, trách mười con Tiểu Kim Ô sao?

Không thể!

Chương 410

Trách Khoa Phụ, Hậu Nghệ sao?

Cũng không thể!

Trách Chuẩn Đề sao?

Cũng không thể!

Chỉ có thể nói, là vận mệnh khiến vậy mà thôi!

Con người nếu muốn thay đổi vận mệnh, muốn hoàn toàn nắm giữ vận mệnh của mình trong tay.

Thì chỉ có thể trở nên mạnh hơn, không ngừng mạnh hơn!

Mạnh đến mức, trời đất khung trời cũng chỉ có thể tôn vinh y!

Khi Hậu Nghệ bắn ra một mũi Huyền Thiết Thần Tiễn nhắm vào Thập Kim Ô, thì Tiểu Thập cũng cảm thấy một luồng hàn quang ập tới.

Lập tức biết có mũi tên ở phía sau, Tiểu Kim Ô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, một luồng khí tức tử vong từ trong lòng nó lan ra.

Tiểu Thập cảm thấy khí tức tử vong càng ngày càng gần, lộ ra một tia tuyệt vọng, lẽ nào mười huynh đệ đều sẽ vẫn lạc sao?

"Các ca ca, Tiểu Thập sẽ đến bồi!" "Phụ hoàng, mẫu hậu, thúc thúc, Tiểu Thập thật ngoan mà, con sau này sẽ không nghịch ngợm nữa!" Trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, trong đầu nó lóe lên hình ảnh những người thân, cuối cùng cũng không giãy giụa nữa.

Nó quay người lại, nhìn mũi Huyền Thiết Thần Tiễn đang bay nhanh tới, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười giải thoát!

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một vết nứt không gian sau

lưng Tiểu Kim Ô từ từ lan ra.

Ngay sau đó, thân hình Đông Hoàng Thái Nhất bước ra, liếc mắt một cái liền nhìn rõ tình hình hiện trường.

Thái Nhất vốn đã bạo nộ, lúc này càng lửa giận ngút trời!

"Hoa… tử!" Nghiến răng bật ra hai chữ, nhìn cây Huyền Thiết Thần Tiễn sau lưng Tiểu Kim Ô, Thái Nhất lập tức không nói hai lời, vội vàng tế xuất Đông Hoàng Chung, trong nháy mắt bao phủ Thập Kim Ô vào trong đó.

"Đương!" Gần như đồng thời, Huyền Thiết Thần Tiễn không hề nghi ngờ trực tiếp đâm vào Đông Hoàng Chung, sau đó phát ra tiếng va chạm chấn động vang trời.

Một tiếng vang vọng khắp Hồng Hoang, gần như tất cả mọi người đều nghe thấy, ngay sau đó mũi Huyền Thiết Thần Tiễn cũng trực tiếp tan vỡ.

Hậu Nghệ nhìn cảnh tượng này, không khỏi than thở: "Trời không diệt đứa trẻ này sao?" Thập Kim Ô cũng thấy thúc phụ của mình, đã cứu nó, lập tức mang theo nỗi kinh hoàng tột độ lao vào lòng Thái Nhất.

Với tiếng khóc nức nở run rẩy, và đứt quãng kể lại chuyện chín vị ca ca bị Vu tộc giết chết cho Thái Nhất nghe, hy vọng Thái Nhất có thể giúp nó báo thù!

Sau khi bảo vệ con Tiểu Kim Ô cuối cùng, Thái Nhất nghe lời Tiểu Kim Ô nói, biết chín con Kim Ô đều đã vẫn lạc.

Lập tức hai hàng huyết lệ trực tiếp chảy ra từ hai mắt y, tộc Kim Ô vốn dĩ dân số thưa thớt, Thái Nhất cả đời lại không có con cái.

Vì vậy đối với mười con Tiểu Kim Ô, Thái Nhất còn cưng chiều hơn Đế Tuấn, hoàn toàn coi chúng như con ruột của mình!

Bây giờ bất kỳ người cha nào, thấy con mình chết thảm ở đây, không hóa điên mới là lạ!

Ánh mắt tràn đầy sát ý quét qua, Thái Nhất trong nháy mắt khóa chặt Hậu Nghệ kẻ chủ mưu này, một nụ cười khát máu hiện ra trên mặt y: "Kẻ không biết sống chết!

Dám giết cháu ta!" Thái Nhất âm hàn nhìn Hậu Nghệ, dường như lát nữa Hậu Nghệ sẽ là một người chết.

Hậu Nghệ thấy Thái Nhất sau, liền biết không thể nào bắn giết con Kim Ô cuối cùng nữa.

Nhưng đối mặt với Thái Nhất phẫn nộ, Hậu Nghệ cũng không hề sợ hãi nói: "Mười mặt trời lơ lửng trên trời, hại Hồng Hoang sinh linh lầm than, mười tên cháu đó, thiên hạ người người đều có thể giết!

Ta cũng có thể giết!" Nghiêm khắc mà nói, lời của Hậu Nghệ có lý, cũng phù hợp với thiết lập nhân quả của thời đại Hồng Hoang.

Ai bảo mười tên cháu xui xẻo đó chạy ra Hồng Hoang, phơi nắng không biết bao nhiêu sinh linh chứ?

Chương 411

Thái Nhất nghe xong cũng ngây người ra, sau đó Nguyên Thần quét khắp đại địa, lập tức cảnh tượng sinh linh rên rỉ khắp nơi, đại địa khô cằn truyền vào đầu Thái Nhất.

Y cũng biết hậu quả do Yêu tộc gây ra, nhưng nhân quả thì mặc kệ, thân sơ có khác biệt!

Cháu của Thái Nhất là con ruột, lại không phải được tặng miễn phí, vì vậy cho dù gây ra sát nghiệt vô biên, đó cũng không phải là Hậu Nghệ có thể giết!

"Thái tử Yêu tộc của ta thì Yêu tộc ta quản, hà tất Vu tộc người phải quản!

Hôm nay Hậu Nghệ giết cháu ta, ta liền giết mạng ngươi!" Đối mặt với Thái Nhất sát ý ngập trời, Hậu Nghệ càng không hề sợ hãi trực tiếp nói: "Hảo hữu Khoa Phụ của ta chết dưới tay Thái tử Yêu tộc, ta làm sao không thể quản chứ?" Đúng lúc đó, Đế Tuấn đã đến nơi sau khi đi kiểm tra các Tiểu Kim Ô khác.

Đế Tuấn không có thời gian nói nhảm với Hậu Nghệ, trực tiếp công kích Hậu Nghệ.

Lúc này Đế Tuấn hiển nhiên đã chém ra Tam Thi, nếu cho y đủ thời gian, chưa chắc y đã không thể trở thành sự tồn tại Chứng Đạo Hỗn Nguyên!

Hậu Nghệ tuy cũng là Đại Vu của Vu tộc, nhưng làm sao là đối thủ của Đế Tuấn, đặc biệt là Đế Tuấn trực tiếp tế xuất Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư dẫn động sức mạnh tinh thần của chư thiên, trực

tiếp đập về phía Hậu Nghệ.

Sức mạnh tinh thần của chư thiên lớn đến mức nào, Hậu Nghệ thân là Đại Vu sao có thể chịu nổi một đợt oanh tạc?

Sức mạnh tinh thần đó giống như những ngôi sao băng, trực tiếp oanh kích vào thân thể Hậu Nghệ, Hậu Nghệ đối mặt với đợt oanh tạc mà không có sức chống cự.

Chỉ trong chốc lát, Hậu Nghệ liền bị sức mạnh tinh thần của chư thiên đập nát thành thịt nát.

Tuy nhiên, sát khí trong lòng Đế Tuấn lại không hề vơi đi chút nào, nỗi đau mất con làm sao có thể đơn giản phát tiết ra hết?

Vừa đúng lúc đó, Đế Giang cảm ứng được sự biến cố ở đây liền dẫn theo mấy Tổ Vu khác giết tới.

Đế Giang cách rất xa đã thấy thi thể Hậu Nghệ bị đập thành thịt nát, lập tức đại nộ nói: "Đế Tuấn!

Ngươi sao dám ra tay tàn độc với Đại Vu Vu tộc của ta như vậy?!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, Thái Nhất càng tức giận nói: "Giết chín đứa cháu của ta, như vậy là quá tiện nghi rồi!

Vừa hay, mấy tên các ngươi đều ở đây, lần này liền lấy các ngươi chôn cùng chín đứa cháu của ta!" Nói xong, Thái Nhất nắm Thập Kim Ô trong Đông Hoàng Chung ném mạnh về phía Thái Dương Tinh, rồi nói: "Tiểu Thập!

Về Thái Dương Tinh đi!" "Phụ hoàng!

Thúc phụ!" Thập Kim Ô không hề có khả năng phản kháng bay về phía Thái Dương Tinh, không còn sự lo lắng của Thập Kim Ô nữa.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sát khí đằng đằng, không hề để ý lúc này chỉ có hai người, đối diện lại là mấy vị Tổ Vu!

Hai bên vốn là tử địch vạn vạn năm, huống chi lúc này lại xảy ra chuyện như vậy.

Đế Tuấn chết chín đứa con là không sai, nhưng phải biết rằng, giữa Tổ Vu và Đại Vu của Vu tộc, tuy có sự phân biệt bối phận, nhưng lại thân như huynh đệ, không hề có chút xa cách!

Đế Tuấn mất chín đứa con, lửa giận thiêu cháy cửu trọng thiên.

Vu tộc, Đại Vu của Vu tộc, lại sao không như vậy?

Đế Giang và một đám người không nói hai lời, trực tiếp chính diện phát động tiến công về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai bên kịch liệt va chạm vào nhau, không một ai có chút nương tay.

Hận thù giữa Yêu tộc và Vu tộc, căn bản không thể hóa giải, chỉ có một bên bị diệt mới được!

Dương Mi trong bóng tối nhìn cảnh tượng này, lại cảm nhận được khí Lượng Kiếp nồng đậm cực hạn trong không khí.

Y liền biết, Lượng Kiếp không thể ngăn cản!

Khi Đế Tuấn và Đế Giang đang đánh đến cao trào, những đám mây đen dày đặc trong hư không lại đột nhiên bị một đạo kim quang thô trọng xé toạc.

Lập tức, tất cả nhân mã hai bên đều ngây người ra đó.

Chương 412

Chỉ thấy, lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất khí tức hỗn loạn, y phục rách nát trông có vẻ hơi chật vật.

Hiển nhiên, trong trận giao chiến vừa rồi, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đã chịu thiệt!

Dù sao lúc này phe Đế Giang có tới sáu vị Tổ Vu, huống hồ mỗi một Tổ Vu và Đế Tuấn Thái Nhất thực lực đều không hơn kém nhau là bao!

Tuy nhiên, điều khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cảm thấy uất ức hơn, lại là luồng kim quang rực rỡ từ trên trời bắn thẳng xuống.

Nó lại hoàn toàn nhập vào thi thể Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ xạ nhật cứu vớt đại lục Hồng Hoang, tựa như Thiên Đạo có cảm ứng, đặc biệt giáng xuống Công Đức kim quang.

Công Đức kim quang vô cùng thô tráng, hình thành một cột sáng hoàn toàn nhập vào thân thể Hậu Nghệ.

Lập tức thân thể tàn phá của Hậu Nghệ được nhiễm một tầng kim quang chói mắt, nhìn qua lại vô cùng rực rỡ lóa mắt!

Đương nhiên, bây giờ Hậu Nghệ đã thực sự tử vong, dù có nhiều Công Đức đến mấy cũng không thể khiến người chết sống lại.

Nhưng dưới sự chú ý của mọi người, trong luồng Công Đức kim quang phát ra ánh sáng vô tận đó, lại có một đạo Nguyên Thần từ từ bay ra.

Ai cũng biết Tổ Vu chỉ tu nhục thân mà không tu Nguyên Thần, ngay cả linh hồn của mình cũng kết hợp với nhục thân.

Vì vậy, chỉ cần nhục thể tử vong, Vu tộc liền có thể tuyên bố tử vong rồi!

Tuy nhiên, dưới sự gia trì của lượng lớn Công Đức, Hậu Nghệ thân là Vu tộc lại sinh ra Nguyên Thần!

Hơn nữa, không chỉ có vậy.

Cùng với sự ra đời của Nguyên Thần Hậu Nghệ, Công Đức kim quang bao phủ trên người y cũng tự nhiên tiêu tán.

Nhưng trong hư không lại có kim quang âm thầm tuôn trào, sau đó lại có lượng lớn Công Đức kim quang hoàn toàn đổ xuống.

Lượng lớn Công Đức kim quang, như thác nước đổ xuống khu rừng đào nơi Khoa Phụ hóa thành!

Được Công Đức kim quang tưới tắm, vô số cây đào như được hồi sinh, nở ra từng đóa hoa đào kiều diễm.

Trong một khoảnh khắc, tất cả cây đào đều bắt đầu lay động, như thể đang reo hò vậy.

Trên một biển hoa, cũng có một đạo Nguyên Thần từ từ bay ra, đó chính là Khoa Phụ đã chết!

Thấy kẻ chủ mưu giết chết chín đứa con của mình, lúc này lại sinh ra Nguyên Thần, làm sao không khiến Đế Tuấn một lòng lửa giận!

Tuy bây giờ Địa Phủ chưa bắt đầu vận hành, sinh ra Nguyên Thần cũng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ.

Nhưng trong mắt Đế Tuấn, Nguyên Thần còn sống là điều tuyệt đối không thể dung thứ!

Vì vậy không nói hai lời, Đế Tuấn oanh nhiên thôi động Hà Đồ Lạc Thư trong tay, một luồng sức mạnh tinh thần cổ xưa và khủng bố

lập tức rửa trôi về phía hai đạo Nguyên Thần vừa mới sinh ra.

"Súc sinh lông vũ, sao dám!

Để lão gia ta tới đấu với ngươi!" Đột nhiên một tiếng gầm lớn truyền ra, chỉ thấy một con hỏa long nóng rực bay lên không, trực diện xung kích về phía luồng sức mạnh tinh thần cường thịnh kia.

Oanh long long… Sức mạnh tinh thần vô tận, không ngừng va chạm kịch liệt với con hỏa long kia, cảnh tượng trong một khoảnh khắc vô cùng hung mãnh.

Cuồng phong đại tác, đại địa chấn động, không gian nứt vỡ… Đó chính là Chúc Dung dẫn theo những Tổ Vu còn lại cùng một đám Đại Vu, đã cảm nhận được động tĩnh ở đây mà chạy tới.

Thấy sức mạnh tinh thần bị hoàn toàn ngăn chặn, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm đến cực điểm!

Nhưng bây giờ mười hai Tổ Vu của Vu tộc đều có mặt, thậm chí còn có không ít Đại Vu.

Nếu tiếp tục đấu xuống, Đế Tuấn và Thái Nhất rõ ràng là thế yếu lực mỏng, không những không chiếm được lợi thế.

Chương 413

Nếu không cẩn thận, có thể sẽ vẫn lạc ở đây!

Phải biết rằng bây giờ Vu Yêu lưỡng tộc cũng là sinh tử tồn vong, Vu tộc nhất định có thể làm ra chuyện này.

Nếu thật sự có thể hoàn toàn giữ chân Đế Tuấn và Thái Nhất, thì Yêu tộc lớn mạnh đó sẽ hoàn toàn không đáng lo ngại.

Đáng tiếc, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đều là những kẻ tinh minh, làm sao có thể cho Vu tộc cơ hội này.

Nhưng!

Thù giết con, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua như vậy!

"Kể từ khi Vu Yêu lưỡng tộc đã đến mức độ này, vậy tiếp tục kéo dài xuống cũng không có ý nghĩa, lưỡng tộc chúng ta cuối cùng chỉ có thể tồn tại một!" Đế Tuấn lạnh lùng nhìn Đế Giang và một đám Vu tộc trước mặt, hận ý vô tận dường như cuối cùng đã khiến y hạ quyết tâm nào đó.

"Hừ!

Các súc sinh lông vũ này, tuyệt đối không thể là đối thủ của Vu tộc ta!" "Chỉ có thể tồn tại một, đó cũng là Yêu tộc bị tiêu diệt!

Ta khuyên mọi người tốt nhất nên đầu hàng, để khỏi lúc đó máu chảy thành sông!" Đế Giang không nói gì, nhưng Chúc Dung có tính khí và giọng nói lớn như vậy làm sao nhẫn nhịn được, trực tiếp cãi lại.

"Hừ!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Chúc Dung rồi từ từ nói: "Thành vương bại khấu, đánh rồi mới biết!" "Tốt!

Chúng ta cũng có ý này!" Chúc Dung là kẻ bốc đồng, nghe nói muốn chiến đấu liền muốn phát động công kích về phía Đế Tuấn, nhưng bị Đế Giang ngăn lại.

"Không biết Yêu Hoàng, cảm thấy chúng ta nên chiến đấu như thế nào?" Trong một khoảnh khắc, ánh mắt Đế Tuấn và Đế Giang chính diện đối mặt, trong nháy mắt không khí dường như bùng phát ra chiến ý ngập trời.

Tất cả mọi người, chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc đó tiên huyết trong cơ thể hoàn toàn sôi trào.

Những phần tử hiếu chiến của Vu tộc, càng đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy chiến ý ngập trời.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, lúc này dường như cũng chỉ muốn một trận chiến!

Dương Mi ẩn mình trong hư không, nhìn sự thay đổi của mọi người, liền nhanh chóng hiểu ra.

Vu Yêu lưỡng tộc hiển nhiên đã chịu ảnh hưởng của khí Lượng Kiếp nồng đậm, xem ra Vu Yêu quyết chiến sắp bắt đầu rồi!

Lúc này Đế Tuấn dường như đã bình tĩnh lại từ nỗi đau mất con, dù sao Đế Hoàng Yêu tộc, đại diện cho toàn bộ Yêu tộc!

Yêu tộc vì sinh tồn!

Vậy thì bây giờ, không phải thắng, thì là chết!

Đôi mắt sâu thẳm của Đế Tuấn lóe lên một tia mệt mỏi, nhìn sâu một cái về phía Yêu Đế Thành.

Sau đó, chỉ nghe Đế Tuấn từng chữ từng chữ nói: "Mười năm sau!

Vu Yêu lưỡng tộc chúng ta, quyết chiến một mất một còn dưới Bất Chu Sơn!" Cùng với lời nói của Đế Tuấn từ từ thốt ra, tất cả Yêu

tộc dường như đều có cảm ứng.

Không ít cao tầng Yêu tộc mặt lộ vẻ thở phào nhẹ nhõm!

Yêu tộc vốn dĩ là những kẻ kiêu ngạo, nhưng tiên là đối đầu với Vu tộc, sau là uy áp của Thánh Nhân!

Khiến Yêu tộc bây giờ đã không còn nhuệ khí như xưa, thậm chí chỉ có thể nhẫn nhịn cam chịu mà sống.

Nhớ lại mấy vạn năm trước, Yêu tộc tung hoành ngang dọc trong Hồng Hoang, còn bây giờ sống như chó vậy sao?

Lo trước lo sau, thực sự là đồ nhát gan!

Đương nhiên, cũng có những Yêu tộc sợ chiến.

Nhưng, nhiều Yêu tộc hơn lại vô cùng huyết tính, tàn nhẫn hiếu sát!

Chương 414

Từ lâu đã không hài lòng với sách lược án binh bất động chờ thời cơ của Đế Tuấn!

Trong mắt những Yêu tộc này, chúng mới thực sự là nhân vật chính của Hồng Hoang!

Muốn chiến, thì chiến thôi!

Tuy nhiên, Yêu tộc như vậy, thân là Vu tộc càng hiếu chiến hơn, lại sao không như vậy?

Chúng sớm đã có chút không thể nhẫn nhịn được nữa!

"Tốt!

Mười năm sau, Vu Yêu lưỡng tộc quyết chiến một mất một còn dưới Bất Chu Sơn!" Đế Giang hào sảng đáp lời, thư chiến Vu Yêu quyết chiến đã nhận được sự chấp thuận của cả hai bên.

Đế Tuấn cuối cùng phẫn nộ nhìn Hậu Nghệ và Nguyên Thần của Khoa Phụ một cái, mới không cam tâm rời khỏi nơi này.

Thấy đối phương không thể triệt để đánh giết Hậu Nghệ và Khoa Phụ, y vẫn canh cánh trong lòng, nhưng dù sao hai người họ sau này cũng chỉ còn lại Nguyên Thần, cũng khiến Đế Tuấn trong lòng an ủi không ít.

Dù sao, Nguyên Thần tiêu tán cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất hai người rời đi, Đế Giang và một đám Tổ Vu liền trở nên náo nhiệt.

Dù sao đại chiến đã mong đợi từ lâu sắp đến, mỗi một Tổ Vu đều chiến ý nồng đậm.

Chỉ thấy, mười hai Tổ Vu nhìn Nguyên Thần của Khoa Phụ và Hậu Nghệ, trong lòng lại có chút thương cảm.

Đặc biệt là Hậu Thổ, Hậu Nghệ và Khoa Phụ là Đại Vu thuộc bộ lạc của nàng.

Bây giờ chỉ còn lại Nguyên Thần, chờ đợi, có lẽ chỉ còn là cái chết mà thôi… "Giao hai người họ cho ta đi!" Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai một đám Tổ Vu, lập tức tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đều lộ ra nụ cười.

"Dương Mi thúc phụ!" "Tướng công!" Thấy Dương Mi đột nhiên xuất hiện, mười hai Tổ Vu liền vây quanh, Hậu Thổ và Huyền Minh hai người càng trực tiếp ôm chặt lấy Dương Mi.

Dương Mi ôm Hậu Thổ và Huyền Minh trong lòng, sau đó tùy tay vẫy một cái, Chân Linh của Khoa Phụ và Hậu Nghệ liền rơi vào tay y.

Tuy bây giờ Địa Phủ vẫn chưa bắt đầu vận hành, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn, Dương Mi tự định sẽ đưa Nguyên Thần của hai người họ vào Địa Phủ chờ đợi luân hồi.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất biết, Khoa Phụ và Hậu Nghệ sẽ luân hồi trọng sinh, không biết sẽ cảm thấy thế nào… Thấy Dương Mi đã thu Nguyên Thần của Khoa Phụ và Hậu Nghệ, mười hai Tổ Vu hoàn toàn yên tâm.

Tuy chúng cũng không rõ Dương Mi có cách nào, nhưng lại tin tưởng Dương Mi chắc chắn có cách, đó là một loại tin tưởng mù quáng!

Sau khi xử lý xong chuyện của Khoa Phụ và Hậu Nghệ, mười hai Tổ Vu liền lần lượt quay về bộ lạc của mình.

Dù sao đại chiến sắp đến, mười năm đối với đại lục Hồng Hoang chỉ là một cái chớp mắt.

Vì vậy chúng phải tự mình quay về sửa soạn binh mã, chuẩn bị cho đại chiến sắp tới.

Lần này nếu thất bại, đó sẽ là thất bại hoàn toàn!

Vì vậy, tuyệt đối không cho phép thất bại!

Huyền Minh và Hậu Thổ hai người, có chút lưu luyến không rời nhìn Dương Mi.

Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên mỉm cười, trêu chọc hai nữ: "Sao lại làm như sinh ly tử biệt vậy, yên tâm, không ai có thể đối phó được với nam nhân của các nàng đâu!" Nhìn vẻ thần khí của Dương Mi, hai nữ tâm ý tương thông liếc xéo Dương Mi một cái, rồi chuẩn bị rời đi.

Chỉ thấy, Hậu Thổ lại đột nhiên dừng lại, thần sắc có chút buồn bã nhìn Dương Mi: "Thiếp nhớ, Hậu Nghệ hình như có một thê tử, là người Nhân tộc!

Chắc hẳn vẫn đang ở nhà chờ đợi, nhưng bây giờ Hậu Nghệ lại đã chết…" Hậu Nghệ là Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, nên Hậu Thổ tự nhiên biết chuyện này, vốn dĩ những chuyện nhỏ như vậy thân là Tổ Vu tự nhiên sẽ không quản nhiều.

Nhưng thân là một người vợ, Hậu Thổ lúc này cảm thấy vô tận sự đồng cảm với Thường Nga cô khổ lẻ loi ở nhà chờ đợi.

"Ừm?

Chương 415

Thê tử của Hậu Nghệ, là người Nhân tộc?

Chẳng lẽ…" Dương Mi nghe vậy không khỏi hơi nhíu mày, vì y đã nhớ đến một truyền thuyết trong hậu thế.

"A!

Một nữ tử Nhân tộc, hình như tên là Thường Nga!" Dương Mi ngẩn người ra, ngay sau đó một trận cười khổ.

Không ngờ, thật sự là vậy!

Thanh danh của Thường Nga trong hậu thế đâu kém gì Hậu Nghệ, dù sao câu chuyện Thường Nga Bôn Nguyệt có thể nói là nhà nhà người người đều biết.

Tương truyền Thường Nga chính là thê tử của Hậu Nghệ, và chuyện Thường Nga Bôn Nguyệt cũng có liên quan đến Hậu Nghệ, chỉ là trong đó có rất nhiều phiên bản.

Phiên bản bị ép buộc bất đắc dĩ, phiên bản bỏ chồng nuốt riêng, phiên bản Hậu Nghệ tặng thuốc, phiên bản cứu vớt dân chúng, phiên bản Hậu Nghệ bất trung… Trong đó phiên bản bỏ chồng nuốt riêng, được nhiều người biết đến nhất.

Tương truyền Hậu Nghệ xạ nhật có công, Tây Vương Mẫu đặc biệt ban cho thuốc trường sinh bất lão.

Thường Nga biết trượng phu Hậu Nghệ từ Tây Vương Mẫu kia có được thuốc bất tử, lòng muốn thành tiên rất thiết tha.

Một ngày nọ, nhân lúc Hậu Nghệ không chú ý, đã trộm uống thuốc bất tử, sau đó bay về phía nguyệt cung!

Chỉ thấy, Dương Mi nhìn nữ tử hiền huệ trước mắt đang buồn rầu, lại cảm thấy phiên bản bỏ chồng nuốt riêng trong hậu thế có lẽ không đáng tin.

Thường Nga từ khi Hậu Nghệ đi, trong lòng vô cùng bất an, sợ hãi lần này sẽ mất y, một phàm nhân giới, thọ mệnh cuối cùng cũng có hạn, không thể cả đời ở bên nhau, trong lòng sầu khổ.

"Thường Nga, có phải nàng đang đợi ái nhân không?" Thường Nga vốn đang đau buồn, nhưng nghe có người gọi, liền nghe tiếng nhìn lại.

Nàng liền thấy một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, tuy không quen biết, nhưng lại cảm thấy có chút quen mắt.

Thường Nga nhất thời cũng không nghĩ nhiều, chỉ ôn hòa nói: "A!

Thiếp đang đợi phu quân thiếp về, cũng không biết khi nào y mới có thể trở về, trong lòng có chút lo lắng." Nam tử trẻ tuổi nghe xong, khẽ thở dài một hơi, do dự một lát trầm giọng nói: "Hậu Nghệ, vì cứu vớt đại lục Hồng Hoang, đã chết rồi!" Ông!

Thường Nga chỉ cảm thấy, dường như có một tiếng sét đánh từ trên trời đột nhiên nổ tung trong đầu nàng, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Ý bi thương tràn ra lời nói, thân hình mềm mại kịch liệt run rẩy, một cái không vững càng trực tiếp ngã xuống đất.

Nam tử trẻ tuổi vung tay khẽ một cái, liền đánh ra một đạo pháp lực đỡ lấy Thường Nga đang sắp ngã xuống.

Vì sao nam tử trẻ tuổi này tùy tiện nói một lời, Thường Nga liền tin, bởi vì Thường Nga đã nhận ra nam tử trẻ tuổi này là ai.

Người này hiển nhiên là Nhân tộc Thánh Phụ Dương Mi!

Đối với lời của Thánh Phụ, thân là Nhân tộc chưa bao giờ có chút

nghi ngờ.

Vì vậy, Thường Nga tin rồi!

Một trận tiếng nức nở trầm thấp truyền ra, Thường Nga lập tức đầm đìa nước mắt, dù sao ai cũng không ngờ ra khỏi cửa một chuyến sau đó lại âm dương cách biệt.

Nhìn nữ tử trước mắt đang đau lòng đến cực độ, Dương Mi lại không lên tiếng ngắt lời, chỉ tĩnh lặng nhìn.

Rất nhanh, tiếng nức nở của nữ tử dần dần dừng lại.

Chỉ thấy Thường Nga không còn đau buồn nữa, Thường Nga dường như đã thông suốt.

Dù sao, người đã chết không thể sống lại!

"Đa tạ Thánh Phụ đã báo trước, phu quân thiếp vì sinh linh Hồng Hoang mà chết, thiếp cảm thấy kiêu hãnh!" "Yên tâm, thiếp sẽ thủ tiết cả đời, chờ đợi đến kiếp sau sẽ đi tìm chàng!" Nhìn nữ tử trước mắt vốn yếu đuối, lúc này giữa hàng mi lại toát lên một luồng kiên nghị mạnh mẽ hơn người thường, Dương Mi từ từ nói: "Tuy y đã chết, nhưng không lâu sau sẽ luân hồi trọng sinh!" Thường Nga nghe vậy, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, đối với lời của Dương Mi tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt của nàng lại trở nên ảm đạm: "Dám hỏi Thánh Phụ, luân hồi trọng sinh cần bao lâu?" Dương Mi im lặng, không nói gì.

Chương 416

Nếu luân hồi trọng sinh, e rằng ít nhất cũng phải mấy trăm năm.

Thường Nga, chỉ là một Nhân tộc yếu ớt chưa tu luyện, thọ mệnh tối đa không quá trăm tuổi.

Vì vậy… Thường Nga hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, ngay sau đó cúi đầu xuống.

Không chỉ Lượng Kiếp phải thuận theo Thiên Đạo, kỳ thực mỗi người hay mỗi sinh linh đều có vận mệnh của mình.

Nếu muốn thay đổi vận mệnh, phải dựa vào thực lực, không thể can thiệp bằng vạn vật.

Ngay cả Dương Mi cũng vậy, tuy nhiên, lúc này Dương Mi lại từ trong lòng lấy ra một viên đan dược!

Viên đan dược này Dương Mi dùng một số linh thảo tùy tiện luyện chế, cũng không có dược hiệu đặc biệt gì khác, chỉ cần uống vào là có thể tăng thêm tu vi.

Đối với những người không có tu vi, cũng có tác dụng.

Đây cũng là sự đền bù của Dương Mi vì trước đó, nhìn Hậu Nghệ chết mà không ra tay, dù sao với mối quan hệ giữa Dương Mi và Vu tộc, y hoàn toàn có thể ra tay cứu Hậu Nghệ.

"Viên đan dược này, liền tặng cho nàng!" Thường Nga nhìn viên đan dược trong tay Dương Mi, ngẩn người một lát mới nhận lấy, vội vàng quỳ xuống đất kích động nói: "Cảm tạ đại ân của Thánh Phụ, Thường Nga xin khắc ghi!" "Uống vào đi, có tu vi, có thể tăng tuổi thọ, liền có thể đợi Hậu Nghệ." Dương Mi nói xong, Thường Nga không nói hai lời liền uống viên đan dược trong tay.

Chuyện kỳ lạ, vào lúc này đã xảy ra!

Thường Nga sau khi uống viên đan dược đó, tu vi trực tiếp đột phá Địa Tiên, cũng đột nhập vào cảnh giới Tiên, thọ mệnh có thể đạt mấy vạn năm.

Đợi Hậu Nghệ luân hồi trở về, là dư sức.

Nhưng Thường Nga sau khi uống viên đan dược này, cảm thấy thân thể của mình từ từ trở nên nhẹ nhàng, cuối cùng trực tiếp bay lên!

Nàng muốn khống chế thân thể của mình, nhưng lại phát hiện căn bản không thể khống chế, vì vậy Thường Nga chỉ còn cách chấp nhận số phận.

Dương Mi nhìn cảnh tượng này, vừa định ra tay ngăn cản… Nhưng, lại cứng rắn dừng lại.

Bởi vì hướng mà Thường Nga bay tới, hiển nhiên là Thái Âm Tinh!

Cũng chính là mặt trăng của hậu thế!

Lúc đó Dương Mi mới phát hiện, hóa ra trong cơ thể Thường Nga ẩn chứa năng lượng Thái Âm Tinh.

Vốn dĩ Thường Nga chỉ là người bình thường, nên không kích hoạt, nhưng lúc này lại vì đan dược của Dương Mi mà kích hoạt.

Thường Nga chính là bị Thái Âm Tinh kia dẫn dắt, mới xuất hiện cảnh tượng Thường Nga bôn nguyệt!

Thấy bóng dáng Thường Nga càng ngày càng xa, Dương Mi ngạc nhiên.

Thật đúng là, âm sai dương thác!

Những Nhân tộc khác nhìn cảnh tượng Thường Nga bôn nguyệt,

lập tức ghi chép lại, và lưu truyền trong Nhân tộc hậu thế!

Sau khi xử lý xong chuyện của Thường Nga, Dương Mi liền lại chuẩn bị quay về Nhân tộc.

Nhưng y nhận ra, Dương Mi đã lâu không quay về Bất Chu Sơn rồi.

Phải biết rằng, Hi Hòa và Thường Hi đều đang ở trong Thiên Luân Cung.

Lần đầu tiên rời đi lâu như vậy, cũng không biết hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi có oán trách gì không.

Dù sao trong khoảng thời gian này y thường xuyên gặp Nữ Oa, Huyền Minh và Hậu Thổ, ngược lại hai tỷ muội Hi Hòa lại một lần cũng chưa gặp.

Không khỏi khiến Dương Mi trong lòng dâng lên một tia áy náy, dù sao họ đều là nữ nhân của y, không thể có sự đối xử khác biệt!

Vì vậy, Dương Mi liền không do dự nữa, trực tiếp bay về phía Bất Chu Sơn.

Chương 417

Khi Dương Mi vừa đến chân Bất Chu Sơn, liền có một con rồng và một con phượng từ bộ lạc Vu tộc bay lên, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Dương Mi.

Trước đó Dương Mi đi xử lý chuyện Địa Phủ, nên đã để Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng lại Vu tộc.

Lúc này hai người cảm nhận được sự hiện diện của Dương Mi, liền như sét đánh quay về bên cạnh Dương Mi.

"Chủ nhân!" Thấy Dương Mi, Tiểu Long Nữ vui vẻ kêu lên.

Ngay cả Nguyên Phượng, cũng vẻ mặt vui mừng nhìn Dương Mi.

Nhìn dáng vẻ này, Dương Mi hiển nhiên đã hoàn toàn đi sâu vào lòng hai người.

Dương Mi cười gật đầu, ánh mắt quét qua Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng, không khỏi lóe lên một tia tang thương.

Thời gian, thật sự trôi nhanh quá!

Cảnh tượng thu phục Tiểu Long Nữ năm nào, dường như mới là chuyện ngày hôm qua vậy!

Nhưng chớp mắt, đã qua mấy Hỗn Nguyên lâu, đại lục Hồng Hoang đã xảy ra những biến hóa to lớn.

Tất cả, sớm đã thương hải tang điền!

Đột nhiên từng trận Thời Không Pháp Tắc phức tạp, cấp tốc vận chuyển quanh Dương Mi.

Đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi, bắt đầu trở nên sáng hơn một chút, trong đó dường như có những vì sao rực rỡ đang thai nghén.

Lúc này Dương Mi có một cảm giác vô cùng kỳ lạ, thần thức của y dường như đột nhiên bước vào một tinh hà rực rỡ vô tận.

Trong tinh hà đó, khắp nơi đều treo những vì sao lớn nhỏ khác nhau phát ra ánh sáng vô tận.

Dương Mi vẻ mặt kinh ngạc nhìn tinh hà vô tận này, ngay cả y cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng, ít nhất trong tinh hà vô tận này, y không cảm thấy chút nguy hiểm nào.

Hơn nữa, y ít nhiều cũng có thể cảm nhận được, tinh hà vô tận đột nhiên bao phủ y trong đó.

Chắc chắn có liên quan đến y, tuyệt đối không phải do một số ngoại lực nào!

Với thực lực hiện tại của Dương Mi, y có thể trăm phần trăm xác định điểm này!

Ý thức được điểm này, vì vậy, Dương Mi cũng hoàn toàn thả lỏng tâm cảnh, bắt đầu cẩn thận quan sát tinh hà vô tận này.

Cảm giác đầu tiên của Dương Mi, khi thân ở trong tinh hà kỳ dị vô tận này, dường như hoàn toàn không cảm nhận được sự trôi chảy của thời gian cũng như sự tồn tại của không gian!

Không sai!

Thời gian và không gian, dường như đều hoàn toàn không tồn tại vậy!

Phải biết rằng, Dương Mi nắm giữ Thời Không Pháp Tắc, khi khai sáng U Minh Thế Giới.

Không chỉ khiến thực lực của y đột phá mạnh mẽ, đồng thời lĩnh ngộ về Thời Không Pháp Tắc càng được lợi sâu sắc nhất.

Y có thể cảm nhận được, Thời Không Pháp Tắc đã đến bình cảnh!

Nếu tiếp tục đột phá, vậy y có thể thật sự bước vào Đạo Cảnh!

Tuy nhiên, Dương Mi đối với điều này lại không hề có chút ý niệm gì.

Chỉ thấy, với Thời Không Pháp Tắc khủng bố của Dương Mi, y càng có thể cảm nhận được sự quỷ dị của nơi này.

Tạm thời không suy nghĩ đến vấn đề thời không, rất nhanh tầm mắt Dương Mi liền bị những vì sao lớn nhỏ khác nhau và màu sắc không đồng nhất trong tinh hà thu hút.

Chương 418

Dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, Dương Mi từ từ đến gần ngôi sao gần nhất.

Y phát hiện, trong ngôi sao này, dường như đang thai nghén… Sau đó, Dương Mi vươn ngón tay khẽ chạm vào.

Lập tức, một bức tranh hoành tráng đột nhiên xuất hiện trong đầu Dương Mi.

Đó hiển nhiên là cảnh tượng ở bờ Đông Hải, trong cảnh tượng đó mỗi một Nhân tộc đều chuyên tâm tu luyện vì sự phát triển lớn mạnh của Nhân tộc mà cống hiến một phần sức lực.

Lúc này toàn bộ Nhân tộc, khắp nơi đều hiện ra một cảnh tượng phấn khởi vươn lên.

Chính vì sự kích thích của Yêu tộc, nên lúc này Nhân tộc càng thêm phấn đấu tự cường.

Nhìn cảnh tượng Nhân tộc phồn thịnh hưng vượng, Dương Mi lập tức yên tâm không ít.

Phá rồi lập, mới có thể cường thịnh!

Chỉ thấy, giây tiếp theo Dương Mi lại có chút ngẩn người ra.

Bởi vì lúc này y đáng lẽ phải ở Bất Chu Sơn, cách bờ Đông Hải đó phải vượt qua nửa Hồng Hoang.

Tuy thần thức của y có thể dễ dàng đến đó, nhưng nhìn bằng mắt thường và dùng thần thức dò xét lại là hai chuyện khác nhau!

Vừa rồi, hiển nhiên là y nhìn bằng mắt thường, giống như đang xảy ra ngay trước mắt y vậy!

Lúc này, Dương Mi đột nhiên hồi thần, nhìn lại trước mắt, lại thấy mình đang ở trong tinh hà vô tận quỷ dị đó.

Nhưng trước mặt Dương Mi, lại treo lơ lửng ngôi sao gần nhất kia.

Dưới sự ma xui quỷ khiến, Dương Mi lại lần nữa đưa ngón tay ra thử chạm vào… Lần này, trước mắt Dương Mi lại đột nhiên lóe lên, tầm mắt của y hiển nhiên lại xuất hiện ở bờ Đông Hải!

Vô cùng quỷ dị là, lần này cảnh tượng Dương Mi nhìn thấy, không khác gì lần đầu tiên!

Giống như, có người cầm một đoạn video đã quay xong, rồi trước mắt Dương Mi nhấn nút phát lại vậy… Cũng ở cùng một địa điểm, cảnh tượng đột nhiên dừng lại rồi biến mất, trước mặt Dương Mi lại biến thành tinh hà vô tận kia.

Trong khoảnh khắc đó, trong đôi mắt y không còn tràn đầy sự mơ hồ nữa, mà lại lóe lên một tia tinh quang.

Dường như, y đã nắm bắt được điều gì đó!

Ngay sau đó, Dương Mi bắt đầu du hành trong tinh hà vô tận này.

Bất kể phía trước, phía sau, dường như đều không nhìn thấy tận cùng.

Chỉ là theo sự di chuyển của Dương Mi, càng ngày càng nhiều vì sao hiện ra.

Chỉ thấy, Dương Mi lại không tiếp tục chạm vào những vì sao đó.

Đột nhiên, trước mặt Dương Mi, xuất hiện một ngôi sao khổng lồ màu đỏ máu.

Ngôi sao này nhìn từ xa, toát ra một luồng huyết sát chi khí vô tận.

Vừa chạm vào, lập tức có tiếng xung sát ầm ĩ đột nhiên xâm nhập

vào đầu Dương Mi, sau đó nơi Dương Mi nhìn thấy là một chiến trường đẫm máu tàn khốc.

Va chạm, máu tươi, tứ chi tàn phế, một trận đại chiến kinh thế!

Dương Mi trong nháy mắt nhận ra, hai bên chiến đấu là Vu Yêu lưỡng tộc!

Vu Yêu lưỡng tộc, đã khai chiến rồi sao?

Không!

Chính xác là Vu Yêu đại chiến, nhưng lại không phải Vu Yêu quyết chiến!

Chương 419

Mà là, Vu Yêu đại chiến lần thứ hai!

Nhưng, Vu Yêu đại chiến lần thứ hai đã qua rất lâu rồi… Sau khi xem lại cảnh tượng Vu Yêu nhị chiến trường một lần nữa, Dương Mi lại quay về tinh hà vô tận kia.

Y nhìn quanh tinh hà vô tận này một lượt, trong lòng đã có đáp án!

Cùng với sự du hành không ngừng của Dương Mi, y tiếp tục xem Vu Yêu sơ chiến, Hồng Quân giảng đạo, thậm chí là Long Hán đại kiếp năm xưa!

Mãi cho đến khoảnh khắc Dương Mi vừa hóa hình, Dương Mi muốn đi xa hơn nữa, nhưng lại đột nhiên bước chân khó di chuyển.

Chỉ thấy, lúc này trước mắt y, lại biến thành một vùng tối tăm, không nhìn thấy một ngôi sao nào.

Nhưng, Dương Mi trong lòng vô cùng rõ ràng, y vẫn chưa đạt đến tận cùng của Thời Gian Trường Hà.

Mà với thực lực hiện tại của y, hoàn toàn không đủ sức để nhìn thấy những thứ xa hơn nữa.

Không sai!

Lúc này Dương Mi đang thân ở trong tinh hà vô tận này, hiển nhiên đó chính là Thời Gian Trường Hà hư vô mờ mịt nhưng lại chân thực tồn tại!

Dương Mi trong một sớm đã đốn ngộ, thông qua Thời Không Pháp Tắc đã bước vào trong Thời Gian Trường Hà.

Thời Gian Trường Hà, có thể quan sát cổ kim, thật sự vô cùng

khủng bố!

Phải biết rằng Thiên Đạo, e rằng cũng không thể dễ dàng bước vào Thời Gian Trường Hà.

Chỉ thấy ngay sau đó Dương Mi liền phát hiện, lúc này cho dù đã thành công bước vào Thời Gian Trường Hà, y cũng chỉ là sự tồn tại của một người thứ ba mà thôi.

Y cũng có thể kiểm tra những sự việc trong Thời Gian Trường Hà, nhưng lại không thể thực hiện bất kỳ sự can thiệp nào!

Duy chỉ có hòa làm một với Thời Gian Trường Hà, mới có thể thật sự lợi dụng Thời Gian Trường Hà!

Trong khoảnh khắc đó, Dương Mi cuối cùng cũng tìm thấy con đường chứng đạo của mình!

Chứng đạo thời không, trở thành Thời Gian Chi Chủ!

Cũng có thể siêu thoát thế tục, một bước đạp vào Đạo Cảnh!

Tuy đã xác định rõ con đường chứng Đạo, nhưng muốn chân chính bước vào Đạo cảnh, cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Dương Mi thu hồi suy nghĩ, một lần nữa nhìn con sông thời gian đó, sau đó bước về phía bờ.

Đồng thời, cũng là định vị ở một phía khác!

Dương Mi vô cùng hiếu kỳ về vị trí đó.

Huống hồ, nếu có thể nhìn thấu vị trí đó, chẳng phải có thể nắm giữ mọi chuyện trong tay sao?

Khi chạm vào ngôi sao đầu tiên, liền nhìn thấy cảnh tượng Vu Yêu quyết chiến!

Vu Yêu quyết chiến, cũng là chuyện không thể nghịch chuyển.

Dương Mi chỉ xem được một nửa, liền cảm thấy tinh thần hoảng hốt, tựa như vừa trải qua một trận đại chiến.

Cảm giác hư thoát từng trận như thủy triều dâng trào, nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng thấy Dương Mi đột nhiên đứng bất động ở đó, hai người tuy có chút không hiểu nhưng cũng không tiến lên quấy rầy, chỉ yên lặng đứng hai bên.

Không lâu sau, Dương Mi đột nhiên hồi thần.

Điều khiến Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng kinh ngạc không hiểu là, lúc này Dương Mi cực kỳ suy yếu, trán còn lấm tấm mồ hôi.

Chương 420

"Chủ nhân, người không sao chứ?" Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng lộ vẻ căng thẳng, lập tức tiến lên vài bước muốn đỡ Dương Mi.

Lại thấy Dương Mi xua tay: "Ta không sao, chỉ là tinh thần tiêu hao có chút lợi hại!" Trong mắt hai người Tiểu Long Nữ, đó chỉ là chuyện của mấy phút trước, nhưng Dương Mi ở trong dòng sông thời gian lại trải qua mấy hội nguyên.

Việc tiêu hao tinh thần này cực kỳ khủng khiếp, ngay cả Dương Mi, đổi lại là những Thánh Nhân được Thiên Đạo định sẵn e rằng cũng không thể ở trong đó được chốc lát.

Chỉ là lần đốn ngộ vô ý bước vào dòng sông thời gian này, đã khiến Pháp tắc Thời không của Dương Mi phát sinh biến hóa về chất, trực tiếp lên một tầng cao hơn!

Đợi Dương Mi khôi phục, sau này chỉ bằng thực lực, hắn có thể tự do ra vào dòng sông thời gian.

Đương nhiên, đối với Dương Mi hiện tại thì không dễ dàng như vậy.

Dòng sông thời gian trông có vẻ bình tĩnh đó, kỳ thực cũng ẩn chứa nguy cơ.

"Được rồi, ta về Thiên Luân Cung đây!" Gọi hai người Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng, Dương Mi liền đi về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Cùng với việc dần dần đi sâu vào Bất Chu Sơn, Dương Mi cảm nhận được một thứ gì đó khác lạ!

Trước đó, Dương Mi chưa từng phát giác ra.

Chắc là vì tu vi tăng lên, nên mới phát giác được một tia khí tức ẩn sâu trong Bất Chu Sơn đó!

Nhưng luồng khí tức đó, Dương Mi dường như đặc biệt quen thuộc...

Khí tức của Bàn Cổ!

Bất Chu Sơn vốn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên ẩn chứa khí tức của Bàn Cổ!

Nhưng Dương Mi cảm nhận được, lại là một luồng khí tức khác, hiểu rõ hơn là chấp niệm mà Bàn Cổ để lại khi chứng Đạo thất bại!

Bàn Cổ vì sao phải khai phá Hồng Hoang?

Chẳng phải vì muốn mượn điều này để lấy Lực chứng Đạo, từ đó chứng đắc Đại Đạo sao?

Thế nhưng, thất bại rồi.

Thế nhưng, cam tâm sao?

Hiển nhiên, không cam tâm!

Cho nên, đã để lại chấp niệm về việc chứng Đạo!

Có lẽ vì Dương Mi cũng đã bước lên con đường chứng Đạo, hoặc Dương Mi và Bàn Cổ vốn tồn tại nhân quả khó mà nói rõ.

Dương Mi cảm thấy, dường như chấp niệm chứng Đạo của Bàn Cổ, ẩn ẩn dung nhập vào ý chí chứng Đạo của mình!

Dương Mi cảm thấy, một buổi đốn ngộ vừa rồi, có lẽ không thoát khỏi liên hệ với chấp niệm của Bàn Cổ.

Người đi xa nhất trên con đường chứng Đạo, tự nhiên là Bàn Cổ, e rằng ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần cộng lại cũng không bằng Bàn Cổ.

Bàn Cổ đi con đường lấy Lực chứng Đạo, cũng không chỉ đơn

thuần là dùng sức mạnh để chứng đắc Đại Đạo.

Mà kỳ thực bao hàm tất cả Pháp tắc, dùng thực lực bản thân để chứng đắc Đại Đạo!

Kỳ thực, Dương Mi cũng đi con đường lấy Lực chứng Đạo.

Nếu có thể có được kinh nghiệm chứng Đạo của Bàn Cổ, Dương Mi tuyệt đối sẽ đi ít đường vòng hơn!

Thế nhưng, chấp niệm tàn dư của Bàn Cổ chắc chắn không chứa những thứ này.

Nhưng!

Chương 421

Đừng quên, dòng sông thời gian có thể nhìn thấy cổ kim!

Dương Mi hoàn toàn có thể thông qua dòng sông thời gian trở về thời Bàn Cổ khai thiên, tham ngộ kinh nghiệm chứng Đạo khi khai tịch Hồng Hoang!

Vì lý do đó, Dương Mi không khỏi có chút nội tâm cuồng loạn không thể kiềm chế.

Nhưng làm như vậy, lại mắc phải nhân quả lớn với Bàn Cổ.

"Bàn Cổ đạo huynh a Bàn Cổ đạo huynh, xem ra nhân quả giữa ta và ngươi lại không thể gỡ bỏ được rồi sao?" "Thôi vậy, Vu Tộc và Tam Thanh ở Hồng Hoang Đại Lục, ta đều sẽ thay ngươi bảo vệ!" Nhân quả giữa Dương Mi và Bàn Cổ, cũng chỉ có thể dựa vào những chính thống của Bàn Cổ mà từ từ trả.

Ý niệm thông suốt!

Dương Mi lập tức cảm thấy toàn thân một trận thư sướng, một sự thăng hoa về tâm linh và ý chí.

Vừa hay Dương Mi cũng đến Thiên Luân Cung, nhìn cung điện trước mặt, vài bước liền bước vào trong.

Vừa bước vào Thiên Luân Cung, liền có hai bóng dáng thướt tha đột nhiên lao ra.

Hai người đó, chính là hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi!

"Phu quân, mấy ngày nữa, hai chúng thiếp có lẽ phải rời đi một thời gian!" Hi Hòa vốn luôn trầm ổn, đột nhiên mở miệng nói.

Dương Mi không khỏi ngẩn ra, vô thức hỏi: "Rời đi?

Đi đâu?" "Về Thái Âm Tinh, thời gian trước, hai chúng thiếp cảm giác được tiếng gọi từ Thái Âm Tinh!" Tiếng gọi từ Thái Âm Tinh?

Dương Mi có chút không hiểu!

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, chính là mặt trời và mặt trăng ở đời sau!

Hai thứ này tuy đều do hai mắt của Bàn Cổ hóa thành, hơn nữa trên đó còn tự mình sinh ra những sinh linh như Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Hi Hòa, Thường Hi.

Thế nhưng, Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh hai thứ này lại là hai vật không có sinh mệnh.

Nhưng, Thường Hi và Hi Hòa dù sao cũng là sinh linh được Thái Âm Tinh sinh ra, có mối liên hệ đặc biệt nào đó với Thái Âm Tinh cũng là lẽ thường tình.

Chỉ là, trên Thái Âm Tinh đã xảy ra chuyện gì?

Dương Mi lục lọi ký ức kiếp trước, cũng không hề biết Thái Âm Tinh từng xảy ra đại sự.

Vì không có đại sự, Dương Mi cũng không quá để tâm.

Không chừng, có thể có chút liên quan đến chuyện Hằng Nga trước đó.

"Được thôi!

Nhưng cả hai nàng đều phải cẩn thận, nếu gặp chuyện khó giải quyết, nhớ báo cho ta biết ngay lập tức!" Dương Mi cũng biết Hi Hòa và Thường Hi dù sao cũng là hai vị Chuẩn Thánh, trừ phi Thánh Nhân tự mình đến, nếu không khó có thể thật sự tạo thành uy hiếp cho hai người.

Cho nên Dương Mi cũng yên tâm, huống hồ Pháp tắc Thời không

giờ đây đã đại thành, vượt qua cả Hồng Hoang Đại Lục cũng chỉ là chuyện trong chốc lát mà thôi.

Hi Hòa và Thường Hi đã thành hôn, khí cơ của mấy người đã sớm tương liên, nếu hai người có chuyện, Dương Mi có thể biết được ngay lập tức.

Huống hồ, ở Hồng Hoang Đại Lục, ai dám động đến nữ nhân của Dương Mi?

Nghe những lời đầy quan tâm của Dương Mi, Hi Hòa hai người lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Kỳ thực hai người không nói cho Dương Mi, chuyến đi này không những không có nguy hiểm, e rằng còn có một đại cơ duyên!

Cần biết rằng lúc này, trải qua mấy năm tĩnh tu, các nàng đã chém ra Nhị Thi!

Nhưng đừng quên, các nàng đều mang Hồng Mông Tử Khí trong người!

Chương 422

Dương Mi cũng không muốn Hi Hòa và Thường Hi thật sự trở thành Thánh Nhân, cho nên cũng không đặc biệt quan tâm tu vi của hai nàng.

Dù sao trong mắt Dương Mi, thân là nữ nhân của hắn, cả đời vui vẻ là tốt rồi, chuyện trong nhà tự nhiên có hắn gánh vác.

Nếu không phải Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh đều cần thuận theo Thiên Mệnh, can thiệp quá nhiều e rằng sẽ cực kỳ bất lợi cho Hồng Hoang Đại Lục.

Nếu không thì, Dương Mi mới không ra mặt đâu.

Ngoan ngoãn ở nhà, sinh một ổ Tiểu Dương Mi, vậy thì tốt biết mấy!

Trong mắt hai tỷ muội Hi Hòa, Thường Hi, Nữ Oa là Thánh Nhân, còn Hậu Thổ, Huyền Minh ở Hồng Hoang cũng nổi danh lẫy lừng.

Chỉ có hai người họ, lại có chút ý vị của bình hoa.

Thế nhưng tu sĩ thời Hồng Hoang, ai nấy đều là bậc tu hành nghịch thiên, sao có thể cam tâm bình thường như vậy.

Cho nên hai nữ Hi Hòa mới một lòng tĩnh tu, hy vọng có thể thành Thánh Nhân, cũng có thể giúp Dương Mi chia sẻ một phần.

Cảm giác được sự triệu hoán từ Thái Âm Tinh, hai nàng liền mơ hồ cảm thấy cơ duyên của mình.

Hoặc có lẽ, chính là cơ hội thành Thánh đó!

Sở dĩ hai nàng không nói cho Dương Mi, chính là muốn dành cho Dương Mi một bất ngờ!

Sau khi cáo biệt Dương Mi, hai nàng liền trực tiếp bay về phía Thái Âm Tinh đó.

Trong một thời gian, Thiên Luân Cung lại yên tĩnh trở lại.

Chỉ đến lúc này mới phát hiện, rõ ràng chỉ là một cuộc tụ họp nhỏ với hai nữ Hi Hòa, vậy mà cũng đã trôi qua chín năm.

Chín năm, thoáng chốc đã trôi qua, thế nhưng cả Hồng Hoang Đại Lục lại đang trong cơn bão tố sắp đến.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đã ẩn nấp, những đại năng Hồng Hoang đó ai nấy cũng co cụm trong động phủ của mình.

Nhưng, gần như vô cùng ăn ý, thần thức của tất cả sinh linh đều tập trung về một nơi.

Nơi này, chính là Bất Chu Sơn!

Dương Mi đứng trên đỉnh núi, khẽ gật đầu, liền thu cảnh tượng dưới chân Bất Chu Sơn vào tầm mắt.

Lúc này dưới chân Bất Chu Sơn, lại vô cùng náo nhiệt!

Chỉ còn một năm nữa là đến trận Vu Yêu quyết chiến đó, lúc này ở đây lại tụ tập không ít tu sĩ của hai tộc.

Vu Yêu quyết chiến, cuối cùng cũng đến rồi!

Yêu Tộc, Yêu Đế Thành!

Đế Tuấn mặt mày âm trầm nhìn xuống chúng Yêu Tộc phía dưới, không khí bên trong toàn bộ Yêu Tộc đều hiển lộ ra sự cực kỳ áp bức.

Hiện tại mọi người đều biết, mười vị thái tử của Đế Tuấn, đã trực tiếp vẫn lạc mất chín vị.

Hiện tại Đế Tuấn, giống như một con sói vương điên cuồng, trong lòng tràn ngập cừu hận.

Cho nên vào thời điểm này, không có ai dám đụng vào vết thương của hắn.

Còn về chiến thư mà Đế Tuấn thay mặt Yêu Tộc lớn gửi cho Vu Tộc, sau khi truyền đi trong Yêu Tộc lại dẫn đến vài tiếng phản đối.

Nhưng, cũng chỉ là vài tiếng đó mà thôi.

Tu sĩ Yêu Tộc dù sao cũng đều là những kẻ hung tàn hiếu sát, kiệt ngạo bá đạo, ít ai có được phong phạm của Long Tộc năm xưa!

Chương 423

Cho nên đối với bọn họ, sớm đã muốn thật sự quyết chiến một mất một còn với Vu Tộc.

Trận chiến này, hoặc là sống, hoặc là chết!

Thế nhưng, bất kể sống hay chết, đối với Yêu Tộc hiện tại có lẽ đều là sự giải thoát tốt nhất.

Cho nên, toàn bộ Yêu Tộc đều bước vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, mài binh chuẩn bị mã, luôn sẵn sàng nghênh chiến Vu Tộc.

"Bạch Trạch, đã chuẩn bị xong chưa?" Lời nói hơi âm trầm của Đế Tuấn vang vọng trong đại điện, Bạch Trạch, một trong Thập Đại Yêu Thánh của Yêu Tộc, lập tức gật đầu với Đế Tuấn: "Bệ hạ, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi!" "Nếu đã như vậy, vậy thì xuất binh đi!

Lần này, ta muốn Vu Tộc thân tử tộc diệt!" "Vâng!" Lập tức, toàn bộ Yêu Tộc, chủng tộc hùng bá Hồng Hoang Thiên Địa ức vạn năm, đều hành động.

Mọi người đều biết, một cuộc chiến tranh này liên quan đến vận mệnh của Yêu Tộc sau này.

Do đó, từng tu sĩ Yêu Tộc thần sắc thận trọng, căn bản không dám có chút lơ là.

Từng nhóm lớn cao thủ Yêu Tộc, liên tiếp tập trung tại Yêu Đế Thành, tinh nhuệ Yêu Tộc càng toàn bộ xuất quân.

Một trận đại chiến liên quan đến vận mệnh của tộc, sắp chính thức nổ ra!

Toàn bộ Yêu Tộc đều xao động, lúc này trong Yêu Đế Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người lại đang bàn bạc ở đây.

Chỉ thấy trong tay Đế Tuấn, nắm một thanh đại kiếm màu huyết hồng đầy sát khí ngút trời.

"Đại ca, thanh kiếm này thật sự có thể phá vỡ phòng ngự của Tổ Vu sao?" Thái Nhất nhìn thanh kiếm trong tay Đế Tuấn.

Chỉ thấy Đế Tuấn vuốt ve thanh bảo kiếm được luyện chế từ vô số tinh huyết Nhân Tộc, trong lòng vô hạn kích động.

Nghe lời Thái Nhất, hắn bình tĩnh lại rồi nói: "Yên tâm đi, thanh kiếm có thể phá vỡ phòng ngự của Tổ Vu này, là chuyên môn khắc chế Tổ Vu.

Đến lúc đó, nhất định sẽ khiến những Tổ Vu đó kinh ngạc một trận lớn." "Hừ!

Đúng rồi, đại quân Yêu Tộc đã chuẩn bị như vậy, còn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì sao?" "Đại ca, yên tâm đi, mọi thứ đều đã chuẩn bị gần như xong xuôi rồi.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã lại một lần nữa hoàn thiện, uy lực càng tiến thêm một bước." "Tin rằng lần này, Vu Tộc đó không có cách nào chống cự được, nhất định phải đồ sát Vu Tộc, để báo thù cho chín đứa cháu đã khuất của ta!" "Một trận chiến này, là thời khắc Yêu Tộc xưng bá Hồng Hoang!" Thái Nhất mang vẻ mặt đầy oán độc, hiển nhiên đối với chuyện chín con tiểu Kim Ô chết đi vẫn canh cánh trong lòng.

Cho nên đối với lần chuẩn bị này vô cùng tận tâm, từ đầu đến cuối đều kiểm tra tỉ mỉ.

"Như vậy rất tốt, thời gian đã đến, là lúc quyết một trận tử chiến với Vu Tộc!

Đến lúc đó, ta muốn xem bọn chúng có thể chống đỡ được thế nào!" Đế Tuấn vung vẩy Đồ Vu Kiếm trong tay, toàn thân sát khí ngút

trời, mang một bộ khí thế khủng bố muốn đồ sát tất cả sinh linh phi yêu thiên hạ.

Đại quân Yêu Tộc trong Yêu Đế Thành tập trung, ám lưu cuộn trào, sát khí bao trùm.

Lúc này dưới chân Bất Chu Sơn, Vu Tộc cũng đã tập hợp tất cả các bộ lạc Vu Tộc và cả Vu nhân chiến sĩ!

Khí thế kinh người đó, khiến cả Bất Chu Sơn cũng không được yên bình.

Lần này, Nhân Tộc đã phái tất cả Vu nhân cho Vu Tộc.

Ẩn ẩn trong đó, có thể thấy được vài bóng dáng đại năng Nhân Tộc.

Nếu không phải thực lực không cho phép, e rằng trận Vu Yêu đại chiến lần này, Nhân Tộc tuyệt đối sẽ kề vai chiến đấu với Vu Tộc!

Đủ để thấy, cừu hận giữa Nhân Tộc và Yêu Tộc kinh thiên động địa đến mức nào.

Hơn nữa, có một số Vu nhân gia nhập, thực lực Vu Tộc hoàn toàn không kém đại quân Yêu Tộc nữa rồi.

Huống hồ, kiếp này, Hậu Thổ cũng chưa lấy thân tế Luân Hồi, hóa thân thành Bình Tâm Nương Nương!

Cho nên, Vu Tộc lúc này vẫn có đủ Thập Nhị Tổ Vu hoàn chỉnh!

Chương 424

Dựa theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, Hậu Thổ hóa thành Bình Tâm Nương Nương thành Thánh Nhân, nhưng cũng không thể rời Địa Phủ nửa bước.

Khiến Thập Nhị Tổ Vu ban đầu, cũng biến thành mười một Tổ Vu, tuy rằng Hậu Thổ đã lấy một ít tinh huyết của mình cho một Đại Vu.

Sau đó mười một Tổ Vu cùng Đại Vu đó miễn cưỡng tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng uy lực đó không thể sánh bằng đại trận do Thập Nhị Tổ Vu hoàn chỉnh tạo thành.

Tựa như một bản chính, một bản đạo, bản đạo rốt cuộc vẫn chỉ là bản đạo!

Thế nhưng kiếp này, Vu Tộc lại có thể sử dụng ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hoàn chỉnh.

Vì có Vu nhân gia nhập, khiến khoảng cách khủng khiếp về số lượng giữa Vu Tộc và Yêu Tộc cũng thu hẹp không ít.

Có thể nói trận Vu Yêu đại chiến hôm nay, cơ hội thắng của Vu Tộc lớn hơn Yêu Tộc nhiều.

Cũng là nguyên nhân cơ bản khiến Đế Tuấn liều lĩnh phát ra chiến thư, vì hắn hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, sẽ cực kỳ bất lợi cho Yêu Tộc.

Cho nên, chi bằng sớm ngày chiến đấu!

Cần biết rằng lần chiến đấu này Yêu Tộc đã có sự chuẩn bị, Vu Tộc tuy đều là những kẻ hiếu chiến đầu óc đơn giản.

Nhưng vào lúc sinh tử tồn vong, vẫn chuẩn bị một số át chủ bài!

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập ở đây.

"Đại quân Yêu Tộc đã hành động rồi, ta cũng nên xuất thân, Chúc Dung, thứ ngươi luyện chế xong chưa?" Đế Giang ngồi ở vị trí đầu tiên vẻ mặt ngưng trọng, nói với Chúc Dung.

"Yên tâm đi, làm xong rồi!

Lần này nhờ có Nhân Tộc đó, nếu không có lợi khí như vậy, làm sao có thể giúp chúng ta đối phó Yêu Tộc!" "Xem này, thứ ta luyện chế được." Chúc Dung vui vẻ lấy ra thứ đã luyện chế xong, chính là mười hai lá cờ trận, mười hai lá cờ trận này có tác dụng tăng cường uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể nói là như hổ thêm cánh!

Thế nhưng những vật tinh diệu có liên quan đến Bàn Cổ như vậy, Nhân Tộc nhỏ bé lại có thể chế tạo ra và giao cho họ.

Có lẽ Chúc Dung thật sự nghi ngờ, nhưng những Tổ Vu đầu óc linh thông như Đế Giang, Chúc Cửu Âm lại hiểu rõ.

E rằng vật này không thoát khỏi liên hệ với Dương Mi, nếu không chỉ bằng Nhân Tộc, làm sao có thể tạo ra được những thứ như vậy.

Chỉ là giờ đây Lượng Kiếp sắp đến, Dương Mi cũng không tiện tùy ý nhúng tay vào trận chiến này.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm cùng các Tổ Vu khác không ngốc, họ cũng nhìn thấu nhưng không vạch trần.

Sự thật là vật này do Dương Mi giao cho Nhân Tộc, trong đó nguyên do cũng gần như Đế Giang đã đoán.

Cuối Lượng Kiếp, có thể không vướng bận thì không vướng bận!

Đế Giang nhìn mười hai lá cờ trận đó, thần sắc bình tĩnh lại, nói:

“Lần này đã có chuẩn bị, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của chúng ta nhất định sẽ mạnh hơn lần trước, phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đó không phải chuyện dễ dàng.” Các Tổ Vu vừa nghe, lập tức vô cùng hoan hỉ, chỉ cần lần này thật sự có thể trừ khử Yêu Tộc.

Vu Tộc đó, sẽ trở thành chủng tộc được Thiên Đạo định sẵn ở Hồng Hoang Đại Lục.

“Được rồi, mỗi người một lá, đều đi huyết tế cho tốt đi, khi đó uy lực phát huy ra sẽ càng cường đại hơn.” Một đám Tổ Vu nghe vậy, rời khỏi Bàn Cổ Điện, trở về chỗ của mình, bắt đầu huyết tế lá cờ đó, cố gắng hoàn thiện nó.

Sát khí trong không khí dần dần ngưng kết, khí tức Lượng Kiếp tràn ngập khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang Đại Lục, ép tất cả sinh linh đều có chút khó thở.

Đương nhiên đối với sáu Đại Thánh Nhân đó thì không có ảnh hưởng lớn, sáu Đại Thánh Nhân sớm đã hướng ánh mắt về phía chiến trường Vu Yêu.

Thế nhưng đúng lúc này, thân thể của sáu Đại Thánh Nhân đột nhiên chấn động, đột nhiên lần lượt rời khỏi đạo trường của mình, đi về một hướng.

Hướng đó, chính là Tam Thập Tam Ngoại Thiên!

Nói về chuyện năm xưa sau khi Hồng Quân kết thúc giảng Đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và Tử Tiêu Cung đã hoàn toàn ẩn mình.

Chương 425

Phi Lượng Kiếp, Hồng Quân không xuất hiện!

Chỉ là lúc này Lượng Kiếp đã xuất hiện, cũng không biết Hồng Quân có ý đồ gì.

Nhanh chóng.

Nữ Oa và Tam Thanh xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung, nhìn nhau một cái, lúc này mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Kỳ thực Nữ Oa cực kỳ không muốn, nhưng vô ngại là Thánh Nhân được Thiên Đạo định sẵn, Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo.

Mệnh lệnh của Thiên Đạo, không thể không nghe!

Tam Thanh và Nữ Oa trước Tử Tiêu Cung không đợi lâu, liền thấy hai người Tây Phương kia cũng nhanh chóng đến.

Mấy người lại nhìn nhau một cái, cũng chào hỏi.

Lúc này, cánh cửa lớn tinh xảo và nặng nề trước Tử Tiêu Cung chậm rãi mở ra.

Hạo Thiên và Dao Trì hai Đạo Đồng bước ra, cung kính chắp tay với các vị Thánh Nhân, nói: "Lão sư đã chờ đợi đã lâu, chư vị mau vào đi!" Sáu vị Thánh Nhân cũng không chần chừ, liền bước vào Tử Tiêu Cung.

Kể từ sau khi Hồng Quân giảng Đạo, họ chưa từng đến đây.

Nay lại một lần nữa đặt chân đến, ngược lại khiến mấy người trong lòng một trận cảm khái, trong mắt đều lộ ra thần sắc hồi ức.

Ngay cả Chuẩn Đề cũng không ngoại lệ, tuy rằng lúc đó đã mất hết mặt mũi!

Nhưng Chuẩn Đề, cũng chưa từng hối hận.

Nếu không phải vô liêm sỉ đến mức đó, đâu ra Tây Phương Song Thánh như ngày nay!

Hơn nữa, e rằng toàn bộ Tây Phương đã sớm hoàn toàn trở thành lãnh địa của Ma Tộc.

Kỳ thực xét cho cùng, Chuẩn Đề tuy quả thật có chút vô liêm sỉ, nhưng quả thật cũng đã cống hiến không ít cho chúng sinh Tây Phương.

Sáu người đi vào đại điện nghe Đạo năm xưa, liền thấy trên bồ đoàn phía trên cùng, có một lão giả thân ảnh có chút hư ảo đang ngồi.

"Đệ tử, bái kiến Sư Tôn!" Lúc này sáu người không dám thất lễ, đều vô cùng cung kính chắp tay nói.

Trên bồ đoàn đó, tự nhiên là Hồng Quân.

Lúc này Hồng Quân đã cùng Thiên Đạo hợp Đạo, ngược lại có một chút cảm giác hư vô phiêu diểu.

Tựa như, nhìn thấy được, nhưng lại không thể chạm vào.

Toàn thân, càng tràn ngập Đạo vận huyền ảo.

"Giờ đây Lượng Kiếp lại giáng xuống Hồng Hoang, sau Lượng Kiếp lần này, Hồng Hoang Đại Lục nhất định sẽ lại chịu trọng thương, chúng sinh linh, e rằng lại phải gặp tai ương rồi!" Giọng nói bi thiên mẫn nhân của Hồng Quân chậm rãi truyền ra, lập tức khiến sáu Đại Thánh Nhân đều vẻ mặt ưu sầu.

Đương nhiên biết, Hồng Quân chỉ trận Vu Yêu đại chiến sắp bùng nổ đó.

Cần biết rằng chiến lực của hai tộc Vu Yêu hiện nay, trong toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, nếu Thánh Nhân không xuất thủ thì tuyệt

đối là tồn tại vô địch.

Vậy thì có thể biết, trận chiến giữa họ, sẽ mang đến tai nạn như thế nào cho toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục và chúng sinh linh.

Thế nhưng... lúc này sáu Đại Thánh Nhân đều không nói gì, vì căn bản không nắm bắt được ý của Hồng Quân.

Hồng Quân nói vậy, lẽ nào muốn ngăn cản Lượng Kiếp này sao?

Trừ Nữ Oa là một Thánh Nhân không tranh không giành, năm Đại Thánh Nhân còn lại đều sắc mặt hơi đổi.

Chương 426

Ai nấy đều mong Vu Yêu đại chiến, dù sao hai tộc Vu Yêu một ngày không trừ, thì vẫn là đại họa trong lòng bọn họ.

Còn về những sinh linh Hồng Hoang đó, trong mắt Thánh Nhân lại chẳng đáng là gì.

Nhưng Hồng Quân, có ý gì?

Hồng Quân bi mẫn sinh linh Hồng Hoang, cũng thực sự là chuyện bình thường!

Thế nhưng, tuyệt đối không thể thật sự đi ngăn cản Lượng Kiếp.

Hơn nữa, Lượng Kiếp vốn là kiếp nạn tất yếu để xúc tiến sự phát triển hoàn toàn của Hồng Hoang Đại Lục.

Năm xưa Hồng Quân vì muốn chứng Đại Đạo, còn tự mình thúc đẩy Long Hán Lượng Kiếp!

Mong muốn ngăn cản Lượng Kiếp, thật sự đừng quá nhiều.

Cho nên, có thể nói Hồng Quân có chút hư ngụy, nhưng bản ý là vì Hồng Hoang Đại Lục.

"Lượng Kiếp không thể thay đổi!

Cũng tuyệt đối không thể có người can dự!" Không để ý đến cách nghĩ của sáu Đại Thánh Nhân, chỉ thấy Hồng Quân chậm rãi nói.

Nghe vậy, sáu Đại Thánh Nhân hoàn toàn hiểu rõ ý của Hồng Quân, gần giống với những gì họ đoán trước đó.

"Dương Mi đạo hữu và Vu Tộc có quan hệ không cạn, thực lực cũng có thể thông thiên!

Nếu nhúng tay vào, e rằng sẽ thay đổi hướng đi của Lượng Kiếp

này!" Hồng Quân lại một lần nữa mở miệng nói, lần này nói thẳng ra, lo lắng Dương Mi sẽ ra tay giúp đỡ Vu Tộc.

Nếu Dương Mi ra tay, e rằng một mình hắn có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ Yêu Tộc.

Thế nhưng mục đích của Lượng Kiếp lần này, là để hai tộc Vu Yêu cùng nhau tận diệt...

Nếu sau khi Lượng Kiếp kết thúc, Vu Tộc đó vẫn an an ổn ổn tồn tại, Nhân Tộc lại không thể thuận theo Thiên Ý trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Nếu vậy, toàn bộ quỹ tích Thiên Đạo sẽ hỗn loạn.

Điều Hồng Quân không cho phép, cũng là điều Thiên Đạo tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Tuy giờ đây Thiên Đạo và Dương Mi cùng một phe, nhưng có một số chuyện không thể tránh khỏi ma sát.

Thế nhưng Thiên Đạo không thể xuất thủ, cho nên chỉ có thể mượn tay Hồng Quân.

Và, sáu Đại Thánh Nhân trước mặt!

Hồng Quân biết rõ Dương Mi không dễ đối phó, cũng biết tất cả những người này cộng lại, cũng có thể không phải đối thủ của Dương Mi.

Nhưng nhiệm vụ, chỉ là ngăn cản Dương Mi cho đến khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc.

Nhưng!

Chỉ có như vậy thôi, mấy vị Thánh Nhân có mặt, sắc mặt đều vô cùng ngưng trọng.

Họ đều có nhận thức sâu sắc về sự cường đại của Dương Mi, lúc

này lại phải đối kháng chính diện với Dương Mi!

Thật lòng mà nói, trừ Nữ Oa ra, năm Đại Thánh Nhân còn lại, đều có chút sợ hãi.

Nhưng, không có lựa chọn nào khác.

"Sư Tôn, khi nào đệ tử động thân!" Chuẩn Đề kia lại không chút để tâm hỏi, giữa hắn và Dương Mi có chút cừu hận, tuy rằng hiểu rõ không phải đối thủ của Dương Mi.

Nhưng giờ đây, nếu có thể gây phiền phức cho Dương Mi, thậm chí phá hoại kế hoạch của Dương Mi, hiển nhiên hắn vô cùng vui lòng làm.

Chương 427

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì, hắn rõ ràng mình sẽ không thật sự tử vong.

Cho nên, cũng không sợ hãi.

Tam Thanh nhìn nhau một cái, liền không nói thêm gì nữa.

Nói nhiều, cũng vô dụng.

Lúc này Nữ Oa thần sắc lại vô cùng bình tĩnh, tựa như Dương Mi và nàng không phải phu thê vậy.

Thế nhưng, nàng chỉ tin tưởng Dương Mi mà thôi!

Chỉ thấy Hồng Quân nhìn khoảng không một cái, liền trầm giọng nói: "Hiện tại!" Giọng Hồng Quân vẫn còn vang vọng trong Tử Tiêu Cung, thế nhưng lúc này trong Tử Tiêu Cung lại không thấy một bóng người.

Sáu Đại Thánh Nhân cộng thêm Hồng Quân, tổng cộng bảy vị Thánh Nhân lần đầu tiên liên thủ vậy mà chỉ để đối phó một người.

Hơn nữa, còn không cảm thấy chút thắng lợi nào.

Chỉ vì người đó, chính là Dương Mi Đạo Tôn, người được công nhận là đệ nhất Hồng Hoang!

Bất Chu Sơn.

Mấy chục vạn dặm, kéo dài vô tận.

Vu Tộc, Yêu Tộc, vô vàn bóng người, tràn ngập phạm vi mấy chục vạn dặm!

Hồng Hoang Đại Lục, đã lâu rồi không náo nhiệt như vậy.

Dưới chân Bất Chu Sơn, hai tộc Vu Yêu không nói một lời, không khí ngày càng ngưng trọng.

Cừu oán của hai bên, đã sớm tích lũy thành huyết hải thâm thù, cho dù không có chuyện mười con Kim Ô.

Một trận chiến này, cũng không thể tránh khỏi, bây giờ chỉ là đến sớm hơn mà thôi.

Hai bên đều vô cùng rõ ràng, hai tộc tranh đấu tất có một thương vong, cũng rõ ràng chỉ có một tộc có thể sống sót, trở thành kẻ thống trị Hồng Hoang Thiên Địa.

Thế nhưng, không biết vì sao, hai tộc lại không hề cân nhắc đến kết cục lưỡng bại câu thương.

Như vậy, sẽ không có một ai có thể trở thành kẻ thắng cuộc.

Đáng tiếc, càng là cường giả trí tuệ, lại càng dễ bỏ qua những vấn đề này, cho nên thật bi ai.

Ai nấy đều cho rằng mình có thể thắng lợi, hậu quả của sự tự tin mù quáng.

Mà chỉ có một hậu quả cực kỳ thất vọng, một hậu quả bi ai, một hậu quả tuyệt vọng.

Hai tộc Vu Yêu trải khắp Bất Chu Sơn, lúc này đã dàn trận đối đầu, có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng.

Bên Vu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu đều có mặt, ngoài ra phía sau họ ẩn hiện những bóng người, một đám Đại Vu vô cùng hùng tráng dàn ra một hàng.

Mặt khác, Yêu Tộc cũng trải khắp núi rừng, trên trời dưới đất đều là bóng dáng tu sĩ Yêu Tộc!

Những Yêu Tộc đó, tu vi thấp nhất cũng là cảnh giới Thiên Tiên!

Còn về Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, càng nhiều không đếm xuể.

Yêu Đế Đế Tuấn đã chém Tam Thi, Yêu Hoàng Thái Nhất đã chém Nhị Thi và Yêu Sư Côn Bằng.

Có chín Đại Yêu Soái tu vi toàn bộ là Chuẩn Thánh, cùng với một tân Yêu Soái ở vị trí Tỳ Phương, tổng cộng là Thập Đại Yêu Soái của Yêu Tộc!

Trong đó Kế Mông, Phi Liêm, Thương Dương, Bạch Trạch, Khâm Nguyên, đều là Chuẩn Thánh đã chém Nhất Thi!

Chương 428

Chỉ nhìn vào đội hình hai bên mà nói.

Gần như ngang sức ngang tài, không có chênh lệch quá lớn.

Đế Tuấn nhìn đại quân Yêu Tộc phía sau mình một cách mãn nguyện, trong khoảng thời gian kể từ trận Vu Yêu đại chiến lần trước.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên Yêu Thánh đã tập hợp đầy đủ trở lại, bù đắp cho những Yêu Thánh đã vẫn lạc lần trước.

Ba trăm sáu mươi lăm lá Tinh Thần Phiên cũng đã luyện thành, cộng thêm Đồ Vu Kiếm được luyện chế sau đó, càng khiến Đế Tuấn tự tin tăng bội.

Hắn tin chắc mình nhất định có thể dẫn dắt Yêu Tộc đi đến thắng lợi, trở thành kẻ thống trị Thiên Địa.

Đám Yêu Tộc thấy Đế Tuấn có sự tự tin như vậy, bị lây nhiễm, trong lòng những Yêu Tộc đó tự tin bùng nổ ngay lập tức.

Đồng thời Vu Tộc cũng bùng phát ra khí thế siêu cường, đối đầu với Yêu Tộc, hai bên lại không hề kém cạnh.

Lúc này tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đang chú ý đến trận đại chiến này, trận đại chiến quyết định xu thế của Hồng Hoang!

Kỳ thực dựa theo sự phân chia đại chủng tộc, Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc đều có thể xếp vào Yêu Tộc.

Cũng là Long Hán Đại Kiếp năm xưa, Yêu Tộc nội chiến tranh bá, cho nên mức độ kịch liệt khẳng định không thể sánh bằng Vu Yêu đại chiến.

Huống hồ ba tộc lúc đó, có thực lực cũng chẳng được mấy người, ngay cả tộc trưởng ba tộc cũng chỉ là Chuẩn Thánh nhỏ bé mà thôi.

Chỉ là Chuẩn Thánh nhỏ bé mà thôi...

Tộc trưởng ba tộc tỏ vẻ, bi ai a!

Dương Mi đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, đạm nhiên nhìn xuống tất cả mọi thứ bên dưới, tựa như đối với trận đại chiến sắp tới không hề quan tâm chút nào.

Dưới Thiên Đạo, tranh giành khí vận, để tăng thêm ngộ tính tu hành cho bản thân, từ đó có thể sống sót tốt hơn.

Đó chính là vận mệnh của sinh linh dưới Thiên Đạo, chỉ có siêu thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo mới có thể tiến thêm một bước giải thoát bản thân, ngược lại sẽ bị giam cầm trong ngục tù.

Trận Vu Yêu chiến không thể phá vỡ loại ngục tù này, đáng tiếc vận khí không đủ, thực lực không đủ, căn bản không thể ngưng tụ toàn bộ khí vận Thiên Địa.

Ngay cả Nhân Tộc đời sau, cũng không thể ngưng kết tất cả khí vận Thiên Địa, nhiều nhất cũng chỉ là một tầng khí vận mà thôi.

Phần còn lại đều nằm trong tay Thánh Nhân, làm sao có thể ngưng kết toàn bộ khí vận, từ đó đột phá lồng giam.

Mà Thánh Nhân lại hoàn toàn bị Thiên Đạo chưởng khống!

Sinh linh bi ai thay!

Tất cả, cũng thật khó cho kế hoạch của Thiên Đạo!

Dương Mi khẽ lắc đầu, liền chậm rãi bước xuống Bất Chu Sơn.

Bất kể thế nào, hay là kế hoạch của ai.

Hôm nay, không ai có thể ngăn cản!

Thế nhưng, Dương Mi vừa đi được vài bước, liền có bảy bóng người chặn trước mặt hắn.

Chính là, sáu Đại Thánh Nhân do Hồng Quân dẫn đầu, cộng thêm Hồng Quân tổng cộng bảy vị Thánh Nhân!

Những người đó như đối mặt đại địch nhìn Dương Mi, Dương Mi lại vẻ mặt nhẹ nhõm, trên mặt còn treo một nụ cười trêu đùa.

Bảy Đại Thánh Nhân vốn không nên xuất hiện trên chiến trường Vu Yêu, vì lý do của Dương Mi, lúc này lại không thể không ra tay ngăn cản Dương Mi.

Nếu không, Yêu Tộc dù có đông người đến mấy, cũng không đủ cho Dương Mi một chưởng vỗ!

Chương 429

Thế nhưng đúng lúc đó, một giọng nói xuyên thấu màng tai mọi người, đột nhiên chấn động toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa.

"Giết!" "Giết!" Dưới chân Bất Chu Sơn, không có bất kỳ tiếng huyên náo chửi rủa nào, chỉ có chữ "Giết" đồng thời được hô ra từ miệng Đế Tuấn và Đế Giang.

Giọng nói của hai người chấn động Hồng Hoang Thiên Địa, vang vọng khắp chiến trường.

Hàng ức vạn tu sĩ hai tộc Vu Yêu, lại vào lúc này đều trở nên điên cuồng, tất cả đều mãnh liệt xông về phía đối thủ, cũng đại diện cho màn tư sát cuối cùng của hai tộc khai mạc!

Trong chớp mắt có hai luồng sát khí ngút trời, tiếng gầm thét phát ra từ miệng hai tộc Vu Yêu, cuối cùng đại quân hai bên như hai luồng hồng thủy, hung hăng va chạm vào nhau.

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa ai oán trong sát khí của hai tộc Vu Yêu, sự va chạm của hai tộc càng dẫn động đại địa Hồng Hoang rung chuyển.

Chỉ riêng binh sĩ cấp thấp, đã khiến núi lớn, rừng cây, sông suối gần đó đều biến thành bình địa, từng cái hố lớn, vết nứt đều đại diện cho mức độ kịch liệt của tranh đấu.

Chỉ trong chốc lát, khắp nơi trên Hồng Hoang Đại Lục đều tan hoang.

Các đại năng chú ý đến đây, càng nhìn càng kinh hồn bạt vía, lo lắng không thôi...

Cứ theo cách chiến đấu của hai tộc Vu Yêu này, e rằng chưa phân

thắng bại, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đã bị đánh cho tan nát.

Trận chiến này cũng như lần trước, từng sinh linh vẫn lạc nhanh chóng và bình thường như vậy.

Trong chớp mắt, đã có hơn vạn sinh linh triệt để chôn vùi trong Hồng Hoang, sau đó hai tộc Vu Yêu, vẫn kế tiếp nhau xông lên không sợ sinh tử.

Tất cả mọi người đều ôm một tín niệm, đánh bại đối phương!

Hai tộc không hề có lòng trắc ẩn, không chết ta sống, không có chút dừng lại nào!

Do đó, số lượng hai bên cũng nhanh chóng giảm xuống.

Thế nhưng, tu sĩ hai tộc Vu Yêu vẫn trải khắp núi rừng không đếm xuể, căn bản không thể nhìn ra sự thương vong khủng khiếp đó.

Thật sự là phía trước chết một người, phía sau lập tức sẽ thêm một người, tựa như một cái hố không đáy nuốt chửng sinh linh của hai tộc.

Chỉ là, ai nấy đều không để ý nữa rồi.

Cũng không để ý đến sự hy sinh này!

Họ cho rằng quan trọng nhất là giành chiến thắng trận chiến này, vậy thì mọi thứ đều đáng giá, phải không?

Binh đối binh, vương đối vương!

Cao tầng hai tộc cũng vào lúc này lần lượt chọn chiến trường, triển khai từng trận đại chiến kinh thế!

Phong bão lực lượng khủng khiếp càn quét toàn bộ Hồng Hoang, giờ khắc này toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều đang kịch liệt chiến đấu.

Đế Tuấn với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong đã chém Tam Thi, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, một mình chặn đứng ba vị Tổ Vu!

Đông Hoàng Thái Nhất càng cuồng bạo hơn, đỉnh đầu Hỗn Độn Chung liền rơi vào trạng thái tấn công điên cuồng, trên mặt treo thần tình phát điên, cứng rắn chặn đứng năm vị Tổ Vu tấn công!

Còn về Côn Bằng cùng Thập Đại Yêu Thánh, cũng vào lúc này đại phóng dị sắc.

Các Tổ Vu còn lại bị mấy người đó tùy ý phân chia, trên chiến trường cấp cao, trong nhất thời, hai tộc đã đánh một trận ngang sức!

Lúc này toàn bộ chiến trường Vu Yêu, đã sớm hóa thành một cối xay thịt, từng giây từng phút đều có sinh mệnh tử vong.

Ngàn vạn thần thông, vạn vạn thủ đoạn, lần lượt hiển hóa trên chiến trường.

Ánh sáng ngũ sắc lục sắc tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang, từng luồng không khí thảm liệt, không ngừng dâng trào trên chiến trường!

Tất cả sinh linh Hồng Hoang hướng tầm mắt về nơi này, đều bị cảnh tượng trước mắt triệt để chấn động.

Chương 430

Một trận chiến không thể tưởng tượng nổi, những đại năng đó nếu tự mình gia nhập chiến trường, e rằng cũng sẽ bị vô số Vu Yêu xé thành phấn vụn ngay lập tức!

Từ khắc đó, từ 'Lượng Kiếp' đã khắc sâu vào lòng nhiều đại năng Hồng Hoang.

Trận chiến thảm liệt đến cực hạn vẫn đang tiếp diễn, hai tộc Vu Yêu đều hiểu rõ, trận chiến này liên quan đến vận mệnh và địa vị của chủng tộc sau này.

Do đó, mỗi một Vu Yêu đều đã sớm phát điên!

Chỉ cần có thể động, cho dù dùng răng cắn, cũng phải xé xuống một khối huyết nhục từ trên người đối thủ!

Mất đi tất cả thủ đoạn tấn công, cho dù hồn phi phách tán cũng phải tự bạo nhục thân, kéo theo vài Vu Yêu chôn cùng!

Máu tanh và thảm liệt không đủ để hình dung, mỗi một Vu Yêu đều triệt để mất đi lý trí.

Tiên huyết chảy ra từ sinh linh chết đi, hội tụ thành một con sông lớn mênh mông, dưới dòng sông màu đỏ tươi đó, càng không biết đã chôn vùi bao nhiêu thi thể Vu Yêu!

Tam Thập Tam Ngoại Thiên!

Hồng Quân mượn thủ đoạn của Thiên Đạo, dẫn Dương Mi đến nơi này.

Bảy vị Thánh Nhân đều cảm ứng được không khí thảm liệt trong Hồng Hoang Thiên Địa, lông mày Dương Mi cũng vào lúc đó khẽ nhíu.

Hắn lo lắng cho sự an nguy của Hậu Thổ và Huyền Minh!

E rằng lúc này, Vu Tộc cũng đã tổn thất thảm trọng rồi!

Dương Mi quay đầu nhìn về phía bảy Đại Thánh Nhân, một luồng khí cơ từ trên người hắn bùng phát ra, không gian Hỗn Độn xung quanh lập tức vì không chịu nổi khí cơ tỏa ra từ hắn, trực tiếp sụp đổ!

Bảy Đại Thánh Nhân cách đó không xa nhìn cảnh này, lập tức từng người đều hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Hồng Quân, cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện, việc tiến lên ngăn cản Dương Mi, dường như không phải một lựa chọn tốt.

Nhưng, đáng tiếc, phát hiện đã quá muộn!

Dương Mi lười nói thêm lời vô nghĩa, một chưởng trực tiếp vỗ ra, bàn tay hắn đón gió liền lớn lên, trong chớp mắt hóa thành một cự chưởng che trời lấp đất, chậm rãi áp xuống đỉnh đầu bảy Đại Thánh Nhân.

Bảy vị Thánh Nhân bao gồm cả Hồng Quân, vào khắc đó, cảm thấy thân hình mình trong chớp mắt bị cấm cố.

Một luồng khí cơ cực kỳ khủng bố gắt gao áp chế thân thể của họ, trừ Hồng Quân ra, sáu vị Thánh Nhân như Lão Tử, vào khắc đó ngay cả động đậy cũng không thể.

Không, có một người dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Chỉ thấy trên mặt Hồng Quân và sáu người Lão Tử cực kỳ khó coi, nhưng Nữ Oa vẫn một vẻ phong khinh vân đạm.

Hiển nhiên, luồng khí cơ khủng bố đó không bao trùm Nữ Oa.

Nhưng, vì không trái lời Thiên Đạo, cho nên Nữ Oa vẫn ở dưới cự chưởng đó mà không lui ra.

Lão Tử và mọi người lúc này đều thần tình kinh khủng nhìn cự chưởng trên đỉnh đầu chậm rãi hạ xuống, nào có thời gian đi quản Nữ Oa!

Hồng Quân thì dựa vào một số Pháp Bảo, chống đỡ một phần áp lực, sau đó trong chớp mắt rút lui về phía sau, miễn cưỡng thoát khỏi phạm vi bao phủ của bàn tay Dương Mi.

Giây tiếp theo, cự chưởng của Dương Mi hung hăng áp xuống, mấy vị Thánh Nhân như Lão Tử vào khắc đó trực tiếp bị vỗ thành bãi thịt nát!

Không gian Hỗn Độn nơi họ đứng, dưới công kích của Dương Mi càng trực tiếp hóa thành mảnh vụn, một luồng phong bạo Hỗn Độn cực kỳ khủng bố lập tức càn quét, triệt để xé nát thân thể đã hóa thành bãi thịt nát của mấy vị Thánh Nhân đó!

Hồng Quân tuy đã sớm thoát ly, không chịu đòn chính diện, nhưng chưởng phong khi cự chưởng hạ xuống vẫn lướt qua thân thể Hồng Quân.

Khiến thân thể Hồng Quân vào khắc đó trong chớp mắt tứ phân ngũ liệt, như thể bị ngũ mã phanh thây!

Chương 431

Nhưng cũng kỳ lạ, ngay cả thân thể Hồng Quân còn bị phá hủy dễ dàng, nhưng Nữ Oa ở dưới cự chưởng lại không hề hấn gì.

Thậm chí, hơi thở cũng bình ổn như vậy.

Mọi thứ lại diễn ra cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt đã xảy ra, mấy người đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang Thiên Địa, ngay cả một kích của Dương Mi cũng không thể chịu đựng, liền kẻ chết người bị thương!

Dựa vào Pháp lực cường đại, Hồng Quân miễn cưỡng ngưng tụ thân thể của mình lại, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

Thế nhưng, không đợi Hồng Quân có thêm động tác thừa thãi nào, thân hình Dương Mi lóe lên, liền xuất hiện trước mặt hắn, Khiến hắn trong nhất thời, căn bản không kịp phản ứng.

Khi phát hiện ra, thứ xuất hiện trước mắt chính là một ngón trỏ!

Một ngón tay, phảng phất mang theo sức mạnh của một phương Thiên Địa, nặng nề điểm lên trán Hồng Quân.

Ngay sau đó, đầu Hồng Quân như một quả dưa hấu lớn, ầm ầm nổ tung!

Chỉ còn lại thân thể không đầu, đứng sừng sững trong Hỗn Độn.

Thế nào là tồi khô lạp hủ?

Thế nào là không chịu nổi một đòn?

Làm xong tất cả, Dương Mi phong khinh vân đạm đứng tại chỗ cũ, phảng phất cảnh tượng khủng bố vừa rồi, không liên quan gì đến hắn.

“Dế mèn vọng muốn tranh với trời, thật sự không biết sống chết!” “Thật mất hứng, cứ tưởng sẽ có một trận đại chiến, ai ngờ, ngay cả thân thể cũng chưa kịp nóng!” Lúc này Lão Tử và những người khác bao gồm Hồng Quân, đều được Thiên Đạo ấp ủ mà trọng sinh.

Thánh Nhân chính là như vậy, Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Thánh Nhân sẽ không chết.

Chỉ là lúc này Hồng Quân và những người khác được trọng sinh, dù biết rõ mình sẽ không chết, nhưng cũng không dám lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Dương Mi.

Một kích vừa rồi, khiến họ có chút da đầu tê dại.

Nghe những lời đầy trào phúng của Dương Mi, mấy vị Thánh Nhân đứng sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang Đại Lục cũng chỉ có thể nén giận mà im lặng.

Nếu không thì làm gì được?

Căn bản không đánh lại, đừng nói là một kích cũng không địch nổi, xông ra ngoài, cũng không cản được Dương Mi chút nào!

Chỉ sẽ tự mình chuốc lấy sỉ nhục mà thôi.

Hồng Quân nặng nề thở dài một hơi, nhìn Dương Mi từng bước từng bước đi tới.

Kể từ sau cuộc Đạo Ma chi tranh năm xưa, Dương Mi đã đánh chết Hồng Quân một lần, trong lòng Hồng Quân vẫn luôn canh cánh về Dương Mi.

Huống hồ, hắn mới là Thiên Tuyển Chi Tử do Thiên Đạo lựa chọn, là đệ nhất nhân của Đại Lục này, vậy mà từng bước đều bị Dương Mi dẫn trước!

Cho dù là Đạo Tổ, cũng không nuốt trôi được cục tức này.

Thế nhưng, giờ đây trong lòng Hồng Quân chỉ có một trận cảm giác vô lực sâu sắc!

Năm xưa còn có thể đối kháng một hai với Dương Mi, nhưng khi đột nhiên quay đầu lại, thì đã là khác biệt một trời một vực!

Tam Thập Tam Ngoại Thiên chỉ còn lại hai người Nữ Oa và Dương Mi, nhìn dáng vẻ cực kỳ đắc ý của Dương Mi.

Nữ Oa liếc Dương Mi một cái, sau đó khẽ bỏ lại một câu, quay về Oa Hoàng Cung.

"Vạn sự cẩn thận!" Nhìn bóng lưng Nữ Oa rời đi, Dương Mi cười khẽ gật đầu, đến nước này, Nữ Oa rời đi, e rằng Thiên Đạo cũng không còn cách nào tốt hơn.

Thật sự không nên đắc tội Dương Mi đến chết.

Hơn nữa trong bóng tối có một Ma Vực hổ thị đam đam, với thực lực của Dương Mi hiện tại.

Chương 432

Tuy Dương Mi không phải đối thủ của Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo muốn thật sự tiêu diệt Dương Mi, cũng không phải chuyện đơn giản.

Chỉ cần Dương Mi trốn vào U Minh Thế Giới, Thiên Đạo hoàn toàn không có cách nào.

Cần biết, ở U Minh Thế Giới, Dương Mi cũng là một phương Thiên Đạo!

Cùng với Nữ Oa rời đi, Dương Mi cũng rời khỏi Tam Thập Tam Ngoại Thiên, thân thể còn lại của Hồng Quân, cũng vào khắc đó triệt để nổ tung!

Bên trong Hồng Hoang, trận chiến của hai tộc Vu Yêu đã hoàn toàn đạt đến cao trào, vô số người xả thân vong mạng, chỉ vì muốn giành lấy một tia sinh cơ cho chủng tộc!

Trận chiến cấp cao càng kịch liệt hơn, những đòn công kích động một cái là hủy thiên diệt địa, khiến những tiểu binh còn lại trở thành cá trong ao.

Trong đại chiến thì không có tốt đẹp gì, tất cả đều là nắm đấm lớn hơn thì có lý, đạo lý giữa cường giả, bản chất của thế giới!

Bất kể là Hồng Hoang hay những nơi khác, đều như vậy, yếu thịt cường thực, cường giả mới có thể sống sót, kẻ yếu chỉ có thể dựa dẫm vào cường giả mới có thể sống!

Đạo lý đó, không có gì để nói.

Hai tộc Vu Yêu lúc này là nhân vật chính của thế giới Hồng Hoang, lúc này những Thánh Nhân xung quanh đều phải lùi ba bước.

Có thể thấy thế lực đạt đến một mức độ nhất định, cũng có thể lay chuyển bước chân của cường giả!

Thấy hai bên càng đánh càng hăng, hai tộc đều tử thương vô số!

"Kết trận!" Yêu Đế Đế Tuấn, được vô số Yêu Tộc vây quanh ở trung tâm, gầm lên một tiếng, âm thanh vang vọng trời xanh.

Ba trăm sáu mươi lăm lá Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, lập tức được ba trăm sáu mươi lăm vị cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong tế xuất!

Ngay lập tức, một vạn bốn ngàn tám trăm lá Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên đột nhiên sáng lên!

Một vạn bốn ngàn tám trăm lá Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên đều do Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên tế xuất!

Ngay sau đó, vô số tinh thần giữa Thiên Địa sáng lên, ban ngày trong chớp mắt hóa thành đêm tối!

Lực lượng của ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ trên trời, một vạn bốn ngàn tám trăm ngôi sao kỳ tinh đều sáng lên!

Ngay sau đó Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh đột nhiên sáng rực, bùng phát ra dao động Pháp lực khủng khiếp!

Lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh hai ngôi sao chủ làm trận nhãn, sâu thẳm vô cùng, sát khí tràn ngập.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Trận pháp mạnh nhất của Yêu Tộc, trực tiếp được tế xuất không chút do dự!

Trải qua vô số năm cải tiến, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, giờ đây đã đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất!

Khi Đế Tuấn và các Yêu Thánh khác tạo thành Chu Thiên Tinh

Đấu Đại Trận, lập tức tinh quang khắp trời chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, đồng thời dẫn động lực lượng tinh thần.

Nó gia tăng uy thế và thực lực của trận pháp và cờ trận, càng có thể tăng cường uy thế và thực lực của người lập trận, có thể trong chớp mắt nâng cao Pháp lực của họ, như thể không thể dùng cạn vậy.

Phàm là binh sĩ Yêu Tộc ở trong đại trận này, tu vi và cảnh giới tự động tăng lên một cấp bậc.

Người là Đại La Kim Tiên đều được tăng lên tu vi Chuẩn Thánh, người là Chuẩn Thánh thì trực tiếp tăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, Yêu Tộc dưới Đại La Kim Tiên thì tự động tăng lên hai cấp bậc!

Đế Tuấn ở sâu trong trung tâm đại trận, toàn thân khí thế càng trực tiếp bức đến Hỗn Nguyên, khiến những đại năng quan chiến kia đều một trận lòng run sợ.

Sự lợi hại của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể thấy rõ, sự khác biệt giữa có cờ trận và không có cờ trận là rất lớn.

Mà đều là những thực lực cấp kiếp nạn, tăng cường một phần thì có thêm một phần nắm chắc, cơ hội thắng chiến tranh sẽ lớn hơn một chút.

Đế Giang và các Tổ Vu thấy tình huống như vậy, biết rằng trận chiến này phải xem Tổ Vu mới được, thế là Thập Nhị Tổ Vu liền trực tiếp xông về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đó!

Chương 433

Sau khi tiến vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn lập tức chủ trì trận pháp, đồng thời công kích Thập Nhị Tổ Vu.

Thái Nhất càng cuồng bạo hơn, đem Hỗn Độn Chung như một viên đá mà ném, hoàn toàn không hề có chút cố kỵ nào, hơn nữa âm công mà Hỗn Độn Chung vốn có đã phát huy tác dụng cực lớn.

Tổ Vu cũng bị đình trệ, một phần vạn tinh thần chi lực cũng cực kỳ đáng sợ, nhưng những tinh thần đó trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại như vô biên vô tận mà xông tới.

Vào lúc đình trệ trong chớp mắt, những tinh thần chi lực đó trực tiếp đánh lên người Thập Nhị Tổ Vu!

May mắn là Tổ Vu có thể xưng là nhục thân mạnh nhất, tinh thần chi lực đánh lên trên đó giống như gãi ngứa, nhưng những Đại Vu và tu sĩ Vu Tộc khác lại hoàn toàn không chịu nổi.

Thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc nhất thời thị uy, Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu cũng biết cứ thế này thì không được, bọn họ cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt.

Thế là liền trực tiếp lấy ra sát thủ giản!

"Dàn trận!!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!!!" Thập Nhị Tổ Vu gầm lên một tiếng, ngay sau đó, huyết khí cuồng bạo vô cùng ngút trời trực tiếp xông thẳng lên mây!

Thập Nhị Tổ Vu lập tức hợp lại làm một, vây thành một vòng, đồng thời xuất hiện mười hai lá cờ trận cổ xưa, mỗi người trong tay cầm một lá bắt đầu vung vẩy.

Mỗi lần vung động, khí tức trên người họ lại ẩn giấu đi một chút, cho đến khi mười hai lần kết thúc, thân thể của họ trở nên khổng lồ vô cùng.

Đồng thời, khí tức ẩn giấu đan xen, nhìn qua một cái, mơ hồ giống như một người!

Dưới sự công kích mãnh liệt của tinh thần, họ đã tạo thành một trận pháp huyền diệu, tinh thần xung quanh đều lần lượt bị phá diệt, như thể chưa từng xuất hiện, Đế Tuấn và các Yêu Thánh khác căng thẳng nhìn Tổ Vu triệu hồi Bàn Cổ Chân Thân.

Tuy biết trận pháp không thể ngăn cản, nhưng Đế Tuấn vẫn chỉ huy các Yêu Thánh công kích trận pháp đang dần hình thành đó.

Chỉ là cuối cùng đều vô dụng, tất cả công kích rơi xuống Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều hóa thành tro bụi.

Đế Tuấn và các Yêu Thánh khác trong lòng không cam, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, uất ức.

Mười hai lá cờ trận xuất hiện, khiến Đế Tuấn trong lòng chấn động, cảm thấy sâu sắc rằng đây không phải chuyện tốt!

Rõ ràng Yêu Tộc có át chủ bài lợi hại, Vu Tộc cũng có, chỉ là phải xem bên nào có uy lực cường đại hơn mà thôi.

So với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thanh thế vô cùng lớn của Yêu Tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc lại có vẻ mỏng manh hơn nhiều.

Thập Nhị Tổ Vu lần lượt hiển lộ bản thân, dùng thủ đoạn huyền diệu, kết hợp vô tận hung sát huyết khí lại làm một.

Không bao lâu sau, mười hai thân thể khổng lồ kèm theo một tiếng "Vu" vang lớn, dung hợp thành một thể.

Ngay sau đó, một người khổng lồ tay cầm cự phủ xuất hiện trước mặt mọi người.

Bàn Cổ Chân Thân!

Hiển hiện!

Những người vẫn luôn quan sát trận đại chiến này, không phải lần đầu tiên thấy uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đương nhiên cũng không phải lần đầu tiên thấy Bàn Cổ Chân Thân, đã thấy trong trận Vu Yêu đại chiến lần trước.

Chỉ là cho dù như vậy, khi nhìn thấy Bàn Cổ Chân Thân vào khắc này, trong lòng vẫn không nhịn được mà chấn động.

"Bàn Cổ đạo huynh!" Nhìn gương mặt quen thuộc đó, Dương Mi cũng hơi thất thần, không lâu sau liền lắc đầu.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Bàn Cổ này sớm đã không phải Bàn Cổ kia, chỉ có hình dáng chứ không có thần thái, chỉ là một cái xác rỗng có được lực lượng của Bàn Cổ mà thôi.

Mà lực lượng của Bàn Cổ có được mấy phần, thì vẫn chưa biết!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều đã bố trí hoàn thành.

Chương 434

"Quyết một trận tử chiến!

Bất tử bất hưu!" Ngay lập tức, trên chiến trường Vu Yêu đại chiến, truyền ra tiếng gầm thét chấn động Thiên Khuyết!

Hiển nhiên, cùng với việc hai đại trận được tế xuất, trận chiến này cũng bị đẩy lên đỉnh phong!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc bùng phát ra vô tận tinh quang, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, mỗi một lần tinh thần dao động, ngay cả Vu Tộc có nhục thân thiên hạ vô song trong Hồng Hoang, cũng chỉ có thể tại chỗ bị tinh quang xuyên thủng, hóa thành thi thể nằm ngang.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi.

Chiến sĩ Vu Tộc, liền ít nhất bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đồ sát mấy chục vạn người!

Thế nhưng, sát ý ngút trời bùng nổ!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thật đáng sợ, không những không khiến Vu Tộc lùi bước, ngược lại còn kích thích sự cuồng bạo trong huyết mạch của họ!

Thập Nhị Tổ Vu dẫn đầu, dưới tiếng gầm thét, Thiên Địa rung chuyển, Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ mà ra.

Một quyền, một cước bá đạo vô cùng, đơn giản thô bạo mà đánh mấy chục vạn Yêu Tộc thành huyết nhục nát bươm!

"Giết!!" Dưới sự dẫn dắt của mười hai vị Tổ Vu, phía sau là Đại Vu dẫn theo vô tận Vu Tộc nhân, đột nhiên xông về phía những Yêu

Tộc chưa hình thành tinh đấu đại trận đó!

Huyết tinh khí tràn ngập, sát ý khiến người ta lạnh gáy, giao thoa trong những thân xác thịt!

Lúc này tu sĩ hai tộc Vu Yêu hoàn toàn giao chiến lẫn lộn, phóng mắt nhìn khắp nơi đều là tu sĩ hai tộc Vu Yêu, nhưng căn bản không thể phân biệt được lẫn nhau!

Đương nhiên, những tu sĩ hai tộc Vu Yêu đó tự nhiên không cần cố kỵ nhiều, chỉ cần không phải người trong tộc mình bên cạnh, ra tay giết chết là được.

Không thể không nói Vu Tộc tuy không giỏi mưu kế, nhưng giờ đây tất cả tu sĩ hai tộc Vu Yêu đều hỗn loạn giao chiến lẫn lộn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc trong chớp mắt mất đi phong mang vốn có, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đó tuy do Yêu Tộc tế xuất, nhưng từng luồng tinh thần chi lực ẩn chứa sát cơ khủng bố lại không nhận người!

Đương nhiên, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc cũng không dám tùy ý xuất kích.

Nhưng, cao tầng hai tộc lúc này lại vô cùng ăn ý, đều không tiếp tục ra tay với chiến trường tầng dưới.

Nhìn nhau một cái, hai đại trận dưới sự điều khiển của cao tầng hai tộc Vu Yêu, hung hăng va chạm vào nhau!

Ầm ầm...

Mỗi một lần va chạm đều kinh thiên động địa, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đều vì thế mà chấn động không thôi.

Nếu hai đại trận đồng thời công về phía Hồng Hoang Đại Lục, e rằng Hồng Hoang Đại Lục thật sự có thể không chịu nổi mà sụp đổ!

Ở chiến trường tầng dưới, Yêu Tộc dường như chiếm thượng phong.

Nhưng một khi cận chiến, Vu Tộc liền giết chóc nhanh đến cực hạn!

Căn bản không có chút hoa mỹ nào, căn bản không có chút do dự nào!

So với điều này, trận Vu Yêu đại chiến lần đầu, giống như trò trẻ con vậy!

Đúng như hai bên đã nói, bất tử bất hưu, chiến đấu cho đến khi chỉ còn một người cuối cùng!

Cùng với sự tư sát điên cuồng vô cùng của hai bên cuối cùng, nghiệp lực bạo lệ vô cùng giữa Thiên Địa, cũng từ bốn phương tám hướng, hội tụ về phía hai tộc Vu Yêu.

Tất cả của tất cả, đều ý nghĩa là trận chiến cuối cùng sắp đến.

Sau trận chiến này!

Thiên Địa sẽ trở lại thanh minh, thế gian sẽ trở lại thời kỳ thịnh thế!

Chương 435

Chiến tranh Lượng Kiếp, bất luận khi nào, cũng đều máu me đến cực hạn!

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thật sự lợi hại, tất cả người nhập trận, đều tăng lên ít nhất hai cảnh giới!" Trên Cửu Thiên, chúng Thánh Nhân do Hồng Quân dẫn đầu đều sắc mặt đạm nhiên nhìn chiến trường bên dưới như một cối xay thịt, Nguyên Thủy ánh mắt lóe lên nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc bên dưới, có chút tán thán nói.

Tuy biết không thể ngăn cản Dương Mi, nhưng trận chiến Lượng Kiếp liên quan đến tương lai của Hồng Hoang Đại Lục này, không thể không xuất hiện.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không tầm thường, Bàn Cổ Chân Thân đó không phải kẻ dễ bị bắt nạt, đủ sức đối kháng với vạn thiên tinh thần chi lực." Thông Thiên Đạo Nhân nghe lời Nguyên Thủy nói, lại bĩu môi, đạm nhiên nói.

Trận tử chiến của Vu Tộc và Yêu Tộc, thanh thế hùng tráng đến cực hạn.

Một cái nhìn liền có thể thấy được một trận đại chiến hoành tráng nhất trong mấy vạn năm qua, điểm cốt lõi chính là đại trận mà hai bên đã kết ra.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Bên nào của đại trận có thể chiếm thượng phong, liền sẽ trực tiếp quyết định kết cục của trận đại chiến Lượng Kiếp này.

Chỉ là với nhãn quan của chúng Thánh Nhân mà xem, bất kể là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đều đang ở trạng thái thế quân lực địch.

Khó phân khó giải, trong thời gian ngắn căn bản không thể phân ra cao thấp.

Ngay cả, cũng không thể vào khắc này đưa ra kết luận, rốt cuộc bên nào có thể giành chiến thắng.

Nghe lời Nguyên Thủy và Thông Thiên nói, các Thánh Nhân khác cũng gật đầu tán đồng.

Nhưng sau đó, ai nấy đều trong lòng rùng mình!

Bất kể hai đại trận có mạnh mẽ đến đâu, nhưng trong lòng họ lại đặc biệt rõ ràng!

Trận đại chiến lần này, chỉ ở một người!

Tất cả Thánh Nhân đều nhìn về phía Dương Mi cách đó không xa, đương nhiên cũng chỉ dám nhìn từ xa, mà căn bản không dám tiến lại gần!

Nếu chọc giận vị sát thần đó, rồi lại bị hắn ban cho một chưởng, vậy thì thể diện của một Thánh Nhân sẽ mất hết.

Cần biết, lúc này về cơ bản tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đang nhìn về nơi này.

Cho nên, Hồng Quân mang theo nhiệm vụ của Thiên Đạo, lúc này cũng không dám đi trêu chọc Dương Mi.

Chỉ là, Thánh Nhân đều biết giờ đây Lượng Kiếp đã thành, nghiệp lực nguy hiểm không thể đo lường được đó, nếu không tiêu trừ, thì nhất định sẽ gây ra đại họa!

So với Long Hán Đại Kiếp lần thứ nhất, Tiên Thiên Tam Tộc bạo

ngược vô Đạo, tử kiếp tất thành.

Hai tộc Vu Yêu, tuy rằng cũng có hành vi ác độc nhất định, nhưng tương đối, bị chúng sinh và Thánh Nhân thúc đẩy, hiến tế mà thôi.

Dù sao khi Lượng Kiếp xuất hiện, giữa Thiên Địa, có thể gánh chịu hàng ngàn vạn ức nghiệp lực không thể đo lường, cũng chỉ có hai quần thể tộc lớn nhất Hồng Hoang là Yêu Tộc và Vu Tộc.

Vì lý do đó, mấy vị Thánh Nhân đều không nhịn được mà nhìn Dương Mi thêm vài lần.

Vị này... rốt cuộc có ý đồ gì?

Dương Mi làm sao lại không rõ duyên do trong đó, tuy rốt cuộc là vì vô số sinh linh của Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng tu sĩ hai tộc Vu Yêu, chẳng phải cũng vô tội sao?

Đương nhiên, Yêu Tộc thì không phải chuyện của hắn!

Thế nhưng, Vu Tộc lại có mối quan hệ thiên ti vạn lũ với hắn.

Huống hồ, còn mắc nợ nhân quả với Bàn Cổ...

Chương 436

Chỉ là lúc này, hắn lại không trực tiếp ra tay.

Dù sao, nghiệp lực của Lượng Kiếp này, cần một ít huyết nhục để gánh chịu!

Dương Mi chỉ khẽ thở dài một hơi, liền dời toàn bộ ánh mắt về phía chiến trường bên dưới.

Cần phải luôn chú ý, luôn sẵn sàng ra tay!

Thế nhưng, đúng lúc này, lại có hai tiểu yêu Yêu Tộc trông có vẻ bình thường, lén lút thoát ly khỏi chiến trường.

Sau đó, chậm rãi tiến về phía Dương Mi.

Về điều này, Dương Mi lúc này không hề có chút phát giác.

Không chỉ riêng Dương Mi, Hồng Quân và mấy vị Thánh Nhân khác cùng tất cả sinh linh Hồng Hoang Đại Lục đều không phát hiện ra điểm này.

Chỉ có Thiên Đạo ẩn nấp trên trời xanh, đột nhiên phát ra một tiếng nghi ngờ nhẹ!

Một trận chiến, máu chảy thành sông.

Một trận chiến, trời đất tối tăm.

Một trận chiến, khiến cả thiên địa đều vì thế mà chấn động.

Khi hai tộc Vu Yêu triệt để bộc lộ thực lực, trong lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang đại lục đều rùng mình một thoáng!

Ngay cả những Thánh Nhân cao cao tại thượng kia, trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ chấn kinh.

Thật sự, quá mạnh rồi!

Ánh mắt của tất cả sinh linh đều bị trận đại chiến trước mắt thu hút chặt chẽ.

Lúc này, trong lòng bọn họ đều có một suy nghĩ giống nhau!

Hai tộc Vu Yêu, tất phải diệt vong!

Dù cho bất kỳ tộc nào thắng, tộc đó cũng sẽ đè nặng lên đầu tất cả mọi người, khiến họ không thể thở nổi!

Trong khi ánh mắt của tất cả mọi người đều bị trận đại chiến Vu Yêu kinh thiên động địa thu hút.

Trong chiến trường hỗn loạn, hai đạo yêu tộc tu sĩ với khí tức suy yếu lén lút thoát ly chiến trường!

Lúc này, bao gồm cả Dương Mi, tất cả mọi người đều bị trận đại chiến Vu Yêu trước mắt thu hút ánh mắt.

Nếu có phát hiện hai tên yêu tộc tu sĩ hành động quỷ dị, e rằng cũng sẽ không để vào mắt.

Dù sao, từ khí tức của hai tên yêu tộc đó có thể cảm nhận ra, bọn chúng cũng chỉ là hai tu sĩ Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Trong mắt các Chuẩn Thánh thậm chí Thánh Nhân, Thái Ất Kim Tiên và kiến hôi thực sự không có gì khác biệt.

Nhưng sự thật, có đúng như vậy không?

Hai tên yêu tộc tu sĩ kia đương nhiên đã nhận ra tình cảnh hiện tại của mình.

Hai người nhìn nhau một cái, trong đôi mắt sâu thẳm đều lóe lên một tia giảo hoạt.

Những người khác, trong mắt bọn chúng, mới thực sự là kiến hôi!

Không, mục tiêu của bọn chúng, không phải những kiến hôi này.

Sau khi hai người nhìn nhau một cái, liền lén lút mò về phía Dương Mi.

Chương 437

Tuy rằng tự nhận dựa vào thực lực, đối phó Dương Mi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng, để đảm bảo an toàn, bọn chúng quyết định ám sát!

Chỉ trong chốc lát, hai người đã mò đến bên cạnh Dương Mi.

Điều kỳ lạ là, ánh mắt Dương Mi dường như vẫn bị trận chiến trước mặt thu hút, hoàn toàn không hề nhận ra có người đang tiếp cận.

Nếu nhìn kỹ, nhất định có thể phát hiện, xung quanh Dương Mi đang tràn ngập từng trận pháp tắc tựa mộng tựa ảo!

Loại pháp tắc này tuy không có lực sát thương khủng bố, nhưng có thể khiến người ta rơi vào huyễn cảnh do người sử dụng tạo ra.

Ở trong huyễn cảnh, đương nhiên không thể biết những gì đang xảy ra trong hiện thực.

Đây chính là lực pháp tắc của Hỗn Độn Ma Thần Huyễn.

Nhìn Dương Mi hoàn toàn không phản ứng với sự tiếp cận của hai người kia, trên mặt Huyễn hiện lên một nụ cười quyến rũ, sau đó gật đầu với Thứ ở bên cạnh.

Trong mắt Thứ lóe lên hàn quang, cả người trực tiếp biến mất giữa không trung, ẩn mình vào hư không.

Một thanh chủy thủ sắc bén phát ra hồng quang rực rỡ được Thứ nắm chặt trong tay.

Hồng quang quỷ dị kia còn thấm đẫm một luồng sát ý khát máu, hòa quyện với hàn ý âm trầm trên người Thứ, tạo nên một sát ý khủng bố khiến người ta kinh hãi!

Nhưng, luồng sát ý khủng bố này lại được thu liễm vô cùng hoàn mỹ, không hề tiết lộ ra ngoài nửa điểm.

Nhìn con mồi trong tầm tay, Thứ không hề do dự, trực tiếp vung chủy thủ đâm thẳng vào tim Dương Mi!

Thanh chủy thủ kia là một Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, độ sắc bén của nó tự nhiên không cần phải nói.

Những đạo huyết sắc quang mang vây quanh kia, không chỉ đơn giản là để nhìn.

Những huyết sắc quang mang này, có thể hút máu!

Chỉ cần máu bị huyết sắc quang mang tiếp xúc, sẽ lập tức bị hút cạn!

Nhìn thấy chủy thủ sắp đâm vào tim Dương Mi, trên mặt Thứ không khỏi hiện lên một tia khinh thường!

Dương Mi, cũng chỉ đến thế mà thôi!

Một đòn này, Dương Mi chắc chắn phải chết!

Lúc này Dương Mi dường như không hề nhận ra, chỉ yên lặng nhìn trận chiến trước mặt.

Nhưng, ngay khi thanh chủy thủ tinh hồng trong tay Thứ vừa chạm vào y phục của Dương Mi.

Đột nhiên, thanh chủy thủ tinh hồng mang theo sát khí ngập trời, tựa lưỡi hái của tử thần kia, lại cứng đờ dừng lại ở đó.

Không chỉ như vậy, trong khoảnh khắc đó, Thứ đang ẩn mình trong hư không đột nhiên cảm thấy thân hình mình cứng lại.

Dường như, đột nhiên bị một loại trói buộc nào đó.

Thậm chí, không thể động đậy một chút nào!

Một luồng pháp tắc thời không khủng bố, lấy Dương Mi làm trung tâm đột nhiên lan rộng, có lẽ chỉ trong vài giây.

Không gian trong phạm vi hàng chục vạn dặm, dường như bị đình trệ.

Gió, đã dừng lại.

Nước, không còn chảy nữa.

Chương 438

Tất cả sự vật, sinh linh đều như một bức tranh tuyệt đẹp, giữ nguyên một động tác bất động.

Trên chiến trường Vu Yêu khủng bố, cũng không ngoại lệ, thậm chí không ít pháp thuật thần thông đang được ấp ủ, đều cứng đờ dừng lại ở đó.

Lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều chỉ có một suy nghĩ, tính mạng của mình không còn nằm trong tay mình nữa!

May mắn thay, tình huống kỳ dị này chỉ duy trì vài chục giây, sức mạnh pháp tắc vô tận đã tan biến.

Đến nhanh, đi cũng nhanh.

Khiến mọi người, cứ như đang nằm mơ vậy!

Nhưng nhìn những người khác đều mang vẻ mặt mờ mịt, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Mọi thứ vừa rồi, đều là thật!

Mặc dù pháp tắc trói buộc mọi người đột nhiên biến mất, nhưng tất cả vẫn đứng yên như tượng điêu khắc.

Dường như, vẫn chưa phản ứng kịp.

Ngay cả hai tộc Vu Yêu đang đánh nhau bất tử bất hưu vừa rồi, nhất thời cũng ngừng động tĩnh.

Hồng Quân cầm đầu mấy vị Thánh Nhân, nhìn nhau một cái, trên mặt lộ ra sự kiêng kỵ nồng đậm, sau đó đồng loạt nhìn về phía Dương Mi.

Những người khác có thể không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng

bọn họ lại rất rõ ràng.

Vừa rồi rõ ràng là cả không gian bị cấm cố, trong toàn bộ Hồng Hoang đại lục có thể khống chế pháp tắc không gian đến mức khủng bố như vậy.

Trừ Dương Mi ra, còn ai nữa?

Chẳng lẽ, Dương Mi cuối cùng cũng chuẩn bị ra tay sao?

Những Thánh Nhân kia đều cho rằng, Dương Mi muốn ra tay đối với Vu Yêu Lượng Kiếp.

Tuy nhiên, khi nhìn về phía Dương Mi, ánh mắt của bọn họ lại bị hai bóng người trước mặt Dương Mi thu hút.

Ám sát đã không thành công!

Lúc này Huyễn và Thứ hiện hình, trên khuôn mặt xinh đẹp của họ tràn ngập một tia không thể tin được!

Rõ ràng, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của bọn họ.

Nhưng, vào thời khắc quan trọng, Dương Mi đã phản ứng.

Kể từ khi ám sát thất bại, Huyễn và Thứ cũng không còn trốn tránh nữa.

Đồng thời, khí tức khủng bố từ trên người hai người tỏa ra.

Một luồng áp lực mạnh mẽ, như ngọn núi nặng nề lan rộng ra xung quanh, lập tức mọi thứ xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Các sinh linh xung quanh, chỉ cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, tay chân càng lạnh cóng không thể động đậy!

Dưới luồng áp lực đó, bọn họ cảm thấy không hề có chút sức phản kháng nào!

Ngay cả Lão Tử và mấy vị Thánh Nhân cao cao tại thượng cũng

cảm nhận được một luồng tử khí nồng đậm!

“Hai người đó, là ai!” Nguyên Thủy trừng lớn hai mắt, cực kỳ chấn kinh hỏi.

Hắn có thể cảm nhận được, thực lực của hai nữ nhân kia vượt xa hắn.

Thậm chí, nói khó nghe một chút, giống như kiến hôi!

Chương 439

Tuy nhiên, đối mặt với câu hỏi của Nguyên Thủy, Lão Tử và mấy người kia đều lắc đầu mờ mịt.

Ngay cả Hồng Quân, cũng vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì.

Duy chỉ có Dương Mi thản nhiên nhìn hai người nữ trước mặt, giọng nói lạnh lùng chậm rãi thốt ra: "Hai ngươi, chết đi!" ....

Sắc mặt Dương Mi tuy vẫn bình thản như thường, nhưng trong lòng lại một trận sợ hãi.

Vừa rồi, hắn cảm nhận rất rõ ràng mùi vị của cái chết!

Nếu không phải Thiên Đạo nhắc nhở, Dương Mi thật sự đã không thể tránh được đòn tấn công vừa rồi!

Cứng rắn chống đỡ đòn đó, ngay cả Dương Mi, không chết cũng sẽ trọng thương.

Từ khi giáng lâm Hồng Hoang đại lục đến nay, Dương Mi, lần đầu tiên thật sự có cảm giác cái chết.

Con đường đi qua, thực sự quá thuận lợi rồi.

Hắn tự cho rằng mình vô địch ở Hồng Hoang đại lục, vì vậy, hắn đã thả lỏng.

Không ngờ, người của Ma Vực bắt đầu chủ động ám sát.

Xem ra, hắn đã thu hút sự chú ý của Ma Vực rồi sao?

Không, Dương Mi vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc: người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, tất tru chi!

Trước tiên không nói Ma Vực như thế nào, hai vị Hỗn Độn Ma Thần trước mặt này.

Hôm nay, tất phải chết!

“Ha ha ha, không ngờ tiểu đệ đệ lại có thể tránh được ám sát của tỷ tỷ, thật khiến tỷ tỷ ta vô cùng kinh ngạc a!” Nhìn Dương Mi vẻ mặt đầy sát khí trước mặt, Huyễn không những không hề sợ hãi, ngược lại còn cười khẽ trêu chọc.

Thứ ở bên cạnh khẽ vung thanh chủy thủ huyết hồng trong tay, sắc mặt cuối cùng cũng nghiêm túc hơn một chút, hứng thú nhìn Dương Mi.

Tuy nhiên, giọng nói nhàn nhạt của Huyễn truyền ra, lại khiến những sinh linh vừa mới phản ứng kịp kia.

Như sấm sét nổ tung trong đầu bọn họ, tất cả đều đột nhiên cứng đờ, lại một lần nữa ngây người ở đó.

Gì?

Ám sát Dương Mi?

Trời đất, có người ám sát Dương Mi.

Hoàn toàn... hoàn toàn không dám tưởng tượng!

Ai ở Hồng Hoang đại lục mà không biết, Dương Mi là người đứng đầu Hồng Hoang, vô cùng khó chọc.

Dám ám sát Dương Mi, đó rõ ràng là đang tìm chết a!

Trong đầu mọi người trống rỗng, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

Ngay cả mấy vị Thánh Nhân, cũng không ngoại lệ.

Không, bọn họ càng quan tâm đến thân phận của hai người kia!

“Hành động của Ma Vực, cũng khá nhanh đấy chứ, chỉ là dường như thực lực, cũng không phải dạng vừa a!” Đối mặt với lời trêu

chọc của Huyễn, Dương Mi cũng không nhanh không chậm nói.

Chương 440

Ý khinh thường trong giọng nói, lập tức khiến nụ cười của Huyễn biến sắc!

Thực lực của nàng ta trong Ma Vực, cũng là tồn tại đỉnh cao, hôm nay lại bị một sinh linh Hồng Hoang xem thường.

Khiến một Hỗn Độn Ma Thần như nàng ta sao có thể nhẫn nhịn, ngay lập tức Huyễn nghiến răng nghiến lợi nói: "Thằng nhóc miệng lưỡi sắc bén, dám mạo phạm Ma Vực của ta, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngày chết rồi!

Đợi lát nữa, tỷ tỷ ta sẽ xem ngươi còn cười được không!" Chỉ thấy Huyễn hừ lạnh một tiếng, đồng thời toàn thân đột nhiên chấn động, từng luồng sức mạnh pháp tắc như bụi khói đột nhiên tuôn ra.

Chỉ là sức mạnh rò rỉ ra ngoài, đã khiến không gian xung quanh vỡ vụn.

Những sinh linh đang nhìn ở cạnh đó, rõ ràng chỉ nhìn mà thôi, lại đột nhiên hai mắt vô thần, như những cái xác mất hồn mất vía.

Rõ ràng, đã rơi vào huyễn cảnh do Huyễn tạo ra.

Thực ra, đây không phải là đối tượng mà Huyễn nhắm tới, nếu không, sẽ không chỉ đơn giản là mất hồn mất vía như vậy.

Đồng thời khi Huyễn phát động tấn công, Thứ ở bên cạnh cũng ra tay, vung thanh chủy thủ huyết hồng trong tay lên khẽ vạch một cái vào hư không.

Lập tức, lưỡi dao sắc bén vạch qua không gian, trực tiếp cắt ra một vết rách vô cùng gọn gàng.

Không gian, không khí dường như cũng bị cắt đôi, lộ ra một

khoảng hư không hỗn loạn.

Kèm theo một đạo kiếm khí huyết hồng khiến người ta lạnh gáy, đột nhiên từ trong chủy thủ huyết hồng xoay tròn bắn ra.

Khoảnh khắc đó, cả bầu trời đều bị nhiễm bởi huyết sắc vô tận, tạo thành sự đối lập rõ rệt với ánh đỏ trên mặt đất.

Cả không gian, dường như đã biến thành một thế giới máu.

Huyết khí tràn ngập, sát khí ẩn chứa khắp nơi, dường như mọi ngóc ngách đều ẩn chứa sát cơ có thể lấy mạng.

Tuy nhiên, pháp tắc huyễn ảnh như mộng như ảo của Huyễn, lại đang can nhiễu phán đoán của mọi người.

Thậm chí, đòn tấn công chí mạng nhất của Thứ, lại hoàn toàn bị pháp tắc hư ảo che lấp.

Khiến người ta hoàn toàn không thể phân biệt hư thực!

Cả Huyễn và Thứ đều là Đại năng cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên thượng tam tầng, nhất cử nhất động giữa họ đã có thể khiến cả đại lục phong vân nổi dậy, bầu trời biến sắc, chấn động không ngừng!

Hiện tại, càng khiến xung quanh biến thành một thế giới huyết sắc!

Hai người xứng danh Hỗn Độn Ma Thần, không nói nhiều lời vô nghĩa, ra tay liền là sát chiêu tuyệt đối!

Nếu đổi lại là người bình thường, có lẽ đã thật sự hoảng loạn.

Dù sao, mũi tên sáng dễ tránh, mũi tên ngầm khó phòng!

Nhưng Dương Mi đang ở trung tâm mọi sát cơ, ngược lại lại vô cùng bình tĩnh.

Thậm chí cảm nhận được đạo kiếm khí ẩn chứa tử khí nồng đậm kia, đang bắn tới ám sát mình.

Dương Mi vẫn không đổi sắc mặt, thậm chí còn không điều động pháp lực trong cơ thể để chống đỡ.

Đạo kiếm khí kia dồn hết sức mạnh của Thứ, trong đó còn gia trì pháp tắc của Thứ.

Pháp tắc của Thứ!

Xuyên phá tất cả!

Xuyên thủng tất cả!

Xé nát tất cả!

Chương 441

Sự sắc bén của nó, ngay cả cường giả Bán Bộ Thiên Đạo, cũng khó có thể dễ dàng chống đỡ!

Một đòn ra, trên mặt Thứ lộ ra vẻ tự tin.

Nàng ta cũng tin rằng Dương Mi vẫn bất động không chống đỡ, và một kiếm này đủ để phân thắng bại.

Ngay cả khi Dương Mi triển khai năng lực không gian mạnh mẽ như vừa rồi, một đạo kiếm khí cũng đủ để dễ dàng xé nát nó!

"Chết đi, chết đi, thằng nhóc, ai bảo vừa nãy ngươi thần khí như vậy!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Huyễn còn lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Oanh... một tiếng nổ lớn kinh thiên truyền ra, đạo kiếm khí của Thứ quả quyết hạ xuống, không gian xung quanh như thủy tinh vỡ tan tành.

Dư âm va chạm tạo thành từng đợt sóng khí, lan tỏa ra xung quanh.

Oanh long long...

Xung quanh những ngọn núi cao hàng trăm trượng bị sóng khí quét qua, đều xuất hiện một vết cắt gọn gàng, sau đó sụp đổ ầm ầm xuống đất, tạo thành từng hố sâu đáng sợ.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, tất cả sinh linh đều không đứng vững mà ngã rạp xuống đất.

Dường như tận thế đột nhiên ập đến, các đỉnh núi bị hủy diệt, sông ngòi chảy ngược, mặt đất xuất hiện từng vết nứt sâu như vực thẳm.

So với trận đại chiến Vu Yêu vừa rồi, còn đáng sợ hơn vạn phần!

Hồng Hoang đại lục lung lay sắp đổ, thậm chí còn chìm xuống mấy phần.

Chẳng lẽ, Hồng Hoang đại lục sắp sụp đổ rồi sao?

Trong lòng tất cả sinh linh, đều vô cùng kinh hoàng!

Sức mạnh?

Một đòn suýt chút nữa hủy diệt cả Hồng Hoang đại lục?

Thực sự, khủng bố đến nhường này a!

Hồng Quân và những người khác không khỏi nghĩ, nếu đòn tấn công vừa rồi thật sự giáng xuống Hồng Hoang đại lục.

Thì Hồng Hoang đại lục chẳng phải thật sự sẽ bị hủy diệt sao?

Mấy vị Thánh Nhân không khỏi vội vàng nhìn về phía Dương Mi.

Tuy không biết, lai lịch của hai người kia!

Nhưng, hai người đó tuyệt đối không phải là kẻ lương thiện!

Không chỉ nhắm vào Dương Mi, mà ngay cả toàn bộ Hồng Hoang đại lục, bọn họ cũng không hề có chút lòng thương xót nào.

Nhưng, khi nhìn tới, lại không thấy bóng dáng Dương Mi đâu.

Trong lòng mấy người không khỏi đột nhiên rùng mình, nhưng, không chỉ có Dương Mi.

Hai nữ tử có thực lực cực kỳ khủng bố kia, lúc này cũng không thấy tăm hơi.

Mấy vị Thánh Nhân, tất cả đều vô cùng bối rối.

Rốt cuộc, tình huống gì đây!

Duy chỉ có Hồng Quân hai mắt vô thần nhìn chằm chằm vào

khoảng không gian đó, cuối cùng khẽ lẩm bẩm: “Hỗn...

Chương 442

Hỗn Độn Ma Thần!" ....

Thiên Đạo trên bầu trời, nhìn Hồng Hoang thiên địa suýt chút nữa vỡ nát, không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi, suýt chút nữa đã không nhịn được mà ra tay.

Người bình thường không biết, nhưng thân là Thiên Đạo, tự nhiên có thể cảm nhận được thực lực của hai vị Hỗn Độn Ma Thần kia.

Hai người liên thủ tấn công, áp sát sức mạnh Bán Bộ Thiên Đạo!

Thiên Đạo ra tay, cũng phải điều động bản nguyên Thiên Đạo, nếu không sẽ khó giải quyết hai người.

Nhưng vừa rồi, Thiên Đạo lại cảm nhận được mấy ánh mắt rình rập ở trong không gian Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang!

Nếu thật sự rút bản nguyên ra chiến đấu, thì toàn bộ Hồng Hoang đại lục sẽ bị phơi bày ra ngoài.

Đến lúc đó, e rằng những Hỗn Độn Ma Thần khác đang ẩn nấp trong bóng tối, sẽ trực tiếp thừa cơ ùa ra hủy diệt Hồng Hoang đại lục.

Sở dĩ không dám ra tay, là kiêng kỵ thực lực của Thiên Đạo.

Mặc dù cũng có những cường giả cấp độ Thiên Đạo Chí Tôn Hỗn Nguyên tương tự, nhưng Thiên Đạo cũng có mạnh có yếu.

Hồng Hoang Thiên Đạo là do Đại Đạo sáng tạo, cũng là người đại diện của Đại Đạo, có thể nói là người đứng đầu dưới Đại Đạo.

Nhưng, Hồng Hoang Thiên Đạo lại dựa vào Hồng Hoang mà sinh ra.

Nếu Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ, thì nếu Hồng Hoang diệt vong, thực lực của nó có thể sẽ suy giảm nghìn trượng!

Vì vậy, dù có thực lực hủy diệt Ma Vực, cũng không dám dễ dàng xuất kích.

Chính xác hơn, không dám thoát ly Hồng Hoang, càng không dám tách bản nguyên ra khỏi Hồng Hoang.

Nếu không, Dương Mi thật sự không phải đối thủ của nó!

Không có bản nguyên, có thể phát huy thực lực cực hạn, cũng chỉ là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

"Xem ra, kế hoạch loại bỏ Ma Vực phải tiến hành sớm hơn, nhưng mấu chốt nằm ở thằng nhóc kia." Thiên Đạo lẩm bẩm, đôi mắt lạnh lùng nhìn về một hướng.

Dường như xuyên thẳng qua hư không, nhìn về một nơi xa xôi không rõ.

"Thằng nhóc đó, chắc chắn có thể đối phó được hai con kiến hôi chứ.

Nếu ngay cả bọn chúng mà cũng không đối phó được, thì không cần thiết phải đến Ma Vực chịu chết nữa!" "Thằng nhóc, nhất định phải thắng a!" Không phải Thiên Đạo không có niềm tin vào thực lực của Dương Mi, thực lực của Huyễn và Thứ thực sự không yếu.

Một người là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên bát tầng, một người còn là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cửu tầng...

Điều quan trọng nhất là, hai người họ đều có Hỗn Độn Thể hoàn chỉnh!

Lúc này, Dương Mi cùng Huyễn, Thứ ba người, đang ở đâu? .....

Ánh mắt xinh đẹp của Thứ tò mò nhìn xung quanh, nhìn một

không gian u minh đen tối khắp nơi.

Nàng ta có chút không hiểu, vì sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây.

Nhưng có thể cảm nhận được, nơi này không phải là Hồng Hoang đại lục trước đó.

Các nguyên tố ở đây hỗn loạn và cuồng bạo, toàn bộ không gian dường như không ổn định, khá giống với không gian Hỗn Độn hỗn loạn.

Chương 443

Nhưng nơi này, lại kém hơn không gian Hỗn Độn một bậc.

"Không cần nhìn nữa, đây là thủ đoạn của thằng nhóc đó!" Huyễn ở bên cạnh thản nhiên nói, đồng thời sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm phía trước.

Thứ thuận theo ánh mắt của Huyễn nhìn tới, liền thấy một bóng người hơi gầy đang yên ổn đứng cách đó không xa.

Bóng người đó, trừ Dương Mi ra còn ai vào đây!

Khi Thứ nhìn rõ Dương Mi, sự tự tin trong đôi mắt nàng ta đột nhiên biến đổi.

Lúc này Dương Mi, toàn thân trên dưới không hề có một vết thương nào, thậm chí còn bình thản như trước!

"Sao... sao có thể!" Nhìn Dương Mi hoàn hảo không tổn hại trước mặt, giọng Thứ vô cùng không thể tin được.

Nàng ta biết rất rõ đòn tấn công vừa rồi, trong toàn bộ Ma Vực, cũng không có mấy người có thể dễ dàng chống đỡ!

Vì vậy, khiến Thứ vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời, Huyễn cũng thu lại vẻ khinh thường, và trầm giọng nói: "Thực lực, mạnh!

Ít nhất là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cửu tầng, thậm chí, có thể mạnh hơn!" "Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cửu tầng?

Thậm chí còn mạnh hơn?

Chẳng lẽ, đã đột phá cảnh giới Đại Đạo rồi sao?" Giọng Thứ có chút run rẩy, dường như vừa nhìn thấy một con mãnh thú Hồng

Hoang cực kỳ đáng sợ.

Cảnh giới Đại Đạo?

Trước kia, ngay cả bọn họ, cũng chưa từng thật sự bước chân vào cảnh giới Đại Đạo!

Ai cũng biết, ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần có mạnh có yếu, cơ bản đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Còn những người thật sự bước vào cảnh giới Đại Đạo, thực ra không nhiều.

Chỉ có năm mươi Hỗn Độn Ma Thần đứng đầu, mới bước vào cảnh giới Đại Đạo, mười người đứng đầu như Dương Mi, La Hầu thì là Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo đỉnh phong.

Duy chỉ có Bàn Cổ một người, mới đạt đến Bán Bộ Đại Đạo thật sự!

Chỉ còn một bước nữa, tức khắc có thể chứng đắc Đại Đạo!

Có thể thấy, muốn thật sự bước vào cảnh giới Đại Đạo, thì khó khăn đến nhường nào!

Vì vậy, lúc này Thứ mới lộ ra vẻ mặt kinh khủng như vậy.

Nếu Dương Mi thật sự đã bước vào cảnh giới Đại Đạo.

Vậy thì, hôm nay, chắc chắn phải chết!

"Ta, hai cô nương bên kia là ai?" Dương Mi thản nhiên nhìn hai nữ, vừa nói vừa chậm rãi bước tới.

Nhìn Dương Mi đang từng bước từng bước tiếp cận, Huyễn và Thứ nhìn nhau một cái, đều từ ánh mắt đối phương nhìn ra ý muốn rút lui.

Hỗn Độn Ma Thần tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không ngu ngốc!

Bọn họ, đã trải qua Khai Thiên Lượng Kiếp, so với sinh linh bình thường thì càng quý trọng mạng sống hơn một chút.

Hai nữ đang định rút lui, nhưng, khi nhìn những đạo pháp tắc huyền ảo với đạo vận quanh quẩn quanh Dương Mi.

Hai nữ, lại do dự!

Chương 444

Trên đỉnh đầu Dương Mi, lơ lửng một mảnh ngọc điệp màu trắng, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp kia.

Vừa rồi khi đối mặt với đòn tấn công của Thứ, Dương Mi liền trực tiếp tế xuất Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu không, thật sự không dễ dàng tránh được đòn tấn công đó!

Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh!

Tồn tại khó có thể cầu được!

Vì vậy, Thứ và Huyễn đều do dự.

Dương Mi đứng cách hai nữ mười mét, sau đó dừng lại, không nói tiếp, chỉ hứng thú nhìn hai nữ.

Nhìn hai nữ, ánh mắt giằng xé mạnh mẽ.

Rút lui, hay chiến?

Thời gian dần trôi, hai nữ thân là Hỗn Độn Ma Thần, tự nhiên sẽ không do dự mãi.

Cuối cùng, tham vọng đã chiến thắng sự sợ hãi!

Chỉ cần có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, thực lực nhất định sẽ có bước nhảy vọt!

Không chừng, có thể mượn cơ hội này một lần đột phá vào cảnh giới Đại Đạo!

Duy chỉ có bước vào cảnh giới Đại Đạo, mới thật sự có thể trường sinh bất tử!

Hai nữ nhìn nhau một cái, không tiếp tục do dự, cũng không nói thêm lời nào.

Chỉ đột nhiên dưới chân xoay tròn, thân ảnh như quỷ mị, nhanh như gió bão lao về phía Dương Mi tấn công.

Hai nắm đấm vung lên của bọn họ, mang theo lực lượng khủng bố lan tỏa trong không trung, như hai thiên thạch khổng lồ giáng xuống.

Xung quanh không một tiếng động, vì không gian dưới hai nắm đấm đó đã vỡ tan tành.

Không khí, âm thanh đều hóa thành hư vô dưới nắm đấm, chỉ còn lại lực lượng cực hạn và nhiệt độ cực cao do ma sát hư không tạo thành.

Nhiệt độ khủng bố đó, trong nháy mắt lan tỏa ra xung quanh, thiêu đốt mọi thứ.

Vô tận bóng tối của không gian u minh, lại bị nhiệt độ vặn vẹo đó dần dần nuốt chửng!

Nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, hai nữ liền biết rằng tất cả pháp tắc tiếp theo, đều vô hiệu đối với Dương Mi.

Tuy nhiên, ngoại trừ sức mạnh pháp tắc.

Bọn họ còn có lực thân thể cực kỳ cường hãn!

Đừng quên, bọn họ đều là Hỗn Độn Ma Thể thật sự!

Chỉ riêng sức mạnh của Hỗn Độn Ma Thể, một quyền hạ xuống, đủ để nghiền nát một tinh cầu hoàn chỉnh.

Hồng Hoang đại lục, một quyền hạ xuống cũng sẽ hóa thành mảnh vụn.

Đó cũng là lý do Thiên Đạo Hồng Hoang không dám rời Hồng

Hoang nửa bước, để đi tiêu diệt tàn đảng Ma Vực.

Nếu không, những Hỗn Độn Ma Thần kia của Ma Vực, thật sự không phải đối thủ của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Đối mặt với hai nắm đấm hùng hổ tấn công, chỉ riêng quyền phong tiên phong đã khiến cơ thể Dương Mi đau rát.

Mạnh!

Chương 445

Dương Mi cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Nhưng, Dương Mi lại không lùi bước.

Nhìn hai quyền càng ngày càng đến gần, Dương Mi cuối cùng cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy hắn không né tránh, cũng không phòng ngự, mà vung hai nắm đấm lên.

Sau đó đối diện với phía trước, trực tiếp hung hăng va chạm!

Cùng lúc tung ra nắm đấm, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười điên cuồng.

Thử xem, Hỗn Độn Ma Thể thật sự, rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Bành...

Oanh long long...

Bốn quyền va chạm, sóng lớn cuộn trào, không gian xung quanh từng tấc vỡ nát, trực tiếp sụp đổ! ....

Dù sự cố đột ngột xảy ra đã chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Nhưng, suy cho cùng cũng chỉ là một sự cố mà thôi.

Trận đại chiến Vu Yêu máu chảy thành biển, sẽ không vì thế mà dừng lại.

Duy chỉ có Hồng Quân và mấy vị Thánh Nhân, đều lo lắng nhìn về một khoảng hư không nào đó.

Vừa rồi Thiên Đạo đã truyền âm, nói cho bọn họ biết chuyện liên

quan đến Hỗn Độn Ma Thần!

Tuy những Hỗn Độn Ma Thần này nhắm vào Dương Mi, nhưng mục đích cuối cùng của bọn chúng là Hồng Hoang đại lục!

Hồng Hoang không diệt, Thánh Nhân bất tử!

Nhưng, nếu Hồng Hoang diệt vong thì sao?

Nhớ lại sức mạnh khủng bố mà hai nữ tử vừa bộc phát, Hồng Quân lúc này đều có cảm giác tâm có dư mà lực bất tòng tâm.

Quá mạnh!

Hoàn toàn không thể chống cự!

Kiến hôi làm sao có thể tranh giành với trời?

Vì vậy, mấy vị Thánh Nhân đều chìm xuống trong nội tâm.

Vốn dĩ cho rằng mình là tồn tại đỉnh phong của thế gian, vốn dĩ cho rằng trên đầu mình cũng không chỉ có một dị số Dương Mi.

Nhưng ai ngờ, những kẻ cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh kia.

Chẳng phải cũng chỉ là một đám ếch ngồi đáy giếng thôi sao.

Hồng Hoang là giếng, bọn họ là ếch!

Trong đôi mắt Hồng Quân tư tưởng vạn ngàn, dường như đang suy tư điều gì đó.

Giữa những tư tưởng phức tạp, lại ẩn chứa một luồng kiên nghị phi thường.

Chương 446

Luồng thần sắc này, tồn tại trước khi Hồng Quân hợp đạo.

Đó là, sự theo đuổi và khao khát cực hạn đối với Đại Đạo.

Nhưng, từ khi Hồng Quân hợp đạo với Thiên Đạo, hắn tự cho mình đã nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo của thế gian.

Đã đi đến cực hạn của Đại Đạo!

Lúc này, lại như người tỉnh mộng.

Nắm giữ, chỉ là tiểu đạo mà thôi.

Lại nhìn Dương Mi, có cả Bàn Cổ khai thiên lập địa, hoặc là ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần kia!

Mục tiêu theo đuổi của bọn họ, cũng là Đại Đạo!

Nhưng, cái bọn họ theo đuổi lại là Đại Đạo tối thượng!

Duy chỉ có Đại Đạo, mới thật sự nhập đạo!

Khoảnh khắc đó, Hồng Quân đã ngộ ra.

Bao năm qua, một lòng chỉ vì hợp đạo, thành tựu đạo thống của mình.

Nhưng lại bỏ qua, sự theo đuổi chân chính đối với Đại Đạo.

Chẳng lẽ, đó là một loại trói buộc và tiểu đạo chí thượng của con người sao?

Không thể không nói, Hồng Quân bất kể là sự theo đuổi đối với Đại Đạo, có đạo tâm kiên nghị, hay thiên phú tu luyện, đều xứng đáng là người đứng đầu Hồng Hoang!

Nhưng, lại sớm đã rơi vào kế hoạch của Thiên Đạo!

Nếu so Thiên Đạo với Đại Đạo, thì Hồng Quân chính là Bàn Cổ khi xưa!

Đại Đạo kiêng kỵ Bàn Cổ, Thiên Đạo kiêng kỵ Hồng Quân.

Tất cả, chẳng qua cũng chỉ là tạo hóa trêu người!

Dương Mi là một dị số, tựa hồ không nằm trong tạo hóa đó.

Bởi vì xuyên việt, vốn dĩ đã nằm ngoài sự khống chế của Thiên Đạo.

Không, khi xưa Bàn Cổ vì kế hoạch của Đại Đạo mà thân tử.

Nhưng, hiện tại Hồng Quân chỉ bị Thiên Đạo đoạt đi quyền khống chế mà thôi.

Hồng Quân, vẫn còn cơ hội.

Hồng Quân đảo mắt, dường như đã hiểu ra điều gì đó, ánh mắt ngưng lại như đã hạ quyết tâm nào đó.

So với phản ứng của Hồng Quân, mấy vị Thánh Nhân như Lão Tử, lại không hề có suy nghĩ tương tự.

Duy chỉ có cảm khái, nguyên lai còn có tồn tại khủng bố như vậy.

Rồi sau đó, thì thôi!

Dù sao Nguyên Thần đã ký thác vào Hồng Hoang, còn những chuyện ở tầng Hỗn Độn Ma Thần, căn bản không phải chuyện của bọn họ.

Chỉ cần Hồng Hoang không diệt, thì bọn họ sẽ không chết.

Vì vậy, thế là đủ rồi.

Chương 447

Nói hay một chút, dễ dàng mãn nguyện.

Nói khó nghe một chút, không có chút ý chí tiến thủ nào.

Có lẽ, đó chính là Thánh Nhân được định sẵn.

Dù sao, loại này dễ dàng khống chế.

Sau khi Dương Mi và hai vị Hỗn Độn Ma Thần biến mất khỏi Hồng Hoang đại lục, trận chiến của hai tộc Vu Yêu lại tiếp tục.

Hưng phấn, có lẽ là do sự kích thích từ sức mạnh khủng bố vừa rồi, càng khiến hai tộc kiên định quyết tâm diệt vong đối phương.

Oanh...

Sau khi một lần nữa đánh bay Bàn Cổ Chân Thân, Đế Tuấn không khỏi cười khẽ với một đám Tổ Vu: "Chẳng lẽ các Tổ Vu chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao, vậy thì tộc Yêu của ta sẽ thống trị mảnh thiên địa này, ha ha ha..." Đối mặt với Đế Tuấn cực kỳ ngông cuồng, Đế Giang đang điều khiển Bàn Cổ Chân Thân cũng cười lớn: "Đế Tuấn đừng đắc ý, vở kịch hay còn ở phía sau, đừng đến lúc đó lại quỳ xuống nhận thua, ha ha ha..." Đế Tuấn nghe xong nhíu mày, nhưng lại lập tức giãn ra, hừ lạnh một tiếng: "Hừ!

Các Tổ Vu cũng không cần mạnh miệng nữa, Đế Tuấn ta cũng không hù dọa đại ngôn, có chiêu gì cứ dùng hết ra!

Ta muốn xem xem, các ngươi có chiêu nào hay ho!" "Được!

Vậy thì các tộc Yêu các ngươi, hãy nhìn cho rõ đây!" Theo lời của Đế Giang vừa dứt, Bàn Cổ Chân Thân đang chìm sâu trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận từ từ vươn tay ra, như thể đang triệu hồi thứ gì đó.

Đế Tuấn và các Yêu Thánh tộc Yêu không lâu sau liền trở nên kinh ngạc, kinh hoàng.

Bởi vì bọn họ thấy một cái rìu hình dáng xuất hiện trước Bàn Cổ Chân Thân, khí tức phát ra từ cái rìu đó, còn khiến pháp bảo vũ khí của bọn họ cũng khẽ run rẩy.

Khiến tất cả Yêu Thánh và tất cả Đại năng Hồng Hoang, không ai không biết đó là cái rìu gì.

Đó chính là, một trong những Hỗn Độn Chí Bảo, thậm chí là Khai Thiên Thần Phủ đã khai thiên lập địa!

Tên của nó còn gọi là, Bàn Cổ Phủ!

Chính là pháp bảo đồng hành của Bàn Cổ đại thần!

Mọi người nhìn Bàn Cổ Khai Thiên Phủ đột nhiên xuất hiện, tuy chỉ là hình ảnh của rìu, nhưng uy áp như thực chất đó, khiến trong lòng tất cả sinh linh đều đột nhiên rùng mình.

Xứng đáng là thứ của Bàn Cổ, dù khi khai thiên đã vỡ nát, nhưng vẫn tồn tại giữa thiên địa.

Khí tức thuộc về Bàn Cổ Phủ, giờ đây cũng một lần nữa được ngưng tụ, hóa thành hào quang cuối cùng.

E rằng, sau lần này, khí tức của Bàn Cổ Phủ sẽ càng thêm ảm đạm hoặc thậm chí hoàn toàn tiêu tán.

Muốn triệu hồi lại sẽ vô cùng khó khăn, trừ khi tập hợp đủ ba kiện chí bảo được phân hóa từ Bàn Cổ Phủ, cùng với tinh huyết Bàn Cổ thuần khiết, nếu không Dương Mi cũng tuyệt đối không thể triệu hồi ra được.

Hồng Quân và mấy vị Thánh Nhân cũng bị dọa giật mình, uy áp đột nhiên phóng thích khi Bàn Cổ Phủ vừa ngưng tụ, lại còn khủng

bố hơn cả hai vị Hỗn Độn Ma Thần kia!

Có thể thấy, luồng uy áp đó, không phải từ Bàn Cổ Phủ, mà là từ Bàn Cổ!

Bàn Cổ Phủ hiện thế, tất cả sinh linh Hồng Hoang lập tức tâm sinh kính sợ, Tam Thanh và những người khác càng cảm nhận rõ ràng hơn sức mạnh triệu hồi.

Chỉ là vô pháp đột phá sự ngăn cách của sức mạnh Thánh Nhân, bị cưỡng hành áp chế xuống, điều này không nghi ngờ gì cũng khiến Tam Thanh một trận chột dạ.

Cảm nhận uy áp mạnh mẽ đó, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy, đồng thời hai người nhìn nhau một cái, trong nháy mắt đạt thành đồng thuận.

Hai người nhanh chóng vung những lá cờ trong tay, mượn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để giảm bớt áp lực đối với tộc Yêu.

Các Yêu Thánh khác đương nhiên hiểu ý của Đế Tuấn và Thái Nhất, ngay lập tức toàn lực thi triển pháp lực, gia cường tấn công, vô tận tinh thần điên cuồng lao về phía Bàn Cổ Chân Thân, thề phải hủy diệt kẻ địch!

Đế Giang điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, khinh thường liếc một cái.

Bàn Cổ Chân Thân khổng lồ kia, còn nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, ngay lập tức vung rìu trong tay, trực tiếp chém về phía hai huynh đệ!

Chương 448

Một nhát rìu, lại có chút vận vị khai thiên của Bàn Cổ năm xưa.

Uy lực của nó, có thể nói là kinh thiên động địa, cực kỳ khủng bố!

Trong nhất thời, áp lực của tộc Yêu tăng mạnh! ....

Nhìn Bàn Cổ Phủ chứa đựng uy áp vô thượng hung hăng chém về phía hai người, Thái Nhất lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó chỉ thấy hắn ném Đông Hoàng Chung trong tay ra!

Đông Hoàng Chung cũng đón gió mà lớn lên, trong chốc lát đã trở nên khổng lồ vô cùng.

"Đương!" Đông Hoàng Chung vô cùng chuẩn xác chắn ngang đường của Bàn Cổ Phủ, Bàn Cổ Phủ không hề ngoài ý muốn chém vào Đông Hoàng Chung, phát ra tiếng chuông va chạm rung động tai người.

"A!" Một số tộc nhân Vu Yêu đứng gần đó, lập tức không nhịn được phát ra từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn!

Tiếng chuông va chạm không chỉ gây hại cho tai, mà thậm chí còn khiến Nguyên Thần lỏng lẻo đi một chút.

Đông Hoàng Chung xứng danh Hỗn Độn Chung, mặc dù Bàn Cổ Phủ chỉ còn khoảng một phần mười uy năng ban đầu, nhưng cũng không phải pháp bảo bình thường nào có thể chống đỡ được!

Không sai, Hỗn Độn Chung bản thân chính là cán rìu của Bàn Cổ Phủ hóa thành, có thể chống đỡ được một đòn của Bàn Cổ Phủ đã thu nhỏ lại, cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Đế Tuấn nhân lúc Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung chặn đòn của Bàn Cổ Phủ, lập tức bay lên cao, sau đó trải Hà Đồ Lạc Thư trong tay

ra.

Dẫn động tinh thần chi lực từ sâu thẳm bầu trời, tạo thành một con sông tinh thần khổng lồ, đổ xuống, không chút lưu tình rửa trôi về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Con sông tinh thần đó rửa trôi trên Bàn Cổ Chân Thân, ẩn ẩn gột rửa đi không ít huyết nhục của Bàn Cổ Chân Thân!

Những huyết nhục này do nhục thân và hồn phách của Thập Nhị Tổ Vu hợp thành, huyết nhục của Bàn Cổ Chân Thân bị gột rửa đi, đương nhiên cũng sẽ không mấy tốt đẹp.

Nếu cứ đứng yên để người ta mổ xẻ, e rằng thật sự sẽ bị rửa trôi thành một bộ xương khô!

"Gào!" Chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên phát ra một tiếng gầm rống đau đớn không rõ là vì thống khổ hay phẫn nộ, sau đó sát khí tràn ngập toàn thân Bàn Cổ Chân Thân, cứng rắn chặn đứng con sông tinh thần kia.

Con sông tinh thần nhất thời chỉ có thể dừng lại bên ngoài Bàn Cổ Chân Thân, không thể tiếp xúc với cơ thể của nó.

Sau đó Bàn Cổ Chân Thân không nói hai lời, một lần nữa chém về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thái Nhất thấy vậy, định dùng Hỗn Độn Chung để chặn.

Hắn đã lên kế hoạch cho bước tiếp theo.

Đợi sau khi một nhát rìu bị chặn, hắn sẽ thao túng Đông Hoàng Chung đập vào đầu Bàn Cổ Chân Thân, đánh tan Bàn Cổ Chân Thân, cũng có thể phá vỡ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Đương nhiên, Thái Nhất cũng biết điều đó không hề dễ dàng.

Vì vậy, một đòn đó phải dùng hết toàn lực, thậm chí phải hy sinh

một phần Nguyên Thần làm cái giá!

Chỉ cần có thể đánh tan Bàn Cổ Chân Thân, thì tộc Vu không còn gì đáng sợ nữa!

Tuy nhiên Thái Nhất nói hay lắm, nhưng thực tế lại giáng một đòn nặng nề!

Mặc dù hắn đã đưa Hỗn Độn Chung trong tay ra đón, nhưng Bàn Cổ Phủ lại không chém vào Hỗn Độn Chung! .....

Mọi người nhìn cảnh này, đều vô cùng chấn kinh!

Rõ ràng tận mắt thấy Hỗn Độn Chung chắn đúng đường đi của lưỡi rìu Bàn Cổ Phủ.

Chương 449

Theo lý mà nói, Bàn Cổ Phủ nhất định sẽ chém vào Hỗn Độn Chung.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mắt mọi người, lại là Bàn Cổ Phủ xuyên qua Hỗn Độn Chung, trực tiếp chém về phía Đế Tuấn phía sau!

Bàn Cổ Phủ chém lệch rồi sao?

Không!

Hỗn Độn Chung đã thoát khỏi vị trí sao?

Cũng không!

Giải thích duy nhất, Bàn Cổ Chân Thân một nhát rìu đã chém nát thời không!

Vừa rồi Bàn Cổ Phủ không chém vào Hỗn Độn Chung, bởi vì lúc đó nó đang ở một thời không khác!

"Các Tổ Vu đang dần thích ứng với sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân, nếu kéo dài thời gian, e rằng sẽ nhanh chóng có được năm thành thực lực của Bàn Cổ đại thần!" Hồng Quân lúc này dần dần hiểu ra, tình huống của Bàn Cổ Chân Thân vừa rồi.

Bàn Cổ Chân Thân vừa mới ngưng tụ, có chút không quen thuộc với sức mạnh của nó.

Vì vậy lúc đầu chỉ có thể phát huy một đến hai thành thực lực của Bàn Cổ, nhưng nhát rìu vừa rồi, lại có ba thành thực lực rồi!

Nghe lời Hồng Quân nói, sắc mặt mấy vị Thánh Nhân lập tức thay đổi.

Vốn dĩ cho rằng không có Dương Mi can thiệp, kết cục của Vu Yêu đại chiến chắc chắn sẽ đi theo quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu.

Hai tộc Vu Yêu đồng quy vu tận, tất cả đều tiêu vong!

Nhưng bây giờ nhìn xem, ngay cả khi không có Dương Mi can thiệp, tộc Vu cũng mạnh hơn tộc Yêu không ít.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tộc Vu khủng bố sẽ giành được chiến thắng cuối cùng!

Thực ra, có kết quả như vậy, là vì Dương Mi đã can thiệp.

Nếu không có Dương Mi, tộc Vu sẽ không bảo lưu được Thập Nhị Tổ Vu hoàn chỉnh như vậy.

Như vậy, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng không thể phát huy uy lực như hiện tại!

"Lão sư,..." Nhìn tình hình phía dưới, Lão Tử và mấy vị Thánh Nhân đều có chút lo lắng nói.

Kết quả này, bọn họ không hề muốn thấy!

Nhưng, thân là Thánh Nhân, nếu dễ dàng nhập Lượng Kiếp, tất sẽ chiêu cảm vô tận nghiệp lực.

Không khéo, sẽ vẫn lạc!

Vì vậy, lúc này tất cả đều nhìn về phía Hồng Quân.

Ai ngờ Hồng Quân chỉ khẽ ngưng trọng nhìn chằm chằm vào đại trận phía dưới, sau đó lắc đầu, ý bảo mọi người hãy bình tĩnh.

"Chết tiệt!

Đại ca!" Thái Nhất không rảnh rỗi như mọi người, có thời gian để suy nghĩ vì sao.

Một đòn vừa rồi vì Đế Tuấn mà chặn, hiện tại Hỗn Độn Chung

không chặn được, Bàn Cổ Phủ trực tiếp lao về phía Đế Tuấn!

"Hô!" Bàn Cổ Phủ một lần nữa giáng lâm thời không đó, phong áp trên lưỡi rìu tạo thành một cơn gió lớn lao về phía Đế Tuấn.

Nhát rìu đó nhìn có vẻ rất chậm, nhưng thực tế, lại cố định không gian xung quanh Đế Tuấn, khiến hắn căn bản không có cách nào thoát ly.

Đế Tuấn thấy vậy, lập tức nghiến răng nghiến lợi, cũng rút ra lá bài tẩy cuối cùng.

Chương 450

Ngay lập tức một thanh cổ kiếm màu đỏ sẫm xuất hiện trong tay Đế Tuấn, Đế Tuấn cũng không nói hai lời giơ kiếm chắn ngang trước mặt mình.

"Phanh!" Tiếng kim loại va chạm giòn tan truyền ra, chấn động màng tai mọi người, càng có một trận hỏa hoa bùng phát.

Sau đó chỉ thấy cơ thể Đế Tuấn như một chiếc lá rụng héo úa, nhanh chóng bay về phía xa, sau đó vô lực chậm rãi hạ xuống.

Đế Tuấn trọng thương, sống chết không rõ!

"Đông!" Cũng vào lúc đó, Đông Hoàng Chung chậm trễ kia, cuối cùng cũng hung hăng đập vào Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân cao vạn trượng, lại trực tiếp bị đập bay ra ngoài, liên tục va nát hàng chục ngọn núi cao trăm trượng mới miễn cưỡng dừng lại.

Trong nhất thời, mặt đất rung chuyển, xuất hiện từng vết nứt u ám, như thể một trận động đất hàng chục cấp độ khủng khiếp đã xảy ra.

Bàn Cổ Chân Thân ngã xuống đất, cũng hồi lâu không có phản ứng!

Lưỡng bại câu thương!

"Đại ca!" Sau khi Bàn Cổ Chân Thân bay ra, Thái Nhất ngay cả Đông Hoàng Chung cũng không thu về, liền lao về phía Đế Tuấn, trong giọng nói tràn đầy sốt ruột.

Thái Nhất vừa đỡ lấy Đế Tuấn, cảm nhận được sinh cơ của Đế Tuấn vẫn còn, lông mày nhíu chặt mới giãn ra.

“Đại ca!

Tỉnh lại, đại ca!” Thái Nhất vừa truyền pháp lực vào người Đế Tuấn, vừa nhẹ nhàng gọi.

“Khụ khụ khụ...” Một ngụm huyết dịch tinh hồng phun ra, kèm theo mấy tiếng ho kịch liệt, Đế Tuấn mới chậm rãi mở hai mắt.

Nhưng, lúc này Đế Tuấn có thể nói là vô cùng suy yếu.

Một cường giả Chuẩn Thánh đã trảm tam thi đường đường, ngay cả sức lực để nói cũng không còn.

Nhưng, Đế Tuấn vừa mới mở mắt, căn bản không để ý đến những vết thương nặng nề của mình, có chút vội vàng hỏi Thái Nhất ở bên cạnh: “Thế nào?” Thế nào?

Đế Tuấn hỏi, đương nhiên là Bàn Cổ Chân Thân thế nào rồi.

Phải biết sở dĩ hắn bị trọng thương như vậy, đều là để yểm hộ Thái Nhất tấn công Bàn Cổ Chân Thân.

“Đã trúng đòn, sống chết không rõ!” Thấy đại ca không có nguy hiểm đến tính mạng, Thái Nhất thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói gọn lẹ.

Đồng thời, hắn ra hiệu cho Đế Tuấn nhìn về phía Bàn Cổ Chân Thân đang ngã xuống đất hồi lâu không dậy kia.

Vừa nhìn, trong lòng hai người đồng thời đột nhiên rùng mình.

Bàn Cổ Chân Thân quả thật ngã xuống đất sống chết không rõ, nhưng thân thể hùng tráng đó, rõ ràng vẫn còn ở đó.

Tức là, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn chưa bị phá giải!

Lập tức, một dự cảm cực kỳ bất tường, nhanh chóng lan rộng trong tim Đế Tuấn, Thái Nhất và tất cả tộc Yêu!

Không hay rồi! !

Bàn Cổ Chân Thân tuy gánh chịu một kích siêu cường từ Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, nhưng lúc này lại không hề tan biến.

Và, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu tạo thành không hề bị phá hủy!

Sao có thể!

Thái Nhất trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào bóng dáng vĩ ngạn phía xa, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Chương 451

Đó là một kích siêu cường đã thiêu đốt tinh huyết, không gặp bất kỳ trở ngại nào, đánh thẳng vào đầu Bàn Cổ Chân Thân.

E rằng cả Thánh Nhân thực sự, nếu không phòng bị mà hứng chịu một kích này cũng sẽ trọng thương!

Ban đầu, Thái Nhất nghĩ, tuy một kích không đủ để tru sát Thập Nhị Tổ Vu, nhưng chắc chắn có thể phá hủy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng, tại sao lại như vậy?

Ngay cả Thái Nhất lúc này cũng có chút không giữ được bình tĩnh.

Cần biết rằng, vì một kích này, Thái Nhất cũng phải trả cái giá không nhỏ.

Yêu Đế Đế Tuấn tạm thời mất khả năng chiến đấu, ngay cả Thái Nhất cũng vì tinh huyết hao tổn mà thân thể trọng thương.

Yêu tộc, nguy hiểm rồi!

"Thái Nhất, mau, mau đi chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn không hổ là Hoàng giả của một tộc, dù lúc này cũng không hề hoảng loạn, ngược lại lập tức tìm ra phương pháp ứng phó tốt nhất, lớn tiếng hô với Thái Nhất.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chưa bị phá, nhưng Thái Nhất cũng dám khẳng định thực lực của Bàn Cổ Chân Thân lúc này chỉ còn lại một hai phần.

Mặc dù mất khả năng chiến đấu, nhưng Thái Nhất vẫn có thể chiến đấu!

Hiện tại, duy nhất có thể đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Tuy Thái Nhất chủ trì sẽ không phát huy được uy lực tương đương Đế Tuấn.

Nhưng, đối phó với Bàn Cổ Chân Thân chỉ còn một hai phần chiến lực, vậy cũng đủ!

Nghe Đế Tuấn gầm lên đầy sốt ruột, thần sắc Thái Nhất hơi khựng lại.

Nghiến răng, không còn do dự, pháp lực trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển, một cú nhảy vọt.

Thái Nhất đứng ở trung tâm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tay nắm Hỗn Độn Chung đã thu hồi, toàn bộ khí tức của hắn quán nhập vào đại trận.

Với Thái Nhất chủ trì, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vốn dĩ hơi ảm đạm vô quang dường như cuối cùng đã tìm được cốt cán, tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô tận!

Từng luồng tinh thần chi lực khổng lồ nhanh chóng hội tụ, từng vì sao sáng bừng tỉnh, tạo thành một dải tinh thần chi hà chói mắt.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dưới sự chủ trì của Thái Nhất, lại lần nữa tỏa ra ánh sáng thuộc về nó!

Tuy rằng, nhìn qua có thể thấy yếu hơn mấy phần so với khi Đế Tuấn chủ trì trước đó.

Nhưng uy lực của nó, cũng vô cùng khủng bố!

Trong khi Thái Nhất thức tỉnh toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thì bóng dáng vĩ ngạn đang đổ rạp phía xa cũng chậm rãi bò dậy từ mặt đất.

Lúc này, Bàn Cổ Chân Thân trông cực kỳ chật vật, trên đầu có một chỗ bị lõm xuống, rõ ràng là do Hỗn Độn Chung đánh trúng.

Nhưng, cho dù như vậy, một luồng uy áp khủng bố vẫn phát ra từ bóng dáng đó.

Chỉ đứng yên ở đó, đã mang đến cho mọi người một cảm giác đỉnh thiên lập địa.

Không hổ là Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa!

Nhưng cũng có thể thấy, khí tức của Bàn Cổ Chân Thân lúc này hỗn loạn, trông ảo ảnh hơn trước rất nhiều.

Hoàn toàn không còn sự ngưng tụ như trước, thậm chí còn mang lại cảm giác có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Bàn Cổ Chân Thân tuy chưa bị phá hủy, nhưng cũng như cây cung hết sức lực.

Nhưng, có câu nói rất hay: Lạc đà gầy còn hơn ngựa!

Chương 452

Thấy Bàn Cổ Chân Thân đứng dậy, Thái Nhất toàn lực điều động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dưới sự phối hợp của các Yêu Thánh.

Vô tận tinh thần chi lực lập tức tuôn trào, hội tụ thành dòng sông lớn đổ về phía Bàn Cổ Chân Thân, thề sẽ triệt để phá hủy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tuy nhiên, Đế Giang đang điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, khinh thường nhìn luồng tinh thần chi lực ngập trời kia.

Ông ông ông!

Bàn Cổ Phủ đang được Bàn Cổ Chân Thân nắm chặt trong tay, lúc này lại phát ra tiếng ông minh chói tai, như tiếng gầm của dã thú hung hãn, nóng lòng muốn thoát ra.

Ngay sau đó, Đế Giang liền cảm ứng được, khí thế của Bàn Cổ Phủ đã tích lũy đến đỉnh phong.

Hắn, cũng không chần chừ nữa, bắt đầu chậm rãi vung Bàn Cổ Phủ trong tay.

Đồng thời, hắn cũng rất rõ, hắn chỉ có một cơ hội, và cũng là cơ hội cuối cùng.

Ai thắng ai thua, tất cả nằm ở một nhát búa!

Vì vậy, Đế Giang không dám lơ là một chút nào, tập trung tinh thần một trăm phần trăm, khiến Bàn Cổ Phủ di chuyển theo quỹ đạo của ấn tượng mà Phụ Thần Bàn Cổ để lại trong đầu hắn.

Dần dần, trong không gian mà Bàn Cổ Phủ vũ động, xuất hiện từng vết nứt không gian, sau đó bùng phát ra từng luồng phủ khí khủng bố theo một quỹ đạo vô cùng huyền diệu chém về phía Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Còn dòng sông tinh thần chi lực hội tụ lao về phía Bàn Cổ Chân Thân, khi va chạm với những luồng phủ khí kia, lại như một khối đậu phụ bị cắt dễ dàng, tan biến!

Thái Nhất thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Những Yêu tộc tu sĩ đang duy trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, càng không kìm nén được cảm giác tuyệt vọng nồng đậm tuôn trào từ sâu thẳm nội tâm.

Xong rồi!

Xong rồi xong rồi!

Oanh...

Đạo phủ khí đầu tiên của Bàn Cổ Phủ chém thẳng vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập tức có hàng chục vị Đại La Kim Tiên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp vẫn lạc!

Mà, một nhát phủ, chỉ mới bắt đầu thôi!

Oanh...

Oanh oanh oanh...

Từng đạo phủ khí sắc bén cực hạn, giống như từng quả bom hạt nhân, hung hăng đánh vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Dưới mỗi đạo phủ khí, trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều có hàng chục vị Đại La Kim Tiên, hàng chục vị Thái Ất Kim Tiên thân tiêu đạo hủy!

"A..." Một tiếng thét thảm thiết, không cam lòng vang vọng khắp chiến trường.

Yêu tộc có Yêu Thánh, đã vẫn lạc...

Một đạo phủ khí sát khí ngút trời, trực tiếp chém thẳng vào một trong những chủ tinh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Vì chủ tinh đó, ngay lập tức bắt đầu vỡ nát, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều xuất hiện những vết nứt vỡ như mạng nhện với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thương Dương.

Yêu Thánh Thương Dương của Yêu tộc, trực tiếp bị phủ khí của Bàn Cổ Phủ chém trúng, một vị Chuẩn Thánh chém một thi, ngay cả phản ứng cũng không kịp, liền bị lực đạo thuần túy vô cùng chém giết!

Chiến trường Vu Yêu Đại Chiến hiện tại, vô số tu sĩ hai tộc đã chết đi.

Nhưng Yêu Thánh, lại là vị đầu tiên vẫn lạc!

Chương 453

Đương nhiên, bên Vu tộc cũng không dễ chịu gì.

Mười hai vị Tổ Vu dù có thể duy trì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng sau khi chém xong một nhát phủ, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Bàn Cổ Chân Thân đang suy yếu nhanh chóng.

Còn về các chiến sĩ Vu tộc và Vu Nhân, cũng không biết đã chết bao nhiêu!

Ngược lại, một số Đại Năng Nhân tộc tham chiến, không hề bị tổn thương, mà còn chém giết không ít tu sĩ Yêu tộc!

Không lâu sau khi Yêu Thánh Thương Dương vẫn lạc, bên Vu tộc cũng có Đại Vu vẫn lạc!

Vị Đại Vu đó trực tiếp bị một chủ tinh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mượn sức mạnh Thái Dương của Thái Nhất, bùng nổ ánh sáng tịch diệt, vị Đại Vu đó cũng tại chỗ vẫn lạc ngay lập tức mà không kịp phản ứng.

Thái Nhất thấy hoàn toàn không thể ngăn cản nhát phủ kinh diễm bùng nổ cuối cùng của Bàn Cổ Chân Thân, liền dứt khoát buông xuôi, trực tiếp chuyển hướng tấn công vào các Đại Vu đó.

Nhưng, nếu cứ theo đà này, e rằng cán cân chiến thắng cuối cùng sẽ nghiêng về phía Vu tộc!

Phanh!

Lúc này, một âm thanh giòn tan vang vọng màng nhĩ mọi người, sau đó dường như một khối thủy tinh lớn vỡ vụn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bị phá hủy!

Yêu tộc, sẽ thất bại sao? ...

Dưới sự chứng kiến của mọi người, từng đạo phủ khí sắc bén bùng phát, vô sai biệt giáng xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đại trận vốn đã đầy vết nứt, cuối cùng đã tuyên bố phá vỡ dưới vài đạo phủ khí mạnh mẽ giáng xuống!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này giống như một cái bình gốm, bắt đầu vỡ nát từng tấc, không hề có chút chần chừ.

Với Thái Nhất và các Yêu Thánh chủ trận, cảm nhận là sâu sắc nhất, chỉ là họ không ngờ Bàn Cổ Chân Thân lúc này có thể tung ra một nhát phủ đáng sợ như vậy.

Nhưng, nhìn thấy đại trận sắp vỡ nát, Thái Nhất vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục yêu cầu các Yêu Thánh tăng cường pháp lực đầu ra, nhưng cuối cùng chỉ như muối bỏ biển!

Bành!

Không lâu sau, đại trận vỡ tan tành.

Ba trăm sáu mươi lăm cây Tinh Thần Phiên cũng bị phá hủy, không có thiên tài địa bảo hiếm có thì không thể sửa chữa lại được.

Cần biết rằng ba trăm sáu mươi lăm cây Tinh Thần Phiên đã tiêu tốn dược liệu tích lũy của Yêu tộc hàng chục triệu năm mới chế tạo thành.

Những dược liệu đó còn là thành quả của vô số năm tháng Yêu tộc khai thác, vì vậy việc phục hồi lại càng khó hơn, ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ cảm thấy khó khăn, có thể thấy sự quý hiếm của dược liệu.

Điều này cũng tuyên bố, Yêu tộc không còn cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Có thực lực đó, nhưng, cuối cùng cũng không có thời gian!

Ngay khoảnh khắc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá nát!

Trong chớp mắt, Yêu Thánh của Yêu tộc, lại vẫn lạc thêm một vị!

Ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên, trực tiếp vẫn lạc!

Thái Nhất trọng thương thổ huyết, nguyên khí đại thương!

Vô số Thái Ất Kim Tiên, toàn bộ hóa thành tro tàn!

Yêu tộc, xong rồi!

Chương 454

Bàn Cổ Chân Thân sau khi tung ra một nhát phủ cũng chao đảo sắp đổ, trông có vẻ chưa bị phá, nhưng mỗi vị Tổ Vu đều đã kiệt sức, căn bản không thể tiếp tục thúc đẩy Bàn Cổ Chân Thân!

Ảo ảnh Bàn Cổ Phủ do đại trận hóa ra, triệt để hóa thành bụi phấn, biến mất giữa trời đất. ...

Cuộc chiến của hai bên tạm thời dừng lại, các cao tầng hai bên không khỏi quay đầu nhìn về phía tộc quần phía sau mình.

Khi nhìn thấy tộc nhân của mình đã mười phần không còn một, từng người trên mặt lập tức lộ ra nụ cười thảm thiết!

"Ha ha ha, ta tranh đấu hàng ức vạn năm kết quả là vậy sao?" "Yêu tộc huynh đệ của ta, hôm nay một sớm đều tử vong, ta, Đông Hoàng, còn mặt mũi nào sống sót đây!?" Trong lời nói, thần sắc trên mặt Thái Nhất càng thêm điên cuồng.

Ngước mắt nhìn đi, chỉ thấy ức vạn Yêu Binh của Yêu tộc, phần lớn đã chìm sâu dưới hoàng thổ, chỉ còn lại một số thương binh đang liều chết chém giết.

Yêu tộc trước đây huy hoàng biết bao, giờ sau một trận chiến, không chỉ bản thân trọng thương, ngọn lửa nguyên thần sắp tắt.

Ngay cả tinh nhuệ của Yêu tộc, cũng một sớm đều tử vong!

Thái Nhất, một bá chủ vĩ đại, lúc này cũng đã hoàn toàn sụp đổ.

"Chết đi, chết đi, đã chết hết rồi, vậy thì cùng lên đường thôi!" Sau khi lời nói dứt, Thái Nhất đầy sát khí nhìn về phía các Tổ Vu đang ngồi bệt trên mặt đất.

"Đại ca, ta đi trước đây!

Hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Thập!" Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất vang vọng khắp bầu trời!

"Thái Nhất!

Ngươi muốn làm gì!?" Đế Tuấn đang nằm trên đất, đột nhiên sắc mặt biến đổi dữ dội!

Kế hoạch ban đầu, không phải như vậy!

Rõ ràng đã nói rõ, nếu Yêu tộc thực sự thất bại, toàn bộ Yêu tộc đều diệt vong!

Hai huynh đệ, cũng tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Mặc dù, thân là Yêu tộc Đế Hoàng, thì rất không có trách nhiệm với Yêu tộc.

Nhưng, nếu có thể sống, ai lại không muốn sống tốt chứ?

Chỉ có sống, mới có hy vọng, đúng không?

Nhưng Thái Nhất rõ ràng muốn… "Không được, không được, Thái Nhất, dừng lại cho ta!" Vừa nói, mắt Đế Tuấn như muốn nứt ra, tóc tai dựng đứng, trên mặt lộ ra vẻ bi phẫn tột độ, muốn bò dậy từ mặt đất.

Tình huynh đệ ức vạn năm, khiến Đế Tuấn làm sao có thể khoanh tay nhìn Thái Nhất chết đi.

Nhưng Thái Nhất đã quyết tâm chết, quay đầu nhìn Đế Tuấn một cái, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, cùng một nét kiên quyết!

Cuối cùng, toàn thân hắn nhanh chóng phồng to như được bơm khí, lao thẳng vào giữa Thập Nhị Tổ Vu, ầm ầm tự bạo!

"Oanh!!!" Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa khủng bố truyền ra.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều nghe thấy âm thanh đó!

Một vị Đại Năng tuyệt thế Hồng Hoang đã chém ba thi, hóa thành một mặt trời màu vàng rực, trực tiếp nổ tung tại trung tâm Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Một Đại Thần Thông giả tự bạo, uy lực của nó, ngay cả Thánh Nhân trên Cửu Thiên cũng lộ vẻ kinh hãi, huống chi một đám Tổ Vu trọng thương. ...

Kèm theo một tiếng nổ vang dội, một đám mây hình nấm bốc lên trên Đại Địa Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu hoàn toàn bị nhấn chìm trong đó.

Chương 455

Đế Tuấn lúc này vô lực quỳ xuống đất, hai mắt chảy ra huyết lệ.

"Nhị đệ!" Một đại kiêu hùng, ngã xuống nơi đây, thật đáng bi thương và tiếc nuối.

Kèm theo một làn gió nhẹ thổi qua, khói bụi do Thái Nhất tự bạo cuốn lên tan theo gió, dần dần lộ ra thân hình của Thập Nhị Tổ Vu, kết quả lại nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Mười hai Tổ Vu đều sống sót, không một ai vẫn lạc!!

Đồng thời, thân hình Dương Mi cũng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước Thập Nhị Tổ Vu, vừa rồi ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, chính hắn đã chặn đứng sự tự bạo của Thái Nhất, mới bảo toàn được mạng sống của Thập Nhị Tổ Vu.

Đối với sự tự bạo của Chuẩn Thánh mà ngay cả Thánh Nhân cũng phải thận trọng đối đãi, đối với Dương Mi, căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

Vung tay giữa chừng, liền làm dịu mọi biến động.

Sự tự bạo của Thái Nhất, ngoài cái chết của hắn ra, không gây ra bất kỳ sát thương nào khác.

Tức là, Thái Nhất đã chết uổng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Đế Tuấn hơi khựng lại, sau đó bắt đầu cười lớn một cách điên cuồng.

Đối với Dương Mi, người đứng đầu Hồng Hoang, Đế Tuấn tự nhiên nhận ra.

Trước đây, với mối quan hệ giữa Dương Mi và Vu tộc, tại sao hắn lại không hề xuất hiện?

Hắn cũng rõ, giờ Dương Mi đã xuất hiện, vậy thắng thua của Vu Yêu Đại Chiến đã định rồi!

Có Dương Mi ở đây, việc mang đi một Tổ Vu để báo thù cho Thái Nhất cũng là điều không thể làm được. ...

Hắn và Thái Nhất đã từ Thái Dương Tinh bước ra, quét ngang tứ hợp bát hoang, cuối cùng thống nhất Yêu tộc, muốn xây dựng một quốc độ vô thượng của Yêu tộc.

Nhưng!

Dường như toàn bộ trời đất đều đang đối đầu với hắn, từng cường giả khó có thể chống cự không ngừng xuất hiện, cản trở bước chân của hắn.

Bây giờ, ngay cả Dương Mi, người có chiến lực thông thiên, cũng chọn giúp đỡ Vu tộc!

Khiến trong lòng Đế Tuấn dâng lên một nỗi bi thương, dường như mọi nỗ lực, từ sớm đã định trước sẽ không có bất kỳ kết cục tốt đẹp nào.

Một ngụm tiên huyết chậm rãi chảy ra từ miệng Đế Tuấn, đã chiến bại, Thái Nhất cũng đã chết, nhưng lại không thể kéo theo kẻ địch cùng lên đường. ...

"Thiên Đạo, Hồng Quân, kế hoạch, thật sự nghĩ ta không biết sao?" "Trời đất nên có đại thế, Lượng Kiếp cần có sự cân bằng." "Vu tộc quá mạnh mẽ, Yêu tộc ta mười phần không còn một, vậy làm sao có thể bình tức Lượng Kiếp được đây?" "Chỉ có ta, Yêu tộc Đế Hoàng này thôi đúng không?" "Đệ đệ ngu xuẩn của ta, hôm nay là kiếp nạn tất tử của huynh!" Đế Tuấn lẩm bẩm một mình, nhưng thân hình lại càng thêm vĩ ngạn, thân là một Đại Đế Hoàng, làm sao lại không thực sự nhìn ra xu thế của trận Lượng Kiếp này.

Nhưng, không có cách nào, Yêu tộc không có cách nào!

Yêu tộc không có người bảo hộ cường đại như Dương Mi, vì vậy Yêu tộc, thậm chí là Đế Hoàng này, cũng chỉ còn một con đường diệt vong để đi!

Lúc này, Đế Tuấn đột nhiên ngẩng đầu, giữa đôi yêu đồng, tất cả mọi thứ ở Bất Chu Sơn phía trước đều được phản chiếu rõ ràng!

Dương Mi thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại, trong lòng lập tức đoán được điều gì đó.

Đế Tuấn muốn... ...

Đế Tuấn nhìn về phía Vu tộc và Yêu tộc tàn dư lờ mờ xung quanh, yêu đồng lóe lên ánh lửa, trong miệng thì thầm lẩm bẩm: "Nếu đã đối xử với ta như vậy, thề muốn hủy diệt Yêu tộc của ta, vậy ta làm sao có thể khiến các ngươi thất vọng đây?" Hắn ngước mắt nhìn bốn phía, dường như trong lòng có cảm ứng, ánh mắt dừng lại ở Bất Chu Sơn phía xa.

"Hồng Hoang hôm nay, ắt có đại kiếp!" Đế Tuấn nói như vậy, liền quay người bước về phía Bất Chu Sơn, trong khi di chuyển, lửa cháy thành đạo, vô tận đất cháy thiêu đốt.

Chương 456

Đi đến chân Bất Chu Sơn, sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên không Bất Chu Sơn.

Uy áp Bàn Cổ vô cùng áp bức, nhưng căn bản không thể khiến thân hình Đế Tuấn dừng lại dù chỉ một lát.

"Như vậy, mới có ý nghĩa." Nhìn ngọn Bất Chu Sơn hùng vĩ được mệnh danh là cột sống của Hồng Hoang, đôi yêu đồng của Đế Tuấn lóe lên ánh lửa, tỏa ra ánh nhìn rực cháy điên cuồng.

Cuối cùng nhìn Đại Lục Hồng Hoang phía sau một cái.

"Bành!" Dưới một tiếng trầm đục, Đế Tuấn như một khối lửa đang cháy, vô tận Thái Dương Chân Hỏa đột nhiên sôi trào từ trong cơ thể hắn, trong nháy mắt đã nhấn chìm toàn bộ thân người hắn.

Nhưng, đồng thời với Thái Dương Chân Hỏa nuốt chửng Đế Tuấn, một luồng uy áp bức cận Thánh Nhân cũng đột nhiên phát ra từ trong cơ thể Đế Tuấn!

Đế Tuấn đang thiêu đốt tinh huyết cuối cùng, cũng như Thái Dương Chân Nguyên trong cơ thể!

Không chỉ vậy, thậm chí còn thiêu đốt cả sinh mệnh cuối cùng của hắn.

Sau đó, dưới sự hỗ trợ của sức mạnh khủng bố bùng nổ trong khoảnh khắc đó, Đế Tuấn đột nhiên đâm đầu thẳng vào Bất Chu Sơn phía trước!

Tất cả mọi người, đối với sự biến cố đột ngột này đều không kịp trở tay.

Duy chỉ có Dương Mi lại cực kỳ bình tĩnh nhìn mọi thứ, và không

hề ra tay ngăn cản.

Cần biết rằng Bất Chu Sơn có thể nói là đạo trường của Dương Mi, Thiên Luân Cung do hắn lập nên nằm trên Bất Chu Sơn.

Tuy nhiên, Dương Mi lại dường như hoàn toàn không hề động lòng trước điều này.

Dường như hắn cũng muốn xem, dưới sự va chạm như vậy, trụ chống trời đã tồn tại từ thuở sơ khai Hồng Hoang đó, liệu có thực sự bị phá hủy như vậy không.

"Oanh!!" "Rắc rắc!" Chỉ thấy Đế Tuấn đâm mạnh đầu vào Bất Chu Sơn, lập tức phát ra tiếng nổ long trời, kèm theo một tiếng ai oán cuối cùng dường như phát ra từ Bất Chu Sơn.

Cột sống chống đỡ trời đất của Hồng Hoang, thực sự đã bị Đế Tuấn trực tiếp đâm gãy!

Một vết nứt khủng bố xé toạc từ giữa thân núi, sau đó chỉ thấy nửa trên của Bất Chu Sơn từ từ nghiêng đổ xuống!

Bất Chu Sơn lớn đến mức nào?

Đó là sự tồn tại được mệnh danh là trụ chống trời đất!

Nhìn từ xa thì không thấy vậy, chỉ thấy trụ núi Bất Chu Sơn mảnh như eo, nhưng khi nó thực sự nghiêng đổ xuống.

Mọi người mới hiểu, trụ núi Bất Chu Sơn thật sự vô cùng rộng lớn!

Và chính vì độ rộng lớn như vậy, chiến trường Vu Yêu dưới chân Bất Chu Sơn sẽ gặp tai ương, thậm chí toàn bộ chiến trường Vu Yêu đều bị bao trùm trong đó.

Những tu sĩ còn sót lại của hai tộc Vu Yêu, tất cả đều ngây ngốc nhìn cảnh tượng rung động đó, nhìn vật khổng lồ đang từ từ nghiêng

đổ xuống.

Tất cả đều ngây người đứng đó, làm sao mà chạy thoát được!

Dường như chỉ còn chờ đợi cái chết không thể chống cự.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng vẻ mặt không thể tin được, hoàn toàn quên mất việc chạy thoát.

Dương Mi nhìn những tàn binh bại tướng của hai tộc Vu Yêu đang ngây người chờ chết trên chiến trường Vu Yêu, bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng vung tay áo.

Không gian xung quanh rung động, từng tu sĩ còn sống sót của hai tộc Vu Yêu đều kỳ lạ biến mất khỏi chỗ cũ trong một luồng không gian ba động không rõ nguyên nhân.

Không thể không nói, Đế Tuấn thật độc ác!

Nếu thực sự để Bất Chu Sơn trực tiếp đổ sập như vậy.

E rằng tất cả tu sĩ trên toàn bộ chiến trường Vu Yêu đều sẽ mất mạng trong khoảnh khắc.

Chương 457

Như vậy, không chỉ Vu tộc, e rằng Yêu tộc cũng khó thoát khỏi nguy cơ diệt tộc!

Đó sẽ là, diệt tộc thực sự!

"Oanh..." Bất Chu Sơn bị gãy đổ nặng nề sập xuống, tất cả thi thể trải dài trên chiến trường Vu Yêu trong nháy mắt đều hóa thành bụi phấn.

Trụ chống trời đất Bất Chu Sơn, đã gãy rồi!

Sau khi Bất Chu Sơn bị Đế Tuấn làm đổ, trụ chống trời đất không còn, toàn bộ bầu trời dường như sụp xuống một đoạn, sợi dây trói buộc Đại Địa đã đứt, toàn bộ Đại Địa bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Các vì sao trên bầu trời từ từ nghiêng về phía tây bắc, Đại Địa thì từ từ nghiêng về phía đông nam.

Không chỉ vậy, vì trụ núi Bất Chu Sơn chống đỡ bầu trời, cũng chặn dòng Thiên Hà trên khung trời.

Bây giờ Bất Chu Sơn đổ xuống, cái lỗ thủng ở nơi chống trời cũng hoàn toàn lộ ra, vô tận Thiên Hà Chi Thủy trong nháy mắt từ cái lỗ đó tuôn xuống.

Thiên Hà Chi Thủy sau khi rơi xuống đất, liền hóa thành hồng thủy ngập trời, bắt đầu đổ về hướng đông nam.

Vô số sinh linh trong nháy mắt bị nước nhấn chìm, ức vạn tu sĩ luyện khí thân tử đạo tiêu.

Thiên Hà Chi Thủy là thần thủy, chứa đựng sức mạnh tinh thần chu thiên bạo ngược, lại còn có tên gọi Nhược Thủy!

Một giọt Thiên Hà Thủy rơi xuống Hồng Hoang, có thể hóa thành một con sông lớn, chạm vào là chết!

Vô lượng Thiên Hà Thủy nếu cứ để nó hoành hành trong Hồng Hoang, chỉ cần vài tháng, Hồng Hoang rộng lớn vô bờ bến sẽ không còn đất liền nữa!

Do đó, vô số Đại Năng Hồng Hoang đều bay ra khỏi động phủ, nhao nhao ra tay muốn trị lý Thiên Hà Chi Thủy, giúp sinh linh vượt qua kiếp nạn này.

Mặc dù tất cả đều thần thông quảng đại, nhưng Thiên Hà Chi Thủy vẫn không ngừng tuôn xuống từ lỗ hổng trên trời, căn bản không thể trị lý.

Không chỉ vậy, Đại Địa cũng bắt đầu rung chuyển, phát ra tiếng "lạc chi lạc chi", từng vết nứt nhanh chóng lan ra khắp Đại Địa Hồng Hoang.

Lại có từng luồng Cửu U Chi Khí, từ trong vết nứt sâu dưới Đại Địa phun trào ra, phàm là sinh linh nào bị Cửu U Chi Khí nhiễm vào, đều hóa thành Ma Vật, thần trí hoàn toàn mất đi, chỉ còn lại ma ý khát máu.

Đối với Hồng Hoang vốn đã bị Thiên Hà Chi Thủy tràn ngập, lại càng tuyết thượng gia sương, gây ra tai kiếp khủng khiếp chưa từng có trên Đại Lục Hồng Hoang.

Tiếng ai oán, kinh hoàng, bi minh...

Khí tức tử vong trong nháy mắt tràn ngập khắp Đại Lục Hồng Hoang, lấp đầy mọi ngóc ngách của Đại Lục Hồng Hoang.

Đại Lục Hồng Hoang vừa rồi còn linh khí sung túc, sinh cơ bừng bừng, trong nháy mắt biến thành một vùng địa ngục sâm la không thể nhìn nổi!

Dương Mi nhìn tất cả những cảnh tượng tàn khốc trước mắt, làm sao không biết đó là kế của Thiên Đạo, cũng là một lần thanh tẩy của Thiên Đạo đối với Đại Lục Hồng Hoang!

Giờ Vu Yêu Đại Chiến kết thúc, một Lượng Kiếp nữa cũng kết thúc, Thiên Đạo sẽ được hoàn thiện tốt hơn.

Mặc dù tu sĩ hai tộc Vu Yêu đều tiêu vong, mười phần không còn một, nhưng hiện tại Đại Lục Hồng Hoang vẫn cường giả như mây.

Vì vậy, Thiên Đạo muốn tiến hành một lần thanh tẩy triệt để đối với Đại Lục Hồng Hoang.

Sau lần này, vô số sinh linh Hồng Hoang sẽ diệt vong, vô số chủng tộc cũng sẽ hoàn toàn tan biến giữa trời đất.

Những kẻ có thể sống sót, không gì khác ngoài một số Đại Năng.

Những Đại Năng đó, cũng đều nằm dưới sự khống chế của Thiên Đạo.

Vì vậy, Hồng Hoang Đại Lục trong tương lai, sẽ lại xuất hiện một sự đứt gãy lớn.

Như vậy, cũng là để đặt nền móng cho Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất sau này!

Vì vậy, Dương Mi, cũng không ra tay ngăn cản.

Chương 458

Còn về Hồng Quân và mấy vị Thánh Nhân khác, dường như hoàn toàn không biết những điều này, lúc này nhìn tai nạn đột nhiên xảy ra trước mắt, tất cả đều có chút bối rối.

Hồng Quân còn tức đến run rẩy toàn thân, cần biết rằng hiện giờ hắn đã hợp đạo với Thiên Đạo, hủy diệt Đại Lục Hồng Hoang là hủy diệt căn cơ của hắn!

Lúc này, Nữ Oa cảm ứng được biến cố của Hồng Hoang, cũng đã đến Hồng Hoang.

Trong chốc lát, sáu vị Thánh Nhân tề tựu, liên tiếp đến bên Hồng Quân, sốt ruột hỏi: "Lão Sư, tiếp theo phải làm sao?" ...

Không nghi ngờ gì nữa, đối mặt với biến cố khủng khiếp như vậy, sáu vị Đại Thánh Nhân đều có chút lúng túng.

"Có thể làm gì, có cách nào giải quyết vấn đề!" Sau một tiếng gầm giận dữ, Hồng Quân là người đầu tiên hành động, thân thể hắn nhanh chóng lớn lên, trực tiếp hóa thành một cự nhân hùng vĩ.

Nhờ vào tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng, cộng thêm sức mạnh Thiên Đạo trợ giúp, thân thể Hồng Quân cao tới chín vạn trượng, trực tiếp chống đỡ trời đất Hồng Hoang sắp sụp đổ!

Hai chân đạp đất, hai tay chống trời, Hồng Quân đã trải nghiệm cảm giác của Bàn Cổ Đại Thần khi khai thiên tích địa, vô cùng vô tận trọng lượng dồn hết lên người hắn.

Đạo bào trên người đã sớm rách nát, hiện tại Hồng Quân trông không khác gì một dã nhân.

Sáu vị Thánh Nhân còn lại thấy vậy cũng nhao nhao hành động,

Lão Tử và mấy người kia đều thi triển Đại Thần Thông, trị lý thủy họa trên Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì ngồi khoanh chân bên cạnh động quật trên Đại Địa Hồng Hoang, miệng phát ra thiền âm vô thượng, trên người tỏa ra kim quang tịnh hóa Cửu U Chi Khí đang trào ra từ sâu dưới Đại Địa Hồng Hoang.

Có mấy vị Thánh Nhân ra tay, kiếp nạn của Đại Lục Hồng Hoang trong chốc lát đã được kiềm chế rõ rệt!

Nhưng, như vậy cuối cùng cũng chỉ trị ngọn chứ không trị gốc.

Vô tận Thiên Hà Chi Thủy vẫn không ngừng tuôn vào Đại Lục Hồng Hoang từ cái lỗ thủng vỡ nát đó, trên mặt đất ngày càng nhiều vết nứt đều có Cửu U Chi Khí hung hãn trào ra.

Hồng Quân dường như đã quá coi thường rồi.

Trời đất Hồng Hoang, sao có thể dễ dàng chống đỡ như vậy?

Cùng với mức độ nghiêng đổ của trời đất ngày càng nghiêm trọng, áp lực dồn lên người Hồng Quân tự nhiên cũng ngày càng khủng khiếp!

Tuy với thực lực của Hồng Quân hiện tại, việc hủy diệt một phương trời đất như Đại Lục Hồng Hoang cũng không phải chuyện khó.

Nhưng nếu thực sự muốn đơn thuần dùng sức mạnh, giống như Bàn Cổ Đại Thần mà chống đỡ một phương trời đất, thì còn xa mới đủ!

"Ưm ưm..." Một tiếng rên rỉ đau đớn vang vọng khắp Đại Lục Hồng Hoang, tất cả mọi người đều vô thức nhìn về phía Hồng Quân đã biến thân thành cự nhân.

Chỉ thấy lúc này Hồng Quân lông mày nhíu chặt, vẻ mặt đau khổ, trông vô cùng chật vật.

Thân thể đang đứng thẳng tắp, rất rõ ràng đang từ từ chìm xuống, dường như sắp không chống đỡ nổi nữa.

Gân mạch, huyết nhục, thậm chí xương cốt trên người, vì áp lực khổng lồ mà nhanh chóng biến dạng.

Trời đất nghiêng ngả, dường như muốn trực tiếp nghiền nát cự nhân Hồng Quân!

"...

Không thể nào, ngay cả Lão Sư cũng không chống đỡ nổi sao?" Thông Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, lộ ra thần sắc lo lắng, trong đó còn có mấy phần sợ hãi.

Hồng Hoang bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Thánh Nhân sẽ không chết, nhưng không có nghĩa là Thánh Nhân không sợ chết!

Cống hiến cả đời, mới có được địa vị như ngày nay, sao có thể cam tâm dễ dàng chết đi.

Nhưng... nhưng, lúc này ngay cả Lão Sư Hồng Quân của hắn, cũng lộ vẻ vô lực, vậy hắn, còn có cách nào đây?

Chương 459

Ngay cả Lão Tử vốn luôn vô vi, lúc này cũng không khỏi lộ ra vẻ không cam lòng: "Sao lại như vậy, nếu Sư Tôn cũng không chống đỡ nổi, vậy phương trời đất này, chẳng phải thực sự sẽ chấm dứt sao!" Nữ Oa đội Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên đầu, trong tay không ngừng vung Hồng Tú Cầu, trị lý, ổn định Đại Lục Hồng Hoang đang dần vỡ nát.

Lông mày thanh tú của nàng cũng nhíu chặt, trên mặt còn toát ra vẻ thương cảm mãnh liệt.

Cũng chỉ có một Thánh Nhân, lúc này đang cảm thấy bi thương và thương xót cho những sinh linh Hồng Hoang vô tội kia!

Oanh!

Một tiếng động lớn vang vọng trời đất, mọi người chỉ cảm thấy thân hình của mình, bị đẩy mạnh xuống dưới vài phần.

Đồng thời, một sức mạnh khủng bố vô hình, trực tiếp giáng xuống đầu mấy vị Đại Thánh Nhân, trong nháy mắt ép mấy vị Đại Thánh Nhân sắc mặt tái nhợt không thở nổi!

Nhưng Hồng Quân cuối cùng cũng vô lực, thân thể khổng lồ trực tiếp bị đánh trở lại nguyên hình, bầu trời đang sụp xuống trực tiếp đè lên sáu vị Đại Thánh Nhân.

Lúc này, sáu vị Đại Thánh Nhân, mới thực sự cảm nhận được sự khủng bố của phương trời đất này, cảm nhận được áp lực mà Hồng Quân đã chịu trước đó.

Hoàn toàn không chống đỡ nổi, hoàn toàn không chống đỡ nổi!

Trọng lượng vô cùng vô tận, dường như trong khoảnh khắc muốn xé nát tất cả.

Nếu phương trời đất này, thực sự cứ thế sập xuống.

Vậy không cần nghi ngờ gì nữa, toàn bộ Đại Lục Hồng Hoang sẽ vỡ vụn trong khoảnh khắc!

Đại Lục Hồng Hoang, thực sự sẽ chấm dứt sao!

Thấy cảnh tượng này, vô số sinh linh Hồng Hoang, trong lòng đều nặng trĩu.

Ý thức tuyệt vọng, càng nhanh chóng lan tràn trong lòng tất cả mọi người.

Dương Mi nhìn Đại Lục Hồng Hoang đang bên bờ sụp đổ, biết rằng có Thiên Đạo ở đó, sẽ không thực sự để Đại Lục Hồng Hoang vỡ nát.

Nhưng, sở dĩ Thiên Đạo không ra tay, e rằng là đang đợi hắn ra tay.

"Thôi vậy thôi vậy, ta liền nhận phần lễ vật này!" Dương Mi nhẹ nhàng lắc đầu, thì thầm mấy câu, thân hình liền động.

Khi tất cả mọi người đều trong lòng tuyệt vọng, một luồng kim quang rực rỡ đột ngột sáng lên trong mắt mọi người.

Nhanh chóng, chiếm lấy tất cả đồng tử.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang lúc này đều hoàn toàn trong trạng thái ngơ ngác, đặc biệt là khi nhìn thấy Dương Mi toàn thân vạn đạo kim quang rực rỡ thế gian từng bước đi về phía cái lỗ thủng bị vỡ kia.

"Hoa la la!" Thiên Hà Chi Thủy trong lỗ thủng trên trời, chảy xuống như thác nước.

Lúc này, thân thể Dương Mi nhanh chóng phình to, nhanh chóng hóa thành một cự nhân cao một vạn trượng.

So với đó, cự nhân do Hồng Quân hóa ra vừa rồi, lại nhỏ hơn.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Dương Mi lại trực tiếp không hề do dự mà dùng thân thể cao một vạn trượng của mình trực tiếp chống lên trên.

Lưng hắn trực tiếp chặn đứng lỗ thủng trên trời.

Thiên Hà Chi Thủy... trong nháy mắt dừng chảy.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Dương Mi Đạo Tôn, không chỉ dùng thân thể mình nhẹ nhàng chống đỡ trời đất đang sụp xuống, mà còn chặn đứng lỗ thủng trên trời đang tràn ngập Thiên Hà Chi Thủy! ...

Chương 460

Nhìn lại Đạo Tổ Hồng Quân trước đó, mọi người chỉ cảm thấy, hai người căn bản không thể so sánh được!

Không phải đang hạ thấp Hồng Quân, chỉ là một sự thật khách quan bày ra trước mắt mọi người mà thôi!

"...

Sức mạnh của Dương Mi Đạo Tổ, e rằng đã không khác gì Bàn Cổ Đại Thần rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lẩm bẩm, nếu như thân thể hắn chống lên trên, thì dù là thân thể Thánh Nhân, cũng sẽ trong nháy mắt bị Thiên Hà Chi Thủy nhấn chìm đến nát bét, vỡ vụn!

Dù có thể bất tử bất diệt, cũng sẽ chịu đau đớn cực lớn.

Thậm chí không thể chặn đứng Thiên Hà Chi Thủy!

Nhìn lại Hồng Quân trước đó, cũng chỉ chống đỡ trời đất đang sụp xuống, hoàn toàn không dám ngăn chặn Thiên Hà Chi Thủy.

Nhưng Dương Mi Đạo Tôn... lại một cách thô bạo vô cùng chặn đứng lỗ thủng trên trời, và đồng thời chống trời lập đất, trên mặt Dương Mi Đạo Tôn không hề hiện ra vẻ chật vật!

Nhìn lại trước và sau Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có Bàn Cổ Đại Thần đã từng khai thiên tích địa mới có thể so sánh với Dương Mi Đạo Tôn.

"Hồng Quân Đạo Hữu, ta tuy tạm thời chặn đứng lỗ thủng trên trời, nhưng đó cũng không phải là kế lâu dài, đã bàn bạc ra phương pháp giải quyết chưa?" Lúc này, tiếng nói vang dội từ trời đất truyền đến.

Nghe thấy giọng nói của Dương Mi, Hồng Quân đã phục hồi, ánh

mắt kính cẩn nhìn về phía Dương Mi, thần sắc hơi lộ ra một tia ngượng ngùng.

Trước đó tuy đã bàn bạc đi bàn bạc lại, phương pháp tuy không thiếu, nhưng lại chưa quyết định được phương pháp cụ thể.

"Xin cho chúng ta bàn bạc thêm một chút!" Hồng Quân chỉ có thể bất đắc dĩ đáp lại, nhìn về phía mấy vị Thánh Nhân.

Mấy vị Thánh Nhân thấy cảnh này, sắc mặt cũng nghiêm túc, đang định mở miệng, nhưng lại có giọng nói của Dương Mi truyền đến: "Trời đất lúc nào cũng có thể sụp đổ, mà lại cần phải chống đỡ lại trời đất mới được." Nói xong, Dương Mi trực tiếp thanh đãng Hồng Hoang, nói: "Huyền Quy ở đâu!!" ...

Nghe lời của Dương Mi, một đám Thánh Nhân đều hơi ngẩn người.

Thánh Nhân toàn tri toàn năng, trong nháy mắt đã động tất căn nguyên của Huyền Quy mà Dương Mi hô hoán.

Thì ra, từ thuở khai thiên lập địa, đã có một sinh linh ra đời ở vùng hoang dã phía Bắc, tên là Huyền Quy, Huyền Quy này vô cùng to lớn, tu vi phi phàm.

Nhưng không biết vì sao, tu vi của Huyền Quy đã đạt đến Đại La Kim Tiên, sắp đến cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, nhưng vẫn không thể hóa hình, khiến nó vô cùng phiền não.

Mỗi ngày trừ việc tu hành trong giấc mộng, điều mà nó lo lắng nhất, chính là khi nào mới có thể hóa hình.

Ngay lúc Bất Chu Sơn bị gãy, Hồng Hoang chấn động, nó đang không hiểu chuyện gì, thì giọng nói của Dương Mi truyền đến tai nó. ...

Chỉ là Huyền Quy ở Hồng Hoang cũng có thể coi là một Đại Năng,

nhưng trong mắt Thánh Nhân, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, có thể có tác dụng lớn gì sao?

Nhưng đã được Dương Mi Đạo Tôn hô hoán, sinh linh Hồng Hoang nào dám không nể mặt?

Nhanh chóng, trên bầu trời liền xuất hiện một con Huyền Quy thân hình trăm vạn trượng.

"Tham kiến Dương Mi Đạo Tôn!" Huyền Quy có chút lo lắng nhìn Dương Mi đang chặn lỗ thủng trên trời, chống đỡ một phương trời đất kia.

Nó không nghi ngờ Dương Mi có ý đồ gì với mình, hoặc muốn làm chuyện xấu.

Mặc dù ngày thường có hơn nửa thời gian đều ngủ trong giấc mộng, nhưng những chuyện lớn xảy ra trong Hồng Hoang nó đều biết rõ.

Ví dụ như Dương Mi trước mắt, đó là người đứng đầu Hồng Hoang, thân mang Đại Công Đức, lại còn là Thánh Phụ Nhân Tộc.

Với những danh tiếng như vậy, nên Huyền Quy rất yên tâm.

Mà nói về danh tiếng, tại sao Chuẩn Đề lại oán hận Dương Mi đến vậy, thậm chí còn có chút thù hận?

Chương 461

Bởi vì, trước đây Dương Mi đã phá hỏng danh tiếng của hắn!

Có thể nói, câu nói "người vô liêm sỉ nhất Hồng Hoang" của Dương Mi năm xưa, đã khiến Tây Phương Giáo thu nhận đệ tử những năm đó khó khăn chồng chất, không hận Dương Mi mới là lạ!

Tuy Huyền Quy chưa từng thực sự gặp Dương Mi, nhưng đã từng chịu ân huệ của Dương Mi.

Năm đó Dương Mi đạp nhập Hỗn Nguyên ban ân chúng sinh, lúc đó Huyền Quy đang bị kẹt ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, mới có thể một bước đạp nhập cảnh giới Đại La.

Chỉ là lúc này bị triệu hoán một cách khó hiểu, khiến nó có chút mịt mù.

"Hôm nay, ta có một Đại Công Đức muốn ban tặng." Dương Mi mở miệng, giọng nói vang dội.

Huyền Quy có chút ngơ ngác, Đại Công Đức?

Nó chưa từng nghĩ đến chuyện đó, chấp niệm của nó đều dồn vào việc làm sao để hóa hình.

"Xin Đạo Tôn cáo tri!" Huyền Quy tuy không hiểu rõ, nhưng là một sinh linh Hồng Hoang tương đối đơn thuần, đối với ân nhân lại rất lễ phép.

Thấy Huyền Quy thái độ như vậy, Dương Mi vốn không nhiều lời, trầm tư một lát mới chậm rãi nói.

Thì ra Huyền Quy chuyến này sẽ mang lại phúc trạch cho Hồng Hoang, có ân với Đại Lục Hồng Hoang, qua quan sát trường hà thời gian của Dương Mi, lại suy ra Huyền Quy sau này lại có một phúc

duyên với Vu tộc.

"Ta hỏi ngươi một câu, tại sao đã đạt đến cảnh giới như vậy, nhưng ngươi vẫn không thể hóa hình sao?" Nghe lời của Dương Mi, Huyền Quy lập tức trợn tròn mắt, trong lòng đột nhiên nhảy lên một cái, đó chẳng phải là điều đã làm nó trăn trở bao nhiêu năm sao.

Hiện tại vừa nghe Dương Mi nói, dường như đã biết nguyên nhân, Huyền Quy lập tức kinh hỉ hỏi dồn: "Đạo Tôn biết nguyên nhân?

Xin Đạo Tôn cáo tri, Huyền Quy vô cùng cảm kích!

Vô cùng cảm kích!" Huyền Quy kích động, nhất thời đã quăng Đại Công Đức mà Dương Mi nói trước đó ra sau đầu.

Nhìn Huyền Quy đang nhìn mình đầy mong đợi, Dương Mi khẽ thở dài nói: "Ta quả thực biết, nhưng chuyện này, đối với ngươi, lại không phải chuyện tốt." "Vì sao?" Huyền Quy không hiểu nhìn Dương Mi.

"Dưới Thiên Đạo, vạn vật đều có quy luật, ngươi sinh ra thân hình vô cùng to lớn, e rằng không ai trên thiên hạ có thể hơn ngươi." Nghe Dương Mi nói như vậy, Huyền Quy cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Đúng vậy, lời Dương Mi nói là sự thật, nó đích xác là sinh vật có thân hình lớn nhất trên thiên hạ, không có bất kỳ sinh linh nào có thân hình lớn hơn nó.

Nhưng cũng chính vì thân hình to lớn đó, mà nó luôn không thể hóa hình, từ góc độ này, nó lại không có gì để kiêu ngạo tự hào.

Nó cười khổ nói: "Đạo Tôn đừng trêu chọc ta, tại hạ hiểu rõ chính thân hình to lớn này đã khiến ta hóa hình vô cùng khó khăn." Dương Mi nghe vậy liền nói: "Ngươi nghĩ thân hình của ngươi đã ảnh hưởng đến việc hóa hình của ngươi sao?" Huyền Quy thấy Dương Mi hỏi

một cách kỳ lạ, liền có chút ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ không phải sao?" Dương Mi lắc đầu, trực tiếp phủ nhận suy đoán của Huyền Quy.

Huyền Quy thấy vậy đại kinh ngạc, vội vàng nói: "Nếu không phải nguyên nhân đó, thì là gì?" "Thân thể của ngươi, còn có công dụng khác!" Dương Mi cũng không tiếp tục úp mở nữa, trực tiếp nói ra trọng điểm.

"Công dụng khác?" Huyền Quy không hiểu ý, nhưng chưa kịp hỏi, Dương Mi liền trực tiếp nói: "Liên quan đến việc Bất Chu Sơn chống đỡ trời đất bị đổ, thì cần vật chống đỡ trời đất, Đạo Hữu có biết trên thiên hạ có vật gì có thể thay thế Bất Chu Sơn để chống đỡ phương trời đất này không?" Dương Mi vừa hỏi xong, trong đầu Huyền Quy liền như bị sét đánh.

Trong chốc lát, tất cả mọi thứ từ lúc sinh ra đến hiện tại, dường như đều được giải đáp.

Dương Mi hỏi, trên thiên hạ có vật gì có thể thay thế Bất Chu Sơn để chống đỡ trời đất, nó gần như lập tức hiểu ra.

Chính xác hơn, bốn chi khổng lồ của nó, có thể so sánh với Bất Chu Sơn!

Nhớ lại lời của Dương Mi, thân thể của nó còn có công dụng khác, mà Bất Chu Sơn chống đỡ trời đất vừa lúc đổ sập.

Như vậy, nguyên nhân không thể hóa hình của nó cũng đã rất rõ ràng.

Nơi nào thân thể của nó vì quá lớn mà không thể hóa hình, rõ ràng là Thiên Đạo vì muốn dùng thân thể của nó để chống đỡ phương trời đất này, nên mới cố ý ngăn cản nó hóa hình!

Vừa từ lúc sinh ra đã bị Thiên Đạo quyết định số phận sau này,

Huyền Quy lập tức bi thương trong lòng, không kìm được rơi lệ nóng, ngẩng đầu than thở: “Thiên Đạo!

Thiên Đạo!

Sao mà bất công đến thế!” Câu nói đó với việc người hiện đại chửi lớn lên trời “Tên lão Thiên tặc!” gần như là tương tự.

Chương 462

Khác biệt ở chỗ, hiện đại chửi lão Thiên tặc thì không bị sét đánh.

Nhưng ở thời đại Hồng Hoang, tùy tiện mắng chửi Thiên Đạo, thì sẽ bị đánh thành tro bụi!

Chỉ là lần này, Thiên Đạo dường như cũng biết mình đuối lý, nên đối mặt với sự oán trách của Huyền Quy, lại bất ngờ yên tĩnh, không hề có chút phản ứng.

Nghe cuộc đối thoại giữa Dương Mi và Huyền Quy, chúng sinh cũng như vừa tỉnh mộng, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía bốn chi khổng lồ vô cùng, có thể sánh ngang với dãy núi Bất Chu của Huyền Quy.

Dường như... rất thích hợp sao?

Trước đó đã nghiên cứu phương pháp bình định tai kiếp.

Bổ sung lỗ thủng trên trời thì không khó, Thiên Hà Chi Thủy đang chảy xuống, cũng dễ giải quyết.

Điều khó khăn nhất, chính là làm sao để chống đỡ phương trời đất này.

Đó cũng là nơi mà các Thánh Nhân bất đồng ý kiến.

Khi nghe lời đối thoại giữa Dương Mi và Huyền Quy, mắt họ lập tức sáng lên.

Nhưng, nếu muốn lấy bốn chi của Huyền Quy để chống trời, chẳng phải sẽ lấy mạng của nó sao?

"Ngươi không cần do dự, lúc này là công đức của ngươi, nếu bỏ lỡ, sẽ không còn nữa!" Nhìn Huyền Quy có chút do dự, Dương Mi

nhàn nhạt lên tiếng nhắc nhở.

Vật chống trời không phải thực sự chỉ có bốn chi của Huyền Quy có thể dùng, chỉ là bốn chi của Huyền Quy là thích hợp nhất mà thôi.

Căn nguyên thực sự của nó ở Hồng Hoang cũng không thực sự nghịch thiên, nhưng tại sao cận kề cảnh giới Chuẩn Thánh rồi mà vẫn không thể hóa hình?

Tự nhiên là định số trong minh minh rồi.

Huyền Quy sinh ra chính là để bù đắp tai họa lấp trời.

Dương Mi ít khi ban tặng tạo hóa cho người khác, nếu Huyền Quy cố chấp không chịu, thì Đại Công Đức đó, lại phải đổi người.

Nghe Dương Mi nói như vậy, các Thánh Nhân đều lắc đầu, Huyền Quy có thể sẽ đồng ý, nhưng điều đó tương đương với việc ép một Đại Năng Chuẩn Thánh tự sát tại chỗ.

Thay vì như vậy, chi bằng trực tiếp giết nó mà lấy dùng thì tốt hơn, hà tất phải tốn lời nói?

Nhưng không ai ngờ, giọng nói ồm ồm của Huyền Quy vang lên: "Dương Mi Đạo Tôn là người tốt, Huyền Quy cảm tạ đã ban tặng Đại Tạo Hóa!" "Bốn chi của ta liền dâng hiến cho phương trời đất này, cũng coi như vật tận kỳ dụng." Nghe lời của Huyền Quy, một đám Thánh Nhân đều chớp chớp mắt, có chút không phản ứng kịp.

Gì cơ?

Huyền Quy, sẽ không ngốc luôn rồi chứ?

Dương Mi rõ ràng muốn mạng của nó, mà nó lại muốn cảm ơn Dương Mi?

Mọi người không khỏi nhao nhao nhìn về phía Dương Mi, trong lòng lập tức dâng lên ý bội phục.

Đạo Tôn không hổ là Đạo Tôn!

Lấy mạng người, mà còn có thể khiến người ta tâm tồn cảm kích!

Bội phục, bội phục! ...

So với sự kinh ngạc của chư vị Thánh Nhân, Dương Mi lại không hề bất ngờ.

Cái gọi là đại trí nhược ngu.

Chương 463

Bây giờ một đám Thánh Nhân hổ thị đam đam, Huyền Quy chỉ là một tu sĩ Chuẩn Thánh, hiển nhiên đã biết số phận của mình.

Thà rằng dứt khoát thoải mái một chút, tin tưởng Dương Mi.

Đó, có thể là lời nói thật trong lòng nó.

Dương Mi Đạo Tôn, là một Đại Hảo Nhân ban đạo cho chúng sinh a! ...

Nhưng, ai mà không đau khổ bằng lòng đã chết, Huyền Quy đã hoàn toàn, trong mắt không còn nửa điểm sinh ý.

Hai mắt nhắm nghiền, một vẻ chờ chết.

Dương Mi thấy vậy, không khỏi nhàn nhạt nói: "Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, vạn vật đều có một đường sinh cơ, hà cớ gì lại nhanh chóng từ bỏ như vậy?" Huyền Quy không mở mắt, chỉ bi ai nói: "Ta đã bị Thiên Đạo quyết định số phận, còn có thể làm gì chứ?

Thà chết sớm, thoát khỏi một kiếp sống bi ai." "Thật là ngu xuẩn!" Dương Mi khẽ mắng một tiếng, ngược lại đã mắng tỉnh Huyền Quy, nó đột nhiên mở to hai mắt, trong khoảnh khắc bùng phát một luồng khao khát cầu sinh, có chút khó tin nhìn Dương Mi nói: "Đạo Tôn có thể dạy ta sao?" Dương Mi trực ngôn nói: "Vận mệnh bản thể đã định, không thể thay đổi, nhưng trước khi chết, ngươi có thể giao Nguyên Thần cho ta." "Chuyện này xong xuôi, ta sẽ đích thân đưa Nguyên Thần của ngươi vào Luân Hồi, trọng tu một lần, tương lai sẽ có một Đại Tạo Hóa, khi tu vi khôi phục, ký ức tiền thế trở về hết, chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ sao?" "Đến lúc đó, ngươi sẽ tự chúc mừng quyết định ngày hôm nay!" Nghe Dương Mi nói những lời rõ ràng như vậy, Huyền Quy lập tức thông suốt, đúng vậy, kiếp này

không được, nhưng có thể tu kiếp sau mà!

Địa Phủ chưa được thành lập, quả thật chưa có Luân Hồi, nhưng bây giờ Địa Phủ đã thành lập, hoàn toàn có thể ở trạng thái Nguyên Thần chuyển thế Luân Hồi trọng tu a.

Suy nghĩ đến đây, tia uất ức cuối cùng trong lòng Huyền Quy cũng biến mất, thực ra nó cũng gần như đã hiểu rõ sứ mệnh của mình.

Lập tức kích động vạn phần, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Dương Mi lại thân thiết hơn rất nhiều, ngay lập tức lại ồm ồm nói với Dương Mi: "Đa tạ Đạo Tôn!" Sau đó, nó tự chặt bốn chi của mình, hóa thành bốn trụ chống trời, bay về bốn hướng đông nam tây bắc.

Khi bốn bóng đó hạ xuống, liền hóa thành bốn trụ khổng lồ vươn tới trời, vững chắc chống đỡ toàn bộ trời đất.

Hoàn thành xong việc này, khí tức của Huyền Quy đã suy yếu đến cực điểm.

Trên khung trời, lập tức giáng xuống một đạo thần quang, bao bọc chặt Huyền Quy.

Ngay sau đó, Nguyên Thần của Huyền Quy không hề chống cự mà xuất hiện.

Nguyên Thần được nhục thể bảo vệ, trong tình huống bình thường, việc ép buộc Nguyên Thần thoát ra khỏi nhục thể của một người, không phải là không thể, nhưng cũng cực kỳ khó làm.

Nhưng nếu đối phương chủ động đưa Nguyên Thần ra, thì lại là chuyện khác.

Huyền Quy sau khi hiểu ra số phận của mình đã bị Thiên Đạo quyết định từ lúc sinh ra, không còn bất kỳ hy vọng nào vào kiếp này.

Nhưng Dương Mi lại cho nó con đường thứ hai để đi, đó chính là chuyển thế trọng tu!

Khiến nó nhìn thấy hy vọng, có thể sống lại!

Vì vậy, sau khi hiến dâng bốn chi của mình, Huyền Quy trực tiếp chủ động đưa Nguyên Thần ra, ngay khoảnh khắc Nguyên Thần rời khỏi thể xác, thân thể Huyền Quy bắt đầu từ từ mất đi sinh lực, sau đó dần dần biến thành một thi thể không có sinh lực.

"Thu!" Dương Mi tế xuất Bàn Cổ Phiên trực tiếp nhiếp lấy Nguyên Thần của Huyền Quy vào trong đó.

Đồng thời, nhục thân còn lại của Huyền Quy cũng được Dương Mi thu lại.

Những thứ khác thì thôi, mai rùa của Huyền Quy lại là một bảo bối tốt.

Sau này có một đoạn thiện duyên với Huyền Quy, nên khi nào cần mai rùa thì có thể lại ban cho.

"Bá!!" Mai rùa đó sau khi rời khỏi bản thể Huyền Quy, liền dưới pháp thuật của Dương Mi trong nháy mắt biến nhỏ, trở thành kích thước của mai rùa mà những tiên sinh bói toán đời sau dùng.

Dương Mi thu mai rùa xong.

Để ngăn chặn có người phá hủy bốn trụ chống trời đang chống đỡ trời đất đó, hắn lại gia thêm Đại Thần Thông vào trong đó!

Đồng thời còn ra lệnh cho Tứ Linh Thiên Địa, đi bảo vệ!

Thanh Long phương Đông!

Chương 464

Bạch Hổ phương Tây!

Chu Tước phương Nam!

Huyền Vũ phương Bắc!

Bốn trụ chống trời đã chống đỡ Hồng Hoang, lại có Đại Thần Thông của Dương Mi hộ trì, cộng thêm Tứ Linh bảo vệ, trời đất Hồng Hoang cuối cùng cũng hoàn toàn ổn định lại.

Sau khi mọi tai họa đều tiêu trừ, cuối cùng chỉ còn lại cái lỗ lớn trên khung trời và vết nứt lớn trên Đại Địa.

"Lỗ thủng trên trời..." Lúc này, không đợi Dương Mi mở miệng, Hồng Quân vội vàng nói.

Dương Mi đã giải quyết vấn đề lớn nhất, nếu muốn Dương Mi tiếp tục mở miệng, thì chẳng phải Đạo Tổ sẽ tỏ ra quá vô năng rồi sao?

Nhưng không ngờ, không đợi Hồng Quân mở miệng, đột nhiên trên khung trời giáng xuống một khối kỳ thạch ngũ sắc.

"Vật này là một kỳ bảo mà ta có được trong khi ngao du Hỗn Độn, tên là Ngũ Sắc Thần Thạch!

Nếu luyện hóa, có thể dùng để vá trời." "Nữ Oa, tinh thông đạo tạo hóa, vậy thì do ngươi luyện hóa Ngũ Sắc Thần Thạch đi." Nghe Dương Mi không hề do dự phân phó, Hồng Quân và các Thánh Nhân ngây người.

Nhìn thấy Ngũ Sắc Thần Thạch giáng xuống, chỉ cần nhìn một cái, liền biết đó là một kỳ vật.

Trong minh minh, một đám Thánh Nhân đều hiểu rằng vật này chính là thần vật sinh ra để vá trời.

So với đó, một số kế hoạch vá trời trước đây, thực sự quá yếu kém.

Vì vậy, Hồng Quân cũng không nói gì nhiều.

Mặc dù biết rõ Dương Mi thiên vị Nữ Oa, muốn nàng có được công đức vá trời, nhưng Ngũ Sắc Thần Thạch do đối phương có được, kế hoạch cũng do đối phương đưa ra, tự nhiên cũng chỉ đành nghe theo sắp xếp của Dương Mi.

Huống chi một đám Thánh Nhân.

Lúc này, ngay cả Thiên Đạo dường như cũng không biết gì về điều đó, cứ ngỡ Dương Mi chủ động chặn lỗ thủng trên trời sớm hơn, vì bị mắc kẹt bởi nghiệp lực Lượng Kiếp, mây kiếp nạn phía xa cũng hoàn toàn tiêu tán.

Dường như cố ý tạo cơ hội để vá trời.

Nữ Oa sau khi nhận Ngũ Sắc Thần Thạch, lập tức thần hỏa trời đất phát ra, không ngừng dung luyện Ngũ Sắc Thần Thạch.

"Tiểu Long Nữ!" Lúc này Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng, vừa lúc bay đến bên cạnh Dương Mi.

Khi Nữ Oa bắt đầu luyện chế Ngũ Sắc Thạch, giọng nói của Dương Mi lại lần nữa vang lên.

"Chủ nhân, Tiểu Long Nữ có mặt!" Nghe Dương Mi đột nhiên gọi, Tiểu Long Nữ hiển nhiên ngẩn người, vá trời là chuyện của một đám Thánh Nhân, Dương Mi lúc này gọi nàng muốn làm gì?

Nhưng nàng cũng mơ hồ có dự cảm, chủ nhân của mình e rằng muốn ban cơ duyên a.

“Ngươi hãy đến Long tộc phương Đông đó, nói ý của ta là Long tộc hãy xuất diện trấn áp Thiên Hà Chi Thủy, thì nhân quả Long Hán Đại Kiếp liền được giải quyết.” Tiểu Long Nữ nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ, vội vàng cảm tạ: “Đa tạ chủ nhân!” Năm đó Long Hán Đại Kiếp kết thúc, Tiên Thiên Tam Tộc trên Đại Địa Hồng Hoang hiện nay sống sót lay lắt, hiếm khi lộ diện, khi có tai họa giáng xuống, đó là hình phạt mà trời đất giáng xuống đối với những ác quả mà họ đã gây ra.

Dù đã trải qua nhiều năm như vậy, vẫn không hề biến mất.

Còn về Kỳ Lân, Phượng Hoàng hai tộc tự nhiên không thể quản được, nhưng bây giờ Long tộc chỉ còn lại duy nhất một tổ mạch, toàn bộ Long tộc sớm đã lấy nó làm tôn, vì vậy không thể không bận tâm đến chuyện này.

Chỉ khổ nỗi vẫn luôn không tìm ra cách giải quyết.

Trước mắt, Thiên Hà Chi Thủy tràn ngập, Long tộc lại là bậc thầy về ngự thủy, để họ xuất diện, lại là một kế hay.

Tiểu Long Nữ chân trước rời đi, giọng nói của Dương Mi lại lần nữa vang lên.

“Nguyên Phượng!” “Chủ nhân, Nguyên Phượng có mặt!” Nguyên Phượng bên cạnh lập tức đáp lời.

“Ngươi hãy đến Bất Tử Hỏa Sơn phương Nam, nói ý của ta là Phượng tộc hãy xuất diện tu phục Đại Địa bị phá nát, thì nhân quả Long Hán Đại Kiếp cũng sẽ tiêu tan.” “Nguyên Phượng tuân lệnh!” Nguyên Phượng nghe xong, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ.

Chương 465

Nói xong, vội vã chuẩn bị rời đi, nhưng lúc đó Dương Mi hơi nhíu mày lại nói: "Tiện thể cũng đi tìm Kỳ Lân tộc đang nửa sống nửa chết đó, nói ý của ta là cùng với Phượng tộc xuất diện tu phục Đại Lục Hồng Hoang bị phá nát, như vậy nhân quả Long Hán Đại Kiếp cũng sẽ tiêu tan." Tuy vì những chuyện bất hảo mà Kỳ Lân tộc đã làm vào giai đoạn đầu của cuộc tranh bá Tam Tộc năm xưa, khiến Dương Mi có ấn tượng không tốt về Kỳ Lân tộc.

Nhưng xét cho cùng đã qua nhiều năm như vậy, trời đất Hồng Hoang thực sự quá lớn, chỉ riêng Phượng tộc tàn dư còn lại thì không thể làm được gì, vì vậy dứt khoát mang theo cả Kỳ Lân tộc.

Nguyên Phượng nghe vậy, gật đầu, lập tức biến mất tại chỗ.

Chỉ trong vài lời nói.

Dương Mi đã nhẹ nhàng dàn xếp ổn thỏa tất cả mọi vấn đề xuất hiện trong tai kiếp.

Chỉ khiến một đám Thánh Nhân bên cạnh, lại có một cảm giác hoàn toàn thừa thãi. ...

Đạo Tôn đã thu hết công đức vá trời vào tay thuộc hạ của mình.

Thì ra, một mạch Đạo Tôn ăn thịt, một mạch Đạo Tổ ngay cả canh cũng không có. ...

Hồng Quân lặng lẽ nhìn mọi thứ, sắc mặt đúng là khó coi!.

Các Thánh nhân đều mang một nỗi ưu sầu nhàn nhạt.

Khi đó, các Thánh nhân lại một lần nữa thoát khỏi ấn tượng cố hữu về Dương Mi Đạo Tôn là một cường giả chứng đạo bằng sức mạnh, mà là chủ nhân của Thời Gian Pháp Tắc Đại Đạo.

Dù có bày mưu tính kế nhiều đến đâu, liệu có thể so được với việc đối phương trực tiếp tìm đến cách giải quyết sao?

Khi đó, giọng Dương Mi lại lần nữa truyền đến, hỏi Hồng Quân: "Đạo hữu, thấy cách sắp xếp này thế nào?" Hồng Quân có thể làm gì chứ.

Ngoại trừ tất cả lợi ích từ công đức cứu thế đều bị nhất mạch Đạo Tôn chia đi, các Thánh nhân môn hạ hoàn toàn chỉ có thể đứng xem mà thôi.

Quan trọng là Dương Mi đã xử lý mọi chuyện không chút tì vết, khiến họ không thể soi ra dù chỉ nửa điểm sai sót, hình như cũng chẳng có gì cần bổ sung.

Ngay cả y cũng chỉ có thể đứng một bên lặng lẽ nhìn, thuần túy là tham gia cho có.

"Cứ theo sự sắp xếp của đạo hữu mà làm đi." Hồng Quân thở dài một tiếng, nhưng lại không hiểu sao không thật sự tức giận.

Tức giận có ích gì ư?

Ngược lại, năm vị Thánh nhân Lão Tử ở một bên, thấy công đức cứu thế chẳng liên quan gì đến mình, đều có chút không vui.

Nhưng không vui thì làm được gì, cảnh Dương Mi một chưởng nghiền ép y trước đó, đến giờ vẫn lẩn quẩn trong đầu họ không tan.

Đúng lúc đó, Hồng Quân vẫn nhìn khắp Hồng Hoang, đột nhiên mắt sáng bừng, như thể đã phát hiện ra điều gì.

Sợ bị Dương Mi giành trước, liền sốt ruột nói với năm vị Thánh nhân Lão Tử: "Những ma quật, vết nứt trên mặt đất, cứ để mấy người đi dời Hồng Hoang địa mạch, trấn áp triệt để chúng!" Năm vị Thánh nhân đứng đầu là Lão Tử nghe vậy, mắt đều sáng bừng, đơn giản chào Hồng Quân một tiếng, liền lập tức sốt ruột đi làm việc.

Khó khăn lắm mới có chút công đức, mấy vị Thánh nhân làm sao nhịn được chứ.

Nhìn năm vị Thánh nhân từng người một vừa cẩn thận lại vừa không nhịn được thầm vui, Dương Mi chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt, không nói gì.

Tiếng cười khẽ của Dương Mi truyền đến, thân hình y vẫn bất động, chặn kín toàn bộ Thiên Quật Lung.

Bốn mươi chín ngày sau, các ma quật trên mặt đất hoàn toàn bị Hồng Hoang địa mạch lấp đầy, do vô số địa mạch hội tụ ở đây, cộng thêm đại thần thông của Thánh nhân, đã biến thành một Tổ Mạch.

Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng trở về.

Cùng lúc đó, Long tộc thoi thóp lại một lần nữa xuất thế, Long tộc thề rằng đời này sẽ vĩnh viễn trấn giữ Thiên Hà chi thủy, không để nó tràn bờ.

Kỳ Lân và Phượng tộc gần như im hơi lặng tiếng cũng đồng thời xuất hiện, thề rằng vĩnh viễn bảo vệ đại địa, không để nó đại băng hội.

Chương 466

Kể từ sau Long Hán Đại Kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc từng bá tuyệt Hồng Hoang lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của chúng sinh linh Hồng Hoang.

Nhất thời, Hồng Hoang đại lục rồng bay phượng múa, Kỳ Lân bay lượn, khắp nơi hiển hiện một mảnh khí tức cát tường.

Tiên Thiên Tam Tộc, sau khi một lần nữa xuất thế, đã ổn định cục diện.

Ngay lập tức, Thiên Hà chi thủy không còn tràn bờ nữa, đại địa nứt vỡ cũng dần dần khôi phục.

Khí vận của Tam Tộc gần như đứt đoạn, cũng bắt đầu nối lại, miễn cưỡng kết thúc nhân quả của Long Hán Đại Kiếp năm đó.

Cũng không lâu sau.

Nữ Oa triệt để luyện hóa Ngũ Sắc Thần Thạch.

Nhìn Ngũ Sắc Thần Thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Thiên khung bị phá vỡ, cuối cùng cũng được vá lành rồi.

Nữ Oa tế ra Ngũ Sắc Thần Thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bay dọc theo cơ thể vô lượng cao lớn của Dương Mi, giữa cổ y.

"Phu quân, người vất vả rồi!" Đến gần thiên khuyết lung, Nữ Oa cảm nhận rõ ràng tiếng nước Thiên Hà trầm đục chảy xiết từ trên thiên khung.

Tất cả Thiên Hà chi thủy đều bị lưng Dương Mi chặn lại, không thể đổ xuống, có thể thấy áp lực Dương Mi đang chịu đựng lúc này

lớn đến mức nào.

Nghe lời Nữ Oa, Dương Mi cười nhạt: "Cũng không có gì, chẳng qua là gãi ngứa mà thôi, vốn ta định mượn Thiên Hà chi thủy để tôi luyện nhục thể, đáng tiếc uy lực của Thiên Hà chi thủy lại kém hơn ta tưởng không ít." "……" Nghe Dương Mi nói với Nữ Oa, các đại năng Hồng Hoang phía dưới, bao gồm cả Thánh nhân, đều cạn lời.

Thiên Hà chi thủy khủng bố đến mức nào, họ đều tự hiểu rõ trong lòng.

Nếu không, cả Hồng Hoang đã không rơi vào nguy cơ như vậy.

Kết quả trong miệng Dương Mi, nó lại biến thành "gãi ngứa", Thiên Hà chi thủy không cần thể diện sao?

Nhưng tuy nói vậy, họ lại vô cùng khâm phục hành vi Dương Mi lấy thân mình chặn thiên quật.

Nếu không có đại từ bi trong lòng, sao lại làm ra chuyện như vậy?

Khi Nữ Oa tế Ngũ Sắc Thần Thạch về phía Thiên Quật Lung, thân hình Dương Mi cũng theo đó biến hóa, để lộ Thiên Quật Lung đang bị chặn lại.

Ánh sáng do Ngũ Sắc Thần Thạch hóa thành, lập tức lấp kín Thiên Quật Lung, khiến Thiên Hà chi thủy không còn giọt nào rơi xuống nữa.

Chỉ thấy Ngũ Sắc Thần Thạch hóa thành một dòng chảy, triệt để lấp kín Thiên Quật Lung, không ngừng biến hóa.

Dương Mi hiểu rằng việc Nữ Oa vá trời lưu danh vạn cổ trong hậu thế, cứ thế mà hoàn thành một cách tưởng như tùy ý.

Ngũ Sắc Thần Thạch, vốn dĩ phải là của Nữ Oa.

Nhưng hình như vì đã kết thành đạo lữ với Nữ Oa, khí vận hai bên

tương liên, trong chuyến đi lại giữa Minh Giới và Hỗn Độn trước đây, Dương Mi đã thu được Ngũ Sắc Thần Thạch.

Lúc đó y cũng không ý thức được vật này chính là Ngũ Sắc Thần Thạch, chỉ coi nó như thần liệu mà thu về.

Loại chuyện này thường thấy trong giới đại năng Hồng Hoang, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, Dương Mi đã nảy sinh cảm ngộ trong lòng, rõ ràng sự thật về Ngũ Sắc Thần Thạch trên người mình.

Khi đó, Thiên Quật Lung cuối cùng đã được vá kín hoàn toàn.

Ngũ Sắc Thần Thạch được Nữ Oa luyện chế ra nguyên khối, nhưng chưa tiêu hao hoàn toàn, có một mảnh nhỏ từ từ rơi xuống.

Nữ Oa chỉ nhìn thoáng qua, rồi không để ý nữa.

Xét cho cùng, Ngũ Sắc Thần Thạch đã vá trời xong, thì mảnh vật liệu còn lại này cũng không có tác dụng lớn.

Tuy là một món vật liệu không tệ, nhưng lượng còn lại thật sự hơi ít, không đủ để luyện bảo, ngược lại có vẻ hơi vô dụng, cứ để nó trôi nổi theo dòng nước là được.

Chương 467

Chủ yếu là Nữ Oa và Dương Mi là đạo lữ, mà Dương Mi lại là thổ hào lớn nhất Hồng Hoang, làm sao Nữ Oa không biết y có bao nhiêu thần vật chứ, nếu thật sự cần, Dương Mi tự nhiên sẽ cho.

Chỉ là một mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch còn sót lại thôi, Nữ Oa tự nhiên không lọt mắt.

Mấy vị Thánh nhân ở một bên, thấy việc vá trời hoàn toàn kết thúc, trong lòng không khỏi đều có chút thất vọng.

Lần vá trời này, lại chẳng liên quan gì đến họ nhiều.

Ngay cả Chuẩn Đề, người được mệnh danh là vô liêm sỉ đệ nhất Hồng Hoang, cũng không kiếm được nửa điểm lợi ích trong lần vá trời này.

Không khỏi khiến Chuẩn Đề nhìn về phía Dương Mi với ánh mắt mang một tia không vui, tuy rằng việc Dương Mi khiến y khó chịu cũng không phải một hai lần.

Sau khi nhìn Dương Mi xong, ánh mắt Chuẩn Đề lại rơi vào mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch rơi xuống kia.

Chuẩn Đề không hổ là người vô liêm sỉ đệ nhất Hồng Hoang, bởi vì duyên cớ của Dương Mi, tất cả Thánh nhân kiếp này hoàn toàn không giàu có như kiếp trước, ngược lại từng người một đều nghèo rớt mồng tơi.

Nhưng mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch còn sót lại kia, lại là thứ Nữ Oa không cần, dù sao cũng là Thánh nhân.

Thứ mà một Thánh nhân không cần, nếu đi nhặt thì sợ mất mặt Thánh nhân.

Thế nhưng Chuẩn Đề căn bản không quan tâm điều đó, ai bảo Tây Phương bây giờ nghèo rớt mồng tơi chứ… Nhưng, khi Chuẩn Đề chuẩn bị thu lấy mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch kia.

Một bàn tay rộng lớn, lại đã thu lấy mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch đó trước y.

Chuẩn Đề không khỏi mặt biến sắc giận dữ, mắt lóe hàn quang, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, Chuẩn Đề đang tức giận lập tức héo hon.

Bởi vì người ra tay ngăn cản, lại chính là Dương Mi!!

Dương Mi tự nhiên rõ ràng, mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch này trong tương lai sẽ thai nghén ra Linh Minh Thạch Hầu trong Hỗn Thế Tứ Hầu.

Linh Minh Thạch Hầu, trong tương lai lại liên quan đến Tây Du Lượng Kiếp, nếu không có gì ngoài ý muốn, Dương Mi lúc này đáng lẽ nên thu lấy viên đá này, giành lấy tiên cơ từ trước.

Nếu là trước đây, e rằng Dương Mi tự nhiên sẽ khuyên Nữ Oa giữ lại viên đá này.

Nhưng bây giờ Dương Mi lại đã nhìn thấu dòng chảy thời gian, hiểu rõ nhiều điều trong cõi u minh.

Có những lúc, cưỡng ép thay đổi dòng thời gian, chưa chắc đã đạt được kết quả như mong muốn.

Ngược lại, thuận theo thế lợi, thuận nước đẩy thuyền, không những không bị dính nhân quả, mà còn có thể toại lòng như ý, đạt được điều mình mong muốn.

Kẻ chơi cờ lỗ mãng thì đi một bước nhìn một bước, người chơi cờ cao minh thì bày mưu tính kế, bố cục chúng sinh.

Huống hồ.

Với cảnh giới và địa vị của Dương Mi bây giờ, Linh Minh Thạch Hầu dù có khuấy động sóng gió kinh thiên ở hậu thế, đối với y mà nói, cũng chỉ là một gợn sóng nhỏ mà thôi.

Vì vậy, Dương Mi cũng chỉ nhìn thêm một cái, rồi định để mặc nó rơi xuống.

Nhưng, ánh mắt đầy phẫn nộ và căm hận của Chuẩn Đề lại khiến Dương Mi vô cùng khó chịu.

Tuy Chuẩn Đề cố gắng hết sức che giấu cảm xúc của mình, nhưng Dương Mi là thực lực bậc nào, dù chỉ là một tia địch ý nhỏ cũng sẽ dễ dàng bị y phát hiện.

Có người khiến y khó chịu, tự nhiên phải tìm cách trả lại.

Tuy quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng đặt vào Dương Mi bây giờ, dù một ngày y cũng thấy muộn.

Ai bảo, bây giờ y đã đủ sức càn quét mọi thứ chứ?

Vì vậy, Dương Mi mới giữa chừng ra tay ngăn lại mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch đó.

Nhìn Chuẩn Đề trong lòng khá khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể cố nhịn, trong lòng Dương Mi lập tức thấy sảng khoái.

Chương 468

Dương Mi nắm mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch, nhìn về phía Nữ Oa đột nhiên mở miệng nói: "Nương tử khoan đã." Mọi người không khỏi đồng loạt nhìn về phía y, Nữ Oa cũng hỏi: "Phu quân, có chuyện gì sao?" Dương Mi bay lên phía trước, cười nói với Nữ Oa: "Nương tử, mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch còn lại này cũng có duyên với nương tử, sao nương tử lại nỡ bỏ rơi nó?" "Ta thấy Ngũ Sắc Thần Thạch này cũng phi phàm, nếu nương tử dụng tâm ủ dưỡng một thời gian, chưa chắc đã không thể sinh ra linh trí." "Sinh ra linh trí?" Nữ Oa ngạc nhiên, tỉ mỉ quan sát Ngũ Sắc Thần Thạch, phát hiện quả thật như Dương Mi nói, vật này nếu được ủ dưỡng lâu ngày, chưa chắc đã không thể sinh ra linh trí.

Chỉ là, sinh linh do Ngũ Sắc Thần Thạch thai nghén ra, cũng đâu có gì đặc biệt lắm nhỉ?

Nhưng thấy Dương Mi đặc biệt nhắc đến, Nữ Oa liền biết Dương Mi ắt có suy tính.

"Phu quân nói rất đúng, vậy cứ để ta thu lại vậy." Nói xong, mảnh Ngũ Sắc Thần Thạch vốn bị vứt bỏ trên tay Dương Mi, "soạt" một tiếng biến mất, lại bị Nữ Oa thu vào không gian độc lập của mình.

Ngay lúc này, Chuẩn Đề đột nhiên có một cảm giác như có thứ gì đó quan trọng biến mất, khiến y không thoải mái, nhưng nhất thời cũng không rõ nguyên do, chỉ cảm thấy trong lòng có chút hẫng.

Tuy sau này Tây Phương thiên định đại hưng, Chuẩn Đề cũng là Thánh nhân, nhưng đó là chuyện của sau này rồi.

Lúc này Chuẩn Đề dù có lợi hại đến mấy, cũng không phải chuyện quá xa vời.

Đối với việc Nữ Oa thu lấy Ngũ Sắc Thần Thạch, các Thánh nhân còn lại không nói nhiều, Ngũ Sắc Thần Thạch vốn là vật của Nữ Oa, muốn xử lý thế nào tự nhiên là quyền tự do của nàng.

Ngược lại Dương Mi thầm cười thầm, Chuẩn Đề, ta muốn xem, không có Linh Minh Thạch Hầu, sau này Phật giáo làm sao đại hưng?

Sau khi Nữ Oa thu vật này xong, lúc này trên thiên khuyết đã được Ngũ Sắc Thần Thạch vá lành, cuối cùng xuất hiện một mảng lớn tầng mây vàng óng.

Mây công đức!

Không ngoài dự đoán mà xuất hiện.

"Thật nhiều công đức!" Sắc mặt Lão Tử hơi đổi, ngước nhìn thiên khung, thấy mây vàng vô tận từng tầng từng lớp không ngừng tuôn ra ở phía chân trời.

Khiến y nhớ lại cảnh tượng Dương Mi Đạo Tôn vô lượng công đức gia thân khi Long Hán Đại Kiếp kết thúc năm đó.

Công đức xuất hiện lần này, hiển nhiên không hề ít hơn lần đó.

"Đạo Tôn nhất mạch, sao mà may mắn đến vậy!" Y thở dài một tiếng, nhưng lại hiểu rằng dù công đức có nhiều đến mấy thì sao chứ, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi.

Trước đây Dương Mi Đạo Tôn đã mưu tính như vậy, mỗi chuyện đều giao cho nhất mạch của y đi hoàn thành.

Nhiều công đức như vậy, không cần nói cũng biết là thuộc về nhất mạch Đạo Tôn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, những tầng mây vàng công đức vô tận đó, bắt đầu tự tìm nơi quy tụ.

Đầu tiên, đoàn mây vàng công đức lớn nhất, đương nhiên không ngoài ý muốn mà bay về phía Dương Mi.

Dù sao Dương Mi đã một mình chặn Thiên Quật Lung, lại tự mình chỉ huy bình định tai kiếp.

Mặc dù mỗi hạng mục y đều không phải người chủ đạo, nhưng đều được hưởng lợi đều nhau, lại cũng có được không ít công đức.

Trong nháy mắt, đoàn mây vàng công đức lao về phía Dương Mi, liền nhập vào cơ thể y.

Trong đó có một đoàn lớn khác, nhập vào Bàn Cổ Phiên của Dương Mi.

Hiển nhiên, đó là công đức của Huyền Quy trong Bàn Cổ Phiên.

"Chặn Thiên Quật Lung bị phá vỡ, cũng như chỉ huy bình định tai kiếp, ta tổng cộng nhận được ba thành công đức lần này.

Huyền Quy lấy thân hóa trụ chống trời, cũng được hai thành rưỡi công đức." "Nếu không lầm, công đức Nữ Oa nhận được chắc cũng khoảng hai thành rưỡi như Huyền Quy." Chỉ cần công đức vừa nhập thể, Dương Mi liền lập tức hiểu rõ sự phân chia công đức cụ thể lần này.

Đoàn mây vàng công đức còn lại, lớn gần bằng đoàn của Huyền Quy, nhập vào cơ thể Nữ Oa.

Chưa hết, mây vàng công đức trên thiên khung vẫn chưa tan hết, ngược lại còn sót lại hai thành công đức.

Lại có một thành công đức được chia ra, một phần chia làm ba, lần lượt bay về phía Tiểu Long Nữ, Nguyên Phượng và Tiên Thiên Tam Tộc.

Chương 469

Lúc này, mây vàng công đức trên bầu trời còn lại một thành.

Năm vị Thánh nhân Lão Tử thấy vậy, trên khuôn mặt u ám cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Suýt nữa thì quên mất, những người như họ cũng đã góp sức trong việc vá trời lần này, tuy nhiên so với Dương Mi mấy người thì không đáng kể.

Nhưng đã góp sức thì là đã góp sức.

Thiên Đạo chí công!

Thành còn lại, trực tiếp chia thành năm phần, lần lượt bay về phía năm vị Thánh nhân Lão Tử.

Dù chỉ là một phần năm, cũng khiến năm vị Thánh nhân kích động không thôi.

So với Dương Mi mấy người, thì hoàn toàn là đom đóm so với mặt trời, không cách nào so sánh được… Còn về Hồng Quân… thì không có gì.

Sau khi hợp Đạo với Thiên Đạo, những việc này vốn dĩ nên do Hồng Quân làm.

Công đức, sẽ không vì làm việc nghĩa vụ mà được ban thưởng.

Hồng Quân trong lòng khổ sở a.

Được rồi, trời cũng đã vá xong, công đức cũng đã chia xong.

Vậy thì nên tự mình tản đi, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Thế nhưng, ai ngờ Chuẩn Đề lại nhảy ra, đi thẳng về phía Dương Mi.

Chuẩn Đề đột nhiên đi về phía Dương Mi, lại khiến mọi người kinh ngạc.

Chuẩn Đề định làm gì?

Chẳng lẽ vì phân chia công đức quá ít, nên muốn gây sự với Dương Mi sao?

Đương nhiên, những người có mặt đều là Thánh nhân, tự nhiên sẽ không thật sự nghĩ như vậy.

Thực lực của Dương Mi họ rõ nhất, nếu Chuẩn Đề thật sự gây phiền phức cho Dương Mi, e rằng dù mười Chuẩn Đề hay thậm chí một trăm Chuẩn Đề cũng không phải đối thủ của Dương Mi.

Phải biết rằng, ngay cả Hồng Quân cũng không phải đối thủ một chiêu của Dương Mi.

Chỉ là, Chuẩn Đề đột nhiên tìm Dương Mi có ý gì?

Hồng Quân liếc nhìn Chuẩn Đề, liền biết y định làm gì, cũng không phải chuyện lớn nên không lọt vào mắt pháp nhãn của mình, vì vậy cũng không mở miệng.

Chỉ là lúc này ánh mắt Hồng Quân, tập trung trên người Dương Mi, trong đôi đồng tử vạn ngàn suy tư, cũng không biết y đang nghĩ gì.

Thế nhưng lúc này, Chuẩn Đề cũng đã đi đến trước mặt Dương Mi, cung kính thi lễ với y, rồi trịnh trọng nói: "Dương Mi Đạo Tôn, nay Vu Yêu nhị tộc tranh bá đã kết thúc, lượng kiếp đã hạ màn, nhưng không biết tàn bộ Vu Yêu nên an bài thế nào?" "Vu tộc tự nhiên nên quy về Dương Mi Đạo Tôn quản thúc, còn Yêu tộc thì không biết có thể dẫn nhập vào Tây Phương Giáo của ta được không?" Không thể không nói Chuẩn Đề thật sự da mặt dày, Dương Mi trước đó đã ba lần năm lượt đối phó với y, vậy mà lúc này lại có thể cung kính thỉnh cầu Dương Mi như thế.

Mà thôi, cũng đủ để thấy cái tâm của Chuẩn Đề vì chúng sinh Tây Phương.

Vì vậy, lần này Dương Mi ngược lại không trêu chọc Chuẩn Đề.

Chỉ là nếu Chuẩn Đề không nhắc đến, y cũng đã quên mất tàn binh bại tướng Vu Yêu nhị tộc đã được thu vào không gian tự thành trước đó.

Không ngờ Chuẩn Đề lần này lại nhắm mục tiêu vào tàn bộ còn lại của Vu Yêu nhị tộc.

Có thể sống sót từ Vu Yêu đại chiến thảm liệt vô cùng, dù chỉ là tàn bộ, cũng nhất định là tinh anh trong số tinh anh của hai tộc.

Mối quan hệ giữa Dương Mi và Vu tộc mọi người đều biết, vì vậy Chuẩn Đề đầu tiên liền nói ra, không giành được thì thà trực tiếp chặn miệng nhất mạch Đạo Tôn trước.

Không hề nghi ngờ, Chuẩn Đề đạo nhân tự nhiên đã để mắt đến tàn dư của Yêu tộc.

Chương 470

Dù sao Tây Phương lúc này lại thê thảm hơn trong quỹ tích Thiên Đạo ban đầu một chút, không những nhân lực vô cùng thiếu thốn, lại còn có La Hầu Ma Tộc chiếm cứ.

Công đức không kiếm được, bảo vật cũng không giành được, muốn chút nhân lực, tổng không chia được sao?

Đối với những Yêu tộc kia, tuy đều là tinh nhuệ, nhưng cũng chỉ đến thế.

Dương Mi phất tay liền phóng ra tàn bộ Vu Yêu nhị tộc kia, kỳ thực tổn thất của Vu tộc cũng không quá lớn, bởi vì Thập Nhị Tổ Vu đều còn sống sót nguyên vẹn.

Chỉ cần có Thập Nhị Tổ Vu ở đây, Vu tộc muốn chấn chỉnh lại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là, thiên địa sau này, rốt cuộc cũng không phải là nhân vật chính của Vu tộc.

Còn về tàn bộ Yêu tộc kia, từng người một thất hồn lạc phách, biểu cảm vừa khóc vừa cười xuất hiện trên mặt, sự ra đi của hai vị Yêu tộc bệ hạ dường như đang quay lại trước mắt họ, cảm giác một loại tín ngưỡng nào đó trong lòng đã sụp đổ trong chớp mắt.

Dương Mi từ đầu đến cuối lặng lẽ nhìn tất cả, một tiếng thở dài từ miệng y truyền ra, Đế Tuấn và Thái Nhất bi tráng, không thể không động lòng, trong lòng có một tia mặc nhiên.

Không để ý đến tàn bộ Yêu tộc, Dương Mi quay đầu nhìn Thập Nhị Tổ Vu bị thương khá nặng, trực tiếp đại thủ phất một cái, một luồng Tạo Hóa chi khí bao phủ lấy họ, khiến thương thế trong cơ thể

Thập Nhị Tổ Vu nhanh chóng khôi phục.

Sau đó, Dương Mi lại cẩn thận kiểm tra Hậu Thổ và Huyền Minh một lượt, sau khi xác định không có bất kỳ trở ngại lớn nào, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong trận đại chiến này, Dương Mi không định cho Hậu Thổ và Huyền Minh tham gia.

Nhưng Hậu Thổ và Huyền Minh vốn luôn nghe lời, lần này lại biểu hiện vô cùng quật cường.

Vì vậy Dương Mi cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, dù sao hai người họ cũng là Tổ Vu của Vu tộc.

May mà hai người không xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào, mọi thứ đều nằm trong phạm vi kiểm soát, nếu không Dương Mi có lẽ đã bắt đầu huyết sát thiên hạ rồi.

Sau khi thương thế của Thập Nhị Tổ Vu hoàn toàn khôi phục, họ cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu với Dương Mi, sau đó liền bắt đầu tập hợp tàn dư Vu tộc.

Hậu Thổ và Huyền Minh hai người cúi thấp đầu, dáng vẻ nhận lỗi đi đến bên cạnh Dương Mi.

Dương Mi tự nhiên sẽ không thật sự trách tội hai cô gái, chỉ hơi cưng chiều xoa xoa tóc của hai người.

Còn về tàn bộ Yêu tộc, tự nhiên y không quan tâm nhiều.

Có một số yêu binh đã bỏ trốn, ngược lại có một số yêu binh, lại lựa chọn tuẫn táng vì hai vị hoàng giả Đế Tuấn và Thái Nhất.

Y không ngăn cản việc đó, đồng thời cũng khiến trong lòng Dương Mi dâng lên một tia kính phục.

Dù sao, không phải mỗi vị hoàng giả đều có thể khiến một đám

sinh linh trí tuệ tự nguyện tuẫn táng vì mình.

Vu Yêu đại chiến đến đây, đã hoàn toàn kết thúc!

Đợi khi tàn bộ Vu tộc hoàn toàn tập hợp xong, Dương Mi liền mang theo Vu tộc cùng Nữ Oa và những người khác trực tiếp rời khỏi nơi này.

Ý của y hiển nhiên rất rõ ràng, đối với tàn bộ Yêu tộc còn lại, y không định quản.

Dương Mi vừa rời đi, Hồng Quân liền theo sau cũng rời đi.

Nhưng năm vị Thánh nhân Lão Tử còn lại, lại không có ý rời đi… Ánh mắt của họ, ngược lại trực tiếp nhìn chằm chằm vào tàn bộ Yêu tộc kia.

Chuẩn Đề vốn cho rằng tàn bộ Yêu tộc còn lại là vật trong túi mình, thấy Tam Thanh vẫn chưa rời đi, lập tức trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Không đợi Chuẩn Đề mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày nhìn tàn bộ Yêu tộc phía dưới nói: "Thiên địa sau này đương nhiên sẽ có nhân vật chính, nhưng không phải Vu Yêu nhị tộc.

Vu tộc còn có Dương Mi Đạo Tôn quản thúc, nhưng Yêu tộc nếu còn tồn tại, sau này khó tránh khỏi trong lòng không cam, nếu lại gây sóng gió, e rằng không hay." Lời tuy nói uyển chuyển, nhưng ai có mặt lại không nghe ra ý của tên này chứ?

Định nhân cơ hội này, muốn triệt để xóa sổ Yêu tộc!

Chương 471

Kỳ thực, Nguyên Thủy vốn cũng muốn thu lấy một ít tàn bộ Yêu tộc này, nhưng dù sao y cũng là người cực kỳ sĩ diện, há lại thật sự thu nhận những kẻ thuộc loài thấp kém như thế.

Nhưng, đã không giành được, tự nhiên cũng không muốn nhìn người khác giành được.

Vốn dĩ bỏ mặc những Yêu tộc này tự sinh tự diệt cũng được, nhưng ai bảo Chuẩn Đề lại nhảy ra chứ.

Vì vậy Nguyên Thủy mới dứt khoát làm một không làm hai, trực tiếp giết sạch, ai cũng đừng hòng có được.

Tâm tính độc ác như vậy, thật sự khiến người ta lạnh lòng.

Chuẩn Đề thấy Nguyên Thủy nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng y cũng không định buông tha những tàn bộ Yêu tộc này, chỉ quay đầu nhìn Tiếp Dẫn ở một bên.

Ý đó vô cùng rõ ràng, nếu thật sự không được, e rằng hôm nay lại phải đánh một trận rồi.

Chỉ là, Tam Thanh dù sao cũng là ba người, y và Tiếp Dẫn chỉ có hai người.

Thật sự muốn đánh, hiển nhiên sẽ chịu thiệt.

Thế nhưng, điều nằm ngoài dự liệu của Chuẩn Đề lại là.

Vẫn chưa nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ lại không chịu nữa rồi!

Hai mắt Chuẩn Đề khẽ nheo lại, tuy tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, nhưng cũng khiến trong lòng y không nhịn được

dâng lên một trận hả hê.

Tam Thanh chẳng phải là một thể sao?

Hôm nay xem ra, lại không phải vậy a.

Y rất biết điều không nói gì, chỉ lặng lẽ xem diễn biến của sự việc.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn là người thẳng tính, lúc này căn bản không cố kỵ nhiều như vậy, trực tiếp nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nhị huynh chẳng phải quá vô tình rồi sao, dưới Thiên Đạo, vạn vật đều có một tuyến sinh cơ, Vu Yêu nhị tộc đại kiếp đã qua.

Tàn bộ Yêu tộc kia đã còn tồn tại, liền chứng minh chúng đã đạt được một tuyến sinh cơ đó." "Ta vốn biết nhị huynh không ưa nhất những kẻ Yêu tộc đắc đạo kia, nhưng Yêu tộc cũng đã thay thiên địa chịu đựng lượng kiếp, bây giờ nhân quả đã tiêu tán, hợp lẽ nên được dẫn dắt giáo hóa, sao có thể giết sạch chúng chứ!" "Nhị huynh không ưa, vậy Tiệt Giáo của ta liền thu lấy tàn dư Yêu tộc này về quản lý là được!" Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn thời gian phản ứng, trực tiếp tuyên cáo với Yêu tộc phía dưới: "Ta là Thượng Thanh Linh Bảo Đạo Tôn, các Yêu tộc tàn dư các ngươi nghe kỹ đây, nếu các ngươi có ý muốn, liền có thể đến Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo, nhập vào Tiệt Giáo của ta để nghe đạo tu hành." "Giáo nghĩa của Tiệt Giáo ta là chỉ ở việc tiệt thủ một tuyến thiên cơ, chỉ cần các ngươi không gây sự, một lòng hướng đạo, Tiệt Giáo liền có thể bảo hộ các ngươi chu toàn!" Nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Yêu tộc còn lại lập tức đại hỉ.

Con kiến còn ham sống, đã có hy vọng sống, ai lại từ bỏ chứ?

Huống hồ còn là môn hạ Thánh nhân a, vì vậy, có hơn nửa Yêu tộc đều nguyện ý bái nhập môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ không những đương mặt làm trái ý Nguyên Thủy Thiên Tôn, thậm chí căn bản không để ý đến ý kiến của y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, lập tức đại nộ nói: "Thông Thiên!!

Tàn bộ Yêu tộc phẩm chất không đồng đều, thậm chí còn có những kẻ tâm tính bất toàn, tàn nhẫn hiếu sát, nếu không hỏi rõ nguyên do mà thu nhận tất cả, sau này những kẻ bất tài này làm hỏng khí vận Tiệt Giáo, thì đừng trách vi huynh không nhắc nhở đệ!" Kỳ thực nói nghiêm khắc, lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn có căn cứ, cũng là lời thật lòng.

Giáo nghĩa Tiệt Giáo là thuận theo đạo pháp tự nhiên, kế thừa Thiên nhân hợp nhất, chủ trương Thượng Đạo vô đức, Hạ Đạo duy đức.

Đại Đạo năm mươi diễn bốn mươi chín là định số, một tuyến sinh cơ độn đi, giáo nghĩa Tiệt Giáo chính là tiệt thủ một tuyến sinh cơ, diễn biến lục đạo.

Vì vậy trong Tiệt Giáo không phân biệt người có lông có sừng, kẻ sinh từ ẩm ướt trứng nước, đều có thể cùng quần cư.

Chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ không coi trọng phẩm tính như vậy, ai cũng thu vào Tiệt Giáo, sau này những kẻ bất tài hưởng thụ khí vận Tiệt Giáo mà làm ra những việc bất hảo, Tiệt Giáo cũng sẽ bị liên lụy.

Vạn Tiên Triều nghe thì hay, nhưng ẩn họa cũng vô cùng lớn.

Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ dùng Nguyên Đồ, A Tỳ loại đồ vật trấn áp khí vận Tiệt Giáo, thì ẩn họa càng lớn.

Phải biết rằng, Nguyên Đồ, A Tỳ là sát phạt chí bảo, lại không thích hợp làm pháp bảo trấn áp khí vận a.

Chỉ là, Tam Thanh hiện tại tuy bề ngoài là một thể, nhưng bên

trong đã sớm phân chia gia đình.

Chương 472

Hơn nữa, mâu thuẫn giữa Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sâu sắc, hiện giờ nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng lời lẽ tử tế khuyên nhủ Thông Thiên Giáo Chủ, có lẽ y còn nghe lọt tai.

Nhưng bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cậy vào thân phận huynh trưởng của Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp quát mắng y, Thông Thiên Giáo Chủ mà nghe lọt tai mới là lạ!

Nếu như vậy vẫn chưa đủ để chọc giận Thông Thiên, thì lời nói tiếp theo của Lão Tử chính là cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà.

Chỉ nghe Lão Tử trầm giọng nói với Thông Thiên: "Tam đệ, nhị đệ nói không sai, Tiệt Giáo tuy có danh Vạn Tiên Triều, nhưng ẩn họa thật sự quá lớn, những tàn dư Yêu tộc này, không thu cũng được." Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ coi trọng căn nguyên, Lão Tử thu đồ lại càng nghiêm khắc hơn, đến nay chỉ có một đệ tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư, vì vậy căn bản không thèm để mắt đến tàn bộ Yêu tộc này.

Nhưng làm sao biết được trong lòng Thông Thiên, đã sớm cực kỳ bất mãn với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ nghe Lão Tử nói, lại cười lạnh nói: "Hừ!

Đại huynh, hết lần này đến lần khác đều thiên vị nhị huynh, chẳng lẽ ta không biết, lần này cản trở ta, rốt cuộc là vì điều gì sao, vẫn không thể biết ư!" Nói trắng ra, Thông Thiên cảm thấy trước đây ba huynh đệ xảy ra chuyện gì, Lão Tử đều đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, y cũng đã nhịn.

Nhưng bây giờ đã phân gia rồi, Lão Tử lại liên hợp với Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ trích y không nên thu nhận đệ tử, biến Côn Luân Sơn thành một đống hỗn độn.

Vốn dĩ trước khi phân gia, Thông Thiên đã cực kỳ bất mãn với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bây giờ nói thẳng với Lão Tử, vì muốn tốt cho ta ư, ta không tin đâu.

"Ngươi!" Lão Tử nghe xong lập tức đại nộ, y thật sự vì muốn tốt cho Thông Thiên mới khuyên nhủ, nhưng ai ngờ Thông Thiên căn bản không biết tốt xấu, thậm chí còn đương trước mặt bao nhiêu người ngoài mà cãi lại y, chẳng phải cố ý muốn người ngoài xem trò cười sao?

Nhất thời, Lão Tử cũng có chút mất mặt.

"Hừ!" Thông Thiên Giáo Chủ lại không để ý đến hai người họ, trực tiếp thuận tay phất một cái, thu tàn dư Yêu tộc nguyện ý gia nhập Tiệt Giáo vào tay áo, sau đó không còn để ý đến hai người nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến mức khóe mày giật giật, lạnh giọng nói: "Thông Thiên, sau này, ngươi ngàn vạn lần đừng hối hận!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng cứng giọng nói: "Nhị huynh cứ yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không hối hận!" "Tốt, tốt, tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tức đến bật cười.

Nhìn Tam Thanh lục đục nội bộ, trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy thầm vui, nhưng cũng thầm lắc đầu, cảm thấy thật sự không nên.

Tam Thanh ba huynh đệ cả đời, lẽ ra nên tương trợ lẫn nhau, huống hồ là huynh đệ ruột thịt, bây giờ lại gây ra mâu thuẫn như vậy.

Vốn dĩ ba huynh đệ hợp lực có thể làm nên một sự nghiệp lớn, bây giờ, lại hoàn toàn chia rẽ rồi!

Chuẩn Đề khẽ lắc đầu, không tiếp tục nhìn Tam Thanh, đối với tàn dư Yêu tộc phía dưới từ bi nói: "Trời có đức hiếu sinh, ta thấy các

ngươi có duyên với Tây Phương của ta, chi bằng theo ta đến Tây Phương nhập Phật giáo của ta, xa rời tranh chấp thế gian, tận tâm hướng đạo, để sớm ngày cầu được chính quả!" Trong lời nói của Chuẩn Đề, trên người y hóa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, trong giọng nói càng mang theo một tia Phật âm mê hoặc lòng người.

Sau đó, phần lớn những Yêu tộc còn lại đều ngây ngốc gật đầu.

Những Yêu tộc này, cũng thật sự không muốn tiếp tục dấn thân vào bất kỳ tranh chấp nào nữa, đến Tây Phương Phật giáo cũng là một nơi tốt để đi.

Thấy vậy, Chuẩn Đề lập tức đại hỉ, vội vàng thu lấy những Yêu tộc này.

Tây Phương bây giờ có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, nhân lực mỏng manh, vì vậy tự nhiên ai đến cũng không từ chối.

Dù sao, Phật giáo giỏi nhất là giáo hóa người.

Mặc kệ ngưu quỷ xà thần, tất cả đều giáo hóa là được.

Chuẩn Đề đã được lợi, nhìn Tam Thanh đang đầy giận dữ, liền chuẩn bị rời đi trước.

Y mong Tam Thanh có thể đánh nhau, đương nhiên, Tây Phương sẽ không ngu ngốc mà tranh giành nước đục.

Thế nhưng, khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chuẩn bị quay về Tây Phương.

Một âm thanh lại đột nhiên đồng thời vang lên trong đầu họ.

"Tất cả Thánh nhân, đến Tử Tiêu Cung!" "Tất cả Thánh nhân, đến Tử Tiêu Cung!!" Giọng Hồng Quân đột nhiên vang lên trong đầu hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đương nhiên không chỉ riêng hai người họ.

Trong đầu Tam Thanh và mấy người Nữ Oa, giọng Hồng Quân cũng đồng dạng vang vọng, lập tức trên mặt sáu vị đại Thánh nhân đều hơi trầm xuống.

Trong lòng tuy không rõ nguyên do, nhưng cũng thấp thỏm bất an.

Lượng kiếp kết thúc, theo lý mà nói lúc này Hồng Hoang đại lục đều phải bước vào thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chương 473

Không biết lúc này Hồng Quân lão sư triệu họ đến Tử Tiêu Cung có việc gì, chẳng lẽ trách cứ chuyện vừa rồi tranh cãi vì tàn bộ Yêu tộc sao?

Nhưng, chuyện nhỏ nhặt như vậy, không nên đâu… Mặc kệ trong lòng suy nghĩ thế nào, Đạo Tổ đã triệu tập, tự nhiên không dám không nghe, thế là một đám người lập tức bay về phía Tử Tiêu Cung.

Đối với các Thánh nhân, từ chỗ họ đến Tử Tiêu Cung cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Lúc này Dương Mi và những người khác đã rời khỏi nơi đó, lúc này cũng nghe tiếng mà dừng lại.

"Đã Hồng Quân triệu hoán, vậy nương tử cứ đi trước đi, vừa hay ta đi xử lý việc của Vu tộc!" Cảm nhận được các Thánh nhân đang đi về phía Tử Tiêu Cung, Dương Mi liền trực tiếp nói với Nữ Oa.

"Vậy phu quân, ta đi xem sao!" Nữ Oa gật đầu, tuy có chút không muốn, muốn ở cùng Dương Mi.

Nhưng chung quy nàng là Thánh nhân thiên định, Thiên Đạo nhìn mặt mũi Dương Mi, thật sự sẽ không làm gì nàng.

Nhưng thể diện cần phải cho, thì phải cho.

Tuy các Thánh nhân không biết Hồng Quân có việc gì, nhưng Dương Mi lại rõ ràng, không ngoài việc thành lập Thiên Đình!

Trước đây vì Dương Mi chiếm giữ Bất Chu Sơn, nên Thượng Cổ Thiên Đình của Yêu tộc trong quỹ tích Thiên Đạo vốn dĩ đã không xuất hiện cho đến khi Yêu tộc diệt vong.

Bây giờ Bất Chu Sơn đã đứt gãy, hiển nhiên, Hồng Quân đang

mượn cơ hội này để trọng lập Thiên Đình.

Lần này, không ngoài việc lập ra vị trí Thiên Đế mà thôi.

Tuy Thiên Đình sau này đương nhiên sẽ hưng thịnh, khí vận Thiên Đình hợp lẽ nên sớm bố cục, nhưng Dương Mi lại tự hiểu rõ trong lòng.

Hôm nay cuối cùng cũng sẽ định ra hai vị trí Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương mà thôi.

Hai vị trí nhìn thì quan trọng, thực chất lại chẳng khác gì gà mờ.

Về hai vị trí này, Hồng Quân đã sớm có sự chuẩn bị.

Theo Nữ Oa rời đi, Dương Mi lại dẫn theo một đám Vu tộc còn lại, trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang đại lục.

Kỳ thực đối với sự an bài Vu tộc sau này, trong lòng Dương Mi đã sớm có kế hoạch… Không lâu sau, sáu vị Thánh nhân lại một lần nữa tề tựu trước Tử Tiêu Cung.

Khác với vẻ hòa khí trước đây, lúc này sáu vị Thánh nhân đều ngoài mặt một đằng, trong lòng một nẻo, mỗi người một suy nghĩ.

Tam Thanh ba người nội bộ bây giờ mâu thuẫn đã hoàn toàn bùng nổ, ba người họ lại đồng thời tràn đầy địch ý đối với hai người Chuẩn Đề và Tây Phương.

Đương nhiên, hai người Chuẩn Đề cũng đồng dạng có rất nhiều suy nghĩ đối với Tam Thanh bây giờ!

Chỉ có Nữ Oa, ngược lại không tham gia vào chuyện này, năm người Lão Tử cũng biết thân phận của Nữ Oa, tự nhiên đều sẽ không đi trêu chọc Nữ Oa.

Mấy vị Thánh nhân nhìn có vẻ bình thản, nhưng lại đầy mùi thuốc súng!

Dù sao cũng là trước Tử Tiêu Cung, mấy vị Thánh nhân cũng không dám làm càn, chỉ ngoan ngoãn đi vào Tử Tiêu Cung, sau đó ngồi xuống bồ đoàn.

Nhanh chóng, thân ảnh Hồng Quân liền im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau đó, sáu vị đại Thánh nhân lập tức hành lễ đệ tử, đồng loạt tham bái nói: "Bái kiến lão sư!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, sau đó mới thản nhiên mở miệng nói: "Nay Bất Chu Sơn đổ sập, dẫn đến thiên băng địa liệt, tuy Nữ Oa luyện đá vá trời, nhưng thiên hạ lại vì thế mà linh khí tràn ngập, đại lục tan vỡ, khiến từ đây Hồng Hoang đại lục chia thành Tứ Châu!" Sau khi nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ, mọi người đều bấm ngón tay bói toán một chút, liền biết lời Hồng Quân Đạo Tổ nói không sai.

Bây giờ thiên hạ đã chia thành Tứ Đại Châu, bốn khối đại châu đều đã có tên riêng, lần lượt là Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu và Bắc Câu Lô Châu.

Chỉ là không ngừng suy đoán, không biết Hồng Quân rốt cuộc muốn làm gì.

Hồng Quân lướt qua sáu vị Thánh nhân, gật đầu liền tiếp tục nói: "Từ nay về sau, thiên hạ sẽ phân ra Địa Tiên Giới, các Thánh nhân các ngươi nếu không có chuyện gì nhàn rỗi, không được dễ dàng đến Địa Tiên Giới!" Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, mọi người đều cảm thấy một luồng áp lực, đó là lời cảnh cáo các Thánh nhân.

"Đệ tử tuân mệnh!" Sáu vị Thánh nhân đều đồng thanh đáp, nhưng trong lòng vẫn đầy mơ hồ.

"Yêu tộc vốn muốn lập Thượng Cổ Thiên Đình trên Bất Chu Sơn, nhưng vì một số trở ngại, cho đến khi Yêu tộc diệt vong mà Thiên Đình vẫn chưa xuất hiện!" "Nhưng nay trở ngại đó đã tiêu tan, thì

đương nhiên nên thành lập Thiên Đình.

Chương 474

Yêu tộc tuy đã diệt vong, nhưng Thiên Đình là thiên định." "Yêu tộc đáng lẽ phải diệt, nhưng Thiên Đình thì không nên diệt, lần này thành lập Thiên Đình, lại là khoảng trống." "Ta có ý lập Tân Đế, trọng lập Thiên Đình, các ngươi có kiến nghị gì không?

Cứ nói ra nghe thử!" Hồng Quân hiển nhiên cũng không có kiên nhẫn tiếp tục úp mở, dứt khoát trực tiếp mở miệng nói.

Đúng như Dương Mi đã liệu, lời Hồng Quân nói, chính là chuyện thành lập Thiên Đình.

Sau khi nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ, tất cả Thánh nhân có mặt đều không rõ Hồng Quân Đạo Tổ rốt cuộc có mưu tính gì.

Nhưng họ lại biết, trở ngại cản trở Thiên Đình xuất thế, chẳng phải chính là Dương Mi Đạo Tôn sao!

Vì Dương Mi Đạo Tôn chiếm giữ Bất Chu Sơn, nên Thiên Đình mới mãi không xuất thế.

Bây giờ Hồng Quân Đạo Tổ, hiển nhiên đã để Thiên Đình xuất thế rồi.

Chưa hết… Trong Tử Tiêu Cung một trận trầm mặc, dường như đều đang suy nghĩ dụng ý của Hồng Quân.

"Sư tôn, môn hạ của đệ tử có đồ nhi tên là Quảng Thành Tử, phẩm tính đoan chính, tu vi không tầm thường, căn nguyên cũng thâm hậu, có thể làm Ngọc Hoàng Đại Đế." Thấy không ai lên tiếng, Nguyên Thủy suy nghĩ Thiên Đình tuy là gà mờ, nhưng đã Hồng Quân đề xuất, nhất định có đạo lý của nó, dứt khoát trực tiếp đề nghị, rồi nhận lợi ích sau.

“Sư tôn, môn hạ của đệ tử có đồ nhi tên là Huyền Đô, ý chí kiên định, trí tuệ thông minh, có thể làm Ngọc Hoàng Đại Đế.” Thấy Nguyên Thủy đã nhảy ra, Lão Tử tuy tu luyện Vô Vi chi đạo, nhưng cũng nhận ra chuyện này là một chuyện tốt, dứt khoát đẩy đệ tử duy nhất của mình ra.

Thông Thiên thấy hai vị huynh trưởng như vậy, tự nhiên cũng không cam chịu thua kém, vội vàng đẩy đệ tử môn hạ của mình ra.

“Sư tôn, môn hạ của đệ tử có đồ nhi tên là Triệu Công Minh, nghị lực đáng khen, tu vi đáng nể, có thể làm Ngọc Hoàng Đại Đế.” “Sư tôn, môn hạ Tây Phương Giáo của đệ tử, cũng có Dược Sư Phật, lại có đại trí tuệ đại nghị lực, thiên phú dị bẩm, có thể làm Thiên Đế.” Tây Phương đương nhiên sẽ không bỏ qua, Tiếp Dẫn lập tức đẩy đệ tử duy nhất có thể đưa ra của mình ra.

Nhất thời, Tử Tiêu Cung yên tĩnh lại ồn ào không thôi.

Chỉ có Nữ Oa từ đầu đến cuối đều an tĩnh ngồi ở đó, không tham gia vào cuộc tranh giành đó.

“Nữ Oa, có nhân tuyển nào không?” Khi đó, Hồng Quân lại nhìn về phía Nữ Oa, người đang im lặng đứng xem, dường như muốn trưng cầu ý kiến của nàng.

Thế nhưng Nữ Oa sao lại không hiểu, Hồng Quân nào phải muốn trưng cầu ý kiến của nàng, rõ ràng là muốn dò hỏi cách nhìn của Dương Mi về chuyện này.

Nhưng Dương Mi cũng không đặc biệt căn dặn Nữ Oa, vì vậy Nữ Oa cũng dứt khoát nói: “Tự nhiên là sư tôn quyết định, đệ tử không có cách nào!” Hồng Quân nghe vậy, nhìn Nữ Oa thật sâu một cái, sau đó lại nhìn năm người còn lại một lượt, trong ánh mắt y không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này năm vị Thánh nhân Lão Tử đang liên tục tiến cử đệ tử môn hạ, nhất thời khiến Tử Tiêu Cung biến thành giống như một cái chợ rau, năm vị Thánh nhân, giống như những người phụ nữ chợ búa, không ngừng cãi cọ.

Cuối cùng Lão Tử quan sát sắc mặt, thấy Hồng Quân không biểu tình, trong lòng xoay chuyển, lập tức mở miệng nói: "Nhân tuyển vị trí Thiên Đế, chúng đệ tử không thể quyết định, xin lão sư làm chủ!" "Chỉ bằng lão sư làm chủ!" Các Thánh nhân khác tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc thật sự, biết lời Lão Tử nói là lựa chọn chính xác nhất, vì vậy đều theo đó phụ họa.

Hồng Quân vẫn luôn thần du thiên ngoại nghe xong, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn đám Thánh nhân một lượt, sau đó gật đầu nói: "Đã các ngươi không thể quyết định, vậy thì nghe theo sự an bài của ta vậy." Mọi người nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ lại nhanh chóng có sự an bài, quả nhiên Lão Tử đã lựa chọn đúng, không hổ là đại sư huynh.

Hồng Quân nói xong, cũng không cho mấy vị Thánh nhân cơ hội hối hận, trực tiếp mở miệng nói: "Hạo Thiên, Dao Trì, vào đi." Chỉ nghe Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gọi một tiếng, không lâu sau, hai đạo đồng ở cửa liền từ bên ngoài đi vào, hai người đồng loạt bái lạy dưới tòa của Hồng Quân nói: "Tham kiến lão sư." Đồng thời lại hướng các Thánh nhân khác hành lễ nói: "Bái kiến chư vị sư huynh sư tỷ." Các Thánh nhân khẽ gật đầu, hai đồng tử một nam một nữ, đều mày thanh mắt tú, linh khí bức người, tu vi đều đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hai đồng tử hiển nhiên có chút mờ mịt, nhưng mọi người tự nhiên đều nhận ra hai đồng tử này.

Chẳng phải chính là hai đạo đồng Hạo Thiên và Dao Trì của Hồng Quân năm xưa chuyên nghênh đón tiễn đưa, tiếp đãi Tam Thiên Hồng

Trần khách sao?

Đạo Tổ, muốn làm gì?

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn hai đạo đồng nhà mình, trực tiếp nói: "Hạo Thiên, Dao Trì, hai người theo ta bên cạnh cũng không biết đã bao nhiêu năm, ngày đó ta điểm hóa hai người, cũng là một trường duyên phận, hôm nay ta liền ban cho hai người một trường duyên pháp." Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ phất đạo bào một cái, từng điểm tinh quang vung lên người Hạo Thiên, Dao Trì, không lâu sau, hai đạo đồng phấn điêu ngọc trác kia đã biến mất.

Thay vào đó, là một nam tử thân mặc đế bào uy nghiêm vô cùng.

Người còn lại thì là một nữ tử từ tường đoan trang, có tướng mẫu nghi thiên hạ.

Hai người đó chính là Hạo Thiên và Dao Trì, Hồng Quân Đạo Tổ đã giải bỏ thân phận đồng tử của hai người, cho họ có đạo thể thích hợp tu luyện, xem tu vi của họ, hai người đều có năng lực Chuẩn Thánh.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người tự nhiên mừng rỡ vô cùng, có thể tự nhiên tu đạo, ai lại nguyện ý đi làm đạo đồng nhiều chuyện chứ?

Hồng Quân Đạo Tổ không đợi hai người nói, liền trực tiếp nói: "Hạo Thiên, sau này ngươi sẽ là chủ của Thiên Đình, làm chủ Tứ Tài, tổng chấp Thiên Đạo, nắm giữ quyền Thiên Địa Nhân, thống ngự chư thiên, thống lĩnh vạn Thánh, chúa tể vũ trụ, khai hóa vạn thiên, hành Thiên chi đạo, bố Thiên chi đức, tạo hóa vạn vật, tế độ quần sinh, quyền hành Tam Giới, thống ngự vạn linh, kẻ chưa chứng Đại La đều nằm dưới sự thống trị của ngươi, dưới Hỗn Nguyên đều chịu sự chế hành của ngươi, có hiểu không?" Hạo Thiên nghe xong đại hỉ, vội vàng quỳ rạp trên đất, tam quỵ cửu khấu, nói: "Đệ tử cẩn ký trong lòng, không dám quên thiện, đương nhiên sẽ chấp pháp công bằng, hộ

vệ chư thiên, phủ dụ chúng sinh.” Tiếng đáp ấy khanh thương hữu lực, ném xuống đất có tiếng, uy nghi Thiên Đế, từ lúc này đã dần lộ rõ.

Sau đó Hồng Quân Đạo Tổ lại nhìn về phía Dao Trì nói: “Dao Trì, ngươi và Hạo Thiên bầu bạn nhiều năm, sau này liền tận tâm phụ tá Hạo Thiên.” “Đệ tử minh bạch.” Dao Trì cũng liền theo đó bái tạ Hồng Quân.

Chương 475

Hồng Quân gật đầu, sau đó lại phất tay, ban xuống mấy kiện linh bảo, bao gồm Bàn Đào Thụ, một trong Thập Đại Linh Căn, và Hạo Thiên Kiếm cùng Hạo Thiên Kính lừng danh hậu thế.

Hết kinh hỉ này đến kinh hỉ khác, nụ cười trên mặt Hạo Thiên cũng không kìm nén được, nếu không phải cố kỵ các Thánh nhân và Hồng Quân có mặt, y hận không thể cười phá lên ba tiếng!

Hạo Thiên và Dao Trì hai người mừng rỡ, nhưng chư thiên Thánh nhân lại có chút bất mãn, những Thánh nhân môn hạ kia đều là những kẻ chưa chứng Đại La.

Theo lời Đạo Tổ nói, chẳng phải đệ tử của họ đều sẽ chịu sự thống trị của Hạo Thiên sao?

Vậy rốt cuộc là Hạo Thiên lớn, hay các Thánh nhân lớn?

Cuối cùng nhân tuyển Thiên Đế đã định như vậy, Lão Tử và những người khác không thể kháng cự mệnh lệnh của Hồng Quân, vì vậy đối với việc này cũng chỉ có thể bất lực.

Dù sao đối với Hạo Thiên, họ cũng không cho sắc mặt tốt.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nhìn chư thiên Thánh nhân nói: "Nay Thiên Đình mới thành lập, Hạo Thiên cần vận chuyển Thiên Đình, còn thiếu nhân thủ, các ngươi tự mình thương nghị đi." Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ liền trực tiếp biến mất trước mặt mọi người.

Các Thánh nhân có mặt nhìn nhau, ý của Hồng Quân Đạo Tổ là, muốn tặng một vài đệ tử để Hạo Thiên sai khiến sao?

Không khỏi, trong lòng càng thêm bất mãn.

Khi đó, Hạo Thiên và Dao Trì cũng đứng dậy khỏi đất, tuy Hồng Quân Đạo Tổ đã nói trước, nhưng vẫn khiêm tốn bái lạy các vị Thánh nhân nói: "Chư vị sư huynh sư tỷ, nay Thiên Đình mới thành lập, xin chư vị sư huynh sư tỷ giúp đỡ đệ." Lão Tử nghe vậy hơi cau mày, trong lòng tuy bất mãn, nhưng vẫn uyển chuyển nói: "Lão sư đã nói trước, sư đệ cầu, chúng ta lý lẽ nên tương trợ.

Nhưng Nhân Giáo của ta không hưng thịnh, ta cũng chỉ có một đệ tử, e rằng không giúp được sư đệ rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn liền theo sau cũng nói: "Đệ cũng vậy." Nói xong, liền im miệng không nói nữa, Lão Tử còn có cớ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cứ cứng nhắc một câu.

Hạo Thiên nghe xong trong lòng cũng bất mãn, nhưng lại không dám nói gì.

Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhìn hai người, lại cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Hạo Thiên nói: "Sư đệ đừng vội, bần đạo sau này sẽ phái đệ tử đến Thiên Cung để sư đệ sai khiến." Hạo Thiên nghe xong lập tức đại hỉ, vội vàng nói: "Đa tạ Thông Thiên sư huynh!" So với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên chỉ cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ cá nhân nhìn thân thiết hơn nhiều!

Một lời nói phái một thiên nhân a, thật hào phóng.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thì bất mãn nhìn về phía Thông Thiên, xem ra, Thông Thiên rõ ràng đang nhắm vào họ.

Sau đó Hạo Thiên lại nhìn về phía Nữ Oa, Nữ Oa khó xử nói: "Hạo Thiên, dưới trướng ta cũng không có nhân tuyển thích hợp." Lão Tử chỉ có một đệ tử, Nữ Oa lại không có một đệ tử nào, làm sao có cách chứ?

Hạo Thiên cũng biết tình hình của Nữ Oa, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, còn về hai người Tây Phương Giáo, Hạo Thiên lại càng

không thèm nhìn.

Tuy y thường niên ở Tử Tiêu Cung, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì.

Y vốn biết Tây Phương Giáo không có người, không có bảo vật, tìm hai người họ làm gì?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Mà thôi, Tây Phương quả thật nhân tài không đủ, đến bản thân còn không đủ, làm sao có thể cho Hạo Thiên được.

Thiên Đình thuộc về Đông Phương, Tây Phương tự nhiên cũng lười tham dự.

Chỉ là hai người họ đối với Hạo Thiên, lại khá khó chịu.

Mặc kệ, hai người họ đều là Thánh nhân thiên định!

Một vòng xoay xuống, lông mày Hạo Thiên nhíu chặt, hoàn toàn không còn vẻ phong quang vô hạn trước đó, lúc này mới hiểu được thế nào là nhân tình ấm lạnh.

Thiên Đế không dễ làm a!… Khi Tử Tiêu Cung thiết lập chức vị Thiên Đình, Minh Giới Địa Phủ, cũng đang sắc phong các loại chức vị.

Dương Mi dẫn Thập Nhị Tổ Vu rời khỏi Vu Yêu chiến trường xong, trước tiên trở về bộ lạc Vu tộc.

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu lại một lần nữa hội tụ, lúc này ánh mắt mỗi Tổ Vu nhìn về phía Dương Mi, đều tràn đầy cảm kích.

Họ biết nếu không có Dương Mi, e rằng đã sớm hồn quy thiên địa rồi.

Chúc Dung càng tiến lên trịnh trọng vỗ vỗ vai Dương Mi: "Muội

phu, không cần nói gì nữa, sau này có gì cần ta Chúc Dung giúp, cứ việc mở miệng, ta nhất định sẽ dốc toàn lực." Nghe vậy, Dương Mi cười cười, không nói nhiều, chuyện có thể giải quyết thì đã giải quyết rồi.

Chương 476

Nếu là chuyện không thể giải quyết, nói cho Chúc Dung cũng không có cách nào giải quyết được.

Nhưng y biết lòng tốt của họ, không cần thiết phải làm tổn thương tình cảm đó.

Theo sau một trận cảm tạ của Thập Nhị Tổ Vu, Dương Mi trầm mặc một lát, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Tiếp theo, các ngươi có tính toán gì không?" Lời này vừa nói ra, Thập Nhị Tổ Vu lập tức phấn chấn tinh thần, Cộng Công càng lớn tiếng hân hoan nói: "Tiếp theo tự nhiên là xưng bá Hồng Hoang, sau này Vu tộc ta là chủ nhân của Hồng Hoang đại địa!" Lời này vừa nói ra, các Tổ Vu còn lại cũng từng người một hưng trí cao ngất!

Chỉ có Đế Giang, Hậu Thổ và Huyền Minh, ba người trầm mặc không nói gì.

Thấy Đế Giang không nói gì, mọi người cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Khi đó, Đế Giang mới nhìn về phía Dương Mi mở miệng hỏi: "Không biết muội phu, có kiến nghị tốt nào không?" Nghe vậy, Dương Mi lập tức nhướng mày, y tưởng họ sẽ hỏi Hậu Thổ hoặc Huyền Minh, không ngờ lại là Đế Giang.

Dù sao cũng vậy, Dương Mi cũng không che giấu gì mà nói thẳng: "Hồng Hoang thiên địa là một nơi thị phi, Vu tộc xưng bá Hồng Hoang, trên đầu có sáu vị đại Thánh nhân, ta không thể lúc nào cũng ở bên Vu tộc." "Vì vậy một khi đã quyết định xưng bá Hồng Hoang, chỉ có thể dựa vào năng lực của các ngươi để vượt qua những nguy hiểm và khó khăn tiếp theo." Nói xong, Dương Mi dừng lại, thấy một đám

Tổ Vu lộ vẻ trầm tư, biết lời mình đã lọt tai, vì vậy mới tiếp tục nói: "Ngoài ra, còn có một lựa chọn.

Ở một bên khác của Hồng Hoang, có một thế giới tên là Minh Giới, thế giới của ta!" "Đó là một thế giới của vong giả, đồng dạng, thế giới đó không hề kém Hồng Hoang chút nào, ta có ý muốn cho các ngươi đi vào thế giới đó, không biết ý các ngươi thế nào?" Đưa ra lựa chọn xong, Dương Mi liền trầm mặc không nói gì, yên lặng chờ Vu tộc đưa ra lựa chọn.

Sau khi lời Dương Mi hạ xuống, không khí trong Bàn Cổ Điện lập tức trở nên trầm mặc.

Hồng Hoang thiên địa là do Bàn Cổ sáng tạo, Bàn Cổ lại là phụ thần của Vu tộc, vì vậy từ trong lòng, một đám Tổ Vu đều không muốn rời khỏi Hồng Hoang.

Tổn thất nhiều Vu tộc nhi lang như vậy, khó khăn lắm mới chiến thắng Yêu tộc, bây giờ lại phải rút khỏi Hồng Hoang đại địa, mỗi vị Tổ Vu trong lòng đều có chút khó chấp nhận.

Đế Giang trong lòng càng đầy rối rắm, với tư cách thủ lĩnh Vu tộc, Đế Giang biết mỗi quyết định của mình đều sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh Vu tộc sau này.

Tình cảm cố nhiên quan trọng, nhưng đối mặt với sự tồn vong của chủng tộc, có những lúc nhất định phải từ bỏ một số thứ.

Không thể không nói, sau Vu Yêu đại chiến, không còn ảnh hưởng của lượng kiếp khí tức, chúng nhân Vu tộc có thể nhận thức đúng vị trí của mình, không còn lỗ mãng xung động như trước.

Thở ra một hơi trọc khí dài, Đế Giang cuối cùng đã đưa ra quyết định: "Thông tri tất cả tộc nhân, lập tức rút khỏi Hồng Hoang đại lục!" Lời này vừa nói ra, rất nhiều Tổ Vu lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ

Đế Giang lại đưa ra quyết định như vậy.

Trong đôi mắt Dương Mi cũng lóe lên một tia tán thưởng, không phải ai đối mặt với cơ hội vấn đỉnh Hồng Hoang cũng có thể quả quyết đến thế.

Một đám Tổ Vu còn lại định mở miệng nói gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt Đế Giang không cho phép nghi ngờ, cuối cùng tất cả đều từ bỏ việc khuyên nhủ, lần lượt đi xuống chuẩn bị.

Trước Vu Yêu đại chiến, nhân khẩu Vu tộc đạt trăm ức.

Thế nhưng sau một trận chiến, tộc nhân Vu tộc chỉ còn lại không đến mấy ngàn vạn.

Tổn thất to lớn như vậy, khiến mỗi vị Tổ Vu trong lòng đều nhỏ máu.

Khi tất cả Vu tộc, theo triệu hoán của Tổ Vu, tụ tập bên ngoài Bàn Cổ Điện, Dương Mi gật đầu với một đám Tổ Vu, đại thủ phất một cái, tất cả Vu tộc có mặt đều bị thu vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Đế Giang cũng thu lấy Bàn Cổ Điện, địa điểm truyền thừa quan trọng nhất của Vu tộc, cùng Dương Mi rời khỏi Hồng Hoang đại địa.

Sau đó, vô số sinh linh Hồng Hoang và đại năng Hồng Hoang mới phát hiện, tất cả Vu tộc đã biến mất, trên Hồng Hoang đại địa, không còn một tộc nhân Vu tộc nào nữa!

Khiến tất cả mọi người đều cảm thấy một tia chấn kinh khó hiểu, với tư cách là người chiến thắng Vu tộc, chẳng phải nên nhanh chóng chiếm lĩnh Hồng Hoang đại địa sao?

Vì sao bây giờ tất cả đều biến mất không còn dấu vết chỉ trong một đêm?

Nhất thời, đủ loại suy đoán dâng lên trong lòng mọi người.

Trong Minh Giới, dưới sự hộ trì của Dương Mi, Thập Nhị Tổ Vu cùng Dương Mi cùng nhau xuyên qua bình chướng thế giới giữa Đông Phương và Minh Giới, cuối cùng giáng lâm tại Minh Giới.

Nhìn cảnh tượng trong Minh Giới hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang, một đám Tổ Vu phát ra từng tiếng kinh thán, trên mặt Dương Mi cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Dày công đưa Vu tộc đến Minh Giới, tự nhiên không phải không có mục đích.

Trong Minh Giới, là cấm địa của sinh giả, thiên đường của vong giả, vì vậy nói chung sinh linh căn bản không thể đặt chân đến nơi này, những kẻ tu luyện thành công cũng không thể ở lâu.

Dù sao Minh Giới không gian trong đó Minh Giới chi khí, với pháp lực trong cơ thể đại đa số tu luyện giả không tương dung.

Chương 477

Thế nhưng Vu tộc lại không có lo ngại đó, Vu tộc không tu pháp lực, không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, khai quật sức mạnh trong huyết mạch truyền thừa, có thể luyện hóa tất cả năng lượng thế gian, dùng đó cường hóa nhục thân, hoàn toàn không tồn tại tình huống pháp lực không tương dung.

Vì vậy, khi Minh Giới được khai mở, Dương Mi liền định vị Vu tộc là nhân tuyển thích hợp nhất để quản lý vùng đất của vong giả!

Thập Nhị Tổ Vu theo sau Dương Mi, đã chứng kiến toàn bộ phong cảnh của Minh Giới, thế giới này do Dương Mi ra tay sáng tạo, lại có Đại Đạo gia trì tương trợ.

Vì vậy mỗi núi, mỗi đá, mỗi cây, đều có thể xưng là quỷ phủ thần công, Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy đều kinh thán không thôi.

Đợi khi cảm thán xong, Dương Mi mới nhìn Đế Giang cười nói: "Từ nay về sau, Vu tộc sẽ quản lý Minh Giới này, các ngươi thấy thế nào?" Lời này vừa nói ra, thần tình của chúng Tổ Vu đều ngây người, trên đường đi tham quan, họ đã sớm phát hiện thế giới này thuộc về tân sinh, cũng có nghĩa là sinh linh duy nhất của thế giới này.

Bây giờ Dương Mi lại giao quyền quản lý cho Vu tộc, một đám Tổ Vu lập tức kinh ngạc trước sự hào phóng của Dương Mi!

Dù sao Minh Giới này, hoàn toàn là một thế giới Hồng Hoang khác, do không trải qua đại kiếp như Hồng Hoang, Minh Giới giống như một kho báu chưa được khai thác, đủ loại thần tài địa bảo, đều vô cùng phong phú.

Nhìn thần tình kinh ngạc trên mặt mọi người, Dương Mi không để ý cười cười.

Dương Mi tương đương với Thiên Đạo của thế giới này, vì vậy đối với quyền lợi trong Minh Giới căn bản không bận tâm, dù sao không quản có được quyền hành lớn đến đâu, chỉ cần Dương Mi không hài lòng, một lời liền có thể phủ quyết trấn áp, vì vậy căn bản không cần thiết phải chiếm giữ quyền lợi của Minh Giới.

Thấy một đám Tổ Vu, đồng loạt gật đầu, nụ cười trên mặt Dương Mi càng thêm sâu sắc: "Từ nay về sau, các ngươi chính là người quản lý Minh Giới này!" Dứt lời, chỉ thấy Dương Mi từ trong không gian tự thành của mình lấy ra hai vật ném cho Đế Giang.

Hai vật đó là một cuốn sổ và một cây bút, trên đó tự mang theo một tia khí tức tịch diệt luân hồi, ngầm khớp với Lục Đạo Luân Hồi.

Một cuốn sổ và một cây bút, hẳn mọi người đều biết.

Chính là Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, hai pháp bảo này đều do Dương Mi phát hiện sau khi khai tích Địa Phủ, biết rõ tác dụng liền thu về.

"Ta là Thiên Đạo Dương Mi Đạo Nhân của Minh Giới, nay Luân Hồi khai phóng, Địa Phủ vận hành, từ nay bất kỳ sinh linh nào sau khi chết đều có thể nhập Lục Đạo Luân Hồi tìm cầu kiếp sống mới!" "Nay sắc phong Tổ Vu Đế Giang, làm Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ!" Thanh âm của Dương Mi rõ ràng chỉ vang vọng trong U Minh thế giới, nhưng lại vọng đến tai của mỗi một sinh linh Hồng Hoang.

Lập tức, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều lộ vẻ cuồng hỉ!

Trước đó, tuy Dương Mi đã khai tích Lục Đạo Luân Hồi và kiến lập Địa Phủ, nhưng vì Địa Phủ thiếu người chủ trì nên vẫn chưa chính thức vận hành.

Giờ đây, dưới lời cáo của Dương Mi, Lục Đạo Luân Hồi của vạn vật sau khi chết chính thức khởi động, sao có thể khiến những sinh

linh đó không vui mừng.

Sau này nếu thật sự chết đi, chỉ cần Thần Hồn bất diệt, cũng có cơ hội trọng sinh luân hồi!

Lời Dương Mi vừa dứt, chỉ thấy Đế Giang sau khi nhận Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử, liền lập tức lớn tiếng cáo: "Ta là Tổ Vu Đế Giang, nay Địa Phủ vận hành, ta làm Phong Đô Đại Đế, chấp chưởng việc luân hồi, dùng Tiên Thiên Linh Bảo Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút trấn áp khí vận Địa Phủ, Địa Phủ khai khởi!" Theo lời cáo của Đế Giang, cả Lục Đạo Luân Hồi đều rung chuyển.

"Oanh long long!" Lục Đạo Luân Hồi đã trầm mặc rất lâu như thể đột nhiên được kích hoạt, bắt đầu vận chuyển theo một quỹ tích vô cùng huyền ảo.

Khí tức tịch diệt luân hồi vô tận tràn ra, bao phủ lên từng tòa kiến trúc Địa Phủ, như thể phủ lên một lớp quang trạch linh động, bên cạnh những kiến trúc Địa Phủ nguyên bản do Dương Mi sáng tạo, lại có từng tòa kiến trúc khác bắt đầu diễn hóa.

Dù sao Dương Mi đối với Địa Phủ chỉ hiểu biết phiến diện, lại chưa từng thật sự đến Địa Phủ, cho nên trước đó chỉ kiến lập một số kiến trúc chủ yếu.

Giờ đây, vì Lục Đạo Luân Hồi chính thức vận chuyển, từng tòa kiến trúc Địa Phủ mà Dương Mi còn không gọi được tên bắt đầu diễn hóa ra.

Địa Phủ lúc này, mới thật sự bắt đầu hoàn thiện!

Sau khi Địa Phủ hoàn thiện triệt để, Đế Giang liền mở Sổ Sinh Tử trong tay ra và quát: "Sinh linh Hồng Hoang, phàm chưa nhập Chuẩn Thánh, đều ở trong Lục Đạo, trên Sổ Sinh Tử này, đương nhiên có danh tính, Nhân Quả Nghiệp Lực, phúc duyên tội nghiệt, đều ở trong

đó!" Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, hào quang bốn phía, ùn ùn đổ về Địa Phủ, Sổ Sinh Tử tách ra một đạo hắc khí dâng lên, thu tất cả hào quang vào trong.

Chỉ trong nháy mắt, vô số tính danh liền xuất hiện trên Sổ Sinh Tử, những tính danh này bao gồm tất cả sinh linh trong Hồng Hoang chưa đạt cấp độ Chuẩn Thánh, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng nằm trong số đó.

Thông qua Phán Quan Bút, liền có thể sửa đổi Sổ Sinh Tử, nhưng cái giá phải trả sẽ tùy theo cường nhược, phúc duyên... của sinh linh bị sửa đổi mà định.

Nếu sửa đổi lung tung, e rằng không chỉ bị Nghiệp Lực quấn thân, mà còn có thể dẫn động Thiên Phạt giáng lâm, triệt để thân tử đạo tiêu.

Nhưng dù vậy, chúng sinh Hồng Hoang cũng đều có chút lo lắng.

Trước đây Địa Phủ chưa chính thức vận hành, từng người một tiêu dao tự tại, không ai quản.

Chương 478

Nhưng giờ Địa Phủ đã lập, từ nay về sau, tính mạng của những người chưa nhập Chuẩn Thánh đều được ghi lại trên Sổ Sinh Tử.

Chỉ có thành Chuẩn Thánh, mới có thể triệt để tiêu dao thế gian.

Địa Phủ vừa thành lập, trên Cửu Tiêu lôi thanh cuồn cuộn, một luồng Công Đức từ trời giáng xuống, trực chỉ Đế Giang.

Nguyên bản Đế Giang tay cầm Phán Quan Bút, Sổ Sinh Tử, thân mặc long bào, khí chất uy nghiêm đã tăng vọt, dưới sự gia trì của những Công Đức đó, càng toàn thân kim quang lấp lánh, trực tiếp làm lóa mắt một đám Tổ Vu.

Ánh mắt của những Tổ Vu đó lại chết dí vào Đế Giang, lộ ra vẻ ghen tị không hề che giấu.

Đế Giang lúc này, không chỉ anh tuấn, uy chấn tứ phương, mà còn một mình chưởng quản một phương thiên địa, sao có thể không khiến một đám Tổ Vu ghen tị không thôi.

Chúc Dung nóng tính, càng không kịp chờ đợi mà tiến đến trước mặt Dương Mi: "Muội... muội phu à, ta có chức vị nào không?

Dù là chức vị gì ta cũng không chê, chỉ cần cao hơn chức vị của đại ca là được, hắc hắc!" Nghe Chúc Dung nói một hồi, trán Dương Mi lập tức nổi đầy hắc tuyến.

Chức Phong Đô Đại Đế của Đế Giang đã là chức vị cao nhất toàn bộ Địa Phủ, cao hơn nữa thì là Thiên Đạo rồi...

Nhìn Chúc Dung vẻ mặt không hề biết xấu hổ, Dương Mi khẽ cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đương nhiên hắn biết Chúc Dung chỉ đang nói đùa, e rằng nếu

thật sự cấp một chức vị cao hơn, tên tiểu tử này cũng không dám nhận.

Nực cười!

Đế Giang là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, là đại ca của bọn họ.

Nếu Chúc Dung giẫm lên đầu Đế Giang, e rằng mười một Tổ Vu còn lại sẽ không tha.

Đương nhiên, chức vị thì chắc chắn có.

Dương Mi nguyên bản đã định để Vu Tộc thay mình quản lý Địa Phủ, có lẽ sẽ không buông quyền.

Nhìn những Tổ Vu còn lại với ánh mắt nhiệt thiết, Dương Mi liền cười cười, sau đó nhìn về phía Đế Giang.

Đế Giang gật đầu, lớn tiếng quát: "Phán Quan chấp chưởng Phán Quan Bút phán phạt công, trên Sổ Sinh Tử cần tiếp quản, ta là Phong Đô Đại Đế, định ra Thập Điện Diêm Vương, Diêm Vương chấp chưởng Sổ Sinh Tử, dưới trướng ta, thống soái thần tướng Địa Phủ!" "Tổ Vu Cú Mang, làm Tần Quảng Vương của Nhất Điện!" "Tổ Vu Nhục Thu, làm Sở Giang Vương của Nhị Điện!" "Tổ Vu Cộng Công, làm Tống Đế Vương của Tam Điện!" "Tổ Vu Chúc Dung, làm Ngũ Cung Vương của Tứ Điện!" "Tổ Vu Thiên Ngô, làm Diêm La Vương của Ngũ Điện!" "Tổ Vu Cường Lương, làm Biện Thành Vương của Lục Điện!" "Tổ Vu Hấp Tư, làm Thái Sơn Vương của Thất Điện!" "Tổ Vu Chúc Cửu Âm, làm Đô Thị Vương của Bát Điện!" "Tổ Vu Xa Bỉ Thi, làm Bình Đẳng Vương của Cửu Điện!" "Tổ Vu Huyền Minh, làm Chuyển Luân Vương của Thập Điện!" "Tổ Vu Hậu Thổ, làm Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương!" Theo lời Đế Giang từng tiếng tuyên đọc, cả U Minh thế giới lập tức cuồn cuộn không ngừng, từng đạo quang mang thanh hắc sắc gia thân lên mười một Tổ Vu.

Lập tức, hình tượng mười một Tổ Vu đại biến, từng người một thân mặc long bào, toàn thân toát ra một cỗ uy nghiêm bất khả khinh phạm, đồng thời cũng chưởng khống quyền hành nhất định của U Minh thế giới!

Sự biến hóa đột ngột khiến mười một Tổ Vu có chút ngây người, nhanh chóng hồi thần, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ cuồng hỉ khó kìm nén.

Và từ trong quang mang thanh hắc sắc đó mà biết được chức trách của mình, cũng biết được thân phận của Dương Mi.

Không ai ngờ rằng, Dương Mi chính là Thiên Đạo của phương thế giới này!

Lập tức từng người một sắc mặt đều trở nên ngây dại mấy phần, thần tình không tránh khỏi mang theo một tia câu cẩn.

Dương Mi tuy có ý định hóa giải sự câu cẩn đó, nhưng trừ Huyền Minh và Hậu Thổ ra, những người còn lại chỉ cần biết đối mặt với Thiên Đạo, Chúa Tể Giả của một phương thế giới, thì cũng không có cách nào nói chuyện phiếm với Dương Mi như thường ngày được nữa.

Đối với điều này, Dương Mi cuối cùng cũng chỉ đành tùy theo, sau đó lại thả toàn bộ Vu Tộc nhân ra.

Lập tức, vùng đất U Minh nguyên bản tĩnh lặng, dần dần trở nên náo nhiệt.

Các chức vị chủ yếu của Địa Phủ đã sắc phong xong, nhưng những Quỷ Binh Quỷ Tướng, Ngưu Đầu Mã Diện hay Hắc Bạch Vô Thường cùng các Quỷ Sai khác, đều cần Vu Tộc nhân đảm nhiệm.

Nhưng những việc này đều là chuyện của Đế Giang và những người khác.

Đế Giang và Thập Điện Diêm Vương đã phân chia mấy ngàn vạn chủ nhân thành Thập Điện bộ chúng, trực tiếp vận hành U Minh thế giới.

Thậm chí rất nhanh, đã có vong linh tự động tiến vào U Minh Địa Phủ!

Chương 479

Dương Mi nhìn Địa Phủ U Minh một cảnh hưng thịnh, nhưng cặp mày lại hơi nhíu lại, như thể vẫn còn một số điều chưa vừa ý.

Đột nhiên Dương Mi linh cơ nhất động, mạnh mẽ vỗ đầu một cái, liền truyền một tin tức cho Nữ Oa.

Những sinh linh này sau khi chết hóa thành hồn phách, nhưng vẫn còn tất cả ký ức tiền thế, nếu mang theo những ký ức này chuyển sinh, thì không phù hợp với quỹ tích của Thiên Đạo.

Nhanh chóng, một đạo phân thân của Nữ Oa xuất hiện bên cạnh Dương Mi.

Dương Mi trực tiếp bảo nàng thường trú bên bờ Cầu Nại Hà, nấu một loại thang dược có thể khiến hồn phách quên đi kiếp trước.

Đây chính là Mạnh Bà!

Họa Bỉ Ngạn nở bên Bỉ Ngạn, trước Cầu Nại Hà có thể làm gì...

Sau khi xử lý xong tất cả, Dương Mi lại thoáng thân xuất hiện trên Hồng Hoang đại lục.

Không, lần này lại xuất hiện ở Tây Phương chi địa.

Khoảnh khắc Dương Mi xuất hiện, hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương lập tức cảm ứng được.

Dù sao hắn cũng không ẩn nấp thân hình.

Với thực lực như hiện giờ, trừ sâu thẳm Hỗn Độn thần bí kia ra, nơi nào mà hắn không thể đến được?

Cho nên, hắn không hề có bất kỳ cố kỵ nào, cũng tự nhiên lười ẩn mình.

Chỉ là Dương Mi không rõ, khi khí tức của hắn vừa xuất hiện ở Tây Phương chi địa.

Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức tái nhợt, như gặp đại địch, Chuẩn Đề càng run rẩy nói: "Dương Mi Đạo Tôn sao đột nhiên lại đến Tây Phương chi địa, chẳng lẽ muốn tìm chúng ta tính sổ ư?" Tiếp Dẫn ở bên cạnh nghe lời Chuẩn Đề, trong lòng cũng đột nhiên chùng xuống.

Dù sao những đại năng trong Hồng Hoang đều biết, Dương Mi Đạo Tôn luôn bất mãn với Tây Phương giáo, ở khắp nơi công khai khiến Chuẩn Đề vị Thánh Nhân này khó xử.

Mặc dù Chuẩn Đề từ đầu đến cuối thật sự không thể hiểu rõ, địch ý của Dương Mi Đạo Tôn đối với mình rốt cuộc bắt nguồn từ đâu.

Không phải hắn đã từng chọc vị sát tinh này sao?

Chuẩn Đề đương nhiên không chọc Dương Mi, chỉ là ai bảo Dương Mi nhìn hắn không vừa mắt chứ...

Trong thế giới của cường giả, mạnh được yếu thua.

Kẻ yếu, chỉ có phận bị đánh!

"Sư đệ đừng hoảng, ta thấy Đạo Tôn đó cũng không phải loại người thù dai, huống hồ Tây Phương cũng chưa từng trêu chọc mạch Đạo Tôn." "Có lẽ Đạo Tôn lần này đến đây, là có việc gì đó!" Nhìn Chuẩn Đề hoảng hốt thất thố, Tiếp Dẫn cố nén trấn tĩnh lên tiếng an ủi.

Chỉ là lời nói ra, ngay cả Tiếp Dẫn cũng không có chút tự tin nào.

Trong sự bất đắc dĩ, Tiếp Dẫn chỉ có thể chậm rãi nói: "Nếu thật sự không ổn, ta sẽ thỉnh cầu sư tôn ra tay vậy." Chuẩn Đề nghe vậy, chỉ đành gật đầu, trong lòng lại vô cùng bất lực.

Một cỗ cảm giác cực kỳ uất ức tràn ngập trong lòng hắn, thậm chí ẩn ẩn xúc động cả Đạo Tâm của hắn!

Dù sao hắn cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất phương thế giới này, nhưng lúc này lại không thể giữ chút thể diện nào!

Huống hồ, còn có Hồng Quân vị đại dựa dẫm kia.

Đối mặt với Dương Mi vị sát tinh này, e rằng cũng vô cùng vô lực thôi...

Một chưởng của Dương Mi trước đó đã nghiền nát tất cả uy áp của Thánh Nhân, giống như một dấu ấn, khắc sâu vào trong lòng mấy vị Thánh Nhân.

Lâu dần, nó sẽ biến thành một đạo ma chướng.

Một đạo, giống như Chuẩn Đề, khi cảm nhận được Dương Mi liền sẽ từ sâu thẳm nội tâm cảm thấy sợ hãi.

Chương 480

Không khác gì chim sợ cành cong!

Thực ra, ngay cả Lão Tử và mấy vị Thánh Nhân khác, trong lòng cũng vậy, chỉ là chưa đạt đến mức độ như Chuẩn Đề mà thôi.

Nhưng, nếu không loại bỏ dấu ấn đó đi, e rằng tu vi sẽ đình trệ không tiến, thậm chí Đạo Tâm còn bị dao động!

Đối với tất cả những điều này, Dương Mi đương nhiên hoàn toàn không hay biết.

Hắn không hề nghĩ rằng, một chưởng ngày xưa đã gây ra tổn thương tâm linh to lớn đến nhường nào cho mấy vị Thánh Nhân.

Thật sự, tội a tội!

Đương nhiên, nếu Dương Mi thật sự biết, hắn cũng hoàn toàn không để ý.

Mấy vị Thánh Nhân cao cao tại thượng, trong mắt Dương Mi, có khác gì lũ kiến hôi đâu...

Trong lúc hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây Phương đang run rẩy kinh sợ, Dương Mi đã đến nơi Ma Tộc đóng quân.

Thực ra mà nói nghiêm túc, cuộc chiến Đạo Ma năm xưa, Ma Tộc đã bại!

Dù vì Dương Mi mà Ma Tổ La Hầu không thân vong, nhưng đại thế trong thế gian đã sớm không còn thuộc về Ma Tộc.

Đạo Thống của Hồng Hoang đại lục phát triển ngày càng hưng thịnh, ngay cả mấy vị Thiên Định Thánh Nhân cũng đều thuộc về Đạo

Thống.

Ma Tộc, lấy gì để tranh?

Nhưng Đạo Ma tương sinh.

Chỉ cần có Đạo, thì trong thế gian ắt sẽ có Ma.

Người tu Đạo, phàm ai tâm trí không kiên định, thường sẽ bị tâm ma thừa cơ, từ đó đọa nhập ma đạo!

Cho nên, muốn thật sự tiêu diệt ma đạo.

Vậy thì, trước tiên phải diệt Đạo!

Chính vì vậy, Ma Tộc hiện nay tuy không thể sánh bằng Đạo Giáo, nhưng dưới sự thống lĩnh của La Hầu cũng phát triển không tồi.

Nếu như không có hai vị Thiên Định Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trấn thủ Tây Phương, e rằng Tây Phương chi địa giờ đã trở thành thiên hạ của Ma Tộc rồi.

Đương nhiên, với thực lực của La Hầu, muốn đối phó Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân, thậm chí tiêu diệt cả Tây Phương Giáo cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ là Ma Giáo suy cho cùng không phải là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang đại lục, không có vô tận khí vận gia thân, nếu Ma Giáo hưng thịnh, e rằng cuối cùng sẽ có kết cục như Yêu Tộc.

Cho nên, La Hầu cực kỳ cơ trí.

Chỉ là, giống như La Hầu đã từng hỏi, Ma Tộc rốt cuộc sẽ đi đâu về đâu...

Dương Mi hôm nay, cũng chính vì chuyện này mà đến.

Dương Mi vừa đến Ma Cung của Ma Tộc, La Hầu có cảm ứng liền lập tức mở mắt tỉnh dậy khỏi tu luyện.

“Chủ nhân!” La Hầu mặt lộ vẻ kích động, xuất hiện trước mặt Dương Mi.

Không đợi Dương Mi mở miệng, La Hầu liền trực tiếp không kịp chờ đợi nói: “Chủ nhân, người có cách nào không?” La Hầu hỏi, đương nhiên là về việc Ma Tộc sẽ đi đâu về đâu.

Đoạn thời gian này, ngoài tu luyện ra hắn còn suy nghĩ về vấn đề này, thậm chí có lúc tu luyện cũng không nhịn được mà suy tư.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến trận đại chiến Vu Yêu, cuối cùng Yêu Tộc không địch lại thiên mệnh mà triệt để tiêu vong.

Nhìn Ma Tộc phát triển ngày càng tốt, La Hầu không những không có chút vui mừng nào, ngược lại cả ngày cau mày không giãn.

Chương 481

Phát triển là chuyện tốt!

Nhưng nếu theo xu thế phát triển này của Ma Tộc, dù La Hầu có kiềm chế cũng không được, cuối cùng thế lực lớn mạnh, nhất định sẽ dẫn đến Hồng Hoang Lượng Kiếp!

Giống như Yêu Tộc, dù có cường đại đến đâu, Ma Tộc, suy cho cùng cũng không phải là nhân vật chính của Thiên Địa này.

Không có vô tận khí vận gia thân, chờ đợi, có lẽ chỉ có một con đường!

Diệt vong!

Còn về việc phản kháng...

La Hầu đương nhiên cũng biết, dù sao hắn vốn là một kiêu hùng tâm ngoan thủ lạt, đừng nói sinh linh Hồng Hoang, ngay cả toàn bộ Ma Tộc, cũng chưa từng được hắn đặt vào mắt.

Tất cả chết hết, chỉ cần La Hầu không sao là được.

Nhưng, đó suy cho cùng chỉ là La Hầu!

Kể từ khi La Hầu quy phụ Dương Mi, đã trải qua nhiều biến cố Hồng Hoang như vậy, đặc biệt với thực lực hiện giờ, hắn sớm đã nhìn rõ thiên mệnh là không thể làm trái!

Dù sao, không phải ai cũng là Dương Mi!

Phản kháng, thậm chí muốn lật đổ Thiên Đạo!

Nhưng, có thực lực đó sao?

La Hầu hiện giờ, toàn bộ khí vận đều cùng Ma Tộc tồn tại, cho nên không thể không cân nhắc cho toàn bộ Ma Tộc.

Hiện tại La Hầu vẫn còn dã tâm, chỉ là có thêm nhiều cân nhắc hơn mà thôi.

Nhìn La Hầu với vẻ mặt sốt ruột như vậy, Dương Mi cũng không trách móc sự đường đột của hắn, chỉ khẽ cười, nói thẳng: "Ngươi có nguyện ý đem Ma Tộc của mình, toàn bộ di dời đến thế giới của ta không?" Dương Mi không hề vòng vo, trực tiếp hỏi La Hầu.

Không sai, hắn định đưa Ma Tộc cũng nhập vào U Minh thế giới...

Đương nhiên, Dương Mi cũng không phải không có cách nào khác mới làm vậy.

Ngược lại, hắn có một cách, một cách lớn!

Hiện giờ, U Minh thế giới có Địa Phủ vận hành, đã sơ bộ có quy mô.

Nhưng, U Minh thế giới như vậy, vẫn không thể xưng là một phương thế giới thật sự, tối đa chỉ là "công ty con" của Hồng Hoang.

Tuy không thuộc quản lý của Hồng Hoang, nhưng suy cho cùng không thể sánh bằng thế giới sinh mệnh bách hoa tề phóng như Hồng Hoang kia!

Dương Mi thân là Thiên Đạo của U Minh thế giới, đương nhiên muốn phát triển U Minh thế giới thành một phương thế giới sinh mệnh tự thành.

Một phương thế giới, giống như Hồng Hoang!

Muốn trưởng thành thành một phương thế giới sinh mệnh hoàn chỉnh.

Chỉ có Vu Tộc thì còn lâu mới đủ, cho nên mới cần đến Ma Tộc.

Có Vu và Ma hai tộc, U Minh thế giới cuối cùng sẽ phát triển thành một phương thế giới thật sự!

Một phương thế giới, độc lập nằm ngoài Hồng Hoang!

Dương Mi ẩn ẩn có thể cảm giác được, nếu thật sự chứng đắc Đại Đạo, thậm chí có được thực lực kháng hành với Đại Đạo.

Thì phương U Minh thế giới này, có lẽ là một chìa khóa!

Đương nhiên, Dương Mi sẽ không nói ra cách này, cũng sẽ không nói cho bất kỳ ai.

Chương 482

Dù sao, trước khi có thực lực, bất kỳ cách nào cũng chỉ là cách mà thôi!

Đợi sau khi thành công, hắn sẽ cho tất cả mọi người một sự kinh ngạc cực lớn!

"Thế giới của người?" Nghe lời Dương Mi, La Hầu có chút ngỡ ngàng.

"Đúng!

U Minh thế giới, thế giới của ta!" Dương Mi khẽ gật đầu, sau đó vươn ngón tay khẽ điểm lên đầu La Hầu, lập tức một cỗ tin tức khổng lồ tràn vào não La Hầu.

Mất mấy phút sau, La Hầu mới hoàn toàn tiêu hóa những tin tức đó.

Với vẻ mặt ngây dại ban đầu, trên mặt hắn lập tức dâng lên vẻ cuồng hỉ không thể kìm nén.

Hiển nhiên, U Minh thế giới là một nơi cực kỳ tốt.

Không chỉ môi trường U Minh thế giới cực kỳ phù hợp với tu sĩ Ma Tộc, như nếu di dời Ma Tộc đến đây, thì sau này, phương thế giới đó có thể hoàn toàn là thiên hạ của Ma Tộc!

Vu Tộc chủ yếu quản lý Địa Phủ, cho nên không có quá nhiều xung đột với Ma Tộc.

Với mối quan hệ của Dương Mi, việc thiên hạ của Ma Tộc cũng không có gì đáng nói.

Huống hồ, tiếp tục ẩn mình trong một góc Tây Phương chi địa nhỏ

bé của Hồng Hoang sao?

Cả ngày lo lắng bất an, sợ rằng thiên mệnh sẽ có ngày ra tay đối với mình.

Chi bằng, tiến về U Minh chi địa, thống lĩnh khai phát phương Thiên Địa đó.

Trở thành chúa tể thật sự của phương Thiên Địa đó!

So sánh hai điều này, cái nào tốt, cái nào xấu?

E rằng ngay cả kẻ ngốc cũng có thể phân biệt được.

Huống hồ là Ma Tổ La Hầu!

Cho nên, La Hầu vô cùng kích động, hoàn toàn không có chút do dự nào, liền không kịp chờ đợi mà ném lại một câu rồi bỏ chạy.

"Ta đi triệu tập người Ma Tộc!" Nhìn La Hầu một mạch biến mất không thấy bóng dáng, khóe miệng Dương Mi hơi nhếch lên, khẽ cười bất đắc dĩ lắc đầu.

Tên tiểu tử này, tính tình nóng nảy như vậy.

Rất nhanh, toàn bộ Tây Phương chi địa đều xao động, từng luồng Ma Khí nồng đậm cuồn cuộn bay thẳng lên trời.

Biến cố đột ngột này lập tức khiến tất cả Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang kinh động.

Dù sao, kể từ cuộc chiến Đạo Ma năm xưa, Ma Tộc tuy không diệt vong, nhưng vẫn luôn chỉ đóng quân ở Tây Phương chi địa mà không có bất kỳ hành động nào.

Nhưng giờ đây, toàn bộ Ma Tộc đều bắt đầu xao động.

Không khỏi khiến nhiều Đại Năng đều nảy sinh cảnh giác.

Thậm chí từng cảnh Ma Lâm Thiên Hạ, vô tình đồ sát chúng sinh

năm xưa, không ngừng hiện lên trong đầu các Đại Năng.

Cũng có những sinh linh Hồng Hoang không biết sự khủng bố của Ma Tộc, nhưng dưới cỗ Ma Khí nồng đậm cuồn cuộn đó, cũng khiến trong lòng họ dấy lên một trận lo sợ.

Trong nhất thời, Ma Khí ngút trời tràn ngập cả Hồng Hoang đại lục, khí tức đen kịt che phủ cả bầu trời.

Bạo ngược, khát máu, cuồng bạo... các loại cảm xúc tiêu cực, liên tục xâm nhập vào tâm hải của sinh linh Hồng Hoang.

Chương 483

Tất cả sinh linh đang tu hành, đều nhanh chóng thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Một số tu luyện giả thoát ra không kịp thời, trực tiếp vì bị những cảm xúc tiêu cực này ảnh hưởng mà tâm sinh ma linh, tẩu hỏa nhập ma!

Từng con ma đầu chỉ vì bị Ma Khí xâm nhiễm mà bắt đầu hoành hành trên Hồng Hoang đại lục.

Nhưng đó đều là những kẻ tu vi thấp kém, tâm trí không kiên định, tu sĩ trên cấp Đại La Kim Tiên thì không một ai dễ dàng đọa nhập ma đạo.

Bởi vậy, dưới sự ra tay của chúng sinh linh Hồng Hoang, những ma đầu đó rất dễ dàng bị diệt trừ.

Nhưng theo sự ra đời của từng con ma đầu, lại khiến cả Hồng Hoang đại lục rung chuyển.

Trong nhất thời, lòng người hoang mang, càng nhiều cảm xúc tiêu cực sinh sôi.

Thậm chí, trực tiếp kinh động đến sáu vị Thánh Nhân đang ở xa trong Hỗn Độn!

Sáu vị Thánh Nhân thấy Ma Khí tung hoành khắp Hồng Hoang đại lục, khiến sinh linh Hồng Hoang dân không an cư lập nghiệp, lập tức trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ phẫn nộ.

Tuy nhiên, khi sáu vị Thánh Nhân muốn ra tay, thanh trừ Ma Khí ngút trời đó, và cảnh cáo thật tốt Ma Tộc ở Tây Phương chi địa.

Thanh âm của Hồng Quân, lại đột nhiên vang lên trong não hải của

họ.

Mấy vị Thánh Nhân, đồng loạt dừng lại.

Bởi vì, ý tứ của Hồng Quân, là không cho phép ra tay can thiệp...!

Đạo Ma vốn không dung hợp, thậm chí khi thấy nhau liền sinh tử tương sát, đến mức không chết thì ta sống.

Đạo Tổ Hồng Quân, không những đối với Ma Khí đang hoành hành Hồng Hoang mà làm ngơ, thậm chí còn ngăn cản việc ra tay.

Mặc dù trong lòng có vạn vàn nghi vấn, nhưng đối mặt với mệnh lệnh của Hồng Quân, họ cũng không dám trái lời.

Còn về Hồng Quân, hắn chỉ liếc một cái những sinh linh Hồng Hoang đang chịu đựng Ma Khí tấn công Hồng Hoang.

Thần sắc đạm nhiên, như thể tất cả đều không được đặt vào mắt.

Dù sao, cũng không phải thật sự Ma Lâm Thiên Hạ!

Ma Khí ngút trời này, tuy mang đến không ít chấn động cho Hồng Hoang, nhưng đối với những sinh linh Hồng Hoang đó, cũng không ngoài là một lần ma luyện và khảo nghiệm.

Kẻ nào Đạo Tâm kiên định, dù tu vi không cao, cũng có thể dễ dàng chống lại Ma Khí này.

So với chút chuyện nhỏ này, thần sắc Hồng Quân lúc này lại như có điều suy tư.

Khí tức trên người hắn lại trở nên phiêu diêu hơn trước một chút.

Khí tức Thiên Đạo, cũng ngày càng cường thịnh.

Lượng Kiếp Vu Yêu và việc Địa Phủ vận hành, đã giúp Thiên Đạo Hồng Hoang được hoàn thiện tốt, mới thúc đẩy thực lực của Hồng Quân cũng được đề thăng lớn.

Trong đó, có công lao của Dương Mi.

Dù sao Địa Phủ vừa ra đời, đã lấp đầy cái lỗ hổng lớn về nơi quy tụ vong linh Hồng Hoang, có thể nói là trọng trung chi trọng.

Hồng Quân hiện giờ, lại một lần nữa bỏ xa đối thủ cũ La Hầu.

Cho nên, hắn mới không để ý đến những Ma Khí đó.

Không, hắn cũng không dám ra tay với Ma Tộc.

Bởi vì hắn biết rõ, phía sau La Hầu, có Dương Mi đứng đó...

Chương 484

Tuy thực lực hiện giờ bạo trướng, nhưng đối mặt với Dương Mi, hắn vẫn còn lo sợ.

Cho nên Hồng Quân lúc này, không những không vì thực lực bạo trướng mà vui mừng, ngược lại còn vẻ mặt u sầu không giãn.

"Ai..." Cuối cùng, Hồng Quân thở dài một hơi nặng nề, đôi lông mày nhíu chặt giãn ra, trong đôi mắt lại bùng phát ra hai đạo tinh quang kiên quyết.

Sau đó bước chân về phía trước một bước, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Mà lại đi về phía Hỗn Độn chi ngoại.

Còn về Dương Mi, từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn Ma Khí đang xao động đó một cái.

Nhìn Ma Tộc nhanh chóng tụ tập, sau đó lại nhìn Ma Cung trước mặt.

Hắn chợt nhớ ra một chuyện, liền đi thẳng vào Ma Cung.

La Hầu đang triệu tập Ma Tộc, Trấn Nguyên Tử cũng đã sớm về Ngũ Trang Quán, Ma Cung lúc này ngược lại có vẻ hơi tiêu điều.

Nhưng Dương Mi không hề để ý đến những điều đó, chỉ bước chân xoay chuyển, từng bước tiến vào sâu bên trong Ma Cung.

Hắn không hề quên, mình có một đồ đệ tiện nghi!

Thật hổ thẹn, đồ đệ này từ khi thu nhận xong, liền trực tiếp giao cho La Hầu trông chừng.

Cho nên cái danh sư tôn này, có chút hư danh.

Nhưng, đệ tử của hắn vẫn mãi là đệ tử của hắn!

Cơ duyên của đồ đệ này, cũng sắp đến rồi.

Đợi La Hầu triệu tập toàn bộ Ma Tộc xong, Dương Mi liền giống như trước kia đưa Vu Tộc, thu tất cả Ma Tộc vào không gian tự thành của mình.

Sau đó mang theo La Hầu và Lục Nhĩ, cùng nhau đi về U Minh thế giới.

Theo sự rời đi của Dương Mi và những người khác, Ma Khí đen kịt che phủ bầu trời Hồng Hoang cũng dần dần tiêu tán.

Cuối cùng Hồng Hoang trở lại một mảnh thanh minh!

Khiến chúng sinh linh đều thầm thở phào nhẹ nhõm, không khỏi kinh ngạc về biến cố đột ngột này.

Một giây trước còn tưởng Ma Lâm Thiên Hạ, là dấu hiệu Ma Tộc sắp toàn bộ xuất chinh.

Nhưng giây sau, mọi thứ lại bình lặng như thể chưa từng xảy ra vậy.

Chẳng lẽ, đây chỉ là sự bình yên trước bão táp?

Mọi người đều vô cùng khó hiểu, vì vậy có những sinh linh Hồng Hoang gan lớn, quyết định đến địa bàn của Ma Tộc ở Tây Phương chi địa để tìm hiểu rốt cuộc!

Vốn thuộc về Tây Phương Giáo ở Tây Phương chi địa, hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, kể từ khi Dương Mi xuất hiện ở Tây Phương.

Hai người vẫn luôn trong trạng thái tinh thần căng thẳng cao độ, mãi đến khi cảm giác được khí tức của Dương Mi hoàn toàn biến mất, hai người mới thở phào nhẹ nhõm một hơi lớn.

Nhưng, giây sau, sắc mặt hai người lại đại biến!

Hai người lập tức nhìn nhau, đều thấy sự không thể tin nổi trong mắt đối phương.

Giây tiếp theo, thần thức hai người hùng dũng tràn ra, thậm chí mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo, bao phủ khắp Tây Phương chi địa.

Theo thần thức bao phủ càng ngày càng nhiều nơi, thậm chí cuối cùng bao trùm cả Tây Phương chi địa, nhưng sắc mặt Chuẩn Đề hai người lại càng trở nên nặng nề.

"Huynh trưởng..." Chuẩn Đề vẻ mặt không dám tin, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy.

Chương 485

Lời chưa nói hết, chỉ thấy Tiếp Dẫn ở bên cạnh trầm ngâm rất lâu, sau đó gật đầu nặng nề, ngữ khí cũng vô cùng kinh ngạc nói: "Ma Tộc, biến mất rồi!!" Hai người trầm mặc rất lâu, mới bắt đầu chấp nhận sự thật này.

Ma Tộc vốn chiếm cứ nửa Tây Phương chi địa, không một ai còn sót lại mà toàn bộ biến mất rồi sao?

Mặc dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng liệu có liên quan đến Dương Mi không?

Tuy nhiên, hai người lúc này hoàn toàn không còn bận tâm đến những điều đó, hai người nhìn nhau, sau đó điên cuồng cười lớn.

"Ha ha ha, đại thiện, đại thiện a!" "Ha ha ha, Tây Phương Giáo của ta, đáng lẽ phải đại hưng, đáng lẽ phải đại hưng a!!" Rất nhanh, chuyện Ma Tộc toàn bộ biến mất, truyền khắp cả Hồng Hoang đại lục.

Ma Tộc to lớn, giống như Yêu Tộc trước đây, đột nhiên biến mất khỏi Hồng Hoang đại lục.

Mặc dù Ma Tộc không thể thật sự hoàn toàn tiêu thất hết, nhưng toàn bộ Ma Tộc, lại trực tiếp thần bí biến mất.

Trong nhất thời, khiến chúng sinh linh Hồng Hoang lo lắng không yên!

Hiển nhiên, điển hình của "hoàng thượng không vội thái giám vội", quá nhiều rồi!

Sáu vị Thánh Nhân thậm chí Đạo Tổ Hồng Quân đều không vội, vội vã có ích gì đâu...

Dương Mi đã đưa Ma Tộc đến U Minh thế giới, khi một đám Ma Tộc cảm nhận được U Minh chi khí khiến người ta thư thái cả thân tâm, từng người một đều không kịp chờ đợi mà hòa nhập vào phương thế giới đó.

La Hầu càng đại hỉ, phảng phất như đã nhìn thấy Ma Tộc đại hưng!

Sau khi tạ ơn Dương Mi, La Hầu đi sắp xếp công việc của Ma Tộc.

Nhìn Ma Tộc hân hoan náo nhiệt, cảm nhận U Minh thế giới ngày càng náo nhiệt, Dương Mi không khỏi hài lòng gật đầu.

Sau đó Dương Mi lại thông báo chuyện Ma Tộc nhập trú cho Vu Tộc mọi người.

Dù sao đây là thế giới của Dương Mi, đối với việc Ma Tộc nhập trú, đương nhiên không có bất kỳ ý kiến nào.

Vốn là một phương thế giới rộng lớn, chỉ có Vu Tộc cũng có chút tịch mịch rồi.

Xử lý xong những chuyện này, Dương Mi liền dẫn Lục Nhĩ đến Bàn Cổ Điện.

Bất Chu Sơn đổ sập, Dương Mi cũng lười đi xây lại Thiên Luân Cung, liền trú chân tại Bàn Cổ Điện.

Từ nay về sau, Lục Nhĩ cũng hoàn toàn có thể tu hành trong Bàn Cổ Điện.

Vừa sắp xếp Lục Nhĩ xong, Dương Mi có chút mệt mỏi định nghỉ ngơi một lát.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cặp mày Dương Mi đột nhiên hơi nhíu lại.

Ngay sau đó thân hình hắn chợt lóe, biến mất trong Bàn Cổ Điện.

Hắn cảm giác được, có người xâm nhập U Minh thế giới!

Tuy không phải ác ý xâm nhập, nhưng hiển nhiên là chưa được cho phép.

Thân là Thiên Đạo của phương thế giới này, Dương Mi đương nhiên cảm nhận được ngay lập tức.

Và không ngờ rằng, lại là một cố nhân.

"Hồng Quân đạo hữu, biệt vô dạng!" Thân hình Dương Mi giáng lâm xuống một khoảng hư không nào đó trong U Minh thế giới, khẽ cười nói với vị đạo nhân trước mặt.

Đương nhiên, tuy nói cười, nhưng trên mặt hắn lại toát ra vẻ bực bội không hề che giấu.

Nếu Hồng Quân không thể đưa ra một lời giải thích thỏa đáng, hắn sẽ dạy cho đối phương một bài học.

Tự tiện xông vào nhà người khác, suy cho cùng cũng không phải chuyện hay ho.

Chương 486

Còn về việc Hồng Quân vì sao lại xuất hiện ở đây, hắn cũng không hề bất ngờ chút nào.

Mặc dù giữa U Minh thế giới và Hồng Hoang thế giới cách nhau một luồng hỗn độn đáng sợ, nhưng điều đó đối với Hồng Quân đương nhiên không phải vấn đề gì.

Và Hồng Quân sau khi bước vào U Minh thế giới, chỉ lặng lẽ đứng yên tại chỗ, như thể đang đợi Dương Mi.

Đối mặt với những lời nói vô cùng không thân thiện của Dương Mi, thần sắc Hồng Quân không có biến động lớn, ngược lại còn hướng về phía Dương Mi mà hành một đạo lễ.

Phải chăng là đang biểu đạt ý tôn trọng Dương Mi?

Dương Mi thấy vậy, hiển nhiên không ngờ tới, không khỏi hơi ngạc nhiên.

Ngay sau đó, lại thấy Hồng Quân thốt ra lời nói: "Lần này, xin cảm tạ đạo hữu." Lúc này Dương Mi mới nghiêm túc đánh giá Hồng Quân, Hồng Quân hôm nay, lại có chút kỳ lạ.

Không còn lạnh lùng như trước, như thể không có một chút nhân tình vị.

Cũng không còn như lần trước gặp, cảm xúc bộc lộ ra ngoài.

Ngược lại càng giống Hồng Quân những năm xưa khi chưa thành đạo, nội hàm thần hoa, tự thành Thiên Địa, tiên phong đạo cốt, uyển như trích tiên.

Hồng Quân từ từ đứng thẳng dậy, ánh mắt tinh anh, nhìn về phía Dương Mi.

“Xem ra, phải chúc mừng đạo hữu rồi.” Dựa vào thực lực của Dương Mi, rất nhanh đã thấu hiểu được nguyên do trong đó, mới chân thành nói.

“Lần này, quả thật là nhờ phúc của đạo hữu!” Đạo Nhân Hồng Quân bình tĩnh vô cùng nói, trong ngữ khí không có một chút vui mừng nào, như thể đang kể một chuyện tầm thường.

Nhưng điều khiến Dương Mi cũng phải có chút thưởng thức, thì há lại là chuyện tầm thường?

Chính là sau khi Hồng Quân hợp đạo, đã giành được quyền chủ động từ tay Thiên Đạo!

Thiên Đạo Hồng Hoang cường đại, không cần nói.

Hồng Hoang rộng lớn vô cùng, quy tắc càng sau hai lần Lượng Kiếp dần dần hoàn thiện.

Xa xa không phải U Minh thế giới, cái Thiên Đạo vừa mới sơ sinh không lâu kia có thể sánh bằng.

Nếu nhất định phải so sánh.

Thiên Đạo Hồng Hoang có lẽ cường đại hơn Thiên Đạo U Minh gấp vạn lần!

Thậm chí còn đánh giá thấp!

Hiện tại Hồng Quân phản khách vi chủ, sau khi hợp đạo với Thiên Đạo, đã chiếm được quyền chủ đạo, trở nên giống như Dương Mi và Thiên Đạo U Minh vậy.

Hiện tại Hồng Quân, nếu ngự sử Thiên Đạo Hồng Hoang, sẽ cường đại đến mức nào?

Không dám tưởng tượng!

Ít nhất trong Hồng Hoang, Dương Mi một phương Thiên Đạo như

hắn, cũng không nhất định có thể nghiền ép Hồng Quân!

"Xem ra đạo hữu, cuối cùng cũng đi lên chính đạo!" Dương Mi đột nhiên với giọng điệu dạy bảo, như thể tiền bối đang công nhận hậu bối mà nói.

Tuy nhiên Hồng Quân đối với điều này lại không có chút phản cảm nào, chỉ nghiêm túc gật đầu.

Trước đây, hắn quả thật đã đi sai đường!

Hoặc Thiên Đạo Hồng Hoang quá cường đại, đã phản chi phối Hồng Quân.

Cho nên, hiện giờ hắn quả thật mới đi lên chính đạo.

Sau này, vẫn là Thiên Đạo Hồng Hoang, Thiên Đạo Hồng Hoang vẫn vậy.

Chương 487

Nhưng, lại là Hồng Quân!

Đại biểu cho Thiên Đạo, nhưng không còn nương tựa Thiên Đạo tu hành, mượn Thiên Đạo tu hành nữa.

Từ bị chi phối, biến thành hợp tác cùng có lợi!

Có thể nói, Hồng Quân hiện giờ vô cùng cường đại.

Thậm chí giống như Dương Mi, có được thực lực chứng đắc Đại Đạo!

Tuy nhiên, đối với sự thay đổi của Hồng Quân, Dương Mi không những không có chút ưu sầu nào, ngược lại còn cực kỳ vui vẻ.

Hắn và Hồng Quân tuy có mối thù sinh tử lớn, nhưng trên con đường chứng đạo, thật sự quá cô độc rồi.

Chính cái gọi là, đứng trên cao không thắng nổi sự lạnh lẽo a!

Dương Mi, quá tịch mịch rồi!

Bây giờ, có lẽ sẽ thú vị hơn nhiều!

Không.

Họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục.

Vạn sự vạn vật, đều có Nhân Quả.

"Từ hôm nay, ta lại được Thiên Đạo ủy thác, đương nhiên sẽ tranh với đạo hữu!" Ánh mắt Hồng Quân ngưng lại, nhìn thẳng vào Dương Mi, từng chữ từng chữ một nói.

Tranh!

Hồng Quân muốn tranh với Dương Mi!

Còn về việc tranh trong lời nói, tranh cái gì, thì cần phải nói sao?

Chỉ cần Dương Mi có được, Hồng Quân đều sẽ đi tranh một phen!

Thực ra, Hồng Quân đâu phải là chưa từng tranh.

Chỉ là theo thực lực của Dương Mi tăng trưởng khủng khiếp, cuối cùng Hồng Quân không còn chút năng lực nào để tranh mà thôi.

Giờ đây, Hồng Quân lại có được thực lực đó.

Cho nên, tự nhiên phải tiếp tục tranh một phen!

Trong đó, e rằng không thể thiếu áp lực từ cấp độ Thiên Đạo!

Dù sao tốc độ trưởng thành của Dương Mi thật sự quá khủng khiếp, khủng khiếp đến mức Thiên Đạo cũng bắt đầu ghen ghét và kiêng kỵ.

Nếu tiếp tục để Dương Mi như vậy, e rằng Dương Mi thật sự sẽ siêu việt Thiên Đạo Hồng Hoang, một cử động chứng đắc Đại Đạo!

Như vậy, Dương Mi thật sự sẽ giẫm lên đầu Thiên Đạo.

Mặc dù Thiên Đạo lợi dụng Dương Mi để đối phó Ma Vực, nhưng cũng không muốn Dương Mi thật sự giẫm lên đầu mình.

Nhưng trùng hợp thay, Dương Mi hiện giờ lại là Thiên Đạo U Minh, đủ sức tồn tại ngang hàng, khiến Thiên Đạo Hồng Hoang hoàn toàn không có cách nào đối phó Dương Mi.

Hơn nữa, trùng hợp Thiên Đạo Hồng Hoang lại triệt để hợp đạo với Hồng Quân, tự nhiên không muốn có người tiếp tục chà đạp trật tự Hồng Hoang, phá hoại quy tắc do mình một tay chưởng khống.

Kết quả là Thiên Đạo đã lấy việc đối đầu với Dương Mi làm điều kiện, đồng ý với điều kiện hợp đạo nghịch chuyển quyền chủ đạo của Hồng Quân!

Bởi vậy, mới có chuyện này!

Chương 488

Thật sự trong cõi u minh, tự có Nhân Quả.

Thiên Đạo tuy không thể ra tay, nhưng lại vì Dương Mi mà tạo ra một đại địch mới.

Một vị Đạo Tổ triệt để hợp nhất với Thiên Đạo Hồng Hoang, Đạo Tâm cũng kiên định vô cùng!

Hồng Quân!

"Không biết đạo hữu, đối với Tam Hoàng Ngũ Đế có sắp xếp gì không?" Hồng Quân đột nhiên chậm rãi mở miệng hỏi, Hồng Quân quả thật đã ứng nghiệm câu nói trước đó.

Muốn tranh với Dương Mi, liền mở miệng về chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế!

Nhưng, đây lại là chuyện liên quan đến nhân tộc đại hưng.

Tam Hoàng Ngũ Đế vốn là số mệnh trời định, đương nhiên không ai có thể chỉ tay năm ngón.

Nhưng, trong đó lại không phải là không có chỗ tốt.

Phải biết rằng Tam Hoàng Ngũ Đế, chấn hưng nhân tộc, tự nhiên cần có người dẫn dắt, chứ không phải chuyện trời định.

Nếu là thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế, không cần nói cũng biết là một mối béo bở.

Chỉ là chuyện này vốn thuộc về nhân tộc, mà Dương Mi lại là Thánh Phụ của nhân tộc.

Nếu muốn sắp xếp, thì đó cũng là chuyện nội bộ của nhân tộc.

Nhưng giờ Hồng Quân trực tiếp đề xuất, hiển nhiên đối với Tam

Hoàng Ngũ Đế có kế hoạch riêng.

Còn về việc sắp xếp Tam Hoàng Ngũ Đế, Dương Mi đương nhiên đã sớm có dự định.

Tuy nhiên hiện giờ hắn lại không nói ra trực tiếp, mang theo một tia ý cười nhìn Hồng Quân hỏi ngược lại: "Không biết Hồng Quân đạo hữu, đối với chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế có kế hoạch gì không?" "Nếu đạo hữu đã hỏi vậy, thì Hồng Quân ta sẽ nói thẳng!" "Tam Hoàng Ngũ Đế tuy liên quan đến khí vận nhân tộc, nhưng nhân tộc đương là nhân vật chính của Hồng Hoang, tự nhiên không thể định đoạt qua loa." "Theo bần đạo thấy, vị Thiên Hoàng chính là Phục Hy chuyển thế, đạo hữu có Nhân Quả với hắn, tự nhiên nên kết duyên với hắn." "Còn vị Địa Hoàng Thần Nông thị, lại không nên để người tôn quý như Thánh Phụ nhân tộc ra tay lần nữa, chi bằng để Nhân Giáo Giáo Chủ đến, có được không?" "Nhân Hoàng Hiên Viên thị, bần đạo tự thấy còn thiếu một vị ký danh đệ tử, chẳng bằng giao Hiên Viên thị cho bần đạo giáo đạo, khởi bất mỹ tai?" "Không biết đạo hữu, cảm thấy kiến nghị của bần đạo như vậy, có thỏa đáng không?" Hồng Quân cũng không hề khách khí, trực tiếp vô cùng tự tin chỉ ra lịch sử vị trí Tam Hoàng, ánh mắt tinh anh, vừa mở miệng đã muốn vị trí thầy của Địa Hoàng và Nhân Hoàng.

Hồng Quân định tự mình ra trận.

Thu Nhân Hoàng Hiên Viên thị làm ký danh đệ tử!

Lời nói ra, quả thật ứng nghiệm lời Hồng Quân đã nói.

Tất tranh chi!

Chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, quan trọng nhất chính là vị trí thầy của Tam Hoàng.

Nhưng Hồng Quân vừa mở miệng đã muốn thầy của Địa Hoàng

và Nhân Hoàng, nhìn thì như hỏi, thực chất lại là quả quyết muốn định đoạt ngay lập tức.

"Cũng có chút ý tứ." Nghe xong lời Hồng Quân, Dương Mi chợt mở miệng, cười như không cười nhìn Hồng Quân.

Hiển nhiên, Thiên Đạo lúc này triệt để ủng hộ Hồng Quân, ngay cả tin tức Tam Hoàng, đều đã tiết lộ Thiên Cơ ra.

Đối với ngay cả những vị Thánh Nhân kia.

Vị trí thầy của Tam Hoàng, đều vô cùng quý giá, là một khoản Công Đức lớn.

Nhưng đối với Dương Mi và Hồng Quân hai người, lại là một chuyện khác.

Sở dĩ Hồng Quân nói ra, trực tiếp bày tỏ thái độ, thậm chí định tự mình ra trận, muốn lấy vị trí thầy của Địa Hoàng và Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng Hiên Viên thị kia, tuy là thiên địa nhân kiệt, nhưng đương nhiên không thể làm đồ đệ của Hồng Quân, dù là ký danh đệ tử, cũng còn kém vài phần.

Nhưng Hồng Quân lại muốn ra trận, lại còn đề sớm nói rõ, muốn thu Hiên Viên thị làm ký danh đệ tử, lẽ nào không phải thật sự muốn có được Công Đức của hai vị trí đó.

Hắn muốn nói cho Dương Mi biết.

Chương 489

Lời nói trước đây, không phải là nói đùa!

Tam Hoàng Ngũ Đế, chính là cuộc tranh đấu đầu tiên giữa hai người!

Là Thiên Đạo U Minh, có lẽ trong U Minh thế giới, hắn không phải đối thủ.

Nhưng vì trong Hồng Hoang, có Thiên Đạo Hồng Hoang toàn lực tương trợ, dù Dương Mi có thể quan sát Trường Hà thời gian, thì có thể làm gì?

Thiên Đạo, thật sự yếu ớt đến vậy sao?

Nếu như vậy, thì cũng không thể dẫn dắt chúng sinh.

"Bất kể vị trí thầy của Thiên Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng, hay là thầy của Ngũ Đế, bản tôn đều có sắp xếp riêng!" "Đạo hữu nếu có kế hoạch, bản tôn cho phép đạo hữu bảo lưu ý kiến." "Chỉ là, ý của bản tôn cũng rất đơn giản." "Thầy của Thiên Địa Nhân Tam Hoàng, ta đều muốn!" Dương Mi đạm nhiên nói.

Ngữ khí nhìn như bình đạm, thậm chí không có một chút ba động nào.

Nhưng bá khí trong ngữ khí, lại toát ra ngoài lời nói!

Ý tứ rất đơn giản!

Nếu ngươi có ý kiến, ta tôn trọng ý kiến mà ngươi muốn biểu đạt.

Nhưng, ta đương nhiên có dự định của ta.

Toàn bộ đều muốn!

Rất đơn giản, thô bạo!

Sắp xếp, đó đều là chuyện của ta.

Nếu ngươi có thể lấy được những vị trí đó từ tay ta, thì đó là tạo hóa!

"Quả nhiên vẫn là phong cách thường ngày của đạo hữu." Hồng Quân bình thường nhìn như người tốt bụng, lúc này lại khẽ cười lên tiếng, dường như cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Vậy thì, từ hôm nay, việc thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế đã định đoạt triệt để, chúng ta cứ mạnh ai nấy làm vậy." Hồng Quân đối lại, không hề lùi bước một chút nào.

Kể từ khi đã chấp nhận điều kiện của Thiên Đạo, thì hắn chỉ có thể từng bước ép sát, chứ không chọn lùi một bước!

Đó chính là Đại Đạo của hắn!

Dương Mi nghe Hồng Quân đáp lời, không những không nổi giận, ngược lại còn có chút hưng phấn khó hiểu.

Chỉ thấy hắn cười lớn nói: "Vậy thì một lời đã định, hy vọng đạo hữu đến lúc đó đừng có nhảy dựng lên đấy!" Nói xong, liền thấy Hồng Quân khẽ gật đầu, ngay sau đó kim quang chợt lóe.

Bóng dáng Hồng Quân lập tức biến mất vô ảnh.

Dương Mi nhìn phương hướng Hồng Quân biến mất, một lát sau mới quay về Bàn Cổ Điện.

Nguyên bản, hắn định trực tiếp sắp xếp ổn thỏa chuyện thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế, rồi đi tìm phiền phức cho Ma Vực ngoài Hỗn Độn kia.

Hiện tại xem ra, lại phải hoãn lại.

Hắn cũng hiểu rõ, dựa vào thực lực hiện giờ, muốn thật sự đối phó Ma Vực.

Hiển nhiên, còn lâu mới đủ.

Nếu không, Thiên Đạo Hồng Hoang đã sớm ra tay rồi.

Nhưng, đã là Ma Vực chọc phải Dương Mi!

Vậy thì, hãy chuẩn bị cho sự diệt vong đi!

Chương 490

Dương Mi quay về Bàn Cổ Điện, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống tiến vào tu luyện.

Đợi đến khi trạng thái hồi phục hoàn toàn, chỉ thấy hắn hít một hơi thật sâu, thần sắc cũng trở nên hơi ngưng trọng.

Từng đạo Thời Không Pháp Tắc huyền ảo, bắt đầu dập dờn quanh người Dương Mi lan ra bốn phía.

Lại một lần nữa, Dương Mi bước vào Trường Hà Thời Gian thần bí kia.

Lần này, hắn không hề dừng lại, trực tiếp bay nhanh về quá khứ.

Rất nhanh, Dương Mi đã đến một thời điểm quan trọng, đó chính là lúc Hồng Hoang mới khai mở.

Khi Dương Mi định tiếp tục quay về quá khứ, lại phát hiện thực lực của mình còn lâu mới đủ.

Hiện giờ tuy đã là một phương Thiên Đạo, nhưng suy cho cùng vẫn chưa thật sự bước vào Thiên Đạo cảnh, muốn quan sát thế giới Hỗn Độn trước Hồng Hoang, hiển nhiên còn lâu mới đủ.

Nhưng, lần này tiến vào Trường Hà Thời Gian quay về quá khứ, Dương Mi cũng không định xem trộm thời kỳ Hỗn Độn.

Hắn nhìn quanh ở thời điểm hiện tại, rất nhanh đã chú ý đến một luồng quang đoàn lớn nhất, có chút mông lung.

Lập tức trên mặt Dương Mi lộ ra một tia ý cười, thân hình chợt lóe liền xuất hiện trước luồng quang đoàn đó.

Ngay sau đó vươn ngón tay, khẽ điểm xuống...

Đột nhiên, thời gian vô tận bắt đầu hồi tố.

Đợi đến khi thần thức Dương Mi quay về thể xác, hắn phát hiện, trước mặt hắn đang đứng một người khổng lồ cầm một cây búa lớn.

Người khổng lồ đó đang cầm cây búa trong tay, từng nhát từng nhát bổ vào hư không.

Bàn Cổ khai thiên!

Thời điểm Dương Mi quay về, chính là lúc Bàn Cổ khai thiên!

Nhìn bóng dáng vĩ ngạn đang cố sức vung vẩy cây búa lớn trong tay, Dương Mi trong lòng tức thì dâng lên kính ý vô tận.

Hắn hướng về phía Bàn Cổ trước mặt, hành một đạo lễ kính trọng.

Ngay sau đó, liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống một bên, đôi mắt tinh anh chăm chú nhìn từng cử động của Bàn Cổ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Dương Mi thấy Bàn Cổ khai thiên, nhưng so với lần trước, lần này quan sát Bàn Cổ khai thiên, lại có một loại cảm ngộ khác biệt.

Hắn có thể nhìn rõ ràng, xung quanh Bàn Cổ đang vờn quanh Tam Thiên Đại Đạo, thậm chí mỗi nhát búa vung ra đều ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo công kích vào hư vô không gian, nhuộm cho hư vô không động kia thành ngũ sắc lục sắc.

Bàn Cổ là hóa thân của Lực Chi Pháp Tắc không sai, nhưng thực tế đồng thời cũng chưởng khống Tam Thiên Đại Đạo, tất cả đều tu luyện đến cảnh giới viên mãn!

Thế nào là viên mãn?

Khống chế Thời Không Pháp Tắc của Dương Mi hiện giờ, trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới có lẽ không tìm ra được ai mạnh hơn

hắn.

Ngay cả Hồng Quân trên phương diện khống chế Pháp Tắc sở trường, cũng kém xa Dương Mi.

Khống chế Thời Không Pháp Tắc của Dương Mi, thực ra chỉ mới đại thành, còn xa mới đạt đến cảnh giới viên mãn.

Không thể không nói, Bàn Cổ không hổ là tồn tại cảnh giới nửa bước Đại Đạo!

Có lẽ vì lần đầu tiên quan sát, rất nhanh Dương Mi tiến vào trạng thái đốn ngộ, Tạo Hóa Ngọc Điệp huyền phù trên đỉnh đầu hắn, rủ xuống từng đạo Đạo Vận huyền ảo bao phủ hắn vào trong đó.

Dương Mi tu hành không biết mệt mỏi, cả Hồng Hoang đại lục đều một mảnh tĩnh lặng, các Đại Năng đều tu luyện trong động phủ của mình ít đi lại.

Duy chỉ có Nhân Tộc sau khi trải qua đại kiếp Yêu Tộc năm xưa, dưỡng sức mấy trăm năm thời gian, một lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang đại lục.

Chương 491

Và tốc độ phát triển lần này, cũng nhanh hơn rất nhiều so với trước.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian như nước chảy.

Mấy vạn năm trôi qua, trận chiến Vu Yêu từng chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang đại lục năm xưa, đã hoàn toàn phai nhạt khỏi ký ức của mọi người.

Lại vì Thiên Kiếp do Bất Chu Sơn đổ sập năm xưa gây ra, khiến toàn bộ thực lực Hồng Hoang đều xuất hiện đứt đoạn, trên danh nghĩa Đại La Kim Tiên đã là cường giả mạnh nhất.

Bàn Cổ Điện.

Lần lượt bước vào Trường Hà Thời Gian, quan sát Bàn Cổ khai thiên của Dương Mi, đột nhiên mở trừng đôi mắt thâm thúy.

Thời Không Pháp Tắc trước đây gần như tràn ngập cả Hồng Hoang đại lục, lúc này xung quanh Dương Mi lại không cảm giác được chút nào.

Thậm chí khí tức của cả con người Dương Mi cũng trở nên cực kỳ thu liễm, như thể hoàn toàn biến thành một người bình thường vậy!

Nhưng, Thời Không Pháp Tắc mà Dương Mi đang nắm giữ hiện giờ, rõ ràng chỉ còn kém một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới viên mãn.

Mà lúc đó, tu vi cảnh giới, cũng có thể nước lên thuyền lên, e rằng có thể trực tiếp một cử động bước vào Thiên Đạo cảnh!

Nhưng lúc này, Dương Mi lại từ trong Trường Hà Thời Gian vô

tận đó lui ra.

Tu hành, vốn không thể vội vàng nhất thời, đặc biệt là vào thời điểm bình cảnh.

Huống hồ, đoạn thời gian này liên tục quan sát Bàn Cổ khai thiên, những thứ Dương Mi hấp thu được, nhất định phải từ từ triệt để tiêu hóa hấp thu.

Cho nên, hắn đã chọn tạm thời dừng lại.

Vả lại, có một chuyện đang đợi hắn đi làm.

Thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế sắp đến, Nhân Tộc đương nhiên từ đây sẽ đại hưng!

Thân hình chợt lóe, Dương Mi trực tiếp rời khỏi U Minh thế giới, trở về Hồng Hoang.

Từ khai thiên tích địa đến nay, giữa trời đất không biết đã sinh ra bao nhiêu Đại Năng, lại có bao nhiêu đã suy tàn vẫn lạc.

Nhưng nếu nói thật, trong Hồng Hoang lại có mấy vị Đại Năng, ẩn mình mà cường đại.

Phục Hy, chính là một trong số đó.

Luận về căn nguyên, Phục Hy là Tiên Thiên Đại Thần cùng Nữ Oa ra đời.

Luận về Pháp Bảo, Phục Hy sở hữu cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phục Hy Cầm.

Luận về tu vi, Phục Hy vô cùng khiêm tốn đã trảm ra nhị thi, là một trong những tồn tại đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang.

Tuy nhiên, một Đại Năng đỉnh cấp như vậy, ẩn cư trong Bất Chu Sơn, lại ít ai biết đến.

Khi Dương Mi xuất hiện tại Bất Chu Sơn sau khi nó đổ sập, thứ đầu tiên lọt vào tai hắn lại là một trận cầm thanh vô cùng êm tai và nhẹ nhàng.

Nghe trận cầm thanh quen thuộc đó, thần tình Dương Mi không khỏi có chút hoảng hốt, như thể đột nhiên quay về thời điểm ban đầu đến Bất Chu Sơn, cùng Phục Hy thưởng cầm luận đạo.

"Dương Mi đại ca đến rồi?

Đợi thêm một chút, khúc cầm của ta sắp kết thúc rồi." Dương Mi không hề che giấu khí tức, đúng lúc Phục Hy đang ung dung tự tại đánh đàn, hắn xuất hiện trước mặt Phục Hy.

Hắn đến đây, đương nhiên là để nhắc nhở Phục Hy về chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế.

Phục Hy tuy số mệnh đã định sẽ trở thành Thiên Hoàng của nhân tộc, nhưng nếu là người khác, Dương Mi đương nhiên lười để ý.

Nhưng Phục Hy lại không giống, người này không chỉ là ca ca của Nữ Oa, mà còn là đệ đệ của hắn.

Chương 492

Với tính cách của Dương Mi, đương nhiên sẽ tự mình ra mặt, chăm sóc một phen.

Ai ngờ Phục Hy thấy Dương Mi đột nhiên xuất hiện, không hề có chút hoảng trương nào, ngược lại khẽ cười một tiếng, gọi Dương Mi ngồi xuống.

Cũng không vì Dương Mi là đệ nhất nhân Hồng Hoang, mà đối với Dương Mi cung kính khép nép, run rẩy căng thẳng.

"Tiếng đàn quả thật lại hay hơn rất nhiều rồi." Dương Mi tùy ý ngồi xuống, đối với Phục Hy đang tiếp tục tấu khúc khẽ cười nói.

Hắn nhìn Phục Hy một cái, nhiều năm trôi qua, Phục Hy dường như vẫn như một thiếu niên, thời gian chưa từng để lại chút phong sương nào trên mặt hắn.

Phục Hy cười mà không nói, chỉ khẽ gảy những ngón tay thon dài, tấu lên từng đạo cầm thanh du dương.

Phục Hy những năm này ẩn cư Bất Chu Sơn, một lòng đặt tâm tư vào khúc cầm, trên phương diện này thì hoàn toàn có thể xưng là đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Hai người nhìn nhau cười, nghe những khúc nhạc quen thuộc, dường như hồi ức lại những ngày tu hành ở Bất Chu Sơn năm xưa.

"Hôm nay Dương Mi đại ca đến đây, định là có chuyện quan trọng rồi phải không?" Phục Hy biết Dương Mi bận rộn, tuyệt đối không thể chỉ đơn thuần đến nghe đàn, liền chủ động nhắc đến.

"Không sai, là cơ duyên của đệ!" Dương Mi cũng không che giấu, trực tiếp nói rõ cho Phục Hy.

“Ồ?” “Là cơ duyên giống như Huyền Quy kia sao?” Phục Hy không hề ngạc nhiên chút nào, ngược lại cười hỏi.

Là một trong số ít Đại Năng giỏi nhất Hồng Hoang, thành tựu của Phục Hy trong việc suy diễn có thể trực tiếp sánh ngang với Thánh Nhân.

Thực tế với căn nguyên và tu vi của hắn, lẽ ra đã sớm nên tiến vào cảnh giới đỉnh cao nhất của Hồng Hoang, trảm đi thi thứ ba.

Nhưng, nhiều năm trôi qua, Phục Hy vẫn luôn phát hiện mình không thể trảm ra thi thứ ba, dường như trong cõi u minh, chỉ có thể dừng lại ở đây.

Sau đó hắn đã bói vô số quẻ, cuối cùng cũng thăm dò được một tia Thiên Cơ.

Chỉ là không thể nói ra cụ thể mất bao lâu mà thôi.

Chính vì vậy, Phục Hy dứt khoát trầm mình vào nhiều bàng môn tả đạo.

Tĩnh lặng đợi cơ duyên giáng lâm.

Một Đại Năng tự biết mình như vậy, trong Hồng Hoang chỉ có một người này.

“Không sai.” “Cơ duyên sắp đến, đệ hãy chuẩn bị thật tốt.” “Tối nay ta sẽ gọi Nữ Oa đến, lúc đó đệ có thể gặp mặt nàng...” Dương Mi gật đầu, với năng lực suy diễn của Phục Hy, có thể biết trước thiên mệnh, hắn cũng không quá kỳ lạ, ngược lại vẻ thưởng thức càng lúc càng nồng đậm.

Tâm tính như Phục Hy, trong Hồng Hoang thật sự hiếm thấy.

“Không cần đâu.” “Chuyện này là hỷ sự, sau lần luân hồi này, ta cuối cùng lại có thể nhìn thấy con đường phía trước, ta muốn cảm ơn

đại ca trước." Phục Hy cất tiếng cười dài sảng khoái, thiếu niên nhìn có vẻ non nớt năm xưa, đã sớm trưởng thành thành trí giả nhìn thấu mọi sự.

"Vậy huynh sẽ tự mình đánh một khúc đàn cho đệ sau lần này, tĩnh đợi đệ quay về." Dương Mi cũng không ngờ Phục Hy lại tiêu sái đến vậy, một Đại Năng có thể đi đến cảnh giới như hắn, để cho chuyển thế lịch kiếp, không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng khó trách Phục Hy được Thiên Định lại có được khí vận như vậy.

Phải biết rằng, sau khi Tam Hoàng lịch kiếp xong, Công Đức viên mãn, hưởng khí vận nhân tộc, tuy không có thực lực Thánh Nhân, nhưng về cơ bản được hưởng địa vị Thánh Nhân.

Trong Hồng Hoang, đạt được vô lượng tạo hóa.

Lúc này, Phục Hy nghe Dương Mi nói vậy, ánh mắt cũng hơi sáng lên, liên tục cười nói: "Như vậy, Phục Hy ta cũng có chút mong đợi rồi." Đệ nhất nhân Hồng Hoang tự mình đánh một khúc đàn, đó đâu phải là phúc phận mà ai cũng có được.

"Vậy bây giờ đệ hãy theo ta cùng đi đến Minh Giới đi." Phục Hy cũng không né tránh, Dương Mi đương nhiên cũng cười nói với Phục Hy.

"Đại thiện!" Thế là, Dương Mi dẫn Phục Hy trực tiếp đi về Minh Giới, tự mình chứng kiến Phục Hy bước vào Lục Đạo Luân Hồi.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Dương Mi tiễn người vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nữ Oa vá trời sau đó, Dương Mi cũng tự mình đưa hồn phách Huyền Quy vào.

Chương 493

Nhìn bóng lưng Phục Hy biến mất.

Dương Mi trong lòng quyết định, đợi Phục Hy lịch kiếp trở về, liền tự mình giúp hắn thành tựu quả vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Và vị trí thầy của Thiên Hoàng, Dương Mi cũng đã sớm có dự định.

Lần này, hắn sẽ tự mình ra trận, hộ tống Phục Hy một chuyến!

Nhưng trong nhân tộc Hồng Hoang, có một bộ lạc tên là Phượng Viện, trong bộ lạc có một nữ tử, sinh ra ở bờ Hoa Tư Sơn, được mọi người gọi là Hoa Tư Thị.

Dân số nhân tộc không biết mấy trăm triệu vạn.

Bộ lạc Phượng Viện không phải là một nhánh nhỏ của mạch Toại Nhân thị, việc Hoa Tư Thị giáng sinh đương nhiên không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Cùng với thời gian trôi qua, Hoa Tư Thị dần dần lớn lên xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi, khéo léo, tiếng đẹp lưu truyền khắp mấy trăm bộ lạc, được không ít thanh niên nhân tộc theo đuổi.

Nhưng Hoa Tư Thị tuy bình dị gần gũi, song tâm khí và tầm mắt lại không thấp, dù đã đến tuổi kết hôn, nàng vẫn luôn chưa từng kết hôn gả chồng.

Lại nói về phía tây bộ lạc Phượng Viện, có một địa danh tên là Lôi Trạch, truyền thuyết nói rằng trong Lôi Trạch có một vị Lôi Thần, thân người đầu rồng, khi cổ hắn nổi lên thì như sấm sét, vô cùng thần bí.

Truyền thuyết cổ xưa của bộ tộc nói rằng, Lôi Thần là thần tiên

cư trú trên trời, chưởng khống Thiên Lôi, trừng phạt mọi điều ác trên nhân gian, cho nên Lôi Trạch là thánh địa cấm địa của bộ tộc, bất luận ai cũng không được tự tiện tiến vào Lôi Trạch, nếu không sẽ bị trực tiếp trục xuất khỏi bộ lạc.

Nhưng Hoa Tư Thị lại là người có tính tò mò cực kỳ nặng.

Từ nhỏ nàng đã nghe những câu chuyện về Lôi Thần mà lớn lên, cho nên đối với Lôi Thần trong Lôi Trạch vẫn luôn có lòng hiếu kỳ, chỉ là không thể trái lời tộc quy, cho nên chỉ có thể chôn sâu trong lòng, chưa từng đến gần Lôi Trạch.

Mãi đến một ngày, một đạo thần quang từ ngoài trời rơi xuống Lôi Trạch, vừa khéo bị Hoa Tư Thị nhìn thấy.

Hoa Tư Thị nhìn đạo thần quang đó không khỏi suy nghĩ, truyền thuyết cổ của bộ lạc, Hoa Tư Thị muốn đi Lôi Trạch xem thử, nhưng lại sợ bị người khác biết sau đó sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Sau một trận thiên nhân giao chiến, cuối cùng sự tò mò đã chiếm thượng phong.

Nàng lén lút đi về phía Lôi Trạch, cứ đi như vậy nửa ngày, Hoa Tư Thị cuối cùng đã đến bên bờ Lôi Trạch.

Nhìn Lôi Trạch gần trong gang tấc, Hoa Tư Thị lại có chút do dự, dù sao một khi tiến vào, nếu bị người khác biết sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Sau một hồi đấu tranh, lại là sự tò mò đánh bại lý trí của nàng, Hoa Tư Thị thầm nghĩ: “Đã đến bên bờ Lôi Trạch rồi, tiến vào hay không cũng chẳng khác biệt gì.” Ngay lập tức, nàng liền bước vào Lôi Trạch.

Sau khi tiến vào Lôi Trạch, Hoa Tư Thị không hề thấy Lôi Thần.

Khắp Lôi Trạch đều là những bụi lau sậy cao ngút, Hoa Tư Thị sợ

lạc đường, liền gạt đổ tất cả những bụi lau sậy trên đường mình đi, để tiện không bị lạc.

Hoa Tư Thị đi trong Lôi Trạch khoảng nửa canh giờ, chỉ thấy phía trước có một khoảng đất rộng không có lau sậy, Hoa Tư Thị rất kỳ lạ, liền nhanh bước đi tới.

Đến gần hơn, Hoa Tư Thị mới kinh ngạc phát hiện không xa phía trước, có một dấu chân rất lớn, dài ước chừng mười mấy trượng, rộng cũng hai ba trượng.

Hoa Tư Thị không khỏi tưởng tượng so với chủ nhân nguyên thủy của dấu chân đó, mình thật bé nhỏ biết bao!

Thế là, nàng nghĩ trong lòng, ta thử đo xem rốt cuộc dài bao nhiêu, ngay lập tức liền bước chân đi về phía dấu chân khổng lồ đó.

Khi Hoa Tư Thị bước vào dấu chân khổng lồ, chỉ cảm thấy một đạo thải quang lao tới, lập tức chui vào bụng nàng, biến mất không thấy tăm hơi.

Hoa Tư Thị sau khi thải quang nhập thể, chỉ cảm thấy trong bụng dường như có thêm thứ gì đó, lập tức kinh hãi, cũng không còn bận tâm đến việc chơi đùa trong Lôi Trạch nữa, ngay lập tức nhanh bước theo đường cũ chạy về bộ lạc.

Sau khi Hoa Tư Thị trở về bộ lạc, chỉ cảm thấy bụng mình ngày càng lớn, ánh mắt những người xung quanh nhìn nàng cũng kỳ lạ.

Sau khi hỏi ra mới biết, nàng đã mang thai!

Bất kể ở thời đại nào, nữ tử chưa kết hôn mà mang thai trước, đều là điều cấm kỵ.

Đối với bộ lạc Phượng Viện với phong khí bảo thủ, càng là điều chưa từng nghe nói đến.

Chương 494

Trưởng lão bộ lạc Phượng Viện đích thân ra mặt, hỏi Hoa Tư Thị nguyên nhân.

Hoa Tư Thị lúc này cũng hoảng sợ, dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ ham chơi, làm sao từng chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Ngay lập tức nàng cũng không dám giấu giếm, kể một cách rành mạch, từ việc hiếu kỳ về Lôi Trạch, việc thấy luồng sáng, việc đến Lôi Trạch, và việc thấy dấu chân khổng lồ đó, đều nhất nhất giao đãi rõ ràng cho trưởng lão.

Trưởng lão bộ lạc Phượng Viện, nguyên bản muốn hỏi cha của đứa bé trong bụng Hoa Tư Thị là ai, nhưng Hoa Tư Thị lại kể ra chuyện kỳ dị như vậy.

Mọi người nghe Hoa Tư Thị giảng xong sự việc, chỉ cảm thấy Hoa Tư Thị đã mang thai một quái vật.

Theo quy tắc trong tộc, người trong tộc, phải xử cực hình đối với Hoa Tư Thị người phụ nữ làm mất mặt bộ lạc.

May mắn thay, lúc đó nhân tộc vẫn còn người lương thiện chiếm đa số, Hoa Tư Thị bình thường cũng chưa từng làm chuyện xấu, tuy nghi ngờ Hoa Tư Thị nói dối, nhưng cuối cùng không trực tiếp đánh sát nàng, cũng không trục xuất Hoa Tư Thị khỏi bộ lạc.

Chỉ là xây cho nàng một căn nhà tranh nhỏ bên bờ sông, mặc cho nàng tự sinh tự diệt ở đó.

Sau khi Hoa Tư Thị định cư trong căn nhà tranh bên bờ Du Thủy, bụng nàng ngày càng lớn, đến mức ảnh hưởng đến cả việc đi lại.

Không thể tự mình kiếm ăn, Hoa Tư Thị bất đắc dĩ phải đối mặt

với cảnh không có thức ăn.

Khi nàng đang lo lắng vì không có lương thực, chỉ thấy phía chân trời bay đến một con Phượng Hoàng đỏ rực, miệng ngậm một lá sen, trong lá sen có một ít trái cây đặt trước nhà Hoa Tư Thị.

Không chỉ vậy, từ xa lại bay đến một con Đại Bàng vàng óng, cũng ngậm đầy thức ăn linh khí, đáp xuống bên bờ Du Thủy.

Hoa Tư Thị bất ngờ gặp phải tai ương vô vọng, trong lòng vô cùng mẫn cảm, thấy sự việc kỳ lạ nên tự nhiên không dám tùy tiện đi ra ngoài.

Mãi rất lâu sau, vì quá đói đến mức đầu óc choáng váng, Hoa Tư Thị mới từng bước chậm rãi, trước tiên thu lấy thức ăn trước nhà, sau đó lại cẩn thận thu hết cả thức ăn bên bờ Du Thủy.

Cứ vài lần như vậy, Hoa Tư Thị dần dần không còn sợ hãi nữa, mỗi lần đều cảm ơn một tiếng rồi thu lấy thức ăn.

Chờ khi thức ăn sắp hết, con Phượng Hoàng đỏ rực trên trời và con Kim Bằng thỉnh thoảng bay đến nhất định sẽ đúng giờ mang thức ăn tới.

Thế nhưng Kim Bằng kia trở về, hóa thành một Đạo nhân.

Tu vi của Đạo nhân này đã đạt đến cảnh giới Trảm Nhị Thi, trong Hồng Hoang mà có tu vi như vậy, đương nhiên có thể coi là Đại năng đỉnh tiêm.

Người này, tự nhiên chính là Yêu Sư Côn Bằng của Yêu tộc ngày xưa!

Nói về sau khi Yêu tộc bị diệt vong hoàn toàn, Côn Bằng liền sớm đào thoát khỏi chiến trường, trốn vào Bắc Minh Hải.

Từ đó hắn tính toán ẩn mình tu luyện cả đời ở Bắc Minh Hải,

không còn hỏi han việc thế gian nữa.

Thế nhưng tu vi của Côn Bằng đặt ở đó, lại thêm việc hắn từng là tham tướng của Yêu tộc trước kia, nên khi mấy vị Thánh Nhân chú ý đến tàn dư Yêu tộc, tự nhiên cũng chú ý đến Côn Bằng, Yêu Sư lừng lẫy ngày trước!

Đối mặt với sự chiêu mộ của mấy vị Thánh Nhân, Côn Bằng cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn gia nhập Tiệt Giáo của Thông Thiên, dù sao Tiệt Giáo không có quá nhiều quy củ.

Thông Thiên thấy Côn Bằng cũng là một trong Tam Thiên Hồng Trần Khách ngày xưa, liền trực tiếp cho hắn làm một trong các Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, chủ yếu quản lý những tàn đảng Yêu tộc kia!

"Giáo Chủ, Bần đạo tuy cẩn tuân phân phó của ngài đi làm, nhưng lại có một con Phượng Hoàng đỏ rực cùng làm việc này với Bần đạo.

Theo cảm ứng của Bần đạo, con Phượng Hoàng đỏ rực kia chính là Nguyên Phượng của Phượng tộc ngày xưa!" "Chuyện này, nên xử lý thế nào đây?" Côn Bằng Đạo nhân liên tục đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị, tự nhiên không thể nào tự mình làm.

Dù sao Nhân tộc có hàng tỷ người, sao lại vô duyên vô cớ chú ý đến Hoa Tư Thị không hề nổi bật?

Đương nhiên, đó là do Giáo Chủ Tiệt Giáo, Thánh Nhân Thông Thiên chỉ thị.

Còn về việc Thông Thiên sao lại chú ý đến Hoa Tư Thị, thì đương nhiên là do Hồng Quân đích thân chỉ thị.

Người mà Hoa Tư Thị đang mang trong bụng bây giờ, tự nhiên chính là Phục Hy chuyển sinh.

Thân là vị Thiên Hoàng đầu tiên của Nhân tộc, ban đầu Hồng Quân vốn không định tranh giành vị trí thầy của Thiên Hoàng với Dương

Mi.

Chương 495

Chỉ là, đã thấy Dương Mi tuyên bố muốn có tất cả, Hồng Quân muốn tranh, đương nhiên cũng cứ thế thử cướp đoạt vị trí thầy của Thiên Hoàng.

Bởi vậy, khi Hoa Tư Thị mang thai ở Lôi Trạch, bất kể là Dương Mi hay Hồng Quân, đều đã bắt đầu đặt quân cờ của mình.

Thông Thiên tự nhiên sẽ không giải thích nhân quả chuyện này cho Côn Bằng, chỉ biết việc này liên quan đến cuộc tranh đấu giữa hai Chí Cường Giả của Hồng Hoang.

Để đảm bảo an toàn, Thông Thiên không để các đệ tử lớn yêu quý của mình ra tay, mà chọn Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo là Côn Bằng.

Bởi vậy, mới có chuyện một hôm, Côn Bằng Đạo nhân không nhịn được hỏi Thông Thiên xin chỉ giáo.

"Chuyện này, không cần để ý, cứ yên tâm làm việc là được.

Chỉ cần biết việc này là một mối Công Đức không nhỏ, hãy trân trọng nó là được." Thông Thiên tự nhiên đã sớm biết, thậm chí đã bẩm báo cho Hồng Quân.

Đối với Côn Bằng Đạo nhân, hắn cũng lười giải thích nhiều, cứ thế ba câu hai lời liền cho hắn đi.

Sau khi Côn Bằng Đạo nhân mịt mờ không hiểu rời đi.

Phía trên bầu trời, một đạo kim quang truyền đến.

"Xem ra Lão sư cũng không ngồi yên được nữa rồi." "Thôi được, vậy thì Bản Thánh thân tự ra tay vậy." Thông Thiên thấy ý chỉ của kim quang, liền thoáng cái biến đổi thân, hóa thành một Đạo nhân có dung mạo từ bi, vội vàng đi về phía Phượng Duyên Bộ.

Chính như Côn Bằng kia đã nói, con Phượng Hoàng đỏ rực cùng đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị kia, chính là Nguyên Phượng của Phượng tộc!

Đồng thời, các Đại năng Hồng Hoang cũng đều biết rằng vị Thủy tổ Phượng tộc này từng là tọa kỵ của Dương Mi Đạo Tôn.

Ngày đó sau khi Dương Mi trở về Hồng Hoang, sớm đã nhìn thấu hết dòng sông thời gian vô tận, mọi hành động của Hoa Tư Thị, mẹ của Phục Hy, đều rõ như lòng bàn tay.

Thế nhưng con Phượng Hoàng đỏ rực kia sau khi đưa xong thức ăn cho Hoa Tư Thị, liền bay về phía bờ biển Đông Hải, nơi Nhân tộc đang phát triển.

Sau khi bay lượn mấy vòng trên không ở bờ biển Đông Hải, Phượng Hoàng đỏ rực đột nhiên ánh sáng lóe lên, lại hóa thành một người phụ nữ trẻ đẹp tuyệt trần, chính là Nguyên Phượng, một trong những tọa kỵ của Dương Mi.

"Nguyên Phượng, đã đưa xong thức ăn chưa?" Dương Mi đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nguyên Phượng, mở miệng hỏi.

Nguyên Phượng chắp tay hành lễ nói: "Bẩm cáo Chủ nhân, đã đưa xong thức ăn rồi, nhưng khi ta đưa thức ăn, lại thấy Côn Bằng kia cũng làm chuyện tương tự như ta!" Dương Mi không cần suy đoán cũng biết nguyên do trong đó, nghe lời nàng nói cũng chỉ thờ ơ mỉm cười nói: "Được, hãy kiên trì thêm mười hai năm nữa, chờ đến khi Phục Hy ra đời, sẽ có một hồi Công Đức." Nguyên Phượng nghe lời trên mặt lộ vẻ vui mừng, cung kính nói: "Đa tạ Chủ nhân!" Trong các câu chuyện thần thoại, người đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị là một con Kỳ Lân.

Dương Mi tuy không biết con Kỳ Lân đó ở đâu, nhưng hắn cũng nhận được chỉ điểm của Lão Tử mới đi đưa thức ăn.

Phục Hy là Thiên Hoàng do trời định của Nhân tộc, trước khi ra đời, việc giúp Hoa Tư Thị vượt qua những ngày gian nan cũng có Công Đức.

Nếu đã vậy, Dương Mi hà cớ gì phải để lợi lộc cho người ngoài?

Thế nên, hắn liền sắp xếp Nguyên Phượng đi đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị.

"Xem ra năng lực của Thiên Đạo quả nhiên không nhỏ." "Khi đã hợp đạo với Hồng Quân, bằng tay của Hồng Quân lại có thể chủ động nhúng tay làm rất nhiều việc." Không ngờ Dương Mi cũng không nghĩ tới, Côn Bằng cũng sẽ cùng Nguyên Phượng đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị.

Điều này có nghĩa là Thiên Đạo đối với việc Thiên Hoàng ra đời, không nhất định hiểu biết kém hơn một chút nào.

"Nếu đã vậy, cứ xem xem có bản lĩnh đến đâu." Dương Mi lúc này đang ung dung tự tại câu cá trên một hòn đảo nhỏ ở bờ biển Đông Hải, nhưng tất cả mọi sự trong Hồng Hoang đều hiện rõ mồn một dưới mí mắt hắn từng giờ từng khắc.

Khi phát hiện Thông Thiên đích thân xuất động, hắn chỉ khẽ động thần thức, một đường dây thanh âm truyền đi đâu đó.

Ngay sau đó, Dương Mi lại tiếp tục ung dung câu cá.

Nguyên Phượng vẫn y cựu tuân theo chỉ thị của Dương Mi, không ngừng đưa thức ăn đến bên bờ sông Du Thủy.

Cuộc đấu trí đầu tiên giữa Hồng Quân và Dương Mi, cũng yên lặng triển khai.

Có Thiên Đạo tương trợ Hồng Quân, liệu có thể thắng Dương Mi một lần chăng?

Chẳng ai biết, chẳng ai hiểu.

Chương 496

Tất cả, trong cõi mịt mờ, tự có định số!

Lúc này, bên bờ sông Du Thủy ở Phượng Duyện Bộ, bụng Hoa Tư Thị đã to lớn.

Năm nay, Hoa Tư Thị đã mang thai tròn ba năm, nhưng vẫn chưa sinh hạ con cái.

Ba năm mang thai kỳ lạ, tự nhiên cũng bị Phượng Duyện Bộ chú ý đến.

Thế nhưng con Phượng Hoàng đỏ rực trên trời và con Kim Bằng thỉnh thoảng bay đến, Trưởng lão bộ lạc Phượng Duyện có lẽ không nhận ra, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không có mắt nhìn.

Cả hai đều mang khí phái lẫm liệt, hiển nhiên đều là vật phi phàm, thậm chí ẩn ẩn giữa chúng có chút điềm lành.

Khi sự tích Nguyên Phượng đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị dần dần truyền ra trong bộ lạc Phượng Duyện, tộc trưởng cũng rất kinh ngạc, liền triệu tập các Trưởng lão trong tộc bàn bạc hỏi han.

Một Trưởng lão nói: "Nghe nói thời Thượng Cổ Nhân tộc chúng ta có một con Hồng Phượng làm Đại Hiền của Nhân tộc.

Hồng Phượng mà tộc nhân nhìn thấy kia sợ rằng cũng là thú lành.

Nay Hồng Phượng đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị, có thể thấy thai nhi trong bụng Hoa Tư Thị ắt có khí lành, tuyệt đối không phải yêu nghiệt, e rằng Hoa Tư Thị đang mang trong bụng chính là Đại Hiền của Nhân tộc chúng ta!" Đại Hiền Nhân tộc?

Mọi người nghe xong đều rất kinh ngạc.

Trong Nhân tộc không phải không có hiền giả ra đời, mỗi khi hiền giả ra đời thường sẽ dẫn dắt bộ lạc trở nên phồn vinh hơn.

Nay có Đại Hiền giáng sinh ở bộ lạc Phượng Duyện, tự nhiên là một điều đáng mừng.

Thế là tộc trưởng bộ lạc Phượng Duyện liền dẫn dắt tộc nhân đi đến bờ Du Thủy, nghênh đón Hoa Tư Thị trở về.

Hoa Tư Thị cũng hiểu rằng tộc nhân chỉ kinh hoảng, không có chuyện gì lớn, vì vậy cũng tha thứ cho tộc nhân, dọn về bộ lạc.

Dù sao có tộc nhân chăm sóc cũng tiện lợi hơn một chút.

Hoa Tư Thị mang thai một lần mà mang tới mười hai năm.

Tộc nhân không những không hoảng sợ, ngược lại còn vui mừng hơn.

Nhân tộc có lời đồn rằng, Đại Hiền sinh ra càng muộn thì khả năng hiền năng càng cao.

Trong số các hiền giả được biết, người mang thai lâu nhất cũng chỉ một năm sáu tháng, Hoa Tư Thị lại mang thai mười năm.

Nếu đứa bé ra đời, e rằng sẽ phi phàm bất thường.

Đúng ngày đó, một Đạo nhân dung mạo từ bi, cốt cách tiên phong đạo cốt, cưỡi Thất Sắc Thần Vân, kèn trống vang dội từ Thiên Khuyết hạ xuống.

Khí tức uy nghiêm mênh mông kia lập tức khiến Nhân tộc tu sĩ ở Phượng Duyện Bộ ùa ra.

"Đừng hoảng sợ!" Thông Thiên khẽ cười một tiếng, giọng điệu ôn hòa nói: "Bần Thánh là Thượng Thanh Thánh Nhân, hôm nay vừa khéo đi qua nơi đây, Nhân tộc sắp có Đại Hiền giáng thế, lại cần phải có một thầy giỏi giáo hóa.

Người này có duyên với Bản Thánh, đáng lý ra phải là đệ tử của Bản Thánh." Nói xong, Thông Thiên cũng không quản Nhân tộc tu sĩ ở Phượng Duyện Bộ có đồng ý hay không, trực tiếp vung tay một cái, mấy đạo kim quang xán lạn hạ xuống, chìm vào não hải của những Nhân tộc tu sĩ kia.

Lập tức, tất cả Nhân tộc tu sĩ trong nháy mắt đều vô cùng vui mừng.

Hoa Tư Thị mang thai nhiều năm như vậy, quả nhiên đang thai nghén một vị Đại Hiền!

"Bái kiến Thánh Nhân!" Những Nhân tộc tu sĩ kia cũng kinh hãi vì lịch sử của Thông Thiên.

Có Thánh Nhân giáng lâm bộ lạc Phượng Duyện, thậm chí có duyên thầy trò với Đại Hiền Nhân tộc!

Thật không thể tin nổi!

Lúc đó, nhiều tộc nhân trong bộ lạc Phượng Duyện đều thầm mừng rỡ, may mà chậm hiểu, không có hành động làm xấu đi thái độ đối với Hoa Tư Thị.

Chương 497

Bằng không, không những mắc phải tội lớn, mà bộ lạc Phượng Duyện thậm chí toàn bộ Nhân tộc sẽ chịu tổn thất lớn!

"Hãy đi gọi Hoa Tư Thị đến đây." Thông Thiên hài lòng với phản ứng của những Nhân tộc này, nhẹ nhàng phân phó.

Nhân tộc tu sĩ của Phượng Duyện Bộ tự nhiên không dám từ chối, ngay lập tức liền sai người đỡ Hoa Tư Thị đến gặp Thông Thiên.

Không lâu sau, Hoa Tư Thị với vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn lên bầu trời, nơi Thông Thiên đang tỏa kim quang lấp lánh, trong mắt nàng cuối cùng cũng lộ ra vẻ tỉnh ngộ.

Nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao lại mang thai lâu như vậy mà không thể sinh nở.

Đứa trẻ trong bụng, chính là vị Đại Hiền Nhân tộc!

Và có liên quan đến vị Thánh Nhân trước mặt này!

Mặc dù nàng chưa từng biết vị Thánh Nhân này là ai.

Nhưng tất cả sinh linh Nhân tộc đều biết rằng Nhân tộc Thánh Mẫu cũng là một Tôn Thánh Nhân, còn Thánh Phụ thì lại tồn tại trên cả Thánh Nhân!

"Kính bái Thượng Thanh Thánh Nhân!" Hoa Tư Thị cố nhịn nội tâm kích động, đối với Đạo nhân trên trời nói.

Thông Thiên nhìn bụng Hoa Tư Thị to lớn, cái nhìn đầu tiên đối với nàng, lại có chút không vui.

Vị phu nhân này trong mắt hắn khá là vô lễ, đối mặt với Thánh Nhân, dù không thể hành lễ, ít nhất cũng nên cúi đầu mới phải.

Vị phu nhân này lại cứ nhìn thẳng, một chút lễ nghi cũng không có.

Thân là Thánh Nhân Thông Thiên cao cao tại thượng, sắc mặt hắn lập tức hơi lạnh đi, nhìn xuống Hoa Tư Thị nói: "Đứa con trong bụng người có duyên với Bần đạo, chi bằng bây giờ trước tiên định ra danh phận thầy trò, chờ sau khi người sinh nở, Bản Thánh sẽ đích thân đến giáo hóa, được chứ?" Thông Thiên vô cùng thản nhiên nhìn Hoa Tư Thị, trong lòng lại thở phào một hơi dài sau khi nói ra lời này.

Chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, bất kể là Nguyên Phượng hay Đạo Tôn, đều không can dự trước.

Hiển nhiên, bị Thiên Đạo che giấu thiên cơ.

Trong mắt Thông Thiên, trong Hồng Hoang, nếu Hồng Quân bây giờ thật sự ra tay, thì dù mạnh như Dương Mi, nhìn vào cũng không có gì đáng kể.

Kể từ khi Hồng Quân đoạt lại quyền chủ động từ tay Thiên Đạo, Hồng Quân không hề phình to, ngược lại một loạt Thánh Nhân dưới trướng hắn dường như lấy lại tự tin mà có chút phình to.

Lần này trận đầu tiên, hắn đã giành chiến thắng.

"Dương Mi Đạo Tôn suy cho cùng vẫn hơi tự đại một chút, thật sự nghĩ Sư Tôn không có chút thủ đoạn nào sao?" Trong lòng Thông Thiên nảy ý nghĩ, mắt thấy Hoa Tư Thị hơi do dự sắp đồng ý.

"Nhân tộc Pháp Chỉ!" Lúc đó, trên Thiên Khuyết đột nhiên vang lên một tiếng nói lạnh lùng, giọng điệu vang dội, vang vọng khắp bầu trời bộ lạc Phượng Duyện.

Lập tức, bộ lạc Phượng Duyện chấn động!

Nhân tộc Pháp Chỉ!

Hầu như tất cả Nhân tộc ở Phượng Duyện Bộ đều lộ ra vẻ mặt

không thể tin nổi.

Nhân tộc Pháp Chỉ, đó chỉ có Nhân tộc Thánh Phụ và Thánh Mẫu mới có tư cách ban xuống, ngay cả mệnh lệnh của Nhân tộc Tứ Tổ cũng không thể gọi là Pháp Chỉ!

Thông Thiên nghe lời, trong lòng lập tức giật thót, sau đó lông mày cau chặt lại.

"Gì?!" "Chẳng lẽ không thấy Bản Thánh Nhân?

Không mau mau đáp ứng ư?!" Thông Thiên biết sự việc đã thay đổi, trong nháy mắt hét lạnh một tiếng, một luồng uy áp đáng sợ hướng về phía Hoa Tư Thị.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc uy áp hạ xuống.

Một đạo kim sắc quang hoa, trực tiếp chắn trước người Hoa Tư Thị, bảo vệ nàng thật chặt.

"Thượng Thanh Thánh Nhân, hành động này có vẻ đã mất đi phong độ của Thánh Nhân rồi." Một bóng người xuất hiện, lại là một Chuẩn Thánh bình thường.

Chương 498

Bình thường, nhưng lại không chính xác.

Vị Chuẩn Thánh kia, chính là một Nhân tộc tu sĩ!

"Kính bái Nhân Tổ!" Nhân tộc ở Phượng Duyện Bộ bên dưới thấy vị Chuẩn Thánh Nhân tộc xuất hiện, lập tức sắc mặt đều vô cùng kích động nhìn lên bầu trời.

Bóng Chuẩn Thánh kia.

Chính là một trong bốn vị Nhân tộc Tứ Tổ, người đã khai quật ra diệu dụng của lửa, cũng là người đứng đầu trong bốn vị Nhân tổ: Toại Nhân Thị!

Không cần nói, người đích thân không đến!

Dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, người có thể ra lệnh cho vị này, chỉ có Nhân tộc Thánh Phụ Dương Mi.

Sắc mặt Thông Thiên lập tức tối sầm, hắn làm sao có thể không biết, rõ ràng đây là đối sách mà Dương Mi đã đưa ra!

Rõ ràng vừa nãy đã là chuyện đã định trên ván cờ, lúc này lại trở nên lơ lửng không chắc chắn.

Đặc biệt Thông Thiên cảm thấy, mặt hắn có chút rát bỏng!

Dương Mi Đạo Tôn, chẳng lẽ không nghĩ rằng Hồng Quân không thể sao?

Sợ rằng mặt đã bị đánh đau rồi!!!

Với thực lực của Toại Nhân Thị, dù bây giờ đã là Chuẩn Thánh, cũng không thể chống đỡ nổi uy áp của Thánh Nhân.

Điều thực sự chống đỡ được uy áp Thánh Nhân mà Thông Thiên

áp bách lên Hoa Tư Thị, chính là đạo kim sắc quang mang kia.

"Hừ!" Thông Thiên thấy Nhân tộc Nhân Tổ Toại Nhân Thị, liền bất mãn khẽ hừ một tiếng.

Toại Nhân Thị tuy không phải một Chuẩn Thánh cá tạp, ngay cả Trảm Thi cũng chưa tu, nhưng lại hưởng thụ Nhân tộc Khí Vận, địa vị cao quý.

Bằng không, một Chuẩn Thánh nhỏ bé như vậy mà dám nói chuyện như thế này, chỉ cần vung tay Thông Thiên đã có thể đánh chết!

Thông Thiên cũng biết lúc này không thể dùng sức mạnh được.

Hắn cứ thế bình thản đối mặt, nhìn về phía luồng kim quang đang bảo vệ trước người Hoa Tư Thị.

Hắn muốn xem xem Dương Mi Đạo Tôn, rốt cuộc muốn gì!

"Ngô nãi Dương Mi, Nhân tộc Thánh Phụ." Luồng kim sắc quang mang kia, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, đột nhiên hóa ra, hóa thành lời Thánh, vang vọng khắp bầu trời bộ lạc Phượng Duyện.

"Kính bái Thánh Phụ!" Tất cả Nhân tộc, lập tức quỳ phục xuống, năm vóc gieo đất chờ đợi nội dung Pháp Chỉ được tuyên đọc.

Đã rất lâu rồi, trông có vẻ như Dương Mi dường như đã lâu không hỏi han đến Nhân tộc, dường như cũng không tạo ra thay đổi nào cho Nhân tộc.

Nhưng ân huệ mà Dương Mi đã ban cho Nhân tộc năm đó, từng chút từng chút một đã sớm được Nhân tộc khắc ghi vào lòng.

Vì vậy tín ngưỡng của Nhân tộc đối với Dương Mi, chưa từng thay đổi.

Đó là sự sùng bái từ tận xương tủy.

Phải biết rằng...

Dương Mi, chính là người đứng đầu Hồng Hoang!

Thuở ban đầu Yêu tộc đồ sát người, toàn bộ Nhân tộc đều rõ, nếu không có Thánh Phụ che chở, e rằng Nhân tộc năm đó không biết phải gặp phải kiếp nạn như thế nào.

Huống chi năm đó Nhân tộc mới sinh, chính là Thánh Phụ từng chút từng chút chăm sóc, truyền xuống vô số đạo lý, mới khiến cho toàn bộ Nhân tộc có thể sinh sôi và lớn mạnh.

Ngay cả Hoa Tư Thị, cũng lộ ra ánh mắt sùng kính vô tận, không màng bụng lớn, cũng muốn quỳ phục xuống.

Chương 499

Thấy cảnh này, sắc mặt Thông Thiên lập tức hơi trầm xuống, vô cùng bất mãn.

Thế nhưng, một luồng kim quang tách ra một sợi, bao bọc Hoa Tư Thị, nâng đỡ nàng thật chặt, khiến nàng không cần quỳ phục.

Một nhóm Nhân tộc, thấy chi tiết nhỏ này, càng bị tấm lòng tỉ mỉ của Thánh Phụ làm cho khâm phục.

Thánh Phụ là người vĩ đại như vậy, ngay cả một phụ nữ mang thai cũng có thể chú ý đến, nhân ái biết bao nhiêu?

"Hôm nay, Hoa Tư Thị ở Phượng Duyện Bộ mang thai Đại Hiền Nhân tộc, ắt sẽ hưng thịnh Nhân tộc ta.

Chờ đến khi Đại Hiền giáng sinh, Ngô sẽ đích thân thu hắn làm đệ tử, giáo hóa hắn!" "Nguyện Nhân tộc bất diệt, muôn đời thịnh vượng!" Thanh âm của Dương Mi vang vọng trên không, mấy chữ ngắn ngủi, dường như không khác gì lời Thông Thiên nói trước đó.

Nhưng ý nghĩa trong đó lại hoàn toàn khác biệt.

Giữa những dòng chữ, đều là nguyện vọng của Nhân tộc, không hề có nửa phần kiêu ngạo của người đứng đầu Hồng Hoang, mà chỉ có sự quan tâm vô tận và từ bi đối với Nhân tộc.

"Nguyện Nhân tộc bất diệt!

Muôn đời thịnh vượng!" "Nguyện Nhân tộc bất diệt!

Muôn đời thịnh vượng!" "....." Sau khi Pháp Chỉ của Dương Mi kết thúc, lập tức toàn bộ Nhân tộc của bộ lạc Phượng Duyện đều sắc mặt cuồng nhiệt, vô cùng hưng phấn gào thét.

Pháp Chỉ của Nhân tộc!

Do đích thân Thánh Phụ nói ra!!

Toàn bộ Nhân tộc sinh ra đã lâu như vậy, có mấy bộ lạc có vinh dự đặc biệt như vậy?

Huống chi, tất cả Nhân tộc trong bộ lạc đều có phản ứng.

Nhân tộc Pháp Chỉ không chỉ là khúc dạo đầu!

Lời Thượng Thanh Thánh Nhân vừa nãy nói không sai!

Nhân tộc thật sự sắp có Đại Hiền giáng thế!

Đến lúc đó Thánh Phụ sẽ đích thân đến giáo hóa!

Điều đó khiến Nhân tộc ở Phượng Duyện Bộ hưng phấn đến mức thân thể run rẩy!

Hạnh phúc đến quá đột ngột!

Phượng Duyện Bộ, thật là may mắn biết bao!

Còn về lúc này, tất cả Nhân tộc đều vô thức quên mất rằng ở đây còn có một vị Thánh Nhân, từ đầu đến cuối đều đứng ở đó, vừa mới mở miệng.

Muốn thu vị Đại Hiền Nhân tộc sắp giáng thế làm đệ tử...

Lúc đó, lại nghe thấy thanh âm thản nhiên của Toại Nhân Thị truyền đến.

Chỉ có Toại Nhân Thị, vẫn không quên ở đây còn có một vị Thánh Nhân đang đứng.

Hắn cứ thế trực tiếp làm rõ chủ đề.

Quang minh chính đại không hề che giấu!

Để Thượng Thanh Thánh Nhân và Dương Mi cùng đứng cạnh nhau, công bằng cạnh tranh xem sao.

Xem Hoa Tư Thị sẽ lựa chọn thế nào?

Toại Nhân Thị cười tủm tỉm, chờ Hoa Tư Thị đưa ra lựa chọn.

Chương 500

Chưa đầy một giây.

Thanh âm của Hoa Tư Thị truyền đến.

"Tự nhiên nên để con của ta kết duyên với Thánh Phụ rồi!" "Thượng Thanh Thánh Nhân, ta xin lỗi." Hoa Tư Thị căn bản không hề do dự chút nào, trực tiếp lựa chọn Dương Mi.

Hiển nhiên đây là chuyện không có bất kỳ hoài nghi nào.

Mặc dù Đạo nhân do Thông Thiên hóa thành trông có vẻ hòa ái từ bi, nhưng thực tế ngạo khí trong xương cốt hắn lại không thể che giấu.

Vừa mở miệng đã trực tiếp nói rõ thân phận Thánh Nhân của mình, lại còn một câu "Bản Tôn" một câu "Bản Tôn", thậm chí trực tiếp không hề kiêng kỵ nói thẳng là muốn thu đồ đệ, cuối cùng còn truyền ký ức vào não hải của những Nhân tộc tu sĩ kia.

Dù là Thánh Nhân, nhưng cũng có không ít người trong lòng sẽ sinh ra một chút cảm giác chống đối.

Huống chi, vừa nãy Thông Thiên trực tiếp ép buộc Hoa Tư Thị phải lựa chọn trước, không màng an nguy của Hoa Tư Thị mà phóng thích uy áp, điều đó còn rõ ràng trước mắt đó thôi!

Nhân tộc Thánh Phụ và Thánh Mẫu, bao giờ lại bá đạo như vị Thượng Thanh Thánh Nhân trước mặt này chứ?

"Tốt!

Tốt!!

Tốt!!!" Thông Thiên cười lạnh liên tục, nhưng lại lười giải thích

thêm một lát với lũ kiến hôi kia, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong lòng hắn không có quá nhiều ý thất vọng, vị trí Thiên Hoàng từ tay Đạo Tôn mà tranh đoạt, vốn là một việc vô cùng khó khăn.

Bất kể Hồng Quân, cũng chỉ là thử một chút, để bày tỏ thái độ.

Nếu có thể bất ngờ giành ăn trong miệng cọp từ tay Dương Mi, thì tự nhiên là tốt nhất, còn nếu thất bại như hiện tại, thì cũng nằm trong dự liệu.

Hắn trực tiếp đi về phía Tử Tiêu Cung, bẩm báo tình hình này cho Hồng Quân.

Còn về những gì hắn đã làm từ đầu đến cuối, Thông Thiên không hề cảm thấy có một chút sai lầm nào, thậm chí còn cho rằng mình đã rất khó có được mà buông bỏ thể diện, tiếp xúc với những kiến hôi kia.

Chờ đến khi Thông Thiên rời đi, toàn bộ Phượng Duyện Bộ đều chìm vào biển cả vui tươi.

Hoa Tư Thị, lại thoáng cái biến đổi thân, trở thành cục cưng, bảo bối trong lòng bàn tay của toàn bộ Phượng Duyện Bộ!

Toại Nhân Thị thấy cảnh này, tự nhiên thản nhiên rời đi.

Chỉ có Côn Bằng và Nguyên Phượng, vẫn không mệt mỏi đưa thức ăn đến Phượng Duyện Bộ.

Thời gian thoáng qua, lại trôi đi hai năm nữa.

Một ngày, trời đất mờ ảo truyền đến âm thanh hùng vĩ vô tận, vạn vật điềm lành, sinh ra trên không bộ lạc Phượng Duyện.

Dị tượng hiện ra, hào quang trời đất rực rỡ, bao quanh giữa sơn xuyên đại trạch xung quanh bộ lạc Phượng Duyện.

Những con Kỳ Lân cực kỳ hiếm thấy từng đàn từng đội xuất hiện.

Hoa Tư Thị đột nhiên đau bụng, tộc nhân vội vàng đỡ đẻ cho nàng.

Chỉ thấy khi đứa bé ra đời, một đạo Tử Khí từ trời giáng xuống, căn nhà của Hoa Tư Thị lập tức hào quang rực rỡ, hương thơm lạ đầy nhà, phảng phất có Thần Long vấn vít xà nhà.

Ngay sau đó, một tiếng khóc vang vọng vô cùng, truyền khắp trời đất.

Một tiếng khóc chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Không ngờ một hài nhi Nhân tộc ra đời, tiếng khóc của hắn lại có thể truyền khắp Hồng Hoang.

Đã sớm nghe nói Nhân tộc sẽ lập Tam Hoàng Ngũ Đế, đứa bé này phi phàm như vậy, e rằng chính là vị đầu tiên trong Tam Hoàng.

Chương 501

Một tiếng khóc, không chút nghi ngờ, tự nhiên chính là Phục Hy chuyển thế, cuối cùng cũng sinh ra từ Nhân tộc.

Phục Hy vừa xuất thế, vô số dị tượng hiển hiện, tự nhiên thu hút ánh mắt của vô số Đại năng Hồng Hoang.

Thế nhưng trong nháy mắt, những Đại năng này liền hiểu rõ chuyện Tam Hoàng Nhân tộc.

Vị đầu tiên trong Tam Hoàng ra đời, kèm theo tự nhiên là một mối Công Đức to lớn có thể thấy được.

Nghe nói việc này do các Thánh Nhân cùng định ra.

Hoặc bị Dương Mi và Hồng Quân liên thủ bao trọn.

Lại có ai dám không biết điều mà đến chia sẻ miếng bánh vào lúc này?

Phục Hy vừa xuất thế, mọi người liền nghe thấy bên ngoài có tiếng phượng hót.

Bước ra xem, lại thấy trên bầu trời, một người đàn ông trẻ tuổi đang khoanh chân ngồi trên lưng một con Phượng Hoàng đỏ rực bay về phía Phượng Duyện Bộ.

Con Phượng Hoàng đỏ rực kia, tự nhiên chính là Nguyên Phượng đã đưa thức ăn cho Hoa Tư Thị mấy ngày trước.

Lúc này Nguyên Phượng trong lòng có chút kích động.

Từng đạo Công Đức xuất hiện trên trời, không ngừng chìm vào trong cơ thể nàng.

Công Đức đó!

Các Đại năng Hồng Hoang thậm chí cả Thánh Nhân đều ngày đêm mong ngóng Công Đức, chỉ vì đã đưa thức ăn mười hai năm mà có được Công Đức nhiều như vậy!

"Đa tạ Chủ nhân!" Dù Nguyên Phượng là Đại năng từng đứng đầu Hồng Hoang, lúc này cũng không nhịn được lên tiếng cảm tạ.

Nàng thật sự đã hoàn toàn cảm nhận được lợi ích khi làm tọa kỵ của Dương Mi!

Thân là Đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang ngày xưa, không phải nàng chưa từng có Công Đức, chỉ là chưa từng có Công Đức nào nhẹ nhàng dễ dàng, đơn giản đến cực hạn như vậy!

Nếu không có Dương Mi, nàng có lẽ đã có thể dễ dàng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, luôn luôn đi theo Dương Mi, cảm nhận ba nghìn Pháp tắc ẩn ẩn tỏa ra từ trên người hắn, việc tu luyện của nàng càng vô cùng nhẹ nhàng và ngày càng tiến bộ.

Làm tọa kỵ của Dương Mi, thật sự quá hạnh phúc!

Lúc ban đầu bị Dương Mi cưỡng chế cứu xuống và muốn thu làm tọa kỵ, Nguyên Phượng lại có chút may mắn vì ban đầu mình đã không quá cực đoan.

Dương Mi tự nhiên không để ý, Công Đức mà trong mắt Nguyên Phượng như miếng bánh thơm ngon, đối với Dương Mi đã thấy quá nhiều Công Đức, thật sự chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Hắn muốn một chút Công Đức, nếu rơi trên mặt đất, hắn cũng không nhất định nguyện ý cúi người đi nhặt.

"Đáng tiếc một phần Công Đức đã bị Côn Bằng Đạo nhân giành mất rồi, thật sự đáng tiếc!" Tiếng lầm bầm của Nguyên Phượng truyền ra, dường như vô cùng đáng tiếc.

Một Công Đức thu được một cách khó hiểu, nếu không bị Côn Bằng Đạo nhân chia đi không ít, lần này thu hoạch còn lớn hơn.

Vừa lầm bầm, Nguyên Phượng vừa cưỡi Dương Mi hạ xuống.

Lúc này, Phượng Duyện Bộ bên dưới hiện ra, khí lành ở đây, đến nay vẫn chưa tan.

Dương Mi tự nhiên biết Côn Bằng và Thông Thiên xuất hiện, đại diện cho thái độ của Hồng Quân.

Không ngờ trận này, hắn thắng cực kỳ dễ dàng, có thể nói là áp đảo.

Với danh vọng ở Nhân tộc, bản thân lại có thể tính toán mọi thứ, thì dù Thiên Đạo và Hồng Quân kết hợp, muốn thắng trong chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, e rằng cũng khó vạn lần.

Khi xuất hiện ở bộ lạc Phượng Duyện, Dương Mi vốn không hề che giấu, lập tức bị những tiếng hoan hô điên cuồng bao vây.

Chương 502

"Thánh Phụ!" "Kính bái Thánh Phụ!" "....." Từng tiếng vang lên lúc này lúc khác, tất cả tộc nhân trong bộ lạc đều dùng ánh mắt vô cùng sùng kính mà hành lễ chú mục.

Dương Mi mỉm cười đáp lễ những Nhân tộc này, một chút thể diện cũng không có.

"Nhân tộc ta có Đại Hiền giáng thế, đại hỉ!

Đại hỉ vậy!" Dương Mi cười lớn dưới sự tụ tập của mọi người, đi vào căn nhà nhỏ của Hoa Tư Thị.

Lúc này thân thể Nhân tộc cường tráng, Hoa Tư Thị vừa mới sinh xong, đã có thể xuống đất đi lại.

Hoa Tư Thị thấy Dương Mi xuất hiện, cũng vô cùng kinh hỉ, ôm đứa bé vừa sinh trong lòng, liền muốn hành đại lễ với Dương Mi.

"Hoa Tư Thị, người đã sinh hạ Đại Hiền cho Nhân tộc ta, có công lớn đối với Nhân tộc, không cần đa lễ như vậy." Dương Mi nhẹ nhàng vung tay một cái, Hoa Tư Thị lập tức được pháp lực nâng đỡ, đồng thời một đạo kim quang quét qua, tất cả mệt mỏi sau khi sinh của Hoa Tư Thị đều tiêu biến.

Chính là Dương Mi ra tay, ban Công Đức cho Hoa Tư Thị.

Thấy cảnh này, những Đại năng Hồng Hoang đang quan sát nơi đây đều thầm lè lưỡi, phong thái của Đạo Tôn thật sự quá lớn, ra tay là ban Công Đức cho Nhân tộc.

Ngay cả Nguyên Phượng cũng thầm so sánh một phen, phát hiện so với Công Đức nàng thu được trước đó, lần này còn nhiều hơn mấy phần.

“Hoa Tư Thị tạ Thánh Phụ!” Hoa Tư Thị cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, vô cùng cảm kích nói.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, hôm nay không những có thể gặp Nhân tộc Thánh Phụ, lại còn được Thánh Phụ ban Công Đức, thật là đại tạo hóa a.

Dương Mi cười mỉm gật đầu, sau đó hướng ánh mắt về phía đứa bé trong lòng Hoa Tư Thị.

Chỉ thấy đứa bé trắng hồng như ngọc, đôi mắt cực kỳ linh động, toàn thân lại linh khí dạt dào, sinh ra đã cực kỳ phi phàm.

“Người này tất nhiên sẽ là Đại Hiền Nhân tộc ta, ta muốn thu hắn làm đệ tử, giáo hóa hắn, có bằng lòng không?” Hắn trực tiếp nói rõ ý định, không hề che giấu chút nào.

Trước đó Dương Mi đã hạ Pháp Chỉ, Hoa Tư Thị và tất cả Nhân tộc, tự nhiên đã sớm biết ý định của Dương Mi.

Ngay lập tức Hoa Tư Thị không hề do dự đồng ý, vui mừng nói: “Thánh Phụ là cha của Nhân tộc ta, đứa trẻ này có thể được Thánh Phụ giáo hóa, chính là đại tạo hóa, Hoa Tư Thị bái tạ!” “Đại thiện!” Dương Mi cười vỗ tay, lộ ra vẻ mặt hân hoan.

Sau khi Phục Hy xuất thế, Nhân tộc cuối cùng sẽ đi đến sự đại hưng thật sự, với tư cách là Nhân tộc Thánh Phụ, hắn cũng được hưởng khí vận, lợi ích vô tận.

Chỉ có Hoa Tư Thị sau khi nói xong lại có chút không nỡ, nhìn đứa bé trong lòng ngoan ngoãn như vậy, một khi đứa trẻ bị Dương Mi đưa đi, sẽ có mấy năm không thể gặp mặt, Hoa Tư Thị thật sự khó khăn.

Dương Mi thấy vậy, không khỏi khẽ an ủi nói: “Hoa Tư Thị, yên tâm, tình mẫu tử là luân thường đạo lý, Bần đạo sao nỡ lòng chia lìa hai mẹ con?

Đứa trẻ này còn nhỏ, chờ đến khi có thể hiểu tiếng người, rồi đưa đến chỗ ta cũng không muộn." "Nơi Bần đạo giáo hóa, chính là gần bờ Du Thủy, ban ngày Bần đạo tu hành, buổi tối cũng có thể trở về bộ lạc, hai mẹ con cũng có thể sớm tối bên nhau." Người khác giáo hóa đệ tử thế nào thì không quản, nhưng đệ tử của Dương Mi nếu có gia đình, khi còn nhỏ, Dương Mi sẽ không trực tiếp ôm từ nhà đi giáo hóa, rồi mười mấy năm không cho gặp mặt gia đình.

Hành động diệt sạch nhân tính như vậy, Dương Mi không làm được.

Hoa Tư Thị nghe lời Dương Mi nói xong, trong lòng vừa may mắn vừa nước mắt chảy đầy mặt cảm kích sự nhân từ của Dương Mi nói: "Thánh Phụ từ bi!

Đa tạ Thánh Phụ thấu hiểu tình riêng của Hoa Tư Thị." "Đây là thiên tính, hà cớ gì nói là tình riêng?" Dương Mi hiểu cảm xúc của Hoa Tư Thị, cũng biết tâm trạng của sản phụ vừa mới sinh xong phức tạp, vì vậy lại nói lời an ủi Hoa Tư Thị một hồi.

Thế nhưng đúng lúc đó, đột nhiên một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra!

"Đệ tử Pháo Hy, bái kiến Sư phụ." Một thanh âm bi bô vang lên, tràn đầy sự trẻ thơ vô tận.

Nguồn gốc của thanh âm, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía đứa bé linh tính bẩm sinh trong lòng Hoa Tư Thị.

Không phải vừa mới sinh ra, đã hiểu lý lẽ, nói tiếng người!

Thậm chí còn tự đặt tên!

Linh tính như vậy, không hổ là Đại Hiền Nhân tộc!

Trong Tử Tiêu Cung.

Chương 503

Hồng Quân nghe lời Thông Thiên nói, cũng không có bất kỳ ý ngoài ý muốn nào.

Nếu Thông Thiên thành công cắt ngang từ tay Dương Mi, đó mới thực sự là ngoài ý muốn.

Lần này chẳng qua chỉ là thử dao mổ trâu một chút, đôi bên cùng thử sức mà thôi.

"Lão Sư!

Uy vọng của Dương Mi Đạo Tôn ở Nhân tộc thật sự quá lớn, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng dù có được tiên cơ cũng không nhất định có tác dụng." Thông Thiên cau mày nói với Hồng Quân.

Hắn tin rằng Hồng Quân đã muốn ôm trọn vị trí Địa Hoàng và Nhân Hoàng, nhất định sẽ không chỉ có một tay chuẩn bị.

Thay vì Thông Thiên oán giận, chi bằng thỏa mãn sự tò mò của hắn.

"A a." Hồng Quân khẽ cười một tiếng, ngay lập tức nói: "Việc này xác thực có trở ngại, nhưng cũng không phải không thể phá bỏ." "Nếu Dương Mi Đạo hữu muốn dùng thế lớn của Nhân tộc để áp đảo tất cả, vậy thì mượn thế lớn của Nhân tộc, thuận nước đẩy thuyền, chẳng phải rất tốt sao?" Thông Thiên nghe lời Hồng Quân nói xong, sắc mặt vẫn hơi lộ vẻ kinh ngạc, không hiểu hỏi: "Lão Sư, lời này giải thích thế nào?" "Uy vọng của Đạo Tôn đã ăn sâu bén rễ từ lâu, muốn phá bỏ uy danh của Đạo Tôn..." "Ai muốn phá bỏ uy danh của Đạo Tôn?

Chẳng qua là mượn phượng mà thôi." Hồng Quân nghe lời không

có khí tốt, hừ một tiếng, sau đó vung tay chỉ một cái, một luồng sáng lập tức bay ra khỏi Tử Tiêu Cung.

"Đi đến Thủ Dương Sơn một chuyến, báo cho vị Sư Huynh kia biết như vậy là được." Hồng Quân nói với Thông Thiên, sau đó không còn để ý đến Thông Thiên nữa.

Ván thứ hai, vị trí thầy của Địa Hoàng, sẽ không dễ dàng nhượng lại nữa.

Thông Thiên nghe lời thần sắc kinh ngạc lóe lên, nhưng không nói nhiều nữa, trực tiếp đi về phía đạo tràng Thủ Dương Sơn của Lão Tử.

Lúc này ở Phượng Duyện Bộ.

Dương Mi rời khỏi bộ lạc, sau đó dựng một nhà tranh bên bờ Du Thủy mà cư trú.

Sau khi Dương Mi đi, Pháo Hy liền được bộ lạc Phượng Duyện coi như một vị Tộc trưởng tương lai để bồi dưỡng.

Thế nhưng Pháo Hy sau khi ra đời, liền biểu hiện cực kỳ phi phàm.

Vừa mới sinh ra, đã hiểu lý lẽ, nói tiếng người, sau ngày hôm đó lại càng có thể trực tiếp xuống đất đi lại.

Sau khi lớn hơn mấy tuổi, lại càng trí tuệ hơn người, đối với vạn sự vạn vật đều có cách nhìn độc đáo của riêng mình.

Năm sáu tuổi, hắn đã có thể giúp Tộc trưởng xử lý công việc, quản lý bộ lạc Phượng Duyện rộng lớn một cách ngăn nắp có trật tự, không một ai trong bộ lạc không khâm phục.

Trong khoảng thời gian đó, Dương Mi cũng không truyền xuống đạo tu hành cho Pháo Hy trước tiên, mà là dạy đạo lý làm người.

Giống như một người cha, hắn luôn luôn dùng lời nói và việc làm

để giáo hóa, thiết lập tam quan chính xác cho Pháo Hy, thỉnh thoảng cũng sẽ dẫn hắn đi khắp Hồng Hoang, một ngày ba vạn dặm, nhìn hết mặt tối của Hồng Hoang.

Cùng với việc Pháo Hy dần dần trưởng thành thành thiếu niên, sự hiền minh siêu phàm của hắn đã được vô số người kính phục, thậm chí được toàn bộ Phượng Duyện Bộ và hàng vạn bộ lạc Nhân tộc lân cận biết đến.

Ai cũng nghe nói Pháo Hy hiền minh, biết rằng Nhân tộc đã sinh ra một vị Đại Hiền do chính Thánh Phụ đích thân dạy dỗ.

Tộc trưởng bộ lạc Phượng Duyện thì vào lúc Pháo Hy mười sáu tuổi, thuận lý thành chương lấy cớ tuổi già, nhường lại vị trí Tộc trưởng cho Pháo Hy.

Lúc đó, Pháo Hy tự nhiên dựa theo ước định ban đầu, đi đến căn nhà tranh bên bờ Du Thủy để chính thức bái sư.

Pháo Hy đến trước căn nhà tranh bên bờ Du Thủy, thấy một người phụ nữ tuyệt đẹp ngồi bên bờ sông, liền tiến lên hỏi: "Xin hỏi Tiên tử, Nhân tộc Thánh Phụ của ta có ở đây không?" Người phụ nữ kia chính là Nguyên Phượng, quay người lại thấy Pháo Hy hỏi, liền mỉm cười rạng rỡ nói: "Nơi này chính là nơi Chủ nhân của ta tu hành, Pháo Hy cuối cùng cũng đến rồi." Sau đó Nguyên Phượng liền dẫn Pháo Hy đi vào trong nhà tranh.

Sau khi Pháo Hy đi vào, liền thấy Dương Mi đang ngồi đoan chính ở bên trong, một thân áo đạo mộc mạc lại có cốt cách tiên phong đạo cốt.

Đối với Dương Mi, Pháo Hy tự nhiên vô cùng quen thuộc, dù sao trong khoảng thời gian đó, vẫn luôn là Dương Mi dạy dỗ hắn trưởng thành.

Kỳ thực giữa hai người, đã sớm có thực chất thầy trò, chỉ thiếu một danh phận thầy trò mà thôi.

Dù sao Dương Mi thu đồ đệ cũng không thật sự cẩu thả như vậy, mặc dù ban đầu khi Pháo Hy vừa mới sinh ra đã định hạ, nhưng lễ bái sư không thể thiếu.

Việc có thật sự có thể trở thành thầy trò hay không, đương nhiên phải chờ Pháo Hy lớn lên tự mình đưa ra quyết định.

Chương 504

Pháo Hy đi đến trước mặt Dương Mi, trực tiếp cúi lạy nói: "Nhân tộc Pháo Hy, đến bái sư, xin Lão Sư thu nhận!" Dương Mi không ngăn lại Pháo Hy.

Lúc này Pháo Hy chỉ là một tiểu bối Nhân tộc, huống chi còn là vị Thiên Hoàng tương lai của Nhân tộc, lại là Nhân tộc Thánh Phụ, đương nhiên có thể nhận một lạy của Pháo Hy.

Sau khi Pháo Hy cúi lạy, Dương Mi đương tức mở mắt cười nói: "Pháo Hy, ta có duyên thầy trò năm trăm năm với con.

Hôm nay con bái nhập môn hạ của ta, ta liền thu con làm đệ tử." "Trong năm trăm năm đó, thầy trò ta sẽ xưng hô như vậy, chờ đến khi Công Đức viên mãn, con khôi phục ký ức bản thân, duyên thầy trò của ta và con liền hết." Pháo Hy không hiểu vì sao, nhưng nghe Dương Mi nguyện ý thu mình làm đệ tử, liền vui mừng lớn hướng về Dương Mi cúi lạy ba lạy, mới được Dương Mi dùng pháp lực nâng đỡ nói: "Được rồi, Pháo Hy, hãy ghi nhớ, bài học đầu tiên Vi Sư dạy con chính là lẽ phải của Nhân tộc, không thể dễ dàng uốn cong.

Từ hôm nay sau khi bái sư, không cần phải hành lễ quỳ bái với ta nữa!" Pháo Hy nghe lời, đương tức chắp tay cúi đầu nói: "Đệ tử cẩn thận ghi nhớ lời Lão Sư." Dương Mi hài lòng gật đầu.

Thu nhận Pháo Hy, lại có thêm đệ tử thứ hai.

Pháo Hy và Lục Nhĩ Mi Hầu giống nhau, đối với tu hành đều thực sự là một tờ giấy trắng.

Dù Pháo Hy là Phục Hy chuyển thế, thông minh hơn người, nhưng dù sao cũng không phải chính bản thân Phục Hy.

Pháo Hy thân là vị Thiên Hoàng Nhân tộc tương lai, Dương Mi tự nhiên không thể giống như đối với Lục Nhĩ Mi Hầu, trực tiếp ném cho La Hầu giáo hóa.

Chỉ là Lục Nhĩ sau này nhất định sẽ gây náo loạn Hồng Hoang, để La Hầu giáo hóa ngược lại sẽ tốt hơn một chút.

Dương Mi liền trực tiếp truyền xuống một đạo, cũng chính hắn tự mình sáng tạo ra pháp quyết tu hành cho Pháo Hy, tên là Thiên Diễn Quyết!

Thiên Diễn Quyết, không tu thân thể, không tu linh khí, chỉ tu luân thường trời đất, dùng trí tuệ thúc đẩy mọi thứ.

Đó là một pháp môn kỳ lạ.

Tu vi mạnh đến đâu, hoàn toàn quyết định bởi cách nhìn và suy diễn của Pháo Hy đối với thời gian.

Có lẽ đối với người khác, pháp môn này khó hiểu, không biết bắt đầu từ đâu, nhưng đối với Pháo Hy mà nói, lại như tìm được bảo vật, phảng phất như trời sinh đã thuộc về hắn.

Sau khi tu hành Thiên Diễn Quyết, tu vi của Pháo Hy cũng tiến bộ thần tốc, trong nháy mắt đã tiến vào cảnh giới Thiên Tiên.

Thật sự cực kỳ nhanh chóng, không hổ danh mang mệnh cách Thiên Hoàng.

Dù chưa thành công chúa, nhưng khí vận của bộ lạc Phượng Duyện đã ngưng tụ trên người hắn.

Khi độ kiếp, không những thiên kiếp chưa từng giáng xuống, thậm chí mây lành tràn ngập trời, trời đất cùng hạ xuống.

Ba tháng sau, Pháo Hy liền từ biệt Dương Mi, trở về bộ lạc Phượng Duyện.

Tâm tư của Pháo Hy không nằm trên tu hành, mà trong lòng hắn chủ yếu là chuyện của bộ lạc.

Dương Mi tự nhiên sẽ không ngăn cản, Pháo Hy gánh vác mệnh lệnh Thiên Hoàng, tu hành thực sự không phải là trọng điểm.

Pháo Hy sau khi trở thành Tộc trưởng, nhiều lần quan sát trong bộ lạc, thấy những người thân cận trong Nhân tộc giao hợp, sinh hạ con cái lại ngu dốt hơn rất nhiều.

Thế là hắn dưới sự chỉ điểm của Dương Mi, chế định chế độ hôn nhân cho loài người, thi hành chế độ nam nữ đối ngẫu, dùng da hươu làm sính lễ, đồng thời dùng các loài động vật nuôi làm họ, hoặc dùng chỗ ở, thực vật v.v. làm họ, để ngăn chặn hôn nhân loạn và kết hôn cận huyết.

Sính lễ kết hôn của Nhân tộc sau này, cũng đã được định ra vào lúc này.

Khi Pháo Hy hai mươi tuổi, một ngày nọ bên một bờ sông, hắn thấy trong sông có rất nhiều động vật có vảy, thân hình thon dài như dòng chảy, vảy lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Quan trọng nhất là số lượng đông đúc.

Hiện tại, trong bộ lạc Phượng Duyện đều sống bằng cách săn bắt thú hoang và hái lượm quả dại, miễn cưỡng có thể đảm bảo không ai chết đói.

Pháo Hy nghĩ, nếu vật này có thể ăn được, vậy nhất định có thể giải quyết vấn đề thiếu thốn lương thực của bộ lạc.

Thế là hắn đến nhà tranh, thỉnh giáo Dương Mi.

Chương 505

Dương Mi đáp lại: "Vật này là sinh vật có vảy, thuộc quyền thống trị của Tứ Hải Long Tộc, tên là: cá." "Trong Nhân tộc lương thực khan hiếm, có thể dùng vật này làm thức ăn." Thế là Pháo Hy dẫn theo nhiều thanh niên đi bắt cá, nhưng cá thân hình trơn trượt, lại còn xảo quyệt, vừa thấy có người đến gần liền bơi về phía xa.

Con người hành động chậm chạp trong nước, vì vậy ngay cả khi săn bắt không ngừng cả ngày, cũng không đủ tổng lượng thức ăn cần thiết cho mọi người.

Pháo Hy thấy vậy, liền lại tìm Dương Mi.

Dương Mi chỉ chỉ vào một cái cây lớn bên ngoài nhà tranh.

Pháo Hy bước lên xem, hóa ra trên cành cây lớn kia có kết một cái mạng nhện.

Một con côn trùng bay đến, trực tiếp va vào mạng mà không thể xuyên qua.

Pháo Hy thấy cảnh này linh quang lóe lên, kêu lên: "Ta biết rồi!" Pháo Hy đang định rời đi, Dương Mi liền nói: "Pháo Hy, thịt cá có thể ăn, nhưng cá trong sông hồ cuối cùng cũng có ngày bị săn bắt hết.

Nhân tộc có thể thả nuôi trong ao hồ, các loài cá sinh sôi nảy nở cực nhanh, như vậy mới có thể đảm bảo cá trong sông không bị săn bắt tuyệt tích." Pháo Hy gật đầu, nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Hắn nhảy cẫng lên, mạnh mẽ vỗ vào đùi hai cái, hướng về Dương Mi vái một cái nói: "Lão Sư, ta hiểu rồi, ta đi đây." Nói xong, không bận tâm đến những điều khác, Pháo Hy liền xoay người chạy ra khỏi nhà tranh.

Dương Mi nhìn tốc độ lĩnh ngộ của Pháo Hy, cũng cười mỉm gật đầu.

Pháo Hy có thể nhanh chóng lý giải ý của hắn như vậy, thật sự không hổ danh là Thiên Định Nhân tộc Cộng Chủ.

Sau khi Pháo Hy đi, hắn thẳng tắp chạy về bộ lạc, thu thập nhiều dây gai, buộc thành một tấm lưới lớn, dẫn dắt mấy thanh niên chạy ra bờ sông.

Dùng tấm lưới lớn kia, bắt được số cá gấp mười mấy lần so với bình thường.

Vì đã bắt được vô số cá, nên Nhân tộc cũng không cần ngày ngày đi săn giết thú hoang nữa.

Sau đó Pháo Hy lại sai người đi bắt những con thú hoang hiền lành để thuần dưỡng, cuối cùng sau nhiều lần thất bại, đã thuần hóa và tự nuôi được nhiều gia súc như trâu, dê, gà, vịt, lợn v.v.

Kể từ đó, vào mùa hè, Nhân tộc đi bắt cá ở bờ sông, cá dư thừa thì chế biến thành cá khô.

Mùa đông thì giết mổ gia súc, Nhân tộc không cần phải mạo hiểm tính mạng vào núi săn bắt nữa, cuộc sống ngày càng tốt hơn.

Lại qua mấy năm sau, Pháo Hy lại sau khi thỉnh giáo Dương Mi, nghiên cứu ra phép âm luật, mang đến đạo giải trí cho Nhân tộc, tăng thêm các hoạt động giải trí trong cuộc sống hàng ngày của Nhân tộc.

Cũng vì Pháo Hy hiền minh, khiến bộ lạc Phượng Duyện ngày càng lớn mạnh, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, đã trở thành một trong những đại tộc có số má của Nhân tộc.

Không chỉ vậy, danh vọng của Pháo Hy cũng ngày càng cao.

Các bộ lạc Nhân tộc lân cận nghe nói xong, lần lượt đến học hỏi.

Pháo Hy cũng không giấu giếm, toàn bộ đều truyền dạy hết lòng.

Các bộ lạc xung quanh dần dần đều nương tựa, bộ lạc Phượng Duyện nơi Pháo Hy đang ở cũng dần dần có xu thế trở thành trung tâm của Nhân tộc.

Áo ấm cơm no, tinh thần sung túc, dân số đông đúc, hiểu lễ giữ tiết.

Hạt giống văn minh, trong tay Pháo Hy, hoàn toàn được thắp sáng.

Nhân tộc, quả nhiên như dự liệu của nhiều Đại năng, bắt đầu đại hưng.

Cuối cùng Nhân tộc có cảm nhận được đại đức của Pháo Hy, lần lượt toàn tộc đầu phục, khiến địa vị và sức ảnh hưởng của Pháo Hy trong Nhân tộc ngày càng tăng.

Kỳ hậu, Pháo Hy thuận theo sự ủng hộ của vô số Nhân tộc, danh vọng trong Nhân tộc cuối cùng đạt đỉnh phong, bị tất cả Nhân tộc cùng nhau tôn lên vị trí Nhân tộc Cộng Chủ!

Cùng với việc các bộ tộc xung quanh nương tựa bộ lạc Phượng Duyện ngày càng nhiều, Pháo Hy liền phân chia cai trị các vùng đất do mình thống trị.

Bổ nhiệm quan viên tiến hành quản lý xã hội, cung cấp tài liệu tham khảo cho hậu thế cai trị xã hội.

Trở thành Nhân tộc Cộng Chủ, Pháo Hy lại càng hạ lệnh, ở một nơi địa thế bình phẳng, đất đai màu mỡ, xây dựng một tòa thành trì, làm kinh đô của Nhân tộc, tên là Trần.

Chương 506

Lại vì là kinh đô của Trần, nên lại gọi là Trần Đô!

Sau khi Pháo Hy xây dựng kinh đô, các bộ lạc các nơi lần lượt hưởng ứng, cũng đều học theo Pháo Hy xây thành, Nhân tộc từ đó trở nên càng thịnh vượng hơn.

Dương Mi vẫn luôn âm thầm quan tâm đến tất cả những điều này, nhìn Nhân tộc dưới sự cai trị của Pháo Hy, ngày càng cường thịnh, cảm thấy một tia an ủi.

Dù sao đệ tử mà mình dạy ra, tổng không thể để Hồng Quân và những người khác xem thường được.

Cùng với sự cường thịnh của Nhân tộc, Dương Mi cũng có thể cảm giác rõ ràng, phần khí vận Nhân tộc mà mình chiếm giữ cũng ngày càng to lớn.

Thậm chí to lớn đến mức, đủ để ảnh hưởng đến tu vi của hắn.

Trong khoảng thời gian này, Dương Mi luôn có thể cảm giác tu vi nới lỏng.

Dường như, hình như sắp đột phá!

Nếu đột phá, thì đó chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo thật sự rồi!

Cùng với thời gian trôi qua, Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Pháo Hy phát triển nhanh chóng, nhưng kèm theo đó cũng không ít vấn đề.

Một ngày, tộc trưởng một bộ lạc trong Nhân tộc chạy đến bẩm báo: “Cộng Chủ, bộ lạc của chúng ta gặp phải thiên tai lũ lụt lớn, tất cả đàn cá đều theo sóng mà tản mát, gia súc tự nuôi chưa trưởng thành.” “Vì vậy, ta xin ngài điều động một ít lương thực cho bộ tộc

của ta.” Pháo Hy đương tức đồng ý, sai người đưa rất nhiều lương thực cho hắn, để hắn đem về bộ lạc.

Chờ đến khi vị tộc trưởng kia đi không được mấy ngày, lại có một tộc trưởng bộ lạc khác chạy đến Pháo Hy cầu cứu.

“Cộng Chủ, bộ lạc của chúng ta đột nhiên gặp phải địa long lật mình (động đất), chuồng thú bị hủy, gia súc trong chuồng đều thất tán, bộ lạc không gần sông ngòi, cũng không có đàn cá để ăn, xin Cộng Chủ ban phát một ít lương thực cho bộ tộc của chúng ta.” Pháo Hy nghe xong cũng gật đầu, lý do cũng chính đáng.

Cái gọi là địa long lật mình chính là động đất, loại động đất này ngay cả khi có tu sĩ trong Nhân tộc cũng không thể ngăn cản được.

Năm nay dường như là một thử thách đối với Nhân tộc, rất nhiều bộ lạc xung quanh Nhân tộc đều gặp phải thiên tai.

Nhân tộc vốn cuộc sống đang dần chuyển biến tốt đẹp, dường như lại gặp phải khó khăn sinh tồn!

Thế là, Pháo Hy bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để tránh Nhân tộc chịu sự xâm hại của đại tự nhiên.

Sau một thời gian dài, Pháo Hy vẫn không có bất kỳ biện pháp nào, hắn liền đích thân đi tìm Lão Sư Dương Mi của mình, để tìm phương pháp giải quyết.

Trong căn nhà tranh bên bờ Du Thủy, Dương Mi vẫn như cũ cư trú ở đó.

Pháo Hy một mình đến nhà tranh của Dương Mi cầu giáo.

“Pháo Hy, hôm nay, có chuyện gì sao?” Dương Mi cười mỉm nhìn vị Nhân tộc Cộng Chủ tư chất thông minh trời ban này, cười hỏi.

Pháo Hy nghe lời nói, đương tức chắp tay hành lễ nói: “Lão Sư

cho phép bẩm báo, Nhân tộc của ta phát triển đến nay, có phương pháp chăn nuôi và nuôi cá, số người chết đói mỗi năm đã giảm bớt đáng kể." "Nhưng mà thiên tai lại là sức người không thể địch nổi, trong năm nay liền có vô số bộ tộc gặp phải tai họa lũ lụt, động đất, gia súc tự nuôi và đàn cá trong tộc đều thất tán." "Ta tuy từ các bộ tộc khác điều phối một ít gia súc dư thừa đến cho họ, nhưng Nhân tộc của ta thật sự chỉ có thể phó mặc trời định, mắt nhìn những thiên tai này mà không thể làm gì khác sao?

Không có phương pháp tránh hung tìm lành, có thể giúp Nhân tộc dự báo thiên tai trước sao?" Dương Mi nghe xong chuyện Pháo Hy bẩm báo, liền thầm trầm ngâm.

"Thì ra đã đến lúc đó rồi a!" "Trong trời đất, các Đại Thần Thông Giả, nếu biết cách tính toán, tự nhiên có thể dự báo thiên tai." Dương Mi thầm gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười đầy ý vị sâu xa nói.

Lời này vừa ra, Pháo Hy đương tức lắc đầu nói: "Ta biết những phương pháp mà phàm nhân không thể sử dụng, dù sao đối với các Đại Thần Thông Giả, điều này căn bản không là gì, nhưng đối với Nhân tộc của ta, lại là đả kích trí mạng." Dương Mi thấy vậy khẽ mỉm cười: "Nếu thế gian không có, vậy tại sao không đi phát minh sáng tạo?" "Phải biết rằng thế gian vốn không có đường, nhưng người đi nhiều rồi, liền có đường." Nghe lời, Pháo Hy vốn đang mặt mày mờ mịt, trong nháy mắt được đánh thức, như thể hồ quán đỉnh, vẻ mờ mịt trên mặt tan biến hết: "Đa tạ Lão Sư khai điểm, Pháo Hy đã hiểu." Nói xong, Pháo Hy cứ thế xoay người bỏ đi, đi rồi...

Để lại Dương Mi một mình trong gió hỗn loạn.

Trời biết, vừa nãy hắn chỉ giả vờ một chút, vốn dĩ định truyền "Phục Hy Tiên Thiên Diễn" cho Pháo Hy, để hắn từ đó suy diễn.

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu rồi, hiểu cái quỷ gì chứ?

Lời còn chưa nói xong, đã hiểu rồi, khiến Dương Mi trong khoảnh khắc cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể ngồi nhìn Pháo Hy đi xa.

Mặc dù trong cuộc đối thoại của hai người đã xuất hiện một chút sai lệch về hiểu biết, cuối cùng dẫn đến tư duy lệch lạc, nhưng Dương Mi cũng không cố ý sửa sai.

Ngược lại muốn xem xem, chỉ dựa vào bản thân, Pháo Hy có thể có được tài năng như xưa hay không.

Chương 507

Kể từ ngày đó, Pháo Hy buông bỏ phần lớn công việc của Nhân tộc, mỗi ngày quan sát trời đất, cảm nhận sự biến hóa vận hành của vạn vật, nắm bắt chân lý của trời đất.

Tâm trí hắn ngày càng trong sáng, cảm nhận về vạn vật cũng ngày càng sâu sắc.

Sau bảy lần bảy bốn mươi chín năm, bên bờ Vị Thủy, nhìn dòng sông trước mắt, Pháo Hy đang suy nghĩ khổ sở.

Hắn cảm thấy điều mình đang suy nghĩ sắp thành công, nhưng lại cứ thiếu một chút, khiến cảm giác như hoa trong gương, trăng dưới nước.

Rõ ràng trông có vẻ sờ tay là tới, nhưng lại cứ mắc kẹt ở một vị trí, thật sự khiến người ta khó chịu vô cùng.

Khi cả người sắp điên cuồng, dòng sông Vị Thủy đột nhiên chia đôi, một trận khí lành ngũ sắc, tỏa ra từ trong sông Vị Thủy.

Cảnh tượng kinh người làm Pháo Hy tỉnh giấc, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, sau đó chỉ thấy một con Long Mã bước ra khỏi nước, trên lưng cõng hai phiến đá khắc, trên đó viết Hà Đồ và Lạc Thư!

Hà Đồ Lạc Thư!

Chính là linh bảo bẩm sinh của Yêu tộc Đế Hoàng Đế Tuấn ngày xưa.

Thuở ban đầu Yêu tộc bại trận, hai vị Yêu tộc Đế Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất thân vong, linh bảo bẩm sinh tự nhiên cũng trở thành vật vô chủ.

Trong đó Hỗn Độn Chung của Thái Nhất đã bị Dương Mi thu vào túi, Hà Đồ Lạc Thư khi Dương Mi chuẩn bị ra tay thu lấy, lại đột nhiên hóa thành một luồng sáng biến mất vào chân trời vô tận.

Không ngờ lúc này, lại xuất hiện ở đây, báo trước rằng có một Công Đức lớn sắp được hoàn thành.

Ánh mắt Pháo Hy trong nháy mắt bị Hà Đồ Lạc Thư kia thu hút, sự tích lũy quan sát trời đất nhiều năm, trong khoảnh khắc bùng phát ra.

Có được Hà Đồ Lạc Thư, Pháo Hy liền bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu.

Từ tất cả những điều khó hiểu vừa xuất hiện trong não, Pháo Hy biết Lạc Thư Hà Đồ chính là pháp bảo bất nhị để diễn hóa biến hóa của trời đất, quả thực là thứ hắn cần nhất lúc này.

Pháo Hy cầm Lạc Thư Hà Đồ vội vàng đi về phía bộ lạc, hắn cần nhanh chóng nghiên cứu ra phương pháp tránh thiên tai địa họa.

Nói rằng sau khi Pháo Hy có được Hà Đồ Lạc Thư, liền hoàn toàn chìm đắm vào đó.

Trong Hà Đồ Lạc Thư hàm chứa vô cùng đạo lý biến hóa của trời đất, rất nhiều khó khăn trước đó, đều có được đáp án trong Hà Đồ Lạc Thư.

Ban ngày hắn quản lý bộ lạc, ban đêm liền một mình đi ra ngoài, đi khắp Hồng Hoang vô tận.

Pháo Hy ngẩng lên nhìn thiên tượng, nhìn xuống địa lý, những áng mây trên trời, thú đi trên đất, mưa tuyết sấm sét, bốn mùa luân chuyển đều được ghi chép lại, biên soạn thành sách, đồng thời cũng ban cho hắn khai sáng vô tận.

Cuối cùng, khi Pháo Hy hơn bốn trăm tuổi.

Hắn một mình leo lên Quái Đài Sơn, một tay cầm Hà Đồ Lạc Thư tỏa ra bảo quang, một tay dùng máu tươi làm bút, một nét vẽ khai thiên!

Ngay sau đó, một bức Bát Quái Đồ, như mặt trời rực rỡ, chậm rãi mọc lên từ phía đông, đều lọt vào trong mắt sinh linh Hồng Hoang.

Cùng lúc đó.

Cảnh giới của hắn cũng theo đó bay vút lên!

Trong nháy mắt đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Chân Tiên!

Thái Ất Chân Tiên!

Thiên Diễn Quyết trong cơ thể Pháo Hy tự động vận chuyển, toàn bộ cơ thể hắn tiến vào cảnh giới huyền diệu.

Trong nháy mắt, liên tục phá hai cảnh giới, khí tức vẫn như cũ đang tăng vọt!

Kim Tiên!

Chương 508

Thái Ất Kim Tiên!

Không cần nói thiên kiếp, ngay cả một chút trở ngại cũng chưa từng xuất hiện!

Trong nháy mắt, Pháo Hy liền tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, hoàn toàn không hay biết, ngược lại sắc mặt trang nghiêm, tập trung tất cả tâm thần vào Bát Quái Đồ trên hư không.

Bức Bát Quái Đồ kia, bắt đầu tự động xoay tròn, giữa trời đất dường như đột nhiên có thêm một luồng sinh khí.

Lúc đó, ánh mắt của tất cả Đại năng Hồng Hoang, đều nhìn về phía trên Quái Đài Sơn.

Trong cõi mịt mờ dường như cảm thấy giữa trời đất, lại hoàn thiện thêm một chút.

Trong Tử Tiêu Cung, khí tức trên người Hồng Quân, như rồng ẩn dưới vực, đột nhiên thăng hoa, đậm đặc hơn không biết bao nhiêu phần, ngay cả toàn bộ Tử Tiêu Cung cũng bắt đầu run rẩy.

Chỉ là, khí tức bùng phát trên người Hồng Quân, trong nháy mắt thu liễm, lại không xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Động tĩnh ngắn ngủi vô cùng như vậy, giữa trời đất không ai hay biết.

Chỉ có Dương Mi, người lúc này cũng đang quan tâm đến Pháo Hy, trong lòng có cảm ứng, vô thức nhìn một cái về phía Tử Tiêu Cung bên ngoài trời.

"Quy tắc trời đất trong Hồng Hoang càng hoàn thiện, Thiên Đạo liền càng mạnh." "Hồng Quân... tự nhiên cũng càng mạnh!" "Con

đường Thiên Đạo Thánh Nhân, lại cũng có thêm nhiều phong cảnh a!" Dương Mi trong lòng cảm thán, cũng không có tâm trạng ghen tỵ đố kỵ, thực lực của hắn vốn đã vượt trên Hồng Quân.

Ngay cả khi quy tắc Thiên Đạo hoàn thiện, tu vi của Hồng Quân lại tiến bộ, thì cũng không thể đuổi kịp hắn.

Hắn chỉ đứng trên một tầng diện khách quan tuyệt đối mà đối đãi chuyện này, cũng không vì bây giờ đang cùng Hồng Quân đấu trí, mà sinh ra ý nghĩ khác.

Phải biết, đối với Dương Mi trong chuyện này mà nói, giống như Độc Cô Cầu Bại, một mình ngồi trên đài cao, cô tịch vô địch a!

Dưới đài cao kia, chính là vô số chúng sinh, không ngừng leo lên.

Hồng Quân, thì là người leo lên nhanh chóng nhất trong số đó.

Hồng Quân càng lại gần, hắn không những không lo lắng, thậm chí ngược lại trong lòng càng vui mừng.

Cái gọi là đạo của ta không cô độc, chính là như vậy đó.

Pháo Hy trên Quái Đài Sơn, khí tức vẫn như cũ đang mạnh lên theo sự biến hóa của Bát Quái Đồ.

Hà Đồ Lạc Thư trong tay hắn, cũng dần dần tỏa ra vô lượng bảo quang.

Trên hư không.

Trong Bát Quái Đồ, tám loại quái tượng Càn, Khôn, Tốn, Chấn, Khảm, Ly, Cấn, Đoái triệt để ngưng đọng, dùng Âm Dương Bát Quái để giải thích quy luật diễn hóa của vạn vật trời đất và trật tự luân thường đạo lý.

Tám chữ trong não hải Pháo Hy, ánh sáng rực rỡ, đồng thời không ngừng vận chuyển.

Nhìn lướt qua, tám chữ tràn đầy biến hóa vô cùng vô tận, gần như dung nạp tất cả chân lý của trời đất.

Chỉ thấy mọi sự vận hành của vạn vật, phảng phất đều có thể tìm thấy quy tắc trong đó!

Trên bầu trời tiếng sấm lớn vang lên, trên mặt đất gió lốc thổi, trời đang sấm rền, đất đang gào thét, đôi mắt Pháo Hy thì ngày càng sáng!

Tia ý cười cuối cùng không kìm nén được, lộ ra ở khóe miệng hắn, dần dần biến thành tiếng cười lớn điên cuồng.

"Thành công rồi!

Bát Quái thành công rồi!!" Dương Mi đang ẩn mình quan sát cảnh tượng này, đôi mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt hắn dường như xuyên thấu tâm trí Pháo Hy, những ký tự Bát Quái không ngừng lóe lên trong đầu Pháo Hy đã mang đến cho Dương Mi một sự khai sáng lớn, khiến tâm trí hắn gần như bừng tỉnh một điều gì đó.

Chương 509

Cảnh giới vốn đã cực kỳ cao thâm của Dương Mi, trong khoảnh khắc này, đã tiến bộ một cách khó nhận ra.

Điều đó khiến Dương Mi vô cùng chấn động, đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thiên Đạo, cảnh giới cao thâm đến mức nào thì không cần phải nói nhiều.

Giờ đây, Bát Quái mà Pháo Hy sáng tạo ra, ngay cả hắn cũng có thể nhìn thấy những điều hữu ích từ đó, khiến Dương Mi nhất thời có chút kinh hãi, đồng thời cũng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Pháo Hy hiển hóa tướng Bát Quái, đại diện cho tám hiện tượng tự nhiên: trời, đất, sấm, gió, nước, lửa, núi, đầm lầy, dùng để diễn giải lý lẽ của vạn vật.

Một khi điều khiển được nó, liền có thể diễn Thiên Cơ, tránh hung tìm lành, ban phúc cho chúng sinh, Công Đức vô lượng.

Sau khi tướng Bát Quái hiện lộ và Bát Quái Đồ hoàn thành triệt để, Thiên Diễn Quyết trong cơ thể Pháo Hy lại lần nữa thúc đẩy lực lượng vô thượng, giúp Pháo Hy từ Thái Ất Kim Tiên đột phá lên Đại La Kim Tiên!

Cảnh giới này đã khiến tất cả các Đại Năng đang chú ý đến nơi đây đều vô cùng chấn kinh!

Một ngày từ Thiên Tiên đột phá Đại La, tư chất và tạo hóa như vậy sao!

Từ xưa đến nay, chưa từng có!

Chẳng trách người này là Đại Hiền của Nhân Tộc, là Thiên Hoàng! "Hôm nay, ta Pháo Hy diễn Tiên Thiên Bát Quái, tránh hung

tìm lành, từ nay về sau Nhân Tộc sẽ không còn lo âu nữa!" Pháo Hy không hề phấn khích vì đột phá cảnh giới, ngược lại, vì sự xuất hiện của Tiên Thiên Bát Quái giúp Nhân Tộc tránh khỏi tai kiếp, lại còn mở ra một môn Đại Đạo tu hành mà hắn cảm thấy vui mừng.

Sau khi Pháo Hy dứt lời, toàn bộ Khí Vận Nhân Tộc bỗng nhiên lại lần nữa tăng lên một thành!

Vô số vạn vạn ức bộ lạc của Nhân Tộc trên Hồng Hoang đều hân hoan nhảy nhót, vô cùng phấn khích. "Đức của Cộng Chủ, đáng làm Thiên Hoàng!" "Đức của Cộng Chủ, đáng làm Thiên Hoàng!" "...".

Tất cả Nhân Tộc, trong cõi vô hình đều nảy sinh một tia cảm ngộ, nhao nhao vô thức thốt ra lời ủng hộ Pháo Hy trở thành Thiên Hoàng của Nhân Tộc! "Ta là Thánh Phụ của Nhân Tộc, hôm nay cảm niệm những cống hiến của Nhân Tộc Cộng Chủ Pháo Hy vì Nhân Tộc, đích thân phong Pháo Hy làm Nhân Tộc Thiên Hoàng, hưởng Khí Vận vạn thế của Nhân Tộc, Nhân Tộc hưng thịnh thì Thiên Hoàng hưng thịnh!" Bỗng nhiên, một âm thanh vô cùng uy nghiêm truyền khắp trời đất.

Âm thanh đó, chính là Dương Mi mở lời, cảm thấy thời cơ đã đến, Công Đức của Pháo Hy đã viên mãn, đủ để gánh vác Thiên Hoàng Quả Vị của Nhân Tộc.

Ngay lập tức, hắn liền với thân phận Thánh Phụ Nhân Tộc, phong Pháo Hy làm Thiên Hoàng của Nhân Tộc!

Vốn dĩ lúc này nên do Thiên Đạo đích thân sắc phong, nhưng Dương Mi lại có tư cách đó!

Đương nhiên hắn sẽ không nhường ai!

Trực tiếp tiến hành phong tặng! "Khấu tạ Thánh Phụ!" Pháo Hy lập tức quỳ phục xuống, giữa trời đất, khấu đầu thật mạnh, cảm tạ Dương Mi sắc phong.

Cùng lúc đó, Khí Vận Nhân Tộc bao bọc lấy hắn, lại lần nữa đột phá từ Đại La Kim Tiên, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Từ ngày hôm nay, hắn thành Nhân Tộc Thiên Hoàng Quả Vị.

Nhân Tộc hưng thịnh thì hắn hưng thịnh!

Nhân Tộc bất diệt thì vạn thế bất diệt!

Tất cả các Đại Năng chứng kiến cảnh tượng này đều triệt để thất thanh!

Một ngày từ Thiên Tiên nhập Chuẩn Thánh!

Hoàn toàn phá vỡ mọi tưởng tượng!

Pháo Hy không nghi ngờ gì đã tạo ra lịch sử Hồng Hoang!

Công lao của Pháo Hy vẫn chưa kết thúc.

Chương 510

Sau khi thành Thiên Hoàng Quả Vị, giữa trời đất bỗng nhiên kim quang tuôn trào.

Vô cùng vô tận Công Đức Kim Vân bắt đầu hội tụ!

Đây là phần thưởng cho những cống hiến của Pháo Hy đối với Nhân Tộc, đối với Hồng Hoang!

Cũng là phần thưởng mà hắn, với tư cách là Cộng Chủ Nhân Tộc, Thiên Hoàng Nhân Tộc, xứng đáng nhận được!

Vô cùng vô tận Công Đức Kim Vân, có tám thành bay về phía Pháo Hy!

Hai thành còn lại, thì bay về phía Phượng Uyển Bộ Lạc.

Hai thành Công Đức đó, đương nhiên là Công Đức mà Dương Mi, Sư phụ của Thiên Hoàng, xứng đáng nhận được vì đã có công giáo đạo Thiên Hoàng!

Vô số Công Đức ngập trời không ngừng, không cần nói cũng biết đã nhập vào cơ thể Dương Mi, điều này đã thành quen thuộc rồi.

Còn khi rơi vào cơ thể Pháo Hy, cảnh giới của hắn lại lần nữa bùng nổ!

Trong nháy mắt đã vượt qua Toại Nhân Thị, trở thành cường giả mạnh nhất Nhân Tộc, trừ Diệp Thiên ra!

Diệp Thiên tu luyện Nhân Đạo, hệ thống tu vi của hắn khác biệt, cho nên cũng không thể so sánh với Pháo Hy.

Nhưng vào thời điểm Yêu Tộc đồ sát Nhân Tộc trước đây, thực lực của Diệp Thiên đã đủ để chém giết Chuẩn Thánh cường giả!

Sau đó, Diệp Thiên vẫn luôn bế quan nghiên cứu tu luyện Nhân Đạo tại Thánh Địa Nhân Tộc, tuy không biết bây giờ hắn đã tu đến cảnh giới nào.

Nhưng không thể nghi ngờ, thực lực của hắn tuyệt đối trên Chuẩn Thánh!

Với Công Đức hộ thể của Pháo Hy, vạn tà không thể xâm nhập, trời đất che chở, dù là Trảm Thi Chuẩn Thánh cũng không thể làm gì được hắn.

Tiếp theo, Pháo Hy chỉ cần ngồi trên vị trí Cộng Chủ Nhân Tộc thêm gần trăm năm nữa, liền có thể hoàn toàn Công Đức viên mãn, quay về thân phận Phục Hy.

Tiên Thiên Bát Quái đã xuất hiện, Công Đức cũng đã giáng xuống, vở kịch hay kết thúc.

Ánh mắt của các Đại Năng Hồng Hoang cũng đều rời khỏi nơi đây.

Nhưng trong lòng bọn họ đều vô cùng rõ ràng, từ nay về sau, Nhân Tộc tuyệt đối không thể chọc vào!

Pháo Hy vui mừng khôn xiết lập tức trở về Trần Đô, truyền xuống chiếu lệnh, triệu tập các tộc trưởng của các bộ lạc lớn đến, sau đó truyền bá Bát Quái mà hắn đã thôi diễn ra, ra lệnh cho Nhân Tộc học tập và phổ biến nó cho các bộ lạc.

Nhờ vào sự diễn giải Bát Quái này, Nhân Tộc đã tránh được hết lần thiên tai này đến lần địa họa khác, từ đó phong điều vũ thuận, ngày càng ít tộc nhân chết đi trong thiên tai.

Pháo Hy vì thế mà vô cùng an ủi, trong lòng hắn cảm thấy, thọ mệnh chỉ còn vài chục năm nữa, bây giờ chỉ cần tìm được Cộng Chủ Nhân Tộc kế nhiệm trước năm trăm tuổi, liền có thể Công Đức viên

mãn.

Pháo Hy hiện giờ sắp Công Đức viên mãn, đợi Địa Hoàng Thần Nông tiếp nhận trách nhiệm Cộng Chủ kế nhiệm, Pháo Hy liền có thể chứng đắc Thiên Hoàng chi vị, từ đó vạn kiếp bất diệt, cũng có thể khôi phục ký ức tiền trần.

Đến lúc đó, Pháo Hy khôi phục thân phận Phục Hy, duyên phận sư đồ giữa Dương Mi và Pháo Hy cũng kết thúc, cũng như khi Dương Mi ban đầu thu Pháo Hy làm đồ đệ đã từng nói, duyên phận sư đồ giữa hai người chỉ có năm trăm năm.

Thế nhưng, khi mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, chỉ cần yên lặng chờ đợi Cộng Chủ kế nhiệm xuất thế.

Nhân Tộc lại xảy ra một đại sự!

Tại Đạo Trường Thủ Dương Sơn của Lão Tử.

Một dị bảo xuất thế ngang trời.

Trong khoảnh khắc dị bảo đó xuất thế, Khí Vận Nhân Tộc lại tăng vọt thêm một thành, thật khủng khiếp!

Tên của dị bảo đó, chính là Không Động Ấn!

Không Động Ấn vừa xuất thế, Dương Mi liền có cảm ứng trong lòng.

Chương 511

Bởi vì dị bảo này, chính là Linh Bảo trấn áp Khí Vận Nhân Tộc.

Việc Không Động Ấn xuất thế, thực sự có chút bất ngờ.

Dương Mi đương nhiên biết về Không Động Ấn, chỉ là, chuyện này lại có sự thay đổi lớn.

Dù là ký ức kiếp trước của hắn, hay việc hắn quan sát dòng sông thời gian, thì khoảng cách đến khi Không Động Ấn xuất thế đều phải mất vài ngàn năm.

Nhưng...

Không Động Ấn lại xuất thế không hề có điềm báo!

Có kẻ đã cưỡng ép thay đổi mọi thứ.

Người có năng lực như vậy, trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ có Thiên Đạo mà thôi.

Lúc đó, tâm trí Dương Mi khẽ động, dường như hắn đã hiểu ra, nhưng cũng chỉ là một ý niệm thoáng qua, rất nhanh sau đó hắn liền đè nén chuyện này xuống đáy lòng. "Sớm hơn dự định đã tạo thế cho Lão Tử, Thiên Hoàng còn chưa được lập xong, liền bắt đầu mưu cầu Địa Hoàng chi vị." "Nếu không phải ta quan sát vô lượng dòng sông thời gian, e rằng cũng sẽ chủ quan mất." Dương Mi làm sao không biết mục đích của Lão Tử làm như vậy.

Không ngoài việc để Lão Tử, Nhân Giáo Giáo Chủ, gia tăng danh vọng, tích lũy thế lực cho vị trí Địa Hoàng chi Sư mà thôi.

Âm mưu quang minh chính đại như vậy, chắc chắn là do Hồng Quân đứng sau! "Nếu đã muốn tranh, vậy thì đừng hối hận..." Dương Mi chỉ khẽ nhếch môi nở một nụ cười nhạt, nhẹ giọng lẩm bẩm một

câu rồi không để chuyện này trong lòng, chỉ tiến vào trạng thái tu luyện.

Hiện tại, hắn cảm giác, e rằng cảnh giới của mình không còn xa Thiên Đạo nữa rồi!

Lúc này tại Thủ Dương Sơn.

Dãy núi phát ra quang mang rực rỡ, chín con kim long bay lượn trên không, hóa thành một khối Cửu Long Ấn Tỳ, sau đó bị một đôi bàn tay lớn nắm lấy.

Vật này, chính là Linh Bảo trấn áp Khí Vận Nhân Tộc: Không Động Ấn!

Không Động Ấn cảm ứng được Khí Vận Nhân Tộc bùng phát, Linh Bảo có linh, tự nhiên xuất thế.

Huyền Đô nét mặt vô cùng phấn khích, chúc mừng Sư Tôn nhà mình: "Cung hỉ Sư Tôn!

Đắc được một trọng bảo!

Có vật này trong tay, Nhân Giáo của chúng ta chắc chắn sẽ đại hưng!" Ánh mắt kiên nghị thường ngày của Huyền Đô lúc này nhìn chằm chằm vào Không Động Ấn trong tay Lão Tử, mắt hắn suýt chút nữa lồi ra, không thể nào giữ được vẻ trầm ổn nữa.

Vật này vừa rồi bỗng nhiên xuất thế ngang trời từ Đạo Trường Thủ Dương Sơn, tự nhiên hợp lý nên thuộc về Lão Tử.

Đã là vật của Sư Tôn nhà mình, đó đương nhiên là một chuyện đại hỉ!

Hồng Hoang rộng lớn, không một ai có thể nghi ngờ nguồn gốc của vật này! "Không Động Ấn, quả nhiên vô cùng kỳ diệu.

Có Pháp Tắc Nhân Đạo ngưng tụ trên đó, có thể trấn áp Khí Vận

Nhân Tộc." Lão Tử lúc này nét mặt lại hơi ngạc nhiên, trọng bảo như vậy, đối với một Thánh Nhân mà nói, cũng thuộc loại cực kỳ trân quý.

Theo lẽ thường, đương nhiên sẽ luyện hóa nó ngay tại chỗ, biến nó thành một vật trấn áp Khí Vận Nhân Giáo khác.

Chỉ cần dựa vào sự thần dị của nó khi vừa xuất thế đã khiến toàn bộ Khí Vận Nhân Tộc tăng lên một thành, nếu dùng để trấn áp Khí Vận Nhân Giáo, lập tức có thể bù đắp nền tảng phù phiếm của Nhân Giáo hiện tại, khiến Đại Giáo ổn định như núi.

Đó cũng là lý do vì sao vừa rồi Huyền Đô lại kích động đến vậy.

Chỉ là... trước khi Lão Tử đến Thủ Dương Sơn, lời của Hồng Quân vẫn còn văng vẳng bên tai hắn.

Chương 512

Trong đôi mắt đục ngầu lóe lên quang mang, với trí tuệ của Lão Tử, đương nhiên hắn phân biệt được nặng nhẹ. "Vật này, lại không thể luyện hóa!" Lão Tử hít sâu một hơi, nhìn về phía xa xăm, lẩm bẩm.

Tuy là Đạo Trường của Thánh Nhân, lúc này đang kinh ngạc trước dị trạng của Thủ Dương Sơn, vẫn có không ít Đại Năng Hồng Hoang từ xa xa nhìn vọng, dường như tò mò vì dị tượng Không Động Ấn xuất thế. "Sư Tôn, ý người là sao?" Huyền Đô nghe Lão Tử nói vậy, lộ ra vẻ chấn kinh, vội vàng hỏi.

Nhưng thấy Lão Tử đột nhiên bay vút lên không, hướng về phía bầu trời. "Ta, Nhân Giáo Giáo Chủ, Thái Thanh Thánh Nhân!" "Hôm nay đắc được trọng bảo Không Động Ấn, có thể trấn áp Khí Vận Nhân Tộc, vạn thế bất diệt!" "Liền đem Không Động Ấn ban tặng cho Nhân Tộc!

Để bảo đảm Nhân Tộc xương long!" Âm thanh của Thánh Nhân, trong nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang, được vô số sinh linh Hồng Hoang biết đến.

Kẻ bị chấn động nhất, đương nhiên là Nhân Tộc! "Không Động Ấn!" Trong Tổ Miếu Nhân Tộc, ba vị Nhân Tổ đều vô cùng chấn kinh nhìn về phía Thủ Dương Sơn, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Với tư cách là Nhân Tổ, đương nhiên họ cảm ứng được Khí Vận Nhân Tộc vừa rồi bỗng nhiên tăng vọt một thành.

Chỉ là một thành Khí Vận đó đang từ từ mất đi, vừa rồi họ còn đang suy nghĩ làm thế nào để thỉnh trọng bảo Không Động Ấn của Nhân Tộc từ Thủ Dương Sơn về Tổ Miếu Nhân Tộc, để đảm bảo

một thành Khí Vận đó được trấn áp, không bị chảy mất!

Nhưng không ngờ, trong khoảnh khắc đó, nghe Lão Tử cáo thị Hồng Hoang, muốn trực tiếp ban tặng Không Động Ấn! "Ý gì?

Chẳng lẽ có âm mưu gì?" Toại Nhân Thị nhíu mày nói.

Ba vị Nhân Tổ, đương nhiên đều biết những chuyện xấu xa mà Lão Tử từng làm, đối với vị Nhân Giáo Giáo Chủ này, họ không hề có chút thiện cảm nào.

Khi thấy Lão Tử đắc được Không Động Ấn, lại chủ động ban tặng cho Nhân Tộc, càng khiến họ có cảm giác như chuột chù chúc tết gà vậy. "Vì đã cáo thị Hồng Hoang, chắc hẳn sẽ không có âm mưu gì.

Chỉ là chuyện này vô cùng kỳ lạ, không biết ẩn chứa tâm tư gì." Hữu Sào Thị đứng một bên đoạn ngôn, dù là Nhân Tổ, lúc này cũng không dám nhắc thẳng tên Lão Tử, sợ bị cảm ứng ra. "Vậy Không Động Ấn, có nên đi lấy về không?" Truy Y Thị cũng lẩm bẩm, dường như có chút rối rắm. "Vì đối phương đã ban tặng, không lấy là phí.

Hơn nữa, ta cho rằng chuyện này nên thỉnh giáo Thánh Phụ." Hữu Sào Thị lập tức nói, đồng thời nhìn về phía Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị, người đứng đầu, lúc này nghe vậy liền không suy nghĩ nữa: "Không Động Ấn đương nhiên phải thỉnh về Tổ Miếu, nếu đã có thành ý như vậy, thì cứ đi thỉnh về đi, ta bây giờ sẽ đi thỉnh giáo Thánh Phụ!" Ba vị Nhân Tổ Nhân Tộc nhanh chóng đạt được kết quả thương nghị, Toại Nhân Thị cũng theo đó đi về phía Phượng Uyển Bộ Lạc.

Một luồng lưu quang bay từ chân trời xuống, hạ lạc tại Phượng Uyển Bộ Lạc, đó đương nhiên là Toại Nhân Thị. "Tham kiến Thánh Phụ!" Toại Nhân Thị vừa đến đã định hành đại lễ với Dương Mi. "Không cần đa lễ, ta biết ngươi vì sao đến." "Chuyện này không cần

lo lắng, cứ đi lấy Không Động Ấn về là được." "À đúng rồi, nghe nói Nhân Tộc gần đây chuẩn bị tổ chức một đại điển cảm ân?" Toại Nhân Thị ban đầu nghe Dương Mi nói vậy, tự nhiên không còn lo lắng nữa, chỉ là khi nghe câu sau, hắn liền cười khổ một tiếng, vội vàng nói: "Các tộc nhân đều cảm thấy Nhân Tộc được Thánh Mẫu sinh ra, lại nhờ Thánh Phụ mới có được thịnh thế như ngày nay, liền cảm thấy Nhân Tộc nên tổ chức một đại điển cảm ân cho Thánh Mẫu và Thánh Phụ!

Nhân Tộc đương nhiên sẽ vĩnh sinh vĩnh thế, cung phụng Thánh Phụ, Thánh Mẫu!" Đại điển cảm ân là do một bộ phận người Nhân Tộc đề xuất, sau đó qua thương nghị của ba vị Nhân Tổ Toại Nhân Thị, lại càng quyết định để toàn bộ Nhân Tộc tham gia, tổ chức một đại điển cảm ân vô song có một không hai trên đời để cảm tạ Thánh Mẫu và Thánh Phụ.

Chỉ là không ngờ, đại điển còn chưa bắt đầu, đã bị Thánh Phụ biết được.

Nhưng Thánh Phụ là đệ nhất nhân Hồng Hoang, Toại Nhân Thị cũng thoải mái.

Biết thì biết rồi, đại điển vẫn sẽ được cử hành như thường.

Nhưng câu nói tiếp theo của Dương Mi, lại khiến Toại Nhân Thị như bị đoản mạch trong đầu. "Đại điển cảm ân lần này, lại cũng phải cảm tạ Thái Thanh Thánh Nhân, vì đã có những cống hiến như vậy cho Nhân Tộc ta." Dương Mi thản nhiên phân phó, khiến Toại Nhân Thị đang đứng trước mặt trực tiếp ngây người.

Chương 513

Thánh Phụ, có ý gì? ...Toại Nhân Thị lơ mơ rời khỏi Phượng Uyển Bộ Lạc, vẫn có chút không hiểu Thánh Phụ muốn làm gì.

Đó là đại điển cảm ân!

Đại điển chí cao vô thượng, cử thế vô song của Nhân Tộc!

Từ khi Nhân Tộc ra đời đến nay, trải qua vô số vạn năm, đây cũng là lần đầu tiên tổ chức một đại điển toàn tộc cảm ân Thánh Phụ, Thánh Mẫu như vậy!

Nhưng bây giờ Thánh Phụ, lại muốn đưa Thái Thanh Thánh Nhân vào danh sách đối tượng cảm ân!

Thánh Phụ, rốt cuộc đang nghĩ gì?

Hắn rõ ràng biết những việc Thái Thanh Thánh Nhân đã làm năm xưa!

Vì nền tảng của Nhân Giáo, để hưởng Khí Vận Nhân Tộc, lại không hề màng đến sinh mạng Nhân Tộc, mặc kệ Nhân Tộc bị người khác đồ sát!

Bây giờ... lại muốn toàn bộ Nhân Tộc cùng nhau tổ chức đại điển cảm ân để triều bái, cảm tạ ư?

Chỉ vì Thái Thanh Thánh Nhân đã ban tặng Không Động Ấn sao?!

Nếu Không Động Ấn là do Thái Thanh Thánh Nhân cực khổ đạt được thì đã đành!

Nhưng những Chuẩn Thánh như hắn, đều rõ ràng biết Không Động Ấn có thể tự hành xuất thế, chỉ là trùng hợp ở Thủ Dương Sơn mà thôi!

Chỉ là để cho Thái Thanh Thánh Nhân nhặt được một món hời có sẵn mà thôi!

Công lao tuy quả thật không nhỏ, nhưng cũng không đến mức để đại điển cảm ân phải cảm tạ hắn a!

Chẳng lẽ, ân tình của Thượng Thanh Thánh Nhân đối với Nhân Tộc, đều có thể sánh ngang với Thánh Phụ, Thánh Mẫu sao?

Toại Nhân Thị trăm bề không giải thích được, nhưng hắn vẫn vô điều kiện tin tưởng Dương Mi, trực tiếp hướng về phía Thủ Dương Sơn.

Lúc này tại Thủ Dương Sơn, Nhân Tộc tu sĩ dày đặc, gần như vô tận.

Những Nhân Tộc đó đương nhiên dưới sự dẫn dắt của hai vị Nhân Tổ còn lại và Pháo Hy, đã đến thỉnh Không Động Ấn về. "Nhân Tộc, bái tạ Thái Thanh Thánh Nhân!" "Nhân Tộc, bái tạ Thái Thanh Thánh Nhân!" "..." Ngoài Thủ Dương Sơn, vô số Nhân Tộc cảm kích đến cực điểm, tác dụng của Không Động Ấn, tất cả Nhân Tộc tu sĩ đều có cảm nhận.

Thái Thanh Thánh Nhân nguyện ý ban tặng trọng bảo như vậy cho Nhân Tộc, không hổ là Nhân Giáo Giáo Chủ!

Thời đại này, đa số Nhân Tộc tâm tư đều vô cùng đơn thuần, không có quá nhiều sự lừa lọc.

Đặc biệt là trong Hồng Hoang, việc có thể dần dần trở thành nhân vật chính của trời đất, chính là nhờ vào Khí Vận Nhân Tộc không ngừng bùng nổ.

Vì vậy, đối với việc Thái Thanh Thánh Nhân có thể ban tặng Không Động Ấn, họ đều phát ra sự cảm kích từ tận đáy lòng!

Còn về Nhân Giáo vốn không hề có cảm giác tồn tại trong Nhân

Tộc, lúc này cũng cuối cùng được không ít Nhân Tộc tu sĩ "nhặt" lại từ đống rác lịch sử.

Bỗng nhiên tỉnh ngộ... hóa ra Nhân Tộc có một Đại Giáo, tên là Nhân Giáo a!

Thái Thanh Thánh Nhân, quả thật vô cùng khiêm tốn!

Chỉ có các tầng lớp cao của Nhân Tộc, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Họ đều rõ ràng về chuyện Nhân Giáo năm đó, cũng rất rõ về tính cách của Lão Tử.

Chương 514

Nhưng trước mắt người ta đã ban tặng Không Động Ấn, đó cũng là một sự thật không thể chối cãi.

Ngay cả Toại Nhân Thị và các vị Nhân Tổ khác cũng đều cung kính bái tạ Lão Tử một tiếng.

Chỉ có Pháo Hy nhìn nhận sự việc từ một góc độ khác.

Với tư cách là Cộng Chủ toàn bộ Nhân Tộc hiện tại, hắn biết rất nhiều bí mật, theo như hắn lý giải...

Nếu Lão Tử, trong tình huống quan hệ với Nhân Tộc không thân thiết, thà giữ Không Động Ấn lại trấn áp Khí Vận Nhân Giáo còn hơn.

Dù sao cũng là Thánh Nhân đã được Thiên Đạo định sẵn, có gì phải sợ hãi?

Việc ban tặng Không Động Ấn như vậy, chắc chắn có âm mưu to lớn.

Không thể không nói, Pháo Hy với tư cách là Cộng Chủ Nhân Tộc, trong tình huống thiếu hụt nhiều thông tin, lại có thể nhìn thấu bản chất của sự việc, thật sự rất đáng gờm. "Các ngươi không cần đa lễ, Không Động Ấn đương nhiên sẽ trấn giữ Khí Vận Nhân Tộc, đây là Thiên Mệnh!" Lúc đó, sơn môn Đạo Trường Thủ Dương Sơn mở rộng, một trận kim bích huy hoàng chiếu rọi vô số Nhân Tộc.

Sau đó, Lão Tử dẫn theo Huyền Đô Đại Pháp Sư, từ từ bay ra.

Trên bàn tay hắn, Không Động Ấn chói mắt, trong nháy mắt thu hút sự chú ý của vô số Nhân Tộc.

Được nhiều Nhân Tộc cảm ân như vậy, khiến Lão Tử cũng có chút tâm trạng vui vẻ, trong khoảnh khắc hắn cũng hiểu ra khổ tâm

của Hồng Quân.

Hắn cũng không chậm trễ, sau khi bay ra khỏi sơn môn, dưới ánh mắt quyến luyến không rời của Huyền Đô, Không Động Ấn được hắn trực tiếp ném ra, đón gió hóa thành chín con kim long, bay về phía nơi Khí Vận Nhân Tộc nồng đậm.

Tự nhiên mà nói, Không Động Ấn rơi xuống nơi ba vị Nhân Tổ và Pháo Hy đang ở.

Trong khoảnh khắc hạ xuống, nó lại hóa thành một ấn tỳ.

Ba vị Nhân Tổ tự giác nhường đường, giao cho Pháo Hy, vị lãnh tụ hiện tại, thu lấy.

Pháo Hy cung kính nâng Không Động Ấn trên tay, nét mặt trang trọng. "Bái tạ Thái Thanh Thánh Nhân!" "..." Lập tức, vạn vạn Nhân Tộc tu sĩ, lại lần nữa lớn tiếng cảm tạ, lòng đầy cảm ân!

Nhưng đúng lúc đó.

Một bóng người bay vút từ chân trời đến. "Thái Thanh Thánh Nhân, vì Nhân Tộc ta ban tặng trọng bảo như vậy, công lao thiên thu, vạn sự bất hủ!" "Ta, Toại Nhân Thị của Nhân Tộc, hôm nay tại Thủ Dương Sơn đề nghị!" "Đưa Thái Thanh Thánh Nhân vào đại điển cảm ân, vì Nhân Giáo!

Vì Thánh Nhân!

Vì Nhân Tộc!" Toại Nhân Thị lớn tiếng truyền đi, âm thanh vang vọng vạn dặm.

Nhân Tộc nghe vậy kinh ngây!

Lão Tử nghe vậy, có chút ngơ ngác, sau đó bấm tay tính toán, lập tức hiểu ra đại điển cảm ân là chuyện gì!

Ngay cả Lão Tử, thân thể cũng hơi run rẩy.

Đại điển cảm ân mà Nhân Tộc tổ chức với tất cả tộc nhân để cảm ân Thánh Phụ, Thánh Mẫu, sẽ vĩnh viễn được cung phụng, đương nhiên sẽ cùng tồn tại với Nhân Tộc!

Bây giờ, lại muốn hắn gia nhập vào hàng ngũ được Nhân Tộc cung phụng sao?

Người nói lời đó là Toại Nhân Thị, tất cả Nhân Tộc đương nhiên đều biết!

Nhưng lời hô hào trong miệng hắn, lại như sấm sét kinh thiên!

Đại điển cảm ân!

Chương 515

Trong lòng mỗi Nhân Tộc, đều là nghi lễ thiêng liêng và cao cả nhất!

Dù Lão Tử ban tặng trọng bảo như Không Động Ấn, trong tất cả Nhân Tộc, cũng không ai cho rằng công lao của Lão Tử có thể khiến Nhân Tộc cử hành lễ cung phụng vĩnh viễn!

Trong toàn bộ Nhân Tộc, chỉ có Thánh Phụ và Thánh Mẫu, mới xứng đáng được toàn tộc triều bái, cung phụng vĩnh viễn!

Ba vị Nhân Tổ cũng không đủ tư cách!

Nhân Giáo Giáo Chủ... cũng không được!

Toại Nhân Thị đang nói!

Dù Toại Nhân Thị là Nhân Tổ, lại là cường giả Nhân Tộc, nhưng lúc này nhiều Nhân Tộc tu sĩ vẫn có chút tức giận với Toại Nhân Thị.

Đại điển cảm ân có thể tùy tiện triều bái sao?

Đặt Thánh Phụ và Thánh Mẫu vào đâu chứ?? "Công lao của Thái Thanh Thánh Nhân, vô lượng vậy!" "Ta, Hữu Sào Thị của Nhân Tộc, hôm nay cũng tán đồng đưa Thái Thanh Thánh Nhân vào đại điển cảm ân!" Lúc đó, Hữu Sào Thị cũng phản ứng lại, lập tức phụ họa, tiếng hô chấn động trời đất! "Ta, Truy Y Thị của Nhân Tộc, hôm nay cũng tán đồng đưa Thái Thanh Thánh Nhân vào đại điển cảm ân!" Sau đó, Truy Y Thị cũng phản ứng!

Đương nhiên họ không thể hiểu Toại Nhân Thị đang làm gì!

Nhưng, họ biết Toại Nhân Thị trước đó đã đi đâu!

Với phong cách làm việc trầm ổn, kín kẽ của Toại Nhân Thị, làm

sao có thể nói ra những lời vô căn cứ như vậy!?

Vậy chắc chắn có người chỉ thị!

Ai có thể chỉ thị cho Nhân Tổ Toại Nhân Thị?

Còn cần phải nói sao?

Tuy không thể lý giải, nhưng họ lại không chút do dự lựa chọn tin tưởng vô điều kiện!

Một khoảnh khắc sau đó.

Tất cả Nhân Tộc tu sĩ khác và Lão Tử đều triệt để ngây người.

Ngay cả bọn họ cũng đang nghi ngờ không rõ lý do.

Công lao của Thái Thanh Thánh Nhân ta, thật sự đã lớn đến mức đó sao??

Vì ba vị Nhân Tổ đã đưa ra quyết định, Pháo Hy sau đó trầm tư một lát rồi cũng tán đồng.

Chuyện đưa Thái Thanh Thánh Nhân vào đại điển cảm ân, cứ thế mà định đoạt.

Ngay cả Lão Tử cũng đang ngây người, có chút muốn nói lại thôi, nhưng toàn bộ Nhân Tộc đã đồng ý như vậy rồi, hắn cũng không thể từ chối chuyện tốt như vậy.

Vì vậy, Lão Tử dứt khoát lựa chọn im hơi lặng tiếng mà phát tài, trong lòng càng thầm cảm thán Nhân Tộc này khá biết điều, không uổng công hắn đã ban tặng Không Động Ấn.

Lão Tử không chỉ không từ chối, ngược lại còn tại chỗ ban tặng không ít đan dược và Pháp Bảo cho một đám Nhân Tộc.

Khiến nhiều Nhân Tộc tu sĩ ban đầu cho rằng không thỏa đáng, cũng đã dịu đi một chút thái độ.

Dù sao, vị đó cuối cùng cũng là một Thánh Nhân, địa vị tôn quý!

Vì tầng lớp cao của Nhân Tộc đều đã quyết định như vậy, thì tự nhiên có lý lẽ của nó.

Chương 516

Chuyện này xong, mỗi người một tâm sự.

Nhân Tộc vội vàng đưa Không Động Ấn về Tổ Miếu, nên cũng không nán lại quá lâu.

Khi Nhân Tộc hớn hở nâng Không Động Ấn rời khỏi Thủ Dương Sơn, thỉnh nó về Tổ Miếu.

Lão Tử cuối cùng cũng dần dần hoàn hồn, trong lòng có chút lo lắng bèn đi đến Tử Tiêu Cung thỉnh giáo Hồng Quân.

Rốt cuộc, hắn vẫn cảm thấy chuyện tốt như vậy quá đột ngột. "Nhân Tộc muốn triệu khai đại điển cảm ân, và cũng đưa ta vào trong đó, chuyện này Lão Sư thấy thế nào?" Khi Lão Tử đến Tử Tiêu Cung, nói chuyện này với Hồng Quân, Lão Tử thực ra trong lòng có chút tự mãn không rõ lý do.

Dù trong đó có ẩn chứa điều kỳ lạ khác, nhưng đại điển cảm ân của Nhân Tộc, là để toàn bộ Nhân Tộc biểu đạt lòng cảm ân, thậm chí toàn bộ Nhân Tộc sẽ dùng hương hỏa cung phụng!

Nếu được nhận đại điển cảm ân, chẳng khác nào được Nhân Tộc lập kim thân.

Không chỉ có thể vô tận hưởng thụ Khí Vận Nhân Tộc, Nhân Giáo càng như cây khô gặp mùa xuân, trọng tân hoán phát sinh cơ mới.

Ngay cả Thánh Nhân như Lão Tử, cũng có sức hấp dẫn không nhỏ.

Hắn thậm chí không ngờ, lần này nghe Hồng Quân chỉ điểm, nhẫn nhịn đau lòng cắt ái ban tặng Không Động Ấn xong, lại có thể nhận được báo đáp lớn đến vậy!

Hồng Quân sau khi nghe lời Lão Tử nói, trên khuôn mặt không chút gợn sóng lại khẽ nhíu mày!

Chuyện này, ngược lại có chút kỳ lạ!

Vì vậy, Hồng Quân không lập tức trả lời Lão Tử, bắt đầu bấm tay tính toán.

Càng tính toán, sắc mặt Hồng Quân càng thêm trầm trọng.

Ngay cả sắc mặt Lão Tử cũng theo đó mà trang nghiêm. "Chẳng lẽ chuyện này có âm mưu sao?" Lão Tử nảy sinh ý niệm như vậy, ngay lập tức nó điên cuồng sinh sôi trong đầu hắn như cỏ dại.

Ban đầu Lão Tử trong lòng đã cảm thấy có chút không đúng.

Nhưng, dù nghĩ thế nào đi nữa, chuyện này đối với hắn đều có lợi chứ không hại, vì vậy cuối cùng hắn mới quy kết mọi chuyện là do Nhân Tộc có lòng cảm ân đặc biệt sâu sắc.

Nhưng nhìn dáng vẻ Lão Sư nhà mình như vậy.

Hắn lại có chút bất an. "Đại điển cảm ân, vì Nhân Tộc đã nguyện ý, thì cứ làm đi." "Cũng vừa hay tích lũy thế lực cho ngươi, ngươi sẽ có được một trận kỳ duyên tày trời!" Nhưng không ngờ, sau khi Lão Tử bất an nửa buổi, sắc mặt trầm trọng của Hồng Quân liền tan biến như mây khói, trở về bình tĩnh.

Nghe lời Hồng Quân nói, Lão Tử liền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, quả thật không có vấn đề lớn rồi! "Ngươi lui đi, vì Nhân Tộc trọng tình trọng nghĩa như vậy, những ngày tới ngươi hãy ban thêm cho Nhân Tộc một vài ân điển, tự nhiên sẽ có lợi ích." Hồng Quân từ từ nói với Lão Tử, Lão Tử nghe xong, mắt sáng lên, cúi người nói: "Vâng!" Sau đó, Hồng Quân nhìn Lão Tử biến mất trước mắt, khuôn mặt vốn đã khoát nhiên tươi sáng của hắn lại từ từ trầm xuống.

Chuyện này, có gì đó không ổn!

Trong cõi vô hình, hắn cũng có thể cảm nhận được sự kỳ lạ của chuyện này.

Nhưng vừa rồi, dù tính toán thế nào, đại điển cảm ân đều có vô số điều diệu kỳ, đối với người được cung phụng, không hề có chút bất lợi nào.

Cũng chính vì vậy, Hồng Quân càng cảm thấy có vấn đề lớn. "Đạo hữu, ngươi rốt cuộc muốn làm gì đây..." Hồng Quân lẩm bẩm, tuy không thể suy diễn ra chuyện này rốt cuộc có điều kỳ lạ ở đâu, nhưng hắn có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng, chuyện này không thể tách rời khỏi Dương Mi.

Công lao của Lão Tử, không đủ để Nhân Tộc long trọng đến vậy.

Chương 517

Hắn biết chuyện này chắc chắn có vấn đề, nhưng nhìn thủ đoạn của đối phương, lại cũng quang minh chính đại, rõ ràng dâng đại điển cảm ân lên tận miệng.

Cắn câu, hay không cắn câu?

Chỉ là thủ đoạn của Dương Mi, lại như linh dương treo sừng, không để lại dấu vết.

Ngay cả với Thiên Đạo, cũng không thể suy diễn ra, trước mắt chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, tùy cơ ứng biến mà thôi.

Đương nhiên, trong trận đấu này, Hồng Quân tự nhiên không thể nói thẳng cho Lão Tử biết.

Khi Hồng Quân khoanh chân ngồi tại Tử Tiêu Cung, đối đầu với Dương Mi.

Nhân Tộc đã thỉnh Không Động Ấn về Tổ Miếu.

Không Động Ấn vừa vào Tổ Miếu, lập tức trấn áp toàn bộ Khí Vận Nhân Tộc.

Khí Vận Nhân Tộc đi kèm với sự xuất hiện của Không Động Ấn, cũng triệt để hòa nhập vào Nhân Tộc, khiến Nhân Tộc ngày càng hưng thịnh.

Vào lúc đó, cũng xuất hiện những người Nhân Tộc cảm niệm ân đức của Lão Tử, âm thầm ghi nhớ trong lòng hoặc cung phụng.

Danh hiệu của Nhân Giáo Giáo Chủ, Thái Thanh Thánh Nhân, cuối cùng sau hàng vạn năm lập giáo, lại một lần nữa tiến vào tầm mắt của Nhân Tộc. ...Đại điển cảm ân mà Thánh Phụ và Thánh Mẫu đã âm thầm chuẩn bị từ lâu, lúc này cũng trực tiếp được đặt lên mặt nổi, bắt

đầu gấp rút chuẩn bị.

Nhân Tộc vào lúc này, đã không còn là Nhân Tộc yếu ớt trong đại chiến Yêu Vu năm xưa.

Dân số Nhân Tộc hiện tại, so với lúc đó đã nhiều hơn không biết bao nhiêu vạn ức lần?

Dù Hồng Hoang rộng lớn, nhưng lúc này trong Hồng Hoang, khắp nơi đều có dấu chân Nhân Tộc, trở thành nhân vật chính của trời đất không ai có thể nghi ngờ.

Việc muốn triệu khai một đại điển cảm ân toàn bộ Nhân Tộc, riêng việc chuẩn bị đã mất chín năm, đó thực sự là chuyện vô cùng bình thường.

Bởi vì có Pháo Hy, một người đưa ra quyết sách vô cùng anh minh, điều động.

Trong khoảng thời gian đó, Lão Tử lại thường xuyên xuất hiện trong Nhân Tộc, hoặc hiển thánh bố đạo, hoặc cứu người giúp đỡ người bệnh, thể hiện hết tấm lòng từ bi của mình.

Nhưng Lão Tử hiển nhiên lại vô cùng xảo quyệt, hắn luôn ghi nhớ lời hứa năm đó, dù là bố đạo hay cứu người, đều tuyệt nhiên không đề cập đến chuyện Nhân Giáo thu đồ đệ.

Cứ như thể Lão Tử thật sự không có chút mục đích nào, chỉ đơn thuần quan tâm đến Nhân Tộc.

Sau đó, thậm chí ngay cả đệ tử của Lão Tử là Huyền Đô cũng rời khỏi Thủ Dương Sơn, bắt chước Lão Tử làm việc đó.

Dần dần, danh vọng của Lão Tử trong Nhân Tộc hiển nhiên cũng ngày càng cao, không ít Nhân Tộc đều vô cùng tôn kính Lão Tử.

Một ngày nọ, Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị tiến đến gặp Dương

Mi. ... "Thánh Phụ, đại điển cảm ân đã chuẩn bị thỏa đáng, xin người định ngày, chương trình và chốt danh sách khách mời cần mời." Toại Nhân Thị bẩm báo với Dương Mi, đồng thời đưa cho Dương Mi một danh sách.

Trên danh sách đó, tên của vô số Đại Năng Hồng Hoang đều được liệt kê. "Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy cứ tổ chức vào mười năm sau đi.

Đại điển đã chuẩn bị lâu như vậy, lại có Pháo Hy trông coi, cũng không cần quá lo lắng." Dương Mi tùy tiện nói, rồi đưa danh sách cho Toại Nhân Thị, cười nói với hắn: "Còn về những người trong danh sách, có thể mời được ai thì cứ cố gắng mời.

Nhân Tộc ta hôm nay là nhân vật chính của trời đất, tự nhiên nên hoan nghênh tứ phương, đừng để người khác có lời bàn tán." Việc đề ra kỳ hạn mười năm, hiển nhiên là để cho những Đại Năng Hồng Hoang có cước lực không nhanh có chút thời gian.

Ý tứ đơn giản.

Đã làm thì phải làm lớn!

Chương 518

"Thế nhưng..." "Thánh Phụ, Thái Thanh Thánh Nhân những năm qua đi lại trong Nhân Tộc, rộng rãi làm điều thiện, hiện tại trong Nhân Tộc, có rất nhiều người sùng kính hắn." "Mặc dù trong mắt Nhân Tộc chúng ta hắn còn xa mới sánh bằng người, nhưng nếu đại điển cảm ân kết thúc, Nhân Tộc chúng ta sẽ có thêm một vị chí cao cần cung phụng..." "Chúng ta... thật sự phải làm như vậy sao?" Hữu Sào Thị đứng một bên, có chút do dự hỏi Dương Mi.

Dương Mi nghe vậy cười nhạt nói: "Không sao, cứ theo đó mà làm, không cần để ý đến những chuyện đó." Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị nghe vậy chỉ đành bất đắc dĩ rời đi, hoàn toàn không hiểu ý của Thánh Phụ. "Đứng càng cao, ngã càng đau a." "Đúng là tự tìm khổ mà ăn." Dương Mi thấy Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị rời đi, cười nhạt tự lẩm bẩm. ...Mười năm trôi qua trong nháy mắt, tin tức Nhân Tộc cử hành đại điển cảm ân toàn tộc, lại gây chấn động Hồng Hoang!

Với tầm vóc của Nhân Tộc hiện nay, dù làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ thu hút sự chú ý.

Huống chi, đại điển cảm ân mà Nhân Tộc muốn tổ chức thật lớn!

Đối tượng đó lại là Thánh Phụ Nhân Tộc, đệ nhất nhân Hồng Hoang Dương Mi Đạo Nhân, và vị Thánh Nhân Thiên Định đầu tiên Nữ Oa!

À phải rồi, còn có Nhân Giáo Giáo Chủ, Thái Thanh Thánh Nhân!

Tin tức truyền ra, cuối cùng cũng khiến không ít Đại Năng Hồng Hoang đều khá chấn kinh.

Dù hắn cũng là một Thánh Nhân, dù Lão Tử đã lập giáo là Nhân

Giáo, nhưng Nhân Tộc lại cảm ân, triều bái Thái Thanh Thánh Nhân, thực sự khiến người ta bất ngờ.

Đại điển cảm ân, tuân theo chế độ cũ, được tổ chức tại bờ biển Đông Hải, nơi từng là cội nguồn của Nhân Tộc.

Nhân Tộc ngày nay, riêng các bộ lạc đã vượt quá ức vạn!

Nhân Tộc ở bờ biển Đông Hải, tổng cộng đã vượt quá vài trăm ức triệu người!

Dù chỉ nghe con số thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Ngay cả nhiều Đại Năng Hồng Hoang đến dự, cũng bị khí thế kinh khủng đó làm cho chấn động!

Không biết từ lúc nào, Nhân Tộc đã phát triển lớn mạnh đến nhường này, ngay cả Yêu Tộc và Vu Tộc năm xưa cộng lại, cũng chưa chắc đã đông bằng số Nhân Tộc tham gia đại điển cảm ân trước mắt này!

Và đây còn chưa phải toàn bộ Nhân Tộc!

Không chút nghi ngờ, các Đại Năng chư thiên lần đầu tiên trực quan cảm nhận được tốc độ sinh sôi nảy nở thô bạo, không theo lẽ thường của Nhân Tộc.

Càng về sau, các Đại Năng đến càng nhiều.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và các vị Thánh Nhân phương Tây như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều đã đến.

Ngay cả Phong Đô Đại Đế của Minh Giới và Thập Điện Diêm Vương, Hậu Thổ Chí Thiện Nương Nương, cũng như Thập Nhị Tổ Vu từng có, tất cả đều tái hiện trên Hồng Hoang vì đại điển cảm ân của Nhân Tộc.

Thậm chí có cả Ma Tộc do La Hầu dẫn dắt...

Thật sự khiến nhiều Đại Năng Hồng Hoang trố mắt ngạc nhiên.

Ngoài những người này ra, Côn Bằng Đạo Nhân, Trấn Nguyên Tử và các Đại Năng Hồng Hoang khác cũng đều giáng lâm trên mây.

Thiên Đình đang ngày càng thịnh vượng cũng dốc toàn lực xuất hiện.

Lục Ngự Thiên Đình, dẫn theo chư thần tiên khắp trời, đều có mặt đông đủ.

Ngoài những Đại Năng Hồng Hoang có danh tiếng, còn có rất nhiều nhân vật cấp Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh đến dự.

Còn về các sinh linh Hồng Hoang dưới Đại La Kim Tiên, thì nhiều không kể xiết, nhìn qua một lượt căn bản không thể thấy hết.

Có thể nói, một đại điển cảm ân đã hiếm thấy vô cùng tập hợp tất cả các cường giả vô tận của Hồng Hoang!

Tất cả mọi người đều không lường trước được điều này!

Chương 519

Ngay cả Nhân Tộc Thiên Hoàng Pháo Hy và ba vị Nhân Tổ, những người tổ chức, khi thấy trận địa như vậy, sắc mặt cũng khẽ biến đổi.

Một mặt, họ tự hào về sức ảnh hưởng của Nhân Tộc ngày nay.

Một mặt khác, họ cũng chấn động trước mạng lưới quan hệ đáng sợ của Thánh Phụ.

Phải biết rằng, một đại điển cảm ân của Nhân Tộc, ngoài danh nghĩa Nhân Tộc ra, còn có thêm danh tiếng của Thánh Phụ.

Không một ai dám không nể mặt Thánh Phụ Dương Mi!

Các Thánh Nhân chư thiên!

Vô số Đại Năng!

Thật sự là vì Nhân Tộc sao?

Nhân Tộc hiện nay là nhân vật chính của trời đất, nhưng nếu không có Thánh Phụ Thánh Mẫu, thì cũng chỉ có vài Chuẩn Thánh mà thôi, dựa vào đó mà đáng được coi trọng đến vậy sao?

Cần phải nói thêm sao?

Lúc đó.

Khi tất cả mọi người đang xì xào bàn tán, chấn động trước vô số Nhân Tộc.

Một tu sĩ có tu vi đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bỗng nhiên xuất hiện ở phía trên cao nhất của Nhân Tộc.

Khi hắn xuất hiện.

Không ít Nhân Tộc phía dưới đồng thời reo hò.

Hiển nhiên vị Đại La Kim Tiên này, trong Nhân Tộc có danh vọng khá cao!

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Người này chính là đại đồ đệ của Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Khi nghe tiếng reo hò của Nhân Tộc, trên vẻ mặt vốn bình đạm của hắn, cũng lóe lên một tia tự mãn.

Lúc này hắn cảm thấy khoảng thời gian khổ công đi lại trong Nhân Tộc không hề lãng phí chút nào.

Nhân Tộc này, quả nhiên biết cảm ân mà.

Đặc biệt lúc này dưới ánh mắt chú ý của vô số Đại Năng, càng khiến Huyền Đô lộ ra vài phần hưng phấn. "Thái Thanh Thánh Nhân!" Huyền Đô hít sâu một hơi, sau đó giọng nói vang như hồng chung, vang vọng khắp bờ biển Đông Hải!

Hắn xuất hiện trên không Nhân Tộc, trước Lão Tử, để xướng hòa một lượt!

Lập tức.

Giữa trời đất ồn ào, trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Sau đó, vô tận tường vân lan tràn khắp trời.

Từ xa, một lão giả cưỡi một con kỳ lân, nét mặt ung dung bình tĩnh.

Lão giả đó, đương nhiên là Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử! "Thật là một cảnh tượng lớn!" Pháo Hy khẽ nheo mắt, nhìn Lão Tử với tư thái như vậy mà giáng lâm.

Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị đứng một bên bản năng bĩu môi, hiển nhiên vô cùng bất mãn.

Chương 520

"Thái Thanh Thánh Nhân!" "Thái Thanh Thánh Nhân!" "..." Lão Tử cười kỳ lân giá lâm, Nhân Tộc phía dưới ít nhất có vài trăm triệu người bắt đầu hô hoán danh húy Lão Tử, có người thậm chí lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Sau đó, tiếng hô hoán như sóng biển dâng trào, liên tiếp vang vọng!

Đại điển cảm ân hôm nay, Lão Tử cũng có một chỗ ngồi, vì vậy bất kể Nhân Tộc có thật sự nhận ân đức của Lão Tử hay không, đều tự phát hô hoán.

Đi kèm với tiếng hô hoán của vô tận Nhân Tộc, Lão Tử trên Thiên Khuyết lộ ra nụ cười vô cùng an ủi, trong ánh mắt còn có vài phần đắc ý.

Trong nhất thời, hắn mặt mày hồng hào.

Nhưng đúng lúc đó.

Đột nhiên, trên bầu trời dâng lên một gợn sóng.

Dương Mi khoác tay Nữ Oa, chậm rãi bước đi, bước chân ung dung, thần thái bình đạm.

Hắn phủ thị xuống vô tận Nhân Tộc bên dưới, như một vị thần linh đang thị sát nhân gian.

Nữ Oa đứng một bên, càng tú mỹ đoan trang, cao quý vô hạ, khiến người ta nhịn không được đỉnh lễ bái lạy. "Bái kiến Thánh Phụ!" "Bái kiến Thánh Mẫu!" Thấy Dương Mi và Nữ Oa xuất hiện, Pháo Hy liền cao giọng hô lên, sau đó ba vị Nhân Tổ phía sau hắn đồng thời hưởng ứng.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số Nhân Tộc sôi trào!

Thánh Phụ Nhân Tộc!

Thánh Mẫu Nhân Tộc!

Đồng thời hiển thánh! "Bái Thánh Phụ!" "Bái Thánh Mẫu!" "Nhân Tộc xương thịnh, vạn sự bất hủ!" "..." "Có Nhân Tộc ta, vạn cổ vĩnh hằng!" "..." Trong nháy mắt, vô số tiếng hô khản cả giọng vang vọng!

Lập tức nghiền nát tiếng hô hoán Thái Thanh Thánh Nhân đến không còn một mảnh vụn!

Vô số Nhân Tộc, thành kính cuồng nhiệt hô hoán!

Khí thế chấn động Hồng Hoang!

Nghe những tiếng hô phát ra từ tận đáy lòng đó.

Thân hình Lão Tử khựng lại, sắc mặt hơi biến, lộ ra một tia ngượng nghịu.

Dương Mi thản nhiên liếc nhìn Lão Tử phía trước, khoác tay Nữ Oa từ từ bước đi.

Đương nhiên là cố ý muốn đả áp khí thế của Lão Tử một phen.

Bất kể là trước đây hay bây giờ, sự ủng hộ của Nhân Tộc dành cho hắn vẫn như thường.

Vừa bước đi, vừa vung tay.

Sau đó, dưới sự chấn kinh của vô số Đại Năng.

Từng đạo kim quang Công Đức phiêu dạt xuống, như mưa, rơi xuống những Nhân Tộc vô cùng thành kính đối với Dương Mi.

Số lượng cũng không ít.

So với Công Đức khi Thiên Hoàng sáng tạo Bát Quái còn nhiều hơn một chút.

Dù sao Nhân Tộc đông đảo như vậy, Dương Mi cũng không thể

chăm sóc tất cả.

Những Nhân Tộc có thể nhận được Công Đức, cũng chỉ là một vài người mà thôi.

Chương 521

Không ngoài việc là do Dương Mi hứng thú, tiện tay làm vậy.

Dù sao những ngày trước giáo đạo Pháo Hy đã giúp hắn đạt được vị Thiên Hoàng chi Sư, lại còn phân chia không ít Công Đức.

Công Đức giáng xuống, tiếng reo hò sôi trào của vô tận Nhân Tộc, càng hoàn toàn phá vỡ giới hạn!

Thánh Phụ thật sự quá hào phóng!

Không hổ là Thánh Phụ của Nhân Tộc ta!

Ngay cả Nữ Oa đứng một bên nhìn thấy cũng có chút đau lòng, nhiều Công Đức như vậy trong nháy mắt đã biến mất.

Nhưng Dương Mi lại là cỗ máy tạo ra Công Đức chân chính, hắn hoàn toàn coi như không thấy.

Chỉ có sắc mặt Lão Tử ngày càng trầm xuống.

Ban đầu hắn cho rằng hôm nay mình cũng là đối tượng cảm ân của Nhân Tộc, là một sự tồn tại có thể sánh vai với Dương Mi và Nữ Oa!

Nhưng bây giờ nhìn lại...

đặc biệt là, hoàn toàn không thể so sánh a!

Ban đầu Dương Mi xuất hiện, hoàn toàn áp đảo thế thượng phong của hắn, Lão Tử vốn có chút tự mãn, muốn nín thở mà so tài một phen với Dương Mi.

Chỉ là, khi những trận mưa vàng Công Đức khắp trời giáng xuống, hoàn toàn khiến Lão Tử nghẹn lời.

Hắn làm gì có sự hào phóng và giàu có như vậy.

Hắn cùng lắm chỉ có thể phân phát một ít đan dược thôi chứ.

Rốt cuộc là loại thổ hào nào, mới có thể tùy tiện ban tặng Công Đức như vậy? "Hôm nay ta là một trong những đối tượng của đại điển cảm ân, bình tâm tĩnh khí, bình tâm tĩnh khí!" Lão Tử chỉ đành ngồi trên con kỳ lân mà hắn đặc biệt tìm tạm, nhắm mắt lẩm bẩm tự an ủi.

Giọng nói của Dương Mi vào lúc đó, cũng vang vọng. "Hôm nay Nhân Tộc đỉnh thịnh, ta rất lấy làm vui mừng!" "Pháo Hy, không còn sớm nữa, mau khai mạc đại điển đi, đừng để khách nhân phải chờ lâu." Dương Mi thản nhiên phân phó, hoàn toàn ra vẻ chủ nhân. "Vâng!" Pháo Hy lập tức bay đến, cung thân ý chào Dương Mi. "Nguyện Nhân Tộc bất hủ, nguyện Nhân Tộc xương thịnh." Dương Mi và Nữ Oa chúc phúc cho Nhân Tộc, lại gây ra một trận lôi đình chấn động. "Đại điển cảm ân Nhân Tộc, khai mạc!" Pháo Hy bay lượn trên bầu trời, giọng nói bình tĩnh nhưng lại vang dội và mạnh mẽ! "Triều Thánh Khải!" "Bái Thánh Phụ!" "Bái Thánh Mẫu!" Bên cạnh Pháo Hy, ba vị Nhân Tổ bay lượn trên không, lập tức lớn tiếng hô.

Sau đó, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị biến hóa thân mình cao trăm trượng, hành lễ với Dương Mi và Nữ Oa đang ở giữa không trung.

Trong số bốn vị Nhân Tổ, chỉ có Diệp Thiên là đặc biệt hơn cả, không đến tham gia đại điển cảm ân.

Nhưng đó lại là nhờ Dương Mi đặc biệt cho phép.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Giữa trời đất, ngưng tụ kim sắc hoa mang.

Đại La Kim Tiên của Nhân Tộc, trực tiếp tại không trung, dùng Pháp Lực vô thượng, ngưng tụ ra thân thể vạn trượng của Dương Mi

và Nữ Oa. "Thánh Phụ hộ hữu!

Nhân Tộc xương thịnh!" "Thánh Mẫu hộ hữu!

Chương 522

Nhân Tộc bất hủ!" "Cảm ân trời đất, cảm ân Thánh Phụ, Thánh Mẫu!" "Ân tạo hóa, vạn thế khó quên!" "Vì Thánh Phụ kỳ nguyện!" "Vì Thánh Mẫu kỳ nguyện!" "..." Những âm thanh nối tiếp nhau này, như sóng biển cuồn cuộn.

Âm thanh bất ngờ cuối cùng hội tụ thành một, hình thành Nguyện Lực vô cùng khổng lồ!

Từng đạo Khí Vận Trường Long, cũng theo đó mà ngưng tụ xuất hiện.

Vô tận Khí Vận Trường Long, liên miên bất đoạn tuôn vào cơ thể Dương Mi và Nữ Oa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các Đại Năng Hồng Hoang xung quanh đều trố mắt đứng nhìn, thậm chí cảnh tượng tiếp theo càng khiến đôi mắt các Thánh Nhân đỏ hoe.

Theo từng đạo Khí Vận Trường Long tuôn ra, Khí Vận Nhân Tộc tổng thể được nâng cao một tầng!

Không chỉ có vậy.

Khi vô tận Khí Vận Trường Long xé rách bầu trời, toàn bộ bầu trời bắt đầu tỏa ra ánh vàng!

Dần dần thấu xuống!

Vô lượng Công Đức!

Ngay cả chư vị Thánh Nhân có mặt, cũng chưa từng thấy nhiều Công Đức như vậy!

Những Công Đức này, trước tiên chia thành hai khối cực lớn, trực

tiếp bay về phía đối tượng cảm ân đầu tiên.

Thánh Phụ và Thánh Mẫu Nhân Tộc!

Ngoài ra, trên bầu trời, vẫn còn vô số Công Đức mênh mông, trong nháy mắt, hóa thành mưa vàng, dần dần bay xuống!

Tất cả Nhân Tộc đang thành kính quỳ bái, đang cảm ân trời đất, đều có mưa vàng rơi trên người họ!

Sau đó, cơ thể họ tỏa ra ánh vàng, đều được Công Đức hộ thể!

Có người nhận được nhiều Công Đức, có người nhận được ít Công Đức, cũng không biết là dựa vào đâu mà phán đoán, dường như chỉ đơn thuần là vấn đề vận khí.

Nhưng nếu nói chỉ là vận khí, thì cũng không đáng tin cậy.

Bởi vì chỉ những người quỳ bái cảm ân, những trận mưa vàng khắp trời đó mới rơi xuống! "Tại sao?" "Tại sao?" Bao gồm cả Lão Tử và một đám Đại Năng Hồng Hoang, nhìn cảnh tượng trước mắt đều đỏ mắt.

Bởi vì Công Đức khắp trời, thật sự quá nhiều!

Nhiều đến mức khiến người ta phải ghen tị!

Khiến người ta bứt rứt không yên! "Tại sao lại sinh ra nhiều Công Đức như vậy??" "Đạo Tôn và Nữ Oa tuy mạnh mẽ, nhưng tế tự, thì có Công Đức gì mà nhận được?" Các Đại Năng Hồng Hoang trăm bề không giải thích được.

Nhưng đúng lúc này, Lão Tử và vài vị Thánh Nhân khác đều có mặt, với sự cường đại của họ, trong nháy mắt đã minh bạch Công Đức rốt cuộc đến từ đâu. "Tín ngưỡng có thể hóa thành Nguyện Lực ngưng tụ thành thực chất, từ đó tăng cường Khí Vận, thực lực của những người tín ngưỡng?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân kinh ngạc bất định,

Tây Phương Giáo là một đại gia trong việc mê hoặc chúng sinh.

Nhưng một phương trời đất, lại chưa từng xuất hiện Đạo Hương Hỏa cung phụng bằng hương hỏa như hậu thế.

Bản chất của Đạo Hương Hỏa, chính là như lời Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, là Nguyện Lực của chúng sinh hóa thành sức mạnh thực chất, nuôi dưỡng người được tín ngưỡng.

Tuy trước đây trong Hồng Hoang cũng sẽ sinh ra Nguyện Lực, nhưng lại chưa từng xuất hiện Hương Hỏa. "Tương tác lẫn nhau, Hương Hỏa không chỉ có thể tăng cường sức mạnh bản thân, mà còn có thể phản hồi lại tín đồ." Chuẩn Đề nhìn cảnh tượng này, với tư cách là Giáo Chủ chính tông của Tây Phương Giáo, liền một lời vạch trần huyền cơ chân chính.

Tín đồ của hắn cũng không phải không sinh ra Nguyện Lực, nhưng lại không thể hóa thành Hương Hỏa.

Chương 523

Xét đến cùng, là vì sức mạnh tín ngưỡng, là sự tương tác lẫn nhau.

Tín ngưỡng của Nhân Tộc đối với Dương Mi và Nữ Oa là tuyệt đối cuồng nhiệt, khi cảm ân, không chỉ đơn thuần là cống hiến.

Toàn bộ Khí Vận Nhân Tộc đều đang không ngừng tăng lên!

Nguyện Lực của Dương Mi và Nữ Oa thừa thãi, Dương Mi và Nữ Oa ban tặng tạo hóa!

Vô tình mà có, đã khai thác ra một Đại Đạo chưa từng xuất hiện trên đời!

Giáng xuống Công Đức to lớn tày trời!

Cũng khiến tất cả tín đồ đều được ban phúc!

Một đám Thánh Nhân trong nháy mắt minh bạch, đều nhao nhao dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Lão Tử, người có sắc mặt đen như đáy nồi.

Là Nhân Giáo Giáo Chủ, hắn lại không được chia dù chỉ một chút Công Đức...

Nhưng sắc mặt khó coi của Lão Tử nhanh chóng trở lại bình tĩnh, hắn nghĩ, sở dĩ lúc này không được chia Công Đức, là vì Nhân Tộc lúc này không cảm ân hắn.

Đợi đến lượt mình, tự nhiên sẽ có thể như Dương Mi và Nữ Oa hiện tại, đạt được vô tận Khí Vận Trường Long và Công Đức không đếm xuể!

Với lý lẽ đó, Lão Tử liền vô cùng thản nhiên nhìn mọi thứ trước

mắt, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng khi nhìn những đạo Khí Vận Trường Long cuồn cuộn đổ về phía Dương Mi và Nữ Oa, sâu trong ánh mắt Lão Tử lóe lên một tia đố kỵ và cấp bách không thể kìm nén.

Khi các Đại Năng Hồng Hoang và Thánh Nhân có mặt đều bị đại điển cảm ân của Nhân Tộc chấn kinh, Dương Mi cũng chấn kinh.

Hắn cũng có thể cảm nhận được, Công Đức lần này tuyệt nhiên không ít hơn Công Đức khi hắn bổ thiên lần trước!

Chỉ là hắn đã phân phát một phần trong số đó, thậm chí còn chưa đến một nửa! "Vô tình mà có, đã khai thác ra một Đại Đạo tu hành!" "Đạo Hương Hỏa chưa từng xuất hiện, cần phải đích thân khai mở.

Sở dĩ có thể đạt được nhiều Công Đức như vậy, là vì tín đồ Nhân Tộc thành kính cuồng nhiệt, Nguyện Lực vô cùng mạnh mẽ." Dương Mi trong nháy mắt đã suy diễn ra nguyên nhân và hậu quả.

Lúc này vô tận Khí Vận Trường Long, đang liên miên bất đoạn tuôn vào cơ thể hắn, theo xu thế này, nếu đại điển cảm ân Nhân Tộc không kết thúc, Khí Vận Trường Long sẽ không thể dừng lại! "Với thực lực hiện tại của ta, đợi sau khi đại điển cảm ân kết thúc, chắc chắn có thể tăng lên một thành!" Dương Mi đại khái ước tính một chút, nhịn không được có chút chấn kinh!

Thực lực hiện tại của hắn sao?

Hắn là Bán Bộ Thiên Đạo chân chính a!

Loại Bán Bộ Thiên Đạo đỉnh phong, một chân đã đặt vào cảnh giới Thiên Đạo cũng không sai.

Tuy không thể thật sự một lần đạp thẳng vào cảnh giới Thiên Đạo, nhưng khái niệm tăng lên một thành là sao?

Có thể nói, từ đó trở đi vô địch dưới cảnh giới Thiên Đạo cũng không sai chút nào!

Việc có thể dựa vào Hương Hỏa Nhân Tộc, tăng lên một thành thực lực, đó là một khái niệm khủng khiếp đến mức nào? "Ban đầu ta chỉ biết Nhân Tộc muốn tổ chức một đại điển cảm ân, lúc đầu cũng không mấy để tâm, chỉ là muốn mượn đại điển lần này để đối phó với Lão Tử." "Nhưng không ngờ, lại đạt được lợi ích to lớn đến vậy!" Dương Mi không khỏi cảm thán một tiếng, hắn quan sát dòng sông thời gian, đương nhiên không thể tỉ mỉ vô cùng mà quan sát kỹ lưỡng tất cả dòng chảy thời gian.

Trọng điểm chú ý của hắn, chỉ sẽ để ý đến những nút thắt quan trọng nhất.

Vâng, có lẽ hắn biết Nhân Tộc sẽ tổ chức một đại điển cảm ân, nhưng tuyệt đối không đi tìm hiểu xem sẽ đạt được lợi ích gì!

Nhưng Dương Mi đối với lợi ích của đại điển cảm ân, lại thản nhiên nhận lấy.

Hắn và Nữ Oa là Thánh Phụ, Thánh Mẫu của Nhân Tộc, giống như trời đất vậy, có ân tạo hóa, dưỡng dục chân chính đối với Nhân Tộc.

Chương 524

Tự nhiên xứng đáng nhận được sự cảm ân thành kính như vậy của Nhân Tộc!

Vài vạn đạo Khí Vận Trường Long, gánh vác Khí Vận vô thượng, bay lượn tung hoành trong hư không, vô cùng hùng vĩ! "Nhân Tộc, còn đỉnh thịnh hơn cả Tam Tộc Tiên Thiên, Yêu Tộc và Vu Tộc năm xưa." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn cảnh tượng này, bắt đầu cân nhắc xem có nên cho Tây Phương Giáo độ hóa một bộ phận Nhân Tộc nhập giáo hay không.

Dù sao, Nguyện Lực mà Nhân Tộc ngưng tụ được, thật sự khiến hắn cảm thụ có chút không thể tin nổi.

Tây Phương Giáo, đối với Nguyện Lực có tạo nghệ không tầm thường! "Với Khí Vận như vậy, không ngờ mới chỉ ra một vị Thiên Hoàng.

Nếu Tam Hoàng Ngũ Đế đều xuất hiện, dù có phát sinh Lượng Kiếp, e rằng cũng không thể diệt Nhân Tộc!" Thông Thiên đứng bên cạnh Chuẩn Đề Đạo Nhân lúc này càng bị chấn động sâu sắc, ban đầu hắn căn bản không coi trọng Nhân Tộc.

Nhưng lúc này trong lòng hắn lại ẩn ẩn có chút hối hận.

Nếu năm xưa có thể trở thành Sư phụ của Thiên Hoàng, chắc hẳn cũng có thể chia một phần lợi ích từ Nhân Tộc.

Chứ không như bây giờ, trở thành một người đứng xem!

Không để ý đến hai vị Thánh Nhân đó.

Lão Tử nhìn vô tận Khí Vận Trường Long và Nguyện Lực dâng lên, bay vút về phía Nữ Oa và Dương Mi.

Trong lòng hắn cũng ẩn ẩn có chút kháng phấn và kỳ vọng.

Lần đại điển cảm ân do Nhân Tộc tổ chức này, hắn cũng là một trong những đối tượng được cảm ân!

Bái xong Thánh Phụ, bái xong Thánh Mẫu, liền nên đến lượt Thái Thanh Thánh Nhân chứ?

Lão Tử vô thức ưỡn ngực, khiến toàn thân hắn càng thêm tiên phong đạo cốt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Khi vô tận Nhân Tộc bái xong Dương Mi và Nữ Oa, liền thấy ba vị Nhân Tổ lại biến trở về thân thể bình thường.

Sau đó. "Bái, Thái Thanh Thánh Nhân!" Pháo Hy lớn tiếng tuyên bố, giọng nói hùng hồn đại khí.

Không ít Nhân Tộc tuy nét mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhưng vẫn chuyển hướng về một phía trên bầu trời.

Vô số Đại Năng, lúc này cũng đều hướng ánh mắt về nơi Lão Tử đang đứng.

Thái Thanh Thánh Nhân, Nhân Giáo Giáo Chủ!

Cuối cùng đã trở thành vị Thánh Nhân thứ ba xứng đáng được Nhân Tộc tế tự sao?

Các Đại Năng chăm chú nhìn Lão Tử.

Lão Tử cũng lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Duy chỉ có Dương Mi, lúc này không ai để ý khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt.

Ánh mắt hắn đồng thời cũng khẽ liếc qua, trên Cửu Thiên, một góc Tử Tiêu Cung khẽ lộ ra.

Hiển nhiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng đang chú ý đến đại điển cảm ân này. "Xem ra, sắp bắt đầu màn kịch rồi!" Dương Mi thầm nói trong lòng.

Trong hư không ngưng tụ ra thân thể ngàn trượng của Lão Tử.

Chương 525

Chỉ thấy vô tận Nhân Tộc, nhao nhao đối với Lão Tử, như trước đó vậy, cúi mình thi lễ, tham bái Thái Thanh Thánh Nhân!

Dưới sự chú ý của Dương Mi.

Lão Tử vốn dĩ vẫn trầm ổn, độc lập giữa hư không.

Trong khoảnh khắc vô số Nhân Tộc bái lạy.

Khí tức của hắn khẽ rối loạn một cách khó nhận ra, dường như... có chút khó chịu? "Hả?" Thực tế, Tử Tiêu Cung ngoài trời lúc này lại truyền ra một tiếng kinh nghi.

May mắn là theo Khí Vận Nhân Tộc nhập thể, Lão Tử nhanh chóng khôi phục lại bình thường. "Cảm ân Thái Thanh Thánh Nhân!" "Vì Thái Thanh Thánh Nhân kỳ nguyện!" "..." Pháo Hy lại lần nữa mở lời, bái Thái Thanh Thánh Nhân đến ba lần.

Lần này, Nhân Tộc vì Thái Thanh Thánh Nhân kỳ nguyện!

Cũng vì vạn thế Nhân Tộc kỳ nguyện! "Thiện tai!" Lão Tử nhìn cảnh tượng này, không còn để ý đến sự kỳ lạ trước đó, nhịn không được cười toe toét.

Nhìn cảnh tượng Nhân Tộc kỳ nguyện vì Dương Mi, Nữ Oa trước đó, trong lòng Lão Tử không khỏi một trận cuồng hỉ.

Đạt được Khí Vận Nhân Tộc như vậy, trong lòng hắn cũng kích động, không thể tự thoát ra!

Lúc này Lão Tử mắt thẳng tắp nhìn xuống vô tận biển người phía dưới, chờ đợi mọi người bắt đầu kỳ nguyện cho hắn!

Trong mắt hắn.

Vô tận biển người, cúi mình, cung thân, tất cả đều dứt khoát quỳ xuống!

Ngay cả Thiên Hoàng Pháo Hy, ba vị Nhân Tổ cũng đều như vậy!

Nhưng ngay khi biển người vừa quỳ xuống.

Đột nhiên, khí tức của Lão Tử bắt đầu chấn động!

Sắc mặt hắn lại biến đổi!

Cảm giác kỳ lạ không rõ lý do vừa rồi lại một lần nữa xuất hiện!

Không chỉ như thoáng qua vừa rồi, mà còn liên tục không ngừng ập vào cơ thể Lão Tử, như vạn con kiến gặm tâm, như thiên lôi đánh vào người!

Đối với Thánh Nhân, tuy không thể...

Nhưng, cũng đủ để thu hút sự chú ý của hắn! "Chuyện gì vậy?" Nếu chỉ là một lần ngẫu nhiên, nhưng bây giờ liên miên bất tuyệt như vậy, thì căn bản không thể giải thích được! "Nguyện Lực?" Đồng tử Lão Tử đột nhiên giãn lớn, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Hắn là Thánh Nhân, chỉ cần tĩnh tâm lại, lập tức liền biết rõ mọi tình huống trong cơ thể.

Điều khiến hắn cảm thấy khó chịu, chính là Nguyện Lực mà vô tận biển người vừa dâng lên!

Nếu không phải Nguyện Lực của biển người khủng khiếp như vậy, làm sao có thể khiến một vị Thánh Nhân Thiên Mệnh sinh ra dị thường? "Nhân Tộc xương thịnh, vạn thế bất hủ!" "Vì Thái Thanh Thánh Nhân kỳ nguyện!" Phía dưới, Pháo Hy dẫn đầu, ba vị Nhân Tổ phụ họa, khí trầm đan điền, tiếng vang như sấm, đồng thanh cao hát!

Chương 526

Theo tiếng hô hoán của Pháo Hy, Thiên Hoàng Nhân Tộc, dẫn đầu, lập tức, đám đông Nhân Tộc hội tụ bắt đầu dị động!

Theo sau, đồng thanh hô hoán không ngừng. "Nhân Tộc xương thịnh, vạn sự bất hủ!" "Vì Thái Thanh Thánh Nhân kỳ nguyện!" Tiếng hô hoán, lập tức chấn động trời đất, vang vọng Hồng Hoang, trời đất vì thế mà biến sắc!

Dưới ánh mắt tò mò, chấn nhiếp, hoặc không thể tin nổi của vô số sinh linh Hồng Hoang, một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ xuất hiện.

Không biết bao nhiêu Nhân Tộc, dày đặc, tất cả đều thẳng tắp quỳ xuống, thân thể cúi về phía trước, ngũ thể đầu địa, trán chạm vào mặt đất đại điển! "Đông!" Âm thanh trầm thấp vang vọng.

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa, dường như đều đang run rẩy!

Các Đại Năng Hồng Hoang xung quanh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lồng ngực lại nhiệt huyết sôi trào, ngay cả cảm xúc của Đại Năng, cũng bị vô tận Nhân Tộc khuấy động! "Phốc!" Một tiếng trầm đục khó nhận ra truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tuy âm thanh khó nhận ra, nhưng lại ngay lập tức thu hút ánh mắt của tất cả Đại Năng!

Bởi vì nguồn gốc của âm thanh đó... chính là Thái Thanh Thánh Nhân đang chịu Nguyện Lực kỳ nguyện của vô tận Nhân Tộc!

Chỉ thấy khuôn mặt già nua của Lão Tử trong nháy mắt thay đổi sắc thái lớn, vẻ tinh thần hoán phát vừa rồi đã không còn, chỉ còn lại một mảnh suy bại! "Chuyện gì vậy?" Tất cả Đại Năng nhìn cảnh

tượng này, lập tức ngơ ngác.

Trong mắt họ, khóe miệng Lão Tử còn vương một vệt máu vàng nhạt.

Không chút nghi ngờ.

Vừa rồi Lão Tử đã vô cớ thổ huyết ngay tại chỗ!

Nhìn dáng vẻ như vậy, rõ ràng là căn bản không thể áp chế được, trực tiếp thổ huyết!

Bằng không với thể diện của Lão Tử, dù có nuốt xuống cũng tuyệt đối không muốn tại một thời điểm vô cùng quan trọng như vậy, lại ngay tại chỗ làm một trò lố lớn đến thế! "A a a a..." Cách đó không xa, lại một tiếng kêu gào thê thảm vô cùng vang vọng, thống khổ đến cực hạn.

Lúc này, một sự bất ngờ lớn hơn lại được các Đại Năng khác trong nháy mắt phát hiện.

Huyền Đô Đại Pháp Sư, đại đồ đệ của Lão Tử, người vốn đứng một bên, tu vi đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Lúc này lại vô cớ biến thành một huyết nhân!

Âm thanh thê lương vô cùng, bị âm thanh thành kính vô tận của Nhân Tộc phía dưới hoàn toàn che lấp, chỉ có Đại Năng mới có thể trong nháy mắt phân biệt ra!

Vạn ngàn đạo Khí Vận Trường Long, vào lúc đó từ Nhân Tộc phía dưới ngưng tụ ra, hướng về phía Lão Tử! "Vì Thái Thanh Thần Nhân kỳ nguyện!" "Có Nhân Tộc ta, vạn cổ vĩnh hằng!" "Đông!" "Đông!" Âm thanh, vô cùng vô tận vang vọng.

Đại địa, không ngừng run rẩy chấn động.

Âm thanh kỳ nguyện của Nhân Tộc, chấn động Hồng Hoang, cũng

chấn động tâm linh của các Đại Năng!

Dưới ánh mắt không thể tin nổi!

Vạn ngàn đạo Khí Vận Trường Long đó, như vạn ngàn mũi tên sắc bén, xuyên thấu cơ thể Lão Tử!

Chương 527

Mỗi khi một tiếng khấu đầu trầm đục vô cùng truyền đến, Lão Tử liền dưới sự chứng kiến của mọi người, thổ ra một ngụm tiên huyết màu vàng!

Lão Tử là Thánh Nhân thì còn đỡ, còn Huyền Đô, đại đồ đệ liên kết với Khí Vận, lại thê thảm đến cực điểm.

Huyền Đô Đại Pháp Sư trên trời, trong nháy mắt đã từ huyết nhân biến thành một vòi phun máu di động!

Nếu không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong nháy mắt, nói không chừng đã lập tức vẫn lạc tại chỗ! "Không hay rồi!" Trên Thiên Ngoại, trong Tử Tiêu Cung, Đạo Nhân Hồng Quân đột nhiên lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh của hắn bay thẳng đến bầu trời bờ biển Đông Hải!

Dương Mi từ đầu đến cuối, đều vô cùng thản nhiên nhìn thảm trạng của Lão Tử và Huyền Đô, không hề có chút bất ngờ nào.

Chỉ là, đây mới chỉ là bắt đầu! "Lão Tử, đại lễ của Nhân Tộc, ngươi không nhận nổi đâu a!" Dương Mi khẽ lắc đầu, khi tất cả Đại Năng đều kinh hãi thất sắc, hắn lại nhìn về phía Thiên Ngoại.

Trong nháy mắt.

Thân ảnh Hồng Quân đã hiện ra trước mắt Dương Mi.

Sự xuất hiện của Hồng Quân, tự nhiên chấn động vô số Đại Năng.

Mỗi lần Đạo Tổ thân lâm, đều không phải chuyện nhỏ!

Nhưng sự việc trước mắt, quả thật vô cùng kỳ lạ.

Lão Tử vẫn đang không ngừng thổ huyết!

Dù là Thánh Nhân, bất tử bất diệt, nhưng không có nghĩa là không thể bị thương!

Không ít Đại Năng nhận ra dị trạng của Lão Tử có liên quan đến kỳ nguyện của Nhân Tộc, ánh mắt họ thâm thúy, chìm vào suy tư. "Đại điển, không thể tiếp tục nữa!" Hồng Quân thấy Dương Mi, trực tiếp nói với Dương Mi.

Dương Mi nghe vậy, ngạc nhiên nhìn Hồng Quân một cái, thản nhiên nói: "Đạo hữu làm sao lại hạ giá lâm đại điển của Nhân Tộc ta?" "Chuyện này, có liên quan gì đến ngươi?" Nghe những lời thản nhiên như vậy của Dương Mi, sắc mặt Hồng Quân khẽ trầm xuống, nhưng lại không thể phản bác.

Đây là đại điển chí cao của Nhân Tộc, dù là Đạo Tổ, cũng không có lý do gì để ngăn cản một cách vô cớ phải không?

Nhưng cách đó không xa.

Mỗi khi một tiếng khấu đầu truyền đến, Lão Tử liền thổ ra một ngụm tiên huyết vàng óng, ngay cả cơ thể cũng suy yếu không ít.

Vài vị Thánh Nhân đã đại kinh thất sắc, xuất hiện bên cạnh Lão Tử, nhưng lại không có cách nào cung cấp chút giúp đỡ nào!

Lão Tử thì còn đỡ, còn Huyền Đô lúc này lại nguyên khí đại thương.

Hắn lại không phải Thánh Nhân, chỉ là một Đại La Kim Tiên mà thôi.

Mỗi lần Nhân Tộc khấu đầu đối với hắn mà nói, đều như một lá bùa truy hồn đoạt phách!

Đến lúc này, có người đã hiểu ra.

Việc Lão Tử và Huyền Đô đột nhiên gặp chuyện như vậy, chắc chắn có liên quan mật thiết đến đại điển cảm ân!

Nhưng tại sao trước đó Dương Mi và Nữ Oa không hề có chút liên quan nào, lại nhận được vô số lợi ích, còn Lão Tử và Huyền Đô thì lại thê thảm vô cùng...

“Chuyện gì vậy?

Sao nhân tộc hướng y kỳ nguyện mà Thái Thanh Thánh Nhân lại bị trọng thương?!” Côn Bằng mặt đầy kinh hãi, nhìn Lão Tử với dị trạng lẩm bẩm.

Chương 528

"Nguyện lực của nhân tộc vô cùng rộng lớn, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé như Huyền Đô thì thôi đi.

Nhưng Thái Thanh Thánh Nhân là Thiên Mệnh Thánh Nhân, sao lại không chịu nổi nguyện lực lớn như vậy?" Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng vô cùng khó hiểu, không ngừng suy diễn.

Những đại năng như hai người họ có rất nhiều, mỗi người đều có suy đoán riêng, nhưng không thể xác nhận.

Mấy vị Thánh Nhân muốn ra tay giúp đỡ Lão Tử, nhưng căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Nguyện lực của nhân tộc ngưng tụ với khí thế khổng lồ như vậy, không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Nếu mạo hiểm ra tay, không những không được gì mà còn có thể bị thương, được không bù mất!

Lão Tử giờ phút này sắc mặt trắng bệch, sao lại không hiểu mình đã trúng kế!

Nhưng y cũng bách tư bất đắc kỳ giải, chỉ vừa phun máu vừa đánh ra thần quang, muốn cứu đệ tử thân truyền Huyền Đô.

"Dừng… mau dừng lại!" "Mau bảo đại điển… dừng lại!" Lão Tử đứt quãng mở miệng, thần sắc lo lắng nhìn Huyền Đô.

Âm thanh cuồn cuộn vô biên, hoành vô tế nhai, trực tiếp như sấm sét nổ vang!

Huyền Đô lại gặp phải tai ương vô vọng, bởi vì y liên kết với khí vận, cộng thêm trước đó được Lão Tử phái đi truyền đạo trong nhân tộc, sản sinh nhân quả, mới rơi vào thảm cảnh như vậy.

Nhưng… rốt cuộc là chuyện gì?!

Dù biết chắc chắn đã trúng kế, nhưng Lão Tử vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở đâu!

Rõ ràng những nguyện lực rộng lớn, vô tận bồi bổ kia, đối với cả Huyền Đô mà nói, đều là lợi ích cực lớn.

Sao lại phản phệ gây trọng thương?

Lão Tử không hiểu!

Lão Tử không cam tâm!

Vừa nãy rõ ràng mọi chuyện vẫn tốt đẹp, Dương Mi và Nữ Oa đều nhận được vô tận công đức và vô lượng khí vận!

Nhưng khi đến lượt mình, lại vô cớ xảy ra chuyện như vậy!

Nhân tộc phía dưới giờ phút này cũng nghe thấy tiếng Lão Tử, lập tức đều ngây người, không hiểu tại sao.

Tự nhiên lúc này nhìn thấy thân ảnh có chút chật vật của Lão Tử, trên mặt đều lộ vẻ khó hiểu.

Chỉ có Nhân tộc Tam Tổ và Pháo Hy, ánh mắt lóe lên.

Quả nhiên.

Dù không biết rốt cuộc vì sao, nhưng chắc chắn một trăm phần trăm là Thánh Phụ đã ra tay.

Từ đầu đến cuối, họ vẫn luôn băn khoăn, tại sao Thánh Phụ lại cố chấp muốn đưa Thái Thanh Thánh Nhân vào đại điển cảm ân!

Nhưng bây giờ nhìn lại, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Thánh Phụ.

“Ván này, đạo hữu thắng rồi!” Hồng Quân nhìn Dương Mi, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Giờ mới cuối cùng hiểu được sát cơ mà đối phương chôn giấu nằm ở đâu!

Vạn vạn không ngờ, điểm phá vỡ lại nằm ở chính Lão Tử!

Vốn dĩ muốn tạo thế sớm cho Lão Tử, nhưng không ngờ đối phương không những không ngăn cản, ngược lại còn châm thêm một mồi lửa ở phía dưới!

Giờ phút này, Hồng Quân mở miệng nói như vậy, cũng biểu thị, vị trí Địa Hoàng Chi Sư tiếp theo, y đã tự động từ bỏ.

Chương 529

"Ồ?" Dương Mi cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân, sau đó lại liếc nhìn các đại năng khắp trời và vô số tân khách.

Không mặn không nhạt phân phó nói: "Đại điển chí cao của nhân tộc, sao có thể dừng lại?" "Pháo Hy, cứ tiếp tục đi." Tiếng nói của Dương Mi vang vọng xuống dưới, nhiều nhân tộc tuy rằng ngạc nhiên.

Nhưng đều nghe rõ một tiếng: "Kỳ nguyện cho Thái Thanh Thánh Nhân!" Thiên Hoàng Pháo Hy lại lần nữa quỳ lạy xuống, thậm chí càng thêm tuân theo!

Trong nháy mắt.

Lão Tử lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người Lão Tử suy yếu không ngừng.

"Đạo hữu, đủ rồi!" Hồng Quân thấy Dương Mi như vậy, lại hừ lạnh một tiếng, lộ vẻ không vui.

Y đã nhận thua, nhưng đối phương lại rõ ràng muốn bức người quá đáng.

Chuyện này, không nên như vậy!

"Huyền Đô!" Nhưng ngay lúc này, Lão Tử hét lên một tiếng.

Chỉ thấy nhục thân của Huyền Đô đột nhiên vỡ vụn, bị nguyện lực nhân tộc hùng vĩ vô tận làm cho nổ tung!

Một đạo Nguyên Thần lập tức thoát ra từ Thiên Linh của Huyền Đô, bị Lão Tử thu lại trong nháy mắt!

Hai mắt Lão Tử lập tức trở nên đỏ ngầu!

Huyền Đô là đệ tử y yêu thương nhất!

Tu đạo mấy hội nguyên, mới thu được một đệ tử như vậy.

Nhưng hôm nay, lại gặp phải tai ương vô vọng, chết thảm ngay tại chỗ!

"Mối thù này, không đội trời chung!" Trong lòng Lão Tử giận đến cực điểm, vừa phun máu vừa căm giận nhìn chằm chằm Dương Mi.

Khí tức lạnh lẽo vô cùng của Hồng Quân cũng đồng thời áp chế Dương Mi.

Không những vậy, Nguyên Thủy, Thông Thiên và hai vị Thánh Nhân phương Tây cũng đều im lặng đứng sau lưng Đạo Nhân Hồng Quân.

Không khí kiếm bạt nỗ trương như vậy, lập tức khiến các đại năng rợn tóc gáy.

Ai có thể nói cho những quần chúng ăn dưa vô tội này biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng vào lúc đó.

Âm thanh của Dương Mi vang lên u nhã.

"Chuyện này chẳng qua là Lão Tử tự làm tự chịu thôi." "Nếu trong lòng có nhân tộc, nguyện ý phù hộ nhân tộc, thì sao lại không thể tiếp nhận nguyện lực chí cao của nhân tộc chứ?" "Không phải ta nhân tộc không nể tình, mà là đồ nhi của Thái Thanh, trong lòng chưa bao giờ có nhân tộc." "Chuyện này, thì liên quan gì đến ta?" "Đạo hữu, cứ tự mình tiêu dao với những kẻ bất xứng đó đi!" Câu nói cuối cùng, đột nhiên hóa thành tiếng quát chói tai, như sấm sét giữa trời quang, vang vọng tận mây xanh!

Tĩnh mịch!

Vô cùng tĩnh mịch!

Một tiếng quát của Dương Mi, âm thanh trong nháy mắt thậm chí át cả tiếng tế tự bái lạy của toàn bộ nhân tộc!

Đừng nói là các đại năng khắp trời, ngay cả Nhân tộc Tam Tổ và Pháo Hy ở phía dưới cũng kinh ngạc đến ngây người!

Trong lòng Lão Tử không có nhân tộc?!

Trong lòng nếu không có nhân tộc, sao lại là chủ của Nhân Giáo?

Trong lòng nếu không có nhân tộc, sao lại tứ hạ không động?

Trong lòng nếu không có nhân tộc, sao lại phải ban bố ân đức?

Chương 530

Dị trạng của Lão Tử, có người đoán chắc chắn liên quan đến kỳ nguyện của nhân tộc.

Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ sẽ là chuyện như vậy.

Nhưng lời này lại do Thánh Phụ của nhân tộc nói ra, sao có thể là giả?

Không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc vô cùng.

Ánh mắt của tất cả mọi người, lúc này đều hội tụ trên người Lão Tử.

"Ai…" Hồng Quân vốn dĩ khí thế mười phần, lại đột nhiên thở dài một tiếng.

Không khí kiếm bạt nỗ trương kia cũng trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Những lời của Dương Mi đã quá rõ ràng, kết hợp với những phán đoán trước đó, khiến Hồng Quân hoàn toàn nhìn thấu mọi chuyện.

Lúc này, quả thật như Dương Mi đã nói.

Trong lòng Lão Tử, không hề có một chút tình cảm nào đối với nhân tộc.

Tất cả những gì y làm, đều chỉ vì lợi ích của bản thân mà thôi.

Thánh nhân vô tình, từ trước đến nay không phải là lời nói suông.

Đặc biệt là Lão Tử tu Vô Vi chi đạo, điều y giảng cứu chính là thuận theo tự nhiên, vô vi trị.

Đạo tâm của y luôn ở trạng thái lý trí tuyệt đối, loại người này thường là những kẻ theo chủ nghĩa lợi ích cực đoan nhất.

Năm xưa lập Nhân Giáo, là để chứng đạo Hỗn Nguyên, chứ không phải vì nhân tộc truyền đạo, lập vạn thế thái bình.

Lúc này, ấn tượng tứ hạ không động, cũng chỉ là ý của Hồng Quân mà thôi.

Ân huệ đối với nhân tộc, là vì đại điển cảm ân.

Một người như vậy.

Có tư cách chịu đựng nguyện lực của nhân tộc sao?

Cái gọi là nguyện lực, chính là cảm niệm ân đức, phụng sự tín ngưỡng.

Nhân tộc thành tâm thành ý cung phụng, nếu trong lòng hoài niệm nhân tộc, thì lợi ích vô cùng vô tận.

Như Dương Mi và Nữ Oa, hưởng thụ hương hỏa của nhân tộc, thực lực gần như đạt đến đỉnh cao, thậm chí còn có thể tăng thêm một thành!

Nhưng nếu trong lòng không có nhân tộc.

Để ở hậu thế thì thôi đi!

Nhưng Hồng Hoang bây giờ, Thiên Đạo, Đại Đạo đều không hề sụp đổ nửa phần, thậm chí ẩn ẩn còn ngày càng cường đại, cái nào mà không quản thúc nhân quả?

Cái nào mà không duy trì trật tự?

Nguyện lực của thời đại này, chính là sức mạnh thuần túy nhất.

Nguyện lực vô tận của nhân tộc phía dưới, càng không biết đáng sợ đến mức nào!

Nguyện lực không thể bị Lão Tử hấp thu, tự nhiên sẽ sinh ra phản phệ!

Dù Lão Tử là Thánh Nhân, thì sao chứ?

Thánh nhân vô tình, nhân tộc hữu tình!

Chương 531

Nguyện lực như một thanh kiếm hai lưỡi, liền trở thành đại sát khí đáng sợ vô cùng!

Huyền Đô, đi theo Lão Tử tu Vô Vi chi đạo, lại không có sức mạnh bất tử bất diệt của Thánh Nhân, chớp mắt liền bị nguyện lực vô tận xóa sổ.

Trách ai được.

Lại có liên quan gì đến Dương Mi? … Hồng Quân hiểu ý của Dương Mi.

Đối phương thật ra không làm gì cả, chỉ thêm sóng thêm gió, châm thêm một mồi lửa!

Thậm chí, có thể hiểu là một tấm lòng tốt đẹp, mưu cầu lợi ích cho Lão Tử!

Giả sử Lão Tử có lòng với nhân tộc, hôm nay liền có vô lượng công đức, vạn thế được khí vận nhân tộc cung dưỡng!

Nhưng bây giờ.

Dưới sự cố ý mời vô số đại năng Hồng Hoang của Dương Mi, lại có vô tận nhân tộc chú mục.

Lão Tử và Huyền Đô, lại tự làm tự chịu, thân bại danh liệt!

Mặc dù Hồng Quân chắc chắn một trăm phần trăm rằng chuyện này chắc chắn là Dương Mi cố ý bày mưu, nhưng tất cả, đều hủy hoại trên người Lão Tử!

Chẳng trách trước đó Hồng Quân không thấy điều bất thường!

Bởi vì chuyện này, quả thật như suy đoán, về cơ bản, là một cơ

duyên tạo hóa lớn lao.

Đổi lại bất kỳ đại năng nào trong lòng có nhân tộc, thực sự ban bố ân đức cho nhân tộc.

Thì đó đều là một chuyện tốt lớn!

Thiên Thiên Hồng Quân không đi trách Lão Tử, án theo suy đoán của Hồng Quân, Lão Tử là giáo chủ Nhân Giáo, vì đã lập giáo bằng Nhân Giáo, tự nhiên nên có một phần tình cảm dư dật đối với nhân tộc mới phải!

Nhưng không ngờ, Lão Tử thật sự trong lòng không hề lưu giữ một chút tình cảm nào đối với nhân tộc!

Thủ đoạn như Dương Mi, nếu đặt ở hậu thế, ai cũng không xa lạ, chính là một kiểu phủng sát đơn giản!

Nhưng người ở Hồng Hoang, ai đã từng thấy thủ đoạn như vậy?

Ai biết phủng sát, và ai hiểu rõ bản chất nguyện lực hơn Dương Mi?

"Chuyện này, tuyệt đối chưa xong!" Lão Tử lúc này, đột nhiên mở miệng.

Ngữ khí sâm nhiên, tâm can rỉ máu!

Đây là lần đầu tiên, y thật sự bị lừa thảm.

Thân chịu trọng thương, ngay cả Huyền Đô cũng vẫn lạc ngay tại chỗ!

Giận dữ đến cực điểm!

Lão Tử ngay tại chỗ nói trầm thấp vô cùng, trong ngữ khí, ẩn ẩn có sát ý bộc phát… "Đủ rồi!" Hồng Quân nghe Lão Tử đột nhiên mở miệng, mí mắt giật giật, lạnh lùng ngăn cản.

“Ha ha!” Nhưng không ngờ, một tiếng cười khẽ truyền đến.

“Hóa!” Chỉ thấy bên cạnh Dương Mi, Nữ Oa cười nhạt nhìn Lão Tử đang giận đến điên cuồng, khẽ gọi.

Sau đó.

Giữa bầu trời, dưới ánh mắt chú mục của vạn chúng.

Chương 532

Từng đạo họa diện, xuất hiện trong mắt tất cả nhân tộc.

Đạo họa diện thứ nhất, năm xưa Lão Tử chưa được sự đồng ý của Dương Mi, lén lút lẻn vào nhân tộc truyền đạo, lập Nhân Giáo thành Thánh.

Đạo họa diện thứ hai, năm xưa Lão Tử trơ mắt nhìn Yêu tộc đồ sát nhân tộc, vô động vu trung.

Đạo họa diện thứ ba, Lão Tử vì không muốn Nữ Oa ra tay giúp đỡ nhân tộc, đã sai Nguyên Thủy đi ngăn cản Nữ Oa.

Đạo họa diện thứ tư, năm xưa Lão Tử vì muốn bảo toàn đạo thống của mình, tự ý ẩn giấu cao thủ Nhân Giáo, không cho họ tham gia kiếp nạn.

Đạo họa diện thứ năm… Đạo họa diện thứ sáu… Những họa diện này, rơi vào mắt các đại năng khắp trời thì thôi đi.

Nhưng rơi vào mắt nhân tộc phía dưới, thì đều giận đến tóc dựng ngược, mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra!

Đặc biệt là khi nhân tộc nhìn thấy đồng tộc bị Yêu tộc đồ sát, bị Yêu tộc bắt đi thần hồn!

Nhân tộc bây giờ, vô cùng cường đại.

Bao giờ từng thấy họa diện khuất nhục đến cực điểm như vậy?

Nhân tộc sống sót đến ngày nay, càng sắc mặt giận dữ đến cực điểm!

Những họa diện này, tự nhiên đều là Dương Mi trực tiếp khắc ấn từ dòng sông thời gian.

Lúc này Nữ Oa lại trực tiếp tế xuất, hiển nhiên là không thể nhìn thấu được Lão Tử đến cực điểm!

"Ngày hôm nay!" Dương Mi bình thản vô cùng, đột nhiên mở miệng nói với Lão Tử: "Ta, Thánh Phụ của nhân tộc, muốn phế bỏ chức Giáo chủ Nhân Giáo, ngươi có nguyện ý không?" Nữ Oa bên cạnh cũng bình thản mở miệng: "Ta, Thánh Mẫu của nhân tộc, muốn phế bỏ chức Giáo chủ Nhân Giáo, ngươi có nguyện ý không?" Hai giọng nói, như sấm sét giữa trời quang.

Lão Tử chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, hai mắt tối sầm.

Lại một ngụm máu tươi phun ra!

Tự nhiên là không nguyện ý!

Là một Thánh Nhân, nếu không nguyện ý, ai có thể bức bách?

Ngay khi Lão Tử phun máu xong, định phản bác.

Lại thấy Nữ Oa tiếp tục nói: "Thái Thanh Thánh Nhân, ngươi có còn nhớ cảnh tượng năm xưa khi lập giáo không?" Lời của Nữ Oa, như một thanh kiếm sắc bén.

Lão Tử như bị sét đánh, giận dữ đến cực điểm nhìn Nữ Oa.

Ai cũng biết, nhân tộc là chủng tộc do Nữ Oa sáng tạo ra!

Ban đầu Lão Tử lập Nhân Giáo, lấy nhân tộc làm căn bản để thành Thánh, nhưng căn bản không được sự đồng ý của Nữ Oa, thậm chí còn không chào hỏi Nữ Oa!

Vì vậy, y đã thiếu Nữ Oa một nhân quả!

Nhưng lại chậm chạp không thể trả!

Bây giờ, đối phương cuối cùng đã đưa ra một cách để kết thúc nhân quả này!

Phế bỏ Nhân Giáo!

Rút khỏi uy quyền của Giáo chủ Nhân Giáo!

Sắc mặt Lão Tử tái mét.

Nhưng, y vô lực!

Y biết chuyện này, nhất định phải chấp nhận.

Chương 533

Nếu không nhân quả không tiêu, hậu quả phải gánh chịu, còn thê thảm hơn rất nhiều so với sự phản phệ của vạn ngàn nhân tộc khấu đầu trước đó!

"Năm xưa ta lập giáo, không phải vì hôm nay phải đáp ứng nhượng bộ!" Lão Tử vẫn chưa nguôi giận, cố gắng trấn áp khí huyết trong lòng, hận giọng nói.

"Năm xưa lập giáo, ta vì thành Thánh." "Hôm nay nhường ngôi, nhưng không phải muốn Nhân Giáo tan rã." "Nhân quả báo ứng, chẳng lẽ không biết sao?" Lời nói châm biếm của Nữ Oa truyền đến.

Không hề thương xót chút nào cho thảm cảnh của Lão Tử lúc này.

Từ ngày Lão Tử sai Nguyên Thủy đi ngăn cản giúp đỡ nhân tộc, giữa y và Lão Tử chỉ còn hận thù!

Vì vậy, bị phụ nữ ghi hận, đó là một chuyện vô cùng đáng sợ!!

Lão Tử cô độc đứng trên bầu trời.

Vừa nãy oai phong lẫm liệt bao nhiêu, bây giờ lại chật vật bấy nhiêu.

Quay đầu nhìn Hồng Quân một cái.

Nhưng lại phát hiện sắc mặt Hồng Quân bình tĩnh, không hề mở miệng nói xen vào.

Hiện tại, Hồng Quân cũng đã mặc nhận kết quả này.

Ván này, khi Lão Tử tự tìm đường chết, đã thua hoàn toàn rồi.

Hồng Quân lúc này đối với Lão Tử, cũng vô cùng thất vọng.

"Ta, đáp ứng rồi!" Lão Tử trầm mặc hồi lâu, hít sâu một hơi, cố

nén khí huyết sôi trào, gân xanh trên trán nổi lên, nhưng vẫn từng chữ từng câu, nói ra những lời khiến y khuất nhục đến cực điểm!

Trước mặt chúng sinh, tự mình bị phế bỏ chức Giáo chủ Nhân Giáo!

Là Thánh Nhân thì sao chứ?

Vẫn chỉ có thể trở thành trò cười của Hồng Hoang!

Ngay khoảnh khắc Lão Tử mở miệng.

Khí tức trên người y suy yếu hẳn đi.

Phần khí vận nhân tộc yếu ớt vốn chỉ còn sót lại trên người y cùng với toàn bộ khí vận nhân tộc y có được trong những năm qua, trực tiếp bị rút ra, hướng về phía nhân tộc phía dưới.

Đồng thời, khí tức của Lão Tử vẫn đang suy yếu.

Là căn bản của việc thành Thánh lập giáo.

Căn bản của việc lập giáo và sức mạnh của Thánh Nhân, liên kết với nhau.

Cũng may Nhân Giáo không bị hủy diệt.

Nếu không Lão Tử rõ ràng, liền có khả năng trực tiếp rớt khỏi cảnh giới Thánh Nhân!

"Si nhi!" Cuối cùng vào lúc đó, Hồng Quân lại thở dài một tiếng.

Sau đó, ngón tay điểm một cái.

Một luồng khí tức sâu thẳm huyền diệu vô tận, bao phủ lấy Lão Tử.

Chuyện này, dù sao cũng là người, Hồng Quân cũng không thể hoàn toàn không quản Lão Tử.

Sau khi luồng khí tức sâu thẳm kia chìm vào thể nội Lão Tử, khí

tức của Lão Tử tuy suy yếu hơn rất nhiều so với trước, nhưng cuối cùng cũng ổn định lại.

"Tạ ơn Sư Tôn." Lão Tử lãnh đạm đối với Hồng Quân hành một lễ.

Chương 534

"Hôm nay Nhân Giáo, lão phu lui ra!" Sau khi lạnh lùng buông một câu, Lão Tử liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Không còn mặt mũi đối diện với chúng sinh, tự mình trở về Thú Dương Sơn tu đạo bế quan, và đi trùng tố nhục thân cho Huyền Đô rồi.

Còn về Nhân Giáo?

Ngay cả chức Giáo chủ cũng bị người ta phế bỏ, dù từng lập Nhân Giáo thì sao chứ?

Chẳng lẽ phải để những người khác thống ngự sao?

Nhưng Lão Tử lại không nói, chức Giáo chủ Nhân Giáo, sao lại không thể lập lại? … Cùng với sự biến mất của Lão Tử, vô số nhân tộc trong lòng từng có bất kỳ sự sùng bái nào đối với Lão Tử, đều triệt để thất vọng đến tột cùng!

Họ đều đã hiểu rõ.

Lão Tử vẫn luôn không ngừng lừa dối mà thôi.

Hôm nay, tại đại điển cảm ân, cuối cùng đã lộ nguyên hình, bị Thánh Phụ và Thánh Mẫu phế bỏ chức Giáo chủ Nhân Giáo, cũng đáng đời.

"Đạo hữu có còn nhớ vừa nãy không?" "Vị trí Địa Hoàng Chi Sư, bổn tôn không hy vọng thấy người khác tiếp cận vị Địa Hoàng đó." Thấy Lão Tử rời đi, Dương Mi cũng không bận tâm, lại bình thản vô cùng mở miệng nói.

"Địa Hoàng Chi Sư, bần đạo tự nhiên sẽ không tranh giành nữa." "Nhưng chuyện này, vẫn chưa kết thúc!" Hồng Quân nói xong, không

đợi Dương Mi trả lời, liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sau khi Hồng Quân biến mất, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cau mày nhìn xung quanh, mấy vị Thánh Nhân đều thuộc Đạo Tổ nhất mạch.

Biết đã thua hết lần này đến lần khác, cũng không còn mặt mũi tiếp tục ở lại đây, dứt khoát cũng lập tức rời đi.

Đối với những gì Lão Tử phải chịu, họ cũng có chút đồng tình.

Nhưng chuyện này, quả thật như Đạo Tôn đã nói.

Tự làm tự chịu thì nhiều hơn một chút.

Đợi đến khi Đạo Tổ nhất mạch hoàn toàn rời đi, Pháo Hy ngự không mà đi, có chút do dự hỏi Dương Mi: "Sư… Thánh Phụ, đại điển có nên tiếp tục không?" Trong lời nói hiển nhiên có chút uất ức.

Vốn dĩ đại điển cảm ân là để bái lạy Thánh Phụ và Thánh Mẫu, tuy có thêm Thái Thanh Thánh Nhân cũng chỉ để đối phó với đối phương.

Giờ Thái Thanh Thánh Nhân cũng đã nhận được giáo huấn, trở thành trò cười.

Nhưng nếu vì thế mà gián đoạn đại điển, thì vạn vạn không thể.

Như vậy thì, đại điển cảm ân lần đầu tiên của nhân tộc, cũng coi như phế bỏ!

Ý của cô ấy đơn giản.

Tự nhiên tiếp tục đi, tiếp tục bái lạy Thánh Phụ và Thánh Mẫu thì không được rồi.

Cũng chỉ có Thánh Phụ và Thánh Mẫu, mới có thể chịu đựng nguyện lực bàng bạc như vậy của nhân tộc.

“Tự nhiên đương nhiên phải tiếp tục.” Pháo Hy do Dương Mi nuôi lớn, tự nhiên một ánh mắt liền nhìn ra tâm tư của cô ấy, liền bình thản nói: “Nhưng, lại không cần tiếp tục tế tự ta và Nữ Oa.” “Vậy… tế tự ai?” Pháo Hy nghe vậy, ánh mắt hơi mơ màng.

Nhìn xuống vô tận nhân tộc.

Nếu không tế tự Thánh Phụ Thánh Mẫu, sự bái lạy của nhân tộc ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân còn không chịu nổi, vậy ai có thể tế tự?

“Hắc hắc…” Dương Mi nghe vậy cười nhạt một tiếng, ngay cả Nữ Oa cũng tò mò nhìn về phía Dương Mi.

Nàng tự nhiên hiểu rằng Dương Mi đã lấy đại điển chí cao của nhân tộc làm kế mưu, chắc chắn đã sớm sắp xếp ổn thỏa rồi.

Chỉ là, cụ thể lại làm thế nào?

Chương 535

Ngay cả Nữ Oa cũng vô cùng tò mò.

"Nhân tộc Tứ Tổ, Thiên Hoàng Pháo Hy nghe lệnh!" Dương Mi đột nhiên mở miệng, âm thanh áp chế mọi tạp âm, thu hút mọi ánh mắt.

"Thánh Phụ xin giảng!" Nhân tộc Tam Tổ và Pháo Hy vội vàng bay đến gần Dương Mi, đối diện với Dương Mi cung thân, bày ra tư thế lắng nghe.

Lúc đó Diệp Thiên đang bế quan, cũng xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Đối với Nhân tộc Tứ Tổ Diệp Thiên, dù ít xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, nhưng ức vạn nhân tộc vẫn quen thuộc, kính sợ.

Vì vậy, khi Diệp Thiên xuất hiện, tất cả nhân tộc ở bờ Đông Hải, đều không khỏi hướng về phía y ánh mắt tôn kính.

Đặc biệt là một số nhân tộc cao tầng sống sót qua thời đại Vu Yêu, càng ném về phía Diệp Thiên ánh mắt cuồng nhiệt.

Nhân tộc Tứ Tổ Diệp Thiên!

Đã sáng lập hệ thống tu luyện nhân đạo thuộc về nhân tộc!

Khi Vu Yêu tộc đồ sát người, y một mình một kiếm chém giết vô số yêu.

Lại một mình đứng trước Thánh Địa nhân tộc chặn đứng vạn vạn đại quân Yêu tộc, một kiếm chém giết Yêu Thánh của Yêu tộc… Nhân tộc có được ngày hôm nay, công lao của y không thể không kể đến!

Diệp Thiên thân mặc một bộ bạch y, khoan thai đi tới, hơi chậm

rãi, kéo theo tà áo bay bổng và từng lọn tóc.

Ngũ quan tuấn lãng, diện mạo thanh tú, thật là một thư sinh bạch diện tuấn tú!

Thanh kiếm nhẹ nhàng dài kia, đeo sau lưng y, trông có vẻ cực kỳ bình thường, thậm chí còn không giống một thanh pháp khí nào, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác sắc bén tột độ.

Dường như một kiếm, liền có thể dễ dàng chém nát phương trời đất này!

Lúc này Diệp Thiên, như thanh kiếm dài kia, toàn thân toát ra một cảm giác phong mang tất lộ.

"Thật mạnh!" Những đại năng Hồng Hoang xung quanh, ánh mắt cũng đều tập trung vào người Diệp Thiên.

Mặc dù không quen thuộc với Diệp Thiên, nhưng chỉ một ánh mắt, đã khiến tất cả mọi người đều có một cảm giác kiêng dè trong lòng.

Trong đầu tất cả mọi người, đột nhiên bật ra một ý nghĩ giống nhau!

Đó là một thanh kiếm sắc bén chưa xuất vỏ!

Đợi đến khi nó xuất vỏ, nhất định sẽ hoành hành khắp nơi, máu nhuộm trời xanh!

Mặc dù một loạt Thánh Nhân đều đã rời đi, nhưng những người còn ở lại đây đều là những đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang, trong đó không thiếu các cao thủ Chuẩn Thánh đã trảm đi nhị thi.

Nhưng họ lại kinh khủng phát hiện, không thể nhìn thấu tu vi của người nhân loại trước mắt.

Không những không thể nhìn thấu, thậm chí còn cảm nhận được một luồng khí tức tử vong… Mạnh!

Trên mặt Diệp Thiên không có quá nhiều biểu cảm, bình thản đi đến trước mặt Dương Mi, cùng Dương Mi nhẹ nhàng đối mắt.

Nhìn Diệp Thiên trước mặt, Dương Mi đột nhiên bình thản mở miệng hỏi: "Đã đột phá rồi?" "Còn thiếu một chút!" Đối mặt với câu hỏi của Dương Mi, Diệp Thiên lắc đầu nói, và có thể nhìn thấy hai hàng lông mày nhíu chặt, dường như có chút bất mãn với mọi thứ hiện tại.

Dương Mi tự nhiên chú ý đến điểm này, không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Thiên nói: "Không sao, từ từ thôi!" Diệp Thiên nghe vậy gật đầu, sau đó đi về phía Tam Tổ Toại Nhân Thị.

Mặc dù có chút bất mãn với hiện trạng, nhưng cũng vô cùng rõ ràng.

Hệ thống tu luyện nhân đạo, vốn là một đại đạo hoàn toàn khác biệt so với hệ thống tu luyện Hồng Hoang.

Có thể sáng tạo ra nó, đã là vô cùng không dễ dàng rồi.

Muốn tu luyện nó đến đỉnh phong triệt để, hoàn toàn giống như người mù đi đường, không có bất kỳ chỉ dẫn nào, chỉ có thể dựa vào từng bước mò mẫm.

Chương 536

Độ khó trong đó, tự không cần nói.

Nhưng trải qua thời gian dài như vậy, Diệp Thiên chưa bao giờ từ bỏ.

Luôn luôn kiên tin, có một ngày nhất định sẽ thành công, như ban đầu đã sáng tạo ra nhân đạo vậy!

Nhìn thân ảnh Diệp Thiên, khóe miệng Dương Mi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười hiếm thấy, bất ngờ.

Y hoàn toàn không ngờ, trong tình huống không có sự giúp đỡ nào, Diệp Thiên có thể đi đến bước đường ngày nay.

Diệp Thiên có thể không biết, nhưng Dương Mi lại nhìn rất rõ ràng.

Lúc này Diệp Thiên, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, liền có thể hoàn thành đột phá triệt để.

Đột phá đến cảnh giới Chí Tôn đỉnh phong nhân đạo!

Còn về Chí Tôn mạnh đến mức nào?

Nói thật, ngay cả Dương Mi cũng có chút không nắm bắt được.

Bởi vì nhân đạo lấy nhục thân con người làm cơ sở, từng bước tu luyện đạo thần hồn.

Không giống Vu tộc đơn thuần luyện thể, cũng không giống Hồng Hoang luyện khí.

Đạo thần hồn, cực kỳ quỷ dị!

Nhưng, nếu thật sự có thể bước vào Chí Tôn.

Dương Mi có thể khẳng định, tuyệt đối sẽ không yếu hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Còn về việc có thể sánh ngang Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên hay không, còn phải khảo chứng!

Vì vậy, đối với sự đột phá của Diệp Thiên, Dương Mi ôm ấp kỳ vọng lớn.

Các đại năng Hồng Hoang nhìn thấy gương mặt Dương Mi và Diệp Thiên có tám phần tương tự, nhất thời cũng thích nghi với sự quỷ dị của Diệp Thiên.

Đợi đến khi Nhân tộc Tứ Tổ và Pháo Hy đều đứng trước mặt Dương Mi, sau đó, bầu không khí xung quanh bắt đầu trở nên có chút nghiêm túc.

"Hôm nay, ta lấy tôn vị Thánh Phụ của nhân tộc, lập Nhân Giáo làm đại giáo của nhân tộc!" "Sách phong Diệp Thiên làm Giáo chủ Nhân Giáo!" "Thiên Hoàng Pháo Hy, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị làm Phó Giáo chủ Nhân Giáo!" "Đại điển cảm ân, từ hôm nay trở đi, không tôn Thánh Hiền, không kính Thiên Địa, chỉ độc phụng khí vận nhân tộc, lập thành lễ chế, vạn cổ lưu danh!" Giọng nói của Dương Mi, vang vọng lanh lảnh, truyền khắp toàn bộ trời đất Hồng Hoang. … Thiên Hoàng Pháo Hy ngây người.

Nhân tộc Tứ Tổ cũng ngẩn ra.

Vô tận nhân tộc phía dưới cũng chấn kinh.

Thánh Phụ sắc phong Nhân tộc Tứ Tổ và Thiên Hoàng Pháo Hy làm cao tầng Nhân Giáo, điều này tự nhiên là thuận lý thành chương.

Nhưng, câu nói "đại điển cảm ân, không tôn Thánh Hiền, không kính Thiên Địa, chỉ độc phụng khí vận nhân tộc" kia!

Lại khiến tất cả nhân tộc, đều có chút không biết phải làm sao!

Chỉ có Thiên Hoàng Pháo Hy phản ứng lại.

Ánh mắt sáng quắc, lớn tiếng nói với Dương Mi: "Thánh Phụ, lời này là thật sao?" "Tự nhiên." Dương Mi tán thưởng nhìn Pháo Hy một cái, lại nhìn Nhân tộc Tứ Tổ đang đột nhiên tỉnh ngộ.

Ý nghĩa của câu nói này, hàm nghĩa trọng đại.

Về cơ bản đã thay đổi đại điển cảm ân của nhân tộc đối với sự sùng bái cá nhân.

Từ hôm nay trở đi, đại điển cảm ân, không còn cung phụng Thánh Hiền, không còn lễ kính Thiên Địa, chỉ tế tự khí vận nhân tộc.

Chương 537

Lấy khí vận nhân tộc phản bồi cho chính bản thân nhân tộc!

Nói cách khác, nhân tộc cử hành đại điển cảm ân, chính là tế tự toàn bộ nhân tộc!

Dương Mi muốn biến đại điển cảm ân, thành một đại điển cố định của nhân tộc, duy trì khí vận nhân tộc, khiến cho khí vận nhân tộc sinh sôi không ngừng.

Dường như nhìn qua không có lợi ích gì cho Dương Mi.

Thực ra không phải vậy.

Sau chuyện này, toàn bộ nhân tộc, sẽ không thể thông qua đại điển cảm ân, lập ra những nhân tộc chí cao xuất chúng như Dương Mi và Nữ Oa.

Trong toàn bộ nhân tộc, Dương Mi và Nữ Oa, sẽ tồn tại như những biểu tượng vĩnh cửu của nhân tộc.

Mỗi lần tổ chức đại điển cảm ân, Dương Mi và Nữ Oa với tư cách là những người có nhiều khí vận nhân tộc nhất, lợi ích đạt được, tự nhiên vô cùng vô tận!

Một khi pháp này được lập.

Cũng có nghĩa là.

Nhân tộc sẽ kiến lập lễ chế, ngọn lửa văn minh càng thêm hưng thịnh.

Pháo Hy và Nhân tộc Tứ Tổ, hiển nhiên đều lần lượt hiểu rõ lợi ích của việc cải cách đại điển cảm ân.

Tự nhiên không tiếc sức bày tỏ sự ủng hộ.

Ngược lại vô tận nhân tộc, đều có chút mơ hồ.

Không quỳ lạy triều thánh, lại có thể hoàn thành đại điển?

Ngay cả các đại năng khắp trời, cũng bắt đầu không hiểu đầu đuôi ra sao, đều nhìn chằm chằm Dương Mi.

Nữ Oa nhìn Dương Mi một cái, dường như đã hiểu ra, khoát nhiên bước ra.

Thân tư uyển chuyển, vừa điệu đà bước đi, vừa rải xuống vô tận thần quang.

"Oanh long long…" "Oanh long long…" "…" Âm thanh trầm đục liên tiếp không ngừng vang lên, vô tận nhân tộc phía dưới kinh ngạc phát hiện, toàn bộ đại địa đột nhiên bắt đầu xuất hiện từng đạo thạch đôn.

Dưới ánh mắt kinh hãi thất sắc.

Những thạch đôn này từ dưới đất dần dần nhô lên, cuối cùng những trụ đá do thạch đôn mang theo mọc lên nhanh chóng như thân cây.

Trong chớp mắt, liền hóa thành gần bốn năm trượng, sừng sững trước mặt tất cả nhân tộc.

Trên những trụ đá này, từng đạo đồ án kỳ diệu vô cùng xuất hiện.

Trên đồ án, có nhân tộc làm lưới, có nhân tộc dọc khe bắt cá, có nhân tộc thuần dưỡng dã thú.

Trên đồ án, hình hình sắc sắc, đàn ông, phụ nữ, người già, trẻ con, thần thái khác nhau, sống động như thật.

Lại có đồ án, kiến trúc san sát.

Mặc dù nhân tộc không hiểu những đồ án trên đó, nhưng tỉ mỉ quan sát đồ đằng, trong đầu liền có thể hiện ra ý nghĩa tương ứng.

“Phượng Uyển Bộ” “Hữu Hùng Bộ” “Khương Thị Bộ”… Những đồ án này, đại biểu cho vạn ức bộ lạc của nhân tộc.

Ngoài ra, công cụ của nhân tộc, âm nhạc… đều có thể nhìn thấy trên trụ đá.

Điều đáng chú ý nhất.

Lại ở trung tâm nhất của vô tận nhân tộc.

Chương 538

Hai pho tượng người cao khoảng trăm trượng sừng sững, chính là tượng đá của Dương Mi và Nữ Oa.

Ở nơi không xa, lại có năm đạo tượng đá cao vài chục trượng sừng sững.

Không nghi ngờ gì, đó chính là Nhân tộc Tứ Tổ và Thiên Hoàng Pháo Hy.

Mỗi một trụ đá, đều ghi lại văn minh của nhân tộc.

Lúc này tất cả nhân tộc, đều đột nhiên tỉnh ngộ.

Đều hiểu rõ ý của Dương Mi.

"Đồ đằng!" "Đây chính là đồ đằng của nhân tộc ta!" Thiên Hoàng Pháo Hy lớn tiếng tuyên bố, trong cõi u minh, tự nhiên hiểu những trụ đá này nên được gọi là gì.

Nghe danh đồ đằng, vô số nhân tộc đều tinh thần chấn động, hướng về phía đồ đằng lộ ra vẻ sùng kính.

Những nhân tộc này tự phát vây quanh những trụ đá này, thắp lên ngọn lửa văn minh đại biểu cho nhân tộc.

Sau đó.

Từng đạo khúc nhạc vang lên.

Vô số nhân tộc thắp lửa trại, vây quanh đồ đằng.

Bắt đầu tự phát ca hát nhảy múa!

Trong khoảnh khắc hiểu ra đó mới chính là đại điển chân chính của nhân tộc.

Từng đạo trường long khí vận vô tận, từ bia đá thăng đẳng, nhiều hơn không biết bao nhiêu so với lúc bái lạy Thái Thanh Thánh Nhân.

Những trường long khí vận này, phần lớn đều quanh quẩn trên không, cũng có trường long khí vận, thỉnh thoảng bay về phía Dương Mi và Nữ Oa.

Các đại năng khắp trời thấy cảnh này, đều trố mắt kinh ngạc.

Chưa bao giờ thấy một cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

Dù đã tu hành vô số năm, có lẽ đã thấy giết chóc, thấy quen sinh tử, nhưng lại chưa bao giờ thấy cảnh tượng kỳ lạ vô cùng như vậy.

"Đây chính là văn minh sao?" Có đại năng không kìm được lẩm cẩm.

Dường như trong lòng có điều sở ngộ, biết ý nghĩa của văn minh.

Hồng Hoang trước đây, chưa bao giờ xuất hiện thứ này.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cảnh tượng khiến vô số đại năng Hồng Hoang thèm muốn lại xuất hiện.

Trên trời.

Vô tận kim quang hội tụ.

Công đức phiêu linh rơi xuống.

Vô lượng, vô tận, như mưa rào trút nước.

Những công đức này, hầu như đều rơi xuống nhân tộc phía dưới.

Đương nhiên, thân là Thánh Phụ và Thánh Mẫu của nhân tộc, tự nhiên cũng hưởng thụ không biết bao nhiêu công đức.

Nhưng các đại năng Hồng Hoang khắp trời, lại không một ai cảm thấy kỳ lạ.

Chương 539

Họ biết nhân tộc là một chủng tộc thần kỳ, lại một lần nữa sáng tạo ra một sự vật mới chưa từng có trong Hồng Hoang.

Công đức.

Xứng đáng.

Nhưng lại không ai biết.

Khi thiên địa hoan hỷ, công đức như mưa.

Trong Tử Tiêu Cung ngoài trời, khí tức của Đạo Tổ Hồng Quân, lại sâu sắc thêm vài phần.

Tâm tình Hồng Quân vốn có chút u uất, đột nhiên tiêu tan, sau đó lộ ra nụ cười khoái trá.

"Nhân tộc đại hưng, thì Hồng Hoang đại hưng vậy!" Cảm nhận được quy tắc Thiên Đạo lại kiện toàn thêm một phần, y không khỏi tự chủ vui mừng cho nhân tộc.

Nỗi vui mừng này, không hề giả dối, phát ra từ tận đáy lòng.

Đại điển cảm ân của nhân tộc sau khi cải cách, kéo dài chín ngày.

Cuối cùng dưới sự luyến tiếc của tất cả nhân tộc, cuối cùng cũng kết thúc.

Rừng đồ đằng, càng được nhân tộc tôn làm thánh địa, mỗi một vị nhân kiệt của bộ lạc, đều sẽ không quản vạn dặm mà đến bái kiến.

Nhưng sau khi đại điển cảm ân kết thúc, một nữ tử tên An Đăng trong bộ lạc Khương Thị, sau khi tham gia đại điển bái lạy kết thúc, đã trở về bộ lạc.

Cũng lạ thay.

An Đăng cũng là một nữ tử chưa lập gia đình.

Sau khi tham gia xong đại điển cảm ân, bụng cô lại dần dần lớn lên.

Lúc này nhân tộc ngày càng hưng thịnh, lại một lần nữa xuất hiện vấn đề.

Lúc này Pháo Hy nhậm chức Cộng Chủ nhân tộc, cũng đã được bốn trăm tám mươi năm.

Năm trăm năm, đã gần kề! … Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Pháo Hy, cuộc sống cũng ngày càng tốt đẹp hơn.

Nhân tộc bây giờ có mục trường, có ao cá, lương thực không thiếu thốn, cộng thêm có Tiên Thiên Bát Quái do Pháo Hy sáng lập giúp nhân tộc bói toán thiên cơ, tránh tai nạn, nhân tộc khá ổn.

Nhưng cùng với sự thay đổi này, dưới sự hỗ trợ của năng lực sinh sản cường đại của nhân tộc, dân số nhân tộc liền bắt đầu bùng nổ.

Như vậy, vấn đề lương thực lại khiến nhân tộc có chút đau đầu.

Nhưng đó chỉ là thứ yếu, có một vấn đề nghiêm trọng, đó là vấn đề bệnh tật.

Nơi nhân tộc hiện đang sinh sống là Địa Tiên Giới, linh khí hoàn toàn không phong phú như trong Hồng Hoang.

Khi nhân tộc sinh tồn trên đại địa Hồng Hoang, vì linh khí sung túc, hầu như không cần lo lắng vấn đề bệnh tật.

Nói chính xác hơn, mọi người căn bản không hề bị bệnh.

Nhưng từ khi đến Địa Tiên Giới, không những linh khí không đủ, ngay cả thức ăn cũng trở nên bình thường.

Vì vậy, thể chất nhân tộc càng suy giảm, liền thỉnh thoảng sẽ xuất hiện bệnh tật.

Như vậy, không ít nhân tộc sẽ chết vì bệnh tật.

“Đây không phải là chuyện của Pháo Hy nữa, mà là chuyện mà Cộng Chủ nhiệm kỳ tiếp theo phải xem xét.” Dương Mi vừa đi lại trong nhân tộc, vừa ghi lại những gì mắt thấy trong lòng, để quan sát nhân tộc cần những gì, lúc nào ra tay sẽ thích hợp hơn.

Chương 540

Đồng thời cũng đang bói toán tình huống của Thần Nông, cũng chính là Liệt Sơn Thị.

Trước khi Thần Nông xuất thế, tất cả mọi chuyện liên quan đến y, thiên cơ đều mờ mịt, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu.

Nhưng Dương Mi lại sớm quan sát dòng sông thời gian vô tận, nắm giữ tất cả trong tay.

"Xem ra, thời cơ đã đến, Địa Hoàng cũng sắp xuất thế rồi." "Nếu đã như vậy, Địa Hoàng Chi Sư cũng nên có hành động!" Đối với vị trí Địa Hoàng Chi Sư lần này, Hồng Quân đã nhận thua, vì vậy Dương Mi biết đối phương chắc chắn sẽ không tiếp tục can thiệp.

Dương Mi đã sớm định vị trí Địa Hoàng Chi Sư, đó cũng là một trường công đức to lớn.

Chỉ thấy Dương Mi trong lúc lẩm bẩm, thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chỉ trong chốc lát, thân ảnh Dương Mi trực tiếp từ bờ Đông Hải của nhân tộc, xuất hiện trước Ngũ Trang Quán cách đó vạn dặm!

Hiện nay Thời Không Đại Đạo của Dương Mi đã đại thành, một khi Thời Không Chi Môn mở ra liền có thể dễ dàng trong nháy mắt vượt qua ức vạn khoảng cách, xuất hiện ở bất cứ nơi nào.

Một điểm mà ngay cả Thánh Nhân muốn làm, cũng cần phải thi triển đại thần thông, tiêu hao không ít pháp lực.

Nhưng trong mắt Dương Mi, lại đơn giản như uống nước. … Nhìn Ngũ Trang Quán đầy linh khí trước mặt, Dương Mi khẽ gật đầu liền một bước tiến tới.

Ngũ Trang Quán!

Các đại năng Hồng Hoang đều biết rõ, đây chính là đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Nói đến Trấn Nguyên Tử, năm xưa vì muốn báo thù cho lão hữu Hồng Vân, đã đầu thân La Hầu, cuối cùng trở thành người của phe Dương Mi.

Mặc dù sau đó Yêu tộc bại vong, Đế Tuấn và Thái Nhất đều thân vong, Trấn Nguyên Tử cũng không còn cần phải báo thù nữa.

Nhưng, Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là một người trọng tình nghĩa, đã là người của Dương Mi nhất mạch, thì nhất định cả đời sẽ không hối hận.

Cũng chính vì điểm này, nên Dương Mi lần này mới tìm Trấn Nguyên Tử.

Không sai, Dương Mi đã sớm định vị trí Địa Hoàng Chi Sư, chính là Trấn Nguyên Tử.

Không chỉ Trấn Nguyên Tử là người của Dương Mi nhất mạch, được nhân tộc tôn phụng là Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, cũng xứng đáng có được tư cách đó.

Huống hồ trường công đức này đối với người khác, có thể chỉ là một trường công đức bình thường mà thôi.

Nhưng đối với Trấn Nguyên Tử, lại là một cơ duyên lớn lao!

Lúc này trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đang ngồi tọa thiền tu hành trong đại điện.

Đột nhiên, y khẽ mở hai mắt, trên khuôn mặt đạm mạc đột nhiên lộ ra một tia vui mừng.

Thanh Phong Minh Nguyệt đang tĩnh tọa hai bên, có chút khó hiểu

nhìn lão sư nhà mình.

Sao đang tu hành tốt đẹp, đột nhiên lại cười rồi?

Chẳng lẽ có chuyện tốt sắp xảy ra sao?

Không đợi Thanh Phong Minh Nguyệt mở miệng hỏi, Trấn Nguyên Tử liền lớn tiếng nói: "Thanh Phong Minh Nguyệt, hai con đi chuẩn bị Nhân Sâm Quả." Nghe vậy, hai người Thanh Phong Minh Nguyệt hơi ngây người, xem ra có khách quý đến.

Nếu không, người bình thường không có tư cách hưởng dụng Nhân Sâm Quả.

Ngay lập tức hai người cũng không dám chậm trễ, liền trực tiếp thân thể muốn đi đến hậu viện chuẩn bị Nhân Sâm Quả.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói sảng khoái đột nhiên truyền vào tai mấy người.

"Trấn Nguyên Tử ta, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ!" Nghe tiếng nói đột nhiên truyền đến, hai người Thanh Phong Minh Nguyệt đều ngẩn người, sau đó có chút bất mãn.

Chương 541

Tuy biết có khách quý đến, nhưng rõ ràng mọi người còn chưa ra ngoài nghênh tiếp, sao người đã vào rồi?

Vừa bất mãn, vừa vô cùng kinh ngạc, rõ ràng không cảm giác được trận pháp Ngũ Sơn có dao động, đối phương làm sao mà vào được?

Dưới sự thúc đẩy của các loại cảm xúc, khiến hai người không nhịn được ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Vừa nhìn, thấy một thân ảnh hơi gầy gò.

Đợi đến khi hai người nhìn rõ khuôn mặt của người đó, đại não hai người lập tức trống rỗng, chỉ cảm thấy ong ong, không còn bất kỳ suy nghĩ nào trước đó!

Người đó! … Đạo Tôn trong truyền thuyết!

Khi hai người đang kinh ngạc, chỉ thấy Trấn Nguyên Tử vội vàng tiến lên cung thân nói: "Không biết Đạo Tôn đến, Trấn Nguyên Tử thất lễ không ra nghênh đón từ xa, xin Đạo Tôn đừng trách tội." Dương Mi chỉ khẽ cười về điều này, đưa tay hư không đỡ Trấn Nguyên Tử: "Thôi được rồi, ngươi cũng biết, ta không thích những lễ nghi rườm rà này." "Lần này đến tìm ngươi, có chuyện." Nghe Dương Mi nói, trên mặt Trấn Nguyên Tử lập tức lộ ra vẻ cuồng hỉ, tỏ ra vô cùng kích động.

Nhưng trên mặt y lại vẫn giữ được vẻ bình thản, nói với Thanh Phong Minh Nguyệt phía sau: "Hai đứa, còn không mau đi làm việc?" Thanh Phong Minh Nguyệt đang vô cùng kinh ngạc nghe vậy, vội vàng cung kính lui xuống.

Đợi hai vị đồng tử rời đi, Trấn Nguyên Tử mới quay đầu nhìn Dương Mi: "Đạo Tôn!" "Có phải là cơ duyên đó không?" Cái cơ duyên đó, phải nói đến thực lực của Trấn Nguyên Tử.

Hiện nay Trấn Nguyên Tử, khi bảo vệ nhân tộc năm xưa đã trảm xuất tam thi, là một trong số ít những người đỉnh tiêm dưới Thánh Nhân tuyệt đối trong Hồng Hoang bây giờ.

Đối với một đại năng Hồng Hoang bình thường, thành công trảm xuất tam thi, muốn thành Thánh Nhân hoặc chứng đạo Hỗn Nguyên, thì đều khó như lên trời.

Năm xưa Đế Tuấn, cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong trảm xuất tam thi, thậm chí có cả khí vận toàn bộ Yêu tộc gia thân lúc đó.

Nhưng vẫn không đột phá được cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu không cũng sẽ không cấp thiết muốn đánh bại Vu tộc như vậy, trực tiếp mượn khí vận toàn bộ Hồng Hoang, mới có nắm chắc một lần đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Có thể thấy cảnh giới Hỗn Nguyên, khó khăn đến mức nào!

Mặc dù trên tay Trấn Nguyên Tử, có Hồng Mông Tử Khí mà Dương Mi đã đưa năm xưa, nhưng trong một thời gian dài Trấn Nguyên Tử vẫn luôn cần cù tu hành, đều không thể đột phá Thánh Nhân, thậm chí còn chưa chạm đến ngưỡng cửa.

Nhưng, Dương Mi từng nói với y, sẽ tặng y một cơ duyên đột phá.

Bây giờ… "Không sai." "Chính là cơ duyên đó đã đến, một trong Tam Hoàng của nhân tộc là Địa Hoàng sắp xuất thế, ngươi hãy chuẩn bị một phen, đi đến bộ lạc Khương Thị, tìm một nữ tử tên An Đăng." "Đến lúc đó, ngươi có thể khuy phá đạo đồ, một lần thành Thánh Nhân!!" … Trực tiếp sau khi Dương Mi rời đi rất lâu, Trấn Nguyên

Tử ngây người đứng tại chỗ.

Thành Thánh Nhân a!

Một sự dụ hoặc lớn lao!

Ai cũng biết, Thánh Nhân chính là tồn tại đỉnh phong trong Hồng Hoang, tuy trên đầu Thánh Nhân còn có Đạo Tôn và Đạo Tổ hai người.

Nhưng dưới Thánh Nhân, lại có bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang?

Tuy đều biết, thành Thánh Nhân có nghĩa là sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo.

Nhưng nếu hỏi ức vạn sinh linh Hồng Hoang, có ai không thật sự muốn thành Thánh, không khát vọng thành Thánh?

Tu hành, phần lớn đều vì muốn thành Thánh mà nỗ lực.

Vì vậy Trấn Nguyên Tử vô dục vô cầu, trước sự dụ hoặc lớn lao này, cũng khó mà kiềm chế được cảm xúc kích động.

Còn về việc Dương Mi tại sao lại giúp đỡ Trấn Nguyên Tử như vậy, ban cho Trấn Nguyên Tử một cơ duyên lớn lao.

Có thể nói, không thể thiếu nguyên nhân từ Hồng Quân.

Vì Hồng Quân hiện tại muốn tranh giành với Dương Mi, thì Dương Mi tự nhiên không thể hèn nhát, Dương Mi không thể tự mình làm mọi việc.

Giống như Hồng Quân, Dương Mi cũng có năm vị Thánh Nhân dưới quyền để sai bảo.

Vì vậy Dương Mi, tự nhiên cũng muốn bồi dưỡng một số người có thể đối kháng với năm vị Thánh Nhân kia.

Chương 542

Trấn Nguyên Tử, đã sớm là người của Dương Mi nhất mạch.

Vì vậy, không nghi ngờ gì, là một lựa chọn rất tốt.

Không biết khi Trấn Nguyên Tử thành Thánh, sắc mặt Hồng Quân có khó coi hay không.

Nhưng, tất cả những điều này chỉ mới bắt đầu.

Tranh giành với Dương Mi sao?

Hồng Quân phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Cuộc tranh đấu này, càng ngày càng thú vị rồi. … Nhân tộc, bộ lạc Khương Thị.

Bộ lạc Khương Thị là một bộ lạc có quy mô không nhỏ, dân số nhiều hơn rất nhiều so với Phượng Uyển Bộ nơi Pháo Hy sinh ra năm xưa.

Dân số bộ lạc nhiều, tự nhiên tu hành giả cũng càng nhiều.

Vào lúc đó An Đăng vô cớ mang thai, một lần mang thai liền đủ năm năm chưa từng sinh hạ con nối dõi.

May mắn là có tiền lệ của Pháo Hy, bộ lạc Khương Thị không những không như Phượng Uyển Bộ năm xưa, ngược lại còn rất đỗi vui mừng, cho rằng có đại hiền của nhân tộc lại sắp giáng thế, chăm sóc An Đăng chu đáo.

Mãi đến bảy năm sau, An Đăng thuận lợi sinh hạ con nối dõi.

Và khi An Đăng sinh hạ con nối dõi, đồng thời thiên địa cũng sinh ra dị tượng, tuy không chấn động Hồng Hoang như Pháo Hy, nhưng vẫn khiến trong phạm vi vạn dặm, đều bao phủ hồng hà, ngay cả

những dãy núi liên miên bất tuyệt, cũng bị ánh sáng phản chiếu đến như thiêu đốt cháy rực.

Vì vậy, con nối dõi mà An Đăng sinh hạ, liền được đặt tên là Liệt Sơn Thị.

Khi Liệt Sơn Thị ra đời, một Đạo Nhân tướng mạo đôn hậu từ chân trời cưỡi mây đến.

Đạo Nhân đó, tự nhiên chính là Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử.

Sau khi Trấn Nguyên Tử giáng lâm, liền trực tiếp biểu minh thân phận.

Bộ lạc Khương Thị là một đại bộ lạc trong nhân tộc, trong đó tự nhiên có những đại năng tu hành sống sót từ thời viễn cổ, những đại năng này tự nhiên biết rõ sự tích của Địa Tiên Chi Tổ.

Năm xưa nếu không phải Trấn Nguyên Tử lấy mạng tương hộ, mới có thể từ tay Yêu tộc, cứng rắn bảo vệ được một nhóm nhân tộc.

Sau đó Trấn Nguyên Tử càng được nhân tộc cùng nhau tôn phụng là Địa Tiên Chi Tổ, càng được nhân tộc cung phụng lâu dài, tuy địa vị trong nhân tộc không bằng Nữ Oa và Dương Mi, nhưng cũng ngang hàng với Nhân tộc Tứ Tổ.

Vì vậy đối với danh hào Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, nhân tộc bộ lạc Khương Thị lập tức vô cùng tin tưởng, khiến Trấn Nguyên Tử vô cùng thuận lợi thu Liệt Sơn Thị làm đệ tử.

Đứa trẻ Liệt Sơn Thị vừa mới sinh ra, tự nhiên chính là một trong Tam Hoàng của nhân tộc, Địa Hoàng Thần Nông Thị.

Quả nhiên như Dương Mi đã nói, Hồng Quân nói được làm được, căn bản không còn can thiệp vào Địa Hoàng Chi Sư nữa.

Từ khi Trấn Nguyên Tử giáng lâm bộ lạc Khương Thị rồi thu Liệt

Sơn Thị làm đệ tử, công đức Địa Hoàng Chi Sư, cũng cơ bản nằm trong lòng bàn tay y.

Và sau khi Liệt Sơn Thị bái Trấn Nguyên Tử làm sư, Trấn Nguyên Tử liền học theo Dương Mi, ở lại trong núi bên cạnh bộ lạc, dạy dỗ Liệt Sơn Thị một số pháp tu hành, hết lòng giảng đạo cho Liệt Sơn Thị, từng bước nhìn Liệt Sơn Thị từ đứa trẻ dần dần trưởng thành thành thiếu niên.

Liệt Sơn Thị đã là Địa Hoàng của nhân tộc, tính tình tự nhiên như Pháo Hy năm xưa.

Thông minh lanh lợi, hiểu lễ thủ củ.

Chỉ là khác với tính cách linh động, hoạt bát hướng ngoại của Pháo Hy năm xưa.

Liệt Sơn Thị sinh ra đã trầm mặc ít nói, thích quan sát, nhưng mỗi khi mở miệng, nhất định chỉ thẳng vào trọng điểm, nắm bắt mấu chốt.

Cách Trấn Nguyên Tử dạy dỗ Liệt Sơn Thị, cũng khác với cách Dương Mi thả lỏng năm xưa.

Chương 543

Tính cách nghiêm cẩn của y, thích mỗi ngày, đều lập kế hoạch tỉ mỉ mọi thứ, tiến hành giáo dục toàn diện cho Liệt Sơn Thị.

Từ nhân tình luyện đạt, lễ tiết quy củ cho đến bàng môn tả đạo, tu hành đại đạo, Trấn Nguyên Tử đều có một kế hoạch vô cùng nghiêm cẩn.

Thân là đại năng đỉnh tiêm dưới Thánh Nhân, trình độ bác học trong Hồng Hoang có thể sánh kịp với y, e rằng không nhiều.

Liệt Sơn Thị, tự nhiên dần dần trưởng thành vô cùng ưu tú.

Đúng vào thời kỳ này, thực ra nhân tộc phát triển đến nay, đã bắt đầu dần dần nảy sinh nguy cơ.

Sau khi nhân tộc được Pháo Hy dạy dỗ cách săn bắn, và quy định cấm thông hôn giữa những người thân thích, số người thương vong trong cuộc đấu tranh với dã thú cũng ngày càng ít đi.

Ăn thịt nhiều hơn, thể chất của trẻ sơ sinh cũng tăng cường rất nhiều, số người trưởng thành sống sót cũng nhiều hơn.

Nhưng như vậy, lại mang đến một vấn đề lớn khác, đó là lương thực!

Trước đây, năng lực sinh sản của nhân tộc quá mạnh, trong vài trăm năm dân số ngày càng tăng lên, chỉ dựa vào săn bắn không thể đáp ứng nhu cầu của bộ tộc.

Nhưng, chim bay trên trời có thể săn bắt được ngày càng ít, thú chạy trên đất có thể bắn giết được cũng ngày càng ít.

Mặc dù có phương pháp chăn nuôi, nhưng việc chăn nuôi gia súc và cá cần vài năm để trưởng thành, làm sao có thể chịu nổi sự tiêu hao

của nhân tộc như vậy?

Làm thế nào để giải quyết vấn đề ăn uống của con người?

Đã trở thành một thử thách lớn khác mà nhân tộc phải đối mặt.

Dân số nhân tộc, thật sự quá đông rồi.

Đông đến mức ngay cả Hồng Hoang với vật tư phong phú, tài nguyên vô tận, nguồn cung cấp lương thực cho nhân tộc cũng bắt đầu ngày càng ít đi.

Dù sao nhân tộc tu hành tuy không ít, nhưng nhiều hơn, lại là phàm nhân tu hành thấp kém.

Những phàm nhân này phần lớn đã trải qua vô số lần sinh sôi nảy nở của nhân tộc, tư chất dần dần suy giảm, ngay cả tu hành nhân đạo, bây giờ trong một trăm người, cũng chỉ có mười người có thể tu hành.

Những người có thể tu hành tinh thâm, càng vạn dặm mới chọn được một.

Những phàm nhân này, dần dần chiếm đa số dân số.

Vẫn cần ăn uống, vẫn sẽ sinh lão bệnh tử.

Vì vậy Liệt Sơn Thị tự nhiên liền thỉnh giáo lão sư Trấn Nguyên Tử cách giải quyết, Trấn Nguyên Tử đích thân xuống ruộng đồng, quan sát sự biến hóa của thiên địa, sự giao thoa của các mùa, chỉ ra phương hướng trồng trọt cho Liệt Sơn Thị.

Sau đó, Liệt Sơn Thị không hổ là đại hiền nhân tộc.

Tự mình tìm kiếm hạt giống, cần khổ gieo trồng trên ruộng đồng, tận tâm chăm sóc, lại dùng nước tưới.

Sau mấy chục năm thử nghiệm lặp đi lặp lại như vậy, Liệt Sơn Thị cuối cùng đã nghiên cứu ra đạo cốc.

Vui mừng khôn xiết, y phát hiện đạo cốc một khi nấu chín, không những không độc mà hương vị cực kỳ ngon, lại dễ dàng phổ biến!

Vì vậy, Liệt Sơn Thị vội vàng đem những gì mình đạt được dạy cho tộc nhân, ban đầu nhiều tộc nhân không mấy tin tưởng, mang thái độ thử xem sao.

Mọi người liền làm theo lời Liệt Sơn Thị, trồng đạo cốc, quả nhiên thu được không ít lương thực, tộc nhân vô cùng vui mừng.

Vì vậy, nhiều tộc nhân hơn dưới sự lãnh đạo của Liệt Sơn Thị, đã chặt cây, cắt cỏ dại, lại chế tác ra rìu, cuốc, cày… những công cụ sản xuất, khai hoang đất đai, quy mô lớn trồng đạo cốc.

Hạt cốc dù sao cũng chỉ giải quyết được một phần vấn đề của nhân tộc, muốn thật sự giải quyết phiền não lương thực của nhân tộc, còn xa mới đủ.

Liệt Sơn Thị tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Vì vậy sau một hồi suy tư, y lại được khải phát từ hạt cốc.

Chương 544

… Hạt cốc có thể trồng hàng năm, liên tục không ngừng, nếu có thể chọn nhiều loại thảo mộc khác làm thức ăn cho người, trồng nhiều hơn, vấn đề ăn uống của mọi người chẳng phải sẽ được giải quyết sao?

Lúc này, ngũ cốc và tạp thảo mọc lẫn lộn, thảo dược và bách hoa nở cùng một chỗ, cái nào có thể ăn, cái nào không thể ăn, ai cũng không phân biệt rõ ràng.

Liệt Sơn Thị liền từng loại từng loại nếm thử, từng loại từng loại trồng thử.

Vì vậy, Liệt Sơn Thị thường xuyên ăn nhầm vật có độc, nếu không có Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh trông nom cứu giúp, e rằng đã sớm bỏ mạng.

Nhưng, sau nhiều lần thử nghiệm của Liệt Sơn Thị, cuối cùng cũng có kết quả.

Trong vô số thực vật, Liệt Sơn Thị đã tuyển chọn ra đạo, thử, tắc, mạch, thục ngũ cốc, vì vậy hậu nhân tôn xưng y là "Ngũ Cốc Gia", "Nông Hoàng Gia".

Lại từ trong vô số tạp thảo, chọn ra những thảo dược có tác dụng y học, dạy cho nhân tộc, khiến nhân tộc sau này khi bị bệnh liền có thể dựa vào những thảo dược này để chữa bệnh.

Sau khi Liệt Sơn Thị dạy tộc nhân trồng ngũ cốc, cuộc sống của tộc nhân bắt đầu tốt đẹp hơn.

Nhưng sự biến đổi của thời tiết không nằm trong sự quản lý của nhân tộc, việc tưới tiêu ngũ cốc trở thành vấn đề lớn nhất.

Có lúc gặp thiên tai, ngũ cốc trên đất cũng sẽ mất mùa.

Vì vậy, Liệt Sơn Thị lại bắt đầu nghĩ cách, làm thế nào để giải quyết vấn đề nguồn nước.

Y đã tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không có thu hoạch, chỉ có thể đi thỉnh giáo Trấn Nguyên Tử.

Gặp Trấn Nguyên Tử, Liệt Sơn Thị bày tỏ phiền não của mình, sau đó mong chờ Trấn Nguyên Tử có thể giải quyết được phương pháp mà y chưa thể giải quyết.

Trấn Nguyên Tử dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của Liệt Sơn Thị, đã cho biết nguồn nước không chỉ tồn tại trong sông ngòi biển cả, mà trong lòng đất cũng có nguồn nước tồn tại.

Liệt Sơn Thị trở về bộ lạc sau đó, liền tỉ mỉ suy nghĩ lời Trấn Nguyên Tử.

Sau một lát, Liệt Sơn Thị liền tìm mấy thanh niên cường tráng trong bộ lạc, bắt đầu đào bới trên một mảnh đất trống.

Đợi đào sâu năm trượng, đột nhiên, nước lớn liền từ dưới đất dâng lên.

Liệt Sơn Thị thấy vậy đại hỉ, liền đem phương pháp này phổ biến trong bộ lạc, dạy tộc nhân đào giếng lấy nước, để tưới tiêu cho nông tác vật.

Như vậy, bộ lạc Khương Thị dần dần trở nên cường đại, một số bộ lạc xung quanh, cũng đều cả tộc đầu quân cho bộ lạc Khương Thị, quy mô bộ lạc Khương Thị cũng lại một lần nữa mở rộng.

Cùng với việc phổ biến ngũ cốc, vấn đề lương thực của nhân tộc, đột nhiên được giải quyết.

Kỳ sau, Liệt Sơn Thị lại dưới sự chỉ dẫn của Trấn Nguyên Tử,

lập chợ, đặt chức thị trưởng, thiết lập chế độ giao dịch đổi vật.

Lại tước gỗ làm cung, chế tạo ra cung tên mới.

Ngoài ra, Liệt Sơn Thị chế tác đồ gốm, cải thiện rất nhiều cuộc sống ngày càng đông người.

Danh tiếng của Liệt Sơn Thị cũng truyền đi, nhất thời, Liệt Sơn Thị danh tiếng vang dội trong nhân tộc.

Những kiệt tác mà y chế tác, cũng đều lưu truyền trong nhân tộc.

Không lâu sau đó, Pháo Hy đang ở Trần Đô xa xôi, cũng nghe nói về những việc làm của Liệt Sơn Thị, không khỏi rất đỗi hứng thú với y.

Người này lại giải quyết được vấn đề lương thực mà mình cũng đau đầu, khổ tư mà không tìm ra cách giải quyết, xem ra y chắc chắn là một đại hiền chân chính.

Lúc này Pháo Hy, làm Cộng Chủ nhân tộc đã gần năm trăm năm, sau khi sáng tạo ra Bát Quái, Pháo Hy liền biết công đức của mình đã viên mãn, tinh lực của mình cũng dần dần không còn như trước, thời gian ở lại nhân tộc e rằng cũng không còn nhiều.

Vì vậy, Pháo Hy cũng bắt đầu tìm kiếm người có thể kế thừa mình, trở thành Cộng Chủ nhân tộc.

Hiện nay sau khi biết những việc Liệt Sơn Thị đã làm, liền quyết định gặp mặt, xem Liệt Sơn Thị có một lòng vì nhân tộc không, có tư cách trở thành Cộng Chủ nhân tộc mới hay không.

Vì vậy, Pháo Hy xuất phát từ Trần Đô, đi đến bộ lạc Khương Thị.

Chương 545

Người dân bộ lạc Khương Thị khi biết Pháo Hy là Cộng Chủ nhân tộc sắp đến bộ lạc của mình, không khỏi đều có chút kích động và tự hào.

Pháo Hy đến bộ lạc Khương Thị sau đó, liền gặp Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử không chỉ là Địa Tiên Chi Tổ, mà còn là người của Dương Mi nhất mạch, xét về bối phận, Pháo Hy còn phải gọi Trấn Nguyên Tử một tiếng Sư Huynh.

Ngay lập tức, Pháo Hy cũng biết phán đoán của mình không sai.

Tại bộ lạc Khương Thị, Pháo Hy gặp Liệt Sơn Thị, sau khi Liệt Sơn Thị hành lễ xong với Pháo Hy, Pháo Hy liền kéo Liệt Sơn Thị sang một bên.

Vừa hỏi một số vấn đề về việc trị lý bộ lạc, vừa quan sát y, sau mấy lần nói chuyện, tuy Liệt Sơn Thị ít nói, nhưng lại lời nào lời nấy đều là châu ngọc, có kiến giải độc đáo.

Pháo Hy vô cùng hài lòng.

Liệt Sơn Thị quả nhiên là một đại hiền, về kiến giải trị lý bộ lạc, y không hề kém cạnh mình, thậm chí còn có phần hơn.

Ngay lập tức Pháo Hy liền nói với Liệt Sơn Thị: "Liệt Sơn Thị, ngươi tuy chưa từng trị lý nhân tộc nhưng lại có nhiều tâm đắc, vậy thì hãy theo ta về Trần Đô đi, bây giờ ta tại vị đã gần năm trăm năm, đối với việc nhà nhân tộc đã sớm lực bất tòng tâm." "Đợi ngươi quen thuộc việc nhà nhân tộc sau, ta liền sẽ thiền nhượng chức Cộng Chủ cho ngươi, mong sau này ngươi có thể lãnh đạo nhân tộc sống tốt

hơn.” Liệt Sơn Thị nghe xong, kinh ngạc lớn, vội vàng nói: “Liệt Sơn Thị chỉ là một nông phu, làm sao có thể làm được chức Cộng Chủ nhân tộc, Cộng Chủ hãy chọn người hiền năng khác đi, Liệt Sơn Thị e rằng không thể gánh vác trọng trách này.” Pháo Hy khẽ cười, nói: “Ha ha, ngươi khiêm tốn rồi, vấn đề ăn uống của nhân tộc vẫn luôn là một vấn đề lớn làm nhân tộc khổ sở.

Ngay cả ta, nhiều năm qua cũng chưa tìm ra cách giải quyết nào, bây giờ lại được ngươi giải quyết, công lao này đối với nhân tộc lớn biết bao nhiêu!” “Có thể thấy hiền năng của ngươi không kém cạnh ta, vậy thì không cần từ chối nữa.” Liệt Sơn Thị nghe rồi, thành hoàng thành khủng, nhưng thấy thái độ Pháo Hy vô cùng kiên định.

Cuối cùng, liền đồng ý cùng Pháo Hy trở về Trần Đô, tiếp nhận chức Cộng Chủ nhân tộc.

Trước khi đi, Liệt Sơn Thị nhớ đến Trấn Nguyên Tử, liền đi đến cáo biệt y, thần sắc khá là buồn.

Trấn Nguyên Tử nhìn Liệt Sơn Thị, cười nói: “Đồ nhi không cần như vậy, con cứ đi đi, vi sư không lâu nữa cũng sẽ đến Trần Đô gặp lại con.” Liệt Sơn Thị nghe xong, vui mừng khôn xiết, như vậy, trong lòng không còn cố kỵ, trở về bộ lạc sau liền cùng Pháo Hy cùng nhau đến Trần Đô.

Và Liệt Sơn Thị cùng Pháo Hy cùng nhau đi đến Trần Đô, trên đường đi, hai người vẫn luôn thảo luận về cách trị lý nhân tộc, làm thế nào để nhân tộc có thể phát triển nhanh hơn dưới tiền đề không có hậu hoạn.

Trong quá trình thảo luận, Pháo Hy càng thêm khẳng định tài hoa của Liệt Sơn Thị, như vậy, mấy tháng liền trôi qua trong cuộc thảo luận của hai người.

Lúc này, đoàn người cũng đã đến Trần Đô.

Đến Trần Đô sau, Pháo Hy trước tiên liền tuyên bố với mọi người, sẽ vào dịp lễ kỷ niệm năm trăm năm ngày sinh của mình, sẽ thiền nhượng chức Cộng Chủ nhân tộc cho Liệt Sơn Thị, sau đó liền bảo mọi người đi thông báo cho tộc trưởng các bộ lạc.

Đồng thời, bảo Liệt Sơn Thị đi theo bên cạnh mình, bắt đầu làm quen với cách quản lý nhân tộc khổng lồ.

Liệt Sơn Thị trước đây hiểu rõ Cộng Chủ nhân tộc không dễ làm, nhưng khi thật sự bắt đầu tiếp nhận xử lý vấn đề của nhân tộc mới phát hiện, mình đã xem nhẹ sự vất vả của Cộng Chủ nhân tộc.

Dù có Pháo Hy ở bên cạnh giúp đỡ, y vẫn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng, Liệt Sơn Thị tận tâm với nhân tộc, dù có chút vất vả, nhưng vẫn nghiến răng kiên trì.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, mấy năm thời gian không biết từ lúc nào đã qua đi, Liệt Sơn Thị cũng đã hoàn toàn thích ứng với công việc của Cộng Chủ nhân tộc.

Nhiều bộ lạc của nhân tộc, đối với việc Pháo Hy muốn truyền ngôi cho Liệt Sơn Thị, cũng không có tiếng phản đối.

Dù sao danh tiếng của Liệt Sơn Thị đã sớm truyền khắp nhân tộc, danh vọng trong nhân tộc cũng không nhỏ, nhiều bộ lạc của nhân tộc đều biết Liệt Sơn Thị là một đại hiền nhân tộc, vì vậy tự nhiên sẽ không phản đối việc Liệt Sơn Thị kế vị trở thành Cộng Chủ nhân tộc.

Dương Mi đang bế quan trong Bàn Cổ Điện, lúc này đột nhiên mở hai mắt.

Mặc dù vẫn luôn trong quá trình tu luyện, nhưng đối với mọi chuyện trong Hồng Hoang y cũng tâm tri đỗ minh (hiểu rõ trong lòng), tự nhiên biết rằng chỉ còn chưa đầy hai năm nữa là đến thời điểm

Pháo Hy thiền nhượng ngôi vị.

Vì vậy y liền xuất quan, lập tức chạy về Trần Đô.

Sau khi Dương Mi đến Trần Đô, hắn trực tiếp đi gặp Pháo Hi.

Pháo Hi giờ đã gần bốn trăm chín mươi tám tuổi, một độ tuổi không thể tin được ở xã hội hiện đại, nhưng ở thời đại này, đặc biệt là khi Pháo Hi có tu luyện, thì lại là chuyện thường.

Pháo Hi giờ đã già yếu, đầy nếp nhăn, nếu không có pháp lực trong người, e rằng cũng như đa số người già khác, ngay cả đi đường cũng khó khăn, huống chi là đôi mắt sáng rõ kia.Khi Pháo Hi biết Dương Mi đã tới, nàng rất vui mừng.

Sau khi đón Dương Mi, Pháo Hi cảm khái nói: “Lão sư, đệ tử đã gần năm trăm năm tuổi, đảm nhiệm vị trí cộng chủ bấy nhiêu năm, tận mắt chứng kiến nhân tộc phát triển đến ngày nay, trong lòng vô cùng sung sướng.”“Hai năm nữa, ta sẽ nhường vị trí cộng chủ này cho một hiền năng khác là Liệt Sơn Thị.

Chương 546

Liệt Sơn Thị đã được ta khảo nghiệm, là một đại hiền, nhân tộc nằm trong tay hắn nhất định sẽ phát triển tốt hơn.”“Như vậy, ta cũng yên tâm rồi.”Dương Mi nghe ra Pháo Hi thật lòng vì nhân tộc, nên cũng cười nói: “Công hiến mà ngươi đã làm cho nhân tộc, nhân tộc tuyệt đối sẽ không quên, danh tiếng của Pháo Hi cũng sẽ vĩnh viễn được tất cả nhân tộc ghi nhớ.”Pháo Hi nghe xong chỉ a a cười, không quá coi trọng điều đó.“Lão sư trở về đúng lúc.

Đại điển Thiền nhượng của nhân tộc, thân là Nhân tộc Thánh Phụ, lão sư nhất định phải có mặt!” Pháo Hi mỉm cười nhìn Dương Mi nói, Dương Mi nghe vậy cũng cười gật đầu: “Đương nhiên là vậy!”Sau đó một thời gian, Dương Mi liền ở lại Trần Đô theo sự sắp xếp của Pháo Hi.Trong khoảng thời gian ở Trần Đô, Dương Mi cũng không tiếp tục bế môn khổ tu, mà nhàn nhã tản bộ trong Trần Đô như một lữ khách, sống với thân phận một nhân tộc bình thường.Để tránh thân phận Thánh Phụ gây ra náo động, trước khi ra ngoài hắn đều cải trang, khiến những người xung quanh không thể nhận ra thân phận thật của mình.Dương Mi muốn tìm hiểu nhân tộc đã phát triển đến mức nào, còn thiếu những thứ gì, liền tự mình trải nghiệm trong nhân tộc một phen.Trong vài năm sinh hoạt, Dương Mi dần phát hiện, do nhân tộc đã thỏa mãn nhu cầu ăn uống, mọi người càng sẵn lòng đối xử với nhau bằng cách thức lễ độ, hòa nhã, từ đó trở nên biết lễ biết tiết.Ngoài những mặt đó, nhân tộc vẫn ở trong trạng thái cực kỳ lạc hậu.Ví dụ, nhân tộc vẫn đang ở trạng thái lấy vật đổi vật.Và ví dụ, nhân tộc không có khái niệm về độ lượng.Sau khi phát hiện những vấn đề này, Dương Mi cũng âm thầm ghi nhớ trong lòng, những thứ này, đều là công đức từng chút một, không thể để tiện nghi cho tên

Hồng Quân lão già kia được.Căn cứ theo suy đoán, những việc này lẽ ra phải được giải quyết vào thời kỳ Hiên Viên Hoàng Đế, xem ra phải sớm sắp xếp rồi.Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã đến Đại điển Thiền nhượng.

Đây cũng là lần thiền nhượng đầu tiên trong lịch sử!Các tộc trưởng của các bộ lạc nhân tộc đều đổ về bờ Đông Hải.

Đại điển Thiền nhượng của nhân tộc được tổ chức ngay tại Bi Lâm, nơi đã xây dựng tượng đài trong Đại điển Cảm Ân trước kia! Pháo Hi đã ra lệnh cho mọi người xây dựng một đài cao ở trung tâm Bi Lâm hai năm trước, dự định sẽ truyền vị cho Liệt Sơn Thị trên đài cao này.Lúc này, vô số nhân tộc cùng với Nhân tộc Tam Tổ (trừ Diệp Thiên đang bế quan tu luyện) đều nhìn chằm chằm vào đài cao ở trung tâm Bi Lâm.Chỉ thấy tại nơi ánh mắt mọi người hội tụ, Pháo Hi và Liệt Sơn Thị đang đứng cạnh nhau, trước mặt là vô số tượng đài đồ đằng của nhân tộc dựng đứng trong Bi Lâm.Phía trước khói hương lượn lờ, hai người thần sắc trang nghiêm.Trên trời có vô tận mây vàng phiêu lãng.Đại điển Thiền nhượng của nhân tộc đang diễn ra vô cùng sôi nổi.Sau ngày hôm nay, cộng chủ nhân tộc sẽ thay đổi.Thiên Hoàng Pháo Hi công đức viên mãn, sẽ giao vị trí cộng chủ nhân tộc cho Địa Hoàng Liệt Sơn Thị.Đúng lúc đó, thân ảnh của Dương Mi từ từ đi xuống từ trên trời.

"Bái kiến Thánh Phụ!"Lập tức, vô số nhân tộc cùng với Pháo Hi, Liệt Sơn Thị và Nhân tộc Tam Tổ đều cung kính thi lễ."Miễn lễ." Nhìn chúng nhân tộc phía dưới, Dương Mi cũng mỉm cười nhàn nhạt.Nghe lời Dương Mi, chúng nhân tộc đều mong chờ nhìn về phía hắn.

Đặc biệt là Liệt Sơn Thị, trong lòng càng thêm phấn khích.

Thánh Phụ xuất hiện trong Đại điển Thiền nhượng, chứng tỏ tài

năng của mình đã được Thánh Phụ công nhận.Dương Mi quét mắt một cái, phát hiện Trấn Nguyên Tử đang mỉm cười quan sát từ xa.

Thân là sư phụ của Địa Hoàng, Trấn Nguyên Tử có mặt ở đây cũng không có gì lạ.Không chỉ vậy.

Giữa thiên địa, đồng thời có vài vị tôn giả cũng đang chú ý đến nơi này.Dương Mi cũng không để ý, chỉ nhìn về phía Pháo Hi.

Dạy dỗ Pháo Hi mấy trăm năm, trong mấy trăm năm đó, Pháo Hi đã tận tâm tận lực cống hiến tất cả cho nhân tộc bằng những gì đã học được.Có thể nói, nàng đã hiến dâng cả đời cho nhân tộc, Dương Mi vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo.Nhưng sau ngày hôm nay, Pháo Hi chứng đạo, chắc chắn sẽ khôi phục ký ức ban đầu, lúc đó duyên thầy trò năm trăm năm của hai người sẽ kết thúc.Sau ngày hôm nay, Phục Hi sẽ trở về.Không nghĩ nhiều nữa, Dương Mi nhìn Pháo Hi cười nói:"Hôm nay, nhân tộc Pháo Hi, đã làm cộng chủ nhân tộc năm trăm năm, kết lưới bắt cá, nuôi dưỡng sinh vật, hưng thịnh nghề nấu nướng, định rõ họ tộc, chế ra hôn nhân, hưng thịnh lễ nhạc, cần cù trị quốc, khiến các bộ lạc thần phục, mới có thịnh thế nhân tộc ngày nay!""Ta là Nhân tộc Thánh Phụ, sắc phong Pháo Hi làm Nhân tộc Thiên Hoàng, nhân tộc còn, Thiên Hoàng còn!"Dương Mi đọc lại công tích năm trăm năm của Pháo Hi, khiến tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều biết công lao của Pháo Hi đối với nhân tộc.Câu cuối cùng còn làm rõ địa vị của Pháo Hi trong nhân tộc: nhân tộc còn, Thiên Hoàng còn!Sáu chữ ngắn ngủi, thể hiện Pháo Hi sẽ vĩnh viễn hưởng khí vận nhân tộc, và bản thân nàng có thể trấn áp khí vận nhân tộc.Pháo Hi nghe xong, cũng khó nén nổi vẻ kích động, quỳ phục trước mặt Dương Mi, một gối quỳ xuống, ý là chấp nhận sắc phong của Dương Mi."Thiên Hoàng!

Lập!!" Dương Mi nhìn cảnh tượng này, trong cơ thể vô tận khí vận nhân tộc dũng động, lớn tiếng hô.Ngay lập tức, thiên địa chấn

động, vô tận kim quang đổ xuống.Phàm là kim quang hóa mây, tất có công đức xuất hiện.Trên cửu thiên.Thông Thiên vẫn luôn chú ý đến Đại điển Thiền nhượng của nhân tộc, sắc mặt co giật.

"Đạo Tôn đúng là quá vô sỉ rồi!""Một Nhân tộc Thiên Hoàng mà lại sắc phong tận hai lần?

Có cần mặt mũi nữa không?!"Hắn đương nhiên biết ý nghĩa của hai lần sắc phong Thiên Hoàng là khác nhau.Lần đầu tiên là Pháo Hi diễn Bát Quái, được Đạo Tôn sắc phong làm Nhân tộc Thiên Hoàng, đó là thật sự sắc phong hoàng vị của nhân tộc.Lần này sắc phong Pháo Hi Thiên Hoàng chi vị, lại là Pháo Hi công đức viên mãn, chứng đạo thành quả vị, quả vị là Thiên Hoàng.Cũng tức là.Khi Pháo Hi ở trong nhân tộc, đế hiệu của nàng đã là Thiên Hoàng.Đến khi chứng đạo đắc quả vị, cái được sắc phong mới chính là Thiên Hoàng chi vị trong Tam Hoàng đã nói!Trước đó các Thánh Nhân đều cho rằng Thiên Hoàng đã lập rồi.Không ngờ, hôm nay mới thực sự lập nên quả vị Thiên Hoàng! Điều khiến Thông Thiên ngạc nhiên nhất chính là!Công đức giữa thiên địa, dường như đã "quên mất" một lần, lại giáng xuống công đức lần nữa!Điều này khiến Thông Thiên cùng các Thánh Nhân đang hướng ánh mắt về Đại điển Thiền nhượng, một lần nữa ngạc nhiên tột độ!"Sao Thiên Hoàng chứng đạo lại phải giáng xuống hai lần công đức?""Phúc duyên này chẳng phải quá sâu dày rồi sao!"Trừ Thông Thiên ra, Tiếp Dẫn cũng đang lẩm bẩm nói, vô cùng khó hiểu.Năm đó Pháo Hi lập Bát Quái được Đạo Tôn phong Thiên Hoàng, đó là do Thiên Đạo ban xuống công đức.Giờ đây Pháo Hi được chính thức phong Thiên Hoàng, sao lại giáng xuống công đức nữa?Công đức, không còn đáng giá nữa sao?……Nhưng bất kể chúng nhân có đố kỵ thế nào, kim quang công đức kia vẫn giáng xuống, thành từng đoàn rơi xuống Pháo Hi và Dương Mi.Dương Mi mặt vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.Liên tiếp hai lần công đức giáng

lâm, vượt xa công đức mà Thiên Hoàng đáng lẽ được hưởng.Lần sắc phong Thiên Hoàng thứ hai cho Pháo Hi, đương nhiên cũng là cố ý, để quả vị của Pháo Hi càng thêm viên mãn.Phải biết, theo những gì hắn biết, sau khi Pháo Hi trở thành Thiên Hoàng, tuy có quả vị Thánh Nhân, nhưng sẽ bị thiên địa trói buộc tại một chỗ, trấn áp khí vận nhân tộc.Nhưng liên tiếp hai lần sắc phong Thiên Hoàng, nhìn có vẻ vội vàng, thực chất lại lấy khí vận che chở Pháo Hi, khiến Pháo Hi có thể phá vỡ trói buộc.Quả vị trấn áp khí vận nhân tộc, hoàng vị thì bảo hộ nàng tự do tung hoành thế gian.Dương Mi khẽ suy tư một chút, liền hiểu ra vì sao lại giáng xuống công đức lần thứ hai.Đó là bởi vì công lao trị thế của Pháo Hi, đã vượt xa thời kỳ Thiên Hoàng trong ký ức, khiến nhân tộc càng thêm hưng thịnh.Lần công đức thứ hai, là do lần công đức ban xuống trước đó không đủ nên được bổ sung thêm về linh tính.Chúng nhân tộc nghe Dương Mi lại phong Thiên Hoàng lần nữa, tự nhiên cũng vô cùng kinh ngạc.Nhưng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.Nhìn vô tận công đức và kim quang lượn lờ quanh người Pháo Hi, cảm giác tự hào mãnh liệt ấy, khiến lòng họ dâng trào, cao giọng hô tên Pháo Hi!“Hiện nay nhân tộc Liệt Sơn Thị có tài đức lớn, đức hạnh không kém gì ta!”“Hôm nay, Thiên Hoàng Pháo Hi của nhân tộc ta sẽ nhường ngôi cộng chủ nhân tộc cho Liệt Sơn Thị, mong chư vị tận tâm phụ tá hắn!”“Chư vị hãy ghi nhớ, nhân tộc cần đoàn kết một lòng, mới có thể đại hưng thịnh!”“Thiên Địa chứng giám!”“Thánh Phụ chứng giám!”Pháo Hi lúc này đợi kim quang nhập vào cơ thể, từ từ đứng dậy, cả người như trời sinh hạ thế, lớn tiếng tuyên bố, còn Liệt Sơn Thị một gối quỳ xuống đất, tiếp nhận thiền nhượng.Sau đó, vô tận kim quang công đức cuối cùng cũng tiêu tán.Khí tức trên người Pháo Hi lúc này đột ngột bạo trướng.Trong nháy mắt, nàng đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong mà chưa hề Trảm Thi!Nhìn tư thế đó, dường như vẫn đang tiếp tục bạo trướng!Theo tu vi đề thăng, cơ thể Pháo Hi vốn đã bước vào tuổi già, nhanh chóng trở

nên trẻ trung.

"Ta Phục Hi, đã trở về!"Pháo Hi ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười vang vọng khắp thiên khuyết.Đúng lúc đó, ký ức của nàng bắt đầu khôi phục, tất cả ký ức thuộc về Phục Hi đều trở về.Giờ đây, trải qua kiếp nạn đã trở về, nàng lại một lần nữa từ Pháo Hi trở thành Phục Hi!Đồng thời, giữa thiên địa, một chiếc cổ cầm phá không mà đến.Chính là linh bảo bản mệnh của Phục Hi năm đó, Phục Hi Cầm! Bảo vật này cảm nhận Phục Hi thoát kiếp xuất thế, tự phát trở về bên cạnh Phục Hi.Cảnh giới của Phục Hi lúc này, đã hoàn toàn đột phá giới hạn kiếp trước, hướng tới cảnh giới Thánh Nhân.Theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, nếu Phục Hi nhập vào Hỏa Vân Động trấn áp khí vận nhân tộc, tự nhiên sẽ thành Thánh Nhân.Nhưng đó thực chất chỉ là ngụy Thánh mà thôi.Một khi ra khỏi Hỏa Vân Động, cảnh giới của Phục Hi sẽ giảm mạnh, thậm chí còn kém hơn ban đầu.Nhưng bây giờ thì khác rồi.Phục Hi khi còn là cộng chủ nhân tộc, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.Sau đó lại được Dương Mi đích thân sắc phong hai đạo Thiên Hoàng chi vị, một đạo để trấn áp khí vận nhân tộc, một đạo tự nhiên để bảo hộ sự tự do của hắn.Ngay cả thiên địa cũng không thể thay đổi được!Giờ đây hắn đang thẳng tiến tới cảnh giới Thánh Nhân, chỉ cần một đạo Hồng Mông Tử Khí nữa, hôm nay Phục Hi liền có thể lập địa thành Thánh!Tuy nhiên, Dương Mi lúc này lại không lấy Hồng Mông Tử Khí ra, mà mỉm cười nhìn Phục Hi, đồng thời tiếng cười nhẹ nhàng vang vọng bên tai chúng nhân: "Đã đến nước này, ta từng nói, đợi ngươi thoát kiếp trở về, ta sẽ ban cho ngươi một trận tạo hóa!"Lời này vừa thốt ra, mấy vị Thánh Nhân kia (trừ Nữ Oa) lập tức cảm thấy không ổn, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Dương Mi.Chỉ thấy Dương Mi, điểm một ngón tay, lập tức có một tia sáng rực rỡ bắn thẳng vào trán Phục Hi!Sau khi hào quang nhập vào cơ thể Phục Hi, cơ thể Phục Hi lập tức chấn động ầm ầm, sau đó chỉ thấy khí tức cảnh giới của Phục Hi dường như đã gặp phải

bình cảnh.Trong khoảnh khắc đó, như thể đã đả thông thiên địa huyền quan, lập tức đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, bước vào một tầng thứ sinh mệnh hoàn toàn mới!Một luồng uy áp bao trùm cả Hồng Hoang, trong khoảnh khắc đó, tất cả các đại năng Hồng Hoang đang chú ý đến nơi đây đều ngây người.Chúng sinh Hồng Hoang càng cảm nhận được một luồng uy áp khiến người ta thần phục, không tự chủ mà quỳ xuống, hướng về phía Phục Hi mà khấu bái!Hai chữ Thánh Nhân lập tức lướt qua tâm trí chúng sinh Hồng Hoang, tuy đã lâu không trải nghiệm cảm giác này, nhưng uy áp của Thánh Nhân đã khiến ký ức vô cùng sâu sắc!Bây giờ lại xuất hiện một luồng khí tức xa lạ, đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, đối với sinh linh Hồng Hoang, không khác gì tiếng sét giữa trời quang.Sau bao nhiêu năm, thiên địa Hồng Hoang lại xuất hiện một tôn Thánh Nhân nữa sao?Thế nhưng, sự thật lại không phải như vậy!Vì Dương Mi muốn tặng Phục Hi một trận tạo hóa, đương nhiên sẽ không để Phục Hi đi làm cái Thánh Nhân Thiên Đạo chết tiệt kia, trở thành con rối của Thiên Đạo.Thế nên Dương Mi ban tạo hóa cho Phục Hi, chính là trực tiếp giúp hắn một hơi đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vốn ngang vai với Thánh Nhân, có uy áp Thánh Nhân cũng là điều rất bình thường.Nhưng mọi người đều biết, cảnh giới Hỗn Nguyên còn khó hơn thành Thánh Nhân vài phần!Trong tay Dương Mi, lại dường như vô cùng đơn giản.Nữ Oa nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt ánh lên vẻ mừng rỡ khó tả, trong lòng lập tức dâng trào kích động.Phục Hi có thể một hơi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoàn toàn là chuyện không hề có!Vì thế sự kích động trong lòng, tự nhiên khó có thể diễn tả bằng lời.Sắc mặt năm người Lão Tử thì hoàn toàn tối sầm lại, kết quả của sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.Không ai ngờ, Phục Hi lại một hơi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành một tồn tại cường đại

ngang hàng với Dương Mi.Quan trọng là, người của Đạo Tôn nhất mạch!Không khỏi khiến mấy vị Thánh Nhân thuộc Đạo Tổ Hồng Quân nhất mạch, lập tức cảm thấy áp lực trong lòng lại tăng thêm một phần.Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lúc này cũng khẽ mở đôi mắt sâu thẳm, trong ánh mắt cũng có chút ngạc nhiên, nhưng trên mặt lại không có quá nhiều biến động cảm xúc.Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi, tuy có chút bất lợi cho hắn, nhưng xa xa chưa đến mức bị hắn để vào mắt.Hiện tại, mục tiêu của hắn, lại phải cao hơn một tầng nữa rồi!Lúc này, Phục Hi cũng cuối cùng chậm rãi tỉnh táo lại từ trong đột phá, thu liễm uy áp của bản thân, sau đó cảm nhận sự thay đổi của mình và thiên địa xung quanh, một tia tang thương chợt lóe lên trong đôi mắt hắn."Đa tạ Sư Tôn tái tạo chi ân!"Dù đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Phục Hi trên người lại không có chút phù phiếm ngạo khí nào, hắn bước vài bước đến trước mặt Dương Mi, một gối cung kính đối với Dương Mi nói.Dương Mi thấy vậy, chỉ khẽ cười một tiếng, duyên thầy trò này, lại đã tận khi Phục Hi khôi phục ký ức.Trước đó, duyên thầy trò với Pháo Hi chỉ có hơn năm trăm năm, cũng chỉ là vậy mà thôi.Dù sao, hắn thu Pháo Hi làm đồ đệ, chứ không phải Phục Hi!Nhưng Phục Hi dường như đã nhìn thấu ý nghĩ của Dương Mi, khiến Dương Mi cũng có chút ngạc nhiên mà mở miệng nói: "Ta muốn cầu Vô Thượng Đại Đạo, xin lão sư chấp thuận, tiếp tục duyên thầy trò này!""Còn về tiền trần vãng sự, Phục Hi ta, càng là Pháo Hi!……"Nghe Phục Hi nói nghiêm túc như vậy, Dương Mi có chút á khẩu.Hắn đâu có để Phục Hi đảo lại lời nói!Nhưng hắn cực kỳ rõ ràng, Phục Hi thuộc loại "cá mặn" đến mức nào.Nếu không, một tôn đại thần thông giả sinh ra từ Hồng Hoang sơ kỳ, sao đến nay vẫn chưa được sinh linh Hồng Hoang biết đến rộng rãi?Vì vậy Dương Mi cho rằng, Phục Hi giờ đây dưới sự giúp đỡ của hắn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, hưởng thụ khí vận nhân tộc.Có thể nói là tồn tại vạn kiếp bất diệt, bất tử bất diệt, chỉ cần nhân tộc còn một ngày, hắn

liền an nhiên vô sự!Một tồn tại như Thánh Nhân, lại còn tự do hơn cả Thánh Nhân, cả Hồng Hoang trừ Đạo Tổ ra, còn ai có thể ngăn cản hắn?Như vậy, Phục Hi chẳng phải sẽ còn "cá mặn" hơn trước sao? Thế nhưng sự thật lại xa xa nằm ngoài dự liệu của Dương Mi, hay nói cách khác, ngay cả Dương Mi cũng không hoàn toàn hiểu rõ Phục Hi.Thân là một đại năng Hồng Hoang sinh ra từ căn nguyên từ Hồng Hoang sơ kỳ, tuy vẫn luôn biểu hiện là người âm thầm không tên tuổi.Nhưng ai lại có thể phủ nhận, khát vọng cầu đạo của Phục Hi? Nếu không bị thiên mệnh trói buộc, e rằng Phục Hi dựa vào thực lực của bản thân, tu vi đã có thể dễ dàng Trảm Nhị Thi thậm chí Tam Thi rồi!Giờ đây dưới sự giúp đỡ của Dương Mi, Phục Hi lại một hơi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, dường như đột nhiên mở ra một cánh cửa mới.Đằng sau cánh cửa đó, con đường cầu đạo rực rỡ kia, Phục Hi sao lại không nhiệt huyết?Tìm đến Dương Mi, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.Ai mà không biết, trong cả Hồng Hoang, trên con đường cầu thủ Vô Thượng Đại Đạo, Đạo Tôn Dương Mi là người đi xa nhất?

"Ngươi thật sự muốn cầu chứng Vô Thượng Đại Đạo sao?""Phải biết, con đường này vô cùng gian nan, ngay cả ta, hiện nay cũng chưa thể leo lên đến cảnh giới đỉnh phong!"Dương Mi sắc mặt nghiêm nghị, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Phục Hi.Thật lòng mà nói, hắn cũng không ngờ Phục Hi lại nảy sinh chí cầu Đại Đạo.Nếu Phục Hi vẫn như cá mặn ban đầu, Dương Mi sẽ không muốn nhận hắn làm đồ đệ.Yêu cầu nhận đồ đệ của hắn cực kỳ cao!Vì vậy hắn mới cố ý muốn bỏ đi danh phận thầy trò.Nhưng nếu Phục Hi thật sự muốn tìm Vô Thượng Đại Đạo, chỉ cần chí hướng ấy, đã đạt đến yêu cầu của Dương Mi rồi."Tự nhiên là thật!" Phục Hi như đã hạ quyết tâm, không chút do dự, liền không cần suy nghĩ mà nói."Tốt!""Nếu đã như vậy, vậy tiền trần vãng sự cứ để qua đi.""Hiện nay, ngươi chính là thân truyền đệ tử thứ hai của ta!""Phục Hi, ngươi có nguyện ý

không?”Dương Mi nhìn thẳng Phục Hi, mắt lộ thần quang, nhìn thẳng Phục Hi.Phục Hi lập tức quỳ xuống trước mặt Dương Mi, lớn tiếng nói: “Đại Đạo ở trên, thiên địa chứng giám!”“Ta Phục Hi hôm nay nhập môn Dương Mi Đạo Tôn, tôn người làm sư, vô oán vô hối, phụng sự đạo thầy trò!”Thiên địa lóe lên hào quang.Dường như đã nghe thấy lời thề của Phục Hi.“Thiện tai!”“Nhớ kỹ, thân truyền đệ tử dưới trướng vi sư còn có một người, chính là Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng hắn vẫn chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, chỉ là cơ duyên chưa tới!”“Các ngươi hai người đương nhiên phải tương trợ lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau!”Dương Mi ha ha cười lớn, tuy Phục Hi chắc chắn đã biết, nhưng vẫn cần thực hiện quy củ.Đương nhiên, hắn rất hài lòng với đồ đệ Phục Hi này.Khi Phục Hi bái sư, Đại điển Thiền nhượng của nhân tộc cũng đang tiến hành.Chúng nhân tộc đang cao giọng hô hoán tên Liệt Sơn Thị, Liệt Sơn Thị cũng trong tiếng hoan hô của mọi người mà đăng lên vị trí cộng chủ nhân tộc!Dương Mi thấy vậy, liền biết Đại điển Thiền nhượng đã kết thúc, nhưng còn một việc phải làm.Chỉ thấy Dương Mi từ trong không gian tự thành của mình lấy ra một pháp bảo hình cung điện, chư Thánh nhìn thoáng qua liền không thèm nhìn nữa.Bởi vì pháp bảo này chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo rất phổ thông, trong một đống Hậu Thiên Linh Bảo không đáng được chú ý.Tự nhiên sẽ không lọt vào mắt họ.Chỉ thấy động tác tiếp theo của Dương Mi, lại khiến mi mắt chư Thánh giật giật, hắn trực tiếp đem toàn bộ công đức Thiên Hoàng vừa nhận được quán nhập vào kiện pháp bảo cung điện kia!Kim quang không ngừng tuôn trào, rõ ràng đang nói cho mọi người biết, lượng công đức quán nhập lần này xa xa không chỉ là chút công đức mà Dương Mi vừa nhận được.Đủ cả bốn năm lần như vậy!Đạo Tôn muốn làm gì?

Có ý gì?

Chẳng lẽ là để khoe khoang công đức sao?Nhưng dù công đức của

Đạo Tôn có nhiều đến mấy, cũng không cần lãng phí như vậy chứ.Đem vô tận công đức quán nhập vào một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, đây là hành vi điển hình của kẻ phá gia chi tử, nhìn mà Lão Tử cùng chư Thánh tiếc đứt ruột!Không để ý đến nghi vấn trong lòng chư Thánh, Dương Mi trực tiếp bước lên, trong ánh mắt của chúng nhân tộc, lớn tiếng hô: "Nhân tộc!""Trải qua ma nạn không đổ, nhưng chư vị có từng nghĩ thịnh thế ngày nay từ đâu mà có không?"Chúng nhân tộc nghe xong nhìn nhau, chư Thánh cũng không biết Dương Mi muốn làm trò gì.Không để chúng nhân đợi quá lâu, Dương Mi liền tự hỏi tự đáp: "Thịnh thế nhân tộc ngày nay, ngoài công lao của chư vị có mặt ở đây, những anh linh đã từng hy sinh vì sự phát triển của nhân tộc, chúng ta không thể quên!""Cũng không nên quên!" "Đại Đạo ở trên!"Chư Thánh vừa nghe thấy mở đầu này, trong lòng giật mình, Đạo Tôn lại muốn giở trò gì nữa đây?

"Đại Đạo ở trên!""Nay có Nhân tộc Thánh Phụ Dương Mi, muốn lấy Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo Tinh Nguyệt Cung làm cơ sở, hy sinh một thành khí vận nhân tộc của ta, lập nên Anh Linh Điện!""Phàm những người trong quá trình nhân tộc phát triển cường đại mà đã hy sinh, cống hiến sinh mệnh của mình vì nhân tộc, đều có thể nhập vào Anh Linh Điện, vĩnh viễn hưởng thụ sự cúng bái của nhân tộc!""Vĩnh trấn khí vận nhân tộc!" "Anh Linh Điện!

Lập!!"Cùng với lời Dương Mi dứt, Đại Đạo lập tức hồi ứng tiếng của Dương Mi, trên cửu tiêu lập tức vang lên tiếng sấm cuồn cuộn.Sau đó Dương Mi ném Tinh Nguyệt Cung trong tay (vốn đã tạm thời được đề thăng phẩm chất) lên trời."Rắc!"Một tiếng sấm sét đánh xuống, Tinh Nguyệt Cung lập tức với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà trở nên to lớn vô cùng.Đồng thời một thành khí vận nhân tộc trên người Dương Mi cũng bị rút đi, nhanh chóng chảy vào Tinh Nguyệt Cung kia.Muốn lập nên một Anh Linh Điện như Dương Mi đã

hình dung, chỉ một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo là không đủ, trừ phi là Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo hoặc Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo mới miễn cưỡng có thể.Vì vậy Dương Mi phải trả thêm một ít khí vận, làm cái giá để có thể lập nên Anh Linh Điện!May mắn là khí vận nhân tộc bị tổn thất sẽ theo sự lớn mạnh dần dần của Anh Linh Điện mà quay trở lại trên người Dương Mi.Và theo số lượng anh linh tăng lên, khí vận quay trở lại trên người Dương Mi sẽ càng nhiều, xét về lâu dài, đây là một cuộc làm ăn vô cùng hời.Theo một thành khí vận trên người Dương Mi dung nhập vào Tinh Nguyệt Cung, Tinh Nguyệt Cung lập tức được đề thăng thành một kiện Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo!Dương Mi vươn ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, Tinh Nguyệt Cung đang lơ lửng trên không trung chậm rãi hạ xuống, sau đó rơi xuống bờ Đông Hải, trên vùng đất nguyên thủy của nhân tộc.Kể từ đó, Anh Linh Điện mới chính thức được lập nên!Dương Mi kiếp trước rốt cuộc là người, nếu không với tu vi và thực lực hiện tại, hắn nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đặt vào việc truy cầu Vô Thượng Đại Đạo.Lại sao có thể như lúc này, tận tâm tận lực vì nhân tộc như vậy?Rốt cuộc, hắn vẫn nặng lòng với nhân tộc!……Tinh Nguyệt Cung trực tiếp trở thành một kiện Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, nhưng kiện pháp bảo này do được nhân tộc dùng làm Anh Linh Điện, nên chỉ có thể do người trong nhân tộc sử dụng.Hoặc những người có quan hệ mật thiết với nhân tộc sử dụng, những người khác, không thể dùng được kiện pháp bảo này.Chư Thánh nhìn thoáng qua, liền không để ý nữa.Một kiện Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo mà thôi, không có gì đáng bận tâm.Chúng nhân tộc thì lại vô cùng cảm kích vì Anh Linh Điện do Dương Mi lập ra, từng người một đều quỳ lạy nói: “Thánh Phụ từ bi!”Trong lòng vô cùng kích động, sự tồn tại của Anh Linh Điện đại biểu cho việc dù có chết đi, chỉ cần là người có cống hiến lớn cho nhân tộc, cũng sẽ không nhập vào luân hồi, sau khi chết có thể vĩnh viễn hưởng thụ sự cúng bái của con cháu đời sau.Đó là một việc

vinh quang biết bao!Con cháu của những anh hùng đó cũng nước mắt rưng rưng, tổ tiên của họ từng cống hiến rất nhiều cho nhân tộc, thậm chí có người đã phải trả giá bằng tính mạng.Vốn dĩ họ cho rằng mọi người đã quên những chuyện này, nhưng không ngờ Thánh Phụ lại nhớ, còn có thể đặc biệt kiến lập một cung điện để nhân tộc cúng bái họ.Trong lòng vô cùng cảm động!"Đa tạ Thánh Phụ từ bi!""Đa tạ Thánh Phụ từ bi!""……"Những hậu duệ anh hùng này kích động đến mức quên mất, Dương Mi từng nói với họ, nhân tộc không cần quỳ trời không cần quỳ đất, càng không cần quỳ bái.Nhưng lúc này, một đám người nhân tộc lại đều cam tâm tình nguyện quỳ phục trước mặt Dương Mi.Nhìn cảnh tượng này, Phục Hi đứng bên cạnh không tự chủ mà gật đầu.Mặc dù đã khôi phục ký ức, trở lại thân phận Phục Hi, nhưng trước đó, Phục Hi lúc này, cũng là Thiên Hoàng Pháo Hi nặng lòng với nhân tộc!Vì vậy, một trái tim hắn đặt trên nhân tộc.Từ hôm nay trở đi, chỉ cần Anh Linh Điện tồn tại, nhân tộc sẽ tràn đầy dũng khí vô úy.Họ sẽ dùng hết sức lực để khai thác sáng tạo, phấn đấu tiến thủ, bởi vì căn bản không cần lo lắng chuyện phía sau!Chỉ cần là người thật lòng thật ý cống hiến lớn cho nhân tộc, dù chết, cũng có thể bằng một phương thức khác để hưởng thụ vĩnh sinh.Chuyện này dù là lông gà vỏ tỏi, hay việc vặt cũng đáng!Dương Mi thấy vậy cũng gật đầu, sở dĩ hắn lập ra Anh Linh Điện, một mặt là để tìm một nơi an nghỉ tốt cho những anh hùng đã hy sinh vì nhân tộc.Hai là để nhân tộc không còn nỗi lo về sau, hun đúc dũng khí vô úy!Ngay lập tức Dương Mi phất tay áo nhẹ nhàng vung lên, giải phóng những vong hồn nhân tộc đã chết trong cuộc thảm sát của Yêu tộc năm xưa, vì đã dũng cảm chống trả nhưng lại bỏ mạng, từ trong không gian tự thành của mình.Những vong hồn nhân tộc này vì mang theo oán hận mãnh liệt đối với Yêu tộc mà chết, nên lúc đó trên người họ bao quanh rất nhiều oán khí.Oán khí này sâu nặng đến mức ngay cả chư Thánh nhìn thấy cũng phải kinh hãi.Nếu không phải Dương Mi

vẫn luôn dùng Thời Không Pháp Tắc ôn dưỡng, họ ở địa phủ, cũng sẽ biến thành những ác quỷ hung lệ nhất.Nhưng những người này, không đáng bị đối xử như vậy!Không đáng!Dương Mi lập tức thúc giục Tinh Nguyệt Cung (cũng là Anh Linh Điện của nhân tộc) rải xuống một vệt kim quang.Kim quang vừa là kim quang công đức, vừa bao hàm khí vận nhân tộc.Dưới sự chiếu xạ của vệt kim quang này, những oán khí vốn khó xua tan trực tiếp như tuyết tan dần dần biến mất.Những vong hồn với biểu cảm dữ tợn, vô cùng thống khổ lúc này trên mặt cũng lộ ra nụ cười an tường, cuối cùng cũng khôi phục thần trí!Dương Mi đại khái nhìn lướt qua, những vong hồn trước mặt này đại khái có vài chục người, trong tình huống đại kiếp Yêu tộc thảm sát nhân tộc với số lượng lớn như vậy, mà chỉ có vài chục người có tư cách tiến vào Anh Linh Điện.Liền biết năm đó trong trận hạo kiếp kia, họ đã có những cống hiến to lớn như thế nào vì bộ lạc, vì nhân tộc.Lúc này những người đã khôi phục thần trí, biết chuyện gì đã xảy ra, từng người một cảm động đến rơi lệ mà thi lễ với Dương Mi nói: "Đa tạ Thánh Phụ từ bi!"Dương Mi nghiêm nghị nhìn họ, nói: "Các ngươi đã cống hiến tất cả vì nhân tộc, không nên trở thành oan hồn lệ quỷ!""Các ngươi là những người làm nên nhân tộc ngày nay, xứng đáng hưởng thụ sự cúng bái của con cháu đời sau!"Nghe lời Dương Mi, tất cả nhân tộc có mặt cũng đồng loạt cúi đầu bái tạ những anh hồn đó nói: "Hậu thế tử tôn bái tạ tiền bối nhân tộc của ta!""Đi đi!" Dương Mi vung tay lớn, những anh hồn này liền bay vào trong Anh Linh Điện.Sau khi hoàn thành việc Anh Linh Điện, mọi việc ngày hôm nay mới chính thức kết thúc, chúng nhân tộc xung quanh cũng tản đi dưới sự dẫn dắt của tân cộng chủ Liệt Sơn Thị.Thế nhưng giờ đây Phục Hi đã chứng đạo Hỗn Nguyên, chư vị Thánh Nhân cũng không ai không biết điều mà nhảy ra, đề cập đến chuyện Hỏa Vân Động!Chỉ có Lão Tử ở Thủ Dương Sơn xa xôi, ánh mắt oán độc, không có ý tốt nhìn nhân tộc một cái, cũng không biết đang mưu tính gì.Hắn cho rằng

mọi chuyện ngày hôm nay, tuy tất cả đều xuất phát từ mưu kế của Dương Mi, nhưng truy xét đến cùng cũng không thoát khỏi mối quan hệ với nhân tộc.Dương Mi Lão Tử có thể không đối phó được, nhưng đối phó nhân tộc thì được.……Chuyện Đại điển Thiền nhượng của nhân tộc kết thúc, Dương Mi liền dẫn Phục Hi rời Hồng Hoang trở về Bàn Cổ Điện.Vì giờ đây Phục Hi đã bái Dương Mi làm sư, nên sau này đương nhiên cần theo Dương Mi tu hành.Đương nhiên, Dương Mi đối với đồ đệ rất phóng khoáng, tự nhiên sẽ không thực sự ước thúc sự tự do của Phục Hi.Phục Hi vừa khôi phục ký ức không lâu, cũng bày tỏ muốn đi thăm muội muội Nữ Oa của mình, Dương Mi đương nhiên vui vẻ đồng ý.Sau khi Phục Hi rời đi, trong mắt Dương Mi lóe lên một tia tinh mang, sau đó lại triệu Nguyên Phượng vào.“Chủ nhân, không biết đột nhiên gọi ta đến, có chuyện gì?”Thấy Nguyên Phượng đến trước mặt, Dương Mi cũng không nói nhiều, ngay lập tức trong tay hắn lóe lên một tia sáng trắng, xuất hiện một cây Giả Tiên.Nguyên Phượng ngây người, nhìn cây Giả Tiên trong tay Dương Mi, hai má xinh đẹp lập tức đỏ bừng, sắc mặt cũng trở nên kỳ lạ.“Chủ nhân,……”Tuy Nguyên Phượng và Dương Mi cũng đã có vài lần song tu, nhưng hành động như vậy vẫn khiến Nguyên Phượng có chút không kịp trở tay.Thế nhưng, ý tứ trong lời nói lại khiến Dương Mi ngây người, nghe thấy những lời đầy vẻ thẹn thùng, hắn lập tức bất đắc dĩ cười nói: “Nha đầu, ngươi nghĩ gì vậy.”Hắn mới đối với Nguyên Phượng nói: “Lần này gọi ngươi đến, là vì có một cơ duyên không thể bỏ lỡ.

Vật này tên là Giả Tiên, là một thần tiên, có thể giám biệt độc tính vạn vật trong thiên hạ.”“Mười năm sau, Liệt Sơn Thị sẽ ở Đô Quảng Chi Dã leo Kiến Mộc, lấy Dao Thảo trong Thiên Đế Hoa Viên kia.”“Ngươi đem vật này tặng cho Liệt Sơn Thị, liền sẽ có một trận công đức có thể làm.”Nghe những lời Dương Mi nói, Nguyên Phượng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên mặt cũng hiện lên một tia vui

sướng.Dù sao công đức, ngay cả Thánh Nhân cũng không chê ít, thậm chí là tồn tại cầu mà không được.Chỉ thấy Nguyên Phượng đang định đưa tay ra đón lấy cây Giả Tiên kia, đôi tay đưa ra lại dừng lại giữa không trung, trên mặt càng hiện lên một tia do dự.Sự do dự này tự nhiên bị Dương Mi nhìn thấy, ngay lập tức ngay cả Dương Mi cũng nhíu mày khó hiểu.Nguyên Phượng chưa từng từ chối yêu cầu của hắn, nhưng một trận công đức mà Thánh Nhân đều khao khát như vậy, Nguyên Phượng lại do dự sao?……Lúc này Nguyên Phượng đang do dự, tự nhiên cảm nhận được ánh mắt chú ý của Dương Mi.Sợ bị Dương Mi hiểu lầm, Nguyên Phượng liền có chút ngập ngừng mở miệng nói: "Chủ nhân, không bằng trận công đức này, nhường cho Tiểu Long Nữ đi!"Lời Nguyên Phượng vừa dứt, ngay cả Dương Mi cũng ngẩn người, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.Nhưng hắn cũng không hề tức giận chút nào, ngược lại còn có chút cảm thấy an ủi.Lúc này sao hắn lại không hiểu, Nguyên Phượng đâu phải muốn trái lời hắn, rõ ràng Nguyên Phượng cảm thấy công đức Thiên Hoàng lần trước nàng đã nhận được.Công đức Địa Hoàng lần này, là do nhường cho Tiểu Long Nữ (cũng là tọa kỵ của Dương Mi) mới có thể nhận.Cùng là tọa kỵ của Dương Mi, nhưng Nguyên Phượng không thể một mình độc chiếm tất cả lợi ích, vì mệnh lệnh của Dương Mi, Tiểu Long Nữ chắc chắn sẽ không có oán giận, nhưng trong lòng Nguyên Phượng cũng sẽ có chút không thoải mái.Điều mà Dương Mi không ngờ tới, là trước cám dỗ của công đức, Nguyên Phượng lại có thể suy nghĩ cho người khác.Không thể không nói, điều này thực sự khiến hắn vô cùng an ủi.Vì vậy, hắn mỉm cười nhìn Nguyên Phượng nói: "Trận công đức này có chút đặc thù, không phải ai cũng có thể hoàn thành, ngươi là người thích hợp nhất."Nghe lời Dương Mi nói, Nguyên Phượng lại có chút khó hiểu.Đặc thù sao?

Lại là người thích hợp nhất sao?Nhưng, chẳng phải chỉ là tặng một cây Giả Tiên thôi sao?Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của

Nguyên Phượng, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lại mỉm cười, lúc đó đột nhiên bước vài bước đến gần Nguyên Phượng, ghé tai nói nhỏ vài câu.Đợi Dương Mi đứng về vị trí cũ, sắc mặt do dự của Nguyên Phượng đã hoàn toàn biến mất, không còn chần chừ, nàng nhận lấy Giả Tiên trong tay Dương Mi rồi rời khỏi Bàn Cổ Điện.Không còn cách nào khác, bởi vì nhiệm vụ đặc thù mà Dương Mi đã nói, nàng chính là người thích hợp nhất.……Khi Dương Mi giao Giả Tiên cho Nguyên Phượng, lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện.Thiên Đình Chi Chủ, Ngọc Đế Hạo Thiên.Cùng với Ngọc Mẫu Dao Trì bên cạnh, đồng loạt quỳ phục trên mặt đất.“Các ngươi giờ là Thiên Đình Chi Chủ, đừng có tùy tiện ti tiện khúm núm như vậy nữa, còn ra thể thống gì?”Trước mặt họ, Hồng Quân đang đứng trước Hạo Thiên và Dao Trì, thần sắc có chút bất mãn.“Dù là Thiên Đình Chi Chủ, cũng luôn phải nhớ đến Đạo Đồng của lão gia.”“Ở trước mặt lão gia, không mất mặt!” Hạo Thiên quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói, ngữ khí vô cùng cung kính, không hề có chút khí phách đế vương nào.Dao Trì bên cạnh cũng liên tục nói với Hồng Quân: “Quỳ lạy lão gia, sao lại gọi là quỳ lạy chứ?

Nhân tộc còn có lễ chế, hai người chúng ta là Thiên Đình Chi Chủ, càng nên lập ra lễ chế, để tuân theo lễ tiết mà thôi.”“Hoang đường.” Hồng Quân tuy mắng một tiếng, nhưng trên mặt lại không có chút vẻ tức giận nào.Ngược lại, trong lòng hắn còn rất hài lòng với sự ngoan ngoãn lanh lợi của Hạo Thiên và Dao Trì.

“Lão gia, hôm nay có việc gì quan trọng phân phó sao?”Hạo Thiên lúc này tiến sát đến chân Hồng Quân, như một con chó liếm, liên tục hỏi.

“Cũng không có việc gì quan trọng lắm, chỉ có một trận công đức cần ngươi đi làm.”Hồng Quân nhìn Hạo Thiên, sau đó từ từ nói.Hạo Thiên nghe vậy, tinh thần chấn động.Công đức!Trong lòng tự nhiên

kích động, nhưng trên bề mặt lại cực kỳ đúng mực mà nói: “Lão gia cứ việc phân phó!”“Vật này là Giả Tiên, là một thần tiên, có nhiều diệu dụng.”“Mười năm sau, Liệt Sơn Thị sẽ lên hoa viên kia, ngươi đem vật này tặng cho hắn, liền tự nhiên sẽ đắc được một trận công đức!”“Nhớ kỹ, đừng để người khác nhanh chân đoạt trước.” Hồng Quân phân phó nói.Tuy hắn đã đồng ý không nhúng tay vào vị trí sư phụ Địa Hoàng, nhưng chuyện công đức, tự nhiên ai nấy tùy bản lĩnh.

“Lão gia cứ yên tâm, ta là Thiên Đình Chi Chủ, là việc của Thiên Đình, ai dám tranh giành với ta?”“Chuyện này, chắc chắn mã đáo thành công.” Ngọc Đế Hạo Thiên nghe vậy không cho là đúng, trực tiếp vỗ ngực nói.……Nhưng sau khi Liệt Sơn Thị đắc được vị trí cộng chủ nhân tộc, cần cù siêng năng, dốc sức trị vì, lại có Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử chỉ điểm phía sau, không những không làm tổn hại đến cơ nghiệp mà Pháo Hi để lại, mà nhân tộc ngược lại vẫn không ngừng mở rộng.Tất cả, ngoài việc Pháo Hi đã để lại cho Liệt Sơn Thị một nền tảng vô cùng vững chắc, càng là vì Liệt Sơn Thị đã nghiên cứu ra ngũ cốc, khiến nhân tộc không còn nạn đói.Nhưng sau vài năm trôi qua, dân số khổng lồ, vấn đề thực sự vẫn không ngừng phát sinh.Trong đó đại đa số đều đã được Liệt Sơn Thị giải quyết, nhưng có một vấn đề, dần dần trở nên nghiêm trọng, ngay cả Liệt Sơn Thị cũng có chút đau đầu.Vấn đề này, chính là bệnh tật!Dân số càng đông, ngoài việc khiến nhân tộc càng thêm cường thịnh, tự nhiên cũng mang đến rất nhiều vấn đề tiêu cực.Bệnh tật, chính là một trong số đó.Ngày càng nhiều nhân tộc bình thường vì bệnh tật mà ngã bệnh thậm chí tử vong.Thậm chí một số bệnh tật khủng khiếp, ngay cả tu sĩ cũng sẽ bị nhiễm.Liệt Sơn Thị thấy nhân tộc bị bệnh tật xâm chiếm, thương xót chúng sinh, liền hướng Trấn Nguyên Tử cầu thủ đạo y dược.Tuy trầm mặc ít nói, nhưng thiên tư cực cao, nhanh chóng tinh thông đạo y dược, “thanh xuất vu lam thắng vu lam”.Cứ như vậy, từng vị nhân tộc dần dần được Liệt Sơn Thị chữa khỏi.Danh vọng

của Liệt Sơn Thị trong nhân tộc cũng ngày càng lớn.Thế nhưng, Liệt Sơn Thị lại dần dần phát hiện, y thuật dù tinh xảo đến mấy, chẩn trị dù kịp thời đến mấy, cũng chỉ là "bôi thủy xa tân".Dân số nhân tộc, thực sự quá đông.Mà hắn, chỉ có một người mà thôi.Cứu chữa một người, không chừng đã có một trăm người bị bệnh tật hành hạ mà chết đi.Liệt Sơn Thị không vì thế mà bị đả kích, ngược lại bế quan ba ngày, khổ tư minh tưởng, cuối cùng cũng hiểu ra sức lực một người quá mỏng manh, "thụ nhân dĩ ngư bất như thụ nhân dĩ ngư".Cứu một vạn người, mười vạn người, cũng không bằng dạy cách tự cứu.Bệnh tật của thời đại này, đại đa số đều là do vô tri cộng thêm thiếu thốn phương pháp cứu chữa thích hợp, mới dẫn đến từng bi kịch xảy ra.Vậy có hay không có cách nào có thể khiến mọi người đơn giản trực tiếp học được cách chữa bệnh không?Trong lòng Liệt Sơn Thị lóe lên linh quang.Thay vì dạy người học y, chi bằng dạy cách chế thuốc.Chỉ cần biết dược tính, rồi đối chứng hạ dược, thì số người chết vì bệnh tật trong nhân tộc sẽ giảm mạnh.Vì vậy, hắn quyết định đi khắp thiên hạ, sưu tập các loại dược liệu, dạy dỗ cho nhân tộc.Từ đó, Thần Nông Thường Bách Thảo nổi tiếng đời sau, liền bắt đầu!……Liệt Sơn Thị từ đô thành Trần Đô của nhân tộc xuất phát, lại hướng về Đô Quảng Chi Dã mà đi.Đô Quảng Chi Dã, chính là nơi thiên địa liên kết với nhau.Nơi đó, có một cây cổ thụ to lớn ngút trời, tên là Kiến Mộc!Trực tiếp nối liền Thiên Giới, phía trên chính là vùng đất của Thiên Đình.Liệt Sơn Thị leo Kiến Mộc, tu hành nhân đạo, lại là cộng chủ nhân tộc, lại có Trấn Nguyên Tử chỉ đạo, tu vi tuy không nghịch thiên như Pháo Hi năm đó, nhưng cũng đã đạt đến cấp độ Thái Ất Kim Tiên.Độ cao của Kiến Mộc, đối với hắn mà nói, thực sự không phải vấn đề lớn.Khi Liệt Sơn Thị đến Thiên Giới, đập vào mắt hắn liền là một mảnh hoa viên.Chuyến Thiên Giới này, chính là nghe nói trong Thiên Giới, có một loại tiên thảo tên là Dao Thảo, có thể trị bách bệnh.Chính là thứ hắn muốn lấy Dao Thảo để cứu chúng sinh!

Đúng lúc Liệt Sơn Thị vừa hái xong Dao Thảo, đang định rời đi.Bỗng nhiên, thiên địa một mảnh gợn sóng nhàn nhạt.Sau đó, một nữ tử tuyệt mỹ có thân hình không cao, ngũ quan tinh xảo tràn đầy uy nghiêm xuất hiện trước mặt Liệt Sơn Thị.“Nhân tộc cộng chủ Liệt Sơn Thị, bái kiến Thánh Sư!”Liệt Sơn Thị thấy người này có chút quen mắt, hơi suy nghĩ một chút liền nhớ ra thân phận của nữ tử trước mặt, vội vàng kinh hô nói.Nữ tử tự nhiên là Nguyên Phượng, còn vì sao Liệt Sơn Thị lại xưng nàng là Thánh Sư.Là bởi vì năm đó khi Dương Mi chiếu cố nhân tộc, Nguyên Phượng và Tiểu Long Nữ thân là tọa kỵ của Dương Mi, cũng đã dạy cho nhân tộc không ít thứ.Cho dù chỉ truyền thụ một chút, cũng nên xưng là sư, huống chi đối phương lại là người bên cạnh Thánh Phụ.Chỉ là Thánh Sư sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?Trong lúc Liệt Sơn Thị vô cùng kinh ngạc, Nguyên Phượng nhìn Liệt Sơn Thị mỉm cười dịu dàng nói: “Cộng chủ đa lễ rồi.”“Lần này ta đến, là Chủ nhân thấy ngươi có đại nghị lực, đại hoành nguyên, nên đã sai ta đặc biệt đến trợ giúp một tay!”Nghe lời Nguyên Phượng nói, Liệt Sơn Thị bừng tỉnh, khi nghe là do Thánh Phụ sai khiến, trong lòng càng thêm kích động, vội vàng khách khí tạ ơn: “Đa tạ Thánh Phụ quan tâm, làm phiền Thánh Sư!”“Vật này, tên là Giả Tiên, tuy là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng lại có vô tận diệu dụng, có thể giúp tra xét dược tính vạn vật, tránh đi nguy hiểm và công sức vô ích.”Liệt Sơn Thị nghe vậy kinh hỉ giao tập, lập tức yêu thích không rời tay mà đón lấy cây Giả Tiên mà Nguyên Phượng lấy ra.Vật này, đối với hắn có công dụng lớn lao a!“Đa tạ Thánh Phụ, Thánh Sư!

Nhân tộc sẽ ghi nhớ trong lòng!”Thấy Liệt Sơn Thị khách khí như vậy, Nguyên Phượng cũng cảm thấy an ủi, sau đó lại lấy ra một cọng lông phượng hoàng, thân thiết nói với Liệt Sơn Thị: “Lại ban tặng ngươi một vật nữa, nếu có tiểu nhân tìm phiền toái, liền lấy vật này ra, tự nhiên có thể tránh khỏi tai kiếp.”Vật này chính là thứ mà Dương Mi đã đặc biệt dặn dò, cũng chính vì cần ban tặng vật này, nên nhiệm

vụ lần này mới phải do Nguyên Phượng phụ trách.Còn về ý nghĩa gì, Dương Mi không nói, Nguyên Phượng cũng không hỏi nhiều.Đúng lúc Liệt Sơn Thị chuẩn bị cảm tạ lần nữa, trên trời bỗng nhiên xuất hiện một đám mây vàng rực rỡ.Sau đó, uy áp vô tận giáng lâm."Phía trước có phải Nhân tộc Liệt Sơn Thị không?"Giọng nói này nhàn nhạt, tự có một luồng tôn quý cao cao tại thượng.Người này, đương nhiên là Ngọc Đế Hạo Thiên.Ngọc Đế cũng có thú vị.Trước mặt đại năng, hắn khúm núm, nịnh nọt dễ như trở bàn tay, không hề có chút mặt mũi nào để nói.Nhưng nếu gặp người có tu vi thấp hơn, thân phận thấp hơn mình, hắn lại thích ra vẻ, dường như muốn bù đắp lại thể diện đã mất trước mặt đại năng.Liệt Sơn Thị tuy là cộng chủ nhân tộc, nhưng cũng chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, đối với Hạo Thiên đã thành Chuẩn Thánh, tự nhiên thuộc về loại sau.Thêm vào đó, hắn có thể mang cơ duyên đến cho Liệt Sơn Thị, trong mắt Hạo Thiên, Liệt Sơn Thị tự nhiên nên cảm ơn đội ơn hắn mới phải.Vì vậy, dù Đạo Tổ đã dặn dò, hắn cũng không vội vàng mà từ từ đến.Khi hắn đến nơi, lại bất ngờ nhìn thấy Nguyên Phượng đang ở trước mặt Liệt Sơn Thị, ánh mắt đột nhiên kinh ngạc, có chút lắp bắp đối với Nguyên Phượng nói: "Thánh…… Thánh Sư?""Sao lại ở đây?"Thánh Sư?Liệt Sơn Thị nhìn vị Đại Đế từ xa đến gần, liền đoán ra thân phận của đối phương.Chắc chắn là Ngọc Hoàng Đại Đế, Hạo Thiên!Chỉ là, Ngọc Hoàng Đại Đế là Thiên Đình Chi Chủ, không có nửa đồng quan hệ với nhân tộc, sao lại xưng hô Nguyên Phượng là Thánh Sư một cách tôn kính như vậy? Chuyện quỷ gì đây?Nguyên Phượng thấy Ngọc Hoàng Đại Đế đến, cũng có chút ngạc nhiên.Nàng không nghĩ sẽ gặp Hạo Thiên ở đây, tuy là lần đầu gặp Hạo Thiên, nhưng trong mắt Nguyên Phượng lộ ra một tia chán ghét.Đối với Ngọc Hoàng Đại Đế trước mặt, nàng không thích, huống chi đối phương lại là người của Đạo Tổ nhất mạch.Nhưng Nguyên Phượng cũng không phải kẻ ngốc, khi nghe Hạo Thiên xưng hô với Liệt Sơn Thị lúc đầu, liền hiểu Hạo Thiên không

biết cũng từ đâu mà có tin tức, muốn tranh một phần công đức.Còn về đối phương làm sao có được tin tức, Nguyên Phượng tự nhiên có thể đoán được là từ Đạo Tổ Hồng Quân mà ra, giống như Hoa Tư Thị đưa côn bằng thức ăn năm xưa vậy.Chỉ là lần này nàng nhanh chân hơn, đã giành lấy công đức từ tay Đạo Tổ nhất mạch.Thành công khiến Đạo Tổ nhất mạch phải chịu một vố, trong lòng Nguyên Phượng rất vui vẻ.Nhìn Liệt Sơn Thị đang cầm Giả Tiên, biết chuyện này đã định, liền không chuẩn bị tiếp tục ở lại đây.Vì vậy Nguyên Phượng sau khi nhàn nhạt liếc Hạo Thiên một cái, cũng không thèm để ý đến người này, ngược lại đối với Liệt Sơn Thị nói: "Ta đi trước đây, Thiên Đình cũng không thái bình, Cộng chủ nếu không có việc gì cũng nên sớm quay về."Liệt Sơn Thị nghe vậy sắc mặt nghiêm lại, tâm tư thông minh, biết Nguyên Phượng nói như vậy, tuyệt đối không phải nói không.Vừa nãy Ngọc Hoàng Đại Đế Hạo Thiên cao cao tại thượng hô hoán, tự nhiên hắn cũng đã nghe thấy.Lập tức hiểu ra Ngọc Đế e rằng không có ý tốt.Người này lúc trước kiêu ngạo vô cùng, lúc sau thấy Nguyên Phượng lại khúm núm, tính cách như vậy, Liệt Sơn Thị cũng không thích.Khẽ suy tư một chút, liền hiểu ra ý tứ trong lời nói của Nguyên Phượng, ngay lập tức đối với Nguyên Phượng khẽ cúi người, vô cùng khách khí nói: "Nếu vậy, thì đa tạ Thánh Sư!"Nguyên Phượng khẽ gật đầu, hào quang lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.Ngọc Đế vừa hăm hở bước đến, lại thấy Nguyên Phượng sau khi chào hỏi Nhân tộc Liệt Sơn Thị xong, lại hoàn toàn không để ý đến hắn mà trực tiếp biến mất.Lập tức sắc mặt cứng đờ, hiện lên sắc xanh đỏ lẫn lộn!Hắn đương nhiên biết đối phương coi thường mình, không muốn nói chuyện với mình, nên mới tránh mặt.Nhưng lại đối với một Thái Ất Kim Tiên nhân tộc nhỏ bé như vậy mà niềm nở, còn đối với Thiên Đình Chi Chủ đường đường như hắn lại lạnh nhạt.Sự tương phản như vậy, khiến Hạo Thiên vốn luôn tự cảm thấy tốt đẹp âm thầm tức giận.Dù sao, đối với mâu thuẫn giữa Đạo Tôn và Đạo

Tổ, kỳ thực là chuyện của bậc Thánh Nhân trở lên.Hạo Thiên tuy là Đạo Đồng của Hồng Quân, nhưng tu vi thấp kém, lại không có tư cách biết chuyện trong đó.Với tính cách chó liếm của Hạo Thiên, tự nhiên hắn muốn làm hài lòng cả hai bên, mong sao ôm được cả hai đùi.Đáng tiếc bình thường Hạo Thiên lại không thể gặp được Dương Mi thần xuất quỷ một, khó khăn lắm mới gặp được người thân cận bên cạnh Dương Mi, tự nhiên muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp.Kết quả không ngờ, không những không tạo được mối quan hệ tốt đẹp, mà ngược lại còn mất hết mặt mũi.Quan trọng là đối phương là người thân cận bên cạnh Đạo Tôn, hắn không thể làm gì đối phương, chỉ có thể nuốt cục tức vào lòng!Thật có câu nói rất đúng, chó liếm cuối cùng đều không có gì!……Trong lòng tuy vô cùng uất ức, nhưng Hạo Thiên lại biết không thể trì hoãn chính sự.Lúc đó thần công "thóa diện tự cán" (tự vả mặt) của hắn phát huy tác dụng, trong chớp mắt liền khoác lên mình một bộ thái độ đế vương uy nghiêm vô cùng, không ai bì kịp."Liệt Sơn Thị!""Hôm nay ngươi gặp được Bản Đế, chính là đại tạo hóa của ngươi." Giọng Hạo Thiên nhàn nhạt, cố gắng học theo cách nói chuyện của Đạo Tôn và Đạo Tổ, đối với Liệt Sơn Thị đang có chút ngơ ngác trước mặt mà nhàn nhạt nói.Liệt Sơn Thị từ đầu đến cuối chứng kiến Hạo Thiên trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, lại nghe những lời nói đó, trong lòng càng thêm không ưa, nhưng bản tính Liệt Sơn Thị thuần phác, đôn hậu thật thà.Tuy trong lòng đã cảnh giác, nhưng lúc này hắn vẫn chắp tay đối với Hạo Thiên thi lễ nói: "Không biết Ngọc Đế có gì tứ giáo?"Hạo Thiên hài lòng nhìn thái độ của Liệt Sơn Thị, đang định nói sẽ ban tặng Giả Tiên kia cho Liệt Sơn Thị, thì đột nhiên sắc mặt cứng đờ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tay Liệt Sơn Thị đang chắp.Cây Giả Tiên trong tay Liệt Sơn Thị chẳng phải chính là cây Giả Tiên kia sao?

"Giả Tiên trong tay ngươi…… từ đâu mà có??" Hạo Thiên lập tức ngữ khí thay đổi, trừng mắt nhìn thẳng Liệt Sơn Thị, không chút

khách khí mà hỏi.“Vật này?

Là Thánh Sư vừa ban cho.” Liệt Sơn Thị thấy Hạo Thiên thất lễ như vậy, không hề có chút khí độ đại đế nào, theo bản năng nhíu mày, không kiêu ngạo không tự ti mà đáp lại Hạo Thiên.Hạo Thiên lập tức như bị sét đánh.Lúc đó hắn mới nhận ra, cơ duyên mà Đạo Tổ không chỉ rõ tên, đã bị người khác nhanh chân đoạt trước!Khốn kiếp!

Không thể nào!Hạo Thiên đột nhiên thông minh lên, nhận ra Nguyên Phượng chẳng phải là tọa kỵ của Đạo Tôn sao!Đạo Tổ có thể ra tay, vậy Đạo Tôn, sao lại không ra tay?……Đã sơ suất rồi!Hạo Thiên lập tức giận dữ, nhưng suy nghĩ một chút, ánh mắt đột nhiên sáng lên.Hắn tiện tay lấy ra cây Giả Tiên kia, tùy ý ném cho Liệt Sơn Thị, nhàn nhạt nói: “Tuy ngươi đã có một con, nhưng Giả Tiên có nhiều diệu dụng, thêm một con nữa, cũng không sao.”“Ngươi cứ nhận lấy đi, không cần cảm ơn Bản Đế!”Liệt Sơn Thị nghe vậy, sắc mặt giật giật.Nhìn Hạo Thiên trực tiếp ném Giả Tiên, hắn lại không hề đón lấy.Hắn dù sao cũng là cộng chủ nhân tộc!Xét về thực lực, nhân tộc lúc đó so với Thiên Đình, mới chính là vật khổng lồ.Thiên Đình Chi Chủ, lúc đó lại có thể kiêu ngạo như vậy sao?Ngay cả người thật thà cũng có tính khí của mình.

“Đa tạ Ngọc Đế hảo ý rồi.”“Vật này là Hậu Thiên Linh Bảo, có một kiện là đã đủ rồi, xin Ngọc Đế cầm lấy đi.”“Cáo từ!”Liệt Sơn Thị nói xong, trực tiếp xoay người bỏ đi, căn bản không cho Ngọc Đế một chút mặt mũi nào.Cái gọi là mặt mũi, là do hai bên cùng cho nhau.Ngọc Đế, đâu có cái mặt dày vô lại như vậy?!“Hỗn xược!” Ngọc Đế thấy Liệt Sơn Thị một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé lại vô lễ với mình như vậy, lập tức nổi trận lôi đình, muốn ra tay.Nhưng khí tức bạo trướng của hắn, cuối cùng từ từ suy yếu.Đằng sau Liệt Sơn Thị, đứng đó, chính là Đạo Tôn a!Nỗi giận trong lòng dù có xông lên tận trời, cũng chỉ có thể chết dí mà đè nén xuống.

“Trời xanh, sao bất công vậy!”“Vì sao ai cũng dám đối với Bản Đế bất kính như vậy?!” Hạo Thiên phẫn nộ, điên cuồng gầm lên trong lòng.So với sự phẫn nộ của Hạo Thiên, lúc này Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung, lại càng thất vọng hơn, tinh khí thần dường như đột nhiên già đi vài tuổi.Hắn đương nhiên đã sớm liệu rằng Dương Mi sẽ nhúng tay vào chuyện này.Vì vậy hắn mới đặc biệt đích thân giáng lâm Thiên Đình, mặt đối mặt giao phó Hạo Thiên chuyện này, mục đích là để Hạo Thiên đủ nghiêm túc đối đãi.Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Hạo Thiên không những không coi trọng chút nào, mà còn quá yếu kém! Khiến hắn thất vọng tột độ!!Nếu Hạo Thiên đủ cường thế một chút, hoàn toàn có thể đoạt trận công đức này từ tay Nguyên Phượng!Dù thực lực Nguyên Phượng xa xa trên hắn, nhưng trên Thiên Đình còn có Tứ Ngự Đại Đế cùng các đại thần thông khác.Huống chi ở sân nhà Thiên Đình, thật sự đấu, hiển nhiên Hồng Quân cũng đã để lại hậu thủ.Nhưng đằng này, Hạo Thiên không những không làm khó đối phương, ngược lại còn cố gắng ba kết lấy lòng đối phương?Hồng Quân đâu có không rõ Hạo Thiên đang làm gì!Thế nhưng không dám đối phó Nguyên Phượng, lại đối mặt với Liệt Sơn Thị một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé.Hạo Thiên lại đủ loại cố kỵ không dám cưỡng ép ra tay?Ở đây, Hồng Quân nặng nề thở dài một hơi.Cái Đạo Đồng năm xưa của hắn, rốt cuộc không thể lên mặt bàn!Trận này, lại thua Dương Mi.Từ khi bắt đầu tranh đấu với Dương Mi cho đến nay, Hồng Quân lại chưa từng thắng một trận nào.Hồng Quân bình thường vô cùng đạm nhiên, lúc này cũng không tránh khỏi lộ vẻ lạc phách, trong miệng càng không nhịn được lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ta Hồng Quân, thật sự đấu không lại Dương Mi sao?”Nhớ lại từ Hồng Hoang sơ khai đến nay, tuy là Đạo Tổ chí cao vô thượng, lại không lúc nào không bị Dương Mi áp chế một bậc.Sự uất ức như vậy, nếu không phải Hồng Quân, e rằng đã sớm nảy sinh tâm ma!May mắn Hồng Quân không hổ là Đạo Tổ, chí hướng cầu đạo kiên nghị biết bao.Chỉ

cần một ngày chưa đánh bại Dương Mi, con đường cầu đạo của hắn sẽ khó đạt đến đỉnh phong.Trầm mặc rất lâu, Hồng Quân chậm rãi ngẩng đôi mắt lên, trong mắt đột nhiên lóe lên hai tia tinh mang.Xem ra, trận tiếp theo, hắn phải đích thân ra tay rồi!……Khi Liệt Sơn Thị đắc Giả Tiên, bắt đầu con đường vĩ đại của Thần Nông Thường Bách Thảo.Dương Mi lúc này lại đang trong Bàn Cổ Điện giáo đạo Phục Hi Đại Đạo Chi Pháp.Đại Đạo Chi Pháp, cũng là do hắn tự mình mò mẫm trong đó, nhưng đối với Phục Hi, lại là một tinh vực mênh mông chưa từng thấy.

Chương 547

“Cái ủy của Đại Đạo vậy, là hư hóa thần, thần hóa khí, khí hóa hình, hình sinh vạn vật nên tắc vậy.”“Cái dụng của Đại Đạo vậy, là hình hóa khí, khí hóa thần, thần hóa hư, hư danh vạn vật nên thông vậy.”“Dùng Đại Đạo Thánh Nhân để cùng thông cái đầu tắc, đắc được nguồn tạo hóa, quên hình để dưỡng khí, quên khí để dưỡng thần, quên thần để dưỡng hư.”“Hư thực thông, gọi là Đại Đồng!”Dương Mi nhàn nhạt mở miệng, Phục Hi khiêm tốn lắng nghe.Đạo mà Phục Hi đi, chính là đạo suy diễn, còn gọi là Trí Đạo.Dương Mi trong đạo này có tạo nghệ cực cao, thực ra cũng không phải cứ thế mà giáo đạo Phục Hi, ngược lại hắn cũng sẽ để Phục Hi phát biểu, nói ra kiến giải của mình.Nhìn có vẻ là truyền thụ, nhưng lại giống giao lưu hơn.Không chỉ Phục Hi có được thu hoạch, ngay cả Dương Mi cũng lúc thì nhíu mày, lúc thì tỉnh ngộ.Có thể đi đến địa vị ngày nay, trừ đi những kỳ ngộ được trời phú ban cho, lại càng không thiếu tính cách biết học hỏi, lấy sở trường bù sở đoản của mình.Đúng lúc đó, trên trời một đạo tử sắc lưu quang rơi vào Bàn Cổ Điện, cũng không bị Bàn Cổ Điện ngăn chặn, trực tiếp tiến vào đại điện nơi Dương Mi đang ở.“Ngươi tự mình cảm ngộ một phen, vi sư cần phải đi ra ngoài điểm hóa một người.” Dương Mi thu lấy tử sắc thần quang, mi mắt nhướng lên, đột nhiên ngừng giảng đạo, nói với Phục Hi.Phục Hi tuy còn có chút tiếc nuối chưa thỏa mãn, nhưng cũng rõ Dương Mi chắc chắn có việc quan trọng, nếu không sẽ không đột nhiên ngừng lại như vậy.Hắn thoáng nhìn qua, giữa lông mày lộ ra một tia ngạc nhiên!

“Nguyên lai Huyền Quy đã chuyển thế rồi.” “Kính thưa Lão sư, con đã tính ra.” Nghe Phục Hy tính ra kết quả, Dương Mi cười nói:

“Không tệ, tiến bộ nhanh.

Nhưng đừng kiêu ngạo, con đường của ngươi mới chỉ vừa bắt đầu.” Sau đó nhận được truyền tấn của Đế Giang, Dương Mi biết được con Huyền Quy năm xưa vá trời đã chuyển thế, đầu thai thành con trai của nhân tộc.

Lục Đạo Luân Hồi thuộc một không gian khác, nên chân linh Huyền Quy mà Dương Mi đặt trong Cửu U mới có thể chuyển sinh thành nhân tộc được.

Hơn nữa, Huyền Quy sẽ có một đại tạo hóa.

Năm xưa Huyền Quy tin tưởng vào y, y tự nhiên sẽ không phụ lòng nó.

“Phục Hy đã hiểu!” Phục Hy cười chúc phúc Dương Mi rồi đáp lời.

Hiện tại hắn mỗi ngày đều đắm chìm trong Đại Đạo, không thể tự thoát ra được, quả là một Đạo si chân chính.

Ngay sau đó, Dương Mi bèn lóe thân một cái, biến mất tại chỗ, rồi đi về phía bộ lạc nhân tộc.

Suốt đường đi, Dương Mi ẩn đi thân hình, không gây bất kỳ sự chú ý nào, rồi xuất hiện trong một bộ lạc nhỏ của nhân tộc.

Mắt Dương Mi lóe lên một tia tinh quang, đã phát hiện ra thân thể chuyển thế của Huyền Quy.

Sau khi chuyển thế, không phải chỉ cần chuyển sinh là có thể lập tức thoát khỏi kiếp nạn.

Như Huyền Quy, kể từ khi Nữ Oa vá trời cho đến nay, nó đã chuyển sinh ròng rã tám trăm sáu mươi ba kiếp, sáu nẻo luân hồi đều đã trải qua.

Chỉ đến kiếp này, trong cõi u minh có số mệnh an bài, mới có thể giúp Huyền Quy thoát khỏi vòng luân hồi trói buộc, sống một kiếp thứ hai chân chính.

Thế gian luân hồi chi đạo, chính là như vậy.

"Huyền Quy một kiếp này ắt có đại tạo hóa, không ngờ lại chuyển sinh thành người này." Dương Mi bấm ngón tay tính toán, chỉ trong chớp mắt đã nói ra tạo hóa một kiếp này của Huyền Quy, trong lòng đã có tính toán, lập tức hạ xuống dưới mây.

Người chuyển thế của Huyền Quy, lại có tên là Sử Hoàng Thị, ngây ngô khờ dại, hồn nhiên như trẻ con, dường như trí tuệ đã bị dập tắt.

May mắn thay Sử Hoàng Thị tuy ngây ngô, nhưng bộ lạc lại không hề ghét bỏ, trái lại còn rất giúp đỡ hắn.

Hắn cứ thế ngây ngô lớn lên mười tuổi.

Dương Mi không trực tiếp tìm đến hắn, mà cải trang, tạm thời ở lại bộ lạc đó.

Một ngày, Dương Mi vẻ mặt đầy hứng thú nhìn một đứa trẻ đang chơi dây thừng trước cửa nhà.

Chính xác hơn, không phải đang chơi, mà là đang thắt nút cho sợi dây thừng.

Vào thời kỳ đó, nhân tộc dùng cách thắt nút để ghi chép sự việc.

Cái gọi là kết thằng ký sự, chính là thắt nút trên một sợi dây thừng để ghi nhớ.

Đứa trẻ đó đang nghiêm túc thắt nút trên sợi dây thừng.

Dương Mi chú ý thấy trên sợi dây có những nút lớn, nút nhỏ, hình dạng không đồng nhất.

Y liền không nhịn được lên tiếng hỏi: “Này, đứa trẻ kia, đang làm gì vậy?” Tưởng rằng đứa trẻ sẽ lễ phép buông việc trong tay xuống để trả lời, ai ngờ đứa trẻ kia lại không kiên nhẫn mà không ngẩng đầu lên nói: “Đừng nói nữa, nếu làm loạn tư duy, ta lại quên mất!” Dương Mi chưa từng bị một đứa trẻ như vậy cãi lại.

Thấy đứa trẻ sau khi nói xong lại nghiêm túc bắt đầu thắt nút trên sợi dây, miệng lẩm bẩm, sau một thoáng kinh ngạc, Dương Mi cũng không nhịn được cười.

Đứa trẻ này thật thú vị.

Sau một lúc, đứa trẻ cuối cùng cũng làm xong mọi việc, rồi mới buông việc trong tay xuống, cung kính đi đến trước mặt Dương Mi.

Hắn chắp tay hành lễ nói: “Đại thúc đừng trách, chỉ vì tiểu tử sinh ra đã có trí nhớ không tốt, nên mỗi lần kết thằng ký sự, đều phải tốn công sức gấp bội so với người khác.” Dương Mi nghe xong, từ trên xuống dưới đánh giá đứa trẻ trước mặt.

Chương 548

Mắt đứa trẻ có chút dị thường, mọc trùng đồng.

Mặc dù mới mười tuổi, nhưng vì thế giới mà nhân tộc đang sinh sống lúc này có không ít linh khí, nên chiều cao đã bằng một người trưởng thành ở hậu thế.

Dương Mi có chút buồn cười nói: "Tuổi còn nhỏ, sao lại mắc bệnh người già?" Cái gọi là bệnh người già, chính là bệnh trí nhớ không tốt.

Lúc này trong nhân tộc đều biết có một căn bệnh như vậy, những người già trong bộ lạc, trí nhớ đều không tốt.

Đứa trẻ nghe xong lời trêu chọc của Dương Mi, có chút ngượng ngùng gãi đầu nói: "Là bẩm sinh, bẩm sinh, ta cũng không muốn như vậy." Dương Mi cười lắc đầu.

Đứa trẻ trông chất phác vô cùng, lại có chút ngây ngô, nhưng lại có một căn bệnh trí nhớ suy giảm.

Thật đủ rồi!

Dương Mi sau đó lại nhìn những nút thắt phía sau đứa trẻ, không nhịn được nói: "Kết thằng ta cũng biết, nhưng trên đó nút thắt có lớn có nhỏ, lại lằng nhằng, trí nhớ lại không tốt, nút thắt càng ngày càng nhiều, vậy những chuyện trước đó, chẳng phải sẽ quên sạch sao?" Đứa trẻ nghe xong đỏ mặt nói: "Có chuyện như vậy, nhưng ta cũng không có cách nào.

Nếu không dùng cách này để ghi chép, ta sợ ngay cả chuyện gì xảy ra ngày hôm qua cũng sẽ quên mất." Dương Mi nghe xong bật cười nói: "Trí nhớ suy giảm cũng quá nhanh rồi đó?" Đứa trẻ đỏ bừng mặt

không nói nên lời, tuy thân hình cao lớn, nhưng kinh nghiệm sống rốt cuộc cũng chỉ có mười năm mà thôi.

Thấy đứa trẻ bị cười đến không nói nên lời, Dương Mi cũng kịp thời thu lại nụ cười, sau đó nhắc nhở: "Kết thằng ký sự rốt cuộc cũng quá đơn điệu.

Kết thằng thì là kết thằng, lại không có ý nghĩa đại diện cho sự vật cụ thể, chẳng lẽ không thể tạo ra một phương pháp mới hoặc vật tượng trưng để ghi chép sao?" "Những thứ phong phú hơn và đa dạng hơn so với kết thằng, có thể đại diện cho ý nghĩa của những thứ đặc định." "Như vậy, cho dù trí nhớ không tốt, nhìn thấy những thứ chỉ đại diện cho một loại hàm nghĩa, ắt cũng có thể ghi nhớ không ít chuyện đúng không?" Dương Mi gợi ý cho đứa trẻ.

Đứa trẻ nghe xong lập tức được khai sáng, không nhịn được tán thán nói: "Đại thúc nói có lý quá, ta sẽ về thử!" Nói xong, đứa trẻ chạy về nhà, rồi bắt đầu suy nghĩ kỹ về việc đó.

Nếu là những đứa trẻ khác, đối với những việc khô khan và thoạt nhìn vô nghĩa như vậy, chỉ ba phút nhiệt tình sẽ lụi tàn, rồi lại làm những việc khác.

Nhưng đứa trẻ này thì khác, là một người một lòng một dạ, lại chất phác đáng yêu, muốn làm một việc nhất định phải làm cho thành công, không làm được thì sẽ không có được sự kiên trì và nghị lực như vậy.

Hơn nữa, độ khó của việc này cũng vô cùng lớn.

Dương Mi ở lại bộ lạc đó đại khái bốn năm.

Đứa trẻ cũng đã lớn lên, mười lăm tuổi, nhưng cũng chỉ sáng tạo ra được vài đồ án đại diện cho vạn vật.

Ví dụ như tự "Nhật" đại diện cho mặt trời, là một vòng tròn thêm

một chấm ở giữa.

Tự "Nguyệt" đại diện cho mặt trăng, là một nửa vòng tròn thêm một chấm ở giữa.

Lại có thêm các tự đơn giản hơn như "Thủy", "Xuyên", "Sơn", "Hỏa"... nhưng chỉ vài tự rõ ràng không đủ dùng để ghi chép sự việc.

Bốn năm chỉ sáng tạo ra được vài tự như vậy, chưa đầy mười tự, có thể thấy độ khó của việc này lớn đến nhường nào.

Chỉ là, đứa trẻ này thật sự có đủ nghị lực, cho dù chỉ có chút thành quả như vậy, cũng không hề có ý định từ bỏ.

Mỗi ngày mỗi đêm đều khổ tư minh tưởng, đến nỗi mới tuổi thiếu niên đã bạc cả tóc!… …Sử Hoàng Thị ngây ngô kia, không biết từ lúc nào bắt đầu, thích vẽ một số đồ án kỳ quái trên mặt đất.

Đương nhiên, người trong bộ lạc đều biết đứa trẻ này có chút ngây ngô, tự nhiên cũng không để tâm.

Dù sao, thế giới của một đứa trẻ ngây ngô, hiếm có người quan tâm.

Nhưng Dương Mi sẽ không thật sự coi Sử Hoàng Thị là một đứa trẻ ngây ngô.

Bởi vì, Sử Hoàng Thị này, rõ ràng mới chưa đầy mười tuổi, nhưng trong cõi u minh, tu vi đã sắp đạt đến cảnh giới Huyền Tiên.

Tu vi trong cơ thể Sử Hoàng Thị, dường như không ngừng tự động tăng trưởng, nhưng lại ẩn giấu đến cực hạn, Chuẩn Thánh cũng không nhất định có thể nhìn ra.

Đây là thể chất bẩm sinh.

Sinh ra đã mang đại khí vận, cho dù không tu hành, đến một độ tuổi nhất định, cũng sẽ bỗng nhiên khai sáng, đạt được quả vị Đại La.

Chương 549

Những người như vậy, vào thời kỳ Long Hán Sơ Đại Kiếp, thường xuyên xuất hiện, căn nguyên phi phàm.

Nhưng vào thời đại nhân tộc hưng thịnh này, lại cực kỳ hiếm thấy, hầu như tuyệt tích.

Kể từ khi Sử Hoàng Thị bắt đầu suy nghĩ dùng những đồ án kỳ lạ kia để đại diện cho một số sự vật, Dương Mi vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Thế nên, trong bộ lạc này, đột nhiên một ngày, xuất hiện một đạo nhân kỳ quái.

Cũng từ đó, Sử Hoàng Thị ngây ngô kia bắt đầu vẽ vời trên mặt đất.

Điều kỳ lạ là, đạo nhân kia cũng cùng Sử Hoàng Thị ngây ngô này không ngừng vẽ lên mặt đất từng đồ án không tên.

Dần dần, người trong bộ lạc có chút đề phòng đạo nhân này.

Nhưng lại vô danh đối với đạo nhân có một sự thân cận nào đó, lâu dần, cũng thành quen.

Một ngày, Dương Mi lại có việc phát sinh, cần phải rời đi một lát.

Thế là liền gọi Sử Hoàng Thị.

Mười lăm tuổi, bất kể thể chất hay tầm vóc, đều đã gần như người trưởng thành, chỉ có thể nói nhân tộc ngày nay trưởng thành thật nhanh.

"Đại thúc, có việc gì tìm ta?" Sử Hoàng Thị lễ phép hành một lễ với Dương Mi, rồi mới hỏi.

Hiện nay nhân tộc đại hưng, mỗi người tộc càng biết lễ giữ tiết, Sử Hoàng Thị tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Dương Mi thấy hắn ngoan ngoãn thật thà, trong lòng hài lòng gật đầu nói: "Sử Hoàng Thị, năm nay đã tạo được bao nhiêu chữ rồi?" Sử Hoàng Thị nghe vậy, thở dài nói: "Việc tạo chữ quả thật không thuận lợi lắm, từ đầu năm đến nay, cũng chưa được hai chữ." Dương Mi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Việc tạo chữ, quả thật khó như lên trời.

Chỉ là ngươi cũng nên biết, đợi khi phù hiệu một khi xuất hiện, nhất định sẽ thay thế phương thức ký sự hiện nay của nhân tộc, để nhân tộc có một sự phát triển vượt bậc, nên khó khăn hơn một chút cũng là điều đương nhiên." Sử Hoàng Thị nghe xong gật đầu, nghiêm túc nói: "Vâng, ta sẽ không từ bỏ!

Ta nhất định sẽ tạo ra được những chữ đó một cách hoàn chỉnh." Dương Mi hài lòng gật đầu, sau đó cười nói với hắn: "Sử Hoàng Thị, ta đã ở gần nhà ngươi bốn năm, tận mắt chứng kiến ngươi vì tạo chữ mà bỏ ra rất nhiều nỗ lực, cho dù thành quả không nhiều, cũng chưa từng oán than, càng không từ bỏ, phần nghị lực này thực sự khiến ta cảm động." "Có thể kiên trì bốn năm, ắt hẳn sau này cũng nhất định có thể kiên trì tiếp, nên ta tặng ngươi một vật, hy vọng có thể giúp ngươi khi tạo chữ." Vừa nói, Dương Mi liền từ trong lòng lấy ra một vật.

Đó là một mai rùa, chính là di vật của Huyền Quy kiếp trước để lại.

Mặc dù vật này là bảo vật cực kỳ quý giá, nhưng đối với Dương Mi mà nói, cũng chỉ là bình thường.

Hiện tại Huyền Quy đã chuyển thế, tự nhiên y sẽ không thật sự tham lam chút tiện nghi nhỏ này.

Khi mai rùa đó xuất hiện trước mặt Sử Hoàng Thị, Sử Hoàng Thị lập tức có một cảm giác vô cùng quen thuộc, dường như mai rùa này

vốn dĩ thuộc về hắn.

Nhìn thấy ánh mắt Sử Hoàng Thị nhìn chằm chằm vào mai rùa không rời, Dương Mi liền cười một tiếng, đưa mai rùa cho Sử Hoàng Thị.

Sử Hoàng Thị thuận thế nhận lấy, không khỏi lộ ra vẻ hân hoan.

Cảm giác quen thuộc đó càng thêm mãnh liệt, và có một dự cảm rằng, có mai rùa này ở đây, việc tạo chữ nhất định sẽ thuận lợi.

Thế là Sử Hoàng Thị vui vẻ nhận lấy mai rùa, vô cùng cảm kích nói với Dương Mi: "Đa tạ đại thúc ban bảo vật!" Dương Mi cười gật đầu, sau đó nói: "Sử Hoàng Thị, ta tạm thời có việc, cần phải rời đi một thời gian, đợi khi làm xong việc, ta sẽ trở về." "Trong khoảng thời gian này, ngươi cũng phải cố gắng học hành, tranh thủ tạo ra toàn bộ chữ viết thuộc về nhân tộc." "Vâng!!" Sử Hoàng Thị đầy tự tin nói.

Dương Mi nói xong những điều này, trực tiếp thân hình lóe lên liền rời khỏi nơi đây.

Sử Hoàng Thị cách việc tạo chữ thành công trở thành Văn Tổ cần một khoảng thời gian không ngắn, khoảng thời gian này cần từ từ suy ngẫm lĩnh ngộ.

Hiện tại y liền xuất hiện trong một vùng núi hoang vắng của Hồng Hoang.

Nơi đây sát phong lẫm nhiên, hung thú hoành hành, đúng là cảnh trí chân thực của Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang vô tận, rất thường thấy.

Nếu không có tu vi Huyền Tiên, tự tiện hành động trong vùng núi hoang dã bình thường không phi phàm này, có thể chết mà không biết.

Dương Mi tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi đến một vùng hoang dã như vậy.

Chương 550

Định thần nhìn kỹ, lập tức một thân ảnh xuất hiện trước mắt Dương Mi.

Người này thân hình có chút còng xuống, da thịt đen sạm, trong tay cầm một cây Thần Tiên do Hậu Thiên Linh Bảo tạo thành.

Cây Thần Tiên được dùng làm gậy chống, tốc độ nhìn có vẻ cực nhanh, nhưng trong Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, lại như bước đi chậm chạp.

Người này, tự nhiên chính là Liệt Sơn Thị đã đi khắp Hồng Hoang mười năm nay.

Mặc dù có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng Dương Mi vừa nhìn đã có thể thấy Liệt Sơn Thị mang trọng thương, khí tức bất ổn.

Rõ ràng Hồng Hoang hiểm ác, một mình lên đường, cho dù chỉ mười năm, chắc chắn đã trải qua vô số kiếp nạn.

Chỉ là ẩn dưới thân thể trầm ổn của Liệt Sơn Thị, lại ẩn chứa sức mạnh sóng gió biển cả.

Trong ánh mắt ngoài sự kiên nghị vô tận, chỉ còn lại vẻ bi mẫn.

Hắn đi lại giữa Hồng Hoang, lúc thì chiến đấu với hung thú, chỉ vì một cây cỏ non bé nhỏ vô cùng trong hang ổ hung thú.

Lúc thì đi lại trong những cảnh hiểm ác của Hồng Hoang, tìm kiếm những dược thảo sinh trưởng trong thiên địa cực cảnh.

Lại có lúc đi vào những chiến trường thượng cổ thấm đẫm tiên huyết, từ giữa đất thịt máu, tìm kiếm những bông hoa cỏ kiên cường sinh trưởng ra… Liệt Sơn Thị nhìn thấy các loại thảo mộc, liền dùng Thần Tiên trong tay đánh một cái.

Sau đó, nếu Thần Tiên hiển thị màu đỏ, thì đại biểu dược tính nhiệt; màu trắng, thì đại biểu dược tính hàn; màu đen, thì biểu thị có kịch độc; màu xanh lục, thì biểu thị có thể giải độc.

Mỗi khi gặp dược thảo, Liệt Sơn Thị đều sẽ cẩn thận tự mình nếm thử, thu thập lại, ghi nhớ.

Cây Thần Tiên trong tay, cũng dần dần có ánh sáng Công Đức được hun đúc ra.

Dần dần, vật này hướng về Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo hóa hình.

Nhưng Liệt Sơn Thị lại đột nhiên không để ý, chỉ trong lòng luôn nghĩ đến những người tộc bị bệnh tật mà chết.

Hiện tại, cũng chỉ mới đi được vỏn vẹn mười năm mà thôi.

Hậu thế thường nghe Thần Nông nếm bách thảo, vỏn vẹn năm chữ, nhưng đó là Liệt Sơn Thị đã trải qua vô tận gian nan hiểm trở, sống sót từ giữa Hồng Hoang rộng lớn, du lịch ngàn năm, mới thật sự chế tác ra một bộ bảo điển.

Chỉ tiếc, lúc đó Thương Hiệt chưa tạo chữ ra đời.

Kiếp này, có Dương Mi tự mình điểm hóa Thương Hiệt.

Nhiều nhất trong vòng ngàn năm, Thương Hiệt liền có thể tạo chữ thành công!

Lúc đó, hai người sẽ tạo ra phản ứng hóa học kỳ diệu vô cùng.

Công Đức Địa Hoàng, e rằng cũng sẽ như Thiên Hoàng, vượt xa tưởng tượng!

Chỉ là, không lâu sau đó Liệt Sơn Thị lại có một kiếp nạn.

Dương Mi lần này đến, chính là vì kiếp nạn này! …"Đạo Tôn!" Ngay khi Dương Mi đang lặng lẽ quan sát Liệt Sơn Thị đi lại Hồng

Hoang, nếm bách thảo, thì thân ảnh Trấn Nguyên Tử xuất hiện.

Đối với đệ tử có tính cách kiên nghị, bi thiên mẫn nhân này, Trấn Nguyên Tử vô cùng tán thưởng.

Thân là Địa Hoàng chi sư, mặc dù sẽ không tự mình ra tay, nhưng lại luôn âm thầm hộ đạo cho Liệt Sơn Thị.

Khí tức của Dương Mi cũng không che đậy quá kỹ, nên Trấn Nguyên Tử đang ở ẩn cảm tri được sự giáng lâm của Dương Mi, liền lập tức xuất hiện trước mặt Dương Mi.

"Liệt Sơn Thị mệnh trung chú định có một sát kiếp, đừng ngăn cản." Dương Mi nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, tự nhiên không hề bất ngờ.

Thực tế lần này ngoài việc quan sát Liệt Sơn Thị, y còn cảnh cáo Trấn Nguyên Tử.

Chương 551

"Sát kiếp?!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy sắc mặt hơi biến, hắn thật sự coi Liệt Sơn Thị như đệ tử thân truyền mà dạy dỗ, đợi đệ tử có thể truyền y bát.

Nhưng không ngờ, Liệt Sơn Thị lại sẽ gặp sát kiếp!

Nhưng Dương Mi đã nói như vậy, Trấn Nguyên Tử tự nhiên sẽ không nghi ngờ.

Chỉ là sắc mặt có chút uất ức mà thôi.

"Không tệ." "Chỉ có trải qua sát kiếp, Liệt Sơn Thị mới có thể Công Đức viên mãn, đạt được Công Đức như Phục Hy." Dương Mi cũng không giải thích chi tiết, nhưng nói như vậy, Trấn Nguyên Tử đã hiểu rõ.

Nghe nói Liệt Sơn Thị sẽ đạt được Công Đức không kém Phục Hy, sắc mặt Trấn Nguyên Tử hơi thả lỏng.

Phải biết rằng, theo kế hoạch của hắn.

Mặc dù Liệt Sơn Thị vô cùng xuất sắc, cũng có cống hiến cực lớn đối với nhân tộc, nhưng muốn vượt qua Thiên Hoàng Phục Hy, thì lại không thực tế lắm.

Theo suy đoán của Trấn Nguyên Tử, Công Đức của Liệt Sơn Thị sau khi nếm bách thảo, cộng thêm đức hạnh tích lũy trước đó, đủ để đạt được quả vị Địa Hoàng.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

"Trấn Nguyên Tử đại diện Liệt Sơn Thị, tạ ơn Đạo Tôn." Trấn Nguyên Tử lúc này, vô cùng trịnh trọng cúi mình trước Dương Mi.

Hắn không cần nói cũng biết, trong đó nhất định có Đạo Tôn thần thông quảng đại từ đó mà se duyên, nếu không thì quả vị Địa Hoàng, tuyệt đối sẽ không có được Công Đức lớn như vậy.

"Ngươi đi đi, vi sư ở đây có việc quan trọng." Dương Mi cười nói với Trấn Nguyên Tử, nhưng ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn thân ảnh Liệt Sơn Thị, không hề rời đi.

"Vâng." Trấn Nguyên Tử nghe Dương Mi nói có việc quan trọng như vậy, không khỏi vô cùng tò mò.

Hắn tự nhiên nhìn ra Dương Mi đang quan sát Liệt Sơn Thị.

Nhưng hành sự của Đạo Tôn luôn như linh dương treo sừng, không để lại dấu vết.

Nếu Đạo Tôn nguyện ý nói cho, nhất định sẽ không che giấu.

Nhưng nếu tuyệt khẩu không đề cập, thì ắt hẳn liên quan đến bí mật, không tiện cho người khác hoặc Thiên Đạo biết.

Nên Trấn Nguyên Tử, người quen thuộc tính cách của Đạo Tôn, mặc dù có chút bối rối, nhưng chỉ ý giản ngôn cai ứng hạ hậu, liền biến mất không dấu vết.

Dương Mi thấy Trấn Nguyên Tử biến mất xong, cũng không để ý.

Thực tế, việc quan sát Liệt Sơn Thị, không phải như Trấn Nguyên Tử suy đoán, có sự bố cục hay mưu tính.

Việc này, có liên quan đến tu hành của y.

Năm xưa y đã lặp đi lặp lại quan sát Bàn Cổ khai thiên, nghiên cứu, tìm tòi pháp dĩ lực chứng Đạo.

Hiện nay, y đã đạt đến đỉnh phong trên hai Đại Đạo thời gian và không gian, sắp đạt được Thiên Đạo, đồng thời Pháp Tắc chi lực cũng có thể đi trên con đường chứng Đại Đạo.

Nhưng y có thể cảm nhận được, muốn thật sự đạt được dĩ lực chứng Đạo, Pháp Tắc Đại Đạo hiện tại vẫn còn xa mới đủ.

Trong khoảng thời gian này, y cũng vẫn luôn cảm ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi tám loại Đại Đạo khác.

Thực ra ban đầu Dương Mi đối với Tam Thiên Đại Đạo có tạo nghệ không thấp, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp liền lưu tồn Đạo vận Tam Thiên Đại Đạo.

Theo phân chia giảng đạo mà Tạo Hóa Ngọc Điệp lưu lại, quy tắc Đại Đạo phân biệt không nhập lưu, nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn và chưởng khống!

Nói chung, với những Đại Năng Hồng Hoang đã Trảm Tam Thi như Trấn Nguyên Tử.

Cảnh giới lĩnh ngộ Đại Đạo Thổ của hắn, đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Đây cũng là cảnh giới mà Đại Năng Hồng Hoang bình thường có thể đạt được.

Chương 552

Đại Năng muốn trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, không những tạo nghệ trên Đại Đạo cũng phải đạt đến cảnh giới đại thành và viên mãn, có thể đạt đến viên mãn thì đã được coi là vô cùng đáng sợ rồi.

Cao hơn nữa, thì phải xem căn nguyên và cơ duyên.

Ví dụ như Nữ Oa tạo người, đạt được vô lượng Công Đức, bản thân Tạo Hóa chi Đạo của nàng, đạt đến viên mãn, thiên hạ vô nhân có thể sánh bằng.

Dương Mi dưới sự giúp đỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng cơ bản đã đưa Tam Thiên Đại Đạo toàn bộ đạt đến cảnh giới tiểu thành.

Thậm chí có một số Đại Đạo Pháp Tắc, đã đạt đến đại thành, và chỉ có Pháp Tắc thời gian đạt đến viên mãn, cách chưởng khống cũng chỉ còn một bước.

Đương nhiên, Dương Mi đối với Không Gian Đại Đạo, sinh ra đã ở cảnh giới chưởng khống.

Dương Mi có thể cảm nhận được, muốn thật sự một bước đạp vào Thiên Đạo, Pháp Tắc mà bản thân nắm giữ có thể có một mối quan hệ căn bản.

Mặc dù lúc này y không rõ ràng, nhưng vẫn luôn tìm mọi cách để nâng cao Đại Đạo Pháp Tắc mà mình nắm giữ.

Không phải Dương Mi không đủ cường đại, thế gian Đại Đạo vô tận.

Tạo nghệ của Hồng Quân trên Tam Thiên Đại Đạo, cũng chỉ có vài Đại Đạo có thể trên cảnh giới tiểu thành, Tam Thiên Đại Đạo còn lại, không nói đến, chỉ giới hạn giữa không nhập lưu và nhập môn.

Cần vô tận thời gian để lĩnh ngộ quá trình.

Dương Mi sở dĩ quan sát Liệt Sơn Thị, là vì từ trong đó nhìn thấy hai điểm sáng.

Trong lòng có cảm nhận, chỉ cần quan sát Liệt Sơn Thị ngàn năm, là đủ để khiến Nhân Ái Chi Đạo của y đạt đến viên mãn!

Lại như trước đó điểm hóa Thương Hiệt, trong cõi u minh thực tế cũng có cảm nhận, đợi khi Thương Hiệt công thành, Tạo Hóa chi Đạo vốn đã tích lũy dày dặn kia, liền có thể từ đại thành đạp vào cảnh giới viên mãn!

Mặc dù đây là một con đường vô cùng gian nan.

Nhưng đối với một người cầu Đạo có ý chí kiên định vô cùng như Dương Mi, thì chỉ càng khiến y trở nên cường đại hơn.

Đúng vậy.

Trong mắt Trấn Nguyên Tử.

Đạo Tôn như vậy, ở trong bóng tối nhìn Liệt Sơn Thị đi lại Hồng Hoang, quan sát Liệt Sơn Thị nếm bách thảo, trải nghiệm gian nan của nhân gian.

Có một loại ảo giác kỳ lạ.

Dường như khí tức trên người Đạo Tôn, trở nên bi thiên mẫn nhân, nhân ái vô cùng.

Trong cõi mơ hồ, Trấn Nguyên Tử hiểu rằng Đạo Tôn nhất định từ việc Liệt Sơn Thị nếm bách thảo, mà đốn ngộ ra đạo lý chí cao.

Khiến hắn không khỏi vui mừng cho Dương Mi.

Vào một ngày.

Bỗng nhiên trời giáng Công Đức.

Liệt Sơn Thị dùng gậy tiên của mình cuối cùng đã phát hiện ra "trà" có thể dùng để giải khát.

Từ hôm nay, nhân tộc lại có thêm một vật quý giá.

Đồng thời.

Khí tức nhân ái thiên hạ trên người Dương Mi cũng cuối cùng đạt đến đỉnh phong, thế là Dương Mi hòa nhập hoàn toàn khí tức của bản thân vào làm một.

Nhân Ái Chi Đạo, cuối cùng cũng viên mãn!

Cảm ngộ sự thay đổi của bản thân, Dương Mi tán thưởng nhìn Liệt Sơn Thị một cái, gật đầu, rồi biến mất, quay về bộ lạc của Sử Hoàng Thị.

Chương 553

Y cần tiếp tục hướng dẫn công việc tạo chữ của Sử Hoàng Thị, cho đến khi hắn hoàn toàn tạo chữ thành công. …Kể từ khi Sử Hoàng Thị có được mai rùa Dương Mi tặng, cũng không biết làm sao, công việc tạo chữ đã thuận lợi hơn rất nhiều.

Những điều không thông, bây giờ cũng có thể thông suốt.

Nguyên lai, trên mai rùa, có khắc một số đồ án thần bí, căn cứ theo sự quan sát kỹ lưỡng của Sử Hoàng Thị, hắn phát hiện những đồ án thần bí này có thể đại diện cho đa số sự vật trong thiên địa.

Căn cứ vào những đồ án thần bí này, Sử Hoàng Thị lại dựa theo một số thói quen của nhân tộc mà cải tạo, một văn tự như vậy đã được tạo ra thành công.

Có mai rùa trợ giúp, độ khó tạo chữ của Sử Hoàng Thị tự nhiên đã giảm đi rất nhiều.

Có người có thể hỏi, đã vậy mai rùa có thể đẩy nhanh tốc độ tạo chữ của Sử Hoàng Thị, vậy tại sao không đưa cho Sử Hoàng Thị ngay từ đầu?

Để hắn lãng phí bốn năm thời gian.

Dương Mi không phải không muốn đưa mai rùa cho hắn, chỉ là để khảo nghiệm Sử Hoàng Thị.

Sử Hoàng Thị đã dùng bốn năm thời gian để chứng minh, chứng minh mình xứng đáng với mai rùa này, cũng xứng đáng với một phen Công Đức sau này.

Dương Mi đã hiểu rõ, tự nhiên cũng không keo kiệt nữa.

Sau khi Dương Mi trở về, Sử Hoàng Thị mặc dù dựa vào mai rùa

đã sáng tạo ra nhiều văn tự hơn, nhưng cũng tích lũy rất nhiều thắc mắc.

Trong ấn tượng của hắn, người có trí tuệ nhất, chính là đại thúc vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Hiện nay thấy Dương Mi trở về, Sử Hoàng Thị liền mang theo nghi vấn của mình đến tìm Dương Mi.

Khi Sử Hoàng Thị tìm Dương Mi, Dương Mi đang cầm một cái cuốc mà Phục Hy đã phát minh và truyền bá khắp thiên hạ, rồi cày ruộng trên một mảnh đất.

Trên mảnh đất này, Dương Mi đã trồng không ít ngũ cốc.

Mấy ngày trước Dương Mi không có ở đây, nên hắn đã nhờ Sử Hoàng Thị chăm sóc hộ.

Dương Mi ẩn cư gần nhà Sử Hoàng Thị, không lấy thân phận cao nhân, mà lấy thân phận nhân tộc bình thường tiếp xúc với Sử Hoàng Thị, tự nhiên phải làm những việc phù hợp với thân phận này.

Hơn nữa, Dương Mi cũng không cảm thấy làm những việc lao động chân tay này là mất mặt, lao động thì có gì mà mất mặt?

"Ồ, Sử Hoàng Thị, đa tạ ngươi khi ta không có ở đây, đã giúp ta chăm sóc mảnh ruộng này nhé." Dương Mi thấy Sử Hoàng Thị đến, cũng dừng việc cày ruộng, cười ha ha nói với hắn.

Sử Hoàng Thị như cũ, cung kính hành lễ với Dương Mi, rồi mới nói: "Đại thúc không cần nói cảm ơn, đại thúc đã giúp ta rất nhiều, đó đều là những gì ta nên làm." Dương Mi cười ha ha nhận lấy một lễ, rồi đặt cuốc xuống đất, hai tay chống lên cuốc, vẻ mặt tươi cười nhìn hắn nói: "Hôm nay ngươi đến đây, lại gặp khó khăn rồi sao?" Sử Hoàng Thị không hề né tránh chút nào, gật đầu nói: "Đúng vậy, đại thúc, việc tạo chữ của ta, lại gặp phải bình cảnh rồi." "Ồ, nói nghe

xem." Sử Hoàng Thị nghiêm túc nói: "Ta phát hiện, một số sự vật đơn giản, có thể dùng đồ họa biểu hiện thành văn tự, nhưng có một số sự vật quá phức tạp." "Nếu theo quy luật ta đã cấu tứ để chế tác văn tự, thì chữ đó sẽ trở nên vô cùng phức tạp, thậm chí không thể viết ra được." "Đại thúc, ta phải làm sao đây?" "Thì ra là vậy…" Dương Mi nghe xong nỗi phiền muộn của Sử Hoàng Thị, trầm ngâm một tiếng, hiểu rằng Sử Hoàng Thị đã tạo được gần hết tượng hình tự, đã gặp phải bình cảnh rồi.

Dương Mi suy nghĩ, Sử Hoàng Thị cũng vẻ mặt mong đợi nhìn Dương Mi.

Trong ấn tượng của hắn, đại thúc trước mặt này vô cùng lợi hại, không có việc gì là không thể giải quyết.

Sau một lúc, Dương Mi cười một tiếng, rồi cúi xuống, tùy ý nhặt một hòn đá từ mặt đất, rồi dưới sự chú ý của Sử Hoàng Thị, nhẹ nhàng đặt hòn đá trở lại mặt đất.

Đón lấy ánh mắt khó hiểu của Sử Hoàng Thị, Dương Mi cười nói: "Sử Hoàng Thị, ta hỏi ngươi, hòn đá đang ở trên cái gì?" Sử Hoàng Thị quả quyết nói: "Ở trên Đại Địa." "Không tệ, vậy trong mắt ngươi, Đại Địa như thế nào?" Nghe lời Dương Mi, Sử Hoàng Thị có vẻ mơ hồ, lẩm bẩm nói: "Đại Địa rộng lớn vô ngần, như biển cả, chỉ là bình lặng hơn, không có sóng gió như vậy." "Sử Hoàng Thị, trong văn tự của ngươi, đồ hình nào đại diện cho sóng gió?" Sử Hoàng Thị không chút do dự nhặt một hòn đá, vẽ một đồ án hình sóng trên mặt đất, chỉ vào nói: "Đây là sóng gió." Dương Mi gật đầu, biểu thị tán đồng, rồi lại hỏi: "Vậy Đại Địa tương đối bình lặng, thì nên là như thế nào?" Sau đó, Dương Mi vẽ ra một đường thẳng trước mặt Sử Hoàng Thị.

Sử Hoàng Thị thấy xong gật đầu, không phản bác.

"Trước đó ta đặt hòn đá lên Đại Địa, vậy thì…" Dương Mi vừa

nói, vừa dùng hòn đá vẽ một chấm nhỏ trên đường thẳng đó, rồi quay đầu nhìn về phía Sử Hoàng Thị, cười đầy thâm ý.

Sử Hoàng Thị lại nhìn thấy đồ án một đường ngang, phía trên có một chấm, lập tức được khai sáng, không nhịn được lớn tiếng nói: "Đây là chữ THƯỢNG!!" Sau đó Sử Hoàng Thị lại suy ra ba, bốn cái khác, vẽ ra một đường ngang thẳng, vẽ một chấm ở phía dưới đường ngang thẳng, chỉ vào nói: "Đây ắt hẳn là chữ HẠ!!" Dương Mi thấy xong, lập tức cười nói: "Ha ha ha, đứa trẻ này có thể dạy được, có thể dạy được!" Nói xong, Dương Mi ném hòn đá trong tay, vỗ vỗ bụi bẩn trên tay, cười nói với Sử Hoàng Thị: "Sử Hoàng Thị, chữ ngươi muốn tạo, không nên đơn thuần chỉ đại diện cho hình thể của một số sự vật." "Những văn tự này muốn mang vạn sự vạn vật, nên có sáu loại, một là đại vật, hai là tượng hình, ba là hình thanh, bốn là hội ý, năm là chuyển chú, sáu là giả tá!" "Văn tự mà ngươi hiện tại sáng tạo, thuộc loại thứ hai, tượng hình tự.

Nên trên cơ sở này, lại phát triển ra bốn loại còn lại." "Nhờ đó, mới có thể Công Đức viên mãn." Sử Hoàng Thị bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhận được một sự khai sáng vô cùng lớn.

Hiện tại những tượng hình tự đã tạo ra như một cuộn phim quay nhanh trong đầu hắn, từng chữ từng chữ bay lượn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, trong đầu hắn đã tràn ngập linh cảm, vẻ mặt hưng phấn nói với Dương Mi: "Đại thúc, cảm ơn, ta bây giờ có rất nhiều linh cảm, ta phải về nhà tạo chữ rồi!" Dương Mi cười gật đầu: "Tốt, đi đi." Được Dương Mi chấp thuận, Sử Hoàng Thị mới quay người rời đi.

Chương 554

Nhìn bóng lưng vui vẻ của Sử Hoàng Thị, Dương Mi cũng không khỏi mỉm cười.

“Không hổ là Huyền Quy chuyển thế, bất kể làm gì đều có sự kiên trì và nghị lực như vậy.

Một việc khô khan như vậy, có thể làm một mạch nhiều năm như thế.” “Mặc dù tính cách chất phác, nhưng thiên phú thượng giai.

Công Đức tạo chữ một khi xuất hiện, nhân tộc ta lại sẽ có thêm một Văn Tổ.” Dương Mi cười thầm lẩm bẩm.

Ngày đó khi Huyền Quy chuyển thế, y chưa từng nghĩ Huyền Quy sẽ chuyển thế thành Thương Hiệt, quả thật là một niềm vui bất ngờ.

Sau khi được Dương Mi điểm hóa lần này, trong mắt Sử Hoàng Thị bỗng nhiên xuất hiện sự thanh minh, khiến Dương Mi cũng không nhịn được vỗ tay cười lớn.

Ngay lúc đó.

Dương Mi đột nhiên bình thản mở lời, âm thanh vang vọng thiên tế: “Người này có duyên với ta, các ngươi đều đi đi!” …Dương Mi điểm hóa Sử Hoàng Thị trong vài năm.

Đó là một Đại Năng đạt đến Đại Đạo tự mình ra tay.

Thoạt nhìn chỉ đề cập đến việc tạo chữ, thực tế lại đang giảng đạo cho hắn, ẩn chứa những lời lẽ trị lý.

Nếu một vị Đại La Kim Tiên được Dương Mi dạy dỗ như vậy, không những mười năm là có thể từ sơ kỳ trực tiếp lập địa thành Chuẩn Thánh!

Dương Mi thật khủng khiếp!

Chỉ trong vài năm, Sử Hoàng Thị, cho dù không hiểu tu hành, thậm chí chỉ dựa vào bản năng, tâm tư không đặt vào tu hành, nhưng thực lực vẫn cứ thế thẳng tiến lên mây xanh.

Ngay khi trong mắt Sử Hoàng Thị xuất hiện sự thanh minh, tu vi của hắn đã đột phá Thái Ất Kim Tiên, đạt được quả vị Đại La Kim Tiên.

Mặc dù tu sĩ nhân tộc trong bộ lạc của Sử Hoàng Thị tu vi không đủ, không cảm tri được.

Nhưng động tĩnh như vậy, lại hấp dẫn rất nhiều Đại Năng xung quanh đến.

Lúc này Sử Hoàng Thị, ánh mắt vẫn đang chuyển từ thanh minh sang viên mãn, trên đầu dần dần sinh ra Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Ba bông hoa trên đỉnh đầu đó, trực tiếp nở ra Cửu Phẩm.

Những người thành công như vậy, từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa đến nay, cũng không đếm được trên đầu ngón tay, có thể nói là yêu nghiệt đến cực điểm!

Sở dĩ có thể nở ra Cửu Phẩm, một là Sử Hoàng Thị yêu nghiệt, hai là do Dương Mi điểm hóa.

Thấy Sử Hoàng Thị nở hoa Cửu Phẩm, thành Đại La, lại biểu hiện ra vẻ mộng mị, rõ ràng thiên phú dị bẩm, căn nguyên phi phàm.

Tạo hóa như vậy, lập tức hấp dẫn ít nhất vài vị Chuẩn Thánh muốn giáng lâm đến đây, mỗi người mang theo ý đồ riêng, muốn độ hóa Sử Hoàng Thị.

Chỉ là Dương Mi vừa mở lời, mặc dù chưa từng lộ ra bản tướng,

nhưng thiên âm rộng lớn kia, trực tiếp chấn động vân tiêu, những Đại Năng Chuẩn Thánh bình thường, tại chỗ mười người thì tám người đã biến mất.

"Đạo hữu lời này quả thực rất vô lý, duyên phận đến duyên phận đi, đều có định số." "Bần đạo là Dược Sư Phật của Tây Phương Giáo, quan sát người này thiên sinh tuệ căn, hợp lẽ nên được Tây Phương Giáo của ta độ đi, do Thánh Nhân giáo đạo mới được." Lúc này, trên Thiên Khuyết, một vị Đại Năng Chuẩn Thánh thân hình cao ráo, sắc mặt vàng vọt, có phần tương tự với Tiếp Dẫn Đạo Nhân từ từ hạ xuống.

Người này chính là đệ tử đứng đầu dưới trướng Tiếp Dẫn Đạo Nhân, thiên phú cực cao, lại có đại nghị lực đại ngộ tính.

Lúc này xuất hiện ở đây, lại mắt không rời nhìn chằm chằm vào Sử Hoàng Thị đã thành quả vị, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Dược Sư Phật năm xưa thực ra do Chuẩn Đề giáo đạo, thấm nhuần phong cách lột da của hắn, chỉ trong vài lời nói, lại đã lôi ra hậu trường của Tây Phương Thánh Nhân, dường như đã chắc chắn chiếm được Sử Hoàng Thị trước mắt.

Nhưng đúng lúc đó, lại có thêm một tôn Đại Năng khác hạ xuống.

"Sai rồi, sai rồi!" "Người này là người của Đông Phương ta, hợp lẽ nên được Xiển Giáo của ta thu nhận.

Chỉ có Thánh Nhân mới có tư cách giáo đạo một yêu nghiệt như vậy, mong Đạo hữu đừng tự lầm." Người này lắc đầu nguầy nguậy, nhưng trên người lại tỏa ra khí tức bành trướng, một vị Đại Năng Hồng Hoang đã Trảm Lưỡng Thi.

Người này lại là một cố nhân.

Chương 555

Chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân trong Tam Thiên Hồng Trần Tử Tiêu Khách năm xưa.

Năm đó hắn đầu nhập dưới trướng Nguyên Thủy, trở thành Phó Giáo Chủ của Xiển Giáo.

Bây giờ bị dị tượng Sử Hoàng Thị đột phá Đại La Kim Tiên hấp dẫn, trực tiếp như Dược Sư Phật vậy mà trình bày lý lẽ, nhân tiện uy hiếp một phen.

Ngay cả Dược Sư Phật ở một bên, cũng lộ ra một tia kiêng kỵ.

Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đều là Đại Giáo.

Nhưng Xiển Giáo vì nằm ở Đông Phương, lại phát triển không tồi.

Tây Phương Giáo tuy cũng là một thế lực khổng lồ, nhưng lại ở vùng đất nghèo nàn phía Tây, phát triển thực sự không thể sánh bằng.

Nên lúc này mới đi ra ngoài tìm kiếm tài năng, quảng độ anh tài.

Vừa rồi âm thanh rộng lớn kia tự nhiên cũng nghe thấy, cũng biết rõ rằng Đại Năng muốn "cướp đoạt" yêu nghiệt kia nhất định thực lực hùng hậu.

Nhưng không một ai lui bước, đều vì phía sau không chỉ có nội hàm Đại Giáo, mà còn có Thánh Nhân chống lưng.

Nếu có thể độ được một yêu nghiệt như vậy, tự tin Thánh Nhân sẽ vì thế mà ra mặt.

"Cút!" Nhưng đúng lúc đó, nghe thấy một tiếng nói vô cùng bình tĩnh, không một chút khói lửa, cũng không một chút tức giận.

Nhưng âm thanh như vậy.

Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật, lại như đã nổi lên sóng gió biển cả, vô tận phong bạo ập xuống hai người.

Đó là một sự nghiền nát khô mục.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật đều sắc mặt đại biến, hồn phách bay ra ngoài.

Thân thể hai người, thật sự như hai con cá khô bị gió thổi, bị cuốn vào máy giặt lồng quay, vô cùng tùy ý lăn lộn trên không trung.

Trong chớp mắt, hai người liền lăn ra ngoài mười vạn tám ngàn dặm.

Từ đầu đến cuối, không một chút sức phản kháng, thậm chí ngay cả mưu kế cũng không kịp bày ra.

Ngôn xuất Pháp tùy.

Thật sự là Ngôn xuất Pháp tùy.

Hai tôn Đại Năng Chuẩn Thánh, trong đó có một vị Đại Năng Chuẩn Thánh đã Trảm Nhị Thi, sau khi một chữ "Cút" đơn giản phát ra.

Liền thật sự lăn đi xa!

"...Là vị Thánh Nhân nào?" Những Đại Năng vừa rồi đã rời đi xa, hoặc những Đại Năng vừa mới đến, lúc này sắc mặt đều vô cùng kinh hãi, ai nấy đều không thể tin được nhìn về cảnh tượng vừa rồi.

Hai người vừa rồi.

Chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật!

Những nhân vật lãnh đạo của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo!

Nhưng Đạo Nhân ẩn mình trong bộ lạc nhỏ của nhân tộc kia, lại ngay cả một cái liếc mắt chính diện cũng không thèm nhìn, đã khiến

hai người lăn ra khỏi trời đất.

Một số Đại Năng cường đại, cảm nhận được Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật lúc này vẫn đang lăn lộn.

Trong chớp mắt, sắp lăn ra khỏi Hồng Hoang, lăn vào Hỗn Độn!

Thực lực đáng sợ vô cùng như vậy.

Chương 556

Ai?

Thông Thiên Thánh Nhân?

Phục Hy Thánh Nhân?...

Đạo Tôn?

Sinh ra suy đoán như vậy, lại không còn Đại Năng nào không biết điều dám đến gây chuyện nữa!

Bất kể là vị nào, đều không thể chọc vào y!

Lúc này trên bầu trời.

Thân ảnh Hồng Quân thoáng hiện một khắc, rồi biến mất.

"Người này quả thật có duyên với ta, cho dù là ta, cũng bây giờ mới biết." "Lại bị giành trước một bước, không hổ là chủ của Thời Không…" Hồng Quân chỉ lẩm bẩm một mình, không ai nghe thấy âm thanh của y.

Nhưng mọi người rõ ràng đã thấy Hồng Quân xuất hiện, nhưng lại lập tức biến mất.

Việc y xuất hiện ở đây lúc này, một trăm phần trăm là vì yêu nghiệt nở Cửu Phẩm phía dưới kia.

Mỗi một yêu nghiệt như vậy, đều đã hấp dẫn sự chú ý của Đạo Tổ!

Chỉ là vì sao Đạo Tổ đã đến, lại lập tức rời đi?

Chẳng lẽ, ngay cả Đạo Tổ cũng e ngại đối phương sao?

Vô số Đại Năng đều kinh hãi.

Ngay cả Đạo Tổ cũng phải e ngại… Vậy thân phận của người đó… Hít… Sắp gọi tên rồi!

Đạo Tôn!!

Hồng Hoang rộng lớn, cũng chỉ có Đạo Tôn mới có thể khiến Đạo Tổ e ngại vài phần!

Khí thế bá khí lẫm liệt của Đạo Tôn, vô số Đại Năng không cần suy nghĩ liền lũ lượt bỏ chạy, dáng vẻ đó như đang chạy trốn để giữ mạng sống.

Sợ rằng Đạo Tôn sẽ vì chuyện vừa rồi, mà nổi cơn thịnh nộ!

Vừa rồi Đạo Tôn ở đây, vô số Đại Năng bỏ chạy đều không khỏi mặc niệm cho Dược Sư Phật và Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Hai người đó thật sự là ông thọ ăn thuốc chuột, chán sống rồi!

Đạo Tôn đã bảo rời đi, lại dám lớn mật đến độ hóa người khác.

Tìm chết, đạp vào tấm sắt rồi sao?

Đừng thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật tuy là Đại Năng Hồng Hoang, nhưng thực ra nhân duyên cũng không tốt lắm.

Nên lúc này rất nhiều Đại Năng, đều hả hê, cười nhạo hai người.

Có thể dự đoán trong khoảng thời gian dài sắp tới, hai người này e rằng sẽ không dám lộ mặt nữa.

Thật là! …Dương Mi sẽ không quan tâm Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật thế nào, đối với y, hai Đại Năng Hồng Hoang cũng chẳng qua là hai con kiến hôi mà thôi.

Tâm tình không tốt, nghiền chết cũng là nghiền chết.

Bảo bọn chúng lăn lộn vài vạn năm, là một thủ đoạn nhân từ.

Chương 557

Nói về Sử Hoàng Thị được Dương Mi điểm hóa, lại thăng cấp Đại La Kim Tiên, tư duy đã không còn ngây ngô như trước, việc tạo chữ ngược lại như có thần trợ, không hề có chút trở ngại nào.

Nhưng độ khó của việc tạo chữ, rốt cuộc vẫn vượt xa tưởng tượng của Sử Hoàng Thị.

Ban đầu hắn tưởng rằng có Dương Mi chỉ điểm cộng với sự tích lũy, nhiều nhất không quá trăm năm là có thể tạo chữ thành công.

Thực tế việc tạo chữ, lại không hề dễ dàng.

Ban đầu, Sử Hoàng Thị tạo ra hai mươi tám chữ.

Đó chính là《Thương Hiệt Thư》lưu truyền rất rộng ở hậu thế: "Mậu Tị Giáp Ất, Cư Thủ Cộng Hữu, Sở Chỉ Liệt Thế, Thức Khí Quang Danh, Tả Hỗ Hào Gia, Thụ Xích Thủy Tôn, Qua Mao Phủ Phất." Trên cơ sở hai mươi tám chữ của Thương Hiệt Thư, Sử Hoàng Thị lại không ngừng mở rộng, tạo ra sáu loại, hàng ngàn Đại Tự!

Mỗi khi tạo ra một chữ, tâm huyết của hắn liền khô kiệt thêm một phần.

Lúc này, Sử Hoàng Thị mới biết việc tạo chữ, nào có dễ dàng như vậy.

Về bản chất, là từ một vùng hỗn độn, khai phá lại một sự vật mới cho thiên địa.

Cho dù là Đại La Kim Tiên, mỗi khi tạo ra một chữ, đều cần một khoảng thời gian rất dài để hồi phục.

Cũng chính vì như vậy, mới khiến thời gian tạo chữ của Sử Hoàng Thị không ngừng kéo dài, cuối cùng sau ngàn năm, mới cuối

cùng đưa tất cả tư duy trong đầu hóa thành chữ viết toàn bộ trình hiện ra thế gian.

Khi Sử Hoàng Thị tạo xong ba ngàn chữ, lập tức có một cảm giác thần hồ kỳ thần.

Thế là, dưới sự thúc đẩy của bản năng, hắn lại đến trước nhà Dương Mi.

"Sử Hoàng Thị, sao lại đến nhà ta nữa?" "Lại gặp phải phiền phức rồi sao?" Dương Mi tò mò nhìn Sử Hoàng Thị.

Trong mắt Dương Mi, lúc này Sử Hoàng Thị dường như có chút khác biệt.

Khí tức quanh thân trở nên cổ phác hơn rất nhiều, cả người nhìn qua cũng trở nên trầm ổn hơn.

Lại nhìn đôi mắt Sử Hoàng Thị, ánh mắt của hắn nhiều nhất là thanh minh, lúc này, lại ẩn chứa thần quang, rất phi phàm.

Nghe lời Dương Mi, chỉ thấy Sử Hoàng Thị cung thân hành lễ với Dương Mi, rồi cung kính nói: "Xin Đại thúc nhận ta làm đồ đệ." "Ồ?

Sao lại có yêu cầu như vậy?" Dương Mi có chút tò mò, Sử Hoàng Thị đột nhiên lại có yêu cầu như vậy?

Chỉ nghe Sử Hoàng Thị nói: "Ta và Đại thúc quen biết nhau vài năm, Đại thúc giúp ta tạo chữ, tuy không có danh sư đồ, nhưng đã có thực sư đồ.

Ta hiện nay vì nhân tộc mà tạo ra ba ngàn văn tự, trong lòng có cảm nhận, hôm nay nhất định phải chính danh cho ba ngàn văn tự.

Hành trình này không biết phúc họa ra sao, nên Sử Hoàng Thị trước khi đi, muốn định ra danh phận sư đồ với Đại thúc, để không còn vướng bận." Dương Mi nghe xong, cười lắc đầu nói: "Sao lại bi

quan như vậy?" "Cố nhiên văn tự liên đới bản nhân đều phải trải qua một phen khảo nghiệm, nhưng sao ngay cả hậu thế cũng đã chuẩn bị sẵn rồi?" "Người trẻ tuổi, không có chút khí thế nào là không được!" "Sử Hoàng Thị chỉ là trong lòng lưu lại tiếc nuối mà thôi." Sử Hoàng Thị vẫn vô cùng kiên trì nói.

Dương Mi thấy vậy, liền gật đầu cười nói: "Được thôi, được thôi, giữa ta và ngươi cũng quả thật có sư đồ duyên.

Chỉ là tư chất của ngươi tuy không tồi, nhưng không đủ tư cách làm đệ tử thân truyền của ta, thì làm ký danh đệ tử của ta vậy!" Nói xong, Dương Mi trên người bỗng nhiên tỏa ra hoa quang, cuối cùng cũng khôi phục chân thân, hiện ra dáng vẻ ban đầu.

Sử Hoàng Thị thấy diện mạo của Dương Mi xong, lập tức trợn mắt há hốc mồm, mất nửa ngày mới hoàn hồn.

Nhìn biểu cảm kinh ngạc của Sử Hoàng Thị, Dương Mi không khỏi buồn cười hỏi: "Đồ đệ của ta, vì sao lại kinh ngạc như vậy?" Sử Hoàng Thị hoàn hồn, liền vội vàng lần nữa bái lạy Dương Mi nói: "Sử Hoàng Thị không biết Thánh Phụ ở trước mặt, xin Thánh Phụ thứ tội!" Sau khi bái lạy xong, mới mang bộ dạng như vừa tỉnh mộng nói: "Nguyên lai Đại thúc là Thánh Sư?!" Dương Mi cười hàm tiếu gật đầu, rồi nghiêm túc nói: "Từ nay về sau, ngươi hãy gọi là Thương Hiệt!" Thương Hiệt nghe xong, lập tức lại bái lạy nói: "Đệ tử Thương Hiệt, bái kiến Lão sư!" Dương Mi hài lòng nhận lấy một bái của Thương Hiệt, đợi Thương Hiệt đứng dậy, Dương Mi lại nói: "Thương Hiệt, ba ngàn văn tự trong tay ngươi có ích cho sự truyền bá văn minh nhân tộc, có ích cho sự phát triển tiến bộ của nhân tộc, có thể nói Công Đức vô lượng." "Nhưng văn tự dễ học dễ truyền bá, ắt sẽ tiết lộ hết tân mật của thiên địa, giả sử có thời gian, thiên địa Hồng Hoang e rằng sẽ không còn bí mật nào để nói nữa." "Các chủng loài khác cũng ắt sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội trở thành nhân vật chính của

thiên địa, nên tạo chữ lại là một hành động nghịch thiên chi cử vĩ đại nhất!" Dương Mi tường tận nói rõ với Thương Hiệt tình huống sẽ gặp phải sau khi tạo chữ.

Thương Hiệt nghe xong, sắc mặt tỏ ra vô cùng kiên định nói: "Nếu có ích cho nhân tộc ta, thì ba ngàn văn tự đó, Thương Hiệt nhất định sẽ truyền bá ra ngoài!!" Khi Thương Hiệt nói ra những lời này, toàn thân đều tỏa ra một khí phách hào sảng, rất có một khí thế thiên hạ chi đại, chỗ nào cũng có thể đến.

Dương Mi nhìn Thương Hiệt trước mặt, cũng hân hoan gật đầu nói: "Tốt tốt tốt, đồ đệ của ta có khí phách như vậy, vi sư sao có thể không ủng hộ một phen?" "Thương Hiệt, cứ yên tâm truyền chữ, vi sư sẽ hộ ngươi chu toàn!" Cho dù có Thiên Đạo khảo nghiệm, Dương Mi cũng nhất định sẽ bảo vệ Thương Hiệt không chịu bất kỳ tổn hại nào!

Thương Hiệt trịnh trọng cảm tạ Dương Mi một phen, rồi về chuẩn bị, sau đó cùng Dương Mi đến một nơi cao gần đó.

Thương Hiệt đứng trên đỉnh dốc núi, Dương Mi đứng sau lưng hắn.

Thương Hiệt trong tay cầm một con dao khắc, đây chính là bút mà Thương Hiệt dùng khi tạo chữ.

Chương 558

Hiện nay loài người chưa tạo ra giấy để viết, nên những chữ Thương Hiệt tạo ra, đều được khắc trên đá hoặc đồ gốm.

Muốn khắc trên những thứ này, nhất định phải dùng dao khắc chuyên dụng mới được.

Nên vào thời kỳ đó, dao khắc chính là bút trong tay Thương Hiệt.

"Đại Đạo ở trên!" Dương Mi thấy Thương Hiệt đã chuẩn bị xong, cười dài, tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang: "Hôm nay có Thương Hiệt của Nhân Tộc, đồ đệ của ta, Dương Mi Đạo Tôn, Thánh Phụ của Nhân Tộc, vì giáo hóa vạn dân Hồng Hoang, sáng tạo chữ viết thành công, khiến chúng sinh ghi nhớ tự thể." Y lớn tiếng mở lời.

Trong chớp mắt, liền nâng công lao Thương Hiệt tạo chữ vì nhân tộc lên một tầng thứ.

Lời vừa dứt, chỉ thấy bầu trời một trận cuộn trào, lập tức tối sầm lại.

Trên Cửu Tiêu, sấm sét vang dội, chúng tiên Hồng Hoang đều có cảm ứng.

Chư Thánh nghe lời Dương Mi nói, lại một trận hí hư, Đạo Tôn lại gây ra một đại sự kinh thiên động địa như vậy.

Hắn, Công Đức vô lượng!

Gia hỏa, sao lại may mắn như vậy?

Dương Mi nói xong những lời này, Thương Hiệt liền dùng dao khắc trong tay nhanh chóng vung lên hư không, viết xuống một chữ "Thiên" thật lớn.

Thương Hiệt hô lớn một tiếng: "Thiên!" Liền thấy ngoài trời giáng xuống Hà Quang bảy sắc lên chữ "Thiên", cả chữ "Thiên" lập tức phóng đại mấy trăm lần, bay lên không trung, hình ảnh truyền khắp Hồng Hoang. …Nhân tộc Hồng Hoang vội vàng ghi nhớ, đợi không lâu, chữ "Thiên" kia lại bay về trên người Thương Hiệt, hóa thành một chữ nhỏ quay quanh bốn phía Thương Hiệt.

Thương Hiệt đối với điều này cũng không để ý, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong việc tạo chữ.

Chỉ thấy hắn vừa vung bút viết chữ, vừa niệm ra cách đọc của chữ đã viết.

Mỗi khi viết xuống một chữ, liền có một Hà Quang bảy sắc bay lên trên văn tự đó, cuối cùng lại quay về bên cạnh Thương Hiệt.

Theo số lượng chữ đã viết ngày càng nhiều, kim quang tự thể quanh Thương Hiệt cũng ngày càng nhiều, cảnh tượng hùng vĩ!

Từng chữ lớn như quang tự bao quanh trái phải Thương Hiệt, khiến thiên địa trên dưới, đều phản chiếu thành màu bảy sắc.

Từ hai mươi tám chữ của 《Thương Hiệt Thư》, cho đến hàng ngàn chữ đã sáng tạo ra, từng chữ một hóa thành những chữ lớn lấp lánh kim quang, cũng như những gì đã biết hóa thành bảy sắc, ánh vào mắt mỗi một sinh linh Hồng Hoang!

Cảnh tượng như vậy, khiến những Đại Thần Thông giả đang ẩn mình quan sát đều ngây người.

Từ đó có thể thấy, những văn tự này e rằng không phải là những văn tự đơn giản nhất mà Thương Hiệt tạo ra ban đầu, mà ngược lại dưới sự gia trì của Thiên Đạo, đã biến thành thần thông hoặc Pháp Bảo của Thương Hiệt rồi.

Thương Hiệt vung bút nhanh chóng viết, chỉ trong chốc lát, liền

viết ra ba ngàn nhân văn, và phú cho ý nghĩa cùng cách đọc.

Đúng vào lúc này, trên Cửu Thiên bỗng nhiên sấm sét nổi lên dữ dội, nơi Thương Hiệt đang đứng đã bị mây đen bao phủ, trông vô cùng áp bức.

Trong lòng Thương Hiệt có cảm nhận, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có thể cảm nhận được trong mây đen kia ẩn chứa sấm sét cuồn cuộn.

Nó, trực tiếp nhắm vào hắn!

Lại có trong Cửu U Địa Phủ, vô số quỷ hồn bỗng nhiên hoảng sợ khóc lóc ai oán, mặc cho những quỷ tốt kia có đánh đập thế nào, cũng không thể nhúc nhích một bước.

Chúng sinh Hồng Hoang thấy vậy cũng ngây người, sau đó những Đại Năng kia mới biết, nguyên lai Thương Hiệt tạo chữ, tuy có công với nhân tộc, nhưng lại vì đã nói hết tân mật của thiên địa, như lời Dương Mi đã nói, đã cắt đứt khả năng các chủng tộc khác trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Văn tự kinh thiên địa khấp quỷ thần như vậy xuất hiện, tất nhiên phải chịu Thiên Đạo khảo nghiệm.

"Oanh!!" Chỉ nghe thấy trên Cửu Tiêu sấm sét nổi lên dữ dội, một đạo Lôi Kiếp màu tím đáng sợ được hun đúc ra, liền trực tiếp lao về phía Thương Hiệt.

Một đạo Lôi Kiếp mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ vô tận, dường như muốn đánh tan tất cả những gì chống lại thiên ý thành tro bụi.

Vô số sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được Thiên Phạt của ông trời này, đều sợ đến thần hồn run rẩy, cho dù một số Đại La Kim Tiên cũng kinh khủng vạn phần.

Chương 559

Nếu đạo Lôi Kiếp đó rơi xuống trên người họ, e rằng đều phải chịu kết cục thần hồn câu diệt.

Đứng ở một bên là Dương Mi, dường như căn bản không hề để ý đến đạo Thiên Lôi mang theo khí tức hủy diệt cực hạn đang hung hăng lao xuống.

Dù sao trong mắt y, những đạo Thiên Lôi đó còn không đủ để gãi ngứa.

Nhưng, Thương Hiệt không phải Dương Mi, chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

Đối mặt với Thiên Phạt cường đại như vậy, liệu hắn có thể vượt qua kiếp nạn không?

Trong khoảnh khắc này, dường như ngay cả Dương Mi cũng có chút không chắc chắn như vậy.

Nhưng y cũng không trực tiếp ra tay, mặc dù ra tay có thể dễ dàng giải quyết Thiên Phạt này.

Nhưng hồ điệp trên cánh cần phải phá kén mà ra, bạt miêu trợ trưởng cuối cùng cũng khó thành đại khí!

Muốn trở thành đồ đệ của Dương Mi, sao có thể bị chút ma nạn đánh bại?

Đương nhiên, trước đó Dương Mi cũng đã đảm bảo, tự nhiên sẽ không để Thương Hiệt thật sự diệt vong trong kiếp nạn này.

"Từ đó thoát kiếp trở thành một Đại Văn Tổ, từ đó rơi xuống phàm nhân, thì hãy xem hành động này!" Dương Mi hai mắt sáng quắc nhìn Thương Hiệt ở không xa, trong miệng nhẹ giọng lẩm bẩm.

Không thành công, thì thành nhân!

Trong lời nói, đạo Thiên Lôi màu tím tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa, đột nhiên giáng xuống!

Đối mặt với Thiên Lôi chấn động đáng sợ như vậy, Thương Hiệt chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên vẫn không ngồi yên chờ chết.

Chỉ thấy hắn lấy ra mai rùa phụ trợ tạo chữ, dùng toàn thân pháp lực khu động, dựng đứng trên đỉnh đầu hắn.

Mai rùa đó hấp thu pháp lực của Thương Hiệt xong, dần dần biến lớn đứng trên đỉnh đầu Thương Hiệt.

"Ca sát!!" Kiếp Lôi đánh vào mai rùa đó, phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó mọi người mới phát hiện, mai rùa đó đã chặn lại đạo Kiếp Lôi!

Mặc dù sau khi chặn lại đạo Kiếp Lôi, sắc mặt Thương Hiệt đỏ bừng, lông mày nhíu chặt, rõ ràng đã chịu không ít thương tích.

Nhưng, rốt cuộc cũng đã chặn lại!

"Mai rùa đó là bảo vật gì?" Chuẩn Đề vốn dĩ đối với bảo bối và nhân tài luôn không có sức miễn dịch, người có mắt tinh tường đều có thể dễ dàng nhìn ra, sở dĩ Thương Hiệt có thể chặn lại đạo Lôi Kiếp, hoàn toàn dựa vào một mai rùa tùy tiện lấy ra.

Mai rùa đó sau khi chặn lại Lôi Kiếp, trừ đi lớp ngoài có chút đen sạm ra, không nhìn ra nửa điểm tổn thương, không khỏi khiến Chuẩn Đề để tâm.

Quan sát kỹ nửa buổi, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Đó là mai rùa của Huyền Quy?" Việc Dương Mi chặt tứ chi Huyền Quy dùng để chống trời năm xưa, chúng sinh Hồng Hoang đều biết, Chuẩn Đề càng tận mắt chứng kiến.

Quả thật, ngày đó Đạo Tôn sau khi chém giết Huyền Quy, quả thật

đã lấy mai rùa!

Chỉ là ai cũng không nghĩ đến, mai rùa lại là một Pháp Bảo phòng ngự không tồi.

Hơn nữa lúc đó, cũng không thể cướp từ tay Đạo Tôn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chuẩn Đề cũng lập tức thoải mái.

"Ôi, không đúng!" Ngay khi Chuẩn Đề vừa mới thoải mái, đột nhiên ý thức được, sau đó lại lần nữa đặt sự chú ý lên người Thương Hiệt.

Quan sát vài hơi thở xong, Chuẩn Đề trợn tròn mắt kinh ngạc nói: "Người này chính là Huyền Quy chuyển thế sao?" Trong đầu Chuẩn Đề linh quang chợt lóe, việc đã qua và việc hiện tại lập tức liên hệ với nhau, lập tức không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trong lòng càng dâng lên sự kinh hãi vô tận!

Chẳng lẽ, Đạo Tôn từ lúc đó, vào thời đại đó, đã tính toán đến chuyện ngày hôm nay sao?

Mặc dù biết Đạo Tôn có thể quan sát Trường Hà thời gian, chưởng khống cổ kim, nhưng có thể vượt qua một Lượng Kiếp để tính toán, cũng khiến Chuẩn Đề nhất thời tâm sinh sợ hãi.

Rốt cuộc, hắn đang tranh đấu với một tồn tại như thế nào?

Chương 560

Ngay cả Chuẩn Đề cũng đã hiểu rõ thân phận thật sự của Thương Hiệt, thì Chư Thánh khác lại làm sao không biết chứ?

Trong một lúc, tâm tình của họ cũng như Chuẩn Đề, chỉ cảm thấy áp lực lớn như núi!

Không nói đến Chư Thiên Thánh Nhân và chúng sinh Hồng Hoang khác, bên Thương Hiệt lại có đạo Thiên Lôi thứ hai đang được hun đúc giáng xuống.

Ngẩng đầu nhìn mây đen cuồn cuộn, lúc này trong đôi mắt Thương Hiệt không nhìn thấy nửa điểm sợ hãi.

Có, chỉ có sự quyết đoán vô tận!

Nhất định phải truyền bá những chữ đã tạo ra cho Hồng Hoang, tạo phúc cho nhân tộc!!

Oanh long long… Lại một đạo Thiên Lôi mang khí tức hủy diệt đậm đặc đến cực hạn đột nhiên giáng xuống, vô tình đánh về phía Thương Hiệt.

Dương Mi chú ý nhìn những đạo Lôi Phạt kia, bốn phía y đột nhiên tỏa ra những luồng sáng kỳ dị thâm sâu, lại có một khí tức hủy diệt quấn quanh cơ thể.

Theo từng đạo Thiên Lôi chấn thiên động địa giáng xuống, khí tức hủy diệt bao quanh Dương Mi càng thêm đậm đặc.

Đột nhiên.

Đôi mắt Dương Mi phóng ra hai đạo quang mang rực rỡ, khóe miệng hơi nhếch lên lộ ra một tia vui vẻ hài lòng.

Pháp Tắc Hủy Diệt đã đạp vào cảnh giới viên mãn!

Đồng thời, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, bên Thương Hiệt lại dùng mai rùa bản mệnh, chống lại bảy bảy bốn mươi chín đạo Thiên Lôi!

Dương Mi cũng hơi ngạc nhiên, vốn cho rằng lần Thương Hiệt tạo chữ ứng kiếp này sẽ cực kỳ miễn cưỡng, có lẽ ban đầu còn chống đỡ được, nhưng về sau, theo uy lực kiếp lôi gia tăng, thì hắn sẽ phải ra tay che chở một phen.

Ai ngờ lực phòng ngự của bản mệnh Pháp Bảo Huyền Quy Xác của Thương Hiệt lại quá kinh người, đem bốn mươi chín đạo kiếp lôi toàn bộ đỡ xuống, bản thân hắn chỉ bị kiếp lôi đánh cho hơi cháy đen, ngay cả nửa điểm vết nứt cũng không có.

Biểu hiện như vậy không chỉ khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc, mà ngay cả Dương Mi cũng phải kinh ngạc.

Theo sau bốn mươi chín đạo kiếp lôi toàn bộ hạ xuống, Thương Hiệt và văn tự cũng đã vượt qua kiếp nạn này.

Thương Hiệt tạo chữ thành công, bởi vì văn tự đem đến văn minh cách tân cho Nhân Tộc, cho nên mọi người đều tôn xưng Thương Hiệt là Văn Tổ!

Thoáng chốc.

Thương Hiệt trong Tạo Hóa Chi Đạo đã từ Tiểu Thành Chi Đạo trực tiếp đạt đến Viên Mãn Chi Cảnh, cho dù so với Dương Mi và Nữ Oa hai vị kiệt xuất về Tạo Hóa Chi Đạo trong Hồng Hoang cũng không kém bao nhiêu!

Sinh linh Hồng Hoang chấn động.

Có văn tự, năng lực lý giải của tất cả sinh linh Hồng Hoang tăng lên mấy thành, là việc có ích cho vạn vật.

“Ha ha ha!” Cùng lúc đó, Liệt Sơn Thị đang cảm thán trong hoang dã chợt cất tiếng cười lớn.

Với năng lực của mình, hắn thoáng chốc đã lý giải được mấy ngàn văn tự.

Vốn lo lắng đã nếm khắp vạn thảo thiên hạ, nhưng lại không cách nào truyền bá rộng rãi.

“Bây giờ có văn tự tương trợ, ta sẽ tạo ra 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》, đại hưng Nhân Tộc ta!” Liệt Sơn Thị vô cùng hưng phấn.

Chưa từng có Nhân Tộc xuất hiện vị đại hiền như vậy, tạo ra văn tự thông tục dễ hiểu, có thể ghi lại vạn sự vạn vật.

Đối với sự nghiệp mà hắn đang làm, có trợ giúp cực lớn!

Bảo hắn sao không vui?

Trên Chư Thiên.

Hồng Quân thấy cảnh này, trong mắt ẩn hiện tinh mang.

Chương 561

Quy tắc giữa trời đất, một lần nữa được bổ sung.

Hợp với Thiên Đạo, tu vi của hắn cũng tiến thêm một bước.

"Đạo hữu đại tài, Hồng Quân bội phục." Lúc này, với trí tuệ của Hồng Quân, hắn đã suy ra được ảnh hưởng mà Thương Hiệt tạo chữ sẽ mang lại.

Vốn dĩ Thương Hiệt xuất thế, ít nhất cũng phải vào thời kỳ Nhân Hoàng.

Nhưng lại vì Dương Mi điểm hóa, khiến Thương Hiệt tạo chữ thành công trước thời hạn.

Một khi Thương Hiệt tạo chữ thành công, công đức Địa Hoàng cũng sẽ có sự đề thăng về chất.

Đây là thủ đoạn nhìn một bước biết thiên bước, vạn bước.

Vị Dương Mi Đạo Tôn kia, không phải lần đầu tiên làm như vậy.

Hắn vĩnh viễn không cách nào biết được sau mỗi bước cờ của đối phương, sẽ có mục đích gì!

"Không như vậy." "Vị trí Nhân Hoàng Chi Sư đó, cũng hợp lẽ là ta đoạt được." "Ngươi có ngàn vạn bố trí, cũng vô dụng mà thôi." Hồng Quân bây giờ đặt suy nghĩ lên Nhân Hoàng chưa xuất thế.

Hắn có nắm chắc vạn phần về vị trí Nhân Hoàng Chi Sư.

Trừ Hồng Quân ra, các Thánh Nhân khác sau khi kinh ngạc một phen, liền không còn cảm thán nữa.

Ngày đó khi Đạo Tôn che chở Thương Hiệt, họ đã biết nhất định sẽ có chuyện về sau phát sinh.

Bây giờ Thương Hiệt tạo chữ, lập được thiên đại công đức, tuy khiến họ kinh ngạc, nhưng cũng là chuyện trong dự liệu.

Lúc này.

Theo kiếp vân tản đi, bầu trời một lần nữa khôi phục trong xanh, chiếu xuống ánh dương chói mắt.

Chỉ là, lần này chiếu xuống không chỉ có ánh dương, mà còn có công đức vô cùng khổng lồ!

Ánh sáng vàng công đức khiến người ta ngưỡng mộ chia làm hai, tám thành công đức thuộc về Thương Hiệt bản thân và văn tự hắn tạo ra, còn có dùng để chống lại lôi kiếp Huyền Quy Xác.

Hai thành công đức còn lại thì thuộc về Dương Mi, vì đã có công giáo đạo chỉ điểm Thương Hiệt tạo chữ.

Theo sự tưới nhuần của vô tận công đức, khí tức của Thương Hiệt không ngừng đề thăng.

Vô lượng công đức trực tiếp khiến Thương Hiệt đột phá Đại La Kim Tiên, đạt tới Chuẩn Thánh.

Sau khi đạt Chuẩn Thánh, tu vi của Thương Hiệt vẫn tiếp tục leo thang.

Cuối cùng, tuy không có Trảm Thi, nhưng tu vi của hắn lại ổn định dừng lại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đó chính là hiệu quả khủng bố mà công đức mang lại.

Hắn cũng nhờ công đức, trở thành Văn Thánh!

Văn tự mà hắn tạo ra do ảnh hưởng của công đức, biến thành một thần thông của Thương Hiệt, đó chính là Ngôn Xuất Pháp Tùy.

Về sau khi Thương Hiệt tranh đấu, nếu niệm ra chữ nào, chữ đó sẽ phát ra công kích tương đồng với ý nghĩa mà nó đại diện.

Còn về Huyền Quy Xác, bản thân nó phòng ngự vô song, cộng thêm ảnh hưởng của công đức, trong chốc lát biến thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Tuy rằng chỉ là một kiện Công Đức Linh Bảo, nhưng Huyền Quy Xác hiệu quả đơn nhất, chỉ có hai công hiệu là phòng ngự và đập người.

Cho nên trong việc phòng ngự, rất nhiều Pháp Bảo Chí Bảo đều không cách nào công phá phòng ngự của nó, đúng là một cái mai rùa danh xứng với thực.

Còn về Dương Mi bản thân, hai thành công đức kia rơi vào trong cơ thể hắn, dường như tạm thời không có tác dụng lớn, hắn liền trực tiếp cho vào Công Đức Kim Luân sau đầu.

Chương 562

Khiến Công Đức Kim Luân càng thêm ngưng thực khổng lồ, làm mù mắt chó của người khác.

Nhìn quy mô Công Đức Kim Luân sau đầu Dương Mi, chúng sinh đều kinh thán không thôi, muốn hỏi ai có công đức nhiều nhất giữa trời đất.

Dương Mi nhận thứ nhất, thì không ai dám nhận thứ hai, ngay cả Nữ Oa Thánh Nhân nhờ công đức tạo người mà thành Thánh, lúc này e rằng cũng kém xa Dương Mi, càng không cần nhắc đến những Thánh Nhân nghèo đến mức kêu leng keng kia.

Sau khi Thương Hiệt tu vi đột phá Chuẩn Thánh, ký ức tiền thế cũng hoàn toàn trở về, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ rốt cuộc mình là ai.

Ký ức của Huyền Quy tràn ngập trong đầu Thương Hiệt, phải mất nửa ngày, hắn mới hoàn hồn.

Chỉ thấy ánh mắt của hắn từ mê mang phục hồi lại sự trong sáng, chỉ nghe hắn khẽ thở dài nói: "Vạn sự vạn vật kiếp trước, đều như khói mây tan biến, đời này ta là Thương Hiệt, không còn là Huyền Quy nữa!" Từ đó, Thương Hiệt chính thức từ biệt quá khứ, hoàn toàn nhận đồng thân phận Nhân Tộc.

Hắn xoay người bước xuống sườn dốc, đi đến trước mặt Dương Mi, cung kính bái nói: "Thương Hiệt đa tạ ân điểm hóa của lão sư, nếu không có lão sư, Thương Hiệt lúc này e rằng vẫn còn hồ đồ ở trong bộ lạc, kết dây thắt nút ghi việc." Dương Mi nghe lời hắn nói, liền hiểu rõ tiền trần vãng sự, gật đầu cười nói: "Thương Hiệt, lần này tạo chữ đại thành, ký ức tiền thế đã trở về, con thân là đệ tử của ta, đáng lẽ phải theo ta về tinh tâm tiềm tu." "Tuy nhiên đã là đại hiền

của Nhân Tộc, sau này Nhân Tộc cũng cần con trợ giúp một phen, cho nên bây giờ không bằng con hãy đến Nhân Tộc Thánh Địa ở bờ biển Đông Hải, cùng với Toại Nhân Thị tu hành thế nào?" Thương Hiệt lúc này đã chấp nhận thân phận Nhân Tộc, đối với yêu cầu của Dương Mi cũng không có chút kháng cự nào, nghe vậy liền gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, vậy đệ tử liền đi đến bờ biển Đông Hải!" .....

Lúc Thương Hiệt hoàn thành tạo chữ, đi đến bờ biển Đông Hải.

Liệt Sơn Thị đã hành tẩu Hồng Hoang mấy ngàn năm, vừa đi vừa nếm khắp vạn thảo Hồng Hoang, đồng thời sử dụng văn tự mà Thương Hiệt tạo ra, bắt đầu biên soạn 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》.

Nếu không có gì bất ngờ, nhiều nhất là một trăm năm, Liệt Sơn Thị sẽ hoàn thành công đức thiên địa này, thành vị Địa Hoàng.

Nhưng, đúng như Dương Mi năm xưa đã dự ngôn.

Sát kiếp lại đúng hẹn mà đến! ....

Trên hoang dã.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang.

Một đạo nhân mặt mày tuấn lãng, thân hình cao gầy xuất hiện.

Người này trên người tản mát khí tức Thánh Nhân, chính là Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy đứng trên không trung, đôi mắt đạm mạc nhìn xuống phía dưới.

Trong mắt hắn, một Nhân Tộc bình thường đang nằm trên đất, hoàn toàn không còn khí tức, chính là thi thể Nhân Tộc phổ biến nhất trong Hồng Hoang bây giờ.

Dù sao Nhân Tộc bây giờ dân số đông đảo, Hồng Hoang lại hiểm

trở dị thường, thỉnh thoảng thấy thi thể Nhân Tộc ở những nơi hoang vu dã ngoại, thật sự không có gì kỳ lạ.

Nếu có điều gì kỳ lạ duy nhất.

Đó là thi thể mất khí tức phía dưới, thân thể vẫn còn nguyên vẹn, không có chút tàn khuyết nào.

Điều này ở ngoài hoang dã Hồng Hoang, có thể nói là rất hiếm thấy.

Nguyên Thủy thân là Thánh Nhân, giờ khắc này lại trừng mắt nhìn chằm chằm thi thể bình thường dưới hoang dã kia, bây giờ hắn có chút mơ màng.

Vừa rồi.

Hắn nhận được Hồng Quân truyền âm, Nhân Tộc Cộng Chủ Liệt Sơn Thị, đã chết!

Không sai.

Thi thể Nhân Tộc phía dưới kia, chính là Nhân Tộc Cộng Chủ hiện tại, vị Địa Hoàng của Nhân Tộc Liệt Sơn Thị!

Nhưng đúng như Nguyên Thủy đã thấy.

Liệt Sơn Thị chết ở ngoài hoang dã.

Chương 563

Không phải bị bất kỳ hung thú nào tập kích, cũng không phải có kẻ ác xuất hiện.

Hắn cứ vậy, bình tĩnh vô cùng mà vẫn lạc!

Nếu không phải Hồng Quân đích thân nói cho, cộng thêm hắn cũng suy diễn.

Nguyên Thủy căn bản sẽ không tin một người có khí vận to lớn như vậy, lại chết như thế.

"Liệt Sơn Thị nếm khắp dược thảo Hồng Hoang, lại có tiên cỏ để phân biệt độc tính, bị một cây Đoạn Tràng Thảo bình thường độc chết, rốt cuộc là chuyện gì?" Nguyên Thủy mơ hồ không hiểu, bất kể suy diễn thế nào, Liệt Sơn Thị đều chết vì Đoạn Tràng Thảo, thật sự là quá kỳ lạ!

Đoạn Tràng Thảo, đối với phàm nhân, đương nhiên là độc dược trí mạng.

Nhưng đối với Thái Ất Kim Tiên như Liệt Sơn Thị mà nói, Đoạn Tràng Thảo hàng trăm triệu năm cũng không đến nỗi khiến Liệt Sơn Thị mất mạng!

Hắn cân nhắc hộp linh dược và Pháp Bảo dược phẩm trong tay, nghe theo chỉ điểm của Hồng Quân, vừa rồi mới từ chỗ Lão Tử xin được Cửu Chuyển Kim Đan.

Chuyến đi này, lại phải cứu mạng Liệt Sơn Thị.

Nếu Liệt Sơn Thị gặp sát kiếp mà chết oan, thì quả vị Địa Hoàng sẽ không có chỗ, điều này Thiên Đạo tuyệt đối không cho phép.

Thân hình hắn đáp xuống trước mặt Liệt Sơn Thị, Cửu Chuyển

Kim Đan có thể cải tử hoàn sinh, khu khu độc của Đoạn Tràng Thảo, cho dù Liệt Sơn Thị đã chết, nhưng cũng có thể sống lại.

Hồng Quân bảo Nguyên Thủy làm vậy, tự nhiên là để cứu Liệt Sơn Thị.

Đó là một công đức lớn.

Lúc Nguyên Thủy xuất hiện, bỗng nhiên kim quang chợt lóe.

"Đạo hữu khoan đã." Người tự nhiên là sư tôn của Liệt Sơn Thị, Trấn Nguyên Tử, trực tiếp nhìn Nguyên Thủy, nhìn dược trong tay hắn, liền cất lời ngăn cản.

Hắn vẫn luôn túc trực bên cạnh Liệt Sơn Thị, vừa rồi tận mắt chứng kiến Liệt Sơn Thị vẫn lạc.

Đúng như Nguyên Thủy đã liệu, Liệt Sơn Thị thật sự bị một cây Đoạn Tràng Thảo bình thường độc chết.

Khi đó ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng, Trấn Nguyên Tử rốt cuộc từ khi Liệt Sơn Thị bắt đầu con đường nếm bách thảo, đã âm thầm bảo hộ Liệt Sơn Thị.

Cho nên hắn lại hiểu rõ, Liệt Sơn Thị rốt cuộc chết như thế nào.

Thứ cướp đi sinh mạng của Liệt Sơn Thị, không phải một cây Đoạn Tràng Thảo bình thường, mà là vô số độc thảo trong mấy ngàn năm qua!

Liệt Sơn Thị tuy có tiên thảo, nhưng không phải phân biệt được độc thảo thì liền kết thúc.

Hắn lo lắng có người Nhân Tộc ăn nhầm độc thảo mà chết, vì vậy cho dù là độc thảo có độc, Liệt Sơn Thị cũng sẽ dựa vào thân thể Thái Ất Kim Tiên cường hãn mà nuốt những độc thảo đó, cẩn thận cảm nhận độc tính của chúng, sau đó ghi lại cách đối phó, cách giải cứu.

Từng chút một, cho dù Liệt Sơn Thị cũng sẽ phối chế giải dược để giải độc, nhưng mấy ngàn năm qua, số độc dược mà Liệt Sơn Thị đã nuốt, há chỉ vạn loại?

Có lẽ có thể giải được độc trong chốc lát, nhưng với y đạo hiện nay, lại không có cách nào thật sự triệt để trừ tận gốc.

Sao có thể không có trong Hồng Hoang!

Những độc vật đó khủng bố đến nhường nào?

Đừng nói Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên thật sự, với sự thần dị của Hồng Hoang, cũng chưa chắc không có độc vật có thể làm chết Đại La Kim Tiên.

Với độc tính tích lũy trong cơ thể Liệt Sơn Thị theo năm tháng, đã đạt đến một mức độ vô cùng khủng bố.

Chỉ là vẫn luôn bị Liệt Sơn Thị áp chế, nhưng hôm nay cuối cùng sau khi nuốt một cây Đoạn Tràng Thảo phổ thông nhất, đã gây ra đại họa!

Độc chết Liệt Sơn Thị, không phải cây Đoạn Tràng Thảo đó, mà chỉ là cọng rơm cuối cùng mà thôi.

Chương 564

Thật sự độc chết Liệt Sơn Thị, là tấm lòng yêu người, cứu vớt thiên hạ!

Trấn Nguyên Tử tự nhiên có thể cứu Liệt Sơn Thị, thậm chí trị tận gốc mọi độc tố trong cơ thể Liệt Sơn Thị.

Nhưng Trấn Nguyên Tử ghi nhớ lời dặn dò của Dương Mi.

Tuy trong lòng không đành, nhưng hắn hiểu rõ con đường của Liệt Sơn Thị.

Chỉ có trải qua kiếp nạn, mới có thể phá vỡ để đứng lên, thành vô lượng công đức.

Khi Liệt Sơn Thị cuối cùng vì nếm Đoạn Tràng Thảo mà vẫn lạc, Trấn Nguyên Tử hiểu rằng đó chính là sát kiếp mà Dương Mi đã nói.

Hắn truyền âm cho Phục Hy, Nhân Tộc Cộng Chủ đã từng, nói rằng việc nhỏ này không đáng làm phiền Đạo Tôn.

Trong tay Phục Hy, có Cửu Chuyển Kim Đan mà Lão Tử đã ban cho khi hắn là Thiên Hoàng của Nhân Tộc.

Vốn dĩ theo kế hoạch của Trấn Nguyên Tử, tự nhiên là chờ Phục Hy đến, dùng Cửu Chuyển Kim Đan cứu Liệt Sơn Thị.

Không chỉ có thể khiến người nhà của mình có công đức, mà Liệt Sơn Thị cũng sẽ trải qua kiếp nạn mà trở về, đây là một việc nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng Phục Hy chưa đến, thì Nguyên Thủy lại xông ra.

Trấn Nguyên Tử tuy chưa nhập Hỗn Nguyên, nhưng là Địa Hoàng Chi Sư của Nhân Tộc, tự nhiên từ Dương Mi mà hiểu rõ cuộc đấu đá

giữa Đạo Tổ và Đạo Tôn.

Hắn, không cần nghi ngờ là người của mạch Đạo Tôn.

Cho nên hai bên là địch đối, Trấn Nguyên Tử tự nhiên sẽ không để Nguyên Thủy đoạt được đại công đức.

Vì vậy Trấn Nguyên Tử lúc này mới đứng ra ngăn cản Nguyên Thủy thi cứu, cho dù đối phương là một vị Thiên Đạo Thánh Nhân, không chỉ nửa bước đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Trấn Nguyên Tử tự tin rằng khi quả vị Địa Hoàng thành công, hắn sẽ có thể một lần đột phá Hỗn Nguyên.

Nhưng nửa bước Hỗn Nguyên dù sao cũng chỉ là nửa bước, so với Thánh Nhân thật sự có khoảng cách trời vực!

Nhưng Trấn Nguyên Tử đã đứng ra.

Không vì gì cả.

Người của mạch Đạo Tôn, tuyệt đối không thể làm yếu uy thế của Đạo Tôn.

Huống hồ, có Đạo Tôn làm chỗ dựa.

Cho dù Hồng Hoang rộng lớn, lại có nơi nào hắn không dám hành động chứ?

Nguyên Thủy liếc nhìn Trấn Nguyên Tử đột nhiên xuất hiện, lông mày hơi nhíu lại, lập tức lộ ra vẻ khinh thường.

Đại năng Chuẩn Thánh đã Trảm Tam Thi?

Cảnh giới nửa bước Hỗn Nguyên?

Trước mặt hắn, rốt cuộc cũng chỉ là con kiến, cho nên tự nhiên sẽ không cho Trấn Nguyên Tử sắc mặt tốt.

Chỉ là Nguyên Thủy hiểu, sau lưng Trấn Nguyên Tử rốt cuộc

đứng Đạo Tôn, cho nên cũng không trực tiếp gây khó dễ, chỉ có chút âm dương quái khí nói: "Nguyên lai Trấn Nguyên Tử, ta còn tưởng vị Đại Năng Hỗn Nguyên Hồng Hoang nào, lại có uy phong lớn như vậy." "Không biết ngăn cản ta, có ý gì?" "Đồ nhi của ngươi hồn quy thiên ngoại, sắp nhập Lục Đạo Luân Hồi, nếu còn không thi cứu, e rằng Cửu Chuyển Kim Đan cũng vô lực hồi thiên." Nhìn Liệt Sơn Thị sắp hồn quy U Minh, Nguyên Thủy không khỏi lạnh hừ một tiếng cười nhạo nói: "Nếu Liệt Sơn Thị thật sự bước vào luân hồi, ta xem ngươi làm sao giao phó với Đạo Tôn." "Hậu quả khi đó, không phải một Chuẩn Thánh nhỏ bé có thể gánh vác được!" Giọng Nguyên Thủy chợt lớn lên mấy phần, đặc biệt hai chữ "Chuẩn Thánh" cắn rất rõ ràng.

Đồng thời lại có một cỗ Thánh Nhân chi uy khủng bố, từ trong cơ thể Nguyên Thủy hung dũng tuôn ra.

Trấn Nguyên Tử vừa muốn nói, lại đột nhiên cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè ép xuống hắn, đè đến mức hắn có chút không thở nổi.

Sắc mặt tái nhợt, làm sao có thể nói được nửa câu.

Nhìn tình huống của Trấn Nguyên Tử, Nguyên Thủy khinh thường lạnh hừ một tiếng.

Chương 565

Nếu không kiêng kỵ Đạo Tôn, một Chuẩn Thánh nhỏ bé, sớm đã bị hắn dễ dàng xóa sổ!

Không thèm nhìn Trấn Nguyên Tử nữa, Nguyên Thủy cúi lưng, làm động tác muốn cho Liệt Sơn Thị nuốt Cửu Chuyển Kim Đan. ....

Đúng lúc đó.

Chân trời kim quang chợt lóe.

Thân ảnh Phục Hy xuất hiện.

"Nguyên Thủy Thánh Nhân quả nhiên cường thế, việc cứu trợ Liệt Sơn Thị là chuyện nội bộ của Nhân Tộc ta, liền không phiền Thánh Nhân bận tâm nữa." Lúc đó, Phục Hy xuất hiện bên cạnh Trấn Nguyên Tử.

Đồng thời một cỗ khí thế hạo hãn bao trùm Trấn Nguyên Tử, dễ dàng xóa đi uy áp của Nguyên Thủy.

Trấn Nguyên Tử khôi phục bình thường, sắc mặt tức giận liếc nhìn Nguyên Thủy, nhưng cũng không nói nhiều.

Rốt cuộc, thực lực không đủ, hôm nay mới bị Nguyên Thủy dễ dàng trấn áp như vậy.

Nếu không phải vì Đạo Tôn, e rằng Trấn Nguyên Tử hôm nay đã phải vẫn lạc tại đây.

Thực lực!

Đại lục Hồng Hoang, rốt cuộc vẫn lấy thực lực làm tôn.

Một cỗ khí thế cầu đạo vô thượng, từ sâu trong nội tâm Trấn

Nguyên Tử từ từ dâng lên.

Vốn dĩ từ sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn lạc, không còn chấp niệm thù hận Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử sớm đã mất đi một nội tâm theo đuổi thực lực.

Nhưng bây giờ, hắn lại sâu sắc hiểu ra rằng, thân là người tu đạo, lại vĩnh viễn không thể từ bỏ chấp niệm theo đuổi Đại Đạo đó.

Bằng không, sẽ bị Đại Đạo vứt bỏ!

Tạm thời gạt bỏ những tạp niệm đó, Trấn Nguyên Tử khẽ vung tay áo, thi triển tuyệt hoạt độc môn Tú Lý Càn Khôn, muốn nhiếp lấy thi thể của Liệt Sơn Thị.

Ai ngờ đúng lúc đó, chân trời lại một đạo kim quang hạ xuống.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

"Làm sao?" "Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng có ý tốt, hà tất phải phụ lòng?" "Chỉ nghe nói ngăn cản người làm ác, chứ chưa nghe nói ngăn cản người làm thiện." Tiếp Dẫn Đạo Nhân đạm đạm nói, ngữ khí âm dương quái khí.

Trước mắt Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân, một bên khác lại là Trấn Nguyên Tử và Phục Hy.

Phục Hy mới vừa bước vào Hỗn Nguyên không lâu, Trấn Nguyên Tử còn chưa thành Hỗn Nguyên, nếu luận thực lực, dường như bên Nguyên Thủy mạnh hơn một chút.

Hiển nhiên, tất cả đều bị Hồng Quân sắp xếp.

Trấn Nguyên Tử nhíu mày, Tiếp Dẫn Đạo Nhân tuy nói âm dương quái khí, nhưng thực tế lại khá có lý.

Hắn là sư tôn của Liệt Sơn Thị không sai, nhưng đối phương lại không gia hại Liệt Sơn Thị, mà là cứu Liệt Sơn Thị.

Đối phương vừa ra tay, liền là Cửu Chuyển Kim Đan quý giá nhất thế gian.

Xét cả tình và lý, đều không có lý do gì để ngăn cản đối phương cả.

"Hiện tại Thiên Hoàng của Nhân Tộc đã đến, chuyện này là chuyện của Nhân Tộc, xin hai vị hãy quay về." Nhưng may mắn có Phục Hy kịp thời, nếu không thật sự hắn sẽ không có lập trường từ chối đối phương.

Phục Hy nghe vậy mỉm cười, trong tay cũng chợt lóe, xuất hiện Cửu Chuyển Kim Đan.

Chương 566

Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn nhíu mày, nhìn Cửu Chuyển Kim Đan mà Lão Tử năm đó đã tặng, bây giờ lại trở thành vật để đoạt công đức, không khỏi trong lòng có chút cấm nín.

"Thôi vậy." "Chuyện này nói rõ ra đi." "Công đức này hợp lẽ là ta đoạt được, nếu hai người cố chấp ngăn cản, vậy thì chỉ có làm một trận mà thôi." Nguyên Thủy cũng không phải người dễ đối phó, giờ khắc này làm bộ lì lợm, trực tiếp xé rách mặt mũi, đòi công đức.

Giữa lời nói, càng trực tiếp vô cùng.

Công đức, nhất định phải có.

Nếu không cho, thì ta hai người không ngại cùng hai người làm một trận!

Không phải Nguyên Thủy ngang ngược, mà lúc đó Hồng Quân đã hạ lệnh chết.

Trong cuộc đấu đá Tam Hoàng Ngũ Đế này, Hồng Quân lại không thắng được trận nào, cho nên mới dốc sức vào trận này.

Bất kể thế nào, đều phải thắng một trận!

Huống hồ, Nguyên Thủy đích xác thiếu công đức.

Mỗi lần công đức xuất hiện giữa trời đất, cơ bản đều bị Đạo Tôn cướp đi.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, Nguyên Thủy sao có thể bỏ qua công đức lớn này!

"À." Trấn Nguyên Tử cũng không ngờ Nguyên Thủy lại trực tiếp như vậy, liền lạnh lùng cười một tiếng, châm chọc nói: "Xem Đạo

hữu, không sợ Đạo Tôn sao?" "Trấn Nguyên Tử, e rằng lần này Đạo Tôn không giúp được ngươi đâu, ta thấy ngươi nên nhường công đức này thì hơn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thản nhiên nói, không chút sợ hãi.

Đã dám xuất hiện ở đây, tự nhiên không sợ Đạo Tôn xuất hiện, dù sao lão sư của hắn là Đạo Tổ Hồng Quân cũng không phải kẻ ăn chay.

Nếu Đạo Tôn thật sự muốn ra tay can thiệp chuyện này, thì lão sư của hắn tự nhiên cũng sẽ ra tay ngăn cản.

Trong chốc lát, không khí trong trường tràn ngập mùi thuốc súng.

"Trấn Nguyên Tử, cứu Liệt Sơn Thị quan trọng hơn." Phục Hy bên cạnh Trấn Nguyên Tử, lý trí lên tiếng nhắc nhở.

Bây giờ thế yếu, nhưng nếu bốn người thật sự đứng dậy đánh nhau, trong thời gian ngắn cũng không thể phân thắng bại.

Nhưng lúc đó Liệt Sơn Thị không được cứu thì thật sự chết lạnh ngắt, cho dù có Cửu Chuyển Kim Đan cũng không cách nào hồi hồn được nữa.

Lời này của Phục Hy không chỉ nhắc nhở Trấn Nguyên Tử, mà còn cảnh cáo Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người.

Nếu Liệt Sơn Thị có mệnh hệ gì, thì đó mới là đại sự.

Quả nhiên, nghe lời của Phục Hy, sắc mặt ban đầu như muốn bùng nổ của Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy, dần dần trở nên bình tĩnh lại.

Tuy hai người đích xác có ý định động thủ, nhưng cũng rõ ràng, động thủ không những không có chút lợi ích nào, thậm chí còn rước họa vào thân.

"Đạo Tổ đã bố trí như vậy, Đạo Tôn hẳn cũng có hậu chiêu, nhưng cục này dường như không dễ phá." Trấn Nguyên Tử lúc này cũng bình tĩnh lại, ngưng trọng nhìn hai người trước mặt.

Liệt Sơn Thị nằm ở giữa hai bên, nhưng lại tương hỗ cố kỵ, rõ ràng đều có thể cứu Liệt Sơn Thị, nhưng lại đều không cách nào ra tay.

Theo sự hiểu biết của Trấn Nguyên Tử về Dương Mi, đã nói Liệt Sơn Thị có sát kiếp, thì nhất định hẳn có hậu chiêu.

Trấn Nguyên Tử đột nhiên nhớ lại lời Dương Mi đã nói với hắn.

"Đừng ngăn cản." Lông mày hắn hơi nhíu lại, nhưng lại nghiêm túc nhìn Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người.

"Chẳng lẽ không cần ngăn cản hai người họ?" "Nhưng… công đức này, không cần nữa sao?" "Đạo Tôn rốt cuộc có ý gì?" Đang lúc giằng co, bỗng nhiên. ...

Tất cả mọi người đều giật mình.

Ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Liệt Sơn Thị.

Chương 567

Lúc này Liệt Sơn Thị đang nằm trên đất, ngón tay và mí mắt khẽ động đậy.

Tuy động tác nhẹ nhàng, nhưng trong mắt những người có mặt, lại như sấm sét kinh thiên!

"Liệt Sơn Thị… sao lại sống lại rồi?!" Giọng Nguyên Thủy không dám tin vang lên, vừa rồi hắn dùng linh thức Thánh Nhân quét ngang Liệt Sơn Thị, xác định đối phương đích xác đã chết hẳn.

Nhưng sao Liệt Sơn Thị, lại vô duyên vô cớ sống lại? ...

Chuyện này không hợp lý chút nào!

Tiếp Dẫn bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, theo bản năng nhìn về phía Phục Hy và Trấn Nguyên Tử, ai ngờ ánh mắt hai người họ cũng tương tự khó hiểu, lập tức hiểu ra chuyện này vô cùng kỳ lạ.

Lúc đó.

Trên người Liệt Sơn Thị, bỗng nhiên, một đạo thất thải hỏa diễm bốc cháy!

Trấn Nguyên Tử có thể dễ dàng cảm nhận được vô tận độc tố trong cơ thể Liệt Sơn Thị trong chốc lát đã tiêu giải.

Đồng thời, ngọn lửa bảy màu kia không những không thiêu đốt Liệt Sơn Thị, mà ngược lại một cỗ sinh cơ bừng bừng vô cùng, từ trong cơ thể Liệt Sơn Thị tỏa ra.

"Niết Bàn Chi Hỏa!" Nguyên Thủy và Trấn Nguyên Tử đồng bộ như nhau thốt lên!

Khoảnh khắc ngọn lửa thất thải từ trong cơ thể Liệt Sơn Thị bốc

ra, lập tức bốn người có mặt đều hiểu ra ngọn lửa đang cháy đó là gì!

Phượng Tộc Niết Bàn Thần Hỏa!

Có thể khiến sinh cơ lần thứ hai bùng nổ, sống lại kiếp thứ hai!

Bốn người đều là Đại Năng đã trải qua Long Hán Đại Kiếp, tự nhiên đều nhận ra Niết Bàn Thần Hỏa!

Đạo Tôn!

Trong đầu bốn người, lập tức đồng thời hiện lên một thân ảnh tương đồng, vẻ mặt đều đờ đẫn.

Nguyên lai Dương Mi Đạo Tôn, sớm đã để lại hậu chiêu a! ! ....

Phượng Tộc!

Niết Bàn Thần Hỏa!

Thủy Tổ Phượng Tộc Nguyên Phượng!

Niết Bàn Thần Hỏa là vật thần kỳ có thể khiến sinh linh trọng sinh, thứ này cũng chỉ có Phượng Tộc viễn cổ mới sở hữu.

Từ sau khi Tam Tộc tranh bá năm xưa, Phượng Tộc dính vô tận nghiệp lực, sớm đã cùng với Tiên Thiên Tam Tộc đồng kỳ biến mất khỏi đại địa Hồng Hoang.

Tuy trải qua mấy nguyên hội thời gian, bây giờ cũng thỉnh thoảng có tu sĩ Phượng Tộc xuất hiện trong tầm mắt Hồng Hoang.

Nhưng nếu thật sự muốn nhắc đến Phượng Tộc, mấy người có mặt không cần tính toán, cũng có thể liên tưởng đến tọa kỵ của Đạo Tôn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Thủy Tổ Phượng Tộc Nguyên Phượng mới có khả năng như vậy!

E rằng, nhất định là hậu chiêu mà Dương Mi Đạo Tôn để lại!

Sở dĩ ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không phát giác, e rằng Dương Mi Đạo Tôn đã đích thân che đậy thiên cơ.

Chương 568

Đúng như mấy người đã liệu, chính là nhiệm vụ đặc biệt mà Dương Mi đã giao cho Nguyên Phượng ban đầu.

"Sớm biết như vậy, đã không ngăn cản hai người họ." Lúc này Trấn Nguyên Tử lại bắt đầu có chút hối hận.

Nếu vừa rồi không ngăn cản Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn, mặc cho hai người họ cho Liệt Sơn Thị nuốt Cửu Chuyển Kim Đan, thì trước đó Liệt Sơn Thị đã bị Phượng Vũ cứu sống.

Công đức, tự nhiên thuộc về người đến trước.

Nếu làm như vậy, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người kia lại mất cả chì lẫn chài, chỉ có thể nuốt một cục tức.

Dù sao là tự nguyện, cũng không có nơi nào có thể lý luận.

Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Đều là vì không nghe lời Đạo Tôn, mới chỉ khiến đối phương giật mình một phen.

"Đạo Tôn không hổ là Đạo Tôn, xem ra từ nay về sau, nhất định không thể xem thường bất kỳ lời nào của Đạo Tôn." Lúc này Trấn Nguyên Tử hiển nhiên đã hóa thân thành tiểu mê đệ của Dương Mi, định từ nay về sau nghe lời Dương Mi răm rắp.

Ngọn lửa Niết Bàn từ từ tiêu biến, Liệt Sơn Thị cũng theo đó tỉnh lại.

Liệt Sơn Thị mở mắt ra sau, nhìn sư tôn của mình, còn có Thiên Hoàng của Nhân Tộc, và hai vị Thánh Nhân.

Lập tức vẻ mặt mơ màng, không hiểu gì cả.

Hắn vừa mới phục hồi, còn có chút hồ đồ.

"Đồ ngốc!" Nhìn Liệt Sơn Thị vẻ mặt mơ màng, Trấn Nguyên Tử không khỏi khẽ thở dài, lại cố tình nghiêm khắc nói với Liệt Sơn Thị: "Vừa rồi con đã chết, nếu Đạo Tôn thần cơ diệu toán, ban trước một đạo Phượng Vũ Lệnh giúp con trọng sinh, e rằng hôm nay con đã phải bước vào Lục Đạo Luân Hồi để trọng sinh rồi." "Vi sư biết trong lòng con còn có đại hoành nguyện, nhưng cũng không cần liều mạng như vậy chứ!" Nghe Trấn Nguyên Tử huấn trách, Liệt Sơn Thị mới đột nhiên tỉnh ngộ, ký ức trước đó cũng như thủy triều dâng lên, cuối cùng dừng lại ở sau khi nuốt Đoạn Tràng Thảo đó.

Hắn nhớ sau khi nuốt Đoạn Tràng Thảo đó, trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó mất đi ý thức.

Lúc này mới rõ ràng.

Nguyên lai độc tố trong cơ thể bùng phát, dẫn đến cái chết của hắn.

Liệt Sơn Thị nghe vậy lập tức một trận hổ thẹn, nhìn Phục Hy bên cạnh hổ thẹn nói: "Hoàng huynh đã để lại thịnh thế của Nhân Tộc, ta đã là Cộng Chủ của Nhân Tộc, tự nhiên không dám có chút nào giải đãi.

Chết vì Nhân Tộc thì cũng được, ta cũng không hối hận!" "Chỉ là suýt nữa làm đứt đoạn đại khí vận của Nhân Tộc, suýt nữa trở thành tội nhân của Nhân Tộc!" Tam Hoàng của Nhân Tộc là nền tảng để thúc đẩy đại khí vận của Nhân Tộc, quả vị Tam Hoàng sớm đã được trời định, nếu Liệt Sơn Thị hôm nay thật sự chết, thì Nhân Tộc nhất định sẽ chịu trọng thương.

May mắn, không gây ra họa sự.

Nhìn Liệt Sơn Thị vẻ mặt hổ thẹn, Phục Hy lại cười khổ nói:

“Liệt Sơn Thị, con rõ trọng trách của mình là tốt, chết vì Nhân Tộc cố nhiên tốt, nhưng nếu con chết, thì Nhân Tộc to lớn đó bỏ lại sẽ phải làm sao đây?” “Ngu dũng như vậy, chính là đại kỵ!” Lúc này Liệt Sơn Thị đã ý thức được sự lỗ mãng của mình, chỉ thấy sắc mặt hắn đột nhiên trở nên nghiêm nghị, ngữ khí càng thêm trịnh trọng nói: “Hoàng huynh nói cực phải, ta tự nhiên sẽ ghi nhớ, sẽ không còn ngu dũng như hôm nay nữa!” Nói xong, hắn quay về phía bầu trời vô biên, nơi đang tràn ngập những luồng sáng rực rỡ, đó chính là công đức mà thiên địa giáng xuống vì Nguyên Phượng đã cứu Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị hướng về phía đó, trọng trọng khấu đầu ba lần, cảm tạ ân cứu mạng của Nguyên Phượng Thánh Sư.

Thánh Sư, đã ban cho hắn sinh mệnh lần thứ hai.

Sau khi khấu đầu xong, Liệt Sơn Thị lại hướng về phía nơi đặt các bia đá totem của Nhân Tộc, một lần nữa khấu đầu ba lần.

Một lần, là để cảm tạ ân cứu mạng của Thánh Phụ Dương Mi.

Trong lòng hắn tự nhiên rất rõ ràng, tất cả đều là do Thánh Phụ an bài.

Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn thấy cảnh này, biết rằng đã làm công cốc, lạnh hừ một tiếng, lập tức biến mất tại chỗ.

Đương nhiên, lần này cũng tuyệt đối không phải thất bại, trở về phục mệnh tự nhiên không có gì ngại.

Nhưng Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cho dù trăm phương ngàn kế, cuối cùng lại thua.

Sự ra đi của Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy, cũng không thu hút sự chú ý.

Chương 569

Ánh mắt Trấn Nguyên Tử rơi trên người Liệt Sơn Thị, không khỏi mở miệng hỏi: "Sau ngày hôm nay, con có kế hoạch gì?" "Tiếp tục du lịch Hồng Hoang, đạp khắp sơn hà Hồng Hoang, hoàn thành 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》" Tuy đã trải qua một lần sinh tử, nhưng Liệt Sơn Thị vẫn không có chút do dự nào, hoàn thành 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》 nhất định có thể tạo phúc cho nhân loại!

Nhất định phải làm.

Nghe lời nói kiên định của Liệt Sơn Thị, Trấn Nguyên Tử và Phục Hy đều không khỏi lộ ra vẻ kính ý.

Không hổ là người đã được định trước làm Địa Hoàng!

"Đừng lo sư tôn, Hoàng huynh, Liệt Sơn Thị sẽ không còn lỗ mãng như trước nữa." "Vì Nhân Tộc, cũng vì y dược chi đạo có thể phát dương quang đại." Giọng Liệt Sơn Thị một lần nữa vang lên, khiến Trấn Nguyên Tử và Phục Hy đều gật đầu, đồng tình với hành động của hắn.

Vì vậy.

Liệt Sơn Thị sau khi trải qua sát kiếp, một lần nữa bước chân lên sơn hà Hồng Hoang.

Như trước kia, bất kể chuyện gì cũng đích thân làm, nhận diện từng loại dược liệu mà Hồng Hoang không thể phân biệt được, cuối cùng ghi chép vào sách.

Chỉ là lần này, Liệt Sơn Thị lại cẩn thận hơn trước một chút.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thoáng chốc đã qua ngàn năm.

Liệt Sơn Thị phong trần mệt mỏi cuối cùng cũng trở về Nhân Tộc,

nhận được vô tận sự ủng hộ của Nhân Tộc.

Sau khi vội vàng xử lý xong chính sự giáng xuống, Liệt Sơn Thị liền bắt tay vào biên soạn 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》, thề phải lập nên y dược chi đạo!

Trong khoảng thời gian đó, Liệt Sơn Thị nhiều lần cầu giáo Trấn Nguyên Tử, nhưng những vấn đề hắn hỏi càng ngày càng cao thâm, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng dần dần không cách nào giải đáp.

Cuối cùng Trấn Nguyên Tử đành đích thân dẫn Liệt Sơn Thị đi đến Bàn Cổ Điện, thỉnh giáo Dương Mi đang bế quan.

Liệt Sơn Thị vô cùng khiêm tốn, thường xuyên đến Thánh Địa Nhân Tộc thỉnh giáo Văn Thánh Thương Hiệt, khiến 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》 được biên soạn càng thêm thông tục dễ hiểu.

Ngay cả dân chúng bình thường, cũng có thể dễ dàng đọc hiểu nội dung trên 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》.

Thoáng chốc lại qua năm trăm năm.

Chợt một ngày, phía trên Trần Đô đột nhiên có kim vân cuộn động, vô lượng công đức lập tức hấp dẫn ánh mắt của nhiều người trong Hồng Hoang.

“Hôm nay!

Ta Liệt Sơn Thị trải qua thiên nan vạn khổ, đạp khắp sơn hà Hồng Hoang, vì thương sinh thiên hạ, viết 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》” “Y dược chi đạo, lập!” ....

Giọng Liệt Sơn Thị vang vọng, hồi đáp khắp đại địa Hồng Hoang.

Lời vừa dứt, lập tức vô lượng công đức hạ xuống.

Khoảnh khắc công đức tiến vào cơ thể Liệt Sơn Thị, cảnh giới đã lâu không đột phá của hắn như gặp cam lộ, vọt thẳng lên, trực tiếp

đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh!

Liệt Sơn Thị nếm bách thảo, viết y thư, cuối cùng công đức viên mãn.

Cùng lúc đó.

Một đạo âm thanh hạo hãn truyền đến.

"Ta là Thánh Phụ của Nhân Tộc, hôm nay cảm niệm Nhân Tộc Cộng Chủ Liệt Sơn Thị công đức viên mãn, thân phong Liệt Sơn Thị làm Địa Hoàng của Nhân Tộc, hưởng khí vận vạn thế của Nhân Tộc." "Nhân Tộc hưng, thì Địa Hoàng hưng!" Lúc này Liệt Sơn Thị tuy công đức viên mãn, nhưng thực tế chưa bắt đầu thiện nhượng, nhưng Dương Mi lại một lần nữa với thân phận Thánh Phụ Nhân Tộc, sách phong Liệt Sơn Thị làm Đế Hoàng của Nhân Tộc!

Tuy Liệt Sơn Thị chưa bắt đầu thiện nhượng, nhưng quả vị Địa Hoàng Nhân Tộc đã danh chính ngôn thuận.

Thiên địa tự nhiên giáng xuống công đức Địa Hoàng.

Chỉ là lần này công đức chia làm hai thành, một thành rơi vào trên người Liệt Sơn Thị, còn một thành khác, thì bay về phía Trấn Nguyên Tử đang ở Trần Đô.

Chương 570

Thân là Địa Hoàng Chi Sư, bây giờ cuối cùng hắn cũng nhận được một khoản công đức.

Chỉ dựa vào việc phân chia công đức, hiển nhiên không đủ để Trấn Nguyên Tử một lần thành thần.

Nhưng Trấn Nguyên Tử biết rõ, dựa vào công đức của Liệt Sơn Thị, e rằng khi thiện nhượng, Đạo Tôn vẫn sẽ như hai lần phong Thiên Hoàng trước đó, một lần nữa sách phong Địa Hoàng.

Lúc đó, hắn sẽ mượn khí vận Nhân Tộc, xúc động Hồng Mông Tử Khí một lần thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu lúc đó, hắn không thể thành Thánh Nhân, thì trực tiếp tự mình kết liễu rồi.

Lúc Dương Mi sách phong Liệt Sơn Thị làm Địa Hoàng, Hồng Quân đã bước ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Bởi vì Liệt Sơn Thị đã hoàn thiện y dược chi đạo.

Khí tức của hắn, hiển nhiên so với trước đây lại cường đại hơn mấy phần.

Lúc này bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, hắn lại đi về phía một nơi trong Nhân Tộc gọi là Hữu Hùng Bộ Lạc.

Nhân Hoàng trong Tam Hoàng, chính là những người của Hữu Hùng Bộ Lạc.

Mục đích của Hồng Quân, rõ ràng như ban ngày.

Chỉ là bây giờ Địa Hoàng còn chưa thiện nhượng, cách thời gian Nhân Hoàng xuất thế, còn có ngàn năm dài. ...

Lúc này Dương Mi đang bế quan trong Bàn Cổ Điện, cũng từ từ mở đôi mắt ra, đôi mắt thâm thúy của hắn tựa như một vực sâu không đáy, ẩn chứa lực lượng pháp tắc thời không huyền ảo vô thượng.

Nhìn một cái, nhất định sẽ chìm sâu vào đó không thể tự thoát ra!

Hô!

Dương Mi thở ra một ngụm trọc khí, cả người trong chốc lát đã thư giãn hơn rất nhiều.

Trải qua vô số lần luân hồi thời không, tham ngộ pháp tắc thời không thâm sâu trong đó, pháp tắc thời không của Dương Mi bản thân cuối cùng đã đạt đến cảnh giới chưởng khống!

Lúc này, hắn mới thật sự khống chế thời không, ngự trị trên pháp tắc thời không.

Trước đây, bất quá cũng chỉ là mượn dùng mà thôi.

Chỉ là, tu vi của Dương Mi lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong, vẫn luôn chưa đạp phá cảnh giới Thiên Đạo đó!

"Bây giờ lực lượng pháp tắc của ta đã đạt chưởng khống, tu vi pháp lực bản thân cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong, nhưng vì sao, vẫn luôn không thể thành Thiên Đạo Chí Tôn Hỗn Nguyên đó!" "Vì sao, rốt cuộc là vì sao? ..." Dương Mi thì thầm, ngữ khí dần dần trở nên có chút phù phiếm, bây giờ rõ ràng đã đạt đến tất cả những cơ sở để thành cảnh giới Thiên Đạo.

Nhưng vì sao, lại không thể một lần nhìn thấu?

Vốn dĩ hắn cho rằng, tu vi và pháp tắc của mình đều đạt đỉnh phong, thì cảnh giới tự nhiên cũng sẽ nước chảy thành sông mà một lần đột phá.

Trong chốc lát, Dương Mi dường như đã mất đi phương hướng

theo đuổi Đại Đạo, như một con ruồi không đầu đâm loạn.

Theo đuổi Đại Đạo, thành bất hủ.

Xét toàn bộ Hồng Hoang, Dương Mi đều là người đầu tiên.

Cho nên việc tu luyện của Dương Mi vẫn luôn là mò đá qua sông, hoàn toàn dựa vào từng chút cảm ngộ và suy đoán.

Phương pháp đột phá Thiên Đạo, cũng là do Dương Mi suy đoán.

Tuy nhiên, cảnh giới Thiên Đạo, thật sự có dễ đột phá như vậy sao?

Chương 571

Tu vi Đại Đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong, một loại lực lượng pháp tắc Đại Đạo chưởng khống chi cảnh. ...

Hai điều kiện trong mắt sinh linh Hồng Hoang, đó là sự tồn tại khó khăn hơn cả lên trời.

Nhưng trường hà thời gian của Hồng Hoang cửu viễn, sinh mệnh của những tu sĩ Đại Năng kia còn lâu dài hơn, càng không cần nhắc đến những Thiên Đạo Thánh Nhân cùng tồn tại với Hồng Hoang.

Có thể nói, chỉ cần Hồng Hoang còn một ngày, thì những Thiên Đạo Thánh Nhân đó sẽ còn một ngày.

Trong điều kiện như vậy, thật sự sẽ không có ai đạt được hai điều kiện đó sao?

Nếu đạt được, có thể một lần đột phá cảnh giới Thiên Đạo, thì toàn bộ thế giới Hồng Hoang, chẳng phải sẽ loạn sao?

Cảnh giới Thiên Đạo có thể cùng tồn tại với Thiên Đạo.

Đột phá cảnh giới Thiên Đạo, tương đương với việc thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo.

Vậy thân là một phương Thiên Đạo, sao có thể dung túng sinh linh của thế giới mình thoát khỏi sự khống chế?

Dương Mi từng bước đi đến ngày hôm nay, ý chí theo đuổi Đại Đạo bất hủ sớm đã không hề lay chuyển.

Tuy vừa rồi có lúc lâm vào trạng thái hôn mê, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục sự trong sáng.

Từng chút một suy nghĩ đạo lý trong đó, cuối cùng rút ra một định

lý.

Muốn thành cảnh giới Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo, tất cả đều nằm ở Thiên Đạo!

E rằng không có sự giúp đỡ của Thiên Đạo, hắn cả đời đều không cách nào thật sự bước vào cảnh giới Thiên Đạo.

Mối quan hệ giữa Dương Mi và Thiên Đạo Hồng Hoang, lại không tốt.

Tuy nhiên, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Thiên Đạo Hồng Hoang khẳng định không muốn thấy hắn bước vào cảnh giới Thiên Đạo, cho nên nhất định sẽ không giúp đỡ.

Nhưng, phương trời đất này, lại không chỉ có duy nhất một Thiên Đạo Hồng Hoang!

Thế giới U Minh, đồng dạng cũng có Thiên Đạo của riêng mình!

Nghĩ vậy, Dương Mi liền trực tiếp bước ra ngoài Bàn Cổ Điện, nóng lòng muốn chứng thực phương pháp của mình.

Không biết vì sao, trong cõi u minh, hắn cảm giác một cỗ khí tức vô cùng áp bức đang lặng lẽ tiếp cận.

Cảm giác của cảnh giới này, đều không phải vô cớ.

Nhưng mấy lần dò xét trường hà thời gian, đều không tìm thấy câu trả lời.

Chính áp lực này, khiến Dương Mi mới có chút cấp thiết muốn đột phá cảnh giới Thiên Đạo.

Cảm giác của hắn, có chút nguy hiểm. ...

Dương Mi vừa bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, đang chuẩn bị đi đến

không gian Thiên Đạo của U Minh Thiên Đạo.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một trận truyền tín vô cùng cấp thiết.

Dương Mi lông mày khẽ nhíu lại, dừng lại bước chân gấp gáp, thấp giọng tự nhủ: "La Hầu?

Lúc này truyền tín cho ta là việc gì?

Chương 572

Hình như rất cấp thiết. ...” Trầm tư một lát, Dương Mi mạnh mẽ kiềm chế nội tâm khao khát đột phá, sau đó bước chân hướng về lãnh địa Ma Tộc.

Từ khi La Hầu và toàn bộ Ma Tộc chuyển vào thế giới U Minh, có khí Ma Tộc của thế giới U Minh gia trì, toàn bộ thực lực của Ma Tộc đều được đề thăng đáng kể.

Bởi vì Ma Tộc đến, cũng mang lại nhiều sinh khí hơn cho thế giới U Minh.

Một khoảng thời gian, La Hầu cũng bận rộn trong việc trùng kiến Ma Vực trong thế giới U Minh, cũng như thám hiểm thế giới U Minh.

Thế giới U Minh có thể kém hơn Hồng Hoang một chút, nhưng cũng là một thế giới vừa mới khai tịch, trong đó tự nhiên ẩn chứa đủ loại Thiên Tài Địa Bảo.

Một khoảng thời gian, La Hầu cũng khá bận rộn, ngay cả Dương Mi cũng đã lâu không gặp La Hầu.

Cho nên đối với lời truyền âm đột nhiên của La Hầu, khiến Dương Mi không thể không thận trọng.

Hắn rất rõ ràng, La Hầu dù thế nào cũng là một phương Ma Tổ, chắc chắn sẽ không dễ dàng cầu cứu Dương Mi.

Trừ phi, gặp phải chuyện hoàn toàn không thể giải quyết được. ...

Nhưng ngoài việc đối đầu với Hồng Quân, thực lực của La Hầu hoàn toàn có thể xếp thứ ba, là sự tồn tại bỏ xa những Thánh Nhân Thiên Đạo như Lão Tử.

Có chuyện gì mà ngay cả La Hầu cũng không thể giải quyết, lại

phải cầu cứu Dương Mi?

Chuyện này, tuyệt đối không đơn giản!

Cho nên Dương Mi mới mạnh mẽ kiềm chế nội tâm khao khát đột phá, lựa chọn đi về phía địa phận Ma Tộc. ....

Thế giới U Minh, một mảnh tối tăm, sinh linh bình thường cơ bản không cách nào sinh tồn trong thế giới này.

Nhưng trong một tuyệt địa như vậy, lại có một tòa thành trì hùng vĩ dần dần được xây dựng, ở giữa thành trì lơ lửng một tòa đại điện, chính là Ma Cung của Ma Tộc.

Trong Ma Cung, La Hầu đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, lúc này không gian trước mặt hắn chợt dao động.

Giây tiếp theo, thân hình Dương Mi xuất hiện trước mặt hắn.

Vừa xuất hiện, Dương Mi liền vội vàng hỏi: "Ngươi gấp gáp gọi ta đến, có chuyện gì xảy ra?" Lời này vừa thốt ra, La Hầu đang ngồi thiền lập tức mở đôi mắt ra, thấy Dương Mi xong, trước tiên hành một lễ, sau đó mới từ từ mở miệng nói: "Chủ thượng, đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu của người đã xảy ra chuyện!" Một khoảng thời gian, vì Dương Mi vẫn luôn bế quan cố gắng đột phá cảnh giới Thiên Đạo, cũng không có thời gian quản Lục Nhĩ, cho nên khi Lục Nhĩ gặp vấn đề trong tu luyện, sẽ hỏi La Hầu.

Mấy ngày nay, Lục Nhĩ cũng tu luyện trong Ma Cung của La Hầu.

"Xảy ra chuyện?

Đã xảy ra chuyện gì?" Nghe lời này, lông mày Dương Mi không khỏi hơi nhíu lại, Lục Nhĩ Mi Hầu dù sao cũng là đệ tử đầu tiên của hắn, cho nên tự nhiên cũng khá quan tâm.

Tuy hắn không trực tiếp giáo đạo trong tu luyện, nhưng cũng để

La Hầu đích thân giáo đạo, bây giờ nghe đệ tử của mình xảy ra chuyện, trong mắt Dương Mi không khỏi toát ra mấy tia sát khí.

Chỉ mấy tia sát khí, đã khiến thân thể La Hầu Ma Tổ run rẩy không ngừng.

Thấy Dương Mi có chút nổi giận hỏi, La Hầu lập tức một tiếng 'sịt' muốn mở miệng giải thích, nhưng dường như trong chốc lát cũng không biết nên giải thích thế nào, vì vậy chỉ có thể nói: "Xin Chủ thượng, theo ta đến xem một chút." Dương Mi gật đầu, sau đó theo bước chân của La Hầu bước vào sâu trong Ma Cung.

Thế giới U Minh ma khí tung hoành, nhưng ma khí cũng như nước chảy vậy, chính là cái gọi là nước chảy xuống chỗ trũng, cuối cùng những dòng nước này sẽ hội tụ lại một chỗ tạo thành một số giang hà rộng lớn.

Trong thế giới U Minh, các nơi cũng có sự khác biệt về cường độ ma khí.

Ma Cung của Ma Tộc, được xây dựng ở một nơi có ma khí cực kỳ nồng đậm.

Chương 573

Ngay cả Dương Mi vừa bước vào sâu trong Ma Cung, cũng cảm thấy một cỗ ma khí kinh thiên động địa khiến người ta rợn tóc gáy ập thẳng vào mặt.

Thuận theo ma khí nhìn về phía trước, một ma thai xuất hiện trước mắt Dương Mi.

Thấy cảnh này, Dương Mi trong chốc lát nhíu mày: "Đừng nói với ta, ma thai trước mắt này là Lục Nhĩ Mi Hầu?" Đối với khí tức của Lục Nhĩ Mi Hầu, Dương Mi vô cùng rõ ràng.

Ma thai trước mắt này, giống như một ác ma đang ngủ say, hoàn toàn không liên quan gì đến Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhưng La Hầu lúc đó lại bất lực xòe hai tay ra, nói: "Tuy ta cũng không biết, nhưng, nó chính là Lục Nhĩ Mi Hầu." "Rốt cuộc là chuyện gì?" La Hầu đã ba lần xác nhận, Dương Mi không tin, cũng không thể không tin.

Bây giờ, hắn chỉ muốn biết rốt cuộc là chuyện gì?

Nghe Dương Mi nghi vấn, La Hầu dường như chìm vào hồi ức, sau đó ngữ khí u u mở miệng nói: "Ta cũng không rõ, chỉ là mấy ngày trước Lục Nhĩ gặp vấn đề trong tu luyện, thấy nó tu luyện lại không muốn quấy rầy, liền đến Ma Cung tìm ta." "Sau khi Ma Cung được xây dựng, Lục Nhĩ cũng đến mấy lần, nhưng lần trước lại cực kỳ bất thường, cảm thấy nơi đó dường như có thứ gì đó đang triệu hoán. " "Nhưng ta đã mấy lần điều tra, mọi thứ đều bình thường, cho nên ta cũng không để trong lòng." "Cho đến ba ngày trước, một cỗ khí tức kinh người, từ sâu trong U Minh dũng mãnh tuôn ra, sau đó Lục Nhĩ Mi Hầu liền biến thành bộ dạng mà người đang thấy này." Nghe vậy,

lông mày Dương Mi càng nhíu chặt, tuy thế giới U Minh là do hắn đích thân khai tịch, nhưng vẫn dựa trên cơ sở của Lục Đạo Luân Hồi mà khai tịch.

Cho nên đối với thế giới này rốt cuộc ẩn chứa những bí mật gì, ngay cả Dương Mi cũng không thể biết hết.

Bây giờ xuất hiện một chuyện kỳ lạ như vậy, khiến trong lòng Dương Mi dâng lên một tia bất an.

Bất kể thế nào, cũng phải điều tra rõ ràng!

Trong lòng đã quyết, Dương Mi cũng không hỏi thêm, phân phó La Hầu trông chừng Lục Nhĩ Mi Hầu cẩn thận, để phòng bất trắc, Dương Mi liền đi về phía sâu trong U Minh.

Thế giới U Minh vốn không phải nơi người sống có thể ở, càng đi sâu, Dương Mi liền cảm giác một cỗ khí tức âm hàn, không ngừng tập kích cơ thể hắn.

Nhưng tu vi của Dương Mi cường đại, cho nên cũng không gây ảnh hưởng gì đến hắn.

Không có bất kỳ mục đích nào, Dương Mi chỉ biết một đường đi thẳng về phía trước, thần thức trải rộng khắp nơi, nhưng lại không tra ra bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Một vạn dặm.

Mười vạn dặm.

Trăm vạn dặm. ...

Dương Mi không biết rốt cuộc đã đi sâu bao xa, chỉ cảm thấy cơ thể mình cũng có chút lạnh giá.

Phải biết rằng, Dương Mi không chỉ là cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên đỉnh phong, mà nhục thân của hắn còn trải qua tôi

luyện phản phục, đạt đến Hỗn Độn Thể.

Ngay cả khi đặt hắn vào trung tâm Thái Dương Tinh, Dương Mi cũng có thể làm được hàn thử bất xâm.

Bây giờ ở đây lại cảm nhận được một tia lạnh lẽo, đối với Dương Mi, không nghi ngờ gì là một chuyện cực kỳ không thể tin nổi.

Càng như vậy, không chút nghi ngờ, nơi đây tuyệt đối ẩn chứa đại bí mật.

Dương Mi tự nhiên không thể bỏ mặc không quan tâm, xuất phát từ lòng khao khát thực lực, vẫn không ngừng tiến sâu vào U Minh.

Không biết lại đi bao lâu, bóng tối vô cùng vô tận trước mắt, đột nhiên xuất hiện một vệt huyết quang.

Huyết quang hiển hiện vô cùng yếu ớt, nhưng trong thế giới U Minh, trong môi trường tối tăm như vậy lại tỏ ra vô cùng chói mắt.

Lập tức khiến tâm thần Dương Mi chấn động, tốc độ không tránh khỏi nhanh hơn mấy phần.

Trong chớp mắt, Dương Mi liền tiếp cận đạo huyết quang đó.

Khi hoàn toàn tiếp xúc với huyết sắc quang mang đó, thân hình Dương Mi đột nhiên dừng lại, đồng thời trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Một mảnh huyết hải xuất hiện trước mắt hắn, Dương Mi nhìn một cái căn bản không thấy biên tế của huyết hải!

Chương 574

Đó không phải điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất, là trong mảnh huyết hải đó trôi nổi rất nhiều sinh linh, dày đặc trôi nổi trên huyết hải.

Dương Mi nhìn thấy, đều cảm thấy cả người da đầu tê dại.

"Đã chôn vùi một thời đại sao?" Một tia nghi vấn và suy đoán dâng lên trong lòng Dương Mi, lại khiến tâm thần Dương Mi đều chấn động.

Khoảnh khắc đó, Dương Mi đột nhiên phát hiện, dường như hắn một chút cũng không hiểu rõ về toàn bộ thế giới U Minh, lập tức một cỗ cảm giác vô cùng xa lạ dâng lên trong lòng hắn.

Những sinh linh trôi nổi trong huyết hải dường như đều là từng cỗ thi thể, nhưng Dương Mi lại có thể cảm nhận được trong cơ thể chúng tràn ngập khí tức sinh mệnh bành trướng.

Dường như chỉ đang ngủ say, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tỉnh lại.

Điều mấu chốt nhất, là khí tức của những sinh linh này không ngừng cường đại theo từng khoảnh khắc, dường như hoàn toàn không có điểm cuối, khiến Dương Mi không thể tưởng tượng, một khi những sinh linh này tỉnh lại, rốt cuộc sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức nào? !

Tiếp tục đi sâu thám tra, không ngờ vừa mới nảy ra ý niệm đó, trong lòng lại dâng lên một cỗ cảnh báo vô song.

Dường như chỉ cần bước thêm một bước nữa, sẽ rơi vào vực sâu vô biên! ....

Cuối cùng, Dương Mi đã chọn tin vào cảm giác của mình, đứng yên bất động tại chỗ.

Một khuôn mặt, biến đổi âm tình bất định, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng Dương Mi không hành động bốc đồng, chọn quay về con đường cũ.

Nhưng mảnh huyết hải đó, cùng với những sinh linh dày đặc, lại hoàn toàn khắc sâu vào trong não hải của hắn, căn bản không thể quên đi.

Trở về Ma Cung xong, La Hầu lập tức nghênh đón: "Chủ thượng có phát hiện gì không?" Lời nói của La Hầu khiến Dương Mi giật mình tỉnh lại, sau đó, cả người theo bản năng lắc đầu: "Không có, mọi thứ bình thường." Lời này vừa thốt ra, La Hầu gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Đúng lúc đó, trong Ma Cung truyền ra một tiếng rít gào chói tai, Dương Mi và La Hầu cảm ứng được xong, thân hình chợt lóe, liền xuất hiện trước mặt Lục Nhĩ Mi Hầu.

Ma thai do Lục Nhĩ Mi Hầu hình thành không ngừng nhảy lên, tiếng rít gào chính là từ trong ma thai truyền ra.

Dương Mi và La Hầu thần sắc nghiêm túc nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, yên lặng chờ đợi, nếu không có gì sai, hẳn là sắp tỉnh lại rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, từng đạo vết nứt xuất hiện trên ma thai.

Giây tiếp theo, như chim non phá vỏ chui ra, ma thai trực tiếp bị xé toạc, Lục Nhĩ Mi Hầu một lần nữa xuất hiện trước mắt Dương Mi và La Hầu.

Chỉ là không giống với Lục Nhĩ Mi Hầu trước đây, Lục Nhĩ Mi

Hầu phá vỏ chui ra, đôi mắt tràn ngập tinh hồng, một cỗ ý hủy diệt cực hạn, từ trong đôi mắt Lục Nhĩ Mi Hầu lộ ra.

Đồng thời một đạo huyết sắc văn lộ, lan tỏa trên lưng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cảm nhận được ý hủy diệt từ trong đôi mắt Lục Nhĩ Mi Hầu truyền ra, cả người La Hầu đều giật bắn mình.

Cỗ hủy diệt thuần túy đến cực điểm đó, dưới đạo ánh mắt đó, La Hầu thậm chí còn nảy sinh ý niệm muốn hủy diệt.

Thật sự, khủng bố vô cùng!

Còn về Dương Mi, đạo hủy diệt của hắn đã đạt đến cảnh giới đại thành, tuy không bị ảnh hưởng, nhưng cũng có một loại cảm giác khiến hắn bất an.

Từ khi sinh ra ở Hồng Hoang, hắn chưa từng có cảm giác đó!

Ánh mắt tinh hồng không kéo dài quá lâu, chỉ trong vòng một phút đồng hồ liền biến mất, đồng tử của Lục Nhĩ Mi Hầu một lần nữa biến thành màu đen trắng.

Chương 575

Đồng thời, huyết sắc văn lộ trên người cũng dần dần ẩn đi.

Một cỗ ý mê mang xuất hiện trong đôi mắt Lục Nhĩ Mi Hầu, thấy Dương Mi và La Hầu đang không ngừng đánh giá mình, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức cảm thấy một tia ngạc nhiên.

"Sư tôn, Tiên sinh, đang làm gì vậy?" Lục Nhĩ Mi Hầu lúc này thường xuyên nhận được sự giáo đạo của La Hầu, cho nên cũng tôn xưng hắn là Tiên sinh.

Nghe lời nói của hắn, Dương Mi dùng ngữ khí nghiêm túc hiếm thấy hỏi: "Có cảm giác có chỗ nào không ổn không?" Lời của Dương Mi vừa dứt, Lục Nhĩ Mi Hầu theo bản năng kiểm tra trạng thái của bản thân, lập tức cả người đều giật bắn mình: "Ta, ta dường như đã đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh!" Nghe lời này, Dương Mi không nói hai lời liền trực tiếp vươn tay đặt lên người Lục Nhĩ Mi Hầu, đích thân ra tay kiểm tra.

Sức mạnh của Dương Mi du tẩu một vòng trong cơ thể Trấn Nguyên Tử, nhưng phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu ngoại trừ cảnh giới đề cao, thực lực tăng cường ra, cũng không có bất kỳ chỗ nào không ổn.

Lập tức, Dương Mi cũng chỉ có thể bỏ xuống một số suy đoán trong lòng.

"Ừm, không tệ, hãy củng cố cảnh giới tu vi cho tốt, tĩnh chờ cơ duyên của mình." Lời này vừa thốt ra, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, gật đầu.

Kỳ thực gần đây hắn cũng có chút cảm ứng, cơ duyên của mình, đã sắp đến rồi!

Dương Mi liền cùng La Hầu bước đi.

Xa khỏi tầm mắt của Lục Nhĩ Mi Hầu, La Hầu trực tiếp mở miệng hỏi: "Chủ thượng, thật sự không phát giác bất kỳ chỗ nào không ổn sao?" "Trước đây Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, bây giờ lại nhảy vọt qua hàng trăm triệu năm khổ tu, nhìn thế nào cũng không bình thường." Đối với điều này, Dương Mi hít sâu một hơi, sau đó mới từ từ nói: "Đích xác không có bất kỳ vấn đề nào, vô luận là bản nguyên linh hồn, hay Đại Đạo mà Lục Nhĩ Mi Hầu tu hành trước đây, đều có thể xác định không bị đoạt mất." "Căn cơ tu vi của hắn cũng vô cùng vững chắc, không nhìn ra bất kỳ vấn đề nào." Lời này vừa thốt ra, La Hầu cũng trầm mặc.

Dương Mi cũng không ở lại Ma Cung lâu, dặn dò La Hầu, chăm sóc Lục Nhĩ Mi Hầu cho tốt, chủ yếu quan sát sự biến hóa của hắn.

Dương Mi sau khi bước ra khỏi Ma Cung, lông mày liền nhíu lại, trên mặt lộ ra một trận trầm tư, vẻ ngưng trọng.

Vô luận là sự biến hóa xảy ra trên người Lục Nhĩ Mi Hầu, hay là nơi chôn cất dưới thế giới U Minh, đều khiến Dương Mi phát giác thế giới Hồng Hoang cũng không đơn giản như hắn nghĩ.

Đặc biệt là mảnh huyết hải nơi chôn cất đó, những sinh linh được thai nghén trong đó, càng khiến Dương Mi trong lòng dâng lên cảm giác khủng bố lớn.

Không lâu sau, Dương Mi đột nhiên bật cười thất thanh: "Bất kể sau này có biến cố gì, chỉ cần bản thân đủ cường đại, mặc cho hồng thủy ngập trời, ta vẫn vững như thái sơn!" Rốt cuộc, cũng là vì Dương Mi có thực lực ở Hồng Hoang đã là mạnh nhất, ngay cả Ma Vực thần bí kia, hắn cũng có thể cứng đối cứng một hai.

Cộng thêm ký ức kiếp trước, đối với Lượng Kiếp của Hồng Hoang hắn đã thấu triệt, cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tầm

kiểm soát của mình.

Việc đột nhiên xuất hiện một chuyện ngoài dự liệu như vậy, mới khiến hắn kinh ngạc đến thế, thậm chí có chút cảm giác luống cuống tay chân.

Trong lòng cảm thán, tâm cảnh tôi luyện của hắn vẫn cần được tăng cường, không phải bây giờ. ...

Đôi mắt Dương Mi tinh quang rạng rỡ, ánh mắt nóng rực bắn thẳng vào hư không sâu trong thế giới U Minh, đồng thời ý niệm cường đại trải rộng ra, câu thông Thiên Đạo của thế giới U Minh!

Bây giờ tuy thế giới U Minh dưới sự chủ trì của Dương Mi, dần dần trở nên hoàn thiện, nhưng Thiên Đạo của thế giới U Minh vẫn như đứa trẻ vừa mới sinh ra, ẩn mình sâu trong thế giới U Minh khó mà tìm kiếm.

Người bình thường căn bản không thể tìm thấy Thiên Đạo của thế giới U Minh, ngay cả Hồng Quân cũng không có chút cách nào, trừ phi trực tiếp ra tay hủy diệt toàn bộ thế giới U Minh.

Bằng không thì, trên thế gian, e rằng chỉ có Dương Mi, "phụ thân" của U Minh Thiên Đạo này, mới có thể từ không gian ẩn nấp mà câu thông Thiên Đạo của thế giới U Minh.

Không lâu sau, khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười mỉm.

Đồng thời, toàn bộ thế giới U Minh vi phong lay động, toàn bộ thế giới đều dường như đang hoan hô nhảy múa.

Thân hình Dương Mi chợt lóe, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc đó, hắn liền xuất hiện trong một không gian đặc biệt rộng lớn.

Khác với thế giới U Minh sát khí hoành hành, nơi u tối mịt mờ, nơi đây nhìn ra bốn phía đều là một mảnh trắng xóa, vô cùng sáng sủa.

Dương Mi vừa đặt chân đến thế giới này, liền có một cỗ cảm giác ấm áp, dường như đột nhiên trở về thai mẹ thuở sơ khai, được một cỗ ấm áp bao bọc chặt chẽ, toàn thân các tế bào đều trở nên vô cùng hoạt bát.

Mảnh trắng xóa đó, tất cả đều là linh khí nồng đậm ngưng tụ thành!

Nếu tu luyện ở đây, e rằng hiệu quả gấp mấy trăm lần bên ngoài.

Chương 576

Nhưng Dương Mi mạnh mẽ kiềm chế thôi thúc muốn trực tiếp ngồi xuống tu luyện, ngẩng mắt nhìn về phía trung tâm không gian mênh mông phía trước, một đoàn hắc khí đen kịt cực hạn.

Đó, chính là U Minh Thiên Đạo!.

Hồng Hoang Thiên Đạo, sau khi trải qua bao nhiêu Lượng Kiếp, đã sớm có thể hóa ra Thiên Đạo Chi Nhãn và các hình thái khác, nhưng U Minh Thiên Đạo lại vẫn chỉ là một khối mông lung.

Sự khác biệt giữa chúng tự nhiên là không thể diễn tả.

Nhưng Thiên Đạo dù sao cũng là Thiên Đạo, mặc dù vì thân phận đặc biệt của Dương Mi, U Minh Thiên Đạo không có chút ác ý nào đối với hắn.

Dương Mi có thể cảm nhận được rằng, một thân tu vi thực lực đủ để kiêu ngạo khắp Hồng Hoang của hắn, trước một U Minh Thiên Đạo vừa mới sơ sinh, lại hoàn toàn như một con kiến hôi không có chút sức phản kháng nào.

Thiên Đạo dù sao cũng là trật tự của một thế giới, thực lực mà nó sở hữu đâu thể đơn giản như vậy.

Dương Mi hít sâu một hơi, không chút do dự bước vài bước, rồi đi về phía U Minh Thiên Đạo.

Khi Dương Mi đến gần, khối sương mù đen mịt kia cuối cùng cũng có động tĩnh, bắt đầu không ngừng xoay tròn lên xuống, tựa như một đứa trẻ vừa thấy cha mẹ, cuối cùng còn nũng nịu sà vào người Dương Mi.

U Minh Thiên Đạo vừa đến gần, trên mặt Dương Mi lập tức lộ ra

vẻ cuồng hỉ.

Giờ phút này, ta cuối cùng cũng cảm nhận được sự chấn động của chất trong cảnh giới, cuối cùng cũng hiểu vì sao mình cứ mãi không thể đột phá!

Đó là Bản Nguyên!

Dù có một thân pháp lực tu vi nghịch thiên, nhưng thiếu Bản Nguyên Thiên Đạo, tự nhiên không có cách nào bước ra bước cuối cùng đó.

Giờ đây, dưới sự trợ giúp của Bản Nguyên Thiên Đạo từ U Minh Thiên Đạo không ngừng tuôn ra, Dương Mi có thể cảm nhận rõ ràng tu vi của mình đang phù dao trực thượng.

Không chỉ tu vi, Dương Mi còn cảm nhận được ba nghìn Pháp Tắc mà hắn nắm giữ trước đây đều đang hoàn thành một lần thuế biến.

Pháp Tắc Thời Không mà hắn tinh thông càng đang trải qua một sự biến hóa kinh người, tựa hồ đang từng bước bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới!

Khi Dương Mi đang đắm chìm trong U Minh Thiên Đạo, đề thăng tu vi, thì Hồng Quân lúc này lại bước ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Mục đích của chuyến đi này hình như là một bộ lạc nhân tộc ở bờ Cơ Thủy thuộc Đông Thắng Thần Châu.

Tên của bộ lạc nhân tộc này là Hữu Hùng Bộ!

Hữu Hùng Bộ là một đại bộ lạc của nhân tộc, các thành viên trong bộ lạc này đều kiêu dũng thiện chiến.

Theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, Nhân Hoàng trong Tam Hoàng của nhân tộc sẽ được sinh ra từ bộ lạc này.

Chỉ là, lúc này, còn đến cả nghìn năm nữa mới đến thời điểm Nhân

Hoàng ra đời.

Nói đến Nhân Hoàng, đầu tiên phải nhắc đến thiếu niên Thiếu Điển anh vũ tuấn lãng, người vừa trở thành tộc trưởng của bộ lạc Hữu Hùng vào năm nay!

Thiếu Điển dũng mãnh vô cùng, được vô số tộc nhân ca ngợi, và cũng được không ít thiếu nữ trong tộc ngưỡng mộ.

Trong số các thiếu nữ ngưỡng mộ Thiếu Điển, có một thiếu nữ xuân sắc, yểu điệu hoạt bát, tên là Phụ Bảo.

Nếu không có gì bất ngờ, Phụ Bảo sẽ kết hôn với Thiếu Điển sau một trăm năm nữa.

Cuối cùng, khi Thiếu Điển dốc sức trị vì, phát triển toàn bộ bộ lạc Hữu Hùng thành một bộ lạc cực kỳ hùng mạnh trong nhân tộc.

Thiếu Điển và Phụ Bảo sẽ sinh một người con trai, tên là Công Tôn, sau này đổi họ là Cơ, người này chính là Hiên Viên Nhân Hoàng trong Tam Hoàng của nhân tộc!

Chỉ là, thời gian Hiên Viên xuất thế bây giờ lại không còn nữa.

Thế nhưng lúc này, một Đạo nhân đã giáng lâm bên bờ sông Cơ Thủy, Đạo nhân này dường như hòa làm một với cả thiên địa, hoàn toàn không cảm nhận được chút khí tức nào.

Đạo nhân đó, tự nhiên chính là Hồng Quân.

Chương 577

Giờ đây, bờ sông Cơ Thủy đã che giấu mọi thiên cơ.

Với năng lực Hợp Đạo Thiên Đạo của Hồng Quân hiện tại, nếu ông ta muốn che giấu thiên cơ, thì trong toàn bộ Hồng Hoang, ngay cả Dương Mi cũng không thể tìm ra trong thời gian ngắn.

Hồng Quân sẽ không dễ dàng rời khỏi Tử Tiêu Cung, một khi đã bước ra, khẳng định sẽ có đại sự phát sinh.

Giờ đây trong Hồng Hoang, có đại sự gì có thể khiến Hồng Quân đích thân ra tay?

Đương nhiên là vì lời đánh cược giữa ông ta và Dương Mi rồi.

Năm đó trong U Minh Thế Giới, khi nói về Nhân Tộc Tam Hoàng Ngũ Đế, Hồng Quân lúc đầu vô cùng tự tin, tuyên bố sẽ tranh giành với Dương Mi một trận.

Nhưng thoắt cái đã nghìn vạn năm trôi qua.

Thiên Hoàng và Địa Hoàng trong Tam Hoàng của nhân tộc đã xuất thế, nhưng đều bị phe Dương Mi bày kế, Hồng Quân không những không thu được chút lợi lộc nào, mà ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân cũng suýt chút nữa bị Dương Mi hãm hại đến mức tự bế.

Hai ván, Hồng Quân đều thua.

Đã thua rồi, điều quan trọng là Công Đức xuất hiện trong thời kỳ Thiên Hoàng và Địa Hoàng đều bị một mạch Dương Mi thu hoạch toàn bộ.

Ngược lại, một mạch Đạo Tổ lại không hề uống được chút canh nào, khiến cho Đạo Tổ đường đường mất mặt.

Thậm chí nghìn năm trước, Địa Hoàng Liệt Sơn Thị gặp kiếp nạn, Hồng Quân lại hoàn toàn thất bại, bị Dương Mi bố cục trước một cách nặng nề.

Trong tình huống liên tiếp phái hai Thánh Nhân ra tay, vẫn không thu được bất kỳ chút lợi lộc nào.

Hỏi Hồng Quân làm sao có thể nhịn được?

Dù sao ông ta cũng là Đạo Tổ đường đường.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ sẽ bị nghi ngờ, e rằng ngay cả những đồ đệ kia cũng sẽ chất vấn.

Vì vậy, Hồng Quân lần này cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Vị trí Nhân Hoàng Chi Sư, tuyệt đối không thể để mất nữa!

Lần này, chính ông ta đích thân ra tay!

"Thủ đoạn thay đổi thiên cơ, đâu phải chỉ có một mình Đạo hữu độc quyền." Nhìn bộ lạc Hữu Hùng ẩn ẩn có vẻ trung hưng bên bờ sông Cơ Thủy, khóe miệng Hồng Quân lập tức cong lên một nụ cười rõ nét.

Đại thủ vung lên, lập tức một đạo thất thải chi quang xé đôi bầu trời giáng xuống bộ lạc Hữu Hùng, kết nối Thiếu Điển vừa nhậm chức tộc trưởng và thiếu nữ Phụ Bảo đang trong tuổi xuân thì.

Chưa đầy một năm sau.

Thiếu Điển và Phụ Bảo đã thành hôn.

Lại chưa đầy một năm sau.

Lúc đó Hồng Quân hóa thành một lão ông câu cá bên bờ sông Cơ Thủy, nói với Thiếu Điển rằng đứa con tương lai của ông ta sẽ là một đại hiền của nhân tộc.

Ban đầu, Thiếu Điển tự nhiên không tin lời nói tùy tiện của một lão ngư ông.

Nhưng khi Hồng Quân bộc lộ uy áp mạnh mẽ, dù không trực tiếp nói rõ thân phận, nhưng cũng khiến Thiếu Điển hiểu rằng mình đã gặp một Đại Năng Hồng Hoang.

Sau khi liên hệ với những gì Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Liệt Sơn Thị đã trải qua trong những năm gần đây, Thiếu Điển, người một lòng muốn chấn hưng bộ lạc Hữu Hùng, lập tức trở về nhà dốc lòng chăm sóc Phụ Bảo.

Một đêm nọ, Hồng Quân cưỡi sao băng vượt nguyệt, thấy một ngôi sao Bắc Đẩu Xu Tinh bị điện quang bao quanh.

Ngay sau đó, Hồng Quân khẽ điểm một cái lên ngôi sao Bắc Đẩu Xu Tinh đó, rồi nó rơi xuống.

Sự chấn động mạnh mẽ như vậy, những sinh linh trong Hồng Hoang đáng lẽ phải sớm cảm ứng được.

Chương 578

Nhưng Hồng Quân dù sao cũng là Đạo Tổ, đã dùng Thiên Đạo vô thượng che đậy tất cả, ngay cả Dương Mi cũng hoàn toàn không phát hiện ra bất kỳ điều bất thường nào.

Đương nhiên, vì giờ đây Dương Mi đang chuyên tâm tu luyện trong không gian U Minh Thiên Đạo, tự nhiên không có tâm trí đặc biệt chú ý đến những điều này.

Lúc này, trên bầu trời bộ lạc Hữu Hùng, dị tượng đột nhiên phát sinh, Phụ Bảo đang mang thai liền do đó mà cảm ứng được sự thụ thai.

Hiên Viên Thị, người đáng lẽ phải còn nghìn năm nữa mới ra đời, lại được Hồng Quân dùng thủ đoạn để giáng lâm sớm hơn!

Thực ra cách làm này, cũng không khác gì thủ đoạn Dương Mi đã từng điểm hóa Thương Hiệt năm đó.

Điểm hóa trước thời hạn.

Chỉ là làm như vậy, khẳng định sẽ thay đổi quỹ tích ban đầu, sẽ phát triển theo hướng tốt hay xấu, không ai có thể dự đoán được.

Số phận của Hiên Viên đã thay đổi vì sự can thiệp của Hồng Quân, liệu có thể thuận lợi trở thành Nhân Hoàng của nhân tộc theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu hay không, đó là một điều không chắc chắn.

Đương nhiên, thân là người đại diện cho Thiên Đạo, Hồng Quân tự nhiên biết làm như vậy sẽ sản sinh ra những hậu quả khó lường như thế nào.

Nhưng giống như Dương Mi tự tin như vậy, thân là tồn tại chí

cao như Đạo Tổ Hồng Hoang, ông ta lại sẽ không có tự tin để khống chế tất cả sao?

Sở dĩ mạo hiểm che giấu tất cả, nghịch chuyển thiên cơ, tự nhiên là để vị trí Nhân Hoàng Chi Sư vạn vô nhất thất.

Lần này, nhất định phải thắng Dương Mi một trận.

Tục ngữ nói rất hay, người tranh một hơi, Phật thọ một nén hương, Hồng Quân đâu thể thua thảm hại đến vậy được.

Vì lời nhắc nhở trước đó của Hồng Quân, Phụ Bảo sau khi mang thai, lập tức được đối đãi như bảo bối.

Mang thai mười tháng.

Giữa thiên địa đột nhiên truyền đến từng trận tiếng chiến trường sát lục, một cỗ túc sát chi khí càng từ trên trời giáng xuống, khiến cả thiên địa đều trở nên căng thẳng.

Cảm nhận được cỗ túc sát chi khí đáng sợ kia, trên mặt Thiếu Điển lộ ra một tia kinh hãi, thậm chí còn nghi ngờ lão ông kia đã lừa mình.

Nơi nào giống đại hiền nhân tộc giáng thế, càng giống nghênh đón một tôn Sát Thần khủng bố!

Dị tượng này, hoàn toàn khác biệt với tường thụy khi hai vị đại hiền nhân tộc là Phục Hy và Liệt Sơn Thị giáng thế.

Khi Thiếu Điển đang cân nhắc, liệu có nên bóp chết đứa trẻ này ngay trong nôi, để tránh họa cho nhân tộc sau này hay không.

May mắn thay, một lão Đạo nhân đã kịp thời xuất hiện.

Đạo nhân này, tự nhiên chính là Hồng Quân.

Lần này ông ta trực tiếp nói rõ thân phận của mình, đồng thời muốn thu Hiên Viên làm đệ tử tọa hạ của mình.

Thiếu Điển lập tức ngẩn người.

Đối với Đạo Tổ Hồng Quân, tự nhiên không thể hiểu biết quá nhiều, nhưng ông ta biết Hồng Quân là Thánh Nhân.

Ai trong nhân tộc mà không biết về Thánh Nhân, Thánh Phụ và Thánh Mẫu của nhân tộc, không phải đều là Thánh Nhân sao?

Một tồn tại mạnh mẽ như Thánh Phụ, Thánh Mẫu, muốn thu con trai mình làm đồ đệ?

Vậy thì con trai này dù là một phế vật hay một ma đầu, cũng không cần phải lo lắng gì nữa, bộ lạc Hữu Hùng hùng mạnh cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Thậm chí sau này còn có thể một bước trở thành đại hiền nhân tộc, ngồi lên vị trí Nhân Tộc Cộng Chủ, dẫn dắt toàn bộ nhân tộc đi đến đỉnh thịnh.

Thiếu Điển đâu có do dự, trực tiếp đồng ý lời thỉnh cầu thu đồ đệ của Hồng Quân.

Chỉ thấy Hồng Quân tươi cười vẫy tay với Hiên Viên vừa mới xuất thế, đánh xuống một đạo thần quang bao bọc hắn, đồng thời đích thân đặt tên cho hắn: "Đứa trẻ này, sau này chính là Hiên Viên!" Đứa con của mình trở thành đồ đệ của Thánh Nhân, Thiếu Điển và Phụ Bảo mừng còn không kịp, đâu còn nghĩ ngợi gì nữa, vội vàng tươi cười bái tạ Hồng Quân.

Chương 579

Hiên Viên, vị Nhân Hoàng của nhân tộc sau này, cuối cùng cũng giáng thế trong tiếng khóc chào đời trong trẻo.

Đồng thời bị Hồng Quân trực tiếp thu làm đồ đệ.

Giờ phút này, ngay cả Dương Mi thần thông quảng đại, cũng tuyệt đối không thể đoạt được vị trí Nhân Hoàng Chi Sư từ tay Hồng Quân!

Khi mọi việc đã hoàn toàn định đoạt, Hồng Quân triệt bỏ mọi sự che đậy thiên cơ, cũng chính trong khoảnh khắc đó, Dương Mi ở U Minh Thế Giới xa xôi liền cảm ứng được tất cả những gì đã xảy ra, không khỏi khẽ lắc đầu, đồng thời một tiếng nói truyền ra: "Hồng Quân, hà tất phải như vậy?" Hành động này của Hồng Quân, lần này quả thực không có tiền lệ, dù sao ai cũng biết, Hồng Quân là người trung chính, bình thường tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như thế này, như việc điểm hóa Thương Hiệt hay khiến Hiên Viên xuất thế sớm hơn.

Chỉ là, áp lực không có tiền lệ đã khiến Hồng Quân quả thực không còn lựa chọn nào khác.

Cho đến tận bây giờ, Hồng Quân mới mạo hiểm thực hiện hành động này.

"Xin nhường bước!" "Lần này, bần đạo đã thắng rồi." Hồng Quân dường như căn bản không xem chuyện này là gì, thản nhiên vô cùng đáp lại Dương Mi.

Đồng thời còn thề thốt, dường như mọi chuyện đã thực sự thành định cục.

Nhưng lúc này, Dương Mi nghe thấy giọng nói của Hồng Quân,

lại đột nhiên khẽ cười một tiếng, rồi một lần nữa nói với Hồng Quân: "Ồ?

Thắng rồi sao?" "Ta thấy, chưa chắc đâu." Thế cục giờ đây rõ ràng đã thành định cục, nhưng Dương Mi lại vẫn cố chấp, có phần mất đi phong độ.

Nhưng với sự hiểu biết của Hồng Quân về Dương Mi, đối phương đáng lẽ không phải là người như vậy.

Không khỏi, Hồng Quân nhíu mày thật chặt.

Trầm ngâm một lát, Hồng Quân khẽ nói: "Chẳng lẽ, là chuyện đao binh đó sao?" Hiên Viên Thị là Nhân Hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng của nhân tộc, nhưng lại đi một con đường hoàn toàn khác với Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Liệt Sơn Thị.

Con đường mà Hiên Viên Thị đi, chính là con đường sát phạt.

Cũng là vì sao, khi Hiên Viên Thị giáng sinh lúc đó lại xuất hiện dị tượng như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy và Liệt Sơn Thị, nhân tộc không ngừng lớn mạnh, trở thành đại tộc đầu tiên của Hồng Hoang.

Nhưng nếu nhân tộc muốn thực sự đại hưng, thì vẫn còn xa mới đủ.

Một chủng tộc, nếu không trải qua tôi luyện trong lửa đao máu lửa, làm sao có thể trở thành tộc quần mạnh nhất thực sự?

Vì vậy, sứ mệnh của Hiên Viên Thị, chính là đi con đường sát phạt.

Hồng Quân tuy hiểu rõ mọi chuyện, nhưng đối với sự phát triển sau này vẫn hoàn toàn nắm trong tay, bất kể suy nghĩ thế nào, cũng hoàn toàn không nghĩ ra Dương Mi có thể có cách nào xoay chuyển vị

trí Nhân Hoàng Chi Sư.

"Chi bằng Đạo hữu, cùng ta đánh cược thêm một ván nữa thì sao?" Khi Hồng Quân đang không hiểu, giọng nói của Dương Mi lại một lần nữa vang lên, khiến lông mày của Hồng Quân không khỏi nhíu chặt hơn nữa.

Một câu nói tùy ý, nhưng rõ ràng là đang khiêu chiến Hồng Quân.

Không đợi Hồng Quân đưa ra câu trả lời, Dương Mi lại tiếp tục đưa ra một cái bánh lớn: "Nếu cuối cùng vị trí Nhân Hoàng Chi Sư thuộc về Đạo hữu, thì bản tôn sẽ trả lại Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Đạo hữu, và cơ duyên Ngũ Đế Chi Sư, ta cũng sẽ tặng hết cho Đạo hữu." "Không biết Đạo hữu cảm thấy, thế nào?" Dương Mi nói không nhanh không chậm, thậm chí còn trực tiếp ném ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, một cái bánh lớn.

Đối mặt với Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong lòng Hồng Quân cuối cùng cũng không nhịn được mà hơi động.

Dù sao Hồng Quân cũng là Hồng Quân, bất kể lúc nào cũng có thể giữ được cái đầu đủ tỉnh táo, không khỏi cẩn thận hỏi: "Nếu bần đạo thua, thì sẽ như thế nào?" Trên đời này chưa từng có chuyện tốt nào mà chỉ có một bên phải bỏ ra, ông ta cũng không nghĩ Dương Mi lại là người tốt đến vậy.

Quả nhiên.

"Vậy thì Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo... bản tôn cũng có chút hứng thú." Nghe lời nói của Dương Mi, sắc mặt Hồng Quân lập tức đại biến.

Thảo nào đối phương lại hào phóng đến thế, trực tiếp lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra làm vật đánh cược!

Hóa ra là đánh chủ ý vào Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo!

Chẳng lẽ, đối phương đã đột phá cảnh giới Thiên Đạo rồi sao?!

Chương 580

Ý niệm này vừa nảy sinh trong đầu Hồng Quân, ngay lập tức đã bị Hồng Quân bác bỏ.

Cảnh giới Thiên Đạo, đâu dễ dàng mà có thể bước vào được?

Đối phương đã đánh chủ ý vào Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, tất yếu phải mượn Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo để bước vào cảnh giới Thiên Đạo.

Thực ra cũng không trách Hồng Quân lại nghĩ như vậy, dù sao e rằng hiện tại trên đời này, không ai có thể hiểu rõ về Bản Nguyên Thiên Đạo hơn Hồng Quân, người đã Hợp Đạo với Thiên Đạo.

Đó chính là nguồn gốc của mọi thứ trong Thiên Đạo, lại càng bao hàm tất cả tinh hoa của Thiên Đạo.

Nếu một tu sĩ Đại La Kim Tiên bình thường hấp thu được một chút, e rằng có thể dễ dàng một bước đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Dù hiện nay trên Hồng Hoang đại lục, Đại Năng không ít, số lượng tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên càng nhiều không đếm xuể.

Nhưng những người thực sự có thể bước vào cảnh giới Đại Thần Thông Chuẩn Thánh, vẫn còn rất ít.

Muốn từ Đại La Kim Tiên bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, còn khó hơn cả lên trời vài phần, nếu không phải là người có thiên tư trác tuyệt, e rằng tu luyện mấy Nguyên Hội thậm chí cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Đại La!

Nhưng nếu có thể hấp thu một chút Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, có thể dễ dàng quét sạch mọi chướng ngại, trực tiếp bước vào Chuẩn Thánh.

Bản Nguyên Đại Đạo Hồng Hoang không chỉ ẩn chứa năng lực tinh thuần nhất của Hồng Hoang, mà còn ẩn chứa ba nghìn Pháp Tắc cực hạn.

Nếu có lượng lớn Bản Nguyên Thiên Đạo, thì ngay cả việc trực tiếp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Muốn bước vào cảnh giới Thiên Đạo trong truyền thuyết, Bản Nguyên Thiên Đạo càng là thứ không thể thiếu, cũng là một trong những lý do vì sao cảnh giới Thiên Đạo lại khó bước vào đến vậy.

Cảnh giới Thiên Đạo tuy không bằng Thiên Đạo thực sự, nhưng cũng có khả năng hoàn toàn siêu thoát Thiên Đạo, đối kháng với Thiên Đạo.

Thử hỏi Thiên Đạo thân là quy tắc của một thế giới, lại làm sao có thể để mặc cho sinh linh trong thế giới hoàn toàn siêu thoát khỏi sự khống chế của nó?

Vì vậy có thể thấy Bản Nguyên Thiên Đạo, là một sự tồn tại quý giá đến nhường nào.

Ngay cả Hồng Quân, cũng không lúc nào không khao khát có được một chút Bản Nguyên Thiên Đạo.

Chỉ cần có đủ Bản Nguyên Thiên Đạo, liền có thể nhanh chóng đề thăng tu vi, thậm chí thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, một lần nữa bước lên con đường cầu đạo tự do tự tại!

Dưới sự kích thích của Dương Mi mấy lần, giờ đây Hồng Quân cũng hoàn toàn hiểu rõ.

Việc cực hạn theo đuổi tu vi, cùng hành vi hợp Đạo với Thiên Đạo, không phải là con đường cầu đạo thực sự.

Chỉ là, sự hiểu rõ của ông ta bây giờ, cũng đã không còn chỗ cho sự lựa chọn nữa rồi.

Không... tạm không nói đến tiểu tâm tư của Hồng Quân, thực ra ngay cả Hồng Quân cũng không rõ, thật sự có được Bản Nguyên Thiên Đạo, lại cũng không thể hấp thu được chút nào.

Chỉ có Thiên Đạo đích thân trợ giúp, mới có thể hấp thu.

Nhưng với mối quan hệ Hợp Đạo với Thiên Đạo, Thiên Đạo lại có thể có lòng tốt như vậy mà buông tha Hồng Quân sao?

Nếu không thể bước vào cảnh giới Thiên Đạo, thì có thể cưỡng ép hấp thu Bản Nguyên Thiên Đạo, nhưng dường như lại rơi vào một vòng tuần hoàn luẩn quẩn.

Không có Bản Nguyên Thiên Đạo, không thể đột phá Thiên Đạo.

Không thể đột phá Thiên Đạo, cũng không thể hấp thu Bản Nguyên Thiên Đạo.

Cũng là vì sao, Hồng Quân trực tiếp bác bỏ phương pháp đột phá Thiên Đạo của Dương Mi.

Mặc dù Dương Mi đột nhiên nói ra Bản Nguyên Thiên Đạo, quả thực đã khiến Hồng Quân giật mình.

Dương Mi muốn mượn Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, một bước đột phá cảnh giới Thiên Đạo, nhưng nếu thực sự có được Bản Nguyên Thiên Đạo, có thể hấp thu được không?

Chương 581

Mối quan hệ giữa Hồng Hoang Thiên Đạo và Dương Mi, ông ta cũng ít nhiều rõ ràng một chút.

Mối quan hệ giữa hai bên tuy không đạt đến mức thù địch, nhưng cũng không dung hòa được, nếu không cũng sẽ không dốc toàn lực để tranh giành với đối phương.

Huống chi nếu đối phương thực sự đột phá cảnh giới Thiên Đạo, thì có thể hoàn toàn thoát khỏi mọi sự ràng buộc của Thiên Đạo, Hồng Hoang Thiên Đạo lại có thể để cho chuyện như vậy xảy ra sao?

Vì vậy Hồng Hoang Thiên Đạo đoạn nhiên sẽ không có lòng tốt, giúp đỡ Dương Mi đi luyện hóa bản nguyên của mình.

Vì không thể luyện hóa nó, vậy thì có được Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, Dương Mi lại có tác dụng gì?

Hồng Quân thao tác mãnh như hổ, suy trước, tính sau, lại bắt đầu cân nhắc về lời đánh cược này.

"Thật sự để hắn có được Bản Nguyên Thiên Đạo, lúc đó không thể luyện hóa cũng vô ích, huống hồ lần đánh cược này ta quyết chí phải đạt được..." Sắc mặt Hồng Quân hơi trầm ngâm, nhưng dường như đang tự an ủi mình.

Không thể phủ nhận, những con bài mà Dương Mi tung ra thực sự quá hấp dẫn.

Sở dĩ ông ta ở thế yếu trong cuộc đấu tranh công khai và ngấm ngầm với Dương Mi, ngoài việc Dương Mi bản thân yêu nghiệt vô cùng, còn là vì Tạo Hóa Ngọc Điệp nằm trong tay đối phương.

Nếu có thể đoạt lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, thì lợi ích thực sự quá

lớn.

Huống hồ giờ đây Tạo Hóa Ngọc Điệp nằm trong tay Dương Mi, đã khôi phục lại vẻ hùng tráng năm xưa, là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo thực sự!

Đáng sợ, cũng là kiện Hỗn Độn Chí Bảo duy nhất trên đời này.

Chỉ là, Hồng Quân dù sao cũng không phải kẻ ngốc.

Hiện tại ông ta rõ ràng đang chiếm ưu thế, đã thu Hiên Viên Thị làm đồ đệ, nhưng đối phương lại vẫn vô cùng tự tin đưa ra lời đánh cược như vậy.

Nếu không có mánh khóe gì, thì mới là chuyện lạ!

Thực sự.

Vụ cá cược này, quá lớn rồi.

Một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, cùng với Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo!!

Hai thứ này, bất kỳ thứ nào cũng có thể dễ dàng khiến Thánh Nhân gây ra phong ba huyết vũ, thậm chí khiến toàn bộ Hồng Hoang đại lục khởi động lại Lượng Kiếp.

Thực ra Hồng Quân sở dĩ không trực tiếp từ chối, thậm chí có chút động lòng.

Toàn bộ là vì, ông ta đã bỏ qua sự tồn tại của U Minh Thiên Đạo!

Ông ta cho rằng, Dương Mi muốn đánh Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, nhất định là để mượn đó đột phá cảnh giới Thiên Đạo.

Không có Hồng Hoang Thiên Đạo trợ giúp, Dương Mi dù có thắng, cũng sẽ như giỏ tre múc nước công cốc.

Nếu để Hồng Quân biết, lúc này Dương Mi đang mượn Bản

Nguyên Thiên Đạo của U Minh Thiên Đạo để tu luyện, thậm chí đã chạm đến bình chướng của cảnh giới Thiên Đạo.

E rằng Dương Mi có lấy ra hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo làm vật đánh cược, ông ta cũng sẽ trực tiếp từ chối lời đánh cược Thiên Đạo này.

Để một tu sĩ cảnh giới Thiên Đạo, có được Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, Hồng Quân không dám dự liệu sẽ xảy ra chuyện gì!

Tuy nhiên, đáng tiếc là Hồng Quân không biết những điều này.

Không chỉ Hồng Quân, ngay cả Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng không thể dự liệu mọi chuyện.

Hồng Hoang Thiên Đạo dù sao cũng chỉ là quy tắc trật tự của Hồng Hoang, U Minh Thế Giới tuy cùng tồn tại với Hồng Hoang, nhưng dù sao cũng chỉ là mối quan hệ hợp tác.

Có thể nói, U Minh Thế Giới hoàn toàn độc lập với Hồng Hoang.

Vì vậy Hồng Hoang Thiên Đạo, tự nhiên cũng không quản được chuyện của U Minh Thế Giới, càng không cần nói đến việc suy đoán U Minh Thiên Đạo.

Chương 582

Cũng chính dưới sự trợ giúp của U Minh Thiên Đạo, mới khiến Hồng Hoang Thiên Đạo và Hồng Quân hoàn toàn bỏ qua tất cả, từ đó, từng bước một bước vào cạm bẫy mà Dương Mi đã giăng sẵn.

Dương Mi dám khẳng định, ván cờ này, Hồng Quân nhất định sẽ chấp nhận!

Không ai ngờ, hành động này của Dương Mi hoàn toàn không phải vì mưu kế Hồng Quân, mà là vì mưu kế Hồng Hoang Thiên Đạo.

Hành động này, có thể nói là hành động kinh thiên!

Hành động này cũng không hoàn toàn chỉ là một sự thử nghiệm của Dương Mi, nếu sự thử nghiệm lần này thành công, thì những hành động sau này mới thực sự là kinh thiên động địa.

Thành cảnh giới Thiên Đạo?

Đó không phải là sự theo đuổi cuối cùng.

Người tu đạo, tự nhiên hướng tới vĩnh hằng bất hủ.

Muốn trở thành vĩnh hằng bất hủ thực sự, trọng điểm nằm ở Hồng Hoang Thiên Đạo.

Dương Mi không hề thúc giục Hồng Quân.

Cũng chính sau khi tiếp xúc với Bản Nguyên Thiên Đạo của U Minh Thiên Đạo, cảm nhận được những lợi ích mà Bản Nguyên Thiên Đạo mang lại, hắn mới nảy sinh ý nghĩ này.

U Minh Thiên Đạo vẫn còn trong giai đoạn ấu niên, Bản Nguyên Thiên Đạo của nó có thể có thần hiệu như vậy, vậy Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo thì sao?

Lợi ích của nó, không cần nói cũng biết!

Tuy nhiên Dương Mi cũng rõ mối quan hệ vi diệu giữa mình và Hồng Hoang Thiên Đạo, không thân mật như mối quan hệ "cha con" với U Minh Thiên Đạo.

Muốn có được Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo, đó hoàn toàn là điều không tưởng.

Ngay cả khi Dương Mi đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo, thì cũng còn lâu mới có thể là đối thủ của một Thiên Đạo thực sự!

Càng không cần nói, một Thiên Đạo đã hoàn thiện gần như Hồng Hoang.

Vì vậy, cướp đoạt là điều không thể.

Chỉ là Dương Mi không hề ngờ tới, buồn ngủ lại có người mang gối đến.

Người mang gối này, chính là Hồng Quân!

Đương nhiên, Dương Mi cũng rõ, Hồng Quân không thể có Bản Nguyên Hồng Hoang Thiên Đạo.

Nhưng, cũng chỉ có Hồng Quân mới có thể trực tiếp thương lượng với Hồng Hoang Thiên Đạo.

Ván cược lớn này, bề ngoài trông như Dương Mi muốn đánh cược với Hồng Quân.

Thực chất, là đang đánh cược với Thiên Đạo!

Đương nhiên, tự nhiên cũng không thể thiếu Hồng Quân là người trung gian.

Giờ đây, lời đánh cược đã ở đó, xem Đạo Tổ Hồng Quân và Hồng Hoang Thiên Đạo, có dám chấp nhận hay không!

Hành động này của Dương Mi, là mưu đồ Hồng Hoang Thiên Đạo.

Nếu để Hồng Quân và vô số sinh linh Hồng Hoang biết, nhất định sẽ sợ mất hồn.

Đạo Tôn Dương Mi, lá gan cũng thực sự, quá lớn rồi!

Đương nhiên.

Lúc này đối với Dương Mi, nếu Hồng Quân có thể chấp nhận, thì tự nhiên là tốt nhất.

Chương 583

Nhưng nếu Hồng Quân quá cẩn thận, thì thực ra cũng không có tổn thất gì, chỉ tiếc là bỏ lỡ một cơ hội tốt mà thôi.

Sở dĩ hắn đưa ra lời đánh cược này, cũng vì rõ Hồng Hoang Thiên Đạo có khả năng lớn sẽ chấp nhận lời đánh cược này.

Dù sao năm đó khí thế hung hăng định ra lời đánh cược Tam Hoàng Ngũ Đế với Dương Mi, muốn mượn đó để một lần đánh bại Dương Mi, nhưng giờ đây lại không thắng được một trận nào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không chỉ không thể đánh bại Dương Mi, mà còn sẽ làm tăng khí thế ngông cuồng của Dương Mi.

Vì vậy, kết cục của Nhân Hoàng là điều ông ta phải đạt được bằng mọi giá, nếu không ông ta cũng sẽ không giúp đỡ Hồng Quân che giấu thiên cơ.

Vì đã quyết chí phải đạt được.

Vậy thì đối với miếng thịt đưa đến tận miệng Dương Mi, đâu có lý do gì mà không ăn?

Còn về Dương Mi, có thật sự sẽ thua không?

Năm đó đã từng nói trong U Minh Thế Giới, Tam Hoàng Ngũ Đế đều thuộc về ta, đó không phải là một câu nói đùa.

Nếu Hồng Quân cưỡng ép thay đổi thiên cơ, thu nhận Phục Hy hoặc Liệt Sơn Thị, thì thật sự rất khó giải quyết.

Nhưng trớ trêu thay Hồng Quân lại thu nhận Hiên Viên Thị, Hồng Quân đã nghịch chuyển thiên cơ, ẩn ẩn thay đổi vận mệnh của Nhân Hoàng sau này.

Không nghi ngờ gì đã cho Dương Mi một cơ hội để làm lớn chuyện, nếu không Dương Mi sẽ thực sự không đưa ra lời đánh cược này.

Dù sao những người quen biết đều biết, hắn là một chủ nhân vĩnh viễn không bao giờ chịu thiệt!

Cũng chính vì vậy, nên Hồng Quân mới chần chừ mãi không đáp lại.

"Đạo hữu... chẳng lẽ là nghịch thiên hành vi?!" Hồng Quân trầm ngâm rất lâu, rồi đột nhiên mở miệng nói, nhưng không trực tiếp đáp lại câu hỏi của Dương Mi, mà hỏi một cách bóng gió.

Trong ngữ khí, rõ ràng có một tia bất mãn.

Rõ ràng, lúc nãy đã suy đoán ra được chút gì đó.

Nghe câu hỏi của Hồng Quân, Dương Mi lại cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng khẽ nhếch lên cười khẽ nói: "Thế nào là nghịch thiên?

Thế nào là thuận thiên?" "Ta đã sớm siêu thoát Thiên Đạo, không chịu sự quản hạt của Thiên Đạo, ngang hàng với trời.

Ý chí của ta, cũng có thể là ý trời, có vấn đề gì sao?" Giọng nói của Dương Mi rất bình thản, nhưng ý tứ trong lời nói lại không hề đơn giản.

Hồng Quân hợp nhất với Thiên Đạo, tự nhiên có thể đại diện cho cái gọi là ý trời.

Nhưng, xin lỗi.

Ta đã sớm thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, theo đuổi con đường Đại Đạo, về cơ bản những gì ta muốn làm, đều là tuân theo ý chí của Đại Đạo, đâu có cái gọi là thuận thiên hay nghịch thiên?

Hồng Quân muốn dùng Thiên Đạo để áp chế ta, e rằng có chút buồn cười rồi.

"Trong Hồng Hoang, không thể làm loạn!" Giọng nói của Hồng Quân lại một lần nữa truyền đến, nhưng rõ ràng có một tia sát khí.

"A..." Đối mặt với giọng nói đầy sát khí của Hồng Quân, Dương Mi lại khẽ cười một tiếng, không chút để tâm nói: "Đạo hữu lại cười rồi, ván cược này, có dám chấp nhận không?" "Có dám chấp nhận thì chấp nhận, không dám thì bỏ cuộc, đừng có lề mề, hiện tại bản tôn đang ở thế yếu đó nha!" Giọng nói của Dương Mi có chút sốt ruột, trong Hồng Hoang rộng lớn, e rằng cũng chỉ có một mình hắn dám nói chuyện như vậy với Hồng Quân.

Tuy nhiên, Hồng Quân lại không có chút cách nào.

Hừ.

Nghe lời nói của Dương Mi, Hồng Quân không thể nhịn được nữa, một bụng lửa giận xông thẳng lên não.

Mặc dù đối phương đã làm ra những gì, nhưng đúng như đối phương đã nói, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không thể dễ dàng áp chế một cường giả đã thoát ly khỏi sự khống chế của Thiên Đạo.

Chương 584

Ngay cả khi đối phương, thực sự làm càn trong Hồng Hoang!

Vả lại, đối phương có cơ hội chuyển bại thành thắng, nhưng đó cũng chỉ là cơ hội mà thôi.

Dù sao, ông ta đã nắm giữ quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, có thể nói đã chiếm được ưu thế lớn nhất.

Cuối cùng ai thắng ai thua, thực sự rất khó nói.

Với vẻ mặt uất hận, nhưng lại có chút bất đắc dĩ, Hồng Quân cuối cùng thở dài một hơi, trầm ngâm một lát, rồi dứt khoát nói: "Ván cược, bần đạo chấp nhận rồi!" "Đạo hữu, đang chơi với lửa, hy vọng lúc đó đừng có khóc lóc hối hận mới phải!" Hồng Quân cuối cùng cũng chấp nhận ván cược này, đáng lẽ là Hồng Hoang Thiên Đạo đã chấp nhận ván cược này.

Vừa nãy Hồng Quân trầm ngâm một lát, chính là đang thương lượng với Hồng Hoang Thiên Đạo.

Chính vì có sự đồng ý của Hồng Hoang Thiên Đạo, đại hậu đài này, Hồng Quân mới dám trực tiếp chấp nhận ván cược lớn này.

Nghe lời nói đầy cảnh cáo của Hồng Quân, Dương Mi lại có cảm giác kế hoạch đã thành công, khẽ cười nói: "Vậy thì không cần phiền Đạo hữu phí tâm rồi." "Chuyện Nhân Hoàng sau này, hy vọng Đạo hữu có thể giữ lời hứa!" "Và, lần này thật sự phải đa tạ Hồng Quân Đạo hữu rồi." Cảm ơn là điều đương nhiên.

Nếu không có Hồng Quân, ta thật sự không có cách nào mưu đồ Thiên Đạo.

Có thể nói lần mưu đồ này có thể thành công, trong đó Hồng Quân

tuyệt đối chiếm hơn một nửa công lao.

Dương Mi đang nghĩ, chẳng lẽ cũng nên đối xử tốt hơn với kẻ đáng thương Hồng Quân này rồi.

Hồng Quân, kẻ đáng thương này, lần này hiển nhiên lại chịu thiệt lớn rồi.

Đó cũng là tự tìm khổ mà thôi.

Ban đầu nếu không có chuyện Dương Mi muốn làm, Hồng Quân hoàn toàn có chỗ để xoay chuyển.

Nhưng trớ trêu thay, Dương Mi đã quyết định làm gì, thì phải cưỡi hổ khó xuống, buộc phải làm điều đó.

Nếu lúc này từ chối lời đánh cược, thì rõ ràng là đã nhận thua.

Nếu nhận thua, sẽ có ảnh hưởng lớn đến Đạo Tâm của ông ta.

Dù sao người cầu đạo, tự nhiên phải một lòng tiến tới, Đạo Tâm càng không thể có chút tì vết nào!

Làm như vậy, uy nghiêm của Thiên Đạo cũng sẽ không còn, thậm chí sẽ làm loạn toàn bộ Hồng Hoang!

Tất cả, đều là do ông ta đã thiện tiện thay đổi vận mệnh của Hiên Viên mà ra.

Cuộc mưu đồ này, thực ra ngay từ đầu đã là một Dương Mưu đường đường chính chính, bức bách Hồng Hoang Thiên Đạo không thể không chấp nhận!

Bị đối phương dùng thủ đoạn quen thuộc nhất để bức bách, sự uất ức trong lòng Hồng Quân có thể biết được.

Nhìn Hiên Viên ở không xa, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải bồi dưỡng Hiên Viên Thị trở thành đại hiền nhân tộc xuất sắc nhất!

Hơn cả Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Liệt Sơn Thị!

Vào lúc này.

Dương Mi truyền lời cho La Hầu, giao phó mọi việc.

Lần này, hắn lại không định đích thân ra tay.

Hãy để lão đối thủ Hồng Quân này, lại một lần nữa diễn cảnh Đạo Ma Chi Tranh đi!.

Không nhắc đến kế hoạch giữa hai vị chí cao Hồng Hoang.

Tại đô thành Trần Đô của nhân tộc, lại xảy ra một tai họa.

Liệt Sơn Thị tuy đã sáng tạo ra 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》, lập ra y dược chi đạo, được nhân tộc tôn xưng là Thần Nông Thị.

Chương 585

Nhưng vẫn chưa công đức viên mãn, chưa trở thành Địa Hoàng quả vị.

Vì vậy lúc này, hắn vẫn là Cộng Chủ của nhân tộc.

Hiện đang bận rộn xử lý chính sự của nhân tộc, sau khi xử lý xong những chính sự này, còn phải đi truyền dạy y dược chi đạo cho nhân tộc, có thể nói là vô cùng bận rộn.

Chỉ cần tiếp tục bận rộn gần nghìn năm như vậy, sau đó, Liệt Sơn Thị có thể công đức viên mãn, trở thành Địa Hoàng quả vị của nhân tộc.

Lúc đó, tự nhiên sẽ xuất hiện một Cộng Chủ nhân tộc mới, giống như Liệt Sơn Thị năm đó, tiếp nhận Liệt Sơn Thị tiếp tục lãnh đạo nhân tộc.

Theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, người có thể kế nhiệm Liệt Sơn Thị trở thành Cộng Chủ mới của nhân tộc, tự nhiên chính là Hiên Viên Thị.

Đương nhiên...

điều này được xây dựng trên cơ sở, Hồng Quân không làm loạn thiên cơ, không thu nhận Hiên Viên Thị làm đồ đệ sớm hơn.

Lúc này Hiên Viên Thị không những xuất thế sớm hơn, lại còn được Hồng Quân đích thân truyền dạy, e rằng chưa đầy vài trăm năm nữa, sẽ sớm leo lên vị trí Cộng Chủ nhân tộc.

Thôi tạm không nhắc đến những điều này.

Thế nhưng vào lúc này.

Một tin dữ đã truyền đến.

Con gái nhỏ của Liệt Sơn Thị, Nữ Oa, trong lúc du ngoạn ở Đông Hải, đã bị chết đuối, vẫn lạc rồi!

Lúc này Dương Mi đang giao phó cho La Hầu một số chi tiết cụ thể, tự nhiên liên quan đến kế hoạch vị trí Nhân Hoàng.

Dương Mi đang đắm chìm trong việc đột phá cảnh giới Thiên Đạo, căn bản không có thời gian đích thân ra tay, và cũng cho rằng lần này căn bản không cần đích thân ra tay.

Đối mặt với Hồng Quân đích thân ra tay, Dương Mi đã dành đủ sự coi trọng, giao chuyện này cho Ma Tổ La Hầu, người từng làm rung chuyển Hồng Hoang với uy danh của mình!

Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân vốn là đối thủ đã định, hai người từ thuở sơ khai Hồng Hoang đã không ngừng đấu tranh, hoàn toàn ở mức sống chết.

Vì vậy La Hầu nghe nói lần này trở về Hồng Hoang, làm đối thủ của Đạo Tổ Hồng Quân, kích động đến không thể tả.

Kể từ khi thế Đạo ngày càng cường thịnh, Ma Tộc bất đắc dĩ phải rút khỏi Hồng Hoang, trong lòng La Hầu vẫn luôn có chút dè chừng.

Nhưng vô năng, thế của Thiên Đạo nằm trên Đạo.

La Hầu tuy thân là Ma Tổ đường đường, nhưng cũng không phải người không biết thời thế, đối đầu cứng rắn với toàn bộ Hồng Hoang Thiên Đạo, không nghi ngờ gì là châu chấu đá xe.

Dù sao không phải ai, cũng là Đạo Tôn Dương Mi!

Tục ngữ nói, dựa cây lớn dễ hóng mát.

Nghe Dương Mi từng lời giao phó kế hoạch, La Hầu đều hận không thể nhanh chóng thực hiện, nóng lòng muốn xem bộ dạng khó

coi của Hồng Quân.

Thế nhưng khi La Hầu đang nghe đến đoạn gay cấn nhất, âm thanh bên tai lại đột nhiên dừng lại.

Đợi một lát, không có âm thanh truyền đến, La Hầu mới không khỏi mở miệng hỏi: "Chủ thượng, sao vậy?

Có chuyện gì sao?" Giọng nói của La Hầu khiến Dương Mi tỉnh lại, lúc này lông mày của Dương Mi hơi nhíu lại, khẽ nói: "Nhân tộc có đại sự phát sinh, con gái của Cộng Chủ nhân tộc Thần Nông, trong lúc vui chơi bên bờ biển Đông Hải, đã bị Tam Thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương làm mưa làm gió mà chết đuối." "Hiện giờ Thần Nông Thị, đang khóc lóc kể lể chuyện này ở Thánh Địa nhân tộc." Con gái của Địa Hoàng bị Tam Thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương làm mưa làm gió mà chết đuối?

Rõ ràng.

Chuyện này e rằng không đơn giản.

Con gái nhỏ Nữ Oa của Liệt Sơn Thị, thực ra ở hậu thế chính là Tinh Vệ nổi tiếng khắp nhà nhà!

Tương truyền sau khi bị chết đuối, vì oan tử thù hận không thể tan đi, chấp niệm hóa thành chim Tinh Vệ kia, không ngừng ngậm đá lấp biển, muốn lấp bằng toàn bộ Đông Hải, để tiêu tan mối hận trong lòng.

Chương 586

Đó chính là câu chuyện "Tinh Vệ lấp biển", chỉ là câu chuyện này lại tồn tại quá nhiều lỗ hổng.

Không nhắc đến việc Nữ Oa là con gái của Liệt Sơn Thị, tự nhiên có tu vi trong người, làm sao có thể dễ dàng bị chết đuối như vậy?

Huống chi thân phận của Nữ Oa, đường đường là con gái của Cộng Chủ nhân tộc, lại làm sao có thể không có người âm thầm bảo vệ?

Như vậy, lại bị Tam Thái tử Ngao Bính của Long tộc sống sờ sờ làm chết đuối?

Giờ đây trong Hồng Hoang, ai mà không biết nhân tộc là nhân vật chính đã định của Hồng Hoang, không nói đến việc nhân tộc hiện nay hùng mạnh như thế nào, sau lưng họ lại còn có Đạo Tổ Dương Mi chống lưng!

Một nhân tộc như vậy, đâu phải là Long tộc nhỏ bé có thể trêu chọc được?!

Tam Thái tử Long tộc kia lại lấy đâu ra dũng khí, lại dám ám hại công chúa nhân tộc?

Chẳng lẽ đã ăn gan hùm mật báo rồi sao?

E rằng ai cũng có thể đoán ra được, chuyện này có nhiều mánh khóe.

"Long tộc nhỏ bé một con rồng con, cũng dám ra tay với nhân tộc sao?" Nghe Dương Mi kể lại, trên mặt La Hầu cũng hơi động dung.

Long tộc hiện tại, không phải là Long tộc độc bá thiên hạ trong thời kỳ Long Hán Đại Kiếp năm đó.

Trong thời kỳ Long Hán Sơ Kiếp, Long tộc quả thực mạnh mẽ như biểu tượng, càng áp đảo Kỳ Lân, Phượng Tộc hai tộc.

Hồng Hoang rộng lớn, ai dám không nể mặt Long tộc?

Ngay cả thân là Ma Tổ La Hầu, lúc đó cũng chỉ từng bước bày kế chống lại Tam Tộc Tiên Thiên, nếu đối kháng trực diện, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng thì thật khó nói.

Nhưng theo Long Hán Đại Kiếp trôi qua, dù đã qua vô số năm, sự suy yếu của Long tộc vẫn không thể được làm chậm lại.

Nếu không phải năm đó Thiên Hà sụp đổ, để Long tộc có cơ hội lập công chuộc tội, thì e rằng Long tộc lúc này đã suy tàn không ra hình dạng nữa rồi.

Ngay cả như vậy, Long tộc hiện tại trong Hồng Hoang, không ai còn đặt Long tộc vào mắt nữa.

Long tộc hiện nay, có thể nói là vô cùng yếu ớt.

Yếu ớt đến mức độ nào?

Nếu không có Tiểu Long Nữ, tọa kỵ của Đạo Tôn, thì hiện nay toàn bộ Long tộc thậm chí không thể tìm ra nổi một Đại La Kim Tiên!

Vì vậy Long tộc hiện nay trong mắt thế nhân Hồng Hoang, căn bản không ai còn đặt họ vào mắt.

Bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào cũng có thể dễ dàng chơi đùa họ trong lòng bàn tay, càng không cần nói đến Ma Tổ La Hầu, người có thực lực đã tăng vọt, tự nhiên không coi trọng Long tộc nhỏ bé.

Một tộc quần yếu ớt như vậy, lấy đâu ra lá gan dám ám hại Nữ Oa?

Không nghi ngờ gì là, một con kiến nhỏ chủ động đi cắn một con voi sao?

Lão Thọ Tinh ăn thuốc độc, đã sống đủ rồi sao?

Mặc dù Long Tam Thiên và một số cường giả Long tộc khác đã sớm ẩn mình trong Thánh Địa Long tộc không hỏi thế sự, nên không được chúng sinh Hồng Hoang biết đến, dẫn đến toàn bộ nhân tộc trong mắt chúng sinh Hồng Hoang.

Lại rơi vào tình cảnh như hiện nay!

Nhưng Long tộc chẳng lẽ không biết, sau lưng nhân tộc lại đứng Đạo Tôn Dương Mi sao?

Uy thế của Đạo Tôn Dương Mi hiện nay trong Hồng Hoang, đã vượt xa Đạo Tổ Hồng Quân.

Tuy nhiên tâm tư của Dương Mi, lại đặt vào Ngao Bính kia.

Vị Tam Thái tử Đông Hải Long Vương này ở hậu thế cũng khá nổi tiếng, trong thời kỳ Phong Thần, đã bị Na Tra rút gân lột da, chết thảm vô cùng!

Chương 587

Tương truyền, vì năm đó đã làm chết đuối con gái của Thần Nông là Nữ Oa, nên mới có báo ứng như vậy.

Còn về sự thật của chuyện này, Dương Mi tự nhiên không quan tâm.

Nhưng giờ đây vì chuyện này, Long tộc và nhân tộc chắc chắn sẽ phát sinh ma sát.

Nếu để mặc không quản, e rằng sẽ gây ra những hậu quả không tốt.

Vì mối quan hệ với Tiểu Long Nữ, hắn lại không muốn thấy hậu quả xảy ra.

Việc xử lý chuyện này, cũng vô cùng đơn giản, đương nhiên cũng không cần Dương Mi đích thân ra tay, trực tiếp truyền lời cho Tiểu Long Nữ đang bế quan tu luyện.

Chuyện của Long tộc, tự nhiên giao cho công chúa Long tộc đích thân xử lý thì tốt hơn một chút.

Dương Mi biết, chuyện lần này không chỉ có mánh khóe, ngược lại còn có một trận Công Đức có thể làm được.

Trước đây Công Đức đều thuộc về Nguyên Phượng, Dương Mi không thể quá thiên vị, lần này thì vừa hay bù đắp cho Tiểu Long Nữ.

Sau khi nhận được truyền âm, Tiểu Long Nữ lập tức rời khỏi bế quan, đi về phía bờ biển Đông Hải, nơi Thánh Địa nhân tộc.

La Hầu biết chuyện này Dương Mi đã có sắp xếp, cũng không hỏi nhiều, tâm tư của hắn đã hoàn toàn đặt vào cuộc tranh giành Nhân Hoàng.

Sau khi chúc phúc một lần nữa, La Hầu cũng đi về phía Hồng Hoang, bắt đầu hành động.

Còn Dương Mi, người đang bày mưu tính kế, thì tiếp tục tu luyện đột phá.

Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại, là dốc toàn lực đột phá cảnh giới Thiên Đạo!

Chỉ có thực lực tuyệt đối, mới có quyền tự chủ tuyệt đối, đây là chân lý mà Dương Mi đã lĩnh ngộ kể từ khi giáng lâm Hồng Hoang.

Không có quan hệ phức tạp, không có chỗ dựa hùng mạnh vô cùng, chỉ có sở hữu thực lực đủ sức lay chuyển trời đất, mới có thể có quyền lên tiếng tuyệt đối!

Nếu Dương Mi không sở hữu thực lực đủ để khiến Hồng Hoang Thiên Đạo cũng phải kiêng kỵ, Hồng Hoang Thiên Đạo lại có thể, để mặc Dương Mi làm càn như vậy sao?

E rằng vì không ảnh hưởng đến quỹ tích Thiên Đạo ban đầu của Hồng Hoang, đã sớm tru sát Dương Mi rồi.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại không thể làm gì Dương Mi như vậy, sau này, càng không thể làm gì!

Lúc này, tại Thiên Hoàng Cung ở Đông Hải, Thần Nông Thị đang khóc lóc kể lể với Phục Hy.

Ngày thường bận rộn chính sự, lơ là việc bầu bạn, kết quả Nữ Oa vì buồn chán nên đã chạy ra Đông Hải chơi... nhưng không ngờ, lại xảy ra chuyện bi thảm như vậy!

Tuy Thần Nông Thị cũng vô cùng tự trách, hoàn toàn không làm tròn trách nhiệm của một người cha.

Nhưng xét đến cùng, Tam Thái tử Ngao Bính của Long Vương đã

làm quá đáng rồi!

“Hoàng Đế, đừng khóc, chuyện này Hoàng Huynh tự sẽ làm chủ cho muội!” Phục Hy vội vàng lên tiếng an ủi, nhưng chuyện này thực sự có chút khó giải quyết.

Nhưng nhìn con chim xanh mơ màng bên cạnh Thần Nông Thị, trong lòng Phục Hy cũng một trận đau xót.

Chim xanh, chính là con gái Nữ Oa của Thần Nông.

Sau khi bị chết đuối, oán hận vì cái chết oan không thể tan đi, chấp niệm kết thành hồn phách bất diệt, muốn báo thù này, hóa thành chim nước, tên là Tinh Vệ, cả ngày ngậm đá lấp biển lớn.

Thần hồn của Nữ Oa đã hoàn toàn bị bản năng thú tính che lấp, sớm đã không còn nhận thức được sự thật, chỉ còn lại bản năng ngậm đá lấp biển.

Trước đây Nữ Oa thường xuyên chơi đùa ở Tổ Địa, có thể nói là Phục Hy đã nhìn cô bé lớn lên.

Một đứa trẻ tốt như vậy, giờ đây lại biến thành bộ dạng này, Phục Hy nhìn mà cũng vô cùng đau lòng.

Chương 588

"Chuyện này, e rằng có chút mánh khóe!" Vào lúc này, Toại Nhân Thị và các Tổ Tiên nhân tộc Tam Tổ khác, những người cũng đang bế quan tu hành ở Thánh Địa, cũng nghe tiếng mà tìm đến.

Nghe Thần Nông Thị khóc lóc kể lể xong, Toại Nhân Thị không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

"Kính chào Tam Tổ!" Phục Hy và Thần Nông Thị thấy Toại Nhân Thị và các Tổ Tiên nhân tộc Tam Tổ đến, vội vàng cung kính chắp tay nói: Tam Tổ cũng rất thân thiện, cười ha ha đáp lễ nói: "Hai vị Cộng Chủ, không cần đa lễ." Mặc dù Toại Nhân Thị và những người khác là Tam Tổ cổ xưa của nhân tộc, nhưng Phục Hy và Thần Nông hai vị Cộng Chủ có cống hiến to lớn cho nhân tộc, vì vậy mấy người cũng không tiếp tục khách khí.

Phục Hy nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, thực ra trong lòng hắn đã sớm có suy nghĩ về chuyện này.

Chỉ vì Thần Nông đang bi thương, cùng với sự đau xót dành cho Nữ Oa, Phục Hy cũng không tiện nói nhiều.

Nhưng giờ đây Tam Tổ đã đề xuất, Phục Hy vì đại cục của nhân tộc, cũng đưa ra nghi vấn trong lòng: "Ta cũng cảm thấy, chuyện này e rằng có mánh khóe!" Nghe Tam Tổ và Phục Hy nhắc nhở, Thần Nông Thị bị thù hận làm mờ mắt, cũng từ từ bình tĩnh lại: "Chuyện này, nói thế nào?" Toại Nhân Thị nghe vậy, trầm ngâm một lát, rồi nói: "Địa Hoàng!" "Kể từ sau khi Tam Tộc thượng cổ tranh bá thất bại, Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc tiên thiên tam tộc liền hoàn toàn suy bại, thực lực suy thoái nghiêm trọng." "Kể từ đó, Long tộc liền rút về hải vực Tứ Hải, không dễ dàng xuất hiện trên đất liền, bình thường

hành sự cũng trở nên cực kỳ khiêm tốn, không bao giờ chủ động gây chuyện." "Huống hồ hiện nay, ai mà không biết nhân tộc ta đang ở thế đại hưng, vậy mà vào lúc này, Long tộc vốn dĩ cực kỳ cẩn thận trong hành sự, đột nhiên lại làm càn làm chết đuối công chúa nhân tộc ta..." Toại Nhân Thị nói đến đây liền dừng lại, tin rằng tất cả mọi người, bao gồm cả Thần Nông Thị, đều đã hiểu ý của ông ta.

Dù sao những người có mặt, đều là người lãnh đạo của nhân tộc.

Lúc đó Hữu Sào Thị, cũng khẽ nói: "Hai vị Cộng Chủ, nếu chuyện này có vấn đề, ta cảm thấy chúng ta nên bàn bạc kỹ lưỡng." Truy Y Thị cũng phụ họa nói: "Địa Hoàng mất đi ái nữ, đau lòng bi thiết, chúng ta cũng cảm thấy như vậy, chỉ là, nếu chuyện này có người cố ý mưu đồ, thì phải đề phòng nhân tộc ta bị kẻ đứng sau lợi dụng!" Ý của Tam Tổ Toại Nhân Thị cũng rất rõ ràng, mặc dù lúc này có nhiều mánh khóe, nhưng chuyện này dù sao cũng là Long tộc làm.

Bất kể thế nào, món nợ này phải tìm Long tộc.

Chỉ là khi tính sổ, cũng phải đề phòng bị người khác lợi dụng.

Tốt nhất, có thể đưa ra một biện pháp vẹn toàn.

Lúc này Thần Nông Thị, cũng đã cảnh giác, tạm gác lại bi thương, lau khô nước mắt.

Liên quan đến đại sự nhân tộc, đâu phải lúc con cái tình trường: "Kính thưa Tam Tổ, thưa Hoàng Huynh, có đối sách nào không?" Tam Tổ và Phục Hy nghe vậy, đều nhíu mày không nói gì.

Rõ ràng, nhất thời cũng không nghĩ ra được đối sách hay nào.

Nhưng khi mọi người đang sầu não không biết làm sao, Long Vương Đông Hải Ngao Quảng lại dẫn theo đứa con bất hiếu của mình, đích thân đến Thánh Địa nhân tộc để tạ tội!

"Ngao Bính!!" Thần Nông thấy Ngao Bính, lập tức trợn tròn mắt,

phẫn nộ chỉ vào Ngao Bính, hận không thể lập tức nuốt sống đối phương để báo thù cho đứa con gái đáng thương của mình.

Nhưng nhớ đến chuyện đã bàn bạc trước đó, biết chuyện này e rằng có ẩn tình khác, nên hắn đành tạm kiềm chế lửa giận trong lòng.

Chỉ là Ngao Bính bản thân vì đã làm chuyện sai nên chột dạ, giờ đây thấy Thần Nông càng sợ đến chết, run rẩy trong tay Ngao Quảng.

Ngao Quảng thấy vậy, vừa giận vừa xót.

Giận con trai mình thật không biết tỉnh ngộ, tùy tiện gây họa cho nhà người ta.

Đồng thời cũng có chút xót, con trai mình e rằng sẽ phải chịu tội.

Lúc này ông ta cũng không dám có chút thiên vị nào, nếu xử lý không tốt, thì ông ta sẽ trở thành đại tội nhân của Long tộc!!

Mặc dù lúc này không thể hoàn toàn trách con trai, nhưng người đó dù sao cũng là do đứa con đáng thương của ông ta giết chết.

Đúng như câu nói, oan có đầu nợ có chủ.

Nhìn Thần Nông Thị và những người khác gần ngay trước mắt, Ngao Quảng đành thở dài một hơi.

Chỉ mong, con trai mình, có thể giữ được một mạng nhỏ là đủ!

“Xin Địa Hoàng, tha tội a!” “Ngao Bính nghịch tử dám gây ra đại họa nghịch thiên như vậy, tiểu vương cũng chấn kinh cực độ, sau khi biết tin, liền lập tức bắt giữ nó, đưa đến nhân tộc.” “Long tộc ta hiện nay đã yếu ớt vô cùng, làm sao dám trêu chọc nhân tộc, chuyện này, tuyệt đối không phải Long tộc ta mưu đồ, xin Địa Hoàng minh giám!” Nhìn Liệt Sơn Thị và Tam Tổ nhân tộc gần ngay trước mắt, Ngao Quảng lập tức mồ hôi lạnh ròng ròng, mang theo một tia khóc lóc giải thích.

Khi biết chuyện này, ông ta suýt chút nữa đã sợ tè ra quần.

Nếu đơn thuần chỉ là một nhân tộc thì cũng đành, nhưng giờ đây Hồng Hoang ai mà không biết, sau lưng nhân tộc lại đứng Đạo Tôn!

Đứa con bất hiếu của mình, chẳng lẽ đã sống chán rồi sao?

Lại dám đi ám hại công chúa nhân tộc đường đường?

Chương 589

Ông ta chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh u ám, dường như đã nhìn thấy cảnh tận thế Long tộc bị diệt vong.

Long tộc lúc đó, thực sự yếu ớt đến đáng thương, đâu còn chút uy phong và bá khí nào của Long tộc năm xưa?

"Phụ Vương, chuyện này thực sự không liên quan đến con!" "Con oan uổng quá!

Con lấy đâu ra lá gan dám đi giết hại Cộng Chủ nhân tộc chứ!" Tam Thái tử Ngao Bính bên cạnh thấy cảnh này, thân thể không nhịn được kịch liệt run rẩy, lập tức không nhịn được khẽ biện giải.

Liệt Sơn Thị nghe Ngao Bính biện giải, trên mặt vẫn lộ một tia uất hận, trừng mắt nhìn Ngao Bính, giọng nói đầy sát khí hỏi: "Người, có phải là do ngươi giết không?" Một câu nói, trực tiếp chặn họng Ngao Bính đang biện giải.

Hoặc có lẽ thực sự bị oan uổng.

Hoặc có lẽ thực sự bị lợi dụng.

Nhưng.

Người, thực sự là do hắn giết.

Rõ ràng, đó là một sự thật không thể chối cãi.

Cảm nhận được lửa giận khủng bố bùng nổ từ Liệt Sơn Thị, Ngao Bính như mất hồn, lơ đãng, trong miệng lẩm nhẩm nửa câu cũng không nói ra được lý do.

Ngao Quảng bên cạnh thấy tình thế này, trong lòng cũng đột nhiên lạnh đi một nửa.

Chẳng lẽ đứa con nghịch tử này, hôm nay thực sự sẽ phải bỏ mạng ở đây sao?

Nhưng Ngao Quảng vẫn luôn nhắc nhở mình trong lòng, nếu thực sự xảy ra kết quả tồi tệ nhất, cũng tuyệt đối không được có bất kỳ hành vi kích động nào.

Nếu không, Long tộc thực sự sẽ tiêu đời a!

Nhưng khi Ngao Bính tưởng rằng mình chắc chắn sẽ chết, lửa giận khủng bố trên người Liệt Sơn Thị lại từ từ tiêu tan.

Nhìn Ngao Bính toàn thân không ngừng run rẩy, cùng với Ngao Quảng bên cạnh vẻ mặt bi thống, trên mặt Liệt Sơn Thị lộ ra vẻ trầm ngâm.

Cuối cùng, hắn là một minh quân vĩ đại, không vì tình cảm nhi nữ mà đánh mất khả năng phán đoán cơ bản nhất.

Kẻ giết con gái hắn đang ở trước mắt, nhưng Liệt Sơn Thị lại không trực tiếp ra tay sát thủ.

Không, không thể.

Hắn nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu thực sự đứng sau, như vậy mới có thể thực sự báo thù cho con gái mình!

Hiện nay nhân tộc và Long tộc, tựa như mặt trăng và đom đóm, vốn không có oán không có thù.

Long tộc, không có lý do để ra tay với con gái hắn!

Huống chi.

Nếu thực sự là do Long tộc làm, vậy Long Vương Ngao Quảng lại vì sao phải đích thân đến tạ tội?

Vì cái gì?

Kẻ giết chết con gái hắn, lại càng không biết gì, mặt đầy uất ức và bất đắc dĩ.

Liệt Sơn Thị lúc này có thể kết luận, kẻ giết con gái hắn là Ngao Bính của Long tộc không sai, nhưng kẻ chủ mưu thực sự hại chết con gái hắn nhất định có người.

Mục tiêu của người này, e rằng căn bản không đơn giản chỉ là con gái hắn, mà nhằm vào toàn bộ nhân tộc!

Lúc này, Liệt Sơn Thị biết, càng phải đặc biệt bình tĩnh.

Nhưng kẻ chủ mưu lại là ai?

Chương 590

Liệt Sơn Thị lại không có chút manh mối nào!

"Chuyện này..." Khi Liệt Sơn Thị không biết phải đưa ra quyết định như thế nào, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai đạo kim quang.

Kim quang lóe lên, hai bóng người giáng xuống.

Một người trong đó khí chất bình hòa, dung mạo hiền hậu gần gũi, chính là Địa Hoàng Chi Sư Trấn Nguyên Tử!

Người còn lại, lại có dung nhan thiên tư, mỹ lệ tuyệt trần, toàn thân trên dưới lại toát ra một cỗ bá khí khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người này, lại là một nữ tử.

"Lão Tổ Tông!" "Lão Tổ Tông, cứu Ngao Bính đi!" Mọi người thấy hai bóng người đột nhiên giáng xuống đều ngạc nhiên, sau khi nhìn rõ người đến, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và Ngao Bính lập tức vẻ mặt kích động, lớn tiếng gọi nữ tử dung mạo kiều diễm kia.

Nữ tử, hiển nhiên chính là chỗ dựa duy nhất còn sót lại của Long tộc hiện nay, công chúa Long tộc Tiểu Long Nữ, tọa kỵ của Đạo Tôn Dương Mi!

Tiểu Long Nữ sau khi nhận được truyền thừa của Long Vương, không chỉ tu vi đại tăng, mà tính cách của toàn bộ con người cũng đã xảy ra biến hóa lớn lao.

Tiểu Long Nữ trước đây chỉ là một công chúa kiêu căng, giờ đây lại ẩn ẩn trở thành một Nữ Vương đầy bá đạo.

Thực lực ngang hàng với Phục Hy, hiển nhiên là cảnh giới Hỗn

Nguyên!

Hiện nay toàn bộ Hồng Hoang đại lục trừ những Thánh Nhân kia, những người có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên cũng chỉ có vài người, những người này lại đều là người của một mạch Đạo Tôn.

Đợi mọi người nhìn rõ Tiểu Long Nữ xong, Phục Hy và Liệt Sơn Thị hai vị Cộng Chủ, thậm chí Toại Nhân Thị và các Tổ Tiên nhân tộc Tam Tổ khác đều vội vàng bỏ qua lễ tiết, mấy bước tiến lên cung kính đến trước mặt Tiểu Long Nữ.

"Bái kiến Sư tỷ!" "Bái kiến Thánh Sư!" Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng tuy chỉ là tọa kỵ của Dương Mi, nhưng rõ ràng Dương Mi đối xử với họ không khác gì đồ đệ của mình, vì vậy Phục Hy xưng cô là Sư tỷ cũng hợp lý.

Địa vị của Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng trong nhân tộc, cũng nằm trên Tam Tổ Toại Nhân Thị.

Ban đầu khi nhân tộc mới sinh, Dương Mi đã chăm sóc nhân tộc vạn năm, Nguyên Phượng và Tiểu Long Nữ trong thời gian đó cũng đã giúp đỡ nhân tộc không ít, dạy cho nhân tộc nhiều điều.

Vì vậy Tiểu Long Nữ và Nguyên Phượng hai người, cũng được nhân tộc tôn xưng là Thánh Sư!

Chỉ là biểu cảm của mọi người đều vô cùng kỳ lạ, không ai ngờ Tiểu Long Nữ lại đột nhiên đích thân đến.

Không cần đoán, mọi người có mặt đều rõ, Tiểu Long Nữ hiển nhiên là vì chuyện của Ngao Bính mà đến.

Chính vì vậy, mọi người mới đặc biệt kinh ngạc.

Tiểu Long Nữ đại diện cho ai, ai mà không rõ, đó chính là đại diện trực tiếp cho Đạo Tôn Dương Mi a!

Chẳng lẽ, Thánh Phụ cũng đang chú ý đến chuyện này?

Nếu thật sự như vậy, thì chuyện này, e rằng thật sự không phải là một chuyện đơn giản!

Nhất thời, tâm trạng của Liệt Sơn Thị và những người khác đều có chút nặng nề, tự nhiên là đang lo lắng cho nhân tộc.

Ngược lại Ngao Quảng và Ngao Bính hai người lập tức thở phào nhẹ nhõm, vì lão Tổ Tông của mình đã đến, vậy thì chuyện này cũng không cần phải lo lắng nữa rồi.

Lão Tổ Tông của mình, dù sao cũng là người của Long tộc a!

Nhưng Tiểu Long Nữ liếc nhìn Ngao Quảng và Ngao Bính, lại lạnh lùng nói: "Nếu chuyện này là do ngươi làm, thì hãy tự sát ngay tại chỗ đi." Sau khi nói xong, liền vẻ mặt nhu hòa nhìn Liệt Sơn Thị: "Địa Hoàng, Long tộc đã xuất hiện kẻ bất hiếu, nếu chuyện này thực sự có liên quan đến Ngao Bính, đừng ngần ngại, Ngao Quảng dạy con không nghiêm, ta cũng sẽ bãi miễn vương vị của hắn." Lời nói này của Tiểu Long Nữ vừa ra, lập tức sắc mặt cha con Ngao Quảng và Ngao Bính tái mét như tờ giấy, hiện tại lão Tổ Tông đang ở trước mặt, cũng không dám có nửa câu oán trách.

Liệt Sơn Thị thấy Tiểu Long Nữ nói như vậy, lập tức trong lòng cũng hiểu rõ, biết Tiểu Long Nữ đang tìm bậc thang cho hai bên, trước tiên để mọi chuyện dịu đi rồi tính tiếp.

Liệt Sơn Thị lập tức cung kính thi lễ với Tiểu Long Nữ nói: "Đa tạ Thánh Sư minh lý, nhưng Liệt Sơn lại cảm thấy, chuyện này lại có nhiều mánh khóe!" Thấy Liệt Sơn Thị nói chuyện lý lẽ như vậy, Trấn Nguyên Tử bên cạnh hài lòng gật đầu.

Gặp đại sự như vậy mà vẫn có thể trầm ổn như thế, đồ đệ của mình quả thực đã trưởng thành không ít, e rằng cách ngày Công Đức

viên mãn cũng không còn xa nữa rồi.

"Đồ nhi đừng hoảng." "Chuyện này quả thực có nhiều mánh khóe." Nghe lời nói của Trấn Nguyên Tử, Liệt Sơn Thị vội vàng thiết tha nhìn Trấn Nguyên Tử, nói: "Xin Sư Tôn có thể giải hoặc!" Tuy biết chuyện này có nhiều mánh khóe, nhưng lại không có chút manh mối nào.

Chương 591

Nhưng Trấn Nguyên Tử lại không nói nhiều, chỉ hướng ánh mắt về phía Tiểu Long Nữ.

Mọi người cũng lập tức hướng ánh mắt về phía đó.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Tiểu Long Nữ gật đầu.

Vì Dương Mi đã để nàng làm việc này, vậy thì tự nhiên nàng rõ nguyên nhân trong đó.

Chuyện này, không lớn cũng không nhỏ.

Nhưng, lớn thì cũng không lớn. .....

Mọi người đều nhìn Tiểu Long Nữ, chờ nàng giải đáp.

Nhưng Tiểu Long Nữ không bận tâm ánh mắt của mọi người, mà lại nhìn về phía Tinh Vệ điểu ở một bên, khẽ nói: "Chuyện này chưa vội, ta sẽ xử lý việc của Nữ Oa trước." Thần Nông vừa nghe, lập tức giật mình, rồi vô cùng kích động nhìn Tiểu Long Nữ hỏi: "Thánh Sư, chẳng lẽ tiểu nữ còn có thể cứu được sao?" Nhưng giây tiếp theo, vẻ mặt kích động của Thần Nông nhanh chóng tan biến, chỉ thấy Tiểu Long Nữ lắc đầu nói: "Thần hồn của nó đã cố định trong Tinh Vệ điểu, dù có chuyển thế đầu thai cũng không thể trở lại thân người được nữa, nên việc khôi phục nhân thân là điều không thể." Nghe Tiểu Long Nữ nói vậy, một nỗi bi thống dâng trào trong lòng Thần Nông thị.

Chuyển thế đầu thai cũng không thể khôi phục thân người ư?

Con gái đáng thương của ta, chẳng lẽ vĩnh viễn chỉ có thể là chim thú?

Thân là một người cha, nhẫn tâm nhìn cảnh tượng như vậy còn

thống khổ hơn vạn lần cái chết.

Chỉ thấy Tiểu Long Nữ đổi giọng, an ủi Thần Nông thị: "Ta có thể giải cứu thần hồn nó ra, không bị thú thần mê hoặc, tuy nhiên sau này nó sẽ mang thân Tinh Vệ.

Nhưng khi có đủ thần trí, nó có thể tu luyện như những sinh linh bình thường trong Hồng Hoang, đợi ngày tu vi có thành tựu, vẫn có thể hóa hình!" Thần Nông thị nghe vậy, lập tức không chút do dự nói: "Xin Thánh Sư, giúp tiểu nữ khôi phục thần trí!" Khôi phục thần trí rồi tu luyện, tuy rằng ở Hồng Hoang hiện tại, những sinh linh hậu thiên bình thường muốn tu luyện đến hóa hình là vô cùng gian nan.

Nhưng ít nhất cũng có hy vọng, chẳng phải sao?

Tiểu Long Nữ gật đầu, sau đó giơ tay vung ra một luồng công đức kim quang, trực tiếp đánh vào thể nội Tinh Vệ điểu.

Công đức nhập thể, trực tiếp hóa giải triệt để sát khí quanh người.

Không còn sát khí, oán niệm quấn thân, Tinh Vệ điểu lập tức khôi phục thần trí, đôi mắt đờ đẫn cũng trở nên linh động, không còn vẻ mơ màng như trước.

Sau đó, Tinh Vệ điểu nhìn thấy Thần Nông, lập tức cất tiếng người rồi bay về phía ông.

"Đa Đa!" Nghe tiếng nói quen thuộc từ Tinh Vệ điểu, Thần Nông thị không thể kìm được nữa, trực tiếp ôm lấy Tinh Vệ điểu khóc nức nở: "Con gái khổ mệnh của ta, Đa Đa không chăm sóc tốt cho con, Đa Đa có lỗi với con!" Nhìn Thần Nông thị và Tinh Vệ điểu ôm nhau khóc, mọi người lúc đó cũng hơi động lòng.

Trong mắt Tiểu Long Nữ cũng lóe lên một tia xót xa, trong lòng nàng cũng đã có vài tính toán.

Đợi sau khi Thần Nông thị và Tinh Vệ điểu đã bình tĩnh trở lại,

Tiểu Long Nữ liền mở miệng nói: “Địa Hoàng!

Hiện nay Nữ Oa đã khôi phục thần trí, sau này nếu tu luyện có thành tựu, liền có thể thoát khỏi thân thú mà hóa hình.

Ta thấy nàng có duyên, nếu ngươi không ngại, ta nguyện thu nàng làm đệ tử, không biết ý của ngươi thế nào?” Mọi người nghe Tiểu Long Nữ muốn thu Nữ Oa làm đệ tử, đều ngây người.

Tuy rằng Nữ Oa là công chúa của Nhân tộc, địa vị bất phàm.

Nhưng thân phận của Tiểu Long Nữ thì sao?

Nàng chính là người thân cận bên cạnh Đạo Tôn, là hậu thuẫn vững chắc của đệ nhất nhân Hồng Hoang!

Bản thân nàng từng là con gái của Long Vương, căn nguyên và tu vi đều bất phàm.

Huống chi hiện nay dưới sự chỉ điểm của Đạo Tôn, nàng đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, trở thành một trong số ít Đại Năng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Với thân phận như vậy, trong Hồng Hoang, trừ những người dưới Hỗn Nguyên ra, bất kỳ ai có thể trở thành đệ tử của nàng, đó đều là phúc phận to lớn đã tu mấy ngàn kiếp trước!

Đối phương muốn thu con gái của mình làm đồ đệ, nào dám ngại, liền vui vẻ gật đầu nói: “Nữ Oa có thể bái dưới môn hạ Thánh Sư, đó là phúc phận mấy kiếp tu được, ta mừng còn không kịp, sao lại ngại chứ!” Nói xong, Thần Nông cũng nhìn về phía Tinh Vệ điểu trong lòng, nói: “Nữ Oa, mau bái kiến lão sư của con, vị Thánh Sư của Nhân tộc ta!” Nữ Oa tuy không hiểu rõ về Tiểu Long Nữ, nhưng nàng cũng biết Thánh Sư là người bên cạnh Đạo Tôn, xuất phát từ lòng sùng bái vô tận đối với Đạo Tôn, trong lòng lập tức vui mừng, liền đi đến trước mặt Tiểu Long Nữ, cúi đầu lạy nói: “Nữ Oa nguyện bái

nhập môn hạ lão sư." Nhìn Nữ Oa hiểu chuyện như vậy, Tiểu Long Nữ cũng gật đầu cười nói: "Nếu đã như vậy, từ nay về sau, con chính là đệ tử đầu tiên của ta, cũng là đệ tử đời thứ ba của Đạo Tôn nhất mạch!" Nếu Tiểu Long Nữ biết, Nữ Oa chỉ vì sùng bái Đạo Tôn mà bái nhập môn hạ, không biết nàng sẽ cảm thấy thế nào?

Chương 592

Nhưng cũng chẳng có cách nào, dù sao danh tiếng của Đạo Tôn hiện nay đã hoàn toàn khắc sâu vào lòng chúng sinh Hồng Hoang.

Từ những lão già còn sống sót từ thời khai thiên sơ kỳ cho đến những sinh linh cái còn chưa hóa hình, tất cả đều từng muốn sinh con với Dương Mi Đạo Tôn!

Nếu Dương Mi Đạo Tôn ngày nào đó quảng chiêu hiền thê, số người báo danh ước chừng có thể quấn quanh Hồng Hoang mấy vòng.

Không có cách nào, đó chính là mị lực của Dương Mi Đạo Tôn.

Thấy cảnh này, Phục Hy liền cười nói: "Cung hỷ Sư Tỷ thu được lương đồ." Tiểu Long Nữ lúc này tâm tình cũng rất tốt, không khỏi trêu Phục Hy: "Sư Đệ hãy chăm chỉ tu luyện, tự sẽ có một ngày có thể làm thầy người khác." Ai ngờ Phục Hy liên tục lắc đầu nói: "Thu đồ đệ thì thôi đi, ta bây giờ chỉ một lòng truy tìm Sư Tôn bước trên con đường Đại Đạo." Chứng đắc Đại Đạo, trở thành vĩnh hằng bất hủ, e rằng là truy cầu cuối cùng của tất cả các tu luyện giả.

Nhưng trong Hồng Hoang rộng lớn, lại có mấy ai có được một lòng chỉ vì chứng đắc Đại Đạo đây?

Cường giả như Đạo Tổ Hồng Quân, cũng đã lựa chọn hợp với Thiên Đạo, trở thành tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

E rằng toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ có Dương Mi Đạo Tôn, trên con đường truy cầu Đại Đạo vẫn luôn giữ một đạo tâm kiên định bất di.

Đương nhiên, hiện tại lại có thêm một Phục Hy.

Tu vi của Phục Hy lúc này, sớm đã không kém gì sáu vị Thiên Đạo

Thánh Nhân kia.

Vốn dĩ bây giờ Phục Hy hoàn toàn có thể an tâm hưởng thụ, nhưng lại chọn tiếp tục tu luyện gian khổ.

Chứng Đại Đạo, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Nhưng Phục Hy, lại có một đạo tâm kiên quyết không thua Đạo Tôn.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Nữ Oa, mọi người lại lần nữa chuyển ánh mắt về phía hai cha con Ngao Quảng.

Lúc này, Tiểu Long Nữ nhìn Ngao Bính, thần sắc ngưng trọng, chậm rãi nói: "Ma khí!

Trên người thằng bé này, dính ma khí!" Lời Tiểu Long Nữ vừa dứt, nhất thời cả điện đều kinh ngạc.

Ma khí?!

Những người có mặt, tự nhiên không hề xa lạ.

Đặc biệt là Phục Hy, Trấn Nguyên Tử và các sinh linh Hồng Hoang được sinh ra từ thời khai thiên tích địa.

Đối với ma khí càng quen thuộc hơn, thậm chí còn gợi lại một đoạn ký ức xa xưa.

Năm xưa Đạo Tổ Hồng Quân thành lập Đạo Môn, có một tồn tại đối lập với Đạo Môn, chính là Ma Giáo do Ma Tổ La Hầu sáng lập.

Lúc đó ma uy của Ma Tổ chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang, Ma Giáo chính là chiếm cứ toàn bộ Tây Phương chi địa, nào có chuyện của hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn?

Chỉ là cuối cùng Ma Tổ La Hầu bại dưới tay Đạo Tổ Hồng Quân, tuy rằng nhờ có Đạo Tôn Dương Mi nhúng tay, La Hầu cuối cùng may mắn sống sót.

Nhưng kể từ khoảnh khắc đó về sau, đại thế của Ma Giáo đã mất.

Đạo Môn đương nhiên phát triển ngày càng lớn mạnh, Ma Giáo không thể có bất kỳ sự phát triển nào, chỉ có thể chiếm giữ tại Tây Phương chi địa.

Nhưng mấy ngàn năm trước, Ma Giáo đột nhiên biến mất khỏi Đại Địa Hồng Hoang, không còn tìm thấy chút tung tích nào nữa.

Chúng nhân Hồng Hoang từng cho rằng, Ma Giáo không được Thiên Đạo dung thứ, đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Còn việc Ma Giáo chuyển đến U Minh thế giới, cũng chỉ có một số ít người biết mà thôi.

Tuy rằng toàn bộ Ma Giáo hoàn toàn biến mất.

Nhưng, Đạo Ma tương sinh, Ma Giáo nào có thể dễ dàng bị tiêu diệt triệt để như vậy?

Chỉ cần Đạo còn tồn tại, thì Ma vĩnh viễn không biến mất!

Chương 593

Đạo Ma tương sinh, muốn diệt Ma, vậy trước tiên phải diệt Đạo!

Chẳng phải Ma Giáo không còn tồn tại, vậy người đời sau làm sao biết về Ma Giáo chứ?

Phần lớn đều là vì, Đạo Ma tương sinh!

Trong vô tận năm tháng, những người tu Đạo, phàm là kẻ tâm trí không kiên định, thường sẽ bị Tâm Ma lợi dụng, đọa nhập Ma Đạo.

Bởi vì, trong mấy vạn năm Hồng Hoang, thường sẽ có ma đầu xuất hiện gây họa một phương.

Chỉ là những chuyện ma đầu hoành hành, vào những năm Vu Yêu xưng bá có rất nhiều, nhưng kể từ khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, Tiên Thiên minh là Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, đã rất lâu không xuất hiện ma!

Liệt Sơn thị đã đi khắp Hồng Hoang, cũng chỉ khi du lịch mới lờ mờ thấy một tia ma ảnh, chứ không hề thấy ma vật thực sự.

Đối với Hồng Hoang hiện nay mà nói, Ma Giáo càng giống như chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Ma khí, chính là khí tức độc hữu của ma đầu Ma Giáo.

Trên người Ngao Bính có ma khí?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Liệt Sơn thị và những người khác không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu.

Nhìn vẻ mặt của Liệt Sơn thị và những người khác, Tiểu Long Nữ thản nhiên nói: “Không sao, đã là ma đầu tác quái, tìm ra là được.”

Ma đầu đó trong mắt những người này, cũng chẳng qua chỉ là tàn dư còn sót lại mà thôi.

Dù là Long tộc hay Nhân tộc đều không khác biệt.

Tiểu Long Nữ liếc nhìn Ngao Bính đang ngây người, rồi giơ tay khẽ điểm một cái.

Lập tức một đạo thần quang bắn ra, chìm vào giữa mi tâm Ngao Bính.

Khoảnh khắc thần quang nhập vào, trong cơ thể Ngao Bính ẩn ẩn xuất hiện một tia khí tức màu đen cực kỳ mờ nhạt, mang theo khí tức nguy hiểm vô cùng.

"..." "Ta không biết là chuyện gì!" Nhìn khí tức màu đen tuôn ra từ cơ thể, Ngao Bính lo lắng bị các Đại Năng này coi là ma đầu, vội vàng mở miệng giải thích.

Đương nhiên, các Đại Năng toàn trường cũng hiểu rõ, Ngao Bính không thể nào có liên quan đến Ma Giáo, nhìn dáng vẻ của Ngao Bính, đa phần là bị ma đầu kia lợi dụng.

Chỉ là chuyện này rốt cuộc liên lụy đến Long tộc, Tiểu Long Nữ tự nhiên phải ra mặt giải quyết: "Chính là ma đầu Ma Giáo tàn hại công chúa Nhân tộc, thật sự không biết sống chết, chuyện này cứ giao cho ta đi giải quyết." "Vậy xin làm phiền Thánh Sư." Tiểu Long Nữ tự mình ra tay, Liệt Sơn thị và những người khác tự nhiên không có ý kiến gì.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt ngây người của Ngao Quảng và Ngao Bính, Tiểu Long Nữ cùng với Trấn Nguyên Tử và Phục Hy liền biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, họ đã ở dưới đáy biển đen kịt mười vạn dặm.

Tiểu Long Nữ dựa vào sợi ma khí được rút ra từ trên người Ngao Bính, tìm đến nơi này.

Chỉ trong chốc lát, ba người đã thành công tìm thấy một ma đầu ẩn nấp dưới biển sâu.

"Một ma đầu cấp Chuẩn Thánh!" Trấn Nguyên Tử ánh mắt ngưng lại, kinh ngạc nói.

Con thiên ma đó, hiển nhiên đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh.

Phục Hy vừa nhìn thấy Chuẩn Thánh thiên ma, sắc mặt lập tức hơi khó coi, hiển nhiên đã suy đoán ra điều gì đó: "Có thể ngưng tụ ma niệm như vậy, lại còn ứng kiếp với Nhân tộc, e rằng Nhân tộc sẽ có đại loạn a!" Ma đầu không phải sinh linh, mà phần lớn là do tâm sinh ra.

Đó cũng là lý do vì sao Ma Giáo không thể bị tiêu diệt triệt để, chỉ cần có người tu Đạo, thì sẽ sản sinh ra ma đầu.

Có thể sản sinh ra Chuẩn Thánh thiên ma, tự nhiên không phải do một cá nhân, mà là cả một tộc quần mới có thể khiến nó ứng vận mà sinh!

Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn như vậy, có thể có được năng lực như thế, e rằng cũng không ai khác ngoài Nhân tộc.

Chương 594

Chuẩn Thánh thiên ma ám hại Nữ Oa, chính là một điềm báo!

Tượng trưng cho việc, Nhân tộc sắp có đại loạn giáng xuống.

Ngay cả vị Nhân Hoàng sắp tới cũng là chủ đao binh, bất luận là Phục Hy hay Trấn Nguyên Tử, trên mặt đều lộ rõ vẻ lo lắng.

Tiểu Long Nữ tự nhiên không quan tâm điều này, bởi vì nàng biết rõ, bất kể Nhân tộc sắp gặp phải đại nạn như thế nào, chỉ cần có chủ nhân của nàng ở đó.

Thì bất kỳ chuyện gì, cũng sẽ không thành vấn đề!

Nhưng Chuẩn Thánh thiên ma trước mắt lại ký thác vào thân thể Ngao Bính, gây cho Long tộc một tai tiếng lớn như vậy, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cũng khó trách Ngao Bính lại dễ dàng trúng chiêu như vậy, dù sao đó cũng là một Chuẩn Thánh thiên ma, ngay cả một Đại Năng Chuẩn Thánh đối mặt cũng sẽ đau đầu không thôi.

"Kẹt kẹt kẹt!" Con Chuẩn Thánh thiên ma kia tuy chỉ là một thể tụ hợp của ý niệm vô ý thức, nhưng sau khi cảm nhận sát ý của Tiểu Long Nữ và những người khác, lập tức phát ra những tiếng cười quái dị rợn người.

Đồng thời, một loại khí tức bao hàm đủ loại cảm xúc tiêu cực, từ trên thân con Chuẩn Thánh thiên ma đó điên cuồng tuôn ra, điên cuồng bao trùm ba người Tiểu Long Nữ.

Thủ đoạn của Chuẩn Thánh thiên ma, có thể dễ dàng ảnh hưởng đến đạo tâm, quả thực có thể nói là một tồn tại khá lợi hại!

Chỉ tiếc rằng.

Ngày hôm nay gặp phải ba vị Đại Năng này, nó đã định trước phải gặp xui xẻo rồi.

Chẳng phải Phục Hy và Tiểu Long Nữ đều là Đại Năng Hỗn Nguyên, còn Trấn Nguyên Tử tuy thực lực yếu hơn một chút nhưng cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, đối phó với con thiên ma trước mắt kia cũng dễ như trở bàn tay.

Thấy con thiên ma trước mặt dám ra tay trước, trên gương mặt xinh đẹp của Tiểu Long Nữ lập tức hiện lên một tia giận dữ.

Nếu không, phụ nữ không thể chọc giận được!

"Tìm chết!" Khẽ quát một tiếng, Tiểu Long Nữ giơ bàn tay thon dài của mình lên, nhẹ nhàng đánh một chưởng xuống con thiên ma kia.

Pháp lực khủng bố từ lòng bàn tay Tiểu Long Nữ lan tỏa ra bốn phía, sắc mặt Trấn Nguyên Tử đứng một bên hơi biến đổi, hiển nhiên bị ảnh hưởng bởi khí thế khủng bố đó.

Dù là Đại Năng Chuẩn Thánh đã chém tam thi, nhưng đối mặt với cảnh giới Hỗn Nguyên chân chính, cũng chỉ như tồn tại nhỏ bé.

Chỉ thấy bàn tay thon dài của Tiểu Long Nữ vung ra, lại đón gió mà lớn, giữa biển sâu đột nhiên hóa thành một trảo rồng khổng lồ dữ tợn.

Nước biển xung quanh kịch liệt rung động, giống như xảy ra một trận sóng thần mấy chục cấp dữ dội, nước biển cuồn cuộn không ngừng dâng lên rồi hung hăng vỗ xuống mặt biển, kéo theo toàn bộ Đông Hải đều chấn động không ngừng.

Một chưởng!

Chỉ một chưởng tùy ý, trời đất liền biến sắc, toàn bộ Đông Hải đều bị lật đổ.

Những sinh linh thủy tộc ở Đông Hải kia, dưới sự chấn động khủng hoảng, run rẩy bần bật không hiểu chuyện gì.

Con thiên ma cấp Chuẩn Thánh kia, căn bản còn chưa kịp phản ứng chuyện gì.

Ầm ầm ầm...

Kèm theo một trận tiếng vang lớn lan rộng ra bốn phía, toàn bộ Đông Hải như thể bị lật úp một lần.

Còn con Chuẩn Thánh thiên ma kia, sớm đã hóa thành hư ảnh dưới Long trảo màu vàng khổng lồ.

Chẳng thấy con Chuẩn Thánh thiên ma kia, khí tức đen kịt tràn ngập trong biển hóa ra vô tận chiến trường, binh khí vang dội, tiếng giết chóc ngút trời.

Dường như đang báo trước điều gì đó.

Trấn Nguyên Tử và Phục Hy đều có sắc mặt ngưng trọng.

Phán đoán trước đó quả nhiên chính xác.

Chương 595

Nữ Oa gặp nạn, Ma tộc hiện thế, đều là điềm báo đối với Nhân tộc!

Giữa lúc suy tư, lại có một đạo công đức kim quang xuất hiện, bay về phía Tiểu Long Nữ.

Ma Giáo không được trời đất dung thứ, hiển nhiên đây là công đức có được từ việc chém giết thiên ma.

"Công đức này, cứ tặng cho đồ đệ của ta, coi như bù đắp cho nàng." Phục Hy và Trấn Nguyên Tử tự nhiên không có ý kiến gì, vô thức gật đầu.

Tuy rằng chuyện này là do thiên ma tác quái, nhưng việc Ngao Bính hại chết Nữ Oa lại là sự thật.

Nếu ban phát công đức, lại có thể hóa giải tai họa này, thậm chí biến chuyện xấu thành chuyện tốt, khiến Long tộc và Nhân tộc kết xuống một phần thiện duyên.

Sau đó ba người, liền lần nữa trở về Thánh Địa Nhân tộc.

Nhanh chóng, Tiểu Long Nữ mấy người trở về bờ Đông Hải, Long Vương Đông Hải Ngao Quảng vốn vẫn lo lắng và Ngao Bính kẻ gây họa lớn tày trời đều thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc Tiểu Long Nữ xuất hiện, trên người nàng đột nhiên kim quang đại phóng, một luồng công đức kim quang từ trong cơ thể nàng bay ra, hướng về phía Nữ Oa mà trôi đi, trực tiếp chìm vào thể nội Nữ Oa.

Liệt Sơn thị thấy cảnh này lập tức kinh hãi, mãi lâu sau mới phản ứng, vội vàng nói với Tiểu Long Nữ: "Thánh Sư..., vạn vạn lần không

thể được!" Công đức là vật quý giá biết chừng nào, đặt vào thời Hồng Hoang sơ khai, các phương Đại Năng đều thèm muốn không thôi.

Huống chi đặt ở Hồng Hoang hiện nay, nhiều sinh linh cả đời còn chưa từng thấy công đức, nói gì đến việc đạt được.

Nhưng Tiểu Long Nữ vừa rồi trực tiếp ban cho Nữ Oa một khối công đức, khối công đức đó không phải là số lượng nhỏ.

Ngao Quảng và Ngao Bính hai người thấy khối công đức lớn như vậy, mắt đều sáng lên.

Đối với Long tộc đang suy yếu vô cùng hiện nay, làm sao từng thấy công đức lớn như vậy chứ?

Điều càng khiến lòng đau đớn là, khối công đức lớn như vậy, lại được lấy ra từ tay lão tổ tông.

Làm sao không hiểu vì sao Tiểu Long Nữ lại phải ban phát công đức này, rõ ràng là muốn hóa giải nhân quả giữa Long tộc và Nhân tộc.

"Địa Hoàng đừng khách khí, đây là công đức có được sau khi chém giết ma đầu kia, tự nhiên nên thuộc về Nữ Oa.

Hơn nữa, Nữ Oa hiện nay là đệ tử đầu tiên của ta, chút lễ gặp mặt là điều nên làm." Tiểu Long Nữ phất phất tay, tóm tắt nói rõ ngọn nguồn sự việc.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi thất sắc, Nhân tộc Tam Tổ như Liệt Sơn thị càng không khỏi rơi vào trầm tư.

Thực ra sớm đã đoán được, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Nhân tộc, nhưng không ngờ, lại là điềm báo tai họa của Nhân tộc.

Có thể ngưng tụ ra Chuẩn Thánh thiên ma, Nhân tộc lại sắp đón nhận tai kiếp lớn đến mức nào đây?!

Liệt Sơn thị càng lo lắng không thôi, thân là cộng chủ Nhân tộc, tự nhiên càng lo lắng hơn về việc làm sao để đối phó với tai họa sắp tới của Nhân tộc.

Nhìn Liệt Sơn thị đang cau mày lo lắng, Trấn Nguyên Tử bên cạnh lại khẽ cười, lên tiếng an ủi: "Đồ nhi đừng nên ưu sầu, chuyện này là kiếp nạn tất yếu mà Nhân tộc phải trải qua.

Nhân tộc sau khi trải qua kiếp nạn, càng có thể gạn đục khơi trong, khiến Nhân tộc càng thêm hưng thịnh.

Kiếp nạn này, cũng không phải sứ mệnh của con!" Hiện nay Liệt Sơn thị sắp công đức viên mãn, chỉ cần đợi một thời gian, cộng chủ tiếp theo xuất hiện, liền có thể hoàn thành sứ mệnh, thoát kiếp mà ra.

Căn bản, chuyện này cũng không có quá nhiều liên quan đến Liệt Sơn thị.

Trấn Nguyên Tử nói thẳng như vậy, cũng là để Liệt Sơn thị không quá ưu sầu, dù sao ông cũng đã làm những việc cần làm.

Liệt Sơn thị nghe vậy lập tức hiểu ra lời Trấn Nguyên Tử, thở dài một tiếng, rồi lại một lần nữa chấn chỉnh tinh thần.

Bất kể thế nào, hiện nay Liệt Sơn thị vẫn là cộng chủ Nhân tộc, vậy Liệt Sơn thị phải làm tốt nốt công việc cuối cùng của mình.

"Ta biết rồi...

Chuyện này chắc chắn không liên quan đến Long tộc ta, Long tộc ta cũng là người bị hại trong chuyện này!" Lúc đó, một tiếng lầm bầm rất nhỏ không thể nhận ra truyền đến.

Chương 596

Âm thanh tuy vô cùng nhỏ bé, nhưng những người có mặt, trừ Nữ Oa ra, ai mà chẳng phải Đại Thần Thông giả?

Tự nhiên đều theo bản năng, nhìn về phía âm thanh phát ra.

"Câm mồm!" Tiểu Long Nữ càng lạnh lùng quát một tiếng, một luồng hung sát khí lạnh lẽo tức khắc bao trùm Ngao Bính kẻ vừa lầm bầm, Thái Tử thứ ba Ngao Bính lập tức sắc mặt đại biến, toàn thân không kìm được run rẩy.

"Nếu không phải tu vi thấp kém, thì làm sao lại bị ngoại tà xâm nhập, phạm phải chuyện đại họa tày trời như vậy?!" Chuyện này tuy quả thực không phải do Ngao Bính chủ mưu, và hắn cũng có vẻ hơi vô tội, nhưng dù sao cũng là đồng lõa.

Tiểu Long Nữ lạnh lùng nhíu mày nhìn chằm chằm Ngao Bính, chậm rãi mở miệng nói: "Tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát!

Ta thấy Nhân tộc hiện nay trồng ngũ cốc, thu hoạch ngũ cốc ra sao, hoàn toàn dựa vào thời tiết.

Long tộc ta tinh thông thuật hành vân bố vũ, từ ngày hôm nay, các ngươi hãy bảo hộ khí tượng Nhân tộc, chiếu cố Nhân tộc bốn mùa mưa thuận gió hòa, không được lơ là!" Lời này của Tiểu Long Nữ hiển nhiên là nói với Long Vương Đông Hải Ngao Quảng, nhưng đối mặt với lão tổ tông nhà mình, nào dám có nửa điểm oán ngôn.

Chuyện này đối với Long tộc, hoàn toàn đơn giản không thể đơn giản hơn.

Long tộc vốn có năng lực hô phong hoán vũ, tuy rằng hiện nay

không còn quản lý vấn đề mưa gió, nhưng khẳng định là có thể làm được.

Cho nên mỗi năm chỉ cần phái vài người theo dõi nơi sinh sống của Nhân tộc, thỉnh thoảng làm mưa nhỏ, loại chuyện này đơn giản đừng hỏi.

Điều then chốt là, Long tộc lại chiếm được chút tiện nghi.

Để Long tộc bảo hộ khí tượng Nhân tộc, vì Nhân tộc mà hành vân bố vũ, cũng có thể coi là kết minh rồi.

Nếu Long tộc vốn vô cùng suy yếu có thể ôm được chân to của Nhân tộc, vậy khẳng định Long tộc đã chiếm được món hời lớn.

Như vậy, một phần khí vận của Nhân tộc cũng sẽ chuyển sang Long tộc.

Một chút khí vận này có thể Nhân tộc không để mắt đến, nhưng đối với Long tộc hiện nay, khí vận của nhân vật chính trời đất lại quý giá vô cùng!

Tuy rằng nhìn có vẻ Long tộc bị Nhân tộc sai khiến, nhưng lợi hại trong đó, lại là một chuyện tốt có lợi cho Long tộc, Ngao Quảng nào có thể không đồng ý: "Không vấn đề, không vấn đề!

Đã lão tổ quyết định, chắc chắn Long tộc cũng không có bất kỳ oán ngôn nào!" Nhìn Ngao Quảng với bộ dạng như thể một thương nhân quỷ quái, Tiểu Long Nữ thật sự không muốn nhìn thêm nữa, Long tộc hiện nay suy bại thật sự quá thảm hại.

Nhưng Tiểu Long Nữ, đối với điều này cũng không có cách nào.

Dù sao Long tộc suy bại là do Thiên Mệnh đã định, hiện nay, muốn vực dậy Long tộc, thay đổi Thiên Mệnh, cũng vô cùng khó khăn.

Thay đổi vận mệnh thành công, Tiểu Long Nữ cũng không dám

đảm bảo Long tộc sau này sẽ như thế nào, tiếp tục suy bại hay triệt để diệt vong!

Những chuyện không được trời đất dung thứ như vậy, ai cũng không thể dự liệu.

Trên đời muốn dễ dàng làm việc nghịch thiên cải mệnh, mà còn có thể đảm bảo Thiên Mệnh sau này, e rằng cũng chỉ có duy nhất Dương Mi Đạo Tôn mà thôi.

Đáng tiếc, không phải mỗi người đều là Dương Mi Đạo Tôn!

Cho nên Tiểu Long Nữ cũng chỉ có thể để Long tộc hiện nay tự nhiên phát triển, tuy rằng suy bại, nhưng ít nhất cũng có thể đảm bảo không bị diệt tộc, chẳng phải sao?

Đối với đề nghị của Tiểu Long Nữ, Liệt Sơn thị và những người khác cũng không phản đối.

Trong lòng họ đều hiểu rõ, điều kiện này đối với Nhân tộc thực sự vô cùng quan trọng.

Đừng nói hiện tại, mấy ngàn mấy vạn năm nữa, Nhân tộc đều dựa vào trời để ăn, trời ban thưởng mặt mũi, thì mới có thu hoạch.

Nếu một năm mà thiên tai bốn mùa, thì thực sự không biết sẽ có bao nhiêu người chết đói.

Nhưng Long tộc trời sinh có thể hô phong hoán vũ, khống chế trời đất, nếu có thể đảm bảo Nhân tộc quanh năm mưa thuận gió hòa, Nhân tộc tự nhiên không còn phải lo lắng về việc ăn uống, có thể chuyên tâm phát triển các ngành nghề của mình, như vậy sự phát triển của Nhân tộc có thể đạt được tiến bộ lớn.

Với Nhân tộc mà nói, giữa Thần Nông và Ngao Quảng vốn không tồn tại cừu hận, tự nhiên có thể bỏ qua.

Huống chi, hiện nay Nữ Oa cũng không có chuyện gì quá lớn, đã trở thành đệ tử của Tiểu Long Nữ.

Chương 597

Cho nên Nhân tộc cũng quả quyết đồng ý, đây là một kết cục vui vẻ cho cả hai tộc.

Tiểu Long Nữ hài lòng gật đầu, nhưng hàn quang trong đôi mắt đẹp vẫn chưa tan đi, nàng quay đầu nhìn về phía Ngao Bính kẻ tội đồ!

Trầm ngâm một lát, giọng nói lạnh lẽo của Tiểu Long Nữ lại vang lên: "Ngao Bính tuy bị người lợi dụng, nhưng công chúa Nhân tộc quả thực bị hắn tự tay hại chết, nhân quả này cần phải tự thân hắn đi hóa giải.

Lần này ngươi trước hết trở về Long Cung tu hành, đợi đồ nhi của ta hóa hình thành công, liền tự mình đến làm tọa kỵ cho Nữ Oa để chuộc tội!" "..." Vừa nghe lão tổ nhà mình muốn mình làm tọa kỵ cho Nữ Oa kẻ đã bị mình hại chết, Ngao Bính tự nhiên không tình nguyện.

Nhưng đường đường là Thái Tử thứ ba Đông Hải đó sao, ngày thường ở Thủy Tinh Cung hắn hô phong hoán vũ, là tồn tại được mọi người xu nịnh!

Giờ đây, lại phải đi làm tọa kỵ cho một tiểu Nữ Oa?

Nếu hắn bằng lòng, thì mới là lạ đấy.

Chỉ là đối mặt với lão tổ tông nhà mình, nào dám nói ra bất kỳ lời từ chối nào, nhất thời, hắn cũng ấp úng không biết phải trả lời ra sao.

Ngao Quảng thấy lão tổ muốn con trai mình đi làm tọa kỵ, trong lòng cũng vạn phần không nỡ, chỉ là ông ta còn cân nhắc nhiều thứ hơn.

Tuy rằng như vậy, Ngao Bính lần này mất đi thân tự do, nhưng ít nhất không cần phải một mạng đổi một mạng.

Suy nghĩ kỹ, thân phận của Nữ Oa kỳ thực cũng không tệ.

Chẳng phải cha nàng là một trong những cộng chủ Nhân tộc Địa Hoàng, điều quan trọng nhất, sư tôn của nàng lại là lão tổ của Long tộc nhà mình.

Như vậy, sư tổ của nàng lại là ai?

Đó chính là đường đường Đạo Tôn a!

Nếu con trai mình thực sự trở thành tọa kỵ của Nữ Oa, sau khi có chút quan hệ, sau này căn bản không cần lo lắng có bất kỳ lo ngại về thân tử đạo tiêu nào nữa.

Dường như đã trở thành một quy tắc bất thành văn, chỉ cần có thể dính dáng một chút quan hệ với Đạo Tôn, thì về cơ bản có thể ngang ngược đi lại trong Hồng Hoang.

May mắn thay Đạo Tôn dạy người có phương pháp, môn hạ của ngài không có kẻ nào kiêu căng ngạo mạn, mới không khiến Hồng Hoang thêm nhiều oán ngôn.

Chẳng phải có thể có quan hệ với Đạo Tôn, đó chính là thứ mà vô số tu sĩ Hồng Hoang trong lòng khát vọng hơn cả cầu Đạo!

Có quan hệ với Đạo Tôn, ít nhất có thể bớt tu luyện mấy nguyên hội, thậm chí đạt đến cảnh giới mà cả đời cũng không thể nhìn thấu.

Nhiều lợi ích như vậy, so với việc chỉ mất đi tự do, thì nào có thể so sánh được?

Có câu nói rất hay, một người đắc Đạo, gà chó cũng lên trời!

Không chừng lần này, Long tộc lại có hy vọng trở về đỉnh phong năm xưa!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngao Quảng lóe lên tinh quang, vội vàng nói: “Nhi tử của ta suýt nữa gây ra sai lầm lớn, đáng đời phải như

vậy!" Ngao Quảng tuy có thể hiểu được lợi hại trong đó, nhưng Ngao Bính nào có thể hiểu được?

Vừa nghe phụ vương nhà mình đồng ý để mình làm tọa kỵ cho Nữ Oa kia, Ngao Bính lập tức cuống quýt, có chút không dám tin, trong lòng càng không phục nói: "Long tộc đường đường của ta, sao lại sa sút đến mức này!

Nhục nhã phải đưa con cháu Long Vương cho người khác làm tọa kỵ, thực sự là bi ai của Long tộc ta!

Như vậy, sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông Long tộc ta?!" Chỉ thấy Ngao Bính vừa khóc vừa kể lể, như thể thực sự đang bi thương cho Long tộc, thấy lời nói của mình dường như có chút tác dụng, lập tức khóc to hơn vài phần nói: "Ta thân là Thái Tử Long tộc, dù chết, cũng tuyệt đối không làm tọa kỵ cho người khác!" Nhìn Ngao Bính với bộ dạng ra vẻ nghiêm trọng như vậy, Liệt Sơn thị và những người khác đều hơi động lòng, dù sao việc làm tọa kỵ cho người khác quả thực có chút nhục nhã, huống chi thân phận của đối phương cũng không tầm thường.

Mọi người lúc này đều nhìn về phía Tiểu Long Nữ, bất kể thế nào, Tiểu Long Nữ cũng là người của Long tộc, lại là con gái Long Vương.

Chuyện này, rốt cuộc vẫn phải xem thái độ của Tiểu Long Nữ.

Nhưng chưa đợi Tiểu Long Nữ lên tiếng, Ngao Quảng thấy bộ dạng không ra thể thống gì của con trai mình, lập tức trong mắt lộ ra vẻ giận dữ vì con không chịu tiến bộ, không nói hai lời, liền vỗ một bạt tai vào đầu Ngao Bính.

Lại trừng mắt giận dữ nói: "Cái thằng con bất hiếu này, đồ súc sinh hỗn trướng, làm tọa kỵ cho Nữ Oa thì có gì không tốt, đó là sau này con sẽ là người của Đạo Tôn nhất mạch đó!

Có đường đường Đạo Tôn che chở, sau này còn có gì đáng lo nữa!" Ngao Bính đang bị một bạt tai đánh ngã xuống đất, vốn đang định với vẻ mặt kiên nghị mà tranh luận với Ngao Quảng.

Chương 598

Nhưng nghe lời của Ngao Quảng, hắn lập tức ngây người, sau đó nghĩ kỹ lại, hình như phụ vương nói cũng có lý đấy chứ!

Trong lời phụ vương có điều không nói trực tiếp, làm tọa kỵ cho người khác, chẳng phải lão tổ tông nhà mình Tiểu Long Nữ cũng là tọa kỵ của Đạo Tôn đó sao?

Nhưng nhìn địa vị của lão tổ tông nhà mình hiện nay trong Hồng Hoang, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không cần cho nửa phần mặt mũi, nào có nửa điểm ý nhục nhã nào?

Sư tôn của Nữ Oa chính là lão tổ nhà mình, tuy rằng không thể so với Đạo Tôn, nhưng bất kể thế nào, nếu thực sự làm tọa kỵ cho Nữ Oa kia, thì chẳng phải sau này chẳng mấy chốc cũng tương đương với người của Đạo Tôn nhất mạch sao?

Nếu có Đạo Tôn che chở, vậy sau này ở Đại Lục Hồng Hoang còn có chỗ nào tốt hơn không?

Lão Tử, cũng hoàn toàn có thể không để vào mắt!

Nghĩ như vậy, vẻ mặt bi phẫn trên mặt Ngao Bính lập tức biến mất không còn dấu vết, trong một giây đã biến thành vẻ mặt nịnh nọt.

Tốc độ biến đổi sắc mặt đó, khiến những người có mặt đều có chút tâm sinh bội phục.

Ngao Bính phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống trước mặt Tiểu Long Nữ, có chút sốt ruột nói: "Ngao Bính biết tội, tất cả đều theo an bài của lão tổ!" Kỳ thực Ngao Bính cũng hiểu rõ, chuyện này căn bản không có đường lui để lựa chọn.

Vừa rồi lão tổ nhà mình hoàn toàn chỉ là đang thông báo, chứ

không thực sự muốn bàn bạc với hắn.

May mắn lão tổ nhà mình, không chấp nhặt với hắn.

Bằng không một bạt tai đánh chết hắn, đó cũng hoàn toàn là hắn tự tìm lấy.

Tiểu Long Nữ từ đầu đến cuối đều vô cùng đạm nhiên, phảng phất mọi chuyện ngày hôm nay đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Có lẽ, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Đạo Tôn Dương Mi.

Chuyện tọa kỵ và khống chế mưa gió, kỳ thực đều nằm dưới sự cho phép của Dương Mi, bằng không Long tộc nào có cách nào ôm được chân to của Nhân tộc.

Còn việc này có thành công hay không, đó hoàn toàn không cần phải cân nhắc hay nằm trong phạm trù đó.

Mọi ngưu quỷ xà thần dưới sức mạnh tuyệt đối, đều là hư ảnh.

Cũng không biết có phải vì những lời trước đó của Ngao Bính đã khiến Tiểu Long Nữ có chút động lòng hay không, lúc này Tiểu Long Nữ rốt cuộc cũng nhìn Ngao Bính, ngữ khí cũng dịu đi đôi chút nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ định vậy đi!

Sau này hãy tu luyện cho tốt, tuyệt đối đừng làm nhục danh tiếng Long tộc ta." "Vâng!

Ngao Bính nhất định ghi nhớ lời lão tổ dạy bảo, nhất định sẽ không làm nhục danh tiếng Long tộc ta!" Ngao Bính vội vàng đáp lại, âm thanh cũng tự nhiên trang trọng hơn vài phần.

Nghe vậy, Tiểu Long Nữ khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Liệt Sơn thị ở một bên: "Địa Hoàng, không biết cách xử lý như

vậy, có hài lòng không?" Liệt Sơn thị nghe vậy, lập tức cung kính nói: "Thánh Sư đã nói như vậy, Liệt Sơn thị tự nhiên không còn lời nào.

Chuyện này cứ thế đi, lại làm phiền Thánh Sư rồi!" Liệt Sơn thị cũng không phải loại người không biết tiến thoái, huống hồ chuyện này lại được xử lý vô cùng thỏa đáng, tất cả đều vui vẻ, tự nhiên sẽ thuận theo lời Thánh Sư.

Đối phương vốn là Thánh Sư của Nhân tộc, lại là người thân cận bên cạnh Đạo Tôn, hơn nữa còn là Cường giả Hỗn Nguyên hiếm hoi trên thế gian, đối phương nếu sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ, khiến mình không còn truy cứu chuyện này, mình cũng không còn lời nào để nói.

Đương nhiên rồi, dù sao đây là Hồng Hoang!

Nhưng đối phương không những đối với mình thêm phần tôn kính, lại ban công đức, lại ban tọa kỵ, thậm chí còn sai khiến cả Long tộc, thành ý không thể không nói là đủ.

Huống chi hiện nay Nữ Oa tuy gặp nạn, nhưng cũng không phải là không thể sống lại.

Nếu Liệt Sơn thị không lĩnh tình, thì có vẻ hơi không biết điều rồi.

"Ừm!" Tiểu Long Nữ khẽ gật đầu, sau đó lại như nghĩ ra điều gì, lông mày khẽ nhíu lại, giọng nói hơi ngưng trọng nói: "Địa Hoàng!

Hiện nay ngươi sắp công đức viên mãn, Nhân tộc sắp có chuyện đao binh, xin hãy nhớ kỹ đừng đa tâm, chỉ cần làm tốt việc trong phận sự của mình là được.

Và, đây cũng là ý của Đạo Tôn!" Khi Tiểu Long Nữ đi, Dương Mi đặc biệt dặn dò nàng chuyện này, bảo Tiểu Long Nữ nhân tiện nói cho Liệt Sơn thị biết.

Dù sao nếu chiếu theo quỹ tích Thiên Đạo nguyên bản, thì Hiên

Viên thị không nghi ngờ gì chính là Nhân Hoàng trong Tam Hoàng Nhân tộc.

Chương 599

Chẳng mấy chốc, đợi Liệt Sơn thị công thành danh toại, nhất định sẽ trong lòng có cảm ngộ, giống như Phục Hy năm xưa, tìm được Hiên Viên thị, và thiện nhượng ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho hắn!

Nhưng trên người Hiên Viên thị, lại xuất hiện vấn đề.

Hiện nay Hiên Viên thị, bị Hồng Quân thay đổi quỹ tích vận mệnh nguyên bản, trở thành đệ tử của Hồng Quân!

Hồng Quân thân là Đạo Tổ, dưới trướng lại có mấy vị Thánh Nhân làm đồ đệ, trong Hồng Hoang vốn là đại diện cho sự tồn tại của Thiên Đạo.

Chúng sinh linh Hồng Hoang, cũng đều vô cùng kính sợ ngài.

Nhưng trải qua chuyện Phong Thiên Hoàng, Lão Tử bị thương năm đó, cùng với việc Dương Mi trực ngôn Nhân tộc sau này không kính trời đất, khiến Nhân tộc đối với Đạo Tổ nhất mạch không mấy thiện cảm.

Nếu để Liệt Sơn thị hoặc Trấn Nguyên Tử biết, Hiên Viên thị là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, e rằng sẽ trong lòng có chút đề phòng.

Đương nhiên, Dương Mi lại không lo lắng, Liệt Sơn thị sẽ trực tiếp truyền ngôi vị cộng chủ kia cho Hiên Viên thị.

Kỳ thực ngôi vị cộng chủ Nhân tộc, nếu không có gì bất ngờ, sẽ thuộc về Hiên Viên thị.

Chỉ là liên quan đến chuyện Nhân Hoàng, sớm đã có bố cục, hiện nay chuyện Nhân Hoàng lại xảy ra biến hóa lớn.

Liệt Sơn thị thân là Thiên Hoàng, vốn là người ngoài cuộc.

Nếu mạo muội nhập cuộc, có thể sẽ can thiệp vào một số chi tiết, từ đó ảnh hưởng đến đại cục tổng thể.

Chuyện này nếu lại xuất hiện biến cố, e rằng ngay cả Dương Mi, cũng khó có thể kiểm soát được.

Lúc này Dương Mi chỉ dốc toàn lực đột phá cảnh giới Thiên Đạo, không thể bị những chuyện nhỏ nhặt ảnh hưởng.

Trận tranh chấp Nhân Hoàng trong mắt Hồng Quân như đối mặt với kẻ địch lớn, nhưng trong mắt Dương Mi, chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi.

Đó chính là sự chênh lệch giữa hai người hiện nay.

Sức mạnh tuyệt đối tạo nên tầm nhìn!

Liệt Sơn thị vốn là người thông minh, đối với lời dặn dò của Đạo Tôn càng thêm khắc cốt ghi tâm, tự nhiên gật đầu biểu thị đã hiểu.

Thấy Liệt Sơn thị đã hiểu, Tiểu Long Nữ cũng khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Địa Hoàng, hiện nay mâu thuẫn giữa ngươi và Long tộc đã được loại bỏ, xin hãy chọn ngày tốt đăng đài, cáo thị Nhân tộc chuyện này, nhân tiện báo cho tất cả các bộ lạc Nhân tộc biết về việc Long tộc sẽ bảo hộ Nhân tộc quanh năm mưa thuận gió hòa.

Để họ cũng có sự chuẩn bị tốt." Liệt Sơn thị biết rõ tầm quan trọng của chuyện này, liền chắp tay thi lễ nói: "Vâng, Thánh Sư!" Chuyện xong xuôi, Liệt Sơn thị cũng không lập tức rời đi, có chút quyến luyến nhìn Nữ Oa.

Tiểu Long Nữ thấy vậy, liền mở miệng khẽ cười nói: "Địa Hoàng, Nữ Oa ở chỗ ta ngươi cứ yên tâm, đợi nàng hóa hình thành công, ta sẽ cho phép nàng trở về, để cha con các ngươi có thể đoàn tụ." Liệt Sơn thị nghe xong buồn vui lẫn lộn, cũng biết Nữ Oa hóa hình xong mới thực sự cha con đoàn tụ, vì vậy cũng gật đầu nói: "Ta đã rõ, như vậy,

ta xin phép trở về Nhân tộc trước." Dứt lời, Liệt Sơn thị từ biệt mọi người, hướng về Trần Đô.

Đợi sau khi Liệt Sơn thị rời đi, Ngao Quảng cũng dẫn theo Ngao Bính rời khỏi.

Tiểu Long Nữ đã nói trước, trước khi Nữ Oa hóa hình, Ngao Bính có tự do, có thể tu luyện ở Long Cung.

Tuy rằng Ngao Bính lúc này đã thay đổi cách nghĩ trước đó, rất muốn tu hành cùng Nữ Oa ngay bây giờ.

Nhưng, Tinh Vệ hiện nay, đâu cần hắn chứ!

Ngao Quảng cũng phải trở về Long Cung, báo chuyện này cho ba người huynh đệ còn lại của mình, nhất định phải xử lý tốt chuyện này.

Còn về việc ba người huynh đệ kia có đồng ý hay không?

Nực cười, ba người huynh đệ đó, ông ta còn không hiểu sao?

Ai nấy đều là kẻ vô lợi bất tảo nhân (không lợi thì không làm), loại chuyện không cần trả giá lớn mà có thể đạt được một phần khí vận của Nhân tộc, không đồng ý mới là lạ!

Huống hồ, chuyện này lại là ý của lão tổ tông.

Sau khi giải quyết xong chuyện "Tinh Vệ Điền Hải", Tiểu Long Nữ cũng dẫn theo Nữ Oa rời khỏi bờ Đông Hải.

Chương 600

Không lâu sau khi Tiểu Long Nữ và những người khác giải quyết xong con thiên ma kia, quả nhiên, giống như điềm báo trước đó.

Không đến trăm năm sau, giữa toàn bộ Nhân tộc, thực sự bắt đầu xuất hiện dị động.

Thủ lĩnh các bộ lạc lớn liên tục bắt đầu ủng binh tự trọng, mọi người đều bắt đầu sục sôi muốn hành động.

Tất cả đều biết Liệt Sơn thị sắp thoái vị nhường hiền, liên tục ý đồ tranh đoạt ngôi vị cộng chủ Nhân tộc kia.

Vì để đạt được quyền lợi vô thượng, Nhân tộc vốn vô cùng đoàn kết, giữa các bộ lạc lớn bắt đầu minh tranh ám đấu, thậm chí trực tiếp dùng đao binh tương hướng.

Từ đây, Nhân tộc bắt đầu phân chia ly tán, chiến loạn bốn phía!

Nguyên nhân dẫn đến tất cả, trong Nhân tộc không ai có thể hiểu rõ, giống như ba tộc Tiên Thiên tranh bá năm xưa, hoàn toàn đều chỉ dựa vào bản năng mà hành sự.

Nhưng rất nhiều Đại Năng Hồng Hoang lại vô cùng rõ ràng.

Nguyên nhân gây ra chiến loạn Nhân tộc, một là Nhân tộc hiện nay ngày càng lớn mạnh, có thể thống trị một chủng tộc khổng lồ như vậy, bản thân nó đã là một sự dụ hoặc chí cao.

Hai, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất!

Xương Hiệt tạo tự!

Không sai.

Chính là sau khi Xương Hiệt tạo tự, chữ viết có thể dùng để

truyền đạt tâm ý, ghi chép sự việc.

Nhưng đồng thời, vì có chữ viết, minh trí ngày càng mở, dân đức ngày càng xa, sự giả dối xảo trá, tranh đoạt giết chóc đều từ đó mà sinh ra.

Đến đây, thiên hạ từ đó vĩnh viễn không còn ngày thái bình.

Chính như câu nói: Tạo hóa không thể giấu bí mật của nó, nên trời mưa thóc; Linh quái không thể ẩn hình dạng của nó, nên quỷ ban đêm khóc.

Chính là như vậy.

Chẳng phải vốn là số trời đã định, Nhân tộc nhất định sẽ trải qua một trận tai kiếp, thậm chí không chỉ một lần trải qua!

Xương Hiệt tạo tự, chẳng qua chỉ là thúc đẩy chiến tranh của Nhân tộc sớm hơn mà thôi.

Cũng là hậu quả do Dương Mi nghịch chuyển thiên cơ năm xưa tạo thành.

Cùng lúc đó, Hồng Quân nghịch loạn thiên cơ, khiến Hiên Viên thị xuất thế sớm hơn.

Hiên Viên thị quả không hổ là người được chọn làm Nhân Hoàng, không những hiền minh vô cùng, lại thông minh tài cán, có tài ngang ngửa Phục Hy, Liệt Sơn thị, huống chi còn được Hồng Quân tự mình chỉ dạy.

Khiến bộ lạc Hữu Hùng không ngừng lớn mạnh, thậm chí một hơi trở thành bộ lạc Nhân tộc cường đại nhất.

Thời đại thuộc về Hiên Viên thị, dường như sắp mở màn!

Chẳng thấy sau khi Hồng Quân thu Hiên Viên vào môn hạ, liền tự mình chỉ dạy, sự tiến bộ của Hiên Viên thị tự nhiên không cần nói.

Cộng thêm sự kích thích từ lời cược của Dương Mi, Hồng Quân càng dốc hết sức, cố nén một hơi, thề phải dạy Hiên Viên thị trở thành cộng chủ xuất sắc hơn cả Thiên Hoàng và Địa Hoàng.

Ngày đêm không ngừng nghỉ chỉ dạy Hiên Viên thị.

Hiên Viên thị vốn có thiên tư thông tuệ, trí tuệ hơn người, cường độ học tập khủng bố như vậy không những không làm hắn gục ngã, ngược lại càng rèn luyện hắn trở nên xuất sắc hơn.

Đến nỗi Hiên Viên thị mới vừa trưởng thành, liền trở thành Đại La Kim Tiên!

Lại còn xử lý mọi chuyện của bộ lạc đâu ra đấy, khiến bộ lạc Hữu Hùng ngày càng hưng thịnh, ngay cả phụ thân Thiếu Điển vốn tự cho là anh minh thần võ cũng phải tự than không bằng.

Thế là ông ta tùy tiện tìm một cái cớ, cam tâm tình nguyện nhường ngôi vị tộc trưởng cho Hiên Viên thị.

Chương 601

Bộ lạc Hữu Hùng dưới sự lãnh đạo của Hiên Viên thị dần dần lớn mạnh, cộng thêm việc hắn là đồ đệ của Đạo Tổ, lại rất hiền minh, càng thu hút không ít bộ lạc xung quanh, liên tục gia nhập vào bộ lạc Hữu Hùng.

Bởi vì sau khi Hiên Viên thị trở thành tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng, lại phân phát một lượng lớn linh đan diệu dược, nâng cao đáng kể thực lực tu vi của toàn bộ bộ lạc Hữu Hùng.

Trong các trận chiến với các bộ lạc xung quanh, hắn dễ dàng giành được thắng lợi.

Hiên Viên thị ngoài tu vi cảnh giới cường đại ra, làm người còn khiêm tốn hữu lễ, trí tuệ hơn người, nhiều chuyện chỉ cần hơi chỉ điểm một chút, hắn liền có thể suy ra ba điều, nhanh chóng vượt trội.

Nếu không phải vậy, Hiên Viên thị mới vừa trưởng thành, làm sao có thể thống lĩnh bộ lạc Hữu Hùng khổng lồ như vậy!

Đồng thời với sự lớn mạnh của bộ lạc Hữu Hùng, danh tiếng của Hiên Viên cũng bắt đầu dần dần lan truyền trong Nhân tộc.

Hồng Quân thấy tiền cảnh của Hiên Viên thị một mảnh tốt đẹp, liền ban xuống một lượng lớn đan dược rồi rời đi.

Bất kể thế nào, ngài cũng đã tự mình dạy dỗ mười tám năm, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu như vậy mà Hiên Viên thị còn không thành công, với sự tự tin của Hồng Quân, ngài thà chịu thua ván cược này!

Đó cũng là sự tự tin của Hồng Quân thân là Đạo Tổ.

Đương nhiên, Hiên Viên thị cũng không phụ sự kỳ vọng của Hồng

Quân, sau mười năm Hồng Quân rời đi, hắn liền thu phục trấn áp tất cả các bộ lạc Nhân tộc có ý đồ bất chính.

Lúc đó Nhân tộc vô biên vô tận, canh tác vô số, nhưng vì không thể phân chia quyền sở hữu đất đai, thường xuyên xảy ra tranh chấp.

Hiên Viên thị nghĩ ngợi một hồi lâu, liền lấy gậy bước chân làm thước đo, ngăn chặn tranh chấp xảy ra.

Tiếp đó lại phân phối lại đất đai trong bộ lạc, điều hòa lao động, như vậy lương thực của bộ lạc Hữu Hùng đã tăng sản đáng kể.

Trong tình hình lương thực đủ đầy, Hiên Viên thị lại dựa vào những gì đã học bắt đầu dốc sức huấn luyện quân đội, nghiêm khắc quản lý quân đội, vì vậy thực lực quân đội lập tức tăng lên đáng kể.

Nhưng Hiên Viên thị lại không ỷng binh tự trọng, đã làm một việc mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Hắn một mình đi bộ đến Trần Đô, diện kiến Liệt Sơn thị!

Đối với việc Nhân tộc bùng nổ chiến loạn, Liệt Sơn thị tự nhiên rõ ràng, nếu muốn, ông cũng có thể dễ dàng trấn áp trận chiến loạn này.

Nhưng Liệt Sơn thị vô cùng rõ ràng, mình sắp công đức viên mãn, cộng thêm điềm báo trước đó và lời dặn dò của Đạo Tôn.

Ông hiểu rõ, lần này là đại kiếp mà Nhân tộc tất yếu phải trải qua, không thể cưỡng cầu.

Thay vì cưỡng ép trấn áp, thà nhân cơ hội này, chọn ra một Nhân tộc đại hiền, kế nhiệm để tiếp tục lãnh đạo Nhân tộc.

Không nghi ngờ gì, Hiên Viên thị tự nhiên không chút bất ngờ lọt vào mắt Liệt Sơn thị.

Một thanh niên tài năng xuất chúng, tính tình khiêm hòa nhưng hành sự lại cực kỳ có cá tính, không nghi ngờ gì khiến Liệt Sơn thị vô

cùng thưởng thức.

“Kẻ này có lẽ chính là người kế thừa mà ta đang tìm kiếm!” Liệt Sơn thị không khỏi nghĩ thầm.

Đặc biệt sau khi biết rằng, Hiên Viên thị sau khi bình định chiến loạn Nhân tộc, lại vẫn không kiêu không ngạo mà đi bộ về Trần Đô, càng khiến Liệt Sơn thị âm thầm gật đầu.

Dù biết rõ Hiên Viên thị là đồ đệ của Đạo Tổ, nhưng Liệt Sơn thị cũng không thể tìm ra nửa điểm sai sót nào của Hiên Viên thị.

Giống như Phục Hy trước đây và Liệt Sơn thị hiện nay, ngay cả Hồng Quân năm xưa cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Hiên Viên, vốn là Nhân Hoàng trời định!

Nhân tộc chú định dưới sự lãnh đạo của Hiên Viên, trải qua kiếp nạn đao binh, trở nên càng hưng thịnh.

Vì vậy.

Tuy biết Hiên Viên thị chuẩn bị đến Trần Đô diện kiến, nhưng Liệt Sơn thị có chút nôn nóng, không đợi Hiên Viên thị đến Trần Đô, mà ngược lại đã ra khỏi Trần Đô, hướng về bộ lạc Hữu Hùng của Hiên Viên thị.

Chương 602

Chuyến đi này một là để gặp Hiên Viên, xem hắn có thực sự như lời đồn, là một Nhân tộc đại hiền hợp cách hay không.

Hai là để xem sự thay đổi của bộ lạc Hữu Hùng, xem lời đồn bên ngoài có hư thật không.

Khi Liệt Sơn thị vất vả đến bộ lạc Hữu Hùng, nhìn bộ lạc Hữu Hùng đang hưng thịnh trước mắt, Liệt Sơn thị lập tức hiểu rõ, Hiên Viên thị quả nhiên danh bất hư truyền a!

Lúc đó càng thêm mong đợi được gặp Hiên Viên.

Liệt Sơn thị tiến vào bộ lạc Hữu Hùng, lại trực tiếp tỏ rõ thân phận của mình, đồng thời trực tiếp yêu cầu muốn gặp Hiên Viên.

Cộng chủ giáng lâm bộ lạc Hữu Hùng!

Điều này khiến người trong bộ lạc Hữu Hùng biết được không khỏi kinh hỉ vạn phần.

Cần biết uy tín của Liệt Sơn thị lúc này trong Nhân tộc, hoàn toàn vượt qua cả Thiên Hoàng Phục Hy.

Hiện nay, Liệt Sơn thị có uy vọng như vậy trong Nhân tộc, đến bộ lạc Hữu Hùng, mọi người làm sao không kinh hỉ chứ?

Sau khi Liệt Sơn thị đợi một lát trong một căn nhà được sắp xếp, liền nhìn thấy Hiên Viên thị trong truyền thuyết.

Ông không khỏi cẩn thận đánh giá Hiên Viên, chỉ thấy thanh niên trước mắt cao chín thước, đôi lông mày như kiếm, đôi mắt càng sáng ngời có thần, rực rỡ như tinh thần, đứng đó tựa hồ có một luồng khí chất vương giả tản ra, giữa hai mắt ẩn chứa khí chất vương bá nhàn nhạt.

Liệt Sơn thị vừa nhìn, trong lòng lập tức hiểu rõ, người này chính là người được trời chọn a!

Hiên Viên thị nghe cấp dưới báo cáo về cộng chủ Nhân tộc Liệt Sơn thị, trong lòng cũng kinh ngạc, không hiểu Liệt Sơn thị đến đây làm gì?

Chẳng phải Hiên Viên thị vốn đang bận rộn giao phó nhiều sự việc trong bộ lạc, sau đó chuẩn bị lên đường đến Trần Đô.

Lúc này nghe Liệt Sơn thị đến, hắn tỏ ra có chút kích động, sau khi vội vàng đến gặp Liệt Sơn thị, liền vội quỳ lạy nói: "Tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng Hiên Viên thị bái kiến cộng chủ!" Lúc đó, Liệt Sơn thị cười đỡ Hiên Viên dậy, nói: "Tộc trưởng Hiên Viên không cần đa lễ như vậy!

Ta cũng nghe nói tộc trưởng Hiên Viên là người Nhân tộc đại hiền, hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền a!" "Cộng chủ quá lời rồi!

Hiên Viên thị không dám nhận!" Hiên Viên thị sau khi nghe Liệt Sơn thị khen ngợi, vội vàng khiêm tốn đáp lại.

Hiện nay cuối cùng cũng được gặp Hiên Viên, Hiên Viên thị cũng quả thực như lời đồn đại, thậm chí còn hơn thế nữa, hiển nhiên là một Nhân tộc đại hiền, có tiềm chất có thể đảm nhiệm ngôi vị cộng chủ Nhân tộc.

Làm sao không khiến Liệt Sơn thị vui mừng chứ.

Lập tức bắt đầu cùng Hiên Viên thị thảo luận một số vấn đề về việc trị lý bộ lạc, đồng thời cũng bắt đầu quan sát nhân phẩm của Hiên Viên thị.

Nếu không có gì bất ngờ, cộng chủ Nhân tộc kế nhiệm chính là Hiên Viên thị!

Sau một hồi thảo luận, Liệt Sơn thị phát hiện tài năng của Hiên Viên thị quả nhiên phi phàm, chỉ là đạo trị lý mà Hiên Viên thị chủ trương không hoàn toàn là vương đạo.

Nói chính xác hơn, đó là sự kết hợp giữa vương đạo và bá đạo.

Nói hay hơn một chút, chính là sát phạt quả đoán, có phong thái bá giả.

Chỉ là như vậy, Nhân tộc chẳng phải sẽ phải trải qua một số tinh phong huyết vũ sao?

Nghĩ đến đây, Liệt Sơn thị không khỏi có chút do dự, rốt cuộc có nên để Hiên Viên thị làm cộng chủ Nhân tộc kế nhiệm hay không?

Ngay lúc này, Liệt Sơn thị đã hiểu tình hình Nhân tộc hiện tại, cùng với những điềm báo trước đó liên quan đến Nhân tộc.

Xem ra, vị Nhân Hoàng thứ ba của Nhân tộc, chấp chưởng đao binh, Nhân tộc cuối cùng cũng phải trải qua một trận đại chiến mới có thể chính thức đại hưng.

Điềm báo của con thiên ma năm xưa, chẳng phải đang ứng nghiệm với Hiên Viên thị hiện nay sao?

Tuy rằng trong lòng Liệt Sơn thị, đối với Đạo Tổ nhất mạch vẫn có chút đề phòng, nhưng năm xưa Đạo Tôn tự mình dặn dò, bảo ông không cần lo lắng nhiều, thuận theo tự nhiên, làm tốt việc trong phận sự là được.

Do đó, Liệt Sơn thị trực tiếp khẳng định thân phận của Hiên Viên thị.

Chương 603

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Liệt Sơn thị kết hợp với tình hình Nhân tộc hiện nay, cuối cùng quyết định để Hiên Viên thị trở thành người kế thừa của mình, trở thành cộng chủ Nhân tộc kế nhiệm.

Sau khi hạ quyết tâm, Liệt Sơn thị liền gọi Hiên Viên đến, nói với Hiên Viên: "Hiên Viên, con hãy đi chuẩn bị, theo ta về Trần Đô, ta muốn thiện nhượng ngôi vị cộng chủ Nhân tộc cho con!" Hiên Viên vừa nghe lập tức kinh hãi nói: "Cộng chủ, làm sao có thể được?

Hiên Viên thị ta đức năng ra sao, tự thấy không thể đảm nhiệm ngôi vị cộng chủ Nhân tộc, xin cộng chủ thu hồi lời này!" Thấy vậy, Liệt Sơn thị khẽ cười nói: "Hiên Viên, con có năng lực đảm nhiệm ngôi vị cộng chủ Nhân tộc hay không, trong lòng ta tự nhiên rõ ràng.

Được rồi, không cần nói nhiều, bây giờ thu dọn theo ta về Trần Đô, đây là mệnh lệnh!" Hiên Viên nghe vậy, không có cách nào, đành phải ngoan ngoãn chuẩn bị đi theo Liệt Sơn thị trở về Trần Đô.

Người trong bộ lạc Hữu Hùng, nghe Liệt Sơn thị muốn đưa Hiên Viên thị về Trần Đô, tự nhiên đều vui mừng khôn xiết.

Hiên Viên thị cũng có chút kích động, thu dọn hành lý, liền cùng Liệt Sơn thị đi về Trần Đô.

Chẳng thấy trong Nhân tộc và Hồng Hoang, có một bộ lạc lớn, do chín bộ lạc Quyên Di, Vu Di, Phương Di, Hoàng Di, Bạch Di, Xích Di, Huyền Di, Phượng Di, Dương Di tổ thành, hợp xưng Cửu Lê hoặc Cửu Di.

Dưới mỗi bộ lạc, lại có chín thị tộc, hợp thành số cửu cửu (81).

Không lâu sau khi Hữu Hùng Hiên Viên ra đời, Cửu Lê cũng sinh

được một đứa con trai!

Bộ lạc Cửu Lê.

Từ trước đến nay, vẫn là một bộ lạc lớn của Nhân tộc.

Dưới trướng có hàng vạn ức Nhân tộc, ai nấy đều dũng mãnh vô cùng, từ khi Nhân tộc ra đời, bộ lạc Cửu Lê đã vô cùng cường đại.

Xét đến cùng.

Chỉ vì huyết mạch của bộ lạc Cửu Lê, không phải là Nhân tộc thuần chính, mà là Vu Nhân!

Năm xưa khi Vu tộc đỉnh thịnh, Nhân tộc bị Yêu tộc tàn hại, dưới sự chỉ dẫn của Dương Mi, Nhân tộc thông hôn, liền có sự tồn tại của Vu Nhân.

Tuy rằng năm xưa tất cả Vu tộc đều đã đi đến U Minh thế giới, nhưng những Vu Nhân này lại không hề có một Vu tộc nào biến mất hoàn toàn trên thế gian.

Ngược lại vì Nhân tộc dần dần lớn mạnh, họ dần dần dung nhập vào trong Nhân tộc.

Dù sao, nguồn gốc giữa hai tộc cũng khá sâu xa.

Vu Nhân cuối cùng sống trong Nhân tộc, cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, Vu Nhân đời đời truyền lại, huyết mạch ẩn chứa Vu tộc chi huyết của họ cũng dần dần loãng đi.

Nhưng, Vu tộc là tồn tại như thế nào?

Vào thời kỳ Vu Yêu, đó là tồn tại khủng bố dám đối đầu với Thánh Nhân.

Huyết mạch của họ dù có loãng đi đến đâu, đều có thể khiến Vu Nhân mạnh hơn người bình thường vài phần.

Bộ lạc Cửu Lê, chính là bộ lạc do Vu Nhân hội tụ lại mà thành năm xưa.

Thể phách cường tráng, tính cách bưu hãn, chiến lực kinh người, xa xa vượt xa Nhân tộc bình thường.

Vào lúc Nhân tộc cường đại hiện nay, việc bộ lạc Cửu Lê lớn mạnh tự nhiên cũng là lẽ đương nhiên.

Nói đến.

Một ngày nọ, một hài nhi sinh ra trong bộ lạc Cửu Lê, lại phi phàm.

Huyết mạch Vu tộc trong cơ thể dường như cực kỳ nồng đậm, như thể một Vu tộc chân chính trọng sinh vậy!

Khi ra đời, tộc trưởng bộ lạc Cửu Lê nghe tin, lập tức kinh hãi, cứ ngỡ đã nhìn thấy một Vu tộc thực sự.

"Ta tên, Xi Vưu!" Nhưng khi tộc trưởng bộ lạc Cửu Lê đang kinh ngạc, hài nhi vừa mới sinh ra kia giống như Thiên Hoàng Phục Hy vừa sinh ra năm xưa, sinh ra đã biết nói tiếng người, thậm chí còn tự đặt tên cho mình.

Chương 604

Đại Vu Xi Vưu!

Khi tộc trưởng bộ lạc Cửu Lê nghe hài nhi tự báo danh tính, càng kinh hãi thất sắc.

Danh tính Xi Vưu, rõ ràng chính là danh tính của Đại Vu Xi Vưu năm xưa của Vu tộc.

Chỉ là Đại Vu Xi Vưu, trong trận quyết chiến Vu Yêu năm đó, đã thảm tử dưới tay Yêu tộc.

Hài nhi tự đặt tên là Xi Vưu, chẳng lẽ có quan hệ với Đại Vu năm xưa kia sao?

Hài nhi đó, chính là chuyển thế chi thân của Đại Vu Xi Vưu năm xưa của Vu tộc!

Theo lý mà nói, người Vu tộc sau khi chết liền sẽ trở về trời đất, nhưng Xi Vưu lại không biết vì sao.

Ban đầu bị một kẻ tu kiếm ý của Vu tộc vô tình đâm chết, một thân nộ khí khó có thể tiêu trừ, quấn lấy Chân Linh của Xi Vưu mà quanh quẩn trên thế gian.

Sau khi Hiên Viên giáng thế, Chân Linh của Xi Vưu cũng đầu thai vào Cửu Lê, quả thực tạo hóa trêu người.

Khi Xi Vưu giáng sinh ở Cửu Lê, khiến chúng nhân Cửu Lê nhất thời không biết nên làm thế nào.

Ngay lúc đó, một đạo nhân giáng lâm Cửu Lê.

"Các ngươi cứ yên tâm, Xi Vưu cứ giao cho ta tự mình chỉ dạy!" Đạo nhân đó tự nhiên chính là Ma Tổ La Hầu, vừa xuất hiện liền lộ ra

thân phận, trực tiếp thu Xi Vưu làm đồ đệ.

Danh tiếng Ma Tổ La Hầu đối với tộc trưởng bộ lạc Cửu Lê, lại cực kỳ xa lạ, nhưng khi thấy La Hầu mang theo khẩu dụ của Dương Mi, lập tức vội vàng đồng ý.

Xi Vưu giáng sinh, quả thực khiến một số người không đoán trước được, và đã thu hút sự chú ý của Đạo Tôn Dương Mi.

La Hầu lúc này cũng có chút tò mò đánh giá Xi Vưu.

Năm xưa Vu Yêu đại chiến, có rất nhiều cường giả Vu tộc chiến tử, Xi Vưu, chính là một trong những Đại Vu đã vẫn lạc năm đó.

Chỉ là Chân Linh của hắn vẫn luôn quanh quẩn trên thế gian, lại là vì Thiên Mệnh đã định.

Lần này, chính là chủ nhân của hắn đã nhỏ một giọt tâm đầu huyết, lệnh hắn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển sinh Nhân tộc, chính là Xi Vưu trước mắt.

Giáng sinh, tự nhiên mang theo sứ mệnh, sẽ làm một việc đại công đức có ích cho Nhân tộc.

Chuyện này, La Hầu tự nhiên trong lòng hiểu rõ, dù sao trong đó còn liên quan đến việc đối đầu với Hồng Quân!

Trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, ở đời sau trong Nhân tộc được lưu truyền rộng rãi, kết quả cuối cùng của trận chiến đó cũng là Hiên Viên giành chiến thắng.

Truyền thuyết là vì, Xi Vưu nuôi hai con tọa kỵ cường hãn, tên là Thực Thiết Thú, hai con Thực Thiết Thú một con dùng để chiến đấu cho Xi Vưu, một con lại dùng để làm duyên.

Nhưng khi Xi Vưu và Hiên Viên tranh đoạt đế vị, lại cưỡi nhầm con Thực Thiết Thú chuyên làm duyên, từ đó dẫn đến thất bại trong

trận chiến!

Đương nhiên, thật giả cũng không thể khảo chứng.

Hiển nhiên, lần này, Đạo Tôn Dương Mi lại đặt cược vào Xi Vưu kẻ là bên thất bại!

Xi Vưu vừa mới ra đời, mặc dù là chân linh Xi Vưu chuyển thế, nhưng giờ đây chỉ còn nhớ được danh húy, còn những ký ức về quá khứ đều không còn.

Bởi vậy, Xi Vưu vừa sinh ra không hề có sự lỗ mãng như Vu tộc năm xưa, ngược lại lại tràn đầy linh tính của nhân tộc.

Xi Vưu thấy La Hầu thu mình làm đồ đệ, lập tức cười hì hì mà nói tiếng người, liên tục gọi: "Sư tôn!" La Hầu ngầm gật đầu, lúc ban đầu chủ nhân đã giao phó mấu chốt của ván cờ này là phải chỉ dạy Đại Vu chuyển thế, khi đó y còn có chút lo lắng rằng Đại Vu chuyển thế sẽ khó sống chung như Vu tộc năm xưa.

Bây giờ xem ra, y đã lo lắng quá nhiều rồi.

Xi Vưu trước mắt tuy mang trong mình căn nguyên Đại Vu, nhưng lại thuần khiết vô cùng, mang linh tính nhân tộc.

La Hầu sau khi thu y làm đồ đệ, liền dốc lòng chỉ dạy.

Chương 605

Phải biết rằng La Hầu hiện nay, trong Hồng Hoang có thể nói là đệ tam nhân chân chính, nếu không phải Hồng Quân bất nhân vì hợp đạo với Thiên Đạo thì có lẽ còn kém xa La Hầu!

Thường xuyên ở bên cạnh Dương Mi, thực lực của La Hầu tự nhiên cũng tinh tiến không ít.

Tuy vẫn còn chút chênh lệch với Hồng Quân, nhưng hoàn toàn có thể ngang sức.

Nhưng, về phương diện giáo đạo đệ tử, La Hầu chưa chắc đã thua kém Hồng Quân.

Phải biết, thân là Ma Tổ La Hầu, dưới trướng có vạn quân Ma tộc.

Về phương diện quản lý và trị lý quân đội, Hồng Quân lại có phần kém hơn một bậc.

Cho nên về chuyện binh đao này, La Hầu có thể nói là tràn đầy tự tin.

Xi Vưu cũng thiên phú dị bẩm, trưởng thành cực nhanh, không đến ba năm tuổi đã lớn thành bộ dạng người khổng lồ, một thân cự lực dời non lấp biển, vô cùng dũng mãnh.

Tuy vẫn chưa khủng bố như Đại Vu năm xưa, nhưng cũng đã vượt xa nhân tộc.

La Hầu còn đem Cửu Chuyển Huyền Công mà Dương Mi đã truyền cho mình, truyền thụ lại cho Xi Vưu.

Nhận được Cửu Chuyển Huyền Công, Xi Vưu tu hành tiến bộ thần tốc, chỉ trong vỏn vẹn một năm, trong toàn nhân tộc Cửu Lê Bộ, không ai có thể sánh bằng y về mặt nhục thân.

Lại qua ba đến năm năm nữa, Xi Vưu dũng mãnh đã trực tiếp đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Năm đó, trên không trung Cửu Lê Bộ xuất hiện Thiên kiếp, vốn dĩ chỉ nên là Tam Cửu Thiên kiếp, lại xuất hiện Cửu Cửu Thiên kiếp ngoài dự liệu!

Nhưng Xi Vưu vô cùng dũng mãnh, dưới ánh mắt của vô số người, trực tiếp dựa vào nhục thân mà cứng rắn chống lại Cửu Cửu Thiên Lôi.

Cuối cùng, y còn chống đỡ được toàn bộ Cửu Cửu Thiên kiếp.

Sự dũng mãnh đó khiến toàn bộ Cửu Lê Bộ đều vô cùng sùng bái Xi Vưu.

Nếu không phải Xi Vưu trông có vẻ tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, ngay cả tộc trưởng Cửu Lê Bộ cũng đã chuẩn bị truyền vị tộc trưởng cho Xi Vưu. .....

Sau khi Hiên Viên Thị theo Liệt Sơn Thị trở về Trần Đô, vừa vào đã như Phục Hy từng đối với Liệt Sơn Thị vậy, Liệt Sơn Thị bắt đầu hỏi Hiên Viên Thị vô cùng tỉ mỉ.

Không chỉ hỏi, hai người còn kết bạn đồng hành, cùng nhau đi khắp nhân tộc hàng trăm năm.

Quả nhiên không sai.

Hiên Viên Thị đức tài kiêm bị, dưới sự dẫn dắt tận tình của Liệt Sơn Thị, lại càng tiến bộ thần tốc, những điều mà Hồng Quân trước đây không hề cố ý chỉ dạy, giờ đây đều trở nên thông suốt.

So với Liệt Sơn Thị, Hiên Viên Thị lại càng linh hoạt hơn, hành sự cũng khá vương đạo.

Thấy Hiên Viên Thị trưởng thành nhanh chóng như vậy, Liệt Sơn

Thị càng thêm hài lòng.

Lại trải qua mấy trăm năm hòa hợp, dần dần, Liệt Sơn Thị bắt đầu giao phó mọi việc lớn nhỏ trong nhân tộc cho Hiên Viên Thị tự mình xử lý.

Nhân tộc rộng lớn vô cùng dưới sự trị lý của Hiên Viên Thị đâu ra đấy, thậm chí dưới sự thống trị vương đạo hơn của Hiên Viên Thị, sự ước thúc còn nghiêm khắc hơn so với khi Liệt Sơn Thị tại vị, ngược lại khiến nhân tộc vốn bất an dần dần ổn định trở lại.

Thấy tình hình như vậy, Liệt Sơn Thị tự nhiên đã hoàn toàn yên tâm, thậm chí có một loại ảo giác rằng nhân tộc đã qua được kiếp nạn.

Vị trí Cộng Chủ nhân tộc đời sau, không nghi ngờ gì nữa, dưới sự chỉ dạy của Hồng Quân và sự dẫn dắt của Liệt Sơn Thị, Hiên Viên Thị thừa sức đảm nhiệm vị trí Cộng Chủ nhân tộc đời sau!

Rất nhanh.

Tin tức Hiên Viên Thị sắp đảm nhiệm vị trí Cộng Chủ nhân tộc đời sau đã lan truyền khắp Đại Lục Hồng Hoang.

Bởi vì nhân tộc đã là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, nhân tộc hiện giờ không còn yếu ớt như thuở ban đầu, có thể bị bất cứ ai tùy ý tàn sát, hiện tại nhân tộc đã là một sự tồn tại hoàn toàn không thể xem nhẹ trên Đại Lục Hồng Hoang.

Chương 606

Cho nên đa số Đại Năng Hồng Hoang đều sẽ hướng ánh mắt về nhân tộc, những sự kiện lớn như việc truyền ngôi Cộng Chủ nhân tộc tự nhiên giống như một cơn lốc xoáy, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ Hồng Hoang.

Đương nhiên, đối với những Đại Năng Hồng Hoang đó, chuyện này tự nhiên không có ảnh hưởng gì lớn.

Cùng lắm là cảm thán, đố kỵ mà thôi, dù có bất lực đến mấy, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân tộc từng bước trở nên ngày càng cường đại.

Nhưng khi tin tức này truyền đến tai Lão Tử cùng các Thánh Nhân khác, Tam Thanh cùng hai vị Thánh Nhân phương Tây đều lộ ra nụ cười nắm chắc phần thắng.

Hiện giờ Hiên Viên Thị đã chắc chắn là Cộng Chủ nhân tộc đời sau, thậm chí đã được toàn bộ nhân tộc thừa nhận.

Vì vậy, chuyện này không còn bất kỳ bước ngoặt nào nữa.

Chỉ cần Hiên Viên Thị ngồi lên vị trí Cộng Chủ nhân tộc, thành Nhân Hoàng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên trong lòng năm vị Thánh Nhân như Lão Tử, lại cho rằng trong ván cờ này, sư tôn của họ đã thắng một trăm phần trăm.

Dương Mi Đạo Tôn dù có cường đại đến mấy, có thể nhìn thấu dòng chảy thời gian, nhưng lại có thể thay đổi được những chuyện đã định sẵn sao?

Đạo Tôn, làm sao có thể lật ngược thế cờ?

Cuối cùng, luồng khí vẫn luôn đè nặng trong lòng năm vị Thánh

Nhân, ngăn trở tu hành, cuối cùng cũng được thở ra một cách nhẹ nhõm và sảng khoái.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy cảnh giới cũng đã đạt được sự đề thăng rất lớn vào khoảnh khắc đó!

So với Đạo Tổ Hồng Quân một mạch vô cùng sảng khoái và vui vẻ, những người thuộc Dương Mi Đạo Tôn một mạch lại mang vẻ mặt đầy lo lắng.

Bờ Đông Hải.

Thánh địa nhân tộc.

"Thiên Hoàng, hiện giờ uy vọng của Hiên Viên Thị trong nhân tộc đã đạt đến đỉnh phong, thậm chí còn sắp đuổi kịp đồ nhi của ta." "Như vậy, vị trí Cộng Chủ đời sau, chẳng phải một trăm phần trăm là của Hiên Viên Thị sao?" "Nếu để Hiên Viên Thị ngồi lên vị trí Cộng Chủ nhân tộc, thì cuộc tranh giành Nhân Hoàng giữa Đạo Tổ và Đạo Tôn, chẳng phải Đạo Tôn sẽ thất bại sao?" "Cứ thế này, phải làm sao đây?!" Trấn Nguyên Tử từ lời Phục Hy, ít nhiều cũng đã hiểu được cuộc tranh giành lần này giữa Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Trấn Nguyên Tử, không nghi ngờ gì nữa, tự nhiên thuộc về Dương Mi Đạo Tôn một mạch.

Mặc dù Dương Mi không dạy dỗ trực tiếp, nhưng nếu không có Dương Mi, cũng sẽ không có Trấn Nguyên Tử ngày nay.

Trong lòng Trấn Nguyên Tử, y cũng sớm đã coi Dương Mi như lão sư của mình.

Tự nhiên, y không muốn Đạo Tôn thua, mặc dù tổng thể Đạo Tôn vẫn thắng.

Nhưng dù chỉ một ván, y cũng không muốn thấy Đạo Tôn thất bại.

Có lẽ chịu ảnh hưởng từ Dương Mi, một mạch này đều có sự kiêu ngạo "tuyệt đối không thể thua".

Bởi vậy, Trấn Nguyên Tử lúc này, nhìn Hiên Viên Thị sắp ngồi lên vị trí Cộng Chủ nhân tộc, có vẻ hơi sốt ruột.

Nếu mọi thứ thực sự đã thành định cục, thì Đạo Tôn muốn lật ngược thế cờ từ bại thành thắng, e rằng sẽ khó khăn lắm đây!

Chỉ là, Đạo Tôn thật sự sẽ thất bại sao?! .....

Trấn Nguyên Tử đang đi đi lại lại đầy lo lắng, đột nhiên dừng bước, thần sắc ngưng trọng nhìn Phục Hy đang ngồi một bên, thấp giọng nói: "Hay là thế này, ta ra tay can thiệp, không cho Hiên Viên Thị ngồi lên vị trí Cộng Chủ đời sau!" "Mặc dù Hiên Viên Thị có uy vọng cao trong nhân tộc, nhưng dựa vào uy năng của hai chúng ta, cộng thêm đồ nhi của ta là Liệt Sơn Thị, nhất định có thể dễ dàng kéo y khỏi vị trí Cộng Chủ đời sau." "Nếu thực sự không được thì..." Đang nói, Trấn Nguyên Tử đột nhiên dừng lại, chỉ thấy hai mắt y lóe lên một tia hàn quang, giọng nói càng trở nên lạnh lẽo mấy phần: "Nếu thực sự không được thì ta trực tiếp ra tay, chém giết Hiên Viên Thị!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trấn Nguyên Tử, Phục Hy lại có vẻ mặt thư thái, thậm chí khóe miệng khẽ nhếch cười.

Phục Hy không những không biểu lộ thái độ, mà còn có thể cười được, điều này khiến Trấn Nguyên Tử có chút tức giận.

Y hoàn toàn không quan tâm đến thân phận của Phục Hy, tức giận nói: "Chuyện đã đến nước này, ngươi còn có thể cười được sao!" "Không được!

Ta bây giờ phải đi chém giết Hiên Viên Thị, sau này nếu Đạo Tổ phát hiện, ta Trấn Nguyên Tử một mình gánh chịu, tuyệt đối sẽ không liên lụy Đạo Tôn!" Trấn Nguyên Tử vốn có tính khí tốt, lúc này sát khí bùng lên, sau khi nói xong không chút do dự, lại còn muốn đi ra ngoài.

Nhìn thái độ đó, e rằng y muốn trực tiếp đồng quy vu tận với Hiên Viên Thị sao?

Chương 607

Hiên Viên Thị là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, nếu Trấn Nguyên Tử thực sự chém giết Hiên Viên Thị.

Thì Đạo Tổ Hồng Quân, khẳng định sẽ không tha cho Trấn Nguyên Tử.

Khi đó, chỉ có một mạng đổi một mạng!

Chỉ là, Trấn Nguyên Tử là Đại Năng Chuẩn Thánh đã trảm Tam Thi, nhưng Hiên Viên là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, lại có thể dễ dàng bị chém giết như vậy sao?

Hiên Viên Thị mang trên mình mối cá cược giữa Đạo Tôn và Đạo Tổ, Đạo Tổ khẳng định vô cùng quan tâm, và những Thánh Nhân thuộc Đạo Tổ một mạch đó, ai mà không dõi theo Hiên Viên Thị từng li từng tí, sợ rằng xảy ra một chút sai sót?

Trấn Nguyên Tử, có thể từ trong tay những Đại Lão này, chém giết Hiên Viên Thị sao?

E rằng kết cục cuối cùng, cũng chỉ có một mình Trấn Nguyên Tử thân tiêu đạo vẫn.

Nhìn Trấn Nguyên Tử mang khí phách "Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản", Phục Hy vội vàng đứng dậy, kéo y lại, ấn ngồi xuống một bên.

"Được rồi được rồi, Trấn Nguyên Tử Đạo hữu, bớt nóng nảy, bớt nóng nảy!" Vừa kéo Trấn Nguyên Tử, Phục Hy vừa nhẹ giọng nói: "Ngươi, có tin Đạo Tôn không?" Đối mặt với câu hỏi của Phục Hy, Trấn Nguyên Tử cũng dần dần bình tĩnh lại, lập tức không vui đáp: "Ngô tự nhiên tin Đạo Tôn!" "Vậy ngươi cảm thấy với tính cách của

Đạo Tôn, há lại không có sắp xếp sao?" Phục Hy nói ngắn gọn, trực tiếp hai câu hỏi, khiến Trấn Nguyên Tử đứng ngây ra tại chỗ.

Nhìn Trấn Nguyên Tử ngớ người, Phục Hy khẽ cười nói: "Đạo hữu đừng quá lo lắng, với bản tính của sư phụ ta, e rằng chuyện này người đã sớm có đối sách, đâu cần chúng ta ở đây mà sốt ruột." Trấn Nguyên Tử hiểu ra, mặc dù trên mặt vẫn còn chút lo lắng, nhưng cũng hoàn toàn không còn sự bồn chồn như trước nữa.

So với Đạo Tổ một mạch cho rằng Đạo Tôn hoàn toàn không còn cơ hội lật ngược thế cờ, Đạo Tôn một mạch lại lựa chọn hoàn toàn tin tưởng Dương Mi.

Chuyện này, Đạo Tôn tự nhiên đã sớm có sắp xếp!

Còn về Dương Mi lúc này, lại căn bản không biết những chuyện này.

Đương nhiên, đối với tình huống này y cũng đã sớm có dự liệu.

Mà lúc này Dương Mi lại không có tâm tư để quan tâm những chuyện nhỏ nhặt đó.

Dưới sự tẩm bổ không ngừng của Thiên Đạo bản nguyên, Dương Mi cuối cùng cũng bắt đầu đột phá.

Nếu cảnh giới Hỗn Nguyên (Thánh Nhân), dấu hiệu rõ ràng nhất là khống chế pháp tắc, thì cảnh giới Thiên Đạo lại là thao túng pháp tắc!

Giữa hai cái tuy chỉ một chữ khác biệt, nhưng lại có sự khác biệt giữa trời và đất.

Trước cảnh giới Đại La Kim Tiên tu luyện pháp lực, tôi luyện nhục thân, sau Đại La Kim Tiên mới có thể bắt đầu thử lĩnh ngộ pháp tắc, muốn đột phá cảnh giới Thánh Nhân (Hỗn Nguyên), thì cần phải khống chế pháp tắc đã lĩnh ngộ!

Khống chế pháp tắc càng tinh thâm, tự nhiên có thể đột phá tầng thứ cao hơn.

Đạt được cảnh giới Thiên Đạo về sau, mọi thứ đều trở nên không giống nữa.

Từ cảnh giới Hỗn Nguyên khống chế một điều pháp tắc, đến cảnh giới Thiên Đạo thao túng Tam Thiên Pháp Tắc, giữa hai cái hoàn toàn là một vực sâu khổng lồ, căn bản không thể vượt qua!

Một so với Tam Thiên đều cảm thấy khủng bố.

Một Chuẩn Thánh bình thường, suốt đời có lẽ cũng chỉ có thể khống chế một điều Thiên Đạo Pháp Tắc, những Thánh Nhân như Lão Tử khống chế Thiên Địa Pháp Tắc cũng không thể vượt quá mười điều.

Đương nhiên, đó là khống chế tinh thông, chứ không phải vận dụng.

Thánh Nhân có thể mượn lực Thiên Đạo Hồng Hoang, tự nhiên có thể dễ dàng vận dụng Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc.

Nhưng Dương Mi lại phải dựa vào sức một mình, để khống chế Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc, giống như sự tồn tại của Thiên Đạo.

Hiện nay Dương Mi sắp bắt đầu đột phá một cảnh giới khủng bố đến cực điểm như vậy, cho nên những chuyện khác tự nhiên đều phải xếp xó.

Tích lũy của Dương Mi sớm đã đủ, cộng thêm việc từng lần từng lần bước vào dòng chảy thời gian, quan sát Bàn Cổ khai thiên về sau, lại càng khiến tích lũy của Dương Mi trở nên vô cùng thâm hậu.

Cộng thêm hiện giờ lại có Thiên Đạo bản nguyên tương trợ, Dương Mi đột phá có thể nói là nước chảy thành sông!

Tiếp tục bế quan vỏn vẹn mấy tháng, thân hình Dương Mi đột nhiên chấn động mạnh, sau đó liền cảm thấy một huyền ảo quan khiếu nào đó trong cơ thể, trong nháy mắt trực tiếp quán thông.

Chương 608

Pháp lực toàn thân Dương Mi tăng vọt hơn trăm lần, đồng thời, nhục thân cũng trong khoảnh khắc đó nhanh chóng cường đại hơn!

Quan trọng nhất, Nguyên Thần của Dương Mi trong khoảnh khắc đó trở nên hoàn toàn thanh minh, mọi điều không thông khi tu luyện, tất cả đều trong khoảnh khắc đó từng cái từng cái được giải quyết dễ dàng, khiến đáy lòng Dương Mi dâng lên một cảm giác đột nhiên đại ngộ.

Khi Dương Mi mơ hồ cảm thấy có một mối liên hệ nào đó với thế giới bên ngoài, y vô thức giơ tay lên, lập tức hai điều pháp tắc trên lòng bàn tay Dương Mi, giống như những con rắn nhỏ linh hoạt không ngừng xoay tròn, khiến Dương Mi cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Tỉ mỉ chơi đùa một lúc, làm quen với sức mạnh của cảnh giới Thiên Đạo, Dương Mi mới từ từ đứng dậy.

Sau khi đột phá, so với việc thần quang ngoại lộ trước kia, tinh khí thần của y lúc này lại trực tiếp trở nên nội liễm.

Trừ khi Dương Mi chủ động phóng thích, nếu không, Dương Mi hiện tại trông giống như một phàm nhân tuấn tú, trên người căn bản không thể cảm nhận được chút dao động pháp lực nào.

Nhìn U Minh Thiên Đạo cách đó không xa, cùng với sự đột phá của Dương Mi, ngay cả U Minh Thiên Đạo cũng giống như nhận được một món quà nào đó.

Lúc này đám quang đoàn màu đen đó, lại lớn hơn không chỉ gấp đôi so với ban đầu!

U Minh Thiên Đạo được hoàn thiện hơn rất nhiều, cũng trưởng

thành không ít.

Cứ theo xu thế phát triển này, việc trưởng thành thành một tồn tại cường đại như Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng không phải là không thể.

Nhìn U Minh Thiên Đạo có vẻ như đang tu luyện, khóe miệng Dương Mi cong lên một độ cong rõ ràng, tiện tay để lại một dấu ấn trong không gian Thiên Đạo.

Ngay sau đó, y liền rời khỏi không gian U Minh Thiên Đạo. .....

Cùng lúc Dương Mi đột phá cảnh giới Thiên Đạo, Liệt Sơn Thị cuối cùng cũng công đức viên mãn, đồng thời truyền vị Cộng Chủ đời sau cho Hiên Viên Thị.

Bờ Đông Hải.

Tất cả nhân tộc lại một lần nữa tụ tập tại đây, đồng thời có vô số Đại Năng Hồng Hoang được nhân tộc mời đến quan lễ.

Vẫn là trên đài cao đó, vẫn là những Đại Năng quan lễ đã có nhiều hơn, chỉ là lần này việc đổi vị Cộng Chủ không còn là Phục Hy và Liệt Sơn Thị, mà đã đổi thành Liệt Sơn Thị và Hiên Viên.

Nhưng số lượng nhân tộc đến quan lễ dưới đài cao, lại nhiều hơn không ít so với lúc Phục Hy truyền vị cho Thần Nông.

Rõ ràng nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Cộng Chủ Liệt Sơn Thị, lại đã tiến thêm một bước lớn.

Cùng với sự tiến bộ, không kể số lượng hay thực lực, đều đã đạt được sự đề thăng rất lớn, nhân tộc lúc này đã trở thành chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang xứng đáng!

Trên đài cao, Thần Nông và Hiên Viên, hai người nhìn nhau gật đầu, liền cùng nhau tiến lên, hướng trời khẩn cầu, bắt đầu nghi thức

truyền vị Cộng Chủ.

Chốc lát sau, chỉ thấy trên bầu trời dâng lên vô số kim hoa rực rỡ rắc xuống phía dưới.

Ngay sau đó, trên khung trời xuất hiện sáu đạo thân ảnh.

Chính là Tam Thanh, Nữ Oa, và hai người Chuẩn Đề phương Tây.

Mặc dù nhìn thấy mấy vị Thiên Định Thánh Nhân lớn, trong đó có năm vị thuộc Đạo Tổ Hồng Quân một mạch, nhưng dù sao họ cũng là Thánh Nhân đứng trên đỉnh Hồng Hoang!

Nhân tộc thân là chủng tộc lớn đầu tiên của Hồng Hoang hiện nay, tự nhiên không thể bỏ qua lễ nghi cơ bản, những sự kiện lớn như truyền vị Cộng Chủ, đương nhiên phải mời chư vị Thánh Nhân đến quan lễ.

Nhân tộc cũng là nhân vật chính của Đại Lục Hồng Hoang do trời định, huống chi hiện nay cường đại như vậy, chư vị Thánh Nhân lại trọng thể diện.

Lời mời như vậy, há lại không ứng lời.

Chỉ là sáu vị Thiên Định Thánh Nhân cao cao tại thượng, nhìn hỷ sự phía dưới, thần sắc trên mặt lại không giống nhau.

Tam Thanh và hai người phương Tây trên mặt không lộ ra chút tươi cười nào, duy chỉ có Nữ Oa nhìn nhân tộc phồn thịnh hiện nay, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỹ lệ và mãn nguyện.

Hoàn toàn là loại cảm giác người mẹ cuối cùng cũng thấy con mình có thành tựu.

Chương 609

Thần Nông dẫn Hiên Viên Thị kiến lễ với chư vị Thánh Nhân xong, lại kiến lễ với lão sư của mình là Trấn Nguyên Tử.

Sau đó, đội ngũ Thánh địa nhân tộc do Nhân tộc Tam Tổ và Thiên Hoàng Phục Hy dẫn đầu, tự nhiên không thể vắng mặt trong nghi thức truyền vị Cộng Chủ nhân tộc.

Duy chỉ có Nhân tộc Đệ Tứ Tổ Diệp Thiên là khá đặc biệt, chưa đến, nhưng tất cả nhân tộc đều vô cùng rõ ràng, vị Nhân Tổ này toàn thân đều đang cống hiến cho hệ thống tu luyện của nhân tộc 'Nhân Đạo'.

Vì để hoàn thiện Nhân Đạo, để nhân tộc có được thực lực tranh đoạt với Thiên Địa phương này, Diệp Thiên đã hoàn toàn cống hiến toàn bộ thân mình.

Thực sự, đáng ca ngợi và cảm động!

Đối phương không xuất hiện, mọi người cũng vô cùng lý giải.

Chỉ là Diệp Thiên khi nào sẽ hoàn thiện Nhân Đạo, thì không ai biết.

Trong đội ngũ của Phục Hy và những người khác, lại có một cô bé nhỏ nhắn lanh lợi, cổ quái.

Cô bé này, tự nhiên là con gái của Thần Nông Thị, Nữ Oa.

Nữ Oa hiện nay dưới sự chỉ dạy của Tiểu Long Nữ, đã hóa hình thành công, lại một lần nữa khôi phục dáng vẻ cô bé hoạt bát đáng yêu năm xưa.

Dưới chân cưỡi một con ngũ trảo kim long, chính là Tam Thái Tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương.

Từ khi Nữ Oa hóa hình thành công, y liền thành thật rời Long Cung, đến nhân tộc làm tọa kỵ cho Nữ Oa.

"Phụ hoàng!" Nữ Oa tâm tính trẻ con, ngay cả trong trường hợp nhiều người như vậy, vẫn lớn tiếng gọi cha mình.

Thần Nông thấy Nữ Oa đã khôi phục lại hình dạng, cũng vui mừng cười gật đầu.

"Ha ha, Hoàng đệ, hiện giờ công đức viên mãn, chứng đạo sắp đến, chúc mừng, chúc mừng!" Phục Hy mãn nguyện nói với Thần Nông, Thần Nông cũng gật đầu cười nói: "Đa tạ Hoàng huynh, giờ lành đã đến, xin Hoàng huynh chờ một chút!" Phục Hy tự nhiên không có ý kiến, đứng một bên, nhường đài cao cho Thần Nông và Hiên Viên.

Người đã đông đủ, vậy Đại điển Thiền nhượng cũng sắp chính thức bắt đầu!

Dưới sự chú ý của vạn chúng, sau khi làm lễ bái Nhân tộc Thánh Phụ và Thánh Mẫu theo thường lệ, Liệt Sơn Thị chính thức công đức viên mãn, tuyên bố thiền vị cho Hiên Viên Thị, khiến y trở thành Cộng Chủ mới của nhân tộc.

Lập tức, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Trên khung trời, vô tận công đức cuồn cuộn giáng xuống.

Ngay sau đó, một tiếng sấm vang dội từ Thiên Khuyết truyền ra.

"Nay có Cộng Chủ nhân tộc Thần Nông Thị, làm Cộng Chủ nhân tộc hơn vạn năm." "Trong thời kỳ làm Cộng Chủ nhân tộc, đã lập tám đại công đức cho nhân tộc." "Thứ nhất, thủy tác lỗi tỷ, giáo dân canh chủng." "Thứ hai, biến thường bách thảo, lập hạ y đạo." "Thứ ba, trị ma vi bố, chế tác y thường." "Thứ tư, nhật trung vi thị, thủ xướng giao dịch." "Thứ năm, tước đồng vi cầm, luyện ti vi huyền." "Thứ

sáu, huyền mộc vi hồ, diệm mộc vi thỉ." "Thứ bảy, tác đào vi khí, trị chế cân phủ." "Thứ tám, đài tạ cư, an cư lạc nghiệp." Tám hạng đó chính là những công tích mà Thần Nông Thị, những năm làm Cộng Chủ nhân tộc đã làm cho nhân tộc, chính vì có những cống hiến này, nhân tộc mới có thể tiến thêm một tầng lầu.

"Lệ tinh đồ trị, gia di quy phục, phương hữu nhân tộc kim chi thịnh thế!" "Thần Nông Thị có công với nhân tộc, hôm nay công đức viên mãn, ngô là Nhân tộc Thánh Phụ, sắc phong Thần Nông Thị làm Nhân tộc Địa Hoàng, nhân tộc còn, thì Địa Hoàng còn!" Giọng nói của Dương Mi đột nhiên truyền ra, lớn tiếng đọc lên công tích vạn năm của Thần Nông Thị, khiến tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều hiểu được cống hiến của Thần Nông Thị cho nhân tộc.

Trầm ổn như Thần Nông Thị, lúc này cũng xúc động đến mức quỳ gối, ý muốn tiếp nhận sắc phong của Dương Mi.

"Địa Hoàng, lập!" Thân ảnh Dương Mi từ từ xuất hiện, vô tận khí vận nhân tộc trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, lớn tiếng quát.

Ngay lập tức, Thiên Địa chấn động, vô tận kim quang che phủ cả bầu trời.

Các Đại Năng khắp nơi chứng kiến cảnh này, ai nấy đều biến sắc.

Dương Mi sau khi phong Thiên Hoàng, lại trong ngày hôm nay, phong Địa Hoàng!

Có tiền lệ Phục Hy, các Đại Năng đều rõ vì sao Đạo Tôn lại phong hai lần như vậy.

Trừ việc cảm thán Đạo Tôn có đầu óc lớn ra, cũng chỉ có thể cảm khái rằng dù là Phục Hy hay Liệt Sơn Thị, đều đã tạo ra vô tận công đức cho nhân tộc.

Nếu không, căn bản không thể thừa nhận được quả vị phong hai

lần.

Suy cho cùng, rèn sắt cần tự thân cứng.

Chương 610

Đột nhiên.

Chỉ thấy từ ngoài trời bắn ra một đạo kim quang công đức thô tráng, đạo kim quang công đức lần này thậm chí còn vượt trên cả Phục Hy lúc trước.

Công đức giáng xuống, chia thành hai phần, trong đó một phần lớn khoảng tám thành, về phần Thần Nông Thị, phần nhỏ còn lại, thì bay về phía Trấn Nguyên Tử một bên.

Trấn Nguyên Tử là Địa Hoàng chi sư, ứng được hưởng công đức.

Khi hai tầng kim vân công đức đó chìm vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, lập tức trong cơ thể Trấn Nguyên Tử xảy ra biến hóa cực lớn, một luồng pháp lực khủng bố ẩn chứa dao động dữ dội quanh thân Trấn Nguyên Tử.

Dưới sự trợ giúp của hai tầng công đức, Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng đón được cơ duyên của mình, phá vỡ tầng bình cảnh cuối cùng.

Từng tia Hồng Mông Tử Khí theo dòng chảy pháp lực, không ngừng xuyên vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, xung quanh lại nổi lên các loại Thiên Địa Pháp Tắc huyền ảo.

Chỉ là những người xung quanh lúc này, đều bị Thần Nông Thị đang được bao phủ bởi kim quang công đức toàn thân thu hút ánh mắt, cho nên lại không ai chú ý đến Trấn Nguyên Tử một bên. .....

Dưới sự chú ý của vạn chúng, Liệt Sơn Thị vốn dĩ chỉ là Đại La Kim Tiên, dưới sự bao bọc của khí vận Địa Hoàng và kim quang công đức, lại bắt đầu phù dao trực thượng.

Chỉ trong chớp mắt, tu vi của y đã đạt đến độ cao như Phục Hy trước đây.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là độ cao khi Dương Mi chưa ra tay trợ giúp Phục Hy trước đây, cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Công đức mà Thần Nông nhận được, mặc dù vượt xa Phục Hy, nhưng dù sao cũng không như Phục Hy là chuyển thế sinh ra.

Thần Nông là căn nguyên nhân tộc chân chính, không có tu vi của Đại Năng Hồng Hoang kiếp trước như Phục Hy để tế xuất.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, đã là cực hạn của y, không như Phục Hy năm xưa, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, cho nên Dương Mi cũng không ra tay trợ giúp.

Để Thần Nông từ từ chứng đạo Hỗn Nguyên, sẽ có nhiều lợi ích hơn.

Hiện giờ Thần Nông đã chứng đạo Địa Hoàng quả vị, từ đó về sau có thể vạn tai bất ma, lượng kiếp bất diệt.

Nhưng, Liệt Sơn Thị lại không giống Phục Hy, sau khi chứng đạo thành công liền thoát ly quan hệ sư đồ với Trấn Nguyên Tử.

Dù sao Dương Mi và Phục Hy bản thân đã là huynh đệ kết giao, cho nên sau khi Phục Hy trở về bản nguyên, tình sư đồ giữa họ tự nhiên cũng không còn.

Nhưng Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên Chi Tổ, có ơn lớn với nhân tộc, Thần Nông dù trở thành Địa Hoàng, vẫn có thể lấy lễ đệ tử mà đối xử với Trấn Nguyên Tử, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Sau khi Thần Nông chứng đạo thành công, liền lớn tiếng tuyên bố: "Hôm nay ngô công đức viên mãn, chứng đạo thành công, không thích hợp tiếp tục làm Cộng Chủ nhân tộc." "Tuy nhiên nhân tộc không thể một ngày không có chủ, ngô chính thức tại đây thiền nhượng vị trí

Cộng Chủ nhân tộc cho nhân tộc Đại Hiền, tộc trưởng Hữu Hùng Bộ, Hiên Viên Thị." "Từ nay về sau, Hiên Viên sẽ chính thức trở thành Cộng Chủ nhân tộc, dẫn dắt nhân tộc tiếp tục tiến lên!" Nhân tộc dưới đài cao, sau khi Thần Nông Thị nói xong, lập tức bắt đầu đồng thanh cao hô tên Thần Nông Thị và Hiên Viên Thị.

Những năm qua Hiên Viên theo bên cạnh Thần Nông học tập, cũng đã được đa số nhân tộc chấp nhận, cho nên khi Thần Nông chính thức xác lập danh phận của Hiên Viên, mọi người đều đồng thanh hoan hô.

Hiên Viên vẻ mặt đỏ bừng nhìn nhân tộc đang hoan hô trước mặt, càng cảm thấy gánh nặng trên vai nặng hơn.

Dương Mi mãn nguyện nhìn Thần Nông Thị, nhưng lại không đáp lời Hiên Viên.

Hiên Viên là đồ đệ của Hồng Quân, Dương Mi tự nhiên sẽ không cố ý đáp lời.

Hiện giờ Hiên Viên cũng chỉ ngồi lên vị trí Cộng Chủ nhân tộc, công đức còn xa mới đạt đến trình độ thành Nhân Hoàng.

Nhưng vào lúc này, Hồng Quân lại đột nhiên xuất hiện, khiến các Đại Năng kinh ngạc, không ít Đại Năng đến lúc này mới biết, Hồng Quân là sư phụ của Hiên Viên!

Hiên Viên Thị, may mắn biết bao?

Sự chấn động như vậy, tự nhiên có lợi chứ không hại cho Hiên Viên Thị, khiến danh tiếng của Hiên Viên Thị ngày càng lớn.

Hiện giờ Địa Hoàng đã lập, Cộng Chủ mới của nhân tộc cũng đã thiền nhượng cho Hiên Viên Thị, vậy Đại điển Thiền nhượng này tự nhiên kết thúc tại đây.

Nhưng vào lúc này, Hồng Quân vừa xuất hiện, lại đột nhiên hướng ánh mắt về phía Dương Mi một bên.

Chương 611

Bởi vì Thiên Đạo ngày càng hoàn thiện, tu vi của Hồng Quân cũng phù dao trực thượng, hiện giờ toàn thân pháp tắc quấn quanh, một thân tu vi lại có cảm giác sâu không lường được.

Khi Hồng Quân nhìn Dương Mi, Dương Mi tự nhiên cũng khẽ nhếch mắt nhìn Hồng Quân một cái.

Một cái nhìn, Hồng Quân cảm thấy trực tiếp bị nhìn thấu!

Giống như trong nháy mắt, bị lột trần, toàn thân trần trụi phơi bày trước mặt Dương Mi.

Mặc dù trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ như vậy, nhưng dưới sự tự tin về thực lực tăng mạnh, lại khiến Hồng Quân cảm thấy chắc chắn là do nội tâm sợ hãi Dương Mi, cho nên mới sản sinh ra loại ảo giác này.

Dù sao thực lực hiện tại của y, quả thật không yếu!

Hiện giờ tu vi của Hồng Quân, cũng quả thực không yếu.

Dương Mi một ánh mắt đã nhìn ra, tu vi của Hồng Quân hiện tại đã đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Về mặt tạo nghệ Tam Thiên Pháp Tắc, cũng có nhiều tiến triển.

Nếu đặt vào trước đây, Dương Mi muốn giải quyết Hồng Quân, e rằng không tránh khỏi một phen phiền phức.

Thậm chí đối phương trong tình huống mượn lực Thiên Đạo Hồng Hoang, ngang sức ngang tài cũng không phải là không thể.

Đáng tiếc, đó chỉ là trước đây. .....

Thấy Hồng Quân đột nhiên hướng ánh mắt về phía mình, không

dời đi, Dương Mi khẽ nhíu mày, nhất thời không nhìn thấu Hồng Quân muốn làm gì?

Chẳng lẽ Hồng Quân cho rằng Hiên Viên Thị ngồi lên vị trí Cộng Chủ nhân tộc, thì đã thắng một ván sao?

Hay là, vì thực lực bản thân tăng vọt, cho nên có chút tự mãn, muốn khiêu chiến một trận?

Nghĩ vậy, ánh mắt Dương Mi nhìn Hồng Quân, đột nhiên trở nên thân thiết, thậm chí có chút cười mỉm.

Thực ra vừa mới đột phá cảnh giới Thiên Đạo, tay y sớm đã có chút ngứa ngáy, chỉ là không tìm được một đối thủ tốt.

Không cần y ra tay, Hồng Quân đã tự đưa mình tới.

Rõ ràng, đây là chuyện tốt a!

Nhìn vẻ mặt cười mỉm của Dương Quân, Hồng Quân không hiểu vì sao, đột nhiên toàn thân không khỏi run lên bần bật.

Nhưng y vẫn dũng cảm, một bộ đạo mạo đường hoàng, ung dung bước đến trước mặt Dương Mi.

Trước tiên hữu hảo chắp tay với Dương Mi, sau đó mới mở miệng nói: "Lão đạo tiềm tâm cầu đạo, gần đây tu vi lại có chút tinh tiến, không biết Đạo hữu có thể chỉ giáo một phen, để lão đạo bù đắp những thiếu sót của bản thân!" Lời của Hồng Quân nghe rất khiêm tốn, giống như thật sự đang thỉnh cầu Dương Mi chỉ giáo vậy.

Nhưng những Đại Năng Hồng Hoang đang quan sát xung quanh, ai nấy đều có thể nhìn ra mùi thuốc súng nồng nặc đến cực điểm.

Nhất thời, tất cả Đại Năng Hồng Hoang đều kích động!

Đạo Tổ bất mãn Đạo Tôn, muốn cùng Đạo Tôn đối đầu một trận sao?

Đối với Đạo Tổ và Đạo Tôn hai vị tồn tại chí cao của Hồng Hoang, họ vẫn luôn là mục tiêu ngưỡng mộ, theo đuổi của chúng tu sĩ Hồng Hoang.

Nhưng đông đảo Đại Năng Hồng Hoang cũng đều biết, ân oán giữa Đạo Tôn và Đạo Tổ lại không hề nông cạn.

Giống như, một núi không thể chứa hai hổ!

Chỉ là trong cuộc tranh đấu trường kỳ giữa Đạo Tổ và Đạo Tôn, Đạo Tôn vẫn luôn giành chiến thắng.

Còn Đạo Tổ lại liên tục chiến bại, càng thua càng dũng mãnh, giống như một con gián không thể bị đánh chết.

Chương 612

Hiện giờ nhìn thế này, Đạo Tổ lại chuẩn bị cùng Đạo Tôn đối đầu một trận nữa sao?

Chuyện lớn rồi!

Nhưng cũng chỉ có một số Đại Năng thời kỳ đầu Hồng Hoang hiểu được, Đạo Tổ Hồng Quân đã từng bị Đạo Tôn chém giết một lần, còn việc thất bại không kể xiết thì càng nhiều.

Những năm đó, tuy giữa Đạo Tổ và Đạo Tôn thường có tranh đấu, nhưng Đạo Tổ lại hoàn toàn không dám thực sự đối đầu với Đạo Tôn.

Hiện giờ xem ra, Đạo Tổ, lại có chút tự mãn rồi sao?!

Đối mặt với lời khiêu chiến trực diện của Hồng Quân, nội tâm Dương Mi không những không có chút dao động nào, thậm chí còn có chút vui vẻ.

Hồng Quân thật đáng yêu đến cực điểm a!

Cần gì, y lập tức đưa đến.

Không ngờ, vừa mới đột phá còn thiếu một bao cát để thử tay, Hồng Quân đã tự đưa mình tới.

"Tự nhiên không có gì không thể!" Khóe miệng Dương Mi khẽ nhếch, cười đáp với Hồng Quân.

Sau khi hai người nói xong, không tiếp tục nói chuyện, nhưng lại vô cùng ăn ý đồng thời thân hình lóe lên trực tiếp biến mất tại chỗ.

Với tu vi của hai người hiện nay, nếu chiến đấu trong Hồng Hoang, e rằng mấy chục cái Hồng Hoang cũng không đủ để bị đánh nát.

Chỉ là khi Dương Mi rời đi, y ý vị thâm trường nhìn nhân tộc chưa tan đi, và mấy vị Thánh Nhân cao cao tại thượng! .....

Dương Mi và Hồng Quân vừa rời khỏi Hồng Hoang, bờ Đông Hải đã xảy ra biến cố.

Lão Tử vẻ mặt tươi cười nhìn nhân tộc phía dưới, đột nhiên mở miệng ngưng trọng nói với Thần Nông Thị: "Nay đã đắc đạo, sau khi xử lý xong các nghi thức hậu sự, nên đến Hỏa Vân Động trấn thủ, trấn áp khí vận nhân tộc, không có Lượng Kiếp vô lượng thì không được ra!" Tất cả mọi người đều không ngờ, Lão Tử lại vào lúc này đột nhiên gây khó dễ cho Thần Nông Thị.

Trấn thủ Hỏa Vân Động, theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu, vốn dĩ là chuyện của Phục Hy.

Đó cũng là một cách giam cầm biến tướng, rõ ràng là muốn kiềm chế sự cường thế của nhân tộc.

Nếu nhân tộc cứ theo xu thế phát triển này, đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế của nhân tộc đều công đức viên mãn, e rằng Thánh Nhân cũng không thể quản được nhân tộc!

Nói trắng ra.

Nhân tộc yếu ớt như vậy, vì sao lại được Thiên Đạo lựa chọn, trở thành nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang?

Chẳng phải vì nhân tộc không có hệ thống tu luyện, vĩnh viễn không thể có đại tác vi, một nhân tộc yếu ớt như vậy mới tiện lợi nhất để Thiên Đạo khống chế.

Nhưng Thiên Đạo cũng không ngờ, lại xuất hiện biến cố Dương Mi.

Dưới sự can thiệp của Dương Mi, nhân tộc hiện nay không còn là chủng tộc yếu ớt đó nữa, không những có được hệ thống tu luyện, lại

còn có không ít cao thủ.

Một nhân tộc như vậy, đã dần dần vượt ra ngoài sự khống chế của Thiên Đạo.

Rõ ràng, đây không phải là điều Thiên Đạo muốn thấy, cũng không phải là điều các Thánh Nhân cao cao tại thượng muốn thấy.

Cho nên, mới có màn kịch ngày hôm nay.

Trước đây vì Dương Mi, Lão Tử và những người khác căn bản không dám làm gì nhân tộc, cũng căn bản không thể làm gì nhân tộc.

Nhưng hiện giờ Dương Mi bị Hồng Quân kiềm chế, tự nhiên tìm đúng cơ hội để gây khó dễ cho nhân tộc.

Hồng Quân vì sao cứ phải vào lúc này gây khó dễ cho Dương Mi?

Không cần nghi ngờ, đó nhất định là mưu đồ của Thiên Đạo!

Chương 613

Lão Tử vừa nói xong, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng hai vị Thánh Nhân phương Tây là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không nói hai lời, trực tiếp đứng sau lưng Lão Tử.

Ý tứ của họ vô cùng rõ ràng, ý tứ của Lão Tử, chính là ý tứ của năm người họ.

Thần Nông Thị, nhất định phải đi trấn thủ Hỏa Vân Động!

"Đại sư huynh, chuyện của nhân tộc ta, khi nào thì đến lượt các ngươi nhúng tay vào?" "Chư vị đừng quên, nhân tộc ta không chỉ có một mình phu quân!" Nhưng vào lúc này, tiếng nói giận dữ của Nữ Oa bao trùm, lại không hề nể mặt Lão Tử và những người khác, lớn tiếng quát hỏi Lão Tử.

Đồng thời, một đạo thân ảnh uyển chuyển, trực tiếp đứng trước mặt Thần Nông Thị, không hề yếu thế mà trừng mắt nhìn năm người Lão Tử.

Nhất thời, sáu vị Đại Thánh Nhân đối đầu gay gắt, không khí trong trường cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Những Đại Năng Hồng Hoang xung quanh thấy vậy, một số không kịp phản ứng, nhưng cũng vô thức nhao nhao lùi ra xa, kẻo bị cuốn vào vũng nước đục này.

Cuộc chiến của mấy vị Đại Thánh Nhân, bị ảnh hưởng dù chỉ một chút cũng sẽ khiến vạn kiếp bất phục!

Xem tình thế này, e rằng họ chuẩn bị trực tiếp khai chiến trong Hồng Hoang.

Mọi người không khỏi đều có chút lo lắng.

Đặc biệt là nhân tộc.

Tuy biết rằng, năm vị Thánh Nhân thuộc Đạo Tổ một mạch, vẫn luôn bất mãn với nhân tộc.

Không ngờ, thân là Thiên Định Thánh Nhân cao cao tại thượng, hôm nay lại không hề cố kỵ thể diện, gây khó dễ cho nhân tộc!!

Thật sự, đáng giận a!

Nhưng đối mặt với uy năng của vô vị Thánh Nhân, một đám tu sĩ nhân tộc dù phẫn uất, nhưng lại không có chút sức phản kháng nào.

Duy chỉ có Thiên Hoàng Phục Hy cùng Toại Nhân Thị và Nhân tộc Tam Tổ khác, không chút do dự chắn trước mặt Thần Nông Thị, trong đó Phục Hy càng mở miệng nói: "Nhân Hoàng của nhân tộc ta rốt cuộc muốn ở đâu, không cần làm phiền các vị Thánh Nhân bận tâm phải không?" "Chẳng lẽ Nhân tộc Tam Tổ và Thiên Hoàng, muốn chất vấn quyết định của chư vị Thánh Nhân ta sao?" Giữa lời nói, trên mặt Lão Tử bùng lên vẻ giận dữ, dù sao lời đã nói ra, bây giờ một khi có sự thay đổi, sẽ tổn hại thể diện.

Nhưng đây là mưu đồ của Thiên Đạo, hôm nay y đã chuẩn bị tinh thần hoàn toàn liều mạng.

Ngay cả, thực sự phải chiến đấu một trận, cũng tuyệt đối sẽ không thay đổi chủ ý.

Nếu hôm nay không áp chế nhân tộc, thì sau này e rằng thật sự không thể quản được nhân tộc.

Lời Lão Tử vừa dứt, Phục Hy lập tức tiếp lời: "Đạo hữu nói gì vậy, Thánh Nhân giám quản Hồng Hoang, sự vụ nhiều như vậy, chuyện nhỏ bé của nhân tộc ta, lại dám làm phiền Thánh Nhân bận tâm, cho nên hãy để nội bộ nhân tộc ta tự mình xử lý đi." Một tiếng hừ lạnh, lập tức từ miệng Lão Tử truyền ra: "Để Địa Hoàng trấn thủ

Hỏa Vân Động, đó cũng là để giúp nhân tộc trấn áp khí vận, đừng có không biết điều như vậy!" Trên mặt Thông Thiên và những người khác, đều lộ ra vẻ không vui.

Không khí giữa hai bên trở nên càng căng thẳng, một luồng khí tức cực kỳ áp bức tràn ngập giữa Thiên Địa, giống như thuốc súng sắp nổ tung.

Nhưng bất kể Lão Tử hay Nữ Oa, về chuyện này, đều không có vẻ nhường nhịn.

Rầm rầm rầm...

Trên khung trời đột nhiên truyền đến những tiếng nổ dữ dội, mây đen cuồn cuộn không ngừng, lại có Thần Lôi khắp trời đang thai nghén bên trong.

Cuồng phong thổi quét, chỉ khí thế đã khiến một đám Đại Năng Hồng Hoang không thở nổi.

Nếu thực sự chiến đấu, thì đối với Hồng Hoang, đó sẽ là một tai họa hủy thiên diệt địa.

Nhưng lúc này những người ở cả hai bên dường như đã bị cơn giận làm cho mờ mắt, căn bản không hề bận tâm đến điều này.

Nhưng bên phía nhân tộc lại có vẻ yếu thế hơn, Nữ Oa và Phục Hy tuy đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng tu vi lại không quá cao, mỗi người ngăn cản một vị Thánh Nhân thì vẫn có thể.

Toại Nhân Thị và Nhân tộc Tam Tổ khác, thực lực lại chưa đạp vào Hỗn Nguyên, nếu không nhờ khí vận nhân tộc, ba người liên thủ cũng có thể ngăn cản một vị Thánh Nhân.

Như vậy, cũng chỉ có thể ngăn cản ba vị Thánh Nhân!

Nhưng bên phía Lão Tử, lại có đến năm vị Thánh Nhân!

Chương 614

Thấy Lão Tử và mấy người đã quyết tâm muốn bắt Thần Nông Thị, Nữ Oa làm sao không hiểu, nhất định là có ý chỉ của Thiên Đạo.

Hôm nay, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Phu quân bị Đạo Tổ kiềm chế, xem ra mọi việc đều đã được mưu đồ, cục diện hiện nay đối với ta e rằng có chút bất lợi!" "Huynh trưởng, nếu lát nữa thật sự chiến đấu, hãy mang Thần Nông Thị trực tiếp đến U Minh Thế Giới." "Chỉ cần đến U Minh Thế Giới, Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng không làm gì được ta!" Nhìn năm vị Thánh Nhân Lão Tử và những người khác lộ ra hung quang, tu vi của Nữ Oa căng thẳng, giọng nói trầm thấp ngưng trọng nói với Phục Hy bên cạnh.

Chiến đấu, e rằng không thể thắng được.

Chỉ có tạm thời tránh mũi nhọn, mọi chuyện chờ Dương Mi trở về rồi tính.

Chỉ cần thoát vào U Minh Thế Giới, có U Minh Thiên Đạo bảo vệ, Lão Tử và mấy người kia cũng không thể làm gì.

Phục Hy vốn luôn ung dung, trí tuệ, lúc này cũng vẻ mặt lo lắng, hiển nhiên ngay cả y cũng không tìm ra được cách giải quyết kỳ diệu nào.

Dù sao trước tuyệt đối thực lực, bao nhiêu mưu kế cũng vô dụng.

Nghe lời đề nghị của Nữ Oa, Phục Hy chỉ gật đầu.

Nhưng Lão Tử và năm vị Thánh Nhân khác, có thể đạt đến trình độ hiện nay, há lại không phải là những người cực kỳ thông minh sao?

Mưu kế nhỏ của Nữ Oa, trong nháy mắt đã bị Lão Tử nhìn thấu.

Ngay sau đó, năm người trực tiếp tản ra, bao vây Nữ Oa và những người khác ở giữa.

"Chuyện này vốn dĩ là Thiên Định, nếu nhân tộc không nghe theo, đừng trách chúng ta không khách khí!!" Thông Thiên trực tiếp tế ra pháp bảo của mình, Nguyên Đồ và A Tỳ hai thanh sát kiếm nắm trong tay, sát khí nồng đậm trực tiếp xông thẳng lên trời, khiến khung trời Thiên Địa biến sắc.

Khí hung sát cực hạn, lại quanh thân Thông Thiên, hình thành từng đạo quang mang huyết khí.

Lông mày Nữ Oa khẽ nhíu, hiện giờ đã đến nước này, không còn nhiều lựa chọn.

Đồng dạng tế ra pháp bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu, trong tay vung Hồng Tú Cầu, một luồng pháp lực bàng bạc bùng nổ ra.

Chiến! .....

Nữ Oa tuy là phận nữ nhi, nhưng lúc này đối mặt với Thông Thiên sát khí ngút trời, không những không có chút sợ hãi nào, lại còn lạnh lùng hừ một tiếng, Hồng Tú Cầu trong tay mang theo pháp lực ngút trời, hung hăng đập về phía Thông Thiên.

Lực lượng Thiên Địa, tất cả đều trong khoảnh khắc đó bị triệt để điều động.

Hồng Tú Cầu hóa thành một đạo hồng quang, giống như một ngôi sao rơi xuống, trực tiếp lao thẳng về phía Thông Thiên.

Uy thế của Thánh Nhân, đáng sợ biết bao!

Không gian xung quanh giống như thủy tinh giòn, từng tấc từng tấc trực tiếp vỡ nát, đạo hồng quang lan tỏa ra lại chiếu rọi toàn bộ Thiên Địa thành một màu đỏ rực, giống như máu tươi của ức vạn

sinh linh chảy ra nhuộm đỏ đại địa.

Thông Thiên kiêu ngạo lúc này cũng biến sắc, y không ngờ, Nữ Oa lại thực sự trực tiếp ra tay.

Phải biết rằng, với thực lực hiện nay, nếu trực tiếp ra tay, Đại Lục Hồng Hoang nhất định không thể chịu đựng được!

Khi đó, nếu Hồng Hoang vỡ nát, ức vạn sinh linh trên Đại Lục Hồng Hoang, đều sẽ gặp kiếp nạn thảm khốc, lại còn sẽ trực tiếp hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang!

Rõ ràng, đó không phải là kết quả y muốn thấy.

Vốn dĩ là một chuyện nhỏ, tuy thái độ của Lão Tử và những người khác rất cứng rắn, nhưng lại hoàn toàn không có ý định thực sự chiến đấu.

Chỉ vì, Lão Tử và những người khác đã đánh giá quá thấp địa vị của nhân tộc trong lòng Nữ Oa.

Phải biết, Nữ Oa thực sự coi nhân tộc như con cái của mình.

Nhìn con cái của mình, từng bước gian nan đi đến trình độ hiện nay, làm sao có thể để con cái của mình chịu bất kỳ sự áp bức bất công nào?

Chương 615

Hơn nữa trong cuộc Đại chiến Vu Yêu lần trước, nhân tộc bị yêu tộc đồ sát, nhưng Lão Tử và những người khác lại ra tay ngăn cản Nữ Oa giúp nhân tộc.

Mặc dù đã qua mấy nguyên hội, nhưng mối thù đó vẫn luôn được Nữ Oa ghi nhớ trong lòng.

Bởi vậy lúc này, Nữ Oa hoàn toàn bùng phát, mới không màng tất cả mà phát động công kích trước.

Một kích này không hề có chút lưu tình nào.

Sớm đã biết, phụ nữ là người rất thù dai, cho dù Nữ Oa là một Thánh Nhân Thiên Định cao cao tại thượng như vậy!

Thực lực của Nữ Oa và Thông Thiên xấp xỉ nhau, cho nên đối mặt với toàn lực một kích đột ngột của Nữ Oa, dù Thông Thiên có nhiều lo ngại đến mấy.

Nhưng lúc này y cũng căn bản không quản được nhiều như vậy, Nguyên Đồ và A Tỳ hai thanh sát kiếm giao nhau trước ngực, pháp lực toàn thân cuộn trào, đồng thời điên cuồng điều động lực lượng Thiên Địa xung quanh, từng đạo huyết sắc quang mang hình chữ thập mang khí tức hủy diệt cực hạn, mang theo uy thế ngút trời hung dũng xoay tròn bùng nổ ra.

Rầm rầm rầm...

Từng tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra, lập tức Thiên Địa giữa phong vân dũng, Thiên Địa vì thế mà chấn động. ...Hai đạo công kích của Thánh Nhân, trực tiếp va chạm trong hư không.

Thực lực của Nữ Oa và Thông Thiên vốn dĩ không chênh lệch là

bao, công kích đánh ra tự nhiên cũng tương khắc lẫn nhau, ngang sức ngang tài, hai người ai cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

Nhưng, Đại Lục Hồng Hoang và những sinh linh đó, lại sắp gặp tai ương rồi!!

Vụ nổ năng lượng cường đại, đột nhiên cuồng bạo lan tỏa ra xung quanh, lao thẳng về phía Đại Lục Hồng Hoang.

Vô số sinh linh bị cổ năng lượng dao động đó bao phủ, trực tiếp không có chút sức phản kháng nào, nhục thể, Thần Hồn đều biến mất trong Thiên Địa.

Những Đại Năng Hồng Hoang đó, đều thê thảm cực độ chạy trốn đến những nơi cực xa, mới miễn cưỡng giữ được một mạng nhỏ.

Ai nấy đều vẻ mặt sợ hãi nhìn những vết nứt sâu không thấy đáy trên mặt đất, toàn bộ Đại Lục Hồng Hoang giống như bị người ta xé toạc ra vậy.

Đại địa Hồng Hoang lấy Nữ Oa và những người khác làm trung tâm, lại tạo thành hình mạng nhện, xuất hiện từng vực sâu vết nứt sâu không thấy đáy, lan rộng ra xung quanh.

Những ngọn núi cao vạn trượng, những con sông lớn trải dài khắp Đại địa Hồng Hoang, tất cả đều trong khoảnh khắc đó vỡ nát sụp đổ. ...Tận thế!

Chỉ với một đòn, Đại Lục Hồng Hoang rộng lớn như gặp cảnh tận thế, khắp nơi đều là tàn tường đổ nát, cảnh tượng thảm thương không thể nhìn nổi!

Nếu không phải Phục Hy và những người khác ra tay bảo vệ bờ Đông Hải, e rằng tất cả nhân tộc và bờ Đông Hải, lúc này đều đã hóa thành tro bụi.

Có thể thấy, sự khủng bố của Thiên Định Thánh Nhân.

Khoảnh khắc Nữ Oa và Thông Thiên giao thủ, Lão Tử nhìn Đại Lục Hồng Hoang đột nhiên vỡ nát, sắc mặt kịch liệt biến đổi, nhưng y và những người khác nhìn nhau.

Trên mặt lóe lên một tia giãy giụa, hiển nhiên có chút không đành lòng, nhưng nhanh chóng mấy người nghiến chặt răng, trong lòng đã đưa ra quyết sách, mấy người với tốc độ nhanh nhất, phóng thẳng về phía Phục Hy và những người khác.

Chuyện đã đến nước này, nếu không thể mang Thần Nông Thị đi, e rằng thật sự không dễ giao phó a!

Còn về Đại Lục Hồng Hoang... chỉ cần Đại Lục Hồng Hoang sẽ không thực sự hoàn toàn vỡ nát, sau này có thể sửa chữa, còn về những sinh linh đã chết, từ đầu đến cuối đều không được đặt vào mắt!

Đó chính là sự vô tình của Thánh Nhân, cũng là bi ai của kẻ yếu.

Yếu ớt, không có quyền khống chế sinh linh!

Thần Tiên đánh nhau, phàm nhân chịu tai vạ.

Phục Hy vung tay lớn, linh bảo Phục Hy Cầm hiện ra giữa không trung, theo ngón tay Phục Hy liên tục gảy, từng đạo cầm âm huyền ảo, mỹ diệu phá tan đánh về phía Lão Tử.

Chương 616

Nghệ thuật chơi cầm của Phục Hy khá cao, những cầm âm này quả thật đều là Thiên Lại Chi Âm, nhưng Lão Tử bị bao phủ hoàn toàn trong đó, lúc này lại hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Những cầm âm này, đều là từng đạo phù chú giết người đoạt mạng!

Nhưng đối mặt với sát chiêu của Phục Hy, thần sắc Lão Tử lại ung dung, chỉ khẽ vung Phất Trần trong tay, liền có ánh sáng trắng dịu dàng lan tỏa ra, ngăn chặn những cầm âm nhiếp nhân tâm hồn đó. ...

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người đồng dạng pháp lực cuộn trào, đồng thời có một luồng khí vận lực lượng bốc lên, khiến khí cơ của ba người liên kết vô cùng khế hợp.

Như vậy, ba người như một thể, bùng nổ ra thực lực cường đại, ngăn cản Nguyên Thủy lại.

Tam Thanh đều bị ngăn lại, nhưng hai vị Thánh Nhân phương Tây là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại như bước vào đất không người, dễ dàng xông về phía Thần Nông.

Đối mặt với uy thế của hai vị Thánh Nhân, Thần Nông Thị tuy đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lúc này cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé yếu ớt, căn bản không có chút sức phản kháng nào, thậm chí muốn chạy trốn cũng không thể động đậy chút nào.

Nữ Oa và Phục Hy thấy vậy, sắc mặt đồng thời biến đổi, muốn rút thân ra bảo vệ Thần Nông Thị, nhưng đối thủ của họ, há lại để hai người dễ dàng rút thân?

Đúng như câu nói, danh tiếng lớn không hề hư danh, danh tiếng

của Tam Thanh quả không phải hư.

Nữ Oa vốn không giỏi chiến đấu, Phục Hy lại đối mặt với Lão Tử, người mạnh nhất trong các Thánh Nhân.

Còn về Toại Nhân Thị và Nhân tộc Tam Tổ, chưa nói đến việc thoát thân, ba người đều có chút khó tự bảo vệ mình.

Tình thế, đối với nhân tộc cực kỳ bất lợi a!

Nếu Thần Nông Thị bị mang đi, thì Thiên số đã định, e rằng Dương Mi cũng vô lực hồi thiên.

Nếu Thần Nông Thị bị mang đi trước mắt mình, thì đối với nhân tộc đó cũng là một thất bại cực lớn!

Nhưng, khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người không chút áp lực nào bắt lấy Thần Nông Thị.

Một rào chắn hình tròn màu vàng đất, đột nhiên xuất hiện trước mặt Thần Nông Thị, bao phủ toàn bộ Thần Nông Thị trong đó. .....

Bành!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người không hề có chút chuẩn bị nào, vốn dĩ nhìn thấy mục tiêu đã nằm trong tầm tay, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nhưng lại một đầu đâm vào rào chắn hình tròn đột nhiên xuất hiện đó.

Vừa đâm vào, hai người trực tiếp bị đâm đến đầu váng mắt hoa, thân hình không ổn nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

Lớp hộ tráo màu vàng đất đó, giống như một cái mai rùa cứng rắn, dưới sự va chạm nhanh chóng của hai vị Thánh Nhân, không hề xuất hiện một vết nứt nào!

Bất kể thế nào, đó cũng là hai vị Thánh Nhân a!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, ngây người hồi lâu cũng không

phản ứng.

Đợi đến khi hai người phản ứng lại, đột nhiên Đại Lục Hồng Hoang đang bên bờ sụp đổ lại Thiên hàng kim hoa, địa dũng kim liên, xuất hiện một cảnh tượng tường thụy.

Đồng thời một luồng uy áp cực kỳ quen thuộc đối với chúng sinh linh Hồng Hoang, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ Đại địa Hồng Hoang!

Có người thành Thánh?!

Đạp vào Hỗn Nguyên tuy giống như thành Thánh Nhân, nhưng trong đó có rất nhiều khác biệt.

Cường giả Hỗn Nguyên theo đuổi Đại Đạo, Thánh Nhân lại chỉ chấp nhận sự quản hạt của Thiên Đạo.

Cho nên khi có Thánh Nhân xuất hiện, toàn bộ Thiên Địa mới giáng xuống dị tượng, vì thế mà hoan hô nhảy múa.

"Có Thánh Nhân đản sinh?

Chương 617

Không thể nào...” Lão Tử đẩy lùi Phục Hy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thiên Địa phương này, giống như Thiên Địa phương này đột nhiên trở nên vô cùng xa lạ vậy.

Đạp vào Hỗn Nguyên có lẽ khó, nhưng có cơ hội lớn, nhưng muốn thành Thánh Nhân, thì có một điều kiện tất yếu không thể thiếu!

Đó chính là, Hồng Mông Tử Khí.

Trước đây Đạo Tổ Hồng Quân đã nói, sau sự kiện đó không còn Hồng Mông Tử Khí nữa, đó cũng là để kiềm chế sự xuất hiện của Thánh Nhân.

Dù sao vạn vật Thiên Địa, vô bất vu nhất, sinh vu tam, thịnh vu ngũ, cực vu thất, suy vu cửu...

Hiện nay giữa Thiên Địa, số Thánh Nhân dưới Thiên Đạo mà Hồng Quân là người đứng đầu, lại có bảy vị.

Nhưng vì sao, lúc này lại xuất hiện một vị Thiên Địa Thánh Nhân nữa, chứ không phải cường giả Hỗn Nguyên?

“Đồ đệ của ngô cũng dám động?

Đạo hữu lại không đặt ta Trấn Nguyên Tử vào mắt a!” Trong lúc mọi người đều vẻ mặt ngơ ngác, đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên, lọt vào tai mọi người.

Lúc này mọi người mới đột nhiên tỉnh ngộ, tất cả đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía Trấn Nguyên Tử, người vẫn luôn bị mọi người bỏ qua.

Trấn Nguyên Tử vẫn như trước, không có biến hóa quá lớn, nhưng trên người y lại tràn ngập một luồng khí tức Thánh Nhân.

Trong mỗi cử chỉ, đều có thể dễ dàng điều động lực lượng Thiên Địa.

Có thể điều động lực lượng Thiên Địa, duy chỉ có Thiên Định Thánh Nhân!

Trấn Nguyên Tử, thành Thánh!!

Vốn dĩ khi ra tay giúp đỡ nhân tộc trong cuộc chiến Vu Yêu năm xưa, Trấn Nguyên Tử đã có được cơ duyên thành Thánh.

Nếu Trấn Nguyên Tử lập giáo như năm vị Thánh Nhân Lão Tử và những người khác, e rằng đã sớm thành Thánh Nhân quả vị.

Nhưng Trấn Nguyên Tử quen thói cô thân một mình, căn bản không lập đại giáo, cho nên mới kéo dài đến tận bây giờ.

Mãi đến khi Địa Hoàng Thần Nông Thị công đức viên mãn, giáng xuống vô lượng công đức, cùng với khí vận nhân tộc tăng trưởng, mới khiến Trấn Nguyên Tử dựa vào công đức và khí vận nhân tộc một cử thành Thánh Nhân quả vị.

Trấn Nguyên Tử hiện nay, lại là vị Thánh Nhân thứ tám danh phó kỳ thực của Hồng Hoang!

Còn về Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên là đạo mà Hồng Vân đã có được năm xưa.

Sau khi Hồng Vân thân vẫn, không ai biết đạo Hồng Mông Tử Khí đó đã rơi vào tay Dương Mi.

Theo thời gian trôi qua, mọi người cũng sớm đã quên sạch đạo Hồng Mông Tử Khí đó.

Mãi đến khi Trấn Nguyên Tử thành Thánh Nhân lúc này, Lão Tử mới suy luận ngược lại, biết được nguyên do trong đó.

Hiện giờ Trấn Nguyên Tử thành Thánh, là người của Dương Mi

Đạo Tôn một mạch chân chính.

Đối với các Thánh Nhân của Đạo Tổ một mạch, đó lại là một tin tức cực kỳ không tốt a!

Đương nhiên, lúc này không có thời gian để suy xét những vấn đề đó.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người vừa mới ổn định thân hình, tuy nhìn Trấn Nguyên Tử đột nhiên thành Thánh Nhân có chút kinh ngạc.

Nhưng nhiều hơn lại là phẫn nộ!

Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh Nhân, chẳng lẽ chúng ta không phải Thánh Nhân sao?

Huống chi, chúng ta là Thánh Nhân tiền bối, lại hoàn toàn không đặt chúng ta vào mắt?

Điều này khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Chương 618

Vốn dĩ lúc này đã hoàn toàn xé rách mặt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đâu còn bận tâm nhiều như vậy.

Hai người lại trực tiếp lấy ra pháp bảo của mình, không hề cố kỵ việc lấy đông hiếp ít, liên thủ cùng nhau giết về phía Trấn Nguyên Tử.

Đối mặt với công kích sắc bén của hai vị Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử vừa thành Thánh, cũng hoàn toàn không dám khinh suất.

Trực tiếp chống Địa Thư, dẫn động sức mạnh địa mạch Hồng Hoang, cấu thành một lớp hộ tráo màu vàng đất, bao phủ chặt lấy mình và Thần Nông Thị trong đó.

Sức mạnh của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người mãnh liệt va chạm vào lớp hộ tráo đó, mặc dù tất cả công kích đều hoàn toàn bị Địa Thư ngăn chặn lại, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, lớp hộ tráo do Địa Thư cấu thành xuất hiện mấy vết nứt rõ rệt.

Một mình chống hai, có chút chật vật.

Bởi vì Địa Thư đủ cường hãn, nếu không, lúc này hộ tráo e rằng đã vỡ nát.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, thực lực có một chút chênh lệch có thể là khác biệt trời vực.

Huống chi Trấn Nguyên Tử vừa mới thành Thánh đạp vào Hỗn Nguyên, tu vi chỉ mới Hỗn Nguyên sơ kỳ, tu vi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã đạt đến Hỗn Nguyên trung kỳ.

Chuẩn Đề và hai người kia thấy công kích của mình đều bị ngăn chặn lại, không khỏi nhìn về phía Địa Thư lơ lửng trên đỉnh đầu Trấn Nguyên Tử.

Trong mắt Chuẩn Đề, lại lóe lên một tia tham lam.

Không nghi ngờ gì nữa, thứ đó, khẳng định là một bảo bối tốt.

Bảo bối, đối với phương Tây đặc biệt nghèo túng, đó quả là một sức cám dỗ chí mạng.

Có lẽ dưới sự cám dỗ của bảo bối, công kích của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, lập tức trở nên càng khủng bố hơn một chút.

Dưới cuộc chiến của mấy vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, Đại Lục Hồng Hoang có thể nói là một cảnh tượng sinh linh đồ thán, khắp nơi đều là tàn phá thê thảm không thể chịu nổi!

Đó là trong tình huống Lão Tử và những người khác có chút kiềm chế.

Nếu không, Đại Lục Hồng Hoang e rằng đã trực tiếp vỡ nát.

Nhưng, có vô số sinh linh Hồng Hoang, bị ảnh hưởng không có chút sức phản kháng nào mà chết oan.

Trong Hồng Hoang, yếu ớt, là nguyên tội!

Lúc này.

Ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn.

Dương Mi và Hồng Quân đối lập.

Lúc này cả hai đều chưa ra tay, ngược lại lại rất hứng thú quan sát mọi chuyện đang xảy ra trong Hồng Hoang.

"Không ngờ, Đạo hữu lại giấu một chiêu!" "Ngay cả ta, cũng đã hoàn toàn bỏ qua nó." Nhìn Trấn Nguyên Tử đột nhiên thành Thánh Nhân, trên mặt Hồng Quân vốn dĩ vạn năm cổ tỉnh vô ba lộ ra một tia kinh ngạc.

Y không hề khiêm tốn, thật sự hoàn toàn không ngờ.

Bởi vì lúc Dương Mi thu Hồng Mông Tử Khí, đã trực tiếp mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp che đậy Thiên Cơ của nó.

Ngay cả Hồng Quân, cũng không có cách nào nhìn ra.

Dẫn đến Hồng Quân cho rằng, đạo Hồng Mông Tử Khí đó đã sớm thuận theo quỹ tích Thiên Đạo ban đầu mà biến mất.

Nhưng không ngờ, nó vẫn luôn tồn tại trong Hồng Hoang, và trực tiếp sinh ra một vị Thiên Đạo Thánh Nhân!

Dương Mi Đạo Tôn, quả không hổ là Dương Mi Đạo Tôn!.

"Ta cũng không có, đạo hữu lại có được chiêu thức như vậy." Nhìn Thần Nông Thị trở thành trung tâm của gia tộc, Dương Mi mỉm cười đáp lại Hồng Quân.

Chương 619

Hồng Quân nhìn nụ cười trên mặt Dương Mi, trong lòng lại không hề có chút tự hào, thậm chí còn có chút rợn người.

Y không dám khẳng định, đối phương có thật sự không có hay không.

Phải biết rằng, đối phương có thể dễ dàng nhìn thấu sự tồn tại trong trường hà thời gian, nhưng y lại hoàn toàn không thể nhìn thấu tu vi chân chính của Dương Mi!

Đến đây, Hồng Quân thở dài một hơi thật mạnh, nói: "Ta vốn tưởng rằng, ta tiềm tâm tu hành, lại mượn thế Thiên Đạo, cuối cùng sẽ có một ngày đuổi kịp bước chân của đạo hữu." "Thế nhưng không ngờ, ta lại ngay cả bóng lưng của đạo hữu cũng không thể nhìn thấy." "Đạo hữu không cần tự ti, dù sao đạo hữu trên con đường cầu đạo, quả thực nỗ lực hơn ta một chút." Dương Mi không kiêu không ngạo nói, lời vừa dứt, lại khiến Hồng Quân suýt nữa thổ huyết.

Ý chỉ tu hành thiên phú của y không được sao?

Nỗ lực hơn, nhưng vẫn hoàn toàn không bằng...

Hồng Quân trừng mắt nhìn Dương Mi một cái thật mạnh, ngậm miệng không nói nữa.

Y hiểu rõ, đấu khẩu, tuyệt đối không thể là đối thủ của Dương Mi.

"Hừ!

Đạo hữu miệng lưỡi sắc bén như vậy, không biết công phu trên tay đạo hữu có tinh tiến hay không!" "Hôm nay, lão đạo ta muốn được hảo hảo lĩnh giáo một phen, hy vọng đạo hữu đừng nương tay." "Nếu

không, nếu thua lão đạo ta, e rằng sẽ không hay đâu!" Hồng Quân trầm mặc rất lâu, đột nhiên có chút âm dương quái khí nói.

Nhìn Hồng Quân đầy tự tin, trong lòng Dương Mi thực sự có chút khó hiểu.

Ta không rõ, ai đã cho Hồng Quân dũng khí đây?

Lương Tĩnh Như sao?

Lời vừa dứt, Hồng Quân liền không nói thêm nữa, trực tiếp tế ra vài kiện pháp bảo áp đáy hòm.

Y niết quyết bằng ngón tay, từng đạo thần thông tinh diệu tuyệt luân, oanh nhiễu với đạo vận pháp tắc đáng sợ được y thi triển ra.

Không chỉ vậy, Hồng Quân còn dốc toàn lực, mượn sức mạnh của Thiên Đạo, khiến cho việc vận dụng Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục.

Tam Thiên Pháp Tắc xung quanh tự do luẩn quẩn, phát ra từng đợt ba động hư vô, ngay cả khi đang ở trong Hỗn Độn, không gian Hỗn Độn xung quanh vẫn như bị bạo lực đè ép, dần dần trở nên vặn vẹo.

Lại nhìn quanh Dương Mi, không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, không có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, cũng không có Bàn Cổ Phủ… Một Đạo Tôn Dương Mi được xem là hào phóng nhất, lúc này quanh thân lại không có lấy một kiện Linh Bảo nào.

Hồng Quân thấy vậy, một cỗ tức giận vô cớ điên cuồng dâng trào từ tận đáy lòng.

Y hừ lạnh một tiếng, trực tiếp thôi động Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc quanh thân, dẫn động pháp lực hội tụ thành một đạo thất thải quang mang, trực tiếp đâm thẳng về phía đầu Dương Mi.

Đồng thời, những Linh Bảo kia cũng dưới sự thôi động của pháp

lực, mỗi thứ hiển lộ thần thông, phong tỏa mọi đường lui của Dương Mi.

Vì Dương Mi khinh địch như vậy, Hồng Quân sao có thể khách khí, liền dốc toàn lực, dùng hết bản lĩnh của mình, vô số sát chiêu tuôn trào, thề sẽ trực tiếp đánh chết Dương Mi ngay trong một chiêu!

Khí tức Hỗn Độn xung quanh bắt đầu chấn động kịch liệt, từng trận Hỗn Độn Cương Phong cuộn trào không ngừng dưới đòn tấn công của Hồng Quân.

Đạo thất thải chi quang do Tam Thiên Pháp Tắc ngưng tụ, đi đến đâu lại trực tiếp xuyên thủng không gian Hỗn Độn đến đó, để lại từng mảng phong bạo hư vô đáng sợ.

Uy thế ấy, e rằng cả Hồng Hoang đứng chắn trước mặt, cũng sẽ trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

Thế nhưng Dương Mi, từ đầu đến cuối lại ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái!

Đòn tấn công của Hồng Quân, quả thực đáng sợ đến nhường này.

E rằng trong cả Hồng Hoang, trừ Thiên Đạo Hồng Hoang ra, cũng khó tìm được người thứ hai có thể ngăn cản.

Đáng tiếc, đó cũng chỉ là điều khó mà thôi.

Nếu Dương Mi không tồn tại… Trong chớp mắt, đòn tấn công đạt đến cực hạn đáng sợ của Hồng Quân đã đến trước mặt Dương Mi, đạo thất thải quang mang ẩn chứa Tam Thiên Pháp Tắc chi lực hóa thành lực lượng hủy diệt đậm đặc nhất.

Giống như một thanh kiếm sắc bén, đầu Dương Mi sẽ như một quả bóng bay mỏng manh, dễ dàng bị xuyên thủng hoàn toàn.

Chương 620

Thế nhưng đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi, chỉ bình tĩnh nhìn đạo thất thải quang mang kia, vô thức gật đầu.

Y gật đầu, không phải vì sợ hãi, mà là tán thưởng!

Không sai, là tán thưởng!

Với thực lực của Hồng Quân khi chưa bước vào cảnh giới Thiên Đạo, lại có thể vận dụng Tam Thiên Pháp Tắc đạt đến cảnh giới gần như chưởng khống.

Tuy có mượn sức mạnh của Thiên Đạo Hồng Hoang, nhưng Hồng Quân dù sao cũng là người chủ đạo của đòn tấn công này.

Không thể không nói, Hồng Quân xứng đáng là Đạo Tổ Hồng Hoang, nếu không có kẻ phá luật Dương Mi tồn tại, e rằng cả Hồng Hoang không ai xứng cùng y tranh phong!

Đáng tiếc, lại xuất hiện Dương Mi như một con hổ chặn đường, áp chế đến cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng phải kiêng dè.

Trong trạng thái đôi mắt mở to, kinh ngạc đến mức hồn phách như muốn xuất khiếu của Hồng Quân, chỉ thấy Dương Mi tùy ý đưa tay ra, sau đó, năm ngón tay khép lại, nhẹ nhàng nắm một cái… Đạo thất thải quang mang vốn có thể dễ dàng xuyên thủng không gian Hỗn Độn, một đòn có thể hủy diệt cả Hồng Hoang, mang theo sức mạnh hủy diệt cực hạn, lại như vậy, bị Dương Mi nhẹ nhàng nắm trong tay.

Sau đó nhẹ nhàng bóp một cái, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện!

Đạo thất thải quang mang do Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc ngưng tụ, trong tay Dương Mi, như một khối khói bụi có thể chạm vào, bị tùy ý xua tan hóa thành hư vô… Không, không phải trực tiếp

hóa thành hư vô, mà là lui về thành Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc ban đầu, sau đó mới tiêu tán trong hư không.

Hồng Quân, kinh ngốc… Y có thể đỡ được đòn tấn công, dù sao Hồng Quân hiểu rõ thực lực của Dương Mi thâm bất khả trắc, tuyệt đối sẽ không yếu hơn y, thậm chí vẫn còn trên y.

Thế nhưng bất kể thế nào, hiện tại Hồng Quân cũng không hề yếu, Dương Mi dù có mạnh hơn nữa, cũng không nên mạnh đến mức nào.

Nhưng giờ nhìn lại, y lại có chút quá ngây thơ.

Dương Mi không chỉ có thể dễ dàng ngăn cản đòn tấn công mạnh nhất của y, thậm chí còn có thể khiến nó trở về nguyên trạng!

Quỷ dị!

Thủ đoạn như vậy, thật sự thần hồ kỳ kỹ!

Cùng lúc kinh ngạc, một ý niệm không thể kiềm chế đột nhiên bùng lên trong đầu Hồng Quân.

Còn Dương Mi, sau khi dễ dàng nắm lấy đạo thất thải quang mang kia, lại đầy hứng thú nghiên cứu một phen.

Y không ngờ đây chỉ là sản phẩm do Hồng Quân mượn Thiên Đạo Hồng Hoang, cưỡng ép dung hợp Tam Thiên Pháp Tắc mà thôi.

Thủ đoạn như vậy, trong mắt Dương Mi, người có thể chưởng khống Tam Thiên Pháp Tắc, quả thực có chút thô thiển không đáng để chê bai.

Sau khi hóa giải thất thải quang mang, Dương Mi vẫn chưa hành động, chỉ đầy hứng thú tiếp tục nhìn chằm chằm Hồng Quân.

Trận chiến này mới chỉ vừa bắt đầu, căn bản chưa có gì bí ẩn cả! …… Dương Mi chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng Hồng Quân lại ngẩn ngơ đứng trong Hỗn Độn, như một bức tượng điêu khắc không hề

nhúc nhích, làm sao có thể tấn công Dương Mi được?

Sau một lúc lâu, Hồng Quân mới từ từ hồi thần, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ sở, nhìn Dương Mi nói: "Thì ra Đạo Tôn đã bước vào cảnh giới Thiên Đạo, là lão đạo ta ngồi đáy giếng, có chút không biết tốt xấu rồi!" "Lão đạo ta xin được cung kính Đạo Tôn." Hồng Quân chắp tay đối với Dương Mi, ngữ khí vô cùng cung kính, như một hậu bối đang đối diện với tiền bối.

Thực ra trên con đường tu đạo, Dương Mi từ đầu đến cuối một lòng truy cầu Đại Đạo, đi xa hơn Hồng Quân rất nhiều, quả thực có thể xem là tiền bối.

Xem ra, Hồng Quân cuối cùng đã đoán ra được thực lực của Dương Mi, tuy trong lòng y cực kỳ không tin.

Nhưng thực lực của Dương Mi, lại bày ra trước mắt y.

Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo!

Đó chính là, tồn tại đủ để sánh ngang Thiên Đạo!

Cảnh giới chí cao như vậy, há tầm thường kiến hôi có thể vấy bẩn sao?

Hồng Quân, một Đại Thần Thông Giả cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Cửu Trọng, trước mặt cảnh giới Thiên Đạo chân chính, chẳng qua cũng chỉ là một đệ đệ mà thôi.

Chương 621

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Hồng Quân dường như già đi rất nhiều.

Ngay cả cầu đạo chi tâm của y cũng đã rung chuyển!

Cầu đạo chi tâm của Hồng Quân kiên định biết bao, vì truy cầu Đại Đạo, tu hành vô số quang âm, cuối cùng lại cam tâm làm khôi lỗi của Thiên Đạo.

Ngay cả khi bị Dương Mi đánh chết một lần, bị trấn áp mấy Nguyên Hội, Hồng Quân cũng chưa từng từ bỏ, thậm chí không hề có chút lơ là.

Chỉ vì y kiên tin, chỉ cần tiềm tâm tu hành, cuối cùng sẽ có một ngày có thể siêu việt Dương Mi!

Nhưng giờ phút này, cầu đạo chi tâm kiên nghị của Hồng Quân, cuối cùng cũng đã rung chuyển.

Vì Dương Mi!

Vì Dương Mi đã đạt đến một cảnh giới, một tồn tại mà mọi sinh linh trên thế gian đều chỉ có thể ngước nhìn mà không thể với tới.

Ngay cả Hồng Quân, sau này cũng chỉ có thể ngưỡng vọng mà thôi.

Thực ra, trận tu hành này, đều là vì Hồng Quân.

Vào khoảnh khắc lựa chọn trở thành khôi lỗi của Thiên Đạo, y đã định trước là thua.

Thiên Đạo có thể sẽ để Hồng Quân đạt đến cảnh giới Thiên Đạo sao?

Liệu có thể, cho Hồng Quân cơ hội phản khách vi chủ sao?

Cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Cửu Trọng, chính là cực hạn của Thiên Đạo Thánh Nhân rồi… Chỉ cần Thiên Đạo Hồng Hoang còn tồn tại một ngày, vậy thì Hồng Quân cùng các Thiên Đạo Thánh Nhân khác tuyệt đối không có khả năng đột phá cảnh giới này!

Hồng Quân chính vì hiểu rõ điều này, nên mới vào khoảnh khắc này hoàn toàn mất đi ý niệm tiếp tục đối địch với Dương Mi.

Y đã bại rồi, bại một cách triệt để!

Dương Mi không nói gì, chỉ đứng yên lặng nhìn Hồng Quân lúc này.

Trước đó, Dương Mi từng xem Hồng Quân là đối thủ của mình, thậm chí trên con đường cầu đạo còn có cảm giác tương tri.

Nhưng, từ khoảnh khắc đột phá cảnh giới Thiên Đạo, y đã đứng trên một độ cao khác.

Nhìn nhận bất kỳ sự vật nào, đều có một tâm cảnh khác.

Ví dụ như nhìn Đạo Tổ Hồng Quân trước mắt, với vạn vật chúng sinh của Hồng Hoang lại có gì khác biệt?

"Đạo Tôn, nếu không có việc gì, lão đạo ta xin cáo lui trước!" Hồng Quân yếu ớt nói, liền tính rút về Hồng Hoang, trận chiến này cũng như mọi tranh đấu với Dương Mi, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều là chuyện vô ích.

Hồng Quân, đã không còn tâm trạng chiến đấu nữa.

Nhìn Hồng Quân chuẩn bị rút lui, trong đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi lóe lên một tia tinh mang.

Y không biết đang nghĩ gì, đột nhiên cất tiếng gọi Hồng Quân lại: "Đã muốn thử tài, vừa rồi ta mới xuất một chiêu, giờ đã muốn rút lui,

chẳng lẽ coi thường ta sao?" Khi Dương Mi vừa nói câu này, Hồng Quân lại đứng sững tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ khó hiểu, không hiểu vì sao Dương Mi lại nói vậy.

Dù sao với thực lực và cảnh giới hiện tại của Dương Mi, căn bản không cần thiết phải tiếp tục để Hồng Quân vào mắt, không cần thiết phải tiếp tục so đo với Hồng Quân.

Giống như một tỷ phú, có đi so đo với một người có thu nhập ba nghìn tệ mỗi tháng sao?

Tuy không hiểu, nhưng trong lòng Hồng Quân đột nhiên cảm thấy một trận thắt ruột, một dự cảm vô cùng bất tường dâng lên.

Trước đây, y đã gây không ít phiền phức cho Dương Mi, tất cả những lần Dương Mi đánh chết y!

Tuy y đã chết, nhưng cũng sẽ được phục sinh dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nhưng cái chết là thứ không ai muốn trải qua.

Chương 622

Khoảnh khắc tiếp theo, pháp lực toàn thân Hồng Quân vận chuyển, thân hình chợt lóe, định rút về Hồng Hoang.

Giờ phút này, e rằng chỉ có Thiên Đạo Hồng Hoang, mới có thể ngăn cản vị Ma Thần Dương Mi này!

Thế nhưng, Hồng Quân vừa có ý niệm đó, liền phát hiện thân thể mình dường như bị một lực lượng vô hình giam cầm.

Pháp lực toàn thân không thể điều động chút nào, ngay cả việc cử động một ngón tay cũng dường như là một điều xa xỉ.

Nhìn Dương Mi không biết từ lúc nào đã ở ngay trước mặt, trong lòng y lập tức dâng lên một trận chua xót.

Dương Mi tiến đến trước mặt Hồng Quân, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười có chút tà mị, nhàn nhạt mở miệng nói: "Đã muốn thử tài với ta, vậy ta nhất định phải hảo hảo thành toàn." Lời vừa dứt, Dương Mi giơ tay lên, một quyền đánh tới Hồng Quân.

Thân thể bất động của Hồng Quân, lập tức như một quả tên lửa vừa phóng ra, mạnh mẽ bắn ngược ra sau, đâm thẳng vào sâu trong Hỗn Độn.

Thế nhưng, Dương Mi căn bản không định dễ dàng buông tha Hồng Quân như vậy.

Vào khoảnh khắc thân thể Hồng Quân bay ra ngoài, thân hình y chợt lóe, cũng trực tiếp bay theo.

Khí lưu Hỗn Độn xung quanh không ngừng chấn động kịch liệt, một thảm án vô cùng bi thảm, đang diễn ra ở sâu trong Hỗn Độn.

Một mặt trong Hỗn Độn đang áp chế, nhưng lúc này ở Hồng

Hoang, tình hình lại không lạc quan như vậy.

Người của Đạo Tôn một mạch, bị người của Đạo Tổ một mạch hoàn toàn áp chế!

Nữ Oa vẫn không ngừng vung Hồng Tú Cầu trong tay, nhưng từ trạng thái tấn công ban đầu đã chuyển sang trạng thái phòng ngự.

Đối mặt với Thông Thiên, người đang nắm giữ Nguyên Đồ, A Tỳ hai món hung khí mạnh mẽ, với lực công phạt mạnh mẽ, Nữ Oa tỏ ra vô cùng chật vật.

Nàng chỉ có thể dựa vào vô tận sơn hà được huyễn hóa từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, kết hợp với những đòn tấn công thỉnh thoảng để tạo thành phòng ngự.

Nhưng dù vậy, những đòn tấn công mang theo sát khí huyết sắc đáng sợ liên tiếp giáng xuống Sơn Hà Xã Tắc Đồ, khiến trạng thái của Nữ Oa dần dần suy yếu.

Nếu không phải vì pháp tắc tạo hóa của Nữ Oa đã sớm đạt đến cảnh giới viên mãn, có thể không ngừng cung cấp pháp lực khổng lồ cho nàng, thì thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Nữ Oa còn có thể chiến đấu ngang tay, nhưng những chiến trường khác lại có vẻ thê thảm hơn rất nhiều.

Phục Hy kết hợp với Linh Bảo bản mệnh Phục Hy Cầm, từng luồng âm luật hỗn loạn bay ra, không ngừng biến hóa thành các loại thủ đoạn.

Công phạt, quấy nhiễu, phòng thủ… Nhưng Phục Hy bước vào Hỗn Nguyên dù sao cũng quá ngắn, dù có sự chỉ dạy của Dương Mi, lúc này y cũng chỉ miễn cưỡng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên trung tầng.

Thế nhưng đối thủ của y là Lão Tử, lại là một Hỗn Nguyên Đại

Năng thuộc thế hệ cũ, lại là cường giả duy nhất trong toàn trường đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên cao tầng!

Hơn nữa, những Thiên Đạo Thánh Nhân như Lão Tử, có thể không ngừng nhận được pháp lực từ Thiên Đạo.

Những điều này, đều là thứ mà Hỗn Nguyên Cảnh không thể nào sánh bằng! …… Chỉ cần Thiên Đạo Hồng Hoang còn đó, sau lưng Lão Tử và những người khác như có một động cơ vĩnh cửu, không ngừng cung cấp năng lượng, khiến pháp lực của họ vĩnh viễn không bao giờ cạn kiệt.

Nhưng những tu sĩ Hỗn Nguyên truy cầu Đại Đạo như Phục Hy, thì lại thảm hại rồi.

Dưới cường độ chiến đấu cao liên tục, pháp lực đáng sợ của Phục Hy đã tiêu hao hết bảy tám phần.

Nếu để pháp lực toàn thân cạn kiệt, dù cường giả Hỗn Nguyên có mạnh đến đâu, nhưng một cường giả Hỗn Nguyên không có pháp lực chẳng khác nào một khẩu súng máy không có đạn, e rằng còn không bằng một que diêm.

Dù có đáng sợ đến đâu, cũng vô dụng.

Đó chính là ưu thế của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không, Nữ Oa và Phục Hy còn có thể kiên trì, nhưng Tùy Nhân Thị cùng Nhân Tộc Tam Tổ khác, những người chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, thì lại càng thêm thê thảm.

Cả ba người thậm chí khóe miệng đều rỉ máu, hiển nhiên đều đã bị thương không nhẹ.

Chương 623

Thánh Nhân rốt cuộc vẫn là Thánh Nhân, Chuẩn Thánh rốt cuộc cũng chỉ là Chuẩn Thánh, khoảng cách trời vực giữa hai bên, không thể dựa vào bất kỳ thủ đoạn nào để san bằng.

Trong quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu, ba người Tùy Nhân Thị được vô tận Nhân Tộc Khí Vận gia trì, cũng không thể nào ngăn cản một đòn của Thánh Nhân.

Nhưng vì mối quan hệ của Dương Mi, Nhân Tộc bây giờ so với Nhân Tộc trong quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tuy nhiên.

Bất kể Nhân Tộc bây giờ mạnh mẽ đến đâu, ba người Tùy Nhân Thị cũng chỉ có thể ngăn cản Nguyên Thủy trong chốc lát mà thôi.

Nếu tiếp tục chiến đấu, ba người Tùy Nhân Thị không những sẽ bại trận, mà còn có nguy cơ thân vong!

Nhưng vì để bảo vệ Nhân Tộc, dù thân tử cũng không hối hận.

Nhân Tộc tuy được Thiên định là chủ nhân, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một chủng tộc rất yếu ớt.

Như thuở ban đầu, sinh linh Hồng Hoang căn bản không để Nhân Tộc vào mắt, ai cũng có thể giẫm đạp lên một cước.

Ngay cả bây giờ, Nhân Tộc đã âm thầm phát triển thành chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang.

Nhưng xét về căn bản, Nhân Tộc vẫn không bằng Tiên Thiên Tam Tộc, hay Vu Yêu Lưỡng Tộc, những tồn tại đủ để uy hiếp Thiên Mệnh.

Nhân Tộc có thể trở thành chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang, trở thành nhân vật chính được Thiên định của Hồng Hoang, nguyên do trong đó, e rằng người sáng suốt nào cũng có thể nhìn ra.

Không phải vì Nhân Tộc yếu ớt, dễ kiểm soát… Nhưng vì Thánh phụ Dương Mi phò trì, Nhân Tộc từng bước phát triển, sớm đã vượt ra ngoài quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu, trở thành một chủng tộc mà ngay cả Thánh Nhân mạnh mẽ hiện nay cũng không dám tùy ý giẫm đạp.

Thiên Đạo Hồng Hoang chính vì chú ý đến điểm này, nên mới có màn kịch ngày hôm nay.

Muốn nói cho Nhân Tộc biết, vùng thiên địa này rốt cuộc vẫn thuộc về Thánh Nhân, Nhân Tộc rốt cuộc vẫn cần phải chịu sự chưởng khống.

Nhưng Nhân Tộc, vì sao phải tuân theo?

Thánh phụ Dương Mi từng nói: Nhân Tộc, không tôn Thánh Hiền, không kính Thiên Địa!

Bây giờ Thiên muốn giẫm đạp, muốn khuất phục, lại làm sao có thể tuân theo?

Oanh!

Oanh!

Oanh… Tiếng va chạm đáng sợ chấn động trời đất, mỗi tiếng nổ lớn truyền ra, cả Hồng Hoang đại địa đều rung chuyển không ngừng.

Đó là vì sức mạnh của Địa Thư, vốn có mối liên hệ mật thiết với Hồng Hoang đại địa, mượn sức mạnh của Địa Mạch Hồng Hoang.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, lúc này như thể bị ma ám, dốc toàn lực xung kích vào lớp màn phòng hộ do Trấn Nguyên Tử kiến tạo.

Nhìn những vết nứt ngày càng nhiều trên màn phòng hộ, Trấn Nguyên Tử mặt trầm như nước, không ngừng điều động pháp lực trong cơ thể, rót vào màn phòng hộ.

Nhưng Trấn Nguyên Tử tuy đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cũng chỉ vừa mới bước vào Hỗn Nguyên.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại là tu sĩ Hỗn Nguyên trung tầng, sự chênh lệch không hề nhỏ, huống hồ hai người lại liên thủ tấn công.

Bành!

Rắc!

Một trận Phạn Âm ánh vàng chói lọi mạnh mẽ va chạm vào màn phòng hộ màu vàng đất, theo một tiếng "rắc" khẽ vang lên, lớp màn phòng hộ kiên cố như mai rùa kia, lại như tấm kính bị đập vỡ, trực tiếp vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Lớp màn hộ thân Trấn Nguyên Tử nhờ Địa Thư chống đỡ, dưới sự công kích liên tục của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Mặt đất nơi y đứng, lấy vài người làm trung tâm, như một mạng nhện lan rộng ra bốn phía.

Chương 624

Từng ngọn núi cao đổ sụp, sông ngòi chảy ngược, bầu trời mây đen cuồn cuộn, mặt đất xuất hiện từng khe nứt sâu không thấy đáy, bốc lên ma khí nồng nặc… Thiên địa đang gào thét, chúng sinh đang rên rỉ, cả Hồng Hoang như đón chào ngày tận thế, sắp sửa hoàn toàn tan vỡ.

Cuộc chiến toàn lực của vài Đại Hỗn Nguyên tu sĩ, quả thực còn đáng sợ hơn cả khi Bất Chu Sơn đổ sụp lúc xưa.

Nhưng lúc này Lão Tử, Nữ Oa và những người khác đều đã lâm vào chiến đấu, hoàn toàn không hay biết tình trạng của cả Hồng Hoang cũng đã rơi vào tình cảnh thảm liệt như vậy.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn màn phòng hộ của Trấn Nguyên Tử bị phá vỡ, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng điều động pháp lực quanh thân tạo thành các loại thần thông, trực tiếp lao về phía Trấn Nguyên Tử mà tru sát!

Cùng lúc màn phòng hộ vỡ tan, Địa Thư hiển nhiên cũng bị trọng thương, quang mang trên đó trong nháy mắt trở nên ảm đạm.

Địa Thư là Linh Bảo bản mệnh của Trấn Nguyên Tử, hai bên vốn có khí tức tương liên, vào khoảnh khắc Địa Thư bị thương, Trấn Nguyên Tử trực tiếp thổ ra một ngụm tiên huyết.

Khí tức suy yếu, pháp lực toàn thân lại càng hỗn loạn không ngừng… Đương nhiên y cảm nhận được sát chiêu của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, trong lúc hoảng loạn, Trấn Nguyên Tử lại một lần nữa điều động Địa Thư chắn trước mặt mình.

Oanh… Lại một trận va chạm kịch liệt, thân hình của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người không ngừng lùi lại vì dư chấn của va chạm.

Địa Thư lại một lần nữa đỡ được đòn tấn công của Chuẩn Đề và hai người cho Trấn Nguyên Tử, nhưng lần này, Địa Thư cùng với Trấn Nguyên Tử trực tiếp bay ngược ra ngoài, khiến Thần Nông Thị, người vẫn được y bảo hộ phía sau, hoàn toàn bị lộ ra.

Từ đầu đến cuối, Thần Nông nhìn mọi chuyện xảy ra, trong lòng y cũng hiểu rõ vì sao trận chiến này lại bùng nổ.

Tuy truy cứu đến tận gốc rễ, căn bản không phải chỉ vì mình y.

Nhưng bất kể thế nào, trận chiến này đã vì y mà bùng nổ.

Nhìn Nữ Oa và Phục Hy đang dốc toàn lực, lại nhìn Tùy Nhân Thị đã bị trọng thương, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, thậm chí là ân sư Trấn Nguyên Tử vừa bị trọng thương bay ra ngoài!!

Cùng với… vạn vạn sinh linh Hồng Hoang mất mạng vì dư uy của chiến đấu, vô số tu sĩ Nhân Tộc… Thần Nông Thị, người vốn bản tính bi mẫn thiên hạ, sao có thể chịu đựng được cảnh tượng này.

"Ta Thần Nông Thị, đại tội nhân a!" Thần Nông Thị bi ai kêu lên, nhưng y chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ bé, đối mặt với tất cả những điều này căn bản không có chút biện pháp nào.

Thậm chí, ngay cả cùng sư tôn và những người khác kề vai chiến đấu cũng không làm được!

Thần Nông Thị, tội nhân, tội nhân của Nhân Tộc, đại tội nhân của Hồng Hoang Đại Lục a!

Nhưng nhìn thấy ánh sáng chiến thắng của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, sao họ lại bận tâm nhiều như vậy, không chút do dự xông về phía Thần Nông Thị không còn sức phản kháng!

Nhất định phải đưa Thần Nông Thị đến Hỏa Vân Động, để Nhân Tộc tỉnh táo lại.

Vùng thiên địa Hồng Hoang này, rốt cuộc vẫn là thiên hạ của Thánh Nhân!!

Chỉ là, liệu Nhân Tộc hiện tại, có thật sự có thể dễ dàng bị nghiền nát hay không? …… Khi Trấn Nguyên Tử bị đánh bay trọng thương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người xông về phía Thần Nông Thị không còn sức phản kháng.

Những người xung quanh, chúng sinh mỗi người một vẻ.

Nữ Oa và Phục Hy hai người thân là chí cao của Nhân Tộc, nhưng lúc này chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhân Tộc chịu nhục, lại không có chút biện pháp nào.

Họ chỉ có thể dốc toàn lực đối phó với đối thủ của mình, cố gắng rảnh tay để chi viện Thần Nông Thị.

Nhưng Lão Tử và các Thánh Nhân khác đã bỏ ra nhiều nỗ lực như vậy, lúc này sao có thể có chút lơ là nào, cũng liều mạng điều động pháp lực trong cơ thể mà chiến đấu.

Thân là Thánh Nhân chí cao vô thượng giữa thiên địa, tuyệt đối không dung túng một chủng tộc không biết kính sợ xuất hiện ở vùng thiên địa Hồng Hoang này!

Đó cũng là điều Thiên Đạo Hồng Hoang không cho phép!

Nhân Tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, quả thực là ý Trời.

Nhưng vì sự can thiệp của Dương Mi, Nhân Tộc mới phát triển đến trình độ hiện nay, lại hoàn toàn vượt ngoài sự kiểm soát của Thiên Đạo.

Tuy Thiên Đạo không định hoàn toàn tiêu diệt Nhân Tộc, nhưng cuộc tranh chấp Tam Hoàng Ngũ Đế giữa Đạo Tổ và Đạo Tôn lần này.

Chương 625

Ý của Thiên Đạo, chính là muốn áp chế Đạo Tôn Dương Mi cùng Nhân Tộc.

Thiên Đạo Hồng Hoang đang tuyên thệ chủ quyền!!

Vì vậy Lão Tử và các Thánh Nhân khác, hôm nay mới có những hành động không màng mọi hậu quả như vậy.

Chuyện hôm nay, nhất định phải thành công!

Nhân Tộc, rốt cuộc cũng chỉ là một lũ kiến hôi dưới Thánh Nhân!

Kiến hôi dám chống lại Trời sao?

Thật sự buồn cười đến cực điểm!

Tùy Nhân Thị cùng Nhân Tộc Tam Tổ khác, nhìn cảnh tượng này, trong mắt đều lửa giận ngút trời.

Vài người bọn họ là những người nhìn rõ nhất trong Nhân Tộc, cũng là đại diện cho ý chí của Nhân Tộc.

Trong lòng họ hiểu rõ, nếu Nhân Tộc muốn quật khởi, chỉ có thể đối kháng với Trời.

Nếu không, Nhân Tộc cuối cùng sẽ dần dần suy tàn.

Nhưng, đối đầu với Trời, há lại là chuyện dễ dàng như vậy?

Hôm nay xem ra, Nhân Tộc e rằng sẽ bại.

Bại dưới tay Trời!

Để đề phòng bất trắc, khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xông về phía Thần Nông Thị, pháp lực trong cơ thể họ không ngừng vận chuyển, trong miệng lại không ngừng niệm tụng Phạn Âm vô thượng.

Ngay sau đó chỉ thấy đôi tay của họ phủ lên một lớp kim quang chói lọi đến cực điểm, đón gió lớn lên, hóa thành hai bàn tay khổng lồ màu vàng cao hàng trăm trượng.

Chuẩn Đề điều khiển bàn tay vàng khổng lồ, mang theo uy áp đáng sợ khắp trời, chụp lấy Thần Nông Thị.

Tiếp Dẫn thì vung về phía Trấn Nguyên Tử đang bị trọng thương cách đó không xa, để đề phòng Trấn Nguyên Tử lại tiếp tục cản trở.

Bàn tay vàng khổng lồ che trời lấp đất, như một tấm lưới khổng lồ không thể thoát thân, khiến trái tim mọi người đều trở nên vô cùng nặng nề.

Khi bàn tay vàng khổng lồ lơ lửng trên đỉnh đầu Thần Nông Thị, giáng xuống Thần Nông Thị bên dưới, Chuẩn Đề cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này trải qua bao phen sóng gió, ngay cả Thiên Hoàng Lão Tử cũng không thể thay đổi cục diện này!

Khoảnh khắc này, không khí xung quanh đều trở nên ngột ngạt.

Thế nhưng, vào lúc này.

Đột nhiên, trong không khí ngột ngạt, xuất hiện một tia hàn ý sắc bén.

Như một thanh kiếm sắc bén đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ đâm vào trong lòng tất cả mọi người, khiến tim họ đều đập mạnh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, lúc này lại rất ăn ý ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Vừa nhìn, chỉ thấy một điểm hàn quang cực kỳ chói mắt, từ mười vạn dặm bên ngoài nhanh chóng bức gần tới đây.

Một điểm hàn mang đột nhiên xuất hiện, đương nhiên không thể

khiến vài vị Thánh Nhân bận tâm.

Nhưng, nhìn đạo hàn quang đột nhiên tập kích, họ chỉ cảm thấy toàn thân truyền đến một trận hàn ý thấm xương, đồng thời như có vạn thanh kiếm sắc bén cực hạn, cùng lúc đâm vào đại não của họ.

Dù đều là thân thể Thánh Nhân, nhưng loại cảm giác rung động từ sâu trong linh hồn này, khiến mọi người không thể không vô thức ngừng hành động trong tay.

Theo đạo hàn quang ngày càng đến gần, cảm giác xuất hiện trong cơ thể mọi người càng lúc càng rõ ràng, thậm chí họ còn cảm nhận được một tia nguy cơ tử vong!

Chương 626

Đồng thời, mọi người cũng cuối cùng đã nhìn rõ đạo hàn quang kia.

Đó là một thanh kiếm!

Chính xác hơn, là một đạo kiếm khí phát ra hàn quang sắc bén!!

Một kiếm, cực nhanh, cực mạnh, phi thường đến mức khó tin.

Một kiếm xuyên thấu chín vạn dặm!

Nơi kiếm quang đi qua, không khí, nhiệt độ, không gian… tất cả mọi thứ đều bị dễ dàng xuyên thủng, loạn lưu Hỗn Độn vặn vẹo từ không gian vỡ nát tràn ra, nhưng dưới đạo kiếm quang kia, cũng bị dễ dàng xé nát thành hư vô.

Bầu trời đang rung chuyển, đại địa đang run rẩy… Kiếm quang chưa đến, kiếm mang xoay tròn sượt qua thân thể vài vị Thánh Nhân, lập tức khiến vài vị Thánh Nhân cao cao tại thượng cũng không khỏi run bắn lên.

Thánh Nhân, lại nảy sinh sợ hãi!

Một kiếm xuất ra, Cửu Châu chấn động, Thánh Nhân kinh hãi!!

Hồng Hoang Đại Lục, chúng sinh kinh hoàng!

U Minh Thế Giới, vạn quỷ tề hào!

Một kiếm, quả thực đáng sợ đến nhường này.

Thậm chí Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hoàn toàn không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, hai người chỉ cảm thấy đôi tay truyền đến một trận đau đớn tê liệt kịch liệt, đạo kiếm khí sắc bén kia trực tiếp dễ dàng xé nát thần thông của họ, lực đạo đáng sợ va chạm mạnh mẽ vào thân thể

hai người, khiến hai người liên tục thổ ra hai ngụm tiên huyết, liên tiếp đâm sập vài ngọn núi cao mới miễn cưỡng dừng lại.

Hai Đại Thánh Nhân, vừa chạm đã bại!

Sau khi dễ dàng đánh lui hai vị Thánh Nhân, đạo kiếm quang kia lại không hề giảm bớt chút sát khí nào, không chút dừng lại mà tập kích về phía Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người.

Nhìn kết cục thê thảm của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, Tam Thanh lúc này sao dám khinh thường, ngay cả Lão Tử, cường giả Hỗn Nguyên hậu kỳ, lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng.

Dù vừa rồi đối mặt với Phục Hy dốc toàn lực, y cũng chưa từng nghiêm túc.

Nhưng lúc này đối mặt với đạo kiếm đột nhiên tập kích kia, Lão Tử lại không thể không dốc toàn lực, toàn lực chống cự!

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ đều hiểu rõ.

Một kiếm này, không có ý tốt!

Đồng thời trong lòng họ, cũng một trận kinh hãi.

Khoảnh khắc này, trong lòng vài vị Thánh Nhân, đều có cảm giác mọi chuyện hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát.

Oanh long long… Dưới tiếng nổ vang liên tiếp không ngừng, đạo kiếm quang kia sau khi liên tục đánh tan công kích của Nguyên Thủy, Thông Thiên, mới miễn cưỡng bị Lão Tử, người dốc toàn lực, ngăn cản lại.

Nhưng dù Lão Tử đã thành công ngăn cản một đòn, tình trạng của y cũng không khá hơn là bao.

Y phục rách nát, khí tức hỗn loạn, cực kỳ thê thảm… Ba người Tam Thanh bề ngoài không nhìn ra vết thương nghiêm trọng, nhưng

tinh thần họ lại cực kỳ kém, như thể thần hồn đã bị trọng thương.

Khi mũi kiếm quang cuối cùng tiêu biến, cùng với một âm thanh trong trẻo, vang vọng khắp tai mọi người và cả Hồng Hoang Đại Lục!

"Nhân Tộc, không thể sỉ nhục!" Khi câu nói này truyền vào tai mọi người, trong lòng tất cả đều mạnh mẽ chấn động.

Năm chữ cực kỳ đơn giản, nhưng lại như đang diễn tả một sự thật, một sự thật hiển nhiên.

Nhân Tộc, không thể sỉ nhục!!

Câu nói này, hiển nhiên là dành cho Lão Tử cùng chư vị Thánh Nhân khác.

So với câu nói này, điều khiến mọi người chấn kinh nhất, lại là ngữ khí của người này.

Chương 627

Cần có bao nhiêu bản lĩnh, mới có thể ngang nhiên nói chuyện với Thánh Nhân như vậy?

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thân đầy thương tích, từ từ bò dậy từ mặt đất, sau đó đi đến bên cạnh Tam Thanh.

Đối mặt với câu nói cực kỳ khiêu khích này, Lão Tử cùng các vị Thánh Nhân khác lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ nghiêm chỉnh chú ý về phía phát ra âm thanh.

Kiếm vừa rồi, đã khiến năm vị Thánh Nhân cao cao tại thượng, hoàn toàn có chút sợ hãi.

Đương nhiên, so với chấn kinh, trong lòng họ còn nhiều điều hơn nữa.

Không chỉ vậy, ngay cả Nữ Oa, thậm chí Tùy Nhân Thị cùng Nhân Tộc Tam Tổ khác, đều vẻ mặt khó hiểu.

Lúc này trừ Đạo Tôn, Đạo Tổ, sao lại có người tu vi đáng sợ đến vậy?

Một kiếm đã bức lui năm vị Thiên Định Thánh Nhân, nói lời vì Nhân Tộc.

Kẻ này, rốt cuộc là ai? …… Một thiếu niên tướng mạo tuấn lãng, ngũ quan tinh xảo, góc cạnh rõ ràng, trạc hai mươi tuổi, thân mặc trường bào trắng như tuyết, vài sợi tóc trắng theo gió bay lượn.

Toàn thân thiếu niên không có bất kỳ trang sức nào, duy nhất có một thanh trường kiếm đen cực kỳ bình thường đeo sau lưng.

Dưới cái nhìn của vạn người, chỉ thấy thiếu niên từ từ đạp không, dáng vẻ nhân súc vô hại, làm sao có thể nhìn ra được chút khí tức nguy

hiểm nào?!

Nhưng khi thiếu niên đến gần, năm Đại Thiên Định Thánh Nhân do Lão Tử dẫn đầu, lại đột nhiên như lâm đại địch mà nhìn chằm chằm đối phương.

Cảnh tượng này, không khỏi khiến mọi người trong lòng kinh hãi không thôi.

Chỉ một người, lại khiến năm vị Thiên Định Thánh Nhân phải kiêng dè như vậy?

Thiếu niên này, e rằng chính là người đầu tiên dưới Đạo Tôn, Đạo Tổ!

Chỉ là, lại không mấy ai có thể nhận ra thiếu niên đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là ai?

Những Đại Năng Hồng Hoang kia, cũng chỉ có thể nhìn ra, thiếu niên này là người của Nhân Tộc.

Nhưng Nhân Tộc ngoài các tu sĩ Đại Năng thuộc Đạo Tôn một mạch ra, bao giờ lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy?

Thực ra, sinh linh Hồng Hoang đều biết rõ một sự thật về Nhân Tộc.

Mặc dù Nhân Tộc bây giờ, đã phát triển thành chủng tộc đứng đầu trong Hồng Hoang, cũng là nhân vật chính của Thiên Mệnh thế giới Hồng Hoang.

Nhưng Nhân Tộc không phải là chủng tộc Tiên Thiên trong Hồng Hoang, mà là chủng tộc Hậu Thiên do Thánh Nhân Nữ Oa sáng tạo ra.

Chủng tộc Hậu Thiên không sánh bằng chủng tộc Tiên Thiên, sinh ra đã có ưu thế tu luyện bẩm sinh, thậm chí là tất cả công pháp tu hành.

Tất cả chủng tộc mạnh mẽ, lại càng có tất cả công pháp thần thông mạnh mẽ bẩm sinh.

Con đường tu hành, công pháp thần thông là những thứ không thể thiếu.

Nếu tu luyện là ô tô, vậy công pháp thần thông chính là nhiên liệu.

Nhân Tộc, không phải tu sĩ bẩm sinh, lại càng không có công pháp tu luyện thuộc về mình.

Đó chính là khuyết điểm lớn nhất của Nhân Tộc!

Tuy thuở ban đầu Nhân Tộc sơ sinh, Nhân Tộc có một thiên tài đã sáng tạo ra công pháp tu luyện chuyên biệt thuộc về Nhân Tộc, có tên là "Nhân Đạo"!

Đáng tiếc, đối với một công pháp tu hành do chủng tộc Hậu Thiên sáng tạo ra, lại không được những sinh linh Tiên Thiên trong Hồng Hoang để mắt tới.

Thử hỏi một học sinh cấp ba, có hứng thú với phương pháp học 1+1 do học sinh tiểu học nghiên cứu ra không?

Chương 628

Càng không cần nói đến những Đại Năng Hồng Hoang ngang tầm sinh viên đại học kia, lúc đầu có không ít Đại Năng có hứng thú với Nhân Đạo, nhưng sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, họ đều khịt mũi coi thường.

Ấy là vì, Nhân Đạo lấy thân thể con người làm căn bản, còn tu sĩ Hồng Hoang lại đều lấy Linh Khí Thiên Địa làm cơ sở tu luyện.

Thử hỏi thân thể phàm nhân, làm sao có thể sánh ngang với sức mạnh của thiên địa phương này?

Chẳng qua cũng chỉ là một hạt cát trong biển cả mà thôi!

Vì vậy, trong mắt các Đại Năng Hồng Hoang, lấy thân thể con người làm cơ sở tu luyện, phát triển đến cực hạn, lại có thể đi đến cảnh giới nào?

Chẳng lẽ, thật sự có thể sánh ngang với Thánh Nhân tồn tại như thần linh sao?

Chuyện vô ích!

Đối với tư tưởng ngây thơ về Nhân Đạo như vậy, trong Hồng Hoang không một ai coi trọng, cũng chỉ có Nhân Tộc không có đường tu luyện, mới coi nó như báu vật.

Thực ra chúng sinh linh Hồng Hoang đều hiểu rõ, nếu không phải Nhân Tộc là nhân vật chính Thiên Mệnh, được vô tận Khí Vận gia trì.

Với một chủng tộc yếu ớt như vậy, có tư cách gì mà có thể trở thành chủng tộc đứng đầu trong Hồng Hoang?

Chẳng thấy Tiên Thiên Tam Tộc mạnh mẽ hung mãnh kia, hay Vu Yêu Lưỡng Tộc đủ để khiến Thánh Nhân sợ hãi kia, tất cả đều đã trở

thành một nắm hoàng thổ trong trường hà thời gian của Hồng Hoang.

Về Nhân Đạo, sớm đã bị đa số sinh linh Hồng Hoang lãng quên hoàn toàn.

Còn về người sáng tạo ra nó, đương nhiên cũng hoàn toàn không thể lọt vào mắt xanh của các Đại Năng.

Trong mắt họ, Nhân Tộc, Nhân Đạo, không khác gì trò chơi của trẻ con.

Đa số sinh linh Tiên Thiên Hồng Hoang, từ đầu đã căn bản không coi Nhân Tộc cùng cái gọi là Nhân Đạo ra gì.

Nhưng lúc này, đột nhiên xuất hiện một cường giả chí cao của Nhân Tộc đứng trước mặt họ, khiến năm Đại Thiên Định Thánh Nhân cũng phải kiêng dè không thôi.

Điều quan trọng nhất là, không một ai có thể nhìn ra tu vi của thiếu niên này, ngay cả vài vị Thiên Định Thánh Nhân cũng vậy.

Lão Tử năm người vô thức nhìn nhau vài lần, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra điều gì đó.

Đáng tiếc, điều họ nhìn thấy từ trong mắt đối phương, chỉ có sự khó hiểu, tất cả đều vẻ mặt mờ mịt.

"Người này tuổi còn trẻ như vậy, lại là thân thể Nhân Tộc thực thụ, nhưng vì sao, ta lại không thể nhìn thấu tu vi cụ thể của người này?" Vài người trầm mặc một lát, Thông Thiên vốn có chút nóng tính không nhịn được cất tiếng nói.

Nhưng sau khi nói xong, Lão Tử và vài người khác vẫn trầm mặc, vì điều Thông Thiên vừa diễn đạt chính là suy nghĩ của họ lúc này.

Đường đường là Thiên Định Thánh Nhân, người yếu nhất cũng là cường giả Hỗn Nguyên trung kỳ, lại không thể nhìn thấu tu vi của

người thanh niên Nhân Tộc trước mắt?

Ngay cả Lão Tử, người có tu vi đạt đến Hỗn Nguyên hậu kỳ, cũng như vậy không thể nhìn thấu chút nào.

Không nhìn ra tu vi của đối phương, chỉ có hai khả năng, một là đối phương căn bản không có chút tu vi nào.

Hai là, tu vi của đối phương, cao hơn họ quá xa!!

Nhưng… Vài vị Thánh Nhân hiểu rất rõ, đối phương không những không thể không có chút tu vi nào, mà thực lực của họ tuyệt đối không yếu hơn mình.

Chẳng lẽ thật sự, tu vi của đối phương cao hơn mình rất nhiều sao?

Lão Tử, người đầy nghi ngờ trong lòng, không nhịn được điều động pháp lực thôi diễn.

Nhưng vừa thôi diễn, sắc mặt Lão Tử trong nháy mắt đại biến, không thể thôi diễn ra Thiên Cơ về đối phương!

"Kẻ này là ai, dám ở trước mặt bọn ta giả thần giả quỷ, thật không biết sống chết!" Sự tĩnh mịch xung quanh cùng cảm giác áp bức sâu sắc, khiến Nguyên Thủy thực sự không nhịn được, trực tiếp điều động pháp lực trong cơ thể, lớn tiếng quát tháo về phía thiếu niên kia.

Rõ ràng là chỉ cần không hợp ý, y sẽ trực tiếp ra tay đánh nhau.

Chương 629

Lập tức.

Tất cả ánh mắt, đều tập trung trên người thiếu niên kia, thiếu niên cũng di chuyển tầm mắt nhìn lướt qua Lão Tử cùng vài vị Thánh Nhân, sau đó lại nhìn về bốn phía Hồng Hoang Đại Lục.

Hoàn toàn phớt lờ Nguyên Thủy!

Nguyên Thủy vốn rất sĩ diện, thấy mình bị hoàn toàn phớt lờ, sao có thể nhịn được.

Nhưng lúc này, thiếu niên kia nhìn về phía Nguyên Thủy cùng vài vị Thánh Nhân, lại đột nhiên mở miệng nói: "Ta là Nhân Tộc Tứ Tổ, Diệp Thiên!" "Nhân Tộc Tứ Tổ Diệp Thiên?" Lão Tử nghe vậy đồng tử hơi co lại, khẽ lẩm bẩm, sau đó liền chìm vào trầm tư, như đang lục lọi ký ức sâu thẳm để tìm kiếm điều gì đó.

Các vị Thánh Nhân khác cũng vậy, chỉ vì cái tên này, dường như có chút quen thuộc.

Khi các vị Thánh Nhân đang suy tư, chỉ thấy Diệp Thiên lại từ từ mở miệng nói với các vị Thánh Nhân: "Các ngươi thân là Thiên Định Thánh Nhân, vốn nên có trách nhiệm giám quản, bảo vệ Hồng Hoang!" "Nhưng các ngươi hiện nay lại hoàn toàn không màng tính mạng chúng sinh Hồng Hoang, khiến sinh linh Hồng Hoang tử vong phi mệnh, thương vong cao tới hơn tám phần.

Lại càng khiến Hồng Hoang Đại Lục chịu kiếp nạn ngập trời, quần sơn băng liệt, đại hà nghiêng đổ, mặt đất nát vụn, cả Hồng Hoang hoang tàn khắp nơi, cận kề tan vỡ!" "Đây chính là trách nhiệm bảo vệ Hồng Hoang sao?" "Các ngươi, làm sao có thể xứng danh Thánh Nhân Hồng Hoang?" "Các ngươi, làm sao có thể xứng đáng với

vùng đất Hồng Hoang này?" "Các ngươi, làm sao có thể xứng đáng với hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang?" "Các ngươi, là tội nhân của Hồng Hoang Đại Lục!" Diệp Thiên từng chữ từng câu, chữ nào cũng như châu ngọc, như bốn câu hỏi từ linh hồn, trực tiếp đánh thẳng vào nội tâm của Lão Tử cùng các Thiên Định Thánh Nhân khác.

Y, đang chất vấn Thánh Nhân?! …… Tất cả những gì Diệp Thiên nói đều là lời gan ruột.

Dưới cuộc chiến của vài Đại Thánh Nhân, cả Hồng Hoang Đại Lục tuy vẫn chưa sụp đổ, nhưng đã hoàn toàn trở thành một vùng phế tích.

Khắp nơi đều hoang tàn, Hồng Hoang rộng lớn thậm chí khó mà tìm thấy những sinh linh còn sống sót.

Tất cả, đều là do cuộc chiến của Thánh Nhân gây ra!

Thánh Nhân, làm sao có thể an tâm?

Lời nói của Diệp Thiên vừa dứt, Nữ Oa vô thức nhìn về bốn phía.

Khi nhìn thấy cảnh tượng của Hồng Hoang, nàng lập tức ngây người tại chỗ, hai hàng lệ tuôn trào.

Lão Tử cùng vài vị Thiên Định Thánh Nhân khác, cũng vô thức nhìn về bốn phía.

Ánh mắt họ cũng hơi ngừng lại, nhưng trong mắt họ, lại không nhìn ra được chút lòng trắc ẩn nào.

Thánh Nhân, quả nhiên vô tình!

Vạn vật chúng sinh, đều như lũ kiến hôi.

E rằng hàng tỷ vạn sinh linh trong cả Hồng Hoang, trong mắt Thánh Nhân cao cao tại thượng, cũng chỉ là những lũ kiến hôi không đáng nhắc tới mà thôi.

Thánh Nhân đều một lòng chỉ vì con đường cầu đạo, làm sao có thể để những lũ kiến hôi này vào mắt?

Chỉ cần Hồng Hoang không thật sự tan vỡ, tất cả sinh linh không hoàn toàn diệt vong, cuối cùng cũng sẽ có những sinh linh khác đản sinh.

Vì vậy, họ căn bản sẽ không để tâm.

Lão Tử cùng năm vị Thánh Nhân khác nhìn cảnh tượng chúng sinh đồ thán xung quanh, sau khi hơi động dung lại đều tập trung ánh mắt trở lại trên người Diệp Thiên.

Hiển nhiên, lúc này trong mắt họ, Diệp Thiên, kẻ dám công khai khiêu khích ngông cuồng này, còn quan trọng hơn rất nhiều so với hàng tỷ vạn sinh linh oan uổng chết đi trong Hồng Hoang.

Thánh Nhân, không dung khiêu khích!

Biểu hiện của năm Đại Thánh Nhân đương nhiên đều lọt vào mắt Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên lại không nói thêm gì nữa.

Nói nhiều, cũng vô ích.

"Đã như vậy, vậy thì các ngươi…" Âm thanh của Diệp Thiên truyền ra vô cùng bình thản, rồi đột nhiên dừng lại, đôi mắt sâu thẳm như tinh thần chói lọi, nhàn nhạt quét qua Lão Tử năm người.

Khóe miệng lại từ từ mở ra, vô cùng bình tĩnh tiếp tục nói với năm vị Thánh Nhân Lão Tử: "Vậy thì các ngươi, chiến đi!" Âm thanh vô cùng bình tĩnh, nhưng lọt vào tai Lão Tử năm người, đó là loại kiêu ngạo khiêu khích đến mức nào?!

Chương 630

Diệp Thiên trực tiếp nói với năm người, ý của Diệp Thiên, chẳng lẽ là muốn một mình đồng thời khiêu chiến năm người sao?

Sỉ nhục!

Sỉ nhục lớn lao!!

Sỉ nhục hoàn toàn không thể dung nhẫn!!!

Năm người, từ khi đắc đạo thành Thiên Định Thánh Nhân, tự cho rằng đã không còn cùng một tầng thứ với vạn vật chúng sinh Hồng Hoang.

Họ là người chưởng khống, người giám quản, Thánh Nhân cao cao tại thượng.

Họ đại diện cho Thiên Đạo!

Uy nghiêm, sao có thể dung thứ sự khiêu khích?

Huống chi, loại khiêu khích đầy nhục nhã này?!

Lấy sức một người, khiêu chiến năm vị Thánh Nhân, thật sự cuồng vọng vô biên.

Những Đại Năng Hồng Hoang vẫn luôn chú ý đến bên này, lúc này tất cả đều chìm vào tĩnh lặng tuyệt đối, như thể bị băng phong ở nhiệt độ âm mấy nghìn độ, ngay cả hơi thở cũng muốn ngừng lại.

Sự chấn kinh, không thể tin được và các cảm xúc khác, nhanh chóng tràn ngập đại não của mọi người, khiến họ thất hồn lạc phách hoàn toàn không nói nên lời.

Không ít người liều mạng vỗ tai mình, lặp đi lặp lại xác nhận rằng mình không nghe nhầm.

Một con người, dám mở miệng khiêu khích Thánh Nhân?

Chẳng lẽ, đã ăn phải gan hùm mật báo rồi sao?

Không đúng, cho dù ăn phải gan rồng mật phượng, cũng không dám mở miệng khiêu khích Thánh Nhân cao cao tại thượng a!

Hơn nữa, lại còn muốn khiêu chiến năm vị Thánh Nhân cùng lúc, mọi người chỉ cần nghĩ đến, nếu là lời của Diệp Thiên, e rằng lúc này hận không thể trực tiếp tự sát.

Thuần túy là, đang tìm cái chết a!

Mặc dù mơ hồ biết rằng, người thanh niên Nhân Tộc này, chính là thiên tài Nhân Tộc năm đó đã tự sáng tạo ra "Nhân Đạo".

Nhưng cũng như trước đây, không một vị Đại Năng Hồng Hoang nào để Nhân Đạo vào mắt.

Đã không để Nhân Đạo vào mắt, đương nhiên sẽ không để người sáng tạo Nhân Đạo vào mắt.

Ngay cả có người truyền ra, người này từng một kiếm chém giết cường giả Chuẩn Thánh.

Nhưng, Hồng Hoang Đại Lục bây giờ tuy đã trải qua nhiều lần kiếp nạn, một số Đại Năng Hồng Hoang cũng khó chống lại thiên tai mà chết đi.

Nhưng những Đại Năng Hồng Hoang còn lại, người nào mà không có thực lực xung kích Hỗn Nguyên, làm sao có thể coi trọng một Chuẩn Thánh bình thường?

Cường giả Chuẩn Thánh chém ra Tam Thi, trước mặt Thánh Nhân, cũng chỉ là một con kiến hôi hơi lớn hơn một chút mà thôi, có thể dễ dàng bóp chết.

Cái người thanh niên Nhân Tộc tên Diệp Thiên này, rốt cuộc có

dũng khí từ đâu ra?

Tất cả Đại Năng Hồng Hoang, đều có chút bi mẫn nhìn về phía Diệp Thiên, như thể khoảnh khắc tiếp theo Diệp Thiên sẽ đột nhiên tiêu tán khỏi Hồng Hoang Đại Lục.

Không một ai, coi trọng Diệp Thiên.

Nữ Oa, Phục Hy, Tùy Nhân Thị cùng Nhân Tộc Tam Tổ, Trấn Nguyên Tử và những người khác, đều vô cùng lo lắng nhìn về phía Diệp Thiên.

Mặc dù họ biết rằng, Diệp Thiên của Nhân Tộc này, dường như có mối quan hệ nào đó với Đạo Tôn Dương Mi.

Nhưng, y rốt cuộc không phải là Đạo Tôn Dương Mi vô sở bất năng!

Chương 631

Nữ Oa và Phục Hy cùng những người khác vội vàng tranh thủ thời gian này để điều tức, chuẩn bị tốt nhất để tiếp tục chiến đấu bất cứ lúc nào.

Còn về những người này, Diệp Thiên từ đầu đến cuối đều không hề chú ý.

Sự chú ý của y lúc này, hoàn toàn tập trung trên người Lão Tử năm người.

Bất kể thế nào, đều là năm vị Thiên Định Thánh Nhân, Diệp Thiên bây giờ đủ mạnh, nhưng cũng không dám có chút khinh thường nào.

Keng!

Một tiếng khẽ vang, trường kiếm sau lưng Diệp Thiên xuất vỏ, phát ra từng đạo hàn quang chói mắt.

Khoảnh khắc trường kiếm nằm trong tay, khí thế của cả người Diệp Thiên trực tiếp phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Khoảnh khắc trước chỉ là một Nhân Tộc bình thường, như một người anh trai nhà bên đầy nắng.

Khoảnh khắc này, lại như một vị tướng quân bách chiến bách thắng, phong mang tất lộ!

Một cỗ khí thế cực kỳ cường thịnh, đột nhiên từ trong cơ thể Diệp Thiên bốc lên.

Khi những Đại Năng Hồng Hoang cảm nhận cỗ khí thế bùng phát này, đều chỉ cảm thấy linh hồn mình dường như bị một loại chấn nhiếp nào đó.

Đó là một loại sợ hãi, từ sâu trong thần hồn!

Thần hồn?

Nhân Đạo!!

Trong đầu chúng Đại Năng Hồng Hoang, đột nhiên lóe lên một loại pháp tắc tu luyện như vậy, một loại công pháp tu luyện do Nhân Tộc tự sáng tạo ra từng bị coi thường như vậy.

Nhưng lúc này, lực lượng thần hồn phát ra từ trên người Diệp Thiên, lại khiến tất cả đều cảm nhận được một cỗ sợ hãi tử vong không có chút sức phản kháng nào!

Như thể từ khoảnh khắc này, sinh mệnh của họ không còn do họ quyết định nữa.

Thần hồn vừa động, thân tử đạo tiêu!

"Chẳng lẽ, với thân phận phàm nhân, thật sự có thể sánh ngang với thần linh sao?" Một Đại Năng Hồng Hoang thất hồn lạc phách lẩm bẩm, lại nhận được sự đồng cảm của tất cả Đại Năng khác.

Từ khoảnh khắc cỗ lực lượng thần hồn đáng sợ đó bùng phát từ trên người Diệp Thiên, tất cả những Đại Năng Hồng Hoang từng phủ nhận Diệp Thiên trước đó, lúc này nội tâm đều chao đảo không yên.

Chẳng lẽ, với thân phận phàm nhân, thật sự có thể sánh ngang với thần linh sao?! …… Sắc mặt Lão Tử năm người trong nháy mắt đại biến, sự tự mãn cực kỳ trước đó, giờ phút này chỉ còn lại sự ngưng trọng vô cùng.

Họ không mở miệng phản bác Diệp Thiên, chỉ tự điều động pháp lực trong cơ thể, thi triển những thần thông mạnh mẽ đáng sợ, thôi động những pháp bảo mạnh nhất.

Năm Đại Thánh Nhân, lúc này khí cơ tương liên, bùng phát ra

chiến lực đáng sợ vô song, muốn dốc sức một lần chém giết Diệp Thiên!

Ý nghĩ của họ, không tồi.

Nhưng nhìn năm vị Thánh Nhân nghiêm chỉnh chờ đợi, Diệp Thiên chỉ bình tĩnh vung thanh lợi kiếm trong tay.

Trường kiếm vạch trong hư không, phong mang sắc bén dễ dàng xé nát không gian nơi nó đi qua, theo sự khẽ rung động của lợi kiếm, một đạo kiếm khí hình vòng cung màu bạc trắng mạnh mẽ bắn ra, hung hãn sát về phía năm vị Thánh Nhân Lão Tử!

Không chút do dự, không chút chuẩn bị, lại càng không có bất kỳ đạo lý nào, cứ thế mà hành vân lưu thủy!

Diệp Thiên một mình đối mặt với năm vị Thánh Nhân, dẫn đầu phát động công kích.

Và một kiếm tưởng chừng tùy ý đó, Lão Tử năm người liên thủ, cũng không dám có chút khinh thị nào.

Oanh long long… Thiên địa chiến, quỷ thần khóc!

Chương 632

Cả Hồng Hoang Đại Lục đột nhiên chấn động, như thể rơi xuống vài phương vị.

Ta có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lão Tử cùng năm vị Thiên Định Thánh Nhân liên thủ, mới miễn cưỡng ngăn cản được một kiếm của Diệp Thiên.

Dưới một kiếm đó, thực lực vốn đã hơi yếu của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân Tây Phương lại một lần nữa thê thảm bay ra ngoài, nặng nề va chạm xuống mặt đất.

Hồng Hoang Đại Lục trực tiếp bị va chạm tạo ra hai hố sâu không thấy đáy, suýt nữa xuyên thủng cả Hồng Hoang Đại Lục!

Hai người Lão Tử miễn cưỡng ổn định thân hình, lúc này khí tức cũng hỗn loạn, vẻ mặt thê thảm, cả người trông vô cùng tệ.

Sau một trận tiếng động kinh thiên động địa, Hồng Hoang Đại Lục lại dần dần khôi phục yên tĩnh.

Lần này, sự tĩnh lặng như chết chóc, Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn, dường như ngay cả tiếng kim rơi ở bất kỳ ngóc ngách nào cũng có thể truyền đến tai tất cả sinh linh.

Những Đại Năng Hồng Hoang kia, từng người một đều trừng to đôi mắt, nhìn chằm chằm vào bóng dáng thanh niên đang cầm kiếm lơ lửng giữa không trung.

Thắng… thắng rồi sao?!

Sau một khoảng thời gian ngắn thất hồn lạc phách, đa số Đại Năng Hồng Hoang cuối cùng cũng chấp nhận sự thật mà họ tận mắt chứng kiến nhưng lại như mộng ảo này.

Nhưng, ngay sau đó trong lòng họ lại dâng lên sự không thể tin được cực kỳ nồng đậm!

Đó chính là năm vị Thánh Nhân a, tồn tại chí cao của Hồng Hoang Đại Lục, đơn giản có thể gọi là thần linh vô thượng của Hồng Hoang Đại Lục!

Nhưng lúc này, lại bị một người bị họ coi là kiến hôi, trực tiếp một chiêu đánh tan năm người?

Kết quả gây sốc nhãn cầu này, trong mắt đa số Đại Năng Hồng Hoang, trực tiếp khiến họ hoài nghi nhân sinh, thậm chí không chân thực như trong mơ.

Đương nhiên cũng có những Đại Năng có tâm chí kiên định, tuy cảm thấy sự thật trước mắt cực kỳ khó tin, nhưng đó rốt cuộc vẫn là sự thật.

Và ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên, trực tiếp phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Từ sự khinh thường, phủ nhận trước đó, giờ là sự sùng bái vô tận… Xem ra sau ngày hôm nay, trong lòng đa số Đại Năng Hồng Hoang lại sẽ có thêm một mục tiêu để hướng tới rồi!

Đương nhiên, cho dù Diệp Thiên hiện tại thể hiện thực lực cường hãn đến cực điểm như thế nào, cũng không một ai đem y so sánh với Đạo Tôn, Đạo Tổ!

Đạo Tôn và Đạo Tổ hai người, đại diện cho Hồng Hoang, cũng là ngọn hải đăng cho con đường cầu đạo của chúng tu sĩ, là tồn tại không thể thay thế và không dung so sánh.

“Ngươi!

Rốt cuộc là tu vi gì?!” Thông Thiên thở hổn hển, sắc mặt cực kỳ không cam lòng nhìn chằm chằm Diệp Thiên, mở miệng hỏi.

Từ Hồng Hoang đi ra, một đường khổ tu đến nay, mới có thể đi đến trình độ hiện tại.

Là một vị Thiên Địa Thánh Nhân!

Tuy trên đầu còn có Đạo Tôn, Đạo Tổ hai người, nhưng vẫn là tồn tại dưới hai người, trên hàng tỷ vạn sinh linh!

Nhưng bây giờ, lại có một kẻ vô danh là kiến hôi Nhân Tộc, áp chế y đến mức hoàn toàn không ngẩng đầu lên được!

Khiến một người là chính thống Bàn Cổ, Thiên Định Thánh Nhân như y làm sao có thể nhịn được?

Diệp Thiên sau khi vung một kiếm, nhìn năm vị Thánh Nhân cực kỳ thê thảm, lại không tiếp tục phát động công kích.

Y lại đối mặt với câu hỏi của Thông Thiên, Diệp Thiên nhàn nhạt mở miệng đáp: "Ngươi là Thánh Nhân, ta tự là Chí Tôn!" "Đạo của người, Chí Tôn!" Sau vô số quang âm bế quan, Diệp Thiên cuối cùng đã thành công thôi diễn Nhân Đạo đến đỉnh phong, một lần bước vào cảnh giới Chí Tôn!!

Còn về Chí Tôn mạnh đến mức nào?

Chiến tích trước mắt, đủ để biểu minh tất cả.

Chương 633

"Hừ!

Chí Tôn?

Khẩu khí thật lớn!" Nguyên Thủy cực kỳ bất mãn hừ lạnh một tiếng, có chút âm dương quái khí nói.

Lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người bị đánh bay lại trở về, dù sao cũng là Thiên Định Thánh Nhân, rõ ràng biết rằng nếu Hồng Hoang không diệt thì họ vô địch.

Mặc dù vừa rồi có chút thê thảm, nhưng họ nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình về đỉnh phong.

Năm người không nói gì, nhưng đều rất ăn ý điều động pháp lực của bản thân, tùy thời chuẩn bị phát động công kích mãnh liệt nhất về phía Diệp Thiên.

Những Đại Năng Hồng Hoang kia nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng đều không khỏi có chút cảm khái.

Nhân Tộc!

E rằng sẽ quật khởi!!

Ấy là vì đa số Đại Năng Hồng Hoang, cuối cùng cũng đã hiểu rõ sự đáng sợ của Nhân Đạo!!!

Nhân Đạo, chính là pháp tu hành chuyên biệt của Nhân Tộc.

Đa số Đại Năng Hồng Hoang đều vô cùng hướng tới, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng tu luyện Nhân Đạo, dù sao họ không có Tiên Thiên Đạo Thể độc hữu của Nhân Độc.

Nhân Tộc bây giờ vốn đã là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng

Hoang Đại Lục, được vô tận Khí Vận gia trì, nếu bây giờ lại thêm pháp tu luyện mạnh mẽ độc quyền của chủng tộc.

Thử hỏi sau này, lại có ai có thể ngăn cản bước chân cường thịnh của Nhân Tộc?

Thánh Nhân, cũng không được!

Hơn nữa, mọi người ai cũng chưa từng quên.

Đằng sau Nhân Tộc, còn có Đạo Tôn Dương Mi đứng đó!

Không, còn chưa phải là lúc Nhân Tộc sau này sẽ phát triển như thế nào, đó cũng là chuyện sau khi vượt qua kiếp nạn trước mắt này.

Nhân Tộc bây giờ, lại vô cùng khó khăn.

Là chủ trường giao chiến của Thánh Nhân bên bờ Đông Hải, cả đại địa đã sớm bị sát khí vô tận bao phủ.

Nơi sát khí đi qua, tất cả sinh linh đều khó thoát khỏi bàn tay độc ác bị xâm hại thảm sát!

Hàng vạn tỷ Nhân Tộc, tất cả đều bị sát khí nhấn chìm, trong nháy mắt đã hóa thành hư vô!! … Lúc này bên ngoài Hỗn Độn, Đạo Tổ Hồng Quân đang chịu đựng Dương Mi vô tình ẩu đả.

Một quyền tiếp một quyền, dù Hồng Quân có pháp lực vô thượng hộ thân, nhưng lúc này cũng tỏ ra vô cùng thê thảm.

Đạo bào toàn thân sớm đã rách nát không chịu nổi, như một tên ăn mày trên đường phố, làm gì còn chút phong phạm của Đạo Tổ Hồng Hoang nào.

Nhưng Hồng Quân, người vẫn luôn bị Dương Mi ẩu đả, tự biết mình không có chút sức phản kháng nào, cũng đã chọn cam chịu.

Suốt quá trình mặt không biểu cảm, không nói một lời, chấp nhận Dương Mi đánh đập.

“Không hay rồi!!” Đột nhiên, sắc mặt Hồng Quân đại biến. "Đạo hữu, xong rồi à?" Hồng Quân cố gắng thoát khỏi sự trói buộc, vẻ mặt trầm trọng muốn rời đi, Dương Mi lại thong dong ngăn cản trước mặt Hồng Quân.

Một luồng lực lượng thời không Pháp tắc khủng bố đột nhiên bùng phát, trực tiếp giam cầm toàn bộ không gian Hỗn Độn xung quanh!"Tránh ra, có đại sự rồi!" Hồng Quân trực tiếp quát lớn, thần sắc trên mặt cũng vô cùng khó coi."Không phải đạo hữu muốn tỷ thí với ta sao?

Sao giờ lại muốn rời đi?" Dương Mi cười ha hả nói, tựa hồ thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra."Nhân tộc sắp diệt vong, nếu ngươi không tránh ra, Thiên Địa đều sẽ gặp đại kiếp!" Trận chiến đấu này lại tàn phá Hồng Hoang đến mức độ như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hồng Quân.Hồng Quân vốn cho rằng chỉ cần hắn giữ chân được Dương Mi, Lão Tử và những người khác bắt được Thần Nông Thị đi Hỏa Vân Động sẽ là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Chương 634

Thế nhưng hoàn toàn không phải vậy, nhiều chuyện như thế này lại nằm ngoài Thiên Cơ dự liệu.Thực tế, đột nhiên Trấn Nguyên Tử đột phá thành Thánh nhân, rồi Diệp Thiên có thể một địch năm bước vào Chí Tôn giới. ...

Những biến cố liên tiếp đã hoàn toàn phá vỡ mọi kế hoạch của Hồng Quân.Thậm chí hiện tại, toàn bộ Hồng Hoang đều đang phát triển theo chiều hướng cực kỳ tồi tệ.Chỉ cần Hồng Hoang không thực sự vỡ nát, những sinh linh đã chết tối đa cũng có thể tái sinh thành chủng tộc hoàn toàn mới.Nhưng nếu Nhân tộc, là nhân vật chính của Thiên Địa, bị diệt vong, thì toàn bộ khí vận Hồng Hoang tích lũy qua mấy Lượng Kiếp đều sẽ đổ sông đổ biển!Hiển nhiên, Hồng Quân không muốn thấy, và Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không muốn thấy tình huống này.Ba ngàn Pháp tắc trên người Hồng Quân đột nhiên bùng phát ra thần quang vô tận, mượn sức mạnh của Hồng Hoang Thiên Đạo phát huy đến cực hạn, muốn cưỡng ép phá tan không gian bị Dương Mi trấn áp.Nhưng khi nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đầu Dương Mi, hắn không khỏi biến sắc lần nữa."Ngươi!

Suốt thời gian qua đều đang giăng bẫy ta ư?!" Nhìn Dương Mi đang ngăn cản trước mặt, Hồng Quân không thể tin được nói.Chỉ có như vậy, đối phương mới có thể không màng tất cả mà ngăn chặn.Nếu Dương Mi cố chấp muốn ngăn cản, thì ngay cả mượn sức mạnh của Hồng Hoang Thiên Đạo, hắn cũng không có nửa điểm khả năng thoát thân.Dù sao đối phương cũng là một tu sĩ Hỗn Nguyên Thiên Đạo cảnh chân chính!Thế nhưng sau đó, ngay cả Hồng Quân cũng cực kỳ không thể lý giải.Hắn có thể cảm nhận được, khí tức trên người Dương Mi trước mắt đang nhanh chóng suy yếu.Khí vận Nhân

tộc đang tiêu thất!

Đang diệt vong!"Hồng Hoang sắp sụp đổ rồi!" "Nhân tộc, đều sẽ diệt tuyệt!" Hồng Quân có vẻ vô cùng sốt ruột.Lúc này, Dương Mi lại như thể mới đột nhiên giật mình, cố làm ra vẻ chấn động và phẫn nộ nói: "Sao?

Sao lại như vậy?!" Hồng Quân lúc này thực sự hoàn toàn không hiểu, Dương Mi rốt cuộc đang làm gì.Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, biến cố to lớn của Hồng Hoang!

Thiên Địa sụp đổ!

Nhân tộc diệt tuyệt.Lúc này, Hồng Hoang đại lục Thiên sụp Địa lún.

Đại Địa Hồng Hoang vốn đã nặng nề không chịu nổi, đi kèm với từng tiếng "kẹt kẹt" rõ ràng, như thể có thứ gì đó đã đứt gãy.Và cùng với cuộc chiến càng lúc càng kịch liệt của mọi người, toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang đã triệt để tứ phân ngũ liệt, ngay cả khí tức của Hồng Hoang Thiên Đạo cũng trong khoảnh khắc đó, không khỏi nhanh chóng suy yếu đi!Theo sự suy yếu của Hồng Hoang Thiên Đạo, Lão Tử và năm vị Thánh nhân đã định mệnh cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ luồng ý chí chiến đấu cuồng nhiệt.Nhìn Đại Địa Hồng Hoang đang bắt đầu sụp đổ, tất cả Thánh nhân đều đột nhiên biến sắc kịch liệt.Trong khoảnh khắc, không cần bất kỳ sự bàn bạc nào, tất cả Thánh nhân và Phục Hy cùng những người khác đều điên cuồng điều động Pháp lực trong cơ thể, cố gắng tu sửa Đại Địa Hồng Hoang đã vỡ nát.Thế nhưng dù thực lực có mạnh đến đâu, đối mặt với Hồng Hoang đang sụp đổ, họ cũng có vẻ bó tay vô sách.Hồng Hoang vỡ nát đã trở thành định cục, hoàn toàn không thể ngăn cản được nữa.Thế nhưng tất cả cường giả Hỗn Nguyên cùng lúc ra tay, cũng làm chậm lại tốc độ vỡ nát của Hồng Hoang.Đồng thời trong vô thức, họ đã lần lượt gửi tín

hiệu cầu cứu đến Đạo Tôn và Đạo Tổ.Hồng Quân nhận được tin nhắn, sắc mặt trở nên xanh mét.Hiện giờ không chỉ Nhân tộc, nhân vật chính của Thiên Địa, bị diệt sạch, mà ngay cả Hồng Hoang Thiên Đạo cũng đang suy yếu nhanh chóng."Chơi cái gì?"Hắn quay đầu lại nhìn Dương Mi, người lúc này lại có thần sắc bình tĩnh.Không khỏi lửa giận ngút trời.Nữ Oa, thân là Thánh Mẫu Nhân tộc, lúc này đang bản năng khóc lóc, khí vận Nhân tộc trên người nàng đã tiêu diệt hết, ngay cả cảnh giới cũng ẩn ẩn có xu thế rớt khỏi cấp Thánh nhân.Không chỉ vậy, Lão Tử và mấy vị Thánh nhân lấy Nhân tộc lập giáo làm căn cơ, khí tức trên người họ cũng đang nhanh chóng suy yếu.Toại Nhân Thị và Nhân tộc Tam Tổ khác, cùng với Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông Thị lúc này đều mặt mày tái mét, hoàn toàn không nói được lời nào.Đại lục Hồng Hoang, xong rồi!!!Hồng Quân đặt ánh mắt lên Dương Mi và Thần Nông.Dương Mi, người mà khí vận Nhân tộc đã hoàn toàn biến mất khỏi người, tuy vẫn ở cảnh giới Hỗn Nguyên Chí Tôn Thiên Đạo, nhưng khí tức cũng không ngừng sa sút.Tất cả đều rõ ràng.

Nhân tộc... thực sự đã diệt vong!"Có cách nào không?!" Hồng Quân cưỡng ép kìm nén lửa giận trong lòng, không chọn quay về Hồng Hoang ngay mà trầm giọng hỏi Dương Mi với vẻ mặt bình tĩnh.Với sự hiểu biết của hắn về người này.Tổn thất thảm trọng như vậy, tuyệt đối sẽ không vẫn thản nhiên tự đắc như thế!Tất cả, nhất định đều nằm trong sự khống chế của hắn!Tâm thái của Hồng Quân đã sụp đổ.Hoặc có lẽ, tâm thái của Thiên Đạo đã sụp đổ."Không thể chơi như thế này được chứ?!"Hắn hoàn toàn không ngờ, sự việc sẽ phát triển đến tình cảnh như hiện tại.Kỳ thực, Đại Địa Hồng Hoang sắp sụp đổ, Hồng Hoang Thiên Đạo hoàn toàn có thể giải quyết được, nhưng Nhân tộc sống sờ sờ bị diệt tuyệt, thì nên giải quyết thế nào? Chẳng lẽ lại để Nữ Oa tạo người lần nữa sao?Trong cõi u minh, vạn sự vạn vật đều tồn tại quy tắc.Nhân tộc, chỉ có thể đản sinh một

lần.Lúc này, con đường giải quyết duy nhất, dù là Hồng Quân hay Hồng Hoang Thiên Đạo, đều nhận ra rằng, chỉ có thể trông cậy vào Đạo Tôn Dương Mi!Bởi vì thân là người trong cuộc, thậm chí là nhân vật chính của tai nạn lần này.Đã đến nước này, tuyệt đối không nên có thể thản nhiên như vậy.Huống chi, trước đây trong Hỗn Độn còn trăm phương ngàn kế ngăn cản Hồng Quân.Là Chủ nhân của Thời Gian Trường Hà, những chuyện khủng khiếp như vậy hẳn đã nằm trong dự liệu của hắn từ sớm.Thậm chí... tất cả, đều có khả năng là chính tay hắn đã đặt phục bút, giăng một cái bẫy!Ngẫm lại, trong lòng Hồng Quân bỗng dâng lên một trận hàn ý.Nếu thật sự như vậy, thì Dương Mi phải đối phó thế nào đây?Tâm cơ và thủ đoạn của đối phương, đã sớm không phải người bình thường có thể sánh bằng.Rõ ràng chuyện này hắn đã mượn lực Thiên Đạo che đậy Thiên Cơ từ trước, sau đó còn tự mình giữ chân Dương Mi, mới tạo ra một cơ hội tuyệt vời để áp chế Dương Mi như vậy.Dương Mi từ đầu đến cuối đều có thực lực tuyệt đối dễ dàng cứu vãn, nhưng lại cố tình không ra tay.Nhưng dù không ra tay, đối phương vẫn dễ dàng phá giải kế hoạch từng bước một, thậm chí còn mượn kế hoạch đó để phản công một ván.Khiến hắn rơi vào tình cảnh hoàn toàn bó tay vô sách như hiện giờ!Đạo Tôn Dương Mi, thực sự đáng sợ!!!Cuối cùng, Hồng Quân chọn cách thỏa hiệp, có chút yếu ớt hỏi Dương Mi: "Có cách nào không?!" Khi nghe Hồng Quân nói vậy, Dương Mi lại cực kỳ bình tĩnh nhìn Hồng Quân, nói: "Đại Địa Hồng Hoang sắp sụp đổ, chỉ dựa vào vài vị Thánh nhân không có cách nào xử lý, nếu Thiên Đạo ra tay, tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết cục diện hiện tại."Dương Mi nói luyên thuyên, lại khiến Hồng Quân lập tức đầy vạch đen trên trán.Ai cũng hiểu, Hồng Quân hỏi căn bản không phải chuyện đó!Hồng Hoang sụp đổ, Thiên Đạo ra tay tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết.Nhưng hiện giờ, nhân vật chính của Thiên Địa đã biến mất rồi!"Lời ta nói là về chuyện Nhân tộc!" "Là Thánh Phụ Nhân tộc, hiện

giờ Nhân tộc diệt sạch, chẳng lẽ ngươi vô động ư?" Hồng Quân lúc này cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi thẳng Dương Mi."Thánh nhân vô tình, đã định trước kết quả như vậy." "Nhân tộc chú định có kiếp nạn này, không vượt qua được, ta cũng tiếc nuối," Dương Mi nhàn nhạt nói, nhưng giữa lời nói lại không có nửa điểm ý tiếc nuối thật sự.Dường như, hắn thực sự không quan tâm đến sự diệt vong của Nhân tộc.Nhưng Dương Mi thân là Thánh Phụ Nhân tộc, người đã một tay tạo ra Nhân tộc ngày nay, liệu có thật sự không quan tâm đến sự diệt vong của Nhân tộc sao?Nói ra, e rằng không ai tin, Hồng Quân tự nhiên càng không tin rồi.Thế nhưng Dương Mi lại tỏ ra một bộ dạng "ta cũng vô năng vi lực", khiến Hồng Quân tức đến nghiến răng nghiến lợi.Lúc này, trong Đại Địa Hồng Hoang sắp vỡ nát, mấy vị tu sĩ Hỗn Nguyên tuy đều đang điều động toàn bộ Pháp lực trong người để cứu vãn Hồng Hoang khỏi vỡ nát, nhưng nhìn thấy ngay cả khi họ hợp lực ra tay, hiệu quả cũng vô cùng thấp.Ngay lập tức liền hiểu ra, chuyện này nhất định phải có Đạo Tôn và Đạo Tổ ra tay mới được!Thôi, mấy vị tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên đều ngầm hiểu mà dừng động tác trong tay, đồng loạt nhìn về phía ngoài Hỗn Độn.Nhanh chóng, liền thấy Dương Mi và Hồng Quân hai người trong Hỗn Độn.Lão Tử, Nữ Oa và một nhóm người, vẻ mặt sốt ruột đi đến bên cạnh hai người họ, Nữ Oa càng trực tiếp đi đến trước mặt Dương Mi, không nhịn được cất tiếng hỏi: "Phu quân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vì sao Nhân tộc lại bị diệt sạch, có cách nào giải quyết không?!" Là Thánh nhân Nhân tộc, hiện giờ Nhân tộc đã diệt sạch, nàng liên tục rơi lệ, khó chịu từ tận đáy lòng.Không thấy Dương Mi bình tĩnh như vậy, liền mơ hồ hiểu rằng Dương Mi có cách giải quyết."Cách sao...?" Dương Mi xoa xoa ba ngàn sợi tóc của Nữ Oa, chậm rãi mở miệng nói, lập tức tất cả mọi người, bao gồm cả Hồng Quân, đều khóa chặt ánh mắt vào người Dương Mi.Ai cũng đoán chắc, Dương Mi một trăm phần trăm có cách.Dương Mi quét mắt nhìn mọi người một cái,

rồi tiếp tục nói: "Quả thật có..."Thấy Dương Mi chậm rãi đưa ra câu trả lời, mọi người đều không khỏi thở phào một hơi.Có cách, vậy thì mọi thứ đều có thể cứu vãn.Cũng khó trách, Đạo Tôn Dương Mi lại thản nhiên như vậy."Chỉ là, với sức lực một mình ta, lại không thể làm được.

Nếu để người khác phối hợp, lại có chút cường nhân sở nan... " Dương Mi đột nhiên nhìn về phía Hồng Quân, có chút thâm ý nói với hắn.Hồng Quân khẽ nhíu mày, trong lòng hắn mơ hồ dâng lên một dự cảm chẳng lành!Trong đầu hắn, bắt đầu không ngừng cuộn trào mọi chi tiết liên quan đến sự việc lần này.Thậm chí từ việc thu nhận đồ đệ Hiên Viên Thị, từng bước bồi dưỡng Hiên Viên Thị thành Đại Hiền Nhân tộc, cuối cùng Thần Nông Thị nhường vị trí Nhân tộc Cộng Chủ cho Hiên Viên Thị, rồi lại chỉ đạo Lão Tử và năm vị Thánh nhân khác áp bức Nhân tộc.Dù kết cục cuối cùng đã bị Dương Mi lần lượt hóa giải, nhưng Hồng Quân từng bước từ khi Hiên Viên ra đời đã bắt đầu bố cục, tự cho rằng toàn bộ sự việc đều nằm trong tầm kiểm soát và lòng bàn tay hắn.Ngay cả khi kế hoạch áp bức Nhân tộc cuối cùng thất bại, bị Đạo Tôn Dương Mi dễ dàng phá giải, nhưng lúc đó đối với đại cục cũng không có ảnh hưởng quá lớn. ...

Hoàn toàn không ngờ, sự việc lại đi đến cục diện tàn khốc là Hồng Hoang sụp đổ, Nhân tộc diệt vong.Tất cả, rốt cuộc có phải vẫn luôn nằm trong kế hoạch của hắn.

Từ đầu, đã nằm trong sự khống chế của Đạo Tôn Dương Mi?! Chẳng lẽ, từ lúc ban đầu cưỡng ép thu Hiên Viên làm đồ đệ, đối phương đã bắt đầu giăng bẫy rồi sao?...

Với sự hiểu biết của hắn về Dương Mi, bao gồm cả việc từng lần một bước vào kế hoạch của đối phương, khiến Hồng Quân trong lòng vô cùng rõ ràng.Hôm nay đối phương lại xem Nhân tộc là quân cờ mà vứt bỏ, nếu không có mưu đồ to lớn kinh thiên, Hồng Quân tự nhiên

sẽ không tin.Thế nhưng sự việc đã đi đến bước này, Hồng Quân biết Dương Mi có mưu đồ, lúc này lại chỉ có thể từng bước thuận theo kế hoạch của Dương Mi mà đi xuống.Hắn đã không còn lựa chọn nào khác!Ngay lập tức, ánh mắt Hồng Quân lóe lên một tia lạnh lẽo, lại từng chữ một nói: "Đạo hữu, cứ việc!""Chuyện này vô cùng quan trọng, các ngươi cứ đi trước đi." Dương Mi nghe vậy, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói với Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy ba người.

Lão Tử và các Thánh nhân khác thì biến sắc, nhìn ánh mắt Hồng Quân, tuy biết, nhưng vì sự việc trọng đại, chỉ có thể lập tức biến mất.Hồng Quân thấy các Thánh nhân rời đi, liền phất tay che giấu Thiên Cơ, sau đó nhìn về phía Dương Mi."Năm xưa, ta đại chiến Hỗn Độn Ma Thần làm tan nát U Minh Thế Giới, cuối cùng, ta dùng lực lượng thời gian để khôi phục!" Dương Mi từ tốn nói, Hồng Quân biến sắc."Đại Đạo Thời Gian, có thể khôi phục tất cả sao?!" Sở dĩ hắn không tin Đại Đạo Thời Gian có thể khôi phục tất cả, là vì hắn biết điều đó căn bản là không thể.Dù sao Hồng Quân cũng là Đạo Tổ, tạo nghệ về Pháp tắc Thời Gian cũng không phải cạn, nhưng lại không tin Đạo Thời Gian có thể nghịch thiên đến mức độ như vậy.Huống chi, sức mạnh thời gian có thể khôi phục tất cả, sẽ hoàn toàn làm rối loạn Nhân Quả, dẫn đến Nghiệp Lực vô tận."Người không được, ta có thể." Dương Mi phớt lờ Hồng Quân, nhàn nhạt nói, vô cùng tự tin.Hồng Quân thì đã nắm giữ Pháp tắc Thời Gian, thậm chí cả ba ngàn Pháp tắc đều có am hiểu.

Tuy nhiên, ba ngàn Pháp tắc đó, không gì khác ngoài Pháp tắc Thiên Đạo dưới Thiên Đạo.Dương Mi nắm giữ là Pháp tắc Đại Đạo có thể trực tiếp đạt đến Đại Đạo, huống hồ khi đột phá Thiên Đạo cảnh, Pháp tắc Thời Không đã đạt đến cảnh giới khống chế viên mãn.Sự huyền ảo trong đó, e rằng ngay cả Hồng Hoang Thiên Đạo cũng chưa chắc đã rõ."Vậy đạo hữu, vì sao không ra tay?" Trong lòng

Hồng Quân đột nhiên giật mình, nhỏ giọng hỏi."Không phải không ra tay, mà là không làm được." Nghe lời Dương Mi nói, Hồng Quân suýt nữa thì chửi thề!Mẹ nó... một lát thì làm được, một lát lại không làm được."Đang chơi ta đấy à?""Ta diễn hóa Vô Thượng Thời Gian Đại Đạo, hồi tố mọi thứ, tự nhiên không gì là không thể." "Nhưng chuyện này hệ trọng vô cùng, nếu ta tùy tiện làm, e rằng sẽ bị Nghiệp Lực vô tận quấn thân, Nhân Quả không ngừng.

Ngay cả Thiên Đạo cảnh của ta, e rằng cũng không chịu nổi." "Trừ phi..." "Hồng Hoang Thiên Đạo mở ra Bản Nguyên, để ta dùng Bản Nguyên Thiên Đạo thôi diễn Thời Gian Đại Đạo, mới có cơ hội hồi tố Nhân tộc mà không có hậu quả."Vừa tiếp xúc, như một luồng sóng dữ ào ạt ập đến, đánh vào người Dương Mi.Trong lúc bất ngờ, thân thể Dương Mi đột nhiên chấn động, nhưng nhanh chóng tan biến.Dù sao Dương Mi hiện giờ cũng là Thiên Đạo cảnh, tuy trên thực lực có thể không bằng Hồng Hoang Thiên Đạo, nhưng dù sao Hồng Hoang Thiên Đạo cũng đã hoàn thiện rồi.Nếu chỉ nói về cảnh giới, không đủ để uy hiếp Dương Mi.Còn Hồng Quân ở một bên, sắc mặt dường như hơi tái nhợt, xem ra Thiên Đạo công kích không phân biệt! Từ đó đủ để thấy, dù Hồng Quân hợp đạo với Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân chung quy vẫn là Hồng Quân, chứ không phải Hồng Hoang Thiên Đạo.Tuy hai người đều vì lợi ích mà hợp tác, nhưng Dương Mi cũng mơ hồ cảm nhận được, hai người họ cũng đều có sự đề phòng lẫn nhau.Lại nói về những Lượng Kiếp của Hồng Hoang, tuy đều do Hồng Hoang Thiên Đạo hành động để bổ sung, nhưng Lượng Kiếp nào phía sau lại không có bóng dáng Hồng Quân...

Điều quan trọng nhất là, Dương Mi thấy, sau mỗi Lượng Kiếp, Thiên Đạo đều nhận được sự bổ sung tương ứng, vậy Thiên Đạo lẽ ra phải càng ngày càng mạnh chứ.Nhưng vì sao, sau mỗi Lượng Kiếp, Hồng Hoang lại có cảm giác dần yếu đi!Từ sau trận đại chiến Vu Yêu

đó, Hồng Hoang rộng lớn liền phân băng ly tích, thậm chí Thiên Địa Linh Khí cũng giáng cấp thành Hậu Thiên Linh Khí.Mà không phải là xu thế mạnh lên...

Theo ký ức của Dương Mi, Hồng Hoang cuối cùng đã triệt để trở thành một Mạt Pháp chi địa.Trong đó, rốt cuộc đã trải qua...

Tất cả chẳng phải là Hồng Quân đang tiêu hao Hồng Hoang Thiên Đạo sao?!Nếu thực sự như vậy, thì dã tâm của Hồng Quân quả thật không nhỏ."Hãy nhớ kỹ!

Chỉ có một ngày thời gian, nếu một ngày không trở về, Hồng Hoang sẽ gặp đại kiếp hủy diệt!!" Hồng Quân trầm giọng dặn dò, lời hắn nói không có nửa điểm ý nghĩa nguy ngôn túng thính.Hiện giờ Hồng Hoang vốn nguy ngập sớm tối, bởi vì nhân vật chính của Thiên Địa diệt vong, toàn bộ khí vận Thiên Địa khó khăn lắm mới tụ tập được đều đang nhanh chóng suy kiệt.Nếu là một ngày, hiện giờ Hồng Hoang miễn cưỡng có thể chịu đựng.Nhưng nếu thời gian dài, e rằng đến lúc đó Hồng Hoang Thiên Đạo ra tay, cũng sẽ vô phương cứu vãn!"Sau khi tiến vào, chỉ có thể hồi tố thời gian đến lúc Nhân tộc Cộng Chủ truyền vị, tuyệt đối đừng làm loạn dòng thời gian Hồng Hoang, nếu không sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn, sẽ thay đổi đại thế!" Hồng Quân lại cất tiếng dặn dò, lịch sử Hồng Hoang, tiểu thế có thể động, đại thế không thể thay đổi.Còn vì sao, thì lại không ai có thể nói rõ nguyên do, có lẽ là vì huyền học đi."Biết rồi!" Nhìn Hồng Quân đang lảm nhảm, tận tình khuyên bảo, Dương Mi có chút bất đắc dĩ nói.Những đạo lý đó ta há lại không hiểu?Chỉ là sau khi tiến vào không gian Thiên Đạo Bản Nguyên, ta muốn làm gì thì làm, Hồng Quân ngươi lại không thể tiến vào ngăn cản, lo lắng làm gì cho mệt! Ai, đúng là hoàng thượng không vội thái giám vội...

Lúc này Hồng Quân chỉ là, không phải thái giám!Vì biết rõ bản tính của Dương Mi, nên hắn mới phải nói nhiều như vậy.Nếu đổi là

người khác vào, thật sự không có gì đáng lo.Nhưng vị chủ này, lại là vị chủ có thể làm ra mọi chuyện a!Lúc này, Dương Mi không chút do dự bước vào trong thông đạo đen kịt vô cùng trước mặt, vào khoảnh khắc Dương Mi bước vào, toàn bộ thông đạo như thể chưa từng xuất hiện mà biến mất.Hồng Quân thấy cảnh này, cũng chỉ có thể thở dài một hơi thật mạnh, thần sắc trên mặt cực kỳ phức tạp.Hắn thật sự không biết, Dương Mi bố cục lâu như vậy, rốt cuộc là vì...

Chắc chắn không phải, chỉ đơn giản là để tiến vào không gian Thiên Đạo Bản Nguyên du ngoạn một phen.Thế nhưng bất kể Dương Mi có ý đồ gì, hiện giờ hắn cũng chỉ có thể im lặng đứng nhìn mà thôi.Dương Mi thong dong bước vào trong thông đạo, toàn bộ thông đạo đều tràn ngập uy áp Thiên Đạo, mang vài phần vận vị của không gian Hỗn Độn.Cảm nhận mọi thứ xung quanh, Dương Mi nhất thời lại có chút hồi ức.Ông nhớ lại những ngày tháng trong thế giới Hỗn Độn...

Bàn Cổ Đại Thần giảng đạo vô cùng nhàm chán, Tam Thiên Ma Thần chiến đấu đầy nguy hiểm...

Tất cả đã qua rồi, hiện giờ, hắn lại đã trưởng thành đến mức độ này.Tuy xa xa không đủ để sánh ngang với Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, nhưng Dương Mi hiện giờ, cũng đã chính thức đặt chân lên con đường truy tìm Đại Đạo.Huống chi là Hồng Hoang rộng lớn, có ai là đối thủ của hắn?!Không đi được bao lâu, tâm tư Dương Mi quay trở về, trước mặt hắn, xuất hiện một không gian trắng xóa rộng lớn.Không gian này không có gì cả, chỉ có duy nhất một cái cây ở giữa!Không sai, một cái cây!Khí tức vô tận lượn lờ, lại còn có lực lượng Tam Thiên Pháp tắc luôn bùng phát.Dương Mi nhanh chóng hiểu ra.

Chương 635

Đây hẳn là Thiên Đạo Bản Nguyên.Thiên Đạo Bản Nguyên vốn chỉ là quy tắc trong Hồng Hoang, tương tự như một chương trình quản lý tồn tại, có thể có hình lại vô hình.Thiên Đạo Bản Nguyên, tự nhiên cũng vô hình vô tướng.Biến thành hình dạng như vậy, tự nhiên cũng là do nó diễn hóa thành hình dạng đó rồi.Không chỉ nhìn một cái, trong đầu Dương Mi đột nhiên hiện lên một cái tên: Thế Giới Thụ! Cảm nhận khí tức tang thương lượn lờ trên Thế Giới Thụ đó, ánh mắt Dương Mi nhất thời lại có chút mê ly!Tuy khí tức tràn ngập uy áp Thiên Đạo, nhưng Dương Mi vẫn có thể mẫn cảm cảm nhận được, một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc!

Khí tức của Bàn Cổ!Đại lục này, chung quy vẫn là do Bàn Cổ sáng tạo ra a!Từng cùng Bàn Cổ vừa là thầy vừa là bạn, sớm đã xây dựng tình cảm nồng hậu, e rằng đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Thiên Đạo nguyện ý để hắn tiến vào Thiên Đạo Bản Nguyên.Thiên Đạo rõ ràng, tuy Dương Mi và nó không ưa gì nhau, nhưng Dương Mi tuyệt đối sẽ không hủy diệt đại lục này, hủy diệt tâm huyết của Bàn Cổ Đại Thần!Dương Mi hít sâu một hơi, liền không còn do dự nữa.Trực tiếp vung tay.Lập tức có khí tức Thiên Đạo vô tận, từ trong Thế Giới Thụ tuôn ra, bị hắn dễ dàng nắm giữ.Xem ra, Thiên Đạo không chỉ thả Dương Mi vào không gian Bản Nguyên, mà còn triệt để buông bỏ khống chế đối với Bản Nguyên.Với sự phụ trợ của Thiên Đạo Bản Nguyên, Pháp tắc Thời Không quanh Dương Mi trực tiếp diễn hóa ra Cửa Thời Gian huyền ảo.Phía sau Cửa Thời Gian đó, có một dòng sông cuồn cuộn hùng vĩ.Chính là Thời Gian Trường Hà."Thời gian, luân chuyển." "Chưởng khống, đại thiên." Theo Dương Mi thản nhiên mở miệng, Pháp lực vô thượng lập

tức từ trong cơ thể hắn tuôn trào.Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu, phát ra ánh sáng trắng chói lọi rực rỡ.Trong Thời Gian Trường Hà phía sau Cửa Thời Gian, bắt đầu xuất hiện vô số vòng xoáy thời gian.Vào khoảnh khắc các vòng xoáy thời gian xuất hiện, toàn bộ Thiên Địa đều run rẩy theo!Nhân Quả, Nghiệp Lực vô tận, lập tức như trời sập đất lở, ào ạt kéo đến Dương Mi, không ngừng quấn lấy hắn.Nhưng cùng lúc đó, Thế Giới Thụ do Thiên Đạo Bản Nguyên hóa thành cũng rung chuyển theo, cản trở tất cả mọi thứ ở bên ngoài.Cảm nhận Thiên Đạo ra tay, Dương Mi lúc này tùy ý liếc nhìn, lại đột nhiên phát hiện trên Thế Giới Thụ kia, treo lơ lửng bảy quả táo tiên đỏ thắm, vô cùng bắt mắt!Bảy quả...

Dương Mi nheo đôi mắt lại, trong mắt lập tức lóe lên một thần sắc như có điều suy nghĩ, nhưng lại không quá để tâm.Lúc này, chuyện trước mắt quan trọng hơn.Bất kể thế nào, việc phục sinh toàn bộ Nhân tộc là chuyện cấp bách, Dương Mi không thể nhìn Nhân tộc thực sự gặp vấn đề.Lần này không giống như việc tu sửa U Minh Thế Giới trước đây, dù sao cấu tạo của U Minh Thế Giới cực kỳ đơn giản, cũng không tồn tại sinh linh, tu sửa đương nhiên vô cùng dễ dàng.Nhưng lần này, phải hồi tố hàng ức vạn Nhân tộc, và hàng ức ức vạn sinh linh trên Đại Địa Hồng Hoang.Nếu không có Thiên Đạo làm kẻ gánh vác, Dương Mi thật sự không dám làm.Một lượng lớn Pháp tắc Thời Không từ trên người Dương Mi tuôn ra, những vòng xoáy trong Cửa Thời Gian bắt đầu biến thành từng đạo kim quang.Trong nháy mắt, Dương Mi đã tung ra vô số Công Đức!Chờ khi tất cả Công Đức này tuôn vào Cửa Thời Gian, hắn trực tiếp ngẩng đầu sải bước, cùng với những Công Đức đó bước vào trong Cửa Thời Gian!Từ đầu đến cuối, Thế Giới Thụ do Thiên Đạo Bản Nguyên hóa thành vẫn luôn rung chuyển, cản trở tất cả Nhân Quả và Nghiệp Lực vô tận.Bước vào Cửa Thời Gian do Pháp tắc Thời Không mà hắn đã nắm giữ hóa thành, lại có Nghiệp Lực và Nhân Quả vô tận ào ạt đổ

về phía Dương Mi như trời sập đất lở.Thế nhưng, Dương Mi chỉ thản nhiên nhìn Nhân Quả và Nghiệp Lực vô tận sắp bao phủ lấy mình, dù sao đây cũng là thế giới của hắn!Không, lúc này Dương Mi cũng không lãng phí thời gian để tiêu diệt những Nhân Quả Nghiệp Lực đó."Cút!" Chỉ một tiếng quát chói tai, Nhân Quả Nghiệp Lực vô tận do xuyên qua thời gian mang đến, như những con chuột không chỗ ẩn nấp, đều bị quét sạch lên Thế Giới Thụ phía sau Cửa Thời Gian.Trong khoảnh khắc, Thế Giới Thụ trực tiếp rơi vào cảnh giới khó xử bị tấn công hai mặt.Cảm nhận Nghiệp Lực và Nhân Quả vô tận không ngừng tuôn ra từ Cửa Thời Gian, trong lòng Thiên Đạo lập tức có một cảm giác hữu khổ bất năng ngôn.Rốt cuộc đã gây ra nghiệt gì a!Sớm biết sẽ rơi vào tình cảnh như hiện tại, tuyệt đối sẽ không chủ động chọc ghẹo tuyển thủ Dương Mi này!Nhưng oán trách thì oán trách, Thế Giới Thụ vẫn ngoan ngoãn gánh chịu toàn bộ Nghiệp Lực và Nhân Quả vô tận đó.Nghiệt mình tạo, mình phải chịu.Từ khi Nhân tộc diệt vong, Hồng Hoang vỡ nát, sinh linh đồ thán, đến nay đã không biết trôi qua bao nhiêu thời gian, nhưng giờ đây lại không tới một ngày.Nhanh chóng, trong mắt Dương Mi liền xuất hiện Đại Địa Hồng Hoang hiện tại.Thân hình hắn trực tiếp lóe ra từ trong Thời Gian Trường Hà, rơi xuống Đông Hải Chi Tân, nơi khởi nguồn của tất cả! Đã bắt đầu từ đây, vậy tự nhiên cũng kết thúc ở đây.Nhìn Đông Hải Chi Tân vốn là một vùng đất sinh cơ bừng bừng, nơi đâu cũng có con người, giờ lại biến thành một cảnh tượng tan hoang, không chút sinh cơ.Trong đôi mắt Dương Mi, không khỏi hiện lên một tia ảm đạm.Không chỉ Đông Hải Chi Tân, lúc này toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang đều có thể nói là một mảnh hoang tàn.

Toàn bộ Đông Hải càng bị Hồng Hoang vỡ nát mà lật đổ, để lộ ra vực sâu vạn trượng...

Thậm chí toàn bộ Đại lục Hồng Hoang nơi đâu cũng là những vết

nứt sâu hun hút u ám, không thấy một chút dấu vết sinh linh tồn tại, càng đừng nói có một chút khí tức sinh mệnh nào.Đừng thấy Lão Tử và những người khác trước mặt Dương Mi không làm được nửa điểm sóng gió, nhưng Thánh nhân chung quy vẫn là Thánh nhân.Dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi!Mấy vị Thánh nhân không hề lưu thủ, sức mạnh khủng bố mà họ phát ra đâu phải sinh linh bình thường có thể chịu đựng được.Khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của Hồng Hoang hiện giờ, ngay cả khi tâm trí Dương Mi kiên cố như bàn thạch, hắn vẫn không tự chủ được mà đôi mắt hơi đỏ lên.Đó là sự rung động bản năng của sinh linh thuộc Thiên Địa này."Đắc tội rồi!" Dương Mi khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm nói nhỏ.Tạo thành tất cả, hắn phải gánh một nửa trách nhiệm."Thời gian, luân chuyển!" Dương Mi hít sâu một hơi, cùng với sự tuôn trào Pháp lực toàn thân, toàn bộ Thiên Địa Hồng Hoang đều run rẩy theo.Một luồng khí tức khủng bố cực hạn như trời sập đất lở bao trùm lấy Hồng Hoang, càng không kiêng nể gì chiếm cứ mọi ngóc ngách của Thiên Địa Hồng Hoang.Chính là sự cường đại của Thời Không Đại Đạo!Pháp tắc Thời Không vô tận, không ngừng tuôn ra từ trên người Dương Mi.Lúc này, toàn bộ con người Dương Mi, dường như đã hóa thành hư vô quy tắc kia.Nếu cảm nhận kỹ, hắn có vài phần vận vị Thiên Đạo, không phải Thiên Đạo cảnh, mà là Thiên Đạo chân chính.Cái loại Thiên Đạo mà chỉ một ý niệm, liền có thể quyết định sinh tử của một phương thế giới!Dưới uy áp Pháp lực tràn ngập như trời sập đất lở kia, Lão Tử và các Thánh nhân, đều có một cảm giác "mệnh ta không do ta"!Uy áp đó cực kỳ phóng tứ, không chút khách khí xâm thực từng tấc ngóc ngách của Thiên Địa Hồng Hoang.Nếu thực sự đặt vào lúc bình thường, e rằng Thiên Đạo sẽ là người đầu tiên không hài lòng, thế nhưng lúc này, Thiên Đạo lại như thể căn bản không nhìn thấy mà vô động ư?Mặc kệ hắn tận tình thi triển!"Đạo Tôn sắp ra tay rồi!!" "Rốt cuộc sẽ làm thế nào...?" Tuy uy áp khủng bố đó khiến Lão Tử và

những người khác có chút không thở nổi, nhưng đồng thời trong lòng cũng hiểu rõ, các Thánh nhân lúc này đều vô thức nhìn về phía chân trời vô biên, nhưng lại vô cùng ăn ý mà không nói ra Dương Mi đang phát ra khí tức.Lúc này, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.Nhưng đồng thời, trong lòng họ cũng cực kỳ chấn động.Tuy trước đây đã mấy lần thấy Đạo Tôn ra tay, nhưng mỗi lần Đạo Tôn đều không dùng một lực phá vỡ mà dùng vô tận Pháp Bảo nghiền ép, khiến mọi người đều đã quên mất.Đạo Tôn, là tồn tại nắm giữ Thời Không Đại Đạo!Ngay cả những Thánh nhân được Thiên Đạo chiếu cố kia, cũng không dám xem thường một cỗ Đại Đạo tồn tại, huống chi là Thời Không Đại Đạo xếp hàng đầu.Không gian làm vương, thời gian làm tôn!Chỉ là, khi đối mặt với Đạo Tôn Dương Mi, họ lại chưa từng thấy Đạo Tôn thi triển Thời Không Đại Đạo, đến nỗi mới bỏ qua thủ đoạn đáng sợ nhất mà Đạo Tôn nắm giữ chính là Thời Không Đại Đạo.Nhưng trong lòng mọi người cũng hiểu ra, e rằng căn bản không phải Đạo Tôn không thi triển, mà từ đầu đến cuối, họ đều không có tư cách khiến Đạo Tôn phải thi triển.Lúc này các vị Thánh nhân cảm nhận sức mạnh Thời Không khủng bố đó, trong lòng mọi người lập tức dâng lên một cảm giác bất lực.Dưới lực lượng kinh khủng đó, thậm chí không thể nảy sinh nửa điểm ý niệm phản kháng.Đạo Tôn, chung quy vẫn là Đạo Tôn a!

Chỉ riêng Thời Không Đại Đạo, không thể tưởng tượng được lại đáng sợ đến vậy.Nếu Đạo Tổ thật sự dùng Thời Không Đại Đạo ra tay, thì trong Hồng Hoang rộng lớn, liệu có ai có thể là đối thủ của Đạo Tôn không?Ngay cả Lão Tử và những người là đệ tử của Hồng Quân, lúc này trong lòng cũng chợt nảy sinh một sự minh ngộ.E rằng Đạo Tổ, cũng không phải đối thủ một hiệp của Đạo Tôn!Họ rốt cuộc đang đấu trận với một tồn tại đáng sợ như vậy sao?!"Muốn hồi tố thời gian, lấy đó phục sinh Nhân tộc, tu sửa toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang sao?!" Tiếp Dẫn cảm nhận sự biến hóa của quy tắc Thời

Không xung quanh, đôi mắt hắn trợn to đến cực hạn, trong lòng càng một trận kinh hãi!Đây đúng là thủ đoạn hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Thánh nhân!Sức mạnh thời gian có lẽ có thể hồi tố thời gian, nhưng liệu có thể phục sinh cả ức vạn Nhân tộc đã chết không?Phục sinh...

đó không chỉ đơn giản là hồi tố thời gian a, đó là phục sinh người chết thật sự, có lẽ phục sinh một hai người thì làm được, nhưng ức vạn sinh linh a, thậm chí ức ức vạn sinh linh trên Đại Địa Hồng Hoang, Đạo Tôn lại làm sao có thể làm được?Không sợ, bị Nghiệp Lực và Nhân Quả vô tận đó quấn thân sao?Dương Mi ha ha cười một tiếng, sợ, đương nhiên sợ chứ, nhưng chẳng phải có Thiên Đạo làm "kẻ gánh vác" ở phía sau nhìn chằm chằm sao... "Đế Giang!" Đột nhiên, Thiên Địa vang lên một tiếng gọi khẽ.Tiếng của Dương Mi nhỏ, nhưng lại chấn động toàn bộ Hồng Hoang, thậm chí từ Hồng Hoang Thiên Địa đã gần như vỡ nát này trực tiếp truyền đến U Minh Thế Giới.Đồng thời, một luồng sức mạnh cực kỳ huyền ảo, tràn ngập khí tức Luân Hồi từ U Minh Thế Giới không ngừng tuôn trào về Hồng Hoang....Minh Giới đang hưởng ứng, lực lượng Lục Đạo Luân Hồi đã chiếu rọi vào Hồng Hoang!" Nhìn Luân Hồi Chi Đạo đột nhiên hiển hiện trên Đại Lục Hồng Hoang, Lão Tử nhíu chặt mày, nhưng đồng thời, cũng dường như đã hiểu ra thủ đoạn của Đạo Tôn.Đế Giang, người phụ trách khống chế U Minh Thế Giới, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, theo tiếng ứng của Dương Mi, chiếu Luân Hồi Đại Đạo về phía Đông Hải Chi Tân.Đương nhiên, chỉ riêng Đế Giang một mình khẳng định không thể làm được, mà là có Thiên Đạo U Minh Thế Giới trợ giúp.Nếu đặt vào lúc bình thường, Thiên Đạo của một thế giới khác mà trắng trợn làm càn trong thế giới của mình, khiêu khích như vậy, e rằng sớm đã bị Hồng Hoang Thiên Đạo ngăn cản rồi.Thế nhưng lúc này, Hồng Hoang Thiên Đạo lại căn bản không có cách nào quản được a!Hồng Hoang Thiên Đạo, thật uất ức a!Chỉ là, như vậy thật sự có thể

thành công sao?!Nghiệp Lực và Nhân Quả vô cùng quấn thân đó, không chỉ riêng hai Đại Đạo Thời Không cực hạn có thể tiêu trừ.Thế nhưng, bất kể Lão Tử, Tiếp Dẫn và các Thánh nhân khác có thể làm gì, Nghiệp Lực và Nhân Quả của sự việc lần này, đều bị Hồng Hoang Thiên Đạo, kẻ gánh vác uất ức kia, gánh chịu toàn bộ.Còn về những gì Dương Mi cần làm, không chỉ là dẫn dắt lực lượng Luân Hồi, hồi tố thời không, khôi phục mọi thứ về trước một ngày!Hồi tố thời không, đối với Dương Mi, người đã nắm giữ Pháp tắc Thời Không Đại Đạo, thật sự chỉ là một chuyện vô cùng dễ dàng."Hồi tố!" Hai chữ đơn giản, kiên quyết thoát ra từ miệng Dương Mi!Sau đó.Thiên Địa chấn động!Toàn bộ Đại Lục Hồng Hoang trong nháy mắt mất đi màu sắc rực rỡ ban đầu, trong một khoảnh khắc đều biến thành màu xám xịt, như cảm giác chiếc TV màn hình màu biến thành TV màn hình đen vậy.Những đạo quang mang màu xanh lam tượng trưng cho quy tắc thời không, thì bắt đầu lóe sáng trong một thế giới xám xịt.Một bóng người.

Trăm bóng người.

Vạn bóng người...

Ức vạn bóng người!!Chỉ trong chớp mắt, trong thế giới xám xịt bị giam cầm hoàn toàn, từng đạo bóng người đột nhiên hiện ra.Không, những bóng người này lúc này cũng mang màu xám xịt, biểu cảm trên mặt khác nhau, như thể đều bị thời không đó giam cầm, tựa như chỉ là những con rối không có sinh mệnh!Từ những sinh linh bình thường không có tu vi cho đến Đại La Kim Tiên thậm chí Chuẩn Thánh Đại Năng, lúc này đều toàn bộ xuất hiện trong mắt Dương Mi.Thậm chí ngoài những bóng người này ra, trong hư không vô tận đó, cũng đồng dạng xuất hiện những thân ảnh xám xịt của Lão Tử và các Thánh nhân khác.Những thân ảnh này tuy nhìn có vẻ xám xịt, nhưng từ những lần va chạm vô hình giữa chúng, lại không ngừng bùng phát ra

Pháp lực khủng bố xung kích Thiên Địa này."Hồi!" Theo một chữ từ miệng Dương Mi thoát ra, các vị Thánh nhân vốn đang giao chiến với nhau, như thể bị chiếu phim tua ngược, bắt đầu lùi lại theo thời gian.Theo động tác của họ hồi tố, mọi thứ xung quanh cũng đều đang khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.Lúc này, cùng với sự hồi tố không ngừng của vạn vật xung quanh, Pháp lực của Dương Mi cũng đã khô cạn hàng ngàn lần!Tuy là tu sĩ Thiên Đạo cảnh, nhưng hiển nhiên công trình này thực sự tiêu hao quá lớn.May mắn thay, trong cơ thể hắn sở hữu Công Đức vô tận.Mỗi lần, hắn đều dùng Vô Lượng Công Đức để khôi phục Pháp lực toàn thân trong nháy mắt.Không chỉ vậy, vẫn có Nhân Quả và Nghiệp Lực vô lượng không ngừng quấn lấy hắn.Nếu không phải Hồng Hoang Thiên Đạo nguyện ý phối hợp, thì ngay cả khi hiện giờ đã bước vào cảnh giới Thiên Đạo, hắn cũng tuyệt đối không dám làm như vậy."Tách!" Lúc đó, chỉ thấy đầu ngón tay Dương Mi khẽ nhúc nhích, một tiếng động vô cùng trong trẻo, lập tức vang vọng khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.Ngay sau đó.Mọi sắc xám xịt bị giam cầm, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đều hoàn toàn biến mất, ánh sáng xanh lam đại diện cho quy tắc thời không cũng triệt để tiêu tán giữa Thiên Địa.Cùng lúc đó, thân ảnh Dương Mi cũng biến mất trong hư không, quay trở lại không gian Thiên Đạo Bản Nguyên.Vào khoảnh khắc thân ảnh Dương Mi biến mất, toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang như thể đột nhiên được phú cho một tầng sinh mệnh, những sinh linh vừa tái xuất hiện trên Đại Lục Hồng Hoang, lúc này đều chậm rãi mở đôi mắt của mình.Trong đôi mắt của họ, đều lộ ra một tia mơ màng, như thể hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.Ngay cả những Đại Năng tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh, lúc này cũng có vẻ mặt hơi mơ màng chớp chớp mắt.Vừa rồi...

đã xảy ra chuyện gì?!Khi những sinh linh này và toàn bộ Nhân tộc tái xuất hiện trên Hồng Hoang, những Đại Năng Hồng Hoang còn sống sót đều trong nháy mắt cảm nhận được."Sinh linh đã mất phục

sinh?!" "Đạo Tôn làm thế nào?

Căn bản không nên chứ!" Nhìn cảnh tượng trái với Pháp tắc Thời Gian này, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc khó tin, ngay cả Lão Tử và các Thánh nhân cũng vậy.Phải biết rằng, Đạo Tôn phục sinh không chỉ riêng Nhân tộc, mà ngay cả vô số sinh linh trên Đại Lục Hồng Hoang đã chết oan uổng vì cuộc chiến của chư vị Thánh nhân cũng đều toàn bộ phục sinh.Nếu không phải toàn bộ Đại Lục Hồng Hoang trước mắt vẫn còn đầy rẫy những vết nứt sâu hun hút và phế tích, thì dường như mọi chuyện đã xảy ra trước đây, cuộc chiến của Lão Tử và chư vị Thánh nhân, từ đầu đến cuối đều chưa từng xảy ra!Nhân tộc và vô số sinh linh đã phục sinh, còn việc tu sửa Đại Lục Hồng Hoang đang trên bờ vực sụp đổ, thì không phải chuyện của Dương Mi nữa.Chuyện nhỏ này, để lại cho Hồng Quân làm là được!Lúc này Đạo Tôn Hồng Quân, người đang ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, đôi mắt đục ngầu mở to, như thể đã nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.Tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi mọi thứ đều bày ra trước mắt, hắn nhất thời có chút khó tin.Hiện giờ Đạo Tôn Dương Mi, rốt cuộc mạnh đến mức nào?!Từng tiếng kinh hô vang lên không ngớt, những Đại Năng Hồng Hoang kinh ngạc đó nhất thời hoàn toàn quên mất việc tu sửa Đại Lục Hồng Hoang đã vỡ nát.Ngược lại Nữ Oa đột nhiên ra tay, trực tiếp vung tay, bảo vệ toàn bộ Đông Hải Chi Tân.Hiện giờ toàn bộ Hồng Hoang vỡ nát, khắp nơi đều tràn ngập Ma Khí nồng đậm, nếu cứ mặc kệ, nhiều nhất trong chốc lát Đông Hải Chi Tân sẽ lại bị ảnh hưởng lần nữa.Nữ Oa không hy vọng Nhân tộc khó khăn lắm mới được tái sinh, lần thứ hai lại rơi vào đại kiếp Thiên Địa ngay dưới mí mắt mình.Lúc này, khí tức của Nữ Oa đã ổn định trở lại, khí vận Nhân tộc trên người nàng cũng hoàn toàn quay về.Cùng lúc đó.Hồng Quân lúc này cũng xuất hiện trước mặt các Thánh nhân, chỉ là trên mặt hắn không còn vẻ khó tin, chỉ còn một mảnh băng lạnh, thần sắc cực kỳ khó coi.Các Thánh nhân dùng ánh

mắt quỷ dị nhìn về phía Hồng Quân.Họ có thể cảm nhận được, trên người Hồng Quân lúc này lại quấn lấy Nhân Quả và Nghiệp Lực cực kỳ thâm hậu.Rõ ràng, Thiên Đạo gánh chịu Nhân Quả Nghiệp Lực vô lượng khi hồi tố Nhân tộc, vì nguyên nhân hợp đạo với Hồng Quân, nên tự nhiên phân chia cho Đạo Tổ Hồng Quân.Dù sao, ai bảo hai người là một thể chứ?Hồng Quân cũng vô duyên vô cớ trúng một phát.Tuy rằng liên quan đến chuyện của Đạo Tôn và Đạo Tổ, không nói ra những điều cụ thể, nhưng các Thánh nhân cũng trong nháy mắt hiểu rõ quy luật, vô thức dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Hồng Quân.Xem ra, Đạo Tôn dùng Vô Thượng Thời Không Đại Đạo hồi tố sinh linh Hồng Hoang, nhất định đã đạt được một số thỏa thuận ngầm với Đạo Tổ.Hồi tố thời gian, hiển nhiên hai người đã liên thủ làm.Chỉ là Đạo Tôn phụ trách thi triển, còn Đạo Tổ thì gánh tội thay.Tuy đoán không chuẩn xác, nhưng cũng không sai lệch là bao.Hồng Quân lúc này cũng không để ý ánh mắt của chư vị Thánh nhân, chỉ lạnh lùng nói với các Thánh nhân: "Hiện giờ sinh linh đã mất đều đã tái sinh, tiếp theo việc bù đắp tai họa Hồng Hoang, liền do ta và các ngươi giải quyết vậy!"Đồng thời nói xong lời này, hắn lại vô thức liếc nhìn hư không vô tận, không phát hiện thân ảnh Dương Mi.Hắn cũng hiểu rõ với tính cách của Dương Mi, nếu không phải đến thời khắc cuối cùng, quyết sẽ không đi ra khỏi không gian Bản Nguyên.

E rằng đó mới là mưu đồ thật sự của Đạo Tôn Dương Mi!Dương Mi đứng phía sau người đó, tay chắp sau lưng, lặng lẽ quan sát, nhìn Đại Địa bao la, trong lòng cảm khái vô hạn.Con người vốn nhỏ bé nhưng lại có sức mạnh vô cùng đi kèm, không biết khi nào sẽ bùng phát ra năng lực kinh thiên động địa.Các Thánh nhân và Hồng Quân đều đang bận rộn tu sửa Đại Lục Hồng Hoang, không ít nơi đều đã bị hủy hoại không còn hình dạng."Vùng đất này trong vài chục năm, thậm chí vài trăm năm cũng sẽ không mọc nổi một tấc cỏ, ta phải chuẩn bị kỹ càng, chấp nhận mọi thứ ở đây, đồng thời ta cũng không

thể từ bỏ, nếu không tất cả cuối cùng sẽ tiêu tán." Một trong các Thánh nhân phát ra lời cảnh báo, những người khác tự nhiên tán đồng, Hồng Quân đứng ở một góc nhìn bản đồ địa hình, mày nhíu chặt, muốn tu sửa lại không phải chuyện dễ dàng, mấy người phải đồng tâm hiệp lực và cũng phải có một chiến lược ứng phó hoàn hảo, nếu không dù có nhiều đến đâu cũng chỉ là nói suông, e rằng không thể làm được như đã hứa ban đầu.Dương Mi biết khó khăn của Hồng Quân nên không đứng ra mà lặng lẽ quan sát, trong thời gian chuẩn bị lắng nghe vài người đề nghị, cảm thấy khá tốt, mỗi cây mỗi cỏ của Đại Lục Hồng Hoang đều do Thiên Địa sinh ra.Lợi dụng quy luật Đại Tự Nhiên, cùng với năng lực bản thân và võ lực của mình để làm mọi thứ.Dương Mi vào buổi tối đầu tiên ở đó cảm nhận được một tia sinh khí, có một chút Công Đức bay vào cơ thể hắn, tuy ít ỏi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được.Ngày thứ hai, Hồng Quân và những người khác đã dọn dẹp toàn bộ phế tích, một số vấn đề về đất đai thì chọn cách loại bỏ lớp bề mặt, sau đó từ biển đào bùn cát để lấp vào, tuy cát không có khả năng sống sót cao, nhưng các Thánh nhân bắt đầu nghiên cứu phát triển một loại dược thủy có thể biến thối nát thành thần kỳ, chỉ cần thông qua một loại môi giới nào đó là được, thấy vậy Dương Mi vỗ tay, vì thực sự khó mà thấy được.Bắt đầu chuẩn bị, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Đại Lục Hồng Hoang gần như đã được dọn dẹp sạch sẽ, những thứ không thể tái sử dụng để bảo vệ môi trường hoặc không thể tái sinh trưởng đều được giải quyết bằng phương pháp đặc biệt.Dương Mi trong nháy mắt đã tiêu hao không ít năng lượng, bởi vì đại lục được tái thiết, khiến nó giành được sự sống mới, cũng vì duyên cớ của hắn mà tích lũy không ít Công Đức, những Công Đức đó đều lấp lánh tỏa sáng, toàn bộ cuộn vào cơ thể Dương Mi.Dương Mi dang rộng hai tay đón nhận, cơ thể không ngừng tiếp thu tất cả, khiến hắn cảm thấy toàn bộ con người đều được lấp đầy.Những điều này đều là một phần trong kế hoạch, bố trí tỉ mỉ, thôi ba trợ lan, cũng

không tốn bao nhiêu sức lực mà đã có được nhiều Công Đức như vậy, Nhân Quả Nghiệp Lực thì Thiên Đạo gánh, Công Đức thì hắn lấy.Người thắng cuối cùng, không ai có thể sánh bằng hắn, tự cho rằng trí tuệ của mình vô cùng tối cao.Đại Lục Hồng Hoang không còn khói lửa bừa bãi, cũng không còn hoang lương, hắn dùng trí tuệ giúp nó khôi phục, thậm chí trở nên tốt hơn trước, nhắm mắt lại cảm nhận Công Đức tuôn vào, cơ thể hắn như một cái đĩa hút khổng lồ.Đắm chìm trong thế giới của mình không thể thoát ra, vốn tưởng chuyện này kết thúc rồi có thể nghỉ ngơi một thời gian, nhưng đột nhiên hắn mở đôi mắt.Vừa rồi trong nháy mắt đột nhiên trong lòng cảm thấy một trận khó chịu, cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ.Nhìn về một nơi nào đó, nơi ấy dường như thấy khí tức đen kịt không ngừng cuộn trào, như một ác ma đang không ngừng nuốt chửng, thế nhưng những điều này đều là miêu tả trong đầu, thực tế phương đông lại một mảnh tường hòa.Tuy người khác không thấy bất thường, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự việc không đúng, nheo mắt lại, sau đó nhanh chóng di chuyển về phía đông, đến bờ biển nhìn Đông Hải Chi Tân, khi lại gần, cảm nhận càng thêm rõ ràng.Hướng về phía đó có một loại sức mạnh, đang dị thường dũng động, tạm thời không xác định rốt cuộc nơi đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác mách bảo hắn không đơn giản, hắn liếc nhìn đại lục phía sau, nó đã hoàn toàn ổn định không cần phải trông chừng nữa.Hồng Quân và những người khác lúc này cũng đã đi tìm đường về ăn cơm rồi, Dương Mi nhìn Hồng Quân, đứng ở đó cảm nhận khá rõ, nhưng Hồng Quân như không hề phát hiện gì, thấy hắn không hề động đậy mà thuận theo ánh mắt nhìn về hướng Đông Hải Chi Tân."Nhìn cái gì mà chăm chú thế?

Đang sầu muộn gì à?

Chà, hóa ra ngươi cũng có lúc đa sầu đa cảm thế này sao." Dương Mi xác định không ai khác cảm nhận được luồng lực lượng kia, sau

đó giả vờ vô cùng tự nhiên mà cười nói, vỗ vỗ vai Hồng Quân, "Ta sầu muộn gì chứ, chẳng phải động tác của chúng ta rất nhanh sao, nhanh vậy đã hoàn thành rồi.""Đâu có, còn nhiều việc lắm, mới chỉ là một bước nhỏ thôi, ta quyết định sẽ khiến Đại Lục Hồng Hoang khôi phục tốt hơn cả trước đây." Hồng Quân tràn đầy tự tin, trong lòng Dương Mi cũng cảm thấy tự hào không ít, nhìn Đông Hải Chi Tân, hắn phải tìm cơ hội đi xem thử.Dương Mi tìm một cái cớ để đi xem những nơi khác, vì những người khác đều không phát giác động tĩnh bên đó, may mắn là hắn đã cải trang thành một người bình thường một mình đi đến Đông Hải Chi Tân.Trên đường đi cũng tốn công sức, để tự nhiên một chút, hắn tìm một chiếc thuyền đi đến đó.Đông Hải Chi Tân, bến cảng nơi đó vô cùng tĩnh lặng, đi lên bờ đi một lúc mới phát hiện có dấu vết người tồn tại, nhưng họ đều đang bận rộn, tiến lại gần không cảm nhận được quá nhiều thứ.Thế nhưng không thể phủ nhận là vừa lên bờ, hắn đã cảm nhận được một loại dao động năng lực, như một luồng ám lưu ngầm, hắn nhìn quanh bốn phía rồi cuối cùng đi về phía nơi phồn hoa nhất của Đông Hải Chi Tân.Dân phong ở đây chất phác, những người qua lại đều trông rất thật thà, cảm giác đó cũng càng thêm mạnh mẽ.Hắn cảm thấy vấn đề gần như xuất hiện ở đây nên thăm dò khắp nơi, sau khi hỏi thăm nhiều phía mà không có manh mối nào, dần dần hắn phát giác ra điều không ổn, hắn cứ mải nghĩ xem nguyên nhân từ đâu mà quên quan sát xung quanh.Ở đây không lâu, nhưng hắn phát hiện những người ở đây đều kỳ lạ, không nói chuyện, có một sự tĩnh lặng không tiếng động, thậm chí có lúc, khiến hắn khi phát hiện ra một điều thì cảm thấy những người này như cương thi vậy.Điều khác biệt duy nhất là họ không căng thẳng, ánh mắt của tuyệt đại đa số người sau khi chết đều giống hệt nhau, loại cảm giác bất an mạnh mẽ đó từng trận từng trận cuộn trào, hắn ôm ngực, không nói ra được rốt cuộc là cảm giác gì.Có thể khẳng định người ở đây có vấn đề, nhưng lại không tìm ra.Dương Mi sau

khi phát giác sự bất thường của nhân loại, quyết định triển khai điều tra.Điều tra từ đâu đây?

Không có chút manh mối nào, hắn liền thong thả bước đi bên bờ biển, thỉnh thoảng nhìn quanh, như một người đang ngắm cảnh.Không xa, có ngư dân đang vá lưới, Dương Mi liền đi tới, vốn tưởng những người này bình thường, nhưng qua quan sát của hắn, cũng tồn tại một mức độ bất thường nhất định.Dương Mi liền không quấy rầy, tiếp tục đi về phía trước.Càng nhìn thấy nhiều người bất thường, hắn càng muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, bắt kẻ chủ mưu khiến nhân loại trở nên bất thường.Đột nhiên, hắn dừng bước, dường như cảm nhận được điều gì đó, sau một lúc dừng lại ngắn ngủi, đột nhiên tăng tốc chạy đi.Không sai, hắn cảm nhận được một luồng dao động.Mặc dù vừa chạy ra không xa, luồng lực lượng hắn cảm nhận được đã biến mất, nhưng hắn vẫn dứt khoát chạy đi, manh mối khó khăn lắm mới tìm được, há có thể dễ dàng từ bỏ?Ở gần đây, hắn muốn vén màn bí ẩn, Dương Mi nóng lòng tìm kiếm.Hắn nhìn thấy một tảng đá nằm trong nước biển, tảng đá đó khi thủy triều rút thì ở trên đất liền, khi thủy triều lên thì ở trong nước biển.Đơn giản phán đoán, luồng dao động mạnh mẽ trước đó hắn là từ nơi đó.Hắn nhìn quanh, hy vọng có thể phát hiện ra điều gì, kết quả lại không thấy gì, chỉ thấy một tảng đá như ngọn núi nhỏ đứng đó, mặc cho nước biển xô đẩy."Rõ ràng là ở đây, sao lại không có nhỉ?" Dương Mi tự lẩm bẩm, thậm chí hy vọng luồng dao động kia sẽ lại xuất hiện, như vậy hắn có thể tìm thấy đối phương rồi.Hắn khóa chặt ánh mắt vào tảng đá đó, có lẽ nơi đó có động huyệt cũng không chừng, thứ kia ẩn mình trong tảng đá.Dù sao nếu bỏ cuộc như vậy, hắn cũng không cam tâm, bèn tung người bay lên, nhảy lên tảng đá đó.Nước biển xô đẩy, những đợt sóng đầu tiên văng lên người Dương Mi, có một mùi tanh nhàn nhạt.Ở phía bên kia tảng đá, hắn nhìn thấy một tiểu cô nương.Tiểu cô nương quay lưng về phía hắn, ngồi ở một góc tảng đá, như đang

thưởng thức cảnh thủy triều lên, căn bản không cảm giác được có người phía sau.Quần áo của nàng cũng bị nước biển bắn vào, ướt một mảng.Dương Mi khẽ thở dài một hơi, dường như đang nhắc nhở tiểu cô nương rằng có người ở đây, đồng thời cũng tự hỏi, một tiểu cô nương sao lại ngồi ở đây?

Chẳng lẽ quần áo ướt rồi cũng không cảm giác được sao?Không phải muốn tìm đến cái chết chứ?

Dương Mi bị ý nghĩ đó làm cho giật mình.Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của nàng, nhưng trông nàng mảnh mai gầy yếu, khiến người ta đau lòng.Tiểu cô nương quả nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, dường như không có nửa điểm kinh ngạc, sau đó lại xoay người tiếp tục nhìn biển.Một tiểu cô nương một mình ở đây, không sợ thủy triều lên rồi bị nhấn chìm sao?"Thủy triều lên rồi, mau đi đi." Dương Mi nhắc nhở, nhưng vẫn chăm chú nhìn bóng lưng tiểu cô nương.Tiểu cô nương như không nghe thấy, không hề lay động, dường như hòa làm một với tảng đá.Dương Mi không khỏi hít một hơi khí lạnh, mặc dù tiểu cô nương từ đầu đến cuối không nói một lời nào, và hắn cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt thanh tú đó trong khoảnh khắc quay đầu, nhưng hắn cảm nhận được điều khác biệt.Quá lạnh lùng, đơn giản là không giống người ở độ tuổi của nàng.Dương Mi ước chừng, thủy triều lên, hắn cũng sẽ không nhanh chóng nhấn chìm tảng đá.Nhưng quay đầu nhìn lại, nước biển đã bao vây tảng đá, nếu là một người bình thường, e rằng đã không thể quay về được nữa.Thôi được, vậy thì nói chuyện với nàng vậy, xem nàng là ai, sau đó đưa nàng rời khỏi tảng đá này và về nhà.Hắn đi đến đó, muốn ngồi xuống cạnh tiểu cô nương.Chưa kịp ngồi xuống, tiểu cô nương dường như đã ý thức được ý định của hắn, liền đứng dậy đi sang một bên, Dương Mi đứng đó, nhìn tiểu cô nương đi sang một phía khác, sau đó lại ngồi xuống tảng đá.Dương Mi hiểu rồi, nàng đang bài xích hắn.Thôi được, vậy thì

cứ thẳng thắn đi, dù sao hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.Dương Mi đi vài bước, lại đứng phía sau tiểu cô nương, "Lúc này, vì sao ngươi lại một mình ở đây?" Khi nói chuyện, hắn vô ý trung phát tán ra uy áp.Khi ý thức được, hắn khá hối hận, ngược lại lo lắng tiểu cô nương không chịu nổi, vì uy áp đối với người bình thường sẽ gây ra tổn hại cực lớn, hắn quyết định thu uy áp lại trong cuộc nói chuyện tiếp theo.Kết quả là hắn sai rồi, tiểu cô nương không hề bị ảnh hưởng chút nào.Dương Mi lập tức kinh ngạc, từ đó có thể thấy tiểu cô nương tuyệt đối không phải hạng tầm thường.Dương Mi thầm gật đầu, đã như vậy, thì không cần phải cố kỵ nữa."Xem ra, ngươi đang trốn tránh điều gì phải không?" Dương Mi lạnh lùng ép nhìn bóng lưng nàng.Tiểu cô nương không quay đầu lại, dường như căn bản không nghe thấy lời hắn nói.Dương Mi cảm thấy bị sỉ nhục, được thôi, vậy để uy áp nặng hơn một chút nữa.Mặc dù không nói chuyện, nhưng uy áp phát ra cực kỳ mạnh mẽ.Xem ra tiểu cô nương cuối cùng cũng đứng dậy rồi, không chịu nổi nữa sao?Dương Mi thầm đắc ý, nhưng khi tiểu cô nương quay người lại, hắn nhận ra mình đã sai, tiểu cô nương vô cùng thản nhiên, nhìn xem nàng không hề bị uy áp ảnh hưởng.Hành vi của hắn dường như đã chọc giận tiểu cô nương, khuôn mặt thanh tú của tiểu cô nương đang từ từ thay đổi, như thể đang thù hận.Dương Mi hừ lạnh một tiếng, nếu tiểu cô nương cứ mãi không để ý, hắn ngược lại bó tay, bị chọc giận, chính là kết quả mà hắn muốn.Tiểu cô nương đột nhiên quát lớn một tiếng, tấn công Dương Mi.Mặc dù đã chống đỡ được uy áp của Dương Mi, nhưng Dương Mi vẫn không để nàng vào mắt, theo Dương Mi thấy, nàng chẳng qua là một tiểu cô nương gầy yếu, cùng lắm cũng có chút Đạo hạnh.Khi giao thủ, Dương Mi bất ngờ phát hiện thực lực của tiểu cô nương vượt xa tưởng tượng của hắn."Không ngờ nha, khá lợi hại đấy." Dương Mi vừa đánh vừa lạnh lùng nhìn nàng.Tiểu cô nương cũng không nói, ra chiêu sắc bén, như muốn một kích trí

Dương Mi vào chỗ chết vậy.Trong lòng Dương Mi chợt thắt lại, tiểu cô nương tuổi không lớn, lại tàn nhẫn độc ác như vậy, xem ra phải cho nàng chút thể diện mới được.Trong lòng nghĩ vậy, hắn tình không tự cấm mà phát ra một tiếng hừ lạnh, tiểu cô nương lại hiểu tiếng hừ lạnh đó là sự khinh thường đối với nàng, càng thêm phẫn nộ, ngay sau đó cũng phát ra một tiếng hừ lạnh, tấn công Dương Mi.Dương Mi một lần nữa thi triển công pháp, quyết định trong thời gian ngắn nhất hạ gục tiểu cô nương, để tiến hành bức vấn.Pháp này vừa mới hiện ra, hắn cảm giác được một luồng dao động mạnh mẽ.Dương Mi không khỏi sững sờ, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, rồi lại nhìn tiểu cô nương, trong đôi mắt vốn linh động của nàng lóe lên sát cơ.Dương Mi cảm thấy dao động mạnh mẽ càng lúc càng lớn, như thể muốn chấn nát vạn vật thế gian.

Dương Mi cảm nhận được ba động, nhất thời có chút phân tâm, tiểu cô nương nhân cơ hội này đánh thẳng vào mặt đối phương, Dương Mi trái tránh phải né.

“Rốt cuộc là ai?” Dương Mi chợt cảm thấy không ổn, cô bé đó không hề bình thường chút nào.

Quan trọng là khi hai người đánh nhau kịch liệt, ba động lại dần trở nên mạnh mẽ, ta cảm thấy giữa hai người nhất định có mối liên hệ đặc biệt nào đó.

Khóe môi cô bé hiện lên nụ cười lạnh lùng, những kẻ dám thách đấu nàng đều không biết lượng sức mình, muốn tóm được nàng ư, quả thật là si tâm vọng tưởng.

“Ngươi là ai mà lại quan trọng đến vậy?

Lại còn có tư cách quản giáo ta ư?

Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng không đơn giản, ta thật tò mò rốt cuộc ngươi từ đâu chui ra, không biết sống chết là gì.

Chờ một lát xem ta không đánh chết ngươi thì thôi!" Tiểu nữ hài có ngữ khí ác liệt, hoàn toàn không giống lời một đứa trẻ có thể nói.

Hai người cứ thế lao vào, ta tránh ngươi đuổi, như hai con cá vờn nhau trong con hẻm nhỏ.

Con hẻm khá hẹp, hai người ra tay bất phàm nhưng lại bị hạn chế nhiều.

Tiểu cô nương từng bước ép sát.

Dương Mi không rõ thực lực đối phương nên không dám hành động khinh suất, cũng không dám để lộ chân chính thực lực của mình, chỉ có thể liên tục lùi lại để xem tiểu cô nương rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Chương 636

Nhưng sự việc không như ý, hắn đột nhiên bị dựa vào một cái cây lớn.

Tiểu cô nương thấy hắn không còn đường chạy, khóe môi nhếch lên nụ cười, một cước dài đá tới, thân cây lớn lập tức nứt toác, một nửa thân cây đứt lìa.

Dương Mi chấn kinh, may mà vừa rồi hắn không dùng tay không đỡ cú đá đó.

Thực lực của tiểu nữ hài không phải người bình thường có thể đối phó được.

Dương Mi nhanh chóng di chuyển ra phía sau đối phương.

Tiểu nữ hài sững sờ, vốn dĩ nàng cho rằng thực lực của Dương Mi hẳn là ngang ngửa với mình, dù sao việc hắn có thể đứng vững trước mặt nàng đến giờ đã là kỳ tích rồi, nhưng vạn vạn không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh đến vậy.

Tiểu nữ hài cảm thấy Dương Mi rất có khả năng đang dò xét, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Vào khoảnh khắc Dương Mi tóm lấy vai nàng, nàng không tránh thoát mà ngược lại còn chủ động dựa sát vào người hắn, dùng sức nắm chặt tay hắn trên vai rồi di chuyển lên cổ hắn.

“Muốn làm gì đây!” Dương Mi đột nhiên không dám nhúc nhích, bởi vì tiểu nữ hài lại chủ động giam cầm hắn trong lòng nàng.

Trực giác mách bảo hắn rằng chuyện này không đơn giản.

Nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là tiểu nữ hài đột nhiên bật khóc.

Dương Mi luống cuống tay chân muốn rút tay mình ra, nhưng khí lực của tiểu nữ hài cũng không nhỏ, hắn không thể rút ra được.

"Nếu ngươi đã muốn thắng ta đến vậy, vậy ta đương nhiên phải thỏa mãn ngươi." Ánh mắt tiểu nữ hài thay đổi, mang theo sự giảo hoạt.

Dương Mi trong lòng kinh hãi.

Tiểu nữ hài nắm chặt lấy hắn rồi cố ý siết đau, nước mắt rơi lã chã.

Vốn dĩ hai người đang ở trong con hẻm nhỏ, tiểu nữ hài ở phía trong cùng, Dương Mi lưng đối diện với bên ngoài.

Tiểu nữ hài dùng hết toàn thân khí lực, Dương Mi không hề chuẩn bị trước hay có dự báo nào, liền bị nàng trực tiếp kéo ra ngoài, lao thẳng ra con phố lớn phồn hoa nhất trong thành.

Hai người đột nhiên lao ra va chạm vào nhau, thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Tiểu nữ hài khóc lớn, Dương Mi hoảng loạn rút tay ra.

Tiểu nữ hài liền nhặt hòn đá dưới đất ném tới.

Dương Mi nhìn tiểu nữ hài bất thường như vậy, không khỏi cảm thấy đau đầu không thôi.

"Rốt cuộc ngươi muốn giở trò gì!" Dương Mi lớn tiếng quát mắng.

Mắt tiểu nữ hài lóe lên ánh lệ, trông nàng ta có vẻ đáng thương.

Mọi người hiếu kỳ, nhao nhao vây lại.

Hai người bị bao vây ở giữa.

Dương Mi nhìn những người đi đường xung quanh mới hiểu

được tiểu cô nương rốt cuộc đang có chủ ý gì, hắn liền nhíu chặt mày nhìn người đang nằm dưới đất.

"Thật đủ ti tiện, lại muốn giành lấy sự đồng tình của người khác.

Hôm nay ta xem ngươi có thể giả bộ đến bao giờ!" Dương Mi ngữ khí không tốt, bởi vì trong đám đông mọi người đều đang bàn tán xôn xao.

Tiểu nữ hài không có vẻ gì là đã xảy ra chuyện gì, Dương Mi đột nhiên có thể bình tĩnh lại nhìn nàng ta.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng đối phương chắc chắn sẽ càng tức giận hơn, vốn dĩ nàng cố ý cho người khác xem, để người khác thấy bộ dạng bị bắt nạt của mình mà nhận được sự đồng tình.

"Tên đại xấu xa này!

Chương 637

Ngươi đã cướp tiền của ta!

Lại còn bắt nạt cả ta!

Ngươi lại muốn bán ta đi!

Ngươi có tư cách gì!" Tiểu nữ hài lại nảy ra một kế, bất chấp logic mà khóc lóc.

Dương Mi mở to mắt, hôm nay hắn đã chứng kiến sự đáng sợ của việc con gái khóc, đồng thời cũng biết câu nói kia đúng đến mức nào.

Trên thế giới này có hai loại người không thể đắc tội nhất, một là tiểu nhân, hai là phụ nữ.

Tiểu nữ hài rõ ràng là sự kết hợp của cả hai, lại còn là một tiểu nữ nhân, thật sự khó đối phó vô cùng.

Tuổi còn nhỏ mà thực lực phi phàm, trí thông minh cũng cao, Dương Mi nhíu mày, cảm thấy hắn đã tìm đúng người rồi.

Người xung quanh càng lúc càng đông, nghe tiểu nữ hài gào thét như vậy, những người khác đều vạn phần kích động.

Bởi vì Dương Mi cải trang thành một tráng hán, trông có vẻ không phải người tốt, còn tiểu nữ hài khóc trời gọi đất, thật sự đáng thương vô cùng.

"Nhìn cái dáng vẻ đó là biết không phải người tốt rồi, nhìn xem mặt hắn còn có râu quai nón kia." "Ta thấy tiểu cô nương này nước mắt nước mũi tèm lem thế kia, e rằng không đơn giản là bị cướp bóc đâu." Tiểu nữ hài khóc lóc giả vờ yếu ớt, sau đó trước mặt mọi người trực tiếp lao vào Dương Mi đánh loạn xạ một hồi.

Dương Mi biết trong mắt người khác thì tiểu nữ hài chỉ đang vung nắm đấm đá chân lung tung, nhưng hắn đương nhiên biết tiểu cô nương đã vận dụng nội lực rất lớn, mỗi đòn đều có khả năng trí mạng.

Dương Mi không thể cứ để tiểu nữ hài làm càn như vậy, hắn liền túm lấy cánh tay tiểu nữ hài, nhấc bổng cả người nàng lên.

Cử động như vậy đã khiến những người khác bất mãn, ai cũng cảm thấy Dương Mi đang ỷ mạnh hiếp yếu.

Dương Mi thì thấy mình thật vô tội.

Thấy tiểu nữ hài yếu thế, những người khác đều nhao nhao lấy đồ trong tay ném về phía Dương Mi.

Tiểu nữ hài nhân cơ hội này liền bỏ đi.

Vào lúc này, Dương Mi cảm thấy ba động trong đám đông khá lớn.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, có ba động bất thường ở xung quanh, rất có khả năng là một người nào đó hoặc một loại sinh mệnh thể nào đó trong đám đông.

Hắn dựa vào cảm giác mà đi lại xung quanh, nhưng những người khác đều không chịu buông tha, muốn trừng phạt những việc hắn đã làm.

"Đừng hòng chạy!

Ngươi nghĩ bắt nạt người xong là có thể chạy thoát ư!

Si tâm vọng tưởng!" Trong đám đông truyền đến từng trận mắng chửi.

Một mình Dương Mi căn bản không thể đột phá trùng trùng vây hãm.

Trong lúc nguy nan, Dương Mi che mặt, đầu óc quay cuồng.

Hắn bất chấp đau đớn trên người mà kích hoạt pháp tắc thời gian.

Hắn lợi dụng pháp tắc thời không phóng thích năng lượng, đóng băng tất cả mọi người.

Con phố vốn ồn ào náo nhiệt trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Dương Mi vỗ vỗ những thứ bẩn thỉu trên người rồi tìm kiếm trong đám đông.

Cuối cùng, giữa rất nhiều người, hắn tìm thấy tiểu cô nương cũng đang bị đóng băng, sau đó đi về phía nàng.

Tiểu cô nương hiển nhiên không ngờ hắn lại có chiêu này, trông nàng có vẻ hơi ngơ ngác.

Chương 638

Nhưng khi thấy hắn đi về phía mình, nàng lập tức phản ứng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Tay nàng hơi siết chặt, trên cơ thể hơi lóe lên một tia sáng màu hồng phấn.

Một lát sau, khóe môi nàng hơi cong lên.

Khi Dương Mi đi tới, nàng đã rời khỏi vị trí cũ.

Nhìn cảnh này, Dương Mi cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Pháp tắc thời không là một loại thuật pháp siêu việt thời gian, ngay cả những lão già có thâm niên cũng cần phải tốn công tốn sức mới có thể giải khai, nhưng thứ thuật pháp đắc ý của hắn lại bị một tiểu cô nương còn chưa mọc đủ răng phá giải.

Đó không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là nàng chỉ dùng chưa đến một khắc đồng hồ, khiến hắn cảm thấy bị vả mặt vô cùng.

Hắn lại có thể bại dưới tay một tiểu cô nương.

"Cũng chẳng lợi hại gì mà!

Nhóc con, ngươi không phải đối thủ của ta đâu, ngoan ngoãn chịu chết đi!" Tiểu cô nương vẻ mặt cuồng ngạo thách thức Dương Mi, hoàn toàn không ăn nhập với chút ngây thơ trên khuôn mặt nàng.

Nếu không tận mắt chứng kiến, Dương Mi tuyệt đối sẽ không tin, một tiểu hài tử lại có thể lợi hại như vậy, thực lực không kém hắn bao nhiêu.

"Tiểu cô nương, người lớn không nói chuyện lớn thì dễ bị kẻ xấu

cắt lưỡi đấy.

Nói cho chú biết, rốt cuộc ngươi là ai?" Dương Mi với vẻ mặt của một chú ba dụ dỗ trẻ con.

Tiếng cười như chuông bạc của tiểu cô nương vang lên, "Ngươi quản ta là ai?

Không nói đâu." Nàng còn làm một cái mặt quỷ.

Dương Mi biết không thể coi nàng như một đứa trẻ nữa.

Loại tồn tại nghịch thiên như vậy, hoặc là bạn bè, hoặc là kẻ thù.

Rõ ràng mối quan hệ của hắn với nàng là về sau.

Vừa gặp đã đánh nhau, làm sao có thể làm bạn được chứ?

"Vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Cuối cùng cũng đừng trách ta bắt nạt một tiểu cô nương nhé." Dương Mi phát động Thuấn Di lao về phía tiểu cô nương.

Khóe môi tiểu cô nương hơi cong lên, né khỏi vị trí cũ, sau đó đồng thời xuất hiện phía sau Dương Mi.

Một đòn sắc bén công về phía Dương Mi.

Dương Mi cảm thấy một trận áp lực mạnh mẽ từ phía sau.

Uy hiếp quá lớn, hắn không thể tránh né được, liền dốc toàn lực chống đỡ đòn tấn công của tiểu cô nương, bị chấn lùi lại vài bước.

Tiểu cô nương có chút không dám tin nhìn Dương Mi.

Người khác mà trúng một đòn như vậy thì e rằng giờ đã mất mạng rồi, nhưng người trước mặt nàng chỉ lùi lại vài bước.

"Đại thúc, ngươi lợi hại thật đó!

Nếu không phải vì một vài nguyên nhân, có lẽ ta sẽ chơi đùa với ngươi một chút." Tiểu cô nương nói thật lòng.

Dương Mi chỉ cảm thấy hôm nay hắn đã gặp phải một quái vật.

Một tiểu cô nương lại khiến hắn chật vật đến vậy, thật sự là lần đầu tiên.

Chương 639

Tranh thủ lúc Dương Mi mất thần, tiểu cô nương lại ra một đòn nữa.

Dương Mi lập tức phản ứng, hiểm hóc tránh thoát.

Lần này hai người trông cẩn thận hơn rất nhiều, hai bên thế lực ngang nhau, không ai có thể tấn công lén thành công.

"Không đánh nữa, không đánh nữa.

Đại thúc, như vậy không có ý nghĩa gì cả, ta muốn đi đây." Tiểu cô nương cuối cùng mất hết kiên nhẫn.

Nhưng Dương Mi làm sao có thể để nàng rời đi như vậy được.

"Rốt cuộc ngươi là ai?

Nếu không chịu nói, vậy thì đừng hòng rời đi.

Ta không ngại tiếp tục đánh với ngươi đâu." Trong lòng Dương Mi hơi có chút tội lỗi, cảm thấy mình hơi bắt nạt một tiểu cô nương, nhưng nếu không làm rõ thân phận của nàng, sau này sẽ là một đại họa.

"Đại thúc, như vậy không có ý nghĩa gì nữa rồi!

Chẳng phải rõ ràng là ngươi đang bắt nạt ta sao?" Tiểu cô nương có chút muốn khóc không ra nước mắt.

Dương Mi cũng không lý đến, lại một lần nữa lao lên.

Tiểu cô nương vừa định nghênh chiến, liền cảm thấy có một luồng lực đẩy mình ra.

"Dương Mi, ngươi có sở thích gì vậy, lại đi bắt nạt một tiểu cô nương, e rằng truyền ra ngoài không hay đâu!" Đồng thời, một quang

ảnh và một đạo thanh âm xuất hiện.

“Phân thân?” Tiểu cô nương nhìn quang ảnh rồi lẩm bẩm một câu.

Sau đó nàng phát hiện sự chú ý của Dương Mi không còn ở trên người mình nữa, liền lập tức bỏ chạy.

“Hồng Quân, phân thân của ngươi lại xuất hiện ở đây làm gì?” Dương Mi nhìn phân thân của Hồng Quân trước mặt, có chút đau đầu.

Chỉ cần hắn ở đâu, người này luôn xuất hiện đặc biệt đúng giờ.

“Này?” Hắn lại lao về phía Dương Mi.

Dương Mi cảm thấy mệt mỏi trong lòng, vừa mới kết thúc một trận, bây giờ lại phải đánh nữa.

Mỗi chiêu của Hồng Quân đều bị Dương Mi dễ dàng hóa giải, ngược lại Hồng Quân trông có vẻ hơi chật vật khi đối phó.

Hồng Quân không ngờ vài ngày không gặp, Dương Mi lại tiến bộ lớn đến vậy, nên mỗi chiêu của hắn đều trở nên cẩn thận hơn.

“Dương Mi, ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.

Ngươi tiến bộ lớn đến vậy, ngược lại thật khiến ta bất ngờ.” “Bất ngờ cái gì chứ?

Ngươi nói xem, ngươi có thể đừng quấn lấy ta nữa không?

Thật ra ta không có hứng đánh với ngươi.

Nếu không thì ta đổi thời gian khác cũng được, hôm nay ta có việc rồi.” Dương Mi với giọng điệu thương lượng.

Hồng Quân cười cười, “Được thôi!

Trừ phi ngươi có thể đánh bại ta.” Lời của Hồng Quân khiến Dương Mi không nói nên lời, hắn xoa xoa trán, nhìn nơi có ba động năng lượng vừa nãy.

Trong lòng hắn có chút phiền não, vừa nãy đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, nên bây giờ nhất định phải tìm cách rời đi.

"Được thôi!" Dương Mi lùi lại một bước, bày ra tư thế tác chiến.

Chương 640

Khi Hồng Quân tưởng hắn muốn nghiêm túc đánh, Dương Mi liền biến mất tại chỗ.

"Lần sau lại đánh với ngươi." Chỉ để lại một câu nói như vậy.

Hắn nhìn lại phía sau, thấy Hồng Quân không đuổi theo, Dương Mi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn mở Tinh Thần Dò Xét, men theo phương hướng ba động năng lượng vừa nãy mà đi đến tận cùng bờ Đông Hải.

Nơi dò xét được chính là đó.

Dương Mi thu lại tinh thần lực, sau đó cẩn thận quan sát.

Hắn phát hiện phía trên hư không xuất hiện một kẽ nứt nhỏ.

Hắn lại gần một chút để nhìn, sau đó truyền năng lượng của mình vào trong cái lỗ đó.

Quả nhiên, hắn cảm thấy bên trong có một luồng năng lượng khổng lồ đang chống cự.

"Quả nhiên là ở đây, tìm thấy rồi." Trên mặt Dương Mi hiện lên nụ cười.

Nhưng trong lòng hắn hơi có chút lo lắng.

Một kẽ nứt nhỏ như vậy lại có thể bộc phát ra ba động mạnh mẽ đến thế, nếu nó lớn hơn một chút thì e rằng hậu quả sẽ khôn lường.

Trong hư không bỗng dưng xuất hiện một kẽ nứt, thật là trăm năm chưa từng có.

Bên ngoài bờ Đông Hải có một kết giới thượng cổ để lại.

Bởi vì kết giới này được thiết kế vô cùng tinh xảo nên từ trước đến nay chưa từng có ai công phá thành công.

Nhưng bây giờ trong hư không lại bỗng dưng xuất hiện một kẽ nứt, điều duy nhất có thể giải thích là có thứ gì đó từ bên ngoài đã tiến vào.

"Rốt cuộc là thứ gì có thể phá vỡ kết giới này?" Dương Mi khẽ nhíu mày.

Chuyện này không hề nhỏ, nếu thật sự có thứ gì đó tiến vào, nhất định sẽ phá hoại quy luật sinh hoạt của bờ Đông Hải.

Đột nhiên, Dương Mi cảm nhận được một tia khí tức.

Khí tức này càng lúc càng gần, hắn lập tức ẩn giấu khí tức của mình.

Ngay khi hắn vừa ẩn giấu kỹ khí tức, hắn thấy một cái bóng nhỏ bé, đó là một đứa trẻ.

Chỉ thấy đứa bé đó nhìn đông nhìn tây, sau đó từ bên ngoài chui vào.

Dương Mi chú ý từng cử động của đứa trẻ.

Sau khi đứa trẻ chui vào, liền đứng ở đó, vẻ mặt nghiêm túc.

Dường như đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn, nhưng không vội ra tay, muốn đợi đối phương hiện thân.

Dương Mi không khỏi hít sâu một hơi.

Đứa trẻ này trông tuổi không lớn, gầy yếu, vậy mà lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn?

Có một khoảnh khắc, hắn quả thực muốn hiện thân giao lưu với đứa trẻ.

Nhưng chợt nghĩ, phải giữ bình tĩnh, đợi thêm một chút xem sao.

Khi hắn đã quyết định như vậy, đứa trẻ lại cất bước, vẫn với vẻ mặt nghiêm túc.

Dương Mi trong lòng khẽ động, chẳng lẽ nó đã phát hiện ra mình, muốn rời đi sao?

Chương 641

Vào khoảnh khắc đó, Dương Mi quyết định không trốn nữa, chi bằng cứ quang minh chính đại.

Hắn muốn xem đứa trẻ này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Vừa hiện thân, hắn lại bất ngờ thấy đứa trẻ lại đi thẳng về phía trước.

"Hóa ra nó không hề phát hiện ra mình?" Dương Mi không khỏi hít sâu một hơi.

Cùng lúc Dương Mi thở phào nhẹ nhõm, hắn dõi theo bóng lưng đứa trẻ khuất dần.

Hắn phát hiện thần thái của đứa trẻ không phù hợp với lứa tuổi.

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, nhưng vẻ lạnh lùng từ đầu đến cuối kia giống như đã trải qua nhiều khổ đau, thù hận sâu sắc, lòng đã tĩnh lặng như nước.

Hắn quay người nhìn cái kẽ nứt, chui ra ngoài xem sao, xem thử cái kẽ nứt đó, tại sao đứa trẻ lại đi về phía đó.

Khi chuẩn bị hành động, hắn đột nhiên do dự, quay người nhìn về hướng đứa trẻ rời đi.

Bởi vì đứa trẻ này khiến hắn liên tưởng đến tiểu cô nương kia.

Trông cả hai đều không lớn tuổi, nhưng tu vi lại khá thâm sâu, đặc biệt là ánh mắt của chúng, hoàn toàn không có sự thuần khiết mà lứa tuổi đó nên có.

Dương Mi thậm chí còn nghi ngờ rằng dưới vẻ ngoài không đáng chú ý kia đang ẩn chứa một tu vi thâm bất khả trắc.

Có lẽ phía bên kia kẽ nứt còn có những bí mật ít người biết đến hơn, hoặc có lẽ đứa trẻ này chỉ là một trong số rất nhiều người có tu vi cao thâm.

Càng như vậy, hắn càng muốn đi xem.

Nhưng đột nhiên một câu nói hiện lên trong đầu hắn, nhắc nhở hắn: "Ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người." Tốt nhất là nên tìm hiểu rõ lai lịch của đứa trẻ này trước đã.

Hắn khẽ thở dài, kiềm nén sự tò mò mãnh liệt.

"Để tránh người khác lại từ trong đó đi vào, mình phải vá nó lại thôi." Dương Mi tự lẩm bẩm, giơ tay, tựa như khẽ vuốt một cái vào kẽ nứt kia.

Khi hắn thu tay lại, kẽ nứt đã được vá.

Từ bề ngoài mà nhìn, không thấy bất kỳ dấu vết sửa chữa nào.

Hắn hài lòng gật đầu, lần nữa nhìn về hướng đứa trẻ rời đi.

Cử động của đứa trẻ trông chậm rãi, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

"Đang làm gì vậy?

Chi bằng theo dõi xem sao." Nghĩ vậy, Dương Mi liền men theo hướng đứa trẻ rời đi mà đuổi theo.

Đuổi theo một đoạn đường dài, hắn không thấy bóng dáng đứa trẻ đâu.

Dương Mi không khỏi thầm kinh ngạc, với tu vi của mình lại không đuổi kịp một đứa trẻ sao?

Nếu vậy thì tốc độ của đứa trẻ thật kinh người.

Hắn dừng bước, tìm kiếm khắp nơi, hy vọng có thể thấy bóng

dáng đứa trẻ.

"Chẳng lẽ nó đã đổi hướng?" Dương Mi không cho rằng năng lực của mình lại không đuổi kịp.

Hắn bắt đầu tìm kiếm những dấu vết mà đối phương có thể đã để lại.

Lại không có chút dấu vết nào, điều này khiến Dương Mi càng thêm kinh ngạc và bất ngờ.

Trừ khi tu vi của đối phương đã đạt đến một độ cao, nếu không thì sẽ không thể không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Chương 642

Tim Dương Mi đột nhiên đập mạnh.

Nếu người này thật sự có tu vi cao đến vậy, vậy thì đang làm gì đây?

Hắn nhanh chóng nhìn quanh, không thấy một bóng người nào.

Bây giờ Dương Mi thật sự trở thành một con ruồi không đầu, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà tìm kiếm, thậm chí hy vọng tia khí tức kia lại xuất hiện, để hắn có thể lần theo khí tức mà tìm đứa trẻ.

Hắn lao đi nhanh như gió.

Đột nhiên hắn thấy một thôn trang, trong lòng nghĩ: "Có lẽ nào nó đã vào trong thôn rồi không?" Nghĩ vậy, Dương Mi liền tiến vào thôn.

Vừa rẽ qua cái cây lớn ở đầu thôn, đột nhiên, hắn thấy một đứa trẻ đang đứng yên lặng ở đó.

Bóng lưng nó trong tầm mắt Dương Mi bất động, như đang tìm kiếm mục tiêu.

Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng lại khiến Dương Mi có một cảm giác bất an.

"Nó đang chờ đợi điều gì?" Dương Mi trong lòng thắc mắc.

Đột nhiên, cơ thể đứa trẻ từ từ bay lên không trung.

Cũng chính cử động này đã thu hút những đứa trẻ đang chơi đùa ở không xa.

Những đứa trẻ đó từng đứa từng đứa ngẩng đầu nhìn đứa trẻ đang lơ lửng trên không trung, nhao nhao nhảy nhót, hò reo, cứ như thể nhìn thấy thần tiên vậy.

Chẳng mấy chốc, một đám người lớn cũng chạy tới.

Nhìn cảnh này, họ cũng khá kinh ngạc, thậm chí có người quỳ xuống đất, dập đầu lạy đứa trẻ trên không trung, rõ ràng coi đứa trẻ đó là thần minh.

Càng lúc càng nhiều người chạy đến, e rằng cả thôn đều đã bị kinh động.

"Thần minh hiển linh rồi, thôn chúng ta có phúc rồi." "Nhanh, mau lấy những thứ tốt nhất ra cúng bái thần minh." Cả thôn trở nên bận rộn, các nhà đều lấy những thứ tốt nhất ra cúng bái, đồng thời miệng lẩm bẩm cầu nguyện, không ngoài việc hy vọng thần minh có thể bảo hộ thôn làng bình an, mưa thuận gió hòa...

Dương Mi ẩn thân ở không xa lặng lẽ quan sát.

Lại có thể lợi dụng loại trò ảo thuật này để lừa gạt thôn dân, không ngoài việc muốn kiếm chút tài vật mà thôi.

Đứa trẻ lơ lửng trên không trung cúi đầu nhìn những thôn dân đang quỳ lạy mình, trên khuôn mặt lạnh lùng không hề có chút thay đổi nào.

Đột nhiên, đứa trẻ há miệng, phát ra một tiếng gầm rống dài.

Ngay sau đó, thân hình nó xoay chuyển, một đạo quang ảnh màu tím đen lóe lên.

Những thôn dân thành kính kia sau khi phát ra từng tiếng kêu thảm thiết thì ngã lăn ra đất chết, ngay cả trẻ con cũng không một ai thoát khỏi.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, Dương Mi muốn ngăn cản cũng không kịp.

Hắn trừng lớn mắt, quả thực không thể tin vào mắt mình.

Một đứa trẻ lại tàn nhẫn đến mức này, ngay cả trẻ con cũng không tha.

Những đứa trẻ vừa nãy còn đang chạy nhảy vui đùa, thoáng chốc đã nằm bất động.

Cả thôn làng bao trùm một tầng âm u.

Nhìn những thôn dân đã chết kia, từng người từng người đều có tướng chết thảm khốc, lại tương tự nhau.

Đều như bị lợi khí cắt đứt cổ họng, máu chảy không ngừng mà chết.

Đứa trẻ vẫn lơ lửng trên không trung vung tay, như thu lại những quang nhận màu tím đen.

Chương 643

Mọi thứ lại đều khôi phục bình tĩnh, như thể chưa từng có gì xảy ra, chỉ có những thi thể nằm ngổn ngang dưới đất.

Đột nhiên, Dương Mi phát hiện những thi thể vốn dĩ đẫm máu kia, như thể đã được tẩy rửa vậy, không còn một vết máu nào, chỉ còn những thi thể sạch sẽ khô ráo.

"Chẳng lẽ..." Dương Mi kinh ngạc khẽ há miệng, trong đầu hắn hiện lên một loại tu vi huyết luyện.

Phàm là những kẻ tu luyện loại công pháp này, cuối cùng đều bị ma chiếm.

Dương Mi ẩn nấp trong bóng tối, nhìn tất cả những gì đứa trẻ đã làm, vừa kinh ngạc lại không dám tin.

Một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy, lại có thể làm ra chuyện huyết tinh đến thế ư?

Rốt cuộc là ai?

Tại sao lại như vậy?

Dương Mi muốn tìm hiểu sâu hơn về đứa trẻ này, nên hắn đi theo đứa trẻ suốt, xem nó tiếp theo sẽ có hành động gì.

Sau khi đứa trẻ đi xuyên qua thôn, Dương Mi cẩn thận đi theo sau.

Nhưng nhìn thấy thi thể la liệt khắp thôn, Dương Mi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Dương Mi không thể ngăn cản đứa trẻ đó.

Đứa trẻ đã làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, Dương Mi cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Bây giờ thi thể nằm trước mặt Dương Mi, trong lòng hắn cảm thấy khó tả.

Dương Mi nhắm mắt, cắn răng, sau đó bước qua thi thể.

Thi thể nằm la liệt ở trung tâm thôn thật sự quá nhiều, cả thôn không một thôn dân nào có thể thoát khỏi, đều thảm tao độc thủ.

Vẻ mặt đứa trẻ lạnh nhạt, xem ra nó đã quen với việc làm những chuyện như vậy rồi.

Dương Mi thật sự có chút không thể lý giải, cũng không thể tin.

Khi theo dõi đứa trẻ, Dương Mi vô cùng cẩn thận, sợ rằng đứa trẻ sẽ phát hiện ra hắn, khi đó Dương Mi sẽ không thể biết được chân diện mục của đứa trẻ nữa.

Dương Mi phát hiện đứa trẻ đi thẳng về phía tây, không biết mục đích của đứa trẻ rốt cuộc là ở đâu?

Đứa trẻ lại đến một nơi khác có khá nhiều người, một khu phố vô cùng phồn hoa, những lão bách tính ở đó sống cuộc sống bình yên hạnh phúc.

Nhưng sau khi đứa trẻ đến một nơi, vận mệnh của những lão bách tính này từ đó đã bị thay đổi.

Đứa trẻ lạnh băng nhìn những lão bách tính này, dường như trong mắt nó, những lão bách tính này đều là con mồi, hận không thể nghiền nát tất cả mọi người.

Nhìn đứa trẻ nhỏ xíu như vậy, những lão bách tính đó đều quan tâm tình hình của đứa trẻ.

Trong đó có một cô nương thiện lương chủ động quỳ nửa người trước mặt đứa trẻ.

“Tiểu bằng hữu, con muốn đi đâu vậy?

Trông con nhỏ bé thế này, không có cha mẹ bên cạnh sao?" Cô nương thiện lương đó mỉm cười hỏi đứa trẻ, nhưng đáp lại nàng chỉ có vẻ mặt lạnh băng của đứa trẻ.

Người tụ tập xung quanh càng lúc càng đông.

Tất cả mọi người đều hỏi han tình hình đứa trẻ, đều lo lắng đứa trẻ có gặp nguy hiểm không?

Có bị bắt cóc ở nơi này không?

Đứa trẻ từ đầu đến cuối không nói một lời nào, ánh mắt nó có chút sắc bén, trong mắt còn có tia huyết hồng.

Chương 644

Những lão bách tính nhìn thấy biểu cảm đó của đứa trẻ, bất chợt cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong đó có một lão bách tính ôm chặt lấy cánh tay mình, cảm giác nổi cả da gà.

Đứa trẻ mang lại cho người ta cảm giác vô cùng khó tiếp cận.

"Một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy mà lại lạnh lùng đến thế, có phải đầu óc có vấn đề không?" Một lão bách tính phát biểu ý kiến của mình.

Nhưng lúc này, đứa trẻ hiển nhiên đã nghe thấy, nó đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào người vừa nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sau ánh mắt sắc bén của đứa trẻ, đứa trẻ có tính cách khá cô độc, không ai dám tiếp cận nó nữa.

Những lão bách tính đều tản ra, nhưng đứa trẻ không hề có ý định buông tha những người này.

Nó lặng lẽ thi triển một ám chiêu, giết chết tất cả những lão bách tính đó.

Dương Mi đều kinh ngẩn người, tận mắt chứng kiến tất cả những gì đứa trẻ đã làm, thật sự khiến người ta khó tin.

Những lão bách tính đều không kịp phản ứng, cứ thế bị đứa trẻ giết chết.

Một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy, lại có võ công lợi hại đến thế ư?

Những lão bách tính khác đều nhao nhao bắt đầu bỏ chạy.

Đứa trẻ thật sự quá đáng sợ, mau chóng chạy thoát thân mới là

quan trọng.

Đứa trẻ liếc mắt một cái, sau đó cũng với tốc độ cực nhanh đuổi kịp những lão bách tính đang bỏ chạy kia, ngay sau đó không chút lưu tình giết chết tất cả những người đó.

Ngay sau đó, Dương Mi phát hiện đứa trẻ dang rộng hai tay, đầu hơi ngẩng lên, cảm thấy vô cùng hưởng thụ chuyện này.

Dương Mi đều có chút sợ hãi, đứa trẻ thật sự quá khiến người ta khó tin, lại là một người đáng sợ đến vậy.

Dương Mi không biết đứa trẻ đang ở trạng thái gì?

Giết những người này thì có lợi ích gì cho đứa trẻ?

Đứa trẻ giết sạch tất cả lão bách tính trong thôn trấn đó.

Ngay sau đó, nó đi về phía tây, dường như đang chờ đợi nhiều con mồi hơn xuất hiện.

Dương Mi cũng tiếp tục đi theo đứa trẻ về phía tây.

Cuối cùng Dương Mi phát hiện, bất cứ nơi nào đứa trẻ đi qua đều là cảnh sinh linh đồ thán, không một ai có thể sống sót.

Và mỗi lần đứa trẻ giết người xong, nó đều dang rộng hai tay, đầu hơi ngẩng lên.

Một lát sau có thể thấy trên mặt đứa trẻ lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Phía sau, Dương Mi phát hiện đứa trẻ giết những người này càng lúc càng dễ dàng hơn, dường như sau khi giết những người trước đó, tu vi của đứa trẻ đã tăng lên.

Dương Mi không thể chứng thực được suy đoán của mình.

Hắn theo sát đứa trẻ hơn.

Ở một nơi không xa đứa trẻ, hắn nghe thấy đứa trẻ cuối cùng cũng

mở miệng nói chuyện.

“Cảm giác này thật sự quá sảng khoái!

Hấp thụ sinh mệnh lực của những người này có thể nâng cao tu vi của ta, đẩy nhanh tiến độ tu luyện của ta, thật sự là không tốn chút công sức nào.” Sau khi Dương Mi biết được sự thật này, hắn lại một lần nữa sững sờ.

Đứa trẻ lại có thể vì để nâng cao tu vi của mình mà làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy ư?

Chương 645

Chẳng lẽ lương tâm của nó thật sự đã mất rồi sao?

Dương Mi có chút do dự, không chắc chắn với năng lực hiện tại của mình liệu có thể đối phó được với đứa trẻ này không?

Đứa trẻ đã giết nhiều người vô tội như vậy, Dương Mi cũng nên thay những người đó báo thù.

Trong lúc Dương Mi do dự, đứa trẻ đã đến phía dưới một môn phái tu luyện.

Dương Mi ngẩng đầu lên, phát hiện nơi nó đến là một danh môn chính phái.

Dương Mi nhìn đứa trẻ, xem nó tiếp theo sẽ làm gì?

Ở gần môn phái, nó có thể làm hại những người khác không?

Điều Dương Mi không ngờ tới là trạng thái của đứa trẻ lúc này hoàn toàn khác so với khi giết người trước đó.

Đứa trẻ giả vờ đáng thương, bên ngoài môn phái rên rỉ: "A, đau quá!

A ~" Các đệ tử đang tu luyện trong môn phái nghe thấy một giọng nói non nớt vô cùng từ bên ngoài, đang kêu đau đớn, liền vội vàng đi ra kiểm tra.

Các đệ tử môn phái phát hiện đứa trẻ ngồi trên mặt đất, trên người đầy vết thương.

Khóe môi còn vương máu tươi, xem ra đã bị thương nặng.

Các đệ tử môn phái không đành lòng để một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy ngủ lại nơi hoang dã, nên do lòng đồng tình đã đưa đứa trẻ lên

núi.

Dương Mi ẩn nấp trong bóng tối, sau khi nhìn thấy cảnh này, hắn có thể đoán ra ý đồ của đứa trẻ, liền vội vàng đi theo sát phía sau.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Dương Mi, sau khi đứa trẻ tiến vào nội bộ môn phái, đột nhiên lại biến thành bộ dạng hung ác, trực tiếp đối phó hai đệ tử môn phái.

Các đệ tử môn phái trực tiếp bị đứa trẻ giết chết.

Do đó Chưởng Môn và các trưởng lão môn phái vô cùng tức giận, bắt đầu dốc toàn lực đối phó đứa trẻ, nhưng phát hiện có chút không địch lại.

Thấy sắp bại trận, Dương Mi vừa định ra tay trợ giúp, nhưng đột nhiên cảm thấy không xa có một tồn tại mạnh mẽ, hắn liền tạm thời hủy bỏ ý định viện thủ.

Đối phương sẽ là ai đây?

Là người trong môn phái sao?

Nếu vậy, tại sao lại không ra tay?

Dương Mi nhìn về ba người đang giao chiến.

Chưởng Môn và trưởng lão hiển nhiên không địch lại, nếu như không có ai ra tay giúp đỡ nữa thì e rằng...

Trong lúc Dương Mi đang suy nghĩ có nên cứu hay không, đột nhiên, một lão già xuất hiện.

Hắn trông hơi gù lưng, đi lại lảo đảo, ho khan hai tiếng.

Sự xuất hiện của hắn, Dương Mi thầm gật đầu.

Không sai, đừng nhìn lão già này trông có vẻ yếu ớt không chịu nổi gió, nhưng lại ẩn chứa một năng lượng cực lớn.

Lão không vội vã đi đến hiện trường chiến đấu, trước tiên ngẩng đầu nhìn một cái, lưng vốn hơi gù dường như thẳng hơn một chút, rồi khẽ thở dài.

“Hai người lùi lại.” Lão già có vẻ nói với ngữ khí ôn hòa một câu như vậy.

Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng lại đầy đủ nội lực, nhìn là thấy khí phách bất phàm.

Chưởng Môn và trưởng lão đang giao đấu với đứa trẻ vội vàng rút lui.

Chương 646

Lão già tiến đến gần, cung kính xưng hô một tiếng "Đại Trưởng Lão." Dương Mi đang ẩn nấp trong bóng tối quan sát nghe thấy rõ ràng, hóa ra lão già này là Đại Trưởng Lão trong môn phái.

Chẳng trách có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của lão, nhưng lại không biết so với đứa trẻ thì thế nào.

Lão già vẫy vẫy tay, ý bảo họ lùi ra phía sau, rồi bước về phía đứa trẻ.

Hai người dường như muốn nhắc nhở lão già rằng đứa trẻ này vô cùng lợi hại, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của lão già, họ nhìn nhau một cái rồi lại nuốt lời vào bụng.

Rốt cuộc Đại Trưởng Lão vừa nãy đã nhìn thấy rồi, nhắc nhở thêm nữa không nghi ngờ gì là thừa thãi.

Đứa trẻ trước tiên đánh giá Đại Trưởng Lão, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, xem ra căn bản không hề để Đại Trưởng Lão vào mắt.

Trong mắt nó, lão già này cùng lắm cũng chỉ là ỷ già làm càn, muốn dựa vào thân phận bề trên để hù dọa mà thôi.

Đại Trưởng Lão ngược lại "a a" cười một tiếng, trông khá có phong thái của bậc trưởng giả.

Ánh mắt nhìn đứa trẻ hơi nheo lại, như thể đang thưởng thức một vật phẩm, nhưng sâu trong đáy mắt lại ẩn chứa mười phần sát khí.

Hỉ nộ không hiện rõ ra ngoài, có thể thấy tu vi của lão già rất cao.

Rõ ràng ngọn lửa giận trong lòng đang hừng hực bốc cháy, nhưng lão lại có thể kiểm soát tốt mức độ.

Dương Mi không khỏi thở dài.

Với một kẻ khát máu như vậy, căn bản không cần chú trọng phong thái trưởng giả, nhưng phong thái của lão già vẫn khiến người ta phải nể phục.

Đứa trẻ coi thường mọi thứ, không nói nhiều, liền lao lên đánh.

Đại Trưởng Lão không hoảng hốt, không vội vàng chống đỡ.

Dương Mi chú ý quan sát mọi thứ.

Theo quan sát của hắn, Đại Trưởng Lão và đứa trẻ cùng lắm cũng chỉ hòa nhau, nếu một bên nào đó xuất hiện sơ suất thì sẽ tạo cơ hội cho đối phương.

Đứa trẻ dường như cũng không ngờ công lực của Đại Trưởng Lão lại thâm hậu đến vậy.

Nếu chiến đấu lâu mà không thắng được, dù sao cũng là trên địa bàn của đối phương, nó sẽ chịu thiệt thòi.

Nghĩ vậy, đứa trẻ nhíu mày, một kế sách nảy ra trong đầu.

Đột nhiên nó "ai nha" một tiếng, lùi lại phía sau.

Đại Trưởng Lão không biết đã xảy ra chuyện gì, định thần nhìn lại.

Đứa trẻ nhân cơ hội này tiến hành tấn công lén.

Mặc dù Đại Trưởng Lão nhanh chóng hiểu ra, nhưng đã trúng kế, dù có phản kích thì cũng đã muộn.

Dương Mi ở một bên nhìn rõ ràng, kịp thời ra tay ngăn cản đòn tấn công của đứa trẻ.

Đồng thời, Đại Trưởng Lão kinh ngạc lùi lại hai bước.

Khi thấy Dương Mi đã đỡ thay một đòn, lão mới thầm thở phào

nhẹ nhõm.

Đứa trẻ tấn công lén không thành, lại thấy Dương Mi ra tay bất phàm.

Nếu hai cao thủ liên thủ, thế tất không phải đối thủ, vì vậy, nó nhân cơ hội bỏ trốn.

Dương Mi vừa định đuổi theo, nghe thấy Đại Trưởng Lão phía sau nói: "Cùng khấu mạc truy." Vốn dĩ Dương Mi tưởng người trong môn phái sẽ cùng mình đi truy đuổi, nghe Đại Trưởng Lão nói vậy, hắn cũng từ bỏ việc truy đuổi.

Dương Mi quay người đi về phía Đại Trưởng Lão.

Chương 647

Đại Trưởng Lão đối với hắn có thể nói là cảm ân đái đức, ngay cả Chưởng Môn và các trưởng lão cũng vạn phần cảm tạ Dương Mi.

"Đa tạ các hạ đã kịp thời ra tay, nếu không thì hậu quả thật sự khôn lường." Đại Trưởng Lão gật đầu, "Ừm, tuy rằng lão già này có chết cũng không sao, nhưng nếu để loại người đó đắc thủ, thì đối với bổn môn lại là tai họa diệt đỉnh." Lời của Đại Trưởng Lão quả là sự thật, nếu không phải Dương Mi đã đỡ thay chiêu đó, thì e rằng bây giờ lão không chết cũng phế rồi.

Những người có mặt ở đây đều biết thủ đoạn của đứa trẻ.

"Mời vào trong." Chưởng Môn vội vàng mời, "Các hạ đã cứu Đại Trưởng Lão của chúng ta, là ân nhân của bổn môn, xin mời." Dương Mi không từ chối, đi theo vào đại sảnh.

"Mời ngồi ghế trên." Đại Trưởng Lão nở nụ cười tươi tắn.

Mặc dù vậy, Dương Mi vẫn nhìn ra được, trong lòng họ có chút đề phòng đối với hắn.

Cũng phải thôi, dù sao họ đều không biết lai lịch của hắn, trong lòng tồn tại nghi ngờ cũng không có gì là lạ.

Dương Mi đã cứu họ, đương nhiên họ cảm thấy không gì sánh được, nhưng chỉ có thể cảm nhận Dương Mi mạnh mẽ, lại không thể nhìn thấu thực lực của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào, vì vậy trong lòng sinh ra sợ hãi.

Vừa mới đánh lui đứa trẻ, trong tình huống cá nhân không địch lại, cẩn thận là điều cần thiết.

Vì vậy, Đại Trưởng Lão và Chưởng Môn nhìn nhau một cái, rồi ra

hiệu.

“Dâng trà.” Chưởng Môn ra lệnh.

Chẳng mấy chốc, các đệ tử môn phái dâng lên trà thơm.

Đại Trưởng Lão và những người khác lại nói với Dương Mi những lời khen ngợi.

Dương Mi vội vàng xua tay, “Thấy chuyện bất bình, ta nên làm vậy.

Ta cũng là do một đường theo dõi đến đây.” “Theo dõi?” Đại Trưởng Lão cảm thấy bất ngờ, chú ý nhìn Dương Mi.

Dương Mi gật đầu, “Thật không dám giấu, vốn dĩ ta cũng chỉ nghĩ đây là một đứa trẻ có chút tu vi.

Nhưng khi đi qua một thôn tử, ta đã tận mắt chứng kiến nó trong khoảnh khắc giết chết tất cả mọi người trong thôn, ngay cả trẻ con cũng không tha, có thể nói là tàn nhẫn đến cực điểm.” “Cả thôn đều bị giết?” Chưởng Môn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dương Mi gật đầu, “Đúng vậy, nếu không phải ta tận mắt chứng kiến, ta cũng không tin đâu.

Bởi vậy ta mới một đường theo dõi, trà trộn vào môn phái.

Theo phán đoán của ta, nó hẳn là muốn đồ sát cả môn phái.” Đại Trưởng Lão liên tục gật đầu, “Tuổi còn nhỏ mà lại tu luyện được một loại tà thuật, rất dễ dàng chiếm được sự đồng tình của người khác.”...

Dương Mi tiếp tục, “Theo quan sát của ta, vẻ ngoài của nó trông như một đứa trẻ, nhưng tu vi lại thâm hậu.

Nếu cứ để nó khát máu như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu người gặp tai ương.” “Ài, phải tìm cách loại bỏ nó thôi, nhưng tên này lại rất giảo hoạt.” Đại Trưởng Lão đột nhiên nghĩ ra, quay đầu nói với

Chưởng Môn, "Vốn dĩ không biết thì thôi, nhưng đã biết rồi thì không thể không quản.

Lập tức phái người đến thôn tử đó, xử lý thi thể để tránh gây ra ôn dịch." Chưởng Môn đáp một tiếng, quay người đi sắp xếp.

"Đại Trưởng Lão thật sự chu đáo." Dương Mi chỉ lo theo dõi đứa trẻ, lại không nghĩ đến tầng sâu hơn.

Dương Mi cùng họ đi tới.

"Phía trước rồi." Dương Mi dùng tay chỉ vào thôn trang phía trước, không khỏi nhớ lại cảnh tượng đã thấy trước đó.

Cả thôn người chết thảm như vậy, không những đột ngột, tốc độ lại cực nhanh, ngay cả cơ hội cứu cũng không có.

Một nhóm người tăng tốc độ, vốn định sau khi thu liễm thi thể thì nhanh chóng rời đi.

Nhưng vừa mới bước vào thôn, lại phát hiện ra một thần bí nhân, đang đứng giữa những thi thể kia, như đang tìm kiếm điều gì đó.

Dương Mi và những người khác không khỏi dừng bước.

Phản ứng đầu tiên là người này tuyệt đối không phải người bình thường.

Chương 648

Chẳng lẽ đang kiểm tra những thôn dân đã chết này?

Đang xem, thấy thần bí nhân lớn tiếng quát một tiếng, tay nắm thành quyền như đã tóm được thứ gì đó.

Dương Mi vừa nhìn, lập tức hiểu ra, "Người này oán khí ngập trời, hẳn là đang lợi dụng quỷ hồn để luyện chế tà thuật." Mọi người đều gật đầu, tán thành ý kiến của Dương Mi.

"Xem ra chuyến này của ta sẽ không thuận lợi rồi." Một người trong số đó thở dài, nhìn chằm chằm vào cái bóng lưng kia.

"Đáng ghét, người đã chết rồi, lại còn hành hạ quỷ hồn.

Thật không có thiên lý!" Một cô nương trẻ trong môn phái phẫn nộ nói, muốn xông lên.

Dương Mi vội vàng đưa tay ra ngăn cản, "Không thể hành động khinh suất, trước hãy quan sát đã." Miệng nói vậy, hai mắt hắn vẫn dán chặt vào người kia.

Cô nương lập tức trợn mắt, "Ngươi không thấy hắn đang hành hạ những quỷ hồn đó sao?

Người đã chết rồi còn không được an yên, thật sự không có thiên lý mà!" Nàng đẩy tay Dương Mi ra rồi xông lên.

Dương Mi ngăn cản không kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng lao lên, trong lòng nghĩ: "Tiểu cô nương này tính tình cũng quá nóng nảy rồi." "Này, tên đáng ghét kia!" Cô nương lớn tiếng quát vào bóng lưng thần bí nhân.

Thần bí nhân vốn dĩ đang quay lưng lại, từ từ quay người.

Hắn không chỉ nhìn cô nương kia, mà còn nhìn Dương Mi và những người khác.

Lập tức khóe môi lộ ra một nụ cười, như thể nhìn thấy con mồi vậy.

Khi cô nương nhìn thấy bộ dạng của thần bí nhân, nàng lập tức giật mình.

Người này trông quá đáng sợ, dưới mái tóc xõa rũ lộ ra khuôn mặt gầy gò, ánh mắt nhìn người tràn đầy tà ác.

Bây giờ nàng có chút hối hận vì đã không nghe Dương Mi ngăn cản.

Nếu bây giờ lùi lại thì không còn mặt mũi nào nữa, chỉ có thể cứng đầu mà đối phó.

Dương Mi khi nhìn người này cũng không khỏi nhíu mày, thầm đổ mồ hôi lạnh thay cô nương.

"Này, ngươi đang làm gì vậy hả?" Cô nương lấy hết can đảm hỏi.

Mặc dù trong lòng có chút kinh hãi, nhưng về khí thế thì không thể thua được.

Thần bí nhân há miệng, vốn dĩ cô nương tưởng hắn sẽ trả lời câu hỏi của mình, nhưng hắn chỉ há miệng cười quái dị một tiếng, sau đó không nói không rằng lao về phía cô nương.

Vào khoảnh khắc thần bí nhân lao tới, cô nương kia chấn động, Dương Mi và những người khác cũng kinh ngạc không nhỏ.

Thần bí nhân hiển nhiên rất có hứng thú với cô nương.

Đồng thời phát động công kích, hắn cố ý vươn hai tay ra, dường như muốn tóm lấy cô nương.

Sau khi giao thủ, cô nương hiển nhiên không phải đối thủ của hắn.

Sơ ý một chút, nàng đã bị một tay của thần bí nhân bóp chặt cổ họng.

Cô nương lập tức đại kinh thất sắc, kinh hô một tiếng, hai tay cố gắng gỡ tay hắn ra.

Khi chạm vào tay đối phương, cô nương mới cảm thấy tay đối phương như vỏ cây khô vậy.

Dương Mi thấy vậy, phi nhanh ra tay đánh về phía thần bí nhân.

Thần bí nhân bị tấn công không thể không buông cô nương ra.

Trong quá trình giao thủ với Dương Mi, cô nương lùi lại, hai tay vẫn ôm lấy cổ.

Chương 649

Một nhóm người trong môn phái thấy Dương Mi và thần bí nhân đánh nhau kịch liệt, không khỏi thầm kinh ngạc.

Đừng nói cô nương, ngay cả họ xông lên cũng chưa chắc là đối thủ của thần bí nhân.

May mắn có Dương Mi ở đây, nếu không thì hậu quả khôn lường.

Dương Mi đang giao thủ với thần bí nhân chất vấn, "Rốt cuộc ngươi là ai, tại sao lại tu luyện loại tà thuật này?" "Ngươi lại là ai, tại sao lại muốn phá hỏng chuyện tốt của ta?" Dương Mi vừa nghe, chuyện tốt, rõ ràng là đang làm điều ác.

"Cũng quá tàn độc rồi chứ?

Ngay cả quỷ hồn cũng không buông tha.

Ta tin rằng phàm là người có chính nghĩa thì sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nghe ta khuyên một câu, đừng tu luyện loại tà thuật này nữa, nó sẽ hại người hại mình thôi." Dương Mi ý thức được đối phương mạnh mẽ, nếu người này có thể cải tà quy chính thì đương nhiên là tốt nhất.

Đồng thời trong lòng hắn cũng hiểu rõ, loại hy vọng này thật sự quá mong manh.

Thần bí nhân ý thức được Dương Mi mạnh mẽ.

Mặc dù bây giờ hắn cũng có thể đánh ngang ngửa, nhưng thời gian kéo dài, e rằng sẽ không phải đối thủ của Dương Mi.

Đột nhiên, hắn lớn tiếng gầm một tiếng, phát động quỷ hồn đi tấn công Dương Mi.

Dương Mi trong lòng thở dài.

Những quỷ hồn này đều là những người đáng thương, thật sự không nỡ làm hại.

Không những vậy, hắn còn phải bảo vệ họ, để tránh bị thần bí nhân lợi dụng và hành hạ nữa.

Nghĩ vậy, Dương Mi thân hình khẽ chuyển, không biết từ đâu lấy ra một cái túi, lắc một cái về phía những quỷ hồn đang tấn công.

"Vào!" Hắn nhốt tất cả quỷ hồn vào trong đó.

Thần bí nhân vừa nhìn, thầm kinh ngạc, đồng thời cũng không còn luyến chiến nữa.

Ánh mắt Dương Mi chuyển động, rơi trên người thần bí nhân.

"Đến lượt ngươi rồi!" Thần bí nhân "hắc hắc" cười một tiếng, không nói gì.

Đồng thời hắn cũng ý thức được Dương Mi không hề đơn độc, phía sau hắn còn có những người kia.

Thần bí nhân lo lắng không địch lại, liền nhân cơ hội bỏ chạy.

Dương Mi thấy hắn bỏ chạy, cũng không đuổi theo.

Ngược lại, những người của môn phái đều nhao nhao tụ lại.

"Có nên đuổi theo không?" Cô nương kia cũng nói, "Ài, trảm thảo không tận gốc, tất có hậu hoạn." Dương Mi nhíu mày, quay người đối mặt với họ, "Đuổi?

Với năng lực của các ngươi, căn bản không đuổi kịp hắn.

Dù có đuổi kịp, các ngươi có chắc là đánh được hắn không?" Một phen lời nói này khiến mọi người đều im lặng.

Cô nương trẻ tuổi lúc này mới tạ ơn Dương Mi, "Đa tạ ân cứu

mạng của các hạ.

Nếu không thì tiểu nữ tử Uyển Châu giờ đã là người chết rồi.

Đại ân của các hạ, tiểu nữ tử sẽ không bao giờ quên." Dương Mi xua tay, "Chỉ là chuyện nhỏ, không cần khách sáo.

Chỉ là ta phải khuyên một câu, sau này đừng nóng vội như vậy, dù sao trên thế giới này cao thủ như mây, phải làm rõ thực lực đối phương trước, nếu không sẽ uổng công chịu chết." Mọi người đều khen ngợi, cho rằng Dương Mi đã dạy cho họ một bài học.

Chương 650

Uyển Châu không hiểu hỏi, "Lúc đó tại sao các hạ lại muốn ngăn cản ta?

Bây giờ ta biết mình không phải đối thủ của hắn, nhưng lúc đó ta đâu có biết thực lực của hắn.

Chẳng lẽ không nên có người ra mặt thăm dò sao?" Uyển Châu bây giờ cũng không cho rằng mình đã làm sai điều gì.

Sai lầm duy nhất có lẽ là không kịp rút lui.

Sự hy sinh của nàng chẳng phải đã tạo cơ hội cho Dương Mi và những người khác sao?

Dương Mi khẽ lắc đầu, "Lúc đó những quỷ hồn kia đang ở linh giới điểm, trên người linh khí sung túc, có thể sẽ dẫn đến việc những quỷ hồn đó xuất hiện hỗn loạn, khi đó sẽ càng khó thu dọn tàn cuộc hơn." Uyển Châu dường như đã hiểu, gật đầu, nhưng dù thế nào, nàng cũng cảm thấy ân cứu mạng của Dương Mi.

Sau khi nghe Dương Mi nói vậy, Uyển Châu lộ vẻ hối lỗi, biết rằng vừa rồi vì hành động liều lĩnh của mình mà suýt chút nữa đã làm hại các sư huynh đệ của mình.

Dương Mi thấy Uyển Châu không nói tiếng nào, biết Uyển Châu nhất định đang tự trách hành vi vừa rồi của mình trong lòng.

Theo Dương Mi thấy, Uyển Châu là một tiểu nữ hài đơn thuần, vẫn luôn tu hành trên núi, căn bản chưa từng thấy các loại chuyện phức tạp của thế gian.

Bản tính của Uyển Châu vô cùng thiện lương, sau khi chứng kiến những chuyện tàn nhẫn này, Uyển Châu luôn muốn giúp người khác

giải quyết vấn đề.

Dương Mi vỗ vỗ vai Uyển Châu, an ủi nàng: “Uyển Châu, đừng nghĩ nhiều nữa.

Vừa rồi đó cũng là một hành động thiện ý, chỉ là ngươi không biết sự phức tạp của vấn đề mà thôi.” “Nhưng vừa rồi vì hành vi liều lĩnh của ta mà suýt chút nữa đã hại chết các sư huynh đệ của ta.

Ta cảm thấy mình vô dụng quá, ngay cả giúp đỡ cũng không được, ngược lại còn làm vướng bận.” Các sư huynh đệ của Uyển Châu nghe Uyển Châu nói vậy, cũng vội vàng an ủi nàng: “Uyển Châu, sao lại nói vậy chứ?

Dù có thật sự gây ra đại loạn, chúng ta cũng sẽ không trách ngươi đâu.

Chúng ta đều là đồng môn sư huynh đệ, đừng khách sáo như vậy.” Uyển Châu vô cùng cảm động.

Trong môn phái hầu như không có nữ sinh nào, Uyển Châu là một người rất đặc biệt, nên bất kể là sư huynh lớn tuổi hay sư đệ nhỏ tuổi đều vô cùng yêu thương Uyển Châu.

Mắt Uyển Châu đỏ hoe đáp lời các sư huynh đệ: “Đa tạ các sư huynh đã chiếu cố ta như vậy.

Sau này ta sẽ không còn liều lĩnh như thế nữa, cố gắng không gây thêm phiền phức cho mọi người.” Uyển Châu nở một nụ cười rạng rỡ, các sư huynh đệ thật sự không có cách nào với nàng.

“Sau này cứ ở yên trong môn phái đi.

Cái tiểu cơ linh quỷ này, hễ ra ngoài là gây chuyện.” Uyển Châu chỉ ở đó “a a” cười, căn bản cũng không nói thêm gì nữa.

Dương Mi thấy tâm trạng Uyển Châu cuối cùng cũng khôi phục

trạng thái bình thường, hắn mới yên tâm tiến hành những chuyện tiếp theo.

Vừa nãy thần bí nhân kia muốn lợi dụng những hồn phách này để luyện tập tà thuật, bây giờ đã khiến những hồn phách đó oán khí ngút trời.

Dương Mi nhất định phải thu lại những nguyên hồn chi lực này, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Dương Mi với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc bước tới, sau đó thấy hắn đứng ở đó, bắt đầu vận công, thu những oan hồn chi lực đó về mình sử dụng.

Hắn siêu độ quỷ hồn, sau đó sẽ phóng thích những hồn phách này, để chúng trở về với tự nhiên.

Uyển Châu lần đầu xuống núi đã trải qua chuyện nguy hiểm như vậy, nhất định phải báo cáo tất cả những gì đã thấy và nghe hôm nay cho Chưởng Môn.

Xử lý xong những thi thể, Dương Mi cùng các sư huynh đệ môn phái và Uyển Châu trở về môn phái.

Dương Mi không phải đệ tử của môn phái này, nên khi Uyển Châu đi báo cáo tình hình, Dương Mi hoàn toàn không cần thiết phải đi theo sau nàng.

Uyển Châu lễ phép nói với Dương Mi: "Dương Mi, lần này đa tạ huynh đã ra tay giúp đỡ.

Chắc huynh cũng mệt rồi, nếu không thì huynh về phòng nghỉ ngơi đi!" Dương Mi gật đầu với Uyển Châu.

Nhưng khi Dương Mi chuẩn bị về phòng, hắn đột nhiên nhận ra mình căn bản không biết phòng ở đâu.

Chương 651

Dương Mi lúng túng quay người hỏi Uyển Châu: "À ừm, xin lỗi, xin hỏi phòng của ta ở đâu vậy?" Uyển Châu đột nhiên nhớ ra mình đã chuẩn bị phòng cho Dương Mi xong nhưng lại chưa nói cho hắn biết, Uyển Châu cũng cảm thấy hơi lúng túng.

Uyển Châu vội vàng dẫn Dương Mi đến căn phòng đã chuẩn bị cho hắn.

Khi Uyển Châu rời đi, nàng nói với Dương Mi: "Dương Mi, nếu có cần gì, cứ gọi ta nhé." Dương Mi gật đầu, sau đó Uyển Châu rời đi.

Sau khi Uyển Châu rời đi, nàng đến gặp Chưởng Môn và Đại Trưởng Lão.

Trước khi Uyển Châu đến, Chưởng Môn đã nghe được chuyện Uyển Châu suýt chút nữa bị thương.

Uyển Châu chưa kịp thỉnh an Chưởng Môn và các trưởng lão, Chưởng Môn đã lo lắng hỏi nàng: "Sao rồi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghe các sư huynh đệ nói con suýt chút nữa bị thương, có nghiêm trọng không?" Uyển Châu lắc đầu, mỉm cười đáp lại Chưởng Môn: "Chắc các sư huynh đệ đã nói quá rồi, con không bị thương.

Hôm nay con cùng Dương Mi xuống núi xử lý thi thể thì phát hiện có một thần bí nhân đang hành hạ quỷ hồn để luyện chế tà thuật." Chưởng Môn vô cùng kinh ngạc: "Vậy con có biết thân phận của thần bí nhân đó không?

Cuối cùng kết thúc như thế nào?" Uyển Châu lắc đầu đáp: "Thần bí nhân đó ngụy trang vô cùng kín đáo.

Lúc đó con có chút nóng vội, trực tiếp xông lên giao thủ với hắn, phát hiện võ công của hắn đặc biệt cao cường.

Cuối cùng Dương Mi đã cứu con." Chưởng Môn và các trưởng lão dường như đã hiểu đại khái tình hình, liền quay đầu hỏi Đại Trưởng Lão: "Đại Trưởng Lão, chuyện này, người xem thế nào?" Chưởng Môn và Đại Trưởng Lão trước đó đã thảo luận về thân phận thật sự của Dương Mi, và cũng biết năng lực của Dương Mi thâm bất khả trắc.

Đại Trưởng Lão mân mê chuỗi hạt Bồ Đề trong tay, trầm tư nói: "E rằng thiên hạ sắp đại loạn rồi.

Người này tuyệt đối không thể xem nhẹ." Sự tương tác giữa Chưởng Môn và Đại Trưởng Lão khiến nàng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thật sự không hiểu hai người rốt cuộc đang nói gì.

Uyển Châu nghiêng đầu, vẻ mặt rất...

Chưởng Môn đưa tay xoa đầu Uyển Châu cười nói: "Cái tiểu cơ linh quỷ này, mau xuống đi.

Nếu không bị thương thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Về nghỉ ngơi thật tốt đi." Uyển Châu cũng không hỏi nhiều nữa, lễ phép nói với Chưởng Môn và Đại Trưởng Lão: "Vậy được rồi, con xin phép về trước!" Khi Uyển Châu quay người, Chưởng Môn lại một lần nữa gọi nàng lại.

"Uyển Châu," nàng quay người nhìn Chưởng Môn và Đại Trưởng Lão.

Đại Trưởng Lão phân phó Uyển Châu: "Uyển Châu, việc sinh hoạt của Dương Mi trong môn phái cứ giao cho con chăm sóc.

Tuyệt đối đừng lơ là Dương Mi." Uyển Châu vui vẻ nhận nhiệm vụ này.

Trong môn phái, Uyển Châu vẫn luôn đối mặt với những sư huynh đệ vô cùng quen thuộc, nàng cảm thấy hơi nhàm chán.

Đột nhiên xuất hiện một Dương Mi vô cùng lợi hại, Uyển Châu rất có hứng thú với hắn.

Cuối cùng, Uyển Châu rời đi.

Dương Mi vốn đang ở trong phòng cảm thấy hơi buồn chán, nên muốn đi dạo một vòng trong môn phái này, tìm hiểu tình hình môn phái.

Dương Mi đi đi lại lại, đột nhiên cảm nhận được phía sau núi môn phái có một luồng tu vi hùng hậu.

Dương Mi mang theo sự tò mò vô cùng mãnh liệt, đi đến phía sau núi môn phái, phát hiện một hung thú Cùng Kỳ có tu vi hùng hậu.

Dương Mi vô cùng bất ngờ với phát hiện này.

Không ngờ môn phái này cũng có chiều sâu bất khả trắc.

Dương Mi vô cùng yêu thích hung thú Cùng Kỳ.

Tuy nhiên, sau khi Cùng Kỳ nhìn thấy Dương Mi, nó bắt đầu trở nên táo bạo.

Chương 652

Dương Mi không thèm để ý, lợi dụng pháp thuật, cuối cùng thu phục nó làm tọa kỵ của mình.

Các đệ tử môn phái lại kinh hãi, nhao nhao giơ tiên kiếm hướng về phía Dương Mi.

"Giết hắn đi." "Đúng vậy, tuyệt đối không thể để tai họa này gây hại cho mọi người." "Không sai, người này không thể giữ lại." Mọi người nói năng lộn xộn, nhao nhao ném ánh mắt thù địch về phía Dương Mi, có ý rằng nếu không trừ bỏ hắn thì thề không bỏ qua.

Dương Mi không hiểu vì sao, lạnh lùng nhìn đám người này.

Đừng nói vài người như vậy, có thêm nữa thì Dương Mi cũng sẽ không để vào mắt.

Vào lúc đó, Chưởng Môn và các trưởng lão chạy tới, cảnh tượng hỗn loạn vừa nãy cuối cùng cũng được kiểm soát.

Trưởng lão nhìn Dương Mi ngạo nghễ đứng đó, bất đắc dĩ thở dài.

Dương Mi nhảy xuống, đi về phía họ.

"Tại hạ không hiểu vì sao các đệ tử môn hạ lại như vậy?" Chưởng Môn cũng khẽ thở dài, "Thật ra cũng không thể trách họ.

Từ lâu rồi, tổ sư của bổn môn từng có lời tiên tri rằng, Cùng Kỳ xuất thế, tất có đại loạn.

Vì vậy mới..." Nghe vậy Dương Mi đã hiểu ra, hắn quay đầu nhìn về phía Cùng Kỳ.

"Sư phụ, người này là kẻ họa loạn thiên hạ, không thể để hắn

chạy thoát!" Có người đột nhiên xen vào nói.

Dương Mi quay người nhìn về phía người vừa nói.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng nhao nhao phụ họa theo.

Xem ra, tất cả đều coi Dương Mi là kẻ họa loạn thiên hạ.

Bị trở thành mục tiêu của mọi lời chỉ trích, Dương Mi cũng nhíu mày.

Mặc dù đối mặt với đông đảo đệ tử môn phái, hắn không hề sợ hãi, nhưng đội lên cái danh tiếng họa loạn thiên hạ này, hắn biểu thị cái nồi này không cõng.

Uyển Châu đứng bên cạnh Dương Mi, "Mọi người bình tĩnh.

Trước khi mọi chuyện chưa sáng tỏ, đừng vội đưa ra kết luận." "Chuyện chưa sáng tỏ rõ ràng rồi sao?

Trước đây, môn phái chúng ta bình an vô sự.

Ngươi xuất hiện, liền liên tiếp xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, bây giờ ngay cả Cùng Kỳ cũng xuất hiện, e rằng còn nhiều chuyện hơn sắp đến." "Không sai, người này rõ ràng là kẻ họa loạn thiên hạ, vậy mà cô lại nói giúp hắn?

Có dụng ý gì!" Uyển Châu chỉ nói một câu công đạo, lại dẫn đến một loạt chỉ trích, khiến Dương Mi không đành lòng.

"Ta chỉ nói ra những gì trong lòng ta nghĩ thôi.

Các ngươi xem hắn có giống kẻ họa loạn thiên hạ không?" Uyển Châu phẫn nộ nói.

"Giống!

Dựa vào việc hắn thu phục Cùng Kỳ làm tọa kỵ là có thể khẳng định hắn là kẻ họa loạn thiên hạ!" "Không sai, chỉ dựa vào điểm đó là

đủ rồi!" "Nếu là đệ tử trong bổn môn thì đừng có nói giúp người này, kẻo bị vả mặt." "Hừ, trong bổn môn lại có loại người ăn cây táo rào cây sung như vậy." "..." Uyển Châu tức đến không nói nên lời.

Dương Mi xua tay ra hiệu không nên tranh luận với những người này nữa, để tránh bị tức giận vô ích, trở thành đối tượng bị họ chỉ trích.

Đối với lời nói trượng nghĩa của Uyển Châu, Dương Mi trong lòng cảm kích.

"Đại Trưởng Lão đến rồi." "Nhìn Đại Lão Lão kìa." Mọi người không còn tranh cãi gay gắt như trước nữa, thì thầm bàn tán, chờ đợi Đại Trưởng Lão tiến đến gần.

Đại Trưởng Lão nhìn một chút, biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

"Mọi người tụ tập ở đây làm gì?" "Đại Trưởng Lão, người đến thật đúng lúc.

Chương 653

Xin người xem người này, lại dám thu phục Cùng Kỳ làm tọa kỵ, hắn chắc chắn là kẻ họa loạn thiên hạ!" Đại Trưởng Lão nhìn về phía Dương Mi, khẽ lắc đầu.

Dương Mi và Uyển Châu đều không biết tại sao lão lại lắc đầu.

Chẳng lẽ lão cũng cho rằng Dương Mi là kẻ họa loạn thiên hạ sao?

Nếu vậy thì Dương Mi đã rước họa vào thân rồi.

Dương Mi lại không hề bận tâm.

Đại Trưởng Lão thở dài một tiếng.

"Đúng vậy, tổ sư bản môn từng nói, Cùng Kỳ vừa xuất hiện, thiên hạ đại loạn không sai, nhưng kẻ gây họa loạn thiên hạ đó xuất hiện, lại không phải Dương Mi, mà là người khác." "Người khác sao?" "Là ai vậy?" Mọi người lại nhìn nhau, không ngừng phỏng đoán.

Đại trưởng lão lại tiếp lời: "Theo ta thấy, nên là kẻ thần bí và đứa bé kia, tà thuật mà chúng tu luyện, mọi người đều từng tận mắt chứng kiến rồi phải không?

Hơn nữa, Dương Mi vẫn luôn đứng về phía ta." "Thế nhưng..." Mọi người đều đang suy nghĩ về lời nói của Đại trưởng lão, hình như có gì đó không ổn, nhưng lời của tổ tiên không thể không suy xét kỹ càng.

Biết người biết mặt không biết lòng, không thể vì biểu hiện trước đây của Dương Mi mà buông lỏng cảnh giác.

Đại trưởng lão xua tay, ý bảo mọi người im lặng lắng nghe.

Mọi người lại lần nữa im lặng, muốn nghe Đại trưởng lão nói.

“Nếu đã có thể thu phục Cùng Kỳ, chứng tỏ năng lực siêu phàm.

Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn biết Cùng Kỳ tồn tại, nhưng ai có thể thu phục được nó chứ?” Lời này vừa thốt ra, mọi người đều nhìn nhau.

“Không sai, người này năng lực phi phàm, cũng chính vì thế mà mới có vốn liếng gây họa loạn thiên hạ.” “Này, nếu cứ buông lỏng không quản, ta sẽ trở thành tội nhân.” Đại trưởng lão lại lần nữa ý bảo im lặng: “Mọi người cũng biết hắn năng lực phi phàm, vậy nếu muốn giết hắn, hiện tại hắn còn có thể đứng ở đây mà nói chuyện sao?” Lời nói này khiến mọi người đều im bặt.

Đại trưởng lão nói không sai, với năng lực của Dương Mi, hắn hoàn toàn có thể tàn sát bừa bãi, căn bản không cần phải phí lời với ai.

Trong số đó, có người nói: “Đại trưởng lão nói rất đúng, ta thấy giải tán đi thôi.” Đại trưởng lão quay người nhìn về phía Dương Mi.

Mặc dù đối mặt với nhiều môn phái, Dương Mi vẫn không hề thay đổi sắc mặt, đúng như Đại trưởng lão đã nói, với năng lực của hắn, căn bản sẽ không để những người này vào mắt.

Thấy mọi người lần lượt tản đi, Uyển Châu cũng thở phào nhẹ nhõm, nghiêng mặt nhìn về phía Dương Mi.

Đại trưởng lão ra lệnh: “Đưa hắn đến hậu sơn nghỉ ngơi đi.” Uyển Châu vội vàng đáp một tiếng, cùng Dương Mi đi tới hậu sơn.

“Đừng trách ta.” Uyển Châu vừa đi vừa nói.

“?” Dương Mi chỉ để tâm đến Cùng Kỳ, không chú ý đến lời nàng nói.

“Sư huynh đệ của ta, cũng vì sự an nguy của bản môn mà mới đối

xử với ngươi như vậy." Dương Mi khẽ cười, "Không sao, ta sẽ không trách đâu." Uyển Châu thấy hắn thở phào nhẹ nhõm, "Đại trưởng lão nói không sai, quả nhiên là một người hiểu chuyện." Dương Mi nhướng mày, "Đại trưởng lão thật sự nói như vậy sao?" Uyển Châu gật đầu: "Đương nhiên rồi, ngươi không thấy ông ấy đã biện hộ cho ngươi trước mặt bao nhiêu người sao?

Đại trưởng lão nhìn người không bao giờ sai đâu." Khi nói về Đại trưởng lão, thần sắc của Uyển Châu tràn đầy vẻ kính phục.

Ở hậu sơn, Uyển Châu đang nói chuyện với Dương Mi thì đột nhiên nhìn thấy một vật khổng lồ, nàng lập tức giật mình nhảy dựng, không tự chủ lùi lại phía sau.

Cùng lúc đó, vật khổng lồ kia há to miệng, gầm lên một tiếng, tựa như cả sơn cốc đều vang vọng tiếng gầm thét của nó.

Mọi thứ trở nên yên tĩnh, các loài động vật khác không dám phát ra tiếng động nào.

Thấy Uyển Châu sợ hãi, Dương Mi vội an ủi nàng.

"Không cần sợ, đó là Cùng Kỳ." "Ồ, là Cùng Kỳ sao?

Ta ở đây bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy, xem ra ngươi và nó thật có duyên." "Có muốn cưỡi thử không?" Dương Mi quay đầu hỏi Uyển Châu.

"Có thể sao?" Uyển Châu tỏ ra rất tò mò nhưng lại có chút sợ hãi, dù sao Cùng Kỳ trong tâm trí nàng vẫn là một hung thú.

Chương 654

“Đương nhiên rồi.” Dương Mi nhận ra sự lo lắng của nàng, “Cứ yên tâm đi, nó đã bị ta thuần phục rồi, cứ nắm lấy tay ta là được.” Dương Mi vừa nói, vừa nhảy lên lưng Cùng Kỳ, sau đó đưa tay ra với Uyển Châu.

Mặc dù Uyển Châu có chút lo lắng, nhưng nàng đã khá tin tưởng Dương Mi, liền yên tâm đặt tay vào tay hắn.

Dưới sự dẫn dắt của Dương Mi, thân thể Uyển Châu nhẹ nhàng nhảy lên lưng Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ cõng cả hai đi từng bước chậm rãi.

“Hai cái cánh lớn này có thể bay được không?” Uyển Châu tò mò hỏi.

“Đương nhiên rồi, có muốn ta đưa nàng bay một vòng không?” Dương Mi chủ động mời.

Không đợi Uyển Châu trả lời, Dương Mi khẽ vỗ vào đầu Cùng Kỳ, hai cánh lớn kia vỗ mạnh một cái, liền bay vút lên không.

Vì quá đột ngột, Uyển Châu chưa kịp chuẩn bị, phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, rồi nhắm chặt mắt lại.

Nhanh chóng, cảm nhận tiếng gió bên tai, nàng liền thử mở mắt ra.

Nàng thấy cả hai đang lượn lờ phía trên môn phái, tựa như mây mù vờn quanh, đưa tay ra là có thể chạm tới.

“Thế nào?

Bây giờ không sợ nữa chứ?” Dương Mi mỉm cười hỏi.

Uyển Châu một tay ôm chặt lấy eo Dương Mi, tay còn lại vươn ra,

tựa như muốn nắm lấy một áng mây.

“Thật sự ổn định hơn nhiều so với Ngự phi hành trong môn phái chúng ta.” Uyển Châu không khỏi tự hào nói.

“Thế sao?

Nàng cũng có thể Ngự kiếm phi hành?” “Cũng được, chỉ là không bằng sư huynh của ta mà thôi.” Uyển Châu khiêm tốn nói.

Dương Mi bật cười ha ha hai tiếng.

“Đúng vậy, Cùng Kỳ rất nghe lời.” Uyển Châu hoàn toàn thích nghi với kiểu bay lượn trên không trung này, có thể cưỡi trên lưng Cùng Kỳ, đối với nàng, cũng là một cảm giác thành tựu lớn.

Có lẽ nàng là người đầu tiên trong môn phái được cưỡi trên lưng Cùng Kỳ mà ngắm cảnh phải không?

Đại trưởng lão cũng chưa từng được hưởng đãi ngộ như vậy.

Trước đây chỉ nghe Cùng Kỳ là một hung thú ăn thịt người, bây giờ xem ra, nó cũng không đáng sợ đến vậy.

Không, nếu không có Dương Mi ở đây, nàng vẫn sẽ sợ hãi.

Đột nhiên, Dương Mi phát hiện một đám sương mù đen kịt ở đằng xa, hắn lập tức nhíu mày nhìn kỹ.

Uyển Châu vốn nghĩ hắn sẽ kể về quá trình thuần phục Cùng Kỳ, đợi mãi mà không thấy hồi đáp, nàng không khỏi thắc mắc.

“Có chuyện gì vậy?” Uyển Châu không nhịn được hỏi.

“Nhìn kia?” Dương Mi đáp không đúng trọng tâm câu hỏi, dùng tay chỉ về phía trước.

Theo ngón tay hắn chỉ, Uyển Châu nhìn thấy đám sương mù đen kịt kia.

“.....” Uyển Châu cảm thấy rất kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trên, rõ ràng là quang đãng, sao lại có một đám khí đen ở đó chứ?

Đám khí đen đó dường như càng lúc càng đậm đặc.

Mặc dù không biết đó là chuyện gì, nhưng nàng cũng có linh cảm chẳng lành, không khỏi giật mình.

“Chắc là Quỷ Vụ.” Dương Mi phán đoán.

Chương 655

"Vậy ta đi xem sao?" Uyển Châu không hề tò mò, mà lo lắng, đặc biệt khi nghe Dương Mi nói là Quỷ Vụ, trong lòng nàng không khỏi nghĩ, chẳng lẽ có kẻ tà ác nào đó muốn ra tay với môn phái?

Cứ thế, Dương Mi thúc giục Cùng Kỳ bay về phía nơi Quỷ Vụ xuất hiện.

"Ở đây lại có một phong ấn, đang bị nới lỏng." Dương Mi kinh ngạc phát hiện.

"Nhìn kìa." Uyển Châu kinh ngạc dùng tay chỉ.

Gần như cùng một lúc, Dương Mi nhìn thấy kẻ thần bí kia, trong tay cầm huyết chú, đứng trước phong ấn.

Nhìn dáng vẻ đó, dường như hắn đang làm một việc vô cùng nghiêm túc.

"Thảo nào phong ấn lại bị nới lỏng, hóa ra là hắn đang giở trò quỷ." Dương Mi phẫn hận nói, chỉ là hắn không rõ bên trong phong ấn phong ấn thứ gì.

Theo độ nới lỏng của phong ấn càng lúc càng lớn, tựa như có thứ gì đó sắp xông ra.

"Ai nha, ta..." Uyển Châu phía sau đột nhiên thất thanh kêu lớn, thần sắc trên mặt nàng cũng theo đó mà biến đổi, tựa như đã nhìn thấy một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Dương Mi vội hỏi: "Chuyện gì vậy?" Chỉ nhìn phản ứng của nàng, liền biết không phải chuyện nhỏ.

Uyển Châu không phải loại người nhát gan sợ việc, vậy mà có thể biến sắc như thế, đủ thấy sự nghiêm trọng của sự việc.

“Đây là nơi hung thú Thao Thiết bị giam giữ.” Uyển Châu khi nói ra câu này, tim nàng cũng đập mạnh theo.

“Thao Thiết?” Dương Mi nhắc lại, dường như trong đầu đang hình dung đó là loại sinh vật như thế nào.

“Mau ngăn hắn lại!” Uyển Châu lớn tiếng hét lên, giọng nói tràn đầy lo lắng và sợ hãi, tựa như một tai họa lớn đang ập đến.

“Không kịp rồi.” Dương Mi vừa như đang trả lời, vừa như đang lẩm bẩm một mình.

Thực tế quả thật không kịp rồi.

Chưa đợi hắn nói xong, đã nghe tiếng núi lở đất nứt, đá vụn bay tán loạn.

Ngay cả Dương Mi và Uyển Châu cũng cảm nhận được một luồng xung kích cực lớn, ngay sau đó là một tiếng gầm rống quái dị đến nhức óc.

Khi tiếng gầm rống vang lên, Cùng Kỳ cũng trợn trừng hai mắt, tựa như nhìn thấy tử địch, phát ra một tiếng kêu quái dị, như đang muốn so xem ai có tiếng kêu lớn hơn.

Ngay sau đó, một con hung thú khác xuất hiện, tựa như từ trong đá mà chui ra.

Cùng Kỳ cũng trở nên hung hãn, hoàn toàn không để ý đến Dương Mi và Uyển Châu đang ở trên lưng, nó lao thẳng xuống dưới.

Đôi cánh lớn kia tựa như che khuất cả trời đất.

Dương Mi thấy tình hình không ổn, lập tức nắm lấy tay Uyển Châu, phóng người nhảy xuống khỏi lưng Cùng Kỳ.

Đối với Uyển Châu, đây có thể coi là một trò chơi mạo hiểm, nàng cảm thấy mình như một chiếc lá rụng, đang nhanh chóng rơi xuống.

Vừa quay đầu nhìn Dương Mi đang nắm chặt tay mình, nỗi sợ hãi trong lòng nàng lập tức tan biến như mây khói.

Lại nhìn, Dương Mi không phải là người làm việc không có nắm chắc.

Một khi đã dám nhảy xuống từ độ cao như vậy, hắn sẽ không để nàng bị thương.

Đúng như Uyển Châu dự đoán, dưới sự che chở của Dương Mi, nàng an toàn tiếp đất.

Khi đáp xuống một đỉnh núi tương đối thấp, đột nhiên nàng phát hiện sắc trời biến đổi dữ dội, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa như trút nước.

Cùng lúc đó, gió lớn nổi lên, có thể nói là gió cát bay đá.

"Đánh nhau rồi." Uyển Châu nhón chân nhìn.

Chương 656

Mặc dù vị trí hiện tại của nàng căn bản không thể nhìn thấy rõ.

Dương Mi cũng đang ở đó, tiếp theo phải làm gì?

Dù sao Cùng Kỳ cũng là tọa kỵ của hắn, không thể nào bỏ qua được phải không?

Nhưng hắn phải bảo vệ Uyển Châu, không thể đi trợ chiến, và cũng sẽ đối đầu với kẻ thần bí kia.

Trước đây tuy đã giao thủ, nhưng kẻ thần bí không những không chịu nhận giáo huấn, ngược lại còn chạy đến đây thả Thao Thiết ra, xem ra mọi chuyện đều đã được dự tính từ trước.

Khi Dương Mi đang tập trung vào cuộc chiến khốc liệt giữa Cùng Kỳ và Thao Thiết, Uyển Châu đột nhiên kêu lớn.

"Mau nhìn kìa, Chưởng môn và các sư huynh đến rồi." Dương Mi quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy mọi người trong môn phái đang Ngự kiếm bay tới.

Cũng không trách được, động tĩnh long trời lở đất như vậy, đương nhiên họ sẽ không thể không biết.

Đại trưởng lão nhìn thấy hai con hung thú đánh nhau đến long trời lở đất, trong lòng ẩn chứa nỗi lo lắng, thấy tình hình không ổn.

Chưởng môn cũng theo sát phía sau Đại trưởng lão, sau khi thấy tình huống này, trong lòng đều vô cùng lo lắng.

Môn phái đã bình yên mấy ngàn năm, tình huống gặp phải lần này e rằng sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

Sau đó, tất cả đệ tử trong môn phái cũng đều lần lượt chạy đến,

nhìn thấy cảnh tượng hung tàn như vậy, mỗi người đều trợn mắt há mồm.

Đại trưởng lão thấy người đã đến gần đủ, nghiêm túc nói với mọi người: "Mau lên, mọi người nhanh chóng bày trận pháp!

Hai con hung thú này cực kỳ hung tàn, tuyệt đối không thể để chúng lan đến thế nhân." "Rõ!" Các đệ tử trong môn phái đều đồng loạt hưởng ứng Đại trưởng lão.

Thế là, các đệ tử trong môn phái nhanh chóng bày trận pháp.

Trận pháp này là trận pháp lợi hại nhất trong môn phái, một khi kết giới được thiết lập qua trận pháp này, cơ bản là khó mà đột phá được.

Họ không biết sự nghiêm trọng của sự việc, tự cho rằng trận pháp rất lợi hại, nhưng trong lòng Đại trưởng lão lại vô cùng lo lắng.

Bởi vì Đại trưởng lão đã từng chứng kiến nhiều chuyện, ông cũng hiểu rõ sự khủng khiếp của chuyện này.

Bây giờ không còn đường lui, chỉ có thể cố hết sức bảo vệ nhân loại bên ngoài, không thể vì sai lầm của họ mà làm hại những người vô tội.

Các đệ tử hành động vô cùng nhanh chóng, trong nháy mắt trận pháp đã được bày xong.

Biểu cảm của Đại trưởng lão ngưng trọng.

Trước khi vận công, Đại trưởng lão đã nhìn thấy hai con hung thú đánh nhau vô cùng kịch liệt, vì vậy bây giờ ông phải nhanh chóng hành động, nhốt hai con hung thú này lại.

Đại trưởng lão nói với Chưởng môn bên cạnh: "Ta sẽ tranh thủ thời gian vận công, thông qua trận pháp này thiết lập một kết giới,

xem có thể duy trì được bao lâu?" Chưởng môn cũng nghiêm túc gật đầu với Đại trưởng lão, ông cũng biết tình huống này e rằng không lạc quan, nhưng hiện tại buộc phải làm như vậy, cố hết sức để vãn hồi sai lầm này.

Dương Mi đứng một bên nhìn Đại trưởng lão bắt đầu vận công thiết lập kết giới, nhưng hắn không phải người của môn phái, cũng không thể giúp được gì.

Đại trưởng lão và Chưởng môn tốn một phen công phu, cuối cùng cũng hoàn thành một kết giới, nhưng sau đó cả hai đều tỏ ra vô cùng suy yếu, ngay cả đứng cũng không vững nữa.

Phản ứng đầu tiên của Dương Mi là vội vàng tiến lên đỡ lấy Đại trưởng lão và Chưởng môn.

Uyển Châu cũng lo lắng cho tình hình của Đại trưởng lão và Chưởng môn, vội vàng chạy tới.

Đại trưởng lão nghiêng đầu nhìn Dương Mi một cái, ánh mắt ông chứa đầy ẩn ý, Dương Mi nhất thời không hiểu.

Trong lòng Dương Mi có chút áy náy, nếu không phải hắn thả Cùng Kỳ ra, thì sẽ không gây ra sai lầm như vậy.

Hiện tại kết giới đã được thiết lập.

Đại trưởng lão, Chưởng môn và các đệ tử trong môn phái đều đứng ở đó tiếp tục quan sát hai con hung thú giao chiến.

Chương 657

Đại trưởng lão vô cùng lo lắng, bởi vì khi nhìn thấy hai con hung thú giao chiến, ông cảm thấy lực độ của chúng quá lớn.

Khi hai con hung thú tấn công chạm vào kết giới, trong mắt ông, kết giới này chỉ như một lớp giấy mỏng, chỉ cần một cú đâm là sẽ vỡ tan.

Trên bầu trời, vì hai con hung thú giao chiến, nên luôn phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, cảnh tượng thực sự quá thảm liệt.

Chưởng môn cũng biết tình hình không ổn, hỏi Đại trưởng lão bên cạnh: "Đại trưởng lão, bây giờ phải làm sao?

Kết giới này chắc chắn không chống đỡ được bao lâu nữa, hai con hung thú nhất định sẽ lại xuất hiện trên thế gian." Đại trưởng lão nhíu mày đến mức gần như dính lại, đây thật sự là một chuyện khiến người ta bó tay vô sách, tai họa lớn đến vậy sẽ xảy ra sao?

Đại trưởng lão bất lực lắc đầu, hiện tại cũng không có cách nào cứu vãn tai nạn này, lẽ nào nhân loại trên thế gian thực sự phải chịu cảnh độc hại thảm khốc sao?

Dưới sự va chạm của hai con hung thú, kết giới gần như tan vỡ.

Các đệ tử môn phái đều không đành lòng nhìn cảnh tượng này, hai con hung thú này thật sự đáng sợ đến vậy sao?

Uyển Châu cảm thấy nguy hiểm đang ập đến, nàng chạm nhẹ vào Dương Mi, nhỏ giọng hỏi: "Dương Mi, bây giờ phải làm sao?

Có phải do ta gây ra không?

Ta có trở thành Thiên Cổ Tội Nhân không?~" Uyển Châu ngây thơ đến vậy, hễ có chuyện gì cũng đều cho rằng do mình gây ra.

Nhưng quả thật là vì Dương Mi đã thả Cùng Kỳ ra, cuối cùng mới khiến hai con hung thú này gặp mặt.

Dương Mi không trực tiếp trả lời câu hỏi của Uyển Châu, bởi vì hắn cũng cảm nhận được sức mạnh của hai con hung thú này quá lớn.

Bằng sức mạnh của một mình Dương Mi để khắc phục hai con hung thú là chuyện hoàn toàn không thể.

Dương Mi nhất thời cũng bó tay vô sách.

Đại trưởng lão và Chưởng môn nhìn kết giới sắp bị phá vỡ, buộc phải lần nữa vận công xem, thông qua sức mạnh của tất cả mọi người, liệu có thể chế ngự được hai con hung thú?

Cố gắng làm chúng bình tĩnh lại.

Đại trưởng lão lớn tiếng nói với mọi người: "Mau lên, ta bây giờ cần vận công để chống lại hai con hung thú.

Mọi người hãy cùng ta góp một phần sức lực, giúp ta tăng cường năng lượng." Chưởng môn cũng phụ họa phía sau: "Các đệ tử trong môn phái nghe lệnh, bây giờ tất cả hãy vận công giúp đỡ Đại trưởng lão, truyền năng lượng cho Đại trưởng lão." Các đệ tử nhanh chóng hành động, Uyển Châu cũng gia nhập vào, hy vọng có thể góp một phần sức lực.

Đại trưởng lão đứng ở vị trí đầu tiên, Chưởng môn ở phía sau Đại trưởng lão, sau đó một đám đông đệ tử đều bắt đầu vận công, truyền nội lực của mình cho Đại trưởng lão.

Biểu cảm của Đại trưởng lão vô cùng thống khổ, bởi vì tất cả sức mạnh tập trung vào một chỗ cũng không có cách nào thu hồi được hai con hung thú, thật sự khiến người ta bất lực.

Hai con hung thú, đó là Thượng Cổ hung thú.

Người bình thường căn bản không thể nào thuần phục được chúng.

Dương Mi cũng cảm thấy sự nghiêm trọng của sự việc, nhưng lại bất lực, trong lòng cũng rối bời.

Thể lực của Đại trưởng lão cũng có chút không chống đỡ nổi nữa, khi cố gắng thu hồi hai con hung thú, ông đã hao phí một lượng lớn tinh lực, đến nỗi hiện tại cơ thể ông căn bản không còn chống đỡ được.

Chưởng môn vội vàng khuyên Đại trưởng lão buông tay: "Đại trưởng lão, đừng làm những thử nghiệm vô ích nữa, bây giờ giữ mạng là quan trọng, mau dừng lại đi!" Đại trưởng lão vẫn cắn răng kiên trì, mọi người đều vô cùng đau lòng, cảm thấy tất cả áp lực đều đang đè nặng lên Đại trưởng lão.

Đột nhiên trời đất biến sắc, tất cả mọi người đều kinh ngạc trước hiện tượng này.

Sau đó có một người đạp mây bay tới.

Đại trưởng lão ngừng vận công, mọi người đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào kẻ thần bí kia.

Khi người kia dừng lại trên không trung của mọi người, hắn lười biếng nói với mọi người: "Môn phái các ngươi thật vô năng, thiết lập cái kết giới này, tưởng có thể cản được ai sao?" Người kia cười lạnh một tiếng, vung tay một cái liền phá vỡ kết giới của môn phái.

Uyển Châu cảm thấy môn phái bị chế giễu, vốn muốn xông lên tranh luận một phen thì bị Chưởng môn ngăn lại.

Chương 658

Cả Đại trưởng lão và Chưởng môn đều bị tu vi của người kia trấn áp, cảm thấy người đó vô cùng lợi hại.

Hai con hung thú ngừng chiến đấu, phủ phục xưng thần trước người kia, không dám có bất kỳ động thái khác thường nào nữa.

Vô Năng mời Diệp Thiên cùng đi uống trà, Diệp Thiên cũng không từ chối.

Dù sao chỉ là uống trà, nếu Diệp Thiên từ chối, sẽ giống như sợ Vô Năng, cho nên Diệp Thiên kiên quyết đồng ý.

"Uống trà thì tốt quá, vừa hay ta cũng muốn uống trà để thư giãn tâm tình." Diệp Thiên nói với Vô Năng.

Thế là Diệp Thiên ngồi xuống bên bàn, lúc đó Vô Năng lập tức bày bộ trà cụ đã chuẩn bị sẵn lên mặt bàn.

Quả nhiên là trà "Nhất Nhất Linh" thượng hạng, cùng với trà cụ tinh xảo.

Những thứ này bày ra, khiến mọi người đều cảm thấy trước mắt đổi mới hoàn toàn.

Những trà cụ này đều có thể phản ánh sự hào phóng của Vô Năng, đều là những trà cụ bình thường ít thấy.

Thật ra, Vô Năng đã chuẩn bị sẵn tất cả, trà diệp, trà cụ đều đã đặt ở đó, chỉ chờ Diệp Thiên đồng ý cùng Vô Năng uống trà.

Thế là, mọi người thấy Diệp Thiên đồng ý uống trà với Vô Năng, đều lặng lẽ đứng một bên quan sát động thái của hai người.

Vô Năng xem ra bình thường không ít uống trà, sau khi bày tất cả

trà cụ ra, Vô Năng dùng động tác vô cùng thuần thục lấy trà diệp ra, sau đó châm lửa dụng cụ nấu trà và nấu trà.

Hương trà tỏa khắp, mọi người ngửi thấy xong, ngay cả những người không thích uống trà cũng cảm thấy hương trà cổ kính này vô cùng thấm đượm tâm can.

"Vô Năng quả nhiên là một cao thủ ẩm trà nha.

Trà tuyệt đối là loại thượng hạng, mà động tác thuần thục kia cũng cho thấy ngươi bình thường không ít nghiên cứu trà nghệ rồi!" Diệp Thiên nói với Vô Năng.

"Quá khen rồi, quá khen rồi, ta chỉ hiểu biết chút ít mà thôi." Vô Năng vô cùng khiêm tốn nói với Diệp Thiên.

Diệp Thiên và Vô Năng hai người nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành đều bị mọi người nhìn trong mắt.

Thế là, hai người vừa uống trà vừa nói chuyện.

Đến cuối cùng, Vô Năng đột nhiên lấy ra một tấm lệnh bài thần bí.

Sau đó nhân lúc đưa trà, hắn lặng lẽ đặt tấm lệnh bài thần bí đó trước mặt Diệp Thiên, và đưa vào tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên sau khi nhận tấm lệnh bài thần bí đó cũng không nói gì.

Hắn giả vờ vô cùng điềm tĩnh, tiếp tục cùng Vô Năng kiểm tra, đợi đến khi trà đã được pha xong.

Diệp Thiên mới đứng dậy, muốn rời đi.

"Đa tạ hôm nay đã hào phóng mời ta uống trà, trà quả thật không tệ.

Có thể cùng ngươi thưởng thức hương trà, cũng là một chuyện vô cùng hiếm có..." Diệp Thiên nói với Vô Năng.

Cuối cùng hai người nói chuyện ngắn gọn vài câu rồi liền rời đi.

Diệp Thiên khi rời đi, lập tức triệu hoán Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ bây giờ rất nghe lời, sau khi nghe Diệp Thiên triệu hoán, liền không ngừng nghỉ chạy đến bên cạnh Diệp Thiên.

Thế là sau khi Cùng Kỳ đến bên cạnh Diệp Thiên, Diệp Thiên liền nhấc chân ngồi lên, cuối cùng Diệp Thiên chào mọi người rồi rời đi.

Sau khi Diệp Thiên cưỡi Cùng Kỳ rời đi, Thao Thiết bị Vô Năng trấn áp, Uyển Châu đột nhiên rời đi trong hỗn chiến.

Sau khi Diệp Thiên rời đi, không ngờ trên đường lại đột nhiên gặp phải một kẻ thần bí.

Chương 659

Kẻ thần bí này dường như biết Diệp Thiên đang cầm tấm lệnh bài thần bí kia.

“Diệp Thiên à, ta đến tìm ngươi có mục đích, ta cũng không muốn phí lời với ngươi nhiều.

Mau giao lệnh bài thần bí ra đi, sau khi giao ra ta có thể thả ngươi rời khỏi đây.” Kẻ thần bí vừa thấy Diệp Thiên liền trực tiếp đòi tấm lệnh bài thần bí đó.

Khi Diệp Thiên không nói gì, kẻ thần bí lại lên tiếng.

Hắn dùng giọng điệu uy hiếp nói với Diệp Thiên: “Ta khuyên ngươi tốt nhất nên thông minh một chút, biết điều thì mau giao lệnh bài ra, nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi.” Kẻ thần bí uy hiếp Diệp Thiên ngay trước mặt, muốn Diệp Thiên giao tấm lệnh bài thần bí đó ra.

Diệp Thiên nghe xong lời của kẻ thần bí, vô cùng cạn lời, dám uy hiếp hắn, coi hắn là người dễ bị dọa nạt sao?

“Lệnh bài quả thật ở trong tay ta, nhưng ta sẽ không giao cho ngươi.

Nếu muốn lấy, thì cứ bằng bản lĩnh mà lấy đi.” Diệp Thiên nói với kẻ thần bí.

Kẻ thần bí thấy Diệp Thiên sẽ không dễ dàng giao lệnh bài ra, liền lập tức xông lên giao chiến với Diệp Thiên một phen.

Kẻ thần bí chủ động ra tay với Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng không cam chịu yếu thế.

Thế là hai người giao chiến 15 hiệp, sau vài vòng chiến đấu, Diệp

Thiên rõ ràng chiếm thượng phong.

Nhưng kẻ thần bí đó không có ý định bỏ trốn, tiếp tục ở đó giằng co với Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy kẻ thần bí đó kiên trì, muốn tốc chiến tốc thắng, không thể lãng phí thời gian ở đây.

Thế là ở chiêu cuối cùng, Diệp Thiên dùng lực liền đánh bại kẻ thần bí đó, giành được thắng lợi trong trận chiến.

"Vừa nãy ngươi đã nói lời cuồng ngôn, nếu không có chút bản lĩnh nào, ta khuyên ngươi đừng nên phóng tứ như vậy." Diệp Thiên nói với kẻ thần bí.

Giữa lời nói đã bộc lộ sự khinh thường đối với kẻ thần bí.

Không ngờ kẻ thần bí lúc này lại không chịu nhận thua.

Hắn vô cùng phẫn nộ nói với Diệp Thiên: "Bây giờ ngươi đã lớn tiếng nói lời quyết định, có hơi sớm đó, hiện tại mới đến đâu chứ?" Khi Diệp Thiên muốn nói thêm với kẻ thần bí đó, rồi bắt hắn về, xem thử thân phận của kẻ thần bí đó là gì, không ngờ kẻ thần bí lại dùng bí pháp Huyết Độn.

Diệp Thiên căn bản không kịp phản ứng, kẻ thần bí liền biến mất trước mặt Diệp Thiên.

Kẻ thần bí xuất hiện nhanh chóng rồi lại biến mất nhanh chóng như vậy, khiến Diệp Thiên cảm thấy có một linh cảm chẳng lành.

Sau khi kẻ thần bí rời đi, hắn nhanh chóng tìm đến Ám Huyết Môn để thuê sát thủ.

Mọi biểu hiện của Diệp Thiên đều được các trưởng lão môn phái nhìn thấy.

Hiện tại Diệp Thiên đã khác xưa, năng lực của hắn đã tăng lên

vượt bậc.

Hiện tại Diệp Thiên không còn là Diệp Thiên của trước kia nữa, sau một phen nỗ lực, thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều, những kẻ tiểu lâu la bình thường không thể nào địch lại Diệp Thiên.

Nếu có Diệp Thiên ở cùng, bất kể là môn phái nào sức mạnh cũng sẽ tăng lên rất nhiều, và có sự giúp đỡ của Diệp Thiên, đối với môn phái đó là một chuyện vô cùng tốt.

Vì vậy, mọi biểu hiện của Diệp Thiên đều được các trưởng lão môn phái nhìn thấy, các trưởng lão môn phái nhìn Diệp Thiên với con mắt khác xưa.

Các trưởng lão môn phái thấy Diệp Thiên thực lực cường hãn, muốn lôi kéo Diệp Thiên, thế là mời Diệp Thiên tham gia yến tiệc tối.

Chỉ là hiện tại Diệp Thiên đã khác xưa, những trưởng lão môn phái này khi lôi kéo Diệp Thiên, cũng sợ sẽ bị lạnh nhạt, dù sao Diệp Thiên là một người khá cao ngạo.

Nhưng nếu không thử một lần, ai cũng không biết kết quả sẽ ra sao, vì vậy các trưởng lão môn phái cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định đích thân tiến lên hỏi Diệp Thiên, xem Diệp Thiên có tham gia yến tiệc tối này không.

“Diệp Thiên, trong môn ta có một bữa tiệc tối, không biết có thể mời ngài tham gia không, cũng không biết ngài có thể nể mặt đến dự không.” Trưởng lão môn phái đích thân mời Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn thấy lời mời nhiệt tình của trưởng lão môn phái, biết chắc chắn có chuyện cần hắn giúp.

Chương 660

Nhưng vì trưởng lão môn phái đã mời, nên Diệp Thiên cũng không muốn làm mất mặt trưởng lão môn phái.

Sau khi đến yến tiệc tối, Diệp Thiên tự mình tìm một chỗ khuất, sau đó chờ đợi yến hội bắt đầu.

Nhưng không ngờ, sau khi các trưởng lão môn phái nhìn thấy Diệp Thiên, họ vô cùng nhiệt tình tiến lên đón tiếp, nhất định muốn Diệp Thiên ngồi ở một vị trí khá gần.

"Diệp Thiên đến rồi mà không nói tiếng nào, làm gì ở đây vậy?

Đây không phải chỗ nên ngồi, mau đi theo ta ra phía trước." Trưởng lão môn phái nói với Diệp Thiên.

Sau khi nghe xong lời của trưởng lão môn phái, Diệp Thiên vô cùng khiêm tốn nói với trưởng lão môn phái rằng hắn cảm thấy vị trí này rất tốt, không cần đổi chỗ.

Thế là, trưởng lão môn phái đó kiên trì muốn Diệp Thiên đổi chỗ.

Ông ta kéo tay Diệp Thiên, kéo Diệp Thiên đến một vị trí bên cạnh mình.

Sau khi đến vị trí đó, Diệp Thiên có chút kinh hoảng, thật sự không ngờ trưởng lão môn phái lại đối xử như vậy, hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Thế là yến hội bắt đầu.

Lần lượt, trên bàn mỗi người đều bày đầy món ngon vật lạ.

Trưởng lão môn phái luôn bảo Diệp Thiên hãy thưởng thức bữa yến tiệc tối này thật ngon, và chủ động gắp thức ăn cho Diệp Thiên,

hỏi Diệp Thiên những món ăn này có hợp khẩu vị của Diệp Thiên không.

Sau khi nghe xong lời của trưởng lão môn phái, Diệp Thiên cười gật đầu, luôn miệng khen ngợi, những món ăn này rất ngon.

Sau đó Diệp Thiên bắt đầu thưởng thức bữa tiệc mỹ vị.

Trong quá trình dùng bữa, trưởng lão môn phái từ từ tiến lại gần Diệp Thiên.

Thế là trưởng lão môn phái nói với Diệp Thiên: "Không giấu gì ngươi, ta thực ra có một mục đích khác, thật sự có chút ngại khi nói ra." Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Diệp Thiên, trưởng lão quả thật có việc muốn Diệp Thiên giúp, nên mới nhiệt tình như vậy.

"Trưởng lão môn phái ngài thật sự quá khách khí rồi.

Có chuyện gì, cứ nói thẳng, không cần khách sáo như vậy.

Nếu ta có thể làm được, ta nhất định sẽ làm, và sẽ không khiến ngài thất vọng." Diệp Thiên nói với trưởng lão môn phái.

Sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, trưởng lão môn phái đó vô cùng hài lòng.

Thật sự không ngờ Diệp Thiên có thể sảng khoái đồng ý như vậy, ông ta còn sợ Diệp Thiên vì năng lực đã tăng tiến mà sau này sẽ không dễ dàng đồng ý nữa.

Thế là trưởng lão môn phái đó rót cho Diệp Thiên một chén rượu, sau đó uống cạn chén của mình.

Ông ta bảo Diệp Thiên cứ tùy ý.

Diệp Thiên thầm nghĩ, ông ta đã uống cạn rồi, lẽ nào ta lại không uống?

Vì vậy Diệp Thiên cũng vô cùng lễ phép cầm chén rượu trước mặt

lên, và uống cạn.

“Diệp Thiên, thực không giấu gì ngươi, lần này ta thực sự cần ngươi giúp một việc lớn, đó là ngươi có thể giúp ta tìm bảo tàng được không?” Trưởng lão môn phái nói với Diệp Thiên.

Diệp Thiên gật đầu, vốn muốn lập tức đồng ý chuyện này, nhưng thật sự không biết trưởng lão môn phái muốn hắn tìm bảo tàng gì, vì vậy Diệp Thiên nói với trưởng lão môn phái đó.

“Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp ngài hoàn thành.

Không biết ngài muốn ta tìm bảo tàng gì?” Diệp Thiên nói với trưởng lão môn phái.

Thế là trưởng lão môn phái nói với Diệp Thiên rằng, ông ta muốn Diệp Thiên giúp tìm một phần bảo tàng.

Và phần bảo tàng đó nằm ở Vân Phong Bí Cảnh, chỉ là phần bảo tàng này rất khó tìm.

Chương 661

Vì vậy mới cần Diệp Thiên giúp.

Diệp Thiên nghe xong, thấy chuyện này quả thật không khó, nên không chút do dự đồng ý với trưởng lão môn phái.

"Ồ là vậy sao, trưởng lão môn phái, ngài cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ dốc hết sức lực tiến vào Vân Phong Bí Cảnh, giúp ngài đạt thành nguyện vọng." Diệp Thiên nói với trưởng lão môn phái.

Sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, trưởng lão môn phái vô cùng phấn khích, thật sự không ngờ Diệp Thiên lại sảng khoái đồng ý như vậy.

Lúc đầu ông ta còn sợ Diệp Thiên sẽ từ chối yêu cầu, mọi chuyện đều quá thuận lợi, khiến ông ta có chút kinh ngạc.

Thế là trưởng lão môn phái đó đưa cho Diệp Thiên một quả thần thú đản, và nói với Diệp Thiên rằng, quả thần thú đản này có thể cung cấp cho Diệp Thiên một số chỉ dẫn.

Diệp Thiên từ từ nhận lấy quả thần thú đản, chỉ là Diệp Thiên không biết quả thần thú đản trong tay rốt cuộc có tác dụng lớn như thế nào.

Sau khi trưởng lão môn phái đã giao phó tất cả những gì có thể, liền lập tức bảo Diệp Thiên tiếp tục thưởng thức món ngon vật lạ trên yến tiệc tối, và sau khi đãi Diệp Thiên một bữa yến tiệc thịnh soạn, trưởng lão môn phái chu đáo chuẩn bị chỗ ở cho Diệp Thiên.

Và sau khi Diệp Thiên đến chỗ ở, hắn mới phát hiện chỗ ở này quả nhiên vô cùng xa hoa, ở rất thoải mái.

Biết Diệp Thiên sáng sớm ngày thứ hai phải xuất phát sớm, nên

trưởng lão môn phái cũng không nán lại chỗ ở của Diệp Thiên, bảo Diệp Thiên hãy nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng sức, để ngày thứ hai xuất phát.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Thiên dẫn theo Uyển Châu cùng nhau tiến vào Vân Phong Bí Cảnh.

Nơi đó vô cùng thần bí, sau khi Diệp Thiên tiến vào cảm thấy nơi này không hề tầm thường.

Thế là Diệp Thiên từ từ cầm vài thứ đồ, không vội vàng, vừa tìm kiếm, vừa tận hưởng giây phút bình yên.

Lúc này, mọi thứ ở đây đều khiến Diệp Thiên cảm thấy vô cùng hứng thú, Diệp Thiên thật sự muốn nán lại đây thêm một chút nữa để khám phá.

Thật ra, trưởng lão môn phái nhờ Diệp Thiên giúp đỡ, lại là tìm bảo tàng.

Bảo tàng thì có gì tốt chứ?

Mặc dù Diệp Thiên không thèm khát, nhưng vì trưởng lão môn phái đã nhờ, Diệp Thiên cũng đã đồng ý, vậy Diệp Thiên nhất định sẽ cố gắng thực hiện.

Diệp Thiên gật đầu, đột nhiên nhìn thấy Quan Thế Âm Thủ Trát.

Sau khi nhìn thấy cái này, Diệp Thiên vô cùng kích động, thế là từ từ bước tới muốn thu lấy.

Khi Diệp Thiên thu lấy, vốn nghĩ thứ này sẽ không dễ dàng đến tay như vậy, sẽ có muôn vàn khó khăn hiểm trở đang chờ đợi, nhưng không ngờ Diệp Thiên vừa đi đến đó, đưa tay ra liền lấy được.

Sau khi Diệp Thiên hoàn thành, vốn định rời đi, nhưng đột nhiên nhìn thấy một vật màu đỏ rực đang lấp lánh trước mắt.

Thế là Diệp Thiên định thần nhìn kỹ, mới phát hiện, hóa ra là một con tiểu long màu đỏ rực bị nhốt trong lồng, đang nhảy nhót lên xuống trong đó, muốn thoát ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Diệp Thiên vốn định quay người rời đi, nhưng Uyển Châu lại cứ muốn Diệp Thiên cứu con tiểu long đó ra.

“Diệp Thiên, ta thấy con tiểu long này thật sự quá đáng thương, ngươi cứu nó ra đi.” Uyển Châu vô cùng mềm lòng, muốn Diệp Thiên cứu con tiểu long đó ra khỏi lồng.

Sau khi nghe xong lời của Uyển Châu, Diệp Thiên lại nhìn con tiểu long trước mắt.

Uyển Châu đã lên tiếng, vì vậy Diệp Thiên quyết định giúp con tiểu long đó một tay, cứu nó ra khỏi lồng.

Diệp Thiên từ từ ngồi xuống.

Trong căn phòng đơn sơ này, lại có vài phần khí tức nhân văn.

“Mời ta đến đây có chuyện gì?” Diệp Thiên nhàn nhạt nói một câu.

“Diệp huynh, huynh thật sự đa nghi rồi.

Có lẽ trần tục sự tình quá nhiều, ảnh hưởng đến sự thanh tịnh của huynh.

Chương 662

Không có chuyện gì thì không thể mời huynh uống trà sao?" Vô Năng mỉm cười nói.

Vừa nói, Vô Năng vừa bưng một ấm trà tinh xảo, từ từ rót hai chén trà.

"Thế gian quá ồn ào, có được nhã hứng như vậy, nhàn nhã uống một chén trà, cũng là điều hiếm có.

Chi bằng, hôm nay hãy tận hưởng cảm giác tâm không vướng bận đi." Vừa nói, Vô Năng vừa bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Diệp Thiên cũng bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

"Cây trà này là ta tự tay trồng, được chế biến bằng bọt biển không rễ, hương vị thế nào?" Vô Năng nhàn nhạt nói.

"Quả nhiên hương vị thuần khiết, không chỉ nói về hương vị, mà còn là một cảnh giới tâm linh hiếm có." Nghe xong, Vô Năng cười lớn.

"Quả nhiên, ánh mắt của ta không sai, đã nhìn trúng ngươi rồi.

Tấm lệnh bài này chính là thứ ngươi cần, cầm lấy đi." Vô Năng vừa nói, vừa từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài đưa tới.

Diệp Thiên nhìn có chút bất ngờ.

"Ngươi có biết lệnh bài này quan trọng với ngươi đến mức nào không?

Ban đầu ngươi không chịu dễ dàng đưa cho người khác, bây giờ lại dễ dàng giao cho ta như vậy, ngươi sẽ không hối hận sao?" Vô Năng cười nói: "Ngươi đa nghi rồi.

Cứ cầm lấy đi, ngươi sẽ dùng đến nó.” Gặp được chuyện tốt như vậy, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không từ chối, cũng không dám đảm bảo Vô Năng có hối hận hay không.

Nếu hối hận rồi, lời đã nói ra tự nhiên sẽ không dễ dàng thu hồi, vì vậy hắn nhanh chóng nhận lấy lệnh bài.

“Ngươi có chuyện cần làm, không thanh nhàn như ta.

Thôi được rồi, ngươi đi đi.” Vô Năng mỉm cười nói.

Diệp Thiên có chút bất ngờ, không ngờ hắn lại nhanh chóng ra lệnh tiễn khách như vậy, thật khiến người ta không hiểu Vô Năng.

Hắn đương nhiên không nán lại lâu, sau khi hành một lễ liền rời khỏi đó.

Khi đi, hắn thấy có người nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

Lúc đó Vô Năng tặng lệnh bài, những người này chắc chắn cũng đã nhìn thấy, khó tránh khỏi đỏ mắt.

Một bảo vật quý hiếm như vậy, ai mà không muốn, nhìn thấy đương nhiên sẽ đỏ mắt.

Diệp Thiên đi đến bên cạnh Cùng Kỳ ở ngoài cửa, cưỡi lên lưng nó, nhanh chóng rời đi.

Lúc đó, đột nhiên phía sau nơi căn nhà gỗ phát ra một tiếng nổ lớn, Diệp Thiên quay đầu nhìn lại, Vô Năng đang giao thủ với Thao Thiết.

Từ xa có thể thấy căn nhà gỗ trong nháy mắt đã bị phá hủy không còn hình dạng.

Có thể dễ dàng nhận ra, công lực của Vô Năng vượt xa Thao Thiết, chỉ cần vài chiêu đã phân định thắng bại.

Cuối cùng, Thao Thiết bị trấn áp.

Cùng Kỳ dường như cảm nhận được Diệp Thiên trên lưng nó đang quan sát những điều này, cố ý giảm tốc độ lại, tránh ảnh hưởng đến việc quan sát của hắn.

Nhưng khi Diệp Thiên quay đầu lại, hắn phát hiện sự việc không phải như vậy, có người đã chặn hắn lại.

"Giao lệnh bài ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Nếu không, đừng trách ta không khách khí." Một nam tử mặc hắc y miễn cưỡng hiện ra, không có tọa kỵ, đứng yên trên hư không.

Giọng nói khàn khàn khiến người ta nghe vô cùng khó chịu, khí tức phát ra càng khiến người ta không thích.

Chương 663

Diệp Thiên cười một tiếng, nói: "Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời quỷ quái của ngươi sao?

Ngay cả khi ta giao lệnh bài ra, e rằng ngươi cũng sẽ không tha cho ta.

Hay là, hãy để ta thử xem công lực của ngươi thế nào đi." Lúc này, nam tử hắc y nhanh chóng xông tới, ra tay như điện chớp, trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Thiên, một quyền đánh ra, mang theo từng trận quyền phong, lực đạo mười phần.

Diệp Thiên vội vàng giơ chưởng đỡ lấy một quyền, nhưng cũng lùi về sau mấy bước lớn.

"Tiểu tử, công lực của ngươi, dường như còn kém chút hỏa hầu." Hắc y nhân nói xong, không ngừng lại, lập tức lại ra tay.

Lúc này, Diệp Thiên có thể cảm nhận được Cùng Kỳ dưới thân đang run rẩy, đối với kiểu chiến đấu như vậy nó quả thật sẽ không thích ứng, dù sao chiến đấu giữa các cường giả, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị thương oan.

Diệp Thiên điều khiển Cùng Kỳ vội vàng hạ xuống mặt đất, để tránh Cùng Kỳ bị cuốn vào vòng chiến.

"Chạy sao?

Không dễ như vậy đâu!" Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, sau đó đuổi theo, thân hình như điện, tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo hắc ảnh trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên lần nữa giơ hai tay ra chống đỡ.

Lần này, hắn đã dùng chín thành sức mạnh, nơi hai người giao thủ

hình thành một xoáy nước, xung quanh cát bụi bay mù mịt.

Lớp đất cát khô cằn trên mặt đất bị cuốn lên, lớp đất bùn ẩm ướt phía dưới lộ ra trên mặt đất.

Sau một chiêu, dưới chân hai người hình thành một hố sâu hình tròn nửa mét.

Lúc đó, sắc mặt Diệp Thiên có chút tái nhợt, chiêu vừa rồi đã rút đi quá nhiều công lực.

Lúc này kẻ thần bí dường như cũng không khá hơn là bao, hắn cúi người thở hổn hển, mặt nạ che kín mặt, không thể thấy sắc mặt hắn khó coi đến mức nào.

Diệp Thiên đột nhiên có một tia phấn khích, hiện tại đối phương đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ còn kém một đòn cuối cùng.

Hắn vội vàng một chưởng vỗ tới, mặc dù đối phương đang toàn lực chống đỡ, nhưng cả người hắn như diều đứt dây bay ngược ra xa mười mấy mét, nặng nề ngã xuống đất.

Thấy đối phương không chống đỡ nổi nữa, hắn nhanh chóng bước tới, muốn thật sự vén mặt nạ của đối phương lên, xem thử hắn là ai.

Lúc đó, kẻ thần bí xuyên qua mặt nạ phun ra một ngụm máu, sau đó trên không trung ngưng tụ thành một đồ án.

Tiếp theo, người này bị một Pháp trận đưa đi.

"Huyết Độn." Diệp Thiên lẩm bẩm trong miệng.

Người có thể sở hữu pháp thuật mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ dùng Ám Huyết Môn để thuê sát thủ.

Đây vốn là pháp thuật của đồng môn, vì vậy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận thử thách.

Sau khi trở về, hắn nuốt vài viên đan dược.

Vết thương nhỏ hôm nay đã hồi phục gần như hoàn toàn, không khác gì trạng thái đỉnh phong trước đây.

Lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Mở cửa nhìn, là trưởng lão môn phái.

"Trưởng lão, mời vào ngồi.

Không biết trưởng lão đến giữa đêm có chuyện gì?" Diệp Thiên cung kính hỏi.

"Ta gần đây phát hiện tiểu tử ngươi càng ngày càng mạnh, trong thời gian ngắn ngủi lại trưởng thành nhanh chóng như vậy, thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác rồi, ha ha ha." Trưởng lão cười nói.

"Đa tạ trưởng lão quá khen, vãn bối chỉ là tu luyện bình thường mà thôi." Diệp Thiên cung kính nói.

Chương 664

“Tiểu tử đừng khiêm tốn nữa, chuyện của ngươi ta đều biết.

Thấy ngươi có thể đột nhiên tiến bộ nhanh chóng như vậy, lão phu ta nhìn mà từ tận đáy lòng vui mừng.” “Đúng rồi, sắp tới trong môn ta sẽ có một bữa tiệc tối, hôm nay ta đặc biệt đích thân đến thông báo cho ngươi.

Trên yến tiệc tối, có đan dược đại bổ danh quý, nếu ngươi đi sẽ thu hoạch được phong phú.” Diệp Thiên nghe xong gật đầu, nói: “Đa tạ mỹ ý của trưởng lão.” “Được rồi, nói đến đây thôi, ta nên về rồi, không làm phiền ngươi nghỉ ngơi nữa.” Trưởng lão nói xong liền quay người rời đi.

Diệp Thiên nhìn bóng lưng ông ta, dường như đoán được, hiện tại hắn đã có chút ảnh hưởng lực, khó tránh khỏi sẽ có người lôi kéo.

Diệp Thiên vội vàng chạy đến bên cạnh lùm thảo dược kia.

Ở đó, ngoài lùm cây xanh nổi bật kia ra, không có bất kỳ thực vật nào khác.

“Tiểu Long, mau nhìn kìa, đây không phải là loại thảo dược đó sao?” Diệp Thiên vội vàng quay đầu nói với Tiểu Long.

Tiểu Long vội vàng chạy tới, sau đó nhìn lùm thực vật màu xanh, trên mặt nó hiện lên nụ cười vô cùng kích động.

“Diệp Thiên, Diệp Thiên!

Chỉ cần đem thảo dược này luyện thành dược hoàn rồi cho Uyển Châu uống, là có thể khiến nàng tỉnh lại được.” Tiểu Long chỉ vào cây thảo dược đó, kích động nói với Diệp Thiên.

Trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng phấn khởi, nếu vậy, Uyển

Châu sắp có cứu rồi.

Diệp Thiên bế Uyển Châu từ dưới đất lên, dịu dàng nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, đừng sợ, đợi một lát nữa sẽ có cứu rồi.

Bây giờ ta đi luyện dược hoàn cho nàng, nàng ngoan ngoãn đợi ta ở đây nhé." Sau đó, Diệp Thiên cẩn thận đặt Uyển Châu xuống đất.

Lúc này, Uyển Châu đang trong trạng thái hôn mê, căn bản không nghe thấy lời nào của Diệp Thiên.

Diệp Thiên đứng dậy, Tiểu Long chạy đến bên cạnh Diệp Thiên, nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, bây giờ ngươi cần vận dụng nội lực để luyện thảo dược thành dược hoàn, nếu không để ta giúp ngươi nhé." Diệp Thiên phủ quyết Tiểu Long: "Không cần đâu, một mình ta có thể làm được.

Ngươi cứ ở bên cạnh Uyển Châu, bảo vệ nàng.

Ta sợ trong khoảng thời gian ta vận công sẽ xảy ra bất trắc." Tiểu Long tỏ vẻ không tình nguyện, thực ra nó cũng lo lắng cho sự an nguy của Uyển Châu, chỉ là nó thích ở bên Diệp Thiên hơn.

Diệp Thiên bất đắc dĩ cười, vuốt ve đầu Tiểu Long nói: "Bây giờ ngươi là chủ nhân của Uyển Châu, nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, nghe rõ chưa?" Tiểu Long cũng biết sự thật này, thế là nghiêm túc gật đầu với Diệp Thiên, sau đó ngoan ngoãn đến bên cạnh Uyển Châu.

Rồi ngồi xuống bên cạnh Uyển Châu.

Diệp Thiên hài lòng với biểu hiện của Tiểu Long, thế là ngồi xuống đất, đặt lùm thảo dược trước mặt mình.

Diệp Thiên nhắm mắt bắt đầu vận công.

Trong suốt quá trình đó, Diệp Thiên vận công vô cùng thuận lợi, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Tiểu Long cũng nghe lời bảo vệ Uyển Châu.

Sau khi kết thúc luyện chế, Diệp Thiên mở mắt ra, nhìn thấy lùm thảo dược trước mặt lúc này đã thật sự biến thành dược hoàn.

Diệp Thiên vội vàng cầm dược hoàn đứng dậy, sau đó đến bên cạnh Uyển Châu.

Tiểu Long cũng biết Diệp Thiên đã thành công, vì vậy tâm trạng của nó cũng vô cùng kích động.

Diệp Thiên đặt đầu Uyển Châu lên đùi mình, sau đó đưa viên dược hoàn vào miệng Uyển Châu.

Diệp Thiên hơi nâng cằm Uyển Châu lên, sau đó Uyển Châu nuốt viên dược hoàn xuống.

Diệp Thiên và Tiểu Long hai người vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Uyển Châu, quan sát từng thay đổi của nàng.

Cuối cùng phát hiện, mắt của Uyển Châu đang động đậy.

Một tin tức vô cùng tốt.

Chương 665

Không lâu sau, Uyển Châu mở mắt ra, nhìn thấy Diệp Thiên và Tiểu Long hai người vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình, có chút ngạc nhiên.

Uyển Châu ngồi dậy, hỏi Diệp Thiên: "Ta làm sao vậy?

Cảm thấy đầu hơi đau!" "Sau khi tiến vào Mê Vụ Sâm Lâm, ngươi bị trúng độc.

Vừa nãy ta và Diệp Thiên đã tìm được giải dược, bây giờ đã giải độc cho ngươi rồi." Tiểu Long trả lời Uyển Châu.

Uyển Châu bừng tỉnh, nhưng trong lòng có chút áy náy, cảm thấy mình đã gây phiền phức cho Diệp Thiên và Tiểu Long.

Đột nhiên, Tiểu Long cảm thấy xung quanh có bảo vật, nó kích động báo tin này cho Diệp Thiên: "Diệp Thiên, giác quan thứ sáu của ta mách bảo ta, xung quanh chúng ta có bảo vật." Diệp Thiên cũng nghi ngờ, bởi vì nơi hắn đang ở, nhìn khắp nơi đều trống trải, sao có thể có bảo vật tồn tại chứ?

"Không thể nào, ta nhìn xung quanh một cái là thấy hết, căn bản không có chỗ nào có thể giấu bảo vật cả, có phải ngươi nhầm rồi không?" Diệp Thiên đưa ra nghi vấn của mình với Tiểu Long.

"Trực giác của ta sẽ không sai đâu, chắc chắn có bảo vật.

Mau đi thu lấy đi, đối với ta sẽ có ích lớn đó.

Chẳng lẽ ngươi không tin ta sao?" Tiểu Long cố chấp nói với Diệp Thiên.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, cũng không phải không tin Tiểu Long, chỉ là hắn cũng nói ra suy nghĩ của mình: "Đừng nói nhiều nữa, Tiểu Long,

ta không phải không tin ngươi, chỉ là cảm thấy xung quanh quá yên tĩnh.” Uyển Châu vừa tỉnh, cơ thể còn khá yếu, sắc mặt nàng vẫn còn khá tái nhợt.

Uyển Châu cũng quan sát tình hình xung quanh, cảm thấy Diệp Thiên nói có lý.

Uyển Châu cũng nói với Tiểu Long: “Tiểu Long, có thật là ngươi nhầm rồi không?

Ta cứ cảm thấy nơi này có gì đó không đúng.” Diệp Thiên gật đầu, tiếp lời: “Chúng ta có gặp phải bất trắc nào không?

Ta cảm thấy mọi chuyện đạt được quá dễ dàng, khiến ta có cảm giác không chân thực.” Lúc này, ở nơi đó, chỉ có Diệp Thiên, Uyển Châu và Tiểu Long.

Ba người căn bản không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào, hơn nữa xung quanh trống trải, không có bất kỳ âm thanh nào khiến họ cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Uyển Châu vừa từ Quỷ Môn Quan trở về, nàng đặc biệt trân trọng sinh mệnh của mình.

Khi phát hiện hiện tượng bất thường này, Uyển Châu có chút sợ hãi.

Uyển Châu dùng ánh mắt dò xét nhìn xung quanh, nắm chặt cánh tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy trong lòng Uyển Châu hẳn là vô cùng căng thẳng, bởi vì Uyển Châu thật sự dùng quá nhiều sức.

Diệp Thiên không hề kêu đau, chịu đựng sức lực của nàng.

Diệp Thiên giơ cánh tay kia lên vỗ vỗ tay Uyển Châu, an ủi: “Uyển Châu, đừng quá căng thẳng, có ta ở đây, ta nhất định sẽ bảo vệ

nàng!" Uyển Châu nhìn thấy sự chân thành trong ánh mắt Diệp Thiên, gật đầu với hắn, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Uyển Châu rúc vào sau lưng Diệp Thiên.

Cuối cùng không nhịn được đề nghị với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi, bây giờ độc của ta cũng đã giải rồi, chúng ta đừng nán lại nữa." Diệp Thiên đồng ý ý kiến của Uyển Châu, nhưng lúc đó Tiểu Long lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc, rõ ràng ở đây có bảo vật, tại sao không đi thu lấy chứ?

"Ta muốn mau chóng rời khỏi đây, ta thật sự có chút sợ hãi, luôn cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra." Diệp Thiên nghe thấy giọng nói của Uyển Châu đang run rẩy.

"Diệp Thiên, hay là ngươi đưa Uyển Châu đến một nơi an toàn trước, rồi sau đó chúng ta hãy đi tìm bảo vật nhé!" Tiểu Long đưa ra đề nghị của mình.

Diệp Thiên thấy Tiểu Long cố chấp như vậy, cũng không hy vọng làm Tiểu Long buồn, cuối cùng Diệp Thiên gật đầu với Tiểu Long.

Uyển Châu không muốn Diệp Thiên rời đi, nhưng không có cách nào.

Vì Diệp Thiên đã quyết định, Uyển Châu chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của hắn.

Diệp Thiên và Tiểu Long hai người nhanh chóng đưa Uyển Châu đến một nơi an toàn, sau đó dặn Uyển Châu cứ thành thật ở đó, bất kể gặp chuyện gì cũng không được rời đi.

Diệp Thiên cùng Tiểu Long đi vào một sơn động thần bí, chuẩn bị tiến xuống dưới để tìm bảo vật.

Chương 666

Không có Uyển Châu vướng víu, hai người tiếp tục bắt đầu hành trình thám hiểm.

Càng đi về phía trước lối đi càng chật hẹp.

Con đường vốn có thể chứa hai người, giờ chỉ còn đủ cho một người.

Hai người đành phải tách ra đi riêng, Diệp Thiên hơi cảm thấy có gì đó không ổn.

Hai bên là vách núi phủ đầy rêu xanh, bên cạnh là những cành cây đan xen ngang dọc.

Một mùi ẩm ướt nồng nặc xông vào mũi hắn.

"Tiểu Long, cẩn thận một chút, hình như có gì đó không đúng." Diệp Thiên vừa nói xong, đã nghe phía trước truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

Cành cây bên cạnh dường như sống dậy, quấn chặt lấy Tiểu Long ở phía trước.

Diệp Thiên lập tức chạy tới, rút dao găm trên người ra giải quyết sự trói buộc trên người Tiểu Long.

"Thả ta ra, đây là cái gì vậy!

Diệp Thiên, mau nghĩ cách!" Tiểu Long bị biến cố đột ngột này dọa cho mặt mày tái mét.

"Đừng vội." Diệp Thiên vừa nói vừa lấy ra cái bật lửa, định đốt cháy mấy cành cây đó, nhưng cảm thấy tay đau nhói, cái bật lửa rơi xuống đất.

“Đốt cháy ở đây, không những không cứu được nó, mà ngươi cũng sẽ phải chết ở đây.” Một lão ông không biết từ đâu xuất hiện nói.

Diệp Thiên nhìn chằm chằm lão ông trước mặt, không ngờ ở đây ngoài hai người bọn họ lại có người khác tồn tại.

“Ai?” Câu hỏi của Diệp Thiên không nhận được hồi đáp mong muốn, lão ông cười một tiếng, “Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần biết ta sẽ giúp ngươi là được.” Lời nói của lão ông khiến Diệp Thiên càng thêm nghi ngờ.

Xuất phát từ sự cẩn trọng, hắn không muốn nói chuyện và lãng phí quá nhiều thời gian.

“Ta không cần biết ngươi rốt cuộc là ai, cũng không cần biết tại sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nhưng ta làm như vậy là để cứu bạn của ta, vì vậy đừng ngăn cản ta.” Sau khi Diệp Thiên nói xong, ánh mắt lão ông hướng về Tiểu Long đang đối kháng với cành cây ở một bên.

“Ta nói ta sẽ giúp ngươi, vì vậy bạn của ngươi ta cũng nhất định sẽ giúp.

Những cành cây này đều có linh khí, chỉ cần cảm nhận có sinh vật lạ bên ngoài, chúng sẽ tự động phòng ngự chính đáng, quấn chặt lấy kẻ xâm nhập không buông.” Lão ông vừa nói vừa từ trong túi lấy ra một chiếc sáo xương màu trắng, khẽ thổi một hơi.

Những cành cây kia đều như nhận được mệnh lệnh, lùi sang hai bên.

“Dọa chết ta rồi, mấy thứ này là cái quỷ gì vậy!” Tiểu Long vừa được giải trừ trói buộc, còn đang kinh hồn chưa định, liền lẩm bẩm chửi rủa.

“Mặc dù ta không biết ngươi là ai, nhưng hôm nay ngươi đã giúp

ta, ta rất cảm kích.

Nhưng bây giờ ta phải tiếp tục lên đường rồi, hẹn ngày gặp lại!" Không biết tại sao, Diệp Thiên luôn cảm thấy người này có chút không đúng, nhưng lại không nói rõ được.

Vì vậy rời đi sớm thì tốt hơn.

"Ta biết ngươi đi tìm bảo vật, ta có thể cho ngươi vào, nhưng nhất định phải một mình ngươi vào, còn người kia không thể vào." Lão ông vừa nói vừa nhìn Tiểu Long bên cạnh.

Diệp Thiên không hiểu nhìn ông ta, "Tại sao?

Chúng ta hai người cùng đi, nơi nguy hiểm như vậy, ngươi nghĩ ta sẽ để một mình Tiểu Long ở đây sao?" Lão ông cười cười, sau đó vung tay một cái, những cành cây phía trước lập tức hình thành một bức bình phong, chặn lại con đường của họ.

"Không có tại sao, ngươi cũng không cần biết nhiều tại sao.

Chỉ cần biết chuyện này nhất định phải làm như vậy, nếu không thì không vào được.

Bạn của ngươi ta sẽ giúp trông nom." "Cho nên muốn vào thì nhất định phải một mình ngươi vào." Diệp Thiên nhìn bức bình phong trước mặt, rồi nhìn Tiểu Long, đột nhiên cảm thấy như mình đã rơi vào một cái bẫy cực lớn.

Chương 667

Chủ nhân nơi này có lẽ là người trước mắt, hoặc có lẽ mọi chuyện xảy ra hôm nay đều có mối quan hệ không thể thoát khỏi với hắn.

“Vậy thì đợi lát nữa ta sẽ vào!

Để một mình Tiểu Long ở đây, ta không yên tâm lắm.” Diệp Thiên cuối cùng quyết định từ bỏ.

Lão ông nghe lời Diệp Thiên, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

“Sợ ta làm hại nó sao?

Sợ ta bày một cái bẫy sao?” Lão ông hỏi, Diệp Thiên cũng không biểu thị sự mặc nhận.

“Người trẻ tuổi, ta tuy có thể thao túng thực vật ở đây, nhưng ta có thể đảm bảo với ngươi, ta không hề giở trò gì ở bên trong.

Bạn của ngươi ta cũng sẽ giúp chăm sóc tốt, còn về việc tại sao chỉ cho phép một người vào, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Lão ông quay đầu đánh ngất Tiểu Long đang trong trạng thái ngơ ngác, sau đó mới nói: “Ngươi phải biết bảo tàng bên trong chỉ có một phần.

Nếu tất cả đều vào, ai cũng muốn lấy, thì sao?

Ta đã nói rồi, ta sẽ giúp ngươi, chỉ cần ngươi chịu tin ta.” Nhân phẩm của Tiểu Long Diệp Thiên cũng quả thật hiểu rõ, quả thật nếu hai người cùng vào, vì chuyện bảo tàng nhất định sẽ xảy ra chuyện.

“Nhưng ta lại dựa vào đâu mà tin ngươi sẽ an toàn?” “Yên tâm đi!

Ta sẽ không làm gì ngươi đâu, dù sao ngươi cũng không có bất kỳ lợi ích gì đối với ta cả!” Diệp Thiên suy nghĩ hồi lâu cuối cùng quyết

định tiến vào xem tình hình trước.

Mặc dù biết nơi này có khả năng là một cái bẫy, nhưng đã đến nước này thì không thể rút lui.

Diệp Thiên vừa vào không lâu, Tiểu Long tỉnh lại, trong lòng nó vô cùng bực bội.

"Ai?

Ai đã đánh ngất ta?" Nó giận dữ hét lên một tiếng, nhưng không có ai hồi đáp.

"Không có ai sao?

Diệp Thiên?

Ngươi đi đâu rồi?" Lão ông vừa đi vào nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Long, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

"Diệp Thiên đã rời đi rồi." Tiểu Long bị âm thanh đột nhiên truyền ra dọa cho giật mình, sau đó mới nhìn thấy lão ông vẫn luôn bị nó phớt lờ.

"Ngươi là ai?

Ngươi ở đây à?" Lão ông cười cười, "Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần biết bây giờ ngươi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại đây.

Phải ngoan ngoãn, nếu không ta sẽ khiến ngươi không thoải mái đâu." Tiểu Long chỉ cảm thấy tất cả vận xui của đời mình đều đã gặp phải.

"Diệp Thiên đâu?" "Diệp Thiên ư?

Ta sẽ không nói cho ngươi biết." Trên đầu Tiểu Long có bầy quạ bay qua.

Lúc đó, Uyển Châu bị Diệp Thiên đưa ra ngoài cũng cuối cùng đã tỉnh lại.

"Diệp Thiên?" Tỉnh dậy tìm Diệp Thiên, nhưng đi rất nhiều nơi cũng không tìm thấy bóng dáng Diệp Thiên.

Trong lòng nàng có một linh cảm chẳng lành.

"Diệp Thiên, Diệp Thiên đi đâu rồi?" Sau đó nàng chạy ra ngoài.

Diệp Thiên là tất cả trong cuộc đời nàng, đột nhiên biến mất như vậy, trong lòng nàng có lẽ sẽ không thoải mái.

Lúc đó Diệp Thiên bước ra khỏi con hẻm, nhìn thế giới bên ngoài mà ngây người.

Chương 668

Hắn vốn nghĩ nơi xuất thân của bảo vật chắc chắn sẽ vô cùng khác biệt, hiện tại thì quả thật khác biệt, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"?" Khắp nơi đều là xương cốt, đủ các loại, có xương người, có xương động vật, tất cả đều có.

Sau khi đánh bại con hổ, Diệp Thiên tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng rồi, con hổ lại đi theo hắn.

Diệp Thiên ban đầu không để tâm, nhưng đi được một đoạn đường, hắn quay người lại và nhận ra con hổ thật sự đang đi theo mình.

"Đi đi đi, ta không rảnh bận tâm, về chỗ cũ mà ở." Diệp Thiên vẫy tay.

Nhưng con hổ đó không đi mà cứ đi theo Diệp Thiên, khiến hắn có chút không kiên nhẫn.

"Ngươi muốn ta làm gì?" Diệp Thiên bất đắc dĩ hỏi.

Chỉ thấy con hổ cúi đầu sát vào hắn, lúc này Diệp Thiên mới hiểu ý nó.

"Xin lỗi, thú cưng của ta quá nhiều rồi, không tiện mang theo." Nghe Diệp Thiên từ chối, con hổ cúi đầu, vẻ mặt dường như thất vọng.

Diệp Thiên cảm thán, không ngờ con hổ này có Linh tính khá cao, nhưng thú cưng có Linh tính cao hắn cũng có nhiều rồi, thêm một con cũng không nhiều mà bớt một con cũng không ít.

Nếu những lời này bị người khác nghe thấy, có lẽ họ sẽ đánh chết hắn mất, dù sao thú cưng có Linh tính cần thời gian bồi dưỡng, bây giờ có một con tự nguyện đi theo mà Diệp Thiên lại còn chê bai.

Suy nghĩ một lúc, Diệp Thiên cảm thấy không nên mang theo, vì hắn muốn tiếp tục khám phá hang động.

Trên đường, con hổ vẫn cứ đi theo, Diệp Thiên thấy nó chỉ đi sau lưng mình nên cũng giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đó, trên trần hang động bỗng nhiên có một khối đá rơi xuống, vừa định đập vào đầu Diệp Thiên thì con hổ lập tức lao lên.

Không kịp phản ứng, Diệp Thiên bất ngờ bị nó xô ngã, vẻ mặt tức giận nhìn con hổ.

"Làm gì vậy?

Tự nhiên xô ngã ta!" Lúc đó, một khối đá rơi xuống trước mặt hắn, Diệp Thiên mới phản ứng kịp, hóa ra nó đang bảo vệ hắn.

Diệp Thiên cảm ơn một hồi, bị bất ngờ lúc đó, con hổ đột nhiên toàn thân phát ra ánh sáng, không lâu sau liền biến thành một mỹ nữ xuất hiện trước mặt Diệp Thiên.

"Ân, chuyện gì đây?" Nhìn mỹ nữ trước mặt, Diệp Thiên không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, không ngờ đây không chỉ là một thú cưng có Linh tính, mà thậm chí còn là một thú cưng có thể biến thành hình người, hơn nữa lại là một con hổ cái.

Mỹ nữ nhìn Diệp Thiên trước mặt, thân thể không kìm được mà lại gần hắn.

Diệp Thiên tuy cảm thấy nàng có thể biến thành hình người, nhưng lại không hiểu một số kiến thức cơ bản.

Không ngờ ở trong động này lại có thể tu luyện thành hình người,

điều này cho thấy nàng có tiềm lực lớn, vậy nên hắn quyết định thu phục.

Diệp Thiên ngồi xuống, niệm chú ngữ, chỉ thấy trên trán mỹ nữ xuất hiện một đạo ấn ký, sau đó hóa thành ánh sáng thẩm thấu vào cơ thể nàng.

"Tốt rồi, xem ra đã thu phục xong, thật không biết trong cái hang động này có thứ tốt gì." Vừa bắt đầu đã có một thú cưng biết hóa hình người, Diệp Thiên bắt đầu mong đợi những bảo vật bên trong.

Càng đi sâu vào hang động, Diệp Thiên càng cảm thấy bất an, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra, cái cảm giác này càng lúc càng mạnh từ lúc con hổ cứu hắn.

"Chẳng lẽ, Uyển Châu gặp chuyện?" Diệp Thiên tự lẩm bẩm.

Sau khi đi đến cuối đường, Diệp Thiên thấy không gian bên trong bỗng nhiên rộng mở, thậm chí còn có cả kim ngân tài bảo chất đầy.

Diệp Thiên đi tới, phát hiện đều là vàng và những bảo thạch bình thường, bèn thu hết.

Khi đang lấy những tài bảo đó, hắn thấy phía sau chúng có một cỗ quan tài, lúc Diệp Thiên đang lấy đồ thì quan tài phát ra tiếng "ầm ầm".

Diệp Thiên chú ý dường như có thứ gì đó đang bò ra từ bên trong, lập tức cảnh giác.

Chương 669

"Hô…" Chỉ thấy nắp quan tài bị bật mở, một bộ xương khô đứng dậy.

Nhìn thấy chỉ là một bộ xương khô bình thường, Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, đã là một bộ xương khô bình thường rồi, tùy tiện vài cái là có thể đánh tan.

Hắn nghĩ những tài bảo bên trong đều thuộc về đối phương, cứ thế mà lấy đi cũng có chút không hay.

"Phàm nhân, ngươi làm gì ở đây?

Lấy đi tài bảo của ta?" Diệp Thiên giải thích, bộ xương khô lập tức cười, sau đó nói ra điều kiện với Diệp Thiên.

"Thế này đi, những tài bảo này có lời nguyền, nếu ngươi lấy đi làm những chuyện bất chính, thì chúng sẽ nguyền rủa tất cả những ai dính vào; nếu ngươi lấy đi làm việc tốt, thì sẽ nhận được phúc lành.

Ngươi muốn lấy đi làm gì?" Diệp Thiên nói ra mục đích của mình, bộ xương khô trầm ngâm một lúc, sau đó cho phép hắn mang tài bảo đi, và hứa sau này không được quấy rầy giấc ngủ của nó.

Thấy nó dễ dàng cho phép như vậy, Diệp Thiên cũng có chút hiếu kỳ, chỉ thấy bộ xương khô nói một câu "tiền bạc tán đi người an lạc" rồi liền quay về quan tài, nhưng lần này lại không đậy nắp.

Nhìn đối phương nói chuyện dễ chịu như vậy, Diệp Thiên cũng không quấy rầy, nhanh tay nhanh chân thu đồ xong liền rời khỏi hang động.

Trên đường đi, Diệp Thiên không gặp trở ngại nào, không lâu sau đã thuận lợi ra khỏi hang động.

Ra khỏi cửa động, hắn thấy một tiểu long và một lão ông đang đợi bên ngoài.

"Lão già, ta đã ra rồi, cho ta về đi chứ?" Diệp Thiên hỏi.

"Được thôi, nhưng ngươi đi về trước đi, ta và tiểu long sẽ theo sau." Lời của lão ông khiến Diệp Thiên cảm thấy kỳ lạ, đã có thể cùng về thì tại sao lại phải phân chia trước sau chứ?

Cảm thấy lão già này có lẽ không có ý tốt, Diệp Thiên lập tức ra tay, nhưng thân thủ của lão ông cực kỳ nhanh nhẹn, lập tức né tránh đòn tấn công của Diệp Thiên, khiến Diệp Thiên có chút khó hiểu lão ông này rốt cuộc là ai?

Lúc đó, tiểu long bên cạnh thấy hắn ra tay cũng xông lên tấn công lão ông, nhưng bóng người của lão ông cực kỳ nhanh, cả hai đòn tấn công đều bị dễ dàng né tránh, động tác ung dung tự tại, vẻ mặt như không có gì.

"Tiểu long, phun lửa!" Diệp Thiên ra lệnh.

Chỉ thấy Diệp Thiên né sang một bên, miệng tiểu long lập tức phun ra ngọn lửa, khi Diệp Thiên tưởng đối phương không có cách nào né tránh, thì chỉ thấy đối phương bất ngờ xuất hiện dưới thân tiểu long, chuẩn bị ra tay tấn công.

"Nguy hiểm!" Diệp Thiên lập tức ra tay chặn đòn tấn công, khi lão ông vừa mới tấn công tiểu long ở cự ly gần, Diệp Thiên kinh ngạc thấy trên trán đối phương xuất hiện một ấn ký thần bí.

Ngập ngừng một lát, Diệp Thiên đẩy hắn ra.

"Lão già, đừng tưởng ngươi lớn tuổi mà ta không dám dạy dỗ, ta khuyên ngươi sớm bỏ ý đồ đánh ta đi là tốt nhất." Diệp Thiên cảnh cáo.

Chỉ thấy lão ông cười lớn, dường như đang chế giễu sự vô tri của

Diệp Thiên.

"Tiểu bằng hữu, bây giờ ngươi vẫn chưa phát hiện sao?

Con tiểu long này đâu phải là một con rồng bình thường." Lời của lão ông khiến Diệp Thiên có chút hiếu kỳ, thế giới này có không ít rồng, những con rồng lợi hại tự nhiên cũng không cần phải nói, hắn cảm thấy lão ông này nói nhảm.

Thấy vẻ mặt không cấp thiết của hắn, lão ông biết Diệp Thiên đã hiểu ý mình: "Con tiểu long này mang trên mình Chân Long Huyết Mạch, nếu có thể bồi dưỡng tốt, sau này chắc chắn sẽ là một Thần Thú hô phong hoán vũ." Nghe lời lão ông, Diệp Thiên nhìn tiểu long trước mặt, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Diệp Thiên hỏi ý kiến tiểu long, "Ngươi có nguyện ý không?" Tiểu long lập tức lắc đầu.

Mặc dù không nói gì, nhưng động tác lắc đầu này khiến lão ông vô cùng bất mãn, quay lại đổ mọi tội lỗi lên đầu Diệp Thiên.

"Ngươi hỏi vậy, nó sợ ngươi, đương nhiên sẽ không trả lời." Diệp Thiên mỉm cười thờ ơ, "Vậy ta phải hỏi thế nào đây?

Hay là không hỏi?

Cứ xem nó trả lời đi." Lão ông hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn tiểu long, cười như không cười, "Ngươi có muốn đi theo ta không?

Đừng vội trả lời, nghĩ kỹ rồi nói." Đôi mắt hơi nheo lại dường như đang ám chỉ điều gì đó.

Tiểu long tuy do dự, nhưng vẫn lắc đầu.

Chương 670

Diệp Thiên bên cạnh ngược lại bật cười.

Trong mắt lão ông, Diệp Thiên rõ ràng đang cười sự không biết tự lượng sức của mình, khuôn mặt già nua của hắn lập tức không còn giữ được, ngữ khí trầm xuống, "Này, ngươi hãy nghĩ cho kỹ, đừng có hối hận đấy." Tiểu long bị vẻ mặt lạnh lùng của lão ông dọa sợ, lập tức không dám cử động, ngơ ngác không hiểu gì, vừa không muốn vừa không dám không muốn.

Thấy tiểu long bị dọa sợ, chứ không phải thật sự do dự, Diệp Thiên không nhìn nổi nữa, "Vì người ta đã không chịu, tại sao lại phải ép buộc người khác làm khó mình chứ?" Lão ông hừ mạnh một tiếng, "Gọi là ép buộc sao?

Nếu nó có cái phúc được ta bồi dưỡng, bằng không thì sẽ thành phế vật thôi." Trong lời nói, lão ông dường như tự coi mình là chúa cứu thế.

Diệp Thiên lập tức sửa lời, "Không thể nói vậy, con người ai cũng có quyền lựa chọn, không phải cứ học được năng lượng thượng thừa mới thành công." "Con người ư?

Nó chỉ là một con vật nhỏ, suy nghĩ còn chưa trưởng thành, nếu không có người đốc thúc thì sẽ phí hoài thời gian, thật sự không có tiền đồ gì cả.

Hơn nữa, ngươi chắc chắn cho nó theo ta bồi dưỡng mà không có ý đồ khác sao?" Diệp Thiên lập tức biến sắc, "Ta nói bằng lương tâm của mình, ngươi sao có thể lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử chứ?" Lão ông không nói gì, chỉ liếc Diệp Thiên một cái, lại hừ lạnh một tiếng.

Diệp Thiên thấy hắn cố chấp như vậy, cũng không nói thêm.

Lão ông lạnh lùng nhìn tiểu long, "Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, có chịu hay không?" Tiểu long bị dọa sợ, ngơ ngác không dám nói gì.

Như vậy, Diệp Thiên không hài lòng, rõ ràng là ép buộc người khác làm khó mình.

Hai người qua lại vài câu, lời nói không hợp liền đánh nhau.

Lão ông đối với tiểu long quyết tâm phải có được, vì vậy, trong trận chiến với Diệp Thiên, có thể nói là dốc toàn lực, còn Diệp Thiên thì có chút giữ lại.

Dù vậy, lão ông cũng không phải đối thủ của Diệp Thiên, bại trận.

Lão ông thở dài một tiếng, nhìn về phía tiểu long, "Kỹ năng không bằng người, không có gì để nói." Vừa nói xong, liền quay người bỏ đi.

Diệp Thiên quay người đón lấy tiểu long.

Thấy lão ông đi, tiểu long vui mừng, bay lượn quanh Diệp Thiên, vô cùng hoan hỉ.

"Bây giờ chúng ta đi tìm Uyển Châu có được không?" Diệp Thiên thương lượng với nó.

Tiểu long gật đầu, "Được, chỉ cần đi theo ngươi, đi đâu cũng được." Diệp Thiên cười, "Tại sao chứ?

Ta cũng thấy kỳ lạ, tại sao ngươi không muốn theo người kia?" Tiểu long bĩu môi, "Ngươi không thấy hắn hung dữ sao?

Ta theo hắn thì có được ngày tốt lành nào chứ?" Diệp Thiên gật gật đầu, "Cũng đúng, nhưng theo ta thì ngươi có được ngày tốt lành không?" Tiểu long thở dài, "Nhìn tướng mạo của ngươi, chắc phải tốt

hơn hắn một chút." Diệp Thiên bật cười thành tiếng, "Ngươi biết xem tướng sao?" Tiểu long không nói gì, ra vẻ cao thâm khó lường và kiêu ngạo.

Diệp Thiên "a a" cười một tiếng, "Nhanh đi thôi, Uyển Châu đang đợi sốt ruột rồi." Khi đưa tiểu long đi tìm Uyển Châu, hắn phát hiện Uyển Châu lại không thấy đâu nữa, lập tức kinh hãi không thôi.

"Nàng ấy sẽ đi đâu chứ?" Diệp Thiên lại cẩn thận tìm kiếm một vòng nhưng không có kết quả, càng thêm lo lắng.

Tiểu long vội an ủi, "Có lẽ nàng ấy đi dạo rồi." Diệp Thiên cảm thấy càng lúc càng không ổn, quay người nói với tiểu long, "Ngươi đi thám hiểm đi, nếu có phát hiện gì, lập tức quay về nói cho ta biết." Tiểu long đồng ý một tiếng rồi đi, tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy tung tích Uyển Châu, bất đắc dĩ, đành phải quay về báo cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên đấm một quyền vào cây, "Sao lại thế này?

Đều tại ta, không nên để nàng ấy một mình ở đây, vạn nhất…" Vừa nói tới đó, hắn lập tức sửa lời, "Không, sẽ không có vạn nhất nào cả, nàng ấy nhất định đang đi dạo ở đâu đó, hoặc bị việc gì đó trì hoãn rồi." Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng khó tránh khỏi lo lắng.

Tiểu long an ủi, "Ta cứ đi về phía trước, có lẽ sẽ gặp được nàng ấy." Đối với lời an ủi của tiểu long, Diệp Thiên không hề để tâm, rõ ràng là thử vận may.

Vạn nhất Uyển Châu không đi về hướng đó, hoặc đi ngược hướng thì chẳng phải càng đi càng xa sao?

Diệp Thiên dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Tiểu long cũng cảm thấy bất đắc dĩ, tự trách, "Đều tại ta không có

bản lĩnh, không tìm thấy nàng.” Nghe tiếng tự trách, Diệp Thiên thở dài, “Không liên quan gì đến ngươi, đừng tự ôm hết trách nhiệm vào mình.” Tiểu long nói, “Không phải, là lỗi của ta, nếu ta có thể tìm thấy, ngươi sẽ không tự ti như vậy.” Diệp Thiên ý thức rằng mình đã lây cảm xúc tiêu cực cho tiểu long, cứ thế này không được, sẽ làm tăng gánh nặng tâm lý cho tiểu long.

Hắn cố tình mỉm cười một cách nhẹ nhàng, “Đâu có đường cùng, có lẽ, nàng ấy đang đợi ta ở phía trước đó.” Nghe lời hắn nói, thần sắc tiểu long lập tức chấn động, “Đúng nha, đúng nha, có lẽ nàng ấy đang ở phía trước.” Cứ như vậy, hai người vừa đi vừa thảo luận.

Đột nhiên, Diệp Thiên nghe thấy tiếng tiểu long hít mũi, liền dừng bước nhìn xung quanh.

Chương 671

Hắn hiểu ra, tiểu long nhất định đói rồi, bên cạnh vừa hay có một quán ăn, chắc chắn bị mùi thức ăn hấp dẫn nên không đi được.

Cũng không trách được, đã đi xa như vậy, đừng nói tiểu long, đến hắn cũng đói rồi.

"Ngươi không đói sao?" Diệp Thiên xin lỗi nhìn nó, "Đều tại ta, chỉ lo tìm Uyển Châu mà quên ăn uống rồi." Cứ như vậy, ban đầu hắn nghĩ tiểu long sẽ vui mừng khôn xiết vì sắp có đồ ăn, nhưng lại bất ngờ thấy tiểu long vẻ mặt ngơ ngác, ánh mắt nhìn Diệp Thiên như nhìn một người xa lạ.

"Làm sao vậy?" Diệp Thiên đưa tay qua lại trước mắt nó, "Đói đến ngốc rồi sao?" Tiểu long hừ mạnh một tiếng, "Ngươi thật sự coi ta là đồ tham ăn sao?

Ngươi không cảm thấy gì à?" Diệp Thiên nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lắc đầu, "Ta cũng không cảm thấy gì." Tiểu long lại thở dài thườn thượt, "Ngươi không cảm nhận được tung tích của Uyển Châu sao?" Vừa nghe lời đó, Diệp Thiên vội nắm lấy tiểu long, "Nhanh nói cho ta biết, nàng ấy ở đâu." Tiểu long bĩu môi, "Làm đau ta rồi." Diệp Thiên vội buông tay, mắt trông ngóng đợi tiểu long.

Tiểu long đưa mắt nhìn về phía quán ăn, "Ở đó." Diệp Thiên cũng theo ánh mắt của nó nhìn về phía quán ăn.

Diệp Thiên lại một lần nữa gặng hỏi, "Nhanh nói cho ta biết, Uyển Châu ở đâu?" Khi nói, hai mắt hắn trừng lớn, đang ở bờ vực của sự mất kiên nhẫn.

Nếu không phải vì muốn biết tung tích của Uyển Châu, Diệp Thiên sẽ không khách khí nói chuyện như vậy với Phật Tổ.

Hắn đã nhẫn nhịn đến cực điểm, dường như nếu không nhận được câu trả lời mong muốn thì sẽ nổi điên.

Phật Tổ vẫn cứ mây trôi nước chảy lắc đầu.

"Này, đừng có lúc nào cũng lắc đầu được không?

Cũng đừng dùng mấy lời Phật ngữ đó lừa gạt ta." Diệp Thiên nhoài người về phía trước, dường như nếu Phật Tổ vẫn không thay đổi thì hắn sẽ ra quyền đánh tới.

Phật Tổ thì thở dài, nhắm mắt lại, như muốn làm ra vẻ mắt không thấy thì lòng không phiền.

Đột nhiên, Luân Hồi Kính phát ra một đạo quang mang, Diệp Thiên vội lấy ra xem, lại bất ngờ thấy Uyển Châu đang ở cùng Quan Âm.

Đã như vậy, thì không cần Phật Tổ trả lời nữa, Diệp Thiên liền quay người bay khỏi Phật Giới, đi về phía Nam Hải.

Trong mắt Diệp Thiên, Uyển Châu ở cùng Quan Âm, điều này khiến hắn tương đối yên tâm, chắc chắn Uyển Châu an toàn.

Hắn nóng lòng muốn gặp Uyển Châu, một đường bay nhanh, xuyên mây phá sương, từ xa, hắn nhìn thấy Phổ Đà Sơn, mây mù lượn lờ, bao phủ một loại tiên khí.

Diệp Thiên hạ xuống một khối đá núi tương đối bằng phẳng, từ trên cao nhìn xuống xung quanh, không có tâm tư thưởng thức tiên cảnh Phổ Đà Sơn, cả trái tim hắn đều treo trên người Uyển Châu, đôi mắt vội vàng tìm kiếm bóng dáng nàng.

Hắn biết đây là địa bàn của Quan Âm, chắc chắn sẽ bị Quan Âm phát hiện, theo lý mà nói thì nên đi bái phỏng Quan Âm trước, để tỏ ý, nhưng Diệp Thiên không muốn làm vậy, hắn đã sớm quyết định rồi, chỉ cần tìm thấy Uyển Châu, sẽ trực tiếp mang nàng đi, sẽ không cho

Quan Âm cơ hội nhúng tay vào đâu.

Hắn không quản Quan Âm, chỉ muốn tìm Uyển Châu.

Cuối cùng, hắn đã phát hiện ra tung tích của Uyển Châu ở trong rừng trúc kia, khu rừng trúc rậm rạp, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng Uyển Châu đang xuyên qua đó.

Hắn quá đỗi quen thuộc với bóng dáng đó, cho dù chỉ là một bóng lưng cũng có thể nhận ra.

Đã tìm thấy rồi, hắn không thể kìm nén được sự sốt ruột đó, liền nhảy xuống sườn núi, một mạch đi về phía rừng trúc.

Thấy Uyển Châu, hắn liền lớn tiếng gọi, "Uyển Châu!" Hắn cứ nghĩ Uyển Châu nghe thấy tiếng mình sẽ dừng lại, bất kể trong lòng có bao nhiêu bất mãn, cũng phải nói rõ ràng chứ?

Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị tinh thần để cãi vã rồi.

Chỉ cần Uyển Châu trút hết nỗi tức giận trong lòng ra là ổn, tự nhiên sẽ theo hắn đi thôi.

Không biết Uyển Châu có nghe thấy không, hay cố ý lảng tránh, nàng không những không dừng lại, mà còn đi nhanh hơn.

Bóng dáng nàng xuyên qua rừng trúc, Diệp Thiên sợ nàng biến mất khỏi tầm mắt của mình, liền tung người bay lên, với tốc độ cực nhanh đã hạ xuống trước mặt Uyển Châu chặn đường nàng.

"Uyển Châu, nghe ta nói này." Diệp Thiên vươn tay ra định nắm lấy nàng.

Uyển Châu nhìn thấy hắn trong khoảnh khắc đó, cũng không tỏ vẻ bất ngờ, liền quay người muốn đi về hướng khác, bàn tay Diệp Thiên vươn ra cũng hụt.

Diệp Thiên nắm chặt lấy nàng, "Uyển Châu, ngươi sao vậy?

Chương 672

Không nhận ra ta sao?" Uyển Châu nghiêng mặt đi, căn bản không nhìn hắn.

Diệp Thiên dùng hai tay giữ chặt vai nàng, buộc nàng phải đối mặt.

Đôi mắt nàng cúi xuống từ đầu đến cuối đều không ngẩng lên, dường như không muốn đối mặt với Diệp Thiên.

"Nhìn ta này." Diệp Thiên nhẹ nhàng lay lay nàng.

"Ngươi có thể buông ra trước được không?" Từ phía sau vang lên tiếng Quan Âm.

Diệp Thiên sững sờ, bất giác rụt tay xuống, quay đầu nhìn Quan Âm.

Uyển Châu cũng nhân cơ hội đó, trốn ra phía sau Quan Âm.

Diệp Thiên không hiểu, Uyển Châu tại sao lại cố tình lảng tránh hắn.

"Ngươi đã làm gì nàng ấy?" Diệp Thiên ngước mắt nhìn Quan Âm, trừ việc nghi ngờ Quan Âm đã giở trò ra, Diệp Thiên không nghĩ ra lý do nào khác.

Quan Âm khẽ lắc đầu, "Không cần nghi ngờ lý trí của nàng ấy, nàng ấy chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ." "Vậy tại sao nàng ấy lại không để ý đến ta?" Diệp Thiên không hiểu.

Quan Âm khẽ động lông mày, "Bây giờ ngươi vẫn chưa hiểu sao?" Nàng chăm chú nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên rơi vào im lặng.

“Ngươi cần phải đưa ra một lựa chọn.” Quan Âm quay đầu nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu vẫn luôn cúi đầu, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến nàng.

Đối với Diệp Thiên, đây chẳng phải là một lựa chọn khó khăn sao?

“Nếu ngươi không thể đưa ra lựa chọn, thì đừng hại người hại mình nữa.” Quan Âm nhắc nhở.

“Không!” Diệp Thiên đột nhiên ngẩng mặt lên, “Ta chọn Uyển Châu.” Khi chữ cuối cùng thốt ra, đừng nói Quan Âm, ngay cả Uyển Châu vốn vẫn cúi đầu cũng như bị kích thích mà ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, dường như không dám tin hắn lại lựa chọn như vậy.

Diệp Thiên đón lấy ánh mắt Uyển Châu, khóe miệng hiện lên một nụ cười ôn hòa.

Uyển Châu dường như bị nụ cười đó làm cảm động, khóe miệng khẽ động một chút, rồi lại cúi đầu xuống.

“Ngươi chắc chắn với lựa chọn của mình chứ?” Quan Âm hỏi lại để xác nhận.

Diệp Thiên gật đầu, “Không sai, ta rất khẳng định ta muốn nàng ấy.” “Được thôi, đã đưa ra lựa chọn rồi, vậy chuyện tiếp theo hai người hãy tự giải quyết đi.” Quan Âm nói xong, quay đầu liếc nhìn Uyển Châu phía sau.

Uyển Châu vẫn cúi đầu, nhưng trong khoảnh khắc Quan Âm quay người, nàng khẽ ngẩng đầu lên, rồi lại nhanh chóng cúi xuống.

Khóe miệng Quan Âm nở một nụ cười nhạt, rồi quay người bỏ đi.

Quan Âm cố ý rời đi, là để hai người tự giải quyết.

Thấy Quan Âm đi, Diệp Thiên đi về phía Uyển Châu.

Uyển Châu thì "hừ" lạnh một tiếng, quay người sang một bên không thèm để ý đến hắn.

"Nàng đang giận ta sao?" Diệp Thiên dùng cánh tay chạm nhẹ vào lưng nàng.

Khoảnh khắc Diệp Thiên đưa ra lựa chọn, cái nút thắt trong lòng Uyển Châu đã được tháo gỡ, nàng chỉ là do chút tính tiểu thư của phụ nữ, cố ý giận dỗi không thèm để ý đến hắn thôi.

"Ta đi khỏi đây trước được không?" Diệp Thiên dịu giọng dỗ dành.

Thấy Uyển Châu không nói gì, Diệp Thiên cúi người định ôm nàng, nhưng bị Uyển Châu đẩy ra.

Diệp Thiên bất đắc dĩ thở dài, "Nàng có bất mãn gì thì nói ra đi, cứ thế này ta không biết phải làm sao." Uyển Châu cuối cùng cũng hừ một tiếng.

Chương 673

Thấy nàng đã lên tiếng, Diệp Thiên vui mừng khôn xiết, mặc dù đó là một tiếng hừ lạnh biểu lộ sự tức giận, nhưng trong mắt Diệp Thiên, nó đang phát triển theo hướng tốt, chứng tỏ Uyển Châu đã chịu nói chuyện.

"Thế này, nàng đi khỏi đây trước, muốn đánh muốn mắng ta đều chịu, đừng để người khác xem trò cười." "Trò cười?" Uyển Châu lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi không làm chuyện gì hổ thẹn, sợ người khác cười nhạo sao?" Mặc dù giọng nàng lạnh nhạt, nhưng trong mắt Diệp Thiên, nó đã dịu đi rồi, chắc chắn trong lòng Uyển Châu đã bắt đầu cười thầm.

"Được thôi, đã không chịu đi, vậy ta chỉ có thể ôm nàng đi." Diệp Thiên cố ý làm ra tư thế cúi người định ôm.

Uyển Châu lại "hừ" một tiếng, quay người bỏ đi.

Diệp Thiên đuổi theo sau, hai người cứ thế quấn quýt không rõ ràng.

Cũng vào lúc này, hắn bắt đầu suy nghĩ một số chuyện, và cũng bắt đầu suy nghĩ về những thay đổi tiếp theo, dường như mọi thứ không còn tuân theo ý muốn của Diệp Thiên nữa.

"Có ý gì chứ?

Bây giờ nếu thật sự muốn ta rời khỏi đây sao?" Nhưng vào lúc này, tâm trạng của cả người hắn lại có những thay đổi khác, và dường như vào lúc này suy nghĩ của hắn cũng có những thay đổi khác, đặc biệt là Diệp Thiên.

Hắn căn bản không hiểu rõ, rốt cuộc muốn thay đổi theo hướng

nào, cũng căn bản không hiểu rõ, rốt cuộc muốn thay đổi như thế nào.

"Có ý gì nha?

Bây giờ rốt cuộc phải đi đâu, bây giờ rốt cuộc phải thay đổi như thế nào mới thích hợp đây, ta cũng không rõ lắm, tại sao lại muốn ta rời đi chứ?" Khi mọi chuyện đã như vậy, bất kể có sự thay đổi thế nào cũng cần phải suy nghĩ kỹ càng mọi thứ.

Trong lòng Diệp Thiên bây giờ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, trong khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn Quan Âm, dường như hắn cảm nhận được một số chuyện kỳ lạ.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy, bây giờ ta dường như căn bản không hiểu rõ rốt cuộc nên phát triển theo hướng nào nha, dù sao trong lòng ta bây giờ mọi thứ đều vô cùng ẩn khuất." Diệp Thiên ngẩng đầu dùng ánh mắt của mình nhìn Quan Âm và dùng vẻ mặt kỳ lạ đó để suy nghĩ mọi thứ.

"Nếu phải suy nghĩ những chuyện này, thì trong lòng hắn cũng bắt đầu trở nên càng thêm khác thường, càng thêm khó hiểu.

Trong khoảnh khắc đột nhiên ý thức được những chuyện như vậy, hắn cũng khắc đột nhiên suy nghĩ những chuyện như vậy, dù sao trong lòng hắn những chuyện như vậy có rất nhiều.

Cũng trong lòng Diệp Thiên, đã nảy sinh một khả năng khác, nếu thật sự dựa theo cách nghĩ hiện tại như vậy, nếu thật sự dựa theo tình huống như vậy mà phát triển, không chừng Quan Âm đang làm một số chuyện kỳ lạ.

Nếu thật sự suy nghĩ mọi thứ, thì trong lòng hắn cũng trở nên càng thêm khác thường, cũng bắt đầu trở nên càng thêm khó hiểu.

"Tại sao nhất định phải khuyên ta rời đi chứ, tại sao nhất định phải để ta rời khỏi đây?

Rốt cuộc là loại nguyên nhân gì, ta thật sự có chút không nhìn thấu, ta cũng thật sự có chút không nắm bắt được." Trong khoảnh khắc đột nhiên nghe Diệp Thiên nói như vậy, cũng khiến trong lòng hắn có những suy nghĩ và thay đổi càng khác biệt.

"Vì bây giờ mọi thứ đều đã biến thành như vậy, vậy ta nên thay đổi như thế nào đây?

Ta nên làm thế nào mới có thể khiến ngươi hiểu, ta đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, tuyệt đối sẽ không rời đi." Nhưng ngay khi Diệp Thiên nói ra điều đó, đột nhiên trong lòng hắn lại có những suy nghĩ khác.

Nhìn Quan Âm đứng đối diện, với vẻ mặt kỳ lạ như vậy, Diệp Thiên cũng bắt đầu vò đầu bứt tai, lắc đầu biểu thị kiên quyết sẽ không rời khỏi nơi này.

"Phòng chủ, bây giờ ta chỉ có một việc muốn nói với ngươi, ta bây giờ cũng có một số việc muốn làm.

Ngươi tuyệt đối không thể giải quyết mọi chuyện, những gì ẩn chứa bên trong thực sự quá nhiều." Khi Diệp Thiên nghe chuyện này, hắn cũng lo lắng cau mày.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rốt cuộc là tình huống như thế nào chứ?

Nếu thật sự nói chuyện với ta một cách sòng phẳng, không chừng có thể giải thích và đối mặt mọi thứ một cách tốt đẹp, cùng ta, chúng ta cùng nhau giải quyết." Ban đầu Diệp Thiên nói những lời này một cách ôn hòa, nhưng ngay lúc đó, hắn đột nhiên nghe thấy Quan Âm đối diện nói những lời kỳ lạ.

Khi biết những chuyện này, hắn cũng vô cùng không thể tin được.

"Nhưng ta hy vọng ngươi đừng ép buộc ta, ta bây giờ có chuyện ta

muốn ngươi làm, nếu thật sự là chuyện đó." Diệp Thiên đặc biệt nhìn lời nói của vị Quan Âm Bồ Tát trước mặt.

"Diệp Thiên, bây giờ ngoài Quan Âm Bồ Tát muốn ngươi đi ra, ta cũng hy vọng ngươi có thể nhận rõ thực tế này, ta cũng hy vọng ngươi có thể rời khỏi đây rồi." Theo nguồn âm thanh, hắn quay đầu nhìn lại, thấy Phật Tổ.

Diệp Thiên nhìn thấy ai cũng vô cùng kinh ngạc há hốc mồm nhìn.

Chương 674

"Ta không rời khỏi nơi này mà lại có thể kinh động đến cả Như Lai Phật Tổ ngài sao!" Diệp Thiên cảm thấy khi quay đầu nhìn Như Lai Phật Tổ, vẻ mặt hắn dị thường kỳ lạ, hắn cũng vui vẻ cười cười, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Quan ÂM Bồ Tát và Như Lai Phật Tổ.

"Diệp Thiên, ta bây giờ trong lòng cũng chỉ có một suy nghĩ, hy vọng ngươi có thể rời khỏi đây, để ngươi có thể một lần nữa làm những chuyện khác, dù sao bây giờ, cứ bình tĩnh một chút đi, nếu không rời đi, ta tin rằng chắc chắn sẽ không có lợi lộc gì." Diệp Thiên khi nghe Như Lai Phật Tổ nói như vậy, lại càng cảm thấy vô ngữ.

"Yên tâm đi, bất kể thế nào, ta bây giờ tuyệt đối không thể đi, hãy nói rõ ràng cho ta biết, không đi thì sẽ không đi." Không nghe hai người nói, hắn trực tiếp ngay lúc đó đã đánh nhau với cả hai.

Thấy phản ứng của Diệp Thiên như vậy, trong lòng mấy người kia càng thêm tức giận, ba người bên cạnh liền đánh nhau thành một đống.

Quan Âm Bồ Tát vung cánh tay bên cạnh né tránh trong khoảnh khắc đó, né tránh đòn tấn công của Quan Âm Bồ Tát.

Né tránh đòn tấn công của Quan Âm Bồ Tát và Như Lai Phật Tổ, Diệp Thiên dần dần chiếm thế thượng phong.

Hai người khi thấy sức mạnh của Diệp Thiên mạnh mẽ đến mức đó, cũng nhận ra dường như bây giờ căn bản không có cơ hội nào để tấn công.

Quan Âm Bồ Tát và Như Lai Phật Tổ không tiếp tục nữa, không muốn dùng cách như vậy để giải quyết mọi chuyện.

“Đã không rời đi, vậy ngươi hãy đi giải thích chuyện đó đi, hãy đi kiểm soát tốt là được rồi.” Nói xong, những lời này sau đó liền rời đi, cũng chính vào lúc này.

Diệp Thiên đã sớm thấy một người xuất hiện.

Diệp Thiên đi đến bên cạnh Phổ Hiền Bồ Tát, nhìn vẻ mặt của nàng, trực tiếp hỏi một câu hỏi đánh thẳng vào tâm hồn.

“Viên châu đó, bây giờ rốt cuộc ở đâu rồi, nói rõ cho ta biết.” Khi Diệp Thiên muốn trả lời, hắn cũng biết, viên châu đó đã sớm bị quái thú khác đoạt mất.

Bất đắc dĩ, Diệp Thiên đành phải chứng thực, và cũng trực tiếp rời khỏi nơi này.

Vì Phổ Hiền Bồ Tát đã nói, vậy cứ theo cách nàng ấy nói mà giải quyết và đối mặt mọi thứ thôi.

Mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, vậy cũng không có cách nào khác.

Khi đối mặt với mọi thứ, trong lòng hắn cũng không có suy nghĩ nào khác, chỉ đành rời khỏi nơi này tiếp tục đi về phía trước, tìm viên châu, phải đi đến Đông Hải.

Diệp Thiên nhìn nơi phía sau không có gì kỳ lạ, cũng nhìn nơi phía sau không có gì thay đổi, hắn biết chắc chắn trong thời gian tiếp theo phải cùng nhau thay đổi và giải quyết mọi vấn đề.

“Ta đã có được tất cả thông tin mình cần rồi, ta sẽ rời khỏi nơi này, ta đã có được những thứ mình đáng lẽ phải có, ta cũng tuyệt đối sẽ không tiếp tục quấy rầy nữa, đi đi, không phải các ngươi muốn ta rời đi sao?

Bây giờ ta đã có được thứ ta muốn, ta sẽ rời đi, cứ yên tâm đi.” Những lời còn lại đều giao cho Bồ Tát và Như Lai Phật Tổ, hai người nhìn Diệp Thiên tức giận rời đi, cả hai cũng không nói gì, vì đã để hắn

đi rồi, nên cũng tiếp tục bình tĩnh lại.

"Vì bây giờ mọi chuyện đã xảy ra như vậy, vào lúc này cũng bắt đầu có những thay đổi khác." Hắn ra hiệu cho Bồ Tát và Như Lai Phật Tổ, chuẩn bị rời đi ngay lập tức.

"Bây giờ ta đã đến Đông Hải, hy vọng có người có thể chào đón ta, ta tò mò, bây giờ mọi người đang ở đâu?" Diệp Thiên vừa mới mở miệng nói, thì nghe thấy tiếng từ bên trong truyền ra, nhìn thấy Đông Hải Long Vương, từ bên trong vội vàng đi ra, lại nhìn thấy vẻ mặt đó của Diệp Thiên, hắn cũng vô cùng vui vẻ.

"Thật sự quá cảm ơn Diệp Thiên rồi nha, bây giờ ta nhìn thấy ngươi cảm thấy vô cùng vui mừng, ngươi là một người bạn cũ đã lâu không gặp của ta, có thể gặp được ngươi thật sự là một điều tốt đẹp đối với ta." Nhìn Đông Hải Long Vương từ bên trong đi ra với vẻ mặt đó, Diệp Thiên cũng vui vẻ cười cười, hai người cũng đã lâu không gặp mặt rồi, và vào lúc này khi nhìn thấy Đông Hải Long Vương khiêm tốn như vậy và đối xử với hắn rất tốt, Diệp Thiên cũng không nói gì, tiếp tục bình tĩnh gật đầu.

"Lần này có một chuyện vô cùng quan trọng, ta đã tìm kiếm kiến thức ở những nơi khác, tất cả đều liên quan đến tung tích của viên châu, nhưng lại không ai nói cho ta biết, ta nên đi cụ thể nơi nào để tìm viên châu, cũng không ai nói cho ta biết, ta nên đi nơi nào để giải quyết mọi chuyện, ta chỉ có thể đến Đông Hải tìm kiếm trước." Khi Đông Hải Long Vương nghe Diệp Thiên nói như vậy, hắn cũng đã suy nghĩ đến chuyện đó, dường như thật sự có thể giải quyết được, và cũng biết vấn đề như vậy dường như thật sự rất dễ giải quyết.

Nếu thật sự phải suy nghĩ về mọi chuyện, hắn cũng đã sớm thấy vấn đề như vậy và cũng nhận ra mọi chuyện như vậy, thật sự cần phải cùng nhau nỗ lực giải quyết.

“Vậy được thôi, ta hiểu rồi, Diệp Thiên, vì ngươi có nhu cầu, vậy ta chắc chắn sẽ giúp ngươi, ngươi có cần ta giúp gì thì nói cho ta biết là được, ngươi có cần ta giúp giải quyết gì, cũng có thể nói cho ta biết, đều là chuyện nhỏ, không có vấn đề gì lớn.” Diệp Thiên nhìn Đông Hải Long Vương khiêm tốn như vậy, trong lòng Diệp Thiên cũng cảm thấy vô cùng không tiện, hy vọng hai người có thể đạt được một trạng thái bình đẳng, quan hệ giữa hai người đều rất tốt.

“Vậy đã như vậy thì ta nói mục đích của ta với ngươi trước, ta là để tìm kiếm, viên châu thật sự ẩn giấu ở đâu.

Nếu không có ở đây, hy vọng ngươi có thể giúp ta lưu ý, tiếp theo ta sẽ đi Tây Hải tìm kiếm trước.” Khi nghe Diệp Thiên nói như vậy, hắn cũng cảm thấy vô cùng bình tĩnh, vẫn muốn giúp Diệp Thiên, cảm thấy muốn cùng Diệp Thiên cùng nhau giải quyết tất cả những vấn đề này.

Cũng khi suy nghĩ về vấn đề như vậy, trong lòng hắn cũng bắt đầu trở nên vô cùng bình tĩnh, nếu thật sự muốn cùng nhau giải quyết, thì không thể thiếu sự giúp đỡ của Đông Hải Long Vương.

Ta cũng vào lúc đó nhìn Đông Hải Long Vương, hai người dành cho nhau một ánh mắt cổ vũ chung.

“Vậy thì không cần hoảng sợ nữa, có thể bình tĩnh lại, ta có thể cùng ngươi giải quyết, bây giờ hãy nhanh chóng đi đến bờ biển Tây Hải đi, xem thử Tây Hải Long Vương có thể giúp ngươi giải quyết không.” Cũng khi Diệp Thiên tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy một trận đối thoại kỳ lạ, điều này khiến nội tâm Diệp Thiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Thật sự quá khiến người ta cảm thấy đáng ghét rồi nha, nếu một người như Diệp Thiên mà cũng có thể trở thành một nhân vật lợi hại, vậy ta tại sao lại không thể chứ?” Khi ta nghe những lời như vậy, mọi

vấn đề như vậy bắt đầu có những thay đổi khác biệt hơn, và trong lòng hắn cũng bắt đầu có những suy nghĩ khác.

Chương 675

“Như vậy thật sự quá khiến người ta cảm thấy khó chịu rồi, Diệp Thiên vô cùng khó chịu, ta sẽ đánh chúng sớm.” Diệp Thiên vừa nghe thấy tên mình bị người khác xáo trộn, hắn nhìn thấy những người nói tên đó lại là Tây Hải Long Vương và Hiền Thục Bồ Tát.

“Hai người này, thật sự đáng cười quá đi, tác giả lại còn đi sau lưng nói xấu người khác, chuyện này thật sự quá khiến người ta cảm thấy ghê tởm rồi, hai người chết đi!” Diệp Thiên trong khi nói những lời đó cũng nhảy một bước về phía trước, trực tiếp đánh ngã hai người xuống đất.

Nhìn thấy Diệp Thiên lợi hại như vậy, trong lòng hai người bắt đầu cảm thấy vô cùng khó chịu, cũng bắt đầu cảm thấy vô cùng không vui, dù sao lúc đó họ đang nói xấu sau lưng.

“Ta hy vọng hai người có thể nhận thức rõ, ta cũng đã làm vậy, hai người có thể giải quyết và kiểm soát mọi thứ cho tốt.” Diệp Thiên bây giờ cảm thấy nội tâm vô cùng khó chịu, trực tiếp quay sang, đánh cho Hiền Thục Bồ Tát và Tây Hải Long Vương một trận trên mặt đất.

Sức mạnh của Diệp Thiên thực sự quá mạnh mẽ, khiến hai người cảm thấy vô cùng sợ hãi và hoảng hốt.

Cũng vào lúc đó, họ cảm thấy vô cùng lo lắng, liên tục cầu xin Diệp Thiên tha thứ, không dám nói thêm lời xấu nào nữa.

Diệp Thiên kéo họ từ dưới đất lên, nắm cổ áo của Tây Hải Long Vương và Hiền Thục Bồ Tát.

“Bây giờ ta cảnh cáo hai ngươi lần cuối cùng, nếu ta còn nghe thấy bất kỳ lời đàm tiếu hay tin đồn ác ý nào nữa.

Ta nhất định sẽ không tha cho hai ngươi.” Hiền Thục Bồ Tát ôm hận trong lòng, phái Đại Bàng Kim Sí Điểu bay tới tấn công.

Khi Kim Sí Đại Bàng bay, dường như che trời lấp nhật, đón Diệp Thiên mà bay đến.

Diệp Thiên vừa nhìn, vội bay cao hơn, dường như ai chiếm được vị trí cao nhất thì người đó chiếm ưu thế tuyệt đối.

Kim Sí Đại Bàng không những tốc độ nhanh, tấn công mạnh, mà còn vô cùng linh hoạt, không những hai cánh lớn vẫy tạo gió, chỉ cần bị vỗ trúng, thì hoặc chết hoặc bị thương nặng, móng vuốt sắc bén, lực tấn công của mỏ cũng vô cùng mạnh.

Diệp Thiên không muốn dây dưa, liền triệu hoán Cùng Kỳ.

Khoảnh khắc Cùng Kỳ xuất hiện, Kim Sí Đại Bàng như gặp khắc tinh, lập tức không dám động đậy lung tung nữa.

Diệp Thiên nhìn thấy liền cười, “Vừa nãy khí thế hung mãnh đâu rồi?

Sao giờ lại im bặt vậy?” Mặc cho hắn chế giễu thế nào, Kim Sí Đại Bàng cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng bay lượn, như đang chờ đợi mệnh lệnh.

“Ngươi là thú cưng của ai?” Diệp Thiên chất vấn.

Bất kể hắn hỏi gì, Kim Sí Đại Bàng cũng như không nghe thấy, không những không trả lời, mà còn run lẩy bẩy.

Diệp Thiên cảm thấy kỳ lạ, sao lại không nói gì chứ?

Chẳng lẽ bị Cùng Kỳ dọa sợ rồi?

Hắn rất hài lòng với biểu hiện của Cùng Kỳ, nếu không có Cùng Kỳ, một trận chiến với Kim Sí Đại Bàng không biết sẽ mất bao lâu.

Đồng thời, Hiền Thục Bồ Tát cũng cảm nhận được Kim Sí Đại

Bàng đang gặp nguy hiểm, khiến nàng vô cùng hoảng sợ, lo lắng Kim Sí Đại Bàng sẽ bị Diệp Thiên giết chết.

Nếu Kim Sí Đại Bàng có chuyện gì, thật sự rất khó ăn nói.

"Làm sao bây giờ?" Hiền Thục Bồ Tát lo lắng tự lẩm bẩm, nàng có ý muốn liều mạng với Diệp Thiên, nhưng căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên, chắc chắn sẽ uổng công chịu nhục, con đường này không thông.

Mắt nàng đảo một vòng, liền nghĩ ra một cách, đó là đi tìm Phật Tổ.

Sau khi quyết định, Hiền Thục Bồ Tát liền động thân đi tìm Phật Tổ.

Phật Tổ vừa nghe nói chuyện liên quan đến Diệp Thiên, lập tức trầm ngâm không nói.

Hắn có chút kiêng dè Diệp Thiên.

Hiền Thục Bồ Tát vừa nhìn, trong lòng liền thấp thỏm.

Sau một lúc lâu, Phật Tổ nói, "Chuyện này nếu có thể giải quyết hòa bình thì còn gì bằng, ngươi nghĩ sao?" Hiền Thục Bồ Tát vừa nghe liền đoán trúng tâm tư của Phật Tổ, xem ra, ngài ấy cũng không dám chọc Diệp Thiên.

Không được, phải kích một chút, chỉ có như vậy, mới có thể đi tìm Diệp Thiên, dù sao cũng là Phật Tổ mà, Diệp Thiên ít nhiều cũng phải kiêng dè vài phần chứ.

Chương 676

Hiền Thục Bồ Tát nói, "Chẳng lẽ chúng tiên Linh Sơn lại bị một Diệp Thiên bé nhỏ dọa sợ sao?" Lời vừa dứt, nàng thấy ánh mắt bất mãn của Phật Tổ phóng về phía mình.

Chẳng phải sao?

Ngài ấy là Phật Tổ mà, là lão đại của cả Phật giáo, sợ ai chứ?

Mặc dù trong lòng có chút kiêng dè Diệp Thiên, nhưng bề ngoài vẫn phải giả vờ ra vẻ duy ngã độc tôn.

"Ai đang làm loạn trước cửa chúng ta?" Phật Tổ ngẩng đầu hỏi.

Lời vừa dứt, liền thấy Diệp Thiên.

Diệp Thiên hạ xuống cửa Phật Tổ, đầu tiên là cười lạnh một tiếng, "Thì ra Hiền Thục Bồ Tát cũng ở đây sao?" Hiền Thục Bồ Tát lạnh mặt, trong lòng đang suy nghĩ phải đối mặt thế nào.

Nếu cứng đối cứng, chắc chắn không phải đối thủ, nhìn vẻ mặt Phật Tổ, có lẽ sẽ không giúp đỡ, nhiều nhất cũng chỉ đóng vai hòa giải, phải làm sao đây?

"Đã ở đây rồi thì còn gì tốt hơn, đỡ cho ta phải đi tìm khắp nơi." "Tìm ta?" Hiền Thục Bồ Tát hơi sững sờ.

"Chứ sao, không tìm ngươi thì tìm ai?" Hiền Thục Bồ Tát trong lòng bất an, nhưng bề ngoài lại tỏ ra cứng rắn, lông mày cau chặt: "Tìm ta làm gì?" "Đương nhiên là mang con này trả lại cho ngươi rồi, vừa hay Phật Tổ cũng xem thử." Lời vừa dứt, hắn ném ra một vật.

"Phịch" một tiếng, vật đó rơi xuống đất.

Phật Tổ và Hiền Thục Bồ Tát không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn,

không có gì khác, chính là Kim Sí Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng bất động nằm đó, như thể toàn thân đã cứng đờ.

Phật Tổ cũng kinh hãi, "Ngươi đã giết nó rồi?" Diệp Thiên khẽ cười, đối mặt với Hiền Thục Bồ Tát, "Ta đã trả lại cho ngươi con này rồi, à không, phải nhắc nhở ngươi, sau này tìm người giúp đỡ, tốt nhất nên tìm một kẻ lợi hại, con này quá yếu ớt, ngay cả một hiệp cũng không đỡ nổi, đã bại trận rồi." Gì?

Kim Sí Đại Bàng lại không đỡ nổi một hiệp?

Không chỉ Hiền Thục Bồ Tát kinh ngạc, Phật Tổ cũng vô cùng bất ngờ, đó là Kim Sí Đại Bàng đó nha?

Pháp lực của Diệp Thiên phải mạnh đến mức nào mới có thể như vậy chứ?

Phật Tổ và Hiền Thục Bồ Tát không ai nói gì, liếc nhìn nhau, dường như đang bàn bạc đối sách.

Phật Tổ đang âm thầm oán trách Hiền Thục Bồ Tát trong lòng, đều tại nàng gây ra phiền phức như vậy, đã gây rối ở đây rồi thì phải thu dọn chứ?

"Giết nó rồi?" Phật Tổ dò hỏi.

Hắn cần biết sống chết của Kim Sí Đại Bàng trước.

Diệp Thiên "a a" cười một tiếng, "Nó là súc sinh, đương nhiên phải giao cho ngươi xử lý rồi, ta chỉ đánh ngất nó thôi, thi hành một chút hình phạt nhẹ." Nhìn Kim Sí Đại Bàng bất động nằm trên đất, Phật Tổ nghĩ thầm, "Gọi là thi hành hình phạt nhẹ ư?

Vậy nếu phạt nặng thì sẽ thế nào đây?" Hắn quy định, nhưng bề ngoài vẫn phải đối phó với Diệp Thiên, để hắn nhanh chóng rời đi, đừng gây rối ở đây nữa.

“Đợi nó tỉnh, ta tự khắc sẽ xử lý, ngươi yên tâm chứ?” “Ta không yên tâm.” Diệp Thiên không chút do dự xen vào, “Ai cũng biết Phật Tổ bao che khuyết điểm nhất, nếu ta đi, ai biết ngươi có xử lý công bằng không?

Có quan hệ thân thích, đừng tưởng ta không biết nha?” Một câu súc sinh, lại còn liên hệ với Phật Tổ, khiến lão mặt Phật Tổ có chút không giữ được.

“Có người, tiếc thay lại tự xưng là Bồ Tát, lại còn làm một số chuyện trộm gà chó, tin rằng ngươi đã sớm biết rồi phải không?

Hoặc là mọi việc nàng làm đều chịu sự ám chỉ của ngươi?” “Không, không có.” Phật Tổ lập tức phủ nhận, miệng nói vậy, nhưng mắt lại nhìn về phía Hiền Thục Bồ Tát.

Trong vạn phần bất đắc dĩ, Hiền Thục Bồ Tát đành nghiến răng xin lỗi, “Chuyện trước đó, ta không đúng.” “Khoan đã.” Diệp Thiên lập tức cắt lời, “Không đúng ư?

Rõ ràng là không đúng, làm như oan ức lắm vậy, thân là Bồ Tát, lại nhỏ mọn như vậy, thật uổng công là Bồ Tát, cũng đừng phí công khổ sở, ta sẽ không chấp nhận lời xin lỗi bằng miệng của ngươi đâu.” Hiền Thục Bồ Tát có ý muốn phát hỏa, nhưng vào lúc này, nhẫn nhịn là trên hết.

“Vậy ta chuẩn bị một phong thư xin lỗi thì sao?” Chưa đợi Diệp Thiên nói, Phật Tổ vội phẩy tay, “Ngươi còn không mau đi chuẩn bị?” Diệp Thiên nhìn ra, hai người đang hợp sức tính kế, được thôi, vậy thì cứ tùy cơ ứng biến vậy.

Ở đó, Diệp Thiên tĩnh tâm đợi Hiền Thục Bồ Tát mang thư xin lỗi đến.

Chương 677

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Phật Tổ cũng không nhàn rỗi, bắt chuyện thân thiết với Diệp Thiên.

"Thấy ngươi đã nhận ra lỗi của mình rồi, cũng đừng cứ mãi bám lấy lỗi nhỏ của người khác không buông, phải biết tha người ở chỗ tha được chứ." "Thế còn phải xem thành ý của ngươi." Diệp Thiên tùy tiện nói.

Đang nói chuyện, Hiền Thục Bồ Tát cầm một phong thư xin lỗi đi tới.

Cuộc đối thoại giữa Phật Tổ và Diệp Thiên cũng kết thúc tại đây.

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Hiền Thục Bồ Tát đang đi đến.

Hiền Thục Bồ Tát nhìn Diệp Thiên, trong lòng bực bội không chịu nổi, nhưng không có cách nào, đành phải cứng rắn đối phó.

"Thư xin lỗi của ta, hy vọng ngươi nhận lấy." Hiền Thục Bồ Tát không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn như trước nữa, đưa thư xin lỗi đến trước mặt Diệp Thiên, mặt lại quay sang một bên.

Trước mặt nhiều người như vậy, xin lỗi Diệp Thiên, chẳng khác nào tự xé toạc mặt mũi ném xuống đất, rồi còn để đối phương dẫm đạp hai chân, đối với nàng, chẳng khác nào sỉ nhục lớn.

Trong lòng nàng âm thầm thề, chỉ cần nắm được cơ hội, nhất định sẽ báo thù mối hận này.

Diệp Thiên không đưa tay ra nhận, chỉ cúi đầu nhìn.

Hiền Thục Bồ Tát sững sờ, cho rằng hắn không chấp nhận, liền như cầu cứu mà nhìn về phía Phật Tổ.

Phật Tổ cũng cảm thấy khó xử trong lòng, muốn giúp nói một câu, lại lo lắng sẽ bị Diệp Thiên cãi lại, vì vậy, trầm ngâm không lập tức mở miệng.

"Ta cá nhân lười đọc chữ, chi bằng bây giờ ngươi đọc lên cho ta nghe thì sao?" Diệp Thiên nhướn mày nhìn nàng.

Hiền Thục Bồ Tát ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy phẫn hận, tự cho rằng mình đã hạ mình như vậy viết thư xin lỗi là đã cho Diệp Thiên thể diện rồi, nên biết điều mà dừng lại, vậy mà hắn lại được nước lấn tới, thật sự quá không biết điều.

Chưa đợi Hiền Thục Bồ Tát nói gì, Phật Tổ đã lên tiếng, "Vậy ngươi đọc đi." Phật Tổ bị Diệp Thiên làm phiền đến mức không chịu nổi, chỉ muốn đuổi hắn đi, vì vậy mới nói như vậy.

Vì Phật Tổ cũng đã nói như vậy, Hiền Thục Bồ Tát đành phải đọc, nén giận trong lòng và sự không cam lòng mà bắt đầu đọc.

Diệp Thiên nheo mắt nghe xong thư xin lỗi, khi mở mắt ra, hắn hừ lạnh một tiếng, "Thấy ngươi có thành ý, ta sẽ không chấp nhặt, à, đúng rồi, cánh của Kim Sí Đại Bàng Điểu bị gãy rồi, nhớ chữa trị cho nó." Quay người, Diệp Thiên bay đi, tiêu sái, khiến Phật Tổ và nhóm người ở đó tức giận.

Hiền Thục Bồ Tát lập tức tức đến hai mắt bốc hỏa, hận thù nhìn về phía Diệp Thiên bay đi, có ý muốn nói thêm, nhưng lại cảm thấy không chỗ nào để dung thân, đường đường là một Bồ Tát lại bị ức hiếp đến mức độ này.

Đặc biệt là Phật Tổ, không những không giúp, mà còn chỗ nào cũng nói giúp Diệp Thiên.

Mặc dù trong lòng oán hận, nhưng nàng cũng có thể hiểu Phật Tổ có nỗi khổ riêng, dù sao ai cũng không muốn dây dưa với một kẻ như

vậy, với tâm tư mắt không thấy thì lòng không phiền, chỉ muốn nhanh chóng đuổi hắn đi.

Phật Tổ khẽ thở dài, nhìn Kim Sí Đại Bàng trên đất, nó đã tỉnh lại, vẫy vẫy đôi cánh bị gãy, hoàn toàn không thể bay được, đáng thương phát ra tiếng kêu ai oán.

Phật Tổ lệnh người đưa nó đi chữa trị.

Hiền Thục Bồ Tát tự nhiên không nuốt trôi cục tức này, hy vọng Phật Tổ có thể làm chủ cho nàng, cho Diệp Thiên một chút thể diện.

Phật Tổ phẩy phẩy tay, "Ngươi cũng lui xuống đi." Hiền Thục Bồ Tát bất đắc dĩ, đành phải xám xịt rời đi.

Chuyện này dường như đã kết thúc, nhưng Phật Tổ lại không vui lắm, hắn thấy Diệp Thiên quá kiêu ngạo, căn bản không đặt thần Phật vào mắt, nên phải cho hắn một chút bài học mới được.

Hắn quay đầu nhìn Quan Âm.

Quan Âm dường như đoán được tâm tư của Phật Tổ, khẽ cúi người.

"Cứ để nó phát triển như vậy, không biết tiếp theo kẻ xui xẻo sẽ là ai, phải khiến hắn thu liễm một chút mới được." Lời này vừa nói ra, những đệ tử ngồi dưới liền lần lượt kể tội Diệp Thiên không ngừng.

Dường như làm ác mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Phật Tổ gật gật đầu, thấy Hiền Thục Bồ Tát không phải là một ví dụ tốt, liền kích động sự phẫn nộ của mọi người.

Thân là Phật Tổ, nếu không làm gì đó, ngay cả đệ tử cũng không nuốt trôi cục tức này.

Chương 678

“Ngươi đi tạo ra một số trở ngại, để hắn bớt kiêu căng đi.” Phật Tổ nói với Quan Âm.

Quan Âm vội vàng đáp một tiếng, rồi quay người đi.

Cái gọi là tạo ra một số trở ngại, chẳng qua là hành sự trong bóng tối, nếu không, bị Diệp Thiên biết được, lại không biết sẽ gây ra hỗn loạn gì nữa?

Quan Âm vừa đi vừa suy nghĩ, làm thế nào mới có thể làm cho mọi chuyện hoàn hảo và kín đáo đây?

Nàng thấu hiểu tính cách của Diệp Thiên, ngay cả Phật Tổ cũng không dám đối đầu công khai với hắn, mặc dù nàng nhận lệnh của Phật Tổ để hành sự, nhưng nếu bị Diệp Thiên biết được, đầu tiên sẽ tìm Quan Âm mà tính sổ, đến lúc đó, Phật Tổ cùng lắm cũng chỉ như bây giờ mà xử lý qua loa, căn bản sẽ không xé rách mặt với Diệp Thiên.

Đối với Quan Âm, đây thật sự không phải là một việc dễ dàng.

Lại nói Diệp Thiên đang bay lượn không mục đích, thỉnh thoảng lại nhìn quanh, hy vọng tìm được tung tích của Uyển Châu.

“Uyển Châu, nàng ở đâu vậy?

Tại sao lại cố ý tránh ta?” Diệp Thiên tự lẩm bẩm.

Trong lòng hắn tràn ngập Uyển Châu, đối với việc đắc tội với thần Phật trong nước hoàn toàn không để tâm.

Đột nhiên, hắn thấy trong đám mây phía trước có một người ẩn hiện đang bay lượn, không khỏi khẽ động lòng.

Bay lâu như vậy, chưa gặp một ai cả, vừa hay có thể hỏi đường.

Nghĩ vậy, hắn liền tăng tốc bay tới.

Người kia phát hiện có người đến gần, liền dừng lại, muốn xem thử.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên cũng đến gần, nhìn rõ, đối phương chính là Bồ Đề Phật Tổ.

Đối với điều này, Diệp Thiên rất vui, dù sao tông phái của Bồ Đề Phật Tổ cũng ở đây, có lẽ có thể biết được manh mối về Uyển Châu.

"Ta tưởng là ai chứ?

Thì ra là Bồ Đề Phật Tổ ngài sao?" Diệp Thiên dương dương tự đắc nói, để hỏi thăm tung tích Uyển Châu, hắn cố ý nặn ra một chút nụ cười, đối xử khách khí.

Bồ Đề Phật Tổ vừa nhìn, liền quay người muốn đi, dường như căn bản không thèm giao thiệp với Diệp Thiên.

Diệp Thiên vội vàng lách người chặn đường đi của hắn, "Ngươi muốn đi đâu?

Ta có chuyện muốn hỏi." Hai phần nụ cười gượng ép trên mặt hắn cũng đã biến mất.

Vốn dĩ hắn nói chuyện khách khí, nhưng thái độ của Bồ Đề Phật Tổ khiến hắn vô cùng bất mãn.

Bồ Đề Phật Tổ không nói gì, chỉ ngẩng mắt liếc nhìn hắn một cái, trong ánh mắt càng có nhiều vẻ khinh thường.

Lại lạnh lùng như vậy, khiến Diệp Thiên vô cùng tức giận, dựa vào Diệp Thiên hắn, bất kể đi đâu, ai mà không phải cho hắn vài phần thể diện chứ?

Hắn thiên vị Bồ Đề Phật Tổ, muốn mời rượu lại không uống, lại

muốn uống rượu phạt.

Hắn nghĩ, hỏi thăm tung tích của Uyển Châu là quan trọng, không cần phải cãi vã với kẻ xa lạ.

Đối với Diệp Thiên, không có gì quan trọng hơn Uyển Châu.

Nghĩ vậy, Diệp Thiên cũng thoải mái hơn, "Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi có thấy Uyển Châu không, biết tung tích của nàng ấy cũng được." Nói xong liền chăm chú nhìn Bồ Đề Phật Tổ.

Bồ Đề Phật Tổ lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó quay người trực tiếp rời đi.

"Này, ngươi bị câm sao?" Diệp Thiên hét lớn vào bóng lưng hắn.

Bồ Đề Phật Tổ không quay đầu lại, như thể hoàn toàn không nghe thấy.

Chương 679

"Kẻ đáng ghét, chẳng lẽ tâm trạng ta tốt, nói chuyện đàng hoàng với ngươi mà ngươi không nghe, cứ phải ép ta phát hỏa mới chịu sao?" Diệp Thiên tức đến mức muốn xông lên, giữ lấy Bồ Đề Phật Tổ mà dạy dỗ tử tế, làm sao hắn có thể chịu được cái khí đó chứ?

Thấy Bồ Đề Phật Tổ bỏ đi, cục tức trong lòng Diệp Thiên lại không thể nuốt trôi.

"Chưa từng có ai dám đối xử với ta kiểu thái độ đó." Diệp Thiên hận hận nói.

Nếu không trút giận, Diệp Thiên sẽ không thoải mái, hắn nhướn mày, quyết định đi tìm một kẻ xui xẻo để trút giận.

Đột nhiên, Diệp Thiên thấy có thứ gì đó, như mưa, từ trên cao rơi xuống, lọt vào trong đám mây, ngay sau đó dường như thấy gió mà lớn lên, nhanh chóng biến lớn.

Cái gì vậy?

Diệp Thiên cảm thấy hiếu kỳ, liền bay về phía đó.

Chưa kịp đến gần, hắn thấy những thứ đó liên tục nhảy lên tấn công hắn.

"Thứ gì?" Diệp Thiên hét lớn một tiếng.

Liên tiếp mấy kẻ như vậy nhảy đến trước mặt hắn, đợi Diệp Thiên nhìn rõ, thì ra đây đều là những con cá chép tinh.

"Không ngờ lại xuất hiện những thứ này, thật sự nằm ngoài dự đoán của ta." Diệp Thiên vừa đối phó với những con cá chép tinh tấn công, vừa nghĩ, tại sao lại xuất hiện nhiều cá chép tinh như vậy chứ?

Mặc dù không phải những con cá chép tinh này đáng ghét, nhưng bây giờ hắn đang tâm trạng không tốt, muốn tìm một chỗ để xả giận mà không tìm được, lại tự mình đưa đến tận cửa rồi.

"Đến đúng lúc lắm." Diệp Thiên hừ lạnh, một quyền đánh bay một con cá chép tinh ra ngoài.

Con cá chép tinh bị đánh bay thảm thiết kêu một tiếng, ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn.

"Không chết sao?" Diệp Thiên cho rằng mình ra tay nhẹ rồi, định đến bổ thêm một đòn, nhưng lại bị những con cá chép tinh khác chặn lại.

Diệp Thiên vốn dĩ trong lòng đang có một cục tức, lại thấy những con cá chép tinh này không biết tốt xấu, lập tức giận điên người, liên tiếp ra tay tàn nhẫn, nhanh chóng giết chết mấy con cá chép tinh.

Trong lúc giao chiến, vừa hay con cá chép tinh bị thương trước đó lại đến gần, hắn giơ chân lên, lại một cước đá bay nó, tên kia lập tức nằm đó bất động.

Mặc dù Quan Âm Bồ Tát không hiện thân, nhưng trong lòng Diệp Thiên đã đoán được vài phần, những con cá chép tinh này tám chín phần là do Quan Âm giở trò.

Chắc chắn nàng đang ở trong bóng tối quan sát.

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, cố ý đánh cho Quan Âm xem.

Thấy những con cá chép tinh liên tiếp chết đi, Quan Âm quả nhiên đau lòng không thôi, nếu nàng không hiện thân nữa, những con cá chép tinh này sẽ chết hết trong tay hắn mất.

Bất đắc dĩ, Quan Âm vội vàng hô lớn một tiếng, "Dừng tay!" Nghe tiếng hô, Diệp Thiên quả nhiên dừng tay, và quay đầu nhìn lại.

Quan Âm vội nói, “Chúng cũng là sinh linh, hà tất phải giết tuyệt như vậy chứ?” Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, “Sinh linh?

Ngươi có biết gì về sinh linh không?” Quan Âm hơi do dự, cũng lo lắng Diệp Thiên sẽ nghi ngờ lên đầu mình, nếu thật sự như vậy, với sự hiểu biết của nàng về Diệp Thiên, không chừng hắn sẽ phá nát Phổ Đà Sơn của nàng thành ra thế nào chứ?

“Bất kể sinh linh trên thế gian, hay sinh linh ở Tiên Giới, đều nên ở đúng chỗ của mình, nhìn những con cá chép tinh này, không chịu yên ổn ở dưới nước, lại chạy lên đây, chẳng phải tự mình tìm cái chết sao?” Quan Âm lại nói, “Có lẽ chúng chỉ ngẫu nhiên đi qua đây, hãy thả cho chúng một con đường sống đi chứ?” Diệp Thiên vừa nghe, lập tức nheo mắt nhìn Quan Âm.

Quan Âm bị ánh mắt sắc bén đó của hắn làm chấn động, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, “May mà gặp ta, nếu gặp người khác, chẳng phải sẽ đại khai sát giới sao?

Như vậy, lại không biết có bao nhiêu sinh linh sẽ bị hại.” “……” Quan Âm bị chặn họng không nói nên lời.

“Vì đã đụng vào tay ta, nếu không giết, thì quá không phải.” Diệp Thiên bất ngờ ra tay, liên tiếp lại giết chết hai con cá chép tinh.

Quan Âm không ngờ hắn lại cố chấp như vậy, lại định ngăn cản, nhưng Diệp Thiên căn bản không thèm nghe lời nàng nữa, trực tiếp đánh chết tất cả những con cá chép tinh này, mới dừng tay.

Con cá chép tinh cuối cùng bị đánh chết, ngay trước mắt Quan Âm.

Chương 680

Đã bao giờ, Quan Âm trong Tam Giới cũng là một nhân vật có tiếng tăm, ai mà không nể nàng vài phần thể diện chứ?

Nhưng ở chỗ Diệp Thiên, chẳng ăn thua gì.

Những con cá chép tinh này theo ý nàng mà tấn công Diệp Thiên, nhưng nàng lại trơ mắt nhìn chúng toàn quân bị tiêu diệt, thậm chí còn không kịp cứu.

Đột nhiên, Diệp Thiên quay người đón lấy ánh mắt đau lòng của Quan Âm.

Thấy những con cá chép tinh do mình bồi dưỡng bị đánh chết như vậy, Quan Âm sao có thể không đau lòng chứ?

Nhưng khi đối mặt với ánh mắt của Diệp Thiên, nàng phải giả vờ như không có chuyện gì.

"Những con cá chép này nhìn quen thuộc đặc biệt nha?" Diệp Thiên ra vẻ như có điều suy nghĩ, dường như muốn nhớ lại đã gặp chúng ở đâu, đồng thời nhướn mắt nhìn về phía Quan Âm.

Như vậy, Quan Âm càng thêm kinh hãi trong lòng, nàng thấy ánh mắt Diệp Thiên rõ ràng đang nghi ngờ.

Quan Âm vội nói, "Cá chép mà, chẳng phải đều giống nhau sao?" Bây giờ nàng chỉ có thể hy vọng tất cả cá chép đều đã chết hết, trên người lại không có dấu hiệu gì, chỉ cần kiên trì không thừa nhận là được.

Diệp Thiên càng thêm nghi ngờ, "Ta nhớ ao sen của ngươi cũng có cá chép phải không?" Ngữ khí tưởng như hỏi thăm, nhưng ánh mắt nhìn Quan Âm rõ ràng là chất vấn.

Quan Âm trong lòng kinh hãi, “Ta sao?” Diệp Thiên lại cười lạnh, “Trước tiên là cá chép tinh hiện thân tấn công, sau đó ngươi hiện thân, chẳng lẽ chỉ là một sự trùng hợp sao?

Nếu là trùng hợp, vậy thì trùng hợp cũng quá khéo léo rồi phải không?” “Xem ra, nếu ta nói là ngẫu nhiên gặp được trên đường, ngươi sẽ không tin sao?” “Nếu là ngươi thì sao?” Diệp Thiên hỏi ngược lại, lời vừa dứt liền nhe răng cười.

Diệp Thiên khẽ nheo mắt chăm chú nhìn Quan Âm, không bỏ qua bất kỳ một thay đổi biểu cảm nhỏ nhặt nào trên mặt nàng, dường như mọi chuyện của Quan Âm đều không thể thoát khỏi đôi mắt của hắn.

Dù là một người lợi hại như Quan Âm, khi đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Thiên, cũng không khỏi rụt rè.

“Ngươi chột dạ sao?” Diệp Thiên nói với ngữ khí vô cùng khẳng định.

“Nói đùa, ta chột dạ sao?” Quan Âm cố ý nâng cao giọng, và làm ra vẻ lạnh lùng, để che giấu sự chột dạ trong lòng.

Khi Diệp Thiên hạ mắt xuống, khóe miệng hắn lại càng nở nụ cười lạnh lùng hơn, từ những hành động đó của Quan Âm, hắn có thể khẳng định rồi.

Quan Âm đang nghĩ, tiếp theo phải làm sao đây?

Ban đầu muốn cứu những con cá chép tinh đó khỏi tay Diệp Thiên, kết quả một con cũng không cứu được, ngay trước mắt nàng, bị Diệp Thiên đánh chết tươi.

Nàng ý thức rõ ràng, nếu còn ở lại, có lẽ sẽ lộ ra nhiều sơ hở hơn, chi bằng nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

“Ngươi đi đâu?” Khi Quan Âm vừa quay người định đi, Diệp Thiên nói một câu.

Quan Âm lạnh lùng nói, “Dường như ta không cần thiết phải xin phép ngươi cả việc đi đâu phải không?” “Ngươi đi đâu, ta không quản được, nhưng ít nhất cũng phải thu dọn thi thể chứ?” Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Quan Âm.

Mỗi từ Diệp Thiên nói ra đều như kim châm đâm vào lòng Quan Âm.

Để biểu thị không có quan hệ gì với những con cá chép tinh này, Quan Âm hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại mà bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, Diệp Thiên không ngừng cười lạnh.

Quán Thế Âm đi lúc thì như không có chuyện gì, mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại rỉ máu.

Bọn cá chép đó, số lượng nhiều như vậy, lại bị Diệp Thiên giết chết, Quán Thế Âm không cam lòng, thề rằng nhất định sẽ báo thù cho bọn cá chép đó, không để chúng chết uổng.

Quán Thế Âm đi tìm Như Lai để cáo trạng, vừa đi vừa đến chỗ Như Lai.

Giữa đường, nàng bất chợt gặp Hiền Thục Bồ Tát.

Hai người nói chuyện, biết cả hai đều muốn đi tìm Như Lai, liền chuẩn bị đi cùng nhau.

Trên đường đi, Quán Thế Âm kể cho Hiền Thục Bồ Tát mục đích tìm Như Lai, vừa nói vừa khóc, vì thật sự đau lòng cho những con cá chép kia!

Chương 681

Hiền Thục Bồ Tát thấy Quán Thế Âm đau lòng như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu.

Nàng cùng Quán Thế Âm bàn bạc với Như Lai.

Vừa đi vừa thảo luận.

Hiền Thục Bồ Tát cũng kể cho Quán Thế Âm chuyện lần trước bị Diệp Thiên làm nhục khi đi xin lỗi.

Cả hai đều nghiến răng nghiến lợi căm hận Diệp Thiên.

Không lâu sau, Quán Thế Âm và Hiền Thục Bồ Tát đã tới chỗ Như Lai.

Quán Thế Âm vô cùng phẫn nộ nói với Như Lai: "Cái tên Diệp Thiên này, quá đỗi cả gan làm càn!

Hắn dám trước mặt ta giết chết cá chép của ta, thật tức chết ta rồi!

Ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho ta nha, nếu không thì nhiều cá chép của ta, vô cớ bị Diệp Thiên sát hại như vậy, dù chết rồi cũng không thể an tâm!" Vừa nói, Quán Thế Âm Bồ Tát lại khóc.

Như Lai vội vàng an ủi, nói nhất định sẽ báo thù.

Hiền Thục Bồ Tát cũng ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, kể cho Như Lai nghe chuyện Diệp Thiên đã làm nàng tức tối thế nào trước đây, và cả nỗi uất ức khi lần trước phải nhận lỗi với Diệp Thiên.

"Diệp Thiên cứ như vậy mắt không có ai, đơn giản là coi ai ra gì..." "Đủ rồi, nói cho ta biết..." Như Lai cảm thấy Hiền Thục Bồ Tát dừng lại ở chỗ không nên nói những lời không hay, liền nhíu mày, và bảo Hiền Thục Bồ Tát tiếp tục.

Không ai chú ý thấy khóe miệng Hiền Thục Bồ Tát khẽ nhếch lên một nụ cười, nàng liền nhanh chóng khôi phục lại ngữ khí ủy khuất ban nãy: "Phật Tổ nhìn thấy hắn cũng phải nhường ba phần, huống chi là một Như Lai nhỏ nhoi như ta?

Hắn vì thế mà cả gan làm càn, làm ra chuyện không hay, Phật Tổ cũng không trừng phạt, vậy thì Như Lai lại làm được gì đây?".

"Làm gì có cái lý đó!

Ai cho hắn cái gan lớn đến vậy mà kiêu ngạo, tức chết ta rồi!" Vừa dứt lời, Như Lai nghiến răng nghiến lợi, tiện tay hất đổ đĩa trái cây bày trên bàn.

Khí thế đó khiến cả Hiền Thục Bồ Tát và Quán Thế Âm ở bên cạnh đều giật mình.

Đồng thời, cả hai cũng thầm vui mừng trong lòng, vì biết rằng không lâu nữa, Diệp Thiên sẽ gặp vận rủi.

Quán Thế Âm chợt nhớ ra, Diệp Thiên vừa rồi có hỏi về Uyển Châu.

Nàng cũng biết Uyển Châu, chỉ là nhất thời không biết Uyển Châu đã đi đâu.

Đã lâu rồi nàng cũng không gặp Uyển Châu.

Thế là, trong lòng nàng nảy ra một ý, có thể tìm Uyển Châu.

Quán Thế Âm nói với Như Lai: "Vừa rồi hắn gặp ta, hỏi thăm chuyện Uyển Châu.

Hắn không tìm được người, vội vàng như phát điên.

Từ đó ta biết, Uyển Châu này rất quan trọng đối với Diệp Thiên.

Vậy không bằng ta cũng đi tìm Uyển Châu, tìm được rồi không nói cho Diệp Thiên, để nàng ấy trở thành một nhược điểm của Diệp

Thiên.” Như Lai nghe xong, nghĩ đây có lẽ là một cách hay để giáng uy phong của Diệp Thiên, liền đồng ý, bảo Quán Thế Âm đi tìm tung tích Uyển Châu.

Kể từ lần Diệp Thiên giết cá chép đó, Quán Thế Âm đặc biệt chú ý đến hắn, muốn mượn cơ hội báo thù.

Nhưng từ sau chuyện không hay xảy ra ở Thiên Giới hôm đó, mấy ngày nay Diệp Thiên vẫn luôn đi lại ở phàm gian, tìm kiếm tung tích Uyển Châu.

Có lẽ Diệp Thiên cho rằng Uyển Châu sẽ không ở Thiên Giới, nên không còn lên Thiên Giới dò hỏi tin tức nữa.

Lần trước Như Lai bảo Quán Thế Âm đi tìm tung tích Uyển Châu, Quán Thế Âm cũng dốc hết sức tìm kiếm, nhưng không hiểu sao vẫn không dò la được tung tích Uyển Châu.

Đã lâu như vậy trôi qua, Quán Thế Âm càng lúc càng sốt ruột và bất an, sợ Diệp Thiên tìm được Uyển Châu trước.

Chương 682

Như vậy không những không thể uy hiếp được Diệp Thiên, mà còn khó ăn nói với Như Lai, không chừng còn đắc tội với ngài ấy.

Thế là Quán Thế Âm lại ở phàm gian lần nữa điểm hóa một số cá chép, bảo chúng giúp theo dõi động tĩnh của Diệp Thiên, nếu Diệp Thiên có chút gió thổi cỏ lay liền báo cáo.

Những con cá chép được Quán Thế Âm điểm hóa này có chút ám ảnh tâm lý, dù sao chuyện lần trước cũng chưa qua bao lâu.

Lần này nàng thầm hứa với bọn cá chép rằng nhất định sẽ bảo vệ tốt, sẽ không để chúng lại thảm tao độc thủ.

Quán Thế Âm giữ lời hứa với bọn cá chép đó.

Đã lâu như vậy trôi qua, Quán Thế Âm vẫn không có manh mối nào.

Như Lai đã phái người đến hỏi một lần, nàng liền nói với người đó rằng đang trong quá trình tìm kiếm, đã nắm được một chút tin tức, nhưng không tiện tiết lộ cho người khác.

Người đó về bẩm báo với Như Lai.

Kể từ lần đó, Như Lai cũng không phái người đến hỏi nữa.

Chỉ là nếu không có thêm chút manh mối nào, thì nàng không thể nào tìm tiếp được nữa.

Một ngày nọ, Quán Thế Âm đang ngẩn ngơ bên hồ sen, không biết từ lúc nào lại nhớ đến những con cá chép kia, chợt nảy ra một ý hay.

Nàng có thể dùng lá sen biến ra một Uyển Châu giả để đánh lừa Diệp Thiên, như vậy chẳng phải tốt sao?

Quán Thế Âm cảm thấy phương pháp này khả thi, thế là dùng lá sen biến ra một Uyển Châu giả, hình thái và dung mạo giống hệt Uyển Châu thật.

Quán Thế Âm rất tự tin vào pháp thuật của mình, cho dù Diệp Thiên có Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng sẽ không nhận ra đồ giả, huống hồ hắn không có.

Tiếp theo, nàng phải tung tin đồn để Diệp Thiên biết Uyển Châu đang ở Thiên Giới, sau đó để Diệp Thiên lên Thiên Giới tìm kiếm Uyển Châu giả này, tạm thời không đi tìm Uyển Châu thật.

Nhiệm vụ tung tin tức này chỉ có thể do những con cá chép được Quán Thế Âm điểm hóa hoàn thành.

Bọn cá chép này cũng không làm Quán Thế Âm thất vọng, công việc hoàn thành rất tốt.

Ngày đầu tiên tin đồn được tung ra, ngày thứ hai Diệp Thiên đã lên Thiên Giới tìm Uyển Châu, vì có cá chép báo cáo tin tức cho Quán Thế Âm.

Thế là, Quán Thế Âm đã sớm rời đi, không gặp Diệp Thiên.

Mặc dù trong lòng nàng mong Diệp Thiên sớm chịu trừng phạt, nhưng cũng không thể vội vàng nhất thời, bây giờ cần phải nhẫn nại!

Diệp Thiên hấp tấp đi đến Thiên Giới, và cũng nhìn thấy Uyển Châu ở đó.

Chỉ là hắn luôn cảm thấy Uyển Châu có gì đó kỳ lạ, nhưng lại không thể nói ra được chỗ nào kỳ lạ.

Dù sao thì hắn vẫn cảm thấy không đúng lắm, chỉ là hình thái vẫn là hình thái đó, dung mạo vẫn là dung mạo đó, Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều.

Hắn liền kể với Uyển Châu về những vất vả mà hắn đã chịu đựng trong thời gian qua để tìm nàng.

Bên này, Diệp Thiên vừa tìm thấy Uyển Châu.

Bên kia, Quán Thế Âm đi tìm Như Lai.

Ở chỗ Như Lai, Quán Thế Âm nói với Như Lai rằng đã tìm thấy Uyển Châu.

Chỉ là khi tìm Uyển Châu, nàng tình cờ gặp Diệp Thiên cũng đang tìm Uyển Châu, thế là Diệp Thiên cũng tìm thấy Uyển Châu.

Khi Quán Thế Âm nói những điều này, nàng rõ ràng nhận ra vẻ mặt không vui của Như Lai, nhưng nàng chỉ làm như không thấy.

Như Lai hỏi: "Nếu đã tìm thấy Uyển Châu và gặp Diệp Thiên, vậy Diệp Thiên và Uyển Châu hiện đang ở đâu?" Quán Thế Âm nói với Như Lai: "Ở Thiên Giới.

Nếu ngài muốn gặp Uyển Châu, ta có thể cho người đưa Uyển Châu đến." Như Lai quả thực muốn gặp Uyển Châu, thế là bảo Quán Thế Âm đưa Uyển Châu đến.

Chương 683

Như Lai đặc biệt tò mò rằng người có thể khiến Diệp Thiên – một kẻ cả gan làm càn – coi trọng, chắc chắn phải có điểm đặc biệt.

Diệp Thiên và Uyển Châu chưa nói được mấy câu, liền có người đi đến nói với Uyển Châu: "Như Lai muốn gặp cô, mời cô đi cùng ta một chuyến!" Diệp Thiên lập tức lẩm bẩm trong lòng, Như Lai tìm Uyển Châu có thể có chuyện gì chứ?

Tổng không phải là làm ra chuyện gì quá đáng với Uyển Châu chứ?

Hắn cảm thấy không yên tâm, thế là đi theo Uyển Châu cùng đi gặp Như Lai.

Diệp Thiên và Uyển Châu cùng đến chỗ Như Lai, thấy có rất nhiều đệ tử Linh Sơn cũng ở đó, mỗi người đều mang vẻ mặt không thân thiện, dường như không hoan nghênh hai người.

Uyển Châu thấy vẻ mặt hung dữ của các đệ tử Linh Sơn, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, liền nắm chặt tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng Uyển Châu, liền nói với bọn chúng: "Từng đứa một mà dám dọa Uyển Châu, ta sẽ cho các ngươi nếm chút mùi vị khổ sở." Diệp Thiên vừa nói xong, những đệ tử kia liền thu lại vẻ mặt của mình.

Như Lai thấy cảnh này, trong lòng giận sôi lên, lập tức nổi giận đùng đùng.

Một phàm nhân mà lại dám chỉ tay năm ngón với đệ tử Linh Sơn của ta, thật sự không coi ta ra gì, tức chết ta rồi!

Ta phải cho hắn biết lợi hại!

Như Lai thực sự nổi giận, thế là phóng thích Linh Lực của mình.

Ngay cả phàm nhân, dưới Linh Lực mạnh mẽ như vậy cũng sẽ cảm thấy áp lực lớn.

Quả nhiên, Linh Lực này đã có tác dụng với Diệp Thiên, hắn phải cố gắng chống đỡ đứng vững ở đó.

Nếu không có ý chí kiên cường, e rằng hắn đã quỳ gối trước Như Lai rồi.

Nhưng tình hình của Uyển Châu bên cạnh lại rất tồi tệ, nàng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Quán Thế Âm ở đằng kia cũng thấy Uyển Châu dị thường, lập tức sợ hãi.

Uyển Châu giả này được nàng tạo ra bằng Linh Lực của chính mình, nhưng Linh Lực của nàng thì xa xa không thể so sánh với Linh Lực của Như Lai.

Nếu Như Lai phóng thích toàn bộ Linh Lực, Uyển Châu giả được Linh Lực của Quán Thế Âm chống đỡ sẽ không kiên trì được bao lâu.

Trán Quán Thế Âm cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, dưới uy hiếp của Linh Lực, Uyển Châu sẽ không hóa thành nguyên hình.

Quán Thế Âm thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, nói với Như Lai: “Hay là ngài tha cho Diệp Thiên một lần đi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không những thân thể Diệp Thiên sẽ bị thương, mà các đệ tử Linh Sơn này cũng sẽ không chống đỡ nổi đâu.” Như Lai thấy lời Quán Thế Âm có lý, liền thu hồi Linh Lực của mình.

Trong nháy mắt, Diệp Thiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

May mà Linh Lực được thu hồi kịp thời, nếu không, Uyển Châu đã hóa thành nguyên hình rồi.

Nếu như vậy thì thật sự rắc rối lớn.

Diệp Thiên thấy phản ứng của Uyển Châu mạnh mẽ như vậy, trong lòng kinh ngạc.

Hắn nghĩ, vì sao Uyển Châu lại khác với trước đây, lại có phản ứng lớn đến thế đối với Linh Lực mà Như Lai phóng thích?

Diệp Thiên càng lúc càng cảm thấy không đúng, Uyển Châu nhất định có vấn đề.

Diệp Thiên nhìn Quán Thế Âm, phát hiện Quán Thế Âm không có gì dị thường, cũng không hề có vẻ mặt hoảng hốt.

Nhưng hắn vô thức cảm thấy, Quán Thế Âm nhất định đã làm gì đó với Uyển Châu, chỉ là hắn không cảm ứng được.

Diệp Thiên muốn ép hỏi Quán Thế Âm, nhưng hắn biết, nếu tự mình hỏi Quán Thế Âm, dựa vào chuyện lần trước, chưa chắc đã hỏi được gì.

Thế là, Diệp Thiên liền phóng xuất Cùng Kỳ, để Cùng Kỳ thay hắn đi ép hỏi Quán Thế Âm.

Chương 684

Mặc dù Cùng Kỳ là người của Diệp Thiên, nhưng đó không phải Diệp Thiên tự mình đi hỏi.

Huống hồ, có nhiều người ở đây như vậy, Quán Thế Âm cũng sẽ không công khai gây khó dễ cho Cùng Kỳ.

Trước mặt Như Lai, nàng không dám cả gan đến mức đó.

Quán Thế Âm thấy Diệp Thiên phóng xuất Cùng Kỳ, liền cảm thấy không ổn.

Chắc chắn là hắn muốn Cùng Kỳ ép hỏi mình chuyện Uyển Châu.

Quán Thế Âm nghĩ thầm như vậy.

Lúc này, dù thế nào cũng không thể buông lời, nếu không sẽ đắc tội cả hai bên.

Quán Thế Âm hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, giờ đây, nàng chỉ có thể nghiến răng kiên trì chống đỡ, không thể nói ra bất cứ điều gì.

Sau khi Cùng Kỳ xuất hiện, nó liền đi đến hỏi Quán Thế Âm rốt cuộc đã làm gì với Uyển Châu.

Giọng điệu của Cùng Kỳ khi nói chuyện không thể nghe ra một chút cảm xúc nào, không biết là tức giận hay bình hòa, dù sao thì cũng không cảm nhận được gì.

Quán Thế Âm vừa rồi trong lòng đã tính toán xong xuôi, sẽ nói gì với Cùng Kỳ?

Nàng liền nói với Cùng Kỳ: "Đừng có vu oan cho ta!

Ta hảo tâm hảo ý giúp Diệp Thiên tìm người, bây giờ tìm được rồi

lại nói ta động thủ động chân, có còn nhân tình gì không vậy!" Cùng Kỳ thấy Quán Thế Âm không chịu nhận, liền tức giận.

"Ta hỏi lại, ngươi rốt cuộc đã làm gì với Uyển Châu?!" Giọng điệu Cùng Kỳ lần này, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nghe ra nó đang tức giận.

Nhưng Quán Thế Âm một mực khẳng định không biết Uyển Châu đã xảy ra chuyện gì, nàng và Diệp Thiên cùng nhau tìm kiếm, Diệp Thiên cũng không thấy nàng làm gì với Uyển Châu.

Như Lai nghe xong thấy đau đầu, liền nói: "Đủ rồi, đừng cãi cọ nữa!" Như Lai nghe ra được sự mờ ám trong đó.

Uyển Châu này tám chín phần là có vấn đề, khẳng định không phải Uyển Châu thật.

Vừa rồi nhìn thoáng qua thần sắc trong mắt Quán Thế Âm, ngài liền biết, chuyện này nhất định không thoát khỏi liên quan đến Quán Thế Âm, Quán Thế Âm nhất định biết nội tình.

Như Lai nghĩ thầm: "Kể từ lần trước, Quán Thế Âm đặc biệt nghe lời ta, một nửa là vì kính trọng ta, một nửa là vì ta đã hứa giúp nàng ta đòi lại công đạo cho lũ cá chép kia.

Vậy thì lần này ta nên bảo vệ nàng ta, nên đứng về phía nàng ta." Như Lai nói với Diệp Thiên: "Lần này Quán Thế Âm và ngươi cùng đi tìm Uyển Châu, huống hồ ta cũng không thấy Quán Thế Âm làm gì với Uyển Châu, vậy thì không thể vu oan cho Quán Thế Âm." Diệp Thiên thấy Như Lai cũng như vậy, trong lòng cảm thấy Như Lai đang thiên vị Quán Thế Âm, nhưng hắn cũng không có cách nào, đành phải bỏ qua.

Diệp Thiên lo lắng Uyển Châu đã xảy ra chuyện gì, Như Lai cũng nhìn ra được vẻ mặt lo lắng của Diệp Thiên, trong lòng ngài nghĩ:

“Uyển Châu này đối với Diệp Thiên, thật sự rất quan trọng.” Ngài liền nói với Diệp Thiên: “Đừng quá lo lắng, có lẽ Uyển Châu quá mệt mỏi dẫn đến khả năng chịu đựng của cơ thể suy giảm.

Yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt Uyển Châu.” Diệp Thiên thấy Như Lai nói như vậy, liền không nói gì nữa.

Diệp Thiên tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại không tin Như Lai có thể bảo vệ tốt Uyển Châu.

Như Lai cũng biết, nếu nói ra mà Diệp Thiên có thể dễ dàng tin tưởng, thì đó đã không phải là Diệp Thiên rồi.

Như Lai nói với Diệp Thiên: “Ta biết ngươi sợ ta không thể bảo vệ tốt Uyển Châu.

Vậy thì hãy để tất cả đệ tử Linh Sơn ở đây làm chứng.

Nếu Uyển Châu lại xảy ra bất trắc, thì tất cả đều là nhân chứng.

Lúc đó, ngươi muốn thế nào ta cũng không phản đối, được chứ?

Thế này thì ngươi tổng cộng cũng phải tin ta sẽ bảo vệ tốt Uyển Châu chứ!” Diệp Thiên thấy Như Lai đã nói đến nước này, dù trong lòng có chút e ngại, nhưng thực sự không dám thể hiện ra bên ngoài nữa, liền nói: “Làm gì có chuyện đó nha, ta lại đâu có không tin ngài, ta vẫn luôn tin tưởng mà.” Như Lai nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, vì lo Diệp Thiên không đồng ý, hoặc không tin tưởng mình.

Để Diệp Thiên càng thêm tin tưởng, Như Lai liền muốn ban cho Uyển Châu Kim Quang Hộ Thể.

Uyển Châu lúc này tuy yếu ớt, nhưng nghe lời Như Lai nói, trong lòng vui mừng.

Chương 685

Nàng liền liếc nhìn Quán Thế Âm một cái, nhưng Quán Thế Âm không chú ý.

Quán Thế Âm nghe xong, trong lòng kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ Như Lai không phát hiện Uyển Châu này là giả sao?

Không thể nào!

Quán Thế Âm có chút không giữ được bình tĩnh.

Diệp Thiên nghe Như Lai muốn ban cho Uyển Châu Kim Quang Hộ Thể, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng đồng thời sự nghi ngờ trong lòng cũng không khỏi tăng thêm mấy phần.

Hắn nghĩ, mình vừa rồi đã nói là tin tưởng ngài sẽ bảo vệ tốt Uyển Châu, vậy mà ngài lại đối xử tốt với Uyển Châu như vậy?

Kim Quang Hộ Thể đâu phải ai cũng có thể được ban cho.

Hắn cảm thấy như có một loại cảm giác "lạy ông tôi ở bụi này", luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nếu muốn Kim Quang Hộ Thể, thì chỉ có thể để Cùng Kỳ về.

Khi về, nó ghé vào tai Diệp Thiên nói nhỏ một câu: "Uyển Châu này có vấn đề, là giả." Nghe xong, Diệp Thiên chỉ cảm thấy mọi thứ đều không giống nhau.

Hắn thu Cùng Kỳ lại.

Thực ra trong lòng hắn đã sớm sóng to gió lớn, chỉ là bản thân hắn vốn không để biểu cảm trên mặt, nên không ai nhận ra điều bất thường.

Lúc này, suy nghĩ của Diệp Thiên trở nên rõ ràng.

Uyển Châu này là Quán Thế Âm dùng thứ gì đó biến ra.

Chuyện này Như Lai cũng biết, biết Uyển Châu quan trọng đối với hắn, nên muốn dùng Uyển Châu làm nhược điểm của hắn.

"Ai!

Để chỉnh ta, thật đúng là tốn công tốn sức." Diệp Thiên thầm than thán trong lòng một câu.

"Hèn gì trước đó khi Uyển Châu sắp không chống đỡ nổi, trán Quán Thế Âm lại lấm tấm mồ hôi lạnh, và có vẻ mặt kinh hãi đó." Nghĩ như vậy, hắn liền hiểu ra tất cả.

Lúc đầu Như Lai rõ ràng không biết Uyển Châu này là giả, chỉ đến khi để Cùng Kỳ ép hỏi Quán Thế Âm, ngài mới mơ hồ biết được sự thật.

Như Lai muốn ban cho Uyển Châu Kim Quang Hộ Thể, điều đó cho thấy ngài không biết ta đã biết Uyển Châu này là giả.

Dù sao thì cũng không sao, cứ để ngài ban Kim Quang Hộ Thể cho Uyển Châu giả đi, dù sao ta cũng không có tổn thất gì.

Diệp Thiên nhìn Quán Thế Âm và Như Lai tốn công tốn sức chỉnh đốn mình như vậy, nhất thời dở khóc dở cười.

Giữa mấy người bọn họ, rốt cuộc có thù hận sâu sắc gì vậy chứ!

Nhưng Diệp Thiên cũng hiểu ra một điều, Quán Thế Âm và Như Lai đang để ý đến Uyển Châu rồi, vì vậy hắn phải nhanh chóng tìm thấy Uyển Châu thật.

Diệp Thiên đã biết kế hoạch của Như Lai và Quán Thế Âm, liền từng bước một làm theo kế hoạch, vừa hay không cần tốn công suy nghĩ bước tiếp theo phải làm gì.

Tâm tình Diệp Thiên lúc này vô cùng sáng láng, cũng mang một

thái độ "chuyện không liên quan đến mình, cao cao tại thượng".

Như Lai dùng Kim Quang Hộ Thể cho Uyển Châu.

Sau khi hoàn thành, Diệp Thiên thấy Như Lai cũng không có gì nữa, liền nói với Như Lai: "Nếu đã xong rồi, vậy ta xin phép đưa Uyển Châu đi trước.

Ta và Uyển Châu có nhiều chuyện muốn nói, đợi lần sau có cơ hội, ta sẽ lại đưa Uyển Châu đến." Diệp Thiên vừa nói vừa kéo Uyển Châu muốn đi.

Uyển Châu nhất thời vẫn chưa phản ứng.

Uyển Châu lúc này vô cùng hoảng sợ bất an, sợ lộ ra sơ hở, trong lòng nàng cực kỳ sợ hãi.

Chương 686

Diệp Thiên biết tâm trạng của nàng lúc này, nhưng hắn lại mang thái độ lạnh lùng xem kịch vui.

Nàng cũng không thể không đi theo Diệp Thiên về với Như Lai, bởi vì mọi người đều biết mối quan hệ của nàng và Diệp Thiên không hề bình thường.

Nếu không trở về thì càng dễ lộ sơ hở.

Uyển Châu dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Quán Thế Âm.

Quán Thế Âm cũng vội vàng ra hiệu, ý bảo nàng ngoan ngoãn đi theo Diệp Thiên trở về.

Cảnh này vừa hay lọt vào mắt Diệp Thiên đang đứng bên cạnh xem kịch.

Diệp Thiên thầm cười lạnh trong lòng, Quán Thế Âm cũng thật đủ hư ngụy.

Hắn chỉ là không dám nói ra, đương nhiên phải giữ thể diện cho Quán Thế Âm.

Cuối cùng, Uyển Châu giả đi theo Diệp Thiên về phàm gian.

Diệp Thiên biết Quán Thế Âm là kẻ chủ mưu, liền không làm khó Uyển Châu, không nói chuyện gì với nàng nữa, cũng không đánh rắn động cỏ.

Uyển Châu không có chỗ ở, Diệp Thiên cũng chỉ có thể để nàng tạm thời ở chỗ của hắn, dù sao thì thời gian cũng sẽ không lâu.

Kể từ khi từ Thiên Giới trở về, Diệp Thiên và Uyển Châu không nói một lời nào.

Nàng cũng không dám chủ động bắt chuyện với Diệp Thiên, sợ nói sai, càng sợ bị lộ tẩy.

Diệp Thiên cũng vậy, nhưng nàng luôn cảm thấy nấp nấp lo sợ, dường như sự đối xử tốt của Diệp Thiên với nàng không giống bình thường.

Cứ như vậy mấy ngày, cuối cùng, Uyển Châu không nhịn được nữa, liền nhân lúc Diệp Thiên không chú ý vào buổi tối, lén lút chuồn ra ngoài.

Diệp Thiên thực ra đã nhìn thấy nàng, chỉ giả vờ như không thấy.

Chờ Uyển Châu đi rồi, hắn liền âm thầm theo dõi phía sau Uyển Châu, xem buổi tối nàng muốn đi tìm ai.

Thực ra Diệp Thiên trong lòng cũng đã đoán ra đại khái nàng muốn đi tìm ai, chỉ là chưa thể xác định.

Trước khi đi tìm Quán Thế Âm, trong lòng Uyển Châu đặc biệt mâu thuẫn, nhưng cũng không thể che giấu được tâm lý sợ hãi.

Thế là, sau khi suy nghĩ trước sau, nàng cảm thấy vẫn phải đi tìm Quán Thế Âm, hỏi Quán Thế Âm sau này phải làm gì, nàng hạ quyết tâm, liền đi.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta," Diệp Thiên nghĩ thầm.

Uyển Châu đi tìm chính là Quán Thế Âm, điều này cũng hợp tình hợp lý, dù sao đi tìm Quán Thế Âm quả thực có thể mang lại cho nàng chút an ủi trong lòng.

"Quán Thế Âm Bồ Tát, ta phải làm sao đây, ta bây giờ vô cùng sợ hãi, ta không dám nói chuyện với hắn, ta không phải Uyển Châu, ta sợ bị lộ tẩy," Vừa nói, lời nói của Uyển Châu mang theo tiếng khóc nức nở.

“Đừng sợ, đừng sợ, yên tâm đi.

Hắn bây giờ không biết ngươi là Uyển Châu giả, nên đừng có hoảng, đừng sợ hãi, ta cam đoan với ngươi, sẽ không hại ngươi đâu.” Quán Thế Âm an ủi.

“Trước tiên đừng nói chuyện với hắn.

Khi hắn kể chuyện đã xảy ra với Uyển Châu, ngươi phải lắng nghe thật kỹ, như vậy mới có thể thực sự nắm bắt được tính cách của Uyển Châu đó, hiểu chưa?” Uyển Châu giả gật đầu, cúi thấp đầu xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi Quán Thế Âm an ủi Uyển Châu xong, Uyển Châu liền lén lút quay về.

Diệp Thiên cũng theo sát phía sau, chỉ là suốt đường đi, Uyển Châu không hề phát hiện ra hắn.

Sau khi trở về, cả hai đều như không có chuyện gì mà đi ngủ, coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Diệp Thiên thầm nghĩ, Uyển Châu nhất định sẽ đi tìm Quán Thế Âm, vậy chi bằng hắn đưa nàng đến ở tại nơi ở của hắn ở Thiên Giới, như vậy sẽ bớt chuyện hơn.

Chương 687

Trời không biết từ lúc nào đã sáng.

Diệp Thiên gần như thức trắng cả đêm, không biết từ bao giờ, hắn liền dậy.

Diệp Thiên tưởng mình là người dậy sớm nhất, nhưng nhìn thấy Uyển Châu đang đứng trong sân.

Trong lòng hắn chợt hiểu ra chuyện tối qua, nhưng vẫn bất động thanh sắc dùng lời chào để che giấu sự không bình tĩnh của mình.

"Nàng dậy sớm vậy, không ngủ thêm một chút sao?

Thân thể vẫn chưa khỏe hẳn mà!" Uyển Châu nghe Diệp Thiên chủ động nói chuyện, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đáp: "Ta tỉnh ngủ rồi ạ, thân thể cũng đã khá hơn nhiều rồi." Diệp Thiên gật đầu, trong lòng nghĩ về chuyện đã cân nhắc tối qua.

Thực ra không chỉ thuận tiện cho Uyển Châu, mà còn có lợi cho hắn.

Hắn nói với Uyển Châu: "Phàm gian quá nhàm chán rồi, hay là chúng ta lên Thiên Giới ở đi, ở đó có rất nhiều bạn bè của ta." Khi Diệp Thiên nói câu này, biểu cảm vô cùng thành khẩn.

Uyển Châu nghe Diệp Thiên muốn đưa mình lên Thiên Giới ở, cảm thấy vô cùng phấn khích, gật đầu, nói một câu "Được ạ".

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đồng ý, liền nói với nàng: "Vậy chúng ta đi ngay bây giờ nhé!" Hắn liền nắm tay Uyển Châu, dẫn nàng đi.

Uyển Châu cũng không phản kháng, mặc cho hắn dắt đi.

Cứ như vậy, hai người liền ở tại nơi ở của Diệp Thiên trên Thiên

Giới.

Hôm sau, Uyển Châu lại đi tìm Quán Thế Âm, xem có cần sắp xếp nhiệm vụ mới không.

Khi nàng đi ra, Diệp Thiên đã nhìn thấy, chỉ là hắn không nói gì.

Sau khi Uyển Châu đi, Diệp Thiên gọi Cùng Kỳ.

Diệp Thiên hỏi Cùng Kỳ rằng Uyển Châu này là gì.

Vậy Quán Thế Âm biến ra bằng cách nào?

Cùng Kỳ cũng nói với Diệp Thiên, Uyển Châu đó là do Quán Thế Âm dùng củ sen tạo thành.

Diệp Thiên đã hiểu rõ, liền thu Cùng Kỳ trở về.

Uyển Châu gặp Quán Thế Âm, hỏi: "Vậy tiếp theo ta nên làm gì, có phải tiếp tục ở lại bên cạnh Diệp Thiên, giả mạo Uyển Châu đó không?" Quán Thế Âm gật đầu, nói với Uyển Châu: "Không những phải tiếp tục mạo danh Uyển Châu đó, mà còn phải giúp ta theo dõi Diệp Thiên.

Nếu hắn có động thái gì, lập tức báo cáo cho ta." Quán Thế Âm sợ rằng nếu Diệp Thiên phát hiện Uyển Châu là giả, hắn sẽ lén lút đi tìm Uyển Châu thật.

Vì vậy, nàng muốn Uyển Châu giả giúp theo dõi Diệp Thiên, như vậy cũng có thể phòng ngừa họa từ khi chưa phát sinh.

Quán Thế Âm lại nói: "Nếu chuyện này làm tốt, ta sẽ đề bạt ngươi thành tiểu tiên." Uyển Châu giả nghe có phần thưởng tốt như vậy, đương nhiên động lòng, liền đảm bảo với Quán Thế Âm nhất định sẽ làm tốt.

Làm xong những việc này, Uyển Châu muốn quay về.

Nàng sợ quay về sẽ gặp Diệp Thiên, không tìm được cớ gì.

Thế là nàng rón rén đi vào, không gặp Diệp Thiên, liền thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thiên đang quan sát Uyển Châu từ căn phòng bên cạnh.

Hắn bị hành động rón rén của nàng làm cho bật cười, nhưng cũng không đi ra hỏi Uyển Châu đã đi đâu, giả vờ như không biết.

Diệp Thiên là người giỏi giả ngốc nhất.

Hắn không khỏi lo lắng cho Uyển Châu thật, "Uyển Châu à Uyển Châu, rốt cuộc nàng đang ở đâu?" Diệp Thiên lộ vẻ mặt u sầu.

Diệp Thiên nghĩ tới nghĩ lui, quyết định quay về phàm gian tiếp tục tìm kiếm tung tích Uyển Châu.

Chương 688

Hắn thực sự lo lắng cho nàng.

Cuối cùng, hắn đã hạ quyết tâm.

Thấy Uyển Châu đang đứng trong sân ngắm những bông hoa được trồng, hắn cảm thấy đây là một cơ hội để xuống phàm trần, liền đi về phía Uyển Châu.

Đến bên cạnh Uyển Châu, hắn nói với nàng: "Ta về phàm gian nhé, ta luôn cảm thấy phàm gian tốt hơn Thiên Giới, tuy Thiên Giới có rất nhiều bạn bè của ta, nhưng... huống hồ ta còn có việc phải làm..." Uyển Châu nghe Diệp Thiên muốn đi phàm gian, không khỏi nhún vai.

Động tác nhún vai này không phải biểu thị sự thờ ơ, mà là sợ hãi, nàng rõ ràng là không thể thích nghi với cuộc sống ở phàm gian.

Nàng là do củ sen biến thành, vì vậy không thể cầm nắm bất cứ thứ gì.

Sở dĩ Diệp Thiên không biết, là vì trước đây nàng không nói chuyện với Diệp Thiên, cũng không ở cùng nhau.

Bây giờ đã bắt đầu nói chuyện rồi, nếu đi phàm gian, lỡ một lúc sơ sẩy sẽ bị lộ tẩy.

Đây đều là những lo lắng trong lòng Uyển Châu.

Nhưng nghe Diệp Thiên nói đi phàm gian có việc phải làm, nàng liền nhớ đến Quán Thế Âm đã dặn phải theo dõi Diệp Thiên, có tình huống thì phải báo cáo, vì vậy nàng không thể rời khỏi Diệp Thiên.

Uyển Châu đi theo Diệp Thiên xuống phàm gian.

Thần thái của nàng không tự nhiên.

Diệp Thiên dù không đoán ra được nhiều cũng cảm nhận được, vì những suy nghĩ trong lòng Uyển Châu đều hiện rõ trên mặt, nhưng hắn lại không biết Uyển Châu vì sao lại như vậy.

Sau khi xuống phàm gian, sắc mặt Uyển Châu càng lúc càng tệ.

Diệp Thiên tưởng Uyển Châu quá mệt mỏi, không nghỉ ngơi tốt, hắn cũng không thể bạc đãi Uyển Châu này, tuy là giả, nhưng cũng là người.

Hắn tự tay nấu cho Uyển Châu một bát canh củ sen.

Uyển Châu ngửi thấy mùi vị, biết Diệp Thiên đã nấu đồng loại của mình, nước mắt nàng trào ra đầy hốc mắt, nhưng cuối cùng vẫn không chảy xuống.

Uyển Châu không hề oán hận Diệp Thiên, tuy Diệp Thiên đã nấu đồng loại của nàng, nhưng nàng nhìn ra được hắn lo lắng cho thân thể mình.

Không nói gì, nàng chỉnh lại cảm xúc, chuẩn bị nhận bát canh để uống.

Nhưng nàng không thể cầm nắm bất cứ thứ gì, bát canh kia cũng không ngoại lệ.

Uyển Châu trong lòng căng thẳng.

Nàng cố gắng nắm chặt, không để Diệp Thiên phát hiện mình không thể cầm nắm đồ vật.

Nhưng, trời không chiều lòng người, "loảng xoảng" một tiếng, bát canh rơi xuống đất.

Diệp Thiên quay người nhìn bát canh rơi trên đất, một cỗ lửa giận không tên chợt trào lên.

Uyển Châu vội vàng xin lỗi Diệp Thiên: "Xin lỗi.

Diệp Thiên.

Ta không cố ý.

Ta quá mệt mỏi, tay có chút không dùng sức được, không nhìn rõ bát ở đâu, nên không đỡ được.

Xin lỗi, ta đã làm vỡ tấm lòng của ngươi.” Diệp Thiên nhìn thấy cảnh bát canh rơi xuống đất, đại khái đã biết nguyên do.

Nhưng nghe Uyển Châu xin lỗi thành khẩn như vậy, hắn lại không nỡ trách mắng nàng nữa.

Chương 689

Diệp Thiên lắc đầu, nói với Uyển Châu: "Không sao đâu, ta biết ngươi không cố ý.

Ta sao nỡ trách ngươi chứ.

Đừng tự trách nữa.

Nếu mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi!" Diệp Thiên còn tặng Uyển Châu một nụ cười lịch sự.

Nụ cười này, trong mắt Diệp Thiên là sự lịch sự đối với Uyển Châu, nhưng trong mắt Uyển Châu, lại là một sự quan tâm thật lòng.

Uyển Châu nằm trên giường Diệp Thiên, ngủ thiếp đi.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đang ngủ say, không khỏi thầm nghĩ: "Nàng ta còn có nhân tính hơn cả Quán Thế Âm kia.

Nhưng mỗi ngày cứ phải giả vờ như vậy, nàng ta không mệt sao?" Hắn nghĩ, "Cứ giả mạo thì cứ giả mạo đi, ta tạm thời sẽ không vạch trần." Diệp Thiên dọn dẹp những mảnh vỡ trên đất, không muốn khi nàng tỉnh dậy sẽ nhìn thấy những mảnh vỡ đó, dù sao chúng cũng là thứ nguy hiểm.

Hắn lại sợ làm Uyển Châu tỉnh giấc, liền bế Uyển Châu về phòng.

Uyển Châu ngủ đến chiều tối mới tỉnh, nàng ngạc nhiên khi thấy những mảnh vỡ của bát canh đã vỡ trên đất đã biến mất.

Một lúc sau, nàng mới phản ứng lại, nhìn quanh phòng, không thấy Diệp Thiên.

Uyển Châu muốn tìm Diệp Thiên hỏi cho rõ, thế là đi đến phòng của Diệp Thiên tìm.

Sau khi đến phòng Diệp Thiên, nàng phát hiện Diệp Thiên đang ăn cơm, không biết có nên đi vào không.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy Uyển Châu đang chần chừ ở cửa, nói với nàng: "Sao không vào, đứng ở cửa làm gì?

Có đói không, có muốn vào ăn chút gì không?" Uyển Châu nghe lời, liền đi vào phòng Diệp Thiên, nói: "Ta không đói, ngươi cứ ăn đi.

Ta muốn hỏi, ta ngủ ở phòng của ta mà?" Diệp Thiên trước đó khi bế Uyển Châu về phòng đã biết nàng chắc chắn sẽ hỏi câu này.

Quả nhiên, Uyển Châu đã hỏi, Diệp Thiên cảm thấy khả năng tiên đoán của mình thật mạnh.

Hắn nói với Uyển Châu: "Ta phát hiện cửa sổ phòng ta cần sửa, nhưng ta sợ tiếng sửa sẽ làm nàng tỉnh giấc, nên ta đã bế nàng về phòng của ta, hiểu chưa?" "À... không... không sao ạ," Uyển Châu trả lời ấp úng.

Uyển Châu nghe Diệp Thiên bế mình về phòng, trong lòng có chút xao động kỳ lạ, cũng không biết vì sao.

Uyển Châu nghĩ đã mấy ngày không báo cáo cho Quán Thế Âm rồi, nàng định liên hệ, thế là nói với Diệp Thiên là muốn về phòng.

Không ngờ Diệp Thiên lại bảo nàng ở lại cùng, từ chối nàng.

Nàng đành phải đợi Diệp Thiên ngủ say rồi mới liên hệ với Quán Thế Âm.

Trong lòng nàng nghĩ như vậy.

Diệp Thiên làm sao có thể không nhìn ra được gì chứ.

Hắn chợt nảy ra một kế, để Uyển Châu ở lại cùng.

"Uyển Châu, màn ngụy trang của ngươi nên kết thúc rồi.

Quán Thế Âm, cũng đến lúc ta phải vén bức màn hư ngụy của ngươi rồi," Diệp Thiên nghĩ thầm, liền giả vờ ngủ thiếp đi.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên đã ngủ, nhưng không biết có ngủ say chưa, nàng thử gọi Diệp Thiên mấy tiếng, thấy không ai trả lời, lại lay Diệp Thiên, thấy không phản ứng, nàng biết Diệp Thiên đã ngủ say.

Thực ra Diệp Thiên không hề ngủ say, chỉ là diễn xuất của hắn khá tốt.

Chương 690

Uyển Châu liên hệ với Quán Thế Âm, Quán Thế Âm cũng đến nhà Diệp Thiên.

Lúc đó, Diệp Thiên đang ngủ chợt tỉnh dậy.

Uyển Châu giả hoàn toàn không hề nhận ra, nhưng Quán Thế Âm đứng sau lưng Uyển Châu đã nhìn thấy, tận mắt chứng kiến Uyển Châu bị Diệp Thiên đánh về nguyên hình.

Diệp Thiên đột nhiên tỉnh dậy cũng khiến Quán Thế Âm giật mình kinh hãi.

Giờ đây, hắn lại đánh Uyển Châu về nguyên hình, khiến Quán Thế Âm vừa tức giận vừa đau lòng, trước đó nàng đã hứa sẽ bảo vệ Uyển Châu chu toàn.

Nhưng...

Diệp Thiên lại ra tay đánh Quán Thế Âm, Quán Thế Âm liên tục bại lui, trong lòng tức giận ngút trời.

Diệp Thiên không hề nương tay, tiếp tục công kích Quán Thế Âm.

Quán Thế Âm vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng nói với Diệp Thiên: "Ngươi lại dám liên tiếp hại chết mấy sinh linh, thật đáng ghét!" "Không phải ngươi không đánh lại ta, nên mới cố ý chuyển chủ đề đó chứ!" Diệp Thiên nói.

Quán Thế Âm lại nói với Diệp Thiên: "E rằng ngươi không tìm thấy Uyển Châu đúng không?

Vậy ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ không tìm thấy Uyển Châu đâu, Uyển Châu đã chết từ lâu rồi, hahaha!" Diệp Thiên nghe Quán Thế Âm nguyền rủa Uyển Châu như vậy, liền nảy sinh sát tâm đối với

Quán Thế Âm.

Không ai có thể nói về Uyển Châu như vậy, hắn tuyệt đối không cho phép người khác làm thế.

Diệp Thiên ra chiêu nào cũng chí mạng, Quán Thế Âm rõ ràng lực bất tòng tâm.

Lại một chiêu nữa, thật sự kinh hiểm, suýt chút nữa đã có thể giết chết Quán Thế Âm.

Trong mắt Quán Thế Âm lóe lên một tia hoảng sợ, nàng cảm thấy đã đánh giá thấp năng lực của Diệp Thiên.

Quán Thế Âm chưa kịp phản ứng, Diệp Thiên lại bắt đầu tấn công, thế công đặc biệt mãnh liệt, đặc biệt nhanh.

Khi Quán Thế Âm kịp phản ứng thì đã không kịp né tránh rồi.

Quán Thế Âm biết mình không kịp phòng ngự nữa, làm gì cũng vô ích.

Nàng cũng không chống cự nữa, đứng im chịu trận, nàng đang thử, thử xem Diệp Thiên có thật sự giết mình không.

Diệp Thiên nhìn ra được ý đồ của Quán Thế Âm, chỉ là e rằng sẽ phải làm Quán Thế Âm thất vọng rồi.

Diệp Thiên không hề nương tay, khó khăn lắm mới có được cơ hội như vậy, lẽ nào hắn lại dễ dàng buông tha sao?

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Như Lai kịp thời đến, và đỡ một chiêu cho Quán Thế Âm.

Quán Thế Âm kinh hãi chưa định thần, sau khi nhìn thấy Như Lai, nàng suýt nữa thì ngất đi.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy Như Lai đến, và đã cứu Quán Thế Âm, trong lòng hắn bực bội hỏi: “Ngài làm gì vậy, ta và Quán Thế Âm có

ân oán riêng, ta muốn giết nàng ta.” Như Lai không thể để Diệp Thiên làm hại Quán Thế Âm, nói với Diệp Thiên: “Đừng làm hại Quán Thế Âm.

Nếu ngươi thực sự tức giận, vậy ta sẽ khiến Uyển Châu giả hồn phi phách tán, để giải mối hận trong lòng ngươi, được không?” Diệp Thiên nghe Như Lai nói vậy, trong lòng không hề lung lay.

Như Lai cũng nhận ra Diệp Thiên không hài lòng với kết quả này, liền không chút do dự, khiến Uyển Châu giả hồn phi phách tán.

Diệp Thiên vốn tưởng Như Lai sẽ không nỡ ra tay, không ngờ Như Lai đã không nỡ thì thôi, lại trực tiếp khiến Uyển Châu giả hồn phi phách tán, trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc.

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, nói với Như Lai: “Không, ta vốn tưởng ngài sẽ bảo vệ hồn phách của nàng ta, nhưng ngài lại trực tiếp khiến nàng ta hồn phi phách tán.

Ta nào biết đó là đồ giả sao?

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy Như Lai thật đáng sợ.

Như Lai mà hắn biết trước đây là giả sao?

Chương 691

Khi nào mà ngài lại trở nên lãnh huyết đến mức có thể tùy tiện khiến người khác hồn phi phách tán như vậy." Như Lai nghe lời Diệp Thiên nói, sắc mặt trầm xuống, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục động tác trên tay.

Như Lai biết, Diệp Thiên chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha Quán Thế Âm.

Ngài lại nói với Diệp Thiên: "Ta sẽ phong ấn Pháp Lực của Quán Thế Âm.

Như vậy nàng ta sẽ không thể làm càn được nữa, đồng thời ta cũng sẽ để nàng ta giúp ngươi tìm Uyển Châu.

Tha cho Quán Thế Âm một lần đi!" Như Lai không đợi Diệp Thiên trả lời, cũng không trưng cầu ý kiến của Diệp Thiên, trực tiếp phong ấn Pháp Lực và Linh Lực của Quán Thế Âm.

Như Lai thấy sự bất mãn trong lòng Quán Thế Âm, liền thấp giọng nói với Quán Thế Âm: "Đừng oán ta, trước tiên chỉ có thể làm như vậy.

Nếu không Diệp Thiên sẽ không buông tha ngươi đâu.

Trước hết cứ chịu nhún nhường Diệp Thiên, giúp hắn tìm Uyển Châu đi!" Quán Thế Âm thấy Như Lai là vì tốt cho mình, đồng ý với cách làm của Như Lai, nói với Diệp Thiên: "Ta sẽ giúp ngươi tìm Uyển Châu, xin cho ta một chút thời gian, để ta bù đắp lỗi lầm của mình." Nhưng Diệp Thiên không còn tin lời Như Lai và Quán Thế Âm nữa, và đã nảy sinh sự chán ghét đối với cả hai người.

Hắn đuổi Quán Thế Âm và Như Lai đi, nói với Quán Thế Âm:

“Tìm Uyển Châu là chuyện của ta, không phiền đại giá các ngươi, đi đi!” Diệp Thiên nhìn Quán Thế Âm và Như Lai rời đi, trong lòng tính toán cách tìm Uyển Châu, chỉ là không thể bình tâm để đưa ra một kế hoạch tỉ mỉ.

Diệp Thiên vẫn luôn quanh quẩn ở phàm gian, tìm kiếm tung tích Uyển Châu.

Một ngày nọ, hắn đi dạo trên phố để dò hỏi tung tích Uyển Châu, thì gặp một đứa trẻ lén lút, rón rén.

Diệp Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra đứa trẻ này là một tên trộm vặt, chỉ là hắn không vạch trần.

Vì đứa trẻ này quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, Diệp Thiên nhìn một cái đã biết đó là một tên ăn mày, hắn nhìn ra được đứa trẻ này có nội tâm lương thiện.

Diệp Thiên thấy đứa trẻ này đưa bàn tay tội ác ra, đôi tay đó đang run rẩy nhè nhẹ.

Khi nhìn thấy cảnh này, hắn biết đứa trẻ này bị cuộc sống ép buộc, bản chất của nó không hề xấu, ít nhất nó còn biết sợ hãi.

Khi đứa trẻ sắp sửa ra tay thành công, Diệp Thiên đã lao đến bên cạnh thằng bé với tốc độ nhanh như chớp, kịp thời ngăn chặn hành vi phạm tội của nó.

Thằng bé sợ đến ngây người, nó còn không nhớ bên cạnh mình có người xuất hiện từ lúc nào.

Vừa kinh ngạc vừa mơ hồ, nó thầm nghĩ: “Khi nào vậy, mình đâu có nhìn thấy, ai thế?” Diệp Thiên dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng thằng bé, nói với nó: “Đừng làm những chuyện thương thiên hại lý này nữa.

Ngươi là một đứa trẻ tốt, ta sẽ không làm hại ngươi, nhưng ngươi

phải hứa với ta từ nay về sau không được làm những chuyện này nữa.

Nếu có lần sau...” Thằng bé gật đầu, nói với Diệp Thiên từ nay sẽ không làm nữa.

Diệp Thiên cho thằng bé một ít tiền, thằng bé cảm thấy Diệp Thiên có bản lĩnh, liền đi theo Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên không muốn để đứa trẻ như vậy đi theo.

Một mặt là hắn không có thời gian chăm sóc, mặt khác, Diệp Thiên cũng không muốn thằng bé đi theo.

Bởi vì hoàn cảnh hiện tại rất nguy hiểm.

Thằng bé thấy Diệp Thiên do dự, biết hắn đang nghĩ gì, liền buột miệng nói một câu: “Tuy ta đi đâu cũng có bạn bè, nhưng ta sẽ không đi làm phiền họ đâu.” Diệp Thiên nghe thằng bé tự khoe khoang như vậy, mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Nếu nó có thể giúp hắn tìm Uyển Châu, vậy thì có thể tiết kiệm được rất nhiều việc.

Diệp Thiên nói với thằng bé: “Ngươi có thể đi theo ta, nhưng phải giúp ta một việc.

Một người bạn của ta mất tích, ta không tìm được tung tích của nàng ấy.

Nhân mạch của ngươi rộng, có thể giúp ta tìm không?” Thằng bé vừa nghe Diệp Thiên cho phép mình đi theo, liền vui mừng khôn xiết.

Nó liên tục gật đầu đồng ý, nói với Diệp Thiên hãy yên tâm, cứ giao cho nó lo.

Diệp Thiên xoa đầu thằng bé, cảm thấy đứa trẻ này đáng yêu, cũng khiến người ta yên tâm.

Chương 692

Thằng bé bị Diệp Thiên xoa đầu, trong lòng đặc biệt vui mừng.

Hành động của Diệp Thiên khiến thằng bé cảm thấy một luồng ấm áp trong lòng.

Từ khi bắt đầu làm ăn mày đến giờ, thực sự chưa có ai đối xử tốt với nó như vậy, vì vậy, trong lòng thằng bé ấm áp lạ thường.

Ngày hôm sau, thằng ăn mày nhỏ đi tìm khắp các bạn bè, nhờ họ giúp tìm người, và kể chi tiết tình hình của Uyển Châu cho những người bạn đó.

Diệp Thiên cũng cảm thấy ý kiến của thằng bé này hay.

Trên con phố này có nhiều ăn mày như vậy, có lẽ những tên ăn mày này thực sự có thể giúp được việc.

Ăn mày, chỉ cần có tiền, sẽ làm việc cho mình.

Thằng bé đi tìm bạn bè của mình, Diệp Thiên cũng không ngồi yên đợi, hắn đi khắp các con phố có ăn mày, nhờ những tên ăn mày đó cũng giúp tìm Uyển Châu, đông người thì sức mạnh lớn.

Đồng thời hắn cũng tăng cường mức độ tìm kiếm Uyển Châu, chuyện tìm người, càng muộn càng bất lợi cho người cần tìm.

Vì vậy, mấy ngày nay không tìm thấy, Diệp Thiên trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Thực sự lo lắng tình hình của Uyển Châu, Diệp Thiên thầm hứa trong lòng rằng nhất định phải nhanh chóng tìm thấy Uyển Châu.

Diệp Thiên giao nhiệm vụ cho những người bạn ăn mày đó cũng đã mấy ngày rồi, chỉ là không có tin tức gì.

Đột nhiên một ngày nọ, Diệp Thiên vô cùng vui mừng.

Lại vì có người đã dò la được tung tích của Uyển Châu.

Uyển Châu xuất hiện gần đầm lầy độc khí.

Diệp Thiên bị niềm vui làm cho choáng váng đầu óc, lúc này mới bắt đầu nhận lấy tin tức, muốn đi tìm.

Không may, Diệp Thiên bụng đói, chuẩn bị về ăn chút gì đó rồi mới đi tìm.

Khi ăn cơm, hắn lại bắt đầu suy nghĩ về chuyện Uyển Châu.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Diệp Thiên phát hiện không đúng lắm.

Đầm lầy độc khí đó rất nguy hiểm, Uyển Châu đi đến đó làm gì chứ?

Càng lúc càng kỳ lạ, nhưng hắn cũng không suy nghĩ sâu hơn nữa, cảm thấy đây là một cơ hội.

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Thiên một mình đi đến đầm lầy độc khí.

Hắn cũng không đi một mình, mang theo Cùng Kỳ, hắn luôn cảm thấy tin tức lần này không đúng lắm, có chút trùng hợp quá.

Nhưng không đi thì không được, không chừng là thật thì sao.

Khi gần đến đầm lầy độc khí, Diệp Thiên thả Cùng Kỳ ra.

Hai người ít nhất cũng có người ứng cứu, nếu gặp người muốn mưu hại, cũng không đến nỗi bị động như vậy.

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy, đối với chuyện lần này, hắn cũng không nắm chắc.

Hai người cứ thế kết bạn đi về phía trước, đi vào đầm lầy độc khí.

Mặc dù biết con đường phía trước khó đi, nhưng họ không hề lùi bước, vẫn tiến về phía trước.

Đột nhiên, Cùng Kỳ phát hiện ra điều bất thường, nói với Diệp Thiên, nó ngửi thấy mùi của một người bí ẩn.

Diệp Thiên biết khứu giác của Cùng Kỳ đặc biệt, liền tin lời Cùng Kỳ.

Chương 693

Đồng thời hắn cũng hiểu ra, đây là một cái bẫy, có người đã thiết kế sẵn, cố ý để Diệp Thiên mắc bẫy.

Trong đầm lầy độc khí, Diệp Thiên sơ ý, trúng độc.

Ban đầu, độc không sâu, nhưng, theo thời gian trôi đi, độc tố theo máu chảy khắp cơ thể Diệp Thiên.

Hắn vội vàng muốn rút lui khỏi vùng độc khí này.

Có lẽ Diệp Thiên quá vội vàng, không chú ý đến tình hình thực tế dưới chân, sơ ý dẫm vào đầm lầy.

Diệp Thiên cũng phát hiện ra, kẻ chủ mưu phía sau rất quen thuộc với hắn, biết lối sống và thói quen hành vi của hắn, cũng biết một khi hắn vội vàng, sẽ không thể suy nghĩ bất cứ điều gì.

Rõ ràng, Diệp Thiên đã rơi vào cái bẫy được người khác tinh tâm thiết kế.

Diệp Thiên trong lòng sốt ruột, liền không ngừng giãy giụa, nhưng động tác giãy giụa càng kịch liệt, tốc độ chìm xuống càng nhanh.

Hắn chợt hiểu ra, trong đầm lầy không thể giãy giụa.

Diệp Thiên cũng phát hiện, chỉ cần hắn bốc đồng, đầu óc sẽ trở nên đặc biệt chậm chạp.

Hắn cũng nhận ra một điều.

May mà hắn hiểu ra không quá muộn.

Diệp Thiên dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này, suy nghĩ của hắn đã rõ ràng hơn nhiều.

Hắn nghĩ mình có Linh Khí hộ thể, vì vậy, căn bản sẽ không chết, cũng sẽ không bị thương.

Kẻ muốn đẩy hắn vào chỗ chết rõ ràng không biết điểm này.

Diệp Thiên chợt lóe lên một ý nghĩ, cảm thấy có thể dùng kế của địch để đánh địch, không chừng có thể dẫn dụ kẻ chủ mưu thiết kế cái bẫy này ra mặt.

Thế là hắn làm theo suy nghĩ của kẻ muốn đẩy mình vào chỗ chết, giả vờ ngất xỉu, yên lặng từ từ chìm xuống trong đầm lầy, không hề giãy giụa, thuận theo ý đồ của kẻ đó, lấy bất biến ứng vạn biến.

Diệp Thiên giả vờ ngất xỉu đến mức vô cùng nhàm chán, nhưng hắn không cảm thấy mình đang làm việc vô ích.

Vì vậy hắn chỉ thấy nhàm chán, chứ không cảm thấy sốt ruột, cứ thế trăm bề vô vị mà chờ đợi.

Đột nhiên, Diệp Thiên ngửi thấy một mùi hương lạ, mùi hương này rất kỳ quái.

Diệp Thiên cũng trở nên cảnh giác, nhìn thấy từ xa có một đàn thứ gì đó bay đến, nhưng vì quá xa nên hắn không nhìn rõ.

Đến gần nhìn, thì ra là một đàn Yêu Hồ Điệp.

Đàn Yêu Hồ Điệp này mang đến cho người ta một điềm báo không lành.

Màu sắc của những con Yêu Hồ Điệp này vô cùng quỷ dị, tuyệt đối không phải Yêu Hồ Điệp bình thường.

Diệp Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Những con Yêu Hồ Điệp này dừng lại bên cạnh Diệp Thiên, có con đậu trên người Diệp Thiên, có con đậu phía trước Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy tình hình không ổn, liền dốc mười hai phần

tinh thần để đối phó với đàn Yêu Hồ Điệp này.

Diệp Thiên trong lòng thực ra khá kinh ngạc, cảm thấy những người bí ẩn kia chắc chắn sẽ không chỉ phái mấy con Yêu Hồ Điệp này đến đối phó.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát những con Yêu Hồ Điệp này, mới phát hiện ra điểm đặc biệt của chúng.

Cuối cùng hắn hiểu ra những con Yêu Hồ Điệp này là Yêu Hồ Điệp hút máu.

Chương 694

Những con Yêu Hồ Điệp này mang theo một lượng độc khí nhất định.

Nếu người bị những con Yêu Hồ Điệp này hút máu, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Những con Yêu Hồ Điệp này không cho Diệp Thiên suy nghĩ quá nhiều, chúng chuẩn bị tấn công, muốn hút máu trên người Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhận thức được điều đó, liền nhanh chóng phòng ngự.

Diệp Thiên vốn định dùng Linh Lực để xua đuổi những con Yêu Hồ Điệp này, nhưng hắn đang chìm sâu trong đầm lầy, không thể dùng Linh Lực của mình, cũng không thể giãy giụa biên độ lớn, vì lực giãy giụa càng lớn, tốc độ chìm xuống sẽ càng nhanh.

Thế là hắn chỉ có thể không ngừng vẫy hai tay, xua đuổi những con Yêu Hồ Điệp này.

Nhưng những con Yêu Hồ Điệp này cũng không phải dạng vừa, chúng cũng phát hiện Diệp Thiên muốn xua đuổi, liền thay đổi một loại phương thức tấn công khác.

Khi Diệp Thiên vẫy hai tay, hắn cũng phát hiện mình đang lún càng lúc càng sâu, tâm trạng không khỏi trở nên cấp bách.

Những con Yêu Hồ Điệp kia không ngừng tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên trở nên cuồng bạo, hắn giết chết tất cả Yêu Hồ Điệp, cũng không quan tâm đến tốc độ chìm xuống nữa, hắn thật sự sốt ruột rồi.

Sau khi giết sạch tất cả Yêu Hồ Điệp, hắn đã tìm ra cách, đi ra khỏi đầm lầy độc khí.

Sau khi ra ngoài, hắn yên lặng nhìn chằm chằm vào xác những con Yêu Hồ Điệp trên đất, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ đã gặp ở đâu.

Hắn bỏ lại những cái xác.

Hắn ngửi thấy trong không khí có một mùi vị báo thù, sợ rằng sẽ có nhiều hơn nữa, nhưng lại thực sự ngửi thấy mùi vị đó.

Một lúc sau, mùi khí vị này càng lúc càng nồng nặc.

Hắn biết không còn nhiều thời gian nữa, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, cảm thấy âm mưu của kẻ địch đang từng bước một lộ rõ.

Lúc này không thể có chút sơ suất nào.

Đột nhiên, hắn nhìn cảnh tượng khiến mình kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy toàn bộ bầu trời, tất cả đều là Yêu Hồ Điệp bay lượn.

Hắn cảm thấy chuyện này không bình thường, nhưng tình hình hiện tại, không cho phép hắn suy nghĩ linh tinh.

Đội quân Yêu Hồ Điệp khổng lồ đó, nhìn thấy xác những con Yêu Hồ Điệp trên đất, dường như càng thêm phẫn nộ.

Những con Yêu Hồ Điệp này thẳng tắp bay đến trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên bị trận pháp Yêu Hồ Điệp này dọa đến có chút không biết làm gì, cũng không biết nên làm thế nào.

Nếu muốn giết sạch tất cả Yêu Hồ Điệp này, thì thật sự có chút khó khăn.

Vì vậy, hắn nghĩ "hảo hán không ăn thiệt trước mắt", liền tránh đi trước.

Diệp Thiên thấy những con Yêu Hồ Điệp bay đi, sau khi an toàn, hắn lại bắt đầu thẳng tiến về phía trước.

Hắn xuyên qua đầm lầy độc khí đó, nhìn thấy từ xa có một khu rừng trúc rậm rạp.

Hắn dò xét, không cảm thấy có nguy hiểm, liền đi vào.

Diệp Thiên vừa đi đến rìa khu rừng trúc đó, cảm thấy khu rừng trúc này khác thường, không đúng lắm.

Gần đó không cảm nhận được Linh Lực, nhưng khi đến gần rừng trúc thì lại cảm nhận được.

Chỉ là đã đi đến rìa rồi, không có lý do gì để quay lại.

Trong khu rừng trúc đó, Linh Lực rất mạnh, và dao động lợi hại.

Chương 695

Không những vậy, Diệp Thiên còn nhận ra trong khu rừng trúc này có Trận Pháp.

Diệp Thiên đương nhiên biết cách phá giải những Trận Pháp này, quá trẻ con rồi.

Diệp Thiên đi vào rừng trúc, và đến vị trí trung tâm rừng trúc.

Hắn đầu tiên cẩn thận đánh giá khu rừng trúc này một lượt, không vội vàng, nhưng thần tình của hắn lại khiến người ta suy ngẫm.

Vẻ mặt của Diệp Thiên khiến người ta có cảm giác nghiêm túc và lo lắng, cứ như không thể phá giải được Trận Pháp này vậy, nhưng thực ra trong lòng hắn không phải vậy.

Hắn không vội phá giải Trận Pháp này, một mặt là để kẻ bí ẩn thiết lập Trận Pháp này cảm thấy sốt ruột, mặt khác, Trận Pháp này đơn giản, cũng không có lực sát thương, vì vậy, không cần phải vội vàng.

Chỉ là, không đợi được kẻ bí ẩn kia xuất hiện.

Hắn là một người không có kiên nhẫn, chờ một lúc không thấy, cũng không cảm thấy thất vọng, bởi vì, kẻ bí ẩn đó sẽ xuất hiện, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Diệp Thiên phá trừ Trận Pháp, hắn tưởng lần này lại sẽ xuất hiện tình huống mới.

Rõ ràng, hắn đã lo lắng quá nhiều, lần này tình huống cũng không xuất hiện, hắn vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Khứu giác của hắn rất nhạy bén, ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng.

Diệp Thiên không kìm nén được sự tò mò, liền tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Xông vào tầm nhìn của hắn là một biển hoa.

Có một hiện tượng, càng đến gần biển hoa này, mùi máu tanh càng nồng nặc.

Diệp Thiên thầm nghĩ trong lòng: "Mùi máu tanh này sẽ không có liên quan đến biển hoa này chứ!" Hắn nhìn xuống dưới biển hoa.

Diệp Thiên biết mùi máu tanh này từ đâu ra.

Nguyên lai, bên dưới biển hoa này toàn là xương cốt.

Diệp Thiên biết những xương cốt này từ đâu ra, nhưng không có ai trả lời hắn.

Hắn cảm thấy biển hoa này cũng không có gì không ổn, điểm duy nhất khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là những xương cốt dưới biển hoa, khiến người ta rợn tóc gáy, không khỏi thấy lạnh sống lưng.

Diệp Thiên đang suy nghĩ, biển hoa này và những xương cốt trong biển hoa có liên quan đến kẻ bí ẩn không?

Diệp Thiên cảm thấy có khả năng, bởi vì suốt đường đi đều là những thứ do kẻ bí ẩn này sắp đặt, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan đến kẻ bí ẩn đó.

"Nếu phá hủy biển hoa này, liệu kẻ bí ẩn có xuất hiện không?" Rõ ràng, Diệp Thiên không kìm được suy nghĩ trong lòng, muốn dẫn dụ kẻ bí ẩn ra mặt, xem rốt cuộc kẻ bí ẩn đó là ai.

Nghĩ rồi nghĩ, Diệp Thiên bắt đầu cân nhắc việc phá hủy biển hoa này.

Hắn nhìn trái nhìn phải, cảm thấy có chút khó khăn, dù sao cũng phải phá hủy triệt để, không để lại một chút gì.

Cuối cùng, Diệp Thiên cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Muốn hoàn toàn xóa bỏ dấu vết, nhất định phải dùng đến Pháp Lực của mình.

Vì vậy, Diệp Thiên dùng Linh Lực của mình thiết lập một Trận Pháp, phá hủy biển hoa này.

Diệp Thiên cuối cùng cũng phá hủy biển hoa sạch sẽ, nhưng đồng thời cũng không thấy kẻ bí ẩn xuất hiện.

Trong mắt hắn lộ ra một tia thất vọng tột độ, dù sao Diệp Thiên cũng hy vọng kẻ bí ẩn xuất hiện.

Tuy nhiên.

Khi Diệp Thiên thất vọng, từ xa chợt có một tia khí tức nguy hiểm.

Chương 696

Diệp Thiên cảm thấy vui mừng, vì kẻ bí ẩn đó cuối cùng cũng sắp lộ diện rồi, cuối cùng cũng không cần trốn tránh nữa.

Quả nhiên, kẻ bí ẩn xuất hiện, và vô cùng tức giận.

Kẻ bí ẩn chỉ muốn giết chết Diệp Thiên ngay lập tức, nếu không thì thật khó giải mối hận trong lòng.

Nhưng kẻ bí ẩn đó lại không lỗ mãng như vậy, giết chết Diệp Thiên.

Ngược lại, Diệp Thiên lại là người không giữ được bình tĩnh trước, trực tiếp đi tấn công bất ngờ kẻ bí ẩn.

Kẻ bí ẩn cũng đã liệu Diệp Thiên sẽ tấn công mình, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận các chiêu thức của Diệp Thiên.

Vừa đỡ một chiêu, kẻ bí ẩn liền phát hiện, Diệp Thiên lợi hại quá.

Nếu thật sự đánh nhau, mình thực sự không phải đối thủ của Diệp Thiên, phải bỏ chạy thôi.

"Lưu được thanh sơn tại, không sợ không có củi đốt," kẻ bí ẩn nghĩ thầm như vậy.

Diệp Thiên thấy kẻ bí ẩn có xu thế muốn bỏ chạy, liền đề phòng kẻ bí ẩn bỏ chạy bất cứ lúc nào, nhưng hắn cũng lực bất tòng tâm.

Kẻ bí ẩn bỏ chạy, Diệp Thiên cũng đuổi theo.

Diệp Thiên sao có thể dễ dàng buông tha kẻ bí ẩn này chứ?

Dù sao hắn cũng đã đợi rất lâu mới đợi được.

Nếu bắt được, nhất định phải thẩm vấn kỹ lưỡng một phen.

Kẻ bí ẩn cũng phát hiện Diệp Thiên vẫn luôn theo sát phía sau mình, bắt đầu hoảng sợ.

Nhất định phải cắt đuôi Diệp Thiên, nhưng rõ ràng, không thể cắt đuôi được.

Mỗi lần, cứ tưởng đã thoát được, Diệp Thiên lại đến gần thêm một chút.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, khoảng cách giữa Diệp Thiên và kẻ bí ẩn bị rút ngắn đáng kể.

Kẻ bí ẩn vô cùng sợ hãi, lại thiết lập một Trận Pháp, tiếp tục bỏ chạy.

Quả nhiên, Trận Pháp này có hiệu quả đối với Diệp Thiên.

Diệp Thiên không nhìn thấy kẻ bí ẩn, hắn tưởng kẻ bí ẩn đã mất tích.

Một lúc sau Diệp Thiên phát hiện kẻ bí ẩn đã thiết lập một rào cản, vì vậy Diệp Thiên không nhìn thấy kẻ bí ẩn.

Diệp Thiên biết tốc độ của kẻ bí ẩn.

Nếu lúc này mở rào cản, hắn có thể đuổi kịp kẻ bí ẩn.

Thế là, Diệp Thiên dùng sức mạnh thô bạo phá vỡ lớp rào cản, và nhìn thấy kẻ bí ẩn, tiếp tục truy đuổi.

Kẻ bí ẩn cũng biết Trận Pháp đã bị Diệp Thiên phá vỡ, biết mình không phải đối thủ của Diệp Thiên, cũng không thể thoát khỏi tay Diệp Thiên, liền không chạy nữa, dừng lại.

Diệp Thiên không nhìn rõ mặt kẻ bí ẩn, vì trên mặt kẻ bí ẩn phủ một lớp sa đen, vì vậy, căn bản không thể nhìn rõ mặt kẻ bí ẩn.

Diệp Thiên cũng không vội vàng.

Hắn nói với kẻ bí ẩn: "Ngươi rốt cuộc là ai, bị ai chỉ thị, muốn giết ta?" Diệp Thiên trực tiếp hỏi kẻ bí ẩn một loạt câu hỏi, chỉ là, kẻ bí ẩn không hề trả lời, giữ im lặng.

Diệp Thiên thấy kẻ bí ẩn không trả lời câu hỏi của mình, có chút tức giận.

Hắn dùng ngữ khí đặc biệt không tốt nói với kẻ bí ẩn: "Nếu ngươi không nói, ta sẽ giết ngươi." Kẻ bí ẩn nói: "Được thôi, vậy ngươi cứ giết ta đi.

Chương 697

Giết ta rồi, sống chết của Uyển Châu ta không dám bảo đảm nữa đâu, giết đi!" Giọng điệu kẻ bí ẩn lại vô cùng thong dong.

Diệp Thiên nghe kẻ bí ẩn nói như vậy, cũng không dám khinh cử vọng động.

Chẳng lẽ Uyển Châu đang trong tay nàng ta sao?

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy.

Hắn muốn hỏi kẻ bí ẩn về tình hình của Uyển Châu, nhưng hắn biết kẻ bí ẩn sẽ không nói.

Diệp Thiên ngầm siết chặt tay mình, chỉ là hắn không làm bất cứ động tác nào, để kẻ bí ẩn đi, không còn cản trở nữa.

Kẻ bí ẩn cứ thế bỏ đi, nhưng không chú ý đến nụ cười nhếch mép của Diệp Thiên khi hắn buông tha.

Nàng ta chỉ lo bỏ chạy, cứ như sợ rằng Diệp Thiên sẽ đổi ý nếu chậm trễ một chút.

Kẻ bí ẩn tự mình đi về phía trước, Diệp Thiên theo sát phía sau kẻ bí ẩn.

Đương nhiên, lần này, Diệp Thiên không theo sát, vì hắn đã lén lút thiết lập một Pháp Thuật theo dõi trên người kẻ bí ẩn.

Nụ cười nhếch mép vừa rồi cũng chính là nguyên nhân này.

Khi kẻ bí ẩn không chú ý, hắn đã lén lút thiết lập Pháp Thuật trên người kẻ bí ẩn.

Diệp Thiên sợ kẻ bí ẩn sẽ phát hiện, nhưng rõ ràng, kẻ bí ẩn không hề hay biết.

Diệp Thiên suốt đường đi theo kẻ bí ẩn lên phố, thắc mắc, kẻ bí ẩn này lên phố làm gì.

Hắn không biết nguyên nhân, đột nhiên, Pháp Thuật theo dõi đã thiết lập bị phá vỡ.

Diệp Thiên nhíu mày.

Kẻ bí ẩn đi một đoạn đường, phát hiện Diệp Thiên không theo kịp, trong lòng có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ Diệp Thiên đã từ bỏ việc theo dõi sao?

Nếu vậy, thì thật sự quá tốt rồi.

Nhưng, nàng ta lại cảm thấy không đúng lắm, chợt nhớ ra Pháp Thuật theo dõi.

Nàng ta phát hiện Diệp Thiên thật sự đã thiết lập Pháp Thuật theo dõi trên người mình, lập tức phá vỡ Pháp Thuật đó.

Nàng ta biết Diệp Thiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, kẻ bí ẩn tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không có cách nào.

Diệp Thiên cũng biết kẻ bí ẩn sẽ phá vỡ Pháp Thuật đó, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhất thời hắn cũng không nghĩ ra hạ sách nào, đành phải lang thang trên phố.

Loanh quanh lâu như vậy, Diệp Thiên cũng cảm thấy đói bụng.

Vừa hay nhìn thấy phía trước có một tửu điếm, hắn liền thuận thế đi vào ăn chút gì đó.

“Tửu điếm này không tệ,” Diệp Thiên nhìn cách bài trí của tửu điếm.

Tiếng khóc từ xa vọng đến, vừa hay lọt vào tai Diệp Thiên đang ăn

cơm.

Diệp Thiên vốn nghĩ "chuyện không liên quan đến mình, cao cao tại thượng", nhưng hoàn toàn không thể yên tâm ăn cơm được.

Hắn là một người cố chấp như vậy, bị chuyện đó ảnh hưởng nên không thể yên tâm ăn cơm được nữa.

Diệp Thiên gọi tiểu nhị, hỏi tiểu nhị: "Ta vừa rồi nghe thấy tiếng khóc, ngươi có biết chuyện gì không?" Diệp Thiên hỏi tiểu nhị một cách minh bạch như vậy, tiểu nhị bị thái độ của hắn làm cho giật mình, hai chân run lập cập.

Chương 698

“Mình đâu có nghe thấy tiếng khóc đó, vị khách này vì sao lại nghe thấy chứ?

Sẽ không phải là một người thích lo chuyện bao đồng chứ?” Tiểu nhị trong lòng bất an, lại sợ câu trả lời của mình không thể làm vị khách hài lòng, vị khách sẽ thu thập mình.

Tiểu nhị run rẩy, nhưng không dám trả lời lời Diệp Thiên, càng không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên đợi mãi không thấy tiểu nhị trả lời, ngẩng đầu nhìn tiểu nhị một cái.

Tuy ánh mắt Diệp Thiên không sắc bén.

Nhưng ánh mắt đó trong mắt tiểu nhị lại vô cùng sắc bén.

Tiểu nhị biết không trả lời lời Diệp Thiên là không được, liền nói với Diệp Thiên: “Khách quan không nghe nhầm đâu, ta chưa từng nghe thấy bất kỳ tiếng khóc nào.” Giọng nói của hắn còn có chút run rẩy.

Diệp Thiên nhìn bộ dạng của tiểu nhị, biết tiểu nhị không dám nói dối, liền nhìn khắp nơi.

Hắn không ăn cơm trước nữa, không màng đến bụng đói, nếu không tìm ra tiếng khóc từ đâu đến, hắn không thể an hạ tâm để ăn cơm ngon lành.

Diệp Thiên kiểm tra tầng dưới không thấy manh mối nào, lại lên lầu hai tìm kiếm, nhìn quanh cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Diệp Thiên nghĩ: “Lẽ nào ta nghe nhầm?

Nhưng khả năng này rất nhỏ.” Diệp Thiên lại cảm thấy không đúng, liệu có phải tiểu nhị lừa mình không?

Vẻ mặt run rẩy kia là tiểu nhị cố tình giả vờ?

Cũng có thể lắm chứ.

Diệp Thiên cảm thấy tiểu nhị này có vấn đề, định xuống lầu hỏi lại hắn.

Hắn định xuống lầu tìm tiểu nhị, nên tùy ý nhìn xuống dưới, tìm kiếm bóng dáng tiểu nhị, chỉ phát hiện một hiện tượng, đa số khách dưới lầu đều đã hôn mê.

Diệp Thiên thấy cảnh tượng này vô cùng kỳ lạ.

Nhưng hắn không quên việc đi tìm bóng dáng tiểu nhị.

Sau khi tìm kiếm trên lầu không có kết quả, hắn liền xuống lầu.

Sau khi xuống, hắn phát hiện một hiện tượng đặc biệt kỳ lạ.

Hắn thấy số người hôn mê dưới lầu càng lúc càng nhiều.

Hắn cũng biết tửu điếm này vô cùng bất thường.

Diệp Thiên biết tửu điếm này có điều mờ ám, nên hắn ẩn mình.

Hắn lặng lẽ quan sát tình huống.

Trong lúc lẳng lặng quan sát, hắn thấy tiểu nhị đi tới.

Tiểu nhị nhìn bao nhiêu khách dưới lầu đang hôn mê, đặc biệt hài lòng gật đầu.

Cảnh này vừa vặn bị Diệp Thiên đang ẩn nấp trong bóng tối nhìn thấy.

Diệp Thiên đặc biệt muốn biết trong hồ lô của tiểu nhị rốt cuộc bán thuốc gì?

Vì vậy, Diệp Thiên lặng lẽ theo sau tiểu nhị.

Hắn thi triển một thuật pháp, che giấu bản thân, nên tiểu nhị không hề phát hiện.

Diệp Thiên đi theo tiểu nhị suốt đường.

Chương 699

Hắn thấy tiểu nhị dừng lại ở một nơi có hầm ngầm.

Diệp Thiên rón rén từng bước đi theo phía sau tiểu nhị.

Tiểu nhị mở nắp hầm ngầm, mang những người hôn mê kia xuống hầm.

Diệp Thiên thấy tiểu nhị làm việc hết sức thành thạo, biết rằng đây không phải lần đầu hắn làm chuyện như vậy.

Tiểu nhị đã xuống dưới hầm, Diệp Thiên không theo cùng.

Diệp Thiên ở trên nghe thấy tiếng chửi mắng từ trong hầm.

Cuối cùng, tiểu nhị hung ác nói một câu: "Mau ngoan ngoãn ở trong đó, đừng hòng chạy trốn, nếu không sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Diệp Thiên nghe những lời này của tiểu nhị, cảm thấy mình đã đánh giá thấp diễn xuất của hắn.

Tiểu nhị khi đối mặt với mình, hoàn toàn là bộ dạng vâng vâng dạ dạ, đã lừa được Diệp Thiên thành công, khiến Diệp Thiên tin tưởng hắn.

Diệp Thiên vừa rồi đã tin tưởng một kẻ tiểu nhân, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Thiên hận không thể xé xác tiểu nhị ra thành tám mảnh.

Nhưng lý trí mách bảo hắn không thể làm vậy.

Diệp Thiên cố nén lại.

Không lâu sau, Diệp Thiên nghe thấy tiếng động dưới hầm, biết tiểu nhị sắp lên.

Hắn tìm một chỗ ẩn nấp trước.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của tiểu nhị khi lên, thật khó để liên tưởng với bộ dạng vâng vâng dạ dạ vừa rồi.

Nhưng Diệp Thiên cũng không bận tâm nhiều như vậy.

Hắn muốn biết trong hồ lô của tiểu nhị rốt cuộc có âm mưu gì?

Vậy thì phải xuống dưới hầm.

Diệp Thiên đợi tiểu nhị đi rồi, đảm bảo hắn sẽ không quay lại giữa chừng.

Hắn mở nắp hầm ngầm ra, một mình đi xuống.

Sự xuất hiện của Diệp Thiên khiến những người dưới hầm hoảng sợ một trận.

Sau khi Diệp Thiên xuống hầm ngầm, hắn nhìn thấy một cảnh tượng khác, hắn quá đỗi kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy dưới hầm ngầm toàn bộ đều là lồng sắt, trong lồng toàn là người.

Trong lồng đều là đàn ông.

Không có phụ nữ.

Và Diệp Thiên cũng phát hiện ra, linh lực của những người bị nhốt trong lồng đều rất mạnh, Diệp Thiên cảm thấy khó tin.

Lúc này, cảnh tượng chợt thay đổi, Diệp Thiên nhìn thấy một nữ nhân ở phía xiên một cái lồng, nữ nhân kia dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm hắn, Diệp Thiên trong lòng hoảng sợ, ở đằng xa có một đám đông người, có cả nam lẫn nữ, nhưng hắn không hề sợ hãi.

Nữ nhân kia vẫn không ngừng khóc lóc, tiếng khóc nghe rợn người, nhưng điều khiến người ta khó hiểu là nàng không khóc trước một cái lồng cụ thể nào, vì vậy, Diệp Thiên không thể xác định nữ nhân này muốn báo thù cho ai.

Nữ nhân kia dùng ánh mắt oán hận nhìn Diệp Thiên một lúc, sau đó lao về phía Diệp Thiên với tốc độ nhanh như chớp.

Tốc độ phản ứng của Diệp Thiên cũng không chậm.

Hắn nhìn thấy thế tấn công của nữ nhân liền biết nàng đã nhầm hắn là tiểu nhị, nhưng Diệp Thiên đặc biệt muốn giải thích với nữ nhân này, nhưng nữ nhân kia không cho Diệp Thiên cơ hội giải thích.

Nàng trực tiếp lao vào Diệp Thiên, Diệp Thiên dễ dàng tránh được đòn tấn công của nữ nhân, nhưng việc hắn tránh được càng kích động sự tức giận của nàng.

Chương 700

Cứ thế, Diệp Thiên và nữ nhân giao chiêu, mỗi đòn tấn công của nữ nhân đều bị Diệp Thiên dễ dàng tránh được, Diệp Thiên không muốn đánh tiếp nữa.

Nhưng nữ nhân kia không ngừng tấn công Diệp Thiên, và nữ nhân kia không hề cảm thấy đau đớn, Diệp Thiên phán đoán, nàng đã bị điên từ lâu rồi.

Đánh tiếp cũng vô nghĩa, ngược lại còn hao tổn thể lực và linh lực của bản thân, Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy.

Vì vậy, nhất định phải có một cách nào đó để ngăn nữ nhân điên này tấn công hắn.

Nhưng lại không muốn làm hại nữ nhân này, Diệp Thiên cảm thấy nàng rất đáng thương, dù thi triển thuật pháp nào cũng sẽ khiến cơ thể nàng bị tổn hại, không thể làm như vậy, nên hắn từ bỏ ý định dùng thuật pháp để ngăn nữ nhân ngừng tấn công.

Hắn đảo mắt, Diệp Thiên chợt nảy ra một ý khác, lợi dụng lúc nữ nhân điên kia tấn công hở sơ, hắn đi vòng ra sau lưng nàng, một chưởng đánh xuống, đánh nàng bất tỉnh.

Diệp Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, mệt đến mồ hôi đầm đìa, cũng cảm thấy thể lực hao tổn không ít, may mà có linh lực hộ thể, nếu không đã sớm hôn mê rồi, lại một lần nữa cảm thấy vui mừng vì có linh lực hộ thể.

Vui mừng thì vui mừng, nhưng hắn không quên chính sự, sau khi di chuyển nữ nhân điên kia đến một góc tường, hắn lại đi xem xét những người trong lồng.

Hắn nhìn thấy một người trong số đám người đang nằm bất tỉnh bên ngoài đang giả vờ hôn mê, hắn vui mừng vì đã tìm được đồng minh, nói chuyện với người đó, và người đó cũng tin tưởng hắn.

Vị khách đó nói với Diệp Thiên, ông ta cũng phát hiện sự bất thường của tửu điếm này, trước đây luôn nghe nói có người vào mà không ra được, ông ta vào xem rốt cuộc thế nào, nên đã giả vờ hôn mê trong đó, nhưng cũng chỉ thăm dò được một chút manh mối.

Diệp Thiên vừa nghe vị khách này thăm dò được một chút manh mối, ánh mắt hắn liền lóe lên quang mang, bảo vị khách đó mau chóng kể tình hình thăm dò được, vị khách đó cũng không do dự mà kể lại.

Vị khách đó vội vàng nói với Diệp Thiên: "Tiểu nhị này làm cho những người đó hôn mê là vì hắn muốn hút linh lực từ trên người những người hôn mê đó…" Lời của vị khách vừa nói được một nửa, Diệp Thiên nghe thấy có tiếng động trên hầm ngầm, lập tức bảo vị khách đó giữ im lặng, không được phát ra một chút âm thanh nào, vị khách đó cũng rất nghe lời Diệp Thiên, dùng tay che miệng lại.

Diệp Thiên lúc này không muốn đánh rắn động cỏ, biết tiểu nhị có mục đích, nên cùng vị khách đó giả vờ hôn mê, nằm ở hai bên, không lâu sau, nắp hầm ngầm trên đầu họ bị mở ra.

Một người lạch bạch đi xuống, Diệp Thiên nheo mắt nhìn, người đó chính là tiểu nhị, sau đó Diệp Thiên lại nhắm mắt lại, ngay cả khi Diệp Thiên không nhìn, hắn cũng biết cảnh tượng sắp diễn ra, vì thính giác của Diệp Thiên vô cùng nhạy bén.

Tiểu nhị sau khi xuống, đầu tiên nhìn quanh, phát hiện tất cả mọi người đều trong trạng thái hôn mê, không có ai có dấu hiệu tỉnh lại, hắn hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn lại đi kiểm tra nữ nhân điên kia, tiểu nhị nhìn nữ nhân điên kia yên tĩnh nằm ở đó, trên mặt lộ ra một tia cười, hắn cho rằng

nữ nhân điên kia đã ngủ rồi.

Tiểu nhị mới đưa nữ nhân điên kia vào đây, nữ nhân điên kia luôn làm ầm ĩ, đã không ít lần.

Tiểu nhị đều muốn thả nữ nhân điên này đi, nhưng cuối cùng, rốt cuộc việc đưa người về cũng không dễ dàng.

Vì vậy hắn cho phép nữ nhân điên này làm ầm ĩ trong hầm ngầm, âm thanh bên trong hầu như không thể nghe thấy từ bên ngoài, đợi nữ nhân điên kia mệt rồi sẽ ngủ, mặc cho nàng làm loạn.

Không biết vì sao, Diệp Thiên nhìn tiểu nhị, luôn muốn xông lên đánh hắn hai quyền, và cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, Diệp Thiên cảm thấy sau khi giải quyết xong chuyện này, hắn phải quay về tu luyện, nếu không sẽ càng lúc càng không kiểm soát được những suy nghĩ trong lòng.

Diệp Thiên vừa hay nằm phía sau tiểu nhị, vì tiểu nhị không nhìn thấy hắn, nên Diệp Thiên mở mắt ra, dù sao tiểu nhị cũng không thấy, Diệp Thiên trở nên bạo dạn hơn.

Hắn muốn xem tiểu nhị này rốt cuộc có âm mưu gì, tiểu nhị giơ viên đá đỏ trong tay lên, thứ này lại có linh lực mạnh như vậy, Diệp Thiên cảm thấy khối đá này không hề đơn giản, trong lòng thốt lên cảm thán.

Rõ ràng, Diệp Thiên chỉ có thể thông qua quan sát để giải đáp những thắc mắc trong lòng, chỉ thấy khi tiểu nhị giơ khối đá đỏ lên không trung, khối đá đó bắt đầu hấp thu linh lực từ trên người những người đang hôn mê.

Diệp Thiên đối với khối đá này nảy sinh hứng thú lớn, một khối đá có thể hội tụ linh lực, Diệp Thiên chưa từng thấy bảo bối như vậy, không lâu sau, khối đá này gần như đã hấp thu xong linh lực từ trên

người những người đó.

Diệp Thiên biết, đã đến lúc hắn xuất hiện, hắn nhẹ nhàng bò ra sau lưng tiểu nhị, tiểu nhị đang chìm đắm trong niềm vui vì khối đá đã hấp thu được nhiều linh lực như vậy, không hề phát hiện sự bất thường phía sau lưng.

Diệp Thiên dùng tốc độ kinh người, đoạt lấy khối đá trong tay tiểu nhị, tiểu nhị nhất thời chưa kịp phản ứng, khi hắn phản ứng lại thì khối đá đã nằm trong tay Diệp Thiên, không thể không thừa nhận, tốc độ của Diệp Thiên thật sự rất nhanh.

Diệp Thiên nhìn tiểu nhị tức đến nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt muốn cười, nhưng hắn cố nhịn, nói với tiểu nhị một câu: "Tiểu nhị, vẫn khỏe chứ!" Biểu cảm của tiểu nhị lúc này vô cùng khó coi.

Tiểu nhị nói: "Ta và ngươi không oán, không cừu, ngươi ba lần năm lượt phá hỏng chuyện tốt của ta, làm gì vậy, ta nói cho ngươi biết.

Đưa khối đá này cho ta, ta có thể tha mạng cho ngươi." "A, tiểu nhị, khẩu khí của ngươi thật lớn nha, nếu ta đã không xen vào chuyện của người khác, vậy ta sẽ không đoạt lấy khối đá này, đã đoạt rồi thì chuyện này ta quản chắc." Diệp Thiên dùng giọng khinh thường nói.

Tiểu nhị nói: "Xem ra hôm nay, ngươi nhất định phải đối đầu với ta rồi, vậy đừng trách ta không khách khí, tiểu tử, nhớ kỹ, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi, đừng trách ta không nương tay." Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Vậy thử xem." Sau khi Diệp Thiên nói xong, không nghe thấy tiểu nhị trả lời.

Diệp Thiên biết tiểu nhị sẽ không nghe lời khuyên, nên im lặng không nói nữa.

Chương 701

Tiểu nhị xoa tay mài quyền, tấn công Diệp Thiên, Diệp Thiên luôn dễ dàng tránh được, và mỗi lần đều có thể tấn công tiểu nhị một cách chính xác không sai sót, sau vài chiêu, tiểu nhị rơi vào thế hạ phong.

Sau vài chiêu nữa.

Tiểu nhị bị Diệp Thiên đánh trọng thương, nằm trên đất không thể động đậy, Diệp Thiên nhìn khối đá trong tay, trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Diệp Thiên nghĩ: "Vì khối đá này có thể hấp thu linh lực từ trên người người khác, vậy chẳng phải nó cũng có thể hấp thu linh lực từ trên người tiểu nhị này sao?" Nghĩ vậy, Diệp Thiên thử xem, dù sao cũng là trừ hại cho dân, hấp thu linh lực của tiểu nhị cũng không có gì xấu.

Vừa thử, thật sự thành công, khối đá đã thành công hấp thu linh lực từ trên người tiểu nhị, những người hôn mê kia cũng gần như đều tỉnh lại, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ai nấy đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Diệp Thiên đã thành công thả những người đó ra.

Hắn biết những người đó đều đã bị kinh hãi, không muốn hỏi thêm manh mối, chỉ cần họ có thể bình an về nhà là tốt rồi, Diệp Thiên cũng đã làm được một việc đại thiện.

Diệp Thiên thấy mọi người gần như đã đi hết, chỉ còn một người đàn ông đi chậm, Diệp Thiên phát hiện người đàn ông này cố ý đi chậm, chắc chắn có chuyện muốn nói, nên hắn bảo người đó ở lại.

Mọi người đã đi hết, Diệp Thiên nhìn người đàn ông trước mắt,

chính là vị khách giả vờ hôn mê lúc nãy, hỏi vị khách đó: "Có chuyện gì không?" Vị khách trả lời Diệp Thiên: "Sau khi tiểu nhị dùng khối đá đó hấp thu xong linh lực từ trên người người khác, hắn sẽ ném những người đó vào Vũ Điệp Sào." Vũ Điệp Sào, Diệp Thiên chưa từng nghe thấy nơi này, lông mày hắn nhíu chặt lại.

Diệp Thiên lại hỏi: "Ngươi có biết Vũ Điệp Sào ở đâu không?" Vị khách đáp: "Là một biển hoa phía trước rừng trúc, dưới biển hoa đó toàn bộ đều là xương cốt, nơi đó được gọi là Vũ Điệp Sào." Diệp Thiên đại khái đã biết đó là nơi nào, hắn bảo vị khách đó cũng trở về, sau khi tiễn vị khách đó đi Diệp Thiên bắt đầu suy nghĩ, cái gọi là Vũ Điệp Sào chính là biển hoa đã bị phá hủy trước đó, hắn chìm vào suy tư… Diệp Thiên suy nghĩ về chuyện biển hoa, luôn cảm thấy nơi đó có gì đó không ổn, nhưng lại không thể nói ra được chỗ nào lạ, đối với biển hoa, hắn cũng không thể tìm ra manh mối.

Diệp Thiên lại chuyển sự chú ý của mình sang vị khách kia, chợt bừng tỉnh, cuối cùng cũng biết được điểm kỳ lạ mình cảm thấy nằm ở đâu, hóa ra là ở trên người vị khách đó.

Diệp Thiên nghe không chỉ một vị khách giả vờ hôn mê, mà lại biết được nhiều như vậy, vị khách này quá thông minh, tiểu nhị kia ngụy trang không tốt, vị khách này vốn dĩ… Chỉ là hiện tại không có đủ chứng cứ, chứng minh vị khách này có vấn đề, Diệp Thiên nhìn vị khách đó vẫn đi chậm rãi, tốc độ đi không nhanh, nên Diệp Thiên có thể nhìn thấy.

Diệp Thiên đảo mắt qua lại, nảy ra một ý quỷ, đột nhiên gọi vị khách đó lại, nói với vị khách đó: "Xin đợi một chút, vị khách này, ta thấy chân cẳng ngươi không tốt, hay là để ta tiễn ngươi một đoạn nhé!" Diệp Thiên nói rồi, đi ra ngoài cửa, giả vờ tiễn vị khách đó rời đi, cũng không hỏi ý kiến của vị khách đó, không sai, Diệp Thiên đang thăm dò, và, tự mình mạo hiểm, dùng hành động để dụ kẻ địch, phải

phòng ngừa họa từ khi chưa phát sinh.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự liệu của Diệp Thiên, vị khách đó lợi dụng lúc Diệp Thiên không chú ý, muốn đánh lén Diệp Thiên, nhưng một người thông minh như Diệp Thiên, làm sao có thể không đề phòng một chút nào chứ.

Diệp Thiên không chỉ tránh được đòn tấn công của vị khách đó, mà còn dùng một chiêu chế phục vị khách đó, không thể không nói, Diệp Thiên quả thật là một người lợi hại, vị khách đó hoàn toàn bị Diệp Thiên dọa sợ, không nghĩ Diệp Thiên lại có thể lợi hại như vậy.

Chính xác hơn, không nghĩ Diệp Thiên sẽ dễ dàng bị đánh lén, càng không nghĩ Diệp Thiên chỉ dùng một chiêu đã chế phục hắn, và tốc độ nhanh như vậy, vị khách đó lúc này đã phản ứng lại.

Diệp Thiên vì một chiêu đã chế phục được vị khách, tâm trạng vui vẻ, bình thường hắn đều thuộc loại người không dễ dàng phô bày tài năng, vì vậy, chỉ vui vẻ thôi, chứ không kiêu ngạo.

Trải qua một thời gian, vị khách đó đã hiểu rõ tình hình hiện tại, biết đánh lén không thành, ngược lại còn bị người khác một chiêu chế phục, trong lòng không dễ chịu.

Nhưng đã trở thành kẻ bại trận của người khác, Diệp Thiên đã chế phục hắn, định hỏi rõ tình hình cụ thể, chỉ là chưa đợi Diệp Thiên mở miệng hỏi, vị khách đó đã tự sát.

Vị khách đó nghĩ thầm: "Không giết mình, không phải vì không giết người, mà muốn moi móc tình hình thật sự, ngay cả khi đã nói ra, cũng không chắc sẽ được tha, kẻ sĩ có thể bị giết chứ không thể bị làm nhục, chết đi là hết chuyện." Vì vậy, hắn tự sát.

Diệp Thiên vạn lần không ngờ vị khách đó lại tự sát, vì vậy, Diệp Thiên đã không cứu được vị khách tự sát đó, và cũng không hỏi được

bất kỳ manh mối nào, thôi vậy, chết thì chết đi, Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy.

Diệp Thiên nhìn vị khách đã chết này, cảm thấy có liên quan đến người bí ẩn, những manh mối mà vị khách đó đã nói, và có liên quan đến tửu điếm kia, Diệp Thiên xâu chuỗi những manh mối này lại, cảm thấy Vũ Điệp Sào và người bí ẩn có liên quan.

Hắn lập tức quay lại tửu lâu, quay lại tửu lâu để tìm kiếm manh mối, chỉ là không may, khi hắn quay lại tửu lâu, tửu lâu đã bị thiêu hủy.

Tửu lâu bị thiêu hủy rồi, Diệp Thiên không có chỗ nào để đi, vốn định uống rượu trong tửu lâu đó, uống xong rượu thì ở lại đó, nhưng ai ngờ, tửu lâu lại không thái bình như vậy, ai!

Hắn vô định đi trên đại lộ, nhìn thấy một khách sạn, khách sạn, nơi ở, vừa hay, đã đi bộ lâu như vậy, cũng mệt rồi, ở lại khách sạn này vậy.

Khách sạn này, nội bộ môi trường không tệ, khách sạn này là một khách sạn đàng hoàng, Diệp Thiên đánh giá tiểu nhị một phen, phát hiện không có gì bất thường, bảo tiểu nhị sắp xếp phòng, hắn muốn ở lại đây.

Tiểu nhị nhìn thấy một người thật thà, không lanh lợi, và cách tiếp đón khách cũng hào phóng lịch sự, người rất hòa nhã, Diệp Thiên đối với khách sạn này, rất hài lòng, cuối cùng cũng có một chỗ ở ổn định rồi, Diệp Thiên cảm thán trong lòng.

Tiểu nhị sắp xếp Diệp Thiên ở tầng hai của khách sạn, căn phòng cũng sáng sủa, tiểu nhị dặn dò vài câu xong, liền đi xuống, và nói với Diệp Thiên: “Có chuyện gì cứ gọi ta.” Diệp Thiên gật đầu, tiểu nhị xuống lầu.

Diệp Thiên một mình đi dạo trên tầng hai, một mình đi dạo cũng đặc biệt vô vị, hắn trở về phòng, lúc đó, bầu trời bên ngoài vừa hay cũng đã tối đen, khách sạn vốn ồn ào cũng yên tĩnh lại, số người tá túc về đêm thì ít.

Diệp Thiên nằm trên giường, chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì cảm thấy trên người có một thứ gì đó cộm cộm, hắn nhớ ra viên đá mà hôm nay hắn đoạt được từ tay tiểu nhị, nếu không cảm thấy khó chịu, viên đá đó đã bị hắn bỏ qua rồi.

Chương 702

Diệp Thiên chưa từng xem xét kỹ món đồ chơi này, hắn lấy nó ra, đặt trên bàn, quan sát vẻ ngoài của viên đá, nhưng không có gì bất thường, hắn nhìn viên đá đó có thể hấp thu linh lực.

Diệp Thiên thầm nghĩ, vì nó có thể hấp thu linh lực, và có linh lực bên trong, vậy chẳng lẽ nó cũng có thể phóng thích linh lực?

Nếu có thể phóng thích linh lực thì tốt quá.

Một thời gian Diệp Thiên đầu tắt mặt tối, không có thời gian tu luyện, tuy không bị thụt lùi, nhưng cũng không thể cứ dậm chân tại chỗ, nếu linh lực có sự giúp đỡ, vậy tu luyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Thiên đang suy nghĩ về khối đá này, làm sao có thể phóng thích linh lực trong khối đá này ra, cuối cùng, không có gì có thể làm khó được Diệp Thiên, hắn đã thành công phóng thích linh lực ẩn chứa trong khối đá này, và hấp thu tất cả những linh lực đó.

Hấp thu những linh lực đó xong Diệp Thiên, đột nhiên cảm thấy tu vi của mình đã tăng lên không ít, tinh thần sảng khoái, cứ thế, một đêm trôi qua, linh lực trên viên đá đã giảm đi một nửa.

Trời sáng, Diệp Thiên cũng cất viên đá đi, người bí ẩn gần đây ít nhất sẽ không gây rắc rối nữa, tâm trạng căng thẳng cũng được thả lỏng, nhất thời cảm thấy vô sự, lại có chút thảnh thơi.

Cuộc sống nhàn hạ rồi, lại nhớ đến chuyện của Uyển Châu, hắn đã cho rất nhiều người đi tìm, chỉ là những ngày này vẫn luôn bận rộn giải quyết chuyện của người bí ẩn, đều không quá chú ý đến tin tức gần đây của Uyển Châu.

Vừa hay Diệp Thiên hiện tại rảnh rỗi vô sự, hắn hỏi lại tên trộm,

tuy nhiên, Diệp Thiên cũng không biết lời của tên trộm có thật hay không, những tin tức phong phanh này, độ tin cậy không cao, hắn bảo tên trộm quay về tiếp tục tìm người.

Ở khách sạn một thời gian, lại bình yên vô sự, không có chuyện kỳ lạ nào xảy ra, Diệp Thiên cả ngày không có việc gì làm, nhưng cũng thấy thanh nhàn.

Một ngày, tiếng ồn ào dưới lầu lớn hơn, Diệp Thiên đi xuống, xem xét họ đang thảo luận chuyện gì, chỉ nghe một người nói: "Mấy ngày nay, khách sạn thường xuyên có người chết, lúc đầu thì mấy ngày mới chết một người, nhưng gần đây, số người chết càng lúc càng nhiều." Khách dưới lầu nghe người đó nói vậy, đều bảo người đó đừng nói nữa, đáng sợ quá, những người nhát gan trán đều đổ mồ hôi lạnh, từng người từng người một đều im lặng, không khí yên tĩnh, có vẻ hơi quỷ dị.

Trong đó một người thật sự sợ hãi, nói với những người đó: "Các ngươi cứ thảo luận đi, ta đi trước đây, ta sợ những thứ này." Sau khi hắn đi, những người đang thảo luận đó cũng giải tán, không ai nhắc đến chuyện này nữa.

Chỉ còn lại một mình Diệp Thiên ở dưới lầu, hắn nhớ lại chuyện mà những người đó vừa thảo luận, liên tiếp có người chết, cố ý sao, chỉ là muốn giết những người đó thôi sao, lẽ nào có liên quan đến người bí ẩn mà trước đây hắn đã gặp không?

Diệp Thiên suy nghĩ, hoàn toàn không có đầu mối, mặt trời lặn về tây, lại đến buổi tối, vì suy nghĩ về chuyện trong lòng, nên hắn không hề buồn ngủ, hắn xuống lầu, ra khỏi khách sạn, đi dạo khắp nơi.

Men theo con phố khách sạn, hắn đi thẳng về phía trước, không biết từ lúc nào đã đi đến lầu xanh, lúc đó trời đã tối đen, đèn sáng trong lầu xanh, chiếu sáng bảng hiệu lầu xanh đặc biệt rõ ràng.

Diệp Thiên đứng trên phố, nhìn về phía lầu xanh, nhưng không định đi vào, chỉ đứng trên phố quan sát đường nét của lầu xanh, thầm nghĩ: "Nơi khiến người ta sa đọa cũng không đến mức này chứ!" Cảm thấy vô vị, Diệp Thiên vừa định đi, hắn nhìn thấy trên cầu thang có một kỹ nữ đứng, kỹ nữ này mọi thứ đều tốt, chỉ có đôi mắt, lại màu đỏ, khiến Diệp Thiên hơi kỳ lạ.

Thông thường mắt người đều màu nâu vàng hoặc đen, người có mắt màu đỏ hắn lần đầu tiên thấy, luôn cảm thấy đôi mắt đỏ có chút bất thường, nhưng lại không thể nói ra được chỗ nào bất thường.

Khi Diệp Thiên về khách sạn, đã muộn rồi, đa số khách đều đã ngủ, đi trên cầu thang mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ngáy, những người chưa ngủ đều tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm, nhưng lại không ai nhắc đến chuyện chết người.

Diệp Thiên nhìn những người đang nói chuyện phiếm kia, không hứng thú với chủ đề của họ, nên cũng không xen vào được câu chuyện của họ, hắn trở về phòng, đi lại một ngày, cũng hơi mệt rồi, hắn nằm xuống ngủ, một đêm không hề tỉnh giấc.

Sáng hôm sau, Diệp Thiên dậy đặc biệt sớm, nhưng không thành công, có những người còn dậy sớm hơn hắn, nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu, lại có một người chết, người nói chuyện có giọng lớn, nên Diệp Thiên nghe rõ ràng.

Diệp Thiên thu dọn xong vội vàng đi xuống, hỏi rõ tình hình cụ thể, hóa ra người chết là vị khách đã gặp kỹ nữ kia ngày hôm qua, Diệp Thiên đã hiểu rõ.

Hắn đi đến lầu xanh tìm kỹ nữ đó, nhưng kết quả tìm kiếm không như ý, kỹ nữ đó đã biến mất từ lâu, và hắn hỏi người quản sự lầu xanh, nữ nhân kia lại nói, trong lầu xanh này, không có người đó.

Diệp Thiên nhất thời câm nín, nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nữ nhân

kia, biết nàng thật sự không biết gì, hắn không làm khó nàng, bước ra ngoài… Diệp Thiên nghĩ, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy, nhất định nàng sẽ thay đổi thân phận và xuất hiện lại, Diệp Thiên có cảm giác đó, đã vậy, vậy thì ngồi đợi thỏ vậy.

Diệp Thiên cần dưỡng thần tích nhuệ, vì tối nay sẽ phải hao tổn một chút thể lực, vì vậy, Diệp Thiên sớm trở về khách sạn, bắt đầu đả tọa, nâng cao tu vi, vừa đả tọa, lại vừa nghỉ ngơi, nâng cao tu vi và nghỉ ngơi không lỡ cả hai.

Buổi tối, Diệp Thiên ra khỏi khách sạn, trên đường Diệp Thiên không vội vã đi, hắn canh đúng thời điểm, đi đúng theo thời gian của ngày hôm qua, nếu đi sớm sẽ đánh rắn động cỏ.

Diệp Thiên thong thả đi đến trước lầu xanh, không sớm không muộn, thời gian vừa vặn, đứng ở vị trí mà ngày hôm qua hắn đã đứng, quả nhiên, hắn nhìn thấy kỹ nữ mắt đỏ đó, chỉ là nàng lại thay đổi một khuôn mặt khác.

Không lâu sau, kỹ nữ đó đi ra khỏi lầu xanh, nhưng không phải là bộ dạng kỹ nữ đó, nàng mặc một bộ y phục nam nhân, Diệp Thiên biết, kỹ nữ này lại giết một người.

Sau khi kỹ nữ đi, Diệp Thiên lặng lẽ theo sau nàng, khoảng cách được kiểm soát tốt, luôn cách xa kỹ nữ đó, nhưng lại có thể nhìn thấy, bước chân của Diệp Thiên nhẹ nhàng, nên kỹ nữ không hề phát hiện có người theo sau mình.

Nhưng Diệp Thiên đã bị kỹ nữ phát hiện, Diệp Thiên cũng không thể mãi không bị kỹ nữ phát hiện, sau khi kỹ nữ phát hiện Diệp Thiên theo sau, nàng liền dừng lại.

Kỹ nữ nói với Diệp Thiên: “Đã theo ta suốt đường rồi, xuất hiện đi!” Diệp Thiên cũng không chối từ, hào phóng đứng ra, kỹ nữ nói: “Một tiểu tử tuấn tú quá đi!

Theo ta muốn làm gì?" Diệp Thiên không trả lời, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, kỹ nữ thi triển mị thuật với Diệp Thiên, kỹ nữ tự tin vào mị thuật của mình, đã luyện đến một trình độ nhất định, bất kỳ ai cũng không thể chống cự, nàng thể hiện ra một bộ dạng vênh váo, kiêu ngạo.

Chương 703

Nhưng Diệp Thiên hiển nhiên không ăn thứ đó, và không trúng chiêu, kỹ nữ cũng thấy Diệp Thiên không trúng chiêu, trong lòng không còn tự tin nữa, nàng muốn chạy trốn, người không trúng chiêu kia chắc chắn tu vi cao hơn mình, chạy trốn là thượng sách.

Diệp Thiên không có ý định giết hại người này… thả nữ nhân này đi, không đuổi theo, chỉ là lại đánh mất một người để hỏi, nhưng chỉ cần không từ bỏ là được, không cần phải hỏi mỗi người.

Diệp Thiên về khách sạn hôm nay muộn hơn hôm qua nhiều, vì vậy, tầng một khách sạn không một bóng người, Diệp Thiên cũng cố gắng đi chậm lại, không làm phiền những người đã chìm vào giấc mộng.

Về phòng, Diệp Thiên không ngủ, một mặt, ban ngày đã ngủ đủ rồi, mặt khác, trong lòng có chuyện, Diệp Thiên có một thói quen, một khi trong lòng có chuyện, sẽ không ngủ được.

Trong cơ thể có linh lực, nên ngay cả khi không nghỉ ngơi, cũng sẽ không mệt, trong lòng hắn luôn suy nghĩ về chuyện nữ nhân mắt đỏ kia, hắn biết nữ nhân kia sẽ thay đổi khuôn mặt, nếu không làm rõ, trong lòng hắn sẽ cảm thấy khó chịu.

Một giấc tỉnh dậy, trời đã sáng rõ, hắn cũng không biết mình ngủ từ lúc nào, liên tục mấy ngày, không còn ai chết nữa, bề ngoài nhìn có vẻ thái bình.

Nhưng Diệp Thiên biết chuyện này chưa xong, cần phải điều tra tiếp, hắn thu dọn xong, ra ngoài tìm kiếm manh mối liên quan đến chuyện này.

Chuyện nữ nhân mắt đỏ, Diệp Thiên tìm kiếm manh mối khắp nơi,

nhưng luôn không tìm được manh mối hữu ích, vì vậy hắn hoàn toàn không có đầu mối, cũng từ bỏ ý định tìm kiếm nữ tử mắt đỏ.

Mấy ngày nay, lại vô cùng yên bình, tuy Diệp Thiên biết sau sự yên bình này nhất định sẽ có sóng gió lớn, nhưng binh đến tướng đỡ nước đến đất ngăn, ai cũng không thể biết trước tương lai, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Hắn như thường lệ, sau khi rửa mặt xong, xuống lầu ngồi nói chuyện phiếm với những người kia, đã ở lại lâu như vậy, hắn và những người đó cũng dần dần trở nên quen thuộc, trò chuyện qua lại.

Đột nhiên, có một người nói: "Lúc đi ra ngoài làm việc về, ta phải đi qua Loạn Táng Cương, nhìn thấy ở Loạn Táng Cương có một thi thể vô danh, vào buổi tối, dọa chết ta rồi!" Vị khách kia kể chuyện rất sinh động, độ tin cậy cao.

Nhưng, những người kia nghe chuyện của người này, một trận cười cợt, đều cảm thấy người này đang khoác lác, vì họ không muốn biết thêm, không muốn nghe những chuyện như vậy, sợ hãi, nên lộ ra vẻ mặt không tin.

Người đó chỉ coi chuyện mình trải qua là một câu chuyện kể cho người khác nghe, nhưng trong số những người nghe chỉ có Diệp Thiên một mình lắng nghe chăm chú, sự cảnh giác của Diệp Thiên cao hơn những người đó, vì vậy, hắn tin lời của vị khách kia.

Diệp Thiên hỏi vị khách kia một câu: "Ngươi chắc chắn ở Loạn Táng Cương sao?" Người đó gật đầu biểu thị chắc chắn, mọi người đều nhìn về phía Diệp Thiên, cảm thấy Diệp Thiên sẽ hứng thú với chuyện này, Diệp Thiên không hoàn toàn để ý đến ánh mắt của họ.

Hắn cũng gật đầu với người đó, sau khi xác định được vị trí cụ thể, trong lòng hắn đã có kế hoạch, muốn đi làm rõ chuyện này, đương nhiên, hắn không nói với bất kỳ ai, vì người khác sẽ không hiểu.

Hắn vẫn định đi vào nửa đêm, vì vậy hắn đi ngủ bù, vào nửa đêm, hắn ra ngoài, vừa đến gần Loạn Táng Cương, hắn nhìn thấy bốn mỹ nữ đang khiêng kiệu, nửa đêm khiêng kiệu, ở Loạn Táng Cương, thật sự có chút quỷ dị, may mà Diệp Thiên gan lớn, nếu không cũng sẽ bị dọa sợ.

Hắn thấy kiệu sắp đi qua bên cạnh mình, muốn dùng thuật pháp để ẩn nấp, nhưng lại cảm thấy không ổn, nếu dùng thuật pháp, lại sợ bị người trong kiệu cảm ứng được.

Vì vậy, Diệp Thiên tìm một nơi có thể ẩn nấp, ẩn sau một tảng đá lớn, tảng đá này không chỉ có thể che chắn cho hắn, mà còn tiện quan sát tình hình bên ngoài.

Diệp Thiên đợi kiệu đi qua trước mặt, sau đó lặng lẽ theo sau kiệu, kỹ năng theo dõi của Diệp Thiên quả thực rất tốt, đến nỗi bốn mỹ nữ khiêng kiệu đều không hề phát hiện, Diệp Thiên cứ thế đi theo kiệu.

Người trong kiệu từ lúc Diệp Thiên theo sau kiệu của mình, đã phát hiện sự tồn tại của Diệp Thiên, chỉ là vẫn không nói gì, để hắn theo dõi, xem hắn có thể theo đến lúc nào.

Đi qua mấy khúc quanh, người trong kiệu có thể cảm ứng được sự tồn tại của Diệp Thiên, vì linh lực mạnh, nên người trong kiệu luôn biết Diệp Thiên đang theo dõi.

Tuy nhiên, Diệp Thiên không hề biết điều đó, chỉ nghe người trong kiệu nói: "Đã theo ta lâu như vậy rồi, vì sao không hiện thân?" Diệp Thiên nghe xong, hiện thân trước kiệu, ép hỏi người trong kiệu.

"Đã bị phát hiện rồi, vậy ta không vòng vo nữa, thi thể vô danh kia là chuyện gì?" "Ta không biết, thi thể ư?" "Thật sự không biết?" Người đó gật đầu, Diệp Thiên đành thôi.

Diệp Thiên cảm thấy người trong kiệu chắc sẽ không nói dối, hắn

bảo những người kia khiêng kiệu đi, hắn cũng không theo nữa, quay về Loạn Táng Cương theo đường cũ, đến nơi vừa rồi.

Vừa về đến Loạn Táng Cương, hắn thấy một thôn phu lén lút đi tới, hình như trên lưng đang vác một thứ gì đó, được đựng trong một cái bao lớn, vì vậy, Diệp Thiên cũng không thể phán đoán được thôn dân kia vác cái gì trên lưng.

Một lúc sau, thôn phu cởi cái bao ra, Diệp Thiên mới nhìn rõ thứ bên trong, hóa ra lại là một thi thể nữa, Diệp Thiên lúc này cũng không thể biết được trong Loạn Táng Cương này rốt cuộc có bao nhiêu thi thể, Diệp Thiên cảm thấy rợn người.

Thôn phu vứt thi thể ở Loạn Táng Cương xong liền quay về, bước chân đi vội vàng, Diệp Thiên cảm thấy đây là một cơ hội tốt để theo dõi, lợi dụng lúc thôn phu không chú ý, hắn lặng lẽ theo sau thôn phu, kỹ năng theo dõi của Diệp Thiên rất tốt.

Vì vậy Diệp Thiên đã theo dõi suốt đường, thôn phu không hề phát hiện sự tồn tại của hắn, thôn phu trực tiếp trở về nhà, Diệp Thiên đã biết được nơi thôn phu ở, tuy là buổi tối nhưng thị lực của hắn rất tốt, có thể nhìn rõ mọi tình hình xung quanh.

Thôn phu này ở trên lưng núi, địa thế đặc biệt cao, nhưng địa hình bằng phẳng, nhìn ra xung quanh, cảm thấy tầm nhìn vô cùng rộng rãi, chỉ là ít người ở, chỉ có một gia đình thôn phu sinh sống.

Diệp Thiên dùng mắt đánh giá xung quanh, cảm thấy đây là một nơi tốt, nếu có người ở đây tu luyện, vậy không lâu sau, tu vi của người đó có thể tăng lên rất nhiều.

Sau khi nhìn quanh, Diệp Thiên cũng không quên chính sự, bắt đầu tập trung quan sát sân viện nơi thôn phu cư trú, sân viện đó và ngôi nhà đó, kết cấu đều đặc biệt đơn giản, giống như chỗ ở của người bình thường, không có gì đặc biệt.

Chương 704

Diệp Thiên đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên, trong sự yên tĩnh vang lên tiếng khóc nức nở và tiếng chửi mắng, âm thanh này trong đêm tĩnh mịch vô cùng đột ngột, cũng khiến chim trên cây giật mình huyên náo.

Thính lực rất tốt của Diệp Thiên lắng nghe kỹ.

Từ hai âm thanh chửi mắng và khóc nức nở, Diệp Thiên có thể phán đoán trong căn phòng này tổng cộng có ba người, một thôn phu, và hai người phụ nữ không biết là ai.

Tiếng khóc nức nở và tiếng chửi mắng trong phòng càng lớn, càng kích thích sự tò mò của Diệp Thiên, Diệp Thiên là một người có lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng, vì vậy lúc này hắn vô cùng muốn xông vào xem, rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên đã cố nén lại, những linh lực hắn hấp thu lần trước không phải là vô ích, rõ ràng lần này đầu óc hắn đã tỉnh táo hơn, cũng sẽ không lỗ mãng làm một chuyện gì đó.

Đương nhiên hắn biết nặng nhẹ, vì vậy đã kiềm chế sự tò mò của mình, không xông vào đẩy cửa nhà thôn phu, hắn lặng lẽ quan sát từ xa.

Hắn nảy ra một cách vừa có thể thỏa mãn sự tò mò của mình, lại không làm việc lỗ mãng, dùng ưu thế thị lực cực tốt của mình, tiến hành quan sát từ xa, quả nhiên, hắn đã nhìn thấy tình hình trong nhà.

Vừa nhìn, hắn kinh ngạc, vì hắn lại nhìn thấy nữ tử mắt đỏ xuất hiện, nhưng lại không phải bộ dạng lần trước hắn nhìn thấy.

Nếu không phải vì nữ tử mắt đỏ vô cùng hiếm gặp, hắn thật sự

không thể xác định đó có phải là người lần trước hắn gặp không, nhìn nữ tử mắt đỏ đang chửi mắng vợ chồng thôn phu, có thể biết, nữ tử mắt đỏ lại đang làm chuyện xấu.

Diệp Thiên đặc biệt muốn hỏi, nữ tử mắt đỏ này rốt cuộc lại đang mưu tính âm mưu mới gì, cũng đặc biệt muốn biết vợ chồng thôn phu có quen biết nữ tử mắt đỏ này không, nhưng vì bây giờ là buổi tối, nên không có cơ hội hỏi riêng vợ chồng thôn phu.

Diệp Thiên chỉ có thể đợi đến sáng hôm sau, hắn tìm một nơi thoải mái gần đó, dựa vào đó nhắm mắt dưỡng thần, lúc đầu Diệp Thiên không hề buồn ngủ, nhưng không biết đang suy nghĩ gì, hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ đến sáng rõ, hắn cũng không hiểu vì sao mình lại ngủ say như vậy, giữa chừng cũng không hề tỉnh dậy, trong đầu đột nhiên nảy ra chuyện của vợ chồng thôn phu, hắn vội vàng quay lại nơi quan sát ban đầu để quan sát.

Diệp Thiên thấy vợ thôn phu đang nấu cơm, nhưng không thấy bóng dáng nữ tử mắt đỏ, Diệp Thiên biết nữ tử mắt đỏ đang ở trong đó, vì hắn có thể cảm nhận được, đã không thấy nữ tử mắt đỏ, vậy hắn có thể đi hỏi vợ thôn phu chuyện rồi.

Diệp Thiên bước vào nhà thôn phu, vợ thôn phu thấy Diệp Thiên bước vào, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, Diệp Thiên biết vợ thôn phu coi hắn và nữ tử mắt đỏ là cùng một phe, Diệp Thiên trong lòng cảm thấy an ủi.

Ít nhất vợ chồng thôn phu không phải là tay sai của nữ tử mắt đỏ, Diệp Thiên đối với vợ thôn phu nói: “Ngươi có biết nữ tử mắt đỏ kia là ai không?

Nàng ta luôn có bộ dạng này sao?

Bây giờ nàng ta ở đâu?" Vợ thôn phu lắc đầu: "Ta không biết nữ tử mắt đỏ kia là ai, nữ tử mắt đỏ này thường xuyên thay đổi khuôn mặt, có lúc một ngày còn thay đổi mấy khuôn mặt, nếu không nhìn đôi mắt của nàng ta, đôi khi ta còn không nhận ra, bây giờ nàng ta đang ngủ trong nhà." Diệp Thiên không nhận được bất kỳ manh mối nào từ lời nói của vợ thôn phu, nhưng hắn biết vợ thôn phu đã nói tất cả những gì mình biết, hắn cũng không có vấn đề gì để hỏi vợ thôn phu nữa, hắn chuẩn bị rời đi.

Ngay khoảnh khắc Diệp Thiên vừa định bước chân đi ra ngoài, nữ tử mắt đỏ kia lại đột nhiên tỉnh dậy, nói với Diệp Thiên: "Đã đến rồi, thức ăn thôn phu cũng sắp nấu xong rồi, sao không ăn một bữa cơm, lấp đầy bụng rồi hẵng rời đi!" Vợ thôn phu thấy nữ tử mắt đỏ bước ra khỏi nhà, hai chân đều không ngừng run rẩy, Diệp Thiên cũng nhận ra, vừa rồi hắn biết vợ thôn phu sợ nữ tử mắt đỏ, nhưng lại sợ đến mức này, xem ra bình thường nàng ta không ít bị chửi mắng.

Diệp Thiên lại nhìn về phía thôn phu không xa, cũng lộ vẻ kinh hoàng, hắn cảm thấy đồng tình.

Nghe những lời của nữ tử mắt đỏ, Diệp Thiên biết, không ăn bữa cơm này thì không thể rời đi được.

Hắn nói với nữ tử mắt đỏ: "Vì ngươi thịnh tình mời, vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh." Diệp Thiên cũng không khách khí, trực tiếp tìm một chiếc ghế đẩu ngồi xuống bên cạnh bàn.

Nữ tử mắt đỏ cũng ngồi xuống bên cạnh bàn.

Không lâu sau, cơm đã xong, vợ thôn phu múc cơm, đầu tiên bưng cho nữ tử mắt đỏ, nữ tử mắt đỏ nói: "Sao lại không hiểu quy củ, phải bưng cho khách trước chứ." Diệp Thiên lạnh lùng cười một tiếng, không nói gì.

Vợ thôn phu nghe lời của nữ tử mắt đỏ xong, bưng cơm cho Diệp

Thiên, nhưng vợ thôn phu quá căng thẳng, không cẩn thận, làm đổ cơm lên người Diệp Thiên, nữ tử mắt đỏ muốn giết vợ thôn phu.

Vợ thôn phu nghe nữ tử mắt đỏ muốn giết thôn phu, vội vàng chạy tới ngăn cản, nhưng lại bị nữ tử mắt đỏ giết chết, vợ thôn phu thấy chồng bị giết chết, một trận ai oán, nữ tử mắt đỏ cũng không tha cho vợ thôn phu, vợ thôn phu cũng bị nữ tử mắt đỏ giết chết.

Nữ nhân mắt đỏ không chút tình cũ giết chết vợ chồng thôn phu, mắt cũng không chớp lấy một cái, Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ nữ nhân mắt đỏ làm chuyện này có nỗi khổ riêng, nhưng giờ Diệp Thiên nhìn xem, nàng ta là một ác ma giết người không chớp mắt.

Điều đó cũng khiến Diệp Thiên có một nhận thức mới về nữ nhân mắt đỏ này, hắn nhìn nữ nhân mắt đỏ giết chết vợ chồng thôn phu vô cùng phẫn nộ, dù thế nào cũng không nên làm hại người vô tội, sao có thể coi thường mạng người như vậy chứ.

Diệp Thiên không nhịn được nữa, hắn thầm hạ quyết tâm, phải báo thù cho vợ chồng thôn phu, nếu không chết cũng không nhắm mắt được, nữ tử mắt đỏ đang chìm đắm trong cảnh giết người vừa rồi, không hề suy đoán tâm tư của Diệp Thiên lúc này.

Diệp Thiên cảm thấy đây là một cơ hội tốt để ra tay, hắn chủ động tấn công, lợi dụng lúc nữ nhân mắt đỏ không chú ý, hắn tấn công tới, bất ngờ không đề phòng, có thể chế phục được nữ nhân mắt đỏ.

Diệp Thiên hiển nhiên đã đánh giá thấp thực lực của nữ nhân mắt đỏ, nữ nhân mắt đỏ không thể so sánh với những người trước đó, nữ nhân mắt đỏ như thể đã đoán trước được Diệp Thiên sẽ tấn công, nàng ta dễ dàng tránh được.

Diệp Thiên một chiêu không làm tổn thương nữ nhân mắt đỏ, nhưng hắn không dừng lại, tiếp tục giao chiến với nữ nhân mắt đỏ, nhưng Diệp Thiên đánh rất vất vả, liên tục thất bại.

Chương 705

Diệp Thiên mới biết mình đã khinh địch rồi, ai, quá sơ suất rồi, Diệp Thiên hối hận trong lòng, nhưng lâm trận đào tẩu là điều không thể, không phải phong cách của Diệp Thiên.

Diệp Thiên càng lúc càng vất vả, trong lòng kỳ lạ, nữ nhân mắt đỏ này rốt cuộc là ai, vì sao tu vi lại cao như vậy?

Thậm chí, lại buộc hắn phải dùng toàn lực, vốn dĩ hắn tưởng năng lực của những người trong thế giới này đều thấp như vậy, nhưng, hôm nay nữ nhân mắt đỏ này khiến hắn phải nhìn với con mắt khác.

Nữ nhân mắt đỏ không yếu như Diệp Thiên, nàng ta nói với Diệp Thiên: "Ta muốn đánh bại ngươi, sau đó dùng ngươi để tăng cường pháp lực của ta." Nữ nhân mắt đỏ đột nhiên pháp lực tăng vọt.

Diệp Thiên tuy hao tổn không ít linh lực, nhưng đối với việc pháp lực của nữ nhân mắt đỏ tăng vọt, hắn không quá lo lắng.

Hắn muốn xem năng lực của nữ nhân mắt đỏ sau khi linh lực tăng vọt như thế nào, xem nàng ta rốt cuộc có đáng để mình dốc toàn lực không.

Thấy linh lực xung quanh nữ nhân mắt đỏ dao động, Diệp Thiên không thể để nữ nhân mắt đỏ tiếp tục như vậy, hắn cảm thấy không thể đánh tiếp nữa, nếu cứ cứng đối cứng, đánh đến cuối cùng, xung quanh chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Nhưng, trong lòng hắn vẫn muốn biết thân phận của nữ nhân mắt đỏ này, người bình thường căn bản không có pháp lực mạnh như vậy.

Diệp Thiên cảm thấy mình đã gặp đối thủ rồi, nếu bị nữ nhân mắt đỏ đánh bại, nữ nhân kia sẽ dùng hắn để tăng cường pháp lực của

mình, không thể để chuyện đó xảy ra, hắn còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, tuyệt đối không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Diệp Thiên thầm nghĩ làm sao có thể lấy xảo thắng khéo, không lâu sau hắn đã nảy ra một ý, nếu giả vờ hôn mê, nữ tử mắt đỏ có nghĩ rằng mình đã bị đánh bại không, sau đó xem nữ nhân mắt đỏ tiếp theo sẽ làm gì.

Diệp Thiên giả vờ hôn mê, như vậy không chỉ có thể bảo tồn thực lực, mà còn có thể khiến nữ nhân mắt đỏ nới lỏng cảnh giác đối với hắn, không phải tranh thủ cơ hội tấn công nữ nhân mắt đỏ, mà là tìm thêm nhiều manh mối hơn.

Nữ nhân mắt đỏ nhìn Diệp Thiên ngã trên đất, cho rằng Diệp Thiên đang giả vờ, nàng ta đi tới thăm dò một phen, ban đầu nàng ta không dám đến gần, sau đó thấy Diệp Thiên nằm trên đất nửa ngày không có phản ứng.

Nữ nhân mắt đỏ hiểu ra, hóa ra mình đã đánh hắn bất tỉnh, vậy thì dễ xử lý rồi, nữ nhân mắt đỏ nghĩ thầm, sau đó mang Diệp Thiên đi.

Nữ tử mắt đỏ giống như thôn phu vứt thi thể vậy, bỏ Diệp Thiên vào trong bao, vác đi, Diệp Thiên biết tạm thời an toàn rồi, hắn ngồi đả tọa trong bao.

Hắn phục hồi linh lực đã hao phí, tiện thể nâng cao linh lực của mình, trong lòng nghĩ như vậy, vì vậy, hắn thả lỏng tâm trí, không suy nghĩ gì cả, an tâm đả tọa.

Diệp Thiên đả tọa không phải chắp hai tay, khoanh chân ngồi đó, giống như người bình thường ngủ vậy, hắn tiến vào một cảnh giới khác, đợi Diệp Thiên đả tọa xong, tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở trong một cái hang.

Nữ nhân mắt đỏ tuy công lực mạnh hơn Diệp Thiên rất nhiều,

nhưng công lực của Diệp Thiên cũng không yếu, tuy đã giao chiến với Diệp Thiên, nữ nhân mắt đỏ không thua, ngược lại còn chiếm thượng phong, nhưng nàng ta có thể cảm nhận được thực lực của Diệp Thiên cũng mạnh.

Nếu là mấy tháng trước, nàng ta hoàn toàn không phải đối thủ của Diệp Thiên, trong lòng có suy nghĩ như vậy, lòng tham của nữ nhân mắt đỏ càng lúc càng lớn, muốn giết nhiều người hơn, để tăng cường công lực của mình.

Nàng ta cũng không bận tâm nhiều, vừa rồi giao chiến với Diệp Thiên, cũng khiến linh lực của nàng ta bị tổn thương, thấy Diệp Thiên đang hôn mê, nàng ta hạ thấp cảnh giác đối với Diệp Thiên, đi vào huyết trì tu luyện.

Nàng ta lo lắng Diệp Thiên sẽ tỉnh lại giữa chừng, nhưng nỗi lo lắng đó không kéo dài bao lâu, nữ nhân mắt đỏ tự tin vào thực lực của mình, tin rằng Diệp Thiên sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, nhưng, nàng ta kém xa Diệp Thiên thông minh.

Công lực của Diệp Thiên đã phục hồi không ít rồi, cái hang này liệu có phải là nơi ở của nữ nhân mắt đỏ không, lúc này, hắn đột nhiên chú ý nữ nhân mắt đỏ không ở bên cạnh mình, hắn tìm kiếm bóng dáng nữ nhân mắt đỏ xung quanh.

Hắn chỉ thấy ở vị trí trung tâm cái hang, có một huyết trì, Diệp Thiên không khỏi hiểu ra, hóa ra nàng ta giết nhiều người như vậy, là để dùng máu của những người đó, Diệp Thiên cảm thấy thật tàn nhẫn, không khỏi rùng mình.

Điều khiến hắn càng khó chấp nhận hơn, là nữ nhân mắt đỏ đang ngồi trong huyết trì, tu luyện pháp thuật trong đó, Diệp Thiên ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc như vậy, gần như muốn buồn nôn chết đi được, nhưng hắn chỉ có thể nhịn.

Diệp Thiên thấy lực lượng của nữ nhân mắt đỏ rất mạnh mẽ, hắn tiện tay sờ quần áo của mình, xem có mang theo khối đá đó không, vừa sờ quả nhiên có mang theo, hắn liền lấy nó ra.

Có linh lực mạnh như vậy, không hấp thu thì thật phí, Diệp Thiên nghĩ thầm, cầm khối đá, muốn hấp thu linh lực của huyết trì và nữ nhân mắt đỏ trong đó, bên kia nữ nhân mắt đỏ đang chuyên tâm tu luyện, không hề chú ý đến Diệp Thiên.

Nàng ta tưởng Diệp Thiên thật sự bất tỉnh, sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, Diệp Thiên giơ khối đá lên, dùng khối đá hấp thu công lực của nữ nhân mắt đỏ, nữ nhân mắt đỏ không hề phòng bị, huyết mạch nghịch lưu, bị trọng thương.

Lúc này, nàng ta mới nhìn về phía Diệp Thiên từ huyết trì đi ra, tuy một thân hồng y, đặc biệt diễm lệ, nhưng lại không che giấu được khí tức máu tanh, khiến người ta buồn nôn, Diệp Thiên cực kỳ ghét giết chóc, cũng cực kỳ ghét mùi máu tanh.

Diệp Thiên cũng chú ý đến sự thay đổi của khối đá trong tay, từ màu đỏ ban nãy biến thành màu đen, Diệp Thiên lờ mờ cảm thấy điềm xấu, linh lực chắc chắn có vấn đề.

Diệp Thiên ép hỏi nữ nhân mắt đỏ chuyện gì đang xảy ra, nhưng nữ nhân mắt đỏ giữ im lặng, không nói một lời nào, như thể không thèm nói chuyện với Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng thấy nữ nhân mắt đỏ không muốn nói chuyện, Diệp Thiên cũng không vội, nói với nữ nhân mắt đỏ: “Không nói cũng không sao, ta sẽ khiến ngươi mở miệng”, nhưng chưa đợi Diệp Thiên nói xong, nữ nhân mắt đỏ đã chạy đi.

Diệp Thiên biết nữ nhân mắt đỏ đang mưu tính gì, hóa ra là lợi dụng lúc mình không chú ý để chạy trốn, đúng là một nữ nhân thông minh, nữ nhân mắt đỏ đã dùng một chiêu, Diệp Thiên thật sự không

nghĩ đến.

Chương 706

Nữ nhân mắt đỏ biết không thể cứng đối cứng với Diệp Thiên, nàng ta yếu như vậy, chắc chắn sẽ bại dưới tay hắn, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, nữ nhân mắt đỏ muốn chạy trốn.

Ban đầu nàng ta sợ không tìm được thời cơ, nhưng dần dần phát hiện, khi Diệp Thiên nói chuyện sẽ nới lỏng cảnh giác, nữ nhân mắt đỏ biết đó là một cơ hội tốt, vì vậy, lợi dụng lúc Diệp Thiên nói chuyện, nàng ta đã chạy trốn.

Diệp Thiên cũng sẽ không để nữ nhân mắt đỏ chạy thoát như vậy, may mà phản ứng của hắn khá nhanh, nên nữ nhân mắt đỏ chắc chắn chưa chạy quá xa, hắn vội vàng đuổi theo.

Diệp Thiên đuổi theo sâu vào trong động huyệt, nhưng, không thấy bóng dáng nữ nhân mắt đỏ, lẽ nào nữ nhân mắt đỏ không còn ở trong động huyệt này nữa sao?

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy.

Diệp Thiên biết nữ nhân mắt đỏ tuyệt đối chưa ra khỏi động huyệt này, vì vừa rồi nàng ta bị thương nặng, không thể hồi phục nhanh như vậy, đã không hồi phục, vậy trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không chạy quá xa.

Diệp Thiên lại đi một đoạn nữa, không phát hiện nữ nhân mắt đỏ, trong lòng hắn không khỏi có chút kinh ngạc, liệu có tìm không ra không, lẽ nào nàng ta biến mất giữa không trung sao, không thể nào, Diệp Thiên lắc đầu, lại tiếp tục đi tìm kiếm.

Diệp Thiên đi một đoạn đường, đột nhiên dừng lại, những cảnh vật xung quanh, sao lại quen thuộc đến vậy, một luồng khí tức nguy hiểm đang lan tỏa trên người Diệp Thiên, hắn cũng đã nhận ra.

Đột nhiên, Diệp Thiên thấy trên đất có những vết máu đứt quãng, hình như cứ lan dần về một nơi nào đó, Diệp Thiên nhìn những vết máu đó, không giống máu trong huyết trì, máu trong huyết trì có màu đỏ sẫm, vết máu lúc này lại có màu đỏ tươi.

Có một khoảnh khắc, Diệp Thiên nghĩ nữ nhân mắt đỏ gặp chuyện, nhưng lại cảm thấy không thể, dù sao trong động huyệt này chỉ có hai người, không thấy ai khác xuất hiện.

Diệp Thiên do dự, không biết có nên đi theo những vết máu này về phía trước không, không thể biết trước tình hình, nhưng Diệp Thiên cảm thấy sự xuất hiện của những vết máu này, chỉ có hai khả năng.

Một khả năng, là vết thương do nữ nhân mắt đỏ bị thương khi chạy trốn, máu chảy trên đất, khả năng khác, là khả năng ít có thể xảy ra nhất, có người đi vào, sợ lạc đường, dùng máu làm ký hiệu.

Diệp Thiên luôn cảm thấy khả năng đầu tiên, hắn đi theo vết máu về phía trước, nhưng, khi đi đến cuối vết máu, hắn lại nhìn thấy thi thể của nữ nhân mắt đỏ, Diệp Thiên nhất thời cũng có chút hoảng hốt.

Hắn cảm thấy chuyện không thể xảy ra nhất đã xảy ra, thật sự có người khác đi vào động huyệt này, giết chết nữ nhân mắt đỏ, Diệp Thiên cũng không biết, kết cục cuối cùng của nữ nhân mắt đỏ lại như vậy.

Diệp Thiên cũng không nghĩ đến, trong động huyệt này lại có sự xuất hiện của những kẻ khác, Diệp Thiên chỉ cảm thấy, chuyện này càng lúc càng trở nên phức tạp, những người liên quan cũng càng lúc càng nhiều.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy tình cảnh nguy hiểm, giống như có người muốn đẩy mình vào chỗ chết, không cẩn thận, sẽ rơi vào bẫy của ai đó, Diệp Thiên không khỏi nhíu mày.

Diệp Thiên nhìn thi thể của nữ nhân mắt đỏ, tuy có chút tiếc nuối, nhưng chưa đến mức phải mai táng, một lát sau, đầu óc Diệp Thiên lại quay về trạng thái suy nghĩ vấn đề.

Trong cái hang này có một nhóm người, nhóm người đó là kẻ thù của nữ nhân mắt đỏ, và thế lực không nhỏ, tuy nữ nhân mắt đỏ bị trọng thương, nhưng nếu muốn giết chết nàng ta, thì thật không dễ dàng.

Diệp Thiên cảm thấy, trong cái hang này, ẩn chứa toàn những cao thủ, hắn mơ hồ cảm thấy có chút bất an, tiến lùi đều khó xử, Diệp Thiên cần phải suy nghĩ kỹ, cả hai đều nguy hiểm.

Tuy nhiên, Diệp Thiên với khứu giác đặc biệt nhạy bén, ngửi thấy một mùi hương hoa thoang thoảng, vừa hay tạo thành sự tương phản rõ rệt với mùi máu tanh trong hang, mùi hương này khiến Diệp Thiên cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Vì vậy, Diệp Thiên vô cùng say mê mùi hương này, Diệp Thiên liền bất chấp nguy hiểm phía trước, trực tiếp đi theo mùi hương hoa, một mạch đi về phía trước, có lẽ lúc này, hắn đã vứt bỏ nguy hiểm ra sau đầu rồi!

Hắn cứ thế đi theo mùi hương, đột nhiên phía trước xuất hiện một người, người đó nói với Diệp Thiên: "Đừng đi về phía trước nữa, phía trước nguy hiểm, với năng lực của ngươi, nếu cứ đi tiếp, có thể ngay cả tính mạng cũng không giữ được!" Đột nhiên có một người đứng ra nói với Diệp Thiên phía trước nguy hiểm, Diệp Thiên cảm thấy kinh ngạc, nhưng những lời nói của người này, Diệp Thiên không thích nghe, nói rằng với năng lực của mình sẽ không đi ra được, hắn không nhìn, không tin.

Diệp Thiên không còn một chút ấn tượng tốt nào với người này nữa, chắc chắn phía trước có thứ tốt, nên mới không cho mình đi,

Diệp Thiên nghĩ thầm, nhưng phía trước nguy hiểm thì đúng là thật, đi một đoạn đường dài như vậy, Diệp Thiên cũng đã cảm nhận được.

Diệp Thiên nói với người đó: "Ngươi lại không phải ta, làm sao biết phía trước nguy hiểm," người đó cũng biết Diệp Thiên không tin tưởng, người đó lại nói: "Tin ta đi, ta thật sự là giúp ngươi." Diệp Thiên cảm thấy nực cười, người này giả tạo, Diệp Thiên nói: "Ta dựa vào đâu để tin ngươi?" Diệp Thiên hết kiên nhẫn, dùng vũ lực giải quyết người này.

Người đó cũng thấy Diệp Thiên có ý đồ, lạnh lùng cười một tiếng, nhưng cũng không nói gì, chỉ cảm thấy Diệp Thiên đang tự lượng sức, vậy cũng tốt, để hắn phải chịu chút khổ sở rồi quay về.

Diệp Thiên ra tay tấn công trước, vốn dĩ hắn tưởng một chiêu có thể đánh bại đối phương, nhưng Diệp Thiên vạn lần không ngờ, hắn không đánh bại được người đó, ngược lại vì ra tay trước một chiêu, đã để lộ thực lực, liên tục thất bại.

Người đó cảm thấy Diệp Thiên đã có một bài học, sẽ không tiếp tục đi về phía trước nữa, vì vậy cũng rời đi lúc Diệp Thiên không chú ý, nhưng hiển nhiên đã đánh giá thấp sự tò mò của Diệp Thiên, chịu một chút thất bại, Diệp Thiên làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ!

Tốc độ biến mất của người đó cực kỳ nhanh, ngay cả Diệp Thiên cũng không hề phát hiện, đợi khi hắn tìm kiếm người đó khắp nơi, người đó đã lặng lẽ rời đi rồi.

Diệp Thiên cũng đoán trước được kết quả như vậy, linh lực bị hao tổn rất nhiều, hắn lấy khối đá mà mình luôn mang theo bên người ra, khối đá đó chứa đựng rất nhiều linh lực, hắn có thể hấp thu một ít, giúp hắn nhanh chóng hồi phục.

Nhưng hắn hiển nhiên đã quên mất sự dị thường của khối đá, khối đá đó từ màu đỏ đã biến thành màu đen, linh lực đó chắc chắn không

thể hấp thu, nhưng hắn đã quên mất, hắn cầm khối đá bắt đầu hấp thu linh lực bên trong.

Kết quả vì linh lực bản thân đã hao tổn quá nhiều, lại trực tiếp hấp thu những linh lực đó dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, may mà lại xuất hiện mùi hương hoa thoang thoảng đó, Diệp Thiên mới có thể tỉnh táo lại.

Chương 707

Tẩu hỏa nhập ma có tác dụng phụ cực kỳ lớn, không chỉ tổn hao linh lực mà tu vi cũng sẽ theo đó mà hạ xuống, được không bù mất.

Dần dần, Diệp Thiên cảm thấy hai mắt vô cùng nặng nề, không thể mở ra chút nào.

Hắn nằm xuống nghỉ ngơi, nhắm mắt lại, hồi tưởng những chuyện đã xảy ra trước đây.

Có lẽ hắn nên nghe lời khuyên của người kia, phía trước có lẽ có nguy hiểm đang chờ đợi.

Diệp Thiên nghĩ trong lòng.

Không sai, Diệp Thiên đã có chút sợ hãi.

Dù sao mọi chuyện đều nhằm vào hắn, đổi lại bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Hắn cố gắng tỉnh dậy, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng nào ngờ mí mắt nặng tựa ngàn cân, không thể mở ra.

Khi đang tập trung tinh thần muốn mở mắt, bỗng nhiên hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Đúng rồi, chắc chắn là như vậy.

Diệp Thiên vô cùng khẳng định, bởi vì giọng nói này hắn không thể quên, ngày đó ở Loạn Táng Cương đã gặp và trò chuyện với người phụ nữ kia, hắn nhớ rõ giọng nói của nàng đặc biệt dễ nghe.

Diệp Thiên cũng hiểu rõ, người phụ nữ kia cho rằng hắn bị thương nên mới chăm sóc, nhưng thực ra hắn chỉ bị tổn hao linh lực quá nhiều nên không thể cử động.

Hắn cũng biết mình không còn ở chỗ cũ, nếu không người phụ nữ kia sẽ không xuất hiện.

Hắn lại ngửi thấy mùi hương hoa, có thể khẳng định mùi hương này phát ra từ trên người người phụ nữ đó.

Nhưng Diệp Thiên hồi tưởng lại cảnh tượng đêm hôm đó, hắn lại không hề ngửi thấy mùi hương hoa nào.

Diệp Thiên cũng có một chút ảo giác, không thể là ảo giác được.

Mùi hương hoa trên người nàng rất đậm, lúc gần lúc xa.

Khi ở gần, nàng chăm sóc Diệp Thiên bên cạnh.

Diệp Thiên vẫn luôn không hiểu vì sao nàng lại đối xử tốt với hắn như vậy.

Mùi hương hoa thoang thoảng, Diệp Thiên chỉ cảm thấy mùi hương hoa này khiến hắn vô cùng thoải mái.

Người phụ nữ kia vẫn luôn luân chuyển giữa một nơi nào đó và bên cạnh Diệp Thiên, bởi vì mùi hương hoa lúc thì nồng nặc, lúc lại thoang thoảng.

Diệp Thiên ngược lại còn hy vọng người phụ nữ kia thường xuyên ở bên cạnh mình, với sự kích thích của mùi hương hoa, Diệp Thiên tin rằng không bao lâu nữa mình sẽ tỉnh lại.

Hắn phải tỉnh nhanh, bởi vì trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn.

Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai?

Vì sao lại chăm sóc hắn?

Mùi hương hoa trên người nàng từ đâu mà có?

Những nghi vấn này cứ quanh quẩn trong đầu Diệp Thiên, không hỏi rõ ràng, hắn luôn cảm thấy có gì đó không thoải mái.

Thực ra đối với mùi hương trên người nàng, Diệp Thiên trong lòng cũng đại khái đã có phỏng đoán.

Diệp Thiên nghĩ người phụ nữ này là Hoa Yêu, chỉ có Hoa Yêu mới thường xuyên tiếp xúc với hoa, trên người mới có mùi hương hoa đậm đặc đến vậy.

Nếu không phải Hoa Yêu, trên người nàng không thể nào có mùi hương hoa, lại còn nồng nặc đến thế.

Chương 708

Không bao lâu sau, Diệp Thiên tỉnh lại, chậm rãi mở mắt ra, xác nhận xung quanh.

Quả nhiên không phải nơi hắn ở trước đó.

Hoa Yêu đang ngồi trên một chiếc ghế đá cách đó không xa.

Nàng quay lưng về phía Diệp Thiên, nên không phát hiện Diệp Thiên đã tỉnh.

Diệp Thiên cứ im lặng nhìn bóng lưng người phụ nữ đó.

Không sai, chính là nàng ta.

Hoa Yêu cảm ứng được Diệp Thiên đã tỉnh, liền quay người muốn rời đi.

Diệp Thiên đương nhiên sẽ không để Hoa Yêu rời đi dễ dàng như vậy, những nghi vấn trong lòng hắn vẫn chưa được giải đáp.

Diệp Thiên vội vàng muốn ngăn lại, nhưng Hoa Yêu không cho Diệp Thiên cơ hội ngăn cản.

Thấy Diệp Thiên đứng dậy, nàng tiện tay rắc một nắm phấn hoa.

Diệp Thiên không hề phòng bị, cũng không nghĩ Hoa Yêu sẽ dùng chiêu này, hắn hít phải phấn hoa do Hoa Yêu rắc, lập tức hai chân mềm nhũn, đầu choáng váng, suýt chút nữa thì ngã xuống, nhưng may mắn là hắn kịp thời nín thở.

Diệp Thiên biết, người phụ nữ này quả thực có lòng dạ độc ác.

Khoảnh khắc trước khi nàng rắc phấn hoa, hắn còn muốn cảm ơn nàng đã chăm sóc, nhưng khi nhìn thấy phấn hoa, hắn hoàn toàn dập tắt ý niệm báo ân.

Vừa rồi hắn bị hương hoa kích thích mà tỉnh lại, nên bây giờ lại muốn ngủ một lát.

Diệp Thiên đang nằm mơ, trong mơ hắn gặp rất nhiều chuyện, nhưng đều là chuyện xấu, như Uyển Châu bị người khác sát hại.

Hắn đột nhiên mở bừng mắt, vẫn còn kinh hồn chưa định, trong đầu vẫn còn nghĩ về giấc mơ đó.

Giấc mơ này chắc không phải là điềm báo gì chứ!

Hắn trấn tĩnh một lát, lại nghĩ đến chuyện Hoa Yêu vừa ra tay ám toán.

Nếu không, những nghi vấn trong lòng hắn đã sớm có câu trả lời rồi. "Người phụ nữ này thật độc ác," Diệp Thiên nghĩ thầm.

Hắn nhìn quanh, không có ai cả, Hoa Yêu đã sớm bỏ chạy rồi.

Diệp Thiên cũng đoán Hoa Yêu đã bỏ chạy, hắn không dừng lại lâu, chỉnh sửa y phục, rồi cũng chuẩn bị rời khỏi động huyệt này.

Diệp Thiên đã ngủ một thời gian rất dài, mặc dù không được chữa thương khẩn cấp, nhưng trong giấc ngủ, linh lực và những vết thương của hắn đều đang nhanh chóng hồi phục.

Vì vậy, lúc này Diệp Thiên cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Nếu không phải linh lực còn chưa ổn định, Diệp Thiên gần như đã quên mất chuyện vừa rồi linh lực bị tổn thương.

Thể chất của Diệp Thiên cũng khá đặc biệt, có thể tự mình hồi phục một chút, hắn biết điều đó.

Diệp Thiên bước đi với những bước chân thoải mái, cả người trông đặc biệt tiêu sái.

Nhưng đi được một lúc, hắn phát hiện trong y phục mình rơi ra một hạt lạ.

Điều này khiến Diệp Thiên dừng bước, cúi người tìm hạt vừa rơi ra trên mặt đất.

Nhưng tìm khắp mọi nơi dưới chân, hắn không hề thấy bóng dáng hạt giống đó đâu.

Diệp Thiên cảm thấy kỳ lạ trong lòng, một hạt giống thì có thể đi đâu được chứ?

Chương 709

Đột nhiên, một sự thay đổi trước mắt thu hút sự chú ý của hắn, chỉ thấy trên mặt đất có một mầm cây nhỏ đang nảy mầm.

Diệp Thiên thầm nghĩ: "Không lẽ là hạt vừa rơi ra từ ta sao?" Chỉ thấy nó đang lớn lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ một lát sau, đã nở ra một bông hoa. "Hạt giống này ai đặt vào người mình vậy?" Diệp Thiên trăm mối khó hiểu.

Đột nhiên, Diệp Thiên nhớ ra một người, "Đúng rồi, Hoa Yêu!

Ta quên mất nàng rồi, khi ta ngủ nàng ở bên cạnh ta." "Không chừng lúc ta ngủ, nàng đã đặt hạt giống hoa vào!

Nàng là Hoa Yêu, nên trên người nàng có khả năng nhất là mang hạt giống!" Diệp Thiên một mình lẩm bẩm, đồng thời, hắn cũng sắp xếp lại suy nghĩ.

Nếu Hoa Yêu đặt hạt giống vào y phục hắn, vậy nàng đặt hạt giống vào y phục hắn để làm gì?

Diệp Thiên cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, một vấn đề lại chồng chất lên một vấn đề khác.

Câu trả lời đơn giản nhất chợt bật ra trong đầu hắn.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, Hoa Yêu đưa hạt giống là muốn hắn truyền bá chúng.

Không, Diệp Thiên sẽ không chiều theo ý nàng ta đâu.

Diệp Thiên không thù dai, nhưng chuyện nàng ta đột nhiên ra tay ám toán, Diệp Thiên nhất định phải nói cho ra lẽ.

Vì vậy, Diệp Thiên nhìn những hạt giống còn lại trên người, nghĩ

ra một ý xấu, đó là dụ Hoa Yêu hiện thân.

Đúng vậy, Diệp Thiên sẽ hủy bỏ những hạt giống còn lại trên người.

Vì Hoa Yêu đã đặt chúng vào, vậy chắc chắn nàng ta sẽ biết.

Hắn không tin, nàng ta có thể ngồi yên khi hạt giống của mình bị hủy hoại.

Thế là, Diệp Thiên cố ý hủy hoại những hạt giống còn lại trên người.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của Diệp Thiên, chiêu này vô cùng linh nghiệm.

Hoa Yêu cảm nhận được Diệp Thiên đã hủy hoại hạt giống, liền hiện thân.

Nàng ta biết Diệp Thiên đang giở trò.

Hoa Yêu nhìn những hạt giống bị Diệp Thiên hủy hoại trên mặt đất, vô cùng tức giận, nàng ta tức giận hỏi Diệp Thiên: "Ngươi làm gì vậy?

Tại sao lại hủy hoại hạt giống của ta?

Chúng ta không oán không cừu mà." Đối mặt với lời trách cứ của Hoa Yêu, Diệp Thiên không hề động lòng, cũng không giải thích nhiều với Hoa Yêu.

Vì vậy, phần lớn Hoa Yêu cứ lải nhải, Diệp Thiên giữ im lặng.

Thái độ đó của Diệp Thiên khiến Hoa Yêu cực kỳ bất mãn, bởi nàng ta vốn kiêu ngạo.

Ấn tượng của nàng ta về Diệp Thiên cũng không còn tốt nữa.

Diệp Thiên ngược lại không để tâm đến những suy nghĩ trong lòng

Hoa Yêu, hắn chỉ đang suy nghĩ trong lòng, có nên hỏi cho rõ ràng hay không.

Hắn không phải là không thể hỏi, nhưng lại cảm thấy hỏi ra có chút kỳ lạ.

Diệp Thiên cuối cùng quyết định, từ bỏ những suy nghĩ đó trong lòng, quyết định không truy vấn thêm chuyện vừa rồi.

Không chừng Hoa Yêu đã quên rồi.

Sau khi Diệp Thiên quyết định, hắn không nghĩ đến những chuyện đó nữa, mặc kệ đi, sống ở hiện tại, coi như những chuyện đó chưa từng xảy ra.

Chương 710

Diệp Thiên là người như vậy.

Nhưng Hoa Yêu lại là người nhỏ nhen, đương nhiên, cũng chỉ trong một số trường hợp.

Vì vậy, Diệp Thiên đã hủy hoại hạt giống của nàng ta, nàng ta vô cùng tức giận.

Diệp Thiên nhìn những hạt giống này, chợt nghĩ có thể dùng chúng để cảm ứng tìm Uyển Châu.

Thế là, Diệp Thiên nói với Hoa Yêu: "Giúp ta một việc đi, dùng hạt giống của ngươi cảm ứng giúp ta tìm Uyển Châu.

Sau khi tìm được, chắc chắn sẽ có trọng tạ." Nhưng hiển nhiên Hoa Yêu vẫn còn đang tức giận vì Diệp Thiên đã hủy hoại những hạt giống kia.

Diệp Thiên muốn dùng hạt giống để cảm ứng tìm Uyển Châu, Hoa Yêu đương nhiên không đồng ý, đặc biệt là muốn trả thù cho những hạt giống bị Diệp Thiên hủy diệt.

Hoa Yêu càng lúc càng phẫn nộ, nàng ta nói với Diệp Thiên: "Ngươi hủy hoại hạt giống của ta, còn muốn ta giúp ngươi tìm người, không có cửa đâu!

Ngươi nghĩ mình là ai chứ!" Lời nói của Hoa Yêu rất gay gắt.

Nghe xong, Diệp Thiên cảm thấy không thoải mái trong lòng, Diệp Thiên thầm nghĩ: "Không phải sẽ chết sao, có cần thiết phải như vậy không?

Ở đâu mà chẳng có hạt giống, thiếu một ít thì có sao đâu.

Thật là đồ nhỏ mọn." Hoa Yêu muốn trả thù cho những hạt giống đó, chủ động tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không hề nương tay, chiêu thức của Hoa Yêu không những độc ác mà còn ổn định, Diệp Thiên cũng không hề yếu thế chút nào.

Hoa Yêu lầm tưởng Diệp Thiên ngủ say là hôn mê, nên cho rằng Diệp Thiên cũng không mạnh đến mức đó.

Nhưng nàng ta đã lầm, thực lực của Diệp Thiên còn vượt xa nàng ta.

Vì vậy, mỗi chiêu của Diệp Thiên đều đánh Hoa Yêu bất ngờ, chốc lát đã áp chế Hoa Yêu.

Hoa Yêu thấy mình bại trong tay Diệp Thiên, trong lòng không thoải mái, nhưng cũng đành chịu như vậy.

Diệp Thiên lại hỏi một lần nữa: "Ngươi có giúp ta tìm người không, có đồng ý hay không?" Hoa Yêu thấy mình đang ở thế bất lợi, không thể không đồng ý, chỉ đành nghiến răng gật đầu.

Diệp Thiên thấy Hoa Yêu đồng ý, hài lòng gật đầu.

Trước mắt Diệp Thiên bỗng nhiên hiện lên bóng dáng người phụ nữ mắt đỏ, hắn cảm thấy cái chết của người phụ nữ mắt đỏ có liên quan đến Hoa Yêu.

Hắn hỏi Hoa Yêu về cái chết của người phụ nữ mắt đỏ.

Quả nhiên, Diệp Thiên đoán không sai, người phụ nữ mắt đỏ đã bị Hoa Yêu giết chết.

Trực giác của Diệp Thiên quả nhiên rất nhạy bén.

Hoa Yêu nói với Diệp Thiên: "Người phụ nữ mắt đỏ đó cũng là hoa tinh, nhưng vì nàng ta đã sát hại rất nhiều người, nên ta đã giết

nàng ta.

Đó đều là tội nghiệt của nàng ta." Người phụ nữ mắt đỏ giết người quả thực không sai, Diệp Thiên tận mắt nhìn thấy nàng ta giết hại cặp vợ chồng thôn dân kia.

Than ôi, tội có đáng phải chịu.

Diệp Thiên đang xuất thần nghĩ về chuyện người phụ nữ mắt đỏ.

Có lẽ vì hắn đã vài lần trò chuyện với nàng ta, Diệp Thiên luôn cảm thấy cái chết của nàng ta khiến lòng hắn có gì đó kỳ lạ.

Hoa Yêu gọi Diệp Thiên mấy tiếng nhưng hắn không nghe thấy, cũng không trả lời.

Hoa Yêu cho rằng Diệp Thiên bị ngớ ngẩn rồi, nhất thời không biết nên làm thế nào!

Hoa Yêu muốn gọi Diệp Thiên để nói nàng ta phải đi, nhưng gọi mấy tiếng mà hắn không đáp lại, Hoa Yêu cũng sốt ruột, dứt khoát không nói nữa.

Chương 711

"Cứ thế mà đi sao?" Nhưng nàng ta lại sợ nếu có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại một mình Diệp Thiên, vả lại không biết Diệp Thiên sẽ làm gì.

Hoa Yêu vô cùng chần chừ.

Diệp Thiên vừa hồi thần, ngửi thấy một mùi máu tanh.

Đúng lúc này Hoa Yêu đang chuẩn bị đi, Diệp Thiên hỏi Hoa Yêu muốn làm gì.

Hoa Yêu nói với Diệp Thiên là nàng ta muốn đi, đã nói với hắn, nhưng vừa rồi gọi hắn không đáp lại.

Diệp Thiên hiểu ra, vừa rồi hắn đang suy nghĩ về chuyện người phụ nữ mắt đỏ, không có tâm trí nghe Hoa Yêu nói, nên mới không trả lời nàng ta.

Mùi máu tanh đó Diệp Thiên vẫn luôn ngửi thấy.

Hắn nói với Hoa Yêu: "Đừng động đậy, cứ yên lặng ở đây, không được đi đâu cả." Hoa Yêu hỏi Diệp Thiên: "Có chuyện gì sao?" Diệp Thiên không trả lời.

Hoa Yêu cảm thấy Diệp Thiên đang hù dọa nàng ta, nơi hoang vu không người như thế này thì có gì chứ!

Nàng ta vừa nhấc chân chuẩn bị đi, nhưng bỗng nhiên thấy Diệp Thiên lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công bụi cỏ phía trước, trong lòng sinh nghi.

Diệp Thiên nhìn thấy bụi cỏ đó đang rung động, như có người đang lay những cây cỏ vậy.

Hắn và Hoa Yêu đã ở đây lâu như vậy, trong này vẫn luôn không có ai.

Vậy trong bụi cỏ rốt cuộc có thứ gì?

Diệp Thiên cảm thấy thứ bên trong bụi cỏ không tầm thường, chắc chắn là lại có yêu quái.

Một số thứ thành tinh thường rất nguy hiểm, hắn nhanh chóng ra chiêu, chế phục thứ đó.

Hoa Yêu thấy Diệp Thiên nghiêm túc như vậy, nhìn thấy bên trong đó thật sự không tầm thường.

Không chừng thật sự có thứ gì đó, nếu là thứ hại người, mà nàng ta không chú ý, thì không xong rồi.

Hoa Yêu nghĩ thầm như vậy, liền rụt chân lại, nhìn xem bụi cỏ kia có gì kỳ lạ không.

Nàng ta cảm thấy Diệp Thiên dường như cũng không đáng ghét đến thế, nàng ta chăm chú nhìn bụi cỏ, nhưng một lúc sau, cũng không có gì.

Hoa Yêu cảm thấy Diệp Thiên đang làm quá lên, làm ầm ĩ, căn bản chẳng có gì cả.

Cái ấn tượng tốt đẹp ít ỏi nàng ta dành cho Diệp Thiên cũng không còn nữa, giống như một trận gió thổi qua vậy, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Hoa Yêu cảm thấy Diệp Thiên vô cùng nhát gan, nhìn Diệp Thiên ánh mắt cũng trở nên khác.

Diệp Thiên cũng phát hiện cách nhìn của Hoa Yêu đối với hắn đã thay đổi, nhưng hắn không để ý đến những điều này.

Một số chuyện chỉ cần hắn biết là được rồi.

Diệp Thiên không định nói cho Hoa Yêu biết sự dị động trong bụi cỏ, cứ để nàng ta hiểu lầm đi.

Mặc dù không có vấn đề lớn, nhưng nàng ta là một người phụ nữ, nếu thứ bên trong đó rất mạnh mẽ, nàng ta cũng không thể đối phó được.

Diệp Thiên phát hiện từ trong bụi cỏ đó chui ra một con kiến.

Hắn cảm thấy vừa rồi chỉ là con kiến này gây rối, nhưng lại thấy không giống lắm, con kiến nhỏ đến vậy cơ mà.

Hắn chuẩn bị giẫm chết con kiến đó.

Khi chuẩn bị giẫm xuống, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên, một người từ trong bụi cỏ nhảy ra, làm Diệp Thiên không hề phòng bị giật mình. "Người này là ai vậy?

Chương 712

Từ đâu mà chui ra?

Ở trong này lâu như vậy mà không phát hiện ra hơi người.

Vậy, có khi nào không phải là người không?" Diệp Thiên nghĩ thầm.

Sự xuất hiện đột ngột của người này cũng làm Hoa Yêu giật mình.

Nàng ta cũng biết, vừa rồi mình đã trách nhầm Diệp Thiên, trong bụi cỏ quả thật có điều bất thường.

Nàng ta chỉ âm thầm cầu mong Diệp Thiên đừng ghi hận.

Đương nhiên, Diệp Thiên căn bản không để chuyện đó trong lòng.

Diệp Thiên hỏi người kia: "Ngươi là ai?

Sao lại ở đây?

Mau nói thật, đừng nói dối, nếu không..." Lời nói của Diệp Thiên lạnh như băng, không nghe ra ngữ khí.

Người kia ngược lại cũng chất phác, không giở trò ranh mãnh, trả lời: "Ta nói thật, ta là một kiến tinh.

Vừa rồi ngươi muốn giẫm chết đồng bạn kiến của ta, chi bằng bỏ qua đi, chúng ta không phải người xấu." Hoa Yêu cảm thấy Diệp Thiên sẽ không tha cho hai con kiến tinh này, nên lúc nào cũng đề phòng.

Nếu Diệp Thiên muốn làm hại kiến tinh, nàng ta sẽ ra tay cứu hai con kiến tinh đó, dù sao kiến tinh hóa hình kia cũng vô tội.

Có thể thấy, Hoa Yêu đã đánh giá Diệp Thiên quá nhỏ nhen, cho rằng Diệp Thiên sẽ không tha cho con kiến tinh kia.

Nhưng thực ra Diệp Thiên căn bản không để tâm đến chuyện kiến tinh đó, vì con kiến tinh kia không hề làm hại ai.

Diệp Thiên thấy lời nói của người kia đặc biệt thành khẩn, không chuẩn bị giẫm chết con kiến đó nữa, hắn nói với người kia: "Ngươi trở về chăm sóc vết thương cho tốt, sau khi vết thương lành, ngươi có thể hóa hình thành người như ta vậy." Nghe Diệp Thiên nói xong, Hoa Yêu cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ Diệp Thiên sẽ lạm sát vô tội, đồ sát kiến tinh.

May mắn thay Diệp Thiên không làm như vậy.

Diệp Thiên cũng có lòng trắc ẩn.

Nghe lời của người kia, hắn vô thức muốn tin tưởng, không hề nghi ngờ.

Có lẽ, tình cảm của người kia thật sự thuần phác chăng, Diệp Thiên thật sự bị điều đó làm cảm động.

Thực ra, con kiến vừa rồi là phân thân của kiến tinh.

Diệp Thiên đã làm kiến tinh bị thương, nhưng kiến tinh đã bảo toàn một phần thực lực, hóa hình thành người, cầu xin Diệp Thiên tha cho một lần, hắn cũng tha rồi.

Diệp Thiên đương nhiên biết hai con kiến tinh thực ra là một người.

Chẳng qua hắn không muốn đôi tay mình dính quá nhiều máu tươi.

Kiến tinh đã tìm được một cái cớ, hắn cũng thuận theo cái cớ đó.

Qua chuyện này, kiến tinh cũng biết Diệp Thiên là người tốt.

Hoa Yêu không nhìn con kiến tinh đang nằm trên mặt đất, nàng ta hỏi kiến tinh hóa hình.

Kiến tinh hóa hình đáp: "Ta thu nó lại rồi." Hoa Yêu gật đầu, Diệp

Thiên mỉm cười.

Kiến tinh mời Diệp Thiên và Hoa Yêu đi tham quan tổ cũ.

Qua ân không giết của Diệp Thiên hôm nay, kiến tinh đã sớm coi hắn là bạn bè, nên mới mời hắn đi xem tổ.

Diệp Thiên cảm thấy được, gần đây hắn cũng không có việc gì làm, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chi bằng đi dạo một chút, tham quan một chút cũng tốt.

Chương 713

Diệp Thiên không từ chối, đồng ý.

Kiến tinh nhìn Hoa Yêu, Hoa Yêu nói: "Ta có chút việc, có lẽ không đi được rồi.

Không sao đâu, hai người đi là được rồi, chơi vui vẻ nhé!" Diệp Thiên biết Hoa Yêu bận hơn, cũng không khuyên thêm nữa.

Dù sao hắn cũng biết Hoa Yêu sẽ không nghe, cứ để nàng ta đi.

Hoa Yêu cũng không nghĩ Diệp Thiên sẽ khuyên mình đi, vả lại nàng ta cũng không có thời gian.

Vì vậy, Hoa Yêu vừa đi, Diệp Thiên cũng cùng kiến tinh đi đến tổ cũ của kiến tinh.

Trên đường đi, cả hai cười nói vui vẻ, thật là náo nhiệt!

Trên đường đến tổ cũ của kiến tinh, kiến tinh kể cho Diệp Thiên rất nhiều chuyện liên quan đến tổ cũ của kiến tinh.

Kiến tinh kể rất say sưa, Diệp Thiên cũng nghe không ngớt lời, cảm thấy kiến tinh rất thú vị.

Kiến tinh nói với Diệp Thiên, ở tổ cũ của kiến tinh nó xếp thứ tám, nên mọi người gọi là Tiểu Bát, không có tên.

Cứ theo những kiến tinh kia gọi như vậy, Diệp Thiên nghe xong, có chút đồng tình với kiến tinh.

Nhưng thấy kiến tinh bây giờ vui vẻ như vậy, hắn liền kìm nén chút đồng tình đó xuống đáy lòng, không thể hiện ra.

Thật sự vui vẻ cũng được, giả vờ vui vẻ cũng được, chỉ cần bên ngoài vui vẻ, thì nội tâm cũng sẽ không quá tệ.

Diệp Thiên cứ thế đi theo kiến tinh, trên đường đi Diệp Thiên và kiến tinh cười nói không ngừng, nên Diệp Thiên không cảm thấy đường xa, cảm thấy đi rất nhanh.

Kiến tinh cũng hùa theo, nhìn Diệp Thiên đối đáp, cảm thấy Diệp Thiên là người mà nó sùng bái, nên cứ thế đi theo Diệp Thiên.

Diệp Thiên càng lúc càng thích ở cùng kiến tinh, Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra kiến tinh thích ở cùng mình, cảm thấy mình lại có thêm một người bạn.

Không bao lâu sau, kiến tinh nói với Diệp Thiên: "Đến tổ cũ rồi." Diệp Thiên cảm thấy quá không chân thật, cảm thấy mình chưa đi bao xa, vậy mà không biết từ lúc nào đã đến tổ cũ của kiến tinh rồi!

Nhưng Diệp Thiên không nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, hắn tin tưởng kiến tinh.

Vì kiến tinh đã nói vậy, vả lại hắn không biết đường, đi theo kiến tinh sẽ tốt hơn.

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy, rồi tiến vào tổ cũ.

Diệp Thiên nhận ra một hiện tượng, Tiểu Bát ở đây không hề được tốt.

Bởi vì ngay khi Tiểu Bát vừa bước vào tổ cũ, trong bóng tối có rất nhiều kiến tinh đang giở trò.

Diệp Thiên thấy Tiểu Bát hôm nay vui vẻ như vậy, không nói cho Tiểu Bát biết chuyện có nhiều người đang hãm hại nó trong bóng tối.

Hắn không muốn phá hỏng tâm trạng tốt của Tiểu Bát, nên đã giúp Tiểu Bát giải quyết những nguy hiểm ẩn nấp trong bóng tối đó.

Thực ra Tiểu Bát biết những chuyện này, thấy Diệp Thiên không nói ra, chắc chắn Diệp Thiên trong lòng có ý định riêng.

Nó không tiện mở miệng vạch trần Diệp Thiên, nên giả vờ không biết.

Sống ở đây nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu hoàn cảnh sống của mình chứ?

Chẳng qua thời gian trôi qua lâu rồi, nó không chấp nhặt nữa thôi.

Chuyện Diệp Thiên đã làm, khiến kiến tinh trong lòng cảm thấy ấm áp.

Sống ở đây lâu như vậy, chưa từng có ai bảo vệ nó như thế.

Cách làm của Diệp Thiên càng khiến kiến tinh cảm động trong lòng.

Chương 714

Nhưng Diệp Thiên không có chút ý đồ gì, Diệp Thiên chỉ muốn kiến tinh vui vẻ.

Đó là tâm nguyện của Diệp Thiên, bạn tốt nên như vậy.

Diệp Thiên cứ thế đi theo Tiểu Bát, đến phòng của Tiểu Bát.

Tiểu Bát nói với Diệp Thiên, muốn Diệp Thiên ở lại đây, ở cùng với nó.

Diệp Thiên đồng ý.

Tiểu Bát nhìn vào mắt Diệp Thiên nói với hắn: "Cảm ơn ngươi, vừa rồi đã bảo vệ ta.

Thật ra ta biết ngươi đã dạy dỗ những kiến tinh trong bóng tối kia.

Ngươi là người duy nhất bảo vệ ta.

Cảm ơn ngươi, ta sẽ luôn là bạn tốt của ngươi." Kiến tinh nói chuyện vô cùng chân thành, khiến Diệp Thiên cũng cảm động.

Diệp Thiên gật đầu, không nói gì.

Diệp Thiên ở lại chỗ ở của kiến tinh, hình ảnh hai người không rời nhau.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Diệp Thiên xong, Tiểu Bát lại dẫn hắn đi dạo một vòng, dẫn Diệp Thiên đi gặp những người bạn tốt của nó.

Diệp Thiên cũng mỉm cười đáp lại, biểu thị sự thân thiện.

May mắn là những người bạn này của Tiểu Bát khá đáng tin cậy, Diệp Thiên cũng yên tâm.

Nếu không, sau này khi rời đi, hắn chắc chắn sẽ lo lắng cho Tiểu

Bát.

Chỉ cần có người thật lòng đối xử tốt với Tiểu Bát ở đây, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để họ chịu thiệt.

Diệp Thiên nhìn sắc trời bên ngoài, cũng không còn sớm nữa, tất cả đều mờ mịt, có thể nhìn thấy ánh trăng.

Kiến tinh cũng thấy trời tối rồi, liền từ biệt những người bạn đó, dẫn Diệp Thiên trở về.

Tiểu Bát dẫn Diệp Thiên về chỗ ở, ngồi xuống giường.

Vừa chuẩn bị nghỉ chân, Diệp Thiên và Tiểu Bát nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tiểu Bát tự mình ra mở cửa.

Tiểu Bát hỏi có chuyện gì không?

Người kia nói với Tiểu Bát rằng Nghĩ Hậu sẽ triệu tập hội nghị vào buổi tối, bảo ta đến báo chuyên biệt, lát nữa đừng có đến muộn.

Tiểu Bát đáp một tiếng "Biết rồi", người kia liền bỏ đi.

Diệp Thiên nói với Tiểu Bát: "Nếu ngươi có việc thì cứ đi làm đi, ta không sao cả.

Hôm nay đi cả ngày, ta cũng hơi mệt rồi.

Ngươi đi rồi ta sẽ ngủ." Tiểu Bát yên tâm về Diệp Thiên, gật đầu rồi đi.

Thực ra, mỗi lần Nghĩ Hậu họp, Tiểu Bát đều không muốn đi.

Nhưng hôm nay Diệp Thiên ở đây, Tiểu Bát không muốn Diệp Thiên thấy mặt xấu của mình, nên đã giấu sự không muốn đó trong lòng, vui vẻ đi họp.

Sau khi Tiểu Bát đi, Diệp Thiên định đi ngủ, hắn nằm xuống.

Nhưng khi nằm trên giường, hắn lại cảm thấy tinh lực vô cùng dồi dào, không ngủ được.

Chương 715

Nằm trên giường cũng đủ vô vị.

Vì vậy, Diệp Thiên lại đi giày vào, chuẩn bị đi dạo một chút.

Sau khi ra khỏi cửa, hắn cứ tùy ý đi theo lòng mình, rẽ trái, rẽ trái, rồi lại rẽ trái, cứ thế đi một cách chậm rãi không mục đích.

Đột nhiên, Diệp Thiên nhìn thấy một căn phòng.

Dưới sự thúc đẩy của lòng mình, hắn bước vào.

Khi bước vào rồi, hắn mới biết, căn phòng này là phòng ấp trứng của kiến.

Hắn lập tức phản ứng, đây không phải là nơi nên vào, nên hắn chuẩn bị rút lui.

Bỗng nhiên, một người nói: "Không được động đậy!

Ngươi là ai?

Làm gì ở đây?

Đi, đi theo ta gặp Nghĩ Hậu." Diệp Thiên nói: "Vị tiểu ca này, ngươi hiểu lầm rồi.

Ta là bạn của Tiểu Bát, ta chỉ tiện đường đi dạo, không phải cố ý đi vào phòng ấp trứng.

Ta sẽ ra ngay lập tức." Người kia nói: "Nhất định phải theo ta gặp Nghĩ Hậu, dẫn đi!" Nói rồi, mấy người liền trói Diệp Thiên lại, không nghe Diệp Thiên giải thích.

Diệp Thiên lập tức tức giận, nhưng nghĩ mình là khách của Tiểu Bát, nếu xung động sẽ gây rắc rối cho Tiểu Bát.

Sau khi Tiểu Bát họp xong, nó trở về chỗ ở của mình.

Gọi Diệp Thiên nhưng không nghe thấy hắn trả lời, nó phát hiện Diệp Thiên không có trong phòng.

Trong lòng nó đột nhiên có một dự cảm không tốt, không nghĩ nhiều, liền đi ra ngoài tìm Diệp Thiên.

Nó gặp một người hỏi có nhìn thấy Diệp Thiên không, nhưng mọi người đều không biết Diệp Thiên là ai, cũng không biết Diệp Thiên của nó là ai.

Cuối cùng có một người nói với Tiểu Bát rằng Diệp Thiên đã đến phòng ấp trứng.

Nghe tin tức này xong, nó lập tức chạy đến, định nhân lúc không có ai đưa Diệp Thiên ra ngoài.

Nơi đó, người bình thường không thể vào được, muốn vào đều phải có sự đồng ý của Nghĩ Hậu.

Nghĩ vậy, Tiểu Bát tăng nhanh bước chân.

Hiển nhiên, Tiểu Bát không biết Diệp Thiên đã bị người ta phát hiện, và người kia đang muốn đưa Diệp Thiên đi gặp Nghĩ Hậu.

Tiểu Bát trong lòng âm thầm hy vọng Diệp Thiên không bị ai phát hiện.

Diệp Thiên rất bất mãn với chuyện bị những người kia trói lại. "Đây là cách đãi khách của kiến tinh sao?" Diệp Thiên tức giận, trách không được Tiểu Bát lại bị người ta bắt nạt.

Diệp Thiên nói với người kia: "Ta đã nói là ta không cố ý, ta vô tình đi vào.

Ta muốn ra ngoài thì tại sao lại không cho ta ra?" Người kia nói với Diệp Thiên: "Đã vào rồi, ta tại sao phải thả ngươi ra?

Tự chui đầu vào lưới, chủ động dâng mình đến cửa, liên quan gì đến ta?

Ngươi vận khí không tốt, nên mới rơi vào tay ta!" Diệp Thiên nghe giọng điệu khinh miệt của người kia, càng thêm tức giận. "Toàn là những người gì thế này?

Chương 716

Trên đời lại có những kẻ hồ đồ ngang ngược, không nói lý lẽ như vậy, thật khiến người ta khó lòng dùng lời lẽ diễn tả sự tồi tệ của người này." Diệp Thiên nói: "Ta nói cho ngươi biết, nếu mỗi lần đều như vậy, sẽ có một ngày ngươi gặp báo ứng.

Đừng vui mừng quá sớm!" Người kia nói: "Thằng nhóc ranh này, dám nói chuyện như vậy với ta.

Xem ta không cho ngươi chút màu sắc xem sao, không biết trời cao đất rộng là gì!" Diệp Thiên nghe những lời mắng chửi khó nghe của người kia, liền nói: "Trên đời lại có đám bại hoại như vậy, thật là sỉ nhục của thế giới.

Hừ!" Diệp Thiên và người kia cứ thế cãi nhau, ai cũng không chịu nhường ai, giống như đang đấu võ mồm vậy.

Người kia ép Diệp Thiên đến mức nóng ruột, Diệp Thiên cũng không nói thêm lời nào nữa.

Tiểu Bát đến phòng ấp trứng, thấy Diệp Thiên và người kia đang tranh cãi, liền tách họ ra.

Đồng thời, nó thay Diệp Thiên giải thích với người kia rằng Diệp Thiên chỉ vô tình đi vào phòng ấp trứng, không hề có ý định cố ý.

Nó yêu cầu người kia thả Diệp Thiên.

Nhưng đầu óc người kia cứng nhắc, không quan tâm đến Tiểu Bát.

Hắn ta không tin Diệp Thiên vô tình đi vào, còn oan uổng Tiểu Bát, nói Tiểu Bát và Diệp Thiên là một phe, Tiểu Bát là kẻ phản bội.

Hắn ta muốn trói cả hai lại và đưa đi gặp Nghĩ Hậu.

Tiểu Bát không kịp phản ứng, liền bị trói lại.

Tiểu Bát cũng tức giận, "Sao có thể như vậy chứ?

Chẳng hề để ý đến mặt mũi mình gì cả." Nhưng nó không có cách nào phát tác, thực lực không cho phép làm như vậy.

Nếu nổi giận, chỉ khiến những người kia càng thêm ghét bỏ.

Nó nói với Diệp Thiên: "Xin lỗi, đã để ngươi xem trò cười rồi." Diệp Thiên lắc đầu, mỉm cười nhìn Tiểu Bát, nói với Tiểu Bát là không sao.

Một lúc sau, có người áp giải hai người đi gặp Nghĩ Hậu.

Tiểu Bát và Diệp Thiên bị đưa đi gặp Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu tính tình vô cùng nóng nảy, động một chút là muốn xử tử người khác.

Diệp Thiên cảm thấy Nghĩ Hậu này thật sự quá ấu trĩ, giống như một đứa trẻ chưa lớn vậy.

Tâm tư của Diệp Thiên đang ở một chuyện khác.

Từ khoảnh khắc bước vào, Diệp Thiên đã cảm thấy Nghĩ Hậu có gì đó không ổn, hắn cảm ứng được trên người Nghĩ Hậu có một món pháp bảo.

Diệp Thiên nhân lúc Nghĩ Hậu không chú ý, lén lút thả Cùng Kỳ ra.

Hắn nói cho Cùng Kỳ biết phỏng đoán trong lòng mình, Cùng Kỳ cũng hiểu rõ tâm tư của Diệp Thiên.

Nó hỏi Diệp Thiên nên làm thế nào, Diệp Thiên nói với Cùng Kỳ, bảo Cùng Kỳ gây áp lực lên Nghĩ Hậu.

Cùng Kỳ biết nên làm gì, không phản kháng, làm theo ý của Diệp Thiên.

Diệp Thiên bề ngoài ý muốn Cùng Kỳ chỉ gây áp lực lên một mình Nghĩ Hậu, nhưng Cùng Kỳ lại gây áp lực lên tất cả mọi người.

Thực ra, ý đồ ẩn giấu của Diệp Thiên, Cùng Kỳ đã theo hắn lâu như vậy, đương nhiên là hiểu Diệp Thiên.

Tất cả mọi người có mặt đều bị uy áp của Cùng Kỳ trấn trụ.

Diệp Thiên ném cho Cùng Kỳ một ánh mắt tán thưởng, Cùng Kỳ lộ ra một nụ cười đắc ý.

Ánh mắt đó của Diệp Thiên đối với Cùng Kỳ, là sự cổ vũ tốt nhất.

Chương 717

Tất cả kiến tinh có mặt đều bị trấn áp, nên Diệp Thiên sải bước lớn đi về phía Nghĩ Hậu.

Tất cả kiến tinh có mặt đều nhìn Diệp Thiên từng bước từng bước đến gần Nghĩ Hậu.

Nhưng không một ai có thể đứng ra bảo vệ Nghĩ Hậu, tất cả đều bị uy nghiêm mà Diệp Thiên cho Cùng Kỳ thi triển trấn trụ.

Vì vậy, họ cũng có một chút ý sợ hãi đối với Diệp Thiên, không một ai tiến lên ngăn cản.

Tiểu Bát thấy không có ai đi cứu Nghĩ Hậu, trong lòng có chút lo lắng.

Mặc dù nhiều năm như vậy, Nghĩ Hậu không hề tốt với nó, nhưng sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, cuối cùng nó cũng không nỡ để Nghĩ Hậu xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Diệp Thiên tốt với nó, và nó cũng vô cùng trân trọng tình cảm với Diệp Thiên, nhưng so sánh lại, Tiểu Bát chọn đứng về phía Nghĩ Hậu, trong lòng nó nói với Diệp Thiên một câu xin lỗi.

Tiểu Bát thấy không thể ngăn cản Diệp Thiên, liền dứt khoát đứng hẳn bên cạnh Nghĩ Hậu.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Bát, trong tình huống này, chỉ có một mình Tiểu Bát tiến lên hộ giá.

Những người bạn của Tiểu Bát cũng thấy hành động này của nó thật kỳ lạ. "Nó bị ngớ ngẩn rồi sao?

Nghĩ Hậu đối xử với nó có tốt đâu, tại sao lại phải lên đó bảo vệ?

Diệp Thiên đối xử với nó tốt hơn mà, không hiểu gì cả," những người đó đều nghĩ thầm.

Diệp Thiên nhìn về phía Tiểu Bát.

Tiểu Bát cúi đầu không dám nhìn Diệp Thiên, biết được suy nghĩ của hắn.

Diệp Thiên cũng không oán giận, dù sao suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình.

Chỉ là, hắn cảm thấy lạnh lòng, không còn muốn nói chuyện với Tiểu Bát nữa.

Diệp Thiên đi đến trước mặt Nghĩ Hậu, nói với Nghĩ Hậu: "Bất kể ngươi tin hay không, ta đều muốn giải thích.

Việc ta đi vào phòng ấp trứng thật sự là vô tình, ta không hề có hành vi mưu đồ bất chính." "Tiểu Bát cũng không phải kẻ phản bội, ngươi nên biết Tiểu Bát.

Ta và Tiểu Bát là bạn bè, ta chỉ đến đây làm khách, nhưng, các ngươi lại không có đạo đãi khách như vậy, ta xin cáo từ." Tiểu Bát nghe Diệp Thiên giải thích, và còn nói với Nghĩ Hậu rằng nó không phải kẻ phản bội, trong lòng Tiểu Bát càng thêm khó chịu, càng cảm thấy hổ thẹn, không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tiểu Bát, nhưng giả vờ không biết, rồi bỏ đi.

Tiểu Bát nhìn bóng lưng Diệp Thiên, cuối cùng cũng không nói gì, nó cứ thế nhìn Diệp Thiên rời đi, cố nén không để nước mắt rơi xuống.

Nghĩ Hậu thấy Diệp Thiên đi rồi, nhìn Tiểu Bát bên cạnh.

Vừa rồi dưới uy áp của Diệp Thiên, không một ai dám lên bảo vệ

mình, nhưng duy nhất Tiểu Bát đã làm.

Không sợ mất đi người bạn đó, công khai đối đầu với Diệp Thiên, đứng về phía mình.

Nghĩ Hậu trong lòng, nhìn Tiểu Bát với con mắt khác, có một nhận thức mới.

Thực ra không ai có thể hiểu được cách làm của Tiểu Bát, chỉ có Tiểu Bát mới có thể hiểu.

Nó biết chỉ có làm như vậy, mới có thể tồn tại ở đây, được Nghĩ Hậu tin tưởng trọng dụng, mới không bị người khác bắt nạt.

Sau khi Diệp Thiên đi, Tiểu Bát tâm thần bất an, cảm giác tội lỗi càng lúc càng mãnh liệt.

Nó cảm thấy làm như vậy quá có lỗi với Diệp Thiên, nhưng lại cảm thấy mình không làm sai.

So với Diệp Thiên, nó chọn đứng về phía Nghĩ Hậu.

Chương 718

Nhưng Tiểu Bát lại cảm thấy nếu không đi tìm Diệp Thiên, nó sẽ hoàn toàn mất đi người bạn Diệp Thiên này.

Nó thật lòng không muốn mất đi người bạn Diệp Thiên, cũng không muốn mất đi tình cảm với Diệp Thiên.

Vì vậy, sau khi suy đi tính lại, nó ra ngoài tìm Diệp Thiên.

Tiểu Bát tìm khắp mọi nơi mà Diệp Thiên có thể đến trong tổ cũ, nhưng không phát hiện ra tung tích của Diệp Thiên.

Tiểu Bát sốt ruột tìm kiếm khắp nơi, chuẩn bị tìm tất cả các ngóc ngách.

Kết quả là không tìm thấy, Tiểu Bát trở về tổ cũ, trực tiếp về phòng của mình.

Nhưng vừa đến cửa, nó lại bị người ta chặn lại, nói là Nghĩ Hậu muốn nó đến một chuyến.

Tiểu Bát lấy làm lạ, không biết Nghĩ Hậu tìm mình để làm gì.

Nhưng không thể không tuân lệnh, nên nó đi.

Vừa lên đại điện, Nghĩ Hậu đối xử với nó vô cùng khách khí, khiến Tiểu Bát có chút thụ sủng nhược kinh.

Nghĩ Hậu tuyên bố trong đại điện, phong Tiểu Bát làm tướng quân.

Tiểu Bát nghe tin tức này xong, cả người đều sững sờ.

Cuối cùng cũng đợi được ngày này rồi!

Thế là nó tạ ơn, trong lòng Tiểu Bát vô cùng vui sướng.

Nhưng đồng thời nó cũng không quên một chuyện, đó là không tìm thấy Diệp Thiên.

Trong lòng nó lo lắng, sợ Diệp Thiên ở đây sẽ gặp chuyện gì.

Được phong làm tướng quân, vậy thì có thể phái người đi tìm rồi.

Nhưng vì nó vừa mới được Nghĩ Hậu phong làm tướng quân, nên bất kể làm việc gì đều phải thông báo cho Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu nhất định sẽ đồng ý chuyện này.

Nó nói với Nghĩ Hậu muốn phái người đi tìm Diệp Thiên, nhưng Tiểu Bát đã thất vọng.

Nghĩ Hậu không đồng ý chuyện đi tìm Diệp Thiên, ngược lại còn trách mắng nó một phen, nói nó không phân biệt được nặng nhẹ, tổ cũ kiến tinh mới là chuyện quan trọng nhất.

Tiểu Bát không nghĩ Nghĩ Hậu sẽ không đồng ý.

Nhưng Nghĩ Hậu không đồng ý, nó cũng không dám hành động tùy tiện.

Xem ra, nó chỉ có thể một mình lén lút đi tìm Diệp Thiên, Tiểu Bát nghĩ thầm trong lòng.

Tiểu Bát không nghĩ Nghĩ Hậu lại như vậy, không giúp mình tìm người.

Đồng thời, trong lòng Tiểu Bát cũng vô cùng day dứt.

Xem ra, nó chỉ có thể một mình đi tìm Diệp Thiên.

Trong lòng nó thầm hạ quyết tâm, bất kể phải dùng phương thức nào, phải trả giá ra sao, nó cũng phải tìm được Diệp Thiên, bởi vì Diệp Thiên đối với nó, rất quan trọng.

Sau khi họp xong, Tiểu Bát trở về phòng, một mình tính toán

chuyện tìm Diệp Thiên.

Đối với chuyện tìm Diệp Thiên, nó không có chút manh mối nào, cũng không biết hắn sẽ ẩn náu ở đâu.

Không biết từ lúc nào đã đến tối.

Chương 719

Tiểu Bát cảm thấy buổi tối là cơ hội tốt để đi tìm Diệp Thiên, bởi vì không dễ bị Nghĩ Hậu phát hiện.

Tiểu Bát nghĩ thầm trong lòng, bề ngoài làm ra vẻ bình thường, bắt đầu chuẩn bị.

Trời tối thêm một chút nữa, nó sẽ xuất phát.

Tiểu Bát ra khỏi tổ kiến, nó và Diệp Thiên cũng đã ở bên nhau một thời gian dài.

Nó nhớ trên người Diệp Thiên có một mùi hương đặc biệt, hơn nữa mùi hương này có tính xuyên thấu cực kỳ mạnh, dù ở xa cũng có thể ngửi thấy.

Thế là Tiểu Bát dựa vào mùi hương đặc biệt trên người Diệp Thiên để tìm hắn.

Cuối cùng, nó đã tìm thấy vị trí của Diệp Thiên, hắn đang ở trong một khách sạn.

Tiểu Bát vội vàng đi về phía khách sạn đó, sợ rằng nếu chậm một bước, Diệp Thiên sẽ đi mất.

Nó đặc biệt sợ cái cảm giác được mất này, cảm giác đó thực sự quá tra tấn người khác, Tiểu Bát không muốn trải qua thêm một lần nữa.

Cuối cùng Tiểu Bát cũng đến khách sạn đó.

Nó không biết Diệp Thiên ở đâu trong khách sạn này.

Nếu từng phòng một mà dò hỏi thì e rằng sẽ rất tốn sức, lại còn có thể khiến Diệp Thiên biết.

Nếu Diệp Thiên không muốn gặp, thì càng không tìm được.

Tiểu Bát lén lút đi đến chỗ chưởng quỹ, yêu cầu chưởng quỹ đưa sổ ghi chép cho nó xem.

Ban đầu, chưởng quỹ không muốn đưa sổ ghi chép ra.

Tiểu Bát liền nói là lệnh của Nghĩ Hậu, chưởng quỹ liền ngoan ngoãn giao ra.

Sau khi Tiểu Bát xem xong phòng của Diệp Thiên, nó trả lại sổ ghi chép cho chưởng quỹ.

Một mình nó lén lút lên lầu, không kinh động bất cứ ai, sợ Diệp Thiên sẽ có hành vi phạm tội khi bị kích động.

Lên đến tầng hai, nó tìm thấy căn phòng của Diệp Thiên.

Nó ngửi rõ ràng mùi hương đặc trưng trên người Diệp Thiên, nhìn thấy đèn trong phòng đang sáng, biết Diệp Thiên đang ở bên trong.

Nó không biết Diệp Thiên có đang tức giận hay không, nên không dám mạo hiểm đi vào.

Chỉ có thể đục một lỗ nhỏ bên ngoài cửa sổ, quan sát Diệp Thiên đang làm gì bên trong, tổ chức lại lời nói rồi mới vào.

Diệp Thiên vừa định đi ngủ, lại cảm ứng được bên ngoài có người đang rình mò.

Kẻ thù của hắn có hơi nhiều, nên hắn không phân biệt được là khách hay không phải khách.

Dù là khách hay không, hành vi lén lút như vậy, chắc chắn là không có ý tốt.

Vì vậy, hắn liền phát động công kích.

Tiểu Bát bên ngoài cửa sổ không nhìn thấy toàn bộ tình hình bên

trong, nó nghĩ Diệp Thiên sẽ không phát hiện ra mình ở bên ngoài, nên không có cảnh giác cao độ.

Hiển nhiên, nó không ngờ Diệp Thiên sẽ tấn công.

Nó không phòng bị Diệp Thiên, trúng chiêu.

Lực đạo đó đối với người tu luyện sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào, nhưng đối với người có năng lực như Tiểu Bát, nó liền dừng lại.

Tiểu Bát bị Diệp Thiên đánh bị thương.

Chương 720

Diệp Thiên nói với Tiểu Bát: "Đã đến rồi, không lộ diện sao?" Tiểu Bát nhìn thấy, không thể trốn nữa, liền bước vào phòng khách.

Diệp Thiên thấy người bước vào là Tiểu Bát, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt của hắn lại trở nên lạnh lùng.

Hắn nhìn Tiểu Bát, nói với nó: "...Đi!" Tiểu Bát thấy Diệp Thiên có thái độ như vậy, biết Diệp Thiên đang tức giận, không chịu tha thứ.

Tiểu Bát cảm thấy vô cùng hối lỗi, biết mình có lỗi với Diệp Thiên.

Tiểu Bát liên tục xin lỗi Diệp Thiên, cứ nói "có lỗi, không cố ý" các kiểu.

Diệp Thiên đối với người này, trong lòng nguội lạnh.

Hắn cảm thấy mình đã đối xử tốt với một người vô lương tâm lâu như vậy.

Tiểu Bát cứ liên tục nói "có lỗi", Diệp Thiên không cảm nhận được thành ý nhận lỗi của Tiểu Bát, nên hắn không hề bị Tiểu Bát làm cho cảm động chút nào.

Tiểu Bát cũng biết cơn giận của Diệp Thiên không thể nguôi ngoai nhanh như vậy.

Tiểu Bát nói với Diệp Thiên: "Ta biết lần này ta đã làm sai, ta đã không cân nhắc đến tình cảm giữa chúng ta.

Vì vậy ta muốn bồi thường, ta nên làm gì?" Diệp Thiên nghe Tiểu Bát nói vậy, nếu không tha thứ nữa thì có vẻ nhỏ nhen, hắn nói với

Tiểu Bát: "Ta không trách ngươi, không cần bồi thường." Tiểu Bát kiên quyết muốn bồi thường, Diệp Thiên nhân cơ hội này hỏi Tiểu Bát về bảo bối của Nghĩ Hậu.

Đối với món đồ của Nghĩ Hậu này, hắn đã để mắt đến từ lâu rồi.

Diệp Thiên hỏi Tiểu Bát, nói với nó: "Nghe nói Nghĩ Hậu có một món bảo bối, ngươi có biết không?

Ta nghe có hai người đang nói chuyện, vô tình nghe được." Diệp Thiên thầm nghĩ trong lòng: "Nếu Tiểu Bát biết thì chắc sẽ nói cho ta biết, sẽ không lừa dối ta.

Đặt cược vào tình cảm lâu dài như vậy của ta, sẽ không không nói cho ta biết đâu." Thực ra Diệp Thiên cũng lo lắng, sợ Tiểu Bát sẽ không nói.

Tiểu Bát nghe Diệp Thiên hỏi chuyện này, không khỏi sững sờ. "Diệp Thiên đang có ý đồ xấu.

Món bảo vật của Nghĩ Hậu này mình biết, nhưng, không biết có nên nói cho Diệp Thiên biết hay không." Tiểu Bát dần dần phát hiện, mình quá không hiểu Diệp Thiên.

Nó không biết Diệp Thiên muốn hỏi chuyện này để làm gì.

Nếu nói ra, chẳng phải là phản bội Nghĩ Hậu sao?

Nhưng nếu không nói cho Diệp Thiên...

Tiểu Bát tiến thoái lưỡng nan, không biết nên hay không nên.

Nếu nói cho Diệp Thiên, mà Diệp Thiên lại làm ra chuyện gì quá đáng, chẳng phải sẽ liên lụy đến nó sao?

Tiểu Bát cân nhắc kỹ lưỡng, chọn cách im lặng không nhắc đến.

Nó nói với Diệp Thiên là không biết bảo bối của Nghĩ Hậu, thậm chí chưa từng nghe nói đến.

Diệp Thiên cũng đành chịu.

Trên mặt Diệp Thiên hiện lên một tia thất vọng.

Tiểu Bát cũng nhìn thấy.

Nó chưa từng thấy vẻ mặt thất vọng của Diệp Thiên, nên biểu cảm đó của Diệp Thiên khiến Tiểu Bát cũng vô cùng khó chịu.

Tiểu Bát thực sự không nỡ nhìn Diệp Thiên đau lòng, liền nói cho Diệp Thiên biết về bảo bối của Nghĩ Hậu, nói cho Diệp Thiên biết bảo bối của Nghĩ Hậu dùng để tìm vật phẩm.

Chương 721

Nghe đến đó, vẻ mặt Diệp Thiên sáng bừng. "Có thể tìm vật, vậy chẳng phải cũng có thể tìm người sao?

Nếu có thể tìm người, vậy Uyển Châu có thể được tìm thấy rồi!" Trong mắt Diệp Thiên hiện lên một tia vui sướng.

Hắn vội vàng hỏi Tiểu Bát, bảo vật này có thể tìm người không.

Tiểu Bát nói không biết.

Diệp Thiên cũng không tiếp tục truy vấn, hắn tin Tiểu Bát.

Vì Tiểu Bát đã thẳng thắn với hắn nhiều như vậy, vậy những chuyện nó biết nhất định sẽ nói.

Không biết, vậy thì là thật không biết.

Diệp Thiên cuối cùng trong lòng cũng có chút tha thứ cho Tiểu Bát.

Đương nhiên không phải vì Tiểu Bát nói cho hắn những chuyện này, mà chỉ vì Diệp Thiên đã hiểu Tiểu Bát.

Đã tối, Tiểu Bát muốn về.

Diệp Thiên không yên tâm, nói với Tiểu Bát: "Ngươi cứ ở lại đây một đêm đi.

Tối đen như mực, về không an toàn lắm.

Vả lại, ta cũng lâu rồi không được nói chuyện vui vẻ với ngươi." Tiểu Bát nghĩ, quả thật đã lâu rồi nó không được vui vẻ chơi đùa cùng Diệp Thiên.

Nó liền đồng ý ở lại.

Dù sao bây giờ nó là tướng quân, buổi tối không về cũng không ai

quản, lỡ ban ngày về cũng không ai hỏi.

Suốt một đêm, Diệp Thiên và Tiểu Bát trò chuyện đến khuya.

Tiểu Bát cũng nói cho Diệp Thiên biết Nghĩ Hậu đã phong nó làm tướng quân.

Diệp Thiên vui mừng thay Tiểu Bát.

Diệp Thiên chợt cảm thấy, ngày đó Tiểu Bát làm cũng không sai.

Khi ngủ, trời đã sắp sáng.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tiểu Bát phải đi rồi.

Diệp Thiên có mục đích riêng, hắn nói với Tiểu Bát: "Ta đưa ngươi về đi, một mình ngươi về ta không yên tâm lắm." Tiểu Bát cảm thấy khó từ chối thịnh tình, cũng không từ chối Diệp Thiên, để Diệp Thiên đưa mình về.

Diệp Thiên đưa Tiểu Bát về tổ, cũng lén lút lẻn vào tổ kiến.

Hắn đi loanh quanh, cuối cùng cũng tìm được phòng của Nghĩ Hậu.

Diệp Thiên cuối cùng cũng tìm được rồi, mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại.

Khi Tiểu Bát trở về tổ, nó được Diệp Thiên hộ tống.

Những người bên ngoài không biết tổ kiến đã xảy ra biến động lớn, vì đêm qua nó đã không trở về, nhưng Tiểu Bát lại không biết.

Nghĩ Hậu cảm thấy Tiểu Bát mất tích lâu như vậy, chắc chắn có mục đích khác.

Nàng ta hy vọng Tiểu Bát đừng giở trò, nếu không sẽ chết thảm.

Diệp Thiên công khai đưa Tiểu Bát về, mọi người đều biết Tiểu Bát vừa trở về.

Chương 722

Nghĩ Hậu lập tức triệu tập đại hội, yêu cầu tất cả kiến tinh đều phải có mặt.

Tất cả mọi người đều đã đến.

Nghĩ Hậu ngồi trên đại điện, hai bên trái phải đều là kiến tinh đứng.

Chỉ có một mình Tiểu Bát đứng ở giữa đại điện.

Tiểu Bát nhìn thấy trận thế này, mới biết tình hình không ổn, có lẽ nó sắp bị phê đấu.

Tiểu Bát run rẩy lo sợ.

Nó trở về đã lâu như vậy mà không phạm lỗi lớn nào.

Đêm qua không về một đêm, không đến mức phải có trận thế lớn như vậy chứ.

Tiểu Bát trong lòng sợ hãi, sợ Nghĩ Hậu lại không trọng thị nó nữa.

Nghĩ Hậu mang vẻ mặt kiêu căng hống hách, nhìn Tiểu Bát run rẩy sợ sệt, cảm thấy buồn cười.

Nàng ta biết Tiểu Bát sẽ không nói dối, Tiểu Bát vốn nhát gan.

Nghĩ Hậu hỏi Tiểu Bát: "Đêm qua ngươi không trở về.

Bây giờ nói cho ta biết, đêm qua ngươi đi đâu?

Nói thật, không được nói dối, nếu không, ngươi biết thủ đoạn của ta rồi đó, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết." Nghe xong những lời này, Tiểu Bát đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng nó cũng không nói thật, nói với Nghĩ Hậu: "Đêm qua ta không ăn no, bụng đói, thấy trong bếp có đồ ăn, nên ra ngoài tìm đồ ăn.

Trời tối rồi, nên không trở về." Kỹ năng nói dối của Tiểu Bát rất cao, mặt không đỏ, Nghĩ Hậu nhìn không thấy bất thường, tạm thời tin lời Tiểu Bát, nói với Tiểu Bát: "Vậy ta tạm thời tin ngươi.

Cứ tạm tha cho ngươi lần này." Nói xong, Nghĩ Hậu bỏ đi.

Tiểu Bát thấy tất cả mọi người đều đi theo Nghĩ Hậu, liền ngồi sụp xuống trong điện.

Trận thế này, thật sự quá đáng sợ, chân Tiểu Bát đều đã run rẩy mềm nhũn, không đứng dậy nổi.

Nó cố gắng gượng về phòng mình.

Nghĩ Hậu trở về tổ, Diệp Thiên đang tìm kiếm bảo vật trong tổ của Nghĩ Hậu.

Nghe thấy động tĩnh, hắn cũng biết Nghĩ Hậu đã về, vội vàng tìm một chỗ ẩn nấp, không muốn đối đầu trực diện với Nghĩ Hậu.

Ngược lại, Nghĩ Hậu lại ngửi thấy khí tức của Diệp Thiên trước, nàng ta cũng rõ ràng ngửi thấy mùi hương đặc trưng trên người Diệp Thiên.

Mặc dù tiếp xúc với Diệp Thiên không nhiều, nhưng mùi hương đó của Diệp Thiên, nàng ta lại có thể nhớ được.

Sợ ngửi nhầm, nàng ta xác nhận lại ba lần không sai.

Quả nhiên là mùi hương trên người Diệp Thiên.

Nghĩ Hậu biết, Diệp Thiên nhất định đang trốn ở một góc nào đó bên trong.

Sau này sẽ cho Diệp Thiên một màn "bắt rùa trong vò", dù sao Diệp Thiên nhất định đang ở trong này, nhất định không thoát được,

có thể từ từ chơi đùa với hắn.

Nghĩ Hậu hét lớn một tiếng, rất nhiều kiến tinh tiến vào, vây kín tổ kiến đến mức nước cũng không lọt qua được.

Vây kín tổ kiến cũng đồng nghĩa với việc vây Diệp Thiên ở bên trong, Diệp Thiên cũng không thể ra ngoài.

Nghĩ Hậu gật đầu, bội phục sự thông minh tài trí của mình.

Chương 723

Diệp Thiên không hề cảm thấy Nghĩ Hậu thông minh đến mức nào, cũng không phải như vậy.

Hắn còn phát hiện ra một khuyết điểm của Nghĩ Hậu, đó là dễ dàng tự mãn, đặc biệt dễ kiêu ngạo.

Đối với Diệp Thiên, đây là một chuyện đáng vui mừng.

Kiến tinh vây kín tổ kiến đến mức nước cũng không lọt qua được, đúng là đến một con ruồi cũng không bay vào được.

Diệp Thiên cũng biết tình thế lúc này vô cùng nghiêm trọng, nhưng Diệp Thiên không sợ hãi.

Bởi vì Diệp Thiên cũng có một món pháp bảo, Cùng Kỳ.

Những người này đối với Cùng Kỳ, quả thực không đáng nhắc đến.

Nhưng Diệp Thiên không muốn mở một con đường máu, không muốn đại khai sát giới, không muốn lạm sát vô tội.

Diệp Thiên cũng không cần phải trốn tránh nữa.

Hắn biết nếu bây giờ không chủ động bước ra, Nghĩ Hậu sẽ để kiến tinh tìm ra hắn.

Làm như vậy thì sẽ mất mặt.

Vì vậy, Diệp Thiên chủ động lộ diện trước mặt Nghĩ Hậu.

Diệp Thiên không phí lời với Nghĩ Hậu, trực tiếp lại thả Cùng Kỳ ra.

Giống như lần trước, hắn để Cùng Kỳ phóng ra uy áp, trấn nhiếp những kiến tinh đó.

Những kiến tinh bên cạnh nhìn thấy đều trợn mắt há mồm, không kịp phản ứng.

Sau khi Cùng Kỳ phóng ra uy áp, rất nhiều kiến tinh không dám khinh cử vọng động.

Diệp Thiên đi thẳng về phía Nghĩ Hậu.

Ánh mắt kinh hãi của Nghĩ Hậu khiến Diệp Thiên thấy buồn cười. "Ta lại không ăn thịt người, sợ gì chứ?" Diệp Thiên nói với Nghĩ Hậu: "Ta nghe nói Nghĩ Hậu có một món bảo vật có thể dùng để tìm đồ vật.

Không biết Nghĩ Hậu có thể cho ta mượn dùng một lần không?

Dùng xong ta nhất định sẽ trả lại ngay lập tức.

Ngươi thấy sao?" Nghĩ Hậu nghe Diệp Thiên nói "bảo vật" hai chữ, lập tức trợn mắt tròn xoe. "Diệp Thiên làm sao lại biết được chứ?" Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Nghĩ Hậu, biết Nghĩ Hậu thật sự có món bảo bối đó.

Nét mặt Nghĩ Hậu hơi thu lại, nàng ta nói với Diệp Thiên: "Ồ, bảo bối ư, ta cũng muốn có đây.

Nhưng ta đâu có bảo bối nào đâu, lấy gì mà cho ngươi mượn chứ!" Nghĩ Hậu không muốn cho Diệp Thiên mượn, sợ Diệp Thiên làm hỏng bảo bối của mình.

Diệp Thiên nghe Nghĩ Hậu nói vậy, biết Nghĩ Hậu sẽ không cho mượn bảo bối.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy, Nghĩ Hậu này cũng không ngốc đến vậy.

Nhưng muốn lừa dối Diệp Thiên, thì không dễ dàng như vậy đâu.

Hắn nói: "Vậy mà tất cả kiến tinh đều biết Nghĩ Hậu có bảo bối, lẽ nào Nghĩ Hậu lại không biết sao?

Nghĩ Hậu à, lừa người không vui đâu!" Diệp Thiên đã vạch trần lời nói dối của Nghĩ Hậu.

Những lời này khiến Nghĩ Hậu tức nghiến răng nghiến lợi.

Chương 724

Bảo bối của Nghĩ Hậu, Nghĩ Hậu không nỡ cho Diệp Thiên mượn.

Nếu đã cho rồi, sau này muốn lấy lại sẽ rất khó.

Nghĩ Hậu nghĩ thầm trong lòng.

Đúng lúc này, Tiểu Bát đột nhiên chạy đến.

Nó nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi lại nhìn Diệp Thiên, trong lòng gần như đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Bát trong lòng thất vọng, cứ nghĩ Diệp Thiên sẽ không gây chuyện nữa.

Nhưng Diệp Thiên lại có thể gây ra một rắc rối lớn như vậy.

Nó vô cùng cạn lời với Diệp Thiên, cũng không muốn nói nữa.

Tiểu Bát không muốn Diệp Thiên làm bạn với nó nữa.

Cách làm của Diệp Thiên khiến Tiểu Bát lạnh lòng.

Tiểu Bát cũng nói ra những lời đặc biệt cay nghiệt, nói với Diệp Thiên: "Từ bây giờ trở đi, ta coi như không quen biết ngươi.

Ta sẽ luôn đứng về phía Nghĩ Hậu, bảo vệ toàn bộ tổ kiến.

Dù chết, ta cũng không từ nan." Diệp Thiên nghe những lời này của Tiểu Bát, như bị sét đánh ngang tai, nhưng nhanh chóng lấy lại lý trí.

Diệp Thiên bảo Cùng Kỳ tiếp tục gây áp lực.

Cùng Kỳ cũng nghe lời Tiểu Bát nói với Diệp Thiên, vô cùng tức giận, cảm thấy Tiểu Bát này quá không biết điều.

Cùng Kỳ nổi giận, Nghĩ Hậu cảm thấy có chút sợ hãi.

Uy áp tác động lên người nàng ta lại càng nặng hơn, nên nàng ta liền lấy bảo bối ra, giao cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Nghĩ Hậu giao ra món bảo bối trân tàng, trong lòng thoáng qua một tia vui mừng.

Diệp Thiên cầm trong tay, cảm thấy linh lực trên món bảo bối này không hề nhỏ.

Cảm giác khi đặt trong tay cũng khác hẳn.

Diệp Thiên trong lòng vô cùng vui mừng, bởi vì cuối cùng hắn cũng có thể biết được tin tức của Uyển Châu.

Chờ đợi lâu như vậy, Diệp Thiên cuối cùng lại có thể biết được tung tích của Uyển Châu, sao có thể không vui chứ.

Diệp Thiên nhìn bảo vật trong tay, chuẩn bị mang theo bảo vật và Tiểu Bát cùng rời đi.

Đương nhiên hắn là người giữ chữ tín, khi đi hắn nói với Nghĩ Hậu: "Ta nói thật, sau khi dùng xong bảo vật ta sẽ trả lại cho ngươi.

Ta xin bảo đảm." Diệp Thiên nói xong câu đó liền chuẩn bị mang theo Tiểu Bát và bảo vật rời đi.

Nhưng, Tiểu Bát có thể nào đi theo Diệp Thiên chứ?

Với những gì Diệp Thiên đã làm đối với Nghĩ Hậu, Tiểu Bát sẽ không ở cùng Diệp Thiên nữa.

Tiểu Bát trong lòng đã định sau này sẽ "nước sông không phạm nước giếng" với Diệp Thiên.

Nó thật sự đã nhìn rõ con người Diệp Thiên, thật sự cảm thấy lạnh lòng với những gì Diệp Thiên đã làm.

Nó cảm thấy Diệp Thiên là một nhân vật nguy hiểm, và không cùng một con đường với Diệp Thiên.

Tiểu Bát chuẩn bị chia tay mỗi người một ngả.

Chương 725

Sau khi Diệp Thiên đi, nó sẽ coi như chưa từng quen biết Diệp Thiên.

Vì vậy, nó căn bản không muốn Diệp Thiên mang mình đi, không hiểu Diệp Thiên rốt cuộc đang giở trò gì.

Tiểu Bát làm sao mà chịu đi chứ?

Diệp Thiên bước lên một bước, Tiểu Bát lùi lại một bước, không cho Diệp Thiên đến gần.

Biểu hiện của nó rất rõ ràng, không muốn đi theo Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng biết suy nghĩ của Tiểu Bát, không muốn đi theo hắn.

Nhưng, Tiểu Bát nhất định phải đi theo hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên trực tiếp túm lấy cánh tay Tiểu Bát, nhưng Tiểu Bát giằng co, Diệp Thiên căn bản không giữ được.

Diệp Thiên cảm thấy cứ thế này không ổn, tiếp tục như vậy, chỉ cần một chút sơ sẩy, Tiểu Bát sẽ bỏ trốn.

Diệp Thiên nghĩ, chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất, để Tiểu Bát yên tĩnh đi theo mình.

Sau khi nghĩ ra cách này, hắn đánh Tiểu Bát ngất đi.

Làm như vậy không những tiết kiệm công sức mà còn không làm hại Tiểu Bát.

Diệp Thiên cảm thấy cách này khả thi.

Diệp Thiên chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với Tiểu Bát đang bị đánh ngất.

Thực ra Diệp Thiên cũng không muốn làm như vậy, do Tiểu Bát không nghe lời.

Dù sao bây giờ Tiểu Bát yên tĩnh ở bên cạnh hắn là tốt rồi, Diệp Thiên nghĩ vậy.

Diệp Thiên mang theo bảo bối, lại có Tiểu Bát bị đánh ngất, quay về khách sạn mà hắn đã ở lúc đó.

Trên đường trở về, Tiểu Bát không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, không khỏi khiến Diệp Thiên nghi ngờ có phải mình ra tay quá nặng rồi không.

Diệp Thiên nghĩ không nên như vậy, lực đạo hắn đều đã khống chế tốt.

May mắn là không lâu sau, Tiểu Bát tỉnh lại.

Tiểu Bát tỉnh dậy nhìn căn phòng này, biết mình bị Diệp Thiên đưa đến đây.

Nó thật sự tức giận, thật sự không thèm để ý đến Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng biết lần này mình đã làm sai, thế là hắn hết lần này đến lần khác xin lỗi Tiểu Bát, ánh mắt Diệp Thiên tràn đầy sự chân thành.

Diệp Thiên cũng nói cho Tiểu Bát biết nguyên nhân mình phải làm như vậy, và nói với Tiểu Bát rằng hắn nhất định sẽ trả lại món bảo vật này cho Nghĩ Hậu.

Tiểu Bát bán tín bán nghi.

Diệp Thiên không biết cách sử dụng món bảo vật này, nghiên cứu mãi cũng không ra.

Tiểu Bát nhìn Diệp Thiên đang cau mày suy nghĩ, liền nói cho Diệp Thiên biết cách sử dụng món bảo vật đó.

Diệp Thiên thấy Tiểu Bát chủ động giảng giải cho mình, biết Tiểu Bát đã tha thứ rồi.

Tiểu Bát nghiêm túc giảng giải cho Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng hết sức chăm chú lắng nghe, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Đối với chuyện tìm người, hắn tuyệt đối không thể lơ là, huống hồ đây lại là người quan trọng đối với hắn.

Sau khi giảng giải xong, Tiểu Bát nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Chương 726

Dù trong lòng đã tha thứ cho Diệp Thiên, nhưng nàng muốn giữ thể diện, thể diện tối thiểu phải giữ được chứ!

Diệp Thiên lúc này không có thời gian để đoán định tâm tư của Tiểu Bát.

Hắn chỉ chuyên tâm nghiên cứu một bảo vật, muốn dùng nó để tìm ra Uyển Châu.

Nhưng Diệp Thiên làm theo phương pháp của Tiểu Bát, lần nào cũng thất bại.

Diệp Thiên suy nghĩ khổ sở, cũng không rõ nguyên nhân rốt cuộc nằm ở đâu.

Hắn đã làm theo phương pháp Tiểu Bát chỉ dẫn từng bước một, lẽ nào phương pháp của Tiểu Bát có vấn đề?

Hắn lập tức phủ nhận suy nghĩ này.

Phương pháp của Tiểu Bát không thể có vấn đề được, đã ở trong hang kiến lâu như vậy, kiến thức không thể nào sai lệch.

Diệp Thiên khẽ thở dài, tiếng thở dài này bị Tiểu Bát đang nằm trên giường nghe thấy, thực ra Tiểu Bát vẫn chưa ngủ.

Tiểu Bát ngồi dậy, hỏi Diệp Thiên có chuyện gì.

Diệp Thiên hỏi Tiểu Bát liệu bảo vật này có thể tìm người được không.

Tiểu Bát nói với Diệp Thiên: "Ta cũng không biết, nhưng bảo vật này tìm đồ vật dựa vào nguyên lý phán đoán khí vị." Dựa vào khí vị?

Diệp Thiên nghĩ kỹ lại, trên người hắn không có gì Uyển Châu để

lại, chỉ có một chiếc trâm cài tóc.

Lúc Uyển Châu muốn đi, nàng đã tháo nó xuống và tặng cho hắn.

Diệp Thiên cũng không biết thứ này có hữu dụng hay không, nhưng ngựa chết thì chỉ có thể chữa bằng ngựa sống, đành liều một phen.

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy, rồi từ trong vạt áo lấy ra chiếc trâm cài tóc.

Hắn vẫn luôn mang theo chiếc trâm này bên mình, chưa từng rời xa.

Diệp Thiên đặt chiếc trâm cài tóc bên cạnh bảo vật.

Quả nhiên, bảo vật bắt đầu vận chuyển!

Diệp Thiên mừng rỡ trong lòng, sắp có thể biết được tung tích của Uyển Châu rồi, một sự kích động khó tả.

Chỉ dựa vào bảo vật này và khí vị để tìm Uyển Châu thì không đủ, phải kết hợp thêm linh lực của Diệp Thiên, cần có pháp lực quán thâu vào bảo vật.

Có như vậy, bảo vật mới có thể phát huy hiệu quả ngoài sức tưởng tượng.

Diệp Thiên bắt đầu truyền linh lực vào bảo vật, thúc đẩy nó vận chuyển.

Diệp Thiên không sợ linh lực bị tiêu hao, linh lực của hắn dồi dào, khi truyền ra ngoài, đan điền sẽ có linh lực mới sinh ra, vì vậy hắn không sợ linh lực bị tiêu hao.

Tiểu Bát thấy Diệp Thiên không ngừng truyền linh lực vào bảo vật, không rảnh để ý tới nàng, nên lại nằm xuống giường ngủ.

Nhưng suy nghĩ của nàng vẫn không ngừng, cũng không biết tại

sao đầu ổng nàng lại suy nghĩ những điều lung tung.

Tiểu Bát tâm thần bất định, luôn nghĩ Diệp Thiên muốn mang nàng đi đâu.

Dù là bạn bè thân thiết với Diệp Thiên, nhưng sau mấy chuyện vừa rồi, trong lòng nàng đã có khoảng cách, không còn thân thiết như trước nữa.

Đột nhiên, linh lực đang truyền của Diệp Thiên bị gián đoạn.

Diệp Thiên vốn đang không ngừng truyền linh lực vào bảo vật, nên hắn bị phản phệ.

Nhưng với thể chất như Diệp Thiên, chút phản phệ này không thể gây uy hiếp cho hắn.

Chương 727

Tiểu Bát trên giường cũng cảm nhận được sự dị thường của Diệp Thiên, vội vàng xuống giường hỏi hắn có sao không.

Diệp Thiên nói với Tiểu Bát: "Chút phản phệ này không gây ảnh hưởng gì cho ta.

Chỉ là, có người đang gây rối, đang ngăn cản." Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy người ngăn cản kia thật đáng ghét.

Tại sao lại ngăn cản hắn tìm người?

Hắn cũng không gây chuyện với ai, tại sao lại không hợp ý hắn?

Diệp Thiên cảm thấy người kia cực kỳ đáng ghét, nhưng lại không biết ai đang ngăn cản mình.

Tiểu Bát cảm thấy rất kỳ lạ, đồng thời cũng tò mò Diệp Thiên rốt cuộc đang tìm ai mà lại bị phản phệ.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy sự nghi vấn trong mắt Tiểu Bát, quyết định kể chuyện của Uyển Châu cho nàng nghe, không định giấu diếm Tiểu Bát nữa.

Diệp Thiên nói với Tiểu Bát: "Thực ra, một người bạn quan trọng của ta đã mất tích, ta vẫn luôn tìm kiếm, nhưng đã tìm khắp nơi mà không thấy.

Ta nghe nói trong hang Kiến Hậu có một bảo bối có thể dùng để tìm người, nên ta muốn thử xem sao." Tiểu Bát sực nhớ ra một chuyện, nàng biết trong hang Kiến Hậu có một bảo bối có thể tìm người, bảo bối đó tìm người dễ dàng hơn rất nhiều so với cái này.

Nhưng, có nên nói cho Diệp Thiên biết không?

Nàng không biết, cảm thấy mông lung.

Diệp Thiên kể cho Tiểu Bát nghe về sự hiểu lầm vừa rồi.

Tiểu Bát cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện, cũng không còn hiểu lầm Diệp Thiên nữa.

Những hiểu lầm trước đây đều được hóa giải khi Diệp Thiên thành thật, Tiểu Bát cũng chọn tin tưởng Diệp Thiên.

Diệp Thiên kể chuyện với vẻ chân tình, lời nói của hắn đã tự làm cảm động chính mình.

Hắn không tin Tiểu Bát sẽ không tin lời hắn.

Quả nhiên, Tiểu Bát không làm hắn thất vọng, nàng cũng tin lời hắn, hiểu được nỗi khổ tâm của Diệp Thiên.

Tiểu Bát trong lòng không còn do dự nữa.

Diệp Thiên đã kể hết cho nàng nghe, vậy nàng cũng không cần phải giấu giếm Diệp Thiên bất cứ điều gì.

Nàng quyết định nói cho Diệp Thiên biết về bảo bối tìm người khác trong hang Kiến Hậu, không giấu giếm hắn bất kỳ điều gì nữa.

Tiểu Bát kể rõ mọi chuyện cho Diệp Thiên, nói với hắn rằng trong hang Kiến Hậu có một bảo bối tìm người khác.

Diệp Thiên thấy Tiểu Bát không giấu giếm mình, trong lòng vui mừng, cảm thấy Tiểu Bát cũng không phải là người không có lương tâm.

Diệp Thiên bảo Tiểu Bát dẫn hắn vào.

Tiểu Bát không từ chối, hào phóng đồng ý yêu cầu của Diệp Thiên.

Tiểu Bát cảm thấy mình đã hiểu lầm Diệp Thiên trước đây, vì vậy

để bù đắp cho hắn, nàng sẽ không chối từ mà làm theo lời Diệp Thiên.

Nhân lúc trời tối, Tiểu Bát dẫn Diệp Thiên vào hang Kiến.

Tiểu Bát cũng không vòng vo, trực tiếp đưa Diệp Thiên đến chỗ ở của Kiến Hậu.

Đến cửa hang Kiến Hậu, Tiểu Bát bảo Diệp Thiên gõ cửa, để nàng và Kiến Hậu nói chuyện trực tiếp.

Tiểu Bát không hề hiểu Diệp Thiên, không biết tính cách của hắn.

Diệp Thiên đương nhiên muốn lặng lẽ lấy đi, cố gắng lấy đi một cách im lặng, không kinh động bất cứ ai.

Chương 728

Tiểu Bát không hiểu cách làm của Diệp Thiên.

Đi mượn đồ thì cứ mượn thôi, tại sao phải lén lút như vậy?

Lẽ nào sợ Kiến Hậu không cho mượn sao?

Trong lòng Tiểu Bát có chút khó hiểu về những lo lắng của Diệp Thiên, nàng thật sự không thể hiểu nổi.

Diệp Thiên và Tiểu Bát lén lút đứng bên ngoài cửa, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Diệp Thiên nghe thấy Kiến Hậu đang nói chuyện với một vị tướng quân Kiến.

Nội dung cuộc nói chuyện là làm thế nào để ngăn chặn Diệp Thiên sử dụng bảo vật.

Diệp Thiên đứng ngoài cửa nghe rõ mồn một cuộc đối thoại bên trong, hắn tức giận đến nghiến răng.

Rốt cuộc là ai mà lại có thù hận sâu đậm với hắn như vậy?

Hóa ra Kiến Hậu, hắn sớm nên biết Kiến Hậu sẽ ti tiện như vậy.

Nhưng bây giờ tức giận thì tức giận, cũng không thể làm gì được, chỉ có thể đứng ngoài cửa lắng nghe, xem có thể nghe ra manh mối hữu ích nào không.

Diệp Thiên lại lén nghe thêm một lúc nữa, hắn gần như không thể nhịn nổi.

May mắn thay, lúc này Kiến Tướng Quân đi ra, nếu không, Diệp Thiên chắc chắn đã xông vào rồi.

Thật sự là không thể nhịn được nữa!

Tiểu Bát tò mò không hiểu tại sao Diệp Thiên lại tức giận đến vậy.

Tiểu Bát chỉ nghe được một phần đầu, phần sau nàng hoàn toàn không nghe được, vì thính giác của Diệp Thiên tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, Diệp Thiên sẽ không nói cho Tiểu Bát biết mình đã lén nghe trộm ở ngoài cửa.

Diệp Thiên tức giận đến mức muốn giết người, nhưng lý trí mách bảo hắn không thể làm như vậy.

Nếu làm như vậy sẽ là sai trái, huống hồ nếu hắn thực sự làm vậy, Tiểu Bát cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên đã kiềm chế.

Đương nhiên, Kiến Hậu trong hang Kiến chắc chắn không biết Diệp Thiên đang ở bên ngoài, nếu không nàng sẽ không vô tư bàn bạc với Kiến Tướng Quân về chuyện ngăn chặn Diệp Thiên như vậy.

Nàng hiểu rõ, nếu chuyện này để Diệp Thiên biết, hậu quả sẽ khôn lường.

Kiến Hậu vì chuyện lần trước, vô cùng kiêng kỵ Diệp Thiên.

Nàng cảm thấy nếu rơi vào tay Diệp Thiên, thì chắc chắn sẽ không sống được bao lâu, Diệp Thiên sẽ giết chết nàng.

Đương nhiên, Kiến Hậu lúc này một chút cũng không lo lắng, bởi vì nàng đã có kế hoạch ngăn chặn Diệp Thiên, đang rất vui vẻ.

Tuy nhiên, nàng không hề biết rằng mình sắp gặp đại họa.

Sau khi Kiến Tướng Quân rời đi, Kiến Hậu chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có gì đó không đúng, vì nàng ngửi thấy mùi của Diệp Thiên.

Lẽ nào Diệp Thiên đang ở bên ngoài?

Không thể nào!

Kiến Hậu nghĩ thầm.

Chương 729

Tuy nhiên, giây tiếp theo, chuyện đã xảy ra.

Diệp Thiên trực tiếp xông vào hang Kiến của Kiến Hậu.

Kiến Hậu nhìn thấy biểu cảm trên mặt Diệp Thiên, trong lòng biết tình hình không ổn, chuẩn bị la lớn cầu cứu.

Nhưng Diệp Thiên không cho Kiến Hậu cơ hội đó, hắn trực tiếp ra tay, trói nàng lại.

Trói lại còn là nhẹ, nếu không phải Diệp Thiên đang kiềm chế cơn giận trong lòng, hắn đã giết chết Kiến Hậu rồi.

Chỉ là, hắn là một người có lý trí.

Diệp Thiên tuy không giết Kiến Hậu, nhưng hắn muốn làm rõ, muốn Kiến Hậu cho hắn một lý do, tại sao lại ngăn cản hắn dùng bảo vật tìm người.

Diệp Thiên đã đến giới hạn rồi, nếu Kiến Hậu không biết điều, thì đừng trách Diệp Thiên không nương tay.

Diệp Thiên đã làm hết nghĩa tình, nhưng Kiến Hậu không chịu thua, cũng không nói cho Diệp Thiên biết lý do ngăn cản tìm người.

Nếu Kiến Hậu có thể dễ dàng nói cho Diệp Thiên biết, thì nàng đã không phải là Kiến Hậu rồi.

Diệp Thiên cũng không tức giận, chỉ mặt không cảm xúc, lạnh lùng chuẩn bị ra tay với Kiến Hậu.

Tiểu Bát nhìn biểu cảm của Diệp Thiên, biết hắn sắp ra tay rồi, nhưng không đành lòng nhìn người khác làm hại Kiến Hậu, nên cầu xin Diệp Thiên đừng làm hại Kiến Hậu.

Diệp Thiên quay lại nhìn Tiểu Bát, gật đầu, không ra tay với Kiến Hậu nữa.

Diệp Thiên thực sự không hiểu, tại sao Tiểu Bát lại một lần nữa ngăn cản hắn làm chuyện quá đáng với Kiến Hậu.

Lẽ nào Kiến Hậu là họ hàng thân thích gì của Tiểu Bát sao?

Diệp Thiên thực sự không hiểu, nhưng Tiểu Bát lại hiểu rõ mình đang làm gì.

Chỉ có như vậy, một lần nữa cứu Kiến Hậu thoát khỏi hiểm cảnh, Kiến Hậu mới có thể ghi nhớ ân tình của Tiểu Bát, Tiểu Bát mới có thể sống tốt hơn trong hang Kiến.

Diệp Thiên chỉ lắc đầu, tôn trọng quyết định của Tiểu Bát.

Nhưng, hắn đưa ra một yêu cầu, bảo Kiến Hậu cũng giúp hắn tìm Uyển Châu.

Diệp Thiên đã nhường một bước rồi.

Tiểu Bát nghe điều kiện cuối cùng của Diệp Thiên, cảm kích gật đầu với hắn.

Diệp Thiên đã làm theo lời nàng, không làm hại Kiến Hậu.

Tiểu Bát biết, Diệp Thiên là một người tốt, Tiểu Bát cảm thấy sau này sẽ đi theo Diệp Thiên.

Diệp Thiên không hiểu ý nghĩa nụ cười của Tiểu Bát, chỉ xuất phát từ phép lịch sự, Diệp Thiên cũng đáp lại Tiểu Bát một nụ cười nhạt.

Diệp Thiên chỉ là phép lịch sự, nhưng Tiểu Bát lại đặt nó trong lòng.

Diệp Thiên lúc này chỉ nghĩ Kiến Hậu có đồng ý điều kiện giúp hắn tìm người hay không.

Trong nhận thức của Diệp Thiên, Kiến Hậu vẫn luôn khá khó nói, nhưng Diệp Thiên không sợ Kiến Hậu không đồng ý, hắn có cách để từ từ chơi đùa với Kiến Hậu.

Tiểu Bát cảm thấy đã đến lúc mình phải góp một phần sức lực.

Diệp Thiên đã làm rất nhiều chuyện vì nàng, nên nàng muốn góp một chút sức mọn, giúp Diệp Thiên thuyết phục Kiến Hậu tìm người.

Tiểu Bát đi đến bên Diệp Thiên nói: "Ta thử xem sao!

Ta từ trước đến nay chưa từng giúp ngươi làm gì cả, chuyện khuyên Kiến Hậu này hãy để ta làm.

Chương 730

Tin ta đi, ta nhất định sẽ thuyết phục được Kiến Hậu.” Diệp Thiên thấy Tiểu Bát nói chắc chắn như vậy với mình, Diệp Thiên cũng không có lý do gì để không cho Tiểu Bát khuyên.

Diệp Thiên để Tiểu Bát nói chuyện riêng với Kiến Hậu, Diệp Thiên yên tâm giao dây thừng cho Tiểu Bát.

Tiểu Bát có chút do dự, có nên nhận không?

Do dự mãi, cuối cùng cũng nhận lấy dây thừng.

Không thể để Diệp Thiên thất vọng.

Nàng nắm chặt dây thừng, và đàm phán với Kiến Hậu.

Sau một thời gian dài đàm phán, Kiến Hậu cuối cùng cũng đồng ý.

Tiểu Bát gọi Diệp Thiên, nói với hắn rằng Kiến Hậu đã đồng ý giúp Diệp Thiên tìm người.

Diệp Thiên cảm thấy hình tượng của Tiểu Bát trong mắt hắn lại cao lớn thêm một tầng.

Diệp Thiên nghĩ rằng Kiến Hậu đã đồng ý rồi thì sẽ không thất hứa chứ.

Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng, tay thì tháo dây trói cho Kiến Hậu.

Chuyện mà Diệp Thiên không ngờ nhất đã xảy ra, Kiến Hậu thật sự thất hứa.

Vừa mới tháo dây trói xong, nàng đã chuẩn bị bỏ chạy.

Tốt lắm, Kiến Hậu, ngươi vẫn chưa lĩnh giáo triệt để năng lực của ta sao?

Dám chạy trốn ngay dưới mí mắt ta!

Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy, tay hắn cũng không nhàn rỗi, lập tức tóm Kiến Hậu lại.

Hắn mỉm cười với Kiến Hậu, nụ cười đó đầy khinh miệt.

Kiến Hậu cũng biết điều đó, chỉ có thể thầm nguyền rủa Diệp Thiên trong lòng.

Diệp Thiên lại không bịt miệng Kiến Hậu, kết quả Kiến Hậu la hét ầm ĩ, chiêu dụ rất nhiều Mã Nghĩ Tinh đến.

Diệp Thiên thầm nghĩ, hắn đã sơ suất, có nhiều Mã Nghĩ Tinh như vậy, xem ra đối với Kiến Hậu không thể chủ quan.

Những Mã Nghĩ Tinh đó muốn bắt Diệp Thiên đi.

Tiểu Bát thấy tình huống này, lập tức bảo vệ Diệp Thiên.

Tiểu Bát giải thích với những Mã Nghĩ Tinh đó rằng Diệp Thiên không hề làm hại Kiến Hậu, nhưng những Mã Nghĩ Tinh đó không tin, cho rằng Tiểu Bát là kẻ phản bội.

Tiểu Bát nhất thời cũng không nói nên lời.

Không còn gì để nói nữa, Diệp Thiên dùng việc giết Kiến Hậu để uy hiếp những Mã Nghĩ Tinh đó.

Kiến Hậu cảm thấy Diệp Thiên đang thật sự nghiêm túc, cảm thấy sợ hãi, cầu cứu những Mã Nghĩ Tinh đó.

Nhưng những Mã Nghĩ Tinh đó cũng đã chứng kiến bản lĩnh của Diệp Thiên, không dám mạo hiểm đối đầu với hắn.

Kiến Hậu cảm thấy không thể trông cậy vào những Mã Nghĩ Tinh đó nữa.

Thế là, nàng quay sang cầu cứu Diệp Thiên.

Diệp Thiên có một điều kiện, chỉ cần nàng đồng ý giúp Diệp Thiên tìm người, Diệp Thiên sẽ thả nàng.

Chương 731

Kiến Hậu cũng coi trọng sinh mạng của mình, liên tục gật đầu đồng ý.

Kiến Hậu tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng vì bảo toàn tính mạng, nàng chỉ có thể đồng ý.

Kiến Hậu nói: "Đã đồng ý rồi, vậy cũng không thể mất mặt, để ta trước mặt nhiều Mã Nghĩ Tinh như vậy mà thất hứa, ta thật sự không làm được." Tiểu Bát trong lòng lại có thêm một tia kính trọng đối với Diệp Thiên.

Biểu cảm của Diệp Thiên luôn khiến người ta có cảm giác bá khí lộ ra ngoài, chỉ bằng một ánh mắt, hắn đã dễ dàng chế ngự được Kiến Hậu khó nói đó.

Kiến Hậu cũng không chần chừ, lấy ra một bảo vật khác có thể tìm người, đặt bảo vật lên bàn, và bắt đầu sử dụng bảo vật đó.

Kiến Hậu sử dụng bảo vật để tìm người cho Diệp Thiên, nhưng tìm rất lâu mà vẫn không thấy.

Kiến Hậu trong lòng sốt ruột, thậm chí còn hơi nghi ngờ các bước của phương pháp mình có sai sót.

Nàng lại làm theo phương pháp trước đó, tìm kiếm lại một lần nữa.

Kết quả vẫn không như ý, vẫn không tìm thấy.

Vậy chỉ có một khả năng.

Nàng nói khả năng đó cho Diệp Thiên biết: "Vậy thì, pháp lực của người đó quá cao cường, cố ý ẩn giấu tung tích của mình, không muốn người khác tìm thấy." Kiến Hậu đã nói sự thật cho Diệp Thiên

biết như vậy.

Diệp Thiên nghe xong, thoáng một tia thất vọng.

Xem ra Uyển Châu cố ý trốn tránh, không muốn hắn tìm.

Diệp Thiên không hiểu, "Uyển Châu à, rốt cuộc vì sao nàng không muốn ta tìm?

Ta đã làm sai ở đâu sao?

Hãy nói cho ta biết, ta nhất định sẽ sửa, đừng trốn tránh ta có được không?

Ta thật sự không thể thiếu nàng được!" Diệp Thiên âm thầm đau lòng trong lòng.

Ai, Diệp Thiên cũng không còn cố chấp nữa, không thể trách bất cứ ai.

Uyển Châu muốn trốn, hắn không thể đổ oan cho Kiến Hậu.

Diệp Thiên cũng không phải là người tùy tiện oan uổng người khác, hắn đã hiểu rõ, trong lòng cười khổ.

Diệp Thiên biết, Kiến Hậu đã cố gắng hết sức cho chuyện này, vì vậy hắn cũng không trách Kiến Hậu, thả Kiến Hậu đi, và nói lời xin lỗi với Kiến Hậu.

Cách làm của Diệp Thiên khiến Kiến Hậu ngạc nhiên, Kiến Hậu chưa bao giờ thấy Diệp Thiên lại xin lỗi người khác.

Kiến Hậu cứ tưởng mình nghe nhầm, đang ngơ ngẩn một lúc lâu.

Sau đó Diệp Thiên chuẩn bị rời đi, hắn đi đến bên cạnh Tiểu Bát, và dẫn Tiểu Bát đi.

Nhưng Tiểu Bát đứng yên tại chỗ không động đậy.

Diệp Thiên ngạc nhiên nhìn Tiểu Bát, hỏi nàng có chuyện gì.

Tiểu Bát nhẹ nhàng gạt tay Diệp Thiên đang nắm lấy nàng.

Nàng nói với Diệp Thiên: “Xin lỗi, ta không thể đi cùng ngươi.

Đây là nhà của ta, ta đã sống ở đây rất lâu rồi, ta không nỡ rời xa nơi này.

Vì vậy, ta không đi cùng ngươi.

Ta hy vọng chúng ta mãi mãi là bạn tốt…” Những lời nói của Tiểu Bát đã lay động trái tim Diệp Thiên.

Chương 732

Diệp Thiên chưa bao giờ muốn chia tay Tiểu Bát, nhưng Diệp Thiên dù có như thế nào cũng sẽ không ép buộc người khác, làm những điều người khác không thích.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không cưỡng cầu Tiểu Bát.

Những lời nói của Tiểu Bát đầy tình cảm, nước mắt Diệp Thiên cứ chực trào ra, hắn không dám nhìn Tiểu Bát, sợ rằng khi đối diện với ánh mắt của Tiểu Bát, hắn sẽ khóc.

Đúng vậy, Diệp Thiên là một người nặng tình cảm như vậy.

Diệp Thiên tôn trọng sự lựa chọn của Tiểu Bát, không ép buộc Tiểu Bát đi cùng mình.

Tiểu Bát trở về hang Kiến, sau khi Tiểu Bát trở về hang Kiến, Kiến Hậu triệu kiến nàng.

Tiểu Bát cảm thấy hơi lạ, nhưng vội vàng đi đến.

Tuy không biết Kiến Hậu muốn tìm mình làm gì, nhưng đối với Kiến Hậu, nàng không hề sợ hãi, vì nàng cảm thấy Kiến Hậu tuy không tốt với nàng, nhưng tính cách của người đó khá ổn.

Diệp Thiên đi một mình, lúc đầu đi rất nhẹ nhàng, trong đầu không có chuyện gì phiền lòng.

Nhưng đi được một lúc, Diệp Thiên lại cảm thấy phiền muộn.

Vì sao ư?

Không phải vì Tiểu Bát, Diệp Thiên không yên tâm về tình cảnh của Tiểu Bát, vì hắn luôn cảm thấy Kiến Hậu sẽ làm gì đó với Tiểu Bát, sợ Kiến Hậu sẽ làm hại Tiểu Bát.

Cũng không phải Diệp Thiên không tin tưởng Kiến Hậu, Diệp Thiên luôn tin rằng không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất.

Đương nhiên, hắn cũng không hy vọng chuyện Kiến Hậu làm hại Tiểu Bát xảy ra, hy vọng Tiểu Bát có thể sống vui vẻ.

Suy đi nghĩ lại, không yên tâm về tình cảnh của Tiểu Bát trong hang Kiến, hắn cảm thấy phải quay lại, xem Tiểu Bát rốt cuộc có sao không.

Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng.

Quay lại hang Kiến để xem, chỉ có điều hơi mơ hồ, vì, hình như hắn không biết phải quay lại từ đâu.

Nhưng cũng may mắn là phía sau hắn chỉ có một con đường, cứ đi theo con đường đó là được rồi.

Diệp Thiên cứ thế quay lại, những người bên đường nhìn thấy đều bàn tán xôn xao, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vừa nãy đã đi rồi, giờ lại quay lại, ai cũng cảm thấy Diệp Thiên không bình thường.

Diệp Thiên cũng biết sự xôn xao của đám đông, nhưng không để ý.

Mặc kệ họ đi, đường của ta, cứ để những người thích lo chuyện bao đồng đó đi!

Dù sao không sai là được rồi.

Diệp Thiên nghĩ thầm như vậy, không khỏi tăng nhanh bước chân, đi về phía hang Kiến.

Không ai có thể ngăn cản quyết tâm tiến về phía trước của hắn.

Cuối cùng, Diệp Thiên đã đến cửa hang Kiến, ngang nhiên bước vào từ cửa.

Những Mã Nghĩ Tinh đó cũng không ngăn cản Diệp Thiên vào hang Kiến, tất cả đều sợ Diệp Thiên.

Diệp Thiên bước vào hang Kiến, thấy Tiểu Bát bình an ở đó, hắn yên tâm, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại đi ra, thong dong đi tiếp.

Lần này Diệp Thiên không còn phải lo lắng Kiến Hậu sẽ làm gì quá đáng với Tiểu Bát nữa.

Thấy Tiểu Bát không sao, hắn cảm thấy vui vẻ, cũng không thấy chuyến quay lại này là thừa thãi, đổi lấy sự yên tâm, Diệp Thiên cảm thấy đáng giá.

Đi vòng vòng, Diệp Thiên lại quay về khách sạn mà mình đã ở trước đó.

Chương 733

Hắn nhớ kể từ chuyện người phụ nữ mắt đỏ đó, hắn đã không quay lại khách sạn này nữa.

Diệp Thiên nghĩ thầm, vì ông chủ khách sạn đã giữ lại căn phòng đó cho hắn.

Diệp Thiên cảm thấy, ở thế giới này, người tốt thật nhiều.

Hắn cũng không nói quá nhiều lời cảm ơn với ông chủ, vì Diệp Thiên là người không giỏi ăn nói, vì vậy, hắn chỉ nói lời cảm ơn với ông chủ, rồi đi về phòng của mình.

Diệp Thiên vừa đặt hành lý trên bàn trong phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đột nhiên, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, có người đến.

Hắn vừa nghĩ vậy, Hoa Yêu đã xuất hiện trước mặt hắn.

Hoa Yêu đột ngột xuất hiện, khiến Diệp Thiên giật mình.

Diệp Thiên nhìn Hoa Yêu đến, trấn tĩnh lại tinh thần, hỏi Hoa Yêu tìm mình có chuyện gì.

Diệp Thiên đối với Hoa Yêu một chút cũng không khách khí.

Hoàn toàn là Hoa Yêu tự tìm, ai bảo nàng làm Diệp Thiên giật mình chứ!

Diệp Thiên là người nếu đã ghi thù thì rất nghiêm trọng.

Hòa Yêu cũng không vòng vo, trực tiếp nói với Diệp Thiên rằng nàng có tung tích của Uyển Châu.

Uyển Châu xuất hiện ở Tuyết Sơn.

Diệp Thiên cảm thấy kỳ lạ.

Hòa Yêu lại đưa cho Diệp Thiên một ít phấn hoa, có thể làm mê man địch nhân.

Hành động của Hoa Yêu khiến Diệp Thiên càng cảm thấy kỳ lạ hơn, nhưng, hắn lập tức chạy đến Tuyết Sơn.

Đối với Tuyết Sơn, Diệp Thiên không xa lạ gì, vì vậy, dù có đi vào ban đêm, Diệp Thiên cũng sẽ không lạc đường, huống hồ là ban ngày.

Nghe tin về Uyển Châu từ Hoa Yêu, Diệp Thiên cũng không màng suy nghĩ, trực tiếp đi về phía Tuyết Sơn.

Đường đến Tuyết Sơn rất dài.

Nếu chỉ nghĩ rằng đi đến Tuyết Sơn chỉ cần đi đường núi thì sai rồi.

Tuyết Sơn không chỉ phải leo núi, mà còn phải đi qua một trấn nhỏ.

Trấn nhỏ đó Diệp Thiên chỉ nghe nói, chứ chưa từng đến đó.

Bây giờ muốn đi Tuyết Sơn, vậy trấn nhỏ đó là con đường tất yếu phải đi qua.

Diệp Thiên không rõ địa hình bên trong trấn, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể mò mẫm đi về phía trước.

Lúc này, trời về đêm luôn khiến người ta cảm thấy hơi rợn người.

Diệp Thiên đi về phía trấn nhỏ đó, vừa bước vào trấn, Diệp Thiên ngửi thấy một mùi thi thể nồng nặc.

Diệp Thiên lấy làm lạ, tại sao trong trấn nhỏ này lại có mùi thi thể?

Sự nghi vấn đó trong lòng thúc đẩy hắn bước vào trấn nhỏ, muốn

làm rõ, rốt cuộc nguyên nhân nào khiến trấn nhỏ này bốc ra mùi thi thể.

Diệp Thiên cảm thấy trấn nhỏ này có chút cổ quái, vì vậy hắn muốn vào xem rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Thiên bước vào giữa trấn, thấy có rất nhiều người.

Chương 734

Hắn đang định hỏi những người này có biết nguyên nhân hay không, thì phát hiện những người này vô cùng không đúng.

Đột nhiên, Diệp Thiên phản ứng lại, cảm thấy thật đáng sợ.

Bởi vì những người trông có vẻ là người đó, thực ra đều là hành thi tẩu nhục, không có một ai là người sống.

Xem ra, trấn nhỏ này quả thật không bình thường.

Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng.

Có nên cứu những hành thi tẩu nhục này không?

Hắn do dự một lúc, quyết định không cứu.

Tuy cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng Phật, nhưng những người này đều không còn là người nữa, cứu thì có tác dụng gì?

Diệp Thiên nghĩ thầm sẽ không cứu nữa.

Cũng không phải Diệp Thiên nhẫn tâm, thật sự không có sự cần thiết đó.

Hành thi không phải là không tốt, nếu Diệp Thiên cứu viện thất bại, vậy thì những người này ngay cả hành thi tẩu nhục cũng không còn.

Vì vậy, Diệp Thiên cuối cùng quyết định, không quản nữa.

Diệp Thiên giả vờ như không biết, vô sự đi trong trấn nhỏ này.

Những hành thi tẩu nhục này, nếu không chọc giận chúng, chúng sẽ không tấn công hắn.

Vì vậy, đi được một đoạn, Diệp Thiên nhìn những hành thi tẩu

nhục đó, càng cảm thấy thương xót, nhưng Diệp Thiên không có cách nào cả.

Cứ để mặc như vậy là cách tốt nhất.

Hắn làm việc của hắn, đôi bên không làm phiền nhau, như vậy cũng khá ổn.

Diệp Thiên đụng phải một người đàn ông.

Ban đầu Diệp Thiên cũng nghĩ người đàn ông này là một hành thi tẩu nhục, nhưng hắn cảm nhận được trên người người đàn ông này có một tia yêu khí, nên hắn nảy sinh tâm lý cảnh giác với người đàn ông này.

Sự cảnh giác của Diệp Thiên rất cao.

Người đàn ông kia cũng không quan tâm đến cách nhìn của Diệp Thiên, nói với Diệp Thiên: "Trong trấn này toàn bộ đều là yêu quái, khá đáng sợ." Giọng điệu của người đàn ông kia cứ như quen thuộc với Diệp Thiên vậy, lại giống như đang báo cho Diệp Thiên biết phía trước có nguy hiểm.

Diệp Thiên cảm thấy vô cùng thú vị.

Người khác đều là yêu quái, vậy ngươi thì sao?

Trên người ngươi yêu khí nặng như vậy, có ý gì mà lại nói người khác?

Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng, nảy sinh hứng thú với người đàn ông này.

Diệp Thiên đột nhiên có một ý nghĩ, kết đội với người đàn ông này.

Vừa hay trời tối rồi, hai người có bạn đồng hành.

Người đàn ông kia cũng đồng ý.

Diệp Thiên và người đàn ông đó cùng nhau đi về phía trước, đi được một đoạn thời gian, người đàn ông đó cũng phát hiện Diệp Thiên hoàn toàn không quen thuộc địa hình bên trong.

Bởi vì mỗi lần đến ngã rẽ, Diệp Thiên luôn chần chừ, do dự không quyết, không biết nên đi bên nào.

Người đàn ông đó từ đó mà nhìn ra Diệp Thiên không quen thuộc địa hình bên trong.

Chương 735

Diệp Thiên đi cũng rất vất vả, nếu chỉ có một mình, hắn có thể tùy tiện đi, đường nào sai thì có thể đổi sang đường khác.

Nhưng phía sau có một người đi theo, Diệp Thiên không thể dùng cách đó, Diệp Thiên đi cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Diệp Thiên có chút hối hận vì quyết định lúc đó, nhưng Diệp Thiên nghĩ thầm, hắn cũng không hề hối hận.

Vì Diệp Thiên làm việc, chưa bao giờ cảm thấy hối hận, nếu có thì cũng chỉ hối hận trong một giây, rồi không hối hận nữa.

Vì mỗi lần đưa ra quyết định đều gần như đúng.

Lý do hối hận này chỉ vì mang theo một chút bất tiện.

Diệp Thiên cũng không oán trách, cắm đầu đi về phía trước, người đàn ông kia cũng không nói gì, đi theo phía sau Diệp Thiên.

Đột nhiên, người đàn ông đó đi lên phía trước Diệp Thiên, nói với Diệp Thiên: "Ta dẫn đường đi!" Hắn cũng không hỏi ý kiến Diệp Thiên, cứ thế đi về phía trước.

Diệp Thiên cũng không từ chối việc dẫn đường, có người dẫn đường thì dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Thiên đi theo phía sau người đàn ông đó.

Người đàn ông đó dẫn Diệp Thiên vào một căn hầm của một gia đình.

Diệp Thiên nhìn thấy người đàn ông này tìm thấy một cách quen thuộc, cảm thấy người đàn ông này không tầm thường.

Diệp Thiên lại lần nữa đánh giá người đàn ông đó một lượt.

Người đàn ông đó cũng biết Diệp Thiên đã nảy sinh nghi ngờ đối với mình, nhưng hắn cũng không để tâm, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt đánh giá của Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy, định lực của người đàn ông này mạnh mẽ.

Bước vào căn hầm này, điều đầu tiên nhìn thấy là những lớp mạng nhện dày đặc phủ kín cả căn hầm.

Dưới mạng nhện là vô số trứng nhện dày đặc.

Rõ ràng, có một con nhện đang làm tổ ở đây, con cháu của nó đã ở lại đây.

Diệp Thiên là người mắc chứng sợ lỗ, nhìn thấy những thứ dày đặc như vậy, nổi hết da gà.

Diệp Thiên thực sự không chịu nổi nữa, châm lửa đốt cháy những mạng nhện đó.

Khi Diệp Thiên châm lửa đốt những mạng nhện đó, đột nhiên, một con nhện kêu thét lên rồi xuất hiện.

Con Tri Chu Tinh này có kích thước rất lớn, khiến Diệp Thiên cũng phải ngỡ ngàng.

Diệp Thiên chưa bao giờ thấy một con Tri Chu Tinh lớn như vậy.

Tri Chu Tinh có lẽ cảm thấy Diệp Thiên sẽ làm hại con cháu của mình, nên ánh mắt nhìn Diệp Thiên cũng trở nên độc ác.

Đương nhiên, điều này cũng có lý do.

Diệp Thiên giải thích với Tri Chu Tinh rằng hắn không hề làm hại con cháu của nàng, nhưng Diệp Thiên cảm thấy giải thích chỉ càng khiến mọi chuyện phức tạp hơn, vì vậy, hắn chỉ đành mặc cho nàng hiểu lầm.

Người đàn ông kia thấy tình hình không ổn, vội vàng kéo Diệp

Thiên bỏ chạy.

Diệp Thiên cũng không làm người đàn ông kia lùi lại, người đàn ông kia đi trước, hắn đi theo sau, vội vã chạy ra khỏi căn hầm đó.

Nhưng, tình hình không mấy lạc quan, bởi vì, con Tri Chu Tinh đó đuổi theo Diệp Thiên không buông tha.

Có lẽ nó đã xác định Diệp Thiên muốn làm hại con cháu của mình, nên nó mới căm hận Diệp Thiên như vậy.

Diệp Thiên quay lại nhìn Tri Chu Tinh, rồi lại nhìn về phía trước, lại không thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu.

Chương 736

Chết tiệt, người đàn ông đó đã bỏ chạy giữa đường.

Diệp Thiên cũng biết mình không thể chạy thoát được nữa, vì vậy, hắn dừng lại, và đối kháng với Tri Chu Tinh.

Tri Chu Tinh thấy Diệp Thiên dừng lại, nghĩ rằng Diệp Thiên đã hết thể lực, không chạy nổi nữa, đành bó tay chịu trói, một vẻ mặt dương dương tự đắc, cứ như đang kiêu ngạo vậy.

Diệp Thiên cũng phát hiện Tri Chu Tinh bắt đầu kiêu ngạo, trong lòng không khỏi khinh thường.

Tri Chu Tinh vốn kiêu ngạo tự mãn như vậy sao?

Xem ra cũng không đến mức đó mà.

Thực ra Diệp Thiên không phải là không đánh được Tri Chu Tinh, với tu vi cao như Diệp Thiên, không có ai có thể khiến Diệp Thiên lực bất tòng tâm.

Diệp Thiên chỉ giỏi giả vờ ra vẻ không đánh được thôi.

Vì như vậy có thể dễ dàng phát hiện ra thực lực thật sự của địch nhân, và điểm yếu.

Kiêu binh tất bại, đó là một đạo lý.

Vừa hay Diệp Thiên dùng chiêu này để đối phó với Tri Chu Tinh.

Tri Chu Tinh đi đến trước mặt Diệp Thiên, chủ động ra tay tấn công Diệp Thiên.

Tri Chu Tinh vì chủ quan mà bị hại, nghĩ rằng có thể dễ dàng giành chiến thắng, nhưng không ngờ, dưới sự phản công của Diệp Thiên, nàng ta lại liên tục bại lui.

Tri Chu Tinh cũng cảm thấy tình hình không ổn, nếu cứ đánh tiếp, có thể sẽ mất mạng.

Tri Chu Tinh nhận thức được một điều, không chuẩn bị đối đầu cứng rắn với Diệp Thiên nữa, mà chọn cách bỏ chạy.

Diệp Thiên cũng thấy Tri Chu Tinh có xu hướng bỏ chạy.

Đánh thì được, nhưng muốn chạy thì không được.

Thật thông minh, nhưng Diệp Thiên sẽ thả nàng sao?

Kẻ tự chui đầu vào lưới.

Diệp Thiên tóm lấy con Tri Chu Tinh đang chuẩn bị bỏ chạy.

Tri Chu Tinh ân hận, đã khinh thường kẻ địch của mình.

Nếu không khinh địch, nàng ta sẽ không bại dưới tay Diệp Thiên.

Bây giờ thì đã muộn rồi, đã bị Diệp Thiên tóm lấy rồi.

Tri Chu Tinh là một kẻ tham sống sợ chết, vì vậy, trong đầu nàng ta đang quay cuồng suy nghĩ làm thế nào để Diệp Thiên có thể tha cho mình.

Trong lòng nàng ta đã có chủ ý, nhưng sợ Diệp Thiên không ăn mềm ăn cứng, thấy phiền phức.

Mặc kệ đi, cũng chỉ có thể đánh cược một phen thôi.

Tri Chu Tinh cầu xin Diệp Thiên: “Hảo hán, tha cho ta đi, ta có mắt không tròng, tiểu nữ biết lỗi rồi.” Tri Chu Tinh thấy Diệp Thiên vẫn bất động.

Nàng ta nghĩ phải nói ra những gì mình biết, nói với Diệp Thiên: “Ta biết tại sao những người này lại biến thành hành thi tẩu nhục, vì tất cả đều bị người ta sát hại.

Kẻ sát hại chính là người đàn ông vừa nãy đi cùng ngươi.” Nghe

vậy, biểu cảm của Diệp Thiên bắt đầu hơi lay động.

Người đàn ông kia, quả thật có chút đáng nghi.

Từ việc dẫn đường vừa nãy mà xem, người đó rất quen thuộc với môi trường bên trong trấn này.

Chương 737

Nhưng Diệp Thiên không tin lắm, nếu người đàn ông kia là kẻ giết người, vậy tại sao vừa nãy lại không giết hắn?

Để hắn nhìn thấy những hành thi tẩu nhục đó, mọi chuyện đều quá không phù hợp với lẽ thường.

Diệp Thiên nửa tin nửa ngờ, Tri Chu Tinh lại dẫn Diệp Thiên đi lên núi, nói với Diệp Thiên: "Người đàn ông kia đã bố trí một trận pháp trong trấn nhỏ này.

Trên núi có thể nhìn rõ trận pháp đó, có thể cảm ứng được năng lượng mạnh yếu của trận pháp." Quả nhiên, Diệp Thiên trên núi nhìn thấy những hành thi tẩu nhục trong trấn nhỏ đó quả thật đã tạo thành một trận pháp.

Diệp Thiên nhìn thấy trận pháp đó xong, hiểu ra, có thể phá giải trận pháp này, vội vàng chạy về trấn nhỏ.

Hắn muốn phá giải trận pháp này, nhưng không ngờ, trên đường quay về trấn nhỏ, người đàn ông đã biến mất kia lại đột nhiên xuất hiện, chặn đường hắn quay về.

Tri Chu Tinh nhìn thấy người đàn ông kia xong, toàn thân run rẩy sợ hãi.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy người đàn ông kia, Diệp Thiên vẫn giữ vài phần cảnh giác trong lòng với người đàn ông đó.

Diệp Thiên không hoàn toàn tin tưởng Tri Chu Tinh, nhưng những lời nói của Tri Chu Tinh đã ít nhiều gây ảnh hưởng đến hắn, vẫn luôn quấy nhiễu trong lòng, khiến hắn không thể không đề phòng người đàn ông kia.

Tri Chu Tinh lúc này vô cùng sợ hãi, không biết những lời mình nói với Diệp Thiên có bị người đàn ông kia nghe thấy hay không.

Nàng không muốn chết, nhưng cũng biết, tính cách tham sống sợ chết sẽ khiến mình phải chết.

Diệp Thiên nhìn bộ dạng của Tri Chu Tinh, không khỏi nảy sinh lòng đồng cảm với nàng.

Tri Chu Tinh bình thường nhất định thường xuyên bị người đàn ông kia ức hiếp, nếu không, cũng sẽ không sợ hãi đến mức đó.

Nhưng cái gọi là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, đó là đạo lý, là quy tắc, không ai có thể thay đổi, hắn cũng bất lực, chỉ có thể trong lòng bày tỏ sự đồng cảm với Tri Chu Tinh.

Hắn có thể giúp Tri Chu Tinh loại bỏ người đàn ông kia, nhưng con đường sau này phải tự mình đi thôi!

Người đàn ông kia không mấy quan tâm đến Tri Chu Tinh, cứ như Tri Chu Tinh không đáng nhắc đến vậy, chỉ cảm thấy hứng thú với Diệp Thiên.

Đương nhiên, sự hứng thú này không phải là sự hứng thú kia.

Hắn xuất hiện ở đây chỉ vì muốn ngăn cản Diệp Thiên quay về trấn nhỏ để phá hoại trận pháp.

Trận pháp đó là tâm huyết của hắn, không thể dung thứ bất kỳ ai phá hoại, vì vậy, hắn nhất định phải ngăn cản.

Người đàn ông kia nói với Diệp Thiên: "Chỉ cần ngươi không quay về trấn nhỏ, không đi phá hoại trận pháp đó, ta có thể khiến ngươi trường sinh bất lão.

Ngươi xem, cái nào có lợi hơn!" Diệp Thiên trong lòng cười lạnh một tiếng.

Trường sinh bất lão sao?

Chẳng phải những người tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định đều là người trường sinh bất lão sao?

Lời nói của người đàn ông kia chẳng phải là thừa thãi sao?

Nếu là người khác, có lẽ sẽ đồng ý.

Nhưng, Diệp Thiên sẽ không.

Diệp Thiên thực sự không muốn nghe người đàn ông kia nói nhảm nữa, làm sao hắn có thể vì một người không liên quan mà lãng phí thời gian quý giá nhất của mình chứ!

Diệp Thiên nhìn Tri Chu Tinh bên cạnh, dùng ánh mắt giao tiếp.

Tri Chu Tinh cũng hiểu ý của Diệp Thiên, chỉ đang do dự, cuối cùng đã hạ quyết tâm, thay đổi tính cách, không còn làm kẻ tham sống sợ chết nữa, gật đầu với Diệp Thiên.

Tri Chu Tinh gật đầu, Diệp Thiên biết ý của Tri Chu Tinh.

Chỉ cần có sự phối hợp của Tri Chu Tinh, Diệp Thiên dám cam đoan, nhất định sẽ khiến người đàn ông kia tháo chạy.

Chương 738

Người đàn ông kia thấy Diệp Thiên không để ý đến điều kiện mà mình đưa ra, cảm thấy Diệp Thiên không tôn trọng mình, nên chủ động phát động tấn công, tấn công Diệp Thiên.

Khi người đàn ông kia chuẩn bị tấn công Diệp Thiên, Diệp Thiên liếc mắt ra hiệu cho Tri Chu Tinh.

Tri Chu Tinh hiểu ý, đi đến đánh lén người đàn ông kia.

Người đàn ông kia bị thương, Diệp Thiên dễ dàng chế ngự hắn.

Người đàn ông kia vô cùng tức giận, nguyền rủa Diệp Thiên cả đời không được chết tử tế, ôm thái độ thà ngọc nát còn hơn ngói lành, sĩ có thể giết chứ không thể nhục.

Hắn cảm thấy bại dưới tay Diệp Thiên là một sự sỉ nhục, vì vậy, hắn đã chọn cách tự vẫn.

Diệp Thiên cũng không ngăn cản.

Bây giờ, Diệp Thiên đã tin lời của Tri Chu Tinh, người đàn ông kia quả thật đã sát hại những người trong trấn nhỏ.

Hắn đang định cảm ơn Tri Chu Tinh vì cú đánh lén vừa rồi.

Nhưng lại không thấy bóng dáng Tri Chu Tinh đâu.

Hóa ra Tri Chu Tinh đã bỏ trốn khi hắn không chú ý.

Diệp Thiên lắc đầu, cảm thấy vô ngữ, không biết nói gì.

Tri Chu Tinh đã biến mất, trấn nhỏ này hoàn toàn làm xáo trộn lộ trình ban đầu của Diệp Thiên.

Diệp Thiên bây giờ như người mù, không biết phải đi đâu, hoàn toàn không quen thuộc địa hình bên trong.

Vì vậy Diệp Thiên chỉ có thể đi về phía trước một cách vô định, cũng không biết mình đang ở đâu, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Đợi tìm được chỗ nghỉ chân, rồi tính tiếp.

Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Đi mãi đi mãi, Diệp Thiên cảm thấy mình đã đi rất lâu, nhưng không nhìn thấy một chỗ nào có thể nghỉ chân.

Ngay khi chuẩn bị bỏ cuộc, hắn nhìn thấy một hang động ở phía xa.

Vì thực sự đã quá mệt mỏi, nên hắn vẫn luôn cúi đầu đi.

Khi chuẩn bị bỏ cuộc và ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy một hang động cách đó không xa.

Diệp Thiên lại tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, hắn đã đi vào hang động đó, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, cảm thấy hang động này không tệ, thích hợp để ở.

Đương nhiên, Diệp Thiên chỉ bình luận một chút, chứ không có ý định ở lại lâu dài.

Hang động này dùng để nghỉ chân thì không còn gì thích hợp hơn.

Nguồn nước trong hang động cũng dồi dào.

Diệp Thiên nhìn cảnh sắc bên trong đều tốt, tâm trạng cũng tốt lên, sự u uất mấy ngày trước tan biến, cảm thấy cả người đều tinh thần hơn.

Không biết từ lúc nào, trời đã xế chiều.

Diệp Thiên ra ngoài tìm một ít cỏ khô, trải trong hang động.

Những bó cỏ khô này mềm mại, buổi tối ngủ trên đó, vô cùng thoải mái.

Đêm dần buông, Diệp Thiên nằm trên đống cỏ khô đó chuẩn bị ngủ.

Chương 739

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng sột soạt phát ra trong hang động, tiếng động đó khiến hắn có chút rợn người.

Diệp Thiên nghe thấy những tiếng động đó, ngồi dậy nhìn trộm về phía phát ra âm thanh.

Nhìn một cái, Diệp Thiên nhìn rất lâu, mới làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra con Tri Chu Tinh mà hắn đụng phải hôm nay đang ở đó, và không chỉ có một con.

Bên cạnh con Tri Chu Tinh đó có một con khác, con Tri Chu Tinh bên cạnh này có kích thước nhỏ hơn, có lẽ là con của Tri Chu Tinh đó.

Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng.

Con Tiểu Tri Chu đó hình như đang sợ hãi.

Diệp Thiên cũng không biết tại sao con Tiểu Tri Chu đó lại sợ hãi như vậy, Diệp Thiên chỉ thấy con Tiểu Tri Chu run rẩy toàn thân, cứ như vừa gặp phải một sự kinh hoàng lớn vậy.

Tri Chu Tinh đang an ủi Tiểu Tri Chu bên cạnh, tình hình của Tiểu Tri Chu có chút chuyển biến tốt, nhưng vẫn còn run rẩy.

Diệp Thiên biết, con Tiểu Tri Chu này nhất thời nửa buổi sẽ không thể ổn được, nó đã bị dọa quá nặng rồi.

Diệp Thiên nhìn Tri Chu Tinh, đi đến.

Tri Chu Tinh nhìn Diệp Thiên, chỉ kinh ngạc, chứ không hoảng sợ.

Diệp Thiên hỏi Tri Chu Tinh đường đi Tuyết Sơn nên đi thế nào.

Tri Chu Tinh cũng không do dự, nói cho Diệp Thiên biết đường đi

Tuyết Sơn.

Sau khi nói xong, Tri Chu Tinh lại khuyên Diệp Thiên một câu, bảo hắn đừng đi Tuyết Sơn, nơi đó rất nguy hiểm.

Diệp Thiên mỉm cười, không đáp lời, hắn biết lời khuyên của Tri Chu Tinh là tốt, nhưng hắn không thể không đi, vì Uyển Châu đang ở đó.

Diệp Thiên cảm ơn Tri Chu Tinh, thấy Tiểu Tri Chu run rẩy không ngừng, bèn chia một ít đạo hạnh cho Tiểu Tri Chu.

Tiểu Tri Chu hoàn toàn vì đạo hạnh quá thấp, nên mới run rẩy như vậy.

Tri Chu Tinh thấy Diệp Thiên đã truyền một ít đạo hạnh cho Tiểu Tri Chu, vội vàng cảm ơn.

Tình cờ gặp gỡ, Diệp Thiên có thể giúp đỡ nhiều như vậy, chứng tỏ Diệp Thiên là một người rất tốt.

Diệp Thiên nhìn thấy Tiểu Tri Chu đã không sao, liền rời đi, sau đó lại quay về chỗ nghỉ chân trước đó, nhắm mắt lại, yên tâm ngủ.

Diệp Thiên ngủ một giấc thật thoải mái, không ai quấy rầy, một giấc ngủ tự nhiên tỉnh dậy.

Diệp Thiên tỉnh dậy cũng không chần chừ, thu dọn đồ đạc, theo lộ trình mà Tri Chu Tinh đã chỉ dẫn, bắt đầu tiến về Tuyết Sơn.

Lần này, hắn không còn đi qua trấn nhỏ hay thôn làng nào nữa.

Vì con đường mà Tri Chu Tinh chỉ dẫn hoàn toàn là đường núi, vượt núi băng đèo, khá vất vả.

Nhưng Diệp Thiên một chút cũng không cảm thấy vất vả, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ.

Mỗi khi Diệp Thiên cảm thấy mệt mỏi, hắn lại nghĩ chỉ cần đến

Tuyết Sơn là có thể gặp Uyển Châu rồi.

Uyển Châu là động lực của hắn.

Dù làm chuyện gì, chỉ cần Diệp Thiên nghĩ đến Uyển Châu, hắn lại cảm thấy vô cùng tinh thần.

Diệp Thiên cảm thấy, Uyển Châu là sinh mạng của hắn, không có Uyển Châu, hắn cảm thấy cả người đều không tốt.

Vì vậy, hắn phải tìm Uyển Châu càng sớm càng tốt, hy vọng lần này ở Tuyết Sơn có thể có chút thu hoạch, Diệp Thiên không muốn về tay không nữa.

Chương 740

Đi mãi đi mãi, liên tục đi mấy ngày, Diệp Thiên cuối cùng cũng đến chân Tuyết Sơn.

Nhiệt độ đặc biệt lạnh giá, ngay cả Diệp Thiên, người từ trước đến nay không than thở gì, lần này cũng phải cảm thán, cảm thấy lạnh quá.

Nhưng, hắn không hề ngừng bước chân tiến về phía trước.

Chỉ là, mỗi khi vị trí của Diệp Thiên tăng lên một giai đoạn, nhiệt độ lại giảm xuống.

Diệp Thiên thực sự không chịu nổi cái lạnh khắc nghiệt, quyết định dừng lại tại chỗ, và tìm những cách khác.

Hắn nhận ra, không thể tiếp tục đi lên một cách mù quáng nữa, làm như vậy chỉ làm tiêu hao thể lực của hắn.

Dù pháp lực cao cường, nhưng hắn suy cho cùng cũng là người, chưa đạt đến cảnh giới thần tiên, vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh, cơ thể cũng sẽ có những phản ứng nhất định.

Đột nhiên, hắn nhớ lại, trước đây ở Thiên Giới, Hiền Thục Bồ Tát có một bảo vật.

Diệp Thiên nghĩ thầm, đi mượn bảo vật của Hiền Thục Bồ Tát vậy.

Diệp Thiên không do dự, trực tiếp bay lên trời.

Đến chỗ ở của Hiền Thục Bồ Tát, hắn hỏi người gác cổng, người đó lại nói Hiền Thục Bồ Tát không có ở nhà.

Diệp Thiên không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi Hiền Thục Bồ

Tát quay về ở cửa nhà nàng.

Khi Hiền Thục Bồ Tát quay về, Diệp Thiên cũng không vòng vo, trực tiếp nói rõ ý định, vì thời gian gấp gáp, những lời khách sáo Diệp Thiên cũng không nói.

Hắn trực tiếp mở cửa nói với Hiền Thục Bồ Tát: "Ta nghe nói Bồ Tát có một bảo vật, có thể dùng để chống lại cái lạnh khắc nghiệt, xin cho tiểu đệ mượn dùng một lần, dùng xong sẽ lập tức trả lại." Hiền Thục Bồ Tát là một người đặc biệt bụng dạ hẹp hòi, mối thù lần trước vẫn chưa quên, nàng không cho Diệp Thiên mượn, nói với Diệp Thiên: "Trong nhà ta nào có bảo bối gì, ngươi chắc chắn đã nhớ nhầm rồi, trong nhà ta không có gì cả." Diệp Thiên nghe lời nói của Hiền Thục Bồ Tát, biết Hiền Thục Bồ Tát không cho mượn.

Diệp Thiên biết Hiền Thục Bồ Tát là người khi nhuyễn sợ cứng, nói chuyện thương lượng với nàng, vĩnh viễn cũng không mượn được đồ.

Diệp Thiên uy hiếp Hiền Thục Bồ Tát: "Nếu không cho ta mượn, ta sẽ nói những chuyện xấu mà ngươi đã làm cho Như Lai nghe!" Hiền Thục Bồ Tát không ngờ Diệp Thiên lại có chiêu này, nàng đã bị nắm thóp trong tay Diệp Thiên, chỉ có thể cho Diệp Thiên mượn bảo vật.

Diệp Thiên cầm lấy bảo vật, lập tức quay về Tuyết Sơn, không chậm trễ một khắc nào.

Hắn sợ nếu chậm trễ, đợi đến khi đến đỉnh Tuyết Sơn, sẽ không còn nhìn thấy Uyển Châu nữa.

Vì vậy Diệp Thiên đi nhanh, đi cũng nhanh.

Diệp Thiên mượn bảo vật của Hiền Thục Bồ Tát xong, ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói, vội vã hạ phàm.

Diệp Thiên không phải là người không có lễ độ, chỉ vì tình huống hiện tại đặc biệt, nên mới không có cả thời gian để nói lời cảm ơn.

Chỉ cần có thể tìm thấy Uyển Châu, tất cả mọi chuyện hắn đều nguyện ý làm, một chút cũng không màng đến sự an toàn của tính mạng mình.

Diệp Thiên chỉ hy vọng có thể làm gì đó cho Uyển Châu, Uyển Châu có thể cảm nhận được, như vậy là đủ rồi, Diệp Thiên không mong cầu quá nhiều.

Dù sao hình tượng của Diệp Thiên trong lòng Hiền Thục Bồ Tát cũng đã không tốt rồi, vậy thì chuyện lần này không nói lời cảm ơn mà rời đi, Diệp Thiên cũng không định giải thích với Hiền Thục Bồ Tát nữa.

Diệp Thiên biết dù có giải thích, Hiền Thục Bồ Tát cũng sẽ không nghe, chẳng qua là phí lời.

Diệp Thiên một chút cũng không quan tâm đến hình tượng của mình trong lòng Hiền Thục Bồ Tát, vì vậy thích thế nào thì thế, Diệp Thiên cũng không quản được.

Hiền Thục Bồ Tát nhìn Diệp Thiên cầm bảo bối của mình đi, đứng yên tại chỗ không đi, đợi Diệp Thiên nói với nàng một câu cảm ơn.

Hiền Thục Bồ Tát nghĩ thầm: "Lần này nếu đối xử khách khí với ta, vậy thì chuyện của hắn ta cũng sẽ không truy cứu nữa." Nhưng Diệp Thiên không làm theo cách của nàng, Diệp Thiên cầm đồ vật vội vàng hạ phàm, ngay cả một lời cũng không nói với nàng.

Hiền Thục Bồ Tát trong lòng khinh bỉ: "Quả nhiên là người không có giáo dưỡng, cầm đồ của người khác mà không biết nói một lời cảm ơn." Diệp Thiên trong lòng biết Hiền Thục Bồ Tát nhất định sẽ

trách móc, nhưng hắn không để ý, vì Hiền Thục Bồ Tát đối với hắn, là một người hoàn toàn không liên quan, có cũng được mà không có cũng được.

Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất quay về chỗ đó, có thứ này, tốc độ của Diệp Thiên nhanh hơn trước, nhanh chóng có thể đến đỉnh Tuyết Sơn.

Nhưng, tu vi của Diệp Thiên dù cao đến mấy, cũng là người trần, có linh lực hộ thể, nhưng cơ thể hắn lại không có phòng ngự tốt như vậy, nhưng chịu đựng được đỉnh núi thì không vấn đề gì.

Chương 741

Chỉ là, Diệp Thiên không ngờ, trên đường lại xảy ra bất ngờ.

Đột nhiên, một trận bão tuyết ập đến hướng của Diệp Thiên.

Diệp Thiên không ngờ sẽ xảy ra bất ngờ này, căn bản không phòng bị, vì vậy, hắn bị đóng băng.

Diệp Thiên không thể động đậy được nữa.

Lúc này, chỉ có một Tuyết Yêu xuất hiện trước mặt Diệp Thiên, đánh giá Diệp Thiên từ đầu đến chân một lượt, cứ như đang kinh ngạc vậy.

Diệp Thiên vẫn luôn cố gắng để có thể hoạt động được.

Lúc này, một Tuyết Yêu bước vào tầm mắt hắn, bất động một cách lặng lẽ, xem Tuyết Yêu đó sẽ làm gì tiếp theo.

Diệp Thiên thấy Tuyết Yêu chỉ đánh giá mình, tức giận.

Hắn tưởng Tuyết Yêu có thể giúp mình làm tan những lớp băng đó, nhưng kết quả Tuyết Yêu không giúp gì cả.

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Tuyết Yêu.

May mắn thay Tuyết Yêu đã đưa Diệp Thiên vào hang động, Diệp Thiên không còn tức giận như vậy nữa.

Diệp Thiên đánh giá một lượt hang động này, cảm thấy hang động này không tệ.

Diệp Thiên phát hiện nhiệt độ bên trong hang động này cao hơn nhiệt độ bên ngoài, có thể dùng pháp lực làm tan những lớp băng đó.

Không lâu sau, Diệp Thiên đã làm tan xong những lớp băng đó, có thể cử động được rồi.

Tuyết Yêu thấy Diệp Thiên có thể làm tan những lớp băng đó, cảm thấy Diệp Thiên lợi hại, muốn bỏ chạy, nhưng bị Diệp Thiên tóm lấy, không ngừng cầu xin Diệp Thiên.

Diệp Thiên lẽ nào lại không thấy Tuyết Yêu có xu hướng bỏ trốn sao?

Vì vậy, hắn đã lén lút chuẩn bị một chiêu.

Một người bình thường không lộ tài năng, nếu lộ tài năng, nhất định sẽ khiến người khác sợ hãi.

Vì hắn chỉ dùng một chút linh lực, và trong thời gian ngắn, có thể làm tan những lớp băng đó, đủ để chứng minh pháp lực của Diệp Thiên cao cường.

Tuyết Yêu đối với Diệp Thiên, đơn giản là nhỏ bé không đáng nhắc đến, Tuyết Yêu sao lại không sợ hãi chứ!

Diệp Thiên nhân lúc Tuyết Yêu bỏ chạy, đã lén lút sử dụng chiêu thức mà hắn đã chuẩn bị lên người Tuyết Yêu.

Vì vậy, Diệp Thiên dễ dàng tóm lấy Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu bị Diệp Thiên tóm lấy, trong lòng càng sợ chết hơn.

Từ việc Diệp Thiên dùng pháp lực làm tan những lớp băng đó có thể thấy, pháp lực của Diệp Thiên mạnh mẽ.

Diệp Thiên muốn giết nàng, đó là chuyện trong nháy mắt.

Tuyết Yêu không muốn chết.

Thế là không ngừng cầu xin Diệp Thiên, hy vọng Diệp Thiên có thể tha cho mình.

Trong lòng nàng hy vọng Diệp Thiên là một người vô cùng lương thiện.

Thực ra Diệp Thiên vốn là một người vô cùng lương thiện, vốn không có ý định làm hại Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu cứ liên tục nhận lỗi, ngược lại khiến Diệp Thiên vô cùng lúng túng, không biết phải làm sao.

Diệp Thiên nghĩ thầm, thả Tuyết Yêu đi, và nói với Tuyết Yêu vài lời an ủi.

Chương 742

Những lời nói này khiến Tuyết Yêu cảm thấy Diệp Thiên là một người tốt, và không có ý định làm hại nàng.

Tuyết Yêu không sợ Diệp Thiên nữa, chủ động nói chuyện với Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Tuyết Yêu đã buông lỏng cảnh giác với mình, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, vì Tuyết Yêu không còn coi hắn là kẻ thù nữa.

Thuận thế hỏi Tuyết Yêu có nhìn thấy Uyển Châu không.

Tuyết Yêu lắc đầu, không nhìn thấy Uyển Châu.

Diệp Thiên cũng tin Tuyết Yêu, không tiếp tục hỏi nữa.

Diệp Thiên nhìn thấy trong một góc của hang động có một kho tàng.

Diệp Thiên tò mò không biết trong kho tàng của Tuyết Yêu có những bảo bối gì.

Thế là, Diệp Thiên đi về phía kho tàng của Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu cũng không ngăn cản, biết Diệp Thiên là một người tốt, sẽ không tùy tiện lấy đồ của nàng, và cũng đi theo Diệp Thiên, cùng nhau đi về phía kho tàng.

Ở kho tàng đó, Diệp Thiên lục lọi lung tung trong kho.

Đột nhiên, Diệp Thiên nhìn thấy đồ vật của Uyển Châu trong kho tàng.

Diệp Thiên vô cùng tức giận, hắn ghét nhất người khác lừa dối mình.

Thế là, không nói hai lời, Diệp Thiên tấn công Tuyết Yêu, và thế tấn công của hắn vô cùng mãnh liệt.

Tâm trạng của Diệp Thiên lúc này không thể bình tĩnh, không chỉ vì Tuyết Yêu đã lừa dối hắn, mà vì trong kho tàng của Tuyết Yêu có đồ vật của Uyển Châu, vậy Uyển Châu… Diệp Thiên mỗi chiêu đều vô cùng dùng sức, đánh Tuyết Yêu tơi bời.

Tuyết Yêu chỉ trốn trong một góc, ôm đầu, run rẩy.

Diệp Thiên nhìn thấy vậy, cảm thấy kỳ lạ.

Đột nhiên lại cảm thấy chuyện này có ẩn tình khác, tại sao Tuyết Yêu lại không chống trả, tại sao lại sợ hãi đến mức đó?

Theo lý mà nói không nên như vậy chứ, Diệp Thiên nghĩ thầm trong lòng, cảm thấy có lẽ mình đã trách nhầm Tuyết Yêu, Tuyết Yêu có lẽ vô tội.

Diệp Thiên ngừng tấn công, đi đến bên cạnh góc tường, nhẹ nhàng đặt bàn tay đang ôm đầu của Tuyết Yêu xuống.

Tuyết Yêu thực sự đã bị Diệp Thiên dọa sợ, vẫn luôn run rẩy.

Diệp Thiên cũng biết vừa nãy mình đã quá nóng nảy.

Thế là hắn an ủi Tuyết Yêu, hỏi Tuyết Yêu vật phẩm của Uyển Châu đó từ đâu mà có.

Tuyết Yêu lúc này thực sự đã bị dọa sợ, cũng không dám giấu giếm Diệp Thiên, nói với Diệp Thiên rằng mình vô tình nhặt được.

Diệp Thiên tin tưởng nàng, gật đầu với nàng.

Diệp Thiên thấy Tuyết Yêu vẫn run rẩy, sợ hãi, thế là hắn xin lỗi Tuyết Yêu, nói với Tuyết Yêu: “Xin lỗi, ta không phải cố ý, ta đã quá nóng nảy, không làm rõ sự việc rốt cuộc là chuyện gì, lỗi của ta, thực sự xin lỗi.” Diệp Thiên nói xong đứng dậy cúi đầu với Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu thấy thái độ nhận lỗi của Diệp Thiên thành khẩn như vậy, nếu không tha thứ cho Diệp Thiên thì có vẻ quá nhỏ nhen.

Thế là Tuyết Yêu cũng đứng dậy, nói với Diệp Thiên: "Đừng tự trách mình nữa, ta tha thứ cho ngươi, ta biết ngươi đã nóng nảy." Tuyết Yêu vỗ vỗ vai Diệp Thiên.

Lúc này, Diệp Thiên biết Tuyết Yêu thực sự đã tha thứ cho mình, cũng không còn sợ hãi nữa.

Diệp Thiên nở một nụ cười trên môi, cảm thấy trên đường đi, mình đã kết giao được thật nhiều bạn bè tốt.

Diệp Thiên và Tuyết Yêu vẫn luôn nói chuyện.

Chương 743

Diệp Thiên hỏi Tuyết Yêu: "Ngươi ngày ngày ở đây làm gì?

Nếu không có ai thì ngươi không cảm thấy buồn chán sao?" Tuyết Yêu nói với Diệp Thiên: "Không hề, vì ta có thể điều khiển thời tiết Tuyết Sơn, gió tuyết đều do ta nắm giữ.

Ta muốn lúc nào có gió, có tuyết thì lúc đó có gió, có tuyết." Diệp Thiên đối với những lời nói của Tuyết Yêu, không tin lắm.

Thời tiết lại có thể bị người khác điều khiển sao?

Diệp Thiên cảm thấy không thể tin nổi, đương nhiên cũng không tin lắm lời nói của Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu cũng thấy Diệp Thiên không tin lời mình, bèn dẫn Diệp Thiên ra khỏi hang động, thể hiện bản lĩnh của mình trước mặt Diệp Thiên.

Lúc này, Diệp Thiên không tin cũng không được nữa, Diệp Thiên nhìn trừng trừng, há hốc mồm.

Diệp Thiên cũng nảy sinh một chút kính phục đối với Tuyết Yêu.

Diệp Thiên không ngớt lời khen ngợi năng lực của Tuyết Yêu, hắn không phải là người keo kiệt, vì vậy nói những lời khen ngợi Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu nghe xong trong lòng cũng cảm thấy vui sướng.

Diệp Thiên cảm thấy Tuyết Sơn vô cùng thú vị, thế là hắn ở lại đây.

Tuyết Yêu cũng đồng ý yêu cầu của hắn.

Tuyết Yêu để Diệp Thiên yên tâm ở trong hang động này, ở bao

lâu cũng không sao cả.

Diệp Thiên đồng ý.

Diệp Thiên đã rất lâu rồi không ăn gì, cảm thấy đói bụng, hỏi Tuyết Yêu trong hang động này có thức ăn không.

Nếu không phải Diệp Thiên hỏi, Tuyết Yêu đã quên mất trong hang động không có thức ăn rồi.

Tuyết Yêu thầm trách mình đã không suy nghĩ chu đáo, mình thì có thể không ăn gì, nhưng Diệp Thiên là con người, phải ăn chứ!

Tuyết Yêu vậy mà lại quên mất chuyện đó.

Tuyết Yêu nói với Diệp Thiên: "Ngươi cứ tùy tiện đi dạo ở đây, ta xuống núi tìm thức ăn." Diệp Thiên vốn muốn đi tìm cùng Tuyết Yêu, nhưng bị Tuyết Yêu từ chối, Diệp Thiên cũng không kiên trì nữa.

Diệp Thiên đợi trong hang động rất lâu, không thấy Tuyết Yêu quay về.

Diệp Thiên trong lòng có một dự cảm không lành, bèn xuống núi tìm Tuyết Yêu.

May mắn thay Diệp Thiên vẫn nhớ đường xuống núi.

Diệp Thiên nhìn thấy có vài đạo sĩ đang tấn công Tuyết Yêu, và, Diệp Thiên thấy Tuyết Yêu bị thương.

Diệp Thiên cảm thấy những đạo sĩ này thực sự ức hiếp người quá đáng, dám bắt nạt Tuyết Yêu, đơn giản là không muốn sống nữa rồi.

Diệp Thiên cũng tham gia vào hàng ngũ chiến đấu, dùng cách ba chiêu năm thức, đánh gục tất cả những đạo sĩ đó xuống đất.

Những đạo sĩ đó từng người một đều trợn mắt rất to, cứ như gặp phải ma quỷ vậy, vô cùng kinh hãi.

Diệp Thiên dễ dàng cứu Tuyết Yêu như vậy.

Những đạo sĩ đó cảm thấy Diệp Thiên là một người lợi hại, muốn Diệp Thiên phục vụ cho mình, lần lượt dùng đại pháp chiêu dụ Diệp Thiên.

Diệp Thiên là người thông minh, lẽ nào không nhìn ra ý đồ của đám đạo sĩ kia?

Hắn cảm thấy nếu không chờ người khác nói lời từ chối thì sẽ tỏ ra thiếu lễ độ, nhưng hắn lại là một người rất có tu dưỡng.

Trong lòng Diệp Thiên đều biết những gì đám đạo sĩ kia muốn, nhưng bề ngoài lại tỏ ra như không biết, có lẽ chính là cái gọi là "giả vờ hồ đồ" vậy!

Chương 744

Diệp Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, Diệp Thiên đoán rất chính xác, một trong số các đạo sĩ bắt đầu lên tiếng, vị đạo sĩ đó hẳn là người dẫn đầu trong số họ.

Vị đạo sĩ kia nói với Diệp Thiên: "Tiểu huynh đệ, ta thấy pháp lực của ngươi cao cường, nếu cứ ở lại Tuyết Sơn thì chẳng phải quá uổng phí tài năng sao?

Chi bằng đi cùng ta, cùng ta trừ bạo an lương, được không?" Diệp Thiên biết đám đạo sĩ sẽ giữ chân hắn, nhưng không ngờ lại ba hoa về việc "thân trương chính nghĩa" như vậy.

Diệp Thiên trong lòng khinh bỉ đám đạo sĩ này một phen, đúng là lúc nào cũng không quên tự tô vẽ cho bản thân!

Diệp Thiên thấy đám đạo sĩ này tự cho mình cao thượng như vậy, nên hắn cũng đặc biệt uyển chuyển khi từ chối.

Diệp Thiên nói với vị đạo sĩ kia: "Thân trương chính nghĩa, ta sẽ không đi góp vui đâu.

Cá nhân ta từ nhỏ đã thích sự yên tĩnh, đạo bất đồng bất tương vi mưu." Thấy Diệp Thiên nói vậy, đám đạo sĩ cũng biết hắn không muốn hợp tác, liền không khuyên nhủ nữa, chuyển mục tiêu chính sang Tuyết Yêu đang ở phía sau Diệp Thiên.

Tuyết Yêu nhìn Diệp Thiên đã cứu mình, biết hắn vô cùng lợi hại.

Có Diệp Thiên ở đây, đám đạo sĩ kia chắc chắn sẽ bị đánh cho tan tác.

Tuyết Yêu nép sau lưng Diệp Thiên, nhìn hắn ra tay báo thù.

Đám đạo sĩ nói với Diệp Thiên: "Nếu ngươi không muốn cùng ta, vậy theo quy tắc giang hồ, cái gọi là 'gặp mặt chia đôi', Tuyết Yêu này, chúng ta mỗi người một nửa, được chứ?" Tuyết Yêu nghe vị đạo sĩ kia nói vậy, sợ đến tái mặt.

Lợi dụng lúc Diệp Thiên và đám đạo sĩ không chú ý, nàng lén lút bỏ trốn.

Bị chia thành hai nửa thì quá tàn nhẫn, Tuyết Yêu không thể chấp nhận được.

Diệp Thiên đương nhiên sẽ không đồng ý điều kiện của đám đạo sĩ.

Hắn đã phát hiện Tuyết Yêu bỏ trốn và tranh thủ thời gian cho nàng.

Giờ Tuyết Yêu đã chạy xa, Diệp Thiên cũng không còn e dè nữa, chuẩn bị không phòng ngự mà chủ động ra tay.

Diệp Thiên ra tay đánh đám đạo sĩ, chỉ dùng vài chiêu đã khiến chúng bị thương.

Đám đạo sĩ từng người một kêu khóc thảm thiết, thực lực của chúng quá yếu, Diệp Thiên căn bản không cần tốn quá nhiều pháp lực, dễ dàng giải quyết gọn ghẽ.

Sau khi đánh bị thương đám đạo sĩ, Diệp Thiên không thèm bận tâm nữa, quay về hướng Tuyết Yêu bỏ trốn để tìm nàng.

Cuối cùng, Diệp Thiên tìm thấy Tuyết Yêu trong sơn động kia.

Diệp Thiên trở lại sơn động, thấy Tuyết Yêu đang cuộn mình ở đó, bị thương nặng, lòng hắn đau xót khôn nguôi.

Tuyết Yêu nói với Diệp Thiên rằng máu của nàng có thể nuôi dưỡng Tuyết Liên.

Diệp Thiên đã hiểu ra, chắc chắn đám đạo sĩ kia bắt Tuyết Yêu là để dùng máu nàng nuôi dưỡng Tuyết Liên.

Diệp Thiên nhìn Tuyết Yêu, vô cùng đồng tình với số phận của nàng.

Diệp Thiên cũng có chút tự trách, bởi vì rõ ràng biết Tuyết Yêu phải chịu đựng, nhưng lại không thể chia sẻ nỗi đau với nàng chút nào.

Diệp Thiên cũng bất lực, không biết nên giúp đỡ Tuyết Yêu như thế nào.

Diệp Thiên chỉ có thể thầm đồng tình với Tuyết Yêu.

Chuyện này là do nguyên nhân bất khả kháng, nên Diệp Thiên hoàn toàn không giúp được gì cho Tuyết Yêu.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy mình thật vô dụng, không thể chia sẻ nỗi đau với bạn đồng hành.

Tuyết Yêu cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên, nàng vỗ vỗ vai hắn, ý muốn nói nàng không hề bận tâm chuyện Diệp Thiên không giúp được gì.

Chương 745

Sau thời gian dài ở bên nhau, Tuyết Yêu cũng biết Diệp Thiên là một người vô cùng thiện lương.

Diệp Thiên cũng hiểu ý Tuyết Yêu, nên không còn tự trách nữa.

Diệp Thiên cũng biết Tuyết Yêu vô cùng thiện lương, không hề xấu xa như lời đồn.

Diệp Thiên rất vui khi kết giao được một người bạn như Tuyết Yêu.

Diệp Thiên cảm thấy câu "vật họp theo loài, người kết theo nhóm" rất đúng.

Hắn có thể cảm hóa những người xung quanh trở nên vô cùng thiện lương và thân thiện, như vậy, trên thế giới này người thiện lương sẽ ngày càng nhiều.

Tuyết Yêu nói với Diệp Thiên rằng máu của nàng có thể nuôi dưỡng Tuyết Liên sinh trưởng.

Diệp Thiên gật đầu, không nói gì thêm.

Thực ra trong lòng Diệp Thiên rất muốn nhìn thấy hình dáng của Tuyết Liên.

Chỉ là Diệp Thiên sợ chạm vào nỗi đau của Tuyết Yêu, không dám nhắc đến chuyện đi xem Tuyết Liên trước mặt nàng.

Diệp Thiên đang cẩn thận từng li từng tí vì Tuyết Yêu.

Diệp Thiên sợ xảy ra chuyện gì khiến Tuyết Yêu buồn lòng, thật lòng hy vọng Tuyết Yêu mỗi ngày đều vui vẻ, không vì chuyện khác mà phiền não.

Tuyết Yêu thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra tâm tư của Diệp Thiên muốn đi xem Tuyết Liên chứ?

Trong lòng Tuyết Yêu biết Diệp Thiên đang cố kỵ, hắn đối xử tốt với nàng, nàng cũng muốn đối xử tốt với Diệp Thiên.

Tuyết Yêu nghĩ thầm trong lòng, rồi nói với Diệp Thiên: "Chắc ngươi chưa từng thấy Tuyết Liên trông thế nào phải không!

Nếu không thì ta đưa ngươi đi xem nhé, vừa hay ta cũng đã lâu rồi không đi tư dưỡng nàng!" Diệp Thiên biết Tuyết Yêu đã nhìn thấu ý nghĩ của mình và cho hắn một cái cớ để xuống nước, nên Diệp Thiên cũng không làm bộ làm tịch, đồng ý, rồi đi theo Tuyết Yêu.

Diệp Thiên và Tuyết Yêu đến nơi trồng Tuyết Liên.

Diệp Thiên lần đầu tiên thấy Tuyết Liên, Tuyết Yêu cũng không giới thiệu nhiều, biết Diệp Thiên chắc chắn đã có chút hiểu biết về Tuyết Liên, không cần nói thêm.

Tuyết Yêu chậm rãi đi đến bên cạnh Tuyết Liên, dùng máu của mình nuôi dưỡng nàng.

Tuyết Yêu thấy có một bông Tuyết Liên đã chín, liền hái xuống tặng Diệp Thiên, bảo hắn ăn đi.

Ban đầu Diệp Thiên từ chối không chịu ăn, nhưng sau đó, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tuyết Yêu, Diệp Thiên đành ăn bông Tuyết Liên đó.

Lập tức, Diệp Thiên cảm thấy pháp lực của mình tăng vọt.

Lúc này Diệp Thiên cần dùng cách đả tọa để phân giải những pháp lực đó, nên Diệp Thiên đang chuyên tâm đả tọa.

Tuyết Yêu thấy tình hình này cũng không quấy rầy Diệp Thiên, luôn ngồi bên cạnh chăm sóc hắn, yên tĩnh không phát ra bất kỳ âm

thanh nào.

Diệp Thiên đả tọa suốt nửa đêm, khi tỉnh lại, thấy Tuyết Yêu vẫn luôn ở bên cạnh canh giữ.

Diệp Thiên trong lòng vô cùng cảm động, cảm thấy ấm áp, một cảm giác chưa từng có trước đây.

Cuối cùng cũng đến ngày Diệp Thiên phải đi, hắn lưu luyến không rời Tuyết Yêu, nhưng cũng không có cách nào.

Hắn nói với Tuyết Yêu rất nhiều lời cảm ơn, Diệp Thiên thiết lập một bình chướng ở Tuyết Sơn.

Diệp Thiên kiên quyết muốn rời đi, Tuyết Yêu biết không thể giữ hắn lại nên đã đi tiễn Diệp Thiên.

Mặc dù trong lòng Tuyết Yêu có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lúc này nàng cũng không thể nói ra.

Điều nàng có thể làm chỉ là đi tiễn Diệp Thiên.

Chương 746

Tuyết Yêu lúc này trong lòng trăm mối ngổn ngang, cũng không rõ ràng.

Tuyết Yêu cũng là người biết phân biệt nặng nhẹ, biết lúc nào nên nói, lúc nào không.

Nàng chỉ có thể chôn lời nói của mình vào trong lòng.

Diệp Thiên cũng muốn nói rồi lại thôi, cứ muốn nói chuyện với Tuyết Yêu, nhưng lại không biết nên nói gì với nàng.

Hắn chỉ có thể cúi đầu bước đi, nhưng bước chân lại vô cùng chậm.

Tuyết Yêu cũng phát hiện bước chân của Diệp Thiên rất chậm, nhưng lại không biết nguyên nhân.

Diệp Thiên dần dần thả lỏng suy nghĩ trong lòng, biết thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, dù có lưu luyến đến mấy cuối cùng cũng phải rời đi.

Tuyết Yêu sao lại không hiểu đạo lý này chứ?

Lúc này trong lòng nàng vô cùng khó chịu, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không thốt ra được.

Cuối cùng, nàng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cố gắng tỏ ra vui vẻ, không để nỗi buồn tràn ngập khuôn mặt.

Không biết từ lúc nào, họ đã đi xuống dưới núi.

Diệp Thiên biết mình nên đi rồi, Tuyết Yêu cũng biết đã tiễn Diệp Thiên đến tận cùng rồi, con đường phía trước, nàng không thể cùng Diệp Thiên đi nữa.

Tuyết Yêu vung vung tay, tỏ ra một vẻ mặt thoải mái, nói với Diệp Thiên: "Ta chỉ có thể tiễn ngươi đến đây thôi.

Con đường phía trước có nhiều chông gai, ngươi nhất định phải cẩn thận.

Ngày tháng còn dài, chúng ta rồi sẽ gặp lại, bảo trọng!" Tuyết Yêu cố gắng nén cảm xúc của mình, dùng ngữ khí bình thản nhất có thể nói những lời này với Diệp Thiên.

Diệp Thiên gật đầu, cũng nói với Tuyết Yêu một tiếng bảo trọng rồi rời đi.

Diệp Thiên vừa xuống núi không lâu, Tuyết Yêu cũng trở về sơn động kia.

Nàng chưa kịp nghỉ chân đã phát hiện có người đột nhập.

Tuyết Yêu biết tình hình không ổn, vội vàng ẩn mình nhưng cuối cùng vẫn không tránh được.

Diệp Thiên cũng cảm nhận được bình chướng mình đã thiết lập bị phá hủy, hắn vô thức cảm thấy Tuyết Yêu sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy, Diệp Thiên không chút chần chừ quay trở lại, nhất định phải về xem Tuyết Yêu có an toàn không.

Diệp Thiên đến nơi với tốc độ nhanh nhất.

Hắn trước tiên quay về sơn động trước đó, hy vọng có thể tìm thấy Tuyết Yêu trong động.

Quả nhiên, Tuyết Yêu đang ở trong sơn động.

Khi Diệp Thiên tìm thấy Tuyết Yêu, hắn phát hiện nàng đang cuộn mình trong một góc sơn động, thoi thóp thở.

Diệp Thiên vội vàng gặng hỏi Tuyết Yêu chuyện gì đã xảy ra, ai đã đánh nàng ra nông nỗi này.

Tuyết Yêu nói với Diệp Thiên rằng nàng đã thấy Uyển Châu.

Diệp Thiên thấy Tuyết Yêu bị thương nặng như vậy, không nói nhiều, vội vàng chữa thương cho nàng.

Kết quả Diệp Thiên phát hiện một hiện tượng lạ: khi hắn chữa thương cho Tuyết Yêu, vết thương của nàng chỉ càng nặng thêm.

Diệp Thiên không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Tuyết Yêu cũng phát hiện ra hiện tượng này, nàng khuyên Diệp Thiên đừng phí công vô ích.

Chương 747

Kết quả không lâu sau đó, Tuyết Yêu qua đời.

Diệp Thiên lúc này mới cẩn thận suy nghĩ lời nói của Tuyết Yêu.

Tuyết Yêu đã thấy Uyển Châu, vậy có khi nào Uyển Châu đã làm Tuyết Yêu bị thương không?

Diệp Thiên cảm thấy vô cùng khó hiểu, Tuyết Yêu và Uyển Châu hẳn không có thâm cừu đại hận, không cần phải động can qua lớn như vậy.

Diệp Thiên cảm thấy nên đi tìm Uyển Châu hỏi cho rõ.

Trong lòng Diệp Thiên, Uyển Châu là một người vô cùng thiện lương, không thể nào vô duyên vô cớ làm người khác bị thương được.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định phải đi tìm Uyển Châu.

Lúc này đầu óc Diệp Thiên vô cùng linh hoạt, suy nghĩ rất nhanh.

Nếu Uyển Châu thật sự đã làm Tuyết Yêu bị thương, vậy Uyển Châu nhất định đang ở gần Tuyết Sơn, bởi vì Diệp Thiên vừa cảm ứng thấy bình chướng mình thiết lập bị phá hủy là đã lập tức quay lại.

Tốc độ chạy của Diệp Thiên cực nhanh, không ai sánh kịp.

Vì vậy Diệp Thiên đoán chắc Uyển Châu vẫn đang ở trên Tuyết Sơn, chưa rời đi, bởi vì tốc độ của người bình thường không thể nhanh đến vậy.

Diệp Thiên rất tự tin vào tốc độ của mình.

Diệp Thiên vừa suy nghĩ vừa quay một vòng quanh sơn động và một số nơi bằng phẳng gần đó, nhưng không phát hiện dấu hiệu khả

nghi nào.

Diệp Thiên không hiểu, sau khi Uyển Châu làm người khác bị thương thì sẽ trốn ở đâu chứ?

Diệp Thiên không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Hắn cảm thấy lúc này quá nôn nóng, nên không thể tĩnh tâm để suy nghĩ vấn đề.

Vì vậy Diệp Thiên khoanh chân ngồi xuống đất đả tọa, đả tọa có thể giúp Diệp Thiên tĩnh tâm lại.

Không lâu sau, tâm trạng nóng nảy của Diệp Thiên đã bình tĩnh trở lại, chiêu này quả nhiên hữu dụng.

Diệp Thiên lạnh lùng, tĩnh táo suy nghĩ vấn đề, xem xét toàn bộ tiền nhân hậu quả, làm rõ mạch lạc phát triển của sự việc.

Sau khi sắp xếp lại, Diệp Thiên thấy tư duy đã rõ ràng hơn, đồng thời cũng biết có rất nhiều nơi mình chưa tìm.

Hắn cứ quanh quẩn quanh sơn động này, mà lại không lên đỉnh núi xem thử.

Không chừng Uyển Châu đang ẩn náu trên đỉnh núi.

Diệp Thiên lập tức chạy lên đỉnh núi.

Quả nhiên, Diệp Thiên thấy Uyển Châu trên đỉnh núi.

Diệp Thiên kích động, từng bước từng bước đến gần Uyển Châu.

Ngược lại, Uyển Châu nhìn thấy Diệp Thiên, nhưng cảm xúc lại không hề gợn sóng.

Diệp Thiên cũng nhận ra điều này, thấy kỳ lạ, nhưng miệng không nói gì.

Hắn cẩn thận quan sát Uyển Châu một lúc, nhìn ra được điều bất

thường.

Uyển Châu chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao người này cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Nàng cảm thấy người này rất quen thuộc, nhưng lại thật sự không quen biết.

Uyển Châu cứ trừng mắt nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chương 748

Thì ra Uyển Châu đã mất trí nhớ và hóa thành ma.

Chẳng trách ánh mắt nàng nhìn Diệp Thiên lại xa lạ.

Chính vì lý do này, Diệp Thiên đã hiểu ra.

Diệp Thiên công kích Uyển Châu, nhưng hắn không thật sự muốn tấn công nàng.

Diệp Thiên chỉ muốn xem liệu có thể thông qua công kích mà loại bỏ ma chứng trong cơ thể Uyển Châu hay không.

Nhưng trong mắt Uyển Châu, Diệp Thiên muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Vì vậy Uyển Châu không hề nương tay, cứng đối cứng công kích qua lại với Diệp Thiên.

Uyển Châu cho rằng Diệp Thiên yếu.

Thế nhưng nàng lại khinh địch rồi.

Uyển Châu không đánh trúng Diệp Thiên mà ngược lại còn bị Diệp Thiên làm bị thương.

Diệp Thiên thấy đây là cơ hội tốt, lợi dụng lúc Uyển Châu không chú ý, tìm cơ hội đánh nàng ngất đi.

Chỉ khi đánh ngất Uyển Châu, Diệp Thiên mới có thể cẩn thận quan sát xem ma chứng trên người nàng nặng đến mức nào.

Sau khi Diệp Thiên quan sát một lượt, hắn cũng không nắm chắc, chỉ có thể thử xem sao, cố gắng hết sức.

Diệp Thiên chuẩn bị dùng pháp lực để loại bỏ ma khí trên người Uyển Châu, nhưng hiệu quả không rõ ràng.

Diệp Thiên phát hiện, ma chứng trên người Uyển Châu quá sâu, pháp lực của hắn chỉ có thể tạm thời ức chế tốc độ ma chứng lưu động trong cơ thể nàng.

Nhưng lại không có cách nào loại bỏ ma chứng trên người Uyển Châu từ tận gốc rễ.

Diệp Thiên khổ não, vô cùng không muốn thấy Uyển Châu ra bộ dạng này.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên không hề có ý trách móc Uyển Châu, ngược lại, Diệp Thiên lại cảm thấy một tia áy náy với nàng.

Diệp Thiên cảm thấy tất cả là do mình đã không bảo vệ tốt Uyển Châu, mới khiến nàng biến thành ma.

Diệp Thiên lại đổ mọi lỗi lầm lên bản thân.

Mỗi lần Diệp Thiên đều tự trách mình như vậy, thực ra hắn là một người vô cùng tốt, vô cùng hoàn mỹ, chỉ là bản thân không biết mà thôi.

Diệp Thiên không biết mình ra tay có nặng không, khi hắn dùng pháp lực ức chế ma tính của Uyển Châu, nàng không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Cũng may Uyển Châu như vậy, sẽ không quấy rầy Diệp Thiên.

Diệp Thiên cứ thế lặng lẽ canh giữ bên cạnh Uyển Châu, nhìn khuôn mặt gầy gò của nàng, trong lòng vô cùng đau xót.

Hắn tự hỏi, khi không có mình ở bên cạnh, Uyển Châu đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở chứ!

Sao lại gầy đến mức này.

Uyển Châu vẫn chưa tỉnh, Diệp Thiên có chút sốt ruột.

Cuối cùng, không phụ sự mong đợi của Diệp Thiên, Uyển Châu đã

tỉnh lại trong sự kỳ vọng của hắn.

Lúc Uyển Châu vừa tỉnh, nàng mơ màng, vẻ mặt không biết phải làm gì, thật giống một đứa trẻ ngây thơ.

Uyển Châu lại nằm trên giường một lúc, sau đó mới hoàn toàn tỉnh táo.

Trong đầu nàng đứt quãng nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước khi ngất đi, rồi nàng thấy Diệp Thiên đang ở bên cạnh mình.

Chương 749

Lập tức nàng cảm thấy vô cùng tức giận, bởi vì biết Diệp Thiên đã đánh mình ngất đi.

Uyển Châu không phải là người quá thù dai, nhưng Diệp Thiên ra tay quá nặng, Uyển Châu bây giờ vẫn cảm thấy phía sau đầu mình rất đau.

Có thể thấy, Diệp Thiên rốt cuộc đã ra tay như thế nào.

Vì vậy, Uyển Châu muốn báo thù, nàng vận dụng pháp lực của mình, nhưng lại phát hiện pháp lực của mình giảm sút nghiêm trọng.

Lập tức nàng nổi giận, lại còn nhân lúc nguy hiểm, đúng là một tiểu nhân.

Nàng lập tức ồn ào đòi giết Diệp Thiên, bởi vì Uyển Châu biết trong khoảng thời gian mình hôn mê, Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh nàng.

Bây giờ pháp lực của mình giảm sút nghiêm trọng, Uyển Châu biết rõ chuyện này nhất định có liên quan đến Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu có sát tâm với mình, muốn giết mình, liền vội vàng ngăn cản.

Bởi vì hắn biết Uyển Châu rồi sẽ có ngày tỉnh táo lại, thoát khỏi thân phận ma này.

Lúc đó Uyển Châu sẽ hối hận nếu đã giết hắn.

Diệp Thiên không muốn Uyển Châu hối hận vì bất cứ chuyện gì, vì vậy, lúc này hắn phải ngăn cản nàng.

Thính giác của Diệp Thiên vô cùng linh mẫn, nghe thấy tiếng động

bên ngoài cửa sổ liền bay ra truy đuổi.

Động tác của Diệp Thiên vô cùng nhanh, không lâu sau đã đuổi kịp người đang nghe trộm.

Khi Diệp Thiên đuổi kịp, hắn lại phát hiện Quan Thế Âm đang nghe trộm.

Diệp Thiên cảm thấy hành động nghe trộm của Quan Thế Âm khiến người ta phải thất vọng, nhưng Diệp Thiên không thể hiện những suy nghĩ này ra ngoài, chỉ thầm khinh bỉ Quan Thế Âm trong lòng.

Mặt Quan Thế Âm cũng đủ dày, bị người khác bắt gặp đang nghe trộm mà mặt mày không đỏ không trắng.

Nàng không những không nhận lỗi, mà còn âm dương quái khí nói với Diệp Thiên vài câu cực kỳ khó nghe.

Diệp Thiên lặng lẽ chịu đựng, không bùng nổ.

Sau khi Quan Thế Âm nói xong những lời khó nghe đó, nàng liền rời đi.

Diệp Thiên lần đầu tiên cảm thấy mục đích của Quan Thế Âm không đơn giản, nhưng lại không phát hiện ra điểm nào bất thường.

Thấy Quan Thế Âm đi rồi, không phát hiện điều gì dị thường, Diệp Thiên cũng quay trở lại căn phòng kia.

Khi trở lại căn phòng đó, hắn lại không thấy bóng dáng Uyển Châu.

Diệp Thiên trong lòng đã rõ, Uyển Châu đã rời đi.

Diệp Thiên vừa mới tìm thấy Uyển Châu, sao có thể dễ dàng để nàng đi được chứ?

Sau chuyện Uyển Châu hóa ma, Diệp Thiên không dám dễ dàng để

nàng rời khỏi bên cạnh mình nữa.

Vì vậy Diệp Thiên thầm hạ quyết tâm trong lòng, lần này bất kể dùng phương pháp gì, hắn nhất định sẽ khiến Uyển Châu không rời bước nào khỏi mình, tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu lạc mất nữa.

Trong lòng Diệp Thiên cũng không có chủ ý gì, bởi vì khách sạn này nằm trên phố, trên phố người qua lại đông đúc, Diệp Thiên muốn tìm cũng không dễ.

Hắn chỉ có thể thầm hy vọng Uyển Châu vẫn ở trong khách sạn, chưa ra phố.

Diệp Thiên tìm khắp mọi nơi có thể tìm trong khách sạn, nhưng không phát hiện bóng dáng Uyển Châu.

Diệp Thiên tìm có chút sốt ruột, mới một lát, Uyển Châu có thể chạy đi đâu chứ, liệu hắn có tìm không ra không?

Diệp Thiên nghĩ, cảm thấy Uyển Châu có thể đã ra ngoài.

Chương 750

Diệp Thiên cũng đi từ trên lầu xuống, đến cửa khách sạn, rồi tìm khắp các con phố lớn để tìm Uyển Châu, nhưng lại không biết Uyển Châu đã đi về hướng đông hay tây.

Điều này khiến Diệp Thiên có chút không biết phải làm sao.

Vừa lúc Diệp Thiên thấy chưởng quỹ trong khách sạn, hắn liền đi về phía chưởng quỹ, đến trước mặt chưởng quỹ, hỏi xem chưởng quỹ có thấy Uyển Châu đi đâu không?

Chưởng quỹ gật đầu, nói với Diệp Thiên: "Ta vừa nãy quả thực thấy một cô nương đi ra từ khách sạn, đi về phía kia." Chưởng quỹ đưa tay chỉ cho Diệp Thiên phương hướng, Diệp Thiên vội vàng cảm ơn chưởng quỹ, rồi truy đuổi theo hướng đó.

Diệp Thiên nghĩ trong lòng, trên đường phố đông người như vậy, tìm nàng thật khó khăn, nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc.

Dù có khó khăn đến mấy, hắn cũng phải tìm được Uyển Châu.

Ánh mắt Diệp Thiên xuyên qua dòng người trên phố, cẩn thận nhìn từng khuôn mặt, sợ bỏ sót Uyển Châu.

Cuối cùng, Diệp Thiên nhìn thấy Uyển Châu ở giữa đường phố.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu bị một đám người vây giữa đường, đang trêu ghẹo nàng.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu bị người ta trêu ghẹo, lập tức lửa giận bốc cao ba trượng.

Diệp Thiên thấy nghĩa dũng vi, anh hùng cứu mỹ nhân, tiến lên giải cứu Uyển Châu.

Nhưng rõ ràng, Uyển Châu không lĩnh tình, cảm thấy Diệp Thiên chó bắt chuột, lắm chuyện bao đồng.

Diệp Thiên đã cứu Uyển Châu, nhưng rõ ràng nàng không có ý định cảm ơn hắn.

Diệp Thiên cũng không bận tâm, không muốn nghe lời cảm ơn của Uyển Châu.

Uyển Châu không thèm nhìn thẳng Diệp Thiên, chỉ nhìn đồ vật ở phía bên cạnh hắn, rồi nói với Diệp Thiên: "Ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi, ta phải về Vô Tình Giáo rồi." Uyển Châu nói xong cũng không đợi Diệp Thiên đáp lời, trực tiếp bỏ đi.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhưng không muốn đánh rắn động cỏ, vì vậy hắn quyết định giả vờ muốn đưa Uyển Châu về.

Uyển Châu cũng không từ chối, nhưng trong lòng nàng đã có tính toán riêng.

Nơi nàng muốn đến chỉ có mình nàng biết, tuyệt đối không thể để người khác biết.

Uyển Châu nghĩ vậy trong lòng.

Diệp Thiên cũng biết sự thay đổi trong lòng Uyển Châu, chỉ cố ý giả vờ không biết.

Nhìn biểu cảm của Uyển Châu, hắn càng xác định Uyển Châu đang giở trò.

Đi được nửa đường, Uyển Châu thấy thời cơ tốt, lén lút bỏ đi.

Diệp Thiên cũng phát hiện Uyển Châu muốn bỏ đi, nhưng hắn không nói gì, lặng lẽ chờ Uyển Châu chạy xa.

Diệp Thiên trong lòng coi như Uyển Châu lại một lần nữa mất

tích.

Hắn điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó đi triệu kiến Hoa Yêu.

Sau khi cảm nhận được Diệp Thiên triệu kiến, Hoa Yêu lập tức xuất hiện.

Sau khi Hoa Yêu đến, Diệp Thiên cũng không quanh co với nàng, trực tiếp nói cho Hoa Yêu biết hắn có việc cần nàng giúp.

Diệp Thiên biết Hoa Yêu nhất định sẽ đồng ý, và sẽ không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào.

Diệp Thiên nói với Hoa Yêu: "Ta vừa nãy tìm thấy Uyển Châu, nàng nói muốn đi Vô Tình Giáo.

Ta cảm thấy lời nàng có chút kỳ lạ, vốn định đưa nàng về Vô Tình Giáo, nhưng giữa đường nàng lại mất tích.

Ngươi giúp ta tìm nàng." Ngữ khí của Diệp Thiên khi nói không phải là ngữ khí nhờ giúp đỡ, mà là ngữ khí của cấp trên ra lệnh cho cấp dưới.

Chương 751

Diệp Thiên đôi khi ngữ khí hòa nhã, nhưng đôi khi lại vô cùng lạnh lùng, tạo cảm giác không cho phép người khác đến gần.

Hoa Yêu nghe ngữ khí đó của Diệp Thiên, cũng không kháng cự, gật đầu đồng ý.

Có lẽ Hoa Yêu đã quen với việc người khác nói chuyện với mình như vậy, một thái độ vừa không phản đối cũng không tán đồng.

Hoa Yêu đồng ý, giúp Diệp Thiên đi tìm tung tích Uyển Châu.

Hoa Yêu làm việc rất nhanh gọn, không lâu sau đã có kết quả.

Đây cũng là lý do Diệp Thiên tìm Hoa Yêu giúp đỡ, tốc độ nhanh, không cần chờ lâu.

Hoa Yêu nói với Diệp Thiên rằng Uyển Châu không hề lừa hắn, nàng thật sự đã đi Vô Tình Giáo.

Diệp Thiên gật đầu với Hoa Yêu, tỏ ý tin lời nàng.

Hoa Yêu nhìn Diệp Thiên, không nói gì.

Diệp Thiên thường xuyên nhờ Hoa Yêu giúp đỡ, có lẽ Hoa Yêu đã quen rồi.

Diệp Thiên và Hoa Yêu cùng đi đến bên ngoài Vô Tình Giáo tìm Uyển Châu.

Hoa Yêu chủ động xin đi cùng Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghĩ, có lẽ Hoa Yêu có thể giúp được mình, nên Diệp Thiên không từ chối, dẫn Hoa Yêu cùng đi về phía Vô Tình Giáo.

Cuối cùng Diệp Thiên và Hoa Yêu đến Vô Tình Giáo.

Hai người chỉ có thể ở bên ngoài Vô Tình Giáo, không thể vào được.

Đột nhiên, Diệp Thiên nghe thấy một cây đại thụ đang cười.

Diệp Thiên cảm thấy kỳ lạ, cây đại thụ này thành tinh rồi sao?

Lại có thể phát ra âm thanh cười.

Diệp Thiên cảm thấy khó tin, đồng thời cũng giữ một chút cảnh giác với cái cây đó.

Hoa Yêu cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên, có một tia cười ý.

Nàng cảm thấy Diệp Thiên có chút buồn cười, hắn không biết cái cây này là thứ gì.

Nhưng Hoa Yêu bề ngoài vẫn bình thường, cho dù nội tâm có sóng gió cuộn trào, bề ngoài cũng không thể hiện ra.

Hoa Yêu giải thích với Diệp Thiên: "Thực Nhân Thụ." Diệp Thiên trong lòng đã hiểu.

Diệp Thiên cũng biết Hoa Yêu chắc chắn trong lòng không thể nhìn ra điều này, nhưng không sao, Diệp Thiên không bận tâm đến những thứ hư vô phiêu diểu đó.

Diệp Thiên biết cái cây đó là Thực Nhân Thụ, liền phát động công kích vào nó.

Nhưng Thực Nhân Thụ cũng thông minh, biết Diệp Thiên pháp lực cao cường, nên không đối đầu trực tiếp với hắn.

Khi Hoa Yêu đang chuyên tâm nhìn Diệp Thiên công kích Thực Nhân Thụ, Thực Nhân Thụ lợi dụng kẽ hở đó, quấn lấy Hoa Yêu, lớn tiếng tuyên bố muốn ăn thịt nàng.

Diệp Thiên lúc này mới phát hiện Hoa Yêu bị Thực Nhân Thụ

quấn lấy.

Diệp Thiên tạm thời dừng công kích Thực Nhân Thụ, để có thể cứu Hoa Yêu từ trên người Thực Nhân Thụ xuống.

Diệp Thiên đã nghĩ ra cách, cuối cùng cứu được Hoa Yêu từ trong tay Thực Nhân Thụ.

Hoa Yêu được Diệp Thiên cứu xuống, vô cùng sợ hãi.

Chương 752

Sau một lúc trấn tĩnh, Hoa Yêu mới trở lại với thực tại.

Hoa Yêu không biết tại sao, bỗng nhiên nhớ ra Thực Nhân Thụ sợ lửa.

Hoa Yêu cảm thấy nên nói chuyện này cho Diệp Thiên biết.

Vì vậy, Hoa Yêu nói điểm yếu đó của Thực Nhân Thụ cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe Hoa Yêu nói ra cách đó, lập tức trong lòng đại hỉ, cảm thấy Hoa Yêu đã cung cấp cho mình một manh mối tốt.

Hắn nhìn Hoa Yêu với ánh mắt cảm kích.

Hoa Yêu cũng nhìn thấy, nhưng bề ngoài vẫn bình thản, chỉ gật đầu với Diệp Thiên.

Thực ra, trong lòng Hoa Yêu sớm đã vui mừng như điên rồi.

Diệp Thiên chưa từng thể hiện ánh mắt cảm kích như vậy đối với nàng.

Trong ấn tượng của Hoa Yêu, Diệp Thiên vẫn luôn là một người khá lạnh lùng, hiếm khi thể hiện biểu cảm với người khác.

Hôm nay Diệp Thiên đột nhiên dùng ánh mắt cảm kích nhìn Hoa Yêu, Hoa Yêu sao có thể không kích động chứ?

Chỉ là Hoa Yêu dù có kích động đến mấy cũng chú ý đến hoàn cảnh, biết rằng trong trường hợp này, những lời nói thừa thãi đều không cần thiết.

Vì vậy, nàng chỉ gật đầu với Diệp Thiên.

Ánh mắt đó của Diệp Thiên không kéo dài lâu.

Chỉ cần Hoa Yêu nhìn thấy tấm lòng cảm kích của hắn là được.

Hoa Yêu cũng thật sự nhìn thấy rồi, vì vậy Diệp Thiên lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc như trước.

Diệp Thiên không vội vàng dùng lửa công kích Thực Nhân Thụ, muốn trước tiên trì hoãn với nó một thời gian, lãng phí linh lực và tinh lực của Thực Nhân Thụ.

Nhưng Diệp Thiên đã tính toán sai rồi, Thực Nhân Thụ không sợ bị tiêu hao linh lực và tinh lực.

Sau vài lần công kích, Diệp Thiên cũng phát hiện công kích của mình không có tác dụng lớn đối với Thực Nhân Thụ.

Diệp Thiên cũng không phí công vô ích nữa, dùng lửa công kích Thực Nhân Thụ, không tin Thực Nhân Thụ không sợ hãi.

Quả nhiên, Diệp Thiên vừa lấy lửa ra, đã thấy Thực Nhân Thụ có một tia biểu cảm sợ hãi.

Diệp Thiên dùng lửa công kích Thực Nhân Thụ, Thực Nhân Thụ cứ nghĩ Diệp Thiên sẽ không thật sự ra tay, nhưng suy nghĩ của Thực Nhân Thụ quá ngây thơ rồi.

Diệp Thiên thật sự dùng lửa công kích Thực Nhân Thụ, Thực Nhân Thụ đau đến nhe răng trợn mắt.

Ngay sau đó, Diệp Thiên lại bắt đầu công kích lần thứ hai.

Thực Nhân Thụ đã trải qua một lần rồi, nên đặc biệt sợ đau.

Thực Nhân Thụ cảm thấy, nỗi đau đó khiến nó sống không bằng chết.

Thực Nhân Thụ cũng biết Diệp Thiên đã ra tay thật, liền cầu xin Diệp Thiên tha mạng.

Vẻ mặt này của nó tạo thành sự tương phản rõ rệt với vẻ ngang

ngược bá đạo vừa nãy.

Hoa Yêu nhìn bộ dạng hèn hạ của Thực Nhân Thụ, cảm thấy Thực Nhân Thụ đúng là "bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh".

Hoa Yêu thấy Thực Nhân Thụ bị Diệp Thiên dạy dỗ đến ngoan ngoãn, liền nói với Thực Nhân Thụ, bảo nó đừng chắn ở cửa nữa, để nàng và Diệp Thiên đi vào.

Thực Nhân Thụ không nghe lời Hoa Yêu nói, nó không sợ Hoa Yêu.

Chương 753

Vì vậy, nó phớt lờ lời Hoa Yêu.

Hoa Yêu cũng không bận tâm, mặc kệ nó.

Thực Nhân Thụ nói với Diệp Thiên: "Ta đã đạt được một hiệp nghị với Vô Tình Giáo, ta đã đồng ý với Vô Tình Giáo Giáo Chủ là sẽ canh giữ Vô Tình Giáo một nghìn năm.

Trong một nghìn năm đó không được tự ý rời vị trí, không được tự ý thả người lạ vào." Diệp Thiên nghe Thực Nhân Thụ nói những lời này, cảm thấy Thực Nhân Thụ không muốn cho mình vào.

Diệp Thiên lập tức nổi giận, nhất định phải cho Thực Nhân Thụ thấy một chút màu sắc.

Diệp Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Diệp Thiên muốn diệt Thực Nhân Thụ.

Thực Nhân Thụ sợ tác phong hành sự của Diệp Thiên, nó cũng phát hiện Diệp Thiên thật sự đã tức giận.

Trong lòng Thực Nhân Thụ biết tình hình không ổn.

Thực Nhân Thụ cũng sợ Diệp Thiên giết nó, nên đã thành thật với Diệp Thiên, kể cho Diệp Thiên nghe về lịch sử của Vô Tình Giáo, và thề trước mặt Diệp Thiên rằng lời nó nói là thật, tuyệt đối không lừa dối Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Thực Nhân Thụ đã nói lời thật và đã thề, hơn nữa những lời Thực Nhân Thụ thành thật với Diệp Thiên cũng có chút hữu dụng.

Diệp Thiên nghĩ, liền tha cho Thực Nhân Thụ.

Thực Nhân Thụ thấy Diệp Thiên tha cho nó, lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Nó cứ nghĩ Diệp Thiên sẽ giết người diệt khẩu, nhưng không ngờ Diệp Thiên lại thả nó đi.

Thực Nhân Thụ đầy vẻ không thể tin nổi.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy vẻ không thể tin nổi của Thực Nhân Thụ, nhưng không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Diệp Thiên là người như vậy, làm việc theo tâm trạng của mình.

Hiện tại tâm trạng của hắn vô cùng khó chịu, nên sẽ không nói chuyện phiếm thừa thãi với Thực Nhân Thụ.

Khi Diệp Thiên vui vẻ, hắn sẽ giải thích nguyên nhân làm như vậy cho người khác.

Nhưng thật không may, tâm trạng của Diệp Thiên hôm nay vô cùng tệ.

Thực Nhân Thụ cũng không phải kẻ ngốc, thấy Diệp Thiên không giết mình, lại còn thả mình đi, nó không ngừng nói những lời cảm ơn Diệp Thiên.

Diệp Thiên xua tay, bảo nó dừng lại, đừng nói nữa.

Lúc này tâm trạng của Diệp Thiên phiền muộn tột độ, nên không muốn nghe những lời phí lời vô dụng của Thực Nhân Thụ.

Thực Nhân Thụ cũng nhìn ra tâm trạng của Diệp Thiên lúc này vô cùng tệ.

Nó đảo mắt một vòng, cuối cùng quyết định mở cửa Vô Tình Giáo cho Diệp Thiên và Hoa Yêu, thả hai người họ vào.

Thực Nhân Thụ biết làm như vậy sẽ vi phạm hiệp định với Vô Tình Giáo.

Nhưng Thực Nhân Thụ cũng không bận tâm nhiều đến thế, dù sao trong lòng nó biết Diệp Thiên là một người tốt.

Diệp Thiên muốn vào Vô Tình Giáo chắc chắn có chuyện quan trọng, nếu không Diệp Thiên cũng sẽ không muốn vào như vậy.

Diệp Thiên thấy Thực Nhân Thụ đã mở cửa Vô Tình Giáo cho mình, cảm thấy kinh ngạc.

Thực Nhân Thụ lắc đầu với Diệp Thiên, tỏ ý Diệp Thiên không cần cảm ơn.

Diệp Thiên cũng biết ý của Thực Nhân Thụ, cũng không nói gì.

Chương 754

Diệp Thiên và Hoa Yêu vừa bước vào Vô Tình Giáo, Diệp Thiên và Hoa Yêu phát hiện bên trong Vô Tình Giáo có yêu tinh cản đường.

Diệp Thiên nhìn đám yêu tinh này, trong lòng lạnh đi, thật không biết tự lượng sức mình.

Ban đầu Diệp Thiên và Hoa Yêu chỉ muốn né tránh, nhưng sau đó, phát hiện cách này không khả thi.

Bởi vì nếu chỉ né tránh, đám yêu tinh này sẽ nghĩ Diệp Thiên và Hoa Yêu thực lực không bằng, càng thêm cản trở họ vào Vô Tình Giáo.

Diệp Thiên cảm thấy nếu phải từng con một thì quá tốn thời gian và tinh lực.

Hắn suy nghĩ một lúc, cảm thấy Cùng Kỳ có thể giúp được.

Vì vậy, Diệp Thiên phóng Cùng Kỳ ra.

Đám yêu tinh này vô cùng sợ Cùng Kỳ, cũng không còn cản trở nữa.

Vô Tình Giáo Giáo Chủ cũng cảm ứng được có người lạ đột nhập vào địa bàn của mình, lập tức xuất hiện.

Nàng đã nhìn thấy cảnh Diệp Thiên phóng Cùng Kỳ ra.

Giáo Chủ cảm thấy Diệp Thiên không phải là kẻ dễ đối phó.

Hắn dám phóng Cùng Kỳ ra, sau đó dọa đám yêu tinh này thành ra như vậy.

Giáo Chủ biết thực lực của Diệp Thiên không thể xem thường.

Giáo Chủ cảm thấy nếu mình không xuất hiện nữa thì sẽ tỏ ra

không hiểu lễ nghĩa.

Nàng chủ động xuất hiện, rồi cầu xin Diệp Thiên, bảo hắn thu hồi Cùng Kỳ và tha cho đám yêu tinh kia.

Diệp Thiên nghĩ, rồi nói với Giáo Chủ: "Thu hồi Cùng Kỳ thì được.

Vậy ngươi hãy nói cho ta biết, Uyển Châu có ở trong Vô Tình Giáo không?

Phải trả lời thành thật, nếu không..." Diệp Thiên dùng cách này để hỏi tung tích Uyển Châu, nhưng điều làm hắn thất vọng là Giáo Chủ giải thích với Diệp Thiên rằng trong giáo không có Uyển Châu.

Diệp Thiên không tin.

Hoa Yêu cũng không tin lắm, nàng tiến lên giao tiếp với Vô Tình Giáo Giáo Chủ.

Nhưng trong quá trình giao tiếp, nàng phát hiện người của Vô Tình Giáo đều không biết, không biết Uyển Châu có ở đây không.

Thì ra Vô Tình Giáo Giáo Chủ không hề nói dối Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy khó hiểu, bây giờ hắn cũng trở thành "trượng nhị hòa thượng, mò không ra đầu óc", không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Lẽ nào Uyển Châu đã lừa hắn?

Nơi nàng đặt chân không phải ở đây.

Hoa Yêu cũng cảm thấy không thể tin nổi, nàng cảm thấy Uyển Châu nhìn không giống một người sẽ lừa dối.

Nhưng sự thật lại như vậy, nàng cũng không nói gì.

Nàng đã xác nhận mấy lần, nhưng Vô Tình Giáo Giáo Chủ vẫn

khẳng định Uyển Châu không ở Vô Tình Giáo.

Và khẳng định Uyển Châu không ở Vô Tình Giáo.

Câu trả lời này khiến Diệp Thiên và Hoa Yêu đều khó tin.

Lẽ nào cả hai đều đã bỏ qua điều gì đó sao?

Chương 755

Uyển Châu cố ý giở trò.

Diệp Thiên và Hoa Yêu đột nhiên gây áp lực trong Vô Tình Giáo, khiến Vô Tình Giáo Giáo Chủ sợ đến phát run.

Vô Tình Giáo Giáo Chủ vừa nhìn đã biết Diệp Thiên không phải người dễ đối phó, sợ Diệp Thiên làm ra chuyện gì quá đáng.

Vô Tình Giáo Giáo Chủ đặc biệt chú ý đến Diệp Thiên, cảm thấy nếu Diệp Thiên gây rối thì tuyệt đối không thể chống đỡ nổi.

Vì vậy, nàng đã chuẩn bị sẵn "lấy nhu thắng cương".

Nếu Diệp Thiên không dừng tay, thì nàng sẽ ra chiêu, tuyệt đối không nương tay.

Chỉ như vậy, Diệp Thiên không nói gì, trả lời vài câu hỏi, rồi thả đám yêu quái đó đi.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của Vô Tình Giáo Giáo Chủ, nàng cảm thấy Diệp Thiên là một người tốt.

Nhưng thật khéo làm sao, đúng lúc này, Quan Thế Âm đột nhiên xuất hiện.

Diệp Thiên cảm thấy ở đâu cũng không thiếu Quan Thế Âm, thật bất lực, nhưng cũng không thể làm gì.

Thời điểm Quan Thế Âm xuất hiện thật đúng lúc, khi Diệp Thiên vừa chuẩn bị thu hồi Cùng Kỳ.

Đứng từ góc độ của Quan Thế Âm mà nhìn, lại giống như Diệp Thiên đang dùng Cùng Kỳ gây khó dễ cho Vô Tình Giáo.

Quan Thế Âm thấy Diệp Thiên dám lớn mật làm càn như vậy,

giận tím mặt, cảm thấy Diệp Thiên thực sự quá độc ác, ngay cả Vô Tình Giáo cũng không tha.

Quan Thế Âm chỉ trích Diệp Thiên, nói hắn làm càn, làm chuyện sai trái, không làm việc tốt để tích đức, lạm sát vô cô, giết Tuyết Yêu, bây giờ còn bắt đầu phá hủy Vô Tình Giáo.

Thật là một kẻ ác độc tội không thể tha.

Diệp Thiên nghe những lời này của Quan Thế Âm, cảm thấy khó chịu khôn tả.

Rõ ràng hắn bị oan uổng, nhưng ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Diệp Thiên tức giận vô cùng, Quan Thế Âm thật sự quá vô lý.

Quan Thế Âm sao có thể dễ dàng tha cho Diệp Thiên chứ?

Nàng khó khăn lắm mới đợi được một cơ hội, nếu không chỉnh đốn Diệp Thiên, nàng sẽ không bỏ qua.

Diệp Thiên trong lòng cũng biết Quan Thế Âm hiểm ác.

Bây giờ có giải thích với Quan Thế Âm, nàng cũng sẽ không nghe.

Huống hồ Diệp Thiên vốn dĩ không thích cá nhân Quan Thế Âm, cũng lười giải thích với nàng.

Diệp Thiên không muốn dây dưa thêm nữa, rồi cứ mãi nghe Quan Thế Âm nói lời vô nghĩa.

Hắn phóng Cùng Kỳ ra, để Cùng Kỳ công kích Quan Thế Âm.

Diệp Thiên có Cùng Kỳ, một nhân vật lợi hại như vậy, căn bản sẽ không sợ bất cứ điều gì.

Vô Tình Giáo Giáo Chủ thấy Diệp Thiên phóng Cùng Kỳ ra, và lần này lại công kích Quan Thế Âm.

Mặc dù Vô Tình Giáo Giáo Chủ cảm ơn Diệp Thiên vừa nãy đã nương tay, nhưng Vô Tình Giáo Giáo Chủ lại chọn đứng về phía Quan Thế Âm.

Diệp Thiên thấy tình cảnh này, cũng không nói gì.

Vô Tình Giáo bảo vệ Quan Thế Âm, thương vong không ít.

Hoa Yêu thấy số người chết và bị thương quá nhiều, thay Diệp Thiên giải thích với Quan Thế Âm.

Chương 756

Nhưng Quan Thế Âm không nghe Hoa Yêu giải thích, ngược lại còn trách mắng Hoa Yêu một trận.

Hoa Yêu cũng không nghĩ sự việc sẽ biến thành như vậy.

Nàng thiện chí đi giải thích với Quan Thế Âm, nói rõ tình hình thật sự, nhưng lại bị Quan Thế Âm trách mắng một trận.

Trong lòng Hoa Yêu cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Trong lòng Hoa Yêu, nàng vẫn luôn cảm thấy Quan Thế Âm là một người tốt.

Nhưng giờ đây, hình tượng Quan Thế Âm trong lòng Hoa Yêu đã hoàn toàn sụp đổ.

Hoa Yêu không còn cảm thấy Quan Thế Âm thiện lương nữa.

Quan Thế Âm vốn đã phiền lòng vì Diệp Thiên, lại thêm việc Diệp Thiên trực tiếp phóng Cùng Kỳ ra công kích, nàng sớm đã tức giận đến nổ tung.

Vừa hay lúc này, Hoa Yêu lại vội vàng giải thích sự việc.

Quan Thế Âm vốn đã sắp nổ tung rồi, kết quả Hoa Yêu lại đâm vào chỗ đau của Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm đã trách mắng Hoa Yêu một trận, thực ra, Quan Thế Âm không phải là người như vậy.

Trách mắng thì trách mắng rồi, Quan Thế Âm căn bản không bận tâm.

Bởi vì trong mắt Quan Thế Âm, nàng căn bản không thèm nhìn Hoa Yêu.

Vì vậy Quan Thế Âm cũng không có ý định xin lỗi Hoa Yêu, nàng không muốn đánh mất thân phận của mình.

Diệp Thiên cũng biết Hoa Yêu đã chịu ủy khuất, vì vậy, hắn nhanh chóng kết thúc trận chiến, thu Cùng Kỳ về.

Hắn không nói một lời nào, chỉ dùng ánh mắt sắc bén đặc biệt nhìn Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm cảm thấy ánh mắt đó nhìn mình lạnh lẽo, nhưng nàng không cảm thấy mình đã làm sai.

Diệp Thiên nhìn một lúc, rồi dẫn Hoa Yêu rời đi.

Vô Tình Giáo Giáo Chủ lúc này vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên dẫn Hoa Yêu lên Thiên Giới.

Trên Thiên Giới có chỗ ở của Diệp Thiên.

Diệp Thiên lần này lên Thiên Giới là để hưng sư vấn tội, vì vậy, cần phải về chỗ ở để ổn định lại một chút.

Diệp Thiên dẫn Hoa Yêu trở về chỗ ở của mình trên Thiên Giới.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Hoa Yêu, hắn đi tìm Như.

Lần này hắn đến tìm Như là để hưng sư vấn tội.

Mặc dù Diệp Thiên không muốn làm phiền Như, nhưng bây giờ, "thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện".

Thế nhưng Diệp Thiên thật sự không nuốt trôi được cục tức này, hắn muốn Như cho mình một lời giải thích.

Vì sao mỗi lần đều rất trùng hợp, mỗi lần Quan Thế Âm đều gây rối.

Không lâu sau, Diệp Thiên đến gặp Như.

Trong đó, hắn nói thẳng vào vấn đề, không có lời khách sáo.

Tâm trạng của Diệp Thiên lúc này đặc biệt không tốt, những lời khách sáo đó, thực sự không cần thiết.

Chương 757

Như không hề ngờ Diệp Thiên sẽ quay lại tìm mình, vì vậy khi Như gặp Diệp Thiên, nàng vô cùng kinh ngạc.

Sau khi Diệp Thiên nói rõ ý đồ, Như đã hiểu, và cũng biết tâm trạng của Diệp Thiên lúc này đặc biệt không tốt.

Như cũng không vòng vo mà trực tiếp trả lời Diệp Thiên.

Nàng nói với Diệp Thiên rằng Quan Thế Âm đã báo cáo trước mặt nàng về hành vi độc ác của Diệp Thiên.

Diệp Thiên trước đó đã giết Tuyết Yêu, bây giờ lại gây rối ở Vô Tình Giáo, muốn phá hủy Vô Tình Giáo.

Quan Thế Âm hạ giới là để đòi một sự công bằng.

Diệp Thiên nghe những lời này của Như, lại nghe người khác nói hắn giết Tuyết Yêu, hủy Vô Tình Giáo, quả thật là vu khống trắng trợn.

Diệp Thiên muốn giải thích.

Nhưng Diệp Thiên vừa định giải thích, Quan Thế Âm lại xuất hiện.

Không thể không nói, thời gian Quan Thế Âm xuất hiện mỗi lần đều vừa vặn, cứ như được sắp đặt sẵn vậy.

Diệp Thiên cũng không quan tâm chuyện này.

Diệp Thiên thấy Quan Thế Âm xuất hiện, giận tím mặt.

Hắn định đánh Quan Thế Âm ngay trước mặt Như.

Như đương nhiên sẽ không để Diệp Thiên làm càn trước mặt mình, nên vội vàng ngăn cản Diệp Thiên, và giải thích chuyện Diệp

Thiên đã hỏi.

Như không thật sự muốn giải thích thay Quan Thế Âm, mà nàng không muốn thấy Diệp Thiên và Quan Thế Âm cãi vã, biến địa bàn của mình thành nơi ô uế.

Vì vậy Như mới muốn giúp Quan Thế Âm giải thích cho Diệp Thiên.

Như cũng không vòng vo với Diệp Thiên, trực tiếp nói sự thật cho Diệp Thiên nghe.

Còn việc Diệp Thiên tin hay không thì tùy.

Nếu Diệp Thiên còn làm càn ở đây, thì Như sẽ không nương tay nữa.

Bởi vì đây là địa bàn của Như, nếu ngay cả những việc trên địa bàn của mình mà nàng cũng không xử lý tốt, thì chẳng phải sẽ khiến người ngoài chê cười sao?

Như sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Sau đó, nàng giải thích xong với Diệp Thiên thì không nói thêm gì nữa.

Như tin rằng Diệp Thiên trong lòng đã có chủ kiến, Diệp Thiên cũng không phải là người không phân biệt được nặng nhẹ.

Vì vậy, Như nói sự thật, không hề thêm bất kỳ cảm xúc nào.

Diệp Thiên thấy Như giải thích thay Quan Thế Âm, hắn tức giận.

Hắn cảm thấy ngay cả Như cũng đang thiên vị Quan Thế Âm, vô cùng thất vọng về Như.

Ban đầu, Diệp Thiên suýt nữa đã kêu dừng lại, bởi vì không muốn nghe tiếp nữa.

Nhưng Diệp Thiên đã nhẫn nhịn, không làm như vậy, bởi vì hắn muốn giữ thể diện cho Như.

Hắn cứ thế nhịn nghe tiếp, nghe đến cuối cùng, cơn giận của hắn cũng không còn nữa.

Như quả thật đã nói đúng.

Diệp Thiên không phải là người không hiểu lý lẽ.

Chương 758

Diệp Thiên phát hiện Như nói đều là sự thật.

Vì Như đã giải thích thay Quan Thế Âm, nếu Diệp Thiên còn giữ mãi chuyện này không buông, thì quá không giữ thể diện cho Như rồi.

Diệp Thiên nghĩ vậy trong lòng, phát hiện mình không còn thiếu kiên nhẫn muốn nghe tiếp như trước nữa.

Vì vậy, để Như giải thích xong, Diệp Thiên cứ thế cẩn thận lắng nghe, nhờ đó, hắn đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Diệp Thiên vừa định không truy cứu chuyện này nữa, nhưng đột nhiên cảm thấy điều bất thường.

Diệp Thiên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng quan sát Như và Quan Thế Âm, lại phát hiện hai người họ đều không có gì dị thường.

Diệp Thiên trong khoảnh khắc đó cảm thấy mình quá mẫn cảm.

Nhưng Diệp Thiên trong lòng không từ bỏ cảm giác điều bất thường đó.

Hắn nghĩ một lúc, Như liền lên tiếng, muốn phái người đi kiểm tra, xem nơi nào xuất hiện dị thường.

Thái độ của Như đúng lúc đó khiến Diệp Thiên thực sự nghi ngờ.

Như và Quan Thế Âm vốn là đối tượng bị Diệp Thiên nghi ngờ, kết quả Như lại vừa hay lúc đó cho người đi kiểm tra.

Diệp Thiên cảm thấy Như đã chột dạ.

Diệp Thiên nói với Như rằng hắn muốn đích thân đi kiểm tra, xem rốt cuộc nơi nào có dị thường.

Khi Diệp Thiên nói, hắn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt đầy khí

phách đại nghĩa.

Như cảm thấy kinh ngạc, vì sao Diệp Thiên lại chủ động muốn đi.

Nhưng Như cũng không suy nghĩ nhiều, cứ để hắn đi vậy.

Như nghĩ trong lòng, liền để Diệp Thiên đi.

Hoa Yêu ở chỗ ở của Diệp Thiên cũng cảm ứng được dị thường trên Thiên Giới, và Hoa Yêu cảm ứng được đó là Uyển Châu.

Hoa Yêu nhớ nhiệm vụ Diệp Thiên giao cho mình, vì vậy, nàng cũng thuận theo phương hướng cảm ứng, đi tìm.

Kết quả, trên đường Hoa Yêu ra ngoài tìm kiếm Uyển Châu, nàng vừa hay gặp Diệp Thiên đang đi kiểm tra một điểm dị thường trên Thiên Giới.

Sau khi Hoa Yêu và Diệp Thiên trao đổi, họ phát hiện một nơi.

Cả hai đều nói nơi đó có dị thường.

Diệp Thiên dẫn Hoa Yêu đi kiểm tra, nhưng không thành.

Quan Thế Âm lúc này lại lên tiếng, nhưng lại thoái thác đủ điều, không cho Diệp Thiên và Hoa Yêu đi kiểm tra nơi dị thường đó.

Diệp Thiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc này, Quan Thế Âm vẻ mặt đặc biệt căng thẳng, không dám nhìn vào mắt Diệp Thiên.

Khi nói chuyện với Diệp Thiên, nàng cứ nhìn xuống chân.

Quan Thế Âm đã hoảng loạn, nàng nhất định không thể để Diệp Thiên biết rằng nơi dị thường đó thực ra là do Uyển Châu tạo ra.

Quan Thế Âm cũng biết, chắc chắn không ngăn cản được Diệp Thiên.

Trước khi ngăn Diệp Thiên, nàng đã thông báo cho Hiền Thục Bồ

Tát, bảo Hiền Thục Bồ Tát nhanh chóng di chuyển Uyển Châu đi.

Bây giờ, điều Quan Thế Âm muốn làm là tranh thủ thời gian cho Hiền Thục Bồ Tát di chuyển Uyển Châu.

Chương 759

Diệp Thiên trong lòng khó hiểu.

Vừa nãy khi hắn nói với Như là muốn đi kiểm tra nơi có dị thường, cũng không thấy Quan Thế Âm căng thẳng đến vậy.

Bây giờ, hắn muốn cùng Hoa Yêu đi, Quan Thế Âm lại ra mặt ngăn cản.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này có quỷ.

Nơi dị thường đó chắc chắn có bí mật không thể nói ra.

Lại thêm việc Quan Thế Âm trăm phương ngàn kế ngăn cản, Diệp Thiên càng muốn đi xem.

Diệp Thiên cũng nhìn ra Quan Thế Âm cố ý trì hoãn thời gian, cứ chắn trước mặt mình, không cho mình đi.

Diệp Thiên cảm thấy Quan Thế Âm quá đáng ghét, cũng không thể thật sự để Quan Thế Âm kéo dài thời gian.

Diệp Thiên phá vỡ bình chướng, Quan Thế Âm tức giận, cảm thấy Diệp Thiên làm chuyện sai trái.

Nhưng rốt cuộc ai mới là kẻ ác, Diệp Thiên trong lòng đã rõ.

Quan Thế Âm thấy bình chướng mình thiết lập để ngăn cản Diệp Thiên tiến lên bị Diệp Thiên phá vỡ, lập tức sợ hãi.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy vẻ kinh hoàng trong mắt Quan Thế Âm, nhưng Diệp Thiên không thèm để ý.

Đối với Quan Thế Âm, Diệp Thiên đã cho rất nhiều cơ hội, nhưng Quan Thế Âm không biết thu liễm, sau đó còn càng quá đáng hơn.

Diệp Thiên không định buông tha Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm thấy Diệp Thiên đã phá vỡ bình chướng, trong lòng sốt ruột, không biết liệu có cách nào để tranh thủ thời gian cho Hiền Thục Bồ Tát di chuyển Uyển Châu không.

Quan Thế Âm đang vắt óc suy nghĩ.

Thực ra Diệp Thiên và Quan Thế Âm không hề có thâm cừu đại hận.

Diệp Thiên cũng không hiểu vì sao Quan Thế Âm mỗi lần đều đối đầu với mình, rõ ràng có thể hòa bình sống chung.

Cứ đối xử như vậy, Diệp Thiên cảm thấy mệt mỏi vì Quan Thế Âm, nhưng Quan Thế Âm lại không tự biết.

Bên Hoa Yêu lại xuất hiện tình huống mới, nàng cảm ứng được Uyển Châu đang di chuyển, và Diệp Thiên cũng cảm ứng được nơi dị thường trên Thiên Giới đang di chuyển.

Hoa Yêu đã nói sự di chuyển dị thường đó cho Diệp Thiên biết.

Diệp Thiên lập tức hiểu ra vì sao mình đã phá vỡ bình chướng mà Quan Thế Âm vẫn ở đó.

Nguyên nhân là do người kia chưa di chuyển Uyển Châu đi.

Hắn biết vị trí dị thường vừa nãy đã thay đổi, nhiệm vụ của Quan Thế Âm mới hoàn thành.

Diệp Thiên cũng thấy Quan Thế Âm thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thiên cảm thấy thực sự không thể chịu đựng thêm nữa, hắn chủ động ra chiêu, công kích Quan Thế Âm.

Diệp Thiên ra vài chiêu, đã làm Quan Thế Âm bị thương.

Lúc này Quan Thế Âm cũng không ngăn cản nữa.

Diệp Thiên cũng không luyến chiến, không có thời gian hao phí với

Quan Thế Âm ở đây.

Hắn phải tìm người, vì vậy hai người họ đã rời đi, tiếp tục tìm kiếm Uyển Châu.

Lúc này, Hoa Yêu cảm ứng được chỗ ở của Bồ Đề có khí tức ba động.

Chương 760

Diệp Thiên cũng cảm thấy có gì đó không đúng, cảm thấy phía sau có người theo dõi, liền ra chiêu.

Kết quả, hắn phát hiện ra một nhóm Hà Hoa Tinh.

Thì ra là Hà Hoa Tinh đang theo dõi.

Diệp Thiên đánh tất cả đám Hà Hoa Tinh đang theo dõi ra, từng con một tra hỏi, không ai có thể thoát.

Đám Hà Hoa Tinh cũng cảm thấy lần này mình rơi vào tay Diệp Thiên, từng con một ủ rũ, không còn tinh thần.

Diệp Thiên tuy rằng tâm trạng không tốt, chú ý lực không tập trung lắm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được có người đang theo dõi phía sau.

Thay vào đó là ai, bị người ta cứ nhìn chằm chằm vào gáy, cũng sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Diệp Thiên không biết rốt cuộc ai đang theo dõi, vì vậy, Diệp Thiên đoán đó là một nhóm người.

Diệp Thiên vốn định đánh thêm vài chiêu nữa rồi mới đánh chúng ra, vừa hay có thể tiêu hao bớt linh lực của mình.

Vì vậy, chiêu Diệp Thiên ra tay không nặng, nhưng đối với người bình thường, đối với Hà Hoa Tinh, một chiêu đã đủ sức đánh bay Hà Hoa Tinh, thừa sức.

Diệp Thiên cũng kinh ngạc, hắn không dùng nhiều linh lực, ngay cả một thành cũng không.

Đồng thời, Diệp Thiên cũng hiểu ra, kẻ theo dõi không phải là

người, mà là một loại yêu quái nào đó, và tu vi thấp.

Biết đám Hà Hoa Tinh bị đánh bay ra, Diệp Thiên mới biết đó là Hà Hoa Tinh.

Vậy thì một chiêu đối với Hà Hoa Tinh, quả thực là nặng rồi.

Tu vi của Hà Hoa Tinh bản thân vốn thấp, chỉ vì được nuôi dưỡng trong linh trì nên mới có một chút pháp lực.

Diệp Thiên nhìn đám Hà Hoa Tinh, đã biết.

Chắc chắn là Quan Thế Âm giở trò.

Đám Hà Hoa Tinh này vẫn luôn là vật cưng của Quan Thế Âm.

Thì ra, Quan Thế Âm vẫn luôn phái người theo dõi mình.

Diệp Thiên không hề phẫn nộ, cũng không có biểu hiện gì khác, cứ như đã quen với tác phong của Quan Thế Âm rồi.

Hoặc giả, trong một lần một lần rèn luyện, Diệp Thiên đã trở thành một người xử biến không kinh ngạc.

Diệp Thiên biết đám Hà Hoa Tinh này là do Quan Thế Âm phái đến, hắn sẽ không nương tay nữa.

Dù sao Quan Thế Âm cũng chưa từng nghĩ đến tình nghĩa, Diệp Thiên cũng không cần phải mềm lòng.

Diệp Thiên dùng một chút thủ đoạn nhỏ với đám Hà Hoa Tinh.

Dù sao đám Hà Hoa Tinh này cũng không xảo quyệt như Quan Thế Âm, vì vậy, Diệp Thiên chỉ cần dùng một chút thủ đoạn, đám Hà Hoa Tinh đã nói ra sự thật.

Hà Hoa Tinh thành thật khai báo với Diệp Thiên rằng Uyển Châu đã đến Thiên Giới.

Quan Thế Âm đã giấu Uyển Châu đi, không cho hắn tìm thấy

Uyển Châu.

Ban đầu họ biết Quan Thế Âm giấu Uyển Châu ở đâu, nhưng sau khi di chuyển địa điểm, họ không biết nữa.

Diệp Thiên biết đám Hà Hoa Tinh này không dám nói dối, hắn sẽ không chỉnh đốn đám Hà Hoa Tinh này nữa.

Dù sao chúng cũng không có lỗi, đều là bị người khác sai khiến.

Diệp Thiên thả đám Hà Hoa Tinh đó đi, hắn muốn tiếp tục đi tìm Uyển Châu, không có thời gian để hao phí nữa.

Chương 761

Nhưng khi Diệp Thiên đi, hắn nói với đám Hà Hoa Tinh đó: "Ta khuyên các ngươi nên sống thiện lương, đừng đi theo Quan Thế Âm làm chuyện xấu." Nói xong Diệp Thiên liền rời đi.

Diệp Thiên đã đưa ra một lời khuyên chân thành.

Nếu lần sau còn gặp lại, hắn sẽ không thiện lương như vậy nữa.

Có một lần, hai lần, chứ không có lần thứ ba, thứ tư.

Sự nhẫn nại của con người đều có giới hạn.

Diệp Thiên cuối cùng cũng tìm thấy Uyển Châu, nhưng Uyển Châu lúc này đã thoi thóp, có thể chết bất cứ lúc nào.

Đúng lúc đó, Quan Thế Âm lại lén lút tấn công Diệp Thiên.

Quan Thế Âm thật sự quá không biết điều, Diệp Thiên không tìm nàng báo thù đã là may rồi, vậy mà còn lén lút tấn công.

Kết quả bị Diệp Thiên đánh bị thương, Quan Thế Âm nuốt không trôi cục tức này.

Nàng chạy đến chỗ Như, mách tội với Như rằng Diệp Thiên đã ức hiếp mình, đánh mình bị thương.

Như cảm thấy Quan Thế Âm nghe lời không lọt tai chút nào.

Diệp Thiên đang tức giận đến mức đó, nàng lại còn đi lén lút tấn công, chẳng trách bị đánh.

Như không muốn giữa Diệp Thiên và Quan Thế Âm lại có thêm mâu thuẫn, nên bảo Quan Thế Âm xin lỗi Diệp Thiên, trước tiên làm dịu đi cơn giận của Diệp Thiên, những chuyện còn lại, sau này tính.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đang thoi thóp, trong lòng vô cùng đau

xót.

Hắn trước tiên chữa thương cho Uyển Châu, truyền một chút pháp lực của mình cho nàng, khiến Uyển Châu trông không còn yếu ớt như vậy nữa.

Diệp Thiên không dám tưởng tượng lại bộ dạng của Uyển Châu khi hắn vừa tìm thấy nàng, thật sự quá đáng sợ.

Toàn thân nàng như rệu rã, ngay cả... trên mặt cũng không có một chút huyết sắc, đang trong trạng thái hôn mê, thoi thóp.

Nếu Diệp Thiên không phát hiện kịp thời, chậm thêm một bước nữa, nếu Uyển Châu không thể trụ nổi, thì hậu quả sẽ khó lường.

Diệp Thiên e rằng sẽ chọc thủng cả Thiên Giới, như vậy sẽ liên lụy đến Quan Thế Âm và Như.

Biểu cảm trên khuôn mặt Diệp Thiên thay đổi cực kỳ nhanh.

Đầu tiên là đau lòng, rồi tiếc nuối, sau đó là tức giận, cuối cùng, biến thành mặt không cảm xúc.

Tất cả đều được Hoa Yêu nhìn thấy.

Đối mặt với tâm trạng hiện tại của Diệp Thiên, Hoa Yêu cũng không dám nói gì, sợ chạm vào nỗi đau của Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc này đang tức giận.

Chỉ là Hoa Yêu nhìn bộ dạng hiện tại của Uyển Châu, trong lòng cũng khó chịu.

Cho dù Quan Thế Âm và Diệp Thiên có thâm cừu đại hận đến mấy, cũng không nên ra tay với người khác chứ.

Uyển Châu vô tội, Quan Thế Âm sao có thể nhẫn tâm đối xử với Uyển Châu như vậy?

Hoa Yêu trong lòng bất bình thay Uyển Châu.

Diệp Thiên mang Uyển Châu về chỗ ở của mình.

Trên đường đi, mặt Diệp Thiên đều trầm đáng sợ.

Chương 762

Hoa Yêu cũng không nói gì.

Diệp Thiên đặt Uyển Châu vào căn phòng nghỉ ngơi, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Uyển Châu.

Diệp Thiên liền đi ra ngoài.

Hoa Yêu đương nhiên biết Diệp Thiên muốn đi làm gì, biết không thể ngăn cản.

Chuyện Diệp Thiên muốn làm, có lẽ chỉ có Uyển Châu mới có thể ngăn được.

Hoa Yêu cũng không ngăn cản, nàng nói, muốn đi cùng Diệp Thiên.

Kết quả Diệp Thiên từ chối.

Diệp Thiên nói với Hoa Yêu: "Ta lo lắng cho ngươi.

Yên tâm đi, ta sẽ khống chế tốt cảm xúc của mình, sẽ không làm tổn thương người vô tội.

Ngươi phải ở lại đây chăm sóc tốt Uyển Châu, đáp ứng ta nhất định phải chăm sóc tốt." Hoa Yêu cũng hiểu ý hắn rồi, nàng cũng là người hiểu chuyện, không quấn lấy Diệp Thiên.

Nàng muốn chăm sóc tốt Uyển Châu, để Diệp Thiên yên tâm.

Hoa Yêu gật đầu.

Diệp Thiên thấy Hoa Yêu đồng ý, yên tâm rời đi.

Diệp Thiên muốn đi tính sổ với Quan Thế Âm.

Hắn đến chỗ ở của Quan Thế Âm, phát hiện không thấy Quan Thế

Âm ở đó, lại đánh bay đám Hà Hoa Tinh ra, hỏi đám Hà Hoa Tinh đó tung tích của Quan Thế Âm.

Hắn không tin, lại không tìm được Quan Thế Âm.

Nhưng đám Hà Hoa Tinh mà Diệp Thiên lần này đánh ra không phải là mấy con Hà Hoa Tinh trước đó.

Đám Hà Hoa Tinh này có tu vi cao hơn, đã trải qua rèn luyện, và cũng giống Quan Thế Âm.

Vì vậy, Diệp Thiên hỏi đám Hà Hoa Tinh này tung tích của Quan Thế Âm, kết quả Hà Hoa Tinh lại nói linh tinh.

Diệp Thiên cũng phát hiện Hà Hoa Tinh không nói thật, tức giận.

Diệp Thiên dùng một chút thủ đoạn bức ép Hà Hoa Tinh, Hà Hoa Tinh mới nói không biết.

Diệp Thiên cảm thấy câu trả lời này có thể tin được.

Hắn đi tìm Như.

Như đã liệu Diệp Thiên sẽ quay lại tìm mình, nên đã chuẩn bị trước đối sách, vận dụng phương thức "đánh lạc hướng".

Diệp Thiên đến chỗ ở của Như, giận dữ tra hỏi Như.

Như vận dụng đề tài trước đó để chuyển hướng câu chuyện.

Diệp Thiên cũng phát hiện Như đang chuyển hướng câu chuyện, cố tình nói đông nói tây, tức giận.

Diệp Thiên muốn có một lời giải thích, sao có thể để nàng chuyển hướng câu chuyện chứ?

Như thấy chiêu này không hiệu quả, cũng không còn cách nào khác, đành gọi Quan Thế Âm đến để giải thích tiền nhân hậu quả cho Diệp Thiên.

Quan Thế Âm trong lòng khó hiểu, không biết Như gọi nàng có việc gì, nhưng cũng không quá lo lắng, vì trong lòng biết rằng đối với nàng và Diệp Thiên, Như đang thiên vị nàng.

Quan Thế Âm chỉ biết, nếu Như đã gọi đi, vậy chuyện đó nhất định có liên quan đến Diệp Thiên, nhưng bản thân nàng không muốn đi, lại vì Như đích thân phái người đến gọi, nên không tiện từ chối.

Chương 763

Trong lòng đặc biệt do dự, cuối cùng Quan Thế Âm vẫn đi, nàng cũng đâu có làm điều gì khuất tất, cho nên cũng không sợ hãi.

Quan Thế Âm trong lòng thầm nghĩ.

Diệp Thiên muốn Quan Thế Âm nói rõ mọi chuyện trước mặt Như và hắn.

Diệp Thiên không tin rằng trước mặt Như, Quan Thế Âm có thể nói dối, hiển nhiên, Như vẫn luôn bao che cho Quan Thế Âm.

Sau khi Quan Thế Âm đến, nàng thấy Diệp Thiên đang nhìn chằm chằm mình, còn Như thì đứng một bên im lặng, Quan Thế Âm biết tất cả đang chờ đợi.

Quan Thế Âm thấy tình huống này, cũng không còn bước chân chậm rãi như trước, nhanh chóng đi đến vị trí cần đứng.

Như và Diệp Thiên đều nhìn chằm chằm Quan Thế Âm.

Không đợi Quan Thế Âm chuẩn bị xong, Diệp Thiên đã bắt đầu, giọng điệu hắn nói chuyện với Quan Thế Âm không hề tốt, vừa như trách mắng, lại vừa như phẫn nộ, tóm lại là một chút cũng không hòa nhã.

Diệp Thiên không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi Quan Thế Âm rốt cuộc là chuyện gì, bảo nàng cho một lời giải thích.

Diệp Thiên tự mang theo khí tràng cường đại, tạo cho người ta một cảm giác chấn nhiếp.

Quan Thế Âm đã sớm đoán Diệp Thiên sẽ hỏi vấn đề này, nàng đã sớm đưa ra quyết định sẽ không nói cho Diệp Thiên chuyện này, để Diệp Thiên tìm cách báo thù, nàng đâu có ngốc.

Bởi vậy, Quan Thế Âm nói chuyện mơ hồ, lúc thế này, lúc thế khác.

Nếu không phải Diệp Thiên có tư duy khá rõ ràng, e rằng cũng bị Quan Thế Âm làm cho choáng váng.

Ngay cả Như cũng không chịu nổi việc Quan Thế Âm nói đông nói tây, cũng nghe đến choáng váng, nhưng Diệp Thiên thì tỉnh táo.

Diệp Thiên cũng đã hiểu rõ, Quan Thế Âm không nói thật, vẫn luôn quanh co vòng vèo, không hề nói ra tình hình chân thực.

Quan Thế Âm cứ thoái thác mãi, lời lẽ cũng mơ hồ không rõ ràng.

Ngay cả Như bây giờ cũng không biết rốt cuộc Quan Thế Âm muốn biểu đạt ý gì, nàng ta ngơ ngác nhìn Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm cứ nói lung tung như vậy, tuy bề ngoài tỏ ra nghiêm túc, nhưng trong lòng thực ra lại rất vui, cuối cùng cũng làm cho Diệp Thiên choáng váng.

Nhưng, Diệp Thiên không hề choáng váng, ngược lại, Quan Thế Âm đã thành công chọc giận Diệp Thiên.

Diệp Thiên thật sự không muốn nghe Quan Thế Âm nói những lời vô nghĩa liên miên nữa, cho nên trong cơn tức giận, hắn đã đánh bị thương Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm cũng không ngờ Diệp Thiên lại tấn công nàng giữa chốn đông người, trước mặt Như, cho nên căn bản không hề phòng bị.

Diệp Thiên chỉ dùng một chiêu đã đánh bị thương Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm trong lòng cảm thấy đặc biệt uất ức, nàng biết Như cũng đã chứng kiến cảnh này, cảm thấy Như nhất định sẽ làm chủ cho mình.

Thế là, Quan Thế Âm đi cầu cứu Như, nhưng thái độ của Như lại khiến Quan Thế Âm thất vọng.

Như đã trách mắng Quan Thế Âm một trận, ngược lại còn an ủi Diệp Thiên.

Như đã ban bảo vật cho Diệp Thiên, để hắn trấn áp Ma Khí.

Sau khi Uyển Châu tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, muốn bỏ trốn.

Hoa Yêu đã cản lại, Uyển Châu làm Hoa Yêu bị thương.

Diệp Thiên biết chuyện liền lập tức quay về, may mắn là Uyển Châu chưa kịp trốn thoát, Diệp Thiên đã bắt được nàng.

Diệp Thiên nhìn dáng vẻ hiện tại của Uyển Châu, vô cùng lo lắng.

Uyển Châu cứ động một cái là muốn bỏ trốn, Diệp Thiên đương nhiên sẽ không cho phép nàng lại lần nữa rời đi rồi chịu khổ.

Chương 764

Diệp Thiên cũng nhìn vết thương của Hoa Yêu, trong lòng biết rằng đó là do Uyển Châu đánh bị thương, nhưng hắn sẽ không trách móc Uyển Châu, hi vọng Hoa Yêu có thể nể mặt hắn mà tha thứ cho nàng.

Hoa Yêu chăm sóc Uyển Châu, căn bản không ngờ Uyển Châu lại tỉnh nhanh đến vậy, nàng đã buông bỏ tâm lý phòng bị đối với một bệnh nhân, hoàn toàn không ngờ vì sơ suất mà mình lại bị thương.

Nhưng Hoa Yêu cũng không hề trách móc Uyển Châu, vì trong lòng Hoa Yêu, bất kể Uyển Châu làm sai chuyện gì, Hoa Yêu cũng sẽ không trách móc, bởi vì Hoa Yêu thương xót Uyển Châu, nàng vô cùng đồng cảm với tình trạng hiện tại của Uyển Châu, cho nên, Hoa Yêu sẽ không trách móc nàng.

Hoa Yêu cũng thấy Diệp Thiên đang lo lắng, nàng thở dài, "Ài, trong lòng Diệp Thiên, có lẽ sẽ nghĩ ta sẽ trách móc Uyển Châu đi," Hoa Yêu thầm nghĩ trong lòng, không khỏi tự hỏi mình trông như thế nào trong mắt Diệp Thiên.

Hoa Yêu cứ nhìn chằm chằm Diệp Thiên, đúng lúc đó, Diệp Thiên cũng vừa quay đầu lại, cũng nhìn Hoa Yêu.

Trong một khoảnh khắc, Hoa Yêu hoàn hồn, mỉm cười lắc đầu với Diệp Thiên, biểu thị sẽ không trách Uyển Châu.

Diệp Thiên thấy Hoa Yêu mỉm cười lắc đầu, trong lòng cũng yên tâm.

Hắn biết Hoa Yêu sẽ không nhỏ mọn như vậy.

Trong ký ức của hắn, Hoa Yêu đặc biệt tốt bụng và thiện lương.

Nếu Hoa Yêu biết Diệp Thiên nghĩ như vậy, chắc chắn nàng sẽ vui vẻ.

Diệp Thiên cảm thấy Ma Khí trong cơ thể Uyển Châu thật sự không thể giữ lại nữa, nếu không, thời gian trôi qua, cơ thể Uyển Châu nhất định sẽ không chịu nổi, khi đó, Uyển Châu sẽ còn thống khổ gấp mười lần so với bây giờ.

Diệp Thiên nhìn bảo vật Như ban cho, quyết định dùng nó trên người Uyển Châu.

Diệp Thiên thà nhìn Uyển Châu chịu đựng thống khổ bây giờ, chứ không muốn sau này Uyển Châu phải chịu đựng nỗi đau lớn hơn gấp mười lần.

Diệp Thiên hạ quyết tâm, lần này không còn do dự nữa.

Dù cho Uyển Châu có hận hắn, hắn cũng không hối hận.

Hắn đã không làm quá nhiều chuyện cho Uyển Châu, lần này hi vọng có thể giúp nàng loại bỏ thống khổ.

Diệp Thiên kiểm tra bảo vật Như đã ban.

Sau khi phát hiện không có gì bất thường, hắn bắt đầu sử dụng.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, trong lòng nói với nàng, "Mau lên, nàng sẽ không còn thống khổ nữa đâu, hãy tin ta, ta hi vọng nàng có thể mãi mãi vui vẻ." Uyển Châu phát hiện Ma Khí trong cơ thể mình từng chút một tiêu tán, và toàn thân trên dưới cảm thấy vô cùng thống khổ, nàng bắt đầu giãy giụa.

Uyển Châu cảm thấy mùi vị lúc này đặc biệt khó chịu, cứ như thể có ai đó muốn giết nàng vậy.

Cho nên nàng không khống chế được, liều mạng giãy giụa.

Hoa Yêu thấy Uyển Châu đang giãy giụa, biết rằng việc nàng giãy

giựa sẽ ảnh hưởng đến thao tác của Diệp Thiên, thế là nàng đi đến chế phục Uyển Châu.

Cuối cùng, Diệp Thiên đã loại bỏ Ma Khí cho Uyển Châu, nhưng sau khi loại bỏ Ma Khí, Uyển Châu lại cứ hôn mê bất tỉnh, Diệp Thiên đầy mặt vẻ lo lắng.

Diệp Thiên sợ Uyển Châu sẽ không tỉnh lại, cho nên, đích thân hộ pháp cho nàng.

Hắn nhìn Ma Khí trong cơ thể Uyển Châu đang không ngừng giảm xuống, trong lòng vui vẻ.

Chỉ cần có thể làm cho Uyển Châu tốt hơn, Diệp Thiên làm gì cũng cam lòng.

Hoa Yêu thấy Diệp Thiên cứ luôn hộ pháp cho Uyển Châu, trong lòng lo lắng cơ thể Diệp Thiên không chịu nổi, sợ Pháp Lực của hắn không chống đỡ được.

Lúc này Diệp Thiên cũng không nhìn Hoa Yêu, cho nên không biết suy nghĩ trong lòng Hoa Yêu, Diệp Thiên cũng không để ý chút nào.

Sau khi Diệp Thiên hoàn thành công việc hộ pháp, Uyển Châu rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng lần này sẽ không xuất hiện tình huống nguy hiểm đến tính mạng, Diệp Thiên cũng không còn căng thẳng nữa.

Trong chớp mắt, Uyển Châu hôn mê vài ngày.

Uyển Châu hôn mê mấy ngày liền, Diệp Thiên không ăn không ngủ, ở bên cạnh Uyển Châu chăm sóc nàng, mong nàng có thể tỉnh lại sớm.

Chương 765

Hoa Yêu nhìn Diệp Thiên như vậy, chỉ có thể thở dài.

Trong lòng nàng hiểu, Diệp Thiên yêu Uyển Châu, không cho phép nàng chịu bất kỳ tổn thương nào.

Trong lòng Hoa Yêu thầm nghĩ, nàng ghen tị với Uyển Châu, có một người như vậy ở phía sau lặng lẽ bảo vệ.

Hoa Yêu thấy cơm vừa được mang vào vẫn còn nguyên, muốn khuyên Diệp Thiên ăn một chút gì đó, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Cuối cùng, nàng đành thở dài, rồi lại mang những món ăn đó ra ngoài, hâm nóng lại, rồi mang vào.

Diệp Thiên biết Hoa Yêu đã hâm nóng cơm cho hắn nhiều lần, nhưng hắn không ăn, không phải không cảm kích, mà thật sự không thể nuốt trôi, không có khẩu vị, chỉ mong Uyển Châu có thể tỉnh lại sớm, đây là nguyện vọng của hắn.

Trong sự mong chờ của Diệp Thiên, Uyển Châu mở mắt, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Diệp Thiên vui mừng nhìn nàng.

Uyển Châu còn mơ màng, chưa thích nghi được với tình hình.

Sau một lúc trấn tĩnh, Diệp Thiên đưa cho Uyển Châu một ly nước.

Uyển Châu cũng không từ chối, cầm ly nước uống.

Sau khi uống một chút nước, Uyển Châu mới từ từ hoàn hồn.

Diệp Thiên cũng bắt đầu hỏi han Uyển Châu, giọng điệu của hắn

đặc biệt quan tâm, đặc biệt dịu dàng.

Trong cuộc trò chuyện, Diệp Thiên phát hiện Uyển Châu đang trong trạng thái mất trí nhớ, và đề phòng hắn, không chịu nói chuyện với hắn.

Diệp Thiên biết rằng muốn Uyển Châu hoàn toàn bình phục sẽ không dễ dàng như vậy, cho nên hắn cũng không thất vọng.

Việc Uyển Châu tỉnh lại khiến hắn vui mừng, điều đó cho thấy sự chờ đợi của hắn có hiệu quả.

Diệp Thiên có thời gian, có thể từ từ giúp Uyển Châu khôi phục ký ức, từng chút một.

Diệp Thiên trong lòng vẽ ra những điều tốt đẹp, cảm thấy những điều này cuối cùng sẽ thành hiện thực.

Uyển Châu cũng không có nơi nào để đi.

Diệp Thiên cũng biết Uyển Châu vô gia cư, nên đã giữ nàng lại chỗ ở của mình, để nàng ở lại đó.

Chăm sóc nàng cũng tiện hơn, hắn vẫn luôn chăm sóc Uyển Châu.

Diệp Thiên đã chăm sóc Uyển Châu vài ngày.

Uyển Châu bề ngoài thì ngoan ngoãn, nhưng trong lòng lại không như vậy.

Uyển Châu vẫn luôn suy nghĩ cách để trốn thoát.

Cuối cùng, Uyển Châu đã tìm thấy cơ hội để trốn thoát.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên không hề đề phòng mình quá nhiều, cảm thấy đây là một cơ hội tốt để ra tay.

Uyển Châu nghĩ vậy, chuẩn bị hành động.

Uyển Châu thừa lúc mọi người đều không đề phòng, đã khống chế

Hoa Yêu, lấy Hoa Yêu làm con tin để rời đi.

Diệp Thiên không muốn Hoa Yêu bị thương, đang suy nghĩ một phương pháp vẹn cả đôi đường, vừa không làm hại Hoa Yêu, lại vừa đạt được mục đích nào đó.

Đầu óc hắn xoay chuyển rất nhanh, trong lòng cũng đã có đối sách.

Hắn đồng ý với yêu cầu của Uyển Châu, giả vờ đồng ý cho nàng rời đi.

Chương 766

Uyển Châu sợ Diệp Thiên đột nhiên đổi ý, cho nên đã đưa Hoa Yêu cùng xuống Phàm Gian.

Như vậy, nếu Diệp Thiên ép buộc, nàng cũng có con tin.

Uyển Châu trong lòng đang tính toán cái bàn tính như ý này, hiển nhiên nàng không biết Diệp Thiên cố ý làm vậy.

Uyển Châu thật sự quá ngây thơ.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên không cản trở, liền đưa Hoa Yêu xuống Phàm Gian, ở lại một khách sạn rất lâu, nàng cứ nhìn đông nhìn tây, tâm thần bất định, như đang đợi người.

Uyển Châu tuyệt đối không ngờ, Diệp Thiên lại dễ dàng đồng ý như vậy, nàng cảm thấy thật khó tin.

Nhưng Uyển Châu lại nghĩ, Diệp Thiên quá tin tưởng mình, nàng cho rằng Diệp Thiên là một tên ngốc, thật dễ lừa gạt.

Khi Uyển Châu đang đắc ý, Hoa Yêu lại đổ mồ hôi thay cho nàng, hi vọng Uyển Châu đừng làm chuyện ngốc nghếch, bởi vì Hoa Yêu cũng đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên.

Trước đây, Diệp Thiên chắc chắn sẽ tin tưởng Uyển Châu một trăm phần trăm, sẽ không dùng hạ sách này, nhưng nay khác xưa.

Sau mấy lần Uyển Châu bỏ trốn, Diệp Thiên không thể không cảnh giác nàng một chút.

Uyển Châu quá đơn thuần, không suy nghĩ nhiều.

Nàng chỉ cảm thấy Diệp Thiên quá ngốc, bị lừa xoay như chong chóng, nhưng lại không biết Diệp Thiên cố ý làm vậy.

Uyển Châu cũng đáng thương, nàng bị mất trí nhớ, cho nên không nhớ rõ dáng vẻ ban đầu của Diệp Thiên, lại không suy đoán được lòng hắn, như vậy càng dễ bị lừa gạt.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đưa Hoa Yêu xuống Phàm Gian xong, hắn cũng lén lút đi theo sau.

Lý do hắn dễ dàng thả Uyển Châu đi là để theo dõi.

Diệp Thiên đi theo Uyển Châu đến khách sạn kia.

Uyển Châu vẫn luôn ở đó đợi người, nhưng không thấy ai xuất hiện.

Uyển Châu mới bắt đầu nhìn quanh, sau đó, nàng im lặng ngồi đó.

Diệp Thiên cũng không vội, lặng lẽ quan sát trong bóng tối.

Uyển Châu đột nhiên thấy một bóng đen xuất hiện ngoài cửa sổ, nàng biết người mình muốn đợi đã đến.

Đúng lúc đó, Hoa Yêu đang ngồi quay lưng về phía cửa sổ, cho nên không thấy điều bất thường bên ngoài.

Uyển Châu cảm thấy đánh ngất Hoa Yêu thì tốt hơn, nếu không, với sự thông minh của Hoa Yêu, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra.

Thế là, Uyển Châu thừa lúc Hoa Yêu không chú ý, đã đánh ngất nàng.

Mọi chuyện, Diệp Thiên đều nhìn rõ trong mắt.

Sau khi Uyển Châu đánh ngất Hoa Yêu, nàng mở cửa, đi theo bóng đen đó về phía trước.

Diệp Thiên ẩn nấp ở nơi Uyển Châu không thể nhìn thấy.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đi về phía trước, hắn liền theo sát phía sau, truy tung nàng.

Lúc mới bắt đầu, Diệp Thiên nhìn bóng dáng Uyển Châu, hắn không dám đi quá gần nàng, sợ bị nàng phát hiện.

Nhưng Diệp Thiên rõ ràng đã lo lắng thừa, Uyển Châu không suy nghĩ nhiều như hắn.

Cứ thế đi theo, Diệp Thiên không còn thấy bóng dáng Uyển Châu nữa.

Hắn lại đi thêm một đoạn đường, Diệp Thiên hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của Uyển Châu.

Chương 767

Hắn trong lòng thầm nghĩ, Uyển Châu lại biến mất rồi.

Ài, nơi này hắn cũng không hiểu rõ, chưa từng đến nơi này.

Hắn do dự, không dám tiếp tục đi về phía trước, sợ bị lạc đường.

Diệp Thiên suy nghĩ, cuối cùng quyết định không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Diệp Thiên không bao giờ làm chuyện không nắm chắc, cho nên, hắn không có ý định tiếp tục tìm kiếm.

Thế là, hắn đổi hướng, quay lại theo đường cũ.

Tâm trạng của Diệp Thiên không đặc biệt tốt, hắn cắm đầu đi về phía trước.

Đi mãi đi mãi, đột nhiên hắn thấy một người ngất xỉu giữa đường, Diệp Thiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Vì khoảng cách khá xa, Diệp Thiên cũng không chắc đó có phải Uyển Châu hay không.

Hắn tăng tốc bước chân, đi đến nhìn, xác thực đó là Uyển Châu.

Diệp Thiên tò mò không biết vì sao Uyển Châu lại ở đây.

Nhưng tò mò thì tò mò, Diệp Thiên đưa Uyển Châu về khách sạn ban nãy.

Quay về không lâu, Hoa Yêu tỉnh lại.

Hoa Yêu kể với Diệp Thiên về việc Uyển Châu khống chế nàng.

Diệp Thiên im lặng lắng nghe Hoa Yêu nói, không hề cắt lời.

Diệp Thiên không đi vào, Hoa Yêu đi ra cửa khách sạn.

Đèn bên trong khách sạn không chiếu ra bên ngoài, cho nên bên ngoài tối đen như mực.

Diệp Thiên cũng không sốt ruột, kiên nhẫn lắng nghe Hoa Yêu nói.

Vì bên ngoài thật sự quá tối, nên Hoa Yêu không thấy Diệp Thiên đưa Uyển Châu về.

Sau khi kể hết mọi chuyện kinh khủng, Diệp Thiên nói với nàng, "Chúng ta vào nhà trước đi." Hoa Yêu cũng gật đầu, rồi đi vào phòng trước.

Hoa Yêu và Diệp Thiên đều đi vào phòng.

Khi đó, Hoa Yêu quay đầu lại, chuẩn bị nói chuyện với Diệp Thiên, nàng mới thấy Diệp Thiên đang ôm Uyển Châu trong lòng.

Uyển Châu dường như đang hôn mê, không động đậy gì.

Điều đó khiến Hoa Yêu giật mình.

Hoa Yêu không thấy Diệp Thiên ôm ai đó, nàng bình tĩnh lại, nhìn dáng vẻ của Uyển Châu, trong lòng cảm thấy thật kỳ lạ.

Rõ ràng Uyển Châu đã đánh ngất nàng, vì sao Uyển Châu lại hôn mê nữa?

Diệp Thiên cũng thấy sự kinh ngạc trong lòng Hoa Yêu.

Hắn đặt Uyển Châu lên giường, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Uyển Châu, hắn kể cho Hoa Yêu nghe mọi chuyện đã xảy ra.

Trong lòng Diệp Thiên, hắn đã sớm coi Hoa Yêu như người nhà, cho nên, không có gì phải giấu giếm.

Hoa Yêu nghe xong thì ngây người ra, cả người đều sững sờ.

Nàng không ngờ sau khi mình bị Uyển Châu đánh ngất, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Chương 768

Hoa Yêu cảm thấy Uyển Châu không còn là Uyển Châu của trước đây nữa.

Sau khi Diệp Thiên nói xong, Hoa Yêu suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn Diệp Thiên, nói rằng vì sơ suất mà đã để Uyển Châu trốn thoát.

Diệp Thiên cũng phát hiện sự bất thường của Hoa Yêu, hắn đoán Hoa Yêu đang tự trách.

Diệp Thiên cảm thấy Hoa Yêu cứ luôn cẩn thận tỉ mỉ như vậy.

Diệp Thiên nói với Hoa Yêu, "Không sao đâu, không trách nàng." Hoa Yêu thấy Diệp Thiên không hề lừa dối, dần dần không còn tự trách nữa.

Uyển Châu vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, Diệp Thiên vẫn luôn chăm sóc nàng.

Một lần tình cờ, Diệp Thiên phát hiện ra sự bất thường của Uyển Châu.

Diệp Thiên phát hiện Ma Khí trên người Uyển Châu lại trở lại.

Diệp Thiên phát hiện tình huống này, nhất thời không biết làm sao.

Hắn nhớ lúc đó Ma Khí của Uyển Châu đang giảm xuống, không biết vì sao, nó lại trở lại, khiến Diệp Thiên không tìm ra đối sách.

Rất lâu sau, Diệp Thiên còn nghi ngờ bảo vật Như ban cho có vấn đề, nhưng suy nghĩ kỹ lại, nguyên nhân không phải ở đó, vì lúc đó Diệp Thiên tận mắt thấy Ma Khí trên người Uyển Châu giảm xuống.

Điều đó chỉ có thể chứng tỏ, lần trước không loại bỏ triệt để.

Diệp Thiên thử loại bỏ, vận dụng phương pháp của lần trước.

Diệp Thiên có lẽ có thể hiệu quả thêm một lần nữa.

Lần này, bất kể phải trả giá như thế nào, hắn cũng nhất định phải loại bỏ Ma Khí trên người Uyển Châu cho sạch sẽ, không để Uyển Châu phải chịu thêm một chút khổ sở nào nữa.

Diệp Thiên bắt đầu vận dụng Pháp Lực của mình để trấn áp, chỉ là lần này nằm ngoài dự liệu của Diệp Thiên, không thành công, ngược lại còn bị phản phệ.

Diệp Thiên không hiểu, rốt cuộc làm thế nào mới có thể thật sự loại bỏ Ma Khí trong cơ thể Uyển Châu.

Lúc này, Uyển Châu đang nguy hiểm đến tính mạng, tác dụng phản phệ cũng gây ra tổn hại lớn cho Diệp Thiên.

Không còn cách nào, Diệp Thiên chỉ có thể trấn áp sự khó chịu trong cơ thể, cố gắng chống đỡ.

Diệp Thiên đưa Uyển Châu lên Tuyết Sơn, vì máu Tuyết Yêu có lẽ có thể cứu Uyển Châu.

Nhưng sau khi đến Tuyết Sơn, Diệp Thiên phát hiện thi thể Tuyết Yêu đã biến mất.

Không còn cách nào, Diệp Thiên tìm khắp nơi Tuyết Liên, dùng Tuyết Liên để cứu Uyển Châu.

Không có thi thể Tuyết Yêu, Diệp Thiên lòng nóng như lửa đốt.

Nếu không tìm thấy Tuyết Liên nữa, thì Diệp Thiên sẽ tuyệt vọng.

May mắn thay, trời không tuyệt đường sống của ai.

Dưới sự nỗ lực tìm kiếm của Diệp Thiên và Tuyết Yêu, cuối cùng cũng tìm thấy.

Lúc này, trên Tuyết Sơn tuyết rơi không ngừng, nhiệt độ trên Tuyết Sơn cũng càng ngày càng thấp.

Thể lực của Diệp Thiên cũng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Tình trạng của Hoa Yêu lúc này cũng không tốt hơn là bao, nàng cũng có chút run rẩy bần bật.

Hoa Yêu thấy Diệp Thiên dáng vẻ như vậy, trong lòng đặc biệt lo lắng, nhưng lại không thể nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào.

Diệp Thiên quay đầu lại, thấy Hoa Yêu nhíu mày lại, biết nàng đang lo lắng.

Chương 769

Diệp Thiên cảm thấy cứ thế này cũng không phải là cách.

Hắn nhớ hang động mình tìm trước đó ở gần đây, thế là hắn nói đại khái vị trí hang động cho Hoa Yêu, bảo nàng đi tìm hang động trước.

Hiệu suất làm việc của Hoa Yêu đặc biệt nhanh.

Không lâu sau, Hoa Yêu quay lại, nói với Diệp Thiên là đã tìm thấy hang động.

Diệp Thiên khen ngợi tốc độ làm việc của Hoa Yêu, không dừng lại lâu, vội vàng lên đường đến hang động đó.

Bước vào hang động, Diệp Thiên cảm thấy một cảm giác quen thuộc đã từng có, hắn nhớ lại những ngày tháng sớm tối chung sống với Tuyết Yêu ở nơi này.

Một loại cảm xúc trào ra từ trong lòng Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Dù sao, hồi tưởng lại lúc nào cũng được, Uyển Châu hiện tại đang nguy hiểm tính mạng, không thể sơ suất dù chỉ một chút.

Diệp Thiên đặt Uyển Châu lên lớp cỏ đạo đã trải trước đó, chuẩn bị loại bỏ Ma Khí trong cơ thể nàng.

Hoa Yêu vội vàng ngăn cản.

Diệp Thiên vừa nãy bị phản phệ, tuyệt đối không thể dùng thêm Pháp Lực nữa.

Hoa Yêu nói với Diệp Thiên, "Ta đi!

Vừa nãy, Linh Lực trong cơ thể ngươi có chút bất ổn, ngươi cũng

cần liệu thương, cho nên hãy để ta hộ pháp cho Uyển Châu đi.

Hãy tin ta, ta sẽ loại bỏ Ma Khí cho Uyển Châu sạch sẽ." Diệp Thiên cũng biết tình trạng của bản thân.

Hơn nữa, vừa bị phản phệ, nếu không chú ý, vận dụng quá nhiều Linh Lực, nghiêm trọng thì có thể Tẩu Hỏa Nhập Ma.

Diệp Thiên cũng không từ chối, để Hoa Yêu thay mình.

Hoa Yêu gật đầu, ánh mắt kiên định.

Sau đó Hoa Yêu và Diệp Thiên không nói thêm một lời nào.

Hoa Yêu chuyên tâm hộ pháp cho Uyển Châu, Diệp Thiên cũng chuyên tâm liệu thương, vận dụng Linh Lực của mình.

Cho nên, lúc này Diệp Thiên tâm vô bàng vụ.

Sau một thời gian, Diệp Thiên liệu thương thành công.

Quá trình hộ pháp cho Uyển Châu của Hoa Yêu cũng kết thúc.

Còn lại, chỉ là chờ Uyển Châu tỉnh lại, xem tình hình thế nào.

Cuối cùng, trời không phụ lòng người, Uyển Châu tỉnh lại, cũng đã khôi phục ký ức.

Sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, nàng nước mắt lưng tròng.

Diệp Thiên biết đây mới là Uyển Châu chân thực, Uyển Châu đã nhớ lại rồi, không còn là Uyển Châu mất trí nhớ kia nữa, trong lòng hắn rất vui.

Diệp Thiên hỏi Uyển Châu về đầu đuôi câu chuyện.

Uyển Châu vừa tỉnh lại, ký ức có chút trống rỗng, chỉ nhớ Quan Âm đã tìm nàng, còn lại thì không nhớ được.

Diệp Thiên tức giận, lại là Quan Thế Âm giở trò quỷ.

Quan Thế Âm này rốt cuộc muốn làm gì?

Chương 770

Diệp Thiên càng nghĩ càng tức giận, muốn đi tìm Quan Thế Âm tính sổ.

Nàng ta cứ hết lần này đến lần khác đối đầu với hắn, rốt cuộc hắn đã đắc tội gì với Quan Thế Âm?

Uyển Châu biết tính khí của Diệp Thiên, thấy hắn muốn đi tìm Quan Thế Âm, vội vàng ngăn cản.

Hoa Yêu cũng khuyên Diệp Thiên.

Sau khi Diệp Thiên bình tĩnh lại một chút, hắn đưa Uyển Châu và Hoa Yêu lên Thiên Giới.

Uyển Châu đã nhớ lại rất nhiều chuyện.

Diệp Thiên muốn đưa nàng lên Thiên Giới, Uyển Châu vô cùng vui vẻ, bởi vì nàng cũng nhớ nơi ở của Diệp Thiên trên Thiên Giới, đã rất lâu rồi nàng chưa đến đó.

Trên đường lên Thiên Giới, Diệp Thiên chăm sóc Uyển Châu vô cùng cẩn thận.

Trong lòng Diệp Thiên, Uyển Châu là bảo bối của hắn, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào, cho nên, Diệp Thiên đặc biệt quan tâm nàng.

Hoa Yêu cũng đặc biệt chăm sóc Uyển Châu, khiến nàng có chút thụ sủng nhược kinh.

Dù sao nàng và Hoa Yêu cũng không quá thân thiết, nhưng có thêm một người quan tâm cũng tốt, cho nên Uyển Châu cũng không nói gì nhiều.

Hơn nữa, sau một thời gian dài ở chung, Uyển Châu biết Hoa Yêu

là bạn tốt của Diệp Thiên, một điểm mà Diệp Thiên cũng đã giải thích cho nàng.

Cho nên, việc Hoa Yêu đối xử tốt với nàng cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Uyển Châu thầm nghĩ trong lòng.

Không lâu sau, họ đã đến Thiên Giới, nhưng muốn đến chỗ ở của Diệp Thiên thì phải đi một đoạn đường.

Diệp Thiên vẫn luôn nắm tay Uyển Châu đi về phía trước.

Hoa Yêu đi bên cạnh Uyển Châu, nàng nhìn cảnh này, nhưng cũng không nói gì.

Đoạn đường đến chỗ ở của Diệp Thiên phải đi qua chỗ ở của Quan Thế Âm.

Diệp Thiên hiện tại cũng không còn bốc đồng như vậy, nhưng khó tránh khỏi tâm trạng có chút không tốt.

Uyển Châu sợ Diệp Thiên làm chuyện dại dột, nàng nắm chặt tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên mỉm cười với nàng.

Hắn cũng nắm chặt tay Uyển Châu.

Sau khi đi qua chỗ ở của Quan Thế Âm, họ đi về phía chỗ ở của hắn.

Đi một đoạn đường, cuối cùng cũng đến chỗ ở của Diệp Thiên.

Vừa mở cửa, liền thấy bên trong có một người.

Sau khi Diệp Thiên đưa Uyển Châu và Hoa Yêu về nhà, Diệp Thiên đi vào trước, phát hiện Bồ Đề đã đợi ở nhà từ lâu.

Sau đó Uyển Châu và Hoa Yêu cũng đi vào, đều nhìn thấy Bồ Đề.

Diệp Thiên trong lòng khó hiểu, Bồ Đề này, Diệp Thiên luôn cảm

thấy không được bình thường cho lắm, nhưng lại không biết ở đâu không bình thường, hắn mang theo tâm lý cảnh giác đối với Bồ Đề.

Diệp Thiên và Bồ Đề ngồi đối diện nhau.

Hoa Yêu và Uyển Châu ngồi chung một băng ghế, ở bên cạnh Diệp Thiên.

Diệp Thiên muốn xem xem, Bồ Đề rốt cuộc có ý đồ gì.

Nhưng, Bồ Đề nói chuyện câu nào cũng không chính đáng.

Chương 771

Ban đầu nàng ta nói đông nói tây, sau đó nhìn Uyển Châu.

Bồ Đồ nói những lời không hay với Uyển Châu, nói chuyện không chú ý đến sắc mặt Diệp Thiên.

Ngay khi Bồ Đề bắt đầu chỉ trích Uyển Châu, sắc mặt Diệp Thiên đã thay đổi, nhưng Bồ Đề không tự biết, vẫn cứ ở đó nói Uyển Châu không tốt.

Bồ Đề thấy Diệp Thiên không đáp lời, liền đổi chủ đề.

Nhưng Bồ Đề dường như không biết tìm chủ đề nói chuyện, chủ đề luôn xoay quanh Uyển Châu, ngầm chỉ trích Uyển Châu, nói Uyển Châu chỗ này không tốt, chỗ kia không tốt.

Bồ Đề thật sự quá không biết tự lượng sức.

Ngay khi Diệp Thiên sắc mặt trầm xuống, nàng ta cứ tưởng Bồ Đề đã thấy rồi, nhưng Bồ Đề không hề có chút thu liễm nào.

Diệp Thiên tức giận, không ai có thể nói xấu Uyển Châu.

Cho nên hắn trực tiếp phản bác, khiến Bồ Đề á khẩu không nói nên lời.

Hoa Yêu cũng cảm thấy Bồ Đề thật sự quá đáng, cho nên Diệp Thiên đã ra tay trước.

Hoa Yêu cũng thay Uyển Châu bất bình, nhưng Hoa Yêu không nói gì, Bồ Đề đã bị trách mắng, trong lòng tức giận, nhưng lại không thể phát tác.

Diệp Thiên thấy Bồ Đề trách mắng cả Hoa Yêu, thật sự quá to gan ngông cuồng.

Diệp Thiên biết Hoa Yêu không vui, cho nên bảo vệ Hoa Yêu, thay Hoa Yêu bất bình.

Hoa Yêu thấy hành động của Diệp Thiên, cảm thấy ấm lòng.

Diệp Thiên muốn ra tay giáo huấn Bồ Đề, cho Bồ Đề một bài học.

Bồ Đề lúc đó rất thức thời mà rời đi.

Trước khi đi, nàng ta ám chỉ Diệp Thiên, muốn gặp hắn ở rừng trúc.

Diệp Thiên cảm thấy Bồ Đề đặc biệt kỳ lạ.

Đợi ở nhà lâu như vậy, nhưng lại không nói muốn làm gì, trước khi đi lại ám chỉ muốn gặp mặt ở rừng trúc, thật sự không thể hiểu nổi.

Diệp Thiên lắc đầu.

Uyển Châu và Hoa Yêu cũng thấy kỳ lạ, đều đồng loạt nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên nói với họ, "Đừng nhìn ta, ta cũng không biết Bồ Đề trong hồ lô bán thuốc gì.

Mặc kệ đi, cứ chờ xem sao!" Diệp Thiên nói một cách nhẹ nhõm.

Sau khi nói xong, Diệp Thiên bắt đầu dọn dẹp phòng mà Uyển Châu sẽ ở.

Uyển Châu vô cùng cảm động, vốn không muốn làm phiền Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên không cho nàng động vào, bảo nàng cứ ngồi yên là được.

Uyển Châu cảm thấy thịnh ý khó chối từ, nên ngồi đó nhìn Diệp Thiên.

Lâu rồi không gặp, nàng cảm thấy Diệp Thiên đã thay đổi rất

nhiều, nhưng lại cảm thấy Diệp Thiên không hề thay đổi.

Diệp Thiên đã trở nên bình tĩnh hơn khi xử lý mọi việc, học được sự nhẫn nhịn và khoan dung.

Điều không thay đổi là hắn vẫn đối xử tốt với nàng như vậy.

Uyển Châu cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

Sau khi an bài xong cho Uyển Châu và Hoa Yêu, cả hai đều về phòng mình.

Chương 772

Diệp Thiên trong phòng trằn trọc không ngủ được, đang phân vân có nên đi đến rừng trúc theo lời hẹn hay không.

Cuối cùng, hắn quyết định đi.

Diệp Thiên đợi Uyển Châu và Hoa Yêu đều ngủ say xong, hắn lén lút rời đi, không muốn hai người lo lắng.

Cho nên, lần này là một hành động bí mật, không thể để bất kỳ ai phát hiện.

Uyển Châu ngủ không sâu, cho nên đã nghe thấy tiếng mở và đóng cửa.

Uyển Châu cũng biết Diệp Thiên đã đi hẹn hò rồi, nhưng lại lo lắng Diệp Thiên sẽ gặp chuyện.

Uyển Châu trằn trọc trên giường không ngủ được.

Hoa Yêu bên cạnh cũng bị động tỉnh.

Uyển Châu kể cho Hoa Yêu nghe những gì mình phát hiện, và nói với Hoa Yêu về việc nàng lo lắng cho Diệp Thiên.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Hoa Yêu an ủi Uyển Châu, bảo nàng đừng lo lắng.

Hoa Yêu biết, phàm là chuyện Diệp Thiên đã làm, hắn đều có tính toán nhất định, thường sẽ không xảy ra sai sót.

Cho nên, nàng cũng không lo lắng, đồng thời cũng khuyên Uyển Châu hãy thả lỏng tâm trạng.

Nàng có thể làm gì cho Diệp Thiên, e rằng cũng chỉ có thể làm thế mà thôi.

Diệp Thiên một mình đến rừng trúc, có chút sớm.

Hắn không thấy bóng dáng Bồ Đề.

Đợi một lúc trong rừng trúc, sau một thời gian, Diệp Thiên vẫn không thấy Bồ Đề.

Diệp Thiên cứ nghĩ Bồ Đề không giữ lời hứa.

Bồ Đề nhìn thấy Diệp Thiên, lần này không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói với Diệp Thiên, bảo hắn rời khỏi Thiên Giới, nhưng giọng điệu của Bồ Đề cũng không quá cứng rắn.

Ngược lại còn dùng lời lẽ khuyên bảo.

Diệp Thiên có chút không thể đoán được suy nghĩ trong lòng Bồ Đề, không biết Bồ Đề rốt cuộc muốn làm gì, làm như vậy là vì ai, vì sao lại muốn khuyên hắn rời khỏi Thiên Giới.

Diệp Thiên đương nhiên sẽ không đồng ý điều kiện đó của Bồ Đề, đường đường chính chính, hắn sẽ không rời khỏi Thiên Giới đâu.

Cho nên Diệp Thiên không hề do dự, trực tiếp từ chối yêu cầu của Bồ Đề.

Bồ Đề cảm thấy Diệp Thiên không ăn rượu mời lại muốn ăn rượu phạt, cho nên muốn cho Diệp Thiên một bài học.

Nàng ta từ phía sau lén lút tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên đã sớm có phòng bị, cho nên, Bồ Đề không làm Diệp Thiên bị thương.

Lén lút tấn công Diệp Thiên nhưng lại bị Diệp Thiên đánh bị thương.

Ánh mắt Bồ Đề có một chút kinh ngạc.

Nàng ta lập tức hoàn hồn, mỉm cười nhìn Diệp Thiên, gật đầu,

khen ngợi Công Lực của Diệp Thiên đã tăng tiến.

Lần đầu tiên Diệp Thiên thấy Bồ Đề đối xử với mình như vậy, hắn nhanh chóng hiểu ra.

Bồ Đề đối với hắn là một sự khẳng định, tức thì hắn cảm thấy có chút vui vẻ.

Bồ Đề căn bản không ngờ, Pháp Lực của Diệp Thiên lại trở nên cao cường như vậy.

Chương 773

Bồ Đề đã khinh địch, cứ nghĩ Diệp Thiên vẫn có Tu Vi như trước, cho nên mới lén lút tấn công Diệp Thiên.

Nàng ta cũng đã lâu không gặp Diệp Thiên, không nói chuyện với hắn, cho nên, không hề biết Pháp Lực của Diệp Thiên đã khác xưa, không thể đem Diệp Thiên và hắn của trước kia ra so sánh nữa.

Bồ Đề lén lút tấn công Diệp Thiên không thành công, ngược lại còn bị Diệp Thiên đánh bị thương.

Bồ Đề trong lòng kinh ngạc, Pháp Lực của Diệp Thiên rốt cuộc đã trở nên cao cường từ khi nào?

Nhưng, Diệp Thiên sẽ không nói cho nàng ta câu trả lời này.

Khi Bồ Đề chuẩn bị lén lút tấn công, Diệp Thiên đã phát hiện ra.

Diệp Thiên sở dĩ không phòng bị trước, là đang do dự có nên thể hiện thực lực chân chính của mình trước mặt Bồ Đề hay không, Diệp Thiên đang suy tính.

Cuối cùng, Diệp Thiên quyết định phải giữ lại một tay, không thể phơi bày rõ ràng tất cả trước Bồ Đề.

Cho nên, hắn không phòng bị trước, nhưng đã chuẩn bị sẵn chiêu số tránh né trong bóng tối, sau đó lại để Bồ Đề "trộm gà không được còn mất nắm gạo".

Diệp Thiên nghĩ như vậy.

Dù sao, hắn và Bồ Đề chỉ là duy trì thể diện qua lại, tư dưới không có quá nhiều giao thiệp, Diệp Thiên cũng không cần cố kỵ tình cảm ngày xưa nữa, nên làm gì thì làm.

Bồ Đề bị Diệp Thiên đánh bị thương, khen ngợi Pháp Lực của Diệp Thiên cao cường.

Diệp Thiên không nghe ra ngữ khí của Bồ Đề.

Những lời khen đó có nghĩa là khen hay chê?

Hắn không biết, Diệp Thiên cũng không băn khoăn những vấn đề này, những điều này đều không quan trọng.

Bồ Đề thấy tấn công không có kết quả, ngược lại còn bị Diệp Thiên đánh bị thương, cảm thấy mất mặt, liền bỏ chạy trước.

Tốc độ bỏ chạy của Bồ Đề đặc biệt nhanh, trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Diệp Thiên bất lực lắc đầu.

Bồ Đề cứ thế đi về phía trước, cũng không nhìn phương hướng.

Dù sao đường xá bốn thông tám đạt, nơi nào cũng có thể về chỗ ở của Bồ Đề, cho nên Bồ Đề cũng không lo lắng không về được nhà.

Đi mãi đi mãi, Bồ Đề thấy phía trước có một chỗ, nhưng không nhìn rõ là ai.

Bồ Đề đi đến nhìn, hóa ra là chỗ ở của Quan Thế Âm.

Bồ Đề thấy rảnh rỗi không có việc gì làm, nên vào chỗ Quan Thế Âm nghỉ chân một chút.

Quan Thế Âm đúng lúc đó cũng đặc biệt vô vị, nàng cảm thấy thật vô nghĩa, mong Bồ Đề có thể nói chuyện với mình.

Quan Thế Âm không từ chối, nàng vô cùng nhiệt tình khoản đãi Bồ Đề.

Bồ Đề cũng kể cho Quan Thế Âm nghe chuyện đi tìm Diệp Thiên.

Quan Thế Âm nghe tên Diệp Thiên, biểu cảm trên mặt nàng ta lập

tức thay đổi, nhưng, nhanh chóng, lại khôi phục bình thường.

Bồ Đề cứ ngỡ mình hoa mắt rồi.

Bồ Đề kể xong đầu đuôi câu chuyện, Quan Thế Âm cũng đã nghe hiểu, nhưng lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nàng ta cho rằng Bồ Đề ghi hận Diệp Thiên, nên nói xấu Diệp Thiên trước mặt Bồ Đề.

Bồ Đề cảm thấy kinh ngạc.

Từ những chuyện Quan Thế Âm nói, Diệp Thiên là một người tội không thể tha, nhưng Bồ Đề lại cho rằng Diệp Thiên là một người tốt.

Chương 774

Thế là nàng ta không đồng tình với cách nghĩ của Quan Thế Âm.

Bồ Đề trước mặt Quan Thế Âm còn khen ngợi Diệp Thiên.

Quan Thế Âm cảm thấy mắt trợn tròn miệng há hốc, lẽ nào Diệp Thiên làm chuyện gì với Bồ Đề mà Bồ Đề không quan tâm sao?

Nếu là nàng ta, nàng ta sẽ không thể làm được.

Nhưng Bồ Đề lại không rộng lượng như vậy.

Quan Thế Âm trong lòng thầm nghĩ.

Bồ Đề ở lại chỗ Quan Thế Âm một lúc rồi rời đi.

Quan Thế Âm thấy Bồ Đề đi rồi, liền đi đến chỗ Như nói xấu Bồ Đề.

Như nghe xong, liền bảo Quan Thế Âm giám sát Bồ Đề.

Quan Thế Âm đồng ý rồi rời đi.

Như cảm thấy Quan Thế Âm ngày nào cũng có nhiều chuyện, lần nào cũng đi mách lẻo.

Lúc thì Diệp Thiên, lần này lại biến thành Bồ Đề.

Lạ thật, Bồ Đề và Quan Thế Âm dường như không thân thiết mà, Như thầm nghĩ trong lòng.

Tuy Như không quản những chuyện này, nhưng dù sao, "tại vị mưu kỳ sự", Như cũng không thể để Quan Thế Âm không tuân lệnh.

Cho nên, nếu Quan Thế Âm không thích Bồ Đề, vậy cứ để Quan Thế Âm giám sát nàng ta đi.

Quan Thế Âm cảm thấy Như coi trọng mình, Như tin tưởng mình,

điểm này khiến Quan Thế Âm vui mừng.

"Nếu Như đã bảo ta giám sát, vậy thì tốt nhất đừng để phạm vào tay ta, nếu không thì xong đời rồi." Quan Thế Âm thầm nghĩ trong lòng.

Nàng ta thầm cảnh cáo Bồ Đề trong lòng.

Thực ra Bồ Đề cũng không làm sai chuyện gì, chỉ là nàng ta bảo vệ Diệp Thiên, chỉ vì một điều này, Quan Thế Âm đã không thể dung thứ cho sự tồn tại của Bồ Đề nữa.

Bồ Đề có thể xưng huynh gọi đệ với bất kỳ ai, có thể kết bè kết phái với bất kỳ ai, nhưng duy nhất không thể liên minh với Diệp Thiên.

Quan Thế Âm đã hận Diệp Thiên thấu xương, cho nên, không thể để thế lực của Diệp Thiên trở nên lớn mạnh.

Khi đó, nàng ta sẽ không thể thu thập Diệp Thiên được.

Như tổng cảm thấy lòng dạ của Quan Thế Âm khá hẹp hòi.

Như đôi khi cũng cảm thấy như vậy, nhưng chưa bao giờ nói ra với Quan Thế Âm, bởi vì Như không có nhiều thời gian rảnh để chuyên môn quản chuyện của người khác, nàng ta còn có nhiều chuyện phải bận rộn.

Diệp Thiên thấy Quan Thế Âm đã lâu không tìm hắn gây rắc rối, tổng cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn cảm thấy Quan Thế Âm đang âm mưu một âm mưu lớn hơn.

Diệp Thiên quá hiểu Quan Thế Âm, nàng ta coi hắn như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, sao có thể không tìm lỗi chứ?

Đương nhiên, Quan Thế Âm không tìm Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc Quan Thế Âm.

Diệp Thiên chỉ mong "đa nhất sự bất như thiểu nhất sự" (thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện).

Nhưng, tổng phải đề phòng trước khi chuyện xấu xảy ra, nếu không, sẽ tạo cơ hội cho Quan Thế Âm lợi dụng.

Diệp Thiên nhớ trước đây mình từng nghe nói ở đâu đó có một cuốn bí tịch.

Chương 775

Cuốn bí tịch đó ghi chép một phương pháp bí mật, có thể dùng để thăm dò những chuyện người khác đang âm mưu gần đây.

Diệp Thiên cảm thấy mình cần thứ đó.

Thế là hắn lật tung đồ đạc tìm cuốn bí tịch đó.

Cuốn bí tịch đó bị cất ở tầng dưới cùng của cái rương, tìm thấy thật sự khá khó khăn.

Hắn đã tìm rất lâu.

Diệp Thiên mở cuốn sách đó ra, tìm Pháp Thuật, làm theo Pháp Thuật đó.

Hắn dùng Pháp Thuật đó để thăm dò Quan Thế Âm có động thái lớn nào gần đây hay không.

Quả nhiên, Diệp Thiên biết Quan Thế Âm sẽ không yên phận như vậy.

Hắn dùng Pháp Thuật thăm dò thì biết Quan Thế Âm đang giở trò quỷ trong bóng tối, và đang giám sát Bồ Đề.

Diệp Thiên khó hiểu không biết Bồ Đề và Quan Thế Âm có mâu thuẫn gì.

Diệp Thiên suy nghĩ, hãy kể chuyện này cho Bồ Đề đi.

Còn việc nàng ta có cảm kích hay không, có phòng bị hay không thì là chuyện của Bồ Đề.

Diệp Thiên không quản được.

Thế là, Diệp Thiên tìm Bồ Đề, và nhắc nhở Bồ Đề rằng Quan Thế Âm gần đây đang giở trò vặt trong bóng tối, để Bồ Đề phòng bị Quan

Thế Âm.

Bồ Đề bày tỏ đã biết, và cảm ơn Diệp Thiên.

Sau khi Bồ Đề cảm ơn Diệp Thiên, nàng ta lại nói đến chuyện lần trước, bảo Diệp Thiên rời khỏi Thiên Giới.

Diệp Thiên đương nhiên không đồng ý, lại một lần nữa dứt khoát từ chối.

Diệp Thiên và Bồ Đề chia tay trong không vui.

Sau khi Diệp Thiên đi rồi, Bồ Đề chuẩn bị đi tìm Quan Thế Âm tính sổ.

"Cứ bắt nạt ta mãi thế này sao?

Không cho nàng ta một chút màu sắc (bài học) xem ra không được." Nàng ta đi thu thập Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm đang đắc ý mơ mộng, nghĩ rằng sẽ bắt Diệp Thiên và Bồ Đề cùng một mẻ.

Nhưng nàng ta không hề biết Diệp Thiên đã biết ý đồ của nàng, và đã nhắc nhở Bồ Đề.

Quan Thế Âm cũng không biết gì cả.

Bồ Đề cảm thấy trên thế giới này người tốt càng ngày càng ít.

Người hiền lành bị bắt nạt, ngựa lành bị cưỡi.

Làm người không thể quá thiện lương, nếu không người khác sẽ nghĩ mình dễ bắt nạt.

Đây là điều Bồ Đề đã đúc kết được sau chuyện này.

Diệp Thiên biết Quan Thế Âm sẽ không yên phận như vậy, nên đã đi nhắc nhở Bồ Đề.

Còn việc Bồ Đề làm gì thì không liên quan nhiều đến hắn.

Hắn hi vọng sau chuyện này, Bồ Đề có thể nảy sinh một chút tâm lý đề phòng đối với Quan Thế Âm.

Chương 776

Bồ Đề cảm thấy, Quan Thế Âm này không giống Quan Thế Âm mà nàng ta từng biết.

Quan Thế Âm mà nàng ta biết là người thiện lương, rộng lượng, đặc biệt thích giúp đỡ người khác.

Nhưng giờ đây Quan Thế Âm lại biến thành như vậy, Bồ Đề vô cùng khó hiểu.

Diệp Thiên biết Quan Thế Âm đang nhắm vào Bồ Đề, nhưng tạm thời hắn không có thời gian để bận tâm.

Nếu không phải làm gì cả, sống thanh nhàn, không có việc gì làm, cả ngày rảnh rỗi, cũng khá vô vị.

Diệp Thiên nghĩ, cơ thể Uyển Châu bây giờ đang suy yếu, cần ăn một chút đồ bổ dưỡng để bồi bổ.

Diệp Thiên nghĩ những Linh Đan Diệu Dược thông thường căn bản không có tác dụng, hoặc là phải có dược thảo tu hành ngàn năm, hoặc là phải có bảo vật dồi dào Linh Lực.

Diệp Thiên suy nghĩ, sẽ tìm bảo vật để giúp Uyển Châu bồi bổ cơ thể.

Dược thảo tu hành ngàn năm quá khó tìm, lại cũng không quá hiểu về cách sử dụng dược thảo, sợ xảy ra sai sót.

Tìm bảo vật để bồi bổ cơ thể an toàn hơn một chút.

Diệp Thiên trong lòng có một kế hoạch, hắn liền hành động.

Diệp Thiên nói kế hoạch này cho Uyển Châu và Hoa Yêu.

Uyển Châu vốn không muốn Diệp Thiên đi, muốn hắn phục hồi cơ

thể.

Nhưng Diệp Thiên có niềm tin kiên định, nhất định phải đi.

Thế là Uyển Châu thỏa hiệp, mặc cho Diệp Thiên đi tìm.

Diệp Thiên đi một mình.

Hoa Yêu lần này không đi theo, nàng đề nghị ở lại chăm sóc Uyển Châu.

Diệp Thiên cũng đồng ý.

Tin tức Diệp Thiên đi tìm bảo vật giúp Uyển Châu nhanh chóng truyền đến tai Bồ Đề.

Bồ Đề cảm thấy đây là một thời điểm tốt, Diệp Thiên không có ở nhà, vừa lúc đi tìm Uyển Châu thương lượng.

Nàng ta cảm thấy Uyển Châu dễ nói chuyện hơn Diệp Thiên.

Thế là Bồ Đề đến nhà Diệp Thiên, mượn cơ hội này để nói chuyện với Uyển Châu.

Bồ Đề đến nhà Diệp Thiên, Uyển Châu và Hoa Yêu đều thấy kỳ lạ, cảm thấy nàng ta không có ý tốt, đều có chút phòng bị.

Sau khi Bồ Đề nói chuyện với Uyển Châu xong, Uyển Châu suy nghĩ một lúc, rồi nói với Bồ Đề, quyết định rời đi, sẽ trả lời Diệp Thiên, sẽ cùng Diệp Thiên rời đi.

Hoa Yêu nghe quyết định của Uyển Châu, không khỏi ngẩng đầu nhìn Uyển Châu một cái.

Hiển nhiên, Bồ Đề đã thuyết phục Uyển Châu khi Diệp Thiên không có ở đây.

Nếu Diệp Thiên không đồng ý, nhưng Uyển Châu lại đồng ý thì sao?

Hoa Yêu trong lòng thật sự không hiểu.

Hoa Yêu đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Bồ Đề, đối xử không tốt với nàng ta.

Không lâu sau, Diệp Thiên quay về.

Uyển Châu đã kể toàn bộ những chuyện đã xảy ra cho Diệp Thiên, và khuyên hắn rời đi.

Chương 777

Diệp Thiên thực ra không đồng ý, nhưng sợ Uyển Châu đau lòng, cho nên đã đồng ý với Uyển Châu sẽ rời khỏi Thiên Giới.

Nhưng phải giải quyết ổn thỏa chuyện hiện tại.

Uyển Châu gật đầu.

"Đúng vậy, phải giải quyết ổn thỏa chuyện hiện tại rồi mới đi.

Ta đâu có ép nàng, đồ ngốc.

Ta lúc nào đi cũng được.

Thấy nàng mỗi ngày mệt mỏi như vậy, ta thật sự lo lắng." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, đang ngẩn người, đó là lời thật lòng của nàng.

Diệp Thiên cũng nhận ra ánh mắt Uyển Châu đang nhìn mình, hắn quay đầu lại, nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu giật mình hoàn hồn, cúi đầu xuống.

Đương nhiên rồi, Uyển Châu vì có chút ngượng ngùng nên mới cúi đầu.

Diệp Thiên mỉm cười, không nói gì.

Diệp Thiên cảm thấy điều hạnh phúc nhất trên thế giới này không gì hơn thế.

Tuy cả hai không nói gì, nhưng lại thực sự vui vẻ.

Diệp Thiên cảm thấy mãn nguyện rồi.

Hoa Yêu bên cạnh cũng nhìn cảnh Diệp Thiên và Uyển Châu, cảm thấy ghen tị.

Hoa Yêu không khỏi hi vọng mình cũng giống như Uyển Châu,

cũng sẽ có một người như vậy ở bên cạnh bảo vệ, che chở.

Đó sẽ là một điều đặc biệt hạnh phúc.

Ba người cứ thế ngồi trong phòng một lúc, không ai nói gì.

Kiểu yên tĩnh này nhiều người cầu mà không được, nhưng ba người họ lại thường xuyên như vậy.

Cuối cùng, Diệp Thiên lên tiếng trước, "Mọi người về ngủ một lát đi." Tuy không mệt, nhưng mỗi ngày đều phải đả tọa để nâng cao Tu Vi.

Hoa Yêu và Uyển Châu gật đầu, rất ngoan ngoãn rời khỏi phòng Diệp Thiên.

Thực ra Diệp Thiên cố ý sai khiến Uyển Châu và Hoa Yêu đi, hắn muốn làm một chuyện.

Uyển Châu có thể khuyên hắn rời đi, vậy chắc chắn là vì Bồ Đề đã đến tìm Uyển Châu khi hắn không có nhà, nói chuyện gì đó với Uyển Châu.

Nếu không, Uyển Châu sẽ không biết.

Diệp Thiên muốn đi tìm Bồ Đề tính sổ.

Chuyện giữa hai người họ không nên liên lụy đến Uyển Châu.

Uyển Châu thậm chí còn không biết gì.

Diệp Thiên tự hỏi, nếu Uyển Châu hôm nay không đồng ý, hậu quả sẽ thế nào?

Có giống như cách Bồ Đề đối xử với hắn trước đây không?

Diệp Thiên toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Chương 778

Cho nên Diệp Thiên muốn đi tìm Bồ Đề, cho Bồ Đề một lời cảnh cáo, bảo Bồ Đề tránh xa Uyển Châu.

Nếu Bồ Đề không đồng ý, Diệp Thiên sẽ giải quyết bằng vũ lực.

Diệp Thiên tìm thấy Bồ Đề, không vòng vo tam quốc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói với Bồ Đề, bảo nàng ta tránh xa Uyển Châu một chút, đừng làm hại Uyển Châu, nếu không sẽ khiến Bồ Đề phải trả giá đắt.

Bồ Đề biết Diệp Thiên là người có tình có nghĩa, nên đã đồng ý.

Bồ Đề nhìn Diệp Thiên với vẻ hung thần ác sát, nàng ta biết nếu hôm nay không đồng ý, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Cho nên Bồ Đề vì sự an toàn của bản thân, đã đồng ý.

Diệp Thiên thấy Bồ Đề đồng ý, liền rời đi.

Bồ Đề cũng muốn đi làm chuyện mình cần làm.

Chuyện của Quan Thế Âm tính toán vẫn chưa xong.

Nàng ta muốn đi tìm Như, để Như nói một lời công bằng cho mình.

Bồ Đề vừa đi đến cửa phòng Như, nghe thấy trong phòng Như có tiếng động, nàng ta không vội đi vào, đứng ở bên ngoài cửa, đợi người bên trong ra rồi mới vào.

Bồ Đề lờ mờ nghe thấy giọng của Quan Thế Âm, nàng ta lén lút nghe trộm ở cửa, nghe Quan Thế Âm đang vu khống mình.

Bồ Đề tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt muốn đẩy cửa đi vào, nhưng trong đó có Như, nàng ta không dám.

Như nghe những lời của Quan Thế Âm, muốn trừ bỏ Bồ Đề.

Bồ Đề nghe những lời đó của Như, nàng ta thất vọng về Như, Bồ Đề cảm thấy tất cả mọi người đều đã thay đổi.

Bồ Đề lắc đầu, bất lực, chuẩn bị rời đi.

Kết quả bị Quan Thế Âm phát hiện.

Bồ Đề không biết Quan Thế Âm đã phát hiện mình, trong lòng tràn đầy thất vọng, không hề phòng bị.

Quan Thế Âm đã đánh bị thương nàng ta.

Bồ Đề căn bản không ngờ Quan Thế Âm lại phát hiện mình ở bên ngoài cửa.

Khi rời đi nàng ta căn bản không hề phòng bị, làm sao ngờ Quan Thế Âm lại đánh bị thương nàng ta.

Cả người Bồ Đề đều ngơ ngác.

Tâm trạng của Quan Thế Âm lúc này vô cùng tốt.

Bồ Đề đã thất bại dưới tay nàng ta, lúc này nàng ta vô cùng kiêu ngạo, cảm thấy mình có một phong thái vương giả.

Quan Thế Âm thầm nghĩ trong lòng, sau này không cần lo lắng nữa.

Quan Thế Âm vốn muốn giải quyết Bồ Đề ngay bên ngoài cửa phòng Như, nhưng nàng ta lại có chút e dè, vì dù sao cũng là bên ngoài cửa phòng Như.

Nếu Bồ Đề xảy ra sai sót gì, Như có truy cứu tội của nàng ta không?

Quan Thế Âm suy nghĩ, cảm thấy không nên mạo hiểm như vậy, nếu làm hỏng hình tượng của mình trong lòng Như thì thật không

đáng.

Quan Thế Âm đưa Bồ Đề về phòng Như.

Quan Thế Âm đưa Bồ Đề vào phòng Như.

Bồ Đề vô cùng không muốn đi vào, vì nàng ta đã biết chân diện mục của Như.

Chương 779

Nhưng tiếc là Quan Thế Âm cứ nắm chặt không buông tay, nàng ta cũng không thoát được.

Như thấy Quan Thế Âm đưa một người quay lại, sau khi nhìn rõ là Bồ Đề, trong lòng nàng ta đột nhiên thấp thỏm không yên.

"Cuộc đối thoại vừa nãy giữa ta và Quan Thế Âm chẳng phải đều bị Bồ Đề nghe thấy hết rồi sao?" Như thầm nghĩ trong lòng.

Bồ Đề cũng thay đổi thần sắc lêu lổng thường ngày, biểu cảm vô cùng nghiêm túc và lạnh lùng, khiến Như không thể tìm ra bất kỳ manh mối hữu ích nào trên khuôn mặt Bồ Đề.

Có một thoáng im lặng, ba người đều không nói gì, tĩnh lặng.

Quan Thế Âm phá vỡ sự trầm mặc này.

Quan Thế Âm nói với Như, "Bồ Đề đã đứng bên ngoài rất lâu, ta vừa nãy nói chuyện, nàng ta chắc chắn cũng đã nghe thấy.

Nếu cứ để nàng ta ở lại, nhất định sẽ có họa hoạn." Quan Thế Âm nói rõ ràng, mục tiêu của nàng ta đã được xác định.

Quan Thế Âm muốn giết Bồ Đề để diệt khẩu.

Cơ hội này cứ thế mà đến, không lợi dụng thì thật uổng phí.

Nếu lần này bỏ lỡ, sẽ khó mà đẩy Bồ Đề vào chỗ chết được nữa.

Như cũng đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Quan Thế Âm, Quan Thế Âm muốn giết người diệt khẩu.

Về chuyện của Quan Thế Âm, Như cần phải suy nghĩ kỹ, không thể hành động lỗ mãng.

Bồ Đề cứ đứng đó, không nói không rằng, không bày tỏ bất kỳ ý

kiến nào.

Nàng ta biết nói gì cũng vô ích, cho nên dứt khoát không nói nữa, làm một người câm.

Dù sao cũng đã bại dưới tay người khác rồi, mặc cho người ta muốn xẻ thịt thì xẻ thịt thôi.

Như suy nghĩ, cảm thấy giết Bồ Đề không thỏa đáng, liền ngăn Quan Thế Âm lại, nói với Quan Thế Âm, "Hãy giam cầm Bồ Đề đi, đừng để đôi tay của nàng ta dính máu tanh." Quan Thế Âm cũng không phản bác, gật đầu.

Những ngày tháng của Diệp Thiên ngược lại khá an nhàn.

Hắn và Uyển Châu hai người đi dạo trong vườn hoa.

Tình cảnh này, người ta luôn cảm thấy đặc biệt hạnh phúc và thoải mái.

Diệp Thiên cũng cảm thấy như vậy, hi vọng sau này có thể thường xuyên như thế này với Uyển Châu.

Nhưng, lại va phải Thiên Binh Thiên Tướng.

Những Thiên Binh Thiên Tướng này có mục đích.

Thiên Binh Thiên Tướng trực tiếp đến bên cạnh Diệp Thiên, muốn bắt hắn.

Diệp Thiên khó hiểu, liền hỏi nguyên nhân.

Thiên Binh Thiên Tướng nói với Diệp Thiên là hắn đã giết Chử Đề.

Diệp Thiên ghét nhất bị người khác vu oan, cho nên hắn động nộ, thực sự không thể nhịn được nữa, liền tấn công Thiên Binh Thiên Tướng.

Sau khi Diệp Thiên tấn công Thiên Binh Thiên Tướng, hắn bảo Hoa Yêu đưa Uyển Châu đi, hắn muốn một mình đi tìm Như, để hỏi rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Diệp Thiên vô cùng tức giận.

Cả đời hắn ghét nhất bị người khác vu oan, lại còn vu oan giết người.

Lúc giết người, hắn còn không biết, Thiên Binh Thiên Tướng lại biết.

Chương 780

Trong lòng Diệp Thiên đầy lửa giận, nhưng hắn vẫn có lý trí.

Hắn không biết rốt cuộc từ khi nào mình lại trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của nhiều người đến vậy, có nhiều người muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Uyển Châu không chịu để Diệp Thiên đi, sợ hắn gặp nguy hiểm.

Nhưng nàng cũng biết đây là một sự vu khống đối với Diệp Thiên.

Nếu Diệp Thiên không đi đòi lại công bằng từ Như, thì cũng không được, vả lại nàng cũng hiểu tính cách của Diệp Thiên.

Uyển Châu trong lòng vô cùng mâu thuẫn, không biết rốt cuộc có nên ngăn cản Diệp Thiên hay không.

Hoa Yêu cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Uyển Châu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Uyển Châu, biểu thị để Uyển Châu yên tâm.

Uyển Châu cũng không nói gì nữa, không ngăn cản Diệp Thiên.

Hoa Yêu hiểu Diệp Thiên.

Nếu hắn đã quyết định làm, ai nói gì cũng vô ích.

Nhưng nếu là Uyển Châu nói, Diệp Thiên có thể sẽ suy nghĩ.

Nàng nhìn thấy sự lo lắng của Uyển Châu.

Thấy Uyển Châu không kiên quyết ngăn cản Diệp Thiên, vậy thì cứ để hắn đi đi, nàng chỉ cần chăm sóc tốt cho Uyển Châu là được.

Diệp Thiên đến chỗ ở của Như.

Lúc này, chỉ có một mình Như trong phòng.

Quan Thế Âm đã đi từ sớm, Bồ Đề cũng bị giam cầm.

Như đã sớm đoán Diệp Thiên sẽ quay lại tìm mình.

Diệp Thiên cũng không vòng vo với Như, trực tiếp nói ra sự oan uổng của mình, rằng hắn không giết người, muốn Như cho một lời giải thích, rốt cuộc là chuyện gì.

Giọng điệu của Diệp Thiên đặc biệt không tốt.

Như nghe Diệp Thiên nói chuyện với mình bằng ngữ khí đó, tức giận bùng lên.

"Một tiểu bối vô danh tiểu tốt lại dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta?

Ngươi chán sống rồi sao?" Như thầm nghĩ trong lòng, trên mặt cũng hiện lên vẻ phẫn nộ.

Như không còn nói chuyện tử tế với Diệp Thiên nữa.

Giọng điệu của Diệp Thiên thật sự quá khó nghe.

Như dùng ngữ khí đặc biệt không tốt nói chuyện với Diệp Thiên.

Diệp Thiên không ngờ lời nói của Như lại gay gắt đến vậy.

Thế là Diệp Thiên và Như hai người, mỗi người một lời bắt đầu cãi vã.

Cả hai không ai chịu nhường ai.

Tiếng cãi vã của Như và Diệp Thiên càng ngày càng lớn.

Quan Thế Âm không hỏi đầu đuôi câu chuyện, trực tiếp chỉ trích Diệp Thiên, nói Diệp Thiên sai.

Diệp Thiên tuy trong lòng biết Quan Thế Âm và Như là một phe, nhưng lời nói của Quan Thế Âm thật sự quá khó nghe, Diệp Thiên thật sự không thể nghe tiếp được nữa.

Chương 781

Trong cơn tức giận, Diệp Thiên đã ra tay.

Lúc đó, các vị thần tiên cũng hiện thân tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn những thần tiên đó xong, không hề căng thẳng, chỉ giác thấy từng kẻ một đều là lũ tiểu nhân hèn mọn.

Diệp Thiên cứ thế không vội không vàng mà tấn công hoặc phòng ngự.

Hắn không hề tỏ ra đặc biệt khó khăn.

Ngược lại, những người đó mới chỉ ngang tài ngang sức với Diệp Thiên.

Diệp Thiên trong lòng cảm thấy đánh nhau đặc biệt khó chịu.

Như thấy những người này đều không thể đánh bại Diệp Thiên, nàng ta cũng tham gia vào đội ngũ tấn công Diệp Thiên.

Như không tin, thêm cả mình nữa, mà lại không đánh bại được Diệp Thiên, vậy thì đã uổng phí bao nhiêu thời gian làm Như rồi.

Diệp Thiên nhìn Như cũng tham gia vào trận chiến, lúc này, Diệp Thiên đương nhiên biết người thức thời là trang tuấn kiệt, cho nên hắn đã bỏ trốn.

Trước khi đi, Diệp Thiên đã đánh bị thương Như cũng không lỗ.

Như đặc biệt tức giận, phái người đi tìm Diệp Thiên.

Như cảm thấy lần này thật sự mất hết thể diện, không ngờ mình lại bị Diệp Thiên đánh bị thương, thật sự quá không thể tin nổi.

Như cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Diệp Thiên đã canh chuẩn thời cơ, và đã sớm chuẩn bị kế hoạch bỏ trốn.

Cho nên, thừa lúc Như không chú ý, hắn đã phát động tấn công, đánh Như một trận bất ngờ, Như không hề lường trước, Diệp Thiên mới đắc thủ.

Uyển Châu cứ đợi mãi, không thấy Diệp Thiên quay về, nàng đứng ngồi không yên, sợ Diệp Thiên gặp chuyện.

Hoa Yêu cũng thấy vẻ lo lắng của Uyển Châu, nàng an ủi Uyển Châu, bảo nàng hãy thả lỏng tâm trạng, đừng quá căng thẳng.

Như bị Diệp Thiên đánh bị thương, các vị thần tiên đều đặc biệt kinh ngạc, ai nấy đều thắc mắc Diệp Thiên từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy.

Từng người một đều đi hỏi Như chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Như cũng bị Diệp Thiên đánh bị thương, nên không tiện hỏi.

Như cũng biết hôm nay mình đã mất mặt, sau này, trước mặt các vị thần tiên cũng mất thể diện.

Tâm trạng nàng ta đặc biệt phiền não, liền bảo những thần tiên đó lui xuống.

Những thần tiên đó cũng nhìn ra Như lúc này tâm trạng không tốt, đều lui xuống.

Sau khi Diệp Thiên bỏ trốn, hắn trực tiếp đi tìm Uyển Châu.

Sau khi tìm thấy Uyển Châu, hắn muốn đưa nàng đi.

Uyển Châu và Hoa Yêu đều biết tình huống không ổn, nhưng cả Uyển Châu và Hoa Yêu đều không biết rõ.

Hoa Yêu đặc biệt hỏi Diệp Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nghiêm trọng đến mức nào.

Nhưng thấy Diệp Thiên cố ý giấu giếm, Hoa Yêu cũng đặc biệt hiểu chuyện mà không hỏi nữa.

Diệp Thiên dặn dò Hoa Yêu, bảo nàng hãy ẩn mình một thời gian.

Gần đây, đừng lộ diện nữa.

Hoa Yêu ngoan ngoãn gật đầu, Diệp Thiên tin tưởng nàng.

Chương 782

Thế là, Diệp Thiên đưa Uyển Châu đi.

Trên đường Diệp Thiên đưa Uyển Châu đi, Uyển Châu hỏi Diệp Thiên chi tiết sự việc.

Diệp Thiên cảm thấy, tất cả những chuyện phiền lòng đều do mình gánh vác thì tốt hơn.

Uyển Châu cứ vui vẻ mỗi ngày là được rồi.

Cho nên Diệp Thiên đã chọn cách giấu giếm.

Diệp Thiên không phải không tín nhiệm Uyển Châu, mà là không muốn Uyển Châu lo lắng về tình cảnh của hắn.

Dù sao lần này hắn thật sự đã trở mặt với Như.

Cho nên, tình cảnh của hắn rất nguy hiểm, Diệp Thiên không muốn Uyển Châu phải lo lắng những chuyện không đâu này.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên nói chuyện mơ hồ không rõ ràng, rồi lại chuyển chủ đề, Uyển Châu biết Diệp Thiên cố ý đánh trống lảng, không muốn cho nàng biết.

Uyển Châu cũng không hỏi nhiều nữa.

Bởi vì trong lòng Uyển Châu, nếu Diệp Thiên muốn nói thì sẽ nói, nếu không, có hỏi cũng không ra.

Cho nên Uyển Châu không hỏi nữa, cứ im lặng ở bên cạnh Diệp Thiên là được.

Diệp Thiên và Uyển Châu đã tìm được một nơi để dừng chân.

Diệp Thiên sau nhiều ngày Tu Luyện và được Uyển Châu chăm sóc, thương thế tốt hơn.

Lần trước khi giao đấu với Như cũng bị một số vết thương, nhưng không nghiêm trọng, cũng đã phục hồi gần như hoàn toàn.

Như sai Quan Thế Âm đi tìm tung tích của Uyển Châu.

Quan Thế Âm tìm rất lâu cũng không tìm thấy.

Cuối cùng, Quan Thế Âm thông qua một bảo vật tìm người bí mật, mới tìm ra vị trí của Diệp Thiên.

Quan Thế Âm cảm thấy Diệp Thiên thật sự đã phí biết bao công sức, tìm một nơi hẻo lánh như vậy.

Quan Thế Âm bây giờ đặc biệt hiểu Diệp Thiên.

Uyển Châu là điểm yếu của Diệp Thiên.

Chỉ cần Uyển Châu ở trong tay mình, nàng ta không sợ Diệp Thiên không mắc bẫy.

Cho nên nàng ta đã khống chế Uyển Châu, dùng Uyển Châu để uy hiếp Diệp Thiên.

Diệp Thiên chỉ có thể giả vờ phục tùng.

Diệp Thiên sớm đã lường trước Quan Thế Âm và Như kia sẽ không dễ dàng bỏ qua, chịu thua.

Ngay cả khi tránh được, cũng khó tránh việc bị Quan Thế Âm dùng pháp lực truy lùng.

Diệp Thiên biết Quan Thế Âm nhất định sẽ ra tay với Uyển Châu.

Nếu thiết lập pháp thuật lên người Uyển Châu, Uyển Châu chắc chắn sẽ nghi ngờ, chi bằng không nói cho Uyển Châu biết, để nàng không hay gì cả, như vậy mới chân thật.

Dù sao, Diệp Thiên có lòng tin bảo vệ Uyển Châu được chu toàn.

Uyển Châu luôn cảm thấy Diệp Thiên có chuyện giấu mình,

nhưng mỗi khi hỏi, Diệp Thiên lại chẳng chịu nói thật, toàn nói đùa.

Dần dà, Uyển Châu cũng biết Diệp Thiên rất lợi hại, mọi chuyện đều có thể giải quyết, nên không bận tâm nữa, cứ vui vẻ là được.

Chương 783

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệp Thiên vừa đoán Quan Thế Âm sẽ ra tay với Uyển Châu thì Quan Thế Âm thật sự đã ra tay.

Mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên.

Chỉ cần Diệp Thiên không lộ sơ hở, Uyển Châu căn bản không hay biết gì, Quan Thế Âm cũng không tài nào phát hiện được.

Uyển Châu bị Quan Thế Âm khống chế, cả người đặc biệt sợ hãi, ở trong trạng thái mơ hồ, rồi sau đó sợ hãi ngay cả khi có Diệp Thiên ở đó, cũng sợ Quan Thế Âm.

Uyển Châu cũng biết Quan Thế Âm đã thay đổi từ lâu, không còn là người như trước nữa.

Quan Thế Âm ngu ngốc không hề hay biết, cứ nghĩ Diệp Thiên thật sự sợ hãi.

Diệp Thiên diễn xuất rất đạt.

Quan Thế Âm yêu cầu Diệp Thiên quỳ xuống, Diệp Thiên cảm thấy nực cười.

Uyển Châu nghe tin này, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi Quan Thế Âm đã biến thành ra sao.

Điều kiện này thực sự quá khắc nghiệt.

Uyển Châu thực sự không muốn Diệp Thiên phải làm như vậy.

Đời người chỉ quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ, còn lại thì không.

Uyển Châu cảm thấy phải bảo vệ Diệp Thiên, không thể để Diệp Thiên phải làm như vậy.

Uyển Châu khổ sở van xin Quan Thế Âm, xin Quan Thế Âm tha

cho Diệp Thiên một mạng, đại nhân không chấp tiểu nhân.

Tuy nhiên, Quan Thế Âm thấy Uyển Châu là một nữ tử si tình như vậy, bỗng nhiên thất thần một lúc.

Diệp Thiên nhìn thấy một sơ hở, đúng lúc Quan Thế Âm không chú ý đến hắn.

Hắn chớp cơ hội đoạt lại Uyển Châu.

Tốc độ của Diệp Thiên cực kỳ nhanh, đến mức Uyển Châu cũng giật mình.

Sau một lúc lâu, Quan Thế Âm mới phản ứng lại rằng Uyển Châu đã chạy thoát.

Quan Thế Âm tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn Diệp Thiên ánh mắt càng thêm nặng nề mấy phần.

Quan Thế Âm đặc biệt hận Diệp Thiên, cảm thấy Diệp Thiên đặc biệt đáng chết, đặc biệt đáng ghét.

Nhưng đây chỉ có thể là những lời trong lòng Quan Thế Âm, không dám nói thẳng trước mặt Diệp Thiên.

Dù sao, thực lực của nàng và Diệp Thiên chênh lệch quá lớn, không đánh lại Diệp Thiên.

Quan Thế Âm muốn giữ thể diện, không muốn thất bại dưới tay Diệp Thiên.

Vì vậy, Quan Thế Âm thông minh tuyệt đỉnh đã chọn ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách để bỏ trốn.

Không đánh lại thì trốn đi, nhưng vận khí của nàng rất không tốt, lại nửa đường đụng phải Bồ Đề đang đi tới.

Đúng lúc đó, một trước một sau, Diệp Thiên đuổi theo, và Bồ Đề hợp sức tấn công Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm sợ hãi biết mình khó thoát, đành tự nhận xui xẻo, ai bảo ra ngoài không xem hoàng lịch.

Lúc này, Uyển Châu cũng đuổi tới.

Uyển Châu trực tiếp hỏi Quan Thế Âm vì sao lại gây rối, vì sao lại nhắm vào Diệp Thiên, vì sao thường xuyên đối đầu với bọn họ.

Giữa họ rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì.

Chương 784

Quan Thế Âm không ngờ Uyển Châu cũng sẽ đuổi theo, còn hỏi một loạt nhiều vấn đề như vậy, nhất thời có chút mơ hồ.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, nàng chết sống không chịu thừa nhận, đổ hết trách nhiệm cho người khác, phủi sạch mọi chuyện.

Quan Thế Âm cứ mãi chối quanh, không chịu nói thật, nói đông nói tây, dù sao cũng quanh co chối từ, không thừa nhận những chuyện xấu mình đã làm.

Quan Thế Âm thật sự mặt dày quá.

Diệp Thiên cũng nghe mà lùng bùng lỗ tai, nhưng không bị Quan Thế Âm làm cho choáng váng.

Biết Quan Thế Âm không chịu thừa nhận, không chịu nhận lỗi, Diệp Thiên cảm thấy Quan Thế Âm thật đáng ghét, không chịu bỏ trốn.

Tư duy của Uyển Châu lúc này rất rõ ràng, biết Quan Thế Âm đang cố tình quấy rối, tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhất định còn có âm mưu khác, nhưng cụ thể muốn làm gì thì Uyển Châu cũng không đoán ra được.

Uyển Châu cảm thấy đặc biệt cạn lời với Quan Thế Âm, cảm thấy hành vi vô lại của Quan Thế Âm lại một lần nữa phá vỡ giới hạn của mình, cảm thấy Quan Thế Âm thật sự quá không thản nhiên.

Rõ ràng biết tất cả mọi người đều biết chân tướng, nhưng vẫn chết không chịu thừa nhận.

Quan Thế Âm thật sự đã trở thành kẻ vô lại rồi.

Uyển Châu thầm nghĩ như vậy trong lòng, cũng không còn tôn

trọng Quan Thế Âm nữa.

Uyển Châu cảm thấy, hạng người như vậy, thật sự không đáng để mình kính trọng.

Dần dần, Diệp Thiên cũng cảm thấy không ổn, cảm thấy Quan Thế Âm đang kéo dài thời gian.

Vì Quan Thế Âm không nói thật, không chịu thừa nhận, mà cứ thao thao bất tuyệt.

Mặc dù lời nàng nói đều không ăn nhập gì, nhưng lại chặn đường tiến lên của Diệp Thiên.

Quan Thế Âm cũng biết Diệp Thiên và Uyển Châu đang nghĩ gì, nhưng không sợ hãi.

Vì cứu binh của nàng sắp đến rồi, chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Quan Thế Âm giỏi nhất là làm chuyện này.

Cuối cùng, sau khi kéo dài một lúc, các thần tiên từ Thiên Giới đã đến.

Số lượng người của họ quả thật không ít.

Diệp Thiên lúc này mới hiểu ra mục đích của Quan Thế Âm.

Thì ra Quan Thế Âm vẫn luôn dây dưa với hắn là để kéo dài thời gian, chờ các thần tiên từ Thiên Giới đến.

Diệp Thiên cảm thấy Quan Thế Âm thật sự quá ti tiện, làm ra chuyện như vậy.

Diệp Thiên hiện tại không thể hành động lỗ mãng, vì Uyển Châu đang ở bên cạnh hắn.

Nếu sơ suất, Uyển Châu sẽ gặp nguy hiểm.

Uyển Châu đang suy nghĩ đối sách, nhưng Diệp Thiên cảm thấy không ổn.

Cuối cùng, Diệp Thiên cảm thấy chạy trốn là một phương pháp khả thi.

Hắn dùng huyễn thuật, khiến những thần tiên Thiên Giới nhất thời không thể nhìn thấy mình.

Diệp Thiên dẫn theo Uyển Châu và Bồ Đề rời khỏi nơi này.

Họ chạy rất lâu, cho đến khi những thần tiên Thiên Giới hoàn toàn không thể tìm thấy, mới dừng lại.

Trên đường đi, Bồ Đề kể cho Diệp Thiên và Uyển Châu nghe những chuyện đã xảy ra, cũng như việc bị Quan Thế Âm hãm hại, bị Như giam cầm.

Chương 785

Diệp Thiên nghe những lời này, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cảm thấy Quan Thế Âm và Như thực sự quá đáng ghét.

Diệp Thiên không thể chịu đựng được, hạ quyết tâm sẽ đối đầu đến cùng với Như và Quan Thế Âm.

Diệp Thiên quay sang nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu biết Diệp Thiên muốn nói gì, nên không để Diệp Thiên mở lời.

Uyển Châu trực tiếp nói với Diệp Thiên rằng nàng ủng hộ, nguyện ý làm hậu thuẫn vững chắc cho Diệp Thiên.

Bồ Đề gật đầu, nhìn Diệp Thiên, cảm thấy Diệp Thiên là một hảo hán.

Diệp Thiên nói với Bồ Đề rằng Uyển Châu không biết pháp thuật, không có gì để phòng thân, tình cảnh của Uyển Châu rất nguy hiểm.

Bồ Đề nghe xong, dạy cho Uyển Châu một pháp thuật đơn giản, giúp Uyển Châu học cách che giấu khí tức của mình.

Uyển Châu cũng chuyên tâm học hỏi.

Diệp Thiên đứng bên cạnh nhìn, cũng học theo.

Uyển Châu không ngừng luyện tập, vì không muốn làm Diệp Thiên vướng bận.

Diệp Thiên đứng bên cạnh giám sát, chỗ nào Uyển Châu sai, Diệp Thiên chỉ ra lỗi sai và giúp sửa chữa.

Uyển Châu cũng chuyên tâm học pháp thuật, đối với những lỗi sai Diệp Thiên chỉ ra, nàng cũng không hề sốt ruột, vì nàng là một người

khiêm tốn ham học hỏi, đương nhiên không muốn mình cái gì cũng không biết.

Diệp Thiên chỉ ra chỗ nào sai, Uyển Châu đặc biệt nghiêm túc đối mặt với chỗ mình làm sai, cứ luyện cho đến khi không còn mắc lỗi nữa mới chịu dừng, rồi mới luyện bước tiếp theo.

Diệp Thiên nhìn mồ hôi trên mặt Uyển Châu, đặc biệt đau lòng, nhưng Diệp Thiên không có cách nào khác.

Mỗi người mới bắt đầu học pháp lực đều phải chịu đựng những khổ sở này, Diệp Thiên không thể làm thay.

Việc duy nhất Diệp Thiên có thể làm bây giờ là yêu cầu Uyển Châu thực hiện mọi bước thật chuẩn mực, như vậy pháp lực mới có thể được vận dụng tốt.

Vì vậy, Diệp Thiên yêu cầu rất nghiêm khắc.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên nghiêm khắc như vậy, không buồn mà còn vui, vì Diệp Thiên sẽ không vì ý khí mà hành sự.

Dưới sự huấn luyện nghiêm khắc của Diệp Thiên, Uyển Châu cuối cùng cũng luyện thành chiêu thức ẩn giấu khí tức.

Mấy ngày sau, Bồ Đề thấy Diệp Thiên vẫn luôn chăm chú nhìn Uyển Châu, nên Bồ Đề không đi đâu cả.

Bồ Đề thỉnh thoảng cũng đến xem tình hình huấn luyện của Uyển Châu, xem Diệp Thiên có lén giúp đỡ Uyển Châu lúc không chú ý không.

Bồ Đề phát hiện Diệp Thiên không hề giúp đỡ Uyển Châu, mà còn rất nghiêm khắc với Uyển Châu.

Bồ Đề cảm thấy tiểu tử Diệp Thiên này thật sự ngàn năm khó gặp, Bồ Đề cảm thấy Diệp Thiên là một nhân tài có thể tạo nên sự

nghiệp lớn.

Sau một thời gian quan sát, Bồ Đề cảm thấy Diệp Thiên có thiên phú siêu phàm.

Bồ Đề nghĩ, pháp thuật của mình cũng có thể dạy cho Diệp Thiên.

Dù sao bây giờ mối quan hệ giữa họ rất tốt, cũng không còn phân biệt của ngươi của ta nữa.

Bồ Đề thầm nghĩ như vậy trong lòng, quyết định sẽ dạy tất cả pháp thuật mình biết cho Diệp Thiên.

Bồ Đề biết rất nhiều pháp thuật, nên đã dạy cho Diệp Thiên không ít.

Diệp Thiên khiêm tốn đi theo Bồ Đề học hỏi, Uyển Châu vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Thiên, nhìn Bồ Đề dạy những pháp thuật đó cho Diệp Thiên.

Chương 786

Uyển Châu đã học được pháp thuật ẩn giấu khí tức kia rồi.

Uyển Châu cảm thấy, học pháp thuật không hề dễ dàng, nhưng là một chuyện vui.

Vì vậy, ở bên cạnh Diệp Thiên, nàng cũng cùng Diệp Thiên học một số pháp thuật.

Uyển Châu cần phải luyện tập thật tốt, không thể lúc nào cũng trốn sau lưng Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy cuộc sống của mình khá an nhàn, tạm thời không có ai quấy rầy, vẫn luôn đề thăng tu vi.

Diệp Thiên không biết Thiên Giới đã loạn thành một mớ bòng bong.

Hắn chỉ đại khái biết, cũng sẽ không quản.

Thiên Giới một mảnh hỗn loạn.

Như phát hiện Bồ Đề đã trốn thoát khỏi nơi giam cầm, liền nổi trận lôi đình, cảm thấy Bồ Đề thật sự quá đáng ghét, quá không biết phân nặng nhẹ, nên Như muốn tận diệt.

Như phái người đi tìm Bồ Đề, và có thể giết Bồ Đề.

Các thần tiên không hứng thú với việc tìm Bồ Đề, mà lại hứng thú với việc tìm Diệp Thiên.

Ai cũng cảm thấy bản lĩnh của Diệp Thiên không hề nhỏ.

Vì vậy, các thần tiên lần lượt thỉnh mệnh với Như Lai muốn đi tìm Diệp Thiên.

Các thần tiên đều cho rằng Diệp Thiên đang ở hạ giới, nên hạ giới

bị các thần tiên làm cho loạn tùng phèo.

Diệp Thiên cũng lờ mờ nghe thấy một chút phong thanh, cảm thấy lúc này mọi người lơ là, Diệp Thiên liền ra ngoài thăm dò tin tức.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Diệp Thiên, lần này ra ngoài, Diệp Thiên thật sự đã thăm dò được không ít tin tức.

Diệp Thiên biết đại loạn chắc chắn sẽ thăm dò được rất nhiều tin tức, nên Diệp Thiên chuyên môn tìm cơ hội.

Diệp Thiên đã thăm dò được một số tin tức, nhưng chỉ coi như chuyện phiếm, không để tâm, vì hắn đã quyết định sẽ chống lại những người ở Thiên Giới đến cùng, nên không quan tâm tình hình Thiên Giới ra sao.

Diệp Thiên thăm dò tin tức xong trở về, vừa về đến phòng, Uyển Châu liền gõ cửa bước vào.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt lo lắng của Uyển Châu, biết rằng mình ra ngoài lâu như vậy, Uyển Châu lại lo lắng.

Diệp Thiên kéo Uyển Châu ngồi xuống, nói với Uyển Châu: "Đừng lo cho ta, ta có khả năng không để mình chịu thiệt thòi, nàng biết không?

Đừng vì ta mà lo lắng quá nhiều, không sao đâu." Uyển Châu biết những lời này của Diệp Thiên đều là để an ủi mình, nhưng Diệp Thiên có một câu nói không sai, hắn có khả năng bảo vệ mình thật tốt.

Uyển Châu cũng phải chăm chỉ luyện tập pháp thuật.

Lúc này, Bồ Đề cũng bước vào.

Tay Uyển Châu đang bị Diệp Thiên nắm, Uyển Châu thấy Bồ Đề vào, muốn rút tay về, nhưng Diệp Thiên lại nắm chặt hơn, khiến Uyển Châu đỏ mặt.

Bồ Đề vào cũng nhìn thấy, nhưng cũng không nói gì.

Bồ Đề hỏi Diệp Thiên về tình hình đã thăm dò được.

Diệp Thiên cũng kể tình hình đã thăm dò được cho Bồ Đề nghe.

Bồ Đề nghe xong liền trầm mặc, nhưng cũng không nói gì.

Diệp Thiên cũng phát hiện Bồ Đề trầm mặc, nhưng cũng không nói gì.

Diệp Thiên không có việc gì làm, rảnh rỗi, liền nghĩ đến chuyện Uyển Châu bị Quan Thế Âm bắt đi.

Chương 787

Diệp Thiên hỏi Uyển Châu về tình hình cụ thể.

Uyển Châu cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Thiên hỏi chuyện này làm gì, nhưng Uyển Châu biết Diệp Thiên làm chuyện gì cũng là vì tốt cho mình, vì vậy, Uyển Châu cũng không che giấu, kể hết cho Diệp Thiên nghe.

Diệp Thiên lắng nghe rất tỉ mỉ, không bỏ qua bất kỳ chi tiết đáng ngờ nào, nghi ngờ tất cả những chỗ có thể nghi ngờ.

Uyển Châu cũng cố gắng kể rõ ràng nhất có thể.

Diệp Thiên vẫn luôn im lặng lắng nghe Uyển Châu kể lại tình hình lúc đó, không xen vào một lời nào.

Sau khi Uyển Châu kể xong, Diệp Thiên dựa vào những điểm đáng ngờ trong vụ bắt cóc của Uyển Châu, phỏng đoán về kẻ thần bí Quan Thế Âm.

Bồ Đề nghe mà lùng bùng lỗ tai.

Diệp Thiên biết Bồ Đề không hiểu mình và Uyển Châu đang thảo luận điều gì.

Diệp Thiên cảm thấy, mình nên nói cho Bồ Đề một số tình hình.

Một người nữa là thêm một phần sức mạnh, để Bồ Đề cũng phân tích.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu cũng biết suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên.

Diệp Thiên đang xin ý kiến của nàng.

Uyển Châu cũng không phải người ngang bướng vô lý, vì vậy, nàng gật đầu, quyết định để Diệp Thiên kể những chuyện đã xảy ra trước đó cho Bồ Đề nghe.

Diệp Thiên kể những chuyện đã xảy ra trước đó cho Bồ Đề nghe.

Bồ Đề nghe mà nửa ngày không khép miệng lại được, cảm thấy chuyện này thực sự quá khó tin.

Diệp Thiên đã nói ra sự nghi ngờ tận đáy lòng.

Bồ Đề nghe xong đầu đuôi câu chuyện, phân tích, cảm thấy Diệp Thiên đoán đúng.

Diệp Thiên cảm thấy cần có một chuyện để kiểm chứng phỏng đoán của mình.

Diệp Thiên đã có chủ ý trong lòng, liền nói chủ ý này cho Uyển Châu và Bồ Đề.

Diệp Thiên cố ý làm mồi nhử, cố ý để Thiên Binh Thiên Tướng phát hiện, sau đó Thiên Binh Thiên Tướng truy bắt Diệp Thiên.

Tin tức của Quan Thế Âm khá linh thông, không lâu sau, Quan Thế Âm xuất hiện.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy nàng.

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng trong lòng, "A, quả nhiên." Nhưng Diệp Thiên không vội vạch trần Quan Thế Âm, cần phải kiểm chứng.

Diệp Thiên cố ý nói ra mục đích của Quan Thế Âm, thấy vẻ mặt Quan Thế Âm không bình thường, Diệp Thiên đoán quả nhiên không sai.

Quan Thế Âm không ngờ Diệp Thiên lại có chiêu này, vẫn luôn nghĩ Diệp Thiên sẽ không biết.

Rõ ràng, nàng đã đánh giá thấp thực lực của Diệp Thiên.

Sắc mặt Quan Thế Âm đại biến.

Diệp Thiên thấy sắc mặt Quan Thế Âm có sự thay đổi, biết mình đã đoán trúng.

Diệp Thiên một chút cũng không vui vì đã đoán trúng Quan Thế Âm, cảm thấy đó không phải là một chuyện đáng mừng.

Chương 788

Diệp Thiên thấy Quan Thế Âm thất thần, không khỏi trong lòng lại coi thường Quan Thế Âm, cảm thấy Quan Thế Âm là một ngụy quân tử, những chuyện nàng làm căn bản không thể nói là quang minh lỗi lạc.

Những Thiên Binh Thiên Tướng kia cũng nhìn thấy sắc mặt Quan Thế Âm đột nhiên trở nên vô cùng hoảng sợ.

Ai cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, vì sao Diệp Thiên nói một câu như vậy mà Quan Thế Âm lại biến thành ra nông nỗi này.

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ trong lòng những người không giỏi quan sát.

Những người thông minh, giỏi quan sát thì trong lòng đại khái đã biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ ngại Quan Thế Âm ở đó, nên không tiện bàn tán.

Quan Thế Âm cũng biết mình vừa thất thố, nhưng chuyện đã xảy ra, không thể vãn hồi.

Lúc này, trong lòng Quan Thế Âm nảy sinh một ý nghĩ độc ác.

Không sai, Quan Âm giết Thiên Binh Thiên Tướng diệt khẩu.

Quan Thế Âm không muốn người khác bàn tán về mình, những Thiên Binh Thiên Tướng này lại biết bí mật, Quan Thế Âm cảm thấy không thể giữ những người này.

Quan Thế Âm thậm chí còn không chớp mắt, trực tiếp giết chết những Thiên Binh Thiên Tướng kia.

Diệp Thiên nhìn thấy cũng không nói gì, vì Quan Thế Âm từ trước đến nay đều như vậy.

Hắn dường như đã quen với việc Quan Thế Âm tâm ngoan thủ lạt, coi thường mạng người.

Sau khi Quan Thế Âm giết những Thiên Binh Thiên Tướng kia, muốn ra tay giết Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Quan Thế Âm đã giết những Thiên Binh Thiên Tướng kia, biết Quan Thế Âm sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ ra tay với mình.

Diệp Thiên đã lường trước điều này, nên đã sớm bắt đầu phòng bị Quan Thế Âm ra tay với mình.

Vừa ra chiêu đầu tiên, Quan Thế Âm không đánh trúng Diệp Thiên.

Quan Thế Âm tức giận, tiếp tục giao đấu.

Khi giao đấu, Diệp Thiên chỉ bắt đầu thủ thế, ngang tài ngang sức.

Hai người một chiêu một thức, ai cũng không bị thương, đều đánh trượt.

Nhưng, trong hiệp đấu thứ hai, thực lực Quan Âm đột nhiên tăng mạnh.

Diệp Thiên cũng không thể chống đỡ, rơi vào thế hạ phong.

Diệp Thiên trong lòng kỳ lạ, pháp lực của Quan Thế Âm sao lại đột nhiên tăng cường nhiều như vậy, thực sự khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Quan Thế Âm nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên, cười khẽ.

Quan Thế Âm nói với Diệp Thiên rằng nàng muốn thay thế Như, nên đã luyện tà công, pháp lực của nàng mới tăng cường nhiều như vậy.

Quan Thế Âm nghĩ rằng Diệp Thiên hôm nay sẽ chết, nên mới nói nhiều như vậy với Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy Quan Thế Âm sống quá lâu rồi, ngay cả vị trí của Như cũng dám chiếm đoạt.

Diệp Thiên dùng pháp bảo ghi lại lời nói của Quan Thế Âm vừa rồi, cảm thấy đó sẽ là một bằng chứng tốt.

Rõ ràng, một động tác nhỏ của Diệp Thiên Quan Thế Âm không hề hay biết, nếu không, nàng cũng sẽ không nói ra sự thật luyện tà công cho Diệp Thiên.

Rốt cuộc, Quan Thế Âm đã đánh giá thấp Diệp Thiên, nghĩ rằng Diệp Thiên không lợi hại.

Diệp Thiên cũng không sao cả, không bận tâm.

Đối với hình tượng của mình trong lòng Quan Thế Âm, đã sớm không còn quan trọng nữa rồi.

Chương 789

Dù sao thì cũng đã xé toang mặt nạ.

Bây giờ việc cần làm là cố ý gây ra động tĩnh lớn, dẫn Như đến đây, sẽ có một màn kịch hay được diễn ra.

Diệp Thiên lúc này cũng không bận tâm gì nữa, chỉ nghĩ làm sao để gây ra động tĩnh lớn, dẫn Như đến đây.

Đây là việc Diệp Thiên quan tâm nhất lúc này.

Thực ra Diệp Thiên là một người tốt, nhưng nếu có người cố ý hãm hại hắn hoặc người thân của hắn, hắn không ngại làm một lần kẻ xấu, thậm chí có thể thừa nhận là không hiền lành gì.

Uyển Châu ở bên cạnh cũng nghe thấy lời nói của Quan Thế Âm.

Nàng cảm thấy Quan Thế Âm không chỉ cuồng vọng tự phụ, mà khi nghe Quan Thế Âm nói muốn thay thế Như, Uyển Châu đột nhiên rùng mình, cảm thấy Quan Thế Âm thật sự quá đáng sợ.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên tấn công không kiêng nể gì, tiếng ồn và động tĩnh ngày càng lớn.

Nàng ngây ngốc tự hỏi trong lòng Diệp Thiên đang làm gì, chẳng lẽ không sợ lại dẫn dụ thêm người khác đến sao!

Uyển Châu trong lòng không hiểu, nhưng Bồ Đề trong lòng lại hiểu rõ tiểu tử Diệp Thiên muốn làm gì.

Bồ Đề cảm thấy Diệp Thiên rất thông minh, thép tốt nên dùng đúng chỗ.

Chờ sau khi tình hình này lắng xuống, sẽ dạy Diệp Thiên pháp thuật thật tốt.

Bồ Đề trong lòng cũng hiểu Uyển Châu đang lo lắng những điều này, đang băn khoăn có nên nói cho Uyển Châu mục đích của Diệp Thiên không.

Cuối cùng Bồ Đề quyết định, nói cho Uyển Châu đi, vì thấy Diệp Thiên cơ bản không có chuyện gì giấu Uyển Châu.

Bồ Đề đến bên cạnh Uyển Châu, nói cho Uyển Châu mục đích việc Diệp Thiên làm.

Sau khi Uyển Châu nghe xong, không còn lo lắng nữa.

Diệp Thiên thật sự có động lực để bảo vệ mình thật tốt, Uyển Châu thầm nghĩ trong lòng.

Diệp Thiên làm như vậy quả nhiên có hiệu quả, không ngoài dự đoán, động tĩnh gây ra quá lớn, Như đã bị dẫn đến.

Diệp Thiên biết Như nhất định sẽ đến nên mới gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Trong lòng Như đang thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì, sao lại có động tĩnh lớn như vậy, rốt cuộc là kẻ nào đang gây rối.

Như đặc biệt phiền lòng, quyết định phải đi xem một chút, tiện thể trừng trị kẻ gây rối.

Như đến.

Quan Thế Âm thấy Như đã đến, lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Như sao lại đến đây?

Trong lòng Quan Thế Âm cảm thấy có chút chột dạ, cũng cảm thấy chuyện không ổn.

Quan Thế Âm cảm thấy có một cảm giác bị lừa dối, đặc biệt tức giận, cảm thấy Diệp Thiên làm việc thật sự quá không đúng đắn.

Nhưng bản thân nàng làm việc thì bao giờ đúng đắn, nhưng từ trước đến nay nàng không bao giờ tìm nguyên nhân từ chính mình.

Quan Thế Âm càng ngày càng tức giận, tức tối ra tay nặng với Diệp Thiên, muốn giết Diệp Thiên, để mọi chuyện kết thúc.

Lời nói vừa rồi cũng không lo Diệp Thiên sẽ tiết lộ, đến mức truyền đến tai Như.

Quan Thế Âm sợ hãi.

Nhưng, Diệp Thiên thông minh như vậy, thực lực mạnh như vậy, lại chịu để Quan Thế Âm muốn làm gì thì làm sao!

Chương 790

Diệp Thiên tránh được một chiêu của Quan Thế Âm, sau đó tìm một nơi an toàn.

Hắn lấy ra pháp bảo kia, phát ra đoạn ghi âm vừa rồi.

Biểu cảm của Diệp Thiên lúc này đặc biệt đắc ý.

Quan Thế Âm và những người có mặt đều nghe thấy đoạn ghi âm.

Quan Âm vu khống Diệp Thiên, nói đoạn ghi âm đó là giả mạo, bảo Như đừng tin.

Nhưng Quan Thế Âm lại đang tìm cơ hội để đánh lén Như.

Như không ngờ Quan Thế Âm sẽ đánh lén, nàng thất vọng về Quan Thế Âm, và muốn bắt giữ.

Diệp Thiên muốn giết Quan Âm, nhưng Như tức giận, Bồ Đề vội vàng chạy đến can ngăn.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt thất vọng của Như, biết Như sẽ không dung túng Quan Thế Âm nữa.

Những ngày tháng sau này của Quan Thế Âm có lẽ sẽ không tốt đẹp.

Nhưng đó không phải là việc Diệp Thiên nên quan tâm.

Diệp Thiên cảm thấy Quan Thế Âm đang tự làm tự chịu.

Như nhìn thấy mình đã nuôi dưỡng một con sói trắng, liền nổi giận ra tay, muốn giết Quan Thế Âm.

Nhưng Diệp Thiên không làm gì cả, mà Như lại tức giận như vậy, Diệp Thiên thật sự không hiểu Như rốt cuộc là chuyện gì.

Như không phải là một người tâm ngoan thủ lạt.

Để tận mắt nhìn thấy Quan Thế Âm bị Diệp Thiên giết chết, nàng không làm được.

Dù sao Quan Thế Âm đã ở bên cạnh nàng lâu như vậy, Như có chút không nỡ, ngay cả khi Quan Thế Âm đã phạm lỗi lớn, Như cũng không nỡ giết.

Bồ Đề thấy Như nổi giận, đặc biệt tức giận, biết hôm nay Diệp Thiên không thể giết Quan Thế Âm được, Như muốn bao che.

Bồ Đề vội vàng chạy đến ngăn cản Diệp Thiên, kẻo thật sự chọc giận Như, những ngày tháng sau này thật sự sẽ không tốt đẹp.

Lúc này, đầu óc Như khá tỉnh táo.

Uyển Châu đứng một bên, cả người nhìn ngây người ra, căn bản không nghĩ đến nếu Diệp Thiên giết Quan Thế Âm, mọi chuyện sẽ nghiêm trọng đến mức nào, không đi ngăn cản Diệp Thiên.

Bồ Đề cảm thấy Diệp Thiên rất tốt, nhưng có lúc quá bốc đồng.

Mặc dù mỗi lần đều không xảy ra chuyện lớn, nhưng tính cách như vậy rốt cuộc không tốt.

Con người cần phải bình tĩnh suy nghĩ, không thể nóng nảy vội vàng, như vậy khó mà thành đại sự.

Sau khi Bồ Đề ngăn cản Diệp Thiên, Như cũng sai người sắp xếp lại tình hình của mình.

Sau khi mọi chuyện hoàn tất, Như cảm thấy sẽ không còn xảy ra loạn lạc nữa, liền quay về.

Đối với Bồ Đề, Như cũng không nói gì.

Bồ Đề cũng không bận tâm, vẫn ở lại đó cùng Diệp Thiên và Uyển Châu.

Uyển Châu một lúc sau cũng hoàn hồn, chỉ là bị dọa sợ, vẫn run rẩy không ngừng.

Diệp Thiên an ủi nàng.

Sau khi Như từ đó quay về, nàng suy đi tính lại, cảm thấy để Diệp Thiên ở lại Thiên Giới không phải là chuyện tốt, luôn cảm thấy Diệp Thiên một ngày nào đó sẽ không thể kiểm soát được.

Chương 791

Như muốn đày Diệp Thiên xuống phàm trần.

Như cảm thấy, nếu nàng tự mình đưa ra quyết định đó, các đệ tử Linh Sơn chắc chắn sẽ nghĩ nàng công báo tư thù.

Vì vậy, Như triệu tập các đệ tử Linh Sơn, cùng các đệ tử Linh Sơn bàn bạc.

Trong cuộc thảo luận, phần lớn là Như đưa ra ý kiến, các đệ tử Linh Sơn đều lắng nghe.

Sau nửa ngày, cuối cùng cũng thảo luận ra một kết quả, tất cả đều đồng ý đày Diệp Thiên xuống phàm gian để bắt yêu.

Sau khi quyết định này được xác định, Như phái người bên cạnh đi nói cho Diệp Thiên biết, và nhấn mạnh rằng đây là quyết định do tất cả các đệ tử Linh Sơn thảo luận và đưa ra.

Diệp Thiên nghe quyết định này xong, chỉ cười khẽ, không nói gì.

Hắn sao lại không biết rốt cuộc là ai đã bày mưu tính kế chứ?

Chỉ là không thèm chấp mà thôi.

Diệp Thiên cũng không muốn tranh luận nữa.

Diệp Thiên cảm thấy ở đâu cũng không sao cả, chỉ cần Uyển Châu ở bên cạnh là được.

Chỉ là Diệp Thiên có một mối lo, đó là lo cho Bồ Đề, sợ Như sẽ ra tay trong bóng tối.

Diệp Thiên lo lắng cho Bồ Đề cũng có thể nhìn ra.

Bồ Đề nói với Diệp Thiên rằng không cần bận tâm, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Diệp Thiên cũng không còn lo lắng nữa.

Hắn dẫn Uyển Châu đến phàm gian.

Phàm gian có ngày có đêm, nên Diệp Thiên tìm một khách sạn.

Buổi tối họ ở đó.

Thỉnh thoảng Diệp Thiên nghe có người nói về việc lạc vào yêu thị, Diệp Thiên cảm thấy hứng thú, nửa đêm liền đi đến đó.

Diệp Thiên thì không gặp tình huống không thích nghi được với cuộc sống phàm gian.

Diệp Thiên thường xuyên đi lại giữa phàm gian và Thiên Giới, khả năng thích nghi môi trường cũng khá nhanh, nên không bị ảnh hưởng nhiều.

Diệp Thiên chỉ lo Uyển Châu không thích nghi được.

Nhưng Diệp Thiên đã lo lắng thừa.

Nhìn Uyển Châu không hề không thích nghi, ngược lại còn rất quen thuộc với môi trường ở đó, giống như đã sống ở đó lâu rồi vậy.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, cảm thấy Uyển Châu thật sự là một nữ tử hiền thục.

Diệp Thiên đã tìm được khách sạn, và sắp xếp xong chỗ ở.

Phòng của hắn và Uyển Châu đều ở tầng hai, và khá gần nhau.

Diệp Thiên và Uyển Châu tự mình sắp xếp xong phòng của mình.

Sau khi sắp xếp xong, không có việc gì làm.

Uyển Châu đến phòng Diệp Thiên nói với Diệp Thiên là nàng buồn chán, không có việc gì làm.

Lúc này, Diệp Thiên vừa hay cũng đã dọn dẹp xong phòng của mình.

Chương 792

Hắn nói với Uyển Châu: “Buồn chán à!

Vậy ta đưa nàng xuống dưới đi dạo nhé!” Uyển Châu nghe Diệp Thiên muốn đưa mình xuống dưới đi dạo, vui vẻ gật đầu, tỏ vẻ vô cùng tán thành.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu hưng phấn như vậy, cũng vui vẻ mỉm cười.

Uyển Châu thật sự có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Diệp Thiên!

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu xuống lầu, thấy những người ở trọ dưới lầu đều đang bàn tán sôi nổi.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng ngồi xuống bên cạnh.

Họ im lặng lắng nghe những câu chuyện phiếm thường ngày.

Người bên cạnh thấy Uyển Châu đến cùng Diệp Thiên, liền nhường một chút chỗ trống, mời Diệp Thiên và Uyển Châu cũng tham gia bàn tán.

Sau đó, Diệp Thiên cũng hữu ý vô ý lắng nghe nội dung trò chuyện.

Đột nhiên có một người nói rằng, có người vô tình lạc vào yêu giới.

Kẻ nói vô tâm, nhưng người nghe lại để ý.

Diệp Thiên rất hứng thú với chuyện này, cũng muốn đi yêu giới, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Thiên nói một phương pháp cho Uyển Châu.

Uyển Châu không ngăn cản Diệp Thiên, cũng muốn đi cùng Diệp Thiên.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa bước vào yêu giới, khứu giác vốn dĩ nhạy bén của Diệp Thiên, ở yêu giới, khứu giác của hắn lại giống hệt người bình thường.

Khứu giác của Uyển Châu thì không bị cản trở, có thể ngửi thấy rất nhiều mùi.

Diệp Thiên cũng phát hiện ra Uyển Châu có một khả năng đặc biệt, liền bảo Uyển Châu dùng mùi để phán đoán yêu quái ở đâu.

Uyển Châu làm theo lời Diệp Thiên, phán đoán qua mùi.

Thực ra Uyển Châu cũng không biết vì sao khứu giác của mình lại trở nên nhạy bén như vậy.

Khứu giác của nàng trước đây không như vậy, nhưng bây giờ cũng không thể suy nghĩ kỹ được.

Những yêu quái kia cầm đèn ra ngoài hành lễ.

Diệp Thiên muốn trà trộn vào.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng trà trộn vào giữa đám yêu quái đó.

Nhưng nếu ở giữa, hai người là loài người, sẽ quá đột ngột.

Vì vậy Diệp Thiên và Uyển Châu mỗi người mua một chiếc đèn.

Uyển Châu và Diệp Thiên đi ở hàng cuối cùng của đám yêu quái.

Như vậy, hai người mới không dễ bị yêu quái phát hiện.

Diệp Thiên và Uyển Châu đi ở hàng cuối cùng, cứ thế đi theo yêu quái về phía trước.

Đi được một lúc, có một cô gái chạy vội vàng, vô ý đâm vào Uyển Châu.

Uyển Châu cảm thấy một trận đau đớn, nhưng cố gắng nhịn, không để phát ra một tiếng động nào, vì nàng biết trong tình huống như thế này, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy một đứa trẻ đang chạy về phía mình, giúp Uyển Châu chặn lại cơn đau, đưa tay tóm lấy cô gái đó, không để cô gái đó chạy thoát.

Chương 793

Cô gái đó nhìn cảnh tượng hiện tại, sợ hãi cực độ, cũng không dám khóc, sợ bị những yêu quái kia ăn thịt.

Cô gái đó cứ luôn cầu cứu Diệp Thiên, xin Diệp Thiên thả mình ra.

Cô gái lúc này vô cùng hối hận, cảm thấy mình thực sự quá lỗ mãng, đâm vào một người.

Cũng may mà đâm vào người, nếu là yêu quái, thì hôm nay chắc chắn không sống nổi rồi.

Vì vậy nàng cứ luôn cầu cứu Diệp Thiên, trong lòng hy vọng Diệp Thiên là một người tốt, không chấp nhặt với nàng.

Nhưng cũng không thể không nghĩ đến điều xấu, nếu Diệp Thiên không nghe lời cầu xin của nàng, muốn giết nàng thì sao.

Cô gái lúc này mới cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ cũng vô ích rồi.

Diệp Thiên kinh ngạc, cứ nghĩ cô gái là yêu quái, nhưng nhìn cô gái cứ luôn cầu xin, lại cảm thấy cô gái này không phải yêu quái.

Nhưng dù không phải yêu quái, cũng không thể chủ quan.

Dù sao đây là yêu giới, cái gì cũng có thể xảy ra.

Một chút sơ suất, một chút sai lầm nhỏ, sẽ mất mạng, vì vậy, cẩn thận một chút thì hơn.

Đột nhiên, từ xa lại có một nam tử áo xanh đi tới.

Diệp Thiên cảm thấy, nam tử áo xanh đó càng ngày càng gần, liền vội vàng kéo Uyển Châu ra sau lưng mình.

Lúc này, bảo vệ Uyển Châu là quan trọng nhất, Diệp Thiên biết

nặng nhẹ.

Nam tử áo xanh đó từng chút từng chút một lại gần, cứ thế đi đến trước mặt cô gái, tiến lên muốn bắt cô gái đi.

Cô gái lúc này đặc biệt sợ hãi, trên mặt không còn một chút máu nào.

Diệp Thiên nhìn cảnh tượng này, biết người này không nhằm vào mình, nhưng người này chắc chắn có khúc mắc với cô gái này.

Diệp Thiên nhìn cô gái này, cảm thấy cô gái này cũng không giống người xấu, nên quyết định giúp cô gái này.

Diệp Thiên bước lên một bước, ngăn cản nam tử áo xanh đó.

Cô gái thấy Diệp Thiên chủ động giúp mình, trong lòng dâng lên tình cảm cảm kích.

Cô gái đó quyết định, sẽ nói thân phận thật của mình cho Diệp Thiên.

Cô gái giải thích với Diệp Thiên, mình không thù oán gì với nam tử áo xanh này, nhưng nam tử áo xanh này muốn ăn thịt mình.

Sau khi Uyển Châu nghe xong, Diệp Thiên hiểu ra, thì ra gã này là một yêu quái.

Lúc này, Uyển Châu vẫn luôn quan sát nam tử áo xanh đó, luôn cảm thấy nam tử áo xanh đó không ổn, nhưng lại không thể nói ra chỗ nào bất thường, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác kỳ lạ.

Uyển Châu vẫn luôn nhìn chằm chằm nam tử đó, nhưng nam tử đó không chú ý đến ánh mắt của Uyển Châu.

Đột nhiên, Uyển Châu bỗng nhiên sáng tỏ, đúng rồi, nam tử áo xanh này là một xà yêu, Uyển Châu vô cùng khẳng định.

Vì vậy, Uyển Châu nói hiện tượng phát hiện nam tử là xà yêu cho

Diệp Thiên biết, hy vọng có thể giúp Diệp Thiên.

Cô gái cũng nói với Diệp Thiên, biết nam tử đó là xà yêu, và mình là một thỏ tinh.

Nhưng một thỏ tinh và xà yêu không thù oán gì, không biết xà yêu vì sao lại muốn giết mình.

Nghe xong, Diệp Thiên biết rõ đầu đuôi sự việc, vẫn ngăn cản nam tử, không để nam tử làm hại thỏ tinh.

Diệp Thiên nói với thỏ tinh, bảo thỏ tinh chạy trốn trước, những tình huống còn lại, mình sẽ đối phó.

Chương 794

Thỏ tinh cũng biết ở lại sẽ thừa, ngược lại sẽ vướng chân vướng tay, nói với Diệp Thiên một câu đa tạ rồi bỏ chạy.

Xà yêu thấy thỏ tinh bỏ chạy, vội vàng muốn đuổi theo bắt thỏ tinh.

Diệp Thiên sao có thể khoanh tay đứng nhìn xà yêu đi đuổi thỏ tinh chứ?

Hắn không muốn nhìn thấy thỏ tinh bị xà yêu giết hại.

Vì vậy, xà yêu bị Diệp Thiên ngăn lại.

Xà yêu lúc này vô cùng phẫn nộ, cảm thấy Diệp Thiên hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của mình.

Xà yêu và Diệp Thiên hai người ra tay.

Uyển Châu muốn lên giúp, nhưng lại không biết nên giúp thế nào.

Xà yêu tấn công Diệp Thiên.

Thực lực của Diệp Thiên vốn đã rất lợi hại, làm sao một xà yêu bé nhỏ có thể đánh lại chứ?

Xà yêu có chút không chống đỡ nổi, nhưng vẫn tiếp tục giao chiến với Diệp Thiên.

Uyển Châu không hề lo lắng Diệp Thiên sẽ bị thương.

Trong lòng nàng, Diệp Thiên là người lợi hại nhất.

Trong mắt Uyển Châu đều là dáng vẻ Diệp Thiên chiến đấu, từng chiêu từng thức, từng xoay người từng né tránh, đều đẹp như trích tiên.

Uyển Châu nhìn mãi, liền có chút đỏ mặt.

Diệp Thiên và xà yêu tuy đánh nhau, nhưng Diệp Thiên hiểu rõ, ở hạ giới phải có quy tắc của hạ giới.

Hắn vốn bị đày xuống, nếu lại gây ra án mạng thì không hay.

Từ đầu đến cuối, Diệp Thiên đều phòng ngự, không thật sự ra tay với xà yêu.

Xà yêu càng đánh càng mệt, nhưng vẫn không có ý định dừng lại.

Xà yêu chiêu nào cũng chí mạng, Diệp Thiên chỉ cười không nói, thờ ơ dùng chiêu thức hóa giải.

Theo thời gian trôi qua nhanh chóng, xà yêu có chút nóng ruột, "Đừng phá hỏng chuyện tốt của ta, cẩn thận ta sau này tìm ngươi báo thù, khi đó ta nhất định sẽ không lưu tình." Diệp Thiên nhìn, trong lòng càng thêm khó chịu, "Truy sát một cô bé, đây là chuyện tốt ư?

Bây giờ ngươi không đánh lại ta, chưa chắc lần sau đã đánh lại được." Cô gái cũng không vui vẻ nói, "Ngươi đuổi theo ta lâu như vậy, ngươi không mệt ta mệt chứ, có cần thiết không?" Xà yêu lại không cho là đúng, hừ một tiếng, tiếp tục đánh với Diệp Thiên.

Thực ra tu vi của xà yêu không tệ, ở hạ giới cũng là nhân vật có tiếng tăm, chỉ tiếc là gặp phải Diệp Thiên, một cường giả siêu cấp như vậy.

Uyển Châu đợi có chút buồn chán, ra hiệu Diệp Thiên tốc chiến tốc thắng, rời đi sớm một chút.

Diệp Thiên hiểu, trong chớp mắt, hắn chuyển thủ thành công, xà yêu sau khi ăn một cú đấm của Diệp Thiên, trực tiếp phun ra máu tươi, thần sắc dữ tợn đáng sợ.

Khi Diệp Thiên ra tay chuẩn bị giải quyết xà yêu thì thấy rất nhiều

người, nhìn kỹ lại, hóa ra là một đội bộ khoái.

Diệp Thiên bảo bộ khoái bắt xà yêu đi.

Có một bộ khoái quả nhiên bước lên, đi thẳng đến trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, nói: "Mấy người theo ta về nha môn, và cả con xà yêu bên cạnh kia nữa." Diệp Thiên phản đối: "Vì sao phải bắt ta?" Xà yêu nghe vậy, lạnh lùng nhìn Diệp Thiên, "Đều tại ngươi, nếu không phải tại ngươi ta có lẽ đã không bị bắt." Diệp Thiên cạn lời, xoay người nắm tay Uyển Châu rời đi.

Bộ khoái làm sao có thể để họ đi ngay trước mặt mình chứ?

Thế là ngăn lại trước mặt họ, nói: "Không thể đi, lập tức theo ta về nha môn, nếu không sẽ có chuyện hay ho đấy." Diệp Thiên nheo mắt nhìn quanh, càng thấy mấy bộ khoái này có chút quen mắt, chợt hiểu ra, thì ra họ và Diệp Thiên cũng là người của tiên giới, chẳng qua là những tiểu tiên xuống phàm duy trì trật tự ở hạ giới mà thôi.

Diệp Thiên khinh thường phất tay, "Chỉ là tiểu tiên bé nhỏ, bắt ta, đến mức đó sao?" Bộ khoái cầm đầu lúc này cũng hiểu ra thân phận của Diệp Thiên, tuy có chút căng thẳng, nhưng vẫn phải công sự công bạn, nói: "Ngài cũng từ trên xuống, cũng phải tuân thủ quy tắc, nếu không gây ra họa sự, ngài muốn quay về lại khó đấy." Bộ khoái lạnh lùng hừ một tiếng, "Vì vậy, ngài ngoan ngoãn theo ta về đi." Giọng điệu của bộ khoái đầy châm chọc, Diệp Thiên ghét nhất có người dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, giống như Quan Thế Âm đáng ghét vậy.

Chương 795

Thế là Diệp Thiên hai tay kết ấn, chuẩn bị xông lên đánh một trận.

Nhưng Uyển Châu lúc này lại kéo tay Diệp Thiên, quay đầu hỏi bộ khoái kia: "Vậy bắt ta thì cũng phải có một lý do chứ." Bộ khoái trả lời: "Ở yêu thị không được phép đánh nhau." Diệp Thiên và Uyển Châu, cùng với con xà yêu đó bị bộ khoái dẫn về nha môn.

Một bộ khoái cầm đầu hỏi: "Vì sao gây sự, dẫn phát họa loạn?" Diệp Thiên không nói gì, chỉ ngồi xuống ghế bên cạnh cùng Uyển Châu.

Bộ khoái cầm đầu chỉ có thể quay sang hỏi con xà yêu đang ngồi bên kia: "Này!

Vì sao lại đánh nhau, có biết ảnh hưởng không tốt không?" Xà yêu thấy Diệp Thiên không có ý định nói gì, cũng im lặng, giả vờ như không nhìn thấy không nghe thấy gì, nhìn sang chỗ khác.

Bị ăn trái đắng, bộ khoái cầm đầu lập tức nổi giận.

Một bộ khoái vì muốn lấy lòng cấp trên, đứng ra, lớn tiếng mắng Diệp Thiên: "Đại nhân đang nói chuyện với ngươi đấy, có nghe thấy không, còn giả vờ cao lãnh." Diệp Thiên tức giận rồi, người này giống hệt con Quan Thế Âm độc ác kia, đều vì lợi ích cá nhân mà cố gắng lấy lòng người khác.

Thế là hắn vung tay đánh một chưởng vào bộ khoái, giận dữ hét lên: "Câm miệng!" Bộ khoái bị đánh bay ra sau, xuyên qua cánh cửa gỗ của phòng thẩm vấn, ngã xuống đất đầy mảnh vụn và giãy giụa không ngừng, miệng nôn ra máu tươi, trên người cũng bị thương nhiều chỗ.

Bộ khoái muốn vịn vào cửa đứng dậy, nhưng vừa đứng lên, máu trong cơ thể liền dâng lên nhanh chóng, cổ họng đầy vị tanh máu.

Bộ khoái không chịu nổi, không nhịn được phun ra.

Máu đỏ tươi bay trong không trung tạo thành một đường cong parabol, cuối cùng đổ xuống đất, không còn động đậy nữa.

Các bộ khoái và bộ khoái cầm đầu lập tức kinh ngạc đến ngây người, ngay cả xà yêu cũng không ngờ.

Diệp Thiên lại dám cả gan như vậy, dám giết người ngay trong nha môn trước mặt mọi người.

Ngay cả xà yêu còn không dám chọc giận bộ khoái, xà yêu cảm thấy thế giới quan của mình đều bị làm mới một tầng, nói, Diệp Thiên không thật không sống nổi.

Bộ khoái cầm đầu vội vàng sai người dọn dẹp thi thể.

Quay đầu nhìn Diệp Thiên, "Hay lắm, lại dám giết người ngay trước mặt ta, lát nữa ngươi sẽ có chuyện hay ho đấy." Bộ khoái cầm đầu nói xong, sắp xếp Diệp Thiên vào một căn phòng giam giữ, rồi dẫn một đám bộ khoái vội vã rời đi.

Chờ hắn đi rồi, xà yêu bắt đầu hối hận, "Sớm biết đã không đánh nhau với ngươi lâu như vậy, sớm chạy đi đã không bị nhốt ở đây rồi.

Hay lắm, ngươi lại giết người, liên lụy ta cũng bị nhốt." Diệp Thiên lại không nghĩ nhiều như vậy, dẫn Uyển Châu rời khỏi nơi đó.

Một mình chịu tội thì không sao, nhưng không thể để Uyển Châu cũng phải chịu tội.

Ngay lập tức, Diệp Thiên gọi một bộ khoái đang đứng gác cửa, dùng huyễn thuật mê hoặc, bảo hắn mở cửa.

Bộ khoái bị huyễn thuật mê hoặc, cứ nghĩ là cấp trên của mình

bảo mở cửa, thế là liền mở cửa ra.

Diệp Thiên nắm tay Uyển Châu, dẫn nàng ra khỏi cửa.

Nhìn thấy xà yêu cũng lén lút chuồn ra ngoài, Diệp Thiên phát hiện ra, một chưởng thủ nhận, đánh xà yêu bất tỉnh, rồi dẫn Uyển Châu rời đi.

Diệp Thiên đi không lâu, bộ khoái cầm đầu đã trở lại.

Hắn vừa định đơn độc thẩm vấn Diệp Thiên, nhưng khi đến nơi, chỉ thấy con xà yêu và bộ khoái giữ cửa ngã xuống đất, Diệp Thiên và Uyển Châu thì biến mất.

Bộ khoái cầm đầu sai người đánh thức xà yêu.

Xà yêu bị đánh đau đến bất tỉnh, một lúc sau mới tỉnh lại.

Bộ khoái cầm đầu lập tức túm lấy cổ áo của nó hỏi: "Hai người kia đâu rồi?

Đi đâu rồi!" Xà yêu thầm nghĩ, cảm thấy có thể trả thù việc Diệp Thiên đã đánh mình bất tỉnh và việc Diệp Thiên đã hại mình bị nhốt vào nha môn.

Thế là nó thêm dầu thêm mỡ kể một đống chuyện xấu về Diệp Thiên.

Bộ khoái cầm đầu càng nghe càng tức giận: "Diệp Thiên giống như con lươn bùn vậy, sao lại có thể trốn thoát được." Bộ khoái cầm đầu ra lệnh, lập tức điều động tất cả bộ khoái trong nha môn: "Nhất định phải bắt hai người kia về cho ta, nếu không tất cả đều phải chặt đầu đến gặp ta!

Chương 796

Nghe rõ chưa!" Các bộ khoái không dám chậm trễ, lần lượt lui xuống, gọi tất cả mọi người đi truy bắt Diệp Thiên.

Sự ồn ào bên nha môn Diệp Thiên không thể biết được, lúc này hắn và Uyển Châu đang dạo quanh yêu thị.

Mặc dù Diệp Thiên biết sẽ có người đuổi bắt, nhưng Diệp Thiên không hề có chút vẻ hoảng loạn nào, chỉ một mực dẫn Uyển Châu xem đủ loại đồ vật kỳ lạ.

Uyển Châu cũng không căng thẳng, vì nàng biết Diệp Thiên rất lợi hại, Diệp Thiên sẽ bảo vệ nàng.

Nhưng nàng cũng phải cố gắng nỗ lực tu luyện, không thể làm Diệp Thiên vướng bận, như lần trước bị Quan Thế Âm bắt giữ mà bất lực, phải để Diệp Thiên hao tâm tốn sức cứu mình.

Diệp Thiên hiểu Uyển Châu đang nghĩ gì, nắm lấy tay Uyển Châu, an ủi: "Ngươi không phải là gánh nặng của ta, ta bảo vệ ngươi.

Sau này ta sẽ luôn bảo vệ ngươi thật tốt, không để ngươi bị tổn thương, cũng không cần vì ta mà liều mạng như vậy." Uyển Châu gật đầu, má nàng ửng hồng.

Diệp Thiên phát hiện phía trước có rất nhiều người tụ tập, cảm thấy kỳ lạ, liền dẫn Uyển Châu chen vào đám đông, phát hiện một nữ xà yêu đang biểu diễn vũ điệu rắn đặc trưng của tộc rắn.

Thân hình gợi cảm uốn lượn theo nhịp điệu nhẹ nhàng uyển chuyển, khán giả liên tục khen ngợi, "Thật là đẹp tuyệt vời, cả đời chưa từng xem vũ đạo nào hay như vậy." Diệp Thiên cũng cảm thấy mới lạ, liên tục dẫn Uyển Châu xem rất nhiều yêu quái biểu diễn, yêu

thỏ, hồ yêu.

Diệp Thiên dường như đã hiểu ra, trên đời này, yêu quái cũng chia ra tốt xấu, nhưng cũng không có tuyệt đối tốt và xấu, tất cả đều tùy thuộc vào lựa chọn.

Diệp Thiên và Uyển Châu lại rẽ sang một con phố khác, phát hiện ở đây lại bán đồ vật, có pháp khí, bí tịch, đủ loại đồ tốt ở đây đều có.

Uyển Châu hỏi Diệp Thiên: "Hay là chúng ta cũng mua một chút đi." Diệp Thiên cũng cảm thấy ý kiến này hay, liền từ đầu phố đi dọc theo đến cuối, nhìn trái nhìn phải, muốn mua một món pháp khí tặng cho Uyển Châu.

Dù sao Uyển Châu ở bên cạnh hắn cũng khá nguy hiểm.

Món pháp khí này để phòng thân cũng không tệ.

Hắn xem qua khá nhiều, Diệp Thiên lại nhìn trúng một cây quạt, một cây quạt ngọc trong suốt, hình dáng rất đẹp mắt, khá hợp với Uyển Châu, liền móc tiền ra mua.

Uyển Châu thấy cây quạt đó được tặng cho mình, lập tức vui mừng khôn xiết, đến nỗi cả mặt và vành tai đều đỏ bừng.

Diệp Thiên cười nhẹ, "Một cây quạt mà vui mừng đến vậy, đại khái là vì ta tặng chăng." Uyển Châu đột nhiên nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, cảm ơn ngươi đã tặng ta quà." Diệp Thiên sửng sốt, lập tức cười càng tươi hơn, nói: "Ngươi thích là tốt rồi, sau này nếu Uyển Châu thích gì, ta đều mua cho Uyển Châu." Rồi xoa đầu Uyển Châu, tiếp tục nắm tay Uyển Châu đi về phía trước.

Mặt Uyển Châu càng đỏ hơn, ngượng ngùng gật đầu, cũng khẽ nắm chặt tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên sững sờ, hai bàn tay đang nắm chặt nhau càng siết chặt hơn.

Đi một lúc lâu, Diệp Thiên dừng lại ở quầy hàng của miêu yêu.

Diệp Thiên kéo tay Uyển Châu đi tới, miêu yêu thấy khách đến, cũng vui vẻ ra mặt.

Miêu yêu bán cá khô.

Uyển Châu thử một miếng cá khô, cảm thấy không tệ, liền mua khá nhiều.

Miêu yêu thấy Diệp Thiên hai người mua nhiều, cảm thấy hai người có tiền, dường như đến từ nơi khác, lập tức mắt lóe lên tinh quang, "Ngài có muốn xem viên nội đan này không?

Viên yêu nội đan này, trên thị trường đều không có đâu." Diệp Thiên quả thật không phát hiện quầy hàng khác có loại yêu nội đan này, nhất thời tò mò, liền lấy xem.

Chỉ thấy nội đan bề ngoài màu đen, không nhìn thấy bên trong.

Vì nội đan thông thường đều trong suốt tinh xảo, viên yêu nội đan này màu sắc nhìn đã không đúng rồi.

Đây là một viên nội đan kỳ lạ hiếm thấy.

Diệp Thiên đang do dự có nên mua về nghiên cứu không.

Miêu yêu thấy Diệp Thiên có ý định mua, liền vội vàng bỏ việc đang làm dở, giới thiệu với Diệp Thiên: "Viên nội đan này thật sự hiếm có, trên thị trường chỉ có duy nhất một chỗ này, không có chi nhánh khác." Diệp Thiên biết miêu yêu nói không sai, trên thị trường thật sự không có loại yêu nội đan như vậy, chỉ là chất lượng có đảm bảo hay không thì không biết.

Tuy nhiên Diệp Thiên vừa hay muốn mua một viên nội đan cho Uyển Châu tu luyện hấp thu tinh hoa.

Chương 797

Loài chuột vốn là sinh vật ai cũng ghét bỏ, có thể tu luyện thành tinh, thành nội đan, cũng có thực lực, nội đan này chắc chắn là thật.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn miêu yêu một cái, chỉ thấy mắt miêu yêu lóe lên một tia tinh quang, nhanh đến mức Diệp Thiên cũng không nhận ra.

Miêu yêu nói: "Nội đan của ta nổi tiếng cả phố là tốt, ngài mua một viên thử xem sao." Diệp Thiên không dị nghị, liền hỏi: "Nội đan bán bao nhiêu?" Miêu yêu vừa nghe, lập tức mừng rỡ, "Bán rẻ cho ngài, hai trăm kim hồn tệ là được rồi." Diệp Thiên lại cảm thấy nội đan không đáng giá nhiều như vậy, huống hồ còn không biết nội đan đen sì này bên trong tốt xấu ra sao.

Nếu là nội đan tốt, có thể kiếm được lợi, nhưng nếu không tốt, Uyển Châu chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

Diệp Thiên cho rằng không đáng mạo hiểm như vậy, liền phất tay nói: "Thôi rồi, ta không cần nữa, đắt quá, không biết thứ này tốt hay không." Miêu yêu vội vàng, liền nói: "Đừng mà, khách quan, ngài là người đầu tiên biết hàng, loại sinh vật này tu luyện thành nội đan, thực sự không dễ dàng, lẽ nào những lý do này không đủ để ngài mua sao?

Hay là, một trăm kim hồn tệ bán cho ngài nhé." Diệp Thiên nghĩ, không lỗ, về kiểm tra, rồi cho Uyển Châu hấp thu đảo dã bất thác.

Thế là Diệp Thiên mua nó, rồi cùng Uyển Châu rời đi.

Trên đường đi, Uyển Châu tò mò bảo Diệp Thiên xem nội đan.

Diệp Thiên lấy ra, đặt trong lòng bàn tay mình.

Đột nhiên, Uyển Châu nói: "Diệp Thiên, ta hình như cảm giác bên trong có sinh mệnh, ngươi cũng xem xem." Diệp Thiên kỳ lạ, vì mình cũng không chạm vào viên nội đan đó, không biết.

Liền cũng lấy ra cảm ứng, phát hiện quả thật như Uyển Châu nói, bên trong thật sự có côn trùng.

Diệp Thiên đột nhiên hiểu ra, trước đây miêu yêu kia vì sao lại thà giảm giá một trăm kim hồn tệ cũng muốn mình mua đi, thì ra viên nội đan này vốn dĩ có vấn đề.

May mắn là không xa chỗ quầy miêu yêu, Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đi tìm miêu yêu hỏi rõ chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu phát hiện, miêu yêu kia lại biến mất rồi.

Diệp Thiên nghĩ, miêu yêu thích nhất là cá khô, cá vốn có mùi tanh biển, cộng thêm miêu yêu quanh năm phơi cá khô, trên người đều có một mùi tanh biển nồng nặc.

Trong yêu thị ồn ào, tìm ra nó không hề khó.

Diệp Thiên dựa vào mùi vị đặc trưng của miêu yêu, nhanh chóng tìm thấy miêu yêu trong một con hẻm nhỏ.

Miêu yêu vừa thấy, liền ba chân bốn cẳng bỏ chạy thục mạng.

Nhưng hành động sao có thể nhanh bằng tốc độ của Diệp Thiên chứ?

Chỉ thấy Diệp Thiên ba hai cái, đã đánh miêu yêu trở lại.

Miêu yêu trong lòng thật sự muốn khóc mà không có nước mắt, sớm biết hai người này không dễ chọc, đã không bán cho rồi.

Diệp Thiên hỏi: "Vì sao lại bán loại nội đan này cho ta?" Nói xong, Diệp Thiên dùng ánh mắt uy hiếp miêu yêu: "Nếu không nói thật, vậy

thì đánh thêm một trận nữa." Miêu yêu không đánh lại, trong lòng run rẩy.

Sớm biết nên bán cho một người ngoài khác, đã không bị đánh thê thảm như vậy rồi.

Miêu yêu dùng giọng run rẩy từ từ nói: "Nội đan này ta mua từ người khác, về nhà phát hiện dị thường, liền không dám dùng, đem ra bán." Diệp Thiên nheo mắt nguy hiểm, "Vì vậy, ngươi phát hiện có vấn đề, liền bày ra bán cho người không hay biết như ta?" Miêu yêu sợ hãi đến mức quỳ xuống cầu xin: "Ta không dám nữa, ngài tha cho ta đi, ta sau này sẽ không như vậy nữa, tuyệt đối không có lần sau." Diệp Thiên thấy thái độ nhận lỗi của miêu yêu tốt, liền tha cho nó, rồi cùng Uyển Châu rời khỏi yêu thị.

Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi không lâu, chỗ Diệp Thiên vừa đứng đột nhiên xuất hiện một đám bộ khoái.

Bộ khoái cầm đầu nhìn miêu yêu đầy máu me dưới đất, lập tức tức giận đến bốc khói.

Bộ khoái cầm đầu lẩm bẩm: "Hay lắm Diệp Thiên, ta đã nể mặt ngươi nên mới khách khí như vậy, nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác ra tay trên địa bàn của ta.

Ta nhất định phải cho ngươi một bài học để xem, giữa ta và ngươi ai mới là kẻ mạnh nhất!" Các bộ khoái đều thấy gió chiều nào xoay chiều đó, không ai không khen ngợi: "Đại nhân mạnh nhất, phóng mắt khắp nơi, làm gì có ai lợi hại hơn ngài chứ?

Còn tên Diệp Thiên bé nhỏ kia, ngài cứ việc dạy dỗ hắn." Bộ khoái cầm đầu nghe mà mát lòng mát dạ, ai nấy đều khí thế hừng hực, dường như nhất định phải giết chết Diệp Thiên vậy.

Bộ khoái hỏi rõ phương hướng Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi,

liền rầm rộ tiến hành truy bắt lần thứ hai.

Diệp Thiên và Uyển Châu đi ra khỏi yêu thị, đến một khu rừng ngoại ô.

Chương 798

Rừng cây đa phần là những cây đại thụ trăm năm tuổi.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, hỏi: "Vì sao lại đi vào rừng?

Ta luôn cảm thấy nơi đây yên tĩnh một cách kỳ lạ." Diệp Thiên cũng cảm thấy lời Uyển Châu nói đúng, rừng cây thật sự rất kỳ lạ.

Ban ngày, sao lại yên tĩnh như vậy?

Trước đây ở đây lẽ ra phải có tiều phu đốn củi hoặc nông dân, nhưng hôm nay quả thật kỳ lạ, e rằng có mai phục.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không lâu sau Diệp Thiên liền nghe thấy tiếng bước chân ẩn hiện phía sau.

Vì đã bị đày xuống hạ giới chịu phạt, Diệp Thiên cũng không muốn gây thêm rắc rối, không muốn có khúc mắc với những bộ khoái này.

Thế là Diệp Thiên liền nắm tay Uyển Châu, đi vào một nơi khá tối tăm bên cạnh, hai tay kết ấn, dùng huyễn thuật ẩn mình và Uyển Châu.

Quả nhiên, các bộ khoái nhanh chóng đi ngang qua vị trí vừa rồi.

Bộ khoái cầm đầu đứng tại chỗ, trong lòng càng thêm kỳ lạ: "Diệp Thiên chẳng lẽ thật sự là con lươn bùn sao?

Sao lại nhanh như vậy, rõ ràng vừa rồi cảm thấy ở đây mà." Bộ khoái cầm đầu lẩm bẩm mấy câu, đưa tay ra hiệu tiếp tục, các bộ khoái lại bắt đầu một đợt truy bắt mới.

Diệp Thiên thấy bộ khoái đã đi xa, liền cùng Uyển Châu đi ra.

Diệp Thiên lúc này mới có thời gian kiểm tra viên yêu nội đan trong tay.

Diệp Thiên đặt nội đan lơ lửng trong lòng bàn tay, bàn tay kia kết những ấn quyết kỳ lạ.

Viên yêu nội đan màu đen đó trong lòng bàn tay Diệp Thiên lúc lên lúc xuống, không lâu sau, liền từ bên trong chui ra một con côn trùng nhỏ, con côn trùng nhỏ đó lại có màu trắng.

Diệp Thiên tò mò đưa tay chạm vào, lại bất ngờ phát hiện con côn trùng đó sau khi gặp không khí xung quanh liền chết.

Diệp Thiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ, trong lòng cảm thấy con côn trùng nhỏ này rất thú vị, lại đặt nó vào trong yêu nội đan, định sau này có thời gian sẽ nghiên cứu.

Diệp Thiên và Uyển Châu đi được mấy bước, một con yêu quái đột nhiên nhảy ra từ bụi cỏ bên cạnh.

Uyển Châu sợ hãi trốn ra sau lưng Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn kỹ lại, thì ra không phải con thỏ tinh lần trước mình cứu sao.

Uyển Châu lòng trắc ẩn dâng trào, hỏi: "Lại đi theo à?

Không sợ nguy hiểm sao?" Thỏ tinh lại ấp úng trả lời: "Không sợ ạ, ta… ta chỉ muốn xem thôi." Diệp Thiên không thấy có vấn đề gì, cũng không tiếp tục để Uyển Châu hỏi nữa.

Diệp Thiên đột nhiên nghĩ đến con côn trùng nhỏ trong viên yêu nội đan, liền vội vàng lấy ra hỏi: "Ngươi có biết con côn trùng này không?" Thỏ tinh nhìn kỹ một lúc, cũng không nói ra được lý do vì sao.

Diệp Thiên đành chịu, lại đặt con côn trùng vào trong nội đan.

Vừa định đi, thỏ tinh lại muốn đi cùng Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên không sao cả, chỉ đành xem Uyển Châu có đồng ý hay

không.

Uyển Châu vừa định trả lời, bụi cây bên cạnh lại đột nhiên phát ra tiếng động.

Diệp Thiên hét lên: "Ai trốn ở đó, mau ra đây." Ngay sau đó, bụi cây quả nhiên xuất hiện một người.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là con xà yêu đó.

Diệp Thiên hỏi: "Ngươi ra ngoài làm gì?" Thực ra hắn một chút cũng không ngạc nhiên xà yêu sẽ xuất hiện, loại yêu quái ngoan cố như xà yêu, không thể nào ngoan ngoãn ở trong nha môn mà không ra ngoài.

Xà yêu cười lạnh một tiếng: "Việc của ngươi sao?

Chương 799

Chẳng lẽ chỉ cho phép ngươi ra ngoài mà ta không thể ra ngoài sao?" Đuôi xà yêu dài ngoằng quấn quanh người, thân người mặt rắn, khi nói chuyện vẫn thè lưỡi rắn, bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ kinh hãi vô cùng.

Diệp Thiên không hề sợ hãi, những thứ kinh khủng hắn đã thấy ở Thượng Giới so với cái này thì có là gì chứ.

Xà yêu thấy không dọa được Diệp Thiên, cũng cảm thấy vô vị, liền thi pháp biến trở lại thành một người đàn ông.

Xà yêu đưa ngón tay thon dài chỉ vào thỏ tinh, cười lạnh nói: "Ta khuyên ngươi nên giao con thỏ đó cho ta đi, nếu không lát nữa ta sẽ không nương tay đâu, ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi." Thỏ tinh căng thẳng nắm lấy tay Uyển Châu, đáng thương cầu xin: "Chị ơi, nhận nuôi em có được không?" Uyển Châu vốn không biết pháp thuật, chỉ biết một chút phòng thân, làm sao có thể có tinh lực bảo vệ nó chứ?

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, cưng chiều cười nói: "Nhận nuôi cũng tốt, làm một con vật cưng bầu bạn với nàng cũng không tệ." Uyển Châu thấy Diệp Thiên nói vậy, cũng không suy nghĩ gì nữa, liền đồng ý.

Sau đó Diệp Thiên quay đầu nhìn xà yêu, cảm thấy cạn lời.

Hắn không thích giọng điệu nói chuyện kiểu này.

Lần trước đã bị đánh thê thảm như vậy rồi, không nhớ được bài học, lát nữa lại bị một lần nữa, thôi thì, thành toàn cho ngươi vậy.

Diệp Thiên cười một tiếng, lập tức dịch chuyển đến trước mặt, đánh xà yêu một trận.

Xà yêu tu vi chỉ vỏn vẹn mấy ngàn năm làm sao có thể đánh lại Diệp Thiên, một đại thần nghịch thiên như vậy.

Nhất thời, xà yêu bị đánh cho tơi tả.

Diệp Thiên nhân thế lấy ra con côn trùng nhỏ trong viên yêu nội đan.

Hắn vốn muốn hỏi, nhưng chưa kịp, xà yêu vừa nhìn thấy, sợ hãi đến tái mét mặt.

Diệp Thiên tốt bụng hỏi: "Ngươi biết không?

Con côn trùng này có gì à?" Ai ngờ xà yêu run rẩy đứng dậy, nói: "Xong rồi!" Lời vừa dứt, xà yêu lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy, bước chân loạng choạng.

Diệp Thiên dịch chuyển đến bên cạnh ngăn lại.

Diệp Thiên có chút phiền, vung tay đánh một chiêu pháp thuật ra, nhưng xà yêu dường như không quan tâm đến pháp thuật của Diệp Thiên, vẫn một mực chạy.

Khi chiêu pháp thuật đó sắp đánh trúng xà yêu thì xà yêu do dự, lấy ra một món pháp khí chặn lại.

Pháp khí chất lượng không tốt, Diệp Thiên đánh cũng không nặng, nhưng cũng chặn được một đòn của Diệp Thiên, rồi tan nát.

Xà yêu liền nhân cơ hội pháp khí vỡ nát đó, tranh thủ thời gian, và sự che chắn của lá cây rậm rạp mà nhanh chóng bỏ trốn.

Diệp Thiên nghĩ, xà yêu vừa rồi còn không sợ trời không sợ đất, vừa thấy con côn trùng đã sợ đến mức đó, chẳng lẽ con côn trùng đó thật sự có bí mật gì sao?

Uyển Châu đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Diệp Thiên trong lòng siết chặt, vội vàng quay lại chỗ cũ, nhìn

Uyển Châu hỏi: “Uyển Châu, sao vậy?

Phát hiện ra gì sao?” Uyển Châu chỉ vào viên yêu nội đan mà Diệp Thiên vừa đưa cho: “Sau khi ngươi đặt con côn trùng đó vào lại, viên nội đan này bắt đầu có một vết nứt nhỏ, ta cứ nghĩ mình nhìn nhầm, sau đó thì nó vỡ vụn ra.” Uyển Châu bối rối gãi gãi đầu: “Sớm biết nên nói với ngươi trước, có lẽ nội đan đã không vỡ rồi.” Diệp Thiên cầm viên yêu nội đan, nhìn một lúc, rồi đặt lại vào lòng bàn tay Uyển Châu, dường như đã hiểu ra.

Thỏ tinh đột nhiên mở miệng: “Có ngửi thấy mùi gì không?” Diệp Thiên cau mày, trong ba người bọn họ, khứu giác của Thỏ tinh là linh mẫn nhất, nhưng hắn lại không ngửi thấy gì cả.

Thỏ tinh nói: “Ta cảm giác như mùi phát ra từ nội đan của một con yêu chuột.” Uyển Châu nghe vậy, vội vàng cúi xuống ngửi kỹ, mũi nàng lập tức hơi ửng đỏ, lông mày cũng nhíu chặt.

Uyển Châu đưa tay cho Diệp Thiên ngửi, Diệp Thiên cũng khẽ cau mày, vỗ bay những hạt nội đan vụn trong tay Uyển Châu, nói: “Đúng là có mùi hôi thối, chúng ta đừng lấy nữa.” Nói xong, Diệp Thiên cẩn thận lau sạch những hạt phấn còn dính trong kẽ tay Uyển Châu.

Diệp Thiên nói ra suy nghĩ của mình với Thỏ tinh và Uyển Châu: “Mùi nội đan hơi giống mùi hôi của hồ ly, có thể là trong nội đan của yêu chuột.” Lời vừa dứt, trước mặt Diệp Thiên xuất hiện vài người, thần sắc đều bi phẫn.

Diệp Thiên nhìn kỹ, hóa ra là bốn nam một nữ, trong đó một cô gái mắt đẫm lệ, giận dữ nói: “Diệp Thiên, ta muốn giết ngươi!” Diệp Thiên có chút tức giận, hắn ghét nhất bị vu oan, lớn tiếng chất vấn: “Ý ngươi là sao?

Không có chứng cứ thì đừng nói bừa, tin hay không ta sẽ giết ngươi?” Một nam tử hơi lớn tuổi hơn tiến lên ngăn cô gái lại, nói với

Diệp Thiên: "Đợi sau khi nhị ca kiểm tra rồi kết luận cũng không muộn, tuyệt đối không được lạm sát kẻ vô tội, hãy về đứng cùng tam ca đi." Nam tử tự xưng nhị ca nheo mắt đánh giá Diệp Thiên, rồi lại nhìn Uyển Châu, hỏi: "Ngài chẳng lẽ là Diệp Thiên trong truyền thuyết?" Diệp Thiên gật đầu, trả lời câu hỏi của hắn.

Năm người nghe vậy liền hành lễ với Diệp Thiên, Thỏ tinh sống ở hạ giới, kiến thức thiển cận, tự nhiên không hiểu Diệp Thiên trước đây lợi hại đến mức nào, có chút hoang mang.

Chương 800

Nhị ca nhặt những hạt phấn mà Diệp Thiên đã vỗ xuống đất lên, đặt vào mũi ngửi, thần sắc càng lúc càng ngưng trọng, nước mắt dần tuôn ra, quay người nói với giọng run rẩy: "… Đại ca à." Bốn người kinh hãi, chạy tới quỳ rạp xuống đất khóc lớn, trong đó cô gái khóc thảm thiết nhất.

Vừa khóc vừa nói những lời như đại ca chết thật thảm.

Diệp Thiên không muốn thấy người khác khóc, đặc biệt là đàn ông.

Thế là Diệp Thiên giữ tay Uyển Châu, nói với nàng và Thỏ tinh: "Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi tìm một quán trọ nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay cũng mệt mỏi rồi." Thỏ tinh và Uyển Châu gật đầu, bày tỏ sự đồng ý với đề nghị của Diệp Thiên.

Nhị ca lấy ra một chiếc khăn tay, cẩn thận nhặt những hạt phấn trên đất cho vào khăn, rồi cất giữ cẩn thận.

Dẫn những người còn lại cùng cúi lạy ba lạy trước chiếc khăn.

Nhị ca đau lòng nói: "Đại ca, tuy thực lực của ta không bằng ngươi, nhưng ta sẽ dùng mọi cách để báo thù cho ngươi!

Bất luận phải trả giá lớn đến đâu, ta nhất định sẽ làm được!" Năm người ngừng khóc, triệu hồi ra một thanh kiếm, vây quanh Diệp Thiên và Uyển Châu và Thỏ tinh đang định rời đi.

Nhị ca nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên tiền bối, ngài sao lại là một kẻ lạm sát vô cô nhân, vì sao lại giết đại ca của ta!" Tam ca cũng không chịu kém cạnh, nói nhanh hơn Diệp Thiên một bước: "Đại ca ta có gây sự gì với ngươi đâu?

Ngươi giết huynh ấy như vậy, ta muốn thay đại ca ta đền mạng!" Nói xong, hắn tự mình xông lên tấn công Diệp Thiên một trận, Diệp Thiên không hề sợ hãi, cũng nghênh đón kiếm của hắn, hai người bắt đầu giao chiến.

Nhưng Tam ca sao có thể là đối thủ của Diệp Thiên, Uyển Châu sợ Diệp Thiên gặp nguy hiểm, vội vàng ngăn Diệp Thiên lại.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, chúng ta không làm chuyện gì trái lương tâm, tự nhiên không cần phải đánh với hắn, chúng ta còn chưa kịp hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, ngược lại còn khiến thêm vài mạng người nữa thì không đáng đâu." Cô gái đã bình tĩnh trở lại, nàng suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy mọi chuyện dường như có chút kỳ lạ, liền ngăn Tam ca đang nổi giận đùng đùng lại.

Tứ ca và Nhị ca cũng thấy có vấn đề, cũng khuyên ngăn.

Nhị ca phân tích với Tam ca: "Tam đệ, ta luôn cảm thấy chuyện có chút không đúng, bởi vì Diệp Thiên hoàn toàn không có lý do để sát hại đại ca.

Nếu là hắn giết, vì sao lại không bỏ chạy khi thấy chúng ta." Tứ ca cũng an ủi Tam ca, bảo Tam ca suy nghĩ kỹ.

Một lát sau, Tam ca hiểu ra, cũng cảm thấy mọi chuyện thực sự không đúng.

Cô gái hỏi Diệp Thiên: "Viên nội đan đó ngươi có được từ đâu?" Diệp Thiên tự nhiên sẽ không chấp nhặt chuyện họ vừa vô lễ la hét đòi giết chóc, liền trả lời câu hỏi của cô gái: "Viên nội đan đó ta mua từ một con miêu yêu." Cô gái nghe xong lại khóc, nghẹn ngào nói: "Đại ca đối với ta thật tốt, không phải đều nói trời có đức hiếu sinh sao, đại ca lại chết thảm như vậy." Diệp Thiên nhìn cô gái nước mắt lưng tròng, lùi về phía Uyển Châu vài bước.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên khó hiểu, kỳ lạ liếc nhìn Diệp Thiên một cái, Diệp Thiên mỉm cười với nàng, Uyển Châu cũng không hỏi thêm nữa.

Nhị ca giải thích với Diệp Thiên: "Đại ca của ta, trước đây ra ngoài, không rõ tung tích, lần này ta liền xuất phát tìm kiếm đại ca, lại phát hiện tinh huyết của đại ca ở trong nội đan của yêu chuột đó." Diệp Thiên suy nghĩ: "Con miêu yêu đó mua từ người khác, nhưng bên trong lại có tinh huyết của đại ca ngươi, chắc không phải là tạm thời bỏ vào." Diệp Thiên đối với thân phận của họ đã hiểu bảy tám phần.

Người tự xưng là Nhị ca hẳn là Nhị hoàng tử của Thanh Khâu Hồ tộc.

Sau đó là Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, cô gái kia hẳn là Tứ công chúa.

Đại ca trong miệng họ hẳn là Đại hoàng tử.

Diệp Thiên khi còn ở thượng giới từng nghe danh tiếng của Đại hoàng tử, một người ôn văn nhĩ nhã, thích giúp đỡ người khác, là một người tốt được mọi người ca ngợi.

Nhưng Diệp Thiên lại chưa có cơ hội gặp Đại hoàng tử.

Diệp Thiên và Đại hoàng tử gặp nhau theo cách này, trong lòng Diệp Thiên không khỏi một trận hư vô.

Diệp Thiên nói với Nhị hoàng tử: "Các ngươi có thể đi hỏi Bồ Đề, không chừng có cách để Đại ca chuyển thế đầu thai.

Đến lúc đó, Đại ca trải qua cửu thế luân hồi, khi trở về chính là lúc nhục thể thành hình, có lẽ có thể phong thần." Năm người cảm kích nhìn Diệp Thiên, cúi mình quỳ lạy: "Cảm tạ Đại thần, nếu sau này Đại thần có cần chúng ta, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ ngài!" Diệp Thiên không quen có người hành đại lễ như vậy với mình,

vội vàng bảo họ đứng dậy, nói: “Nếu đã vậy, ta sẽ giúp các ngươi tìm hung thủ báo thù đi, dù sao người có cơ hội thành thần cũng hiếm thấy.” Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu đi phía trước, Thỏ tinh và năm con hồ ly đi phía sau, một nhóm người cùng đi về phía Yêu thị.

Trên đường, Thỏ tinh tò mò hỏi Tứ công chúa Hồ tộc có vui không, Tứ công chúa đối với sinh vật lông xù như Thỏ tinh tự nhiên không có sức chống cự, liền bắt đầu trò chuyện ríu rít.

Nhị hoàng tử ngượng nghịu nói với Diệp Thiên: “Vừa rồi đã vô lễ với Đại thần như vậy, thật xin lỗi, hy vọng ngài có thể hiểu được tình huynh đệ cấp thiết của ta, đến lúc đó ta tự sẽ mang theo trọng lễ đến tận cửa xin lỗi ngài.” Diệp Thiên lại nói: “Không cần phiền phức như vậy, chỉ cần an bài tốt cho Đại ca là được.” Nhị hoàng tử cũng gật đầu, vô cùng cảm kích, nhưng cũng không biết báo đáp thế nào.

Tìm vị trí của Miêu yêu không khó, chỉ một lát, Diệp Thiên đã dẫn họ tìm thấy Miêu yêu.

Miêu yêu nhìn thấy Diệp Thiên thì sợ đến mức đờ đẫn, không dám có động tác lớn nào nữa.

Chương 801

Sau đó, Miêu yêu gật đầu cúi mình, dáng vẻ đặc biệt xu nịnh: "Ngài trở về làm gì vậy?" Uyển Châu bật cười khúc khích, nhìn Miêu yêu, rõ ràng là còn nhớ trận đòn Diệp Thiên đã đánh nó trước đó.

Không đợi Diệp Thiên nói, năm người kia đã xông lên, túm lấy cổ áo Miêu yêu, thần sắc kích động đến không thể tả.

Nhị hoàng tử nói với Miêu yêu đang sợ hãi: "Ngươi là Hồ tộc, viên nội đan của yêu chuột kia ngươi có được từ đâu?

Mau nói!" Miêu yêu cứng cổ, cố gắng giải thích: "… Viên nội đan của yêu chuột đó ta mua từ người khác, ta cũng chỉ là một tiểu thương, vì sao cứ động tay động chân với ta." Uyển Châu đột nhiên đi đến trước mặt Miêu yêu, vuốt ve đôi tai lông xù của nó, khẽ mỉm cười: "Không nói thật, sẽ có người đánh ngươi đó." Nói xong, nàng như có như không liếc nhìn Diệp Thiên một cái.

Chỉ thấy Diệp Thiên dựa nghiêng vào một cây cột gỗ bên cạnh, chiếc áo bào đen và cây cột màu đỏ son kia trông thật hoàn mỹ và cao quý.

Miêu yêu vừa nghe lời Uyển Châu nói, theo bản năng nhìn về phía Diệp Thiên, tên này dường như đã nhận ra ánh mắt của nó, Diệp Thiên trừng mắt nhìn nó một cái.

Miêu yêu lập tức nhận thua, xoa cổ họng không tình nguyện nói: "Viên nội đan của yêu chuột đó ta nhặt được, trong một sơn động ở hậu sơn, bên trong có Đại năng đang tu luyện.

Thực lực hình như cũng xấp xỉ thực lực của Đại thần đó." Miêu yêu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình chắc cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, dù sao thì những gì nên nói nó cũng đã nói rồi, không có

gì sai cả.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Vậy mà lại có Đại năng đang tu luyện ở đây, thông thường hạ giới đều cần phải đăng ký, tuy nhiên thực lực của người xuống hạ giới cùng với chúng ta đều không vượt quá giới hạn." Nhị hoàng tử đột nhiên nói: "Vậy không phải là kẻ trộm lẻn xuống sao?" Một câu nói thức tỉnh người trong mộng, Diệp Thiên đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo: "Có khả năng nào vì muốn chế tạo quái vật nên đã xuất hiện không?

Hoặc là chế tạo một thứ giống như một con quái vật?" Diệp Thiên càng lúc càng cảm thấy không ổn, Uyển Châu nói: "Ta không biết Đại năng trong sơn động đó là thần thánh phương nào, thà rằng chưa rõ lai lịch mà đánh với hắn, không bằng tìm hiểu rõ ngọn nguồn rồi hẵng đánh." Diệp Thiên cũng cảm thấy đúng, lập tức nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, ta trở về thượng giới hỏi thăm một chút, nơi đây đất chật người đông, không nhất định có thể có tin tức." Uyển Châu cũng muốn như vậy, liền đồng ý đề nghị của Diệp Thiên.

Nhưng Uyển Châu lại băn khoăn, nàng và Diệp Thiên bị phạt xuống hạ giới, lần này mạo hiểm trở về thượng giới, e rằng có gì đó không ổn.

Diệp Thiên cũng suy nghĩ về ý của Uyển Châu, an ủi nàng: "Đại nạn đang cận kề, vì bảo vệ một vùng tịnh thổ, lễ nghi lại có tác dụng gì.

Tình hình hiện nay, trước tiên trở về thượng giới bẩm báo đi." Uyển Châu gật đầu, cùng Diệp Thiên lên thượng giới.

Con Thỏ tinh cũng khôi phục nguyên hình, yên tĩnh nằm trong lòng Uyển Châu.

Diệp Thiên vốn cho rằng trên đường sẽ gặp trở ngại, nhưng trên con đường từ hạ giới lên thượng giới lại không hề thấy một bóng

người.

Diệp Thiên cũng trực tiếp tiến vào Nam Thiên Môn.

Diệp Thiên đi tìm Như Lai, nhưng người thông báo nói Như Lai đang ở bên trong thương nghị sự tình.

Diệp Thiên có chút sốt ruột, thời gian ở đây và thời gian ở hạ giới không giống nhau, một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, Diệp Thiên tự nhiên không thể bình tĩnh được.

Diệp Thiên lúc này đột nhiên nhớ đến một người: Bồ Đề.

Bồ Đề vốn không có cây, gương sáng cũng chẳng phải đài, bị liệt vào ngoại giới, tự nhiên không cần tham gia những cuộc thương nghị như vậy.

Lập tức, Diệp Thiên liền cùng Uyển Châu đi tìm Bồ Đề.

Diệp Thiên đến tẩm cung của Bồ Đề, thị nữ lại nói Bồ Đề đã đi Dao Trì.

Diệp Thiên lại đi Dao Trì, tiên nữ lại nói đã đi đến Đào Viên uống rượu, vừa đi không lâu.

Diệp Thiên đi đi lại lại, cảm xúc cũng có chút phiền não.

May mắn là Diệp Thiên kịp đến, Bồ Đề vừa hay đang uống rượu với Xích Cước Đại Tiên, không đi đến địa điểm tiếp theo nữa.

Bồ Đề và Xích Cước Đại Tiên nhìn thấy Diệp Thiên, có chút kinh ngạc và vui mừng: "Ngươi đã trở về rồi sao?

Chẳng lẽ là Như Lai triệu hồi?" Diệp Thiên vừa định trả lời, Xích Cước Đại Tiên lại nhanh hơn một bước: "Trở về tốt, trở về tốt quá, những ngày ngươi không có ở đây, thật sự khô khan tẻ nhạt, không có ai cùng lão phu uống rượu cả." Diệp Thiên cười cười: "Không phải có Bồ Đề sao, hôm nào, ngày ta trở về, nhất định sẽ cùng ngài uống

không say không về." Bồ Đề và Xích Cước Đại Tiên nhìn nhau cười, không khí cũng có chút vui vẻ.

Nhưng Diệp Thiên vẫn không quên mục đích của chuyến đi này, liền hỏi: "Ngài có biết Thiên Đình có người nào chế tạo quái vật hay không?" Bồ Đề ngẩn người, có chút kỳ lạ: "Ngươi hỏi cái này làm gì?" Nhưng Bồ Đề thành thật nói: "Mấy vạn năm trước, Thiên Đình quả thật có làm một cuộc thí nghiệm, không phải nghe nói có một vật thí nghiệm đã bỏ trốn sao, Thiên Đình liền ngừng không làm nữa, vẫn luôn tìm kiếm tung tích của nó." Diệp Thiên thần sắc càng lúc càng ngưng trọng, bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, nói: "Vật thí nghiệm đó ta có thể biết nó ở đâu, nó đã giết Đại hoàng tử của Thanh Khâu Hồ tộc." Xích Cước Đại Tiên kinh ngạc vô cùng: "Người của Thanh Khâu, chuyện đó không đùa được đâu, thí nghiệm là Thiên Đình làm, trách nhiệm tự nhiên thuộc về Thiên Đình, mà Thanh Khâu lại rất bao che, phiền phức rồi đây." Diệp Thiên thờ ơ nói: "Ta nói cho họ phương pháp để phục sinh Đại hoàng tử, lúc đó hồn phách chỉ còn một phần, để hắn ta luân hồi lại, sau cửu thế, ta sẽ bày trận pháp, không chừng Đại hoàng tử có thể thành thần." Bồ Đề và Xích Cước Đại Tiên thở phào nhẹ nhõm, cười với vẻ lòng còn sợ hãi.

Diệp Thiên từ biệt, liền cùng Uyển Châu trở về hạ giới, khi trở về hạ giới đã là một tuần, trời cũng đã tối.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đến một quán trọ, nói với tiểu nhị thuê hai gian phòng.

Rồi nói với Uyển Châu: "Ta đi thăm dò thực lực của con yêu quái kia, nàng và Thỏ tinh cứ ở trong đây đợi ta, ta sẽ thi triển trận pháp bảo vệ, chỉ cần đừng ra khỏi quán trọ là được." Uyển Châu biết quyết định của Diệp Thiên chín con trâu kéo cũng không lại, đành phải dặn dò hắn cẩn thận một chút.

Chương 802

Diệp Thiên thấy đã an trí Uyển Châu xong, liền thi triển một trận pháp.

Sau đó đi về phía hậu sơn.

Diệp Thiên phát hiện hậu sơn thật sự có một sơn động.

Lúc này đã là nửa đêm canh ba, không có mặt trăng, ánh sáng cũng không tốt, cửa sơn động bị chiếu tối đen.

Diệp Thiên không tiện mạo hiểm sử dụng pháp thuật chiếu sáng, sợ yêu quái sẽ phát hiện tung tích.

Diệp Thiên chờ một lát mới thích ứng được với bóng tối trước mắt, mò mẫm đi đến trước cửa động.

Vừa định đi vào, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện linh lực xung quanh có chút ba động.

Diệp Thiên vội vàng thu chân vừa thò ra vào.

Diệp Thiên ngẩn người: "Con yêu quái này lại biết trận pháp." Diệp Thiên cẩn thận quan sát trận pháp, phát hiện trận pháp này cực kỳ quen thuộc, nhưng lại không nhớ đã nhìn thấy ở đâu, chỉ biết đây là trận pháp chỉ có thể vào mà không thể ra.

Diệp Thiên ngồi xuống đất khoanh chân điều tức, cẩn thận hồi tưởng lại tất cả các trận pháp.

Đột nhiên, đôi mắt đen láy của Diệp Thiên bỗng mở to trong đêm tối, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hỉ: "Con yêu quái này lại biết thượng cổ trận pháp, thật sự rất thú vị." Diệp Thiên cẩn thận quan sát trận pháp, sau đó tiến vào, vì con yêu quái bên trong.

Diệp Thiên phóng thích pháp lực, thi pháp trước trận pháp.

Mất rất nhiều công sức, Diệp Thiên mới khó khăn giải khai được một nửa trận pháp.

Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều, thấy trận pháp xuất hiện khe hở, liền nhảy vào.

Vừa vào, cảnh tượng bên ngoài và bên trong động hoàn toàn khác biệt, trên vách tường khảm rất nhiều Dạ Minh Châu, chiếu sáng mọi thứ bên trong động rõ ràng.

Diệp Thiên có chút cảm thán về sự kỳ diệu của tự nhiên, đây là một nơi tu luyện tuyệt vời, nếu không phá giải trận pháp thì thật sự không thể vào được, cũng đã bỏ lỡ nơi này.

Diệp Thiên cũng có chút cảm thán con yêu quái kia, vạn vạn không ngờ, con yêu quái này lại có thần thông quảng đại như vậy, ngay cả thượng cổ trận pháp cũng biết, hẳn là đã từng có được một bản cổ tịch, mới biết trận pháp này để phá giải.

Đừng nói là thực sự phá giải trận pháp thượng cổ này, thật sự phải tốn rất nhiều công sức, dù sao Diệp Thiên cũng không hiểu rõ những thứ của thượng cổ, nhưng Diệp Thiên tin rằng đã vào được thì cũng có thể ra được.

Sơn động là một con đường thẳng tắp, chỉ vừa đủ một người đi.

Thân hình Diệp Thiên vừa vặn, thế là hắn đi dọc theo đường, chỉ một lát sau tầm nhìn đã rộng mở, cửa thông đạo càng lúc càng lớn, có thể đi hai người song song.

Diệp Thiên nhìn thấy ánh sáng phía trước dường như càng sáng hơn, Diệp Thiên liền tăng tốc bước chân.

Đột nhiên, Diệp Thiên dừng lại, ngửi thấy phía trước có một mùi máu tanh nồng nặc không thể tan ra.

Diệp Thiên cau mày, lần theo nguồn khí vị, phát hiện trên đất lại có một đống thi thể yêu quái, thậm chí có một số thi thể đã hóa thành xương trắng.

Diệp Thiên ngồi xuống kiểm tra, phát hiện những yêu quái này đều bị tiêm đủ loại huyết mạch khác nhau vào thể nội, bạo thể thân vong, ngũ tạng lục phủ đều bị ăn mòn hoàn toàn, máu vẫn còn đọng lại bên trong những cơ thể rỗng.

Diệp Thiên đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, một luồng kim quang hấp dẫn hắn, Diệp Thiên đi đến xem, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ thấy một con bán phượng hoàng không hoàn chỉnh bị giam giữ bằng thượng cổ trận pháp.

Bán phượng hoàng nửa sống nửa chết, chỉ còn thoi thóp, cảm giác dường như có người đến, suy yếu mở mắt, phát hiện người trước mặt lại là một thiếu niên.

Diệp Thiên vội vàng hỏi: "Nơi này, có người nào bị giam giữ giống như ngươi không?" Bán phượng hoàng bày tỏ rằng sau khi bị bắt, nó bị giam trong trận pháp này, bị một quái vật tiêm những huyết mạch và máu không rõ vào người, những thứ khác nó không biết.

Diệp Thiên truyền cho bán phượng hoàng một ít pháp lực, bán phượng hoàng cảm kích nhìn hắn, nhưng lại suy yếu đến mức không thể nói thêm một lời nào nữa.

Diệp Thiên kiên định nói với nó: "Ta nhất định sẽ đưa ngươi ra ngoài, hãy tin ta!" Nói xong, Diệp Thiên liền đi tìm những người còn sống sót xung quanh, nhưng lại phát hiện ở một đầu khác có một con Thao Thiết.

Chương 803

Nó cũng suy yếu không chịu nổi, nhưng sau khi Diệp Thiên truyền cho nó một ít pháp lực, nó cũng dần dần hồi phục.

Khi biết được cảnh ngộ thê thảm của bán phượng hoàng, Thao Thiết lập tức tức giận bốc khói, muốn đi tìm con yêu quái kia báo thù.

Diệp Thiên và Thao Thiết tiến hành thi pháp theo phương pháp mà Diệp Thiên đã nói, nhưng tiếc là pháp lực không đủ, không thể giải khai thêm nữa.

Bán phượng hoàng thất vọng cười cười: "Nếu không giải được thì thôi vậy, dù sao cũng không phải một hai ngày." Diệp Thiên kiên định nói với nó: "Ai nói không giải được, chỉ là ta bây giờ quá suy yếu, đợi pháp lực đầy đủ, ta từ trong ra ngoài phối hợp, tự nhiên sẽ giải khai được." Bán phượng hoàng và Thao Thiết kinh hãi, phát hiện thiếu niên tuổi còn trẻ như vậy, lại hiểu rõ thượng cổ trận pháp đến thế, không khỏi cả hai đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác xưa.

Thao Thiết kích động nói: "Thật đó, vừa rồi trận pháp thật sự sắp giải khai rồi.

Chỉ là thần lực của ta không đủ, không thể mở ra khe hở lớn để ngươi thật sự ra ngoài, nhưng ta tin ngươi sẽ có cách." Thao Thiết đột nhiên nói với Diệp Thiên: "Ngươi đi trước đi, đợi pháp lực của ngươi đầy đủ rồi cứu ta cũng không muộn, lát nữa con yêu quái kia có thể trở về, pháp lực của ta yếu, không thể đánh lại nó." Diệp Thiên suy nghĩ, bây giờ trời hắn sắp sáng rồi, con yêu quái kia đại khái ban ngày đều tu luyện trong động, tối đi ra ngoài và trở về nhanh nhất là lúc trời sáng.

Diệp Thiên lập tức cảm thấy Thao Thiết nói đúng, liền cáo biệt nó:

“Đợi trời vừa tối ta sẽ cứu ngươi.” Bán phượng hoàng và Thao Thiết gật đầu.

Diệp Thiên đứng dậy đi được vài bước, nhưng lại lập tức quay trở lại, nói với vẻ đầy tâm huyết: “Vạn sự giai hữu biến số, nếu như có chuyện gì xảy ra, nhất định phải kiên trì, ta nhất định sẽ trở về cứu các ngươi.” Diệp Thiên đi đến cửa động sau đó, có chút lo lắng, dù sao hắn đã vào, vạn nhất con yêu quái kia phát hiện có người vào, sẽ ra tay giết chết bán phượng hoàng và Thao Thiết.

Thế là, Diệp Thiên liền dùng hết toàn bộ pháp lực để bổ sung trận pháp thượng cổ kia.

Cho đến khi toàn bộ pháp lực đều được truyền vào, Diệp Thiên suy yếu ngã vật xuống đất thở dốc, run rẩy đứng dậy, đi về phía quán trọ.

Hắn có chút lo lắng, vạn nhất yêu quái vừa hay trở về nhìn thấy, khẳng định là chết chắc, không khỏi liền tăng nhanh bước chân.

Nhìn mặt trời vừa xuất hiện từ chân trời, nhanh chóng rời đi.

Truyền ba thành pháp lực cho Thao Thiết, truyền bốn thành pháp lực cho bán phượng hoàng đang nửa sống nửa chết, dùng hai thành để phá giải trận pháp giam cầm bán phượng hoàng, lại dùng một thành pháp lực để tu bổ thượng cổ trận pháp, Diệp Thiên sớm đã hao kiệt.

Cuối cùng từng bước từng bước đi đến gần quán trọ, Uyển Châu vừa hay từ phòng đi ra, thấy Diệp Thiên suy yếu như vậy, liền vội vàng nhờ Thỏ tinh có chút pháp thuật truyền cho hắn một ít pháp lực.

Diệp Thiên vẫy tay không cần, liền ngồi trên giường, nhắm mắt điều tức.

Chỉ một lát sau, Diệp Thiên cuối cùng cũng hồi phục được một chút.

Diệp Thiên không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến Tàng Thư Các của Thiên Đình.

Điều tra, trận pháp thượng cổ đó tuy mạnh mẽ, nhưng lại không thể giam cầm chân phượng, phượng hoàng niết bàn trùng sinh thành công, tự nhiên có thể ra ngoài.

Diệp Thiên đại hỉ, vội vàng chạy về.

Trên đường ngẫu nhiên gặp Bồ Đề, liền kể cho ngài nghe về thu hoạch, Bồ Đề vừa định mở miệng, Diệp Thiên lại không có thời gian nói chuyện với Bồ Đề nữa, vội vàng cáo biệt rồi rời đi.

Diệp Thiên đến quán trọ, báo cho Uyển Châu biết tối nay sẽ phải ra ngoài chiến đấu một trận nữa.

Nhưng Uyển Châu sao dám để hắn đi ra ngoài, vẫn luôn khuyên can, nhưng không lay chuyển được Diệp Thiên, chỉ có thể dặn dò hắn cẩn thận một chút.

Trời vừa sáng không lâu, ở một bên khác bán phượng hoàng và Thao Thiết phát hiện con yêu quái kia đã trở về, yêu quái hóa thành hình dạng một nam nhân áo đen.

Thần sắc của hắn dường như không tốt, bởi vì vừa rồi khi trở về, đột nhiên nảy ra ý muốn xem thử thượng cổ trận pháp có lỏng lẻo hay không, lại bất ngờ phát hiện trong trận pháp mà hắn đã thiết lập lại có tiên pháp.

Tiên pháp kia ẩn giấu rất kỹ, nếu không tình cờ va phải thì đã không cảm nhận được.

Nam nhân áo đen càng lúc càng tức giận, bởi vì trên địa bàn của mình lại có người lặng lẽ tiến vào, không chừng còn bắt được hắn.

Bán phượng hoàng và Thao Thiết nhìn nam nhân áo đen đi đi lại lại đầy phiền não, nam nhân áo đen chú ý đến họ, hỏi: “Các ngươi có

biết ai không?" Bán phượng hoàng và Thao Thiết tự nhiên sẽ không nói thật, đều lắc đầu: "Chúng ta chỉ còn thoi thóp sống sót, đâu có nhiều thời gian để tỉnh táo như vậy." Nam nhân áo đen hiển nhiên có chút không tin, bán phượng hoàng biết hắn đang nghi ngờ, thừa cơ châm chọc nam nhân áo đen: "Nếu có người có thể phá vỡ trận pháp của ngươi mà tiến vào.

Hẳn là siêu cấp Đại năng, có lẽ sẽ không cứu chúng ta ra ngoài." Nam nhân áo đen tin rồi, cũng cảm thấy bán phượng hoàng nói đúng, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, trực giác của hắn xưa nay vẫn luôn chuẩn.

Nam nhân áo đen liền dùng trận pháp chuyển một số vật dụng cần thiết đến một nơi ở khác.

Diệp Thiên thấy đêm sắp đến, liền ngừng điều tức.

Cáo biệt Uyển Châu xong liền rời khỏi quán trọ, nhưng Diệp Thiên lại không biết nam nhân áo đen đã phát hiện có người vào thượng cổ trận pháp.

Chương 804

Bán phượng hoàng và Thao Thiết không khỏi bắt đầu lo lắng cho Diệp Thiên, nam nhân áo đen đã nhận ra điều không đúng, vạn nhất hắn bày bẫy bắt Diệp Thiên thì sao.

Diệp Thiên đi theo con đường trong trí nhớ ngày hôm qua đến sơn động, trên đường, Diệp Thiên đi chậm, Diệp Thiên biết tiên pháp và pháp thuật tà ma ngoại đạo có tính chất không giống nhau, giải một nửa thượng cổ trận pháp, rồi lại truyền tiên pháp vào, có chút phiền phức rồi.

Diệp Thiên không phải là người lỗ mãng, tuyệt đối sẽ không xông thẳng vào bắt con yêu quái kia, Diệp Thiên cũng có nỗi lo phía sau, người đó chính là Uyển Châu.

Chỉ một lát sau, trời vừa sập tối, Diệp Thiên cũng vừa hay cách sơn động vài mét.

Diệp Thiên định ở đó chờ yêu quái rời đi.

Bởi vì yêu quái phần lớn đều ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm, con yêu quái kia hẳn cũng không ngoại lệ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Diệp Thiên nhìn thấy phía xa có một đoàn bóng đen.

Nhìn kỹ lại, là một nam nhân mặc áo đen, trên mặt đeo mặt nạ, Diệp Thiên không thể nhìn rõ người đó là ai.

Diệp Thiên chỉ thấy nam nhân áo đen kia tay xách một con yêu thú, chầm chậm đi về phía sơn động.

Diệp Thiên cho rằng người đó không thể tiến vào thượng cổ trận pháp đó được, dù sao ngoại trừ phá giải ra, cũng chỉ có người đặt trận

pháp mới có thể vào.

Những người khác, nếu mạo hiểm tiến vào trận pháp, hoặc là sẽ trúng ảo thuật của người đặt trận mà tự sát thân vong, hoặc là sẽ tan xương nát thịt hồn phi phách tán, ngay cả Như Lai cũng không cứu được.

Muốn đạt đến trình độ đó, thì pháp lực phải đủ cao cường.

Hiển nhiên, con yêu quái kia lợi hại rồi.

Diệp Thiên đang mạo hiểm bị yêu quái phát hiện nguy hiểm, để nhắc nhở nó.

Nhưng Diệp Thiên vạn vạn không ngờ.

Nam nhân áo đen kia lại trực tiếp tiến vào thượng cổ trận pháp, không hề bị bất kỳ tổn thương nào.

Diệp Thiên đột nhiên có chút mừng vì vừa rồi mình đã cảm thấy có chút kỳ lạ, yêu quái ban đêm lại không đi kiếm ăn.

Đang nhìn, trong sơn động truyền ra một trận la hét.

Ngay sau đó, nam nhân áo đen kia liền từ bên trong đi ra, rồi rời đi.

Diệp Thiên thấy vậy, sợ nam nhân áo đen kia sẽ quay lại đánh úp, liền chờ một lát rồi mới đi vào.

Đi vào bên trong, Diệp Thiên phát hiện con yêu thú bị nam nhân áo đen bắt vào kia nằm bất động trên đất, Diệp Thiên thăm dò hô hấp, không còn khí tức, Diệp Thiên sớm đã biết yêu thú này khẳng định không có đường sống.

Nhưng, Diệp Thiên lại có phát hiện khác, trong thể nội yêu thú lại có ba loại máu, huyết mạch trong thể nội quá hỗn loạn, cơ thể không chịu nổi gánh nặng, bạo thể mà chết.

Diệp Thiên đặt thi thể yêu thú xuống, vội vàng chạy sâu vào bên

trong tìm bán phượng hoàng và Thao Thiết.

Diệp Thiên kịp đến, bán phượng hoàng đã bất tỉnh.

Thao Thiết lo lắng nói với Diệp Thiên: "Hôm qua, con yêu quái đó đã biết, sợ hôm nay sẽ có cạm bẫy, trên đường ngươi có gặp phải không?" Diệp Thiên lắc đầu, nghe lời Thao Thiết nói, Diệp Thiên cũng cảm thấy lần này mình vào quá dễ dàng.

Dựa theo lần trước vào thì đầy rẫy thi thể, có thể biết yêu quái đó là một kẻ cực kỳ hung tàn, thà giết nhầm cũng không buông tha, không thể nào không nghi ngờ Diệp Thiên.

Diệp Thiên luôn cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng truyền cho bán phượng hoàng một ít tiên pháp, có tiên pháp tư nhuận, bán phượng hoàng cũng từ từ tỉnh lại.

Bán phượng hoàng nhìn thấy Diệp Thiên, liền có chút kích động, Diệp Thiên liền nói cho bán phượng hoàng tình hình hiện tại.

Tuy nhiên sắc mặt bán phượng hoàng trở nên có chút tái nhợt: "Vậy ta và Thao Thiết đều suy yếu, nếu lại truyền cho ta một ít tiên pháp nữa, lại giống như hôm qua thì sao.

Nếu đây là một cái bẫy, thì thật sự là tổn thất không đáng có." Thao Thiết nghe vậy, cảm thấy bán phượng hoàng nói không sai: "Huyết mạch của ta không được sạch sẽ, nếu vì ta mà ngươi bị thương hại, trong lòng ta cũng không yên." Bán phượng hoàng thấy Thao Thiết và mình cùng nhau đi, hai người liền bắt đầu khuyên Diệp Thiên rời đi, Diệp Thiên nói: "Không cần phải như vậy, ta đã nói sẽ cứu các ngươi, tự nhiên sẽ cứu.

Ta không biết lai lịch của hắn, đành phải tấn công từ chỗ tối." Diệp Thiên đã nghĩ kỹ một kế hoạch trong lòng, nói với Thao Thiết: "Trên người Phượng hoàng có tiên pháp, lát nữa ta sẽ giúp Phượng

hoàng niết bàn.

Chương 805

Tuy Phượng hoàng sẽ trùng sinh, nhưng lại mang theo tiên pháp cường đại.

Đến lúc đó, ta sẽ có thêm một trợ thủ là Phượng hoàng." Thao Thiết đối với Diệp Thiên sớm đã bội phục sát đất, thấy Diệp Thiên đề nghị, liền nói với Phượng hoàng, cảm thấy Diệp Thiên nói đúng.

Phượng hoàng là nữ tử, sức chiến đấu có thể không tính.

Nhưng Phượng hoàng sau khi niết bàn, sức chiến đấu có thể tương đương với mười lần tiên pháp trước đây.

Thế là Diệp Thiên và Thao Thiết và Phượng hoàng ba người khoanh chân ngồi xuống, truyền tiên pháp cho Phượng hoàng.

Phượng hoàng dưới nguồn tiên pháp không ngừng bắt đầu biến trở lại bản thể, bắt đầu tiến hành niết bàn.

Diệp Thiên biết, niết bàn là một chuyện lớn, yêu quái khẳng định sẽ phát hiện.

Diệp Thiên biết Phượng hoàng niết bàn tuyệt đối không thể bị quấy rầy, yêu quái khẳng định sẽ quay lại.

Diệp Thiên không nói ra, Thao Thiết nói: "Ta bây giờ là người mạnh nhất, giúp ta cầm chân hắn một thời gian Phượng hoàng sẽ thành công." Diệp Thiên gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, trên đường, Diệp Thiên tiện tay bỏ hai thi thể yêu thú vào Càn Khôn Đại, định mang về nghiên cứu, không chừng có thể tìm ra cách khắc chế hành vi điên cuồng của yêu quái.

Diệp Thiên trở về vị trí cửa động ban đầu, con yêu quái kia đã quay lại.

Diệp Thiên có chút không yên tâm, lại thiết lập một trận pháp thượng cổ phức tạp bên cạnh.

Nếu không chặn được, đợi yêu quái phá giải xong tất cả các trận pháp, Diệp Thiên đã sớm dẫn mọi người chạy trốn rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệp Thiên đợi một lát, yêu quái xuất hiện ở cửa động.

Diệp Thiên biết hắn hiển nhiên đã phát hiện Phượng hoàng đang niết bàn, muốn tiến vào ngăn cản.

Diệp Thiên ở đây, có thể sẽ để hắn đi vào.

Lập tức Diệp Thiên liền niệm một đạo tiên pháp bay về phía yêu quái, lớn tiếng hét lên: "Đứng lại, nếu ngươi tiến vào, ta nói cho ngươi biết, chuyện đó là không thể!" Nam nhân áo đen bật cười khúc khích, dùng giọng giả trầm thấp nói với Diệp Thiên, trong lời nói mang theo sự châm chọc nồng đậm: "Nơi đây là địa bàn của ta, sao ngươi lại đi lại tự do như vậy, quả nhiên ngươi chính là người ngày hôm qua, ta nhất định sẽ bắt giết ngươi." Diệp Thiên lạnh lùng cười với nam nhân áo đen, không nói hai lời, hai người dường như có một sự ăn ý nào đó, đồng thời ra chiêu đánh về phía đối phương.

Cả hai đều dễ dàng né tránh.

Trong chớp mắt, Diệp Thiên đột nhiên ra một chiêu chí mạng về phía nam nhân áo đen, nam nhân áo đen khó khăn lắm mới né được, nam nhân áo đen cũng đánh một quyền về phía Diệp Thiên, nhưng lại bị Diệp Thiên né tránh.

Hai người ở đây trong một chén trà thời gian, đã đấu mấy trăm hiệp rồi.

Hai người đấu không phân thắng bại.

Diệp Thiên và nam nhân áo đen đang đánh nhau hăng say, sơn động

đột nhiên truyền ra một luồng kim quang, trong nháy mắt ánh sáng vạn trượng, thẳng tắp xông lên trời, một con Phượng hoàng từ cửa động theo luồng ánh sáng từ từ bay lên, ánh sáng bao phủ lấy Phượng hoàng.

Diệp Thiên và nam nhân áo đen dừng lại cuộc chiến, nhìn Phượng hoàng, ánh sáng bao quanh cơ thể dần biến mất, Diệp Thiên cảm thấy Phượng hoàng có một luồng sức mạnh cường đại đang lưu chuyển trong thể nội, nhưng sau khi niết bàn thành công thì nó vô cùng suy yếu.

Phượng hoàng ngay cả cánh cũng không thể vẫy, mất đi điểm tựa, Phượng hoàng cũng chỉ có thể rơi xuống từ trên cao.

Thao Thiết thấy vậy, vội vàng bay lên trời đỡ lấy Phượng hoàng.

Nam nhân áo đen thấy Phượng hoàng niết bàn thành công, vẻ hân hoan trong mắt càng lúc càng không giấu được.

Thừa lúc Thao Thiết chưa đứng vững, hắn ném ra một pháp thuật về phía Thao Thiết.

Hai tay Thao Thiết đều không thể cử động, chỉ có thể dùng cơ thể để đón đỡ.

Trong nháy mắt, Thao Thiết phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm.

Diệp Thiên trong lòng biết mình đã sơ suất, không chú ý đến hành động nhỏ của nam nhân áo đen, mới khiến Thao Thiết bị thương.

Diệp Thiên lập tức nổi giận đùng đùng, một cỗ khí tức dâng trào, dám trước mặt hắn trọng thương bạn bè của hắn, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng để bị đánh một trận.

Diệp Thiên dùng nắm đấm cuộn tròn một cỗ tiên pháp, dùng sức đánh về phía nam nhân áo đen.

Chương 806

Nam nhân áo đen không phòng bị, cho rằng chỉ là một nắm đấm thì sao có thể có lực lớn như vậy, liền tùy tiện đối chọi.

Khi nắm đấm đối chọi với nắm đấm, nam nhân áo đen đã hối hận, hối hận vì đã không dùng năm thành pháp lực để đỡ một quyền.

Nhanh chóng nam nhân áo đen không thể chống đỡ, thân hình nhanh chóng bị đánh bay ra ngoài, có một cỗ máu từ miệng hắn phun ra như suối, phun đầy đất máu tươi.

Nam nhân áo đen bị trọng thương, vốn định bắt Phượng hoàng, không ngờ lại ra nông nỗi này.

Nhưng Diệp Thiên quá mạnh mẽ, nếu không có chút tâm tư vặn vẹo, e rằng trong lúc giao chiến đã chết mấy lần rồi.

Hắn không dám tưởng tượng sau này Diệp Thiên trưởng thành sẽ còn khủng bố đến mức nào, không vì để tự bảo vệ mình, nam nhân áo đen lại thi triển một đạo pháp thuật, nhanh chóng biến mất.

Diệp Thiên vội vàng đi đến truyền cho hai người một ít pháp thuật, cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Nhưng không thể đi lại được, thế là Diệp Thiên chủ động cõng Thao Thiết về quán trọ.

Phượng hoàng quá suy yếu, không thể hóa thành hình người, thế là Diệp Thiên thu nó vào Càn Khôn Đại để bảo vệ.

Đến quán trọ, Diệp Thiên tự mình chăm sóc Phượng hoàng và Thao Thiết.

Thao Thiết cuối cùng cũng có chút thần trí mà tỉnh lại, đánh giá Diệp Thiên một lượt từ trên xuống dưới, thở phào nhẹ nhõm nói: “Hô

~ may mà không sao.” Diệp Thiên cũng hỏi Thao Thiết cảm thấy thế nào, Thao Thiết đột nhiên nói: “Khi ngươi đánh ta, ta cảm thấy máu có chút không giống.

Sau đó nhìn kỹ, ta phát hiện máu Giao Long và máu Thanh Loan hỗn hợp vào nhau.” Diệp Thiên tò mò hỏi: “Nhưng hai chủng tộc đó không thể ở cùng nhau sao, có thể là có huyết mạch hỗn hợp.” Thao Thiết dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn Diệp Thiên: “Cũng có những trường hợp vượt qua chủng tộc mà yêu nhau.” Diệp Thiên hiểu ra, cũng không phản bác nữa.

Ghi những điều đó vào đầu, không chừng sau này có thể dùng được.

Diệp Thiên nói với họ: “Ta đi Thiên Giới bẩm báo đi, biến mất đã lâu như vậy, Thiên Đế và chư thần thấy các ngươi e rằng ai nấy đều vui mừng không kịp.” Diệp Thiên liền muốn để Phượng hoàng hóa thành hình người cùng đi Thiên Đình.

Nhưng Phượng hoàng thực sự quá suy yếu, đại khái chỉ có Thiên Đế mới có thể cứu.

Diệp Thiên thi pháp để Phượng hoàng hóa thành hình người.

Cuối cùng, một đoàn người hùng hổ tiến về thượng giới.

Diệp Thiên và Uyển Châu dẫn Phượng hoàng và Thao Thiết cùng đi Thiên Giới, trở về chỗ ở của mình, một đoàn người liền ở lại.

Như Lai đối với việc Diệp Thiên không xin phép mà trở về không bày tỏ thái độ, vừa không đồng ý trở về Thiên Giới, cũng không ngăn cản trở về Thiên Giới.

Diệp Thiên đối với thái độ mắt nhắm mắt mở của Như Lai cảm thấy khinh bỉ, từ tận đáy lòng không vui, ai mà không biết Như Lai khách khí như vậy là vì Thiên Đế đã xuất quan, tự nhiên không dám

làm càn trên địa bàn của Thiên Đế.

Tiên lực ở Thiên Giới dồi dào hơn nhiều so với tiên lực ở các giới diện khác, Thao Thiết và Phượng hoàng ở đây có thể khôi phục tiên pháp như trước kia chỉ trong vài ngày.

Giống như Thao Thiết và Phượng hoàng là Thần thú thượng cổ, tốc độ khôi phục tương đối nhanh, đặc biệt là Thao Thiết.

Thao Thiết khôi phục hai ngày sau, Phượng hoàng mới uể oải tỉnh lại.

Diệp Thiên kể lại chi tiết cuộc đại chiến với nam nhân áo đen ngày hôm đó, Phượng hoàng nghe mà ngẩn người.

Thao Thiết và Phượng hoàng không ngờ Diệp Thiên một thiếu niên tuổi còn trẻ như vậy lại có thể trọng thương nam nhân áo đen đã giam cầm họ mấy vạn năm, đó là người mà hai người họ hợp sức cũng không đánh lại được, Diệp Thiên lại có thể trọng thương.

Diệp Thiên hỏi khi bị giam cầm có thấy nam nhân áo đen đó làm thí nghiệm gì không.

Phượng hoàng hồi tưởng, nói: "Hắn thường xuyên uống máu của ta, đôi khi còn tiêm máu của yêu thú khác vào thể nội của ta và Thao Thiết.

Nhưng ta và Thao Thiết là Thần thú thượng cổ, huyết mạch truyền thừa bá đạo, tự nhiên sẽ không vì chút đó mà bạo thể thân vong." Thao Thiết cũng tiếp lời Phượng hoàng: "Tuy ta có thể đẩy những huyết dịch hỗn tạp đó ra khỏi cơ thể, nhưng ngày qua ngày năm qua năm tuần hoàn như vậy, cơ thể ta cũng dần không chịu nổi, cũng trở thành bộ dạng mà ngươi thấy khi nhìn thấy ta." Nghe vậy, Diệp Thiên càng lúc càng nghi ngờ người đó chính là vật thí nghiệm đã bỏ trốn năm xưa, nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, phải có bằng chứng.

Diệp Thiên liền cáo biệt, đi tìm Bồ Đề.

Diệp Thiên nhanh chóng tìm thấy Bồ Đề, chỉ thấy Bồ Đề vẫn đang uống rượu ở Đào Viên, không còn Xích Cước Đại Tiên.

Diệp Thiên vội vàng hỏi: "Vật thí nghiệm đã thoát khỏi phòng thí nghiệm năm xưa có đặc điểm gì?" Bồ Đề suy nghĩ, nói: "Trong thể nội hình như có huyết mạch của yêu thú bình thường." Diệp Thiên ngẩn người, không ngờ nam nhân áo đen mà mình đã nghi ngờ lâu như vậy lại không phải.

Chương 807

Bởi vì huyết mạch hỗn hợp Giao Long và Thanh Loan, và huyết mạch yêu thú bình thường của vật thí nghiệm không giống nhau.

Nhưng, nam nhân áo đen kia rốt cuộc là ai, vì sao lại giam cầm Phượng hoàng và Thao Thiết, vì sao lại lặp lại thí nghiệm năm xưa?

Diệp Thiên cảm thấy lượng thông tin nhận được hôm nay quá lớn, suy nghĩ rất lâu cũng không thể sắp xếp ra một suy nghĩ nào.

Hắn phiền lòng cùng Bồ Đề uống vài chén rượu, liền cáo biệt Bồ Đề trở về chỗ ở.

Trở về chỗ ở, chỉ có Uyển Châu và Thỏ tinh ở đó, Phượng hoàng và Thao Thiết thì không thấy đâu.

Diệp Thiên vội vàng hỏi tung tích của họ, Uyển Châu cười cười, nói Thiên Đế triệu kiến, đã đi một lúc rồi.

Diệp Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thiên ngồi trên tháp nhắm mắt điều tức, mấy ngày lao lực bôn ba, lại thêm hai đêm đánh nhau với nam nhân áo đen, Diệp Thiên đã hao tốn không ít tinh thần.

Nhanh chóng, tinh thần lực của Diệp Thiên hồi phục.

Diệp Thiên mở mắt, vừa hay gặp Phượng hoàng và Thao Thiết trở về.

Diệp Thiên hỏi họ đã gặp Thiên Đế, Thiên Đế đã nói gì.

Phượng hoàng mặt mày vui vẻ nói: “Vừa rồi đi gặp Thiên Đế, Thiên Hậu cũng ở đó, thấy ta lớn lên xinh đẹp liền nhận ta làm sủng vật, dù sao gia tộc của ta cũng không còn nữa, có một nơi nương tựa

cũng không tệ.

Thiên Hậu là một người rất tốt.” Diệp Thiên cũng cảm thấy Phượng hoàng nói đúng, nơi ở thượng cổ của họ sớm đã bị lũ tiểu nhân thế lực của Thiên Đình phá hủy sạch sẽ, Diệp Thiên cấp cho họ nơi ở, nhưng sao có thể mỗi ngày đều phải đấu tranh trên Thiên Đình.

Thiên Hậu ở đó cũng có uy tín, là một nhân vật lớn có tiếng tăm.

Đối với Thiên Hậu, Diệp Thiên cũng từng nghe qua, Thiên Hậu cũng là một nữ tử ôn nhu hiền thục, có Thiên Hậu che chở cho Phượng hoàng và Thao Thiết, sao lại không phải là một chuyện tốt chứ.

Uyển Châu nói với họ: “Tuy nơi đây không thể sánh bằng trước kia, nhưng cuối cùng cũng sẽ có một ngày, có thể khôi phục lại sự phồn vinh thịnh vượng như trước.” Phượng hoàng và Thao Thiết cũng gật đầu.

Đột nhiên, Thao Thiết nói: “Tên nam nhân áo đen đó luôn không phải người tốt, bây giờ ta đã thoát ra rồi, nhưng khó tránh khỏi hắn sẽ đi tai họa người khác, để hắn ở hạ giới e rằng cuối cùng sẽ có chuyện.” Diệp Thiên cũng hiểu, nhưng manh mối về nam nhân áo đen thực sự quá ít, đừng nói thân phận, ngay cả hành tung hiện tại cũng không thể xác định.

Muốn triệt để nhổ bỏ cái ung nhọt này, e rằng phải tốn rất nhiều công sức.

Diệp Thiên nhìn về phía xa, lặng lẽ suy nghĩ đối sách.

Phượng hoàng nói với Diệp Thiên: “Ngươi đã cứu ta, vậy ngươi là ân nhân của ta, ân tình nhỏ bé như giọt nước, ta nguyện báo đáp bằng cả suối nguồn.

Không bao lâu nữa, tiên lực của ta sẽ khôi phục, đến lúc đó nhất

định sẽ giúp ngươi một tay.” Thao Thiết cũng gật đầu, hiển nhiên là đã bàn bạc trước.

Diệp Thiên không khỏi cảm kích từ tận đáy lòng: “Thực ra đều là chuyện nhỏ, cũng không có gì.

Các ngươi không cần vì báo ân mà cuốn vào chuyện này, dù sao chuyện này liên lụy rất nhiều.

Ta sợ các ngươi sẽ bị thương.” Thao Thiết nói: “Được thôi, nếu hôm đó không có ngươi, e rằng thế gian này sẽ không còn ta nữa.

Ngươi cũng bôn ba đã lâu như vậy, ta có thể sẽ không gặp ngươi nữa, chuyện này ta và Phượng hoàng đã quyết định rồi, nếu có cần, ta nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ.” Diệp Thiên cười cười, liền đồng ý.

Phượng hoàng và Thao Thiết là Thần thú thượng cổ, đều là những Thần thú quý hiếm cần huyết mạch truyền thừa, tiên pháp cũng theo huyết mạch truyền thừa mà có.

Nhưng lại cực kỳ khó tìm được, đến mức Thần thú nhất mạch đã suy tàn.

Diệp Thiên cũng không biết mình thuộc về truyền thừa nào, nhưng nhìn tiên lực khủng bố mà hắn có được, Phượng hoàng có thể là con Phượng hoàng cuối cùng của huyết mạch đó.

Sức mạnh khủng khiếp đó đánh bại nam nhân áo đen thì thừa sức.

Diệp Thiên vì chuyện này thường xuyên lên Thiên Giới, cuối cùng dứt khoát cũng ở lại luôn.

Như Lai nghe tin, cũng không nói gì, những người khác tự nhiên không tiện đi gây sự với Diệp Thiên.

Chương 808

Một buổi trưa nọ, Bồ Đề tiến vào nói với Diệp Thiên đang tọa thiền: "Thiên Đế triệu kiến, có lẽ là vì chuyện ở hạ giới.

Ngươi hãy thể hiện tốt nhé, không chừng thể hiện tốt có thể chính thức trở về Thiên Đình." Diệp Thiên biết đây là một cơ hội tốt tuyệt vời, phủi phủi những nếp nhăn lờ mờ trên y phục, liền cùng Bồ Đề đi đến.

Thiên Đế ngồi trên long ỷ cao cao, nhìn thấy Diệp Thiên đến, ánh mắt nhanh chóng lóe lên một tia kinh ngạc và vui mừng, phất tay ý bảo những người không liên quan rút lui, chỉ để lại Bồ Đề và Diệp Thiên trong đại điện.

Thiên Đế hỏi: "Chuyện ngày hôm đó trẫm cũng đã nghe qua, chắc ngươi cũng đã biết về sự cố phòng thí nghiệm rồi, trẫm nghi ngờ người đó chính là vật thí nghiệm đã bỏ trốn.

Bất luận là hành động hay pháp thuật, đều rất giống." Thiên Đế đứng dậy, đi về phía Diệp Thiên, chậm rãi nói: "Nếu tìm được, nhất định phải tiêu hủy, tuyệt đối không được giữ lại.

Cách làm này trái với luân hồi nhân quả của Thiên Đạo, tuyệt đối không thể để nó tồn tại trên thế gian này." Diệp Thiên và Bồ Đề gật đầu, thực ra Thiên Đế không nói, họ cũng sẽ làm vậy.

Thế là liền cáo biệt Thiên Đế, đi đến hạ giới, tìm kiếm tung tích của nam nhân áo đen.

Diệp Thiên ở hạ giới lại không biết phải tìm ở đâu, ngày hôm đó trời thực sự quá tối, Diệp Thiên cũng không thể nhìn rõ nam nhân áo đen đã chạy về hướng nào.

Liền bắt một con yêu thú hỏi gần đây có phát hiện quái vật nào không.

Yêu thú bị khí thế của Diệp Thiên dọa sợ đến mức run rẩy, liên tục chỉ lên núi, nói: "Mấy ngày trước tên đó đã đến, thỉnh thoảng tàn hại đồng loại, hại cả vùng chúng ta không được yên ổn." Diệp Thiên gật đầu cảm ơn, liền quay người rời đi, đi lên núi.

Diệp Thiên đang chuẩn bị lên núi, chân trời đột nhiên xuất hiện linh lực ba động.

Trong chốc lát, Diệp Thiên phát hiện Phượng hoàng, Thao Thiết, Bồ Đề đều đã đến.

Bồ Đề nói với Diệp Thiên: "Ngươi là huynh đệ tốt quan trọng nhất của ta, ta sao có thể để ngươi gặp nguy hiểm chứ." Nói xong, Bồ Đề lại hắc hắc cười, thoạt nhìn khá ra dáng.

Đối với việc Phượng hoàng và Thao Thiết đến Diệp Thiên cũng không lấy làm lạ, hôm nay Phượng hoàng và Thao Thiết đã nói muốn giúp hắn.

Diệp Thiên lần lượt cảm ơn, trong lòng vô cùng cảm động vì họ sẵn lòng cùng mình vào sinh ra tử, làm những chuyện nguy hiểm như vậy.

Bồ Đề đột nhiên nói với Diệp Thiên: "Vừa rồi Thiên Đế lại triệu kiến ta một lần nữa, đặc biệt dặn dò ta phải bảo vệ an nguy của ngươi, bảo ta chuyển lời sau chuyện này, ngươi sẽ chính thức được triệu hồi về Thiên Đình.

Xem ra Thiên Đế rất tán thưởng ngươi, lần này ta nhất định sẽ giúp ngươi." Nói xong, Diệp Thiên liền hô hoán lên núi, thời gian còn lại không nhiều nữa.

Nam nhân áo đen đã bị thương, nếu có thể nhân cơ hội này bắt

hắn, thì sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc đợi hắn hồi phục rồi mới bắt.

Giữa sườn núi có một căn nhà tranh, Diệp Thiên trên đường đi qua, nhìn thấy một nam nhân dáng vẻ nông dân ngồi ở cửa thở dài than thở, Diệp Thiên đi đến hỏi: "Bác nông dân, có chuyện gì mà than thở vậy?" Nam nhân thở dài nói: "Nhà ta sớm đã nghèo đến mức không đủ ăn, sống nhờ vào việc bán một ít gà.

Nhưng… nhưng hôm qua nửa đêm ta nghe thấy tiếng động, tưởng mình nghe nhầm, nào ngờ sáng hôm sau, tất cả gà đều biến mất." Diệp Thiên nghe vậy, liền biết là nam nhân áo đen làm.

Nhưng hắn bắt gà làm gì, Bồ Đề nhìn ra nghi vấn của Diệp Thiên, giải thích: "Gà cũng là một nhánh phụ của Phượng hoàng, có huyết mạch Phượng hoàng yếu ớt." Diệp Thiên lập tức hiểu vì sao nam nhân áo đen lại đi trộm gà, hóa ra là để dùng tinh hoa và máu gà để bổ sung vết thương trong cơ thể.

Diệp Thiên hiểu ra, lấy ra một ít tiền, đề nghị ở lại qua đêm, nam nhân vui vẻ đồng ý.

Nhưng Diệp Thiên có một điều kiện, buổi tối không thể để nam nhân ở lại.

Dưới sự dụ dỗ của tiền bạc, hắn đồng ý, Diệp Thiên lại cho nam nhân hơn 100 đồng tiền, nhờ mua thêm một ít gà về.

Nam nhân làm theo.

Diệp Thiên đặt gà vào sân sau, liền cùng Phượng hoàng ẩn thân nấp trong bóng tối, định giăng bẫy chờ thỏ.

Dù sao gà nhà nam nhân cũng có hạn, chút huyết mạch Phượng hoàng đó khẳng định không đủ để bổ sung vết thương trong cơ thể hắn.

Cho nên, đêm nay hắn nhất định sẽ đến một lần nữa.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Phượng hoàng đợi đến mức có chút buồn ngủ.

Phượng hoàng cũng niết bàn chưa lâu, thể lực chưa hồi phục là chuyện bình thường.

Thế là để Thao Thiết bế Phượng hoàng vào trong nhà, bảo nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Chương 809

An trí xong, Thao Thiết liền trở về vị trí của mình.

Chỉ một lát sau, ở cửa đại viện truyền đến một tiếng động nhẹ.

Diệp Thiên và Bồ Đề phấn khích nhếch khóe môi, chỉ có thể lặng lẽ chờ nam nhân áo đen tự mình mắc bẫy.

Nam nhân áo đen càng lúc càng gần những con gà kia, đột nhiên, Diệp Thiên ra lệnh, ba người lập tức bao vây nam nhân áo đen.

Nam nhân áo đen hiển nhiên không biết ở đây có phục kích, lúc này hiểu ra thì đã bị bao vây rồi.

Thế là nam nhân áo đen cùng Diệp Thiên ba người giao chiến.

Nam nhân áo đen vừa mới bị thương, sao có thể là đối thủ của ba người họ.

Nam nhân áo đen đánh một lúc liền nhanh chóng không chống đỡ nổi, Diệp Thiên nhìn đúng thời cơ, xông lên, đột nhiên giật xuống nửa miếng mặt nạ.

Nam nhân áo đen không phòng bị, nhưng dưới pháp thuật nhạy bén cuối cùng, nam nhân áo đen đã thành công giữ lại được nửa khuôn mặt.

Nam nhân áo đen đột nhiên hất tay Diệp Thiên đang nắm mặt nạ ra, tức giận dùng một chiêu chí mạng về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm nhận được khí tức nguy hiểm bên trong, vội vàng cúi xuống lăn sang một bên.

Nam nhân áo đen thừa lúc có một chút khe hở, vội vàng sử dụng thuật pháp bỏ trốn.

Diệp Thiên vì cú lăn vừa rồi, cách nam nhân áo đen hơi xa, không kịp ngăn cản.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bỏ trốn.

Diệp Thiên có chút tức giận: "Tên này, đúng là bùn nhão, lần nào cũng chạy nhanh như vậy." Thao Thiết có tâm trạng tốt, ngược lại an ủi: "Cũng đâu phải không có thu hoạch, ít nhất đã biết hắn trốn ở gần đây, không lo không tìm được hắn." Diệp Thiên cũng chỉ có thể thở dài: "Xem ra phải chờ thời cơ vậy." Tuy nhiên, biểu cảm của Diệp Thiên đột nhiên trở nên có chút ngưng trọng: "Hắn tuyệt đối sẽ không để ta bắt được, khẳng định sẽ chuyển địa điểm.

Xem ra muốn tìm hắn sẽ có chút khó khăn rồi." Bồ Đề cũng hiểu, không khỏi trở nên có chút khổ não và hối hận: "Vậy phải làm sao đây, lần này thất thủ, hắn nhất định sẽ cẩn thận hơn nữa, bắt được hắn khó như lên trời vậy." Diệp Thiên đột nhiên nói: "Đúng rồi!

Vừa nãy ta đã nhìn rõ nửa khuôn mặt, có thể vẽ ra họa tượng mà." Bồ Đề ngẩn người, trong nháy mắt cười ha hả, tấm tắc khen Diệp Thiên mẫn tiệp.

Một đoàn bốn người liền trở về Thiên Đình.

Diệp Thiên dựa vào trí nhớ vẽ ra họa tượng, và phái người đi tìm kiếm nhiều lần, nhưng đều không có kết quả.

Diệp Thiên cũng biết mình đã vội vàng, nếu cứ tìm kiếm như vậy, tên nam nhân áo đen kia e rằng sẽ không xuất hiện nữa.

Diệp Thiên thu hồi những họa tượng đã phát ra, quyết định sẽ từ bỏ việc tìm kiếm hắn.

Tìm được hắn, cũng chưa chắc đã đánh được nam nhân áo đen.

Người có thể đánh bại nam nhân áo đen e rằng chỉ có một, tuyệt đối không thể để thêm nhân mạng nào bị liên lụy nữa.

Bên ngoài có người vào báo cáo, Thiên Đế triệu kiến.

Diệp Thiên cảm thấy có lẽ là Thiên Đế muốn hỏi thăm tiến triển.

Diệp Thiên cũng sửa soạn lại, rồi đi, mang theo cả họa tượng, để Thiên Đế xem thử.

Khi đến, giống như lần trước, tất cả mọi người đều đã ra ngoài, chỉ còn Bồ Đề và Thiên Đế.

Thiên Đế hỏi: "Trẫm đã biết rồi, chuyện này khá khó làm, không có manh mối nào cả.

Hoán đổi là trẫm cũng không biết phải bắt đầu từ đâu." Diệp Thiên trả lời: "Khó làm thì cũng phải làm, ta tuyệt đối sẽ không dung túng hắn tai họa chúng sinh.

Chức trách của ta không phải là duy trì hòa bình và ổn định của các giới diện sao, sao có thể vì khó làm mà không làm." Thiên Đế tán thưởng nhìn Diệp Thiên, nói: "Có một điều, trẫm cảm thấy chuyện này có khả năng xoay chuyển, Bồ Đề không phải có một bí bảo sao, có thể tìm người." Bồ Đề ngẩn người, suy nghĩ một lát, có chút dở khóc dở cười nói với Diệp Thiên: "Ngươi không nhắc ta suýt nữa ta quên mất.

Rồi lại nói với Diệp Thiên: "Bí bảo tìm người của ta lợi hại lắm, sớm biết vậy đã không cần tốn nhiều công sức như vậy rồi." Diệp Thiên cũng gật đầu, không biết nên vui mừng hay khó chịu vì trí nhớ của Bồ Đề.

Chương 810

Diệp Thiên đột nhiên lấy ra tấm họa tượng đó, vội vàng kêu Bồ Đề và Thiên Đế xem thử có nhận ra người này không.

Thiên Đế vừa nghe, vội vàng đi đến trước mặt Diệp Thiên xem tấm họa tượng đó, nhìn rất lâu cũng không nhìn ra được gì, Bồ Đề lại nói: "Người này không phải vật thí nghiệm, không phải tướng mạo như vậy." Diệp Thiên đành phải thu họa tượng lại, cảm thấy sau này có lẽ có thể dùng đến.

Thiên Đế nói với Bồ Đề: "Bồ Đề, lần này ngươi hãy theo Diệp Thiên điều tra đi, nam nhân này đã tàn hại nhiều sinh mệnh vô tội như vậy, tội không thể tha, tốt nhất là giết hắn, để phòng tai họa chúng sinh.

Ngươi cũng phải nhớ một điều, tuyệt đối không được để Diệp Thiên có bất kỳ sơ suất nào." Bồ Đề liên tục vâng dạ, trêu Thiên Đế xem trọng Diệp Thiên hơn cả mình.

Ba người cười đùa một lúc, liền cáo từ Thiên Đế.

Diệp Thiên và Bồ Đề ra khỏi đại điện, Bồ Đề liền trở về tẩm cung của mình tìm bí bảo, Diệp Thiên cũng trở về tẩm cung.

Uyển Châu đã lâu không gặp Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên trở về, lập tức vui mừng không thôi.

Diệp Thiên lại nói với nàng: "Uyển Châu, lát nữa ta phải đi hạ giới.

Nàng và Thỏ tinh cứ ở lại Thiên Đình đi, ở đây an toàn hơn nhiều so với ở hạ giới.

Ta sẽ nhanh chóng trở về, nàng cứ yên tâm." Uyển Châu có chút

khó xử: “Ngươi luôn bận rộn như vậy, có lẽ lần sau lại có chuyện gì đó.

Tuy ngươi có thể đánh bại nam nhân áo đen đó, nhưng khó đảm bảo sẽ không có đồng bọn.

Ta sợ ngươi sẽ bị thương.” Không đợi Diệp Thiên nói, Phượng hoàng nhanh hơn một bước nói với Uyển Châu: “Uyển Châu tỷ tỷ, ta và Thao Thiết sẽ cùng Diệp Thiên đi.

Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho hắn, tỷ yên tâm đi.

Diệp Thiên lợi hại như vậy, sợ gì chứ?” Thao Thiết cũng nói với Diệp Thiên: “Ta sẽ đi cùng ngươi, để ngươi bị cuốn vào chuyện này cũng là do ta không đúng, đều vì ta, nếu không phải vì ta lúc đó không thể giúp được, thì cũng đã không để hắn chạy thoát.” Diệp Thiên cũng gật đầu.

Thế là một đoàn năm người cáo biệt, liền nhanh chóng hạ giới.

Diệp Thiên đi đến căn nhà tranh mà ngày hôm qua đã gặp nam nhân áo đen, người nông dân đó vẫn chưa trở về.

Thế là Diệp Thiên bảo Bồ Đề lấy ra bí bảo, sau đó dùng cành cây vẽ một trận pháp trên đất, truyền vào một ít tiên pháp.

Nhanh chóng, một cỗ pháp lực màu đen từ từ dâng lên từ mặt đất, tiến vào bí bảo trong tay Bồ Đề.

Phượng hoàng và Thao Thiết liên tục tán thưởng, Thao Thiết liền ngưỡng mộ nói với Diệp Thiên: “Ta đã sống lâu như vậy, từ thời đại của ta, chưa từng thấy ai có thể dùng phương pháp trích xuất khí tức của người khác.

Diệp Thiên lại có thể dùng trận pháp làm được, thật sự rất lợi hại.” Bồ Đề kinh ngạc vô cùng: “Trận pháp của ngươi đã đạt đến trình độ này, e rằng không ai trên thiên hạ có thể sánh bằng.

Quay đầu lại dạy ta nữa nhé, hiểu biết thêm chút kiến thức thì lợi ích vô cùng." Diệp Thiên gật đầu, Phượng hoàng và Thao Thiết cũng cầu xin Diệp Thiên dạy họ.

Diệp Thiên cũng buồn cười gật đầu rồi vuốt mũi, trong lòng thầm nghĩ, không biết mình lại lợi hại đến vậy.

Nhanh chóng, pháp lực đen trong bí bảo ngưng tụ thành một sợi dây, từ từ kéo dài về một hướng.

Diệp Thiên nói: "Đi theo sợi dây này, có thể tìm thấy người đó trong phạm vi một dặm." Phượng hoàng và Thao Thiết đều kinh ngạc nhìn hắn, phương pháp tìm người như vậy họ lần đầu tiên thấy.

Bồ Đề cũng nói: "Bí bảo của ta tối đa chỉ có thể cung cấp phạm vi năm dặm, không ngờ Diệp Thiên lại có thể tìm trong phạm vi một dặm.

Lợi hại!" Nhanh chóng, Diệp Thiên tìm thấy một căn nhà tranh, trong sân đầy thi thể gà, nhưng lại không thấy nam nhân áo đen.

Diệp Thiên cho rằng hắn chỉ xuất hiện vào ban đêm, ban ngày cần điều tức.

Thế là chia làm hai đường, Diệp Thiên và Thao Thiết đợi trong sân, Phượng hoàng và Bồ Đề đi thăm dò.

Dần dần, trời bắt đầu tối.

Thao Thiết truyền âm báo cho Diệp Thiên biết khí tức của nam nhân áo đen đã xuất hiện.

Thế là hai người ẩn thân trong bóng tối lặng lẽ chờ đợi.

Chương 811

Nam nhân áo đen nhanh chóng xuất hiện ở giữa sân, phất tay lấy ra những con gà đã bắt được, chọn một con gà, đặt cổ nó vào miệng bắt đầu hút máu.

Nam nhân áo đen đang hút máu rất hăng, Diệp Thiên báo cho Thao Thiết bắt đầu ra tay.

Thế là hai người đồng thời ra tay, đánh về phía nam nhân áo đen.

Nam nhân áo đen phản ứng, vội vàng cùng họ giao chiến.

Nam nhân áo đen tự nhiên không đánh lại hai người, liên tục mấy lần bị trúng đòn.

Hắc bào nam nhân thấy đánh không lại, lại như lần trước dùng quỷ kế.

Diệp Thiên không phòng bị, lại để hắc bào nam nhân chạy thoát.

Diệp Thiên có chút tức giận, cùng một chiêu lừa hai lần.

Diệp Thiên cũng chỉ đành cảm thán: "Quả nhiên thời cơ chưa đến, hắn đã chạy ba lần rồi." Thao Thiết cũng có chút nghi ngờ, nhiều năm không đánh nhau, không biết thực lực có bị suy yếu không.

Thao Thiết an ủi Diệp Thiên: "Không sao không sao, nếu ta tìm được hắn hai lần thì lần tới cũng có thể tìm được nữa, đừng nản lòng." Diệp Thiên cũng chỉ đành gật đầu.

Đột nhiên, Bồ Đề hổn hển từ bên ngoài chạy vào, nhìn Diệp Thiên và Thao Thiết, vội vàng nói: "Phượng Hoàng vừa đi cùng ta, nhưng vừa rồi, một trận hắc phong nổi lên, Phượng Hoàng không thấy đâu nữa.

Nhanh!

Mau đi tìm nàng!" Trong lòng Diệp Thiên chùng xuống, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Hướng hắc bào nam nhân bỏ chạy và hướng Bồ Đề đến, hắn liền biết trận hắc phong kia là do hắc bào nam nhân biến hóa ra.

Bồ Đề làm sao đánh lại được.

Diệp Thiên vội vã chạy về phía đó, nói: "Hắc bào nam nhân kia bị thương, chắc chắn cần hấp huyết, Phượng Hoàng gặp nguy hiểm rồi!" Quả nhiên, từ xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Phượng Hoàng.

Ba người liền liều mạng tăng tốc bước chân.Khi ba người đến nơi, hắc bào nam nhân quả nhiên đang hấp thụ tinh huyết Phượng Hoàng.

Bồ Đề liền tung một chiêu.

Hắc bào nam nhân nhanh chóng buông Phượng Hoàng ra, cũng tung một đòn để chống đỡ.

Hai đòn công kích giao nhau, trong chớp mắt hỏa hoa tung tóe.

Diệp Thiên vội đỡ Phượng Hoàng, truyền tiên lực vào cơ thể nàng.

Tinh huyết trong cơ thể Phượng Hoàng mất quá nhiều, nàng thoi thóp hơi tàn, may nhờ tiên lực thuần hậu của Diệp Thiên duy trì, Phượng Hoàng cuối cùng cũng hồi phục được một chút, nhưng tạm thời không thể sử dụng pháp lực.

Bồ Đề và Thao Thiết cũng vội vàng truyền tiên lực vào, Phượng Hoàng yếu ớt nói: "Xin lỗi a, lại gây thêm phiền phức rồi.

Ngươi đừng quản ta, mau bắt hắn đi.

Ta nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.” Diệp Thiên cũng gật đầu, dù sao hắc bào nam nhân kia cũng xảo quyệt, vạn nhất lại dùng quỷ kế thì không thể không chịu thiệt.

Thao Thiết và Bồ Đề phối hợp, đồng thời tấn công hắc bào nam nhân, nhưng đều bị hắn tránh thoát từng đòn.

Diệp Thiên đang truyền tiên lực cho Phượng Hoàng.

Nhìn Thao Thiết và Bồ Đề liên tục thất bại, hắn cũng không còn cách nào.

Hắc bào nam nhân cất giọng trầm thấp lạnh lẽo nói: “Diệp Thiên, ngươi cứ phải ép ta đến bước đường này, đừng trách ta giết ngươi.” Diệp Thiên nhíu mày, hỏi: “Ngươi có ý gì?” Hắc bào nam nhân lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn về phía Diệp Thiên nói: “Kẻ năm đó ta tạo ra, vốn dĩ ta muốn tiếp tục thí nghiệm năm đó để loại bỏ tạp chất trong huyết dịch của ta, nhưng ngươi lại cứ phải đối đầu với ta.” Diệp Thiên lạnh giọng nói: “Cho nên vì một kẻ mà ngươi muốn tàn sát vô tội?

Vậy thì hoàng tử Thanh Khâu có thù oán gì với ngươi?

Mấy vạn yêu thú có thù oán gì với ngươi?

Chương 812

Ngươi vì muốn đoạt lấy sinh mệnh của họ, vi phạm cân bằng Thiên Đạo, đáng chết!" Hắc bào nam nhân ngẩn người, không ngờ Diệp Thiên lại nói vậy, không khỏi cười lớn ha ha, trầm giọng nói: "Bọn chúng đương nhiên không có thù oán sâu xa với ta, nhưng ngươi lại dám lấy ta làm vật thí nghiệm!

Ngươi không đi giết những kẻ đó đi!" Bồ Đề nhíu mày, không hiểu hắc bào nam nhân lại nói thế, liền giải thích: "Bọn họ đều dùng những kẻ cực kỳ hung ác để làm thí nghiệm, nếu ta không lầm, ngươi đã phạm tội nên mới bị đưa vào đó phải không?" Hắc bào nam nhân ngây người, ấp a ấp úng không chịu thừa nhận.

Trong khoảnh khắc, hắn đột nhiên thẹn quá hóa giận, mạnh mẽ tấn công Bồ Đề và Thao Thiết.

Bồ Đề và Thao Thiết không chống đỡ nổi, bị đánh mấy quyền, lập tức thổ ra mấy ngụm tiên huyết.Diệp Thiên thấy bạn bè bị thương, liền xông lên giúp đỡ, nhưng Thao Thiết lại ngăn lại: "Không cần quản ta, ngươi cứ yên tâm trị thương cho Phượng Hoàng đi." Bồ Đề cũng vậy, không cho Diệp Thiên tham gia chiến đấu.

Diệp Thiên không còn cách nào, đành phải mặc kệ, dù sao tính mạng của Phượng Hoàng đang treo lơ lửng bởi tiên pháp của hắn.

Hắc bào nam nhân lạnh lùng hừ: "Không phải ngươi không nỡ để bạn bè tự mình ra tay sao?

Vậy ta sẽ để ngươi trơ mắt nhìn bạn bè của ngươi bị thương vì ngươi!" Đột nhiên, hắc bào nam nhân tung ra một đòn về phía Bồ Đề và Thao Thiết.

Ngay cả Diệp Thiên cũng cảm nhận được sát khí nồng đậm bên

trong, biết rằng Bồ Đề và Thao Thiết chắc chắn không chống đỡ nổi.

Diệp Thiên cũng phóng tiên lực ra để đánh chặn chiêu thức của hắc bào nam nhân.

Trong chớp mắt, quang mang tứ xạ, hai luồng sức mạnh chống đỡ lẫn nhau, ngang sức ngang tài.

Hắc bào nam nhân cực kỳ kinh ngạc, không ngờ Diệp Thiên vừa truyền tiên lực cho Phượng Hoàng, lại vừa tung ra một chiêu có thể ngang ngửa với hắn, thậm chí luồng sức mạnh kia còn ẩn chứa sự vượt trội hơn.

Hắc bào nam nhân không dám tưởng tượng thực lực của Diệp Thiên rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Đột nhiên, Diệp Thiên dùng sức tung một đòn, luồng sức mạnh kia đột nhiên tăng vọt.

Hắc bào nam nhân cũng dùng sức tung một đòn.

Vạn vạn không ngờ, hắc bào nam nhân lại không thể phát ra pháp thuật, chỉ có thể trơ mắt nhìn đòn đánh tới.

Hắc bào nam nhân bị một đòn nặng nề đánh trúng, thổ ra mấy ngụm tiên huyết, liên tục lùi về sau mấy bước mới ổn định lại được.

Bồ Đề và Thao Thiết kinh ngạc vô cùng, không ngờ kẻ mà hai người liên thủ cũng không đánh lại được, Diệp Thiên tùy tiện tung một đòn lại có thể đánh cho hắn thổ huyết.

Diệp Thiên quả nhiên lợi hại!

Diệp Thiên thấy lạ, hỏi Bồ Đề: “Hắn vừa rồi không dùng được pháp thuật?” Bồ Đề giải thích: “Tác dụng phụ lớn nhất của vật thí nghiệm thất bại là sẽ tẩu hỏa nhập ma, không biết có nghiêm trọng hay không.” Quả nhiên, quanh thân hắc bào nam nhân cuộn trào hắc

khí, bao vây lấy hắn.

Đột nhiên, hắc bào nam nhân phóng ra khí tức cường đại, thực lực mạnh mẽ tăng vọt.

Hắc bào nam nhân bàn tay trái hóa thành hình móng chim ưng, hung hăng đánh một quyền.

Bồ Đề không chống đỡ nổi, bị trọng thương ngã xuống đất, tiên huyết không ngừng tuôn ra từ khóe miệng như suối.

Bồ Đề ngã nặng, Thao Thiết thấy vậy, vội vàng đỡ lấy.Hắc bào nam nhân châm chọc Diệp Thiên: "Diệp Thiên à Diệp Thiên, ngươi đúng là vô dụng.

Vì ngươi cứ phải điều tra ta, muốn giết ta, nếu không thì tiểu đồng bọn của ngươi cũng sẽ không vì thế mà bị thương.

Ngươi nên sớm chút thu tay thì hơn." Nói đoạn, hắc bào nam nhân liền bỏ chạy.

Hắn kiêng kỵ tiên pháp của Diệp Thiên.

Mặc dù các tiểu đồng bọn của Diệp Thiên đều bị thương, nhưng chỉ dựa vào một mình hắn đối phó với kẻ có thực lực tăng vọt thì cũng thừa sức.

Hắc bào nam nhân đương nhiên không dám mạo hiểm.

Phượng Hoàng lúc này cũng đã hồi phục được một chút, vội vàng gọi Diệp Thiên cứu Bồ Đề.

Diệp Thiên cũng truyền tiên pháp vào Bồ Đề.

Thể chất của Bồ Đề tốt, không lâu sau liền hồi phục được kha khá, chỉ là nội thương cần từ từ hồi phục.

Chương 813

Diệp Thiên cũng cảm thấy hắc bào nam nhân nói đúng, vì hắn cứ phải điều tra, nếu không phải vì hắn thì họ đã không bị thương.

Diệp Thiên lập tức tự trách vô cùng.

Ba người liên tục an ủi, Diệp Thiên trong lòng mới dễ chịu hơn một chút.

Bồ Đề đột nhiên nghiêm trọng nói với Diệp Thiên: "Nhìn dáng vẻ vừa rồi của hắn, e rằng hắn sắp nhập ma hoàn toàn rồi.

Ngươi mau đuổi theo, tuyệt đối không được để hắn sa vào ma đạo, nếu không về sau sẽ rất khó tiêu diệt." Diệp Thiên gật đầu đáp lời, nhưng Bồ Đề, Thao Thiết và Phượng Hoàng đều bị thương, tổng không thể để họ lại đây chứ.

Bồ Đề nói: "Ngươi đi trước đi, ba chúng ta sẽ theo sau." Diệp Thiên gật đầu, liền bố trí một trận pháp bảo hộ xung quanh, rồi bay đi đuổi theo hắc bào nam nhân.Nói về hắc bào nam nhân sau khi bỏ chạy, ngũ tạng lục phủ của hắn đã sớm bị Diệp Thiên trọng thương, chịu nội thương nghiêm trọng.

Vừa nãy trước mặt Diệp Thiên hắn có thể giả vờ không có chuyện gì lớn, có thể giả vờ rất lợi hại.

Nhưng thực ra, hắn đã sớm thoi thóp rồi.

Hắc bào nam nhân xiêu vẹo bay về phía trước, cảm giác luồng tinh huyết Phượng Hoàng trong cơ thể ngày càng cường đại, dường như muốn nuốt chửng hắn, loại đau đớn tột cùng đó không ngừng khiến hắc bào nam nhân ngày càng suy yếu.

Hắc bào nam nhân vô thức cắn chặt môi dưới, không lâu sau, trong

miệng hắn mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

Hắc bào nam nhân suy yếu cực độ, ngay cả việc phi thiên cơ bản này cũng không duy trì được bao lâu nữa.

Pháp lực của hắc bào nam nhân sắp cạn kiệt, hắn nghĩ thầm, quyết định đi bộ trước, vì phi thiên khá tốn pháp lực.

Hắc bào nam nhân hạ xuống một thị trấn nhỏ, đúng lúc trời chập tối, lượng người qua lại đông hơn bình thường rất nhiều.

Đều là những người dân thường, tin thờ thần tiên.

Những người này thấy hắc bào nam nhân từ trên trời giáng xuống, chúng nhân đều tưởng thần tiên hạ phàm, nhao nhao vây lại muốn nhìn tận mặt vị thần tiên "trong truyền thuyết" ấy.

Hắc bào nam nhân đau đớn không muốn sống, đôi mắt đỏ ngầu, cảm thấy pháp lực trong cơ thể đang bạo động, xem ra sắp nhập ma.

Hắc bào nam nhân còn chút lý trí, vội vàng quát lớn: "Cút!

Mau cút hết đi!

Ngươi có tin ta sẽ giết hết các ngươi không!" Tuy nhiên, những người dân thường kia lại không để lời hắn nói vào tai, bọn họ còn đang nhìn, vị "thần minh" trong truyền thuyết này không giống chút nào, trông y như người bình thường, không chỉ có thần lực thôi sao.

Bây giờ hắc bào nam nhân trông thập phần suy yếu, đối với họ cũng không tạo thành thương tổn.

Hắc bào nam nhân kinh ngạc nhìn những người này không rời đi, mà còn đông hơn nữa.

Hắc bào nam nhân lập tức nổi giận đùng đùng, lẽ nào những người này không sợ chết sao?

Không lâu sau, quanh thân hắc bào nam nhân lại cuộn trào một

luồng hắc vụ nồng đậm, hóa thành từng sợi tơ mảnh tiến vào cơ thể hắn.

Những người dân thường kia thấy cảnh tượng như vậy, tấm tắc tán thưởng không thôi.

Khí tức trong cơ thể hắc bào nam nhân càng lúc càng hỗn loạn.

Hắc bào nam nhân đau đến mức nhắm nghiền mắt lại.

Không lâu sau, hắc bào nam nhân đột nhiên đứng thẳng dậy, cười khà khà, khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt hắn đã biến thành màu đỏ.

Hắn nhìn những người xung quanh, lập tức cười lạnh.

Hắn phóng ra một đạo pháp lực, lấy mình làm trung tâm, lan tỏa ra xung quanh.

Phàm là người bị chạm vào, không một ai may mắn thoát khỏi, đều ngã lăn ra đất.

Diệp Thiên vừa hay đến kịp, vội vàng ngăn lại: "Dừng tay!" Nhưng hắc bào nam nhân chỉ nhìn hắn thật sâu một cái, rồi dừng động tác trong tay lại.

Chương 814

Hành động của hắn quá nhanh, Diệp Thiên muốn ngăn cũng không kịp.

Diệp Thiên giận dữ nói: "Hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi!

Nhưng bọn họ đều vô tội, ngươi lại dám cướp đoạt sinh mệnh của họ." Hắc bào nam nhân nghe vậy, đột nhiên cười lớn ha ha: "Diệp Thiên, ngươi chắc chắn bọn họ đều vô tội sao?" Diệp Thiên ngẩn người, không hiểu lời hắc bào nam nhân có ý gì.

Hắc bào nam nhân lại hai tay kết một ấn phức tạp, tấn công về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng vội vàng đánh trả.Hắc bào nam nhân càng đánh càng yếu sức, Diệp Thiên cũng nghi hoặc nhìn hắn, sợ hắn dùng quỷ kế.

Hai bên đều dừng tay, chỉ thấy hắc bào nam nhân mạnh mẽ phóng ra một đạo pháp lực.

Đạo pháp lực kia Diệp Thiên chưa từng tiếp xúc, không dám mạo hiểm xông lên.

Quanh thân hắc bào nam nhân cuộn trào kim sắc quang mang.

Diệp Thiên ngẩn người, hắn lại muốn Niết Bàn!

Bồ Đề vừa hay từ trên trời đáp xuống, đứng bên cạnh Diệp Thiên.

Diệp Thiên kỳ lạ hỏi: "Ngươi đến rồi sao?

Phượng Hoàng đâu?

Nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?" Bồ Đề xua xua tay, nói: "Thao Thiết đang trông chừng nàng rồi, ta đến giúp ngươi đây.

Có ngươi ở đây, vết thương của ta cũng đã gần như khỏi hẳn, chỉ là nội thương cần từ từ hồi phục thôi." Diệp Thiên gật đầu, có Thao Thiết trông chừng Phượng Hoàng thì dù sao cũng tốt hơn.

Dù sao thì Thao Thiết là loại thần thú thượng cổ kỳ lạ, việc hồi phục chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay từ vừa rồi, Diệp Thiên đã dùng tiên pháp làm phụ trợ, cộng thêm Thao Thiết điều tức, Bồ Đề đã hồi phục bình thường rồi.

Diệp Thiên nói với Bồ Đề: "Vừa rồi ta thấy tên đó đã giết chết toàn bộ người trong thị trấn.

Nhiều sinh mạng như vậy, quả thật tội không thể tha, hắn đã nhập ma." Bồ Đề ngẩn người, nói: "Tên đó quả nhiên đã nhập ma.

Nhưng tình hình hiện tại, hắn muốn Niết Bàn sao?" Diệp Thiên gật đầu: "Hắn đã phóng ra một luồng sức mạnh bảo vệ, bên trong đều mang tính ăn mòn, rất nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể đợi hắn Niết Bàn ở đây." Bồ Đề giải thích: "Hắn Niết Bàn chắc chắn sẽ thất bại.

Mặc dù trong cơ thể hắn có tinh huyết Phượng Hoàng, nhưng huyết mạch kia lại tạp giao với huyết dịch nguyên bản của hắn, huyết dịch không thuần khiết, Thiên Đạo sẽ không cho phép hắn Niết Bàn thành công." Diệp Thiên không có ý kiến gì khác, quả đúng là vậy.

Phượng Hoàng vốn là thần tộc, hắc bào nam nhân lại muốn thông qua hấp thụ huyết dịch thần tộc để thoát thai hoán cốt, đương nhiên không thể thành công được.

Quanh thân hắc bào nam nhân kim sắc quang mang ngày càng lớn, trực tiếp xông thẳng lên trời.

Dẫn tới trăm chim tranh nhau kêu hót.

Diệp Thiên và Bồ Đề ngẩn người, trừng lớn mắt nhìn tình huống trước mắt.

Đột nhiên, luồng hắc vụ kia co rút lại, xông thẳng vào kim sắc quang mang.

Kim sắc quang mang thuần khiết thần thánh nhanh chóng bị luồng hắc vụ kia từng chút từng chút một thôn phệ.

Không lâu sau, khí tức của hắc bào nam nhân ngày càng cường đại, nhưng Diệp Thiên luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Kim sắc quang mang bị tạp chất xâm nhập, đó không phải… Diệp Thiên đột nhiên kéo tay Bồ Đề liều mạng bỏ chạy.

Bồ Đề chưa kịp phản ứng, liền bị kéo đi.

Trên đường gió thổi mạnh, Bồ Đề dùng hết toàn bộ sức lực bay cũng không bằng mấy phần công lực Diệp Thiên dùng.Không lâu sau, Bồ Đề cảm thấy cả người không ổn, mỡ trên người bay phấp phới.

Bồ Đề nắm chặt tay Diệp Thiên, sợ bị hất xuống.

Chương 815

Bồ Đề run rẩy nói: "Diệp… Diệp Thiên, ta sắp không… không chịu nổi nữa rồi…" Diệp Thiên nghe vậy, quay đầu nhìn lại, đã cách thị trấn kia năm dặm.

Hắn liền lập tức thu hồi tiên pháp, Bồ Đề do quán tính, lại văng về phía trước mấy bước nữa.

Bồ Đề vẫn còn sợ hãi hỏi: "Sao ngươi lại phải chạy vậy?" Lời vừa dứt, thị trấn đột nhiên bùng nổ một đạo sức mạnh cường hãn, trong phạm vi mấy dặm, tất cả hoa cỏ cây cối lập tức khô héo.

Vừa đúng bốn dặm thì nó tiêu tán.

Bồ Đề ngẩn người, kinh ngạc nói: "Ngươi làm sao biết hắn sẽ phóng ra một lực lượng kinh khủng như vậy?" Diệp Thiên không trả lời, liền bay vút về phía thị trấn, Bồ Đề vội vàng theo sau.

Nhưng khi cách ba dặm, Diệp Thiên lại dừng lại, Bồ Đề cũng theo đó mà dừng.

Bồ Đề hỏi Diệp Thiên vì sao dừng lại, lời còn chưa kịp nói ra, thị trấn lại bùng nổ một luồng sức mạnh nữa.

Diệp Thiên mở miệng: "Đi thôi, hắn đã tự bạo rồi." Bồ Đề ngẩn người, vội vàng chạy đến thị trấn.

Quả nhiên, ở trung tâm thị trấn không thấy bóng dáng hắc bào nam nhân đâu.

Bồ Đề dùng khí tức tra xét, quả nhiên dừng lại trước một đống thịt nát.

Diệp Thiên phóng tiên pháp, dọn dẹp mọi tạp vật xung quanh, từ bên trong lấy ra một viên nội đan màu đen.

Bồ Đề nhìn về phía Diệp Thiên, trong mắt tràn đầy sự sùng bái.

Chẳng phải đây là nội đan của hắc bào nam nhân sao?

Bồ Đề cười ha ha.

Diệp Thiên nhìn viên nội đan, Bồ Đề cũng ghé vào nhìn.

Diệp Thiên cảm khái nói: "Không ngờ hắc bào nam nhân ta đuổi lâu như vậy lại chết theo cách này, ta còn chưa tự tay kết liễu hắn, có chút đáng tiếc." Bồ Đề cười ha ha ha: "Tiểu tử, biết đủ đi.

Ít nhất hắn chết mà không tốn chút sức lực nào của ngươi, lại còn giữ được tiên lực.

Thôi được rồi, chúng ta đi tìm Phượng Hoàng, sau đó sớm chút về giao nhiệm vụ." Diệp Thiên cũng thấy vậy, chuẩn bị thu viên nội đan vào Càn Khôn Đại.

Vạn vạn không ngờ, viên nội đan lại không hề nhúc nhích dù hắn vận dụng pháp lực.

Diệp Thiên và Bồ Đề đều kinh ngạc nhìn nhau, tình huống như vậy là lần đầu tiên họ gặp.

Đột nhiên, viên nội đan không chịu khống chế, bay về hướng khác.

Diệp Thiên vội vàng đuổi theo, Bồ Đề theo sát phía sau, giải thích: "Dù sao nó cũng có tinh huyết Phượng Hoàng, tuy Niết Bàn thất bại, nhưng cũng là tàn phẩm, không dễ khống chế đâu." Diệp Thiên thần sắc càng lúc càng nghiêm trọng.

Tuy là tàn phẩm, nhưng uy lực của nó không hề nhỏ, đương nhiên không thể khinh thường.

Chẳng mấy chốc, Diệp Thiên đuổi tới bờ sông thì không thấy dấu vết nữa, Bồ Đề cũng thấy lạ.

Bồ Đề nói: "Vừa nãy chúng ta đuổi rất sát mà giờ lại không thấy

đâu, lẽ nào nó rơi xuống nước rồi?" Diệp Thiên cũng thấy vậy, liền quyết định tìm kiếm một phen.Thế là Diệp Thiên tung người nhảy xuống nước.

Nước sông hơi đục, tầm nhìn của Diệp Thiên dưới nước cũng không tốt, nhưng Diệp Thiên vẫn tìm kiếm khắp lòng sông, lại không tìm thấy dù chỉ một chút dấu vết.

Diệp Thiên nổi lên mặt nước, bò lên bờ, vận dụng tiên lực hong khô quần áo và tóc tai ướt sũng.

Bồ Đề vội vàng hỏi: "Thế nào rồi, dưới nước có thấy không?" Diệp Thiên lắc đầu, có chút phiền não nói: "Tìm mãi cũng không thấy bóng dáng gì.

Hắc bào nam nhân kia lúc sống đã xảo trá đủ đường, chết rồi mà ta tìm cái nội đan của hắn cũng phiền phức." Bồ Đề đi tới, một tay đặt lên vai Diệp Thiên, an ủi nói: "Không sao không sao, đại không được thì chúng ta cứ từ từ tìm.

Ta sẽ suy nghĩ kỹ xem nó xuất hiện từ đâu." Diệp Thiên cũng thấy vậy, liền tìm một hòn đá ngồi xuống, suy nghĩ kỹ, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Bồ Đề đột nhiên nói: "Ta có thể triệu Hà Thần lên hỏi xem sao." Diệp Thiên cũng thấy không tệ, liền gật đầu.

Chương 816

Bồ Đề phóng ra một đạo tiên lực vào trong nước sông, không lâu sau, giữa sông đột nhiên xuất hiện một xoáy nước hình đạo xoắn ốc.

Từ từ, từ trung tâm xoáy nước bước ra một nam nhân, nam nhân đạp trên mặt nước đi tới.

Nam nhân hỏi: "Không biết vị tiên hữu nào là thần thánh phương nào, lại hạ mình triệu kiến tiểu Hà Thần ta đây." Hà Thần dường như thật sự không biết người trước mắt là ai, thái độ rất tốt mà hỏi.

Bồ Đề nói: "Ta là Bồ Đề, đây là Diệp Thiên.

Vừa rồi ngươi có phát hiện trong sông có rơi xuống một viên nội đan không?" Hà Thần lắc đầu: "Ta ở đây đã lâu, chưa từng thấy." Bồ Đề thở dài một hơi.

Hà Thần thức thời lui xuống, Bồ Đề nói: "Lẽ nào chúng ta thật sự tìm nhầm rồi?

Hay là ta đi Thiên Đình bẩm báo trước đi." Diệp Thiên gật đầu, liền bay về phía Thiên Đình.

Nhìn Bồ Đề và Diệp Thiên đi rồi, Hà Thần từ từ bước ra khỏi sông.

Trong tay hắn nắm một viên nội đan, chính là viên nội đan mà Diệp Thiên khổ sở tìm kiếm.

Hà Thần nhìn về hướng Diệp Thiên rời đi, lạnh lùng cười một tiếng: "Đưa cho ngươi?

Nằm mơ đi!" Nói rồi, Hà Thần lui về sông, đi vào phòng mình nhìn viên nội đan kia, do dự một lát rồi nuốt chửng nó.Vừa đi được một lúc, Diệp Thiên luôn cảm thấy Hà Thần có gì đó không đúng, liền

chậm lại bước chân, suy nghĩ kỹ.

Lúc đó, những người trong thị trấn của hắc bào nam nhân không phải là người vô tội.

Người dân thị trấn sống dựa vào việc uống nước sông mà phát triển.

Vừa nãy khi Diệp Thiên xuống nước sông, nhìn bề ngoài nước sông trong vắt thấy đáy, nhưng sau khi Diệp Thiên xuống nước, nước sông lại trở nên đục ngầu.

Diệp Thiên kỳ lạ hỏi: "Nước sông và Hà Thần có quan hệ gì?" Bồ Đề ngẩn người, không hiểu Diệp Thiên vì sao lại hỏi vậy.

Hỏi như vậy đương nhiên có đạo lý của nó, Bồ Đề cũng không hỏi nhiều Diệp Thiên.

Trong mắt nàng, Diệp Thiên làm việc gì cũng chắc chắn.

Bồ Đề giải thích: "Nước sông đương nhiên có quan hệ với tâm tính của Hà Thần.

Nước sông trong, Hà Thần đương nhiên là người tốt, thủ hộ một phương thủy thổ.

Nếu đục ngầu, đương nhiên là kẻ hung ác gây tai họa cho người dân." Diệp Thiên nghe vậy, vội vàng hỏi: "Có những nguyên nhân nào có thể khiến nước sông trở nên đục ngầu?" Bồ Đề giải thích: "Có hai loại nguyên nhân.

Hoặc là do người dân địa phương không tôn trọng chọc giận Hà Thần, hoặc là Hà Thần không hài lòng với hiện trạng, tu luyện tà đạo thôi." Diệp Thiên lại hỏi: "Nếu pháp lực đủ cường đại có thể khiến nước sông đổi màu không?" Bồ Đề suy nghĩ một lát, nói: "Chắc là có thể, dù sao khi ta phái người đi tịnh hóa Hà Thần cũng có thể khiến nước sông trở nên trong vắt." Diệp Thiên khẳng định nói: "Hà Thần

này có vấn đề, vấn đề lớn." Bồ Đề ngẩn người, kỳ lạ hỏi: "Nhưng Hà Thần này bản thể là cá, ngươi biết đấy, có căn cứ gì không?" Diệp Thiên trả lời: "Khi ta xuống nước, mặc dù bề mặt nước sông trong vắt, nhưng thực tế bên dưới lại đục ngầu không thể chịu nổi." Bồ Đề kinh ngạc vô cùng, không thể tin được.

Diệp Thiên kéo nàng quay lại bờ sông, nhưng không triệu hoán Hà Thần ra, mà trực tiếp đi vào.

Diệp Thiên và Bồ Đề trực tiếp đến trước tẩm cung của Hà Thần gõ cửa.

Hà Thần vừa nuốt xong nội đan liền giật mình, mở cửa lớn ra, vẻ mặt mỉm cười hỏi: "Không biết đại thần có việc gì?" Bồ Đề vừa định trả lời, nhưng Diệp Thiên đã nhanh hơn một bước nói: "Không có gì, chỉ tiện đường ghé xem." Nói rồi, hắn lạnh lùng nhìn.

Trong mắt Hà Thần lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng lại nhanh chóng che giấu đi.

Tiếp đó, hắn mời họ vào uống trà.

Diệp Thiên không nhìn ra điều gì dị thường, liền từ chối, rồi cùng Bồ Đề rời đi.

Hà Thần thấy họ đi xa rồi, thở dài một hơi, nói: "Tốt rồi." Hắn liền quay về phòng.

Đột nhiên, nội đan trong cơ thể Hà Thần bắt đầu vận động kịch liệt, xông thẳng vào khắp cơ thể hắn.

Hà Thần đau đớn không chịu nổi, lăn lộn trên mặt đất.

Cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, hắn biến trở lại thành một con cá, lao ra khỏi mặt sông, giữa không trung đột nhiên, con cá biến thành hình dạng chim.

Chương 817

Hà Thần vất vả bay đến bờ sông, đau khổ giãy giụa.

Vụ thảm sát ở thị trấn kia, Hà Thần thực ra biết rõ, nhưng lại không đi ngăn cản, nhìn đám người đáng ghét đó đều chết dưới pháp lực của hắc bào nam nhân, trong khoảnh khắc hắn vui mừng khôn xiết.

Khi nhìn thấy thực lực của hắc bào nam nhân tăng vọt, trong lòng hắn dâng lên một tia đố kỵ mãnh liệt, khao khát, khao khát có được luồng sức mạnh đó.

Thế nên, khi hắc bào nam nhân Niết Bàn thất bại vì huyết mạch không thuần, trong lòng hắn cũng có một tia sợ hãi.

Nhưng khi viên nội đan kia xuất hiện trước mặt, hắn đã lừa Bồ Đề và Diệp Thiên.

Ăn viên nội đan, hắn có thể có được toàn bộ sức mạnh của hắc bào nam nhân.

Đến lúc đó đừng nói Bồ Đề, ngay cả Thiên Đế hắn cũng có thể nghiền ép!

Khi đó, hắn sẽ là chủ của toàn bộ Thượng Giới.

Thế là, Hà Thần không còn do dự nữa, trực tiếp nhập ma.Hà Thần cảm giác được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, Hà Thần cảm thấy, hắn sắp Niết Bàn.

Nhưng Hà Thần biết, sở dĩ hắc bào nam nhân trước đó Niết Bàn thất bại, là vì huyết mạch trong cơ thể hắn không thuần khiết.

Hà Thần đột nhiên nghĩ ra, khóe miệng hé mở một nụ cười nhẹ, liền bay đi.

Suốt đường đi, luồng sức mạnh kia không ngừng công kích ngũ tạng lục phủ trong cơ thể Hà Thần, Hà Thần dùng hết toàn bộ sức lực mới miễn cưỡng áp chế được nó.

Diệp Thiên luôn cảm thấy Hà Thần có gì đó không đúng, nói với Bồ Đề: "Ngươi không thấy hắn làm quá hoàn hảo sao, hoàn toàn không một kẽ hở." Chỉ số thông minh của Bồ Đề vẫn luôn trực tuyến, thực ra nàng cũng đã nhận ra Hà Thần không giống bình thường.

Thế là, Diệp Thiên đề nghị: "Hay là chúng ta quay lại xem một lần nữa đi." Bồ Đề gật đầu, hai người liền một lần nữa quay lại.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên và Bồ Đề không ngờ là, chất nước sông kia lại hoàn toàn biến thành màu đen.

Diệp Thiên nhíu mày, nhất thời không biết làm sao, liền cùng nhau đi đến tẩm cung của Hà Thần.

Nhưng Hà Thần không có ở đó.

Diệp Thiên và Bồ Đề thấy không có manh mối, liền rời đi.

Diệp Thiên nói: "Ta đi đón Phượng Hoàng và Thao Thiết trước đã, dù sao ở lại đó cũng có thể gặp nguy hiểm.

Kẻ có được nội đan chắc chắn sẽ tìm cách đoạt lấy mạng của Phượng Hoàng.

Đến lúc đó, một mình Thao Thiết có thể không bảo vệ được nàng." Bồ Đề gật đầu, hai người vội vàng đi tìm Phượng Hoàng.

Một bên khác.

Phượng Hoàng và Thao Thiết đang ở lại chỗ cũ, Phượng Hoàng đang điều tức, Thao Thiết thì hộ pháp.

Không lâu sau Hà Thần đến, đang trốn trong bóng tối lén lút quan sát.

Khi xác định không có Diệp Thiên và Bồ Đề ở đó, hắn giả vờ vội vã chạy ra, nói với Thao Thiết: "Ta là người Diệp Thiên phái tới, Diệp Thiên gặp đại phiền phức rồi, muốn ngươi đi giúp, ta sẽ ở lại trông Phượng Hoàng, mau đi đi." Vừa nghe nhắc đến Diệp Thiên, Phượng Hoàng liền dừng lại, dặn dò Thao Thiết.

Thao Thiết gật đầu, vội vàng bay về phía thị trấn.

Thấy Thao Thiết đi xa rồi, Phượng Hoàng tiếp tục điều tức, đối với Hà Thần cũng không có chút phòng bị nào.

Hà Thần thấy vậy liền sử dụng pháp lực đánh mạnh vào Phượng Hoàng, nhưng Phượng Hoàng lại không hề biết đòn đánh từ phía sau.

Phượng Hoàng phun ra một ngụm tiên huyết, ngất xỉu trên mặt đất, nội đan trong cơ thể từ từ bay lên, Hà Thần vươn tay tóm lấy nội đan.

Hắn lập tức cảm thấy chỉ cần Phượng Hoàng còn sống thì sớm muộn cũng sẽ phá hỏng kế hoạch, liền từ trên cao đánh xuống một đòn chí mạng nữa.

Diệp Thiên và Bồ Đề không dám chậm trễ, tốc độ cũng rất nhanh, không ngờ, trên đường lại nhìn thấy Thao Thiết.

Chương 818

Thao Thiết lo lắng hỏi: “Các ngươi không sao chứ?” Diệp Thiên kỳ lạ hỏi: “Ta đương nhiên không sao, hắc bào nam nhân kia đã chết rồi.

Ngươi về làm gì?

Phượng Hoàng đâu?” Thao Thiết ngẩn người.

Sau đó Thao Thiết nghi hoặc hỏi: “Không phải ngươi phái người đến nói ta gặp nguy hiểm muốn ta đi giúp sao?

Người đó đang ở lại trông Phượng Hoàng mà.” Bồ Đề vội vàng nói: “Ta căn bản không gọi ai cả, ngươi có biết người đó trông như thế nào không?” Thao Thiết lắc đầu, tỏ vẻ lúc đó quá vội vàng, quá hấp tấp, không chú ý đến dung mạo của người đó.

Diệp Thiên trong lòng cũng cảm thấy không ổn.

Hắn và Bồ Đề vốn đi ra để truy bắt kẻ đó, không ngờ kẻ đó không những không chết, mà ngay cả nội đan của hắc bào nam nhân cũng mất tích.

Kẻ đó hiển nhiên muốn hấp thụ nội đan của Phượng Hoàng.

Không ngờ thấy Thao Thiết cũng ở đây, liền đổi tên lừa Thao Thiết đi.

Đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng kêu bi thương của Phượng Hoàng.

Thao Thiết kinh hãi, hét lớn: “Phượng Hoàng… Phượng Hoàng chết rồi!” Diệp Thiên nắm chặt nắm đấm, lửa giận ngút trời.Hà Thần nhìn thi thể Phượng Hoàng, a a cười.

Không ngờ mọi việc lại dễ dàng đến vậy.

Xem ra hắn chỉ cần hấp thụ nội đan của Phượng Hoàng, sau đó loại bỏ tạp chất trong huyết dịch, rồi tiến hành Niết Bàn là được.

Hà Thần trong lòng thực ra cũng có chút hoảng sợ, trước khi Niết Bàn, hắn không đánh lại Diệp Thiên.

Danh tiếng của Diệp Thiên hắn đương nhiên biết rõ, đó chính là một siêu cấp đại năng, ngay cả Thiên Đế cũng phải cung kính, đối xử với hắn như bảo bối vô cùng.

Hà Thần nghĩ, hủy thi diệt tích là tốt nhất, như vậy sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào, đến lúc đó cũng không thể nghi ngờ lên người hắn.

Ít nhất là sau khi Niết Bàn xong mới có thể đánh lại Diệp Thiên, một kẻ khủng bố như vậy.

Hà Thần nuốt nội đan Phượng Hoàng xuống.

Có nội đan Phượng Hoàng trong cơ thể, Hà Thần cảm thấy càng lúc càng không thể áp chế được.

Ăn nội đan Phượng Hoàng, trong cơ thể hắn tự nhiên có được năng lực của Phượng Hoàng.

Hà Thần liền phóng ra một ngọn lửa Phượng Hoàng, hủy thi diệt tích.

Hà Thần nhìn Phượng Hoàng trong ánh lửa, cảm thấy một ngày như vậy thật sự kích thích và hưng phấn.

Hơn hẳn việc phải bị một đám người ngu dốt vô tri sỉ nhục.

Những cảm xúc bị kìm nén nhiều năm trong khoảnh khắc này cảm thấy vô cùng thoải mái.

Diệp Thiên vừa nghe tiếng kêu bi thương của Phượng Hoàng, liền

lập tức không ngừng nghỉ bay về phía Phượng Hoàng.

Một bên khác, Hà Thần đang nhìn Phượng Hoàng bị thiêu cháy đến không còn một tấc tro.

Nhưng Hà Thần mẫn cảm cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại đang tiến về phía này.

Hà Thần lạnh lùng cười một tiếng, đến cũng tốt, vừa hay có thể để hắn nhìn thấy đồng bọn của mình ngay cả thi thể cũng không còn.

Còn về ngọn lửa Phượng Hoàng kia, chắc chắn sẽ khiến họ nghi ngờ hoàng tộc gây ra, tuyệt đối sẽ không nghi ngờ lên người hắn.

Khi họ truy tra, hắn cũng đã Niết Bàn thành công rồi.

Hà Thần bay đi, không lâu sau Diệp Thiên đã đến.

Chương 819

Thao Thiết kinh ngạc nói: "Đó là lửa Phượng Hoàng!" Diệp Thiên ngẩn người, liền thi pháp dập lửa, nhưng thi thể Phượng Hoàng cũng đã bị thiêu cháy sạch sẽ.

Bồ Đề kỳ lạ: "Có thể là lửa Phượng Hoàng, do hoàng tộc gây ra sao?" Diệp Thiên cũng nghi ngờ, liền kiểm tra kỹ lại, phát hiện bên trong không có nội đan Phượng Hoàng.

Diệp Thiên thần sắc càng lúc càng nghiêm trọng.

Diệp Thiên trầm giọng nói: "Tránh ra." Bồ Đề và Thao Thiết thức thời lùi xa mười mét, chỉ thấy Diệp Thiên lấy ra một con dao găm, rạch một vết trên tay, để huyết dịch chảy ra.

Bồ Đề và Thao Thiết ngẩn người, lẽ nào Diệp Thiên muốn tự tàn sao?

Định xông lên ngăn cản.

Chỉ thấy Diệp Thiên bắt đầu di chuyển, nơi tiên huyết chảy qua tiên lực cuồn cuộn.

Bồ Đề và Thao Thiết mới biết Diệp Thiên dùng huyết dịch của mình làm dẫn để vẽ trận pháp.

Không lâu sau trận pháp thành hình, Diệp Thiên đứng trước đống tro tàn nhanh chóng niệm chú ngữ.

Không biết từ đâu, xung quanh đột nhiên dâng lên một luồng quang mang đỏ lửa, Diệp Thiên dừng lại.

Bồ Đề và Thao Thiết, không ngờ phát hiện Diệp Thiên vẽ trận pháp để triệu gọi tàn hồn Phượng Hoàng.

Nhưng nghe thì chưa từng nghe, thấy thì chưa từng thấy loại chiêu hồn phương pháp này!

Diệp Thiên không có thời gian giải thích với họ, liền bảo họ mau theo kịp.

Thế là, một hàng người liền vội vã quay về Thượng Giới, trực tiếp đến chỗ Thiên Đế, vừa hay Vương Mẫu Nương Nương cũng ở đó.

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Thiên Đế nói: "Vật thí nghiệm đã bị tiêu hủy, nhưng nội đan lại rơi vào tay kẻ khác.

Kẻ đó đã mượn danh nghĩa của ta, giết chết Phượng Hoàng.

Vì kẻ đó đã hủy thi diệt tích, ta cũng không còn cách nào, chỉ đành triệu hồi tàn hồn nàng về." Thiên Đế và Vương Mẫu Nương Nương ngẩn người, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Vương Mẫu Nương Nương nổi giận đùng đùng: "Thật là một tên tặc nhân to gan, lại dám đối xử với Phượng Hoàng của bản cung như vậy.

Diệp Thiên, bản cung tin vào năng lực của ngươi, nhất định phải điều tra triệt để chuyện này." Thiên Đế cũng tiếp lời: "Kẻ dám động đến người của ta, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Diệp Thiên, nếu có nhu cầu gì cứ việc nói.

Trẫm hạ lệnh, tất cả tài nguyên và nhân lực của Thiên Đình đều có thể điều động, ngàn vạn lần không được buông tha." Diệp Thiên gật đầu, lúc đó Vương Mẫu Nương Nương nói: "Nếu ngươi đánh không lại, cứ việc gọi ta và Thiên Đế giúp làm người đánh thuê."Diệp Thiên gật đầu đáp một tiếng, trong lòng cảm thấy hai người này không quá nhiệt tình, Diệp Thiên nói: "Nếu không còn việc gì, ta xin cáo lui trước." Thiên Đế gật đầu, Diệp Thiên vội vàng kéo Bồ Đề và Thao

Thiết rời đi.

Diệp Thiên chậm rãi nói với Bồ Đề: “Ta nên bắt đầu từ phía hoàng tộc.

Lửa Phượng Hoàng là độc hữu của hoàng tộc, các bộ lạc khác không thể có.” Bồ Đề cũng gật đầu, hỏi: “Vậy làm thế nào đây?” Diệp Thiên lắc đầu.

Một bên khác, Hà Thần không ngừng chạy về phía bắc, cho đến khi xác nhận không có ai đuổi theo phía sau, hắn mới kiểm tra môi trường xung quanh.

Hà Thần tìm một cái động huyệt, dùng một ít bụi cây che chắn, thoạt nhìn qua thật sự không thể phát hiện ra.

Hà Thần khoanh chân ngồi xuống, từ từ điều tức, dần dần hấp thụ nội đan Phượng Hoàng trong cơ thể.

Nhưng nội đan Phượng Hoàng quá bá đạo, Hà Thần cần một chút thời gian để hoàn toàn hấp thụ.

Nhưng bây giờ không thể lãng phí thời gian, hắn không khỏi dùng sức hấp thụ.

Chẳng mấy chốc, viên nội đan kia đã từ từ dung hợp trong cơ thể Hà Thần.

Hà Thần cười lớn nói: “Ha ha ha, Diệp Thiên, ngươi không ngờ sao, ta lại thành công hấp thụ được nó.

Chẳng mấy chốc, ta nhất định sẽ khiến Thiên Đình đổi chủ.

Chương 820

Đến lúc đó, ngươi cũng sẽ phải nghe lệnh ta.” Chẳng mấy chốc, Hà Thần cảm giác nội đan trong cơ thể đã hấp thụ thành công, Hà Thần tùy tiện vỗ một cái, lập tức cả ngọn núi đều bắt đầu rung chuyển, nhưng Hà Thần lại cảm thấy vẫn chưa đủ.

Hắn cảm thấy, trong cơ thể hắn nên có huyết dịch Phượng Hoàng.

Huyết dịch của hắn trước huyết mạch thần thánh cổ xưa kia, quả thật quá nhỏ bé rồi.

Hà Thần, từng thấy trên cổ tịch một loại phương pháp giao hoán huyết dịch, nhưng loại phương pháp đó phải trả cái giá cũng rất lớn.

Nhưng để có thể dung hợp tốt hơn, hắn quyết định thử một lần.

Hà Thần nhắm mắt lại, làm một thủ thế kỳ lạ, chẳng mấy chốc, một luồng huyết mạch từ trong cơ thể Hà Thần bắt đầu chảy ra.

Nỗi đau đớn đó khiến Hà Thần suýt chút nữa ngất đi, nhưng vì Niết Bàn, Hà Thần cắn răng chịu đựng.

Hà Thần cảm giác ngũ tạng lục phủ trong cơ thể dường như bị cho vào máy xay thịt.

Hà Thần hít sâu một hơi.

Nhưng quá trình này cũng rất nhanh, không lâu sau, Hà Thần từ từ mở mắt ra.

Khí thế trên người hắn cũng ngày càng cường đại, Hà Thần thập phần hài lòng với khí thế cổ xưa trên người.

Lập tức cười lớn dữ tợn.

Hắn biết, Niết Bàn trong cơ thể không lâu nữa sẽ không thể áp chế

được, Hà Thần quyết định đi đến Cực Hàn chi địa, nơi đó từ xưa đến nay đều là nơi tốt để Phượng Hoàng Niết Bàn.

Hà Thần lại rất tò mò, sau khi Niết Bàn, rốt cuộc hắn sẽ có được sức mạnh cường đại đến mức nào đây.

Hà Thần không nói nhiều nữa, liền bắt đầu đi đến Cực Hàn chi địa.

Một bên khác, Diệp Thiên quay về tẩm cung, thập phần tự trách, Bồ Đề và Thao Thiết ở một bên an ủi: "Diệp Thiên, không sao đâu, không phải lỗi của ngươi.

Việc cấp bách bây giờ là phải tìm ra kẻ đã sát hại Phượng Hoàng, không thể để hắn chạy thoát." Diệp Thiên cũng thấy vậy.

Uyển Châu nghe tiếng động, vội vàng đi ra, nhìn thấy Diệp Thiên quay về, có chút kỳ lạ hỏi: "Diệp Thiên, Phượng Hoàng đâu rồi, ta không thấy nàng." Diệp Thiên nhìn về phía Uyển Châu, có chút không đành lòng.

Khi hắn không có mặt, Phượng Hoàng, Uyển Châu và Thỏ Tinh ba người chơi rất thân.

Nếu biết Phượng Hoàng đã chết, ngay cả thi thể cũng không còn, nàng có cảm thấy đau buồn không?

Diệp Thiên không lừa dối Uyển Châu, tuy có chút không đành lòng, hắn vẫn nói ra.

Uyển Châu trầm mặc nhìn Diệp Thiên một lát, phát hiện hắn không nói đùa, liền đỏ mắt quay về phòng.

Diệp Thiên thở dài một hơi.

Diệp Thiên cáo từ Bồ Đề, liền một mình đi đến một nơi nghỉ ngơi khác của Phượng Hoàng, Rừng Ngô Đồng.Chẳng mấy chốc, Diệp

Thiên đã đến Rừng Ngô Đồng.

Rừng cây rậm rạp, có mấy con Phượng Hoàng đang bay lượn trên cây.

Diệp Thiên nói với mấy con Phượng Hoàng kia: "Các ngươi có biết tộc trưởng ở đâu không?

Ta có việc muốn gặp." Trong đó một con Phượng Hoàng nghe vậy, liền dừng lại, bay đến bên cạnh Diệp Thiên, hóa thành hình người, châm chọc nói: "Chắc không phải Thiên Đình phái ngươi đến chứ?

Nếu vậy thì mời ngươi quay về đi, nơi này không hoan nghênh ngươi." Diệp Thiên nhíu mày, nói: "Vì sao không hoan nghênh ta?" Không ngờ con Phượng Hoàng kia nói: "Ngươi cần ta phải hoan nghênh ngươi sao?" Diệp Thiên muốn phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác thế nào.

Con nam Phượng Hoàng kia nói đúng, quả thật không có lý do gì để hoan nghênh hắn.

Diệp Thiên ghét con nam Phượng Hoàng này lại nói chuyện với mình như vậy.

Hắn lập tức quay người bỏ đi, nhưng một hình bóng Phượng Hoàng lại hiện ra trước mắt hắn, Diệp Thiên dừng lại.

Chương 821

Diệp Thiên chậm rãi nói: "Đúng là không có lý do gì để hoan nghênh ta, nhưng ta tìm tộc trưởng có việc quan trọng cần bàn bạc, tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian, nếu không chẳng mấy chốc, thiên hạ sẽ đại loạn." Nam Phượng Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên không muốn nói chuyện với Diệp Thiên.

Đúng lúc đó, một con tiểu Phượng Hoàng bay tới, nhìn Diệp Thiên, hỏi: "Ân nhân của Thiên Đình?" Diệp Thiên gật đầu.

Tiểu Phượng Hoàng đảo mắt tròn xoe, nói với Diệp Thiên: "Tìm tộc trưởng?" Diệp Thiên nghe vậy, tưởng có hy vọng, vội vàng hỏi: "Phải!

Ngươi biết nàng ở đâu không?" Tiểu Phượng Hoàng bí mật ra hiệu cúi đầu.

Diệp Thiên vội vàng làm theo, đúng lúc tưởng rằng tiểu Phượng Hoàng sẽ nói cho hắn biết, thì tiểu Phượng Hoàng lại ghé vào tai hắn khẽ nói: "Dù biết ta cũng không nói cho ngươi biết đâu." Nói rồi, nó làm một khuôn mặt quỷ với Diệp Thiên.

Nếu là bình thường, Diệp Thiên có thể không so đo.

Nhưng liên quan đến Phượng Hoàng, sự việc khẩn cấp, hắn lập tức nổi giận đùng đùng hỏi: "Rốt cuộc có nói không!" Tiểu Phượng Hoàng bị dọa, lùi lại một bước, nói: "Ta mới không nói cho ngươi biết đâu." Diệp Thiên tức đến cực điểm, vươn tay tóm lấy tiểu Phượng Hoàng, tiểu Phượng Hoàng lập tức cứng đờ.

Nhưng thấy tiểu Phượng Hoàng còn nhỏ, Diệp Thiên không ra tay nặng.

Nhưng những con Phượng Hoàng khác làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, trong chớp mắt, tất cả Phượng Hoàng gần đó đều bay tới.

Cho dù đông người, Diệp Thiên cũng không hề sợ hãi, nói: "Nếu các ngươi còn không gọi tộc trưởng ra, ta sẽ không chỉ đơn giản là đánh nhau nữa đâu." Diệp Thiên nói xong, mạnh mẽ phóng ra một luồng khí tức cường đại.

Các Phượng Hoàng kinh hãi, không ngờ kẻ Thiên Đình phái tới lại lợi hại như vậy.

Không ngờ, các Phượng Hoàng quyết định hợp tác đuổi vị khách không mời này đi.

Đúng lúc định động thủ, chân trời đột nhiên xuất hiện một cái bóng khổng lồ.

Các Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn lại, Diệp Thiên cũng có chút kỳ lạ, vừa nhìn mới phát hiện, người đó lại là Thao Thiết.

Thao Thiết hóa thành nguyên hình, gầm lên một tiếng giận dữ.

Từ xưa đến nay, Phượng Hoàng đối với loại động vật hung tàn như Thao Thiết đương nhiên là kính sợ tránh xa.

Không ngờ hôm nay Thao Thiết này lại giúp Diệp Thiên, tình huống quả thật có chút không ổn a.

Thao Thiết nói: "Diệp Thiên, ta sợ ngươi không vào được.

Vậy ta giúp một tay, xem ta có thể làm gì không?" Diệp Thiên lắc đầu, Thao Thiết xuất hiện hiệu quả rõ rệt, chắc không cần làm gì nữa.

Động tĩnh lớn bên này tộc trưởng nhanh chóng biết được, liền vội vã đến, nói với Diệp Thiên: "Được rồi, ngươi muốn giao dịch gì với hoàng tộc ta?"Diệp Thiên lắc đầu, chậm rãi nói với tộc trưởng: "Hôm nay ta đến đây không phải để giao dịch với các ngươi." Tộc trưởng

ngẩn người, hỏi: "Vậy ngươi làm gì?" Diệp Thiên nói: "Có kẻ trong hoàng tộc các ngươi đã giết bạn của ta, hủy hoại thi thể của nàng, khiến nàng không được yên nghỉ!" Tộc trưởng lập tức tức giận: "Ngươi nói vậy là có ý gì, hoàng tộc ta mấy trăm năm nay chưa từng có ai ra ngoài, vậy kẻ sát nhân là ai?!" Bồ Đề từ bên cạnh lao tới, có lẽ tốc độ quá nhanh, mệt đến mức có chút hụt hơi, nàng vịn vào Diệp Thiên, nói: "Diệp Thiên, ta… ta đến rồi.

Mệt chết ta rồi đây." Diệp Thiên tốt bụng giúp nàng thuận khí, Bồ Đề mới cảm thấy đỡ hơn.

Tộc trưởng nhận ra Bồ Đề, lập tức thay đổi sắc mặt, mỉm cười nói: "Bồ Đề, ngươi cũng đến rồi sao?" Bồ Đề nói: "Bạn của ta bị người hoàng tộc giết hại, ta đến truy tra manh mối.

Nhất thời nửa buổi cũng không tra ra được, có thể cho chúng ta ở lại mấy ngày không?" Tộc trưởng có chút từ chối, nhưng nam Phượng Hoàng bên cạnh nói: "Tộc trưởng, cứ để họ ở lại đi, ta muốn xem họ tìm ra hung thủ thế nào, hừ!" Nói đoạn, nam Phượng Hoàng liền bay đi.

Tộc trưởng cũng nghĩ vậy, liền đồng ý.

Tộc trưởng dẫn đường phía trước, tìm hai căn phòng cho họ ở.

Thao Thiết hóa nhỏ lại, tiến vào Càn Khôn Đại của Diệp Thiên để nghỉ ngơi.

Tộc trưởng liền cáo từ.

Diệp Thiên phát hiện mình ở đây không được hoan nghênh, hỏi: "Bồ Đề, mấy con Phượng Hoàng này không phải có thành kiến chủng tộc sao, từng con từng con đều hung dữ như vậy." Bồ Đề gãi gãi gáy, nói: "Ta cũng không rõ, nhưng xem ra thật sự có." Diệp Thiên thở dài một hơi, nếu không phải để truy tra manh mối, hắn thà chết cũng

không thèm ở lại đây.

Diệp Thiên nói: "Tên đó quả thật xảo quyệt và độc ác, lại ngay cả thi thể cũng không buông tha.

Bồ Đề, kẻ đó vì sao lại lấy nội đan Phượng Hoàng, lấy để làm gì?" Bồ Đề suy nghĩ, nói: "Ta nghĩ, kẻ đó chắc chắn biết động tĩnh của chúng ta, nếu không sẽ không trực tiếp giết Phượng Hoàng.

Chuyện này xảy ra trong thời gian ngắn ngủi.

Chương 822

Hiển nhiên là đã được sắp đặt kỹ lưỡng.

Không sao đâu Diệp Thiên, ta nhất định sẽ tìm ra.” Diệp Thiên cũng gật đầu, nói: “Tuy vậy, nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó thiếu sót, nhưng lại không thể nói rõ.

Bồ Đề, hay là chúng ta điều tra về lửa Phượng Hoàng trước đi, có lẽ có thể nhanh hơn tìm ra thân phận của kẻ đó.” Bồ Đề gật đầu, cảm thấy Diệp Thiên nói đúng.

Sau khi hai người nói chuyện thêm một lúc, Diệp Thiên liền cáo từ Bồ Đề.

Sau khi về phòng, hắn nằm trên giường suy nghĩ về đầu đuôi câu chuyện rồi ngủ thiếp đi.Dần dần màn đêm buông xuống, một cái bóng nhỏ xíu lén lút trèo lên mái nhà của Diệp Thiên.

Người đó chính là tiểu Phượng Hoàng.

Tiểu Phượng Hoàng không thích Diệp Thiên, quyết định tối nay sẽ trừng phạt hắn.

Tiểu Phượng Hoàng lấy ra thành quả lao động của ngày hôm nay, vui vẻ cười cười, đem từng con côn trùng bên trong ném vào phòng của Diệp Thiên.

Côn trùng, nhưng sau khi vào phòng Diệp Thiên lại tự động tách ra.

Chỉ có mấy con bò lên giường Diệp Thiên, nhưng như vậy là đủ rồi.

Trong mơ Diệp Thiên cảm thấy hình như có chút ngứa ngáy, mở mắt ra nhìn, khắp phòng đều là côn trùng.

Hắn lập tức tức đến bốc khói bảy lỗ, vươn tay liền dùng tiên pháp khiến những con côn trùng đó hóa thành tro bụi.

Tiểu Phượng Hoàng thấy Diệp Thiên tỉnh, sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Diệp Thiên làm sao có thể để nó đi, vươn tay tung một chưởng về phía tiểu Phượng Hoàng.

Tiểu Phượng Hoàng không hiểu sao bị một luồng hấp lực hút vào phòng của Diệp Thiên.Tiểu Phượng Hoàng bị bắt giữ sợ hãi vô cùng, không trêu chọc được Diệp Thiên, lại bị bắt quả tang.

Diệp Thiên bắt tiểu Phượng Hoàng bay lơ lửng trên không, tiểu Phượng Hoàng giãy giụa kêu oa oa.

Phòng cách âm không tốt, Bồ Đề ở phòng bên cạnh, vừa nghe tiếng động, Bồ Đề liền vội vàng chạy đến phòng Diệp Thiên, kết quả vừa mở cửa ra, phát hiện tiểu Phượng Hoàng đang treo trên trần nhà, lập tức cười lớn ha ha.

Bồ Đề cười đến chảy nước mắt, hỏi Diệp Thiên: "Chuyện gì vậy?

Con nhóc này làm gì trong phòng ngươi?" Diệp Thiên tức giận nói: "Nó ném côn trùng vào phòng ta, bị ta bắt rồi." Bồ Đề ngẩn người, lại bắt đầu cười lớn, dọa tiểu Phượng Hoàng nói: "Con nhóc, ta nói cho ngươi biết, Diệp ca ca rất hung dữ đấy." Diệp Thiên nhíu mày, trừng mắt nhìn Bồ Đề một cái, nói: "Ngươi có tin lát nữa ta sẽ dọn dẹp ngươi cùng với nó không?" Bồ Đề vội vàng không dám đùa giỡn nữa, chỉ dùng ánh mắt hả hê nhìn về phía tiểu Phượng Hoàng.

Tiểu Phượng Hoàng bị lời Bồ Đề dọa cho không nhẹ, lập tức không kêu nữa.

Diệp Thiên tưởng nó đã dừng lại, ai ngờ giây phút tiếp theo, tiểu Phượng Hoàng lại oa oa khóc lớn.

Tiểu Phượng Hoàng khóc đến đau lòng cực độ, nước mắt nước mũi tuôn như suối, không ngừng gọi mẹ mẹ mẹ mẹ.

Diệp Thiên nghe đến có chút phiền, trực tiếp tóm tiểu Phượng Hoàng vào lòng, hung hăng đánh mấy cái vào mông nó.

Diệp Thiên nói: "Nếu ngươi không muốn bị đánh mông nữa, tốt nhất là im lặng cho ta." Tiểu Phượng Hoàng lập tức không dám khóc lớn, chỉ khẽ khàng nức nở, trông thập phần ủy khuất.

Đột nhiên, một con mẫu Phượng Hoàng từ ngoài cửa bước vào.

Tiểu Phượng Hoàng vừa nhìn thấy mẫu Phượng Hoàng, liền vội vàng chạy đến ôm lấy, khẽ khàng khóc nức nở.

Mẫu Phượng Hoàng đau lòng lau nước mắt cho nó.

Tiểu Phượng Hoàng liền trốn sau lưng mẫu Phượng Hoàng, không dám nhìn Diệp Thiên một lần nữa.

Mẫu Phượng Hoàng tưởng Diệp Thiên bắt nạt trẻ con, lập tức che chở tiểu Phượng Hoàng sau lưng, đề phòng hỏi: "Chuyện gì vậy?

Ngươi lại bắt nạt một đứa trẻ con sao?" Bồ Đề không ngờ mẫu Phượng Hoàng lại hỏi vậy, lập tức cười lớn, cười cong cả người.

Mẫu Phượng Hoàng kỳ lạ nhìn về phía Bồ Đề, có chút nghi ngờ.

Chương 823

Diệp Thiên trừng mắt nhìn Bồ Đề một cái: "Cẩn thận lát nữa ta cũng dọn dẹp ngươi một trận." Bồ Đề sợ hãi không dám cười nữa, lùi về phía sau, không dám phát ra tiếng động.

Diệp Thiên và mẫu Phượng Hoàng thấy không có gì, cũng không nhìn nữa.

Mẫu Phượng Hoàng thấy Diệp Thiên không phản ứng, liền hỏi lại một lần: "Chuyện gì vậy?" Tiểu Phượng Hoàng ở phía sau lắc đầu với Diệp Thiên, ánh mắt đáng thương cầu xin Diệp Thiên đừng bán đứng nó.

Diệp Thiên làm sao có thể nhìn thấy, hoàn toàn không để ý.

Tiểu Phượng Hoàng cắn răng, đi đến bên cạnh Diệp Thiên, kéo kéo vạt áo hắn, nói: "Diệp ca ca, ta sai rồi." Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề đều ngẩn người, tiểu Phượng Hoàng vừa nãy còn khóc lóc om sòm lại đang làm nũng với Diệp Thiên.

Diệp Thiên không thèm để ý.

Diệp Thiên giải thích với mẫu Phượng Hoàng: "Con nhóc này nửa đêm không ngủ, ném côn trùng vào phòng ta, bị ta dạy dỗ một trận." Mẫu Phượng Hoàng ngẩn người, không ngờ sự tình lại là như vậy, còn tưởng Diệp Thiên bắt nạt tiểu Phượng Hoàng.

Mẫu Phượng Hoàng biết Diệp Thiên lợi hại, lập tức nói với Diệp Thiên: "Tạ ơn ngài đã không giết nó." Diệp Thiên xua xua tay, nói: "Không có gì.

Con nhóc này chỉ cần sau này không làm loạn nữa là được.

Nhưng nếu có lần sau ta ra tay sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu."

Mẫu Phượng Hoàng vừa định nói, không ngờ tiểu Phượng Hoàng đã vội vàng cảm ơn trước, nói: “Cảm ơn Diệp ca ca.

Sau này ta sẽ không làm vậy nữa.” Diệp Thiên gật đầu, nói: “Trời đã tối rồi, các ngươi về trước đi.” Mẫu Phượng Hoàng và tiểu Phượng Hoàng vội vàng gật đầu, cáo từ Diệp Thiên và Bồ Đề rồi quay về.Sáng ngày thứ hai, Diệp Thiên dậy sớm, chuyện tối qua không ảnh hưởng gì đến hắn.

Bồ Đề nghe động tĩnh cũng tỉnh, Bồ Đề mở cửa bước ra, nhìn Diệp Thiên hỏi: “Kể từ khi đã ở lại, chúng ta nên điều tra, đi hỏi ai đây?” Diệp Thiên cũng không có manh mối, liền lắc đầu.

Bồ Đề khẽ thở dài một hơi, nói: “Sau khi chuyện đó xong, ngươi định làm gì, về Hạ Giới sao?

Chỗ Thiên Đế kia cũng không tệ, nếu ngươi đến, chắc chắn sẽ để ngươi ở lại.” Diệp Thiên lắc đầu, nói với Bồ Đề: “Nhìn nhận sự việc tuyệt đối không thể chỉ nhìn bề mặt.

Mặc dù Thiên Đế miệng nói rất tốt với ta, nhưng hành động lại không như vậy, luôn phái nhiệm vụ cho ta, tám chín phần là muốn ta đi xa, không thể nào để ta quay về được.” Bồ Đề ngẩn người, suy nghĩ kỹ, dường như Diệp Thiên nói đúng.

Thực ra nàng vẫn luôn cảm thấy Thiên Đế có chút kỳ lạ, nhưng lại không thể nói ra, Diệp Thiên vừa nói vậy, Bồ Đề liền hiểu ra dụng ý của Thiên Đế.

Diệp Thiên cười nói: “Mặc dù ta bị nhắm vào, nhưng ngươi lại là người thân cận nhất với ta trong ngày thường.

Ngươi xem, vừa có chút gió thổi cỏ lay là liền chạy đến báo cho ta.

Thiên Đế là kẻ tiểu nhân như vậy làm sao có thể buông tha ngươi,

đương nhiên là muốn điều khiển ta và ngươi cùng lúc." Bồ Đề không khỏi cảm thấy một tia bi thương, đáng thương hề hề nói với Diệp Thiên: "Ngươi xem ta, trong cả Thiên Đình chỉ có ngươi là đối xử tốt nhất với ta.

Xem ra Thiên Đình cũng là một nơi khó xử rồi, sau này ngươi cứ thu lưu ta đi.

Ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi và Uyển Châu." Diệp Thiên gật đầu, tự trách nói: "Nếu không phải ta thì ngươi cũng sẽ có chỗ ở.

Vì ta mà ngươi mới bị Thiên Đế bài xích, nếu không có ta ở đây, đương nhiên sẽ không có ai dám bắt nạt ngươi.

Thiên Đế chỉ là kiêng kỵ sức mạnh của ta mà thôi." Bồ Đề đáp một tiếng, từ tận đáy lòng cảm thấy hắn thật sự là một đại hảo nhân.

Bồ Đề không hối hận, thực ra nàng khó mà hòa nhập vào Thiên Đình nữa.

Sau này muốn làm Đại Tiên ở Đào Viên thì càng khó khăn hơn.

Tiểu Phượng Hoàng tối qua về bị mẫu Phượng Hoàng dạy dỗ một trận, bị Diệp Thiên đánh vào mông cũng còn đang đau.

Tiểu Phượng Hoàng vừa nhìn thấy Diệp Thiên và Bồ Đề, nhất thời sợ hãi, không nói lời nào.

Các Phượng Hoàng khác lại cảm thấy có chút không thể tin được, tiểu Phượng Hoàng ngày thường hoạt bát nghịch ngợm lại trở nên ngoan ngoãn như vậy, thật sự có chút không quen.

Bồ Đề nhìn tiểu Phượng Hoàng, dừng lại, nói: "Con nhóc, mông có đau không?" Tiểu Phượng Hoàng tức đến mặt đỏ bừng, nhưng lại dám giận không dám nói, nhìn về phía Diệp Thiên, lập tức cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Một lúc sau, tất cả Phượng Hoàng đều lần lượt tiến vào Rừng Ngô Đồng, Diệp Thiên và Bồ Đề cũng khá tò mò, liền theo sau.

Chỉ thấy sau khi vào rừng cây, các Phượng Hoàng lấy ra một cái bình, đang từ từ thu thập sương sớm.

Chương 824

Diệp Thiên tò mò, sáng sớm đã chỉ thu thập sương sớm sao?

Diệp Thiên nhanh chóng tìm thấy tiểu Phượng Hoàng và mẫu Phượng Hoàng trong đám Phượng Hoàng.

Dù sao thì tiểu Phượng Hoàng có thân thể vàng óng.

Chỉ có một mảng mông đỏ bừng, đặc biệt dễ tìm, Bồ Đề lại vui vẻ.

Diệp Thiên hỏi: "Mọi người đều đang thu thập sương sớm, có tác dụng gì sao?" Mẫu Phượng Hoàng giải thích: "Rừng Ngô Đồng này có lịch sử mấy trăm triệu năm rồi, sống lâu hơn chúng ta.

Nước đọng lại trên thân cây đều là tinh hoa, có ích cho việc củng cố và đề thăng tu vi.

Nhưng loại sương sớm này chỉ có vào buổi sáng, ít đáng thương, còn không đủ chia nữa." Diệp Thiên nghe vậy, vội vàng nói: "Vậy ta giúp các ngươi đi, dù sao ta cũng đang không có việc gì làm." Hắn liền hóa ra hai cái bình, đưa cho Bồ Đề một cái, rồi cùng mẫu Phượng Hoàng thu thập sương sớm.Quả nhiên như lời mẫu Phượng Hoàng nói, sương sớm quả thật ít đáng thương.

Diệp Thiên và Bồ Đề lần đầu thu thập không có kinh nghiệm, luôn để sương rơi xuống đất.

Nhưng lại đau lòng chết đi được, sương sớm quý hiếm như vậy lại lãng phí trắng.

Bồ Đề nói: "Quả nhiên tự nhiên không giống, ngay cả sương sớm ngưng kết cũng hữu dụng hơn ta tu luyện một hai tuần lễ." Diệp Thiên gật đầu.

Cũng cảm thấy lời Bồ Đề nói có lý.

Có lẽ vì Diệp Thiên và Bồ Đề trông khá hòa nhã, nên họ cũng trò chuyện đôi câu, nhưng vẫn có thành kiến với Diệp Thiên.

Diệp Thiên đột nhiên linh quang chợt lóe, nhìn các Phượng Hoàng xung quanh.

Hắn cảm thấy có lẽ đây là một cơ hội, có thể nhân lúc nhiều Phượng Hoàng đang ở đây, hỏi thăm về chuyện lửa Phượng Hoàng.

Diệp Thiên hỏi: "Các ngươi có biết lửa Phượng Hoàng không?" Các Phượng Hoàng ngẩn người, kỳ lạ nhìn Diệp Thiên, trong mắt có sự phức tạp khó tả.

Diệp Thiên kỳ lạ không biết liệu mình hỏi có đủ rõ ràng không.

Định hỏi lại lần nữa, ai ngờ các Phượng Hoàng đều quay đầu đi, ngay cả việc giao lưu cơ bản với Diệp Thiên cũng không còn.

Diệp Thiên phát hiện, không khí trầm mặc đến đáng sợ, Diệp Thiên có chút hối hận vì đã hỏi quá nhanh, xem ra muốn xây dựng một mối quan hệ tốt với họ cũng khó rồi.

Đúng lúc đó, tiểu Phượng Hoàng cầm cái bình bay tới, đứng trước Bồ Đề, cười hì hì nói: "Thế nào, không khó tìm chứ?

Ừm hừ, ta tìm được nhiều hơn ngươi đấy.

Chắc ngươi không thu thập được giọt nào đâu nhỉ?

Ha ha ha." Bồ Đề và Diệp Thiên vốn đến đây để điều tra hung thủ, việc thu thập sương sớm bây giờ chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi.

Bồ Đề ghét bỏ nói với tiểu Phượng Hoàng: "Con nhóc con ra chỗ khác chơi đi, không thấy ta và Diệp ca ca đang nói chuyện sao?" Tiểu Phượng Hoàng bĩu môi, có chút không vui, nhưng lại kiêng dè Diệp Thiên.

Sau khi bị Diệp Thiên đánh mông tối qua, vừa nhìn thấy Diệp Thiên là nó lại cảm thấy ngượng ngùng và sợ hãi.

Nó vội vàng quay về bên cạnh mẫu Phượng Hoàng.

Bồ Đề hỏi: "Xem ra việc truy tra hung thủ sẽ khó khăn rồi.

Họ vốn không muốn gặp chúng ta, khó khăn lắm mới nói được mấy câu, lại bị quay về vạch xuất phát.

Xem ra lửa Phượng Hoàng rất quan trọng, nếu không họ sẽ không im miệng không nói." Diệp Thiên gật đầu, im lặng nhìn trời, ai ai thở dài một hơi: "Không biết có thể tìm ra hung thủ không.

Chỉ cần lấy lại được nội đan của nàng, ta sẽ có cách để Phượng Hoàng phục sinh.

Nhưng bây giờ thì thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu." Hai người đang nói chuyện, mẫu Phượng Hoàng bay tới, hỏi: "Vấn đề đó không quan trọng sao?" Diệp Thiên vội vàng gật đầu, thở dài nói: "Đương nhiên là quan trọng.

Ngày đó khi ta đến kịp, chính lửa Phượng Hoàng đã thiêu hủy thi thể của nàng, đương nhiên phải điều tra từ lửa Phượng Hoàng." Mẫu Phượng Hoàng trầm mặc một lát, từ từ nói với Diệp Thiên: "Ta đã sống hơn nửa đời người, có thể nhìn ra được tốt xấu của một người.

Chương 825

Ta biết ngươi không phải người xấu.

Thôi được rồi, ta nói cho ngươi biết, có lẽ có thể giúp ngươi." Diệp Thiên và Bồ Đề nhìn nhau cười.

Mẫu Phượng Hoàng nói: "Lửa Phượng Hoàng này không phải mỗi con Phượng Hoàng đều có.

Mỗi con Phượng Hoàng sở hữu lửa Phượng Hoàng đều sẽ được bảo vệ, được xem là bảo bối vô cùng.

Ngươi hỏi như vậy đương nhiên trong lòng họ không vui.

Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết bấy nhiêu thôi." Nói rồi, mẫu Phượng Hoàng liền bay đi.

Bồ Đề ghé sát nói: "Xem ra cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch đâu." Diệp Thiên gật đầu nói: "Ít nhất ta biết kẻ sát hại Phượng Hoàng là một con Phượng Hoàng sở hữu lửa Phượng Hoàng." So với bên rừng Ngô Đồng, tình hình bên phía Thiên Đình lại không tốt như vậy.

Khi Diệp Thiên rời đi, hắn không mang theo tàn hồn, mà để lại bên Vương Mẫu Nương Nương.

Dù sao thì để bên mình luôn có nguy hiểm.

Ngày thứ hai sau khi Diệp Thiên rời đi, Vương Mẫu Nương Nương như thường lệ thức dậy, liền đi thăm nom tàn hồn Phượng Hoàng được nuôi dưỡng trong Linh Trì.

Linh Trì đúng như tên gọi, tự nhiên là nơi tụ tập tinh hoa tiên lực của Thượng Giới.

Nuôi dưỡng tàn hồn Phượng Hoàng ở đó thì còn gì bằng.

Vương Mẫu Nương Nương có chút thương xót nhìn tàn hồn Phượng Hoàng, nói: "Đứa trẻ đáng thương, vừa mới trở về không mấy ngày, nếu ngoan ngoãn ở Thiên Đình, không cố ý hạ phàm giúp Diệp Thiên, thì sẽ không bị kẻ gian hãm hại.

Ai, một cô nương tốt biết bao." Đột nhiên, tàn hồn Phượng Hoàng từ từ bay lên, Vương Mẫu Nương Nương vừa định đỡ lấy, nào ngờ tàn hồn Phượng Hoàng lại tan biến giữa không trung, nhanh đến mức tiêu tán.

Vương Mẫu Nương Nương ngẩn người không biết phải làm sao, đột nhiên có chút sợ phản ứng của Diệp Thiên sau khi biết chuyện.

Vương Mẫu Nương Nương hoảng loạn triệu kiến Xích Cước Đại Tiên, "Mau đến rừng Ngô Đồng gọi Bồ Đề về, nhất định phải nhanh!" Xích Cước Đại Tiên có chút kỳ lạ, nhưng không dám làm trái mệnh lệnh của Vương Mẫu Nương Nương.

Liền lập tức đến rừng Ngô Đồng gọi Bồ Đề, Bồ Đề sau khi cáo từ Diệp Thiên và Tộc trưởng thì vội vã rời đi.

Diệp Thiên nhìn Bồ Đề rời đi, thấy Vương Mẫu Nương Nương có lẽ thật sự có chuyện, hoặc có thể là triệu hồi về Thiên Đình?

Nếu thật là vậy, hắn sẽ cảm thấy vui thay cho Bồ Đề, chỉ cần không liên lụy Bồ Đề là tốt.

Diệp Thiên bay người đến bên cạnh Mẫu Phượng Hoàng, hỏi: "Vậy ngài có biết có Phượng Hoàng lang thang nào sở hữu Phượng Hoàng Hỏa không?" Mẫu Phượng Hoàng kiên quyết đáp: "Không đâu, nếu Phượng Hoàng có Phượng Hoàng Hỏa, tuyệt đối sẽ không lang thang." Diệp Thiên gật đầu, hỏi Mẫu Phượng Hoàng: "Vậy Phượng Hoàng nào sở hữu Phượng Hoàng Hỏa?" Mẫu Phượng Hoàng trở nên

trầm mặc, dường như không muốn trả lời vấn đề này.

Tiểu Phượng Hoàng bên cạnh đau lòng nói: "Có chứ, là chị của ta đó.

Không phải bị kẻ xấu bắt đi sao, ta tìm chín năm cũng không tìm thấy.

Hu hu hu, ta nhớ chị quá." Mẫu Phượng Hoàng ôm lấy Tiểu Phượng Hoàng, không ngừng an ủi bằng những lời nhỏ nhẹ.

Nhìn Tiểu Phượng Hoàng khóc đến đau lòng như vậy, Diệp Thiên cũng tự hỏi không biết có phải mình trời sinh sẽ chọc cho các cô gái khóc lóc và buồn bã không.

Không ngờ Diệp Thiên đột nhiên linh quang chợt lóe, Phượng Hoàng cũng bị bắt đi, chị của Tiểu Phượng Hoàng cũng vậy, ngày đó khi đi cứu Phượng Hoàng và Thao Thiết, quả thật chỉ có một mình Phượng Hoàng.

Chẳng lẽ Phượng Hoàng có liên quan đến việc này?

Diệp Thiên vội vàng hỏi: "Phải chăng mấy vạn năm trước bị một nam nhân áo đen bắt đi?" Mẫu Phượng Hoàng sửng sốt, gật đầu, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ ngươi đã gặp con ta?" Diệp Thiên gật đầu, "Ta quả thực đã cứu một con Phượng Hoàng, bị nam nhân áo đen giam cầm.

Nhưng sau đó khi truy tìm nam nhân áo đen thì bị tập kích, hắn đã dùng Phượng Hoàng Hỏa để hủy thi diệt tích.

Nhưng chỉ cần tìm được nội đan của nó, ta có thể khiến nó sống lại." Mẫu Phượng Hoàng và các Phượng Hoàng khác kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Thiên, Mẫu Phượng Hoàng kích động nói: "Con ta, con gái ta, mấy vạn năm trước bị nam nhân áo đen đó bắt đi.

Cảm ơn ngươi đã cứu nó." Diệp Thiên lại kinh ngạc khi biết đó là

con gái của Phượng Hoàng, lúc đó thấy Tiểu Phượng Hoàng diện mạo và tính tình đều giống Phượng Hoàng.

Nhưng chỉ cần tìm được Phượng Hoàng Nội Đan, tự nhiên có cách để Phượng Hoàng sống lại, đến lúc đó liền có thể đoàn tụ với nó.

Chương 826

Bồ Đề và Xích Cước Đại Tiên vội vàng chạy đến Thiên Đình, Bồ Đề hỏi Xích Cước Đại Tiên, "Ngươi có biết Vương Mẫu Nương Nương gọi ta về làm gì không?" Xích Cước Đại Tiên sửng sốt, nói: "Không biết, nhưng khá gấp, chắc là có chuyện quan trọng." Bồ Đề và Xích Cước Đại Tiên nhanh chóng đi đến, Xích Cước Đại Tiên cảm thấy không có chuyện gì của mình nữa, liền cáo lui Vương Mẫu Nương Nương.

Bồ Đề hành lễ, hỏi: "Nương Nương cấp bách triệu hồi thần có việc gì?" Vương Mẫu Nương Nương do dự, nói: "Sáng nay khi ta xem Phượng Hoàng, tàn hồn của Phượng Hoàng lại bay lơ lửng giữa không trung rồi tan biến, phải làm sao đây, ta phải nói với Diệp Thiên thế nào, hôm đó hắn đi đã dặn ta phải chăm sóc cẩn thận." Bồ Đề kinh ngạc không thôi, nhất thời cũng không biết phải làm sao, vừa mới khó khăn lắm có thêm một người bạn Phượng Hoàng hoạt bát đáng yêu, không ngờ lại bị giết không một dấu vết, thi thể cũng không còn, bây giờ đến tàn hồn cũng không giữ được.

Bồ Đề tự trách vô cùng, không giữ được trọng tâm liền ngồi phịch xuống đất, u uất nói: "Xin Nương Nương hãy tự mình giải thích với Diệp Thiên và ta, thần xin cáo lui." Nói rồi, Bồ Đề đứng dậy, buồn bã tiêu điều đi ra ngoài.

Diệp Thiên đang nói chuyện Phượng Hoàng với Mẫu Phượng Hoàng thì Bồ Đề đến, sắc mặt Bồ Đề không tốt, nói với Diệp Thiên: "Ta không biết ngươi có chấp nhận được không, nhưng, khi ta đến Thiên Đình hôm nay, tàn hồn của nó...

đã tan biến rồi." Mẫu Phượng Hoàng kinh hãi, trừng lớn mắt,

không ngờ sau bao năm khổ cực tìm kiếm con gái, hôm nay cuối cùng cũng biết được tung tích của nó, nhưng lại chưa kịp gặp mặt, hồn phách của nó lại tan biến như vậy sao?!

Sắc mặt Mẫu Phượng Hoàng trắng bệch, nhất thời cảm thấy trời đất đều quay cuồng, cuối cùng không chống đỡ nổi, nặng nề ngất xỉu xuống đất.

Các Phượng Hoàng vội vàng bay tới đỡ lấy.

Đúng lúc đó, Tộc trưởng cũng vội vàng chạy đến.

Trong tình huống bình thường, Tộc trưởng sẽ không hoảng loạn như vậy, chắc chắn là có chuyện không hay.

Quả nhiên, Tộc trưởng vội vàng nói: "Mệnh bài của Phượng Hoàng bị phá vỡ rồi trọng tổ, nhưng từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy mà." Diệp Thiên sửng sốt, nhanh chóng đi đến đại điện của Tộc trưởng, quả nhiên, cái mệnh bài có khắc tên Phượng Hoàng kia quả nhiên không giống với các mệnh bài khác, hơi ánh lên ánh sáng màu lam.

Diệp Thiên kỳ lạ, Phượng Hoàng có tàn hồn, hôm nay tan biến, mệnh bài trọng tổ, Diệp Thiên nhíu mày hỏi: "Mệnh bài là gì?" Tộc trưởng kỳ lạ nhìn Diệp Thiên, nhưng vẫn lễ phép đáp lời hắn hỏi: "Mệnh bài mỗi khi Phượng Hoàng ra đời liền tự động ngưng kết thành, từ xưa đến nay chúng ta đều sẽ bảo quản cẩn thận, dù sao cũng liên quan đến sự sống chết tốt xấu của Phượng Hoàng." Diệp Thiên hiểu ra, quả nhiên là như vậy, mệnh bài có liên quan đến Phượng Hoàng, đã tan biến, cũng giống như tàn hồn Phượng Hoàng tan biến, nhưng lại trọng tổ, chẳng lẽ không phải có người hấp thu Phượng Hoàng Nội Đan sao?

Diệp Thiên vội vàng nói với Tộc trưởng: "Bạn của ta chính là Phượng Hoàng đó.

Ngày đó bị kẻ gian hãm hại, ta chỉ có thể cứu lấy tàn hồn của nó, nội đan của nó lại bị kẻ gian lấy đi." Diệp Thiên thở một hơi, rồi tiếp tục nói: "Hôm nay khi Bồ Đề đi Thiên Đình, phát hiện tàn hồn Phượng Hoàng lại tan biến, giống như mệnh bài.

Nhưng mệnh bài lại trọng tổ, Tộc trưởng, chắc là ngươi hiểu ý ta chứ?" Tộc trưởng đối với chuyện này cũng chưa từng gặp qua, nên cũng có chút bán tín bán nghi.

Nhưng Diệp Thiên phân tích quả thực đúng, Tộc trưởng liền có chút do dự.

Diệp Thiên nói: "Nếu không tin, ngươi có thể đi hỏi Thiên Đế.

Thiên Đế có quyền phát ngôn tối cao, có thể hỏi lại xem lời ta nói có đáng tin hay không." Tộc trưởng cũng cảm thấy ý kiến này hay.

Ngay lập tức, Tộc trưởng liền cáo từ Diệp Thiên, đi Thiên Đình.

Thiên Đế và Vương Mẫu Nương Nương cũng không cảm thấy ngạc nhiên, vốn dĩ nằm trong dự liệu, Tộc trưởng trình bày chuyện này với Thiên Đế và Vương Mẫu Nương Nương.

Chỉ thấy Thiên Đế nói: "Quả nhiên là thật, ta cũng không ngờ nam nhân áo đen kia lại giết chết một con Phượng Hoàng mà Diệp Thiên cứu về, nếu như ta biết, nhất định sẽ không để hắn đi truy sát nam nhân áo đen đó." Vương Mẫu Nương Nương cũng nói: "May mắn Diệp Thiên đã cứu được tàn hồn Phượng Hoàng, nhưng hôm nay khi bản cung xem nó, đạo tàn hồn đó đã bay lên, từ từ tan biến giữa không trung, cuối cùng tiêu tán vào không khí." Tộc trưởng nhíu mày, "Chuyện chưa từng xảy ra lại ra nông nỗi này, trước đây ta còn nghi ngờ Diệp Thiên, nhưng bây giờ xem ra hắn thật sự là một đại hảo nhân.

Còn về kẻ đã giết Phượng Hoàng, ta tự nhiên sẽ khiến hắn phải

nhận hình phạt xứng đáng." Thiên Đế có chút nghi hoặc, "Ngài có biết Phượng Hoàng Nội Đan đang nằm trong tay ai không?" Tộc trưởng lắc đầu, "Tự nhiên không biết, hôm nay ta phát hiện mệnh bài Phượng Hoàng vỡ nát rồi trọng tổ, xem ra tên tặc nhân đã hấp thu tinh huyết trong Phượng Hoàng Nội Đan." Thiên Đế và Vương Mẫu Nương Nương sửng sốt, nhìn nhau.

Không ngờ Phượng Hoàng Nội Đan lại bị tên đó hấp thu, trong Phượng Hoàng Nội Đan có gì chứ, tự nhiên là tinh hoa tu luyện vạn năm.

Thiên Đế và Vương Mẫu Nương Nương đều có chút mắt đỏ.

Tộc trưởng thấy bên ngoài tinh thần đã lên cao, liền cúi mình hành lễ: "Trời không còn sớm, ta phải trở về rồi, chuyện trong tộc cần ta chủ trì đại cục." Thiên Đế gật đầu, Tộc trưởng liền rời đi.

Lúc sắp bước ra, Thiên Đế đột nhiên nói: "Tộc trưởng, hy vọng sau khi trở về ngài có thể giúp ta giám sát Diệp Thiên nhiều hơn, hy vọng có thể sớm tìm ra hung thủ và viên nội đan đó." Tộc trưởng gật đầu, liền cáo lui.

Trên đường trở về, Tộc trưởng không ngừng nghĩ về chuyện này, cảm thấy Diệp Thiên vô cùng thông minh, không ngờ một thiếu niên tuổi trẻ lại lợi hại đến vậy, cũng khó trách Thiên Đế có chút kiêng dè.

Rừng Ngô Đồng, các Phượng Hoàng đều ra đón, Tộc trưởng nhìn thấy một con Tiểu Phượng Hoàng trong số đó, đang mắt lệ lưng tròng nhìn chằm chằm Tộc trưởng.

Tộc trưởng thở dài một tiếng, "Chị của con không về được nữa đâu.

Đừng khóc nữa, không phải còn có ta đây sao?" Các Phượng Hoàng khác cũng lần lượt an ủi, Tiểu Phượng Hoàng trong lòng cũng

miễn cưỡng đỡ hơn một chút.

Nó có ký ức chơi đùa cùng chị gái, kiên tin rằng dù chị gái bị bắt đi, nhưng nhất định vẫn còn sống.

Không ngờ chị gái tuy đã thoát ra được, nhưng lại bị kẻ xấu hãm hại.

Chương 827

Diệp Thiên và Bồ Đề nghe động tĩnh, từ trong phòng đi ra, Tộc trưởng vừa thấy liền nở một nụ cười thật tươi, "Hai vị đã giúp đỡ tộc ta, ta nhất định sẽ xem hai vị là khách quý, chiêu đãi thật tốt." Bồ Đề có chút ngạc nhiên, Diệp Thiên chỉ hơi gật đầu cảm ơn.

Hôm nay khi Tộc trưởng đi thì đã biết Tộc trưởng trở về khẳng định sẽ có hành động như vậy để lấy lòng.

Diệp Thiên không chấp nhặt với người khác, tự nhiên sẽ cho sắc mặt tốt.

Tộc trưởng liền triệu tập tất cả Phượng Hoàng mở một cuộc họp, Diệp Thiên và Bồ Đề cũng được mời.

Tộc trưởng kể cho họ nghe những lời mình đã nghe ở Thiên Đế hôm nay, các Phượng Hoàng nghe xong, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Diệp Thiên một mặt tĩnh lặng nghe Tộc trưởng nói chuyện, Tộc trưởng lại ngừng một lát, rồi nói với hắn: "Bây giờ yêu nhân tác loạn, e rằng không tiêu diệt được thì không thể an ninh được.

Hy vọng ta có thể cùng ngươi trừ khử tên yêu nhân đó, không biết có được không?" Diệp Thiên cầm chén trà trên bàn uống một ngụm, ho khan một tiếng, "Tộc trưởng, ngươi phải chủ trì đại cục trong tộc, không thể tùy ý rời đi.

Chuyện này ta và Bồ Đề cùng Thao Thiết đi là được rồi." Tộc trưởng nghe vậy, liền chìm vào suy tư, một lát sau, nói: "Dù sao cũng là Phượng Hoàng Tộc, có một Phượng Hoàng đi cùng điều tra sẽ dễ dàng hơn một chút, còn về ai đi thì cứ tùy tiện chọn." Diệp Thiên do dự rồi cũng đồng ý, Tộc trưởng liền cho Phượng Hoàng đi chuẩn bị bữa tối trước.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Diệp Thiên và Bồ Đề liền được mời đến ăn một bữa tối thịnh soạn, quả thật khác hẳn với lúc vừa đến.

Ăn xong, Diệp Thiên và Bồ Đề cáo từ Tộc trưởng trở về phòng.

Trên đường đi, Bồ Đề vô cùng cảm khái, "Hôm qua và hôm nay quả thật có thể gọi là biến đổi trời long đất lở a." Diệp Thiên cũng mỉm cười, cũng cảm thấy như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ăn bữa sáng do Phượng Hoàng mang đến, Tiểu Phượng Hoàng và Mẫu Phượng Hoàng liền đến.

Mẫu Phượng Hoàng hiển nhiên có chút bi thống, quầng thâm dưới mắt cũng nặng, xem ra đêm qua đã không ngủ ngon.

Tiểu Phượng Hoàng và Mẫu Phượng Hoàng chào hỏi Diệp Thiên và Bồ Đề, Tiểu Phượng Hoàng chạy đến bên Bồ Đề, tò mò hỏi: "Bồ Đề thúc thúc, chú có biết tên đại xấu xa đó trông như thế nào không?" Diệp Thiên và Bồ Đề sửng sốt, đều bị cách xưng hô đó làm giật mình.

Bồ Đề một mặt đầy lửa giận, "Tại sao lại gọi ta là thúc thúc mà không gọi là ca ca?" Diệp Thiên ra vẻ không biết, tức thì ha ha đại tiếu, Tiểu Phượng Hoàng ngốc nghếch không nói gì.

Bồ Đề quay mặt về phía Tiểu Phượng Hoàng, dọa nạt nói: "Tên đại xấu xa đương nhiên trông rất đáng sợ, trên người hắn toàn là côn trùng và sâu bọ, trên mặt toàn là từng mảng da thịt bị thối rữa, không chừng còn có côn trùng bò ra ngoài nhìn con nữa." Tiểu Phượng Hoàng "A!" một tiếng hét chói tai, vội vàng chạy về ôm lấy Mẫu Phượng Hoàng, run rẩy không dám động đậy.

Mẫu Phượng Hoàng từ ái xoa đầu nó, an ủi vài câu, Tiểu Phượng Hoàng mới có chút dịu lại, nhưng vẫn còn sợ hãi.

Diệp Thiên nhìn Mẫu Phượng Hoàng, hỏi: "Không biết ngài có việc gì không?" Mẫu Phượng Hoàng đặt Tiểu Phượng Hoàng đang ôm

trong lòng xuống, kiên định nói: "Ta nghe Tộc trưởng nói muốn triệu một Phượng Hoàng đi giúp tìm kiếm Phượng Hoàng, ta muốn đi." Diệp Thiên và Bồ Đề đồng loạt sửng sốt, vội vàng từ chối: "Không được, ngài còn có Tiểu Phượng Hoàng, huống hồ thân là nữ lưu, ta e rằng không có đủ nhân lực để bảo vệ, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Phượng Hoàng phải làm sao?" Mẫu Phượng Hoàng lắc đầu, kiên định không gì lay chuyển, "Mỗi người mẹ đều có huyết mạch cảm ứng với con mình, ta có thể giúp tìm ra hung thủ.

Không cần bảo vệ ta, ta có thể tự vệ được, ta nhất định phải đi." Bồ Đề do dự không quyết, suy nghĩ rồi quyết định từ chối.

Nhưng Diệp Thiên vẫy tay áo, ý bảo Bồ Đề đừng nói nữa.

Hắn cẩn thận hỏi Mẫu Phượng Hoàng: "Ngài thật sự muốn đi sao?" Mẫu Phượng Hoàng tự nhiên gật đầu, Diệp Thiên đành miễn cưỡng đồng ý.

Bồ Đề vội vàng hỏi: "Ai sẽ bảo vệ chúng ta?" Diệp Thiên liếc hắn một cái: "Tự nhiên là ngươi và Thao Thiết, nếu không đánh lại tên đó, chi bằng bảo vệ Phượng Hoàng đi." Bồ Đề tự biết Diệp Thiên nói không sai, liền cũng đồng ý.

Diệp Thiên hỏi Mẫu Phượng Hoàng: "Trong tộc có Phượng Hoàng nào cảm ứng được không?" Mẫu Phượng Hoàng lắc đầu, "Nếu có tin tức của con gái ta, ta tự nhiên sẽ biết." Diệp Thiên cũng cảm thấy vấn đề này có chút thừa thãi.

Chi bằng an an tĩnh tĩnh đợi, hỏi nhiều làm gì?

Dù sao Mẫu Phượng Hoàng cũng là mẹ của Phượng Hoàng, nếu có xuất hiện, không chừng nó sẽ không biết.

Thu dọn đồ đạc, phó thác Tiểu Phượng Hoàng cho Tộc trưởng trông nom, liền cùng Diệp Thiên và Bồ Đề đi hạ giới.

Sau khi hạ giới, họ không hạ cánh mà bay trên trời, như vậy sẽ dễ tìm hơn.

Nhanh chóng, Mẫu Phượng Hoàng đã xác định được một khu rừng.

Liền hạ xuống, rừng rất lớn, nhưng huyết mạch của nó lại không thể cảm ứng được gần đến vậy.

Cần phải đến gần hơn một chút mới có thể cảm ứng được.

Diệp Thiên đành phải hạ xuống tìm kiếm.

Chương 828

Hà Thần một bên phát hiện trong rừng có một luồng khí tức quen thuộc, đó là khí tức cường đại của Diệp Thiên.

Hà Thần có chút sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh lại, hiểu được đạo lý đã đến thì an phận.

Không cần hoảng loạn.

Hà Thần vội vàng thu liễm khí tức của mình, trốn đi.

Bồ Đề đề nghị: "Hay là chúng ta chia nhau ra tìm đi, như vậy có thể nâng cao hiệu suất." Diệp Thiên cũng đồng ý, liền triệu hồi Thao Thiết ra.

Diệp Thiên sắp xếp, "Bồ Đề và Thao Thiết một nhóm, ta và Phượng Hoàng một nhóm đi." Không có bất kỳ ai có ý kiến gì, liền bắt đầu hành động.

Nhanh chóng, Bồ Đề và Thao Thiết rẽ sang một con đường nhỏ khác, Diệp Thiên và Mẫu Phượng Hoàng cũng men theo một con đường nhỏ mà đi.

Đột nhiên, Bồ Đề phát hiện phía trước có một đạo y bào màu lam, vội vàng đi đến, hỏi: "Ai ở đó?" Hà Thần phát hiện vạt áo của mình đã bán đứng mình, liền bước ra.

Bồ Đề vừa thấy Hà Thần, có chút ngạc nhiên, "Hà Thần, ngươi, không phải ngươi đang trông coi con sông của mình sao?" Hà Thần có chút xấu hổ nói: "Ta chỉ đến đây xem chút.

Hít thở không khí trong lành, lát nữa sẽ đi." Bồ Đề hồ nghi gật đầu, Hà Thần vội vàng hỏi: "Hay là ngươi đến chỗ ở mới của ta làm khách thế nào?" Bồ Đề suy nghĩ rồi gật đầu.

Hà Thần vạn vạn không ngờ Bồ Đề lại đồng ý sảng khoái như vậy, tức thì có chút ảo não.

Nhưng Hà Thần vẫn phải dẫn họ đến nơi ở của mình, làm một ít điểm tâm và trà để chiêu đãi.

Bồ Đề và Thao Thiết hai người vốn là những người nói nhiều, lại thích đùa giỡn.

Hà Thần lại có vẻ căng thẳng, có chút sợ Diệp Thiên cũng đến, vội vàng cẩn thận hỏi: "Diệp Thiên đã đến chưa?" Bồ Đề vừa ăn một miếng điểm tâm, không nói được lời nào.

Thao Thiết liền nói: "Cũng đến rồi, nhưng chúng ta chia nhau đi.

Hà Thần thở phào một hơi, vừa rồi thấy Bồ Đề và Thao Thiết, dường như có chút mệt mỏi.

Hiển nhiên đã chia tay Diệp Thiên lâu rồi, liền nhẹ nhõm một hơi, nghĩ Diệp Thiên chắc sẽ không biết mình đang ở đâu.

Hắn biết, nếu muốn bắt kịp, chưa chắc có thể chạy thoát nhanh, nhưng nhìn hai tên ngốc nghếch này, dường như không biết kẻ đã giết Phượng Hoàng là ai.

Bên còn lại, Mẫu Phượng Hoàng và Diệp Thiên tìm kiếm rất lâu nhưng cũng không tìm thấy tung tích của người đó, Diệp Thiên có chút mệt mỏi, nhưng Mẫu Phượng Hoàng thì không, vẫn cẩn thận tìm kiếm.

Đột nhiên, Mẫu Phượng Hoàng kinh hỉ nói: "Ta cảm giác được rồi, luồng khí tức kia ở hướng đó." Nói rồi, Mẫu Phượng Hoàng chỉ một hướng, Diệp Thiên và Mẫu Phượng Hoàng liền nhanh chóng bay đến nơi đó.

Diệp Thiên tin tưởng, biết rằng trong chuyện này nó sẽ không sai.

Mẫu Phượng Hoàng lòng báo thù tha thiết, hóa thân thành Phượng Hoàng nhanh chóng bay đi, Diệp Thiên cũng đi theo bên cạnh.

Diệp Thiên không khỏi cảm thán một câu, quả nhiên tình mẫu tử là thứ kỳ diệu nhất trên đời.

Nó có thể khiến rất nhiều người mẹ mất đi lý trí.

Nhanh chóng, Hà Thần liền cảm giác được hai luồng khí tức nguy hiểm khác, Hà Thần nhãn mi hơi giật giật, cảm thấy một trận tim đập thình thịch, dường như lại có đại nạn lâm đầu.

Hà Thần thấy luồng khí tức kia hiển nhiên là nhắm vào mình.

Phải làm sao?

Nhất thời không biết phải làm gì.

Chẳng lẽ vì khí tức huyết mạch trên người mình đã tiết lộ sao, Hà Thần vội vàng thu liễm.

Bồ Đề và Thao Thiết cũng cảm giác được Diệp Thiên và Mẫu Phượng Hoàng đã đến, có chút kỳ lạ.

Hai người họ đến đây làm gì?

Chương 829

Khi Mẫu Phượng Hoàng đến, chỉ thấy Bồ Đề và Thao Thiết, có thêm một nam nhân xa lạ, Bồ Đề vội vàng giới thiệu với nàng.

Diệp Thiên nhìn xung quanh, có chút kỳ lạ: "Ngươi!

Sao lại ở đây?" Mẫu Phượng Hoàng trực tiếp đi tới túm lấy cổ áo của hắn, ác độc hỏi: "Vừa rồi có ai đi qua đây không?" Hà Thần căng thẳng lắc đầu.

Lộ ra một tia sợ hãi và bất an.

Hà Thần ngẩng đầu lên, giả vờ có chút xấu hổ, "Thật ra ta vì không cẩn thận bị rơi xuống đại hạp cốc, nhưng vừa mới ra, tiên pháp chưa hồi phục, liền ở lại đây.

Vừa rồi có chút xấu hổ, liền không nói thật với Bồ Đề và Thao Thiết." Mẫu Phượng Hoàng không tin, nói với Diệp Thiên: "Không thể nào, ta không tin." Diệp Thiên cũng không tin, Hà Thần vội vàng nói: "Ta dẫn các ngươi đi xem đi." Diệp Thiên gật đầu, Hà Thần dẫn đường phía trước, Mẫu Phượng Hoàng đi sát phía sau Diệp Thiên, Bồ Đề và Thao Thiết cũng vội vàng đi theo.

Hà Thần dẫn đường phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười.

Nhưng hắn không dẫn họ đến đại hạp cốc thật sự, mà dẫn họ đến nơi đã bố trí sẵn trận pháp.

Hắn biết sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, tự nhiên đã sớm chuẩn bị phòng bị.

Hà Thần đầu tiên dẫn họ đến chính là mê trận, trận pháp này có thể khiến người nhập trận sinh ra ảo giác, và càng lún càng sâu, sau đó liền vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới, chìm đắm trong thế giới do

chính mình tạo ra.

Mẫu Phượng Hoàng vẫn luôn cảm thấy Hà Thần này kỳ lạ, liền truyền âm nghi ngờ cho Diệp Thiên.

Nàng cảm thấy lời nói của Hà Thần là giả, vừa rồi khi đến đây, nàng đã phát hiện đại hạp cốc.

Mà tiên pháp trên người Hà Thần đã sớm hồi phục.

Bởi vì đây là khu rừng độc khí, người bình thường ở đó khẳng định không sống nổi một ngày, nhưng Hà Thần đã mất pháp lực lại an nhiên vô sự.

Diệp Thiên thực ra từ đầu đến cuối đều không tin lời Hà Thần, chỉ muốn xem hắn giở trò âm mưu gì.

Nhưng không ngờ, xung quanh hắn đột nhiên thay đổi một cảnh tượng khác, hắn mới phát hiện đã trúng mê trận.

Trong trận, Mẫu Phượng Hoàng không biết đã trải qua những gì, vội vàng quay đầu nhìn Diệp Thiên, nhưng lại phát hiện hắn đã biến mất, Mẫu Phượng Hoàng lớn tiếng kêu gọi, nhưng không ai đáp lời.

Mẫu Phượng Hoàng đột nhiên nhìn thấy Phượng Hoàng, cũng là con gái lớn của mình, vội vàng bay theo hướng đó.

Diệp Thiên và Bồ Đề có chút hiểu biết về loại trận pháp này, nhanh chóng phá giải ra được.

Khi phá giải ra được, Diệp Thiên và Bồ Đề phát hiện Mẫu Phượng Hoàng vẫn chưa phá giải ra được, Diệp Thiên thở dài một hơi, xem ra Mẫu Phượng Hoàng quá quan tâm đến cái chết của Phượng Hoàng, nên mới không buông bỏ được.

Bồ Đề và Thao Thiết đều có chút lo lắng, nhưng Diệp Thiên thì không như vậy, hắn tin tưởng.

Mẫu Phượng Hoàng nhanh chóng nhận ra sự bất thường trong đó, khu rừng tuy lớn, nhưng không đến nỗi không tìm thấy Diệp Thiên và Bồ Đề cùng Thao Thiết.

Phượng Hoàng cũng đã chết, ngay cả mệnh bài cũng bị phá vỡ rồi trọng tổ, có lẽ sẽ không thể xuất hiện trước mắt nàng.

Mẫu Phượng Hoàng ý thức được, có lẽ đây là trận pháp, dù sao thì chỉ có trận pháp mới khiến người ta cứ đi mãi không ra được.

Mẫu Phượng Hoàng bình thường sống ẩn dật, không hiểu biết về loại vật này, không biết cách phá giải trận pháp.

Đột nhiên, Mẫu Phượng Hoàng dường như nghe thấy một âm thanh, âm thanh trong trẻo, không một chút tình cảm, lúc xa lúc gần, dường như ở ngay bên cạnh nàng, "~~Ta sẽ đưa ngươi ra ngoài." Đối với Mẫu Phượng Hoàng đang ở trong mê trận mênh mông không biết bao giờ mới có thể thoát ra được, âm thanh này tự nhiên cũng là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của nàng.

Thế là, Mẫu Phượng Hoàng liền đi theo âm thanh đó.

Quả nhiên, ở phía trước vài mét, thật sự có một luồng sáng, Mẫu Phượng Hoàng hưng phấn đi tới.

Lúc sắp bước vào, Mẫu Phượng Hoàng vội vàng rút chân về.

Trên đời tự nhiên sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy, tuyệt đối không thể mắc lừa nữa!

Đột nhiên, có người ở phía sau đẩy Mẫu Phượng Hoàng một cái, Mẫu Phượng Hoàng mất trọng tâm, liền bước vào.

Chương 830

Mẫu Phượng Hoàng chưa kịp quay đầu nhìn xem ai đã đẩy mình, xung quanh liền bay ra vô số kiếm, Mẫu Phượng Hoàng vội vàng né tránh.

Lúc này, Mẫu Phượng Hoàng và những người bên ngoài đều cảm thấy không ổn, thấy nàng đã bước vào sát trận, Diệp Thiên nói: "Có trận nhãn, chỉ cần phá hủy trận nhãn là có thể cứu được nàng." Bồ Đề và Thao Thiết vội vàng đi tìm trận nhãn.

Hà Thần tự nhiên không giống họ, vì hắn đã bố trí mấy trận pháp, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng.

Vừa rồi chính hắn đã đẩy Mẫu Phượng Hoàng xuống.

Hà Thần nói: "Có lẽ là trận pháp do vị cao nhân kia bố trí, một khi vào sát trận thì không ai sống sót được.

Trận nhãn dường như rất khó tìm, các ngươi phải bị mắc kẹt cho đến khi phá được trận." Diệp Thiên và Bồ Đề không thèm nhìn hắn một cái, tự mình tìm kiếm.

Đang tìm, đột nhiên, trong sát trận truyền ra tiếng Phượng Hoàng minh tranh tranh của Mẫu Phượng Hoàng, ngay sau đó, Mẫu Phượng Hoàng đã phá trận đi ra.

Hà Thần nhất thời có chút ngây người, cảm thấy choáng váng, không ngờ trận pháp mình đã thiết lập lại bị phá.

Diệp Thiên gật đầu tán thưởng Mẫu Phượng Hoàng, không ngờ tiên lực của nàng cũng cao cường.

Mẫu Phượng Hoàng thấy Diệp Thiên, cũng thở phào một hơi, thả lỏng cảnh giác, "Vừa rồi ta vốn có thể thoát ra khỏi mê trận, nhưng

lại bị người ta đẩy một cái, rơi vào sát trận." Diệp Thiên nhíu mày, gần đây chỉ có năm người, không chừng có thêm người nào khác.

Vừa định tiếp tục tiến vào đại hạp cốc, để Hà Thần dẫn đường, nhưng lại kinh ngạc phát hiện Hà Thần đã biến mất!

Bồ Đề lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ thật sự có đại năng nào ở đây sao?

Giết chết mẹ của Phượng Hoàng, lại bắt đi Hà Thần?

Chẳng lẽ là người đã giết Phượng Hoàng sao?" Diệp Thiên cảm thấy lời của Bồ Đề dường như có lý.

Đột nhiên, Mẫu Phượng Hoàng nói, "Ta cảm giác được người đó ở phía trước, mau đuổi theo!" Nói rồi, Mẫu Phượng Hoàng liền bay đi, Diệp Thiên và Bồ Đề cũng vội vàng đuổi theo.

Nhưng Hà Thần không hề bị bắt, mà đã nhân lúc Diệp Thiên và Bồ Đề tìm trận nhãn mà bỏ trốn.

Từ cuộc đối thoại của bốn người, hắn phát hiện họ đang tìm mình.

Hà Thần biết họ sẽ không buông tha mình, đã như vậy, chi bằng ra tay trước để giành lợi thế.

Hà Thần trong lòng hiểu rõ, thực ra sở dĩ họ có thể tìm thấy mình nhanh như vậy, là vì con Phượng Hoàng kia có thể cảm ứng được huyết mạch trong cơ thể mình.

Đã như vậy, chi bằng lợi dụng điểm này, rồi từng bước tiêu diệt.

Đầu tiên, kẻ cần giải quyết chính là con Phượng Hoàng phiền phức kia, như vậy dù ở đâu cũng sẽ không bị tìm thấy, nếu có thể hấp thu máu trong cơ thể Phượng Hoàng thì càng tốt.

Lần trước hấp thu Phượng Hoàng Nội Đan kia, tuy rằng thật sự thành công niết bàn thành Phượng Hoàng cao cấp, nhưng phát hiện,

con Phượng Hoàng kia lại không mang lại cho mình nhiều tiên lực.

Nhưng con Phượng Hoàng hiện tại dường như có tu vi cao hơn, hắn có lòng tin có thể đánh bại.

Nói rồi, Hà Thần liền dùng tiên pháp dịch dung thành một khuôn mặt khác, chuẩn bị phục kích.

Khi đến gần, Hà Thần lập tức ẩn giấu huyết mạch của mình.

Mẫu Phượng Hoàng hơi sửng sốt, có chút ngạc nhiên, rõ ràng vừa rồi cảm ứng được ở đây, sao lại biến mất rồi?

Mẫu Phượng Hoàng nhắc nhở, "Chắc chắn là ở đây, phải cẩn thận đấy." Đột nhiên, xung quanh họ dâng lên một luồng khói mù, Diệp Thiên cảm giác trong đó có độc, vội vàng nhắc nhở, "Cẩn thận, khói có độc, tuyệt đối không được hít vào." Gật đầu, Thao Thiết cũng trốn trở lại Càn Khôn Đại.

Thần tiên, thần thú, có thể không hô hấp, Phượng Hoàng tu vi cũng đã cao, tuổi đời cũng đã lớn, làm chút việc đó tự nhiên không khó khăn gì.

Mẫu Phượng Hoàng nhíu mày, phát hiện phía trước có một luồng cảm ứng mờ nhạt, Mẫu Phượng Hoàng đại hỉ vọng, báo cho Diệp Thiên một tiếng rồi liền đi.

Diệp Thiên tự nhiên đã nghe thấy, nhưng khói mù quá dày đặc, không thấy Phượng Hoàng đi về hướng nào.

Đến một nơi nào đó, Mẫu Phượng Hoàng cảnh giác nhìn xung quanh, đột nhiên, kiếm và đối đầu, nhất thời hỏa quang tứ xạ, hai người bất phân thắng bại.

Chương 831

Nhưng Hà Thần quỷ quyệt, không thiếu những cú đánh lén, Phượng Hoàng nhất thời không cảnh giác, bị đánh trúng yếu huyệt.

Diệp Thiên nghe tiếng liền chạy đến, Hà Thần đang thu thập tiên huyết do Mẫu Phượng Hoàng phun ra, Diệp Thiên vừa định đi tới, Hà Thần lại chạy trước.

Bồ Đề và Diệp Thiên vội vàng kiểm tra vết thương, vết thương không nặng.

Khói mù cũng dần dần tan đi, có thể dùng mắt thường nhìn rõ con đường phía trước.

Diệp Thiên để Bồ Đề ở lại chăm sóc Mẫu Phượng Hoàng, Diệp Thiên để lại một câu nói rồi đi đuổi theo người kia, "Kẻ đó hiển nhiên là nhắm vào mẹ của Phượng Hoàng, các ngươi phải bảo vệ cẩn thận, tuyệt đối không thể để bi kịch của Phượng Hoàng tái diễn." Diệp Thiên đuổi nhanh, thấy bóng hình phía trước cũng nhanh.

Nhưng so với Diệp Thiên lại có vẻ hơi chậm, Hà Thần cảm giác được Diệp Thiên phía sau ngày càng gần mình, liền dùng một thủ đoạn quỷ quyệt, lại phóng ra một đoàn Phượng Hoàng Hỏa.

Diệp Thiên sửng sốt, càng thêm tức giận, người này quả nhiên là kẻ đã giết Phượng Hoàng!

Nhưng uy lực của Phượng Hoàng Hỏa Diệp Thiên hiểu rõ, hắn ứng phó, Hà Thần liền nhân cơ hội này trốn đi.

Ảo thuật trên mặt Hà Thần ngày càng nhạt dần, cuối cùng biến thành khuôn mặt thật của hắn, nhưng Hà Thần không hề hay biết.

Diệp Thiên thì cảm giác được xung quanh có một luồng khí tức xa

lạ, tìm kiếm, phát hiện Hà Thần đang trốn dưới một cái cây.

Diệp Thiên kỳ lạ, đang hỏi tại sao lại ở đây, thì bị người ta bắt được.

Hà Thần vừa thấy Diệp Thiên, vội vàng bỏ chạy, Diệp Thiên phản ứng, tên Hà Thần này không phải là người vừa rồi sao!

Diệp Thiên vội vàng cũng bay người đuổi theo, nhất định phải báo thù cho Phượng Hoàng!

Diệp Thiên nhanh chóng đuổi kịp Hà Thần, triệu hồi kiếm của mình ra, mũi kiếm chỉ vào Hà Thần, Hà Thần cũng triệu hồi kiếm của mình ra, giao chiến với Diệp Thiên.

Gió thổi giữa rừng, chỉ thấy một chiếc lá khô từ từ lìa cành, Hà Thần gầm lên một tiếng giận dữ, hai người liền bắt đầu giao chiến, chiêu nào cũng trực diện vào yếu huyệt, sát cơ hiển lộ rõ ràng, nguy hiểm trùng trùng.

Hà Thần dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không chạm được một góc áo của Diệp Thiên, lại chịu không ít vết thương.

Hắn biết cứ như vậy không ổn, đột nhiên, hắn nhìn về phía xa, cười lạnh một tiếng.

Nếu muốn đánh, thì cứ cho ngươi đánh cho đủ đi!

Hà Thần bay người, nhanh chóng bay về phía xa, không quản vết thương đang chảy máu xối xả.

Diệp Thiên cũng bay người đuổi theo, không bao lâu, Hà Thần đến một nơi nào đó, rẽ vào một chỗ ẩn nấp, khi Diệp Thiên đuổi đến thì lại không thấy tung tích của Hà Thần.

Hà Thần vừa thoát ra được cười lạnh một tiếng, nhanh chóng chạy về phía Bồ Đề và Mẫu Phượng Hoàng đang ở.

Mẫu Phượng Hoàng đang khoanh chân điều tức, Bồ Đề ở một bên hộ pháp cho nàng.

Phượng Hoàng đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí, nói cho Bồ Đề, Bồ Đề giật mình, "Chẳng lẽ kẻ đó lại quay lại rồi sao?

Đừng sợ, có ta Bồ Đề bảo vệ, ngươi cứ điều tức đi." Mẫu Phượng Hoàng gật đầu, nhưng cũng đứng dậy giống hắn.

Mẫu Phượng Hoàng giải thích, "Một mình ngươi nhất định không đánh lại hắn, ta sẽ giúp ngươi." Bồ Đề vừa định từ chối, nhưng Mẫu Phượng Hoàng lại nói: "Vết thương của ta cũng gần lành rồi, có thể giúp được," Nhìn ánh mắt kiên định của Mẫu Phượng Hoàng, Bồ Đề cũng đành gật đầu.

Hà Thần đã tìm đến chính xác, họ không biết Hà Thần chính là người đó, Mẫu Phượng Hoàng nghi ngờ vết thương của Hà Thần, trong lòng cảnh giác phòng bị.

Hà Thần này không phải người tốt, Mẫu Phượng Hoàng nhìn ra được, nhưng, Hà Thần vừa thấy liền đánh ra một chiêu lớn, may mắn Mẫu Phượng Hoàng đã có phòng bị từ trước, cũng đánh trả một chiêu để triệt tiêu.

Xem ra, Hà Thần có lẽ chính là người đó, trong tất cả mọi người thì hắn có nghi ngờ lớn nhất.

Hà Thần không lãng phí thời gian ở đó, trực tiếp phóng ra Phượng Hoàng Hỏa.

Mẫu Phượng Hoàng nhìn thấy đoàn Phượng Hoàng Hỏa và khí tức tỏa ra, tức thì bi thống tột cùng, "Quả nhiên, ta sẽ giết ngươi để báo thù cho con gái ta!" Bồ Đề cũng theo đó tấn công Hà Thần.

Tuy rằng Hà Thần bị thương, nhưng dù sao cũng có Phượng Hoàng Hỏa trong người, không bao lâu liền đánh gục họ.

Chương 832

Hà Thần xách cổ áo hai người bay về phía nơi Diệp Thiên đang ở, tùy ý ném họ xuống đất.

Máu của Mẫu Phượng Hoàng từ từ thấm xuống đất, Hà Thần cười lạnh một tiếng, đem máu đã thu thập trong tay cũng đổ xuống đất.

Không ngờ, trên đất đột nhiên dâng lên một trận khói đen, trông vô cùng quỷ dị.

Đoàn khói đen đó hóa thành từng bóng người, lần lượt tấn công Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề, hai người vốn đã bị thương, bây giờ không thể động đậy được, tuy rằng tránh được đòn tấn công, nhưng lại bị đánh trúng.

Mẫu Phượng Hoàng đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết lên trời, nàng cố gắng vận dụng tiên pháp để giao đấu với chúng, tuy rằng có thể sử dụng được, nhưng nếu cưỡng ép mở tiên lực sẽ để lại di chứng, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến sự sống chết của nàng.

Bồ Đề là người tốt, nếu không phải vì cái chết thảm của con gái nàng, hắn cũng sẽ không bị cuốn vào chuyện này, không thể liên lụy nàng.

Hắn vừa định sử dụng thì đột nhiên, trên trời dị sắc hạ xuống, một trận áp lực tùy theo đó, đó chính là Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề toàn thân tiên huyết, lập tức bị kích nộ, ánh mắt mang theo lửa giận trừng thẳng vào đoàn hắc ảnh kia, đánh tới một kích, đoàn hắc ảnh tốc độ không bằng tốc độ của Diệp Thiên, bị đánh cho hồn phi phách tán.

Diệp Thiên đi tới, đỡ Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề dậy, Diệp Thiên có chút tự trách, sớm biết đã không đuổi theo Hà Thần, bị mắc kẹt ở một nơi không biết ở đâu, khi Diệp Thiên thoát ra được, nghe thấy tiếng Phượng Hoàng minh thảm thiết của Mẫu Phượng Hoàng, liền vội vàng bay tới.

Bồ Đề nhìn Diệp Thiên, lập tức báo cho hắn biết, "Tên Hà Thần kia chính là kẻ đó, hắn ta thật sự quá gian trá!" Bồ Đề phẫn nộ, đang định tiếp tục nói, nhưng vì động tĩnh quá lớn nên đau đớn hít một hơi khí lạnh.

Đột nhiên, một đám người trông giống Thiên Binh Thiên Tướng xông đến, bao vây Diệp Thiên, Thiên Tướng đi đến bên cạnh Diệp Thiên, dùng một thanh kiếm đặt lên vai Diệp Thiên, "Ngươi, là kẻ địch!" Diệp Thiên bình tĩnh lùi lại, tránh khỏi thanh kiếm đó.

Thiên Tướng có chút tức giận, Diệp Thiên lại bình tĩnh như vậy, Thao Thiết trong Càn Khôn Đại không chịu nổi, trực tiếp chạy ra, tức giận trừng Thiên Tướng gầm lên, Thiên Tướng trước mắt đột nhiên xuất hiện một sinh vật khổng lồ sợ đến không nhẹ, lùi lại vài bước.

Thiên Tướng ổn định thân hình, mới có thể nhìn rõ, tức thì có chút không dám tin vào mắt mình: "…Thao Thiết!" Thiên Binh cũng lần lượt cảm thấy kinh ngạc.

Thiên Tướng nhìn Diệp Thiên như có điều suy nghĩ, không biết phải làm sao.

Hắn thấy người có thể khiến một thần thú thượng cổ cam tâm tình nguyện đi theo, xem ra cũng là một siêu cấp đại năng!

Diệp Thiên nói: "Ta là Diệp Thiên, vị này là Bồ Đề, vị này là Phượng Hoàng, các ngươi chắc là hiểu, Thao Thiết, không cần ta nói nhiều nữa chứ?" Thiên Tướng vội vàng hỏi Diệp Thiên có muốn gia nhập không, Bồ Đề giải thích, "Trong đây là một khối di tích thượng

cổ, đại chiến tiên ma diễn ra ở đây." Diệp Thiên có chút do dự, chiến đấu lực suy yếu rất nhiều, không thể tiếp tục lảng vảng nữa.

Diệp Thiên liền đồng ý, "Được thôi, ta gia nhập, nhưng, mấy ngày sau ta sẽ rời đi, vì ta có nhiệm vụ do Thiên Đế giao phó." Thiên Tướng có chút không vui, nhưng nghe đến danh Thiên Đế, liền bớt lời.

Thiên Tướng dẫn Diệp Thiên về doanh địa, vừa vào doanh địa, liền có một đoàn khói đen lớn tập kích, hóa ra đoàn khói đen đó là Ma Binh biến hóa.

Diệp Thiên sắp xếp Bồ Đề đưa Mẫu Phượng Hoàng bị thương nặng nhất tìm một chỗ ẩn nấp.

Bồ Đề không nói nhiều, vội vàng dẫn Mẫu Phượng Hoàng trốn đi.

Bồ Đề có chút khó chịu.

Nếu bình thường hắn không lười biếng như vậy, mà siêng năng tu luyện, nâng cao tu vi, thì đã không bị Hà Thần đánh cho bị thương nặng.

Không những gây thêm phiền phức cho Diệp Thiên, mà còn phải chịu ủy khuất khi vào nơi này, bị người khác sai khiến.

Nhanh chóng, Diệp Thiên liền phát hiện manh mối không ổn, đoàn khói đen dường như ngày càng lớn, số lượng Ma Binh cũng tăng lên, nếu cứ như vậy thì chỉ có tổn thất nhân lực.

Diệp Thiên vội vàng hô lớn: "Mau triệt thoái!

Có viện binh!" Thiên Binh tự nhiên nhìn ra được, chỉ là không ai dám triệt thoái.

Tu vi của Diệp Thiên cao hơn Thiên Tướng, tự nhiên đáng tin phục Diệp Thiên hơn, liền dẫn Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề triệt

thoái một cách có trật tự.

Nhất thời, trong doanh địa chỉ còn lại một người, Diệp Thiên khuyên nhủ: "Nếu ngươi không đi nữa thì khó đấy." Thiên Tướng tức giận trừng hắn, "Ngươi dám ra lệnh cho binh lính của ta!

Tại sao phải triệt thoái, tại sao!" Diệp Thiên có chút đau đầu, "Có viện binh, ta chỉ có một chút người, làm sao đánh đây?!" Nhưng hắn không chịu rời đi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, số lượng Ma Binh không ngừng tăng lên, nhưng Thiên Tướng thủy chung không chịu triệt thoái, "Có thể giết thêm một Ma Binh thì giết thêm một Ma Binh, tại sao phải triệt thoái!" Diệp Thiên bất lực lắc đầu.

Thiên Tướng cố chấp không nghe, vậy thì cũng không có cách nào cả.

Chương 833

Tuy rằng hắn không quan tâm đến đại cục, nhưng Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc một người ở đó, đành phải ở lại cùng hắn đánh Ma Binh.

Thiên Binh vẫn chưa đi hết, có khoảng một nửa số người ở lại, nhanh chóng, Thiên Binh phát hiện dường như thật sự có chút không ổn, vì số lượng Ma Binh không giảm mà còn tăng lên.

Một Thiên Binh nói: "Tướng quân, xin hãy triệt thoái đi, người quá nhiều, chúng ta đánh không lại.

Chúng ta chết không đáng tiếc, nhưng Tướng quân không thể giao nộp ở đây được.

Mau đi đi, chúng ta yểm hộ." Thiên Tướng nhìn thấy số Thiên Binh ngày càng ít đi, làm sao hắn có thể chịu rời đi, chỉ mong được giết thêm một tên để báo thù.

Nhưng lời nói của Thiên Binh đó là đúng, huynh đệ của hắn dần dần giảm đi, thật sự không thể để mất mát thêm nữa.

Thiên Tướng quyết định triệt thoái, nhưng Ma Binh thật sự quá khó đối phó.

Đúng lúc đó, trên trời đột nhiên truyền đến tiếng Phượng Hoàng minh tranh tranh, Bồ Đề cũng từ trên trời giáng xuống.

Diệp Thiên sửng sốt, lại quay lại rồi sao?

Diệp Thiên hỏi: "Vết thương của các ngươi đã đỡ hơn chưa?" Bồ Đề và Mẫu Phượng Hoàng gật đầu, "Đỡ hơn rồi, Diệp Thiên, ngươi dẫn người triệt thoái đi, chúng ta đoạn hậu." Diệp Thiên lắc đầu, "Không được, các ngươi vừa bị thương, đoạn hậu hãy để ta." Mẫu

Phượng Hoàng ha ha cười lớn, "Ta và Bồ Đề đã gần hồi phục rồi, cơ thể của ta rất chịu đòn, đoạn hậu không thành vấn đề." Bồ Đề khẽ cười, "Đúng vậy.

Ngươi dẫn người triệt thoái đi, ta và Phượng Hoàng có thể bay lên trời mà, không sợ đâu." Diệp Thiên, cũng cảm thấy lời họ nói có lý, "Vậy các ngươi phải cẩn thận đấy." Bồ Đề và Mẫu Phượng Hoàng gật đầu, Diệp Thiên liền cùng Thiên Binh Thiên Tướng triệt thoái.

Diệp Thiên đã lui về xa mấy chục cây số, phát hiện Thiên Binh đang đợi ở đó.

Diệp Thiên bay người xuống, dùng tiên lực cảm ứng, phát hiện phía trước không xa có một thung lũng đá, liền dẫn họ đến đó.

Nhanh chóng, cả nhóm đã đến nơi đó, có nước chắn cửa động, có thể không cần lo lắng bị Ma Binh phát hiện toàn bộ đội ngũ, Diệp Thiên dùng tiên lực cảm ứng, phát hiện không có nơi nào khả nghi, mới cho phép họ đi vào.

Sắp xếp ổn thỏa toàn bộ đội ngũ, Thiên Tướng liền không nhịn được nữa, chỉ vào mũi Diệp Thiên mà mắng chửi thậm tệ: "Ngươi chỉ là thuộc hạ của ta, không có tư cách điều khiển binh lính của ta!

Bản Tướng quân muốn phạt ngươi mấy ngày không được ăn bất cứ thứ gì!" Diệp Thiên ghét động tác đó, nhưng bây giờ không thể động thủ, dù sao hiện tại chiến đấu lực đang suy yếu.

Nếu Thiên Tướng muốn ra tay với Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề, thì không có cách nào chăm sóc cả hai bên được.

Nhẫn nhịn sự khó chịu cực độ trong lòng, cuối cùng cũng nhịn được không ra tay nữa.

Thiên Tướng cảm thấy vô vị, liền tự mình đi vào chỗ sâu nhất để điều tức, không còn để ý đến Diệp Thiên nữa.

Diệp Thiên cũng lui về phía ngoài cùng.

Các Thiên Binh lần lượt an ủi, "Yên tâm đi, Tướng quân của chúng ta là người như vậy, đến lúc đó mỗi người chúng ta sẽ để lại một chút cho ngươi." Diệp Thiên gật đầu.

Thực ra hắn là bán thần chi khu, không cần ăn uống để bổ sung tiên pháp, chỉ là đẳng cấp thực sự quá thấp, không thể giống như họ.

Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề nhanh chóng quay lại, vết thương của Mẫu Phượng Hoàng cũng có chút nghiêm trọng hơn, Diệp Thiên liền bay người vào rừng tìm một ít tiên thảo luyện chế thành tiên dược, cho Mẫu Phượng Hoàng uống.

Sau khi uống tiên dược, Mẫu Phượng Hoàng hiển nhiên tốt hơn rất nhiều, Diệp Thiên cũng cho Bồ Đề uống một viên, Bồ Đề khoanh chân ngồi tại chỗ điều tức, không bao lâu, Bồ Đề liền toàn thân tiên lực sung mãn, viên tiên dược này quả thực tốt hơn rất nhiều.

Có tiên dược tốt như vậy, Thiên Binh có chút mắt đỏ, một Thiên Binh do dự hỏi, "Xin hỏi có thể cho ta một viên không?" Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn, phát hiện mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào tiên dược trong tay hắn, ánh mắt rực lửa.

Diệp Thiên hào phóng đem những viên còn lại lấy ra, "Cứ lấy mà chia nhau đi, ta không cần nhiều như vậy." Thiên Binh một trận hoan hô, kinh hỉ không thôi, không ngờ Diệp Thiên lại hào phóng như vậy, lần lượt cảm ơn hắn, còn tặng lại những thứ quý trọng trên người mình.

Diệp Thiên nhìn những thứ chưa từng thấy này, không ngờ loại tiên dược cơ bản như vậy ở Thượng Giới, trong mắt Thiên Binh lại quý trọng đến vậy.

Chia xong, Diệp Thiên liền ngồi sang một bên chờ Mẫu Phượng

Hoàng và Bồ Đề.

Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề điều tức xong, vừa định nói chuyện Hà Thần với Diệp Thiên, thì Thiên Tướng từ bên trong đi ra, nói với tất cả mọi người, "Chỉnh đốn đội hình, chuẩn bị triệt ly." Nói rồi, liền ra lệnh tập hợp.

Diệp Thiên nhíu mày, không thích Thiên Tướng này, luôn gây ra những chuyện kỳ quái, thật sự có chút phiền phức.

Diệp Thiên cảm thấy ý kiến này không ổn, "Thung lũng đá này là một nơi ẩn náu tự nhiên, bên ngoài cũng có thác nước có thể che giấu khí tức của chúng ta, tại sao phải triệt ly?" Thiên Tướng liếc hắn một cái, có chút coi thường, kiên quyết muốn rời đi.

Chương 834

Diệp Thiên bất lực, đành phải đi theo rời đi, vừa ra khỏi thung lũng đá, Diệp Thiên cảm ứng được có Ma Binh đang lục soát rừng, nhíu mày, nhắc nhở Thiên Tướng, nhưng hắn vẫn không nghe, cố chấp rời đi.

Quả nhiên, đi được vài cây số, liền phát hiện có một đợt Ma Binh lớn đang chạy đến chỗ họ, số lượng không chỉ gấp năm lần, sắc mặt Thiên Tướng ngày càng tệ.

Thiên Tướng lớn tiếng chất vấn Diệp Thiên, "Tại sao không nói cho ta biết có yêu binh?!" Diệp Thiên có chút tức giận, ngay cả Thiên Binh cũng không chịu nổi, một Thiên Binh đứng ra, "Thưa Diệp Thiên minh minh đã nói rồi, Tướng quân muốn chúng ta trận vong thì xin cứ nói thẳng!" Thiên Tướng có chút không thể tin nổi, không ngờ lại có người đứng ra nói giúp, mọi người lần lượt chỉ trích Thiên Tướng sai trái.

Không bao lâu, Ma Binh liền tìm đến.

Ma Binh hóa thành hình người, bắt đầu giao chiến với họ, thực lực của đợt Ma Binh này dường như mạnh hơn so với đợt gặp ở doanh địa, nhất thời, liền tổn thất một phần tư Thiên Binh, chỉ còn lại không đến ba phần tư.

Diệp Thiên và Mẫu Phượng Hoàng cùng Bồ Đề ba người hỗ trợ lẫn nhau, chống lại mấy chục Ma Binh, cũng giúp một số Thiên Binh giết chết vài con Ma Binh khó đối phó.

Thiên Binh đối với Diệp Thiên thật sự ngày càng kính phục, vượt xa so với Thiên Tướng, nhìn Diệp Thiên ánh mắt cũng tràn đầy ngưỡng mộ và sùng bái.

Thiên Tướng tự nhiên chú ý đến hành vi cử chỉ của họ, nhưng lại càng thêm coi thường Diệp Thiên.

Không ngờ tiên lực lợi hại, người cũng đẹp trai sao?

Có gì đáng để sùng bái, chi bằng xem những chiến công hiển hách của ta bao năm nay, những năm nay đều nuôi một đám chó sói mắt trắng.

Không bao lâu, Thiên Tướng lộ ra một nụ cười quỷ dị, "Thiên Binh triệt thoái, ai cũng không được quản!" Diệp Thiên và Thiên Binh sửng sốt, không ngờ Thiên Tướng lại có thể vô liêm sỉ đến vậy.

Dù sao hắn cũng là thủ lĩnh của họ, cũng không tốt, chỉ có thể triệt thoái.

Diệp Thiên cảm thấy mình sắp bị tức điên rồi, Thiên Tướng này có thể như vậy sao, mình đã giúp hắn tìm nơi ẩn náu, nhưng hắn lại cứ muốn tự tìm đường chết, sau đó lại bỏ mình lại ở đó.

Diệp Thiên là người hay ghi thù, lần này sau khi đánh lui Ma Binh, nhất định phải dạy cho hắn một bài học nghiêm khắc.

Thiên Binh đi được một đoạn đường ngắn, liền có người dừng lại không muốn đi nữa.

Một người dừng lại, mọi người cũng lần lượt dừng lại, Thiên Tướng thấy vậy, không khỏi cảm thấy vô cùng tức giận.

Thiên Tướng nghiến răng nghiến lợi mắng, "Làm gì mà dừng lại, không muốn sống nữa sao!" Nói rồi, phối hợp rút ra bội kiếm của mình.

Thiên Binh cảm thấy vô cùng chán ghét, sao một người tốt như vậy lại biến thành như thế?

Một Thiên Binh thấp bé đứng ra, không chút sợ hãi, kiên quyết nói,

“Tướng quân, người ta đã cứu chúng ta khi gặp nạn, lại yểm hộ chúng ta triệt thoái, mới khiến chúng ta không tổn thất nhiều huynh đệ đến vậy.” Cũng có một âm thanh khác nói, “Đúng vậy, Diệp Thiên đã giúp chúng ta tìm nơi ẩn náu, còn cho chúng ta tiên dược có thể bảo vệ tính mạng.

Tướng quân không muốn ở lại thung lũng đá cũng được, nhưng lại bỏ mặc Diệp Thiên và cả nhóm chống lại bao nhiêu năm Ma Binh. ” Thiên Binh thấp bé tiếp lời, “Tướng quân, ngươi thật sự vong ân bội nghĩa, lúc đầu nếu không phải Diệp Thiên ở doanh địa giúp bảo vệ, ngươi có thể như vậy sao?

Đặt chúng ta vào tình thế nguy hiểm.

Tướng quân xin lỗi rồi, ta muốn đi giúp và bảo vệ hắn.” Lời vừa dứt, mọi người đều cảm thấy đúng, cho rằng hắn ta là kẻ vô tâm vô phế.

Liền không để ý đến Thiên Tướng, cả nhóm hùng hổ chạy đi chi viện Diệp Thiên.

Thiên Tướng một mình đứng tại chỗ rất lâu, không ngờ huynh đệ của mình đều sẽ phản bội mình.

Diệp Thiên một bên vốn chiến đấu lực suy yếu, đối mặt với vô số Ma Binh, có chút không chống đỡ nổi.

Diệp Thiên thì có thể đánh được, nhưng Mẫu Phượng Hoàng và Bồ Đề vết thương cần được dưỡng, cứ như vậy, nhanh chóng, sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Khi đường cùng, các Thiên Binh thông minh nhanh chóng đến giúp đỡ, Diệp Thiên thấy Thiên Binh, tức thì kinh hỉ không thôi.

Nhưng không nhìn thấy Thiên Tướng, Thiên Binh thấp bé kể rõ tình hình lúc đó, Diệp Thiên nghe xong, tức thì cảm động không thôi.

Cả nhóm nhanh chóng gia nhập vào cuộc chiến, nhưng dường như không có gì nhiều, binh lính tuy ít đi, nhưng luôn có viện binh không ngừng, kiên trì, nhưng cũng sẽ không trụ được lâu nữa.

Tuy rằng Thiên Binh đã giúp đỡ, nhưng số lượng người thật sự quá nhiều, xem ra cũng không thể thoát khỏi nơi này.

Chương 835

Đột nhiên Thiên Binh nói: "Nếu Phượng Hoàng phun Phượng Hoàng Hỏa thì tốt rồi, Ma Binh rất kiêng kỵ cái đó." Nói rồi, ánh mắt mọi người lần lượt tập trung vào Mẫu Phượng Hoàng, Mẫu Phượng Hoàng cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi, suy nghĩ một lát, "Hóa ra Phượng Hoàng Hỏa có thể khiến chúng kiêng kỵ, ta từng nghe trong tộc có Phượng Hoàng Hỏa, nhưng có chút khó để ta sử dụng." Nói rồi, Mẫu Phượng Hoàng liền phun ra một ngọn lửa dài về phía Ma Binh, quả nhiên, ánh mắt Ma Binh tức thì tràn đầy sợ hãi, lần lượt lùi về phía sau, có Ma Binh còn chết dần trong biển lửa Phượng Hoàng Hỏa.

Thiên Binh vừa thấy, tức thì có tinh thần hơn, lần lượt xông vào biển lửa đánh gục Ma Binh.

Phượng Hoàng Hỏa chỉ có thể gây sát thương cho mục tiêu được chỉ định, đối với Thiên Binh sẽ không gây ra bất kỳ sát thương nào, nên mới dám xông vào đó giao chiến với Ma Binh.

Diệp Thiên ngồi xuống, chữa trị cho Bồ Đề bị thương nặng bên cạnh, nhìn Bồ Đề từ từ mở mắt tỉnh lại, Diệp Thiên thở phào một hơi.

Diệp Thiên nhìn cục diện như vậy, cảm thấy chúng ta cứ đánh như vậy, thật sự sẽ không trụ được lâu nữa.

Diệp Thiên cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho Mẫu Phượng Hoàng, Mẫu Phượng Hoàng dùng sức phun ra một luồng lửa lớn, Diệp Thiên liền hộ pháp, yểm hộ triệt thoái.

Thiên Binh liền có trật tự triệt thoái.

Thiên Tướng nhìn thấy các Thiên Binh lần lượt rời đi, vừa khó

chịu vừa tức giận.

Nhưng không có cách nào cả, trong khu rừng nguy hiểm trùng trùng, nếu không có đội ngũ lớn, chẳng khác nào một con sói đơn độc, sẽ bị một bầy sư tử ăn thịt.

Thiên Tướng nghĩ, càng thêm tức giận, không ngờ ban đầu muốn lợi dụng Mẫu Phượng Hoàng để đội ngũ của mình trở nên lợi hại hơn, nhưng không ngờ Thiên Binh lại bị Diệp Thiên và những người khác lôi kéo đi.

Hắn nghĩ, Thiên Tướng quyết định quay về tìm lại đại bộ phận quân lính, dù sao một mình ở đây cũng khá nguy hiểm.

Liền một mình lên đường tìm kiếm.

Nhanh chóng, Thiên Tướng liền cảm giác được một luồng khí tức cường đại, Thiên Tướng quay đầu lại nhìn, hóa ra là một đội ngũ Ma Binh lớn.

Có lẽ Thiên Tướng lúc này mới hiểu được sự bất lực của Diệp Thiên khi bị bỏ rơi.

Có nhiều người như vậy, Thiên Tướng tự nhiên không đánh lại, nhanh chóng bị bắt.

Thủ lĩnh Ma Binh mắt đảo tròn, cười hì hì nói: "Nếu ngươi giúp ta, ta có thể cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn." Thiên Tướng cũng đã gặp nhiều chuyện như vậy rồi, tự nhiên sẽ không bị mê hoặc bởi hắn, thủ lĩnh Ma Binh nhìn vào mắt hắn, nói: "Ta có thể cho ngươi quyền lực, có bí tịch thượng cổ.

Gia nhập ta, ta có thể cho ngươi nhiều ưu đãi hơn, có thể giúp ngươi giết chết Diệp Thiên, không lỗ đâu chứ." Thiên Tướng sửng sốt, mấy lời này quả thật đã chạm đến lòng hắn, quả thực muốn giết Diệp Thiên, nhưng thực lực của Diệp Thiên thật sự khiến hắn nhìn

không thấu.

Nếu có bí tịch, và phối hợp với Ma Binh, tự nhiên có thể giết chết Diệp Thiên.

Ngay lập tức do dự một lúc rồi đồng ý.

Thủ lĩnh Ma Binh ở góc độ mà hắn không nhìn thấy đang cười quỷ dị.

Thiên Tướng cho rằng Diệp Thiên rất có khả năng đã quay về thung lũng đá, liền dẫn Ma Binh đi.

Trong trận chiến vừa rồi, Mẫu Phượng Hoàng khi bỏ chạy bị một Ma Binh đánh trúng tim, Diệp Thiên kinh hãi bảo vệ nàng, nhanh chóng quay về thung lũng đá.

Sau khi đến đó, Bồ Đề và Diệp Thiên vội vàng dùng tiên pháp.

Vết thương của Mẫu Phượng Hoàng có vẻ đỡ hơn một chút, nhưng thuộc về loại trọng thương, Mẫu Phượng Hoàng suy yếu không thôi, "Diệp Thiên, nếu ta không sống được nữa, ta cầu xin ngươi nhất định phải báo thù cho ta." Diệp Thiên không thể để Mẫu Phượng Hoàng chết lần nữa, trong bao nhiêu cuộc chiến tranh lớn nhỏ này, dù thân phận có cao đến mấy, nhưng hắn đã sớm xem Mẫu Phượng Hoàng như người thân, sao có thể để nàng chết được.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có cơ hội ra ngoài hái tiên thảo luyện chế tiên dược, Mẫu Phượng Hoàng cứ như vậy, sớm muộn gì cũng không chịu nổi.

Một Thiên Binh thấp bé đi tới, lấy ra viên tiên dược kia đưa cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên sửng sốt, không ngờ họ lại tốt bụng như vậy, tức thì cảm động không thôi, vội vàng cho Mẫu Phượng Hoàng uống xuống, giúp nàng điều tức, sau đó Diệp Thiên đem nàng đặt vào Càn Khôn

Đại.

Diệp Thiên hứa, đến lúc đó sẽ luyện chế ra nhiều hơn để đền đáp, bây giờ thì chưa đủ thời cơ.

Thiên Binh thấp bé hỏi: "Thiên Tướng vẫn chưa về, chúng ta phải rút ra một đội nhỏ đi tìm, nếu không bên ngoài khá nguy hiểm." Diệp Thiên gật đầu, dù Thiên Tướng có quỷ quyệt đến đâu, có vong ân bội nghĩa đến đâu, Diệp Thiên cũng sẽ không để hắn chết ở bên ngoài, Thiên Binh lĩnh mệnh, liền muốn bắt đầu đi tìm kiếm.

Đột nhiên, Diệp Thiên cảm giác được có một luồng khí tức đang tiến lại gần, luồng khí tức kia khá quen thuộc, suy nghĩ một lát, phát hiện đó là khí tức của Thiên Tướng, đang tiến lại gần.

Nhanh chóng, Diệp Thiên cảm giác được trong đó không chỉ có một người khí tức.

Chương 836

Nhưng ngoại trừ hắn, chẳng lẽ có đội quân?

Hắn hỏi Thiên Binh thấp bé, phát hiện không có.

Diệp Thiên nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn, vội vàng kêu mọi người trốn xuống nước.

Nhanh chóng, Thiên Tướng liền đi vào, những người phía sau cũng đi vào.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, phía sau Thiên Tướng đi theo là Ma Binh, Ma Binh do hắn điều khiển.

Vạn vạn không ngờ, Thiên Tướng lại phản bội!

Dù sao mọi người cũng không phải là người sắt, tự nhiên không thể không hô hấp.

Không bao lâu, mọi người cảm thấy ngày càng khó thở, Bồ Đề truyền âm cho Diệp Thiên, "Diệp Thiên, cứ như vậy không ổn, mọi người sẽ bị phát hiện mất." Diệp Thiên cũng không có cách nào, dù sao trong đây thật sự khó thoát, nếu bị phát hiện hậu quả thật sự không thể lường trước.

Diệp Thiên đột nhiên ở xa thấy những cây sậy, Diệp Thiên liền bơi về phía xa.

Tìm kiếm một vòng, vẫn không phát hiện tung tích của Diệp Thiên "Nhất định sẽ quay lại, ta sẽ tìm kỹ hơn, tên tiểu tử Diệp Thiên kia quỷ kế đa đoan, tiên pháp cao cường, thậm chí còn là một tiểu nhân." Ma Binh chỉ có thể im lặng tiếp tục tìm kiếm, dù sao lúc vừa mới ra, thủ lĩnh Ma Binh đã dặn dò nhất định phải nghe lời Thiên Tướng, như vậy có thể khiến Thiên Tướng tin tưởng sâu sắc, đến lúc đó khi tìm

thấy đội quân của hắn, sẽ giết chết tất cả.

Thủ lĩnh Ma Binh nói: "Thiên Tướng là người không giết không được, loại người bị lợi ích che mắt như vậy, dễ dàng bán đứng ta.

Nâng cao sức đóng góp của hắn cho ta, dùng xong rồi thì không thể dùng nữa, hiểu chưa?" Ma Binh lần lượt gật đầu.

Ma Binh khinh thường tất cả những người có huyết mạch Thiên Tộc, loại người này không bằng Ma Giới tốt, Ma Giới đoàn kết một lòng, không bị mua chuộc, cũng không có nhiều âm mưu quỷ kế nguy hiểm như vậy.

Cứ như vậy, trong lòng đối với người Thiên Giới ngày càng coi thường, nhưng đành rằng hiện tại cần Thiên Tướng giúp đỡ, chỉ có thể bất đắc dĩ nghe lời Thiên Tướng.

Nhanh chóng, một Ma Binh phát hiện những cây sậy ở đó có một tia dao động, vội vàng kêu mọi người xem.

Diệp Thiên bẻ rất nhiều cây sậy, từ từ bơi đến bên cạnh họ, mở một lỗ trên đỉnh cây sậy, phân phát cho mọi người, dùng pháp lực truyền âm, "Các ngươi có thể ngậm vào miệng, dùng cái đó để hô hấp, cái này chắc là có thể giúp các ngươi sống sót dưới nước lâu hơn." Một nhóm Ma Binh vội vàng chạy đến khe hẹp xem xét kỹ lưỡng, đã xem rồi.

Nhưng không hề phát hiện có gì.

Nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng lại không nói ra được.

Ma Binh lại tìm kiếm một vòng, không hề phát hiện tung tích, liền rời đi.

Thiên Tướng có chút không cam lòng, vội vàng ngăn lại, Ma Binh sốt ruột nói: "Ta vừa mới tìm kiếm rất lâu rồi, người bình thường

không thể ở dưới nước lâu như vậy được." Thiên Tướng nói, nhưng Ma Binh ác độc ngắt lời, "Đừng nói nữa, ta sẽ cùng ngươi tìm kiếm, đã rút ra một đội nhỏ rồi.

Bây giờ lại không thấy một bóng người nào, chẳng lẽ ngươi đang đùa giỡn với ta sao!" Nói rồi, Ma Binh liền dẫn đầu nhóm người đi, Thiên Tướng không đi theo, vì hắn cảm giác được lòng tự trọng của mình bị chà đạp nặng nề trên đất.

Một người có lòng tự tôn cực mạnh như vậy, tự nhiên sẽ không hạ thấp thể diện mà đi theo.

Đã cảm thấy mình vô dụng, nhưng tự nhiên sẽ không để người khác coi thường, nhất định phải tự tay bắt lấy tên nam nhân Diệp Thiên kia và đồng bạn của hắn, đương nhiên Thiên Binh cũng phải giết chết, vì tất cả đều không trung thành với hắn.

Cứ như vậy, Thiên Tướng liền quay lại thung lũng đá.

Diệp Thiên một bên thấy Ma Binh đi rồi, liền thở phào một hơi, hô hào mọi người từ dưới nước ra.

Mọi người cũng vội vàng từ dưới nước vọt ra, lần lượt thở hổn hển.

Diệp Thiên nói: "Nơi này không nên ở lâu, tính tình Tướng quân đa nghi, không lật tung nơi này lên sẽ không bỏ cuộc, e rằng hắn sẽ quay lại." Lời vừa dứt, Thiên Tướng liền từ bên ngoài xông vào.

Thiên Tướng vừa nhìn thấy họ, như sói đói vồ mồi, trực tiếp giao chiến với Diệp Thiên.

Diệp Thiên không giao đấu, có khả năng sẽ dẫn dụ ma binh, vị thiên tướng đã phản bội kia, khó mà bảo đối phương không để lại cho mình một lá bùa bảo mệnh.

Nhưng vị thiên tướng đó lại từng bước bức bách, một thiên binh

khó khăn nói: "Nếu không thì giết hắn đi, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ dẫn dụ ma binh đến.

Tướng quân, ta vạn vạn lần cũng không phản bội, người quá làm ta thất vọng rồi, hết lần này đến lần khác." Diệp Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, kỳ thực hắn không muốn giết, dù sao cũng là tộc nhân của Thiên tộc.

Chương 837

Lúc đó Thiên Đế lại tìm cớ gây sự, thật sự không thể giải thích được kiểu phản bội này.

Uyển Châu phản bội?

Diệp Thiên phát ra một luồng tiên lực, phi tốc chạy về phía vị thiên tướng kia, như một bóng ma đứng sau lưng hắn, dùng tiên pháp hóa ra một thanh tiên kiếm, đâm vào tim thiên tướng.

Vị thiên tướng đó mặt đầy không thể tin được, cái Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, căn bản hắn không nhìn thấy bóng dáng Diệp Thiên, lẽ nào cứ thế mà chết sao, cái Diệp Thiên lại mạnh đến mức nghịch thiên như vậy, tính sai rồi!

Thiên tướng trừng lớn đôi mắt, từ từ chết đi trong dòng máu tươi tuôn chảy.

Diệp Thiên và các thiên binh vô cùng cảm khái, vốn dĩ hôm nay tương kính như tân, giờ đây lại là cảnh một sống một chết.

Một thiên binh nói: "Nếu không, ta đi theo đại bộ đội đi, thực lực của ta không tệ, các huynh đệ của ta cũng có nơi nương tựa, ta đơn độc chiến đấu trong rừng thì sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ." Diệp Thiên cũng gật đầu, Phượng Hoàng mẫu thân và Bồ Đề tuy chưa khỏi hẳn, nhưng nếu có thể tìm một đại bộ phận an ổn để từ từ dưỡng thương, tự nhiên cũng không còn gì tốt hơn.

Một đường hướng đông, nhanh chóng đến đại bộ đội, hắn đã rõ ý, "Bộ đội bên ta thiên tướng phản bội, ta liền đầu bôn, có thể cho ta gia nhập không?" Thiên tướng của đại bộ đội biết, gật đầu, liền đồng ý, "Cũng được, có thể tăng cường chiến đấu lực của ta, đã bộ đội của ngươi bị trọng thương, nếu không thì cứ dưỡng sức đi." Diệp Thiên

suy nghĩ một lát, gật đầu, bộ dạng hiện tại của hắn quả thật không thích hợp chiến đấu, dưỡng sức sẽ có lợi ích lớn.

Thiên tướng cười cười, liền hạ lệnh cho bộ đội.

Diệp Thiên hỏi thiên tướng một bản địa đồ, thiên tướng không chút do dự, liền đưa cho một bản.

Dù sao địa đồ cũng không phải thứ quan trọng, Diệp Thiên cầm địa đồ, cáo từ thiên tướng, liền trở về lều bạt đã được sắp xếp cho hắn.

Diệp Thiên xem bản địa đồ lấy về, luôn cảm thấy địa hình có vấn đề.

Liệu có phải là địa đồ giả không, nhưng lấy từ tay thiên tướng, hẳn sẽ không sai, nhìn địa hình thật sự rất kỳ lạ.

Bồ Đề ghé sát vào nói, "Nếu ta tiếp tục đóng quân ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt, nhìn xem nơi này khó thủ dễ công, tạo thành thế bao vây, cứ như vậy, ta không đánh lại được." Diệp Thiên nhíu mày, cảm thấy cần phải nói cho thiên tướng, dù sao thiên tướng này nhân phẩm không tệ.

Diệp Thiên liền đến lều của thiên tướng nói cho thiên tướng chuyện này, "Nếu ta tiếp tục ở đây, sẽ bị tiêu diệt." Thiên tướng có chút không vui, "Ngươi!

Ta đối xử với ngươi không đủ tốt sao, tại sao lại?

Nguyền rủa ta?

Vị trí này của ta đã được tinh chọn kỹ càng, không thể có sai sót!" Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ, đang định nói thêm, nhưng đột nhiên có ma binh tập kích đại bộ đội.

Thiên tướng trừng mắt ác độc nhìn Diệp Thiên một cái, mắng,

“Thật xui xẻo.” Nói rồi, liền cầm một thanh bảo kiếm, xông ra ngoài cùng ma binh bắt đầu chém giết.

Diệp Thiên tự nhiên không để hắn thật sự bị tiêu diệt, cũng ra tay giúp đỡ, nhưng nhân số của hắn thực sự ít, mỗi người bị bao vây thành một vòng tròn, từ từ tiến vào doanh địa.

Thiên tướng hoảng hốt, “…Chuyện gì thế này?

Lẽ nào người của Thiên Giới lừa ta, ta tại sao lại bị tiêu diệt?!” Thiên tướng càng thêm phẫn nộ, thanh kiếm trong tay cũng vung càng nhanh.

Diệp Thiên lại như có điều suy nghĩ, Thiên Giới sẽ phái người can thiệp vào chuyện quân đội ư?

Không quá khả thi, lẽ nào có người mạo danh?

Hay là Thiên Giới từ bỏ đại bộ đội này?

Nhân số thiên binh ngày càng ít, cuối cùng lại chỉ còn mấy chục thiên binh cùng một nhóm người, nhưng số lượng ma binh chỉ giảm đi một ít mà thôi, căn bản không thể đánh thắng.

Trận chiến cuối cùng kịch liệt, một tên tử sĩ đột nhiên xông lên trước mặt Diệp Thiên, lớn tiếng kêu “Cẩn thận!” Diệp Thiên nghe thấy âm thanh, quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện tên thiên binh kia đã đỡ một mũi tên thay hắn.

Mũi tên đó đâm vào tim hắn, vết thương không ngừng chảy máu, Diệp Thiên cũng không cầm được, chỉ quần áo và trên người trên mặt của hắn, đều dính đầy máu tươi của tên thiên binh kia, “Diệp Thiên, ta biết ngươi là người tốt, tuyệt đối không được chết ở đây!” Nói rồi, hắn liền chết đi.

Một mũi tên cũng nhanh chóng bay tới, chỗ nào cũng là mũi tên, đáng thương thiên tướng cũng trúng tên ngã xuống đất, dần dần chết

đi trong ánh mắt không thể tin được.

Mấy chục vạn người, giờ đây chỉ còn lại Bồ Đề.

Hai người phi thân lên trời, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 838

Vừa dừng lại không lâu, xung quanh liền tuôn ra một trận lân hỏa, Diệp Thiên đã dùng thủ đoạn đối phó với hắn.

Không lâu sau, đoàn lân hỏa đó dần dần ngưng tụ thành bộ dạng của thiên tướng.

Diệp Thiên có chút kinh ngạc, thông thường linh hồn ngưng tụ thành hình cần ít nhất một ngày, ít nhất sẽ không ngưng tụ thành linh hồn ngay khi vừa chết.

Thiên tướng bay lơ lửng, hỏi một cách dữ tợn: "Ngươi đến doanh địa của ta có mục đích gì.

Vì ngươi, ma binh, đến đây có mục đích gì?!" Được thôi, bất đắc dĩ, Diệp Thiên đành phải giải thích, "Ta chỉ tránh né sự truy kích của ma binh, tướng quân của ta đã bị ta giết, bởi vì hắn đầu hàng ma binh, đã tiết lộ vị trí của ta, đẩy ta vào chỗ chết." Diệp Thiên tự thấy đã giải thích rõ ràng, nhưng thiên tướng dường như không nghe lọt tai, vô cùng sốt ruột, "Ngươi có mục đích, tại sao lại muốn hủy diệt ta?

Thiên Đình không phái ngươi đến, trực tiếp ra tay đi, làm mấy chuyện giấu giếm làm gì!" Diệp Thiên đang định giải thích, nhưng đột nhiên, lấy hắn làm trung tâm, một trận gió lớn tuôn ra, bao vây hắn chặt chẽ bên trong, thiên tướng chế giễu, "Không sợ rồi, tìm một người giúp đỡ đi!" Diệp Thiên nhíu mày, hắn không tìm người giúp đỡ.

Tiếp đó, hắn tiến vào một vùng bóng tối, khi mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình đã trở lại lúc Diệp Thiên vừa đầu hàng thiên tướng đó.

Thiên tướng hài lòng nhìn thân thể của hắn, ha ha ha cười lớn, "Diệp Thiên, không sao đâu, ta lại trở về rồi.

Vậy thì ta tự nhiên không thể buông tha, ta muốn vãn hồi tổn thất thảm trọng lúc đó!

Ha ha ha, mọi người, tất cả tập hợp lại, giết!" Chốc lát nữa ma binh khẳng định sẽ trở lại, tự nhiên không thể để hắn chết, không bằng dẫn hắn đến nơi khác, có lẽ sẽ không có nhiều binh sĩ bị tổn thất như vậy nữa.

Thế là Diệp Thiên truyền âm cho Bồ Đề, Bồ Đề hiểu ý, hai người liền xông ra ngoài.

Thiên binh tự nhiên cũng đi theo ra ngoài, Diệp Thiên quay đầu nhìn thiên tướng, dường như thân thể của hắn đã mờ nhạt đi.

Diệp Thiên kỳ lạ, không phải trở lại quá khứ sao?

Tại sao lại như vậy?

Lẽ nào bị mắc kẹt trong thượng cổ trận pháp!

Diệp Thiên có chút hưng phấn, vì hắn phát hiện cứ mỗi khi một binh sĩ được đưa ra ngoài, thân thể của thiên tướng lại mờ nhạt đi một chút, cũng chính là, trận nhãn của thượng cổ trận pháp này là thiên tướng.

Nguyện vọng trước khi chết của thiên tướng là hy vọng các huynh đệ của hắn có thể sống sót nhiều hơn, đã như vậy, Diệp Thiên và Bồ Đề liền tăng nhanh bước chân, thiên binh cũng đã ra ngoài, đợi khi tất cả đều ra ngoài, thiên tướng chỉ còn lại một hư ảnh mờ nhạt.

Hắn cũng cười với Diệp Thiên, thiên binh cũng cười với hắn, cùng thiên tướng tiêu tán vào không trung, một thiên binh âm thầm rơi một giọt lệ.

Diệp Thiên không khỏi có chút cảm khái.

Thượng cổ trận pháp cũng biến mất, Diệp Thiên quyết định,

“Chúng ta đi Đại Hạp Cốc đi, không chừng Hà Thần ở đó, có lẽ điều đó có nghĩa là ta đã chết rồi.

Hắn khẳng định sẽ có chút lơ là.” Bồ Đề cũng thấy tốt, liền lên đường đi đến Đại Hạp Cốc.

Hà Thần tưởng Diệp Thiên đã chết từ lâu, rơi vào trong thượng cổ trận pháp, từ đầu đến cuối đều là một cục diện giả, chỉ có thêm một người tham gia, sẽ không thay đổi, thiên binh thiên tướng đều sẽ chết, ma binh cũng sẽ bị phong ấn.

Hà Thần trở về hang ổ cũ của mình, Niết Bàn không thành công, cần dùng tài nguyên để khai mở huyết mạch này, nhưng lấy đâu ra nhiều tài nguyên như vậy.

Đột nhiên, Hà Thần nhớ đến Diệp Thiên, nếu hắn vẫn còn sống, có lẽ có thể lừa được tài nguyên cần thiết từ Thiên Đình.

Nếu Diệp Thiên trở về vạch trần lời nói dối thì sao?

Sẽ không đâu, lát nữa hắn khẳng định đã chết, đã nhập vào thượng cổ trận pháp, không thể sống được, điểm này tự nhiên không cần lo lắng.

Hà Thần cười một tiếng, liền lấy ra bộ đồ đã lâu không mặc, đóng cửa cẩn thận, liền đi đến Thiên Đình.

Đại Hạp Cốc, Diệp Thiên hiện có một con sông ngầm, Bồ Đề kỳ lạ hỏi: “Nếu bơi từ trong đó ra, liệu có thể đến lãnh địa của hắn không?” Diệp Thiên suy nghĩ, có lẽ thật sự có khả năng đó.

Diệp Thiên dẫn đầu nhảy xuống, Bồ Đề cũng vội vàng nhảy xuống, Diệp Thiên và Bồ Đề bơi về phía trước, bên trong là một vùng tối đen.

Không biết đã bao lâu, Diệp Thiên phát hiện phía trước có một bức tường chắn.

Dường như trên đầu có ánh sáng, Diệp Thiên đưa tay sờ lên, phát hiện một tấm ván gỗ.

Chương 839

Diệp Thiên dùng sức đâm vào tấm ván gỗ, tấm ván gỗ dễ dàng bị mở ra, lộ ra một tia sáng.

Diệp Thiên và Bồ Đề vội vàng nhảy ra ngoài, phát hiện nơi này lại là một tẩm cung, Diệp Thiên cảm thấy có chút quen mắt, chính là của Hà Thần.

Hai người liền tìm kiếm Hà Thần, nhưng Hà Thần không có ở đó.

Diệp Thiên đoán Hà Thần có thể đã lên Thiên Đình, "Bây giờ ta cần tiên lực để củng cố một phần tu vi, tự nhiên có thể lợi dụng danh tiếng của ta để lừa gạt." Bồ Đề không phản ứng, "Danh tiếng gì?" Diệp Thiên trả lời, "Tự nhiên là danh tiếng về cái chết của ta, Thiên Đế sẽ ban tài nguyên.

Hắn tưởng ta đã rơi vào thượng cổ trận pháp, không thể sống sót.

Xem lời của Thiên tướng Quan Vũ trước khi chết, thấy Thiên Đình cố ý muốn toàn quân bị tiêu diệt." Nói rồi, hai người liền bắt đầu đi đến Thiên Đình.

Nhưng Hà Thần đã sớm đến Thiên Đình, Hà Thần nói với Thiên Đế hắn và Diệp Thiên có quan hệ tốt đến mức nào, Diệp Thiên chết rồi, hắn đau buồn đến mức nào.

Thiên Đế không nghi ngờ gì, liền ban vật tư cho hắn.

Diệp Thiên và Bồ Đề nhanh chóng đến Thiên Đình, hai người vội vàng đi đến đại điện, thiên binh gác cổng đại điện lại nhìn hai người như thấy quỷ, đứng gác ở cửa, tự nhiên cũng có thể nghe thấy động tĩnh bên trong.

Bồ Đề lạnh lùng cười một tiếng với hắn, "Nhìn xem, không phải

thấy người khác đồn thổi lừa gạt đồ đạc sao?" Thiên binh vội vàng gật đầu, đồng loạt thở phào một hơi, tưởng là linh hồn buồn tẻ của họ đây chứ, "Hà Thần đang ở bên trong, hai vị có muốn vào không?

Có cần ta thông báo không?" Diệp Thiên lắc đầu không cần, sau đó cùng Bồ Đề đi vào.

Cánh cửa "rầm" một tiếng mở ra, Thiên Đế và Hà Thần đồng thời nhìn về phía cửa, trong khoảnh khắc, gió thổi cỏ lay đều dừng lại vào giây phút đó.

Thiên Đế và Hà Thần sắc mặt không tốt.

Thiên Đế nhìn Diệp Thiên thật lâu, mới mở miệng nói: "Ha ha, thì ra Diệp Thiên và Bồ Đề trở về rồi, ở bên ngoài thế nào?" Diệp Thiên nhìn sâu vào Hà Thần: "Có người luôn dùng thủ đoạn hèn hạ, có lẽ sẽ không được tốt đâu, phải không ~ Hà Thần?" Diệp Thiên đột nhiên phi thân lao tới, Hà Thần cũng cảm giác được ý đồ của hắn, vội vàng tung ra một chiêu, hai người liền bắt đầu giao đấu trong đại điện, Diệp Thiên thực lực mạnh, nhưng Diệp Thiên chỉ muốn thăm dò thực lực của Hà Thần, nhưng Diệp Thiên không biết, Hà Thần đã dùng toàn lực.

Hai người giao đấu kịch liệt, lấy hai người làm trung tâm, tiên lực chấn động toàn bộ đại điện, một luồng sức mạnh cường đại hướng xung quanh phóng thích, Thiên Đế và Bồ Đề cùng những người ở gần đại điện, đều cảm thấy áp lực, có sức mạnh áp chế.

Phượng Hoàng mẫu thân phi thân ra, cùng Bồ Đề xông lên, giúp đỡ Diệp Thiên.

Nhanh chóng, liền bắt được Hà Thần, "Ngươi đã giết người của Phượng Hoàng, xin Thiên Đế giáng tội." Hà Thần lớn tiếng mắng, "Ta mới không có!" Hà Thần từ từ nói, "Hôm đó ta đi thăm Phượng Hoàng, không thấy nó ở cùng Thao Thiết, ta liền quay về, vừa lúc gặp

một trận yêu phong, cuốn ta vào Đại Hạp Cốc, ta bị trọng thương." Thiên Đế do dự giữa hai bên, không biết nên nghe ai.

Diệp Thiên chất vấn.

"Vậy tại sao ngươi lại có tất cả Phượng Hoàng Hỏa!" Ánh mắt Hà Thần lóe lên một tia hoảng sợ, rồi lại trở nên dữ tợn, trực tiếp phi thân về phía Diệp Thiên tung ra một đòn toàn lực.

Diệp Thiên không phòng bị, cũng không có thời gian ngưng tụ tiên lực để chống đỡ, chỉ có thể tùy ý đánh trả một đòn, Bồ Đề cũng giúp đỡ Diệp Thiên đỡ một đòn.

Phượng Hoàng mẫu thân có chút tức giận, "Ngươi muốn giết người diệt khẩu sao, vậy ngươi có muốn giết tất cả mọi người trong đại điện này không?

Phượng Hoàng Hỏa cũng có một công năng, có thể khảo tra tội phạm.

Nếu nói dối sẽ tự rước lấy hỏa thiêu thân." Nói rồi, Phượng Hoàng mẫu thân phóng ra một đạo Phượng Hoàng Hỏa, bao vây hắn chặt chẽ.

Phượng Hoàng mẫu thân hỏi, "Ngươi có giết con gái ta không!" Hà Thần không hề kiêng kỵ ngọn lửa này, bởi vì hắn cũng có, hai bên đối đầu, không sợ.

Hà Thần trả lời: "Không có." Đột nhiên, đoàn hỏa diễm đó liền bắt đầu từ từ bò lên, Hà Thần không hề để cái này vào mắt, Phượng Hoàng mẫu thân tiếp tục hỏi, "Ngươi có hấp thu Phượng Hoàng nội đan không!" Hà Thần vẫn phủ nhận, tốc độ bò của hỏa diễm nhanh hơn.

Có hỏa diễm bắt đầu bò lên vạt áo của hắn, nhanh chóng liền thiêu đốt toàn thân hắn, Hà Thần cũng cảm thấy nóng rát, nếu cứ tiếp tục

như vậy, sớm muộn gì cũng bị thiêu thành tro tàn.

Hà Thần do dự một lát, "Thật sự ta đã giết nó, lấy nội đan của nó ra, có được Phượng Hoàng Hỏa của nó, sau đó ta hủy thi diệt tích, rồi ta đi đến Cực Hàn Chi Địa Niết Bàn, thành công một nửa." Hỏa diễm từ từ rút đi, nhanh chóng biến mất.

Mọi chuyện đã được khai báo, sự việc đã sáng tỏ, Thiên Đế liền phái người áp giải hắn.

Thiên Đế nói, "Gần đây Côn Luân Sơn hỗn loạn đến mức, e rằng sắp xảy ra đại sự.

Nếu không thì lấy nội đan ra, đi trấn áp dưới chân Côn Luân Sơn cũng là một lựa chọn không tồi." Diệp Thiên cũng thấy tốt, Côn Luân Sơn gần đây quả thật hỗn loạn.

Hà Thần lớn tiếng kêu, "Không!

Chương 840

Không thể lấy nội đan của ta đi!" Diệp Thiên nào quản nhiều như vậy, trực tiếp lấy nội đan ra, Hà Thần lập tức hồn phi phách tán.

Phượng Hoàng mẫu thân nói: "Tuy đã hấp thu nội đan, nhưng vẫn chưa hoàn toàn dung hợp." Mọi người liền không nói gì nữa, viên nội đan đó do Diệp Thiên đi Côn Luân Sơn trấn áp.

Đến Côn Luân Sơn, Diệp Thiên lại cảm thấy nếu chỉ trấn áp như vậy liệu có dễ bị phá hủy không?

Bồ Đề liền đề nghị Diệp Thiên vẽ phù chú để gia cố trấn áp.

Diệp Thiên có tài năng xuất chúng trong việc vẽ phù chú ở một vùng lãnh địa, dường như hiện tại không ai có thể phá hủy phù chú mà hắn vẽ, Diệp Thiên cảm thấy có thể, liền bắt đầu vẽ phù chú dán lên nội đan, đặt nội đan vào dưới chân Côn Luân Sơn.

Sau khi xử lý xong nội đan, Phượng Hoàng mẫu thân nước mắt lưng tròng, "Đa tạ ngươi đã giúp ta báo thù rửa hận, ta thay con gái ta cảm ơn ngươi, ngày sau nếu có chỗ nào cần dùng đến ta, cứ việc nói, không cần khách khí." Diệp Thiên gật đầu.

Ngày sau có thể dùng tộc Phượng Hoàng hay không thì không biết, Diệp Thiên nói, "Phượng Hoàng cũng là bằng hữu của ta, chỉ cần một điểm, ta cũng sẽ dốc toàn lực." Sau vài câu trò chuyện, Bồ Đề và Diệp Thiên liền đưa Phượng Hoàng mẫu thân về tộc Phượng Hoàng, toàn bộ tộc Phượng Hoàng đều biết được động tĩnh này, kiên quyết giữ lại dùng bữa, Diệp Thiên và Bồ Đề cũng không tiện từ chối, liền đành phải chấp nhận sự khoản đãi thịnh soạn.

Tiểu Phượng Hoàng rón rén đi bên cạnh Diệp Thiên, nhỏ giọng lại thẹn thùng nói: "Diệp ca ca cảm ơn." Bồ Đề vừa nghe, lập tức cười,

“Thế còn ta thì sao?” Tiểu Phượng Hoàng bĩu môi nhìn Bồ Đề phía sau, “Cũng cảm ơn.” Bồ Đề búng búng trán nó, tiểu Phượng Hoàng đau đến nhe răng.

Thấy trời đã tối, liền cáo từ tộc trưởng rời đi.

Diệp Thiên cũng thuận thế trở về tẩm cung Thiên Đình.

Đã lâu không gặp Uyển Châu, không biết nàng thế nào rồi.

Diệp Thiên trở về tẩm cung, Uyển Châu tỏ ra vui mừng, nhưng lại không vui mà quay mặt đi, buồn bã không vui, “Người ở bên ngoài lâu không trở về, không quên ta chứ.

Người về Hạ Giới đi, không cần quản ta.” Diệp Thiên chưa từng thấy Uyển Châu tức giận, chỉ nói, “Không phải đang làm nhiệm vụ sao, luôn phải báo thù cho Phượng Hoàng chứ, chỉ những ngày này thôi, thật sự rất nguy hiểm, ta không thể để nàng bị thương được.” Uyển Châu có chút không vui, “Ta đôi khi cũng có thể bảo vệ người mà, không cần phải như vậy.

Người luôn nghĩ ta yếu ớt, kỳ thực ta đâu phải lúc nào cũng không giúp được người, ta ở Thiên Đình những ngày này vẫn luôn tu luyện.” Diệp Thiên đang định nói thêm, nhưng Uyển Châu ngắt lời, “Ta có thể giúp người, thật sự có thể mà, ta không phải ngày nào cũng lo lắng người có ăn no không, có ngủ ngon không, hay là, ta luôn lo lắng người không còn sống.

Diệp Thiên, người như vậy thật sự rất mệt mỏi, ta không ở bên cạnh người, ta thật sự sợ, ta thật sự rất sợ mà.” Diệp Thiên không nói nên lời, hiểu được tâm trạng của Uyển Châu.

“Uyển Châu, nếu không thì, nếu ta đi làm nhiệm vụ không nguy hiểm, vậy thì ta sẽ đưa nàng đi cùng, thực ra một mình nàng và Thỏ tinh ở Thiên Đình ta cũng không yên tâm.” Uyển Châu nhìn hắn thật

sâu một cái, thở dài một hơi, liền trở về phòng, Diệp Thiên thì một mình ngồi trên ghế, nhớ lại lời của Uyển Châu, thực ra những ngày này hắn cũng rất nhớ nàng, chỉ là không nói ra nỗi nhớ đó.

Không lâu sau, Uyển Châu liền đi ra, Diệp Thiên cũng đi theo sau.

Uyển Châu biết Diệp Thiên đang đi theo phía sau, cũng không nói gì, cũng biết Diệp Thiên có điều lo lắng, thực sự không tiện.

Uyển Châu thở dài một hơi, dừng lại.

Diệp Thiên đang mãi suy nghĩ chuyện, không chú ý Uyển Châu đã dừng lại.

Uyển Châu cứ thế nhìn Diệp Thiên đi qua bên cạnh mình, vừa giận vừa buồn cười, Diệp Thiên chân dài, không lâu sau đã có một khoảng cách khá xa, Uyển Châu đành phải chạy theo.

Diệp Thiên vấp phải một hòn đá, nhìn về phía trước, đâu có bóng dáng Uyển Châu?

Diệp Thiên vội vàng quay đầu lại, vừa lúc Uyển Châu đang chạy đến, Diệp Thiên cười cười, kéo Uyển Châu vào lòng, Uyển Châu cũng đỏ mặt, nhẹ nhàng khoác tay Diệp Thiên, tha thứ cho hắn mấy ngày nay bận rộn không có thời gian ở bên nàng.

Uyển Châu đến một khu chợ, người cũng đặc biệt đông, Diệp Thiên có chút cảm khái, vì lần trước ở khu chợ đó, mới có những chuyện xảy ra sau này, truy tìm người áo đen, rồi truy sát Hà Thần, tất cả đều như mới hôm qua.

Uyển Châu nhìn thấy phía trước có người bán kẹo hồ lô, có chút thèm, liền kéo tay Diệp Thiên đi về phía đó, nói: “Ta muốn hai cây kẹo hồ lô.” Người đàn ông kia cười ha hả gật đầu, lấy hai cây đưa cho, Diệp Thiên cũng nhanh chóng trả tiền.

Người đàn ông cười nói: “Cô nương, vị hôn phu của cô phải

không, trông cũng khá ổn, đúng là một đôi trời sinh như Ngưu Lang Chức Nữ vậy.

Thật lâu rồi không thấy một cặp đôi xứng đôi như vậy.

Phía trước không xa có một rạp hát bóng, cũng khá hay, hai người đi xem đi." Diệp Thiên gật đầu, cười cười, liền dẫn Uyển Châu đi.

Uyển Châu lấy một cây đưa cho Diệp Thiên, Diệp Thiên nhận lấy, ăn mấy viên kẹo hồ lô.

Uyển Châu đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía người làm kẹo đường không xa, Diệp Thiên hiểu ý.

Người đàn ông làm kẹo đường tay nghề điêu luyện, làm ra đủ loại hình thù kỳ lạ, có hình con thỏ, có hình con hổ, Diệp Thiên cảm thấy rất thú vị, nhìn thêm mấy lần.

Chương 841

Uyển Châu cũng bị hấp dẫn, hắn ăn hết kẹo hồ lô trong tay, rồi đi tới.

Diệp Thiên mua hai con hổ, đưa cho Uyển Châu một con, Uyển Châu ăn hết kẹo hồ lô, mới bắt đầu ăn kẹo đường.

Kẹo đường ngọt, Uyển Châu ăn mấy miếng đã hết, vẫn còn thèm, Diệp Thiên cười cười, lại cầm sáu cây trong tay.

Uyển Châu cũng vui vẻ cực độ, ăn hết một cây lại lấy từ tay Diệp Thiên.

Nhanh chóng, trời tối, Diệp Thiên cảm thấy yêu khí càng lúc càng nồng đậm, nhíu mày, gọi Thao Thiết ra.

Thao Thiết vừa xuất hiện, lập tức phóng ra tiên lực nồng hậu.

Diệp Thiên cảm thấy yêu khí xung quanh cũng yếu đi không ít, Diệp Thiên nhìn cái yêu quái nhỏ bé trông như thương nhân, hỏi: "Ngươi sẽ ở đây sao?" Yêu quái nhỏ có chút sợ hãi, run rẩy trả lời lời nói của Diệp Thiên: "Ta chỉ là một con yêu quái nhỏ bé, ta xuất hiện chỉ vì mưu sinh, từ trước đến nay chưa từng hại người, cầu xin tiên nhân đừng đánh ta có được không?

Ta thật sự không hại người, sống an phận thủ thường." Diệp Thiên tự nhiên nhìn ra đó là yêu quái tốt, không hại người, thông thường yêu quái làm việc tốt có thể nhìn ra từ tướng mạo và khí chất hòa nhã của chúng, hắn cũng không truy cứu, "Ngươi đều chỉ xuất hiện vào ban đêm thôi sao?" Yêu quái nhỏ gật đầu, Diệp Thiên cười cười, "Không cần sợ ta, ta chỉ tò mò yêu khí ở đây có chút nồng thôi.

Giống như yêu quái làm việc tốt như ngươi, dễ tích lũy công đức,

hẳn là sắp có thể thăng cấp tu vi rồi.” Diệp Thiên tiếp tục nói: “Cứ tiếp tục tu luyện như vậy, hẳn là có thể phi thăng thành tiên chứ, vậy thì phải nỗ lực rồi, đừng làm những chuyện tổn hại trời đất, mong rằng ta có thể nhìn thấy ngươi ở Thiên Giới.” Yêu quái nhỏ hưng phấn gật đầu, “Cảm ơn tiên nhân chỉ điểm.” Diệp Thiên và Uyển Châu cười cười, không nói gì nữa.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đến rạp hát bóng của ông chủ kẹo hồ lô.

Khi Diệp Thiên đến, có người đang tụ tập ở cửa rạp hát bóng, Diệp Thiên vừa chen vào phía trước, vừa xin lỗi mọi người.

Diệp Thiên vất vả lắm mới dẫn Uyển Châu chen lên được phía trước, rạp hát bóng chưa bắt đầu.

Uyển Châu có chút kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, không ngờ Diệp Thiên lại chiều nàng như vậy, cũng không ngờ hắn lại dẫn nàng đi xem trò mới mẻ như thế này.

Diệp Thiên xoa xoa đầu nàng, tự nhiên hiểu được suy nghĩ của Uyển Châu, cười cười, cũng không nói gì nữa.

Rạp hát bóng nhanh chóng bắt đầu, ông chủ lấy ra mấy mô hình hát bóng, bắt đầu thao tác phía sau tấm màn.

Hôm nay diễn Võ Tòng Đả Hổ và Tôn Ngộ Không Tam Đả Bạch Cốt Tinh, Uyển Châu nhanh chóng bị thu hút, Diệp Thiên lại bị cái hát bóng này làm cho ngây người, trong lòng luôn cảm thấy cái hát bóng này không được chân thực cho lắm?

Diệp Thiên càng xem càng thấy cái hát bóng này không ổn, nhưng lại không nói ra được, có lẽ là do hắn nghĩ sai.

Rạp hát bóng nhanh chóng kết thúc, ông chủ ra thu tiền xem, Diệp Thiên chào ông chủ, cũng đưa tiền boa.

Diệp Thiên lại dẫn Uyển Châu đi xem các hàng hóa khác, gần tối, Diệp Thiên liền đến một khách sạn, Diệp Thiên đã sắp xếp ổn thỏa từ trước, trực tiếp nhận phòng là được.

Khi lên lầu, Diệp Thiên và Uyển Châu vừa hay gặp ông chủ rạp hát bóng, "Thật trùng hợp." Ông chủ rạp hát bóng cũng hơi cười, chào hỏi hắn, rồi ai về phòng nấy.

Trong phòng, hai người tắm rửa xong liền sớm đi ngủ.

Nửa đêm, Diệp Thiên nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ, Uyển Châu dường như không nghe thấy, vẫn ngủ say.

Diệp Thiên ngủ không sâu, loại âm thanh này nghe kỹ thật sự không rõ ràng.

Uyển Châu, hôm nay chơi có chút mệt rồi, liền sớm đi ngủ, tự nhiên không nghe thấy âm thanh.

Diệp Thiên có chút tò mò, lén lút đi ra ngoài xem căn phòng phát ra âm thanh đó.

Ông chủ rạp hát bóng, dường như đang sắp xếp đồ đạc, ánh sáng có chút mờ, Diệp Thiên không nhìn rõ hắn đang làm gì.

Diệp Thiên đành phải quay về, không lâu sau, âm thanh đó liền dừng lại, Diệp Thiên cũng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, khi Diệp Thiên đi ra ngoài, bên cạnh phòng hắn có người đang tụ tập.

Diệp Thiên tò mò, hỏi một người, "Có chuyện gì vậy?" Người đàn ông trả lời: "Cái người bên trong đó, không biết mắc phải bệnh lạ gì, đã mời rất nhiều danh y đến chữa trị, đều không tìm ra được bệnh, e rằng không sống được bao lâu nữa." Diệp Thiên nhíu mày, người đàn ông bên cạnh hắn hôm qua đã gặp, là một thanh niên tinh lực dồi dào, có tướng thọ trường, trong những năm tháng sau này, không có bệnh

lớn, lại nói không sống được bao lâu nữa.

Liệu có phải là mệnh lý của hắn đã xảy ra bất ngờ, nên mới như vậy.

Diệp Thiên chen qua đám đông xung quanh, nói: "Ta là đại phu, chuyên trị các loại bệnh nan y, ta vào xem, tuyệt đối không được làm phiền ở bên trong, xin mọi người hãy trở về đi." Những người xung quanh biết điều rời đi, trước khi đi còn liếc nhìn hắn một cái, Diệp Thiên đẩy cửa đi vào, nhìn người đàn ông trên giường, quả thật có dấu hiệu bệnh nặng, thật sự không sống quá một tháng nữa.

Chương 842

Diệp Thiên hỏi: "Mấy ngày nay ngươi có gặp phải chuyện gì kỳ lạ không?" Người đàn ông lắc đầu, Diệp Thiên không nhìn ra được bệnh của hắn, mặt trời ngoài cửa sổ cũng dần mọc lên, người đàn ông trên giường đang đối diện với cửa sổ.

Ánh nắng chiếu vào giường, Diệp Thiên cảm thấy có chút nóng, đứng dậy, đang định kéo rèm cửa, Diệp Thiên vô ý nhìn thấy bàn tay của người đàn ông, Diệp Thiên kinh ngạc phát hiện, bàn tay của hắn không có bóng!

Diệp Thiên nhìn ông chủ rạp hát bóng, nhưng ông chủ rạp hát bóng dường như có điểm kỳ lạ, cũng cảm thấy cái bóng đó có điểm kỳ lạ.

Hiện tại Diệp Thiên nhìn những cái bóng này, trông chúng sống động như thật, không biết ông chủ rạp hát bóng này làm thế nào.

Ông chủ rạp hát bóng tính tình cũng có chút khó lường, ông chủ rạp hát bóng nhìn Diệp Thiên, trong lòng có chút sợ hãi.

Không biết Diệp Thiên muốn làm gì, luôn cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái khi nhìn Diệp Thiên.

Cho nên ông chủ rạp hát bóng cũng không nói chuyện với Diệp Thiên, Diệp Thiên vừa định nói chuyện.

Lúc đó ông chủ rạp hát bóng nói: "Xin lỗi, ta không tiếp khách, xin mời trở về." Diệp Thiên không ngờ lại bị ăn phải cánh cửa đóng, điều này có chút không hay.

Diệp Thiên cười cười, nói: "Vậy ông chủ, ngày khác ta lại đến, không biết ở đây có hoan nghênh không?" Ông chủ rạp hát bóng cũng

cười nhẹ nói: “Hoan nghênh hoan nghênh, không hoan nghênh.” Diệp Thiên không nhìn thấu ông chủ rạp hát bóng này, không có cách nào, bị ăn phải cánh cửa đóng, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về.

Diệp Thiên và Uyển Châu quay về, hiện tại Diệp Thiên cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản, có liên quan đến ông chủ rạp hát bóng kia.

Ánh mắt của hắn dường như có chút không đúng, nhưng căn bản không thể nhìn thấy trước, cho nên cũng không dám đưa ra kết luận.

Buổi tối dẫn Uyển Châu về khách sạn, Uyển Châu không biết Diệp Thiên có chuyện gì, nhưng cảm thấy hát bóng khá hay.

Lúc đó Diệp Thiên nói: “Thôi được rồi, cũng muộn rồi, ta đi nghỉ đây!

Hôm nay xem hát bóng cả ngày, cảm thấy khá vô vị.” Uyển Châu mặc kệ Diệp Thiên, vì nàng cảm thấy hát bóng khá hay, sống động như thật, giống như thật vậy.

Nàng rất thích, Diệp Thiên nhìn bộ dạng Uyển Châu không nói lời nào, cũng cạn lời.

“Nàng bị sao vậy, sẽ không phải thích cái hát bóng đó chứ!” Diệp Thiên kinh ngạc nhìn Uyển Châu, nhưng Uyển Châu cũng không biết nữa, dường như thật sự thích cái hát bóng đó.

Lúc đó ông chủ nhìn hai người vừa cười vừa nói, hắn là lại về rồi.

“Hai người tốt quá!” Ông chủ nhìn hắn chào hỏi lịch sự, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng có chút bất ngờ, ông chủ lại xuất hiện.

Lại gặp ông chủ chào hỏi, Diệp Thiên lập tức nói: “Ông chủ tốt quá!

Không biết ông chủ có tâm trạng tốt như vậy, lại ra ngoài tản bộ.”

Ông chủ cũng cười cười, không nói gì, Diệp Thiên lại tiếp tục nói: "Vậy ông chủ không có việc gì thì ta đi nghỉ đây." Ông chủ cười cười, nói: "Được rồi, ngươi đi đi!" Diệp Thiên và Uyển Châu hai người quay về.

Nửa đêm trên lầu có tiếng động lạ, Diệp Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng trằn trọc cũng không ngủ được, không biết trên lầu đang làm gì.

Diệp Thiên không có cách nào, chuẩn bị lén lút đi lên xem có chuyện gì, không cho người khác ngủ sao.

Diệp Thiên lên đó sau khi phát hiện ông chủ đang sắp xếp đồ đạc, Diệp Thiên cũng có chút kỳ lạ, đêm khuya như vậy.

Không biết ông chủ sắp xếp đồ đạc gì, thật sự không cho người khác ngủ nữa, Diệp Thiên nói: "Ông chủ đang làm gì vậy, không cho người khác ngủ sao." Ông chủ cũng cười gượng gạo, còn lại không nói gì, Diệp Thiên rời khỏi đó, tiếp tục ngủ.

Ngày thứ hai lại có người đàn ông mắc bệnh lạ, Diệp Thiên nhìn một đám người, không biết đang làm gì.

Diệp Thiên lập tức đi lên, kiểm tra thân thể người đó, Diệp Thiên sau khi xem xét phát hiện cái bóng của hắn đã mất.

Điều này có chút không dễ giải quyết rồi, không ngờ cái bóng lại không thấy nữa, xem ra phải tiếp tục tìm cách khác.

Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ rồi, tại sao nhiều người lại mất bóng như vậy, bây giờ không có cách nào, chỉ có thể xem liệu có thể tìm được câu trả lời từ những nơi khác không.

Uyển Châu lại xem hát bóng, "Diệp Thiên, hai chúng ta đi xem hát bóng được không?" Diệp Thiên nhìn cô nàng này, thật sự không biết nói sao, lại còn thích xem hát bóng.

Không biết cái hát bóng đó có gì hay, tuy trong lòng vô cùng không muốn, nhưng vẫn phải đi.

“Được rồi được rồi, ta đi cùng nàng, coi như cho ta nghỉ phép vậy.” Diệp Thiên miễn cưỡng nói.

Chương 843

Uyển Châu nghe Diệp Thiên nói vậy, lập tức vui vẻ nói: "Tuyệt vời!

Như vậy ta lại có thể đi rồi." Diệp Thiên nhìn bộ dạng đó, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, bị Uyển Châu nắm tay đi.

Diệp Thiên đối với cái hát bóng này không biết nói sao, cảm thấy xem không thoải mái, tuy có chút không muốn xem.

Nếu không phải vì Uyển Châu, có lẽ sẽ không xem cái hát bóng này, Uyển Châu vui vẻ nói: "Muốn xem." Diệp Thiên nghe nói vậy, cười thầm nói: "Không biết hát bóng có gì hay mà lại có nhiều người thích như vậy." Uyển Châu lập tức nói: "Người không hiểu, đúng là một người thô lỗ, hừ." Diệp Thiên cạn lời, không phải lần đầu tiên lại bị người khác nói là thô lỗ như vậy, thật sự có chút không biết nói sao.

Lúc đó hát bóng sắp bắt đầu, Diệp Thiên vừa định nói, nhưng hát bóng dường như đã bắt đầu.

Cái này khiến Diệp Thiên có chút cạn lời, vừa định nói chuyện, không ngờ lại thành ra như vậy.

Lúc đó lại thấy một nhân vật mới, Diệp Thiên có chút bất ngờ, nhân vật mới này dường như có chút quen thuộc.

Nhưng đã nhìn thấy ở đâu thì dường như có chút quên rồi, hãy nhìn kỹ hơn.

Dường như thật sự, đột nhiên hắn nhớ ra, chính là người đàn ông sáng nay, không ngờ lại ở đây.

Hiện tại Diệp Thiên trong lòng vô cùng nghi ngờ, cho nên phải chờ

đợi, xem liệu có thể tìm được ông chủ, xem chuyện này rốt cuộc là sao.

Ông chủ thu dọn vào buổi tối, Diệp Thiên nói: "Nàng đợi ta ở đây, ta đi xem liệu có thể tìm được chút manh mối về sự việc sáng nay không." Uyển Châu cũng bất đắc dĩ, Diệp Thiên đi đâu cũng không dẫn theo nàng, thật sự cạn lời.

Không có cách nào, hiện tại Uyển Châu chỉ có thể đợi ở đây, nếu không thì không biết đến bao giờ Diệp Thiên mới thành công.

Diệp Thiên lén lút lục lọi đồ đạc, không biết ông chủ rạp hát bóng này bên trong như thế nào, thật sự không biết những người bên trong rạp hát bóng đó rốt cuộc là ai.

Lúc đó Diệp Thiên đột nhiên tìm thấy một số thứ của ông chủ, dường như là một số cái lọ, nhìn những cái lọ đó có vẻ kỳ lạ.

Mở bình lọ ra, xem bên trong cái lọ đó rốt cuộc là gì, nhưng không mở được lọ.

Cái lọ đựng bóng.

Diệp Thiên nhìn những cái bóng này, thật sự không biết nói sao, không ngờ lại là bóng.

Ông chủ phát hiện có người ở đây, thực sự có chút cạn lời, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng Diệp Thiên không thể để hắn chạy như vậy, bị Diệp Thiên bắt được, ông chủ nói: "Không biết vị đại ca này muốn gì." Hắn không biết Diệp Thiên muốn làm gì, nhưng biết không phải đối thủ của Diệp Thiên, cho nên phải cẩn thận một chút.

"Ngươi rốt cuộc làm gì, tại sao trong này lại có thứ này." Diệp Thiên vô cùng không thoải mái, thực sự không ngờ lại có một người như vậy.

Bức cung mới biết là Ảnh Quái.

Ảnh Quái nói: "Ta thề sẽ không làm chuyện xấu nữa." Ảnh Quái biết mình đã gặp cao nhân rồi, có lẽ nhất thời không rời khỏi đây được, cho nên trước tiên thề thốt, xem liệu có thể thành công không.

Diệp Thiên nhìn hắn lại thề, điều này có chút không dễ giải quyết rồi, nhưng không biết hắn có làm chuyện xấu nữa không.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên có chút khó xử, Ảnh Quái nhìn bộ dạng Diệp Thiên có chút khó xử.

Trong lòng đột nhiên vui mừng, xem ra cách này có thể được, vậy thì tiếp tục thêm một chút.

Ảnh Quái lập tức tiếp tục nói: "Ta thật sự lần sau không dám nữa, xin tha cho ta đi!" Điều này khiến Diệp Thiên càng thêm bối rối, nhìn những cái bóng của những người này, không biết có bao nhiêu.

Nếu cứ như vậy mà tha cho hắn, vậy thì tiếp theo không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu người như vậy nữa.

Tuy hắn đã thề, nhưng luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, cái kỳ lạ đó là gì thì cũng không nói rõ được.

Uyển Châu nhìn Ảnh Quái, trong lòng vô cùng không thoải mái, ban đầu lại lừa nàng!

Thì ra cái hát bóng đó dùng bóng của con người để làm, bây giờ Uyển Châu không còn thấy nó hay nữa.

Nhưng Uyển Châu nhìn bộ dạng đáng thương của Ảnh Quái, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất đáng thương.

Chương 844

"Hay là chúng ta thả hắn đi!" Uyển Châu không đành lòng nói một câu, Diệp Thiên nghe nói vậy, cũng cảm thấy có thể.

Đã thề rồi, vậy thì sẽ cẩn thận một chút, sẽ không làm những chuyện như vậy nữa.

Diệp Thiên thả hắn đi, "Sau này không được làm như vậy nữa, nếu không sẽ tuyệt đối không dung tha." Ảnh Quái nghe Diệp Thiên nói vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, "Không đâu không đâu, ta sau này sẽ không làm như vậy nữa." Cứ thế Ảnh Quái rời khỏi đó.

Diệp Thiên tỏ ra có chút vô vị, "Đi thôi, chúng ta về nghỉ." Uyển Châu đi theo Diệp Thiên cùng nhau trở về.

Uyển Châu cũng có chút mệt mỏi, cảm thấy cần đi nghỉ, cho nên cũng không để ý nhiều.

Ngày thứ hai Uyển Châu và Diệp Thiên trên giường, Diệp Thiên nói: "Đi thôi!

Chúng ta đi ăn chút gì đó, rồi xem liệu có thể tìm cách rời khỏi đây không." Uyển Châu dụi dụi mắt, rồi nói: "Được thôi, dù sao ở đây cũng cảm thấy có chút vô vị." Có lẽ vì chuyện tối qua, nàng cảm thấy ở đây căn bản không vui, không muốn ở đây một chút nào.

Hiện tại Diệp Thiên đã ăn chút gì đó, nhưng không biết lúc đó đột nhiên có người nói: "Nghe thấy chưa?

Dường như bây giờ có người mắc bệnh lạ." "Thật sao, ta cũng nghe rồi, thật sự không ngờ, lại bị như vậy, thật đáng thương quá." Phần lớn người trong trấn đều mất bóng.

Diệp Thiên cũng cạn lời, vất vả lắm mới giải quyết được ông chủ

rạp hát bóng.

Không ngờ lúc đó lại xuất hiện chuyện như vậy, thật sự cạn lời.

Diệp Thiên ban ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm hỏi thăm, nhưng kết quả đều giống nhau, thật sự không thể nào lại là Ảnh Quái nữa.

Hiện tại hắn nghi ngờ Ảnh Quái làm, nhưng bây giờ đã thành ra như vậy, cho nên phải hỏi Uyển Châu có muốn đi cùng hắn ra ngoài không.

Uyển Châu đương nhiên bằng lòng đi ra ngoài rồi, hiện tại bộ dạng đó, trong lòng có chút khó chịu.

Không phải vì ông chủ rạp hát bóng lần trước, hiện tại Uyển Châu muốn dạy dỗ Ảnh Quái một bài học thật tốt.

Buổi tối Diệp Thiên dẫn Uyển Châu tìm Ảnh Quái.

Hiện tại Ảnh Quái không biết đi đâu, cho nên có lẽ có chút khó chịu.

Nhưng không có cách nào, bây giờ chuyện đã thành ra như vậy, cho nên phải cẩn thận một chút.

Uyển Châu nhìn thấy ở đây căn bản không có Ảnh Quái, không biết rốt cuộc đồ vật đó đang làm gì.

Hiện tại trên thị trấn xuất hiện người mất bóng, cho nên hiện tại Uyển Châu cũng vô cùng tức giận.

Không ngờ cái Ảnh Quái đó lại như vậy, không tuân thủ ước định của mình, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Diệp Thiên nhìn bộ dạng đó, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, ban đầu không biết ai đã giúp Ảnh Quái rời đi.

Nhưng Diệp Thiên không nói ra, để Uyển Châu tự mình khám phá, nhưng Uyển Châu tiếp tục tìm kiếm, hiện tại không cần biết thế nào.

Chuyện đã xảy ra, vậy thì phải chịu trách nhiệm.

Diệp Thiên nhìn bộ dạng cần cù khẩn trương đó.

Không biết hôm nay ăn nhầm thuốc gì, bây giờ phải tìm Ảnh Quái trước rồi mới tính, nếu không thì mọi chuyện đều không giải quyết được.

Lúc đó Diệp Thiên đến một nơi, hỏi người ở đó: "Ở đây có ai nhìn thấy những chuyện liên quan đến cái bóng không." Người đó tuy có chút không muốn trả lời, nhưng nhìn Diệp Thiên bộ dạng trắng trẻo non nớt đó, hẳn là người mua bóng.

Nói: "Có một người đội nón lá bán bóng, nhưng hiện tại đã rời đi rồi, có lẽ cần đợi." Diệp Thiên cũng bất đắc dĩ, không ngờ lại như vậy, xem ra chỉ có thể đợi ở đây.

Lúc đó người đội nón lá đến, đặt đồ đạc ở đó, rồi đang làm gì đó.

Không biết muốn làm gì.

Có người mua, Diệp Thiên nhìn những người này, thật sự không biết họ mua cái thứ đó làm gì.

Chương 845

Những cái đó đều là bóng của con người, nhưng hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy nữa, trước tiên xem liệu có thể làm được một số chuyện khác không.

Diệp Thiên để lại dấu hiệu, bây giờ nhìn xem người đó rời đi, có thể đi theo.

Người đội nón lá nhìn thấy bóng ở đây gần như không còn nữa, trong lòng rất vui, không ngờ lại nhanh như vậy đã xong.

Thật sự một ngày nhẹ nhàng hơn, người đó nhìn thấy đã muộn rồi, cũng đã đến lúc rời khỏi đây.

Nhìn xung quanh, xác nhận không có nguy hiểm sau đó, người đội nón lá rời đi, Diệp Thiên nhìn người đội nón lá rời đi.

"Đừng ăn nữa, hắn bắt đầu rời đi rồi, ta đuổi theo." Diệp Thiên nói, Uyển Châu không biết nói sao, đột nhiên nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng giật mình.

Vội vàng, cùng Diệp Thiên cùng nhau đuổi theo, người đội nón lá cũng cảm thấy có chút không ổn, dường như có người đang theo dõi.

Cho nên hắn cười cười, không ngờ có người không tự lượng sức, lại dám theo dõi, không muốn những thứ trên người mình sao.

Cho nên người đội nón lá có chút cẩn thận, Diệp Thiên nhìn người đội nón lá dường như tăng tốc bước chân.

Diệp Thiên có chút bối rối, không ngờ người đội nón lá lại tăng tốc bước chân, xem ra chuyện có chút không đơn giản.

Người đội nón lá vào hẻm nhỏ hỏi Diệp Thiên mục đích.

“Ngươi làm gì, đã theo dõi ta lâu như vậy rồi.” Diệp Thiên cũng không ngờ bị phát hiện, xem ra người này không đơn giản, chỉ có thể nói ra mục đích của mình.

Diệp Thiên hỏi chuyện mất bóng trong trấn, “Vừa rồi những cái bóng đó không phải là do ngươi bắt ở thị trấn nhỏ này sao.” Người đội nón lá phủ nhận, “Không, lại nói chuyện quan trọng.” Diệp Thiên cũng cạn lời, không ngờ lại gặp phải một người như vậy.

Người đội nón lá nhìn thấy chuyện không ổn, lập tức bỏ chạy, Diệp Thiên một cái không chú ý, lại để hắn chạy thoát.

Diệp Thiên chạy đi đuổi theo, nhưng tốc độ của người đội nón lá dường như có chút nhanh, Diệp Thiên căn bản không có cách nào.

Uyển Châu ở ven đường buồn chán, nhìn người qua lại, cảm thấy không có chút ý nghĩa nào.

Lúc đó có người nói: “Nghe thấy chưa?

Gần đây bệnh lạ ngày càng nhiều, thật không biết từ đâu ra.” “Không phải sao?

Dường như ta thấy có người thần trí không tỉnh táo, cẩn thận một chút.” Người trong trấn từng người một bị bệnh, Uyển Châu cũng có chút bối rối, không lẽ Ảnh Quái lại bắt đầu rồi.

Nghe nói chuyện yêu tinh mất bóng, Diệp Thiên không quay về, cho nên Uyển Châu chỉ có thể một mình đợi hắn quay về ở đây.

Diệp Thiên ở bên ngoài không tìm thấy gì, có chút cạn lời, không ngờ thứ đó lại đáng sợ, lại không xuất hiện.

Người đội nón lá không có bóng, tốc độ của hắn thật sự có chút nhanh, Diệp Thiên căn bản không đuổi kịp, cho nên hiện tại chỉ có thể quay về.

Uyển Châu không biết chuyện gì, đột nhiên cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, nhưng không đặc biệt rõ ràng.

Có lẽ tối qua không ngủ ngon, cho nên có lẽ có chút khó chịu, Uyển Châu cũng có chút không chắc chắn, rốt cuộc là sao.

Nhưng hiện tại cảm thấy có thể đi bộ không có vấn đề gì lớn, cho nên cũng không để tâm.

Uyển Châu không đi lên cùng Diệp Thiên đuổi theo người đội nón lá, cho nên ở đây đợi Diệp Thiên.

Diệp Thiên từ từ quay về, không đuổi kịp người đội nón lá, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng điều này cũng không có cách nào, ai biết tốc độ của người đội nón lá lại nhanh như vậy.

Diệp Thiên nói: "Chúng ta quay về đi!" Diệp Thiên nhìn bộ dạng của Uyển Châu, dường như có chút không thoải mái.

Cần chăm sóc, nhưng điều đó phải về khách sạn rồi tính, về khách sạn những chuyện tiếp theo hãy nghỉ ngơi trước, rồi sau đó giải quyết.

Diệp Thiên đưa Uyển Châu về khách sạn, Diệp Thiên suy nghĩ, hôm nay cái người đội nón lá đó, trong tay hắn không phải cũng có thứ giống như Ảnh Quái sao.

Nếu không thì có thể sẽ bán.

Chương 846

Cái thứ đó không dễ có được đâu, một khi sơ suất người ta có thể không trở lại được.

Diệp Thiên hiện tại cũng không có cách nào, chỉ có thể nằm xuống suy nghĩ xem có chuyện gì, tuy hiện tại có thể dễ dàng giải quyết người đội nón lá.

Nhưng dường như hắn biết rốt cuộc mình đang làm gì, điều này khiến Diệp Thiên vô cùng tò mò, cho nên hiện tại hắn trằn trọc.

Không tìm được câu trả lời.

Không có cách nào chỉ có thể ngủ trước.

Cứ thế Diệp Thiên mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm có người gọi Uyển Châu, Uyển Châu cảm thấy có chút không ổn, hiện tại lại có người gọi.

Không lẽ nghe nhầm, nhưng quả thật có người gọi, cho nên hiện tại Uyển Châu có chút không thoải mái.

Uyển Châu đáp lại, nhưng không phát hiện có ai, cho nên Uyển Châu kỳ lạ quay về ngủ.

Diệp Thiên ở bên cạnh Uyển Châu, phát hiện thân thể Uyển Châu lạnh lẽo, "Chuyện gì thế này, tại sao lại biến thành như vậy." Diệp Thiên cũng có chút bối rối, Uyển Châu lại biến thành như vậy, phải cẩn thận một chút.

Diệp Thiên lập tức thi pháp bảo vệ Uyển Châu, cứ thế một đêm nhanh chóng trôi qua, Diệp Thiên canh giữ Uyển Châu, hiện tại Uyển Châu ở đây không biết chuyện gì, cho nên phải cẩn thận một chút.

Ngày thứ hai, ông chủ nhìn Uyển Châu không có ở đó, lập tức đi xem.

Ông chủ khách sạn thấy Uyển Châu mắc bệnh lạ, lập tức nói: "Chuyện gì thế này, lại biến thành như vậy, hôm qua còn tốt mà." Ông chủ nhìn Uyển Châu biến thành như vậy, phi thường đồng tình, nhưng cũng không có cách nào, bệnh lạ này không ai chữa được, cho nên ông chủ đành bó tay.

Diệp Thiên lại tiếp tục đi ra phố, xem liệu có thể tìm thấy người đội nón lá không, hẳn là hắn sẽ không từ bỏ nhanh như vậy.

Hiện tại Diệp Thiên ở trên phố tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, rồi uống trà, nhìn xung quanh.

Lúc đó đột nhiên có người chú ý đến một chỗ của hắn, dường như đối với đồ vật của người đó vô cùng tò mò.

Vì người khá đông, cho nên Diệp Thiên mới chú ý đến hắn, nếu không thì người đó ở chỗ hắn là một chỗ nhỏ không đáng chú ý.

Nhìn người đó có chút sợ bị người khác bắt, cho nên tìm một chỗ, Diệp Thiên cũng lắc đầu.

Lúc đó những người đó tụ tập lại, nhìn chỗ người đội nón lá, nhưng đa số đều là người giàu có.

Không thấy ai đến đó, dường như cảm thấy thứ đó không có duyên với họ.

Cho nên có những người nhìn một cái cũng không nhìn rồi rời đi, chỉ có những người trông rất giàu có mới nhìn chằm chằm vào đồ vật của người đội nón lá.

Hiện tại Diệp Thiên biết rốt cuộc thứ đó là gì, tại sao lại có nhiều người tranh giành mua như vậy.

Tuy đó không phải là chuyện của hắn, nhưng trong lòng có chút tò mò, không nhịn được muốn biết.

Cho nên Diệp Thiên cũng nhìn chằm chằm vào người đội nón lá, người đội nón lá lấy ra một cái lọ từ trên người.

Diệp Thiên nhìn cái lọ đó, dường như rất quen thuộc, dường như là lọ của Ảnh Quái, nhưng người đó lại bọc kín mít.

Không nhìn rõ hình dáng, cho nên Diệp Thiên cũng không chắc đó có phải là Ảnh Quái không.

Thấy có người mua bóng trên phố, Diệp Thiên tiếp tục quan sát, xem liệu có thể đi theo, tìm ra chút manh mối, thật sự không được, thì bắt hắn.

Phát hiện những người mua đều là người giàu có, những người khác đều không thèm nhìn một cái, người đội nón lá căn bản không quản nhiều như vậy, tiếp tục bán.

Người đội nón lá nhìn thấy đã bán gần hết rồi, trong lòng vui vẻ, cảm thấy rất vui.

Thu dọn đồ đạc, nhìn xung quanh, khi đến khách sạn, hắn rất vui, dường như đã tìm được một chỗ có thể nghỉ ngơi.

Người đội nón lá vào khách sạn nghỉ ngơi, Diệp Thiên nhìn hắn đã vào, nói: "Lần này không để ngươi chạy thoát, lần trước để ngươi chạy mất, thật sự đã quá sơ suất." Diệp Thiên tiếp tục uống trà, hiện tại hắn đã vào, cứ đợi ở đây là được, những chuyện khác không cần quản.

Chương 847

Cái người đội nón lá đó cũng vô cùng cẩn thận, sợ xung quanh có người theo dõi, cho nên cẩn thận từng li từng tí.

Diệp Thiên đợi hắn rời đi vào phòng, như vậy có thể ra tay rồi, lần trước để hắn chạy mất, Diệp Thiên trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Hiện tại có cơ hội, Diệp Thiên không thể để hắn dễ dàng thoát như vậy, cho nên phải cho cái người đội nón lá đó một bài học.

Người đội nón lá chui ra từ tủ, Diệp Thiên đột nhiên xông lên đẩy hắn xuống đất mà chà xát, người đội nón lá cũng không ngờ có người.

Trong lòng có chút bối rối, phản kháng, nhưng dường như không có sức lực, cứ thế bị Diệp Thiên đánh hiện nguyên hình là một con chuột.

Diệp Thiên nhìn hắn lại là chuột, điều này không biết chuyện gì, cứ tưởng là Ảnh Quái.

Diệp Thiên nhìn con chuột tinh này, tuy không biết nó lấy được cái lọ đựng bóng đó, nhưng chuyện này có lẽ không thoát khỏi liên quan.

Hiện tại là chuột, đương nhiên phải hỏi tại sao lại có những cái bóng đó, cái Ảnh Quái đó dường như có chút sợ hãi.

Diệp Thiên lập tức nói, "Ngươi lấy cái lọ đựng bóng đó ở đâu." Chuột cũng có chút bối rối, tại sao Diệp Thiên lại hỏi như vậy.

Chuột nhìn thấy chuyện không ổn, không ngờ lại bị người ta nhìn thấu, bây giờ có chút phiền phức rồi, có người thực lực quá mạnh, căn bản không phải đối thủ.

Diệp Thiên nói: "Ta hỏi thứ đó từ đâu ra." Diệp Thiên cầm cái lọ

hỏi chuột, chuột cũng có chút cạn lời, mắt đảo qua đảo lại, không biết đang làm gì.

Biết hiện tại có lẽ nhất thời không rời khỏi đây được, cho nên trước tiên qua loa.

Chuột tinh nói, "Ta trộm một nhà viên ngoại, ở trong đó phát hiện ra thứ này, ta cũng không biết thứ này có tác dụng gì, thấy khá hay, liền lấy đi, không ngờ thứ này lại như vậy." Chuột mặt đầy vô tội nhìn Diệp Thiên, dường như thật sự không liên quan gì đến nó.

Diệp Thiên cũng nhìn kỹ con chuột, rồi nhìn cái lọ đó, cái lọ đó chính là của Ảnh Quái.

Nhưng lại xuất hiện trong nhà viên ngoại, điều này có chút khiến người ta bối rối, cái lọ đó tại sao lại như vậy.

Diệp Thiên nhìn con chuột, cái lọ đó có lẽ là do nó trộm từ nhà viên ngoại ra.

Nếu không thì có lẽ sẽ có cái thứ đó, có cái lọ đó trông không đáng chú ý.

Để người ta nhìn một cái có lẽ giây sau đã quên rồi, căn bản không có gì hay, nhưng con chuột lại trộm từ chỗ viên ngoại ra.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút bất ngờ, vì thứ đó người bình thường căn bản sẽ không dùng.

Có lẽ con chuột nhìn thấy có thứ gì đó, cho nên lấy ra, không ngờ lại có thể cướp bóng của người khác.

Thêm vào việc mấy ngày nay thường xuyên có người, cho nên con chuột đã cướp bóng của người khác bằng thứ đó.

Diệp Thiên thả những cái bóng đi, chuột nhìn những cái bóng này, trong lòng vô cùng đau lòng, cái đó là thứ nó vất vả lắm mới có được.

Không thể để như vậy mà mất đi, thật sự rất đau lòng, nhưng không có cách nào, mạng sống quan trọng hơn.

Cho nên chuột cũng không nói gì nhiều.

Diệp Thiên đã thả tất cả các bóng đi, nhìn những cái bóng này, không ngờ chuột đã bán ra nhiều như vậy.

Nhưng điều đó không có cách nào nữa, nếu để nó tiếp tục như vậy không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên muốn dẫn nó hướng thiện, "Sau này đừng làm những chuyện như vậy nữa, nếu không sẽ bị người khác thu thập." Chuột cũng cười cười, nói: "Ta sau này sẽ không làm nữa, ta sẽ làm việc tốt." Lúc đó Diệp Thiên đột nhiên nhìn thấy một người lập tức nói: "Ngươi biết viên ngoại này là người như thế nào không." Diệp Thiên đả thính viên ngoại, nhưng đều giống nhau không có gì đặc biệt.

Biết được viên ngoại là người hiền lành.

Điều này khiến Diệp Thiên có chút khó chịu rồi, cứ tưởng sẽ tìm được chút manh mối trong nhà viên ngoại.

Hiện tại xem ra, thật sự có chút phiền phức rồi, đều không tìm thấy gì, xem liệu có thể tìm được cách nào đó không!

Diệp Thiên bất đắc dĩ quay về, Uyển Châu vẫn như vậy, không hề có chuyển biến tốt, cho nên hiện tại Diệp Thiên cũng bó tay.

Chương 848

Buổi tối có người gọi Diệp Thiên, Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy có người gọi, trong lòng có chút kỳ lạ rồi, xem ra có người.

Diệp Thiên không đáp lại mà tấn công, xem người này rốt cuộc là ai, Diệp Thiên không biết người này muốn làm gì.

Không biết mục đích của hắn, cho nên không thể tùy tiện ra tay, một bóng đen lướt qua, Diệp Thiên nhìn cái bóng đó.

Trong lòng cảm thấy thứ tấn công Uyển Châu, Diệp Thiên hiểu ra, trực tiếp đi theo dõi.

Cái bóng đó có chút tốc độ, không kém gì Diệp Thiên.

Bóng đen chui vào hẻm nhỏ, Diệp Thiên tiếp tục đuổi theo phía sau, nhưng tốc độ của bóng đen dường như khá nhanh.

Lại có thể ngang bằng với Diệp Thiên, điều này khiến Diệp Thiên có chút không biết nói sao, cái bóng này lại như vậy.

Diệp Thiên tiếp tục đuổi theo, nhưng dường như không để Diệp Thiên đuổi kịp, cho nên cái bóng cũng dùng tốc độ nhanh nhất.

Lúc đó đến một nơi, cái bóng dường như rất quen thuộc với nơi này "Một một không" Tất cả, cho nên cái bóng dường như không sợ Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn cái nơi đó, trong lòng có chút bất đắc dĩ, cái nơi này căn bản không quen thuộc, không dễ thao tác.

Quả nhiên là một nơi như vậy, bên trong nhìn như một nơi chết.

Diệp Thiên nhìn cái nơi đó, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng hiện tại cũng không có cách nào, chỉ có thể cứng rắn mà xông lên.

Nếu không thì có thể tích lũy cái gì, tổng không thể không làm gì cả chứ!

Cho nên Diệp Thiên cũng tiếp tục.

Diệp Thiên đi lạc, nhìn nơi cái bóng biến mất, bên trong nhìn như một cái hồ chết, không biết lối ra.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên cảm thấy chuyện này hẳn là không thoát khỏi liên quan đến viên ngoại, cho nên phải tiếp tục đi vào nhà viên ngoại xem xét.

Diệp Thiên đến hậu viện nhà viên ngoại, Diệp Thiên nói: "Tối nay ta sẽ ở đây, ta không tin ta không tìm thấy cái bóng đó." Diệp Thiên hiện tại đang ở trên mái nhà của viên ngoại, nhìn mọi cử động bên dưới, ban đầu đều không thấy gì.

Điều này khiến Diệp Thiên có chút không vui, Diệp Thiên trong lòng nghĩ, nếu hôm nay không tìm thấy, vậy thì hôm nay chẳng phải làm việc uổng công sao.

Diệp Thiên trong lòng cầu nguyện hôm nay cái bóng xuất hiện, nếu không thì hôm nay thật sự làm việc uổng công rồi.

Nếu không biết đã bao lâu, dường như có thứ gì đó xuất hiện, Diệp Thiên nhìn cái bóng đó, dường như là cái mà hắn vừa đuổi theo.

Cho nên Diệp Thiên trong lòng vô cùng vui mừng, bây giờ không làm việc uổng công nữa rồi, cho nên Diệp Thiên vui vẻ đối phó với cái bóng.

Thấy bóng đen, nhìn cái bóng đó lấy bóng của viên ngoại, nhưng lại không rõ ràng, cho nên điều này khiến Diệp Thiên có chút bó tay.

Diệp Thiên nhìn thấy cái bóng không làm gì, xem ra đây không phải lúc, cho nên Diệp Thiên không ra tay.

Chỉ tiếp tục làm việc của mình, xem liệu có thể giải quyết được chuyện này không, tiếp tục phải tiếp tục chờ đợi.

Thật sự không biết đã ở đây bao lâu rồi, dù sao chân đã mỏi nhừ.

Người phụ nữ khóc vì bệnh lạ của viên ngoại, điều này khiến Diệp Thiên cảm thấy không ổn rồi, vừa rồi cái bóng đó hẳn là của viên ngoại.

Nhưng hiện tại cái bóng dường như không rời khỏi đây, có thể tiếp tục chờ đợi, hẳn là có thể có thu hoạch.

Diệp Thiên ẩn nấp một đêm, không thấy gì, cảm thấy có chút buồn ngủ, Diệp Thiên nheo nheo mắt.

Đột nhiên nhìn thấy dường như có bóng, thấy Ảnh Quái lén lút, trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng để ta tìm thấy ngươi.

Trời không tuyệt đường người, bây giờ ta xem ngươi chạy đi đâu, như vậy liền bắt được Ảnh Quái.

Ảnh Quái cũng không biết chuyện gì, lại bị bắt được, dường như không làm gì.

Chương 849

Diệp Thiên nói: "Ngươi, tại sao lại làm như vậy, hôm nay hãy giải thích rõ ràng, đừng đi." Cũng không biết chuyện gì, Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện, Ảnh Quái đành phải khai ra, nếu không thì căn bản không thể rời đi.

"Ta theo dõi một cái bóng độc đáo của viên ngoại, ta cũng không biết chuyện gì." Ảnh Quái mặt đầy vô tội, thật sự không biết.

Diệp Thiên phát hiện sân viện của Viên ngoại có chút kỳ lạ, giống như trận pháp, hình như có thứ gì đó bị cuộn lại bên trong.

Nhưng Diệp Thiên cũng không để tâm, chỉ nhìn Ảnh Quái hỏi: "Cái hũ của ngươi đâu?" Ảnh Quái không hiểu Diệp Thiên hỏi vậy làm gì, trong lòng bỗng có chút sợ hãi, nhưng không hề biểu lộ ra, nếu không thật sự không biết sẽ thế nào.

Hắn vội vàng đáp: "Hũ của ta không thấy nữa, ta đã lâu không thấy, hiện tại đang tìm kiếm." Ảnh Quái lúng túng, Diệp Thiên nhìn vẻ mặt hắn, chắc là thật, nên cũng không hỏi nữa.

"Vậy ngươi thật sự không biết nó ở đâu sao?" Diệp Thiên không bỏ cuộc tiếp tục hỏi.

Ảnh Quái lại lúng túng, không biết Diệp Thiên có chút không tin hắn.

Ảnh Quái cười gượng gạo nói: "Cái đó ta hình như thật sự không biết, nhưng ta sẽ vào trong xem có không." Diệp Thiên nghe vậy, cũng không nói gì, cảm thấy Ảnh Quái có chút kỳ lạ.

Ảnh Quái đi vào một căn phòng tìm cái hũ, "Ta tìm thấy rồi, bảo bối của ta thật sự ở đây!" Diệp Thiên nhìn cái hũ trong tay hắn, một

cái hũ bình thường, nên Diệp Thiên cũng không để tâm, đã tìm thấy thì thôi.

Diệp Thiên nhìn hắn tìm thấy cái hũ, lập tức nói: "Chúc mừng, cuối cùng cũng tìm thấy." Ảnh Quái nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng lúng túng cười cười, nói: "Vậy cảm ơn ngươi, nếu không ta cũng không biết có tìm thấy được không." Ảnh Quái cười nói với Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng không muốn nói nhiều, hiện tại Uyển Châu bên kia không biết thế nào rồi.

Hắn vội vàng một chút, để quay về xem sao, hiện tại không có gì tốt cả.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt vui mừng của hắn.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi buồn nôn, Diệp Thiên cũng không nói gì.

Ảnh Quái nhìn cái hũ bảo bối kia, không biết đã làm gì, rất vừa ý.

Diệp Thiên cũng không biết tại sao lại thế, lẽ nào cái hũ kia có bí mật, nhưng hiện tại hắn không thể quản nhiều như vậy được.

Trước tiên làm tốt một chuyện này đã.

Diệp Thiên "khụ khụ" ho khan hai tiếng, Ảnh Quái nghe thấy Diệp Thiên ho.

Hắn có chút không hiểu chuyện gì, lập tức nói: "Có chuyện gì sao?" Diệp Thiên thật sự cạn lời với hắn, bộ dạng này, có cần thiết không?

"Ngươi có thể thả những bóng đen bên trong ra được không." Diệp Thiên thật sự nhịn hết nổi, nói một câu, xem hắn có đồng ý không.

Ảnh Quái nghe Diệp Thiên nói, lập tức lúng túng cười nói: "Nga

nga nga, suýt nữa quên mất, cảm ơn đã nhắc nhở.” Ảnh Quái thả ra tất cả bóng đen.

Diệp Thiên nhìn hắn làm như vậy, trong lòng khá vui mừng.

Lúc đó Diệp Thiên nghe thấy tiếng động lạ, chuyện gì vậy, bên trong tại sao lại đột nhiên có loại âm thanh này.

Ảnh Quái nói: “Không hay rồi, không hay rồi, sức mạnh của ta hình như bị hút mất rồi, chuyện gì vậy.” Pháp lực của Ảnh Quái bị hút, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, khó trách Diệp Thiên lại dễ dàng lấy được cái hũ đó.

Tường tháp xuất hiện yêu thú, con yêu thú này nhìn có vẻ không đơn giản, phải cẩn thận một chút.

Diệp Thiên tấn công yêu thú, nhưng nó căn bản không hề động đậy, Diệp Thiên tuy có chút kỳ lạ, nhưng không hề dừng lại.

Đột nhiên Diệp Thiên cảm thấy pháp lực của mình bị suy giảm, xem ra thật sự có chút khó giải quyết rồi, cái thứ quỷ quái này, vậy mà lại có loại hiệu quả này, thật sự cạn lời.

Ảnh Quái bị thứ đó hút mất sức mạnh, nhưng có thể cử động được, cảm thấy trên người không còn chút sức lực nào.

Diệp Thiên cũng không biết phải làm sao, không ngờ sức mạnh của mình lại tiêu giảm, có chút khó chịu, thật sự khó chịu như ăn nấm hương vậy.

Lúc đó Ảnh Quái cẩn thận nhìn thứ đó, phát hiện nó hình như có thể nuốt bóng, điều này khiến hắn cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Cái thứ đó, cái thứ đó hình như có thể nuốt bóng, cẩn thận một chút.” Ảnh Quái cũng có chút không biết phải làm sao, vì hắn cũng không biết thứ này nuốt xong có trở nên mạnh hơn không.

Cẩn thận vẫn hơn, đạo lý này hắn hiểu rõ.

Chương 850

Diệp Thiên hiện tại có chút khó chịu.

Sức mạnh đang dần dần biến mất, nên hiện tại Diệp Thiên cũng không có cách nào, chuyện này có chút khó chịu.

Ảnh Quái vật phát hiện yêu thú nuốt bóng, Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của hắn, hình như có chút sợ hãi.

Diệp Thiên cũng cạn lời, hắn không biết sợ đến mức nào, thật đấy, nhưng khi quay đầu nhìn lại.

Trong lòng cảm thấy cái này thật sự có chút đáng sợ, sức mạnh càng ngày càng ít đi, điều này có chút không biết phải làm sao.

Lúc đó Diệp Thiên đột nhiên nghĩ, thứ này lại có thể như vậy, vậy thì dùng lửa xem hiệu quả thế nào.

Diệp Thiên dùng pháp thuật tạo lửa, nếu thứ này có chút sợ, hình như lửa là khắc tinh của nó.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt nó, hình như thật sự có tác dụng, cuối cùng không còn sợ tên này nữa rồi.

Diệp Thiên tiếp tục dùng sức mạnh tạo lửa, không biết từ lúc nào lửa càng ngày càng lớn, con yêu thú nhìn thấy tình hình có chút không ổn.

Lập tức đánh bại Diệp Thiên, nếu không thì cảm thấy ngọn lửa này thật sự khiến người ta khó chịu.

Diệp Thiên nhìn yêu thú, trong lòng nghĩ, tên này lại sợ lửa, sao không nói sớm, vậy không cần phải khó chịu như vậy.

Hắn trực tiếp sử dụng sức mạnh, yêu thú đột nhiên cảm thấy sức

mạnh cường đại, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Đôi mắt của nó không thể tin được nhìn Diệp Thiên, sao Diệp Thiên lại mạnh đến vậy, rõ ràng sắp thành công rồi, không ngờ lại có một người như vậy xuất hiện nửa đường.

Yêu thú cũng biết hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn, lập tức sử dụng sức mạnh của mình.

Nhưng Diệp Thiên cười cười, con yêu thú này không được, dễ dàng giải quyết, yêu thú bị đánh bại.

Yêu thú nhìn Diệp Thiên, tuy không biết chuyện gì, nhưng đã bại rồi, đành mặc người chém giết.

Lúc đó đột nhiên có một nữ tử đẩy cửa bước vào, Diệp Thiên có chút kinh ngạc nhìn nữ tử đó, không biết chuyện gì.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo Diệp Thiên thật sự không biết phải làm sao, nữ tử này lại bảo vệ yêu thú.

Diệp Thiên lập tức nói: "Chuyện gì vậy, tại sao lại như vậy." Nữ tử kia lập tức nói: "Không thể làm vậy, không thể làm vậy." Diệp Thiên có chút mộng bức, không thể làm vậy, con yêu thú này không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu, không thể thả.

Nữ tử nhìn Diệp Thiên cố chấp, giao đại yêu thú Viên ngoại.

"Cái Viên ngoại này." Diệp Thiên càng thêm mộng bức, cái này lại là Viên ngoại, Diệp Thiên cũng không thể quản nhiều như vậy được, hiện tại tình hình là như vậy.

Phải kiểm tra kỹ con yêu thú này chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy.

Lúc đó Ảnh Quái đi tới, phân tích Viên ngoại ngộ thực nội đan của Ảnh Quái, "Cái Viên ngoại này có thể đã nuốt nội đan của ngươi."

Diệp Thiên cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì, lúc đó yêu thú nuốt bóng của nữ tử.

Diệp Thiên nhìn yêu thú, không ngờ lại như vậy, có chút hoài nghi cái này có phải Viên ngoại không.

Có thể đã bị con yêu thú này mê hoặc tâm trí, hiện tại cũng không có cách nào, chỉ có thể để con yêu thú này chết đi.

"Nếu ngươi muốn như vậy, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt." Diệp Thiên nhìn yêu thú, lạnh lùng nói, nhưng con yêu thú này hình như không để tâm nên không dừng lại.

Nó tiếp tục nuốt, Diệp Thiên tiếp tục nói: "Ta đã cho ngươi cơ hội rồi, mà ngươi không biết quý trọng." Diệp Thiên trực tiếp sử dụng toàn bộ sức mạnh, giết chết con yêu thú đó, đồng thời cảm thấy cơ thể mình bị rút cạn.

Diệp Thiên nhìn yêu thú không còn tồn tại, cuối cùng trong lòng cũng yên tâm, không cần lo lắng vấn đề này nữa.

Đột nhiên sân viện biến thành âm trận giam giữ tất cả bóng đen, Diệp Thiên nhìn mình ở bên trong, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Cảm thấy sự việc càng ngày càng có chút không ổn, chỉ là muốn tìm lại bóng của Uyển Châu.

Hiện tại không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy, xem ra hôm nay thật sự có chút phiền phức rồi.

Chương 851

“Sợ gì chứ, ta không tin cái thứ rách nát này có thể giam giữ ta mãi ở bên trong.” Diệp Thiên lạnh lùng nói một câu, sau đó tiếp tục nhìn xung quanh, không biết làm cách nào mới có thể ra ngoài, nhưng phải suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng lúc đó đột nhiên Diệp Thiên cảm thấy pháp lực của mình đại giảm, chuyện gì vậy, sức mạnh của mình hình như đang biến mất.

“Không không không, chuyện gì vậy, tại sao sức mạnh của ta lại bắt đầu biến mất.” Diệp Thiên có chút không biết phải làm sao mà hét lớn, không biết hiện tại phải làm thế nào rồi, cũng đành chịu.

Lúc đó cũng không biết Ảnh Quái chạy đi đâu rồi, hiện tại hắn thật sự khó khăn, không ngờ lại biến mất.

Thật sự không đáng tin cậy, xem ra chỉ có thể tự mình làm thôi, nếu không thì căn bản không biết phải làm sao.

Lúc đó Ảnh Quái đang vui mừng nhìn sức mạnh của Diệp Thiên biến mất.

Trong lòng hắn nghĩ, cho ngươi giả vờ, giờ không còn sức mạnh nữa, xem ngươi làm thế nào.

Hắn nhìn Diệp Thiên đang bất lực nhìn mình trong trận, trong lòng sung sướng vô cùng.

Hắn nhìn Diệp Thiên hiện tại không phát hiện ra, Ảnh Quái vô cùng vui mừng nhìn Diệp Thiên.

Hắn nói: “Hiện tại không ai ngăn cản được ta, sức mạnh bên trong sẽ lập tức khiến ngươi không chịu nổi.” Ảnh Quái đắc ý nói, sau đó nhìn những bóng đen xung quanh, trong lòng cũng vô cùng vui mừng,

thật sự trời cũng giúp ta.

Ảnh Quái nuốt bóng để tăng thực lực, Diệp Thiên nhìn vẻ mặt đó, trong lòng có chút bất lực, hiện tại sức mạnh của mình không biết thế nào rồi, căn bản không ngăn cản được.

Diệp Thiên ngăn cản không kịp.

Chỉ có thể bất lực nhìn Ảnh Quái hút hết những bóng đen đó, xem ra thật sự không biết có bao nhiêu người đã chết ở bên trong.

Lúc đó nhìn yêu thú, lập tức chạy đi, Diệp Thiên nhìn vẻ mặt đó, trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng đành chịu.

Nội đan của yêu thú bị Ảnh Quái cướp đi nuốt xuống, xem ra có chút khó chịu rồi, con yêu thú đó không chịu nổi nữa.

Diệp Thiên vô cùng bất lực, nhìn hiện tại Ảnh Quái vẫn chưa hấp thu hoàn toàn, có thể trốn.

Diệp Thiên trốn vào phòng, lúc đó Ảnh Quái đã xong rồi, nhìn Diệp Thiên biến mất, hắn cười cười.

Hắn nói: "Xem ra ngươi muốn chơi trốn tìm với ta, ta xem tiếp theo ngươi làm thế nào." Ảnh Quái tìm kiếm, nhưng hiện tại Diệp Thiên đang tìm cách, hiện tại tạm thời không thể để hắn phát hiện, nếu không thật sự sẽ tiêu đời.

Ảnh Quái tiêu hóa nội đan, nhưng hiện tại vì muốn tìm Diệp Thiên, nên chưa hấp thu hoàn toàn.

Không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, điều đó không ai có thể xác định được, nhưng Ảnh Quái sợ Diệp Thiên chạy mất.

Sau này sợ không còn cơ hội nữa, nên trong lòng có chút sốt ruột tìm kiếm Diệp Thiên.

Nhưng không tìm thấy, Ảnh Quái kỳ lạ nói: "Xem ra ta phải nhanh

lên một chút, nếu không thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Hắn nhìn cơ thể mình, toàn bộ đều không chịu nổi, nên phải lập tức tĩnh tâm, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng hắn có thể không biết tẩu hỏa nhập ma là gì, nên hiện tại cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng vì muốn tìm Diệp Thiên cũng liều rồi, hiện tại Diệp Thiên đang lén lút quan sát.

Trong lòng đột nhiên có chút hối hận, ban đầu tại sao lại để hắn ở lại, hiện tại trong lòng vô cùng hối hận.

Nhưng hiện tại điều đó vô dụng rồi, trợ trụ vi ngược, cũng chỉ có thể thay trời hành đạo thôi.

Diệp Thiên cũng đang tìm cách, không thể để hắn tiếp tục như vậy, nếu không thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên trốn, đột nhiên cảm thấy tình huống có chút không tốt, Ảnh Quái hình như đã phát hiện ra mình, điều này có chút khó chịu rồi.

“Ta nhìn thấy ngươi rồi, ta lập tức tới đây, đợi ta đó.” Ảnh Quái có chút tinh nghịch nói, Diệp Thiên cũng có chút không biết phải làm sao, không ngờ lại để hắn phát hiện ra, thật sự khó chịu như ăn nấm hương vậy.

Diệp Thiên bị tìm thấy, Ảnh Quái cũng có chút sợ Diệp Thiên, vì Diệp Thiên cũng là một đối thủ cường đại.

Nếu không cẩn thận, thì sẽ chết ở đây, chi bằng trực tiếp tấn công thôi.

Chương 852

Hắn không muốn như vậy, nên Ảnh Quái cũng cẩn thận nhìn vị trí của Diệp Thiên.

Diệp Thiên trong lòng cũng vô cùng lo lắng kết quả, vậy thì trực tiếp xông lên thôi, nếu không, thì thôi.

Nhưng không thể không làm, vì hắn đã phá hoại quá nhiều chuyện tốt, không thể nào thả hắn đi như vậy.

Diệp Thiên nhìn hắn lại dừng lại, điều này có chút khó giải quyết, nếu không làm gì, cũng không thể cứ hao tổn mãi như vậy được!

Hắn không có nhiều thời gian như vậy, nên trực tiếp phải tìm cách, không thể cứ ở mãi trong đó.

Ảnh Quái đột nhiên tấn công, Diệp Thiên cũng có chút bất ngờ, không ngờ hắn lại phát động tấn công, xem ra chuyện này có chút khó chịu.

Diệp Thiên vất vả đối phó, hiện tại vì đối phương đã trở nên cường đại, còn thực lực của Diệp Thiên vừa rồi lại bị cái thứ quỷ quái kia hấp thu rồi.

Hiện tại hoàn toàn không còn sức lực, nên hiện tại khó đối phó được.

Diệp Thiên triệu hoán Thao Thiết, Ảnh Quái nhìn con quái vật đột nhiên xuất hiện đó, trong lòng có chút không biết phải làm sao.

Nhưng hiện tại sức mạnh đã tăng lên, không sợ, hắn trực tiếp xông lên, Thao Thiết cũng không biết sức mạnh của thứ này lại mạnh đến vậy.

Thực lực của Thao Thiết suy yếu và ngang bằng với Ảnh Quái.

Đại chiến ba trăm hiệp, đều không có kết quả.

Diệp Thiên nhìn tình huống như vậy, trong lòng có chút khó chịu, nhưng phải tiếp tục chiến đấu.

Diệp Thiên kiên cường đứng vững, sau đó lập tức sử dụng sức mạnh của mình, xem có thể đánh lén Ảnh Quái không.

Diệp Thiên đánh lén Ảnh Quái, đột nhiên Ảnh Quái bị thứ gì đó đánh trúng, cảm thấy đau đầu vô cùng.

Ảnh Quái bị thương nặng mắng Diệp Thiên hèn hạ, "Tốt lắm cái thứ này, lại hèn hạ như vậy, ta nhớ kỹ rồi." Diệp Thiên nói điều đó gọi là binh bất yếm trá, nên Diệp Thiên nói: "Ta điều này gọi là binh bất yếm trá." Thao Thiết trì hoãn thời gian, Diệp Thiên nhìn Ảnh Quái đó, lại mắng mình, nhưng hiện tại không thể quản nhiều như vậy được.

Trước tiên đánh bại hắn đã, nếu không không biết có bao nhiêu người sẽ chết trong tay hắn.

Diệp Thiên nhìn cái đại trận đó, hình như cái đại trận đó đang làm loạn, nếu phá hủy cái đại trận đó, chắc là sẽ không sao nữa.

Diệp Thiên nói: "Thao Thiết, giúp ta trì hoãn thời gian, còn lại giao cho ta." Thao Thiết không nói gì, trực tiếp đánh với Ảnh Quái, vì vừa rồi Diệp Thiên đánh lén thành công.

Khiến Ảnh Quái chịu không ít khổ sở, Ảnh Quái hiện tại có chút sợ Diệp Thiên lại đâm một nhát sau lưng, điều đó không hay chút nào.

Vừa rồi Thao Thiết và thực lực của hắn ngang nhau, nhưng hiện tại vì Ảnh Quái bị thương rồi, lại phải quan sát xung quanh.

Rõ ràng có chút vất vả rồi, Diệp Thiên nhìn hiện tại Thao Thiết đã chiếm thượng phong, nhưng không thể trực tiếp tiêu diệt Ảnh Quái.

Cần phải phá hủy cái đại trận đó, đối với Diệp Thiên, cái đại trận đó chỉ là vấn đề thời gian, những thứ khác đều không đáng lo ngại.

Diệp Thiên phá trận, Ảnh Quái nhìn Diệp Thiên muốn phá hủy đại trận, nhưng Thao Thiết đang không cho hắn đi lên.

Thật sự một chút cách nào cũng không có, Ảnh Quái nói: "Đồ hèn hạ, thật sự hèn hạ." "Đã nói rồi, cái này là binh bất yếm trá, trước tiên hãy đánh một trận thật tốt với ta đi!" Thao Thiết cũng học theo Diệp Thiên, nói một câu.

Khiến Ảnh Quái càng thêm cạn lời, cái thứ quỷ này, vậy mà lại có loại này.

Nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục đánh.

Nếu không thì hắn không thể trực tiếp đi lên giải quyết Diệp Thiên được.

Cuối cùng Diệp Thiên đã thành công.

Ảnh Quái che trời lấp đất hấp thu tinh hoa thiên địa.

Ảnh Quái cười lớn nói: "Bây giờ ta xem ngươi làm thế nào, thật sự trời cũng giúp ta." Diệp Thiên nhìn hắn lại đang hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, nhưng không thể để hắn thành công, nếu để hắn thành công, thì ta chẳng phải xui xẻo rồi sao.

Chương 853

Diệp Thiên tiếp tục tìm cách, không thể để hắn tiếp tục như vậy, nên Diệp Thiên lại đánh lén một lần nữa, xem có thành công không.

Diệp Thiên tập kích, nhưng lần này hắn biết Diệp Thiên sẽ làm như vậy, lập tức sử dụng sức mạnh của mình ngăn lại.

Diệp Thiên đánh lén bị ngăn lại, trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ lại không được, xem ra chỉ có thể tìm cách khác.

Ảnh Quái vui mừng nói: "Ta biết ngươi sẽ làm như vậy, thật ra ta đã đề phòng lâu rồi." Diệp Thiên nhìn cách này không được, chỉ có thể tìm cách khác, vì cái này không phải là chuyện có thể giải quyết trong chốc lát.

Diệp Thiên không nói gì, đã đánh lén không được, vậy thì chỉ có thể liên thủ thôi.

Diệp Thiên và Thao Thiết liên thủ tấn công, Ảnh Quái nhìn hai người lại liên thủ, xem ra hắn sẽ gặp xui xẻo rồi.

Một Thao Thiết đã đủ khó chịu rồi, hiện tại lại có hai, xem ra thật sự khó chịu như ăn nấm hương vậy.

Ảnh Quái vất vả, nói: "Hai tên tiểu nhân hèn hạ, xem ta cũng phải dùng một chút cách rồi." Hắn phân thân ra những Ảnh Quái nhỏ, Diệp Thiên nhìn những bóng đen nhỏ đó, trong lòng nghĩ, bộ dạng này lại có thể thành công ngăn cản đòn tấn công của ta, thật không ngờ.

Diệp Thiên giết không ít Ảnh Quái nhỏ, Diệp Thiên lạnh lùng nói: "Ngươi, có chiêu thuật gì, đều dùng ra đi, ta muốn xem cho rõ." Ảnh Quái nhìn những Ảnh Quái nhỏ đó, nửa ngày không nói gì.

Diệp Thiên nhìn hắn nửa ngày không nói gì.

Hắn không chịu thua rồi, xem ra thật sự đã chọc giận Ảnh Quái, "Tốt tốt tốt, được, ta sẽ khiến ngươi hối hận." Thao Thiết và Ảnh Quái đánh nhau, Diệp Thiên đột nhiên nói: "Thao Thiết, dùng lửa, tên này sợ lửa." Thao Thiết nghe Diệp Thiên nói vậy, trong lòng cũng có chút không biết phải làm sao, đã tên này sợ lửa, vậy thì không cần khách khí nữa.

Hắn trực tiếp phun lửa, Ảnh Quái lúc đó nhìn thấy lửa lớn hung hăng lao tới, vô cùng sợ hãi.

Không ngờ lại dùng lửa, Ảnh Quái biết xem ra có chút phiền phức rồi, chỉ có thể tìm cách khác, cái này thật sự rất đáng sợ.

Ảnh Quái sợ hãi nên dập lửa, Diệp Thiên nhìn tên này lại thật sự sợ rồi, trong lòng cảm thấy có thể dùng lửa.

Diệp Thiên nói: "Không ngờ thứ này lại sợ lửa, xem ra thật sự phải chơi đùa một chút." Ảnh Quái nghe Diệp Thiên nói vậy, trong lòng cũng lạnh lẽo thấu xương, không lẽ thật sự phải chết ở đây rồi sao!

"Tốt lắm tên tiểu nhân hèn hạ, lại dùng cái thứ này, có bản lĩnh thì đừng dùng." Ảnh Quái có chút không biết phải làm sao, vì hắn không biết tiếp theo Diệp Thiên sẽ làm gì, lỡ không cẩn thận thì mạng của mình sẽ ở đây rồi.

Diệp Thiên cười cười, không hề để ý đến Ảnh Quái nữa, vì hắn làm như vậy, để bù đắp.

Diệp Thiên dùng lửa thiêu Ảnh Quái, hắn muốn xông lên giải quyết Diệp Thiên, nhưng hiện tại Diệp Thiên tuy bị thương rồi.

Nhưng không phải một Ảnh Quái nhỏ bé có thể giải quyết được, nên Ảnh Quái bắt đầu không chịu nổi nữa, nhưng cũng không có cách nào.

Diệp Thiên nhìn Ảnh Quái vẫn còn sức lực, cười cười, gia tăng hỏa thế, xem ra Ảnh Quái đang ở trong lửa mà còn đổ thêm dầu vào, lập tức thật sự sắp chết rồi.

Ảnh Quái thật sự không chịu nổi nữa, lập tức cầu xin tha thứ, nhưng Diệp Thiên không thèm nhìn, vì hắn biết, loại yêu quái này sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Như vậy Diệp Thiên đã thành công dùng lửa thiêu chết hắn, Diệp Thiên nhìn hắn bất lực lắc đầu.

Cái này tuy không phải là kết quả mong muốn, nhưng mọi chuyện không thể nào đều theo ý người, luôn có một số chuyện không mong muốn xảy ra.

Thao Thiết nhìn Ảnh Quái bị lửa thiêu chết như vậy, trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không có cách nào, mọi chuyện đã qua rồi.

Lúc đó nội đan bay ra, Diệp Thiên không hề nhìn, vì hắn không muốn nhìn.

Nội đan bay ra bị Thao Thiết đập nát, Thao Thiết nhìn Diệp Thiên như vậy, rõ ràng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, vì hắn đã giúp Diệp Thiên giải quyết.

Diệp Thiên nhìn Thao Thiết lại phá nát, trên mặt cũng cười cười, không hề nói gì, vì hắn biết Thao Thiết làm như vậy là để giúp mình.

Không có ý gì khác, nên Diệp Thiên cũng không nói gì, lúc đó những bóng đen tan tác.

Diệp Thiên nhìn những bóng đen đó, không ngờ lại thành công giải quyết xong một chuyện, tuy trong lòng có chút không vui.

Nhưng đã qua rồi, có thể, cứ để nó qua đi vậy!

Diệp Thiên thu Thao Thiết về, sau đó nhìn xung quanh, bên trong

không còn như vậy nữa.

Chương 854

"Xem ra ta cũng nên quay về thôi!" Diệp Thiên nhìn xung quanh tan hoang, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về thôi, nếu không thì thật đáng tiếc.

Diệp Thiên quay về khách sạn, trong lòng có chút không biết phải làm sao, trên mặt Diệp Thiên cũng không có biểu cảm.

Thấy ông chủ nói khách vừa tỉnh, Diệp Thiên nghĩ, chắc là tất cả bóng đen đã quay về, vậy Uyển Châu cũng nên tỉnh rồi.

Diệp Thiên vào phòng, nhìn Uyển Châu đã tỉnh, lập tức chạy tới: "Uyển Châu, đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?" Uyển Châu đã kể toàn bộ chuyện đêm đó cho Diệp Thiên.

Uyển Châu nằm liệt mấy ngày, không biết chuyện gì, mấy ngày nay cảm thấy cơ thể vô cùng khó chịu.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt đó, trong lòng cũng có chút không biết phải làm sao, vì vẻ mặt đó.

Không biết bao giờ mới khỏe, lúc đó Uyển Châu muốn đứng dậy, vì cảm thấy như vậy một chút cũng không thoải mái.

Lúc đó Diệp Thiên vừa hay nhìn thấy, lập tức chạy tới, nói: "Hiện tại cơ thể ngươi không khỏe, không thể như vậy." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên nói, nhất thời có chút lúng túng, lập tức nói: "Không sao không sao, ta hiện tại cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi, có thể đi dạo một chút." Nhưng Diệp Thiên không đồng ý, lập tức tiếp tục nói: "Hiện tại đi nghỉ ngơi đi, lát nữa ta sẽ đi một nơi." Uyển Châu có chút kỳ lạ, đi đâu, thần thần bí bí, lập tức quay về.

Nàng biết, nếu không nghe lời, Diệp Thiên sẽ không đưa nàng đi

cùng.

Diệp Thiên nhìn nàng ngoan ngoãn quay về nghỉ ngơi, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, xem ra khá nghe lời.

Diệp Thiên nhìn cơ thể nàng không thoải mái, hắn nghĩ, cảm thấy nên đưa nàng đi tìm thứ gì đó để bồi bổ.

Nếu không tiếp tục như vậy không biết sẽ mắc bệnh gì, Diệp Thiên không muốn nhìn thấy chuyện như vậy.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên nói: "Đúng rồi, ngươi đưa ta đi đâu vậy, ta hiện tại rất muốn đi." Diệp Thiên nghe vậy, bất lực cười cười, đáp: "Đợi ta đi." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên không nói, vậy đợi một chút đi, trong lòng tuy tò mò, nhưng cuối cùng cũng nên biết.

Diệp Thiên đưa nàng lên núi, Uyển Châu nhìn có chút cạn lời, nhưng cảm thấy trên núi cũng khá tốt.

Uyển Châu hỏi: "Chúng ta lên núi làm gì, trên đó có gì đâu." Diệp Thiên nghe vậy, cũng cạn lời với nàng, trên núi có nhiều bổ phẩm, trên núi là tốt nhất.

"Ta lên núi tìm bổ phẩm cho ngươi, trên núi là tốt nhất, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt giữa thiên địa, nên là bổ phẩm tốt nhất." Diệp Thiên từ từ giải thích cho nàng, Uyển Châu hình như cũng hiểu ra rồi, nên không nói gì nữa.

Diệp Thiên tìm kiếm bổ phẩm, đương nhiên rồi, một nơi rộng lớn như vậy, một mình hắn không thể tìm được.

Hắn lập tức gọi Thao Thiết ra, tên này rất lợi hại, tìm đồ vật là sở trường của nó.

Diệp Thiên nói: "Thao Thiết, tìm những thứ tốt trong đó ra cho ta, ta tìm bổ phẩm cho nàng." Thao Thiết tuy không biết Diệp Thiên làm vậy để làm gì, nhưng Diệp Thiên đã phân phó rồi, vậy thì toàn lực

ứng phó.

Thao Thiết ngửi thấy mùi Nhân Sâm tinh, Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Thao Thiết hình như đã tìm thấy thứ tốt rồi, lập tức nói: "Gì vậy?" Nhìn vẻ mặt của Thao Thiết hình như là Nhân Sâm, Diệp Thiên nhất thời vui mừng, thứ tốt này không thể bỏ qua, nhất định phải tìm.

Hai người nhanh chóng lên đỉnh núi, nhìn vào trong đó, Diệp Thiên nói: "Ở đâu, ở đâu, nhanh nói cho ta biết." Diệp Thiên có chút nóng lòng rồi, Thao Thiết chỉ vào một nơi, Diệp Thiên nhìn vào đó, hình như là một nơi bằng phẳng.

Một búp bê trắng đang ôm cỏ, nhìn rất đáng yêu, Uyển Châu rất thích, không biết chuyện gì.

Diệp Thiên nhìn thấy thứ đó là Nhân Sâm tinh, không ngờ thứ này lại ở bên trong, xem ra hôm nay có phúc rồi.

Diệp Thiên bắt, nhưng không bắt được, nó đã chạy mất, Diệp Thiên nhìn thứ đó.

Hắn nói, "Tốt lắm cái thứ này, lại dám đùa ta, ta sẽ cho ngươi biết tay." Nhân Sâm tinh độn thổ rồi.

Nhân Sâm tinh chui xuống đất ra phía sau Uyển Châu, Diệp Thiên nhìn tên này, không ngờ lại có thể chạy.

Thao Thiết to lớn như vậy căn bản không có tác dụng, Diệp Thiên nhìn mình cũng chỉ có thể tự lực thôi, nếu không không biết bao giờ mới bắt được.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên vồ hụt, không nhịn được cười, nụ cười của nàng thật sự rất đẹp.

Diệp Thiên nhìn nụ cười của Uyển Châu, đột nhiên có chút thất thần, trên nụ cười của Uyển Châu có vài phần trắng nõn.

Trông càng mềm mại, khiến người ta không nhịn được mà càng muốn che chở.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên nhìn mình như vậy.

Chương 855

Nàng có chút không biết phải làm sao, lập tức ngượng ngùng nói: "Cái Nhân Sâm đó hình như muốn chạy rồi." Lúc đó Diệp Thiên mới phản ứng lại, "Lại dám chạy, đã hỏi ta chưa?

Thật là." Diệp Thiên dùng pháp thuật tấn công, Nhân Sâm tinh cũng có chút không biết phải làm sao, hôm nay thảm rồi, lại gặp phải loại người như vậy.

Lại dám dùng pháp thuật tấn công, không biết gì cả, "Đồ ngốc ta đây rồi." Nhân Sâm tinh tức giận nói.

Diệp Thiên nhìn tên này dừng lại, cũng không nói gì, chỉ trong lòng nghĩ, cho ngươi chạy, xem ngươi còn chạy được nữa không.

Diệp Thiên cũng không biết tên này lại giảo hoạt như vậy, nếu không có chút bản lĩnh, không biết đã bị nó đùa giỡn đến mức nào rồi.

Nhân Sâm tinh bị thương, đột nhiên nói: "Ngươi có hiểu chăm sóc hoa cỏ không, nói thật ta còn quý hơn những bông hoa cỏ kia nhiều, có hiểu không." Nhân Sâm tinh vô cùng tức giận nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng không nói gì, bộ dạng đó.

Ta không ăn đồ tốt, hiện tại lại dám đối xử với ta như vậy, xem ta lại không ăn thịt ngươi không được.

Nhân Sâm tinh nhìn Diệp Thiên không nói gì, trong lòng cảm thấy hắn đã mắc bẫy rồi, như vậy sẽ không sợ nữa.

Diệp Thiên không biết Nhân Sâm tinh nghĩ như vậy, nếu biết, lập tức sẽ nấu Nhân Sâm tinh, hầm lên mà ăn.

Nhân Sâm tinh khóc lóc, Uyển Châu nhìn vẻ mặt của Nhân Sâm tinh như vậy, lòng mẹ trỗi dậy, lập tức chạy tới dỗ dành Nhân Sâm

tinh.

Nhân Sâm tinh nhìn có người dỗ, lại là một cô gái xinh đẹp, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng Diệp Thiên ở một bên nhìn thấy không thoải mái rồi, trong lòng mắng, tốt lắm cái thứ này, lại dám như vậy.

Uyển Châu dỗ dành nhưng không dỗ được, Nhân Sâm tinh nói: "Lại dám hầm ta mà ăn, tức chết ta rồi." Diệp Thiên có một vạn điều muốn nói, nhưng cái này thật sự quá đáng ghét, Diệp Thiên nói: "Không hầm mà ăn, lẽ nào ngươi muốn nướng mà ăn." Nhân Sâm tinh nhất thời tức giận, hôm nay nhất định phải khiến Diệp Thiên khó chịu thật nhiều, nhưng Diệp Thiên không chơi trò đó.

Diệp Thiên bắt, có chút không biết phải làm sao nhìn Uyển Châu, không biết ý của nàng.

Diệp Thiên nói: "Xong chưa, xong rồi ta muốn hầm canh, không biết gì cả.

Lại khóc." Nhân Sâm tinh cười gian biến mất, cái này không được, sẽ chết mất, ta phải chạy trốn.

Nhân Sâm tinh nghĩ, đã không thể như vậy, vậy thì chạy trốn, xem làm thế nào.

Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh, nếu không cẩn thận nó sẽ chạy mất, vậy thì chẳng phải uổng công rồi sao.

Diệp Thiên có chút không biết phải làm sao, không biết làm thế nào, Uyển Châu ở một bên nhìn, không nói gì.

Lúc đó Thao Thiết nói, "Dùng dây đỏ buộc.

Không thể chạy trốn được." Diệp Thiên đột nhiên nghe Thao Thiết nói vậy, trong lòng lập tức vui mừng, xem ra không cần lo lắng nó

chạy mất nữa rồi.

Nhân Sâm tinh nghe Thao Thiết nói vậy, lập tức hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Thao Thiết một lượt.

Uyển Châu tóc mai hơi hồng, Diệp Thiên nhìn mái tóc của Uyển Châu, trong lòng đột nhiên nghĩ, có thể dùng cái đó.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên nhìn mình như vậy, trong lòng cũng có chút kỳ lạ, vô duyên vô cớ lại nhìn như vậy.

Nhân Sâm tinh có chút sợ hãi rồi, cái này sẽ bị ăn mất, lại nhìn vẻ mặt tà ác của Diệp Thiên.

Cảm thấy có chút sợ hãi, Diệp Thiên nói: "Cái đồ vật đó của Uyển Châu cho ta dùng, ta sẽ cho ngươi biết tay." Uyển Châu nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng cạn lời, không ngờ Diệp Thiên lại có lúc như vậy, trong lòng cảm thấy Diệp Thiên có chút khiến người ta cạn lời.

Nhân Sâm tinh xuất hiện cạnh tảng đá, Diệp Thiên nói: "Không cần như vậy, ta tìm thấy ngươi rồi." Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh ở vị trí của nó, Nhân Sâm tinh cũng có chút không biết phải làm sao, không trốn được nữa, không chạy được.

Thật sự trời muốn diệt ta sao?

Nhưng Nhân Sâm tinh tiếp tục chạy, Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh lại chạy rồi.

Hắn bất lực lắc đầu, hôm nay nhất định phải bồi bổ thật tốt cho Uyển Châu, không thể nào bỏ qua một củ Nhân Sâm ngàn năm thượng hạng như vậy được.

Diệp Thiên nhìn nó tiếp tục chạy, lập tức nói: "Hôm nay ngươi đừng hòng chạy, ta nhất định phải khiến ngươi trở thành bữa ăn trên bàn của ta." Nhân Sâm tinh không biết Diệp Thiên sẽ làm gì, nhưng sống lâu như vậy, lần đầu tiên nghe có người nói lời đại ngôn bất tàm

như vậy.

Chương 856

Nên Nhân Sâm tinh không hề để ý đến Diệp Thiên, Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh không nói gì.

Hắn không nói gì nữa, vì không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, không biết Uyển Châu đã làm gì rồi.

Nhân Sâm tinh hiện tại đang ở dưới đất, không dám ra.

Nếu ra không biết sẽ bị Diệp Thiên làm gì, nên căn bản không ra.

Diệp Thiên nhìn nó lại không ra, cái này chẳng phải có chút khó chịu rồi sao, không có cách nào, nếu không sẽ bị nó cứ đùa giỡn mãi.

Nhân Sâm tinh biết Uyển Châu thích bảo vệ động vật nhỏ, nên Nhân Sâm tinh nghĩ có thể trốn ở chỗ Uyển Châu, như vậy Diệp Thiên sẽ không có cách nào.

Diệp Thiên nhìn vị trí của Nhân Sâm tinh, trong lòng nghĩ, đã không thể như vậy, vậy thì để Uyển Châu ra tay, ta không tin nó không mắc bẫy.

Diệp Thiên giả vờ rời đi tìm, Nhân Sâm tinh nhìn Diệp Thiên rời đi rồi, trong lòng vô cùng vui mừng, xem ra có thể trốn ở bên trong.

Hắn nghĩ làm thế nào, nhìn Diệp Thiên rời đi một chút khoảng cách, trong lòng nghĩ đây là cơ hội.

Hắn nghênh ngang đi tới bên cạnh Uyển Châu, Uyển Châu cũng biết đó là thứ gì, lại có Diệp Thiên theo sau.

Nên hiện tại Uyển Châu nhìn hắn, không nói gì, nàng hiểu, nên Uyển Châu hiện tại nhìn Nhân Sâm tinh, xem có cơ hội có thể giải quyết được không.

Nhưng Nhân Sâm tinh không hề biết Uyển Châu nghĩ như vậy, nên vô cùng yên tâm Uyển Châu.

Đợi đến lúc hắn không đề phòng, Uyển Châu buộc Nhân Sâm tinh, Nhân Sâm tinh nhất thời không biết phải làm sao.

Vẻ mặt mộng bức nhìn Uyển Châu, không biết chuyện gì, muốn Uyển Châu giải thích cho mình hiểu.

Nhưng nàng không hề nói một câu nào, Nhân Sâm tinh nhất thời có chút cạn lời rồi, Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh mắc bẫy rồi.

Trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức nói: "Cho ngươi chạy, chạy đi, hiện tại ngươi không chạy nữa rồi." Nhân Sâm tinh cầu xin tha thứ, "Ta sai rồi, ta sai rồi, thả ta ra đi!" Uyển Châu đồng tình, không nỡ nhìn Nhân Sâm tinh như vậy, nhưng Diệp Thiên không thể thả.

Diệp Thiên tiện tay hái lá cây để thả, dùng lá để hầm canh cho Uyển Châu.

Cơ thể Uyển Châu khỏe hơn nhiều rồi, có thể hoạt bát chạy nhảy, xem ra Diệp Thiên vui mừng rồi, cái này hình như có chút tác dụng.

Nhân Sâm tinh nhìn thấy cuối cùng nàng cũng vui vẻ hoạt bát, trong lòng vô cùng khó chịu, cái đó nhìn thấy mấy trăm năm pháp lực của mình.

Cứ như vậy mà mất đi, xem ra Nhân Sâm tinh thật sự không biết tiếp theo phải làm gì.

Diệp Thiên nói: "Uyển Châu nhìn vẻ mặt của nàng hẳn đã khỏe hơn nhiều rồi, xem ra ta yên tâm rồi." Diệp Thiên nhìn vẻ mặt nàng hoạt bát chạy nhảy như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, Uyển Châu nghe thấy vậy.

Trong lòng cũng không biết cảm ơn Diệp Thiên thế nào, nếu không, nàng cũng không thể nào hoạt bát chạy nhảy như vậy được.

“Đương nhiên rồi, cái này cũng không thể thiếu sự giúp đỡ của Diệp Thiên ca ca, ta vẫn chưa cảm ơn huynh tử tế nữa!” Uyển Châu có chút ngượng ngùng nói, Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy vậy, cũng lúng túng cười một tiếng.

Diệp Thiên ngượng ngùng xoa xoa đầu nàng, Uyển Châu nhìn Diệp Thiên như vậy, cảm thấy Diệp Thiên thật sự quá tốt.

Không ngờ Diệp Thiên không biết tiếp theo phải làm gì, nhìn Uyển Châu đã khỏe rồi, trong lòng tuy vui mừng.

Nhưng tiếp theo nên làm gì, điều đó có chút không biết phải làm, Diệp Thiên hiện tại muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc đó Uyển Châu nhìn Diệp Thiên không nói gì nữa, trong lòng cũng có chút kỳ lạ, không biết Diệp Thiên đã làm gì.

Nàng cũng không nói gì, Uyển Châu nói: “Cái đó Diệp Thiên ca ca, ta ra ngoài chơi một chút, được không?” Uyển Châu muốn ra ngoài chơi, Diệp Thiên không biết đã làm gì, hiện tại căn bản không có nơi nào có thể chơi.

Trên núi này có gì đâu, không có, chi bằng ngủ một giấc thật ngon, nhưng Uyển Châu đã nói như vậy rồi, phải đưa nàng đi chơi một chút.

Diệp Thiên nói: “Vậy chúng ta đi xem cảnh đêm ở bên trong thế nào, ta thấy khá đẹp.” Hiện tại không biết từ lúc nào trời đã tối rồi, Uyển Châu cảm thấy khá tốt, lập tức nói: “Được thôi, ta cũng đã lâu không ngắm cảnh như vậy rồi.” Diệp Thiên nghe Uyển Châu nói vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, hiện tại không ngờ lại có thể đi cùng Uyển Châu rồi.

Diệp Thiên đưa nàng lên núi ngắm cảnh đêm, Uyển Châu cũng vô cùng vui mừng, ở đó nhìn rất đẹp.

Chương 857

Uyển Châu tựa vào Diệp Thiên nói: "Ta thật sự rất muốn mãi mãi như thế này, được không Diệp Thiên ca ca." Diệp Thiên nghe vậy, trong lòng cũng có chút không biết phải làm sao, lập tức đáp, "Ta đương nhiên cũng muốn như vậy." Như vậy hai người vô cùng vui vẻ trải qua một buổi tối tuyệt đẹp, Diệp Thiên nói: "Vậy ta tiếp theo không nên ngủ nữa rồi." Nhân Sâm tinh nửa đường khóc thảm thiết, Nhân Sâm tinh nhìn hai người nói: "Hai tên xấu xa không biết xấu hổ." Diệp Thiên dở khóc dở cười nói: "Trách chúng ta sao, nếu ngươi không ngoan ngoãn hợp tác, ta có thể như vậy sao?" Nhân Sâm tinh nghe Diệp Thiên nói vậy, trong lòng càng thêm tức giận, không biết đã làm gì mà lập tức khóc òa lên.

Uyển Châu lập tức dỗ dành, Uyển Châu thật sự không biết đã làm gì, nhưng Nhân Sâm tinh cứ như vậy.

Cứ khóc òa lên, thật sự có chút nghi ngờ cái này có phải Nhân Sâm không, sao lại có nhiều nước mắt như vậy.

Diệp Thiên điểm hóa Nhân Sâm tinh, "Ta chỉ cần một thứ nhỏ bé thôi, không cần phải như vậy chứ!" Qua sự thuyết phục không ngừng của Diệp Thiên.

Nhân Sâm tinh cuối cùng cũng ngừng lại, Nhân Sâm tinh vui mừng, đề nghị đi Bạch Hổ Động chơi, "Ta cảm thấy có thể đi Bạch Hổ Động." Ba người cùng đi.

Nhân Sâm tinh hì hục đào hang, Diệp Thiên không biết Nhân Sâm tinh đang làm gì, trong lòng cũng vô cùng kỳ lạ, vô duyên vô cớ đào hang làm gì.

Uyển Châu cũng bày tỏ sự không hiểu, nhưng hiện tại chỉ có thể

như vậy thôi, nếu không thì thật đáng tiếc.

Diệp Thiên cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nói: "Rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy, tại sao ta một chút cũng không hiểu." Nhưng Nhân Sâm tinh lại nói: "Ngươi hiểu, ngươi phải hiểu, có bản lĩnh thì tự làm đi!" Diệp Thiên có chút cạn lời, nếu có thể, ta cần ngươi sao, thật là.

Nhân Sâm tinh nhìn Diệp Thiên không nói gì nữa, trong lòng vô cùng vui mừng, cho ngươi vừa rồi ăn đồ của ta, lập tức ta sẽ cho ngươi biết tay.

Diệp Thiên không biết Nhân Sâm tinh đang tìm cách hãm hại mình, nhưng Nhân Sâm tinh cũng không biết Diệp Thiên là người như thế nào.

Lại có Diệp Thiên tùy tiện hình như có một Thao Thiết, thứ này rất lợi hại, không đối phó được, ta không thể để người khác đối phó.

Nhân Sâm tinh tìm cách dẫn hổ mẹ đi, cuối cùng dưới sự nỗ lực không ngừng của Nhân Sâm tinh, cuối cùng cũng thành công.

Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh thành công rồi, nói: "Không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh đó." Diệp Thiên nhìn Nhân Sâm tinh đào cái hang đó, cảm thấy Nhân Sâm tinh thật sự thú vị, có thể đào hang.

Nhân Sâm tinh đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, ngươi cũng không nhìn xem ta là ai, cái thứ này có thể làm khó ta sao." Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Nhân Sâm tinh như vậy, bất lực lắc đầu, nói: "Đi thôi, chúng ta có thể vào được rồi." Diệp Thiên và Uyển Châu vào hang, Diệp Thiên trong lòng nghĩ, cái này có chút khó giải quyết, cái này muốn quay về đó, có thể có chút phiền phức.

Nhưng nhìn Uyển Châu thích như vậy, Diệp Thiên cũng không có cách nào, đành liều mạng làm.

Uyển Châu cuối cùng cũng nhìn thấy bốn con hổ con màu trắng nhỏ, thật đáng yêu, trong lòng vô cùng thích.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Uyển Châu như vậy, trong lòng cũng không biết tiếp theo cái thứ vừa rồi có quay về không.

Nhưng hiện tại không có cách nào nữa rồi, đã tới đây rồi, cũng nên để Uyển Châu chơi đùa thật tốt, nếu không thì có thể sẽ cảm thấy có lỗi với nàng.

Diệp Thiên cũng đi tới, nhìn bốn con vật nhỏ đáng yêu, lập tức nói: "Cái thứ này nhìn khá đáng yêu đó, không biết có thể mang về không." Diệp Thiên có thể không biết mình đã chọc phải một phiền phức lớn đến mức nào, nhưng chỉ cần Uyển Châu vui là được.

Diệp Thiên nghĩ như vậy.

Nhân Sâm tinh quay lại, nhìn hai người lại đang chơi đùa với cái thứ đó, lập tức nói: "Cũng cho ta chơi với!" Nhân Sâm tinh chạy tới, cứ như vậy chơi đùa với con vật nhỏ đó, nhìn lông nhung nhung, thật sự rất đáng yêu.

Hắn đùa giỡn với bạch hổ con, Uyển Châu nhìn vẻ mặt của Nhân Sâm tinh như vậy, không biết hắn muốn làm gì, nhưng cảm thấy khá tốt.

Lúc đó con vật nhỏ cười, Uyển Châu chọc nó cười.

Không ngờ Nhân Sâm tinh lại có một bộ chiêu trò.

Nhân Sâm tinh chui xuống đất bỏ đi, Nhân Sâm tinh cảm thấy đã đủ rồi, có thể đi, nếu không lát nữa sẽ không vui.

Hổ mẹ quay về hang, nhìn thấy bên trong lại có người lạ, lập tức tức giận, bên trong chỉ có mình và các con của mình.

Diệp Thiên phản ứng bị trêu chọc, Diệp Thiên nhìn thứ đó, trong

lòng có chút không biết phải làm sao, xem ra có chút phiền phức rồi.

Diệp Thiên không hề sợ, lập tức gọi Thao Thiết ra, xem ai lợi hại hơn.

Thao Thiết chấn động hổ mẹ.

Hổ mẹ nhìn Thao Thiết, nhất thời không biết phải làm sao, cái thứ này hình như rất lợi hại.

Uyển Châu đùa giỡn bạch hổ con, bốn con vật nhỏ không biết chuyện gì, không biết thứ đó, chỉ có thể tiếp tục chơi đùa.

Chương 858

Diệp Thiên và Thao Thiết ở một bên nhìn vuốt ve, thật sự không biết đã làm gì, nhìn Uyển Châu rất thích động vật nhỏ.

Thật sự không biết sau này có nên tạo một nơi như vậy không, hiện tại chỉ có thể tạm thời như vậy.

Nhưng hổ mẹ ở một bên có chút không vui rồi, đây là con của mình, bộ dạng này khiến nó không còn mặt mũi.

Hổ mẹ trừng mắt giận dữ, nhưng không có cách nào, nhìn thấy Thao Thiết bên cạnh và một con người.

Nhất thời chỉ có thể ngoan ngoãn, nếu không thì không biết sẽ làm gì, nên Diệp Thiên cũng không nói gì.

Diệp Thiên vỗ đầu hổ mẹ, nó càng thêm tức giận, yên lành tại sao lại như vậy.

Diệp Thiên nhìn thấy cái đó, vẻ mặt lợi hại đó, trong lòng cũng bất lực lắc đầu, vì Diệp Thiên biết cái này không phải là đối thủ của mình.

Nhưng trong lòng cũng vô cùng không cam tâm, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể nhìn Uyển Châu tiếp tục chơi đùa với bốn con vật nhỏ.

Diệp Thiên nhìn tình huống đó cũng chỉ có thể im lặng nhìn, vì đây là luật yếu thịt mạnh.

Nếu không thể mạnh mẽ, vậy thì không thể bảo vệ những người bên cạnh mình, nên hiện tại hổ mẹ mới như vậy.

Đồng thời Diệp Thiên cũng không nhịn được nhìn Uyển Châu bên cạnh, không biết nàng có thể mãi mãi ở bên cạnh mình không.

Chỉ cần ở bên cạnh mình, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, đây là trách nhiệm của mình, cũng luôn không biết.

Uyển Châu chơi xong, nói: "Ta đã xong rồi, không thể đi được nữa." Diệp Thiên vui mừng nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ, cuối cùng cũng xong rồi, có thể rời đi rồi.

Đồng thời hổ mẹ cũng vui mừng nhìn Diệp Thiên, trong lòng nghĩ, cuối cùng cũng xong rồi, bảo bối của ta, không biết đã làm gì rồi.

Đồng thời nó hung ác nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

Hắn quay đầu nhìn lại, không ngờ hổ mẹ lại đang nhìn mình, Diệp Thiên cũng cạn lời.

Lại không phải ta chơi đùa, tại sao lại nhìn ta như vậy, nhưng hổ mẹ không thể nghe thấy Diệp Thiên nói vậy.

Hiện tại nó chỉ muốn nhìn các con của mình, xem chúng thế nào rồi, cảm thấy lần này có thể rời đi rồi.

Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi, Uyển Châu vui mừng nói: "Bốn con vật nhỏ đó thật sự quá đáng yêu, ta có chút không muốn rời khỏi đây rồi." Diệp Thiên suýt nữa không gọi là cô cô, cái nơi này, cái nơi này là nơi hổ mẹ ở, nếu không có Thao Thiết, hôm nay không biết đã làm gì rồi.

Nhưng Diệp Thiên không hề nói gì, chỉ nói, "Lần sau có cơ hội thì đi nữa, dù sao hiện tại đã khỏe rồi." Uyển Châu không hề nói gì, chỉ vô cùng ngoan ngoãn, "Ừm, lần sau có cơ hội thì đi nữa." Trên đường thấy Nhân Sâm tinh tắm nắng.

Diệp Thiên nghĩ tên khốn này lại ở đây, đây là cơ hội tốt.

Diệp Thiên bố trí trận pháp, đi bắt Nhân Sâm tinh, Diệp Thiên đã chuẩn bị xong rồi, sau đó, hắn xông lên để dạy dỗ thật tốt.

Diệp Thiên không nói gì, Nhân Sâm tinh nhìn thấy, lập tức có chút không biết phải làm sao, không ngờ tên này lại xuất hiện rồi.

Nhân Sâm tinh chạy trốn chui vào trận pháp bị giam giữ, Diệp Thiên nhìn vẻ mặt đó, đừng nói là hắn vui mừng đến mức nào.

Nhân Sâm tinh nhìn thấy mình cũng xui xẻo rồi, chỉ có thể cầu xin Uyển Châu.

Uyển Châu bắt đầu trêu chọc Nhân Sâm tinh, Uyển Châu nhướng mày nói: "Bây giờ ngươi không chạy được nữa rồi chứ?

Hừ hừ." Nhân Sâm tinh trong lòng nghĩ, thà để Uyển Châu cô gái lương thiện này trêu chọc mình, còn hơn để Diệp Thiên hành hạ, ít ra mình còn có đường lui.

Diệp Thiên vừa nhìn đã biết Nhân Sâm tinh xấu xa này đang có ý đồ xấu, trong lòng âm thầm nghĩ: "Xem ta không hành hạ ngươi một phen, cho ngươi dám lừa ta." Uyển Châu tiếp tục trêu chọc Nhân Sâm tinh một lúc, cảm thấy không có gì thú vị, liền bảo Diệp Thiên thả Nhân Sâm tinh ra, Diệp Thiên nói: "Không được, ta vẫn chưa dạy dỗ nó mà." Nhân Sâm tinh vừa thấy tình hình không ổn liền vùng vẫy bỏ chạy, Diệp Thiên đâu thể cho nó cơ hội đó.

Diệp Thiên giải trừ trận pháp, bắt Nhân Sâm tinh vào tay, vẻ mặt gian xảo nhìn Nhân Sâm tinh.

Diệp Thiên vừa rồi đã đưa dây buộc tóc cho Uyển Châu, lúc này lại xin Uyển Châu trả lại cái dây buộc tóc màu đỏ đó, lại khiến Uyển Châu lườm Diệp Thiên một cái, Diệp Thiên nhìn khuôn mặt vạn phần phong tình đó, ngây ngất.

Quay đầu Diệp Thiên dùng dây đỏ treo Nhân Sâm tinh lên cây, Nhân Sâm tinh treo ngược trên cây nhìn Diệp Thiên đang đứng ngược hỏi: "Làm gì vậy?" Diệp Thiên cười lớn nói: "Hồng thiêu nhân sâm."

Nhân Sâm tinh sắc mặt hơi tái, trong lòng nghĩ: “Ta chỉ trêu chọc Diệp Thiên và Uyển Châu thôi mà, chắc không đến mức muốn tận diệt chứ.” Diệp Thiên không nói nhiều, lập tức thi triển pháp thuật lửa, từ từ tiến gần đến Nhân Sâm tinh, Nhân Sâm tinh nhìn ngọn lửa càng ngày càng gần, không nhịn được mà run rẩy, hai mắt trợn ngược, trực tiếp ngất đi.

Chương 859

Thấy vậy Diệp Thiên và Uyển Châu cười lớn một trận, cười lớn nói: "Nhân Sâm tinh xấu xa đáng đời, chẳng có gì không chịu được hù dọa, thật sự vô vị cực kỳ." Uyển Châu ở một bên cười đến hoa chi loạn chiến, miệng không ngừng cười, lại khiến Diệp Thiên nhìn một trận mê mẩn.

Uyển Châu lập tức lại lườm Diệp Thiên một cái.

Không bao lâu sau, Nhân Sâm tinh vẫn chưa tỉnh, Diệp Thiên cảm thấy rất vô vị, liền lắc lắc Nhân Sâm tinh.

Nhân Sâm tinh cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Nhân Sâm tinh bé nhỏ đáng thương suýt nữa thì bị hồng thiêu, thấy không sao, không khỏi thở hổn hển.

Lại khiến Diệp Thiên và Uyển Châu cười lớn một trận.

Nhân Sâm tinh nhìn hai người đang cười ở đó, không khỏi chửi rủa lớn tiếng: "Ngươi đã làm tiêu hao pháp lực của ta, sao lại hành hạ ta như vậy." Uyển Châu lúc đó hơi ngượng ngùng, nhưng Diệp Thiên lại nổi giận, lập tức lại muốn dùng lửa thiêu Nhân Sâm tinh, khiến Nhân Sâm tinh không dám nói gì nữa, mới chịu dừng lại.

Lúc này Uyển Châu nói: "Ta đi hái một ít quả dại ở đằng kia để ăn." Diệp Thiên nói: "Cẩn thận đấy." Uyển Châu nói: "Ừm." Đã khá lâu rồi, không thấy Uyển Châu quay lại, Diệp Thiên bắt đầu lo lắng, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng cũng không tìm thấy, liền thả Thao Thiết ra giúp đỡ tìm kiếm.

Nhưng không thấy bóng dáng, Diệp Thiên đột nhiên nghĩ có Nhân Sâm tinh, liền bảo Nhân Sâm tinh bắt đầu giúp đỡ tìm kiếm.

Dù sao Nhân Sâm tinh sinh trưởng trong lòng đất, nhạy cảm hơn Diệp Thiên một chút.

Không bao lâu sau, Nhân Sâm tinh theo mùi hương tìm thấy một cái hang, ở cửa hang cỏ lộn xộn, những dấu vết này đều còn khá mới.

Khiến Diệp Thiên cảm thấy Uyển Châu tám phần là đã lạc vào trong Linh Động mà bị lạc đường không ra được.

Liền Diệp Thiên bảo Nhân Sâm tinh dẫn mình vào Linh Động, Nhân Sâm tinh cảm thấy có nguy hiểm nên không muốn đi.

Nhưng cuối cùng vẫn dẫn Diệp Thiên vào.

Không bao lâu sau, Diệp Thiên và Nhân Sâm tinh tiến vào trong Linh Động đó.

Bên trong Linh Động đó có một thế giới khác, nồng độ linh khí bên trong rõ ràng cao hơn bên ngoài.

Trông như một nơi tu luyện bảo địa.

Càng đi vào sâu, nồng độ linh khí càng cao.

Các vách tường xung quanh cũng đều nhẵn nhụi, xung quanh mọc một số thực vật quý hiếm.

Đột nhiên ở phía xa nhìn thấy trên một tảng đá bên trong có một bóng dáng tuyệt mỹ vô cùng đang ngồi, Diệp Thiên không cần nói nhiều, khẳng định đó là Uyển Châu rồi.

Lập tức hét lên: "Uyển Châu, nhanh ra đi." Nhưng Uyển Châu không hề đáp lời Diệp Thiên.

Tiến đến gần mới phát hiện Uyển Châu đang tu luyện, nên không phát hiện ra Diệp Thiên.

Lập tức Diệp Thiên nghĩ Uyển Châu có thể đã tu luyện đến một mức độ nhất định.

Không bao lâu, Diệp Thiên lập tức ngồi thiền, giúp đỡ Uyển Châu tu luyện.

Không bao lâu sau, Uyển Châu mở đôi mắt trong veo ra, nhìn Diệp Thiên đang giúp mình tu luyện.

Diệp Thiên toàn thân đổ mồ hôi, Uyển Châu nhìn thấy mà lòng đau xót.

Thấy Uyển Châu tỉnh, Diệp Thiên hỏi: "Tại sao Uyển Châu lại đột nhiên tiến vào nơi này?" Uyển Châu nói: "Lúc đó ta đang hái quả dại, nhìn thấy một cái hang, liền đi vào xem thử, cảm thấy nồng độ linh khí đặc biệt cao, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi vào." Uyển Châu lại nói: "Diệp Thiên sẽ không trách ta chứ?" Diệp Thiên đáp: "Sẽ không trách.

Sau này cẩn thận một chút là được." Uyển Châu chớp chớp đôi mắt đẹp nói: "Ừm." Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đột nhiên nghe thấy một trận cãi vã, quay đầu phát hiện một Linh Chi và Nhân Sâm tinh đang cãi nhau.

Diệp Thiên và Uyển Châu đều vẻ mặt mộng bức, đột nhiên xuất hiện một Linh Chi yêu làm gì.

Lúc này, Nhân Sâm tinh và Linh Chi yêu đánh nhau rồi.

Không ngờ đạo hạnh của Nhân Sâm tinh đều bị Diệp Thiên lấy đi.

Chương 860

Nên Nhân Sâm tinh bị Linh Chi yêu bạo ngược một trận, Nhân Sâm tinh hét lớn về phía Diệp Thiên: "Diệp Thiên, mau cứu ta với!" Lúc này, Linh Chi yêu quay đầu dùng một ánh mắt nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên lúc này khẳng định đây là địa bàn của Linh Chi yêu, chúng ta đã xông vào địa bàn của người ta rồi.

Lúc này Linh Chi yêu nói: "Đi ra ngoài, nếu không ta sẽ đuổi các ngươi ra ngoài." Lúc đó Diệp Thiên lại cười, nói: "Một Linh Chi yêu nhỏ bé mà khẩu khí lớn như vậy, hơn nữa ta tiến vào cái Linh Động này cũng không làm gì khác chứ?" Linh Chi yêu nghe lời Diệp Thiên nói, lập tức thi triển pháp lực.

Diệp Thiên và Uyển Châu không ngờ Linh Chi yêu này lại có địch ý.

Diệp Thiên lập tức thả Thao Thiết ra, Thao Thiết lập tức hiểu ra Linh Chi yêu này đang gây rối.

Thao Thiết nhanh như chớp bắt Linh Chi yêu vào tay.

Thao Thiết nghĩ nên ăn Linh Chi yêu trong tay, để bổ sung pháp lực.

Linh Chi yêu vừa nhìn đã biết Thao Thiết muốn làm gì, liền Linh Chi yêu hét lớn: "Không thể ăn ta!" Linh Chi yêu thấy Thao Thiết không hề động đậy, liền vội vàng dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Diệp Thiên, nói: "Giúp ta với, đừng để tên Thao Thiết đó ăn thịt ta." Diệp Thiên trên mặt lộ ra nụ cười trêu đùa, nói: "Có người ở đây không?" Linh Chi yêu nói: "Không có, ngươi là những người đầu tiên." Thấy Linh Chi yêu nói như vậy, Diệp Thiên trong lòng cũng thở

phào nhẹ nhõm, sau này có thời gian có thể tu luyện ở đây, quả thật là sự bán công bội.

Diệp Thiên vốn không có ý định để Thao Thiết ăn Linh Chi yêu, Uyển Châu ở một bên khuyên Diệp Thiên thả Linh Chi yêu đó.

Liền Diệp Thiên bảo Thao Thiết thả Linh Chi yêu đó ra, Linh Chi yêu thấy vậy đại hỉ.

Vội vàng nói: "Đa tạ đa tạ, sau này ta sẽ không dám nữa." Diệp Thiên không để ý, nói: "Vừa rồi khí phách của ngươi đâu rồi?" Linh Chi yêu cười gượng gạo.

Lúc này trời đã gần tối rồi, Diệp Thiên và Uyển Châu đều có chút mệt mỏi.

Diệp Thiên đề nghị: "Hay là hôm nay chúng ta ngủ lại đây đi." Uyển Châu và Nhân Sâm tinh đều không có ý kiến gì.

Một đêm không nói gì, đợi đến khi Diệp Thiên tỉnh dậy vào sáng hôm sau, Uyển Châu đã tỉnh sớm hơn và đi lấy nước rửa mặt.

Khiến Diệp Thiên cảm thấy Uyển Châu thật sự rất hiền thục.

Lúc này Nhân Sâm tinh nhìn Uyển Châu đang dùng nước rửa mặt, hí hửng chạy đến chỗ Uyển Châu: "Uyển Châu hôm nay thật xinh đẹp." Diệp Thiên trong lòng nghĩ Nhân Sâm tinh lại lên cơn gì vậy?

Chắc là muốn lấy lòng Uyển Châu, sau này tiện thể không ra tay với nó nữa, khiến Diệp Thiên vô cùng phẫn nộ.

Lúc này, Linh Chi yêu nhìn thấy, liền chạy đến bên cạnh Diệp Thiên nói: "Xem Nhân Sâm tinh kìa, chẳng có tác dụng gì, chỉ biết nịnh nọt." Lại khiến Nhân Sâm tinh nổi giận không thôi, nhưng lại không dám làm gì Linh Chi yêu, dù sao pháp lực đã mất rồi.

Nhưng Diệp Thiên lập tức hiểu ra ý đồ của Linh Chi yêu lúc này,

sợ rằng nó cũng muốn tìm phiền phức sau này.

Khiến Diệp Thiên lại một trận đau đầu.

Lúc này Diệp Thiên trong lòng cũng nghĩ: "Ca ca ta có bạo lực như vậy sao?

Hình như không có mà." Uyển Châu ở một bên nhìn thấy biểu cảm của Diệp Thiên lúc này trong lòng biết Diệp Thiên đang nghĩ gì, quay đầu lại nhìn Nhân Sâm tinh và Linh Chi yêu đang cãi nhau, Uyển Châu lại cười hoa chi loạn chiến.

Không cần nói nhiều, lúc này Diệp Thiên lại mê mẩn nhìn nụ cười mê hoặc lòng người của Uyển Châu.

Lại khiến Uyển Châu lườm Diệp Thiên một cái, vì lúc này Uyển Châu trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Lúc đó cũng không còn sớm nữa, Diệp Thiên bày tỏ đã đến lúc phải xuất phát rồi.

Uyển Châu và mọi người cũng không có ý kiến gì.

Lập tức Diệp Thiên dẫn Uyển Châu rời khỏi Linh Động đó.

Xuống núi xong, Diệp Thiên mới phát hiện Nhân Sâm tinh đi theo.

Diệp Thiên hỏi: "Ngươi theo ta làm gì?" Nhân Sâm tinh ủy khuất ba ba nói: "Ta lại không còn pháp lực nữa rồi, rất yếu, ngay cả một Linh Chi yêu cũng có thể đánh ta, ta chỉ có thể đi theo ngươi thôi." Lúc này Uyển Châu nói: "Nó muốn theo thì cứ theo đi." Diệp Thiên nhún vai nói: "Tùy ngươi đi, nhưng vì muốn che mắt người khác, ngươi phải trốn." Nhân Sâm tinh bày tỏ không có vấn đề gì.

Liền Nhân Sâm tinh trốn vào trong tay áo của Uyển Châu.

Như vậy, mọi người đi chưa được bao lâu, đến một trấn lớn.

Chương 861

Cái trấn này không nhỏ, tiếng rao bán của các tiểu thương xung quanh không ngừng.

Trên đường có người biểu diễn khỉ, có người múa đao múa kiếm, có người đang kể chuyện, tất cả chỉ vì miếng cơm manh áo.

Những người qua lại từ nam chí bắc, đa số chỉ dừng chân tạm thời ở cái trấn này, giống như Diệp Thiên và Uyển Châu.

Lúc này, Nhân Sâm tinh đang trốn trong tay áo của Uyển Châu nhìn thấy không xa có một tiệm bán đồ ngọt.

Lập tức Nhân Sâm tinh làm ồn: "Ta muốn ăn cái đồ ngọt đó." Diệp Thiên nhìn một cái, nói: "Một Nhân Sâm tinh lại ăn đồ ngọt, để cho người ta ăn." Nhân Sâm tinh không dám nói nhiều nữa, nhưng rất muốn ăn đồ ngọt, liền cầu cứu Uyển Châu, Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Mua cho Nhân Sâm tinh đi." Diệp Thiên thấy vậy, cảm thấy Uyển Châu chắc chắn cũng thích ăn.

Liền vì muốn tránh tai mắt người khác, đi mua hai phần đồ ngọt về.

Diệp Thiên đưa một phần cho Nhân Sâm tinh, khiến Nhân Sâm tinh vô cùng vui mừng.

Lại đưa phần còn lại cho Uyển Châu, Uyển Châu dù sao cũng là một cô bé, nhìn thấy đồ ngọt cũng vô cùng thích, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Diệp Thiên và Uyển Châu lại đi dạo trong trấn một lúc, Diệp Thiên cảm thấy Uyển Châu có chút mệt mỏi.

Liền nói: "Chúng ta đi tìm một khách sạn đi." Uyển Châu bày tỏ

đồng ý.

Liền Diệp Thiên và Uyển Châu đi vào một khách sạn.

Tiểu nhị hỏi Diệp Thiên ăn cơm hay ở trọ, Diệp Thiên nói: "Ở trọ." Vừa hay ông chủ khách sạn nhìn thấy củ Nhân Sâm trong tay Uyển Châu.

Ông chủ khách sạn cảm thấy củ Nhân Sâm này thật kỳ lạ.

Ông chủ khách sạn trong lòng âm thầm nghĩ: "Thật là bảo vật vô giá, ha ha." Cứ như vậy, thời gian trôi nhanh đến chạng vạng tối, Diệp Thiên và Uyển Châu đang ăn tối trong quán đó.

Ông chủ khách sạn ở quầy thu ngân nhìn, Diệp Thiên khá nhạy bén, cảm thấy có một ánh mắt kỳ lạ cứ nhìn mình.

Quay đầu nhìn ông chủ khách sạn, Diệp Thiên trong lòng nghĩ: "Thật kỳ lạ, ông chủ khách sạn nhìn mình làm gì?" Diệp Thiên lại nhìn Uyển Châu một cái, liền Diệp Thiên trong lòng lưu lại một tâm nhãn, không ngờ Uyển Châu lúc đó không phát hiện ra.

Khiến Diệp Thiên trong lòng hạ quyết tâm phải bảo vệ Uyển Châu thật tốt.

Không bao lâu sau, hai người ăn xong bữa.

Lúc này trời đã tối rồi, Diệp Thiên và Uyển Châu đi lên lầu hai.

Quay đầu nhìn ông chủ khách sạn vẻ mặt âm trầm vô cùng khó coi, miệng lẩm bẩm nói: "Nên ra tay lúc nào?

Khó giải quyết." Đợi lên lầu, Uyển Châu không cho phép Nhân Sâm tinh ở lại trong phòng của mình vào ban đêm, khiến Nhân Sâm tinh vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời mà đi ra.

Trên hành lang, Nhân Sâm tinh trong lòng nghĩ: "Hiện tại còn sớm,

ta đi dạo một chút." Cứ như vậy, Nhân Sâm tinh tìm chết không biết từ lúc nào lại đi dạo vào trong bếp.

Người trực ban trong bếp phát hiện ra Nhân Sâm tinh, liền báo cáo cho ông chủ khách sạn, khiến ông chủ vui mừng khôn xiết.

Liền ông ta nói với mấy người hầu: "Hôm nay chuyện này không ai được đi ra ngoài, nếu không thì, hừ hừ, các ngươi biết đấy." Mấy người hầu liên tục không dám.

Ông chủ khách sạn mới hài lòng gật đầu, nói: "Một hai người canh cửa, những người khác theo ta." Không biết ông chủ khách sạn nghe ở đâu nói bắt Nhân Sâm tinh dùng dây đỏ là tốt nhất, ông chủ đã tìm mấy sợi dây đỏ.

Vừa bước vào bếp, phát hiện ra Nhân Sâm tinh đang nằm dài trên đó, ông chủ khách sạn lập tức xông lên muốn dùng dây đỏ buộc Nhân Sâm tinh.

Nhân Sâm tinh bị dọa một trận lớn, may mà phản ứng không chậm, lập tức chạy thục mạng, vừa chạy vừa lao về phía cửa, nhưng ở cửa có người canh gác, chỉ trong chớp mắt, ông chủ khách sạn đã đuổi tới phía sau Nhân Sâm tinh.

Nhân Sâm tinh vội vàng chạy sang chỗ khác, nhưng liên tục có người khác đi vào, đường đi của Nhân Sâm tinh càng ngày càng hẹp.

Liền Nhân Sâm tinh bắt đầu hoảng loạn, cuối cùng bị ông chủ khách sạn dùng dây đỏ bắt được.

Liền Nhân Sâm tinh đáng thương bị dọa trở về nguyên hình.

Ông chủ nhìn thấy vậy trong lòng âm thầm nghĩ: "Phát tài rồi." Liền lập tức giấu Nhân Sâm tinh đi.

Chương 862

Lúc rời đi không quên dọa dẫm người hầu không được đi ra ngoài.

Đợi đến sáng hôm sau, Diệp Thiên từ trong phòng đi ra, đợi Uyển Châu ra cửa.

Không bao lâu sau, Uyển Châu đi ra, Diệp Thiên hỏi: "Con Nhân Sâm tinh xấu xa đó đâu rồi?" Uyển Châu nói: "Không phải đêm hôm qua nó đã đi vào trong phòng rồi sao?" Diệp Thiên đáp: "Không có mà, chắc là về núi rồi, về rồi cũng tốt." Lúc này Diệp Thiên đã quên mất ánh mắt kỳ lạ của ông chủ khách sạn đêm qua, sự chú ý của Diệp Thiên chỉ tập trung vào Uyển Châu.

Nhưng Uyển Châu trong lòng không yên tâm, luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra.

Diệp Thiên cũng không nói nhiều, Diệp Thiên và Uyển Châu xuống lầu sau đó tùy ý chọn một chỗ ngồi chuẩn bị ăn sáng.

Diệp Thiên hỏi Uyển Châu ăn gì.

Uyển Châu nói: "Sao cũng được." Diệp Thiên: "Ừm." Thế là Diệp Thiên tùy ý gọi mấy cái bánh bao và hai bát cháo.

Lúc này Diệp Thiên cũng đã hồi thần, thầm nghĩ: "Khi đó Nhân Sâm Tinh muốn đi theo ta và Uyển Châu, liệu có phải đã không từ biệt mà đi rồi không?" Thế là Diệp Thiên bắt đầu ngó đông ngó tây, muốn phát hiện một chút manh mối.

Vừa nhìn đã thấy có điểm khác lạ, lúc này chủ khách sạn chỉ muốn Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi, nên ông ta cứ nhìn chằm chằm Uyển Châu và Diệp Thiên.

Diệp Thiên phát hiện ánh mắt của chủ khách sạn, bèn nhìn lại.

Chủ khách sạn lúc này nói: "Hai vị khách nhân, hôm nay không làm ăn nữa, phiền hai vị đi ra ngoài đi, đợi mai hẵng đến." Diệp Thiên nói: "Lão bản, ta còn chưa ăn xong, muốn đuổi ta đi như vậy, e là quá bất cận nhân tình rồi phải không?" Uyển Châu lúc này cũng phát hiện ra điểm bất thường, nói: "Lão bản, không cho ta ăn cơm, vậy tiền đâu?" Mặt chủ khách sạn lúc này âm trầm xuống, nói: "Hôm nay không thu tiền, đi đi." Lúc này Uyển Châu định nói gì đó, nhưng Diệp Thiên lại nháy mắt với nàng.

Uyển Châu hiểu ý.

Diệp Thiên lúc này nói: "Vậy ta đi." Thế là Diệp Thiên kéo Uyển Châu ra khỏi cửa khách sạn.

Diệp Thiên kéo Uyển Châu dừng lại ở một ngã tư đường, Diệp Thiên suy nghĩ một lát.

Diệp Thiên nói: "Uyển Châu ở đây đợi ta, đừng chạy lung tung, ta sẽ lẻn vào khách sạn để điều tra rốt cuộc là chuyện gì." Uyển Châu lúc này vẻ mặt đầy lo lắng, lông mày nhíu chặt: "Chủ khách sạn bắt Nhân Sâm Tinh chắc là có mục đích gì đó.

Cứ yên tâm đi, đừng lo cho ta, ta sẽ đợi ở đây." Diệp Thiên nói: "Được, ta đi rồi về ngay." Không nói nhiều, lúc này Diệp Thiên quay đầu bước nhanh về hướng khách sạn.

Diệp Thiên thầm nghĩ, ta trước tiên cứ vào phòng chủ khách sạn tìm xem có phát hiện gì không.

Vì lúc nãy ăn cơm thấy chủ khách sạn đi ra từ tầng một, Diệp Thiên đã có mục tiêu.

Diệp Thiên từ cửa sau lẻn vào hậu viện, với công lực của hắn, tránh một số tiểu tư chắc chắn không thành vấn đề.

Thế là Diệp Thiên bắt đầu tìm kiếm từng căn phòng một.

Không lâu sau, Diệp Thiên nhìn thấy một căn phòng tương đối khí phái, lúc này Diệp Thiên thầm nghĩ: "Tám phần là ở trong đó rồi." Thế là Diệp Thiên lén lút mở cửa sổ, nhảy vào.

Đập vào mắt hắn là Nhân Sâm Tinh đang bị trói bằng dây đỏ và đặt trên bàn.

Nhân Sâm Tinh lúc này cũng nghe thấy tiếng động, nhìn thấy Diệp Thiên.

Nhân Sâm Tinh vô cùng phấn khích, la lớn: "Diệp Thiên mau cứu ta!" Diệp Thiên lúc này xoa xoa trán, nói: "Đồ ngốc này, nhỏ tiếng thôi." Lúc này, chủ khách sạn sau khi đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu đi thì phấn khởi quay vào phòng xem Nhân Sâm Tinh.

Vừa hay đi trên hành lang thì nghe thấy Nhân Sâm Tinh la lớn.

Chủ khách sạn tức giận không nhẹ, vội vàng bước nhanh mở cửa xem hai người.

Chủ khách sạn lớn tiếng la: "Ngươi làm gì vậy?" Diệp Thiên thản nhiên nói: "Bắt người của ta thì có lý sao?" Chủ khách sạn không biết sâu cạn của Diệp Thiên, chỉ xem hắn là một thanh niên bình thường.

Thế là ông ta xông lên muốn bắt tay Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên làm sao có thể dễ dàng bị bắt được.

Thế là hắn thi pháp định trụ chủ khách sạn.

Nhân Sâm Tinh thấy lão bản lắm tiền như vậy, thế là lục lọi một hồi, tìm được một ít tài bảo rồi cùng Diệp Thiên nghênh ngang rời đi.

Lúc này Diệp Thiên dẫn Nhân Sâm Tinh đi tìm Uyển Châu, Uyển Châu thấy hai người bình an trở về cũng vô cùng vui mừng, nở nụ cười ngọt ngào.

Chương 863

Lúc đó Diệp Thiên nói: "Ta phải lập tức rời khỏi trấn này, cường long không áp địa đầu xà, không lâu nữa pháp thuật sẽ tự động giải trừ." Uyển Châu đáp: "Được." Thế là Diệp Thiên đến quán trọ mua một chiếc xe ngựa, để Uyển Châu ngồi lên rồi tự mình đánh xe ngựa.

Cứ thế, mấy người rời khỏi trấn.

Trên xe ngựa, Uyển Châu nhìn thấy Nhân Sâm Tinh người phình lên, hỏi Nhân Sâm Tinh: "Trên người ngươi phình ra là chứa gì vậy?" Nhân Sâm Tinh đáp: "Không, không có gì." Uyển Châu đâu có tin, thầm nghĩ ta đã lo lắng cho ngươi như vậy, mà ngươi lại không cho ta xem đồ.

Thế là Uyển Châu túm lấy Nhân Sâm Tinh lắc một cái, làm rơi ra rất nhiều vàng bạc châu báu, khiến Uyển Châu giật mình.

Lúc này Diệp Thiên ở bên ngoài cũng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Diệp Thiên nói: "Không có gì to tát đâu, nhìn bộ dạng chủ khách sạn cũng biết không phải người tốt, lần này cũng coi như cho hắn một bài học." Uyển Châu thấy vậy mỉm cười, nói: "Cũng có lý." Nhân Sâm Tinh cũng vui vẻ.

Cứ thế, mấy người đi được vài canh giờ, đều mệt mỏi rã rời, bèn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Diệp Thiên nhìn thấy một thôn làng ở đằng xa, bèn hỏi Uyển Châu: "Chúng ta nghỉ ngơi ở thôn đó nhé?

Ngựa cũng sắp không chạy nổi nữa rồi, cần cho ăn cỏ." Uyển Châu nói: "Được, cứ dừng ở thôn đằng trước đi." Mấy người đều

mệt, không lâu sau đã đến cổng thôn đó.

Lúc này Uyển Châu xuống xe, nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy không ổn, thôn làng này sao lại… Diệp Thiên thầm ghi nhớ.

Diệp Thiên và Uyển Châu tìm một căn nhà khá lớn, Diệp Thiên bước lên trước cửa gõ.

Lúc đó cửa bắt đầu động đậy, một người đàn ông trung niên mở cửa.

Người đàn ông trung niên mở cửa hỏi: "Có chuyện gì không?" Lời nói của người đàn ông trung niên không hề có chút cảm xúc nào, cảm giác cứng nhắc.

Trời đã về chiều, Uyển Châu không phát hiện ra điều bất thường, nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Diệp Thiên nói: "Ta đi đường xa, trên đường không thấy nhà ai, muốn nghỉ ngơi ở đây một lát, không biết đại thúc có đồng ý không?" Người đàn ông trung niên nói: "Vào đi." Người đàn ông trung niên vẫn không có cảm xúc.

Trong nhà, người đàn ông trung niên chào hỏi: "Ta đi chuẩn bị đồ ăn cho các ngươi." Nhưng Diệp Thiên đáp: "Không cần đâu, ta có đồ ăn rồi, không cần phiền phức.

Chỉ cần phiền ngươi sắp xếp cho ta hai căn phòng là được." Người đàn ông trung niên nói: "Đi theo ta." Cứ thế, Diệp Thiên và Uyển Châu ở trong một căn phòng.

Lúc đó, Uyển Châu hỏi Diệp Thiên: "Sao không ăn thức ăn mà chủ nhà chuẩn bị?" Diệp Thiên: "Nàng không phát hiện ra chỗ nào không bình thường sao?" Lúc đó Uyển Châu mới phản ứng lại, quả thật có chút không đúng.

Hai người ăn xong bữa tối đơn giản, rồi đi ra ngoài nhà, đi ra ngoài

xem xét.

Gặp phải người đàn ông trung niên.

Uyển Châu không nói gì, Diệp Thiên: "Ta ăn no rồi, đi ra ngoài đi dạo một lát, sẽ về ngay." Sau khi ra ngoài mới phát hiện người trong thôn đi lại rất ít, đáng lý ra khoảng thời gian này chính là lúc mọi người đi dạo.

Nhưng trong thôn này lại ít người.

Không lâu sau, dân làng xuất hiện, biểu cảm trên mặt bọn họ cũng không khác gì người đàn ông trung niên, đều cứng nhắc.

Lúc đó, đột nhiên có rất nhiều dân làng xuất hiện.

Diệp Thiên nhìn lên trời, trời đã tối.

Diệp Thiên nắm chặt tay Uyển Châu, lúc này các thôn dân hình như đã hóa thành người rơm tấn công.

Lúc này, rất nhiều người rơm bắt đầu vây quanh Diệp Thiên và Uyển Châu tấn công.

Diệp Thiên sẽ không bó tay chịu trói, thế là hắn thi triển Hỏa pháp thuật.

Diệp Thiên cảm thấy người rơm thuộc tính Mộc, dùng Hỏa pháp thuật thì tốt hơn.

Lúc này Hỏa pháp thuật của Diệp Thiên phát huy hiệu quả, nhưng có những người rơm lại không sợ lửa.

Thế là những người rơm không sợ lửa đó tiếp tục quấn lấy Diệp Thiên và Uyển Châu.

Chương 864

Nhưng lúc này Nhân Sâm Tinh lại không quấn lấy họ, chỉ một mình bỏ chạy, không cùng tiến lùi với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thế là Nhân Sâm Tinh lại bắt đầu đào lỗ.

Nhưng vào khoảnh khắc này, xung quanh đã xảy ra một số thay đổi.

Thì ra, lúc này xung quanh xuất hiện một số trận pháp nhốt Nhân Sâm Tinh vào trong trận khiến hắn không thể động đậy.

Khiến Nhân Sâm Tinh sợ hãi.

Nhân Sâm Tinh la lên: "Diệp Thiên cứu ta." Diệp Thiên thấy vậy lớn tiếng quát: "Đều là tự làm tự chịu." Không lâu sau, Diệp Thiên đã tiêu diệt tất cả người rơm gần đó.

Vì vậy Diệp Thiên lập tức kéo tay Uyển Châu rời đi.

Lúc này Diệp Thiên cũng không quản sống chết của Nhân Sâm Tinh.

Khi đi được một lúc, Uyển Châu nói: "Ta không thể vứt bỏ Nhân Sâm Tinh như vậy, dù sao trước đó hắn cũng đã cho ta pháp lực." Diệp Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: "Ta luôn cảm thấy hắn là một tên đào binh, được rồi, cứu thêm lần nữa vậy." Trên mặt Uyển Châu lộ ra nụ cười.

Uyển Châu nói: "Được, ta đợi ngươi ở đây." Không nói nhiều, Diệp Thiên một trận bước nhanh lao vào đám người rơm, lập tức nhìn thấy Nhân Sâm Tinh bị nhốt trong trận pháp.

Thế là Diệp Thiên lập tức thi triển Hỏa pháp thuật tạo một vòng lửa bao quanh Nhân Sâm Tinh.

Nhân Sâm Tinh lúc đó thấy Diệp Thiên cứu mình, vô cùng vui mừng.

Nhân Sâm Tinh nói: "Ngươi có thể cứu ta, ta cảm động quá." Diệp Thiên vừa nhìn thấy vẻ mặt phiền phức của Nhân Sâm Tinh, nói: "Nếu không phải Uyển Châu muốn cứu, ta mới không thèm." Nhân Sâm Tinh nghe xong khẽ cười ngượng.

Nhân Sâm Tinh lại nói: "Ta tuyệt đối bảo đảm sẽ không có lần sau nữa." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, xung quanh không biết từ đâu đột nhiên phát ra công kích, ngọn lửa không thể cản nổi.

Khiến Diệp Thiên vô cùng căng thẳng, trên mặt toát mồ hôi.

Thế là Diệp Thiên lập tức bắt đầu phá trận, một bên tăng cường sức mạnh phóng ra ngọn lửa, một bên phá trận.

Khiến Nhân Sâm Tinh nhìn mà cảm động.

Một lúc sau, Diệp Thiên cuối cùng cũng phá được trận pháp đó.

Diệp Thiên lập tức dẫn Nhân Sâm Tinh bỏ chạy.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy một bóng dáng thanh mảnh đứng cách đó không xa, Diệp Thiên lập tức tăng tốc độ.

Không cần nói nhiều, chắc chắn là Uyển Châu rồi.

Đến bên Uyển Châu, Uyển Châu nói: "Cuối cùng ngươi cũng về rồi." Diệp Thiên đáp: "À, suýt nữa không về được." Uyển Châu giật mình, vội vàng nói: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Thiên: "Hỏi Nhân Sâm Tinh đi." Nhân Sâm Tinh lúc này ngượng ngùng, vội vàng nói: "Ta vừa nãy khi bị nhốt trong trận thì nhìn thấy một cây thảo, cây thảo đó đặc biệt kỳ lạ, ta chưa từng thấy bao giờ." Diệp Thiên nghe Nhân Sâm Tinh nói vậy, lúc đó vì tình huống quá khẩn cấp nên không chú ý lắm.

Cây thảo mà ngay cả Nhân Sâm Tinh còn chưa từng thấy thì chắc chắn là kỳ trân dị bảo.

Thế là Diệp Thiên nói với Nhân Sâm Tinh: "Giúp ta trông chừng Uyển Châu, ta đi rồi về ngay." Uyển Châu nói: "Ngươi phải cẩn thận một chút đó." Diệp Thiên nói: "Được." Không lâu sau, Diệp Thiên lại nhìn thấy một đám người rơm, quả nhiên, đám người rơm đó vẫn chưa đi.

Quả nhiên là do cây thảo đó.

Không nói nhiều, Diệp Thiên lập tức thi triển Hỏa pháp thuật xông vào đám người rơm.

Xông vào đám người rơm, khí thế của Diệp Thiên như hồng, có Hỏa pháp thuật hộ thân, người rơm xung quanh đều không dám lại gần.

Nhưng lúc này Diệp Thiên cũng biết pháp thuật thi triển nhiều, có chút lực bất tòng tâm, phải tốc chiến tốc thắng.

Diệp Thiên xông đến bên cạnh cây thảo kỳ dị đó, người rơm xung quanh thấy vậy đều lo lắng, lập tức tăng cường công thế không màng thương vong.

Khiến áp lực của Diệp Thiên lại tăng thêm không ít.

Diệp Thiên không dám chần chừ nữa, lập tức cầm cây thảo lên tay.

Chương 865

Kỳ lạ thay, khi Diệp Thiên cầm cây thảo lên, tất cả người rơm xung quanh đều đứng yên bất động, sau đó lập tức biến mất.

Diệp Thiên lúc này mới không còn áp lực nữa, thế là hắn lập tức quay đầu đi tìm Uyển Châu.

Không lâu sau, Diệp Thiên tìm thấy Uyển Châu, thấy nàng bình an vô sự, trong lòng vui mừng.

Lúc này Nhân Sâm Tinh hỏi Diệp Thiên: "Đã lấy được cây thảo đó chưa?" Diệp Thiên nói: "Lấy được rồi, nhưng khi ta cầm nó lên thì đám người rơm đó biến mất." Cây thảo đó khiến Nhân Sâm Tinh cảm thấy vô cùng khó chịu, thế là hắn nói: "Cây thảo đó chắc là đang khống chế người rơm." Thế là, Nhân Sâm Tinh đề nghị Diệp Thiên vứt bỏ cây thảo đó.

Nhưng Diệp Thiên không đồng ý, nói: "Ta rất khó khăn mới lấy được nó, ta cũng phải biết nó dùng để làm gì chứ?" Nhân Sâm Tinh không nói nhiều.

Diệp Thiên nghiên cứu một lát cây thảo nhưng không phát hiện ra gì, lại đưa cho Uyển Châu xem, Uyển Châu cũng không phát hiện ra điều gì.

Thế là Diệp Thiên hỏi: "Nhân Sâm Tinh, ngươi có biết không?" Nhân Sâm Tinh nói: "Nên đi Thiên Giới tìm Bạch Trạch, ta nghĩ hắn chắc chắn biết lịch sử của cây thảo này." Diệp Thiên hỏi: "Được, ta đi tìm, ngươi có đi cùng ta không?" Nhân Sâm Tinh lại nói: "Ta không đi đâu, ta mà đi chắc chắn sẽ bị nghiên cứu." Diệp Thiên cũng không nói nhảm, cáo biệt Nhân Sâm Tinh rồi dẫn Uyển Châu lên Thiên Giới.

Lần đầu đặt chân vào Thiên Giới, lạ nước lạ cái, Diệp Thiên và

Uyển Châu tìm kiếm gần nửa ngày mới tìm thấy một người tên là Bạch Trạch, không chắc có phải là người mà Nhân Sâm Tinh nói đến không.

Diệp Thiên gọi Bạch Trạch một tiếng, người đàn ông tên Trạch đó quay đầu hỏi: "Tiểu huynh đệ có chuyện gì sao?

Trông mặt lạ quá, chắc là chưa gặp bao giờ, tìm ta làm gì?" Diệp Thiên cười lớn hai tiếng, nói: "Tiên sinh đừng căng thẳng, ta và vị nữ tử này tìm ngươi chỉ để hỏi thăm một vài chuyện." Người đàn ông tên Bạch Trạch thở phào một hơi, nói: "À, tìm ta có chuyện gì?" Thế là Diệp Thiên lấy cây thảo ra hỏi: "Ngươi có biết cây thảo này không?" Người đàn ông tên Bạch Trạch giật mình, cầm lấy nhìn kỹ một lát, nói: "Đây là Chu Ma Thảo, bình thường không hay thấy, nhưng bắt buộc phải nuôi dưỡng bằng máu." Bạch Trạch lại nói: "Ngươi tìm thấy nó ở đâu?" Diệp Thiên cười cười nói: "Ngẫu nhiên có được." Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu hai người quay về.

Lúc này trời cũng không còn sớm, thế là họ tìm một khách sạn để ở lại.

Diệp Thiên không để Chu Ma Thảo và Uyển Châu ở cùng một phòng, hắn đặt nó trong phòng mình, sợ xảy ra chuyện.

Uyển Châu cũng không có dị nghị.

Sau khi hai người sắp xếp ổn thỏa, Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Chúng ta đi ăn cơm tối đi." Uyển Châu đáp: "Được chứ, ta vừa hay đang đói mà." Hai người ăn xong bữa tối, rời khách sạn ra ngoài đi dạo.

Không lâu sau, hai người quay về khách sạn, đợi Diệp Thiên về phòng, hắn phát hiện Chu Ma Thảo đã khô héo.

Khi Diệp Thiên lên giường phát hiện Chu Ma Thảo khô héo, hắn

thầm nghĩ: "Bạch Trạch này quả nhiên nói đúng." Diệp Thiên để kiểm chứng lời Bạch Trạch ở Thiên Giới có đúng không, thế là hắn tìm một ít máu để nuôi Chu Ma Thảo.

Không lâu sau, cây thảo lại phục hồi sinh cơ, cành lá đều bắt đầu đổi mới sinh cơ, khiến Diệp Thiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Uyển Châu bên cạnh cũng mở to mắt, nói: "Cây thảo này thật sự rất thần kỳ." Lúc đó Diệp Thiên mới phát hiện Chu Ma Thảo có thần trí, là một sinh vật tương tự như Nhân Sâm Tinh hay Linh Chi Tinh.

Nhưng so với hai loại sinh vật trước, Chu Ma Thảo lại càng thêm quỷ dị.

Lúc đó Uyển Châu đối với cây thảo sinh ra sự tò mò cực lớn.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu tò mò như vậy, Diệp Thiên nói: "Nàng cứ cầm lấy xem đi, nhưng phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện." Uyển Châu nói: "Không sao đâu, ta sẽ cẩn thận mà." Cứ thế, Diệp Thiên đưa cây thảo cho nàng.

Uyển Châu nhận lấy cây thảo, dù sao nàng cũng là một tiểu cô nương, đối với bất kỳ sự vật nào cũng sinh ra sự tò mò cực lớn.

Thế là Uyển Châu dùng tay sờ vào lá của Chu Ma Thảo.

Lúc này Uyển Châu nói: "Chu Ma Thảo thật thần kỳ, lá của nó bóng loáng." Lời của Uyển Châu còn chưa nói xong, Chu Ma Thảo lại có biến hóa.

Lá cây ma thảo bắt đầu mềm ra động đậy, khiến Diệp Thiên một trận kinh hãi.

Diệp Thiên vội vàng nói: "Uyển Châu mau buông tay ra." Uyển Châu lúc đó không phát hiện ra điều bất thường, quay đầu chớp đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Diệp Thiên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Thiên không trả lời, đột nhiên Uyển Châu kêu đau.

“A.” Diệp Thiên lập tức xông lên mới phát hiện lá của Chu Ma Thảo đang hút Uyển Châu, mới phát hiện Chu Ma Thảo đang hút máu ngón tay của Uyển Châu.

Khiến Diệp Thiên cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Diệp Thiên lập tức thu lại lá của Chu Ma Thảo, Diệp Thiên nói: “Xem ta không tiêu diệt ngươi.” Ngay lập tức Diệp Thiên chuẩn bị thi triển pháp thuật với Chu Ma Thảo, nhưng Uyển Châu đứng bên cạnh lại ngăn hắn lại.

Uyển Châu nói: “Ta cảm thấy cây thảo này thật đáng thương, đừng giết nó.” Diệp Thiên cũng đành chịu, hắn nhìn ra được, Uyển Châu rất thích cây thảo này.

Diệp Thiên nói: “Ta không thể giữ Chu Ma Thảo bên người ta được.” Uyển Châu: “Tại sao vậy?” Lúc này cây ma thảo cũng mở miệng nói: “Đừng vứt bỏ ta.” Diệp Thiên lúc này trong lòng vô cùng tức giận, nói: “Chu Ma Thảo đã hút máu của Uyển Châu.” Không nói nhiều, Diệp Thiên cầm Chu Ma Thảo định ném đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa.

Chương 866

Hành động này làm Chu Ma Thảo sợ hãi, bởi vì cách một khoảng thời gian nó phải hút máu một lần, nếu không sẽ khô héo.

Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa chắc chắn có rất ít sinh vật, nếu có thì cũng là những loài cực kỳ mạnh mẽ, đi đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa chắc chắn sẽ chết.

Thế là Chu Ma Thảo bắt đầu van xin Diệp Thiên tha thiết, Uyển Châu bên cạnh cũng khuyên: "Đừng ném cây thảo đến nơi như vậy, hơn nữa bây giờ ta cũng không sao." Diệp Thiên bên cạnh do dự, thầm nghĩ: "Ta không nên làm trái ý của Uyển Châu." Uyển Châu và cây ma thảo bên cạnh đều tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Ngay lập tức Uyển Châu đòi lại cây thảo, cũng không sợ bị hút máu lần nữa.

Thế là Diệp Thiên nói: "Cứ lấy đi." Uyển Châu về phòng, thấy cây thảo lại khô héo, trong lòng cảm thấy đáng thương, thế là nàng lại cho Chu Ma Thảo hút một ít máu.

Ngày hôm sau, Diệp Thiên phát hiện Chu Ma Thảo trở nên lớn hơn, trong lòng cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Thế là Diệp Thiên hỏi Uyển Châu: "Uyển Châu, nàng lại cho Chu Ma Thảo hút máu đúng không?" Uyển Châu bên cạnh tỏ ra vô cùng đau khổ, nói: "Ta chỉ thấy Chu Ma Thảo đáng thương quá, nên ta mới cho nó hút." Diệp Thiên có chút tức giận, ngữ khí có chút cứng rắn.

Hắn nói: "Ta đã nói không được rồi mà?

Đừng chạm vào nó, cũng đừng dùng máu nuôi dưỡng nó, sao lại không nghe lời?" Uyển Châu lúc đó cúi đầu, tỏ ra vô cùng khó xử.

Diệp Thiên bên cạnh cũng không tiện nói thêm nữa, thế là hắn nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, nàng đợi ta ở đây một lát, ta đi mua ít đồ bổ về bồi bổ thân thể cho nàng." Uyển Châu cũng không đáp lời.

Thế là Diệp Thiên lại trừng mắt nhìn Chu Ma Thảo một cái thật sâu, Diệp Thiên không tiện mang Chu Ma Thảo ra ngoài, đành để nó trong phòng.

Diệp Thiên lúc này nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, tuyệt đối đừng chạm vào Chu Ma Thảo nữa." Uyển Châu cũng không nói gì.

Diệp Thiên đành lắc đầu đi ra ngoài.

Diệp Thiên đi không lâu sau, Chu Ma Thảo lại bắt đầu héo rũ, khiến Uyển Châu bên cạnh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Uyển Châu nói: "Không phải vừa mới hút máu sao?

Lại bắt đầu héo rũ rồi ư?" Chu Ma Thảo nói: "Ta cũng không biết, chỉ biết năng lượng trong cơ thể ta bắt đầu tiêu biến." Khiến lòng đồng tình của Uyển Châu lại tràn ngập, thế là nàng nói với Chu Ma Thảo: "Hút thêm một chút máu của ta đi." Thế là Chu Ma Thảo lại hút một chút máu của Uyển Châu, cành lá của cây thảo lại trở nên càng thêm xanh tốt.

Lúc này mới phát hiện Chu Ma Thảo đang giả vờ héo rũ để lừa sự đồng tình của Uyển Châu, nhưng Uyển Châu lại không biết.

Lúc này Chu Ma Thảo nói với Uyển Châu: "Ta bình thường cũng không hại người, chỉ cần một chút máu là có thể sống sót, ta cũng không muốn như vậy." Uyển Châu làm sao phân biệt được Chu Ma Thảo nói thật hay giả.

Thế là nàng nói: "Được." Chu Ma Thảo lại nói với Uyển Châu: "Chuyện nàng cho ta hút máu đừng nói với tên đàn ông kia, ta lo hắn lại ném ta đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa." Uyển Châu lúc đó mỉm

cười, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không nói đâu." Nghe xong câu đó, cây ma thảo mới yên lòng.

Cứ thế, không lâu sau, Diệp Thiên mang theo một ít đồ bổ trở về.

Khiến trong lòng Uyển Châu vô cùng ngọt ngào, Diệp Thiên nhìn nụ cười trên mặt Uyển Châu, trong lòng cũng vui vẻ.

Nhưng Diệp Thiên nhìn cây ma thảo bên cạnh Uyển Châu trở nên cường tráng hơn, nụ cười trên mặt hắn cũng biến mất.

Nhưng Diệp Thiên không nói gì, vì biết Uyển Châu chắc chắn sẽ không đồng ý vứt bỏ Chu Ma Thảo.

Thế là Diệp Thiên trong lòng có một kế hoạch, nhất định phải lợi dụng lúc Uyển Châu không chú ý để vứt bỏ Chu Ma Thảo.

Cứ thế, lại qua vài canh giờ, trời đã tối.

Diệp Thiên đưa Uyển Châu đi ăn tối xong, rồi đưa nàng về phòng.

Diệp Thiên cũng về phòng mình, tu luyện tọa thiền, tìm thời cơ thích hợp.

Cứ thế, Diệp Thiên đợi một hai canh giờ, cảm thấy Uyển Châu đã gần như ngủ say.

Thế là hắn lén lút lẻn vào phòng Uyển Châu, nhìn thấy Chu Ma Thảo đang ở trên bàn.

Quả nhiên, lúc đó Uyển Châu đã ngủ say.

Thế là Diệp Thiên lấy Chu Ma Thảo ra định ném đi, nhưng lại nghĩ hay là tặng cho người khác đi.

Chương 867

Nhưng trên đường đi Chu Ma Thảo bắt đầu cầu xin Diệp Thiên đừng vứt bỏ nó.

Lúc này Diệp Thiên có thể tiếp tục giữ Chu Ma Thảo bên mình sao?

Thế là Diệp Thiên chuẩn bị tặng nó cho người khác, nhưng không biết nên tặng cho ai thì tốt.

Lúc này Chu Ma Thảo nói: "Ta nói cho ngươi một bí mật, đừng vứt bỏ ta." Diệp Thiên lúc này nói: "Được thôi, nói đi." Chu Ma Thảo nói: "Vừa nãy Uyển Châu lại cho ta hút máu một lần nữa, nên ta mới lại trở nên cường tráng như vậy." Diệp Thiên lúc này quá tức giận, nói: "Được rồi, ta biết rồi, không tặng ngươi cho ai nữa." Cây ma thảo nghe thấy câu đó thì mừng rỡ khôn xiết.

Hiện tại Diệp Thiên thất vọng, thầm nghĩ: "Tại sao Uyển Châu lại không nghe lời ta?

Rốt cuộc là vì sao?" Đợi đến sáng ngày thứ hai, Uyển Châu đi ra, lúc này nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy sắc mặt Diệp Thiên ở ngoài cửa vô cùng khó coi.

Thế là Uyển Châu hỏi: "Diệp Thiên, ngươi làm sao vậy?" Diệp Thiên: "Uyển Châu, tại sao hôm qua nàng lại giấu ta cho Chu Ma Thảo hút máu?" Diệp Thiên tức giận nói.

Uyển Châu lúc này biết đã bị Diệp Thiên phát hiện, nói: "Ta chỉ thấy cây thảo đó đáng thương, ta không nghĩ nhiều như vậy." Diệp Thiên thấy vậy, cũng không tiện nói thêm.

Thời gian thoáng qua, đến giữa trưa.

Lúc này Uyển Châu đang ăn cơm cùng Diệp Thiên, thì lúc đó dị trạng xảy ra.

Chu Ma Thảo bắt đầu trở nên càng lúc càng lớn, bắt đầu thành hình rồi.

Diệp Thiên thấy vậy, để tránh gây họa cho người vô tội, lập tức triệu hồi Thao Thiết ra đối kháng với Chu Ma Thảo.

Vì Chu Ma Thảo vừa mới thành hình, không thể chịu nổi một đòn toàn lực của Thao Thiết.

Thế là nó lập tức bị Thao Thiết tóm lấy, lúc này Thao Thiết đâu quản ba bảy hai mốt, định nuốt Chu Ma để tăng cường pháp lực.

Diệp Thiên đứng bên cạnh không nói nhiều, cứ để Thao Thiết ăn, vừa hay để giải quyết nó.

Chu Ma Thảo thấy vậy, vội vàng cầu cứu Uyển Châu.

Uyển Châu thấy vậy, vội vàng nói: "Diệp Thiên, mau bảo Thao Thiết dừng lại, đừng ăn nó." Diệp Thiên lúc này thấy Uyển Châu vội vàng như vậy, không nỡ để nàng khó chịu.

Thế là hắn lập tức bảo Thao Thiết đang chuẩn bị nuốt ma thảo dừng lại.

Uyển Châu đứng bên cạnh tỏ ra vui mừng.

Thao Thiết thả Chu Ma Thảo ra, thế là Chu Ma Thảo tìm Uyển Châu để chơi, vì chỉ có Uyển Châu đối xử tốt với nó.

Chu Ma Thảo chưa kịp đi đến bên cạnh Uyển Châu thì đã bị Diệp Thiên ngăn lại.

Diệp Thiên đối với Chu Ma Thảo thái độ vô cùng rõ ràng, không thể để nó quấn quýt bên cạnh.

Lần này, Uyển Châu bên cạnh cũng không cầu xin Diệp Thiên.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu rời khỏi khách sạn đó, Chu Ma Thảo cũng không đi theo hai người, tự mình rời đi.

Lúc đó cây ma thảo nói: "Ta có thể đi Thiên Giới chơi một lát, đã lâu rồi không đến đó." Chu Ma Thảo cũng hành động nhanh gọn, nói đi là đi.

Không lâu sau, Chu Ma Thảo đã đến Thiên Giới.

Cây ma thảo nói: "Thật sự đã lâu rồi không đến, mọi thứ đều đã thay đổi." Lúc đó, nó gặp một đội Thiên binh thiên tướng, là lính gác Thiên Đình.

Đội Thiên binh thiên tướng nhìn thấy Chu Ma Thảo ở đó, lập tức kinh hãi nói: "Yêu tinh, dám đến nơi này?" Cây ma thảo lúc đó cũng ngớ người, thầm nghĩ: "Ta không phải đến Thiên Giới du ngoạn một chuyến sao?

Sao lại có Thiên binh?" Trong khoảnh khắc suy nghĩ đó, đám Thiên binh đó bắt đầu vây công Chu Ma Thảo.

Vốn cây ma thảo bị Thao Thiết đánh bại trong lòng không vui, đám Thiên binh này chắc chắn không lợi hại bằng Thao Thiết.

Không lâu sau, có một Thiên binh bị ma thảo nuốt chửng.

Chương 868

Cây ma thảo cũng bị Thiên Đạo phát hiện và nghiêm trị.

Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu đang trên đường đi, Diệp Thiên thầm nghĩ: "Không đúng rồi, Chu Ma Thảo lạ nước lạ cái, đáng lý ra phải đuổi theo ta mới đúng, nó đi đâu rồi nhỉ?" Thế là Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Ta đi tìm cây ma thảo xem sao, ta đoán nó không có máu để hút sẽ gây ra đại họa." Khiến Uyển Châu nghe xong cũng một trận kinh hãi, nói: "Được, chúng ta đi tìm." Uyển Châu và Diệp Thiên tìm kiếm không lâu, thì nghe thấy một vài tiếng động.

Thế là Diệp Thiên xuống xe ngựa hỏi một người đã xảy ra chuyện gì.

Người bị Diệp Thiên gọi lại nói: "Ngươi không biết sao?

Có Chu Ma Thảo ở Thiên Giới gây ra đại loạn, nó đã nuốt tinh huyết của một Thiên binh, hiện tại đang bị Thiên Giới truy nã gắt gao." Diệp Thiên và Uyển Châu nghe xong câu đó thì ngớ người, mới một lát thôi mà Chu Ma Thảo đã gây ra đại họa lớn như vậy rồi.

Diệp Thiên không chịu nổi lời thỉnh cầu của Uyển Châu, thế là hắn dẫn Uyển Châu đi tìm Chu Ma Thảo.

Không lâu sau, Diệp Thiên và Uyển Châu tìm thấy Chu Ma Thảo.

Không ngờ, lúc đó cây ma thảo trông vô cùng chật vật, bị Thiên Giới truy sát, bị Thiên Đạo oanh sát.

Vào khoảnh khắc này, một đạo Thiên Đạo bổ xuống cây ma thảo, Uyển Châu thấy vậy đại kinh.

Lúc này cây ma thảo đã tinh bì lực tận, lúc này Uyển Châu xông lên phía trước giúp Chu Ma Thảo chống đỡ Thiên Đạo.

Nhưng vì pháp lực của Uyển Châu không đủ, nên bị Thiên Đạo đánh trọng thương.

Khiến Diệp Thiên vô cùng phẫn nộ, thế là Diệp Thiên lập tức xông lên phía trước, thi triển pháp thuật chống đỡ phần lực còn lại của Thiên Đạo.

Lúc đó tuy Thiên Đạo không còn công kích nữa, nhưng Diệp Thiên lại phát hiện trên bầu trời đang thai nghén thứ gì đó và kèm theo tiếng sấm sét.

Lúc đó, bầu trời trở nên tối tăm, mây đen giăng kín.

Diệp Thiên lúc này dường như biết điều gì đó, nói với Uyển Châu và cây ma thảo: "Tránh xa ta ra một chút." Uyển Châu một mặt hỏi: "Tại sao vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Thiên lúc này nói: "À, e là chuẩn bị cho ta, vì ta đã thi triển pháp thuật ngăn cản Thiên Đạo chấp pháp." Uyển Châu vẻ mặt đầy lo lắng, nói: "Là lỗi của ta, nếu không phải ta xông lên thì ngươi cũng sẽ không bị Thiên Kiếp." Nhưng lúc này Diệp Thiên mỉm cười, nói: "Nam tử hán đại trượng phu, Thiên Kiếp thì có thể làm gì ta?

Mau đi tìm một nơi an toàn chờ ta." Uyển Châu không nói nhiều nữa, lập tức đi đến chỗ xa chờ, nàng cũng muốn giúp đỡ, nhưng hiểu rằng chỉ sẽ thêm phiền phức cho Diệp Thiên.

Cứ thế, Diệp Thiên bắt đầu đối kháng với Thiên Kiếp.

Lúc này cây ma thảo không còn như lúc vừa mới thành hình trước đó, hiện tại nó đã có không ít pháp lực.

Thế là nó bắt đầu tĩnh tâm tu dưỡng, trong lòng vô cùng cảm tạ Diệp Thiên và Uyển Châu.

Không lâu sau, Chu Ma Thảo đã thành hình và tu dưỡng gần xong,

lúc này pháp lực của cây ma thảo hùng hậu.

Thế là Chu Ma Thảo bảo Uyển Châu đợi ở đó, nó muốn giúp Diệp Thiên đi đối kháng Thiên Kiếp.

Uyển Châu cũng không nói nhiều, chỉ đứng tại chỗ cầu nguyện cho Diệp Thiên.

Không lâu sau, Chu Ma Thảo xông vào, cùng Diệp Thiên đối kháng Thiên Kiếp.

Trong vòng chiến, Diệp Thiên vừa thấy ma thảo giúp đỡ, thế là hắn tăng cường pháp lực đối kháng đợt Thiên Kiếp cuối cùng.

Cây ma thảo lúc đó nói: "Để báo đáp ân cứu mạng vừa rồi." Thế là ma thảo dùng hết toàn thân pháp lực, toàn thân phát ra ánh sáng trắng đối kháng đợt Thiên Lôi cuối cùng.

Cuối cùng, bầu trời quang đãng, Diệp Thiên và ma thảo đều thở phào nhẹ nhõm.

Ma thảo lúc này không còn pháp lực, nói với Diệp Thiên: "Ta muốn xuống phàm gian tu luyện." Nhưng ma thảo muốn hấp thụ yêu thú để tu luyện, Diệp Thiên lại không hề hay biết.

Lúc này, Ngọc Đế của Thiên Giới nhận được tin tức.

Một người đàn ông mặt mày uy nghiêm, khí thế phi phàm đang ngồi đoan trang trên bảo tọa tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thế là Ngọc Đế triệu hoán đội Thiên binh thiên tướng đã công kích Chu Ma Thảo đó, hỏi: "Có ai biết lịch sử của cây thảo đó không?" Lúc đó một trong số các Thiên binh nói: "Đó hẳn là một Chu Ma Thảo ở phàm gian, ngẫu nhiên đến Thiên Giới, đã nuốt chửng một Thiên binh của chúng ta." Lúc đó Thiên Đế đại nộ, nói: "Làm sao lại để nó nuốt được, một đám người không đánh lại một cây thảo sao?" Một đội Thiên binh sợ hãi không dám nói gì.

Chương 869

Thế là Thiên Đế hỏi đám người bên dưới: "Ai biết cây thảo đó đã trốn đi đâu rồi?" Lúc đó, một người bên cạnh nói: "Một thiếu niên tên Diệp Thiên ở nhân gian có thể biết." Người đó quả nhiên là Bạch Trạch.

Lúc đó, Ngọc Đế ngồi ở trên hỏi: "Cử một Thiên binh đi triệu hoán Diệp Thiên." Thiên binh đó tìm thấy Diệp Thiên, nói với Diệp Thiên: "Ngọc Đế triệu ngươi đến Thiên Giới." Diệp Thiên lúc đó kinh ngạc, Ngọc Đế lại biết ta.

Uyển Châu bên cạnh lại tâm tư linh lung, nàng đoán có thể là vì chuyện ma thảo nuốt Thiên binh.

Diệp Thiên lúc đó cũng phản ứng lại.

Thế là Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Ở đây không an toàn, đi theo ta đến Thiên Giới, ở Thiên Giới đừng nói nhiều, mọi chuyện đều nghe lời ta." Uyển Châu vô cùng ngoan ngoãn nói: "Được." Diệp Thiên cũng không nói nhiều, lập tức đi theo Thiên binh đó đến Thiên Giới.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đến Lăng Tiêu Bảo Điện, gặp Ngọc Đế ở phía trên.

Diệp Thiên tiến lên hành lễ, Ngọc Đế gật đầu.

Ngọc Đế ở phía trên vuốt vuốt chòm râu, hỏi: "Diệp Thiên?" Diệp Thiên đáp: "Không sai, chính là Diệp Thiên.

Không biết Ngọc Đế triệu ta có chuyện gì?" Diệp Thiên thầm nghĩ: "Quả nhiên là vì chuyện này." Thế là Diệp Thiên đáp: "Ta căn bản không quen biết cây ma thảo đó, chỉ nghe nói mà thôi." Ngọc Đế cũng

không tiện bức bách hai người nhiều.

Thế là ông ta nói với những người bên dưới: "Lập tức tăng cường lực độ truy nã cây ma thảo, một khi tìm thấy lập tức giết không tha." Khiến Uyển Châu ở phía dưới nghe mà run sợ.

Thế là Diệp Thiên cáo biệt Ngọc Đế, Ngọc Đế đồng ý.

Vì vậy Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đi ra.

Lúc đó Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Ta muốn đi tìm cây ma thảo, ta sợ nó gặp nguy hiểm." Diệp Thiên khuyên không được, thế là Uyển Châu xuống phàm gian đi tìm ma thảo.

Lúc đó Uyển Châu ở trong một thôn làng, đi vào mới phát hiện có một đám dã thú đang tấn công thôn trang.

Pháp lực của Uyển Châu vốn không đủ, mà dã thú lại đông đảo.

Khiến Uyển Châu sợ hãi cực độ.

Lúc đó các dã thú cũng nhìn thấy Uyển Châu, thế là lập tức chia ra mấy con dã thú lao về phía Uyển Châu.

Uyển Châu sợ đến hoa dung thất sắc.

Lúc đó cây ma thảo ở một bên khác cảm ứng được Uyển Châu gặp nguy hiểm, thế là nó lập tức bước nhanh đến bên cạnh Uyển Châu, giúp nàng đối kháng các cuộc tấn công của dã thú đó.

Uyển Châu lúc đó vô cùng cảm kích ma thảo.

Không lâu sau, đám dã thú bị ma thảo nuốt chửng tinh huyết.

Ma thảo thấy nơi này không an toàn, bèn dẫn Uyển Châu rời đi.

Lúc này Diệp Thiên thấy Uyển Châu đi được một khoảng thời gian, sợ nàng gặp nguy hiểm, thế là hắn dùng bí pháp tìm Uyển Châu ở phàm gian.

Diệp Thiên lúc này cũng đến một thôn trang, những người sống sót nói với Diệp Thiên rằng Uyển Châu đã bị một cây thảo mang đi.

Lúc đó ma thảo và Uyển Châu đang đi, nhìn thấy ở trấn phía trước có dạ hội.

Uyển Châu thấy vậy vô cùng vui mừng, thế là nàng nói với ma thảo: "Đưa ta đi xem dạ hội đi." Ma thảo lúc đó cảm kích Uyển Châu, nói: "Chắc chắn không thành vấn đề mà." Cứ thế, Uyển Châu và ma thảo ở trong dạ hội.

Lúc đó, mấy yêu tinh ở cách đó không xa hóa thành người đi về phía Uyển Châu.

Uyển Châu vô cùng sợ hãi, lúc này ma thảo đứng trước mặt Uyển Châu, nói: "Không ngờ một đám yêu tinh xấu xa lại dám càn rỡ như vậy." Đám yêu tinh đâu có quản ma thảo là gì, nhất loạt lao về phía ma thảo tấn công.

Lúc này ma thảo hai tay ngưng kết, thi triển pháp thuật công kích đám yêu tinh xấu xa.

Không lâu sau, đám yêu tinh bị chỉnh đốn kêu la thảm thiết.

Ma thảo lúc đó nói với đám yêu tinh: "Còn dám có ý đồ với Uyển Châu không?" Đám yêu tinh vội vàng nói: "Không dám nữa, không dám nữa." Cứ thế, ma thảo cùng Uyển Châu dạo chơi một lúc trong dạ hội.

Chương 870

Lúc đó cây ma thảo trông vô cùng héo rũ.

Thế là Uyển Châu hỏi ma thảo: "Ma thảo, ngươi làm sao vậy?

Sao trông héo rũ thế?" Lúc đó ma thảo nói: "Vì đã quá lâu không hút máu, nên ta mới trông héo rũ như vậy." Uyển Châu hiểu ý, thế là nàng lại cho ma thảo hút một ít máu.

Lúc đó sinh cơ của ma thảo đã phục hồi.

Trông nó không còn héo rũ như vậy nữa.

Lúc này ma thảo vô cùng cảm kích Uyển Châu.

Cứ thế, Chu Ma Thảo nói với Uyển Châu: "Ta đi xem phía trước một lát đi, phía trước hình như có gì vui." Uyển Châu đáp: "Được, vậy chúng ta đi xem đi." Đi không lâu sau, Uyển Châu và Chu Ma Thảo đến một trạch tử vô cùng khí phái.

Uyển Châu và Chu Ma Thảo đều vô cùng hiếu kỳ, trong một trấn nhỏ không ngờ lại có một căn nhà khí phái như vậy.

Thế là Uyển Châu hỏi một người gác cổng, Uyển Châu hỏi: "Trạch tử này dùng để làm gì?" Tiểu tư gác cổng vừa thấy một tiểu cô nương hỏi, lập tức ánh mắt nịnh nọt nói: "Đây là một tàng thư các." Uyển Châu đứng bên cạnh đáp: "Được, ta biết rồi." Lúc này ma thảo hỏi tiểu tư gác cổng: "Ta có thể vào xem không?" Tiểu tư gác cổng nói: "Chủ nhân của ta đã dặn rồi, chỉ cần không vào gây rối, đều có thể vào xem sách." Khiến ma thảo vô cùng vui mừng, thế là nó nói với Uyển Châu: "Chúng ta vào đi, ta vào tìm một vài sách có ích cho ta xem thử." Uyển Châu cũng không từ chối, đi theo ma thảo vào.

Vào trong mới phát hiện, tàng thư các quá lớn, chứa quá nhiều

sách.

Nhưng Uyển Châu lại không mấy hứng thú với những thứ này.

Nàng chỉ đi cùng ma thảo đọc sách.

Uyển Châu bên cạnh nói với ma thảo: "Ngươi thích đọc sách à?" Lúc này ma thảo đáp: "Cũng không hẳn, ta tìm một số sách công pháp, xem có ích gì cho ta không." Uyển Châu nói: "À, vậy ngươi cứ từ từ tìm đi." Thế là Uyển Châu buồn chán ngồi cùng ma thảo đọc sách.

Cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người xem chừng được một lát, rồi đi ra, nói lời cảm ơn với tiểu tư gác cổng.

Lúc này Diệp Thiên cuối cùng cũng tìm thấy Uyển Châu, thấy ma thảo ở bên cạnh, hỏi: "Uyển Châu, tại sao nàng không đợi ta?" Ma thảo thấy Diệp Thiên tức giận, lập tức bỏ chạy.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Nàng có biết ta lo lắng đến mức nào không?

Mà nàng ở đây chơi vui vẻ quá nhỉ." Uyển Châu cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Lúc đó, ma thảo bỏ chạy không còn được Uyển Châu nuôi dưỡng nữa, bắt đầu trở nên hung ác bạo ngược.

Chu Ma Thảo liên tiếp hấp thụ thú huyết ở mấy hang động dã thú, nhất thời khiến lòng dã thú hoảng sợ.

Dù sao hiện tại ma thảo đã vô cùng mạnh mẽ, không phải yêu thú bình thường có thể đối phó được.

Cứ thế một thời gian, Diệp Thiên tìm kiếm tung tích của ma thảo đã tìm đến nơi này.

Diệp Thiên trên đường gặp phải mấy con yêu thú còn sống sót.

Diệp Thiên tiến lên hỏi: “Có thấy một cây ma thảo nào không?” Hành động này làm mấy con yêu thú sợ hãi, vội vàng muốn bỏ đi, Diệp Thiên không cho chúng đi.

Diệp Thiên: “Đừng sợ, ta không cùng phe với Chu Ma Thảo, ta đang đi tìm nó.” Mấy con yêu thú nghe xong câu đó mới yên lòng.

Diệp Thiên thấy vậy nói: “Có thể nói cho ta biết rồi chứ.” Mấy con yêu thú nói: “Cách đây một thời gian quả thật có Chu Ma Thảo hút tinh huyết của yêu thú chúng ta, Chu Ma Thảo chắc chắn đang ở gần đây.” Chúng lại nói: “Hi vọng ngươi có thể giúp đỡ chúng ta.” Diệp Thiên nghe mấy con yêu thú nói xong, nói: “Yên tâm đi, đi đi.” Mấy con yêu thú nghe vậy vội vàng bỏ đi.

Diệp Thiên bắt đầu tìm kiếm ma thảo ở gần đó.

Không lâu sau, quả nhiên hắn tìm thấy một số hài cốt đã bị ma thảo hút cạn tinh huyết, trông vô cùng kinh người.

Diệp Thiên thầm nghĩ: “Chu Ma Thảo thật sự càng lúc càng mạnh mẽ.” Thế là Diệp Thiên lại tìm kiếm ma thảo ở gần đó một lát, cuối cùng cũng tìm thấy ma thảo.

Diệp Thiên thấy ma thảo lại đang chuẩn bị hút tinh huyết của yêu thú, Diệp Thiên lập tức ngăn cản hành vi của ma thảo.

Ma thảo lúc đó vô cùng bạo lệ, lập tức quay đầu tấn công Diệp Thiên.

Chương 871

Diệp Thiên lúc này nói: "Ngươi thật sự muốn đối địch với ta sao?" Ma thảo đáp: "Bớt nói nhảm đi." Thế là ma thảo triển khai công kích, thanh thế hào đại.

Diệp Thiên lúc này trong lòng cũng tức giận, thế là hai người bắt đầu giao chiến.

Diệp Thiên không hề nhượng bộ, thi triển các loại bảo thuật, phủ trời lấp đất bay về phía ma thảo.

Ma thảo lúc này đại kinh, thầm nghĩ: "Diệp Thiên này pháp lực hùng hậu vậy sao?" Không lâu sau, ma thảo bắt đầu dần dần rơi vào thế hạ phong.

Lúc đó, Diệp Thiên nhìn đúng thời cơ, một cú xoay người đá trúng ngực ma thảo, ma thảo lập tức ngã xuống đất.

Ma thảo lúc đó bị thương, thế là Diệp Thiên hỏi: "Không chịu bó tay chịu trói sao?

Nhất định phải đánh ngươi về nguyên hình mới tốt sao?" Ma thảo lúc này thầm nghĩ làm sao mới có thể bỏ chạy.

Vào khoảnh khắc này, trên người ma thảo đột nhiên bay ra vô số châm nhọn, Diệp Thiên không thể không tránh né.

Ma thảo nhân cơ hội đó lập tức chạy trốn xa.

Ma thảo chạy được một đoạn thời gian, cảm thấy đã cắt đuôi Diệp Thiên rất xa rồi.

Thế là ma thảo lập tức tìm một nơi yên tĩnh bắt đầu chữa thương.

Vào khoảnh khắc này, ma thảo đột nhiên nghe thấy một trận tiếng

bước chân.

Mới đầu, ma thảo tưởng Diệp Thiên đuổi tới, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Kết quả là một tu sĩ bình thường.

Tu sĩ đó thấy ma thảo cũng đại kinh, nhìn Chu Ma Thảo tỏa ra khí tức bạo lệ.

Tu sĩ nói: "Ngươi không phải là cây ma thảo mà Thiên Giới đang truy nã đó sao?" Ma thảo cũng không sợ, nói: "Phải." Thế là ma thảo và tu sĩ giao chiến, tu sĩ đánh không lại, cũng không chạy thoát, bị ma thảo nắm lấy cơ hội giết chết.

Ma thảo thật sự cần tu luyện, thế là nó cắn nuốt thi thể của tu sĩ đó.

Diệp Thiên ở cách đó không xa nghe thấy tiếng đánh nhau, lại ngửi thấy mùi tinh huyết, lập tức chạy đến.

Diệp Thiên vừa đến hiện trường đã thấy cảnh tượng vô cùng huyết tinh, không đành lòng nhìn thẳng.

Không chỉ Diệp Thiên nghe thấy động tĩnh mà chạy đến, mà còn có rất nhiều tu sĩ khác nghe thấy tiếng đánh nhau cũng vội vàng phi đến.

Bọn họ vừa thấy ma thảo ở đó, muốn bắt Chu Ma Thảo, muốn lập công với Thiên Giới.

Vì vậy một lượng lớn tu sĩ bắt đầu vây bắt ma thảo, ma thảo thấy phe địch đông người thế mạnh, Diệp Thiên lại ở đây, không tiện luyến chiến.

Ma thảo vô cùng mạnh mẽ, liên tiếp chém giết mấy người, lúc đó khí thế của ma thảo như hồng.

Mọi người thấy vậy, lại tăng cường lực độ tấn công ma thảo.

Ma thảo thấy vậy, không dám nán lại lâu, lập tức thi pháp chạy trốn xa.

Các tu sĩ thấy ma thảo bỏ chạy, thế là đều bắt đầu truy kích ma thảo.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, đành phải đi theo các tu sĩ vây bắt ma thảo.

Kỳ thực Diệp Thiên cũng lo lắng ma thảo không địch lại nhiều tu sĩ như vậy, sợ nó sẽ bị tiêu diệt.

Ma thảo lúc này bị thương cực kỳ nghiêm trọng, chạy trốn không lâu thì không còn khí lực nữa.

Lúc đó rất nhiều tu sĩ ở cách đó không xa đã đuổi đến, lúc này ma thảo không chạy nữa.

Ma thảo bày ra trận thế muốn cùng các tu sĩ đại chiến một trận.

Chương 872

Tất cả tu sĩ có mặt đều không ngốc, biết lúc này pháp lực của ma thảo đã gần như cạn kiệt.

Nhưng ma thảo vẫn còn một đòn sức mạnh, không ai muốn làm chim đầu đàn.

Không lâu sau, có một tu sĩ không nhịn được nữa.

Tu sĩ đó tiến lên đấu pháp với ma thảo, ma thảo vừa hay chống cự được.

Lúc đó, các tu sĩ khác cũng tiến lên giúp đỡ, ma thảo bắt đầu không địch lại.

Ma thảo nói: "Ta đã chọc giận các vị sao?

Tại sao lại căm hận ta đến vậy?" Có người: "Ngươi tác ác đa đoan." Ma thảo lại nói: "Ta chỉ không hấp thụ tinh huyết thì không thể sống được." Mọi người thấy vậy không nói nhiều, lập tức tăng cường lực lượng tấn công ma thảo.

Ma thảo bắt đầu thổ huyết, pháp lực sắp cạn kiệt.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Thiên xuất hiện, cứu ma thảo khỏi tay các tu sĩ.

Các tu sĩ vốn muốn tiêu diệt Chu Ma Thảo, mang thi thể của ma thảo đến Thiên Giới lĩnh công.

Nhưng lúc này Diệp Thiên đã ngăn lại, bởi vì lúc này Diệp Thiên không muốn các tu sĩ tiêu diệt ma thảo.

Nếu ma thảo bị tiêu diệt, một người lương thiện như Uyển Châu nhất định sẽ đau lòng.

Thế là Diệp Thiên nói với các tu sĩ: “Chi bằng cứ để Chu Ma Thảo đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa khổ tu.” Diệp Thiên không để ma thảo chết, nói với ma thảo: “Hình phạt này thế nào?

Ngươi có hài lòng không?” Ma thảo biết đây là sự nhượng bộ lớn nhất của Diệp Thiên và mọi người, cũng là Diệp Thiên đã cứu nó.

Thế là ma thảo đáp: “Ta biết rồi.” Mọi người thấy Diệp Thiên nói như vậy, cũng đành phải đồng ý.

Dù sao nếu đi Thiên Giới, phần lớn cũng không được lợi lộc gì.

Diệp Thiên thấy mọi người đều không có dị nghị, lập tức bảo các tu sĩ đi theo đưa Chu Ma Thảo đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa.

Lúc đó Diệp Thiên và các tu sĩ đều quay lại, Diệp Thiên bày tỏ muốn chia tay mọi người.

Khi Diệp Thiên quay lại thôn trang bị ma thảo tấn công, có yêu thú thấy Diệp Thiên về thì vui mừng.

Mấy con yêu thú đó chính là mấy con mà Diệp Thiên đã gặp trước đó.

Mấy con yêu thú đó thế là tặng Diệp Thiên rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Diệp Thiên thấy vậy không muốn, nhưng mấy con yêu thú đó lại cứ nhất định bắt hắn nhận.

Diệp Thiên bắt đầu tìm kiếm Uyển Châu, cuối cùng dùng bí thuật tìm thấy nàng.

Diệp Thiên tặng châu báu cho Uyển Châu, Uyển Châu vô cùng vui mừng.

Diệp Thiên lại kể cho Uyển Châu nghe chuyện hôm nay đã xảy ra, Uyển Châu trong lòng bắt đầu lo lắng cho tình hình của ma thảo.

Lúc này Uyển Châu thấy Diệp Thiên về, thế là hỏi: “Ma thảo thế nào rồi?

Có ổn không?” Diệp Thiên bên cạnh nói: “Ta vừa mới ném ma thảo đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa.” Uyển Châu lúc đó nói: “Tại sao vậy?

Nơi cực hàn đó lại không có thực vật để nó ăn, làm sao nó sống sót được?” Diệp Thiên nói: “Cũng không có cách nào khác đâu, đám tu sĩ đó định tiêu diệt Chu Ma Thảo, ta đã ra tay ngăn lại.” Diệp Thiên lại nói: “Cứ để ma thảo nếm chút khổ sở cũng tốt.” Uyển Châu thấy vậy, cũng không nói nhiều nữa.

Không lâu sau, Uyển Châu lại nói: “Diệp Thiên, ngươi có thể đưa ta đi thăm ma thảo không?” Diệp Thiên đáp: “Được, ta đưa nàng đi xem.” Không lâu sau, hai người đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa.

Vì ở đó không có nhiều sinh vật, Diệp Thiên và Uyển Châu lập tức nhìn thấy ma thảo đang tọa thiền tu luyện ở một nơi yên tĩnh.

Uyển Châu thấy vậy vô cùng vui mừng, thế là nàng lập tức tiến lên hô hoán tên ma thảo.

Chương 873

Ma thảo lúc này mở mắt nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu đến đây, nó suy nghĩ kỹ, chắc chắn là Uyển Châu không yên lòng, nên mới yêu cầu Diệp Thiên đưa đến.

Ma thảo trong lòng không khỏi cảm kích Uyển Châu.

Lúc đó Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Ta đi lên phía trước nói chuyện với ma thảo một lát." Diệp Thiên đồng ý lời thỉnh cầu của Uyển Châu.

Uyển Châu đi về phía trước.

Diệp Thiên lúc này rất ít đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa, thế là hắn đi dạo xung quanh.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Một lát nữa ta sẽ quay lại." Uyển Châu đáp: "Được, một lát nữa ta sẽ đến." Không lâu sau, Uyển Châu đi đến bên cạnh ma thảo, thấy nó vô cùng suy yếu.

Uyển Châu trong lòng cảm thấy vô cùng xót xa, cảm thấy ma thảo quá đáng thương rồi.

Uyển Châu nói: "Ngươi không sao chứ, vết thương trên người thế nào rồi?" Ma thảo nói: "Không sao, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi." Uyển Châu thấy vậy vô cùng xót xa, thế là nói: "Ma thảo, ta sẽ lén đưa ngươi rời đi." Ma thảo trong lòng cảm thấy chấn kinh, thế là nói: "Được." Thế là Uyển Châu dẫn ma thảo rời đi.

Uyển Châu giấu ma thảo cẩn thận, rồi tìm Diệp Thiên.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Chúng ta đi thôi." Diệp Thiên bên cạnh nhìn Uyển Châu cũng không phát hiện ra điều bất thường.

Thế là Diệp Thiên đáp: "Được, chúng ta đi." Cứ thế, hai người đi

không lâu.

Lúc đó, bất ngờ xảy ra, trên bầu trời xuất hiện một con băng điêu, hành động vô cùng nhanh chóng, con điêu đó cắp quần áo của Uyển Châu bay đi.

Diệp Thiên còn chưa kịp phản ứng, có thể thấy tốc độ phản ứng của băng điêu đó nhanh đến mức nào.

Diệp Thiên lúc đó thầm nghĩ: "Chắc là băng điêu ra ngoài tìm thức ăn, vô tình bắt được Uyển Châu." Diệp Thiên trong lòng đưa ra phán đoán, lập tức thả Thao Thiết ra.

Diệp Thiên biết Thao Thiết không chỉ có lực công kích mạnh mẽ, mà còn có khứu giác nhạy bén.

Cứ thế, một người một thú bắt đầu tìm kiếm tổ của băng điêu.

Không lâu sau, Thao Thiết ngửi thấy mùi vị của băng điêu.

Diệp Thiên thấy vậy đại hỉ.

Diệp Thiên nói: "Mau lên đó đi." Đến tổ của băng điêu trên núi, thấy Uyển Châu chỉ có một vài vết xước nhỏ, không có gì đáng ngại, Diệp Thiên mới yên lòng.

Lúc này Uyển Châu nói: "Ta bị tiểu điêu mổ thương, không có gì đáng ngại." Diệp Thiên làm sao có thể dung nhẫn Uyển Châu bị tiểu điêu ức hiếp, thế là Diệp Thiên tiến lên thi triển pháp lực công kích tiểu điêu.

Tiểu điêu không địch lại, chạy tán loạn khắp nơi, lúc đó băng điêu quay về, bắt đầu bảo vệ tiểu điêu.

Diệp Thiên lúc đó thấy băng điêu quay về, không ra tay đối phó tiểu điêu nữa.

Thế là hắn vội vàng kéo Uyển Châu về bên cạnh mình.

Lúc đó băng điêu kêu hai tiếng về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên tưởng băng điêu đang thị uy, thế là hắn bảo Thao Thiết đối phó băng điêu.

Lúc đó, Thao Thiết nhận được lệnh của Diệp Thiên, thế là nó tiến lên ra tay với băng điêu.

Vì Thao Thiết là thượng cổ thần thú, băng điêu trừ việc tốc độ nhanh hơn một chút, không có ưu thế nào khác.

Trong nhất thời, băng điêu bị Thao Thiết trấn áp.

Diệp Thiên lúc đó nhớ lại trước đó tiểu điêu đã mổ thương Uyển Châu, thế là hắn chuẩn bị công kích tiểu điêu.

Nhưng vào lúc đó, Uyển Châu bên cạnh lại ngăn Diệp Thiên lại, không cho Diệp Thiên công kích tiểu điêu.

Thế là Diệp Thiên hỏi Uyển Châu: "Nàng ngăn ta làm gì?" Uyển Châu nói: "Những tiểu điêu đó cũng không hiểu chuyện, cũng không cố ý đâu." Nghe Uyển Châu nói vậy, hơn nữa băng điêu tuy đã bắt Uyển Châu đi, nhưng không làm hại nàng, khiến Diệp Thiên do dự.

Chương 874

Diệp Thiên lại suy nghĩ kỹ.

Không lâu sau, Diệp Thiên nói với Thao Thiết: "Về thôi, Thao Thiết." Thao Thiết nghe thấy tiếng của Diệp Thiên, lập tức dừng tay, quay về bên cạnh Diệp Thiên.

Băng điêu bên cạnh hiển nhiên cũng biết chuyện gì đang xảy ra, phạm lỗi mà không bị giết đã là may mắn rồi.

Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu ở lại trong tổ băng điêu cũng không có ý nghĩa gì, thế là Diệp Thiên chuẩn bị dẫn Uyển Châu rời khỏi ngọn núi.

Nhưng vào khoảnh khắc này, băng điêu đối diện Diệp Thiên và Uyển Châu kêu hai tiếng, rồi bay đến bên cạnh Uyển Châu.

Hành động của băng điêu khiến Diệp Thiên như gặp đại địch.

Sau đó mới phát hiện băng điêu dẫn Uyển Châu và Diệp Thiên xuống núi.

Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng đều hiểu băng điêu đang báo ân.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không từ chối, để băng điêu dẫn hai người đi.

Dưới chân núi, băng điêu bay thấp hai vòng trên không, kêu hai tiếng rồi lại bay về núi.

Thế là Uyển Châu và Diệp Thiên quay về trấn.

Diệp Thiên và Uyển Châu đi không xa, thì bị một đám người chặn lại.

Diệp Thiên nhìn kỹ một cái, thì ra là đám tu sĩ lúc trước.

Thế là Diệp Thiên hiếu kỳ hỏi: "Các vị tu sĩ chặn đường ta làm gì?" Lúc này có một tu sĩ nói: "Cây ma thảo ở Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa đã đi đâu rồi?" Một tu sĩ khác lại nói: "Chúng ta dẫn Thiên binh Thiên Giới đến Tây Bắc Cực Hàn Chi Địa, phát hiện ma thảo biến mất không thấy đâu, ngươi đã giấu nó rồi phải không?" Diệp Thiên lúc đó la lớn: "Ta khẳng định không mang ma thảo đi đâu, không tin thì cứ lục soát người ta." Mọi người thấy Diệp Thiên khó chơi như vậy, thế là có người tiến lên lục soát người Diệp Thiên.

Tu sĩ đó lục soát một hồi, không phát hiện ra ma thảo.

Thế là có tu sĩ nói: "Chắc chắn ngươi đã giấu nó, mau giao ma thảo ra, nếu không sẽ không cho ngươi rời đi." Diệp Thiên lúc đó cũng nổi giận, nói: "Không tin thì ta cũng chịu." Có một tu sĩ la lớn một tiếng xông lên muốn giao chiến với Diệp Thiên.

Diệp Thiên không sợ, thi triển pháp thuật nghênh đón.

Diệp Thiên vừa đánh vừa nói: "Chuyện này ta cũng đã nói với vài người, ai biết được chứ?" Không lâu sau, tu sĩ đó thất bại.

Diệp Thiên không ra tay giết chết.

Đám tu sĩ khác thấy vậy thi triển pháp thuật chuẩn bị vây công Diệp Thiên, Diệp Thiên không nói nhiều, tiếp tục thi triển pháp thuật đối kháng.

Vì công pháp của Diệp Thiên quá mạnh.

Các tu sĩ không lâu sau đều thất bại, Diệp Thiên dùng thực lực trấn áp mọi người.

Uyển Châu bên cạnh tiến lên nhỏ giọng nói: "Ta nói dối rồi, ta đã mang ma thảo ra ngoài." Diệp Thiên lúc này nghe Uyển Châu nói vậy cũng đành chịu, trong lòng nghĩ Uyển Châu thế nào thì thế.

Các tu sĩ không hề biết Uyển Châu đã nhỏ giọng nói với Diệp Thiên.

Diệp Thiên tiến lên nói với các tu sĩ: "Đi đi, ta không giết các ngươi." Diệp Thiên nói xong câu đó rồi cùng Uyển Châu quay người rời đi.

Vào khoảnh khắc đó, bất ngờ xảy ra, trong số đó có một tu sĩ thi triển pháp thuật oanh sát về phía lưng Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc này cảm giác được động tĩnh, vội vàng lùi lại một bước, xoay người đứng chắn trước mặt Uyển Châu.

Diệp Thiên không dám khinh suất, đối mặt với đòn tất sát của tu sĩ, Diệp Thiên dốc hết toàn thân năng lượng, thi triển ra Hỏa pháp thuật mạnh mẽ vô song.

Ngọn lửa chói mắt xuyên phá bầu trời, trong nháy mắt bao vây tu sĩ đó.

Tu sĩ ở sâu trong trung tâm ngọn lửa phát ra tiếng kêu thảm thiết liên hồi.

Diệp Thiên lúc này dừng tay, ngọn lửa biến mất, lúc này tu sĩ đó đã gần như đứt hơi.

Chương 875

Khiến các tu sĩ khác chấn kinh, thiếu niên này mạnh mẽ đến vậy, quả đúng là thiếu niên chí tôn.

Thế là các tu sĩ vội vàng bỏ chạy, không dám nán lại nơi đây sợ Diệp Thiên nổi giận giết sạch bọn họ.

Diệp Thiên cũng không truy kích đám tu sĩ, cảm thấy không cần thiết, cũng không có thâm cừu đại hận.

Diệp Thiên quay người nói với Uyển Châu: "Chúng ta về đi, lấy hành lý rồi lên đường." Uyển Châu nói: "Được." Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu quay về khách sạn lúc trước, về phòng thu dọn hành lý xong.

Diệp Thiên đã thu dọn xong hành lý từ sớm, đang đợi Uyển Châu ở cửa.

Thấy Uyển Châu xuống, hắn nói với Uyển Châu: "Chúng ta đi thôi." Uyển Châu đáp: "Ừm." Chuyện không hay đã xảy ra, Diệp Thiên và Uyển Châu vừa ra khỏi cửa khách sạn thì một đám đông tu sĩ đang đợi hai người ở cửa.

Đám tu sĩ đông hơn lúc trước gấp ba lần, lúc này Diệp Thiên không thể chạy ra cửa sau được nữa.

Thế là hắn nói với Uyển Châu: "Ở sau lưng ta, ta sẽ bảo hộ nàng." Uyển Châu lúc này nhìn bóng lưng hùng vĩ của Diệp Thiên cảm động, cũng không nói nhiều nữa, cứ thế đứng sau lưng Diệp Thiên.

Diệp Thiên nói với các tu sĩ: "Các ngươi thật sự coi trọng ta." Có một tu sĩ nói: "Đừng nói nhảm, mau giao ma thảo ra." Diệp Thiên nói: "Trước hết phải đánh bại được ta đã." Diệp Thiên lúc này đã sớm tính

toán xong, lúc đó thả Thao Thiết ra là cách tốt nhất, phải đợi khoảnh khắc các tu sĩ lơ là.

Các tu sĩ hiện tại không sợ Diệp Thiên chút nào, ỷ vào đông người thế mạnh.

Không biết ai đó trong đám đông hô một tiếng, mọi người nhất loạt xông lên.

Diệp Thiên thấy vậy, lập tức thả Thao Thiết ra phối hợp với hắn, đánh bay mọi người.

Các tu sĩ đại kinh nhìn Thao Thiết, có người la lớn: "Thượng cổ thần thú Thao Thiết!

Ai cũng không được tranh giành với ta." Lúc đó các tu sĩ khác cũng nhìn thấy Thao Thiết, đều vô cùng thèm muốn.

Mọi người lúc này đều đã quên mất Diệp Thiên.

Tất cả sự chú ý của các tu sĩ đều tập trung vào Thao Thiết.

Có người không nhịn được sự dụ hoặc, bắt đầu tiến lên muốn bắt Thao Thiết, nhưng Thao Thiết đã đánh bay tu sĩ đó.

Lúc đó tất cả tu sĩ mới hiểu Thao Thiết không dễ chọc, thế là họ muốn cùng nhau bắt giữ Thao Thiết.

Diệp Thiên đứng một bên quan sát tình hình chiến đấu.

Thế là hắn tiến lên giúp Thao Thiết, thi triển các loại ngưng luyện bảo thuật, khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Mọi người lúc đó đều hiểu Diệp Thiên không dễ chọc, không cần thiết phải hi sinh mạng sống của mình.

Diệp Thiên thấy các tu sĩ bắt đầu dần dần rời đi, cũng không nói thêm gì.

Hắn dẫn Uyển Châu rời khỏi.

Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy vô cùng thư thái, bởi vì đoạn thời gian này cuối cùng cũng không có chuyện gì.

Diệp Thiên thâm tình nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu liếc hắn một cái, nói: "Muốn nhìn ta làm gì?" Diệp Thiên đáp: "Ngắm mỹ nhân chứ gì." Lúc này, một vệt hồng ửng bò lên má Uyển Châu.

Diệp Thiên nói: "Ta đi Thiên Giới đi, nhân lúc đoạn thời gian này không có việc gì, ta sẽ thật tốt bắt đầu tu luyện." Uyển Châu nói: "Không có vấn đề." Thế là hai người đi Thiên Giới, tìm một nơi thanh tịnh bắt đầu tu luyện.

Cứ như vậy, hai người đã trải qua một đoạn thời gian tươi đẹp.Chẳng mấy chốc, đến Lễ Thất Tịch ở nhân gian.

Uyển Châu rất thích ngày lễ này, vì đây là ngày lễ dành cho các cô gái.

Diệp Thiên ở bên cạnh thấy Uyển Châu thích như vậy, bèn dẫn nàng xuống phàm trần.

Lúc này, Lễ Thất Tịch ở nhân gian vô cùng náo nhiệt.

Chương 876

Diệp Thiên nắm tay Uyển Châu dạo bước trên con đường nhỏ.

Chẳng mấy chốc, hai người đi vào thị trấn nhỏ trước đó.

Vừa vào trấn, thấy phía trước có rất nhiều người tập trung đông đúc hơn những nơi khác.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu rất hiếu kỳ, bèn dẫn nàng đi xem.

Đợi đến khi Uyển Châu và Diệp Thiên đi đến gần mới phát hiện một cây cầu Ô Thước.

Uyển Châu lập tức đi qua cây cầu Ô Thước đó.

Diệp Thiên bèn dẫn Uyển Châu đi qua cầu Ô Thước.

Trai tài gái sắc, mọi người không ngớt lời khen ngợi.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu đi hết cầu Ô Thước, lại đi chơi ở những nơi khác.

Đêm Thất Tịch thực sự quá náo nhiệt, tiếng rao bán không ngừng, có người bán đồ, có người bắn pháo hoa.

Lúc đó Uyển Châu thấy có người bán kẹo hồ lô, bèn gọi Diệp Thiên mua cho mấy cái, Uyển Châu rất vui.

Hai người lại đi một lúc, thấy có người bán mặt nạ.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đi mua hai cái mặt nạ.

Uyển Châu đặc biệt chọn cho Diệp Thiên một cái mặt nạ Trư Bát Giới.

Điều này khiến Diệp Thiên có chút khó chịu, nhưng cũng đành chịu.

Phía trước có cuộc thi đánh đàn cổ cầm, thế là Diệp Thiên và Uyển Châu lại đi về phía trước.

Hai người khó khăn lắm mới chen được lên hàng đầu, thấy rất nhiều người ôm đàn chuẩn bị lên sân khấu thi đấu, thế là Uyển Châu và Diệp Thiên đứng một bên xem thi đấu.

Sau một lúc, Diệp Thiên và Uyển Châu mới phát hiện ra đây là cuộc thi trên lôi đài.

Lúc này, có một người trên đó đánh đàn cổ cầm cực kỳ giỏi, người đó cũng rất xinh đẹp.

Cô gái đó đã thắng cuộc thi, đứng trên lôi đài vô cùng đắc ý.

Không chỉ vậy, cô gái đó còn nói: "Chắc là tất cả quý vị ngồi đây đều không bằng ta đâu nhỉ, cái giải thưởng này ta xin nhận vậy." Lời nói này khiến tất cả mọi người ngồi đó đều phản cảm, nhưng cũng đành chịu.

Dù sao người ta là giỏi nhất mà.

Lúc đó Uyển Châu không ngồi yên được, cũng rất khó chịu với cô gái kia, thấy những nữ tử khác bị sỉ nhục như vậy, trong lòng nàng cũng không vui.

Uyển Châu bèn nói với Diệp Thiên: "Ta lên sân khấu đánh một khúc." Diệp Thiên biểu thị đồng ý.

Lúc đó cô gái trên đài nói: "Vị tiểu thư này, đừng khoe khoang tài năng đấy nhé." Uyển Châu nói với cô gái đó: "Yên tâm đi, chỉ đánh một khúc thôi." Thế là Uyển Châu lên sân khấu, mượn một cây cổ cầm đánh một khúc nhạc.

Cầm nghệ của Uyển Châu vô cùng xuất sắc.

Khiến mọi người nghe mà như say như mê, cô gái ngồi một bên

sắc mặt biến đổi không ngừng, trong lòng cũng không có chủ kiến.

Chẳng mấy chốc, Uyển Châu đã đánh xong cả khúc nhạc.

Rõ ràng, Uyển Châu đã thắng.

Diệp Thiên cười ha ha, lên đài ôm giải thưởng xuống.Lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu dạo chơi trên đường một lát.

Sau đó, hai người thấy phía trước có một đám người lại đang vây quanh bên bờ sông.

Chương 877

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu đi đến xem có chuyện gì.

Khi hai người sắp đến gần, Uyển Châu đột nhiên kinh hô một tiếng: "Đèn hoa đăng đẹp quá!" Diệp Thiên bên cạnh thấy Uyển Châu thích như vậy, bèn nói với nàng: "Uyển Châu, nàng đợi ta ở đây, ta ra ngoài mua cho nàng mấy cái đèn hoa đăng." Uyển Châu lúc đó rất vui vẻ nói: "Được thôi." Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này trong mắt, chỉ cần Uyển Châu vui là được.

Chính vì lúc đó là Lễ Thất Tịch, xung quanh đều có rất nhiều tiểu thương bán đèn hoa đăng.

Thế là Diệp Thiên ba bước thành hai bước đi tìm một tiểu thương mua mấy cái đèn hoa đăng.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên mua đèn hoa đăng về, rất vui vẻ nhận lấy.

Cứ thế, Uyển Châu và Diệp Thiên đi đến bờ sông thả đèn hoa đăng.

Lúc này, một sự cố đã xảy ra, giải thưởng vốn do Diệp Thiên bảo quản rơi xuống đất, vỡ tan thành vô số cánh hoa.

Thấy cảnh này Uyển Châu rất buồn, thế là Diệp Thiên ở một bên an ủi nàng.

Đúng lúc đó, cô gái chủ lôi đài thi đàn cổ cầm trước đó đã đến, nhìn thấy Uyển Châu và Diệp Thiên.

Cô gái đó nói: "Đúng là oan gia ngõ hẹp mà, xem ta thu thập cô gái này đây." Không nói nhiều lời, cô gái đó bắt đầu xông lên chuẩn bị bắt Uyển Châu.

Nhưng Diệp Thiên ở bên cạnh làm sao có thể để cô gái đó đắc ý.

Diệp Thiên nói với cô gái đó: "Ngươi ép ta." Diệp Thiên tiến lên, thi triển trận pháp.

Cô gái kia không địch lại, định bỏ chạy.

Diệp Thiên lập tức phóng trận pháp ra, giam cầm cô gái đó.

Thế là Diệp Thiên tiến lên, đưa cô gái đó đến trước mặt Uyển Châu.

Diệp Thiên nói với cô gái kia: "Mau xin lỗi Uyển Châu đi." Cô gái đó đương nhiên biết Diệp Thiên.

Cô gái đó vội vàng làm theo.

Cô gái đó nói với Uyển Châu: "Ta sai rồi, ta sai rồi." Diệp Thiên thấy cô gái đó không có vẻ thành tâm hối cải, định không buông tha.

Điều này khiến cô gái đó vô cùng sợ hãi.

Mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống.

Thế là cô gái đó nói với Diệp Thiên: "Tất cả đều là hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm, ta cũng không cố ý." Uyển Châu không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng Diệp Thiên ở một bên đã phát hiện ra.

Diệp Thiên thấy ánh mắt của cô gái đó lấp lánh.

Từ đó Diệp Thiên đoán định cô gái đó chắc chắn đang mưu đồ gì đó.

Thế là Diệp Thiên ở một bên nói: "Chuyện đã đến nước này rồi mà còn dám cãi chày cãi cối sao?" Đúng lúc đó, cô gái kia đột nhiên xông ra ngoài.

Lúc này Diệp Thiên mới hiểu ra rằng cô gái đó đang ủ công lực để xông ra ngoài.

Diệp Thiên cười lạnh, nói: "Ngươi nghĩ mình có thể chạy thoát sao?" Diệp Thiên còn dùng tật bộ xông lên, cô gái đó thấy tốc độ của Diệp Thiên nhanh như vậy, trong lòng đại kinh, bước chân đều loạn xạ.

Chẳng mấy chốc, Diệp Thiên đã đuổi kịp cô gái đó.

Vào lúc này, cô gái đó cũng không chạy nữa.

Cô gái đó quay người, thi triển pháp thuật tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên đại kinh, vội vàng vận chuyển pháp thuật chống đỡ.

Nhưng cô gái đó làm sao đánh lại Diệp Thiên, chẳng mấy chốc cô gái đó đã bại trận.

Chương 878

Sau khi bại trận, cô gái đó biến thành một đóa hoa, Diệp Thiên mới hiểu ra đó là Hoa Tinh bị đánh trở lại nguyên hình.

Lúc đó Hoa Tinh nói với Diệp Thiên: "Đừng đánh ta." Diệp Thiên dừng tay, dẫn Uyển Châu đến gần, Uyển Châu thấy đóa hoa đẹp, bứt mấy cánh hoa chơi.Lúc này, Uyển Châu hái mấy cánh hoa rồi dừng tay, trông vô cùng vui vẻ.

Diệp Thiên ở một bên thấy Uyển Châu vui, hắn cũng vui lây.

Uyển Châu ngửi những cánh hoa đó, thấy rất thơm.

Thế là Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Ta dùng những cánh hoa này để chiết xuất nước hoa." Diệp Thiên cũng chiều theo Uyển Châu, nói: "Được thôi, không thành vấn đề." Cứ thế, hai người lại chơi trên đường một lúc.

Người càng lúc càng ít, thế là Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Ta đi tìm một khách sạn nghỉ ngơi đi." Uyển Châu nói: "Được." Chẳng mấy chốc, Diệp Thiên dẫn Uyển Châu tìm được một khách sạn.

Uyển Châu về phòng chiết xuất nước hoa.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên vừa mở cửa phòng đã ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, ngẩng đầu nhìn lên mới thấy Uyển Châu đang đợi ở cửa.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Nước hoa nàng chiết xuất thơm thật, ngửi thoải mái ghê." Uyển Châu cười khẽ, vô cùng vui vẻ.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Chúng ta đi ăn cơm đi." Thế là Diệp Thiên dẫn Uyển Châu xuống lầu, ngồi vào một góc.

Đúng lúc đó, có một cô gái đi đến.

Cô gái đó nói với Uyển Châu: "Mùi trên người ngươi khó chịu quá, ra ngoài đi." Uyển Châu cũng là một cô gái có cá tính, nói với cô gái đó: "Dựa vào đâu mà ngươi muốn ta ra ngoài?" Cô gái đó cũng không nhường nhịn, nói với Uyển Châu: "Bởi vì mùi trên người ngươi khó ngửi." Lúc đó Diệp Thiên ngồi một bên không chịu nổi nữa, nói với cô gái đó: "Nhìn cách ăn mặc của ngươi biết là gia thế không tầm thường, sao lại vô duyên như vậy?" Không đợi cô gái đó nói, Diệp Thiên lại nói: "Gia đình ngươi dạy ngươi như vậy sao?" Cô gái đó cảm thấy tủi thân, không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

Hóa ra cô gái đó chính là con gái của Vương Mẫu, Thiên Nữ.

Nhưng lúc này Diệp Thiên không hề hay biết.

Thiên Nữ trở về Thiên Giới, tìm Vương Mẫu.

Thiên Nữ nói với Vương Mẫu: "Ở phàm gian con bị người ta ức hiếp." Vương Mẫu kinh ngạc nói: "Có người nào có thể ức hiếp con sao?" Thế là Thiên Nữ kể lại sự việc một cách thêm mắm thêm muối.

Vương Mẫu đại nộ, gọi một Thiên Binh vào, muốn Thiên Binh đó triệu Uyển Châu đến.

Thiên Binh lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, vị Thiên Binh đó tìm thấy Uyển Châu và Diệp Thiên.

Thế là vị Thiên Binh đó nói với Uyển Châu: "Vương Mẫu nương nương truyền lệnh cho ngươi đến Thiên Giới một chuyến." Uyển Châu lúc này vô cùng ngơ ngác, nói: "Vương Mẫu nương nương tìm ta làm gì?" Vị Thiên Binh đó nói: "Không rõ, xin cô nương hãy mau chóng đến Thiên Giới." Rồi quay người bỏ đi.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Quản chuyện gì chứ?

Cứ đi đi rồi sẽ biết, ta đi cùng nàng." Uyển Châu gật đầu.

Thế là Uyển Châu và Diệp Thiên cùng đi Thiên Giới.

Hai người đến bên ngoài tẩm cung của Vương Mẫu nương nương.

Diệp Thiên vừa định đi vào, bị những thủ vệ bên ngoài ngăn lại, chỉ cho phép Uyển Châu một mình đi vào.

Thế là Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Ta không thể đi cùng nàng vào được rồi, nàng hãy cẩn thận, ta đợi ở bên ngoài." Uyển Châu nói: "Yên tâm đi." Thế là Uyển Châu đi vào.

Uyển Châu vừa bước vào đại điện đã nhìn thấy cô gái ở khách sạn, lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này Thiên Nữ nói: "Cuối cùng cũng đến rồi." Lúc này Thiên Nữ có thể là vì ghen tỵ với dung nhan tuyệt mỹ của Uyển Châu, bèn dùng đủ loại lý do để trách phạt Uyển Châu.

Uyển Châu cũng đành chịu đựng, chỉ mong sớm ngày rời đi.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu mãi không về, trong lòng sốt ruột.

Lập tức xông vào đại náo một phen.Lúc đó, có một Thiên Binh thấy vậy vội vàng chạy đến Lăng Tiêu Bảo Điện báo cáo với Ngọc Đế.

Chương 879

Ngọc Đế vừa nghe, giận dữ nói: "Thiên Nữ làm sao vậy?" Thế là lập tức sai người đi theo đến tẩm cung của Vương Mẫu nương nương.

Chẳng mấy chốc, Ngọc Đế đến trước mặt Vương Mẫu, nói: "Có chuyện gì vậy?" Vương Mẫu nương nương nói: "Do Thiên Nữ ở phàm gian đã gây ra một chút mâu thuẫn với Diệp Thiên và Uyển Châu." Cứ thế, Vương Mẫu kể lại toàn bộ sự việc cho Ngọc Đế.

Ngọc Đế nghe xong rất tức giận, nói với Thiên Nữ: "Con cũng quá đáng rồi đấy, đi vào cấm bế hai ngày." Thiên Nữ tức giận đứng một bên, nhìn Uyển Châu và Diệp Thiên.

Lúc này Ngọc Đế nói với Diệp Thiên: "Chuyện này Thiên Nữ không đúng, nhưng không liên quan đến Vương Mẫu." Diệp Thiên cũng không nói gì thêm.

Lúc này Ngọc Đế nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên à, hôm nay ở lại đây ăn cơm nhé." Diệp Thiên vô sở vị, hỏi Uyển Châu.

Uyển Châu nói: "Tất cả đều nghe chàng." Cứ thế, Uyển Châu và Diệp Thiên tạm thời dừng lại ở tẩm cung của Vương Mẫu.

Sau đó Ngọc Đế gọi Diệp Thiên vào một căn phòng khác để nói chuyện.

Lúc này bên ngoài chỉ còn lại Uyển Châu và Thiên Nữ.

Thiên Nữ lúc này trong lòng ghi hận Uyển Châu, lúc này trong lòng đang muốn báo thù Uyển Châu.

Thiên Nữ lúc này đột nhiên nảy ra một chủ ý rất hay.

Thế là Thiên Nữ nói với Uyển Châu: "Có một nơi rất hay để chơi,

coi như là để tạ tội." Uyển Châu vốn muốn từ chối, nhưng không chịu nổi lời khuyên của Thiên Nữ, bèn đi theo.

Chẳng mấy chốc, Thiên Nữ dẫn Uyển Châu đến một nơi.

Hóa ra nơi đó là Trảm Tiên Đài, không cần nói nhiều, đó cũng là một nơi không tốt lành gì.

Uyển Châu bên cạnh vừa nhìn thấy nơi đó không tốt như Thiên Nữ nói, trong lòng cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Thế là Uyển Châu nói với Thiên Nữ: "Đây căn bản không phải là nơi tốt lành gì phải không?" Lúc này Thiên Nữ cười lạnh nói: "Đây là nơi tốt lành đấy, mau vào đi." Lúc đó Uyển Châu nói với Thiên Nữ: "Ngươi thích thì đi đi." Thiên Nữ vừa nghe lời này thì tức giận, dùng sức mạnh với Uyển Châu, nhưng Uyển Châu làm sao chịu bó tay chịu trói.

Thế là Uyển Châu và Thiên Nữ đã đánh nhau.

Do Uyển Châu bình thường vẫn luôn tu luyện, công lực thâm hậu hơn Thiên Nữ rất nhiều.

Cho nên chẳng mấy chốc, Thiên Nữ đã bại trận.

Lúc này Thiên Nữ bị thương, thổ ra một ngụm tiên huyết.

Uyển Châu thấy vậy, lập tức chạy về phía xa.

Đúng lúc đó, Diệp Thiên từ trong phòng bước ra, thấy Uyển Châu không có trong đại sảnh, vô cùng sốt ruột.

Thế là hắn ra ngoài hỏi thủ vệ: "Uyển Châu đi đâu rồi?" Vị thủ vệ đó nói: "Có một cô gái đi cùng Thiên Nữ ra ngoài rồi." Lúc đó Diệp Thiên trong lòng vô cùng sốt ruột, nói: "Chắc chắn cô Thiên Nữ đó không có ý tốt." Thế là Diệp Thiên vội vàng đi ra ngoài tìm kiếm tung tích của Uyển Châu và Thiên Nữ.

Vừa đi đến cửa, Ngọc Đế gọi Diệp Thiên lại hỏi: "Phát sinh chuyện gì?" Diệp Thiên nói với Ngọc Đế: "Uyển Châu không thấy đâu, có khả năng Thiên Nữ đã đưa Uyển Châu đến một nơi không tốt." Lúc đó Ngọc Đế cũng đau đầu không thôi, Thiên Nữ thực sự không an phận.

Thiên Mẫu bên cạnh nhìn Diệp Thiên với vẻ mặt tức giận, trong lòng cũng thở dài.

Thiên Nữ từ nhỏ bà đã nhìn lớn lên, rất hiểu rõ.

Càng lo lắng nàng làm chuyện gì ngu ngốc.

Thế là Diệp Thiên vội vàng ra ngoài tìm Thiên Nữ.Diệp Thiên tìm kiếm bên ngoài rất lâu nhưng không thấy bóng dáng Uyển Châu, chỉ đành hậm hực quay về.

Khi Diệp Thiên đi ngang qua thủ vệ, hắn hỏi: "Có thấy Thiên Nữ về chưa?" Thủ vệ đáp: "Đã thấy rồi, hình như đã về phòng." Nghe câu nói này Diệp Thiên lập tức quay lại, nhìn thấy Vương Mẫu nương nương.

Thế là Diệp Thiên tiến lên hỏi: "Vương Mẫu có biết phòng của Thiên Nữ ở đâu không?" Vương Mẫu nương nương thấy hắn sốt ruột như vậy, bèn nói cho Diệp Thiên biết.

Thế là Diệp Thiên lập tức chạy đến phòng của Thiên Nữ.

Lúc này Thiên Nữ đang bị Uyển Châu đánh vào ngực, vô cùng khó chịu.

Chương 880

Nghe thấy tiếng gõ cửa, bèn mở cửa.

Thiên Nữ mở cửa ra, sắc mặt đã biến đổi khi nhìn thấy Diệp Thiên, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh.

Diệp Thiên hỏi Thiên Nữ: "Trước đó ngươi có ở cùng Uyển Châu không?

Uyển Châu đi đâu rồi?" Thiên Nữ không dám nói thật, bèn nói: "Ta không thấy Uyển Châu, ta cũng không ở cùng nàng." Diệp Thiên hỏi Thiên Nữ: "Ngươi không nói thật, Uyển Châu rốt cuộc ở đâu?" Thiên Nữ cũng sợ, nói: "Ta thật sự không thấy." Diệp Thiên lúc này đại nộ, lập tức muốn ra tay với Thiên Nữ.

Diệp Thiên lúc này đã mất lý trí, chỉ muốn tìm lại Uyển Châu.

Thiên Nữ thấy Diệp Thiên lúc này trông như muốn giết mình, cũng vô cùng sợ hãi.

Đúng lúc này, Vương Mẫu nương nương từ bên ngoài đến, vội vàng ngăn Diệp Thiên lại.

Vương Mẫu nương nương hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Diệp Thiên kể lại tất cả những gì mình nghe được cho Vương Mẫu nương nương, lúc này sắc mặt Vương Mẫu nương nương biến đổi không ngừng.

Thế là Vương Mẫu nói với Diệp Thiên: "Trong đó chẳng phải có ẩn tình sao?" Diệp Thiên không đáp lời.

Thiên Nữ bên cạnh lúc này nói: "Cái người tên Uyển Châu đó lừa ta ra ngoài, muốn giết ta, ta mới là người bị hại." Lúc đó Diệp Thiên nghe câu nói này liền bốc hỏa, gầm lớn với Thiên Nữ: "Uyển Châu là

một cô gái lương thiện như vậy, sao có thể có trái tim độc ác như thế?" Lúc này Thiên Nữ lại nói: "Ta tuyệt đối không lừa dối, Uyển Châu muốn giết ta." Lúc đó Diệp Thiên không muốn phí lời với cô Thiên Nữ này nữa, chỉ muốn biết Uyển Châu rốt cuộc ở đâu.

Thế là Diệp Thiên hỏi cô Thiên Nữ đó.

Hắn nói: "Ta hỏi lần cuối, Uyển Châu rốt cuộc ở đâu?" Thiên Nữ nói: "Ta thật sự không biết." Diệp Thiên nghe câu nói này, lập tức phóng ra Thao Thiết, gầm một tiếng lớn.

Lúc đó Vương Mẫu nương nương và Thiên Nữ đều sợ đến hoa dung thất sắc, nhưng ở Thiên Giới, ai có thể phóng túng như vậy?

Diệp Thiên phóng Thao Thiết ra chỉ để dọa cô Thiên Nữ đó, chứ không thực sự muốn sát hại.

Vương Mẫu nương nương tưởng Diệp Thiên thật sự muốn sát hại Thiên Nữ, vội vàng dùng thân mình che chắn cho Thiên Nữ.

Lúc đó Ngọc Đế đã đến.

Trước đó một lát, có người bẩm báo rằng Diệp Thiên đang gây rối ở tẩm cung của Vương Mẫu nương nương, Ngọc Đế vội vàng đến, sợ chuyện trở nên tồi tệ hơn.

Diệp Thiên thấy Ngọc Đế đến, nói: "Ta không thật sự muốn giết Thiên Nữ, ta chỉ muốn hù dọa, để nàng ta nói ra tung tích của Uyển Châu." Ngọc Đế thấy vậy, hỏi Thiên Nữ: "Hãy nói hết sự thật cho ta." Lúc này vẻ mặt Ngọc Đế uy nghiêm, không thể xâm phạm.

Thiên Nữ bị áp lực của Ngọc Đế, đành nói ra sự thật, khiến Diệp Thiên bên cạnh càng thêm phẫn nộ.

Ngọc Đế thấy vậy, bảo Diệp Thiên ra ngoài, có chuyện muốn nói riêng.

Diệp Thiên ra ngoài, Ngọc Đế nói: "Chuyện đã thành ra thế này rồi, ta sẽ trừng phạt Thiên Nữ thật nặng, quan trọng nhất là tìm kiếm tung tích của Uyển Châu." Diệp Thiên: "Vậy được rồi."Lúc này Diệp Thiên đang tìm kiếm Uyển Châu, sau một thời gian tìm kiếm cuối cùng cũng biết Uyển Châu đã lạc vào Ma Giới.

Lúc đó ở Ma Giới, Uyển Châu nói với một nhóm người Ma Tộc: "Các ngươi đưa ta đến đây làm gì?" Người Ma Tộc nói: "Làm gì à?

Chắc chắn là tống ngươi vào địa lao." Uyển Châu lại nói: "Ta hình như không có oán không có cừu gì với các ngươi phải không?

Sao lại muốn bắt ta?" Người Ma Tộc không đáp lời.

Lúc đó Diệp Thiên cuối cùng cũng tìm thấy lối vào Ma Giới.

Diệp Thiên không trực tiếp xông vào, mà cẩn thận quan sát những thủ vệ ở cửa.

Sau một thời gian quan sát, Diệp Thiên chọn một phương pháp an toàn nhất, giả trang thâm nhập Ma Giới.

Diệp Thiên làm vậy là để tránh đánh rắn động cỏ, tìm kiếm thời cơ tốt hơn để cứu Uyển Châu.

Diệp Thiên sau khi giả trang, ngay cả chính hắn cũng không nhận ra được mình nữa.

Vô cùng giống thật.

Diệp Thiên đi chưa được bao lâu, đã nhìn thấy Uyển Châu đang tranh cãi với những người Ma Tộc trong đại điện.

Chương 881

Uyển Châu lúc này tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, rõ ràng là bị tức giận không nhẹ.

Lúc này Diệp Thiên thấy Uyển Châu bị ức hiếp như vậy, cũng không nhịn được nữa.

Diệp Thiên tiến lên, gầm lớn một tiếng, nói: "Uyển Châu, ta đến cứu nàng đây." Uyển Châu nghe động tĩnh quay đầu nhìn lại, đập vào mắt nàng là một gã râu đen, nàng là người tinh ý lập tức biết chắc chắn đó là Diệp Thiên giả trang.

Những người Ma Tộc thấy một người xông vào, đến bên cạnh Uyển Châu.

Thế là những người Ma Tộc đại nộ.

Có một người Ma Tộc nói: "Những thủ vệ cổng đều ăn cơm vô dụng sao?

Lại để người khác xông vào." Một người Ma Tộc khác lại nói: "Sao?

Đây là anh hùng cứu mỹ nhân sao?" Thế là mọi người cười ha ha, đều cho rằng Diệp Thiên không biết tự lượng sức mình.

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, nói với đám người Ma Tộc: "Hãy xem cho kỹ đây." Để đề phòng, Diệp Thiên triệu hồi Thao Thiết.

Đại đa số những người Ma Tộc không biết sinh vật này.

Nhưng cũng có những người Ma Tộc kiến thức rộng, lập tức nói: "Chẳng phải là Thượng Cổ Thần Thú Thao Thiết sao?" Diệp Thiên đáp: "Xem ra có người kiến thức rộng đấy." Những người không biết thì tiến lên đánh nhau với Thao Thiết, nhưng Thao Thiết làm sao có

thể sợ hãi?

Đáng tiếc là những người đó không phải là đối thủ của Thao Thiết, lập tức bị đánh bại.

Thế là có một thủ lĩnh Ma Tộc ra lệnh cho binh lính Ma Tộc tấn công Thao Thiết, đồng thời dẫn mấy người xông đến tấn công Diệp Thiên.

Lúc này Diệp Thiên bảo Uyển Châu lùi sang một bên, còn mình thì dốc toàn lực nghênh chiến kẻ địch.

Lúc này thủ lĩnh Ma Tộc thi triển pháp thuật bao trùm lấy Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy vậy, lập tức thi triển pháp thuật hỏa mạnh nhất của mình để nghênh chiến.

Diệp Thiên ở sâu trong vòng chiến không hề lùi bước, gia tăng sức mạnh của pháp thuật hỏa.

Mấy thủ lĩnh bên cạnh thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên giúp thủ lĩnh đối kháng Diệp Thiên.

Áp lực của Diệp Thiên lại tăng thêm mấy phần, nhưng Diệp Thiên vẫn có thể kiên trì được.

Các thủ lĩnh Ma Tộc không dám xem thường Diệp Thiên, bèn dốc hết toàn bộ sức lực của mình.

Lúc này Thao Thiết bên cạnh đã tiêu diệt tất cả binh lính Ma Tộc, lập tức chạy đến giúp Diệp Thiên.

Lúc này các thủ lĩnh Ma Tộc không thể chống đỡ nổi.

Những người Ma Tộc thấy tình hình không ổn, đều chạy ra ngoài.

Thế là Diệp Thiên cũng mặc kệ đám yêu tinh đó bỏ chạy.

Lúc này Diệp Thiên mới có cơ hội nói chuyện với Uyển Châu.

Uyển Châu lúc này nói: "Cái cô Thiên Nữ đó tâm tư thật xấu, muốn giết ta."Lúc này Diệp Thiên an ủi Uyển Châu, nói: "Không sao rồi, có ta ở bên cạnh bảo hộ nàng." Uyển Châu cười khẽ, nói: "May mà có chàng, nếu không ta cũng không biết phải làm sao." Thế là Diệp Thiên dẫn Uyển Châu trở về Thiên Giới, muốn tính sổ với Thiên Nữ.

Diệp Thiên lúc này trước tiên tìm Ngọc Đế, nói với Ngọc Đế: "Ta đã tìm thấy Uyển Châu rồi, ta muốn đối chất với Thiên Nữ." Lúc này Ngọc Đế cũng tức giận, nói: "Cô Thiên Nữ này sao mà không để người khác yên lòng vậy." Thế là Diệp Thiên và Ngọc Đế cùng Uyển Châu đến chỗ ở của Thiên Nữ.

Diệp Thiên hỏi Thiên Nữ: "Ngươi đã dẫn Uyển Châu đến cái Trảm Tiên Đài đó phải không?

Vẫn còn giữ hận trong lòng sao?" Lúc này Thiên Nữ cũng không quản Ngọc Đế đang ở đây, nói: "Ta không có, Uyển Châu muốn giết ta, ta mới là người bị hại." Diệp Thiên không nói gì, Uyển Châu bên cạnh tức giận nói: "Quả nhiên tâm địa độc ác, làm rồi không dám thừa nhận phải không?" Lúc đó Ngọc Đế tức đến nỗi không còn giữ được vẻ mặt, nói: "Thiên Nữ không chịu thừa nhận sai lầm sao?

Xem ra ta không cho một bài học thì không được." Thế là Ngọc Đế nói với vệ binh bên ngoài: "Mau tống Thiên Nữ vào lao cho ta." Nghe câu nói này Thiên Nữ sợ đến hoa dung thất sắc, nói: "Không thể đối xử với con như vậy." Ngọc Đế không hề lay động, mặc cho vệ binh áp giải Thiên Nữ đi.

Lúc này Ngọc Đế trước tiên cho Diệp Thiên đi rồi nói sau, chứ không thật sự giam cầm Thiên Nữ cả đời, chỉ là muốn cho nàng ta một bài học.

Chương 882

Lúc này Uyển Châu và Diệp Thiên đều không có chút lòng thương hại nào dành cho Thiên Nữ, đều cho rằng Thiên Nữ tự làm tự chịu, nhận lấy hình phạt xứng đáng.

Lúc đó, hạ nhân bẩm báo Vương Mẫu nương nương.

Chẳng mấy chốc, Vương Mẫu nương nương đã đến.

Bà nhìn thấy Uyển Châu và Ngọc Đế, nhưng không thấy Thiên Nữ.

Thế là Vương Mẫu nương nương hỏi: "Ngọc Đế, Thiên Nữ đâu rồi?" Ngọc Đế nói: "Bị ta tống vào đại lao rồi." Nghe vậy Vương Mẫu nương nương không ngừng rơi lệ, nhưng cũng biết đó là chuyện không có cách nào khác.

Cứ thế, một lúc sau.

Vương Mẫu nương nương mới ngừng rơi lệ.

Vương Mẫu nương nương quay người nói với Uyển Châu bên cạnh Diệp Thiên: "Chuyện trước đó Thiên Nữ không đúng, ta ở đây thay nó xin lỗi nàng." Uyển Châu nói: "Không phải lỗi của người, đều là lỗi của cô Thiên Nữ đó." Lại một lúc sau, Vương Mẫu nương nương nói: "Ta tặng nàng một ít lễ vật làm bồi thường nhé, đừng từ chối, cũng là để tạ tội." Uyển Châu ái ngại.

Uyển Châu đành phải nhận lấy lễ vật của Vương Mẫu nương nương.

Thế là Vương Mẫu nương nương từ biệt Ngọc Đế và mấy người.

Đợi ra đến cửa, sắc mặt Vương Mẫu nương nương lập tức trở nên âm trầm, trong lòng bà thực sự rất ghét cô Thiên Nữ đó, nhưng

cũng không có cách nào khác, trước mặt Ngọc Đế nhất định phải tỏ ra tốt đẹp.

Lại một lúc sau, Diệp Thiên và Uyển Châu từ biệt Ngọc Đế.

Diệp Thiên nói với Ngọc Đế: "Chuyện này đã xong rồi, vậy ta xin cáo từ." Ngọc Đế nói: "Trên đường cẩn thận." Cứ thế, Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi.

Diệp Thiên lúc đó nói với Uyển Châu: "Uyển Châu sau này hãy cẩn thận một chút, đồng thời cũng phải cố gắng tu luyện nhiều hơn." Uyển Châu đáp: "Được, ta biết rồi." Trên đường đi, Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn thấy rất nhiều tiên nhân, thấy Uyển Châu đều tránh đường mà đi.

Điều này khiến Diệp Thiên thấy kỳ lạ, có lẽ danh tiếng của Uyển Châu trong đoạn thời gian này quá lớn rồi.

Nhưng lúc này tâm trạng của Uyển Châu vô cùng không tốt.Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Không sao đâu, đợi một thời gian nữa mọi chuyện sẽ ổn, nói ra chuyện này cũng không sai đâu." Uyển Châu đáp: "Ừm." Đúng lúc đó, ở Thiên Giới có một Tiên Tỳ rất có ý với Diệp Thiên, thường xuyên ngẩn ngơ khi không có ai.

Lúc đó, Vương Mẫu nương nương phát hiện ra tình huống này.

Thế là Vương Mẫu nương nương gọi Tiên Tỳ đó đến, hỏi: "Con chẳng phải có tình ý với tên tiểu tử Diệp Thiên đó sao?" Tiên Tỳ lúc này mặt đỏ bừng, đáp: "Đúng vậy." Lúc này Tiên Tỳ cũng biết tin tức về việc Diệp Thiên và Vương Mẫu nương nương không hòa thuận, tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Nhưng lúc này Vương Mẫu nương nương không hề tức giận, mà vô cùng vui vẻ.

Vương Mẫu nương nương nói với Tiên Tỳ: "Ta nhận con làm con

gái nuôi của ta nhé." Tiên Tỳ không biết Vương Mẫu nương nương đang bán thuốc gì trong hồ lô, chỉ đành đồng ý.

Cứ thế, Vương Mẫu nương nương vì để chúc mừng chuyện này đã tổ chức một yến hội.

Vương Mẫu nương nương nói với Tiên Tỳ: "Ta sẽ mời Diệp Thiên đến, lát nữa con phải biểu hiện thật tốt." Tiên Tỳ nghe câu nói này vô cùng vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, Vương Mẫu nương nương đã mời rất nhiều tiên nhân đến dự yến hội, lại đặc biệt sai người đi mời Diệp Thiên tham gia yến hội.

Diệp Thiên nhận lời mời cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nói với Uyển Châu: "Vương Mẫu nương nương mời ta tham gia yến hội làm gì?" Uyển Châu ở một bên nói: "Có lẽ là để nàng vui." Diệp Thiên lại không nghĩ như vậy, lẽ ra phải mời Uyển Châu mới đúng.

Chẳng mấy chốc, Diệp Thiên và Uyển Châu lại trở về Thiên Giới.

Trên đường đi, lại có rất nhiều tiên nhân nhìn thấy họ đều tránh xa, khiến Uyển Châu vô cùng khó chịu.

Diệp Thiên ở một bên an ủi: "Không sao đâu, đã qua một thời gian rồi, khi mọi người biết rõ ngọn nguồn sự việc thì sẽ tốt thôi." Uyển Châu ở một bên không vui.

Diệp Thiên cũng không còn cách nào.

Thế là hắn nói với Uyển Châu: "Lát nữa chúng ta ăn cơm xong sẽ dẫn nàng đi dạo, ngắm cảnh." Uyển Châu nói: "Được." Chẳng mấy chốc, Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến đại sảnh tiếp khách của Vương Mẫu nương nương, lúc này đã có rất nhiều người đến, Diệp Thiên và Uyển Châu có lẽ là hai người đến muộn nhất.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu lại không để tâm đến điều này.

Vương Mẫu nương nương ở bên trong nghe nói Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến, lập tức đi ra.

Chương 883

Vương Mẫu nương nương nói với Uyển Châu và Diệp Thiên: "Hai người cuối cùng cũng đến rồi, ta đã đợi rất lâu rồi." Diệp Thiên cảm thấy hơi ngại, nói: "Chúng ta đến muộn, xin nương nương lượng thứ." Vương Mẫu nương nương biểu thị không để tâm.

Một lát sau, Vương Mẫu nương nương nói với mọi người: "Vị bên cạnh ta đây là con gái nuôi mới của ta." Tiên Tỳ bên cạnh tiến lên thi lễ với mọi người.

Nhưng ánh mắt của Tiên Tỳ thỉnh thoảng lại nhìn Diệp Thiên.

Thế là Vương Mẫu nương nương bên cạnh nói với mọi người: "Chắc quý vị chưa thấy tài nghệ của tiểu nữ phải không, để ta cho quý vị thưởng thức một phen." Thế là Tiên Tỳ tiến lên, lúc đó có hai hạ nhân ôm lên một cây cổ cầm.

Tiên Tỳ cầm cổ cầm, tấu một đoạn nhạc khúc.

Chẳng mấy chốc, Tiên Tỳ bắt đầu nhảy múa, thực sự là uyển chuyển duyên dáng.

Các tiên nhân xem một lúc, không ngớt lời khen ngợi.

Vương Mẫu nương nương bên cạnh thấy không khí như vậy vô cùng vui vẻ, nhìn Diệp Thiên bên cạnh xem đến say sưa, trong lòng càng thêm vui mừng.

Còn Uyển Châu bên cạnh lại không biết đang suy tư điều gì.

Cứ thế, mọi người đã uống không ít rượu.

Tương tự như vậy, Diệp Thiên cũng đã uống không ít rượu.

Lúc này Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ta cảm thấy

yến hội này thật vô vị, ta ra ngoài đi dạo một chút." Diệp Thiên cũng không phải kẻ ngốc, thế là Diệp Thiên đứng dậy rời khỏi bên cạnh Vương Mẫu nương nương.

Diệp Thiên nói với Vương Mẫu nương nương: "Ta và Uyển Châu ra ngoài đi dạo một chút." Vương Mẫu nương nương đồng ý thỉnh cầu của Diệp Thiên.

Tâm tư của Vương Mẫu nương nương bắt đầu hoạt động, thế là bà triệu một hạ nhân đến.

Vương Mẫu nương nương nói với hạ nhân đó: "Ngươi đi theo hai người đó, tuyệt đối không được để bị phát hiện." Hạ nhân đó nói: "Được, nương nương yên tâm, ta đi ngay." Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu đang tản bộ.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Ta luôn cảm thấy Vương Mẫu nương nương mời chúng ta tham gia yến hội này không có ý tốt." Diệp Thiên nói: "Ta cũng cảm thấy vậy." Diệp Thiên lại nói với Uyển Châu: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn." Uyển Châu đáp: "Ừm, ta biết rồi." Cứ thế, Diệp Thiên và Uyển Châu ở một nơi đó ngắm phong cảnh.

Hạ nhân ở phía sau hai người không xa thấy cảnh này lập tức quay về bẩm báo Vương Mẫu nương nương.

Vương Mẫu nương nương sai người gọi Tiên Tỳ đến, nói: "Hãy rót một chén rượu ngon, theo ta đi tìm Diệp Thiên." Tiên Tỳ đại hỷ, nói: "Được, ta đi chuẩn bị." Vương Mẫu nương nương đợi Tiên Tỳ ở hậu điện, chẳng mấy chốc, Tiên Tỳ đã đến.

Thế là Vương Mẫu nương nương dẫn Tiên Tỳ đến tìm Diệp Thiên.

Lúc đó Uyển Châu nhìn thấy một con Âm Loa, cảm thấy vô cùng

thú vị.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Xem con Âm Loa này thú vị biết bao, có thể phát ra đủ loại âm thanh, tiếc là đồ của Thiên Giới." Diệp Thiên ở một bên cười khẽ, nói: "Cũng khá thú vị đấy." Diệp Thiên nhìn vẻ mặt thuần chân của Uyển Châu, trong lòng thầm nghĩ: "Ta nhất định phải bảo vệ tốt cô gái này, để nàng sống một cuộc sống vô ưu vô lo." Chẳng mấy chốc, Vương Mẫu nương nương dẫn Tiên Tỳ đến trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Vương Mẫu nương nương thấy Uyển Châu cứ nhìn chằm chằm vào con Âm Loa đó, cảm thấy vô cùng buồn cười.

Thế là Vương Mẫu nương nương nói với Uyển Châu: "Uyển Châu nếu thích con Âm Loa này thì cứ cầm lấy đi." Uyển Châu nghe câu nói này vô cùng vui vẻ, nói lời cảm ơn với Vương Mẫu nương nương.

Vương Mẫu nương nương nói với Diệp Thiên: "Con gái ta muốn kính chàng một chén rượu, chàng có đồng ý không?" Diệp Thiên không biết Vương Mẫu nương nương đang bán thuốc gì trong hồ lô, bèn đáp: "Được thôi, không có vấn đề." Đúng lúc đó, Vương Mẫu nương nương liếc mắt ra hiệu cho Tiên Tỳ bên cạnh.

Tiên Tỳ hiểu ý.

Tiên Tỳ bưng một chén rượu đi đến bên cạnh Diệp Thiên, nói với Diệp Thiên: "Ta kính chàng một chén rượu." Thế là Diệp Thiên tiến lên, nói với Tiên Tỳ: "Cảm ơn nàng." Tiên Tỳ nói: "Không có gì, nên kính mà." Nhưng đúng lúc đó, Tiên Tỳ đột nhiên vấp ngã, ngã nhào về phía Diệp Thiên, Diệp Thiên thấy vậy, vội vàng tránh đi.

Bởi vì Diệp Thiên thấy cô Tiên Tỳ này cố ý ngã vào lòng mình, cho nên vội vàng tránh đi.

Tiên Tỳ thấy Diệp Thiên như vậy, cũng không tức giận, chỉ từ dưới đất bò dậy, mỉm cười với Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy vậy vô cùng phản cảm.

Diệp Thiên nói với cô Tiên Tỳ đó: "Sau này hãy cẩn thận hơn, đừng va vào ta." Cô Tiên Tỳ đó nói: "Yên tâm đi." Cứ thế, mấy người trò chuyện một lát, trở về khách sảnh của Vương Mẫu nương nương.

Mọi người thấy Vương Mẫu nương nương đã trở lại, không khí lại trở nên náo nhiệt.

Chương 884

Các tiên nhân nhìn thấy Tiên Tỳ lúc này đang đi theo bên cạnh Vương Mẫu nương nương.

Các tiên nhân lại nói: "Xin tiên nữ lại tấu cho chúng ta một khúc nữa được không?" Tiên Tỳ ngẩng đầu nhìn Vương Mẫu nương nương.

Vương Mẫu nương nương nói: "Thật xin lỗi quý vị, con gái ta thân thể không được khỏe, đã làm mọi người mất hứng rồi." Các tiên nhân vội vàng nói không sao không sao.

Chẳng mấy chốc, yến hội kết thúc.

Các tiên nhân đều quay về.

Diệp Thiên lúc này và Uyển Châu vừa rời đi, đã bị Vương Mẫu nương nương gọi lại.

Diệp Thiên lấy làm lạ.

Lúc này Vương Mẫu nương nương đến, nói với Diệp Thiên: "Ta có vài lời muốn nói riêng với Uyển Châu, chàng có thể đến trắc điện chờ một lát được không?" Diệp Thiên không nói gì, đưa mắt nhìn Uyển Châu, Uyển Châu cảm thấy không tiện từ chối Vương Mẫu nương nương.

Thế là Diệp Thiên cũng không nói thêm gì.

Vương Mẫu nương nương gọi thủ vệ bên ngoài đến, nói: "Dẫn vị thiếu niên này đến thiên điện chờ." Thế là Diệp Thiên đi theo vị thủ vệ đó đến thiên điện.

Lúc đó Diệp Thiên ở thiên điện, cảm giác có chút lạnh lẽo.

Nhưng chẳng mấy chốc, Tiên Tỳ đã xuất hiện trong thiên điện.

Diệp Thiên hiếu kỳ, nói với Tiên Tỳ: "Tiên nữ đến đây làm gì?" Cô Tiên Tỳ đó nói: "Ta không có việc gì, chỉ muốn nói chuyện một lát được không?" Lúc này Tiên Tỳ là vì Vương Mẫu nương nương vừa mới nói với nàng: "Ta lát nữa sẽ tạo cơ hội cho hai con ở riêng, con phải nắm bắt thật tốt." Thế là Tiên Tỳ hạ quyết tâm nhất định phải kéo gần quan hệ với Diệp Thiên, nói chuyện nhiều hơn một chút.

Thế là Tiên Tỳ cố ý nói chuyện tầm phào với Diệp Thiên, từ chuyện gia đình đến tuổi tác.

Nhưng Diệp Thiên căn bản không để ý, tâm tư của hắn đều đặt trên người Uyển Châu, căn bản không có chút hứng thú nào với người khác.

Lúc này Tiên Tỳ cũng nhận ra, tâm tư của Diệp Thiên đều đặt trên người cô gái tên Uyển Châu đó, không khỏi ghen tỵ.

Cứ thế, Diệp Thiên đại khái đợi một lúc.

Cuối cùng cũng đợi được Uyển Châu ra.

Diệp Thiên vừa thấy Uyển Châu ra, lập tức đứng dậy, sợ Uyển Châu hiểu lầm.

Thế là Diệp Thiên tiến lên nói: "Uyển Châu ra rồi à, chúng ta mau đi thôi." Uyển Châu không nói gì, Vương Mẫu nương nương bên cạnh đã lên tiếng.

Vương Mẫu nương nương nói: "Diệp Thiên, vừa nãy ta và Uyển Châu đã nói chuyện, muốn Uyển Châu ở lại đây vài ngày, chàng không có ý kiến gì chứ?" Diệp Thiên lúc này nhìn về phía Uyển Châu, Uyển Châu cũng tỏ vẻ bất lực.

Lúc này Diệp Thiên cũng hiểu ra, Uyển Châu không thể chống lại lời khuyên liên tục của Vương Mẫu nương nương.

Thế là Diệp Thiên nói với Vương Mẫu nương nương: "Được thôi, vậy ta ở lại đây vài ngày vậy." Vương Mẫu nương nương bèn gọi hạ nhân dẫn Uyển Châu và Diệp Thiên đi tìm chỗ ở.

Vương Mẫu nương nương lại gọi Tiên Tỳ đến một bên, nói: "Ta biết con thật lòng thích thiếu niên tên Diệp Thiên đó, còn cô gái tên Uyển Châu bên cạnh thực sự là một hồ ly tinh." Lúc này Tiên Tỳ đại kinh, nói: "Cô Uyển Châu đó có thể xấu xa như vậy sao?" Vương Mẫu nương nương thấy Tiên Tỳ đã tin, thế là lại nói: "Không có cách nào cả, Diệp Thiên chỉ thích cô Uyển Châu đó." Tiên Tỳ trầm tư.

Ngày thứ hai, Tiên Tỳ đi tìm chỗ ở của Diệp Thiên.

Lúc đó Diệp Thiên cảm thấy khá hiếu kỳ, biết nàng ta đang giả vờ lạc đường, thế là đưa nàng ta về.

Cứ thế, sau một phen quanh co, cô Tiên Tỳ đó cuối cùng cũng dừng lại một ngày.

Diệp Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ ba, Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Ta ra ngoài du ngoạn." Tâm trạng của Diệp Thiên cũng rất tốt, nói với Uyển Châu: "Được thôi, ta đi cùng nàng." Chẳng mấy chốc, Tiên Tỳ không biết từ đâu xuất hiện.

Diệp Thiên đoán có lẽ là hạ nhân trong viện đã báo cho nàng ta biết.

Trong lòng Diệp Thiên vô cùng không vui.

Chương 885

Tiên Tỳ giả vờ đột nhiên gặp ngẫu nhiên, tiến lên nói: "Gặp được chàng thật khéo đó." Lúc này Uyển Châu vô cùng vui vẻ, nói: "Thật sự rất khéo, ta đang chuẩn bị đi du ngoạn, ngắm cảnh đây, ngươi có muốn đi cùng ta không?" Lúc đó Tiên Tỳ đang cầu còn không được, thế là Tiên Tỳ đi theo hai người du ngoạn.

Lúc đó Uyển Châu nói với Tiên Tỳ: "Ngươi là chủ nhân ở đây, có biết nơi nào vui chơi không?" Tiên Tỳ thấy vậy, vội vàng dẫn hai người đến những nơi vui chơi dạo một vòng.

Uyển Châu và Tiên Tỳ đi phía trước, trên đường đi nói cười vui vẻ.

Diệp Thiên đi theo phía sau hai người, lúc này trong lòng hắn không còn nhiều tâm tư muốn chơi.

Thấy Uyển Châu và Tiên Tỳ chơi vui vẻ như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cứ thế lại qua một ngày, hai người trở thành bạn bè thân thiết không có gì không nói.

Thế là Tiên Tỳ quang minh chính đại đến viện của Diệp Thiên tìm Uyển Châu.

Vào một buổi chiều, Tiên Tỳ lại đến tìm Uyển Châu.

Lúc đó Diệp Thiên cũng đang ở trong phòng của Uyển Châu.

Tiên Tỳ thấy Diệp Thiên cũng ở đây, trong lòng không khỏi vui mừng.

Uyển Châu cũng không nhìn ra, coi Tiên Tỳ là bạn tốt.

Thế là Uyển Châu nói với Tiên Tỳ: "Ta đi pha một ấm trà cho ngươi nhé, đợi ta." Tiên Tỳ nói: "Được, ngươi cứ đi đi." Tiên Tỳ thấy Uyển Châu đi ra viện, liền lộ ra vẻ vũ mị với Diệp Thiên, khiến Diệp Thiên nhìn mà trực tiếp giật giật.

Lúc này Tiên Tỳ nói: "Diệp Thiên chàng có thật sự thích ta không?" Diệp Thiên thấy Tiên Tỳ lúc này đã bày tỏ, bèn nói với Tiên Tỳ: "Không sai, ta không thích ngươi." Lúc này Tiên Tỳ lại nói với Diệp Thiên: "Chàng chỉ thích một mình Uyển Châu thôi sao?" Diệp Thiên nói: "Đã biết thì sao còn hỏi?

Ta khuyên ngươi hãy tránh xa Uyển Châu một chút." Tiên Tỳ không nghe.

Uyển Châu đột nhiên quay lại, khiến Tiên Tỳ giật mình.

Uyển Châu nói: "Trà pha xong rồi, ta rót cho hai người đây." Thế là Uyển Châu pha trà cho hai người.

Tiên Tỳ chẳng mấy chốc, lấy ra một ít lễ vật tặng cho Uyển Châu.

Uyển Châu nhìn thấy những lễ vật đó vô cùng vui vẻ.

Thế là mối quan hệ giữa nàng và Tiên Tỳ lại thân thiết hơn không ít.

Đợi Tiên Tỳ đi rồi, Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Uyển Châu đừng đi quá gần với nàng ta, nàng ta không có ý tốt đâu." Uyển Châu không hiểu, Diệp Thiên cũng khó giải thích.

Uyển Châu chỉ cho rằng Diệp Thiên muốn rời khỏi đây.

Cứ thế, lại qua mấy ngày, trong mấy ngày đó, Tiên Tỳ lại tặng cho Uyển Châu mấy món lễ vật.

Tiên Tỳ mỗi lần làm vậy đều khiến Uyển Châu vô cùng ái ngại.

Đợi Uyển Châu đi ra ngoài, Diệp Thiên nói với Tiên Tỳ: "Hãy thu

lại cái tâm tư xấu xa đó đi, đừng làm Uyển Châu đau lòng." Lúc đó Tiên Tỳ nói: "Ta chỉ muốn làm bạn với Uyển Châu, điều đó cũng sai sao?" Diệp Thiên không biết phản bác, bèn thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ lúc này nên đi rồi.

Chẳng mấy chốc, Uyển Châu trở lại.

Thế là Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Ta ngày mai đi thôi, đừng ở đây nữa." Uyển Châu đáp: "Ở đây cũng đã lâu rồi, cũng đến lúc phải đi." Cứ thế, Diệp Thiên lại ngầm cảnh cáo Tiên Tỳ mấy lần.Đợi Tiên Tỳ đi rồi, Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Cô Tiên Tỳ đó có ý với chàng phải không?

Ta thấy có vẻ không ổn chút nào." Diệp Thiên ở một bên cười khổ không nói nên lời, nói: "Ta thấy mối quan hệ giữa hai người khá tốt, ta cũng không tiện nói thẳng ra, sợ nàng ta xấu hổ." Uyển Châu bĩu môi nói: "Hi vọng chàng đừng thật sự thích cô tỳ nữ đó." Diệp Thiên lắc đầu với Uyển Châu, nói: "Nàng không hiểu tâm tư của ta sao?

Chuyện tình cảm ta nghĩ nàng nên hiểu rõ hơn ta chứ?" Uyển Châu ở một bên nói: "Như vậy là tốt nhất." Diệp Thiên cười lớn hai tiếng, khiến Uyển Châu cảm thấy kỳ lạ.

Cứ thế chẳng mấy chốc, cô Tiên Tỳ đó lại đến.

Lúc này Tiên Tỳ gọi Uyển Châu đến một bên, nói với Uyển Châu: "Nàng có thể giúp ta khuyên Diệp Thiên được không?" Lúc đó Uyển Châu kỳ lạ, thế là Uyển Châu nói với Tiên Tỳ: "Ta giúp ngươi khuyên Diệp Thiên làm gì?" Tiên Tỳ lại nói: "Uyển Châu giúp ta khuyên Diệp Thiên, bảo Diệp Thiên chấp nhận ta, nàng có thể giúp ta việc này được không?" Lúc đó Diệp Thiên nghe câu nói của Tiên Tỳ, thế là Diệp Thiên vô cùng tức giận.

Diệp Thiên trong lòng thầm nghĩ: "Người ta thích là Uyển Châu, ta việc gì phải chấp nhận nàng ta?" Lúc này Diệp Thiên cũng không quản

những chuyện khác nữa, nói với Tiên Tỳ: "Ta sẽ không chấp nhận ngươi, mau đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi." Tiên Tỳ thấy thái độ của Diệp Thiên đối với mình quá ác liệt, trong mắt bắt đầu lấp lánh lệ hoa, cũng không ở lại lâu, quay người bỏ đi.

Chương 886

Nhưng Uyển Châu ở một bên đã kéo Diệp Thiên lại, Diệp Thiên nhìn Uyển Châu với ánh mắt khó hiểu.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Nàng sẽ không thật sự muốn ta chấp nhận nàng ta chứ?

Nàng biết tâm tư của ta đối với nàng mà." Uyển Châu cười khẽ, nói với Diệp Thiên: "Sao có thể chứ?

Ta chỉ muốn chàng giả vờ chấp nhận, chàng biết mục đích cuối cùng mà." Diệp Thiên bên cạnh cười nói với Uyển Châu: "Phương pháp này không tồi, nàng cũng khá thông minh đấy chứ." Uyển Châu lườm Diệp Thiên một cái.

Lúc đó Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Chàng giả vờ phải thật giống đấy nhé, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở." Diệp Thiên cười khẽ, nói: "Yên tâm đi, không thành vấn đề." Cứ thế, buổi chiều, Tiên Tỳ vẫn luôn đi đi lại lại trong viện, tìm cách để Diệp Thiên chấp nhận mình.

Lúc đó Tiên Tỳ rõ ràng vô cùng sốt ruột, không biết phải làm sao, chỉ mong Uyển Châu giúp đỡ.

Thật sự là muốn.

Chẳng mấy chốc, Uyển Châu dẫn Diệp Thiên đến viện của Tiên Tỳ.

Lúc này Uyển Châu kéo Tiên Tỳ nói: "Ta đã khuyên Diệp Thiên gần như xong rồi, chắc là chàng ấy có thể chấp nhận." Tiên Tỳ nghe câu nói này đại hỷ.

Diệp Thiên tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt Tiên Tỳ, nói với Tiên Tỳ: "Sau khi được Uyển Châu khai đạo, ta biết ta đã sai, sau này

ta sẽ đối xử tốt với nàng, yên tâm đi." Lúc này Tiên Tỳ nghe Diệp Thiên nói như vậy, thế là vội vàng nói: "Diệp Thiên, ta không trách chàng." Mặc dù Tiên Tỳ không biết vì sao thái độ của Diệp Thiên lại thay đổi nhiều như vậy, nhưng trong lòng cảm thấy rất vui.

Cứ thế, mấy người ở lại một lát.

Tiên Tỳ cáo từ.

Tiên Tỳ trực tiếp đi đến tẩm cung của Vương Mẫu nương nương, kể lại chuyện thái độ của Diệp Thiên đã tốt lên cho Vương Mẫu nương nương.

Vương Mẫu nương nương đại hỷ, nói với Tiên Tỳ: "Con làm rất tốt." Tiên Tỳ ở một bên cũng mặt mày tươi rói, trong lòng thầm nghĩ: "Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể chấp nhận mình rồi, thật tốt quá."Kể từ sau chuyện đó, Vương Mẫu nương nương cách ba năm bảy lượt lại tặng cho Tiên Tỳ rất nhiều lễ vật.

Vương Mẫu nương nương lấy đó làm phần thưởng khích lệ Tiên Tỳ.

Trong lòng Tiên Tỳ cũng vô cùng vui vẻ.

Một lần nữa, Vương Mẫu nương nương lại gọi Tiên Tỳ đến, nói với Tiên Tỳ: "Đây là một chiếc vòng tay mà ta yêu thích nhất, ta tặng cho con nhé." Tiên Tỳ nhận ra chiếc vòng tay mà Vương Mẫu nương nương đang cầm.

Bởi vì đó là chiếc vòng tay mà Vương Mẫu nương nương thường xuyên đeo.

Tiên Tỳ vội vàng từ chối nói: "Thật sự quá quý giá, con không thể nhận được, Vương Mẫu nương nương mau cất đi thôi, lỡ làm vỡ thì không hay đâu." Vương Mẫu nương nương lại nói với Tiên Tỳ: "Con có coi ta là mẫu thân của con không?" Tiên Tỳ đáp: "Chắc chắn rồi ạ."

Vương Mẫu nương nương lại nói với Tiên Tỳ: "Nếu vậy, con phải nhận lấy chiếc vòng tay này, nếu không ta sẽ không vui." Cuối cùng Tiên Tỳ cũng không thể từ chối Vương Mẫu nương nương, đành nhận lấy chiếc vòng tay đó.

Tiên Tỳ ở trong phòng mình cầm chiếc vòng tay, trong lòng cảm thấy bứt rứt, thầm nghĩ công lao chủ yếu là của Uyển Châu.

Thế là Tiên Tỳ tặng phần lớn lễ vật cho Uyển Châu.

Lúc này Uyển Châu cảm thấy khá ái ngại, nhưng cũng không từ chối.

Cứ thế qua mấy ngày, Tiên Tỳ đột nhiên đến tìm Uyển Châu, bắt đầu khóc lớn.

Uyển Châu thấy Tiên Tỳ khóc, Uyển Châu cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bởi vì từ trước đến nay nàng chưa từng thấy Tiên Tỳ khóc.

Uyển Châu bèn nói với Tiên Tỳ: "Có chuyện gì vậy?" Tiên Tỳ nói với Uyển Châu: "Vương Mẫu nương nương nhất định bắt ta phải gả cho Diệp Thiên." Thế là Uyển Châu nói với Tiên Tỳ: "Gả cho Diệp Thiên sao?

Gả cho chàng ấy thì tốt biết bao, chẳng phải là toại nguyện của ngươi rồi sao?" Tiên Tỳ nói: "Ta không muốn gả cho..." Thế là Uyển Châu bắt đầu dỗ dành Tiên Tỳ, nói: "Không sao đâu, ngươi chẳng phải rất thích Diệp Thiên sao?

Đợi đến khi kết hôn với Diệp Thiên rồi sẽ biết tốt đẹp đến mức nào." Lúc đó Uyển Châu cũng không biết nói gì thêm.

Đúng lúc đó, Vương Mẫu nương nương đã đến.

Thế là Tiên Tỳ vội vàng lau khô nước mắt.

Vương Mẫu nương nương nói với Tiên Tỳ: "Ta gả con cho Diệp

Thiên, con cảm thấy ủy khuất sao?" Tiên Tỳ nói: "Không có, con chỉ là bây giờ không muốn gả cho Diệp Thiên.

Không có ý gì khác." Khiến Vương Mẫu nương nương tức đến không biết phải làm sao.

Chương 887

Lúc đó Diệp Thiên lên tiếng, nói với Vương Mẫu nương nương: "Vương Mẫu nương nương, người làm như vậy, loạn điểm uyên ương phổ có phải có chút không phù hợp không?" Ngược lại Vương Mẫu nương nương lại thấy kỳ lạ, nói với Diệp Thiên: "Rốt cuộc ngươi có thích con gái ta không?" Diệp Thiên nói với Vương Mẫu nương nương: "Thích thì sao, thích thì nhất định phải kết hôn sao?" Vương Mẫu nương nương không nói nên lời.

Thế là bà lại nói với Diệp Thiên: "Ngươi không cưới con gái ta sao?" Diệp Thiên bên cạnh nói: "Ta không cưới con gái người." Vương Mẫu nương nương vô cùng kinh ngạc, Tiên Tỳ bên cạnh càng thêm đau lòng.

Tiên Tỳ không ngờ Diệp Thiên lại thật sự không cưới mình, có lẽ là hắn thích Uyển Châu.

Lúc đó Uyển Châu xoa xoa trán, trong lòng thầm nghĩ Diệp Thiên thật là...

Diệp Thiên bên cạnh thấy sắc mặt Uyển Châu không đúng, bèn nói với Tiên Tỳ: "Ngươi chẳng phải không muốn gả cho ta sao?

Ta cũng không muốn cưới, vậy là chúng ta không có chuyện gì nữa rồi." Tiên Tỳ bên cạnh biết Diệp Thiên đang cố ý an ủi mình.

Tiên Tỳ cũng nhìn thấy biểu cảm của Uyển Châu, cho nên sắc mặt Tiên Tỳ nhìn về phía Uyển Châu cũng không đúng, tràn đầy ghen tỵ.Diệp Thiên nhìn sang Tiên Tỳ bên cạnh, nói với Vương Mẫu nương nương: "Nương nương, con gái người đã không muốn gả cho ta, vậy ta cũng sẽ không ép người khác làm khó, xin người đừng cố gắng se duyên bừa bãi nữa." Diệp Thiên nói xong, liền dẫn Uyển Châu rời đi.

Đợi Diệp Thiên đi rồi, Vương Mẫu nhìn Tiên Tỳ đang cúi đầu buồn bã, nói: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ khiến Diệp Thiên cưới con." Tiên Tỳ ngẩng đầu lên, hơi cảm kích nhìn Vương Mẫu nương nương một cái, sau đó lại gần Vương Mẫu, "Nương nương, con xin cáo lui trước." Vương Mẫu gật đầu, Tiên Tỳ mới rời đi.

Trên đường quay về, Uyển Châu không nhịn được hỏi Diệp Thiên: "Sao chàng lại nói không thích nàng ta?" "Nói rồi, việc muốn gả cho ta vốn là do Vương Mẫu nương nương ép buộc, đã không muốn gả cho ta thì thôi, như vậy ta chẳng thà tác thành cho nàng, từ chối mối hôn sự đó." Diệp Thiên thản nhiên nói.

Uyển Châu thở dài một hơi, "Ai, nàng ấy và ta đều là bạn tốt nhất của ta, ta vốn nghĩ có thể thấy nàng thành thân, bây giờ, e là không thấy được rồi." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu một cái, không nói gì.

Ở cửa cung điện đang ở, Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, ta có chút việc, nàng vào trước đi." Uyển Châu gật đầu, đi vào trước, sau đó ở cửa phòng, nàng liền nhìn thấy Tiên Tỳ. "Vào đi, mau vào." Uyển Châu nói, kéo Tiên Tỳ muốn đi vào. "Không cần đâu." Tiên Tỳ lạnh lùng nói. "Sao vậy?" Uyển Châu vừa nói xong, Tiên Tỳ rút ra một con dao găm đâm về phía Uyển Châu, Uyển Châu phản ứng nhanh, đoạt lấy con dao găm của Tiên Tỳ, ném về phía cửa sổ. "Ngươi làm gì vậy?" Uyển Châu khá tức giận, coi Tiên Tỳ là bạn tốt, hôm nay nàng ta lại làm ra chuyện như vậy.

Tiên Tỳ hừ một tiếng, bắt đầu tư sát với Uyển Châu, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, Tiên Tỳ nắm lấy cơ hội, lập tức bỏ chạy.

Tiên Tỳ sau khi ra khỏi cung điện Uyển Châu đang ở, liền đi thẳng đến cung điện của Vương Mẫu nương nương. "Nương nương." Tiên Tỳ đến, nhìn thấy Vương Mẫu, liền có chút vô lực ngã xuống đất. "Sao vậy?" Vương Mẫu nói, hai tiểu Tiên Tỳ phía sau vội vàng đi đỡ

Tiên Tỳ.

Tiên Tỳ được đỡ dậy, yếu ớt nói: "Nương nương, con vừa nãy đi tìm Uyển Châu nói chuyện, không ngờ nàng ta đột nhiên ra tay đánh con, con tự nhiên không phải là đối thủ của Uyển Châu, nắm lấy cơ hội, liền vội vàng chạy ra ngoài." "Thật sự có chuyện như vậy sao!" Vương Mẫu đại nộ nói.

Lúc đó, Diệp Thiên vừa trở về, liền thấy Uyển Châu yếu ớt nằm trên mặt đất, trên người có vết máu. "Sao vậy?" Diệp Thiên vội vàng đến bên cạnh Uyển Châu, đỡ Uyển Châu ngồi lên ghế. "Tiên Tỳ..., muốn giết ta." Uyển Châu nói. "Nàng không sao chứ?" Diệp Thiên quan tâm hỏi, nhìn khắp người Uyển Châu.

Uyển Châu lắc đầu, "Không bị thương nặng, ta không sao." Diệp Thiên tức giận không thôi, kéo Uyển Châu trực tiếp đến cung điện của Vương Mẫu nương nương.

Diệp Thiên đến cung điện, phát hiện Tiên Tỳ cũng ở đó, nói với Vương Mẫu: "Nương nương, con gái nuôi của người vô duyên vô cớ ra tay với Uyển Châu, xin hỏi vì sao?" Vương Mẫu nhìn Tiên Tỳ, Tiên Tỳ mặt đầy kinh hoàng nói: "Đừng có vu khống người khác!

Linh lực của Uyển Châu không biết lớn hơn con bao nhiêu, con làm sao lại tự tìm phiền phức, đi gây sự với Uyển Châu." Tiên Tỳ nói xong, nhìn về phía Vương Mẫu, nói: "Xin nương nương hãy làm chủ cho con!" Nói xong, lại dập đầu mấy cái.

Diệp Thiên khinh thường nhìn Tiên Tỳ một cái, "Nương nương, công đạo tự tại nhân tâm, Uyển Châu không thể vô cớ chịu đựng sự ủy khuất như vậy, xin người hãy trả lại công đạo cho Uyển Châu."Vương Mẫu nhìn ba người đang quỳ gối, mỗi người một vẻ, trong lòng có chút phiền táo, liền lớn tiếng quát: "Tất cả im miệng cho ta!" Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn Vương Mẫu nương nương, ánh mắt

kiên nghị, Vương Mẫu nương nương cảm nhận được ánh mắt của Diệp Thiên, trong lòng thầm nghĩ không hay rồi, chuyện này e là không dễ dàng bỏ qua.

Vương Mẫu nương nương ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: "Không phải trắng đen lẫn lộn, ta tự có phán đoán của mình, không cần nói nhiều." Tiên Tỳ nghe lời Vương Mẫu xong, lại dập đầu mấy cái, nói: "Đa tạ Vương Mẫu nương nương." Nói xong, nàng ta có chút khinh thường nhìn Uyển Châu.

Tiên Tỳ trong lòng hiểu rõ, Vương Mẫu nương nương đã nhận mình làm con gái nuôi, vậy thì chuyện này Vương Mẫu nương nương nhất định sẽ thiên vị mình, không chừng sẽ đuổi Uyển Châu đi, lúc đó nàng sẽ có đủ không gian để ở bên Diệp Thiên, Tiên Tỳ thầm nghĩ, lộ ra một nụ cười khó nhận thấy. "Mặc dù Tiên Tỳ và Vương Mẫu nương nương có mối quan hệ mẹ con, nhưng không thể trước mặt ta, Vương Mẫu nương nương cũng không thể xuyên tạc sự thật, nếu dám, ta nhất định sẽ không tiếc công sức mà đòi lại công đạo cho Uyển Châu," Diệp Thiên nghĩ, không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Chương 888

"Uyển Châu, con gái ta đến phòng nàng, muốn ám sát nàng, đúng không?" Vương Mẫu hỏi Uyển Châu, Uyển Châu gật đầu. "Nhưng kỳ lạ thay, con gái ta bản tính hiền lành, nếu không có ai trêu chọc, chắc chắn cũng sẽ không chủ động đi tìm phiền phức." Vương Mẫu nói. "Cho nên, nương nương?" Diệp Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Vương Mẫu dần trở nên sắc bén.

Vương Mẫu cười khẽ, "Không chừng Uyển Châu đã làm chuyện khuất tất, con gái ta mới đi tìm nàng, hoặc là, Uyển Châu đang nói dối!" "Ồ?

Chuyện cụ thể, xin Vương Mẫu nương nương hãy nói hết." Diệp Thiên nói, đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận tử chiến với Vương Mẫu. "Ngươi muốn hỏi gì nữa, không chừng thấy con gái ta đang ở cùng một chỗ, trong lòng sinh đố kỵ, cố ý vu oan hãm hại con gái ta." Vương Mẫu nói.

Vương Mẫu vừa nói xong, Thao Thiết liền xuất hiện phía sau Diệp Thiên, Vương Mẫu lúc đầu không nhận ra, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra Thao Thiết.

Vương Mẫu nhìn Diệp Thiên, không biết từ lúc nào đã dùng pháp thuật triệu tập Thiên Binh Thiên Tướng.

Chẳng mấy chốc, Thiên Binh Thiên Tướng đều đã đến, "Ta, xin người hãy trả lại công đạo cho Uyển Châu, nhưng nếu người trắng đen lẫn lộn, xuyên tạc thị phi, vậy thì đừng trách ta không khách khí với người nữa." Diệp Thiên nói, Thiên Binh Thiên Tướng trước mặt đã sẵn sàng nghênh chiến. "Con con con." Tiên Tỳ ở một bên, sớm đã sợ vỡ mật, vội vàng nói.

Diệp Thiên nhìn về phía Tiên Tỳ, Tiên Tỳ nói: "Vương Mẫu một lòng muốn tác hợp con và chàng, muốn con gả cho chàng, dù thế nào đi nữa, con nhất định sẽ gả cho chàng." Diệp Thiên lại nhìn về phía Vương Mẫu, Vương Mẫu sớm đã ngồi bệt trên ghế, nếu không phải vì thân phận Vương Mẫu, e là đã trực tiếp ngã vật xuống đất.

Diệp Thiên không nói gì, trực tiếp triệu hồi Thao Thiết, đánh nhau với Thiên Binh Thiên Tướng.

Uyển Châu nhìn thấy Tiên Tỳ đơn độc đang định bỏ chạy.

Liền đến bên cạnh Tiên Tỳ, bắt đầu đánh nhau với Tiên Tỳ, mặc dù Uyển Châu bị thương, nhưng đối phó với Tiên Tỳ, vẫn thừa sức.

Tiên Tỳ trong trận chiến với Uyển Châu dần rơi vào thế hạ phong, Uyển Châu thấy vậy, càng ra tay tàn độc ở khắp nơi, dường như muốn đoạt mạng Tiên Tỳ, mang theo khí thế không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Thiên Binh Thiên Tướng một bên đang bận chiến đấu với Diệp Thiên, bên cạnh Vương Mẫu nương nương chỉ còn lại mấy Thiên Binh Thiên Tướng, Vương Mẫu nương nương dùng giọng nói hơi khàn khàn vội vàng nói: "Mau chạy đi, các ngươi còn ngây ngốc làm gì, mau bảo vệ ta cho tốt." Lúc này, đột nhiên xuất hiện một đạo Phật quang, mọi người nhìn kỹ lại, hóa ra là Như Phật Tổ đã đến.

Thấy Như Phật Tổ đến, động tác đánh nhau trong tay mọi người không khỏi dừng lại, Diệp Thiên hoàn hồn.

Hắn quét mắt nhìn mọi người, vừa định tiếp tục đánh nhau, lại phát hiện mình căn bản không thể động đậy.

“A Di Đà Phật.” Như Phật Tổ chắp hai tay nói, các đệ tử phía sau Người cũng nhao nhao làm theo.

“Ta đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Tiên Tì kia vì lòng đố kỵ với tiên tử Uyển Châu, nên đã lén lút ám sát Uyển Châu, rồi bị Uyển Châu phản công làm bị thương và bỏ trốn.” Như Phật Tổ nói xong, nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc này mới chịu dừng tay, thu vũ khí lại.

“Do đó, phán Tiên Tì đó chịu hình phạt ở Cực Vực một trăm năm.” Như Phật Tổ nói, mấy đệ tử phía sau liền bước về phía Tiên Tì.

“Không, không!” Tiên Tì sợ hãi lùi về phía sau mấy bước, nhìn Vương Mẫu Nương Nương rồi lao về phía Vương Mẫu Nương Nương, định trốn ra sau Vương Mẫu Nương Nương để tìm sự che chở, nhưng lại bị Thiên Binh Thiên Tướng đánh gãy chân, không thể động đậy được nữa.

Vương Mẫu Nương Nương đứng một bên, thành thật mà nói, trong lòng không hề sợ giả bộ, Như Phật Tổ nổi tiếng chính trực vô tư, nay đã ra mặt, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vương Mẫu Nương Nương nói, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Như Phật Tổ nhìn thoáng qua đệ tử đang đứng nguyên tại chỗ, đệ tử lập tức hiểu ý, đến bên cạnh Tiên Tì.

Tiên Tì kia lại nhìn về phía sau Như Phật Tổ.

Diệp Thiên nhìn Như Phật Tổ, như muốn nói gì đó, nhưng phía sau hắn đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Mọi người nhìn về phía sau Như Phật Tổ, hóa ra Tiên Tì kia muốn cắn lưỡi tự vẫn, đệ tử hoảng sợ vội vàng buông tay, Tiên Tì từ từ đứng dậy, dùng chút hơi sức cuối cùng, nói với Uyển Châu: “Uyển Châu, ta nguyền rủa ngươi, không được chết yên!” Tiên Tì nói xong, liền như một con rối không hồn, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Như Phật Tổ nhắm mắt lại, đệ tử vội vàng kéo thi thể Tiên Tì rời đi.

Chương 889

Diệp Thiên hành lễ với Phật Tổ, rồi nhìn về phía Vương Mẫu Nương Nương bên cạnh.

Hắn nói với Vương Mẫu Nương Nương: "Xin Như Phật Tổ công bằng vô tư, cùng phạt Vương Mẫu Nương Nương!" Sau khi nghe lời của Diệp Thiên, Thiên Binh Thiên Tướng sợ Diệp Thiên sẽ làm ra chuyện quái dị, liền vây chặt Vương Mẫu Nương Nương, sợ Vương Mẫu Nương Nương xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Như Phật Tổ trầm tư một lát, vừa định mở miệng, Ngọc Đế lại xuất hiện vào lúc này.

"Bái kiến Ngọc Đế." Mọi người thấy Ngọc Đế, vội vàng quỳ một gối, chỉ có Diệp Thiên đứng đó, trông có vẻ hơi đột ngột.

Ngọc Đế và Như Phật Tổ gật đầu với nhau, Như Phật Tổ liền rời khỏi đó, Ngọc Đế đến trước mặt Diệp Thiên, nhìn Uyển Châu bên cạnh, ngữ khí trọng tâm trường nói: "Chuyện này, quả thực Vương Mẫu đã làm sai." Diệp Thiên khẽ cúi đầu với Ngọc Đế, nói: "Xin Ngọc Đế chấp pháp công bằng." Ngọc Đế gật đầu, lại đến trước mặt Vương Mẫu, nhìn thoáng qua Vương Mẫu, sau đó nói với Thiên Binh Thiên Tướng phía sau: "À, giam lỏng Vương Mẫu, không có lệnh của ta, không được rời khỏi nửa bước." Ngọc Đế lại đến trước mặt Uyển Châu, sờ sờ tay Uyển Châu, có chút bất đắc dĩ nói: "Chuyện này, quả thực có chút oan ức, hay là ta ban thưởng một ít châu báu, coi như để bồi thường, nàng thấy thế nào?" Uyển Châu không biết Ngọc Đế có ý đồ gì, nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Diệp Thiên gật đầu, Uyển Châu liền đồng ý.

Diệp Thiên đến bên cạnh Uyển Châu, nói với Ngọc Đế: "Nếu đã

như vậy, ta xin đưa Uyển Châu về trước." Diệp Thiên nói xong, liền dẫn Uyển Châu rời đi.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu trở về cung điện đang ở, phát hiện trong cung điện có thêm không ít tiểu Tiên Nga.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương cũng tràn đầy khó hiểu.

Lúc này, có một tiểu Tiên Tì khá quen mặt với Uyển Châu đi về phía Uyển Châu và Diệp Thiên, nói: "Ngọc Đế vừa hạ lệnh, điều rất nhiều tiểu Tiên Nga đến, tất cả là để bù đắp cho cô nương Uyển Châu." Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, Diệp Thiên gật đầu với tiểu Tiên Tì, tiểu Tiên Tì vừa định rời đi, lại như chợt nhớ ra điều gì, nói: "Đúng rồi, Ngọc Đế dặn ngài sau khi về, hãy đến tìm Ngọc Đế." "Ta?" Diệp Thiên không khỏi nói, tiểu Tiên Tì gật đầu, rồi mới rời đi.

"Ngọc Đế làm gì vậy, không phải đã ban cho ta một ít vàng bạc châu báu rồi sao, lại còn điều nhiều tiểu Tiên Nga đến đây." Uyển Châu có chút khó hiểu nói.

Diệp Thiên lắc đầu, tỏ ý cũng không biết.

"Huống hồ lại còn bảo ta đi tìm, ai biết Ngọc Đế thật sự muốn làm gì." Diệp Thiên nói xong, liền đi tìm Ngọc Đế.

Uyển Châu nhìn bóng lưng Diệp Thiên rời đi, trong lòng luôn có một dự cảm không lành, nhưng để không khiến Diệp Thiên phải suy nghĩ nhiều, Uyển Châu không nói ra.

"Ngọc Đế, người tìm ta, có việc gì sao?" Diệp Thiên bước vào Cửu Tiêu Vân Điện, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ngọc Đế nhìn thoáng qua tiểu Tiên Tì và Thiên Binh Thiên Tướng bên cạnh, tiểu Tiên Tì và Thiên Binh Thiên Tướng liền thức thời lui xuống.

Diệp Thiên lúc này có một dự cảm không lành, vì Ngọc Đế đã bảo tất cả mọi người lui xuống, vậy chuyện Ngọc Đế muốn nói với hắn tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

"Diệp Thiên, ngươi có biết Bạch Trạch đã đi đâu không?" Ngọc Đế mở miệng hỏi, Diệp Thiên lắc đầu, trong lòng thắc mắc sao Ngọc Đế lại đột nhiên hỏi câu đó.

"Gần đây có Thiên Binh Thiên Tướng báo rằng, Bạch Trạch đang ở Cực Vực." Ngọc Đế nói, trong giọng nói có chút u sầu nhàn nhạt.

"Người muốn ta đi tìm Bạch Trạch?" Diệp Thiên nhướng mày hỏi.

Ngọc Đế gật đầu, Bạch Trạch là Thần Thú, nếu rơi vào tay kẻ có dã tâm, hậu quả khôn lường.

Diệp Thiên gật đầu đồng ý, đành phải nhận lấy việc khó nhọc này.

Sau khi Diệp Thiên trở về cung điện, hắn kể cho Uyển Châu nghe chuyện Ngọc Đế vừa nói.

Diệp Thiên ban đầu muốn Uyển Châu ở lại Thiên Giới, nếu không dễ xảy ra rắc rối, ai ngờ Uyển Châu lại kiên quyết muốn đi cùng Diệp Thiên, Diệp Thiên không thể thuyết phục Uyển Châu, đành phải đồng ý.

Trên đường đến Cực Vực, Diệp Thiên thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bảo vệ Uyển Châu thật tốt, không để Uyển Châu chịu một chút tổn hại nào.

Sau khi đến Cực Vực, cảnh tượng trước mắt lại khiến Uyển Châu và Diệp Thiên kinh ngạc lớn.

"Ma Tộc cũng quá tàn bạo rồi!" Uyển Châu nói, đau lòng nhìn những ngôi nhà vừa bị Ma Tộc thiêu rụi xung quanh.

Lúc này, Diệp Thiên thấy có người của Ma Tộc định ra tay với một lão gia gia, Diệp Thiên vội vàng đến bên cạnh lão gia gia, đỡ lão gia gia dậy.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên đi đến đó, cũng vội vàng đi theo.

"Lão gia gia, người không sao chứ?" Diệp Thiên lo lắng hỏi lão gia gia, lão gia gia lắc đầu, dưới sự dìu dắt của Uyển Châu và Diệp Thiên, có chút khó khăn đứng dậy.

"Lão gia gia, tình hình thế nào ạ?" Diệp Thiên hỏi.

Lão gia gia thở dài một hơi: "Ôi, đừng nhắc nữa, người của Ma Tộc khắp nơi đốt phá, giết người cướp bóc, rất nhiều Thần Thú đều bị chúng giết chết." Nghe lão gia gia nhắc đến hai chữ Thần Thú, Diệp Thiên chợt nhớ đến Bạch Trạch, vội vàng hỏi: "Vậy lão gia gia, người có biết Bạch Trạch ở đâu không?" "Bạch Trạch?" Lão gia gia cố gắng hồi tưởng, "Hình như mấy ngày trước bị chúng bắt đi rồi, ôi, lũ súc sinh táng tận lương tâm đó, thật không có nhân tính!" Lão gia gia khó khăn nói, Uyển Châu vội vàng vỗ vỗ lưng lão gia gia, sợ người không thở nổi.

Chương 890

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, Diệp Thiên tiếp tục hỏi lão gia gia: "Lão gia gia, người có biết Bạch Trạch bị giam ở đâu không?" Diệp Thiên nói xong, đầy hy vọng nhìn lão gia gia, mong lão gia gia có thể biết một vài manh mối quan trọng, nhưng lão gia gia nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó lại lắc đầu.

Diệp Thiên tiếc nuối thở dài một hơi, vừa tìm được manh mối thì lại đứt đoạn.

Lão gia gia lại chậm rãi nói: "Người trẻ tuổi à, mau chạy đi, nếu không bị người của Ma Tộc bắt được, thì thảm rồi đó." Lão gia gia nói xong, khập khiễng rời đi.

"Vậy tối nay chúng ta đi tìm, Thần Thú Bạch Trạch nhất định có tiên khí, ở Cực Vực một nơi như thế này, chỉ cần có tiên khí, sẽ dễ tìm thôi." Diệp Thiên nói, Uyển Châu bên cạnh gật đầu.

Diệp Thiên nói xong, dẫn Uyển Châu đến một quán trọ ăn uống tạm bợ, sau đó lợi dụng lúc trời còn sớm, liền hỏi tiểu nhị ở tầng một quán trọ về chuyện Bạch Trạch.

Thông qua lời của tiểu nhị quán trọ, Diệp Thiên và Uyển Châu thực ra không thu được điều kiện có lợi nào, chỉ biết một vài chuyện vặt vãnh mà thôi.

"Làm sao đây?" Uyển Châu lo lắng nói, rồi nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên lắc đầu, "Xem ra chỉ có thể dựa vào ta." "Chúng ta chia làm hai đường, nếu gặp nguy hiểm thì xem có đánh được không, nếu không đánh được thì chạy." Trước khi đi, Diệp Thiên đặc biệt dặn dò Uyển Châu, Uyển Châu gật đầu, sau đó đi về một con đường

hoàn toàn khác với Diệp Thiên.

Diệp Thiên bắt đầu thi triển pháp thuật, cảm ứng tiên khí xung quanh.

Diệp Thiên đi mãi, đột nhiên cảm giác được một luồng tiên khí yếu ớt, xem ra chắc là ở phía trước.

Diệp Thiên tiếp tục đi về phía trước, nhưng đó lại là nơi rất nhiều người Ma Tộc tụ tập.

"Trong đó xem ra là lão đại của Ma Tộc." Diệp Thiên nghĩ, cảm giác có người ở xung quanh đến gần, vội vàng ẩn mình.

Hóa ra có người tiện lợi đi vệ sinh, Diệp Thiên định đợi người đó rời đi, ai ngờ đợi một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, Diệp Thiên nhịn không được thò đầu ra nhìn, trước mặt hắn đã tràn ngập người của Ma Tộc.

"Hừ, có kẻ tự chui đầu vào lưới, chúng ta nên xử trí thế nào đây?" Một người Ma Tộc nói.

"Đương nhiên là phải xẻ thịt làm tám mảnh." Một người khác xen vào nói, những người còn lại nhao nhao nói theo.

Diệp Thiên lợi dụng lúc chúng không chú ý, nhanh chóng rút vũ khí ra, rồi nhanh chóng giải quyết mấy tên trước mặt, những người còn lại mới phản ứng, nhưng đã quá muộn, cuối cùng đều bị Diệp Thiên giết chết.

Sau khi Diệp Thiên giải quyết xong những người đó, lại bắt đầu thi triển pháp thuật để thăm dò xem xung quanh có tiên khí hay không, nhưng tiên khí lại bất ngờ biến mất, Diệp Thiên bất đắc dĩ, đành phải tạm thời rời đi, trở về quán trọ đợi Uyển Châu trở về.

Sau khi Uyển Châu xuất phát, nàng cũng thực sự thăm dò được một ít tiên khí, liền đi về phía tiên khí đó, nhưng, nơi đó cũng là một

cái bẫy.

Uyển Châu vừa đến đó, không kịp chạy trốn, những người đó đã phát hiện ra Uyển Châu.

"Tiểu cô nương này trông cũng khá xinh đẹp đó chứ." Một tên trông có vẻ già cả nhìn Uyển Châu, có chút tục tĩu nói.

Uyển Châu cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp rút vũ khí ra, muốn liều chết một trận với chúng.

Uyển Châu nhìn xung quanh, nếu không có viện binh, nàng cho rằng mình vẫn có thể đối phó được.

Uyển Châu nghĩ vậy, liền bắt đầu đánh nhau với những người Ma Tộc đó, nhưng Uyển Châu lại quá nhỏ bé, Uyển Châu suýt mất mạng tại đây, may mà Uyển Châu tìm được một thời cơ tốt, lén lút chạy về.

Diệp Thiên khó khăn lắm mới về đến quán trọ, hắn đến phòng Uyển Châu, nhưng lại không thấy bóng dáng Uyển Châu đâu.

Thế là Diệp Thiên lại xuống lầu, túm lấy tiểu nhị đang đi ngang qua, hỏi: "Vị tiểu ca, ngươi có thấy cô nương đi cùng ta về chưa?" Do Diệp Thiên và Uyển Châu đều có vẻ ngoài khá nổi bật, nên tiểu nhị quán trọ cũng có phần chú ý đến họ.

Tiểu nhị nghe Diệp Thiên hỏi vậy, ngẩn ra một chút, sau đó lắc đầu.

Diệp Thiên gật đầu, có chút tiếc nuối buông tiểu nhị ra.

Vừa đúng lúc dưới lầu có kể chuyện, Diệp Thiên một mình đợi trong phòng cũng rảnh rỗi không có việc gì, thế là hắn cũng ngồi dưới lầu đợi Uyển Châu, nhưng, đợi đến khi tiên sinh kể chuyện đã kể xong một hồi rồi, Uyển Châu vẫn chưa về.

Diệp Thiên tưởng Uyển Châu đã về sớm, chỉ là hắn không nhìn

thấy, mà hắn cũng không thấy Uyển Châu đâu, thế là hắn lại lên lầu tìm một lượt, phát hiện Uyển Châu vẫn chưa về.

Diệp Thiên định đi ra ngoài tìm Uyển Châu, nhưng lại bị tiểu nhị giữ chặt: "Vị khách quan, ngài không thể ra ngoài được, nếu bị người của Ma Tộc nhìn thấy, bất kể là ai ra ngoài, chúng sẽ giết một người một!" Diệp Thiên ban đầu muốn thoát khỏi tiểu nhị, nhưng sức lực của tiểu nhị thực sự không nhỏ, mà ở đây, Diệp Thiên cũng không thể tùy tiện động dùng pháp thuật, đành phải nói: "Nhưng Uyển Châu đang ở ngoài đó." Tiểu nhị tiếp tục khuyên can: "Vạn nhất cô nương Uyển Châu lát nữa trở về thì sao, ngài vừa ra ngoài, không chừng không những không tìm được Uyển Châu, mà còn mất cả mạng của mình nữa." Trong lúc hai người đang nói chuyện, Uyển Châu trở về.

Uyển Châu thấy mọi người trong quán trọ, cũng không nói nhiều, chỉ bảo Diệp Thiên lên lầu trước.

Chương 891

Sau khi Diệp Thiên lên lầu, hắn lập tức chữa thương cho Uyển Châu.

Sau khi cơ thể Uyển Châu khá hơn một chút, Diệp Thiên mới hỏi Uyển Châu rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì, vì sao Uyển Châu lại về muộn như vậy.

Uyển Châu lắc đầu: "Ta có chút không khỏe, lần này may mắn thoát chết, thật không dễ dàng chút nào." Diệp Thiên biết Uyển Châu bị thương, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, cũng không hỏi nhiều, để Uyển Châu tiếp tục nghỉ ngơi.

Diệp Thiên vừa về phòng, quán trọ truyền đến một hồi tiếng gõ cửa gấp gáp, mọi người nhao nhao nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, tiểu nhị lấy hết dũng khí, đến cửa, lớn tiếng hỏi: "Ai đó." "Là ta." Từ cửa truyền đến một giọng nói già nua, nếu Diệp Thiên không đoán sai, hắn là lão gia gia mà hắn và Uyển Châu đã gặp trên đường hôm nay.

Cánh cửa mở ra, quả nhiên là lão gia gia đó, chỉ là lão gia gia trông có vẻ đang chạy trốn, "Mọi người mau chạy đi, người của Ma Tộc đến rồi!" Lão gia gia vừa nói xong, mọi người liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân, mọi người vội vàng trốn lên lầu.

Diệp Thiên chậm rãi đến giữa quán trọ, rút vũ khí ra, chuẩn bị đánh nhau với người của Ma Tộc.

Lúc này, Uyển Châu cũng đến bên cạnh Diệp Thiên, cũng rút vũ khí ra.

"Lát nữa cẩn thận một chút, đừng đụng vào vết thương." Diệp Thiên nói xong, bắt đầu giao chiến với người của Ma Tộc.

Trong quá trình giao chiến, Diệp Thiên cũng cẩn thận bảo vệ Uyển Châu.

Không lâu sau, người của Ma Tộc đều bị Diệp Thiên và Uyển Châu giết chết, mọi người mới từ từ từ trên lầu đi xuống, đến bên cạnh Diệp Thiên và Uyển Châu, cảm ơn Uyển Châu và Diệp Thiên, nhao nhao vây quanh Uyển Châu và Diệp Thiên.

Chủ quán càng vô cùng vui mừng, đối với việc ăn uống ở của Uyển Châu và Diệp Thiên mấy ngày nay, tất cả đều miễn phí.

Diệp Thiên ban đầu định từ chối, nhưng chủ quán lại kiên trì, Diệp Thiên đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Lúc này, Diệp Thiên hắng giọng, lớn tiếng nói: "Chư vị, ta và Uyển Châu phải đi truy lùng Ma Tộc, xin cáo từ trước." Diệp Thiên nói xong, rất nhiều người muốn giữ Diệp Thiên lại, dù sao thế lực của Ma Tộc ở Cực Vực đã ăn sâu bén rễ, Diệp Thiên chỉ là một thanh niên, cho dù Diệp Thiên có lợi hại đến mấy, cũng không thể làm loạn ở địa bàn của Ma Tộc được.

Diệp Thiên và Uyển Châu đã quyết tâm, bất kể người khác có cản trở thế nào, Uyển Châu và Diệp Thiên vẫn kiên trì muốn đi.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, gật đầu, sau đó trực tiếp ngự kiếm phi hành rời khỏi quán trọ.

"Ta thấy hai thanh niên đó, không giống người bình thường đâu." Lão gia gia nhìn bóng lưng Uyển Châu và Diệp Thiên đã đi xa, có chút cảm khái nói.

Diệp Thiên và Uyển Châu thuận theo ma khí, nhanh chóng truy lùng vào một sơn động nhỏ.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, "Cẩn thận một chút." Diệp Thiên dặn dò, sau đó bắt đầu đi vào bên trong sơn động, Uyển Châu đi

phía sau, đề phòng có người đột nhiên xông ra tấn công Diệp Thiên.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu đi vào, nhìn thấy tình hình bên trong, lại kinh ngạc lớn: "Đã xảy ra chuyện gì?" Uyển Châu nhìn thi thể người của Ma Tộc nằm la liệt khắp nơi, không khỏi hỏi.

Diệp Thiên chậm rãi đến trước một thi thể, từ từ ngồi xuống, kiểm tra nguyên nhân cái chết của người đó, lại nhìn những người khác: "Chắc là do cùng một người làm, nhìn xem, trong đây có một ít tiên khí." Diệp Thiên nói xong, đứng dậy xoay người, lại thấy phía sau mình đứng chỉnh tề rất nhiều người của Ma Tộc, Uyển Châu cũng bị bắt rồi.

"Người đâu, đã giết nhiều người Ma Tộc của ta như vậy." Một người trông giống tướng lĩnh Ma Tộc mở miệng nói.

"Ta vô tội, ta vừa mới đến, nhìn thấy cảnh tượng này." Diệp Thiên vội vàng giải thích, mỗi lần ra ngoài đều gặp nhiều người Ma Tộc như vậy.

Diệp Thiên nghĩ tướng quân Ma Tộc kia tuyệt đối không phải tướng quân bình thường, ít nhất có mấy chục vạn năm linh lực, tất nhiên cũng là người đã trải qua trăm trận chiến.

Uyển Châu bị thương rồi, tốt nhất không nên động thủ.

Diệp Thiên nghĩ, lại tiếp tục giải thích: "Ta và muội muội ta chỉ cảm giác trong đây có tiên khí.

Thắc mắc tại sao ở một nơi như Cực Vực lại có tiên khí, thế nên mới đến xem thử." Lúc này, một ma binh bên cạnh ma tướng nói: "Tướng quân, hai người này sao lại khéo như vậy, ngày nào cũng xuất hiện ở đây, nhất định là có mưu đồ từ trước." Tuy giọng nói của ma binh không lớn, nhưng trong sơn động tổng cộng không có bao nhiêu chỗ trống, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Uyển Châu thấy tình thế bất lợi cho mình và Diệp Thiên, vội vàng mở miệng nói: "Ngài xem, nếu như ta giết, vậy ta vì sao lại ở lại đây lâu như vậy, không phải là đợi người đến bắt ta sao?" "À, tướng quân." Diệp Thiên cũng vội vàng phụ họa.

Ma tướng có chút nghi ngờ nhìn ma binh bên cạnh, lại nhìn Uyển Châu và Diệp Thiên, hắn nghĩ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vạn nhất hai người này là tai họa thì sao, chẳng phải lại gây ra đại phiền toái.

Ma tướng nhìn hai ma binh phía sau mình, hai ma binh kia lập tức hiểu ý, đến bên cạnh Uyển Châu và Diệp Thiên, ra vẻ muốn động thủ.

Uyển Châu thấy ma binh muốn động thủ, lại vội vàng nói: "Xin hỏi vị tướng quân, gần đây có điều gì bất thường không?" "Lại giở trò gì vậy?" Ma tướng nhíu mày, nhìn về phía Uyển Châu, vẻ mặt không kiên nhẫn.

"Tướng quân nhìn những thi thể đó, đều do dao găm gây ra.

Chương 892

Ngài nhìn xem, ta toàn thân trên dưới cũng không có một thanh dao găm nào cả, cho nên những người này chắc chắn không phải do ta giết, đúng không?" Uyển Châu nói.

"Gần đây quả thực có một vị tiên trưởng." Một ma binh như tự nói với mình.

Ma tướng quay đầu nhìn thoáng qua ma binh đó, ma binh đó lập tức cúi đầu xuống.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau, nội tâm mơ hồ cảm giác ma tướng có thể đang cố ý che giấu điều gì đó.

"Nếu đã như vậy, thì cũng không thể chứng minh sự trong sạch." Ma binh bên cạnh ma tướng lại lần nữa nói.

Uyển Châu nghe xong suýt nữa trợn trắng mắt, Uyển Châu và Diệp Thiên cũng không quen biết hắn, nhưng ma binh đó lại như chó điên, khắp nơi cắn người loạn xạ.

"Vậy ngươi muốn ta chứng minh thế nào?" Uyển Châu có chút tức giận, sự thật đã bày ra trước mắt, lại không chịu tin, muốn kéo người vô tội vào.

Diệp Thiên kéo kéo Uyển Châu, Uyển Châu quay đầu nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên lắc đầu với Uyển Châu, ý nói bây giờ không phải lúc phát hỏa, lại kéo Uyển Châu ra phía sau mình, nói: "Vậy các ngươi muốn thế nào?" "Đơn giản, chỉ cần đi theo ta là được." Ma binh nói, cười cười, cuối cùng cũng có một tên biết điều, cũng tỉnh táo không động thủ với hai người Diệp Thiên.

"Dựa vào đâu?

Ta vì sao phải đi cùng các ngươi.” Diệp Thiên thản nhiên nói, chỉ là vì quá thản nhiên, khiến bầu không khí trong sơn động đột nhiên có chút lạnh lẽo.

“Hừ, vô duyên vô cớ giết nhiều người của ta như vậy, lại không cho ta mang đi sao?

Thật buồn cười.” Một ma binh xen vào nói, những người khác nhao nhao phụ họa.

Diệp Thiên nhìn ma binh phía sau ma tướng, Uyển Châu đang bị thương, tất nhiên không phải đối thủ của chúng, cũng không thể bỏ mặc Uyển Châu, đành phải đồng ý trước.

Diệp Thiên cuối cùng cũng đồng ý, ma binh nhao nhao xông lên, kéo Diệp Thiên và Uyển Châu đến ma doanh.

Sau khi đến ma doanh, Diệp Thiên và Uyển Châu lần lượt bị giam vào hai căn nhà nhỏ, tương tự như nhà kho của người dân bình thường.

Diệp Thiên cẩn thận nhìn kỹ, ma doanh tất nhiên cũng chiếm đoạt chỗ ở của bá tánh mà có.

Vào buổi tối, Diệp Thiên lo lắng vết thương của Uyển Châu dễ bị nhiễm trùng, không thể cứ thế xông ra ngoài được, thế nên có chút mất ngủ.

Nửa đêm, Diệp Thiên đột nhiên bị một trận tiếng động đánh thức, Diệp Thiên cẩn thận lắng nghe, phát hiện Uyển Châu đang la hét lớn ở phòng bên cạnh, hình như có những giọng nói khác.

Diệp Thiên không quản những chuyện khác, trực tiếp đi đến phòng Uyển Châu.

Sau khi vào phòng Uyển Châu, quả nhiên có ma binh.

Diệp Thiên kéo Uyển Châu, túm nàng ra phía sau mình, sau đó bắt đầu giao chiến với ma binh.

Sau khi giết xong ma binh trong phòng, Diệp Thiên dẫn Uyển Châu sắp thoát khỏi ma doanh thì đột nhiên thấy một nam tử áo trắng đang giết ma binh.

"Người đó là ai?" Uyển Châu nhìn nam tử áo trắng đó, có chút kỳ lạ hỏi.

"Xem ra chắc là một Tán Tiên, không đúng, một Tán Tiên, sao lại xuất hiện ở đây." Diệp Thiên cũng có chút kỳ lạ.

Sau khi nam tử áo trắng đó giết chết tất cả ma binh, hắn đến trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, Diệp Thiên theo bản năng bảo vệ Uyển Châu phía sau mình.

Tán Tiên đó hơi cúi người với Diệp Thiên và Uyển Châu, nói: "Hai vị tiên trưởng tất nhiên cũng là người của Thiên Giới phải không." Diệp Thiên và Uyển Châu gật đầu.

"Ta là một Tán Tiên, tên Thần Ti, nay trời đã tối rồi, hai vị không ngại đến nhà tranh của ta nghỉ ngơi một đêm chứ." Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu đi theo Thần Ti đến nhà tranh, Diệp Thiên có chút kỳ lạ, "Tiên trưởng đã là Tán Tiên, vì sao lại kết thù với Ma Tộc?" "Thật không giấu gì, thê tử kết tóc của ta, đã bị Ma Tộc giết chết, vì vậy, ta nửa đêm đến ma doanh, là để báo thù cho thê tử của ta." Thần Ti có chút tang thương nói.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau, "Vậy thật ngại quá, không cẩn thận lại nhắc đến chuyện đau lòng của ngài." Uyển Châu có chút áy náy nói, dù sao vẻ mặt đau buồn mà Thần Ti lộ ra không thể giả dối được.

Thần Ti phản ứng lại từ cảm xúc của mình, lắc đầu như không có

chuyện gì: "Không sao." "Đúng rồi, vì sao hai người lại ở đây?" Thần Ti có chút tò mò hỏi, Uyển Châu và Diệp Thiên trông có khí độ bất phàm, hoàn toàn không giống những người kia.

Diệp Thiên nhanh chóng nói trước khi Uyển Châu mở miệng: "Ta và muội muội ta cũng là Tán Tiên, đi ngang qua Cực Vực, tiện thể nghỉ ngơi rồi đi tiếp, ai ngờ lại gặp phải chuyện này." Nghe lời Diệp Thiên nói, Uyển Châu cũng hiểu được sự lo lắng của Diệp Thiên, trong lòng nhắc nhở khi nói chuyện với Thần Ti không được tiết lộ nguyên nhân thật sự.

"Được rồi, mau nghỉ ngơi sớm đi, vị cô nương có thể đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi, nếu có chuyện gì có thể đến tìm ta ở đây." Thần Ti nói với Uyển Châu, Uyển Châu gật đầu, lúc nãy quả thực đã thấy có một căn phòng nhỏ bên cạnh.

Chương 893

Sau khi Uyển Châu vào phòng nhỏ, vì nửa đêm vừa thoát khỏi Ma Tộc, chưa kịp hoàn hồn, nên ngủ khá nông.

Diệp Thiên ở một bên khác cũng tương tự, Diệp Thiên vừa nằm xuống không lâu, liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân gấp gáp, Diệp Thiên đột nhiên ngồi bật dậy, phát hiện Thần Ti cũng đang nhìn mình với vẻ mặt ngưng trọng.

Thần Ti chỉ tay ra ngoài, Diệp Thiên gật đầu, chỉ thấy Thần Ti từ từ đến cửa, cẩn thận đục một lỗ nhỏ, nhìn tình hình bên ngoài qua lỗ nhỏ đó.

Thần Ti chỉ nhìn sơ qua một chút, trên bàn đã lấy kiếm của Diệp Thiên ra.

Diệp Thiên thấy Thần Ti ra vẻ như đối mặt với kẻ thù lớn, tất nhiên là Ma Tộc đã đến rồi.

Thần Ti chỉ về phía phòng Uyển Châu, Diệp Thiên lập tức hiểu ra, gật đầu, sau đó giây tiếp theo người của Ma Tộc liền phá cửa xông vào.

Thần Ti và Diệp Thiên không đánh thức Uyển Châu, hai người một mình giao chiến với Ma Tộc, khi đã giết gần hết người của Ma Tộc, Thần Ti một mình chống đỡ Ma Tộc, lợi dụng lúc không ai chú ý đến phòng Uyển Châu, Uyển Châu sắp tỉnh, nghe thấy tiếng giao chiến bên ngoài liền cầm bội kiếm, đi ra ngoài đánh nhau với Ma Tộc.

"Uyển Châu, mau đi!" Uyển Châu đang đánh nhau với người của Ma Tộc, đột nhiên nghe thấy Diệp Thiên gọi, thế là nàng và Diệp Thiên cùng rời đi.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đến một nơi an toàn, nói: "Uyển Châu, nàng hãy đến thị trấn nhỏ ẩn náu một lát, đợi ta giết hết bọn ma binh đó, ta sẽ đến tìm nàng." Uyển Châu gật đầu, biết rằng vào lúc này, đối với Diệp Thiên và Thần Ti, nàng có thể trở thành gánh nặng, liền đi đến quán trọ ở thị trấn nhỏ.

Sau khi Diệp Thiên đưa Uyển Châu đi, hắn thấy Thần Ti đang đứng một mình, lại nhanh chóng quay về căn nhà tranh nhỏ ban nãy, nhưng lại không thấy bóng dáng Thần Ti bên ngoài căn nhà tranh nhỏ, chỉ có thi thể Ma Tộc nằm la liệt khắp nơi.

"Thần Ti đâu rồi?" Diệp Thiên tự lẩm bẩm, lại đi vào bên trong căn nhà tranh nhỏ để xem có bóng dáng Thần Ti hay không, nhưng bên trong căn nhà tranh nhỏ cũng trống rỗng không một bóng người.

Sau khi Uyển Châu được Diệp Thiên đưa đi, nàng sắp đến thị trấn nhỏ, lại nghe thấy phía sau có một tràng tiếng bước chân.

"Đã tối rồi, sao lại có người ở đây?" Uyển Châu nghĩ, căng thẳng nắm chặt bội kiếm, sau đó từ từ xoay người, vừa định rút kiếm, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Cô nương Uyển Châu, là ta đây!" Uyển Châu mừng rỡ buông bội kiếm xuống, nhìn về phía người đó, là Tán Tiên Thần Ti.

"Thần Ti Tán Tiên, sao người lại ở đây?" Uyển Châu nhìn Thần Ti, liền theo bản năng nhìn xem phía sau Thần Ti có Diệp Thiên hay không, nhưng khi thấy phía sau Thần Ti không một bóng người nào, đôi mắt sáng ngời của nàng lập tức tối sầm lại.

Thần Ti thấy Uyển Châu có vẻ thất vọng, cũng đại khái đoán được là vì Diệp Thiên, liền giải thích: "Sau khi công tử Diệp Thiên đưa nàng đi, ta đã giết chết tất cả ma binh, thế là ta định đi tìm nàng, nhưng lại lạc mất rồi." "À, nhưng Diệp Thiên đã quay về rồi mà." Uyển Châu kinh ngạc nói.

Thần Ti cúi đầu suy nghĩ.

Sau đó nói: "Thôi được rồi, chúng ta hãy đến quán trọ đợi Diệp Thiên một lát, không chừng sáng mai công tử Diệp Thiên sẽ đến tìm ta." Nghe Thần Ti nói vậy, lòng Uyển Châu cũng hơi được thả lỏng.

Một bên khác của Diệp Thiên, sau khi rời khỏi căn nhà tranh nhỏ, Diệp Thiên bắt đầu vận dụng pháp thuật khắp nơi để tìm kiếm Uyển Châu, dù sao Uyển Châu cũng là người tu tiên, ở một nơi như Cực Vực, khí tức nhất định sẽ đặc biệt, nếu không phải Uyển Châu, thì nhất định là Thần Ti, thêm một người thêm một phần sức mạnh, tìm Thần Ti, không chừng có thể tìm được Uyển Châu.

Diệp Thiên nghĩ vậy, tiếp tục đi về phía trước, trong lòng cũng thêm vài phần hy vọng.

Hắn đã đánh nhau với người của Ma Tộc gần cả một đêm, Diệp Thiên chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, bây giờ, Diệp Thiên cảm thấy cơ thể quả thực có chút lực bất tòng tâm rồi, Diệp Thiên vô lực ngồi xuống đất, nhìn bầu trời dần hiện ra màu trắng bụng cá.

Hắn định cứ thế ngủ tạm một lát, đợi trời sáng rồi lại đi tìm Uyển Châu.

Sau khi Diệp Thiên tỉnh dậy, trời đã sáng, thị trấn nhỏ cũng dần có tiếng rao hàng của các thương nhân, như vậy tìm Uyển Châu sẽ dễ dàng hơn.

Diệp Thiên nghĩ vậy, đi về phía thị trấn nhỏ.

Lúc này, Thao Thiết đột nhiên có chút dị động.

Diệp Thiên đột ngột dừng bước, ngẩn người ra.

Sau đó chạy về phía khu rừng, Thao Thiết là thượng cổ hung thú, nếu thả Thao Thiết ra, mọi người chắc chắn sẽ sợ hãi, không chừng sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

Diệp Thiên đến một nơi không có người thả Thao Thiết ra, chỉ thấy Thao Thiết như ngửi thấy mùi gì đó, đi về phía thị trấn nhỏ.

Diệp Thiên ban đầu định kéo Thao Thiết lại, nhưng Thao Thiết lại có vẻ mặt chìm đắm trong đó, Diệp Thiên đành bỏ qua, chỉ có thể đi theo Thao Thiết.

Thao Thiết chậm rãi đi đến quán trọ, cánh cửa phía sau quán trọ là một khu rừng, ngoài thỉnh thoảng có người vội vàng vào đó đi vệ sinh, bình thường không có ai ở đó cả.

"Chẳng lẽ trong đó có Ma Tộc?" Diệp Thiên nhìn Thao Thiết, nhíu mày nói, nhìn vẻ mặt của Thao Thiết, chắc là như vậy, sau đó liền thấy Uyển Châu và Thần Ti đi ra.

Uyển Châu và Thần Ti cũng thấy Diệp Thiên, Diệp Thiên có chút ngạc nhiên vì Thần Ti cũng ở đây, Thần Ti đơn giản giải thích cho Diệp Thiên nghe chuyện xảy ra sau khi Diệp Thiên đưa Uyển Châu đi.

Chương 894

Thần Ti nói xong định rời khỏi đây trước, Uyển Châu nhất thời vội vàng, nói ra chuyện Bạch Trạch.

Thần Ti như chợt hiểu ra, nói: "Ta hình như biết Bạch Trạch ở đâu?" Diệp Thiên và Uyển Châu lập tức tỉnh thần, Thần Ti thấy vẻ mặt của Diệp Thiên và Uyển Châu, liền dẫn họ đi đến nơi giam giữ Bạch Trạch.

Sau khi đến nơi giam giữ Bạch Trạch, Uyển Châu không khỏi kỳ lạ nói: "Nơi này trông cũng không giống nơi có thể giam giữ được Bạch Trạch mà?" Thần Ti giải thích: "Không chừng có pháp bảo đặc biệt có thể áp chế Bạch Trạch." Nghe lời Thần Ti nói, Uyển Châu như có điều gì đó chợt nhận ra gật đầu, sau đó cùng Diệp Thiên đi vào bên trong.

Lúc này, Thần Ti đột nhiên biến thành bộ dạng của ma tướng, tấn công Diệp Thiên.

Uyển Châu nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ đòn tấn công của Thần Ti cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên phản ứng lại sau đó, kéo Uyển Châu vào lòng, rồi cảnh giác nhìn ma tướng do Thần Ti biến thành, nói: "Ngươi không phải Thần Ti." Ma tướng cười cười, dùng một giọng điệu trào phúng nói: "Bây giờ biết cũng vô dụng rồi, đi chết đi!" Ma tướng nói xong, cầm vũ khí tấn công Uyển Châu và Diệp Thiên.

Uyển Châu tuy vừa đỡ đòn tấn công của ma tướng cho Diệp Thiên, nhưng vết thương của Uyển Châu không nghiêm trọng, thế là nàng cũng vội vàng cùng Diệp Thiên đối kháng ma tướng.

Diệp Thiên và Uyển Châu dù sao cũng là người tu tiên, đối phó với

một ma tướng dư sức.

Không lâu sau, ma tướng bị Diệp Thiên và Uyển Châu bắt được.

"Ngươi, rốt cuộc vì sao lại hao tâm tổn trí đưa ta về bên cạnh ngươi." Diệp Thiên dùng kiếm kề vào cổ ma tướng, lạnh lùng nói.

Ma tướng lạnh lùng hừ một tiếng, cổ sát vào kiếm, không lâu sau liền thảm tử dưới kiếm, Uyển Châu chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, liền thấy một người vừa còn sống sờ sờ, giờ đã ngã vật xuống đất, không còn chút sinh khí nào.

Diệp Thiên đến bên cạnh ma tướng, cẩn thận đánh giá khắp người ma tướng, ánh mắt chậm rãi tập trung vào thanh kiếm trong tay ma tướng.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên cứ nhìn chằm chằm vào thanh kiếm của ma tướng, có chút khó hiểu, sau đó cũng đến bên cạnh ma tướng, cẩn thận nhìn kỹ thanh kiếm đó.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy thanh kiếm đó lần đầu tiên, Uyển Châu liền cảm giác thanh kiếm đó có chút bất thường, nếu là vật của ma tướng vừa chết, chắc chắn sẽ nhiễm ma khí, nhưng trên thanh kiếm đó, lại có tiên khí.

"Có người đến rồi." Diệp Thiên nói, sau đó nhanh chóng dẫn Uyển Châu trốn vào một hang đá bên cạnh.

Không lâu sau, nơi vừa còn trống rỗng liền tràn ngập ma binh, một ma tướng đến trước thi thể "Thần Ti", ghét bỏ nhìn thoáng qua: "Thật là đồ phế vật, bị nhìn ra rồi." Ma tướng nói xong, lại rời đi.

Ma binh phía sau ma tướng thậm chí còn không mang theo thi thể "Thần Ti" đi, đợi ma tướng rời khỏi sơn động, Diệp Thiên và Uyển Châu mới đi ra, "Đi theo xem sao." Diệp Thiên nói, sau đó đi về phía ma binh rời đi, Uyển Châu bám chặt theo sau Diệp Thiên.

Diệp Thiên theo ma binh đến một ma doanh khác, không giống với ma doanh mà Diệp Thiên và Uyển Châu ban đầu ở, ma doanh này mỗi phòng nhiều nhất chỉ có ba bốn người, tiện lợi cho Diệp Thiên, Ngọc Đế và Uyển Châu ra tay.

Lúc này, ma binh khiêng thi thể Thần Ti đi ngang qua một Tán Tiên đang bị trói.

"Đó là ai?" Uyển Châu nhìn người bị trói đó, có chút kỳ lạ nói.

"Xem ra, cũng là một thần tiên." Diệp Thiên khẽ nói, sau đó tiếp tục quan sát tình hình ma doanh.

"Chúng ta có nên cứu người đó ra không?" Uyển Châu nhìn Diệp Thiên nói, Diệp Thiên vừa mở miệng, Uyển Châu lại nói: "Đừng vội từ chối ta, một thần tiên, vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, chẳng lẽ không kỳ lạ sao?

Ta nghĩ, người đó chắc chắn có liên quan đến thanh kiếm mà ma tướng vừa chết đã dùng." Nghe lời Uyển Châu nói, Diệp Thiên cũng cảm thấy có lý, thế là hắn định vào nửa đêm, lợi dụng lúc ma doanh phòng bị không chặt, cứu Tán Tiên ra.

Trời còn một đoạn thời gian nữa mới tối, Diệp Thiên bảo Uyển Châu nghỉ ngơi trước một lát, lát nữa còn cứu người.

Đợi đến nửa đêm, bên ngoài ma doanh hầu như không có ai canh gác, Diệp Thiên cách ma doanh xa, vẫn có thể nghe thấy tiếng ngáy của ma binh.

Đợi tất cả mọi người trong ma doanh đều đi nghỉ ngơi, Diệp Thiên mới đánh thức Uyển Châu, sau đó cùng Uyển Châu chuẩn bị cứu người.

Uyển Châu chậm rãi vòng ra sau lưng Tán Tiên, từ phía sau bắt đầu cởi sợi dây trói trên người Tán Tiên, Diệp Thiên cũng đứng một

bên, đề phòng có người đột nhiên xuất hiện, thấy Uyển Châu và Diệp Thiên đang cứu người, rồi gọi tất cả ma binh đến.

Vì trước khi cứu người, Diệp Thiên đã nói với Uyển Châu: "Lát nữa khi cứu người chúng ta có thể không phát ra tiếng thì không phát ra tiếng, nói chuyện cũng vậy, nếu có điều gì cần thiết, chỉ có thể dùng động tác hoặc ngữ khí từ." Uyển Châu dùng sức kéo kéo sợi dây của Tán Tiên, kết quả phát hiện căn bản không thể mở ra, Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, nhíu mày lắc đầu.

Diệp Thiên nhìn về phía Uyển Châu, hóa ra sợi dây đó bị vũ khí đặc định xuyên qua.

Diệp Thiên hơi dùng pháp thuật, sợi dây liền được tháo ra, Uyển Châu thở phào một hơi dài, sau đó Diệp Thiên đặt cánh tay Tán Tiên lên cổ mình, dẫn Tán Tiên rời khỏi ma doanh.

Đợi đến khi hắn tỉnh dậy, Uyển Châu đang đứng bên cạnh nhìn Tán Tiên.

Chương 895

"Người nào?" Uyển Châu đang thất thần, đột nhiên nghe thấy một giọng nói, cúi đầu nhìn, hóa ra Tán Tiên đang nói chuyện.

"Ta là một người tu tiên." Uyển Châu nói, thấy Tán Tiên muốn đứng dậy, Uyển Châu vội vàng đỡ người đó.

"Người tu tiên?

Vậy quả thực lợi hại, một mình có thể giết chết nhiều ma binh như vậy." Tán Tiên yếu ớt nói.

"Có bạn của ta." Uyển Châu nói, Diệp Thiên bước vào.

"Ngươi tên gì." Diệp Thiên hỏi.

"Thần Ti." Tán Tiên nhẹ nhàng nói, nhưng lại khơi lên sóng gió ngàn trượng trong lòng hai người có mặt ở đó.

Thần Ti nói xong, lại ho khan mấy tiếng, Uyển Châu thấy vậy, lại bắt đầu chữa thương.

Trước khi Thần Ti tỉnh lại, Uyển Châu đã chữa thương cho hắn rất lâu.

"Vết thương của người đó thế nào." Diệp Thiên nói, nhìn về phía Uyển Châu, Uyển Châu có chút lo lắng lắc đầu, "Không quá lạc quan, tuy đều là vết thương ngoài da, nhưng cơ thể đã suy kiệt, cần phải tĩnh tâm tu dưỡng thật lâu, mới có thể hồi phục." Diệp Thiên lại hỏi: "Có từng thấy Bạch Trạch chưa." Chỉ là, Diệp Thiên lần này đang hỏi Thần Ti.

Thực ra, sau khi cứu Thần Ti ra, khi Thần Ti chưa tỉnh lại, Diệp Thiên đã đoán được thân phận của Thần Ti, thanh kiếm đó ma tướng lấy từ trên người hắn ra, Thần Ti là một cái tên nghe cũng không

giống bịa đặt, hẳn là thực sự có người này.

Thần Ti lắc đầu: "Ta chỉ nghe nói Bạch Trạch bị giam rồi, chứ không hề thấy Bạch Trạch." Buổi tối, Thần Ti chủ động muốn đi nhặt củi, nhưng bị Diệp Thiên lấy cớ thân thể Thần Ti chưa khỏe để từ chối, cuối cùng Diệp Thiên tự mình đi nhặt củi.

Sau khi Thần Ti nghỉ ngơi, Uyển Châu và Diệp Thiên tùy ý nói chuyện phiếm ở cửa sơn động.

Diệp Thiên đột nhiên nhìn Thần Ti, nhỏ giọng nói với Uyển Châu: "Thần Ti hôm nay chạy trốn, nhưng bị ta bắt được, không đúng, ta nên trả binh khí cho hắn." "Vì sao phải chạy trốn à?" Uyển Châu khó hiểu hỏi.

"Có thể có chuyện gì đó cần làm, không đúng, ta đã cứu hắn về rồi, vậy một thời gian nữa hắn cũng nên nghe lời ta mới phải." Diệp Thiên nói.

"Vậy binh khí đó thật sự là của hắn sao?" Uyển Châu lại nói, Diệp Thiên gật đầu.

"Không đúng, một Tán Tiên, sao lại vô duyên vô cớ rơi vào tay người của Ma Tộc, không nên như vậy." Diệp Thiên có chút nghi ngờ.

Sau mấy ngày liên tục bôn ba, khó khăn lắm mới xử lý xong mọi chuyện, Diệp Thiên nằm trên chiếu cỏ, liền mê man ngủ thiếp đi, cũng không kịp quản Thần Ti liệu có chạy trốn hay không.

Đến ngày thứ hai, sau khi Uyển Châu tỉnh dậy, theo bản năng nhìn về phía Thần Ti, phát hiện Thần Ti vẫn còn đó, Uyển Châu liền thở phào một hơi dài, phát hiện gần đây bị Diệp Thiên làm cho có chút thần kinh, sáng sớm đã tỉnh dậy đi xem người khác có chạy trốn hay không.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên và Thần Ti cả hai đều chưa tỉnh, thế

là nàng đi ra ngoài hái ít quả ăn, cây quả đó hôm qua khi đi nhặt củi với Diệp Thiên tình cờ thấy.

Uyển Châu nhẹ nhàng quen đường đến trước cây quả đó, hái một ít quả, đủ cho ba người ăn, lại hái thêm một ít, cho vào túi bách bảo, để đề phòng lúc cần, hái xong quả, Uyển Châu lại bắt được ba con cá quay về.

Sau khi Uyển Châu trở về, vừa vào sơn động, liền cảm thấy có gì đó không ổn, Uyển Châu nhíu mày nhìn, phát hiện rốt cuộc là chỗ nào không ổn.

Diệp Thiên bị tiếng gọi của Uyển Châu đánh thức, Diệp Thiên vừa tỉnh dậy, thấy Uyển Châu đang lớn tiếng nhìn chiếu cỏ Thần Ti đang ngủ, Diệp Thiên đi về phía chiếu cỏ Thần Ti đang ngủ, phát hiện Thần Ti đã chạy trốn rồi.

“Làm sao đây?” Uyển Châu nói.

“Ăn cơm trước đã.” Diệp Thiên nói, ăn mấy quả.

“Thần Ti có chút kỳ lạ, chúng ta đi truy lùng hắn trước.” Diệp Thiên nói, rút ra một Khôi Lỗi Phù, nhìn Khôi Lỗi Phù đó một khắc, Uyển Châu đều hiểu rõ rồi, không ngờ Diệp Thiên lại lưu lại một chiêu như vậy.

Diệp Thiên thông qua Khôi Lỗi Phù, không lâu sau đã tìm được nơi Thần Ti đang ở.

“Hắn rảnh rỗi không có việc gì làm ở đây làm gì vậy.” Uyển Châu nhìn nơi trước mặt nói, đó là Ma Ngục, một thần tiên ở đây, e rằng không chết thì cũng què.

“Ta cảm giác có thể hắn muốn cứu người.

Diệp Thiên nghĩ, lại đi theo Thần Ti vào sâu hơn một tầng Ma Ngục.

“Sắp đến tầng thứ mười rồi, cách tầng thứ mười tám cũng không còn xa nữa.” Uyển Châu thấy Diệp Thiên vẫn muốn đi theo Thần Ti, nhịn không được nói.

Chương 896

Diệp Thiên trầm tư một lát, sau đó nói với Uyển Châu: "Chuyện này quả thực ta chưa suy nghĩ kỹ, hay là nàng cứ đợi ở đây trước, lát nữa ta sẽ đến tìm nàng." Uyển Châu nghe lời Diệp Thiên nói liền lắc đầu: "Ta không có ý đó, ta nguyện ý đi cùng ngươi." Nhìn vẻ mặt kiên nghị của Uyển Châu, Diệp Thiên thầm thề nhất định phải bảo vệ Uyển Châu thật tốt.

Không lâu sau, Thần Ti đã đến tầng thứ mười tám.

Do tầng thứ mười tám toàn là những thứ thập ác bất xá, thỉnh thoảng lại có một vài ác linh chạy ra, thế nên Diệp Thiên vì sự an toàn của Uyển Châu, chỉ ở một bên nhìn, chứ không mạo hiểm ra tay.

Nhưng theo thời gian Thần Ti dừng lại ở tầng mười tám địa ngục càng lúc càng lâu, càng lúc càng nhiều oán linh sau đó bắt đầu xuất hiện.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau, sau đó cùng nhau ra tay, đứng sau lưng Thần Ti, bắt đầu chiến đấu với oán linh.

"Hai người lại đến rồi?" Vừa thoát khỏi sơn động, sau đó lại xuất hiện ở đây, Thần Ti đều nghi ngờ hai người này có đặt thứ gì đó trên người mình hay không.

Cuối cùng, Uyển Châu và Diệp Thiên đã cứu Thần Ti ra một bên, oán linh thì dần dần trở về nơi cũ của chúng, toàn bộ tầng thứ mười tám địa ngục cuối cùng cũng trở lại bình tĩnh.

"Ngươi, vì sao lại ở đây." Diệp Thiên nói với Thần Ti, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Thần Ti, như muốn nhìn xuyên qua Thần Ti vậy.

Thần Ti có chút không tự nhiên nói: "Chuyện đã đến nước này, ta cũng không giấu nữa, ta là đệ tử của Thượng Cổ Thần Thú Bạch Trạch, đến đây, là để cứu sư phụ của ta ra ngoài." "Vậy thì sao, vì sao lại phải giấu ta." Diệp Thiên có chút vô vị nói.

Uyển Châu ở bên cạnh nhìn có chút kỳ lạ, không phải nhiệm vụ lần này ở Cực Vực là tìm Bạch Trạch sao, vì sao Diệp Thiên lại ra vẻ không muốn biết vậy chứ.

Thần Ti thở dài một hơi, nói: "Sư phụ ta tính tình khiêm tốn, sư phụ ta là Thượng Cổ Thần Thú, nếu cứ thế dễ dàng bị người của Ma Tộc bắt đi, chẳng phải sẽ làm tổn hại đến thể diện của lão nhân gia sao." "Đã đến thời điểm 'sinh tử' như vậy rồi, còn lo đến thể diện của mình làm gì, nếu là ta, nếu kể chuyện Bạch Trạch bị người của Ma Tộc bắt đi cho Thiên Giới, không cần tự mình mạo hiểm." Diệp Thiên nói.

"Lời này có ý gì." Thần Ti nghi ngờ hỏi.

"Ý của Diệp Thiên, chính vì Bạch Trạch là Thượng Cổ Thần Thú, chỉ cần mất tích, thần tiên khắp bốn biển tám phương nhất định sẽ toàn lực giúp Thiên Giới và các Đế Quân của nó tìm Bạch Trạch.

Nếu biết Bạch Trạch bị Ma Tộc bắt đi, thì cũng có lý do để thanh trừ Ma Tộc rồi." "Ma Tộc dã tâm bừng bừng, lòng dạ đáng chém." Thần Ti nói xong, căm hận nắm chặt tay đấm vào một bên.

"Vậy Bạch Trạch vì sao lại đến Cực Vực?" Diệp Thiên đột nhiên hỏi một câu hỏi.

Thần Ti lắc đầu, tỏ ý cũng không biết.

"Ta đi Thiên Giới hỏi thử." Diệp Thiên nói xong, liền đi Cửu Trọng Thiên.

Diệp Thiên vừa đến Cửu Trọng Thiên, liền gặp Bồ Đề Sư Tổ

dưới trướng Như Phật Tổ: "A Di Đà Phật, Diệp Thiên Thượng Tiên vội vàng như vậy, là vì chuyện gì?" "Ta đi tìm Tư Mệnh Tinh Quân hỏi xem Bạch Trạch vì sao lại đến Cực Vực." Diệp Thiên tùy tiện nhắc đến.

"Bạch Trạch?

Bạch Trạch và Ma Đế không hợp nhau, lần này đi Cực Vực, e rằng Ma Đế đã bắt Bạch Trạch làm con tin." Bồ Đề Sư Tổ nói.

Diệp Thiên như biết được chuyện gì đó không hay, trong lòng may mắn vì mình đã hỏi Bồ Đề Sư Tổ chuyện này, nếu không thì phải đi bao nhiêu đường vòng nữa.

"Đa tạ Bồ Đề Sư Tổ." Diệp Thiên ôm quyền với Bồ Đề Sư Tổ, sau đó lại hạ phàm.

Sau khi đến Cực Vực, Diệp Thiên trực tiếp đi về phía cung điện, Diệp Thiên lén lút đánh ngất một ma binh, sau đó mặc quần áo của ma binh đó vào người, dựa vào bộ quần áo đó, hắn lén lút lẻn vào Ma Cung.

Diệp Thiên ban đầu định trực tiếp đi tìm Ma Đế, nhưng lại bị hai ma binh ở cửa chặn đường: "Đứng lại!

Có lệnh bài không." Một trong số ma binh mở miệng hỏi.

Diệp Thiên nhất thời khó xử, vừa định động thủ giải quyết hai ma binh trước mặt, thì lại nghe thấy một ma binh khác như thấy thứ gì đó không thể tin được, kinh ngạc nói: "Ngươi... ngươi có thể im miệng đi, vị Ninh Tướng Quân, ngươi cũng không nhận ra sao....." "Hóa ra là Ninh Tướng Quân, tiểu chức thất lễ rồi." Hai ma binh vội vàng nói, Diệp Thiên nhất thời hiểu ra Ninh Tướng Quân trong miệng hai ma binh đó là ai, Ninh Tướng Quân của Ma Giới, chính là nhân vật có thể sánh vai với Hỏa Thần của Thiên Giới, Diệp Thiên nói: "Cũng không

trách được, bản tướng quân quanh năm ở ngoài chiến trường đánh trận, không nhớ ta cũng là chuyện bình thường." Hai ma binh vừa bồi tội, vừa mở cửa phòng Ma Đế.

Diệp Thiên đã dễ dàng đi vào Ma Điện như vậy, ban đầu hắn cứ nghĩ sẽ phải đại động can qua một trận, sau khi vào Ma Điện, Diệp Thiên cúi đầu, hành lễ với Ma Đế: "Tham kiến Ma Đế." "Ai ai ai, được rồi." Diệp Thiên lén lút ngẩng đầu đánh giá Ma Đế, lại phát hiện bên cạnh Ma Đế đang ngồi mấy nữ tử phong trần.

Quần áo xộc xệch, Diệp Thiên vội vàng cúi đầu.

Ma Đế thấy Diệp Thiên ra vẻ như vậy, nhịn không được cười nói: "Ở quân doanh lâu như vậy, e rằng chưa được thường thức mùi đời phải không?" "Thôi được rồi, nếu không có việc gì, hãy ở lại đi, ta có việc rồi." Ma Đế nói.

Diệp Thiên lợi dụng lúc Ma Đế không chú ý, nhanh chóng dán một Khôi Lỗi Chú, không đầy một nén hương, Ma Đế liền ngã xuống.

Chương 897

Sau khi Diệp Thiên ra ngoài, hắn trực tiếp đi Ma Ngục tìm Bạch Trạch.

Diệp Thiên mặc quần áo của Ninh Tướng Quân, vì Ninh Tướng Quân luôn đeo mặt nạ, nên ma binh canh gác Ma Ngục không phát hiện ra thân phận thật sự của Diệp Thiên, ngược lại còn rất cung kính để Diệp Thiên đi vào.

Sau khi vào Ma Ngục, Diệp Thiên trực tiếp đi thẳng đến tầng thứ mười tám địa ngục, sau đó liền bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Bạch Trạch từng người một, đang tìm, đột nhiên xuất hiện hai bóng người, Diệp Thiên vội vàng giao chiến với họ, tình cờ, Diệp Thiên thấy mặt họ, thế là vội vàng kéo mặt nạ xuống, nói với họ: "Là ta." Thấy Diệp Thiên đứng ở đó, Thần Ti không khỏi thở phào một hơi, Diệp Thiên không thấy Uyển Châu, có chút căng thẳng, "Uyển Châu đâu rồi." "Ta nói cho nàng biết có thể có người đến, ta và người kia kéo dài thời gian, để nàng thấy đúng cơ hội thì chạy trốn." Thần Ti nói, nhìn về một bên, Uyển Châu vừa hay đi ra từ đó.

"Chúng ta ba người cùng nhau tìm xem Bạch Trạch ở đâu, Ma Đế đã bị ta dán Khôi Lỗi Chú rồi, trong đây tạm thời sẽ không có ai." Diệp Thiên thản nhiên nói.

Thần Ti và Uyển Châu như nghe được chuyện gì đó không thể tin được: "Dám dán Khôi Lỗi Chú cho Ma Đế sao?" Thần Ti kinh ngạc nói.

"Không cứu sư phụ của ngươi nữa sao?" Diệp Thiên vừa tìm Bạch Trạch, vừa nói.

Sau khi Diệp Thiên nói vậy, Uyển Châu và Thần Ti mới nhớ ra

mục đích chính của chuyến đi này, thế là bắt đầu cùng Diệp Thiên tìm Bạch Trạch.

"Nhìn xem." Uyển Châu đứng trước một bức tường nói.

"Bức tường làm sao?" Thần Ti tuy nói vậy, nhưng cũng đi đến đó.

Diệp Thiên thấy một viên gạch có chút bất thường, vừa định đưa tay xem thử, Uyển Châu đã di chuyển viên gạch đó.

Trước mặt ba người, dần dần xuất hiện một căn phòng tối.

"Cẩn thận một chút." Diệp Thiên dặn dò xong, trực tiếp đi vào căn phòng tối, Uyển Châu là con gái, Thần Ti liền bảo Uyển Châu đi ở giữa, còn mình thì ở phía sau bọc hậu.

Ba người đi không lâu, liền thấy Bạch Trạch, "Sư phụ." Thần Ti nhanh chóng đến bên cạnh Bạch Trạch, nhưng lại phát hiện Bạch Trạch đã hôn mê, thần trí không tỉnh táo.

Thần Ti lấy ra một cái lọ nhỏ, lại niệm mấy câu chú ngữ, Bạch Trạch đã đi vào cái lọ đó rồi.

Sau khi tìm thấy Bạch Trạch, ba người nhanh chóng rời khỏi Ma Cung, trở về căn nhà tranh nhỏ mà "Thần Ti" đã đưa Uyển Châu đến ở.

Sau khi vào nhà tranh, Thần Ti thả Bạch Trạch ra, sau đó bắt đầu chẩn đoán bệnh tình cho Bạch Trạch, cuối cùng viết ra một phương thuốc, bảo Diệp Thiên đi tìm thuốc.

"Thần Ti, những Thần Thú này, không phải đều có thể hóa hình thành người sao?" Uyển Châu thấy Thần Ti đang bận rộn chăm sóc Bạch Trạch, cũng không giúp được gì, liền nói chuyện phiếm với Thần Ti.

"Đợi sư phụ ta lành vết thương rồi, thì có thể hóa hình thành

người được rồi.” Thần Ti nói xong, đi ra ngoài lấy ít nước.

Uyển Châu đột nhiên cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình, lại có một luồng sát khí đột nhiên ập đến, Uyển Châu theo bản năng nhìn về phía Bạch Trạch, phát hiện Bạch Trạch đã tỉnh dậy rồi, và đang ngồi nhìn mình.

Uyển Châu nhất thời cảm thấy sợ hãi chưa từng có, định lên tiếng gọi Thần Ti vào, nhưng cổ họng lại không hiểu sao không thể phát ra âm thanh, rõ ràng Thần Ti đang ở bên ngoài, nhưng Uyển Châu lại cảm giác như cách một khoảng cách rất xa.

Bạch Trạch trực tiếp lao về phía Uyển Châu, Uyển Châu sợ hãi đứng ngây tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng bị Bạch Trạch giết chết, đợi một lúc, lại không cảm thấy đau đớn như trong tưởng tượng, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra Thần Ti đã đỡ đòn cho mình rồi.

Uyển Châu phản ứng lại sau đó, cầm bội kiếm chiến đấu với Bạch Trạch, nhưng vì Bạch Trạch là sư phụ của Thần Ti, Bạch Trạch lại là Thượng Cổ Thần Thú, nên nàng cũng khắp nơi lưu tình một chút.

Uyển Châu và Bạch Trạch đang đánh nhau, dần dần có chút yếu thế, dù sao Bạch Trạch đánh không được, bắt cũng không xong, nếu muốn bắt được hắn, thực sự có chút khó khăn.

Uyển Châu đang nghĩ xem làm thế nào để bắt được Bạch Trạch, Bạch Trạch đang đánh nhau với nàng đột nhiên như bị ai đó đánh vào đầu, đứng ngây ra mấy giây, sau đó đột ngột ngã vật xuống đất.

Uyển Châu lúc này mới nhìn thấy Thần Ti phía sau Bạch Trạch, cú đánh vừa rồi đã đánh ngất Bạch Trạch, rõ ràng đã hao phí phần lớn khí lực của Thần Ti, khiến sắc mặt Thần Ti trông có vẻ hơi tái nhợt.

Cú đánh mà Thần Ti vừa đỡ cho Bạch Trạch, khiến chiếc áo

choàng màu trắng tuyết của Bạch Trạch giờ đây đã vương đầy máu.

Uyển Châu thấy vậy, vội vàng thu bội kiếm của mình lại, sau đó nhanh chóng đến bên cạnh Thần Ti, kịp thời đỡ Thần Ti vào giây tiếp theo khi Thần Ti sắp ngất đi.

"Uyển Châu, đỡ ta lên giường." Thần Ti yếu ớt nói, Uyển Châu gật đầu, sau đó khó khăn đỡ Thần Ti lên giường, rồi lại bắt đầu chữa thương cho Thần Ti.

Sau khi Uyển Châu băng bó xong cho Thần Ti, Diệp Thiên mới trở về.

Diệp Thiên nhìn Thần Ti bị thương nằm trên giường có chút kinh ngạc, "Đã xảy ra chuyện gì?" Uyển Châu đơn giản giải thích tình hình vừa xảy ra cho Diệp Thiên, Diệp Thiên đến trước mặt Bạch Trạch, nhìn Bạch Trạch, nói: "Thần Ti nắm giữ lực độ khá tốt, chỉ khiến Bạch Trạch hôn mê, sẽ không khiến hắn bị thương." "Diệp Thiên." Giọng nói yếu ớt của Thần Ti vang lên.

Diệp Thiên và Uyển Châu quay đầu lại, nhanh chóng đến trước mặt Thần Ti, hỏi: "Sao vậy?" "Trước đây, khi ta đi theo sư phụ ta tu luyện, sư phụ ta từng bảo ta đi tìm một nhân sâm tinh, nhân sâm tinh đó là một nhân sâm có đạo hạnh sâu, vì vậy, ta đã tìm kiếm chín năm cũng không tìm được." "Nhân sâm có đạo hạnh sâu?

Chương 898

Vậy chẳng phải rất bổ sao?" Uyển Châu có chút kinh ngạc nói, Thần Ti từ từ gật đầu, sau đó nhìn về phía Diệp Thiên, nghe Thần Ti nói vậy, Diệp Thiên cảm thấy Thần Ti tiếp theo muốn nói gì đó.

"Vì vậy, Diệp Thiên, ngươi có thể giúp ta tìm nhân sâm tinh đó không?" Hắn nói.

Ngay lập tức, bầu không khí đột nhiên có chút ngượng ngùng.

"...Ngươi không coi ta là người chạy việc vặt chứ?" Diệp Thiên nói, vừa nãy Thần Ti bảo hắn đi tìm thảo dược, bây giờ lại bảo hắn đi tìm nhân sâm tinh.

"Àch... lời đừng nói như vậy, dù sao ta cũng bị thương rồi, cô nương, cũng không muốn tự mình mạo hiểm đúng không..." Thần Ti chưa nói xong, Diệp Thiên liền phẩy tay áo bỏ đi.

Diệp Thiên vừa vào rừng một lát, liền tìm thấy nhân sâm tinh đó.

"Ngươi muốn làm gì?!" Nhân sâm tinh bây giờ đã có linh thức, dùng tay chống nạnh nói vậy.

"Không phải lời vô ích sao, ta đã tìm thấy ngươi rồi, chắc chắn là để dùng cứu người rồi." Diệp Thiên vô vị nói.

"Không được, ta tuy chỉ là một nhân sâm tinh nhỏ bé, nhưng ta cũng có tôn nghiêm!" Nhân sâm tinh vẻ mặt trịnh trọng nói, không biết vì sao, trong mắt Diệp Thiên, lại cảm thấy có chút trẻ con.

"Vậy thì thế này đi, chúng ta hai bên đánh một trận, thắng thì ta không dây dưa nữa, thua, thì ngươi phải để ta dùng để chữa bệnh cứu người." Diệp Thiên nói.

"Không được không được!

Thần tiên, ta làm sao có thể đánh lại ngươi, vậy thế này đi, ta đưa cho ngươi xúc tu của ta thì sao.” Nhân sâm tinh nói.

“Xúc tu?

Ta muốn cái đó làm gì, xúc tu của ngươi có tác dụng quái gì.” Diệp Thiên có chút miệt thị nói, Thần Ti cũng không nói xúc tu có dùng được hay không, vạn nhất không dùng được, chẳng phải lại bị nhân sâm tinh lừa rồi sao.

“Không đâu không đâu,” Nhân sâm tinh như biết được Diệp Thiên đang nghĩ gì, vội vàng xua tay nói.

“Xúc tu của ta cũng có ích đó, tuy không bổ bằng toàn bộ cơ thể ta, nhưng cũng đủ năm trăm năm linh lực rồi.” Nhân sâm tinh nói.

Diệp Thiên hình như quả thực đã từng đọc trong một cuốn sách, xúc tu nhân sâm và nhân sâm thực ra có hiệu quả y tế giống nhau, “Vậy được.” “Ai ai ai!” Nhân Sâm Tinh nhìn Diệp Thiên dần lại gần, không nhịn được lên tiếng ngăn cản.

“Lại muốn làm gì?” Diệp Thiên có chút bực bội nói, đã thỏa hiệp rồi mà.

“Xúc tu của ta, xúc tu của ta và Linh Chi Tinh nữa.” Nhân Sâm Tinh chậm rãi nói, đồng thời lùi lại vài bước.

“Linh Chi Tinh?” Diệp Thiên hơi ngạc nhiên, “Lại xuất hiện một Linh Chi Tinh nữa à.” “Ta nói cho ngươi biết, nhân sâm và linh chi đều đại bổ, huống chi những dược liệu đại bổ đã tu luyện lâu năm như ta và Linh Chi Tinh, ngay cả xúc tu cũng có ích.” Nhân Sâm Tinh nói, giọng điệu có chút tự hào.

“Vậy còn không mau dẫn ta đi tìm Linh Chi Tinh!” Diệp Thiên nói xong, đột nhiên cúi người vỗ vỗ đầu Nhân Sâm Tinh.

Nhân Sâm Tinh đau lòng ôm đầu mình, oán hận liếc nhìn Diệp

Thiên một cái, rồi dẫn Diệp Thiên đi tìm Linh Chi Tinh.

“Tiểu Linh Linh, Tiểu Linh Linh!” Diệp Thiên đi theo Nhân Sâm Tinh đến bên một bụi cỏ, chỉ thấy Nhân Sâm Tinh banh họng gọi.

“Câm miệng!

Tiểu Linh Linh cái gì mà Tiểu Linh Linh!” Linh Chi Tinh đột nhiên xuất hiện sau lưng Nhân Sâm Tinh, khiến Nhân Sâm Tinh sợ hãi ngã phịch xuống đất.

“Tiểu Linh Linh, hắn muốn xúc tu của ngươi.” Nhân Sâm Tinh nói, có phần hả hê liếc nhìn Diệp Thiên.

“Đừng có mơ!

Ta sẽ không cho!” Linh Chi Tinh thậm chí còn không thèm nghĩ ngợi mà trực tiếp từ chối.

“Ồ?

Ngươi có tin ta thả Thao Thiết ra cắn ngươi không?” Diệp Thiên nhìn Linh Chi Tinh, bình thản nói.

Chương 899

Linh Chi Tinh vừa nghe hai chữ "Thao Thiết" liền lập tức đổi ý, nói: "Ta cho, ta cho." Diệp Thiên sau khi có được xúc tu của Linh Chi Tinh và Nhân Sâm Tinh, liền trêu chọc một chút... y đi phía trước, không ngoài dự đoán nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, sau đó y nhìn Thao Thiết vừa trở về, hài lòng mỉm cười, rồi đi về phía túp lều tranh.

Diệp Thiên trở về túp lều tranh, không thấy bóng dáng Thần Ti đâu, y có chút kỳ lạ, hỏi Uyển Châu: "Thần Ti đâu rồi?" Uyển Châu có chút ấp a ấp úng, nói mãi nửa ngày cũng không ra lẽ, Diệp Thiên nhìn bộ dạng của Uyển Châu, trong lòng cảm thấy Uyển Châu có lẽ đang giấu mình chuyện gì đó.

"Thần Ti đi Cửu Trọng Thiên tìm Tiên Tuyền rồi!" "Sao lại lỗ mãng như vậy, Thần Ti chỉ là một Tán Tiên, nếu bị người ta bắt được thì hậu quả khôn lường!" Diệp Thiên có chút tức giận nói.

"Ta biết, ta đã nói với y về lợi hại của chuyện này rồi, nhưng y không nghe lời khuyên, lại bị trọng thương, ta tự nhiên không tiện ra tay với y." Uyển Châu lo lắng nói.

Diệp Thiên hơi bình tĩnh lại, hiểu rằng chuyện này cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho Uyển Châu, Thần Ti có tính cách ương ngạnh, một khi đã quyết định làm việc gì thì ai cũng không cản được.

"Phải làm sao đây!" Uyển Châu lo lắng đến sắp khóc.

Nếu vì không cản được Thần Ti mà cuối cùng Thần Ti gây ra họa lớn, thì ta cũng không thể thoát khỏi liên can.

"Không sao không sao, chuyện này không phải lỗi của nàng." Diệp Thiên nói, vỗ vỗ vai Uyển Châu.

Diệp Thiên chậm rãi đi ra ngoài túp lều, nhìn bầu trời, có chút trịnh trọng nói với Uyển Châu: "Ta sẽ đi Thiên Giới tìm y." "Hả?" Uyển Châu vừa định nói, Diệp Thiên đã bay lên Cửu Trọng Thiên.

Diệp Thiên đến Nam Thiên Môn, trước tiên hỏi Thiên Binh Thiên Tướng đang canh giữ Nam Thiên Môn: "Có thấy một Tán Tiên đi vào không?" Thiên Binh Thiên Tướng nhìn y, gật đầu nói: "Đúng là có thấy, nhưng ta thấy y có khí độ bất phàm, nói chuyện cũng rất khách khí, toàn thân linh lực sung mãn, nên ta đã cho y vào." Diệp Thiên gật đầu, nói một câu "Đa tạ" rồi đi vào.

Diệp Thiên sau khi lên Cửu Trọng Thiên, trực tiếp đến Tiên Tuyền, nhưng không thấy bóng dáng Thần Ti đâu, Diệp Thiên trong lòng có dự cảm không lành, liền túm lấy một Tiên Thị đi ngang qua hỏi: "Có thấy một Tán Tiên ở đây không?" Tiên Thị nhìn y, rồi lắc đầu, Diệp Thiên đành buông tay khỏi Tiên Thị.

Diệp Thiên trong lòng có chút bất an, Thần Ti rất có khả năng đã bị Tiên Trưởng phụ trách quản lý Tiên Tuyền bắt đi, Diệp Thiên cũng có chút hiểu về vị Tiên Quân quản lý Tiên Tuyền này, truyền ngôn nói y có tính khí cực kỳ tệ, đối với người trộm nước Tiên Tuyền nhất định sẽ không tha thứ.

Diệp Thiên nghĩ, vì Thần Ti, y trực tiếp đi đến phòng của vị Tiên Quân kia.

"Diệp Thiên Thượng Tiên?

Ngài đến rồi?" Điều khiến Diệp Thiên kinh ngạc là, vị Tiên Quân quản lý Tiên Tuyền lại là một nữ thần tiên, một thân bạch y, uyển như tiên nữ giáng trần.

"Xin hỏi Tiên Quân, có từng bắt một người tự ý xông vào Tiên Tuyền không?" Diệp Thiên nói chuyện rất khách khí, hy vọng vị nữ thần tiên kia nể tình y khách khí mà tha cho Thần Ti.

“Người tự ý xông vào Tiên Tuyền?

Chẳng lẽ là ta?” Sau lưng Diệp Thiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, Diệp Thiên vội vàng quay đầu nhìn lại, lại đối diện với một đôi mắt cười.

“Là hảo hữu phàm trần của ta, lần này lên Cửu Trọng Thiên là vì Tiên Tuyền.” Nữ thần tiên nói.

“Hù chết ta rồi, ta cứ tưởng đã bị vị Tiên Quân này làm khó rồi chứ.” Diệp Thiên thấy Thần Ti và vị nữ thần tiên kia quen biết, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, nước Tiên Tuyền ta cũng đã lấy được, chúng ta tiếp theo đi mượn thần mộc.” Thần Ti nói, Diệp Thiên hơi khó hiểu, không biết phải đi đâu mượn thần mộc, nhưng nhìn bộ dạng Thần Ti như đã nắm chắc phần thắng, hẳn y biết phải đi đâu mượn thần mộc.

Thần Ti dường như rất quen thuộc với Cửu Trọng Thiên, đi đường thành thạo đến cung điện mà Bồ Đề Tổ Sư cư ngụ.

“Cung điện nơi Bồ Đề Tổ Sư cư ngụ?” Diệp Thiên khó hiểu nhìn Thần Ti, Thần Ti cười cười, không nói gì, trực tiếp đi vào.

Chẳng mấy chốc, Thần Ti liền cầm một món đồ ra, Thần Ti vừa vào đã đi ra, nếu không phải Thần Ti có vẻ mặt thản nhiên, Diệp Thiên suýt nữa đã tưởng y trộm đồ.

“Thôi được rồi, đi thôi.” Thần Ti nhìn Diệp Thiên đứng ngây người tại chỗ, liền nói với y.

Sau khi về túp lều nhỏ, Diệp Thiên lấy xúc tu ra, Thần Ti lại rất hài lòng, hẳn là y vốn không hy vọng nhiều vào việc Diệp Thiên có thể lấy được Nhân Sâm Tinh.

“Được rồi, dược liệu đã đủ, đến lúc trị thương cho Sư phụ rồi.” Thần Ti nói, bắt đầu thi pháp, luyện chế những dược liệu lấy về

thành một viên thuốc, rồi cho Bạch Trạch uống.

Cứ như vậy, đến khi ba người dùng bữa tối, Uyển Châu đi xem Bạch Trạch đã hồi phục thế nào, nàng kinh ngạc phát hiện Bạch Trạch đã biến mất, trên giường chỉ có một nam tử diện mạo lạnh lùng tuấn tú.

Thần Ti và Diệp Thiên nghe tiếng kêu của Uyển Châu liền vội vàng chạy vào, khi nhìn thấy nam tử trên giường, Thần Ti thở phào nhẹ nhõm, thì ra đó là chân thân của Bạch Trạch, hiểu rằng Bạch Trạch đang dần hồi phục, thấy vậy, Thần Ti càng không dám lơ là một ngày nào, ngày đêm chăm sóc Bạch Trạch.

Một ngày nọ.

Chương 900

Thần Ti vừa chăm sóc Bạch Trạch uống thuốc xong liền không tự chủ được mà ngủ thiếp đi, Uyển Châu đưa Thần Ti sang một phòng khác, nhìn Thần Ti, tự lẩm bẩm: "Thần Ti đã tận tâm chăm sóc Sư phụ mấy ngày nay, cũng không biết khi nào Sư phụ mới khỏe lại." Khi Uyển Châu quay lại túp lều nhỏ, nàng phát hiện cửa phòng bị đóng kín, lắng tai nghe kỹ âm thanh bên trong, thì ra Bạch Trạch đang nói chuyện với Diệp Thiên.

Đợi Diệp Thiên vừa ra ngoài, Uyển Châu liền tò mò hỏi Diệp Thiên chuyện Bạch Trạch và y.

Thì ra, vừa nãy Thần Ti vì quá lao lực nên không nhịn được mà ngủ thiếp đi, Uyển Châu đưa Thần Ti về phòng, tất cả đều do Bạch Trạch cố ý sắp đặt, mục đích là để có thể nói chuyện riêng với Diệp Thiên.

"Nói chuyện riêng với ta làm gì?

Ta ở Thiên Giới chỉ là một kẻ vô danh thôi." Diệp Thiên có chút khinh thường nói, tiện tay lấy một quả táo trên bàn cắn một miếng.

"Lần này ta tìm ngươi là để nói chuyện liên quan đến Ma Đế." Bạch Trạch vốn có dung mạo lạnh lùng tuấn tú, giờ thêm giọng nói trầm thấp, càng thêm không thể xem thường, khiến không khí không khỏi trở nên nghiêm túc.

"Ma Đế?" Diệp Thiên nhướng mày nói, nghe Bạch Trạch nhắc đến Ma Đế, Diệp Thiên nhớ lại Bồ Đề Tổ Sư từng nói, Bạch Trạch và Ma Đế có mâu thuẫn.

"Ta nghĩ, chúng ta có thể ám sát Ma Đế." Bạch Trạch nghiêm túc nói, ám sát Ma Đế không phải chuyện nhỏ, hy vọng Diệp Thiên có thể

đối đãi trịnh trọng.

"Ta?

Ám sát Ma Đế?

Sợ ngươi đánh giá cao ta quá rồi, ở Thiên Giới tùy tiện kéo một người ra cũng chắc chắn lợi hại hơn ta." Diệp Thiên nói, trong giọng điệu tràn đầy sự kháng cự.

Bạch Trạch tiếp tục nhìn Diệp Thiên, đôi mắt như muốn nhìn xuyên thấu y, "Ta thực ra không thích gây phiền phức.

Nếu ta chỉ một mình thì cũng được, nhưng Uyển Châu, ta thật sự không yên lòng." Bạch Trạch thở dài một hơi.

Diệp Thiên đã xem xét kỹ lưỡng lời nói của Bạch Trạch, chỉ là Bạch Trạch đã đánh giá thấp địa vị của Uyển Châu trong lòng Diệp Thiên.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng: "Người đâu, đều cút ra đây!" Diệp Thiên và Bạch Trạch nhìn nhau một cái, sau đó cầm vũ khí của mình, bình tĩnh đứng trước mặt Ma Binh.

"Làm gì?" Bạch Trạch nhìn Ma Đế, đôi mắt không tự chủ được nheo lại.

"Hừ, nhìn xem, là ai đây." Ma Đế nói, Uyển Châu chậm rãi bước ra từ sau lưng Ma Đế, trên cổ Uyển Châu, một thanh đao đang kề, ánh mắt Uyển Châu vô hồn, vừa nhìn đã biết bị người ta dùng khôi lỗi phù khống chế.

Nhìn thanh đao càng lúc càng gần cổ Uyển Châu, Diệp Thiên không khỏi hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, "Ta muốn đàm phán với ngươi, ngươi thấy sao?" Diệp Thiên nói.

"Đàm phán?

Ngươi muốn lấy gì đổi với ta?" Ma Đế có chút lơ đễnh nói, nhưng thứ Ma Đế muốn rõ ràng là Bạch Trạch.

Diệp Thiên quay đầu nhìn Bạch Trạch một cái, "Ngươi muốn y?" Ma Đế khẽ "hừ" một tiếng, chỉ vào Bạch Trạch, "Ta muốn y." "Diệp Thiên, đừng đồng ý!" Uyển Châu bỗng nhiên khôi phục ý thức, nói với Diệp Thiên.

"Được, ta sẽ đi theo ngươi, nhưng ngươi phải thả cô nương kia ra." Bạch Trạch đột nhiên đứng ra, nói với Ma Đế.

Diệp Thiên kéo kéo Bạch Trạch, cố ý hạ thấp giọng nói: "Đến lúc này rồi còn muốn làm anh hùng?

Chúng ta cùng nhau thương lượng chẳng phải tốt hơn sao?" Bạch Trạch cười cười, gạt tay Diệp Thiên ra, đi về phía Ma Đế, Uyển Châu cũng được Ma Binh thả trở về.

"Sư phụ!" Thần Ti cũng bị bắt, Diệp Thiên vội vàng đưa Thần Ti về bên cạnh mình, Bạch Trạch mỉm cười với Thần Ti, sau đó liền rời đi cùng Ma Đế.

"Diệp Thiên, cứu Sư phụ của ta có được không?" Sau mấy ngày chung sống, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng nhận ra, Bạch Trạch quả thật rất quan trọng đối với Thần Ti.

Diệp Thiên thấy Thần Ti có vẻ mặt đau buồn, cũng không tiện vội vàng đáp ứng lời thỉnh cầu của Thần Ti, đành an ủi Thần Ti nói: "Trước hết đừng lo lắng, đợi ta đưa Uyển Châu về Thiên Giới, ta sẽ đi tìm y." Mặc dù hiện giờ Bạch Trạch bị Ma Đế bắt đi, nhưng Ma Đế tiếp theo chưa chắc đã tha cho Thần Ti và Diệp Thiên, nếu thêm Uyển Châu, không chừng lại thêm một mạng người, đã vậy chuyện này lại không có quan hệ quá lớn với Uyển Châu, vậy chi bằng trước tiên đưa Uyển Châu đi, Thần Ti nghe vậy, cũng gật đầu.

Diệp Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Uyển Châu, nói với Uyển Châu một cách trịnh trọng: “Uyển Châu, ta trước tiên đưa nàng về Thiên Đình.” Diệp Thiên nói, muốn đưa Uyển Châu rời khỏi Cực Vực.

“Tại sao?

Chẳng phải làm gì cũng phải cùng nhau sao?” Uyển Châu vừa không hiểu vừa có chút tức giận, dù sao Uyển Châu và Diệp Thiên cũng là bạn bè sinh tử, Uyển Châu rõ ràng có khả năng tự vệ vào những thời khắc quan trọng, nhưng Diệp Thiên luôn xem nàng như một đứa trẻ, có chuyện gì cũng mãi đứng ra phía trước.

“Tình huống lần này không giống, đối phương là Ma Đế, kẻ thù không đội trời chung của Thiên Giới, nếu ta và Ma Giới xảy ra tranh chấp, nàng có nghĩ Thiên Giới sẽ vì mấy kẻ vô danh tiểu tốt như ta mà đại động can qua với Ma Giới sao?” Diệp Thiên hết lòng khuyên can, đối với Uyển Châu, trở về Thiên Giới không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Chương 901

“Nhưng ta và việc về Thiên Giới thì có liên quan gì?” Uyển Châu nói, không muốn về Thiên Giới.

“Lần này Ma Giới không nhất định sẽ dễ dàng thả ta, nếu nàng đi theo ta, ta không nhất định có thể bảo vệ nàng tốt, tình huống lúc đó quá hỗn loạn, có khả năng nàng sẽ bị thương, nàng hiểu không?” Uyển Châu biết Diệp Thiên đã hạ quyết tâm đưa nàng về Thiên Giới, lúc này dù nói gì nữa cũng vô ích, đành cùng Diệp Thiên trở về Thiên Giới.

Khi đưa Uyển Châu đến Thiên Giới, đúng lúc Diệp Thiên định quay về, Uyển Châu nói với Diệp Thiên: “Diệp Thiên, cứu Bạch Trạch đi, y là người thân duy nhất của Thần Ti.” Bước chân của Diệp Thiên khựng lại, y không nói gì, sau đó lại đi đến Cực Vực.

Thần Ti đang đợi, thấy Diệp Thiên cuối cùng cũng quay lại, vội vàng đến trước mặt Diệp Thiên, kỳ vọng hỏi: “Thế nào?

Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Diệp Thiên do dự, nhưng nhìn vẻ mặt mong chờ của Thần Ti, y không đành lòng từ chối: “Ta có thể cứu Bạch Trạch.

Nhưng ta không thể giết Ma Đế.” “Được được được, chỉ cần có thể cứu Sư phụ của ta, ta đều nghe ngươi.” Thần Ti không quan tâm Diệp Thiên có thể giết Ma Đế hay không, đối với y, việc quan trọng nhất lúc này là cứu Bạch Trạch ra.

Thần Ti và Diệp Thiên đến Ma Cung, trước tiên đánh ngất hai Ma Binh, sau đó mặc quần áo của chúng, cứ thế lẳng lặng trà trộn vào.

Thần Ti và Diệp Thiên đi theo một nhóm Ma Binh đang bưng điểm tâm vào Ma Điện, phát hiện Bạch Trạch đang bị Ma Đế dùng tiên tử

đánh đập, Diệp Thiên vội vàng kéo Thần Ti lại, sợ Thần Ti làm ra hành động lỗ mãng.

"Người đâu, thu thập sạch sẽ máu của Bạch Trạch cho ta, ta muốn dùng máu của Bạch Trạch để tắm rửa." Ma Đế nói, nhìn sang Bạch Trạch đang thoi thóp bên cạnh, lộ ra nụ cười.

Diệp Thiên kéo Thần Ti lại, dùng giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe thấy khẽ nói: "Bình tĩnh, đừng để lộ sơ hở, lần này ta chủ yếu là để cứu Bạch Trạch, lúc này nếu lộ thân phận thì có thể công cốc rồi." Có lẽ lời nói của Diệp Thiên đã có tác dụng, cảm xúc của Thần Ti dần ổn định lại.

Sau khi Uyển Châu được Diệp Thiên đưa về Thiên Giới, nàng có chút không yên tâm, định lén lút quay lại Cực Vực, nhưng lại bị Tiên Tỳ ở cổng chặn lại.

"Uyển Châu Thượng Tiên, Diệp Thiên Thượng Tiên có lệnh, trước khi Diệp Thiên Thượng Tiên trở về, ngài không được ra ngoài." Tiên Tỳ đưa cánh tay ra, chặn Uyển Châu lại nói.

Uyển Châu sững sờ, đại khái không ngờ Diệp Thiên lại để lại một hậu chiêu như vậy, nàng nghĩ rồi nói: "Ta không đi ra ngoài, ta đi tìm Tư Mệnh Tinh Quân có chút việc, ta sẽ không rời khỏi Thiên Giới đâu." Sau khi nghe lời Uyển Châu, Tiên Tỳ có chút do dự, mặc dù Diệp Thiên Thượng Tiên trước khi đi đã không cho Uyển Châu Thượng Tiên rời khỏi Cửu Trọng Thiên, nhưng nếu Uyển Châu Thượng Tiên thật sự có việc gấp tìm Tư Mệnh Tinh Quân, mà bị Uyển Châu Thượng Tiên trách tội, e rằng y không gánh vác nổi.

Tiên Tỳ nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường, nói: "Uyển Châu Thượng Tiên có thể để ta đi cùng." Uyển Châu nghe xong, nụ cười lập tức cứng lại trên mặt, sau đó lại khôi phục bình thường, mỉm cười nói: "Được thôi, vậy chúng ta cùng đi." Đến phủ Tư Mệnh Tinh

Quân, Uyển Châu lại tìm một cái cớ để dẫn Tiên Tỳ đi chỗ khác, sau đó lại đi đến Cực Vực.

Uyển Châu vừa đến Cực Vực, liền cảm thấy những người xung quanh khi nhìn nàng đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, Uyển Châu có chút không hiểu, liền túm lấy một ông lão hỏi: "Lão bá, có chuyện gì vậy?" Ông lão kỳ lạ nhìn Uyển Châu một cái, từ trong lòng lấy ra một bức họa, đưa cho Uyển Châu, Uyển Châu cẩn thận nhìn hai người trên bức họa, phát hiện một người có nét mày và khóe mắt tương tự Diệp Thiên, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Đúng lúc này, Uyển Châu đột nhiên gặp hai người đi tới, trong đó một người đang cầm một bức họa, bức họa đó chính là hình ảnh người phụ nữ mà ông lão vừa đưa cho nàng, cũng là người phụ nữ có nét tương tự nàng.

Uyển Châu thấy hai Ma Binh kia sắp chú ý đến mình, vội vàng trốn vào một con hẻm bên cạnh.

Vì con hẻm khá nhỏ, nên hai Ma Binh kia không chú ý đến.

Uyển Châu vừa ra khỏi con hẻm nhỏ, liền nghe thấy phía sau có người kinh hô: "Cô gái kia!" Uyển Châu vội vàng quay đầu nhìn lại, thì ra là hai Ma Binh vừa rồi.

Uyển Châu không kịp phản ứng, cánh tay nàng bị đâm một nhát, Uyển Châu liền ném ra một quả bom khói, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Ma Cung.

Ma Đế đang cùng mấy nữ tử tìm vui, nhìn Ma Binh trước mặt, bất mãn nói: "Lại làm sao nữa?" "Bẩm Ma Đế, hôm nay có Ma Binh nhìn thấy cô gái đi cùng Diệp Thiên trên đường, nhưng không thấy Diệp Thiên," Ma Binh cung kính nói.

Ma Đế cười lạnh mấy tiếng, hẳn là đã mất liên lạc với Diệp Thiên, nếu không Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để một mình nàng đi trên đường, Ma Đế nói: "Vậy thì cứ tung tin ra ngoài, nói cô gái kia đã bị ta bắt." Ma Binh đáp một tiếng "Vâng" rồi lui xuống.

Diệp Thiên và Thần Ti mấy ngày ở Ma Cung đều thuận lợi, nhưng hôm nay Diệp Thiên cảm thấy Ma Cung có chút bất thường, lại nghe mấy Ma Binh nói hình như đã bắt được một cô gái, dung mạo không tệ.

Diệp Thiên vô thức nghĩ đến Uyển Châu, liền kéo một Ma Binh vào góc tường, dùng thôi miên thuật khống chế, hỏi: "Cô gái bị bắt kia là ai?" "Là cô gái đi cùng Diệp Thiên." Ma Binh ngây ngốc nhìn y, giống như một con rối không có linh hồn.

Đúng là Uyển Châu, Diệp Thiên ngây người ra, có chút luống cuống tay chân, nhưng y vẫn để Ma Binh kia đi.

Thần Ti vừa đi ra khỏi phòng của mình, liền thấy hai Ma Binh bên cạnh đang nhìn chằm chằm y, Thần Ti vô thức cúi đầu, một trong hai Ma Binh mở miệng gọi Thần Ti: "Này." Thần Ti ngẩng đầu nhìn, hai người đang nhìn Thần Ti, y sững sờ trong chốc lát, sau đó nghe người vừa nãy nói: "Ngươi, đi Ma Điện xem Bạch Trạch thế nào rồi, chết chưa, nếu chết rồi thì Ma Đế sẽ trách tội đấy." Thần Ti vừa định đi xem vết thương của Bạch Trạch thế nào rồi, không ngờ lập tức có người tìm y, Thần Ti gật đầu, trực tiếp đi đến Ma Điện.

Bên trong Ma Điện không một bóng người, Thần Ti vào Ma Điện sau, cẩn thận nói: "Có ai không?" Đợi một lát, điện trong vẫn tĩnh lặng như vừa nãy, Thần Ti mới yên tâm, chạy nhỏ đến trước mặt Bạch Trạch, khẽ gọi: "Bạch Trạch, Bạch Trạch." Bạch Trạch vốn đang ngủ, nghe có người gọi, cực kỳ miễn cưỡng vén mí mắt lên, nhìn người kia, kinh ngạc kêu lên: "Thần Ti?" Thần Ti gật đầu, sau đó nhìn

xung quanh, có chút thận trọng hỏi: "Sư phụ, người thế nào rồi?" Bạch Trạch dần dần khôi phục thành nhân thân, nói chuyện có chút khó khăn: "Khỏe, có chút…" Bạch Trạch chưa nói hết lời, liền phun ra một ngụm máu.

"Sư phụ!" Bất đắc dĩ Thần Ti và Bạch Trạch bị ngăn cách bởi một cái lồng, Thần Ti chỉ có thể đứng nhìn bên cạnh mà không thể làm gì.

"Sư phụ, con sẽ cứu người ra." Nhìn thấy sắc mặt Bạch Trạch càng lúc càng khó coi, Thần Ti thi pháp, muốn cứu Bạch Trạch ra.

Đúng lúc này, cửa Ma Điện mở ra, Thần Ti căng thẳng nhìn về phía cửa, thấy người bước vào là Diệp Thiên, y lập tức yên tâm.

Chương 902

Nhưng sắc mặt Diệp Thiên không được tốt lắm, khi thấy một đám đông Ma Binh đen kịt phía sau Diệp Thiên, Thần Ti đột nhiên hiểu ra.

Ma Binh thấy Thần Ti đang cứu Bạch Trạch, lại thấy Diệp Thiên bình thường và Bạch Trạch luôn như hình với bóng, có người phản ứng lại liền kêu lên: "Cùng một bọn!

Mau bắt lấy!" Sau đó, Ma Binh lũ lượt xông về phía Diệp Thiên và Thần Ti.

Mặc dù Diệp Thiên và Thần Ti linh lực cao siêu, nhưng bất đắc dĩ ở địa bàn Ma Giới, cuối cùng, Diệp Thiên và Thần Ti bị Ma Binh vây quanh.

"Đồ nhi, mau đi, đừng quản ta." Bạch Trạch yếu ớt nói, Thần Ti quay đầu nhìn Bạch Trạch một cái, không nói gì, nhưng cũng không có ý định rời đi.

Đúng lúc này, Ma Đế xuất hiện, Ma Đế dùng nội lực, lơ lửng trên không, từ trên cao nhìn xuống Diệp Thiên, "Ngươi có tin ta giết Uyển Châu không?" Nghe hai chữ "Uyển Châu", Diệp Thiên lập tức mất đi lý trí, "Ngươi dám!" "Hừ, biết ta không dám sao." Ma Đế nói, muốn cùng Diệp Thiên đại chiến một trận, Diệp Thiên một lòng vì Uyển Châu và Thần Ti, dẫn Ma Đế ra ngoài Ma Cung, muốn quyết tử chiến với y, mục đích là để kéo dài thời gian cho Thần Ti.

Trong Ma Điện, Thần Ti, bằng sức lực một mình đã giết chết rất nhiều Ma Binh, nhưng lại vì thể lực cạn kiệt mà hành động có chút không nhanh nhẹn, Bạch Trạch thấy vậy, vội vàng vận dụng pháp thuật giúp Thần Ti tiêu diệt thêm rất nhiều Ma Binh.

Thần Ti cảm thấy Bạch Trạch đang bảo vệ mình, liền quay người

lại, nói: "Sư phụ, con không sao, người yên tâm đi." Thần Ti nói xong, lại bắt đầu chiến đấu với Ma Binh.

Đúng lúc này, một người bước vào cửa Ma Điện, đồng tử của Thần Ti trong nháy mắt phóng đại mấy lần khi nhìn thấy người đó, người đó chính là Ninh Tướng Quân lừng lẫy, vừa nhìn thấy Ninh Tướng Quân xuất hiện, Bạch Trạch liền hiểu rằng, Thần Ti chắc chắn sẽ thua.

Trong cuộc chiến với Diệp Thiên, Ma Đế dần dần rơi vào thế hạ phong, Ma Đế vốn cho rằng Diệp Thiên chỉ là một tiểu tiên mà thôi, không đáng nhắc đến, không ngờ linh lực của Diệp Thiên lại sung mãn đến vậy, mấy lần Ma Đế suýt chút nữa không đỡ nổi chiêu.

Diệp Thiên cũng dần nhận ra Ma Đế đã lực bất tòng tâm, Ma Đế lại một lần nữa bị Diệp Thiên đánh văng vào cây cột bên cạnh, Diệp Thiên nhìn Ma Đế phun ra một ngụm máu tươi, cười nói: "Ma Đế, không được rồi à, dù sao cũng là một Ma Đế, lại còn không bằng một tiểu tiên như ta nữa chứ." Nghe lời Diệp Thiên càng lúc càng quá đáng, ánh mắt Ma Đế nhìn Diệp Thiên cũng càng lúc càng độc ác, dường như muốn giết chết y, Ma Đế lại cầm binh khí lên, một lần nữa bắt đầu chiến đấu với Diệp Thiên.

Diệp Thiên vốn ở thế thượng phong, thêm vào đó Ma Đế sau khi nghe những lời của Diệp Thiên, chỉ lo tấn công mà không có chương pháp, Diệp Thiên chẳng mấy chốc đã chế phục được Ma Đế.

"Thả ta và Thần Ti rời đi." Diệp Thiên kề kiếm vào cổ Ma Đế, lạnh lùng nói.

Ma Đế cười cười, sau đó đột nhiên đánh lén Diệp Thiên, nhưng lại bị Thao Thiết cảm nhận được sát khí, một chưởng vỗ chết.

Diệp Thiên có chút kinh ngạc nhìn mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, sững sờ một lúc, vốn dĩ Diệp Thiên không muốn giết Ma Đế,

nhưng sự việc đã đến nước này, người của Ma Giới cũng sẽ không tin y.

Diệp Thiên lại quay vào Ma Điện, kết quả thấy một đám Ma Binh đã bắt giữ Thần Ti, nhốt y cùng Bạch Trạch vào một chỗ.

"Tiểu tiên to gan, còn không mau bó tay chịu trói!" Ninh Tướng Quân nhìn Diệp Thiên, lập tức quát.

Đúng lúc này, Thao Thiết được Diệp Thiên thả ra, bắt đầu chiến đấu với Ninh Tướng Quân, chẳng mấy chốc, Ninh Tướng Quân bại trận, chết dưới tay Thao Thiết.

"Đừng!

Ngươi còn dám nữa, có tin ta giết y không!" Một Ma Binh đứng gần Thần Ti nói.

Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, cầm kiếm chiến đấu với Ma Binh, Thao Thiết bên cạnh thấy Diệp Thiên một mình đối phó với nhiều Ma Binh như vậy, cũng cùng y chém giết Ma Binh.

Dưới sự trấn áp của Diệp Thiên và Thao Thiết, Ma Binh chẳng mấy chốc đã bị Diệp Thiên và Thao Thiết giết sạch, sau đó Diệp Thiên lại cứu Thần Ti và Bạch Trạch ra.

"Tiếp theo có đánh nhau không?

Hay là cùng ta về Thiên Giới đi?" Diệp Thiên lo lắng nhìn Bạch Trạch, Bạch Trạch bị trọng thương, về Thiên Giới trước là tốt nhất.

Bạch Trạch gật đầu, không có dị nghị, Thần Ti liền đưa Bạch Trạch trở về Thiên Giới.

Uyển Châu bên cạnh, được một gia đình thôn dân bên ngoài thành thu nhận, thôn dân và bà thím thấy Uyển Châu một mình cô đơn không nơi nương tựa, liền giữ Uyển Châu lại.

“Ai, ta nghe nói Ma Đế đã chết rồi.” Bà cụ hàng xóm và bà thím bàn luận.

Ma Đế chết rồi?

Diệp Thiên chắc hẳn đã về Thiên Giới rồi, vậy ta cũng nên trở về, Uyển Châu nghĩ, để lại một tờ giấy cho bà thím, rồi trở về Thiên Giới.

Diệp Thiên sau khi về Thiên Giới, không đi tìm Uyển Châu, nghe Tiên Tỳ nói, sau khi Uyển Châu dẫn y đi chỗ khác thì liền biến mất, Diệp Thiên cũng nghe Thiên Binh Thiên Tướng canh giữ Nam Thiên Môn bẩm báo rằng Uyển Châu từng hạ phàm.

Vì Bạch Trạch bị thương, Diệp Thiên liền cùng Thần Ti đi đến Dược Vương Động tìm Thanh Dao Y Quan, nghe ý của Thanh Dao Y Quan, Bạch Trạch chỉ bị thương ngoài da, không đáng ngại, Thanh Dao Y Quan lại cho Thần Ti một ít dược liệu bồi bổ cơ thể, Thần Ti mới thở phào nhẹ nhõm, đưa Bạch Trạch trở về Bạch Trạch Điện.

Chương 903

Đợi Bạch Trạch nghỉ ngơi xong, Thần Ti nhìn Diệp Thiên đang cau mày, nói: "Uyển Châu vẫn chưa về sao?" Diệp Thiên gật đầu, "Cũng không biết nàng ấy đi đâu chơi rồi, vẫn chưa về." Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên thấy một tiểu Tiên Tỳ, thấy Diệp Thiên, vội vàng nói: "Thượng Tiên, Uyển Châu Thượng Tiên đã về rồi." Nghe Uyển Châu đã về, Diệp Thiên và Thần Ti vội vàng đi về phía Nam Thiên Môn.

Diệp Thiên và Thần Ti vừa đến Nam Thiên Môn, liền nhìn thấy Uyển Châu, Diệp Thiên vội vàng đến trước mặt Uyển Châu, căng thẳng nắm lấy cánh tay nàng hỏi: "Nàng đã đi đâu?" Thần Ti cảm thấy giọng điệu của Diệp Thiên có chút nặng nề, liền nói bên cạnh: "Được rồi được rồi, nghe Uyển Châu nói đi." Diệp Thiên cũng nhận ra mình quá sốt ruột, liền buông tay đang nắm cánh tay Uyển Châu ra.

"Ta…" Uyển Châu túm vạt áo mình, không dám nói.

Uyển Châu ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên một cái, thấy sắc mặt y đã dịu lại, mới nói: "Sau khi ngươi đưa ta về Thiên Giới, ta lo lắng ngươi và Thần Ti sẽ xảy ra chuyện, liền quay lại Cực Vực để tìm, kết quả không tìm thấy, sau đó ta lại được một bà thím thu nhận, nghe nói Ma Đế chết rồi, ta liền trở về." "Vậy nàng có bị thương không?

Có muốn đi tìm Thanh Dao Y Quan xem thử không?" Diệp Thiên căng thẳng hỏi.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên lo lắng như vậy, mỉm cười, vỗ vỗ vai Diệp Thiên, "Yên tâm đi." Thấy Uyển Châu bình an trở về, Thần Ti mở miệng nói: "Nếu đã vậy, thì chúng ta về trước thôi." Uyển Châu gật đầu, cùng Diệp Thiên trở về.

Một ngày nọ, Diệp Thiên và Uyển Châu đang trò chuyện trong phòng, nghe Thần Ti đến, Diệp Thiên vội vàng mời Thần Ti vào.

"Có chuyện gì sao?" Diệp Thiên hỏi, Bạch Trạch hiện đang cần người bên cạnh chăm sóc, Thần Ti sao lại đến đây lúc này.

"Ta đến đây để cảm tạ các ngươi, nếu không, một mình ta e rằng không thể cứu được Sư phụ ta." Thần Ti nói, hướng về phía Diệp Thiên và Uyển Châu cúi đầu.

Diệp Thiên vội vàng kéo Thần Ti lại, nói: "Khách khí làm gì, chúng ta bây giờ cũng là bạn bè rồi." Thần Ti lại quay người, nói với Uyển Châu: "Chuyện lỡ làm Uyển Châu bị thương, Sư phụ ta trong lòng vẫn luôn áy náy, lần này, xin mời nàng đến điện của Sư phụ ta làm khách." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên một cái, Diệp Thiên mỉm cười, Uyển Châu liền cùng Thần Ti đi, Diệp Thiên theo sau.

Đến Bạch Trạch Điện, hai người kinh ngạc phát hiện Bạch Trạch sau khi hồi phục nhân thân lại tuấn tú hơn trước rất nhiều.

"Vậy ý ngươi là, ta không đủ đẹp trai sao?" Bạch Trạch trêu đùa nói, Uyển Châu và Diệp Thiên biết y đang đùa, cũng không để bụng.

Bạch Trạch kéo Thần Ti và Diệp Thiên lại gần, không biết nói nhỏ gì đó với hai người, Uyển Châu tò mò nhìn về phía ba người, thấy Diệp Thiên đi về phía mình, liền vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Uyển Châu, ta muốn cùng Thần Ti và Bạch Trạch đi tìm Thiên Đế, bẩm báo tình hình Ma Giới, nàng ở lại Bạch Trạch Điện, được không?" Diệp Thiên nói, Uyển Châu gật đầu, loại chuyện này, Uyển Châu vẫn luôn không có hứng thú.

Sau khi ba người đi, Uyển Châu liền buồn chán dạo chơi trong Bạch Trạch Điện, kết quả không cẩn thận đi vào một căn phòng, phát hiện bên trong có rất nhiều bảo bối.

Đông Hải Thủy Tinh Cầu, Nhân Ngư Lệ, Thanh Khâu Dạ Thủy Tinh Cầu, Ngọc Thanh Côn Luân Phiến, Uyển Châu kinh hỉ nhìn những bảo bối trước mặt, không ngờ Bạch Trạch lại tư tàng nhiều như vậy.

Truyền thuyết Ngọc Thanh Côn Luân Phiến là pháp khí của Côn Luân Hư, không ngờ giờ cũng xuất hiện ở đây.

Uyển Châu nhìn đi nhìn lại, thấy một quả thủy tinh cầu lấp lánh, được Bạch Trạch đặt ở chính giữa.

"Oa, đẹp quá đi mất." Uyển Châu nhìn quả thủy tinh cầu kia, ngây ngốc nói.

Uyển Châu chậm rãi đến trước quả thủy tinh cầu kia, sau đó nằm bò trên bàn, cẩn thận nhìn quả thủy tinh cầu.

"Trời ơi, thủy tinh cầu này đẹp quá đi mất, Bạch Trạch tìm được ở đâu vậy chứ." Uyển Châu nói, đưa tay khẽ chạm vào thủy tinh cầu, nhưng đúng vào khoảnh khắc chạm vào, nàng liền biến mất.

Đợi ba người trở về, phát hiện thủy tinh cầu không biết từ lúc nào đã được đặt ở chính giữa, Diệp Thiên tìm khắp nơi không thấy Uyển Châu đâu, nhưng lại tìm thấy Uyển Châu bên trong thủy tinh cầu.

"…Chẳng phải là Uyển Châu sao?" Đúng lúc này, Thần Ti cũng chú ý đến Uyển Châu bên trong thủy tinh cầu, lo lắng nói với Bạch Trạch.

Bạch Trạch chỉ nhìn một cái, liền gật đầu.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu bên trong thủy tinh cầu, có chút kỳ lạ, hỏi: "Thủy tinh cầu này là gì vậy?" Bạch Trạch thở dài một hơi, nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng, hiện giờ việc cấp bách là phải cứu Uyển Châu ra trước." "Sư phụ, người có biết có cách nào để cứu Uyển Châu ra không?" Thần Ti bên cạnh hỏi, Thần Ti vừa dứt lời,

Diệp Thiên cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn Bạch Trạch.

"Muốn cứu Uyển Châu, phải phá trận." Không hiểu sao, Diệp Thiên và Thần Ti từ trong giọng điệu của Bạch Trạch nghe ra một tia cảm giác nặng nề.

"Phá trận?" Diệp Thiên vội vàng hỏi, bất kể bên trong thủy tinh cầu có gì, quan trọng nhất là phải cứu Uyển Châu ra.

"Mau nhìn bên trong thủy tinh cầu, hình như có động tĩnh rồi." Thần Ti không rời mắt nhìn thủy tinh cầu, đột nhiên nói, Bạch Trạch và Diệp Thiên cũng vội vàng nhìn về phía thủy tinh cầu, lại phát hiện bên trong thủy tinh cầu đột nhiên xuất hiện một Ma Đế.

"Ma Đế?

Chẳng phải đã chết rồi sao?" Thần Ti nhìn Ma Đế cũng hơi kinh ngạc.

Diệp Thiên cau mày, không rời mắt nhìn tình huống bên trong thủy tinh cầu.

Chương 904

Sau khi Uyển Châu bị thủy tinh cầu hút vào, nàng đến một nơi âm u lạnh lẽo, đúng lúc này.

Uyển Châu cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một người, nhưng vì ánh sáng xung quanh quá tối, Uyển Châu không nhìn rõ, đành hỏi: "Ai đó?" Người kia cười cười, nói: "Ta là Ma Đế, không nhớ ta sao?" Nghe hai chữ "Ma Đế", tay Uyển Châu đang cầm kiếm không khỏi run lên, nàng cũng có chút run rẩy: "Ngươi là ai?" "Ta là Ma Đế à, ha ha ha." Ma Đế nói, bắt đầu cười lớn, Uyển Châu lại cảm thấy một loại không khí âm u lạnh lẽo.

"Ngươi lại ở đây.

Chẳng phải đã bị Diệp Thiên giết rồi sao?" Uyển Châu đột nhiên nhớ lại sự thật Ma Đế đã bị giết, Ma Đế xuất hiện ở đây rốt cuộc là ai?

Uyển Châu nghĩ, sau lưng không khỏi bắt đầu rịn mồ hôi.

"Ta đương nhiên sẽ giết Diệp Thiên." Ma Đế vừa dứt lời, lại một giọng nói quen thuộc vang lên: "Uyển Châu, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng." Diệp Thiên!

Hắn cũng vào rồi!

Đồng tử Uyển Châu co rút lại, ánh sáng xung quanh quá tối, Uyển Châu không thể xác định chính xác vị trí của Diệp Thiên, đành lớn tiếng gọi vào khoảng không.

Uyển Châu đột nhiên nghe thấy tiếng kiếm đâm vào, cánh tay có cảm giác đau đớn, nhưng Ma Đế vẫn chưa hiện ra chân diện mục, sau đó Uyển Châu lại nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Diệp Thiên, cùng

với tiếng cười ngông cuồng của Ma Đế.

Đối với Uyển Châu, Diệp Thiên là người bạn duy nhất trên thế giới này, giờ Diệp Thiên bị Ma Đế giết chết, Uyển Châu nhất thời có chút luống cuống, đau khổ lớn tiếng gọi tên Diệp Thiên vào khoảng không.

"Vô dụng thôi, y đã bị ta giết chết rồi, ha ha ha." Uyển Châu cảm thấy giọng nói của Ma Đế lúc gần lúc xa, nhưng vì Diệp Thiên đã chết, Uyển Châu cũng không để ý nhiều nữa.

Diệp Thiên bên ngoài thủy tinh cầu, nhìn Uyển Châu vì một huyễn cảnh mà đau khổ như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, hỏi Bạch Trạch: "Bạch Trạch, ta có thể vào không?" Nghe lời Diệp Thiên, đôi mắt Bạch Trạch lập tức tràn đầy ánh sáng, nói: "Đúng vậy, ta có thể đưa ngươi vào, chỉ cần Uyển Châu tâm thần kiên định, nhất định có thể phá trận." Diệp Thiên nghe xong, cũng dùng ngón tay chạm vào thủy tinh cầu, và cũng bị thủy tinh cầu hút vào.

Diệp Thiên vừa vào thủy tinh cầu, có chút không thích ứng với bóng tối bên trong, Diệp Thiên đành chậm rãi tiến về phía trước trong bóng tối, sau đó nhìn thấy Uyển Châu đang ngồi trên đất đau khổ.

Diệp Thiên đến trước mặt Uyển Châu, ôn nhu nói: "Uyển Châu, là ta đây." Uyển Châu nghe thấy giọng Diệp Thiên vang lên bên tai, ngẩng đầu nhìn, Diệp Thiên đang đứng trước mặt nàng.

Uyển Châu sững sờ, Diệp Thiên giải thích tình hình vừa nãy cho Uyển Châu: "Uyển Châu, nàng có nhớ lúc ở Bạch Trạch Điện không cẩn thận chạm vào một quả thủy tinh cầu không, đó là huyễn cảnh, tuyệt đối đừng tin." "Thật… thật sao?" Uyển Châu vẫn chưa thoát khỏi không khí bi thương vì Diệp Thiên đã chết.

Nhưng lại thấy một Diệp Thiên khác vẫn lành lặn đứng trước mặt mình, nàng đối với lời y nói cũng bán tín bán nghi.

“Vậy, Ma Đế vừa nãy, cũng là giả sao?” Uyển Châu cẩn thận nói, bên tai dường như có tiếng cười của Ma Đế.

Diệp Thiên gật đầu, đúng lúc này, giọng Ma Đế lại vang lên: “Diệp Thiên!” Sau đó, Uyển Châu và Diệp Thiên liền nghe thấy một âm thanh như có thứ gì đó bị thiêu cháy tan biến, thấy Ma Đế cũng biến mất, Uyển Châu đối với lời của Diệp Thiên trước mặt, bắt đầu có chút tin tưởng.

“Vậy ta phải về sao, ta sẽ không ở trong này cả đời chứ?” Uyển Châu nói, dường như nghĩ đến cảnh bị chết đói, giọng nói có chút run rẩy.

Nhìn bộ dạng lo lắng của Uyển Châu, trái tim căng thẳng của Diệp Thiên có chút thả lỏng, y mỉm cười nhéo nhéo mũi Uyển Châu, nói: “Không sao đâu, yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, cùng lắm thì, ta sẽ cùng nàng mắc kẹt trong này.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Thiên, Uyển Châu gật đầu.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên xuất hiện một “Diệp Thiên” giống hệt Diệp Thiên.

“Tình huống gì vậy?” Uyển Châu nhìn hai Diệp Thiên giống hệt nhau trước mặt, kinh ngạc nói.

“Là giả.” Diệp Thiên đang đứng đối diện với kẻ vừa xuất hiện, lạnh lùng nói.

“Chắc chắn là ta thật, ngươi mới là giả.” Kẻ giả mạo Diệp Thiên vội vàng nói.

Không hiểu sao, khi kẻ giả mạo vừa xuất hiện, Uyển Châu cảm thấy y hoàn toàn khác với Diệp Thiên bình thường.

Mặc dù Diệp Thiên bình thường không thích nói nhiều, nhưng tuyệt đối không đến mức lạnh nhạt như vậy.

Diệp Thiên quan tâm Uyển Châu, trong lòng nàng rõ ràng điều đó.

Qua lần tiếp xúc vừa nãy với Diệp Thiên (thật), Uyển Châu cảm thấy Diệp Thiên ban đầu (kẻ đang đứng trước mặt nàng) đáng tin cậy hơn một chút.

Kẻ giả mạo Diệp Thiên xuất hiện sau đó nhìn Uyển Châu một cái, thấy nàng đang do dự, liền rút kiếm ra, chiến đấu với Diệp Thiên vừa xuất hiện trước đó (Diệp Thiên thật).

Điều khiến Diệp Thiên không ngờ, là linh lực của kẻ giả mạo kia cũng sung mãn như y, có thể bất phân thắng bại.

"Chẳng lẽ kẻ này cũng là huyễn cảnh?" Diệp Thiên cau mày, nhìn Uyển Châu, cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Chương 905

Uyển Châu đột nhiên nghe thấy giọng Bạch Trạch: "Uyển Châu, nàng chỉ cần chỉ vào một trong hai người, và cứ nói rằng người đó không phải Diệp Thiên.

Nếu người đó biến mất, chứng tỏ đó là huyễn cảnh." Nghe phương pháp của Bạch Trạch, mắt Uyển Châu đột nhiên sáng lên, hai Diệp Thiên kia thì căng thẳng nhìn nàng, xem ra bọn họ không nghe thấy lời của Bạch Trạch.

Uyển Châu đi đến trước mặt Diệp Thiên xuất hiện sau đó (kẻ giả), sau đó cứ khẽ nói: "Người này không phải Diệp Thiên." Uyển Châu đang làm gì vậy?

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu cứ lẩm bẩm như vậy, có chút khó hiểu.

Uyển Châu cứ thế nói mãi, một lúc sau, nàng dường như nghe thấy tiếng vật thể nổ tung, Uyển Châu mở mắt ra nhìn, kẻ giả mạo Diệp Thiên xuất hiện sau đó đã biến mất, Uyển Châu quay đầu nhìn Diệp Thiên ban đầu, phát hiện y đang nhìn mình.

"Ta đã phân biệt được rồi." Uyển Châu cười nói trước mặt Diệp Thiên, phân biệt được Diệp Thiên thật, chứng tỏ Uyển Châu và Diệp Thiên sắp ra ngoài rồi.

Diệp Thiên gật đầu, đúng lúc này, Diệp Thiên lại nghĩ, ai ngờ trước mặt hai người lại đột nhiên xuất hiện Thần Ti, Uyển Châu và Diệp Thiên nghi ngờ nhìn đối phương, phát hiện trong mắt đối phương cũng tràn đầy sự khó hiểu.

Chẳng mấy chốc hai người liền phản ứng lại, thì ra đó cũng là một huyễn cảnh, Uyển Châu và Diệp Thiên không phí lời nhiều, trực

tiếp xông lên chiến đấu với "Thần Ti", chẳng mấy chốc, Thần Ti biến mất.

Thần Ti vừa biến mất không lâu, Uyển Châu cảm thấy có một chùm sáng chiếu thẳng vào mình, quay đầu nhìn Diệp Thiên, phát hiện Diệp Thiên cũng vậy, toàn thân như được phủ lên một lớp kim quang.

Uyển Châu bị chiếu sáng, đột nhiên cảm thấy cả người như rơi vào hang băng, Diệp Thiên bên cạnh cũng nhận ra sự dị thường, nhìn Uyển Châu, phát hiện Uyển Châu cũng có vẻ mặt khó chịu.

Khi hai người cảm thấy sắp không chịu nổi nữa, lại cảm thấy đột nhiên trở lại bình thường, mở mắt ra nhìn, phát hiện hai người đã ra khỏi thủy tinh cầu.

"Hai người không sao chứ?" Thần Ti thấy hai người ra, vội vàng quan tâm hỏi, hai người đều lắc đầu, Bạch Trạch cầm thủy tinh cầu, nói với hai người: "Thủy tinh cầu đã nhận chủ, vì đã phá trận, vậy quả thủy tinh cầu này là của các ngươi." Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau một cái, Uyển Châu tò mò hỏi: "Quả thủy tinh này có tác dụng gì không?

Ta thấy ngươi đặt nó ở chính giữa phòng, chắc không phải vật phàm." Bạch Trạch tán thưởng gật đầu, nói: "Không sai, thủy tinh cầu quả thật không phải vật phàm, nó là một khối thủy tinh cầu nhỏ ta ngậm khi mới sinh ra, sau này dần dần lớn lên, trở thành bộ dạng như bây giờ, ta hiểu rằng, thủy tinh cầu này có khả năng tạo mộng." "Tạo mộng?" Uyển Châu tò mò hỏi, rồi gật đầu.

"Nếu đã vậy, thì đa tạ." Diệp Thiên nói, từ tay Bạch Trạch nhận lấy thủy tinh cầu, sau đó hai người liền rời khỏi Bạch Trạch Điện.

Uyển Châu và Diệp Thiên trở về cung điện, đúng lúc đang định bàn bạc xem nên đặt thủy tinh cầu ở đâu, Bồ Đề Tổ Sư đột nhiên đến.

“Bồ Đề Tổ Sư?

Ngài đến rồi?” Diệp Thiên có chút kinh ngạc, từ sau lần ngẫu nhiên gặp ở Cửu Trọng Thiên lần trước, Diệp Thiên hiếm khi gặp Bồ Đề Tổ Sư.

Bồ Đề Tổ Sư chắp hai tay lại, nhìn thủy tinh cầu bên cạnh, có chút nghiêm túc nói: “Thủy tinh cầu không phải vật phàm, mong Diệp Thiên Thượng Tiên, cất giữ cẩn thận.” Hai người tuy không biết Bồ Đề Tổ Sư có ý gì, nhưng hẳn Bồ Đề Tổ Sư cũng có tính toán riêng, liền để Diệp Thiên đi cất thủy tinh cầu, Uyển Châu ở lại trong điện.

Diệp Thiên vừa đi chưa được một khắc, một đội Thiên Binh Thiên Tướng liền đến.

“Có ý gì?” Uyển Châu không hiểu hỏi, trong lòng có dự cảm không lành.

“Ngọc Đế ra lệnh chúng ta đến lấy thủy tinh cầu, xin Uyển Châu Thượng Tiên thông cảm.” Thiên Binh Thiên Tướng nói một cách công bằng.

“Thủy tinh cầu?

Thủy tinh cầu gì cơ?” Uyển Châu có vẻ mặt không hiểu, Thiên Binh Thiên Tướng ngược lại có chút khó xử.

“Uyển Châu Thượng Tiên không thấy thủy tinh cầu sao?” Thiên Binh Thiên Tướng nghi ngờ hỏi.

Uyển Châu lắc đầu, thấy nàng cũng không tiện trực tiếp ra tay, liền để lại một câu: “Nếu hai vị Thượng Tiên có thủy tinh cầu trong tay, xin hai vị Thượng Tiên sớm ngày giao nộp.” Sau đó liền rời đi.

Diệp Thiên cất thủy tinh cầu dưới Nam Hải, sau đó lại trở về Cửu Trọng Thiên, trước khi quay về cung điện, Diệp Thiên lại đi đến Tàng Thư Các.

“Diệp Thiên Thượng Tiên.” Tiểu Tiên Thị quản lý Tàng Thư Các thấy Diệp Thiên, vội vàng hành lễ nói.

Diệp Thiên gật đầu, nhìn Tiểu Tiên Thị sắp rời đi, nghĩ trong lòng rằng vì y quản lý Tàng Thư Các, chắc chắn cũng biết sách vở liên quan được đặt ở đâu, liền gọi Tiểu Tiên Thị lại nói: “Có biết sách về khối thủy tinh cầu mà Bạch Trạch ngậm trong miệng khi sinh ra không?” Tiểu Tiên Thị nghĩ, chỉ vào hàng giá sách ở phía nam nhất, “Hình như ở đó, ta cũng không nhớ rõ lắm.” Diệp Thiên gật đầu, Tiểu Tiên Thị liền rời đi.

Diệp Thiên nhanh chóng tìm thấy ghi chép liên quan đến thủy tinh cầu, Diệp Thiên chỉ biết khối thủy tinh cầu này là do Bạch Trạch ngậm trong miệng khi sinh ra, không ngờ khối thủy tinh cầu này lại có công hiệu lớn đến vậy.

Diệp Thiên càng đọc xuống dưới, trong lòng càng bất an, khi đọc đến đoạn “Thủy tinh cầu uy lực cực lớn, nếu rơi vào tay các thủ lĩnh các giới, ắt sẽ khiến sinh linh đồ thán.” Diệp Thiên trong lòng chấn động, có lẽ đó là lý do Bạch Trạch không giao thủy tinh cầu cho Ngọc Đế, Diệp Thiên liền vứt sách bừa bãi trở lại, chạy thẳng về cung điện.

Sau khi Thiên Binh Thiên Tướng đi, Uyển Châu liền nghe thấy một trận tiếng gõ cửa dồn dập, Uyển Châu tưởng Diệp Thiên đã về, mở cửa ra, lại thấy Thần Ti.

Chương 906

Thần Ti vừa đến, đột nhiên ngã nhào xuống đất, Uyển Châu vội vàng kéo Thần Ti, đưa y lên giường, Uyển Châu mới nhìn kỹ.

Thần Ti toàn thân là vết thương.

Uyển Châu bưng cho Thần Ti một chén trà, Thần Ti khẽ nhấp một ngụm, sau đó cố gắng chống đỡ tinh thần, hỏi: "Diệp Thiên đâu rồi?" "Vừa nãy Bồ Đề Tổ Sư nói với ta phải cất giữ thủy tinh cầu cẩn thận, nên Diệp Thiên đi cất thủy tinh cầu rồi." Uyển Châu nói thật.

"Sư phụ của ta bị giam cấm rồi." Thần Ti yếu ớt nói, vừa nói lại ho khan mấy tiếng.

"Tại sao?" Uyển Châu lo lắng hỏi.

Thần Ti ho khan mấy tiếng, vừa định nói, liền nghe thấy tiếng Thiên Binh Thiên Tướng thô bạo: "Mở cửa, mau mở cửa!" Uyển Châu nhìn Thần Ti một cái, sau đó mở cửa, Thiên Binh Thiên Tướng ùa vào, nhìn Thần Ti đang nằm trên giường, không khách khí nói: "Người này, chúng ta sẽ đưa đi." "Ta xem ai dám." Mọi người tìm theo nguồn âm thanh nhìn lại, thì ra là Diệp Thiên đã về.

Diệp Thiên biết Thiên Binh Thiên Tướng đến vì chuyện gì, nói: "Chuyện này ta sẽ cho Ngọc Đế một lời giải thích, không cần làm phiền các vị." Thấy Diệp Thiên nói lời tốt, Thiên Binh Thiên Tướng cũng không trực tiếp rời đi.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Diệp Thiên nhìn Thần Ti toàn thân vết thương, hỏi.

"Ngọc Đế giam cấm Bạch Trạch, Thần Ti đặc biệt đến tìm ta." Uyển Châu nói, lo lắng nhìn Thần Ti một cái.

Diệp Thiên cúi đầu, suy nghĩ rồi nói: "Uyển Châu, nàng hãy đưa Thần Ti xuống nhân gian lánh đi một thời gian, đợi phong ba qua đi, ta sẽ truyền tin cho nàng, rồi hãy quay về." Uyển Châu và Thần Ti đều cho rằng đó quả thật là một biện pháp hay, liền đồng ý, Uyển Châu trước tiên tạm thời giúp Thần Ti ổn định vết thương, sau đó đến Nam Thiên Môn.

"Nếu có dược liệu cần, hãy truyền tin cho ta, ta sẽ gửi đến cho các ngươi, hoặc trực tiếp đến Dược Vương Động chỗ Thanh Dao Y Quan cầu thuốc." Diệp Thiên có chút không yên tâm, liền đặc biệt dặn dò.

"Biết rồi, ngươi tưởng ta là trẻ con ba tuổi sao." Thần Ti thấy Diệp Thiên có vẻ mặt lo lắng, không nhịn được trêu chọc nói.

Diệp Thiên nghe xong, giả vờ tức giận, vỗ vỗ vai Thần Ti, "Ngươi biết rồi đấy." Diệp Thiên khi ra tay cố ý chú ý đến chừng mực, sẽ không làm Thần Ti bị thương.

"Vậy ta đi trước đây." Uyển Châu nói, đưa Thần Ti xuống nhân gian.

Ngọc Đế không biết đã dùng một thứ gì đó giống như Càn Khôn Quyển, phong ấn toàn bộ linh lực của Bạch Trạch, hiện giờ y không khác gì một phàm nhân.

Thiên Binh Thiên Tướng đưa Bạch Trạch đến Huyễn Nha Thủy Lao, Ngọc Đế thì lạnh lùng nhìn từ trên cao, cứ mỗi khắc, Ngọc Đế lại ra lệnh cho người đổ nước vào thủy lao, ngập đến tận Bạch Trạch.

Trải qua hơn mười lần như vậy, Ngọc Đế mới ra lệnh cho người dừng tay, quát hỏi: "Ngươi không chịu thừa nhận sao?" Bạch Trạch cười lạnh mấy tiếng, nói: "Chuyện ta không làm, vì sao phải thừa nhận?" Bạch Trạch nói, nhìn Ngọc Đế một cái, không hiểu sao, ánh mắt của Bạch Trạch lại khiến Ngọc Đế vô cớ sinh ra sợ hãi trong

lòng.

Sau khi biết được suy nghĩ trong lòng mình, Ngọc Đế thầm mắng, dù sao cũng là Ngọc Đế đã làm bao nhiêu năm, lại không vững tâm đến vậy, Ngọc Đế nghĩ rồi, nghiêm mặt nói: "Hừ, làm hay không làm, không phải ngươi nói là được." Ngọc Đế nói xong, nhìn hai hàng Thiên Binh Thiên Tướng trong thủy lao, Thiên Binh Thiên Tướng hiểu ý, lại bắt đầu lặp lại hình phạt tàn khốc vừa nãy.

Đúng lúc này, một Thiên Binh Thiên Tướng đột nhiên bẩm báo: "Khải bẩm Thiên Đế, Diệp Thiên Thượng Tiên cầu kiến." Nghe hai chữ "Diệp Thiên", tay Bạch Trạch khẽ động.

Ngọc Đế nghi hoặc nhìn Bạch Trạch một cái, cuối cùng đi ra ngoài gặp Diệp Thiên.

"Bái kiến Ngọc Đế, ta nghe nói Bạch Trạch bị ngài bắt đi, Thần Ti lại bị thương khắp người, không biết là vì chuyện gì vậy?" Diệp Thiên đi thẳng vào vấn đề, nhưng trong giọng điệu lại tràn đầy sự cung kính đối với Ngọc Đế, có chút khác thường so với bình thường.

Ngọc Đế cũng không giấu Diệp Thiên, trực tiếp nói: "Vậy ta nói thẳng, Bạch Trạch và Thần Ti đã trộm bí bảo của Thiên Tộc ta, ngươi nói, ta có nên trừng phạt không?" Diệp Thiên nhìn Ngọc Đế một cái, không biết lời Ngọc Đế là thật hay giả, đành phụ họa nói.

"Diệp Thiên, nếu đã về rồi, vậy hãy thay ta canh giữ Bạch Trạch đi, có ngươi ở đây, bản quân cũng yên tâm." Ngọc Đế nói, nhìn xem sắc mặt Diệp Thiên có dị thường hay không.

Diệp Thiên có vẻ mặt vui mừng, cung kính nói: "Đa tạ Ngọc Đế." Ngọc Đế thấy Diệp Thiên không có dị nghị, yên tâm gật đầu, sau đó liền rời đi.

Diệp Thiên đợi tiếng bước chân của Ngọc Đế dần biến mất, mới

đi vào thủy lao, Thiên Binh Thiên Tướng thấy Diệp Thiên, lại thấy Ngọc Đế trong chính điện, hẳn là Ngọc Đế đã cho Diệp Thiên vào, vì vậy họ rất khách khí với Diệp Thiên.

"Các ngươi xuống trước đi." Diệp Thiên nhàn nhạt nói, Thiên Binh Thiên Tướng nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Diệp Thiên có chút bực bội liếc nhìn bọn họ một cái, nói: "Ngọc Đế bảo ta canh giữ Bạch Trạch, một mình ta là đủ rồi." Thiên Binh Thiên Tướng vẫn còn chút do dự, Diệp Thiên lại nói: "Chẳng lẽ không tin ta sao?!

Có muốn ta mời Ngọc Đế đến đây không?" Nghe Diệp Thiên nói vậy, Thiên Binh Thiên Tướng cũng không tiếp tục ở lại đó, sau khi hành lễ với Diệp Thiên, liền rời khỏi thủy lao.

Đợi tất cả Thiên Binh Thiên Tướng đều rời khỏi thủy lao, Diệp Thiên vội vàng đến bên thủy lao, nhìn Bạch Trạch, căng thẳng hỏi: "Bạch Trạch, ngươi không sao chứ?" Bạch Trạch miễn cưỡng mở mí mắt, nhìn Diệp Thiên một cái, "Chưa chết đâu." "Chỉ là thứ này đang ức chế linh lực của ta, khiến ta không thể vận dụng linh lực." Bạch Trạch nói, nhìn chiếc vòng trên cổ tay.

Diệp Thiên "bộp" một tiếng đấm xuống đất, "Thật đáng ghét, vậy không phải là muốn ngươi chết sao?" Bạch Trạch khá bất đắc dĩ cười cười, "Cũng không đến mức." "Ta giúp ngươi tháo chiếc vòng này xuống đi." Diệp Thiên nói, bắt đầu sử dụng pháp thuật, định tháo chiếc vòng đó xuống.

"Diệp Thiên, ngươi đang làm gì vậy?" Ngọc Đế vừa trở lại thủy lao, liền thấy Diệp Thiên đang sử dụng pháp thuật.

Chương 907

Diệp Thiên giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Ngọc Đế, Diệp Thiên vội vàng thu hồi pháp thuật, đứng trước mặt Ngọc Đế, cúi đầu, không nói một lời.

Ngọc Đế "hừ" một tiếng, "Bản quân biết ngươi tâm thiện, không đành lòng để Bạch Trạch chịu khổ sở như vậy, nhưng Bạch Trạch và ngươi cũng không quen biết, hà tất vì một người xa lạ mà hủy hoại tiền đồ tiên đạo chứ?" Thấy Ngọc Đế không biết chuyện ở Ma Giới với Bạch Trạch, Diệp Thiên nghĩ cách, vẫn cúi đầu, không nói một lời.

Thấy Diệp Thiên vẫn im lặng, Ngọc Đế tiếp tục nói: "Bạch Trạch và Thần Ti đã trộm bí bảo của Thiên Giới ta, ngươi cũng là một thành viên của Thiên Giới, lẽ nào lại đi giúp người ngoài sao?" "Ngọc Đế dạy huấn đúng lắm." Diệp Thiên cúi đầu nói.

"Thôi được, bản quân cũng không miễn cưỡng, ngươi đi tìm Thần Ti đi." Ngọc Đế nói xong, lại rời đi.

Diệp Thiên nhìn Bạch Trạch đang ngâm trong nước, Bạch Trạch đột nhiên dùng khẩu hình nói với Diệp Thiên mấy chữ: "Phá hủy thủy tinh cầu." Biết được lời của Bạch Trạch, Diệp Thiên gật đầu, sau đó liền hạ phàm, nhưng trước khi hạ phàm, Diệp Thiên lại quay lại Nam Hải một chuyến, lấy thủy tinh cầu ra, mang theo bên mình, để tránh Ngọc Đế phái người đến tìm kiếm vị trí thủy tinh cầu, đến lúc đó bị khép tội, chỉ sợ có lý cũng không nói rõ được.

Ngọc Đế trở về Cửu Tiêu Vân Điện, càng nghĩ về chuyện vừa nãy càng cảm thấy không đúng, Ngọc Đế tuy không quan tâm chuyện giữa các thần tiên, nhưng chuyện Diệp Thiên và Uyển Châu đến Bạch

Trạch Điện, Ngọc Đế cũng biết.

Dù sao Bạch Trạch là thượng cổ thần thú, không dễ dàng kết giao với người khác, nếu Uyển Châu và Diệp Thiên có điều cầu cạnh Bạch Trạch, thì họ sẽ thường xuyên đến, Ngọc Đế nghĩ, nói với Thiên Binh Thiên Tướng phía dưới: "Đi lén lút lục soát nơi ở của Diệp Thiên, xem có thủy tinh cầu không." "Ngọc Đế ngài nghi ngờ Diệp Thiên Thượng Tiên sao?" Thiên Tướng kinh ngạc hỏi, dù sao vừa nãy Diệp Thiên đã bảo Thiên Binh Thiên Tướng rời đi, nếu tìm thấy thủy tinh cầu ở nơi ở của Diệp Thiên, chỉ sợ đến lúc đó Ngọc Đế sẽ trách tội.

"Động tĩnh nhỏ thôi, đừng để người khác thấy." Ngọc Đế có chút bất đắc dĩ nói, Thiên Tướng gật đầu, dẫn theo một số Thiên Binh, liền trực tiếp đi đến nơi ở của Diệp Thiên.

Sau khi Uyển Châu đưa Thần Ti xuống nhân gian, nàng trực tiếp đi đến nơi mà Uyển Châu từng tu luyện, Tuyết Sơn.

Tuyết Sơn tụ tập tinh hoa nhật nguyệt thiên địa, là một nơi tốt để tu luyện và chữa thương, lúc đó Uyển Châu cũng ngẫu nhiên mới biết được nơi này.

Uyển Châu đưa Thần Ti đến hang động nhỏ mà nàng từng ở, Thần Ti thấy hang động nhỏ xong, liền khen không ngớt: "Thật là một nơi tốt, có suối nước nóng, có giường băng." Uyển Châu thấy Thần Ti rất khen ngợi nơi này, trong lòng cũng có chút vui mừng, dù sao nơi này cũng do nàng tìm được, "Chứ sao, trong đó còn có bí quyết tu tiên của ta nữa." Thấy Uyển Châu có vẻ mặt thần bí, Thần Ti không khỏi mỉm cười.

Uyển Châu đỡ Thần Ti lên giường băng, nói: "Trước hết người hãy ngủ một lát ở đây, ta đi xuống núi tìm chút gì đó ăn." Thần Ti gật đầu, liền yên tâm nghỉ ngơi.

Uyển Châu ra khỏi hang động, Thần Ti khi ngủ cảnh giác không

cao, vì vậy nàng đã triệu hoán Thao Thiết ra, Thao Thiết chỉ cho người quen thuộc vào, Uyển Châu làm vậy, liền yên tâm rời đi.

Diệp Thiên sau khi hạ phàm, nhận được tin tức Uyển Châu để lại, thì ra nàng đang ở Tuyết Sơn, Diệp Thiên trực tiếp đi đến Tuyết Sơn, sau đó nhìn thấy Thao Thiết.

Thao Thiết thấy y, trực tiếp cho Diệp Thiên đi vào, Diệp Thiên đi vào sau, phát hiện chỉ có một mình Thần Ti, sau đó y lấy thủy tinh cầu ra, dùng linh lực kích nát nó.

Sau khi Uyển Châu và Diệp Thiên tận tâm chăm sóc mấy ngày, vết thương của Thần Ti đã khá hơn trước nhiều, chỉ cần không nằm trên giường băng thêm một lúc nữa là được.

"Diệp Thiên, hôm nay ta đi tìm thuốc nhé." Uyển Châu cầm phương thuốc, nói với Diệp Thiên.

"Thôi, để ta đi cho, mấy ngày nay nàng chăm sóc Thần Ti cũng khá vất vả rồi." Diệp Thiên nói, từ tay Uyển Châu nhận lấy phương thuốc, rồi xuống núi.

Diệp Thiên tìm thuốc xong, lại mua cho Uyển Châu một vài món đồ chơi nhỏ, để nàng giải khuây lúc nhàm chán.

Mua xong đồ, Diệp Thiên vốn định về thẳng Tuyết Sơn, ai ngờ lại đột nhiên nhận được tin tức từ Ngọc Đế.

Hóa ra, Ngọc Đế chê Diệp Thiên xuống phàm quá lâu rồi, lập tức triệu hồi.

Diệp Thiên sau khi biết được, không nhịn được thầm than: "Ngọc Đế vội vàng đến mức nào vậy chứ." Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng bước chân Diệp Thiên trở về Thiên Giới lại không dám chậm trễ chút nào.

Trước khi về Cửu Trọng Thiên, Diệp Thiên không quên báo với

Uyển Châu là mình sẽ về Cửu Trọng Thiên trước.

Diệp Thiên vừa về đến Cửu Trọng Thiên, Thiên binh Thiên tướng ở Nam Thiên Môn liền vội vàng đưa Diệp Thiên đến Cửu Tiêu Vân Điện.

Diệp Thiên biết lần này Ngọc Đế không ngoài việc hưng sư vấn tội, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình thản.

"Sự tình tiến triển thế nào rồi?" Ngọc Đế trầm giọng nói.

Kỳ thực trong lòng Ngọc Đế đã có đáp án, nếu Diệp Thiên bắt được Thần Ti, chắc chắn đã sớm quay về, cũng sẽ không ở hạ giới lâu đến vậy.

Diệp Thiên hướng Ngọc Đế hành một lễ, trước hết làm đủ công phu bề mặt: "Khải bẩm Ngọc Đế, lần này tiểu tiên hạ phàm, một vô sở hoạch." "Bành!" Tuy Ngọc Đế đã đoán trước kết quả, nhưng đích thân nghe Diệp Thiên nói ra, vẫn không nhịn được chấn nộ, phẩy phẩy tay áo, chiếc ly lưu ly trên bàn lập tức vỡ tan.

Diệp Thiên vội vàng quỳ một gối xuống đất, nói: "Thứ tiểu tiên bất tài.

Xin Ngọc Đế trách phạt." Ngọc Đế lạnh lùng nhìn Diệp Thiên, dường như đang chờ Diệp Thiên tiếp tục.

Diệp Thiên nhận thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm, đành cúi đầu xuống, nói: "Có một chuyện, tiểu tiên muốn bẩm báo Ngọc Đế." "Nói!" Ngọc Đế bực bội nói.

Chương 908

Ngọc Đế không tin, một Thần Ti bé nhỏ lại có thể lật trời không thành.

Chỉ cần phái thêm người, Thần Ti nhất định sẽ bị bắt về Cửu Trọng Thiên.

Nghĩ vậy, Ngọc Đế khôi phục lại sự trấn tĩnh vừa rồi.

"Thủy tinh cầu...

đã bị Thần Ti hủy diệt." Diệp Thiên nói.

Chuyện Thủy tinh cầu bị hủy, sớm muộn Ngọc Đế cũng sẽ biết.

Vì Ngọc Đế đã cho rằng Thần Ti đã đánh cắp Thủy tinh cầu, vậy Diệp Thiên chi bằng thuận nước đẩy thuyền.

"Không thể nào!

Thủy tinh cầu uy lực cự đại, sao có thể bị một Thần Ti dễ dàng hủy diệt!" Ngọc Đế trực tiếp đứng dậy khỏi ghế, hoàn toàn không có phong thái của một đế vương.

"Bẩm Ngọc Đế, Thủy tinh cầu chỉ có thể tạo mộng thôi, cũng không có uy lực lớn đến thế." Diệp Thiên nói.

"Hừ, ngươi nghĩ bản quân sẽ tin sao?" Ngọc Đế nhìn Diệp Thiên, trong mắt lóe lên một tia sát ý, nhưng nhanh chóng biến mất.

Đối với Ngọc Đế, Diệp Thiên vẫn còn giá trị lợi dụng, tạm thời không vội.

Diệp Thiên giả vờ sợ hãi nhìn Ngọc Đế một cái, rồi nói: "Tiểu tiên nói đều là sự thật, xin Ngọc Đế tin tiểu tiên ạ!" Ngọc Đế nhìn vẻ sợ hãi của Diệp Thiên, trong lòng không khỏi cười lạnh.

“Tên Diệp Thiên này, quả thực cũng có vài mánh khóe.” Diệp Thiên sợ Ngọc Đế không tin lời mình, lại nói: “Dù có cho tiểu tiên mười cái mật, tiểu tiên cũng không dám lừa dối Ngọc Đế ngài đâu ạ.” Ngọc Đế xoa xoa trán, phất phất tay, ý bảo Diệp Thiên lui xuống.

Diệp Thiên thấy vậy, vội vàng rời khỏi Cửu Tiêu Vân Điện.

Không, trước khi rời đi, Diệp Thiên đã hỏi thăm một tiên tỳ về Thủy tinh cầu, mới hiểu ra, hóa ra có người cố ý tạo tin đồn.

Diệp Thiên chưa đi, Vu Thần đã đứng ở cửa Cửu Tiêu Vân Điện.

Vu Thần liếc nhìn Diệp Thiên và tiên tỳ bên cạnh, rồi quay mặt về phía trước.

Vu Thần tính tình kiêu căng ngạo mạn, người ở Cửu Trọng Thiên đều biết.

Tiên tỳ tuy bụng đầy tức giận, nhưng vẫn đi vào bẩm báo Ngọc Đế.

Diệp Thiên lại không mấy quen thuộc với Vu Thần này.

Tiên tỳ sau khi vào Cửu Tiêu Vân Điện, không lâu sau liền đi ra, cung kính nói: “Vu Thần Thượng Tiên, Ngọc Đế có lời mời.” Tiên tỳ nói xong, Vu Thần mới nhìn thẳng vào tiên tỳ một cái, rồi lạnh lùng hừ một tiếng, dường như không thèm giao thiệp với người có thân phận thấp kém như vậy, trực tiếp bước vào.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát sắc mặt tiên tỳ, quả nhiên, sắc mặt tiên tỳ lúc xanh lúc trắng.

Tuy nàng chỉ là một tiên tỳ, nhưng dù sao cũng là người hầu bên cạnh Ngọc Đế, tiên tỳ chưa từng thấy ai cuồng vọng đến mức độ này.

Diệp Thiên suy nghĩ một lúc, mới cẩn thận mở miệng nói: “Dám hỏi tiên tử, có biết chuyện về Thủy tinh cầu không?

Có thể nói cho tiểu tiên nghe một chút được không?" Tiên tỳ là người hầu bên Ngọc Đế, khí chất đương nhiên cũng cao hơn mấy phần so với các tiên tỳ khác.

Nay thấy Diệp Thiên cố ý nâng mình lên, lại không để bụng sự khinh thị của Vu Thần vừa rồi, mỉm cười nói: "Diệp Thiên Thượng Tiên khách khí rồi, ta nhất định biết gì nói nấy, không giấu giếm chút nào." Tiên tỳ nói xong, cẩn thận liếc nhìn xung quanh, thấy bốn phía yên tĩnh, rồi cố ý hạ thấp giọng nói: "Thủy tinh cầu ư, truyền thuyết có công năng hủy thiên diệt địa đó." Tiên tỳ vừa dứt lời, đã khiến lòng Diệp Thiên run lên.

Sách chỉ nói Thủy tinh cầu không thể rơi vào tay các giới cộng chủ, nhưng chưa từng nói nó có công năng hủy thiên diệt địa a.

Vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Thiên càng khiến lòng hư vinh của tiên tỳ được thỏa mãn lớn.

Nàng lại tiếp tục nói: "Còn nữa, còn có truyền ngôn, nếu các giới cộng chủ có được Thủy tinh cầu, thì có thể sánh ngang với Phụ Thần." Diệp Thiên như có điều suy nghĩ gật đầu.

Xem ra, quả thực có chuyện này, chỉ không biết người đứng đằng sau là ai, làm vậy, lại muốn làm gì?

Chương 909

Tiên tỳ nghe Ngọc Đế gọi tên, vội vàng đi vào.

Sau khi đi ra, nàng có chút nặng nề nói với Diệp Thiên: "Thượng Tiên, Ngọc Đế tuyên ngài vào yết kiến." Diệp Thiên gật đầu, rồi ung dung bước vào cung điện.

Không biết Vu Thần đã nói gì với Ngọc Đế, Ngọc Đế vừa rồi còn tức giận đùng đùng, nay lại thể hiện phong thái đế vương.

Ngọc Đế nhìn Vu Thần một cái, Vu Thần mới chậm rãi mở miệng: "Diệp Thiên, ngươi có biết Thủy tinh cầu có uy lực gì không?" Diệp Thiên giả vờ không hiểu lắc đầu.

Vu Thần tiếp tục: "Nếu có người có thể chiết xuất pháp lực từ Thủy tinh cầu, người đó sẽ trường sinh bất lão." "Ồ?

Thật sự như vậy sao?" Diệp Thiên giả vờ tỏ ra hứng thú.

Hắn vốn tưởng lời tiên tỳ đã đủ hoang đường rồi, không ngờ lại có chuyện còn hoang đường hơn.

"Diệp Thiên, bản quân cho ngươi thêm một cơ hội nữa, xuống hạ giới, bắt Thần Ti về, rồi xử tử Thần Ti." Ngọc Đế không nhanh không chậm mở miệng, dường như người vừa rồi nổi giận đùng đùng không phải hắn vậy.

"Giải Bạch Trạch đến Trảm Tiên Đài." Ngọc Đế lại nói, nhưng là nói với Vu Thần.

"Vâng." Diệp Thiên bình thản nói, trên mặt nhìn không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng... ai cũng không biết, trong lòng Diệp Thiên lúc này đang sóng gió cuồn cuộn, đang suy tính đối sách tiếp theo.

"Diệp Thiên, đây là cơ hội cuối cùng bản quân cho ngươi, nhất

định đừng để bản quân thất vọng.” Ngọc Đế nói, trong giọng nói xen lẫn một tia uy hiếp.

Vu Thần bên cạnh cũng nhận ra, vội vàng liếc nhìn Diệp Thiên, phát hiện Diệp Thiên vẫn không hề lay động.

“Cẩn tuân Ngọc Đế pháp chỉ.” Diệp Thiên nói.

Ngọc Đế phất tay về phía Diệp Thiên, Diệp Thiên lập tức rời khỏi Cửu Tiêu Vân Điện.

Diệp Thiên sau khi rời khỏi Cửu Tiêu Vân Điện, không vội đi tìm Thần Ti.

Hắn trước tiên truyền một tin tức cho Uyển Châu, dặn nàng mấy ngày nay cẩn thận một chút, rồi sau đó đi đến chỗ Bồ Đề Tổ Sư.

“A Di Đà Phật, Diệp Thiên Thượng Tiên hôm nay sao lại có nhã hứng đến đây?” Bồ Đề Tổ Sư có chút kinh ngạc hỏi.

Nhìn dáng vẻ Bồ Đề Tổ Sư, rõ ràng không biết chuyện Thủy tinh cầu bị đánh cắp.

Mà cũng phải, chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Diệp Thiên định thần lại, hướng Bồ Đề Tổ Sư hành một lễ.

Tuy chuyện khá gấp, nhưng lễ nghi vẫn phải có.

“Dám hỏi Bồ Đề Tổ Sư, có biết lai lịch của Vu Thần không?” Diệp Thiên hỏi.

Thân phận của Vu Thần quả thực có chút quỷ dị, ba câu hai lời đã có thể khiến Ngọc Đế tiêu tan cơn giận.

“Vu Thần?

Hắn vốn là người phàm ở hạ giới, sau mới đắc đạo thành tiên.” Bồ Đề Tổ Sư hơi ngạc nhiên.

Diệp Thiên tự dưng sao lại nhắc đến Vu Thần?

Nhưng Bồ Đề Tổ Sư cũng không hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có nỗi niềm khó nói, không nên mở miệng tự rước lấy sự vô vị.

"Người hạ giới ư?

Vậy để thành tiên, chẳng phải đã trải qua ngàn vạn gian khổ sao?" Trong ấn tượng của Diệp Thiên, tiền kiếp của thần tiên rất ít khi là người phàm.

Một khi đã là người phàm mà muốn thành tiên, nhất định sẽ trải qua không ít ma nạn.

Chương 910

Bồ Đề Tổ Sư gật đầu: "Người này không chỉ có tâm tính kiên cường, mà Lữ Công còn rất tán thưởng hắn." Lữ Công mà Bồ Đề Tổ Sư nhắc đến, Diệp Thiên cũng rất quen thuộc.

Lữ Công chính là Lữ Động Tân.

Lữ Động Tân là một trong các tổ sư lớn của Đạo giáo.

Lữ Động Tân vốn là người phàm ở phàm giới, sau nhờ cơ duyên xảo hợp mà thành tiên, rồi quy y Phật môn.

Người mà Lữ Công có thể nhìn trúng, quả thực hiếm thấy.

"À phải rồi, ta nghe nói Bạch Trạch bị giải đến Trảm Tiên Đài, không biết Bạch Trạch đã phạm tội gì?" Diệp Thiên thấy Bồ Đề Tổ Sư chỉ tùy tiện nhắc đến, để tránh gây phiền phức không đáng có cho Bồ Đề Tổ Sư, Diệp Thiên khéo léo né tránh câu hỏi: "Ồ, ta cũng không rõ lắm." "Nghe nói hình như Vu Thần phụng mệnh giám trảm." Diệp Thiên hơi ngạc nhiên.

Bồ Đề Tổ Sư tại sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

"Sao vậy?" Diệp Thiên nói.

"Bạch Trạch vì lúc còn niên thiếu không hiểu chuyện, đã diệt một tộc thần.

Nhưng vì khi đó Bạch Trạch còn nhỏ, nên chuyện này cũng không bị truy cứu.

Tuy nhiên, Vu Thần lại ngấm ngầm ra tay." Bồ Đề Tổ Sư thấy dáng vẻ Diệp Thiên như không biết chuyện này, liền giải thích.

"Cái gì?!" Diệp Thiên kinh ngạc thốt lên.

Nếu là vì chuyện này, Vu Thần nhất định sẽ ra tay khi Bạch Trạch bị giết.

"Cáo từ!" Diệp Thiên nói vội một câu, rồi liền chạy thẳng đến Trảm Tiên Đài.

Khi Diệp Thiên đến Trảm Tiên Đài, Bạch Trạch đang bị Thiên binh Thiên tướng áp giải lên.

Diệp Thiên vốn định vội vàng ngăn lại, ai ngờ Vu Thần lại thiết lập kết giới bên ngoài Trảm Tiên Đài, không cho bất kỳ ai tiến vào.

"Có ý gì?!" Diệp Thiên nổi giận gầm lên.

Nếu Vu Thần lần này dám lạm dụng quyền tư lợi, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vu Thần.

Vu Thần chợt cười, rồi mở kết giới ra, nói: "Không duyên không cớ đến Trảm Tiên Đài, hỏi ta làm gì?

Chẳng lẽ, ngươi bao che tội phạm?" Vu Thần nói, nghe như đùa giỡn, nhưng Diệp Thiên lại không coi là đùa, lạnh lùng nhìn hắn.

"Giết người thì giết người, tại sao lại phải thiết lập kết giới?" Có lẽ vì Diệp Thiên hiếm khi nổi giận, lúc này không nói gì, lại khiến người ta sinh lòng e sợ.

"Ngọc Đế đã giao cho ta trách nhiệm giám trảm Bạch Trạch, ta làm như vậy, chẳng lẽ có liên quan gì đến ngươi sao?" Vu Thần nói, không có ý định nhượng bộ chút nào.

"Thủy tinh cầu vẫn còn đó, không hề bị Thần Ti hủy diệt." Để cứu Bạch Trạch, Diệp Thiên chỉ đành dùng hạ sách này.

"Rồi sao?" Vu Thần cười lạnh.

Đồng tử Diệp Thiên chợt co rút.

Hắn vốn nghĩ Vu Thần biết chuyện này sẽ đi xin ý kiến Ngọc Đế,

ai ngờ hắn lại thờ ơ đến vậy.

“Không!

Chuyện này vô cùng trọng đại, ta thấy có cần thiết phải thương lượng với Ngọc Đế.” Diệp Thiên vội vàng lôi Ngọc Đế ra.

Diệp Thiên không tin Vu Thần dám bất chấp thiên hạ đại bất vĩ mà trực tiếp giết Bạch Trạch.

Vu Thần cứ thế nhìn thẳng Diệp Thiên, đột nhiên khẽ cười: “Ngươi nghĩ, ta giết người, sẽ dễ dàng bỏ qua sao?” Diệp Thiên nắm chặt tay thành quyền.

Hắn không ngờ Vu Thần lại cuồng vọng đến mức này, ngay cả Ngọc Đế cũng không để vào mắt.

Chương 911

Diệp Thiên thấy Vu Thần quyết tuyệt như vậy, đành liều một phen, nói: "Nếu ngươi dám giết Bạch Trạch, ta dám khiến nơi đây máu chảy thành sông." "Được thôi, thử xem." Vu Thần không giận mà cười.

Chỉ là nụ cười đó, trong nháy mắt Vu Thần quay người đi đã biến mất.

"Thiên binh Thiên tướng nghe lệnh!" Vu Thần vừa dứt lời, một đám Thiên binh Thiên tướng liền nắm chặt vũ khí, sẵn sàng tùy thời tại chỗ chính pháp Bạch Trạch.

Vu Thần không nói tiếp, mà quay người lại, liếc nhìn Diệp Thiên một cái.

Vừa định tiếp tục, lại bị Diệp Thiên cắt ngang: "Tất cả dừng tay cho ta!" Thiên binh Thiên tướng nhao nhao nhìn về phía nguồn âm thanh.

Diệp Thiên này chẳng phải đã ăn gan hùm mật báo rồi sao, dám ngăn cản, chẳng phải là công khai chống đối pháp chỉ của Ngọc Đế ư?

Mọi người nghĩ vậy, động tác trong tay không khỏi chậm lại, định xem Vu Thần sẽ kết thúc thế nào.

Diệp Thiên nhìn Vu Thần một cái, chỉ một cái liếc mắt đã khiến Vu Thần không nhịn được mà cúi đầu, nhưng Vu Thần vẫn còn một tia lý trí, chỉ là hai chân không ngừng run rẩy.

Diệp Thiên triệu hồi Thao Thiết, rồi lại dốc hết toàn lực chống lại Thiên binh Thiên tướng.

Không lâu sau, tất cả Thiên binh Thiên tướng đều bị Diệp Thiên đánh ngã xuống đất.

Diệp Thiên kéo theo trường kiếm đi về phía Vu Thần.

Vu Thần sau trận chiến vừa rồi đã sợ hãi ngã quỵ xuống đất, không nói được lời nào.

Lúc này, Vu Thần rút ra một nắm bột phấn, ném về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên không kịp phản ứng, chỉ đành lùi về phía sau mấy bước.

Diệp Thiên đứng trước Bạch Trạch, quan tâm hỏi: "Ngươi không sao chứ?" Bạch Trạch lắc đầu, có chút lo lắng cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên vì hắn, đại náo Trảm Tiên Đài, e rằng Ngọc Đế sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Đi, ta đưa ngươi đi gặp Ngọc Đế." Diệp Thiên nói, đỡ Bạch Trạch, đi về phía Cửu Tiêu Vân Điện.

Tuy Bạch Trạch không bị thương, nhưng mấy ngày liên tục bị hành hạ tinh thần, khiến hắn đã mệt mỏi rã rời.

Giờ tìm thấy một bờ vai có thể dựa dẫm, không nhịn được dựa vào.

Khi Diệp Thiên và Bạch Trạch đến nơi, Vu Thần đã biến mất từ trước.

Diệp Thiên từng bước tiến về phía Ngọc Đế.

Ánh mắt Ngọc Đế nhìn Diệp Thiên cũng dần trở nên sắc bén.

Diệp Thiên liếc nhìn Vu Thần đang đứng một bên xem kịch vui, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nói: "Ngọc Đế..." "Câm miệng!" Ngọc Đế nói, phẩy phẩy tay áo về phía Diệp Thiên, đồng thời

cũng dùng ba thành công lực.

May mà Diệp Thiên kịp thời giữ vững, mới không ngã xuống.

“Ngọc Đế, ta có thể giải thích, chuyện của Vu Thần, hắn có tư tâm!” Diệp Thiên nói.

Dù thế nào đi nữa, hôm nay, ta nhất định phải bảo vệ Bạch Trạch.

“Ngọc Đế, rõ ràng hắn vu hãm thần!” Vu Thần bên cạnh đột nhiên chen lời.

Thấy Vu Thần lại tham gia vào, Diệp Thiên hận không thể lấy giày tát vào mặt Vu Thần.

“Rõ ràng, trước đây Thủy tinh cầu bị Thần Ti hủy diệt.

Nay lại nói Thủy tinh cầu còn nguyên vẹn, nếu không phải ta một mực kiên trì, thì đã không tình cờ biết được Thủy tinh cầu vẫn còn đó.” Vu Thần nói, căm hận liếc nhìn Diệp Thiên một cái.

Người không biết, còn tưởng Diệp Thiên đã giết cha mẹ hắn vậy.

Chương 912

“Ngọc Đế, thần có thể giải thích.” Diệp Thiên vội vàng nói.

Nhưng Ngọc Đế lúc này căn bản không tin Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy vậy, đành ôm tâm thái “phá bình vứt bỏ”, dẫn Bạch Trạch rời đi.

Mấy ngày ở Tuyết Sơn, tuy không có Diệp Thiên ở đó, nhưng không có ai tìm phiền phức cho Uyển Châu và Thần Ti.

Uyển Châu vừa biết chuyện Bạch Trạch sắp bị Vu Thần đích thân giám trảm, trong khi Thần Ti đang nằm trên giường băng dưỡng thương.

Vết thương của Thần Ti vừa mới có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Chuyện này không nên nói cho Thần Ti biết, vạn nhất nàng nhất thời xung động lên Cửu Trọng Thiên cứu người, đến lúc đó chỉ sợ có đi không về.

Uyển Châu nhìn Thần Ti một cái, quyết tâm tạm thời giấu kín chuyện này, đợi khi vết thương lành hẳn rồi mới nói.

Uyển Châu vừa xuống núi hái thuốc không lâu, Thần Ti liền tỉnh.

Thần Ti nhìn quanh, thấy Uyển Châu không có ở đó, chắc là đã xuống núi hái thuốc rồi.

Mấy ngày được Uyển Châu chăm sóc, Thần Ti cảm thấy rõ ràng cơ thể mình đang dần tốt lên, liền nghĩ sẽ đi dạo Tuyết Sơn một chút.

Thần Ti vừa xuống khỏi giường băng, liền thấy lá thư Uyển Châu để trên bàn.

Thần Ti đi về phía lá thư đó, rồi chậm rãi cầm lá thư lên đọc kỹ.

Sau khi đọc xong lá thư, Thần Ti không kìm được nắm chặt tay thành quyền.

Trong đầu nàng nhanh chóng suy nghĩ ai có thể cứu Bạch Trạch.

Mắt Thần Ti chợt sáng lên, đột nhiên nghĩ đến một người.

Không kịp đặt lá thư trở lại cẩn thận, nàng đành vội vàng vứt lá thư xuống đất, rồi chạy đến Linh Sơn.

Vì hôm qua Uyển Châu hái thuốc hơi nhiều, nên lần này Uyển Châu xuống núi chỉ hái một lúc rồi quay về.

Uyển Châu vừa bước vào cửa, nhìn thấy lá thư vương vãi trên đất, liền hiểu ra tất cả.

"Chết rồi!

Thần Ti đã nhìn thấy!" Uyển Châu vội vàng nhặt lá thư lên, rồi nhìn thấy tin tức Thần Ti để lại: "Linh Sơn, đừng tìm." Uyển Châu đọc xong liền tiêu hủy lá thư, rồi chạy đến Linh Sơn.

Uyển Châu không thể không đi tìm Thần Ti.

Nếu Thần Ti nhất thời xung động, không những không cứu được Bạch Trạch, mà còn tự mình mất mạng.

Uyển Châu nghĩ vậy, không khỏi tăng tốc bước chân, chỉ hy vọng Thần Ti đừng xung động, đừng động thủ với người ở Linh Sơn.

Thần Ti đến Linh Sơn, vừa định lên núi thì bị một vị tiên giữ cổng chặn lại.

Thần Ti ngẩn người, biết quả thực mình có chút đường đột, liền trước tiên hành một lễ, nói với vị tiên giữ cổng rằng nàng muốn gặp Như Lai Phật Tổ, có chuyện quan trọng.

Mấy vị tiên giữ cổng nhìn nhau, không biết có nên cho nàng vào không.

Một trong số đó cảnh giác hỏi: “Chuyện gì?

Sao không nói thử xem.” Thần Ti lộ vẻ khó khăn như đang do dự có nên nói hay không.

Thấy Thần Ti bộ dạng do dự như vậy, các tiên giữ cổng cũng không tiếp tục nói nhảm với Thần Ti nữa, không khách khí nói: “Nếu đã như vậy, lại không chịu nói, vậy không cần vào nữa.” Thần Ti nghe xong, vội vàng khẩn cầu: “Đừng mà, chuyện này vô cùng trọng đại, nhưng cũng không phải là không thể nói.” Mấy vị tiên giữ cổng thấy Thần Ti muốn nói, liền nhao nhao nhìn Thần Ti, chờ nàng tiếp tục.

“Chuyện Bạch Trạch ở Cửu Trọng Thiên trộm Thủy tinh cầu, chắc hẳn các vị cũng đã biết.

Chương 913

Lần này ta đến, là cầu Như Lai Phật Tổ cứu Bạch Trạch." Thần Ti nói.

Mấy vị tiên giữ cổng nghe xong, như nghe thấy chuyện cười, ai nấy đều lộ vẻ trào phúng.

Một trong số đó nói: "Mệnh lệnh do Ngọc Đế đích thân hạ đạt, tìm Như Lai Phật Tổ cũng vô ích.

Giờ phút này, Bạch Trạch e rằng đã thi cốt vô tồn rồi." Người đó nói xong, các tiên giữ cổng khác lại cười phá lên.

"Xin các vị hãy cho ta vào đi." Thần Ti tự biết mình lý lẽ yếu, càng biết không thể chậm trễ việc của Bạch Trạch.

Chỉ cần có một tia hy vọng, Thần Ti sẽ không từ bỏ việc cứu Bạch Trạch.

Mấy vị tiên giữ cổng thấy Thần Ti ngoan cố không nghe lời khuyên, liền bắt đầu dùng pháp thuật đuổi người.

Đúng lúc đó, cảnh này đã bị Uyển Châu đang vội vã chạy đến nhìn thấy.

Uyển Châu sợ Thần Ti sẽ bị thương hại, dù sao vết thương trên người Thần Ti chưa lành, không chịu nổi lần giày vò thứ hai.

Uyển Châu nghĩ vậy, cầm vũ khí lên, đứng chắn trước mặt Thần Ti.

Mấy vị tiên giữ cổng thấy Thần Ti không những không nghe lời khuyên, lại còn tìm đến người giúp đỡ, liền trực tiếp động thủ với Thần Ti và Uyển Châu.

Lúc này, Như Lai Phật Tổ đang triệu tập đệ tử trong Linh Sơn để tiến hành nghiên cứu sâu về Phật pháp.

Vì Như Lai Phật Tổ hiếm khi triệu tập tất cả đệ tử để nghiên cứu sâu về Phật pháp, nên các đệ tử đều đã sớm đến.

Đại đệ tử Ma Ha Già Diệp dưới tòa Như Lai Phật Tổ sau khi điểm danh xong, thấy tất cả mọi người đều đã đến, liền cung kính nói với Phật Tổ: "Bẩm báo Phật Tổ, đệ tử Phật môn, đều đã có mặt ở đây." Như Lai Phật Tổ nhìn đám đông đen nghịt phía dưới, hài lòng gật đầu.

Ma Ha Già Diệp thấy vậy, nói với mọi người phía dưới: "Bây giờ bắt đầu nghiên cứu sâu về Phật pháp." Giọng Ma Ha Già Diệp vang như chuông lớn, các đệ tử nghe xong, lập tức dốc hết tinh thần.

Ma Ha Già Diệp nói xong, trở về chỗ ngồi của mình, đó là ở bên phải Như Lai Phật Tổ.

Còn ngồi ở bên trái, chính là nhị đệ tử Mục Kiền Liên dưới tòa Như Lai Phật Tổ.

Mọi người nhắm mắt lại, bắt đầu cùng Như Lai Phật Tổ nghiên cứu sâu về Phật pháp, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài Linh Sơn.

"Hừ, con nhóc từ đâu ra thế này." Vị tiên giữ cổng vừa rồi sau khi giao đấu với Uyển Châu vài chiêu, phát hiện Uyển Châu linh lực sung mãn, không phải dễ dàng ngăn cản được, liền lùi sang một bên.

Mục đích của Uyển Châu lần này cũng giống Thần Ti, vì muốn cứu Bạch Trạch, không muốn gây sự, khách khí nói: "Lần này ta và bằng hữu, quả thực có chuyện muốn gặp Như Lai Phật Tổ, xin các vị thông báo một tiếng." "Không được, ta vừa nói rồi, Bạch Trạch đã bị chém đầu ở Trảm Tiên Đài, đó là ý chỉ của Ngọc Đế, tìm Như Lai Phật Tổ cũng vô ích." Vị tiên giữ cổng nói.

Quả thực, nếu đến trước khi Bạch Trạch bị giải đến Trảm Tiên Đài thì tốt, nhưng giờ đã qua thời điểm đó rồi, Bạch Trạch chắc chắn đã chết.

"Gì cơ?!" Uyển Châu còn muốn nói gì đó...

Đằng xa bỗng nhiên xuất hiện một đạo kim quang.

Uyển Châu và Thần Ti đang ngẩn người, lại thấy các tiên giữ cổng trực tiếp quỳ xuống đất, trong miệng niệm: "Ma Ha Già Diệp sứ giả." Hóa ra người đó là đại đệ tử Ma Ha Già Diệp dưới tòa Như Lai Phật Tổ.

Uyển Châu và Thần Ti vội vàng bước tới, nói rõ tình hình với Ma Ha Già Diệp, mong Ma Ha Già Diệp có thể thông cảm.

Ma Ha Già Diệp hình như đã biết tình hình bên ngoài, liền bảo Uyển Châu và Thần Ti đi theo vào.

Có lẽ vì đã quy y Phật môn nên Ma Ha Già Diệp trông nho nhã.

Uyển Châu thấy Ma Ha Già Diệp không lạnh nhạt như Mục Kiền Liên mà nàng từng gặp, liền hỏi: "Dám hỏi, có phải Phật Tổ đã sai sứ giả đến?" Uyển Châu nói xong, Thần Ti bên cạnh cũng không khỏi lắng nghe kỹ.

Ma Ha Già Diệp gật đầu, nói: "Phật Tổ biết hai vị đã đến, bảo ta đón hai vị vào." Thần Ti đầy hy vọng nhìn Uyển Châu một cái.

Nếu đã như vậy, thì việc cứu Bạch Trạch không còn xa nữa.

Thần Ti và Uyển Châu sau khi vào, phát hiện có không ít người.

Chương 914

Uyển Châu nhìn kỹ, hầu như tất cả đệ tử Phật giáo đều có mặt ở đây.

Uyển Châu mới hiểu ra, hóa ra hôm nay là ngày Phật môn nghiên cứu sâu Phật pháp.

Thần Ti và Uyển Châu hướng Như Lai Phật Tổ hành một lễ, rồi Thần Ti liền đi thẳng vào vấn đề: "Phật Tổ, lần này con đến, xin ngài cứu Bạch Trạch." "Bạch Trạch?" Như Lai Phật Tổ nhíu mày.

Nhìn dáng vẻ Thần Ti, chắc hẳn là vì Bạch Trạch trộm Thủy tinh cầu.

Vốn tưởng Như Lai Phật Tổ sẽ đồng ý, ai ngờ Như Lai Phật Tổ lại từ chối: "Chuyện này là ý chỉ của Ngọc Đế, ta cũng vô năng vi lực.

Hơn nữa, trộm Thủy tinh cầu vốn là tội chết." Như Lai Phật Tổ nói xong, Uyển Châu liền lôi Diệp Thiên ra.

Như Lai Phật Tổ không tiện đẩy Diệp Thiên ra, đành thu lưu hai người ở lại, và phái người đi gặp Ngọc Đế.

Thấy Như Lai Phật Tổ phái nhị đệ tử Mục Kiền Liên đi Cửu Trọng Thiên, Uyển Châu và Thần Ti cũng yên tâm.

Uyển Châu an ủi Thần Ti: "Được rồi, cũng không cần lo lắng nữa, Như Lai Phật Tổ đã để Mục Kiền Liên đi, chắc chắn chuyện này sẽ sớm có manh mối." Nghe lời Uyển Châu, Thần Ti càng thêm tự tin vào việc cứu Bạch Trạch.

Như Lai Phật Tổ thấy Uyển Châu vừa nhắc đến Diệp Thiên, vốn tưởng Diệp Thiên sẽ đến lần này, ai ngờ lại không thấy bóng dáng Diệp Thiên đâu, liền hỏi: "Diệp Thiên đi đâu rồi?" Uyển Châu và

Thần Ti nhìn nhau.

Như Lai Phật Tổ đột nhiên nhắc đến Diệp Thiên, e rằng không có chuyện gì tốt lành.

Nếu nói cho Như Lai Phật Tổ biết Diệp Thiên đang ở đâu, liệu ngài có nghĩ hai người đang lừa dối không?

Uyển Châu cân nhắc hồi lâu, cuối cùng quyết định không nói cho Như Lai Phật Tổ biết Diệp Thiên đang ở đâu: "Diệp Thiên bảo hai chúng con đến Linh Sơn trước, hắn có chút việc cần xử lý." Như Lai Phật Tổ như có điều suy nghĩ gật đầu.

Quả thực, đó là phong cách xử sự của Diệp Thiên.

Ngài cũng không hỏi thêm nhiều.

Uyển Châu thấy Như Lai Phật Tổ không tiếp tục, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mà ngài không hỏi tiếp, nếu không nàng thật sự không biết phải trả lời thế nào.

Cửu Trọng Thiên, trên Cửu Tiêu Vân Điện.

Thiên tướng vừa bẩm báo xong chuyện chiến sự Nam Hải với Ngọc Đế, liền nghe tiên tỳ tiến vào thông báo: "Bẩm Ngọc Đế, nhị đệ tử Mục Kiền Liên dưới tòa Như Lai Phật Tổ cầu kiến." Ngọc Đế nghi ngờ nhìn tiên tỳ một cái, gật đầu, ý bảo cho Mục Kiền Liên vào.

Thiên tướng thấy vậy, liền thức thời lui xuống trước.

Ngọc Đế đang suy tính Mục Kiền Liên tại sao lại đột nhiên đến Cửu Trọng Thiên, cũng không để ý đến việc Thiên tướng rời đi.

"Mục Kiền Liên bái kiến Ngọc Đế." Mục Kiền Liên nói.

Hắn hướng Ngọc Đế hành một lễ.

Ngọc Đế thấy vậy, vội vàng nói: "Sứ giả mau mau thỉnh.

Không biết sứ giả hôm nay đến đây, có phải Phật Tổ có lời gì chỉ dạy không?" Bình thường đệ tử của Như Lai Phật Tổ sẽ không dễ dàng đến Cửu Trọng Thiên.

Lần này Mục Kiền Liên đột nhiên đến, Ngọc Đế tự nhiên phải cảnh giác.

"Bẩm Ngọc Đế, đệ tử của Bạch Trạch là Thần Ti đã đến Linh Sơn, nói với Phật Tổ rằng Bạch Trạch không hề hủy diệt Thủy tinh cầu.

Diệp Thiên tại thời điểm hành hình, cũng đã nói chuyện với Vu Thần, ai ngờ, Vu Thần cố chấp không nghe lời khuyên, nhất quyết phải tại chỗ chính pháp Bạch Trạch.

Diệp Thiên không thể khoanh tay đứng nhìn, mới động thủ gây thương tích cho người khác." Mục Kiền Liên cơ bản truyền đạt lại lời Thần Ti cho Ngọc Đế, ý tứ đại khái là như vậy.

Lòng Ngọc Đế run lên.

Nếu đã như vậy, thì việc Diệp Thiên ra tay gây thương tích cho người khác cũng tình hữu khả nguyên.

Chương 915

Ngọc Đế không cho phép oan uổng người khác, liền sai người triệu Vu Thần đến.

Vu Thần hình như đã biết Ngọc Đế tìm mình vì chuyện gì.

Sau khi vào Cửu Tiêu Vân Điện, hắn trước tiên hành một lễ với Ngọc Đế, rồi lại khách khí nói với Mục Kiền Liên: "Mục Kiền Liên sứ giả." "Ngọc Đế, Thần Ti vu hãm thần a!

Thần Ti thấy sư phụ Bạch Trạch suýt chút nữa bị thần chém giết, nên ôm lòng oán hận thần." Vu Thần lập tức giở trò đổ tội, nói như thật.

Mục Kiền Liên nhìn Vu Thần, thấy Ngọc Đế bộ dạng khó quyết định, liền đứng ra nói: "Bệ hạ, chi bằng thế này, tiểu tăng trước tiên sẽ đưa Vu Thần Thượng Tiên về Linh Sơn, cùng Thần Ti Thượng Tiên đối chất trực tiếp.

Có sư phụ lão nhân gia của tiểu tăng ở đó, tuyệt đối sẽ không dễ dàng oan uổng bất cứ ai." Ngọc Đế nghe xong, cảm thấy đây cũng là một ý hay, liền gật đầu đồng ý.

"Vu Thần Thượng Tiên, xin ngài cùng tiểu tăng đến Linh Sơn một chuyến đi." Mục Kiền Liên nói.

Vu Thần gật đầu, đi theo Mục Kiền Liên đến Linh Sơn.

Linh Sơn và Cửu Trọng Thiên quả thực có chút khoảng cách.

Không biết có phải Mục Kiền Liên nghĩ nhiều không, nhưng hắn cứ có cảm giác Vu Thần đang cố ý đi chậm lại.

Tuy nhiên, Mục Kiền Liên cũng không nói rõ.

Thấy sắp đến Linh Sơn, Mục Kiền Liên nghe Vu Thần phía sau chậm rãi mở miệng nói: "Dám hỏi sứ giả, có thể đem đầu đuôi câu chuyện, cáo tri cho ta không?" Mục Kiền Liên ngạc nhiên nhìn hắn một cái.

Hắn chẳng phải là người trong cuộc sao, lại hỏi đầu đuôi câu chuyện?

Mục Kiền Liên đành kể toàn bộ chuyện từ khi Thần Ti và Uyển Châu đại náo ở cổng Linh Sơn cho đến khi Như Lai Phật Tổ thu lưu họ cho Vu Thần nghe.

Mục Kiền Liên nói xong, liền quay người đi, dồn hết tâm trí để đi đường.

Nói qua nói lại, đã lãng phí không ít thời gian.

Nếu còn chậm trễ hơn nữa, e rằng sư phụ sẽ nổi giận.

Mục Kiền Liên nghĩ vậy, liền tăng nhanh bước chân.

Vu Thần nhận thấy Mục Kiền Liên có chút vội vàng, cũng không nói gì, đành cùng tăng tốc bước chân.

Nếu Mục Kiền Liên quay đầu chậm hơn một chút, nhất định có thể nhìn thấy tia sát ý lóe lên trong mắt Vu Thần.

Nhưng cũng chỉ trong một hai giây ngắn ngủi, Vu Thần đã trở lại bình thường.

Sau khi đến Linh Sơn, Mục Kiền Liên dẫn Vu Thần trực tiếp đi gặp Như Lai Phật Tổ.

Thấy mọi người đang chờ đợi, lòng Mục Kiền Liên lại thêm vài phần áy náy.

"Tiểu tiên tham kiến Phật Tổ." Vu Thần thấy Phật Tổ, một chút cũng không hoảng trương, không nhanh không chậm nói.

Như Lai Phật Tổ gật đầu.

Rồi Vu Thần tiếp tục nói: "Ngọc Đế lần này sai tiểu tiên đến Linh Sơn, chính là để cùng Thần Ti Thượng Tiên đối chất công khai." Thấy Vu Thần nhắc đến, Thần Ti liền từ một bên bước ra, đứng trước mặt Vu Thần, lạnh lùng nói: "Đối chất?" Vu Thần cười cười: "Đương nhiên là chuyện Thủy tinh cầu." Vu Thần nói, hướng mọi người ôm quyền, rồi lại nói: "Xin chư vị làm chứng cho ta." Vu Thần nói xong, đột nhiên thu lại ý cười khóe miệng, lạnh lùng nhìn Thần Ti, hỏi: "Ta hỏi ngươi, tiêu hủy Thủy tinh cầu có ý gì?" Vu Thần nói xong, Thần Ti và Uyển Châu đều ngẩn người.

Thủy tinh cầu có liên quan gì đến Thần Ti?

Từ khi Thần Ti xuống phàm, nàng chưa từng thấy Thủy tinh cầu nữa.

Uyển Châu chợt nhớ ra Diệp Thiên từng nói với nàng rằng Thủy tinh cầu uy lực cự đại, nhất định phải hủy diệt.

Sau khi Thần Ti bị thương, Uyển Châu liền không còn tâm trí lo lắng cho Thủy tinh cầu nữa.

Thủy tinh cầu, nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn là đang trong tay Diệp Thiên.

Chương 916

“Ta không thấy.” Thần Ti nói thật.

Còn việc tin hay không, thì tùy Vu Thần.

Vu Thần lạnh lùng hừ một tiếng: “Chuyện đã đến nước này, Thần Ti ngươi nghĩ một câu ‘không thấy’ là có thể thoát sao?

Không đời nào!” “Vạn nhất Thủy tinh cầu bị ngươi tiêu hủy, rồi ngươi lại sống chết không thừa nhận thì sao?” Vu Thần nói.

Uyển Châu bên cạnh nghe xong, vội vàng nói: “Vậy ngươi nói Thủy tinh cầu bị ta tiêu hủy, ngươi lấy bằng chứng ra xem!” “Câm miệng!” Vu Thần trừng mắt nhìn con nhóc không biết từ đâu nhảy ra này, tức giận không chịu nổi.

Mắt thấy sắp thành công kéo Thần Ti xuống nước, con nhóc này lại đột nhiên xuất hiện xen vào phá hỏng chuyện tốt.

“Ta... ta!

Có giỏi thì hai ta đánh một trận!” Bị những lời nói vừa rồi của Vu Thần chọc tức, tính khí tốt của Uyển Châu đã sớm không nhịn được nữa rồi.

Đừng nói Uyển Châu, ngay cả Thần Ti cũng muốn đánh một trận.

Thần Ti không kịp ngăn cản.

Nàng thấy Uyển Châu như một mũi tên rời cung, phóng thẳng về phía Vu Thần.

Mắt thấy thanh kiếm trong tay Uyển Châu sắp đâm vào Vu Thần, ai ngờ mũi kiếm trong tay Uyển Châu chợt xoay chuyển, đột nhiên đâm thẳng vào một cây cột bên cạnh.

Không chỉ Uyển Châu, ngay cả Phật Tổ cũng giật mình kinh hãi.

Võ công của Uyển Châu không tệ, vậy mà lại bị Vu Thần dễ dàng hóa giải.

"Đủ rồi!

Lần này để Vu Thần và Thần Ti đối chất, đánh đánh cãi cãi như thế này, còn ra thể thống gì nữa!" Như Lai Phật Tổ nhìn Phật đường ồn ào như chợ búa, không hài lòng nói.

Uyển Châu thấy Như Lai Phật Tổ nổi giận, liếc nhìn Vu Thần một cái, mới thu vũ khí lại.

Vu Thần thấy vậy, lạnh lùng hừ một tiếng về phía Uyển Châu.

Uyển Châu vì Như Lai Phật Tổ đang ở đây, đành phải tạm thời nhẫn nhịn.

Chứ trong lòng Uyển Châu đã "hỏi thăm" tổ tông mười tám đời của Vu Thần không biết bao nhiêu lần rồi.

Như Lai Phật Tổ thấy Vu Thần và Bạch Trạch hình như có thù diệt tộc, liền hỏi: "Vu Thần, ta nhớ ngươi là người trong tộc bị Bạch Trạch diệt phải không?" Vu Thần thở ra một hơi đục ngầu, dường như đang nhớ lại chuyện khủng khiếp nào đó, chậm rãi mở miệng nói: "Vâng, ta vốn là một hạt sen, sau trải qua nhiều thăng trầm, hóa hình thành người, phiêu bạt ở vùng Mân Nam, được một bà lão trong tộc ta nuôi dưỡng thành người." Nghe Vu Thần nói vậy, Như Lai Phật Tổ đột nhiên nhớ đến chuyện hạt sen trên Linh Sơn từng hóa hình thành người.

Như Lai Phật Tổ sợ lại có thêm một Tôn Ngộ Không thứ hai, liền ra lệnh cho Mục Kiền Liên đưa Vu Thần xuống núi.

Từ nay về sau, sống chết của hắn không còn liên quan gì đến Linh Sơn nữa.

Nếu Như Lai Phật Tổ nói cho Vu Thần biết, hắn là do linh khí Linh Sơn hóa thành, liệu hắn có sinh lòng oán hận với Như Lai Phật Tổ không?

Dù sao Bạch Trạch cũng là một ví dụ sống sờ sờ.

Như Lai Phật Tổ cân nhắc, không khỏi tiến thoái lưỡng nan, khẽ thở dài một tiếng.

Nhưng tiếng thở dài đó lại bị Uyển Châu tinh ý nhìn thấy.

Uyển Châu thấy Như Lai Phật Tổ bộ dạng nói không thành lời, cảm thấy chuyện này nhất định có ẩn tình.

Phía dưới, Vu Thần vẫn tự mình giảng giải, hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của Như Lai Phật Tổ.

Uyển Châu nhìn Vu Thần, cảm thấy bọt mép của Vu Thần sắp bắn đầy mặt rồi, không khỏi sinh lòng trào phúng.

Chương 917

"Vậy ta hỏi, Diệp Thiên đã nói Thủy tinh cầu không bị hủy diệt, tại sao ngươi lại cố ý cố hành, nhất quyết muốn giết Bạch Trạch?" Thần Ti nói, ánh mắt nhìn Vu Thần càng lúc càng lạnh.

Vu Thần không khỏi rùng mình một cái, định thần lại, nói: "Chuyện này vô cùng trọng đại, ai biết Diệp Thiên có nói dối không?" Uyển Châu bên cạnh biện giải: "Nếu đã biết là trọng đại, tại sao không thông báo cho Ngọc Đế một tiếng?" Uyển Châu nhìn thẳng vào Vu Thần, dường như đang chờ hắn tiếp tục trả lời.

Diệp Thiên trên Cửu Trọng Thiên, sau khi đưa Bạch Trạch ra ngoài, đã sắp xếp Bạch Trạch ở tại chỗ ở của mình, rồi phân phó tiên tỳ chăm sóc Bạch Trạch thật tốt.

Khi tiên tỳ bưng nước vào, tay nàng run lẩy bẩy.

Chủ tử nhà mình rốt cuộc lợi hại đến mức nào chứ, dám tranh giành người với Ngọc Đế.

Tiên tỳ nghĩ vậy, lấy hết dũng khí nhìn Diệp Thiên một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Diệp Thiên lúc này toàn tâm toàn ý tập trung vào việc chữa trị cho Bạch Trạch, căn bản không chú ý đến sự bất thường của tiên tỳ.

Diệp Thiên sau khi cầm máu cho Bạch Trạch, vốn định đi Linh Sơn một mình, nhưng Bạch Trạch lại cũng muốn đi.

Diệp Thiên không lay chuyển được, đành phải đồng ý.

Khi Diệp Thiên ở Cửu Trọng Thiên, hắn đã biết chuyện Thần Ti và Uyển Châu đi Linh Sơn cáo trạng.

Thế là hắn trước tiên sắp xếp Bạch Trạch ổn thỏa, rồi sau đó mới

đi Linh Sơn.

Diệp Thiên đến Linh Sơn, vị tiên giữ cổng thấy lại có một người không hiểu lễ số, liền chặn Diệp Thiên ở cổng.

"Tránh ra." Diệp Thiên lạnh lùng nói, mắt hắn căn bản không nhìn về phía vị tiên giữ cổng đó.

"Đừng nói nhảm!" Vị tiên giữ cổng nói, định giao đấu với Diệp Thiên.

Diệp Thiên trực tiếp dùng nội lực, chấn các tiên giữ cổng ngã xuống đất, rồi sau đó bước vào.

Trong Phật đường, Uyển Châu nhìn đồng hồ cát một cái, mới phát hiện thời gian đã trôi qua rất lâu.

Nếu còn không cùng Ngọc Đế kêu oan, Bạch Trạch e rằng sẽ hồn phi phách tán rồi.

Uyển Châu nghĩ, để Như Lai Phật Tổ mau chóng quyết đoán.

Như Lai Phật Tổ bất mãn liếc nhìn Uyển Châu một cái.

Cứ hấp tấp như vậy, sao có thể làm nên đại sự?

Cũng không biết Diệp Thiên tại sao lại muốn giữ Uyển Châu ở bên cạnh.

Nhưng Như Lai Phật Tổ dù sao cũng là người từng trải, cố nén sự bực bội nói: "Thượng Tiên đừng vội, để ta xem xét." Uyển Châu lúc này mới nhận ra Như Lai Phật Tổ cố ý.

Rõ ràng là vấn đề có thể giải quyết trong một nén hương, vậy mà ngài cứ cố tình trì hoãn.

Uyển Châu tức giận nhưng không dám nói ra, đành đứng một bên khô khan nhìn Như Lai Phật Tổ quyết định.

Như Lai Phật Tổ nhân lúc cân nhắc liếc nhìn Uyển Châu một cái.

Thấy Uyển Châu cứ nhìn chằm chằm, dường như muốn ngài mau chóng quyết định, Như Lai Phật Tổ biết Uyển Châu đang vội, liền càng thảnh thơi nhắm mắt lại.

Lúc này, cửa Phật đường truyền đến một trận tiếng bước chân.

Mọi người quay người nhìn lại, hóa ra là Bạch Trạch và Diệp Thiên.

Diệp Thiên một thân cẩm y, tôn lên vẻ tiên nhân chi tư.

Bạch Trạch tuy trên người có thương tích, nhưng cũng tăng thêm vài phần huyết tính.

"Nếu có vấn đề gì cứ hỏi ta, dù sao ta thân chính không sợ bóng tà." Câu nói cuối cùng của Bạch Trạch dường như cố ý nói cho ai đó nghe.

Chương 918

Không cần biết là nói cho ai nghe, tin rằng người đó trong lòng cũng tự hiểu.

Vu Thần lúc này nhìn qua vẻ bình thản tự nhiên, nhưng liệu có căng thẳng hay không, chắc chắn bàn tay đổ mồ hôi trong tay áo là bằng chứng tốt nhất.

"Vừa rồi Thần Ti nói, ngươi không chịu thông báo cho Ngọc Đế một tiếng, chắc là vì đã khó khăn lắm mới nắm được điểm yếu của ta, nhất định phải để ta chết phải không?" Bạch Trạch nói, ngữ khí nhẹ nhàng, người không biết còn tưởng hắn đang đùa.

Vu Thần nắm chặt tay thành quyền, không nói một lời, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Mọi người nhìn dáng vẻ Vu Thần liền hiểu ra, chắc chắn hắn đang chột dạ.

"Phật Tổ, bây giờ có thể quyết đoán rồi chứ?" Diệp Thiên đột nhiên nói.

Trong giọng nói mang theo một tia quyết tuyệt không thể nghi ngờ.

Mọi người đều cảm thấy nếu Như Lai Phật Tổ không đồng ý, giây sau hắn liền có thể san bằng Linh Sơn.

Như Lai Phật Tổ có chút không biết phải làm sao.

Lúc này Diệp Thiên thật sự đã đến rồi.

Ngài chỉ đành nhượng bộ trước, đợi sau này tìm Tôn Đại Phật vậy.

"Vu Thần, ta phán ngươi tội khi quân, ngươi có phục không?" Vu

Thần như bị người ta rút cạn linh hồn, ngẩn người, ngồi bệt xuống đất, vô lực nói: "Tiểu tiên xin phục tội." Như Lai Phật Tổ ra hiệu cho Mục Kiền Liên và Ma Ha Già Diệp, bảo họ đưa Vu Thần rời đi.

Chuyện này cũng đến đây là kết thúc.

Như Lai Phật Tổ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Dám hỏi Phật Tổ, đối với Vu Thần nên trừng phạt như thế nào?" Diệp Thiên thấy Như Lai Phật Tổ không nói rõ về hình phạt dành cho Vu Thần, liền tò mò hỏi.

Như Lai Phật Tổ vốn nghĩ Vu Thần dù sao cũng là người của Ngọc Đế, không thể trừng phạt quá nặng.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ đã hỏi, Như Lai Phật Tổ đành phải nói: "Ta sẽ cho hắn đến Linh Sơn động tu luyện một ngàn năm, rồi sau đó mới thả ra." Diệp Thiên từ lâu đã nghe danh Linh Sơn động, truyền rằng đó là một nơi tu luyện tốt.

Như Lai Phật Tổ nhốt Vu Thần vào đó, chẳng qua là bao che cho hắn mà thôi.

Diệp Thiên rút kiếm ra, chậm rãi đi đến trước mặt Vu Thần.

Vu Thần nhận thấy không ổn, đành núp sau lưng Mục Kiền Liên.

Như Lai Phật Tổ cũng là người tinh ý, biết không thể dễ dàng đắc tội Diệp Thiên, liền nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường: "Vậy thế này đi, để Bạch Trạch quyết định đi hay ở của người này." Như Lai Phật Tổ nói xong, ánh mắt mọi người nhao nhao tập trung vào Bạch Trạch.

Dưới sự chú ý của mọi người, chỉ nghe Bạch Trạch chậm rãi nói ra hai chữ: "Đáng giết." Chỉ hai chữ đó, đã dễ dàng quyết định sinh tử của Vu Thần.

Như Lai Phật Tổ nghe xong, có chút không vui liếc nhìn Bạch

Trạch.

Bạch Trạch đang đứng bên cạnh Diệp Thiên, vừa khéo đối mắt với Như Lai Phật Tổ.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy tia khinh thường trong mắt Như Lai Phật Tổ, rồi lại nhìn Bạch Trạch.

Thấy Bạch Trạch vẫn giữ vẻ bình thản, hắn cũng không nói gì thêm.

"E rằng không thỏa đáng lắm phải không?" Như Lai Phật Tổ nói.

Vẻ mặt ngài vẫn từ bi hiền hậu như vừa rồi, nhưng Mục Kiền Liên và Ma Ha Già Diệp lại nhận ra, Như Lai Phật Tổ hình như đã hơi tức giận rồi!

Mục Kiền Liên và Ma Ha Già Diệp nhìn nhau, không hiểu Như Lai Phật Tổ tại sao lại tức giận, có lẽ chỉ là nghĩ nhiều rồi.

"Có gì không thỏa đáng?

Chẳng lẽ ngài muốn bao che cho Vu Thần sao?" Diệp Thiên phản hỏi, ánh mắt lạnh lẽo trực tiếp ép sát Như Lai Phật Tổ.

Chương 919

“A ha ha, Diệp Thiên Thượng Tiên thật biết đùa.” Như Lai Phật Tổ không dám nói thêm nhiều, sợ lại kéo bản thân vào rắc rối.

“Nếu đã vậy, vậy thì để Bạch Trạch giám trảm Vu Thần đi.” Như Lai Phật Tổ nói.

“Quả nhiên là phong thủy luân phiên chuyển a.” Uyển Châu cố ý tỏ vẻ tiếc nuối nhìn Vu Thần.

Thấy Vu Thần mặt mày xám ngoét, ngồi bệt xuống đất, tâm tình nàng không khỏi thấy sảng khoái.

“Đa tạ Như Lai Phật Tổ.” Diệp Thiên, Bạch Trạch, Thần Ti, Uyển Châu đồng thanh nói.

“Mục Kiền Liên, Ma Ha Già Diệp, hai người hãy giam Vu Thần lại, chọn ngày hành quyết.” Mục Kiền Liên và Ma Ha Già Diệp ôm quyền, rồi áp giải Vu Thần đi.

Như Lai Phật Tổ nói xong, nhìn về phía Bạch Trạch, trong mắt lóe lên một tia chán ghét, rồi mở miệng nói: “Tiếp theo, đến lượt ngươi.” Uyển Châu nghe lời Như Lai Phật Tổ, trong lòng chợt có dự cảm không lành.

Nàng liếc nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên lắc đầu, lòng bất an của Uyển Châu mới yên tĩnh lại.

Có Diệp Thiên ở đây, Uyển Châu hầu như không cần lo lắng.

“Thần Ti, ngươi hủy diệt Thủy tinh cầu, có biết tội không?” Như Lai Phật Tổ nghiêm giọng nói, trong ngữ khí có cảm giác nộ ý thao thiên.

Thủy tinh cầu rõ ràng là bị hủy diệt, tại sao lại nói là Thần Ti hủy diệt?

Diệp Thiên không hiểu, vừa định đứng ra nói giúp Thần Ti, lại bị Thần Ti kéo lại.

Diệp Thiên không biết, Thần Ti từ trước đến nay vẫn luôn nói với bên ngoài là mình đã hủy diệt Thủy tinh cầu.

Chuyện này Uyển Châu cũng biết, sợ Diệp Thiên nhất thời xung động sẽ nói ra, nên đành phải kéo Diệp Thiên lại trước.

Diệp Thiên nhìn động tác của Uyển Châu và Thần Ti, liền hiểu ra.

Hóa ra hai người này đã lén lút làm một chuyện lớn đến vậy.

"Thần Ti biết tội, xin Phật Tổ trách phạt." Thần Ti đứng ra, nói.

Như Lai Phật Tổ khá tán thưởng nhìn Thần Ti một cái, lại nhìn Diệp Thiên.

Thấy Diệp Thiên không nói một lời, ngài mới yên tâm mở miệng nói: "Vậy ta phạt ngươi vào Cực Vực một trăm năm, chưa mãn một trăm năm không được ra." Lời của Như Lai Phật Tổ chợt chuyển hướng, lại chĩa mũi nhọn vào Bạch Trạch, nói: "Bạch Trạch, ngươi và Thần Ti là sư đồ, Thần Ti gây ra chuyện này, ngươi cũng khó thoát trách nhiệm." Lời Như Lai Phật Tổ vừa dứt, Bạch Trạch liền đứng ra, thỉnh tội: "Bạch Trạch nguyện cùng Thần Ti cùng chịu Cực Vực một trăm năm." Thấy Bạch Trạch như vậy, Như Lai Phật Tổ hài lòng gật đầu.

Làm vậy, cũng đỡ phải nói nhiều lời thừa thãi.

Uyển Châu có chút không phục.

Cực Vực một trăm năm chẳng phải quá nặng rồi sao?

Uyển Châu vừa định mở miệng, Diệp Thiên liền đứng chắn trước

mặt nàng.

Uyển Châu lập tức hiểu ra, Diệp Thiên không muốn nàng nói nhiều.

“Nếu đã vậy, vậy ta đi trước.” Diệp Thiên nói xong, dẫn Uyển Châu trở về Cửu Trọng Thiên.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa về đến chỗ ở, liền nghe tiên tỳ bẩm báo Tứ Mệnh Tinh Quân đã đến.

“Tứ Mệnh Tinh Quân?” Diệp Thiên ngạc nhiên nói, nhìn Uyển Châu, phát hiện Uyển Châu cũng có vẻ mặt tương tự.

Trong ấn tượng của Diệp Thiên, Tứ Mệnh Tinh Quân là một vị thần tiên không câu nệ lễ tiết, tại sao lại đột nhiên đến đây?

Diệp Thiên đang suy nghĩ, Tứ Mệnh Tinh Quân đã bước vào.

“Bái kiến Tứ Mệnh Tinh Quân.” Uyển Châu nói, hành một lễ với Tứ Mệnh Tinh Quân.

Chương 920

Tương tự, Tứ Mệnh Tinh Quân cũng hoàn lễ.

"Tứ Mệnh Tinh Quân lần này đến đây, có chuyện gì sao?" So với Uyển Châu, Diệp Thiên có vẻ lạnh nhạt hơn nhiều, không khách sáo nhiều lời.

Mà xét theo tiên giai, tiên giai của Diệp Thiên quả thực cao hơn Tứ Mệnh Tinh Quân.

Uyển Châu chào hỏi Tứ Mệnh Tinh Quân, thuần túy chỉ là khách khí mà thôi.

Thấy Diệp Thiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nụ cười trên mặt Tứ Mệnh Tinh Quân có chút không giữ được.

Uyển Châu thấy không khí có chút gượng gạo, vội vàng rót một chén trà cho Tứ Mệnh Tinh Quân, đưa qua.

Tứ Mệnh Tinh Quân nhấp một ngụm trà, trong lòng thầm nghĩ: "Diệp Thiên Thượng Tiên thật sự là đẩy người ta ra xa ngàn dặm, xem ra phải bắt đầu từ Uyển Châu Thượng Tiên mới được." "Kỳ thực cũng không có chuyện gì, ta chỉ nghe nói hai vị đi Linh Sơn tìm Phật Tổ, nên ta đặc biệt đến hỏi xem tình hình thế nào." Tứ Mệnh Tinh Quân nói, dò xét nhìn Diệp Thiên một cái.

Nhưng Diệp Thiên đang bận làm việc của mình, căn bản không có thời gian để ý đến hắn.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên chỉ lo uống trà, không để ý đến Tứ Mệnh Tinh Quân, liền nói: "Khá tốt, bây giờ không sao rồi." "Không sao rồi ư?" Tứ Mệnh Tinh Quân giả vờ kinh ngạc nói.

Vẻ mặt đó, người không biết còn tưởng Tứ Mệnh Tinh Quân có

quan hệ tốt với mấy người này lắm vậy.

"Vậy Như Lai Phật Tổ nói sao?" Tinh Quân vô cùng tự nhiên nhấp một ngụm trà, giả vờ quan tâm hỏi.

"Như Lai Phật Tổ đã ra lệnh Bạch Trạch giám trảm Vu Thần, rồi phạt tội Thần Ti hủy cầu, giáng Bạch Trạch và Thần Ti xuống Cực Vực một trăm năm." Uyển Châu vừa nói đến hình phạt của Bạch Trạch và Thần Ti, liền có chút phẫn nộ.

"Chậc, hình phạt quả thực có hơi nặng rồi." Giọng điệu tiếc nuối của Tứ Mệnh Tinh Quân khiến Uyển Châu cảm thấy cuối cùng cũng tìm được một người có cùng quan điểm, đối với Tứ Mệnh Tinh Quân cũng càng thêm cung kính.

"Kỳ thực à, Ngọc Đế cũng bất đắc dĩ.

Dù sao Vu Thần một tộc đều bị Bạch Trạch diệt sạch, Vu Thần không phục, cũng là chuyện bình thường." Lời Tứ Mệnh Tinh Quân vừa dứt, khóe miệng Diệp Thiên liền hiện lên một nụ cười lạnh khó nhận ra.

Cuối cùng cũng vào trọng điểm rồi.

"Dám hỏi Tứ Mệnh Tinh Quân, có phải ngài làm khách thay Ngọc Đế không?" Diệp Thiên tự nhiên hỏi.

Sắc mặt Tứ Mệnh Tinh Quân lại có chút không tốt, không ngờ Diệp Thiên lại nhìn thấu chỉ bằng một ánh mắt.

"Ai, lời không thể nói như vậy.

Kỳ thực Ngọc Đế cũng rất coi trọng hai vị, không phải sao?

Ngài sai ta đặc biệt mang một ít lễ vật đến cho hai vị." Tứ Mệnh Tinh Quân làm vậy, cũng vì hắn nghĩ, ít nhất Diệp Thiên nhìn mặt mũi Ngọc Đế cũng sẽ nhận những thứ này, cũng coi như có thể giao nộp.

Ai ngờ Diệp Thiên lại từ chối thẳng thừng.

Uyển Châu cũng biết mục đích Tứ Mệnh Tinh Quân đến lần này, đối với Tứ Mệnh Tinh Quân cũng không còn khách khí như vậy nữa, tự mình uống trà, căn bản không thèm nhìn Tứ Mệnh Tinh Quân một cái.

"..." Tứ Mệnh Tinh Quân ngập ngừng nói, không biết phải làm sao.

"Thế này đi, ngươi đi hỏi Ngọc Đế xem, có thể miễn trừ hình phạt của Bạch Trạch và Thần Ti không." Uyển Châu lấy lui làm tiến, tranh thủ miễn trừ hình phạt cho Bạch Trạch và Thần Ti.

Tứ Mệnh Tinh Quân gật đầu, đành phải đi Cửu Tiêu Vân Điện trước.

Không lâu sau liền cầm theo pháp chỉ của Ngọc Đế đến.

Sau khi biết Ngọc Đế quyết định miễn trừ hình phạt trăm năm Cực Vực của Thần Ti và Bạch Trạch, Diệp Thiên và Uyển Châu đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Uyển Châu vốn định mời Tứ Mệnh Tinh Quân ở lại uống trà, ai ngờ Tứ Mệnh Tinh Quân đọc xong pháp chỉ liền vội vã rời đi.

Uyển Châu nhìn bóng lưng có chút giống bỏ chạy của hắn, không khỏi quay đầu nhìn Diệp Thiên một cái.

"Kệ hắn đi, dù sao Bạch Trạch và Thần Ti không sao là tốt rồi." Diệp Thiên dường như nhìn thấu tâm tư Uyển Châu, rồi nhấp một ngụm trà.

Chương 921

Một ngày, Diệp Thiên đang luyện công trong cung điện, Uyển Châu đột nhiên bước vào.

Nàng đứng trước mặt Diệp Thiên, hưng phấn nói: "Diệp Thiên, ngươi có biết chuỗi hạt trân châu của Bích Dao Tiên Tử không?" Bị Uyển Châu hỏi vậy, Diệp Thiên ngẩn người.

Bích Dao Tiên Tử là người của Thủy tộc, mấy ngày trước vừa có được một chuỗi hạt trân châu từ Long Vương.

Nhìn đôi mắt Uyển Châu sáng lấp lánh, Diệp Thiên hỏi: "Nàng cũng muốn sao?" Uyển Châu mạnh mẽ gật đầu.

Diệp Thiên xoa đầu Uyển Châu, rồi đứng dậy, nói với Uyển Châu: "Đi, chúng ta đi hỏi Long Vương mà lấy." Uyển Châu không kịp phản ứng, Diệp Thiên đã ra ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng Diệp Thiên, Uyển Châu có chút không dám tin là thật.

Diệp Thiên nhận thấy Uyển Châu chưa theo kịp, quay đầu liếc nhìn Uyển Châu một cái, Uyển Châu mới vội vàng đuổi theo, trong lòng ngọt ngào như ăn mật vậy.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Uyển Châu trên đường rời Cửu Trọng Thiên hỏi Diệp Thiên.

Chẳng lẽ cũng đi Long Cung hỏi Long Vương mà lấy sao?

"Đương nhiên là đi Long Cung." Diệp Thiên nói, tăng tốc bước chân.

Uyển Châu cũng vội vàng theo kịp.

Diệp Thiên và Uyển Châu đến Đông Hải Long Cung.

Nhìn Long Cung yên tĩnh vắng vẻ, Uyển Châu không khỏi hỏi: "Sao thế này, sao lại lạnh lẽo đến vậy?" Người không biết còn tưởng nơi này căn bản không có ai ở.

Diệp Thiên lắc đầu: "Có lẽ là vì Đông Hải yên tĩnh." Uyển Châu nghe xong, như có điều suy nghĩ gật đầu, rồi không nhịn được mà than vãn: "Đông Hải Long Vương chuyện cũng nhiều thật." Trong Đông Hải Long Cung.

Đông Hải Long Vương vươn vai một cái, rồi từ long vị bước xuống, chậm rãi đi về tẩm cung của mình.

Trước khi nghỉ ngơi, không quên dặn dò hà binh giải cua canh giữ cửa: "Trừ Ngọc Đế và Như Lai Phật Tổ đến tìm ta, những người khác đều không cho vào." Đông Hải Long Vương nói xong, liền yên tâm đi nghỉ ngơi.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa định bước vào, lại bị lính tôm tướng cua ở cửa chặn lại.

"Kẻ nào đó?

Long Vương đang nghỉ ngơi, nếu hai vị có việc, xin hãy chọn ngày khác đến." Lính tôm tướng cua bộ dạng công sự công bạn, ngược lại cũng không hèn mọn hay chống đối.

Diệp Thiên vừa định mở miệng, đột nhiên nghe Uyển Châu mang theo một tia ý cười nói: "Diệp Thiên, xem chúng có giống đầu heo không?" Uyển Châu nói xong, liền cười phá lên.

Lính tôm tướng cua nhìn nhau, nghe lời Uyển Châu nói, không khỏi tức giận nói: "Nhục mạ người cũng không đến mức đó chứ, chúng ta sinh ra như thế này là lỗi của ta sao?!" Lính tôm tướng cua nói, định động thủ với Uyển Châu.

Uyển Châu làm ra vẻ sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào, nhưng lại bị Diệp Thiên dùng nội lực chấn bay.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, lại nhìn lính tôm tướng cua đang nằm la liệt dưới đất, châm chọc nói: "Dựa vào chút tu vi đó mà dám động thủ với cô nãi nãi ta sao?

Hừ, mơ đẹp đi." Diệp Thiên tiếp tục giáo huấn hai tên lính tôm tướng cua đó, lại nghe thấy một tiếng kinh hô: "Tuyệt đối không được!" Diệp Thiên và Uyển Châu theo bản năng nhìn lại, hóa ra là Quy Quản Sự của Long Cung.

Quy Quản Sự tuy bình thường đi lại chậm chạp, nhưng lúc này lại nhanh chóng bước đến trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, nói: "Có chút sơ suất không kịp đón tiếp, thất kính thất kính." Diệp Thiên thấy Quy Quản Sự vô cùng khách khí, cũng không tiện tiếp tục giao đấu với lính tôm tướng cua nữa, liền thu vũ khí lại.

Lính tôm tướng cua thấy Quy Quản Sự đến, vội vàng cáo trạng: "Quản sự, hai người này khi dễ hai huynh đệ chúng ta dung mạo thô bỉ khó coi, nên hai huynh đệ chúng ta mới động thủ với bọn họ." "Câm miệng!" Quy Quản Sự gầm lên một tiếng giận dữ.

Lính tôm tướng cua tuy không phục, nhưng cũng không dám tiếp tục.

Quy Quản Sự sợ chậm trễ Diệp Thiên và Uyển Châu, vội vàng làm động tác "mời", để hai người tiến vào.

Hai người cũng không khách sáo, trực tiếp bước vào.

Quy Quản Sự trừng mắt nhìn lính tôm tướng cua một cái, lính tôm tướng cua vội vàng uất ức cúi đầu xuống.

Quy Quản Sự dẫn Diệp Thiên và Uyển Châu đến Long Điện.

Chương 922

Không lâu sau, mấy tỳ nữ liền dâng điểm tâm cho hai người.

Quy Quản Sự khách khí nói: "Hai vị xin dùng, tiểu nhân sẽ đi thỉnh Long Vương." Diệp Thiên gật đầu.

Quy Quản Sự ngày nay có thể giữ được vị trí này, cũng liên quan đến cách xử sự khéo léo của bản thân.

Quy Quản Sự vừa từ Long Điện bước ra, đang đi đến Long Cung, lại thấy Ngư Phi.

Quy Quản Sự vội vàng hành lễ.

Ngư Phi được Long Vương sủng ái sâu sắc, là phi tử được sủng nhất Long Cung, ngay cả Long Nữ cũng phải nhường ba phần.

"Bái kiến Ngư Phi nương nương." Quy Quản Sự cung kính hành lễ nói, khiến người ta không thể tìm ra một chút sai sót nào.

Ngư Phi chậm rãi phất tay, ý bảo hắn đứng dậy, rồi giả vờ không để ý hỏi chuyện vừa rồi: "Ai đến vậy?" "Bẩm Ngư Phi nương nương, là hai vị Thượng Tiên của Thiên Đình." Quy Quản Sự thành thật bẩm báo.

Ngư Phi gật đầu, khá tự nhiên nói: "Vậy ta đi tiếp đãi hai vị Thượng Tiên đi, không cần đi bẩm báo Long Vương.

Nếu làm phiền Long Vương nghỉ ngơi, ngươi có tin ta chém đầu ngươi không!" Khi Ngư Phi nói ra câu cuối cùng, bất cứ ai nhìn thấy vẻ mặt nàng cũng sẽ giật mình.

Ngư Phi đang được sủng ái, Quy Quản Sự đành phải đi theo Ngư Phi trở về Long Điện.

Uyển Châu và Diệp Thiên đang trò chuyện, đột nhiên thấy một nữ tử ánh mắt lạnh lùng bước vào.

Nhìn trang phục của nàng, chắc hẳn là loại tần phi.

Nhưng Uyển Châu và Diệp Thiên lại không có ý định hành lễ.

Người Long Cung thấy Ngư Phi vốn luôn kiêu ngạo... ai ngờ hai người trước mặt không những không hành lễ, mà ngay cả ý định đứng dậy cũng không có.

Ngư Phi không khỏi nổi giận đùng đùng, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế.

"Long Vương đang nghỉ ngơi, đặc biệt sai ta đến tiếp đãi hai vị." Ngư Phi nói.

Ngư Phi luôn có vẻ cao cao tại thượng, khiến Uyển Châu có chút bất mãn, nói: "Người ta muốn gặp là Long Vương, ngươi không thể đại diện cho Long Vương." Ngư Phi nghe lời Uyển Châu nói xong, nhìn về phía Uyển Châu, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Nhưng Uyển Châu cũng không phải dễ chọc, không có một chút ý tứ lùi bước nào.

"Long Vương đang nghỉ ngơi, hai vị không nghe hiểu sao?" Ngư Phi nhíu mày nói.

Ngư Phi không hề biết thân phận thật sự của Diệp Thiên và Uyển Châu, chỉ cho rằng họ là hai tiểu tiên bình thường.

Nhưng Uyển Châu thân là một tiểu tiên, lại có tính khí lớn đến vậy, quả thực khiến nàng có chút bất mãn.

"Ta chỉ muốn gặp Long Vương, ta e rằng ngươi không thể đại diện cho Long Vương." Ngữ khí của Uyển Châu cũng dần trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Hừ, khẩu khí lớn thật!” Ngư Phi mạnh mẽ đập bàn một cái.

Đồ trang sức trên đầu nàng vì tức giận mà không ngừng rung động.

Uyển Châu bộ dạng bình thản tự nhiên, không hề để lời Ngư Phi vào tai.

“Cũng phải thôi, dù sao cũng chỉ là một người thân phận thấp kém, không biết từ đâu chui ra một con nhóc thôn dã, bản cung hà tất phải so đo với nó chứ.” Ngư Phi lại giả vờ như không có chuyện gì nói.

“Câm miệng!” Uyển Châu trong cơn giận định rút kiếm ra, lại bị Quy Quản Sự ngăn lại.

Khi Quy Quản sự đưa Uyển Châu về phòng xong, gã nghe lính tôm tướng cua ngoài cửa bẩm báo: “Long Mẫu nương nương giá lâm.” Mọi người gần như đồng loạt nhìn về phía cửa, sau đó thấy một nữ tử từ mi thiện mục, nghi thái đoan trang bước vào.

Thấy nàng một thân quý khí, Uyển Châu không khỏi liếc nhìn Ngư Phi, “Thật đúng là dáng vẻ của chính thất nên có.” Ngư Phi trừng mắt nhìn Uyển Châu, nhưng không nói gì biện bác.

Chương 923

"Bái kiến Long Mẫu nương nương." Mọi người thấy Long Mẫu liền vội vàng hành lễ, Ngư Phi lén nhìn Uyển Châu, vốn tưởng nàng sẽ không hành lễ, sau đó sẽ bị Long Mẫu giáo huấn một trận, ai ngờ nàng lại nhẹ nhàng hành lễ.

"Nghe nói hai vị thượng tiên đến từ Cửu Trọng Thiên, bản cung đặc biệt đến nghênh tiếp, chỉ là có chút chậm trễ, xin hai vị thượng tiên thứ lỗi." Long Mẫu nói, khẽ hành một lễ.

Trong lòng Uyển Châu thầm khen ngợi, quả không hổ là Long Mẫu, lời nói cử chỉ, hòa ái khác hẳn với người kia.

Diệp Thiên liền vội nói: "Long Mẫu nương nương khách khí rồi, thứ cho ta và Uyển Châu đường đột, xin Long Mẫu nương nương lượng thứ mới phải." Long Mẫu mỉm cười, Uyển Châu phát hiện Long Mẫu khi cười rất đẹp, khóe môi có hai lúm đồng tiền nhỏ.

Long Mẫu lại nhìn về phía Ngư Phi, có lẽ vì Ngư Phi và Uyển Châu vừa cãi vã nên Ngư Phi có chút chột dạ cúi đầu.

Long Mẫu trách mắng: "Ngư Phi, làm việc kiểu gì vậy, dám buông lời cuồng ngữ với hai vị thượng tiên Cửu Trọng Thiên!" Khi Long Mẫu nương nương nổi giận cũng có một vẻ duyên dáng riêng, có cảm giác không giận mà uy.

Đây mới là nữ tử nên làm Long Mẫu trọng nhiệm, tiến thoái có độ, cũng có uy nghiêm, Diệp Thiên thầm nghĩ, ánh mắt nhìn Long Mẫu thêm vài phần bội phục.

Quy Quản sự một bên liền vội vàng khuyên can: "Long Mẫu nương nương xin đừng động nộ, Ngư Phi nương nương cũng là lời vô tâm, xin Uyển Châu thượng tiên đừng để trong lòng." Quy Quản sự

thật tinh ranh, ba lời hai tiếng liền tự mình hóa giải mâu thuẫn.

Nếu không phải Quy Quản sự là người của Long Mẫu nương nương mang đến, Uyển Châu suýt nữa đã tưởng mình bị bán mất rồi.

Quả nhiên lời nói của Quy Quản sự đã có tác dụng, Long Mẫu nương nương chỉ trừng Ngư Phi một cái.

Ngư Phi tuy cúi đầu nhưng trong lòng không phục, cũng không thèm nhìn cái trừng đó.

Long Mẫu đứng trước Uyển Châu, tự nhiên kéo nàng muốn nói chuyện, nhiệt tình nói: "Để bù đắp cho Uyển Châu thượng tiên, bản cung nguyện ý tặng viên Long Châu của cung ta cho Uyển Châu thượng tiên." Nghe thấy hai chữ "Long Châu", Uyển Châu không khỏi mở to mắt, không ngờ lại dễ dàng có được món trang sức Long Châu.

"Đa tạ Long Mẫu nương nương." Lời nói của Uyển Châu kỳ thực cũng là từ tận đáy lòng cảm kích Long Mẫu nương nương, dù sao Long Châu cũng là vật quý giá, Long Mẫu nương nương vì bồi thường lại đại độ tặng Long Châu trang sức.

"Hai vị xin đợi một lát, ta sẽ cho người đi thỉnh Long Vương." Long Mẫu nói, sai hai lính tôm tướng cua đi thỉnh Long Vương.

Không lâu sau, Long Vương liền đến, nhìn Diệp Thiên một thoáng rõ ràng ngây người, sau đó liền khôi phục bình thường.

Y nhiệt tình nói: "Đến rồi à?" "Chẳng lẽ ta không thể đến sao?" Diệp Thiên hỏi ngược lại, Uyển Châu lại cảm thấy giữa hai người có vẻ quen thuộc.

"Ha ha, Long Cung, ta đương nhiên hoan nghênh ngươi đến, chỉ là, vô sự bất đăng tam bảo điện, ngươi tìm ta có việc gì à?" Long Vương nói, rót cho Diệp Thiên một chén trà.

"Cũng không có việc gì, hiện tại giải quyết." Diệp Thiên thản

nhiên nói.

Nghe lời Diệp Thiên nói, Long Vương yên tâm gật đầu, sau đó nhìn về phía Uyển Châu một bên, ngây người một lúc, sau đó mới phản ứng lại, khách khí nói: "Dám hỏi, vị này phải chăng là Uyển Châu thượng tiên?" Uyển Châu gật đầu, sau đó ánh mắt Long Vương nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu hai người liền có chút kỳ diệu.

Điều khiến Ngư Phi kinh ngạc không phải Diệp Thiên và Long Vương đã quen nhau từ trước, mà là Long Vương lại khách khí với Uyển Châu, khiến Ngư Phi không khỏi có chút ngạc nhiên.

Không có chuyện gì lớn, chỉ cần làm nũng với Long Vương, nói mềm một tiếng, Long Vương nhất định sẽ bảo vệ nàng, vì lý do đó, Ngư Phi không khỏi ưỡn thẳng lưng, một chút cũng không sợ Uyển Châu đi cáo trạng với Long Vương.

"Bệ hạ, vừa rồi vị Uyển Châu thượng tiên kia ta e là không thể đại diện cho ngài, ta đã nói rồi, ta là minh môi chính thú của ngài, mẫu gia của ta ở Long Cung cũng có thế lực, Uyển Châu thượng tiên như vậy, chẳng phải sẽ làm tổn thương lòng người sao, bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp a." Ngư Phi nói, thuận thế dựa đầu vào vai Long Vương, Long Vương liền vội vàng nhẹ giọng an ủi.

Uyển Châu thấy Ngư Phi như vậy, điều đầu tiên nàng lo lắng không phải Ngư Phi gây chuyện, mà là thể diện của Long Mẫu.

Ngư Phi dám ở trước mặt Long Mẫu mà làm nũng với Long Vương, rõ ràng là không xem Long Mẫu ra gì.

Gần như đồng thời, Ngư Phi và Uyển Châu nhìn về phía Long Mẫu, chỉ thấy Long Mẫu đang nhìn thẳng vào Ngư Phi, ánh mắt không còn dịu dàng như trước, Ngư Phi chỉ nhìn một cái liền vội vàng rụt đầu lại, dường như chịu phải kinh hãi cực độ.

“Bẩm Long Vương, chuyện này quả thật sự quan trọng đại, cho nên ta mới thỉnh Quy Quản sự mời ngài đến, không ngờ Ngư Phi lại cản trở đường đi.

Tuy Ngư Phi là sủng phi của ngài, nhưng ta nghĩ ngài hẳn cũng không phải không biết mối lợi hại trong đó, nếu cuối cùng truyền ra ngoài, mất mặt chính là ngài.” Lời nói này của Uyển Châu, bề ngoài là vì thể diện của Long Vương, thực chất là để thống xích Ngư Phi.

Long Vương nhìn Uyển Châu, ngây người một lát, sau đó nghe thấy từng trận tiếng nức nở, tiếng tuy không lớn nhưng mọi người đều nghe thấy.

Long Vương an ủi: “Thôi được rồi, đừng khóc nữa.” Long Vương ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói: “Tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, đúng là ta đã cho phép làm như vậy.” Nghe Long Vương nói vậy, Diệp Thiên nhịn không được muốn nói thay Uyển Châu, nhưng bị Uyển Châu ngăn lại.

Uyển Châu dùng âm lượng chỉ hai người mới nghe được nói: “Long Vương che chở cho Ngư Phi, chúng ta nói gì cũng vô dụng.” Diệp Thiên đành thôi, trong lòng nghĩ Long Vương thật sự đã bị Ngư Phi mê hoặc rồi.

“Hai vị hôm nay chi bằng cứ ở lại Long Cung đi, vừa hay Long Cung gần đây có được một mẻ tôm Nam Hải, vô cùng tươi ngon.” Long Mẫu mở lời, Uyển Châu và Diệp Thiên đều đồng ý.

Chương 924

Quy Quản sự đưa Diệp Thiên và Uyển Châu đến hai phòng để nghỉ ngơi, sau đó liền lui xuống.

Sau khi Uyển Châu về phòng, cảm thấy nhàm chán, liền đi tìm Long Mẫu nói chuyện.

Vừa vào phòng Long Mẫu, nàng liền nghe Long Mẫu đang than thở, dường như có chuyện phiền lòng.

Uyển Châu đứng trước Long Mẫu, quan tâm hỏi: "Long Mẫu nương nương, người sao vậy?" Khi nhìn Long Mẫu, Uyển Châu cảm thấy Long Mẫu khác với các nương nương khác, không có kiểu hai mặt ba dao như Vương Mẫu, cho người ta một cảm giác thân thiết.

Long Mẫu thở dài một hơi, "Gần đây, Long Vương chuyên sủng Ngư Phi, bản cung vốn tưởng Ngư Phi sẽ khiêm tốn cẩn thận, dù sao một chút bất cẩn cũng dễ bị người khác kéo xuống, ai ngờ lại được sủng mà kiêu, phong đầu thậm chí còn lấn át cả ta, Long Mẫu này.

Đối với điều Long Mẫu nói, Uyển Châu quả thật cũng cảm nhận được một chút, nhưng đây là chuyện gia đình của Long Mẫu, Uyển Châu cũng không tiện nói nhiều, sau khi nói chuyện phiếm vài câu với Long Mẫu liền rời đi.

Buổi tối, Quy Quản sự mời Uyển Châu đi dùng thiện, Uyển Châu gật đầu, sau đó gọi Quy Quản sự vừa định rời đi lại, "Quy Quản sự, Diệp Thiên đi chưa?" Quy Quản sự cung kính nói: "Dạ chưa, lão nô hiện tại mới định đi tìm Diệp Thiên thượng tiên." Uyển Châu như có điều gì đó chợt hiểu gật đầu, tự nhiên nói: "Không sao, ta đi vậy, ngươi cứ đi về bẩm mệnh với Long Vương trước đi." Quy Quản sự gật đầu, sau đó liền đi bẩm mệnh với Long Vương, Uyển Châu sau

khi rời khỏi chỗ ở, tùy ý chặn một con ngư tinh, nói với nó: "Đưa ta đi tìm Diệp Thiên đi." Uyển Châu thấy con ngư tinh kia có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ đã gặp ở đâu, nhưng hiện tại Uyển Châu muốn đi tìm Diệp Thiên, liền không nghĩ nhiều.

Uyển Châu lần đầu đến Long Cung, hoàn toàn không biết địa hình Long Cung, chỉ có thể mặc cho ngư tinh dẫn đường đi trong Long Cung.

Uyển Châu đi mãi, cảm thấy có chút không đúng, lập tức dừng bước, cảnh giác hỏi: "Đây là đâu?" Ngư tinh quay đầu lại, mỉm cười, "Thượng tiên đừng vội, đi thêm vài bước nữa là đến chỗ ở của Diệp Thiên thượng tiên, vì Long Vương đặc biệt dặn dò, Diệp Thiên thượng tiên thích yên tĩnh, nên ta đi tìm cho ngài một nơi yên tĩnh." Uyển Châu gật đầu, Diệp Thiên quả thật thích yên tĩnh, sau đó tiếp tục đi theo ngư tinh về phía trước.

Ngư tinh dẫn Uyển Châu, không biết từ lúc nào đã đến Hải Nhai.

Uyển Châu nghe nói là Hải Nhai, nhưng chưa từng thấy, cũng không chắc chắn.

Vừa định hỏi ngư tinh, ngư tinh lại đột nhiên đẩy nàng một cái.

Uyển Châu ngây người một lát, sau đó phản ứng lại, một lát liền chế phục ngư tinh.

Uyển Châu nhìn ngư tinh, cuối cùng cũng nhớ ra đã gặp ở đâu, chính là con cá ở bên cạnh Ngư Phi kia.

Uyển Châu đang nói, Ngư Phi đã lén lút đến phía sau Uyển Châu, đẩy nàng xuống Hải Nhai.

Cả Hải Nhai chỉ nghe tiếng kêu của Uyển Châu, Ngư Phi nhìn vực sâu không thấy đáy.

Nàng lộ ra nụ cười đắc ý, sau đó tao nhã xoay người rời đi.

Sáng ngày thứ hai, Diệp Thiên đến phòng Uyển Châu tìm nàng, nhưng phát hiện trong phòng Uyển Châu căn bản không có ai.

Diệp Thiên đang nói, nhìn Quy Quản sự, liền hỏi: "Quản sự, có từng thấy Uyển Châu không?" Quy Quản sự vừa định lắc đầu thì nghe thấy một trận tiếng bước chân, hai người nhìn lại, hóa ra là Ngư Phi.

"Uyển Châu về nhà rồi, chuyện cấp nên mới không kịp chào." Ngư Phi nói, Diệp Thiên nghi ngờ nhìn Ngư Phi một cái, đành phải về Thiên Giới trước.

Sau khi Diệp Thiên đến Thiên Giới, y hỏi các tiên tỳ ở chỗ ở, Uyển Châu cũng không về, Diệp Thiên không khỏi lo lắng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Uyển Châu ngay cả một lời cũng không để lại.

Diệp Thiên đang nói, tiên tỳ đột nhiên bẩm báo Vương Mẫu nương nương triệu kiến, Diệp Thiên càng thêm nghi ngờ, nhưng vẫn đi.

"Có biết, Uyển Châu mất tích không?" Vương Mẫu nương nương thấy Diệp Thiên vừa vào, liền nghiêm mặt nói.

"Mất tích?!" Diệp Thiên kinh ngạc nói, ngây người một lát, vốn tưởng Vương Mẫu nương nương lừa mình, nhưng thấy Vương Mẫu nương nương vẻ mặt trịnh trọng, lại cảm thấy không giống.

"Mất tích ở đâu?" Diệp Thiên hỏi, hận không thể lập tức đi tìm Uyển Châu.

"Long Cung." Hai chữ của Vương Mẫu thật sự khiến Diệp Thiên kinh hãi, Long Cung?

Ngư Phi không phải nói Uyển Châu về nhà rồi sao?

Diệp Thiên đang nghĩ, không kịp nói nhiều với Vương Mẫu, trực tiếp quay về Long Cung tìm Ngư Phi.

Ngư Phi vừa tiễn Diệp Thiên đi, ngồi trên ghế nhàn nhã uống một ngụm trà, sau đó Quy Quản sự liền bẩm báo: "Bẩm Ngư Phi nương nương, Diệp Thiên thượng tiên đã quay lại." "Phốc." Ngư Phi nương nương phun một ngụm trà xuống đất, Quy Quản sự sợ hãi lùi lại vài bước, sau đó Ngư Phi tức giận nói với Quy Quản sự: "Quay lại cái gì!" "Lão nô cũng không biết a." Quy Quản sự liền vội quỳ xuống dập đầu nói, Ngư Phi ném chén xuống đất, trong ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét, sau đó, Diệp Thiên liền bước vào.

"Diệp Thiên thượng tiên đã trở lại rồi sao?" Ngư Phi cố gắng trấn tĩnh nói.

"Uyển Châu đâu?" Ba chữ đơn giản, lại khiến Ngư Phi tim đập loạn xạ, sau đó mới phản ứng lại, vẻ mặt mờ mịt nói: "Ta không biết nàng ở đâu." Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, quát lớn: "Làm Uyển Châu mất tích, mà lại không biết ư?!" Ngư Phi không ngờ Diệp Thiên lại nhanh như vậy đã biết chuyện của Uyển Châu, trong lòng tuy hoảng sợ, nhưng vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh, "Lời nói không có bằng chứng, làm sao có thể tùy tiện vu hãm ta!

Chương 925

Chuyện này, phải do Long Vương định đoạt." Ngư Phi nói xong, nhìn về phía Quy Quản sự một bên, Quy Quản sự lập tức gật đầu, trực tiếp đi thỉnh Long Vương.

Diệp Thiên đối với một loạt hành động của Ngư Phi cũng không ngăn cản, chỉ cần dám động đến Uyển Châu, có thỉnh Long Vương đến cũng vô dụng, Diệp Thiên nghĩ, chuyện của Uyển Châu tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Long Vương vừa vào, chưa kịp phản ứng với tình hình hiện tại, Ngư Phi liền lao vào người Long Vương, "Sao vậy?" Long Vương có chút luống cuống nhìn Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên vẻ mặt vô động ư chung, lại nhớ lời Quy Quản sự nói trên đường, lập tức đẩy Ngư Phi ra.

"Ta hỏi, Uyển Châu đâu?" Diệp Thiên nói, giữa lông mày ẩn chứa sự tức giận, ánh mắt Long Vương liên tục chuyển đổi giữa Ngư Phi và Diệp Thiên, rõ ràng chưa kịp phản ứng.

"Ta hỏi lại một lần nữa, Uyển Châu đâu!" Diệp Thiên gần như gầm lên, sau đó, mọi người liền thấy Thao Thiết xuất hiện phía sau Diệp Thiên.

Long Vương lúc này mới phản ứng lại, lập tức đẩy Ngư Phi xuống đất, quát lớn: "Uyển Châu đâu?" Ngư Phi trợn tròn mắt, dường như không dám tin Long Vương lại đẩy nàng xuống đất, nhưng đó là sự thật, ánh mắt Long Vương nhìn Ngư Phi tiếp tục có sát ý.

Ngư Phi sợ hãi, liền vội nói: "Uyển Châu... bị ta đẩy xuống Hải Nhai." Ngư Phi nói xong, sau đó lập tức lùi lại vài bước, sợ Diệp Thiên giây tiếp theo sẽ rút đao ra.

Diệp Thiên nghe xong, vừa định đi ra ngoài, nhưng bị Long Mẫu nghe tiếng động kéo lại.

Nàng khuyên can: "Dưới Hải Nhai là Long Mộ, để phòng kẻ có ý đồ bất chính, Long Mộ là nơi tà khí rất nặng, không nên tùy tiện thử." Long Vương một bên cũng theo đó khuyên can: "A a, Long Mẫu nói có lý, ta sẽ cho người đi Long Mộ tìm." Long Vương và Diệp Thiên là cố nhân, cũng là lần đầu tiên thấy Diệp Thiên nổi giận lớn như vậy, Long Vương ruột gan đều hối hận, quay đầu trừng Ngư Phi một cái.

Diệp Thiên hít sâu một hơi, y biết Long Mẫu và Long Vương quả thật thật lòng vì Diệp Thiên mà nói, không chỉ cần có một tia hy vọng, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Uyển Châu, nói: "Không cần người khác vào Long Mộ, Uyển Châu ta tự mình đi tìm." Long Vương một bên ngây người nhìn Diệp Thiên, lộ ra vẻ tang thương.

Diệp Thiên nói xong, liền không quay đầu lại đi về phía Hải Nhai, Long Mẫu vốn định phái người ngăn cản Diệp Thiên, nhưng lại cảm thấy Uyển Châu đối với y phi thường, cũng không ngăn cản.

Nơi Long Mộ quả nhiên tà môn, Diệp Thiên vừa xuống, liền bị hắc thủy nuốt chửng, pháp lực toàn bộ biến mất.

Sau khi Uyển Châu bị Ngư Phi đẩy xuống Hải Nhai, nàng cũng bị hắc thủy nuốt chửng, nhưng Uyển Châu may mắn hơn một chút, có một ít pháp lực.

Uyển Châu vừa tỉnh, liền cảm thấy đầu truyền đến từng trận đau nhức, nàng dùng sức đấm vào đầu, cơn đau đầu cuối cùng cũng thuyên giảm đôi chút.

Uyển Châu ngẩng đầu nhìn thấy một cung điện vàng son lộng lẫy, không khỏi ngây người.

Phải biết rằng, tòa cung điện này so với Cửu Tiêu Vân Điện, cũng

không hề kém cạnh.

Uyển Châu vốn định rằng trong tòa cung điện này sinh tử chưa biết, không nên mạo hiểm đi vào thì hơn, nhưng Uyển Châu nhìn xung quanh, phát hiện toàn là vách tường đen kịt.

Hết đường đi, Uyển Châu đành phải đi vào cung điện.

Bên trong cung điện quả thật rất lớn, còn lớn hơn Cửu Tiêu Vân Điện, nhưng trong cung điện không có người, chỉ có một cây cột cao lớn, trên cột dường như khắc một con rồng.

Trong tình huống này, Uyển Châu không hề lơ là, hai tay nắm chặt kiếm, dường như giây tiếp theo sẽ có nguy hiểm vậy.

Uyển Châu chầm chậm đi đến trước cây cột cao lớn kia, chỉ nhìn một cái vào cây cột đó, Uyển Châu liền như bị người khác khống chế, hai chân không tự chủ được tiến về phía cây cột ngày càng gần, khi Uyển Châu và cây cột chỉ còn cách nhau ba bước, Uyển Châu đang lo lắng có đâm vào cây cột không, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Uyển Châu vừa thở phào một hơi, ai ngờ hai tay nàng liền không tự chủ được vươn về phía cây cột, Uyển Châu vốn định giãy giụa, nhưng lại phát hiện căn bản không thể dùng sức.

Khi hai tay Uyển Châu chạm vào cây cột, một con rồng đột nhiên từ trong cây cột bay ra, đầu tiên nó lượn vài vòng trên không cung điện, sau đó lại bao quanh người Uyển Châu.

Uyển Châu không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy con rồng rực rỡ biến thành một thiếu nữ hình dạng.

Uyển Châu nhìn thiếu nữ trước mặt, nhịn không được đưa tay chạm vào cánh hoa, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

"Ngươi là ai nha?" Tiểu Long Nữ nghiêng đầu, đánh giá Uyển Châu, đôi mắt to tròn có thần nhìn chằm chằm Uyển Châu, nếu Uyển

Châu là một nam hài tử, lúc đó e rằng sớm đã động lòng với Tiểu Long Nữ rồi.

Uyển Châu giải thích với Tiểu Long Nữ: "Ta là người ở Cửu Trọng Thiên, đến Long Cung tìm Long Vương có việc, không ngờ lại bị kẻ có ý đồ bất chính đẩy xuống Hải Nhai." Uyển Châu phát hiện đôi mắt Tiểu Long Nữ luôn cho người ta một cảm giác yên tâm, phảng phất như có chuyện lớn đến đâu, nhìn vào mắt Tiểu Long Nữ cũng sẽ không lo lắng nữa.

Tiểu Long Nữ như có điều gì đó chợt hiểu gật đầu, Uyển Châu cẩn thận hỏi: "Ta hỏi vài câu hỏi, được không?" Tiểu Long Nữ gật đầu, nhìn vẻ ngây thơ lấp lánh của Tiểu Long Nữ, Uyển Châu cũng không khỏi thả lỏng.

"Ngươi là ai, vì sao lại ở đây?" Uyển Châu hỏi, kỳ thực câu hỏi này Uyển Châu đã muốn hỏi từ lâu.

"Ta là người thủ vệ Long Mộ, sau khi các đời Long Vương qua đời, gia tộc ta sẽ phái một người có pháp lực cao cường, ngày đêm bảo vệ Long Vương." Tiểu Long Nữ kiên nhẫn giải thích.

Chương 926

"Vậy thì có khác gì chôn theo đâu?!" Uyển Châu nhịn không được phẫn nộ nói, không ngờ đã lâu như vậy, lại có quy tắc bất thành văn như vậy tồn tại.

"Vị Long Vương trước kia có ân với gia chủ của ta, đây cũng là một cách báo ân của ta." Nghe lời Tiểu Long Nữ nói, Uyển Châu đối với Tiểu Long Nữ không khỏi tăng thêm vài phần thiện cảm.

"Ta tự nguyện làm, có thể báo đáp ân nhân, người trong gia tộc ta đều không hề oán giận." Uyển Châu nhịn không được trong lòng thầm khen ngợi Tiểu Long Nữ, quả nhiên là một nữ tử chân tính tình.

Sau khi Diệp Thiên vào Long Mộ, Thao Thiết vì cảm ứng được Long Tức nên đã xuất hiện, sau đó dẫn đường cho Diệp Thiên, tìm kiếm Long Tức.

"Ngươi có thể ở lại đây chơi với ta không?" Tiểu Long Nữ hỏi với vẻ cầu xin.

Nhưng Uyển Châu thấy tay Tiểu Long Nữ trong tay áo đang rục rịch, chỉ cần không đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết nàng.

Vừa rồi ngây thơ lớn lên, Uyển Châu hận không thể tát cho mình một cái, tuy biết có thể bị giết, nhưng vẫn kiên định lắc đầu.

Kết quả này quả thật nằm ngoài dự liệu của Tiểu Long Nữ, nàng cố ý để Uyển Châu thấy, là để Uyển Châu cảm thấy sợ hãi, sau đó ở lại đây, không ngờ Uyển Châu sau khi nhìn thấy lại từ chối.

Tiểu Long Nữ không khỏi có sát ý, nhưng nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, Uyển Châu chỉ thấy Tiểu Long Nữ lúc thì ánh mắt lạnh lùng, lúc thì lại cười với mình.

Uyển Châu cũng cười với Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ quay người, dẫn Uyển Châu đến trước một cái bàn, một lát sau, Uyển Châu liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía cửa, nhưng bị Tiểu Long Nữ ngăn lại.

"Ngươi làm gì vậy?!" Tiểu Long Nữ giận dữ nói, lý ra ấn tượng nàng để lại cho Uyển Châu thật sự rất tốt, không hiểu vì sao Uyển Châu lại muốn rời khỏi đây.

Dưới sự giúp đỡ của Thao Thiết, Diệp Thiên nhanh chóng đến cung điện, cung điện vào khoảnh khắc Uyển Châu bước vào, đã bị Tiểu Long Nữ thi phép, Diệp Thiên không thể vào được, trừ phi là thần thú có pháp lực đủ mạnh như Tiểu Long Nữ.

Diệp Thiên cảm ứng được sự bài xích của cung điện, liền để Thao Thiết đi vào, Thao Thiết sau khi vào, vừa thấy Uyển Châu ở đó, liền không màng tất cả chạy về phía Uyển Châu, Tiểu Long Nữ vô cùng tức giận, bảo vệ Uyển Châu phía sau, sau đó cùng Thao Thiết giao đấu.

Uyển Châu nhìn Thao Thiết, trong lòng không khỏi hướng về, cũng đến rồi sao?

Uyển Châu nghĩ, thò đầu ra nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy bóng người quen thuộc kia, Uyển Châu vẫy tay về phía Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên đang quan tâm đến cuộc giao đấu giữa Thao Thiết và Tiểu Long Nữ, không nhìn Uyển Châu.

Tiểu Long Nữ thuận theo hướng Uyển Châu nhìn thấy một nam nhân lạ mặt đứng ở cửa cung điện, Tiểu Long Nữ giận cực, cho Thao Thiết một đòn nặng vào đầu, sau đó lại khôi phục hình người.

Diệp Thiên tận mắt nhìn Tiểu Long Nữ từ một con rồng biến thành một cô nương ngây người một lát, sau đó lại nhanh chóng phản ứng, Uyển Châu nhân lúc Tiểu Long Nữ không chú ý, muốn chạy về

phía cửa cung điện, Tiểu Long Nữ thấy vậy, một cước đá bay Thao Thiết, sau đó trong tay đột nhiên xuất hiện một cây chủy thủ, nhắm thẳng vào Uyển Châu.

Tiểu Long Nữ nhìn Uyển Châu một cái, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, Tiểu Long Nữ vốn tưởng đã tìm được một người bạn tốt, ai ngờ người bạn tốt này cũng phí tâm tư, muốn rời khỏi bên cạnh mình.

Tiểu Long Nữ bắt đầu ngưng thần, triệu hoán Long Hồn ra, "Long Hồn?" Diệp Thiên nói, chỉ biết Long Hồn, nhưng không biết Long Hồn có tác dụng gì, không hiểu vì sao Tiểu Long Nữ lúc này lại muốn triệu hoán Long Hồn.

Thao Thiết một bên giải thích tác dụng của Long Hồn cho Diệp Thiên: "Long Hồn là nơi chứa toàn bộ linh lực của một con rồng, giống như Kim Đan trên người người vậy, nhưng Long Hồn có thể dùng vào những thời khắc quan trọng để đối phó với những thứ mạnh hơn gấp mấy lần." Nghe về cách Long Tộc vận dụng, Diệp Thiên không khỏi đánh giá lại Tiểu Long Nữ, ngay cả Long Hồn cũng triệu hoán ra, "Lát nữa ta và nó giao đấu, ngươi nhân cơ hội cứu Uyển Châu ra." Diệp Thiên nói, vung kiếm về phía Long Hồn, Long Hồn quả nhiên danh bất hư truyền, Diệp Thiên chỉ giao đấu vài chiêu với Long Hồn, liền phát giác sự lợi hại trong đó, Diệp Thiên căn bản không phải đối thủ của Long Hồn, cộng thêm không có Thao Thiết hiệp trợ, Diệp Thiên không lâu sau đã rơi vào hạ phong.

Không ngờ, Thao Thiết đã mang Uyển Châu rời đi.

Long Hồn một bên đang giao đấu với Diệp Thiên thấy trong miệng Thao Thiết dường như đang ngậm một người, lập tức trong lòng có một dự cảm không lành.

Sau đó quay đầu nhìn về hướng Uyển Châu vừa đứng, phát hiện

bóng dáng Uyển Châu đã sớm không còn.

Long Hồn vô cùng tức giận.

Thật không dễ dàng mới có người chơi cùng, lại bị người khác cứu đi, đều đáng chết!

Long Hồn nghĩ, không khỏi dốc toàn lực giao đấu với Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng mơ hồ cảm thấy sức mạnh của Long Hồn phi thường, lại dễ dàng nổi giận, Diệp Thiên không khỏi giật mình.

Vừa rồi khi nhìn Tiểu Long Nữ, còn tưởng là một người dễ nói chuyện, không ngờ cũng là một chủ khó nhằn.

"Mau đưa Uyển Châu rời đi!" Diệp Thiên cảm thấy sắp không chống đỡ nổi nữa, nhân lúc rảnh rỗi nói với Thao Thiết.

Thao Thiết nghe xong, không hề do dự, giấu Uyển Châu đi, sau đó cùng Diệp Thiên đối kháng với Long Hồn.

Diệp Thiên lượn quanh bốn phía, phát hiện không có bóng dáng Uyển Châu.

Chương 927

Mới thở phào một hơi, xem ra, Thao Thiết đã giấu Uyển Châu đi rồi.

Sau khi Uyển Châu được giấu đi, Diệp Thiên cũng dốc toàn lực giao đấu với Long Hồn.

Diệp Thiên và Long Hồn đang giao đấu, Thao Thiết ở một bên giúp đỡ.

Đột nhiên, trong cung điện ánh vàng lấp lánh, Thao Thiết và Diệp Thiên giao đấu không khỏi dừng tay, Long Hồn nhân lúc hai người bị thứ trong điện hấp dẫn, nhân cơ hội đánh lén.

May mà Thao Thiết phản ứng nhanh, đẩy Diệp Thiên sang một bên, sau đó Thao Thiết và Long Hồn giao đấu, Diệp Thiên thấy Long Hồn không để ý, liền nhân cơ hội vào cung điện lấy viên Long Châu đang phát sáng.

"Này, nhìn cái gì vậy?" Diệp Thiên đứng ở trung tâm cung điện, lớn tiếng nói với Long Hồn, một tay sắp lấy Long Châu.

Long Hồn thấy vậy, liền vội vã bỏ Thao Thiết lại, bay đến trước mặt, liều chết bảo vệ Long Châu.

Diệp Thiên nhân lúc Long Hồn không chú ý, mạnh mẽ lấy Long Châu lên đặt trên tay mà nghịch, một bên như không có chuyện gì nói với Long Hồn: "Nhìn xem, bị ta lấy rồi chứ gì?" Diệp Thiên vốn tưởng Long Hồn sẽ tiếp tục giao đấu với mình, ai ngờ Long Hồn đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống, giọng nói có chút run rẩy nói: "Xin thượng tiên tha mạng a." Long Hồn nói xong, dập đầu một cái thật mạnh với Diệp Thiên.

Diệp Thiên ngây người, không ngờ Long Châu lại quan trọng đến vậy đối với Long Hồn.

Tuy Diệp Thiên không biết tác dụng của Long Châu, nhưng y ra vẻ nói: "Thức thời, đưa ta rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Ta sẽ trả Long Châu cho ngươi." Diệp Thiên nói xong, đến bên cạnh Thao Thiết, sau đó hỏi nhỏ Thao Thiết: "Cái Long Châu này có tác dụng gì vậy?" Thao Thiết kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên không biết tác dụng của Long Châu sao?

Sau đó giải thích cho Diệp Thiên: "Nếu Long Châu bị hủy, toàn bộ nội lực của rồng sẽ tiêu biến, và cả đời sẽ không thể kết đan, tương đương với một phế nhân." Diệp Thiên như có điều gì đó chợt hiểu gật đầu, thảo nào Long Hồn lại căng thẳng vì Long Châu đến vậy.

Long Hồn thấy Diệp Thiên và Thao Thiết đang nói chuyện, không dám xen vào, đợi đến khi hai người đều không nói nữa, Long Hồn mới cẩn thận nói: "Trong cung điện có một địa cung, hai vị theo địa cung đi, có thể ra khỏi Long Mộ." Long Hồn vốn tưởng, sau khi nói cho Diệp Thiên và Thao Thiết cách đi ra, sẽ trả Long Châu cho nó, nhưng lại đánh giá quá cao Diệp Thiên.

Diệp Thiên chậm rãi nói: "Vậy vạn nhất, ngươi cố ý lừa ta thì sao?" Dường như Diệp Thiên căn bản không vội ra ngoài, nhưng Long Hồn lại vội vàng a!

"Ta phải mang Long Châu theo." Diệp Thiên nói.

Long Hồn nghe lời Diệp Thiên nói, nhất thời không hoàn hồn, Thao Thiết cũng dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn y, Diệp Thiên từ ái xoa xoa Thao Thiết, "Thỏ khôn có ba hang" chính là phong cách của ông chủ Diệp Thiên, không có gì phải ngạc nhiên cả.

Đợi một lát, Long Hồn mới hoàn hồn, suýt nữa phun một búng

máu vào người Diệp Thiên, nhưng, vì Long Châu, ta nhịn!

Long Hồn gật đầu, quay người dẫn Diệp Thiên đi đến địa cung.

Trong đây không có Thao Thiết, Thao Thiết sau khi thả Uyển Châu ra liền quay về trên người Diệp Thiên.

"Không sao chứ?" Uyển Châu căng thẳng hỏi, tình huống vừa rồi nàng nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng vẫn không yên tâm.

Diệp Thiên lắc đầu, dẫn Uyển Châu, theo sau Long Hồn, đi về phía địa cung.

"Có tin được không?" Uyển Châu khẽ nói.

Diệp Thiên gật đầu, "Ta nắm Long Châu để uy hiếp, chắc sẽ không giở trò gì đâu." Uyển Châu yên tâm gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Dưới sự dẫn đường của Long Hồn, Diệp Thiên và Uyển Châu nhanh chóng đến địa cung, vừa vào địa cung, thấy địa cung đen kịt, nhưng ẩn hiện ánh sáng xanh, Uyển Châu liền vô thức nắm chặt tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhận thấy Uyển Châu căng thẳng, an ủi vỗ vỗ tay nàng.

Hai người đi vào, đột nhiên thấy hai bộ xương trắng, hai người ngẩng đầu nhìn đối phương, đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, sau đó tiếp tục đi về phía trước, lại thấy nhiều bộ xương trắng hơn nữa.

"Tình huống gì vậy?" Uyển Châu không khỏi kinh ngạc nói, nếu có người mắc chứng sợ lỗ nhỏ ở đây, e rằng sớm đã sợ hãi chạy ra ngoài rồi.

Diệp Thiên lắc đầu, có chút trịnh trọng: "Không biết, chúng ta phải cẩn thận hơn." Nhìn vẻ mặt có chút lạnh lẽo của Diệp Thiên, Uyển

Châu cũng không khỏi rùng mình, sau đó nắm chặt kiếm trong tay.

Hai người đang đi, đột nhiên phía trước xuất hiện một luồng hắc khí, Diệp Thiên cảnh giác lùi lại vài bước, Uyển Châu cũng vội vàng lùi lại phía sau, khi Diệp Thiên và hắc khí chỉ còn cách nhau một bước, Diệp Thiên mạnh mẽ kéo Uyển Châu ra xa mười mét, nói: "Hắc khí có thể nuốt chửng người, chúng ta mau tránh đi." Diệp Thiên nói xong, kéo tay Uyển Châu nấp sau một tảng đá, nhưng hắc khí ngày càng gần Diệp Thiên và Uyển Châu, hai người không thể tránh được, cuối cùng đã đi vào một con đường chết.

Uyển Châu đã rút kiếm ra, dùng để bảo vệ mạng, hiện tại cách duy nhất có thể cứu mạng là xua đuổi hắc khí đi, nhưng hắc khí lại có thể nuốt chửng, hai người đang cau mày không biết làm sao, Thao Thiết đột nhiên xuất hiện, Diệp Thiên vốn định đưa Thao Thiết quay về, ai ngờ Thao Thiết một ngụm nuốt chửng luồng hắc khí trước mặt.

"Thao Thiết miễn dịch với hắc khí sao?" Diệp Thiên kinh hỉ nói với Uyển Châu, như vậy, có cứu rồi.

Chương 928

Uyển Châu gật đầu, không ngờ Thao Thiết mỗi lần đều có thể cứu mình vào lúc nguy hiểm, Thao Thiết, con thần thú thượng cổ này quả thật không phải vô dụng.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu ra khỏi đường chết, lại quay về chỗ vừa đứng, Diệp Thiên kéo Uyển Châu muốn tiếp tục đi về phía trước, Uyển Châu đột nhiên nhìn chằm chằm vào thắt lưng mình không nhúc nhích được chân.

Diệp Thiên cúi đầu nhìn, hóa ra Long Châu đang phát sáng, Long Châu hiện tại vì sao lại phát sáng chứ?

Diệp Thiên nghĩ, cẩn thận nhìn xung quanh, Long Châu phát sáng, có nghĩa là xung quanh có thể có một con rồng khác, nhưng ở đây trống rỗng, vậy con rồng thứ hai ở đâu?

Diệp Thiên vừa thu hồi Long Châu, tiếp tục đi đường, Long Châu đột nhiên toàn thân hóa thành một quả cầu lửa, cháy trên người Diệp Thiên.

Uyển Châu thấy vậy, liền vội vàng dùng pháp thuật biến ra nhiều nước, dập lửa trên người Diệp Thiên.

Uyển Châu vừa thở phào một hơi, lại thấy phía sau Diệp Thiên xuất hiện một con ác long.

Sở dĩ gọi là một con ác long, vì nó thật sự rất xấu xí, có thể nói là con rồng xấu xí nhất thế gian, Diệp Thiên đặt Long Châu xong, ngẩng đầu lên lại thấy sắc mặt Uyển Châu tái nhợt, ngây người nhìn phía sau mình, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Diệp Thiên từ từ quay người lại, tay lại sẵn sàng chuẩn bị giao

đấu.

Nếu thấy thứ tà môn thì xông lên đánh một trận, Diệp Thiên cuối cùng cũng hiểu vì sao Uyển Châu lại đứng ngây tại chỗ, vì con rồng kia không chỉ xấu xí, mà thể hình còn cao lớn hơn rồng bình thường gấp mấy lần.

Diệp Thiên liền vội lùi lại vài bước, đứng cùng Uyển Châu, "Cẩn thận một chút." Diệp Thiên khẽ nói, lời nói của Diệp Thiên có chút không cẩn thận, chỉ là con ác long kia cho Diệp Thiên một cảm giác khác biệt, còn lợi hại hơn cả rồng bình thường, ngay cả khi Diệp Thiên gặp Long Vương cũng không có cảm giác mãnh liệt đến vậy.

Uyển Châu gật đầu, ác long đột nhiên tấn công Uyển Châu, Diệp Thiên thấy vậy, lập tức giao đấu với ác long, dùng cách phân tán sự chú ý của ác long, ác long đang bận đối phó với Uyển Châu, đối với Diệp Thiên thì một chút cảnh giác cũng không có, Diệp Thiên ra tay xong, ác long lại không chú ý, liền bị đánh trúng thật sự.

"Mau triệu hoán Thao Thiết ra!" Uyển Châu vội vàng nói với Diệp Thiên, con ác long này thực lực phi thường, thực lực hai người có thể còn lâu mới đủ, nếu có thêm Thao Thiết thì không chừng có hy vọng.

Sau khi Thao Thiết được Diệp Thiên triệu hoán ra, thấy ác long bắt đầu tấn công, có lẽ vì vừa rồi Diệp Thiên đánh, quả thật khiến ác long bị trọng thương, dẫn đến khi ác long và Thao Thiết giao đấu thì rõ ràng có chút chật vật.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời tấn công ác long, Diệp Thiên nhân cơ hội nhìn chỗ vừa đánh ác long, quả nhiên bắt đầu chảy mủ.

Thao Thiết đột nhiên vẻ mặt thống khổ, sau đó phun ra một luồng hắc khí, đang bận giao đấu với ác long.

Diệp Thiên không kịp nhìn Thao Thiết, ác long thấy Thao Thiết phun ra hắc khí, Diệp Thiên có chút mất tập trung, liền chọn thời cơ ra tay.

Diệp Thiên đến trước mặt Thao Thiết, nhìn Thao Thiết, phát hiện Thao Thiết không có gì đáng ngại lớn, Diệp Thiên vừa thở phào một hơi, liền thấy luồng hắc khí phun ra từ miệng Thao Thiết đang đuổi theo hướng ác long vừa chạy trốn.

Diệp Thiên cảm thấy hắc khí có khả năng gây phiền phức.

Liền lập tức đi theo hắc khí, Thao Thiết thì không có chuyện gì lớn, tinh thần trạng thái có chút không tốt, Uyển Châu thu Thao Thiết lại, để nó nghỉ ngơi một lát, sau đó theo Diệp Thiên đi tìm ác long.

Diệp Thiên và Uyển Châu theo hắc khí đi đến một nơi khá sáng sủa, hoàn toàn khác với bên ngoài đen kịt, Diệp Thiên đi mãi liền cảm thấy có một cảm giác nguy cơ, y dặn Uyển Châu cẩn thận một chút, Uyển Châu đồng ý.

Hai người đang đi, phía sau rất nhiều hắc khí thi nhau vượt qua hai người đi về phía trước, hai người liền vội vàng đi theo, sau đó đến một suối nước nóng, bên cạnh suối nước nóng có một tảng đá, ác long lúc này đang nghỉ ngơi bên cạnh tảng đá.

Ngày càng nhiều hắc khí từ bên cạnh hai người đi qua, sau đó bao quanh ác long, ác long dường như chịu phải đòn tấn công khó chịu đựng nổi, chỉ thấy hắc khí sau khi giết chết ác long, đang tàn nhẫn nuốt chửng nó.

Uyển Châu kinh ngạc che miệng, Diệp Thiên đứng trước Uyển Châu, che khuất tầm nhìn của nàng, không thể không nói, cảnh tượng này quả thật có chút huyết tinh.

Sau khi ác long bị nuốt chửng, hắc khí lại như vừa nhìn thấy Diệp

Thiên, tấn công Diệp Thiên, Uyển Châu một bên lại không bị thương hại, Uyển Châu thấy vậy, liền vội vàng lấy Long Châu ra.

Hắc khí đuổi theo Diệp Thiên rõ ràng không nhanh bằng khi đuổi theo ác long, nếu hắc khí có linh thức, Diệp Thiên nhất định sẽ cười nói "không mệt mỏi sao, cho nên mới đuổi chậm như vậy." Một chút cũng không giống ác ma hung thần ác sát.

Nhưng tình hình hiện tại chưa rõ, Diệp Thiên thu lại tâm tư trêu đùa, phải có thể sống sót ra ngoài, lúc đó trêu đùa cũng kịp.

Anh hùng không thành một lúc sung sướng.

Ngày càng nhiều hắc khí bao quanh Diệp Thiên, Uyển Châu lo lắng đi về phía Diệp Thiên vài bước, nhưng bị Diệp Thiên ngăn lại, "Đừng đến đây, có thể nó chỉ nhằm vào ta thôi.

Mau lùi lại, đừng lo cho ta, ta không sao." "Vậy bây giờ phải làm sao?" Uyển Châu lo lắng lớn tiếng kêu lên, lần đầu tiên, Uyển Châu cảm thấy luống cuống, đặc biệt lo lắng cho an nguy của Diệp Thiên.

Diệp Thiên hít sâu một hơi, y dường như nhìn ra Uyển Châu đang căng thẳng, vì vậy, cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa nói với Uyển Châu: "Không sao đâu, đừng lo lắng, chỉ cần ta đủ bình tĩnh, ta khẳng định có thể thoát ra ngoài, bây giờ ngươi cứ đứng yên ở đó đi.

Chương 929

Đừng vội, mọi chuyện cứ giao cho ta.

Cứ yên tâm đi.” Mỗi lần nghe lời Diệp Thiên nói, lòng Uyển Châu đều tốt hơn.

Diệp Thiên thấy tình hình Uyển Châu dần ổn định lại, thở ra một hơi đục, sau đó từ từ từng bước lùi lại, khi Diệp Thiên đi vào thì y nhớ đường ở đó, khi quay về Diệp Thiên lại cảm thấy đi không phải cùng một con đường.

Diệp Thiên đi mãi, đột nhiên đụng phải một cánh cửa, có lẽ vì vừa rồi hắc khí và ác long giao đấu quá thảm khốc, nên Diệp Thiên đi lùi có chút sợ hãi.

“Chúng ta vào đi thôi.” Uyển Châu nói, sợ giây tiếp theo Diệp Thiên sẽ gặp nguy hiểm, Diệp Thiên lại không nói gì, chăm chú nhìn chằm chằm vào cây cột ở cửa.

Vẻ mặt cau mày không giãn ra.

Suy nghĩ.

“Hắc khí này hẳn là không giống với hắc khí bên cạnh chứ.” Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên lắc đầu, nói: “Chắc sẽ không, nếu những hắc khí này đều giống nhau, thì ta bây giờ sớm đã chết rồi.

Làm sao có thể đứng ở đây nói chuyện với ngươi.” Tuy nói vậy, nhưng Uyển Châu thấy sắc mặt Diệp Thiên ngày càng khó coi, nhìn về phía cửa, phát hiện trên cửa có chữ, hóa ra cánh cửa này cần máu của một người để mở, Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, sau đó cắn răng, dùng máu của mình mở cánh cửa đó.

“Ngươi làm gì vậy?” Vì Uyển Châu quay lưng lại, nên Diệp Thiên

không thấy Uyển Châu đang làm gì, chỉ thấy Uyển Châu ngây người đứng trước cánh cửa đó.

Cánh cửa từ từ mở ra, Uyển Châu căng thẳng nhìn vào bên trong, phát hiện bên trong đen kịt một mảng, Uyển Châu thở phào một hơi, đôi khi màu đen như vậy so với những điều bất ngờ khác, quả thật sẽ khiến người ta cảm thấy an tâm.

"Chúng ta vào đi thôi?" Lời Uyển Châu còn chưa dứt, viên Long Châu vốn đặt ở thắt lưng Diệp Thiên đột nhiên bay vào bên trong, Uyển Châu và Diệp Thiên không kịp phản ứng, Long Châu đã bay vào rồi.

"Mau đuổi theo!" Diệp Thiên nói, cũng không kịp để ý đến hắc khí bao quanh người, cùng Uyển Châu đi vào trong đại môn.

Kỳ lạ là, sau khi Uyển Châu và Diệp Thiên đi vào đại môn, đèn đại môn đột nhiên sáng lên, bên trong cũng không có gì, chỉ có Long Châu phát ra ánh sáng.

Uyển Châu muốn đưa tay ra lấy, ai ngờ hắc khí đột nhiên tấn công Uyển Châu, Diệp Thiên liền vội vàng giúp Uyển Châu thoát hiểm, sau đó triệu hoán Thao Thiết ra, Thao Thiết ở phía sau chặn đường, Uyển Châu và Diệp Thiên theo Long Châu ra khỏi địa cung.

Uyển Châu và Diệp Thiên theo Long Châu lại đến một nơi hẻo lánh khác, "Ngươi có cảm thấy nơi này quen thuộc không?" Diệp Thiên hỏi Uyển Châu, cảm giác này tự khi đến nơi vừa rồi đã cảm nhận được, nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu.

Uyển Châu gật đầu, cũng có cảm giác như vậy, "Mau đuổi theo!" Thấy Long Châu lại muốn chạy về phía trước, Diệp Thiên liền vội nói với Uyển Châu, Uyển Châu nhanh chóng phản ứng, theo Long Châu liền chạy về phía trước.

Hai người theo Long Châu cuối cùng lại quay về cửa cung điện, "Lại quay về đây rồi sao?" Uyển Châu nói, nhìn xung quanh.

Diệp Thiên tự từ khi Long Châu chạy trốn thì lông mày nhíu chặt hiện tại càng sâu hơn, nhíu thành hình chữ "Xuyên", chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, chỉ là Diệp Thiên hiện tại một chút manh mối cũng không có, không khỏi cảm thấy.

Bị động mới là điều khiến người ta phát điên nhất.

"Ngươi!" Diệp Thiên đang nói, đột nhiên nghe Uyển Châu lớn tiếng nói với không trung, Diệp Thiên vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, là Long Hồn.

Long Hồn nhìn hai người dưới đất, châm chọc hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa tay ra muốn tóm Long Châu, Uyển Châu mắt nhanh tay lẹ, liền vội vàng đá Long Châu sang một bên, Long Hồn tức giận nhìn Uyển Châu một cái, sau đó chạy về phía Long Châu.

Uyển Châu lại đứng ra giao đấu với Long Hồn, Diệp Thiên nhân lúc đó, lấy Long Châu lên tay.

"Dừng tay!" Thấy Uyển Châu sắp không chống đỡ nổi đòn tấn công của Long Hồn, Diệp Thiên căng thẳng quát lớn với Long Hồn một tiếng, Long Hồn thấy Diệp Thiên đang cầm Long Châu trong tay, liền vội vàng thu tay lại.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên đã thành công lấy được, cũng không tiếp tục giao đấu với Long Hồn, đứng cùng Diệp Thiên.

"Ngoan ngoãn một chút cho ta!" Diệp Thiên mắt hơi híp lại, rõ ràng có ý uy hiếp, không chỉ là chiêu che mắt của Diệp Thiên mà thôi, mục đích là để Long Hồn khai ra lối ra ở đâu.

Quả nhiên, Long Hồn lập tức thu vũ khí, ngoan ngoãn đứng một bên, vẻ mặt chờ Diệp Thiên sai khiến.

Diệp Thiên thấy Long Hồn ngoan ngoãn hài lòng gật đầu, sau đó thu Long Châu lại, hỏi: "Ta hỏi, lối ra ở đâu?" Long Hồn căng thẳng nhìn Diệp Thiên một cái, thân thể hơi run rẩy, nói: "Cái địa cung kia a." "Cái con đường chết đó!" Uyển Châu nói, không ngờ Tiểu Long Nữ vẻ mặt ngây thơ vô tà, lại cho lối ra giả.

Long Hồn như bị người khác chọc trúng chỗ yếu, ánh mắt dừng lại một chút, hoàn hồn, mới nói: "Không phải, đi thẳng từ địa cung đó, sau đó thấy một suối nước nóng, bên cạnh suối nước nóng có một tảng đá, đi theo hướng tảng đá chỉ dẫn là được." Long Hồn nói xong, vẻ mặt như trút được gánh nặng, những động tác nhỏ này, vẫn không thoát khỏi mắt Uyển Châu.

Diệp Thiên nhìn về phía Uyển Châu, trong ánh mắt tràn đầy sự không tin tưởng, lúc đó ác long đang nằm trên tảng đá, quả thật không nhìn rõ, nhưng nếu Tiểu Long Nữ nói dối thì sao?

Long Hồn vừa nói dối, vốn tưởng có thể lừa được, nhưng bị Uyển Châu một lời nói toạc: "Nói dối!

Chương 930

Lúc đó ta rõ ràng thấy thứ trên tảng đá, căn bản không có!" Diệp Thiên nghe xong, lập tức lấy Long Châu ra, vẻ mặt muốn hủy Long Châu, Long Hồn liền vội vàng kể cho Diệp Thiên lịch sử của địa cung, hóa ra địa cung dùng để đối phó với những kẻ trộm mộ kia.

Long Hồn vừa kể xong, Thao Thiết liền quay lại, Diệp Thiên phát hiện hắc khí dừng lại cách cung điện mười mét, không tiếp tục lan rộng vào, Diệp Thiên đau lòng nhìn Thao Thiết một cái, thu Thao Thiết lại.

"Đừng có lại lừa ta đó?" Uyển Châu nhìn Long Hồn, trong ánh mắt tràn đầy sự không tin tưởng.

Long Hồn sắp khóc rồi, hai vị tổ tông này muốn mình như vậy sao, đành phải lặp lại lời cam đoan: "Hai vị yên tâm, từ sau chuyện lần trước, ta tuyệt đối không dám lừa nữa." Diệp Thiên đối với lời nói của Long Hồn vẫn coi thường, nửa tin nửa ngờ nói: "Vạn nhất ngươi lại lừa ta thì sao, vậy chẳng phải ta bị xoay vòng vòng sao." Long Hồn muốn khóc mà không ra nước mắt, đành phải nghiêm túc cam đoan: "Yên tâm, ta nếu là một người tốt, à không phải là một con rồng tốt, chuyện như vậy ta sẽ không làm lần thứ hai đâu." "Đó cũng chỉ là lời nói một phía." Uyển Châu nói, rõ ràng không tin Long Hồn.

Long Hồn nhận thấy thái độ của Uyển Châu đối với mình có chút chuyển biến tốt, liền vội vàng thừa thắng xông lên, tiếp tục nở nụ cười nói: "Yên tâm đi, người khác có cho ta mười lá gan nữa cũng không dám nữa đâu." Long Hồn nói xong, cẩn thận nhìn về phía Diệp Thiên, hiện giờ Uyển Châu gần như đã tin rồi, tiếp theo, phải xem Diệp Thiên thôi.

“Vậy cũng phải có chút thành ý a.” Uyển Châu khinh thường nói, Long Hồn nhìn khắp người mình, cũng không có thứ gì đáng giá, bất đắc dĩ nói: “Nhưng ta trên người cũng không có thứ gì đáng giá.” Diệp Thiên đã lâu không nói đột nhiên lên tiếng, “Vậy thì phát thệ đi, vừa hay, cũng để ta xem thành ý của ngươi rốt cuộc lớn đến đâu.” Long Hồn vốn tưởng y nói đùa, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Thiên, cũng như biểu cảm vô động ư chung của Uyển Châu, Long Hồn đành phải nhận thua phát thệ.

“Vậy được rồi.” Uyển Châu nói xong, nhìn về phía.

Thấy hai người quả nhiên giữ lời, Long Hồn cũng thở phào một hơi, sau khi lấy Long Châu ra, thấy Long Châu vẫn nguyên vẹn không tổn hại, thở ra một hơi đục, sau đó từ trên người mình lấy ra một vảy rồng, đưa cho hai người, nói: “Đây là vảy rồng của ta, chỉ cần yên tâm đi về phía trước là được, nó sẽ hóa thành con đường chỉ lối tiến lên, khi đến vô vọng hải phía trước, nó lại sẽ hóa thành một chiếc thuyền nhỏ.” Diệp Thiên gật đầu, cầm vảy rồng cùng Uyển Châu theo chỉ dẫn của vảy rồng đi về phía trước.

Long Điện.

Long Vương căng thẳng đi đi lại lại, sau đó lại đi đi lại lại, thấy Long Vương đi đi lại lại, Long Mẫu nhịn không được nói: “Bệ hạ, ngài đừng đi nữa, làm ta nhức cả đầu rồi.” Thấy Long Mẫu có chút tức giận, Long Vương liền vội vàng ngồi xuống bên cạnh Long Mẫu, lo lắng hỏi: “Diệp Thiên và Uyển Châu đều mất tích trên địa bàn của bản vương, nếu để Ngọc Đế biết, vậy chẳng phải là tội chết một đường sao.” Long Mẫu an ủi Long Vương nói: “Bệ hạ ngài yên tâm, Diệp Thiên thượng tiên và Uyển Châu thượng tiên là cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không mất tích ở Hải Nhai đâu.” Long Mẫu phân tích mọi chuyện luôn lý trí, nghe lời Long Mẫu nói, Long Vương quả thật đã thả lỏng không ít.

“Bệ hạ, nếu Ngọc Đế biết hai người mất tích ở Hải Nhai, lúc đó bất kể có bình an trở về hay không, Ngọc Đế đều sẽ đổ tội cho ngài, ngài không bằng phái người canh giữ Hải Nhai, đợi họ vừa ra lập tức giết chết, như vậy, không ai biết chuyện mất tích nữa rồi.” Ngư Phi một bên hiến kế.

Long Vương vừa định mở lời nói, nhưng nghe Long Mẫu một tiếng quát lớn, “Thô lỗ!

Hai vị thượng tiên vô tội, vì sao lại muốn hãm hại họ như vậy, nếu để người khác biết, bệ hạ sau này lại sẽ quản lý Long Cung như thế nào.” Long Mẫu nói xong, quay về phòng mình, Uyển Châu đã đợi từ lâu, kể cho Long Mẫu về trải nghiệm ở Hải Nhai, Long Mẫu cũng kể cho Uyển Châu kế hoạch của Long Vương.

“Thật có thể như vậy sao?!” Long Mẫu đã mạo hiểm bị Long Vương trách mắng mà kể cho Uyển Châu, trong lòng Uyển Châu tự động xếp Long Mẫu và Long Vương cũng như Ngư Phi vào loại người khác nhau, cho nên Uyển Châu mới dám ở trước mặt Long Mẫu nói xấu Long Vương.

Long Mẫu thở dài một hơi, xem ra đối với hành động của Long Vương cũng không mấy tán thành, “Ta đã khuyên bệ hạ rồi, nhưng bệ hạ cố chấp như vậy, ta thật sự không có cách nào a...

Ai.” Uyển Châu cũng biết Long Mẫu với tư cách là người trung gian, kẹp giữa có bao nhiêu mâu thuẫn, cũng không trách tội Long Mẫu.

“Hừ, may mà ta chạy nhanh, nếu không, e rằng bây giờ đã thành một con quỷ dưới âm gian rồi.” Uyển Châu mấy ngày trước còn khách sáo với Long Vương, bây giờ lại muốn đối với mình tận diệt, đầy khinh bỉ đối với Long Vương.

“À đúng rồi.” Long Mẫu như nhớ ra, nhắc nhở Uyển Châu nói:

“Mau quay về nhắc nhở Diệp Thiên thượng tiên, bảo y cẩn thận một chút, chỉ cần có thể bình an vô sự rời khỏi Long Cung, chuyện này có thể bỏ qua rồi.” Uyển Châu gật đầu, trải qua chuyện ở Hải Nhai, Diệp Thiên đã mệt mỏi rồi, nếu lại để Diệp Thiên đối đầu trực diện, e rằng Diệp Thiên sẽ không chịu nổi.

Sau khi Uyển Châu quay về kể cho Diệp Thiên, Diệp Thiên nổi giận, sau đó không thèm nghỉ ngơi, trực tiếp đi về phía Long Điện.

Ở cửa Long Điện, nghe thấy bên trong truyền đến từng trận nhạc, Uyển Châu thò đầu vào nhìn, Ngư Phi và Long Vương đang tìm vui làm nhạc.

Uyển Châu nhìn sắc mặt Diệp Thiên dần trở nên âm trầm, lại vô tình liếc thấy nắm đấm của Diệp Thiên nắm chặt, đột nhiên có một dự cảm không lành, vừa định đưa tay ra kéo Diệp Thiên, Diệp Thiên liền triệu hoán Thao Thiết ra, sau đó đi vào.

Diệp Thiên vừa vào, thấy Ngư Phi đang nhảy múa, lửa giận bốc cao, trực tiếp đánh chết Ngư Phi, Ngư Phi cứ như vậy thành một bộ thi thể.

Long Vương mạnh mẽ đứng dậy khỏi ghế, chỉ vào mũi Diệp Thiên nói: “Ngươi làm gì vậy?!” Chuyện Diệp Thiên quay về Long Vương đã nghe phong phanh, không ngờ sau khi quay về việc đầu tiên là tìm đến tính sổ.

Kỳ thực Long Vương trong lòng cũng rõ, Diệp Thiên đánh chết Ngư Phi trước, kỳ thực cũng là một bài học cho mình, nhưng Diệp Thiên ở nơi đông người như vậy lại đánh vào mặt mình, khiến mình sau này làm sao.

Tính mạng của Ngư Phi là chuyện nhỏ, thể diện của mình mới là chuyện lớn.

“Ngươi có tin ta sẽ đi cáo ngự trạng không, đến lúc đó, nhất định sẽ khiến ngươi ăn không ngon ngủ không yên!” Để hạ bệ Diệp Thiên, Long Vương đã dùng hết mọi cách.

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Long Vương, không nói gì, chỉ tiến lên đánh Long Vương một trận, sau khi đánh Long Vương đến bất tỉnh, Diệp Thiên vốn định tiếp tục đánh Long Vương thêm vài cái, nhưng Long Mẫu lại kịp lúc chạy đến, “Thượng tiên xin dừng tay.” Long Mẫu nói xong, đến bên cạnh Long Vương, cẩn thận nhìn Long Vương, phát hiện Long Vương không bị thương xương cốt, mới thở phào một hơi.

Chuyện này với Long Mẫu vốn không liên quan gì, Diệp Thiên sau khi đánh xong Long Vương, đã đạt được hiệu quả giải hận, Diệp Thiên cứ như vậy trực tiếp dẫn Uyển Châu rời đi.

“Bệ hạ, chuyện này, cứ bỏ qua đi.” Long Mẫu kỳ thực cũng có tư tâm, Ngư Phi đã chết, vậy sau này cũng không còn ai tranh sủng với mình, cho nên chuyện này, có thể ém thì ém.

“Không được, ta phải đi tìm con rồng kia!” Long Vương tức giận nói, sau đó đến một lối đi có thể thông đến mật thất cung điện, trực tiếp đi vào.

Nghe Long Vương nói đi tìm con rồng kia, sắc mặt Long Mẫu lập tức biến đổi, con rồng kia linh lực phong phú, Long Vương đã đi tìm, chắc là thật sự đã động sát tâm.

Chương 931

Long Mẫu sợ Long Vương làm chuyện quá khích, lúc đó trực tiếp cắt đứt đường sống của Uyển Châu và Diệp Thiên, Long Vương và Long Mẫu từ nhỏ đã quen biết, nếu Long Mẫu ở đó, không chừng có thể khuyên được Long Vương, Long Vương sẽ không nghe lời Long Mẫu, Long Mẫu cũng sẽ không gặp nguy hiểm, Long Mẫu nghĩ, không nói hai lời trực tiếp đi theo Long Vương vào.

Long Vương dẫn Long Mẫu vào cung điện xong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi Tiểu Long Nữ muốn Long Châu, "Ta muốn Long Châu của ngươi." "Muốn làm gì?" Tiểu Long Nữ không chỉ thủ hộ mộ phần của Long Vương đã mất, khi có đời Long Vương tiếp theo cần Long Châu, nàng nhất định phải đưa, chỉ là, Long Vương tuyệt đối không được nói dối.

Long Mẫu chỉ nghe kể chuyện Tiểu Long Nữ thủ hộ khi còn nhỏ, chứ chưa từng tận mắt thấy, lần đầu tiên tận mắt thấy, sau khi vào cung điện, quả thật cảm thấy có chút chấn động.

Long Vương biết không thể giấu Tiểu Long Nữ, nếu không sẽ không đưa Long Châu, nhưng Uyển Châu và Diệp Thiên có thể thoát ra từ Hải Nhai, chắc chắn là do Tiểu Long Nữ giúp đỡ, Long Vương hiện tại không biết mối quan hệ giữa họ, đành phải nói dối: "Ái phi của ta đã qua đời, ta dùng Long Châu của ngươi để cứu nàng sống lại." Tiểu Long Nữ nghe xong, vô thức biện bác: "Ngươi tưởng Long Châu của ta là gì, có thể khiến người chết sống lại sao." Tiểu Long Nữ nói xong, vừa định lấy Long Châu ra đưa cho Long Vương, lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của Long Mẫu.

Tiểu Long Nữ đoán Long Vương đang nói dối, nhưng Long

Vương đã nhìn thấy Long Châu, nhân lúc Tiểu Long Nữ không chú ý, trực tiếp cướp lấy Long Châu.

"Ngươi!" Tiểu Long Nữ tức giận, vừa định ra tay cướp lại Long Châu, nhưng lại không thể ra tay với Long Vương, đành phải nhìn Long Vương mang Long Châu rời đi.

Long Vương sau khi ra khỏi Long Điện, sai Long Mẫu vận dụng pháp thuật theo dõi, Long Mẫu bất đắc dĩ nhìn Long Vương một cái, nhưng lại không có lý do từ chối, đành phải dùng thuật theo dõi.

Sau khi điều tra Diệp Thiên và Uyển Châu ở đâu, Long Vương lập tức triệu tập phần lớn lính tôm tướng cua, cầm Long Châu đi tìm Diệp Thiên, Long Mẫu thì ở lại, đợi Long Vương vừa đi, Long Mẫu liền truyền tin cho Diệp Thiên, dặn y cẩn thận một chút.

Dưới sự giúp đỡ của Long Châu, Long Vương đã tìm thấy Diệp Thiên, Diệp Thiên kéo Uyển Châu sang một bên, để Uyển Châu phụ trách đối phó với những lính tôm tướng cua kia, sau đó giao đấu với Long Vương.

Long Vương võ công không địch lại Diệp Thiên, nhanh chóng rơi vào hạ phong, Long Vương một bên, cười lạnh một tiếng, lấy ra Long Châu, lúc này Thao Thiết cũng vì cảm nhận được khí tức Long Châu mà xuất hiện, Long Vương nhìn Thao Thiết, sắc mặt đại biến, Long Hồn lúc này cũng vì Long Châu mà được triệu hoán ra, giao đấu với Thao Thiết.

Tiểu Long Nữ và Thao Thiết đều là thần thú thượng cổ, động tĩnh đánh nhau của hai người quả thật không nhỏ, còn suýt sánh ngang với tiên ma đại chiến mấy chục vạn năm trước, rất nhiều thần tiên trên Cửu Trọng Thiên đều cảm nhận được.

Ngọc Đế cũng đã nghe nói chuyện này, triệu Nhị Lang Thần đến, sai y đi xem dưới hạ giới đã xảy ra chuyện gì, Nhị Lang Thần lĩnh

mệnh, trực tiếp chạy đến nơi Diệp Thiên và Long Vương giao đấu.

"Xảy ra chuyện gì?

Ngươi vì sao lại đại động can qua ở đây?" Nhị Lang Thần nói không kiêu không ngạo, nhưng nhìn Diệp Thiên đang giao đấu với Long Vương, Nhị Lang Thần không khỏi nảy sinh lòng nghi ngờ.

Long Vương thấy Thiên Giới phái người xuống, liền vội vàng giành nói trước: "Bẩm thượng thần, Diệp Thiên vì ân oán cá nhân với ta, sau đó nổi giận đánh chết ái phi của ta, nếu có chuyện, cứ nhằm vào ta là được, vì sao lại làm tổn thương người vô tội!" Diệp Thiên chán ghét liếc Long Vương một cái, dường như vì Long Vương ác nhân cáo trạng trước mà cảm thấy không đáng.

Nghe lời Long Vương nói xong, Nhị Lang Thần nhìn về phía Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên dáng vẻ lười nhác không thèm để ý Long Vương, liền cho rằng mọi việc quả thực như lời Long Vương.

"Diệp Thiên, ngươi có gì muốn nói không?" Nhị Lang Thần nói, ánh mắt nhìn Diệp Thiên, kỳ thực cũng cho Diệp Thiên cơ hội cuối cùng, nếu Diệp Thiên nói Long Vương nói dối, Nhị Lang Thần có thể đưa cả hai người hắn và Long Vương về Cửu Trọng Thiên, giao cho Ngọc Đế phân xử.

"Có một điểm không đúng, ta và Uyển Châu đi Long Cung tìm một lão già có chút việc, sau đó bị Ngư Phi gây khó dễ, Ngư Phi chê thân phận Uyển Châu thấp kém, rồi lợi dụng lúc Uyển Châu không chú ý, đẩy nàng xuống vách đá.

Sau đó Long Vương và Ngư Phi bàn bạc đợi ta vừa ra khỏi vách đá sẽ giết ta, khi ta biết được, ta mới đánh chết Ngư Phi." Diệp Thiên nhàn nhạt nói, công đạo tự tại nhân tâm, Ngư Phi và Long Vương đã làm gì, trong lòng họ là rõ nhất.

Nhị Lang Thần nghe xong, lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Long Vương, nếu tình hình sự việc đúng như Diệp Thiên nói, thì Long Vương và Ngư Phi đã chết kia cùng toàn bộ Long Cung đều không thoát khỏi liên can.

Nhưng hiện tại sự tình chưa rõ ràng, Nhị Lang Thần cũng không tiện thiên vị ai.

"Hai người các ngươi mỗi người một lời, bảo bản thần phải tin ai đây?" Nhị Lang Thần không khỏi nhíu mày, lại nghe phía sau truyền đến một giọng nữ tử: "Ta có nhân chứng." Nhị Lang Thần quay người nhìn, thì ra là Uyển Châu.

Nhị Lang Thần hiếu kỳ hỏi: "Là ai?" "Long Mẫu." Uyển Châu dứt khoát nói từng chữ mạnh mẽ, chỉ là khiến thiên binh thiên tướng có mặt đều cảm thấy khó tin.

Long Mẫu là vợ cả của Long Vương, làm sao có thể giúp Uyển Châu chứ?

Long Vương cũng kinh ngạc, khi thấy Uyển Châu dáng vẻ chắc thắng, càng cười lạnh một tiếng.

Long Mẫu là vợ hắn, làm sao có thể giúp Uyển Châu được, chẳng phải là tự vả mặt hắn sao?

Long Vương đứng ra, hành một đại lễ với Nhị Lang Thần, nói: "Ký!

Vậy thì theo lời Thượng Tiên Uyển Châu nói, xin làm phiền ngài đến Long Cung, để rửa sạch nỗi oan khuất cho thần." Nhị Lang Thần thấy Long Vương đã đồng ý, cũng không nói nhiều, trực tiếp đi đến Long Cung.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn Long Vương dáng vẻ cung kính, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Vừa rồi, Long Vương đâu có bộ dạng này.

Có lẽ vì Long Mẫu sẽ làm nhân chứng cho Uyển Châu, Nhị Lang Thần và đám thiên binh thiên tướng kia đều có chút mong chờ những gì sẽ xảy ra tiếp theo, nên trên đường đi nhanh hơn một chút.

Chương 932

Long Vương cũng nóng lòng muốn thấy Uyển Châu và Diệp Thiên bị vả mặt, nên cũng không đi chậm.

Sau khi đến Long Cung, Long Mẫu đã đợi từ lâu.

Nhị Lang Thần không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp hỏi: "Long Mẫu Nương Nương chỉ cần nói thật là được, Thượng Tiên Diệp Thiên nói Ngư Phi đã đẩy Thượng Tiên Uyển Châu xuống vách đá, có đúng không?" Long Mẫu gật đầu.

Nhị Lang Thần tiếp tục hỏi: "Vậy Long Vương và Ngư Phi đã hạ lệnh, một khi hai vị Thượng Tiên thoát khỏi vách đá, sẽ giết không tha, có đúng không?" Long Mẫu liếc nhìn Long Vương, dường như có chút sợ hãi, rồi do dự gật đầu.

"Hồ đồ!

Vì sao lại muốn hãm hại ta!" Long Vương nghe xong, nổi giận nói.

Hắn thật sự đã nhìn lầm Long Mẫu, vô ích bấy nhiêu năm cung phụng nàng ăn ngon mặc đẹp, kết quả nàng lại đối xử với hắn như vậy.

Thiên binh thiên tướng ở cửa đều nhìn ngây người, họ còn tưởng Long Mẫu sẽ phản công, không hề nói giúp Uyển Châu.

"Hồ đồ!" Long Vương thấy Nhị Lang Thần dường như đang ngẩn người, liền thừa lúc không ai chú ý vội vàng bỏ chạy.

Diệp Thiên thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau, Long Vương bị Diệp Thiên đuổi về, Diệp Thiên đối xử với Long Vương như vứt rác, ném hắn xuống đất.

Nhị Lang Thần càng chấn nộ, Long Vương dám bỏ trốn ngay dưới mí mắt hắn, nếu Long Mẫu oan uổng, thì vì sao hắn lại phải bỏ chạy?

Xem ra, chuyện Long Vương hãm hại Diệp Thiên đang dần sáng tỏ.

Long Mẫu một bên, từ từ đi đến trước mặt Long Vương, đỡ hắn dậy, cố nén nước mắt nói: "Bệ hạ, biết sai mà sửa, thì không có gì to lớn hơn điều đó.

Hai vị Thượng Tiên không hề làm sai, sự tình đã như vậy rồi." Long Mẫu nói xong, liền che mặt khóc nóc.

"Không thể như vậy được." Long Vương gần như gào lên, sau đó âm lượng lại đột ngột nhỏ đi, "Nếu ta buông tay, họ sẽ không buông tha ta đâu, đến lúc đó, toàn bộ Long Cung đều không thoát khỏi liên can." Uyển Châu thấy vậy không đành lòng, liếc nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên gật đầu.

Thấy Diệp Thiên không có ý kiến gì khác, Uyển Châu đến trước mặt Long Mẫu, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, rồi nói với Nhị Lang Thần: "Nhị Lang Thần, Long Mẫu vốn cũng đã can ngăn Long Vương, nhưng Long Vương căn bản không nghe.

Ngài xem, có thể nào xử lý công bằng, tha cho Long Mẫu một con đường sống được không?" Nhị Lang Thần gật đầu: "Long Mẫu tâm địa thiện lương, ta nhất định sẽ kể rõ sự việc này cho Ngọc Đế." "Vậy ngài cứ đưa Long Vương về Thiên Đình xét xử trước đi, ta và Uyển Châu an bài Long Mẫu xong sẽ theo sau." Diệp Thiên nói với Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần gật đầu, đưa Long Vương đi Thiên Giới.

Sau khi Uyển Châu và Diệp Thiên an ủi Long Mẫu xong, mới cùng nhau đi Cửu Trọng Thiên.

Dọc đường đi, vì Long Vương cứ tìm cách tự tử, bị Nhị Lang Thần ngăn lại, nên khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến Cửu Trọng Thiên, Ngọc Đế vẫn chưa bắt đầu xét xử Long Vương.

Đợi khi Nhị Lang Thần dẫn Long Vương đến Cửu Điện, Ngọc Đế và chư tiên đã đợi từ lâu.

Chỉ vừa rồi thông qua thủy kính, Ngọc Đế và các vị tiên gia cũng đã biết được những việc Long Vương đã làm, đều cảm thấy khinh bỉ.

"Có lời nào muốn nói không?" Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa, trầm ngâm.

Bao nhiêu năm rồi, Long Vương cũng là huynh đệ kề vai sát cánh cùng hắn đánh thiên hạ, vậy mà bây giờ lại làm ra chuyện như vậy.

Thấy Long Vương trầm mặc, Ngọc Đế không kìm được tiện tay cầm cái chén lưu ly trên bàn ném về phía Long Vương: "Đúng là lão hồ đồ!" Diệp Thiên chưa từng thấy Ngọc Đế nổi giận, có chút bất ngờ.

Nhưng ngẫm kỹ, Long Vương là huynh đệ tốt của Ngọc Đế ngày trước, Ngọc Đế tức giận cũng không có gì đáng trách.

"Chuyện này kỳ thực đều là lỗi của Ngư Phi, Ngư Phi đã châm ngòi, ta mới làm như vậy." Long Vương cố gắng đổ hết mọi chuyện lên Ngư Phi, nhưng bị Nhị Lang Thần một lời vạch trần: "Người đều đã chết rồi, nói gì cũng vô ích." Long Vương vẫn không cam tâm, cố biện minh: "Đúng là Ngư Phi đã châm ngòi ly gián, ta cũng là bất đắc dĩ thôi." Nhị Lang Thần hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu đã là bất đắc dĩ, vậy để ta cho ngươi xem một thứ." Mọi người đều nhìn về phía Nhị Lang Thần, thấy Nhị Lang Thần từ thắt lưng chậm rãi lấy ra một viên linh châu.

Mọi người đều không biết đó là gì, bàn tán xôn xao, nhưng Long

Vương thì biết, đó chính là Long Châu của Tiểu Long Nữ!

Long Châu sao lại ở trong tay hắn?

Long Vương đột nhiên trở nên u ám, đôi mắt hoàn toàn mất đi sức sống.

Chương 933

Thấy Long Vương bộ dạng đó, Nhị Lang Thần càng tự tin hơn.

Vì Diệp Thiên đã từng giữ Long Châu trên người một thời gian, nên Long Châu cũng có chút quen thuộc với Diệp Thiên.

Bởi vậy, Diệp Thiên dễ dàng triệu hồi Long Hồn ra.

Long Hồn cảm nhận được khí tức của Diệp Thiên xong, lập tức thoát ra khỏi Long Châu.

Long Hồn cũng là người đã từng chứng kiến đại cảnh, vừa nhìn thấy Cửu Tiêu Vân Điện, cũng biết chuyện của Long Vương sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ, nên không kiêu ngạo không tự ti nói: "Tham kiến Ngọc Đế." Ngọc Đế gật đầu, ý bảo có thể đứng dậy.

Các vị tiên thần khác thì kinh ngạc, không ngờ một tiểu cô nương tuổi nhỏ như vậy, linh lực đã sung mãn đến thế, nhưng càng ngạc nhiên hơn là Tiểu Long Nữ lại là thượng cổ thần thú.

"Tiểu Long Nữ, ngươi chỉ cần nói tất cả những gì mình biết là được." Câu nói này, cho dù Diệp Thiên nói hay Long Vương nói, nghe đều mang ý cảnh cáo, nhưng Nhị Lang Thần nói ra thì lại khác.

Tiểu Long Nữ gật đầu, nói: "Diệp Thiên và Uyển Châu vô tình xông vào địa cung, ta và hai người họ tuy có chút hiểu lầm, nhưng đã giải quyết xong.

Cuối cùng ta dùng long lân của mình giúp họ ra khỏi địa cung, sau đó không lâu, Long Vương lại tìm ta, bảo ta đưa Long Châu ra, để báo thù cho sủng phi của hắn." "Nhưng ta nhìn ra hắn đang nói dối, nên từ chối không đưa.

Hắn liền cướp Long Châu đi." "Ngươi chắc chắn chứ?" Nhị Lang

Thần hỏi.

Tiểu Long Nữ không chút do dự gật đầu: "Lúc đó Long Vương dáng vẻ hùng hồn phấn chấn, ta đã thấy có chuyện lớn." "Theo lời Tiểu Long Nữ nói, lời của Long Mẫu hẳn là thật.

Vậy thì, Ngư Phi đẩy Uyển Châu xuống vách đá là ở phía trước, Diệp Thiên đánh chết Ngư Phi là ở phía sau.

Vậy, Long Vương còn muốn hãm hại Diệp Thiên sao?" Ngọc Đế nói, đôi mắt hơi híp lại.

Nếu Long Vương cứ an phận làm Long Vương, Ngọc Đế cũng sẽ không đau đầu đến thế.

"Vậy bản quân sẽ phạt Long Vương giam vào Cực Vực thiên niên." Ngọc Đế nói.

Hai thiên binh thiên tướng liền đưa Long Vương đi.

Cực Vực thiên niên quả thực không phải là một hình phạt nhẹ, xem ra Ngọc Đế cũng đã nổi giận.

Đợi Long Vương bị kéo xuống xong, Long Vương Nam Hải đứng ra, nói: "Khải bẩm Thiên Đế, Đông Hải Long Vương nay bị phạt Cực Vực thiên niên, Đông Hải giờ đây quần long vô chủ, nên làm thế nào đây ạ?" Đông Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương vốn giao hảo, nên Nam Hải Long Vương nói như vậy với Ngọc Đế, cũng là muốn con trai Long Vương Nam Hải có thể kế vị Long Vương.

Tây Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương cũng vội vàng đứng ra phụ họa.

Ngọc Đế nhẹ nhàng thở dài một hơi, hỏi: "Các vị ái khanh, có ai có người thích hợp không?" Lời Ngọc Đế vừa dứt, các vị thượng tiên đều nhìn nhau.

Con trai của Đông Hải Long Vương tuổi còn nhỏ, tuy đã bộc lộ tài năng, nhưng giao một Đông Hải Long Cung rộng lớn cho một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, quả thực khiến người ta không yên tâm lắm.

Nhất thời, không tìm được người thích hợp để cai quản Đông Hải Long Cung.

Diệp Thiên thấy mọi người đều không nói gì, liền đứng ra tiến cử: "Tiểu tiên cho rằng con trai của Đông Hải Long Vương là Ngao Trạch có thể đảm đương trọng trách này." Diệp Thiên vừa nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người trong Cửu Tiêu Vân Điện đều tập trung vào Diệp Thiên, ngay cả Uyển Châu cũng kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, khẽ nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết Ngao Trạch tuổi còn quá nhỏ sao?" "Ta nghĩ dùng cận thần của ta sẽ tốt hơn." Ngọc Đế lo lắng cũng có lý, Ngao Trạch từ khi sinh ra, đã được phụ thân bảo vệ rất tốt, chưa từng dễ dàng gặp người.

Tây Hải Long Vương lại nói: "Thần cảm thấy Thượng Tiên Diệp Thiên có thể đảm đương trọng trách này." Lời Tây Hải Long Vương vừa dứt, Nam Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương liền phụ họa theo.

Diệp Thiên quả thực là một lựa chọn không tồi, linh lực sung mãn, lại là cận thần, Ngọc Đế gật đầu.

"Ngươi cứ về Đông Hải Long Cung trước đi." Diệp Thiên khẽ nói với Uyển Châu.

Uyển Châu liếc nhìn Diệp Thiên, tuy không biết trong hồ lô của Diệp Thiên bán thuốc gì, nhưng vẫn về Đông Hải trước.

Sau khi đến Đông Hải, Uyển Châu lập tức đến phòng Long Mẫu, kể lại toàn bộ những gì đã xảy ra ở Cửu Trọng Thiên.

Nghe Uyển Châu kể về Long Vương Đông Hải tiếp theo, Long

Mẫu không khỏi lo lắng nói: "Ngọc Đế rốt cuộc sẽ để ai làm Long Vương?

Nếu là cận thần của ngài ấy, thì e rằng cuộc sống của ta và Ngao Trạch sẽ không dễ dàng." Uyển Châu có chút trầm mặc, nói: "Ngọc Đế định để Diệp Thiên làm Long Vương, nhưng Diệp Thiên chắc sẽ không đồng ý." Long Mẫu có chút lo lắng, liếc nhìn Ngao Trạch đang chơi đùa, nói: "Ta sợ Ngao Trạch sau này lớn lên, biết chuyện của phụ thân nó xong, sẽ hiểu lầm rằng Thượng Tiên Diệp Thiên đã cướp mất vị trí Long Vương, đến lúc đó sẽ lấy oán trả ơn." Nghe Long Mẫu lo lắng, Uyển Châu vô tư cười cười: "Ngao Trạch tuổi tuy nhỏ, nhưng có một người mẹ như nương nương đây, dưới sự chỉ dạy tận tâm của nương nương, ta tin Ngao Trạch sẽ không làm như vậy." Long Mẫu khẽ thở dài: "Người tính không bằng trời tính, chuyện sau này, ai mà biết được chứ." Uyển Châu cũng hiểu Long Mẫu không chỉ lo lắng cho Ngao Trạch, nên hứa: "Ta và Diệp Thiên, nhất định sẽ cố gắng để Ngao Trạch thuận lợi kế thừa vị trí Long Vương." Long Mẫu đại hỉ, vẻ lo âu trên mặt lập tức chuyển thành kinh hỉ, nắm chặt tay Uyển Châu nói: "Vậy đa tạ ngươi và Thượng Tiên Diệp Thiên." Hai người đang nói chuyện, Tam Hải Long Vương và Diệp Thiên đã đến.

Tuy Long Vương bị giam vào Cực Vực thiên niên, nhưng Tam Hải Long Vương vẫn kính trọng Long Mẫu.

Chương 934

Long Mẫu thấy Tam Hải Long Vương đến, vội vàng rót trà.

“Tẩu tử, mấy huynh đệ ta trên đường đã bàn bạc, để tiểu Ngao Trạch kế vị.

Sau này nếu tẩu tử có khó khăn gì, cứ việc nói với ta.” Long Mẫu kinh hỉ nhìn Uyển Châu, rồi cũng mỉm cười với Diệp Thiên.

“Làm sao ngươi làm được vậy?” Uyển Châu khẽ hỏi.

Uyển Châu còn tưởng Diệp Thiên phải tốn rất nhiều công sức mới đồng ý chứ, không ngờ Diệp Thiên đã giải quyết xong trên đường đi rồi.

“Ta và Đông Hải Long Vương vốn có giao tình tốt, chuyện này vốn cũng là để Ngao Trạch kế vị, nhưng Ngọc Đế không đồng ý, lại thấy ta có trách nhiệm, nên đã tiến cử ta.

Ta vừa nói, để Ngao Trạch kế vị, ngài ấy liền đồng ý ngay.” Diệp Thiên kể lại toàn bộ sự việc cho Uyển Châu.

Nghe Diệp Thiên lúc tranh giành vị trí Long Vương cho Ngao Trạch, lại tự khen mình, ấn tượng tốt của Uyển Châu về Diệp Thiên lập tức sụp đổ.

Hai người đang nói chuyện, Long Mẫu sai người đưa Ngao Trạch đến.

Khi thấy Ngao Trạch, Tam Hải Long Vương đều cười, đồng loạt trêu Ngao Trạch.

“Sao lại nhỏ mọn thế?” Uyển Châu nhíu mày nói.

“Tam Hải Long Vương không có con trai, thấy Ngao Trạch trong

lòng rất vui.” Diệp Thiên nói.

Ngao Trạch lần đầu tiên gặp Tam Hải Long Vương, có chút sợ hãi, xoay người nhìn quanh, thấy Uyển Châu ở bên cạnh, Ngao Trạch như nắm được cọng rơm cứu mạng, liền mạnh mẽ lao vào lòng Uyển Châu.

Uyển Châu đặt Ngao Trạch xuống đất, chỉ vào tay phải của mình, nói: “Nhìn kỹ này.” Ngao Trạch thật sự chăm chú nhìn tay Uyển Châu.

Thấy Ngao Trạch bộ dạng nghiêm túc, Uyển Châu không kìm được trêu chọc Ngao Trạch.

“Oanh!” Uyển Châu vừa nói, lòng bàn tay đột nhiên bốc lên ngọn lửa, Ngao Trạch sợ đến ngồi bệt xuống đất khóc, Long Mẫu vội vàng an ủi.

Tam Hải Long Vương nhìn Ngao Trạch ngồi bệt xuống đất khóc, đều cười lớn.

Đặc biệt là Tây Hải Long Vương, cười càng lớn tiếng hơn, vừa cười vừa nói: “Cháu ta, yếu ớt quá.

Nếu cứ thế này mà kế thừa Long vị, không ổn rồi, Đông Hải sớm muộn gì cũng loạn mất.” Long Mẫu đang an ủi Ngao Trạch, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên một cái.

Diệp Thiên lắc đầu, cũng không có cách nào, nhìn Ngao Trạch đã bình tĩnh lại, cũng không biết làm thế nào cho tốt.

Ngao Trạch trốn sau lưng Long Mẫu, nhìn Uyển Châu, “Con muốn đi với tỷ tỷ này!” “Nga?

Con thích Thượng Tiên này sao, Ngao Trạch?” Nam Hải Long Vương nhìn Ngao Trạch, vẻ mặt tò mò hỏi.

“Đương nhiên là thích rồi ạ!

Con cảm thấy tỷ tỷ này đặc biệt thân thiết!" Ngao Trạch dùng ánh mắt sùng bái nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu cũng trêu chọc nó: "Con thấy ca ca bên cạnh ta thế nào?

Có thích không?" Ngao Trạch suy nghĩ một chút, trả lời: "Không tồi!

Con cũng thích ca ca này!" Long Mẫu vẫn luôn trầm tư, đứng dậy, nói với các vị: "Thiếp đã nghĩ ra một cách!

Không biết hai vị Thượng Tiên có đồng ý không?" Hai người nhìn nhau, gật đầu.

Long Mẫu vừa đứng dậy, lại muốn ngồi xuống, "Thiếp cầu xin hai vị, làm phiền hai vị đưa Ngao Trạch đi lịch luyện." "..." Diệp Thiên có chút do dự.

Uyển Châu bên cạnh, lại lập tức gật đầu đồng ý.

"Chuyện nhỏ thôi mà!

Chương 935

Không thành vấn đề!

Cứ giao cho ta!" Uyển Châu dứt khoát nói.

Diệp Thiên có chút bất lực, nhìn Uyển Châu, "Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại đồng ý nhanh thế?" Uyển Châu dùng tay kia vỗ vỗ Diệp Thiên, nói: "Yên tâm đi!

Chuyện nhỏ mà ta còn không giải quyết được, thì làm sao có thể xứng là Thượng Tiên chứ?" Diệp Thiên cũng đành đặt tảng đá lớn trong lòng xuống.

Long Mẫu vừa nghe hai người đều đã đồng ý, tâm trạng vui vẻ.

Vội vàng quay người, nói với các vị: "Mọi người cứ nghỉ ngơi tốt, thiếp đi giúp Ngao Trạch thu dọn đồ đạc." Long Mẫu cũng chuẩn bị một số pháp khí cho Ngao Trạch, dặn dò một số việc cho Ngao Trạch.

Tây Hải Long Vương sợ Diệp Thiên không biết đường, liền vươn tay, lấy ra một pháp khí, đưa cho Diệp Thiên, nói: "Chút quà mọn, không thành kính ý.

Tặng ngươi cái kim chỉ đường này, hy vọng ngươi thích." Diệp Thiên nhìn món quà của Tây Hải Long Vương, có chút kinh hỉ, sau đó cười.

Hắn còn sợ không biết đường sao?

"Món quà này ta không thể nhận, ta lại không phải là không biết đường, món quà này ta nhận cũng không có tác dụng lớn lắm." Diệp Thiên trực tiếp từ chối.

Tây Hải Long Vương thấy Diệp Thiên từ chối, cũng không hỏi thêm, trực tiếp thu lại.

Uyển Châu thấy Ngao Trạch không còn khóc nữa, tính tò mò nổi lên, lại bắt đầu trêu chọc nó.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đang trêu chọc Ngao Trạch, lên tiếng ngăn lại, nói: "Đừng trêu nữa, nó mà khóc thì lại khó dỗ." Không ngoài dự đoán, Uyển Châu lại dọa nó khóc.

Uyển Châu cũng có chút bất lực, nhưng lại cảm thấy buồn cười, bật cười thành tiếng.

Dưới ánh mắt uy hiếp của Diệp Thiên, nàng cũng không cười nữa, chột dạ nhìn Diệp Thiên, "Giúp ta với!" Diệp Thiên lên tiếng an ủi: "Đừng khóc nữa, khóc cũng vô ích, chi bằng đừng khóc nữa." Cứ như vậy, hai người dần dần trở thành bạn tốt, Ngao Trạch cũng rất ỷ lại Diệp Thiên.

Long Mẫu an ủi nó, Long Mẫu nhìn ba người, cũng vì Ngao Trạch, nên lại nhiều lần thỉnh cầu Diệp Thiên.

"Đứa bé này của ta, không cần sợ hãi, cũng không cần lo lắng nó sẽ về oán trách ngươi.

Muốn đánh muốn mắng, đều tùy ý ngươi, ta đều sẽ không để bụng.

Ta chỉ muốn ngươi và con ta ở bên nhau, bình an vô sự, không chịu bất kỳ thương tổn nào." Long Mẫu khổ sở nói với ba người.

Tam Hải Long Vương cũng nhìn mấy người, an ủi nhìn Diệp Thiên, "Ta không còn gì để nói, hy vọng ngươi thật tốt, có nhu cầu gì, mọi thứ đều có thể tìm ta, ta sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn nhu cầu của ngươi." Diệp Thiên nhìn mấy vị trưởng bối, thành khẩn nói: "Cảm ơn các vị, ta sẽ chăm sóc tốt cho Ngao Trạch." Nói xong, hai

người vẫn đang cười đùa mắng mỏ nhau, cũng bị Diệp Thiên kéo lại, nói với trưởng bối thành khẩn: "Ta sẽ làm được, xin hãy tin tưởng ta." Nói xong, Long Mẫu lại bắt đầu thu dọn hành lý cho Ngao Trạch.

Uyển Châu thấy chán nản, cũng bỏ Ngao Trạch lại, đến bên cạnh Long Mẫu, nói với Long Mẫu: "Long Mẫu, để thiếp giúp người thu dọn nhé!" Long Mẫu toàn tâm toàn ý vào việc thu dọn, không để ý đến nàng, cũng coi như mặc nhận, Uyển Châu liền trực tiếp bắt tay vào làm.

Diệp Thiên vẫn luôn nghe ba vị trưởng bối lải nhải, dùng khóe mắt liếc nhìn Uyển Châu, phát hiện nàng đã thu dọn rất nhiều thứ không cần thiết.

Diệp Thiên đưa tay ra, ra hiệu cho Tam Hải Long Vương dừng lại, nói với ba vị: "Trước hết dừng lại, ta có chút chuyện nhỏ cần xử lý." Tam Hải Long Vương đều ngơ ngác, nhìn Diệp Thiên, vừa rồi, câu chuyện bị cắt ngang.

Diệp Thiên đi đến, lấy những thứ Uyển Châu vừa thu dọn vào ra.

Uyển Châu vừa định nổi giận, "Ngươi làm gì mà động vào đồ của ta?" "Khi nào thì những thứ này thành của ngươi rồi?

Đồ của Ngao Trạch sao?" Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đang nổi giận.

"Ừm...

đây đều là đồ của Ngao Trạch mà!

Nhưng, đây là đồ của ta, đương nhiên cũng là đồ của ta." Uyển Châu nhất thời cứng họng, nói ra lời phản bác.

Rất nhanh, Diệp Thiên dẫn hai người lên Thiên Giới.

Chương 936

Ngao Trạch nhìn Thiên Giới hoa lệ, mặt đầy kinh ngạc, vẻ mặt "nhà quê" nói: "Đừng có làm ra vẻ kinh ngạc, còn nhiều điều kỳ lạ hơn nữa.

Ở chỗ ta, ngàn vạn lần đừng làm ta mất mặt." Tiện thể lôi Ngao Trạch suýt chút nữa đi lạc, "Đừng đi lung tung, đi lạc rồi, ta không tiện giải thích với Long Mẫu đâu." Ngao Trạch đành từ bỏ vẻ phồn hoa trước mắt, ngoan ngoãn đi theo.

Nhanh chóng, đã đến Diệp phủ.

Trong Diệp phủ, các nô phó đang dọn dẹp vệ sinh, thấy chủ nhân đột nhiên xuất hiện, mỗi một nô phó đều kinh ngạc.

Quản gia nghe tin chủ nhân trở về, vội vàng chạy ra, nghênh tiếp chủ nhân.

"Chủ nhân, ngài về lúc nào vậy?

Sao ta lại không nhận được tin tức trước?" Quản gia nịnh nọt hỏi.

"Ta về cũng không sớm, còn ngươi thì sao?" Diệp Thiên nhìn quản gia, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Có hai người đang ngừng quét dọn, đột nhiên phát hiện ra một bí mật, vội vàng nói với bạn đồng hành: "Nhìn xem, nhìn xem.

Người nam tử phía sau chủ nhân kia, chẳng phải là Long Tử Đông Hải đó sao?" Ngao Trạch.

"Trông rất giống, Ngài ấy khác biệt, chỉ có hai cái sừng trên đầu, chúng ta đều không có." Một nữ phó khác cẩn thận đoan trang, mới phát hiện ra điểm khác biệt.

Có một người đang nghe nói chuyện, người đó vốn là vô tình nghe được, kết quả, lại là Ngao Trạch.

Điều này khiến Uyển Châu tức giận, nàng tưởng người trong phủ sẽ không tùy ý riêng tư bàn luận về người khác, nhưng cách này lại sai lầm rồi.

Uyển Châu dùng linh lực truyền âm, bảo Diệp Thiên, quỳ xuống, "Ngươi đưa Ngao Trạch đi dạo một chút, ta có chút chuyện." Diệp Thiên gật đầu, Uyển Châu cũng rời khỏi đó.

Uyển Châu thi gia uy áp cho hai tiên phó, truyền âm Thiên Lý: "Vừa rồi các ngươi làm gì?" Hai tiên phó lập tức quỳ xuống, nói: "Chủ nhân, nô tỳ không làm gì cả." "Ngài phải tin nô tỳ, nô tỳ không làm gì cả." "Nga?

Vậy gia quy Diệp phủ, điều thứ nhất các ngươi còn nhớ không?" Uyển Châu nghiêm túc hỏi.

Hai tiên phó đồng thanh nói: "Gia quy Diệp phủ điều thứ nhất, không được tùy ý phá hoại vật phẩm trong phủ, cũng không được tùy ý bàn luận về khách của Diệp phủ." "Vì đã biết, vậy vì sao lại cố tình phạm?

Thôi đi, hỏi cũng vô ích.

Chi bằng để ta trừng phạt, sẽ tốt hơn một chút." Uyển Châu cười mỉm nhìn hai người.

Hai vị tiên phó, hoảng sợ nhìn nhau, cũng không biết Uyển Châu đang nghĩ gì.

"Hai ngươi hãy đi cấm thất ở đó 5 ngày 5 đêm, ta cũng không để ý, nhiều một người không nhiều, thiếu một người không thiếu." Uyển Châu và Diệp Thiên ở cùng nhau lâu, đều biết cách lừa người.

Nói xong, Uyển Châu đi tìm hai tiên phó.

Trong thư phòng Diệp phủ.

Diệp Thiên đã tiễn quản gia đi, nhìn Ngao Trạch đang lề mề phía sau, nói với Ngao Trạch: "Đi thôi!

Ta đưa con đi xem sách, tăng thêm một chút văn hóa sẽ tốt hơn." Ngao Trạch cũng là một người không có chủ ý, nên cũng đồng ý.

Đến thư phòng, bên trong thư phòng chứa đầy sách, khiến Ngao Trạch mở rộng tầm mắt: "Tất cả sách này, con đều có thể đọc sao?" "Đương nhiên, nếu muốn giết thời gian, con đều có thể đến thư phòng, thư phòng không có bất kỳ hạn chế nào, bất cứ lúc nào con cũng có thể đến." Diệp Thiên gật đầu, trực tiếp đi vào.

Ngao Trạch vừa đến gần thư phòng, cảm thấy một trận trận uy áp đang cuộn trào.

Nhưng càng đến gần thư phòng, uy áp từng chút một tiêu tán, trực tiếp đi vào, mọi thứ đều tốt.

Ngao Trạch cũng yên tĩnh đọc sách, sự yên tĩnh đó, khiến Ngao Trạch bắt đầu ngẩn người, cho đến khi Uyển Châu đi vào.

Uyển Châu vừa vào, trực tiếp nhìn hai người đàn ông đang yên tĩnh đọc sách, thật sự cảm thấy nhàm chán, liền bắt đầu đùa giỡn với Ngao Trạch.

Ban đầu tiếng nhỏ, từ từ, từ từ, tiếng càng lúc càng lớn.

Chương 937

Tiếng ồn đó Diệp Thiên không thể nào bỏ qua được.

“Hai người các ngươi đang làm gì?

Ở nơi linh thiêng này, đừng có đùa giỡn làm ồn.” Diệp Thiên nói với giọng điệu đầy tức giận, hoàn toàn dọa sợ cả hai người.

Uyển Châu khẽ phản kháng, “... tên đại ma vương này.” Không nói gì nữa, âm thanh đó đều sẽ bị nghe thấy.

“Gì?” “Không, ta không làm gì cả, ngươi cứ tiếp tục đọc sách.” Uyển Châu vội vàng từ chối, làm ra vẻ đang làm một việc khô khan như đọc sách.

Ngao Trạch cũng yên tĩnh ở bên cạnh Uyển Châu, không nói một lời nào, cùng Uyển Châu đọc sách.

Cũng không biết đã bao lâu, đột nhiên thấy Diệp Thiên, Uyển Châu vội vàng nói với Diệp Thiên: “Ngươi đi đâu vậy!” “Ta đi tìm Ngọc Đế lão nhân gia!” Diệp Thiên nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Tìm gì?

Chắc không phải lại gây chuyện rồi chứ!” Uyển Châu tò mò hỏi trong lòng.

“Ta lại không giống ngươi, hay làm loạn.

Lần này ta đi tìm Ngọc Đế là để báo cáo công việc.” Nói xong, Diệp Thiên trực tiếp đi ra ngoài.

Uyển Châu vẻ mặt bất lực, lẩm bẩm: “Diệp Thiên bây giờ càng lúc càng nhàm chán rồi.” Trên điện Ngọc Đế, Diệp Thiên đang không vội không vàng báo cáo công việc, cũng thỉnh cầu Ngọc Đế một

chuyện.

“Ngọc Đế, ta và Uyển Châu muốn một thứ.” Diệp Thiên bình tĩnh nhìn Ngọc Đế.

Ngọc Đế đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Ngươi cứ nói thứ ngươi muốn đi!” Ngọc Đế né tránh một bước, để đề phòng Diệp Thiên giở trò.

Diệp Thiên kể rõ mọi việc, Ngọc Đế nghe Diệp Thiên muốn một trái bàn đào, lập tức cảm thấy lòng mình chùng xuống, cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.

Ngọc Đế quả quyết nói: “Được được được!

Có thể, ta sẽ sai người lấy cho ngươi!” “Ngọc Đế, chẳng lẽ ngài không muốn nói với Vương Mẫu Nương Nương một tiếng sao?” Diệp Thiên thiện ý nhắc nhở.

“Không sao, chuyện nhỏ này không cần nói với nàng ấy.” Ngọc Đế vẻ mặt yên tâm, đặc biệt khiến Diệp Thiên lo lắng.

May mắn là mọi việc không cần quá nhiều khúc mắc, bàn đào đã được lấy đến.

Từ biệt Ngọc Đế, Diệp Thiên vội vàng trở về Diệp phủ.

Trong thư phòng Diệp phủ, hai người đang nhàm chán đọc sách, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Phòng khách!” Hai người vội vàng đứng dậy, đi đến phòng Ngao Trạch.

Uyển Châu đột nhiên phát hiện ra một thứ nhỏ nhắn đáng yêu, một thứ nhỏ bé đang di chuyển, “Di?

Không phải là bàn đào sao?

Vương Mẫu Nương Nương lại chịu đưa, nàng ấy chẳng phải vẫn luôn không cho những thứ này sao?” “Được rồi, đừng hỏi nhiều nữa,

ngươi và Ngao Trạch.

Hãy nếm thử, hương vị thơm ngon của bàn đào.” Diệp Thiên vội vàng bảo Uyển Châu và Ngao Trạch nếm thử bàn đào.

Ngao Trạch nhìn quả bàn đào biết đi, không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết làm thế nào để cầm, vừa dùng tay chạm vào, bàn đào liền bỏ chạy.

“Ai!

Để ta dạy con nhé!

Bàn đào phải...” Uyển Châu lải nhải một hồi lâu, cuối cùng cũng dạy Ngao Trạch thành công.

Chương 938

Ngao Trạch mới ăn được bàn đào.

Diệp Thiên nhìn cảnh này, nói với Ngao Trạch: "Phàm là chuyện gì cũng phải dựa vào chính mình, dựa vào người khác không có tác dụng, đừng cứ mãi ỷ lại người khác." Ngao Trạch ngoan ngoãn gật đầu, khẽ nói.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên lại đang giáo huấn Ngao Trạch, cũng thấy không khí có chút gượng gạo, muốn hoạt bát không khí, nhưng bị Diệp Thiên ngắt lời: "Ta bảo ngươi đọc sách, đã đọc xong chưa?

Để ta kiểm tra nhé!

Sách phải nhớ trong lòng, không phải đọc xong rồi quên hết mọi thứ." Nói xong, Diệp Thiên kiểm tra tình hình đọc sách của Ngao Trạch.

Kiểm tra xong, phát hiện Ngao Trạch không biết gì cả, không có một câu nào đúng, khiến Uyển Châu buồn cười, nhưng sợ từ nay về sau nó sẽ mất tự tin, nên cũng an ủi: "Được rồi, không sao đâu, ta đọc những cuốn sách đó, thấy khó quá trời!

Ta cũng không biết gì cả!

Diệp Thiên, sao ngươi lại sắp xếp những cuốn sách khó như vậy cho nó đọc chứ?" Diệp Thiên không trả lời, chỉ nói với Ngao Trạch: "Con chép quyển sách này 2 lần, không có oán trách gì đâu nhỉ!" Ngao Trạch nghe xong, trong mắt lập tức bốc lên lửa, tuy có oán trách, nhưng đều không nói ra, rời khỏi nơi đó.

"Không phải có chút quá đáng sao?" Uyển Châu có chút oán trách, rồi cũng vội vàng đuổi theo an ủi Ngao Trạch.

Diệp Thiên đang suy nghĩ, có phải mình đã quá cứng rắn không, nếu không thì nó sẽ đột nhiên rời đi mất.

Suy nghĩ một hồi, Diệp Thiên nhớ ra phàm gian có một bảo vật, có khả năng Ngao Trạch sẽ thích.

Diệp Thiên vội vàng hạ phàm, đi giết một con cự mãng.

Vốn tưởng rằng cự mãng sẽ chống đỡ được 20 chiêu dưới tay hắn, không ngờ cự mãng lại dễ giết đến thế.

Giết xong, hắn vội vàng lột da.

Lại tốn thêm một phen tâm tư, mới rút được gân ra, làm thành một cây tiên tử.

Diệp Thiên lại vội vàng trở về Diệp phủ, tìm Ngao Trạch, đưa cây tiên tử này cho nó.

Ngao Trạch nhìn cây tiên tử này, vui mừng, cũng cảm thấy một sự quen thuộc không rõ, cẩn thận ngửi ngửi, hỏi: "Không phải mãng xà sao?" Diệp Thiên gật đầu, không hề kinh ngạc khi nó lập tức đoán ra.

Ngao Trạch vô cùng vui mừng vì sự yêu thích này, dù sao có một đồng loại ở bên cạnh, trong lòng sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Diệp Thiên nhìn Ngao Trạch không kìm được vuốt ve cây tiên tử, thầm nghĩ: Có lẽ mình đã bù đắp được rồi, xem ra nó cũng nên chấp nhận thôi.

Diệp Thiên cũng yên tâm, nhìn Ngao Trạch, vừa định nói gì đó, thì bị Uyển Châu làm phiền: "Oa sắt, có vũ khí mới, vậy để ta cầm đi chơi nhé! ~" "Đừng có suốt ngày chỉ biết chơi, ở đây là để rèn luyện, không phải để chơi.

Nếu muốn chơi, ta cũng không phản đối, nhưng phải đợi rèn luyện xong rồi mới tiếp tục chơi." Diệp Thiên vốn không nhiều lời, nhưng

cũng sợ đứa trẻ này không chịu đựng nổi, nên cũng giải thích.

Uyển Châu vẻ mặt tò mò nhìn Diệp Thiên, "Ngươi muốn đi đâu lịch luyện?

Có thể đưa ta đi cùng không?" Vẻ mặt tràn đầy khao khát, Diệp Thiên cũng không có cách nào, đành phải từ chối.

"Thôi đi, chuyện này con trai làm, con gái cứ ngoan ngoãn ở nhà, đừng đi đâu cả." Nói xong, Diệp Thiên an ủi Uyển Châu, tiện tay xoa xoa đầu nàng, cảm thấy không tồi, lại tiện tay xoa đầu nàng.

Diệp Thiên cũng dẫn Ngao Trạch cùng nhau hạ phàm, đi lịch luyện.

Nhưng, Uyển Châu có phải là một người nghe lời như vậy không?

Điều đó là không thể, điều đáng sợ hơn, Uyển Châu đã lén lút theo sau.

Diệp Thiên không hề biết Uyển Châu sẽ theo dõi, hắn nhìn địa điểm lịch luyện, "Ngao Trạch, ngươi đi một mình, không có vấn đề gì chứ!" Ngao Trạch có chút do dự, nhìn Diệp Thiên, "Dường như, chắc là không có vấn đề gì đâu ạ!" Diệp Thiên nhìn Ngao Trạch, "Vậy ta đưa con đến đó, phần còn lại, ta không thể giúp con được, trừ phi con thất bại, hoặc trừ phi con chiến thắng, nếu không thì trận chiến này sẽ kết thúc." "Quy tắc là như vậy, cố gắng lên nhé!" Nói xong, Diệp Thiên liếc nhìn Ngao Trạch, phát hiện đã đến đích, liền thả Ngao Trạch xuống, trực tiếp leo lên cây.

Ngao Trạch hỏi nơi đó là nơi nào, nhưng lời còn chưa nói ra, đã bị Diệp Thiên trực tiếp ném xuống.

Diệp Thiên ngồi trên cành cây, nhìn Ngao Trạch đang đối mặt với giao long, đột nhiên hình như quên mất chuyện gì đó.

Chương 939

"À đúng rồi, ta quên nói với con, ở đây rất lạnh lẽo, con giao long này." Ngao Trạch đột nhiên nghe đến lạnh lẽo, kinh ngạc hơi há miệng, "Ngươi chắc chắn chứ?" "Không chắc chắn, ở đây lạnh lẽo.

Con hãy thu lại biểu cảm của mình một chút, ngươi lại không phải thượng cổ thần thú, một con tiểu giao long bé nhỏ, lại sợ hãi sao?

Không nói nhiều nữa, ứng phó đi!" Nói xong, Diệp Thiên trực tiếp nằm trên cây, nhìn Ngao Trạch đang đối đầu với giao long.

Ngao Trạch sơ ý một chút, liền bị giao long một đòn tấn công trúng, Ngao Trạch bị một đòn đó khiến mặt đỏ bừng vì tức giận: "Ta muốn liều mạng với ngươi!" Nói xong, liền trực tiếp lao lên.

Ngao Trạch bị thương, Diệp Thiên dường như không nhìn thấy, không quan tâm.

Ngao Trạch sắp bị giao long đánh chết, Diệp Thiên không có chút động tác nào.

Nhưng, Uyển Châu đi theo phía sau thì không chịu nổi nữa, trực tiếp giải trừ trạng thái ẩn thân, một đường lao thẳng, vội vàng thay Ngao Trạch xuống, giao chiến với giao long.

Giao long căn bản không phải đối thủ của Uyển Châu, giao long chỉ cần sơ ý một chút, liền bị đánh bay xuống.

Giao long không nói nên lời, nhưng Uyển Châu lý trí giữ lại một tia đường lui, cũng không giết chết giao long.

Trận chiến kết thúc, Diệp Thiên xuống, băng bó cho Ngao Trạch bị thương.

Vừa băng bó, vừa trách móc Uyển Châu.

“Không phải nói không được làm gì sao?

Ngươi làm gì vậy?” Uyển Châu cười hì hì nhìn Diệp Thiên: “Ta đi tìm ‘Ngao Trạch’ chơi nha!

Ở nhà chán quá, ta ra ngoài xem sao!” “Ngươi ra tay làm gì, ban đầu ta đồng ý đưa nó đi lịch luyện, giúp đỡ nó.

Đây là chuyện nó phải làm, sao ngươi lại có thể can thiệp?

Nó phải kế thừa Hải Long Cung, bây giờ ngươi giúp đỡ, sau này sẽ hại nó.” Diệp Thiên nói một tràng, nhìn vết thương của Ngao Trạch, nói với Ngao Trạch: “Vết thương không lớn, nghỉ ngơi tốt là được!” Nói xong, Diệp Thiên trực tiếp kéo áo Ngao Trạch, lại đưa trở về Diệp phủ.

Uyển Châu cũng đi theo sau lúc này, sợ Diệp Thiên nổi giận, đợi đến Diệp phủ, liền trực tiếp dùng thiên lý truyền âm cho Diệp Thiên: “Xin lỗi nha!

Ta biết lỗi rồi, đừng giận nữa, lần sau ta không giúp nó nữa, được không?” “Lần sau nữa sao?

Hả?” “Không dám không dám, Ngươi xem tha lỗi cho ta đi, vậy thì đã tha lỗi cho ta rồi, ta cũng đi chơi với tiểu Ngao Trạch đây, tạm biệt!” Ngày hôm sau, Diệp Thiên như hôm qua, dẫn Ngao Trạch đến hang hổ.

Ngao Trạch không nói một lời, xuống dưới, một mình chiến đấu với giao long.

Tuy có một trái tim muốn đánh bại giao long, nhưng thực lực không cho phép mà!

Vào thời khắc nguy nan, khi suýt nữa thất bại, Ngao Trạch bùng nổ tiềm lực và thực lực của mình, thành công đánh bại giao long, giành được chiến thắng.

Tuy nhiên, nhìn con giao long đã chết, Ngao Trạch có chút bối rối, nhìn Diệp Thiên, "Con đã thắng rồi sao?" "Gì?

Không tin sao?" Diệp Thiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng vẫn nghiêm túc nói.

"Tin, tin chứ, nhưng, phải xử lý thế nào ạ?" Ngao Trạch có chút bối rối, cũng không biết làm thế nào.

Vừa hỏi xong câu hỏi này, Diệp Thiên trực tiếp bay xuống, đi đến xác giao long, bắt đầu lột da, rồi lại bắt đầu rút gân, khiến Ngao Trạch sợ hãi làm theo.

Không lâu sau, Diệp Thiên bắt đầu gọi Ngao Trạch: "Ngao Trạch, đưa cây tiên tử của con đây!" "Đưa, làm gì ạ?" Ngao Trạch có chút kỳ lạ, ngoan ngoãn đưa tiên tử cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên dung hợp gân và tiên tử lại với nhau, dùng gân để nâng cấp tiên tử, Ngao Trạch liếc nhìn.

Diệp Thiên giải thích: "Đây là phần thưởng chiến thắng của con, ta muốn những thứ này làm gì chứ?" "Cảm ơn, con nhất định sẽ thay đổi!" Ngao Trạch cảm ơn, cũng vô cùng biết ơn.

"Nghỉ ngơi đi, lát nữa ta sẽ đi nơi khác.

Nhắc nhở ấm áp, nơi đó tuy nguy hiểm, nhưng cũng sẽ giúp con thăng cấp." Diệp Thiên nhắc nhở Ngao Trạch.

Chương 940

Ngao Trạch nghe tin này, cũng không do dự như lần trước, ngược lại, kiên định trả lời: "Vâng, con biết rồi!" Diệp Thiên vui mừng vì sự thay đổi của nó, nhanh chóng, thời gian nghỉ ngơi cũng đã hết.

Diệp Thiên lại dẫn Ngao Trạch xuất phát đi Cực Vực.

Ngao Trạch rất nhanh đã tiến vào.

Trước khi đi vào, Diệp Thiên nói với Ngao Trạch: "Nếu có nguy hiểm, hãy đốt tấm bùa này, lúc đó, ta sẽ xuất hiện.

Nhưng ta hy vọng, con sẽ không đốt tấm bùa này." Nhưng, Uyển Châu lại không như vậy: "Nếu ngươi không đi, vậy ta đi." Diệp Thiên cũng không có cách nào, cũng đi theo.

Trong Cực Vực, Uyển Châu quan sát Ngao Trạch đi giết ma binh.

Nhưng, Ngao Trạch không phải đối thủ của chúng, ma quân đông người, sức mạnh lớn.

Tuy chỉ là tiểu lâu la, nhưng sức mạnh lớn, Ngao Trạch miễn cưỡng chiến thắng, nhưng bị thương rất nhiều chỗ, cũng là lưỡng bại câu thương.

Không ngờ, Diệp Thiên cũng nhìn ra, không biết vì sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Uyển Châu kéo Ngao Trạch, nói với Diệp Thiên: "Nó bị thương nhiều chỗ rồi, ngươi xem đi!" Diệp Thiên nghe vậy, nhìn Ngao Trạch, phát hiện đều là vết thương nhỏ, liền tùy ý băng bó.

"Ngươi lại không giúp nó sao?

Uyển Châu!" Diệp Thiên sợ Uyển Châu cũng giống như lần trước,

giúp Ngao Trạch.

Ngao Trạch vội vàng nói với Diệp Thiên: "Cô ấy không giúp con đâu, đây đều là do con đánh!" Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Ngao Trạch, mới tin, vẫy vẫy tay, bảo nó tiếp tục đi vào.

Không ngờ, lúc này, Uyển Châu cũng đi theo vào.

"Không phải không đi vào sao?" Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, buồn cười hỏi.

"Ta đi vào không phải để giúp nó, ta đi tìm một số cấp bậc cao hơn, để chiến đấu." Diệp Thiên xoa xoa đầu Uyển Châu, nói với nàng: "Đừng nói nhiều nữa, ta cũng không biết khi nào ta sẽ bắt được nó!" Rất nhanh, Diệp Thiên vươn tay, nhìn thấy mấy con ma tướng đang ẩn nấp.

Diệp Thiên cười thầm trong lòng: Tìm được đối thủ rồi, những con ma tướng này, thật sự là trời giúp ta.

Đừng trách ta nhé.

Sau đó, Diệp Thiên dùng một cây móc, đưa mấy con ma tướng đến gần Ngao Trạch, nói với nó: "Đánh chết những con ma tướng này, con có thể ra ngoài rồi." Nói xong, Diệp Thiên tìm một nơi có tầm nhìn tốt, quan sát.

Ngao Trạch trong lúc chiến đấu với những ma binh kia, đã học được một chút kỹ xảo nhỏ, nhưng, chút kỹ xảo nhỏ đó không đủ để giết chết ma tướng, đành phải từng chút một giết chết ma tướng.

Nhưng, con ma tướng đó không chịu nổi, cho rằng mình đang bị sỉ nhục.

Ma tướng giận tím mặt, trực tiếp tự bạo.

Uyển Châu đang tìm người chơi đùa, đi đến một nơi khác.

Diệp Thiên đang quan sát, thầm nghĩ: Không tốt rồi, nó muốn tự bạo!

Hắn vội vàng đứng dậy, bay đến bên cạnh Ngao Trạch, giúp Ngao Trạch đỡ lấy đòn chí mạng đó.

Rất nhanh, một tiếng nổ lớn vang lên.

Uyển Châu đang ngây người, vô thức bay trở lại.

Diệp Thiên nhìn cảnh này, mới yên tâm, nói với Uyển Châu: "Tốc độ cũng nhanh đấy nhỉ!" Diệp Thiên không trả lời, quay người, liếc nhìn Ngao Trạch, phát hiện Ngao Trạch đang cúi đầu, dường như có chuyện gì đó.

"Sao vậy?

Không sao chứ!" Diệp Thiên quan tâm hỏi.

"Không có gì lớn, con có chút áy náy." Ngao Trạch không ngẩng đầu.

Chương 941

Diệp Thiên hiểu, nhưng cũng không có cách nào, chuyện này, hắn không thể can thiệp, cũng không thể ngăn cản.

Ngao Trạch có chút nhận ra mục đích của lần lịch luyện này là gì?

Không, là để ta nhận ra sự yếu kém của mình, là để ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Ta hiểu rồi, ta không nên cứ yếu ớt như vậy nữa, ta phải mạnh mẽ lên.

Ngao Trạch đứng dậy, thề với bầu trời: "Con, Ngao Trạch nhất định sẽ không yếu ớt như bây giờ nữa.

Con nhất định sẽ mạnh mẽ như những người khác, trở nên mạnh mẽ hơn." Diệp Thiên vui mừng, "Nhìn con đã nhận ra điểm yếu của mình, ta sau này không cần lo lắng nữa, dù sao con cũng là đệ tử của ta, đệ tử của ta không có ai yếu cả." Uyển Châu đặt trái tim sợ hãi trở lại, thầm nghĩ: Phải dùng cách nào đó, để đảm bảo an toàn cho Ngao Trạch.

Suy nghĩ một chút, trong túi trữ vật dường như có một viên tiên đan, viên tiên đan đó có thể giúp Ngao Trạch tạm thời nâng cao công lực.

Uyển Châu lén lút nhìn Diệp Thiên, phát hiện hắn đã bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng cũng lén lút đi đến bên cạnh Ngao Trạch, "Ta cho con một bảo bối tốt!" Sau đó, nàng bảo Ngao Trạch đưa tay ra, đưa cho nó một vật hình tròn, "Tiên đan, là thứ tốt có thể tạm thời nâng cao công lực, nhưng, tác dụng phụ rất lớn, không phải lúc nguy cấp thì không được sử dụng." Ngao Trạch gật đầu, cảm ơn Uyển Châu: "Cảm ơn tỷ tỷ, trong thời gian qua, tỷ tỷ đã giúp con rất nhiều." Uyển

Châu nói xong, cũng không nói gì nữa, hỏi Diệp Thiên: “Diệp Thiên, tiếp theo chúng ta đi đâu?” “Tiếp theo, ta đi Ma Cung!” Diệp Thiên thậm chí còn không mở mắt ra, trực tiếp nói với Uyển Châu.

Uyển Châu trong lòng kinh ngạc, dù sao Ma Cung là nơi nguy hiểm, đột nhiên bảo Ngao Trạch đi vào, nàng cũng không thể nhắc nhở, chỉ đành nói với Ngao Trạch: “Tự cầu phúc đi, ta cũng không giúp được gì đâu.” Ngao Trạch gật đầu, nói với Diệp Thiên: “Vậy con khi nào thì xuất phát đi Ma Cung?” “Xem con nghỉ ngơi tốt rồi, vậy chúng ta đi thôi!

Thời gian không chờ đợi ai!” Diệp Thiên thấy Ngao Trạch có vẻ gấp gáp, cũng đành thỏa mãn yêu cầu của nó.

Cổng Ma Cung.

“Trong đó là Ma Cung, hai chúng ta không đi cùng con nữa, nơi này, không tồi đâu, cố gắng lên nhé!

Nhớ kỹ tấm bùa ta đưa cho con, có lẽ sẽ giúp ích.” “Vâng, cảm ơn tỷ tỷ.

Con đi vào đây, chúc con may mắn nhé!” Ngao Trạch cũng không do dự như lần trước, kiên định, trực tiếp đi vào.

Vừa đi vào, lập tức bị ma tướng tấn công, tuy Ngao Trạch đã từng giao thủ với ma tướng trước đây, nhưng không hề hiểu rõ đặc điểm của chúng.

Rất nhanh, Ngao Trạch trực tiếp bị đánh cho giãy dụa sắp chết, không còn chút sức lực nào nữa.

Ngao Trạch, phải làm sao đây?

Đột nhiên, nó nhớ đến viên tiên đan Uyển Châu đã đưa trước đó, cũng nhớ đến công hiệu của tiên đan.

Ngao Trạch cắn răng, dứt khoát, uống viên tiên đan đó xuống.

Lập tức pháp lực đại tăng, trực tiếp bỏ chạy khỏi nơi đó.

Hai người nhìn Ngao Trạch chạy thoát ra, vẻ mặt phức tạp.

Đặc biệt là Diệp Thiên, đỡ trán, "Uống tiên đan, ai đã đưa cho nó, vì sao không bóp nát tấm bùa kia?

Không thể gọi ta sao?" Lúc này, Uyển Châu đứng ra, "Là ta đưa cho nó." Diệp Thiên lập tức trách mắng: "Rốt cuộc ngươi làm gì vậy, không giúp đỡ thì thôi, ngược lại còn hại nó.

Ngươi không biết tác hại của thứ đó sao, vì sao lại đưa cho nó?" Nói xong, Ngao Trạch lập tức suy yếu xuống, thậm chí không thể đứng vững, trực tiếp ngã xuống, pháp lực trực tiếp giảm xuống.

Diệp Thiên lúc này cũng quên mất, muốn trách mắng Uyển Châu rồi, "...

Ngươi đưa nó về đi!

Ta đi tìm một số kỳ trân dị bảo cho nó dùng." Nói xong, Diệp Thiên cũng rời khỏi đó, truyền âm thiên lý cho Uyển Châu: "Ngươi hãy dùng tất cả thuốc trong phủ cho nó, không đủ thì nói với ta, ta bây giờ đi đây.

Chăm sóc tốt cho nó, cũng đừng áy náy nữa." Uyển Châu nghe vậy, gật đầu.

Uyển Châu thầm nghĩ, không có Diệp Thiên, nàng cũng sẽ chăm sóc cho Ngao Trạch.

Rất nhanh, đã đến Diệp phủ.

Mỗi ngày ở Diệp phủ đều là một cuộc đấu tiên ngao, vì mỗi ngày Uyển Châu đều chăm sóc Ngao Trạch.

Chương 942

Ngao Trạch nhìn bóng lưng bận rộn của Uyển Châu, trong lòng không khỏi có chút không cam lòng: "Không cần chăm sóc con đâu, con sắp khỏe rồi, chăm sóc con làm gì chứ!" "Đây đều là điều ta nên làm, nếu không phải viên tiên đan ta đưa cho con, con sẽ không bị thương nặng đến thế." Uyển Châu áy náy nhìn Ngao Trạch, đưa tay vào trong chăn.

Ngao Trạch thầm nghĩ: Con cảm thấy con hình như đã thích tỷ tỷ rồi, mẫu thân lúc đó cũng thích tỷ tỷ, mẫu thân nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng, Ngao Trạch lại không dám bày tỏ tình cảm đó, cũng không dám để Uyển Châu chìm đắm vào dòng chảy tình yêu, sợ rằng sự mạnh mẽ mà nó luôn tâm niệm sẽ theo đó mà biến mất, nó cũng biết khoảng cách giữa nó và Uyển Châu lớn đến mức nào.

Ngao Trạch thầm nghĩ: Con phải đợi thêm một chút nữa, con có thể làm được!

Nó cũng thầm cầu nguyện trong lòng, xin hãy đợi con một chút, đợi khi con mạnh mẽ rồi, con có thể mang lại cảm giác an toàn cho tỷ tỷ.

Ngao Trạch trên giường bệnh, không có gì để làm, nhìn Uyển Châu rất nhàn rỗi.

Nhưng, Diệp Thiên đang hái thuốc thì lại không nhàn rỗi như vậy.

Hắn gần như toàn thân đầy thương tích, trên người đều bị thương, nhưng vì những loại thuốc này mà vẫn chiến đấu.

Diệp Thiên nhìn sắc trời, thầm nghĩ: Ai!

Xem ra phải tăng tốc độ rồi.

Nhưng, nhìn những con thú bảo vệ không ngừng tiếp cận, mấy con đánh một con, đúng là ức hiếp người ta.

Uyển Châu đang ngẩn người bên giường bệnh, cứ nhìn chằm chằm bầu trời, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì.

Diệp phủ, vẫn như mọi khi yên tĩnh làm việc, mỗi người đều không nói gì.

Nhưng, Đông Hải lại không yên tĩnh như vậy, một người xông vào, lớn tiếng làm ồn trong Long Cung yên tĩnh.

"Ngao Trạch đâu?

Long Vương đâu?" Kim Lân vừa rồi còn đang đi săn cá tôm cua, không biết chuyện vừa xảy ra, vẫn luôn ở trong Long Cung làm quản sự, nhận ra người này.

Chính xác là nghe ra giọng nói của người này.

Quy quản gia dùng hết sức lực toàn thân, tìm đến Long Mẫu đang pha trà, lo lắng nói với Long Mẫu: "Long Mẫu Nương Nương, không hay rồi, không hay rồi, có người đến rồi." "Thôi đi, đừng gọi ta là Nương Nương nữa, có người đến rồi sao?

Ta vừa nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ." Long Mẫu nói với Quy quản gia, bình tĩnh.

"Con trai Ngư Phi, Kim Lân đến rồi." Quy quản gia ấp úng mới nói xong, nói xong thở phào một hơi lớn.

Long Mẫu nghe xong, vội vàng đứng dậy, "Đi thôi!" Rất nhanh, đến trước mặt Kim Lân đang làm loạn trong cung, trực tiếp dùng một pháp thuật trấn áp hắn, Kim Lân cũng biết điều, dẫn theo quân lính của mình, vội vàng rút lui.

Long Mẫu vừa thấy Kim Lân đã rời đi, liền thả lỏng trạng thái

căng thẳng bấy lâu.

Long Mẫu sợ Kim Lân sẽ lại làm loạn như lần trước, nhưng pháp lực của nàng cũng không đủ như trước, mọi biến số quá nhiều, không thể không đề phòng.

Thế nên, nàng liền thiên lý truyền âm cho Uyển Châu, bảo Uyển Châu và Ngao Trạch trở về.

Uyển Châu khi nhận được tin, do dự, cũng không biết, rốt cuộc có nên nói cho Ngao Trạch biết hay không.

Ngao Trạch nhìn ra sự do dự của Uyển Châu, "Tỷ tỷ có chuyện gì sao?" "Ta nói cho con một tin không tốt, đừng nổi giận nhé." Uyển Châu có chút lo lắng, nhưng vì lời dặn dò của Long Mẫu, nàng đã kể lại sự việc, ở câu cuối cùng nàng thêm vào: "Con có thể đi, cũng có thể không đi, tùy thuộc vào con." Ngao Trạch cũng không nói gì, trực tiếp gật đầu đồng ý chuyện này.

Uyển Châu có chút lo lắng: "Thôi được rồi!

Ta đi cùng con, để đề phòng bất trắc." Ngao Trạch cũng không nói nhiều lời vô ích nữa, trực tiếp thu dọn đồ đạc, cùng Uyển Châu trở về Long Cung.

Lúc này, Long Cung tạm thời đã khôi phục lại sự yên tĩnh, nhưng, sự yên tĩnh đó sẽ không tồn tại lâu.

Kim Lân lại đến rồi, điểm khác biệt duy nhất là hắn đã dẫn theo một đám quân tôm tướng cua khỏe mạnh.

Hắn lại bắt đầu làm càn, nhưng lúc này, hai người đều đã về đến, nhìn Kim Lân đang gây chuyện, hai người thở dài một hơi.

Chương 943

Uyển Châu là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, tấn công Kim Lân, nhưng đám quân tôm tướng cua phía sau Kim Lân, lại lập tức ra trận, ngay lập tức làm Uyển Châu bị thương.

Khi Kim Lân đang định tung một chiêu lớn về phía nàng, Ngao Trạch đã ra trận, dùng một phút đồng hồ lướt đến trước mặt Uyển Châu, đỡ lấy một chiêu cho nàng.

Diệp Thiên đang chiến đấu, Nguyên Thần đột nhiên run rẩy, dường như cảm ứng được điều gì đó, nhưng không dừng lại, thầm nghĩ: Uyển Châu ở đó, không cần lo lắng.

Trong Long Cung, tuy tấm bùa đó đã giúp Ngao Trạch đỡ được phần lớn các đòn tấn công, nhưng cơ thể Ngao Trạch chưa hoàn toàn hồi phục, vết thương cũ vết thương mới chồng chất, vừa mới dưỡng thương tốt, lại bị thương nữa rồi.

Kim Lân nhìn Ngao Trạch xuất hiện, trong mắt bốc lên lửa giận, thầm nghĩ: Mọi chuyện nên kết thúc rồi, ta muốn báo thù, báo thù cho mẫu thân đã chết của ta.

Kim Lân lập tức lao lên, Uyển Châu vì muốn Ngao Trạch thoải mái hơn, nên không chú ý đến đòn tấn công của Kim Lân.

Nhưng Long Mẫu vừa mới đến, nhìn thấy cảnh này, vì không muốn Uyển Châu bị thương, không nói gì cả, trực tiếp lao lên.

Kim Lân một đòn đánh trúng, lực tấn công của đòn đó rất mạnh, Long Mẫu cũng bất ngờ ngã xuống đất chết.

Điều đó khiến Ngao Trạch không chịu nổi, mẫu thân qua đời ngay trước mắt nó.

Ngao Trạch không quan tâm gì cả mà gào thét lớn: “Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân...” Nó cố gắng hết sức để thoát khỏi vòng tay Uyển Châu, nhưng một người bệnh làm sao có thể thoát khỏi được?

Nó cảm thấy thế giới của mình đảo lộn, cảm thấy cuộc đời mình không còn ý nghĩa gì nữa, muốn liều mạng với Kim Lân.

Nhưng, lúc này, Diệp Thiên đã đến, nói với Kim Lân đang kiêu ngạo: “Đừng kiêu ngạo nữa, ngươi có thể xin lỗi đấy.” Diệp Thiên vừa xuất hiện, đã dọa Kim Lân sợ hãi, hắn nhận ra Diệp Thiên là Thượng Tiên, liền nắm lấy cơ hội, bỏ chạy.

Diệp Thiên căn bản không tốn chút sức lực nào, đã đuổi Kim Lân đi.

Tuy nhiên, nhìn Ngao Trạch đau khổ tột cùng, hắn cũng không nỡ vứt những dược liệu kia cho nó.

Uyển Châu nhìn Ngao Trạch, không kìm được an ủi: “Đừng khóc nữa, Long Mẫu đã qua đời để bảo vệ con, có lẽ nàng ấy sẽ vui vẻ đó?

Vì đã vui vẻ mà qua đời, không có gì hối tiếc nữa, con chỉ cần làm điều tốt nhất thôi.” Ngao Trạch nghe những lời này, thầm nghĩ: Mình còn nhỏ, nếu không mẫu thân có lẽ sẽ không vì mình mà qua đời chứ?

Mình nhất định phải cố gắng luyện công, để mẫu thân không phải lo lắng.

Sau đó, Ngao Trạch ăn những loại thuốc Diệp Thiên hái về, vết thương trên người đều hồi phục, nó cũng bắt đầu nỗ lực luyện công.

Nhưng, nó cảm thấy chưa đủ, Diệp Thiên dẫn nó đi lịch luyện.

Vừa thấy Diệp Thiên, Diệp Thiên lại nói với nó: “Ngọc Đế có việc triệu kiến.” Ngao Trạch vội vàng đến Thiên Đình, hành lễ với Ngọc Đế.

Ngọc Đế thấy Ngao Trạch càng lúc càng có khí thế, trong lòng có chút an ủi, "Trẫm vừa nghe chuyện về mẫu thân của khanh, mong khanh tiết ai thuận biến, khanh cũng đừng quá đau buồn, mẫu thân của khanh thật sự quá vĩ đại." "Tạ ơn Ngọc Đế, mẫu thân vì con mà qua đời, con sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, báo đáp ơn dưỡng dục, ơn cứu hộ của mẫu thân." Ngọc Đế thấy Ngao Trạch đầy chí khí như vậy, nói với Ngao Trạch: "Thấy dáng vẻ của khanh, trẫm là huynh đệ của phụ thân khanh, trong lòng rất an ủi.

Trẫm vì để bù đắp cho khanh, định tặng khanh một trân bảo." "Tạ ơn Ngọc Đế!" Ngao Trạch cũng nhận lấy phần đại lễ này.

"Nói thật, khanh đã như vậy, trẫm cũng không biết để khanh quản lý Đông Hải có hợp lý hay không.

Chư khanh hy vọng trẫm có thể thu hồi long vị này, đợi khi khanh hồi phục, trẫm sẽ giao lại cho khanh, khanh thấy thế nào?" Ngao Trạch nghe xong, mới hiểu ra, đây là một bữa tiệc Hồng Môn Yến, nó cũng tức giận, nhưng, nó cũng biết cái bẫy này không thể không bước vào.

Nhưng sau khi suy nghĩ, điều đáng ngạc nhiên là, Ngọc Đế cũng đồng ý chuyện đó, cũng biết không thể ép người quá đáng.

Rất nhanh, Ngao Trạch trở về Diệp phủ, khác hẳn với trạng thái luống cuống vừa rồi, cả người đều như đã mất đi linh hồn, điều đó thật sự khiến người ta lo lắng, đặc biệt là Uyển Châu.

"Ngao Trạch?

Ngao Trạch?" Uyển Châu gọi vô số lần, nhưng Ngao Trạch dường như bị ngây người, vẫn không có phản ứng, khiến Uyển Châu lo lắng.

Lén lút hỏi Diệp Thiên: "Ngươi xem, gọi nó nó cũng không trả lời kìa?" "Vừa rồi nó bị Ngọc Đế triệu kiến, chắc chắn là Ngọc Đế đã nói

gì đó rồi!" Diệp Thiên thấy vấn đề đơn giản như vậy, Uyển Châu cũng không hiểu, chỉ số thông minh của nàng ấy khiến người ta phải phục.

Vừa cằn nhằn, vừa xoa tóc Uyển Châu, thật sự khiến người ta yêu không rời tay.

"Ngọc Đế lão già đó, đã làm gì, mà khiến nó hồn xiêu phách lạc như vậy?" Uyển Châu hỏi Ngao Trạch, nhưng nó dường như không nghe thấy gì cả, không trả lời.

Chương 944

Uyển Châu vỗ vào vai Ngao Trạch.

Ngao Trạch bị dọa giật mình, suýt nữa thì ngã sang chỗ khác.

Vừa nhìn thấy Uyển Châu, nó kinh ngạc: "Con đột nhiên tỉnh lại rồi, con vừa rồi không phải ở Thiên Đình sao?" Uyển Châu thấy nó đã hồi phục, bảo nó kể lại những chuyện ở Thiên Đình, Ngao Trạch cũng không giấu giếm, kể lại tất cả, khiến Uyển Châu cũng kinh ngạc.

"Ngọc Đế đã làm gì?

Đột nhiên lại muốn Long vị chứ?

Thật sự, tâm tư của Ngọc Đế, ta không hiểu." Uyển Châu có chút khó hiểu, nhưng cũng biết không nên nói nhiều, nói nhiều vô ích, vách tường có tai.

"Không, không sao đâu, dù sao thì, ngươi cứ suy nghĩ đi!

Ngọc Đế đoán chừng cũng không đặc biệt muốn Long vị đâu, đừng lo lắng nhiều, dù sao thì cứ cố gắng lên, Long vị sớm muộn gì cũng là của con thôi." Diệp Thiên có chút kỳ lạ, nhưng vô thức an ủi, lo lắng Ngao Trạch trong lòng không chịu nổi.

Ngao Trạch lại bắt đầu ngẩn người, nhưng nó gật đầu, phù hợp với lời nói của Uyển Châu.

Nó nắm chặt tay, ngẩng đầu, nhìn Diệp Thiên đang đọc sách, hạ quyết tâm.

"Con muốn đi cực tuần!

Ngài đừng không cho con đi." "Con chắc chắn chứ?

Đây không phải là lịch luyện bình thường, con phải quyết định kỹ,

cơ hội này không có lần thứ hai đâu, cũng sẽ không có chuyện con bị thương rồi ta giúp con chữa trị đâu.

Con đã sẵn sàng chưa?" Diệp Thiên thận trọng nhắc nhở, hy vọng nó có thể đối đãi một cách cẩn trọng.

Ngao Trạch không một chút do dự nào, trực tiếp gật đầu.

Diệp Thiên cũng không có cách nào, đành phải đưa nó đến Thập Nhị Thiên Ma Tháp.

Uyển Châu bên cạnh lo lắng, cũng luôn lải nhải dặn dò Ngao Trạch.

Diệp Thiên nghe có chút không kiên nhẫn, thấy đã đến đích, liền trực tiếp ném Ngao Trạch vào.

Uyển Châu vừa định nói gì đó, nhưng bị ánh mắt của Diệp Thiên trấn trụ, cũng thầm cầu nguyện cho Ngao Trạch tự cầu phúc.

Hai người ở cổng Thập Nhị Ma Tháp, đợi chờ sự trở về của Vương giả.

Ngao Trạch cũng không phụ lòng mọi người.

Lần này, kiên cường, từng tầng từng tầng chiến thắng những Thiên Ma trong truyền thuyết.

Ban đầu, nó đã trải qua Địa Ma, Tâm Ma, và cuối cùng là Thiên Ma cao nhất, từng bước từng bước chiến thắng, đều là dấu vết nỗ lực của nó.

Cứ như vậy, công lực của Ngao Trạch đại tăng, Ngao Trạch cuối cùng đã chiến thắng Thiên Ma, trong lòng vui sướng vô cùng, cũng nóng lòng muốn ra ngoài, gặp Uyển Châu và Diệp Thiên, và chia sẻ niềm vui đó.

Rất nhanh, nó đã ra ngoài.

Vừa ra khỏi, lập tức bị Uyển Châu ôm chặt, cảm thấy người ôm mình mềm mại, có xúc cảm, cảm thấy vui vẻ, vì đã vui vẻ.

"Tuyệt vời!

Quá tuyệt rồi!

Thật tuyệt!" Uyển Châu gần như phát điên, đối với một người đã thông qua mười hai tháp ma, cô cho rằng đây thật sự là một con rồng xuất sắc, không tồi chút nào.

Diệp Thiên nhìn cô phát điên, nói: "Uyển Châu, giữ hình tượng, giữ hình tượng của nàng, chú ý một chút." Diệp Thiên đợi một lúc, thấy cô đã bình thường trở lại rất nhiều, Diệp Thiên mới thản nhiên nói: "Không tồi!" Ngao Trạch nghe Diệp Thiên công nhận, cảm thấy vui sướng ngập trời: "Quá tuyệt vời rồi, có được sự công nhận của hắn, còn khó hơn lên trời." Trong Long Cung, Kim Lân ngẫu nhiên phát hiện ra rằng Long Cung không có chủ, ngoại trừ Quy quản gia có chức vị tương đối lớn, còn lại đều là một đám lâu la nhỏ.

Tâm tư của hắn không kìm được, thỉnh thoảng bắt đầu quấy nhiễu Long Cung, xông vào Long Cung, lục lọi khắp nơi, lại bắt đầu gây rối.

Chương 945

Long Cung giờ đây ai cũng ghét Kim Lân, đều muốn hắn cút đi thật xa, vĩnh viễn đừng quay lại nữa.

Quy quản gia vì bảo vệ Long Cung, đã trực tiếp chịu không ít thương tích, nhưng Long Cung thì đã bị phá hoại.

Ngao Trạch sau khi lịch luyện xong, một lòng muốn trở về Long Cung, nói với hai người: "Kim Lân, khi ta không có mặt, nhất định sẽ gây rối." "Đương nhiên rồi, có lẽ hắn không gây rối thì không phải là phong cách của hắn." Uyển Châu khẳng định đáp lại lời hắn.

"Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!" Ngao Trạch nóng lòng muốn đánh Kim Lân một trận thật đau, thậm chí khiến hắn sống không bằng chết.

Diệp Thiên nhìn thấu sự cố chấp của hắn, vỗ vai nói: "Kim Lân tuy vậy nhưng chưa đến mức phải chết, mọi chuyện tự có Ngọc Đế quyết định, đừng làm quá, kẻo lại nổi tà niệm, không được cái gì lại mất tất cả." Ngao Trạch tùy ý gật đầu, vẻ như không nghe lọt tai.

Diệp Thiên cũng không quản, đối với hắn, đó chỉ là một lời nhắc nhở tốt bụng, đã không nghe thì Diệp Thiên cũng chẳng để tâm chút nào.

Khi trở về Long Cung, Quy quản gia, người đã bị phá hủy cổng Long Cung từ trước, vội vã đón Ngao Trạch.

Vừa vào, thấy cánh cổng vàng son lộng lẫy ban đầu đã trở nên hư hại, gần như không thể nhìn nổi.

Ngao Trạch nhìn cảnh này, ánh mắt lập tức ngưng lại, nắm đấm cũng càng siết chặt.

Hắn đang phẫn nộ, nhưng cố gắng kiềm chế, không để mình nổi giận.

Uyển Châu vẫn luôn âm thầm quan sát Ngao Trạch, thấy cảnh này, thật sự cảm thấy Ngao Trạch đã trưởng thành rất nhiều.

Quy quản gia ở phía sau, lén lút nhìn mấy người phía trước, lặng lẽ kéo Ngao Trạch lại, dặn dò tỉ mỉ: "Nhất định phải đi theo Diệp thượng tiên, có như vậy hắn mới thật sự giúp ngươi.

Ta đã già rồi, lại chịu nhiều thương tích, không thể bầu bạn lâu nữa, ngươi phải đi sát theo hắn, biết chưa?" Ngao Trạch lắng nghe lời dạy dỗ, gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Một tên lâu la đang quan sát cổng Long Cung, đột nhiên thấy ba người Diệp Thiên, vội vàng báo cáo cho Kim Lân.

Kim Lân nghe tin này, vội vàng từ nơi yên ấm, gấp gáp đến Long Cung, thách đấu Ngao Trạch.

Kim Lân không phải đối thủ của Ngao Trạch nữa, rất nhanh, Ngao Trạch đã giành chiến thắng trong trận chiến này.

Kim Lân mới nhận ra tình hình không ổn, nghĩ "ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách", lập tức bỏ chạy.

Diệp Thiên vừa bảo hắn đừng luyến chiến.

Nhưng Ngao Trạch vẫn đuổi theo không ngừng, không cho Kim Lân cơ hội rời đi.

Diệp Thiên nghe Kim Lân đã đến Long Cung, muốn xem Ngao Trạch và Kim Lân ai lợi hại hơn, bèn cũng đi về phía Long Cung.

Nhưng chưa đến Long Cung, đã thấy Kim Lân và Ngao Trạch cùng đi ra.

Kim Lân rõ ràng bị thương, Ngao Trạch đang cầm vũ khí, nhìn

những vết thương trên người Kim Lân đều là do Ngao Trạch gây ra.

"Diệp Thiên thượng tiên, ngài mau cứu ta đi." Kim Lân thấy Diệp Thiên, như thấy cọng rơm cứu mạng, trốn sau lưng Diệp Thiên.

Mặc dù Kim Lân từng hãm hại Diệp Thiên, nhưng lúc này Kim Lân hoàn toàn không bận tâm đến chuyện đó.

Ngao Trạch nghĩ Diệp Thiên sẽ giao Kim Lân cho hắn, nhưng lời Diệp Thiên nói ra sau đó lại khiến cả Ngao Trạch và Kim Lân đều chấn động: "Thế này đi, ta sẽ mở một kết giới, hai ngươi sẽ quyết đấu sinh tử bên trong kết giới.

Ai sống sót cuối cùng, ta sẽ ban Long vị cho kẻ đó, thế nào?" "Được!" Mặc dù Diệp Thiên không giao Kim Lân cho hắn, nhưng với trận quyết đấu này, Ngao Trạch chắc chắn sẽ thắng.

Mặc dù không biết liệu có thể lên Long vị hay không, nhưng việc giết được Kim Lân cũng là một cách an ủi linh hồn Long Mẫu trên trời.

Diệp Thiên nhìn về phía Kim Lân, Kim Lân biết tuyệt đối không thể đánh lại Ngao Trạch, nhưng thấy Ngao Trạch vẻ mặt tự tin nắm chắc phần thắng, Kim Lân trong lòng không phục, cũng đành phải cứng đầu đồng ý.

Diệp Thiên lập tức dùng pháp thuật tạo ra một kết giới, sau đó hai người lập tức giao chiến.

Trận quyết đấu sinh tử quả nhiên như Ngao Trạch dự đoán, Kim Lân cuối cùng chết dưới tay Ngao Trạch.

Diệp Thiên gật đầu, Ngao Trạch lại có chút lo lắng hỏi: "Diệp đại ca, Ngọc Đế từng nói, hy vọng ta giao Long vị, không cho ta làm Long Vương, Ngọc Đế sẽ không đồng ý sao?" Diệp Thiên lắc đầu, bảo hắn không cần lo, hắn đã nói rồi, nhất định sẽ làm được.

Chương 946

Thấy Diệp Thiên vẻ mặt thản nhiên, trái tim căng thẳng của Ngao Trạch cũng từ từ dịu lại.

"Đi thôi." Diệp Thiên nói, rồi quay về Long Cung, Ngao Trạch cũng vội vàng đi theo.

Đến tối, Diệp Thiên kể cho Uyển Châu nghe chuyện xảy ra ban ngày, Uyển Châu đối với Ngao Trạch như em trai ruột, vui vẻ nấu một bàn đầy món ăn cho hắn.

"Uyển Châu tỷ tỷ, ta thích nàng." Ngao Trạch ấp ủ, cuối cùng thốt ra câu nói này.

Uyển Châu sững sờ một lúc, cuối cùng từ chối.

Trong lòng Uyển Châu, Ngao Trạch vẫn luôn như em trai ruột, Uyển Châu thực sự không có tình cảm nam nữ.

Diệp Thiên ăn xong, trực tiếp đi đến Cửu Tiêu Vân Điện ở Cửu Trọng Thiên, còn Uyển Châu thì cùng Ngao Trạch quay về Long Cung.

Quy quản sự thấy Ngao Trạch trở về, trong lòng vô cùng hoan hỉ, cả người cũng trở nên hớn hở: "Tham kiến Long Vương." Ngao Trạch giờ đã là Long Vương, Quy quản sự cũng từ nhỏ nhìn hắn lớn lên, trong lòng cũng vui thay cho Ngao Trạch.

"Quy quản sự không cần đa lễ." Đối với Ngao Trạch, Quy quản sự như ông nội của mình, mặc dù quân thần có khác biệt, nhưng Ngao Trạch trong lòng có một phần kính trọng đối với Quy quản sự.

"Hiện nay Long Cung nội ưu ngoại hoạn, xin Long Vương hãy ở lại quản lý Long Cung." Lời của Quy quản sự cũng là thật lòng.

Mặc dù trong lòng Quy quản sự cũng không muốn Ngao Trạch đi

lịch luyện, nhưng Long Cung hiện giờ càng nguy hiểm hơn.

Ngao Trạch gật đầu.

Tình hình Long Cung, hắn cũng đã hiểu một chút, chỉ một mình Ngao Trạch, e rằng khó có thể đảm nhiệm, có lẽ cần một chút thời gian.

Ngao Trạch nhìn về phía Uyển Châu, hy vọng cô có thể ở lại.

Uyển Châu cũng cảm thấy Ngao Trạch một mình quản lý Long Cung có lẽ sẽ hơi khó khăn, vì vậy cũng ở lại giúp đỡ.

Ngao Trạch vô cùng vui mừng, vội vàng bảo Quy quản sự sắp xếp cho Uyển Châu một phòng khách tốt nhất, đồng thời căn phòng đó cũng không xa phòng của Ngao Trạch.

Quy quản sự chỉ nghĩ Ngao Trạch vì Uyển Châu và Long Mẫu có tình cảm sâu nặng, nên đối với Uyển Châu cũng kính trọng như Long Mẫu, cũng không nghĩ đến chuyện nam nữ, vội vàng đi sắp xếp phòng cho Uyển Châu.

"Không sao, không cần phòng khách tốt nhất đâu." Sau chuyện vừa rồi, Uyển Châu đối với Ngao Trạch luôn có chút khách khí, tuy chỉ là một chút nhỏ, nhưng Ngao Trạch đã cảm nhận được.

Ngao Trạch không nói gì, Uyển Châu đành phải rời đi trước: "Vậy ta đi nghỉ trước, ngày mai gặp lại." Uyển Châu nói xong, liền quay người về phòng của mình.

Lúc này, trong lòng Uyển Châu vô cùng mong Diệp Thiên có thể hóa giải sự gượng gạo giữa cô và Ngao Trạch.

Uyển Châu về phòng, ngồi thiền một lúc rồi vừa định ngủ, cửa đột nhiên vang lên tiếng Ngao Trạch: "Uyển Châu tỷ tỷ, nàng ngủ chưa?" Uyển Châu có chút giật mình: "Chưa, có chuyện gì sao?" Uyển Châu nói xong, liền mở cửa.

Ngao Trạch thấy Uyển Châu, có chút ngại ngùng.

“Mời vào.” Uyển Châu nghĩ Ngao Trạch tìm mình vì đại điển kế vị ngày mai, liền để hắn vào.

Uyển Châu vừa rót một tách trà cho Ngao Trạch, ngẩng đầu nhìn hắn, liền bắt gặp ánh mắt thâm tình của Ngao Trạch.

“Uyển Châu tỷ tỷ, ta thích nàng.” Ngao Trạch lúc này vô cùng trịnh trọng nói ra tám chữ này, nhưng Uyển Châu lại nhận ra Ngao Trạch đã uống rượu.

Ngao Trạch không uống rượu, lúc này nhìn hắn lại có chút cảm giác ngoan ngoãn.

Uyển Châu cũng nghiêm túc nói với Ngao Trạch: “Ngao Trạch, ta chỉ coi ngươi như em trai.

Ta không quản tình cảm của ngươi đối với ta là thật hay giả, chúng ta không hợp đâu, ngươi về đi, ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra, sau này cũng đừng nói đùa như vậy nữa.” Uyển Châu nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghiêm túc.

Ngao Trạch thấy Uyển Châu có chút tức giận, liền không dám nói nữa, vội vàng quay về.

Ngày thứ hai.

Vì hôm nay là ngày Ngao Trạch kế vị, nên Ngao Trạch dậy từ rất sớm, cũng đã mặc bộ y phục mà Quy quản sự đã chuẩn bị, trông rất có phong thái của Long Vương.

Chương 947

Quy quản sự càng không dám lơ là, từ tối hôm qua đã bắt đầu bận rộn, để đảm bảo không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Cách bữa tiệc còn một khoảng thời gian, các thần tiên liền lũ lượt đến bái phỏng, mang theo lễ vật.

Quy quản sự lần lượt nhận, sơ lược xem qua sổ ghi chép, hầu như các thần tiên lớn nhỏ ở Cửu Trọng Thiên đều đến.

Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị một món quà lớn cho Ngao Trạch, Quy quản sự cũng thay Ngao Trạch nhận.

Sau khi bữa tiệc bắt đầu, Ngao Trạch trước tiên kính các vị thần tiên một chén, sau đó lại nói một vài lời.

Ngọc Đế lúc này, lại vừa đến.

Lễ vật Ngọc Đế mang đến không lớn không nhỏ, sau khi giao lễ vật cho Quy quản sự, liền đi vào.

Ngọc Đế vào sau, chỉ hàn huyên vài câu với các thần tiên trong bữa tiệc, liền lấy một lý do đường hoàng, yêu cầu Nhị Lang Thần và Ngao Trạch tỷ thí.

Nghe lời của Ngọc Đế, các thần tiên trong bữa tiệc đều nhìn nhau.

Linh lực của Nhị Lang Thần sung mãn, ngay cả Diệp Thiên cũng chỉ có thể sánh ngang, giờ đây, Ngọc Đế lại yêu cầu hắn và Nhị Lang Thần tỷ thí, chẳng phải là cố ý gây khó dễ cho Ngao Trạch sao?

Các thần tiên đều đứng ra nói giúp Ngao Trạch, Tam Hải Long Vương còn chuẩn bị tinh thần bị Ngọc Đế quở trách.

Nhưng không, Ngao Trạch lại một lời đáp ứng.

Ngao Trạch trong lòng cũng hiểu rõ, Ngọc Đế cố ý gây khó dễ.

Mặc dù linh lực của Nhị Lang Thần siêu phàm, nhưng Ngọc Đế đã nói là tỷ thí, thì Nhị Lang Thần sẽ không ra tay giết người.

Nếu Tam Hải Long Vương vì chuyện này mà đắc tội Ngọc Đế, Ngao Trạch cả đời cũng không yên lòng.

Uyển Châu lo lắng nhìn về phía Ngao Trạch, nhưng Ngao Trạch lại mỉm cười nhạt nhẽo với Diệp Thiên và Uyển Châu, dường như không để chuyện này vào lòng.

Nhưng không, lúc này Diệp Thiên cũng không còn vẻ điềm tĩnh như vậy, khẽ nói với Uyển Châu: "Ta sẽ nhắc nhở hắn." Có lời của Diệp Thiên, Uyển Châu yên tâm.

Ngao Trạch mấy ngày gần đây đặc biệt cần mẫn, mấy lần giao chiêu với Diệp Thiên cũng không hề thua kém, giờ đây lại có Diệp Thiên ở bên cạnh nhắc nhở, chắc chắn Ngao Trạch sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhị Lang Thần và Ngao Trạch không nói gì, trực tiếp bắt đầu giao đấu.

Nhị Lang Thần ra chiêu nhanh chóng, chiêu nào chiêu nấy đều đánh thẳng vào yếu huyệt.

Nếu Ngao Trạch né tránh chậm một chút nữa, e rằng Ngao Trạch đã bị trọng thương.

Ngao Trạch bị thế công của Nhị Lang Thần làm cho không thể phản công, chỉ đành né tránh nếu có thể.

Thể lực của Ngao Trạch dần cạn kiệt, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Diệp Thiên vẫn luôn âm thầm nhắc nhở Ngao Trạch, Ngao Trạch

cũng đã tìm ra kỹ xảo, cuối cùng lật ngược tình thế giành chiến thắng.

Ngọc Đế đối với những động tác nhỏ vừa rồi của Diệp Thiên đều thu hết vào mắt, lạnh lùng hừ một tiếng.

Các thần tiên khác thấy Ngọc Đế có vẻ sắp nổi giận, ai nấy đều nín thở.

"Nghe nói Long Mẫu đã gửi gắm Ngao Trạch cho Diệp Thiên thượng tiên, Ngao Trạch giờ đây đã đánh bại được Nhị Lang Thần, chắc chắn linh lực của Diệp Thiên thượng tiên cũng không tầm thường.

Chi bằng Diệp Thiên thượng tiên và Lôi Công Điện Mẫu tỷ thí một chút, thế nào?" Ngọc Đế nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên.

Uyển Châu cảm thấy một luồng ánh mắt sắc bén lướt qua xung quanh, Diệp Thiên lại thản nhiên như không, "Được Ngọc Đế quá khen, Diệp Thiên cung kính không bằng tuân mệnh." Chuyện Ngọc Đế gây khó dễ cho Ngao Trạch đã khiến người khác khó chịu, giờ lại muốn gây khó dễ cho Diệp Thiên, các thần tiên đều đứng ra can ngăn, nhưng lại bị Ngọc Đế một ánh mắt dọa cho lùi về.

Ngọc Đế tỏ rõ ý muốn ra tay trừng phạt hắn, bây giờ, bất kể ai cầu xin giúp Diệp Thiên, kết cục tuyệt đối sẽ không tốt đẹp.

Các vị thần tiên dường như cũng hiểu ra đạo lý này, cảm thấy bất bình thay cho Diệp Thiên, nhưng không ai dám cầu xin cho Diệp Thiên nữa.

Chương 948

“Thừa nhượng rồi.” Lôi Công Điện Mẫu đồng thanh nói.

Thực ra xét về linh lực, Lôi Công Điện Mẫu chưa chắc đã đánh bại được Diệp Thiên, nhưng Ngọc Đế đã điểm danh yêu cầu hai người họ đấu với Diệp Thiên, thì dù không đánh lại cũng phải lên.

Quả nhiên, Lôi Công Điện Mẫu khi bắt đầu giao đấu với Diệp Thiên, thực sự có chút vất vả, nhưng Lôi Công Điện Mẫu đã hợp tác nhiều năm, sớm đã có sự ăn ý, nhanh chóng lật ngược tình thế.

Nhưng tình thế này không duy trì được bao lâu, lại bị Diệp Thiên phá vỡ.

Lôi Công Điện Mẫu càng ngày càng chật vật, cuối cùng, Lôi Công Điện Mẫu thực sự không chịu nổi, đành phải tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Lôi Công Điện Mẫu nhìn nhau, nếu hôm nay không thể trọng thương Diệp Thiên, Ngọc Đế e rằng sẽ gây phiền phức cho hai người.

Vì vậy, hai người hợp lực sử dụng Lôi Đình Chi Nộ.

Ngay lập tức, tất cả các thần tiên đều đứng dậy, kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Mặc dù Lôi Đình Chi Nộ là Lôi Công Điện Mẫu tấn công Diệp Thiên, nhưng ai cũng biết ý đồ của Ngọc Đế, cũng không ai trách Lôi Công Điện Mẫu không màng tình hữu nghị tiên bằng hữu.

Diệp Thiên bị Lôi Đình Chi Nộ đánh trúng mạnh, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

Lôi Công Điện Mẫu nhận thấy Diệp Thiên bị thương, liền cùng Diệp Thiên tiếp tục giao đấu.

Điều mà Lôi Công Điện Mẫu không ngờ tới, là sau khi bị Lôi Đình Chi Nộ đánh trúng, Diệp Thiên vẫn còn dư lực để chống lại Lôi Công Điện Mẫu.

Bị Lôi Đình Chi Nộ tập trung tấn công, Diệp Thiên cảm thấy linh lực của mình bị phân tán rất nhiều, nhưng Diệp Thiên vẫn kiên trì tiếp tục giao đấu với Lôi Công Điện Mẫu.

Sau một đòn mạnh của Diệp Thiên, hắn đã có chút không chịu nổi, đứng một bên nhìn Lôi Công Điện Mẫu.

Mặc dù đòn tấn công vừa rồi bị Lôi Công Điện Mẫu né tránh, nhưng Lôi Công Điện Mẫu lại có thể cảm nhận được sự chấn động và sát khí mạnh mẽ đó.

Lôi Công Điện Mẫu nhìn nhau, đều chính xác bắt được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Mặc dù thực lực của Diệp Thiên phi thường, nhưng sau đòn Lôi Đình Chi Nộ vừa rồi, Diệp Thiên lúc này hẳn là đang cố gắng chống đỡ.

Chỉ cần Lôi Công Điện Mẫu phối hợp ăn ý, Diệp Thiên nhất định sẽ thất bại dưới tay hai người họ.

Trong lòng Lôi Công Điện Mẫu đều nghĩ vậy, sau đó gần như cùng một lúc tiếp tục tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên quả nhiên như họ nghĩ, trông dần dần không thể chống đỡ được nữa.

Uyển Châu ở một bên nhìn thấy trong lòng sốt ruột, nhìn thoáng qua Ngao Trạch, Ngao Trạch cau mày chặt, im lặng.

Cô lại nhìn các thần tiên khác, đều vẻ mặt lo lắng, nhưng không ai chịu mở miệng nói giúp Diệp Thiên.

“Ngọc Đế, đủ rồi đấy, cứ đánh tiếp, ngài muốn Diệp Thiên thượng tiên chết ở đây sao?” Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, mọi người quay về phía nguồn âm thanh mà nhìn, là Uyển Châu.

Uyển Châu không còn vẻ ôn hòa thường ngày, sắc mặt âm trầm, một đôi mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn vào mắt Ngọc Đế.

Ánh mắt Ngọc Đế có chút né tránh, nói: “Sao lại chết người được?

Chỉ là tỷ thí bình thường thôi, Uyển Châu thượng tiên đừng lo lắng quá.” Mọi người vốn tưởng rằng Ngọc Đế nói đến nước này rồi thì có thể thỏa hiệp, ai ngờ Uyển Châu im lặng nhìn Ngọc Đế, Ngọc Đế cũng có chút khó coi, “Đồ đàn bà!

Chuyện giữa đàn ông – hiểu không?!” Ngao Trạch thấy Ngọc Đế nói càng ngày càng quá đáng, liền chắn trước lưng cô, lạnh giọng nói: “Vậy xin Ngọc Đế trong lòng hãy có chút chừng mực, rốt cuộc đây có phải tỷ thí bình thường hay không, các vị tiên hữu chẳng lẽ không nhìn ra sao.” Ngao Trạch nói xong, kéo Uyển Châu sang một bên.

Ngọc Đế lạnh lùng hừ một tiếng, lúc này, Lôi Công Điện Mẫu lại một lần nữa phóng ra Lôi Đình Chi Nộ, thẳng tắp về phía Diệp Thiên.

Khóe miệng Diệp Thiên đột nhiên nhếch lên, sau đó không biết bằng cách nào, Lôi Đình Chi Nộ lại lao về phía Ngọc Đế.

Mọi người đều kinh hãi thất sắc, đều sợ đến phát khiếp, cũng không ai dám xông lên ngăn cản.

Ngọc Đế vội vàng né sang một bên, mới không bị thương.

Chương 949

“Ngươi làm gì vậy?!

Muốn tạo phản sao?

Giết chết ta rồi muốn làm Ngọc Đế à?” Ngọc Đế chỉ vào Diệp Thiên lớn tiếng nói.

Lúc này, Ngọc Đế vì tức giận, khiến lông mày hơi trĩu xuống, khóe mắt lại hất lên, trông vô cùng hài hước.

Ngọc Thanh chân nhân có chút không nhìn nổi, đứng ra nói giúp Diệp Thiên: “Ngọc Đế đừng tức giận, Diệp Thiên thượng tiên cũng không cố ý đâu, chỉ là tình huống vừa rồi nguy cấp, Diệp Thiên thượng tiên cũng không lường trước được.” “A a.” Các thần tiên khác vội vàng phụ họa theo.

“Một trận tỷ thí bình thường thôi, Ngọc Đế hà tất phải tức giận chứ?

Hơn nữa, bên cạnh ngài có một khoảng trống, ta vốn muốn đánh vào đó, không ngờ lại suýt chút nữa làm ngài bị thương, xin ngài đại nhân đại lượng, tha cho ta một lần.” Mặc dù Diệp Thiên ngoài miệng nói vậy, nhưng trong mắt lại chợt lóe lên một tia cười ý nhị.

Ngao Trạch thấy không khí dần trở nên căng thẳng, vội vàng cho mọi người một bậc thang để xuống.

Ngọc Đế cũng rời đi.

Mặc dù đại điển kế vị lần trước đã khiến Ngọc Đế, Ngao Trạch và Diệp Thiên không vui vẻ gì, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Ngao Trạch quản lý Long Cung.

Ngao Trạch quản lý Long Cung ngày càng thành thạo, chỉ trong

vòng chưa đầy một tháng, Long Cung dần dần trở lại vẻ ban đầu.

Diệp Thiên và Uyển Châu đối với sự thay đổi của Long Cung cũng đều tận mắt chứng kiến.

Uyển Châu khen Ngao Trạch với Diệp Thiên: "Không ngờ, Ngao Trạch cũng có chút bản lĩnh." Diệp Thiên không nói gì, nhưng gật đầu, cũng là một sự tán thưởng cho sự vất vả của Ngao Trạch trong thời gian qua.

"Nhưng trong thời gian này, việc học hành cũng đã bỏ phí nhiều rồi." Diệp Thiên bổ sung một câu, Uyển Châu không nhịn được vỗ trán, Diệp Thiên đối với Ngao Trạch thực sự có chút nghiêm khắc rồi.

Mặc dù Diệp Thiên làm vậy thực sự là vì Ngao Trạch tốt, nhưng Uyển Châu sợ Ngao Trạch quá áp lực, nên nói với Diệp Thiên: "Linh lực của hắn ở Thiên Giới cũng không tệ rồi, đừng quá nghiêm khắc với hắn nữa.

Đợi sau này hắn quản lý Long Cung tốt, tự nhiên sẽ có thời gian luyện công." Diệp Thiên thờ ơ gật đầu, cũng không biết có để lời Uyển Châu vào lòng hay không.

Nhưng những chuyện xảy ra tiếp theo, chứng minh Diệp Thiên thực sự đã nghe lọt tai.

Diệp Thiên bảo Ngao Trạch khi quản lý Long Cung hãy đi xuống nhân gian quan sát nhiều hơn.

Ngao Trạch tuy không hiểu có gì hay để quan sát, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó, mỗi khi rảnh rỗi, Ngao Trạch lại xuống nhân gian xem xét.

Có một lần, khi Ngao Trạch xuống nhân gian quan sát, phát hiện nhân gian có một vùng hoang vu, cỏ cây không mọc, Ngao Trạch nghĩ đó là một thành phố bị bỏ hoang.

Đi mãi một lúc lâu, không thấy cảnh tượng sinh cơ bừng bừng như tưởng tượng, mà trái lại thấy mấy người ăn mặc rách rưới.

"Lão bá, chuyện gì vậy?" Ngao Trạch lướt qua một lão già, vội vàng giữ lại hỏi.

Lão già nói: "Hạn hán đó, cây trồng đều khô héo chết, đã có mấy người chết đói rồi." Ngao Trạch nghe xong, lập tức hạ lệnh giáng mưa.

Chỉ một lúc sau, nhân gian lại khôi phục vẻ sinh cơ bừng bừng.

Tam Hải Long Vương lập tức cảm nhận được sự bất thường ở nhân gian, liền đi thăm dò, sau đó mới biết, Ngao Trạch đã hạ lệnh giáng mưa.

Tam Hải Long Vương lập tức triệu Ngao Trạch đến.

Ngao Trạch không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đối với Tam Hải Long Vương lại rất khách khí.

Tam Hải Long Vương khổ sở khuyên Ngao Trạch, chuyện này Ngọc Đế không cho phép, bảo Ngao Trạch sau này đừng giáng mưa cho nhân gian nữa.

Nhưng Ngao Trạch thậm chí còn không làm vẻ bề ngoài, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình: con người cũng là con dân của Ngọc Đế, thấy con dân của mình từng người một chết đi, Ngọc Đế có thể ngồi yên không quản sao?

Dù sao Ngao Trạch cũng đã nói một câu: "Chuyện này lão tử quản chắc." Sau đó, chỉ cần nhân gian có chút hạn hán, Ngao Trạch liền hạ lệnh giáng mưa.

Chương 950

Mặc dù số lần nhiều, nhưng lại không hề mất chừng mực, đều vừa đúng lúc.

Diệp Thiên cũng biết ý của Ngọc Đế, Ngao Trạch lần này đã chạm vào vảy rồng của Ngọc Đế.

Ngao Trạch vừa mới kế vị Long Vương, căn cơ chưa vững, nếu để Ngọc Đế nắm được điểm yếu của Ngao Trạch, thì lúc đó Ngao Trạch hối hận cũng không kịp.

Vì vậy, Diệp Thiên đã đến Long Cung một chuyến, nhắc nhở Ngao Trạch một chút.

Ngao Trạch cũng đã thu liễm, dần dần nhắm một mắt mở một mắt.

Khi Uyển Châu đến Long Cung tìm Ngao Trạch chơi, Tam Hải Long Vương vừa hay từ Long Điện đi ra.

Tam Hải Long Vương lập tức kể chuyện của Ngao Trạch cho Uyển Châu, hy vọng Uyển Châu có thể giúp khuyên Ngao Trạch.

Uyển Châu nghe xong, lập tức đồng ý sẽ giúp Tam Hải Long Vương khuyên Ngao Trạch.

Tam Hải Long Vương thấy Uyển Châu đồng ý giúp thuyết phục Ngao Trạch, liền yên tâm, sau đó rời đi.

Uyển Châu tận mắt nhìn Tam Hải Long Vương rời đi, sau đó đi đến phòng Ngao Trạch, trong lòng lại nghĩ nên mở lời với Ngao Trạch thế nào.

Trong phòng Ngao Trạch, Uyển Châu vừa bước vào cửa, liền thấy một đống tấu chương vương vãi khắp sàn, còn có cảnh Quy quản sự

đang từng cái từng cái thu dọn tấu chương.

Quy quản sự thấy Uyển Châu đến, lập tức hành lễ nói: "Uyển Châu thượng tiên đến rồi sao?" Giọng nói của Quy quản sự không nhỏ, có vẻ như cố ý để Ngao Trạch nghe thấy.

Uyển Châu lại không hiểu mối quan hệ bên trong, gật đầu, sau đó thấy Ngao Trạch từ sau bình phong trong phòng đi ra, bước chân có vẻ vội vàng.

Ngao Trạch ở phía sau bình phong nghe thấy Uyển Châu đến, nhìn Quy quản sự một cái, Quy quản sự lập tức bỏ tấu chương xuống, vội vàng rời đi, cuối cùng đóng cửa lại.

Dù sao đó cũng là chuyện đại sự cả đời của bệ hạ, không thể sơ suất được.

"Uyển Châu tỷ tỷ, nàng đến rồi sao?" Ngao Trạch nói, rót cho Uyển Châu một tách trà.

Mặc dù Ngao Trạch đã bị từ chối lời tỏ tình, nhưng bề ngoài Ngao Trạch vẫn như không có gì khác biệt.

Uyển Châu nói thẳng thừng ý của mình: "Nàng có biết, nhân gian hạn hán, ba vị Long Vương đều không giáng mưa.

Ý chỉ của Ngọc Đế, nếu không có sự cho phép của Ngọc Đế, ai dám mạo hiểm giáng mưa?" Động tác rót trà của Ngao Trạch sững lại, có chút không thể tin được nhìn về phía Uyển Châu: "Bách tính nhân gian giờ đây ăn không đủ no, không có thức ăn, mỗi sáng tỉnh dậy đều không có hy vọng.

Như vậy, ta phải khoanh tay đứng nhìn sao?" Ngao Trạch biết Uyển Châu tâm thiện, chỉ cần nói với Uyển Châu về nỗi khổ của bách tính nhân gian, cũng như đất đai hoang vu, Uyển Châu nhất định sẽ ủng hộ hắn làm như vậy.

Quả nhiên, Uyển Châu bị lời nói của Ngao Trạch làm xúc động: "Ngươi nói cũng có lý, giờ đây nhìn lại, quả thực ta đã suy nghĩ không chu toàn rồi." Ngao Trạch gật đầu, tiếp tục nói: "Ta định đi tìm Diệp đại ca, mong hắn có thể ủng hộ ta." Uyển Châu gật đầu, có Diệp Thiên ủng hộ, chắc chắn Ngọc Đế cũng sẽ không làm gì.

Ngao Trạch đến Diệp Phủ, nói với Diệp Thiên về nỗi khổ của nhân gian.

Diệp Thiên không lập tức trả lời, trầm mặc một lúc, mới mở miệng: "Cẩn thận một chút, đừng quá phô trương, bị Ngọc Đế nắm được điểm yếu." Ngao Trạch đại hỉ, có lời của Diệp Thiên, Ngao Trạch liền không cần lo lắng nữa.

Ngao Trạch lại quan tâm Diệp Thiên, sau đó liền quay về Long Cung.

Ngày thứ hai, Ngọc Đế vừa thu xếp xong, ở Cửu Tiêu Vân Điện, liền biết tin Ngao Trạch giáng mưa cho nhân gian.

Ngọc Đế vô cùng tức giận, ngay cả lời can ngăn của các thần tiên cũng không nghe lọt tai, trực tiếp hạ lệnh Thiên Binh Thiên Tướng bắt Ngao Trạch.

Ngao Trạch thấy Thiên Binh Thiên Tướng đến, sớm đã lường trước kết cục như vậy, dặn dò Quy quản sự vài câu, sau đó liền ung dung rời đi.

Trên đường đến Thiên Lao, các nữ thần tiên thấy Ngao Trạch mặc dù bị Thiên Binh Thiên Tướng bắt giữ, nhưng lại vẻ mặt thản nhiên, không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Ngao Trạch vừa vào Thiên Lao không lâu, Uyển Châu liền từ miệng một tù nữ biết được tin này.

Uyển Châu lập tức bỏ dở công việc trong tay, vội vàng đi đến

Thiên Lao.

Đến Thiên Lao, Uyển Châu muốn vào gặp Ngao Trạch, nhưng lại bị Thiên Binh Thiên Tướng ở cửa ngăn lại.

Chương 951

Thiên Binh Thiên Tướng thấy Uyển Châu tuy mặt lạ, nhưng linh lực xung quanh Uyển Châu lại không thấp, vì vậy cũng không dám lơ là.

Uyển Châu biết ý của Ngọc Đế, đành phải quay về tìm Diệp Thiên.

Uyển Châu về Diệp Phủ, Diệp Thiên đang luyện công trong phòng của mình.

Uyển Châu bất chấp nguy hiểm Diệp Thiên tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp gọi Diệp Thiên dậy.

"Chuyện gì vậy?" Diệp Thiên nhìn Uyển Châu vẻ mặt vội vàng, trong lòng cũng đột nhiên có một linh cảm không lành, "Ngao Trạch bị Ngọc Đế bắt rồi!" Uyển Châu nói.

Diệp Thiên nghe xong, suýt chút nữa không nhịn được mà ngã xuống giường.

Đúng là cái mồm quạ đen, mỗi lần cảm thấy có chuyện không lành xảy ra đều như vậy.

"Đi, chúng ta đến Thiên Lao." Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, Diệp Thiên có tự trách mình cũng vô ích.

Vội vàng xỏ giày xong, liền thẳng tiến đến Thiên Lao.

"À đúng rồi, Thiên Binh Thiên Tướng ở Thiên Lao chết sống không chịu cho ta vào, làm sao đây?" Uyển Châu nghiêng đầu hỏi.

Diệp Thiên lúc này không nghi ngờ gì chính là cọng rơm cứu mạng của Ngao Trạch, cũng chỉ có Diệp Thiên, mới có thể tranh chấp với Ngọc Đế.

Diệp Thiên dừng lại một chút, sau đó Uyển Châu liền nghe thấy giọng nói thản nhiên của hắn: "Thì cứ xông vào." Mặc dù Diệp Thiên không nói rõ, rốt cuộc nên làm gì, nhưng nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên, chắc chắn trong lòng hắn đã có tính toán, vì vậy cô cũng yên tâm.

Diệp Thiên đến Thiên Lao sau đó, trực tiếp dùng pháp thuật làm cho Thiên Binh Thiên Tướng choáng váng.

Uyển Châu chỉ kinh ngạc một giây, liền đi về phía Ngao Trạch.

Ngao Trạch thấy Uyển Châu đến, liền nói: "Nhân gian giờ đây đại hạn, Uyển Châu tỷ tỷ nhất định phải bảo Tam Hải Long Vương giáng mưa." Lời Ngao Trạch vừa dứt, Diệp Thiên liền bước vào, mạnh mẽ mở cửa Thiên Lao.

Ngao Trạch sững sờ một lúc, sau đó Diệp Thiên túm cổ áo Ngao Trạch trực tiếp ra khỏi cửa lao.

Ngao Trạch ngơ ngác nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên vẻ mặt vô động ư trung.

Ngao Trạch lại nhìn về phía Uyển Châu, Uyển Châu cũng nhún vai, trực tiếp nói với hắn, Diệp Thiên đang kéo hắn đi gây rối.

Nhưng không, Diệp Thiên khi gây rối, lại có cảm giác như đang làm chuyện chính sự?

Ngao Trạch lắc đầu, chắc là mình nghĩ nhiều rồi.

Diệp Thiên đánh trọng thương Thiên Binh Thiên Tướng, cứu Ngao Trạch khỏi Thiên Lao, tin tức này đã lan truyền khắp Cửu Trọng Thiên.

Mỗi khi có thần tiên biết được, đều sẽ thầm cảm khái một phen: "Ngao Trạch gây rối như vậy, lại còn có một người tự mang khí thế cuồng ngạo đến mức không ai dám đụng vào, đến Ngọc Đế cũng phải đau đầu." Nhưng Ngọc Đế trong lòng, lại không có lời nào tốt đẹp

như vậy.

Trên bàn Ngọc Đế trước kia, lưu ly chén vỡ đầy đất, Thái Bạch Kim Tinh đứng một bên, cúi đầu không nói, thì một tiên tỳ lại báo Diệp Thiên đến.

Thái Bạch Kim Tinh trợn mắt nhìn cổng Lăng Tiêu Bảo Điện, lại nhìn Ngọc Đế, chẳng phải Diệp Thiên lần này tự chui đầu vào lưới sao?

Làm gì đây?

Diệp Thiên sau khi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, trực tiếp quỳ một gối xuống đất.

Ngọc Đế thấy Diệp Thiên biết mình đã làm sai, càng tức giận hơn: "Diệp Thiên đặc biệt xin tội." "Tự ý cứu phạm nhân trong Thiên Lao, đáng tội gì?" Ngọc Đế hỏi, nhưng câu hỏi này lại không hỏi Diệp Thiên, mà hỏi Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh.

Thái Bạch Kim Tinh giật mình, run rẩy nói: "Cần phải phế bỏ toàn thân tu vi." Ngọc Đế nghe xong, đi về phía Diệp Thiên.

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng ngăn lại, nhưng lại bị Ngọc Đế một ánh mắt dọa cho lùi bước.

"Ngươi cũng nghe rồi phải không?

Vậy thì không thể trách ta." Ngọc Đế nói, chỉ thấy Diệp Thiên gật đầu, không hề hoảng loạn.

Chương 952

Ngọc Đế thấy Diệp Thiên vẻ mặt thản nhiên, càng tức giận hơn.

Vừa định phế bỏ linh lực của Diệp Thiên, lại phát hiện linh lực của Diệp Thiên quá mạnh mẽ, căn bản không phải Ngọc Đế có thể phế bỏ được.

"Bệ hạ." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng chạy đến trước mặt Ngọc Đế, sợ Ngọc Đế gây ra đại họa.

Ngọc Đế nhìn thoáng qua lòng bàn tay của mình, vì Diệp Thiên ở đó, Ngọc Đế cũng không biểu lộ quá nhiều.

Hắn đưa tay ra tiếp tục muốn phế trừ pháp thuật của Diệp Thiên.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy, vội vàng dùng phất trần che chắn cho Diệp Thiên, kéo chân Ngọc Đế nói: "Ngọc Đế à, ngài phải suy nghĩ kỹ, ngàn vạn lần đừng vì chuyện nhỏ mà phế bỏ linh lực của Diệp Thiên thượng tiên." "Chuyện nhỏ?" Ngọc Đế hơi nheo mắt lại, nếu không nể tình Thái Bạch Kim Tinh đã có tuổi, Ngọc Đế lúc này đã ném hắn ra ngoài rồi.

Thái Bạch Kim Tinh nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: "Diệp Thiên thượng tiên văn có thể dùng bút an thiên hạ, võ có thể cưỡi ngựa định càn khôn, người tài như vậy, chắc chắn ngài cũng không muốn hủy hoại hắn phải không?" Diệp Thiên không nhịn được trong lòng khẽ cười, mặc dù Thái Bạch Kim Tinh tổng thể không tán thành phong cách làm việc của Diệp Thiên, nhưng vào thời khắc quan trọng, lại nói giúp hắn.

Thái Bạch Kim Tinh thấy Ngọc Đế lại sắp nổi giận, vội vàng nói: "Thực sự không được thì Ngọc Đế ngài có thể đi tìm Như Lai Phật Tổ, Như Lai Phật Tổ thần thông quảng đại, nhất định sẽ có cách."

Thái Bạch Kim Tinh nói xong, chuẩn bị tinh thần bị Ngọc Đế đá bay.

Nhưng không hề có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, Thái Bạch Kim Tinh mở mắt nhìn ra, liền nghe Ngọc Đế quát lớn: "Vậy không mau đi tìm Như Lai Phật Tổ?!" "Được được được, tiểu tiên đi ngay." Thái Bạch Kim Tinh nói xong, trực tiếp lao về phía Linh Sơn, không mang theo phất trần trên người Diệp Thiên, cũng là để bảo vệ Diệp Thiên vào thời khắc quan trọng.

Thái Bạch Kim Tinh đi đến Linh Sơn một chuyến, nhưng Phật Tổ lại không muốn quản chuyện bao đồng, liền bảo Ngọc Đế tự quyết định.

Ngọc Đế tức giận, cuối cùng nghe theo lời kiến nghị của Thái Bạch Kim Tinh, cho ba người đi trị thủy.

Diệp Thiên, Uyển Châu và Ngao Trạch, đang trên đường đến nhân gian, Ngao Trạch không nhịn được cảm khái: "Nhân gian có nơi hạn hán, có nơi lũ lụt, nhưng Ngọc Đế lại không thèm quản." Ngao Trạch nói xong, lại cười khổ một tiếng.

"Đó là hình phạt, nếu là thần tiên bình thường, cho dù không muốn cũng không dám không đi, chỉ sợ còn không biết chuyện này." Uyển Châu cũng ở một bên nói.

"Chúng ta đi Hoàng Hà trước, nơi đó lũ lụt nghiêm trọng nhất." Diệp Thiên mở miệng, Uyển Châu và Ngao Trạch gật đầu, đi sát theo sau Diệp Thiên.

Chỉ một lúc sau, ba người Diệp Thiên đã đến Hoàng Hà.

Hoàng Hà lúc này có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

Ba người Diệp Thiên thấy một số người tản mát đang vội vã đi về cùng một hướng.

Uyển Châu tiến lên hỏi thăm, hóa ra là vì Hoàng Hà sắp vỡ đê,

bách tính ly tán, đều đang chạy trốn.

"Bách tính tốt đẹp, cuối cùng lại thành lưu dân." Diệp Thiên nói, lúc này cũng có chút bi phẫn.

Diệp Thiên nói xong, đi đến bờ Hoàng Hà, cẩn thận quan sát một chút, nói với Ngao Trạch: "Hoàng Hà hình như có chút bất thường, Ngao Trạch, ngươi xuống xem sao." Ngao Trạch gật đầu, sau đó liền xuống nước.

Nhưng đợi một lúc lâu, Ngao Trạch không lên.

Diệp Thiên và Uyển Châu liền xuống Hoàng Hà.

Mặc dù Diệp Thiên và Uyển Châu linh lực cao cường, nhưng nước Hoàng Hà cuồn cuộn mãnh liệt, may mắn có lưu ly châu mà Bồ Đề tổ sư tặng, hai người mới có thể tìm thấy Ngao Trạch.

Hóa ra Ngao Trạch đang giao đấu với một con Ác Long.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, thấy Ngao Trạch không địch lại, liền lập tức xông lên giúp đỡ.

Ai ngờ, ba người cộng lại linh lực, lại không đánh bại được con Ác Long đó.

"Diệp đại ca, Uyển Châu tỷ tỷ, làm sao đây?" Ngao Trạch lợi dụng lúc sơ hở, nhỏ giọng nói với Diệp Thiên và Uyển Châu.

"Đương nhiên là đánh chứ, đánh không lại thì chúng ta chạy." Diệp Thiên cũng nhỏ giọng nói, không nhìn thấy sắc mặt Uyển Châu và Ngao Trạch tái xanh.

Uyển Châu khẽ thở dài một tiếng, dường như có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Ngao Trạch, sau đó hai người lại bắt đầu giao đấu với Ác Long.

Khi giao đấu, Uyển Châu luôn cố ý hay vô ý giúp Ngao Trạch.

Dù sao Ngao Trạch cũng là Đông Hải Long Vương, nếu Ngao Trạch bây giờ xảy ra chuyện, Đông Hải sẽ không có chủ.

Chương 953

Ngao Trạch cũng nhận thấy "sự chiếu cố đặc biệt" của Uyển Châu, cảm kích nhìn Uyển Châu một cái.

Diệp Thiên bên cạnh đột nhiên nhìn Uyển Châu một cái, dường như có chút phản đối.

Uyển Châu: "..." Uyển Châu đành phải từ bỏ việc giúp đỡ Ngao Trạch.

Lúc này, Uyển Châu mới phát hiện, hóa ra Diệp Thiên cũng đang giúp đỡ Ngao Trạch, mặc dù không rõ ràng, nhưng mỗi lần đều có thể cứu Ngao Trạch khi Ác Long sắp giáng đòn chí mạng cho hắn.

Ác Long cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được dừng tay: "Ha ha, mấy chục vạn năm rồi, ít có ai có thể đấu với ta nhiều chiêu như vậy.

Đám phế vật ở Thiên Đình cuối cùng cũng tìm được vài người lợi hại, nhưng, cuối cùng cũng sẽ chết dưới tay ta." Ác Long nói xong, đồng tử co rút mạnh, lại một đòn tấn công mạnh về phía ba người Diệp Thiên.

Diệp Thiên may mắn thoát được, sau đó lại nhìn về phía Uyển Châu và Ngao Trạch.

Uyển Châu thì không sao, chỉ là đòn tấn công vừa rồi đã đánh trúng vai Ngao Trạch, vai Ngao Trạch ẩn hiện vết máu.

Diệp Thiên và Uyển Châu không màng đến những người khác, vội vàng đến bên cạnh Ngao Trạch, xem hắn có sao không.

May mắn là không bị thương nặng, Diệp Thiên tức giận nhìn về phía Ác Long, nhưng lại phát hiện Ác Long lộ ra một biểu cảm khó tả... giống như tìm thấy người thân thất lạc nhiều năm vậy...

Ngao Trạch hình như cũng cảm nhận được, nhìn về phía Ác Long: "Đại Bá ta à!" Ác Long nói xong, suýt chút nữa bật khóc.

Ngao Trạch vừa rồi cũng cảm ứng được huyết mạch tương cận với hắn, nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu, thấy vẻ mặt của Ngao Trạch, hai người biết, lời Ác Long nói không phải giả.

"Vậy ta hỏi ngươi, vì sao lại gây họa ở Hoàng Hà?" Diệp Thiên tiến lên một bước hỏi.

Ác Long lại nhìn Ngao Trạch một cái đầy ẩn ý, sau đó bỏ đi.

Diệp Thiên vừa định đuổi theo, Ngao Trạch đột nhiên gọi một tiếng.

Uyển Châu sợ vết thương của Ngao Trạch trở nặng, liền cùng Diệp Thiên rời Hoàng Hà trước, đến trấn tử xem có khách sạn nào không.

Sau khi tìm được khách sạn, Uyển Châu trước tiên xử lý đơn giản vết thương cho Ngao Trạch, sau đó sau khi ăn cơm dưới lầu khách sạn, lại ai nấy về phòng của mình.

Diệp Thiên vừa về phòng của mình, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, phát hiện người đến là Ngao Trạch.

"Chuyện gì vậy?" Diệp Thiên hỏi Ngao Trạch.

Ngao Trạch tìm mình vào ban đêm, Diệp Thiên không nghĩ hắn tìm để nói chuyện phiếm.

Ngao Trạch từ từ mở miệng, sắc mặt dường như có chút do dự: "Con rồng đó... là Đại Bá của ta." Diệp Thiên gật đầu, chuyện này chẳng phải đã biết vào chiều nay sao?

"Nếu trị thủy, chắc chắn sẽ làm Đại Bá bị thương, ta không thể động thủ với Đại Bá." Ngao Trạch có chút khó xử mở miệng.

Mặc dù nghe có vẻ như đào ngũ, nhưng hy vọng Diệp Thiên có thể nhìn vào việc người đó là Đại Bá của Ngao Trạch, Ngao Trạch không thể ra tay, mà ngăn chặn chuyện này.

Diệp Thiên gật đầu: "Ta biết, dù sao cũng là lẽ thường tình của con người.

Thôi được, ngươi về quản lý Long Cung trước, nhưng đừng để Ngọc Đế biết, lẳng lặng về là được rồi, bên này có ta và Uyển Châu." Ngao Trạch không ngờ Diệp Thiên lại đồng ý nhanh như vậy, định sáng mai sẽ rời Hoàng Hà.

Sáng sớm, trời vừa hửng sáng, một người lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

Mặc dù trông có vẻ kỳ lạ, nhưng dáng vẻ ung dung của người đó, lại khiến người ta không khỏi nhìn thêm vài lần.

Uyển Châu đang ngủ mơ, bị con gà ở dưới lầu khách sạn đánh thức.

Chương 954

Đã tỉnh rồi, vậy chi bằng đi tìm Diệp Thiên và Ngao Trạch, thương lượng xem tiếp theo nên làm gì.

Uyển Châu nghĩ vậy, sau khi thu dọn quần áo xong, liền gõ cửa phòng Ngao Trạch.

Uyển Châu gõ vài tiếng nhưng không ai đáp lời, Uyển Châu liền tự ý mở cánh cửa đó.

Nhưng lại không thấy bóng dáng Ngao Trạch, căn phòng trống rỗng.

Uyển Châu sờ sờ chỗ Ngao Trạch đã ngủ, còn hơi ấm.

Chắc là hắn đã đi tìm Diệp Thiên rồi.

Uyển Châu nghĩ vậy, quay người đi đến phòng Diệp Thiên.

Uyển Châu gõ cửa phòng Diệp Thiên, Diệp Thiên liền mở cửa.

Thấy Uyển Châu, Diệp Thiên liền bảo Uyển Châu vào trước.

Uyển Châu nhìn quanh, không thấy bóng dáng Ngao Trạch: "Ngao Trạch đâu rồi?" "Con Ác Long đó là Đại Bá của Ngao Trạch, vậy thì Ngao Trạch chắc chắn không thể vì ta mà đối đầu với Đại Bá, cho nên ta bảo hắn về xử lý công việc Long Cung trước." Diệp Thiên thành thật nói với Uyển Châu, Uyển Châu cũng không nói gì.

Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi ăn sáng xong, đi đến Hoàng Hà tìm Ác Long.

Lúc đó sẽ lừa Ác Long ra, sau đó giết chết nó.

Uyển Châu trong lòng sốt ruột muốn về báo cáo, nhưng lại ngại mở lời, đành phải tăng nhanh bước chân đi về phía Hoàng Hà.

Diệp Thiên nhận ra, cũng phối hợp với Uyển Châu.

Đến bờ Hoàng Hà, Diệp Thiên lớn tiếng hét vào Hoàng Hà: "Con rồng kia, Ngao Trạch đến gặp ngươi rồi!" Diệp Thiên nói xong chưa được bao lâu, một người đã xuất hiện trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên và Uyển Châu cẩn thận quan sát người đó, xác nhận đó chính là con Ác Long hôm qua.

"Ngao Trạch đâu?" Ác Long mở miệng hỏi.

Ngao Trạch đi cùng hai người này chắc là bạn của Ngao Trạch, Ác Long đối với hai người cũng dần dần buông lỏng cảnh giác.

Uyển Châu đang định lợi dụng lúc nó không đề phòng mà tấn công Ác Long bằng giọng nói.

Đột nhiên Diệp Thiên ra tay, xuất hiện trước mặt Ác Long, trong tay một thanh kiếm thẳng tắp chỉ vào Ác Long.

"Vì sao lại tàn hại bách tính?" Diệp Thiên mở miệng hỏi.

"Mấy ngày nay, ta luyện công liên tục gặp bình cảnh, cho nên có chút tâm phù khí táo, làm gì cũng có chút nóng nảy, không ngờ, lại gây ra Hoàng Hà gào thét." Ác Long nói xong, trông như không cố ý làm vậy.

"Nhìn vẻ mặt của ngươi, cũng không giống nói dối." Uyển Châu khẽ nói với Diệp Thiên.

Trong lòng Diệp Thiên cũng nghĩ như vậy, liền thu kiếm của mình lại.

"Ta có thể hợp tác với các ngươi, giúp đỡ tai dân.

Ta gây ra họa, tự nhiên là ta phải thu dọn hậu quả." Ác Long lại nói.

Diệp Thiên gật đầu, thêm một người thêm một phần sức lực.

Chuyện này nhanh chóng lại truyền đến Cửu Trọng Thiên.

Các thần tiên đối với hành động của Ác Long đều khinh thường: "Tâm tình nóng nảy có thể làm loạn Hoàng Hà sao?

Vậy thì người thân trong gia đình ta chết, ta chẳng phải phải ép Ngọc Đế nhường ngôi sao." Đương nhiên, những lời như vậy chỉ dám nói sau lưng.

Ngay lập tức, các thần tiên đều không thể dung thứ cho Ác Long, muốn xử tử Ác Long một cách công khai.

Chương 955

Ngao Trạch tuy đang ở Đông Hải Long Cung, nhưng trên Cửu Trọng Thiên cũng có tai mắt mà Long Vương từng sắp xếp.

Sau khi Ngao Trạch làm Long Vương, tai mắt đó lại được khôi phục, tuy không thể tiết lộ tình báo, nhưng lại có thể nghe ngóng mọi động tĩnh trên Cửu Trọng Thiên.

Ngao Trạch biết được chuyện này, trực tiếp đi đến khách sạn, lén lút tìm Diệp Thiên, hy vọng Diệp Thiên có thể thả Ác Long đi.

Để không gây gánh nặng trong lòng Diệp Thiên, Ngao Trạch không nói cho Diệp Thiên biết chuyện các thần tiên trên Cửu Trọng Thiên đều muốn Ác Long phải đền mạng.

Diệp Thiên nghe xong, không lập tức đồng ý.

Hắn nhìn đám thần tiên trên Cửu Trọng Thiên... từng người từng người đều như không ăn khói lửa trần gian, tự cao tự đại, một chút lòng trắc ẩn cũng không có.

Diệp Thiên suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới từ từ mở miệng nói: "Ta sẽ cố gắng hết sức, dù sao chuyện này cũng không phải một mình ta có thể quyết định được.

Đám lão hủ trên Cửu Trọng Thiên đó cũng biết... ta chỉ có thể cố gắng hết sức vì ngươi." Ngao Trạch vốn nghĩ Diệp Thiên đã biết chuyện trên Cửu Trọng Thiên, sau đó lại nghe lời tiếp theo của Diệp Thiên, liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra, Diệp Thiên cũng không biết.

"Ta thật sự không có cách nào, đám lão hủ đó muốn giết một người, thì có rất nhiều cách." Diệp Thiên thấy Ngao Trạch sắc mặt tái xanh, lại không thức thời tiếp tục nói những lời dẫn đến đường cùng.

Ngao Trạch gật đầu, trong lòng đã có chủ ý, đại không thì sẽ lên Cửu Trọng Thiên, tự nguyện xin chịu phạt.

Biết đâu Ngọc Đế sẽ niệm tình Ngao Trạch có thái độ nhận lỗi tốt, mà khoan thứ cho hắn.

Tất cả nội dung cuộc trò chuyện của hai người, đều bị Uyển Châu nghe thấy.

Uyển Châu vội vàng đi báo cho Ác Long, bảo Ác Long tạm lánh đi.

Chỉ một lát sau, Ác Long đã có chủ ý giải quyết, nhưng bề ngoài vẫn lừa Uyển Châu đi.

Khi Ngao Trạch vội vã đến Cửu Trọng Thiên, chuyện Ác Long bỏ trốn đã bị Ngọc Đế biết được.

Ngọc Đế chấn nộ, suýt chút nữa đã rút kiếm giết chết Ngao Trạch, nhưng may mắn, đã bị Thái Bạch Kim Tinh kịp thời ngăn lại.

"Bệ hạ, theo thần thấy, chi bằng cấp cho Đông Hải một cơ hội lập công chuộc tội." Giọng Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hắn, kể cả Ngao Trạch.

Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục chậm rãi nói: "Ngài chi bằng phái Đông Hải Long Vương và Nhị Lang Thần cùng đi bắt con Ác Long đó.

Nếu Đông Hải Long Vương bắt được con Ác Long đó, thì Ngọc Đế ngài đại nhân đại lượng, công sẽ bù tội, tha cho Ngao Trạch một lần." Thái Bạch Kim Tinh nói xong, mọi người mới chợt hiểu ra, hóa ra bệnh cũ của lão Thái Bạch Kim Tinh lại tái phát, thấy ai gặp khó khăn đều giúp đỡ.

Ngọc Đế lập tức sai Nhị Lang Thần và Ngao Trạch đi bắt rồng.

Nhị Lang Thần đối với Ngao Trạch từ trước đến nay không có

thiện cảm, giờ đây nghe chuyện này, sự khinh thường đối với Ngao Trạch càng rõ ràng hơn.

Suốt đường đi, Nhị Lang Thần đã thể hiện rõ sự bất mãn của mình đối với Ngao Trạch, nhưng Ngao Trạch lại chỉ lo nghĩ cách bảo vệ Đại Bá, hoàn toàn không để ý đến Nhị Lang Thần.

Bên bờ Hoàng Hà, Nhị Lang Thần nhìn quanh một vòng.

Không thấy Ác Long, vì vậy hỏi Ngao Trạch: "Ngươi có thấy con Ác Long đó không." Ngao Trạch lơ đễnh lắc đầu.

Vừa định đi đến khách sạn tìm Diệp Thiên, lại nghe thấy Nhị Lang Thần phía sau châm chọc nói: "Cũng đúng, là Đại Bá của ngươi, bao che, cũng không phải không nên." Ngao Trạch quay người lại, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn vào tâm can Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần bị Ngao Trạch nhìn có chút rợn người, nhưng cố gắng tỏ ra bình tĩnh, "Ừ, ta sai rồi sao?

Hình như thật sự sai rồi, hai người đều phạm lỗi, cũng nên để Diệp Thiên bao che mới đúng." Ngao Trạch lập tức phản bác: "Đại Bá ta chỉ là tâm tình nóng nảy, cũng không làm gì quá đáng." Nhị Lang Thần nghe xong, lộ ra vẻ khinh thường, nhưng không nói nhiều.

Ngao Trạch quay người muốn rời đi, lại bị Nhị Lang Thần đẩy xuống Hoàng Hà.

Diệp Thiên lúc đó vừa hay nhìn thấy cảnh này, không nói thêm một lời, trực tiếp giao đấu với Nhị Lang Thần.

Chương 956

Ác Long đang giúp tai dân xây nhà, đột nhiên cảm thấy có dấu vết giao đấu xung quanh.

Lúc đầu Ác Long nghĩ đó là do các tán tiên đang giao đấu, nhưng cùng với sự biến động linh lực ngày càng lớn, Ác Long dần dần nhận ra, chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy.

Ác Long lập tức bỏ dở công việc trong tay, đi tìm Diệp Thiên, nhưng lại phát hiện Diệp Thiên đã biến mất.

Ác Long không kịp lo cho Diệp Thiên, trực tiếp lao về phía Hoàng Hà.

Ở xa Hoàng Hà, Ác Long liền thấy Nhị Lang Thần đang giao đấu với Diệp Thiên.

Nhị Lang Thần là cận thần của Ngọc Đế, Nhị Lang Thần đã đến, chắc chắn Ngọc Đế biết.

Ác Long nhìn về phía đó, đột nhiên nhận được tin nhắn mà Diệp Thiên để lại, hóa ra Ngao Trạch bị Nhị Lang Thần đẩy xuống Hoàng Hà.

Ác Long lợi dụng lúc Nhị Lang Thần đang bận giao đấu với Diệp Thiên, không thể chú ý đến tình hình Hoàng Hà, liền lợi dụng lúc sơ hở mà xuống Hoàng Hà.

Trong Hoàng Hà, Ác Long nhanh chóng tìm thấy vị trí của Ngao Trạch.

Ngao Trạch bị một sợi rong biển trói chặt, kỳ lạ là, mặc cho Ngao Trạch giãy giụa, cũng không thoát ra được.

Ác Long đến trước mặt Ngao Trạch, nhìn sợi rong biển đang trói

Ngao Trạch, sau đó bắt đầu thi pháp.

Ngao Trạch vốn nghĩ Ác Long sẽ cứu mình ra, không ngờ Ác Long lại siết chặt sợi rong biển trên người mình.

Ngao Trạch trợn mắt nhìn Ác Long kinh ngạc.

Hóa ra, vào khoảnh khắc Ác Long xuống Hoàng Hà, Ác Long đã quyết định, lấy cái chết đổi lấy Ngao Trạch.

Ác Long sau đó lại rời Hoàng Hà, trở lại bờ.

Trên bờ Hoàng Hà, Nhị Lang Thần thấy Ác Long từ Hoàng Hà đi ra, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh: "Hừ, đã đến rồi, vậy thì cùng nhau đi chết đi!" Nhị Lang Thần nói xong, lại phóng ra một chiêu lớn, nhưng linh lực của Ác Long và Diệp Thiên đều không yếu, né tránh kịp thời.

"Tự bất lượng lực." Ác Long khinh miệt tự nhủ, nhưng lại giáng một đòn mạnh vào tâm trí Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần không ngờ linh lực của Ác Long lại cao cường hơn Diệp Thiên, ngớ người một lúc, sau khi lấy lại tinh thần, đành phải nghiến răng giao đấu với Ác Long.

Kỳ lạ là, Ác Long dường như có ý đồ, mỗi lần đều có thể hóa giải đòn của Nhị Lang Thần, nhưng lại cố ý buông lỏng.

Diệp Thiên thấy Ác Long vẫn chưa thắng, liền xông lên giúp Ác Long.

Ác Long và Nhị Lang Thần đánh qua đánh lại, đột nhiên đi đến nơi xa.

Diệp Thiên vừa kịp đuổi tới, lại nhận được tin nhắn của Ác Long: "Đừng đuổi." Diệp Thiên: "..." Làm gì đây?

Diệp Thiên thử tiến lên vài bước, ai ngờ Ác Long đã lặng lẽ đặt

một kết giới trước mặt Diệp Thiên, chỉ có Ác Long mới có thể giải được.

Diệp Thiên đành phải đứng yên quan sát.

Ác Long không lâu sau lại quay lại, Nhị Lang Thần thì không đuổi theo sát.

Diệp Thiên vội vàng đến trước mặt Ác Long.

Ác Long lại không cho Diệp Thiên cơ hội hỏi, giành nói trước: "Diệp Thiên, sau khi ta chết rồi, hy vọng ngươi có thể phò tá Ngao Trạch, chăm sóc Ngao Trạch thật tốt, làm ơn đó." Ác Long nói xong, liền tự sát trước mặt Diệp Thiên.

Uyển Châu không lâu sau cũng đến, kinh ngạc nhìn thi thể Ác Long.

Diệp Thiên bình tĩnh nhìn, vết thương tự sát của Ác Long rõ ràng.

"Đi tìm Ngao Trạch trước." Diệp Thiên nói với Uyển Châu, sau đó xuống Hoàng Hà.

Uyển Châu đi sát theo sau.

Chương 957

Hai người sau khi cứu Ngao Trạch ra, chưa kịp nói tin tức Đại Bá tự sát của Ngao Trạch, Ngao Trạch liền trực tiếp lao về phía bờ sông.

Lên bờ xong, Ngao Trạch nhìn thấy thi thể Ác Long.

Ngao Trạch sững sờ.

Diệp Thiên và Uyển Châu đều đứng sau lưng Ngao Trạch, không ai mở miệng.

Ngao Trạch hoàn hồn, trước tiên bảo tồn thi thể Ác Long.

Uyển Châu và Diệp Thiên lo lắng nhìn Ngao Trạch, sợ Ngao Trạch sẽ làm chuyện dại dột.

Nhưng, mãi một lúc lâu, Ngao Trạch vẫn không có động tĩnh.

"Ta về thôi." Ngao Trạch đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói có chút bình tĩnh.

Uyển Châu không phản ứng, "A" một tiếng.

Diệp Thiên thì không nói gì, quay người đi về phía sau.

Ngao Trạch dường như khẽ thở dài một tiếng, đầy bất đắc dĩ nói: "Đại Bá ta chết rồi, ta có thể về báo cáo rồi." Uyển Châu lúc này mới hiểu ý của Ngao Trạch.

Sau đó đi được vài bước, nghe Diệp Thiên mở miệng nói: "Hay là... chúng ta xuống Địa Phủ thử xem sao?" Ngao Trạch mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Thiên với ánh mắt đầy hy vọng.

Đúng rồi, sau khi con người chết đi, hồn phách đều đến Địa Phủ, biết đâu có thể tìm lại được hồn phách của Ác Long.

"Ta đi bây giờ sao?" Ngao Trạch nói, lần lượt nhìn Uyển Châu và

Diệp Thiên một cái.

Diệp Thiên gật đầu, sau đó nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, nàng về Thiên Giới báo cáo trước, ta và Ngao Trạch sẽ đi Địa Phủ một chuyến." Uyển Châu gật đầu, sau đó trực tiếp quay về Cửu Trọng Thiên.

"Diệp đại ca, họ có cho ta vào không?" Ngao Trạch có chút lo lắng hỏi Diệp Thiên.

Dù sao Minh Giới nổi tiếng là có quy tắc, nhưng lại lưu truyền rằng người cai quản Minh Giới hỉ nộ vô thường, nói chung sẽ không dễ dàng cho người khác vào.

"Chắc là sẽ được thôi." Diệp Thiên bất kể lúc nào, giọng điệu nói chuyện luôn thản nhiên, nhưng vào thời khắc quan trọng, lại mang đến cho người khác một sức mạnh an tâm.

Ngao Trạch nghe xong, cũng không hỏi nhiều.

Trong lòng hắn, chỉ cần có Diệp Thiên ở đó, dường như không có khó khăn.

Diệp Thiên không biết, trong lòng hắn, đã để lại cho Ngao Trạch một ấn tượng "ta là đại lão".

"Nếu họ không cho ta vào thì sao?" Ngao Trạch mở miệng.

Ngao Trạch dường như có chút cố chấp, tính cách truy vấn đến cùng, Diệp Thiên hận không thể phun ra một ngụm máu già.

"Thì cứ xông vào." Diệp Thiên đúng là như vậy, trước tiên dùng lễ đãi ngộ, nếu không chịu cho hai người vào, thì chỉ đành động thủ.

Đến Minh Giới, hai người trước tiên đi qua cầu Nại Hà, sau đó đến Địa Phủ.

"Kia là Mạnh Bà sao?" Ngao Trạch nhìn một bà lão hỏi.

Diệp Thiên gật đầu, sau đó đi vào trong, Ngao Trạch cũng vội vàng đi theo.

Tại cửa Địa Phủ, Diệp Thiên vốn định phớt lờ Âm Sai ở cửa, đi thẳng vào trong.

Ngao Trạch cũng đành giả vờ như không nhìn thấy, đi vào trong, nhưng lại bị Âm Sai chặn lại.

Diệp Thiên nhìn Ngao Trạch, bảo Ngao Trạch đi nói lý lẽ với họ.

Chương 958

Ngao Trạch cung kính đối với Âm Sai nói: "Hai vị đại ca, ta vào trong thực sự có việc quan trọng, xin hai vị thông cảm." Vô ích, hai tên Âm Sai đó cứng đầu như gỗ, mặc cho Ngao Trạch có khách khí đến đâu, cũng không đồng ý.

Ngao Trạch nhìn về phía Diệp Thiên, Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp tấn công hai tên Âm Sai đó.

Sau đó, hai tên Âm Sai đó ứng tiếng ngã xuống đất.

Diệp Thiên trực tiếp đi vào Địa Phủ, ngay cả hai tên Âm Sai đó cũng không thèm nhìn thêm một cái.

Diệp Thiên và Ngao Trạch vừa vào Địa Phủ, Thôi Phán Quan đã đi ra.

"Thôi Phán Quan." Diệp Thiên nhìn người trước mặt, nheo mắt nói.

Thôi Phán Quan là một nhân vật hai mặt ba dao, lấy được hồn phách của Ác Long từ tay hắn, có chút khó khăn.

Thôi Phán Quan đối với Diệp Thiên và Ngao Trạch hành một lễ, sau đó có chút lấy lòng hỏi: "Hai vị lần này đến, có việc gì vậy?" "Ta muốn một cái Long Hồn." Ngao Trạch mở miệng.

"Một linh hồn rồng sao?" Thôi Phán Quan hỏi lại.

Ngạo Trạch gật đầu: "Một linh hồn rồng mới tới Địa Phủ không lâu." Thôi Phán Quan như có điều suy nghĩ gật đầu, nhưng không lập tức đồng ý mà tiếp tục hỏi: "Hai vị có quan hệ gì với con rồng đó?" Ngạo Trạch nhìn Diệp Thiên một cái, dường như hơi ngạc nhiên vì Thôi Phán Quan hỏi nhiều như vậy, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời:

“Không giấu gì, là đại bá của ta.” Thôi Phán Quan lại như có điều suy nghĩ gật đầu.

Nhìn bộ dạng không vội không vàng của Thôi Phán Quan, Diệp Thiên tức đến mức suýt chút nữa đập vỡ đầu gã.

Đã biết con rồng đó là đại bá của Ngạo Trạch rồi, sao còn không thả linh hồn ra.

“Thôi Phán Quan, linh hồn có thể thả không?” Diệp Thiên hỏi, trong giọng nói đã có ý uy hiếp.

Chỉ là không biết Thôi Phán Quan vô tình hay cố ý, lại giả vờ như không nhìn thấy.

Thôi Phán Quan chậm rãi hành lễ với Diệp Thiên và Ngạo Trạch, rồi mới nói: “Ta chỉ là một phán quan nhỏ bé, không có quyền lợi lớn đến thế để thả linh hồn ra.” “Vậy toàn là lời vô ích à?” Diệp Thiên thầm nghĩ, nhưng trên mặt không lộ vẻ bất mãn, nói với Ngạo Trạch: “Ngạo Trạch, đi tìm đi.” Lời Diệp Thiên vừa dứt, Thôi Phán Quan liền đứng trước mặt Ngạo Trạch, giang hai tay ra, làm ra vẻ muốn ngăn cản Ngạo Trạch, hoảng sợ nói: “Tuyệt đối không được, hai vị!” “Nếu Thôi Phán Quan nói linh hồn không thể thả, vậy ta bảo Ngạo Trạch đi tìm, không làm khó Thôi Phán Quan.” Diệp Thiên nói, rồi đưa mắt ra hiệu cho Ngạo Trạch.

Ngạo Trạch liền đi tìm linh hồn ác long.

Thôi Phán Quan chặn Ngạo Trạch lại, nhưng lại phát hiện mình đã bị Diệp Thiên lừa: “Diêm Vương sẽ không thả đâu!” Thôi Phán Quan nói, muốn thoát ra nhưng vô ích.

Diêm Vương Điện.

“Thôi Phán Quan đi đâu rồi?

Về chưa?” Diêm Vương có chút lẩm bẩm, rồi nói với Ngưu Đầu

và Mã Diện bên cạnh: "Hai ngươi, đi tìm Thôi Phán Quan đi." Ngưu Đầu Mã Diện nhận lệnh rồi đi.

Địa Phủ khá lớn, dọc đường, Ngạo Trạch gặp rất nhiều sinh hồn, có một số sinh hồn có khí tức tương tự như ác long, nhưng Ngạo Trạch tìm rất lâu cũng không thấy.

Dần dần, Ngạo Trạch cũng bắt đầu tìm kiếm trên diện rộng, dù sao ác long và Ngạo Trạch có huyết mạch cảm ứng, nếu ác long xuất hiện gần đó, Ngạo Trạch sẽ cảm ứng được.

Ngạo Trạch đang chuyên tâm tìm kiếm linh hồn ác long, Diệp Thiên đột nhiên truyền tin tức, hỏi tình hình bên kia thế nào.

Ngạo Trạch thành thật kể hết tình hình cho Diệp Thiên, rồi tiếp tục tìm.

Diệp Thiên ở một bên có chút bất lực, Thôi Phán Quan cứ khóc lóc om sòm, sau khi bị Diệp Thiên niệm chú cấm ngôn thì mới đỡ hơn một chút.

Chỉ cần có người phát hiện Thôi Phán Quan bị trói, lúc đó đúng là không nói hết lời.

Ngạo Trạch đi mãi, đột nhiên nhìn thấy Ngưu Đầu và Mã Diện.

Ngưu Đầu và Mã Diện vừa thấy Ngạo Trạch khí độ bất phàm, liền vội vàng thăm dò thân phận của Ngạo Trạch.

Hỏi ra mới biết, hóa ra Ngạo Trạch là Đông Hải Long Vương.

"Ta muốn một linh hồn rồng, hai vị có thể giúp ta lấy không?" Ngạo Trạch đầy mong đợi hỏi.

Ngưu Đầu và Mã Diện nhìn nhau, đồng thanh nói: "Ngài không ngại thì theo ta đi diện kiến Diêm Vương bệ hạ, đến lúc đó, ngài hỏi sẽ rõ ngay." Ngạo Trạch gật đầu, bảo Diệp Thiên cùng đi tìm Diêm

Vương.

Chương 959

Diêm Vương đang phê duyệt công vụ trong điện, nghe thấy tiếng bước chân, cứ tưởng Ngưu Đầu Mã Diện dẫn Thôi Phán Quan về, ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện là Diệp Thiên và Ngạo Trạch.

Diêm Vương biết Ngạo Trạch, dù sao Ngạo Trạch cũng mới nhậm chức Đông Hải Long Vương không lâu.

Tuy người quen không nhiều, nhưng Diêm Vương tình cờ gặp một lần.

Còn Diệp Thiên thì khỏi nói, dám cãi cọ với Ngọc Đế, Như Phật Tổ, trên trời dưới đất cũng chỉ có một mình hắn.

"Hai vị đến rồi sao?" Diêm Vương lập tức nở nụ cười, đi đến trước mặt Diệp Thiên và Ngạo Trạch.

Ngạo Trạch nhướng mày, Ngạo Trạch không nghĩ Diêm Vương lại biết thân phận của mình, vậy cũng đỡ phải giải thích nhiều, rồi hành lễ với Diêm Vương.

Diêm Vương thấy Ngạo Trạch khách khí như vậy, liền vội vàng đỡ Ngạo Trạch dậy, sau đó lại nở nụ cười nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên lịch sự gật đầu, rồi không nói gì thêm.

Diêm Vương nhìn Diệp Thiên và Ngạo Trạch, đột nhiên giật mình, nhớ đến chuyện Ngọc Đế từng dặn dò.

Đại bá của Ngạo Trạch vừa mới chết không lâu.

Khi linh hồn chưa đến Địa Phủ, Ngọc Đế liền hạ một đạo chiêu lệnh, nếu Ngạo Trạch hoặc Diệp Thiên muốn một linh hồn rồng, tuyệt đối không được cấp, nếu không, Diêm Vương sẽ không còn được làm chức Diêm Vương nữa.

Lưng Diêm Vương lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Nếu Diệp Thiên và Ngạo Trạch đến vì chuyện đó, thì phải làm sao đây?

Diêm Vương nghĩ, nụ cười trên mặt cũng trở nên có chút giả tạo.

Quả nhiên, Ngạo Trạch tiếp tục nói: "Ta đến đây để lấy linh hồn đại bá của ta." Diêm Vương suýt chút nữa ngã lăn ra đất, may mà một tia lý trí cuối cùng còn sót lại.

Diêm Vương trấn tĩnh lại tinh thần, có chút nặng nề nói với Ngạo Trạch và Diệp Thiên: "Người chết không thể sống lại, hai vị cũng biết.

Nếu vì con rồng, đại bá của ngài, mà ta phải trả linh hồn con rồng đó cho ngài, vậy chẳng phải ta đang mở cửa sau sao?" Diêm Vương nói, nhân cơ hội nhìn sắc mặt Ngạo Trạch.

Ngạo Trạch thần sắc thoáng hiện một tia do dự, lời Diêm Vương nói quả thực không sai.

Diêm Vương tiếp tục nói: "Nếu đã có tiền lệ của ngài, thì chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều người đến tìm ta để mở tiền lệ, lúc đó Minh Giới chẳng phải sẽ loạn hết cả sao?" Ngạo Trạch quả thật không có quan hệ với chuyện đó, nay nghe Diêm Vương nói như vậy, ngược lại Ngạo Trạch thấy có vẻ không đúng.

Ngạo Trạch chắp tay hành lễ, nói: "Vậy ta xin cáo từ." Ngạo Trạch nói xong, vừa định đi, lại bị Diệp Thiên kéo lại.

"Ngươi còn nhớ, nợ ta cái nhân tình đó không?" Diệp Thiên nhướng mày, nhìn Diêm Vương, dường như đang nói đùa, nhưng trên mặt Diêm Vương đột nhiên thoáng hiện một biểu tình khó tả, rồi nói: "Người ở trong Thập Bát Tầng Địa Ngục, đi đi." Diêm Vương nói xong, trước mặt Ngạo Trạch và Diệp Thiên xuất hiện một phán quan.

Diệp Thiên nhìn kỹ, rồi châm chọc nói: “Lại là ngươi.” “Sao?

Không hài lòng?” Phán quan đó âm dương quái khí nói.

Rồi quay người đi về phía Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Diệp Thiên và Ngạo Trạch cũng không nói nhiều, trực tiếp đi theo.

Vì phán quan đó đi trước dẫn đường cho Diệp Thiên và Ngạo Trạch, nên Diệp Thiên và Ngạo Trạch rất nhanh đã đến Địa Ngục.

Đi thẳng về phía trước, Ngạo Trạch thấy rất nhiều quỷ Địa Ngục, trong đó có rất nhiều quỷ hồn tàn khuyết.

Ngạo Trạch ít khi thấy cảnh tượng như vậy, không nhịn được nói: “Những quỷ Địa Ngục này thật đáng thương.” Lời vừa dứt, phán quan đó liền cười nhẹ một tiếng: “Những quỷ Địa Ngục này đều đã phạm lỗi lớn mới vào đây, ngài có thời gian thương hại bọn họ, không bằng thương hại chính mình đi.” Phán quan nói xong.

Tâm trạng Ngạo Trạch rõ ràng thất vọng không ít.

Diệp Thiên nhận ra, liền nhỏ giọng nói với Ngạo Trạch: “Đừng để ý đến gã, gã là hạng người như vậy.” Ngạo Trạch gật đầu, rồi nhìn sang chỗ khác.

Phán quan đó hình như nghe thấy lời Diệp Thiên nói với Ngạo Trạch, khinh bỉ liếc nhìn Diệp Thiên một cái, nhưng không nói gì.

Chương 960

Ngạo Trạch và Diệp Thiên đến Hỏa Hải của Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Chỉ cần đến Hỏa Hải, Ngạo Trạch có thể tìm thấy linh hồn ác long.

Nhưng Ngạo Trạch vừa thò một chân vào, liền cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại đang thiêu đốt, vừa thò vào liền rụt ra ngay.

Diệp Thiên liền đỡ Ngạo Trạch, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?" Ngạo Trạch lắc đầu.

Ngạo Trạch quả thật đã đánh giá thấp sức mạnh của Hỏa Hải.

Vừa định tiếp tục đi vào Hỏa Hải, lại bị Diệp Thiên ngăn lại.

"Đừng nhúc nhích." Giọng điệu của Diệp Thiên tuy vẫn bình thường, nhưng lại có thêm một cảm giác không thể nghi ngờ, ngay cả Diệp Thiên cũng không cảm thấy.

Diệp Thiên nói xong, bắt đầu phủ lên người Ngạo Trạch một tầng bình chướng.

Loại bình chướng này có lợi cho Ngạo Trạch khi đi vào Hỏa Hải.

Không lâu sau, Diệp Thiên đã bố trí xong.

"Thử đi vào lần nữa xem sao." Diệp Thiên nói với Ngạo Trạch.

Ngạo Trạch làm theo lời Diệp Thiên, đi vào Hỏa Hải vài bước, phát hiện quả nhiên không còn phản ứng mạnh như trước nữa.

Phán quan thấy Ngạo Trạch an toàn đi vào Hỏa Hải, liền rời đi.

Diệp Thiên cũng đi theo Ngạo Trạch.

Cứ như vậy, Ngạo Trạch và Diệp Thiên đã đi qua Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Chỉ là Diệp Thiên và Ngạo Trạch đã tìm kiếm khắp Thập Bát Tầng Địa Ngục một lượt, nhưng không tìm thấy linh hồn đại bá của Ngạo Trạch.

“Làm sao bây giờ?” Ngạo Trạch hỏi Diệp Thiên, vẫn không cam lòng tìm kiếm.

Diệp Thiên đột nhiên dừng bước.

Rồi như nghĩ ra điều gì, vỗ vai Ngạo Trạch: “Không phải là đại bá của ngươi sao?

Giữa hai người hẳn là có huyết mạch cảm ứng chứ?” Ngạo Trạch gật đầu.

Rồi cũng lộ ra vẻ mừng rỡ, bắt đầu dùng huyết mạch cảm ứng của mình để tìm kiếm con ác long đó.

Một quá trình dài như vậy, cần có người bên cạnh trông chừng, nếu không Ngạo Trạch có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Diệp Thiên ngồi xếp bằng, đối diện với Ngạo Trạch, bắt đầu tĩnh tâm, nhưng tai vẫn chú ý động tĩnh bên ngoài.

Không lâu sau, Ngạo Trạch tỉnh lại, Diệp Thiên cũng mở mắt.

Không đợi Diệp Thiên hỏi, Ngạo Trạch liền lắc đầu.

“Sẽ như thế nào?” Diệp Thiên lẩm bẩm.

“Ta vừa thử rồi, chỉ có một chút cảm giác, nhưng mặc kệ ta tập trung thần thức thế nào, cũng không thấy.” Ngạo Trạch nói.

“Xem ra chỉ còn tình huống cuối cùng thôi,” Diệp Thiên nói, ngẩng đầu nhìn Ngạo Trạch, “linh hồn của hắn có thể đã bị phân giải, cần huyết của ngươi, mới có thể thu thập linh hồn lại.” Ngạo Trạch vừa

định mở miệng nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra.

Rồi liền bắt đầu vừa nhỏ máu từ ngón út, vừa dùng pháp thuật cố gắng triệu tập linh hồn ác long đó.

Diệp Thiên tập trung tinh thần nhìn xung quanh.

Không lâu sau, có một luồng linh thức bay đến, Diệp Thiên liền vội vàng thu thập, theo đó là tam hồn và thất phách đã phân tán.

Chương 961

Nhờ có huyết của Ngạo Trạch, nên Diệp Thiên không lâu sau đã thu thập xong.

Nói với phán quan một tiếng rồi rời khỏi Minh Giới.

Biết hai người rời đi, Diêm Vương bất lực thở dài một hơi, sau đó lại sửa đổi ghi chép giả.

Ngạo Trạch và Diệp Thiên từ Minh Giới trở về rồi về Diệp Phủ.

Ngạo Trạch hỏi Diệp Thiên: "Làm thế nào ta mới có thể phục hồi linh hồn đại bá của ta?" Diệp Thiên liếc nhìn tỏa linh nang đang được Ngạo Trạch nắm chặt trong lòng bàn tay, nói: "Bồ Đề Tổ Sư hẳn là có cách cứu đại bá của ngươi." Thực ra Diệp Thiên cũng không chắc chắn, chỉ là lần trước tình cờ nghe tiên tỳ nói Bồ Đề Tổ Sư đã phục hồi cho một võ quan dưới trướng Đông Phương Võ Thần, nên mới cùng Ngạo Trạch đi tìm Bồ Đề Tổ Sư.

Ngạo Trạch nghe xong, đôi mắt vốn có chút vô thần lập tức khôi phục lại ánh sáng, đột ngột đứng dậy, nói với Diệp Thiên: "Vậy sự việc không nên chậm trễ, chúng ta mau đi tìm Bồ Đề Tổ Sư đi." Diệp Thiên gật đầu, rồi cùng Ngạo Trạch đi đến chỗ ở của Bồ Đề Tổ Sư.

Không lâu sau, Ngạo Trạch và Diệp Thiên đã đến Bồ Đề Phủ.

Bồ Đề Tổ Sư tuy không quen biết Ngạo Trạch, nhưng thấy Diệp Thiên đi cùng, lại có tướng mạo bất phàm, nên đối với Ngạo Trạch cũng khá khách khí.

"Tổ Sư đại nhân, nghe nói ngài có thể phục hồi linh hồn sao?" Diệp Thiên và Ngạo Trạch nhìn nhau, rồi quay sang hỏi Bồ Đề Tổ Sư.

Bồ Đề Tổ Sư gật đầu, phục hồi linh hồn, ngài ấy quả thật biết.

“Phiền Tổ Sư đại nhân giúp ta xem hộ linh hồn này, có thể phục hồi được không?” Diệp Thiên nói, rồi từ tay Ngạo Trạch nhận tỏa linh nang, hai tay dâng lên cho Bồ Đề Tổ Sư.

Bồ Đề Tổ Sư cầm lấy, nhìn kỹ, rồi lại đưa tỏa linh nang cho Diệp Thiên.

Đôi mắt tràn đầy hy vọng của Ngạo Trạch thì chăm chú nhìn Bồ Đề Tổ Sư.

Bồ Đề Tổ Sư lắc đầu, mang theo một tia áy náy nói: “Linh hồn này thật sự quá vụn vỡ, ta cũng vô phương cứu chữa.” Nói xong, lại lắc đầu.

Ngạo Trạch và Diệp Thiên chắp tay với Bồ Đề Tổ Sư, đang định rời đi, Bồ Đề Tổ Sư lại gọi lại, nói: “Hoặc có thể đi Tàng Thư Các xem thử.” Diệp Thiên và Ngạo Trạch nói một tiếng cảm ơn, rồi Diệp Thiên một mình đi Tàng Thư Các, Ngạo Trạch thì về Long Cung trước.

Diệp Thiên tìm kiếm phương pháp phục sinh thân thể trong Tàng Thư Các, mới phát hiện nội các của Tàng Thư Các đã được mở.

“Nội các hôm nay mở.” Diệp Thiên lẩm bẩm, rồi đi vào nội các.

Vào nội các xong, Diệp Thiên nhanh chóng tìm được phương pháp có thể phục hồi linh hồn ác long.

Diệp Thiên dùng một tờ giấy ghi lại xong, liền rời khỏi Tàng Thư Các.

Không ngờ, Diệp Thiên vừa ra khỏi Tàng Thư Các, liền từ phía trên, một đám người đen kịt lao xuống.

Diệp Thiên cứ tưởng là gián điệp Ma Tộc, liền nhanh chóng rút vũ khí ra.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy người dẫn đầu có chút quen mắt, liền bước vài bước đến nhìn.

Khi nhìn thấy người đó là Nhị Lang Thần, liền lập tức thu vũ khí lại.

"Làm gì?" Diệp Thiên trầm giọng hỏi, đã thu vũ khí rồi, tại sao những thiên binh thiên tướng kia vẫn giữ vẻ đề phòng?

Nhị Lang Thần cố ý làm ra vẻ lười nhác, vận động cổ, rồi lại lớn tiếng nói với thiên binh thiên tướng phía sau: "Không mau bắt xuống?" Thiên binh thiên tướng nghe xong, lập tức bao vây Diệp Thiên.

"Có ý gì?" Diệp Thiên lạnh mặt hỏi.

Nhị Lang Thần làm ra vẻ vô tội, nói: "Ý chỉ của Ngọc Đế, ta chỉ phụ trách bắt người thôi." Nhị Lang Thần và Diệp Thiên cứ như vậy nhìn nhau không chút kiêng dè.

Nhị Lang Thần thấy Diệp Thiên không nói gì nữa, liền ra hiệu cho thiên binh phía sau Diệp Thiên.

Các thiên binh thiên tướng xung quanh lập tức bắt Diệp Thiên đến Cửu Tiêu Vân Điện.

Nhị Lang Thần dẫn Diệp Thiên, không lâu sau đã đến Cửu Tiêu Vân Điện.

Nhị Lang Thần cung kính nói với Ngọc Đế: "Bẩm Ngọc Đế, người đã được ta bắt về." Ngọc Đế hài lòng nhìn Nhị Lang Thần, gật đầu.

Chương 962

Ngay lập tức hai thiên binh thiên tướng lập tức kéo Diệp Thiên vào.

Ngọc Đế lạnh lùng nhìn Diệp Thiên.

Hai thiên binh thiên tướng phía sau Diệp Thiên cũng còn nhỏ tuổi, chưa từng thấy cảnh đời, liền đá một cước vào đầu gối Diệp Thiên, khiến Diệp Thiên không thể không quỳ một gối xuống đất.

Ngọc Đế hình như đã xem được chuyện vui, từ lúc Diệp Thiên vào, vẫn luôn cau mày, đột nhiên giãn ra.

Ngọc Đế vung tay, lớn tiếng nói: "Diệp Thiên, ngươi không đi Tàng Thư Các sao?" Lời của Ngọc Đế giống như lời vô nghĩa, nhưng Diệp Thiên lại trịnh trọng gật đầu.

Ngọc Đế lại tiếp tục truy vấn: "Vì sao đi Tàng Thư Các?" Diệp Thiên: "Tìm một số thứ." Ngọc Đế gật đầu, rồi lại tiếp tục nói: "Vậy ngươi đã từng vào nội các Tàng Thư Các chưa?" Ánh mắt Diệp Thiên ban đầu căn bản không tập trung vào Ngọc Đế, biết Ngọc Đế hỏi một câu, Diệp Thiên lại gật đầu, rồi lại dùng giọng điệu thờ ơ nói: "Ta chỉ vào để lấy kết quả ta muốn, cũng không động đến thứ gì khác, ta cũng không ham." Diệp Thiên nói xong, phía sau hắn đột nhiên có một bóng người lóe lên.

Diệp Thiên nhìn kỹ, hóa ra là phó tướng dưới trướng Nhị Lang Thần.

Phó tướng đó đến bên Ngọc Đế, không biết đã nói gì với Ngọc Đế, phó tướng nói xong, lại nhanh chóng rời đi.

Ngọc Đế liếc nhìn Diệp Thiên, một tin tức lại có hơi nhiều, nhưng

Diệp Thiên cũng lười phân bua: "Ta đã hiểu lầm Diệp Thiên thượng tiên, bây giờ không sao rồi, có thể đi được." Nói xong, Diệp Thiên lập tức đứng dậy, đi ra ngoài, dứt khoát nhanh nhẹn, ngay cả một lời khách sáo cũng không nói.

Diệp Thiên từ Cửu Tiêu Vân Điện ra xong, trực tiếp về phủ.

Khi Diệp Thiên về Diệp Phủ, không ai biết chuyện hắn vừa bị Nhị Lang Thần bắt đi.

Diệp Thiên vừa vào chính sảnh, thấy Uyển Châu và Ngạo Trạch đều ở đó, Diệp Thiên liền đi vào.

Ngạo Trạch thấy Diệp Thiên về, liền vội vàng tiến lên, nói: "Diệp đại ca, thế nào rồi, đã tìm thấy phương pháp phục hồi linh hồn đại bá của ta chưa?" Diệp Thiên gật đầu, rồi lấy tách trà rót một chén trà, uống cạn xong, Diệp Thiên mới lớn tiếng nói: "Ta lập tức hạ phàm, tìm người sinh vào Thiên Nguyên Tiết.

Đợi đến khi người đó thọ chung chính tẩm, ta sẽ mang thi thể đi là được." Uyển Châu và Ngạo Trạch nghe xong, đều gật đầu, rồi ba người cùng nhau hạ phàm.

Trên đường đến Tam Trọng Thiên, Uyển Châu dùng pháp thuật tìm người sinh vào Thiên Nguyên Tiết.

Không lâu sau, người đó sẽ thọ chung chính tẩm.

Tìm được người đó ở đâu xong, thì tiện lợi hơn rất nhiều.

Ba người Diệp Thiên vừa hạ phàm, đúng lúc đang hạ táng.

"Vừa đúng lúc, ăn shit cũng còn nóng hổi." Diệp Thiên trốn trong bụi cỏ bên cạnh, khẽ nói.

Uyển Châu lườm Diệp Thiên một cái, không thèm để ý.

"Lát nữa chú ý, đợi đến khi gia đình đó đi xa, thì lên." Uyển Châu

dặn dò Ngạo Trạch.

Đợi gia đình đó đi xa, Ngạo Trạch lập tức mang thi thể người đó ra.

Ngạo Trạch mang thi thể người đó trở lại chỗ Diệp Thiên và Uyển Châu vừa trốn.

Uyển Châu thấy Ngạo Trạch đã mang thi thể người đó đến, lập tức cùng Diệp Thiên từ trong bụi cỏ đi ra.

Uyển Châu và Ngạo Trạch đều nhìn Diệp Thiên một cái.

Diệp Thiên nói: "Đều nhìn ta làm gì?

Uyển Châu trước hết thu lấy thi thể này, chúng ta nhân lúc trời chưa tối, tìm một khách sạn ở lại rồi tính sau." Uyển Châu gật đầu, thu lấy thi thể.

May mắn khách sạn có phòng trống, ba người Diệp Thiên ăn cơm xong ở tầng dưới khách sạn, liền cùng nhau đi đến phòng của Ngạo Trạch.

Diệp Thiên là người cuối cùng vào phòng, Diệp Thiên vừa vào, liền tiện tay đóng cửa lại.

"Bắt đầu thôi." Ngạo Trạch nói với Diệp Thiên và Uyển Châu, rồi từ trong lòng lấy ra tỏa linh nang.

Uyển Châu thấy vậy, cũng đặt thi thể đó trước mặt Diệp Thiên và Ngạo Trạch.

Chương 963

"Sao mà thối thế?" Diệp Thiên kinh ngạc nói, bịt mũi lại.

Ngạo Trạch cũng cau mày.

Uyển Châu sốt ruột nói: "Bây giờ là mùa hè, thi thể đương nhiên dễ thối rồi." Diệp Thiên cũng không nói nhiều, dùng pháp thuật phục sinh linh hồn.

Uyển Châu bên cạnh kinh ngạc nói: "Ngươi biết phục hồi linh hồn sao?" "Cũng là ta xem từ một quyển sách." Diệp Thiên nói.

Không lâu sau đã phục sinh linh hồn.

Sau khi linh hồn được phục sinh, bước tiếp theo là chuyển linh hồn vào trong thi thể đó.

Linh hồn của thi thể đó đã sớm đến Minh Giới rồi, cho nên, bây giờ bên trong thi thể đó, không có bất kỳ linh hồn nào.

Diệp Thiên dựa theo phương pháp đã ghi nhớ trong đầu, nhanh chóng chuyển linh hồn vào trong thi thể đó.

Ngạo Trạch và Uyển Châu cùng Diệp Thiên nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng phục hồi linh hồn đại bá xong.

Người đó nhanh chóng tỉnh lại, nhưng tỉnh lại thì bị mất trí nhớ, chỉ có ký ức của thi thể đó.

Ngạo Trạch nhìn người đó một cái, trong mắt dường như có thêm chút không nỡ, quay người nói với Diệp Thiên: "Diệp đại ca, về thôi." Diệp Thiên gật đầu, đưa người đó về nhà.

Diệp Thiên và Uyển Châu về Thiên Đình, Ngạo Trạch về Long Cung.

Không lâu sau, một bóng người, lại xuất hiện ở cửa nhà người đó.

Ngạo Trạch đã xóa đi ký ức ngày hôm đó của người đó, cho nên, Ngạo Trạch lúc này đối với người đó, chỉ là một người qua đường mà thôi.

Người qua đường đó ở nhà nghỉ ngơi năm ngày rồi mới rời đi.

Để báo đáp, Ngạo Trạch để lại cho người đó một chiếc trâm vàng.

Một ngày nọ, người đó vô tình phát hiện ra chiếc trâm vàng đó chạm vào thứ gì, thứ đó đều sẽ biến thành vàng.

Người đó cũng dần trở nên giàu có.

Chuyện Ngạo Trạch làm, thực ra Uyển Châu và Diệp Thiên vẫn luôn biết, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu đều không nói, dù sao, tuy Ngạo Trạch không nói, nhưng đều biết, Ngạo Trạch vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện ác long tự sát.

Một ngày nọ, Uyển Châu đi Dược Vương Động tìm Thanh Dao rồi đi, cũng không biết đi đâu.

Uyển Châu dạo gần đây, chỉ cần rảnh rỗi, liền đi Dược Vương Động.

Diệp Thiên ngồi trong rừng đào uống trà.

Diệp Thiên đang một mình uống trà, đột nhiên nhớ đến chuyện Ngọc Đế hỏi về nội các Tàng Thư Các.

Luôn cảm thấy, lúc đó biểu tình của Ngọc Đế rất kỳ lạ, hình như, bên trong nội các Tàng Thư Các, có chuyện gì đó không tiện cho người khác thấy.

Diệp Thiên nghĩ, nhấp một ngụm trà.

Nhưng có một chuyện, nội các Tàng Thư Các vẫn luôn không được mở ra, lẽ nào thật sự có thứ gì đó?

Diệp Thiên nghĩ, đặt chén trà xuống, đi về phía Tàng Thư Các.

Diệp Thiên trên đường đi Tàng Thư Các phát hiện, hôm nay người ở Tàng Thư Các dường như ít hơn, vì trên đường, Diệp Thiên đã gặp mấy vị thần tiên.

Trên con đường đó, chỉ có thể đi đến hai nơi, một là phủ đệ của Đông Phương Thiên Niên Đế Quân, một là Tàng Thư Các.

Đế Quân lão nhân gia, đều đã lớn tuổi rồi, Đế Quân không bế quan mà đi trấn thủ phương Đông, vẫn luôn không thấy lão nhân gia mời các vị thần tiên đến phủ đệ.

Do đó, những thần tiên kia, chỉ có thể đi Tàng Thư Các.

Chương 964

Cũng không có lựa chọn nào khác.

Lúc đó, có hai tiểu tiên quan đi ngang qua Diệp Thiên.

Hai vị tiểu tiên quan vừa đi vừa bàn luận: "Nghe nói hôm nay Đế Quân mời rất nhiều thần tiên đến phủ đệ của ngài?" Một tiểu tiên quan khác lập tức bổ sung: "A, nghe nói rất nhiều thần tiên đều đã đi rồi.

Ta cũng muốn đi xem thử." Bị tát vào mặt có chút bất ngờ, nhưng cũng tốt, như vậy Tàng Thư Các sẽ không quá đông người.

Ở ngã tư, Diệp Thiên đi một con đường hoàn toàn khác với mọi người, nhìn thấy cũng khá bất ngờ.

Người ở Tàng Thư Các vẫn ít như mọi ngày, chỉ là lần này Diệp Thiên đến thì có tiểu tiên quan đang trực.

Thấy Diệp Thiên, tiểu tiên quan liền vội vàng hành lễ.

Diệp Thiên gật đầu, cũng đáp lại.

Diệp Thiên tiện tay mở một quyển sách, cố ý hỏi một cách tự nhiên: "Ngươi không đi phủ của Đế Quân à?" Tiểu tiên quan có chút nhăn nhó nói: "Ban đầu ta có thể đi, nhưng vì tiên quan trực ban hôm nay bị bệnh, nên ta đành phải ở lại." Diệp Thiên gật đầu, nói đùa: "Ta giúp ngươi trông chừng, ngươi cứ đi trước đi.

Dù sao ta cũng phải tìm một số thứ ở đây, nhất thời cũng không tìm ra được." Tiểu tiên quan nghe xong, dùng ánh mắt như nhìn ân nhân cứu mạng nhìn Diệp Thiên một cái, rồi nói một tiếng cảm ơn, liền không quay đầu lại rời đi.

Diệp Thiên khẽ cười một tiếng, rồi đi về phía nội các.

Diệp Thiên vào nội các, tiện tay lấy một quyển sách, không ngờ quyển sách đó lại kể về lịch sử của Như Phật Tổ.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy tò mò, liền cầm quyển sách đó xem kỹ.

Hóa ra, Như Phật Tổ trước khi độn nhập vào hư không, thực ra là một cô bé.

Vì gia đình cô bé nghèo khó, nên cha mẹ đối xử không tốt với cô bé.

Có đồ ăn ngon thì đầu tiên luôn đưa cho em trai.

Sau này cô bé gả vào một gia đình tốt, phu quân của cô bé một ngày nọ phi hoàng đằng đạt xong, không quên giúp đỡ em trai.

Thiện tâm của cô bé được trời cao biết đến, cứ như vậy phi thăng thành thượng thần.

Cũng có chút không thể tin nổi.

Hóa ra lòng tốt cũng có thể hữu dụng lớn.

Diệp Thiên xem mãi, đột nhiên phát hiện thiếu một trang.

Diệp Thiên liền trả lại quyển sách đó, đưa cho Uyển Châu xem.

Uyển Châu phân tích rằng trang đó có thể liên quan đến Như Lai.

Diệp Thiên cũng đồng ý.

Uyển Châu đề nghị Diệp Thiên đi tìm Bồ Đề Tổ Sư hỏi thử.

Diệp Thiên cũng đang có ý đó, liền trả lại quyển sách đó xong, bảo Uyển Châu đợi mình ở đó, rồi Diệp Thiên đi đến chỗ Bồ Đề Tổ Sư.

Đến chỗ Bồ Đề Tổ Sư, Diệp Thiên trực tiếp mở cửa nói thẳng hỏi Bồ Đề Tổ Sư về quá khứ của Như Phật Tổ.

Bồ Đề Tổ Sư cả kinh, nói: “Vì sao ngươi đột nhiên hỏi như vậy?”

Diệp Thiên giải thích: "Vì trên Cửu Trọng Thiên mỗi người đều có lịch sử của mình, Phật Tổ hình như không ai biết, nên ta mới tò mò." "Ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ hy vọng, ngươi có thể giữ bí mật." Bồ Đề Tổ Sư nói.

Diệp Thiên từ trong miệng Bồ Đề Tổ Sư biết được vì sao trang sách đó lại bị người ta xé đi xong, liền rời khỏi Bồ Đề Phủ.

Bồ Đề Tổ Sư nói cho Diệp Thiên tất cả những chuyện liên quan đến Như Phật Tổ, Diệp Thiên chỉ giả vờ như không biết, cũng chưa bao giờ nhắc đến với bất kỳ ai.

Từ khi chuyện đại bá của Ngạo Trạch xong xuôi, Uyển Châu và Diệp Thiên đều rảnh rỗi không ít.

Chương 965

Uyển Châu có chuyện không chuyện gì cũng chạy đến Dược Vương Động một chuyến, không chỉ mấy ngày nay, quả thật có chút thường xuyên quá mức, ngay cả Diệp Thiên vốn dĩ không hỏi chuyện người khác, cũng có chút tò mò.

Thế là, trong một lần Uyển Châu và Diệp Thiên cùng dùng bữa, Diệp Thiên không nhịn được hỏi Uyển Châu: "Dạo này, vì sao nàng cứ chạy đến Dược Vương Động vậy?" Uyển Châu đối với tính cách của Diệp Thiên cũng khá hiểu rõ, thấy Diệp Thiên không tự chủ được mà hỏi chuyện của mình, Uyển Châu mới nhận ra, ngẫm nghĩ kỹ, dạo gần đây hình như quả thật thường xuyên chạy đến Dược Vương Động.

Uyển Châu nhấp một ngụm canh, có chút lơ đãng nói: "Dược Vương lão nhân gia thường xuyên sai Thanh Dao đi hái thuốc, ta rảnh rỗi không có việc gì liền đi theo Thanh Dao cùng đi hái thuốc, cũng là để ra ngoài mở rộng tầm mắt." Diệp Thiên gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Chỉ nghe Uyển Châu có chút kinh ngạc nói: "Ta nghe Dược Vương lão nhân gia nói, trên Cửu Trọng Thiên, có một Tửu Tuyền, không biết thật hay giả." Thực ra ý ngoài lời của Uyển Châu rất rõ ràng: ngày nào cũng ở trong tiên phủ, không bằng cùng ta đi tìm Tửu Tuyền.

Diệp Thiên cũng như bị ma xui quỷ khiến mà đồng ý.

Uyển Châu vốn dĩ chỉ nói bừa một câu, thấy Diệp Thiên đồng ý, liền lập tức sai tiên tỳ dẫn hai người đi tìm Tửu Tuyền.

Hóa ra Tửu Tuyền cũng không khó tìm, chỉ là lâu nay, Diệp Thiên

và Uyển Châu đều có việc bận, không có thời gian tham quan Cửu Trọng Thiên.

Dưới sự chỉ dẫn của tiên tỳ, hai người nhanh chóng đến Tửu Tuyền.

Đến Tửu Tuyền xong, Uyển Châu liền bị quy mô của Tửu Tuyền làm chấn động, đi sâu vào bên trong Tửu Tuyền, mặc kệ Diệp Thiên đi phía sau.

Không lâu sau Uyển Châu đã mất tích.

Uyển Châu không biết tại sao, lại đến một khu rừng rượu thịt.

Uyển Châu phản ứng có người cố ý đưa mình vào đây xong, liền lập tức quay người rời đi, nhưng vì ngửi thấy một mùi hương nồng, rồi liền ngã xuống đất.

Không lâu sau Diệp Thiên cũng đến đó.

Khi Diệp Thiên thấy Uyển Châu ngã trên đất say rượu bất tỉnh, liền có một dự cảm không lành dâng lên trong lòng: "Mặc kệ là người khác cố ý làm gì, trước hết đưa Uyển Châu về sẽ an toàn hơn." Diệp Thiên nghĩ, cõng Uyển Châu trên lưng, vừa định rời khỏi khu rừng rượu thịt đó, phía trước lại đột nhiên mọc đầy gai góc.

Diệp Thiên nhớ rõ lúc nãy đi vào không có nhiều như vậy, nhưng Diệp Thiên không kịp nghĩ nhiều, cõng Uyển Châu trực tiếp xông ra khỏi khu rừng gai góc đó.

Diệp Thiên từ khu rừng rượu thịt đó ra xong, mới phát hiện, con đường ban đầu đi cùng Uyển Châu, đã bị dây leo chặn lại.

Những con đường khác cũng bị dây leo phong kín.

Diệp Thiên thấy vậy, đành phải tạm thời đặt Uyển Châu xuống, chặt đứt tất cả dây leo xong, Diệp Thiên lại một lần nữa cõng Uyển

Châu, định rời đi.

Lúc đó, trước mặt Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện từng trận sương mù, rồi trong sương mù, một bóng người từ từ hiện ra.

Diệp Thiên không biết người này là ai, đành phải cõng Uyển Châu đứng yên tại chỗ.

Diện mạo của người đó dần hiện rõ, hóa ra là Tửu Thần.

Tửu Thần mắng Diệp Thiên một trận xong, mới cho hắn rời đi.

Tửu Thần dù sao cũng là bậc tiền bối của Diệp Thiên, tuy những lời Tửu Thần mắng rất khó nghe, nhưng hiện tại dù sao cũng đang trong lúc tức giận, Diệp Thiên nói một tiếng "đắc tội rồi" xong, mới rời khỏi Tửu Tuyền.

Diệp Thiên cứ như vậy cõng Uyển Châu về tiên phủ.

Thượng tiên tỳ ở tiên phủ thấy Uyển Châu hôn mê bất tỉnh, nằm trên lưng Diệp Thiên, ai nấy đều sợ hãi.

Lại thêm Uyển Châu bình thường có quan hệ tốt với họ, nên các tiên tỳ đều thi nhau tặng những bảo vật đã cất giữ nhiều năm, lúc quan trọng có thể dùng để cứu người.

Diệp Thiên đưa Uyển Châu về phòng, xung quanh có chút ồn ào, đều là tiếng nói của các nữ nhân.

Diệp Thiên không nhịn được lớn tiếng nói: "Được rồi, Uyển Châu không sao đâu, chỉ là ngủ thiếp đi thôi, lát nữa sẽ tỉnh." Nghe Diệp Thiên nói Uyển Châu lát nữa sẽ tỉnh, các tiên tỳ đang nói luyên thuyên bỗng nhiên dừng lại, đặt những bảo vật hữu dụng mà họ cho là hữu dụng ở đầu giường Uyển Châu xong, liền rời đi.

Nhưng đã qua một buổi chiều, Uyển Châu vẫn không tỉnh.

Thời gian từng chút trôi qua.

Diệp Thiên cầm cổ tay Uyển Châu bắt mạch cho Uyển Châu, mới phát hiện mạch Uyển Châu ẩn chứa dòng chảy mãnh liệt, rõ ràng là do chuyện đi Tửu Tuyền gây ra.

Chương 966

Diệp Thiên ra lệnh cho tiên tỳ chăm sóc tốt Uyển Châu, rồi lập tức không ngừng nghỉ đi đến Tửu Tuyền.

Tửu Thần sáng nay vừa gặp Diệp Thiên, tâm trạng không mấy vui vẻ, có chút không có ý tốt nói: "Làm gì?" Diệp Thiên nói: "Hôm nay ta và Uyển Châu vô tình lạc vào Tửu Nhục Trì Lâm đó, rồi Uyển Châu liền vô cớ bất tỉnh, bây giờ vẫn chưa tỉnh." Nghe lời Diệp Thiên nói xong, Tửu Thần trước tiên sững sờ, rồi từ trong lòng móc ra một viên thuốc, đưa cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên lập tức hiểu ra, đó là giải dược, rồi đi về phía tiên phủ.

Cho Uyển Châu uống viên thuốc xong, Uyển Châu lát sau liền tỉnh lại.

Uyển Châu nhớ rõ ràng mình đã ngã xuống ở Tửu Nhục Trì Lâm đó, vậy mà cuối cùng, lại trở về tiên phủ.

Diệp Thiên kể hết những chuyện đã xảy ra sau khi nàng hôn mê cho Uyển Châu.

Uyển Châu bề ngoài tuy không có biến động lớn, nhưng trong lòng thì không ngừng thầm than.

Uyển Châu tỉnh lại xong, cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Sau đó uống một ít cháo kê, cảm thấy khỏe hơn.

Thấy Uyển Châu không sao rồi, Diệp Thiên liền trở về phòng của mình.

Nhưng điều Diệp Thiên không biết, ngay sau một giây khi Diệp Thiên rời khỏi phòng Uyển Châu, Uyển Châu đã chạy ra khỏi phòng mình.

Lần này Uyển Châu đi ra, cũng chỉ là trong lòng thầm nghĩ Tửu Thần đã làm ra bộ dạng đó, cũng chưa làm chuyện gì xấu xa, nên, dù có bị Diệp Thiên bắt gặp, Uyển Châu cũng đã chuẩn bị sẵn lời từ chối.

Uyển Châu quen đường nhẹ nhàng trở lại Tửu Tuyền.

Thấy bốn bề vắng lặng, Uyển Châu liền đi lại xung quanh trong Tửu Tuyền.

Chỉ là, điều khiến Uyển Châu cảm thấy có chút bất ngờ, Tửu Thần lại không có ở đây.

Lần này Uyển Châu đến chủ yếu là vì Tửu Thần.

Tửu Thần đã không có ở đây, vậy Uyển Châu ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Uyển Châu nghĩ, định rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước, lại phát hiện con đường trở về đột nhiên bị sương mù bao phủ.

Trong sương mù dường như có người đang đi lại.

Uyển Châu nhìn kỹ, hóa ra là một thần lộc.

Thần lộc đó hẳn là của Tửu Thần, nên thần lộc đó hẳn phải biết đường đi.

Chỉ cần đi theo sát là được.

Uyển Châu nghĩ, rồi đi theo thần lộc đến một cung điện.

Điều khiến Uyển Châu không ngờ, Tửu Thần lại cũng ở đó.

Uyển Châu giải thích với Tửu Thần chuyện vừa xảy ra.

Tửu Thần gật đầu, nhấp một ngụm rượu.

Đúng lúc Uyển Châu nghĩ Tửu Thần tiếp theo sẽ nói gì đó, thì Tửu Thần lại đột nhiên im lặng.

Không khí trở nên gượng gạo.

Uyển Châu cũng không biết nên nói gì.

Tửu Thần trông có vẻ thờ ơ, dường như đối với chuyện Uyển Châu, một cô gái, vì sao lại đến Tửu Tuyền vào buổi tối muộn, Tửu Thần cũng dường như không hề cảm thấy hứng thú.

Uyển Châu hắng giọng, định chào từ biệt Tửu Thần, ai ngờ Tửu Thần lại nói trước Uyển Châu một bước.

Chương 967

Thấy Uyển Châu dường như cũng muốn nói, Tửu Thần ngừng lại một chút, rồi nói: "Sương mù quá dày đặc, nếu ngươi một mình rời đi, không biết đến bao giờ mới có thể ra ngoài.

Cứ ở lại đây đi, đợi sương mù tan hết, ta sẽ bảo Diệp Thiên đến đón ngươi." Hóa ra ngài ấy biết ta và Diệp Thiên quen nhau?

Uyển Châu nghĩ, cứ như vậy nhìn chằm chằm Tửu Thần.

Tửu Thần dường như cũng cảm thấy một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn mình, cũng không kiêng kỵ mà nhìn lại.

Uyển Châu đại khái không ngờ đến một ngày lại bị người ta phát hiện mình nhìn trộm, thế là vội vàng cúi đầu xuống.

Tửu Thần thì lại làm ra vẻ không sao cả, bảo thần lộc dẫn Uyển Châu đi tìm phòng khách của Uyển Châu, rồi lại bảo thần lộc mang cho Uyển Châu một ít đồ ăn.

Uyển Châu thấy Tửu Thần cứ sai thần lộc, không nhịn được nói: "Thần lộc chỉ là một con vật thôi, lẽ nào ngài coi nó như một thần thú bình thường để nuôi sao?" Uyển Châu nói xong thì hối hận.

Vì câu nói đó nghe quả thật có vẻ thân mật.

Nhưng Tửu Thần lại không nghĩ nhiều như vậy.

Tửu Thần ngẩng đầu nhìn Uyển Châu một cái, rồi sờ sờ thần thú, tùy ý nói: "Dù sao nó cũng không có ý kiến, vậy ta nhất thời cũng không tìm được người khác, khoảng thời gian này tạm thời giúp ta một tay đi." Tửu Thần rõ ràng chiếm tiện nghi của thần lộc, cuối cùng lại làm ra vẻ khó xử.

Uyển Châu không nhịn được khẽ cười mấy tiếng.

Uyển Châu nhìn xung quanh, rồi, nói với Tửu Thần: “Ta có thể nhìn trong đây không?” Tửu Thần gật đầu, rồi dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Uyển Châu thì không ngờ Tửu Thần lại đồng ý như vậy, vốn dĩ tưởng rằng thần quan như ngài ấy, bình thường đều kiêng kỵ người khác tùy tiện dò hỏi, không ngờ, Tửu Thần lại đồng ý như vậy.

Uyển Châu cũng không nói nhiều, đi lại khắp cung điện.

Cuối cùng, ánh mắt tập trung vào một bức tranh được treo ở một góc nhỏ.

Uyển Châu cầm lấy bức tranh đó, kinh ngạc phát hiện trong bức tranh vẽ một cô gái.

“Cô gái thật xinh đẹp.” Uyển Châu nhìn bức tranh, không tự chủ được nói.

Tửu Thần không biết từ lúc nào đã ở phía sau Uyển Châu: “Ngươi đang làm gì?” Uyển Châu vốn đang nhìn bức tranh thất thần, Tửu Thần lại đột nhiên lạnh lùng nói một câu, làm Uyển Châu giật mình.

Uyển Châu hoàn hồn, đặt bức tranh trở lại chỗ cũ, nói: “Ta thấy cô gái trong bức tranh đó rất xinh đẹp, vì sao ngài lại vứt bức tranh đó ở đó vậy?” Tửu Thần nghe lời Uyển Châu nói xong, rất lâu không nói gì.

Uyển Châu quay người nhìn Tửu Thần, gân xanh trên mặt Tửu Thần nổi lên, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Cút ra ngoài.” Uyển Châu nghi ngờ mình nghe nhầm, “A” một tiếng, rồi cảm thấy Tửu Thần đã thi pháp lên mình.

Đợi đến khi Uyển Châu mở mắt ra lần nữa, thì đã trở về tiên phủ.

Diệp Thiên vừa ra ngoài tìm Uyển Châu về, thấy Uyển Châu đã về, không lâu sau, Thần Ti đã đến, rồi lại muốn đi Bạch Trạch.

Uyển Châu cũng đi theo.

Uyển Châu trên đường đi cùng Diệp Thiên và Thần Ti đến phủ của Bạch Trạch, kể cho Diệp Thiên nghe chuyện của Tửu Thần.

Diệp Thiên không hề lộ ra vẻ tức giận lớn, mặt không đổi sắc bình tĩnh lắng nghe chuyện này.

Chỉ dặn dò Uyển Châu sau này nếu ra ngoài thì nhớ nói một tiếng với mình.

Biết Diệp Thiên cũng lo lắng cho an nguy của mình, Uyển Châu liền đồng ý.

Sau này ra ngoài cũng phải báo cáo, không thể tùy tiện hành động nữa.

Đến phủ Bạch Trạch xong, Uyển Châu và Diệp Thiên trước tiên cùng Bạch Trạch hàn huyên vài câu.

Hàn huyên xong, không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, cũng không biết nên nói gì.

Chương 968

Rồi Uyển Châu mở miệng nói: "Bạch Trạch, ngươi có biết Tửu Thần trước khi phi thăng, có từng có duyên nợ với cô gái nào, hoặc là thần quan kiếp trước không?" Uyển Châu hỏi như vậy, Bạch Trạch thì lại là người đó, nói với ba người: "Tửu Thần à, trước khi phi thăng, từng có một chút khúc mắc với phàm nhân Lộ Dao.

Lúc đó thanh mai trúc mã, nhưng cha mẹ Lộ Dao ép buộc Lộ Dao phải thành thân với người khác.

Trước khi thành thân, Lộ Dao và Tửu Thần đã sớm tư định chung thân.

Lộ Dao không muốn gả cho bất kỳ ai ngoài Tửu Thần, vào ngày thành thân đã tự vẫn.

Bạch Trạch nói xong, ba người đều thay Tửu Thần cảm thấy tiếc nuối.

Thật khó khăn mới tìm được một người mình thích và người đó cũng thích mình, cuối cùng lại có một kết cục như vậy.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Cuối cùng, Uyển Châu là người đầu tiên mở miệng, phá vỡ sự im lặng: "Hay là ta đi tìm linh hồn Lộ Dao về đi." Lời Uyển Châu vừa dứt, Diệp Thiên liền nói: "Ta cũng đi." Bạch Trạch dường như khẽ thở dài một hơi, nói: "Trên đường cẩn thận." Diệp Thiên và Uyển Châu gật đầu, rồi đi.

Diệp Thiên và Uyển Châu vì lo lắng cho Lộ Dao, nên trên đường đi nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Không lâu sau, Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến Minh Giới.

Không biết vì sao, lần này người ở Minh Giới đặc biệt đông, không, chính xác hơn, phải là quỷ hồn.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, rồi đi về phía Minh Điện.

Lần này Diệp Thiên và Uyển Châu vào Minh Điện thuận lợi, âm sai ở cửa cũng không ngăn cản Diệp Thiên và Uyển Châu, ngược lại còn có chút cung kính.

Diệp Thiên và Uyển Châu cứ như vậy mơ hồ đi vào Minh Điện, vừa nhìn thấy Thôi Phán Quan đang bận đến tối tăm mặt mũi.

Diệp Thiên và Uyển Châu đến trước mặt Thôi Phán Quan, vỗ vai Thôi Phán Quan một cách thân thiết: "Thôi Phán Quan, vẫn khỏe chứ?" Thôi Phán Quan quay người lại, phát hiện Diệp Thiên và Uyển Châu, lập tức sợ đến nỗi chân mềm nhũn.

Từ lần trước Diệp Thiên vì một lời không hợp mà trói gã, Thôi Phán Quan đối với Diệp Thiên thì tránh càng xa càng tốt.

Nghe nói muốn tra sổ sinh tử, lập tức cho người lấy.

Thôi Phán Quan tìm tên Lộ Dao, thành thật nói với Diệp Thiên: "Lộ Dao hiện đã đầu thai rồi." Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, biết lời Thôi Phán Quan nói không sai, cũng không làm khó: "Diêm Vương đâu?" Diệp Thiên hỏi.

Linh lực của Diệp Thiên, cộng thêm linh lực của Uyển Châu, đã lâu như vậy, Diêm Vương không thể nào không cảm thấy.

"Diêm Vương đi xử lý công việc rồi, đây, hai vị xem, Diêm Vương về rồi." Diêm Vương vừa về đã cảm thấy lần này Diệp Thiên đến chắc chắn không có chuyện tốt.

Quả nhiên, Diệp Thiên lại muốn gã mở cửa sau.

Lần này Diêm Vương trực tiếp từ chối, đuổi Diệp Thiên và Uyển

Châu ra ngoài.

Không hề để lại một chút đường lui nào.

Uyển Châu và Diệp Thiên dò hỏi tin tức ở phủ Vương Gia dưới trần gian, mới phát hiện Lộ Dao đã chết.

Hai người nhìn nhau rồi lại đi Địa Phủ dò hỏi tin tức.

Lần thứ hai đến Minh Giới, hai người trước tiên đi qua cầu Nại Hà, rồi đến Địa Phủ.

Uyển Châu đột nhiên dừng bước, nói với Mạnh Bà bên cạnh: "Lão bà bà, ngài có quen một cô gái tên là Lộ Dao không?

Khi uống canh Mạnh Bà có thể sẽ có một số phản ứng dữ dội..." Mạnh Bà nói: "Lộ Dao à, hình như có một người như vậy... a, cũng là một người đáng thương mà!" Diệp Thiên cũng dừng bước, lắng nghe Mạnh Bà kể chuyện về Lộ Dao.

"Ta nhớ lúc đó không nhàn rỗi như vậy, người này nối tiếp người kia tranh nhau uống canh Mạnh Bà, chỉ có một mình nàng đứng đơn độc bên ngoài, không xếp hàng, cũng không uống canh, sau đó... sau đó thì sao rồi?" Uyển Châu thấy dường như không hỏi ra được gì nữa, liền theo Diệp Thiên gật đầu rời đi.

Chương 969

Đi được một lúc thì thấy hai âm sai, không may lại chính là hai người đã bị Diệp Thiên đánh lần trước.

Hai người thấy Diệp Thiên liền vội vàng cúi gập người mời vào.

Diêm Vương nghe âm sai bẩm báo: "Không hay rồi, không hay rồi...

Diệp Thiên lại đến rồi." Hét lên: "Lại đến?

Đuổi hắn đi!

Ta đây không phải khách sạn, đi đi!" Lời còn chưa dứt, Diệp Thiên đã bước vào, nói: "Ồ, ngươi đang mắng ta à?" Ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Diêm Vương.

Diêm Vương đột nhiên giật mình, lập tức đổi sắc mặt.

Đối với Diệp Thiên thì nở nụ cười, toàn thân đều căng thẳng.

"Ta đến muộn rồi!" Một giọng nói thở hổn hển đột nhiên vang lên, hóa ra là Thôi Phán Quan vội vàng chạy đến.

Bình tĩnh hỏi: "Không biết lần này đến, lại vì chuyện gì?" Diệp Thiên có chút bực bội.

Uyển Châu lập tức tiến lên nói: "Thưa ngài, vì một cô gái tên là Lộ Dao ở phủ Vương Gia dưới trần gian.

Nàng từng yêu Tửu Thần, ta đến tìm linh hồn của nàng." Phán quan lại làm ra vẻ như có điều suy nghĩ, nhưng không đề cập đến việc sẽ giúp đỡ như thế nào... chỉ, chậm rãi nói với Diệp Thiên: "Ta chỉ là một phán quan nhỏ, hiểu biết về chuyện này không nhiều.

Hay là hai vị cùng ta đi hỏi những người khác trong Địa Phủ?"

Uyển Châu gật đầu nói: "Cũng là một cách hay!" Nói xong, mọi người cùng nhìn về phía Diêm Vương.

Diêm Vương đành phải cười xòa: "Cũng tốt!

Cũng tốt!" Thôi Phán Quan nói: "Nếu quả thật như lời ngài nói, vậy Lộ Dao hẳn là một người tốt.

Ta sẽ đi hỏi Thưởng Thiện Ti trước vậy!" Uyển Châu nghi vấn hỏi: "Thưởng Thiện Ti?" Thôi Phán Quan nói: "Thưởng Thiện Ti mặc áo bào xanh, nụ cười khả ái, chấp chưởng sổ sách thiện, căn cứ vào mức độ hành thiện của quỷ hồn lúc còn sống mà ban thưởng, hoặc thăng thiên thành thần, hoặc đầu thai làm người.

Vì vậy, Lộ Dao là một người thiện nên ta sẽ đi tìm hỏi!" Đợi Thôi Phán Quan cùng Thưởng Thiện Ti nói rõ thân phận của hai người, Uyển Châu mở miệng hỏi về Lộ Dao.

Thưởng Thiện Ti xem xét kỹ một hồi nói: "Ta chưa từng thấy người này, các vị không ngại thì đi hỏi những nơi khác?" Từ chỗ Thưởng Thiện Ti đi ra, lại gặp hai vị Nhật Dạ Du Thần.

Thôi Phán Quan giới thiệu với hai người: "Chức trách của Nhật Dạ Du Thần là tuần du dương gian, giám sát thiện ác của nhân gian." Uyển Châu nghe xong, tiến lên hành lễ, hỏi: "Dám hỏi hai vị có ấn tượng gì về Lộ Dao ở phủ Vương Gia nhân gian không, Lộ Dao, người đã từng yêu Tửu Thần đó!" Hai người đều sững sờ, nhìn nhau một lúc rồi nói: "Chưa từng thấy!" Lúc này Diệp Thiên, đã sớm giận đến bốc hỏa, chạy về phía Hoàng Tuyền Lộ, bắt lấy Hắc Bạch Vô Thường, và yêu cầu cùng đi triệu hồn...

Uyển Châu đuổi theo không kịp, đành phải đợi tin tức ở Minh Giới.

Đợi rất lâu, Diệp Thiên trở về, thấy Uyển Châu liền lắc đầu, cuối

cùng vẫn không tìm thấy linh hồn Lộ Dao.

"Này, rượu ngon đây, Tửu Thần!" Mộc Trạch đưa tay đỡ vò rượu Diệp Thiên ném tới, mở ra ngửa đầu uống một ngụm, kêu lên: "Rượu ngon!" Lau khóe miệng, nói: "Hôm nay có tâm tình đến tìm ta uống rượu à?" Diệp Thiên dựa vào lan can, nói: "Ta và Uyển Châu đã đi Địa Phủ rồi." Mộc Trạch hỏi: "Rồi sao nữa?" Diệp Thiên ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn, nói: "Không ai thấy cả." Mộc Trạch cười lớn, nhưng trong tiếng cười lại mang theo vài phần thê lương, nói: "Nếu có thể tra ra, thì mới là lạ đó!" Diệp Thiên nhướng mày nghi vấn hỏi: "Ồ?" Mộc Trạch cúi đầu, rồi lại uống một ngụm rượu lớn, nói: "Đã sớm tan thành tro bụi, hồn phi phách tán rồi, lại có thể đi đâu mà tìm?" "Sao?

Ta suýt chút nữa quên mất, quả thật đã bỏ qua một chút tin tức, Mạnh Bà ở cầu Nại Hà đã thấy, nhưng Lộ Dao lúc đó không chịu uống canh Mạnh Bà, sau đó cũng không còn thấy đi đâu nữa..." "A, thật là một cô gái si tình!" Mộc Trạch than thở.

"Vậy ngươi biết chuyện gì đã xảy ra sao?" Diệp Thiên và Mộc Trạch cụng vò rượu, hai người đều ngửa đầu uống thêm một ngụm.

Mộc Trạch liên tục uống mấy ngụm nói: "Là do...

Bái Xá..." Tay Diệp Thiên khựng lại, vò rượu liền vỡ tan tành trên đất, vẫy tay với Mộc Trạch, không quay đầu lại rời khỏi đó.

Mộc Trạch nhìn bóng lưng hắn, khóe mắt lộ ra vẻ trầm tư, dường như có vài phần nụ cười bất lực, lắc đầu, rồi cũng quay người về tẩm thất.

"Thế nào rồi?

Đã hỏi thăm được chưa?" Uyển Châu khoác tay Diệp Thiên, trong mắt lóe lên vẻ hân hoỉ hỏi.

Diệp Thiên chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay Uyển Châu, cúi đầu nhìn nàng, rồi chậm rãi giơ tay xoa đầu Uyển Châu nói: “...

Chương 970

Hồn phi phách tán rồi...” Dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Uyển Châu lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi: “Cái gì!

Sao lại như vậy?” Rồi liên tục truy vấn: “Ngươi biết ai đã giết nàng không?

Nàng bị hồn phi phách tán như thế nào?

Có...” Diệp Thiên cúi mắt trả lời: “Không.” Uyển Châu ôm lấy eo Diệp Thiên, nói: “Ta... ta đi tìm kẻ đã sát hại Lộ Dao, được không?

Nàng ấy thật sự quá đáng thương!” Diệp Thiên có chút bất lực: “Tìm, vậy thì tìm đi!” Thầm nghĩ: Có lẽ cả đời cũng sẽ không đoán ra được hung thủ thật sự...

Không lâu sau màn đêm buông xuống đại địa, ánh trăng rọi xuống trong cây cối càng thêm sâu lắng.

Bước đi trong màn đêm, Uyển Châu trong lòng nặng trĩu, lẩm bẩm: “Không biết Lộ Dao có từng nhìn màn đêm trong đêm tối không?

Cũng không biết lúc đó nàng ấy lại mang tâm trạng như thế nào, nhìn màn đêm này...” Đột nhiên phát hiện bên cạnh có bóng người lóe lên, đuổi theo nhìn, hóa ra là Tửu Thần.

Chặn Tửu Thần lại để truy vấn một chút?

Nhưng lại muốn nói rồi lại thôi, trong lòng nghĩ chuyện trong lòng nàng ấy lại nhắc đến, e rằng sẽ khiến nàng ấy tổn thương chăng?

Tửu Thần trông có vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn hỏi: “Không biết Uyển Châu cô nương chặn ta lại có chuyện gì quan trọng không, nếu

không có việc gì, ta xin cáo từ trước." Uyển Châu thử hỏi: "...

Ngài còn nhớ Lộ Dao không?" "Lộ Dao..." Tửu Thần có chút kinh ngạc lặp lại một lần, rồi lại lẩm bẩm: "Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, lại có người nhắc đến nàng ấy trước mặt ta, có người còn nhớ..." Khóe miệng hắn dường như có một tia cười nhẹ, nhưng chưa đợi Uyển Châu phát hiện đã nhanh chóng biến mất...

Cúi đầu, lại không biết nói gì.

Uyển Châu thấy tình hình này, vui vẻ nói: "Xem ra ngài còn nhớ!

Ngài có biết nàng ấy đã chết như thế nào không, ta nghe nói nàng ấy đã hồn phi phách tán, ngài có biết nguyên do không?" "Hồn phi phách tán à...

A!

Hồn phi phách tán...

Ta, ta tự tay giết nàng ấy, ha ha ha ha..." Nói xong, liền chạy điên cuồng.

Ai cũng không biết vào khoảnh khắc hắn quay người, trong mắt Tửu Thần ngập tràn nước mắt...

Diệp Thiên lúc này cũng đã chạy đến, hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?

Có biết không?" Uyển Châu tức giận nói: "Diệp Thiên, Thiên Giới lại có thể tàn nhẫn như vậy!

Bây giờ ta mới biết Lộ Dao... bị Tửu Thần giết!" Diệp Thiên có chút kinh ngạc, trong lòng nghĩ: Không ngờ lại nhanh như vậy đã bị biết rồi...

Hai người đều im lặng rời đi.

"Này, rượu ngon đây, Tửu Thần!" Uyển Châu thân thiết chào hỏi, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần châm chọc.

Tửu Thần làm như không nghe thấy, vẫn làm công việc của mình.

Uyển Châu đứng bên cạnh trêu chọc một đôi chim trên cây, nói: "A, sống thật tốt, trách không được người ta chỉ tiện uyên ương không tiện tiên nhân chứ.

Nhìn xem tự do tự tại, có đôi có cặp, còn như một số người làm thần tiên nào đó, lại chỉ có thể cô độc đến già thôi..." Tay Tửu Thần khựng lại, trong miệng lẩm bẩm một câu: "Chỉ tiện uyên ương không tiện tiên!" Khóe miệng lộ ra một tia cười khổ; nhưng vẫn không để ý.

Uyển Châu thấy hắn dường như không có phản ứng, tiếp tục âm dương quái khí nói: "Cũng chỉ đáng thương thôi chứ, người khốn khổ thất tâm à, đã diễn một màn thần tiên phiên bản Trần Thế Mỹ và Tần Hương Liên!" Uyển Châu lại hung hăng trừng mắt nhìn Tửu Thần một cái, tiếp tục châm chọc: "Còn không thảm bằng Tần Hương Liên chứ, Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ từng sớm tối bên nhau, sinh con đẻ cái...

Chương 971

Còn ngươi, đang ở độ tuổi đẹp nhất, lại bị kẻ phụ bạc giết chết...” Uyển Châu lại liên tục thở dài, nói: “Đáng thương quá, đáng thương quá!

Thật sự từ xưa đàn ông bạc tình à!” Lưng Tửu Thần hơi run rẩy, dường như muốn phản bác điều gì đó, nhưng cuối cùng lại vô ngôn mà đối...

Mấy ngày liền, Uyển Châu ngày nào cũng lạnh lùng châm chọc Tửu Thần như vậy một trận.

Tửu Thần từ ban đầu bình tĩnh tự nhiên nay đã đau lòng như dao cắt.

Uyển Châu càng nhắc đến Lộ Dao, Tửu Thần lại càng nhớ về những kỷ niệm ngọt ngào đã qua với Lộ Dao, thế là ngày đêm khó ngủ khó yên.

Một ngày nọ, sau khi Uyển Châu đi, Tửu Thần gần như phát điên ở Tửu Tuyền, cầm mấy vò rượu mạnh, uống điên cuồng, nhưng lại không say được.

Cuối cùng, gục xuống đất, hét lớn: “Ta không phải kẻ phụ bạc!” Thời gian trôi qua không biết bao lâu, hắn tự tỉnh lại sau cơn say rượu.

Hắn hoảng hốt chạy đến bên lan can, dựa vào lan can nắm chặt tay, đột nhiên dường như nghĩ ra một ý hay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Thiên Đình truyền ra tin tức Ngọc Đế muốn tổ chức một buổi triều yến tiêu khiển, phân phó các vị thần tiên nằm trong danh sách tiên ban đều có thể đến tham gia...

Cuối cùng cũng đến ngày mở tiệc, Lý Nhĩ, Thuận Phong Nhãn lớn tiếng tuyên bố các nhân vật và lễ vật đến dự với các vị thần tiên.

"Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh cùng Tam Thái Tử!" "Ngũ Đấu Thần Quân, Nhị Thập Bát Tú!" "Nhị Lang Thần!" "Nguyệt Lão!" "Thái Thượng Lão Quân!" "Ngọc Hoàng Đại Đế!" "Các thần bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ hồng phúc tề thiên." "Các vị tiên gia miễn lễ, mau mau mời ngồi!" Ngọc Đế mặt mày hồng hào giơ tay.

Không lâu sau người đã tề tựu đông đủ, yến hội sắp bắt đầu.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng lẫn trong đó.

Uyển Châu nhìn các vị thần tiên nổi tiếng trong mắt phàm nhân, đang hàn huyên với nhau, cảm thấy vô cùng nhàm chán.

"Diệp Thiên, hóa ra tụ hội thần tiên cũng không khác chúng ta là bao.

Ta cứ tưởng có gì vui chứ!" Uyển Châu bĩu môi.

Nàng nhìn ngang ngó dọc, đột nhiên thấy Tửu Thần thần sắc hoảng loạn nhìn trái nhìn phải, thu hút sự chú ý của nàng; Uyển Châu cảm thấy tà khí trên người Tửu Thần hôm nay cũng có chút nặng, cảm thấy có chút bất ổn, liền lặng lẽ đi theo Tửu Thần quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Uyển Châu thấy Tửu Thần giấu đồ vật dưới đáy một bình hoa gần Ngọc Hoàng Đại Đế.

Sau khi Tửu Thần đi, nàng vội vàng tiến lên lấy ra, lại phát hiện đó là một khối băng.

Trong lòng nghĩ: Không biết hắn lại đang giở trò gì?

Nàng nghĩ, thôi bỏ đi, tên tra nam như vậy, có thể làm chuyện gì tốt chứ!

Nàng lại suy nghĩ nửa ngày cũng không biết có dụng ý gì, thế là trong lúc tức giận liền lặng lẽ ném khối băng vào hỏa trì.

"Thác Tháp Thiên Vương đã lâu không gặp à..." Nguyệt Lão cầm chén rượu cười hì hì đi đến.

Lý Tịnh cũng cười đáp: "A, đã lâu không gặp rồi, gần đây công vụ bận rộn, cũng không có thời gian để tụ tập..." Trong lòng lại thầm châm chọc: Ta có thời gian đó, thà không tụ tập với lão già xấu xa ngươi.

"Vậy hôm nay phải uống thật đã một chén!" Nhị Lang Thần Dương Tiễn cũng hóng hớt.

Thực ra chỉ sợ bị nói xấu sau lưng mà thôi.

Nhất thời, trên trường hoan ca tiếng cười, nâng chén chúc mừng, một không khí hòa thuận, thật sự rất náo nhiệt.

"Ngọc Đế lão già, thật sự không ra thể thống gì!" Một giọng nói bất hòa đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Tửu Thần say mèm bước đi vào trung tâm Lăng Tiêu Điện.

Uống một ngụm rượu lớn, lớn tiếng nói: "Đường đường Ngọc Hoàng Đại Đế, lại không biết tiến bộ theo thời đại, những Thiên Quy đã định ra hàng vạn năm đó chẳng phải cũng nên sửa đổi sao?" Nói xong, lại uống thêm một ngụm lớn, "Mấy năm nay, giữ khư khư Thiên Quy cũ nát đó, có ích lợi gì đâu?

Ha ha...

Chương 972

ha.” Say mèm đi tới, không cẩn thận ngã xuống đất, khí thế lại không hề giảm sút, ngẩng đầu chỉ vào Ngọc Đế nói: “Sợ sửa Thiên Quy, làm lung lay địa vị cao cao tại thượng đó của ngươi, thế là lục thân không nhận, thiết thạch tâm tràng...” “Đáng thương muội muội Dao Cơ tiên tử và con gái Thất Tiên Nữ đều trở thành bàn đạp của ngươi...” Hắn ho khan hổn hển muốn nói tiếp.

Nhưng lại ngã xuống đất.

“Sợ một mình ngươi độc hưởng khoái lạc khuê các, lại yêu cầu ta...

ợ...” Nhị Lang Thần nghe Tửu Thần nhắc đến mẫu thân, ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong mắt nhìn Ngọc Đế thoáng hiện một tia phẫn hận, nhưng chuyển mắt đã biến mất...

Hắn tiếp tục uống rượu, nhưng bàn tay nắm chặt chén rượu đã nói rõ tất cả.

Các tiên nữ đang múa cho mọi người đều sững sờ, rồi, trong lòng thầm buồn bã nói: Thất muội.

“...

Ngươi to gan lớn mật, tùy tiện vọng nhân.

Trong lòng ngươi có Thiên Đạo không?

Ban đầu thấy ngươi tuy phạm Thiên Quy, nhưng lại biết sai mà sửa, Trẫm liền giấu đi cho ngươi, vậy mà hôm nay ngươi lại dám to gan làm càn!” Ngọc Đế làm ra vẻ chính khí lẫm liệt, “Người đâu, bắt lấy kẻ bất trung bất nghĩa mưu nghịch này!

Hôm nay Trẫm nếu không nghiêm trị, làm sao giao phó với Lục

Giới!" Uyển Châu vội vàng muốn tiến lên giúp đỡ, nhưng Diệp Thiên đã nhanh hơn một bước đưa tay giữ Uyển Châu lại.

Uyển Châu có chút không hiểu, sững sờ một lúc, nhưng vẫn cố gắng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Diệp Thiên...

Tửu Thần đột nhiên phát công, vốn dĩ dùng khối băng để thi pháp.

Các tiên trong điện đều vội vàng tránh né.

Trong chớp mắt Lăng Tiêu Bảo Điện hỗn loạn như ma.

Trôi qua một lát, không có động tĩnh gì, mọi người mới bình tĩnh lại.

Tửu Thần cảm thấy không ổn, nhưng tiếp tục cố gắng thúc đẩy khối băng, thử mấy lần, nhưng vẫn không có kết quả.

Uyển Châu cuối cùng cũng thoát khỏi sự kiềm chế của Diệp Thiên, chạy lên phía trước: "Không cần phát công nữa, xin lỗi, ta đã ném khối băng của ngài vào hỏa trì rồi!" Nói xong liền cúi đầu, trên mặt đầy vẻ hối lỗi.

Các tiên khác thì thở phào nhẹ nhõm.

Tửu Thần nói: "...

Thật tốt à!" Nói xong, liền cười ngây dại.

"Thôi cũng được, thôi cũng được.

Trời không giúp ta, ta có thể làm gì?" Nói xong, liền tự bạo thân vong.

"Đừng!

Dừng tay a..." Uyển Châu vội vàng giữ lại, nhưng đã chậm một bước.

Diệp Thiên vội vàng tiến lên bảo vệ Uyển Châu phía sau, sợ bị vụ

nổ làm tổn thương.

Uyển Châu đau đớn, khóc lớn mắng: “Cái Thiên Đình chó má, cái Thiên Quy chó má!

Người ta đều nói nếu trời có tình trời cũng già...

Thật sự là như vậy à!” “...

To gan!

Bắt lấy cho Trẫm...” Ngọc Đế nổi giận, chỉ vào Uyển Châu lớn tiếng quát.

Chương 973

"Ai dám!" Diệp Thiên bảo vệ Uyển Châu phía trước, bá khí quát.

"Tên nhóc con nhà ngươi đúng là cuồng vọng!" Ngọc Đế giận dữ hét lên.

Diệp Thiên lạnh lùng đáp: "Thì đã sao?

Người không ngông cuồng uổng phí tuổi trẻ!" Nhưng trong lòng hắn lại nghĩ: Ta không muốn đánh nhau, ngươi làm gì được ta?

Muốn giết Uyển Châu, ta không ngăn cản, chẳng lẽ đứng nhìn thôi sao, thật nực cười.

"Bắt người lại cho ta!" Ngọc Đế thầm nghĩ: Dù sao cũng phải tỏ ra mềm mỏng một chút chứ, cho ta một lối thoát, lát nữa mà còn đối đầu với ta, sẽ khiến ta mất mặt lắm.

"Kẻ nào dám!" Diệp Thiên bề ngoài tỏ ra bá khí ngút trời, nhưng trong lòng lại nghĩ: Làm sao bây giờ?

Chắc chắn phải làm sao chứ?

Đánh hội đồng thì ta chết chắc rồi, phải mau nghĩ cách thôi!

Các thiên binh thiên tướng bên cạnh nhớ lại thảm cảnh lần giao thủ trước, ai nấy đều run rẩy, không dám tiến lên.

Ngọc Đế thấy vậy càng cảm thấy mất mặt, định cất giọng quát lớn...

"Khoan đã!" Ngay lúc tình hình đang căng như dây đàn, một giọng nói của nam tử vang lên từ phía sau mọi người.

Các vị tiên gia quay đầu nhìn lại, phát hiện một người đang vừa gãi tai vừa ngoáy mũi, miệng thì lẩm bẩm "Nhường đường, cảm ơn

nhường đường...” đang chen lên phía trước.

Mất mấy phút đồng hồ người đó mới chen lên được, trông có vẻ hơi nhếch nhác, bèn vội vàng chỉnh lại trang phục.

Mọi người nhìn kỹ mới nhận ra đó là Bồ Đề, bèn tò mò xem tiếp theo sẽ có chuyện gì.

“Có gì cứ từ từ nói, sao phải động đao động thương làm gì?

Mọi người chúng ta đều hướng tới hòa bình có được không?

Cô bé này, chẳng qua là lỡ lời một chút thôi mà?

Xem tình cảnh vừa rồi, sợ hãi quá mà ăn nói không lựa lời cũng là chuyện thường tình thôi mà...” Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Bồ Đề vẫn không ngừng nói.

Cơn sóng gió này cứ thế mà được dẹp yên một cách khó hiểu.

“Suỵt, suỵt... suỵt...” Diệp Thiên nghe không rõ lắm, có chút không chắc chắn hỏi Uyển Châu.

Diệp Thiên nói: “Hình như có, hình như...” “Là tiếng khóc của phụ nữ!” Cả hai đồng thanh nói.

Uyển Châu tức thì cảm thấy tóc gáy dựng đứng, vừa mới trải qua chuyện Tửu Thần tự bạo, suýt chút nữa bị Thiên Đình bắt đi.

Bây giờ lại nghe thấy tiếng phụ nữ kỳ quái...

Nàng nắm chặt lấy vạt áo của Diệp Thiên, Diệp Thiên cúi đầu nhìn, miệng cũng an ủi: “Đừng sợ!”, nhưng trong lòng lại nghĩ: Cuối cùng cũng đến lúc lão tử đây thể hiện tài năng rồi, ha ha ha ha~ Hắn ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên tấm biển có viết hai chữ “Vương phủ”, có chút kinh ngạc.

Sau đó hai người nhìn nhau gật đầu, cùng đi về phía hông của vương phủ.

Hai người trèo tường vào trong, thấy một nữ tử đang khóc trong vương phủ.

Lại nhìn kỹ, phát hiện nữ tử này đầu bù tóc rối.

Cả hai đều vô cùng tò mò, Uyển Châu nói: "Ta đến hỏi xem đã xảy ra chuyện gì nhé!" Diệp Thiên gật đầu, thầm nghĩ: "Rốt cuộc là ai?

Sao lại khóc đúng lúc chúng ta đi ngang qua?

Chương 974

Liệu có phải là cạm bẫy của người khác không?" "Được rồi, tiểu muội muội, có chuyện gì buồn sao?

Vì sao lại khóc thương tâm như vậy?" Uyển Châu hỏi liền mấy câu, nhưng nữ tử kia dường như không nghe thấy.

Uyển Châu có chút tức giận, quay sang nói với Diệp Thiên: "Không phải là một người điếc đấy chứ?

Ta nói nhiều như vậy mà nàng ta cứ như không nghe thấy..." "...Ngươi mới điếc!

Ta... ta... hắc hắc hắc~ ta thông minh lắm!

Hắc hắc hắc~" Sau đó nàng ta lại tiếp tục cười ngây ngô.

Uyển Châu thầm nghĩ: E là một kẻ ngốc rồi!

Nhưng lại không cẩn thận nói ra miệng, nữ tử kia nghe thấy hai chữ "kẻ ngốc" như bị chọc trúng chỗ đau, đứng dậy liền muốn đánh Uyển Châu.

Uyển Châu né không kịp, nói: "Ngươi bị thần kinh à?

Tự dưng lại đánh ta!" "Diệp Thiên, mau giúp ta!" Diệp Thiên trong lòng thở dài: Thật là một khắc cũng không để người ta yên!

Hắn vội vàng tiến lên ngăn nữ tử kia lại, hai người lại trèo tường chạy ra ngoài.

"Diệp Thiên, ngươi có phát hiện có gì đó không ổn không?" Uyển Châu hỏi, trong lòng nghĩ: Nữ tử kia, ta cảm giác hình như đã gặp ở đâu rồi?

Diệp Thiên dừng bước, quay lại nhìn Uyển Châu hỏi: "Không ổn

sao?" Uyển Châu lại nói: "Ngươi có thấy nàng ta hơi quen mắt không?

Ta cảm giác như đã gặp ở đâu đó rồi?

Nhưng không nhớ ra..." Diệp Thiên cũng bắt đầu hồi tưởng.

"Nghe ngươi nói vậy, hình như đúng là có chút quen mặt!" Diệp Thiên bắt đầu cẩn thận nhớ lại khuôn mặt những người mình quen, đột nhiên nhớ đến tấm biển của vương phủ mà hắn vừa ngẩng đầu nhìn thấy.

Hắn nói với Uyển Châu: "Vương phủ." Uyển Châu có chút mờ mịt, lặp lại hai chữ "Vương phủ", sau đó như được khai sáng, nói: "A!

Ta nhớ ra rồi, nàng ấy..., hình như là..." "Vẫn còn sống sao?" Uyển Châu lộ vẻ nghi hoặc.

Diệp Thiên: "Cần phải xác minh một phen." Trong lòng hắn nghĩ: Lỡ như ta đoán sai thì sao?

Phải đến chỗ Tửu Thần điều tra một phen, tìm hiểu cho ra nhẽ!

Uyển Châu nói: "Đúng vậy, vậy chúng ta bây giờ xuất phát đến chỗ Tửu Thần đi!" "Nhanh lên!

Mấy thứ này phải khiêng cẩn thận, không được va chạm..." một thiên tướng quát đám thiên binh đang khuân vác đồ đạc.

"Tửu Thần đã chết rồi, sao còn giữ lại nhiều đồ như vậy?

Chết rồi cũng không được yên!" một tiểu binh than vãn.

"Thực ra cũng đáng thương thật, ai, nếu thiên quy không vô tình như vậy thì tốt rồi..." Uyển Châu vừa né tránh tầm mắt, vừa cảm thán trong lòng: A, nếu thiên quy không vô tình như vậy, sẽ không xảy ra nhiều câu chuyện bi thương đến thế~ "Thế nào?" Diệp Thiên đang đứng gác ở cửa, đợi Uyển Châu đến nhàm chán, đột nhiên thấy Uyển

Châu quay lại, khóe miệng bất giác nhếch lên hỏi.

“Đương nhiên là không thành vấn đề rồi, cũng không xem ta là ai chứ!” Uyển Châu tự tin đáp.

Diệp Thiên xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Là ai chứ?

Chẳng phải là con lợn lười sao?

Khóe miệng hắn cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Chương 975

Uyển Châu thấy Diệp Thiên cười gian, đuổi theo đòi đánh.

Diệp Thiên thấy vậy vội hỏi: “Bức chân dung đâu?

Lấy ra xem nào!” “Quả nhiên!” Vẻ mặt hai người trở nên nghiêm trọng.

Uyển Châu thầm nghĩ: Ta xin lỗi ngươi, nếu như, nếu như ta không cố tình chọc vào nỗi đau của ngươi, có lẽ ngươi đã có cơ hội gặp mặt chàng; thật sự, thật sự xin lỗi.

Nàng cúi mi, trong mắt dường như có chút lệ quang.

Diệp Thiên thấy vậy, thầm nghĩ: Nha đầu này để bụng rồi, xem ra phải giúp nàng gỡ bỏ nút thắt trong lòng.

Diệp Thiên giả vờ hỏi: “Không phải đã hồn bay phách tán rồi sao?

Sao lại ở vương phủ?” Uyển Châu nghe Diệp Thiên nghi vấn, vui vẻ nói: “Ngươi ngốc à?

Rõ ràng là Lộ Dao rồi còn gì!” Uyển Châu thấy mình đoán ra đáp án đầu tiên, trong lòng vui sướng.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu cuối cùng cũng nguôi ngoai, thầm nghĩ: Đúng là nha đầu ngốc!

“Nhanh lên, mau đi nấu cơm cho ta!” một bà vú già thô lỗ quát lớn.

“Ta..., đừng đánh ta!

Ta, ta đi ngay đây.” Lộ Dao tỏ ra hoảng hốt, trong mắt lộ rõ sự sợ hãi đối với bà vú già bên cạnh.

Bà ta có lẽ đã uống chút rượu, cầm chổi đánh vào người Lộ Dao, vừa đánh vừa mắng: “Đồ vô dụng, nhìn xem người hầu bên cạnh tiểu

thư nhà người ta sống thế nào?

Rồi nhìn lại ngươi xem, hầu hạ ta đúng là xui xẻo tám đời, người ta lĩnh tiền ta đến canh cũng không có mà húp!" Càng nói càng tức, càng ra sức đánh vào người Lộ Dao.

Uyển Châu và Diệp Thiên vừa đến, đúng lúc thấy cảnh này, Uyển Châu hét lớn: "Bà đang làm gì vậy?" Bà vú già không ngờ có người ở đây, đột nhiên có chút luống cuống.

Uyển Châu đỡ Lộ Dao dậy, nói: "Ngươi không cần sợ, chúng ta sẽ giúp ngươi..." "Ngươi là ai?" Lộ Dao ánh mắt mông lung, như một đứa trẻ ngây thơ.

Tay nàng đột nhiên nắm lấy tóc của Uyển Châu, mân mê ngắm nghía.

Nàng ngâm nga những khúc hát mà trẻ con ngày xưa hay hát rồi nhảy múa.

Tuy thần trí không minh mẫn nhưng nụ cười lại là đẹp nhất.

Uyển Châu có chút do dự, không biết có nên lấy bức chân dung ra không, nhưng dưới ánh mắt cổ vũ của Diệp Thiên, Uyển Châu cuối cùng cũng quyết định.

Uyển Châu lấy ra một bức chân dung, nói với nàng: "Ngươi có nhớ không?" Uyển Châu dường như muốn miêu tả thêm, nhưng về Tửu Thần; nàng không biết phải kể câu chuyện giữa họ như thế nào, có lẽ những chuyện như vậy cũng chỉ có người trong cuộc mới thực sự hiểu...

Lộ Dao nhìn thấy bức tranh, ngây ngẩn sững sờ, không biết đang nghĩ gì.

Trong mắt nàng dần dần ngấn đầy nước mắt, vì cúi đầu nên không ai nhìn thấy.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng nhìn nhau, không biết Lộ Dao đã khôi phục ký ức hay chưa.

Đột nhiên, một tiếng nức nở khe khẽ phát ra từ miệng Lộ Dao, tiếng nức nở của nàng ngày một lớn hơn, dần dần, dần dần biến thành tiếng khóc, rồi lại chuyển thành tiếng khóc nức nở đau đớn...

Tiếng khóc của nàng giống như một người sắp chạm đến hy vọng lại đột nhiên rơi vào tuyệt vọng, trong tuyệt vọng nhìn thấy ánh dương nhưng mãi mãi không thể chạm tới.

Dường như đã khôi phục lại thần trí, Lộ Dao ngẩng đầu nhìn Uyển Châu và Diệp Thiên hỏi: "Chàng bây giờ thế nào?" Diệp Thiên và Uyển Châu có chút luống cuống, dường như quên mất cách dùng ngôn ngữ để kể lại chuyện của Tửu Thần.

Vẻ mặt Uyển Châu lộ ra một biểu cảm phức tạp, vừa như áy náy lại vừa như hối hận.

Diệp Thiên lo lắng nhìn Uyển Châu, lúc này hắn cũng mất đi khả năng nói năng, không biết phải dùng lời lẽ gì để an ủi nàng, chỉ đành đưa tay nắm lấy tay Uyển Châu, muốn cho nàng một chút sức mạnh.

Lộ Dao dường như cảm nhận được, nàng nắm lấy tay Uyển Châu hỏi: "Nói cho ta biết chàng đã xảy ra chuyện gì, được không?" Uyển Châu nói: "Xin lỗi...

Chương 976

Chàng chết rồi, tự bạo mà chết!

Xin lỗi, xin lỗi~" "Chết rồi?

Sao có thể chết được?

Tại sao phải xin lỗi!

Cái chết của chàng thì liên quan gì đến ngươi?" Lộ Dao lúc này gần như điên cuồng.

Nàng gào thét vung vẩy hai tay, giống như một người điên thực sự.

Uyển Châu lúc này càng không còn lời nào để nói, nàng hành lễ với Lộ Dao, kể lại tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Lộ Dao nghe, tay siết chặt bức chân dung kia.

Đợi Uyển Châu kể xong, nàng lẩm bẩm một mình: "Sao chàng có thể chết được chứ!

Ta, ta còn chưa chết cơ mà?" Đột nhiên nàng phát điên, ôm đầu co mình vào một góc như thể đã biến mất.

Ba người im lặng đứng đó, Lộ Dao chìm đắm trong ký ức gặp gỡ, quen biết, yêu thương Tửu Thần mà không thể thoát ra; Uyển Châu tâm trạng sa sút, tủi thân nhìn Diệp Thiên; Diệp Thiên ôm lấy nàng, vỗ về lưng nàng, tuy không nói gì nhưng dường như đã nói tất cả.

Một lúc sau, Uyển Châu lo lắng nhìn về phía Lộ Dao, lại liếc thấy con dấu trên bức tranh trong tay Lộ Dao đã có sự thay đổi!

"Diệp Thiên, mau nhìn!" Uyển Châu có chút kinh ngạc chỉ vào bức tranh nói với Diệp Thiên.

Diệp Thiên quay đầu nhìn bức tranh trong tay Lộ Dao, phát hiện con dấu trên tranh đã biến thành vết máu.

“Đi đi, ta bây giờ không thể lý trí nói chuyện với các ngươi được!” Lộ Dao lạnh lùng nói.

Uyển Châu dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Diệp Thiên gật đầu với Lộ Dao, sau đó kéo Uyển Châu rời đi.

Lộ Dao bắt đầu đi về phía nội viện của vương phủ, mọi người trong vương phủ phát hiện Lộ Dao đã tỉnh táo, bàn tán xôn xao, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một vài người hầu từng bắt nạt Uyển Châu trong lòng có chút thấp thỏm.

“Diệp Thiên, Lộ Dao bảo chúng ta đi như vậy, nàng ấy sẽ làm gì chứ?

Liệu có xảy ra chuyện gì không?” Uyển Châu lo lắng hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng có chút không chắc, không dám đảm bảo, nói: “Ta cũng không rõ sẽ thế nào.” “Hay là chúng ta quay lại xem đi, ta thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì, lỡ như lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì biết làm sao?” Uyển Châu trong lòng hoảng hốt, sợ hãi, sợ xảy ra chuyện, sợ Lộ Dao gặp nguy hiểm, dù sao cũng là do nàng lỡ lời mới dẫn đến việc Tửu Thần tự bạo.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đáp: “Được.” Thế là, Uyển Châu và Diệp Thiên lại quay trở lại vương phủ, nhưng phát hiện Lộ Dao đã không còn ở trong vương phủ nữa.

Hai người vội vàng đuổi theo.

Bên một cây cầu đá, họ phát hiện ra Lộ Dao, Lộ Dao lúc này không còn vẻ ngây thơ như trước, mái tóc đỏ rực, giữa trán có thêm một đóa Mạn Châu Sa Hoa, một thân hồng y, móng tay cũng trở nên dài và nhọn.

Uyển Châu có chút kinh ngạc, không hiểu hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên lại biến thành thế này?" Diệp Thiên nhíu mày nói: "Hóa thành lệ quỷ." "Hóa thành lệ quỷ?

Lộ Dao, ngươi không thể làm vậy!

Chàng đã chết... nhưng ngươi còn sống, phải sống thay cả phần của chàng!" "Chàng đã chết rồi, ta còn sống để làm gì?

Ta đã từng nói với chàng: Quân đương như bàn thạch, thiếp đương như bồ thảo.

Chương 977

Bồ thảo nhận như ti, bàn thạch vô chuyển di. (Chàng vững như bàn thạch, thiếp mềm như cỏ bồ.

Cỏ bồ dẻo như tơ, bàn thạch không dời đổi.)" "..." Uyển Châu đột nhiên không biết nói gì cho phải, bị tình yêu giữa họ làm cho chấn động.

Đột nhiên xuất hiện hai bóng người một đen một trắng, tay cầm xiềng xích từ xa từ từ tiến lại gần.

Uyển Châu nhìn thấy hai người biết họ đến để bắt hồn Lộ Dao.

Nàng đứng chắn trước mặt Lộ Dao.

Hắc Bạch Vô Thường, nói với Uyển Châu: "Đã biết chúng ta đến vì việc gì, sao còn cản đường?

Mau tránh ra thì hơn." Nói xong liền tiếp tục tiến lên.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin.

Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn lắc đầu, thầm nghĩ: Thôi kệ, cứ làm theo những gì nàng muốn vậy.

Thế là hắn tiến lên một bước, chắn trước mặt Lộ Dao và Uyển Châu.

Hắc Bạch Vô Thường hai người mặt mày sầu não, nói: "Ngài lại vì sao phải làm khó chúng tiểu quỷ sai chúng tôi chứ?" Diệp Thiên lạnh lùng nói: "Muốn bắt nàng thì phải bước qua ta trước." Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau, cúi đầu hành lễ với Diệp Thiên, nói: "Thôi được, vậy chúng tôi xin cáo lui trước, nhưng chúng tôi sẽ báo cáo lại sự thật với cấp trên." Diệp Thiên nói: "Tùy ngươi." Nhưng trong lòng lại nghĩ: Toi rồi, lại gây thêm chuyện nữa, những ngày tháng sau này

phải làm sao đây?

Hai người chưa kịp nói thêm mấy câu, Uyển Châu phát hiện Lộ Dao đã biến mất, lo lắng nói với Diệp Thiên: "Lộ Dao không thấy đâu nữa rồi, làm sao bây giờ?" Hai người lại vội vàng đuổi theo, cuối cùng Uyển Châu cũng nhìn thấy Lộ Dao bên cạnh một cái hang ma.

Chỉ thấy nàng cười như không có ai bên cạnh, đi về phía hang ma.

Uyển Châu gọi: "Lộ Dao!" Lộ Dao quay đầu nói với Uyển Châu: "Cứ để ta đi đi, ta biết mình đang làm gì.

Chuyện của Tửu Thần có lẽ cũng là sự sắp đặt của số phận, ngươi không cần quá tự trách, tạm biệt!

Và cảm ơn." Uyển Châu định khuyên thêm, nhưng cuối cùng cũng im lặng.

"Diệp Thiên, Lộ Dao thông qua hang ma này sẽ đi đâu?" Uyển Châu nắm lấy vạt áo Diệp Thiên, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ tin tưởng.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu như vậy, trái tim đều tan chảy, nhưng trong lòng lại thở dài: Nha đầu ngốc, ta lại không phải là thần, làm sao có thể biết được chứ?

Nhưng miệng lại trả lời: "Cứ theo dấu vết của nàng mà tìm là được." Uyển Châu reo lên: "Đúng vậy!

Sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Diệp Thiên, ngươi thông minh quá!" Diệp Thiên đưa tay xoa đầu Uyển Châu, thầm nghĩ: Đúng là nha đầu ngốc!

Nhưng hắn không nói gì, quay người dắt tay Uyển Châu đi về phía hang ma, cẩn thận xem xét một lượt.

Sau đó liền theo dấu vết của Lộ Dao đuổi theo, không ngờ lại đuổi

đến tận Thiên Giới.

Vừa đuổi tới, đã thấy Lộ Dao và thiên tướng gác Nam Thiên Môn đang giằng co đối đầu nhau.

Uyển Châu thấy vậy, vội vàng tiến lên trấn an Lộ Dao, sau đó quay người đi về phía thiên tướng gác Nam Thiên Môn.

"Vị tiểu ca này, vị soái ca tiểu ca ca này, cho chúng ta vào đi mà~" Uyển Châu làm nũng với thiên binh thiên tướng gác cổng.

Diệp Thiên ôm trán, không nỡ nhìn thẳng, quay người đi sang một bên, không nghe Uyển Châu làm nũng với người khác nữa.

Thiên binh thiên tướng gác cổng mắt nhìn thẳng về phía trước, không hề bị lay động.

Uyển Châu thấy làm nũng vô dụng, thầm nghĩ: Đã mềm không được, thì dùng cứng vậy.

Thế là nàng chỉ vào bên cạnh thiên binh thiên tướng, giả vờ kinh ngạc: "Ngọc Đế, ngài đến rồi!" Thiên binh thiên tướng có chút cứng người, chậm rãi quay đầu, chuẩn bị quỳ xuống hành lễ thì lại phát hiện không một bóng người, làm gì có Ngọc Đế.

Chương 978

Cùng lúc đó, Uyển Châu lặng lẽ ra hiệu cho Diệp Thiên, chuẩn bị lẻn vào, đáng tiếc Diệp Thiên lúc này đang quay lưng lại, cũng không nhìn thấy.

Uyển Châu thầm lo lắng, nhưng cũng đành kéo Lộ Dao lẻn vào trong.

Nhưng vẫn là công cốc, đúng lúc đó, thiên binh thiên tướng cũng vừa quay đầu lại, vẻ mặt vốn không biểu cảm giờ có chút tức giận.

Một trong số họ cầm thương định đánh tới, Uyển Châu vội vàng né tránh, nhưng không cẩn thận lại ngã hôn đất một cái thật thân mật.

Diệp Thiên nghe thấy tiếng vũ khí loảng xoảng, vội vàng quay người, đúng lúc thấy ngọn thương của một thiên tướng gác cổng đang nhắm vào Lộ Dao định đâm xuống.

Không kịp phản ứng, hắn lộn một vòng, ôm lấy Lộ Dao lăn đi mấy vòng; sau đó một bước nhảy vọt lên, vừa bay vừa đánh nhau.

"Oa, mệt quá đi!" Uyển Châu thở hổn hển nói.

Sau đó lại đột nhiên vui vẻ hét lên: "May mà ta phản ứng nhanh, vội kéo Lộ Dao chạy đi.

Diệp Thiên mới có thể nhanh chóng thoát thân!" Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, định đưa tay xoa đầu nàng, nhưng nhìn sang Lộ Dao, lại hạ tay xuống, nói: "Ừ, đa tạ ngươi rồi!" "Lộ Dao, đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa được không?

Có ta ở bên ngươi mà!" Uyển Châu kéo tay Lộ Dao, làm nũng nói.

Lộ Dao có vẻ hơi cứng người, ngập ngừng một lúc, lắp bắp nói: "Được." Diệp Thiên có chút kinh ngạc, đánh giá Lộ Dao, trong mắt

tràn đầy nghi hoặc.

Lộ Dao cảm nhận được ánh mắt của Diệp Thiên, giả vờ trấn tĩnh mỉm cười với hắn.

Diệp Thiên thầm nghĩ: Có ta ở đây, ngươi cũng không làm được gì.

Huống hồ, ngươi cũng không thể làm được.

Uyển Châu đột nhiên hỏi: "Đây là đâu vậy?

Diệp Thiên." Diệp Thiên bị câu hỏi của Uyển Châu làm cho bừng tỉnh, nhìn xung quanh, thầm nghĩ: Đây là đâu?

Ta cũng không biết!

Làm sao bây giờ?

Hắn xoa xoa mũi, nói: "Không rõ lắm, ta đi hỏi xem!

Ngươi ở đây đợi ta." Lộ Dao thấy Diệp Thiên đi xa, nhân lúc Uyển Châu không để ý, đánh ngất nàng.

Sau đó liền rời đi.

"Thiên Đế đâu?

Bảo hắn cút ra đây!

Chịu chết đi." Lộ Dao mặt lạnh tanh, đưa hai tay ra, móng tay đỏ tươi vừa dài vừa sắc, trông vô cùng sắc bén.

"Ngươi là ai, dám ở đây gây rối!

Đúng là không biết tự lượng sức mình!" một tiểu thủ lĩnh quát hỏi.

"Ta là ai, ngươi không xứng biết!" Nói xong, Lộ Dao liền tấn công.

Tiểu thủ lĩnh vội vàng né tránh, hét với đám thủ hạ: "Nhanh!

Cùng lên, mau mau bắt lấy nàng ta!" Các vị thiên binh thiên tướng đồng thanh đáp: "Rõ!" Không lâu sau, Lộ Dao liền bị bắt.

Mái tóc đỏ tung bay, thần sắc đầy vẻ khinh thường và miệt thị, nàng ngẩng cao đầu, thể hiện sự bất phục với trời đất!

"Kẻ nào, vì sao lại đại náo Nam Thiên Môn!" Ngọc Đế lớn tiếng chất vấn, phảng phất như chân lý của thế gian.

Chương 979

Là sự tồn tại tối cao của thế gian, mỗi kẻ ngỗ ngược đều đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục.

"Lão già Ngọc Đế, ngươi có còn nhớ Tửu Thần không!" Lộ Dao nhắc đến Tửu Thần, trong mắt lóe lên tình cảm, ánh mắt đẫm lệ, khiến mọi người đều có chút ngỡ ngàng.

"Ta chính là người yêu ở nhân gian mà thiên quy chó má của các ngươi cấm đoán!

Tên của ta, ngươi không xứng biết!" Lộ Dao mặt lộ vẻ châm chọc, đột nhiên bước về phía trước, xiềng xích trên người cũng theo đó phát ra tiếng "leng keng", không khí càng thêm nặng nề.

Môi đỏ hé mở, nàng nói: "Không, bây giờ, có thể gọi ta là Thí Thiên!" Nàng cười một cách quyến rũ, khiến chúng tiên đều có chút thất thần, đợi đến khi phản ứng lại, đã lỡ mất thời cơ tốt nhất để trách mắng, Ngọc Đế cũng vậy.

Chúng tiên thầm nghĩ: Chẳng trách Tửu Thần tư thông vi phạm thiên quy, nếu là tuyệt sắc như vậy, thì ta cũng không ngoại lệ.

Nàng nhìn đám thần tiên được gọi là thần tiên, thầm nghĩ: Hóa ra cũng chỉ đến thế.

Nàng quan sát khắp nơi tòa Lăng Tiêu Bảo Điện được thế nhân dùng hết lời ca ngợi, nhìn các tiên gia có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên hỏa trì.

Nàng ngây người nhìn, lẩm bẩm: "Tửu Thần, ta đến rồi, chàng sao có thể chết được chứ?

Chúng ta đã hẹn ước rồi mà..." Ngọc Đế thấy nàng hồi lâu không

có động tĩnh, mới phản ứng lại những gì vừa xảy ra, giận dữ.

"Thứ dân to gan!

Người đâu, bắt nó lại cho trẫm, giam vào thiên lao!" Ngọc Đế chỉ vào Lộ Dao, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ thèm khát khó kìm.

Lộ Dao quay người nhìn chằm chằm Ngọc Đế, từ trán của hắn, cẩn thận đánh giá, giống như nhìn người yêu lần cuối, ghi nhớ vào lòng.

Ngọc Đế lại cảm thấy sau lưng lạnh toát, có chút đáng sợ.

Không còn vẻ mặt thèm thuồng nhìn mỹ nhân như vừa rồi nữa.

"Thực ra cũng không tệ lắm." Lộ Dao đột nhiên nói.

Ngọc Đế sững sờ, trong lòng lại thầm nghĩ: Tửu Thần, nữ tử ngươi thích sau khi nhìn thấy trẫm không phải cũng thay lòng đổi dạ rồi sao!

Lộ Dao cười một cách quyến rũ, bình phẩm về hắn: "Eo rộng mông to, khí vũ hiên ngang, khuôn mặt này cũng góc cạnh rõ ràng!

Nếu... nếu ở túy hoa lâu của ta, tuyệt đối là đầu bảng!" Các vị thần tiên đều phụ họa: "A, a, Ngọc Đế thực sự là đệ nhất soái ca của Thiên Giới!" "Ngọc Đế là đệ nhất mỹ nam tử vũ trụ vô địch trên thế giới!" những lời nịnh hót như vậy, nhiều không đếm xuể.

"Một đám ngốc, bị lừa còn phải đếm tiền giúp người khác!" Diệp Thiên lén lút trốn trong một góc khuất, lẩm bẩm.

Hắn chạy theo sau khi Lộ Dao bỏ đi, đợi Diệp Thiên quay lại, sợ Uyển Châu tỉnh lại nên vẫn luôn ở đó, vì vậy Diệp Thiên chỉ đành viết thư đảm bảo với Uyển Châu, sẽ đưa Lộ Dao trở về an toàn không một vết xước.

Diệp Thiên lén lút dò hỏi, mới biết tin Lộ Dao bị bắt, Ngọc Đế

muốn giết nàng, liền vội vàng cải trang đến đây.

"Xin hỏi tiên nữ tỷ tỷ, có biết một nữ tử mặc hồng y hiện đang ở đâu không?" Uyển Châu nở nụ cười hoàn mỹ nhất hỏi vị tiên nữ.

Đây là người thứ tám nàng hỏi, trong lòng nàng lo lắng, nhưng bề ngoài vẫn không biểu hiện.

"Ngươi hỏi làm gì?" vị tiên nữ có chút do dự hỏi.

Uyển Châu giả vờ lo lắng nói: "Ta và muội muội cùng nhau hạ phàm làm việc, không ngờ trên đường về xảy ra chút chuyện, cũng không biết đã phạm phải chuyện gì, chỉ nghe nói hình như bị bắt rồi, ta lo lắng!" Vị tiên nữ mặt lộ vẻ đồng tình, nói: "Hiện đang ở Lăng Tiêu Điện, không biết đã phạm lỗi gì, Ngọc Đế muốn giết nàng ấy..." Nói rồi, nàng đặt tay lên vai Uyển Châu, như thể an ủi.

"Vị nữ tử này không biết hối cải, ba lần bảy lượt khiêu khích Thiên Đình, thiên quy, vũ nhục Ngọc Đế, cố ý đày vào thiên lao, tước bỏ mọi khả năng thành tiên,..." Quyển Liêm Đại Tướng tuyên bố kết quả cuối cùng.

Các tiên gia đều tỏ vẻ không kiên nhẫn, nghe thiên chỉ mà tùy tiện, không có nửa điểm kính sợ.

Lúc này Diệp Thiên lại đang lặng lẽ mở khóa xiềng xích cho Lộ Dao.

Diệp Thiên mật thất truyền âm nói: "Nhân lúc không ai để ý, mau trốn đi, ta sẽ âm thầm trợ giúp ngươi!" Lộ Dao nghe lời Diệp Thiên, ngẩng đầu quét mắt nhìn chúng tiên, không thấy bóng dáng Diệp Thiên, liền lại cúi mi mắt xuống.

Chương 980

"Ngọc Hoàng Đại Đế chó má, nạp mạng đi!" Lộ Dao đột nhiên xông về phía Ngọc Đế, trong mắt lóe lên những tia máu đỏ rực, khiến chúng tiên không kịp trở tay.

Diệp Thiên trong lòng hét lớn: Không hay rồi!

Sắp toi rồi.

Hắn đang định xông ra giúp Lộ Dao.

Chỉ thấy Nhị Lang Thần cong ngón tay vung lên, tam xoa kích bay ra, đánh Lộ Dao lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Lộ Dao mắt thấy sắp đánh trúng Ngọc Đế, nhưng lại bị một binh khí cản lại.

Nụ cười âm hiểm trên mặt nàng dừng lại giữa chừng, trông có chút quỷ dị.

Nhị Lang Thần lộn một vòng trên không, cầm kích định đâm vào cổ họng Lộ Dao.

Hai người nhìn nhau, nỗi đau trong mắt Lộ Dao có chút đâm vào nơi mềm yếu duy nhất trong lòng Nhị Lang Thần.

Trong chớp mắt, hắn nhớ đến Cơ Tiên Tử và muội muội của mình Tam Thánh Mẫu, biểu cảm lúc bị bắt khi đó và người này sao mà giống nhau.

"Dương Tiễn, giết nó cho ta!" Ngọc Đế gầm lên, vung vẩy tay chân, giống như một tên hề nhảy nhót khiến người ta chán ghét.

Nhị Lang Thần đột nhiên bị Ngọc Đế làm cho bừng tỉnh, nhìn Lộ Dao, tam xoa kích trong tay bắt đầu run rẩy.

Trong lòng có hai giọng nói, một tiếng gào thét: Giết nó đi!

Một tiếng khác lại nói: Nếu không cứu, ngươi sẽ hối hận!

Lộ Dao lúc này quan sát xung quanh, đột nhiên đứng dậy, nhân lúc chúng tiên không để ý, muốn thoát khỏi phạm vi tấn công của Nhị Lang Thần, nàng thử hết lần này đến lần khác, nhưng đều thất bại.

Đúng lúc Dương Tiễn đang tự đấu tranh nội tâm, Uyển Châu vừa trà trộn vào Lăng Tiêu Điện vội vàng tiến lên, ôm lấy Lộ Dao lăn một vòng.

Hai người bất ngờ rời khỏi phạm vi tấn công của Dương Tiễn.

Lộ Dao ra hiệu với Uyển Châu: Cảm ơn.

Lộ Dao định tiến lên, Uyển Châu kéo nàng lại, lắc đầu, nhưng Lộ Dao vẫn không hề lay động, nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ cầu xin và kiên định.

Uyển Châu biết, nàng đang cầu chết, cũng đang dùng cách của mình để báo thù; nàng không có nghĩa vụ, cũng không có quyền cản nàng.

Là một người bạn, những gì nàng có thể làm, có lẽ cũng chỉ là hỗ trợ bên cạnh, và nhân lúc không ai để ý, lựa thời cơ thích hợp để đánh lén!

Uyển Châu từ từ buông tay đang kéo cánh tay Lộ Dao ra, ra hiệu cho kế hoạch tiếp theo.

Lộ Dao gật đầu.

Uyển Châu làm một động tác giả, lúc này Nhị Lang Thần đang căng thẳng vội vàng tiến lên chặn lại, hai người đánh nhau.

Lộ Dao lại nhân lúc này bay về phía Ngọc Đế, miệng hét lên thê lương: “Lão già Ngọc Đế, trả mạng đây!” Ngọc Đế thấy Lộ Dao lại

lần nữa bay về phía mình, trong mắt lóe lên một tia khinh thường, miệng khẽ nói một câu: "Nhóc con vô tri!" Hắn nhẹ nhàng phất tay áo, Lộ Dao liền bay ra xa mười trượng, bị đánh ngã xuống đất, miệng phun ra một mảng lớn máu tươi.

Nhưng nàng vẫn căm phẫn nhìn chằm chằm Ngọc Đế.

Chúng tiên nhìn Lộ Dao lúc này, trong lòng đều cảm thấy Ngọc Đế quá tàn nhẫn, nhưng trên mặt lại tỏ ra một vẻ từ bi bác ái, thật đáng cười; Nhị Lang Thần và Uyển Châu cũng ngừng đánh nhau, kinh ngạc nhìn Ngọc Đế.

Uyển Châu vội vàng chạy đến đỡ Lộ Dao, lo lắng kiểm tra khắp nơi, miệng không ngừng hỏi: "Đau ở đâu không?

Chỗ nào bị thương nặng hơn?" những câu hỏi tương tự.

"Ta cuối cùng vẫn không thể báo thù cho chàng..." Lộ Dao tự giễu cười nói.

Uyển Châu vừa khóc vừa ấn vào vết thương, nức nở: "Đừng nói nữa, ta chữa thương cho ngươi trước...

Chương 981

chúng ta... chúng ta đi...” Lộ Dao nắm lấy tay Uyển Châu, nói: “Không cần, không cần tốn sức vô ích...” Nàng có chút hụt hơi, cố gắng một lúc, tiếp tục nói: “Ta... cơ thể của ta ta biết!

Chỉ là ta có lẽ cả đời này cũng không thể báo thù cho chàng...” Uyển Châu hét lên: “Có thể!

Một con kiến tuy không thể lay động được con voi, nhưng nghìn vạn con thì có thể!” Lộ Dao mỉm cười lặp lại: “Nghìn vạn con?

Ta có lẽ không thấy được rồi, nhưng nếu thật sự có ngày đó, ta có lẽ sẽ cười đến tỉnh!” Nói xong, nàng kéo lê thân thể yếu ớt, từng bước từng bước đi về phía hỏa trì, cuối cùng, từ từ đứng lại, quay người, mỉm cười nhìn Lộ Dao.

“Hãy nhớ lời của ngươi, ta sẽ ở dưới đó nhìn, cũng thay chàng nhìn, Thiên Đế bất nhân coi vạn vật như chó rơm sẽ phải nhận hậu quả đáng sợ thế nào!” Ngay sau đó, nàng cười điên cuồng nhảy vào hỏa trì.

Tiên chúng nghe tiếng cười của nàng đều rợn tóc gáy.

Chưa kịp phản ứng, Nhị Lang Thần bất ngờ tấn công về phía Uyển Châu.

Uyển Châu hoảng hốt né tránh, miệng lại mắng chửi: “Ngươi đúng là một con chó tốt bên cạnh lão già Ngọc Đế!” Nhị Lang Thần như không nghe thấy, tiếp tục tấn công Uyển Châu, chỉ thấy tam xoa kích sắp đâm vào cổ Uyển Châu thì Diệp Thiên ra tay chặn lại, ánh mắt sắc bén nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên một câu: “Ngươi dám!” Ngay sau đó liền ôm Uyển Châu biến mất.

“Thương sơn bất cải, lục thủy trường lưu, các vị hậu hội hữu kỳ!” chỉ để lại câu nói này vang vọng mãi không tan.

Nếu lời của Lộ Dao khiến chúng tiên rợn tóc gáy, thì lời này của Diệp Thiên lại khiến họ ngày ngày sống trong lo sợ.

“Diệp Thiên, ta muốn báo thù cho Lộ Dao, ngươi sẽ giúp ta chứ!” Uyển Châu mắt đỏ hoe, hai tay nắm lấy vạt áo Diệp Thiên nói.

“Tự nhiên.” Diệp Thiên xoa xoa tóc Uyển Châu.

Trong lòng lại nghĩ: Tiếp theo nên làm gì đây?

Câu nói cuối cùng của ta, có thể coi là hạ chiến thư cho Thiên Giới rồi.

Ai, đau đầu quá.

Lúc này Ngọc Đế lại suy đi tính lại rồi lại lên Cửu Trọng Thiên.

Trong lòng cẩn thận tính toán, làm sao tổ chức ngôn ngữ, để Như Lai ra tay giúp đỡ, đối phó Diệp Thiên.

“Ai đó!” một đồng tử hỏi.

Ngọc Đế cười hành lễ, trong lòng vô cùng khinh thường, nhưng trên mặt vẫn như gió xuân ấm áp nói: “Ta là Ngọc Hoàng Đại Đế, phiền vị đồng tử này đi thông báo một tiếng.” “Phật tổ nói: Không gặp.” Đồng tử mặt không biểu cảm đóng cửa lại.

Chỉ thấy một đồng tử khác vội vàng chạy đến, nói: “Đại sĩ lại muốn gặp ngài!” Hai vị đồng tử làm một cử chỉ “mời” với Ngọc Đế.

Ngọc Đế chỉnh lại y phục, liền khí vũ hiên ngang bước vào.

“Phật tổ, ngài không biết, tên Diệp Thiên kia...

đúng là kiêu ngạo đến cực điểm, xin Phật tổ ra tay giúp ta!

Bắt giữ Diệp Thiên!” “Diệp Thiên, chúng ta đến Vương gia xem

sao đi, xem có di vật nào của Lộ Dao không." Uyển Châu mắt đỏ hoe như một con thỏ trắng ngẩng đầu nói với Diệp Thiên.

"Được!" Diệp Thiên thấy tâm trạng Uyển Châu không tốt, vắt óc suy nghĩ để chọc nàng vui, nhưng nhất thời không có ý hay.

Chỉ đành lén lút nắm tay nàng.

Cửa vương phủ, tiếng kèn trống inh ỏi, người đời tụ tập, mọi người nhìn quan tài của Lộ Dao, đều bàn tán xôn xao.

Uyển Châu và Diệp Thiên tiến lên, mỗi người cầm một nén hương bái ba bái.

Lộ Dao, kiếp trước cảnh ngộ bi thảm, chỉ mong sau khi chết có thể cùng người thương dưới địa phủ quấn quýt, làm một đôi vợ chồng ân ái, bên nhau đến bạc đầu.

Chương 982

Uyển Châu trong lòng an ủi, sau đó nhìn sang Diệp Thiên bên cạnh.

Diệp Thiên: Ta cũng chẳng mong gì hơn, chỉ mong hai người có tình cuối cùng cũng thành đôi!

Dù sao, đó cũng là kỳ vọng của ta.

"Ngươi lên đi." Như Lai chỉ một đệ tử đi làm việc mà Ngọc Đế yêu cầu.

Vị đệ tử đó run rẩy tiến lên hành lễ, Như Lai đưa tay điểm một cái vào trán đệ tử, nói: "Nam mô a di đà phật, đi nhanh về nhanh!" làm một động tác đặc trưng của Như Lai.

Đệ tử cúi người: "Đệ tử tuân mệnh!" Vị đệ tử đó có tướng mạo hiền lành, cải trang một phen, hóa thành một đạo sĩ tiên phong đạo cốt, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Uyển Châu và Diệp Thiên.

Cuối cùng, biết được tin hai người đang ở vương phủ, sau khi dò hỏi một lượt thông tin, quyết định một mình lẻn vào vương phủ, đi lừa gạt mọi người trong vương phủ, để họ đối đầu với Diệp Thiên và Uyển Châu, hòng ngư ông đắc lợi.

Ngày hôm sau, hắn ở trước cửa vương phủ lượn lờ, lúc thì lắc đầu thở dài, lúc thì chỉ trỏ, ra vẻ tiên nhân.

Người hầu trong vương phủ sớm đã chú ý, bèn báo lại cho vương phu nhân.

Vương phu nhân nghe vậy sợ trong phủ có quỷ quái, vội vàng mời hắn vào, trọng lễ đối đãi.

"Không biết đạo trưởng bồi hồi ngoài phủ ta, có phải đã nhìn thấy điều gì không ổn, mong ngài thẳng thắn cho biết, ta tất sẽ trọng tạ!"

vương phu nhân lo lắng hỏi.

"Bần đạo là người tu tiên, đối với vật ngoài thân không có hứng thú; chỉ là tình cờ đi qua quý phủ, phát hiện trong này yêu khí nặng nề, tựa như có oán quỷ nhập ma, nên mới đặc biệt xem xét một phen thôi." Hắn vuốt bộ râu giả dán chặt, từ từ lừa gạt mọi người, nửa thật nửa giả, hư hư thực thực.

Vương phu nhân sợ đến mềm nhũn ra đất, một lúc lâu sau mới đứng dậy hành lễ, cung kính nói: "Không biết đạo trưởng có cách nào hóa giải không?

Và có thể cho biết là ai đã biến phủ đệ của ta thành ra thế này không?" Vị đệ tử Linh Sơn thấy cá đã cắn câu, trong lòng mừng thầm: Chuyện này thật dễ làm, ta về là xong việc...

Hắn phất phất phất trần trong tay, đứng dậy quan sát xung quanh, mọi người trong vương phủ cũng bước theo sau, không dám có nửa phần lơ là.

"Trong phủ vừa có người qua đời?" Hắn chắp tay sau lưng, ra vẻ cao thâm khó lường.

"Tiểu nữ mấy ngày trước vừa qua đời!" vương phu nhân nói, vành mắt đã ươn ướt.

"Chẳng trách!

E rằng yêu nghiệt chính là nàng ta." đệ tử tiếp tục lừa gạt.

Uyển Châu không cẩn thận va vào cửa sổ, mọi người đều bị tiếng động làm giật mình.

Uyển Châu thầm nghĩ: Toi rồi!

Tên đạo sĩ thối không biết lát nữa sẽ dùng lời lẽ gì để bôi nhọ ta đây!

Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn bước ra, bái một lễ với mọi người trong vương phủ.

Chưa đợi mọi người phản ứng, hắn đã vung kiếm đâm về phía tên đạo sĩ giả.

Vị đệ tử kia sợ bị mọi người trong vương phủ phát hiện giả dạng, cố ý dẫn dụ Diệp Thiên đấu với mình càng ngày càng xa vương phủ.

Diệp Thiên vốn cũng sợ làm phiền dân chúng, liền thuận theo ý hắn, hai người càng đánh càng quyết liệt.

Mọi người trong vương phủ đã bị lời lẽ của tên đạo sĩ giả tẩy não, tin rằng Lộ Dao là yêu nghiệt, vậy thì kẻ bảo vệ Lộ Dao là Uyển Châu và Diệp Thiên tự nhiên không phải người tốt.

Thế là vương phu nhân ra lệnh cho nha hoàn và gia nhân trói Uyển Châu lại, Uyển Châu thấy toàn là người phàm, không dám đánh trả mạnh, chỉ một chút sơ sẩy đã bị trói chặt.

Vị đệ tử kia thấy kế điệu hổ ly sơn thành công, lại đánh trả một lúc, Diệp Thiên thấy Uyển Châu rơi vào tay chúng, thầm nghĩ: Không ổn!

Sau đó liền độn thổ bỏ đi.

Uyển Châu có chút khó xử, nhưng tin rằng Diệp Thiên sẽ quay lại cứu mình.

Chương 983

Mọi người trong vương phủ tin vào lời nói yêu nghiệt của tên đạo sĩ giả, thế là quyết định dùng lửa thiêu Uyển Châu.

Họ trói Uyển Châu vào cọc gỗ, xung quanh chất đầy một vòng rơm khô, gào thét: "Thanh trừ yêu nghiệt, diệt trừ tà ma" và những lời tương tự.

Uyển Châu sợ hãi, nhắm chặt mắt, không dám nhìn những người dân ngu muội vừa đáng thương vừa đáng trách này.

Diệp Thiên trốn trên một mái nhà, chờ thời cơ, muốn cứu Uyển Châu ra.

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Uyển Châu, lòng hắn đau nhói.

Vị đệ tử kia giả vờ làm đạo sĩ lừa đảo phàm tục, múa may làm phép, như thể đang thực sự hàng yêu trừ ma.

Cuối cùng, đuốc lửa đã châm vào rơm khô, khói bốc lên khiến Uyển Châu ho sặc sụa.

Nàng thầm nghĩ: Diệp Thiên, tên hỗn đản nhà ngươi, còn không cứu ta, chẳng lẽ thật sự muốn nhìn ta bị thiêu chết sao...

Cuối cùng, Diệp Thiên nhân lúc không ai để ý, ra tay giải dây thừng trói Uyển Châu, thoát khỏi đám cháy, nhưng trước khi đi đã truyền âm nói: "Không phải muốn trừ ma hàng yêu sao?

Có gan thì chiến!" Mọi người trong vương phủ thấy vậy, đều sợ hãi, đồng loạt quỳ xuống cầu xin vị đạo sĩ giả này hàng yêu trừ ma.

Thực ra chẳng qua là sợ sau này hai vị yêu ma quỷ quái này tìm đến báo thù mà thôi.

Tên đạo sĩ giả không còn đường lui, đành phải đi.

Diệp Thiên nhân cơ hội đánh lén, tuy không thành công, nhưng tóc giả và râu giả lại vì hoảng hốt né tránh mà rơi xuống.

Vị đệ tử thấy vậy, thầm nghĩ: Không hay rồi!

Phải làm sao đây?

Phật tổ dặn không được để lộ thân phận...

Uyển Châu quan sát hòa thượng một lượt, trào phúng nói: "Hóa ra là thủ hạ của lão hòa thượng kia!

Thật có gan, không dám tự mình ra tay, lại để đệ tử môn hạ đóng giả thành đạo sĩ." Nàng cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào tên đạo sĩ giả: "Thật là thủ đoạn cao tay a!

Một chiêu gieo họa cho người khác, dùng thật là tài tình!" Nói xong, nàng vỗ tay khen ngợi.

"Không được phép nói như vậy về Phật của ta, nam mô a di đà phật, xin thí chủ chú ý nghiệp chướng!" đệ tử Linh Sơn tức giận hét lên rồi lại bình tĩnh khuyên bảo.

"Nghiệp chướng, lão già Phật tổ các ngươi mới không chú ý đó, làm những chuyện ti bỉ vô sỉ, bỏ đá xuống giếng như vậy!" Uyển Châu mỉa mai.

Vị đệ tử kia thấy đại thế đã mất, hoảng hốt bỏ chạy.

Đến trước một khách sạn, định trọ lại mới phát hiện, túi tiền của Diệp Thiên đã mất.

Uyển Châu vội vàng nói: "Nhanh lên, có thể bị rơi ở đâu đó, tiền bạc không quan trọng, nhưng quan trọng là ta đói rồi!" Vừa nói xong, bụng Uyển Châu cũng kêu lên, đột nhiên mặt đỏ bừng.

Diệp Thiên thấy vậy, không cẩn thận bật cười thành tiếng, Uyển

Châu đuổi theo đòi đánh.

Diệp Thiên vội nói: “Ta nhớ ra rồi, có lẽ là rơi lúc đánh nhau với tên hòa thượng thối giả mạo ở vương phủ!” “Ta bây giờ quay lại tìm, ngươi ở đây đợi ta!

Đừng đi lung tung, biết chưa?” Diệp Thiên trịnh trọng nói với Uyển Châu.

Uyển Châu gật đầu, có chút không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, ta biết rồi, mau đi đi.” Vừa nói vừa đẩy Diệp Thiên ra khỏi khách sạn.

Diệp Thiên không nỡ, Uyển Châu không kiên nhẫn vẫy tay, ra vẻ không muốn nghe lải nhải nữa.

Diệp Thiên bèn đi về phía vương phủ.

Vị đệ tử sau khi quay lại, đã kể lại một cách lợi hại đến cực điểm, như thể thần tiên hiện thế.

Chương 984

Mọi người trong vương phủ thấy tên đạo sĩ giả lợi hại như vậy, liền mở tiệc lớn, chúc mừng đạo sĩ chiến thắng trở về.

"Đạo trưởng thật là thần tiên hạ phàm a!" những lời tâng bốc của mọi người nhiều không kể xiết.

"Nếu đã biết Lộ Dao là mầm họa, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" vương phu nhân có chút thấp thỏm nhìn hắn.

Tên đạo sĩ giả giật mình, thầm nghĩ: Ta bây giờ là đạo sĩ, không phải hòa thượng, tự nhiên không thể dùng chiêu siêu độ, niệm kinh kia.

Thế là hắn đắn đo một lúc rồi nói: "Trước tiên, không thể tiếp tục làm tang sự cho yêu nghiệt, lỡ như nàng ta trở về, các vị có thể tự hình dung hậu quả ra sao." Mọi người trong vương phủ đều gật đầu đáp: "Lẽ ra nên như vậy!" hoàn toàn không để ý đến người thân của Lộ Dao.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, dường như họ đã mất hết nhân tính.

Vị đạo sĩ kia tiếp tục lừa gạt: "Tiếp theo, phải tìm cho người đã khuất một mối minh hôn, thân phận không được quá cao, tính tình phải nóng nảy, mới có thể kiềm chế được nàng ta!" Mọi người đều gật đầu tán thành, sự bạc bẽo của thế gian từ đây có thể thấy rõ.

Đợi Diệp Thiên tìm được túi tiền, mới nghe thấy xung quanh vương phủ bàn tán xôn xao, sau khi dò hỏi nhiều nơi, mới biết được tin này.

Diệp Thiên đại nộ, muốn xông vào vương phủ cho họ một bài học, nhưng thực sự không có cách nào ngăn cản được cuộc minh hôn

hoang đường này.

Chỉ có thể thầm thở dài: Thật đáng thương cho Lộ Dao lúc sống chịu khổ, chết rồi còn bị giày vò như vậy.

Xin lỗi, Tửu Thần; xin lỗi, Lộ Dao cô nương.

Diệp Thiên lại bình tĩnh lại một lúc lâu, ngây người nhìn về phía trước, dường như nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau.

Một lúc sau mới như thể chưa có chuyện gì xảy ra mà quay về khách sạn nơi Uyển Châu đang ở.

Uyển Châu nhìn thấy Diệp Thiên, vội vàng vẫy tay, chê Diệp Thiên đi quá chậm, nắm lấy vạt áo Diệp Thiên, quan sát, tìm kiếm tung tích của túi tiền.

Diệp Thiên giả vờ không nhìn thấy, mặc cho nàng quan sát.

Trong lòng nghĩ: Cứ để nàng cười thêm một chút đi, đợi ngày mai tin tức truyền ra, lại không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Uyển Châu chống nạnh, hùng hổ hỏi: "Túi tiền đâu, nếu không tìm thấy, ta sẽ coi ngươi như tiền bạc, mua cơm ăn!" Diệp Thiên có chút dở khóc dở cười.

Hắn từ trong lòng lấy ra túi tiền đưa cho nàng, trêu chọc: "Nộp đủ số, mong tiểu thư có thể cho tại hạ một bữa no!" Nói rồi, ra dáng hành lễ.

Thầm nghĩ: Chỉ mong ngày mai tin tức không truyền đi nhanh như vậy.

Uyển Châu cầm lấy túi tiền, ra vẻ ta đây nói: "Bình thân đi, còn có được ăn no hay không, thì phải xem tâm trạng của bản tiểu thư đây!" Nói xong, liền tung tăng chạy vào khách sạn, gọi món và đặt phòng.

"Nghe gì chưa?

Tiểu thư vương phủ sắp gả cho con trai của một nông phu!" một bà cô béo phì nói.

Một ông chú mặt đầy tàn nhang cười khẩy: "Ai mà không biết chứ, nghe nói tên đó vừa xấu xí vô cùng, tính cách lại nóng nảy, thích đánh người!" Lại một người đàn ông lùn tịt đầu hói chen vào, nói: "Ta nghe nói, người vợ trước của hắn bị đánh chết đó!" "Vương phủ sao nỡ gả thiên kim nhà mình cho một người như vậy?

E là tin đồn thôi nhỉ?" bà bán đậu phụ xen vào một câu rồi bỏ đi.

Mọi người đang xôn xao cũng theo đó phụ họa.

Bà cô nói chuyện đầu tiên lại mở miệng: "Các ngươi không biết à?

Không phải gả cho người sống, mà là gả cho người chết..." Uyển Châu nghe đến đây, mới phản ứng lại, người chết?

Vậy không phải là Lộ Dao sao?

Uyển Châu tức giận, quay sang Diệp Thiên mắng chửi một tràng về đám người vương phủ: "Đó có phải là người không!

Có còn nhân tính không!

Để Lộ Dao kết hôn với một người như vậy!

Chương 985

Nếu Tửu Thần còn sống...” Tại hiện trường hôn lễ, trên sân khấu đào kép đang ê a hát vở Thiên Tiên Phối, khách khứa bên dưới cắn hạt dưa, xem kịch, một cảnh tượng thật náo nhiệt.

Uyển Châu bĩu môi, nằm trên mái nhà chửi rủa đám khách khứa: “Cũng không sợ xui xẻo, nếu Lộ Dao thật sự là oán quỷ nhập ma, làm kiểu này, sớm muộn gì cũng chết không có chỗ chôn!” “Thiên Tiên Phối, Diệp Thiên, nếu lão già Ngọc Đế kia biết nhân gian vẫn luôn ca tụng câu chuyện tình yêu của hắn, sinh lòng ngưỡng mộ, liệu có tức hộc máu không!” Uyển Châu đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ quặc.

Diệp Thiên không trả lời, nhưng khóe miệng cong lên rõ ràng cũng tán thành quan điểm của Uyển Châu.

Thầm nghĩ: Nếu lão già kia thật sự biết, nhất định sẽ tức không nhẹ.

Nhưng cũng không biết người chịu tội sẽ là ai.

“Hoan nghênh mọi người đến với hiện trường hôn lễ...” Diệp Thiên nén cười: “Hòa thượng thật làm phép!” Uyển Châu có chút không hiểu, hỏi: “Tại sao?” Diệp Thiên quay đầu nhìn Uyển Châu: “Ngươi xem cách bài trí hôn lễ, có thấy khác gì với đám cưới của người dương gian không?” Uyển Châu cẩn thận xem xét một lượt, mặt đầy bối rối trả lời: “Không có gì khác cả.

Có lẽ còn xa hoa lộng lẫy hơn?” “Nếu làm cho người sống thì không có gì không ổn, nhưng đây là làm minh hôn cho người âm, đáng lẽ phải dùng pháp sự của âm gian.” Diệp Thiên lắc đầu, cảm thấy có chút buồn cười.

“Ồ!

Ta hiểu rồi, đạo sĩ thật tự nhiên biết cách làm minh hôn, nhưng hắn lại là đạo sĩ giả, làm hôn lễ, người nhà vương phủ lại dùng cách thông thường, nhưng hắn lại không biết!" Uyển Châu hưng phấn nói.

Nhưng khi nhìn thấy tên đạo sĩ giả hòa thượng thật đang làm trò trên sân khấu, Uyển Châu không nhịn được, muốn vào đại náo một phen.

Tên đạo sĩ giả thấy hai người đến, thầm nghĩ: Đúng ý ta!

Hắn giả vờ trừ yêu, bảo người nhà vương phủ tiến lên thăm dò trước nhưng chưa kịp ra lệnh, người nhà vương phủ và khách khứa đã chạy tán loạn, trốn cả.

Uyển Châu thấy vậy, cười lớn: "Quả nhiên không cần chen lấn, chuyện đến nơi, một người ra giúp cũng không có, tâm trạng nên tốt thế nào đây?" Tên đạo sĩ kia tức đến râu sắp rụng, vội dùng tay ấn lại, vung vẩy phất trần, nói: "Muốn đánh thì đánh, cần gì nói nhiều!" "Xem chiêu!" Uyển Châu ra tay trước, Diệp Thiên cũng từ bên cạnh hỗ trợ bay về phía tên đạo sĩ giả.

Chưa được mấy hiệp, tên đạo sĩ giả đã bị Diệp Thiên và Uyển Châu liên thủ đánh ngã, trói chặt.

Mọi người trong vương phủ thấy tên đạo sĩ giả bị bắt, đều vội vàng ra quỳ lạy xin tha.

"Hai vị đại hiệp, là tên đạo sĩ này xúi giục chúng tôi làm vậy, không liên quan đến chúng tôi!" một gia nhân của vương phủ kêu la.

Những người còn lại cũng đồng thanh hưởng ứng, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu gã đạo sĩ giả.

Gã đạo sĩ giả trong lòng có nỗi khổ không nói nên lời, sống trong lo sợ không yên.

"Các ngươi có xứng làm người không?

Lộ Dao là người thiện lương như vậy, lại có một đám người thân máu lạnh như các ngươi!

Minh hôn...” Uyển Châu chống nạnh, mắng chửi đám người vương phủ.

Mọi người cúi đầu im lặng, từ lúc đầu còn lý lẽ hùng hồn, giờ trở nên không dám ngẩng đầu.

Thấy Uyển Châu không có ý định buông tha, họ tỏ ra càng khiêm tốn hơn, khóc lóc thảm thiết, tỏ ra bất đắc dĩ, tự trách.

“Đủ rồi.” Diệp Thiên nhìn đám người đang diễn kịch trước mặt, cảm thấy chán ghét, mày nhíu càng chặt.

Uyển Châu cũng không muốn nghe nữa, chỉ cảnh cáo họ phải đối đãi tốt với hậu sự của Lộ Dao, liền cùng Diệp Thiên bắt tên đạo sĩ giả rời đi.

Sau khi họ đi, người nhà vương phủ tuyên bố hủy bỏ hôn sự, cười gượng tiễn khách.

Một đám cưới, biến thành một trò cười.

Diệp Thiên nhìn chằm chằm tên đạo sĩ giả bị trói chặt, “Lão lừa ngốc Như Lai kia sao lại vô cớ phái người đối phó ta?” Vị đệ tử Linh Sơn vừa rồi còn đắc ý dương dương giờ đây run lẩy bẩy, “Ngọc Hoàng Đại Đế đã đến Linh Sơn thỉnh cầu Phật tổ ra tay giúp đỡ.” Lão già Ngọc Đế thật âm hồn không tan, Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau, trong lòng cùng thầm than.

Diệp Thiên quay người đi vòng quanh vị đệ tử Linh Sơn hai vòng, khuỵu gối ngồi xổm xuống, “Lão già Ngọc Đế bảo lão lừa ngốc Như Lai kia đối phó ta thế nào?” Vị đệ tử kia căm phẫn nhìn hắn: “Không được phép bất kính với Phật tổ!” Diệp Thiên mặt lộ vẻ trào phúng: “Ồ?” sau đó rút bội kiếm ra lau chùi.

Vị đệ tử Linh Sơn càng run rẩy hơn, nói: "Ngọc Đế bảo Phật tổ giết ngươi, nhưng Phật của ta từ bi, chỉ nói là trong tình huống không biết rõ, thăm dò một phen, xem rốt cuộc là nhân vật thế nào, sau đó bắt lên Linh Sơn là được." Sau đó Diệp Thiên lại hỏi thêm nhiều câu hỏi, vị đệ tử kia sợ hãi Diệp Thiên, không dám có chút giấu giếm, đều khai báo thành thật.

"Làm sao bây giờ?

Chương 986

Nếu Như Lai liên thủ với Ngọc Đế, chúng ta chẳng phải là..." Uyển Châu lo lắng đi đi lại lại, nghĩ đến những trận chiến sau này.

Diệp Thiên bước tới, xoa đầu Uyển Châu, ánh mắt tràn đầy sự kiên định và tự tin.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên như vậy, trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại, thầm nghĩ: Dù là núi đao biển lửa, cùng ngươi xông pha một phen, thì có gì đáng sợ!

"Bảo lão lừa ngốc Như Lai, cũng là Phật tổ trong miệng các ngươi ra đây, ta muốn đối chất với hắn!

Cứu khổ cứu nạn chẳng qua là lừa gạt thế nhân mà thôi!" Hai vị đệ tử Linh Sơn gác cổng mặt lộ vẻ bất bình, nhưng lại e ngại Diệp Thiên không dám tự ý tiến lên, chỉ đành lén lút đi báo cáo cấp trên, hy vọng có người ra nghênh chiến.

Không lâu sau, một đám đệ tử Linh Sơn vội vàng chạy đến, tay cầm vũ khí, thái độ nghiêm túc nhìn hai người trước mắt, thầm nghĩ: Chẳng qua cũng chỉ đến thế!

Diệp Thiên đột nhiên bắt đầu múa tay, mọi người nhìn nhau, không biết Diệp Thiên rốt cuộc đang giở trò gì.

Đột nhiên trong đám đông có người giọng gấp gáp hét lớn: "Không hay rồi!

Mọi người mau lui!

Hắn... hắn muốn triệu hoán Thao Thiết!" Mọi người nghe vậy, trong lòng hoảng sợ, nhưng không dám tin thiếu niên trước mắt lại tàn nhẫn như vậy.

Mọi người có mặt đều lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn đứng tại chỗ, nhìn Diệp Thiên, nực cười thay lại đem tính mạng ký thác cho thiếu niên đối diện.

"Ngao ô~" Thao Thiết cuối cùng cũng được triệu hoán ra.

Nó hung hăng nhìn chằm chằm đám đệ tử Linh Sơn đối diện.

Vẻ ngoài đáng sợ, mắt lồi, miệng vừa há ra đã như có thể nhìn thấy nước dãi, cho người ta cảm giác đói khát đến cực độ.

Đệ tử Linh Sơn thấy cảnh tượng như vậy trong lòng càng sợ hãi, thủ lĩnh của họ cũng không biết đã chạy đi đâu, vẫn chưa thấy ra mặt tổ chức đệ tử Linh Sơn chống địch.

Cuối cùng Diệp Thiên cũng ra tay, nhưng không lâu sau liền phát hiện đối phương như rắn mất đầu, không hề có sức chống cự; hắn muốn thu tay, nhưng lại không thể thoát thân, đành phải luồn lách trong đó.

Đệ tử Linh Sơn lúc này đều như phát điên xông về phía Diệp Thiên, trong đó không thiếu những kẻ đục nước béo cò hét lên những lời bất lợi cho Diệp Thiên.

Hai bên hỗn chiến một lúc lâu, cuối cùng cũng dừng lại trong tình trạng cả hai bên đều kiệt sức.

Diệp Thiên như chưa từng tham gia vào cuộc hỗn chiến, vẫn áo trắng phấp phới đi về phía Uyển Châu, chỉ có mồ hôi trên mặt đã nói lên tất cả.

Đối diện Linh Sơn lại xông ra một nhóm người, nhìn đồng bạn bị thương khá nặng trong lòng không khỏi có chút nóng nảy, lớn tiếng mắng chửi Diệp Thiên.

Thao Thiết ở bên cạnh nghe đám đệ tử Linh Sơn bàn tán xôn xao về những gì Diệp Thiên đã làm, thậm chí có những lời lẽ chế giễu, sỉ

nhục, trong lòng vô cùng tức giận.

Cuối cùng, giữa những lời lẽ kích động ngày càng gay gắt của đám đệ tử Linh Sơn, nó đã xông ra, nuốt chửng mấy tên đệ tử Linh Sơn mắng chửi hung hăng nhất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, đến khi Diệp Thiên nhận ra thì thảm cảnh đã xảy ra.

Diệp Thiên nhíu mày, không ngờ Thao Thiết lại gây ra tai họa lớn như vậy.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ cách giải quyết, mười tám La Hán nổi tiếng của Linh Sơn đã đến nơi.

Họ bắt đầu bày trận một cách có trật tự, sắc mặt nghiêm túc, như thể đang đối phó với một đại ma đầu.

Điều này khiến Uyển Châu nhìn mà có chút buồn cười, nhưng nàng vẫn lo lắng nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên dường như cảm nhận được sự lo lắng của Uyển Châu, quay người theo thói quen đưa tay xoa đầu nàng, trong mắt lóe lên một vẻ kiên định: có ta ở đây, không cần phải sợ hãi.

Uyển Châu như được chữa lành, trấn tĩnh lại, chỉ lặng lẽ xem kịch, thỉnh thoảng còn bình phẩm về màn trình diễn của đám đệ tử Linh Sơn đối diện.

Diệp Thiên cũng không thừa cơ ra tay, lặng lẽ đợi họ bày xong trận pháp, rồi bước vào trận, bắt đầu phá trận.

Chương 987

Lúc này hắn như một chuyên gia, đại sát tứ phương, lâm nguy không sợ, có vài phần phong thái của một đại tướng.

Nhưng mục tiêu của họ không phải là hắn, mà là Thao Thiết!

Họ đợi thời cơ khi hắn đang tập trung phá trận, lại dụ dỗ Thao Thiết tiến vào trận.

Uyển Châu dường như đã đoán ra, liền gọi Thao Thiết lại, nhưng cuối cùng vẫn bất lực, đành trơ mắt nhìn Thao Thiết bước vào chiếc lưới đã giăng sẵn.

Không lâu sau, Thao Thiết phát ra tiếng hét điên cuồng, xem ra không hề nhẹ.

Diệp Thiên nghe thấy liền tỏ ra phẫn nộ, tốc độ phá trận nhanh hơn.

Đột nhiên một tiếng hét chói tai vang lên, Diệp Thiên từ trong trận bước ra, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ.

Uyển Châu thấy vậy vội vàng tiến lên an ủi, cảm xúc của Diệp Thiên mới ổn định lại.

Mái tóc bay phất phới, đột nhiên từ xa vọng lại một tiếng huýt sáo.

Trong khoảnh khắc, một tiếng chim hót từ chân trời vọng lại, từ xa đến gần, tiếng chim hót trong trẻo du dương, khiến những người như đang ở giữa chiến trường Tu La này dường như quên đi những gì vừa trải qua.

Sau khi con tiên hạc bay tới, nó liền dẫn Diệp Thiên đi sâu vào bên trong Linh Sơn, giúp Diệp Thiên và Uyển Châu tránh được rất nhiều cơ quan cạm bẫy, cuối cùng cũng đến được nơi ở của Phật tổ.

Tiên hạc có linh tính, gật đầu với Diệp Thiên, rồi giang cánh bay đi, nhưng tiếng hót du dương đó lại vang vọng mãi không tan, khiến Uyển Châu say đắm trong đó, không thể thoát ra, mọi người cũng vậy.

Diệp Thiên lại trong lòng cảnh giác, không biết con tiên hạc này từ đâu tới?

"Kẻ nào!

Đến đây có việc gì?

Tại sao lại làm thương trọng đệ tử của Linh Sơn ta?" Lúc này một tiếng quát vang vọng mây xanh, giống như tiếng tụng kinh của các tăng nhân trong chùa chiền, khiến người ta như được khai sáng.

Diệp Thiên vội vàng bịt tai Uyển Châu lại, đợi âm thanh tan đi mới nói với Uyển Châu: "Âm thanh có tính mê hoặc, phải cẩn thận một chút." Uyển Châu trịnh trọng nói: "Ta biết rồi, ngươi cũng phải cẩn thận." Hắn dắt tay Uyển Châu, đi vào trong điện, không chút nhún nhường, hét lớn: "Ngươi là ai!

Ta và ngươi có thù sâu oán lớn gì, tại sao lại phái người đến vương phủ gây chia rẽ?

Lại tại sao...?" Diệp Thiên càng chất vấn, trong đầu càng hiện lên những chuyện đã qua, hận ý trong lòng càng rõ rệt.

Đợi đến khi nhìn thấy bộ mặt thật của Như Lai thì đã lửa giận ngút trời, không thể tự kiềm chế.

Như Lai nghe Diệp Thiên chất vấn, trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng với thân phận tôn quý, y vẫn cố gắng chối bỏ trách nhiệm không thể chối bỏ của mình.

Diệp Thiên thấy Như Lai mặt dày vô sỉ đến vậy, lại không hề có ý hối cải, cuối cùng nhịn không được vung kiếm chém tới.

Uyển Châu trong lòng cũng thầm mắng: "Chẳng ngờ một Phật Tổ cao thượng trong mắt thế nhân lại là một tên tiểu nhân bỉ ổi!" Như Lai lại không giao chiến, trong lòng biết mình không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Nếu thật sự giao thủ, nhất định sẽ khiến đệ tử Linh Sơn chứng kiến cảnh thất bại thảm hại, từ đó làm suy giảm uy tín, không còn giữ được uy vọng như trước.

Như Lai khắp nơi né tránh, nhưng mỗi chiêu thức đều hướng đệ tử Linh Sơn mà thể hiện rằng y chỉ không muốn dốc toàn lực, không muốn động thủ với Diệp Thiên mà thôi.

Chúng nhân thấy thế chỉ cảm thấy thân là Phật Tổ mà bao dung đại độ, đại từ đại bi, không muốn ra tay sát sinh.

Chứ tuyệt nhiên không ai nhận ra y không phải đối thủ của Diệp Thiên, chỉ đang muốn thừa cơ đục nước béo cò mà thôi.

Sau đó, y lén lút hạ lệnh cho tiên hạc đi tìm Ngọc Hoàng Đại Đế, thỉnh ngài tốc tốc đến viện trợ.

Trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng: "Chả trách Ngọc Hoàng Đại Đế lại đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, để ta thay ngài ra tay, hóa ra Diệp Thiên lại có thực lực đến thế!

Đáng hận là cuối cùng ta lại trúng kế của ngài." Ngọc Hoàng Đại Đế nhận được tin báo của tiên hạc, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định phái Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh đến chi viện Phật Tổ.

Đồng thời, ngài cho người gọi Lý Tịnh và Nhị Lang Thần đến, dặn dò tỉ mỉ một phen.

Chương 988

Khi Lý Tịnh, Nhị Lang Thần đến nơi, Như Lai đang trong tình cảnh chật vật vô cùng.

Vừa mới giây trước còn đang suy nghĩ, lần sau ra chiêu có nên dốc toàn lực không, kẻo quân viện binh chưa tới mà đã bỏ mạng.

Giây tiếp theo lại đã sớm nghĩ ra cách thoát thân, lợi dụng thân phận của mình sai Lý Tịnh, Nhị Lang Thần xông lên đánh Diệp Thiên, sau đó thừa lúc hắn không đề phòng, vòng ra sau Lý Tịnh, khiến Diệp Thiên không thể tiếp cận.

Cứ như vậy, y có thêm chút thời gian thở dốc mà không làm mất đi uy tín của mình.

Thậm chí còn có khả năng bán cho Diệp Thiên một ân tình.

Trong lòng thầm đắc ý, cảm thấy mình quả là đệ nhất dưới gầm trời.

Diệp Thiên vô cùng tức giận, thầm mắng: "Tên tiểu nhân bỉ ổi!

Dám lấy Lý Tịnh làm lá chắn, khiến ta không thể cận chiến mà đánh giết!" Như Lai lại bắt đầu đường hoàng nói ra mấy câu châm ngôn chí lý cái gọi là: "Buông đao đồ tể, lập tức thành Phật", "Phật ta từ bi, không muốn sát sinh" loại lời nói vớ vẩn này, trong lời ngoài lời đều không hề thể hiện thần tính cao khiết.

Kỳ thực y chỉ là vừa rồi giao đấu với Diệp Thiên, phát hiện tiềm lực của Diệp Thiên vô cùng, sợ hãi sau này hắn báo thù, nên muốn dùng mưu kế mà thôi.

Vậy mà lại muốn đường đường chính chính lừa dối chúng nhân, quả thực là hèn hạ đến cực điểm.

Ngọc Đế khi đó dặn dò Lý Tịnh, Nhị Lang Thần rằng phải không tiếc bất cứ giá nào mà giết chết Diệp Thiên, khi cần thiết có thể làm trái lời Phật Tổ.

Đối với Lý Tịnh trung thành lão thực lúc này, điều đó khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Thấy ba bên lâm vào thế giằng co, Uyển Châu vội vàng chạy ra sau Diệp Thiên, sợ rằng hai người họ sẽ lấy nàng làm điểm yếu để uy hiếp hắn.

Nhưng Diệp Thiên nghe Như Lai Phật Tổ nói chuyện, nội tâm cảm thấy vô cùng ghê tởm, thầm nghĩ: "Tên tiểu nhân bỉ ổi như thế này, ta chi bằng giết hắn trước cho rồi, thật sự làm ô uế tai người!" Thế là, thừa lúc Lý Tịnh không đề phòng, hắn lại một kiếm đâm ra.

Nhưng Như Lai phản ứng cực nhanh, vội vàng né tránh.

Lý Tịnh cũng dừng suy nghĩ, tiếp tục giao đấu với Diệp Thiên.

Như Lai không muốn đối địch với Diệp Thiên, vẫn tiếp tục khuyên hắn từ bỏ hiềm khích với mình.

Lý Tịnh nghe ra được hàm ý trong lời của Như Lai, cũng không còn giao đấu với Diệp Thiên nữa.

Ba người lại một lần nữa lâm vào thế giằng co, nhưng Lý Tịnh, Nhị Lang Thần đã suy nghĩ xong, lựa chọn tuân theo mệnh lệnh của Ngọc Hoàng Đại Đế, vậy nên muốn thừa lúc Diệp Thiên không đề phòng mà đánh giết hắn.

Lý Tịnh lén lút lấy ra Tháp, muốn thừa lúc Diệp Thiên không đề phòng mà bắt giữ hắn, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn cẩn thận đề phòng bị đánh lén, ôm Uyển Châu né tránh.

Diệp Thiên lúc này cũng không còn muốn truy sát Phật Tổ nữa.

Mặc dù Như Lai Phật Tổ là tên tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ đến cực điểm; nhưng đánh lén Nhị Lang Thần và Lý Tịnh càng tội không thể tha thứ, hai cái hại gặp nhau, chi bằng cứ giết chết hai người này trước đã.

Diệp Thiên sắp xếp xong, đỡ Uyển Châu đứng dậy, sau đó ra lệnh cho Thao Thiết đi truy kích Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh, còn mình thì giao thủ với Nhị Lang Thần Dương Tiễn.

Lý Tịnh trước mặt Thao Thiết không hề có chút sức lực chống đỡ nào, chốc chốc lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, khiến tình cảnh lúc này càng thêm căng thẳng.

Thao Thiết như một con chó sói khổng lồ có linh tính, trêu đùa con mồi trước mắt, nhìn nó giãy giụa sợ hãi, mỗi khi sắp mất mạng đến thời khắc sinh tử lại buông tha một lần.

Lý Tịnh lúc này trong lòng vô cùng sợ hãi, cảm giác tính mạng lúc ẩn lúc hiện giữa lằn ranh sinh tử quả thực khó chịu đựng nổi.

Nhị Lang Thần đối với hai người cũng không có ác cảm gì lớn, nhưng thấy Diệp Thiên đang nổi giận, cũng không còn đường lui, chỉ đành dùng hết toàn lực giao đấu với Diệp Thiên, nhưng vẫn liên tục bại lui, không có chút sức lực chống đỡ nào.

Như Lai Phật Tổ ở bên cạnh hô lớn: "Diệp Thiên, mau dừng lại!" Mọi người lúc này mới nhìn sang bên cạnh, lại phát hiện Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh đang bị Thao Thiết ngậm trong miệng, chỉ còn một bước nữa là bị nuốt chửng vào bụng.

Tiếng kêu thê lương của Lý Tịnh lúc này khiến mọi người rợn tóc gáy.

Diệp Thiên châm chọc nói: "Muốn đánh lén thì phải chịu hậu quả khi đánh lén không thành, vậy tại sao lại muốn ta ngăn lại chứ!

Sủng vật của ta rất nhớ thù, vừa nãy ai làm nó bị thương một chút liền sẽ phải đẹp mặt!" Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh lúc này chỉ còn một chân ở bên mép miệng Thao Thiết.

Chương 989

… Như Lai Phật Tổ lúc này cảm thấy vô cùng lạnh lẽo trong lòng, thế là y ra hiệu bằng mắt với tên đệ tử Linh Sơn giả mạo đạo sĩ kia.

Tên đệ tử Linh Sơn không thể nhận lệnh, đành phải thừa nhận mọi chuyện đều do mình, không liên quan đến người khác.

Tên đệ tử Linh Sơn kia trong lòng lại thầm chửi rủa những lời nói bất lực như "đỉnh hang", hối hận khi đó đã đối xử quá đáng với Uyển Châu và Diệp Thiên, tức giận mà không tìm được lời nào để thoát tội.

Diệp Thiên sớm đã nhìn thấu phẩm tính của Như Lai, nhưng vẫn bị sự vô lại, vô sỉ của y làm cho kinh hãi, nội tâm cảm thấy mấy phần ác hàn, thậm chí muốn nôn mửa.

Hắn châm chọc Như Lai: "Vậy nên nhằm vào ta, là do đệ tử Linh Sơn tự mình làm, vậy nên muốn bắt giữ ta, cũng là do đệ tử Linh Sơn cá nhân tự ý làm ư! " Hắn hất Nhị Lang Thần đang trọng thương sang một bên, tiếp tục châm chọc trêu ngươi: "Những việc làm đó không hề liên quan đến Linh Sơn, không hề liên quan đến Như Lai Phật Tổ ư?" Diệp Thiên lại nhắc đến đủ mọi chuyện Lộ Dao đã gặp phải ở vương phủ, lớn tiếng nói: "Vậy ta muốn hỏi, ngươi với hai người chúng ta có thâm cừu đại hận gì, với Tửu Thần Lộ Dao có thâm cừu đại hận gì?

Tại sao lại lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình, bằng một mình ngươi mà dám đối kháng với ta!" Hắn chắp tay sau lưng đứng thẳng, "Ta không tự khoe, ngay cả lão lừa ngốc Như Lai, lão già Ngọc Đế cũng không dám trắng trợn đối phó với ta như vậy, một kẻ tầm thường có đảm lượng gì?" Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Như Lai: "Ngươi coi ta là thằng ngốc ư?

Coi thiên hạ người là thằng ngốc sao?" Câu cuối cùng, giọng hắn càng cao hơn, ý chất vấn mọi người đều biết.

Một tràng lời lẽ châm chọc của Diệp Thiên khiến Như Lai không nói nên lời, mặc dù y muốn tìm một vài lý do để chứng minh, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào đối đáp.

Chính vào lúc này, Ngọc Hoàng Đại Đế sau khi biết tin Nhị Lang Thần bị trọng thương và Lý Tịnh bị Thao Thiết nuốt chửng, liền dẫn theo mấy chục vạn Thiên Binh Thiên Tướng chạy tới.

Diệp Thiên và Ngọc Hoàng Đại Đế đối đầu, cuối cùng không vui mà tan rã.

Ngọc Hoàng Đại Đế hạ lệnh bắt giữ Diệp Thiên và Uyển Châu, hai người cùng Thao Thiết lại một lần nữa giao chiến với Thiên Binh Thiên Tướng.

Quy mô chiến đấu lần này rất lớn, Diệp Thiên một mình đối chiến mấy chục vạn Thiên Binh Thiên Tướng, nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, vẫn uy phong lẫm liệt như cũ.

Hắn cắm kiếm xuống đất, lạnh lùng nhìn chúng nhân, toàn thân tản mát sát khí, chúng nhân không dám tiến lên.

Ngọc Đế có chút kinh hãi trước sát khí nặng nề của Diệp Thiên.

Ngọc Đế nhìn Thiên Binh Thiên Tướng dưới trướng đã tổn thất quá nửa, trong lòng không khỏi có mấy phần bi thống, lần đầu tiên cảm thấy mình thật yếu kém và vô năng.

Nhưng đồng thời, sự phẫn hận đối với Diệp Thiên lại tăng thêm một tầng, trong lòng thầm nghĩ: "Bất luận phải trả cái giá nào, cũng phải đánh giết tên đã làm tổn hại thể diện này!" Diệp Thiên lúc này lại đang suy nghĩ làm sao để thoát thân.

Hắn đã tiêu hao quá nhiều tinh lực ở đây, nếu cứ tiếp tục đánh

nữa, hắn sẽ không có chút ưu thế nào, chi bằng sớm bỏ trốn, chờ sau này lại tính sổ.

Diệp Thiên nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm hướng đột phá tốt nhất, từ từ lùi về phía Uyển Châu, nắm tay nàng, chạy về phía tây.

Ngọc Đế còn chưa kịp phản ứng, Diệp Thiên đã đột phá thành công; Ngọc Đế định hạ lệnh truy kích, nhưng Như Lai lại ngăn lại, nói: "Cùng khấu mạc truy!" Kỳ thực Như Lai lúc này trong lòng đã cân nhắc thực lực của hai bên, cảm thấy hợp tác với Ngọc Đế không bằng hợp tác với Diệp Thiên.

Không bằng cứ bán cho Diệp Thiên một ân tình đi.

Thế nhưng y không biết, trong lòng Diệp Thiên, y là một tên tiểu nhân bỉ ổi, bất luận thế nào cũng không thể trở thành bạn bè với Diệp Thiên.

Ngọc Đế cũng để người khác cho mình một bậc thang để xuống.

Bằng không, tổn thất nhiều người như vậy mà không truy kích, trông sẽ quá hèn nhát.

Nhưng ngài lại sợ đi truy kích sẽ tổn thất nặng nề, vạn nhất sau này không còn binh lính để dùng, thế lực khác lại ngư ông đắc lợi, há chẳng phải được không bù mất sao?

Cùng lúc đó, ở một bên khác, Ma Giới đang cử hành đại điển đăng cơ, Ma Vương mới sắp lên đỉnh phong Ma Giới, cục diện thiên hạ lúc này sẽ đón chào thay đổi như thế nào?

Tân Ma Vương ngồi trên vương vị, nghe thuộc hạ báo tin tức mới nhất từ Thiên Giới, nghe về mấy trận đại chiến ở Thiên Giới, cảm thấy Diệp Thiên và Ngọc Đế có thù không đội trời chung.

Hắn cho rằng Ma Giới có cơ hội chiêu mộ Diệp Thiên, một mãnh tướng có thực lực cường hãn.

Sau khi nghe về chiến tích huy hoàng của Diệp Thiên, hắn nảy sinh hứng thú nồng hậu với cá nhân Diệp Thiên.

Hắn liền phái binh tướng Ma Giới đi tìm tung tích Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi họ rời khỏi Linh Sơn, sau đó báo cáo lại, đồng thời cảnh cáo rằng sau khi thăm dò tin tức không được để lộ phong thanh, kẻo mang tai họa đến cho hai người.

"Tiểu nhị, một phòng khách quý, có nước nóng và đồ ăn ngon, sau đó không cần làm phiền nữa." Uyển Châu đặt một thỏi bạc lên quầy tính tiền.

Chương 990

Đôi mắt tiểu nhị nhìn hai người có chút, nhưng đạo đức nghề nghiệp mách bảo hắn không nên hỏi nhiều, thế là hắn lớn tiếng hô: "Được thôi!

Phòng Thiên Tự Nhất Hào." Uyển Châu chật vật dìu Diệp Thiên, một tay đặt trên lưng hắn đi lên lầu, trông vô cùng mệt mỏi, mồ hôi trên mặt tuôn chảy, nhưng nàng thậm chí không có thời gian để lau.

Cuối cùng, nàng đẩy cửa phòng, cẩn thận dìu Diệp Thiên lên giường, muốn xem Diệp Thiên có bị thương không, nhưng lại không dám trực tiếp chạm vào, trông có vẻ lúng túng, không biết phải làm sao.

Lúc này, Ma Giới nhận được tin Diệp Thiên và Uyển Châu đã vào khách sạn, Tân Ma Vương liền phái vài ma tướng đóng quân xung quanh phòng hai người để bảo vệ cận thân.

Uyển Châu nhận thấy phòng bên cạnh có điều bất thường, đẩy cửa ra định đi xem xét một chút, đụng mặt nhóm ma tướng, sau khi giao đàm mới biết tình hình.

Diệp Thiên trên giường mở mắt ra, cảm thấy toàn thân đau nhức, có chút khó chịu.

Bồ Đề đang luyện công trong phòng, lại nghe thấy ngoài cửa có người thì thầm, kể về tin tức Diệp Thiên đại chiến với Ngọc Đế ở Linh Sơn, thầm thấy không ổn.

Suy nghĩ kỹ càng, y cảm thấy Ngọc Đế có thể sẽ đến tìm, thậm chí bắt giữ mình, lần này có khả năng lành ít dữ nhiều, thế là y nhân đêm bỏ trốn.

Không lâu sau, Thiên Binh Thiên Tướng do Ngọc Đế phái đi đã đến chỗ ở của Bồ Đề, đẩy cửa phòng Bồ Đề ra, lại phát hiện trong phòng không một bóng người, tìm kiếm hồi lâu ở đây cũng không phát hiện gì.

Mấy người nhìn nhau, đành phải quay về Thiên Giới, bẩm báo tình hình với Ngọc Đế.

Ngọc Đế vô cùng tức giận, mấy người kia lúng túng liên tục cáo tội.

Như Lai biết được tin tức, sợ Ngọc Đế lại tiếp tục tự mình chuốc họa, đành phải phái đệ tử đến an ủi Ngọc Đế, giả vờ khuyên rằng quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Y sợ Ngọc Đế gây họa liên lụy, dẫn đến việc Diệp Thiên một lần nữa xông lên Linh Sơn, khi đó e rằng không chỉ Thiên Binh Thiên Tướng của Ngọc Đế tổn thất quá nửa, mà đệ tử Linh Sơn cũng chẳng biết còn lại được mấy người.

Tân Ma Vương biết được tin tức từ ma tướng canh gác ở phòng bên cạnh Diệp Thiên và Uyển Châu, cho rằng hành vi chiêu mộ Diệp Thiên là cực kỳ có khả năng.

Thế là hắn phái một ma tướng khá lợi hại của Ma Giới đến mời Diệp Thiên đến Ma Giới làm khách, đồng thời cảnh cáo không được đắc tội Diệp Thiên, phải đối đãi lễ độ, nếu có yêu cầu, có thể đáp ứng thì đáp ứng ngay.

Ngày hôm sau, ma tướng nhẹ nhàng gõ cửa phòng Diệp Thiên và Uyển Châu: "Xin hỏi, ta có thể vào bàn bạc một vài chuyện được không?" Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau một cái, thầm nghĩ: "Chắc là sứ giả Ma Giới." "Vào đi!" "Chưa kịp đưa bái thiếp đã làm phiền, quả thực là chúng ta sơ suất, xin Diệp tiên sinh lượng thứ!" Nói rồi, tên ma tướng đó liền hành lễ với Diệp Thiên.

Diệp Thiên đã lâu không trải qua đãi ngộ như vậy, có chút lúng túng, chỉnh lại y phục, tự cho là rất đẹp trai và khí phách mà nói: "Không cần đa lễ!" Tên ma tướng nhìn vẻ mặt Diệp Thiên, cảm thấy mục đích của mình có lẽ có thể thành công, thế là thăm dò nhìn Diệp Thiên: "Tại hạ đến đây, phụng mệnh Ma Vương mời hai vị đến Ma Giới làm khách!" Diệp Thiên nhẹ nhàng gõ lên bàn theo một nhịp điệu, trong lòng thầm nghĩ: "Quả nhiên là vậy!

Nhưng không biết có nên đi không." Chỉ sợ Ma Vương có mục đích khác, vạn nhất lại trúng bẫy, thì phải đối mặt như thế nào?

Dù sao bên cạnh còn có Uyển Châu, thực sự không thể lơ là.

Ma tướng thấy không thể đoán được suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên, liền chuyển sang nhìn Uyển Châu, phát hiện trên mặt Uyển Châu dường như có chút lo lắng, thế là hắn.

Hắn lại nhìn chằm chằm vào Uyển Châu nói: "Ma Vương biết hai vị mấy ngày trước ở Linh Sơn đã lập chiến tích huy hoàng, cảm thấy Ngọc Đế có lẽ sẽ không dễ dàng buông tha hai vị như vậy." Ma tướng thấy vẻ lo lắng trên mặt Uyển Châu lại tăng thêm vài phần, tiếp tục nói: "Nếu hai vị đến Ma Giới thì không cần sợ Ngọc Đế truy đuổi, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ hai vị." Diệp Thiên có chút do dự, chắp tay với ma tướng: "Ta sẽ suy nghĩ thêm, ngày mai sẽ cho câu trả lời." Ma tướng sợ thúc ép quá gấp sẽ khiến hai người nảy sinh tâm lý phản kháng dẫn đến nhiệm vụ thất bại, đành phải cáo lui.

Sau khi ma tướng đi, Uyển Châu vội vàng hỏi Diệp Thiên thái độ của hắn thế nào.

Nàng lộ vẻ lo lắng, đề nghị với Diệp Thiên: "Ta cho rằng Ma Giới là một nơi tốt để đi, ít nhất không cần lo lắng Ngọc Đế truy sát, chàng thấy sao?" Diệp Thiên thấy Uyển Châu vô cùng lo lắng Ngọc Đế truy sát, lại cảm thấy Ma Vương có mục đích riêng, nhưng ở đó cũng chưa

hẳn không thể bảo vệ Uyển Châu chu toàn, thế là hắn đồng ý.

Ngày hôm sau, hai người cùng ma tướng thông báo quyết định của mình, liền khởi hành đến Ma Giới.

Ma Vương sau khi biết tin, liền vội vàng phân phó thuộc hạ chuẩn bị yến tiệc.

Đợi khi hai người đến Ma Giới, họ được chúng nhân Ma Giới hoan hô và vui mừng chào đón, gần như không khí âm u cũng tiêu tan đi không ít.

Tại yến hội, ca vũ tưng bừng, tiếng cười nói rộn ràng, mấy người đều vô cùng vui vẻ.

Các vũ nữ Ma Giới thấy tân khách được đãi tiệc thịnh soạn như vậy, biết chắc chắn là khách quý, lại thấy Diệp Thiên tướng mạo bất phàm, thế là tìm mọi cách muốn tiếp cận Diệp Thiên, một bước lên mây, có được cuộc sống áo gấm cơm ngọc.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên được các vũ nữ hoan nghênh như vậy, trừng mắt nhìn Diệp Thiên như muốn giết hắn, Diệp Thiên chỉ đành cười gượng.

Uyển Châu lễ phép từ chối yêu cầu của các vũ nữ muốn tiếp cận Diệp Thiên, trong lòng lại thầm hận: "Đợi lát nữa xem ta thu thập ngươi thế nào!" Diệp Thiên cảm thấy không ổn, sống lưng chợt lạnh, nhưng cũng không có cách nào ứng phó.

Ma Vương nhìn vẻ mặt và ánh mắt giao lưu của hai người, từ đó cảm nhận được Uyển Châu đối với Diệp Thiên không hề tầm thường, biết bước tiếp theo nên bắt đầu từ đâu, cười càng thêm rạng rỡ.

Chương 991

Ma Vương bước xuống vương tọa đi về phía Diệp Thiên, lấy bình rượu do thị nữ bên cạnh bưng rót một chén rượu, đưa chén rượu cho Diệp Thiên: "Đa tạ Diệp lão đệ, lần trước đã giết lão Ma Vương nên ta mới có cơ hội lên ngôi!" Diệp Thiên bề ngoài mỉm cười, trong lòng lại thầm nghĩ: "Lão hoạt đầu này, trước mặt mọi người nói ta đã giết lão Ma Vương, khiến mọi người vừa kiêng kỵ ta vạn phần, lại không dám giao lưu sâu." Nhưng hắn vẫn lễ phép cầm chén rượu: "Không dám!

Không dám, nếu không phải trước đây ca ca đã có lần nói chuyện sâu sắc với ta, tại hạ cũng sẽ không có được dũng khí như vậy…" Tay Ma Vương khựng lại, trong lòng thầm nghĩ: "Ta nào có nói chuyện sâu sắc với hắn, kiểu nói chuyện này dễ gây hiểu lầm, chẳng phải sẽ khiến mọi người nghĩ ta đã cấu kết với hắn cùng giết chết tiền nhiệm Ma Vương sao?

Đúng là tên thứ đầu!" Sau đó, Ma Vương lại giới thiệu kỹ càng về Diệp Thiên cho mọi người, đồng thời cảnh cáo thuộc hạ phải đối đãi tốt với Diệp Thiên, không được có chút sơ suất nào, sắp xếp ổn thỏa cho hai người.

Không lâu sau yến hội, Diệp Thiên liền nôn mửa không ngừng.

Lần đại chiến ở Linh Sơn trước đã tiêu hao quá nhiều tinh lực, lại chưa kịp tĩnh dưỡng, cơ thể càng thêm suy yếu.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên như vậy, cảm thấy có chút quá ngây thơ, cho rằng Ma Vương đã hạ độc dược, muốn đi tìm Ma Vương tính sổ.

Trong lòng nàng thầm tự trách: "Ta thật sự quá ngây thơ!" Diệp

Thiên lúc này vì cơ thể quá yếu, cũng không thể kịp thời an ủi Uyển Châu, khiến lòng tự trách của Uyển Châu càng thêm khó chịu.

Ma Vương sau khi biết tin Diệp Thiên nghi ngờ trúng độc, nội tâm càng thêm bất an, không biết ai ở Ma Giới có thể hạ được độc này?

Mặc dù hắn đều hiểu rõ, có thể là Ngọc Đế hạ độc, nhưng vạn nhất Diệp Thiên hiểu lầm là mình, thì đó chẳng phải là "dẫn sói vào nhà" sao, được không bù mất.

Thế là hắn vội vàng phái người đến chẩn trị, muốn rửa sạch oan ức.

Đồng thời hắn cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc ai là nội gián của Ngọc Đế, phải nhanh chóng tìm ra, nếu không, sau này sẽ là họa lớn trong lòng.

Sau khi ma y chẩn trị mới phát hiện ra chỉ là hiểu lầm.

Diệp Thiên không uống được rượu, lại bị thương nên cơ thể không thích ứng được, phản ứng bài xích của cơ thể khiến hắn nôn mửa.

Trái tim của mọi người sau khi nhận được tin tức cuối cùng cũng an định lại, Ma Vương cũng lớn tiếng hô trong lòng: "Một trận sợ hãi hão, may mà không có nội gián của Ngọc Đế sắp đặt!" Ở một bên khác, Ma Vương phi biết tin Diệp Thiên và Uyển Châu ở đây, liền đi về phía chỗ ở của họ, trên đường dường như vẫn đang suy nghĩ làm sao để nói chuyện với Uyển Châu.

"Chắc là cô nương Uyển Châu trong truyền thuyết đây rồi?

Quả thật sinh ra đã có tướng mạo tuyệt vời!

Linh xảo động lòng người, thông minh lanh lợi, trách gì lại được nhân vật lợi hại như Diệp Thiên yêu thích đến vậy?" Ma Vương phi thân thiết nhìn Uyển Châu, rồi kéo tay nàng.

“Nhanh nào, ta vừa gặp đã cảm thấy thân thiết rồi…” Nói rồi liền kéo Uyển Châu ra khỏi cửa phòng, đi về phía tẩm thất của mình.

Mặt trời cuối cùng cũng từ từ lặn xuống sau bức màn, mặt trăng lén lút leo lên bầu trời đêm, cùng với các vì sao tỏa sáng rực rỡ, xen lẫn ánh trăng, cây cối lung lay thể hiện phong thái của mình. … Diệp Thiên với tinh lực chưa phục hồi hoàn toàn đang ngồi đả tọa trong tẩm thất, muốn nhanh chóng khôi phục thực lực, để tránh xảy ra bất trắc ở nơi xa lạ, không thể bảo vệ Uyển Châu.

Ngoài phòng truyền đến tiếng ca vui vẻ lọt tai, Diệp Thiên nghe ra là giọng Uyển Châu.

Uyển Châu đẩy cửa ra, trong tay ôm một đống vàng bạc châu báu, thần sắc phi dương.

Diệp Thiên nhìn những thứ Uyển Châu đang ôm trong tay, không thấy ánh vàng rực rỡ, chỉ thấy tà khí nồng đậm lan tỏa xung quanh, hắn cau mày, nhưng không biết phải nói với Uyển Châu thế nào.

Sáng ngày thứ hai, Ma Vương phái thị giả đến mời Diệp Thiên đến thư phòng bàn việc, Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, nghĩ: “Cuối cùng cũng tới rồi.” “Ta phải mở lời như thế nào để Diệp Thiên đồng ý với tỷ lệ cao hơn đây?

Làm thế nào để Diệp Thiên nhận ra rằng hắn không thể không gia nhập Ma Giới của ta đây?” Ma Vương ngồi trên ghế, tỉ mỉ suy nghĩ.

Trên đường, Diệp Thiên cũng đang suy nghĩ Ma Vương tốn công sức lớn như vậy để mời hắn, lại còn tiếp đãi vô cùng chu đáo rốt cuộc là có mục đích gì?

Lại nên ứng phó như thế nào?

Nếu không đồng ý, có mấy phần chắc chắn có thể bảo vệ Uyển Châu chu toàn, không để Uyển Châu bị cuốn vào những thị phi này,

giữ lại nụ cười rạng rỡ của nàng.

"Diệp lão đệ mời ngồi!" Hắn nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài, vội vàng ra cửa đón Diệp Thiên vào, và sắp xếp cho hắn ngồi ở vị trí khách quý.

Diệp Thiên cũng mỉm cười hàn huyên: "Ca ca khách khí rồi!" Hai người đều nói chuyện phiếm đủ thứ chuyện nhưng không đi vào trọng tâm, trực tiếp cắt ngang mà đi vào vấn đề chính.

Cuối cùng Ma Vương không nhịn được, nói: "Diệp lão đệ gia nhập Ma Giới ta chứ?" Nói xong, hắn cẩn thận quan sát vẻ mặt Diệp Thiên, nội tâm có chút thấp thỏm, không biết Diệp Thiên sẽ trả lời thế nào, lại nên dùng phương pháp gì để giữ chân Diệp Thiên?

Chương 992

Diệp Thiên nghe đến đây, trong lòng thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng tới rồi." Hắn có chút do dự, không biết có nên đồng ý với Ma Vương hay không.

Thế là hắn chỉ nhấp trà, im lặng không nói gì.

Ma Vương thấy vậy trong lòng cũng không biết phải làm sao.

Diệp Thiên cuối cùng mở miệng nói: "Chuyện này trọng đại, có thể cho ta suy nghĩ một chút được không?" Ma Vương thấy còn có đường lui, vui mừng nói: "Tất nhiên là có thể!

Chỉ mong lão đệ sớm cho ta câu trả lời." Sau khi hai người nói xong chuyện chính, không khí trở nên hòa hợp hơn, lại nói về trà đạo, kiếm thuật các loại, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Uyển Châu ở một bên có chút nhàm chán, hỏi thăm hạ nhân về vị trí hoa viên, rồi đi về phía hoa viên, chuẩn bị đi dạo một chút, thư giãn tâm trạng.

"Dọn dẹp hoa viên à?

Đụng phải Ma Vương phi rồi!

Phải tội gì đây?" Thị nữ bên cạnh Ma Vương phi kiêu căng quát mắng một hạ nhân ở bên cạnh.

Ma Vương phi lộ vẻ mỉm cười, nhưng không hề ngăn cản, trong lòng thầm nghĩ: "Thật sự không biết sống chết là gì, y phục ta mới thay vậy mà cũng bị làm bẩn rồi!" Nha hoàn kia chỉ cao khí ngang sai khiến nha hoàn khác: "Người đâu, đưa nó xuống đánh ba mươi đại bản!" Uyển Châu lúc này vừa hay nghe được lời này, cảm thấy nha hoàn thật đáng ghét, cáo mượn oai hùm; chẳng qua không cẩn thận

làm bẩn y phục vương phi, liền phải chịu hình phạt nặng như vậy!

Thế là nàng bước tới hành lễ với Ma Vương phi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào hạ nhân mắc lỗi ở bên cạnh, lộ vẻ không nỡ.

Ma Vương phi thấy vậy trong lòng hiểu rõ Uyển Châu đến đây vì chuyện gì; cân nhắc một phen, cho rằng Uyển Châu quan trọng hơn, liền hạ quyết đoán.

Uyển Châu nói với Ma Vương phi: "Lùi một bước biển rộng trời cao, Vương phi hà cớ gì không ngắm cảnh đẹp trong hoa viên, chẳng phải sẽ vui vẻ hơn nhiều so với việc trừng phạt hạ nhân sao?" "Cô nương Uyển Châu, xem cảnh sắc hoa viên đẹp đẽ tú lệ biết bao!" Nàng kéo tay Uyển Châu đi dạo trong hoa viên.

Uyển Châu có chút lúng túng, không biết phải làm sao, cảm thấy thực sự không có chủ đề chung nào để nói chuyện vui vẻ được.

Ma Vương phi dường như không hề nhận ra sự lúng túng của Uyển Châu, vẫn tiếp tục nói chuyện với nàng trông rất vui vẻ, tìm kiếm chủ đề chung giữa hai người.

Ma Vương phi chỉ vào một bụi mẫu đơn phía trước, kéo tay Uyển Châu đi đến: "Xem đi, đây là mẫu đơn Ma Vương trước đây đã trồng cho ta.

Khi đó ngài ấy nói với ta: 'Chỉ có mẫu đơn mới là quốc sắc thiên hương!'" Uyển Châu nhìn rừng mẫu đơn trước mắt, một trận gió nhẹ thổi qua, dường như nàng ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trong hoa viên.

Trong hoa viên, màu "Đậu Lục" tao nhã tựa như lá xanh, màu "Hỏa Luyện Kim Đan" nhiệt tình tựa như huyết hồng, màu "Quan Thế Hắc Ngọc" cao quý thâm tím ngả đen, màu "Lam Điền Ngọc" nhã lệ hồng phấn pha xanh lam. … Uyển Châu bị cảnh tượng thịnh vượng

trước mắt làm kinh ngạc, nhìn từng đóa mẫu đơn tranh nhau khoe sắc, muôn màu muôn vẻ, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ma Vương phi thấy Uyển Châu đắm chìm trong đó, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười khiến người ta không mấy thoải mái: "Cảnh sắc hoa viên đẹp lắm phải không, cô nương Uyển Châu có thích không?" Uyển Châu như bị giật mình tỉnh giấc, gật đầu ý bảo, nhưng trong lòng lại có mấy phần không thích Ma Vương phi, nhưng lại không tiện biểu hiện ra.

Vừa lúc này Diệp Thiên chạy đến, cẩn thận kiểm tra Uyển Châu một lượt, phát hiện nàng không bị tổn hại gì, lại nhìn Ma Vương phi hồi lâu, sau đó gật đầu ra hiệu với Ma Vương phi, rồi nắm tay Uyển Châu rời đi.

Uyển Châu thầm nghĩ: "May mà Diệp Thiên đến kịp, Ma Vương phi quả thực khó dây dưa, sớm biết vậy ta đã không ra mặt giúp đỡ tên hạ nhân kia.

Nhưng nếu ta không giúp, chẳng phải tên đó sẽ gặp tai ương sao, thật khó nghĩ quá!" Ma Vương phi nhìn chằm chằm vào hướng Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi, trong đầu hiện lên cảnh tượng Uyển Châu nắm tay hắn, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhìn những đóa mẫu đơn muôn màu muôn vẻ trong vườn, bỗng nhiên muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói nhiều.

Sau khi Uyển Châu về phòng, Thao Thiết liền không ngừng quanh quẩn bên cạnh nàng, mũi nó dường như vẫn luôn ngửi thấy mùi lạ, khiến Diệp Thiên và Uyển Châu đều vô cùng cảnh giác.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, sau đó đi tới cẩn thận đi vòng quanh nàng hai ba vòng, lại dùng tay trái vẫy vẫy luồng không khí bên cạnh Uyển Châu về phía mũi mình.

Uyển Châu có vẻ hơi căng thẳng, không biết đã xảy ra chuyện gì,

nhưng nhìn động tác của Diệp Thiên và Thao Thiết, nàng cảm thấy sâu sắc rằng đây không phải chuyện tốt.

"Hôm nay ngoài việc trò chuyện với Ma Vương phi, nàng có làm chuyện gì khác không?

Hoặc có gặp người nào kỳ lạ không?" Diệp Thiên trong mắt mang theo vài tia lo lắng, đỡ vai Uyển Châu vội vàng hỏi.

Uyển Châu có chút mơ hồ: "Hôm nay ta đi dạo hoa viên một chút, sau đó gặp Ma Vương phi đang trừng phạt hạ nhân, thế là cùng nàng ấy đi dạo trong hoa viên, cũng không làm gì khác…" Hai người đang trò chuyện, đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, cả hai im lặng.

Diệp Thiên mặt không biểu cảm nói: "Mời vào!" "Đến giờ ăn rồi, hôm nay ta trò chuyện rất vui vẻ với cô nương Uyển Châu, vậy nên ta tự mình mang một ít đồ ăn đến, xin đừng trách!" Ma Vương phi thân thiết nhìn hai người, lời nói hòa ái dễ gần, như đối đãi với bạn bè thân thích lâu ngày không gặp, khiến người ta vô cùng thân thiết.

Diệp Thiên thừa lúc Ma Vương phi không chú ý, nháy mắt với Uyển Châu, hai người giả vờ ăn đồ ăn.

Chương 993

Ma Vương phi lại giả vờ trò chuyện, đợi rất lâu không thấy Diệp Thiên và Uyển Châu có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào.

Thế là nàng nhân cơ hội cắn lưỡi tự sát!

Thị nữ ngoài cửa thấy trong phòng dường như có chút động tĩnh, vội vàng đẩy cửa ra, lại phát hiện Ma Vương phi đã ngã xuống đất.

Nàng cảnh giác nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu, men theo tường chậm rãi đi đến chỗ Vương phi, đưa ngón tay thăm dò hơi thở của Ma Vương phi, phát hiện Ma Vương phi đã chết.

Nàng lo lắng, hoảng loạn thất thố la hét: "Ma Vương phi xảy ra chuyện rồi, bị hai vị khách quý do Ma Vương mời đến sát hại rồi!

Mau cứu mạng, cứu mạng!" Hạ nhân nghe tin đều chạy đến bên này, thị vệ cũng vội vàng bao vây chặt chẽ trạch viện Diệp Thiên và Uyển Châu đang ở, nhưng không dám có chút động tĩnh nào.

Sau khi nghe tin tức, phản ứng đầu tiên của Ma Vương là không tin Diệp Thiên sẽ làm ra chuyện như vậy, không biết Ma Vương phi rốt cuộc bị ai xúi giục mà làm ra chuyện này.

Hắn lại sợ thuộc hạ bị kích động sâu sắc, thật sự đánh nhau với Diệp Thiên và Uyển Châu, như vậy kế hoạch chiêu mộ Diệp Thiên ban đầu sẽ không thể tiếp tục.

Thế là, hắn vội vàng chạy đến trạch viện của Diệp Thiên và Uyển Châu, lại thấy nó đã bị thị vệ bao vây chặt chẽ, vội vàng nói: "Mau lùi xuống, hung thủ không phải là họ!" Hạ nhân đều biết Ma Vương và Ma Vương phi gần đây quan hệ rất không tốt, có chút do dự, nhưng sau một lúc, cảm thấy người chết không quan trọng bằng người sống,

đều lùi xuống.

Ma Vương cho gọi ma y.

Ma y chẩn đoán một lượt, banh hàm dưới của Ma Vương phi ra, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng liền nói với Ma Vương: "Tự cắn lưỡi tự sát!" Ma Vương nghe tin tức này, trái tim vẫn luôn nặng trĩu cuối cùng cũng yên tĩnh lại, lại lén lút liếc nhìn Diệp Thiên, nhìn vẻ mặt Diệp Thiên thầm nghĩ: "Không ổn!" Chỉ thấy Diệp Thiên trịnh trọng hành lễ với Ma Vương: "Ta xin cáo từ rời đi là hơn.

Xem ra Ma Giới không hề hoan nghênh chúng ta, từ biệt lần này, tốt nhất là hai bên không liên can gì đến nhau." Uyển Châu trong lòng cũng tán thành quyết định lúc này của Diệp Thiên.

Mấy ngày ở Ma Giới sống trong lo sợ, sợ rằng không cẩn thận sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, chi bằng ở bên ngoài được tự do tự tại.

Ma Vương nhìn về phía Uyển Châu, phát hiện nàng dường như tán đồng hành động của Diệp Thiên.

Một khi mất đi Diệp Thiên, một trợ lực mạnh mẽ như vậy, hắn liền cắn răng, quyết định giam cầm hai người.

"Hai vị, cứ ở lại đây thêm vài ngày đi, ta sẽ chứng minh cho hai vị thấy quyết tâm và thiện ý của Ma Giới muốn chiêu mộ hai vị, nhưng trước khi thay đổi ý định, hai vị cứ ngoan ngoãn ở trong đây đi!" Diệp Thiên trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là hiểu rõ.

Dùng lợi dụ không thành, ngược lại bị uy hiếp, quả thực là chuyện bình thường.

Hắn cũng cân nhắc tinh lực chưa hoàn toàn khôi phục, cứ ở lại tĩnh dưỡng vài ngày, rồi sau đó tìm cách khác vậy.

Uyển Châu cũng nghĩ như vậy, lấy trứng chọi đá không phải là phương pháp tốt nhất, nàng nắm chặt tay Diệp Thiên, trong lòng thầm

nghĩ: "Chàng phải hiểu ám hiệu của ta, đừng cứng đối cứng!" Diệp Thiên cũng cảm nhận được suy nghĩ của Uyển Châu, khóe miệng mãn nguyện cong lên, trong lòng len lỏi mấy tia ngọt ngào, cho rằng mình và Uyển Châu thực sự có thần giao cách cảm, trong lòng, tai hắn đều có chút ửng hồng.

Lại thêm vài ngày, Ma Vương vẫn đang suy nghĩ làm sao để chiêu mộ Diệp Thiên, và khiến hắn cam tâm tình nguyện ở lại Ma Giới, trung thành với mình.

Hắn thử rất nhiều phương pháp, như mỹ nhân kế, dùng vàng bạc châu báu và các tài vật nặng ký để dụ dỗ, hoặc hứa hẹn danh lợi địa vị. … Những thứ như vậy, không sao kể xiết.

Ma Vương mấy ngày liền hứa hẹn rất nhiều thứ, nhưng Diệp Thiên vẫn không hề lay chuyển, khiến hắn đau đầu, không biết Diệp Thiên rốt cuộc muốn gì.

Uyển Châu mấy ngày nay nhìn Ma Vương dùng đủ loại cám dỗ đối với Diệp Thiên, trong lòng cũng thắc mắc, không biết Diệp Thiên rốt cuộc muốn gì?

Danh lợi địa vị, tài sắc mỹ nhân kế đều không lay chuyển được hắn.

Lúc này, Ngọc Đế vừa mới nhận được tin Diệp Thiên đã tiến vào Ma Giới, trong lòng càng thêm bất an.

Mấy lần giao chiến đều bất lợi cho mình.

Diệp Thiên một mình đối chiến Thiên Binh Thiên Tướng dưới trướng ngài, nhưng chưa từng rơi vào thế hạ phong.

Nếu hắn đến Ma Giới, vậy Ma Giới liền như hổ thêm cánh, cực kỳ bất lợi cho Thiên Giới.

Nhưng đã tích oán với Diệp Thiên từ lâu, mối thù này không thể

dễ dàng giải quyết, cũng không thể dễ dàng hòa giải, trừ phi… nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ngài tuyệt đối sẽ không chịu thua Diệp Thiên.

Thế là, ngài lại suy nghĩ rất lâu, phát hiện có lẽ chỉ có một phương pháp mới có thể ngăn chặn Diệp Thiên gây hại cho Thiên Giới, hàng lông mày đang nhíu chặt cuối cùng cũng giãn ra vài phần.

Chương 994

Ngài chuẩn bị phái người đi ám sát Diệp Thiên.

Nếu thành công, sẽ loại bỏ được một đại họa cho Thiên Giới, đồng thời kết thúc ân oán với Diệp Thiên, trong lòng ngài vô cùng vui vẻ.

Nhưng lại giống như trước đây, chưa từng nghĩ đến nếu thất bại thì sẽ thế nào.

Diệp Thiên và Ma Vương trong Ma Giới lại đang thảo luận binh pháp, hai người đều rất nghiên cứu về Tôn Tử Binh Pháp, nói chuyện vô cùng hứng thú.

Chính lúc Ma Vương muốn cùng Diệp Thiên tỉ mỉ bàn bạc một phen về chi tiết binh pháp, đột nhiên một tiếng động thu hút sự chú ý của hai vị.

Hai người nín thở ngưng thần, muốn biết rốt cuộc ai dám làm loạn ở Ma Giới?

Lại vì sao, có mục đích gì?

Cả hai đều quá tự cao, đánh giá thấp đối thủ, dường như kẻ đó chuyên nghiệp trong nghề ám sát.

Hắn tiến vào, liền nhắm thẳng Diệp Thiên mà đâm tới.

Diệp Thiên tuy né được một đòn, nhưng tinh lực trước đó chưa hồi phục, lại sắp bị rút cạn quá nhiều, dẫn đến không thể động đậy, chỉ đành cầu cứu Ma Vương.

Ma Vương thấy vậy cho là cơ hội tốt, liền uy hiếp Diệp Thiên gia nhập Ma Giới, bằng không sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Mặc dù trong lòng cảm thấy thủ đoạn này không tốt, nhưng Diệp Thiên trước đó mềm nắn rắn buông, hắn cũng đành bất lực nói: "Ngươi cũng bức ta!" Tên thích khách đó dường như không muốn cho Ma Vương cơ hội phản ứng, lại nắm chặt cơ hội tiến lên đâm một nhát nữa.

Biết rằng nếu Ma Vương nhúng tay vào, mình sẽ không thể thắng, chỉ đành lấy tốc độ mà giành chiến thắng.

Diệp Thiên bất đắc dĩ chỉ đành lớn tiếng hô: "Ta đồng ý!" Ma Vương ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị xong, sợ rằng sơ suất một chút, Diệp Thiên liền rơi vào tay địch, đợi Diệp Thiên cất tiếng, hắn vội vàng ra tay đánh ngã thích khách xuống đất.

Diệp Thiên trong lòng thầm chửi rủa Ma Vương, nhưng cũng đành bất lực, dù sao hiện tại tinh lực chưa hồi phục, nếu đối đầu với Ma Vương ở Ma Giới, e rằng cũng chẳng có kết cục tốt đẹp, chỉ đành tạm thời gia nhập Ma Giới.

Ma Vương trói tên thích khách đó lại, giam vào thiên lao, muốn điều tra rốt cuộc ai dám ám sát Diệp Thiên.

Mặc dù trong lòng mọi người đều cho rằng khả năng lớn là Ngọc Đế, nhưng vẫn cần có bằng chứng xác thực.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười nhếch mép, lặng lẽ nhìn về phía Thiên Giới, trong lòng thầm cười trộm: "Lần này có lẽ phải cảm ơn ngươi rồi, đúng là đại hảo nhân, đã đưa Diệp Thiên một sát khí khổng lồ vào tay ta!" Ngày hôm sau, chúng nhân Ma Giới biết được tin tức.

Vốn dĩ đã e ngại Diệp Thiên mấy phần, nay hắn lại gia nhập Ma Giới, địa vị của Diệp Thiên càng thêm quan trọng, không dám có chút bất kính nào đối với hắn.

Ngay cả Uyển Châu trong lòng cũng thầm cảm thấy thái độ của

chúng nhân Ma Giới quả thực khác biệt một trời một vực, khiến nàng được sủng mà như kinh hãi.

Họ cũng lần lượt dâng lên hậu lễ, và với vẻ mặt tươi cười dùng đủ loại lời lẽ cung kính nói với Uyển Châu về "hỉ sự" của Diệp Thiên.

Uyển Châu chỉ đành cười gượng, giả vờ ra vẻ hòa ái dễ gần, nhưng trong lòng lại thầm mong cảnh tượng này nhanh chóng kết thúc.

Cuối cùng cũng đến tối, Uyển Châu lần lượt phân loại và sắp xếp các lễ vật, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an, không biết tình hình của Diệp Thiên rốt cuộc thế nào.

Cuối cùng Ngọc Đế cũng nhận được tin tức tên thích khách phái đi đã bị Ma Vương bắt giữ, ngài biết chuyện chủ mưu giả này e rằng không thể giấu được nữa.

Ngài tức giận, nhưng thực sự có quá nhiều điều bất lực.

Tức giận vì thuộc hạ không thể trọng dụng, tức giận vì Ma Vương nhân cơ hội can thiệp, muốn ngư ông đắc lợi trong cuộc tranh chấp giữa ngài và hắn, càng tức giận Diệp Thiên bản lĩnh thông thiên, lại cứ muốn đối đầu với ngài. … Nhưng ngài vẫn không hề suy xét vấn đề của mình, suy xét vấn đề thiên quy Thiên Đình. … Ngài tĩnh tâm lại, từ từ đi đến bên cạnh huyết trì, suy nghĩ rất nhiều, nhưng không có một phương pháp nào tuyệt đối hữu hiệu, chỉ đành phái sứ giả đến Ma Giới đàm phán.

Trong lòng thầm nghĩ: "Chỉ có đàm phán là một con đường, hy vọng có thể giảm thiểu tổn thất xuống thấp nhất, tốt nhất là dưới tiền đề không tổn hại thể diện." Khi sứ giả đến Ma Giới, Ma Vương và Diệp Thiên đã sớm thương lượng xong cách đối phó với Ngọc Đế.

Họ khách khí với sứ giả, nhưng đối với chuyện Ngọc Đế muốn đàm phán lại kiên quyết phản đối, không hề có chút chỗ trống nào để thương lượng.

Tên sứ giả bất đắc dĩ, sau đó phải đối mặt với cơn thịnh nộ ngút trời của Ngọc Đế, trong lòng không khỏi run sợ, nhưng lại không biết phải làm sao, run rẩy muốn trở về Thiên Giới.

Chương 995

Diệp Thiên lúc này lại gọi hắn lại: "Làm phiền sứ giả sau khi về Thiên Giới, nói với lão già Ngọc Đế kia một câu…" Vẻ mặt Diệp Thiên vẫn lạnh lùng, nhưng ngữ khí lại ngẩng cao, tỏ ra đắc ý lúc này.

Tên sứ giả nghe xong lời đó càng run rẩy sợ hãi hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trong óc, nhưng không dám lau, cuối cùng cũng đi ra khỏi Ma Giới, nhưng lại như vừa trải qua một phen sinh tử.

Trở về Thiên Giới, hắn bẩm báo với Ngọc Đế đủ loại chuyện đã gặp phải ở Ma Giới, nhưng thủy chung không dám nói ra lời mà Diệp Thiên đã nhắn, nhưng bản sự của Diệp Thiên thì hắn nói ra.

Ngọc Đế đại nộ, hất đổ đồ vật trên án thư xuống đất, định trừng phạt sứ giả, nhưng cuối cùng không có lý do chính đáng, đành phải cho hắn lui xuống.

Thiên Giới tuy không khí trầm lắng, mọi người đều sợ hãi, không dám nói nhiều; nhưng Ma Giới lại hỉ khí dương dương, khắp nơi đồng mừng, dường như từ trong ra ngoài đều hoan nghênh Diệp Thiên.

Uyển Châu nhìn cảnh tượng thịnh vượng này, cũng cảm khái trước đây chỉ nghe người gian truyền miệng, cho rằng Ma Giới là một nơi đáng sợ, giờ nhìn lại, hóa ra chỉ là lời đồn đãi mà thôi!

Mấy ngày gần đây, Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể ra khỏi Ma Vương cung, đi dạo khắp nơi, quay vòng thăm dò dân tình nơi đây, xem bách tính ở đây sống ra sao?

Nhưng hắn phát hiện vì đất đai cằn cỗi ở đây, không thể trồng nhiều cây trồng, thiếu nước, thiếu ánh sáng, bách tính đều trông ốm yếu bệnh tật.

Nội tâm hắn cảm thấy vô cùng đồng tình và tự trách, cảm thấy tại sao không thể sớm đến nơi này, sớm một chút giúp đỡ bách tính ở đây?

Hắn bẩm báo với Ma Vương: "Ta muốn mở một y quán ở đây, chuyên môn khám bệnh chữa bệnh cho bình dân bách tính nơi đây, để bách tính nơi đây có thể sống tốt hơn một chút." Ma Vương nghe tin tức này có chút kinh ngạc, vẫn luôn biết Diệp Thiên võ lực siêu quần, nhưng chưa từng biết y thuật của Diệp Thiên cũng tốt!

Nghe Diệp Thiên có cách giúp đỡ bách tính, hắn cho rằng đã tìm được cách để Diệp Thiên ở lại lâu dài, vui vẻ đồng ý yêu cầu của Diệp Thiên, và dốc sức tương trợ, có cầu tất ứng.

Việc thiện của Diệp Thiên ở đây, được quần chúng Ma Giới biết đến, trong lòng cảm niệm Ma Vương có mắt nhìn xa trông rộng, nhưng càng cảm tạ Diệp Thiên có tấm lòng bồ tát!

Diệp Thiên cũng nhờ đó mà thu phục được rất nhiều lòng dân ở đây, trong lòng cũng mềm yếu đi vài phần.

Ma Vương thấy uy danh của Diệp Thiên ngày càng cao.

Hắn nhận được sự ủng hộ và yêu mến của đa số bách tính Ma Giới, họ đều cho rằng Diệp Thiên là một người tốt, một người có thể giúp đỡ họ.

Diệp Thiên cũng vẫn luôn thực hiện lời hứa của mình, mỗi khi bách tính đến khám bệnh, hắn đều cẩn thận kiểm tra và tận tình chữa bệnh.

Cuối cùng, hắn nhận được danh hiệu thần y.

Đồng thời, lòng dân cũng ngày càng cao, Ma Vương bắt đầu sợ hãi, cảm thấy Diệp Thiên muốn kéo mình xuống, làm Ma Vương.

Hiện nay Diệp Thiên cái gì cần có đều có rồi, thực lực, lòng dân.

… Những thứ như vậy, không thiếu thứ gì, hắn bắt đầu suy nghĩ làm sao để đối phó với Diệp Thiên bây giờ.

Hắn hối hận khi đó đã quá vội vàng quyết đoán mà giữ hắn lại Ma Giới, cứ ngỡ dựa vào thực lực và căn cơ của mình, hoàn toàn không sợ Diệp Thiên sẽ vượt qua, hắn chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng mà thôi.

Hắn có chút hối hận khi đó đã hết lòng ủng hộ việc Diệp Thiên mở y quán, toàn lực tương trợ, dùng hết mọi tài nguyên để giúp đỡ Diệp Thiên, giờ đây lại gây ra một tai họa lớn trời.

Suy nghĩ rất lâu, hắn âm thầm phái một thuộc hạ chưa từng lộ diện trước mặt Diệp Thiên giả làm bình dân bách tính đến y quán của Diệp Thiên khám bệnh.

"Ai u, ta đau bụng quá, Diệp bác sĩ làm ơn khám giúp ta xem ta bị làm sao vậy?" Tên thuộc hạ giả vờ đau bụng tiếp cận Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đầu không hề phát hiện ra điều bất thường, vẫn tươi cười giúp hắn bắt mạch chẩn trị.

Nhưng sau khi kiểm tra toàn diện một lượt, lại phát hiện trên người hắn không có bất kỳ bệnh tật nào, lúc đó Diệp Thiên trong lòng cũng bắt đầu cảnh giác.

Sau đó tên thuộc hạ đó chuẩn bị.

Để Diệp Thiên.

Diệp Thiên không đồng ý, thế là tên thuộc hạ đó giả vờ đau đớn không chịu nổi, cuối cùng chết trong y quán.

Quần chúng Ma Giới nhận được tin tức có chút bán tín bán nghi, nhưng nhanh chóng làm rõ chuyện này, tìm vài bác sĩ Ma Giới khác, vừa bắt mạch liền phát hiện hắn chết vì uống độc.

Chiến lược đầu tiên của Ma Vương thất bại, hắn biết Diệp Thiên sẽ nhanh chóng nghi ngờ, vậy nên phải nhanh chóng tìm các biện pháp khác.

Chương 996

Uyển Châu lúc này ở Ma Giới đã có chút phiền chán, muốn lén lút sau lưng Diệp Thiên chạy ra ngoài Ma Giới chơi một chút, nhưng lại bị Ma Vương bắt giữ.

Ma Vương liền muốn lợi dụng Uyển Châu để uy hiếp Diệp Thiên, lấy lý do Uyển Châu muốn ra ngoài truyền tin tức cho kẻ địch của Ma Giới, lệnh thị vệ bắt nàng giam vào thiên lao.

Diệp Thiên lúc này lại hoàn toàn không hay biết, vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc ai đang hãm hại mình.

Khi chưa có kết quả, Ma Vương liền mời hắn đến ăn trưa.

Diệp Thiên vui vẻ đi.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng Ma Vương giả vờ vô ý nhắc đến chuyện của Uyển Châu, khiến Diệp Thiên lo lắng.

Thế là hắn vội vàng giải thích với Ma Vương, nhưng Ma Vương lại không có bất kỳ biểu thị nào.

Cuối cùng hắn phản ứng lại, Uyển Châu chỉ là một cái cớ, bệnh nhân hôm nay có lẽ cũng là do hắn sắp xếp.

Diệp Thiên cảm thấy lạnh lòng, nói với Ma Vương: "Nếu đã không tin ta, vậy hà cớ gì ban đầu lại giữ ta lại?

Thả nàng ấy ra đi, bằng không ta cũng không dám chắc Ma Giới sẽ biến thành ra sao." Ma Vương cho rằng hắn là người đồng tình với bách tính như vậy, tuyệt đối sẽ không lấy an nguy của bách tính Ma Giới ra làm trò đùa, không hề để lời uy hiếp của hắn vào mắt, vẫn làm theo ý mình, và canh gác Diệp Thiên nghiêm ngặt hơn.

Ngày hôm sau khi thượng triều, rất nhiều đại thần đều biết tin tức

này, bày tỏ sự bất mãn mạnh mẽ đối với Ma Vương.

Và riêng tư tổ chức yến hội, tiệc tùng để giao lưu.

Ngày hôm sau nữa, tại triều hội, tuyệt đại bộ phận đại thần liên danh dâng sớ yêu cầu Ma Vương thả Diệp Thiên, Ma Vương vô cùng tức giận, không nghe theo kiến nghị của mọi người, nhất ý cô hành.

Điều đó khiến Ma Vương trở thành "quang can tư lệnh" (chỉ huy suông, không có ai tuân lệnh), không ai còn nghe theo mệnh lệnh của hắn nữa, hắn cảm thấy một trận lạnh lẽo trong lòng, cũng cảm thấy mình đã dự đoán không sai, quả nhiên chúng muốn làm vậy.

Hắn lại dùng đủ mọi biện pháp để ngăn chặn Diệp Thiên cũng như hành vi chống đối của các đại thần, nhưng vẫn không có phương pháp nào đặc biệt tốt.

Ma Vương cảm thấy vô cùng phẫn nộ, hất đổ sách vở trên bàn thư xuống đất, ngã mềm nhũn xuống đất, cảm thấy thực sự buồn cười đến cực điểm!

Sau khi bãi triều, các đại thần lại tụ tập lại một chỗ tiến hành mật đàm, nói chuyện về việc nên dùng phương pháp nào để dụ dỗ Diệp Thiên gia nhập kế hoạch của họ.

Sau đó họ điều các thị vệ canh gác Diệp Thiên đi, rồi cùng Diệp Thiên tiến hành mật đàm.

"Không biết Diệp tiên sinh sau khi trải qua sự kiện này có suy nghĩ gì không?" Một vị sĩ quân chính nghĩa với vẻ mặt đạo mạo hỏi.

Diệp Thiên hiểu rõ lời nói không thể quá trực tiếp, thế là chỉ có thể giả vờ không có chủ ý gì, nói: "Không biết." Mấy vị đại thần bàn bạc với Diệp Thiên nhìn nhau một cái, cảm thấy lời này có nghĩa là có cơ hội lôi kéo Diệp Thiên vào phe của họ.

Ngay sau đó lại nói chuyện rất lâu, Diệp Thiên với thái độ không

từ chối không đồng ý, thấy hôm nay không thể có tiến triển gì, liền cáo từ rời đi.

Diệp Thiên sau khi khôi phục tự do, việc đầu tiên là đi tìm Ma Vương, muốn lợi dụng chuyện này uy hiếp Ma Vương cho mình gặp Uyển Châu hoặc thả Uyển Châu đi.

"Ngươi cũng đã thấy rồi đấy, thuộc hạ của ngươi bây giờ đang muốn lật đổ ngươi khỏi ngôi vị Ma Vương, rồi phù ta lên.

Nếu ngươi có một chút trí thông minh nào thì mau thả Uyển Châu ra, ta không chắc ta có đồng ý yêu cầu của ngươi hay không đâu." Ma Vương thầm nghĩ: "Ta mà thả Uyển Châu ra thì đó mới đúng là hành vi của kẻ ngốc.

Chỉ cần có Uyển Châu trong tay, hắn sẽ kiêng kỵ, không dám làm gì, nếu Uyển Châu không còn thì ta còn có thể khống chế hắn được sao?" Thế là Ma Vương kiên định từ chối yêu cầu của Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy vô cùng bất lực, cho rằng mình đã không bảo vệ tốt Uyển Châu, nhưng cũng chỉ đành rút khỏi phòng, tiếp tục suy nghĩ làm sao để giải cứu Uyển Châu.

Ở một bên khác trong thiên lao, Uyển Châu lại đầu choáng váng, cảm thấy toàn thân không thoải mái, muốn Diệp Thiên đến cứu, mong mỏi được thấy thân ảnh Diệp Thiên, nhưng thủy chung không thể như nguyện.

Thị vệ sớm đã phát hiện ra điều bất thường ở nàng, nhưng cảm thấy người mà Ma Vương bắt thì chắc sắp chết rồi, vậy nên không những không đi tìm bác sĩ chữa bệnh, mà còn hoàn toàn phớt lờ nàng.

Uyển Châu liều mạng hướng thị vệ đang canh giữ mình phát ra tiếng kêu cứu: "Này, cho ta nước!

Ta khó chịu quá, mau mời bác sĩ đến, ta, ta đau đầu quá!" "Nước

sao?

Uống nước à!

Chương 997

Cũng không nhìn thân phận của mình, chỉ là một tử tù mà thôi, có tư cách gì mà tìm bác sĩ." Tên thị vệ kia châm chọc Uyển Châu.

Uyển Châu từ đầu đến chân đều cảm thấy hiện tại mình đã rơi vào tình cảnh kêu trời không thấu, kêu đất không linh, không biết nên làm sao cho phải.

Nhưng nàng biết nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ chết, khi đó Diệp Thiên không biết sẽ làm ra chuyện gì, Ma Giới lại sẽ bị hắn biến thành một cảnh tượng mưa máu tanh tưởi đến mức nào.

Thế là nàng đành cố nén nỗi đau trên cơ thể, giả vờ ra vẻ thịnh khí lăng nhân, nói với thị vệ: "Ta không phải muốn ra ngoài du ngoạn, Ma Vương không rõ ý đồ của ta nên mới nhốt ta.

Ngươi dám đối xử với ta như vậy, sau này đợi ta ra ngoài xem ngươi sẽ có kết cục thế nào!" Hắn nửa tin nửa ngờ, nhưng chưa kịp suy nghĩ kỹ, Uyển Châu đã giả vờ ngất xỉu trong thiên lao.

Tên thị vệ kia có chút hoảng sợ, không biết lời Uyển Châu nói có phải là thật không.

Nếu Uyển Châu thật sự có ngày được ra ngoài, vậy chẳng phải hắn chết chắc rồi sao?

Cuối cùng hắn lựa chọn tin tưởng, không sợ vạn nhất mà sợ muôn một.

Thế là vội vàng chạy ra ngoài gọi bác sĩ đến chữa trị cho nàng.

Sau khi bác sĩ khám xong, nói với thị vệ: "Không có gì đáng ngại lớn, chỉ là bị cảm lạnh thôi, uống vài thang thuốc là khỏi." Uyển Châu cũng nghe được tin này, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng

được thả lỏng.

Nàng cho rằng đây chính là lúc tốt để bỏ trốn, thế là đợi thị vệ đưa bác sĩ đi, nàng cũng lén lút lẻn ra khỏi lao phòng, muốn bỏ trốn.

Nhưng chưa xuất sư đã chết, nàng không biết bên ngoài thiên lao có lính canh, vừa mới ra ngoài đã bị phát hiện, sau đó lại bị bắt trở về.

Diệp Thiên lúc này trong lòng lại lo lắng sợ hãi đến cực điểm, chỉ sợ Uyển Châu ở thiên lao xảy ra bất trắc, sợ sau này sẽ hối hận vì đã chọn Ma Giới, mà lại uổng phí tính mạng của Uyển Châu.

Diệp Thiên lại suy nghĩ rất lâu, mới quyết định sử dụng phân thân, thi pháp đặt phân thân trong phòng, sau đó lén lút rời khỏi phòng, đi vòng qua những lính canh bên cạnh thiên lao.

Hắn nấp trên mái phòng trinh sát đường tuần tra của thị vệ, muốn nhân cơ hội lẻn vào tìm tung tích Uyển Châu, nhưng đợi rất lâu vẫn không tìm được kẽ hở nào để vào.

Mồ hôi lớn trên mặt chảy ròng ròng, cảm thấy thật sự trời không giúp.

Nhưng đột nhiên hắn nhìn thấy một thị vệ lén đi đến một góc vắng người bên cạnh để đi tiểu.

Trong lòng thầm mừng rỡ: "Cơ hội cuối cùng cũng đến rồi!" Sau đó hắn quay người ra sau tên thị vệ, dùng một tay bịt miệng hắn, kéo hắn sang một bên.

Tên thị vệ kia trong lòng kinh hãi vạn phần, không biết mình bị bắt, cũng không biết người đó có mục đích gì.

Cảm giác sinh tử chưa rõ khiến hắn sợ hãi đến cực điểm.

"Đừng sợ, ta sẽ không làm hại ngươi, chỉ hỏi vài vấn đề.

Chỉ cần gật đầu đồng ý với ta, lát nữa sau khi ta buông tay ngươi

không hô lớn tiếng, sẽ không có chuyện gì xảy ra." Diệp Thiên trấn định nói với hắn.

Tên thị vệ kia đột nhiên sững sờ, dường như nghe ra giọng của Diệp Thiên, sau đó gật đầu.

Diệp Thiên liếm liếm đôi môi khô khốc, căng thẳng hỏi hắn: "Ngươi có biết gần đây có một cô nương bị bắt vào thiên lao không?

Thân hình khá nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp, ừm?

Toàn thân tản mát ra một loại sức sống tích cực hướng lên." Tên thị vệ kia đột nhiên nói ra lời kinh người: "Là cô nương Uyển Châu của Diệp thần y phải không?

Vì là người ta thích nhất ở đây, nên ta không hề thấy bóng dáng cô nương Uyển Châu, cô nương Uyển Châu bị bắt vào thiên lao rồi sao?" Diệp Thiên nghe thấy người này có thể gọi tên Uyển Châu, cứ ngỡ cuối cùng cũng có tin tức về Uyển Châu, nhưng nghe những lời tiếp theo, trái tim hắn lập tức rơi xuống vực sâu.

Lúc này, toàn bộ phủ đệ bắt đầu hoảng loạn tìm kiếm đồ đạc, mọi người đều bàn tán xôn xao, màn đêm vốn yên tĩnh không còn yên tĩnh nữa, trở nên ồn ào náo nhiệt.

Diệp Thiên vốn định tiếp tục truy tìm tung tích Uyển Châu, không đạt mục đích thề không bỏ qua, nhưng đột nhiên nghe thấy hai người đi từ góc khuất bên cạnh ra, bàn tán rằng Ma Vương không biết bị gì mà muốn tìm mình có chuyện quan trọng để bàn.

Hắn lại suy nghĩ một chút, cho rằng thà đi gặp Ma Vương xem rốt cuộc hắn muốn gì, còn hơn là ở đây tìm kiếm tung tích Uyển Châu một cách vô mục đích.

Biết đâu Ma Vương sẽ khai ra, rồi nói cho hắn biết tung tích Uyển Châu.

Chương 998

Hắn tự giễu cợt cười một tiếng, sau đó thả thị vệ ra, trèo tường rời đi.

Thế là hắn dùng pháp thuật khiến phân thân sắp bị phát hiện trong phòng triệu hoán chân thân trở về phòng.

"Diệp lão đệ, mau, mau, mời ngồi!" Ma Vương thấy Diệp Thiên, vội vàng tiến lên đón.

Diệp Thiên có chút hoảng hốt, cảnh tượng dường như giống phản ứng của Ma Vương lần đầu tiên hắn đến Ma Giới, nhưng lại nhớ đến chuyện đã xảy ra trong thời gian ngắn, hắn lại cười khổ lắc đầu.

Diệp Thiên cảm thấy có chút kinh ngạc, không biết Ma Vương lại đang giở trò gì?

Hắn không nói một lời, cũng không tiếp tục hàn huyên với hắn, chỉ ngồi xuống.

Thân hình Ma Vương khựng lại một chút, nắm chặt nắm đấm, dường như muốn nổi giận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Mấy ngày nay ta bị quỷ ám tâm trí, đối xử với lão đệ như vậy, thật đáng đánh, đáng đánh." Nói rồi, hắn giả vờ vỗ vài cái lên mặt mình, sau đó thăm dò nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên vẫn không phản ứng, chỉ nhìn hắn như đang nói: "Ngươi cứ tiếp tục diễn đi, ta sẽ lặng lẽ xem." Ma Vương lộ vẻ lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Gần đây ta bị quỷ ám tâm trí, đã quá âm mưu với Diệp lão đệ, xin Diệp lão đệ đừng trách tội ta, ta thực sự…" Ngay sau đó lại nói với Diệp Thiên một đống khó khăn.

Diệp Thiên đã bị lừa mấy lần rồi, lần này không hề lay chuyển.

Ma Vương đành phải mở thẳng vấn đề, trực tiếp nói: “Hiện giờ cách duy nhất là chúng ta cùng chấp chưởng giang sơn vĩ đại này, Diệp lão đệ.

Ngươi có bằng lòng không?” Diệp Thiên thầm nghĩ: “Xem ra đám lão thần kia gây áp lực cho Ma Vương quá lớn, hắn có chút không chịu nổi, muốn hòa hoãn với mình, liên minh với mình để bảo vệ một mẫu ba phân đất ở Ma Giới.” Diệp Thiên nhướng mày: “Hành động gần đây của ngài khiến ta khó có thể tin tưởng thêm.” Sau đó Diệp Thiên lại nhân cơ hội.

Đề xuất muốn gặp Uyển Châu, và yêu cầu thả Uyển Châu về.

Tình cảnh của Ma Vương lúc này, hắn biết không có cách nào từ chối nữa, thế là hắn sảng khoái đồng ý yêu cầu của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thầm nghĩ: “Trước tiên phải đòi Uyển Châu về, sau đó lại tìm cách xem sau này nên làm gì.” Thế là Diệp Thiên cũng giả vờ đồng ý lời mời cùng Ma Vương chia sẻ giang sơn.

Hai người đều ôm mưu đồ riêng, nhưng trên mặt đều tỏ ra vô cùng hòa hợp.

Người khác nhìn vào đều cảm thấy dường như thiên hạ lại sắp đổi chủ.

Ma Vương đưa Diệp Thiên đến thiên lao, Diệp Thiên nhìn thấy hình ảnh Uyển Châu lúc này chật vật không chịu nổi, trong lòng không khỏi có mấy phần xót xa, nhiều hơn nữa là sự hận ý đối với Ma Vương.

Hai người trước mặt Ma Vương cũng không tiện nói thẳng những lời trong lòng, chỉ hàn huyên vài câu.

Sau đó Ma Vương nói với Uyển Châu, hiện tại nàng có thể rời khỏi thiên lao, và có thể trực tiếp vào ở Ma Cung.

Uyển Châu nhìn về phía Diệp Thiên, phát hiện Diệp Thiên gật đầu với mình, thế là nàng giả vờ vui mừng bước ra ngoài.

Trở về Ma Cung đúng lúc dùng bữa, Uyển Châu nhìn thấy đồ ăn được dọn lên, cảm thấy bụng mình sắp xẹp lép rồi, vui mừng gắp đủ loại món ăn, cảm thấy những món này quả thực là mỹ vị đệ nhất trên trời dưới đất.

Diệp Thiên chưa từng thấy Uyển Châu ăn cơm tích cực như vậy, trong lòng vô cùng xót xa, nhưng thấy Ma Vương ở đó không tiện nói nhiều.

Đợi khi rượu no cơm say, ba người cũng chia tay nhau.

Sau khi hai người về tẩm thất, Uyển Châu có chút không hiểu hỏi Diệp Thiên trong thời gian ngắn vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Thiên kể rõ từng chuyện đã xảy ra trong thời gian ngắn vừa rồi cho Uyển Châu.

Uyển Châu cho rằng cuộc sống ở Ma Giới quả thực đáng sợ đến cực điểm, nàng không thích cuộc sống đấu đá ngầm như vậy.

Diệp Thiên gật đầu tán đồng, thế là hai người lại bàn bạc một phen, quyết định nhân cơ hội bỏ trốn, rời xa Ma Giới, nơi thị phi này, đến một nơi khác để sống.

Thiên Giới cảm thấy vô cùng tệ hại, cứ như thể uống phải một chén nước khổ qua đặc biệt đáng ghét, khó nuốt trôi, nhưng lại không thể làm gì được.

Ma Giới này quá lợi hại, Thiên Giới vì đề phòng Ma Giới mà tinh lực kiệt quệ.

Cộng thêm mấy lần giao chiến với Diệp Thiên trước đó, càng khiến họ đau đầu không thôi.

Chương 999

Nếu sau này hai vị hợp nhất, đó sẽ là tai họa cực lớn đối với Thiên Giới, vậy nên nhất định phải tìm cách phá hoại hòa bình này, nhưng lại không thể.

Do tin tức tình báo của mình quá lạc hậu, Thiên Giới thật sự không có cách nào để ly gián hai người, để rồi mình có thể ngư ông đắc lợi.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Thiên Giới quyết định tiên hạ thủ vi cường tấn công Ma Giới để chiếm quyền chủ động, sau đó mới tính đến việc ứng phó tiếp theo.

Thiên Đế suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy chỉ có Nhị Lang Thần mới có thể thực sự đánh bại Diệp Thiên vào lúc đó, nên quyết định phái Nhị Lang Thần suất lĩnh Thiên Binh Thiên Tướng đi tấn công Ma Giới.

Nhị Lang Thần sau khi nhận được ý chỉ của Thiên Đế có chút kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy là điều đương nhiên, liền chỉnh đốn trang bị chuẩn bị xuất phát, nhưng lúc này lại không tìm thấy Hao Thiên Khuyển.

Hắn vội vàng đi tìm dấu vết của Hao Thiên Khuyển, lục soát từng nơi mà Hao Thiên Khuyển có thể đến, cuối cùng lại phát hiện dấu vết của Hao Thiên Khuyển để lại bên cạnh một hang đá.

Nhưng bên cạnh dấu vết đó lại có một ít vết máu, hắn lại kiểm tra xung quanh thì phát hiện dường như có dấu vết của Bồ Đề cư trú.

Lòng hắn trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Nhưng hắn lại đang gánh trọng trách, không thể tùy tiện bỏ đi,

đành phải tạm gác lại chuyện này.

Sau đó, hắn lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cầm hổ phù mà Thiên Đế giao cho đi chiêu tập Thiên Binh Thiên Tướng cùng mình tiến đánh Ma Giới.

Lúc này, Ma Vương sau khi biết tin Thiên Đế muốn công đánh Ma Giới, trong lòng quả thực vui như nở hoa.

Hiện tại, hắn đang lâm vào cảnh khó xử không biết phải đối xử với Diệp Thiên ra sao, thì ý chỉ của Thiên Đế đã trao cho hắn cơ hội phá vỡ thế bế tắc.

Nếu Thiên Đế biết rằng vì nắm bắt tin tức không chuẩn xác mà phán đoán sai lầm, tạo ra lợi thế lớn cho Ma Vương, thì có lẽ nội tâm của y sẽ sụp đổ.

Ma Vương nảy ra một ý, thấy đây là cơ hội tốt để đối phó với Diệp Thiên, liền giao quyền chỉ huy cuộc đối đầu với Thiên Đế lần này cho Diệp Thiên, để hắn ta có thể đại triển thân thủ ở Ma Giới.

Nếu thành công, thì tự nhiên là cả Ma Giới đều vui mừng; nếu không thành, Diệp Thiên cũng không có lý do gì để cùng hắn nắm giữ Ma Giới.

Thế là trong triều hội hôm nay, Ma Vương và các đại thần bàn luận về tin tức Thiên Đế muốn tấn công Ma Giới, nhìn thấy các đại thần đều hoảng loạn, trong lòng Ma Vương vô cùng đắc ý.

Hắn điểm danh mấy võ tướng khá lợi hại trước đây ở Ma Giới, nhưng khi nghe đến Nhị Lang Thần là người lĩnh quân, tất cả đều nhao nhao từ chối, không dám nhận.

Thế là, Ma Vương thuận lý thành chương mà bức bách các đại thần bắt đầu tiến cử Diệp Thiên.

Các đại thần nhao nhao tâu lên Ma Vương những lợi ích khi để

Diệp Thiên lĩnh binh, trong lòng Ma Vương vô cùng vui sướng, nhưng mắt lại không ngừng liếc nhìn Diệp Thiên, sợ hắn sẽ bày tỏ ý kiến không đồng tình.

Diệp Thiên trong lòng rất rõ, trận chiến này đánh cũng phải đánh, không đánh cũng phải đánh, dù có muốn đào thoát khỏi Ma Giới hay không, thì với địa vị hiện tại, hắn không thể tránh khỏi tình huống này.

Thế là hắn cũng không chối từ mà đồng ý, khi Nhị Lang Thần tấn công Ma Giới, hắn sẽ suất lĩnh chúng thủ tướng của Ma Giới cùng đánh một trận phòng vệ.

Thiên Đế sau khi biết tin Nhị Lang Thần và Hao Thiên Khuyển bị Bồ Đề bắt đi, trong lòng vô cùng lo lắng, biết rõ Nhị Lang Thần không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Trong tình huống Nhị Lang Thần mất đi Hao Thiên Khuyển, Thiên Đế không biết Nhị Lang Thần có thể đối chiến với Diệp Thiên được bao lâu.

Hắn suy đi tính lại, quyết định phái Lý Thiên Vương, người từng bị Thao Thiết nuốt vào bụng nhưng may mắn thoát chết, sau thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức đã hoàn toàn hồi phục, đi tăng viện.

Lý Thiên Vương sau khi nhận được tin tức này, trong lòng vừa sợ hãi vừa phấn khích, sợ hãi cảnh tượng bị Thao Thiết nuốt vào bụng lúc đó, nhưng lại muốn một trận chiến phân cao thấp với Diệp Thiên, nếu có thể đánh giết Diệp Thiên, chẳng phải có thể rửa sạch mối hổ thẹn trước kia sao?

Hắn quỳ xuống lĩnh chỉ với giọng điệu vô cùng trấn định: "Thần, nhất định không làm nhục sứ mệnh!" Một bên khác, Nhị Lang Thần Dương Tiễn đang giữ chức thủ tướng, lại đang suy nghĩ làm thế nào để đối chiến với Ma Giới.

Ma Giới này thực lực không hề thua kém Thiên Giới, lúc này lại thêm một Diệp Thiên vô cùng lợi hại, thật sự có chút không biết phải làm sao.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, quyết định trước tiên thăm dò hư thực của Ma Giới, liền phái một tiểu đội đi quấy nhiễu đối phương.

Mệnh lệnh cho tiểu đội quấy nhiễu chính là phương châm mười sáu chữ: Địch tiến ta lui, địch dừng ta quấy, địch mệt ta đánh, địch lui ta truy.

Sau đó, hắn để họ viết lại bố trí chiến lược của Ma Giới.

Chúng nhân Ma Giới bị sách lược của Nhị Lang Thần quấy nhiễu đến mức không thể chịu nổi, ngày đêm không được yên bình.

Chương 1000

Sợ tiểu đội quấy nhiễu xuất kích, họ luôn phòng bị, tinh thần vô cùng căng thẳng.

Ngay cả Diệp Thiên thân là chủ tướng cũng nhận được tin tức, có chút thấy buồn cười, người nghiêm túc như Nhị Lang Thần trong ấn tượng của hắn lại có thể dùng chiêu số như vậy.

Nhưng nhất thời cũng không có cách nào giải quyết tốt, thế là hắn luôn diễn luyện các đối sách để đối phó với chiêu số như vậy.

Cuối cùng, hắn nghĩ ra một ý tưởng, phấn khích gọi mọi người đến, bảo họ giả vờ không địch lại, bị dồn vào một góc, sau đó ở bên ngoài bao vây một vòng lớn, bắt gọn.

Diệp Thiên dẫn theo một đại đội ma quân tiến vào rừng, trên đường đi luôn ríu rít bàn tán không ngừng, có chút không dám tin Diệp Thiên có thể giải quyết được tiểu đội chuyên quấy nhiễu kia.

Khi tận mắt chứng kiến, họ quả thực kinh ngạc đến ngây người, sau đó tất cả chúng nhân Ma Giới đều biết tin tức này, uy danh của Diệp Thiên càng được tăng cường.

Sau đó, Nhị Lang Thần sau khi nhận được tin tức, cảm thấy vừa nằm trong dự liệu lại vừa nằm ngoài dự liệu, không hề kinh ngạc, chỉ tiếp tục suy nghĩ cách tấn công Ma Giới.

Trong một lúc vô ý, hắn đã thăm dò được tin tức của Diệp Thiên và Ma Giới, liền lập ra một kế hoạch.

Diệp Thiên đi trên đường nhìn địa hình xung quanh, suy nghĩ sau này sẽ giao thủ với Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Giới ở đâu, cân nhắc những nơi thích hợp để bố trí mai phục, dường như không

hề có lòng đề phòng.

Lúc này, Nhị Lang Thần giả dạng thành một tiểu binh mai phục trong bụi cỏ, quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, chỉ chờ Diệp Thiên sơ hở một chút là sẽ thừa cơ tập kích.

Ngay khoảnh khắc tập kích, Diệp Thiên đột nhiên quay đầu lại, đánh trúng Nhị Lang Thần, và nói: "Cuối cùng ngươi cũng chịu ra tay rồi sao, ta đã sớm phát hiện ra ngươi, Nhị Lang Thần Dương Tiễn." Dương Tiễn nghe vậy, trong lòng hối hận không kịp, hối hận vì quá khinh địch, mắc mưu Diệp Thiên, thế là hắn đành phải tìm cơ hội bỏ trốn.

Diệp Thiên truy đuổi Dương Tiễn không thành, đành quay trở lại đường về Ma Giới.

Trên đường, hắn bắt được một con thỏ đang lén lút trốn chạy.

Uyển Châu cảm thấy vô cùng buồn chán, đang tản bộ trong vườn thì đột nhiên nhớ đến lần Ma Vương phi đã dẫn nàng đến thăm khu vườn mẫu đơn đó, liền đi về phía đó.

"Nghe nói gì chưa?

Diệp Thần Y ra ngoài bắt về một con thỏ yêu đấy." Một thị nữ vô cùng phấn khích, ríu rít nói với mọi người xung quanh.

Mọi người nghe chủ đề này, nhao nhao bàn tán.

Uyển Châu đi ngang qua nghe được, cảm thấy vô cùng thú vị, muốn đến đó tìm hiểu xem rốt cuộc con thỏ yêu này là thứ yêu quái gì.

Nàng biết thỏ yêu bị giam trong địa lao, liền quay trở lại đi về phía địa lao, trên đường vừa đi vừa nhảy, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh.

"Dừng lại!

Có chuyện gì?

Không có lệnh của Ma Vương, không được tự ý vào địa lao.” Lính gác bên ngoài địa lao nghiêm khắc quát ngăn Uyển Châu lại.

Khi Uyển Châu quay người lại, các lính gác đều có chút hoảng sợ, không biết đây là Uyển Châu mà Diệp Thiên, người đang có danh tiếng lừng lẫy nhất hiện nay, mang về.

Mọi người nhao nhao bày tỏ ý xin lỗi với Uyển Châu, cung kính mời nàng vào trong.

Nhưng điều khiến nàng thất vọng là, trong địa lao chỉ nhìn thấy một cái hang động, trong lòng biết thỏ yêu đã trốn thoát, nội tâm càng thêm tò mò không dứt.

Một bên khác, Diệp Thiên sau khi bắt được thỏ yêu, không có thời gian để tìm hiểu thân phận thật sự của nó, chỉ đành tạm thời giam thỏ yêu vào địa lao.

Vì tâm tư đen tối “nhất tiễn song điêu” của Ma Vương, hắn đành phải ngày ngày nghiên cứu làm thế nào để rút quân Thiên Giới mà không làm tổn thương căn cơ của mình, đồng thời có đủ khả năng bảo vệ Uyển Châu và thế lực của mình.

Kết hợp việc quan sát địa thế hôm nay với địa hình địa thế trong bản đồ, hắn suy tính một kế sách có thể rút lui hoàn hảo.

“Ta lại chạy đến đâu rồi?” Thỏ yêu bò ra từ cái hang động trong địa lao, men theo đất mà trèo lên, đợi đến khi ló đầu ra thì lại rơi vào trạng thái mơ hồ.

Ngẩng đầu nhìn thấy một tòa cung điện trang trí vô cùng xa hoa, nhưng lại mang theo một chút khí tức tối tăm.

Đi trong cung điện rất lâu, cuối cùng nó tin rằng mình đã bị lạc đường.

Chương 1001

Nhưng vì tinh thần mệt mỏi, ngay cả khi ma quân đến gần, nó cũng không kịp cảm nhận, thế là không cẩn thận bị lính gác ma cung tóm lấy làm gián điệp.

Thỏ yêu trong lòng hoảng sợ, không biết nếu bị bắt sẽ xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ lợi dụng Diệp Thiên.

Khi ở trong địa lao, nó nghe mọi người đánh giá về Diệp Thiên, biết Diệp Thiên hiện nay là nhân vật phong vân ở Ma Giới, không ai dám đắc tội.

Thế là nó giả vờ ra vẻ cao thâm khó lường: "Ta quen một người...

Khoác áo choàng đen, năng lực vô cùng mạnh mẽ, y thuật siêu quần, hình như ở đây rất nổi tiếng." Lính gác ma cung có chút do dự, người mà nó miêu tả dường như chính là nhân vật lợi hại hiện tại của Ma Giới, lại không dám bước lên bắt nó nữa.

Thỏ yêu thấy có hiệu quả, lại tiếp tục lừa gạt: "Người bạn tốt nhất của ta, vốn hôm nay ta muốn báo cáo một số tin tức liên quan đến Thiên Giới cho hắn, kết quả là lại bị lạc đường." Những thủ tướng kia nghe vậy, dường như càng thêm tin tưởng địa vị của thỏ yêu, nhìn nhau không biết phải làm sao.

Thỏ yêu liền thừa thắng xông lên, nhìn những thủ tướng không dám tiến lên bắt mình: "Các ngươi có biết Diệp Thiên không?

Nếu biết có thể đưa ta đến chỗ ở của hắn không?

Ta có việc quan trọng muốn bàn bạc với hắn." Các thủ tướng nhìn nhau, cho rằng nó không nói dối, thế là liền bàn bạc rồi đưa nó vào chỗ ở của Diệp Thiên.

Thỏ yêu vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, trong lòng lại lo lắng vạn phần, không biết lát nữa gặp Diệp Thiên sẽ xảy ra chuyện gì.

Kết quả không biết là vận khí tốt hay xấu, lại vừa lúc gặp Uyển Châu đang quay về định tìm hiểu sự việc, Uyển Châu nhìn thấy thỏ yêu, cảm thấy vô cùng thú vị, liền nói chuyện với nó.

Sau một lúc lâu, Diệp Thiên cảm thấy trời đã tối, không còn suy nghĩ những vấn đề phức tạp đó nữa, liền về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng, hắn nghe thấy tiếng Uyển Châu nói chuyện với người khác.

Diệp Thiên đã lâu không nghe thấy Uyển Châu cười sảng khoái như vậy, cảm thấy vô cùng tò mò, liền lén lút chạy đến bên cửa sổ rình xem.

Hắn mới phát hiện hóa ra đó là con thỏ yêu mà hôm nay hắn bắt được, có chút khó hiểu, không biết con thỏ yêu vốn đang ở trong địa lao lại làm thế nào chạy được vào phòng của Uyển Châu.

Diệp Thiên không biết thỏ yêu rốt cuộc là ai, nhưng lại sợ nó làm hại Uyển Châu, đành chậm rãi đi vào phòng Uyển Châu, đồng thời cũng đang trầm tư suy nghĩ nên làm gì với con thỏ yêu này.

Uyển Châu và thỏ yêu thấy Diệp Thiên đi vào, đều im lặng không nói.

Diệp Thiên thấy vậy, trong lòng thầm thở dài, nhưng cũng không dám trách Uyển Châu nhiều.

“Ngươi là ai?

Rốt cuộc có mục đích gì?” Diệp Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm thỏ yêu, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của nó.

Thỏ yêu ấp a ấp úng, dường như có nỗi khổ tâm khó nói, Uyển

Châu thấy vậy, liền vội vàng tiến lên bảo vệ thỏ yêu.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu như vậy, có chút đau lòng, nhưng vẫn nghiêm nghị nói với thỏ yêu: "Ta không quan tâm ngươi có mục đích gì.

Nếu ngươi không có cách nào khác, ta có thể ngay lập tức đưa ngươi ra khỏi Ma Giới." Thỏ yêu nghe vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, cảm thấy cuối cùng cũng có thể rời khỏi đây, vẻ hân hoan lộ rõ trên nét mặt.

Uyển Châu lại lén lút kéo Diệp Thiên ra khỏi phòng, nghiêm túc nói với hắn: "Ta thấy con thỏ này quen mắt, ta không thể cứ thế thả nó đi được, chúng ta nên tìm hiểu rõ ràng." Diệp Thiên thấy Uyển Châu cũng không mất đi lý trí, cảm thấy giữ nó lại cũng không sao, liền đồng ý.

Sau khi nhận được tin tức này, thỏ yêu vô cùng tức giận, nhưng tin rằng công phu không phụ người có lòng, thế là mấy ngày sau đó, nó liên tục muốn bỏ trốn.

Nhưng mỗi lần đều xuất sư vị tiệp thân tiên tử, Uyển Châu dường như đang chơi trò mèo vờn chuột, mỗi lần đều chính xác tóm được nó.

Nhưng Diệp Thiên lại không kiên nhẫn, sau lần gần đây nhất tóm được nó, Diệp Thiên tức giận nói với Uyển Châu: "Không bằng ta nướng nó ăn đi." Thỏ yêu không coi lời hắn là thật, cho rằng Uyển Châu lần này cũng sẽ bảo vệ nó, vẻ mặt đầy khinh thường.

Nhưng Uyển Châu lại bất ngờ đồng ý yêu cầu nướng thỏ.

Thỏ yêu thấy Diệp Thiên bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu và dụng cụ để nướng, trong lòng bắt đầu hoảng sợ, cuối cùng không nhịn được mà cầu xin hai người.

"Hai vị tổ tông ngàn vạn lần đừng làm vậy mà, ta không muốn

cuối cùng biến thành một con thỏ nướng đâu, ta muốn sống thật tốt mà.” Thỏ yêu vẻ mặt đầy sợ hãi, cầu xin Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng hai người lại vô cùng ăn ý, đều không để ý đến, tiếp tục làm những việc mình đang làm.

Chương 1002

Thỏ yêu thấy vậy, trong lòng càng hoảng sợ hơn, lúng túng nói ra thân phận của mình: "Ta thực ra là con thỏ bên cạnh Hằng Nga." Uyển Châu nghe vậy, dường như có chút hứng thú, chạy đến bên cạnh thỏ yêu, nhìn nó: "Ý ngươi là con thỏ mà Hằng Nga nuôi trên mặt trăng trong câu chuyện Hằng Nga Bôn Nguyệt sao?" Thỏ yêu vẻ mặt đầy không vui, nhưng nhìn Diệp Thiên một bên đang tiếp tục chuẩn bị dụng cụ, đành phải miễn cưỡng đáp: "Đúng vậy." Diệp Thiên trong lòng như đã định liệu được điều gì, nhưng lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn nó một cái, rồi lại tiếp tục làm việc mình đang làm.

Thỏ yêu thấy hành động của Diệp Thiên càng thêm hoảng sợ, thế là kể lại việc mình đã ra ngoài như thế nào, và bị Diệp Thiên bắt như thế nào.

Diệp Thiên lại từ đó nhận được tin tức quan trọng nhất: nơi ở của Hằng Nga.

Thế là hắn báo cho Ma Vương, cùng Ma Vương đi bắt Hằng Nga.

Ma Vương nhìn Hằng Nga, trong lòng vui mừng, quyết định yến tiệc mời Diệp Thiên.

Trong yến hội, mọi người cụng ly cười nói vui vẻ, nhao nhao ca tụng Diệp Thiên, tâng bốc hắn là nhân vật lợi hại bậc nhất trên trời.

Diệp Thiên ngồi trên ghế không biểu lộ cảm xúc đặc biệt, chỉ gật đầu ra hiệu, tỏ ra vô cùng cô ngạo không hiểu sự tình nhân gian.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, đó chỉ là sự ca tụng nhất thời khi đắc ý, nếu có lúc rơi xuống đáy vực, những người này sẽ lập tức bỏ đi, quay sang tâng bốc người khác.

Ma Vương trong lòng cười thầm chế giễu Diệp Thiên không biết ăn nói, ngay cả tình người thế sự cơ bản cũng không hiểu, mà lại vọng tưởng chia Ma Giới với mình.

Yến hội vừa mới bắt đầu, các vũ nữ liền lên múa.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy một tuyệt sắc nữ tử ở giữa các vũ nữ, tất cả ánh mắt đều lập tức sáng lên.

Chỉ thấy Hằng Nga mặc y phục đỏ tươi bước lên, nhảy điệu múa dường như là sở trường của nàng, nụ cười trên mặt có vẻ gượng gạo.

"Hằng Nga tỷ tỷ!

Ta...

đều là lỗi của ta, Hằng Nga tỷ tỷ ~" Thỏ yêu nhìn Hằng Nga đang nhảy múa, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy, gấp đến độ sắp khóc.

Uyển Châu nhìn thỏ yêu như vậy, trong lòng cũng vô cùng hổ thẹn, nàng và Diệp Thiên đã cùng uy hiếp thỏ yêu, mới khiến thỏ yêu không cẩn thận nói ra tung tích của Hằng Nga.

Nhìn Hằng Nga như vậy, Uyển Châu trong lòng vô cùng bất mãn, cảm thấy vô ý thức đã biến thành đồng bọn của kẻ xấu, muốn giúp đỡ thỏ yêu và Hằng Nga.

Mặc dù vừa rồi đã giúp thỏ yêu trà trộn vào yến hội, nhưng nàng cảm thấy có trách nhiệm phải giúp đỡ hai vị.

Chính lúc này, Hằng Nga lại đang nhìn những người khách xung quanh, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, đột nhiên phát hiện ra Diệp Thiên.

Nàng nhận thấy trong mắt Diệp Thiên không có sắc dục như những người khác, liền dùng biểu cảm và ánh mắt cầu cứu Diệp Thiên.

Diệp Thiên không nỡ, nhưng lại cho rằng mình không có khả năng giúp đỡ, hiện tại bản thân cũng đang ở trong tình cảnh khó khăn, nhưng lại cảm thấy áy náy, dù sao cũng là hắn đã nói ra tung tích của Hằng Nga, Ma Vương mới bắt được nàng.

Thế là hắn liên tục nhìn về phía Hằng Nga, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Ma Vương phát hiện ra sự tương tác nhỏ giữa Diệp Thiên và Hằng Nga, cho rằng Diệp Thiên cũng như mình đều say mê sắc đẹp của Hằng Nga, lại cảm thấy hy sinh một Hằng Nga để thiết lập quan hệ với Diệp Thiên là một lựa chọn không tồi.

"Xem ra Diệp lão đệ dường như thích Hằng Nga nha, vậy không bằng ta tặng Hằng Nga cho đệ đi.

Hy vọng Diệp lão đệ vui lòng nhận lấy." Ma Vương nhìn Diệp Thiên, trong mắt lóe lên một thần sắc khó hiểu.

Diệp Thiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, không biết Ma Vương lại đang âm mưu gì, có chút không biết phải làm sao, đờ ra đó không biết nói gì.

Uyển Châu trong lòng vô cùng không vui, không biết vì sao Diệp Thiên không trực tiếp từ chối yêu cầu của Ma Vương, ánh mắt nàng gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thiên.

Diệp Thiên như cảm nhận được ánh mắt tử vong của Uyển Châu.

Hắn quay người lại phát hiện ra bóng dáng Uyển Châu, nhìn Uyển Châu cười, lại cảm thấy hình như có điều gì đó không ổn, liền vội vàng quay đầu lại.

"Không cần." Hắn lạnh lùng nói với Ma Vương, trong đầu lại đang suy nghĩ, rốt cuộc ý đồ của Ma Vương là gì?

Ma Vương nghe Diệp Thiên từ chối có chút không hiểu, nhưng

nhìn về phía mà Diệp Thiên vừa nhìn thì mới phát hiện ra Uyển Châu, hắn mỉm cười hiểu ý, biết vì sao Diệp Thiên từ chối, liền không nhắc lại chuyện này nữa.

Chương 1003

Uyển Châu phát hiện Ma Vương đã nhìn thấy mình, cũng lẳng lặng rời khỏi yến hội.

Vừa lúc Hằng Nga cũng múa xong, chuẩn bị trở về nơi giam cầm, Uyển Châu tự xưng có việc quan trọng cần bàn với Hằng Nga, liền cho mọi người xung quanh giải tán.

Uyển Châu đơn giản nói những lời muốn cứu Hằng Nga cho Hằng Nga nghe một lượt, sau đó nói cho thỏ yêu biết mình hiện đang ở bên cạnh Hằng Nga, an toàn, bảo nó yên tâm.

"Báo!" Một tiểu binh ma quân vội vàng chạy đến chỗ Diệp Thiên.

Ở nơi mọi người đang bàn bạc việc quan trọng, hắn hô lớn có chuyện muốn bẩm báo Diệp Thiên.

Diệp Thiên cho rằng có việc khẩn cấp cần báo cáo, liền vội vàng triệu hoán hắn, thậm chí còn không kịp cho mọi người giải tán, vội vàng hỏi ma binh rốt cuộc có việc gì muốn bẩm báo?

Ma binh thở hổn hển nói với Diệp Thiên: "Tên cẩu tặc Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh đang chửi rủa ầm ĩ trong quân doanh.

Thật sự khiến người ta không thể nhịn nổi." Diệp Thiên nghe xong có chút dở khóc dở cười, lại không thể trách tội tiểu binh ma quân kia, đành miễn cưỡng phất tay cho hắn lui xuống.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, đánh trận thất bại rồi mắng chửi quân địch, chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Mà cũng làm ầm ĩ như vậy, thật khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Một bên khác, Ma Vương lại không muốn để Diệp Thiên chiếm

hết phong độ, liền thừa cơ muốn phóng hỏa đốt doanh trại địch, nhưng lại không báo cho Diệp Thiên kế hoạch này, chỉ lén lút phái một tiểu đội tinh nhuệ đi, muốn tạo bất ngờ.

Vận khí của hắn vô cùng tốt, Lý Thiên Vương và Dương Tiễn đều đang bàn bạc làm thế nào để đối phó với Diệp Thiên, cái tên cứng đầu kia, mà không hề coi Ma Vương là đối thủ, dẫn đến khi đột kích, quân địch không hề có chút phòng bị nào.

Thế là, hắn đã thành công đốt cháy lều trại của đối phương, thậm chí tất cả đều bình an vô sự trở về Ma Giới.

Diệp Thiên nghe cái gọi là tin tốt này, nội tâm tỏ vẻ sụp đổ.

Hắn biết nếu chỉ có Ma Vương lập được chiến công như vậy, uy tín của hắn sẽ giảm sút, Ma Vương sẽ không chút lưu tình mà đạp hắn đi.

Vậy thì hắn sẽ không còn khả năng bảo vệ Uyển Châu nữa, thế nên hắn đành phải nghĩ ra một đối sách có thể đại bại quân địch, thậm chí không có một thương vong nào.

Trong quân doanh lúc này, Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Lý Tịnh trong lòng vô cùng sụp đổ, không biết Ma Vương lại có thể đánh lén như vậy, nhưng qua trận chiến này cũng phát hiện ra Ma Vương dường như có mâu thuẫn với Diệp Thiên, và cả hai đều không hề hay biết.

Hắn cho rằng có sơ hở có thể lợi dụng, lại bắt đầu tìm kiếm khuyết điểm của Diệp Thiên, cuối cùng hắn ngộ ra, nếu Ma Vương hôm nay xuất chiến và lập được chiến công như vậy, thì Diệp Thiên cũng phải lập được chiến công tương tự hoặc lớn hơn, mới có khả năng lật ngược tình thế.

Lý Thiên Vương vô cùng đồng tình với Nhị Lang Thần, thế là cả

hai cùng nhận định Diệp Thiên tối nay nhất định sẽ đi đánh lén, nhất định sẽ là một cuộc đánh lén vô cùng táo bạo, tiên phong và mạo hiểm, bởi vì Diệp Thiên rất tự tin vào năng lực của mình.

Tâm trạng của hai người đột nhiên từ chỗ chán nản sau khi Ma Vương đốt doanh trại trở nên vui vẻ, cả hai đều đang chờ đợi đêm nay.

Một bên khác, Diệp Thiên cũng vậy, hắn nghiên cứu đi nghiên cứu lại rất lâu.

Cuối cùng đã tìm ra một phương pháp đánh lén vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng hắn lại không nghĩ đến, nếu đối tượng đánh lén đã sớm có lòng đề phòng thì sẽ xảy ra phản ứng hóa học như thế nào, hắn vẫn tự tin một cách mạnh mẽ.

Nhưng lần này hắn nhất định sẽ thất bại, bởi vì đối phương đã hiểu rõ hắn, nhưng hắn lại mù mờ không hay biết, không có ý định thay đổi.

Cuối cùng màn đêm buông xuống, tinh thần của mọi người đều căng thẳng, toàn quân giới bị.

Diệp Thiên dẫn đội ngũ của mình tiềm nhập doanh trại địch.

Nhị Lang Thần và Lý Thiên Vương lại tiềm phục trong bóng tối, muốn tìm thời cơ tốt nhất để bắt gọn tất cả.

Đêm vẫn tĩnh lặng như vậy, nhưng ai cũng không ngờ đêm nay lại ba đào hung dũng, nguyệt quang sái lạc xuống tinh khiết, nhưng lại ẩn chứa sát khí.

Diệp Thiên dường như phát hiện ra điều không ổn, nhưng đã muộn.

Thiên Binh Thiên Tướng đúng thời cơ xông ra, bao vây hắn.

Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải một mình đột vi.

Chương 1004

Hằng Nga ra ngoài tản bộ, nhưng đột nhiên phát hiện Ma Tướng bên cạnh có chút không ổn, thỉnh thoảng lại nhìn Hằng Nga một cái, rồi lập tức quay đầu đi, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Hằng Nga cảm thấy nụ cười đó vô cùng quỷ dị, liền lập tức quay về phòng nói trực giác của mình cho Uyển Châu, Uyển Châu cũng ý thức được có điều không ổn.

"Uyển Châu, vừa rồi ta ở ngoài cửa nhìn thấy một Ma Tướng cười rất quỷ dị, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ta cảm thấy có chút hoảng sợ." Uyển Châu cũng bị nàng làm cho có chút hoảng sợ, lại phát hiện vẫn không nhìn thấy Diệp Thiên, cảm thấy có lẽ Diệp Thiên đã xảy ra chuyện, liền vội vàng chạy ra túm lấy Ma Tướng.

"Diệp Thiên đi đâu rồi?

Xảy ra chuyện gì?

Mau nói cho ta biết, nếu không ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ." Uyển Châu túm cổ áo Ma Tướng lớn tiếng quát.

Ma Tướng có chút sợ hãi, run rẩy lén nhìn Uyển Châu.

Hằng Nga cảm thấy hắn có lẽ thật sự biết điều gì đó, liền vội vàng tiến lên an ủi Uyển Châu.

Đợi Uyển Châu bình tĩnh lại, Hằng Nga lại hỏi Ma Tướng một lượt: "Ngươi hẳn là biết ta là ai, ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo, nếu không..." Ma Tướng vô cùng sợ hãi.

Nhưng nếu không trả lời tốt hậu quả sẽ ra sao, hắn liền vội vàng thành thật khai báo tất cả những gì mình biết.

Hai người nghe được tin Diệp Thiên bị bao vây từ miệng hắn.

Mặc dù Hằng Nga cảm thấy có điều không ổn, nhưng Uyển Châu lại không nhịn được chạy ra chất vấn Ma Vương.

Ma Vương cảm thấy vô cùng tức giận, chưa làm gì đã bị Uyển Châu chỉ vào cổ mắng một trận.

Nếu Uyển Châu không được Diệp Thiên che chở, thì hắn đã sớm tống nàng vào Thiên Lao rồi.

Nhưng hắn cũng từ lời mắng của Uyển Châu mà nhận được tin tức then chốt: Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Giới đã bao vây Diệp Thiên.

Thế là hắn cũng không còn thời gian để trừng phạt mà vội vàng đi cứu Diệp Thiên.

Nhưng các đại thần Ma Giới sau khi nhận được tin tức của Ma Vương, lại vội vàng đến can ngăn Ma Vương không nên đi tăng viện, và đưa ra những lý do đường hoàng.

"Vương thượng hắn là biết Diệp Thiên lần này đi đã dẫn theo không ít binh lực của Ma Giới, nếu ngài lại xuất binh tăng viện, vạn nhất đó lại là một cái bẫy, thì Ma Giới sau này chẳng phải sẽ không còn binh lính để dùng sao?" Ma Vương nghe những lời đường hoàng của các đại thần này, trong lòng lại đang suy nghĩ khiến hắn thay đổi thái độ đối với Diệp Thiên, nhất thời lại không biết phải làm sao cho phải.

Uyển Châu thấy Ma Vương cũng không thể trông cậy được nữa, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng cũng đành một mình lén lút rời khỏi Ma Giới, muốn dùng sức lực của bản thân để cứu Diệp Thiên, không thể để hắn rơi vào tay Thiên Đế.

Nàng lén lút ẩn mình bên ngoài doanh trại địch, suy nghĩ cách lén

lút lẻn vào doanh trại địch, vừa lúc nhìn thấy một đội tiểu binh Thiên Giới đang kéo một đám binh tướng Ma Giới bị trói.

Nàng lén lút ném một hòn đá nhỏ sang phía đối diện, thu hút sự chú ý của những binh tướng đó, thừa lúc họ không để ý, nàng giả dạng thành một tiểu binh Ma Giới trà trộn vào trong, cẩn thận dò hỏi một Ma Tướng trong số đó.

"Ngươi còn nhớ ta không?

Ta là Uyển Châu đó, Uyển Châu bên cạnh Diệp Thiên ấy." Uyển Châu rụt rè thăm dò, cẩn thận hỏi.

Ma Tướng kia dường như nhận ra Uyển Châu, khẽ gật đầu.

Uyển Châu thấy Ma Tướng gật đầu, trong lòng vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng có thể biết tung tích của Diệp Thiên, muốn tiếp tục dò hỏi, nhưng lúc này Thiên Binh Thiên Tướng đã bị thu hút sự chú ý và quay trở lại, nàng đành phải im lặng không nói nữa.

Nhưng Ma Tướng kia dường như cũng biết Uyển Châu muốn hỏi gì, thừa lúc không chú ý, lén lút nói cho Uyển Châu biết tin Diệp Thiên đã bỏ trốn.

Uyển Châu sau khi biết tin Diệp Thiên đã bỏ trốn, trong lòng vui mừng, nhưng đột nhiên phát hiện mình đã ở trong doanh trại của địch.

Nội tâm nàng cảm thấy vô cùng sụp đổ, nhưng muốn tìm mọi cách để thoát khỏi đây lại vẫn không có bất kỳ phương pháp hiệu quả nào.

Điều không may nhất là nàng lại vừa đúng lúc gặp Nhị Lang Thần đang đến kiểm tra tình hình tù binh địch, nhìn thấy Nhị Lang Thần đang đi về phía mình, nàng vô cùng căng thẳng, luôn muốn trốn ra sau lưng.

Cuối cùng Nhị Lang Thần đi ngang qua nàng, không hề phát hiện ra tung tích của nàng, trong lòng nàng cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

Chương 1005

Nhưng giây tiếp theo, một tù binh vô cùng hoảng sợ hét lên một tiếng, Nhị Lang Thần quay đầu lại nhìn thì vừa vặn nhìn thấy nàng.

Nhị Lang Thần đi về phía nàng, kéo nàng ra khỏi đám tù binh, đưa vào phòng họp.

Hắn châm chọc Uyển Châu một hồi, muốn trút bỏ tất cả sự sỉ nhục mà Diệp Thiên đã mang lại cho hắn.

Một bên khác, Diệp Thiên cuối cùng cũng quay trở lại Ma Giới sau khi một mình bỏ trốn, có chút hoảng sợ, vô cùng lo lắng tình hình hiện tại của Uyển Châu.

Khi hắn chạy đến tẩm thất của Uyển Châu trong Ma Cung, lại phát hiện Uyển Châu không còn tung tích, nội tâm hắn càng thêm hoảng sợ.

Liên tiếp hỏi mấy người, cuối cùng hắn cũng biết tung tích của Uyển Châu, bởi vì nàng biết hắn bị bao vây, sau đó đi tìm Ma Vương tranh luận, cuối cùng trong lúc mọi người đang tranh cãi thì đã chạy ra ngoài.

Hắn vô cùng phẫn nộ, trong lòng nghĩ nếu Uyển Châu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả những người trong Ma Cung đều phải chôn theo, lòng hắn đau đớn.

Hằng Nga sau khi biết tin Diệp Thiên trở về, cảm thấy chuyện mình phát hiện nụ cười quỷ dị của Ma Tướng nên nói cho Diệp Thiên biết, có lẽ sẽ có ích cho Diệp Thiên.

Thế là nàng giả vờ biết tung tích hiện tại của Uyển Châu, cuối cùng được Diệp Thiên thả ra.

Diệp Thiên sau khi nhìn thấy nàng, trong mắt lóe lên rất nhiều vẻ vô trợ.

Diệp Thiên nắm lấy vai Hằng Nga, ánh mắt đầy hy vọng: "Nàng biết Uyển Châu bây giờ đang ở đâu không?

Nàng ấy bây giờ có ổn không?

Có xảy ra chuyện gì không?" Hằng Nga có chút không nỡ nói rõ tình hình của Uyển Châu cho Diệp Thiên, nhưng vẫn nhẫn tâm nói ra, và kể cho hắn nghe chuyện mình nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Ma Tướng.

Diệp Thiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, suy nghĩ về toàn bộ sự việc, cảm thấy Nhị Lang Thần có sự chuẩn bị, nên bên Thiên Giới có thể có gián điệp.

Hắn suy nghĩ rất lâu, cảm thấy việc cấp bách bây giờ là phải tìm ra tên gián điệp đó, còn về Uyển Châu hiện tại thì cũng không có cách nào, chỉ đành từ từ đi tìm tung tích của nàng.

"Lần này ta phán đoán sai lầm, dẫn đến ma quân phải chịu tổn thất lớn." Diệp Thiên vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra sự tự trách và bi thương của hắn.

Các đại thần lại không còn sự ôn hòa như trước nữa.

Tiếp tục gay gắt truy vấn Diệp Thiên về tình hình tổn thất lần này.

Ma Vương lúc này cũng không biểu lộ gì khác, chỉ lẳng lặng nhìn, muốn ngồi mát ăn bát vàng, ngư ông đắc lợi.

Diệp Thiên vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ngữ khí lại thêm phần trầm thống, kể lại tổn thất lần này, nhưng lại không để người khác biết, phóng đại tổn thất lần này lên gấp mấy lần.

Các đại thần sau khi biết tổn thất của Diệp Thiên, trong lòng lại vô

cùng vui mừng, gay gắt đòi đoạt lại quyền lực quân đội từ tay Diệp Thiên.

Nhưng họ quên mất rằng Diệp Thiên không phải người thường, thực lực siêu quần thì sẽ bị ai uy hiếp chứ?

Cuối cùng, việc đoạt quyền thất bại, họ đều bị trọng thương.

Nhưng Diệp Thiên lại rơi vào nỗi lo lắng sâu sắc hơn, cảm thấy lúc này nguy cơ trùng trùng, Uyển Châu không biết đi đâu, tất cả những người xung quanh hắn đều không đáng tin cậy, thậm chí không biết người đâm sau lưng hắn rốt cuộc là ai.

Ma Vương cho rằng lời nói của Diệp Thiên trong triều hội có phần khoa trương, không rõ Diệp Thiên rốt cuộc muốn làm gì?

Thế là hắn triệu hoán Diệp Thiên riêng.

Diệp Thiên nghe Ma Vương triệu hoán, trong lòng rõ ràng rằng chuyện này không liên quan nhiều đến Ma Vương, liền chuẩn bị kể hết những phỏng đoán của mình cho Ma Vương, và cùng hắn vạch ra kế hoạch.

"Tại sao ở triều hội ngươi lại nói như vậy?

Ta tin rằng ngươi không đến mức vô dụng như thế." Ma Vương nhíu mày, tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

Diệp Thiên nhìn Ma Vương, sau đó ngồi xuống ghế, không hoảng không vội: "Ta nghi ngờ Ma Giới có nội gián.

Theo kế hoạch tối qua của ta, ngay cả khi đối phương đoán được ta muốn đột kích cũng không thể nào phản ứng nhanh như vậy, làm thế nào để đối phó với phương pháp của ta?" Hắn đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, "Huống chi Uyển Châu trước khi bị bắt, từng có tiếp xúc sâu với Ma Tướng, từ Ma Tướng đó mà biết được tin tức ta bị bắt." Vẻ mặt Diệp Thiên vô cùng nghiêm túc, xen lẫn vài phần lo lắng

và tức giận: “Nhưng trước khi ta đi, rõ ràng đã dặn dò mọi người không được phép nói chuyện này cho Uyển Châu biết, để đảm bảo an toàn cho nàng.” Vẻ mặt Ma Vương cũng dần trở nên nghiêm túc, thế là hai người cùng bàn bạc xem nên thiết kế như thế nào để tóm được tên nội gián đó.

Chương 1006

Cuối cùng, sau khi thảo luận chi tiết, hai vị đã đưa ra một loạt các phương pháp để tìm ra nội gián.

Điều đầu tiên là hy vọng Diệp Thiên có thể dẫn binh đi tuần tra.

Diệp Thiên đã đến biên phòng Ma Giới, tỉ mỉ kiểm tra xung quanh xem có kẻ thăm dò quân tình hay không, nhưng đột nhiên phát hiện doanh trại địch yên tĩnh một cách quỷ dị.

Lính gác không ở cổng, không biết đã đi đâu, trong doanh trại dường như không nghe thấy tiếng thao luyện nào, khiến Diệp Thiên cảm thấy hiếu kỳ.

Thế là Diệp Thiên lén lút dẫn theo một tiểu đội tuần tra.

Đến chậm rãi bên ngoài lều trại của quân địch, muốn lén lút lẻn vào trong tìm hiểu rõ ràng.

Sau đó hắn đi vào doanh trại kiểm tra một lượt, nhưng vẫn không phát hiện ra điều bất thường, thế là hắn lại dùng nhiều phương pháp khác nhau để thăm dò tình hình doanh trại địch.

Trên triều hội, Diệp Thiên báo cáo tất cả mọi chuyện cho Ma Vương và các đại thần, muốn cùng họ bàn bạc phương pháp ứng phó tiếp theo.

Quan trọng hơn, thông qua toàn bộ phương pháp này để tìm ra rốt cuộc ai đã phản bội, trở thành gián điệp của đối phương.

Thậm chí từ miệng hắn còn có thể biết được sinh tử của Uyển Châu.

Nhắc đến Uyển Châu, vẻ mặt hắn càng thêm ngưng trọng, cũng không biết nàng hiện tại đang ở đâu chịu khổ chịu cực, tự trách mình

đã không bảo vệ tốt Uyển Châu.

"Ý ngươi là trong tình huống không bẩm báo bất kỳ ai, một mình ngươi lén lút đi vào doanh trại địch, sau đó phát hiện ra điều quỷ dị sao?" Ma Tướng nói với Diệp Thiên, ngữ khí gay gắt, trên vẻ mặt hắn dường như lộ ra vài phần đắc ý và kiêu ngạo, cứ như thể giây tiếp theo sẽ trở thành người đứng trên Diệp Thiên vậy.

Diệp Thiên vẫn bình tĩnh, không vì ngữ khí của Ma Tướng mà bị kích động, chỉ thản nhiên nói một tiếng: "Ừ." Nhưng một tiếng đó lại khiến lời nói của mọi người đều bị nghẹn lại, trong ngữ khí của hắn lộ ra một loại cảm xúc khó hiểu, dường như bất mãn, lại dường như vô vị.

Ma Tướng nghe lời hắn càng tỏ ra tức giận, ngữ khí càng thêm gay gắt, cứ như muốn nuốt chửng Diệp Thiên vậy.

"Vậy nên ngươi đi dạo một vòng lớn trong quân doanh với một đội người rồi về sao?

Không phải là đánh cỏ động rắn sao?

Để ta tiếp theo phải làm sao?" Các đại thần như sực tỉnh, run rẩy liếc nhìn Diệp Thiên một cái, nhưng đều bày tỏ sự ủng hộ với lời nói của Ma Tướng, từng người lên tiếng nói: "Đúng vậy, có thể làm gì được chứ?" Diệp Thiên nhìn các đại thần đều chỉ trỏ bàn tán về mình, cảm thấy phiền não, ngẩng đầu nhìn Ma Vương một cái, nhưng lại không nói gì.

Ma Vương nhìn thấy ánh mắt hắn, biết mình nên ra mặt, nếu không mối quan hệ hợp tác với Diệp Thiên e rằng không thể tiếp tục.

Thế là hắn mở miệng khuyên giải.

"Mọi người cứ yên lặng một chút đi, Diệp lão đệ cũng vì muốn lập công chuộc tội sau thất bại lần trước thôi, mọi người không cần

quá hà khắc với hắn nữa." Nhưng các đại thần lại không hề nể mặt, thậm chí ngay cả Ma Vương cũng bắt đầu bị họ chỉ trỏ.

Ma Vương cảm thấy chẳng còn chút thể diện nào, liền phát uy quát lớn tất cả mọi người.

Ma Vương dường như có ý muốn Diệp Thiên ở lại, nhưng Diệp Thiên không cho hắn cơ hội mà cũng cùng các đại thần trực tiếp lui xuống.

Sau khi triều hội kết thúc không lâu, Ma Tướng lại đột nhiên đến tìm Ma Vương có việc quan trọng muốn bàn, Ma Vương có chút nghi ngờ, nhưng vẫn mời hắn vào.

"Tham kiến Vương thượng." Ma Tướng cung kính hành lễ với Ma Vương.

Ma Vương kể từ khi Diệp Thiên đến, uy tín của mình liên tục bị chèn ép, cảm thấy dường như không còn ai coi trọng mình nữa, tâm trạng hắn phức tạp, nhưng lại càng nhìn Ma Tướng bằng con mắt khác.

"Không cần đa lễ, Ái Khanh rốt cuộc có việc gì quan trọng muốn bàn?" Ma Vương tỏ ra ra vẻ rất uy nghiêm.

Đã lâu không được coi trọng như vậy, hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Bẩm Ma Vương, thần cho rằng ngài không nên bao che cho Diệp Thiên.

Thứ nhất, Diệp Thiên có địa vị ngang bằng với ngài, nếu Diệp Thiên bị phế bỏ, đối với ngài chỉ có lợi chứ không hại.

Hơn nữa..." Hắn liệt kê thêm nhiều điều bất lợi khi bao che Diệp Thiên đối với Ma Giới, và cũng liệt kê nhiều tội trạng của Diệp Thiên, mục đích là muốn Ma Vương cùng hắn liên thủ đánh giết Diệp Thiên.

Ma Vương dường như đã hiểu, nhưng không lập tức đồng ý hay từ chối, chỉ uyển chuyển bày tỏ rằng sẽ suy nghĩ kỹ càng, rồi cho Ma Tướng lui xuống.

Chương 1007

Ngày thứ hai mặt trời vẫn mọc, vẫn ấm áp như vậy, nhưng chúng nhân Ma Giới đều mang trong lòng quỷ tâm, không biết lại sẽ diễn ra một vở kịch hay nào nữa.

"Ma Vương, ta hy vọng ngài phái ta xuất chiến, một lần nữa đối đầu với thủ tướng Thiên Giới." Diệp Thiên vô cùng khí định thần nhàn, cho rằng việc phái hắn xuất chiến dường như là sự thật hiển nhiên, dù sao hắn cũng là người có thực lực mạnh nhất ở đây.

Nhưng lại không.

Vẫn có người phản đối hắn xuất chiến.

"Ma Vương, không thể!" Ma Tướng nhảy ra phản đối, lại kiêu ngạo đến mức không ai bì kịp, vẻ mặt ngẩng đầu lên, như thể đang nói với Diệp Thiên, cầu xin ta đi, ngươi cũng không thể ra trận được đâu.

Thật đáng đánh đòn.

Diệp Thiên trong lòng vô cùng bực tức, không biết Ma Tướng liên tục cản trở mình là vì mục đích gì.

Dù sao mọi người đều biết Diệp Thiên tính tình không tốt, và thực lực vô cùng lợi hại, lẽ nào hắn không sợ Diệp Thiên nhất thời phẫn nộ sẽ đánh giết mình, lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến quyền uy của hắn?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, các đại thần khác cũng nhao nhao đồng tình với ý kiến của Ma Tướng, Diệp Thiên như bị cô lập.

Ma Vương liên tục nhìn Diệp Thiên, muốn hắn đưa ra một số phản ứng, xem hắn có kiến nghị gì.

Nhưng Diệp Thiên vẫn đứng đó nhíu mày, không biết đang nghĩ gì, Ma Vương đành đồng ý để sau này bàn bạc lại, thế là liền tuyên bố bãi triều.

Diệp Thiên sau khi hạ triều không lâu, liền lẳng lặng tiềm nhập thư phòng Ma Vương, muốn cùng Ma Vương bàn bạc một số chuyện.

Hắn nói với Ma Vương về nụ cười quỷ dị của Ma Tướng mà Hằng Nga đã thấy trước đây, cũng như việc Ma Tướng gần đây liên tục phản đối, và đưa ra nghi ngờ rằng Ma Tướng có cấu kết với phe địch.

Ma Vương nghe nghi ngờ của Diệp Thiên, nhiều mối nghi hoặc trong lòng dường như cũng được giải thích, nhưng hắn có chút do dự.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc, hắn đồng ý giao cho Diệp Thiên một đội quân, để hắn lĩnh binh tác chiến.

Diệp Thiên thấy Ma Vương đã chọn tin tưởng mình, liền kể lại toàn bộ kế hoạch tiếp theo cho Ma Vương, Ma Vương cho rằng kế hoạch của Diệp Thiên vô cùng tuyệt vời, liền đồng ý phối hợp.

Thế là Ma Vương thông qua nhiều kênh khác nhau mà đại tứ truyền dương chuyện đã hứa giao một đội quân cho Diệp Thiên, hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng truyền đến tai Ma Tướng.

Cuối cùng, vào buổi tối, khi Diệp Thiên theo dõi Ma Tướng, phát hiện hắn có hành động, trong lòng Diệp Thiên vừa hy vọng lại vừa không hy vọng, trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Buổi trưa Ma Tướng lẳng lặng rời khỏi Ma Cung, lén lút rón rén không biết đi đâu, Diệp Thiên lại sợ bị phát hiện, chỉ đành chậm rãi quan sát từ xa.

Cuối cùng Diệp Thiên bám theo, tận mắt nhìn thấy hắn tiến vào doanh trại địch, trong lòng hắn cuối cùng cũng trầm xuống, tin rằng

trực giác của mình là chính xác, nhưng lại không hề vui vẻ chút nào.

Nhưng Diệp Thiên bình phục lại tâm trạng, tiếp tục bám theo Ma Tướng, phát hiện Ma Tướng tiến vào một căn nhà, liền lẳng lặng bò lên mái nhà.

Hắn cẩn thận gỡ một viên ngói ra, nín thở, nhìn tình hình những người bên dưới căn nhà.

Hắn phát hiện quả nhiên là Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh.

Ma Tướng đang bàn bạc với hai người về những chuyện tiếp theo, và nói cho hai vị biết Ma Vương vẫn chọn tin tưởng hắn.

Diệp Thiên nắm chặt nắm đấm, cố gắng hết sức kiềm chế tâm trạng muốn xông ra đánh chết hắn, rồi lại từ từ lẩn ra ngoài.

Nhắc đến Uyển Châu, nội tâm hắn càng thêm tràn đầy hổ thẹn, vì nhìn người không rõ nên mới để Ma Tướng ra ngoài bảo vệ Uyển Châu.

Vừa rồi lại để Ma Tướng có cơ hội lợi dụng, khiến Uyển Châu giờ không rõ tung tích.

Diệp Thiên tỉ mỉ sắp xếp lại suy nghĩ, cân nhắc tình cảnh hiện tại, quyết định phải báo cáo chuyện này cho Ma Vương càng sớm càng tốt.

"Ta vừa rồi đã theo dõi hắn đi ra ngoài." Diệp Thiên mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt dường như ẩn chứa vài phần châm chọc Ma Vương.

Ma Vương đột nhiên nắm chặt cây bút trong tay, có chút không thể tin được, hắn cũng vẫn luôn nghi ngờ người này, cây bút dường như cũng đang run rẩy theo toàn thân hắn.

Hơn nữa, kế hoạch tác chiến sau này cơ bản đều do Ma Tướng phụ trách, nếu Ma Tướng là nội gián, vậy thì Ma Giới chẳng phải sẽ tất bại sao?

Chương 1008

Không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, hắn đành chậm rãi nhìn Diệp Thiên, dường như đang hỏi Diệp Thiên có phương pháp nào tốt không.

Diệp Thiên trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, nhưng lại cho hắn một ánh mắt kiên định.

"Tiếp theo hãy giao tất cả cho ta đi, ta sẽ không để hắn đắc ý đâu." Nhưng Diệp Thiên không nói ra câu tiếp theo, câu hắn nghĩ là: Vì Uyển Châu.

Ngày thứ hai Diệp Thiên vẫn xin xuất chiến.

Ma Tướng muốn tiến lên ngăn cản, nhưng nhìn thấy ánh mắt trừng trừng của Diệp Thiên, đột nhiên sợ hãi.

Hắn thật sự sợ Diệp Thiên không màng tất cả trực tiếp đánh giết mình, nếu đã không còn mạng nữa, thì còn có thể làm gì khác được?

Nhưng hắn cũng rõ ràng biết, nếu mình không làm gì, thì Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Thác Tháp Lý Thiên Vương cũng sẽ không bỏ qua cho mình, thế nên hắn đành phải giả vờ vẻ gay gắt, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an nói với Diệp Thiên.

"Muốn xuất chiến cũng được, không phải ngươi tự phụ nhất định sẽ thắng lợi sao?

Vậy không bằng lập một quân lệnh trạng để thể hiện quyết tâm của ngươi đi." Diệp Thiên bất dĩ vi nhiên, ánh mắt miệt thị khiến Ma Tướng tức giận không thôi, hắn chỉ thản nhiên nói một chữ "Được", liền nhóm lên bầu không khí của toàn trường.

Chúng ma quân nhao nhao hô lớn: "Quân ta tất thắng!

Quân ta tất thắng!" Ma Tướng thấy vậy, cho rằng mình đã làm chuyện gì đó không hay, nhưng lại không có cách nào, đành miễn cưỡng lui xuống.

Nhìn Diệp Thiên ngồi trên chiến mã thần thái phi dương, trong ánh mắt hắn lóe lên sự ghi hận đối với Diệp Thiên.

Trước khi Diệp Thiên đến, hắn mới là Ma Giới Ma Giáo đại tướng quân, giờ đây lại chỉ có thể luân lạc làm một phó tướng, quả thực là sỉ nhục lớn.

Lại thấy Diệp Thiên đã ký quân lệnh trạng, hắn nhớ lại kế hoạch đã bàn với Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Thác Tháp Lý Thiên Vương ngày hôm đó, tà mị cười một tiếng, cho rằng từ nay về sau sẽ không cần nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của Diệp Thiên nữa.

Ánh mắt Diệp Thiên liếc qua gương mặt Ma Tướng, nhìn thấy Ma Tướng lộ ra nụ cười quỷ dị vì âm mưu sắp thành công, trong lòng lại vô cùng vui sướng: "Thằng ngốc này không biết đã bị ta nhìn thấu rồi sao?

Chờ đấy, tiểu gia ta sẽ đại hiển thân thủ cho mà xem." Đợi đến khi giao phong chính diện với Nhị Lang Thần, hắn lại phát hiện Lý Tịnh không thấy tung ảnh.

Hắn lẳng lặng nói với một phó tướng bên cạnh: "Ngươi hãy đến phía sau bên trái chặn Lý Tịnh." Phó tướng kia có chút kinh ngạc, không biết Diệp Thiên làm thế nào đoán được Lý Tịnh lúc này đang vòng sang phía sau bên trái, nhưng không hỏi nhiều, lẳng lặng dẫn một đội người rời khỏi chiến trường chính.

Ma Tướng lại đang đắm chìm trong viễn cảnh sau này Diệp Thiên đại bại quân địch, rồi bị quân lệnh trạng trói buộc, đành phải bó tay chịu trói, sau đó hắn vẫn sẽ là đại tướng quân oai phong lẫm liệt của Ma Giới, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vị phó tướng kia lại vừa vặn gặp Lý Tịnh ở phía sau bên trái, Lý Tịnh một mình lén lút, không biết muốn làm gì, vị phó tướng kia không nói hai lời liền bao vây hắn một lúc, vì Lý Tịnh quả nhiên không địch lại số đông mà bị bắt sống.

Trận đối chiến của Diệp Thiên với Nhị Lang Thần Dương Tiễn cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người, kết thúc bằng một chiến thắng lớn, Ma Tướng nhìn kết quả như vậy có chút không thể tin được.

Diệp Thiên trong tiếng reo hò của mọi người, cưỡi chiến mã, oai phong lẫm liệt tiến vào Ma Cung.

Ma Tướng chỉ có thể chậm rãi đi phía sau nhìn Diệp Thiên phong quang vô hạn, nội tâm tràn đầy sự ghi hận.

Không lâu sau trong Ma Cung, mọi người đang chuẩn bị cho lễ tiếp phong tẩy trần của Ma Vương, Diệp Thiên lại ra lệnh cho tiểu binh Ma Giới bao vây Ma Tướng.

Ma Tướng trong lòng biết chuyện thông địch đã bại lộ, lòng như tro tàn cũng không hề phản kháng.

"Tại sao lại thông địch?

Tại sao lại làm kẻ phản bội?

Tại sao lại phản bội Ma Giới?" Diệp Thiên liên tiếp ba câu hỏi khiến trái tim Ma Tướng đều run rẩy.

"Tại sao ư?

Ngươi lại hỏi ta tại sao ư!

Ban đầu trước khi có ngươi ở Ma Giới, ta là Ma Giáo đại tướng quân của Ma Giới.

Ta được bách tính, quân dân kính ngưỡng, ta là chiến thần của họ.

Chương 1009

Ta có thể bảo vệ Ma Giới, ta có thể khiến Ma Giới cường đại!" Ma Tướng điên cuồng kể lại những huy hoàng trong quá khứ, nhưng đột nhiên lại như rơi vào những trải nghiệm đau khổ.

"Nhưng ngươi lại khiến ta từ ánh hào quang đó rơi xuống, trở thành một sự tồn tại cần phải ngưỡng vọng, dựa vào cái gì?

Ngươi chẳng làm gì cả?

Ngươi chỉ là một nhân vật lớn có thể ngồi ngang hàng với Ma Vương ở Ma Giới, còn ta ở Ma Giới nhiều năm lại cuối cùng luân lạc thành một kẻ vô danh tiểu tốt." Hắn nhìn Diệp Thiên.

Như nhìn kẻ thù cả đời vậy, giọng hắn nhỏ dần, như lẩm bẩm một mình.

"Dựa vào cái gì?

Ta ở Ma Giới nhiều năm như vậy, đã cống hiến rất nhiều cho Ma Giới, danh vọng của ta lại không cao bằng một người ngoài như ngươi, ngươi lại hỏi ta tại sao ư?

Thật tốt bụng khi hỏi ra lời đó!" Ma Vương cuối cùng cũng cắt ngang lời nói điên cuồng của Ma Tướng, ra lệnh cho lính gác lôi hắn xuống, tống vào Thiên Lao.

Ma Tướng lại đầy vẻ không nỡ và áy náy lẩm bẩm một câu: "Ký sinh Du, hà sinh Lượng a!" "Tham kiến Diệp Thần Y." Lính gác ở cửa Thiên Lao nhìn thấy Diệp Thiên đi đến, vội vàng hành lễ.

Họ có chút hiếu kỳ, không biết Diệp Thiên lần này rốt cuộc muốn làm gì, chuyện gì có thể khiến một công thần to lớn như Ma Tướng lại phải khúm núm hạ mình đến Thiên Lao này?

“Ma Tướng bị giam ở đâu?

Dẫn ta đi.” Diệp Thiên mặt lạnh tanh, nhưng ngữ khí lại có vẻ sốt ruột bất an, như thể muốn đi tìm một vật quý giá nào đó.

Các lính gác đều có chút không hiểu, Ma Tướng kia rõ ràng đã hãm hại địch nhân của hắn, vì sao lại muốn gặp gấp như vậy?

Nhưng họ không dám có chút ngăn cản nào, chỉ vội vàng dẫn Diệp Thiên vào.

Diệp Thiên đứng bên ngoài nhà giam, lính gác vội vàng mở khóa nhà giam, mời hắn vào, rồi kê một cái ghế cho hắn ngồi xuống.

Sau đó, dưới sự ra hiệu của Diệp Thiên, họ mới chuẩn bị chậm rãi lui xuống.

Trước khi đi, họ ngẩng đầu nhìn hai người một cái, nhưng không dám nói gì nữa, lẳng lặng lui xuống.

“Ngươi đến rồi.” Ma Tướng khoanh chân ngồi trên đống rơm, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, nhưng không hề kinh ngạc, hiển nhiên đã đoán được Diệp Thiên sẽ đến đây.

“Ừ, ngươi có yêu cầu gì phải không?

Ta biết ngươi muốn hỏi gì.” Diệp Thiên ngữ khí vẫn trấn định như ban đầu, nhưng nắm chặt nắm đấm cho thấy tâm trạng hiện tại của hắn không hề bình tĩnh.

“Xem ra tiểu cô nương đó rất quan trọng trong lòng ngươi nhỉ, ta cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ cần thả ta đi là được.” Ma Tướng híp mắt nhìn hắn.

Diệp Thiên hiển nhiên có chút tức giận, đứng thẳng, lưng quay về phía Ma Tướng không nói gì, “Nằm mơ!” Hắn ngừng lại, cuối cùng không nói ra lời, chỉ phất tay một cái, Ma Tướng liền đau đớn hừ một

tiếng, khóe miệng rỉ ra vài giọt máu.

Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải một lần nữa dĩ thân phạm hiểm đi vào doanh trại địch, xem có thể tìm được tin tức gì về Uyển Châu hay không.

Hắn lén lút bò lên mái nhà của quân địch, chậm rãi di chuyển, nhưng khi sắp đến gần một cái lều trại, hắn phát hiện bên cạnh cái lều trại đó bị bao vây trùng trùng, toàn bộ.

Hắn biết căn phòng này không đơn giản, liền tĩnh chờ thời cơ muốn thừa cơ lẻn vào tìm hiểu rõ ràng.

Cuối cùng, hắn phát hiện những thủ tướng kia đều có chút lơ là cảnh giác, cộng thêm luôn yên bình lặng gió, nên đều tự mình thả lỏng rất nhiều, thế là hắn thừa cơ lén lút lẻn vào trong lều trại.

Nhưng Diệp Thiên khi vừa mới bước vào lều trại lại cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì người trong lều trại không phải ai khác, mà chính là Hằng Nga, đang ngẩn người ở bên trong không biết làm gì.

Diệp Thiên nhíu mày chặt lại, vì không biết Hằng Nga rốt cuộc là bị giam giữ, hay được bảo vệ như một vị khách quý.

Hay là hắn đã bỏ quên một nhân vật nội gián tiềm năng khác, hay lại xảy ra một điều bất ngờ như vậy?

Tất cả đều ở trạng thái chưa biết, vô cùng khó hiểu: rõ ràng nàng không nên ở trong Ma Cung sao?

Lại xuất hiện ở đây, vậy Uyển Châu lại sẽ xuất hiện ở đâu?

Chương 1010

Uyển Châu hiện tại rốt cuộc đang làm gì?

Nhắc đến Uyển Châu, lông mày hắn không tự chủ mà nhíu lại, hiện tại vẫn không có tung tích của Uyển Châu, thực sự khiến hắn vô cùng lo lắng.

Diệp Thiên suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng không có câu trả lời, thế là hắn chuẩn bị thăm dò Hằng Nga một phen, đúng lúc hắn chuẩn bị ra ngoài hỏi Hằng Nga một số tình huống thì lính gác lại ngẫu nhiên phát hiện ra tung tích của hắn.

Họ hô lớn, Diệp Thiên sợ bị người khác phát hiện đành vội vàng bỏ trốn, không kịp hỏi gì.

Khi Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh đến, Diệp Thiên đã bỏ trốn từ lâu, hắn không hề thất vọng, chuẩn bị hỏi Hằng Nga một số tình huống.

Diệp Thiên thấy tạm thời không có cách nào hỏi Hằng Nga rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đành gác lại mọi chuyện, trước tiên quay về Ma Cung.

Việc đầu tiên khi trở về Ma Cung là đi thăm dò tình hình của Hằng Nga trong phòng nàng, phát hiện Hằng Nga quả thực đã bị người khác cứu đi rồi.

Hắn cảm thấy trong cung có lẽ còn ẩn giấu rất nhiều nội gián chưa được thanh trừ, mới có thể khiến Hằng Nga bị đưa đi một cách lặng lẽ không tiếng động như vậy.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, kết hợp tình hình hiện tại cũng như tung tích của Uyển Châu vẫn luôn không rõ ràng, cho rằng cần phải dựa

vào sức mạnh của Ma Giới, thế là hắn quyết định báo cáo phỏng đoán của mình cho Ma Vương.

Ma Vương nghe phỏng đoán của hắn, cũng như kết quả thử nghiệm tối nay, vô cùng tức giận.

Ma Giới vốn dĩ tự cho là được trị lý ngăn nắp như một thùng sắt, lại ẩn chứa nhiều nội gián như vậy mà không tự mình quét sạch.

Hắn cảm thấy vô cùng vô năng, lại cho rằng mình thực sự không xứng đáng làm một Ma Vương, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn đã gạt bỏ ý niệm đó.

Ma Vương sau khi sự việc bại lộ, nhận thức sâu sắc được việc thanh trừ gián điệp trước đó không hiệu quả, thế nên ra lệnh cho Diệp Thiên một lần nữa đại thanh tảo, tranh thủ quét sạch tất cả những gián điệp ẩn giấu trong Ma Giới.

Các đại thần sau khi nghe tin này đều không cho rằng thật sự có nội gián đang gây rối, chỉ cảm thấy Ma Vương và Diệp Thiên hai người liên thủ diễn một vở kịch, chia chác quyền lợi, tước đoạt địa vị của họ, để sau này không còn ai có thể mặc sức chém giết như trước.

Nhưng kết cục cuối cùng vẫn là châu chấu đá xe, tự bất lượng lực.

Một người sở hữu quyền lực tuyệt đối, một người sở hữu thực lực tuyệt đối, nếu hai người liên hợp, thì ai có thể ngăn cản bước chân của họ chứ?

"Vương thượng vạn vạn không thể!

Ma Giới vốn dĩ lần đánh lén trước đã tổn thất phần lớn binh lực, nếu bây giờ lại đại tứ ra sức lục soát trên toàn quốc xem có phần tử địch nào không, thì có thể sẽ có nhiều án oan sai." Một vị đại thần ăn nói vô cùng chính nghĩa, cứ như một điểm sáng đạo đức đang phê

phán phương pháp của Diệp Thiên, như một thánh nhân đang dùng tấm lòng bi thiên mẫn nhân để khuyên răn người khác.

"Việc án oan sai như vậy sẽ dẫn đến việc binh lực mà ta có thể dùng ngày càng ít, binh lực có thể dùng ngày càng ít, cuối cùng chỉ có thể bị Thiên Giới thôn phệ." Một lão thần khác cũng khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ mọi người, trên mặt dường như có điểm điểm lệ quang, như đã nhìn thấy Ma Giới sẽ gặp phải tai họa bi thảm sau này.

Ma Vương nghe những lời đường hoàng vì Ma Giới của các đại thần này, càng tỏ ra tức giận, không có những loại đại thần như bên cạnh mình.

Hắn nhắm mắt không nói gì, lẳng lặng nghe các đại thần bên dưới cãi cọ, cuối cùng quát lớn một tiếng: "Kẻ đó lôi xuống chém!" Đại thần vừa rồi ở bên dưới, như một thái thú đang cãi cọ, đột nhiên im lặng, đều có chút kinh ngạc, dường như không ai ngờ Ma Vương lại phát hỏa vào lúc này.

Nhìn vị đại thần bị lôi xuống, trong lòng mọi người đều như treo một thanh kiếm, không ai còn dám tùy ý lên tiếng nữa.

"Diệp Thiên, việc thanh tra nội gián Ma Giới giao cho ngươi, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc." Ma Vương bình tĩnh nói với Diệp Thiên, trong mắt tràn đầy sự tin tưởng.

Diệp Thiên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ những chuyện trước đó.

Và không có hành động gì quá lớn.

Các vị đại thần tại chỗ lại có chút hoảng sợ, nhìn nhau, dường như có điều muốn nói, nhưng lại ngập ngừng.

"Phiền tiểu ca bẩm báo một tiếng, tại hạ đến làm phiền Diệp thần y Diệp Thiên chủ nhân quý phủ." Một thư sinh nho nhã nói với người

giữ cửa.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu ca, phiền làm ơn bẩm báo giúp lão phu một tiếng.” Một lão giả bên cạnh cũng vội vàng chen vào nói.

Họ vội vã như thể có chuyện đặc biệt quan trọng.

Không lâu sau, trước phủ Diệp Thiên tụ tập một đám đại thần mà bình thường chỉ thấy ở triều hội, hiếm khi tiếp khách.

Chương 1011

Cảnh tượng tề chỉnh trước cửa phủ Diệp Thiên quả là một kỳ quan.

Không lâu sau, trước cửa phủ Diệp Thiên lại tập trung đông đảo dân chúng, họ chỉ trỏ trước cửa, có cả tức giận lẫn xấu hổ, nhưng không dám tỏ vẻ sốt ruột chút nào, chỉ có thể yên lặng chờ Diệp Thiên triệu kiến.

Diệp Thiên biết ý đồ của bọn họ, thấy không thể ngăn cản Ma Vương thanh tra nội gián, đành phải tìm người cầu tình.

Hắn không có ý định để tâm, chỉ để bọn họ yên lặng chờ trước cửa phủ, phớt lờ họ, rồi nhảy tường ra khỏi phủ đệ.

Đối với một số người, có bản lĩnh cũng là một chuyện rất tiện lợi.

"Lão gia không hay rồi, Diệp thần y dẫn theo một đám người đến phủ chúng ta rồi!" Một gia đinh hấp tấp chạy từ bên cạnh tới, thở hổn hển la lớn với vị thư sinh đang chờ trước phủ Diệp Thiên.

Chưa đợi mọi người phản ứng, một gia đinh khác cũng chạy tới, trông càng vội vã hơn: "Lão gia không hay rồi!

Diệp thần y đã bắt quản gia của phủ chúng ta rồi." Các gia đinh của những phủ khác cũng lục tục chạy đến trước phủ Diệp Thiên, ai nấy mặt mày đều có chút khó tin, nhưng lại bất lực không làm được gì.

Mọi người nhìn nhau, nhưng không có cách giải quyết tốt, đành phải hành lễ trước phủ Diệp Thiên rồi ai về phủ nấy với vẻ mặt rất khó coi.

Lúc này, Diệp Thiên đã quay về Ma Cung, bẩm báo với Ma

Vương.

Ma Vương sau khi nhận được tin tức về các nội gián mà Diệp Thiên đã bắt được càng thêm tức giận.

Y chỉ biết có thể Ma Giới có một vài nội gián, nhưng không ngờ số lượng lại nhiều đến thế, địa vị lại cao đến thế.

Không biết nhiều năm qua rốt cuộc đã vì cái gì, mà lại có nhiều cá lọt lưới đến vậy.

Y ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, ánh mắt phức tạp vô cùng.

"Diệp Thiên, ngươi vất vả rồi!

Ta không có...

Ta sẽ giúp ngươi tìm Uyển Châu về." Y cúi mắt thầm nghĩ: "Ta không có gì, trong Ma Giới này, người cuối cùng giúp ta, lại là ngươi." Diệp Thiên cũng có vẻ mặt phức tạp, nhưng ngàn lời vạn tiếng cuối cùng cũng chỉ hóa thành im lặng.

Hắn khẽ gật đầu, tiến lên đỡ lấy vai Ma Vương, không nói gì, mà lại như đã nói tất cả.

Sau đó Ma Vương gọi thị vệ truyền lệnh: "Toàn bộ nội gián mà Diệp Thiên đã bắt được đều chém giết!" Vẻ mặt y rất tàn nhẫn, nhưng không ai nói gì, tâm trạng mọi người đều nặng nề.

Một bên khác, Nhị Lang Thần giao cho thị vệ một phong thư, bảo mang thư đó đưa tận tay Diệp Thiên.

"Báo!" Một tiểu binh truyền lệnh Ma Giới hấp tấp chạy đến quỳ xuống hành lễ với Diệp Thiên.

Diệp Thiên từ bàn làm việc chất đầy công văn ngẩng đầu lên, ra hiệu với tiểu binh Ma Giới: "Lại có tình huống mới à?" "Trong quân doanh địch có một thị vệ, có một phong thư muốn giao cho ngài." Vị

tiểu binh đó cúi đầu, có chút ngưỡng mộ lại kính nể lén lút nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên mở thư, phát hiện là do Nhị Lang Thần viết, yêu cầu dùng Uyển Châu để trao đổi Ma Tướng.

Diệp Thiên sau khi đọc thư liền trầm mặc, không biết nên làm gì, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hắn không chắc Ma Vương có đồng ý trao đổi không.

Hắn không nói gì, chỉ phất tay cho tiểu binh Ma Giới nóng nảy lui xuống, rồi một mình đi ra khỏi trướng doanh, chậm rãi đi tới bên hồ, nhìn mặt hồ gợn sóng lăn tăn, nhớ lại khoảng thời gian tươi đẹp trước đây với Uyển Châu.

Hắn lại suy nghĩ rất lâu, nhớ lại đủ mọi phản ứng của Ma Vương, cũng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, bèn chuẩn bị đến Ma Cung bàn bạc với Ma Vương xem nên làm thế nào.

Ma Vương sau khi đọc thư mà Diệp Thiên đưa cho Nhị Lang Thần viết, liền chìm vào suy tư.

Nếu y không đồng ý với những gì Nhị Lang Thần viết trong thư, thì Diệp Thiên nhất định sẽ trở mặt với y.

Tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm, một khi Diệp Thiên không hợp tác với y, một mình y đi đối phó với những đại thần kia, rõ ràng là không thể thực hiện được, huống chi lại tăng thêm một kình địch như Diệp Thiên.

Huống hồ Diệp Thiên nhất định sẽ cứu Uyển Châu, nếu y không đồng ý, thì Diệp Thiên nhất định sẽ đi cướp Thiên Lao, lính gác Thiên Lao căn bản không ngăn cản nổi Diệp Thiên.

Chương 1012

Cuối cùng Ma Tướng sẽ bị cướp đi để trao đổi với Nhị Lang Thần, cho nên nếu không đồng ý thì sẽ được không bù mất.

Y lại nhớ lại lời nói trước đây với Diệp Thiên, nhất định sẽ giúp Diệp Thiên cứu Uyển Châu về.

Y biết nếu lúc này không đồng ý, nhất định sẽ mất đi sự tín nhiệm của Diệp Thiên.

Vì vậy y đành phải nén đau trong lòng mà giao một nội gián to lớn như vậy cho đối phương, trên mặt lại tỏ ra vô cùng vui vẻ, thậm chí có chút mừng rỡ cho Diệp Thiên mà nói với hắn.

"Bây giờ mau đi Thiên Lao, đưa Ma Tướng ra để trao đổi với Nhị Lang Thần đi, ta biết ngươi đã lo lắng cho Uyển Châu đã lâu rồi." Diệp Thiên cúi đầu, Ma Vương không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Hắn hiểu rõ Ma Vương đồng ý không phải vì quan hệ tốt với hắn, mà chỉ vì sau khi cân nhắc quyền lợi nhiều lần, biết rằng làm như vậy là cách tốt nhất cho y mà thôi.

Nội tâm hắn rất kháng cự kiểu trao đổi lợi ích này, biết rõ bây giờ không phải lúc xé bỏ mặt mũi, đành phải bề ngoài giả vờ vô cùng cảm động, mỉm cười rạng rỡ với Ma Vương.

Một bên khác, Nhị Lang Thần tuy đạt được mục đích, nhưng nội tâm vô cùng không thoải mái, nhiều lần thất bại dưới tay Diệp Thiên, nhìn Uyển Châu liền tức giận.

Trên đường trao đổi, Nhị Lang Thần áp giải Uyển Châu đi cùng, tâm trạng vô cùng khó chịu, liền đối xử với Uyển Châu rất thô bạo vô lễ.

Uyển Châu vốn có tính tình nóng nảy, thực sự không thể chịu đựng được sự đối xử như vậy, huống hồ nàng biết lát nữa sẽ quay về bên Diệp Thiên.

Lúc này, Nhị Lang Thần tuyệt đối không dám làm như vậy, vì vậy nàng cũng không chút khách khí mắng chửi Nhị Lang Thần thậm tệ, vô cùng vô lễ.

Cuối cùng, Uyển Châu đã quay về bên Diệp Thiên.

Diệp Thiên nắm tay Uyển Châu, ánh mắt tràn đầy lo lắng và tự trách.

Nhưng hắn biết bên cạnh có người, nên không có cử động đặc biệt nào.

Sau khi về Ma Cung, Diệp Thiên phân phó người trong Ma Cung chuẩn bị thức ăn cho Uyển Châu, còn hắn thì kéo nàng vào phòng ngủ.

Hắn đỡ vai Uyển Châu, vẻ lo lắng trong mắt vô cùng rõ ràng, giọng nói có chút run rẩy, thậm chí trong mắt còn đọng chút lệ quang.

"Nàng bị bắt một thời gian, không sao chứ?

Có bị thương không?" Hắn nói rồi định đưa tay cởi quần áo Uyển Châu, tự mình kiểm tra một lượt.

Mặt Uyển Châu có chút đỏ, đúng lúc đó bụng nàng kêu.

Diệp Thiên cũng không làm gì nữa, kéo nàng ra khỏi cửa phòng, bảo nàng ăn nhiều chút.

Uyển Châu vừa ăn vừa kể lại những trải nghiệm gần đây cho Diệp Thiên nghe, nàng kể rất đơn giản, chỉ nói một vài chuyện đã trải qua, còn những đau khổ đã chịu thì lướt qua.

Đúng lúc này, Ma Vương cũng ban thưởng cho Uyển Châu.

"Cái gì!

Quân đội ta phái đi lại liên tục thất bại?" Ngọc Đế có vẻ khó tin, không biết vì sao.

Kế hoạch chu toàn như vậy mà lại xuất hiện lỗ hổng lớn đến thế.

Tuy biết rõ chênh lệch thực lực giữa Diệp Thiên và Nhị Lang Thần Dương Tiễn, Tháp Tháp Lý Thiên Vương là rất lớn, nhưng quân đội Thiên Giới tuyệt đối phải có chất lượng tốt hơn quân đội Ma Giới, sao có thể liên tục thất bại được chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, y quyết định lại tăng phái thêm mấy đội ngũ đến đó, vì tướng lĩnh chênh lệch quá lớn, nên chỉ có thể áp đảo đối phương về quân số.

Chưa bình tĩnh được mấy ngày, Ma Giới nghe tin Thiên Đế muốn tăng binh, mọi người đều bàn tán xôn xao, lo lắng không ngớt, không biết nên làm thế nào.

Mọi người lén lút tìm kiếm cách để Ma Giới thoát khỏi nguy cơ này, nhưng cũng không ngoài hai loại, hòa đàm hoặc xuất binh.

Cuối cùng cũng đến triều hội, họ tranh luận lẫn nhau, một bên cho rằng cần hòa đàm, dù sao số lượng và chất lượng binh tướng Ma Giới nói chung đều không bằng Thiên Giới.

Bên kia lại cho rằng có Diệp Thiên ở đây, huống hồ mấy lần xuất binh tác chiến trước đó rõ ràng có thể đánh bại Thiên Giới, nên tán thành xuất binh.

Chương 1013

Ma Vương vốn đã tâm phiền ý loạn, sau khi nghe tranh biện lại càng thêm phiền não, y chỉ ngăn cản tranh luận, bảo mọi người lui xuống.

Ma Vương lại triệu tập Diệp Thiên, dường như tâm tình phiền muộn, nhíu mày đăm chiêu không biết đang nghĩ gì.

"Diệp lão đệ, mau!

Cùng ta nói chuyện một chút." Nụ cười của y vẫn hòa ái thân thiện như trước đây, dường như thiếu đi mấy phần toan tính.

Nhưng Diệp Thiên hiểu rõ làm như vậy là vì Ma Vương có việc nhờ vả hắn, nên cũng chỉ bình đạm gật đầu rồi ngồi xuống ghế.

Ván cờ của hắn rất thuận lợi, hầu như lần nào Ma Vương cũng thua.

"Ha ha ha, Diệp lão đệ quả nhiên lợi hại, võ lực, y thuật, đánh cờ, bản vương quả nhiên không bằng Diệp lão đệ nha." Ma Vương cười rồi lại hạ một quân cờ, nhìn bàn cờ thắng bại đã rõ.

Diệp Thiên ăn quân cờ của Ma Vương, không vì lời khen của Ma Vương mà đắc ý, chỉ bình đạm lắc đầu.

"Không phải vậy, là ngươi không chú ý vào ván cờ mà thôi." Nói rồi Diệp Thiên không đánh thêm ván nào nữa, chỉ đặt quân cờ đen trong tay về vị trí cũ.

"Diệp lão đệ quả nhiên thấu hiểu lòng ta, Diệp lão đệ không ngại đoán thử xem, bản vương đang nghĩ gì?" Ma Vương dò xét, khẽ cười với Diệp Thiên.

Diệp Thiên không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm Ma Vương, dường

như đang nói: "Ngươi muốn gì, ta biết, ngươi muốn ta làm gì ta cũng biết, hà tất phải vòng vo làm gì?" Ma Vương hiểu ánh mắt của Diệp Thiên, trong lòng biết nếu cứ tiếp tục vòng vo, Diệp Thiên nhất định sẽ sốt ruột phất tay áo rời đi.

"Diệp lão đệ, hay là chúng ta lại hợp tác một lần nữa, làm một giao dịch thế nào?" Ma Vương nhìn Diệp Thiên có chút căng thẳng, hai tay nắm chặt thành quyền, lông mày cau chặt.

Diệp Thiên vẫn nhìn Ma Vương, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

"Con bài sao?

Nếu Diệp lão đệ dẫn dắt Ma Giới đánh lui Thiên Giới, vậy thì ta sẽ trả tự do cho Diệp lão đệ…" Ma Vương dò xét đưa ra điều kiện với Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe Ma Vương nói hai chữ tự do, lông mày động đậy hai cái, dường như có chút động lòng.

"Được." Chợt, Diệp Thiên đứng dậy từ thư phòng của Ma Vương rồi vụt đi.

Uyển Châu sau khi nghe Diệp Thiên đồng ý chuyện của Ma Vương, nàng lo lắng.

Nàng biết Diệp Thiên đã quyết định thì không thể thay đổi, nhưng đáy mắt vẫn lộ ra càng nhiều lo lắng.

Lúc này, Diệp Thiên đã đóng quân trong doanh trại, sẵn sàng tác chiến bất cứ lúc nào.

"Bành!" Một tiếng.

Trong Bất Chu Sơn, một ngọn linh sơn nhỏ bé bắt đầu rung chuyển, động tĩnh kinh thiên động địa, tựa như có thứ gì đó sắp phá

vỏ mà ra.

“A!

Hả?” Một thạch yêu vừa mới khai mở thần trí, mở mắt nhìn cảnh sắc xung quanh Bất Chu Sơn đầy tò mò, xoay đầu nhìn đông ngó tây.

“Ồ?

Gần đây trong Bất Chu Sơn có một thạch yêu thành tinh rồi, khá có linh trí.” Ngọc Đế gõ vào tay vịn ghế rồng dưới thân, không vội không vàng suy nghĩ về những chuyện sắp tới.

Gần đây chiến tranh giữa Thiên Giới và Ma Giới vẫn đang trong trạng thái giằng co, y cho rằng có lẽ Thiên Giới cần thêm một số thế lực mới, bèn phái Thiên binh Thiên tướng hạ phàm đến Bất Chu Sơn chiêu mộ thạch yêu lên trời.

Thạch yêu không biết Thiên binh Thiên tướng Thiên Giới đang giở trò quỷ gì, bèn hỏi các thợ săn xung quanh.

Thợ săn sau khi biết liền hô lớn vận may đã đến, ngay sau đó muốn dập đầu lạy thạch yêu.

Thạch yêu thấy người xung quanh đều kính ngưỡng Thiên Giới như vậy, cho rằng đó là một chỗ tốt để đi, bèn đồng ý đi đến.

Sau khi đến nơi mới phát hiện không phải như vậy.

Chương 1014

Ngọc Đế sau khi nhìn y thì chỉ cao khí ngang, không hề lễ độ tiếp đãi, chỉ khinh miệt ban cho y một chức quan nhỏ, coi như một loại ban thưởng thần thánh.

Y cho rằng có lẽ là muốn khen trước phải dìm, bèn nhịn xuống, âm thầm đi làm việc, nhưng trong những ngày ngắn ngủi ở Thiên Giới, y luôn phải chịu đủ loại thần tiên trào phúng.

"Cũng không biết con khỉ thối kia gặp vận cứt chó gì.

Ở nhân gian không trải qua kiếp nạn nào mà liền lên trời làm thần tiên.

Nào như ta ngày xưa…" Một đám tiểu thần tiên rảnh rỗi ở một bên nói xấu.

"Ai bảo người ta sinh ra đã tốt chứ?

Trời sinh không cha không mẹ, lòng dạ sắt đá, pháp lực vô biên." Sao Chổi nói với giọng điệu vô cùng quái dị, trong mắt đầy đố kỵ.

"Nào như loại chúng ta.

Loại thần tiên khổ sở như chúng ta cũng chỉ có thể khổ sở chịu đựng, chờ xem lúc nào sẽ có một cái hố để nhảy vào." Một tiểu tiên nữ khác cũng buồn bã châm chọc.

Thạch yêu không phải lần đầu nghe những lời trào phúng sỉ nhục như vậy sau lưng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, tức giận chạy xuống phàm gian.

"Cũng không biết mấy thợ săn kia có khẩu vị gì?

Thiên Giới toàn là những kẻ ỷ thế hiếp người, làm xằng làm bậy,

luôn miệng nói lời ác độc, rốt cuộc hiểu lầm thế nào mà lại cho rằng Thiên Giới là nơi thuần khiết sạch sẽ nhất thế gian?" Thạch yêu không hiểu, lẩm bẩm bên hồ.

Trong Ma Cung, Diệp Thiên đang nghe bộ phận tình báo bẩm báo tin tức gần đây của Thiên Giới, nghe tin Thiên Giới chiêu mộ một thạch yêu lên trời làm quan, hắn cảm thấy hiếu kỳ.

Hắn bèn bảo cẩn thận chỉnh lý một lượt tư liệu về thạch yêu, bao gồm đãi ngộ sau khi lên trời, và những tin tức tương tự.

Khi xem xong chuyện thạch yêu sau khi lên trời bị Ngọc Đế coi thường và bị các vị thần tiên trào phúng sỉ nhục, trong lòng hắn thầm nghĩ: "Quả nhiên là như vậy!" Sau đó hắn lại phát hiện tin tức thạch yêu bây giờ tức giận lại hạ phàm, hắn cho rằng có thể đến Bất Chu Sơn tìm hiểu rốt cuộc, xem thạch yêu rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Nghĩ vậy, hắn bèn giả trang một phen, lại gọi tâm phúc của mình, sắp xếp mọi việc chu đáo rồi lặng lẽ đi về phía Bất Chu Sơn.

Sau khi đi tới Bất Chu Sơn, hắn không biết nên tìm ở đâu thì vừa hay nhìn thấy một tiều phu vác một bó củi đi tới.

"Xin hỏi vị tiên sinh, có từng nghe ở Bất Chu Sơn có một con thạch yêu không?" Diệp Thiên lịch sự nhã nhặn hành lễ với tiều phu.

"Không dám nhận, không dám nhận." Vị tiều phu kia vội vàng đỡ lấy Diệp Thiên.

"Ngài tìm thạch yêu đó sao?

Y là một người tốt bụng và hòa ái mà!" Diệp Thiên sau khi nghe ấn tượng của tiều phu về thạch yêu thì có chút kinh ngạc, không ngờ thạch yêu trong mắt người thường lại có dáng vẻ như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện trời đã tối đen, nhưng

không tìm thấy chỗ ngủ trọ nào, đành phải chuẩn bị ngủ một đêm dưới một gốc cây, lấy trời làm chăn đất làm giường.

Nhưng hắn mãi không ngủ được, phát hiện có một đàn kiến đang vận chuyển thức ăn, nhìn dáng vẻ vất vả của đàn kiến, hắn có chút đồng tình bèn ra tay giúp một tay.

Kiến trong lúc Diệp Thiên nói chuyện với tiều phu, đã nghe được mục đích đến đây lần này của Diệp Thiên, lại thấy Diệp Thiên bây giờ ra tay giúp đỡ.

"Ngài tìm thạch yêu sao?

Ta quen y và cũng biết y sống ở đâu, nếu ngài không chê, ta có thể dẫn tiến cho ngài." Diệp Thiên nghe được tin tức này, cảm giác như bị kinh hỷ đập trúng, trong lòng thầm nghĩ: "Quả nhiên là núi cùng đường lại gặp ngõ cụt mà!" "Tốt quá, nếu nghĩ huynh có thể giúp tại hạ một tay, tại hạ tự nhiên cảm kích không hết." Diệp Thiên nói rồi liền hành lễ với nghĩ yêu.

"Được rồi!

Ta biết rồi." Nghĩ yêu quay đầu nói với Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn cảnh sắc xung quanh có chút say đắm, trước mặt hắn là một vũng nước, tựa như nước chảy, bên tai có thể nghe tiếng nước chảy ào ào, như một bản nhạc ưu mỹ.

Dưới ánh nắng mặt nước sóng gợn lăn tăn, giống như một tấm gương trong suốt.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Xem ra thạch yêu là một người theo chủ nghĩa hưởng lạc, cảnh sắc xung quanh đẹp thật nha!

Chương 1015

Nếu sau này ta có thể cùng Uyển Châu…" Nghĩ đến đây, ngay cả lỗ tai hắn cũng có chút đỏ lên, lại xoay người nhìn một cái, mới phát hiện bên cạnh có một động đá, chắc thạch yêu bình thường vẫn ngủ ở trong đó.

"Ai?

Dám đến địa bàn của tiểu gia ta!" Tiếng quát lớn đột ngột vang lên, làm nghĩ yêu và Diệp Thiên đều giật mình.

"Ca ca đừng hoảng sợ, là ta!" Nghĩ yêu nhìn Diệp Thiên một cái, vội vàng mở miệng nói.

"Ngươi làm gì?

Lại dẫn người đến đây?

Ai cho phép ngươi dẫn người đến đây?" Thạch yêu nhìn nghĩ yêu, lông mày hơi nhíu, lại nhìn Diệp Thiên bên cạnh, càng lúc càng phiền não.

Nghĩ yêu định mở miệng nói giúp Diệp Thiên, nhưng chưa đợi nghĩ yêu mở miệng, thạch yêu liền sốt ruột không khách khí quát lớn với Diệp Thiên.

"Tiểu tử ngươi là người nào?

Cấu kết với huynh đệ của ta để đến chỗ ở của ta, muốn làm gì?

Biết điều thì mau cút đi, tiểu gia ta không tiếp!" Diệp Thiên sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, dường như tính khí cũng dần dần không còn nóng nảy như vậy.

Nếu trước đây thạch yêu dám nói chuyện như vậy, hắn đã sớm

một lời không hợp liền ra tay đánh rồi, bây giờ hắn chỉ nhìn thạch yêu một cái, không làm gì cả.

Nghĩ yêu thấy không khí giữa hai người có chút căng thẳng, y biết Diệp Thiên không phải người xấu, thạch yêu cũng chỉ vì những trải nghiệm trước đây mà có chút đề phòng thôi.

"Ca ca có thể đừng nóng nảy như vậy trước không?

Hãy nghe lão đệ ta nói mấy câu." Nghĩ yêu cho rằng lúc này nên giải tỏa nút thắt trong lòng thạch yêu trước, kiên nhẫn nói với thạch yêu.

Thạch yêu sốt ruột nhìn nghĩ yêu một cái, nghĩ đến đủ thứ chuyện từ trước đến nay, tâm trạng của y cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Nói đi." "Ca ca có biết vị Diệp tiên sinh này không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây, là vì đã nghe đại danh của ngài, muốn đến bái phỏng ngài?" Thạch yêu nghe vậy trong lòng có chút kinh ngạc, ở Thiên Giới y chỉ toàn nghe những lời gièm pha của các vị thần tiên, không có ai thực sự tôn trọng y.

Lúc này đột nhiên có một người ngưỡng mộ y đã lâu, tâm trạng của y phức tạp.

Diệp Thiên thấy thạch yêu dường như không còn đề phòng hắn như vậy nữa, mới hành lễ.

"Tại hạ nghe nói ngài gặp phải ở Thiên Giới, rất bất bình cho ngài.

Nhưng ngài phải biết Thiên Giới vốn dĩ là như vậy, ta cũng bất mãn với những việc làm của Thiên Giới, nên mới làm phản Thiên Giới." Diệp Thiên thấy vẻ mặt thạch yêu dần bình tĩnh lại, liền nói tiếp: "Tại hạ đến đây lần này, hy vọng ngài có thể gia nhập Ma Giới, cùng ta chống lại Thiên Giới." Thạch yêu sau khi nghe Diệp Thiên chiêu mộ, trong lòng y nghĩ về cuộc sống vui vẻ trước đây ở Bất Chu

Sơn, cũng như sự kính ngưỡng và sùng bái của những người xung quanh khi Ngọc Đế hạ lệnh triệu y lên trời.

Y lại nghĩ đến những đối xử bất công đã chịu ở Thiên Giới, nhưng nhiều nhất vẫn là nhớ về sự sùng bái và kính ngưỡng của những người trước đây dành cho y.

Vẻ mặt của y từ lúc đầu tràn đầy ký ức tươi đẹp và ngây thơ, sau đó là nụ cười mãn nguyện, rồi lại chuyển thành phẫn uất bất bình, cuối cùng trở lại một nụ cười.

"Đa tạ ngài đã coi trọng ta, nhưng…" Thạch yêu khóe miệng lộ ra một nụ cười, định từ chối lời chiêu mộ của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thông qua vẻ mặt của thạch yêu dường như đã hiểu những gì y suy nghĩ, hắn cảm thấy nếu chỉ dùng lời lẽ thông thường căn bản không thể lay động được thạch yêu.

Hắn lại nghĩ đến kinh nghiệm của thạch yêu, cho rằng thạch yêu không hoàn toàn hiểu rõ lịch sử quá khứ của Thiên Giới, bèn quyết định bắt đầu từ đó.

Hắn từ từ kể cho thạch yêu nghe câu chuyện Tửu Thần và Lộ Dao, câu chuyện Thất Tiên Nữ và Đổng Vĩnh, câu chuyện về mẹ ruột Nhị Lang Thần.

Hắn không hề thêm vào cảm xúc cá nhân, chỉ với góc nhìn của người thứ ba kể cho thạch yêu nghe về những sinh ly tử biệt, ân oán tình thù giữa họ.

Thạch yêu trầm mặc, không biết nên dùng lời lẽ nào để đối xử với những quá khứ đó, không biết dùng lời lẽ nào để đánh giá những việc làm của Thiên Giới, cũng không biết dùng lời lẽ nào để làm rõ hình tượng Thiên Giới trong mắt phàm nhân.

Lúc này Diệp Thiên lại đứng dậy hành lễ với thạch yêu: "Nếu tiên

sinh đã quyết định, vậy tại hạ xin cáo từ.

Chỉ cảm tạ tiên sinh đã chịu nghe tại hạ kể nhiều chuyện quá khứ như vậy." Thạch yêu cúi mắt, trong ánh mắt lộ ra sự giằng co, cuối cùng đã hạ quyết định: "Diệp, Diệp tiên sinh, xin dừng bước, ta đồng ý." Bước chân của Diệp Thiên lập tức dừng lại, quay lưng lại với nghĩ yêu, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nhưng khi xoay người lại, vẻ mặt của hắn lại khó coi như vậy.

Chương 1016

Trên đường đi ngày nối ngày, hắn lại vừa hay nhìn thấy Thiên binh Thiên tướng đông nghịt từ trên đầu bay qua.

Diệp Thiên thấy vậy, cảm thấy không ổn, cùng thạch yêu tăng tốc độ nhanh hơn.

Cuối cùng cũng đến Ma Giới, nhưng lại thấy trước cửa Ma Giới một đám Thiên binh Thiên tướng đông nghịt chỉnh đốn đợi lệnh, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh liền xông vào Ma Giới.

Lúc này Ma Vương lại như ngồi trên đống lửa, vào thời khắc mấu chốt nhất lại không tìm thấy tung tích Diệp Thiên, chỉ sợ Diệp Thiên vào lúc gay cấn này đã bỏ trốn, y lo đến mồ hôi đầm đìa.

Khi thị vệ báo cáo tin tức Diệp Thiên đã trở về, Ma Vương đại hỉ, lại nghe nói Diệp Thiên đã dẫn theo một người có vẻ lợi hại, trong lòng Ma Vương càng kinh hỷ.

Ma Vương sau khi nghe tin Diệp Thiên đang ở thư phòng, tâm trạng y như ngồi tàu lượn siêu tốc, lên xuống liên tục, thực sự như ngồi trên đống lửa, đành phải chuẩn bị nghênh tiếp Diệp Thiên ở cửa.

"Diệp lão đệ cuối cùng cũng đến rồi!" Ma Vương kinh hỷ chạy đến bên Diệp Thiên, nắm tay Diệp Thiên, như gặp người yêu lâu ngày không gặp.

Diệp Thiên chỉ trấn định gật đầu, sau đó liền lùi lại một bước đưa tay về phía thạch yêu: "Thạch yêu đây, từ Bất Chu Sơn, từng nhậm chức ở Thiên Giới, nhưng bị tên lão già Thiên Đế không có mắt làm nhục, nhất thời bất bình, liền lại bỏ trốn ra ngoài." Ma Vương hiểu rõ người có thể được Diệp Thiên lễ ngộ như vậy, thực lực nhất định không tầm thường, bèn vô cùng hào sảng vỗ vai thạch yêu.

“Nhìn khí thế này là biết vị lão đệ đây thực lực nhất định không tệ!

Đáng tiếc, bị tên lão già Ngọc Đế kia mai một rồi.

Ta phong ngươi làm Ma Giới đệ nhất phó tướng, địa vị chỉ dưới Diệp lão đệ.” Sau đó, Diệp Thiên liền rời khỏi Ma Cung, dẫn quân chuẩn bị chống lại Thiên Giới.

Khi Diệp Thiên chuẩn bị đi công đánh Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Tháp Tháp Thiên Vương Lý Tịnh, thạch yêu lại đột nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì mà bắt đầu không thể khống chế.

Mọi người đều cho rằng đây là một kế sách của Diệp Thiên, không dám có chút nào lơi lỏng.

Chưa đợi Diệp Thiên phản ứng thì thạch yêu đã xông về phía những người Thiên Giới.

Nhị Lang Thần Dương Tiễn trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, vốn là một cuộc chiến tranh giữa binh lính với binh lính, bây giờ lại biến thành một cuộc đồ sát đơn phương của một người.

Thạch yêu dường như không biết mình đang làm gì, chỉ đơn phương chiến đấu.

Diệp Thiên nhíu mày, không biết đã xảy ra tình huống gì.

Một bên khác, Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Tháp Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh lại cho rằng đây là một kế sách dụ địch thâm nhập của Diệp Thiên, không dám có chút dị động nào.

Nhưng cuối cùng không nhịn được nhìn thạch yêu đồ sát binh lính dưới trướng, liền nhảy lên, muốn ngăn cản y tiếp tục ngược sát.

Nhưng cuối cùng họ đã đánh giá quá cao năng lực của mình, chưa được mấy chiêu, thạch yêu liền đá ngã Lý Tịnh xuống đất, Lý Tịnh

thổ huyết hôn mê, Dương Tiễn cũng trọng thương ngã xuống đất.

Dương Tiễn biết rõ việc này không ổn, biết bây giờ không có cơ hội đánh bại Diệp Thiên, biết nếu lúc này không rút binh thì chiến tích của y sẽ thất bại thảm hại, nên liền ra lệnh Thiên binh Thiên tướng Thiên Giới rút binh.

Cùng lúc Thiên binh Thiên tướng rút đi, thạch yêu dường như cảm thấy những người có thể công đánh y không còn nhiều nữa, bèn quay đầu định công đánh Ma binh phía sau.

Diệp Thiên phát giác ra cách làm của y, vội vàng muốn ngăn cản, dù sao Ma binh bây giờ là thuộc hạ của hắn, sao có thể để thạch yêu đi công đánh chứ?

Nếu thạch yêu bây giờ dưới ánh mắt mọi người mà tấn công, sẽ bị đối thủ của hắn nắm được thóp, vậy thì vị trợ thủ mà hắn mời về sau này cũng không thể trở thành trợ thủ tốt nhất được nữa.

Nhưng hắn không ngờ thạch yêu lại trở nên đáng sợ như vậy, vừa rồi một chưởng đó tuy không dùng hết mười phần lực, nhưng cũng dùng đến tám phần, thế mà lại không có chút lực chế ngự nào đối với thạch yêu, thậm chí còn bị y phản kích một chưởng.

Trong lúc Diệp Thiên chưa kịp phản ứng, thạch yêu đã xông vào trung tâm Ma binh, không lâu sau, mấy mạng người đã bị thạch yêu cướp đi.

Thấy thạch yêu hung tàn như vậy, Ma binh sợ hãi thi nhau bỏ chạy, không biết rõ ràng thạch yêu đã đến phe mình, vì sao lại ra tay độc ác như vậy với thuộc hạ?

Diệp Thiên thấy y hoàn toàn không thể khống chế, không biết thạch yêu tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì, sợ một lần này sẽ khiến Ma Giới tổn thất lớn hơn rất nhiều, bèn thiết kế dẫn thạch yêu đi.

Hắn giả bộ ra tay, muốn công đánh thạch yêu, khiến lửa giận của thạch yêu tăng cao, sau đó dẫn dụ thạch yêu truy đuổi, cuối cùng đã dẫn thạch yêu ra khỏi chiến trường.

"Một trận chiến này, ta tổn thất bao nhiêu người?" Ma Vương ngữ khí vô cùng nghiêm túc, vẻ mặt cũng thê lương, như bị thứ gì đó đả kích, trên tóc y đã lộ ra mấy sợi tóc bạc.

Thị vệ bên cạnh Ma Vương có chút không nỡ nhìn thẳng, từ trước đến nay chưa từng thấy Ma Vương tiều tụy như vậy.

Chương 1017

Từ khi Diệp Thiên rời đi, tinh thần của Ma Vương liền ngày càng sa sút.

"Hắn bây giờ đi đâu rồi?

Liệu có bình an không?" Ma Vương vẻ mặt phức tạp, không biết nên cảm tạ Diệp Thiên hay nên hận Diệp Thiên đã biến Ma Giới thành ra bộ dạng như bây giờ.

"Cố gắng hết sức đi tìm tung tích của hắn đi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." "Hừ, nơi quỷ quái gì thế này?

Sống không thấy người, chết không thấy xác." Thạch yêu nhìn cảnh tượng hoang vu trước mắt, bên tai gió thổi cát vàng ù ù, làm mắt y bị mờ.

Diệp Thiên ẩn mình trong sa mạc bên cạnh, chỉ lộ ra một con mắt, quan sát tình hình của thạch yêu lúc này, không vội không vàng, muốn làm rõ tình hình hiện tại của thạch yêu.

Nhưng chưa đợi hắn kịp phản ứng, một con thằn lằn nhỏ lướt qua mắt y, có chút khó tin, đột nhiên y đang ở bên cạnh thạch yêu, vội vàng quay đầu nhìn về phía thạch yêu.

Thạch yêu như phát hiện ra thứ thú vị, lại như cảm xúc bạo ngược càng thêm nghiêm trọng, y một tay tóm lấy con thằn lằn nhỏ trong tay, ánh mắt nhìn nó như nhìn thấy món ăn mỹ vị huyền ảo.

Thạch yêu liếm liếm khóe miệng, như nhìn thấy thứ thú vị, trong mắt y thậm chí còn lộ ra vài tia ngây thơ mà chỉ trẻ con mới có.

Diệp Thiên lại không nhịn được nữa, hắn xoay người từ trong hoang mạc bay ra, giơ chân đá bay con thằn lằn nhỏ khỏi tay thạch

yêu.

Thằn lằn nhỏ thấy cuối cùng cũng có đường thoát thân, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng Diệp Thiên và thạch yêu đều không phát hiện ra trong mắt con thằn lằn nhỏ từ xa đã lộ ra tình cảm cảm kích đối với Diệp Thiên.

Lúc này Nhị Lang Thần lại đầy vẻ bất mãn, không biết kế hoạch đã ấp ủ từ lâu, vì sao lại bị một thần tiên hạ đẳng vừa mới phản bội Thiên Giới như thạch yêu phá hỏng cục diện.

Suy nghĩ hồi lâu, y cho rằng có lẽ vì trong tay mình thiếu một pháp bảo có thể xoay chuyển bại thành thắng, bèn lên trời hỏi các vị thần tiên tướng lĩnh.

Y lại nghĩ, nếu thực sự muốn chế ngự Diệp Thiên và thạch yêu, có lẽ phi Thái Bạch Kim Tinh ra tay không được.

Vì vậy y chỉ mời Thái Bạch Kim Tinh mượn dùng, nhưng mục đích cuối cùng lại muốn thông qua chí tôn pháp bảo Tiên Kính của Thái Bạch Kim Tinh tìm ra nơi ẩn thân của Diệp Thiên và thạch yêu lúc này.

"Không biết Thái Bạch Kim Tinh có việc gì quan trọng không, lần này ta đến quấy rầy, có nhiều bất tiện, mong lượng thứ." Nói rồi, Nhị Lang Thần cúi người thi lễ với Thái Bạch Kim Tinh, tỏ vẻ khiêm tốn, lễ phép.

Thái Bạch Kim Tinh biết Nhị Lang Thần Dương Tiễn lần này đến tất có việc quan trọng, nhưng trên mặt không biểu lộ, vẫn khách khí nói chuyện phiếm.

"Không sao, không sao!

Vừa rồi ta không bận việc gì cả, không biết Nhị Lang lần này đến có việc gì muốn bàn bạc với ta à, sẽ không lại giống lần trước chứ…"

Nhị Lang Thần nghe Thái Bạch Kim Tinh nhắc đến chuyện lần trước, biết Thái Bạch Kim Tinh lúc này lòng cảnh giác rất cao, muốn lấy pháp bảo e rằng không dễ.

"Ngài quá khen ta rồi, chuyện lúc đó Dương Tiễn thực sự thân bất do kỷ, tại đây xin lỗi ngài, xin ngài lượng thứ." Nói rồi, y lại cúi người thi lễ thật sâu, nhưng trong mắt Dương Tiễn lại lóe lên một loại ánh mắt nhất định sẽ báo thù, y tập trung tinh thần, khôi phục lại vẻ khiêm tốn trước đó.

Thái Bạch Kim Tinh vuốt râu, trong mắt lại tán lạc một loại vẻ mặt đắc ý vênh váo.

Cháu ngoại Ngọc Đế thì sao chứ, chẳng phải cũng phải bồi lễ xin lỗi ta sao?

Cứ như vậy, Dương Tiễn từng bước từng bước gỡ bỏ sự phòng bị trong lòng Thái Bạch Kim Tinh, dễ dàng lấy trộm được chí tôn pháp bảo Khổn Tiên Thừng và Tiên Kính, y phất phất tay áo, vẫn khiêm tốn cáo từ.

Y thi pháp cho Tiên Kính hiển lộ ra địa điểm Diệp Thiên và thạch yêu đang ở lúc này, cẩn thận quan sát địa hình xung quanh, sau đó lại dự đoán con đường sắp đi, rồi rải Thiên binh Thiên tướng xuống như rắc đậu.

Y đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, chờ Diệp Thiên và thạch yêu vào bẫy.

Vì lúc này vẻ mặt thạch yêu u ám không rõ, Diệp Thiên thì vẫn luôn lo lắng tình hình của thạch yêu, sợ rằng lỡ không cẩn thận y lại đi làm hại sinh linh, sau này tỉnh lại hối hận không kịp.

Vì vậy Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh y, không dám có chút nào lơ là, cũng vì thế đã tạo cơ hội cho Nhị Lang Thần phục kích.

Nhị Lang Thần phát hiện Diệp Thiên đã tiến vào vòng phục kích,

liền lộ vẻ mặt thư thái, y biết hắn không phát hiện ra sự dị thường ở đây, bèn một tiếng ra lệnh, Thiên binh Thiên tướng bao vây hắn.

Diệp Thiên cảm thấy không hiểu, thầm nghĩ: "Mấy tên tiểu binh này mà muốn đánh trúng ta, chẳng phải là chuyện hoang đường sao?

Huống hồ thạch yêu đang lo không tìm thấy đối thủ kia mà." Diệp Thiên vẻ mặt vô cùng thư thái, thậm chí có chút khinh miệt đối thủ, hắn hoạt động gân cốt trực tiếp chạy lên, như một hán tử xấu xa đã lâu không thấy mỹ thực.

Chương 1018

Thạch yêu bên cạnh còn khoa trương hơn, như Thao Thiết vậy, tận hưởng bữa tiệc thịnh soạn chất đống, hầu như mỗi tay một tên liền đánh đổ Thiên binh Thiên tướng xuống đất.

Nhị Lang Thần dường như không thấy gì cả, vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt y lại tràn đầy vẻ thế tất đạt được, như còn có chiêu dự phòng.

Diệp Thiên sau khi đánh lui Thiên binh Thiên tướng, cũng không quên luôn quan sát vẻ mặt Nhị Lang Thần, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn vừa nhìn thấy vẻ thế tất đạt được trong mắt Nhị Lang Thần, trong lòng liền như bị kim châm, thầm nghĩ: "Không hay rồi!" Trong khoảnh khắc Diệp Thiên xoay người, Nhị Lang Thần cũng trói Khổn Tiên Thừng lên người thạch yêu.

Thạch yêu không thể thoát khỏi, tỏ ra điên cuồng, trừng mắt nhìn Nhị Lang Thần như muốn ngũ mã phanh thây.

Diệp Thiên vừa mới định lên giúp, phát hiện sợi dây trói dài ra như có tay mà bay, không thể quấn lấy, đành phải trước tiên đào tẩu rồi sau đó tính kế.

"Không lợi hại sao?

Không tan tác sao?

Có giỏi thì tiếp tục đi." Nhị Lang Thần quyền đấm cước đá thạch yêu, trong mắt tràn đầy phẫn nộ bất bình, dường như coi thạch yêu là một bản sao khác của Diệp Thiên.

Lý Tịnh từ trước đến nay chưa từng thấy một thần điên như vậy,

trong ấn tượng của y Nhị Lang Thần vốn ôn văn nho nhã mà lại không ngờ có một mặt nóng nảy đến thế.

Y nhìn thạch yêu đang nằm trên đất không ngừng kêu rên, trong mắt lộ ra một loại đồng tình phức tạp.

Cuối cùng, Nhị Lang Thần có chút mệt mỏi, lại như bị ánh mắt của Lý Tịnh kích thích, y dừng hai tay đánh thạch yêu lại, cùng Lý Tịnh đưa thạch yêu về Bất Chu Sơn.

Ánh mắt y vô cùng phức tạp, không biết có phải nhớ lại lời Ngọc Đế dặn dò trước đây, muốn dùng thạch yêu vào việc vá trời.

Như Lai sau khi nghe kinh nghiệm của thạch yêu thì cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, không biết một kẻ phản nghịch như thế nào mà có thể vứt bỏ danh lợi địa vị trước mắt, lần nữa chạy xuống hạ giới, lại có bản lĩnh thông thiên như thế nào mà có thể đánh tan tác Thiên Giới và Ma Giới.

Y bèn nói với đệ tử Linh Sơn: "Bây giờ cần mời thần nhân mà Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Tháp Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh đã bắt được lên Linh Sơn, ta muốn xem xét kỹ một chút." "Phiền gọi Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Tháp Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh đến, ta là đệ tử Linh Sơn, Phật Tổ có việc quan trọng triệu hoán hai người." Nhị Lang Thần có chút không muốn đi, vốn bắt thạch yêu là công lao lớn nhất của một mình y, nếu đi đến Linh Sơn lại không biết Phật Tổ sẽ có phân phó gì, nếu công lao của y bị cướp đi, chẳng phải như người câm ăn hoàng liên, có khổ không nói được sao.

Nhưng khi đệ tử Linh Sơn tiết lộ ý đồ của Phật Tổ cho hai người sau, Nhị Lang Thần và Lý Tịnh vô cùng lo lắng, không biết lần này lại sẽ xảy ra chuyện gì nữa, nhưng thân là thần tiên Thiên Giới căn bản không thể từ chối, chỉ có thể ngoan ngoãn đi.

Khi thạch yêu đến Linh Sơn, Như Lai cẩn thận quan sát thạch yêu,

cho rằng thạch yêu là tài năng có thể rèn giũa, lại phát hiện thạch yêu vì trước đó hấp thụ lệ khí mà trở nên thần trí không rõ, liền phẩy tay một cái khôi phục lý trí cho thạch yêu.

Như Lai cao cao tại thượng, như vị thần linh vĩ đại nhất nhân thế, dung mạo từ bi lại mang vài phần không hợp lý, y phát hiện thạch yêu sắp tỉnh, liền giả vờ dáng vẻ bi thiên mẫn nhân.

"Thế gian có bao nhiêu khổ sở, sao không vào Linh Sơn của ta làm một đệ tử xuất thế, không quản đúng sai nhân thế, chẳng phải hay sao?" Thạch yêu nhìn dung nhan phúc hậu của Phật Tổ Như Lai, liền nhớ đến Ngọc Đế trước đây cũng đối xử y như vậy, tâm trạng liền tệ đi rất nhiều, y nghĩa chính ngôn từ từ chối yêu cầu của Phật Tổ Như Lai.

"Xin lỗi, tiểu gia ta không có hứng thú với đệ tử Linh Sơn!" Thạch yêu ngữ khí nhẹ nhàng lại mang theo vài phần khinh thường.

Như Lai nhìn thạch yêu trước mặt, dường như nhớ đến Diệp Thiên trước đó, trong lòng biết không thể động đến Diệp Thiên, nhưng một thạch yêu nhỏ bé thì dễ như trở bàn tay.

"Tiểu tử lỗ mãng, thật sự không muốn vào Linh Sơn của ta sao!" Như Lai khóe miệng khẽ cong xuống, khí thế bức người, ép thạch yêu thở không ra hơi.

"Linh Sơn chó má!

Tiểu gia ta không vào, ngươi làm gì được ta." Thạch yêu tuy cảm thấy uy thế lúc này của Như Lai bức người, nhưng không hề vì thế mà khuất phục.

Như Lai nhìn thạch yêu lúc này, mơ hồ nhớ đến việc Diệp Thiên từng đối đầu với y, không nói nhiều, chỉ một chiêu trở tay liền áp thạch yêu dưới Bất Chu Sơn, thả một tấm phù trấn áp.

Diệp Thiên trải qua trăm phương ngàn kế tìm hiểu, cuối cùng đã hiểu rõ chuyện xảy ra sau khi thạch yêu bị bắt, hắn cúi mắt, trong mắt nhanh chóng biến thành tơ máu.

Từ Tửu Thần, Lộ Dao, lại đến thạch yêu, Thiên Giới Linh Sơn rốt cuộc có ý đồ gì?

Chẳng lẽ cứ phải ép thiên hạ chúng sinh không được an ổn?

Cứ phải ép ta Diệp Thiên lần nữa xông lên Thiên Giới làm phản sao?

Hắn gầm lớn lên trời, như đã bị đè nén đã lâu.

Trải qua quá nhiều chuyện, trong lòng hắn như bị đè một tảng đá đen khổng lồ.

Chương 1019

Hắn từng bước chân vô cùng nặng nề đi về phía Bất Chu Sơn, trên đường, hắn nhớ lại rất nhiều.

"Ta sẽ giúp ngươi, ta sẽ đánh lên Thiên Giới, phản lại Linh Sơn, giết cho không còn mảnh giáp nào." "Dù thế nào ta cũng ở phía sau ngươi." "Bất kể khi nào, ở đâu, chỉ cần ngươi nói một tiếng, ta liền đến ngay." Nhưng khi nhìn thấy thạch yêu trong khoảnh khắc đó, những lời nói kia đều dường như lần lượt biến mất, hắn chỉ khẽ quỳ bên cạnh y, rút một tay ra khỏi đầu y, như muốn chuộc lại thạch yêu trước đây.

Hắn mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không phát ra được một chữ, không nói được một câu, cả người đều cứng đờ, không ngờ thạch yêu lại biến thành như vậy.

"Đủ rồi." Thạch yêu không nói gì, không truy hỏi, chỉ nhàn nhạt nói một chữ "Đủ", và một nụ cười.

Diệp Thiên như dốc hết toàn lực mà từ cổ họng phát ra một tiếng "Ừm".

"Ta biết ngươi muốn gì, nhưng ta chỉ muốn trở lại Bất Chu Sơn, làm lại ta của trước đây." Thạch yêu sắc mặt vô cùng bình tĩnh, như đã trải qua ngàn vạn kiếp, nhưng ánh mắt của y vẫn thuần khiết như trước, như ánh mắt của y khi nghe Diệp Thiên kể chuyện ngày xưa.

Diệp Thiên có chút hoảng hốt, không biết là mộng cảnh hay hiện thực, không biết mình có phải đã quá lo lắng mà sinh ra ảo giác, thạch yêu trước mắt thực ra không phải thạch yêu thật, chỉ là một ảo ảnh đầy tự trách của hắn mà thôi.

Nhưng xúc cảm quen thuộc trong tay, đang chứng minh cho hắn

biết đây không phải là ảo ảnh, hắn không nói nhiều nữa, chỉ khẽ vỗ vai thạch yêu, sau đó trao cho y một ánh mắt kiên định.

Diệp Thiên xé bỏ phù trấn sơn mà Phật Tổ đã đặt xuống, sau đó dùng pháp lực của mình nâng Bất Chu Sơn lên.

Thạch yêu lảo đảo từ dưới Bất Chu Sơn bò ra, cuối cùng đã được cứu.

Thạch yêu lại nhớ đến lời Diệp Thiên nói khi trước đến mời y, y hiểu rõ nếu Diệp Thiên không làm theo chuyện đã đồng ý với Ma Vương, thì Diệp Thiên có thể sẽ thảm.

Y ngơ ngẩn nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Thiên đặt Bất Chu Sơn xuống, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, nhưng vẫn mỉm cười nói với thạch yêu: "Được rồi!

Vậy ngươi về động đá đi, ta cũng phải về Ma Giới." Thạch yêu nhìn vẻ mặt Diệp Thiên vô cùng phức tạp, không hiểu Diệp Thiên đến đây lần này rốt cuộc là vì cái gì?

Những người y từng gặp trước đây đều có mục đích riêng, nhưng y thực sự không nhìn thấu mục đích của Diệp Thiên.

"Vì sao?" Thạch yêu nhìn chằm chằm Diệp Thiên, như thể nhất định phải biết một câu trả lời.

"Vì sao?" Trong mắt Diệp Thiên lóe lên một tia phức tạp, nhưng hắn giả vờ không hiểu thạch yêu rốt cuộc đang hỏi gì.

Hỏi vì sao ta cứu y?

Vì sao ta năm xưa đi tìm y?

Hay là vì sao ta bây giờ quyết định thả y đi?

Hắn có thể nói là hắn hối hận rồi sao?

Hối hận vì năm xưa hắn đã dùng một tiểu tâm kế, để y trở thành bộ dạng hiện tại.

Hối hận vì năm xưa thế giới này vốn không như hắn nghĩ.

Hối hận vì năm xưa hắn không cứu y, để y bị mang đi.

Hối hận… Thạch yêu dường như nhìn thấy sự phức tạp trong mắt Diệp Thiên, y không hỏi nữa, chỉ chậm rãi quay đầu, sau đó đi về phía xa.

"Ngươi muốn đi đâu?

Không phải muốn quy ẩn ở Bất Chu Sơn sao?

Mau về động đá của ngươi đi, bây giờ lại muốn đi đâu?" Diệp Thiên có chút lo lắng, hắn nhớ những nơi thạch yêu có thể sẽ đi, nhưng một chút cũng không muốn y đi đến những nơi đó, nơi đó sẽ bị ô uế.

Thạch yêu nhớ đến nơi Thiên Giới đóng quân, y chạy vào, sau đó lặng lẽ phóng một mồi lửa, rồi thi pháp ẩn giấu ánh lửa, tất cả mọi người đều không phát hiện ra nơi đó sắp bị cháy rụi thành tro.

Lý Tịnh và Nhị Lang Thần sau khi quay về thấy vậy, đành phải vội vàng thu binh.

Tuy không gây ra thiệt hại lớn, nhưng trải qua một đêm đại hỏa, tất cả mọi người đều gân mỏi sức cùng, không còn sức chiến đấu nữa.

Chương 1020

Ma Vương thấy Thiên Giới giương trống thu binh, biết rõ là Diệp Thiên làm việc tốt, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng lại nhớ đến lời ước định trước đây với Diệp Thiên, y có chút do dự không quyết.

Y bắt đầu nhớ lại cục diện đối chiến giữa Diệp Thiên và Ngọc Đế trước đây, biết rõ Ngọc Đế không phải đối thủ của Diệp Thiên, nếu y chống lại Ngọc Đế, cũng không phải đối thủ của Diệp Thiên, y bèn cuối cùng quyết định thả Diệp Thiên và Uyển Châu đi.

Y không đích thân đi báo cho Diệp Thiên và Uyển Châu, chỉ phái một thị vệ đi.

"Diệp, Diệp thần y, Ma Vương bảo ta chuyển cáo ngài, lời ước định trước đây có thể thực hiện được rồi." Vị thị vệ kia vô cùng cung kính, dường như trong ngữ khí có chút kính trọng.

Diệp Thiên nghe xong trong lòng vô cùng vui vẻ, thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi quỷ quái này!" Nhưng lại nhớ đến đủ thứ chuyện trước đây với Ma Vương, trong mắt hắn lóe lên một tia buồn bã.

"Được, ta biết rồi." Hắn cúi đầu, dường như muốn giơ tay, nhưng cuối cùng lại hạ xuống.

"Diệp Thiên, ta có thể rời khỏi nơi quỷ quái này rồi!" Uyển Châu dường như không phát giác ra tâm trạng của Diệp Thiên, nàng vui vẻ nói: "Cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi âm mưu đấu đá khiến người ta uất ức này rồi, sau này chân trời góc biển mặc sức ngao du!" Diệp Thiên nhìn Uyển Châu vui vẻ như vậy, những cảm xúc phức tạp trước đó trong hắn chợt biến mất, hắn giơ tay khẽ véo mũi Uyển Châu, trong mắt tràn đầy sủng nịnh: "Phải, ta cuối cùng cũng có thể

rời đi rồi." "Vậy trạm tiếp theo chúng ta đi Bất Chu Sơn chơi đi, nghe nói ở đó rất đẹp." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, hăm hở nói.

Diệp Thiên nhìn thạch yêu bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ: "Vừa hay có thể nhân tiện đưa thạch yêu về Bất Chu Sơn." Thế là ba người cùng nhau lên đường đi Bất Chu Sơn, trên đường đi, Uyển Châu líu lo không ngừng nói chuyện với Diệp Thiên, thạch yêu ở một bên nhìn hai người, trong mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Bồ Đề đã biến mất từ lâu lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người, Bồ Đề cẩn thận đánh giá thạch yêu một lượt, không ngừng gật đầu.

"Tiểu tử này không tệ nhỉ?

Bây giờ có một cơ hội thành thần bày ra trước mặt, có muốn không?" Bồ Đề ngữ khí vô cùng tùy tiện, như một lang băm giang hồ.

"Không đi." Thạch yêu nghe đến thành thần, liền nhớ đến Ngọc Đế và Phật Tổ trước đây, lông mày y cau chặt, trong mắt lóe lên vài phần chán ghét.

Bồ Đề thấy thạch yêu từ chối, cũng không tức giận, y hiểu rõ khi thạch yêu tìm được một cơ duyên, nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của mình, bèn nhân cơ hội đi theo thạch yêu.

Trên Bất Chu Sơn, rừng rậm vốn đầy sức sống đã biến mất, thay vào đó là một vùng phế tích rộng lớn.

Chim chóc líu lo vốn đã bay đi, thay vào đó là một vùng trầm tịch.

Người tiều phu vốn mỗi ngày lên núi chặt củi không biết tung tích, thay vào đó là mùi khét lẹt sau trận đại hỏa.

Không khí vui vẻ của mọi người lập tức bị phá vỡ, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng họ lóe lên sự phẫn nộ, không biết có thể làm gì.

Niềm vui của Uyển Châu vừa thoát khỏi Ma Giới đã biến mất sạch, chỉ còn lại sự đồng tình với cảnh tượng trước mắt.

Bồ Đề vừa rồi định tiếp tục khuyên bảo, thì những lời đó cứ thế không trở lại, chỉ còn lại một sự bất lực dâng lên trong lòng y.

Phẫn hận của Diệp Thiên đối với Thiên Giới, hắn không nhịn được nữa, hai mắt đầy tơ máu, dường như muốn làm gì đó cho thạch yêu.

Thạch yêu lúc này tinh bì lực tận, thân tâm đều mệt mỏi, không biết nên nói với ai?

Lại có ai có thể nói với y đây?

"Đại vương, cuối cùng cũng về rồi, là Thiên Giới làm đó!" Một tiểu yêu như nhìn thấy cứu tinh, la lớn với thạch yêu.

"Thiên Giới, lại là Thiên Giới." Thạch yêu lúc này còn phẫn nộ hơn cả Diệp Thiên vừa rồi, y không biết mình rốt cuộc đã gây ra nghiệt chướng gì mà lại chọc Thiên Giới phiền phức lớn đến vậy.

Bồ Đề như vừa mới phản ứng lại, lại tiếp tục muốn khuyên bảo y phải thành tiên: "Nhìn xem, nhìn xem kết cục của kẻ không có bản lĩnh đi, nếu ngươi là thần tiên, nếu ngươi là đại tiên, ai dám đối xử với địa bàn của ngươi như vậy?" Thạch yêu trầm mặc, không còn khí thế vừa rồi, cũng không còn dũng khí muốn quy ẩn trước đây, y không biết nếu lựa chọn quy ẩn, sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này trong lòng y chỉ có một ý niệm, phải trở nên mạnh hơn, phải trở nên càng mạnh hơn, phải trở nên đến mức lên trời gặp Phật Tổ cũng không dám trêu chọc một chút nào!

"Được." Thạch yêu nhìn Bất Chu Sơn khắp nơi hoang tàn, trong mắt lộ ra vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Diệp Thiên sau khi nghe thạch yêu trả lời, trong lòng cũng rối rắm

vạn phần, không biết quy ẩn trước đây có tốt cho thạch yêu không, hay bây giờ tu tiên sẽ tốt hơn cho thạch yêu.

Nhưng hắn hiểu rõ, hắn không phải thạch yêu, không có cách nào thay y đưa ra bất kỳ quyết định nào.

Hắn có thể làm chỉ là âm thầm ủng hộ mọi quyết định của y mà thôi.

Diệp Thiên bèn đề nghị muốn điểm hóa thạch yêu thành tiên, dùng sức mạnh của mình trợ giúp thạch yêu một phần sức lực.

Chương 1021

Sau đó sau khi mọi người bàn bạc, quyết định đưa thạch yêu đến Nam Hoang chi địa tu luyện, nơi đó thuộc về vùng đất ba không quản, là lựa chọn tốt nhất cho thạch yêu lúc này.

“Cái gì?

Diệp Thiên rời khỏi Ma Giới rồi!” Ngọc Đế nghe tin này có chút kinh ngạc.

Y không biết Diệp Thiên đang giở trò gì, rõ ràng đã tìm được một chỗ dựa có thể giúp mình chống lại Thiên Giới, lại lặng lẽ rời đi không một tiếng động.

Nhưng Ngọc Đế chuyển niệm một cái, tuy đây không phải là tin tốt đối với Diệp Thiên, nhưng đối với Thiên Giới chưa hẳn không phải là tin tốt, lúc này vừa hay có thể nhân lúc hỗn loạn xuất kích.

“Ngài là Tháp Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh sao?” Một tiểu yêu kinh ngạc hỏi Lý Tịnh, như nhìn thấy anh hùng đã ngưỡng mộ từ lâu.

Lý Tịnh có chút dương dương tự đắc, không ngờ ở một nơi hẻo lánh như vậy lại có fan của mình.

Sau khi trải qua quá nhiều chuyện trước đó, y đã sinh ra hoài nghi sâu sắc đối với chính mình, bây giờ cử động của tiểu yêu này không thể không khiến lòng tự tôn của y được thỏa mãn lớn lao.

“Ngài đến bắt Diệp Thiên sao?

Ta biết hắn ở đâu, vừa rồi ta mới tiễn cái tai họa thạch yêu đó đi, nếu không, Bất Chu Sơn của ta có thể sẽ gặp thảm trạng như vậy?” Tiểu yêu nói từng lời, trong mắt đầy phẫn hận, như muốn xé thạch yêu thành tám mảnh.

Lý Tịnh xoa xoa gáy, cảm thấy có chút tự trách, tuy không phải y làm, nhưng cũng là việc Thiên Giới làm, y cũng có vài phần bất mãn với hành vi của Thiên Giới.

Trong chốc lát trò chuyện, tiểu yêu liền dẫn Lý Tịnh vào động đá nơi thạch yêu từng cư trú.

"Cái gì, nơi y từng cư trú trước đây sao?

Diệp Thiên ở đâu?" Lý Tịnh đột nhiên phản ứng, tiểu yêu kia thật trùng hợp, chẳng phải là cái bẫy sao?

Y có chút đề phòng nhìn tiểu yêu bên cạnh.

Tiểu yêu nụ cười có chút u ám không rõ, chỉ vào bên cạnh nói: "Kia, kia không phải sao." Trong khoảnh khắc Lý Tịnh quay đầu lại, Diệp Thiên liền trói y.

"Cái gì!

Quả nhiên là cái bẫy, ta lại nhất thời không chú ý…" Lý Tịnh giãy giụa khỏi sợi dây trói, mặt đầy phẫn hận nhìn tiểu yêu.

"Cái bẫy gì mà còn có thể có ý tứ là cái bẫy?

Khiến Bất Chu Sơn của ta biến thành ra thế này thì không phải cái bẫy sao?" Tiểu yêu ngữ khí có chút kích động, như muốn xông lên bóp cổ Lý Tịnh.

Nhị Lang Thần ở bên cạnh đợi ở ngoài Bất Chu Sơn đã lâu, nhưng mãi không nghe Lý Tịnh hồi âm, y cảm thấy không ổn, muốn tiến lên giúp Lý Tịnh một tay.

Y tỏ ra vô cùng cẩn thận, bước đi cẩn trọng, cho Thiên binh Thiên tướng phía sau đóng vai tai mắt đi trước dò đường, mấy lần vẫn không ai phát hiện dị thường, nhưng y không dám chút nào lơ là, vẫn như vậy.

Cảnh đẹp chẳng được bao lâu, không lâu sau, Nhị Lang Thần phát hiện xung quanh không đúng, cảnh vật vẫn là cảnh vật cũ, đường xá vẫn là đường xá cũ, dường như từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Tuy bị một trận đại hỏa thiêu đến diện mục hoàn toàn thay đổi, nhưng cũng không đến nỗi đi đâu cũng là lặp lại con đường cũ.

Nhị Lang Thần biết là trận pháp Diệp Thiên đã bố trí, nhưng y mãi không tìm ra cách phá giải.

"Tướng quân, bây giờ chúng ta phải làm gì?" Một tiểu binh không nhịn được nữa, lo lắng hỏi Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn tiểu binh trước mặt, ngữ khí vô cùng sốt ruột, thậm chí còn có một loại cảm giác thất bại.

"Đợi." Cuối cùng Diệp Thiên ra tay rồi, ba người luân phiên công kích Nhị Lang Thần, Nhị Lang Thần thì mãi không nhìn thấy bóng dáng hắn.

Nhị Lang Thần như một kẻ điên, tay trái đấm một quyền, tay phải đánh một chưởng, nhưng chưa từng đánh trúng, thế mà trên người y vết máu loang lổ, như vừa mới bị hành hạ.

Cuối cùng Nhị Lang Thần gân mỏi sức cùng ngồi phịch xuống đất, Thiên binh Thiên tướng bên cạnh hoàn toàn không rõ tình huống, không biết vì sao mọi chuyện đều không xảy ra, mà chủ tướng của họ lại biến thành bộ dạng như bây giờ.

Diệp Thiên, Uyển Châu và Bồ Đề thấy Nhị Lang Thần không còn là đối thủ, không còn sức truy kích, liền nhân cơ hội đào thoát.

Chương 1022

Lại mấy ngày trôi qua, mọi thứ đều gió yên biển lặng.

Trời vẫn là trời đó, mây vẫn là mây đó, gió vẫn là gió đó, nhưng núi thì không còn là núi đó, người cũng không còn là người đó, cây cũng không còn là cây đó.

Diệp Thiên nhìn Bất Chu Sơn lúc này, nhớ lại cảnh tượng lên núi trước đây, người tiều phu lúc đó, nghĩ yêu lúc đó, cảm giác cảnh còn người mất.

"Ngài không đi sao?

Lại quay về à?" Tiểu yêu kia sau khi nhìn thấy Diệp Thiên thì vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao Diệp Thiên đã bỏ trốn trước đó lại quay về nơi hoang vu này.

"À, không có gì, về xem một chút thôi." Diệp Thiên ngữ khí vẫn bình tĩnh như ở Ma Giới, nhưng nghe kỹ thì có thể nhận ra vài cảm giác khác biệt.

"Ngươi, có thể giúp ta một tay không?" Diệp Thiên đột nhiên nói, đỡ vai tiểu yêu vô cùng lo lắng.

Hắn bảo tiểu yêu đứng ở trung tâm Bất Chu Sơn, khoanh chân ngồi yên, bình tức ngưng thần, sau đó chạy đến vòng ngoài cùng của Bất Chu Sơn thi pháp.

Chỉ thấy vòng ngoài Bất Chu Sơn bắt đầu lóe lên một loại ánh sáng trắng, rồi dần dần lan vào trung tâm, như một người đang vỗ về đứa con trong tay, không ngừng hấp thụ tiên khí trên người Diệp Thiên.

Thời gian như ngừng lại, cảnh sắc xung quanh đều không thay

đổi, chỉ có mồ hôi trên mặt Diệp Thiên đang chảy, tiên khí trên người hắn đang dần tan biến.

Cuối cùng, hắn không nhịn được nữa, thổ ra một ngụm tiên huyết rồi hôn mê ngã xuống đất.

Khi tĩnh mở mắt, hắn chỉ nhìn thấy Uyển Châu đang ngủ say bên cạnh, ngẩng đầu nhìn một cái mới phát hiện ra động đá nơi thạch yêu trước đây cư trú.

Hắn đi ra khỏi động đá, nhìn Bất Chu Sơn xung quanh đã phục hồi sức sống, khóe miệng hắn từ từ nhếch lên một nụ cười, tuy không có tiếng cười, nhưng niềm vui lan tỏa khắp người hắn hiện rõ.

Bồ Đề thấy hắn tỉnh rồi, đi đến bên cạnh hắn.

"Có đáng không?" Tuy không nói hết lời, nhưng hắn đang hỏi Diệp Thiên: "Cứu thạch yêu bị Phật Tổ áp dưới Bất Chu Sơn có đáng không?

Tổn hao tu vi để điểm hóa thạch yêu có đáng không?

Dùng gần hết một nửa tiên khí để khôi phục Bất Chu Sơn có đáng không?" Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Bồ Đề, hắn nhìn phong cảnh tươi đẹp của Bất Chu Sơn: "Thế gian có biết bao phong cảnh, nhưng đối với ta, phong cảnh nơi đây là độc nhất vô nhị." Bồ Đề như bị thứ gì đó kích thích, tâm tình y phức tạp, không ngờ Diệp Thiên lại nói ra những lời như vậy.

"Ngươi có biết không?

Bất Chu Sơn từng có một vị tiên nhân.

Vào thời thượng cổ đó, không biết đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, vị tiên nhân đó đã vẫn lạc ở đây." Bồ Đề nhìn Diệp Thiên, như đang kể chuyện, lại như đang nhắc nhở Diệp Thiên.

Diệp Thiên không nói gì, dường như đã hiểu ý của Bồ Đề.

Hắn bắt đầu đi về phía nơi đản sinh của thạch yêu trước đây, dần dần hắn có một cách làm, cảm thấy vô cùng vui vẻ, như đào được bảo tàng vậy.

Hắn quan sát địa hình xung quanh, phát hiện nơi đó là một nơi vô cùng linh khí, tất cả cây cối vây quanh một chỗ, như những người bảo vệ.

Hắn bắt đầu nghiên cứu địa hình nơi đó, phát hiện thực ra đó là một trận pháp, sau khi tìm hiểu rất lâu cuối cùng đã phá giải được trận pháp đó.

Hắn tiến vào tiên phủ của vị tiên nhân thượng cổ từng sống, mở ra một câu chuyện đã biến mất từ lâu, nhìn những điểm chấm trên tường thuật lại những gì vị tiên nhân từng trải qua, như thể đã trải qua thời thượng cổ vậy.

Cuối cùng hắn tìm thấy một căn phòng chứa sách.

Mở ra nhìn một cái, phát hiện rất nhiều sách tiên điển lạ đã biến mất từ lâu, hắn ở trong đó lựa chọn, lấy đi tất cả những gì mình cần.

Hôm đó, Diệp Thiên khi tìm kiếm bí pháp thì phát hiện một động huyệt, bên trong linh khí bức người.

Hắn vốn định gọi thạch yêu đến, nhưng pháp lực của chúng quá yếu, e rằng chịu không nổi, nên liền một mình đi vào.

Bốn phía không có gì dị thường, cứ như một nơi có người ở, bên ngoài tìm thấy thư tịch, nhưng bên trong lại không có.

Chẳng lẽ tiên nhân đều thích vẫn lạc ở nơi trống rải sao?

Chương 1023

Nhìn thấy một chiếc giường đá, Diệp Thiên không kìm được mà ngồi xuống.

Càng đến gần, linh khí càng nồng đậm, nhưng kỳ lạ là bên trong chỉ có linh khí mà không có gì khác.

Diệp Thiên theo thói quen dùng tay gõ vào giường đá bên cạnh, thế mà phát hiện bên trong rỗng, dời giường đá ra, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Đi theo thông đạo vào sâu bên trong, Diệp Thiên nhíu mày khi thấy một con đường giống như bên ngoài, rồi tiếp tục đi xuống, cuối cùng cũng đến tận cùng.

"Là kẻ nào?

Vì sao tự tiện xông vào địa bàn của ta!" Diệp Thiên giật mình, ai đang nói vậy?

Hắn nhìn bốn phía không một bóng người, bèn mở thông linh, cuối cùng cũng thấy một lão giả tóc bạc.

"Tiền bối, Diệp Thiên vô ý xông vào, xin tiền bối đừng tức giận." Diệp Thiên cung kính nói, chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị lão giả tóc bạc gọi lại.

"Cũng phải, đã vô ý xông vào thì cũng là một loại duyên phận.

Lão phu ở đây đã hơn trăm năm, chỉ vì không có người kế thừa nên sắp tiêu tán, chỉ còn lại một luồng u hồn ở đây.

Hôm nay ngươi cũng có duyên, nếu ngươi nguyện ý, ta có thể truyền thừa tất cả những gì ta đã học cho ngươi." Diệp Thiên không hề có ý định bái sư, vì hắn cảm thấy không cần sư phụ.

Dường như nhìn thấu tâm tư của Diệp Thiên, lời nói tiếp theo của lão giả khiến hắn chấn kinh.

"Ngươi cũng không cần vội vã bái sư.

Ta là một người đã chết, chỉ còn là một luồng u hồn.

Ta chỉ không muốn công pháp của mình thất truyền, nếu ngươi nguyện ý thì không cần bái sư cũng được.

Ta có thể truyền thụ tiên thuật bí pháp cho ngươi, để ngươi có thể một bước lên mây xanh." Diệp Thiên nhìn lão giả, không hề ép buộc, cũng là một người đáng thương, dù sao hắn cũng không thiệt thòi, liền gật đầu.

Nhưng lão giả vừa thấy hắn gật đầu đã hóa thành một làn khói rồi tiêu tán.

Diệp Thiên mơ hồ nghe thấy có người chỉ dẫn, liền khoanh chân ngồi xuống, nghe giọng nói của lão giả, rồi theo chỉ dẫn bắt đầu tu luyện.

Tu vi mà lão giả để lại cũng dần dần được Diệp Thiên hấp thu.

Diệp Thiên cảm giác trong cơ thể có một luồng sức mạnh cường đại đang du tẩu khắp nơi, hắn nhíu mày, có chút động đậy muốn tẩu hỏa nhập ma.

"Không được phân tâm, hãy dung nhập luồng sức mạnh kia vào cơ thể ngươi, để nó phục vụ ngươi." Lão giả nghiêm túc nói.

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Thiên chậm rãi mở mắt ra, bóng dáng lão giả đã biến mất.

Hắn chợt nhớ thạch yêu đang chờ bên ngoài, Diệp Thiên vội vàng chạy ra, nhưng lại không thấy một ai.

Đoán chừng hắn vào quá lâu, chúng không tìm thấy nên đã về

trước rồi.

Diệp Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức khởi hành trở về.

Ra ngoài nhiều ngày như vậy, e rằng nàng ấy sẽ thật sự lo lắng, nên hắn đẩy nhanh hành trình.

Bồ Đề ở nhà đã lâu mà vẫn không đợi được Diệp Thiên, nhìn ngày tháng trôi qua từng ngày, cuối cùng nàng không thể kiềm chế được, liền dẫn người đi tìm Diệp Thiên.

Pháp lực của nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nhỡ xảy ra chuyện thì sao?

Ở nơi Diệp Thiên tìm tiên thuật bí pháp, Bồ Đề không tìm thấy bóng dáng hắn, cảm giác cả người hắn như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Chẳng lẽ hắn bị người trên thiên thượng bắt đi rồi?

Bồ Đề trong lòng thắt lại, sắp xếp tiểu yêu canh giữ Bất Chu Sơn, một mình chạy lên thiên thượng để cứu Diệp Thiên.

Chương 1024

Nhưng nghĩ lại, nàng lại không biết Diệp Thiên đang ở đâu cụ thể, đành phải cầu cứu Uyển Châu, người thường xuyên ở bên cạnh Diệp Thiên.

Uyển Châu ở Nam Thiên Môn, phát hiện Nam Thiên Môn đang nói chuyện về Diệp Thiên, bèn nấp một bên nghe lén.

"Ngươi biết không, hiện giờ Ngọc Đế đang phái người khắp nơi tìm Diệp Thiên đó?" Một tiểu tiên giữ cổng Nam Thiên Môn bí hiểm nói, sợ có người nghe thấy.

Một người khác nghe xong, thở dài một hơi, bi ai nhìn đối phương.

Đối với loại người như Diệp Thiên, chúng không thể nào thành công được như vậy, chỉ có thể ghen tị, đố kỵ, hận thù.

"Ta biết chứ, Thiên Đế muốn kéo Diệp Thiên về, nhưng giờ Diệp Thiên đang ở đâu cũng không biết.

Ta mà có một nửa phúc phận như Diệp Thiên thì tốt rồi, cũng không đến nỗi ở Nam Thiên Môn cả đời." Một tiểu tiên giữ cổng khác cũng hùa theo.

Uyển Châu nghe xong lắc đầu, Thiên Đế có kéo Diệp Thiên về hay không, nàng cũng không quan tâm.

"Vì vừa rồi các tiểu tiên nói Thiên Đế đang phái người khắp nơi tìm Diệp Thiên, vậy Diệp Thiên có lẽ không ở Thiên Cung." Nói rồi, Uyển Châu không dây dưa nhiều mà trực tiếp rời đi.

Một bên khác...

Diệp Thiên vốn dĩ rất có thiên phú, được tàn hồn tiên nhân chỉ

điểm, nhanh chóng truyền thừa võ học của tiên nhân.

Diệp Thiên khoanh chân ngồi trên đất, đang chậm rãi điều chỉnh khí tức trong cơ thể.

Dù sao đây cũng là một tuyệt học, nếu khí tức không được điều chỉnh tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể tẩu hỏa nhập ma.

Một lúc sau, Diệp Thiên mở mắt.

Hắn quỳ xuống, khấu một cái đầu đối với tàn hồn tiên nhân kia.

"Đa tạ tiền bối, đại ân của tiền bối ta vô pháp báo đáp, từ bây giờ, tiền bối chính là sư phụ của ta." Tàn hồn tiên nhân cười nói: "Ha ha, nếu không phải ta chỉ còn lại một tàn hồn, ta nhất định sẽ dạy dỗ ngươi thật tốt.

Ngươi thiên tư thông tuệ, chỉ cần tâm chính, sau này ắt sẽ làm nên đại sự." Diệp Thiên gật đầu, lại khấu ba cái nữa trước tiên nhân.

"Đa tạ sư phụ chỉ điểm, sư phụ cứ yên tâm, đồ nhi nhất định đi con đường chính nghĩa, sau này nhất định không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ." "Tốt, thời gian của ta không còn nhiều nữa.

Con đường còn lại, phải tự mình đi." Nói rồi, tàn hồn tiên nhân hóa thành một làn khói bay về phía bầu trời, càng lúc càng xa.

Diệp Thiên ra khỏi động thì thấy Uyển Châu, Uyển Châu cũng vô cùng kinh hỉ.

"Diệp Thiên, ngươi ở đây!" Diệp Thiên thấy Uyển Châu vô cùng vui mừng, liền kể cho nàng nghe chuyện mình gặp được một tàn hồn tiên nhân, rồi học được tuyệt học, sau đó bái tiên nhân làm sư phụ.

Chỉ tiếc là vị tiên nhân kia chỉ còn là một tàn hồn.

"Tàn hồn mà đã lợi hại như vậy, không biết sư phụ ta nếu còn sống thì sẽ như thế nào nữa." Uyển Châu nghe Diệp Thiên nói vậy,

đôi mắt sáng rỡ.

“Đoán chừng, là người lợi hại nhất thiên hạ rồi.

Tuyệt học đó, nhất định rất lợi hại đúng không?

Ngươi gặp được thế nào?” “Không biết, ngẫu nhiên gặp được.” Trong mắt nàng, Diệp Thiên là một tồn tại lợi hại nghịch thiên, nhưng Diệp Thiên lại bái một sư phụ trong động, thật kỳ lạ.

Uyển Châu trong lòng thầm niệm: “Ai, vận khí của Diệp Thiên quả nhiên không phải tầm thường.

Không biết khi nào, ta mới có thể gặp được thế ngoại cao nhân dạy ta võ công đây.” Thôi vậy, hiện giờ bên cạnh Uyển Châu có Diệp Thiên cũng đủ rồi.

“Đúng rồi, Diệp Thiên, ta vừa nãy đi Thiên Thượng tìm ngươi, có nghe lén được một chuyện.

Thực ra cũng không phải nghe lén, ta nghe ở Nam Thiên Môn, lúc đó ta nghe người ta nói chuyện nên cứ nghe mãi.” Nếu Uyển Châu không nghe Diệp Thiên bái sư học được tuyệt học thì nàng đã quên mất chuyện bên Thiên Đế rồi.

May mà nhớ ra.

Chương 1025

"Thiên Đế đang phái người khắp nơi tìm ngươi, không, là kéo ngươi về." Không ngờ Bồ Đề lùng sục khắp nơi, vẫn không tìm thấy Uyển Châu, nàng lo lắng đến phát sầu, tóc rụng cả búi.

Cuối cùng, một thạch yêu tốt bụng nói cho Bồ Đề biết, hóa ra Uyển Châu đã sớm đi tìm Diệp Thiên.

Nghe được tin tức này, trái tim treo lơ lửng của Bồ Đề cuối cùng cũng đặt xuống. ...

Tại đại điện Thiên Đình, Thiên Đế vẫn như cũ mặc hoàng bào màu vàng sáng, trông khí phách bất phàm, nhưng thực ra Thiên Đế đã hoảng sợ đã lâu.

Mặc dù Ma Vương đã ký kết đình chiến với Diệp Thiên, nhưng Thiên Đế vẫn không yên tâm.

Thậm chí không biết Ma Vương đang phát triển đến mức nào, thật sự quá kỳ quái.

"Chư thần, có ý kiến gì?" Thiên Đế nhìn đám thần tiên vô dụng phía dưới, cảm thấy một trận hỏa khí dâng lên trong lòng, căn bản không có thần tài nào có thể sử dụng được!

Cũng không biết đám thần ngu xuẩn này thành thần bằng cách nào, dân số Thiên Đình cứ thế tăng vọt.

Lời nói của Thiên Đế mang theo sự tức giận, ai cũng biết, hiện giờ nếu nói một lời ngu xuẩn, nhất định sẽ bị Thiên Đế mắng cho khóc lóc thảm thiết, nên từng người từng người đều hiểu rõ năng lực của mình, tất cả đều cúi gằm đầu.

Đám thần tiên thành thần, chiến đấu lực tuy mạnh hơn, nhưng trí

óc vẫn thoái hóa.

Thiên Đế nhìn đám vô dụng này, tức đến không nói nên lời.

Để không mất thái độ trước mặt mọi người, Thiên Đế quay sang hỏi Thái Bạch Kim Tinh: "Thái Bạch Kim Tinh, ngươi thấy sao?" Lão Quân nọ nghe xong, ở một bên hả hê vui sướng, cho rằng Thái Bạch Kim Tinh chắc chắn xong đời rồi.

"Ta cho rằng, chúng ta nên lôi kéo Diệp Thiên, đó là một thiếu niên ngàn năm khó gặp ở thế gian!

Không thể để Ma Vương ra tay trước để giành lợi thế!" Thái Bạch Kim Tinh với vẻ mặt cáo già xảo quyệt.

Thiên Đế gật đầu: "Không sai, cũng là một biện pháp khả thi." Chư thần xôn xao, Nhị Lang Thần càng trừng mắt, Thiên Đế càng già, chỉ số IQ càng ngày càng thấp.

Hắn vội vàng bước ra: "Vạn vạn lần không thể!

Ta thấy Diệp Thiên tâm cơ xảo quyệt, e rằng đã sớm có dính líu với Ma Vương, chắc chắn không phải hạng tốt lành gì!" Tâm ý của Thiên Đế đã quyết, làm sao dễ dàng bị lay chuyển, cuối cùng hạ quyết tâm, sai Thái Bạch Kim Tinh đi đón Diệp Thiên, không chú ý Nhị Lang Thần tức đến nghiến răng.

"Diệp Thiên, Diệp Thiên…" Trong mơ hồ, dường như có người đang hô hoán.

Ngẩng đầu nhìn lên, một lão giả thân mình bay lượn trong tường vân vàng kim, hiền lành nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên không kìm được mà hỏi: "Ngài là ai?" "Ta là Thái Bạch Kim Tinh do Thiên Đế phái đến để tiếp kiến ngươi." Uyển Châu đang cùng Diệp Thiên tu luyện, luận bàn, cũng chú ý đến Thái Bạch Kim Tinh, lộ vẻ cảnh giác.

Yêu ma quỷ quái, thích ngụy trang thành một vẻ cứu thế chủ!

Không thể bị lừa.

Thế là Uyển Châu khẽ nói vào tai Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ngươi phải cẩn thận, đừng để bị vẻ ngoài của hắn mê hoặc, vạn nhất hắn là yêu ma xấu xa thì e rằng lại là quỷ kế do Ma Vương bày ra." Diệp Thiên cười nhạt: "Ta biết rồi, đa tạ nàng đã nhắc nhở." Mặt Uyển Châu hơi đỏ, không biết vì sao, khiến nàng đột nhiên muốn bảo vệ Diệp Thiên, thế là nàng đứng dậy, nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Nói lời không bằng chứng, mau chứng minh thân phận của ngươi!" Thái Bạch Kim Tinh cười cười, dường như không muốn tranh cãi với tiểu bối, lấy ra tín vật, phù vân vàng kim nâng tín vật, bay về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhận lấy, nhìn kỹ, quả nhiên là đồ của Thiên Đế.

"Thế nào Diệp Thiên, không phải Thái Bạch Kim Tinh sao..." Uyển Châu đứng bên cạnh nhìn không hiểu, cũng không nhìn ra tín vật kia có gì đặc biệt kỳ lạ.

Nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh nói: "Ta cảnh cáo ngươi, nếu là ma vật, ta..." Sau đó bị Diệp Thiên cắt ngang: "Uyển Châu, không được vô lễ." Uyển Châu mở to mắt, không ngờ mình lại mắc sai lầm, vội vàng xin lỗi Thái Bạch Kim Tinh: "Thật sự xin lỗi lão tiên sinh, tiểu bối vì muốn bảo vệ an nguy của Diệp Thiên." "Không sao cả, người không biết thì vô tội." Thái Bạch Kim Tinh không hề để ý Uyển Châu, đi về phía Diệp Thiên.

Uyển Châu lại sợ người của Thiên Đình đều là một lũ hổ mặt cười, nàng chằm chằm nhìn động tác của Thái Bạch Kim Tinh, sợ ông ta làm gì bất lợi cho Diệp Thiên.

Thái Bạch Kim Tinh cảm nhận được ánh mắt của nàng, nhưng trong mắt ông ta chỉ có Diệp Thiên.

Nhìn thấy Diệp Thiên, Thái Bạch Kim Tinh kích động, môi khẽ mấp máy, vừa định nói thì Diệp Thiên đã trực tiếp cắt ngang những lời Thái Bạch Kim Tinh sắp nói: "Nếu là để lôi kéo ta vào phe Thiên Đế, vậy tiền bối mời về cho, ta sẽ không đi phe nào cả, ta chỉ nhìn cách xử lý sự việc.

Thiên Đế phạm đại sự, chỉ cần liên lụy đến ta, ta cũng sẽ ra tay ngăn cản." Những lời này đã hoàn toàn chặn những lời mà Thái Bạch Kim Tinh đã ấp ủ bấy lâu trong bụng.

Chương 1026

Uyển Châu thấy thái độ của Diệp Thiên đối với Thái Bạch Kim Tinh như vậy, bèn cười hề hề nói với Thái Bạch Kim Tinh: "A lão tiên sinh, Diệp Thiên sắp bế quan rồi, không chừng khi xuất quan có thể thuyết phục được ông ấy đó!" Dù sao sau này cũng sẽ trở thành một thành viên của Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh không thể ngăn cản Diệp Thiên tu luyện.

Ông ta đành phải lôi kéo Uyển Châu, nhưng Diệp Thiên trước khi bế quan đã dặn dò Uyển Châu, nên lão già Thái Bạch Kim Tinh cũng không thể nào khiến Uyển Châu không hung dữ với mình được.

Thái Bạch Kim Tinh vì muốn lấy lòng Uyển Châu, đã bỏ ra không ít công sức, ví dụ như không ít kim ngân tài bảo, nhưng Uyển Châu ở bên Diệp Thiên đã chứng kiến những vật tầm thường này rồi, nàng sớm đã không thèm để ý.

Lại nữa, có một số bí tịch cao cấp, những bí tịch này chỉ được bán trong Thiên Đình, nếu rơi xuống phàm gian, e rằng sẽ gây ra một trận mưa máu gió tanh.

Nhưng Uyển Châu, vẫn không thèm để ý, dù sao Diệp Thiên đã tặng nàng một đống những thứ như vậy rồi.

Tất cả đều là lấy từ Ma Vương.

Cuối cùng, Thái Bạch Kim Tinh thỉnh giáo người khác, dùng năm mươi viên tiên đan, từ chỗ Vương Mẫu Nương Nương đổi lấy một hộp yên chi làm từ hoa đào tiên, nghe nói có thể làm đẹp dưỡng nhan... vô số sản phẩm dưỡng da của nữ thần.

Ông ta không tin Uyển Châu không thích.

Uyển Châu quả nhiên đã nhận lấy, đúng lúc Kim Tinh tưởng rằng thái độ của Uyển Châu đã thay đổi, thì Uyển Châu đang thoa yên chi.

Thái Bạch Kim Tinh đứng một bên chờ Uyển Châu thoa xong, sau đó sẽ nũng nịu cảm ơn...

Không ngờ, Uyển Châu đóng nắp lại, không chút thiện cảm nhìn Thái Bạch Kim Tinh, nói: "Nhìn gì?

Không về Thiên Đình sao!" Sau đó bỏ đi.

Uyển Châu nhận lấy yên chi, nhưng không hề nhắc lại chuyện yên chi nữa, thái độ đối với ông ta, vẫn như mọi khi.

Thái Bạch Kim Tinh đã quen rồi, cảm thấy thật mệt mỏi. ...

Vừa khéo Uyển Châu cũng không có việc gì làm, chỉ có thể mỗi ngày trêu chọc Thái Bạch Kim Tinh một chút, ông ta có thể cảm giác tóc trên đầu mình càng ngày càng ít đi.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, Bồ Đề lên núi, dẫn theo mấy con tiểu yêu.

"Bồ Đề, lại lên núi à, dẫn theo mấy con tiểu yêu này làm gì?" Uyển Châu hiếu kỳ hỏi.

"Phải tu sửa Bất Chu Sơn." Bồ Đề vừa trả lời Uyển Châu, vừa chỉ huy tiểu yêu.

Thái Bạch Kim Tinh đứng một bên nghe thấy, mắt sáng rực, nói: "Hắc hắc, Bồ Đề, đã lâu không gặp rồi, tu sửa mấy thứ này, ta là giỏi nhất đó!" Ban đầu Uyển Châu tưởng Bồ Đề sẽ đồng ý hoặc sẽ cầu cứu Thái Bạch Kim Tinh tu sửa, nhưng không ngờ Bồ Đề lại lộ vẻ không kiên nhẫn.

"Lão già này lẩm bẩm léo nhéo, có thể yên tĩnh một chút không!" Tiểu yêu tò mò về mùi thuốc súng giữa hai người, Thái Bạch Kim

Tinh nhìn vẻ tò mò của tiểu yêu, cười gượng.

"Lão tổ, vì sao người lại hung dữ với lão già đó vậy?" Ngày Diệp Thiên xuất quan, thiên địa xảy ra một trận chấn động.

Thái Bạch Kim Tinh bấm đốt ngón tay một cái, biết hôm nay Diệp Thiên xuất quan, đã sớm chờ đợi ở cửa động.

Nhìn Diệp Thiên từ trong động bước ra, ông ta với nụ cười nịnh nọt tiến lên nghênh đón.

"Chúc mừng thượng tiên đã xuất quan thành công, tin rằng lần này công lực của ngài chắc hẳn đã đạt đến một tầm cao mới." "Làm phiền Thái Bạch Kim Tinh đã chờ ta ở đây, ta có chút việc cần làm, ta chi bằng cứ về trước nghe ngóng, sau đó tính sau." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng gật đầu, đi phía trước dẫn đường cho hắn.

Diệp Thiên hỏi Thái Bạch Kim Tinh một số chuyện trong những ngày bế quan có gì quan trọng xảy ra không.

Thái Bạch Kim Tinh chỉ chọn vài điều quan trọng để nói, cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Diệp Thiên gật đầu, nhưng trong những ngày bế quan đó, hắn luôn cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra, nhưng vừa rồi từ miệng Thái Bạch Kim Tinh lại không nghe thấy đại sự kinh thiên động địa nào.

"Ta tạm thời sẽ không về Thiên Đình, trước tiên sẽ đi tìm Bồ Đề." Nói rồi niệm một khẩu quyết, quay người đi đến tiên sơn của Bồ Đề.

Uyển Châu lúc này đang cùng Bồ Đề nói chuyện, cau chặt mày, kể một số chuyện xảy ra ở hạ giới trong khoảng thời gian này, dường như rất khó giải quyết.

Chương 1027

"Uyển Châu trong khoảng thời gian này phát hiện ma khí ở Ma Giới càng thêm nồng đậm, khối ma thạch kia dường như có chút động tĩnh, ta nghi ngờ Ma Vương bị trấn áp, đang có hiện tượng ẩn ẩn lao ra.

Ma Giới hiện giờ vô cùng đoàn kết, chỉnh tề có trật tự luyện binh, đồng thời dân chúng cũng vô cùng bình tĩnh, cho ta một dự cảm không lành.

Sự bất thường ắt có quỷ, chúng hẳn đang mưu tính một âm mưu lớn hơn." Có một lần nàng bị tập kích ở Ma Giới, nhìn rõ dáng vẻ đối thủ, nhưng công lực đối thủ lại không hề đơn giản, nàng đánh chỉ có thể tiến hành phòng ngự, không thể phản kích, nếu không, e rằng đã sớm chết trong tay đối thủ rồi.

Bồ Đề nghe lời nàng nói, cau chặt mày, chuyện nàng lo lắng dường như sắp xảy ra rồi.

Đang bàn bạc thì một tiểu đồng xông vào: "Bồ Đề Lão Tổ, bên ngoài có một người tên Diệp Thiên muốn gặp ngài." Uyển Châu và Bồ Đề nhìn nhau, chợt nhớ hôm nay là ngày Diệp Thiên xuất quan, khó trách vừa rồi trong núi có một chấn động mạnh mẽ và rõ ràng.

Bồ Đề vội vàng bảo tiểu đồng mời Diệp Thiên vào, phía sau hắn là Thái Bạch Kim Tinh.

Diệp Thiên nhìn Bồ Đề Lão Tổ cúi mình hành lễ: "Diệp Thiên bái kiến tiền bối." Bồ Đề Lão Tổ gật đầu, tay khẽ nhấc lên, ý bảo đứng dậy.

"Khoảng thời gian này ngươi thật vất vả, không biết trong động có cảm nhận được tình huống dị thường nào không?" "Hôm nay ta có

một chuyện muốn nói.

Trong những ngày bế quan đó, ta có thể rõ ràng cảm nhận được hiện tượng ma khí xâm nhập xung quanh, nhưng ta đã sớm hạ kết giới xung quanh trước khi bế quan, nên mới không để người Ma Giới đắc thắng.

Hôm nay xuất quan, đặc biệt hỏi thăm, xem gần đây có chuyện gì xảy ra không." Bồ Đề và Uyển Châu nhìn nhau, trao đổi ánh mắt.

Giống như lời Diệp Thiên nói, người Ma Giới muốn đối phó Diệp Thiên, nên mới nhân lúc hắn bế quan mà tiến hành công kích.

"Uyển Châu gần đây cũng phát giác ra dị thường ở Ma Giới, nàng ấy đã nhiều lần bị người Ma Giới công kích.

Trong khoảng thời gian này, ngươi hãy tạm thời về Thiên Đình đi.

Một là để đề phòng Ma Giới vây công ngươi, hai là ta sợ có âm mưu lớn hơn nhằm vào Thiên Đình, như vậy có thể giúp Thiên Đình và ngươi hình thành một hình thức hỗ trợ lẫn nhau." Diệp Thiên nghe Bồ Đề nói vậy, cũng nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy có chút đạo lý.

Một mình đơn đả độc đấu là không thể, Thiên Đình cũng thiếu những tướng lĩnh xứng đáng, như vậy, tương phụ tương thành, Ma Giới cũng không dám dễ dàng xâm phạm.

Ngọc Đế đã sớm nghe tin Diệp Thiên xuất quan, trong lòng vô cùng coi trọng hắn, không hề giảm bớt vì hắn bế quan theo thời gian trôi qua.

Huống hồ hắn không phải là một thượng tiên nhỏ bé, Thiên Đế có lý do để huy động đại quân, mời Diệp Thiên trở về.

Từ tiên sơn của Bồ Đề đến Thiên Đình cũng có một đoạn đường, Bồ Đề và Uyển Châu hai người cảm thấy trong khoảng thời gian này dễ bị phục kích, sau khi bàn bạc quyết định tự mình đưa Diệp Thiên

đến Thiên Đình, đồng thời cũng nói cho Ngọc Đế biết tình hình hiện tại, để ngài ấy chuẩn bị phòng bị, đừng đợi đến ngày Ma Giới thật sự tiến công mới phòng bị thì đã muộn.

Quả nhiên trên đường gặp phải mấy nhãn tuyến Ma Giới, chúng vây quanh họ, không tiến công, cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ giám thị mấy người.

Bồ Đề Lão Tổ khẽ vung tay áo đánh mấy nhãn tuyến xuống phía dưới.

Mấy tiểu nhân vật không đáng bận tâm, vì đang vội đi đường nên cũng không đuổi cùng giết tận những nhãn tuyến đó.

Trên đường, Thái Bạch Kim Tinh nịnh bợ Diệp Thiên không ít, những cuộc đối thoại giữa Bồ Đề và Diệp Thiên ông ta cũng nghe rõ ràng.

Hiện tại Thiên Đình có thể sẽ gặp nguy hiểm, nếu muốn bảo vệ tốt Diệp Thiên, thì cũng nên nằm trong phạm vi bảo hộ của Diệp Thiên.

Lúc này ông ta hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Ngọc Đế, coi Diệp Thiên như thần hộ mệnh.

Vừa đến Thiên Đình, bọn họ bị thủ vệ ở cổng ngăn lại: "Là kẻ nào?

Có lệnh bài không?

Nếu không có lệnh bài thì không được phép đi vào." Diệp Thiên nheo mắt nhìn hai tên hộ vệ ở cổng, trong lòng lóe lên một tia không vui, nhưng không biểu lộ ra, lùi lại một bước, để Bồ Đề Lão Tổ ra mặt.

Hai tên thủ vệ nhìn Bồ Đề Lão Tổ, nhất thời không biết làm sao, vội vàng phái một tiểu binh quay về bẩm báo Ngọc Đế.

Thái Bạch Kim Tinh trong lòng thở dài bất lực, cảm thấy cách làm của Ngọc Đế thật sự quá đáng, nhưng không thể làm gì được, vì lời nói của ông ta không có trọng lượng nên không thể nói đỡ cho Diệp Thiên.

"Chúng tôi cũng biết gần đây Ma Giới dị thường, Thiên Đình phòng bị cũng đã tăng cường, có lẽ đã thay đổi thủ vệ mới, không nhận ra chúng tôi nên mới ngăn cản ở ngoài, hy vọng ngài đừng để tâm." "Lão yên tâm, ta sẽ không để trong lòng.

Chuyện hôm nay ta cũng sẽ bẩm báo Ngọc Đế, phải nghiêm chỉnh phòng bị, đề phòng người Ma Giới lợi dụng sơ hở." Bồ Đề gật đầu, cảm thấy Diệp Thiên ngày càng thành thục ổn trọng, không còn nóng nảy như trước, có thể suy nghĩ vì đại cục.

Chương 1028

Một lần bế quan cũng không phải tu luyện vô ích.

Ngược lại, cách làm của Ngọc Đế lại có vẻ nhỏ nhen.

Rõ ràng biết người ta bế quan về, không ra nghênh đón cũng thôi, lại còn để thủ vệ ngăn người ta ở ngoài, cách làm này thật sự quá tiểu nhân.

Ngọc Đế nghe Bồ Đề nói, vội vàng cho người mời họ vào, nhưng vẫn không ra đón, ngồi trên ghế chờ mấy người vào.

"Ngọc Đế đã mời mấy vị, xin mời đến đại điện, ngài ấy đang đợi ở trong điện." Bồ Đề và những người khác cũng không tính toán, đi theo thủ vệ vào trong.

Uyển Châu lập tức phồng mặt lên, phản ứng của thị vệ như vậy, ai mà không biết chuyện gì đang xảy ra chứ?

"Diệp Thiên ca, Ngọc Đế lão tặc kia cố ý làm khó ngươi ư!?" Thiên Đế mặc hoàng bào màu vàng sáng đã sớm nghe thấy, mặt hơi trầm xuống.

"Nha đầu nói to quá rồi, không thấy mặt Ngọc Đế xanh cả rồi sao?" Diệp Thiên cười bất lực, tuy trách cứ Uyển Châu, nhưng lời nói lại không hề có vẻ sợ hãi Thiên Đế.

Hắn chỉ nhún nhún vai, dường như mặc nhận lời nói của Uyển Châu, với thái độ thờ ơ không quan tâm, cũng không để ý đến Thái Bạch Kim Tinh, khiến Thái Bạch Kim Tinh vô cùng khó xử.

"Cái gì mà Ngọc Đế thế này?

Chúng sinh bình đẳng?

Ngay cả sự tôn trọng tối thiểu cũng không dành cho ta, a phi!" Uyển Châu lanh mồm lanh miệng nói với Thái Bạch Kim Tinh, "Nói đi, thần tiên có muốn sống không?" Thái Bạch Kim Tinh hận không thể Uyển Châu đừng mắng nữa, những ngày ở Bất Chu Sơn với Uyển Châu thật sự là chịu tội, một lão già thần tiên, sống mấy vạn năm chưa từng chịu ủy khuất như vậy!

"A a, chẳng lẽ tiểu nha đầu cũng biết xem mạch?

Xem cho ta một cái đi?" Uyển Châu hừ lạnh một tiếng: "Đồ ngốc!" Thái Bạch Kim Tinh đang định nhờ Uyển Châu giúp xem mạch, nghe thấy Diệp Thiên và các thần tiên khác bật cười thành tiếng, quay lại, Thái Bạch Kim Tinh mới phát hiện mình bị nha đầu này lừa rồi.

"A ha ha...

Chư vị, hoan nghênh thiếu niên ngàn năm khó gặp Diệp Thiên!" Thái Bạch Kim Tinh nói với các thần tiên đang ngồi trên yến tiệc.

Thần tiên Giáp ngủ khò khò, trong giấc ngủ dường như nghe thấy Thái Bạch Kim Tinh cứ luyên thuyên mãi.

Thần tiên Ất: "Hoan nghênh hoan nghênh." Thần tiên Bính: "A a." Phản ứng lạnh nhạt của đám thần tiên, Diệp Thiên không hề để tâm, Uyển Châu muốn nổi giận, nhưng Thái Bạch Kim Tinh đã mặt đầy khó xử, lau mồ hôi lạnh: "Ha ha...

Vậy Ngọc Đế ngài thì sao?" Thiên Đế liếc mắt một cái nhìn Diệp Thiên, gật đầu: "Ừ ừ hoan nghênh." Lời nói ít và ngắn gọn, hoàn toàn là qua loa lấy lệ.

Uyển Châu muốn nói đỡ cho Diệp Thiên, lời còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Diệp Thiên vỗ vỗ vai.

"Không cần nói đỡ cho ta." Uyển Châu vẻ mặt đáng yêu nhíu mày:

“Nhưng...” Diệp Thiên cắt ngang lời Uyển Châu, giọng nói đã tăng thêm không ít, đứng ở đó, khí phách bất phàm.

Trong khoảnh khắc, đám thần tiên ồn ào đều im lặng.

“Nếu Thiên Đình đãi khách như vậy, vậy Diệp mỗ ta sẽ không ở lại lâu nữa, Uyển Châu, chúng ta đi.” Uyển Châu bị vẻ khí thế bức người của Diệp Thiên chấn kinh, không ngờ Diệp Thiên có thể bá khí đến vậy!

Trước khi đi, Uyển Châu làm mặt quỷ với Ngọc Đế: “Lêu lêu lêu ~” Ngọc Đế vừa nhìn thấy, lập tức tức giận.

Ban đầu ngài ấy tưởng Diệp Thiên đến Thiên Đình, sẽ như bà Lưu vào vườn, quê mùa, nghĩ rằng một người có bản lĩnh thì chắc chắn cũng sẽ tôn trọng mình vài phần.

Nhưng không ngờ, Diệp Thiên lại không xem mình ra gì!

Thế là, Ngọc Đế vội vàng bảo Thái Bạch Kim Tinh ngăn hai người lại.

“A, Ngọc Đế có ý gì?

Chẳng lẽ muốn ép buộc ta và cô nương Uyển Châu ư?” Diệp Thiên nheo mắt, trào phúng nhìn Ngọc Đế.

Nếu là bình thường, hoặc là người bình thường, đối xử với Ngọc Đế như vậy, thì đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng Ngọc Đế đang cầu người, chỉ có thể nén ngạo khí của mình xuống, quát đám chư thần: “Còn không mau cung nghênh Diệp Thiên tiểu huynh đệ?!” Chư thần bị Ngọc Đế quát cho xấu hổ, vội vàng hành động.

Chương 1029

“Diệp công tử, có muốn xem vũ nương mà ta chiêu mộ không...” “Diệp công tử, nếm thử bàn đào tươi mới đi...” Một đám thần tiên vây quanh Diệp Thiên và Uyển Châu, khiến Ngọc Đế cũng có chút đố kỵ.

“Khái khái!

Diệp Thiên, theo ta.” Ngọc Đế ra lệnh một tiếng, các thần tiên lập tức nhường đường cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên đi theo Ngọc Đế lên đại điện.

Đại điện được bố trí vàng son rực rỡ, trong sự xa hoa toát lên vẻ uy nghiêm của hoàng gia.

Diệp Thiên không quá để ý đến trang trí của đại điện.

Đầu tiên, hắn cảm nhận được linh khí nồng đậm trong đại điện, quả thực như hai thế giới so với bên ngoài điện.

Diệp Thiên ngẩng mắt nhìn, phát hiện toàn bộ nội bộ đại điện, thế mà lại là một đại trận linh khí tự nhiên.

Sau khi được nhân công bố trí gia trì, mức độ linh khí nồng đậm lại càng tăng thêm vài phần, đặc biệt là tính ổn định của việc tụ tập linh khí, đã được tăng cường đáng kể.

Ở một đầu đại điện, đặt một chiếc ghế ngồi màu vàng kim, chiếc bảo tọa đó chính là nơi Ngọc Đế ngồi, cũng là nơi linh khí nồng đậm nhất toàn bộ cung điện.

Phía trước ghế ngồi, đặt hai hàng ghế, đó là vị trí mà các tiên thần ngồi nghị sự trong cung điện.

Ngọc Đế nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn, vẻ mặt toát lên sự uy

nghiêm vô hình.

"Chư vị, đều ngồi xuống nói chuyện đi." Ngọc Đế phất phất tay, nói với chư thần.

Thái Bạch Tinh Quân và các tiên thần khác, phân thứ tự chủ tớ mà ngồi xuống.

Vì Ngọc Đế không có dặn dò đặc biệt, ghế trên đã bị các tiên thần khác chiếm mất, Diệp Thiên đành phải ngồi ở vị trí thấp hơn.

Diệp Thiên không để tâm đến những hư lễ này, chỉ có Uyển Châu lại tỏ vẻ vô cùng không vui.

Nàng vừa định thân mình chất vấn, đã bị Diệp Thiên dùng ánh mắt ngăn lại.

Ngay lúc đó, có thị vệ chạy vào từ bên ngoài đại điện, thông báo với Ngọc Đế: "Ma Giới có sứ giả, mang theo lễ phẩm muốn yết kiến Ngọc Đế." Ma Giới và Thiên Giới vốn dĩ quan hệ bình thường, không biết rốt cuộc là vì sao.

Mặc dù không rõ dụng ý chân chính của đối phương, nhưng đã mang lễ vật đến, điều đó đại biểu cho sự tôn trọng, nên tâm trạng Ngọc Đế không khỏi tốt lên rất nhiều.

"Xin mời sứ giả Ma Giới tiến điện yết kiến." Ngọc Đế vung tay áo nói.

"Tham kiến Ngọc Đế." Không lâu sau, chỉ thấy hai vị sứ giả ma thần, ngạo mạn nghênh ngang bước lớn đi vào, chắp tay đối với Ngọc Đế.

Hai tiểu bối Ma Giới nâng lễ phẩm theo sau.

"Hai vị sứ giả mau ngồi xuống, có rảnh đến Thiên Giới, mang theo phẩm vật gì vậy?" Ngọc Đế liếc mắt nhìn Diệp Thiên, nhàn nhạt nói

với hai vị sứ giả.

Mượn cớ hai vị sứ giả Ma Giới, Ngọc Đế muốn Diệp Thiên cũng kiến thức uy nghiêm của mình, nhưng lúc này, sự chú ý của Diệp Thiên đều tập trung vào hai vị sứ giả Ma Giới, không chú ý đến ánh mắt Ngọc Đế nhìn mình, khiến Ngọc Đế có chút bực bội.

"Ngọc Đế Bệ hạ, nghe nói Diệp Thiên đạo huynh đến Thiên Giới, Ma Giới chúng ta đặc biệt tặng một số lễ vật này, mong Diệp đạo huynh đừng chê bai." Sứ giả Ma Giới nói xong với Ngọc Đế, liền hướng ánh mắt về phía Diệp Thiên đang ngồi ở vị trí thấp hơn.

Sắc mặt Ngọc Đế cứng lại, không ngờ, những lễ vật này lại đều tặng cho Diệp Thiên.

Trong lòng phẫn nộ, nhưng cũng không tiện phát tác.

Đám thần tiên bên cạnh cũng đều mặt đầy không vui.

Chỉ là Ngọc Đế không mở miệng, nên họ đành nhịn không tiện phát tác.

"Ta Diệp Thiên xin đa tạ hai vị." Diệp Thiên ôm quyền khách khí nói.

Có thể thấy, hai vị sứ giả Ma Giới đều có tu vi gần Chuẩn Thánh, thực lực không thể coi thường.

Chương 1030

Lễ vật được đặt trước mặt Diệp Thiên, bỏ đi lớp bao gói bên ngoài.

Đó chính là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo vô cùng hiếm thấy.

"Bảo vật này, ban cho Diệp Đại Tiên vậy." Ngọc Đế ôm ngực, có chút đau lòng.

Vì Ma Giới đều đã tặng lễ vật cho Diệp Thiên, Ngọc Đế cũng không thể không biểu thị chút gì đó.

Nhưng những bảo vật này, lại kém xa Tiên Thiên Chí Bảo quý trọng của đối phương.

"Chỉ lấy những thứ này tặng cho Diệp đạo huynh, chẳng lẽ Thiên Giới không có thứ gì quý giá hơn để ra tay sao?" Sứ giả Ma Giới nói lời châm chọc.

Ngọc Đế trong lòng đại nộ, nhưng cũng không tiện xé toạc mặt mũi với Ma Giới.

Sứ giả Ma Giới, sau khi cung kính cáo biệt Diệp Thiên, liền cất bước rời đi.

Tình hình có chút khó xử, Ngọc Đế giả vờ nói thân thể không khỏe, quay người rời khỏi đại điện.

Ánh mắt của các thần tiên nhìn về phía Diệp Thiên, đều tràn đầy không vui.

"Nghe nói Diệp đạo huynh, thủ đoạn bất phàm, tiểu thần muốn thỉnh giáo một phen." Nhị Lang Thần chợt đứng dậy, thuận tay giơ lên, một đạo tiên pháp đánh tới Diệp Thiên.

“Ngươi xứng sao?” Diệp Thiên ngồi ở đó, sắc mặt hơi trầm xuống nói.

Hắn chỉ khẽ mở miệng, trước mặt hắn lập tức hình thành một bình chướng, chặn đứng công kích của Nhị Lang Thần.

Ngay sau đó, Diệp Thiên khẽ búng ngón tay một cái.

Một đạo tiên pháp ầm ầm lao ra, cả đại điện dường như đều đang chao đảo.

Nhị Lang Thần lập tức cảm thấy, đối diện mình dường như có hàng trăm tinh tú đang đè nén.

Nhị Lang Thần thân mặc áo giáp, đầu đội kim xí ô bảo quan, tay trái nâng tháp, tay phải cầm tam xoa kích, hông đeo bảo kiếm, bước đi dữ dội, hùng hổ.

Đến xem Nhị Lang Thần hung thần ác sát đang cãi nhau không dứt với Diệp Thiên.

Nhị Lang Thần vốn là người anh dũng vô úy, sợ tình hình phát triển không thể kiểm soát, vội vàng tiến lên khuyên can, không ngờ chưa kịp đến gần đã bị Nhị Lang Thần vung tay đẩy sang một bên cột trụ.

Nhị Lang Thần phẫn nộ không thôi tiếp tục tiến lên gỡ hai người đang giằng co không dứt, hai người mới dừng tranh cãi.

Nhị Lang Thần vốn không thích Nhị Lang Thần vừa nãy đã quấy rầy và tranh chấp với Diệp Thiên, lập tức càng tăng thêm ác cảm với Nhị Lang Thần rồi lập tức đẩy Nhị Lang Thần đi.

Hắn tiếp tục tranh cãi với Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên không vì chuyện này mà dây dưa với người khác, liền bảo Nhị Lang Thần tốt bụng kia rời đi, sợ hắn gặp phải bất ngờ.

Nhưng tấm lòng chính nghĩa của Nhị Lang Thần không muốn hai người tranh cãi.

Thế là ba người cứ đẩy đẩy kéo kéo tranh cãi, tiếng động tác càng lúc càng lớn.

Nhị Lang Thần càng thêm tức giận liền động thủ với Nhị Lang Thần, dựa vào thần thông quảng đại mà dạy dỗ kẻ không biết tốt xấu là Nhị Lang Thần.

Hắn cầm tam tiên lưỡng nhận đao đâm về phía Nhị Lang Thần, Nhị Lang Thần nghiêng mình tránh, lưỡi đao sắc bén sượt qua má hắn.

Nhị Lang Thần thấy lưỡi đao trượt mục tiêu, lập tức lại truy sát Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần dùng xoa kích đỡ đòn truy kích của Nhị Lang Thần, hai người đao phong chạm nhau, đánh nhau không dứt.

Diệp Thiên đứng bên cạnh luống cuống tay chân, không còn cách nào.

Theo tiếng chiến đấu càng lúc càng lớn, Bồ Đề Lão Tổ nghe tiếng mà đến.

Nhị Lang Thần vốn chính trực vô úy, đã nhận được không ít sự giúp đỡ của người khác.

Chương 1031

Trong đó có cả Bồ Đề Lão Tổ nghe tiếng mà đến.

Bồ Đề Lão Tổ nhìn cảnh tượng đó lập tức nảy ra một kế, nhanh chóng đi về phía hai người đang đánh nhau.

"Này!

Hai người làm gì vậy?

Chư thần không được phép nội đấu!" Nhưng hai người đang đánh nhau kịch liệt không hề thấy Bồ Đề Lão Tổ.

Nhị Lang Thần đang định đâm tam xoa kích vào Nhị Lang Thần, trực tiếp đâm thẳng vào ngực Bồ Đề Lão Tổ.

Bồ Đề Lão Tổ loạng choạng ngã ngửa ra sau, hai người mới nhìn rõ người đến, vội vàng bỏ vũ khí chạy về phía Bồ Đề Lão Tổ đang ngã trên đất.

Nhị Lang Thần áy náy trong lòng lập tức đỡ Bồ Đề Lão Tổ để chữa thương.

Nhị Lang Thần cũng bỏ đi thành kiến với Bồ Đề Lão Tổ, không ngờ lại trúng kế của Bồ Đề Lão Tổ.

Bồ Đề Lão Tổ giành được sự tin tưởng của Nhị Lang Thần rồi giải quyết Nhị Lang Thần gây trở ngại.

Sau khi Nhị Lang Thần chữa thương cho Bồ Đề Lão Tổ, dìu ông ta về nhà an trí.

Lúc này chỉ còn lại Diệp Thiên và Nhị Lang Thần ở đây.

Diệp Thiên thấy tình hình không thể kiểm soát bèn đề xuất cùng Nhị Lang Thần đến Trảm Thần Đài tỷ thí, phân định cao thấp.

Thần tiên giới, lưu truyền chín tầng trời cao nhất, Hỗn Độn có vực sâu tên Thương Ngô, lập một tòa Trảm Thần Đài, chém sạch chính tà vạn giới. ...

Diệp Thiên và Nhị Lang Thần ở Trảm Thần Đài, quyết định phân định cao thấp.

Hai người lập tức đánh nhau quấn lấy nhau.

Nhị Lang Thần nắm chặt lưỡi đao vung đao đâm về phía Diệp Thiên, nhanh chóng xuyên qua sau lưng Diệp Thiên một đao đâm về phía lưng Diệp Thiên.

Diệp Thiên phản ứng cực nhanh, cũng đã sớm có phòng bị, tránh được lưỡi đao của Nhị Lang Thần, nhanh chóng một chưởng đẩy về phía Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần thuận thế xoay người bay về hậu đài, không ngờ phía sau lại có thần khí tam giới đè lên đao.

Trong nháy mắt, vỏ đao "choang" một tiếng rơi xuống đất.

Nguyên một bảo đao thẳng tắp sắc bén lập tức biến thành hai nửa.

Lúc này hai người đều ngây người.

Tội trách làm hỏng vỏ đao không phải dễ dàng có thể gánh vác được.

Nhị Lang Thần gian trá nảy ra một kế định vu hãm Diệp Thiên, nói Diệp Thiên đẩy hắn rồi mới đâm vào vỏ đao.

Diệp Thiên tự nhiên không thể chấp nhận, thế là hai người chuẩn bị lên đại điện tìm Ngọc Đế tranh luận, lẽ nào Thiên Giới không có thiên lý nữa sao?

Hai người bèn cưỡi mây đến đại điện.

"Chư vị, các ngươi thấy sao?" Vương Mẫu đương nhiên không

tiện trước mặt nhiều người như vậy mà bắt nạt một tiểu bối vô danh, tuy bề ngoài thì công bằng, nhưng người trên thiên thượng thì sao.

Những quy củ này, đương nhiên bà ấy hiểu rõ.

"Ta cho rằng lời của Nhị Lang Thần cũng không phải không có đạo lý, ngược lại là Diệp Thiên, dám to gan ngông cuồng như vậy!" Một tiểu tiên Đông Hải đi đầu lên tiếng, những người còn lại cũng hùa theo.

Vương Mẫu trong lòng cười thầm, địa vị của Nhị Lang Thần trên thiên thượng cũng có uy nghiêm lớn, quả nhiên, trên thiên thượng không một ai ủng hộ Diệp Thiên.

Chương 1032

Hoặc là, giữ im lặng, không hành động cũng có.

Có lẽ vì không đi bắt nạt Diệp Thiên, cảm thấy không công bằng.

Hoặc là có người mong Nhị Lang Thần bị xử phạt.

“Diệp Thiên, ngươi có gì muốn nói không?

Làm ra chuyện như vậy, còn không mau xin lỗi?” Vương Mẫu nói lời gay gắt bức người, không hề làm rõ chân tướng sự việc mà trực tiếp đứng về phe Nhị Lang Thần.

Vương Mẫu không cảm thấy hổ thẹn thì thôi, lại còn bao che Nhị Lang Thần như vậy, muốn Diệp Thiên xin lỗi.

“Vương Mẫu Nương Nương, ngài nói không đúng rồi.

Đừng hỏi những thần tiên căn bản không biết sự việc này, nếu biết sự việc thì ta sẽ không đồng ý Nhị Lang Thần ở trên thiên thượng này đâu.” Uyển Châu cũng không sợ các thần tiên trên thiên thượng.

Vương Mẫu nghe xong thì lửa giận bốc ba trượng: “Nha đầu chết tiệt!” Uyển Châu cười cười, kéo tay Diệp Thiên.

“Nếu thiên thượng bất công như vậy, vậy ta sẽ đi.

Sau này, cũng không cần đến nữa.” Thái Bạch Kim Tinh đứng một bên nhìn.

Ông ta đương nhiên biết chuyện vừa rồi quả thật không công bằng.

Hiện giờ Diệp Thiên muốn đi, vậy thì không được, Thiên Đế muốn Diệp Thiên trở về, nhưng Diệp Thiên lại tức giận bỏ đi.

“Vương Mẫu Nương Nương, ta thấy chuyện này, cứ tính toán lâu

dài đi.” Thái Bạch Kim Tinh đi ngăn Uyển Châu và Diệp Thiên lại.

Uyển Châu hừ lạnh một tiếng.

Đức hạnh của những thần tiên trên thiên thượng này, làm sao có thể khiến người ta ngưỡng mộ và yêu thích được chứ.

“Tính toán lâu dài?

Vương Mẫu Nương Nương như vậy, căn bản không giảng công bằng, cho dù tính toán lâu dài một trăm lần một nghìn lần, đó cũng là lỗi của Diệp Thiên.

Ta ở lại có ích gì?

Chi bằng đi luôn đi.” “Vừa rồi ta quá lỗ mãng, xin cô nương người lớn có sự độ lượng của người lớn.

Vương Mẫu Nương Nương, ngài thấy sao?” Vương Mẫu tuy tức giận, nhưng không còn cách nào.

Thái Bạch Kim Tinh đã mở miệng như vậy, Vương Mẫu tự nhiên không thể bao che Nhị Lang Thần được.

“Thôi được, ta sẽ công chính chủ trì.

Nếu thật sự là lỗi của Nhị Lang Thần, ta sẽ xử trí thật tốt.

Vì ngươi nói ta bất công, vậy lần này cứ để Nhị Lang Thần đi trước đi.” Nhị Lang Thần đi đến trước mặt, với vẻ mặt không sao cả.

“Vương Mẫu Nương Nương, lúc đó ta cũng không làm gì cả.

Ta đường đường là một thần tiên, hà tất phải đi so đo với một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy, chẳng lẽ không sợ bị người ta cười rụng cả răng sao?

Huống hồ, Diệp Thiên được voi đòi tiên, trào phúng ta.” Diệp Thiên mặt không đỏ, tim không đập thình thịch cũng đi đến một bên,

chậm rãi mở miệng nói: “Hà tất phải dùng thân phận của ngươi để áp bức ta?

Chuyện đã xảy ra, ngươi và ta đều trong lòng hiểu rõ, đã muốn vu khống ta, vậy ta cũng không còn cách nào.

Đã Vương Mẫu Nương Nương muốn công bằng, vậy xin nương nương điều tra rõ.” Nhị Lang Thần bị một tràng lời nói của Diệp Thiên làm cho nghẹn lời, quả thật, ngoài thân phận ra, hắn căn bản không có chứng cứ gì để chứng minh Diệp Thiên sai.

Chỉ là thân phận, đã đủ rồi.

Chương 1033

“Thôi được rồi, đủ rồi!

Cãi cãi cọ cọ, ra thể thống gì?” Vương Mẫu thật sự nghe không nổi nữa rồi.

“Ta thấy, đã không có chứng cứ thì cứ để chuyện này như vậy đi.” Uyển Châu nghe xong đương nhiên không đồng ý, những lời Vương Mẫu vừa nói với Diệp Thiên, nàng còn nhớ rõ mồn một.

Nhưng Vương Mẫu cũng không còn cách nào, Diệp Thiên là một tiểu bối vô danh, có làm sao cũng được, nhưng Nhị Lang Thần thì không được, Nhị Lang Thần không thể tùy tiện xử trí được.

Nhưng Uyển Châu tức giận không chịu, cứ đòi Vương Mẫu Nương Nương phải đưa ra một cách giải quyết.

“Thái Bạch Kim Tinh, ngươi xem?

Ở đó, có cách nào không?” Thái Bạch Kim Tinh cũng không biết hai người ai nói thật, ai nói dối.

Nhưng đột nhiên, ông ta chợt nhớ ra tiên kính.

“Vương Mẫu Nương Nương có mang tiên kính theo không?

Không biết, có thể cho ta mượn dùng không?” Vương Mẫu Nương Nương vốn không muốn cho mượn, nhưng có nhiều người như vậy ở đây, bà ấy cũng không thể không cho mượn để dùng.

Vương Mẫu Nương Nương sợ Nhị Lang Thần thật sự phạm lỗi, lúc đó thì sao, chẳng phải mất mặt sao?

Chỉ có thể trách những năm này đã chiều hư Nhị Lang Thần, nếu không Nhị Lang Thần làm sao có thể dưỡng thành đức hạnh như vậy.

Thái Bạch Kim Tinh bảo hai người đứng trước tiên kính để nói chuyện.

Khi Diệp Thiên nói, lục quang lấp lánh, sắc mặt Vương Mẫu Nương Nương lập tức trở nên khó coi.

Khi Nhị Lang Thần nói, lại hồng quang đầy mặt.

“Ha ha, chân tướng đã rõ.

Không biết, Vương Mẫu Nương Nương định xử trí Nhị Lang Thần thế nào đây?

Diệp Thiên ca ca của ta, hoàn toàn thanh bạch.” Uyển Châu đối với Thái Bạch Kim Tinh có thêm một chút hảo cảm, ít nhất Diệp Thiên đã được minh oan.

“Thực ra, thanh bạch hay không, không quan trọng, người chính trực không sợ bóng xiên.” Diệp Thiên cũng không để tâm đến lời vu khống của người ngoài.

Vương Mẫu Nương Nương suy nghĩ nửa khắc rồi mở miệng: “Đã vậy.

Nhị Lang Thần đi canh giữ Nam Thiên Môn cho ta đi.

Lúc đó sẽ rõ ràng.” Nói rồi, Vương Mẫu Nương Nương rời đi.

Nhị Lang Thần cũng tức giận rời đi, trong lòng càng thêm hận thù Diệp Thiên.

Mặc dù Uyển Châu cảm thấy, phái Nhị Lang Thần đi giữ Thiên Môn căn bản không phải là trừng phạt, dù sao Diệp Thiên đã được minh oan là được.

Uyển Châu và Diệp Thiên trở về nơi ở, chỉ thấy nơi ở chỉ còn lại một khoảng trống.

“...

Đang làm gì?

Mau dừng tay!" Một đám tiên tử và tiên nữ đang phá bỏ những thứ đó, cũng không biết ai đã ra lệnh.

"Không phải là tạp viện sao, đã không cần thì phá đi chứ, để nhiều đồ như vậy, lại không có ai dùng." "Ai nói là tạp viện, chẳng lẽ các ngươi không biết, ta và Diệp Thiên ở đây sao?

Ai cho phép các ngươi phá bỏ nơi này?" Nhị Lang Thần cố ý nói, nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu không có chỗ ở, tự nhiên cười ha ha.

"Nơi này lại không có thần tiên ở, không biết là mèo chó nào đến ở, nhưng đã thần tiên không ở.

Chương 1034

Đương nhiên phải phá đi rồi.” Khi Uyển Châu vừa định phản bác, Diệp Thiên trực tiếp xông lên cho Nhị Lang Thần một quyền, đánh ngã Nhị Lang Thần xuống đất.

“Ngươi dám đánh ta?” Nhị Lang Thần chưa kịp hoàn hồn, Diệp Thiên trực tiếp đấm đá tới tấp vào Nhị Lang Thần.

Đánh xong rồi nói: “Đánh đó.” Nhị Lang Thần tức đến chết.

“Diệp Thiên, ngươi dám đánh ta, cứ đợi đấy, ta sẽ đi mách Thiên Đế.” Diệp Thiên nghe xong thì thấy buồn cười, Thiên Đế kéo hắn về, nhưng lại phá nhà của hắn.

Bất kể có phải Nhị Lang Thần làm hay không, chung quy người trên thiên thượng, đều do Thiên Đế quản lý.

Nếu không có ý chỉ của Thiên Đế, ai lại dám phá bỏ chứ.

“Cái thứ gì?

Chẳng qua là mọc thêm một đôi mắt chó, dám nói Diệp Thiên ư?” “Ta không so đo với đàn bà!” Nhị Lang Thần tức giận nói, “Nhưng đừng trách ta ra tay đánh đàn bà!” Diệp Thiên nghe xong thì thấy buồn cười, xoa xoa đầu Uyển Châu: “Ngoan, đừng nói nữa.” Thiên Đế kéo hắn về, nhưng lại phá nhà của hắn.

Bất kể có phải Nhị Lang Thần làm hay không, chung quy người trên thiên thượng, đều do Thiên Đế quản lý.

Nếu không có ý chỉ của Thiên Đế, ai lại dám phá bỏ chứ.

Hắn còn chưa đi tìm Thiên Đế tính sổ, Nhị Lang Thần đã đi cáo trạng trước.

“Đi thôi, ta đi cùng ngươi.” Hắn muốn xem Thiên Đế sẽ xử trí Nhị Lang Thần thế nào, chuyện nhà của hắn bị phá, hôm nay phải có một lời giải thích, nếu không thì tối nay hắn và Uyển Châu sẽ nghỉ ngơi ở đâu đây.

Nhị Lang Thần bị đánh ngã xuống đất, căn bản không đứng dậy nổi.

Diệp Thiên sau khi tu luyện tuyệt học cùng tiên nhân, võ công và nội lực đều tiến bộ không ít.

Nếu Nhị Lang Thần không phải là một thần tiên, mà là một phàm thai nhục thể, Diệp Thiên chỉ cần một quyền là kẻ đó đã chết rồi.

Diệp Thiên kéo Nhị Lang Thần đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Diệp Thiên và Nhị Lang Thần cầu kiến Thiên Đế có chút việc, không biết có thể thông báo một tiếng không.” Thị vệ nhìn Nhị Lang Thần bị Diệp Thiên kéo lê trên đất, vội vàng đi vào bẩm báo.

Chốc lát...

“Ngọc Đế đang nghỉ ngơi. .....Không gặp.

Hai vị hôm khác quay lại đi.” Thị vệ nhìn Diệp Thiên, phát hiện Diệp Thiên không phải là thần tiên trên thiên thượng, nhưng hắn chưa từng gặp.

Căn bản không quen biết Diệp Thiên này, nhưng Diệp Thiên này lại to gan như vậy, dám kéo Nhị Lang Thần đi tìm Ngọc Đế, chắc chắn là một nhân vật lợi hại.

Thị vệ tuy trong lòng sợ đắc tội Diệp Thiên, nhưng dù sao hắn cũng đã đi theo Thiên Đế nhiều năm như vậy, Nhị Lang Thần còn không dám đối xử như vậy với Thiên Đế.

“Ta muốn vào, tránh ra.” Diệp Thiên không thèm đánh, chuyện

hôm nay nhất định phải giải quyết hôm nay, tuy quân tử báo thù, mười năm không muộn, nhưng hiện tại hắn có năng lực.

Hắn vốn dĩ có thể đối đầu với Thiên Đế.

"Không được đâu, vị thần tiên này, hay là đợi một lát đi?" Diệp Thiên không nói phí lời với thị vệ, nhẹ nhàng hai quyền đánh ngất hai tên thị vệ ở cổng.

Diệp Thiên trực tiếp xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế nhìn thấy thì vừa sợ vừa giận.

Nhưng lại giận mà không dám nói, dù sao hiện tại Diệp Thiên, Ngọc Đế cũng phải lễ nhượng ba phần, ngài ấy biết, Diệp Thiên không thể chọc vào được.

"Diệp Thiên đến rồi?" Ngọc Đế biết vừa rồi thị vệ ở cổng nói Diệp Thiên và Nhị Lang Thần muốn gặp, chuyện bên Vương Mẫu Nương Nương Ngọc Đế cũng biết, nhưng ngài ấy đã trực tiếp cự tuyệt, vì ngài ấy thật sự không đành lòng xử phạt Nhị Lang Thần nữa.

"Ngọc Đế, chuyện gì vậy?

Nơi ta ở, bị phá rồi?" "Chuyện này ta không biết a, không phải Nhị Lang Thần bên ngoài sao?" Ngọc Đế cố ý chuyển đề tài, Nhị Lang Thần bên ngoài bị đánh đến không ra hình người.

Chương 1035

Diệp Thiên cũng nguyên nguyên bản bản kể lại toàn bộ sự việc cho Ngọc Đế, cũng muốn xem Ngọc Đế xử lý Nhị Lang Thần thế nào, dù sao ai lại không muốn xem loại kịch này chứ?

Tuy rằng vô vị, nhưng hiện tại lại thú vị, dù sao hiện tại hắn cũng không có chỗ nào để đi.

Sau khi kể xong chuyện Nhị Lang Thần, Diệp Thiên không hề quan tâm đến chuyện Nhị Lang Thần nữa, Ngọc Đế chắc chắn sẽ có chừng mực.

"Đúng rồi, nơi ta ở không còn nữa, vậy tối nay, chi bằng ta nghỉ ngơi ở chỗ Ngọc Đế?

Không biết Ngọc Đế có ngại không." "Ta ban cho ngươi một cung điện mới.

Nhưng Diệp Thiên a, ngươi xem Nhị Lang Thần kia, phải làm sao đây?" Diệp Thiên lắc đầu cười: "Ta không biết quy củ trên thiên thượng, cứ theo quy củ mà xử lý đi." "Yên tâm, ta nhất định sẽ trọng trọng phạt." Nhị Lang Thần rất khó khăn mới đứng dậy được, hận Diệp Thiên thấu xương.

Hắn thề sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ báo thù.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đưa nàng đến cung điện mới để xem.

Nhị Lang Thần nhìn bóng lưng Diệp Thiên xa dần, chậm rãi đứng dậy.

"Ngọc Đế, ta..." Ngọc Đế bảo thị nữ đi ban cho Nhị Lang Thần chỗ ngồi, nhìn dáng vẻ chật vật không chịu nổi của Nhị Lang Thần,

trong lòng cũng bất mãn với Diệp Thiên.

Thần tiên, thần tiên tôn quý, được nhân loại các đời cung phụng, thế mà lại xuất hiện một Diệp Thiên không xem ai ra gì. ...

"Được rồi đừng nói nữa, ta cũng không còn cách nào.

Hiện tại thì, ngươi cũng biết rồi đó, cứ nhẫn nhịn một chút đi.

Ta biết trong lòng ngươi tức giận không chịu được, ta bề ngoài lại không thể bao che, phải làm cho người khác xem." Nhị Lang Thần nghe lời Ngọc Đế nói, đôi mắt lập tức sáng rực, vì Ngọc Đế bề ngoài không thể bao che, nhưng điều đó không có nghĩa là không thể làm trong bóng tối.

Nếu làm trong bóng tối, xem Nhị Lang Thần có giết chết Diệp Thiên không.

Nhưng Nhị Lang Thần không hiểu ý Ngọc Đế.

Hắn sợ lại giống như hai lần trước, đều chịu thiệt ở chỗ Diệp Thiên, mất hết thể diện.

Nên, mọi việc trước khi hành động và lên kế hoạch, phải hỏi Thiên Đế trước, Thiên Đế đồng ý rồi ra tay cũng không muộn, dù sao cũng không vội vàng một chốc một lát.

"Ý ngài là?

Có thể chứ?" Nhị Lang Thần cũng không nói hết lời phía sau, dù sao đều trong lòng hiểu rõ.

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, biểu thị đồng ý.

"Nhưng lần này làm, quá kém, quá khiến ta thất vọng rồi.

Ta lại cho ngươi một cơ hội nữa, giao cho ngươi một nhiệm vụ, đi chuộc tội.

Nếu không hoàn thành được, thì sau này đừng gặp ta nữa.” Nhị Lang Thần vội vàng đáp ứng, Thiên Đế nói cho Nhị Lang Thần nhiệm vụ xong, liền bảo người đỡ Nhị Lang Thần rời đi.

Một bên khác, Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đến cung điện.

Nhưng Uyển Châu không hề hài lòng với cung điện này.

Cung điện này xa xỉ, khắp nơi đều dùng vàng để làm, màu sắc tươi tắn, nhưng lại mang vẻ tử khí trầm trầm.

“Ta luôn cảm thấy, thiếu thiếu cái gì đó.

Đúng không, ca ca?” Diệp Thiên tùy ý gật đầu.

Hắn nhìn Uyển Châu.

Chương 1036

“Nếu nàng cảm thấy thiếu cái gì đó, cứ nói với thị nữ kia, họ sẽ giúp nàng thêm thắt.” Uyển Châu hỏi: “Ta có thể làm gì?” Diệp Thiên xoa xoa đầu nàng, cưng chiều nhìn nàng.

“Đương nhiên có thể.” Uyển Châu hỏi những thị nữ kia một số hạt giống hoa, đủ loại hoa.

Nàng rải rất nhiều hạt giống xung quanh cung điện và ở cổng.

Thiên Thượng và hạ giới quả nhiên có sự khác biệt, mới mấy phút, những hạt giống đó đã biến thành một biển hoa.

Một biển hoa.

Uyển Châu tự tay trồng một biển hoa, ở trong cung điện này nàng cũng không quá để tâm nữa.

Mấy ngày sau, Diệp Thiên lại được Thiên Đế thăng quan.

“Uyển Châu, ta phải đi ra ngoài một chuyến.” Đã lâu rồi Uyển Châu không nghe Diệp Thiên nói phải ra ngoài, cứ tưởng Diệp Thiên lại có chuyện gì đó.

“A?

Đi làm gì, có phải chuyện quan trọng không.

Ta có thể đi không?” Diệp Thiên tuy được thăng quan, nhưng lại không có nhiệm vụ.

Dường như được thăng quan, nhưng thực ra cũng chỉ là một hư chức mà thôi, nếu không phải vì chuyện Nhị Lang Thần, thì làm sao hắn lại được thăng quan chứ.

“Vì không có việc gì, nên ta mới ra ngoài tìm Bồ Đề đánh cờ a.

Đã lâu rồi không đi tìm Bồ Đề đánh cờ, nên mới đi.

Suốt ngày ở trong cung điện, lại không như nàng, đi khắp nơi chơi, ta sắp chán chết rồi.” Uyển Châu gật đầu, sau đó bỏ đi.

Diệp Thiên thở dài, cảm thán cuộc sống trên thiên thượng thật sự không tốt.

Suốt ngày ngoài việc ở trong cung điện, cũng không có gì để xem cảnh vật nhân gian trên thiên thượng nữa.

Diệp Thiên nhìn bóng lưng Uyển Châu rồi đi tìm Bồ Đề.

Khi Uyển Châu đi dạo khắp Thiên Cung thì đột nhiên bị một mùi vị đặc biệt hấp dẫn, rồi nàng đến Dao Trì.

Dao Trì là nơi Vương Mẫu Nương Nương tắm rửa, nhưng Uyển Châu không biết.

Uyển Châu thấy nước trong Dao Trì rất nhiều, thế là múc mấy gáo nước về nhà, muốn dùng nước đó để tưới hoa.

Chốc lát.

“Chắc là múc gần đủ rồi, không biết sẽ thế nào đây.” Uyển Châu làm xong liền tưới toàn bộ số nước đó lên hoa.

Trong những bông hoa đó mọc ra hoa tinh, cơ bản mỗi một bông hoa đều có hoa tinh.

Chỉ có một vài bông hoa cá biệt là không có.

Có lẽ vì nước quá ít.

Uyển Châu lại đi múc nước lần nữa, bị tiên nữ nhìn thấy.

Tiên nữ không nói cho Uyển Châu biết, vì không dám.

Vừa khéo chân trước Uyển Châu vừa đi thì chân sau Vương Mẫu đã đến.

Khi Vương Mẫu bước vào Dao Trì tắm rửa, phát hiện không đúng lắm.

Vương Mẫu hỏi tiên nữ: “Tiên nữ, nước Dao Trì là sao, sao lại ít như vậy?

Chương 1037

Ngươi lười biếng à?" Tiên nữ vốn đã không ưa Uyển Châu, hiện giờ lại có một cơ hội tốt, tiên nữ liền thêm dầu thêm mắm nói một tràng: "Khải bẩm Nương Nương, vừa rồi Uyển Châu từ trong đó, cầm gáo múc nước không biết muốn làm gì, nô tỳ đã ngăn cản, chỉ tiếc là không ngăn được.

Nàng là người của Diệp Thiên, nô tỳ cũng không dám tùy tiện hành động.

Xin Nương Nương làm chủ a." Nói rồi, giả bộ đáng thương.

"Được rồi cứ yên tâm, ta sẽ làm chủ cho ngươi.

Ta không cần biết nàng là người của ai, đã ở trên thiên thượng thì phải tuân thủ quy củ trên thiên thượng.

Mau đưa nàng đến đây." Không lâu sau, Uyển Châu bị tiên nữ dẫn đến Dao Trì.

"Uyển Châu, vừa rồi ngươi có múc nước Dao Trì không." "Có." Vừa rồi nàng xác định đã múc nước Dao Trì để tưới hoa, nhưng không biết nước Dao Trì dùng để làm gì, dù sao cũng có nhiều như vậy.

"Vừa rồi tiên nữ đã ngăn cản ngươi, ngươi lại cố ý múc nước, còn nói là người của Diệp Thiên ta không dám động, một người con gái như vậy ở khắp nơi, Diệp Thiên cũng không thiếu một người.

Hừ.

Đã đến thiên thượng, phải ngoan ngoãn tuân thủ quy củ trên thiên thượng." Uyển Châu không biết ý tứ trong lời nói của Vương Mẫu Nương Nương, chỉ thầm nghĩ trong lòng: "Vương Mẫu Nương

Nương nhỏ nhen chết rồi, không phải chỉ là một chút nước sao, lẽ nào xúc phạm thiên quy?" "Uyển Châu có biết tội không?" "Ta phạm tội gì?" "Vừa rồi khi múc nước Dao Trì, tiên nữ bảo ngươi đừng múc nước nữa, vì sao ngươi lại cố ý múc nước?

Ngươi có biết nước Dao Trì, chỉ có ta mới có thể dùng không.

Tiên nữ đã ngăn cản, ngươi lại cố ý múc nước, dưới phạm trên, chẳng phải là xúc phạm thiên quy sao?

Vì là bằng hữu của Diệp Thiên, ta cũng không nói gì nhiều, hôm nay ngươi múc đầy nước Dao Trì thì có thể về rồi." Uyển Châu đương nhiên không biết tiên nữ kia, khi nàng chú ý đến người bên cạnh Vương Mẫu mới phát hiện tiên nữ, Uyển Châu múc nước Dao Trì không sai, nếu múc nước Dao Trì có tội thì có thể chịu phạt, nhưng không có dưới phạm trên, tiên nữ cũng không hề nhắc nhở.

Không chừng tiên nữ và Vương Mẫu đang âm mưu, Uyển Châu không để ý, quay người bỏ đi.

Vương Mẫu nắm lấy tay Uyển Châu, kéo Uyển Châu lại.

"Lão bà thối làm gì!?" Uyển Châu thầm nghĩ không ổn, vội vàng muốn giãy thoát, nhưng nàng là một phàm nhân, sức lực tự nhiên không lớn bằng Vương Mẫu, thậm chí còn không thể giãy thoát ra được.

"A, lanh mồm lanh miệng, ta thấy ngươi còn cười được đó.

Đừng đi, thật sự không được thì đến chỗ Ngọc Đế mà nói lý.

Hôm nay ngươi múc đầy nước Dao Trì cho ta, không múc đầy thì đừng về, cũng đừng làm mấy trò đó với ta.

Tiên nữ, giám sát cho ta thật tốt." Tiên nữ cúi đầu, ánh mắt hả hê nhìn Uyển Châu, giọng the thé nói: "Ta cảnh cáo ngươi, đừng có chạy lung tung, nếu không..." Uyển Châu bị Vương Mẫu giữ lại đó, không

còn cách nào khác, chỉ đành múc đầy nước rồi mới được đi.

Dù tiên nữ kia thật sự không nói, nhưng cô ta đích xác đã dùng nước Dao Trì để tưới hoa, vì vậy Uyển Châu chỉ đành bất đắc dĩ đi gánh nước, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy đã bỏ qua chuyện của tiên nữ.

Tiên nữ thấy Uyển Châu cứ nhìn chằm chằm, trong lòng cảm thấy khó chịu, khi Uyển Châu vừa múc đầy nước thì cố ý hất đổ. "Ôi chao, ta lỡ làm đổ mất rồi, xin lỗi xin lỗi, phiền ngươi múc lại một thùng nước nhé." Thật ra múc nước cũng không khó lắm, chỉ cần cầm một cái thùng gỗ đến thác nước tiên tuyền bên cạnh múc nước là được, sau đó xách về Dao Trì đổ vào, đường đi cũng không xa.

Chỉ là Uyển Châu nhận ra tiên nữ cố ý gây sự, để chỉnh Uyển Châu, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, nên Uyển Châu không múc nước nữa, mà ngồi cạnh Dao Trì nhìn cô ta. "Ngươi đang làm gì?

Lười biếng à.

Bảo ngươi múc nước mà dám lười biếng, xem ta không đánh chết ngươi!" Dứt lời, tiên nữ kia từ một nơi lấy ra một cây roi mây có gai, vận tiên lực đánh về phía Uyển Châu.

Nhưng Uyển Châu phản ứng nhanh chóng né tránh, dùng pháp lực làm nát cây roi mây.

Tiên nữ tức giận giậm chân, nhưng cũng không làm gì được Uyển Châu. "Nếu ngươi còn tiếp tục ngồi lì ở đó không đi múc nước, ta sẽ đi bẩm báo Vương Mẫu nương nương, để người xử lý ngươi." Uyển Châu không hề nghe lọt tai. "Hừ, tiên nữ, rõ ràng trước đó ngươi không nói cho ta, nếu ngươi nói rồi, ta sẽ không múc nước.

Chương 1038

Ta múc nước chỉ vì nước kia ngươi lấy đi tưới hoa, nhưng điều đó không có nghĩa là ta dễ bị bắt nạt.

Cũng không có nghĩa là ta yếu đuối vô năng, ngươi muốn bắt nạt ta sao, hừ!

Ta cũng sẽ không bỏ qua đâu." Tiên nữ đi tìm Vương Mẫu, thêm dầu vào lửa một hồi, Vương Mẫu nghe xong nổi giận, căn bản không nghe Uyển Châu giải thích mà trực tiếp phong ấn tiên lực của Uyển Châu.

Tiên nữ thấy Uyển Châu không còn pháp lực thì đắc ý cầm cây roi mây kia, đương nhiên lại thêm một chút tiên lực vào roi, trực tiếp quật mạnh về phía Uyển Châu.

Uyển Châu đau đến không kìm được kêu lên, tiên nữ nhìn thấy thì trong lòng đặc biệt vui sướng, đánh Uyển Châu rất lâu. "Ngươi không phải rất lợi hại sao?

Bây giờ thì sao?

Không còn pháp lực, cũng không là gì nữa.

Ta đâu phải trả thù ngươi, chỉ là vừa nãy ngươi ngồi cạnh Dao Trì lười biếng, Vương Mẫu nương nương bảo ta giám sát ngươi múc nước, ta cũng không thể bao che, đúng không?

Nước Dao Trì vẫn phải do ngươi múc." Tiên nữ nở một nụ cười cực kỳ mãn ý trên khuôn mặt.

Uyển Châu nhìn không quen bộ dạng đắc ý của tiên nữ, nói: "Hôm nay ngươi muốn đánh chết ta thì cứ đánh, nếu không đánh chết được ta, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ quay lại, đánh chết ngươi."

Tiên nữ cảm thấy lời nói của Uyển Châu làm cô ta vô cùng khó chịu, liền liên tục quất Uyển Châu mấy cái nữa, đánh Uyển Châu khắp người đẫm máu.

Diệp Thiên từ chỗ Bồ Đề chơi cờ về, không thấy Uyển Châu quay lại.

Hắn liền đi hỏi thị nữ ở cung điện mới, biết được Uyển Châu vì tự ý dùng nước Dao Trì nên bị Vương Mẫu phạt đến Dao Trì múc nước, phải múc đầy nước Dao Trì mới được quay về.

Diệp Thiên biết chuyện liền vội vàng đến Dao Trì, bản thân Vương Mẫu và Ngọc Đế đã không ưa Diệp Thiên, nếu xảy ra chuyện như vậy, Uyển Châu chắc chắn sẽ bị Vương Mẫu nhắm vào, Diệp Thiên cũng không biết tình hình hiện tại của Uyển Châu ra sao, nhưng nhìn thế nào cũng thấy không ổn.

Khi Diệp Thiên định vào Dao Trì, tiên nữ xuất hiện chặn hắn lại.

Dù sao thì tiên nữ này cũng không dám đắc tội Diệp Thiên, cho dù phía sau có Vương Mẫu chống lưng, tiên nữ cũng biết có lẽ Vương Mẫu cũng không làm gì được Diệp Thiên.

Huống hồ Uyển Châu đang bị đánh đẫm máu bên trong, càng không thể để Diệp Thiên vào được. "Ai đó?

Có sự cho phép của Vương Mẫu không?" "Tránh ra." Diệp Thiên không phí lời với tiên nữ kia, đánh thẳng vào.

Nhưng tiên nữ kiên quyết chặn ở bên ngoài, tuy Diệp Thiên không đánh phụ nữ, nhưng vì Uyển Châu hắn có thể phá lệ một lần. "Uyển Châu tỷ tỷ đang tắm bên trong, bây giờ ngươi vào không tiện lắm đâu.

Hay là chờ Uyển Châu tỷ tỷ tắm xong rồi ra ngoài, có chuyện gì thì từ từ nói, được không?" Tiên nữ biết nếu không đưa ra một lời giải thích thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ không bỏ qua, nên nói Uyển Châu

đang tắm trong Dao Trì.

Nhưng Diệp Thiên không tin tiên nữ, bởi vì nếu Uyển Châu thực sự đang tắm bên trong, tiên nữ hẳn đã nói ngay từ đầu, không cần phải do dự như vậy.

Diệp Thiên trực tiếp né tránh tiên nữ, đi vào.

Tiên nữ vội vàng đi theo.

Trước mắt Uyển Châu toàn thân đầy vết thương.

Không có vết nào đã đóng vảy, thậm chí có chỗ còn đang chảy máu, khắp nền đất đều có vết máu, bên cạnh là một cây roi mây, trên roi còn sót lại tiên lực và lấm tấm máu.

Uyển Châu nhìn thấy Diệp Thiên, trước khi cảm thấy mình sắp nhắm mắt thì thều thào một tiếng: "Ca ca, ... bị đánh rồi." Sau đó, mắt Uyển Châu tối sầm lại.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, bước tới ôm Uyển Châu, rồi khi bước ra khỏi Dao Trì, tiện tay tặng tiên nữ một chưởng.

Cô ta bay xa hơn mười mét, phun ra một ngụm máu lớn, rồi ngất đi.

Chương 1039

Đến khi tiên nữ mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã qua một lúc lâu.

Tiên nữ rõ ràng cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong cơ thể mình suýt nữa bị một chưởng của Diệp Thiên chấn nát, suýt chút nữa đã chết trong tay Diệp Thiên.

Chỉ là, Diệp Thiên vẫn còn kiêng nể tiên nữ là người trên trời, một chưởng vừa rồi của hắn thậm chí chưa dùng đến một phần công lực.

Diệp Thiên rốt cuộc có công lực sâu dày đến mức nào, cô ta cũng không biết.

Hắn vốn có thiên phú dị bẩm, lần trước gặp được tiên nhân sư phụ truyền thụ tuyệt học, thêm vào mấy ngày nay thỉnh thoảng tìm Bồ Đề chơi cờ, tu luyện tâm cảnh, cũng không biết đã đạt đến cảnh giới nào rồi.

Tiên nữ được người khác đỡ đi tìm Vương Mẫu cáo trạng, còn Diệp Thiên thì đưa Uyển Châu về cung điện để tĩnh dưỡng.

Trên đường đi, Diệp Thiên nhìn những tinh hoa đó.

Hắn quay đầu nhìn Uyển Châu trên giường, khẽ cười: "Nha đầu ngốc, hóa ra dùng nước Dao Trì vì những thứ này.

Nếu thích thì nói với ta là được rồi." Người của Vương Mẫu cũng đến chỗ Diệp Thiên, sau đó thay Vương Mẫu truyền lời: "Diệp Thiên, tại sao ngươi lại cố ý ra tay làm bị thương tiên nữ.

Ngươi là một chức quan cao, được Thiên Đế yêu quý sâu sắc, nhưng cũng không thể tùy tiện làm bị thương người khác.

Huống hồ, tiên nữ kia không oán không cừu gì với ngươi." "Đừng phí lời với ta, đến chỗ Thiên Đế mà giải quyết đi." Diệp Thiên biết

Vương Mẫu không phải thứ tốt lành gì, cũng không muốn giải thích nhiều với cô ta.

Người của Vương Mẫu vừa nghe xong, lập tức quay người chạy đi báo cáo riêng với Ngọc Đế và Vương Mẫu, nhưng lại bị Diệp Thiên đánh ngất đi.

Diệp Thiên trước khi đi nhìn Uyển Châu một cái, sau đó đến chỗ Thiên Đế, để đòi công đạo cho Uyển Châu.

Có thể đối với Diệp Thiên, hắn có thể tu luyện rồi sau đó trả thù, nhưng Uyển Châu thì không, Uyển Châu chỉ có thể dựa vào Diệp Thiên, vì vậy Diệp Thiên nhất định phải chăm sóc tốt cho Uyển Châu, tuyệt đối không thể để Uyển Châu phải chịu bất kỳ tủi nhục hay bất trắc nào.

Trên đường đi, cũng nghe ngóng được sự tình, Diệp Thiên cũng biết được lời lẽ của tiên nữ.

Nhưng hắn không tin tiên nữ, biết Uyển Châu là người như thế nào, vì vậy nhất định sẽ đi đòi công đạo cho Uyển Châu.

Không chừng, Uyển Châu căn bản không cần phải đi múc nước, mà là Vương Mẫu và tiên nữ cố ý gây khó dễ.

Nhưng sau khi đến nơi, Thiên Đế đang thảo luận việc lớn, không muốn gặp Diệp Thiên.

Bảo Diệp Thiên chờ lát nữa rồi giải quyết, Diệp Thiên không muốn tiếp tục đợi Thiên Đế, liền xông thẳng vào.

Thiên Đế tuy bất mãn với Diệp Thiên, nhưng cũng không dám làm gì.

Dù sao Diệp Thiên bây giờ, giống như ông tổ. "Thiên Đế, Uyển Châu bị làm sao?

Đường đường một Thiên Đế, cũng không cần thiết phải ra tay với một cô gái sau lưng chứ, sao lại ra tay độc ác vậy?" Diệp Thiên không muốn vòng vo với Thiên Đế, chỉ cần có được một lời giải thích cần thiết là được.

Chỉ là Thiên Đế không biết chuyện Vương Mẫu trừng phạt Uyển Châu đến Dao Trì múc nước, tự nhiên cũng không biết những chuyện xảy ra sau đó. "Diệp Thiên, ý ngươi là sao.

Ngươi tự tiện xông vào, vì chuyện đó.

Là sao?

Ta không hiểu." Diệp Thiên nghe xong chỉ cười lạnh, xem ra mọi chuyện đều do Vương Mẫu thao túng.

Đối xử với Uyển Châu như vậy, chỉ là vì mối quan hệ giữa Thiên Đế và Vương Mẫu, e rằng Thiên Đế cũng không thể động đến Vương Mẫu nửa phần.

Nhưng bất kể kết quả thế nào, công đạo này, Diệp Thiên nhất định phải đòi. "Uyển Châu vì dùng nước Dao Trì, bị Vương Mẫu giữ lại đó phạt phải múc đầy nước Dao Trì rồi mới được về, còn phái một tiên nữ đến giám sát Uyển Châu múc nước." Diệp Thiên chưa nói hết.

Chương 1040

Thiên Đế đã trực tiếp cắt ngang: "Chuyện này ta thấy Vương Mẫu làm không có vấn đề gì, Uyển Châu dùng nước Dao Trì thì múc đầy lại cũng không sai, lẽ nào ngươi lại sủng ái cô gái đó đến vậy?

Nếu không có việc gì.

Lui xuống đi.

Ta còn có việc quan trọng cần bàn với người khác.

Chuyện nhỏ nhặt thôi, cứ đi nói với Vương Mẫu là được rồi." "Chuyện nhỏ?

Quan trọng là tiên nữ kia đã đánh Uyển Châu trọng thương.

Ngay từ đầu ta muốn vào thì cô ta đã chặn ta lại.

Ai đã cho cô ta lá gan lớn như vậy?

Nếu không có người đứng sau lưng ủng hộ làm những chuyện này, một tiên nữ bé nhỏ, e rằng không dám đâu.

Hơn nữa, pháp lực của Uyển Châu đã bị phong ấn, tiên nữ kia lẽ nào không biết sao?" Thiên Đế cũng đã hiểu rõ, liền sai người đi thỉnh Vương Mẫu.

Vương Mẫu trên đường đến, vừa hay tiên nữ kia đã kể hết mọi chuyện ở đó, người của Vương Mẫu phái đến chỗ Diệp Thiên cũng đã về báo cáo rằng Diệp Thiên không đưa ra lời giải thích nào.

Vương Mẫu ít nhiều cũng đoán được Diệp Thiên muốn làm gì, không bận tâm, cùng với tiên nữ bên kia đã sớm chuẩn bị sẵn lời lẽ, mọi thứ đều theo kế hoạch.

Bởi vì Diệp Thiên muốn Vương Mẫu và tiên nữ đưa ra một lời

giải thích, Vương Mẫu và tiên nữ đã chuẩn bị một kế trong kế.

Vương Mẫu vừa bước vào đã nhìn Diệp Thiên: "Diệp Thiên huynh đệ, đều là chuyện nhỏ thôi.

Cần gì phải làm lớn chuyện?

Thôi bỏ đi, ta đã tha thứ cho Uyển Châu muội muội rồi, cũng tha thứ cho ngươi.

Uyển Châu lười biếng, tiên nữ ra tay hơi nặng, tiên nữ cũng có lỗi, nhưng chẳng phải hai lỗi lầm này cũng đã bù trừ cho nhau rồi sao, cần gì phải tức giận?" Ánh mắt Vương Mẫu toát ra vẻ kiêu ngạo và bất cần đặc trưng của một vị thần tôn.

Thiên Đế nghe xong thì choáng váng.

Tha thứ cho Diệp Thiên ư?

Đối mặt với vẻ mặt cao cao tại thượng của Vương Mẫu, Diệp Thiên không thèm để ý mà châm biếm một trận. "Không hổ là Vương Mẫu nương nương a, người đã làm gương cho vạn thần tam giới, thật sự khiến người ta kinh ngạc!" "Bốp!" Sau khi nghe xong lời Diệp Thiên, Vương Mẫu đập mạnh xuống chiếc bàn thần trước mặt, phát ra tiếng động dữ dội, cả đại điện dường như cũng rung chuyển.

Khiến Uyển Châu vốn đã bối rối càng khó chịu đựng hơn, sợ hãi ôm chặt lấy cơ thể mình.

Diệp Thiên đặt tay lên vai Uyển Châu, an ủi nàng rằng chỉ cần có hắn ở đây, nàng sẽ không sao.

Uyển Châu cũng nắm chặt tay Diệp Thiên, bàn tay ấm áp của nàng làm Diệp Thiên cảm thấy ấm áp. "Thật là phản rồi!" Vương Mẫu nương nương chỉ tay vào Diệp Thiên mắng lớn: "Dưới trời đất bao la này, ngươi lại dám cùng một nha đầu của Thiên giới dựa vai kề má, một kẻ vô liêm sỉ như vậy cũng xứng công khai trách mắng ai gia

sao." Vừa nói xong, Vương Mẫu lộ vẻ khó xử, nước mắt lưng tròng, khóc lóc kể lể với Thiên Đế. "Thiên Đế, ta đường đường là Vương Mẫu lại bị một tên tiểu tử hôi hám ức hiếp đến nông nỗi này, ngươi phải làm chủ cho ta a." Thực ra.

Vừa nãy biểu hiện của Diệp Thiên cũng khiến Thiên Đế kinh ngạc và tức giận, nhưng ngại thân phận của Diệp Thiên, tạm thời không tiện phát tác.

Thiên Đế an ủi Vương Mẫu: "Đừng đau lòng, công đạo tự có, ta nhất định sẽ xử lý công bằng." Cùng lúc đó, Nhị Lang Thần đang đứng ngoài điện có chút không kiềm được.

Diệp Thiên vào đó đã một lúc, sao vẫn chưa ra?

Vì lo lắng, Nhị Lang Thần không quản nhiều như vậy nữa, mạo hiểm bước vào điện. "Thần khấu kiến Thiên Đế và Vương Mẫu nương nương." Vừa cung kính hành lễ, Nhị Lang Thần vừa lén nhìn Diệp Thiên bên cạnh, phát hiện hắn vẫn đứng đó không hề hấn gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1041

"Nhị Lang Thần, không được thông báo mà ngươi lại vào đây?" Vương Mẫu nương nương giận bốc hỏa, trong lòng trách Nhị Lang Thần lo chuyện bao đồng. "Bẩm nương nương, tiểu tiên vừa nãy ở ngoài điện nghe thấy động tĩnh bất thường bên trong, lo lắng cho an nguy của nương nương và Thiên Đế, nên mới mạo hiểm xông vào, nếu có gì không phải, xin nương nương trách phạt." Thiên Đế lại nói: "Thôi bỏ đi, ta tin lời Nhị Lang Thần.

Vừa hay, chuyện mà tiểu tử trước mặt đang đề cập khiến ta đau đầu, Lý khanh gia đã đến rồi, không ngại cho ta chút ý kiến, xem nên giải quyết thế nào cho ổn thỏa." Nhị Lang Thần nhìn Diệp Thiên một cái.

Ngay lập tức bày tỏ, tuy Vương Mẫu nương nương quý là Mẫu của tam giới, nhưng chính vì vậy, Vương Mẫu nương nương càng nên lấy thân làm gương, cho Diệp Thiên một cơ hội, điều tra lại sự việc này, đòi lại công đạo cho Diệp Thiên, đồng thời cũng là công đạo cho nương nương.

Thiên Đế lại rành mạch bổ sung: "Huống hồ, tiểu thần tin rằng nương nương tuyệt đối không phải loại người bằng mặt không bằng lòng, cũng tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy." Lời này vừa nói ra.

Vương Mẫu nương nương đành chịu, Nhị Lang Thần đã chơi một nước cờ hay rồi, nếu không đồng ý thì chẳng khác nào thừa nhận mình đã làm chuyện hại người hại mình, trong lòng nghiến răng ghi nhớ Nhị Lang Thần một bút, cố làm ra vẻ từ ái. "Lý khanh gia nói có lý, cứ theo đó mà làm đi." "Người đâu, truyền ý chỉ của ta, thỉnh chư

vị tiên thần có mặt ngày đó lên." Không lâu sau.

Một nữ tử xinh đẹp với thân hình yểu điệu, dung mạo thanh khiết, mày mắt như vẽ, bước chân chậm rãi có nhịp điệu bước vào chính điện. "Tham kiến Thiên Đế, Nương Nương, Thiên Vương." Khi vừa vào điện, tiên nữ rõ ràng cảm nhận được ánh mắt mà Vương Mẫu nương nương truyền tới, rồi nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu bên cạnh, lập tức hiểu ý. "Miễn lễ bình thân." Thiên Đế cũng không vòng vo, "Đào Hạch tiên, nha đầu dưới kia ngươi có quen biết không?" "Nô tỳ đương nhiên quen." Tiên nữ mặt đầy kiên định, không đợi Thiên Đế nói rõ ý, đột nhiên kinh ngạc nói. "Lại là, thứ tiện tỳ đó sao lại ở đây?" Không chút nghi ngờ, cô ta định vu oan cho Uyển Châu. "Thân là tiên nữ của Thiên giới, lại nói lời tục tĩu, có xứng được gọi là thần tiên sao?" Tiên nữ chỉ vào Uyển Châu mắng tiện tỳ khiến Diệp Thiên tức không chịu nổi.

Nhị Lang Thần cũng thần sắc sắc lạnh, trách Đào Hạch tiên thật sự quá to gan làm càn.

Dưới sự nhắc nhở của hai người, tiên nữ "phù" một tiếng lại quỳ xuống, bày ra bộ dạng vô cùng ủy khuất. "Thiên Đế tha mạng, Nương Nương tha mạng, nô tỳ vừa nãy chỉ đột nhiên thấy kẻ làm hại Nương Nương, từ tận đáy lòng muốn minh oan cho Nương Nương, nhất thời tình thế cấp bách nên mới nói ra những lời không phải phép." "Tiểu Đào, tiên nữ." Vương Mẫu hòa nhã nói, đồng thời tuyên bố với mọi người rằng vị tiên nữ này do người tự tay nuôi nấng trưởng thành, hoàn toàn tin tưởng vào phẩm hạnh của nàng.

Tin rằng vừa nãy nàng quả thật quá sốt ruột.

Diệp Thiên nhận ra không ổn, hóa ra cô gái này ngay từ đầu đã thông đồng với Vương Mẫu.

Nhưng cũng không sao, hắn không tin, với năng lực của hắn, một

tiên nữ mà hắn căn bản không thèm để vào mắt sẽ là đối thủ của hắn. "Nếu đã như vậy, tiểu Đào, Uyển Châu rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến ngươi phẫn nộ đến thế?" Thiên Đế kéo chủ đề về đúng trọng tâm.

Trong lòng cũng mong tiên nữ nói sự thật.

Tiểu Đào mặt không hề sợ hãi.

Bắt đầu thản nhiên kể lại những gì đã thấy và nghe ngày hôm đó.

Uyển Châu hoàn toàn không để ý đến thân phận của Vương Mẫu nương nương, cố ý mạo phạm tỏ vẻ kiêu ngạo.

Các vị tiên tử xung quanh đều không chịu nổi, phải rất vất vả mới kéo nàng ra, nếu không nhờ nương nương khoan dung độ lượng, nàng đã sớm sa vào ma đạo. "Khoan đã." Diệp Thiên nhanh chóng nghe ra điều không ổn, lập tức cắt lời tiên nữ Đào Hạch. "Vừa nãy ngươi nói?

Các tiên tử phải hợp sức mới kéo Uyển Châu ra?" Tiên nữ không hiểu Diệp Thiên có ý gì, đặc biệt là khi bị đôi mắt đầy sức xuyên thấu của Diệp Thiên nhìn chằm chằm, khiến tiên nữ cảm thấy không thoải mái. "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Diệp Thiên tiếp tục hỏi: "Vậy tại sao chỉ có một mình ngươi xuất hiện ở đại điện vào lúc này?" Đối với điều này, tiên nữ càng cảm thấy khó hiểu hơn.

Cô ta hào phóng thừa nhận, vừa nãy nhận được thông báo từ chính điện, bảo những người có mặt ngày đó lập tức đến, vì vậy cô ta cũng đến. "Được." Diệp Thiên gật đầu, "Nhưng đã hơn nửa ngày rồi tại sao chỉ có một mình ngươi lên?" Khi hỏi ra câu hỏi này, Diệp Thiên gần như dùng giọng gầm lên để chất vấn.

Khiến tiên nữ bản năng lùi lại một bước.

Chương 1042

Trong lúc căng thẳng, tiên nữ buột miệng nói: "Bởi vì lúc đó chỉ có một mình ta ở đó thôi!" Nhưng, lời vừa thốt ra tiên nữ đã có chút hối hận, lúc này mới nhận ra mình đã rơi vào cái bẫy mà Diệp Thiên giăng ra.

Quả nhiên, Diệp Thiên ngửa đầu cười lớn: "Một lát thì bảo là mấy tiên tử hợp sức mới kéo Uyển Châu ra, một lát lại bảo ở đó ngoài đương sự ra chỉ có một mình ngươi.

Rốt cuộc câu nào của ngươi là thật, câu nào là giả?

Một tiên nhân nói tiền hậu bất nhất như vậy cũng xứng tham gia vào chuyện của ta sao?" "Không..." Tiên nữ cố gắng biện minh, "Thật ra chỉ có một mình ta kéo...

Không đúng...

Ta..." Tiên nữ càng nói càng loạn, cuối cùng trực tiếp khiến mình không biết nói gì. "Phóng tứ!" Vương Mẫu không ngồi yên được nữa, "Diệp Thiên, ngươi có cần phải hỏi người ta như vậy không?

Ngươi coi tiên tử của Thiên giới như phạm nhân mà thẩm vấn sao?" "Nương Nương." Nhị Lang Thần khuyên: "Xin hãy bình tĩnh, để tiểu thần hỏi rõ rốt cuộc là chuyện gì." Kết quả, tiên nữ bị dọa quá mức, lời nói càng về sau càng lộ ra nhiều sơ hở.

Cuối cùng, Thiên Đế đại nộ, hoặc giả là thẹn quá hóa giận, trực tiếp giáng chức tiên nữ xuống phàm trần.

Mây mù bao quanh, quanh người Diệp Thiên đột nhiên tỏa ra một trận uy áp mạnh mẽ: "Ngươi, xin lỗi Uyển Châu!" Diệp Thiên mắt đỏ ngầu, giận dữ nhìn Vương Mẫu, trong giọng nói, đè nén sự phẫn nộ.

Nhìn Uyển Châu bị Vương Mẫu dùng lời lẽ sỉ nhục làm cho tủi thân rơi lệ, cùng với việc Vương Mẫu quản giáo không nghiêm, để con gái của mình hết lần này đến lần khác vu oan cho Uyển Châu, hại Uyển Châu đau khổ không chịu nổi.

Pháp lực quanh người Diệp Thiên càng lúc càng mạnh, như đang tích tụ năng lượng, chuẩn bị bùng phát.

Nếu Vương Mẫu chịu thành thật xin lỗi Uyển Châu, chuyện này có lẽ đã kết thúc ở đây, nhưng trớ trêu thay, Vương Mẫu cũng không phải kẻ sợ phiền phức. "Ta đường đường là Vương Mẫu, dựa vào đâu mà phải xin lỗi ngươi?

Ngươi có xứng không?" Vương Mẫu hất tay áo, giọng nói tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng. "Tiên nữ đã bị giáng xuống phàm trần vì chuyện này, ngươi muốn thế nào nữa?

Lẽ nào muốn ta đường đường là Vương Mẫu cũng phải theo xuống phàm trần sao?

Chuyện này đến đây là dừng, đến đây là kết thúc, ta sẽ không dây dưa với ngươi nữa!" Dứt lời, Vương Mẫu quay người rời đi.

Diệp Thiên biết thực lực của Vương Mẫu bây giờ dưới hắn, muốn đánh bại Vương Mẫu cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Vốn dĩ có lẽ Vương Mẫu chỉ cần thành tâm xin lỗi Uyển Châu là mọi chuyện đã không có gì, nhưng, thái độ hiện tại của Vương Mẫu, đích xác đã chọc giận Diệp Thiên.

Thấy cô ta không những không xin lỗi mà còn bỏ đi, Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, lợi dụng thuật Thần Hành Huyễn Ảnh, lập tức di chuyển đến trước mặt Vương Mẫu, chặn đường đi của cô ta. "Chạy sao?

Vậy phải xem bản lĩnh của ngươi có đủ không!" Diệp Thiên vươn

tay, chuẩn bị phát động công lực về phía Vương Mẫu. "Dừng tay a!" Thiên Đế khi Diệp Thiên chuẩn bị ra chiêu thì đã chắn trước mặt Vương Mẫu. "Thiên Đế, tránh ra, nể tình ngươi phân biệt thiện ác, đã trừng phạt tiên nữ xuống phàm, ta không giết ngươi.

Đừng cản ta, nếu không, đừng trách ta không khách khí." Diệp Thiên hiển nhiên bất mãn có người ngăn cản trừng phạt Vương Mẫu, trong giọng nói cũng mang theo vài phần nóng nảy. "Vương Mẫu, tỉnh táo lại đi, ngươi không phải là đối thủ của Diệp Thiên đâu!

Mau xin lỗi đi, rõ ràng là ngươi đã sai, thừa nhận lỗi lầm có khó đến vậy sao!" Thiên Đế quay lưng về phía Diệp Thiên, chắn trước mặt, vẻ mặt giận dữ nhìn Vương Mẫu.

Lý Tịnh ở bên cạnh không ngừng phụ họa: "A a, may mắn Uyển Châu không sao, may mắn không gây ra đại họa, mau đối mặt với lỗi lầm của mình đi, xin lỗi Uyển Châu đi!" "....." Thấy ai cũng không giúp mình, ngược lại còn khuyên mình xin lỗi Uyển Châu.

Vương Mẫu kiêu ngạo cảm thấy không cam lòng và oán hận, nhưng, dù thế nào, cô ta cũng không chịu khuất phục xin lỗi Uyển Châu. "Hừ!

Chương 1043

Thôi!

Ta đi đây!" Dứt lời, Vương Mẫu lại cố gắng rời đi.

A, đến mức này rồi mà vẫn không chịu đối diện với lỗi lầm của mình, không chịu xin lỗi Uyển Châu sao?

Vậy thì đừng trách ta không khách khí!

Diệp Thiên giơ tay lên, cả người lập tức di chuyển đến bên cạnh Vương Mẫu.

Trong chớp mắt, không ai nhìn rõ động tác của hắn, chỉ thấy Vương Mẫu đột nhiên đau đớn kêu lên một tiếng, cả người dường như trở nên vô lực. "......Hắn đã phong ấn tiên lực của Vương Mẫu rồi....." Thiên Đế và Lý Tịnh nhìn ngây người.

Ngay sau đó, chỉ thấy Diệp Thiên vặn hai cánh tay của Vương Mẫu ra phía sau, một tay dùng sức mạnh thô bạo nắm chặt, cố gắng kéo cô ta đến bên giếng Đầu Thai. "Nếu một đời không biết hối cải, không chịu nhận lỗi, được thôi, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Nghe nói giếng Đầu Thai có thể khiến người ta chuyển thế, vậy thì hãy dùng kiếp sau để hối cải đi!" Dứt lời, hắn nhấc chân đá Vương Mẫu vào giếng Đầu Thai.

Tiên lực của Vương Mẫu đã bị phong ấn, tay lại bị nắm chặt, khi sự kiêu ngạo và ương bướng đối diện với nỗi sợ hãi từ tận linh hồn, cô ta đã phát điên.

Cố gắng giãy giụa hết sức, nhưng vẫn không thoát ra được, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi. "Không được a!

Dừng tay a!" Thiên Đế và Lý Tịnh đồng thời ra tay, vận toàn thân

tiên khí tấn công Diệp Thiên.

Hai người đột nhiên vận sức mạnh quá lớn, trong nháy mắt, lại đẩy lùi Diệp Thiên hai bước nhỏ.

Tay Diệp Thiên đang nắm Vương Mẫu cũng buông ra trong chớp mắt.

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Đế và Lý Tịnh đã thành công cứu được Vương Mẫu, cả hai đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Đế và Lý Tịnh tuy đã đẩy lùi Diệp Thiên hai bước nhỏ, nhưng hoàn toàn không dám khinh thường Diệp Thiên.

Bởi vì, họ đã dùng hết toàn lực, nhưng Lý Tịnh hầu như không hề hấn gì, chỉ bị đẩy lùi có hai bước nhỏ.

Thiên Đế đỡ Vương Mẫu, cố gắng mang cô ta đi khỏi mắt Diệp Thiên, chỉ có thể liều một phen. "Có thể đẩy lùi ta, cũng được đấy.

Nhưng, ta đã nói rồi, muốn đi, không dễ đâu!" Dứt lời, trong tay Diệp Thiên bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa, "Thiên Đế, đừng cản đường, đừng gây trở ngại cho ta, ta tuyệt đối không làm hại ngươi!

Nhưng, nếu ngươi muốn cản ta, vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Thiên Đế ôm Vương Mẫu, cũng không thể giải được phong ấn tiên lực mà Diệp Thiên đã đặt lên Vương Mẫu, trong tình huống này xem ra cũng không chạy thoát được.

Nhưng, Thiên Đế không chạy, ôm Vương Mẫu, dùng lưng quay về phía Diệp Thiên, cố gắng dùng thân thể mình bảo vệ Vương Mẫu. "Thật sự cảm động sâu sắc....." Thấy Thiên Đế không hề có ý buông tay, Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng: "A, nếu ngươi đã đưa ra lựa chọn..... vậy thì..... nhận chiêu đi!" Ngọn lửa tụ tập năng lực của Diệp Thiên trong tay hắn trong chớp mắt đã bị ném về phía Thiên Đế.

Trong chớp nhoáng, Lý Tịnh dốc toàn thân tiên lực, chắn trước

mặt Thiên Đế.

Mặc dù dốc hết công lực, vẫn không thể địch lại Diệp Thiên.

Lá chắn phòng hộ mà Lý Tịnh dùng tiên lực tạo ra trong chớp mắt đã bị đánh tan, hắn cũng theo đó bị chấn bay, khi ngã xuống đất kèm theo một ngụm máu tươi phun ra từ miệng. "Thiên Đế.....

Chương 1044

mau đưa.....

Vương Mẫu đi!" Mặc dù đã bị nội thương, Lý Tịnh vẫn một lòng lo lắng cho an nguy của Thiên Đế.

Thật là một trung thần, đáng tiếc, Diệp Thiên sẽ không vì vậy mà dễ dàng tha cho Vương Mẫu, trừ phi cô ta chịu xin lỗi.

Diệp Thiên vận dụng công lực, không đối đầu với Thiên Đế, trực tiếp dùng công lực chấn Thiên Đế rời khỏi bên cạnh Vương Mẫu, nhưng cũng nắm giữ được chừng mực, không đến mức khiến Thiên Đế bị nội thương, nhiều nhất cũng chỉ bị thương ngoài da thôi.

Hắn nắm lấy Vương Mẫu, bất chấp Vương Mẫu sợ hãi kêu lớn, bay đến bên giếng Đầu Thai.

Trên đường đến giếng Đầu Thai, có không ít thần tiên.

Không ít thần tiên nhìn Diệp Thiên nắm Vương Mẫu, nhìn bộ dạng thảm hại của Vương Mẫu, bàn tán xôn xao.

Bàn tán rằng Vương Mẫu có phải đã làm chuyện thương thiên hại lý gì đó mà bị người ta căm ghét đến vậy.

Lại bàn tán rằng Thiên Đế và Vương Mẫu hai vị đại lão của Thiên Đình đều không làm gì được Diệp Thiên, rốt cuộc người này, là thần thánh phương nào.

Không một thần tiên nào dám tiến lên ngăn cản, chỉ trơ mắt nhìn hắn bay đến giếng Đầu Thai.

Thiên Đế sợ Diệp Thiên thật sự ném Vương Mẫu vào giếng Đầu Thai, bất chấp vết thương ngoài da đau đớn, cũng lập tức vận khí đuổi theo.

Bên giếng Đầu Thai, vào thời khắc nguy cấp, đường đường Thiên Đình chi chủ Thiên Đế, bất chấp thân phận của mình, khuỵu gối quỳ xuống trước mặt Diệp Thiên.

Hắn phủ phục dưới chân Diệp Thiên, hạ mình khẩn cầu Diệp Thiên đừng ném Vương Mẫu vào giếng Đầu Thai, thay Vương Mẫu xin lỗi.

Vương Mẫu kiêu ngạo bị hành động đột ngột của Thiên Đế làm kinh ngạc, "Ngươi làm gì mà phải xin lỗi thay ta!

Tăng khí phách người khác, diệt uy phong của mình sao!" Vương Mẫu lầm bầm, nước mắt chảy xuống.

Cô ta biết, Thiên Đế cũng kiêu ngạo như mình, vậy mà bây giờ, vì để không bị ném vào giếng Đầu Thai, lại quỳ xuống trước mặt kẻ này! "Thiên Đế, ngươi tránh ra!

Ta không đối phó với ngươi!

Ta không chấp nhận lời xin lỗi của ngươi, ta muốn ngươi!

Tự mình xin lỗi!" Diệp Thiên lại lần nữa nắm lấy cổ áo Vương Mẫu, làm ra vẻ đẩy cô ta xuống giếng Đầu Thai, nhưng vẫn giữ lại vài phần lực.

Vào thời khắc sinh tử, Vương Mẫu cuối cùng cũng sợ hãi, cộng thêm vừa nãy bị hành động quỳ xuống của Thiên Đế làm kinh ngạc, Vương Mẫu cuối cùng đã thỏa hiệp. "Buông ra..... ta xin lỗi..... ta xin lỗi!" Thiên Đế vì chuyện này đã trừng phạt Vương Mẫu nương nương, phạt cấm túc, để răn đe, bởi vì người đứng trên vạn người mà vẫn có thể phạm sai lầm.

Vì chuyện này, Thiên Đế đại phát lôi đình, mắng chửi tất cả mọi người một trận, hiện giờ Thiên Đế đang trong cơn thịnh nộ, không ai dám nói chuyện, sợ chọc giận người.

Nhưng Thiên Đế à, tùy tiện nổi giận một lần cũng có thể lấy mạng người, vì vậy ai lại dám trêu chọc khi người đang tức giận chứ.

Cũng không có ai có gan đó, sợ Thiên Đế đại phát lôi đình mà liên lụy đến mình nên đều không dám đến gần.

Diệp Thiên cũng không bận tâm đến chuyện này, chỉ quay về chăm sóc Uyển Châu, hiện tại hắn chỉ một lòng chăm sóc tốt cho Uyển Châu, những việc khác đều không để tâm.

Uyển Châu trong quá trình dưỡng thương nghe được chuyện này, vô cùng cảm động, cũng định xin Thiên Đế cầu tình cho Vương Mẫu nương nương, nhưng lại bị Diệp Thiên ngăn lại, Diệp Thiên sống chết cũng không cho nàng đi.

Hiện tại tất cả mọi người đều căm ghét Uyển Châu, ngay cả khi nàng ra ngoài chơi, những thần tiên kia đều vội vàng tránh né, sợ xảy ra chuyện khi ở cùng Uyển Châu, trong lòng vô cùng ghét bỏ và xa lánh nàng.

Nhưng Uyển Châu một chút cũng không để ý chuyện này, chỉ mong Vương Mẫu nương nương có thể được Thiên Đế tha thứ, dù sao Vương Mẫu nương nương vì mình mà bị cấm túc, không thể nào bình thản đứng nhìn được.

Chương 1045

Diệp Thiên thấy chuyện này, liền muốn đưa Uyển Châu xuống nhân gian trải qua một khoảng thời gian tươi đẹp, nhưng Thiên Đế biết chuyện, lại kiên quyết liều mạng ngăn cản.

Hắn nói với Uyển Châu: "Ta đưa nàng xuống phàm gian nhé, chờ nàng dưỡng thương xong rồi về, Vương Mẫu nương nương sẽ không sao đâu, những thần tiên này đều không muốn ở cùng nàng." Uyển Châu vô cùng không để ý, trong lòng nàng chỉ có Vương Mẫu nương nương, mọi thứ khác đều vô vị, chỉ cần nương nương có thể được Thiên Đế tha thứ.

Nàng mở miệng: "Ta chỉ muốn an tĩnh dưỡng thương, như thế nào ta cũng không sao, ta muốn đợi nương nương cấm túc xong rồi đến thăm ta." Uyển Châu lúc đầu cực lực không chịu, vô cùng bận tâm, khá lo lắng, sau đó được Diệp Thiên từ từ khuyên bảo, cuối cùng cũng đồng ý, rồi thu dọn đồ đạc của mình.

Khi đi, nàng đến chỗ Vương Mẫu nương nương nhìn một cái, sau khi bước vào, Vương Mẫu nương nương nhìn thấy thì vui mừng khôn xiết.

Rồi đầy phấn khởi nói: "Ta xem nào, không bị thương nặng là tốt rồi, chỉ cần khỏe mạnh, Diệp Thiên và ta đã nói chuyện xong rồi, cứ xuống phàm trần đi, không cần lo lắng cho ta, Thiên Đế chỉ là nhất thời tức giận, đợi hết giận rồi sẽ ổn thôi." Uyển Châu ngoan ngoãn gật đầu, sau đó rời đi.

Hoàn cảnh Thiên giới vô cùng tươi đẹp, thích hợp dưỡng thương, nhưng vì những thần tiên kia đều ghét Uyển Châu, Diệp Thiên sợ lại xảy ra chuyện, nên quyết định đưa Uyển Châu xuống phàm gian.

Tuy Thiên Đế không đích thân hạ lệnh ngăn cản, nhưng sau khi nghe chuyện này liền phái người đến ngăn cản, vâng lệnh của hắn mà đi.

Khi tìm người hạ lệnh chuyện này thì tất cả mọi người đều không muốn đi vì không muốn dây dưa với Uyển Châu và Diệp Thiên còn không kịp né tránh, ai lại muốn tiếp xúc với hai người chứ.

Nhưng vô ích, lệnh của Thiên Vương lão tử ai dám không theo chứ, chỉ đành cử ra một đại diện rồi đi ngăn cản hai người.

Trên đường thông đến Thiên giới và nhân gian thì bị chặn lại: "Xin lỗi hai vị, Thiên Đế có lệnh, không cho phép hai vị tự ý xuống phàm trần." Diệp Thiên vô cùng tức giận: "Ồ?

Tự ý xuống phàm trần sao, ta có thể tùy ý thông đến nhân gian, tại sao lại trở thành tự ý xuống phàm trần?

Lẽ nào ta là tội phạm sao, mong đại nhân thận trọng lời nói." Uyển Châu sợ Thiên Đế ra tay, nên kéo Diệp Thiên sang một bên: "Ta sợ Thiên Đế có hành động gì, vậy nên ta ngoan ngoãn quay về đi, ta cũng sợ Nương Nương." Sau đó nàng liếc Diệp Thiên một cái, Diệp Thiên hiểu ý, đây là quyền nghi chi kế, Uyển Châu nhất định có cách.

Không còn cách nào khác, đành phải bất đắc dĩ thỏa hiệp, trước tiên theo nhịp điệu của Uyển Châu.

Hai người quay về diện kiến Thiên Đế: "Khấu kiến Bệ hạ." "Bình thân." Thiên Đế có vẻ không vui, nhưng cũng không biểu hiện quá rõ ràng, chỉ có một chút, đang ám chỉ hai người, Diệp Thiên cũng biết, không sao.

Thiên Đế giả vờ từ ái mở miệng: "Nghe nói các ngươi muốn xuống phàm, không cần đâu, ta sẽ cung cấp cho Uyển Châu chỗ nghỉ ngơi tốt nhất, cứ ở lại Thiên giới đi." Sau khi Uyển Châu đồng ý, quay

về phòng Diệp Thiên, Diệp Thiên nhìn Uyển Châu tiều tụy hỏi: "Không thoải mái sao, có kế hoạch gì thì nói cho ta, ta sẽ đi chuẩn bị." Uyển Châu ghé vào tai Diệp Thiên thì thầm một số chuyện, sau đó Diệp Thiên khẽ gật đầu.

Vào nửa đêm, hai người đột nhiên hành động, hóa ra Uyển Châu muốn lén lút xuống phàm trần, không muốn để Thiên Đế biết.

Hai người rón rén bước ra ngoài, Diệp Thiên tâm tư vô cùng cẩn mật, sợ Thiên Đế phát hiện chuyện này, nên đã tìm một phân thân thay thế.

Sau đó, phân thân kia giả vờ đang tu luyện, còn Diệp Thiên và Uyển Châu đã đi khỏi.

Ma Vương của Ma giới biết Diệp Thiên bị ức hiếp, liền phái người đến Thiên giới tìm Diệp Thiên. "Diệp Thiên đại nhân, thuộc hạ đến đón ngài, nghe nói ngài bị ức hiếp, muốn thay ngài đòi lại công đạo, xin phiền ngài theo thuộc hạ đến Ma giới một chuyến." Lâu rồi vẫn không có hồi đáp, thế là người kia lại thử gọi: "Diệp Thiên đại nhân." Không có ai trả lời, bước lại gần một bước nhìn, hóa ra là đang tu luyện, biết quy tắc là khi người khác tu luyện mà làm phiền là rất không tốt, nếu Diệp Thiên đại nhân nổi giận phát uy, vậy thì không dễ giải thích rồi.

Thế là người kia đành phải thức thời quay về tay không, rồi báo cáo lại: "Bẩm chủ tử, Diệp Thiên đại nhân đang tu luyện ở đó, trông có vẻ không có chuyện gì, vì vậy chủ tử không cần lo lắng, Diệp Thiên đại nhân sẽ không bị ức hiếp đâu, nếu bị ức hiếp nhất định sẽ đòi lại công đạo." Ma Vương đành gật đầu, không nói gì nữa, cũng không tiện mời Diệp Thiên lần nữa, dù sao người ta đang tu luyện mà cứ đến làm phiền cũng rất không tốt.

Sau đó Ma Vương cảm thấy không yên tâm, liền tự mình đi một

chuyến, khi đi thì vừa hay nghe thấy người của hắn đang tuần tra, không cẩn thận đâm sầm vào nhau, Ma Vương bị bắt giữ.

Người tuần tra kia hỏi: "Ngươi nửa đêm canh ba đến Thiên giới của ta có chuyện gì không?

Nếu không, ta sẽ xử lý công bằng và bắt giữ ngươi." Ma Vương trong lòng cảm thấy có chuyện chẳng lành, có nên nói thật không đây, cuối cùng buột miệng nói một câu: "Ta chỉ là rảnh rỗi nên đi dạo một chút thôi, chẳng lẽ không được sao?

Nghe nói quy tắc của các ngươi có vẻ hơi nhiều rồi đấy, không giống như Ma giới của ta." Không cẩn thận lỡ lời.

Bị người tuần tra kia nghe thấy, là người của Ma giới, lập tức bị bắt giữ.

Người tuần tra kia lập tức đi bẩm báo Thiên Đế, mặc dù biết Thiên Đế đang nghỉ ngơi, nhưng chuyện này vô cùng quan trọng, không có lý do gì để không bẩm báo, nếu xảy ra chuyện gì, vậy thì phải chịu trách nhiệm. "Bẩm, thuộc hạ đang tuần tra phía dưới, đột nhiên xuất hiện một người của Ma giới, đến Thiên giới của ta để dạo chơi, đã bị thuộc hạ khống chế, xin Thiên Đế chỉ thị." Thiên Đế cũng nghe được chuyện này, vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, bây giờ tâm trạng càng tồi tệ hơn. "Truyền lệnh của ta lập tức giam giữ người của Ma giới đó, bắt tay vào điều tra chuyện này, xem rốt cuộc là chuyện gì, nếu điều tra không rõ ràng, tất cả mọi người đều phải chém đầu." Họ cũng sợ hãi, nếu chuyện này điều tra không rõ ràng, đầu và cổ sẽ lìa ra, dù là thần tiên, nhưng cũng chỉ là một tiểu binh, không có thực lực lớn.

Lập tức xuống điều tra chuyện này, không dám chần chừ một phút nào, chuyện này liên quan đến cái mạng nhỏ của họ.

Cuối cùng kết quả điều tra đã ra, họ không dám đưa kết quả cho

Thiên Đế xem, bởi vì người của Ma giới tìm Diệp Thiên, bằng chứng rõ ràng là Ma giới và Diệp Thiên tư thông.

Chương 1046

Nhưng không thể vì sợ Thiên Đế nổi giận mà đánh cược mạng sống của mình, vì vậy lập tức báo cáo kết quả cho Thiên Đế. "Truyền lệnh của ta, lập tức đi đưa Diệp Thiên đến đại điện, ta có chuyện muốn hỏi." Hầu như tất cả mọi người trên Thiên giới đều được huy động, vì một chuyện động trời, đi đến chỗ Diệp Thiên.

Thấy Diệp Thiên đang tu luyện, có động tĩnh, trong bất đắc dĩ Lý Tịnh chỉ đành cưỡng chế cắt ngang tu luyện của hắn.

Nhưng Lý Tịnh lại không cắt ngang được, hiểu rõ mọi chuyện, và không bẩm báo lại cho Thiên Đế, bởi vì biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này không thể gây thêm phiền phức cho Diệp Thiên được nữa. "Bẩm Thiên Tế, thuộc hạ không cắt ngang được tu luyện của Diệp Thiên, hiện tại ngài ấy đang trong giai đoạn tiến cấp, vì vậy bây giờ thuộc hạ không nên cắt ngang thì hơn, nếu một khi cưỡng chế cắt ngang, sẽ làm tổn hại đến tính mạng của ngài ấy." Huống hồ Thiên Đế cũng nên hiểu cho Diệp Thiên, biết Diệp Thiên có nỗi khổ riêng, không còn cách nào, Thiên Đế chỉ đành phái người nghiêm phòng tử thủ canh giữ Diệp Thiên, sau đó phái người đi điều tra chuyện Ma giới.

Lời nói cũng đang cố gắng bảo vệ Diệp Thiên, Thiên Đế cũng không nói gì, chỉ một mình ở đó tức giận âm ỉ, mấy ngày gần đây vô cùng phiền não, vì một số chuyện lộn xộn lớn nhỏ.

Hiện tại có thể nói Thiên Đế vô cùng bận rộn, hầu như tất cả mọi chuyện trên Thiên giới đều phải qua tay hắn, vì vậy có chút tức giận cũng là bình thường.

Tất cả mọi người đều có thể hiểu, không hiểu thì sao chứ?

Dù sao cũng là Thiên Đế, ai dám chọc chứ, lời nói của người không thể thay đổi được, không có bất kỳ ai dám chống lại mệnh lệnh của người.

Cũng chỉ có Uyển Châu và Diệp Thiên hai kẻ ngốc kia, rõ ràng biết Thiên Đế hiện tại đang trong cơn thịnh nộ, lại muốn toàn lực lao vào, đâm sầm vào Thiên Đế thì không chết mới lạ.

Cuối cùng Thiên Đế cũng không còn cách nào, chỉ đành để phân thân giả của Diệp Thiên tiếp tục tu luyện ở đó, nếu Thiên Đế biết được, ngay cả Diệp Thiên đang tu luyện kia cũng là phân thân, vậy thì nhất định sẽ tức chết.

Cuối cùng hạ lệnh: "Truyền lệnh của ta hãy khống chế Ma Vương của Ma giới lại cho ta, hiện tại xuống điều tra chuyện này rốt cuộc là chuyện gì, ta cần một lời giải thích, Diệp Thiên hiện tại đang tu luyện, ta tạm thời không đi làm phiền, chờ có bằng chứng xác thực rồi sẽ đi tìm." Thiên Đế hạ lệnh xong không ai dám không tuân theo, lập tức xuống chuẩn bị, vì Thiên Đế phẫn nộ, tất cả thần tiên Thiên giới đều xuất động.

Để điều tra chuyện Ma giới và Diệp Thiên, họ không tin Diệp Thiên lại câu kết với người Ma giới, hoặc có lẽ Ma Vương hôm nay chỉ vì muốn hãm hại Diệp Thiên thôi.

Huống hồ khi Ma Vương bị bắt tối qua, hắn ta không hề quen biết Diệp Thiên, chỉ nói là đi dạo chơi, sau đó điều tra ra Ma Vương và Diệp Thiên có qua lại, nên không loại trừ khả năng có người cố ý hãm hại Diệp Thiên.

Uyển Châu và Diệp Thiên hai người an toàn đến phàm gian, khi đến nơi thì ở đó đang là ban ngày, bởi vì Thiên giới và phàm gian không giống nhau.

Vừa hay ở đó có người đang tổ chức lễ hội hoa đăng, nên Diệp

Thiên dẫn Uyển Châu đi dạo chợ hoa đăng đó.

Một ngày trước lễ hội hoa đăng, Diệp Thiên đặc biệt ra ngoài mua cho Uyển Châu một bộ quần áo vô cùng phù hợp, đúng là váy tiên nữ.

Uyển Châu nhìn bộ quần áo này cũng vô cùng thích, Diệp Thiên cũng thay một bộ trang phục vô cùng soái khí, sau đó hai người chuẩn bị cho lễ hội hoa đăng vào ngày hôm sau.

Uyển Châu tự tay làm một chiếc hoa đăng, trên chiếc hoa đăng này có một cái cây bên cạnh có rất nhiều đèn Khổng Minh, dưới gốc cây có hai người nhỏ, hai người nhỏ đó chính là Uyển Châu và Diệp Thiên.

Tuy vẽ không được đẹp lắm, nhưng cũng là một phần tâm ý mà, Diệp Thiên cũng rất thích.

Lễ hội hoa đăng vô cùng náo nhiệt.

Rất nhiều người chen chúc, sau đó trên đường phố có những người bán hàng rong, Diệp Thiên mua hai cái mặt nạ, hai người đeo vào, sau đó tay nắm tay, để tránh lạc mất nhau.

Hai người đi chơi một hồi xong, đã tối, dù sao vết thương của Uyển Châu vẫn chưa lành, hai người liền tìm một khách sạn tá túc một đêm.

Chủ khách sạn là một yêu hồ, thường xuyên tham tài, vì vậy hắn và một yêu khác quyết định hợp sức, giết Diệp Thiên.

Không chỉ nhắm vào tiền của Diệp Thiên, mà còn có pháp lực của hắn, có thể hút pháp lực của hắn, như vậy có thể tiến thêm một tầng nữa, và Uyển Châu cũng là một mỹ nhân mà.

Diệp Thiên là người tâm tư vô cùng cẩn mật, ngay khoảnh khắc bước vào khách sạn đã phát giác ra điều gì đó kỳ lạ, vì vậy khi vào khách sạn hắn luôn cảnh giác mọi lúc mọi nơi, và.

Mỗi phút mỗi giây đều giữ Uyển Châu bên cạnh mình.

Uyển Châu cũng biết một số công phu nhưng hiện tại đang bị thương không thể sử dụng nội lực, dù sao cũng là con gái mà, cần Diệp Thiên bảo vệ.

Chủ khách sạn kia lén lút bỏ thuốc vào rượu, loại mê hồn dược này sẽ khiến người ta hôn mê ba canh giờ, vì vậy hắn có đủ thời gian để ra tay.

Diệp Thiên biết hắn có một tay nghề, đã sớm phòng bị tốt rồi, ăn tất cả các loại giải dược liên quan đến hôn mê, sau đó uống rượu xong giả vờ ngất xỉu.

Để xem rốt cuộc là kẻ nào đang giở trò, Diệp Thiên không nói cho Uyển Châu, sợ Uyển Châu lộ sơ hở, vì kế hoạch, nên chỉ đành nhẫn nhịn để Uyển Châu làm mồi nhử.

Chương 1047

Ngay lập tức hắn giả vờ ngất đi, sau đó thấy người kia bế Uyển Châu ra ngoài, cầm dao chuẩn bị ra tay với hắn.

Vào khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Diệp Thiên né tránh, và tóm ngược lại hắn. "Mau nói tại sao ngươi muốn giết ta, ta không oán không cừu gì với ngươi." "Xin tha mạng a, ta chỉ là nhất thời tham tài thôi, thấy ngươi giống một người nhà giàu, nên chuẩn bị giết ngươi, lấy đi tiền tài của ngươi, tiện thể đưa cả tiểu mỹ nhân kia đi nữa." Thiên Đế vốn định tự mình đến gặp Diệp Thiên, cảm thấy khẩu khí của Diệp Thiên thật sự không nhỏ, nếu thật sự câu kết với Ma giới, hiện tại tự mình phái người đến mời, hắn lại tìm cớ từ chối.

Hắn không chịu kém cạnh mà bày ra vẻ lớn lối, tuy là Thiên Đế, nhưng chưa từng gặp loại người như vậy, lại dám không để hắn vào mắt, bày ra cái kiểu kiêu ngạo lớn như vậy.

Thiên Đế tự mình bày giá đến đó, một bên hô lớn: "Diệp Thiên thật sự có vẻ lớn lối quá, ta phái người đến tìm mà còn không chịu gặp, lại muốn ta đích thân đến mời." Diệp Thiên ở bên trong tu luyện không nói gì, Thiên Đế cảm thấy có chút kỳ lạ, nên quyết định xông thẳng vào.

Sau khi vào thì phát hiện không đúng, sau đó hắn chạm vào Diệp Thiên, rồi Diệp Thiên hóa thành tro bụi tan biến.

Bởi vì phân thân của Diệp Thiên đã duy trì được mấy ngày rồi, nên dễ dàng biến mất.

Thiên Đế nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì suýt chút nữa tức chết, yêu cầu Lý Tịnh bắt giữ Diệp Thiên, nhất định phải bắt Diệp Thiên về cho ta.

Phải định tội thật nặng, chuyện này không thể bỏ qua được, lừa dối Thiên Đế là đại sự, nếu ở nhân gian, lừa dối hoàng đế còn phải chu di cửu tộc chém đầu.

Thái Bạch Tinh Quân sau khi nghe chuyện này, lập tức chạy đến chỗ Thiên Đế ngăn cản, dù sao Thái Bạch Tinh Quân cũng có chút địa vị, và cũng là huynh đệ với Thiên Đế.

Thiên Đế sẽ nể mặt một chút, nhưng hôm nay hắn vô cùng tức giận, liền nói với Thái Bạch Tinh Quân: "Không cần nói nhiều, chuyện hôm nay ta đã quyết rồi, không ai có thể thay đổi được ta, ta hiện tại vô cùng tức giận." Thái Bạch Tinh Quân biết chuyện này không thể thay đổi được, liền thỉnh cầu Thiên Đế: "Ta xin được giám sát Diệp Thiên, ta cũng không cầu tình, nặng nhẹ ta có thể phân biệt rõ ràng." Cuối cùng Thiên Đế cũng đồng ý chuyện này, cũng không có bất kỳ lý do hay cách nào để từ chối Thái Bạch Tinh Quân, cuối cùng nói: "Ta có thể đồng ý nhưng ngươi phải đảm bảo nhất định phải giám sát hắn cho ta, nếu có bất kỳ hành động nào lập tức báo cáo tình hình lại cho ta." Thái Bạch Tinh Quân không tình nguyện nhưng cũng không thể không báo cáo tình hình cho Thiên Đế, một khi thi pháp tìm được Diệp Thiên và Uyển Châu, vậy thì Thiên Đế sẽ kiểm soát mọi thứ.

Ngay cả không đi báo cáo, vậy thì Thiên Đế cũng sẽ biết, Thiên Đế thật là tốt bụng, lại biết lợi dụng, Thái Bạch Tinh Quân thất vọng, không ngờ Thiên Đế lại có thể hy sinh vì việc bắt Diệp Thiên.

Hắn có chút buồn, liền xuống phàm trần tìm Diệp Thiên và Uyển Châu, sau khi xuống phàm gian liền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng cuối cùng không thể dùng mắt thường tìm được, Thái Bạch Tinh Quân không lợi dụng pháp thuật để truy tung, bởi vì nếu làm như vậy, Thiên Đế sẽ dễ dàng phát hiện.

Hắn cố gắng hết sức bảo vệ Diệp Thiên, không muốn để Diệp Thiên rơi vào tay Thiên Đế, huống hồ hắn tin rằng Diệp Thiên sẽ không câu kết với Ma giới.

Thái Bạch Tinh Quân băn khoăn, không biết nên làm gì, nhưng cuối cùng vẫn phải làm, không thể nào bảo vệ Diệp Thiên trọn đời được, hoặc có lẽ nếu để Thiên Đế tìm thấy, đó lại là một chuyện tốt.

Nếu có thể thành thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị, Thiên Đế có lẽ sẽ không tức giận đến vậy, không chừng sẽ miễn trách.

Nhưng Thái Bạch Tinh Quân không biết phép thuật của mình, cũng không biết Thiên Đế rốt cuộc có làm vậy không, tình hình hiện tại e rằng sẽ không rồi, có khả năng sẽ bị trọng trách phạt.

Cuối cùng Thái Bạch Tinh Quân đã lợi dụng mật bảo, tìm ra hành tung của Diệp Thiên và Uyển Châu, không còn cách nào khác, đành phải bất đắc dĩ.

Hắn cũng không muốn Diệp Thiên hận mình, nên chỉ đành lén lút đi theo, sợ bị phát hiện, nên vô cùng cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Khả năng cảnh giác của Diệp Thiên vô cùng mạnh, đã sớm phát hiện ra Thái Bạch Kim Tinh, sau đó cố ý đi vào nhã gian của khách sạn.

Đến một khách sạn, tên chủ quán nói: "Khách quan, ngài có dặn dò gì không?" "Ta muốn một nhã gian, sau đó có một vị khách phía sau, bảo hắn vào cùng ta, ta có chút chuyện muốn nói, bao nhiêu tiền cứ nói đại, ta trả." Tên tiểu nhị nghe thấy từ "tiền" thì mắt sáng rực lên, không chớp mắt lấy một cái, trực tiếp mở nhã gian tốt nhất, không chút do dự đưa Diệp Thiên và Uyển Châu vào phòng.

Diệp Thiên biết, người phàm gian đều sống nhờ tiền, ở Thiên giới tiền bạc căn bản không có giá trị, không cần tiền cũng có thể có được mọi thứ, thậm chí có thể sống thọ trăm tuổi trường sinh bất lão.

Nhưng đối với người phàm, tiền thật sự vô cùng quan trọng, không có tiền thì không thể sinh tồn được, may mà Diệp Thiên thông minh đã chuẩn bị rất nhiều tiền bạc sau khi xuống Thiên giới.

Uyển Châu nhìn thấy cảnh này, cũng cảm thấy Diệp Thiên là một người đáng tin cậy.

Hai người vào nhã gian xong, sau đó Thái Bạch Tinh Quân đi theo vào, rồi tên tiểu nhị kia nói với Thái Bạch Tinh Quân: "Khách quan, hai vị khách trên lầu muốn mời ngài vào nhã gian để nói chuyện một chút." Thái Bạch Tinh Quân đã sớm biết Diệp Thiên phát hiện ra mình, cũng hiện thân rồi, sau khi vào nhã gian liền trực tiếp nói với Diệp Thiên: "Ta vì Thiên Đế phái xuống để chăm sóc hai người, vốn dĩ ta không muốn đi, Thiên Đế ép buộc ta, hãy trân trọng đi." Uyển Châu không đồng ý: "Thiên Đế sao lại phái ngài xuống chứ, khi ta xuống phàm gian lúc đầu, Thiên Đế còn ngăn cản mà, ta không tin." Diệp Thiên chặn Uyển Châu lại, liếc nàng một cái, ý bảo nàng đừng nói lung tung, phá vỡ kế hoạch, Uyển Châu hiểu, nhưng trong lòng có chút không thoải mái, có chút không tình nguyện.

Diệp Thiên vô cùng ung dung nói: "Ta có thể đồng ý, ngươi ở lại chăm sóc ta, ta niệm tình ngươi là bậc trưởng bối nên ta yên tâm, ta tin ngươi sẽ không có ý đồ gì." Ý lời nói của Diệp Thiên vô cùng rõ ràng, dù Diệp Thiên chấp nhận cho Thái Bạch Tinh Quân ở lại, nhưng vẫn còn đề phòng hắn.

Thái Bạch Tinh Quân không bận tâm đến chuyện này, bởi vì vốn dĩ hắn không định báo cáo bất kỳ chuyện gì ở nhân gian cho Thiên Đế, cũng sẽ không bán đứng Diệp Thiên.

Hắn tin Diệp Thiên, có thể vì không có giới hạn, Thiên Đế hôm nay làm rất quá đáng, không có bất kỳ bằng chứng xác thực nào, đã bắt đầu phái người đi bắt Diệp Thiên.

Khiến Thái Bạch Tinh Quân bất mãn, nhưng lại không thể làm gì, chỉ đành im lặng.

Chuyện này cần được giải quyết nhanh chóng, sau đó mọi người ai về nhà nấy, không ai để ý đến ai nữa.

Chương 1048

Tối hôm đó, Diệp Thiên muốn dẫn Uyển Châu đi chợ đêm, nghĩ dù sao Thái Bạch Tinh Quân cũng lấy cớ chăm sóc mình, lần này sao lại không đòi tiền chứ, phải vét sạch một phen.

Hắn liền nói với Thái Bạch Tinh Quân: "Lát nữa ta có thể sẽ ra ngoài, cho ta một chút tiền, ta xuống phàm gian không mang theo tiền, còn có hóa đơn nhã gian hôm nay nữa, đừng chần chừ." Thái Bạch Tinh Quân không ngờ Diệp Thiên lại vô liêm sỉ đến vậy, lại đương nhiên đòi tiền, bất đắc dĩ Thái Bạch Tinh Quân đành phải đưa, dù sao tiền ở Thiên giới căn bản không có giá trị, cũng không bận tâm.

Thế là hắn đưa tiền cho Diệp Thiên, sau đó Diệp Thiên tiện miệng hỏi: "Ta và Uyển Châu có cần đi cùng không, ngươi không sợ hai chúng ta bỏ trốn rồi ngươi lại không tìm thấy, không quay về được không có cách nào giao phó sao?" Thái Bạch Tinh Quân lườm Diệp Thiên một cái, cũng cảm thấy rất đúng, chẳng lẽ không cần phải đi theo sao, điều đó là không thể.

Một lão đầu tử ra ngoài cũng cần chú trọng hình tượng, hắn liền quay về phòng chỉnh trang một phen.

Uyển Châu và Diệp Thiên ở bên ngoài chờ phát điên, cuối cùng Diệp Thiên hét lên: "Lão đầu tử có xong chưa vậy?

Một lão đầu tử ra ngoài thì ai mà thèm nhìn, hơn nữa, chẳng phải có đan dược sao, uống vào có thể lấy lại dung nhan mà, sợ gì chứ." Thái Bạch Tinh Quân vẻ mặt lười nhác nói: "Ngươi hiểu gì chứ?

Ta ở Thiên giới cả đời chưa tìm được bạn già, lẽ nào xuống phàm gian không nên chăm chút cho bản thân một chút sao." Đôi khi Diệp Thiên cảm thấy Thái Bạch Tinh Quân thật sự rất buồn cười, nhưng

hai người vốn dĩ không cùng một đường nên không thể hòa hợp được.

Sau một canh giờ, Thái Bạch Tinh Quân cuối cùng cũng xuất hiện, cả người như đã thay đổi thành một người khác, nếu tuổi tác và Diệp Thiên xấp xỉ nhau, chắc cũng có người tin.

Diệp Thiên có chút thở dài, hỏi Thái Bạch Tinh Quân đã làm gì, nhưng Thái Bạch Tinh Quân trực tiếp từ chối, làm sao có thể tiết lộ bản lĩnh của mình được chứ.

Đến đường phố buổi tối, thật sự có rất nhiều đồ ăn ngon và trò vui, Thái Bạch Tinh Quân chỉ thấy đường phố phàm gian náo nhiệt trên trời, nhưng chưa từng tự mình trải nghiệm, hôm nay mới biết.

Diệp Thiên mua cho Uyển Châu rất nhiều bánh nhỏ, Thái Bạch Tinh Quân cũng có chút thèm, sau đó lấy tiền mua một ít.

Uyển Châu cười nói: "Cái lão đầu tử này lại có lúc thèm ăn vặt, lại còn để mắt đến mấy món đồ nhỏ của nhân gian." Thái Bạch Tinh Quân giống như một lão ngoan đồng, đặc biệt buồn cười, chơi đùa như một đứa trẻ, sau đó chạy lên phía trước, Diệp Thiên nhân cơ hội dẫn Uyển Châu bỏ trốn.

Khi quay đầu lại, lại phát hiện hai người đã biến mất, hắn thất thần quay về khách sạn, chờ đợi hai người, hy vọng hai người không bỏ rơi mình.

Đến nửa đêm, Diệp Thiên mới dẫn Uyển Châu quay về, Diệp Thiên lại không biết mình sai, đổ trách nhiệm lên người Thái Bạch Tinh Quân. "Sao ngươi lại không xứng chức như vậy, không chăm sóc tốt hai chúng ta, lại một mình đi trước, bỏ lại hai chúng ta." Thái Bạch Tinh Quân có chút kinh ngạc, không ngờ Diệp Thiên ngoài việc vô liêm sỉ lại còn vô lý đến vậy.

Hắn không biện giải, bởi vì đã nửa đêm rồi, cơ thể hắn không chịu

nổi nữa, nên lập tức lăn ra ngủ.

Vì vậy, hắn khẽ nói một tiếng: "Xin lỗi." Đã nhịn đến cực hạn rồi, không ngờ Uyển Châu lúc này lại ra tay gây khó dễ. "Một câu xin lỗi có ích gì sao, hai chúng ta suýt chút nữa không tìm thấy đường về nhà, ngươi nghĩ ta sẽ tha thứ cho ngươi sao, ngươi không xứng chức, đừng tìm cớ, đừng nghĩ một câu xin lỗi có thể giải quyết được." Thái Bạch Tinh Quân cuối cùng cũng bùng nổ, rồi giận dữ quát: "Ta bỏ rơi hai ngươi sao, rõ ràng là hai ngươi cố ý bỏ trốn, bây giờ lại muốn gây khó dễ cho ta, ta xin lỗi hai ngươi là đã sai rồi, ta khuyên hai ngươi đừng được đằng chân lân đằng đầu, bởi vì ta Thái Bạch Tinh Quân cũng không dễ bị bắt nạt đâu." Uyển Châu hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ vô cùng khinh thường, sau đó kéo kéo áo Diệp Thiên, rồi Diệp Thiên cũng mở miệng nói: "Thái Bạch Tinh Quân lần này thật sự là lỗi của ngươi, hai chúng ta vốn đi cùng ngươi, nhưng ngươi lại một mình đi trước bỏ lại hai chúng ta, lúc đó hai chúng ta vô cùng hoảng loạn, trời cũng dần tối, rất khó khăn mới tìm được đường về." Uyển Châu tiếp lời: "Đúng vậy, lẽ nào không phải lỗi của ngươi sao?

Không phải lỗi của ngươi thì đổ lỗi cho ta sao." Lần này Thái Bạch Tinh Quân thật sự đã bị đánh bại, huống hồ hôm nay đi cả một ngày, vô cùng mệt mỏi, cũng không tranh cãi nữa, chỉ đành thuận theo gật đầu, sau đó lê thân thể mệt mỏi đi ra ngoài, về phòng của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Uyển Châu tỉnh dậy thì có chút động tĩnh, làm Thái Bạch Tinh Quân tỉnh giấc, vì vậy Thái Bạch Tinh Quân sau đó cũng đứng dậy, bởi vì sợ nếu không dậy, lại bị Uyển Châu kia gây khó dễ.

Hắn mong chờ đứng ở cửa rửa mặt, tinh thần sảng khoái, sau đó định xuống lầu đi mua đồ ăn sáng ở khách sạn.

Uyển Châu thấy Thái Bạch Tinh Quân xuống lầu, biết hắn định

làm gì, liền gọi lại: "Bữa sáng hôm nay do ta làm, ngươi nếm thử tay nghề của ta đi." Diệp Thiên đã quay lưng rời đi từ sáng sớm, ra ngoài mua cho Uyển Châu một xiên kẹo hồ lô, sau đó mang về cho nàng nếm thử.

Khi Uyển Châu ăn kẹo hồ lô không cẩn thận làm bẩn, nhưng nàng không giặt, cũng sẽ không giặt.

Nàng định bảo Diệp Thiên đi giặt, nhưng Diệp Thiên trực tiếp gọi Thái Bạch Tinh Quân đến nói: "Uyển Châu vừa ăn kẹo hồ lô không cẩn thận làm bẩn quần áo, bây giờ do ngươi giặt sạch đi." Thái Bạch Tinh Quân và Uyển Châu tranh cãi, ba người không vui vẻ gì, trải qua cả một buổi sáng, Thái Bạch Tinh Quân trực tiếp quay về phòng của mình, càng lúc càng bực mình, không còn cách nào.

Hắn chọn cách chịu đựng để xem sắc mặt của hai người mà sống.

Hắn cũng chỉ có thể co được dãn được, đại trượng phu sợ gì, có một thần tiên không chỉnh được hắn.

Diệp Thiên biết Thái Bạch Tinh Quân lần này thật sự buồn rồi, sau đó đến phòng của hắn nói: "Ta biết hôm nay đúng là có chút khó xử với ngươi, nhưng quần áo hôm nay phải giặt, như vậy ngươi sẽ không thoát khỏi kiếp nạn này đâu, ta nghe nói không phải luôn có người phải độ kiếp sao?

Vậy thì ngươi đã định trước là phải độ kiếp rồi, cố lên nhé." Sau đó vô tình bỏ đi, Thái Bạch Tinh Quân cũng biết mình và Diệp Thiên, Uyển Châu thật sự là kiếp nạn của đời này.

Một thần tiên đầu óc lại bị hai kẻ bất học vô thuật chỉnh thành ra nông nỗi này, nếu về Thiên giới chắc sẽ bị người ta cười nhạo đến vậy, nhất định sẽ bị cười rụng răng.

Sau đó Thái Bạch Tinh Quân nói rằng mình không biết giặt quần

áo, rồi Uyển Châu đưa ra một ý kiến, bảo hắn đi tìm chủ quán khách sạn dạy giặt quần áo.

Hóa ra không thật sự đẩy Thái Bạch Tinh Quân vào đường cùng, không phải cũng chỉ đành nhẫn nhục chịu đựng sao, cũng là để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của hắn.

Chương 1049

Bầu trời đêm đen như mực, khiến người ta nhìn vào có cảm giác trống rỗng.

Diệp Thiên ngồi trong sảnh lớn của khách sạn, nhìn những món mỹ vị trên bàn, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ hài lòng, bèn gọi thị giả xuống mời Uyển Châu.

Uyển Châu từ từ đi xuống lầu, ngửi thấy mùi thơm thức ăn không ngừng bay ra từ trên bàn, cũng rất hài lòng gật đầu.

"Ta loáng thoáng nhớ cháo ở Ma Giới rất ngon, không biết món cháo nấu ra này, có khiến ta có cảm giác béo mà không ngấy không." Uyển Châu nói, ánh mắt chợt lóe lên một tia hoài niệm.

Diệp Thiên nhìn vẻ tư niệm trong mắt Uyển Châu, trong lòng không khỏi muốn làm gì đó cho nàng, ví dụ như đi Ma Giới mua một bát cháo.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên muốn thu dọn đồ đạc đi Ma Giới, liền vội vàng ngăn hắn lại, dù sao thì cũng không có cháo trong cảnh giới đó, vả lại Ma Giới cũng không phải nơi Diệp Thiên muốn đi là có thể đi trực tiếp.

Hai người ăn hết bữa ăn thịnh soạn trước mặt, căn bản không để ý đến những chuyện xảy ra xung quanh, chuyên tâm thưởng thức món ngon của khách sạn.

Thái Bạch Tinh Quân ngồi bên cạnh hai người, nhìn thấy Diệp Thiên vì Uyển Châu mà muốn xông vào Ma Giới, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia vô ngữ, nhưng không tin Diệp Thiên có thể tự do ra vào Ma Giới.

“Vì một bữa tối mà đi Ma Giới thì không đáng, ta cứ ngồi yên đây nghỉ ngơi đi.” Thái Bạch Tinh Quân vừa nói, vừa kéo Diệp Thiên ngồi xuống.

Diệp Thiên thấy mọi người đều khuyên mình đừng đi Ma Giới, chỉ đành lặng lẽ từ bỏ ý định, dù sao thì mọi người đều tốt bụng, một mình đi Ma Giới mua một bát cháo, đúng là có hơi phí phạm tài năng.

Rất nhanh, một bàn mỹ vị đã được quét sạch.

Thái Bạch Tinh Quân thấy “trận chiến” sắp kết thúc, không khỏi khuyên Diệp Thiên về nhà sớm, chứ không muốn hắn lén lút lang thang bên ngoài.

Diệp Thiên đã từ bỏ ý định đến Ma Giới, đương nhiên không có bất kỳ dị nghị nào, trực tiếp theo Thái Bạch Tinh Quân trở về phòng của mình, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Còn về phần Uyển Châu, sau khi ăn uống no say, đương nhiên cũng trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt.

Khoảng nửa canh giờ sau, Thái Bạch Tinh Quân bước ra khỏi phòng, không biết vì sao lại có chút không ngủ được, dường như có tâm sự, khiến hắn cảm thấy hơi bồn chồn.

Vốn dĩ Thái Bạch Tinh Quân muốn đi dạo một chút, xem có thể tìm được thứ gì đó giúp mình thư giãn không, dù sao thì xung quanh khách sạn cũng có một vài nơi có thể đi dạo.

Diệp Thiên nằm trên giường, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những chuyện sắp xảy ra, cơn buồn ngủ không ngừng ập đến, nhắc nhở hắn nên đi ngủ sớm.

Khi Diệp Thiên định nghỉ ngơi một lát, bên tai đột nhiên truyền đến một trận tiếng khóc, âm thanh rõ ràng đến nỗi Diệp Thiên cảm thấy như người đó đang nằm bên ngoài cửa sổ mà khóc.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn quản chuyện bao đồng, dù sao thì chuyện gì hắn cũng không thể xử lý.

Nhưng Diệp Thiên nghe tiếng khóc càng lúc càng lớn, trong lòng lại không khỏi muốn ra ngoài xem sao, dù sao thì sự tò mò của con người là rất mạnh mẽ.

Do dự nửa ngày trong phòng, Diệp Thiên cuối cùng chọn đẩy cửa ra ngoài xem, vạn nhất gặp được chuyện hay ho, lát nữa ngủ cũng sẽ thoải mái hơn.

Nếu Diệp Thiên bây giờ không ra ngoài xem, ngay cả ngủ cũng không yên, trong lòng sẽ không ngừng suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra.

"Kẽo kẹt…" Cửa lớn bị đẩy ra, Diệp Thiên bước ra khỏi phòng, thấy Thái Bạch Tinh Quân đang đứng ở cửa phòng, Thái Bạch Tinh Quân cũng bị tiếng khóc thu hút.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại có người khóc ở bên ngoài?" Diệp Thiên nhìn Thái Bạch Tinh Quân hỏi.

Thái Bạch Tinh Quân nhìn Diệp Thiên, khó hiểu nhún vai: "Ta cũng vừa mới ra khỏi phòng, người đó chắc ở dưới cửa sổ của ta, nếu không thì âm thanh sẽ không xuyên thấu phòng trực tiếp như vậy." Diệp Thiên hơi suy nghĩ một lát, lông mày không khỏi cau chặt: "Dựa theo những gì ta biết, hình như dưới cửa sổ phòng ta là một con hẻm nhỏ, lẽ nào người đó đang trốn trong hẻm?" Theo logic thông thường, người bình thường ai lại trốn trong hẻm mà khóc, Thái Bạch Tinh Quân và Diệp Thiên bàn bạc một lúc, cuối cùng quyết định xuống lầu xem sao, nếu không thì cả hai người đều không thể ngủ bình thường được.

Theo hướng âm thanh truyền đến, Diệp Thiên và Thái Bạch Tinh

Quân từ từ đi đến cửa hẻm, nhìn thấy trong hẻm có một tiểu ăn mày, ánh mắt hai người không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Hiện tại đã là gần canh ba, đúng lúc mọi người đều chìm vào giấc ngủ say.

“Ta đi xem, thật sự không được thì đuổi nó đi thôi, dù sao ta ở khách sạn nên được hưởng dịch vụ yên tĩnh.” Thái Bạch Tinh Quân vừa nói, vừa đi vào trong.

Diệp Thiên đi sát phía sau Thái Bạch Tinh Quân, từ từ đi đến bên cạnh tiểu ăn mày, nhìn thấy vết sưng đỏ trong mắt nó, trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Đứng bên cạnh tiểu ăn mày, Diệp Thiên nhẹ giọng hỏi: “Đêm khuya rồi mà còn không ngủ, đã xảy ra chuyện gì vậy, ta có thể giúp gì không?” Giọng nói của Diệp Thiên dường như chứa đầy ma lực, khiến tiểu ăn mày cảm thấy vô cùng ấm áp.

Chương 1050

Chỉ thấy tiểu ăn mày ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên một cái, trong mắt lộ ra một tia đáng thương, nhẹ giọng giải thích: "Ta… mẹ ta đã mất rồi." Lời vừa dứt, tiểu ăn mày không kìm được cúi đầu xuống lần nữa.

Diệp Thiên nhìn dáng vẻ kỳ lạ có chút tự ti của nó, không khỏi nhìn Thái Bạch Tinh Quân một cái, phát hiện Thái Bạch Tinh Quân đang nhìn chằm chằm vào tiểu ăn mày, dường như đang thương hại nó.

Nhìn thấy dáng vẻ của Thái Bạch Tinh Quân, Diệp Thiên không khỏi tức giận dần dâng lên, nhẹ giọng nói: "Gần đây trong thành thiên tai không ngừng, thật không biết Thiên Giới làm gì, ngay cả một chút tác dụng cũng không có." Tiểu ăn mày nhìn Diệp Thiên không ngừng nói về thiên tai nhân họa, đầu không ngừng gật như gà mổ thóc, mẹ nó chết vì thiên tai, cảm xúc trong lòng tự nhiên vô cùng sâu sắc.

Thái Bạch Tinh Quân nghe Diệp Thiên nói, không khỏi chuyển ánh mắt sang mặt Diệp Thiên, phát hiện trên mặt Diệp Thiên đầy vẻ trách móc, lập tức có chút vô ngữ giải thích: "Chuyện của Thiên Giới không phải ta có thể kiểm soát, quy tắc trên đó cực kỳ nghiêm ngặt, còn về những chuyện sẽ xảy ra, đều là số mệnh." Diệp Thiên nhìn Thái Bạch Tinh Quân không ngừng giải thích, ánh mắt lóe lên một tia không kiên nhẫn, khoát tay với hắn, bảo hắn đừng nói nữa.

Tiểu ăn mày đứng bên cạnh Diệp Thiên và Thái Bạch Tinh Quân, căn bản không hiểu họ đang nói gì, chỉ có thể một mình đau lòng rơi lệ, dù sao mẹ nó không thể quay lại, chỉ có thể không ngừng tái hiện trong đầu.

Thấy tiểu ăn mày không còn khóc nữa, Diệp Thiên và Thái Bạch Tinh Quân tự nhiên mất đi dũng khí tiếp tục ở đó, trực tiếp rời khỏi con hẻm tối đen như mực.

Trở về phòng, hai người tự nhiên ngả lưng ngủ say, trong đầu trống rỗng, không muốn nghĩ ngợi bất cứ điều gì.

Sáng hôm sau, khi tia nắng đầu tiên vừa chiếu vào, Diệp Thiên ngồi dậy khỏi giường.

Hắn phản xạ có điều kiện nhìn ra cửa sổ, liếc nhanh động tĩnh trong hẻm, phát hiện tiểu ăn mày không còn ở đó, dù sao trong hẻm không có thức ăn, ngồi trong đó chỉ có thể chờ chết.

"Chạy mau, trong thành có dịch bệnh, ta không muốn chết ở đây." Tiếng nói càng lúc càng xa, thấy có người đang cầm hành lý bỏ chạy.

Diệp Thiên hơi kỳ lạ nhìn ra cửa, trực tiếp đi đến cửa lớn, kéo cửa ra, phát hiện trong khách sạn căn bản không có bao nhiêu người, thậm chí ngay cả tiểu nhị cũng không thấy.

Từ trên lầu đi xuống, Diệp Thiên ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng trong không khí, lông mày không khỏi từ từ cau lại.

"Không chạy nhanh còn đứng đó làm gì, trong này có dịch bệnh đó." Có người nhìn Diệp Thiên vẻ mặt không hoảng không loạn, không khỏi nhắc nhở Diệp Thiên một câu.

Khi Diệp Thiên nghe trong khách sạn bùng phát dịch bệnh, mới phát hiện những khách nhân khác trong khách sạn đều không ra ngoài, xem ra tất cả đều đã chết vì dịch bệnh ở trong đó, lập tức Diệp Thiên vội vàng quay về phòng mình, vội vã thu dọn hành lý chuẩn bị rời đi.

Quan phủ nghe nói trong khách sạn có dịch bệnh, liền vội vàng phái người phong tỏa khách sạn.

Dù sao thì dịch bệnh trong khách sạn là thứ lây lan nhanh nhất,

mọi người đều từ trong khách sạn mang virus ra ngoài, cuối cùng dẫn đến toàn thành phố đều dịch bệnh hoành hành, như vậy sẽ không ai dám ở trong thành phố nữa.

Có lẽ vì dịch bệnh không quá nghiêm trọng, có một số người mang virus dịch bệnh trên người, nhưng không chết ngay lập tức, họ ngồi trong khách sạn hy vọng chờ đợi.

Quan phủ không quản nhiều như vậy, một đội người mang theo lửa đến bên cạnh khách sạn, phàm là người trên người mang virus, đều bị bộ khoái bắt ra khỏi khách sạn, mục đích là để tiêu diệt chúng, khiến virus trên người chúng vĩnh viễn không thể thoát ra ngoài.

Nhưng không có cách nào, dùng lửa thiêu chết một người sống sờ sờ, chuyện như vậy trong lòng người khác sẽ có phản ứng lớn đến mức nào.

Uyển Châu nhìn một nhóm lớn bệnh nhân bị bộ khoái bắt đi, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia không đành lòng, từ từ đi đến bên cạnh bộ khoái, nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ có thể chữa trị một thời gian, dịch bệnh không phải là bệnh nan y, ta có thể dùng thuốc chữa trị được." Bộ khoái nhìn Uyển Châu một cái, căn bản không có ý định trả lời Uyển Châu, lạnh lùng nói: "Vạn nhất dịch bệnh lan tràn toàn thành, cô có thể chịu trách nhiệm không, chắc là không thể nhỉ." Nói rồi, bộ khoái trực tiếp đẩy Uyển Châu ra.

Dân chúng nhìn Uyển Châu không ngừng giải thích với bộ khoái, ánh mắt không khỏi lóe lên những tia dị sắc, những điều suy nghĩ trong đầu có chút không giống nhau.

Cái gọi là "tin đồn đáng sợ hơn hổ", Uyển Châu vốn muốn cứu những người bị dịch bệnh, nhưng qua miệng của những người khác, Uyển Châu lại biến thành người truyền bá dịch bệnh.

Thậm chí có người ác ý truyền bá rằng Uyển Châu là người phát

tán dịch bệnh, lập tức toàn thành phố đều có chút trách móc Uyển Châu, dù sao vì dịch bệnh mà đã có một lượng lớn người chết, số lượng vẫn đang không ngừng tăng lên.

Uyển Châu đi trên đường phố, không ngừng có người chỉ trỏ trách móc nàng: "Lòng người cách một lớp bụng, thật không ngờ lại có người như vậy, uổng công ta cứ ngỡ là người tốt bụng, ta thật là mù mắt rồi." Uyển Châu nhìn những người khác đều hiểu lầm, trên mặt không khỏi hiện lên một tia vô ngữ, căn bản không có cách nào giải thích chuyện này.

Diệp Thiên từ trong khách sạn đi ra, nhìn thấy phần lớn khách nhân trong khách sạn đều bị bắt đi, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia đau lòng.

Hắn biết một khi bị bộ khoái bắt đi, khẳng định không còn hy vọng quay về nữa, dù sao quan phủ sẽ không cho phép người mang virus quay về, như vậy trong thành phố mới có sự bảo đảm.

Đột nhiên, Diệp Thiên nhớ đến tiểu ăn mày mà hắn nhìn thấy tối hôm qua trong hẻm, tối qua nó vẫn luôn trốn trong hẻm mà khóc, không biết trên người có virus hay không, dù sao trong hẻm tối tăm ẩm ướt, rất thích hợp cho dịch bệnh lây lan.

Trong thành phố không ngừng tìm kiếm tiểu ăn mày, cuối cùng tìm thấy dấu vết của tiểu ăn mày phía sau quan phủ.

Lúc này tiểu ăn mày đang ngồi trước một thi thể mà ăn ngấu nghiến, miệng đầy máu đỏ tươi, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc, có thể thấy cái chết của mẹ nó đã giáng đòn rất lớn vào nó.

Diệp Thiên từ từ đi đến bên cạnh tiểu ăn mày, vốn định kéo tiểu ăn mày lại.

Nhưng khi Diệp Thiên phát hiện trên mặt tiểu ăn mày có những

sợi lông dài màu xanh, động tác của hắn lập tức dừng lại, từng luồng năng lượng từ trong cơ thể Diệp Thiên truyền ra, cuối cùng hắn bắt đầu chính thức đối mặt với tiểu ăn mày.

Chương 1051

Lông dài trên mặt kết hợp với việc tiểu ăn mày đang ăn thi thể, có khả năng nó đã biến thành Hạn Bạt, dù sao thi thể cũng chứa virus, tiểu ăn mày không chết vì nhiễm độc trong cái rủi có cái may rồi.

Vì tiểu ăn mày đã nhiễm độc, Diệp Thiên đương nhiên không thể để nó muốn làm gì thì làm ở đây nữa, búng tay một cái bao phủ tiểu ăn mày trong lồng năng lượng của mình.

Tiểu ăn mày nhìn thấy cơ thể mình vô duyên vô cớ bị giam cầm, miệng phát ra một trận gào thét, cơ thể không tự chủ được tấn công dữ dội vào lồng, nhưng đáng tiếc sức mạnh của tiểu ăn mày không thể phá vỡ lồng.

Quay đầu nhìn lại Thái Bạch Tinh Quân phía sau, phát hiện Thái Bạch Tinh Quân cũng đang nhìn mình chằm chằm, Diệp Thiên không khỏi mở miệng nhắc nhở: "Ngươi mau lên Thiên Giới báo tin, ta ở đây phát hiện ra Hạn Bạt, cần phải xử lý nó." Thái Bạch Tinh Quân nhìn tiểu ăn mày đã biến thành Hạn Bạt, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, gật đầu với Diệp Thiên, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thiên Giới.

Uyển Châu nhìn vẻ oán độc trong mắt tiểu ăn mày, sợ tiểu ăn mày có ý niệm đồ thành, trực tiếp đứng bên cạnh tiểu ăn mày, nhẹ nhàng khuyên nhủ nó, mục đích tự nhiên là hy vọng tiểu ăn mày không nên ôm lòng báo thù.

Uyển Châu vốn có tài ăn nói không tệ, đứng bên cạnh tiểu ăn mày càng không ngừng khuyên nhủ, bảo nó đừng nảy sinh ý nghĩ đồ thành, dù sao trong thành phố có rất nhiều cư dân vô tội.

Đáng tiếc điều mà Uyển Châu không ngờ tới là, một hồi khuyên

nhủ căn bản không có chút tác dụng nào, thậm chí oán khí của tiểu ăn mày càng lúc càng nặng.

Diệp Thiên nhìn trên người tiểu ăn mày không ngừng phát ra năng lượng màu đen, hai tay kết ấn không ngừng biến đổi, trực tiếp giam cầm tiểu ăn mày vào trong lồng, không cho nó ra ngoài làm điều ác.

"May mà phát hiện sớm, nếu không một khi tiểu ăn mày phát huy uy lực, ta không dám bảo đảm sẽ không có thêm nhiều người chết." Diệp Thiên vừa nói, vừa gia cố phong ấn cho tiểu ăn mày, chứ không muốn tiểu ăn mày tùy tiện giết người trong thành phố.

Còn về phần Uyển Châu vẫn không từ bỏ ý định khuyên nhủ tiểu ăn mày, nhưng đáng tiếc khuyên nhủ căn bản không có chút tác dụng nào, tiểu ăn mày hoàn toàn không có ý định trả lời nàng, miệng không ngừng phát ra tiếng gào thét.

Hạn Bạt không ngừng gào thét trong lồng, vẻ đỏ tươi trong mắt tiểu ăn mày không hề có ý định suy giảm, nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu tràn đầy vẻ oán độc.

Diệp Thiên nhìn thấy tiểu ăn mày không còn khả năng cứu vãn, không khỏi nhìn Uyển Châu một cái, nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ có cách giải quyết nó thôi, không thể khôi phục lại dáng vẻ ban đầu được nữa." Uyển Châu nghe Diệp Thiên nói, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, ấn quyết trong tay từ từ biến đổi, từng luồng khí lưu màu hồng hình thành trong tay.

Hạn Bạt nhìn Uyển Châu muốn ra tay với mình, đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm vào Uyển Châu, luôn sẵn sàng phòng ngự đòn tấn công mạnh mẽ của Uyển Châu.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của Hạn Bạt, từ từ vòng ra phía sau Hạn Bạt, năng lượng trong tay từ từ tụ tập lại, ánh mắt lóe lên một tia trịnh trọng.

Sự chú ý của Hạn Bạt đã hoàn toàn bị thu hút đi, Diệp Thiên chỉ có một cơ hội duy nhất, lợi dụng lúc Hạn Bạt không chú ý trực tiếp tấn công Hạn Bạt, một khi Hạn Bạt chú ý rồi, nó sẽ thi triển phòng ngự mạnh nhất.

Hắn nhìn Uyển Châu một cái, đột nhiên nháy mắt với nàng, bảo nàng thu hút sự chú ý của Hạn Bạt, khí lưu trong tay ngưng tụ thành một khẩu pháo không khí khổng lồ, khẩu pháo không khí này là đòn tấn công mà Diệp Thiên tự hào nhất.

Chỉ thấy khẩu pháo không khí trong tay Diệp Thiên không ngừng mở rộng, từ từ ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một quả cầu khổng lồ vô cùng.

"Xem ra không còn cơ hội nào nữa rồi." Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp ném khẩu pháo không khí trong tay ra, hướng thẳng vào đầu Hạn Bạt.

Ánh mắt Hạn Bạt vẫn luôn đặt trên người Uyển Châu.

Cảm nhận được nguy hiểm phía sau, cơ thể nó không kịp chuyển hướng, chỉ có thể cưỡng chế triệu hồi năng lượng phòng ngự mạnh nhất ra.

"Bùm…" Một tiếng nổ lớn vang lên, cơ thể Hạn Bạt trực tiếp bị Diệp Thiên đẩy lùi vài bước, lồng ngực càng bị Diệp Thiên đánh lõm xuống.

Chỉ thấy Hạn Bạt phun ra một ngụm máu nâu lớn, cả cơ thể cứ thế quỵ xuống đất, xem ra đã mất đi sức mạnh cuối cùng.

Hạn Bạt vừa chết, Thiên Y từ bên cạnh từ từ đi đến, vẫy vẫy tay áo trắng trong tay, rắc một ít bột trắng ra.

Lập tức dịch bệnh trong thành phố tự nhiên toàn bộ được hóa giải, những người bị nhiễm dịch bệnh đều đã thuyên giảm.

Uyển Châu nhìn Hạn Bạt ngã xuống đất, không khỏi đi đến bên cạnh Hạn Bạt, trong đầu suy nghĩ về dáng vẻ của tiểu ăn mày trước kia, trong lòng đối với nó có chút tiếc nuối.

Thiên Y nhìn Uyển Châu vẫn luôn ở gần Hạn Bạt, không khỏi mở miệng nói: "Ăn thi thể trong dịch bệnh, đáng đời biến thành cái thứ không ra người không ra quỷ súc sinh như vậy." Nói rồi, Thiên Y định rời đi.

Đáng tiếc Uyển Châu không thể để Thiên Y chế giễu Hạn Bạt, năng lượng màu hồng trong tay trực tiếp tụ tập lại, một quả cầu không khí nhỏ trực tiếp bị ném ra, muốn đánh ngã Thiên Y xuống đất.

Thiên Y dù sao cũng là người của Thiên Giới, không thể dễ dàng bị đánh ngã, tay áo hơi vung lên, bong bóng năng lượng của Uyển Châu đã bị hóa giải.

Diệp Thiên từ nơi khác trong thành đi đến, vừa lúc nhìn thấy Thiên Y động thủ với Uyển Châu, đầu nóng bừng trực tiếp ra tay với Thiên Y.

Đòn tấn công của Diệp Thiên và Uyển Châu có thể nói là khác biệt một trời một vực, khi đòn tấn công của Diệp Thiên vừa chạm vào Thiên Y, hắn lập tức bị đánh bại, chỉ vào Diệp Thiên nói: "Ta sẽ về Thiên Giới bẩm báo Ngọc Đế, một ai cũng đừng hòng chạy." Nói rồi, hắn rời đi.

Thiên Giới, mây mù lượn lờ, những cung điện vàng son lộng lẫy khiến người ta có cảm giác say sưa chìm đắm.

Chương 1052

Thiên Y lúc này đã trở về Thiên Giới, Thái Bạch Tinh Quân đang nằm trong phủ viện, tĩnh dưỡng cơ thể có chút mệt mỏi.

Đột nhiên, một tiếng cấp báo từ ngoài cửa truyền đến, khiến Thái Bạch Tinh Quân vội vàng nhìn về phía đó, liên tục hỏi: "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ bên dưới xảy ra chuyện gì sao?" Nói rồi, hắn tìm một chỗ ngồi xuống.

Người báo tin nhìn Thái Bạch Tinh Quân, vội vàng kể ra những chuyện mình đã thấy.

Hắn thấy Thiên Y từ bên dưới lên, trực tiếp cáo trạng Diệp Thiên và Uyển Châu lên chỗ Ngọc Đế, với lý do là phỉ báng tùy tiện những thành viên quan trọng của Thiên Đình.

Thái Bạch Tinh Quân nghe người báo tin kể hết mọi chuyện, lông mày không khỏi cau chặt, hắn không tin Diệp Thiên và Uyển Châu sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chỉ cần Thiên Y đã báo cáo sự việc, chỉ còn cách giải thích một phen trước mặt Thiên Đế, nếu không thì không dám chắc Thiên Đế có nóng đầu lên mà sai người xuống bắt người hay không.

Chỉ thấy Thái Bạch Tinh Quân kéo lê thân thể tàn tật vì bệnh tật, từ từ đến trước mặt Thiên Đế, kể hết mọi chuyện về Diệp Thiên và Uyển Châu, mong Thiên Đế có thể mở một con đường sống, điều tra lại từ đầu.

Thiên Đế ngồi trên vị trí cao nhất, trong mắt không thể nhìn ra bất kỳ hỉ nộ ái ố nào, tự nhiên cũng khiến người ta không thể nhìn ra hắn

đang nghĩ gì, bất đắc dĩ chỉ đành từ bỏ ý định đó.

Thái Bạch Tinh Quân đứng bên cạnh Thiên Đế, luôn chờ đợi Thiên Đế ban cho câu trả lời, dù sao mệnh lệnh mà Thiên Đế ban ra vẫn luôn được chấp hành rất nhanh chóng, cần phải làm rõ chuyện của Diệp Thiên.

Trong lúc Thái Bạch Tinh Quân không ngừng khuyên can Thiên Đế, Bồ Đề vừa lúc đi ngang qua cửa chính, khi thấy Thái Bạch Tinh Quân không ngừng khuyên can Ngọc Đế, không khỏi từ từ đi vào trong: "Ồ, xem ra ngươi đã xem thường ta rồi." Trong lời nói của Bồ Đề tràn đầy ý vị châm chọc, ý rằng Thái Bạch Tinh Quân muốn bao che cho bạn bè ở hạ giới.

Thái Bạch Tinh Quân nhận được tin tức từ Bồ Đề, trong mắt tự nhiên không có sắc mặt tốt, trực tiếp châm chọc lại Bồ Đề: "Ta còn chưa nói ra chuyện gì, ngươi đã biết ta đang bao che rồi, xem ra Bồ Đề tổ sư lợi hại hơn một chút nhỉ." Bồ Đề nghe Thái Bạch Tinh Quân châm chọc lại, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia tức giận.

Nếu không phải Thiên Đế ở bên cạnh, tin rằng Bồ Đề sẽ không do dự ra tay, trực tiếp đánh bại Thái Bạch Tinh Quân ở trong đó, như vậy Thái Bạch Tinh Quân tự nhiên sẽ không có bất kỳ dị nghị nào.

Hai người không ngừng cãi vã trong đại sảnh, Thiên Đế ngồi trên vị trí cao nhất nhắm mắt lại, không muốn quản lý chuyện này, mặc kệ Thái Bạch Tinh Quân và Bồ Đề cãi nhau trước mặt.

Cái gọi là "chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm", khi Thái Bạch Tinh Quân và Bồ Đề cãi nhau, tin tức như một cơn gió lan truyền khắp Thiên Giới.

Tiên tỳ coi Thái Bạch Tinh Quân và Bồ Đề như vốn liếng để nói chuyện phiếm sau bữa ăn, thậm chí tin tức còn truyền đến tai Vương Mẫu, khiến nàng cũng có chút cau mày.

Chỉ thấy Vương Mẫu ngồi trong đình viện, lông mày cau chặt lại, muốn giúp Thiên Đế gánh vác một số chuyện, dường như mâu thuẫn giữa Thái Bạch Tinh Quân và Bồ Đề, đương nhiên phải giải quyết càng sớm càng tốt, như vậy Thiên Đế làm việc mới thuận lợi hơn một chút.

"Triệu Thái Bạch Tinh Quân đến, ta có một số chuyện muốn nói với hắn." Suy nghĩ nửa ngày, Vương Mẫu vẫn phân phó xuống.

"Ngươi đã nghe chưa?

Thái Bạch Tinh Quân và Bồ Đề vậy mà cãi nhau trước mặt Thiên Đế, bây giờ Vương Mẫu cũng đã biết rồi." "Có chuyện như vậy sao, chắc không đến mức đó chứ, chuyện nhỏ như vậy mà lại kinh động đến Vương Mẫu." Khắp Thiên Giới đều lưu truyền những cuộc đối thoại như vậy, khiến Thiên Giới tràn ngập một bầu không khí kỳ lạ, cũng khiến Thiên Đế đặc biệt lưu tâm đến sự việc, chứ không muốn Thiên Giới của mình biến thành một chợ hỗn loạn.

Thiên Đế sắp xếp một số tiểu thần đi Thiên Giới điều tra, muốn xem tình hình của Thái Bạch Tinh Quân và Bồ Đề.

Là Thiên Đế đương nhiên không thể tùy tiện vu oan một người tốt, tự nhiên cũng không thể tùy tiện thả một kẻ xấu, cần phải tìm hiểu rõ chân tướng sự việc, sau đó mới xử lý chuyện như vậy.

Có lẽ vì Thái Bạch Tinh Quân có nhân duyên khá tốt ở Thiên Giới, những tiểu thần được phái ra ngoài cơ bản đều đứng về phía Thái Bạch Tinh Quân, nhất loạt hướng mũi dùi về phía Bồ Đề, thi nhau miêu tả Bồ Đề là kẻ xấu.

Thiên Đế nhìn tất cả thần tiên đều hướng mũi dùi về phía Bồ Đề, mặc dù trong lòng Thiên Đế đã hiểu rõ, nhưng vẫn không làm theo ý nghĩ trong lòng, phân phó nói: "Đày Bồ Đề xuống phàm trần, để hắn xem nỗi khổ của thế gian, ta nghĩ đó là một điều tốt cho Bồ Đề." Bồ

Đề nhìn Thiên Đế ban ra hình phạt, trong mắt mặc dù tràn đầy sự không vui, nhưng cũng không có bất kỳ cách nào, chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận sự việc diễn ra, theo mấy vị Thiên Tướng rời khỏi đình viện.

Do Bồ Đề ở phàm gian căn bản không phải người, khi vừa nhảy xuống Vãng Sinh Trì, trong đầu lập tức hiện lên tên Diệp Thiên, để hắn ở thế giới phàm nhân có thể tự lập.

Diệp Thiên nhìn thấy Bồ Đề từ Thiên Giới xuống, trong mắt không khỏi lộ ra một tia thú vị, sắp xếp một chút cho Uyển Châu, bảo Uyển Châu sắp xếp chỗ ở cho Bồ Đề, vì là người từ Thiên Giới xuống, Diệp Thiên khẳng định muốn biết một số tin tức.

Bồ Đề nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu ngồi bên cạnh, trong mắt không khỏi lộ ra một tia tò mò, nhẹ giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ngươi buồn bã đến vậy." Nói rồi, hắn tập trung ánh mắt lên mặt Uyển Châu.

Lúc này trên mặt Uyển Châu vẫn còn vết lệ, khiến nàng trông đặc biệt đáng thương, nếu không phải vì Diệp Thiên đã khuyên nhủ Uyển Châu một phen, tin rằng nàng vẫn sẽ có chút không hài lòng với hắn.

Uyển Châu kể hết mọi chuyện về Hạn Bạt ra, khiến Bồ Đề hiểu rõ hơn về sự tồn tại của Hạn Bạt, cũng như những chuyện vặt vãnh của tiểu ăn mày, khiến Bồ Đề trong giây lát hiểu rõ mọi thứ.

Hóa ra Hạn Bạt chỉ là một người đáng thương mà thôi, nếu không phải vì dịch bệnh, tiểu ăn mày căn bản sẽ không biến thành cái thứ quái dị đó, cũng sẽ không bị Thiên Y đánh chết một cách sống sờ sờ, đó là một điềm báo không tốt.

Uyển Châu nhìn thấy Bồ Đề cũng có chút đồng tình với Hạn Bạt, trong lòng lập tức tràn đầy tự tin, lấy ra tất cả những thứ mà tiểu ăn mày thích nhất, đặt trước mặt Hạn Bạt: "Đây đều là những thứ ngươi

thích chơi nhất, ta bây giờ sẽ làm một lễ truy điệu đơn giản nhất cho ngươi, nếu không trong lòng ta vẫn luôn có một cảm giác không tốt." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu vậy mà nghiêm túc như vậy, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia vô ngữ, từ từ đứng bên cạnh Uyển Châu, để nàng sắp xếp, dù sao Diệp Thiên chỉ hy vọng Uyển Châu có thể thoát ra khỏi bóng tối trong lòng, như vậy Uyển Châu tự nhiên cũng có thể trở lại bình thường.

Chương 1053

Ba người Diệp Thiên ở phàm gian đang tổ chức lễ truy điệu cho Hạn Bạt, còn Thái Bạch Tinh Quân thì đang nằm trên giường tiếp tục tĩnh dưỡng cơ thể mình.

Một số tiểu thần có quan hệ khá tốt với Thái Bạch Tinh Quân đã đến đình viện, thi nhau chúc mừng Thái Bạch Tinh Quân, dù sao Thái Bạch Tinh Quân đã loại bỏ đối thủ không đội trời chung của mình, chắc chắn là lúc vui vẻ nhất rồi.

Thái Bạch Tinh Quân có thể thắng Bồ Đề, có một phần lớn công lao đều thuộc về mình, tự nhiên sẽ không bỏ qua, hắn thi nhau nói một tiếng cám ơn, và sai người chuẩn bị một số đồ.

Nhân duyên vốn là thứ cần tích lũy, giống như Thái Bạch Tinh Quân có thể thắng Bồ Đề, là nhờ vào việc tích lũy nhân mạch lâu dài.

Bồ Đề tổ sư thích đơn đả độc đấu, mới có kết quả như bây giờ, vì vậy Thái Bạch Tinh Quân không dám coi thường những tiểu thần trước mặt.

Lúc này, những gì Thái Bạch Tinh Quân đang suy nghĩ là, Bồ Đề hiện tại đã đến phàm gian, tin rằng Bồ Đề sẽ tìm thấy Diệp Thiên bằng bản lĩnh của mình, Thái Bạch Tinh Quân căn bản không biết Bồ Đề sẽ làm gì Diệp Thiên.

Ở trong đó, Thái Bạch Tinh Quân không thể ngồi yên nữa, trực tiếp ngồi dậy khỏi giường, nói rằng cần nhanh chóng xuống phàm tìm Diệp Thiên giải thích một phen, như vậy quan hệ giữa hắn và Diệp Thiên sẽ không quá cứng nhắc.

Thái Bạch Tinh Quân thuộc loại người hành động, khi nói rằng sẽ xuống phàm giải thích một phen, lập tức lên đường.

Rất nhanh, Thái Bạch Tinh Quân đã đến thành phố mà Diệp Thiên và Uyển Châu đang ở, nhìn thấy sân viện quen thuộc trước mặt, Thái Bạch Tinh Quân không khỏi muốn trực tiếp đi vào trong sân.

Đáng tiếc bàn chân chưa kịp bước, hai bóng người quen thuộc đã bước ra, Uyển Châu mang theo một tia khí thế nồng đậm từ chối nói: "Trong này chúng ta đang tổ chức lễ truy điệu, nếu có chuyện gì thì không tiếp đãi." Bồ Đề nhìn Uyển Châu trực tiếp từ chối Thái Bạch Tinh Quân, trong mắt không khỏi hiện lên một tia châm chọc, nhẹ giọng nói: "Ngươi về Thiên Giới sớm đi, ta biết ngươi cũng rất bận rộn, đừng làm lỡ việc của mình." Thái Bạch Tinh Quân nhìn Uyển Châu một cái, con ngươi trong hốc mắt xoay tròn, hỏi: "Ta vừa mới ở Thiên Giới nghe Thiên Y đang cáo trạng, không biết ngươi đã làm gì, khiến hắn cảm thấy tức giận như vậy." Chuyện của Thiên Y cơ bản đã xử lý xong, Thái Bạch Tinh Quân cố ý nói như vậy, mục đích là muốn xem Uyển Châu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, như vậy mới dễ dàng "đối chứng kê đơn".

Chỉ thấy Uyển Châu hơi suy nghĩ một lát, kể ra chuyện Thiên Y tùy tiện phỉ báng Hạn Bạt, thậm chí còn kể ra chuyện Thiên Y động thủ với mình.

Thái Bạch Tinh Quân nghe Thiên Y vậy mà động thủ với Uyển Châu, trong đầu trực tiếp bắt đầu nóng bừng, giận dữ nói với Uyển Châu: "Ngươi vậy mà gan to đến thế, Thiên Đế chỉ sai ngươi xuống phàm thu đi những dịch bệnh đó, ngươi vậy mà tự ý làm chủ làm nhiều chuyện đến thế." Bồ Đề nhìn vẻ mặt sốt ruột của Thái Bạch Tinh Quân, trong mắt không khỏi lóe lên một tia phức tạp, thực sự có chút không đoán ra Thái Bạch Tinh Quân rốt cuộc là người như thế nào.

Chỉ thấy Thái Bạch Tinh Quân dùng pháp thuật liên hệ một phen với Thiên Giới, sau đó nhẹ giọng nói với Uyển Châu: "Ta đã chào hỏi

với người ở trên rồi, lát nữa ta sẽ trực tiếp đưa ngươi lên Thiên Giới, ta khẳng định sẽ đòi lại công bằng trên người Thiên Y." Uyển Châu nhìn Thái Bạch Tinh Quân vì mình mà vội vàng như vậy, tự nhiên không tiện tùy tiện kiếm cớ thoái thác, chỉ đành lặng lẽ gật đầu coi như đồng ý.

Lầu đài vàng son lộng lẫy, thế giới mây mù lượn lờ, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái liền có thể quên đi mọi phiền não.

Thái Bạch Tinh Quân dẫn Uyển Châu từ phàm gian lên Thiên Giới, khiến Uyển Châu như người nhà quê lên tỉnh vậy, trong mắt vẫn luôn tràn đầy sự tò mò, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, khiến sự tò mò trong lòng nàng được thỏa mãn rất lớn.

Thiên Đế lúc này đang ngồi trên vị trí cao nhất trong đại sảnh, nghe thấy người gác cổng Thiên Giới nói Thái Bạch Tinh Quân đã dẫn một nữ nhân lạ mặt đến, lập tức lông mày Thiên Đế không khỏi từ từ cau lại.

Là Thiên Đế, mọi chuyện đều có thể bị đoán ra trong nháy mắt, dường như Thái Bạch Tinh Quân dẫn người đến, hắn đã biết sợ rằng đó là Uyển Châu rồi.

"Phân phó xuống, bảo bọn họ đừng làm ồn ta trong đó, ta cần được nghỉ ngơi thật tốt." Nói rồi, Thiên Đế trực tiếp nhắm mắt lại.

Người gác cổng Thiên Giới nhìn thấy Thiên Đế đã trả lời, tùy tiện hành lễ với Thiên Đế rồi từ từ lui ra.

Rất nhanh, Uyển Châu được Thái Bạch Tinh Quân dẫn đến cửa lớn, hai người chưa kịp trực tiếp đẩy cửa đi vào, người gác cổng Thiên Giới đã chặn đường Thái Bạch Tinh Quân.

"Thiên Giới đang làm gì?

Thiên Đế hiện tại đang nghỉ ngơi, xin đừng tự ý xông vào." Nói

rồi, người gác cổng Thiên Giới lấy ra hai cây chĩa.

Thái Bạch Tinh Quân nhìn cây chĩa trong tay người gác cổng Thiên Giới, hai người nhìn nhau một cái, thi nhau từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia mèo mỡ.

Uyển Châu nhìn thấy Thiên Đế đang ở bên trong, không khỏi bắt đầu làm ầm ĩ ở cửa, khiến những người xung quanh đều nghĩ Thiên Đế đang ức hiếp Uyển Châu, như vậy danh tiếng của Thiên Đế có chút xấu rồi.

Người gác cổng Thiên Giới nhìn Uyển Châu không muốn đứng ở cửa, cười nói với Uyển Châu: "Ta vào trong hỏi thử xem, hy vọng cô đừng tự ý xông vào, nếu không ta cũng sẽ bị phạt." Uyển Châu nhìn người gác cổng Thiên Giới nguyện ý nói giúp, đầu gật như gà mổ thóc vậy, mặc cho người gác cổng Thiên Giới lặng lẽ làm việc giúp nàng.

Thái Bạch Tinh Quân đứng ở cửa lớn, trong đó không thể nhìn ra bất kỳ hỉ nộ ái ố nào, nhưng hắn biết có thể khiến Thiên Đế từ chối gặp mặt, tất nhiên là vì hắn cũng có chút sợ hãi.

Rất nhanh, người gác cổng Thiên Giới từ từ bước ra từ bên trong, nhìn thấy trước mặt Uyển Châu có một ngọn lửa tàn tạ, hắn dám để Lý Tô Văn và Thái Bạch Tinh Quân thoát khỏi.

Uyển Châu nhìn thấy Thiên Đế căn bản không muốn gặp mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nước mắt, không ngừng làm ầm ĩ trong đại sảnh.

Thiên Đế nhìn thấy mình đã bị Uyển Châu phát hiện, đương nhiên sẽ không tiếp tục làm những chuyện giấu giếm Uyển Châu, lập tức phân phó những người khác, bảo Uyển Châu đến giữa trưa mới được gặp.

Thái Bạch Tinh Quân nhìn thấy Uyển Châu đã đồng ý, lặng lẽ kể ra chuyện Hạn Bạt, bảo người truyền tin hãy truyền chuyện đó vào tai hắn trước.

Không biết Thiên Y có liên quan đến Thiên Đế hay không, khi ta đi vào căn phòng nhỏ riêng biệt, phát hiện Thiên Y căn bản không biết chuyện này.

Chương 1054

Uyển Châu nhìn Thiên Đế vẫn luôn chơi trò nhỏ nhen với mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tức giận, nhất định phải khiến Thiên Đế liên hệ Thiên Y, và phải trừng phạt Thiên Y ngay trước mặt.

Thiên Đế nhìn Uyển Châu không ngừng ra lệnh cho mình, trong mắt hiện lên một tia không vui, may mà chiếc máy tính mình mang theo khá có giá trị, nếu không thì vô dụng rồi.

Thiên Đế nhìn Uyển Châu đã mang theo tất cả những vật dụng hàng ngày, đương nhiên không thể không làm gì cả, phân phó một tiếng với những người khác, bảo họ triệu tập Thiên Y đến với tốc độ nhanh nhất.

Uyển Châu nhàn nhã đứng ở cửa, nhìn Thiên Đế đã triệu tập Thiên Y đến, trong lòng tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Rất nhanh, Thiên Y từ bên ngoài từ từ đi đến, Uyển Châu nhìn thấy thuốc mỡ trên người Thiên Y, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tức giận: "Cuối cùng cũng chịu đến rồi, ta cứ tưởng ngươi và khách sạn hoàn toàn không có quan hệ gì." Thiên Y nhìn Uyển Châu một cái, rồi ánh mắt dần dần tập trung vào Thái Bạch Tinh Quân, lạnh lùng nói: "Ngươi vậy mà là người như vậy, ta vẫn luôn nghĩ ngươi đứng cùng chiến tuyến với ta." Thái Bạch Tinh Quân nhìn Thiên Y hướng mũi dùi về phía mình, không khỏi nhẹ giọng nói: "Hạn Bạt không bị giết, chẳng phải ngươi đã vu oan người khác sao." Thiên Y nhìn thấy Thái Bạch Tinh Quân đã nói ra chuyện mình làm, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó cưỡng chế thay đổi lời nói trong đó: "Không phải ta đã giết Hạn Bạt sao, phàm gian có lẽ tồn tại Hạn Bạt, ta là Thiên Thần tự nhiên phải hàng yêu trừ ma." Thái Bạch

Tinh Quân nhìn thấy Thiên Y vì mình mà tìm lý do đứng dậy, hắn cần phải đánh đổ nơi mà hắn có thể đứng, nếu không chuyện này Uyển Châu sẽ không đúng.

Chỉ thấy Thiên Đế nhìn Thiên Y đã đến trong đại điện, không khỏi đề nghị: "Vì tất cả đều có mặt, ta sẽ nghe hai người kể lại chuyện đã xảy ra." Thiên Y nhìn Thiên Đế muốn biết quá trình, trong lòng hiểu rõ Thiên Đế muốn làm chủ cho mình, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Thái Bạch Tinh Quân nhìn Thiên Đế đã suy diễn một phen quá trình xảy ra sự việc, một dự cảm không tốt hình thành trong đầu, không khỏi bắt đầu lo lắng cho Uyển Châu.

Uyển Châu ở Thiên Giới không có chút nhân mạch nào, nếu Thiên Đế áp dụng chế độ bỏ phiếu, e rằng Thái Bạch Tinh Quân sẽ không thể thắng được, dù sao nhân mạch đều cần phải chào hỏi trước.

Chỉ thấy Thiên Đế nhắm mắt ngồi trên vị trí cao nhất, trong đầu không ngừng suy diễn những chuyện đã xảy ra, cơ thể không ngừng hơi run rẩy, dường như đang xem những chuyện xảy ra với Uyển Châu.

Thiên Đế xem khoảng nửa canh giờ, mới từ từ mở mắt ra, lạnh lùng nói với Uyển Châu: "Hạn Bạt là quỷ hồn tác oai tác quái ở phàm gian, Thiên Y đã trực tiếp thu nó đi, không hề vi phạm quy tắc của Thiên Giới ta." Lời vừa dứt, Uyển Châu chưa kịp phản đối Thiên Đế, hắn liền tiếp tục mở miệng nói: "Uyển Châu tự ý xông vào Thiên Giới, khiến Thiên Giới tràn ngập hỗn loạn, nếu không phải Thiên Y kịp thời có mặt, e rằng hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn, trách nhiệm buộc nàng phải rời khỏi Thiên Giới trong vòng ba ngày." Có lẽ vì Thiên Đế cảm thấy hình phạt quá nhẹ, không khỏi tiếp tục mở miệng nói: "Trong vài ngày tới Lăng Tiêu Điện sẽ do Uyển Châu dọn

dẹp, Thái Bạch Tinh Quân chủ yếu phụ trách chuyện này, ta không muốn thấy Uyển Châu có thể ngồi yên nghỉ ngơi." Uyển Châu nhìn thấy Thiên Đế đã ban ra hình phạt, trong mắt nàng đầu tiên là ngây người một lát, sau đó trong mắt chỉ còn lại sự uất ức tràn ngập.

Thiên Đế phát hiện Uyển Châu muốn tiếp tục giải thích, không khỏi vẫy tay với Uyển Châu, lạnh lùng nói: "Những chuyện khác đợi ngươi dọn dẹp xong Lăng Tiêu Các, ta sẽ ngồi xuống nói chuyện rõ ràng." Uyển Châu nhìn thấy Thiên Đế đã quyết định chuyện này, cũng không có bất kỳ cách nào để thu hút sự chú ý của Thiên Đế, chỉ đành ngoan ngoãn cầm chổi quét Lăng Tiêu Các.

Thái Bạch Tinh Quân nhìn Uyển Châu cầm chổi đến điểm bị phạt, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia xấu hổ, lặng lẽ đi bên cạnh Uyển Châu.

Do Uyển Châu cứ nghĩ lên Thiên Giới không cần thời gian dài, căn bản không nói ra chuyện lên Thiên Giới.

Lúc này Diệp Thiên từ bên ngoài trở về, căn bản không thấy dấu vết của Uyển Châu, dường như nàng đã bốc hơi khỏi nhân gian, khiến Diệp Thiên nảy sinh nghi ngờ.

Thái Bạch Tinh Quân là Thần Quân trong Thiên Giới, Diệp Thiên lập tức cảm ứng được dấu vết của Thái Bạch Tinh Quân, hiểu rằng Uyển Châu có lẽ đã bị Thái Bạch Tinh Quân đưa lên Thiên Giới.

Hơi thu dọn hành lý một chút, Diệp Thiên trực tiếp mang theo hành lý đó đến Thiên Giới.

Khi người gác cổng Thiên Giới nhìn thấy Diệp Thiên từ từ xuất hiện ở cửa lớn, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, vội vàng mời Diệp Thiên vào Thiên Giới.

Hắn biết Uyển Châu dường như đang chịu trách phạt, nếu để Diệp

Thiên biết Uyển Châu bị Thiên Đế trách phạt, xem ra Thiên Giới lại sắp xảy ra chuyện gì đó rồi.

Chỉ thấy Diệp Thiên trực tiếp đến nơi Thái Bạch Tinh Quân trú ngụ, nhưng lại bị người trong phủ của Thái Bạch Tinh Quân thông báo, bảo Diệp Thiên đến Lăng Tiêu Các xem sao.

Diệp Thiên nghe nói nàng đang ở Lăng Tiêu Các, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, dù sao Lăng Tiêu Các không phải nơi mà người bình thường có thể vào.

Nhưng có người đã đề xuất, Diệp Thiên đương nhiên sẽ không phản đối ý kiến đó, trực tiếp đi đến gần Lăng Tiêu Các, nhìn thấy cửa Lăng Tiêu Các được dọn dẹp sạch sẽ, cũng như bóng người quen thuộc đang quét dọn ở không xa.

Trong giây lát, ngọn lửa giận trong mắt Diệp Thiên bùng lên, hắn đi đến bên cạnh Uyển Châu vứt cái chổi trong tay nàng đi, giận dữ nói: "Ngươi lên Thiên Giới để quét dọn sao?" Thái Bạch Tinh Quân nhìn thấy Diệp Thiên đã đến, liền kể hết mọi chuyện đã xảy ra, trong đó bao gồm cả chuyện Thiên Đế bao che Thiên Y.

Diệp Thiên nghe xong lời giải thích, đầu trong đó trực tiếp nóng bừng rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Lúc này Thiên Đế đang ngồi trong đại sảnh, bên cạnh có rất nhiều thần quan, tất cả đều thi nhau đưa ra ý kiến cho Thiên Đế, để Thiên Đế quản lý Thiên Giới một cách hoàn thiện hơn.

Nhưng họ không biết một chuyện cực kỳ nguy hiểm, sắp sửa tấn công mình.

Diệp Thiên đến cửa đại sảnh, nhìn thấy ở cửa đại sảnh có người đang chặn, trong mắt hiện lên một tia tức giận, năng lượng màu đỏ trong tay trực tiếp tụ tập lại: "Tránh ra, ta sẽ không động thủ với bất

kỳ ai.” Người gác cổng trực ban nhìn thấy Diệp Thiên khí thế hùng hổ, không thể để hắn trực tiếp xông vào đại sảnh.

Đáng tiếc Diệp Thiên căn bản không muốn trả lời, năng lượng màu đỏ rực trong tay Diệp Thiên trực tiếp được ném ra, vừa lúc đánh trúng người trực ban, khiến cả người hắn lùi lại vài bước, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Đồng thời, Diệp Thiên từ từ đi vào trong đại sảnh, hắn cần phải đòi Thiên Đế một lời giải thích, tuyệt đối không thể để Uyển Châu chịu bất kỳ uất ức nào ở đó.

Thiên Đế nhìn thấy ở cửa xảy ra một số hỗn loạn, liền sắp xếp những người khác ra cửa xem sao.

Các thần quan khác nhìn thấy Diệp Thiên vậy mà trực tiếp đánh lên cửa, trong mắt đều hiện lên một tia tức giận, mang theo vũ khí rời khỏi đại sảnh.

Diệp Thiên lạnh lùng liếc nhìn một cái, căn bản không để nhóm người đó vào mắt, năng lượng màu đỏ rực trong tay không ngừng vung ra, đánh ngã tất cả xuống đất, khiến họ hoàn toàn mất đi khả năng chiến đấu.

Chương 1055

Thần quan nhìn thấy Diệp Thiên như vào chỗ không người, vội vàng đề nghị Thiên Đế: "Ta đề nghị chúng ta lập tức đến Linh Sơn mời cứu binh, nếu không để Diệp Thiên đánh lên cửa, chúng ta không có ai có thể đối địch được." Nói rồi, hắn trực tiếp cúi lưng đứng trước mặt Thiên Đế.

Thiên Đế đồng ý một tiếng, sai thần quan nhanh chóng mời Linh Sơn ra mặt, nhưng đáng tiếc Như Lai lại lấy lý do bế quan mà từ chối lời mời.

Thiên Đế nhìn thấy Linh Sơn cũng không dám ra mặt ngăn cản Diệp Thiên, lông mày không khỏi cau chặt lại, trong lòng nảy sinh một loại tâm tư gọi là hối hận.

Lúc đó bao che Thiên Y thực sự có tư tâm của mình, dù sao Thiên Y là do mình sắp xếp xuống dưới, khẳng định không muốn những chuyện Thiên Y làm là sai.

Khi Uyển Châu nói Thiên Y không đúng, trong lòng Thiên Đế tự nhiên vô cùng khó chịu.

"Mời Thiên Đế nhanh chóng trốn vào phòng đi, ta sẽ cố gắng hết sức để ngăn cản hắn." Thần quan cúi lưng nghiêm túc nói với Thiên Đế.

Diệp Thiên hiện tại đã đến Thiên Giới, khẳng định cần Thiên Đế cho một lời giải thích, dù sao trong mắt Diệp Thiên, Uyển Châu không có bất kỳ vấn đề gì, Thiên Đế đã phạt Uyển Châu thì nhất định phải trả giá.

Ngay sau khi Thiên Đế vừa rời khỏi phòng không lâu, Diệp Thiên trực tiếp đánh vào trong đại sảnh, nhìn thấy trên vị trí cao nhất căn

bản không có ai khác, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cười lạnh.

Diệp Thiên không tin Thiên Đế sẽ ngủ, bây giờ không có giường, khẳng định thấy tình hình không đúng liền trực tiếp bỏ chạy rồi.

"Vì ngươi có thể làm ra chuyện như vậy, ta cũng không cần giữ thể diện cho ngươi nữa." Nói rồi, năng lượng trong tay Diệp Thiên trực tiếp bùng nổ ra, khiến cả người Diệp Thiên tràn ngập ngọn lửa.

Các thần quan khác nhìn thấy Diệp Thiên có thể hóa thực chất ngọn lửa, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, vội vàng giấu cơ thể sang một bên, sợ rằng Diệp Thiên sẽ hướng mũi dùi về phía mình.

Diệp Thiên nhìn thấy các thần quan thi nhau nhường đường, không khỏi dùng sức đập vỡ chiếc ghế trên vị trí cao nhất, và từ miệng các thần quan khác biết được, Thiên Đế có lẽ đã trốn trong điện của mình.

Nghe đến đó, Diệp Thiên trực tiếp toàn thân bốc lửa, từ từ đi đến nơi ở của Thiên Đế.

Nếu không phải có người nhắc nhở Diệp Thiên, hắn sẽ không cho rằng trong đó có người ở, dù sao cửa phòng đóng chặt, bên trong căn bản không có chút sóng gió nào truyền ra, khiến Diệp Thiên căn bản không thể nhìn ra dấu vết của ai ở bên trong.

Chỉ thấy Diệp Thiên lại một quyền hung hăng đánh ra, muốn phá cửa lớn của Thiên Đế.

Thiên Đế nhìn thấy Diệp Thiên căn bản không nể mặt, vẻ mặt đương nhiên cũng vô cùng khó coi, trực tiếp vung ra một quyền tấn công Diệp Thiên, Thiên Đế tự nhiên cũng từ trong phòng từ từ bước ra.

Diệp Thiên nhìn thấy Thiên Đế không còn trốn tránh, hàn ý trong mắt không khỏi từ từ bốc lên, lạnh lùng nói: "Xin lỗi, ta biết ngươi đang ở đây." Do Diệp Thiên lúc này bị cơn giận dữ chiếm lấy đầu óc, khiến Thiên Đế cũng có chút lạnh lòng.

Trong lúc Thiên Đế không biết phải tiếp tục thế nào, Thiên Y vừa lúc tìm Thiên Đế có chút chuyện, phát hiện bên cạnh Thiên Đế có điều gì đó không đúng, chưa kịp rút lui khỏi chỗ ở, Diệp Thiên đã phát hiện ra Thiên Y.

Thiên Đế nhìn thấy Diệp Thiên hướng ánh mắt về phía Thiên Y, trong lòng trực tiếp truyền đến một trận dự cảm không tốt, giận dữ gầm lên với Diệp Thiên: "Ngươi dám…" Nói rồi, tay hắn trực tiếp tấn công Diệp Thiên.

Đáng tiếc Diệp Thiên căn bản không muốn quản chuyện của Thiên Đế, một tay trực tiếp chặn đòn tấn công của Thiên Đế, tay còn lại trực tiếp đánh vào cơ thể Thiên Y, khiến Thiên Y trực tiếp lăn vài vòng trên đất.

Thiên Đế nhìn thấy Thiên Y không ngừng bị Diệp Thiên tấn công, nhưng thực lực của mình lại căn bản không thể lay chuyển Diệp Thiên, có chút bất đắc dĩ đứng sang một bên, mặc cho Diệp Thiên tấn công Thiên Y như vũ bão.

Diệp Thiên nhìn thấy Thiên Y thoi thóp, trong mắt không mang bất kỳ cảm xúc cá nhân nào, tay máy móc vung vẩy, không ngừng đánh vào người Thiên Y.

Thiên Đế nhìn thấy Diệp Thiên ngay trước mặt mình, vậy mà dám đánh đập Thiên Y, không hề để thể diện vào mắt, không khỏi từ từ hiện lên một tia tức giận.

Có lẽ vì động tĩnh của Diệp Thiên thực sự quá lớn, các tiên quan khác thi nhau dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, muốn cứu Thiên Y

khỏi tay Diệp Thiên.

Thậm chí cả Uyển Châu và Bồ Đề cũng nghe thấy chuyện này, sợ Diệp Thiên sẽ làm mọi chuyện lớn hơn, trực tiếp từ xa phi vọt đến, muốn khuyên can Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn thấy các tiên quan đều xông vào, động tác trong tay hắn không hề có ý định giảm bớt, bản thân báo thù, không thể vì có người mà lập tức không làm nữa.

Uyển Châu nhìn thấy Diệp Thiên căn bản không có ý định trả lời Thiên Đế, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cảm động, trực tiếp chạy về phía Diệp Thiên.

Do tốc độ của Uyển Châu nhanh, khi chạy về phía Diệp Thiên, nàng vậy mà đụng trúng một vị thần tiên, suýt chút nữa khiến vị tiên quan đó ngã xuống đất.

Thời gian khá gấp, Uyển Châu tự nhiên không đỡ vị tiên quan đó, ném cho hắn một ánh mắt xin lỗi, rồi trực tiếp đi về phía trước.

Chân trước Uyển Châu vừa bước vào đại điện, cảm thấy hai chân như không còn sức lực, cả người trực tiếp ngã xuống trong đại điện, khiến nàng cảm thấy đặc biệt xấu hổ.

Các tiên quan khác nhìn thấy Uyển Châu nằm thẳng cẳng trên đất, trong mắt mỗi người đều hiện lên một tia châm chọc, trong giây lát đều cười rộ lên.

Chương 1056

Uyển Châu nhìn thấy họ châm chọc mình, lửa giận trong lòng bùng lên, trực tiếp trừng mắt lại, khiến họ đều không dám có chút phản ứng nào.

Diệp Thiên hiện tại đã trở thành cơn ác mộng trong lòng họ, căn bản không dám đối đầu trực diện với Diệp Thiên, càng không dám trực tiếp đắc tội với Uyển Châu.

Lúc này Diệp Thiên đã chỉnh đốn Thiên Y đâu ra đấy, căn bản không dám có ý định khác, hắn cũng biết một số chừng mực, không thể mãi mãi ra tay với Thiên Y, nếu không cơ thể Thiên Y sẽ không chịu nổi, trên mặt Thiên Đế cũng không tiện.

Chỉ thấy Diệp Thiên lại một cước đá vào người Thiên Y, khiến Thiên Y không khỏi lăn một vòng trên đất, rồi hắn từ bỏ ý định tiếp tục truy đuổi đánh Thiên Y.

Quay đầu nhìn lại Thiên Đế, phát hiện Thiên Đế đang tập trung ánh mắt vào người Diệp Thiên, hắn liền khoát tay với Thiên Đế, ý bảo đã trút giận xong.

Thiên Đế nhìn thấy vậy, trong mắt như muốn bùng phát một trận lửa thực chất hóa, trực tiếp kéo tay áo quay về phòng.

Các tiên quan khác nhìn thấy Thiên Đế về phòng, tự nhiên đi sát phía sau, Thiên Đế vừa bước vào phòng, một chiếc bình hoa gốm sứ giả lập đã bị ném xuống đất.

Trong giây lát bình hoa vỡ tan tành, khiến các tiên quan khác thi nhau cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám, biết Thiên Đế hiện tại đang lúc tức giận nhất, vạn nhất bị Thiên Đế trách phạt thì không hay rồi.

Uyển Châu nhìn thấy Diệp Thiên từ bỏ ý định tiếp tục đánh đập, từ từ đi đến bên cạnh Diệp Thiên, chưa kịp mở miệng nói chuyện với Diệp Thiên, chân đột nhiên mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống trước mặt Diệp Thiên, dáng vẻ vô cùng xấu hổ, khiến người ta nhìn vào cảm thấy buồn cười.

"Ngươi chắc biết thủ đoạn của ta, kẻ nào đã thi triển pháp lực, có thể bước ra, ta sẽ không động thủ quá nhiều với ngươi." Nói rồi, ta trực tiếp bước tới hai bước, năng lượng trong cơ thể từ từ hội tụ.

Các tiên quan khác thi nhau nhìn nhau một cái, đều biết chuyện này là ai làm, chỉ là đều không có ý muốn đẩy người ra mà thôi.

Diệp Thiên nhìn thấy vẫn không có phản ứng, không khỏi đi đến trước mặt các tiên quan khác, từng khuôn mặt của mỗi tiên quan đều được hắn quét qua một lần, muốn xem trong lòng họ có quỷ hay không.

Có lẽ Diệp Thiên là hình tượng ma quỷ trong lòng họ, tự nhiên sẽ không cứng đầu bảo vệ tiên quan.

Chỉ thấy các vị tiên quan thi nhau nhìn nhau một cái, trực tiếp đẩy một vị tiên quan khá kỳ lạ ra phía sau, vị tiên quan vừa bước ra trực tiếp ngã xuống trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn vị tiên quan kỳ lạ đang che mặt, trong lòng không khỏi nảy sinh chút tò mò, có chút kỳ lạ hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Xin hãy thu hồi pháp lực lại đi." Do Diệp Thiên vừa mới đánh Thiên Y, lúc này trên người Diệp Thiên vậy mà mang theo một chút khí thế không thể chống cự.

Vị tiên quan kỳ lạ nhìn Diệp Thiên một cái, lại nhìn Uyển Châu không ngừng đặt ánh mắt lên người mình, không khỏi cười khổ nói: "Không phải ta chủ động thi pháp đâu, vừa nãy ta chỉ đi phía sau, đụng

phải ngươi.” Vị tiên quan kỳ lạ chỉ vào Uyển Châu, ý nói mình căn bản không làm gì cả, tất cả đều do Uyển Châu làm ra.

Diệp Thiên cau mày, ngọn lửa trong tay bắt đầu từ từ hội tụ, hắn không muốn nghe những lời vô nghĩa của người khác.

Vị thần tiên kỳ lạ nhìn thấy Diệp Thiên đã hết kiên nhẫn, tiếp tục nói: “Không biết ngươi có nghe nói về Sao Chổi không, ta trời sinh mang theo lời nguyền, chỉ cần có người chạm vào cơ thể ta, sẽ vô cùng xui xẻo.” Các tiên quan xung quanh nghe lời của Sao Chổi, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười, trực tiếp che miệng đứng sang một bên, căn bản không có ý định tiếp tục mở miệng nói chuyện.

Bồ Đề nhìn vị tiên quan Sao Chổi trước mặt, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ghét bỏ, nhẹ giọng nói: “Xin hãy nhanh chóng rời đi, ta không muốn nhiễm khí tức của ngươi.” Sao Chổi nhìn thấy Bồ Đề muốn thả mình đi, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cảm kích, đỡ Bồ Đề từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Chưa kịp để Sao Chổi trực tiếp rời đi, Bồ Đề lập tức cảm thấy hai chân đột nhiên mềm nhũn, mang theo Sao Chổi trực tiếp ngã xuống đất, căn bản không có chút dấu hiệu nào.

Sao Chổi nhìn thấy mình vậy mà đã kéo Bồ Đề ngã xuống, trong mắt không khỏi hiện lên một tia xấu hổ, vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, căn bản không dám tiếp xúc cơ thể của người khác.

Bồ Đề nhìn thấy hai chân mềm nhũn, ánh mắt quét một vòng các tiên quan khác, phát hiện họ đều dùng ánh mắt thích thú nhìn về phía Bồ Đề.

Nếu không phải vì pháp thuật của Bồ Đề khá cao cường, e rằng họ đều sẽ ôm bụng tiếp tục châm chọc, nhưng hắn không quản nhiều như vậy.

Diệp Thiên nhìn thấy Bồ Đề cũng bị Sao Chổi lây nhiễm, tảng đá lớn trong lòng mới dần dần buông xuống, điều đáng sợ nhất là Sao Chổi một mình gài bẫy Uyển Châu, như vậy sẽ không có cách nào giải quyết.

Vì đã biết Sao Chổi giở trò, Diệp Thiên đương nhiên sẽ không để Sao Chổi cứ thế đi theo, trực tiếp sai người đuổi Sao Chổi đi.

Diệp Thiên thấy cảnh tượng đã được kiểm soát, không khỏi nhìn về phía các tiên quan khác, phát hiện bọn họ đều không dám đối mắt với hắn, dường như rất sợ hãi.

Diệp Thiên lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Hắn không phải bạo quân, nhưng việc cần làm rất đơn giản, đó là phải khiến các tiên quan kia ngoan ngoãn phục tùng, ít nhất không thể để họ tùy ý hãm hại Uyển Châu.

"Ta đi thôi, khí đã xả ra rồi, ta tin các tiên quan sẽ không dám làm như vậy nữa." Nói đoạn, Diệp Thiên trực tiếp rời khỏi phòng.

Uyển Châu kéo tay Diệp Thiên cũng chậm rãi đi ra ngoài.

Chương 1057

Vừa mới bước ra khỏi chỗ ở của Thiên Đế, phía sau truyền đến một tràng tiếng bước chân, khiến Diệp Thiên không tự chủ mà chậm rãi quay người lại, phát hiện Tảo Bả Tinh vẫn luôn đi theo sau, dường như có lời muốn nói với hắn.

"Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng đến gần ta quá, ta sợ ngươi sẽ lây cho ta." Nói đoạn, hắn trực tiếp từ chối Tảo Bả Tinh ở bên ngoài.

Tảo Bả Tinh thấy hắn không chịu cho đến gần, trong mắt không khỏi hiện lên một tia khổ sở, khẽ giải thích: "Ta nghe nói pháp thuật của ngươi có thể dùng để cứu trợ sinh linh khác, có thể giúp ta không?" Diệp Thiên nhìn Tảo Bả Tinh lấy ra một con chim nhỏ từ trong túi, trong ánh mắt không khỏi mang theo một tia quái dị.

Do Uyển Châu đã bị Tảo Bả Tinh lây nhiễm, nàng trực tiếp đi đến trước mặt Tảo Bả Tinh, một tay cầm lấy con chim nhỏ trong tay Tảo Bả Tinh, phát hiện chân con chim nhỏ lại có dấu hiệu thối rữa.

Tảo Bả Tinh nhìn Uyển Châu trị liệu cho con chim nhỏ, không khỏi giải thích bên cạnh: "Ta phát hiện nó trong sân, có lẽ đã đánh nhau với mãnh thú khác, chân nó bị thương, ta căn bản không biết pháp thuật trị liệu." Nói đoạn, trên mặt Tảo Bả Tinh không khỏi hiện lên một tia ngượng ngùng.

Đối với Tảo Bả Tinh, các tiên quan khác về cơ bản đều biết chút pháp thuật trợ giúp, nhưng hắn lại không biết chút nào, thực sự có chút quá mất mặt.

Uyển Châu đã cầm con chim nhỏ xuống, đương nhiên sẽ không bỏ mặc nó sang một bên, trên người nàng không khỏi bộc phát ra một

quầng sáng màu trắng thuần khiết.

Thân chim nhỏ được quầng sáng bao phủ, từng luồng năng lượng tinh thuần trực tiếp tuôn vào cơ thể nó, khiến cơ thể chim nhỏ lập tức chuyển biến tốt.

Tảo Bả Tinh nhìn chân con chim nhỏ có dấu hiệu tốt hơn, trong mắt không khỏi bùng lên vẻ mừng rỡ, lập tức muốn chạy đến ôm Uyển Châu.

Đáng tiếc, Diệp Thiên lại trực tiếp dùng pháp lực ngăn cản hành vi của Tảo Bả Tinh.

Hắn không biết vận rủi trên người Tảo Bả Tinh thịnh vượng đến mức nào, vạn nhất Uyển Châu sau này bị Tảo Bả Tinh lây nhiễm, Diệp Thiên sẽ không dám tùy tiện dẫn nàng ra ngoài nữa.

Chỉ thấy Tảo Bả Tinh vừa mới chạy được hai bước về phía trước, lập tức vấp ngã trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Trong mắt hai người đều hiện lên một tia ý cười, chân liên tục lùi về sau mấy bước, sợ Tảo Bả Tinh sẽ lây nhiễm vận rủi.

Bồ Đề chậm rãi bước ra từ chỗ ở của Thiên Đế, vừa hay nhìn thấy Tảo Bả Tinh nằm trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười.

Ngay sau đó, Bồ Đề lấy ra mấy quả tiên đào từ trong túi, không ngừng ném về phía Diệp Thiên, dường như muốn dùng tiên đào đánh hắn, khiến Diệp Thiên cảm thấy dị thường.

Diệp Thiên nhìn Tảo Bả Tinh không ngừng lao về phía mình, pháp lực trong tay hắn không có dấu hiệu thu hồi, không ngừng ngăn cản bước chân của Tảo Bả Tinh, sợ hắn sẽ mang vận rủi đến.

Tảo Bả Tinh nhìn Diệp Thiên không ngừng ngăn cản mình đến gần, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ảm đạm, khẽ cúi người về

phía Diệp Thiên: “Xin lỗi, ta là tiên quan xui xẻo nhất Thiên Giới, không ai dám đến gần ta quá, sợ lây nhiễm vận rủi trên người ta.” Diệp Thiên nhìn Tảo Bả Tinh trực tiếp nói ra bản chất của mình, không khỏi vẫy tay về phía Tảo Bả Tinh, khẽ nói: “Không có, ta sẽ không vì ngươi mà ghét bỏ, chỉ là đừng đến gần quá.” Tuy Diệp Thiên không sợ Tảo Bả Tinh đến gần, nhưng hắn sợ Tảo Bả Tinh sẽ mang vận rủi trên người đến cho mình, như vậy có chút được không bù mất.

Uyển Châu nhìn vết thương trên chân con chim nhỏ đã được chữa lành, ngay sau đó nhìn Tảo Bả Tinh, chậm rãi mở lòng bàn tay ra, muốn để con chim nhỏ tự do bay lượn.

Chỉ thấy con chim nhỏ trên lòng bàn tay Uyển Châu vỗ hai cái cánh, trực tiếp bay lên không trung.

Chưa đợi Uyển Châu vui mừng, con chim nhỏ từ không trung rơi xuống, sắc mặt nó có chút tái nhợt, Uyển Châu vội vàng đỡ lấy con chim nhỏ từ trên không.

Kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, phát hiện trong cổ họng con chim nhỏ bị kẹt thứ gì đó, Uyển Châu không khỏi lần nữa thi triển ánh sáng trắng, trực tiếp bao trùm lấy con chim nhỏ.

Nhanh chóng, thứ bị kẹt trong cổ họng con chim nhỏ đã được nàng loại bỏ, con chim nhỏ tự nhiên có thể thoải mái bay lượn.

Do con chim nhỏ biết Uyển Châu đã cứu nó, nó chớp đôi mắt to tròn, căn bản không có ý định bay đi ngay, ánh mắt không ngừng nhìn Uyển Châu, muốn nàng đáp lại.

Uyển Châu đưa con chim nhỏ cho Tảo Bả Tinh, để hắn xử lý việc của con chim nhỏ, dù sao con chim nhỏ là do hắn mang ra, khẳng định cần phải xử lý.

Bồ Đề nhìn Diệp Thiên đã giải quyết xong mọi việc, không khỏi chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, khẽ giải thích: "Ngươi lại dám giúp Tảo Bả Tinh, ta không thể không bội phục ngươi." Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Bồ Đề, có chút nghi hoặc hỏi: "Tảo Bả Tinh bị sao vậy?

Chẳng lẽ hắn có chỗ nào không giống ta sao?" Nói đoạn, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn Tảo Bả Tinh, phát hiện Tảo Bả Tinh cũng nhìn về phía hắn.

Bồ Đề vẫy tay, nhìn Tảo Bả Tinh giới thiệu: "Hắn là tiên quan xui xẻo nhất Thiên Giới, cũng là tiên quan ta không dám trêu chọc nhất.

Từ nhỏ vận rủi đã rất thịnh vượng, bây giờ làm tiên quan dường như bị nguyền rủa vậy, căn bản không ai dám chạm vào." Uyển Châu nhìn Tảo Bả Tinh vẫn luôn bị cô lập, nhớ đến việc hắn từng giúp đỡ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia lo lắng, khẽ nói: "Không sao đâu, ta không có ý trách." Diệp Thiên đứng một bên, thấy sự việc đã được giải quyết, không khỏi hài lòng gật đầu.

Vừa mới mở miệng đề nghị rời đi, cơ thể hắn lại theo phản xạ né tránh sang một bên.

Một đạo lôi minh thô bằng cánh tay trực tiếp đánh xuống mặt đất, khiến cả mặt đất nứt ra một khe hở, khiến Diệp Thiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện những đám mây trên trời chậm rãi tụ lại, dường như có người đang nấp bên dưới thi pháp, triệu hoán toàn bộ lôi vân.

Chương 1058

Hắn là tiếp theo sẽ bị lôi vũ bao phủ, như vậy Diệp Thiên sẽ không có bất kỳ nơi nào để thoát.

Nhìn cảnh đó, Diệp Thiên cưỡng ép hội tụ toàn bộ năng lượng trên người, cơ thể khẽ cong xuống, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống đột biến.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã mấy ngày trôi qua.

Lúc này Diệp Thiên đang ngồi trong sân Thiên Giới, cơ thể vẫn giữ trạng thái thả lỏng, khiến cả người đều cảm thấy vô cùng thoải mái, ít nhất trong đầu không có bất kỳ ưu sầu nào.

Uyển Châu hai ngày nay dường như bị trúng tà vậy, mỗi sáng thức dậy đều nhất định phải ngã một lần, khiến Diệp Thiên nhìn vào vừa thấy buồn cười vừa thấy tức tối.

Chỉ thấy Diệp Thiên đứng trong sân, nhìn Uyển Châu vừa mới rời giường, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vẻ mặt xem kịch vui.

Uyển Châu chậm rãi đi được mấy bước, trực tiếp đến trước mặt Diệp Thiên, chưa kịp thể hiện ý gì với Diệp Thiên, chân đột nhiên mềm nhũn ra, suýt nữa thì quỳ gối trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên một tay đỡ lấy Uyển Châu, nhìn vẻ mặt có chút thẹn thùng của nàng, Diệp Thiên không khỏi có chút ghét Tảo Bả Tinh, nếu không phải vì hắn thì căn bản sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Uyển Châu nhìn việc mỗi ngày đều phải mềm chân, trong mắt không khỏi hiện lên một tia phiền não, chào Diệp Thiên một tiếng rồi trực tiếp rời đi.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu trực tiếp rời khỏi sân, về cơ bản có

thể biết Uyển Châu đi đâu, nên căn bản không có ý định giữ lại, mặc cho Uyển Châu rời đi.

Chỉ thấy Uyển Châu sau khi rời khỏi sân, không dừng lại lâu, trực tiếp đi đến túc xá được phân phối của Tảo Bả Tinh.

Tảo Bả Tinh đang tưới hoa cho cây hoa yêu quý của mình, do thể chất đặc thù của hắn, vào lúc Tảo Bả Tinh thoải mái nhất, bình tưới hoa trong tay đột nhiên tuột khỏi một chút, rơi xuống cây hoa nhỏ, khiến cả cây hoa nhỏ đều có chút tàn phá.

"Ai… Ta xem ta là quỷ xui xẻo trời sinh, không ai muốn làm gì cả." Nói đoạn, Tảo Bả Tinh khẽ lắc đầu, lặng lẽ thu bình tưới hoa về, trong đó đầy sự bất đắc dĩ.

Uyển Châu ban đầu muốn mắng Tảo Bả Tinh một trận, dù sao hắn đã khiến nàng ra nông nỗi này, thì phải chịu trách nhiệm.

Tảo Bả Tinh lặng lẽ đặt bình tưới hoa xuống, dùng tay cẩn thận đỡ thẳng bông hoa vừa bị gãy, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ cẩn trọng, tự lẩm bẩm: "Ngươi phải lớn lên thật tốt nhé, ngàn vạn lần đừng vì nguyên nhân của ta mà gặp tai họa." Uyển Châu nhìn Tảo Bả Tinh đi một bước quay đầu ba lần nhìn bông hoa nhỏ, trong mắt nàng tràn đầy sự bất lực, Uyển Châu không khỏi nảy sinh một tia lòng trắc ẩn đối với Tảo Bả Tinh.

Chỉ thấy Uyển Châu chậm rãi đi đến bên cạnh bông hoa nhỏ, nhìn cánh hoa có dấu hiệu khô héo, hai tay nàng không khỏi trực tiếp vươn ra, bắt đầu giải phóng năng lượng vào bông hoa.

Nàng biết những thứ mà Tảo Bả Tinh chạm vào, về cơ bản đều sẽ đi đến cuối đời, nên Uyển Châu không thể không ra mặt giúp hắn phục hồi.

Khi chuyện bông hoa đã được giải quyết hoàn toàn, Tảo Bả Tinh

nhìn Uyển Châu khí thế hung hăng đi tới, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi.

Hai tay hắn liên tục vẫy về phía Uyển Châu nói: "Đừng, ngươi sẽ lại lây vận rủi cho ta, ta không hy vọng người khác cũng có vận rủi của ta." Vừa nói, Tảo Bả Tinh vừa không ngừng lùi lại.

Uyển Châu nhìn Tảo Bả Tinh đến cả chút tự tin cũng không còn, không khỏi chậm rãi lắc đầu: "Ngươi phải nhớ rằng, đã được liệt vào tiên ban rồi mà còn không tự tin, thì để ai tự tin đây?" Nói đoạn, Uyển Châu từ trong túi mò mẫm một hồi.

Nhanh chóng, Uyển Châu đưa một nắm hạt giống cho Tảo Bả Tinh.

Lúc này Diệp Thiên căn bản không biết Uyển Châu đã rời khỏi sân, nhìn mặt trời ấm áp như vậy, Diệp Thiên nghĩ muốn để Uyển Châu cùng hắn tận hưởng một chút.

Khi hắn gọi mấy tiếng Uyển Châu, muốn nàng cùng mình nghỉ ngơi, mới phát hiện Uyển Châu lại không có trong sân nữa.

Uyển Châu nhìn sắc trời dần tối, trong lòng căn bản không có chút tự tin nào, cẩn thận từng li từng tí bước vào từ bên ngoài, sợ sẽ làm phiền Diệp Thiên đang ngủ say.

Nàng biết Diệp Thiên vẫn luôn có chút phản đối Tảo Bả Tinh, dù sao thuộc tính của Tảo Bả Tinh thật sự khiến người ta có chút chán ghét, Diệp Thiên cũng từng chịu thiệt vì Tảo Bả Tinh.

Khi Uyển Châu vừa bước vào từ cửa, Diệp Thiên mở bừng hai mắt, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ, dù sao những người như Tảo Bả Tinh, Diệp Thiên biết rõ nhất.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đứng trong đại sảnh, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Thiên, đầu hơi cúi

xuống, dường như đã làm sai chuyện gì đó.

Diệp Thiên nhìn thái độ nhận tội của Uyển Châu khá tốt, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tức giận: "Ngươi hẳn là biết ta ngồi đây vì chuyện gì chứ?" Trong giọng nói của Diệp Thiên không có chút chỗ trống nào để thương lượng, Uyển Châu lập tức đồng ý, nói với Diệp Thiên rằng sau này sẽ không đi chơi với Tảo Bả Tinh nữa, dù sao Tảo Bả Tinh tự mang thể chất đuổi người.

Ngày hôm sau, khi tia nắng đầu tiên vừa rọi xuống, Uyển Châu cầm hành lý lén lút rời khỏi sân.

Nơi Uyển Châu muốn đến bây giờ, tự nhiên là chỗ ở của Tảo Bả Tinh.

Tuy Uyển Châu đã đồng ý không đi gặp Tảo Bả Tinh, nhưng nàng cho rằng Diệp Thiên không phát hiện ra là được.

Chương 1059

Lúc này Tảo Bả Tinh đang dựng nhà trong một tiểu đình viện, khung nhà đã được dựng xong toàn bộ, thậm chí cả mái nhà cũng đã làm xong.

Tiếp theo chỉ cần lợp rơm lên, vậy là ngôi nhà nhỏ đơn sơ này sẽ được trang trí hoàn chỉnh.

Khi Uyển Châu vừa mới đến, Tảo Bả Tinh phát hiện một con chim trên không trung mất sức, trực tiếp rơi xuống mái nhà, khiến mái nhà vừa mới làm xong của Tảo Bả Tinh sụp đổ.

Tảo Bả Tinh nhìn con chim nhỏ làm hỏng ngôi nhà nhỏ mình vừa làm xong, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, hắn lại lấy thang ra, chậm rãi sửa lại cái lỗ do con chim nhỏ làm ra.

Ban đầu Tảo Bả Tinh nghĩ mình đã chấp nhận số phận xui xẻo, nhưng bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện hai tiên quan, bây giờ đang định đến chỗ Thiên Đế để tham gia hội nghị.

Khi bọn họ phát hiện mái nhà ngôi nhà mới xây của Tảo Bả Tinh đã biến mất, trong mắt không khỏi hiện lên một tia giễu cợt: "Xem kìa, mái nhà của ngươi lại không còn rồi.

Không biết khi ngươi làm nhà, có cần chúng ta giúp một tay không?" Lời còn chưa dứt, người kia trên mặt không khỏi lộ ra một tia lạnh lẽo: "Tại sao phải giúp hắn làm?

Chẳng lẽ không biết chỗ hắn ở nhất định sẽ sụp đổ sao?" Nói đoạn, hai người lại ha ha cười lớn.

Tảo Bả Tinh nhìn bọn họ căn bản không hề nể tình, trên mặt hắn không khỏi lúc đỏ lúc trắng, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

Uyển Châu đứng từ xa thu hết mọi thứ vào trong mắt, sự phẫn nộ trong cơ thể nàng cơ bản không thể kiểm soát được nữa, một tầng năng lượng màu trắng chậm rãi bao bọc lấy Uyển Châu, khiến khí thế của nàng càng thêm thịnh vượng.

Ở Thiên Giới đều bình đẳng, không ai mạnh hơn ai.

Uyển Châu nhìn không thể chịu đựng được cảnh người khác ức hiếp Tảo Bả Tinh như vậy, trực tiếp ra tay đối phó với hai tiên quan kia.

Hai tiên quan kia căn bản không phải đối thủ của Uyển Châu, dốc sức hợp lực đón nhận sức mạnh của Uyển Châu, nhưng lại căn bản không có cách nào đối phó với cánh tay còn lại của nàng.

Trong bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể xin lỗi Uyển Châu, muốn nàng thu hồi toàn bộ năng lượng trên người, dù sao bọn họ còn phải tiếp tục sinh tồn.

Uyển Châu nhìn bọn họ thật lòng biết lỗi, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý nhẹ nhõm, sức lực trong tay nàng chậm rãi thu hồi, khiến áp lực không còn lớn như vậy nữa.

Tảo Bả Tinh đã sửa chữa mái nhà về cơ bản, nhìn Uyển Châu nhìn về phía mình, không khỏi đi xuống từ trên thang, có chút ngượng ngùng gãi đầu: "Vừa rồi đa tạ ngươi, pháp lực của ta không đánh lại bọn họ." Uyển Châu gật đầu, đi đến gần ngôi nhà nhỏ, khen ngợi Tảo Bả Tinh một trận, khiến Tảo Bả Tinh đều cảm thấy có chút lâng lâng.

Thời gian hai người trò chuyện luôn ngắn ngủi, không bao lâu nữa trời sẽ tối, Uyển Châu bèn chào tạm biệt Tảo Bả Tinh, trong đầu nàng không khỏi lại suy nghĩ đối sách.

Hôm qua nàng đã đồng ý với Diệp Thiên rằng hôm nay tuyệt đối không thể gặp Tảo Bả Tinh, đáng tiếc Uyển Châu căn bản không để

lời của Diệp Thiên vào trong lòng.

Chỉ thấy Uyển Châu chậm rãi bước vào từ cửa lớn, vừa nhìn thấy Diệp Thiên đang ngồi trong đại sảnh, đầu nàng lập tức có chút tê dại.

"Uyển Châu, ngươi có biết ta hôm nay ngồi đây vì chuyện gì không?

Ta không muốn lặp lại lần thứ hai." Nói đoạn, Diệp Thiên nhìn về phía Uyển Châu.

So với tình cảnh của Uyển Châu, thì Tảo Bả Tinh còn tệ hơn, ít nhất Tảo Bả Tinh căn bản không có một người bạn nào, vẫn luôn một mình ở Thiên Giới.

Chỉ thấy Tảo Bả Tinh vừa mới về nhà, lập tức phát hiện chiếc vòng tay trên bàn, trong đầu hắn lập tức liên tưởng đến Uyển Châu.

Ban ngày chỉ có Uyển Châu ở đây, nên chiếc vòng tay chắc chắn là của Uyển Châu.

Do Tảo Bả Tinh biết chỗ Uyển Châu ở, hắn không khỏi đi theo phương pháp trong đầu đến nhà Uyển Châu, vừa hay nghe thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đang cãi vã.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy Tảo Bả Tinh bước vào từ cửa, sự phẫn nộ trong đầu hắn hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa, toàn bộ sức mạnh trong tay hắn bộc phát ra, trực tiếp giáng một đòn nặng nề về phía Tảo Bả Tinh.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên không nói hai lời đã trực tiếp động thủ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, sức mạnh trong tay nàng trực tiếp bộc phát ra, hóa giải trực tiếp đòn tất sát của Diệp Thiên.

Tảo Bả Tinh nhìn Uyển Châu bước ra từ phòng, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng, trực tiếp đi đến trước mặt Uyển

Châu, đặt một chuỗi hạt châu quen thuộc lên bàn.

Uyển Châu cười với Diệp Thiên, muốn hắn đừng vì chuyện của mình mà tức giận, dù sao Tảo Bả Tinh tự mang thuộc tính như vậy, chi bằng sau này ít xuất hiện trước mặt Uyển Châu là được.

Khi Uyển Châu vừa mới vươn tay ra, muốn cầm chuỗi hạt châu về, lại phát hiện chiếc vòng tay bị chạm nhẹ một cái đã đứt ra, những hạt châu trên đó rơi vãi đầy đất.

Tảo Bả Tinh nhìn Uyển Châu có chút đau lòng vì những hạt châu, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bực bội, hắn quy trách nhiệm này lên đầu mình, đây là do thuộc tính của hắn gây ra.

Chương 1060

Hắn không muốn Uyển Châu cứ mãi đau lòng vì những hạt châu, nên Tảo Bả Tinh bây giờ ẩn ẩn có dấu hiệu thề thốt, muốn một mình tự sửa chữa chuỗi hạt châu, ít nhất không thể để chuỗi hạt châu lưu lại bất kỳ tiếc nuối nào.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu lại động thủ với mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, trong lòng hắn cơ bản không còn chút sinh khí nào.

Diệp Thiên từ đầu đến cuối vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của Uyển Châu, nhưng kết cục lại là Uyển Châu muốn ra tay với hắn, loại kết cục này thực sự khiến Diệp Thiên có chút không chịu nổi.

Chỉ thấy Uyển Châu nhìn Diệp Thiên một cái, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vẻ cầu cứu, muốn Diệp Thiên có thể tha thứ.

Diệp Thiên căn bản không muốn đáp lời Uyển Châu, trực tiếp đi sang một bên, mặc cho nàng có giao tiếp thế nào cũng không muốn để ý.

Tảo Bả Tinh nhìn Uyển Châu và Diệp Thiên cãi vã, trong mắt tràn đầy sự hối hận, trong lòng hắn nghĩ chuyện này không ổn rồi, ít nhất Uyển Châu và Diệp Thiên sẽ không vô cớ cãi vã như vậy.

"Ta đưa ngươi về, không sao đâu, lát nữa ta chỉ cần khuyên hắn một chút là được rồi." Nói đoạn, Uyển Châu trực tiếp đưa Tảo Bả Tinh ra ngoài phòng.

Tảo Bả Tinh nhìn Uyển Châu một cái, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vẻ mặt rối rắm, chậm rãi mở miệng nói: "Không biết ngươi có nghe nói không, Tảo Bả Tinh thật ra không chỉ có thể mang đến vận rủi, đôi khi cũng có thể mang đến vận may cho người khác."

Uyển Châu ngẩng đầu nhìn Tảo Bả Tinh một cái, có chút không hiểu Tảo Bả Tinh rốt cuộc muốn nói gì.

Tảo Bả Tinh nhìn Uyển Châu nhìn về phía mình, không khỏi mở miệng nói: "Tảo Bả Tinh cả đời chỉ có thể tặng vận may cho một người, Tảo Bả Tinh sẽ tổn thất tất cả sức mạnh sinh mệnh, cũng là để ta dùng mạng đổi lấy vận may của một người." Uyển Châu nhìn Tảo Bả Tinh lại có kỹ năng nghịch thiên cải mệnh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia chấn động, nhưng nàng không muốn Tảo Bả Tinh hy sinh để thành toàn cho mình.

So với Uyển Châu, tình hình bên Diệp Thiên lại có chút khác.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đã đứng đó, khẳng định sẽ không đuổi theo nàng trở về, không khỏi tự tìm một việc để làm.

Chỉ thấy Diệp Thiên dẫn theo Thao Thiết ra ngoài, mục đích là để Thao Thiết đi Nam Hải tu luyện, như vậy mới có thể kích phát giá trị võ lực của nó.

Thao Thiết nhanh chóng đến gần Nam Hải, nhìn thấy năng lượng trên Nam Hải dồi dào, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng, trực tiếp nhảy vào Nam Hải mà ăn uống thỏa thích.

Diệp Thiên nhìn Thao Thiết vô cùng thỏa mãn ngao du trong Nam Hải, trong mắt hắn căn bản không nhìn ra bất kỳ hỷ nộ ái ố nào, dường như mọi thứ bên trong đều không phải do Diệp Thiên làm ra.

Nhanh chóng, nước Nam Hải thông báo sắp khô cạn, sinh vật thủy tộc bên trong đều mất đi nhà cửa, nằm trên bãi cạn chỉ còn cách chờ chết.

Diệp Thiên nhìn cảnh này, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy.

Thao Thiết vẫn đang không ngừng hấp thụ nước Nam Hải.

Thấy vậy, Diệp Thiên không khỏi suy nghĩ một số đối sách, chậm rãi đi đến Bắc Giang, năng lượng trong tay bùng nổ, trực tiếp đánh vào áp lực nước của con kênh thông Nam Bắc.

Lập tức, áp lực nước bị Diệp Thiên đánh vỡ, một luồng năng lượng nước cực kỳ cuồng bạo tuôn về Nam Hải, khiến Nam Hải trong nháy mắt có lại sinh vật thủy tộc, nếu không Nam Hải có lẽ sẽ hoàn toàn trống rỗng cả người lẫn vật.

Các tiên quan khác được liệt vào tiên ban, nhìn Diệp Thiên cưỡng ép mở kênh cứu Nam Hải, trong mắt đều không khỏi hiện lên một tia tức giận.

Nếu không phải vì Thiên Đế cũng không dám trêu chọc Diệp Thiên, e rằng bọn họ đã có thể trực tiếp đến bắt Diệp Thiên rồi.

Diệp Thiên lúc này căn bản không muốn đáp lời bọn họ, vẫn luôn làm việc của mình.

Đối với hắn, các tiên quan trên tiên ban căn bản không có lực uy hiếp.

Diệp Thiên từng tìm kiếm trong một cuốn cổ tịch, có một số phương pháp đặc biệt có thể chuyển nước từ Bắc Giang đến Nam Hải, nhưng trong đó khẳng định cần phải trả một cái giá nhất định.

Bây giờ trong đầu hắn không còn nhiều phương pháp nữa, không ngừng tìm kiếm một số cổ tịch trong túi trữ vật.

Trên cổ tịch có ghi chép một số văn hiến tương ứng.

Chỉ thấy Diệp Thiên ở bên Nam Hải, nhìn tư liệu trên văn hiến, trong mắt không khỏi hiện lên một tia căng thẳng.

Việc cứu trợ sinh linh Nam Hải và Bắc Giang, trong văn hiến có

ghi chép vô cùng phong phú, cũng có rất nhiều phương thức sử dụng.

Đáng tiếc khi Diệp Thiên nhìn cái giá cần phải trả, trong mắt hắn có chút không dám làm.

Do sinh linh trong Nam Hải và Bắc Giang thực sự quá nhiều, căn bản không thể dùng các phương thức khác để bảo vệ, Diệp Thiên chỉ có thể hóa toàn bộ tu vi của mình thành một con kênh, để sinh linh tạm thời ẩn nấp trong con kênh đó.

Một khi Nam Hải và Bắc Giang ổn định, con kênh có thể hoàn toàn biến mất.

Chương 1061

Nhưng năng lượng ẩn chứa trong con kênh đó cũng sẽ biến mất, tức là chỉ cần Diệp Thiên cứu trợ xong, tu vi của Diệp Thiên sẽ hoàn toàn biến mất.

Khi Diệp Thiên có chút rối rắm, trên Thiên Giới cũng có người khác biết được tin tức này.

Khi nhìn thấy Diệp Thiên không muốn tiêu hao năng lượng trong cơ thể, trong mắt bọn họ không khỏi lộ ra một tia ý cười.

Tảo Bả Tinh là tiên quan xui xẻo nhất Thiên Giới, hắn cũng muốn làm một số việc cho Thiên Giới, không muốn mỗi ngày đều sống trong sự trào phúng.

Chỉ thấy Tảo Bả Tinh ngồi trong phòng, cuối cùng nhìn căn phòng đã được trang trí, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia không nỡ, ấn quyết trong tay hắn chậm rãi biến động.

Tảo Bả Tinh cả đời chỉ có một cơ hội chúc phúc.

Hắn hội tụ tất cả sinh cơ trong cơ thể lại một chỗ, biến sinh cơ thành một đạo chúc phúc đánh vào việc cần làm.

Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu đang đứng giữa Nam Hải và Bắc Giang, không ngừng duy trì con kênh giữa Nam Hải và Bắc Giang, căn bản không biết Tảo Bả Tinh đang lặng lẽ làm việc cho họ.

Chỉ thấy cơ thể Tảo Bả Tinh bắt đầu thay đổi, thân thể hắn chậm rãi trở nên trong suốt.

Diệp Thiên nhìn con kênh đang duy trì biến thành trạng thái ngũ sắc, không khỏi lẩm bẩm: "Kỳ lạ, con kênh được người khác gia trì năng lượng, ta bây giờ có thể bỏ qua việc duy trì rồi." Diệp Thiên vừa

nói vừa hạ tay xuống, nước trong kênh vẫn đang chảy, khiến Diệp Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Uyển Châu nhìn con kênh trước mặt đã thay đổi, không khỏi hỏi Diệp Thiên: "Chẳng lẽ ta đã hoàn thành việc xây dựng con kênh rồi sao?

Ta bây giờ không cần phải không ngừng truyền năng lượng vào nữa." Nói đoạn, nàng thu hồi năng lượng trong cơ thể.

Diệp Thiên nhìn con kênh một cái, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cảm giác căng thẳng, khẽ giải thích: "Dường như có người đã áp dụng phương pháp hiến tế, đó là nội dung ta vừa xem trong cổ tịch." Lời của Diệp Thiên vừa dứt, Uyển Châu lập tức hiểu ra, nàng xin lỗi Diệp Thiên một tiếng, rồi trực tiếp một mình rời khỏi bên cạnh con kênh.

Uyển Châu nhớ rõ có một người nói với nàng rằng, chỉ cần dồn hết sinh cơ cả đời lại một chỗ, có thể duy trì con kênh.

Dù sao pháp lực của Tảo Bả Tinh cả người rất thịnh vượng.

"Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé." Uyển Châu vừa chạy nhanh vừa lẩm bẩm trong miệng, điều nàng sợ nhất bây giờ là bên Tảo Bả Tinh xảy ra chuyện.

Tin tức Tảo Bả Tinh ly thế nhanh chóng truyền khắp Thiên Giới.

Khi Uyển Châu nghe tin Tảo Bả Tinh qua đời, trong mắt nàng không khỏi rơi lệ, lẩm bẩm: "Ngươi hóa ra lại âm thầm giúp đỡ ta." Uyển Châu biết một khi con kênh biến thành trạng thái ổn định, nhất định có người đã áp dụng phương pháp hiến tế, bắt đầu ổn định toàn bộ con kênh.

Diệp Thiên và Uyển Châu tự nhiên sẽ không áp dụng hình thức đó.

Tảo Bả Tinh thì khác, bản thân hắn tồn tại ở Thiên Giới như một

trò cười, khi nhìn thấy vô số sinh linh bên dưới hóa thành đồ thán, tự nhiên hắn nguyện ý hy sinh.

Khi Uyển Châu chạy đến nhà Tảo Bả Tinh, chỉ thấy căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, căn bản không thấy sự tồn tại của Tảo Bả Tinh, thậm chí cả những thứ Tảo Bả Tinh yêu thích cũng không kịp mang đi.

Khi Uyển Châu ngồi trong phòng Tảo Bả Tinh âm thầm đau buồn, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng chiêng trống ồn ào.

Uyển Châu nghĩ Tảo Bả Tinh vừa mới qua đời, liền trực tiếp bước ra khỏi phòng, muốn xem bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi Uyển Châu vừa chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy bên ngoài giương lên một tấm biển rất lớn, trên đó viết: "Chúc mừng Tảo Bả Tinh ly thế." Nhìn cảnh này, ngọn lửa trong lòng Uyển Châu trong nháy mắt có chút không thể nhẫn nại được nữa, từng luồng năng lượng màu xanh lục dần dần hình thành trong tay nàng, trực tiếp biến thành một cây roi dài quất về phía tấm biển.

Do tấm biển được làm bằng gỗ, chữ viết trên đó vô cùng rõ ràng.

Roi dài của Uyển Châu vừa vung tới, tấm biển trong nháy mắt biến thành gỗ vụn.

Các tiên nhân đang diễu hành bên dưới nhìn thấy Uyển Châu ra gây rối, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tức giận, trực tiếp đi đến trước mặt Uyển Châu, muốn tranh luận với nàng một phen.

Đáng tiếc Uyển Châu căn bản không cho bọn họ chút cơ hội nào, nàng kích động roi dài vung tới, khiến bọn họ căn bản không có ham muốn nói chuyện.

Mấy vị tiên quan trong nháy mắt bị roi dài của Uyển Châu đánh

trúng, trên mặt đầy vết tích do roi dài để lại, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có lẽ do mối quan hệ sức lực không đồng đều, một cây roi dài của Uyển Châu không đủ để chống lại nhiều người trước mặt như vậy, nàng chỉ có thể không ngừng lùi lại để đổi lấy sự an toàn cho bản thân.

Vào lúc đó, Diệp Thiên chậm rãi đi đến từ xa, một đạo tấm chắn màu đỏ trực tiếp hiện ra trước mặt Uyển Châu, khiến các tiên quan khác có chút trở tay không kịp.

Chương 1062

Từng luồng năng lượng đủ màu sắc đánh lên tấm chắn, khiến tấm chắn phản xạ ra ánh sáng kỳ lạ, trong mắt bọn họ không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Năng lượng trong cơ thể Diệp Thiên đã đạt đến một cảnh giới nhất định, dù cho tất cả bọn họ hợp lực, e rằng cũng không thể đánh bại Diệp Thiên, nên bọn họ dứt khoát từ bỏ.

Thiên Đế ban đầu đang tọa trấn trong đại sảnh, khi nghe nói bên dưới có người tổ chức yến hội, liền trực tiếp khởi hành muốn xem đã xảy ra chuyện gì.

Khi nhìn thấy Uyển Châu và Diệp Thiên ở trong yến hội, trong mắt ngài không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, liền trực tiếp dẫn theo đội ngũ rời khỏi yến hội.

Thiên Đế là tồn tại có quyền lực nhất Thiên Giới, ngài không muốn biến thành lá chắn thịt trong tay Diệp Thiên, như vậy ở Thiên Giới sẽ không còn chút uy tín nào đáng nói.

Diệp Thiên nhìn các tiên quan khác từ bỏ chiến đấu, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tàn nhẫn, khẽ nói: "Được rồi, ta cũng nên quay về xem Tảo Bả Tinh rốt cuộc thế nào rồi, dù sao đối địch không phải mục đích của ta." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên một cái, chậm rãi gật đầu, cây roi dài màu xanh lục tiêu tán vào không khí, nàng trực tiếp đi theo Diệp Thiên rời đi.

Nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu rời khỏi yến hội, các tiên quan sôi nổi bắt đầu hoạt động trở lại.

"Hắn lại dám trực tiếp ra tay với ta, thực sự quá vô lý, ta nhất định phải khiến Thiên Đế bắt hắn." "Đúng vậy, nhất định phải bắt hắn!

Chuyện của Thiên Giới từ khi nào lại đến lượt hắn làm chủ, hắn là ai chứ?" Những người khác trong yến hội đều có oán niệm vô cùng mạnh mẽ đối với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên và Uyển Châu tự nhiên không biết điều này, hai người đã đến sân của Tảo Bả Tinh.

Khi Uyển Châu vừa bước vào sân, trong mắt nàng không khỏi hiện lên một tia bi thương, trong lòng bắt đầu nhớ nhung Tảo Bả Tinh.

Tuy Tảo Bả Tinh mỗi ngày đều có chút lo sợ, nhưng tuyệt đối không làm bất kỳ chuyện xấu nào.

Nếu không phải vì thể chất của Tảo Bả Tinh, e rằng hắn đã có thể trở thành người bạn tốt nhất.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đang đau buồn, các tiên quan khác đã đến Thiên Đình của Thiên Giới, nhìn thấy Thiên Đế đã hiểu rõ toàn bộ tình hình của Uyển Châu và Diệp Thiên.

Thiên Đế hiểu rõ chuyện Diệp Thiên và Uyển Châu vừa đại náo yến hội.

Bây giờ căn bản không có người nào có thể phái đi, dù sao không ai là đối thủ của Diệp Thiên.

Lập tức, trong đầu Thiên Đế như một mớ bòng bong, căn bản không muốn hồi đáp lời nào, ngài trực tiếp ngồi trên đại điện nhắm chặt mắt lại.

Thái Bạch Tinh Quân đứng trong đại điện, nhìn các tiên quan sôi nổi chỉ trích Diệp Thiên, không khỏi trách mắng các tiên quan khác: "Tảo Bả Tinh là đồng liêu của chúng ta, sau khi hắn cứu rỗi trăm họ, các ngươi lại hưng phấn tổ chức yến hội.

Ta thực sự không biết rốt cuộc các ngươi đang nghĩ gì." Lý Tịnh nhìn thấy cảnh tượng có chút khó thu xếp, cầm bảo tháp ra, mở miệng

nói với Thiên Đế: "Ta nguyện ý vì Thiên Đế xuất chinh, mang Diệp Thiên và Uyển Châu về đây." Các tiên quan khác nhìn Lý Tịnh nguyện ý đứng ra, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Dù sao Lý Tịnh có thể tự hào ở Thiên Giới.

Bọn họ tin rằng chỉ cần Lý Tịnh ra tay, sẽ không có bất kỳ lý do nào để từ chối, Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không phải đối thủ của Lý Tịnh.

Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, Lý Tịnh trực tiếp kéo bảo tháp đến chỗ ở của Tảo Bả Tinh.

Khi nhìn thấy khắp nơi trong chỗ ở của Tảo Bả Tinh đều dán dải lụa trắng, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia bi thương.

Tuy Lý Tịnh và Tảo Bả Tinh căn bản không có giao thiệp trực tiếp, nhưng Tảo Bả Tinh là đồng liêu, Lý Tịnh từ tận đáy lòng có chút bội phục hắn.

Việc có thể hóa tất cả sinh cơ thành một con kênh, giúp Nam Hải và Bắc Giang có thể liên thông, đó không phải là điều mà một tiên quan bình thường có thể làm được.

Diệp Thiên nhìn Lý Tịnh bước vào từ cửa, lướt mắt nhìn Uyển Châu, phát hiện Uyển Châu đang ngây dại nhìn con chim nhỏ mà Tảo Bả Tinh từng yêu thích nhất, trong lòng hắn hỏa khí liền trực tiếp bốc lên.

Một luồng năng lượng màu đỏ cực kỳ khổng lồ hình thành trong tay Diệp Thiên, trực tiếp bắn về phía Lý Tịnh, khiến cơ thể Lý Tịnh căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể dùng bảo tháp trong tay đỡ lấy một đòn.

Có lẽ do Diệp Thiên tập kích Lý Tịnh, trên lòng bàn tay Lý Tịnh có từng giọt máu nhỏ xuống, khiến hắn cảm thấy có chút đau nhẹ.

Nhìn thấy mình chưa kịp nói lời nào, Diệp Thiên đã phát động tấn công, Lý Tịnh không khỏi giận dữ nói: "Ngươi lại dám làm hại đồng liêu, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi." Nói đoạn, bảo tháp được lấy ra.

Khi Diệp Thiên và Lý Tịnh sắp bùng nổ đại chiến, Uyển Châu từ bên cạnh cầm con chim nhỏ chậm rãi bước ra, trong mắt nàng không nhìn ra nửa điểm tình cảm nhân loại.

"Ngươi có biết chuyện của Tảo Bả Tinh không?

Chương 1063

Ngươi có biết mọi chuyện rốt cuộc thế nào không?

Chẳng lẽ ngươi cam tâm tình nguyện làm tay sai sao?" Giọng nói của Uyển Châu càng lúc càng kịch liệt, khiến Lý Tịnh có chút sững sờ.

Lý Tịnh nhìn vẻ mặt có chút kích động của Uyển Châu, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia tôn trọng, khẽ nói: "Cái gì?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?" Uyển Châu nhìn Lý Tịnh ngay cả chuyện này cũng không biết, nhìn sự hồ đồ của Thiên Giới đã đạt đến một cảnh giới nhất định, trên mặt Uyển Châu không khỏi vô tình hiện lên một tia ý giễu cợt.

Diệp Thiên đỡ lấy công kích trong tay Lý Tịnh, ra hiệu cho Uyển Châu tiếp tục nói.

"Tảo Bả Tinh tuy là tiên quan vô dụng trong Thiên Giới, nhưng hắn đã có thể hy sinh, hóa thân thành con kênh nối giữa Nam Hải và Bắc Giang, có thể cứu vớt hàng vạn sinh linh." Uyển Châu vừa nói vừa nhìn về phía Lý Tịnh.

Lý Tịnh nghe lời của Uyển Châu, trong lòng hắn nổi lên cuồng phong sóng lớn, có chút thầm hối hận vì đã không làm rõ sự việc.

Hắn thực sự không hiểu, tại sao sau khi Tảo Bả Tinh qua đời, các tiên quan khác lại công khai tổ chức yến tiệc lớn, chẳng lẽ không phải là để làm xấu mặt Tảo Bả Tinh sao?

Uyển Châu nhìn Lý Tịnh đứng tại chỗ không đáp lại, không khỏi tiếp tục hỏi: "Ngươi thấy những lời ta nói có vấn đề gì không?

Nếu ngươi cho rằng Tảo Bả Tinh là độc hại của Thiên Giới, vậy ta sẽ kháng tranh đến cùng, ta nhất định sẽ đứng ra vì hắn." Lý Tịnh

nhìn Uyển Châu và Diệp Thiên không ngừng nói, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vẻ mặt hối lỗi, hắn quay người rời khỏi chỗ ở của Tảo Bả Tinh.

Uyển Châu nhìn Lý Tịnh rời đi, không khỏi theo bước chân của Lý Tịnh dẫn Diệp Thiên đến Thiên Đình, nhìn Thiên Đế đang ngồi ở vị trí đầu tiên âm thầm nhíu mày.

"Tảo Bả Tinh là tiên quan của Thiên Giới, đã hóa nhục thân thành một con kênh, giúp sinh linh của hai dòng sông Nam Hải và Bắc Giang thoát khỏi cảnh đồ thán.

Ta cho rằng nên trọng tân nhậm mệnh Tảo Bả Tinh làm tiên quan." Uyển Châu đề nghị với Thiên Đế.

Lý Tịnh lúc này đã trở về hàng ngũ.

Khi nghe những lời Uyển Châu nói ra, hắn không khỏi có chút hổ thẹn mà cúi đầu.

Thiên Đế nhìn Lý Tịnh căn bản không bắt được họ trở về, chắc chắn đã bị Diệp Thiên khuất phục.

Ngài không khỏi nhìn về phía Lý Tịnh, khẽ nói: "Lý Tịnh, ngươi thấy chuyện này thế nào?" Lý Tịnh nhìn Thiên Đế hỏi, các tiên quan khác cũng chuyển tầm nhìn sang hắn, không khỏi bước ra khỏi hàng ngũ: "Tảo Bả Tinh là một trong những tiên quan của chúng ta, ta cho rằng hắn nên trở thành tiên quan vĩnh viễn của chúng ta, và là tấm gương cho chúng ta." Thiên Đế nhìn Lý Tịnh nói giúp Tảo Bả Tinh, trong mắt ngài không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, chậm rãi mở miệng nói: "Vậy dựa theo ý của Lý Tịnh, sẽ trọng tân phong thần Tảo Bả Tinh, để trạch viện của hắn được duy trì vĩnh viễn." Các tiên quan khác nhìn Thiên Đế đã quyết định sự việc, không còn bất kỳ dị nghị nào có thể bàn luận, sau này bọn họ cũng mất đi tư bản để tiếp tục bàn luận.

Uyển Châu nhìn mình đã trọng tân tranh thủ được danh ngạch cho Tảo Bả Tinh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười, nàng quay người và Diệp Thiên đối mắt với nhau.

Trong mắt hai người đều hiện lên một tia ý cười, nhìn Thiên Đế không ngăn cản, hai người trực tiếp rời khỏi Thiên Cung, lần nữa trở về chỗ ở của Tảo Bả Tinh.

Chuyện Bắc Giang và Nam Hải đã kết thúc.

Tảo Bả Tinh đã dung hợp Nam Hải và Bắc Giang làm một, sinh linh hai bên có thể giao thông qua lại.

Diệp Thiên đứng giữa Bắc Giang và Nam Hải, nhìn Thao Thiết không ngừng tu luyện ở sâu dưới đáy biển, trong mắt Diệp Thiên không khỏi bùng lên vẻ trịnh trọng.

Chỉ thấy giữa Bắc Giang và Nam Hải xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, từng luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần bị vòng xoáy hút vào, khiến cả Bắc Giang và Nam Hải chìm trong hỗn loạn.

Diệp Thiên đứng bên hồ nhìn những chuyện xảy ra bên trong, trong mắt hắn không nhìn ra bất kỳ hỷ nộ ái ố nào.

Hắn biết Thao Thiết đã đến lúc sắp đột phá, bây giờ hắn là đã tìm được một cơ duyên mà thôi.

"Ta sắp phải xuống đó đón Thao Thiết ra, ta cho rằng nó đã đột phá, vết thương trên cơ thể chắc chắn sẽ chuyển biến tốt." Diệp Thiên đề nghị với Uyển Châu bên cạnh.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên một cái, vẫn có chút không quyết định được.

Pháp thuật trên người nàng chỉ có bấy nhiêu, nàng không muốn một mình lưu lại trong biển.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt rối rắm trong mắt Uyển Châu, hiểu ra nàng đã nảy sinh một tia ý muốn lùi bước.

Diệp Thiên không thể mãi mãi bảo vệ Uyển Châu, nàng phải trưởng thành.

Chỉ thấy Diệp Thiên nhìn Uyển Châu một cái, một tay kéo nàng lại, ghé vào tai Uyển Châu nói: "Lát nữa ngươi phải cùng ta xuống đó, Thao Thiết đã tu luyện xong.

Chương 1064

Nếu muốn nâng cao năng lượng trong cơ thể, chỉ có thể thông qua chiến đấu không ngừng." Uyển Châu nhìn trong mắt Diệp Thiên tràn đầy sự chính trực, biết Diệp Thiên muốn tốt cho nàng, vẻ mặt rối rắm trong mắt nàng lại lần nữa hiện lên.

Nàng biết năng lượng trong cơ thể mình có chút không đủ.

Nhưng lại không dám một mình ra tay đối phó với Thao Thiết, dù sao Thao Thiết là thượng cổ thần thú, thực sự nàng không có nắm chắc có thể đánh thắng.

Diệp Thiên nhìn trong mắt Uyển Châu hiện lên vẻ phức tạp, trong mắt hắn không nhìn ra bất kỳ gợn sóng nào.

Có một số việc cần phải đưa ra quyết định, Diệp Thiên không thể mãi mãi sắp xếp cho Uyển Châu.

Chỉ thấy Uyển Châu đứng tại chỗ rối rắm cuối cùng cũng quyết định, nàng mở miệng nói với Diệp Thiên: "Lát nữa ta đối kháng Thao Thiết, ngươi có đứng bên cạnh chỉ điểm cho ta không?" Nói đoạn, đôi mắt nàng chớp chớp nhìn Diệp Thiên, dường như đang chờ đợi Diệp Thiên xác nhận.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu có chút không dám đối địch, nghĩ chênh lệch giữa Uyển Châu và Thao Thiết đích xác có chút lớn, không khỏi gật đầu, đồng ý sẽ chỉ điểm cho nàng.

Nhìn thấy Diệp Thiên đã đồng ý, Uyển Châu mới chậm rãi gật đầu, sự tự tin trong lòng nàng mới chậm rãi trở nên mạnh mẽ, nàng chậm rãi đi theo Diệp Thiên xuống sâu dưới đáy biển.

Lúc này Thao Thiết đã hóa thành nhân hình, một nam tử toàn thân

tản ra khí tức màu xanh lam thẫm đi tới, cười với Diệp Thiên, xem ra tâm tình cũng vô cùng tốt.

Dù sao hắn vừa mới đột phá, bây giờ chính là lúc vui vẻ nhất.

Diệp Thiên kể lại phương pháp của mình cho Thao Thiết nghe một lần, muốn hắn lát nữa ra tay đừng quá mãnh liệt, dù sao pháp thuật tu luyện trên người Uyển Châu đa phần là để cứu người, không phải giết người.

Thao Thiết lập tức đồng ý điều kiện của Diệp Thiên, để Uyển Châu có thể trực tiếp ra tay đối phó với mình.

Do Uyển Châu chưa từng gặp phải loại tráng hán như Thao Thiết, căn bản không biết nên ra tay từ đâu.

May mà Diệp Thiên vẫn luôn chỉ điểm bên cạnh, mới khiến Uyển Châu biết được nhược điểm của Thao Thiết.

Cuối cùng Uyển Châu lại có thể hiểm thắng Thao Thiết một chiêu.

Tuy Diệp Thiên nhìn ra Thao Thiết đang nhường Uyển Châu, nhưng hắn không muốn làm mất sự tự tin của nàng, nếu không Uyển Châu cũng sẽ không lên Thiên Giới khiêu chiến Nhị Lang Thần.

Uyển Châu từ khi chiến thắng Thao Thiết, sự tự tin của cả người nàng cực độ bành trướng, dường như không ai là đối thủ của nàng, khiến nàng ở Thiên Giới tùy ý khiêu chiến.

Hôm nay Uyển Châu khiêu chiến tiên quan thứ ba, Lý Tịnh và Nhị Lang Thần đều bại dưới tay Uyển Châu, khiến nội tâm Uyển Châu cực kỳ kích động, cho rằng mình đã vô địch thiên hạ rồi.

Khi Uyển Châu vừa bước ra khỏi phủ đệ của Nhị Lang Thần, vừa hay gặp Thiên Bồng Nguyên Soái đến chơi.

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn Uyển Châu lại đánh bại cả Nhị

Lang Thần, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Uyển Châu nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái có chút không tin, năng lượng màu xanh lục trên người nàng chậm rãi tuôn ra, nàng khẽ hỏi Thiên Bồng Nguyên Soái: "Hay là chúng ta vào trong đánh một trận, để ta xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì." Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn Uyển Châu lại dám khiêu chiến mình, trên khuôn mặt tuấn tú không khỏi hiện lên một tia ý cười nhàn nhạt, tay phải vươn ra hư không, lấy ra Cửu Xỉ Đinh Bá.

"Ta ngược lại muốn xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, lại dám ở Thiên Giới xưng vương xưng bá." Nói đoạn, Thiên Bồng Nguyên Soái trực tiếp dẫn đội vào phủ đệ của Nhị Lang Thần.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu lại bành trướng đến mức độ này, không khỏi có chút bất đắc dĩ mà xòe tay ra, một luồng ánh sáng màu đỏ lửa nhàn nhạt bắn ra từ trong mắt hắn.

Thiên Bồng Nguyên Soái cầm Cửu Xỉ Đinh Bá đứng bên đầu cầu, nhìn Uyển Châu đã chuẩn bị tư thế phòng ngự, cười nói: "Được rồi, vậy ta phải lấy thực lực ra rồi, nếu không sẽ bị một nha đầu vắt mũi chưa sạch coi thường mất." Lời còn chưa dứt, Thiên Bồng Nguyên Soái vung Cửu Xỉ Đinh Bá ra, một hư ảnh heo rừng khổng lồ xuất hiện phía sau Thiên Bồng Nguyên Soái, khiến khí thế trên người hắn tăng vọt.

Diệp Thiên nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái động thật, ngọn lửa trong mắt hắn càng thêm mãnh liệt, đầu ngón tay phải bắn ra một đạo hỏa tuyến công kích về phía hư ảnh.

Do Thiên Bồng Nguyên Soái căn bản không chú ý những nơi khác, khi công kích vừa nhắm vào Uyển Châu, hắn phát hiện hư ảnh phía sau bị tấn công, đồng tử co rút, Cửu Xỉ Đinh Bá hướng về phía sau đỡ lấy, vừa vặn ngăn cản hỏa tuyến.

Diệp Thiên nhìn Cửu Xỉ Đinh Bá của Thiên Bồng Nguyên Soái hiện lên một vết cháy đen, trong mắt không khỏi có chút kinh ngạc.

Hỏa tuyến hắn phóng ra có thể xuyên thủng thép cường đại nhất, vậy mà chỉ để lại một vết hằn trên Cửu Xỉ Đinh Bá.

"Ngươi lại ra tay lén lút, xem ra là muốn giành chiến thắng bằng cách đó." Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn vết cháy đen trên Cửu Xỉ Đinh Bá, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc nhàn nhạt.

Uyển Châu nhìn mình dễ dàng đỡ được một đòn của Thiên Bồng Nguyên Soái, chưa kịp đắc ý, nàng phát hiện Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn về phía Diệp Thiên, dường như gặp phải thiên địch vậy.

Diệp Thiên nhìn thấy mình lén lút tấn công bị phát hiện, Uyển Châu không khỏi chen vào mắng: "Đừng ra tay lén lút, ta muốn một mình khiêu chiến với hắn." Nói đoạn, Uyển Châu lần nữa bày ra tư thế phòng ngự.

Chương 1065

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn Diệp Thiên xòe tay ra, không khỏi nhìn về phía Uyển Châu, hư ảnh heo rừng lại lần nữa hiện ra, mang theo sức mạnh vô địch áp xuống về phía Uyển Châu.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu ngay cả khí thế của heo rừng cũng có chút không chống đỡ nổi, hắn đứng một bên giận dữ nói: "Hư ảnh heo rừng chỉ là do huyễn hóa ra, hãy kiên thủ bản tâm phát huy kỹ năng cường đại nhất của ngươi." Lời vừa dứt, một luồng ánh sáng màu xanh lục trong lòng bàn tay Uyển Châu trong nháy mắt tuôn ra.

"Oanh…" Thân ảnh heo rừng trực tiếp oanh kích lên người Uyển Châu, ánh sáng xanh lục trong lòng bàn tay Uyển Châu cũng càng thêm thịnh vượng, vừa vặn khống chế được thân ảnh heo rừng.

Do Thiên Bồng Nguyên Soái không phát huy ra trăm phần trăm sát thương, Uyển Châu chống đỡ kỹ năng của Thiên Bồng Nguyên Soái căn bản không tốn bao nhiêu khí lực.

Uyển Châu vẫn có chút không dám tin mình có thể ngăn cản Thiên Bồng Nguyên Soái, nàng theo phản xạ nhìn về phía Diệp Thiên, phát hiện Diệp Thiên hai tay đặt trước ngực, căn bản không có dấu vết ra tay.

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn Uyển Châu thật sự đã đánh tan hư ảnh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, hắn lặng lẽ thu hồi Cửu Xỉ Đinh Bá.

Hắn biết nếu Uyển Châu không có Diệp Thiên ở một bên chỉ điểm, e rằng hư ảnh heo rừng vừa mới chạm vào Uyển Châu, nàng sẽ bị hư ảnh heo rừng bao phủ, dần dần trở thành vong hồn dưới móng heo rừng.

Uyển Châu nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái không đáp lời, nàng trực tiếp đi về phía phòng của Nhị Lang Thần, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hưng phấn, kéo Diệp Thiên hưng phấn nói: "Ngươi xem, ta dường như thật sự đã chiến thắng Thiên Bồng Nguyên Soái rồi." Diệp Thiên nhìn sự hưng phấn trong mắt Uyển Châu, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không vạch trần nàng, hắn dẫn nàng đi ra khỏi phủ đệ của Nhị Lang Thần.

Tuy Uyển Châu đang không ngừng khiêu chiến các tiên quan ở Thiên Giới, nhưng Diệp Thiên cũng không muốn đắc tội tất cả bọn họ, dù sao Diệp Thiên ở Thiên Giới cần có một số bạn bè.

Hai người nhàn nhã tản bộ ở Thiên Giới, nhìn thấy Nam Hải Long Vương vừa từ Phàm Nhân Giới lên, trong tay cầm một số hộp gấm, trông rất trân quý.

Uyển Châu đi đến trước mặt Nam Hải Long Vương, nhìn hắn, phát hiện trước mặt Nam Hải Long Vương lại có từng viên trân châu vô cùng quý giá, trong mắt nàng không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Do Nam Hải Long Vương đã đến Thiên Cung, Uyển Châu tự nhiên sẽ không gây khó dễ cho Nam Hải Long Vương ở cửa.

Chỉ thấy Nam Hải Long Vương đi vào Thiên Cung, Uyển Châu kéo Diệp Thiên ngồi ở cửa Thiên Cung, chờ đợi Nam Hải Long Vương đi ra từ bên trong.

Diệp Thiên thấy Nam Hải Long Vương vừa mở hộp gấm, phát hiện ý đồ của Uyển Châu, không khỏi khổ sở lắc đầu, không biết đưa Uyển Châu ra ngoài rốt cuộc là đúng hay sai.

"Kẽo kẹt..." Cửa gỗ bị Nam Hải Long Vương mở ra.

Uyển Châu nhìn trong tay Nam Hải Long Vương không còn hộp gấm, không khỏi ngây ngô hỏi: "Ngài có những viên trân châu đó

không?

Ta cũng muốn có một viên.” Nói đoạn, trong mắt Uyển Châu không khỏi hiện lên một tia khao khát.

Nam Hải Long Vương cúi đầu nhìn Uyển Châu một cái, căn bản không muốn đáp lời nàng.

Dù sao Nam Hải Long Vương và Uyển Châu căn bản không có nửa điểm xung đột lợi ích, tự nhiên không có lý do gì để cho nàng trân châu.

Uyển Châu nhìn Nam Hải Long Vương không cho, ánh sáng xanh lục trong tay nàng trực tiếp dẫn ra, hung hăng đánh về phía Long Vương, muốn làm Long Vương bị thương.

Đáng tiếc Long Vương căn bản không cho Uyển Châu cơ hội đó, thân hình hắn lùi lại mấy bước, trên người tuôn ra một làn sóng biển màu xanh lục, trực tiếp hóa giải chưởng ấn mà Uyển Châu đánh ra.

Có lẽ do Long Vương bị Uyển Châu tập kích, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia tức giận.

Hai tay hắn chắp lại đặt trước ngực, một luồng sóng biển hình lốc xoáy đánh tới, muốn cuốn Uyển Châu vào trong.

Diệp Thiên nhìn Long Vương lại đích thân ra tay, trong mắt không khỏi hiện lên một tia trịnh trọng.

Trên người hắn hỏa quang đột nhiên bốc lên, cột lửa xông thẳng lên trời, tiếp nối với cột nước, một trận bùng nổ đã xảy ra trước mặt.

Uyển Châu nhìn cột lửa và cột nước tiếp nối nhau, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia kinh hãi, căn bản không có tâm tư chống cự.

Long Vương nhìn Diệp Thiên lại có thể phát huy công kích giống mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thản nhiên, hắn chậm rãi

thu hồi năng lượng của mình.

Hắn biết một khi Diệp Thiên ra tay, dù cho hắn có muốn công kích Uyển Châu, e rằng Diệp Thiên cũng sẽ đứng ra chống đỡ sát thương.

"Ngươi đừng gây chuyện nữa, không biết sau này sẽ chọc phải người không nên chọc đâu." Long Vương nói xong, phất phất tay áo rời khỏi Thiên Giới.

Uyển Châu nhìn Long Vương lại có tư cách huấn trách mình, trong mắt nàng đỏ hoe, nàng nhìn về phía Diệp Thiên: "Tại sao ta lại không đánh lại Long Vương?

Ngươi có thể đưa ta đi tiếp tục tu luyện không?" Lúc này Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ quyết nhiên, nàng biết thực lực rốt cuộc quan trọng đến mức nào.

Chương 1066

Diệp Thiên gật đầu, khẽ giải thích với Uyển Châu: "Các chiêu số mà Long Vương học được đa phần là công pháp hệ thủy.

Chỉ cần ngươi có thể tìm ra sơ hở trong chiêu pháp của hắn, ngươi có thể dễ dàng công kích hắn." Uyển Châu đứng một bên nghiêm túc gật đầu, đáng tiếc nàng vẫn không biết làm thế nào để đối kháng Long Vương, dù sao cột nước cao ngút trời kia căn bản không phải tồn tại mà nàng có thể ứng phó.

Diệp Thiên nhìn trong mắt Uyển Châu hiện lên vẻ sợ hãi nhàn nhạt, không khỏi đi đến bên cạnh Uyển Châu, vỗ vỗ vai nàng: "Có một số việc không thể vội vàng.

Cứ đi theo ta, sau này ta sẽ chuyên môn huấn luyện cho ngươi." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đưa mình đến bờ biển, trong mắt không khỏi hiện lên một tia khó hiểu nhàn nhạt, không biết Diệp Thiên đưa mình đến bờ biển rốt cuộc là vì điều gì.

Chỉ thấy Diệp Thiên nhìn Uyển Châu một cái, hỏa diễm trong tay hắn cấp tốc tuôn trào, trực tiếp chia đôi sóng biển, trong nước biển có vô số hải yêu.

Khi hải yêu nhìn thấy phía trên đầu không còn biển, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, ngẩng đầu vừa hay đối mắt với Diệp Thiên.

Có lẽ vì hỏa diễm, khi hải yêu phát hiện ngọn lửa trong mắt Diệp Thiên, căn bản không có nửa điểm tâm tư chống cự, chúng khẽ di chuyển chân muốn rời khỏi nước.

Đáng tiếc Diệp Thiên đã khóa chặt sóng biển xung quanh, khiến bọn chúng căn bản không có nửa điểm động tĩnh nào.

Một tay Diệp Thiên ném Uyển Châu vào trong hố nước, để thủy yêu bao vây Uyển Châu.

Diệp Thiên nhìn bọn chúng một cái, trong mắt không mang theo bất kỳ tia tình cảm nhân loại nào, lạnh giọng nói: "Giết nàng, các ngươi có thể trở về nơi thuộc về mình." Lời của Diệp Thiên vừa dứt, thủy yêu lập tức phản ứng, trực tiếp phát động công kích mãnh liệt nhất về phía Uyển Châu, khiến Uyển Châu có chút không ứng phó kịp.

Những người ở Thiên Giới ra tay đều có chừng mực, tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu cảm nhận nguy hiểm đến sinh mệnh.

Bây giờ thủy yêu khác với Thiên Giới.

Nếu muốn sống sót, chúng phải ra tay tàn nhẫn với Uyển Châu, nếu không Diệp Thiên sẽ không để chúng sống sót.

Ban đầu Uyển Châu có chút không ứng phó được, sau một hồi chỉ điểm của Diệp Thiên, Uyển Châu có thể chống đỡ một cách thích đáng, tiếp theo Uyển Châu đã hiểu ra.

Nhanh chóng, Uyển Châu đã tiêu diệt toàn bộ thủy yêu.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu đã nắm vững chiêu thức công kích, lập tức truyền thụ kinh nghiệm chiến đấu cho nàng.

Long Vương đang ở trong Long Cung bên cạnh.

Diệp Thiên lập tức dẫn Uyển Châu đến cửa Long Cung, không ngừng khiêu khích Long Vương, muốn hắn ra ngoài đối địch.

Long Cương vừa từ Thiên Cung trở về, còn chưa kịp nằm xuống nghỉ ngơi thì bên tai đã vang lên giọng điệu khiêu khích của Uyển Châu.

"Ngoài cửa xảy ra chuyện gì rồi, ai đang ở ngoài cửa bắt bản vương ra ngoài khiêu chiến, thật hoang đường." Long Vương nói

xong, lật người định ngủ say.

Long Vương là chúa tể dưới nước, những việc cần quản lý chắc chắn không ít, nên thân tâm Long Vương tự nhiên có chút mệt mỏi.

Uyển Châu nhìn thấy cửa lớn Long Cung mở ra, bên trong bước ra một vài lính tôm tướng cua, không khỏi quay người nhìn Diệp Thiên một cái, phảng phất như đang chờ đợi Diệp Thiên đưa ra câu trả lời.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu nhìn mình, không khỏi xua tay nói: "Mấy người này giao cho nàng đối phó, đều là lực lượng nòng cốt trong Long Cung, tuyệt đối không được hạ sát thủ." Uyển Châu nghe lời dặn dò của Diệp Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên một tia chiến ý, năng lượng màu lục trên người từ từ bùng phát ra.

Những kẻ trong Long Cung thấy Uyển Châu đứng trước cửa, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tức giận, các loại năng lượng trên người toàn bộ đều hội tụ lại.

Diệp Thiên thấy họ định động thủ với Uyển Châu, hoàn toàn không có chút ý định giúp đỡ nào, ngọn lửa trên người cuồng dũng bùng lên, trực tiếp bao phủ lấy hắn.

Người trong Long Cung thấy Diệp Thiên chỉ bao phủ lấy chính mình, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ giận dữ, trực tiếp tấn công về phía Uyển Châu.

Do Uyển Châu đã trải qua trận chiến sinh tử, nên trong nháy mắt đã hóa giải được đòn tấn công từ Long Cung, khiến cho đám người trong Long Cung đều có chút kinh ngạc.

"Để Long Vương ra đây đi, nếu không ta không muốn trở thành kẻ địch của các ngươi." Nói rồi, Uyển Châu dùng sức ép lùi đám người Long Cung mấy bước.

Long Vương đang nghỉ ngơi ngon lành bên trong, nghe thấy tiếng

la hét ngoài cửa lần nữa, thân thể không khỏi hóa thành một con cự long đến trước cổng lớn.

Long Vương thấy Diệp Thiên đứng bên cạnh, trong đôi mắt rồng to lớn hiện lên một tia hung ác, long trảo trực tiếp vồ về phía Uyển Châu.

Uyển Châu thấy Long Vương tấn công mình, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tức giận, hai tay chắp lại, toàn bộ năng lượng màu lục trong cơ thể đều bùng nổ ra ngoài.

Chương 1067

Long Vương nhìn cột sáng màu lục trên người Uyển Châu, trong đôi mắt rồng khổng lồ hiện lên vẻ sợ hãi, thân thể nhanh chóng lùi lại muốn thoát khỏi phạm vi tấn công của Uyển Châu.

Đáng tiếc, chiến ý bộc phát từ người Uyển Châu đã không thể thu hồi, trực tiếp nuốt chửng lấy Long Vương, buộc Long Vương phải mạnh mẽ chống cự.

Do Long Vương vừa rồi có chút khinh địch, hiện tại hoàn toàn không thể tổ chức được đòn tấn công hiệu quả, chỉ có thể gắng gượng lật vảy rồng lên, chặn lại đòn tấn công của Uyển Châu.

Long Vương thấy một đòn của Uyển Châu vậy mà có thể đánh nát cả vảy rồng, mắt không tự chủ được nhìn về phía Diệp Thiên, dường như muốn xác nhận có phải Diệp Thiên đã ngấm ngầm tấn công hay không.

Đáng tiếc khi hắn nhìn về phía Diệp Thiên, phát hiện khắp người Diệp Thiên đều là lửa, rõ ràng Diệp Thiên vừa rồi hoàn toàn không ra tay, thậm chí một âm thanh cũng không phát ra.

Thấy vậy, trong mắt Long Vương không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, thực sự không ngờ chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi, Uyển Châu đã một bước trở thành một tồn tại mà hắn phải nhìn nhận một cách nghiêm túc.

Uyển Châu thấy mình có thể chiến thắng cả Diệp Thiên, liền chạy đến bên cạnh Diệp Thiên, vui mừng nói với hắn: “Ta vậy mà có thể đánh bị thương Long Vương, ta phải mời ngươi ăn một bữa thịnh soạn.” Nói rồi, nàng trực tiếp kéo Diệp Thiên đi mất.

Long Vương đứng tại chỗ nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi,

lại nhìn những vảy rồng nứt vỡ trên người mình, hoàn toàn không có ý định ngăn cản, quay người trở về Long Cung.

Ở Phàm Nhân Giới, Diệp Thiên cảm thấy cả người đều thả lỏng, ít nhất Uyển Châu sẽ không còn la hét đòi đi khiêu chiến khắp nơi nữa.

Có lẽ vì Uyển Châu vừa mới đánh thắng Long Vương, nên trên mặt nàng luôn treo một nụ cười hớn hở, chân nhảy tung tăng kéo Diệp Thiên đi trên đường phố.

Diệp Thiên có chút cạn lời lắc đầu, nhưng hắn không hối hận vì đã dạy cho Uyển Châu một vài thứ, dù sao thì Uyển Châu bây giờ đã cởi mở hơn rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, trên đường phố vang lên một trận chửi bới, khiến Diệp Thiên và Uyển Châu đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Âm thanh vừa vang lên không lâu, phía đó đã đứng đầy đám đông vây xem, dường như ở giữa có chuyện gì đó không tầm thường, khiến mọi người đều rất hứng thú.

Lại gần một chút, Diệp Thiên đã có thể nghe thấy tiếng gào của người đó.

"Bán sói yêu đây, sói yêu vừa mới bắt được." Người thợ săn vừa nói vừa đặt con dao săn sau lưng sang một bên.

Diệp Thiên nghe nói Phàm Nhân Giới lại có người săn bắt sói yêu, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn từ từ chen qua đám đông đến phía trước.

Chỉ thấy giữa đám đông là một người thợ săn mặc áo da thú, bên cạnh hắn ta có một cái lồng cực lớn, bên trong là một con sói toàn thân màu xám tro.

Lúc này, con sói yêu đang không ngừng gầm gừ với cái lồng,

dường như có chút không cam tâm bị thợ săn bắt được, trong con ngươi tràn ngập vẻ khát máu.

Diệp Thiên và con sói yêu nhìn nhau một cái, lập tức nhận ra một luồng khí tức bất phàm từ nó.

Con sói yêu này dường như có một nửa huyết mạch đặc biệt, là một giống loài cực kỳ hiếm có, Diệp Thiên ngay lập tức quyết định phải chiếm lấy con sói yêu trước mặt làm của riêng.

Có lẽ vì thấy có người muốn mua, người thợ săn không khỏi rút dao săn ra, chém thẳng một nhát vào lưng con sói yêu, để lại một vết chém trên lưng nó.

Đồng thời, sức mạnh trên người con sói yêu càng thêm cuồng bạo, người thợ săn nhân cơ hội quảng cáo: "Sói yêu một khi nổi điên, năng lượng trên người có thể tăng lên gấp bội, tuyệt đối là đối tác tự vệ tốt nhất." Uyển Châu thấy người thợ săn lại chém thẳng một nhát vào con sói yêu, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tức giận: "Sao ngươi có thể làm vậy, nó cũng là một sinh mệnh, sao ngươi lại đối xử với nó như thế." Người thợ săn thấy Uyển Châu ra mặt vì con sói yêu, trong mắt trước tiên hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó phản ứng lại và lộ ra một tia chế nhạo: "Nếu cô nương cảm thấy không thể làm tổn thương nó, vậy thì bỏ tiền ra mua nó đi là được rồi, như vậy ta sẽ không làm hại con linh thú hộ chủ này nữa." Diệp Thiên nghe người thợ săn đổi giọng gọi con sói yêu là linh thú, không khỏi cười khổ lắc đầu, trực tiếp lấy túi tiền từ trong túi ra, ném về phía người thợ săn.

"Xem thử nhiêu đây có đủ mua con sói yêu này không." Diệp Thiên phảng phất không quan tâm trong túi có bao nhiêu tiền, trực tiếp đi đến bên cạnh cái lồng nhốt sói yêu.

Người thợ săn thấy thật sự có người muốn mua con sói yêu, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, trực tiếp cất túi tiền vào túi, nói

một tiếng cảm ơn với Diệp Thiên rồi rời đi.

Diệp Thiên hoàn toàn không có tâm tư để ý đến người thợ săn, hắn trực tiếp mở lồng ra, thấy trong mắt con sói yêu không ngừng tỏa ra ma khí màu đen, trong lòng đã có vài phỏng đoán.

Chỉ thấy con sói yêu vừa ra khỏi lồng liền định tấn công Uyển Châu, Diệp Thiên trực tiếp một tát đánh nó ngất đi.

Kéo theo thân thể con sói yêu đã ngất xỉu, Uyển Châu giúp sắp xếp cho nó ở trong khách sạn, dù sao cũng đã mua nó về, nhất định phải chịu trách nhiệm với nó.

Chỉ thấy Uyển Châu nhìn vết đao trên lưng con sói yêu, phát hiện người thợ săn ra tay vô cùng tàn nhẫn, lúc này vết thương trên lưng nó đã có thể nhìn thấy cả xương.

Diệp Thiên nhìn vết thương trên người con sói yêu, không khỏi dặn dò Uyển Châu: "Lát nữa ta đánh thức nó dậy, tuyệt đối không thể để nó gây rối bên ngoài." Uyển Châu nghe lời Diệp Thiên, thân thể không tự chủ được lùi lại hai bước, hít sâu vài hơi, rồi từ từ gật đầu đồng ý.

Thủ ấn trong tay đột nhiên biến đổi, từng tia năng lượng màu đỏ lửa từ lòng bàn tay ta phun ra, trực tiếp hình thành một tấm chắn lửa tự nhiên trước mặt ta.

Thấy tấm chắn về cơ bản đã thành hình, Diệp Thiên không khỏi liếc nhìn Uyển Châu, dường như đang chờ đợi nàng đưa ra mệnh lệnh cuối cùng, bởi vì Diệp Thiên có thể nhìn ra thái độ của Uyển Châu đối với con sói yêu này.

Chương 1068

Chỉ thấy thủ ấn của Diệp Thiên nhanh chóng biến ảo, trực tiếp đánh thức con sói yêu đang ngủ say.

Con sói yêu vừa tỉnh lại, thấy bên cạnh không còn sự trói buộc của lồng giam, miệng phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa, chân dùng sức lao thẳng về phía Diệp Thiên.

Nó liếc mắt một cái đã nhận ra trên sân chỉ có Diệp Thiên là mối uy hiếp đối với nó, những người khác hoàn toàn không có chút uy hiếp nào, nên tự nhiên nó chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy con sói yêu không ngừng tấn công mình một cách điên cuồng, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tức giận, lực đạo trên tay tự nhiên cũng không khống chế tốt được.

Chỉ thấy Diệp Thiên hai tay chắp trước ngực, một ngọn lửa nhỏ hiện ra bên trong tấm chắn, định một đòn trực tiếp hủy diệt con sói yêu.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên lại dùng đến chân hỏa, không thể không nói: "Có thể không giết nó được không." Nói rồi, Uyển Châu định có hành động che chắn cho con sói yêu.

Khi Diệp Thiên thấy Uyển Châu định ra tay, động tác trên tay hắn đương nhiên chậm lại vài phần, thậm chí phương hướng của cột lửa trong tay cũng có một sự dịch chuyển nhỏ.

Con sói yêu thấy cột lửa không ngừng nuốt chửng về phía mình, trong con ngươi không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi, là dã thú, thứ nó sợ nhất tự nhiên là loại lửa này.

Nếu không phải vì Uyển Châu cản Diệp Thiên lại, e rằng con sói

yêu bây giờ chỉ có thể run rẩy chờ đợi cái chết giáng xuống.

Chỉ thấy Diệp Thiên nghiến răng, hung hăng dịch chuyển cột sáng đi một chút, khiến cột sáng sượt qua người con sói yêu và đánh vào tấm chắn, lập tức bên trong tấm chắn bùng nổ một tiếng động cực lớn.

May mà Diệp Thiên thiết lập tấm chắn đủ dày, nếu không vừa rồi cột sáng vừa tiếp xúc với tấm chắn, e rằng tấm chắn đã bị phá vỡ.

Con sói yêu thấy cột sáng biến mất, cả người co rúm lại trong góc, hoàn toàn không dám có chút động tĩnh nào, dù sao Diệp Thiên vừa rồi đã thể hiện một tay trước mặt nó.

Đúng lúc này, Diệp Thiên nhận thấy một tia hắc khí trên người con sói yêu, tia hắc khí này dường như bùng phát từ trong tâm trí nó, khiến Diệp Thiên cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chỉ thấy Diệp Thiên từ từ đi đến bên cạnh con sói yêu, liếc mắt một cái đã nhìn ra ma khí trong mắt nó.

"Xem ra ngươi đã bị thứ gì đó lây nhiễm, nếu không thì không thể đến mức mất trí như vậy." Nói rồi, ngọn lửa trong tay Diệp Thiên lại bùng cháy, dần dần nuốt chửng vào kinh mạch trong cơ thể con sói yêu.

Ngọn lửa vừa tiếp xúc với cơ thể con sói yêu, bên trong lập tức bùng phát ra một luồng ánh sáng trắng cực kỳ quỷ dị.

Uyển Châu đứng bên cạnh, thấy Diệp Thiên dùng ngọn lửa nuốt chửng cơ thể con sói yêu, nàng vừa định lao ra bảo vệ nó thì lại phát hiện trên người Diệp Thiên không có chút sát khí nào.

"Trong cơ thể ngươi có ma khí rất mạnh, theo ta đoán, ngươi hẳn đã từng ở Ma Tộc, nếu không ma khí trên người sẽ không thịnh vượng như vậy." Nói rồi, ngọn lửa trong tay ta tiếp tục đè xuống.

Con sói yêu cảm nhận được cơ thể mình một lần nữa bị khống chế, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết, bấy lâu nay nó luôn có chút không thể khống chế được cơ thể của mình.

Bây giờ con sói yêu đã có thể khống chế được cơ thể, đương nhiên trong lòng vô cùng cảm kích Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy trên người con sói yêu không còn hắc khí bốc lên, mới từ từ thu lại ngọn lửa trong tay, nhìn con sói yêu và thản nhiên nói: "Bây giờ cơ thể ngươi hẳn đã thoải mái hơn rồi chứ." Lời vừa dứt, con sói yêu lập tức bò dậy khỏi mặt đất, liên tục cảm tạ Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy con sói yêu đã khôi phục lại sự tỉnh táo, không khỏi hỏi nó: "Tại sao trên người ngươi lại có ma khí màu đen?

Những ma khí đó rốt cuộc là chuyện gì?" Con sói yêu thấy Diệp Thiên chú ý đến ma khí trong cơ thể mình, không khỏi thở dài một hơi: "Ta từng bị Ma Tộc bắt đi, chúng đã tiêm một vài thứ vào người ta." Diệp Thiên nghe con sói yêu nói, mày không khỏi nhíu chặt lại, hắn đã sớm đoán được con sói yêu chắc chắn đã bị Ma Tộc bắt đi, nếu không trong cơ thể không thể có ma khí đậm đặc như vậy.

Chỉ thấy Diệp Thiên đưa tay ra, trên đó lộ ra một tia lửa màu đỏ nhạt, trực tiếp nuốt chửng vào trong cơ thể con sói yêu.

Diệp Thiên cảm nhận được nội đan trong cơ thể con sói yêu, không khỏi có chút nhìn nó bằng con mắt khác, chẳng trách con sói yêu sau khi trải qua chuyện ở Ma Tộc vẫn có thể giữ lại được một tia tâm trí.

Thấy con sói yêu đã hồi phục tinh thần, Diệp Thiên liền thả nó ra ngoài, tấm chắn cũng bị Diệp Thiên thu lại, để con sói yêu tự do phát triển.

Con sói yêu thấy Diệp Thiên cho mình trở về rừng sâu, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, nói một tiếng cảm ơn với Diệp Thiên rồi trực tiếp rời đi.

Uyển Châu thấy con sói yêu rời đi, không khỏi có chút không nỡ hỏi: "Sao ngươi lại thả nó đi như vậy, chẳng lẽ không sợ nó sẽ ra tay với những người khác sao?" Diệp Thiên xua tay, cười nhẹ giải thích: "Sẽ không đâu, vừa rồi nó hẳn là bị ma khí xâm nhập đại não, ta tin nó đã trở nên tốt hơn rồi." Uyển Châu thấy Diệp Thiên tự tin như vậy, trong mắt không khỏi thoáng qua một nụ cười, trầm giọng nói: "Ta cũng tin." Nói xong, hai người quay người rời đi.

Con sói yêu thấy Uyển Châu và Diệp Thiên đều đã rời đi, không khỏi trở lại khu rừng, trong mắt không khỏi thoáng qua một tia khao khát đối với cuộc sống tương lai.

Khi con sói yêu vừa chui vào trong rừng rậm, nó ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt, nó theo phản xạ có điều kiện đi đến nơi có mùi máu tanh nồng nặc để xem xét.

Sói vốn là động vật sống theo bầy đàn, con sói yêu này chắc chắn phải tìm được đội ngũ của mình trước, mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Chương 1069

Chỉ thấy con sói yêu men theo mùi máu tanh nhàn nhạt trong không khí, đi thẳng đến một khu rừng khá trống trải, lúc này trong rừng đang tập trung một lượng lớn người và bầy sói.

Có lẽ vì bầy sói không có thủ lĩnh, nên con người chiếm thế thượng phong tuyệt đối, bầy sói chỉ có thể liên tục bị con người săn giết, xem ra bầy sói không chống cự được bao lâu nữa.

Con sói yêu thấy bầy sói không chống cự được bao lâu, đôi mắt đột nhiên đỏ ngầu, miệng phát ra một tiếng gầm gừ, thân thể hóa thành một bóng đen lao vào giữa bầy sói.

Con người thấy con sói yêu không ngừng gầm gừ với mình, trong mắt không khỏi hiện lên nụ cười giễu cợt, hoàn toàn không để con sói yêu vào mắt.

Con sói yêu thấy những người xung quanh liên tục tấn công, trong mắt không khỏi dâng lên từng tia tức giận.

Do con sói yêu không còn ma đan, nên bây giờ nó hoàn toàn không có tâm lý tấn công con người, nếu không phải vì không dám cắn bị thương người, đám người xung quanh căn bản không đủ để nó đánh.

"Bắt lấy nó, chắc chắn là loại sói vương, chúng ta tuyệt đối không thể để nó trốn thoát." Nói rồi, những người xung quanh đồng loạt tấn công con sói yêu.

Con sói yêu thấy họ không ngừng tấn công mình, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ hung ác, móng vuốt trong tay đột nhiên to ra một chút, trực tiếp một tát đánh vào mặt kẻ cầm đầu.

Lập tức, mặt của kẻ cầm đầu máu thịt be bét, may mà con sói yêu

vẫn còn sót lại chút tâm trí, nếu một tát đánh thẳng xuống, e rằng người đó đã đến thế giới bên kia báo danh rồi.

Những người còn lại thấy con sói yêu bắt đầu hành động tùy tiện, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh hãi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn khỏi khu vực gần nó.

Thấy con sói yêu bắt đầu tấn công, họ vội vàng chạy vào trấn, mời một vài đạo sĩ có danh tiếng ra, mục đích là để có thể bắt được con yêu lang.

Diệp Thiên đang ngồi trong quán rượu, nghe thấy một trận tiếng bước chân ồn ào, trong lòng không khỏi nảy sinh hứng thú với chuyện bên ngoài.

Hắn bước ra cửa, thấy bên ngoài đâu đâu cũng là người đang chạy, hắn tùy tiện kéo một người lại, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy, tôi thấy mọi người đều chạy ra ngoài, hình như có đạo sĩ đang hàng phục ma quỷ." Người bị Diệp Thiên kéo lại cúi đầu nhìn một cái, không khỏi mở miệng nói: "Anh không biết chuyện này sao, bây giờ bên ngoài thành phố đã truyền đi khắp nơi rồi, ngoại ô chúng ta xuất hiện một con sói vương, hiện đang nổi trận lôi đình đấy." Diệp Thiên nghe đến đây, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, quay đầu nhìn Uyển Châu, phát hiện trên mặt Uyển Châu cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Ngươi lại dám làm hại người?

Chẳng lẽ không biết ma đan trong lòng ngươi đã không còn." Diệp Thiên vừa nói, vừa lấy cây sáo từ trong túi ra.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, không khỏi thấp giọng hỏi: "Ngươi định làm gì?" Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, trong mắt lóe lên sắc thái kỳ lạ: "Ta muốn gọi nó về, lại dám đánh bị thương dân làng." Nói xong, cây sáo trong miệng Diệp Thiên được thổi vang lên.

Con sói yêu đang đối kháng với dân làng gần đó, khi nghe thấy tiếng sáo vang lên, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ảm đạm, trực tiếp lao về phía trong trấn.

Lúc này, một vài đạo sĩ trong trấn xông ra, muốn bắt con sói yêu, dù sao trong mắt họ, con sói yêu này là sói vương, là thứ đáng giá nhất.

Bọn họ không biết rằng con sói yêu lúc này đã lẻn đến gần Diệp Thiên, nó biết mình đã phạm sai lầm lớn, mặc dù ra tay hoàn toàn là để bảo vệ bầy sói.

Nhưng trong mắt con người, chỉ cần phản kháng, thì không có bất kỳ lý do gì để giải thích, chỉ có thể trốn tránh.

Rất nhanh, Diệp Thiên thấy một bóng đen đến trước mặt, hắn trầm giọng nói: "Ngươi lại dám ra tay với người, xem ra ta đã quá khoan dung với ngươi rồi." Nói rồi, Diệp Thiên nhìn về phía con sói yêu.

Diệp Thiên ngồi trong quán rượu, nhìn đám đông qua lại xung quanh, biết rằng con sói yêu không thể ở bên cạnh hắn quá lâu.

Lúc này trong quán rượu không còn nhiều người, phần lớn đều đã theo ra ngoại ô xem náo nhiệt, thậm chí có một bộ phận người muốn xem có thể nhặt được chút lợi lộc gì không, đáng tiếc đều đã tính sai.

"Ngươi giấu thân thể đi trước, hình như có một vài người pháp lực cao cường đã đến, ta không thể đảm bảo có thể bảo vệ ngươi chu toàn." Diệp Thiên cảm nhận một lượt con phố lớn bên ngoài, không khỏi mở miệng đề nghị với con sói yêu.

Con sói yêu nghe lời Diệp Thiên, biết hắn sẽ không hại mình, không khỏi thu nhỏ thân thể lại bằng kích thước một con chó trúc, cuộn tròn dưới chân Diệp Thiên, trông giống như một con thú cưng

của hắn, khiến người ta hoàn toàn không nảy sinh ý nghĩ đề phòng.

Khoảng nửa phút sau, mấy người mặc đạo bào màu vàng từ bên ngoài bước vào, trong tay cầm một cái la bàn màu đen, trên la bàn lúc này đang lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Chỉ thấy đạo sĩ nhìn Diệp Thiên một cái, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc: "Ngài có thấy con sói yêu đó không?

Xin đừng bao che, nó bây giờ rất nguy hiểm." Diệp Thiên xua tay, nói rằng mình vẫn luôn ở đây ăn cơm, chưa từng thấy con sói yêu nào, thậm chí ngay cả động vật cũng không thấy.

Đạo sĩ nhìn xung quanh Diệp Thiên, phát hiện không có gì khác thường, không khỏi cầm la bàn rời khỏi quán rượu.

Thấy đám đạo sĩ đi xa, Diệp Thiên không khỏi vỗ vỗ vào bụng mình, bên trong lập tức chui ra một cái đầu sói toàn thân đen tuyền.

"Xem ra bọn họ đang truy lùng ngươi đấy, lát nữa ngươi nên biết phải xử lý thế nào rồi chứ." Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp đặt con sói yêu xuống đất.

Chương 1070

Con sói yêu gật đầu, vừa định tìm một nơi để tắm rửa, mũi đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tanh, khiến nó lập tức nhìn về một nơi nào đó ở ngoại ô.

Diệp Thiên thấy ánh mắt con sói yêu trong nháy mắt thay đổi, lập tức hiểu ra nó đã cảm ứng được điều gì đó, không khỏi nhíu mày: "Bọn chúng sẽ không ra tay trực tiếp với bầy sói chứ, đi xem xem đã xảy ra chuyện gì." Con sói yêu thấy Diệp Thiên đồng ý đưa nó đến hiện trường xem xét, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ cảm kích, chân dùng sức nhảy thẳng vào trong áo của Diệp Thiên.

Dù sao con sói yêu bây giờ không thích hợp để gặp những người bên ngoài kia, nên chỉ có thể trốn trong áo của Diệp Thiên, để tránh bị những người đó phát hiện gây ra những phiền phức không cần thiết.

Chỉ thấy Diệp Thiên mang theo con sói yêu đi thẳng ra khỏi thành, thấy đám đạo sĩ đã bao vây toàn bộ sói con, từng lá bùa chú được đánh vào lòng đất, xem ra hoàn toàn không có ý định nương tay.

Nếu không phải vì muốn phong tỏa toàn bộ sói con, e rằng sói con bây giờ đã chết thảm rồi.

Cảm nhận được cảm giác đau đớn không ngừng truyền đến từ lồng ngực, Diệp Thiên biết con sói yêu đã có phản ứng, dù sao những con sói con trước mặt đều là hậu duệ của nó.

"Ha ha, lần này đám nhóc các ngươi không chạy thoát được đâu, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi." Nói rồi, đạo sĩ hợp tất cả bùa chú lại, tụ thành một thanh đại đao màu vàng kim, trực tiếp chém về phía sói con.

Con sói yêu thấy họ tung ra đòn tấn công cuối cùng, con ngươi sói

khổng lồ trong nháy mắt biến thành màu xanh mực, nhanh chóng đến dưới thanh đại đao, miệng phát ra một tiếng gầm gừ không cam lòng, trực tiếp làm nứt thanh đại đao vàng.

Cũng đúng lúc này, xung quanh có thêm nhiều đạo sĩ từ từ bước ra, trên mặt đều mang theo ý cười chế nhạo.

"Xem ra ta đã không đợi lầm, ngươi nhất định sẽ cứu hậu duệ của mình, chỉ là bây giờ các ngươi phải toàn quân bị diệt rồi." Nói rồi, đạo sĩ ném lá bùa cuối cùng trong tay ra trước mặt.

Lập tức, một vòng quang màng khổng lồ hình thành xung quanh con sói yêu, trực tiếp bao phủ nó và đàn sói con vào bên trong, xem ra đám đạo sĩ muốn bắt con sói yêu này không phải ngày một ngày hai.

Nếu không, họ hoàn toàn không có nhiều thời gian để thiết lập cơ quan, càng không có thời gian để bố trí nhiều bùa chú như vậy.

Con sói yêu nhìn vào lớp quang màng xung quanh, móng vuốt sắc bén trong tay trực tiếp cào mạnh lên đó, phát hiện vết cào trên đó lập tức biến mất, xem ra lớp quang màng này có tác dụng hấp thụ năng lượng.

Đạo sĩ thấy con sói yêu đang chống cự bên trong, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ chế nhạo: "Không có cách nào ra được đâu, trận pháp này là trận pháp cao cấp nhất mà ta có thể sử dụng, ngay cả ta thiết lập cũng mất một ngày thời gian." Con sói yêu thấy vậy, trong con ngươi tràn ngập tuyệt vọng, không khỏi nhìn về phía Diệp Thiên, nó biết bây giờ chỉ có Diệp Thiên mới có thể cứu nó, nếu không chỉ có thể cá chết lưới rách.

Có lẽ vì cảm thấy đêm dài lắm mộng, các đạo sĩ lần lượt tung ra năng lượng, trực tiếp hình thành một thanh đại đao vàng còn thực chất hơn trong lớp quang màng, thậm chí con sói yêu có thể nhìn rõ cả hoa văn trên thanh đại đao.

Diệp Thiên thấy thanh đại đao vàng chém xuống, miệng phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ, thân hình khẽ lay động đến trước mặt con sói yêu, cột sáng lửa trong tay trực tiếp hình thành trước mặt nó, chặn đứng thanh đại đao vàng.

Do Diệp Thiên không thích ở trong môi trường bịt kín, hắn chỉ dùng một tay nắm chặt, lớp quang màng vàng trực tiếp bị hắn bóp nát, mấy tên đạo sĩ xung quanh cũng vì bị phản phệ mà trọng thương.

"...Ngươi lại giúp sói yêu, ngươi không phải là đồng bạn của loài người." Nói rồi, đạo sĩ lấy pháp khí khác từ trong túi ra, đây đều là những vật phẩm bảo mệnh.

Diệp Thiên liếc mắt một cái, chỉ vào đàn sói con nói: "Chúng chỉ là những sinh mệnh yếu ớt, tại sao các ngươi phải đối xử tàn nhẫn như vậy." Các đạo sĩ nhìn nhau, không có thời gian rảnh rỗi để quản lý Diệp Thiên, kim quang bùng phát từ pháp khí trong tay, trực tiếp nuốt chửng lấy Diệp Thiên.

Đáng tiếc Diệp Thiên đã sớm có chuẩn bị, khi thấy ánh sáng vàng bao phủ lấy mình, năng lượng lửa trong tay trực tiếp bùng lên, đè nén lên ánh sáng vàng, khiến nó trong nháy mắt biến thành hư vô.

Do ánh sáng vàng bùng phát từ pháp khí của đạo sĩ, nên khi Diệp Thiên nuốt chửng nó, các đạo sĩ tự nhiên chịu phải sự phản phệ nghiêm trọng nhất, trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

"Mau chạy, chúng ta không phải là đối thủ của hắn." Nói rồi, các đạo sĩ giúp đỡ nhau, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất muốn rời khỏi chiến trường.

Diệp Thiên thấy họ dùng sức chạy trốn, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ do dự, năng lượng lửa trong tay dâng lên mấy lần, định trực tiếp nuốt chửng bọn họ.

Đáng tiếc tâm của Diệp Thiên vẫn chưa đủ cứng rắn, hắn từ từ hạ ngọn lửa trong tay xuống, thực sự không nỡ ra tay với con người.

Con sói yêu thấy Diệp Thiên không giúp nó trừ khử đám đạo sĩ, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ thất vọng, lắc đầu chất vấn: "Tại sao không thiêu hủy bọn chúng, bọn chúng hoàn toàn không có chút nhân tính nào." Diệp Thiên nhìn con sói yêu, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Con sói yêu thấy Diệp Thiên không có bất kỳ hành động nào, nhìn đám sói con không bị thương, sắc mặt trong mắt mới hơi tốt lên một chút.

Nhưng nó vẫn ngầm trách tội Diệp Thiên, không muốn ở cùng hắn, mang theo đàn sói con tiến vào sâu trong rừng.

Diệp Thiên thấy con sói yêu không giải thích gì với mình, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ cười khổ, không phải hắn không muốn ra tay với đám đạo sĩ, nhưng hắn phải cân nhắc đến mối quan hệ với loài người.Nếu sói yêu đã rời đi, Diệp Thiên đương nhiên cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa, chỉ thấy hắn nhìn về hướng con sói yêu rời đi, dọn dẹp qua loa chiến trường, rồi mang theo Uyển Châu quay trở lại trấn.

Do Diệp Thiên vừa giúp đỡ con sói yêu, đám đạo sĩ liền ở trong trấn gây sóng gió, trực tiếp dẫn theo một đám đông dân cư đến bên cạnh Diệp Thiên, trừng mắt nhìn hắn giận dữ nói: "Vừa rồi là ngươi thả con sói yêu đi, là một con người mà lại làm ra chuyện như vậy." Dân làng xung quanh thấy đạo sĩ nói ra chuyện này, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tức giận, xem ra họ cũng có chút tức giận.

Dù sao xung quanh trấn có một con sói yêu hung mãnh, những người chồng ra ngoài đi săn sẽ tồn tại nguy cơ an toàn, nên việc họ có chút tức giận với Diệp Thiên cũng là hiện tượng bình thường.

Diệp Thiên thấy đám đạo sĩ không ngừng vu khống con sói yêu, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ lạnh lùng, từ từ mở miệng nói: "Các ngươi đem bùa chú rải khắp xung quanh trấn, ý đồ là để kích động dã thú xung quanh, khiến chúng xâm chiếm trấn, để các ngươi có thể coi sói yêu là hung thú." Đám đạo sĩ thấy Diệp Thiên đã đoán ra, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ lúng túng, hoàn toàn không biết tại sao Diệp Thiên lại nhìn ra được.

Chương 1071

Chỉ thấy Diệp Thiên triệu hồi ra một ngọn lửa, tay kia trực tiếp hút về phía đám đạo sĩ, đạo sĩ cầm đầu lập tức bị Diệp Thiên hút đến bên cạnh.

"Ta hỏi, ngươi trả lời.

Nếu có nửa câu giả dối, ngươi nên biết thủ đoạn của ta là thế nào." Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp ấn ngọn lửa trong tay lên mặt đạo sĩ, khiến hắn cảm thấy trên mặt có chút nóng rát.

"Lúc nào các ngươi thiết lập bùa chú xung quanh trấn, trận pháp đó có tác dụng gì." Diệp Thiên trực tiếp hỏi ra vấn đề trong lòng.

Đạo sĩ thấy Diệp Thiên hỏi ra vấn đề bí mật như vậy, không khỏi quay đầu nhìn về phía nhóm đạo sĩ của mình, phát hiện họ đều đang không ngừng ra hiệu bằng mắt, bảo hắn không được nói ra sự thật.

"Vào thời khắc quan trọng, họ sẽ không giúp ngươi đâu." Diệp Thiên thấy trong mắt đạo sĩ mơ hồ có ý kiên cường, không khỏi mở miệng nói.

Mồ hôi lấm tấm trên trán đạo sĩ, dân làng xung quanh cũng đã đoán ra được phần nào, chỉ là vẫn có chút không dám tin, dù sao trong đội ngũ đó có cả những đạo sĩ mà họ cung phụng.

"Ta đã thiết lập trận pháp từ mấy ngày trước, mục đích là để dã thú tưởng rằng ta đang khiêu khích chúng, khiến cho cả thôn trang đại loạn, ta mới có thể nhân cơ hội bắt được sói yêu." Lời vừa dứt, dân làng lập tức bùng nổ một trận tức giận, trực tiếp bao vây lấy đám đạo sĩ.

Diệp Thiên thấy đạo sĩ đã nói ra sự thật, không khỏi thả hắn ra,

bây giờ hắn đã mất đi tác dụng, Diệp Thiên đương nhiên không cần nữa.

Diệp Thiên ngồi một bên, nhìn dân chúng không ngừng quở trách đám đạo sĩ.

Đúng lúc này, người thợ săn có chút bối rối bước vào từ cửa, khi thấy đạo sĩ bị tấn công, trong mắt hắn lập tức lóe lên sắc thái kỳ lạ, vội vàng lùi lại mấy bước, định rút khỏi phòng.

Đáng tiếc Diệp Thiên đã sớm nhìn thấy người thợ săn, một tay kéo hắn ta lại, giải thích với dân làng trong trấn: "Người chỉ đạo đám đạo sĩ đặt bùa chú, và cả người mang sói yêu đến cũng là hắn." Dân làng thấy Diệp Thiên đã nói ra mọi chuyện, đương nhiên sẽ không tha cho bất kỳ kẻ xấu nào, dù sao việc vào núi đi săn đã trở nên nguy hiểm hơn.

"Bắt hắn đi xin lỗi sói yêu, để sói yêu tha thứ cho chúng ta." Một người dân trong trấn lập tức đề nghị.

Họ biết ma thú đều có linh trí, vốn không muốn có liên hệ gì với dãy núi ma thú, không ngờ đám đạo sĩ lại trực tiếp ra tay với dãy núi ma thú, tự nhiên có chút sợ hãi.

Diệp Thiên thấy họ nguyện ý dẫn người vào dãy núi ma thú tìm sói yêu, đương nhiên không có bất kỳ dị nghị gì, trực tiếp đi theo sau đại đội, luôn chuẩn bị đối phó với sự phản công của đám đạo sĩ.

Con sói yêu lúc này đang nằm trong một hang núi có chút ẩm ướt, khi nghe thấy tiếng động bên ngoài không ngừng truyền đến, trong mắt không khỏi bắt đầu cảnh giác.

Nó theo phản xạ liếc nhìn đàn sói con trong hang, rồi từ từ thu liễm lại khí thế trên người, dù sao đám đạo sĩ có thể cảm nhận được khí tức bất thường xung quanh.

Mặc dù khí tức trên người sói yêu đã suy yếu đi, Diệp Thiên vẫn cảm nhận được mùi vị đó trên người nó, âm thầm dẫn đường phía trước.

Con sói yêu thấy đại đội đã đến gần hang núi, biết mình không thể tiếp tục trốn tránh được nữa, nếu không đàn sói con chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Chỉ thấy con sói yêu không ngừng gầm gừ bước ra từ bên trong, muốn đuổi dân làng trong trấn đi.

Người dân cầm đầu nhìn nó một cái, tuy trong lòng một trận hoảng sợ, nhưng vẫn dũng cảm bước ra: "Chúng tôi là người trong thôn làng gần đây, chúng tôi hoàn toàn không muốn là kẻ địch của ngươi, tất cả đều là do bọn họ ngấm ngầm làm." Con sói yêu liếc nhìn Diệp Thiên, phát hiện trong mắt hắn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, xem ra chuyện đã được xử lý xong, họ đến đây là để xin lỗi.

Đáng tiếc con sói yêu không chịu nghe theo cách này, chỉ thấy nó không ngừng gầm gừ với dân làng, một hư ảnh sói hoang khổng lồ hình thành sau lưng nó, một luồng uy áp cực lớn từ hư ảnh bùng phát ra.

Dân làng thấy con sói yêu uy hiếp mình, lần lượt lùi lại mấy bước, trực tiếp để lại đám đạo sĩ tại chỗ, rồi rời đi.

Diệp Thiên thấy con sói yêu đã đuổi được dân làng trong trấn đi, không khỏi quay về trấn, thấy trong trấn mọi người không ngừng bàn tán về chuyện của sói yêu, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Cuối cùng, người trong trấn quyết định gửi một ít thức ăn đến chỗ sói yêu, như vậy không chỉ có thể đại biểu cho thành ý của họ, mà còn có thể đại biểu cho lời xin lỗi.

Dù sao bầy sói dưới trướng sói yêu đã bị đám đạo sĩ giết chết quá

nửa, nếu không phải vì tính tình của sói yêu không tệ, trấn nhỏ này căn bản không có chút sinh cơ nào.

Vẫn là Diệp Thiên dẫn đường phía trước, để dân làng đặt thức ăn trước mặt sói yêu.

Sói yêu nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng nhìn lại nó, trong mắt hai người đều bùng lên một nụ cười, xem ra cả hai đều hiểu đối phương đã làm gì cho mình.

Con sói yêu thấy dân làng trong trấn lần lượt dâng lên đồ cúng, lại thấy đám đạo sĩ bị trói lại, nghĩ rằng họ cũng là những người dân vô tội, không khỏi tha thứ cho họ.

Mặc dù con sói yêu biết lòng dạ mềm yếu có thể sẽ gây ra sai lầm lớn, nhưng nó hoàn toàn không thể ra tay với những dân làng bình thường, chỉ có thể nhẫn tâm tha thứ cho họ.

Đàn sói con vốn là thuộc hạ của sói yêu, phát hiện sói yêu đã tha thứ cho loài người, không khỏi cũng theo nó mà tha thứ.

Chương 1072

Diệp Thiên thấy con sói yêu có thể buông bỏ thành kiến, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ hài lòng, xem ra hắn đã không nhìn lầm người, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Thời gian trôi qua như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt đã mấy ngày.

Trong mấy ngày này, Diệp Thiên vẫn ở trong quán rượu, không muốn rời khỏi quán rượu để ra ngoài lang thang, dù sao gần đây cũng không có chuyện gì gấp gáp.

Do dân làng trong trấn thường xuyên phải lên núi đốn củi, nên một số loài rắn độc tự nhiên là thứ đáng sợ nhất.

Kể từ khi sói yêu xác định tha thứ cho loài người, nó đã ngăn cản bầy sói thường xuyên xuất hiện trong rừng sâu núi thẳm, đồng thời dọn dẹp sạch sẽ một số loài rắn có độc.

Cứ như vậy, trong dãy núi ma thú ít đi người tiều phu bị thương, tự nhiên họ cũng biết rằng sói yêu đang duy trì sự an toàn cho mình.

Rất nhanh, tin tức được truyền đi trong trấn, rằng sói yêu sẽ ở trên núi để đảm bảo an toàn cho họ, ít nhất là khi lên núi đốn củi không còn thấy rắn độc xuất hiện nữa.

Dân làng trong trấn thấy số người thương vong trong thôn giảm đi một tỷ lệ nhất định, liền tự phát xây dựng một ngôi từ đường cho sói yêu, mục đích là để sói yêu có một nơi nương thân.

Diệp Thiên nghe nói ngoại ô đã xây dựng một ngôi từ đường, đương nhiên phải ra ngoài xem xét một phen, phát hiện đồ cúng trong từ đường của sói yêu rất nhiều.

Hắn bấm ngón tay tính toán, tính ra được mệnh số của nó, hẳn là trong vòng trăm năm có thể tu đạo thành tiên.

Rất nhanh, đã đến tết Trung Nguyên, trên đường phố đâu đâu cũng treo đèn lồng đỏ rực, khiến Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không tự chủ được mà ra phố hóng náo nhiệt.

Bình thường trên đường phố không có nhiều người như bây giờ, Uyển Châu vui vẻ chạy nhảy trên đường, không ngừng nhìn xung quanh xem có thứ gì mình thích không.

Diệp Thiên đi sát phía sau Uyển Châu, trong mắt viết đầy vẻ cưng chiều, dù sao một năm Uyển Châu mới có một lần cơ hội mua đồ, Diệp Thiên đương nhiên sẽ để nàng trân trọng.

Buổi tối, nhìn những chiếc đèn lồng đỏ treo khắp nơi, hai người tùy tiện tìm một bờ sông ngồi xuống, trong mắt tràn đầy vẻ thư thái và dễ chịu.

"Nếu mỗi ngày đều có thể là tết Trung Nguyên thì tốt biết mấy, ta sẽ không phải vì một số chuyện mà lao tâm khổ tứ." Uyển Châu vừa nói, vừa nằm xuống.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu vừa rồi còn chạy như điên trên đường, bây giờ lại ngoan ngoãn nằm trên bãi cỏ, trong mắt không khỏi hiện lên một nụ cười: "Nếu mỗi ngày đều như vậy, thì sẽ không có ai muốn làm việc nữa." Uyển Châu có chút ngại ngùng gãi đầu, từ từ ngồi dậy khỏi bãi cỏ.

Chưa đợi Uyển Châu có hành động tiếp theo, nàng phát hiện trước mặt xuất hiện một đám người sắc mặt tái nhợt, đôi mắt có chút trống rỗng nhìn nàng, phảng phất như đang xem nàng đang làm gì.

Hai người nhìn nhau một hồi, Uyển Châu không khỏi quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện không ngừng có những cô hồn dã quỷ lớn

nhỏ phiêu đãng, khiến Uyển Châu không tự chủ được mà trốn vào lòng Diệp Thiên.

"Tết Trung Nguyên không phải nên có quỷ sai trực ban sao?

Tại sao ở đây lại có nhiều quỷ hồn xuất hiện như vậy, lẽ nào dưới đó đã xảy ra chuyện gì." Diệp Thiên thấy trước mặt không ngừng có quỷ hồn tràn ra, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên cũng thắc mắc về chuyện quỷ hồn xuất hiện, không khỏi nhìn về phía hắn, khẽ hỏi: "Hay là chúng ta xuống dưới xem thử, không biết có phải trong Địa Phủ đã xảy ra chuyện gì không." Diệp Thiên gật đầu, mặc kệ đám quỷ hồn đang lượn lờ ở nhân gian, dẫn theo Uyển Châu đến Địa Phủ.

Vừa đến cổng Địa Phủ, Diệp Thiên phát hiện quỷ sai đang ngồi ở cổng lớn ngáp ngủ, trước mặt hắn không ngừng có quỷ hồn đi đến nhân gian, xem ra hắn hoàn toàn không muốn quản lý.

Uyển Châu thấy quỷ sai cứ nhắm chặt mắt, trong đầu không khỏi lóe lên một tia lửa giận, quỷ hồn một khi đã lên nhân gian, muốn bắt về hết sẽ không dễ dàng như vậy.

Đám quỷ hồn thấy Uyển Châu đến trước mặt, trong mắt không có chút sợ hãi nào, dù sao Uyển Châu hoàn toàn không bộc phát năng lượng trong cơ thể, cứ tưởng nàng cũng giống mình, đều là quỷ hồn muốn lên nhân gian.

Uyển Châu dù sao cũng là người có thể đánh bại Long Vương, chỉ thấy bên ngoài cơ thể nàng bùng phát ra một luồng ánh sáng xanh lục chói mắt, trực tiếp dọa cho đám quỷ hồn xung quanh đứng hình, khiến chúng quên cả bước tiếp theo phải làm gì.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu lại giở trò trêu chọc đám quỷ hồn, trong mắt không khỏi bật cười, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn

chằm chằm vào Uyển Châu, xem nàng định làm gì.

Chỉ thấy Uyển Châu đến bên cạnh quỷ sai, thấy hắn cứ ngáp ngủ, không khỏi nhét cọng rơm dưới đất vào mũi quỷ sai, khiến quỷ sai lập tức tỉnh giấc.

Do Uyển Châu trốn sau lưng quỷ sai, nên hắn vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy Diệp Thiên, liền bật dậy khỏi chỗ ngồi, dường như muốn động thủ với Diệp Thiên.

Đáng tiếc khi nhìn thấy dung mạo của Diệp Thiên, sức chiến đấu của hắn lập tức biến mất, lộ ra thái độ của kẻ đã phạm sai lầm trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy quỷ sai đã nhận ra mình, không khỏi hỏi hắn: "Phán quan ở đâu, tại sao quỷ hồn lại lên nhân gian mà các ngươi dường như không hề phát hiện, lẽ nào ngươi không biết quỷ hồn lên nhân gian sẽ có nguy hại gì sao?" Quỷ sai nghe lời Diệp Thiên, ngay cả thở mạnh cũng không dám, trực tiếp dẫn đường phía trước.

Diệp Thiên theo sau quỷ sai, từ từ đến khu vực làm việc của Phán quan, phát hiện Phán quan đang gục trên bàn nghỉ ngơi, xem ra nhân gian đón tết Trung Nguyên, hắn cũng có chút lười biếng.

Chương 1073

Chỉ thấy Diệp Thiên đến bên bàn, dùng sức gõ gõ bàn, giận dữ nói: "Ý gì đây?

Lẽ nào nhân gian tổ chức tết Trung Nguyên, thì có thể để quỷ hồn lên nhân gian làm xằng làm bậy sao?" Uyển Châu thấy trong mắt Phán quan có vẻ lười biếng, lửa giận trong lòng không khỏi bùng lên, quát lớn với Phán quan: "Đúng vậy, lẽ nào ngài không biết quỷ hồn ở nhân gian có nguy hại gì sao?

Lại dám tự ý thả chúng lên nhân gian." Phán quan thấy Uyển Châu và Diệp Thiên hùng hổ dọa người, cuối cùng cũng từ từ tỉnh táo lại, khẽ giải thích: "Địa Phủ chúng ta có lệ Hồi Hồn Dạ, mỗi năm vào ngày này chúng đều phải lên nhân gian thăm người nhà, ta chắc chắn không có quyền giam giữ chúng ở Địa Phủ." Diệp Thiên nghe lời Phán quan, mày không khỏi nhíu chặt lại.

Uyển Châu nhìn vẻ mệt mỏi trong mắt Phán quan, ánh mắt tràn đầy vẻ không hài lòng, nàng không tin những lời Phán quan vừa nói.

Từ Phán quan đến Quỷ sai đều đang lười biếng, hoàn toàn không biết rốt cuộc trong Địa Phủ đã xảy ra chuyện gì, mà có thể khiến cho từ trên xuống dưới đều lười biếng như vậy.

Có lẽ vì Phán quan chưa từng thấy sự lợi hại của Diệp Thiên, nên vẫn không có nhiều tâm tư để ý đến hắn, thân thể mềm nhũn định tiếp tục gục xuống bàn.

Uyển Châu thấy thái độ của Phán quan bây giờ có chút không đúng đắn, trong mắt không khỏi bùng lên lửa giận, quát lớn: "Là Phán quan của Địa Phủ mà lại dung túng quỷ hồn lên nhân gian tác oai tác quái, ta thấy ngươi không xứng làm Phán quan nữa." Phán quan thấy Uyển

Châu lại dám quát mắng mình, trong mắt không khỏi lộ ra một nụ cười: "Ha ha, ngay cả con nhóc cũng dám cưỡi lên đầu ta, xem ra người lớn nhà ngươi không dạy dỗ tốt rồi, sau này đợi ngươi xuống đây ta sẽ dạy dỗ lại cho." Lời vừa dứt, ánh sáng xanh lục trên người Uyển Châu trực tiếp bùng phát, trong nháy mắt đẩy Phán quan ngã xuống đất, xem ra Phán quan có chút không chịu nổi khí thế trên người nàng.

Dù sao Uyển Châu có thể đánh bại Nam Hải Long Vương, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể tuyệt đối không ít, nên việc nàng có thể đánh thắng Phán quan Địa Phủ về cơ bản là chuyện đã được định đoạt.

"Ta phải cho ngươi biết tính nghiêm trọng của sự việc." Nói rồi, ánh sáng xanh lục trong tay Uyển Châu trực tiếp ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu lục.

Có lẽ vì Uyển Châu có chút tức giận, nên lúc này trên thanh trường kiếm trong tay nàng lại mơ hồ hiện ra những đường vân, xem ra Uyển Châu đã dồn toàn bộ năng lượng trong cơ thể vào đó.

Phán quan nhìn thanh trường kiếm trong tay Uyển Châu, trong mắt cuối cùng cũng hiện lên vẻ không thể tin được, hắn từ từ ngã xuống bên cạnh Uyển Châu, miệng không ngừng phát ra tiếng cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc Uyển Châu hoàn toàn không có ý định để ý đến Phán quan, thanh trường kiếm trong tay từ từ giơ lên, mắt thấy sắp để Phán quan nếm chút khổ sở, thì chiếc xích sắt màu đen trong tay Chung Quỳ lại chặn đứng thanh trường kiếm của nàng.

Phán quan thấy Chung Quỳ đã cứu mình, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ cảm kích.

Chưa đợi Phán quan mở miệng cảm ơn, Chung Quỳ đã lên tiếng

trước: “Tết Trung Nguyên mà nhân gian xuất hiện nhiều quỷ hồn như vậy, các ngươi đang làm gì thế?

Lẽ nào không biết có quỷ mới trà trộn vào trong đó để lên nhân gian sao?” Phán quan nghe những lời từ miệng Chung Quỳ, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, khẽ nói: “Cái gì?

Lại có quỷ mới lên nhân gian?

Quỷ sai đang làm gì vậy?” Uyển Châu liếc nhìn Phán quan, cười lạnh nói: “Ngươi ở đây lười biếng, hắn ở cổng lười biếng, hai người đều không để tâm đến chuyện này, tự nhiên sẽ có kẻ đầu cơ trục lợi mà lên nhân gian.” Phán quan nhíu mày nhìn Chung Quỳ, trong đầu tràn ngập cảm xúc bất lực, tuy hắn là Phán quan Địa Phủ, nhưng bảo hắn đích thân ra tay lên trần gian bắt quỷ, e rằng hoàn toàn không có bản lĩnh đó.

Uyển Châu thấy bộ dạng khó xử của Phán quan, không khỏi vỗ vỗ ngực: “Ta giúp ngươi bắt con quỷ đó về, đừng làm khó người khác nữa.” Nói rồi, Uyển Châu tự giác đi ra cổng lớn, xem ra định một mình lên trần gian.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu tự giác ôm lấy nhiệm vụ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ bất lực, hắn thở dài một tiếng với Phán quan: “Chuyện này giao cho ta đi, đã là chuyện nàng ấy đồng ý, không ai có thể thay đổi.” Nói rồi, Diệp Thiên cũng theo Uyển Châu rời đi.

Đêm đen gió lớn, một thân ảnh trong suốt dần dần phiêu dạt vào trong sân của một gia đình giàu có.

Nó liếc nhìn xung quanh, phát hiện trước mặt có một thị nữ đang bưng trà, xem ra đang định mang trà cho chủ nhân trong sân.

“Hù...” Một luồng không khí mang theo mùi tanh hôi bay vào khoang mũi của thị nữ, khiến đại não nàng cảm thấy một trận choáng

váng, cả người trực tiếp nằm xuống đất.

Rất nhanh, thân thể trong suốt hoàn toàn trùng hợp với thị nữ, thị nữ từ từ mở mắt ra, bây giờ cũng là một loại tái sinh khác.

Chỉ thấy nữ quỷ điều khiển cơ thể của thị nữ, thông thạo đi đến cuối hành lang, đó là phòng ở của thiếu gia, chỉ là thiếu gia lúc này chưa về.

Khoảng nửa nén hương sau, thiếu gia từ từ bước vào từ cửa, mặt đỏ bừng, xem ra đã uống say khướt, cả người đều phải dựa vào người hầu.

Lúc này, thị nữ đang đứng bên cạnh giường, thiếu gia liếc mắt một cái đã phát hiện ra nàng.

Do thiếu gia đã say rượu, lại tưởng thị nữ là người vợ đã mất, trực tiếp ôm chầm lấy nàng, người hầu thấy thiếu gia đã mất đi lý trí.

Hắn theo phản xạ liếc nhìn thị nữ, phát hiện nàng không phản kháng, không khỏi lắc đầu rồi lui ra khỏi phòng.

Khi thiếu gia chuẩn bị có hành động tiếp theo, Chung Quỳ đột nhiên từ trong bóng tối bước ra, một đôi mắt sắc bén như mắt diều hâu, trực tiếp câu về phía thị nữ, kéo linh hồn trong cơ thể nàng ra.

Thiếu gia thấy có người vào, rượu cũng tỉnh đi một nửa, khi thấy linh hồn trong cơ thể thị nữ bị câu ra, lại nhìn linh hồn bị câu ra đó, cơn say lập tức tan biến hoàn toàn.

“Linh Nhi, nàng đã về rồi?

Chương 1074

Ta tìm nàng rất vất vả, nàng đã rời xa ta rất lâu rồi." Nói rồi, thiếu gia xông đến ôm lấy Linh Nhi.

Đáng tiếc Chung Quỳ hoàn toàn không nói lý lẽ, thân thể lùi lại mấy bước, khiến thiếu gia bổ nhào ngã xuống đất.

Nữ tử được gọi là Linh Nhi trong mắt không khỏi rơi lệ, mang theo giọng khóc nói: "Ta về rồi, ta trà trộn lên nhân gian để xem chàng thế nào, không ngờ bây giờ chàng lại biến thành một tên nghiện rượu." Chung Quỳ thấy Linh Nhi đã bị bắt, quay người mang nàng rời khỏi đây, dù sao chức trách của hắn là bảo vệ sự bình an của nhân gian.

Uyển Châu thấy Chung Quỳ định mang Linh Nhi đi, lại thấy cách làm việc thiết diện vô tư của hắn, không khỏi cầu xin cho Linh Nhi: "Nàng ấy vì yêu mới lên đây, ta thấy chuyện này có thể không cần làm lớn, ngài để họ đoàn tụ một lúc, sau đó ta sẽ mang nàng ấy xuống Địa Phủ, ngài thấy thế nào." Chung Quỳ liếc ngang Uyển Châu, lạnh lùng nói: "Từ khi nào ngay cả con nhóc lừa đảo cũng có quyền lên tiếng." Nói rồi, Chung Quỳ định đi lướt qua Uyển Châu.

Uyển Châu thấy Chung Quỳ hoàn toàn không để ý đến mình, trong mắt không khỏi bùng lên một trận tức giận, thanh trường kiếm màu lục trong tay lại một lần nữa hiện ra, hung hăng chém về phía Chung Quỳ.

Trong mắt Chung Quỳ bùng lên một luồng hắc quang, lưỡi hái trên tay phải trực tiếp vung xuống, chém đứt thanh trường kiếm trong tay Uyển Châu, khiến thân thể nàng bị phản phệ nhất định.

Diệp Thiên thấy Chung Quỳ lại dám động thủ với Uyển Châu,

trong mắt bùng lên một trận tức giận, một tấm khiên lửa khổng lồ hình thành trước mặt Chung Quỳ, khiến hắn hoàn toàn không có cách nào tiến thêm một bước.

Thiếu gia thấy Diệp Thiên và Chung Quỳ ra tay đối kháng, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ bất lực.

Chỉ thấy thiếu gia vội vàng quỳ xuống trước mặt Chung Quỳ, một tay nắm lấy lưỡi hái màu đen của hắn, trong mắt tràn đầy vẻ cầu xin, hy vọng Chung Quỳ có thể trả lại vợ cho mình.

Đáng tiếc người quỷ khác đường, đừng nói Chung Quỳ không thể giao người ra, ngay cả Diệp Thiên và Uyển Châu cũng sẽ không đồng ý để nữ tử này ở lại nhân gian.

Uyển Châu thu lại thanh trường đao màu lục trong tay, đột nhiên nhớ ra hôm nay là tết Trung Nguyên, nàng nhớ rõ ràng tết Trung Nguyên có thể tự do đưa quỷ hồn xuống Địa Phủ.

Chỉ thấy Uyển Châu liếc nhìn Chung Quỳ, lại liếc nhìn Diệp Thiên, từ từ mở miệng nói: "Hôm nay vừa đúng tết Trung Nguyên, lát nữa trực tiếp mang nàng ấy xuống Địa Phủ là được rồi, tại sao ngài cứ phải cứng nhắc không chút tình cảm nào vậy." Chung Quỳ liếc nhìn Uyển Châu, hoàn toàn không có ý định đáp lại nàng.

Trên thế giới này, thực lực vĩnh viễn là tiêu chuẩn để đo lường mọi sự vật, nếu không phải Diệp Thiên có thể đánh ngang tay với Chung Quỳ, e rằng Chung Quỳ hoàn toàn sẽ không cho Uyển Châu bất kỳ không gian nào để nói chuyện.

Diệp Thiên thấy Chung Quỳ nhìn về phía mình, trong mắt không nhìn ra bất kỳ sắc thái nào, khẽ nói: "Ta đồng ý với quan điểm của nàng ấy, lát nữa trực tiếp mang người xuống là được rồi, Phán quan bên kia đã mở Quỷ Môn Quan, chúng ta hoàn toàn không có chút cản trở nào." Chung Quỳ thấy Diệp Thiên và Uyển Châu thống nhất quan

điểm, trong mắt không nhìn ra bất kỳ hỉ nộ ái ố nào, lẳng lặng thu lại chiếc xích sắt màu đen, mang theo quỷ hồn từ từ xuất hiện bên cạnh Quỷ Môn Quan.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, hai người cũng từ từ đi theo, Uyển Châu có chút không yên tâm về việc Chung Quỳ sẽ làm gì với nữ quỷ.

Dù sao trong mắt Chung Quỳ, nữ quỷ hiện tại đã phạm tội, nếu không phải Diệp Thiên và Uyển Châu ngăn cản, e rằng nữ quỷ bây giờ đã hoàn toàn tiêu tan rồi.

Chung Quỳ thấy Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cứ đi sát phía sau, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ không kiên nhẫn, quay người lại nói: "Ta bây giờ phải xuống Địa Phủ tra rõ một số chuyện, ta hy vọng các ngươi không đi theo ta, các ngươi nên biết con người của ta." Sự thiết diện vô tư của Chung Quỳ nổi tiếng trong nghề, ý của hắn cũng rất rõ ràng, đó là nhất định sẽ làm việc theo quy định, tuyệt đối sẽ không đi theo con đường sai trái nào.

Đáng tiếc Diệp Thiên hoàn toàn không để ý đến Chung Quỳ, ra hiệu cho hắn dẫn đường phía trước, không muốn lãng phí thêm thời gian.

Chung Quỳ nghĩ đến việc vừa giao thủ với Diệp Thiên, võ lực giữa hai người không chênh lệch nhiều, nên hắn trực tiếp đi vào Quỷ Môn Quan.

Vừa đến Địa Phủ, Chung Quỳ trực tiếp đến trước mặt Phán quan, bảo Phán quan đưa cho hắn sổ Sinh Tử gần đây, dù sao những con quỷ vừa bắt về đều cần phải tiến hành đăng ký.

Khi Phán quan vừa lấy ra sổ Sinh Tử, chưa kịp đưa tay nhận, Uyển Châu đã trực tiếp giật lấy, sau đó từ từ mở ra dưới ánh mắt của mọi người.

Chung Quỳ thấy Uyển Châu hoàn toàn không nể mặt mình, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tức giận, lưỡi hái màu đen trên tay phải lại một lần nữa hiện ra.

Diệp Thiên thấy lưỡi hái của Chung Quỳ lại hiện ra, trong mắt không khỏi thoáng qua vẻ trịnh trọng, hắn từ từ đứng trước mặt Uyển Châu, ngọn lửa trên người nhanh chóng dâng lên.

Chung Quỳ thấy không có cách nào tấn công Uyển Châu, mày không khỏi nhíu lại: "Lẽ nào ngươi không biết sổ Sinh Tử không thể tùy tiện động vào sao?" Nói rồi, Chung Quỳ nhìn về phía Uyển Châu.

"Đông…" một tiếng trầm đục nhẹ nhàng vang lên.

Diệp Thiên và Chung Quỳ đồng loạt nhìn về hướng Quỷ Môn Quan, phát hiện một thư sinh mặc áo bào xám đang chậm rãi đi xuống, trông có vẻ đã ở đây một thời gian.

Phán Quan nhíu mày nhìn thư sinh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất mãn.

Dù sao thì chuyện của Chung Quỳ và Diệp Thiên còn chưa giải quyết rõ ràng, vậy mà lại xuất hiện thêm một thư sinh nữa.

Chỉ thấy thư sinh bước vào đại sảnh, liếc nhìn Diệp Thiên, rồi lại nhìn Chung Quỳ đang đứng bên cạnh, trong lòng có chút hoảng sợ.

Phán Quan thấy thư sinh không nghe theo triệu hoán mà tự ý đi vào, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ không hài lòng, bèn quay sang người bên cạnh nói: "Đuổi gã ra ngoài, bảo có chuyện thì lát nữa hãy đến." Chung Quỳ thấy Phán Quan vội vã muốn đuổi người đi, tổng hợp lại những chuyện mà Phán Quan đã làm gần đây, đương nhiên sẽ không dễ dàng để người này rời đi.

Chỉ thấy Chung Quỳ liếc nhìn Phán Quan, rồi thản nhiên đứng bên cạnh Phán Quan: "Gọi gã vào, ta muốn xem rốt cuộc có chuyện gì."

Nói rồi, lưỡi hái đen trong tay Chung Quỳ chậm rãi hiện ra.

Chương 1075

Phán Quan thấy Chung Quỳ đích thân lên tiếng, đương nhiên không dám làm giảm uy tín của Chung Quỳ, bèn nhíu mày nhìn Quỷ Tướng bên cạnh: "Đưa gã lên đây, ta muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà dám tự ý đến Địa Phủ." Quỷ Tướng thấy Phán Quan không có vẻ mặt vui vẻ, bèn dạ một tiếng rồi rời đi.

Khoảng nửa phút sau, thư sinh được Quỷ Tướng dẫn vào.

Thấy bên cạnh Phán Quan có thêm hai người, cơ thể không khỏi có chút hoảng hốt.

Nhưng Phán Quan căn bản không bận tâm nhiều như vậy, hỏi: "Có chuyện gì thì nói thẳng ra, ta không có thời gian ở đây lãng phí với ngươi." Vì thư sinh đã khiến Phán Quan mất mặt, đương nhiên Phán Quan không có sắc mặt tốt để nhìn thư sinh.

Chỉ thấy thư sinh kể lại chuyện của mình, rằng vợ hắn ngoại tình bị phát hiện, kết quả là vợ hắn đã giết hắn.

Nhờ lời kể chân thật, nước mắt lưng tròng của thư sinh, những người xung quanh không khỏi có chút động lòng.

Diệp Thiên thấy lời nói của thư sinh có nhiều chỗ ngập ngừng, lông mày không khỏi nhíu lại.

Mặc dù những lời thư sinh nói đầy sức lôi cuốn, nhưng Diệp Thiên vẫn cảm thấy có điều gì đó khó tin.

Chỉ thấy Diệp Thiên chậm rãi bước đến bên cạnh thư sinh, nhìn vào mắt thư sinh, khóe miệng mang theo một nụ cười nhạt: "Chuyện thật sự là như vậy sao?

Ta hình như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng." Vì thư sinh vốn

đã gần như suy sụp, khi Diệp Thiên vạch trần lời nói dối của hắn, hắn lập tức cảm thấy tim có chút khó chịu.

Chỉ thấy thư sinh quỳ rạp xuống đất, liên tục nói với Phán Quan: "Vợ là ta cướp, nhưng dù không ngoại tình cũng không thể trực tiếp giết ta được, dù sao ta cũng là một mạng người mà." Uyển Châu thấy Diệp Thiên vừa chất vấn, thư sinh đã kể hết những chuyện mình biết, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười.

Diệp Thiên đứng trước mặt, khí thế tỏa ra khá đáng sợ.

Chung Quỳ đứng bên cạnh Phán Quan, khi thấy Diệp Thiên điều tra rõ ràng mọi việc, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng y chưa từng thấy Diệp Thiên có kỹ năng này.

Vì mọi việc đã được điều tra rõ ràng, Chung Quỳ đương nhiên trực tiếp dùng lưỡi hái đen mang thư sinh đi, không hề nể nang chút nào.

"Người phàm gian hãy bắt vợ của thư sinh, ta có vài lời muốn hỏi." Chung Quỳ thấy thư sinh bị bắt đi, bèn nhắc nhở Ngưu Đầu Mã Diện phía sau Phán Quan.

Mặc dù thư sinh đã khai ra tất cả mọi chuyện, nhưng Chung Quỳ vẫn muốn xem xét tình hình của vợ thư sinh, dù sao mọi chuyện cũng cần phải rõ ràng.

Ngưu Đầu Mã Diện thấy Chung Quỳ đã phân phó mọi việc, không khỏi nhìn về phía Phán Quan, như thể đang chờ Phán Quan hạ lệnh.

Phán Quan thấy Ngưu Đầu Mã Diện không hành động ngay lập tức, trong mắt mới lộ ra một chút an ủi, bèn phân phó Ngưu Đầu Mã Diện: "Hãy lên trên đó bắt vợ của thư sinh, nhớ kỹ tuyệt đối đừng để lại ấn tượng xấu." Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau, cả hai đều thấy được một tia ý cười trong mắt đối phương.

Hai người cùng Ngưu Đầu Mã Diện rời khỏi Địa Phủ.

Vì mọi chuyện là do Diệp Thiên vạch trần, đương nhiên hắn muốn biết sự thật rốt cuộc là gì, nếu không sự tò mò có thể hại chết người.

Chỉ thấy hai người cùng Ngưu Đầu Mã Diện từ Địa Phủ đi lên, không chút do dự, trực tiếp đến viện trạch của thư sinh.

Khi Ngưu Đầu Mã Diện vừa đẩy cửa bước vào, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn nhau, rồi trực tiếp đi về phía một căn phòng nhỏ riêng biệt.

Diệp Thiên thấy sắc mặt của Ngưu Đầu Mã Diện, đại khái đã đoán được một vài điều, có lẽ bên vợ của thư sinh cũng đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì không thể nào thay đổi sắc mặt như vậy.

Chỉ thấy Ngưu Đầu Mã Diện đi vào căn phòng nhỏ, phát hiện vợ của thư sinh đã treo cổ tự vẫn trên xà nhà, một linh hồn trong suốt đang đứng dưới thân xác, trong mắt tràn đầy bi thương.

"Là các ngươi đến đón ta rời khỏi nhân gian sao?" Vợ thư sinh thấy Mã Diện, trong mắt không khỏi hiện lên một tia giải thoát nhạt nhòa.

Diệp Thiên thấy hành động của Ngưu Đầu Mã Diện, lại nhìn vợ thư sinh, không khỏi hỏi vợ thư sinh rất nhiều vấn đề liên quan đến thư sinh, dù sao Diệp Thiên muốn biết rõ tình hình.

Vợ thư sinh quả thật biết hết, không có gì không trả lời.

Chỉ cần là chuyện mình biết, nàng đều kể ra tất cả.

Thậm chí những câu hỏi tầm phào mà Uyển Châu hỏi, vợ thư sinh cũng đều trả lời hết, khiến Diệp Thiên cảm thấy có chút kinh ngạc.

Suốt dọc đường, hai người hỏi vợ thư sinh rất nhiều câu hỏi, vợ thư sinh đều rất bình tĩnh trả lời, khiến Diệp Thiên và Uyển Châu tin

tưởng không chút nghi ngờ.

Chỉ có những người thật sự đã trải qua chuyện đó mới có thể bình tĩnh trả lời mọi việc như vậy, nên Diệp Thiên căn bản không nghi ngờ vợ thư sinh đã nói dối.

Chương 1076

Nhanh chóng, Ngưu Đầu Mã Diện đưa vợ thư sinh vào Địa Phủ, Phán Quan và Chung Quỳ đang đứng đợi trong đại sảnh.

Khi vợ thư sinh vừa nhìn thấy Phán Quan, liền vội vàng quỳ xuống đất, trong mắt không khỏi trào ra những giọt lệ, có vẻ hối hận khi đã lấy thư sinh.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, hai người trực tiếp đứng bên trái Phán Quan, vì Chung Quỳ đã hoàn toàn chiếm hết bên phải, căn bản không chừa chỗ cho hai người Diệp Thiên.

Vợ thư sinh thấy Phán Quan và Chung Quỳ nhìn mình, không khỏi kể hết những oan ức trong lòng.

Thì ra mọi chuyện căn bản không giống như lời thư sinh tự thuật.

Vợ thư sinh căn bản không ngoại tình, mà là thư sinh ngoại tình bị phát hiện, thư sinh sợ chuyện truyền ra ngoài, kết quả đã giết chết vợ mình.

Chung Quỳ thấy vợ thư sinh không hề có ý định bênh vực thư sinh, trong mắt không khỏi lộ ra một tia khác thường.

"Với tư cách là vợ của thư sinh, nàng đã không làm tròn bổn phận của một người vợ, bây giờ theo ta xuống Thập Bát Tầng Địa Ngục, chắc không có bất kỳ dị nghị nào chứ." Nói rồi, lưỡi hái trong tay phải của Chung Quỳ trực tiếp bay ra, muốn bắt vợ thư sinh đi.

Uyển Châu thấy Chung Quỳ không chút do dự vung lưỡi hái ra, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thận trọng.

Một cây dây leo lớn màu xanh biếc từ tay phải của nàng hiện ra, trực tiếp bao bọc lấy lưỡi hái của Chung Quỳ.

Chung Quỳ thấy Uyển Châu lại ngăn cản công kích của mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia giận dữ.

Khí đen trên lưỡi hái không ngừng cuồn cuộn, trực tiếp làm rách nát thực vật màu xanh của Uyển Châu.

"Ngươi đã nhiều lần ngăn cản ta ra tay, lẽ nào ngươi nghĩ ta không dám động thủ?

Ngươi hẳn phải biết ta là người như thế nào?

Cả Địa Phủ cũng biết ta là người như thế nào." Chung Quỳ vừa nói, lưỡi hái chậm rãi thu về.

Uyển Châu chẳng thèm bận tâm Chung Quỳ có bao nhiêu sắt đá vô tư, bèn quát vào mặt Chung Quỳ: "Kẻ nào phạm sai lầm thì phải bị phán xử xuống Thập Bát Tầng Địa Ngục." Chung Quỳ nghe Uyển Châu liên tục cãi lại, lửa giận trong mắt bùng lên đến một cảnh giới nhất định.

Lưỡi hái đen trong tay lại một lần nữa vung ra.

Diệp Thiên thấy một hư ảnh nhàn nhạt xuất hiện phía sau Chung Quỳ, biết y đã dùng hết thực lực của mình.

Uyển Châu lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng cường đại bao trùm lấy mình.

Thấy vậy, ngọn lửa trong cơ thể Diệp Thiên trực tiếp bùng nổ, lao thẳng về phía hư ảnh phía sau Chung Quỳ, quyết không cho phép Chung Quỳ có thể làm hại Uyển Châu.

Chung Quỳ thấy Diệp Thiên đột nhiên ra tay, lưỡi hái đen trực tiếp móc về phía Diệp Thiên, muốn bắt Diệp Thiên đến bên cạnh mình.

Đáng tiếc Diệp Thiên căn bản không cho Chung Quỳ cơ hội nào.

Ngọn lửa trên cơ thể hắn bùng lên, biến lưỡi câu hắc ám mà

Chung Quỳ phát ra thành một vùng hư vô.

Vì Chung Quỳ lúc này đang dốc toàn tâm toàn ý đối phó với Diệp Thiên, linh hồn của thư sinh trong lưỡi hái nảy sinh ý nghĩ riêng.

Hắn biết nếu cứ ở mãi trong lưỡi hái của Chung Quỳ, cuối cùng có thể sẽ bị Chung Quỳ luyện hóa thành một đám hư vô.

Thà tìm một cơ hội trốn thoát trong bóng tối, như vậy mới có thể giành được một tia sinh cơ.

Diệp Thiên không ngừng tìm cơ hội công kích Chung Quỳ, khiến Chung Quỳ mất đi khả năng suy nghĩ.

Y vung lưỡi hái hắc ám trong tay ra, muốn làm chấn động linh hồn của Diệp Thiên.

Đáng tiếc ngọn lửa trên cơ thể Diệp Thiên thực sự quá lợi hại.

Chung Quỳ không những không thể móc linh hồn của Diệp Thiên ra, mà lưỡi hái hắc ám còn phải chịu một sự phản phệ nhất định, màu sắc trên đó cũng đã ảm đạm đi một chút.

Linh hồn thư sinh thấy cảnh này, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tinh ranh, cơ thể nhanh chóng lướt đi, trực tiếp lao ra khỏi lưỡi hái hắc ám.

Chương 1077

Vì Diệp Thiên và Chung Quỳ đang giao đấu, những người khác bên cạnh căn bản không dám đến gần, chỉ có thể trơ mắt nhìn linh hồn thư sinh rời khỏi Địa Phủ.

"Ngươi lại để gã chạy thoát?

Lẽ nào ngươi cố ý làm vậy sao?" Chung Quỳ vừa nói, hư ảnh phía sau y cũng càng trở nên rõ ràng hơn, có vẻ Chung Quỳ đã thực sự tức giận.

Uyển Châu thấy Chung Quỳ có chút nổi giận với Diệp Thiên, một lớp ánh sáng xanh trên cơ thể nàng cũng chậm rãi hiện ra, một sợi dây leo màu xanh lá cây đặt trước mặt hai người, cũng chậm rãi gia nhập vào chiến trường.

Chung Quỳ thấy Uyển Châu và Diệp Thiên liên thủ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thận trọng, lưỡi hái trong tay cũng được y nắm chặt hơn.

"Hai người cùng lên sao, xem ra vẫn không phải đối thủ của ta." Chung Quỳ thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đều đã triệu hồi năng lượng trong cơ thể ra, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thận trọng.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu lại ra tay giúp đỡ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kỳ lạ.

Hắn ra hiệu cho Uyển Châu đứng sang một bên.

Mặc dù Chung Quỳ thuộc loại đối thủ khó nhằn, nhưng Diệp Thiên không hề có ý sợ hãi chút nào.

Dù sao thì Diệp Thiên và Chung Quỳ tranh đấu, căn bản không biết

ai sẽ là người chiến thắng.

Diệp Thiên thấy hư ảnh phía sau Chung Quỳ ngày càng rõ ràng hơn, ngọn lửa trên cơ thể hắn cũng càng thêm rực rỡ, có vẻ Diệp Thiên đã thể hiện hết toàn bộ năng lực của mình.

Hai người vẫn giằng co trong Địa Phủ.

Uyển Châu không khỏi đứng bên cạnh hòa giải, bảo hai người tạm thời gác lại ân oán.

Dù sao thì Chung Quỳ và Diệp Thiên ai cũng không chịu thua, tiếp tục tranh đấu chỉ sẽ lãng phí thêm thời gian.

Diệp Thiên thấy Chung Quỳ lùi lại vài bước, mắt vẫn nhìn chằm chằm hắn, Diệp Thiên không khỏi cảm thấy một trận bực bội trong lòng.

Trong Địa Phủ có rất nhiều linh hồn, trong lưỡi hái đen của Chung Quỳ cũng có rất nhiều linh hồn.

Nếu Diệp Thiên đứng trên lập trường đại cục mà nhìn, căn bản không thể động thủ với Chung Quỳ.

Dù sao thì nếu linh hồn thoát ra gây hại nhân gian, Diệp Thiên cũng sẽ bị quy trách nhiệm.

Chỉ thấy Diệp Thiên nhìn Chung Quỳ đầy thâm ý, rồi chậm rãi cùng Uyển Châu rời khỏi Địa Phủ.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên chủ động rút lui, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kỳ lạ, liền theo sau Diệp Thiên.

Nàng biết Diệp Thiên là người như thế nào, tự nhiên cũng biết Diệp Thiên bây giờ sẽ làm gì.

Chỉ thấy Diệp Thiên sau khi rút khỏi Địa Phủ, bèn du ngoạn nhân gian, rồi trực tiếp đạp lên con đường thông đến Thiên Giới.

Uyển Châu cùng bước chân của Diệp Thiên lên Thiên Giới, sau đó tìm gặp Thiên Đế, kể lại toàn bộ sự việc ở Địa Phủ, hy vọng Thiên Đế có thể phái người đi điều tra.

Thiên Đế nhìn Diệp Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Y thực sự không muốn gây thêm rắc rối, bèn xoa xoa tay chấp thuận chuyện của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Thiên Đế phái người đến Địa Phủ điều tra Chung Quỳ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười, rồi trực tiếp dẫn Uyển Châu xuống Địa Phủ.

Vì có Thiên Đế ban lệnh, những người khác trong Địa Phủ căn bản không dám ngăn cản Diệp Thiên, dù sao mệnh lệnh của Thiên Đế vĩnh viễn không thể làm trái.

Uyển Châu đến bên bàn của Phán Quan trong Địa Phủ, thấy Chung Quỳ cũng đang đứng bên cạnh Phán Quan, không khỏi đưa tay ra: "Đưa cho ta danh sách các linh hồn đã bắt được, ta muốn xem có bắt nhầm người nào không." Chung Quỳ thấy hai người Diệp Thiên trong tay có Thiên Đế ban lệnh, trong mắt như muốn phun ra lửa.

Y im lặng lấy ra danh sách, trên đó ghi đầy đủ những người đã bị bắt, cũng như những linh hồn mà Chung Quỳ đã vô tình để chạy thoát.

Uyển Châu thấy trên danh sách lại có những linh hồn đã bỏ trốn, không khỏi trách mắng Chung Quỳ, hỏi Chung Quỳ làm việc kiểu gì mà lại có nhiều linh hồn không bắt được như vậy.

Chung Quỳ thấy Uyển Châu lại bới lông tìm vết, bèn cười lạnh nói với Uyển Châu: "Linh hồn vì sao lại trốn thoát, ta hẳn phải biết rõ hơn ngươi chứ." Nói rồi, Chung Quỳ khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt như đang xem kịch hay.

Chương 1078

Diệp Thiên thấy biểu cảm trên mặt Chung Quỳ, không khỏi quét mắt nhìn những con quỷ xung quanh đang xem trò vui, rồi trách mắng Chung Quỳ: "Ta đã nhận lệnh của Thiên Đế rồi, xin hãy phối hợp với cuộc điều tra của ta." Thấy Diệp Thiên và Uyển Châu lại liên thủ, trên mặt Chung Quỳ không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Với tư cách là Phán Quan có thâm niên nhất trong Địa Phủ, đáng lẽ Chung Quỳ hoàn toàn có thể không cần để ý đến hai người Diệp Thiên, nhưng việc tìm ra lỗ hổng trong danh sách khiến y căn bản không có cách nào ra tay.

Chỉ thấy Chung Quỳ liếc nhìn Diệp Thiên, im lặng thu lại danh sách của mình, rồi nhẹ giọng nói: "Nội dung trong danh sách tin rằng ngươi đã ghi nhớ rồi, ta muốn xem ngươi sẽ đại náo Địa Phủ thế nào." Nói rồi, Chung Quỳ trực tiếp đứng bên bàn Phán Quan.

Vốn dĩ Diêm Vương đang trải qua kiếp luân hồi ở nhân gian, Chung Quỳ trực tiếp gửi tin tức vào đầu Diêm Vương.

Diêm Vương nghe nói Địa Phủ xảy ra chuyện, đương nhiên sẽ không tiếp tục lịch luyện nữa.

Chỉ thấy Diêm Vương từ nhân gian gấp rút quay về với tốc độ nhanh nhất.

Thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đứng trước mặt, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kỳ lạ.

Sau khi Chung Quỳ giải thích một hồi, Diêm Vương cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra.

Y chậm rãi đến bên cạnh Chung Quỳ, sắc mặt thờ ơ nói: "Xin hai

vị hãy lên trên đi, chuyện Địa Phủ ta sẽ xử lý, chỉ hy vọng hai vị đừng làm phiền ta." Diệp Thiên thấy Diêm Vương chuẩn bị ra mặt chủ trì, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, nhẹ giọng nói: "Được rồi, ta không thương lượng với ngươi, xin hãy đưa Sổ Sinh Tử của Địa Phủ cho ta." Diêm Vương thấy Diệp Thiên mở miệng muốn lấy Sổ Sinh Tử đi, vừa định từ chối yêu cầu của Diệp Thiên, thì phát hiện Diệp Thiên lại lấy ra lệnh của Thiên Đế.

Ngay lập tức, Diêm Vương không còn lời nào để giải thích, im lặng lấy Sổ Sinh Tử từ trên bàn đưa cho Diệp Thiên, trên mặt không hề lộ ra một chút vui vẻ nào.

Thấy Diệp Thiên sau một hồi điều tra, cơ bản đã đắc tội với những người khác, nếu không Diêm Vương và Chung Quỳ tuyệt đối sẽ không đứng đó với vẻ mặt xanh mét.

Lật xem nội dung trên Sổ Sinh Tử, biểu cảm của Diệp Thiên ngày càng nghiêm trọng.

Vốn dĩ Diệp Thiên cho rằng trong Sổ Sinh Tử chắc chắn không có vấn đề gì, dù sao nó cũng ghi lại tất cả tình huống sinh tử của nhân gian.

Nhưng khi Diệp Thiên thực sự đối chiếu, tình hình trong Sổ Sinh Tử vô cùng phức tạp.

Có người bị mạo danh thế chỗ bị đưa xuống, cũng có trường hợp không tìm được chính chủ liền trực tiếp đưa người bên cạnh xuống làm quỷ thế mạng.

Thấy vậy, Diệp Thiên không khỏi mạnh mẽ quăng Sổ Sinh Tử xuống đất, giận dữ nhìn Diêm Vương: "Ngươi làm việc kiểu gì vậy?

Nhân viên dưới tay ngươi cũng làm việc như vậy sao?

Nhân gian trong mắt các ngươi ti tiện đến thế sao?" Vì có quá

nhiều oan sai án, Diệp Thiên không khỏi đưa ra hình phạt cho tất cả những người trong Địa Phủ, buộc họ trong mười năm không được rời khỏi Địa Phủ, chỉ có thể mỗi ngày ngồi trong đó nhìn ra bên ngoài.

Nhân viên Địa Phủ nghe hình phạt của Diệp Thiên, đương nhiên không muốn chấp nhận.

Với tư cách là một thành viên của Địa Phủ, một năm chỉ có một cơ hội lên Thượng Giới, đương nhiên họ muốn nắm giữ thật tốt.

Thấy nhân viên Địa Phủ đình công, Diệp Thiên đương nhiên cũng không có sắc mặt tốt.

Ngọn lửa trên người hắn bùng cháy dữ dội, muốn nuốt chửng họ.

Trong mắt Diệp Thiên, nếu họ không chịu làm việc nghiêm túc, thì thà hủy diệt họ đi, tổng có người khác làm việc tốt hơn.

Uyển Châu thấy mọi chuyện đã đi vào cao trào, không khỏi trách mắng từng nhân viên phạm lỗi, khiến tất cả đều biết mình sai ở đâu.

Các nhân viên thấy tất cả các lỗi của mình bị chỉ ra, lần lượt bắt đầu phản kháng.

Diệp Thiên thấy những người khác trong Địa Phủ đều bắt đầu bạo động, trong mắt tự nhiên hiện lên một tia phiền não.

Ngọn lửa trên người hắn bùng cháy dữ dội, hắn sẽ không sợ những người này trong Địa Phủ.

Chỉ thấy Diệp Thiên búng ngón tay, trực tiếp bắn ra ngọn lửa trên người hắn, bao trùm tất cả những người khác trong Địa Phủ, như một lồng lửa, giam cầm tất cả họ bên trong.

Diêm Vương thấy Diệp Thiên lại giam cầm tất cả nhân viên, sắc mặt đen như đáy nồi, giận dữ nhìn Diệp Thiên: "Ngươi muốn làm gì?

Ta nhường cả Địa Phủ cho ngươi, ngươi có thấy hài lòng không?"

Diệp Thiên thấy Diêm Vương có chút nổi giận, không khỏi cười lạnh nói: "Ta không cần ngươi làm việc, nhưng ngươi phải hoàn thành những việc ta đã sắp xếp, như vậy ta có thể thả ngươi." Diêm Vương nhìn Diệp Thiên một lượt, ánh sáng đen trong tay nhanh chóng biến đổi, trực tiếp công kích lồng lửa mà Diệp Thiên đã tạo ra, muốn phá tan lồng lửa của Diệp Thiên.

Đáng tiếc ngọn lửa trong cơ thể Diệp Thiên căn bản không phải phàm phẩm.

Chương 1079

Khi khí đen vừa tiếp xúc với ngọn lửa, lập tức bị thiêu rụi thành hư vô, như thể không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Diêm Vương thấy Diệp Thiên không có ý từ bỏ, không khỏi quát mắng Diệp Thiên vài câu, rồi trực tiếp rời khỏi chỗ ngồi, có vẻ muốn một mình lên Thiên Giới bẩm báo chức vụ.

Vì Diêm Vương không thường xuyên lên Thiên Giới, khi Thiên Đế thấy Diêm Vương, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Y biết Diêm Vương đến tìm vì chuyện gì, không khỏi gãi gãi đầu.

Thiên Đế thấy Diêm Vương một mình đến, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, bèn sai người mời Diệp Thiên đến.

Diệp Thiên chậm rãi lên Thiên Giới, lấy ra tất cả các vụ án đã xảy ra trong Địa Phủ, trực tiếp giao cho Thiên Đế, để Thiên Đế định đoạt.

Thiên Đế nhìn Diệp Thiên, không khỏi sai người lấy những thứ của Thiên Đế lên.

Phát hiện Diệp Thiên lại giao một bản tổng hợp các vụ án oan sai.

Khi Thiên Đế nhìn các vụ án oan sai trong tay, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thận trọng.

Y chưa bao giờ nghĩ Địa Phủ lại có thể xảy ra vấn đề lớn đến vậy.

"Ngươi xem ngươi đã làm những chuyện gì, có nhiều vụ án oan sai đến vậy, lẽ nào ngươi muốn bắt hết tất cả người phàm gian đi sao?

Các ngươi ăn gì mà ngu ngốc đến thế?" Nói rồi, Thiên Đế trực tiếp quăng bản tổng hợp các vụ án oan sai mà Diệp Thiên đã đưa

xuống.

Diêm Vương thấy Thiên Đế cũng có chút nổi giận, trong mắt không khỏi hiện lên một thái độ nhận lỗi.

Y trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt Thiên Đế, nhẹ giọng giải thích: "Thiên Đế bớt giận, ta đã lâu không về Địa Phủ, lần này về ta nhất định sẽ điều tra kỹ lưỡng tình hình." Uyển Châu thấy Diêm Vương cuối cùng cũng chịu cúi đầu nhận lỗi, không khỏi châm chọc: "Vừa nãy ở Địa Phủ, không biết ai còn định ra tay với ta, xem ra ta đã quá nhân từ với ngươi rồi." Diêm Vương thấy Uyển Châu cứ bám vào lỗi nhỏ không buông, trong mắt không khỏi hiện lên một tia giận dữ.

Nếu không phải trường hợp bây giờ không phù hợp, Diêm Vương đã trực tiếp tát chết Uyển Châu rồi, dù sao những chuyện y đã làm không thể truyền bá trên Thiên Giới được.

Thiên Đế thấy Diêm Vương nhận lỗi, không khỏi nhìn về phía Diệp Thiên, ánh mắt không ngừng ra hiệu cho Diệp Thiên, bảo hắn có thể ổn định tình hình.

Dù sao Thiên Giới là do Thiên Đế quản lý, Diệp Thiên thấy Thiên Đế đã giúp đỡ, đương nhiên sẽ không được nước lấn tới.

Có Thiên Đế ở phía sau chống lưng, hai người Diệp Thiên làm việc tự nhiên vô cùng hiệu quả.

Diêm Vương dẫn đội quay về Địa Phủ, khuôn mặt đen như đáy nồi, khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

Diệp Thiên đứng bên cạnh Diêm Vương, tùy thời chờ đợi Diêm Vương điều tra.

Thiên Đế đã ban bố mệnh lệnh, bảo Diệp Thiên và Uyển Châu đứng bên cạnh Diêm Vương, yêu cầu họ hoàn thành tất cả mọi

chuyện, nếu không thì không được rời khỏi Địa Phủ.

Chỉ thấy Diêm Vương ngồi vào vị trí của Phán Quan, với vẻ mặt xanh mét triệu hoán Ngưu Đầu Mã Diện vào.

Ngưu Đầu Mã Diện là quỷ sai triệu hoán một số linh hồn, đương nhiên là người biết nhiều chuyện nhất.

Diêm Vương đã thu thập được một số chuyện từ miệng họ.

Sau đó, Diêm Vương lại gọi Hắc Bạch Vô Thường trong Địa Phủ đến.

Với tư cách là quỷ sai kiểm soát linh hồn trong Địa Phủ, năng lực của họ khá lớn.

"Phải tìm cách bồi thường cho các linh hồn.

Họ đều là những người ta đã bắt nhầm, bây giờ không còn đường về Thượng Giới nữa, nên ta phải tìm cách bồi thường cho họ." Diêm Vương nhấn mạnh hai lần với Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau, cả hai đều thấy được một tia bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Phần bồi thường quan trọng nhất cho linh hồn, e rằng là được nhìn thấy người thân ở phàm nhân giới.

Hắc Bạch Vô Thường dạ một tiếng rồi lập tức đi chấp hành.

Chương 1080

Khi các linh hồn nghe Hắc Bạch Vô Thường kể lại mọi chuyện, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cuồng hỉ.

Vốn dĩ một năm chỉ có Tết Trung Nguyên mới có thể đi lên, bây giờ bình thường cũng có thể lên hai lần, tự nhiên họ rất vui mừng.

Uyển Châu thấy hiệu suất làm việc của Hắc Bạch Vô Thường như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hài lòng.

Chỉ cần không kéo dài mọi chuyện nữa là được.

Diệp Thiên đứng phía sau Diêm Vương, thấy y một bút một bút đối chiếu danh sách trên Sổ Sinh Tử, mồ hôi trên trán không khỏi nhỏ xuống.

Y thực sự không biết nên nói gì.

Cấp dưới của y lại làm ra nhiều vụ án oan sai đến vậy, thực sự khiến y có chút không thể chấp nhận.

Nếu không phải vì bị Chung Quỳ triệu hoán xuống, có lẽ y sẽ tiếp tục mắc sai lầm.

Diêm Vương thấy Diệp Thiên cứ đứng bên cạnh, căn bản không có cách nào giao tiếp với Phán Quan, chỉ có thể phân phó mọi chuyện xuống dưới.

Diệp Thiên thấy Diêm Vương bị ép buộc, chỉ có thể sắt đá vô tư xử lý công việc.

Trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia ý cười, phát hiện Diêm Vương chỉ cần nghiêm túc làm việc thì rất lợi hại.

Có lẽ vì Diêm Vương đã lâu không về Địa Phủ, nên y có chút lúng

túng với công việc, làm việc đương nhiên không thuận lợi như bình thường.

Diệp Thiên thấy Diêm Vương có một số việc không như ý mình, không khỏi nói ra những suy nghĩ trong lòng với Diêm Vương.

Diêm Vương nghe Diệp Thiên nói ra một số chuyện, không khỏi suy nghĩ một lúc.

Vì những việc Diệp Thiên làm cũng không phải 100% hài lòng, nên hắn chỉ có thể làm những việc mình cho là đúng, khiến Diệp Thiên hài lòng gật đầu.

Một ngày trôi qua nhanh chóng.

Diêm Vương trong một ngày cũng đã xử lý rất nhiều vụ án, khiến công việc trong Địa Phủ thuận lợi hơn một chút, ít nhất sẽ không xuất hiện nhiều vụ án oan sai như vậy nữa.

Diệp Thiên thấy Diêm Vương đã làm việc một ngày, không khỏi kiểm tra lại Sổ Sinh Tử một lần nữa, chậm rãi bổ sung những danh sách bị bỏ sót vào, rồi bảo Diêm Vương tiếp tục xử lý công việc.

Diêm Vương thấy Diệp Thiên chỉ ra vấn đề, đương nhiên chỉ có thể tiếp tục làm.

Diêm Vương thấy Diệp Thiên và Uyển Châu cứ giám sát mình, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Với tư cách là người thực sự nắm quyền kiểm soát Địa Phủ, có lúc lại bị người khác kiểm soát, y là một người cực kỳ không thích bị người khác thù địch.

Mọi chuyện cuối cùng cũng làm lớn đến Thiên Giới.

Diêm Vương đứng trước mặt Thiên Đế, trực tiếp nói với Thiên Đế: "Chuyện Địa Phủ hãy để ta trực tiếp quản lý, nếu ngài muốn sắp

xếp, ta sẽ từ chức nhường cho ngài quản lý." Thiên Đế thấy Diêm Vương quả thực đã tức giận, trên mặt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Y quay người nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu, phát hiện hai người đang chống nạnh nhìn về phía Diêm Vương.

Uyển Châu thấy Thiên Đế nhìn mình, không khỏi châm chọc: "Ngay cả một Địa Phủ nhỏ bé mà cũng không quản lý tốt, từ chức đương nhiên là điều nên làm." Diêm Vương nghe Uyển Châu không ngừng châm chọc mình, trong mắt như muốn phun ra lửa.

Y nhìn về phía Thiên Đế, như thể muốn Thiên Đế làm chủ cho mình.

Thiên Đế thấy Uyển Châu và Diêm Vương cơ bản ở trạng thái bất tử bất hưu, trong đầu không khỏi cảm thấy đau nhói.

Y suy tư rồi nói: "Được rồi, hai người đừng đi Địa Phủ giúp nữa, ta tin rằng Diêm Vương có thể làm tốt chuyện Địa Phủ." Uyển Châu đang định châm chọc Diêm Vương vài câu nữa, thì Thiên Đế lại nhìn về phía Diệp Thiên, nhẹ giọng nói: "Văn Khúc Tinh bên kia đã đến phàm nhân giới rồi, Diệp Thiên hãy đến phàm nhân giới xem xem, có chỗ nào cần giúp đỡ không, còn những nơi khác thì không cần giúp nữa." Diệp Thiên thấy Thiên Đế phái mình đi nơi khác, không khỏi nhìn về phía Diêm Vương, phát hiện Diêm Vương đang nhìn mình, trên mặt tràn đầy ý cười.

Ngay lập tức, Diệp Thiên có chút tức giận.

Hắn tốt bụng giúp đỡ làm việc trong Địa Phủ, cuối cùng lại bị Thiên Đế điều động đi nơi khác.

Chỉ thấy Diêm Vương thấy Thiên Đế đã giao nhiệm vụ, trong mắt không khỏi lộ ra một trận hỉ sắc, vui vẻ quay về Địa Phủ của mình.

Chương 1081

Diệp Thiên thấy Diêm Vương rời đi, lại nhìn vẻ mặt không cam lòng trong mắt Uyển Châu, trong lòng càng thêm khó chịu.

Nhưng dù có cơ hội quay lại Địa Phủ, Thiên Đế đã sắp xếp Văn Khúc Tinh xuống phàm, nhất định phải đăng ký tại Địa Phủ trước, như vậy Văn Khúc Tinh mới có thể đến phàm nhân giới.

Chỉ thấy Uyển Châu từ Thiên Giới đến Địa Phủ, thấy Diêm Vương đang ăn mừng trong đại sảnh, lửa giận trong mắt nàng bắt đầu bùng cháy.

Nàng thực sự không ngờ Diêm Vương lại là người như vậy.

"Ngươi cũng ở Địa Phủ sao?

À, có vẻ ngươi đến giúp Văn Khúc Tinh xuống phàm đúng không." Diêm Vương vừa nói, ý châm chọc trong mắt càng thêm sâu sắc.

Uyển Châu thấy biểu cảm trên mặt Diêm Vương, trong lòng đột nhiên một trận lửa giận bùng lên.

Năng lượng trong tay nàng trực tiếp bùng nổ, đánh mạnh về phía Diêm Vương.

Vì Diêm Vương đã lơi lỏng cảnh giác, căn bản không ngờ Uyển Châu sẽ đột nhiên ra tay với mình.

Một vết roi trực tiếp xuất hiện trên lưng y.

Ngay lập tức, trong mắt Diêm Vương hiện lên một tia kinh ngạc.

Y chỉ vào Uyển Châu nói: "Ngươi muốn làm gì?

Lẽ nào ngươi đã quên nhiệm vụ của mình sao?" Diêm Vương vừa nói, vừa chỉ vào Văn Khúc Tinh bên cạnh.

Uyển Châu cười lạnh nhìn Diêm Vương, trầm giọng nói: "Không sao, ta nghĩ hai việc này không mâu thuẫn, ta có thể làm cùng lúc." Nói rồi, năng lượng xanh trong tay Uyển Châu lại hiện ra.

Vì Uyển Châu còn có thể đánh thắng Long Vương, Diêm Vương bất đắc dĩ bị Uyển Châu đánh cho phải lẩn trốn.

Văn Khúc Tinh nhanh chóng đến Địa Phủ.

Khi thấy Diệp Thiên và Uyển Châu lại giằng co với Diêm Vương, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

"Khi nào ta có thể xuống phàm?" Nói rồi, y nhìn về phía Uyển Châu.

Vì Diêm Vương lúc này đã bị Uyển Châu ép phải lẩn trốn, Văn Khúc Tinh chỉ có thể nhìn về phía Uyển Châu, hy vọng Uyển Châu có thể cho mình một câu trả lời chính xác.

Uyển Châu thấy Văn Khúc Tinh nhìn mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Nàng làm sao có thể cho Văn Khúc Tinh một thời gian chính xác được, dù sao Địa Phủ vẫn do Diêm Vương quản lý.

Chỉ thấy năng lượng xanh trên người Uyển Châu đều hội tụ lại, trực tiếp nuốt chửng vào trong Địa Phủ, lập tức phát hiện ra vị trí của Diêm Vương.

Thật không ngờ một Diêm Vương đường đường lại trốn dưới gầm bàn, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút xấu hổ.

Khi Uyển Châu nhìn về phía Diêm Vương, đầu Diêm Vương "ong" một tiếng nổ tung.

Y liên tục cầu xin Uyển Châu: "Ta lần sau sẽ không dám mách lẻo nữa, tha cho ta đi, ta chỉ là một quản lý nhỏ bé trong Địa Phủ mà thôi."

Uyển Châu thấy Diêm Vương liên tục cầu xin mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui vẻ, nhưng nàng không có thì giờ để nhắc nhở Diêm Vương, Văn Khúc Tinh lúc này đang đứng bên cạnh nhìn.

Khi Diêm Vương phát hiện trên sân không có động tĩnh gì, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kỳ lạ.

Y ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thẳng vào Văn Khúc Tinh.

Ngay lập tức, Diêm Vương có chút ngượng ngùng gãi đầu, nhẹ giọng giải thích: "Ta… ta giúp ngươi xem Sổ Sinh Tử, xem khi nào có thể sắp xếp xuống phàm." Văn Khúc Tinh gật đầu.

Y biết xuống phàm cần phải đáp ứng một số điều kiện, là phải cứu sống một người chết không bình thường ở phàm nhân giới.

Đây cũng là hồi sinh mà y thường nói.

Thực ra, linh hồn bên trong không phải là người ban đầu, Văn Khúc Tinh có thể thay thế người đó hoàn thành một kiếp.

Chương 1082

Diêm Vương thấy Uyển Châu cứ nhìn chằm chằm mình, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ngượng ngùng.

Y chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bàn, trước mặt là Sổ Sinh Tử mà y luôn coi là bảo bối.

Chỉ thấy Diêm Vương lật lật Sổ Sinh Tử, có chút khó xử nhìn Văn Khúc Tinh, trầm tư nói: "Gần đây Địa Phủ đang trong quá trình cải tạo, ta đã trả lại một số vụ án oan sai, bây giờ trên Sổ Sinh Tử căn bản không còn gì nữa." Uyển Châu thấy Diêm Vương có chút không thành thật, không khỏi chậm rãi bước đến bên cạnh Diêm Vương: "Thật sự là như vậy sao?" Diêm Vương với vẻ mặt ngượng ngùng lấy Sổ Sinh Tử ra, chỉ vào những chỗ trên đó đều đánh dấu chéo: "Ta không phải đã đối chiếu từng mục một sao, bây giờ trên Sổ Sinh Tử căn bản không còn một chút lỗ hổng nào nữa." Uyển Châu cầm Sổ Sinh Tử lên, cẩn thận tìm kiếm một hồi, phát hiện bên trong quả thực không có lỗ hổng nào có thể tìm thấy.

Khi Uyển Châu thấy một cái tên bên trong, đầu nàng lập tức trở nên minh mẫn.

Nàng đưa Sổ Sinh Tử cho Diêm Vương, dùng ngón tay chỉ vào cái tên chi tiết trên danh sách: "Người này không phải vừa mới chết gần đây sao, có vẻ phù hợp với điều kiện." Diêm Vương cúi đầu nhìn cái tên trên danh sách, không khỏi có chút ngượng ngùng nhìn Uyển Châu: "Người này đã bị Chung Quỳ Đại Nhân bắt đi rồi, không… rồi." Nói rồi, Diêm Vương cuối cùng cũng dẫn Văn Khúc Tinh đến nhà của người đó, là thư sinh đã gây rắc rối vài ngày trước.

Dẫn Văn Khúc Tinh đến nhà thư sinh, phát hiện trong nhà thư sinh

căn bản không có gì, thậm chí cả hương và nến cơ bản nhất cũng không mua nổi.

Mẹ thư sinh thấy thư sinh bệnh chết, khóc đến sưng húp mắt.

Khi Văn Khúc Tinh vừa nhập vào thân xác thư sinh, mẹ thư sinh vì quá đau buồn đã qua đời, khiến Văn Khúc Tinh có chút cạn lời.

Vừa mới xuống trần, y đã gặp phải tình huống cô thân một mình, căn bản không có ai nguyện ý giúp đỡ, cũng không có ai nguyện ý ở bên.

Chỉ thấy Diệp Thiên và Uyển Châu hai người chống nạnh, nhìn thư sinh bị Văn Khúc Tinh nhập vào, rồi lại nhìn linh hồn của mẹ thư sinh bên cạnh bị áp giải đi.

"…" Mẹ thư sinh nhìn hai người Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn con trai mình, lại thấy con trai mình từ trạng thái chết mà sống lại, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Uyển Châu nhìn mẹ thư sinh, không khỏi giải thích với bà: "Hiện tại người nhập vào thân xác thư sinh là Văn Khúc Tinh của Thiên Giới, con trai bà bây giờ hẳn là đã bắt đầu đầu thai chuyển thế rồi.

Bà đừng quá lo lắng nữa, lát nữa hãy theo quỷ sai xuống đi." Mẹ thư sinh nghe nói con trai mình đã chuyển thế, nước mắt trong mắt lại một lần nữa rơi xuống.

Bà qua đời vì quá nhớ nhung con.

Diệp Thiên thấy mẹ thư sinh cứ đứng mãi trong phòng không chịu rời đi, ngại vì việc đầu thai của mẹ thư sinh không thuận lợi, Diệp Thiên đành phải đích thân đưa mẹ thư sinh đến Địa Phủ.

Lúc này Diêm Vương đang ngồi trước bàn với vẻ mặt ưu sầu.

Những cái tên trên Sổ Sinh Tử đã bị gạch chéo, cũng chứng tỏ

rằng ngày hôm qua y đã trải qua một số chuyện vô cùng gian khổ.

Khi thấy Ngưu Đầu Mã Diện áp giải một người xuống, một tia giận dữ sâu trong nội tâm y lập tức bùng phát.

Y quát vào mặt mẹ thư sinh: "Lại một kẻ chết không bình thường.

Vì quá đau buồn, bà đã làm gì vậy?" Ngưu Đầu Mã Diện nhìn nhau, hai người căn bản không có bất kỳ tương tác nào, chỉ nhìn chằm chằm vào Diêm Vương, chờ Diêm Vương ra lệnh.

Thông thường, một linh hồn vừa bị áp giải xuống, Diêm Vương sẽ phán một chút hình phạt, sau đó có thể được sắp xếp đi đầu thai, còn những chuyện khác thì không có nữa.

Có lẽ vì Diêm Vương bây giờ tâm trạng không tốt, nên y chỉ muốn dùng việc công để báo thù riêng, để trong lòng sảng khoái hơn một chút.

"Vì không chết một cách bình thường, khối lượng công việc của ta lại phải tăng lên rất nhiều.

Các ngươi đều không biết quý trọng sinh mệnh của mình, ta sẽ để các ngươi luân hồi Thập Bát Tầng Địa Ngục, để các ngươi thường xuyên nếm trải những khổ sở của nhân thế gian." Diêm Vương nói xong, tay phải của y thò vào tấm bài phán quyết linh hồn.

Một khi tấm bài phán quyết bị ném xuống, mẹ thư sinh cũng sẽ hoàn toàn bị định đoạt.

Đáng tiếc Diệp Thiên đi cùng với mẹ thư sinh, lẽ nào hắn sẽ để Diêm Vương tùy tiện phán quyết mẹ thư sinh?

Hắn không khỏi cười lạnh nói: "Ngươi muốn phán quyết sao?

Xem ra ngươi thấy ta ở trước mặt Thiên Đế quá ôn nhu rồi." Diêm Vương thấy Diệp Thiên lại đi theo phía sau, đồng tử y đột nhiên co

lại.

Y vội vàng rụt tay về, như thể bị điện giật, khiến y cảm thấy có chút kỳ lạ.

Diệp Thiên thấy Diêm Vương đã rụt tay về, sắc mặt mới hơi tốt hơn một chút.

Hắn chỉ vào Diêm Vương nói: "Ta cảnh cáo ngươi đừng tùy tiện, ngươi hẳn phải biết tính khí của ta." Diêm Vương cười khổ gật đầu.

Chương 1083

Bây giờ, với tư cách là thủ lĩnh Địa Phủ, y cơ bản đã không còn một chút tính khí nào nữa.

Diêm Vương đã chấp thuận mọi việc, Diệp Thiên chậm rãi rời khỏi Địa Phủ.

Mặc dù Diệp Thiên vẫn còn chút không yên tâm liệu Diêm Vương có làm theo lời mình nói hay không, nhưng nếu Diệp Thiên cứ ở mãi trong Địa Phủ, mối quan hệ giữa hắn và Diêm Vương sẽ ngày càng căng thẳng, điều đó không phải là chuyện tốt.

Dù sao thì Diệp Thiên sau này cần phải giao tiếp nhiều hơn với Diêm Vương, như vậy mới có thể làm mọi việc tốt hơn.

Sau khi đến phàm nhân giới, Diệp Thiên trực tiếp đến nhà thư sinh.

Lúc này Văn Khúc Tinh đã nhập thân thành công, đang lo liệu tang sự cho mẹ thư sinh.

Dù sao thì mẹ đã qua đời, Văn Khúc Tinh chắc chắn không thể giả vờ rất vui vẻ được.

Y chỉ có thể làm một số việc nên làm cho mẹ, đồng thời cho những người bên ngoài biết rằng mình đã sống lại.

Có lẽ vì khi thư sinh còn sống khá nhút nhát, khi hàng xóm xung quanh biết thư sinh lại chết đi sống lại, họ lần lượt cầm đồ đến gây rối, yêu cầu thư sinh trả các khoản phí tương ứng.

Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh vừa mới xuống phàm đã gặp phải chuyện như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia giận dữ.

Ánh lửa trên người hắn không khỏi bốc ra, trực tiếp chỉ vào nhà

hàng xóm.

Ngay lập tức, hàng xóm lần lượt chạy về nhà dập lửa, căn bản không có thì giờ quản lý thư sinh.

Dù sao trong mắt họ, thư sinh chỉ là một người có thể bắt nạt mà thôi.

Một khi nhà bị thiêu rụi hoàn toàn, thì còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc bắt nạt thư sinh.

Văn Khúc Tinh thấy nhà hàng xóm đồng thời bốc cháy, không khỏi nhìn về phía một nơi nào đó trong phòng, cười nhẹ lắc đầu, biết chắc chắn là hai người Diệp Thiên đã ra tay.

Vì nhà thư sinh trống rỗng, trong nhà không có gì đáng giá, Văn Khúc Tinh chỉ có thể chọn cách học hành chăm chỉ, xem hết tất cả những gì thư sinh chưa từng xem.

Thầy giáo thấy những gì thư sinh biết ngày càng nhiều, thái độ đối với thư sinh cũng ngày càng tốt hơn, thậm chí sau này còn có chút không nỡ rời xa thư sinh.

Trong mắt thầy giáo, chỉ cần thư sinh có thể chăm chỉ một chút, tin rằng thư sinh thi đậu bảng nhãn hẳn không có vấn đề gì lớn.

Nhưng thầy giáo không biết, Văn Khúc Tinh không phải đến để thi bảng nhãn.

Y hoặc không làm, đã làm thì phải hướng tới điều tốt nhất mà tiến lên.

Diệp Thiên và Uyển Châu thấy thư sinh cơ bản đã ổn định lại, không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệm vụ lần này đã được giải quyết triệt để.

Khổ sở ở nhân thế gian có rất nhiều, Diệp Thiên tự nhiên không

thể cứ đứng mãi bên cạnh Văn Khúc Tinh.

Hắn phải học cách tự xử lý một số chuyện.

Diệp Thiên biết khi hàng xóm dập lửa xong, chắc chắn sẽ lại hùng hổ đến nhà thư sinh một lần nữa.

Lần đó sẽ là một cuộc chất vấn mang tính hủy diệt.

Nhưng Diệp Thiên đã cho Văn Khúc Tinh một phần lớn thời gian, tin rằng Văn Khúc Tinh có thể xử lý mọi chuyện rất tốt.

Vì chuyện của thư sinh đã được sắp xếp xong, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trực tiếp tìm một nhà trọ nhỏ trong trấn để ở, cũng để bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Vừa mới vào trọ, lập tức có một số tin tức vặt truyền đến.

Gần đây tri huyện có vẻ không cam chịu cô độc, tự mình từ nha môn đi ra, thay một bộ thường phục, muốn đi dân gian xem xét khu vực mình quản lý.

Dù sao thì ngồi trong phủ nha quanh năm, căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, bây giờ ra ngoài đi dạo một chút cũng không hẳn là chuyện tốt.

Chương 1084

Trên đường phố ồn ào.

Tri huyện nhìn dòng người chen chúc trên đường, lông mày không khỏi nhíu chặt.

"Tri huyện đại nhân, không bằng chúng ta đến học đường xem sao, đó mới là nơi hữu ích nhất trong thành của ta." Một sư gia đeo kính bên cạnh tri huyện mở lời.

Tri huyện liếc nhìn con phố trước mặt đang trong trật tự bình thường, phát hiện trên phố căn bản không có gì cần phải tìm hiểu, liền nhìn về phía sư gia, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Sư gia thấy tri huyện đồng ý, liền đi trước vào học đường, chào hỏi trước với thầy giáo trong trường, bảo lát nữa đừng quá kinh ngạc.

Dù sao thì một khi tri huyện đại nhân bị thầy giáo tiết lộ thân phận, học viên bên dưới tự nhiên sẽ căng thẳng, như vậy sẽ không có tác dụng gì.

Chỉ thấy sư gia đã thông suốt tất cả các mối quan hệ một lượt, tri huyện đại nhân mới chậm rãi đến cửa học đường, thấy các học viên bên trong đang chăm chú nghe giảng.

Y quét mắt nhìn toàn bộ lớp học, không khỏi nhìn về phía thư sinh ở hàng cuối cùng.

Mặc dù Văn Khúc Tinh ngồi ở hàng cuối, nhưng đôi mắt sáng ngời và sự khát khao tri thức đã khiến tri huyện đại nhân không khỏi bùng phát một trận kim quang trong mắt.

"Người đó là ai?" Tri huyện đại nhân chỉ vào Văn Khúc Tinh hỏi.

Sư gia nheo mắt nhìn một cái, căn bản không biết người đó là ai,

nhưng thầy giáo bên trong chắc chắn nhận ra.

Thấy Văn Khúc Tinh chăm chỉ như vậy, tri huyện đại nhân nhất thời tâm huyết dâng trào, chậm rãi bước vào phòng, nhìn Văn Khúc Tinh hỏi: "Ta bây giờ hỏi ngươi một số vấn đề, nếu trả lời được, ta có thưởng đấy." Tri huyện đại nhân có thể ngồi ở vị trí đó chắc chắn phải là người rất có nhãn lực.

Quần áo trên người Văn Khúc Tinh cho thấy y không có nhiều tài sản, nên dùng tiền thưởng để dụ Văn Khúc Tinh trả lời vấn đề là cách đơn giản nhất.

Thầy giáo thấy tri huyện đại nhân lên bục giảng, đương nhiên không dám có dị nghị, trực tiếp lùi sang một bên, mặc cho tri huyện đại nhân phát huy trên đó.

Chỉ thấy tri huyện đại nhân mang một chậu dầu đang sôi lên, sau đó lại lấy ra vài đồng hồn tệ từ trong túi ném vào chảo dầu.

Y cười với các học viên bên dưới: "Nếu ai có thể lấy đồng hồn tệ ra khỏi đó, ta có thể cung cấp đủ cơm nước cho cả năm học." Văn Khúc Tinh nghe vậy, đôi mắt không khỏi bùng phát một trận kim quang, cơ thể hơi run rẩy.

Vừa mới nhập vào thân xác thư sinh, bây giờ thứ y thiếu nhất là sự hỗ trợ về kinh tế.

Chỉ cần tri huyện đại nhân giải quyết vấn đề này, y có thể yên tâm học hành.

Chỉ thấy Văn Khúc Tinh trực tiếp đi đến bên cạnh bục giảng, dưới sự chứng kiến của mọi người, y xin một bình giấm.

Dưới ánh mắt có chút hài lòng của tri huyện đại nhân, y im lặng lấy đồng hồn tệ trong chảo dầu ra.

Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh đã lấy đồng hồn tệ ra, không khỏi

biến mình thành học sinh, chậm rãi đi đến bên cạnh chảo dầu, đổ một gói muối vào trong chảo dầu.

Văn Khúc Tinh thấy hành động của Diệp Thiên, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, chậm rãi nói: "Nếu bây giờ ngươi thò tay vào chảo dầu, chẳng mấy chốc nó sẽ trở nên nóng đến cực độ, căn bản không có cách nào lấy tay ra được đâu." Tri huyện đại nhân nghe Văn Khúc Tinh giải thích một cách rõ ràng mạch lạc, trong mắt không khỏi bùng phát một trận tán thưởng, trong lòng vô cùng hài lòng với Văn Khúc Tinh.

"Hài tử, theo ta ra ngoài." Nói rồi, tri huyện đại nhân trực tiếp dẫn đội rời khỏi lớp học.

Thầy giáo thấy tri huyện đại nhân dẫn đội ra ngoài, lập tức quay lại bục giảng, thu hút lại ánh mắt của mọi người.

Tri huyện đại nhân dẫn Văn Khúc Tinh ra ngoài lớp học, không khỏi quay người nhìn sư gia, nhẹ giọng nói: "Từ nay về sau ngươi hãy chuyên tâm làm quản gia của ta đi, vị trí sư gia đã có người khác rồi." Sư gia thấy tri huyện đại nhân nhìn về phía Văn Khúc Tinh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, thực sự không ngờ tri huyện đại nhân lại táo bạo đến vậy.

Văn Khúc Tinh thấy tri huyện đại nhân trước mặt mình sa thải sư gia, trong mắt không khỏi hiện lên một tia chấn động.

May mắn thay Văn Khúc Tinh đã trải qua nhiều cảnh tượng lớn, không để mình duy trì trạng thái thất thần quá lâu.

Y vội vàng vẫy tay với tri huyện đại nhân: "Cảm tạ tri huyện đại nhân.

Ta bây giờ chỉ muốn thi đỗ công danh, tạm thời không có ý định ở lại." Văn Khúc Tinh từ lời nói của tri huyện đại nhân biết rằng người

trước mặt hẳn là tri huyện đại nhân, nếu không thì căn bản không có cách nào điều động chức vụ của sư gia.

Tri huyện đại nhân thấy Văn Khúc Tinh cố chấp muốn thi đỗ công danh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể ép buộc Văn Khúc Tinh đi theo con đường của mình.

Chương 1085

Ngay lập tức, tri huyện đại nhân mặc cho Văn Khúc Tinh tự sắp xếp.

Gia cảnh của Văn Khúc Tinh bần cùng, căn bản không thể thuê ngựa xe để đến trường thi, chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình không ngừng đi bộ, mục đích là để có thể đến trường thi trước khi kỳ thi bắt đầu.

Uyển Châu thấy Văn Khúc Tinh có chút đáng thương, trong tay không khỏi hiện lên một tia quang mang màu xanh lá cây, có vẻ muốn ra tay giúp đỡ Văn Khúc Tinh.

Ánh sáng đỏ rực trong tay Diệp Thiên lóe lên, trực tiếp dập tắt quang mang trong tay Uyển Châu, khiến nàng căn bản không có cách nào giúp đỡ Văn Khúc Tinh.

"…Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn y chịu khổ sao?" Uyển Châu có chút không hiểu ý của Diệp Thiên.

Mặc dù Văn Khúc Tinh bây giờ xuống phàm để trải nghiệm nhân sinh, nhưng đã chọn lịch luyện thì tuyệt đối không thể để y an nhàn.

Nhanh chóng, Văn Khúc Tinh vượt núi băng đèo đến trường thi.

Thấy bàn học trước mặt, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hài lòng, biết sắp bắt đầu kỳ thi rồi.

Chỉ thấy khảo quan phát một số đề thi vào tay họ, bảo họ bắt đầu làm bài.

Uyển Châu không ngừng nhìn chằm chằm vào Văn Khúc Tinh, như thể nàng còn lo lắng hơn Văn Khúc Tinh.

Mồ hôi trên trán nàng đã thấm ướt.

Diệp Thiên nhìn vài người bên cạnh, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt.

Hắn vỗ vai Uyển Châu: "Nhìn hai người bên cạnh đi." Nói rồi, đầu ngón tay Diệp Thiên một ngọn lửa đỏ hồng nhỏ bé bùng cháy.

Uyển Châu theo hướng chỉ của Diệp Thiên nhìn sang, phát hiện bên trong quần áo của hai người bên cạnh lại kẹp theo phao thi.

Nếu không ai phát hiện, e rằng thành tích sẽ đứng đầu bảng.

Uyển Châu chưa kịp nổi giận, ngọn lửa trên đầu ngón tay Diệp Thiên trực tiếp bắn ra, trực tiếp bén vào phao thi, khiến hai người không khỏi nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

Phao thi đương nhiên đều rơi xuống đất.

Khảo quan khoa cử thấy có thí sinh đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tự nhiên sẽ trực tiếp hủy bỏ tư cách thi của họ, dù sao họ đã không tuân thủ quy định của trường thi.

Đối với chuyện phao thi, Diệp Thiên căn bản không muốn quản nhiều, dù sao Diệp Thiên chỉ cần một môi trường thi cử công bằng mà thôi.

Có lẽ vì Văn Khúc Tinh đã ôn bài từ rất lâu, động tác trên tay y vô cùng nhanh chóng, lập tức viết xong một mảng lớn đề mục.

Nhanh chóng, Văn Khúc Tinh đã làm xong tất cả các dạng đề trong đó.

Y liếc nhìn các thí sinh xung quanh, tự tin nộp bài thi lên.

Khảo quan thấy Văn Khúc Tinh lại làm bài nhanh đến vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia, cầm bài thi của Văn Khúc Tinh lên, xem xét kỹ lưỡng một lần.

Trong trường thi chắc chắn có người gian lận, dù sao khảo quan

chắc chắn không đủ để kiểm soát hết, chỉ là không thể thản nhiên nộp bài như vậy, khiến y có chút nghi ngờ.

"Khoan đã đi." Khảo quan thấy Văn Khúc Tinh muốn rời đi sớm, trong mắt không khỏi bùng phát một trận kim quang.

Y nhìn Văn Khúc Tinh nhẹ giọng hỏi: "Ta có thể hỏi một số nội dung bên trong, ngươi hãy trả lời thật lòng.

Nếu câu trả lời không giống với đề bài, ngươi hẳn phải biết chuyện gì sẽ xảy ra." Văn Khúc Tinh thấy sự không tin tưởng trong mắt khảo quan, không khỏi đứng trước mặt khảo quan, tự tin trả lời: "Ngài cứ hỏi đi, ta sẽ nói ra tất cả các đáp án bên trong." Khảo quan thấy Văn Khúc Tinh tự tin đến vậy, trong mắt không khỏi lộ ra một tia nhàn nhạt, bây giờ y cũng trở nên có chút không tự tin rồi.

"Bức tranh vẽ trên đó có chỗ sai, ngươi có thể chỉ ra lại không." Khảo quan tạm thời nảy ra ý, thay đổi đề bài trên tờ giấy.

Chỉ có người thật sự biết vấn đề đó, chỉ có người đã suy nghĩ kỹ lưỡng mới có thể biết vấn đề bên trong.

Còn những người chỉ sao chép phao thi, căn bản không biết vấn đề nằm ở đâu.

Chỉ thấy khóe miệng Văn Khúc Tinh nở một nụ cười nhạt, nhẹ nói: "Vấn đề bên trong bức tranh trên đó có chút vấn đề.

Chương 1086

Bức tranh đó căn bản không phải là cái gọi là danh họa, là do người khác vẽ, khác biệt rất lớn." Khảo quan thấy Văn Khúc Tinh đã nói ra hết các vấn đề bên trong, gật đầu với khảo quan bên cạnh, rồi cười nói với Văn Khúc Tinh: "Xem ra huynh đài có tài năng thực sự, không biết năm nay có thể đậu trạng nguyên không.

Sau này e rằng cần huynh đài đề bạt rồi." Văn Khúc Tinh thấy khảo quan đều khen ngợi mình, không khỏi khách sáo lại với khảo quan một phen, rồi mới chậm rãi bước ra khỏi trường thi.

Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh có thể bình tĩnh như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười, xem ra Văn Khúc Tinh có thể độc lập hoàn thành nhiệm vụ.

Cùng Văn Khúc Tinh đi ra khỏi trường thi, phát hiện Văn Khúc Tinh đang đứng bên ngoài trường thi, như thể đang chờ đợi ai đó đi ra, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Khoảng thời gian bằng một nén hương, trường thi cuối cùng cũng có một thí sinh khác đi ra.

Thấy Văn Khúc Tinh đứng đợi ở cửa, không khỏi khẽ cúi chào Văn Khúc Tinh.

Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh lại kết giao được người bạn đầu tiên, trong mắt không khỏi lộ ra một tia hỉ sắc, xem ra hắn có thể hoàn toàn buông tay rồi.

Dù sao Diệp Thiên không can thiệp nhiều vào chuyện ở phàm nhân giới.

Vạn nhất vi phạm Thiên Đạo, Diệp Thiên không gánh nổi trách

nhiệm đó.

Chỉ thấy thư sinh đó nhìn Văn Khúc Tinh một cái, trong mắt không khỏi lộ ra một tia thần thái thư thái, rồi trực tiếp dẫn Văn Khúc Tinh đến đoạn đường phồn hoa nhất trong thành.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn cái tên phía trên, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc: "Thanh Lâu?" Vốn dĩ Diệp Thiên bây giờ muốn rời đi, nhưng khi thấy nơi Văn Khúc Tinh đi vào, bước chân hắn không khỏi rụt lại một lần nữa, trên mặt lộ ra một tia thần thái xem kịch hay.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã mấy tháng trôi qua.

Bảng vàng kết quả thi cử cũng bắt đầu được công bố hôm nay.

Văn Khúc Tinh đảo mắt một lượt quanh bảng điểm, nhìn những cái tên trên bảng, trong mắt hắn bộc lộ một niềm vui sướng.

Trong đầu, hắn cơ bản đã đoán được người đỗ trạng nguyên, khi nhìn thấy tên mình đứng đầu bảng, trong mắt không khỏi hiện lên một nét vui mừng.

"Ta bây giờ phải lập tức về quê, ta muốn cải táng mẫu thân ta." Văn Khúc Tinh nhớ lại cảnh mẫu thân qua đời, trong lòng vô cùng khó chịu.

Khoác lên mình y phục trạng nguyên, đến trường thi hắn gặp vị quan viên phụ trách xử lý sự vụ.

Văn Khúc Tinh nhìn vị quan viên không chút e ngại, trịnh trọng mở miệng nói: "Ta cần về quê an táng mẫu thân, muốn thăm hỏi tiên sinh đã dạy dỗ ta.

Kính xin đại nhân phê chuẩn." Quan viên nhìn sự chân thành trên mặt Văn Khúc Tinh, không khỏi thở dài: "Theo công danh của ngươi, ngươi có thể trực tiếp nhập triều làm quan.

Nếu muốn hồi hương, e rằng ta phải hỏi ý kiến phía trên." Văn Khúc Tinh gật đầu, khẽ nói với quan viên: "Tùy đại nhân sắp xếp, chỉ cần có thể để ta về cố hương." Quan viên nhìn Văn Khúc Tinh lòng nóng như lửa muốn về quê, không khỏi nói với hắn: "Ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một con thiên lý mã, theo sau là ngàn tấm lụa là và vạn lượng hoàng kim.

Đây đều là tài phú mà một trạng nguyên lang nên có." Chỉ thấy quan viên ngồi trên suy tư một lát, rồi tiếp tục nói: "Trạng nguyên lang này sở hữu một tòa phủ đệ.

Vậy ta cho phép ngươi hồi hương thăm nom, sau đó sẽ tiến kinh diện thánh." Vì quyền lực của quan viên không lớn, hắn đẩy trách nhiệm lên Thánh thượng, dù sao cũng không thể tùy tiện biến phủ đệ thành của Văn Khúc Tinh.Diệp Thiên và Uyển Châu đi theo Văn Khúc Tinh về quê.

Thấy Văn Khúc Tinh đem toàn bộ hoàng kim và lụa là phát hết xuống, trong mắt Diệp Thiên không khỏi bộc lộ một trận vui mừng.

Với sự giúp đỡ kinh tế từ Văn Khúc Tinh, thành phố nhanh chóng trở thành một đô thị phồn hoa, đẩy cả thành phố tiến lên vài thứ hạng.

Văn Khúc Tinh cũng xây dựng một phần mộ xa hoa cho mẫu thân, mọi chuyện cũng đã ổn định.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã mấy tháng trôi qua, thành phố cơ bản đã yên ổn, Văn Khúc Tinh đương nhiên cũng nhận được tin tức bảo tiến kinh.

Theo lẽ thường, trạng nguyên lang mới đỗ phải tham gia tiến kinh diện thánh.

Giờ đây thời gian đã trôi qua lâu như vậy, Văn Khúc Tinh biết không thể tiếp tục trì hoãn nữa, nên bây giờ chỉ còn cách tiến kinh.

Chẳng mấy chốc, Văn Khúc Tinh đã đến nội viện hoàng cung, nhìn Thánh thượng ngồi trên long ỷ.

Trong lòng Văn Khúc Tinh không chút nào căng thẳng, thậm chí còn muốn Thánh thượng sớm cho hắn rời đi.

Dù sao Văn Khúc Tinh đã ở thành phố đó lâu như vậy, bây giờ đã có chút tình cảm với nó.

Chương 1087

Nếu bị buộc phải rời đi, e rằng Văn Khúc Tinh sẽ không mấy cam tâm.

Thánh thượng thấy Văn Khúc Tinh vấn đáp trôi chảy mọi câu hỏi, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

Đáng tiếc, Văn Khúc Tinh đã sớm bày tỏ không muốn nhập triều làm quan, chỉ muốn làm tri huyện địa phương, mưu cầu phúc lợi cho bách tính một phương.

Thánh thượng thấy Văn Khúc Tinh đã quyết định, không khỏi thở dài, trực tiếp phong Văn Khúc Tinh làm tri huyện tại quê nhà hắn, còn vị tri huyện cũ đương nhiên được thăng quan.Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã mấy tháng trôi qua.

Văn Khúc Tinh cơ bản đã ổn định ở trấn nhỏ, bây giờ chỉ cần phát triển ổn định là được, còn những con đường đổi mới táo bạo thì tạm thời chưa cân nhắc nhiều.

Khi trấn nhỏ đang dần đi vào ổn định, trong hương thôn lại truyền ra một số tin đồn, nói có yêu ma quấy phá, chuyên nhằm vào trẻ con.

Diệp Thiên vừa nghe tin này, lập tức muốn giải quyết chuyện đó.

Dù sao Diệp Thiên ở phàm nhân giới cũng không có việc gì làm, chi bằng tìm chút chuyện để tiêu khiển thời gian.

Văn Khúc Tinh thấy Diệp Thiên cũng quan tâm đến chuyện yêu ma, đương nhiên càng dồn tâm tư vào đó.

Dù sao, với tư cách là tri huyện đại nhân, mọi người trong cả thành phố đều phải lấy hắn làm chủ.

“Ta bây giờ nhất định phải trừ bỏ yêu ma, nếu không để nó cứ bắt

người đi, ta không biết pháp lực của nó có càng ngày càng cao không." Vừa nói, Văn Khúc Tinh hướng ánh mắt về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhíu mày, đương nhiên biết phải trừ bỏ yêu ma.

Dù sao yêu ma mỗi ngày đều bắt đi mấy đứa trẻ, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút phiền não.

Văn Khúc Tinh liếc nhìn Diệp Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sáng, chậm rãi mở miệng nói: "Ta có cách xử lý chuyện này, nhưng cần ngươi phối hợp với ta." Diệp Thiên liếc nhìn Văn Khúc Tinh, trong mắt đầy vẻ miễn cưỡng.

Hắn đã phối hợp tác chiến mấy lần rồi, mỗi lần yêu ma đều chạy thoát.

Không thể không nói, con yêu ma đó có tính cảnh giác khá cao.

Chỉ thấy Văn Khúc Tinh ra một thông báo, yêu cầu cả thành phố cử một đứa trẻ, đứa trẻ này sẽ được Diệp Thiên và Văn Khúc Tinh bảo hộ.

Nhưng đứa trẻ đó phải có nội tâm vô cùng mạnh mẽ, vì yêu ma sẽ dụ dỗ nó.

Diệp Thiên và Văn Khúc Tinh thì ngoan ngoãn ngồi một bên, tùy thời chờ yêu ma xâm nhập.

Văn Khúc Tinh và Diệp Thiên hai người nấp bên cạnh đứa trẻ, mắt không ngừng quét nhìn tình hình xung quanh, sợ bỏ lỡ manh mối quan trọng nào.

Dù sao yêu ma không có bất kỳ tình cảm nào, chỉ cần nó bắt đứa trẻ đi, e rằng đứa trẻ đó sẽ không còn sống nữa, nên Diệp Thiên và Văn Khúc Tinh nhất định phải đặt chuyện này lên hàng đầu.

Khoảng một nén hương sau, Văn Khúc Tinh cảm nhận được bên

ngoài có một trận dao động lạnh lẽo, khẽ nói: “Ta cảm giác được rồi, nó đến rồi.” Vừa nói, Văn Khúc Tinh hướng mắt nhìn ra bên ngoài.

Diệp Thiên nhìn biểu cảm của Văn Khúc Tinh, cũng chậm rãi hướng ánh mắt ra bên ngoài, phát hiện yêu ma nghiêng người bước vào.

Khi yêu ma sắp vươn tay ôm lấy đứa trẻ, Diệp Thiên phát ra một tiếng kêu dài trong miệng, thân thể trực tiếp vọt ra từ dưới bàn, một luồng hỏa diễm bắn về phía yêu ma, trực tiếp bao phủ lấy nó.

Uyển Châu thấy bàn tay yêu ma sắp chạm vào đứa trẻ, trên tay phải nàng không khỏi lóe lên ánh sáng xanh lục, trực tiếp bao bọc lấy đứa trẻ.

Yêu ma thấy Uyển Châu tạo ra lá chắn phòng ngự cho đứa trẻ, biết không còn cơ hội nữa, trực tiếp buông tay ra.

Diệp Thiên và Văn Khúc Tinh nhìn nhau, hai người phóng thích tất cả đòn tấn công mạnh nhất của mình.

Chiết phiến trong tay Văn Khúc Tinh bộc phát ra một trận ánh sáng xanh biếc, Diệp Thiên thì lại phóng ra cột lửa.

Nhanh chóng, một đạo lốc xoáy rực rỡ quét về phía yêu ma, khiến nó căn bản không thể nào bỏ chạy, trực tiếp bị lốc xoáy xé nát thành hư vô.

Nha dịch nhìn động tác của Diệp Thiên và Văn Khúc Tinh, vội vàng quỳ xuống đất cao giọng hô: “Thần tiên hạ phàm!”Kể từ khi Văn Khúc Tinh chém giết yêu ma, trong dân gian bắt đầu lưu truyền những truyền thuyết dân gian.

Người ta nói tri huyện đại nhân ở địa phương là thần tiên, hương thôn có được cảnh tượng như bây giờ đều nhờ tri huyện đại nhân giúp đỡ.

Chương 1088

Nếu không có tri huyện đại nhân tạo phúc, e rằng mọi người đều sẽ nghèo chết.

Vì tin tức truyền đi trong hương thôn cực kỳ nhanh chóng, chỉ khoảng mấy ngày, tin tức đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm.

Không ít bách tính ùn ùn đến trước cửa phủ nha, mục đích là để gặp Văn Khúc Tinh một lần.

Đáng tiếc, Văn Khúc Tinh căn bản không cho cơ hội.

Dù sao, với tư cách là thần tiên hạ phàm lịch luyện, hắn không thể làm những chuyện trái với Thiên Đạo.

Chỉ thấy Văn Khúc Tinh liếc nhìn Diệp Thiên, trong mắt đầy vẻ chua xót, thậm chí còn hối hận vì hôm qua đã tự mình ra tay, nếu không cũng sẽ không có chuyện của ngày hôm nay.

Bách tính thấy Văn Khúc Tinh căn bản không muốn ra gặp, đương nhiên chỉ đành tìm cách khác.

Vì mọi người đều cho rằng Văn Khúc Tinh là thần tiên, mà thần tiên đương nhiên cần có từ đường để tế tự.

Một số người đã từng gặp Văn Khúc Tinh, lập tức miêu tả lại thần thái của hắn.

Chẳng mấy chốc, một tòa từ đường được xây dựng.

Bách tính ùn ùn đến thắp hương cho Văn Khúc Tinh, dùng cách này để cầu mong gia nghiệp hòa bình.

Có lẽ vì chuyện này gây ra động tĩnh khá lớn, Thánh thượng cuối cùng cũng có một ngày muốn Văn Khúc Tinh tiến kinh, xem rốt cuộc

hắn có bản lĩnh gì.

Dù sao, một người có thể được người ta ca tụng là thần nhân, Thánh thượng đều đặt trong lòng, không nỡ để hắn làm một chức quan vô dụng đối với triều đình.

Văn Khúc Tinh thấy Thánh thượng triệu kiến, trong mắt hiện lên một nét cười khổ, biết không thể từ chối, nếu không long nhan Thánh thượng đại nộ sẽ giáng tội.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, rồi cùng Văn Khúc Tinh ngẫm nghĩ một hồi, lập tức quyết định, nhất định phải đưa Văn Khúc Tinh thuận lợi đến kinh thành.

Thân thể Văn Khúc Tinh so với Diệp Thiên và Uyển Châu đều có chút yếu ớt, trên đường đi, Diệp Thiên và Uyển Châu đều không ngừng giúp đỡ Văn Khúc Tinh, hy vọng mọi chuyện có thể giải quyết sớm hơn một chút.

Vừa mới đến kinh thành, Văn Khúc Tinh trực tiếp đến nội viện hoàng cung, thấy thị vệ đứng thẳng tắp xung quanh, không khỏi dâng lên một trận kính nể đối với Thánh thượng.

Khi Văn Khúc Tinh sắp bước vào đại viện, mấy tên thái giám mặc phục từ bên trong bước ra, khẽ nói với Văn Khúc Tinh: "Đến rồi sao?

Ta phụng ý chỉ Thánh thượng, bây giờ ngươi phải tiến kinh diện thánh." Thái giám liếc nhìn Văn Khúc Tinh, trong mắt không chút thiện ý, trực tiếp khẽ nói với Văn Khúc Tinh: "Chút quy củ cũng không hiểu, không biết Thánh thượng sẽ cho ngươi tiến kinh diện thánh sao?" Vừa nói, thái giám vươn bàn tay ra.

Lúc này, thái giám đã rất rõ ràng, hắn hy vọng Văn Khúc Tinh có thể cho hắn một khoản thù lao nhất định, nếu không hắn sẽ không nguyện ý đưa Văn Khúc Tinh vào đại điện.

Dù sao, các quan viên ra từ đại điện cơ bản ai cũng giàu hơn hắn, hắn cũng chỉ có thể kiếm thêm chút tiền từ những chức quan mới nhậm này.

Diệp Thiên thấy thái giám vươn tay ra, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nộ ý.

Một luồng hỏa diễm trực tiếp hiện ra, búng tay một cái dính vào quần của thái giám.

Có lẽ vì đốm lửa không lớn, thái giám căn bản không chú ý trên y phục có tàn lửa.

Khi phát hiện trên người, thái giám có chút hãi sợ.

Hắn chưa từng thấy Văn Khúc Tinh lại có thể cách không thi pháp, càng không ngờ Văn Khúc Tinh lại ra tay với mình.Có Diệp Thiên từ trong giúp đỡ, Văn Khúc Tinh đương nhiên thuận lợi đi vào hoàng cung.

Thánh thượng nhìn Văn Khúc Tinh, trong mắt không có chút sợ hãi nào, không khỏi tự mình hỏi Văn Khúc Tinh: "Ái khanh là thần tiên sao?

Ngươi lại có thể dễ dàng đánh giết yêu ma." Văn Khúc Tinh ngẩng đầu liếc nhìn Thánh thượng, chậm rãi cung kính đáp: "Khải tấu Thánh thượng, hạ quan chỉ là một tiểu thần trên trời, không làm được việc gì quá lớn." Thánh thượng thấy Văn Khúc Tinh gật đầu xác nhận chuyện đó, trong mắt không khỏi hiện lên một nét cười, vội vàng mở miệng nói: "Trong nội viện hoàng cung của ta có khá nhiều chuyện, oan tình đương nhiên cũng nhiều nhất.

Gần đây, sâu trong hoàng cung vẫn luôn truyền ra tiếng khóc thê lương, ái khanh có thể vì trẫm mà giải ưu không?" Văn Khúc Tinh nhìn nỗi lo lắng trong mắt Thánh thượng, không khỏi hướng về phía

Thánh thượng mà nói: “Hạ quan nguyện ý vì Thánh thượng phân ưu.” Thánh thượng thấy Văn Khúc Tinh đã đồng ý việc đó, không khỏi sai người đưa Văn Khúc Tinh đến lãnh cung.

Bên trong, không khí có chút ẩm ướt.

Vì môi trường bên trong căn bản không thích hợp để ở, Thánh thượng liền sai người khác đặt một số bàn sách vào, ý là muốn Văn Khúc Tinh tối đến đọc sách.

Chương 1089

Văn Khúc Tinh thấy Thánh thượng mang sách vào, trong mắt không thể hiện bất kỳ hỉ nộ ái ố nào.

Trong mắt hắn, những hồn ma trong hoàng cung căn bản không đáng kể.

Thậm chí Văn Khúc Tinh còn không thèm liếc mắt nhìn, khẽ nói: "Thánh thượng yên tâm, buổi chầu ngày mai hạ quan sẽ đến đúng hẹn." Thánh thượng thấy Văn Khúc Tinh đã nhận nhiệm vụ, không khỏi dẫn người trực tiếp rời đi.

Ngược lại, Văn Khúc Tinh lại hướng ánh mắt về phía Diệp Thiên và Uyển Châu, cười nói: "Ta bây giờ dù sao cũng là phàm nhân chi khu, trong thân thể căn bản không thể dung nạp nhiều năng lượng như vậy.

Hy vọng hai vị có thể hộ giá cho ta." Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh yêu cầu giúp đỡ, vô vị than thở.

Hắn vừa mới vào đã phát hiện ra oán linh trong lãnh cung.

Nhìn trong lãnh cung có quá nhiều phi tần phạm sai lầm, cảm xúc của họ ngày đêm tích tụ và phát tán ra, khiến toàn bộ không gian đều tràn ngập sự lạnh lẽo.

Đêm xuống, Văn Khúc Tinh cầm một cuốn trục không ngừng lật xem, nội dung bên trong khiến hắn không thể không đắm chìm vào đó.

Diệp Thiên đứng bên cạnh Văn Khúc Tinh, tuân theo nguyên tắc "người không phạm ta, ta không phạm người", trực tiếp đánh giết một số oán linh tiếp cận Văn Khúc Tinh.

Còn những linh hồn thể đang run rẩy ẩn nấp ở không xa, Diệp

Thiên căn bản không có tâm tư quản lý.

Hắn thấy chúng chắc hẳn mới chết chưa lâu, oán khí trong lòng chưa đủ sâu.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên tự mình ra tay, đương nhiên khoanh tay đứng nhìn ở một bên.

Dù sao, những linh hồn trong phòng đều không xuất thủ nhanh nhẹn.

Ngày hôm sau, khi Văn Khúc Tinh bước ra khỏi lãnh cung, trong mắt Thánh thượng tràn ngập niềm vui sướng, có thể thấy Văn Khúc Tinh hẳn là không có gì bất thường.

"Xem ra quả nhiên là thần tiên trên trời phái xuống giúp trẫm rồi, hahaha..." Niềm vui sướng trên mặt Thánh thượng không thể che giấu được, trực tiếp phá lên cười lớn với Văn Khúc Tinh.

Diệp Thiên đứng một bên, thấy Văn Khúc Tinh thuận lợi đoạt lấy công lao, trong mắt không thể hiện bất kỳ hỉ nộ ái ố nào, trực tiếp bầu bạn bên cạnh Uyển Châu.

Văn Khúc Tinh hạ phàm, Diệp Thiên vốn là người bảo hộ bên cạnh Văn Khúc Tinh.

Một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới.

Diệp Thiên không trải qua bao lâu thời gian, Văn Khúc Tinh đã gần đến tuổi trung niên.

Thánh thượng thấy Văn Khúc Tinh là thần tiên, đương nhiên giao một số việc giang sơn xã tắc cho Văn Khúc Tinh, dùng điều này để bày tỏ sự tín nhiệm đối với hắn.Vì Văn Khúc Tinh có địa vị thần tiên, Thánh thượng đương nhiên giao phó mọi việc cho Văn Khúc Tinh quản lý.

Đồng thời, chức quan của Văn Khúc Tinh cũng càng ngày càng cao, Thánh thượng đặt mọi quyền hạn lên người Văn Khúc Tinh, bởi vì biết Văn Khúc Tinh nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng.

Vì Văn Khúc Tinh thăng quan tiến chức khá nhanh, các quan viên khác trong triều đường đương nhiên có chút không phục.

Dù sao bình thường họ cũng làm việc, chỉ là không có địa vị thần tiên như Văn Khúc Tinh mà thôi.

Văn Khúc Tinh thấy các quan trong triều đều có ý kiến, không khỏi đề xuất ý kiến với Thánh thượng, xin Thánh thượng phong mình làm Tiêu Dao Hầu, không nhận bất kỳ phần thưởng và phong hào nào, chỉ nguyện ý làm việc cho triều đình.

Làm như vậy, các quan viên bên dưới đều không còn mấy ý kiến nữa.

Dù sao, họ sợ Văn Khúc Tinh sẽ cướp mất chức vụ của họ.

Còn về phía Thánh thượng thì có vẻ không mấy bận tâm, dù sao ngài chỉ cần Văn Khúc Tinh ở lại là đủ rồi.

Có lẽ vì Văn Khúc Tinh quá mức giúp đỡ Thánh thượng, các quan viên khác có chút không vừa mắt cách làm của Văn Khúc Tinh, liền phái một số sát thủ, mục đích là để giết chết Văn Khúc Tinh.

Đáng tiếc, bên cạnh Văn Khúc Tinh lại có hai đại hộ pháp là Diệp Thiên và Uyển Châu, những sát thủ bình thường sao có thể giết được hắn?

Khi Diệp Thiên thấy một số hắc y nhân tiến đến gần Văn Khúc Tinh, Diệp Thiên không khỏi cười lạnh một tiếng, trực tiếp phóng hỏa diễm từ đầu ngón tay về phía chúng.

Các hắc y nhân tại chỗ hóa thành tro bụi, trên thế gian này không còn dấu vết nào của họ.

Chương 1090

Dù sao Diệp Thiên ra tay không hề lưu tình.

Những kẻ đó chuyên làm sát thủ, càng khiến Diệp Thiên ra tay không chút nể nang.

Thời gian như thoi đưa, thoáng chốc đã trôi qua.

Văn Khúc Tinh ở tuổi già, bây giờ cũng đang phụ tá quân vương đời thứ hai.

Đáng tiếc, con người ai cũng phải chết.

Văn Khúc Tinh bây giờ đã đến ngày đại hạn, biết mình không thể chống đỡ được nữa, không khỏi nói ra điều ước cuối cùng với triều đình, rồi buông tay trần gian.

Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh chậm rãi đứng dậy từ trong thân thể, trong mắt không khỏi hiện lên một nụ cười: "Thế nào, đã quen với việc chơi đùa ở phàm gian chưa?" Văn Khúc Tinh liếc nhìn đám người phía sau, phát hiện mình cả đời đã làm khá nhiều chuyện, chỉ là căn bản không có gia đình.

Cả đời hắn không có một mụn con, thậm chí ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Diệp Thiên thấy Văn Khúc Tinh đã thoát ra khỏi thân thể, không khỏi nhìn về phía Uyển Châu, cười khẽ nói: "Ta cũng nên khởi hành rồi." Văn Khúc Tinh thấy mình cuối cùng cũng phải về Thiên Giới, trong mắt không khỏi hiện lên một chút luyến tiếc nhàn nhạt.

Cả đời hắn đều tận tâm phụ tá quân vương, căn bản không có thời gian cho riêng mình.

Diệp Thiên thấy vẻ phức tạp trong mắt Văn Khúc Tinh, không

khỏi vỗ vỗ vai Văn Khúc Tinh, khẽ nói: “Con người nhất định phải chết.

Đã chết rồi thì chuyện dưới hạ giới hoàn toàn không còn liên quan gì đến ngươi nữa.

Hy vọng ngươi có thể phục vụ Thiên Giới thật tốt.” Văn Khúc Tinh thấy mọi chuyện đã đến nước này, cũng chỉ đành buông bỏ chấp niệm cuối cùng trong lòng, cùng Diệp Thiên và Uyển Châu đi vào Thiên Cung.

Thiên Đế thấy Văn Khúc Tinh đã hoàn thành mọi chuyện, không khỏi biểu dương Văn Khúc Tinh một trận, đồng thời ban thưởng tương ứng cho ba người.

Dù sao, ba người họ ở phàm gian cũng không dễ dàng gì.Lại một năm trôi qua, bàn đào đã chín.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa hay đi ngang qua vườn bàn đào.

Thấy bàn đào trong vườn đã chín hoàn toàn, trong mắt Uyển Châu không khỏi bộc phát ra một trận ánh sáng khao khát.

Có lẽ vì Uyển Châu sợ Diệp Thiên không đồng ý cho trộm đào ăn, nàng chỉ đành giả vờ đau bụng, một mình lẻn vào vườn bàn đào, ăn hết một phần bàn đào vào bụng.

“Bàn đào trong vườn bàn đào ngon thật, thảo nào ai cũng tranh nhau ăn, mỗi người chỉ được ăn một quả.” Vừa nói, Uyển Châu lại hái thêm một quả từ trên cây bàn đào xuống.

Vì vườn bàn đào có người trông coi, tối hôm đó, khi phát hiện trong vườn bàn đào bị mất trộm đào, tiên tử trông coi lập tức có chút hoảng loạn.

Chỉ thấy tiên tử trông coi dùng tốc độ nhanh nhất báo cáo sự việc cho Vương Mẫu Nương Nương.

Vương Mẫu Nương Nương đương nhiên vô cùng tức giận, dù sao nàng đã sắp xếp người trông coi vườn bàn đào, ý là sợ bàn đào bị người khác hái trộm.

Không ngờ bàn đào lại bị người khác hái trộm, Vương Mẫu Nương Nương đương nhiên vô cùng tức giận.

Vì bàn đào do tiên tử trông coi quản lý, đương nhiên nàng phải chịu tội chính.

Vương Mẫu Nương Nương yêu cầu tiên tử trông coi điều tra triệt để chuyện này, và phải chịu phạt một kiếp ở nhân gian.

Tiên tử trông coi thấy Vương Mẫu Nương Nương đổ tội lên mình, vội vàng đáp ứng.

Dù sao, đây vốn là sơ suất của nàng, có thể làm được như vậy cũng là đã rất may mắn rồi.

Vì hương vị bàn đào không tồi, Uyển Châu ăn lần một lại muốn ăn lần hai.

Một lần Uyển Châu quyết định mang một ít về cho Diệp Thiên ăn, dù sao Diệp Thiên cũng chưa từng ăn bàn đào.

Kim Lân vừa hay đi ngang qua vườn bàn đào, tận mắt thấy toàn bộ quá trình hái trộm bàn đào.

Kết hợp với việc Vương Mẫu Nương Nương bị mất trộm bàn đào mấy ngày trước, cơ bản có thể xác định thủ phạm.

Chương 1091

Ngay lập tức, Kim Lân trực tiếp đến cung của Vương Mẫu Nương Nương, báo cáo tất cả những gì mình nhìn thấy lên, để Vương Mẫu Nương Nương quyết định xem phải xử lý chuyện này thế nào.

Vương Mẫu Nương Nương thấy Uyển Châu trộm tiên đào, đương nhiên không thể trực tiếp chạy đi tìm Uyển Châu, dù sao Uyển Châu căn bản không thể gây ra đại sự.

"Ta sẽ đến chỗ Diệp Thiên xem sao.

Ta muốn xem Diệp Thiên sẽ giải thích thế nào với ta." Vừa nói, Vương Mẫu Nương Nương trực tiếp sai người chuẩn bị xe giá đến chỗ ở của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Vương Mẫu Nương Nương trực tiếp đến nơi mình ở, trong mắt không khỏi hiện lên một nét biểu cảm kỳ quái, khẽ nói: "Vương Mẫu Nương Nương rảnh rỗi, có chuyện gì sao?" Vương Mẫu Nương Nương liếc xéo Diệp Thiên một cái, âm dương quái khí mở miệng nói: "Ta tìm ngươi có việc.

Ngươi hẳn phải rõ hơn ta một chút chứ." Vừa nói, Vương Mẫu Nương Nương trực tiếp tìm chỗ trong đại sảnh ngồi xuống.

Diệp Thiên có chút ngớ người nhìn Vương Mẫu Nương Nương, căn bản không biết lời nàng nói ra là chuyện gì.

Vương Mẫu Nương Nương thấy biểu cảm của Diệp Thiên không giống như đang giả vờ, không khỏi mở miệng nhắc nhở: "Uyển Châu trộm đồ trong vườn bàn đào, bị bắt tại trận.

Không biết ngươi có lời gì muốn nói không?" Diệp Thiên thấy Vương Mẫu Nương Nương nói vậy, lông mày không khỏi cau chặt.

Hắn không thể tin Uyển Châu lại làm chuyện trộm cắp vặt vãnh như vậy.

Chỉ thấy Diệp Thiên chuyển ánh mắt đi, đặt ánh mắt lên người Uyển Châu, phát hiện Uyển Châu có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Diệp Thiên lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Xem ra Uyển Châu lén lút quả thật đã trộm một ít bàn đào.Vì chuyện khá lớn, Thiên Đế nhanh chóng biết được chuyện Uyển Châu trộm tiên đào.

Diệp Thiên có chút cạn lời đặt ánh mắt lên người Uyển Châu.

Với mối quan hệ của Diệp Thiên, Thiên Đế khẳng định sẽ ban cho nàng một lô bàn đào, nếu không Diệp Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Thiên Đế.

Có lẽ vì chuyện này đã náo loạn đến Thiên Giới, Thiên Đế đành phải đưa ra kết quả xử lý, cấm Uyển Châu không được rời khỏi nơi ở nửa bước, nếu không sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc nhất.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu bị trừng phạt, trong lòng đương nhiên vô cùng khó chịu, giống như Thiên Đế đã tát vào mặt hắn vậy, khiến Diệp Thiên vô cùng khó chịu.

Thiên Đế biết không thể để mối quan hệ với Diệp Thiên quá cứng nhắc, liền sai người đưa một lô bàn đào lớn đến.

Như vậy, Uyển Châu trong lòng sẽ không quá khó chịu, Diệp Thiên cũng sẽ không trách tội nữa.

Diệp Thiên nhìn niềm vui sướng trong mắt Uyển Châu, đương nhiên không có dị nghị.

Dù sao Uyển Châu ở Thiên Giới cũng không có nơi nào để đi, chi

bằng để nàng ở nhà thật tốt.

“Ngươi ở nhà ăn bàn đào cho tốt, ta ra ngoài có chút chuyện.” Diệp Thiên nhìn Uyển Châu ngồi bên bàn trà, không khỏi mở miệng nói với nàng.

Uyển Châu gật đầu, đồng ý mọi chuyện ngay.

Dù sao Uyển Châu cũng không có chuyện gì khác để làm, chi bằng để nàng ở nhà giữ cửa.

Vừa bước ra khỏi cửa, Diệp Thiên thấy Kim Lân đã vào trong phòng.

Diệp Thiên lập tức có chút để tâm đến chuyện này, dù sao Uyển Châu trộm bàn đào là do Kim Lân phát hiện.

Chỉ thấy Kim Lân vừa đến bên cạnh Uyển Châu, lạnh giọng nói: “Thiên Đế ban thưởng cho ngươi mấy quả bàn đào, mặt cười thành cái dạng gì rồi, xem ra đúng là không có tiền đồ, thật là thảm hại.” Vừa nói, Kim Lân hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Diệp Thiên đứng ở cửa nhìn cảnh này, hỏa diễm trong mắt hắn như hóa thành thực chất, trực tiếp cuộn về phía Kim Lân, lập tức bao vây lấy hắn.

Nếu không phải vì Diệp Thiên không thể tùy tiện ra tay, Kim Lân bây giờ hẳn đã biến thành tro bụi rồi.

“Cút đi!

Ta không muốn nhìn thấy ngươi!” Diệp Thiên vừa nói, vừa thu hồi toàn bộ năng lượng hỏa diễm.

Chương 1092

Xem ra Diệp Thiên đã tức giận đến cực điểm.

Kim Lân thấy Diệp Thiên trực tiếp ra tay với mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nộ ý, lập tức chạy đến trước mặt Thiên Đế.

Đáng tiếc, Thiên Đế căn bản không dám trực tiếp ra tay với Diệp Thiên.

Dù sao, thực lực của Diệp Thiên rốt cuộc cao đến mức nào, ngài căn bản không có chút tự tin nào trong lòng, nên chỉ đành âm thầm chọn cách chịu đựng.

Dù sao, bàn đào ở Thiên Giới không chỉ có một chút như vậy, cho dù để Uyển Châu ăn no trong vườn bàn đào cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Kim Lân thấy Thiên Đế không muốn giúp mình, không khỏi đến tẩm cung của Vương Mẫu Nương Nương, muốn Vương Mẫu Nương Nương đứng ra làm chủ cho mình.

Dù sao, Vương Mẫu Nương Nương chắc chắn sẽ bênh vực hắn.

Chỉ thấy Vương Mẫu Nương Nương liếc nhìn Kim Lân, mày ngài không khỏi cau chặt.

Nếu Kim Lân muốn đối phó với người khác, Vương Mẫu Nương Nương chỉ cần hạ lệnh là được.

Dù sao, nàng cũng có chút uy tín trong Thiên Cung.

Nhưng Kim Lân bây giờ lại muốn đối phó với người có chút bối cảnh.

Phía sau Uyển Châu có Diệp Thiên, mà Diệp Thiên là người đến cả Thiên Đế cũng dám dễ dàng trêu chọc, nàng căn bản không dám tự ý đắc tội.

Vương Mẫu Nương Nương ngồi trong đại sảnh, mắt vẫn luôn nhắm nghiền.

Đột nhiên, Vương Mẫu Nương Nương mở mắt ra: "Ta có một kế, để mọi người tin rằng ta chịu trách nhiệm.

Ví dụ như bây giờ ta đi đến vườn bàn đào trộm một ít bàn đào..." Vừa nói, Vương Mẫu Nương Nương không nói thêm nữa.Thời gian vụt trôi, Diệp Thiên đang ở bên ngoài giải quyết công việc, lại nghe thấy ở khắp nơi bên ngoài đều truyền tin đồn Uyển Châu trộm bàn đào.

Diệp Thiên chậm rãi đến bên cạnh những người đang bàn tán, nhìn đôi mắt có chút ngây dại của họ.

Diệp Thiên không khỏi mang theo chút nộ ý nói: "Uyển Châu vì chuyện mình làm mà có chút hối hận.

Thiên Đế đã giáng phạt nàng." Tán Tiên nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia cười cợt, khẽ nói: "Bảo ta rằng nàng ấy bây giờ có chút hối cải sao?

Ta không thấy.

Chẳng lẽ ngươi không biết gần đây nàng ấy lại đi trộm bàn đào à?" Diệp Thiên nghe vậy, lông mày không khỏi cau chặt.

Tuy Uyển Châu thích ăn bàn đào, nhưng nàng khẳng định sẽ không chủ động đi trộm bàn đào.

Tiên tử trông coi thấy trong vườn bàn đào lại thiếu bàn đào, trong mắt không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Chưa từng thấy vườn bàn đào lại "ăn khách" đến thế.

Kim Lân nghe theo ý kiến của Vương Mẫu Nương Nương, truyền bá tin tức ra ngoài, khiến cả Thiên Giới đều biết Uyển Châu lại "tái xuất giang hồ" trộm bàn đào.

Uyển Châu vừa mới ra khỏi thời gian bị Thiên Đế quy định, lại phát hiện mình một lần nữa rơi vào một tình cảnh khác, khiến Diệp Thiên vô cùng khó chịu.

Diệp Thiên biết Uyển Châu tuyệt đối sẽ không dễ dàng đến vườn bàn đào.

Dù sao nàng đã trộm một lần ở đó, chịu một lần thiệt thòi lớn ở đó, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt lần thứ hai.

Diệp Thiên trở về nhà, thấy Uyển Châu ngồi trong đại sảnh, bên cạnh có một ít bàn đào chưa ăn hết.

Trong mắt Diệp Thiên càng thêm nghi ngờ.

Nếu Uyển Châu bàn đào còn chưa ăn hết, sao có thể tiếp tục đến vườn bàn đào trộm nữa?

Dù sao bàn đào cũng không phải thứ có thể tùy tiện cất giữ.

Chương 1093

“Được rồi, khẳng định có người đang thiết kế hãm hại nàng.

Ta nhất định sẽ điều tra ra, cho nàng một lời giải thích.

Nếu không, ta sẽ khiến kẻ đó gà chó không yên.” Diệp Thiên vừa nói, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Uyển Châu ngay cả bàn đào còn chưa ăn hết, bên ngoài lại đột nhiên truyền ra tin tức.

Chắc chắn có điều gì đó mà Diệp Thiên không biết.

Chỉ thấy Diệp Thiên từ trong phòng bước ra, trực tiếp đến bên cạnh vị Thần tiên nhiều chuyện nhất ở Thiên Giới, người biết nhiều tình huống nhất, cũng là người lắm mồm nhất.

Thần tiên nhiều chuyện thấy Diệp Thiên đến tìm, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, dưới chân bôi dầu muốn trực tiếp bỏ chạy.

Diệp Thiên thấy vậy biết chuyện có chút không ổn, hỏa diễm trong tay nhanh chóng bùng cháy, trực tiếp thiêu đốt về phía Thần tiên nhiều chuyện, chặn hắn lại.

“Chạy?

Ta cũng sẽ không giết ngươi.” Vừa nói, Diệp Thiên trực tiếp đến trước mặt Thần tiên nhiều chuyện.

Diệp Thiên vốn tưởng tin tức này là do Thần tiên nhiều chuyện truyền bá ra ngoài, chỉ có tin tức được truyền bá nhanh nhất.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên không ngờ là chuyện này lại do người khác ủy thác Thần tiên nhiều chuyện truyền ra.

Thấy Thần tiên nhiều chuyện gần như sắp khóc trước mặt mình, Diệp Thiên không khỏi nhìn hắn, quát giận: "Có chuyện gì thì nói thẳng ra, ta không thích vòng vo.

Có chuyện gì thì phải chịu trách nhiệm." Thần tiên nhiều chuyện nghe Diệp Thiên muốn mình chịu trách nhiệm, mồ hôi trên trán lập tức nhỏ xuống, run rẩy quét mắt nhìn xung quanh một lượt: "Ta... ta sẽ nói hết." Diệp Thiên nhìn Thần tiên nhiều chuyện, căn bản không có ý đáp lời.

Có lẽ vì Thần tiên nhiều chuyện không biết Diệp Thiên sẽ làm gì mình, hắn trực tiếp khai hết mọi chuyện.

Hóa ra là do Kim Lân giở trò quỷ.Diệp Thiên nghe Thần tiên nhiều chuyện khai hết mọi chuyện, trong mắt không khỏi bùng cháy một tia hỏa diễm, giận dữ nói: "Ta đã tha cho ngươi một lần rồi, không ngờ ngươi lại lén lút ra tay.

Xem ra ta thật sự quá lương thiện rồi." Thần tiên nhiều chuyện thấy Diệp Thiên trực tiếp đi ra khỏi phòng, vội vàng gọi với theo Diệp Thiên: "Tuyệt đối đừng nói là ta đã kể chuyện cho ngươi đấy nhé." Vừa nói, Thần tiên nhiều chuyện mặt đầy lo âu.

Diệp Thiên bây giờ căn bản không có tâm tư đáp lời Thần tiên nhiều chuyện.

Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm Kim Lân, để hắn nhận hình phạt xứng đáng.

Lúc này Kim Lân đang nhàn nhã đi dạo bên ngoài.

Khi thấy Diệp Thiên hỏa tốc xông đến, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, chưa kịp phản ứng.

Diệp Thiên trực tiếp dùng một cú đấm nặng nề giáng xuống, khiến Kim Lân lập tức ngã lăn ra đất.

May mà Diệp Thiên không hội tụ công lực, nếu không Kim Lân có khả năng đã bị Diệp Thiên một quyền đánh chết rồi.

Vì Diệp Thiên bây giờ vô cùng tức giận, trực tiếp ném Kim Lân ra bên ngoài, không cho hắn dễ dàng rời đi.

Xem ra Kim Lân bây giờ đã bị trọng thương.

Tán Tiên nhìn Kim Lân biến thành bộ dạng thảm hại đó, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sợ hãi, sợ Kim Lân sẽ bị Diệp Thiên đánh chết tươi.

Dù sao, trên người Kim Lân căn bản không còn một chỗ thịt lành lặn nào.

Thiên Đế nghe Diệp Thiên lại ngang ngược ở Thiên Giới, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nộ ý.

Ngài cố nhịn xuống, tìm hiểu tình hình, sai mọi người đưa Kim Lân và Diệp Thiên đến để phân xử.

Tuy Diệp Thiên có năng lực địch lại Thiên Đế, nhưng hắn vẫn không phát huy năng lực đó lên Thiên Đế.

Chương 1094

Hắn âm thầm đứng trong đại sảnh, bây giờ chỉ muốn xem Thiên Đế sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Thiên Đế nhìn Kim Lân mặt đầy vết thương ngồi trên đất, không khỏi trách mắng: "Ngươi lại đổ tội lên người Uyển Châu, xem ra ngươi muốn Thiên Giới của ta không thái bình sao?" Kim Lân nghe Thiên Đế biết tất cả mọi chuyện, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi, vội vàng quỳ xuống đất, không ngừng cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc Thiên Đế căn bản không cho hắn cơ hội nào, trực tiếp nói với phán quan bên cạnh: "Cho Kim Lân chịu Cửu Chuyển Luân Hồi, ta muốn xem hắn còn có khí lực hay không." Kim Lân nghe Thiên Đế nói ra hình phạt, cơ bản đã tuyệt vọng.

Cửu Chuyển Luân Hồi là hình phạt khủng khiếp nhất của Thiên Đế, không chỉ đơn thuần là cho xuống hạ giới lịch luyện, mà là để hắn ở hạ giới làm những việc mệt mỏi nhất, trải qua những chuyện cực khổ nhất.

Tán Tiên thấy Diệp Thiên đã xử lý xong Kim Lân, trong mắt không khỏi bộc phát ra một trận vui sướng, biết tiếp theo nên đi kết giao với ai rồi.

Chỉ thấy Tán Tiên chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, trực tiếp đến vườn bàn đào mua bàn đào, mang đến phủ đệ của Uyển Châu.

Vì những người nghe ngóng tin tức đều nói Uyển Châu trộm đào, nên họ biết Uyển Châu nhất định sẽ thích bàn đào.

Chỉ là họ không biết Uyển Châu căn bản sẽ không chấp nhận bàn đào nữa.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang truyền ra, Vương Mẫu Nương Nương ném một cái chén xuống đất.

Kim Lân bị thị nữ gần nhất dẫn đi.

Thiên Đế giáng Kim Lân xuống phàm trần, như vậy sẽ không khiến Vương Mẫu mất mặt nữa.

Ngay lập tức, Vương Mẫu Nương Nương có chút tức giận với Diệp Thiên.Ngồi trong Thiên Đình, Thiên Đế nhìn đám người dưới bậc thang, trong mắt không khỏi hiện lên một nét vẻ khó xử.

Ở Thiên Đình, căn bản không có ai dám dễ dàng trêu chọc Diệp Thiên.

Ngay cả Thiên Đế cũng cần phải suy tính kỹ càng.

Vạn nhất bị Diệp Thiên tấn công, uy nghiêm của ngài đương nhiên sẽ không còn.

“Diệp Thiên ở Thiên Đình làm càn, có ai có biện pháp tốt không?

Tuyệt đối không thể để Diệp Thiên tiếp tục tiêu dao như vậy được.” Thiên Đế nói với các vị tiểu tiên.

Tán Tiên nhìn nhau, đều không dám có hành động gì với Diệp Thiên.

Dù sao, võ lực của họ căn bản không thể chống đỡ nổi.

Tuy phần lớn Tán Tiên đều cúi đầu, nhưng không có nghĩa là họ không có cách khác.

Có một số Tán Tiên liếc nhìn Thiên Đế, không khỏi nói ra lời trong lòng: “Ta cảm thấy có thể thỉnh Đấu Chiến Thắng Phật, hẳn là có thể khống chế được Diệp Thiên.” Thiên Đế nghe lời Tán Tiên nói ra, trong mắt không khỏi hiện lên một nét cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Đấu Chiến Thắng Phật quả thật là người thích hợp nhất.

Chỉ thấy Thiên Đế liếc nhìn vị Tán Tiên đưa ra kiến nghị, khẽ nói: "Chuyện này tạm thời giao cho ngươi đi làm.

Đấu Chiến Thắng Phật hắn là đang ở trong động phủ của hắn." Tán Tiên thấy Thiên Đế phái mình đi, vội vàng tuân lệnh rời đi, không muốn tiếp tục ở lại chỗ cũ.

Ở nơi Diệp Thiên cư trú, thấy đầy sân đều là bàn đào, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia nộ ý.

Dù sao, hắn đã tức giận mấy lần vì chuyện bàn đào rồi.

Từng có lúc Uyển Châu rất thích ăn bàn đào, nhưng kể từ khi xảy ra sự kiện bàn đào, nàng không còn nguyện ý ăn bàn đào nữa, thậm chí ngay cả mùi vị bàn đào cũng không muốn ngửi.

Chỉ thấy Diệp Thiên lấy tất cả đồ vật, căn bản không thèm liếc nhìn một cái, trực tiếp ném bàn đào ra khỏi phủ đệ của mình, bởi vì hắn không muốn bàn đào cứ chiếm lấy địa bàn của mình.

Một số Tán Tiên bên ngoài thấy Diệp Thiên ném đồ ra ngoài, trong mắt không khỏi hiện lên một tia trào phúng, nói với Diệp Thiên: "Xem ra nhà ngươi ăn nhiều đến nỗi không nuốt nổi nữa rồi, không biết bàn đào rốt cuộc từ đâu ra vậy." Một số Tán Tiên biết chuyện liền vội nhìn Diệp Thiên, phát hiện trong mắt hắn hiện lên một tia nộ ý.

Nếu không phải Diệp Thiên cố gắng kiềm chế, e rằng hắn bây giờ đã bạo phát làm tổn thương người khác rồi.

Lúc này Uyển Châu đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Chương 1095

Khi nghe thấy tạp âm bên ngoài, nàng không khỏi ngồi dậy từ trên giường, hướng ánh mắt nhìn ra bên ngoài, phát hiện Diệp Thiên đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình.

Đối diện Diệp Thiên, một số Tán Tiên đang thi nhau trào phúng hắn.

Vì Diệp Thiên lo lắng Thiên Đế bên kia sẽ có ý kiến, nên không phóng thích toàn bộ năng lượng trong cơ thể.

Nếu không, các Tán Tiên đó căn bản không phải là đối thủ một hợp, càng không thể đứng đó mà trào phúng được.

Uyển Châu nhìn thấy vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một nụ cười cổ quái, chậm rãi bò dậy khỏi giường.

Nơi nàng muốn đi bây giờ vô cùng rõ ràng.

Chỉ thấy Uyển Châu chậm rãi đi ra khỏi phòng, trong mắt không thể hiện bất kỳ hỉ nộ ái ố nào.

Nàng biết Diệp Thiên không thích nàng gây phiền phức, cũng không thích nàng rước họa vào thân.

"Ỷ hiếp ta thì được, nhưng ỷ hiếp hắn, ta sẽ cho các ngươi biết tay." Vừa nói, ánh sáng xanh lục trong tay nàng trực tiếp hiện ra, quét thẳng về phía các Tán Tiên.

Uyển Châu là người ngay cả Long Vương cũng có thể đánh thắng.

Ánh sáng xanh lục vừa chạm vào người, lập tức tất cả đều ngã xuống.Có lẽ vì Uyển Châu không thể nhìn nổi Diệp Thiên bị người khác ức hiếp, khi thấy Diệp Thiên bị Tán Tiên chỉ trỏ trào phúng, oán khí trong lòng nàng lập tức dâng lên.

Tán Tiên chịu một đòn của Uyển Châu, bây giờ nằm trên mặt đất, khắp người đều bầm tím, nhìn qua có vẻ không chịu nổi.

"Cút đi, đừng để ta ra tay lần thứ hai với các ngươi, nếu không ta sẽ không lưu tình đâu." Vừa nói, Uyển Châu trực tiếp đến bên cạnh Diệp Thiên, một tay đặt vào lòng hắn.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu làm nũng với mình, trong mắt không khỏi hiện lên một nụ cười.

Xem ra Uyển Châu có thể tự mình xuất sư rồi, ít nhất Diệp Thiên nghĩ như vậy.

Tán Tiên từ cửa phủ đệ của Uyển Châu đi ra, trong mắt mang theo một tầng nộ ý vô cùng mạnh mẽ.

Khi thấy Diệp Thiên không có ý muốn hối cải, hắn không khỏi chậm rãi mở miệng nói: "Xem ra không mời Đấu Chiến Thắng Phật, ngươi căn bản không biết bên cạnh Thiên Đế còn có đại tướng." Tán Tiên nói xong, dưới chân một đám mây được giẫm ra, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Linh Sơn.

Đấu Chiến Thắng Phật kể từ sau đại chiến lần trước, đã tìm được điểm linh giới của riêng mình.

Lúc này đang ở trên Linh Sơn tìm kiếm sự đột phá, chỉ cần có thể ngộ ra chân lý, là có thể chân chính đắc đạo.

Tán Tiên thấy Linh Sơn hoàn toàn phong bế, trong mắt không khỏi hiện lên một tia áo não.

Hắn chậm rãi đến gần Linh Sơn, trong mắt không khỏi hiện lên một nét tinh minh.

Hắn biết Đấu Chiến Thắng Phật khẳng định sẽ không dễ dàng bị triệu hoán ra, chỉ có thể sử dụng một số phương thức khác, ví dụ như lén lút chui vào bên trong.

Đáng tiếc công lực của Tán Tiên quá yếu.

Khi hắn vừa mới vào trong Linh Sơn, lập tức có đệ tử hộ pháp phát hiện Linh Sơn có người lạ, trực tiếp bắt lấy hắn, khiến hắn căn bản không có cơ hội thông báo cho Đấu Chiến Thắng Phật.

Từ Linh Sơn đi ra, Tán Tiên cảm thấy mình không có chút vẻ vang nào.

Dù sao, hắn nhận chỉ dẫn của Thiên Đế mà đến Linh Sơn.

Kết quả không gặp được Đấu Chiến Thắng Phật, lại trực tiếp bị đệ tử giữ núi "mời" ra ngoài.

Thật không thể không nói, đây là một chuyện vô cùng phiền não.

Nhưng Tán Tiên đó lại không từ bỏ cách này.

Hắn biết Đấu Chiến Thắng Phật khẳng định không thể thỉnh ra.

Dù sao, Đấu Chiến Thắng Phật là thần tiên đã thành Phật, với tư cách là Tán Tiên, hắn không có quyền lực đó.

Chương 1096

Nhưng có một số cách khác để xử lý, ví dụ như để Diệp Thiên chủ động đến Linh Sơn, như vậy Diệp Thiên có thể giao chiến với Đấu Chiến Thắng Phật.

Chỉ thấy Tán Tiên dùng tốc độ nhanh nhất đến phủ đệ của Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên đang ngồi trong khách sảnh, mở miệng nói: "Thiên Đế muốn ngươi đi tìm Đấu Chiến Thắng Phật, các thần tiên khác căn bản không có cách nào thỉnh ngài ấy xuất sơn." Diệp Thiên có chút nghi ngờ liếc nhìn Tán Tiên, biết vừa rồi trong hàng ngũ có hắn, nên Diệp Thiên sợ Tán Tiên sẽ gài bẫy mình.

"Ngươi đến chỗ Thiên Đế xác nhận đi, gần đây đừng tìm Đấu Chiến Thắng Phật.

Còn ngươi (Tán Tiên) tạm thời đừng rời đi, đợi ta làm rõ mọi chuyện rồi ngươi có thể đi." Diệp Thiên nói với Uyển Châu.

Hắn không thể dễ dàng thả Tán Tiên đi.

Chỉ cần tin tức Uyển Châu mang về không khớp, e rằng Tán Tiên sẽ bị Diệp Thiên đánh chết.

Uyển Châu hỏa tốc đi tìm Thiên Đế xác nhận.

Sau khi trực tiếp báo cáo tin tức mới nhất cho Diệp Thiên, Diệp Thiên mới thả Tán Tiên ra khỏi phủ đệ của mình, trong mắt hắn đầy vẻ hoài nghi nhìn ra ngoài phủ đệ.Công lực của Diệp Thiên không phải Tán Tiên có thể sánh được.

Hắn dậm chân một cái, trực tiếp đến trên Linh Sơn.

Nhìn trong Linh Sơn khói sương lượn lờ, Diệp Thiên không khỏi rơi vào trầm tư.

Nơi đây không giống nơi Đấu Chiến Thắng Phật cư trú, ngược lại càng giống Đấu Chiến Thắng Phật đang bế quan ở trong đó.

Có lẽ vì Diệp Thiên lưu lại ở đó quá lâu, đệ tử hộ pháp trực tiếp từ dưới bay lên, đến bên cạnh Diệp Thiên, cung kính hành một đại lễ: "Xin hỏi Thượng Tiên có việc gì không?" Diệp Thiên trực tiếp nói ra chuyện Thiên Đế phái mình đến.

Đệ tử hộ pháp nhíu chặt mày, nhưng không biết Thiên Đế và Đấu Chiến Thắng Phật rốt cuộc có tình huống gì.

Chỉ thấy đệ tử giữ núi liếc nhìn Diệp Thiên, chậm rãi đến bên cạnh Diệp Thiên, khẽ nói: "Mời Thượng Tiên theo ta." Sau đó, đệ tử giữ núi trực tiếp dẫn Diệp Thiên đến trước mặt Như Lai.

Như Lai thấy Diệp Thiên lại đến Linh Sơn, trong mắt không thể hiện bất kỳ hỉ nộ ái ố nào.

Dù sao, ngài đã thành Phật, bất kỳ chuyện gì cũng không thể lay động được.

Hai người khách sáo một hồi, Như Lai sai đệ tử giữ núi dẫn Diệp Thiên đến động quật của Đấu Chiến Thắng Phật, để Diệp Thiên có thể trực tiếp đối thoại với Đấu Chiến Thắng Phật.

Vì Diệp Thiên căn bản không biết Thiên Đế muốn hắn làm gì, chỉ có thể đi theo phía sau đệ tử giữ núi, xem xem có thể thỉnh Đấu Chiến Thắng Phật đi được không.

Dù sao Đấu Chiến Thắng Phật hiện đang bế quan, ai cũng không biết rốt cuộc Đấu Chiến Thắng Phật có thể rời khỏi đó không.

Chỉ thấy Diệp Thiên vừa đến bên cạnh động quật, đệ tử giữ núi thông báo một tiếng bên trong, nhưng bên trong lại không có bất kỳ tiếng hồi đáp nào truyền ra.

Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ vẫy vẫy tay.

Xem ra Đấu Chiến Thắng Phật căn bản không muốn rời khỏi động quật.

Chuyện Thiên Đế phái hắn đến đây không có chuyện gì tốt, chi bằng ở yên trong đó cầu đột phá thì hơn.

Diệp Thiên thấy Đấu Chiến Thắng Phật không có ý muốn rời đi, cũng không có ý muốn cưỡng cầu, trực tiếp xoay người muốn rời khỏi Linh Sơn.

Dù sao mọi chuyện đều cần giao tiếp nhiều.

Diệp Thiên định trực tiếp đến Thiên Đình báo cáo với Thiên Đế, ai cũng không muốn bị quấy rầy khi đang tu luyện.

Nhưng Diệp Thiên vừa xoay người đã phát hiện Tán Tiên đứng bên cạnh, dùng tay cản hắn lại, mở miệng nói: "Thiên Đế đã sắp xếp nhiệm vụ.

Ta cho rằng Thượng Tiên nên để tâm một chút, nếu không Thiên Đế giáng tội xuống, ta cũng không chịu nổi đâu." Diệp Thiên nhìn vẻ xảo quyệt trong mắt Tán Tiên, trong lòng lập tức hiểu ra một số chuyện.

Ít nhất hắn biết Thiên Đế triệu hoán Đấu Chiến Thắng Phật khẳng định là có chuyện.

Tán Tiên vẫn luôn cản đường, trong lòng nhất định cũng có vấn đề.

Nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không vô cớ cản đường, dù sao hắn biết Diệp Thiên không phải là người dễ chọc.

Chương 1097

Uyển Châu thấy Tán Tiên vẫn luôn cản đường bên cạnh Diệp Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nộ ý, quát giận với Tán Tiên: "Tránh ra, ta bây giờ muốn về Thiên Đình báo cáo." Tán Tiên nhìn ngọn lửa giận dữ trong mắt Uyển Châu, thân thể không khỏi do dự một lát, không biết có nên lùi lại không.

Dù sao, đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Uyển Châu thấy Tán Tiên muốn lùi lại mà lại không muốn lùi lại, ngọn lửa giận dữ trong mắt càng bùng cháy dữ dội.

Nàng trực tiếp xông về phía Tán Tiên, năng lượng xanh lục từ lòng bàn tay bùng ra, trực tiếp giam cầm Tán Tiên.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu ra tay, trong mắt không thể hiện bất kỳ dao động nào.

Khiến Tán Tiên chỉ còn cách không ngừng cầu xin Uyển Châu tha thứ, nàng mới có chút lòng trắc ẩn mà thả hắn ra.Vì Uyển Châu ra tay không chút nể tình, cả ngọn Linh Sơn đều chìm trong năng lượng cuồng bạo.

Diệp Thiên thấy cảnh này, trong mắt không khỏi hiện lên một nét vẻ rối rắm, không biết động tĩnh vừa rồi có làm kinh động đến người đang bế quan bên trong không.

Dù sao, khi bế quan sợ nhất là năng lượng dao động.

Dao động dưới tay Uyển Châu vừa rồi căn bản không nhẹ chút nào.

Nếu không phải vì Tán Tiên kịp thời cầu xin tha thứ, e rằng Uyển Châu đã có thể làm rung chuyển cả ngọn Linh Sơn rồi.

“Kẻ nào dám ở Linh Sơn làm càn!” Diệp Thiên còn chưa kịp suy nghĩ xong, bên trong lập tức truyền ra tiếng hét giận dữ của Đấu Chiến Thắng Phật.

Diệp Thiên thấy vậy, hỏa diễm trên người chậm rãi dũng hiện ra.

Đấu Chiến Thắng Phật không phải là một tiểu nhân vật.

Vạn nhất Diệp Thiên không dốc hết toàn lực, e rằng hắn sẽ phải chịu thiệt ở đây.

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh màu vàng từ trong Linh Sơn nhảy ra, đôi mắt giận dữ quét nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Diệp Thiên.

Nhìn xem, trên trường có thể tạo ra cục diện lớn như vậy, e rằng cũng chỉ có Diệp Thiên mới làm được.

Tán Tiên thấy Đấu Chiến Thắng Phật cũng bị kinh động mà xuất hiện, không khỏi đến bên cạnh Đấu Chiến Thắng Phật, hành một lễ: “Đại nhân Đấu Chiến Thắng Phật, Thiên Đế thỉnh đại nhân đến Thiên Đình một chuyến.” Tán Tiên nói xong, không khỏi đặt ánh mắt lên người Diệp Thiên, khẽ nói: “Thiên Đế muốn đại nhân đối phó với Diệp Thiên, nếu không hắn ở Thiên Giới vô pháp vô thiên, căn bản không ai có thể khống chế được.” Đấu Chiến Thắng Phật nghe lời Tán Tiên nói, không khỏi đặt ánh mắt lên người Diệp Thiên, khẽ lắc đầu: “Ta bây giờ không muốn quản chuyện đó.

Có chuyện gì thì để Thiên Đế tự mình thỉnh ta.” Đấu Chiến Thắng Phật nói xong, trực tiếp lắc đầu với Diệp Thiên, khẽ nói: “Muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh, đừng quấy rầy Lão Tôn ta tu luyện.” Vừa nói, liền biến mất trên đỉnh Linh Sơn.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia kinh ngạc, sau đó đều hướng ánh mắt về phía Tán Tiên,

chờ đợi hắn giải thích.

Thiên Đế nhất định sẽ không vô cớ hạ lệnh thỉnh Đấu Chiến Thắng Phật.

Mục đích là để Đấu Chiến Thắng Phật đối phó với Diệp Thiên.

Những chuyện kỳ lạ khác hắn sẽ không làm khó được Thiên Đế.

Tán Tiên thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đặt ánh mắt lên mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia khủng cụ, trực tiếp đi theo bước chân của Đấu Chiến Thắng Phật vào trong Linh Sơn.

Đáng tiếc, Đấu Chiến Thắng Phật vừa đến động quật, trong tay trực tiếp hiện ra một luồng kim quang, vung về phía Tán Tiên, khiến Tán Tiên lập tức bay ra khỏi động quật.

Diệp Thiên thấy Tán Tiên bay ngược ra, biết Tán Tiên đã bị thương, không khỏi nhìn Uyển Châu một cái.

Hai người trực tiếp rời khỏi Linh Sơn.

Vì Tán Tiên đã để mình tiếp nhận nhiệm vụ, Diệp Thiên muốn lên Thiên Đình xem xem, Thiên Đế rốt cuộc đang làm chuyện gì.

Thiên Đế nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu báo cáo sự việc, trong mắt không khỏi hiện lên một nét vẻ khó xử.

Ngài quay mặt nhìn Tán Tiên bên cạnh, phát hiện trên thân thể Tán Tiên có vết thương.

“Các ngươi đều lui xuống đi.

Dù sao Đấu Chiến Thắng Phật đang tu luyện, không nên quấy rầy.” Vừa nói, Thiên Đế bảo Diệp Thiên và Uyển Châu tạm thời lui xuống.

Chương 1098

Tán Tiên thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đều rời đi, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nhẹ nhõm.

Vừa rồi hắn vẫn luôn sợ Diệp Thiên sẽ trực tiếp ra tay với mình, bây giờ thì đã yên tâm.

"Ta đành tìm cách khác vậy.

Cách này xem ra không có tác dụng rồi." Thiên Đế bất đắc dĩ mở miệng nói.

Các vị thần bên dưới nhìn Thiên Đế đưa ra quyết định, không khỏi lại một lần nữa cúi đầu.Từ Thiên Đình đi ra, Diệp Thiên không khỏi đỡ trán, có chút mệt mỏi.

Tuy Đấu Chiến Thắng Phật đã bắt đầu bế quan, Diệp Thiên vẫn cảm thấy một tia cấp bách.

Thiên Đế đã sản sinh ra sự bài xích mạnh mẽ đối với hắn.

Nếu để Đấu Chiến Thắng Phật đối đầu với hắn, thắng bại sẽ khó nói.

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ rải đầy hoa đào hai bên.

Uyển Châu không khỏi mặt mày hớn hở đi giữa con đường nhỏ, trong mắt tràn ngập niềm vui.

Lâu rồi không được nhìn cảnh tượng đẹp đẽ đến vậy.

Đứng giữa con đường như đứng trong một bức họa.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đứng trong rừng đào không muốn rời đi, trong mắt không khỏi hiện lên một nét vẻ bất đắc dĩ.

Hắn tùy tiện tìm một cây đào đứng dưới đó.

Uyển Châu không ngừng nhảy nhót trong rừng đào, hệt như một tinh linh vui vẻ, khắp nơi tra xét, như thể có sức lực dùng không hết.

Diệp Thiên nhìn thấy vậy, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Con gái thích cảnh đẹp hoa bay lượn, còn đối với Diệp Thiên, chi bằng nằm trên giường nghỉ ngơi một lát thì hơn.

Đột nhiên, một trận cuồng phong từ không xa quét đến, trực tiếp bao trùm lấy Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên không khỏi nheo mắt nhìn về phía cơn gió quái lạ ở không xa.

"Cơn gió quái lạ này có chút kỳ quái.

Ta phải cẩn thận một chút." Vừa nói, trên thân thể Diệp Thiên bộc phát ra một trận hỏa quang, khiến toàn bộ thân thể hắn đều chìm trong một luồng hỏa diễm.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên bắt đầu toàn lực phòng ngự, đương nhiên không dám lơ là.

Năng lượng xanh lục trong cơ thể nàng cũng chậm rãi hiện ra, muốn chống cự cơn cuồng phong đó.

Đáng tiếc, cơn gió quái lạ vừa thổi đến, lá chắn năng lượng của Diệp Thiên và Uyển Châu dường như không tồn tại, trực tiếp bị bỏ qua, hai người lập tức bị thổi bay lên không trung.

Chẳng mấy chốc, cảnh tượng trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu đã thay đổi.

Vốn là mười dặm đào hoa đã biến mất, một con cự mãng và một con mãnh hổ đang trừng đôi mắt nhìn Diệp Thiên, như thể đang trách tội Diệp Thiên đã xâm nhập lãnh địa của chúng.

Diệp Thiên thấy chúng bày ra tư thái tấn công, hỏa diễm trên tay

trực tiếp bùng ra, trực tiếp nuốt chửng cự mãng và mãnh hổ vào trong.

Vì hỏa diễm trong cơ thể Diệp Thiên vốn có hiệu quả đốt cháy, cự mãng và mãnh hổ nhanh chóng bị Diệp Thiên chế phục, khiến chúng căn bản không có cách nào thoát khỏi sự khống chế của Diệp Thiên.

Thấy cự mãng và mãnh hổ đều bị khống chế, trong mắt Diệp Thiên không khỏi bộc phát ra một nét vẻ đạm nhiên, tiếp tục đi về phía trước.

Vì cơn gió quái lạ đã đưa hắn đến đây, Diệp Thiên đương nhiên sẽ không oán trách trời cao bất công.

Bởi vì làm vậy căn bản không có chút hiệu quả nào, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Chương 1099

Hai người đi không bao lâu, trực tiếp đến cửa Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, không ngờ lại đến được nơi này.

Khi hai người vừa định vào trong xem xét, từ trong động quật đi ra một người thợ săn.

Người thợ săn trong tay cầm một cây nỏ nặng, xem ra dùng để săn bắt mãnh thú.

"Ngươi có thấy con mãnh hổ của ta không?

Vừa rồi ta rõ ràng thấy nó rời khỏi chỗ ngươi." Người thợ săn vừa nói, vừa không ngừng tìm kiếm xung quanh, như thể có chút không hiểu rốt cuộc xung quanh đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên liếc nhìn người thợ săn, trong mắt không khỏi hiện lên một nét cảnh giác.

Nếu thú cưng bị mất, sẽ không giống người thợ săn này thản nhiên như vậy, đặc biệt là thú cưng bị mất lại có kỹ năng sinh tồn hoang dã.

Đúng lúc này, Diệp Thiên phát hiện người thợ săn lại đang ngâm nga một số câu thơ.

"Có vẻ như trong câu thơ này có vấn đề, 'chỉ vì thân trong núi này'." Diệp Thiên lặp lại, ánh mắt hiện lên vẻ trầm tư.

Uyển Châu nhìn người thợ săn trước mặt, cũng không khỏi đọc lại vài lần câu thơ, đồng dạng phát hiện một tia dị thường, nhưng vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của nó.

Hai người nhìn nhau.

Người thợ săn xuất hiện giữa không trung thế này, khẳng định có vấn đề, chỉ là vấn đề cụ thể thì chưa rõ.

Lúc này, Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, chậm rãi nói: "Ý tứ ám chỉ xung quanh chúng ta có Tán Tiên, chẳng lẽ là chỉ chuyện bên trong đó sao?" Vừa nói, Uyển Châu chỉ thẳng vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Diệp Thiên xua tay, đi thẳng đến trước mặt người thợ săn, nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi câu thơ này hàm chứa ý nghĩa gì, ngài có thể giải thích giúp ta không?" Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp chắn đường người thợ săn.

Người thợ săn nhìn Diệp Thiên muốn hỏi mình, không khỏi khẽ lắc đầu, trực tiếp rời khỏi cửa động Tà Nguyệt Tam Tinh Động, rõ ràng không muốn quanh quẩn ở đây.

Diệp Thiên nhìn người thợ săn rời đi, trong đầu suy nghĩ càng thêm phức tạp, cứ như đã từng nghe qua cái tên địa điểm này ở đâu đó.

"Ta vào trong xem thử?

Chắc chắn bên trong có điều ta muốn biết, vừa nãy người thợ săn cũng đã nhắc nhở ta rồi." Nói đoạn, Diệp Thiên trực tiếp kéo Uyển Châu đi vào.

Hai người vừa bước vào động, lập tức có một Môn đồng đi ra, quát mắng Diệp Thiên và Uyển Châu: "Hai người các ngươi vì sao lại xông vào sơn động của ta, chẳng lẽ không biết nơi này không hoan nghênh người lạ sao?" Có lẽ vì Môn đồng căn bản không nhận ra Diệp Thiên.

Lời lẽ thốt ra từ miệng hắn cực kỳ khó nghe, khiến Diệp Thiên cũng có chút không nhịn nổi.

Uyển Châu đứng cạnh Môn đồng, nhìn ngọn lửa giận đang bị Diệp Thiên kìm nén, trên người lập tức tuôn ra một luồng sáng xanh, trực tiếp cuộn về phía Môn đồng.

Môn đồng nhìn năng lượng ập tới, năng lượng trong cơ thể hắn căn bản không kịp thi triển, đã bị Uyển Châu khống chế.

Diệp Thiên nhìn Môn đồng không ngừng chửi bới, trong mắt hắn căn bản không có chút ý tứ muốn cầu xin tha thứ nào, trực tiếp quay đầu đi, mặc cho Uyển Châu đánh đập Môn đồng.

Chẳng mấy chốc, Môn đồng không dám xấc xược với hai người nữa, dù sao Uyển Châu đã dạy hắn một trận, có lẽ hắn sẽ không phạm lỗi tương tự.

Diệp Thiên nhìn Môn đồng đứng sang một bên, trực tiếp kéo Uyển Châu đi vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không quan tâm Môn đồng có suy nghĩ gì.

Nếu theo tính cách của Diệp Thiên, nếu Môn đồng dám quản chuyện của hắn, e rằng hắn sẽ lập tức ném Môn đồng ra ngoài, căn bản không cho chút thể diện nào.

Hai người chậm rãi đi vào động phủ, nhìn động phủ càng lúc càng sáng, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng, chậm rãi đi đến chỗ sâu nhất của động phủ, tình cảnh bên trong khiến Diệp Thiên và Uyển Châu có cảm giác bừng sáng cả tầm mắt.

Bên ngoài Tà Nguyệt Tam Tinh Động là một bức tường đổ nát, nhưng bên trong lại được trang trí một tiểu ốc vô cùng hoa lệ, giống như một biệt thự, khiến Diệp Thiên căn bản không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Uyển Châu nhìn tình cảnh bên trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, miệng cũng không tự chủ mà há hốc.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đang kinh ngạc, Bồ Đề chậm rãi đi ra từ một cái hang nhỏ bên cạnh.

Chương 1100

Vừa thấy Bồ Đề tổ sư bước ra, Môn đồng trong mắt lập tức trào ra một tia nước mắt, chậm rãi đến trước mặt Bồ Đề tổ sư ủy khuất nói: "Sư phụ, vừa nãy bọn họ ức hiếp con, vết thương trên người con là do bọn họ đánh ra đó." Nói rồi, hắn cố ý lộ ra vết thương.

Diệp Thiên lạnh lùng liếc nhìn Môn đồng, trong lòng chậm rãi hiện lên một tia lạnh lẽo, nếu không phải Diệp Thiên đang cố ý kìm nén lửa giận, Môn đồng lúc này có lẽ đã bị ném ra ngoài rồi.

Diệp Thiên không muốn động đến Môn đồng, nhưng điều đó không có nghĩa là Uyển Châu sẽ dễ dàng bỏ qua, dù sao vừa nãy Uyển Châu căn bản không thật sự ra tay với hắn, không thể khiến Môn đồng bị thương khắp người được.

Chỉ thấy trên hai tay Uyển Châu trực tiếp hiện lên ánh sáng xanh, xuyên vào dưới chân Môn đồng, lén lút trói chặt hai chân hắn lại.

Môn đồng thấy Bồ Đề không muốn để ý tới mình, trực tiếp đứng dậy từ mặt đất, phản xạ có điều kiện bước về phía trước một bước, lập tức ngã nhào xuống đất, khiến hắn cảm thấy càng thêm mất mặt.

Bồ Đề nhìn những động tác nhỏ trong tay Uyển Châu, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười khổ, căn bản không muốn quản chuyện phiền phức này, dù sao chỉ cần không có chuyện gì lớn là vạn sự đại cát rồi.

Có lẽ vì Môn đồng đã ngăn cản, Bồ Đề tổ sư quyết định giữ Diệp Thiên và Uyển Châu ở lại một đêm, dù sao hai người đi vạn dặm xa xôi cũng không dễ dàng.

Diệp Thiên thấy Bồ Đề không có ý trách tội, chậm rãi cúi người trực tiếp xin lỗi Bồ Đề, dù sao Diệp Thiên không muốn làm mọi

chuyện trở nên quá cứng nhắc.

Môn đồng dù làm quá nhiều chuyện sai, nhưng vẫn là Môn đồng của Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Uyển Châu ra tay với hắn có một chút ý đe dọa Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Hai người nằm trên giường, bên ngoài vang lên từng trận tiếng mưa rơi, khiến Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy thân tâm đều trở nên tĩnh lặng.

Khi hai người đang chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa, Diệp Thiên không khỏi đặt sự chú ý vào cửa chính.

Môn đồng mặt đầy vẻ tinh ý đi đến cửa, nhìn cửa một cái rồi trực tiếp đóng sầm lại, có vẻ không muốn giao thiệp với người đứng ngoài cửa.

Uyển Châu nhìn Môn đồng trở lại phòng, không khỏi quay người nhìn Diệp Thiên, dường như đang xác nhận Diệp Thiên vừa nãy có nhìn thấy hay không.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, không khỏi nhẹ giọng nói: "Ta vừa nãy hình như thấy bên ngoài có một người, người đó hình như là sinh vật sống, muốn vào trong nghỉ ngơi." Người sống khẳng định không thể vào nơi của người chết, Diệp Thiên và Uyển Châu chỉ có thể coi đây là một tình huống đặc biệt, còn về quy tắc thì phải tuân thủ.

Diệp Thiên hồi tưởng lại vừa nãy, phát hiện người đứng ở cửa không phải phàm nhân mà hắn từng gặp, không biết vì sao phàm nhân cũng có thể liên hệ được với hắn.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, dường như đang chờ đợi Diệp Thiên quyết định, Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, giang tay nói: "Nếu nàng muốn đưa hắn vào, cứ trực tiếp đi làm đi, đừng nhìn ta." Uyển Châu

thấy Diệp Thiên đồng ý, không khỏi đi đến cửa trực tiếp kéo cửa ra, phát hiện ngoài cửa đang ngủ một trung niên nhân mặc áo bông.

Khi thấy Uyển Châu mở cửa, trong mắt hắn không khỏi hiện lên vẻ biết ơn, đi theo Uyển Châu vào trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Ban đầu Môn đồng vẫn muốn ngăn cản hành động của Uyển Châu, nhưng rốt cuộc hắn căn bản không thể khống chế nàng.

Bồ Đề nhìn Môn đồng liên tục làm những chuyện trái ngược, như thể cố ý muốn đối đầu với Uyển Châu và Diệp Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

"Sau này cố gắng đừng chọc giận Diệp Thiên và Uyển Châu, bối cảnh của bọn họ là nơi vĩnh viễn không thể đắc tội." Nói đoạn, Bồ Đề trực tiếp đi về một hướng khác.

Môn đồng nhìn ngay cả Bồ Đề tổ sư cũng không muốn đắc tội Diệp Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ không cam lòng, chậm rãi nhìn về phía Diệp Thiên, phát hiện Diệp Thiên căn bản không có tâm tư đặt ánh mắt lên hắn.

Đột nhiên Môn đồng ghi hận trong lòng, nhìn màn đêm buông xuống, ý nghĩ của hắn bắt đầu trở nên sống động, nhất định phải báo thù cho chuyện ban ngày.

Chỉ thấy Môn đồng rời khỏi phòng, trong tay cầm một cái túi vải, bên trong túi vải có một vài con côn trùng đang bò lổm ngổm, xem ra Môn đồng muốn ra tay với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên và Uyển Châu lúc này đã tiến vào trạng thái ngủ sâu, ban ngày đã trải qua nhiều chuyện như vậy, buổi tối đương nhiên phải ngủ ngon một chút rồi.

Đáng tiếc Diệp Thiên từ trước đến nay chưa bao giờ ngủ say, mỗi lần ngủ đều giữ lại một chút cảnh giác, tuyệt đối sẽ không đặt mình

vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Có lẽ vì ở bên Uyển Châu và Diệp Thiên khá lâu, Uyển Châu giờ đây cũng học được sự cảnh giác khi ngủ của Diệp Thiên, chỉ cần bên ngoài có chút gió thổi cỏ lay, nàng sẽ lập tức giật mình tỉnh dậy.

Chỉ thấy Môn đồng vừa đi vào, Diệp Thiên và Uyển Châu đã cảm ứng được vị trí của hắn, Diệp Thiên trực tiếp ngăn cản Uyển Châu, bảo nàng tạm thời đừng ra tay, muốn xem Môn đồng rốt cuộc muốn làm gì.

Môn đồng liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý đến mình, không khỏi đặt cái túi trong tay xuống, trực tiếp thả tất cả rắn và côn trùng bên trong ra.

Do rắn và côn trùng đều do Môn đồng thu thập, dưới tiền đề không có lệnh của Môn đồng, tự nhiên tất cả đều tràn vào trong phòng.

Uyển Châu nhìn rắn và côn trùng chậm rãi vào phòng, lại nhìn Môn đồng đã rời đi, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, chậm rãi nhìn về phía Diệp Thiên, dường như đang hỏi Diệp Thiên rốt cuộc phải xử lý thế nào.

Diệp Thiên bất đắc dĩ giang tay, nhẹ giọng nói với Uyển Châu: "Xử lý đi, ta cũng không biết phải làm sao cho phải, lấy đạo của người trị thân người, cách này ta thấy có thể được." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, nghe nội dung lời nói của hắn, không khỏi nhét tất cả rắn và côn trùng trong phòng vào, trên người nàng có sức mạnh tự nhiên màu xanh.

Chương 1101

Rắn và côn trùng căn bản không phải đối thủ của Uyển Châu, trong khoảnh khắc tất cả đều bị Uyển Châu tóm đi.

Tiếp theo là lúc Uyển Châu phát huy, chỉ thấy Uyển Châu trực tiếp đến cửa phòng Môn đồng, nghe tiếng ngáy nhẹ phát ra từ phòng Môn đồng, trong mắt Uyển Châu không khỏi hiện lên một tia tàn nhẫn.

Nhìn rắn và côn trùng đều tràn vào phòng Môn đồng, trên mặt Uyển Châu không khỏi hiện lên một nụ cười, nàng muốn xem Môn đồng rốt cuộc xử lý chuyện này thế nào.

Khoảng nửa phút sau, trong phòng vang lên một tiếng la hét lớn, Môn đồng nhảy nhót đi ra, trên người chỉ còn lại một chiếc quần lót đỏ.

Do Tà Nguyệt Tam Tinh Động vào buổi tối vô cùng yên tĩnh, tiếng gào thét đột ngột của Môn đồng khiến các phòng xung quanh đều bật đèn lên, Môn đồng cũng biết mình đã làm sai chuyện rồi.

Ngày hôm sau, khi Môn đồng ra khỏi phòng, Bồ Đề tổ sư liền hỏi về chuyện xảy ra tối hôm qua.

Bồ Đề nhìn Môn đồng căn bản không dám nhìn mình, lập tức đoán ra ngọn ngành của sự việc, thậm chí Bồ Đề cũng không muốn chủ động hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Diệp Thiên nhìn ánh mắt của Bồ Đề, hiểu rằng Bồ Đề đã phát hiện ra rồi, chỉ là vì là đệ tử của Môn đồng nên có chút không tiện.

Uyển Châu thấy Bồ Đề không muốn trách phạt Môn đồng, không khỏi ở bên cạnh châm chọc một phen, kể hết chuyện Môn đồng thả rắn.

Bồ Đề nghe Môn đồng lại dám thả rắn vào phòng, không khỏi nhìn về phía Môn đồng, nhẹ giọng nói: "Những lời nói ra từ miệng ngươi, không có thật sao?" Môn đồng nhìn Bồ Đề, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ bực tức, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, con… con tối qua chỉ nhất thời hồ đồ." Bồ Đề nhìn vẻ bực tức trong mắt Môn đồng, biết Môn đồng không có chút ý hối cải nào, nếu không trách phạt một phen, e rằng Môn đồng sẽ gây ra những chuyện kỳ quái khác.

Môn đồng thấy Bồ Đề trách phạt mình, không khỏi nhìn Uyển Châu bằng ánh mắt oán hận, biết vì Uyển Châu mà Bồ Đề trách tội hắn.

Lúc này phàm nhân chậm rãi tỉnh lại, đại khái nhìn xung quanh, phát hiện mình đã đi vào từ cửa, cũng chứng minh là đã được người ta đưa vào.

Chỉ thấy phàm nhân trực tiếp mở cửa, nhìn Uyển Châu đang đứng ở cửa, không khỏi mở miệng nói: "Ta muốn đi gặp Bồ Đề lão tổ, hy vọng hai vị có thể dẫn đường cho ta." Nói rồi, phàm nhân khẽ cúi chào Uyển Châu.

Uyển Châu nhìn phàm nhân muốn tìm Bồ Đề, đương nhiên sẽ không lập tức đồng ý, bởi vì phàm nhân và Bồ Đề lão tổ hoàn toàn là người của hai thế giới.

Nếu không phải vì Uyển Châu thấy phàm nhân đáng thương, nàng cũng căn bản sẽ không đưa hắn vào Tà Tinh Động, dù sao bên trong đều là nơi thần tiên cư ngụ.

Phàm nhân thấy Uyển Châu không muốn dẫn đi, trong mắt không khỏi lộ ra một tia thất vọng, thực sự không dám tưởng tượng mình sẽ bị từ chối.

Chỉ thấy phàm nhân trực tiếp đồng ý với Uyển Châu, nhưng thân thể lại không ngừng tìm kiếm bên trong, trong lòng nghĩ rằng nếu

Uyển Châu không dẫn đi, vậy thì tự mình đi vậy.

Đáng tiếc phàm nhân đã tìm sai chỗ, trong viện lạc riêng của Uyển Châu và Diệp Thiên, tự nhiên sẽ không có bóng dáng Bồ Đề lão tổ.

Phàm nhân không ngừng tìm kiếm từng phòng, vô tình xông vào phòng Diệp Thiên tu luyện, nhìn thấy trên người Diệp Thiên tràn đầy ánh lửa, trong mắt không khỏi bùng phát một trận sắc thái, đứng bên cạnh tỉ mỉ quan sát.

Uyển Châu nhìn phàm nhân vô tình xông vào phòng Diệp Thiên tu luyện, lưng nàng lập tức hoàn toàn ướt đẫm, sợ phàm nhân sẽ mạnh mẽ làm Diệp Thiên gián đoạn trạng thái tu luyện, như vậy Diệp Thiên sẽ bị ảnh hưởng.

"Mau ra ngoài với ta, nơi này không phải chỗ có thể tùy tiện nhìn loạn." Nói rồi, trong tay Uyển Châu một đạo sáng xanh bùng nổ ra, trực tiếp kéo phàm nhân ra ngoài.

Phàm nhân nhìn những dây leo xanh biếc trên người, lại nhìn năng lượng xanh biếc phát ra từ lòng bàn tay Uyển Châu, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, muốn Uyển Châu dạy mình pháp thuật, nhưng đáng tiếc bị Uyển Châu từ chối.

Là phàm nhân căn bản không nhìn thấy những điều đó, biết căn bản không có cách nào nắm giữ được chúng.

Huyền tại phàm nhân đã đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động, muốn chuyên tâm học một số pháp thuật, bất kể là pháp thuật gì cũng được.

Môn đồng nhìn sự khát vọng trong mắt phàm nhân, không khỏi đứng sang một bên châm chọc một phen.

Kéo phàm nhân ra ngoài, Uyển Châu trực tiếp ngồi trước cửa phòng Diệp Thiên, mắt chậm rãi nhắm lại, nàng biết Diệp Thiên tu luyện không thể bị tổn hại.

Phàm nhân thấy Uyển Châu căn bản không để ý đến mình, tự nhiên sẽ không tiếp tục ngồi trước cửa làm phiền người khác, dù sao hắn cũng chỉ muốn học pháp thuật mà thôi.

Uyển Châu cảm ứng Môn đồng chậm rãi rời đi, mắt nàng mới chậm rãi mở ra, chưa kịp hoàn toàn thu thần thức về, đã thấy Môn đồng lén lút đi tới.

Thấy vậy, sự tò mò trong lòng Uyển Châu lại bùng lên, nàng lại phát tán thần thức ra, bao phủ Môn đồng.

Chỉ thấy Môn đồng lén lút cầm trong tay một gói giấy màu nâu, trực tiếp đặt ở trước cửa, khiến Uyển Châu nhìn qua thấy có chút kỳ lạ.

Môn đồng nhìn xung quanh không có ai chú ý đến mình, không tự chủ mà đặt thuốc độc dưới ngưỡng cửa, rồi trực tiếp rời khỏi hiện trường, dù sao không thể để người khác phát hiện.

Chương 1102

Uyển Châu nhìn Môn đồng đi xa rồi, không khỏi đi đến cửa chính, dùng tay quẹt một cái vào ngưỡng cửa, phát hiện bên trong ẩn giấu một gói thuốc độc, đồng tử Uyển Châu đột nhiên co rút lại, không biết Môn đồng rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, Môn đồng từ chỗ không xa chậm rãi đi tới, thấy trong tay Uyển Châu cầm một gói thuốc độc, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Chẳng mấy chốc, vẻ mặt của Môn đồng đã khôi phục lại, chậm rãi đến trước mặt Uyển Châu, nhẹ giọng nói: "Vừa nãy ta thấy phàm nhân lén lút đặt một thứ gì đó dưới chân phòng, chắc không phải thứ này chứ." Môn đồng vừa nói, vừa lấy ra những dụng cụ đặc biệt đã chế tạo, dùng cột lửa để dò xét.

Uyển Châu liếc nhìn Môn đồng, mắt nàng chậm rãi nheo lại, nếu không phải vì Uyển Châu tận mắt nhìn thấy hắn đặt đồ ở đó, e rằng Uyển Châu cũng sẽ bị kỹ năng diễn xuất của Môn đồng lừa gạt.

Uyển Châu nhìn trên ngưỡng cửa có thuốc độc, ý nghĩ trong lòng nàng tự nhiên bắt đầu trở nên sống động, nàng nói với Môn đồng: "Ta bây giờ muốn đi tìm Bồ Đề lão tổ, chuyện ở nơi này, đương nhiên phải xử lý." Môn đồng thấy Uyển Châu muốn kinh động Bồ Đề lão tổ, trong lòng tuy có chút hoảng sợ, nhưng vẫn đồng ý.

Bây giờ chỉ cần có một chút không tình nguyện, e rằng Uyển Châu sẽ đặt sự chú ý lên hắn, Môn đồng hiểu rõ mọi chuyện, nhưng đáng tiếc căn bản không bị Uyển Châu phát hiện.

Chỉ thấy Uyển Châu dẫn Môn đồng đến bên cạnh Bồ Đề lão tổ, phát hiện Bồ Đề lão tổ đang thắp hương, không khỏi đứng sang một

bên, yên tĩnh chờ đợi Bồ Đề lão tổ.

Môn đồng đã báo cáo mọi chuyện, trong mắt Bồ Đề lão tổ không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, trực tiếp bảo Môn đồng gọi người đó đến, dù sao mọi chuyện cần phải hỏi rõ ràng.

Phàm nhân nghe Bồ Đề lão tổ mời mình, đương nhiên phải dùng nghi thức cao nhất của phàm nhân mà đi, nếu không sợ Bồ Đề lão tổ sẽ tức giận.

Hắn đã ba lạy chín vái đến chỗ ở của Bồ Đề lão tổ, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn, khiến ngay cả Uyển Châu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi thay.

Bồ Đề nhìn vẻ hưng phấn trong mắt phàm nhân, không khỏi mở miệng hỏi: "Thuốc độc thật sự là ngươi lấy ra sao?" Phàm nhân nhìn Bồ Đề lão tổ, căn bản không biết Bồ Đề đang hỏi gì, không khỏi có chút ngây ngốc nhìn về phía Uyển Châu, dường như đang hỏi Uyển Châu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Uyển Châu nhìn người kia nhìn mình, không khỏi đặt ánh mắt của mình lên người phàm nhân.

Đêm tối, Uyển Châu ngồi trước cửa phòng Diệp Thiên, nàng biết Môn đồng chắc chắn sẽ xử lý dấu bàn tay, dù sao ban ngày nàng đã dán dấu bàn tay lên tường.

Bồ Đề lão tổ chỉ cần điều tra, lập tức sẽ phát hiện sự việc không phải do phàm nhân làm, mà là do Môn đồng làm, chỉ là muốn đổ tội cho phàm nhân mà thôi.

Trời đã tối đen, tất cả mọi người xung quanh đều đã đi vào trạng thái ngủ say, Uyển Châu phát hiện có người chậm rãi đi tới, lập tức nhận ra người đó là Môn đồng.

Nhìn trong lòng bàn tay Môn đồng hiện lên ánh sáng nước, Uyển

Châu biết hắn sắp xóa bỏ chứng cứ đã để lại, nhưng đáng tiếc Uyển Châu đã để mắt đến hắn từ sớm.

Vừa thấy ánh sáng nước cuộn tới, Uyển Châu đã đưa dây leo của mình ra, ngăn cản công kích của Môn đồng, chứng cứ tự nhiên cũng được bảo toàn.

Thấy vậy, trong mắt Môn đồng không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, hắn biết có người đã phát hiện hành động của mình, chỉ là không biết rốt cuộc là ai.

Lúc này, Uyển Châu chậm rãi đi ra từ trong phòng, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: "Xem ra ngươi đã đặt thuốc độc xuống." Môn đồng nhìn Uyển Châu đã phát hiện ra mọi việc mình làm, trong mắt không khỏi bùng phát một trận lửa giận, ánh sáng nước trong tay dao động, muốn trực tiếp ra tay với Uyển Châu.

Đáng tiếc Uyển Châu chỉ khẽ vung một chưởng đã chế phục Môn đồng, khiến hắn căn bản không thể gây ra chút sóng gió nào, trực tiếp bắt hắn đến trước cửa Bồ Đề lão tổ.

Vì chuyện thuốc độc, phàm nhân không hề chợp mắt, sợ người khác sẽ trách tội chuyện mình lén lút thả thuốc độc, hắn căn bản không làm chuyện như vậy.

Dù sao phàm nhân chỉ vì học nghệ, không thể nào dễ dàng thả độc để tự mình chặn đứng mọi đường sống, hoàn toàn không tồn tại chuyện đó.

Sáng sớm, Bồ Đề lão tổ mở cửa ra, phát hiện Uyển Châu và Môn đồng đang ở trước cửa, Môn đồng bị Uyển Châu trói ngũ hoa đại bảng, khiến Bồ Đề lão tổ có chút kinh ngạc.

Do sự việc khá rõ ràng, Bồ Đề lão tổ trực tiếp đưa nghi phạm của ngày hôm qua đến, phàm nhân trực tiếp đến trước mặt Bồ Đề lão tổ,

phát hiện trong mắt hắn đều là tơ máu.

Bồ Đề nhìn ánh mắt của Môn đồng, có chút bực tức hỏi: "Chuyện này thật sự là ngươi làm sao?

Chẳng lẽ ta chưa từng nói với ngươi không được làm loại chuyện này sao?" Môn đồng nhìn Bồ Đề lão tổ có chút trách tội, biết mình không thể thoát khỏi hình phạt, chi bằng nhận hết mọi chuyện, lấy đó mà giành được sự thừa nhận của Bồ Đề lão tổ.

Có lẽ vì bên ngoài quá ồn ào, Diệp Thiên chậm rãi thoát khỏi trạng thái tu luyện, trực tiếp đến đại sảnh, phát hiện Bồ Đề lão tổ cùng vài người đều đang đứng ở đó.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên thoát khỏi trạng thái tu luyện, không khỏi kể lại toàn bộ sự việc một lần, để Diệp Thiên có thể hiểu chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Đồng thời cũng có thể giúp Diệp Thiên nhanh chóng nhập cuộc, giúp Diệp Thiên nhanh chóng sắp xếp lại tâm tư của mình.

Diệp Thiên nghe những lời Uyển Châu nói, không khỏi nhìn về phía Môn đồng, hôm qua hắn đã đặc biệt chú ý Môn đồng một phen, không ngờ hắn thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Nếu không phải Uyển Châu bảo vệ, e rằng hắn cũng sẽ bị Môn đồng tập kích, lập tức Diệp Thiên cho rằng không thể bỏ qua cho Môn đồng, dù sao chuyện Môn đồng làm, hắn căn bản không thể chấp nhận.

Chương 1103

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đã tỉnh táo, không khỏi chậm rãi trốn ra sau lưng Diệp Thiên.

Bồ Đề nhìn ngọn lửa giận trong mắt Diệp Thiên, biết Diệp Thiên đã thật sự tức giận.

Nếu không ban cho Môn đồng một hình phạt nghiêm khắc, e rằng Diệp Thiên sẽ trực tiếp ra tay đánh chết hắn, dù sao Diệp Thiên là người mà ngay cả Thiên Đế cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Chỉ thấy Bồ Đề phất tay một cái, một đạo lụa vàng trực tiếp quấn lấy Môn đồng, đột nhiên đâm vào đan điền nơi Môn đồng tụ tập linh khí, hoàn toàn đánh tan đan điền của hắn.

Diệp Thiên nhìn Bồ Đề đã ban hình phạt cho Môn đồng, trong mắt hắn mới hiện lên một tia bình thản, đã Bồ Đề đã làm như vậy trước mặt hắn, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không tiếp tục truy cứu nữa, dù sao sau này còn phải lăn lộn ở Thiên Giới.

Nhưng linh khí trong cơ thể Môn đồng vừa tan đi, Uyển Châu phát hiện trên người Môn đồng lại bùng cháy một tầng ma diễm, đó là một tầng công pháp trong cơ thể Môn đồng, chỉ là tầng công pháp này khá yếu ớt nên bị che lấp.

Môn đồng nhìn vẻ kinh ngạc trong mắt Uyển Châu, biết mình đã bị Uyển Châu phát hiện, cơ thể hắn trực tiếp biến thành màu đen kịt, rồi chạy thẳng về phía khác.

Diệp Thiên nhìn Môn đồng lại biến thành Ma đồng, quay đầu nhìn Bồ Đề lão tổ một cái, phát hiện trong mắt Bồ Đề lão tổ cũng hiện lên một tầng sương mù, xem ra ngay cả ông cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ thấy Diệp Thiên bay đến trước mặt Ma đồng, lửa trong lòng bàn tay không ngừng bùng lên, hoàn toàn chặn đứng đường chạy trốn của Ma đồng.

Do Diệp Thiên đã thật sự nổi giận, không thể để Ma đồng thoát khỏi mình, từng luồng lửa trực tiếp bao bọc Ma đồng, khiến cơ thể Ma đồng trực tiếp biến thành một đống tro tàn.

Bồ Đề nhìn Ma đồng đã biến thành một đống tro tàn, trong mắt không khỏi hiện lên một tia đau lòng, ông đã thật sự dành tình cảm cho Môn đồng của mình.

Môn đồng không thể nào bị người khác nhập vào, hiện tại bị Ma đồng chiếm giữ, Môn đồng tự nhiên đã bị Ma đồng đánh chết rồi.

Quả nhiên, dưới gốc cây ăn quả không xa, Bồ Đề đã tìm thấy thi thể của Môn đồng, cơ thể hắn có chút phù thũng, xem ra đã chết một thời gian rồi.

Cũng có nghĩa là gần đây đều là Ma đồng ở bên cạnh tổ sư, nếu không phải vì chuyện của Uyển Châu và Diệp Thiên, Ma đồng sẽ tiếp tục ẩn nấp, không biết mục đích của hắn rốt cuộc là gì.

Nhìn vẻ đau lòng trong mắt Bồ Đề, Uyển Châu không khỏi đứng bên cạnh Bồ Đề lão tổ, nhẹ nhàng an ủi Bồ Đề lão tổ, bảo ông đừng quá đau lòng.

Dù sao Môn đồng đã chết lâu như vậy rồi, ông cũng nên quen với những ngày không có Môn đồng.

Phàm nhân quỳ rạp trên đất nhìn mình được minh oan, không khỏi đặt ánh mắt lên người Diệp Thiên, vừa nãy hắn thấy Diệp Thiên dùng lửa đối phó với Ma đồng, hắn cũng muốn có loại sức mạnh đó.

Chỉ thấy phàm nhân trực tiếp đến bên cạnh Diệp Thiên, quỳ xuống trước mặt Diệp Thiên, khấu bái một phen: “Xin đại nhân dạy ta pháp

thuật, ta nguyện ý bái ngài làm sư phụ." Diệp Thiên liếc nhìn Uyển Châu, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, hắn không muốn nhận đồ đệ, lại là một phàm nhân không có tư chất gì như vậy.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên cũng không muốn dạy, không khỏi kéo Diệp Thiên, muốn hắn đi ra ngoài.

Diệp Thiên nhìn phàm nhân không ngừng khấu bái, vội vàng dùng khí tức nâng hắn dậy, cười nhẹ nói: "Tà Nguyệt Tam Tinh Động là nơi thần tiên cư ngụ, phàm nhân không thể tiếp tục ở lại bên trong." Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp phóng ra một luồng khí ấm áp, nhẹ nhàng bao bọc phàm nhân, trực tiếp nhấc hắn ra ngoài, khiến hắn căn bản không có cách nào phản kháng.

Kể từ khi phàm nhân bị đuổi khỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Uyển Châu và Diệp Thiên tự nhiên nhàn rỗi hơn không ít, ít nhất không có ai quấy rầy họ nữa.

Vì hai người đã quyết định ở lại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đương nhiên cũng phải tìm chút việc để làm, nếu không ngày nào cũng ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động thì có chút khó xử.

Uyển Châu đi đến Tàng Thư Các của Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nàng nghĩ Bồ Đề lão tổ đã có thể dạy dỗ ra nhiều đệ tử giỏi như vậy, chắc chắn không thể thiếu sự giúp đỡ của sách vở.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu có thể yên tâm ngồi đọc sách, trong lòng tự nhiên vui vẻ không ít, âm thầm ủng hộ Uyển Châu ở phía sau, để nàng có thể yên tâm ngồi trong Tàng Thư Các.

Nhìn kho tàng sách khổng lồ trong Tàng Thư Các, trong mắt Uyển Châu không khỏi lộ ra một tia bội phục, nàng tùy tiện chọn vài cuốn từ bên trong để đọc chậm rãi.

Do trong Tàng Thư Các cơ bản đều là những sách vở lâu đời,

Uyển Châu vậy mà từ bên trong đã tìm hiểu được một số chuyện, trong đó bao gồm tất cả các bí cảnh tồn tại trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Vừa nhận được tin tức này, Uyển Châu vội vàng đến chỗ ở của Bồ Đề lão tổ, hỏi về những gì mình đã phát hiện, dù sao bí cảnh chắc chắn là thứ khó gặp khó cầu.

Đáng tiếc Bồ Đề lão tổ nói ra, khiến Uyển Châu căn bản có chút không hiểu, thậm chí Uyển Châu cũng không hiểu ý tứ của Bồ Đề lão tổ.

Cuối cùng Uyển Châu quyết định kể lại chuyện này cho Diệp Thiên, xem Diệp Thiên có phương án xử lý tốt hơn không.

Chỉ thấy Diệp Thiên liếc nhìn Uyển Châu, lông mày không khỏi từ từ nhíu lại, bí cảnh là thứ phải có cơ duyên mới có thể gặp được, hắn từ trước đến nay chưa từng nghe nói về bí cảnh.

Giờ đây nghe nói trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động có bí cảnh, đương nhiên phải tìm cách xông vào xem thử.

Chương 1104

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đã quyết định, không khỏi dẫn đường trước mặt Diệp Thiên, dẫn hắn đến nơi được miêu tả trong sách với tốc độ nhanh nhất.

"Cái bí cảnh đó ở dưới vách đá, ta không biết những gì ghi chép trong sách có bị sai lệch không." Uyển Châu nhìn vách đá, trong mắt không khỏi lộ ra một tia không tự tin.

Diệp Thiên nhìn vách đá, xua tay nói với Uyển Châu: "Ta xuống dưới xem thử là biết ngay, những chuyện khác tạm thời đừng để trong lòng." Nói rồi, kéo Uyển Châu trực tiếp nhảy xuống.

Do võ công của Uyển Châu và Diệp Thiên đều không tệ, hai người căn bản không thể nào trực tiếp rơi xuống vách đá được.

Càng đến gần vách đá, cảnh tượng dưới vách đá càng rõ ràng hơn, Diệp Thiên nhìn thấy dưới vách đá vậy mà có một hồ nước trong xanh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Chân vừa chạm đất, Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, trực tiếp đến bên cạnh ao nước (Dao Trì), xem bên trong rốt cuộc có gì.

Ngay khi hai người vừa nhìn về phía Dao Trì, bên tai truyền đến tiếng chim phượng hoàng và chim minh, khiến đầu óc họ trở nên thanh tỉnh, trong lòng tràn ngập cảm giác thoải mái.

Uyển Châu nhìn tình hình căn bản không hiểu, tự nhiên không thể mạo hiểm đi vào đáy ao, nàng rón rén đến bên cạnh con chim phượng, một tay tóm lấy nó.

Phượng Hoàng nhìn con phượng bị Uyển Châu tóm lấy, trong miệng không khỏi bùng phát một trận gào thét, trực tiếp lao xuống tấn

công Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên nhìn Phượng Hoàng muốn ra tay với Uyển Châu, lửa trong lòng bàn tay đột nhiên cuộn tới, khiến cơ thể Phượng Hoàng chịu một số tổn hại, con phượng cũng như ý nguyện được cứu ra.

Dưới tình huống Phượng Hoàng hợp thể, Diệp Thiên kéo Uyển Châu trốn sang một bên đất trống, hắn biết lực tấn công của Phượng Hoàng hợp thể không phải chuyện đùa.

Nhìn Phượng Hoàng không ngừng tấn công mình, Diệp Thiên đối với Uyển Châu chậm rãi giải thích một lần, miêu tả ý đồ của mình, hy vọng có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Có lẽ vì Phượng Hoàng nghe những gì Diệp Thiên miêu tả có vấn đề, hai con Phượng Hoàng nhìn nhau, phát ra một tiếng gào thét, rồi bay thẳng lên trời và biến mất ở chân trời.

Ngay khi Phượng Hoàng vừa rời đi, nước trong Dao Trì bắt đầu cuộn trào điên cuồng, như có thứ gì đó sắp xuất hiện, khiến Diệp Thiên và Uyển Châu đều nhìn vào đó.

Uyển Châu nghiêng đầu nhìn Dao Trì, chưa kịp tạo tư thế phòng thủ, một bóng đen khổng lồ xuất hiện từ trong Dao Trì, trực tiếp tấn công Uyển Châu.

Thấy vậy, đồng tử Diệp Thiên đột nhiên co rút lại, năng lượng lửa trong tay từ từ hội tụ, xem ra Diệp Thiên muốn trực tiếp đánh chết yêu thú.

Đáng tiếc yêu thú đã ra tư thế đánh lén, căn bản không muốn đánh đối đầu cứng rắn.

Chỉ thấy yêu thú một quyền hung hãn đánh vào người Uyển Châu, khiến Uyển Châu không tự chủ mà lùi lại vài bước, khóe miệng thậm chí còn chảy ra một tia máu, xem ra Uyển Châu đã bị thương dưới sự

đánh lén của yêu thú.

Đồng thời Diệp Thiên cũng một quyền hung hãn đánh vào cơ thể yêu thú, khiến nó rơi xuống Dao Trì, trong khoảnh khắc Dao Trì trở nên yên tĩnh, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Quay đầu nhìn Uyển Châu, phát hiện nàng đang ngơ ngác nhìn cổ tay, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc: "Ta… pháp lực của ta hình như hoàn toàn biến mất rồi." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu bị đánh lén, vốn đã có chút không vui, khi thấy nội lực của Uyển Châu hoàn toàn mất đi, trong mắt hắn càng thêm khó chịu.

"Trước tiên hãy tìm cách nâng cao công lực, ta sẽ ở bên cạnh hộ pháp cho nàng, tranh thủ để nàng phục hồi nhanh nhất có thể." Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Uyển Châu.

Uyển Châu gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, trên người hiện lên một luồng sáng xanh cực kỳ nhạt, xem ra cơ thể nàng thực sự đã bị trọng thương.

Khi Uyển Châu bắt đầu kiểm tra, đầu lâu khổng lồ của yêu thú từ trong Dao Trì nhô ra: "Haha, xem ra đòn vừa nãy đã khiến ngươi bị thương, bây giờ chỉ có thể yên tâm ngồi ở đó thôi phải không." Diệp Thiên nhìn yêu thú lại dám ra mặt châm chọc, lửa trong lòng bàn tay hắn cháy càng dữ dội hơn, trực tiếp cuộn về phía yêu thú, khiến nó căn bản không có cách nào thò đầu ra.

Đáng tiếc lửa vừa chạm vào nước Dao Trì, trong khoảnh khắc hóa thành một làn sương nước, khiến yêu thú lập tức trở nên kiêu ngạo.

Nhìn thấy cơ thể Uyển Châu bắt đầu dao động, Diệp Thiên biết Uyển Châu đã có chút động nộ, lập tức nhìn về phía yêu thú, lửa dưới chân trực tiếp bùng lên, cuộn nhanh về phía Dao Trì.

Yêu thú nhìn Diệp Thiên trực tiếp lao đến, trong mắt không khỏi

hiện lên vẻ đắc thắng, cơ thể nó trực tiếp co vào trong Dao Trì.

Diệp Thiên quay đầu nhìn Uyển Châu, phát hiện cơ thể nàng đã ổn định lại, lập tức Diệp Thiên quyết định, cơ thể hắn trực tiếp chui vào trong Dao Trì, thề nhất định phải bắt được yêu thú này mới thôi, dù sao nó thực sự quá đáng, khiến Diệp Thiên có chút không nhịn nổi.

Nhưng Diệp Thiên không biết, ngay khi hắn vừa bước vào Dao Trì, bên cạnh Uyển Châu lập tức xuất hiện một bóng đen, trong khoảnh khắc đã cuốn Uyển Châu đi, Dao Trì lập tức trở lại yên tĩnh, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Cung điện tráng lệ lộng lẫy, bên trong có vô số ca cơ đang múa hát.

Uyển Châu thoát khỏi trạng thái tu luyện, nhìn những bóng người không ngừng xuất hiện bên cạnh, trong lòng không khỏi nảy sinh một yếu tố bất định đậm đặc, không biết vì sao lại ở Thiên Cung, cũng không biết Thiên Cung vì sao lại xuất hiện cảnh tượng này.

Nàng nghiêng người nhìn vào Thiên Cung, lập tức bị các ca cơ khác phát hiện sự tồn tại của Uyển Châu.

Chương 1105

Ngay lập tức các ca cơ biến thành yêu ma máu thịt be bét, lũ lượt tấn công Uyển Châu dữ dội nhất, khiến Uyển Châu cũng có chút ứng phó không kịp.

Do cơ thể Uyển Châu vừa mới bắt đầu phục hồi, bây giờ trong cơ thể nàng căn bản không còn nhiều năng lượng để sử dụng, vì vậy Uyển Châu dễ dàng bị bắt lấy, may mắn là bọn chúng không ra tay sát hại Uyển Châu, nếu không Uyển Châu căn bản không có sức để chống cự.

Lúc này Diệp Thiên đang ở trong Dao Trì tìm kiếm yêu ma, không biết yêu ma rốt cuộc đang ẩn nấp ở đâu.

Kể từ khi xuống Dao Trì, nước bên trong đã trở nên đục ngầu, khiến hắn căn bản không thể nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không thể nhìn thấy yêu ma đang ở hướng nào.

Vì không nhìn rõ những gì đang xảy ra trước mặt, Diệp Thiên tự nhiên chỉ có thể từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm, dù sao tiếp tục tìm kiếm cũng chỉ là lãng phí thời gian, chi bằng lên bờ hộ pháp cho Uyển Châu, như vậy thiết thực hơn.

Nói rồi, Diệp Thiên dùng lực dưới chân trực tiếp lên mặt nước Dao Trì, tay phải dùng lực chống một cái vào mặt đất để lên bờ Dao Trì.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh một vòng, bóng dáng Uyển Châu đã hoàn toàn biến mất, Diệp Thiên lập tức có chút lo lắng, hắn không tin Uyển Châu bây giờ có thể một mình.

Diệp Thiên không ngừng tìm kiếm bóng dáng Uyển Châu ở gần đó, phát hiện xung quanh bỗng có một Thiên Cung, khiến Diệp Thiên

có chút kinh ngạc, hắn trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất đi vào Thiên Cung để xem bên trong rốt cuộc có gì.

Ngay khi vừa bước đến cửa chính Thiên Cung, lập tức có vài thị vệ đi đến, trực tiếp ngăn cản Diệp Thiên, xem ra không muốn Diệp Thiên tự tiện xông vào.

Nhưng những thị vệ này không hề biết rằng căn bản không ai dám ngăn cản Diệp Thiên, khi Diệp Thiên phát hiện bị ngăn cản, hắn biết Uyển Châu đã xảy ra chuyện, Uyển Châu có khả năng đang ở trong phòng nào đó, chỉ là hắn chưa tìm ra.

Chỉ thấy Diệp Thiên bề ngoài đồng ý hai tiếng, nhưng sau lưng đã hội tụ năng lượng vào một điểm, một chưởng hung hãn đánh vào thị vệ gần nhất, khiến cơ thể hắn lập tức biến thành một mảng cháy đen, xem ra hắn căn bản không phải thị vệ, mà là yêu ma biến hóa.

Thấy vậy, trong mắt Diệp Thiên không khỏi hiện lên một tia kim quang, lửa trên hai tay không ngừng tuôn trào, từng người một nhấn chìm các thị vệ xuống đất.

Khi hai thị vệ bị Diệp Thiên đánh chết, bên tai truyền đến một tiếng cầu cứu cực kỳ yếu ớt.

Do Diệp Thiên và Uyển Châu thường xuyên ở bên nhau, Diệp Thiên rất quen thuộc với giọng nói của Uyển Châu, vì vậy trong khoảnh khắc đã xác định được giọng nói của Uyển Châu.

"Uyển Châu nhất định đang ở bên trong, ta muốn xem rốt cuộc các ngươi giấu nàng ở đâu." Nói rồi, Diệp Thiên trực tiếp đi vào trong phòng, muốn tìm Uyển Châu, dù sao một người lớn như Uyển Châu tuyệt đối không có chỗ nào để giấu.

Ngay khi Diệp Thiên vừa bước vào Thiên Cung, bên tai lại truyền đến một trận tiếng cầu cứu, lần này âm thanh rõ ràng hơn không ít,

khiến Diệp Thiên lập tức phân biệt được giọng nói của Uyển Châu, cũng khiến Diệp Thiên kiên định niềm tin của mình.

Chậm rãi đi vào đại sảnh Thiên Cung, phát hiện đại sảnh vô cùng xa hoa, khiến Diệp Thiên không khỏi dừng lại.

Ở cửa có vài thị nữ đi vào, đặt ánh mắt lên người Diệp Thiên, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sát ý nhàn nhạt, khiến Diệp Thiên lập tức cảnh giác.

Ngay khi vài thị nữ vừa bước vào, Uyển Châu đi theo phía sau họ bước vào, khiến Diệp Thiên có chút kinh ngạc, dù sao Uyển Châu tuyệt đối không thể nào cùng bọn chúng làm điều xấu.

Không biết vì sao, khi Diệp Thiên nhìn thấy Uyển Châu bên cạnh, hắn thà tin Uyển Châu đang ở bên cạnh mình, căn bản không muốn tin Uyển Châu chưa tìm thấy, hoặc Uyển Châu đã bị người khác bắt đi, trực tiếp ôm lấy Uyển Châu ngồi lên ghế chủ vị.

Khi Diệp Thiên sắp bị mê hoặc, một trận tiếng cầu cứu lại truyền vào tai Diệp Thiên, khiến hắn lập tức cảnh giác, cảm nhận năng lượng trong cơ thể đang không ngừng trôi đi, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ trịnh trọng.

Quay đầu nhìn Uyển Châu, phát hiện Uyển Châu trong lòng hắn đã biến đổi hình dạng, cả người to ra một vòng, xem ra như đã ăn no.

Ngay lập tức lửa trong lòng bàn tay Diệp Thiên bùng lên, trực tiếp thiêu rụi những người khác xung quanh thành hư vô, căn bản không cho bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên trực tiếp ra tay với người bên cạnh, miệng phát ra một trận gào thét chói tai, lao về phía Diệp Thiên, xem ra nàng biết mình đã bị lộ, nếu bây giờ không liều một phen thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Thấy vậy, khóe miệng Diệp Thiên không khỏi hiện lên một tia cười, lửa trên tay trực tiếp bùng phát về phía Uyển Châu, thiêu rụi cả người nàng, trong khoảnh khắc đã không còn trên thế gian.

Ngay khi cơ thể Uyển Châu vừa đổ xuống, ở cửa chính lập tức lại xuất hiện một bóng dáng Uyển Châu khác, nhìn Diệp Thiên đang đại phát thần uy, lập tức chạy đến bên cạnh Diệp Thiên, cầu mong hắn bảo vệ.

Đáng tiếc Diệp Thiên đã ăn phải một lần thua thiệt, không thể nào ở cùng một nơi mà ăn phải lần thua thiệt thứ hai, vì vậy Diệp Thiên hội tụ tất cả lửa trong lòng vào ánh mắt, đôi mắt tràn đầy năng lượng, trong khoảnh khắc đã nhìn thấu cơ thể Uyển Châu.

"Không có gì là không thể tùy tiện biến hóa được." Nói rồi, quả cầu lửa trong lòng bàn tay Diệp Thiên lại ném ra, trực tiếp đánh nát giả Uyển Châu trước mặt thành hư vô.

Có lẽ vì biết Diệp Thiên đã có năng lực phân biệt thật giả, chúng không tiếp tục phái người giả trang nữa, lũ lượt rời khỏi đại sảnh, còn Diệp Thiên thì ở lại đại sảnh, tỉ mỉ lắng nghe tiếng cầu cứu tiếp theo.

Hắn biết Uyển Châu tuyệt đối sẽ không cầu cứu một lần hai lần, chỉ cần Uyển Châu biết hắn ở gần đó, nàng nhất định sẽ cố gắng hết sức kêu lần thứ hai, để Diệp Thiên có thể tìm ra vị trí của Uyển Châu.

Quả nhiên, không lâu sau, tiếng cầu cứu của Uyển Châu lại truyền đến, chỉ là lần này trong giọng nói của Uyển Châu mang theo một tia mệt mỏi, xem ra nàng đã có chút bì lao, nếu không tìm nàng nữa, e rằng Uyển Châu sẽ chìm vào giấc ngủ sâu.

Chương 1106

Thấy vậy, Diệp Thiên vội vàng bắt đầu tìm kiếm xung quanh, dù sao vừa nãy hắn có thể nghe thấy tiếng hét của Uyển Châu, chứng tỏ Uyển Châu không cách xa mình là bao.

Cuối cùng, Diệp Thiên khóa ánh mắt vào một vò rượu, cũng chỉ có vò rượu này là mới được đặt lên, khiến Diệp Thiên trực tiếp ném xuống đất, bên trong một luồng khói trắng bùng phát ra, bóng dáng Uyển Châu chậm rãi hiện lên.

Uyển Châu lúc đó bị trọng thương, vết thương vô cùng nghiêm trọng, khi Diệp Thiên nhìn thấy tình cảnh đó trong lòng vô cùng lo lắng, cũng muốn thử giúp nàng chữa trị.

Bởi vì lúc đó khi nhìn thấy tình cảnh đó, trong lòng hắn thật sự rất lo lắng, không biết phải làm sao cho phải, nếu không kịp thời chữa trị cho nàng, khẳng định sẽ xảy ra thương vong nghiêm trọng.

Vì vậy lúc đó hắn đã dốc hết mọi sức lực để giúp nàng giải quyết nỗi khổ đó, nhưng dựa vào sức lực của hắn, nếu muốn thuận lợi làm giảm nhẹ vết thương của Uyển Châu.

Thật sự sẽ rất khó khăn, nhưng hắn vẫn không ngừng kiên trì, đồng thời cũng muốn thử phương pháp chữa trị này, vì trước đây hắn chưa từng vận dụng.

Bởi vì nếu không phải vết thương của Uyển Châu vô cùng nghiêm trọng, hắn cũng sẽ không làm thế, nhưng lúc đó hắn đang trong quá trình thử nghiệm.

Hắn cũng không biết rốt cuộc có thể chữa khỏi vết thương của nàng hay không, nhưng dù sao đi nữa hắn cũng nhất định phải biết.

Chỉ khi đó mới biết ý nghĩa thực sự của nó có thể thực hiện được hay không.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình thử nghiệm lại không ngờ, ban đầu hắn nghĩ có thể chữa khỏi hoàn toàn vết thương của Uyển Châu, nhưng làm sao ngờ lại bị phản phệ.

Vì vậy trong chốc lát cơ thể hắn cũng chịu vết thương lớn.

Ngày đó hắn thật sự vô lực xoay chuyển tình thế, ban đầu hắn nghĩ vận dụng thực lực như vậy có thể hoàn toàn giúp nàng thoát khỏi khó khăn.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ mọi chuyện lại không dễ dàng như tưởng tượng, vì lúc đó khi làm thật sự rất khó khăn, nên khi bị phản phệ.

Cơ thể hắn cũng xuất hiện biến hóa, hắn liền muốn từ bỏ, nhưng lúc đó Uyển Châu đã khuyên ngăn.

"Bất kể làm chuyện gì cũng đừng nản lòng, chỉ cần rất nỗ lực nhất định sẽ thành hiện thực, vì vậy bất kể thế nào cũng phải thử, chỉ có như vậy mới có thể giúp ngươi đột phá." Lúc đó khi nghe Uyển Châu nói như vậy, Diệp Thiên cũng quyết định thử lại, xem rốt cuộc có thể dựa theo những gì nàng nói, chữa khỏi hoàn toàn vết thương của nàng hay không.

Bất kể thế nào chỉ cần thử, dù lần nữa thất bại cũng cam tâm tình nguyện.

Còn phía bên kia bầu trời bây giờ hoàn toàn khác so với những gì hắn tưởng tượng, vì bây giờ đã hóa thành hư vô.

Diệp Thiên lúc đó không có cách nào, cũng chỉ có thể đưa Uyển Châu nhanh chóng tìm đường ra.

Bởi vì rời khỏi nơi đó mới là điều quan trọng nhất còn lại, những

chuyện khác sau này đều có thể để ý, nhưng chuyện trước mắt này nhất định phải nhanh chóng làm, mới có thể bảo toàn tính mạng của hai người.

Vì vậy lúc đó khi hai người tìm đường ra, họ đã đến một khu rừng trúc, lúc đó khi bước vào vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng đột nhiên truyền ra một tiếng đàn.

Tiếng đàn lúc đó hắn liền thấy một người đàn ông đang gảy đàn ở đó, Diệp Thiên lúc đó khi nhìn thấy người đàn ông này, cũng không biết rốt cuộc hắn đến từ đâu, muốn làm gì, vì vậy liền nhanh chóng thi pháp để thăm dò.

Bởi vì Diệp Thiên phải làm vạn vô nhất thất, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa, vì vậy lúc đó trong quá trình thăm dò, người đàn ông đang ở trong rừng trúc, nhưng tất cả đều hóa thành hư vô.

Trong khoảnh khắc biến mất không tăm hơi, như thể từ trước đến nay chưa từng có bất kỳ ai xuất hiện ở đó.

Uyển Châu vốn trước đó đã bị trọng thương, nhưng căn bản không được chữa trị tốt hơn, bây giờ lại một lần nữa bắt đầu bị thương, vì vậy lúc đó nàng đã ngất đi.

Nàng vốn hy vọng có thể cùng Diệp Thiên đối mặt với người đàn ông đó, nhưng không ngờ cơ thể nàng không thể chống đỡ được.

Vì vậy trong khoảnh khắc đó, chỉ còn lại Diệp Thiên một mình và người đàn ông kia hai người chiến đấu, tuy hiện tại Diệp Thiên căn bản không biết người đàn ông đó rốt cuộc đến từ đâu.

Nhưng hắn biết người đó xuất hiện trong khu rừng trúc này, khẳng định cũng không có ý đồ tốt đẹp, vì vậy lúc đó hắn liền ngồi thiền cùng với người đó.

Thực ra người đàn ông đó căn bản không phải người xấu, lúc đó Diệp Thiên cũng căn bản chưa làm rõ rốt cuộc ý đồ của hắn là gì hay như thế nào.

Chỉ là để chiến đấu với hắn, cũng là để thăm dò, rốt cuộc thực lực của hắn lớn đến mức nào.

Vì vậy lúc đó trong quá trình hai người giao thủ, hắn cũng không để ý đến sinh tử của những người đã mãn nguyện trước đó, vì dù sao Diệp Thiên hiện tại chưa làm rõ thân phận thật sự của hắn.

Cũng không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

Chương 1107

Vì vậy lúc đó khi nhìn thấy Uyển Châu ngất đi trong khoảnh khắc đó, Diệp Thiên cấp cấp mang mang nhanh chóng đến bên cạnh nàng, vì chỉ có cơ thể nàng chuyển biến tốt.

An toàn mới là điều quan trọng nhất còn lại, những chuyện khác đều có thể bàn sau, lúc đó người đàn ông khi nhìn thấy Uyển Châu thương thành ra như vậy liền nhanh chóng chữa trị cho nàng.

Tuy không thể gọi là thần y diệu thủ, nhưng hắn có hiểu biết về phương diện đó, dựa trên những kiến thức hắn hiểu, đồng thời cũng không ngừng chữa trị cho Uyển Châu.

Không lâu sau, người đàn ông đã chữa khỏi vết thương của Uyển Châu.

Diệp Thiên không ngờ người đàn ông này không chỉ gảy đàn giỏi, mà y thuật cũng lợi hại như vậy, vì vậy lúc đó liền cùng người đàn ông trò chuyện.

Từ khi người đàn ông xuất hiện trong rừng trúc đó, hắn đặc biệt nảy sinh sự tò mò với người đàn ông này, vì nơi này hầu như không có bất kỳ ai đến, vì sao chỉ có một mình hắn ở đó gảy đàn.

Vì vậy lúc đó khi nhìn thấy hắn, hắn đặc biệt chú ý, nên giờ đây khi hai người đang trò chuyện, từ lúc trò chuyện mới phát hiện ra hắn vốn là thượng cổ tiên nhân.

Bởi vì bị mắc kẹt trong bí cảnh, nên mới lưu lạc trong khu rừng trúc này.

Nếu không phải vì hắn thì Uyển Châu.

Bây giờ cơ thể cũng không thể được chữa khỏi, vì vậy bất kể thế

nào Diệp Thiên cũng cảm thấy nên cảm ơn hắn, nếu không có sự giúp đỡ của hắn sẽ không có được như bây giờ.

Bởi vì lúc đó khi người đàn ông trò chuyện với Diệp Thiên, hắn cũng có thể cảm nhận được, nhân phẩm của Diệp Thiên cũng rất tốt, trong quá trình trò chuyện cũng có thể cảm nhận được.

Rất có thành ý, tuy trước đây khi lưu lạc trong bí cảnh này chưa từng tiếp xúc với bất kỳ ai, nhưng chỉ có với Diệp Thiên hắn mới trò chuyện vui vẻ đến vậy.

Sau đó hắn cũng đã đưa hai người Diệp Thiên và Uyển Châu thuận lợi đến lối vào.

Diệp Thiên không biết ở lối vào của khu rừng trúc này, sẽ xuất hiện cảnh sắc như thế nào, nhưng lúc đó khi được đưa vào đó, hắn mới phát hiện ra bên trong là một phố thị phồn hoa đập vào mắt, trông vô cùng phồn hoa.

Diệp Thiên và Uyển Châu từ trước đến nay chưa từng thấy qua cảnh tượng này, lần này cũng coi như được mở mang tầm mắt.

“Hai người các ngươi có điều không biết, mọi thứ ở đây bây giờ đều là thật, nếu muốn ở lại một thời gian.” “E rằng căn bản sẽ không muốn rời đi, vì cảnh sắc phồn hoa ở đây có thể khiến tất cả mọi người lưu luyến quên lối về, đừng nói đến việc ở lại.” “Đôi khi ta cũng không nhịn được muốn ra ngoài dạo một vòng vì mọi thứ ở đây trông có vẻ rất bình dị nhưng khi thật sự tiếp xúc.” “Mới có thể cảm nhận được sự kỳ diệu bên trong, hoàn toàn khác với những nơi khác.” Lúc đó người đàn ông cũng kể cho hai người nghe về phố thị phồn hoa ở đây, vì người ở đây đủ mọi ngành nghề, đủ loại người, mọi người cũng vô cùng hưng phấn.

Cũng có thể thấy, cuộc sống ở đây thực sự rất vui vẻ, vì vậy lúc đó người đàn ông đã đưa hai người đến khách sạn để nghỉ ngơi.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng cùng nhau đi thưởng ngoạn phong cảnh ở đây, quả thực hoàn toàn khác so với những gì đã thấy trước đó, vì mọi thứ đều đẹp đẽ như vậy, tuy trông có vẻ khác hoàn toàn so với những gì đã thấy.

Nhưng mọi người cũng vui mừng như điên, vì cũng muốn ở lại đây thêm vài ngày, để cảm nhận không khí ở đây.

Sau đó khi người đàn ông đã sắp xếp ổn thỏa chỗ ở cho hai người, mọi thứ cũng được sắp xếp rất tỉ mỉ, không biết người đàn ông này có ý gì.

Có thể khiến Diệp Thiên cảm nhận được một cảnh tượng vô cùng nhiệt tình hiện ra trước mắt hắn, bởi vì dù sao người ở đây sinh địa không quen.

Nếu có người như vậy dẫn đường, có thể giải thích thì trong lòng sẽ vô cùng vui vẻ, tuy Diệp Thiên đôi khi cũng không xem người khác là quá tốt bụng.

Nhưng hắn tin người đàn ông này, vì tất cả những chuyện đó hắn đều nhìn thấy rõ, sau khi ở lại vài ngày thì được chiêu đãi bằng rượu ngon thức ăn ngon, căn bản không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có một ngày, lúc đó người đàn ông yêu cầu Uyển Châu đi giết bà chủ quán trọ (lão bản nương), lúc đó Diệp Thiên không hiểu vì sao lại muốn nàng làm chuyện như vậy.

Sau đó người đàn ông cũng kể cho Uyển Châu nghe, hóa ra bà chủ quán trọ chính là trận nhãn ở đây.

Vì vậy hắn cũng cầu xin nàng ngày đó có thể giúp hắn thực hiện ước mơ này, tuy hắn không nói ra nguyên nhân cụ thể, nhưng lúc đó Uyển Châu lại nhìn ra được.

Người đàn ông này dường như vô cùng đặc biệt yêu sâu đậm bà

chủ quán trọ.

“Thỉnh cầu này của ngươi thật sự không thể đáp ứng, huống hồ ta từ trước đến nay chưa từng muốn đi giết ai, hoặc như thế nào, nếu ngươi thật sự cảm thấy bà chủ quán này.” “Hoặc giữa ngươi và nàng có chuyện gì đó, vậy thì ngươi hoàn toàn có thể ra tay, không cần ta.” Uyển Châu tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, nếu nàng nghĩ như vậy thì chắc chắn hai người có mối quan hệ gì đó, vì vậy lúc đó khi người đàn ông thấy nàng từ chối.

Liền bắt đầu đi tìm Diệp Thiên, hy vọng Diệp Thiên có thể ra tay giải quyết hoàn toàn bà chủ quán trọ.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn cho rằng yêu cầu của người đàn ông nhất định có thể giúp mình đạt được, trước đó hắn đã giúp đỡ mình rất nhiều.

Nếu không đồng ý thì cảm thấy như có lỗi với hắn, có những chỗ sẽ làm không tốt, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng đã đồng ý giúp người đàn ông đi giết bà chủ quán trọ.

Chương 1108

Bà chủ quán trọ cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự hy sinh, hoặc yêu cầu báo đáp nào.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết tại sao người đàn ông kia lại muốn giết bà chủ, nhưng không cần biết lý do, hắn đã mang ơn người đó, nên chỉ cần là chuyện người đó nhờ, hắn nhất định sẽ làm.

Hắn cũng không quan tâm rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì, vì vậy khi thấy Diệp Thiên đồng ý, người đàn ông kia vô cùng vui mừng trong lòng.

Bởi vì lúc hắn cầu cứu Uyển Châu, nàng đã từ chối, nhưng hắn lại tìm được sự an ủi từ Diệp Thiên.

Thế nên, Diệp Thiên đã làm theo lời người đàn ông, đến trước mặt bà chủ.

Hắn định ra tay, bà chủ đương nhiên không biết mình đã đắc tội với Diệp Thiên ở đâu, bèn lên tiếng cầu xin tha mạng.

"Tại sao lại muốn giết ta, ta và ngươi không thù không oán, giữa chúng ta cũng không có tranh chấp gì, nếu ngươi muốn tiền tài, ta đều có thể cho ngươi." "Chỉ cần ngươi muốn, ta đều có thể làm, chỉ cầu ngươi tha cho ta một mạng, tuyệt đối đừng ra tay." Nhưng Diệp Thiên đã làm việc gì thì bất kể ai ngăn cản hay nói thế nào cũng sẽ không bao giờ nghe theo, vì ban đầu hắn đã hứa với người đàn ông kia.

Hắn phải giết bà chủ, nếu bây giờ vì lời cầu xin của bà ta mà không giết, hắn thật sự không còn mặt mũi nào đối diện với người kia, nên hắn vẫn kiên quyết động thủ.

Ngay lúc Diệp Thiên chuẩn bị ra tay, người đàn ông đột nhiên xuất

hiện ngăn cản, rồi không ngừng tỏ tình với bà chủ.

Diệp Thiên lúc đó thật sự ngẩn người trước cảnh tượng này.

Hắn không hiểu rốt cuộc người đàn ông kia muốn gì, bởi vì ban đầu chính hắn ta đã cầu xin mình đi giết người, tại sao bây giờ lại tỏ tình với bà chủ.

Chắc chắn có chuyện gì đó mà hắn không biết.

Uyển Châu khi đó nhận thấy hành động của Diệp Thiên thì vô cùng tức giận, không phân biệt đúng sai trắng đen, nghe lời người đàn ông kia đi giết bà chủ, quả là sai lầm hết sức.

Hai người họ yêu thương nhau.

Nếu giết bà chủ, chắc chắn người đàn ông kia cũng sẽ không chịu đựng nổi.

Vì vậy, Uyển Châu vội vàng tìm Diệp Thiên và mắng hắn một trận.

"Ngươi ngốc à, lẽ nào không nhìn ra người đàn ông kia yêu bà chủ sao, tại sao lại nghe lời hắn đi giết người ta, bây giờ biết hối hận rồi chứ." "Chuyện gì cũng chưa làm rõ thì đừng vội kết luận, càng không được ra tay, thật không biết trong đầu ngươi chứa cái gì nữa?" Lúc đó Diệp Thiên cũng thật sự rất phiền não, đối mặt với sự giày vò của Uyển Châu, hắn cũng không biết phải làm sao.

Người đàn ông cũng ở bên cạnh không ngừng giải thích, bà chủ cũng không ngừng khóc lóc, cầu xin Diệp Thiên có thể tha cho mình.

Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy bà chủ trông có vẻ vô tội.

Hắn cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì đó, cũng không biết phải làm sao cho phải, nhưng hắn là người cứng đầu, đã hứa với người

đàn ông kia thì tuyệt đối không nuốt lời.

Sau đó, thấy bà chủ không ngừng cầu xin, Diệp Thiên cuối cùng cũng đồng ý tạm thời tha cho bà ta một mạng, bởi vì hắn cũng phải làm rõ mọi chuyện.

Nếu không, lỡ như thật sự giết một người vô tội, trong lòng hắn cũng sẽ không yên.

Sau khi về phòng, Uyển Châu nằm trên giường đột nhiên nghĩ ra, các bí cảnh thông thường đều có kết giới bảo vệ, cho nên nếu muốn vào bí cảnh, nhất định phải tìm ra kết giới.

Nhưng kết giới ở đâu chứ?

Nàng trằn trọc trên giường, hoàn toàn không biết nó ở đâu, phải làm sao bây giờ?

Hay là đi hỏi Diệp Thiên xem hắn có biết không.

Nàng đến trước cửa phòng Diệp Thiên, "Diệp Thiên, có đó không, ta có việc tìm ngươi." Nghe bên trong không có động tĩnh, nàng liền đẩy cửa bước vào, thấy hắn đang nằm trên giường.

"Mau dậy, đi tìm kết giới với ta, chỉ cần tìm được kết giới là có thể tìm được bí cảnh, nhanh lên." Nàng kéo thẳng Diệp Thiên từ trên giường dậy.

Hắn đi theo Uyển Châu ra ngoài, cũng không biết biên giới của bí cảnh sẽ ở đâu, bèn chống hai tay lên hông nhìn nàng: "Ngươi có biết nó ở đâu không, cứ tìm kiếm không mục đích thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể." Uyển Châu tùy tiện chỉ một hướng, "Thật ra ta cũng không biết, vậy chúng ta đi về hướng này tìm trước đi." Hai người bắt đầu đi về hướng đó.

Trên đường đi, nàng liên tục dùng năng lượng để dò xét xem gần đây có biên giới không, nếu có, năng lượng chắc chắn sẽ phản hồi.

Uyển Châu đến bên bờ sông, họ đã tìm cả nửa ngày mà vẫn chưa thấy.

Chương 1109

Trong lúc vô tình, nàng phóng năng lượng trong tay ra, lại nhận được phản hồi rằng phía trước bờ sông có kết giới, nàng nhìn Diệp Thiên phía sau vui mừng nói: "Mau lên, ở đằng kia." Hắn nghe vậy liền vội vàng chạy tới, cũng thử một chút, quả nhiên là ở đó.

"Bây giờ tìm được rồi, xem có thể giải khai nó không." Uyển Châu nghe xong liền lùi lại hai bước, vận chuyển năng lượng trong cơ thể liên tục rót vào trong kết giới, cố gắng mở nó ra.

Nhưng ngay khi sắp mở được, bí cảnh đột nhiên rung chuyển dữ dội, Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn không kịp chuẩn bị đều ngã xuống đất.

Nhìn xung quanh, kết giới đã nứt ra, nhưng bí cảnh cũng theo đó mà sắp sụp đổ, hai người nhìn nhau, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

"Bây giờ làm sao đây, hay là chúng ta về đi." Uyển Châu có chút lo lắng nói, Diệp Thiên gật đầu.

Thế là hai người quay về.

Sau khi trở về, trời đã sáng, họ thấy bà chủ từ trong nhà đi ra, nhưng dáng vẻ đã thay đổi, tóc đã bạc trắng, da dẻ cũng lỏng lẻo, như thể già đi trong một đêm.

"Chuyện gì vậy?" Diệp Thiên nhỏ giọng hỏi Uyển Châu bên cạnh với vẻ khó hiểu, Uyển Châu kéo thẳng hắn vào phòng.

"Lời vừa rồi đừng nói nữa, nếu không sẽ làm tổn thương bà chủ." Uyển Châu nhắc nhở, nhưng bà chủ thật sự quá kỳ lạ, tại sao lại biến thành bộ dạng này.

“Ta hơi nghi ngờ, chuyện này có liên quan nhất định đến việc kết giới bị tổn thương hôm qua.” Uyển Châu dùng lòng bàn tay chống cằm, Diệp Thiên cũng suy nghĩ kỹ, à, hôm qua còn là một người phụ nữ đẹp như hoa, bây giờ chỉ sau một đêm đã trở nên già nua như vậy, chắc chắn là vì một nguyên nhân nào đó.

Người đàn ông kia cũng biết chuyện này, không muốn người mình yêu phải đau khổ dằn vặt như vậy, bèn nhân lúc nửa đêm không có ai, đến bên bờ sông, dùng năng lượng của mình để vá lại kết giới bị tổn hại.

Không vì điều gì khác, chỉ để người mình yêu có thể mãi mãi trẻ trung, hắn biết nàng là một người yêu cái đẹp, nếu cứ như vậy chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Đến ngày thứ hai, Diệp Thiên đã dậy nhưng không thấy người đàn ông kia đâu, bèn đi khắp nơi tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng, lẽ nào mất tích rồi?

“Uyển Châu, ngươi có thấy người đàn ông kia không?” Hắn nhìn Uyển Châu nhỏ giọng hỏi.

Uyển Châu lắc đầu, thật sự không hiểu hắn đang làm gì.

Khi họ ra sân thì phát hiện tóc của bà chủ lại biến thành màu đen, dung mạo cũng đã khôi phục lại vẻ thanh xuân, khiến họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Diệp Thiên cũng đi theo Uyển Châu ra ngoài, nhìn bà chủ hỏi: “Ta không thấy đại ca đâu cả, anh ấy đi đâu rồi?” Nghe vậy, thân thể bà chủ khựng lại, rồi lắc đầu.

Nhìn bà chủ cũng không nói gì, họ cũng không biết hắn đã đi đâu, lẽ nào đột nhiên bỏ đi?

Không thể nào, hắn thích bà chủ như vậy, không thể nào rời khỏi

nàng được.

“Hay là chúng ta ra ngoài tìm thử đi, tối hôm qua ta có nghe thấy tiếng người ra ngoài, nhưng không biết có phải là anh ấy không.” Uyển Châu nói bên cạnh Diệp Thiên.

Sau đó hai người tìm một cái cớ rồi ra ngoài.

Uyển Châu vừa đi vừa nghĩ, nếu kết giới thật sự có liên quan đến bà chủ, vậy thì hắn nhất định sẽ đến bờ sông.

Diệp Thiên thấy nàng đột nhiên chạy về phía trước, “Ngươi đi đâu vậy, chờ ta với.” Uyển Châu vừa đuổi theo phía sau vừa hét lên.

Hắn thật sự không biết nàng định làm gì, tò mò thì tò mò nhưng không quan tâm nữa, vội vàng đuổi theo bước chân của nàng, nếu không nàng cũng mất tích thì không xong.

Khi đến bờ sông, họ nhìn thấy từ xa có một người đang nằm, Uyển Châu nhìn người đó rồi chạy tới, mới phát hiện ra đó là người đàn ông kia.

Trông hắn vô cùng yếu ớt, nàng đặt tay lên người hắn, phát hiện ra là do năng lượng trong cơ thể tiêu hao quá nhiều, dẫn đến kiệt quệ.

Người đàn ông mở miệng định nói gì đó, Uyển Châu ghé tai lại gần, nhưng không nghe được gì, trong lòng chắc là muốn nói về bà chủ.

“Cố lên, ta sẽ đưa huynh về.” Nàng an ủi người đàn ông, hắn khẽ gật đầu.

Lúc này Diệp Thiên cũng đến, thấy hai người như vậy liền biết chuyện gì đã xảy ra.

“Để ta, ta cõng anh ấy, ta khỏe hơn.” Diệp Thiên cõng người đàn ông trên đất lên lưng, trên đường đi, hắn và Uyển Châu thay phiên

nhau cõng.

Sau khi về đến nơi, bà chủ thấy vậy liền vội vàng đỡ hắn xuống.

Chương 1110

Người đàn ông đã không còn sức để nói, cơ thể cũng dần lạnh đi, trông như sắp ra đi bất cứ lúc nào.

“Cuối cùng trước khi chết ta cũng được gặp nàng một lần, thật ra trong lòng ta luôn có nàng, bây giờ ta phải đi rồi, nàng phải chăm sóc bản thân thật tốt.” Người đàn ông nằm trong lòng bà chủ, thâm tình tỏ tình với nàng.

“Ừm ừm, ta biết, ta đều biết.” Bà chủ ôm chặt hắn vào lòng, nước mắt không kìm được mà chảy xuống từ khóe mắt.

Bà chủ nắm chặt tay hắn, đột nhiên bàn tay tuột xuống.

“A!” Bà chủ lập tức bật khóc thành tiếng, Diệp Thiên và Uyển Châu thấy cảnh tượng như vậy, tâm trạng cũng vô cùng nặng nề.

“Bà chủ, xin nén bi thương, người chết không thể sống lại.” Uyển Châu từ từ ngồi xổm xuống an ủi bà chủ, hy vọng nàng có thể nguôi ngoai phần nào.

Bà chủ gật đầu, từ từ đứng dậy, liếc nhìn con dao găm trên bàn, nhân lúc mọi người không để ý liền chạy tới kề dao vào cổ, trực tiếp tự sát.

Khi họ đến bên cạnh bà chủ, đột nhiên toàn bộ khung cảnh đều thay đổi.

Lúc này họ mới biết hóa ra bà chủ và kết giới là một thể, kết giới còn thì người còn, người mất thì giới cũng mất.

Họ phát hiện mình đang đứng bên cạnh một cây Hồng Hoang Thương Thụ.

“Chúng ta ra ngoài rồi, hóa ra bà chủ là chìa khóa của kết giới à.”

Diệp Thiên nhìn xung quanh.

"A, chúng ta ra ngoài rồi." Uyển Châu đi vòng quanh cây Hồng Hoang Thương Thụ.

Nhìn cái cây này, nàng từ từ đặt tay lên, lại phát hiện nó không có sự sống, chỉ là một cây khô đã chết.

Trên cây lại có một quả màu đỏ, dưới sự tương phản của không cành không lá, nó trông thật cô đơn, hay nói đúng hơn là đang bầu bạn cùng cây Hồng Hoang Thương Thụ này.

Nhưng tại sao chỉ kết một quả?

Chắc chắn trong đó có bí mật.

Uyển Châu nghĩ chỉ có thể dùng phép thuật để nó hiện ra, bèn nhìn Diệp Thiên đang đứng bên cạnh.

"Diệp Thiên, ngươi có thể thi triển pháp thuật không, đối với cái cây này, xem nó có để lại thứ gì không." Diệp Thiên nghe xong, dùng ngón tay chỉ vào cây đại thụ trước mặt, có thể để lại lời nhắn gì chứ, chẳng phải chỉ là một cái cây thôi sao.

Hắn nhìn thấy ánh mắt của nàng như muốn ăn tươi nuốt sống mình, đành bất đắc dĩ đứng trước cây Hồng Hoang Thương Thụ, đặt hai tay lên thân cây, không ngừng vận dụng pháp lực truyền vào trong cây.

Dần dần, trước cây xuất hiện một bóng ảnh hư ảo, nhìn bóng ảnh này vô cùng quen thuộc, nhìn kỹ lại hóa ra là người đàn ông thích bà chủ.

"Chúc mừng các ngươi đã ra ngoài, trên cây có một quả, nó kết tinh linh khí của trời đất, kết hợp với pháp lực thâm sâu nhất của bản thần mà thành, cho nên chỉ cần ăn nó, pháp lực sẽ tăng lên rất nhiều." Hắn nói với vẻ mặt vô cảm.

Diệp Thiên và Uyển Châu lúc này mới biết hóa ra người đàn ông kia là Thụ Thần, thảo nào trước đây luôn cảm thấy hắn rất bí ẩn, hóa ra lại có thân phận như vậy.

"Trời ạ, Thụ Thần à!" Diệp Thiên nhỏ giọng thốt lên như chưa từng thấy sự đời.

Uyển Châu lườm hắn một cái, hắn liền vội vàng ngậm miệng lại.

Tiếp đó Thụ Thần nói tiếp: "Bởi vì khi ta tạo ra kết giới đã bị mê hoặc, cho nên mới thành ra như vậy.

Đã thành ra thế này, quả này tặng cho các ngươi, coi như chuộc lại lỗi lầm trước đây." Nói xong, thân ảnh từ từ biến mất trong không trung.

"Ta đi hái quả đó xuống." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, rồi vội vàng hái quả trên cây xuống.

Sau đó đưa đến trước mặt Uyển Châu, "Cho ngươi ăn đó, ta không cần, ăn đi." Nói xong liền đi sang một bên, quả này hắn không thể ăn, nhường cho nàng ăn vậy.

Thấy hắn nhường quả cho mình, nàng ăn hết cả quả trong vài miếng lớn, đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng lên, vội vàng ngồi xuống vận công điều tức.

Một lúc sau, cảm giác cơ thể xuất hiện dị thường, rồi một lúc nữa cảm giác nóng như lửa đốt không còn nữa, nàng từ từ mở mắt ra.

"Uyển Châu, quả nhiên quả này thần kỳ như vậy, pháp lực của ta thật sự đã tăng lên không ít." Diệp Thiên tập trung pháp lực vào lòng bàn tay để cho Uyển Châu xem.

Chương 1111

Sau đó khi hắn quay người lại, phát hiện cây Hồng Hoang Thương Thụ phía sau đã hoàn toàn biến mất, xem ra sứ mệnh của nó đã hoàn thành, cũng không còn lưu luyến gì ở thế gian này.

Diệp Thiên cảm thấy Thụ Thần đã dồn tất cả cho quả, lại đem quả tặng cho họ, thật sự rất vĩ đại.

Hắn lại nhìn thấy hạt giống của cây đại thụ đó trên một tảng đá.

Hắn đi tới nhặt lấy bỏ vào túi áo, "Ta sẽ mang hạt giống này đi, để nó có thể nảy mầm, bén rễ, kết quả trở lại, cũng là để cảm tạ công lao của ngươi." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu nói.

Bây giờ họ đã ra khỏi bí cảnh, vừa ra ngoài liền thấy Bồ Đề đang đợi ở bên ngoài.

"Các ngươi có thể thuận lợi ra ngoài thật là quá tốt." Ông nhìn họ vui vẻ nói.

"Chúc mừng Diệp Thiên, pháp lực của ngươi đã có tiến bộ không nhỏ." Bồ Đề nhìn thấy xung quanh Diệp Thiên tỏa ra ánh sáng khác thường, sáng hơn trước đây, chắc chắn là đã nhận được bí quả bên trong.

Sau đó ông lại nhìn Uyển Châu, thấy nàng mặt mày u sầu, không biết tại sao phản ứng của nàng và Diệp Thiên lại khác biệt lớn như vậy.

"Uyển Châu, ngươi có tâm sự gì à, tại sao lại đau buồn như vậy?" "Thưa Bồ Đề lão tổ, Uyển Châu đau buồn vì đã chứng kiến sự bi ai của tình người thế thái, vì để có thể ở bên người mình yêu, cho dù chết cũng cam lòng, lại chứng kiến tình thường của con người, thích

một người lại phải nói dối.” Nàng vừa nói vừa nghĩ đến bà chủ và Thụ Thần.

Khi Thụ Thần hấp hối, trong mắt bà chủ tràn đầy bi thương, đến mức nguyện ý đi theo hắn.

Bồ Đề nghe những gì Uyển Châu nói, nhíu mày gật đầu, xem ra lần này vào bí cảnh họ đã thu hoạch rất lớn, mỗi người đều đã trưởng thành.

“Xin hỏi Bồ Đề lão tổ, tại sao trên đời lại có sinh lão bệnh tử, để những nguyên nhân này làm khổ con người.” Uyển Châu không hiểu hỏi, nếu không có những nguyên nhân này, bà chủ cũng không cần phải vì tình mà chết.

Ông lắc đầu: “Vấn đề này quá sâu xa, từ xưa đến nay trăng có khi tròn khi khuyết, người có lúc buồn lúc vui ly hợp, sinh lão bệnh tử đều phát triển theo quy luật, tất cả đều phải xem tạo hóa của ngươi.” “Cảm ơn Bồ Đề lão tổ đã chỉ điểm.” Uyển Châu mỉm cười nhìn ông, chỉ hy vọng mình không phải trải qua những chuyện này, nhưng dù là người hay tiên đều không thoát khỏi cái chết, chỉ mong ngày ly biệt đó sẽ xa một chút.

Thiên Đế nghe tin Diệp Thiên đã thành công phá giải bí cảnh, trong lòng kinh ngạc.

“Chuyện này có thật không, không được có chút giả dối nào.” Trong lòng ông vẫn có chút không tin, bèn hỏi người trước mặt xem tin tức này có thật không.

Thấy người đó gật đầu, ông vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ: “Mau, chuẩn bị lễ vật đến chúc mừng Diệp Thiên, chuyện tốt như vậy đương nhiên phải đi chúc mừng.” Thế là ông phái người đến chúc mừng hai người.

“Quà của Thiên Đế gửi cho Diệp Thiên, hỏi Diệp Thiên có ở đây không?” Thuộc hạ của Thiên Đế ở ngoài sân của Diệp Thiên, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng Diệp Thiên đâu.

Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu không ở nơi họ ở, hai người đang ở Cực Địa, Diệp Thiên cẩn thận đặt hạt giống Hồng Hoang Thương Thụ mà hắn mang về vào trong đất.

Bây giờ việc hắn cần làm là để nó bén rễ nảy mầm, nhanh chóng lớn thành cây đại thụ, như vậy cũng không phụ lòng của Thụ Thần.

Uyển Châu sau khi chôn hạt giống xong, liền nhìn Thao Thiết bên cạnh: “Bây giờ giao cho ngươi một nhiệm vụ, phải canh giữ ở đây.

Không cho phép bất kỳ ai tiếp cận nơi này.” Sau đó nàng vẽ một vòng tròn ở nơi chôn hạt giống, biểu thị bên trong có hạt giống.

Từ đó về sau Thao Thiết luôn canh giữ ở đó, còn Uyển Châu thì mỗi ngày đều dùng nước trong Dao Trì để tưới.

“Cây nhỏ cây nhỏ mau lớn lên.” Diệp Thiên đứng bên cạnh nhìn cây con mới nhú lên.

“Sau này nó sẽ lớn đến đâu?” Uyển Châu ngẩng đầu ngây thơ hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên một tay chống cằm, nhìn cây con trước mặt.

“Ta nghĩ nó sẽ rất lớn, lớn hơn cả Thụ Thần trước kia.” Nó phải lớn, được tưới bằng nước Dao Trì, lại được trồng ở Cực Địa, phải biết linh khí ở đây dồi dào hơn những nơi khác.

Cứ như vậy ngày qua ngày, khi họ nhìn lại, nó không còn là cây con ban đầu nữa, mà đã lớn rất nhanh, cao hơn một người.

Vương Mẫu không biết từ đâu nghe được tin Uyển Châu trồng một cây nhỏ.

Phải biết rằng trong Thiên Đình này, lời nói của Vương Mẫu cũng có trọng lượng nhất định.

"Chuyện này có thật không, ngươi phải biết hậu quả của việc nói dối." Bà nhìn tiên tỳ trước mặt, dọa cho tiên tỳ vội vàng gật đầu, tự nhiên nàng biết hậu quả của việc nói dối.

"Nô tỳ biết, nếu không có chuyện này, nô tỳ cam nguyện chịu phạt." Nàng quỳ thẳng xuống đất, Vương Mẫu bắt buộc phải tin, nếu không tính mạng nhỏ của nàng sẽ bị chôn vùi ở đây.

Chương 1112

Vương Mẫu xoay người, đi đến trước mặt nàng: "Chuyện này ngươi đi làm đi, nhất định không được để nó sống tốt." Sau đó bà quay về chỗ ngồi của mình.

Tiên tỳ nhận được mệnh lệnh liền đến Cực Địa, nhìn thấy cái cây mà Uyển Châu trồng, cũng không biết là loại gì mà lại mọc cao lớn như vậy.

Thấy bên cạnh có thần thú canh giữ, nàng nhặt một cành cây trên đất, ném sang một bên.

Thần thú nghe thấy động tĩnh liền vội vàng đi kiểm tra.

Nhân cơ hội này, nàng nhẹ nhàng đến dưới gốc cây, đưa tay ra hái lá cây, đột nhiên cảm thấy tiên lực trong cơ thể đang trôi đi, bàn tay đang chạm vào lá cây lại không rút ra được.

Nàng nhíu mày thở hổn hển nhìn cái cây trước mặt, phải mất rất nhiều sức mới rút được tay về, nhưng tiên khí trong cơ thể đã bị hút đi một phần lớn.

Nàng vội vàng trở về trước mặt Vương Mẫu, "Thưa Vương Mẫu nương nương, cái cây đó là yêu thụ, nó sẽ hút pháp lực của người khác." Nàng quỳ trên đất báo cáo, kể lại chuyện mình đã trải qua cho bà nghe.

"Thật to gan, dám trồng yêu thụ ở Thiên Giới, gọi Lý Tĩnh đến đây cho ta." Vương Mẫu tức giận nói, lần này nhất định phải để Uyển Châu nhận sự trừng phạt thích đáng.

Một lúc sau, Lý Tĩnh đến, nghe xong chuyện về cái cây liền chắp tay nói: "Chuyện này, xin Vương Mẫu nương nương yên tâm, thần

nhất định sẽ chặt bỏ yêu thụ đó." Lý Tĩnh đến nơi tiên tỳ nói, ông ta không phát hiện ra bất kỳ yêu khí nào, sau đó đến trước cây nhìn trái nhìn phải, xác định đó là yêu thụ rồi, liền ra lệnh cho người chặt đi.

"Dừng tay!" Diệp Thiên xách thùng nước đến, thấy binh lính vây quanh gốc cây, vội vàng đặt thùng nước xuống nhanh chóng chạy tới.

"Không biết Lý tướng quân đến đây có việc gì?" Hắn tức giận nói.

Vừa rồi hắn thấy rõ, bọn họ định cầm đao chặt cây, cái cây này không chỉ là một loại kỷ niệm của hắn và Uyển Châu khi du ngoạn bí cảnh, mà còn là một lời hứa với Thụ Thần.

"Cây này là yêu thụ, sẽ hút pháp lực của người khác, nếu để nó tiếp tục sinh trưởng, e rằng sau này sẽ trở thành đại họa." Lý Tĩnh cầm Hàng Yêu Tháp chỉ vào cái cây trước mặt.

Nhưng Diệp Thiên chưa từng gặp hiện tượng này, hắn lắc đầu nói tiếp: "Lý đại tướng quân, nói chuyện phải có chứng cứ, không biết ngài nghe tin đồn này từ đâu." Dù thế nào cũng không thể để họ động đến cái cây này, pháp lực của hắn tăng mạnh chính là nhờ quả của cây này, nếu thật sự như lời họ nói, thì hắn và Uyển Châu đã trở thành phế vật rồi.

Lý Tĩnh thấy hắn trăm phương ngàn kế cản trở, trong lòng có chút không vui, đây là nhiệm vụ Vương Mẫu giao cho, phải hoàn thành, huống hồ đây còn là một yêu thụ.

Ông ta nheo mắt: "Lên cho ta, phải chặt bỏ yêu thụ này." Binh lính phía sau nhận được mệnh lệnh liền lần lượt tiến lại gần, Diệp Thiên vì bảo vệ cái cây phía sau mà đối đầu với thiên binh vạn mã trước mặt.

Sau vài hiệp, Lý Tĩnh rõ ràng có chút yếu thế, thấy không địch lại nổi, cứ tiếp tục thế này, không những không giết được yêu thụ mà

còn chịu thiệt, bèn vội vàng nói: "Rút lui!" Trước khi đi, ông ta nhìn Diệp Thiên trách mắng: "Diệp Thiên, ngươi đừng nuôi hổ gây họa, chuyện này ta khuyên ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không Ngọc Đế trách tội, ai cũng không có kết cục tốt đẹp đâu." "Đa tạ Lý đại tướng quân, nhưng chuyện này ai nói cũng vô dụng, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm hại nó." Diệp Thiên cũng biết ông ta đang trách mình, bèn thể hiện quyết tâm của mình.

Sau khi Lý Tĩnh rời đi, Uyển Châu đến tìm Diệp Thiên trước gốc cây, thấy hắn đang nổi giận, không biết tại sao.

"Ngươi ở đây làm gì, lẽ nào đã xảy ra chuyện?" "Còn không phải sao, vừa rồi Lý Tĩnh, Lý Thiên Vương mới đi, cứ khăng khăng nói đây là yêu thụ, muốn chặt nó đi, cũng không biết nghe tin đồn từ đâu." Diệp Thiên khoanh hai tay trước ngực.

Uyển Châu nghe xong, ánh mắt có chút né tránh, trong lòng nghĩ xem ra có người đã chạm vào nó, nếu không sao biết được nó có thể hấp thu pháp lực của người khác.

Sau đó nàng giả vờ không quan tâm nói: "Vậy đi, ngươi về trước đi, ta ở đây canh giữ là được rồi." Uyển Châu để Diệp Thiên về, một mình ngồi dưới gốc cây.

Từ khi biết chuyện này, nàng ngày ngày canh giữ ở đây, để những kẻ đó không có cơ hội thừa nước đục thả câu, tuyệt đối không thể để họ chặt mất cái cây này.

"Ngươi phải mau lớn lên, như vậy mới có thể bảo vệ mình tốt hơn." Nàng đưa tay ra chạm vào thân cây, thâm tình nói với nó.

Diệp Thiên ngày ngày như thường lệ đến chỗ Bồ Đề chơi cờ.

"Ta đi nước này, đến lượt ngươi rồi, phải cẩn thận đó." Bồ Đề cười tủm tỉm nhìn Diệp Thiên đối diện.

Diệp Thiên chăm chú nhìn bàn cờ, một lúc thì thử đặt ở đây, một lúc lại đặt ở kia, cuối cùng đặt vào giữa hai quân cờ đen.

"Đến lượt ngươi rồi, xem ngươi đi thế nào." Hắn vui vẻ nhìn Bồ Đề, không tin Bồ Đề có thể xoay chuyển tình thế này.

Hắn trơ mắt nhìn Bồ Đề chặn đường thoát của mình, khiến hắn hoàn toàn ngây người.

Bồ Đề nhìn hắn rồi đột nhiên nghĩ đến Uyển Châu.

"Mấy ngày nay cũng không thấy Uyển Châu đến đây chơi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Bồ Đề nhìn hắn hỏi, sau đó Diệp Thiên kể lại mọi chuyện cho Bồ Đề nghe.

Nghe xong, ông lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đến nơi trồng cây ở Cực Địa.

Chương 1113

Lúc này, Uyển Châu đang dùng pháp lực nuôi dưỡng cái cây trước mặt, từ ngày đầu tiên trồng, Uyển Châu đã phát hiện ra bí mật của hạt giống cây này.

Bồ Đề từ xa nhìn thấy nàng đang truyền pháp lực vào cây, bèn vội vàng đẩy Uyển Châu ngã xuống đất.

"Dừng tay, đừng làm như vậy nữa, nếu không pháp lực tu luyện bao năm sẽ đổ sông đổ biển đó." Nghe thấy Bồ Đề đang ngăn cản, nàng đứng dậy: "Bồ Đề ngài không biết, trong cây có Thụ Thần, hiện tại ngài ấy không có thân thể thích hợp, ta đang giúp ngài ấy luyện thân thể." Uyển Châu không cảm thấy mình làm sai, nàng đã hứa sẽ giúp Thụ Thần, cho nên nhất định phải để ngài ấy luyện ra một thân thể phù hợp mới được.

Bồ Đề cúi đầu trầm tư, cảm thấy cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách, liền nói thẳng: "Sao không để Thụ Thần nhập vào thân xác người khác, như vậy vừa có một thân thể phù hợp, ngươi cũng không cần mỗi ngày truyền pháp lực cho ngài ấy nữa." "Đa tạ Bồ Đề lão tổ chỉ điểm." Uyển Châu vội vàng chắp tay cảm tạ.

Sao nàng không nghĩ ra nhỉ, nếu tìm cho ngài ấy một thân thể phù hợp thì còn gì thích hợp hơn nữa.

Nàng để Thụ Thần ra ngoài, cùng nhau hạ phàm.

Bồ Đề khẽ vẫy tay, Thụ Thần liền từ trong cây phía sau bay ra.

"Hãy nhớ kỹ, nhất định không được để nguyên thần bị tổn thương, nếu không muốn thuận lợi nhập vào thân xác sẽ rất khó." Diệp Thiên và Uyển Châu gật đầu, vội vàng mang theo Thụ Thần hạ phàm tìm kiếm thân thể phù hợp.

Nhưng sau khi hạ phàm, nhìn phàm gian rộng lớn, họ nhất thời không biết đi đâu tìm.

"Ta nghe tiên binh nói, phương Bắc có rất nhiều yêu thần, huynh ấy lại là Thụ Thần, chắc chắn có thể tìm được thân thể phù hợp, hay là chúng ta đến đó đi." Uyển Châu nhìn Diệp Thiên.

Hắn cũng đã nghe nói, cũng không biết có thật không.

"Vậy cũng được, chúng ta đến đó trước." Diệp Thiên gật đầu, bây giờ chỉ có thể thử một lần, bất kể ở đó có phù hợp hay không, chỉ cần đi thì sẽ không hối hận.

Họ nhanh chóng lên đường, cũng đã chuẩn bị đầy đủ, vì phương Bắc là nơi có cả yêu lẫn thần, nếu không cẩn thận sợ rằng sẽ trúng kế gian của kẻ xấu.

Càng đi về phía Bắc, họ đi theo con đường lớn thẳng vào rừng rậm, nhìn xung quanh toàn là cây cối cao lớn, ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy những kẽ hở giữa các tán lá.

"Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, nghỉ ở đây một lát đi." Diệp Thiên đi phía sau, vừa đấm vào bắp chân, bây giờ có chút mỏi.

Uyển Châu nhìn phía sau, rồi đến bên cạnh hắn.

"Không sao chứ, vậy chúng ta nghỉ ở đây một lát, nhưng thời gian không được lâu, trong rừng rậm này, lỡ có yêu ma quỷ quái thì không hay." Diệp Thiên gật đầu, ngồi thẳng xuống đất.

Uyển Châu cảnh giác nhìn xung quanh rồi cũng ngồi xuống.

Một lúc sau, nàng đột nhiên cảm thấy sau lưng có thứ gì đó, quay đầu lại thì không thấy gì, chỉ cảm thấy kỳ lạ.

"Ta sợ quá, cứ cảm thấy sau lưng có thứ gì đó." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, Uyển Châu nhìn sau lưng hắn.

Một lúc sau, Uyển Châu đột nhiên nhìn thấy sau lưng Diệp Thiên có thứ gì đó đang lén lút bò.

Nàng đưa một tay ra, trực tiếp túm lấy nó, nhìn kỹ thì ra là một thụ yêu đang giở trò.

Thụ yêu phát hiện bị phát hiện, liền trực tiếp tấn công hai người.

Hai người lùi thẳng về phía sau, Thụ Thần trực tiếp từ trên người nàng bay ra, trên người ngài ấy tỏa ra ánh sáng màu xanh lục, trực tiếp tấn công thụ yêu.

Trước mặt ngài, loại yêu quái nhỏ này sao có thể làm càn được, xem ra phải dạy dỗ nó một bài học.

Mặc dù bây giờ ngài đang ở dạng này, nhưng cũng không thể để yêu quái khác xem thường.

Thụ yêu bị đánh ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Thụ Thần trực tiếp rút nguyên thần của nó ra, há to miệng, nuốt chửng.

Đột nhiên một đạo sĩ nhảy ra, cầm kiếm gỗ đào nhìn Thụ Thần trước mặt: "Mau đầu hàng, nếu không lát nữa đừng trách ta không khách khí." Nói xong, liền tấn công ngài ấy.

Hai người đứng bên cạnh, thấy đạo sĩ muốn tấn công Thụ Thần, liền vội vàng nói: "Sư phụ dừng tay, đó không phải yêu quái, đó là yêu thần tu luyện thành thần." Diệp Thiên vội vàng lên trước ngăn cản đạo sĩ, đạo sĩ nghe lời hắn nói, liền vội vàng thu tay, nếu chậm một chút nữa e rằng đã làm người ta bị thương.

Nghe đạo sĩ kể chuyện ở phương Bắc, Uyển Châu có chút tò mò, không biết tại sao phương Bắc lại xảy ra chuyện như vậy.

Chương 1114

"Đạo sĩ sư phụ, chuyện lạ ở phương Bắc rốt cuộc là thế nào?" "Ai, chuyện này nói lạ cũng lạ, nói không lạ cũng không lạ, có một yêu tăng tác oai tác quái, dân chúng lầm than." Đạo sĩ ngồi trên tảng đá nói.

Sau đó ông lại lấy bình nước từ trong túi vải ra, uống một ngụm.

Lần này đi về phía Bắc, là vì chuyện yêu tăng, nghe nói yêu tăng hại người không ít.

Uyển Châu nhìn đạo sĩ: "Nếu đã có người như vậy, phiền đạo sĩ sư phụ nhất định phải nhanh chóng thu phục hắn, nếu không sẽ có thêm nhiều sinh mạng bị tổn hại, trở thành bữa ăn trong đĩa của yêu tăng." Nếu nàng gặp phải chuyện như vậy, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, cũng sẽ giống như đạo sĩ vì dân trừ hại, không để kẻ ác tác oai tác quái.

"A, bây giờ cũng không còn sớm nữa, hay là chúng ta mau đi thôi, trong rừng về đêm sẽ có nhiều yêu ma quỷ quái hơn." Đạo sĩ đứng dậy, phủi mông, đi về phía trước.

Diệp Thiên và Uyển Châu phía sau, cũng đứng dậy đi theo, dù sao sức mạnh của ba người cũng mạnh hơn hai người.

Ba người nhanh chóng đến một ngôi chùa trên núi.

"Ta thấy trời cũng sắp tối rồi, hay là chúng ta ở lại đây một đêm, đi tiếp về phía trước, cũng không biết có chỗ ở không." Uyển Châu nhìn cổng chùa nói.

Hai người còn lại gật đầu, liền đẩy cửa vào, phát hiện bên trong có hòa thượng.

Uyển Châu và Diệp Thiên chắp tay hành lễ với hòa thượng, hòa thượng cũng từ tốn đáp lễ: "Không biết ba vị thí chủ có muốn nghỉ lại chùa này không?" Đạo sĩ đi lên một bước: "Đúng vậy, phiền ngài sắp xếp cho chúng tôi phòng nghỉ." Sau đó ba người đi theo hòa thượng đến nơi ở.

Nửa đêm, ba người mơ hồ nghe thấy tiếng lễ Phật, bèn từ trên giường dậy.

"Diệp Thiên, ai mà nửa đêm lại đi lễ Phật chứ, không phải bị bệnh đấy chứ." Uyển Châu đi theo sau hắn.

Đạo sĩ cầm theo đồ nghề của mình để hai người đi theo sau, từ từ đến phật đường, kết quả thấy một hòa thượng đang lễ Phật, trong lòng nghĩ chắc chắn là yêu tăng không sai rồi.

Đột nhiên trong lòng Uyển Châu, Thụ Thần không ngừng run rẩy, muốn ra ngoài.

Uyển Châu lập tức hiểu ý ngài ấy, không đợi nàng ra tay, Thụ Thần đã trực tiếp tấn công.

Sau khi nuốt hai ngụm nước bọt cho đỡ khát, nàng nhìn yêu tăng đó: "Ngươi là ai, tại sao lại ở đây lễ Phật giữa đêm?" Nói xong, mắt nàng dán chặt vào phía trước.

Đạo sĩ và Diệp Thiên nấp sau cửa, cũng vô cùng căng thẳng nhìn vào bên trong, sợ có sơ suất gì làm Uyển Châu bị thương.

"Lễ Phật không phân biệt thời gian." Yêu tăng không quay đầu lại, giọng nói chỉ có sự lạnh lùng, không có bất kỳ cảm xúc nào, khiến cho cả không khí lạnh đi không ít.

Uyển Châu vừa tấn công hắn vừa nói: "Ta thấy ngươi không có ý tốt." Đợi khi nàng ngẩng đầu lên, không thấy yêu tăng trước mặt đâu nữa, vội vàng quay đầu tìm kiếm, nhưng cũng không thấy bóng dáng

hắn đâu.

Đến ngày thứ hai, bên ngoài ồn ào, đạo sĩ trực tiếp ra ngoài hỏi thăm, lúc về mặt mày mang vẻ u sầu.

"Ai, ta đoán không sai, phát hiện một hòa thượng đã chết." Lúc này Uyển Châu càng chắc chắn là do yêu tăng tối qua làm, nhưng đã làm rồi tại sao lại đến phật đường lễ Phật?

Sau đó họ nghe có tiếng gõ cửa, vừa mở cửa liền thấy một hòa thượng, từ từ bước vào: "A di đà Phật, xin hỏi các vị thí chủ, tối hôm qua có nghe thấy âm thanh bất thường, hoặc chuyện gì tương đối bất thường không." Nghe vậy, Uyển Châu buột miệng nói: "Tối hôm qua tôi thấy một hòa thượng nửa đêm ra phật đường lễ Phật, đó có phải là chuyện kỳ lạ không." Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy kỳ lạ là có người nửa đêm đi lễ Phật, lại còn có thể quay người một cái là biến mất, lẽ nào trong số các hòa thượng cũng có người luyện pháp thuật.

"Aiya, đó chính là yêu tăng, chuyện hôm nay nhất định là do hắn làm, yêu tăng đáng ghét." Trụ trì bị tức đến nghiến răng nghiến lợi, ngũ quan trên mặt sắp dính vào nhau.

Thật sự quá đáng ghét, nếu để ông thấy hắn, nhất định phải bắt hắn lại, hại người trong chùa, quả là vô pháp vô thiên, bất kể là ai, nhất định phải tìm ra yêu tăng đó.

"Vị thí chủ này, chắc hẳn cũng đã thấy yêu tăng đó, có thể giúp chúng tôi bắt yêu tăng đó không." Trụ trì nhìn Diệp Thiên, chuyện này phải nhờ hắn, nguyên nhân là chỉ có hắn thấy mặt yêu tăng, nhất định sẽ hiểu rõ hơn người khác.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu bên cạnh, Uyển Châu gật đầu với hắn.

"Được, tôi đồng ý giúp thu phục yêu tăng." Diệp Thiên ngẩng cao

đầu nói.

Đến trưa, Diệp Thiên đau cả đầu, rõ ràng là Uyển Châu bảo hắn đồng ý với người ta, bây giờ lại chậm chạp không hành động, không biết tại sao.

"Uyển Châu, chúng ta rốt cuộc khi nào mới đi, nếu không hành động nữa, đợi trụ trì đến, ta biết ăn nói với người ta thế nào." Hắn nhìn Uyển Châu đang ngủ trên giường.

"Đừng vội, đi thôi, bây giờ cũng nên đi tìm rồi." Uyển Châu trực tiếp đứng dậy, chỉnh lại nếp nhăn trên quần áo, đi đầu xuống dưới.

Vừa đi về phía trước, nàng không biết bây giờ yêu tăng đang ở đâu, chỉ có thể tùy tiện thử vận may.

Chương 1115

Đột nhiên nàng nhìn thấy trên trời có vài cọng lông vũ màu trắng bay lơ lửng, nàng đưa lên mũi ngửi, hóa ra là lông ngỗng.

Nàng đi theo dấu lông ngỗng về phía trước, đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang động đậy ở đó, nàng nhíu mày nhìn đám lông ngỗng bên cạnh, thấy hắn đang ăn ngỗng sống.

Yêu tăng nghe thấy sau lưng có động tĩnh, liền ngậm một miệng lông ngỗng quay đầu lại, thấy hóa ra là người tối qua mình gặp, hắn quay đầu tiếp tục ăn con ngỗng trong tay.

"Ta hỏi ngươi, hòa thượng chết trong chùa hôm nay, có phải do ngươi làm không." Uyển Châu vừa nói vừa nhìn ánh mắt của hắn, sợ rằng hắn sẽ phớt lờ mình, hoặc sau khi bị người khác biết chuyện mình làm, sẽ thẹn quá hóa giận.

Nghe xong, hắn dừng động tác trong tay, "soạt" một tiếng, con ngỗng bị hắn dùng sức xé làm đôi, hắn lấy một nửa trong đó, đưa thẳng đến trước mặt Uyển Châu.

"Ngươi đoán không sai, người đó là ta giết." Uyển Châu nghe hắn nói không chút kiêng dè, đưa tay nhận lấy nửa con ngỗng máu me, hòa thượng quả nhiên là do hắn giết.

"Tại sao lại giết hòa thượng đó, không thù không oán, như vậy không phải là giết người vô tội sao." Uyển Châu tức giận nói.

"Ha ha ha ha, tại sao à, vì ta muốn giết thì giết, có thể có lý do gì." Yêu tăng cười ha hả, Uyển Châu đứng bên cạnh nắm chặt nắm đấm, lý do của hắn lại tùy tiện phóng đãng như vậy.

Diệp Thiên chỉ một lúc không theo kịp Uyển Châu, đã không thấy

nàng đâu, nghe người khác nói, nàng đi theo đường nhỏ, nên hắn vội vàng đi tìm, sợ rằng nếu nàng thật sự đánh nhau với yêu tăng, sẽ bị thiệt.

Hắn nhìn thấy từ xa Uyển Châu đang ở cùng yêu tăng.

"Uyển Châu, Uyển Châu không sao chứ, có bị thương không." Diệp Thiên vội vàng chạy đến trước mặt nàng, che chắn cho nàng, để nàng giữ khoảng cách nhất định với yêu tăng.

Sau đó hắn cảnh giác nhìn yêu tăng đang ăn ngỗng: "Yêu tăng khá lắm, dùng pháp thuật để Uyển Châu cùng ngươi ăn thịt ngỗng." Nói xong, hắn ném con ngỗng sau lưng đến trước mặt yêu tăng.

Yêu tăng nghe lời hắn nói, nhíu chặt mày nhìn hai người, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

"Ngươi vừa nói gì với ta, nói ta là yêu tăng." Nói xong, hắn quay người lại cắn một miếng thịt ngỗng.

Uyển Châu không để Diệp Thiên nói nữa, liền kéo kéo tay áo hắn, lắc đầu với hắn.

Diệp Thiên không vui hất tay ra.

"Đừng cản ta, ta nói có gì sai, một yêu tăng giết người không chớp mắt, ta sợ hắn chắc." Lúc này yêu tăng qua lời nói vừa rồi đã biết, hóa ra họ không phải đến nói chuyện phiếm, mà là vì chuyện của hòa thượng kia đến bắt mình.

Huống hồ mình cũng không làm gì sai, tại sao lại bắt mình.

Hai người họ, cũng là người có pháp lực cao, nếu thật sự đánh nhau, người chịu thiệt chỉ có mình, vì mình không đánh lại được hai người.

Hắn từ từ lùi về sau hai bước.

Hắn vơ một nắm đất dưới đất, ném vào người họ, vội vàng rời khỏi đó.

Mắt của Uyển Châu và Diệp Thiên bị đất bay vào, đợi khi mở mắt ra, phát hiện người trước mặt đã không còn nữa.

Tối đến, họ đang ngủ, đột nhiên thấy ngoài cửa sổ có ánh đuốc lập lòe.

Uyển Châu và Diệp Thiên không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, vội vàng gọi Diệp Thiên dậy, ra ngoài xem.

"Hai vị ra ngoài thật tốt quá, lại có một hòa thượng chết rồi, bây giờ người trong chùa ai cũng hoang mang, phiền hai vị mau chóng bắt yêu tăng lại." Vừa ra ngoài liền thấy trụ trì đang đứng ở cửa.

Diệp Thiên nhíu mày nhìn trụ trì: "Thi thể đó ở đâu, có thể dẫn chúng tôi đi xem không." Sau đó Diệp Thiên vội vàng đi theo trụ trì.

Chỉ còn lại Uyển Châu một mình, nàng cũng định đi xem, nhưng đi được nửa đường thì nghe thấy tiếng lễ Phật giống hệt tối hôm qua.

Trong lòng nghĩ lẽ nào yêu tăng đó đang lễ Phật, nàng lặng lẽ đi qua, đứng ở vị trí cửa, nhìn vào bên trong, thấy hắn đang ai điếu, chuyện gì vậy.

Đã giết người rồi, tại sao lại ở trước mặt Phật tổ ai điếu cho người đã chết, điều này khiến Uyển Châu có chút không hiểu, không biết có phải do hắn giết không.

Diệp Thiên nhìn thấy hòa thượng chết trên đất giống hệt hôm qua, Diệp Thiên biết yêu tăng đó nhất định sẽ ở phật đường.

"Đi theo ta, ta biết hắn ở đâu." Các hòa thượng không nói tiếng nào đi theo hắn đến phật đường, kết quả yêu tăng đó thật sự đang lễ Phật ở đó.

Chương 1116

“Mau, bắt hắn lại, đừng để yêu tăng chạy nữa.” Trụ trì chỉ vào yêu tăng đang quỳ trong phật đường.

Chưa đợi Diệp Thiên ngăn cản, họ đã tấn công yêu tăng.

“Ta xem lần này ngươi chạy đi đâu.” Trụ trì cầm gậy chỉ vào hắn.

Yêu tăng quay người lại nhìn tình cảnh trước mặt, thấy họ muốn tấn công mình, xem ra hôm nay không dễ dàng rời khỏi đây, hắn vội vàng đẩy người trước mặt ra rồi chạy thoát.

Uyển Châu nhìn hòa thượng trước mặt, trong lòng luôn có một nghi vấn, yêu tăng này xem ra không có ác ý, nhưng tại sao lại sát hại hòa thượng trong chùa?

Có thù oán thì giết cũng là lẽ thường, nhưng điều duy nhất không thể hiểu được là sau khi giết người, lại ở thánh địa phật đường ai điếu cho hòa thượng bị giết.

Nàng khoanh hai tay trước ngực, không ngừng đi đi lại lại trước mặt hắn.

Trụ trì ở một bên sốt ruột không thôi.

“Diệp thí chủ, lần này tại sao không bắt yêu tăng lại?

Cứ tiếp tục thế này, một ngày một người, một ngày một người, đến lúc đó tất cả chúng ta đều sẽ chết.” “Trụ trì hãy bình tĩnh, ta có một câu hỏi, tại sao yêu tăng này lại giết hòa thượng, có phải có thù hận gì không?” Diệp Thiên vội vàng nhìn ông hỏi.

Nếu biết nguyên nhân, chuyện này sẽ rất dễ giải quyết, nhưng nhìn sắc mặt của trụ trì trước mặt có chút khó coi, xem ra trong đó thật sự có không ít ẩn tình.

Trụ trì hai tay nắm chặt, chuyện Diệp Thiên hỏi, không phải ông không muốn nói, mà không thể nói, đó là chuyện xấu trong chùa, ông không muốn nhắc lại, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Các hòa thượng khác cũng đều nhìn sắc mặt của trụ trì, chỉ cần ông không nói, họ cũng không dám nói.

Trong chốc lát, cả phật đường uy nghiêm lại càng thêm uy nghiêm.

Uyển Châu nhìn họ nghiêm túc nói: "Trụ trì cứ nói thật đi, nếu không chúng tôi cũng không quản chuyện này nữa, được rồi, ở lại nhé, Diệp Thiên chúng ta đi thôi, chuyện này chúng ta không cần quản nữa." Nàng thấy trụ trì không muốn nói chuyện này, nên mới dùng cách uy hiếp như vậy.

Trụ trì thấy họ muốn đi, liền vội vàng nói: "Thí chủ xin dừng bước, tôi nói." Trụ trì nghiến chặt răng, xem ra vì sự an toàn của chùa, ông phải nói ra chuyện năm đó.

"Chuyện là thế này, thực ra trước đây hắn là hòa thượng trong chùa, chỉ vì một số chuyện mà bị khai trừ." Trụ trì cúi đầu, chuyện này cũng là lỗi của ông, năm đó nếu không đuổi hắn đi, có lẽ bây giờ đã không có nhiều chuyện như vậy.

Nghe xong, họ mới biết, hóa ra là vì ân oán nhiều năm, bây giờ đã biết, cũng biết phải làm sao rồi.

Sau đó vào ban đêm, biết yêu tăng chắc chắn sẽ ra tay giết người vào buổi tối, nên họ lén lút mai phục ở đó, hắn đến chắc chắn sẽ bắt được, chỉ sợ hắn không đến.

Không lâu sau, trời đột nhiên nổi gió, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, sau đó thấy yêu tăng đi vào.

Đợi khi hắn đến gần, họ trực tiếp dẫn người ra, bắt được yêu tăng.

“Mau lên, chúng ta đã bắt được hắn rồi.” Uyển Châu nghe lời Diệp Thiên, chân trước vừa bước ra khỏi cửa phòng lại quay vào.

Trước đó khi mang theo Thụ Thần, Thụ Thần hình như có phản ứng với yêu tăng, liền vội vàng cũng mang ngài ấy đi.

Nàng đến trước mặt yêu tăng, lấy Thụ Thần trong lòng ra.

Thụ Thần trong tay nàng run rẩy, nàng vội đặt ngài ấy xuống đất.

Không lâu sau, Thụ Thần liền từ trong đó bay ra.

Trước mặt mọi người, ngài ấy dần dần tiến lại gần yêu tăng.

Yêu tăng như bị định trụ, không động đậy, ánh mắt không có chút thần sắc.

Thụ Thần từ từ tiến vào cơ thể yêu tăng, cơ thể hắn đột nhiên kêu răng rắc, các hòa thượng xung quanh không biết chuyện gì đã xảy ra, đều bị dọa sợ, cứ lùi về phía sau, không dám đến gần.

Diệp Thiên và Uyển Châu đứng bên cạnh nhìn nhau, lúc này mới biết hóa ra thân thể của yêu tăng thật sự thích hợp làm thân xác cho Thụ Thần.

Bây giờ như vậy cũng tốt, giải quyết được vấn đề thân thể cho Thụ Thần.

Chương 1117

Thụ Thần từ từ sống lại, ngài ấy ngắm nghía thân thể của mình từ trên xuống dưới, bây giờ vô cùng hài lòng với thân thể này, bây giờ lại có thể hoạt động khắp nơi, không cần phải ở trong một cây con nhỏ nữa.

"Diệp Thiên, Uyển Châu, thật sự phải cảm ơn hai ngươi, bây giờ thân thể của ta vô cùng thoải mái." Thụ Thần nhìn hai người vui vẻ nói.

Hai người thấy vậy trong lòng cũng vô cùng vui mừng, cuối cùng ngài ấy cũng có một thân thể phù hợp, vừa ý, cũng không cần phải đi về phía Bắc nữa, cũng có thể bớt đi những chuyện phiền phức.

Như vậy yêu tăng cũng bị Thụ Thần áp chế, các hòa thượng đó cũng không cần phải sợ yêu tăng sẽ đi làm hại những sinh mạng vô tội khác.

"Bây giờ làm sao đây, sau khi tìm được thân thể, huynh định đi đâu, có về Thiên Đình với chúng ta không?" Uyển Châu nhìn ngài ấy nói.

Thụ Thần sờ sờ mặt mình: "Thân thể này vốn thuộc về nơi này, bây giờ ta đã chiếm hữu nó, ta cũng phải ở lại đây, tiếp tục tu luyện." Ý của thân thể này, cũng là ý của ngài ấy, bây giờ căn bản không có nơi nào để đi, ở lại nơi này, cũng là một nơi nương tựa.

Từ đó về sau, trụ trì vô cùng sợ hãi Thụ Thần, thấy ngài ấy từ xa đều đi đường vòng, cũng không dám nói nhiều một câu, sợ ngài ấy lại biến về yêu tăng trước kia giết mình.

Thụ Thần biết tâm tư của ông, cũng không nói gì, chỉ có những việc quan trọng đều nhờ người khác đi nói với trụ trì, để ông đưa ra

quyết định.

Mỗi ngày ngài ấy đều ở phật đường lễ Phật, tịnh hóa những phiền muộn trong lòng khách hành hương, nhận được hảo cảm của nhiều người trong chùa, những người khác thấy vậy đều tỏ ra vô cùng tôn kính.

Ngày qua ngày, thân thể của trụ trì cũng có chút không khỏe, không đau đầu thì cũng đau chỗ này chỗ kia, liền vội vàng triệu tập mọi người họp, giao phó chuyện trong chùa.

"Đều đến rồi, ta bây giờ giao phó một chuyện." Trụ trì ngồi trên ghế, nhìn các đệ tử trước mặt, nói xong liền ho hai tiếng.

Thụ Thần vội vàng đắp chiếc áo choàng trên người mình cho ông.

Trụ trì nhìn ngài ấy: "Đừng đi nữa, đứng bên cạnh ta đi, ta có việc giao cho ngươi, mọi người nghe cho kỹ, ta muốn truyền vị cho ngươi, để ngươi làm trụ trì." Các đệ tử bên dưới đều xì xào bàn tán.

Trụ trì biết chuyện này có chút đột ngột, liền giải thích: "Ta biết trong số các ngươi có người không đồng ý, nhưng những việc ngài ấy làm trong những ngày qua mọi người đều đã thấy." "Trụ trì, tôi quả thực không phục, ngài ấy mới đến đây không lâu, huống hồ còn giết đệ tử trong chùa, căn bản không có tư cách làm trụ trì." Giám tự nhìn ngài ấy tức giận nói.

Trụ trì lắc đầu.

Diệp Thiên nhìn cục diện như vậy, trong lòng nghĩ muốn Thụ Thần thuận lợi ngồi lên vị trí trụ trì, chỉ có cách để người khác phục, liền nhìn mọi người nói: "Hay là thế này, hai người thi đấu, xem ai có thể làm Phật tổ cảm động trước, người đó sẽ làm trụ trì." Mọi người gật đầu, đều cảm thấy phương pháp này rất hay.

Giám tự chỉ là không phục, dựa vào đâu mà hắn làm hòa thượng ở

đây lâu như vậy, chỉ là một giám tự, mắt thấy sắp được lên làm trụ trì, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người như vậy muốn làm trụ trì, làm sao hắn phục được.

Thụ Thần vốn là thần, muốn được Phật tổ công nhận chắc chắn là không thể thực hiện được.

Vì vậy, sau khi giám tự làm xong, ngài quỳ trước mặt Phật tổ, dùng một tiểu kế trực tiếp khiến mắt Phật tổ chớp một cái.

Trong đám đông, có một hòa thượng đột nhiên nói: "Mau nhìn kìa, Phật tổ hiển linh rồi, mau nhìn kìa." Sau đó mọi người vội vàng quỳ xuống, trụ trì bên cạnh cũng vội vàng cúng bái Phật tổ.

"Cuộc thi này tin rằng trong lòng mọi người đều đã rõ, người chiến thắng, sau này sẽ là trụ trì." Lão trụ trì nói với mọi người trước mặt.

Giám tự liếc nhìn Thụ Thần một cái, liền nghiến chặt răng tôn một tiếng trụ trì, nhưng thất bại trong cuộc thi này, khiến trong lòng hắn từ đó có khúc mắc.

Hắn biết loại chuyện này không thể cưỡng cầu, cũng thành kính quỳ lạy, tại sao Phật tổ không nhìn thấy, vừa rồi hắn làm động tác một lúc, Phật tổ đã chớp mắt.

Diệp Thiên đứng bên cạnh đã nhìn thấy tất cả, hắn biết đó là tiểu xảo của Thụ Thần, tượng Phật tổ trước mặt rõ ràng là đá, mắt đá làm sao có thể động được.

Hắn thấy cần phải nhắc nhở Thụ Thần, sau này đừng dùng những tiểu xảo này nữa, dù sao ở đây đều là những hòa thượng không biết pháp thuật, lừa dối như vậy không phải là chuyện tốt, ngược lại sẽ bị Phật tổ trừng phạt.

Đợi mọi người đều tan đi, hắn kéo Thụ Thần sang một bên, nhỏ

giọng nói: “Thủ đoạn vừa rồi, nhớ kỹ sau này đừng dùng, ở đây đều là những người vô tội, đừng dọa họ.” Nghe Diệp Thiên dặn dò như vậy, Thụ Thần vội vàng gật đầu đồng ý, từ đó về sau không sử dụng nữa, quyết định phải lấy đức phục người, lấy lễ đãi người.

Cũng từ ngày lên làm trụ trì, người trong chùa đều vô cùng cung kính, một mặt là vì ngài đã cảm động Phật tổ, mặt khác cũng là vì ngài đã thực sự làm những việc khiến người khác nể phục.

Nhưng mọi người lại càng ngày càng không thích giám tự, bị các hòa thượng khác đồn đại, rằng hắn đối với Phật tổ không tôn kính, cũng không nhận được sự tôn kính của mọi người, đó là báo ứng đáng có.

Mỗi ngày hắn đều biết mình ngốc, các hòa thượng khác thấy hắn cũng không gọi một tiếng giám tự sư thúc, mà coi như không thấy đi qua bên cạnh.

Tất cả Thụ Thần đều nhìn thấy trong mắt, đây không phải là kết quả ngài muốn, lúc đó chỉ vì muốn chiến thắng, cũng không nghĩ sẽ như vậy, định sẽ từ từ bù đắp.

Nhưng không ai ngờ được, từ đó về sau, không lâu sau giám tự liền tự sát trong phòng mình.

Chương 1118

Khi Thụ Thần biết chuyện này.

"Có thật không?" Ngài quay đầu nhìn hòa thượng thông báo, hòa thượng kia ngơ ngác gật đầu, trong lòng nghĩ chuyện như vậy ai lại nói dối lừa người.

Thụ Thần vội vàng chạy đến phòng của giám tự, nhìn thấy hắn bình tĩnh nằm trên giường, không động đậy, trên cổ có một vết hằn màu đỏ tươi.

Hắn thật sự cuối cùng đã không chịu nổi sự lạnh lùng của mọi người, đã chọn giải thoát.

Đều là tại mình, nếu không dùng thủ đoạn không đứng đắn đó, hắn cũng sẽ không bị người khác miệt thị và khinh bỉ.

"A di đà Phật, hãy hậu táng cho sư huynh ấy một cách tử tế." Thụ Thần từ từ đứng dậy nhìn hắn, lỗi lầm trước đây, ngài quyết định vì để chuộc tội sẽ một lòng hướng Phật.

Sẽ không còn quan tâm đến các loại chuyện thế gian nữa, trước khi thật sự quay về, ngài nói với giám tự sư huynh một tiếng xin lỗi.

Lúc Thụ Thần gặp nạn trước đây từng được một con hổ yêu cứu, cũng không biết bây giờ nó ở đâu, ngài từng thề rằng nếu khôi phục được thân thể sẽ đi tìm nó, báo đáp ân tình cứu mạng trước đây.

Nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu, bây giờ ngài đã trở thành trụ trì, giám tự cũng vừa viên tịch, chắc chắn không thể rời khỏi chùa, lớn nhỏ các việc đều phải chờ ngài xử lý.

"Diệp Thiên, xem ra bây giờ ta cũng không thể ra khỏi chùa, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp, không biết có thể giúp ta không."

Thụ Thần nhìn hai người, ngài tin tưởng họ, người khác thật sự không làm được chuyện này.

"Ngài cứ nói, rốt cuộc là chuyện gì, chỉ cần là chuyện trong khả năng của tôi, tôi sẽ giúp." Diệp Thiên nhìn Thụ Thần trước mặt đáp.

Có một câu nói gọi là giúp người giúp đến cùng, bây giờ hắn cũng không có việc gì, coi như một trận rèn luyện cũng tốt, cho nên chỉ cần là chuyện hắn có thể làm, hắn sẽ rất sẵn lòng giúp.

"Chuyện là thế này, trước đây ta được một con hổ yêu cứu, nhờ hai vị giúp ta tìm hậu duệ của nó, tặng nửa viên nội đan cho hậu duệ của nó." Thụ Thần vừa nói vừa đưa tay ra cho hai người xem nội đan.

Ngài tin tưởng nên mới làm vậy.

"Được, chuyện này cứ giao cho tôi, nhưng nói trước, tìm được hay không là một chuyện, nội đan cứ để ở chỗ tôi, ngài yên tâm." Uyển Châu mở miệng hỏi lại Thụ Thần.

Phải biết nội đan đối với một thần tiên hay yêu quái, tuyệt đối là thứ không thể thiếu, nếu thật sự không có nội đan thì tu luyện bao nhiêu cũng uổng phí.

"Ta yên tâm giao cho các ngươi, ta biết các ngươi tuyệt đối không phải loại tiểu nhân đó, ta ở đây cảm ơn trước." Thụ Thần không chút do dự, bây giờ ngài một lòng hướng Phật, cần nội đan làm gì, cũng không dùng đến, chia nửa viên ra cũng không có vấn đề gì.

Sau đó Diệp Thiên và Uyển Châu liền mang theo nội đan của Thụ Thần lên đường.

Gần đó có một yêu thành, không chừng đến đó sẽ tìm được hậu duệ của hổ yêu mà Thụ Thần nói.

"Vậy chúng ta mau đi thôi, nếu không đi nữa chúng ta sẽ phải ngủ ngoài trời đó." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, nàng lườm Diệp Thiên

một cái, trực tiếp dẫn hắn đi về phía trước.

Đi khoảng ba canh giờ, cuối cùng họ cũng đến dưới một tòa thành trì, nhìn hai chữ khắc trên tường thành.

"Uyển Châu, chúng ta đến yêu thành rồi, không chừng sẽ tìm được ngay, mau đi thôi." Hắn kéo Uyển Châu vội vàng đi về phía trước, nhưng đột nhiên bị lính gác yêu thành chặn lại.

"Ta thấy hai vị lạ mặt, không giống yêu trong yêu thành, sang bên cạnh đăng ký xong mới có thể vào yêu thành." "Đăng ký?" Uyển Châu liếc nhìn Diệp Thiên, quy định gì thế này, muốn vào thành còn phải đăng ký, thật phiền phức.

Nhưng vì tìm hậu duệ của ân nhân cứu mạng Thụ Thần, cũng đáng.

Lúc Uyển Châu định đi điền thông tin, Diệp Thiên vội vàng kéo nàng lại, lắc đầu với nàng.

Nhưng Uyển Châu nhìn thấy, biết ý của hắn.

"Nhanh lên, hỏi thì mau hỏi đi." Diệp Thiên nhìn lính gác, ý của Uyển Châu vừa rồi là không thể nói thật, yêu quái ở đây quá nhiều, chuyện nội đan càng không thể nói, để tránh bị kẻ xấu lợi dụng.

"Tên, tuổi và địa chỉ, và mục đích đến đây, khai ra hết, ta đều phải ghi lại." Lính gác cầm bút lông nhìn hai người.

Diệp Thiên có ý đồ xấu, liền nói bừa một tràng, lính gác cũng nghiêm túc ghi lại thân phận của họ trên giấy.

Nhưng bên cạnh có một hổ yêu cứ nhìn chằm chằm họ không ngừng, đột nhiên đi tới với ý đồ xấu: "Ta thấy hai vị không phải thân phận thật sự đâu nhỉ, thông tin vừa nói với lính gác đại nhân đều là giả." Uyển Châu và Diệp Thiên thấy bị người khác nhìn thấu, nheo mắt nhìn yêu hổ trước mặt, quả nhiên không sai, tên yêu hổ này thật

sự gây chuyện.

Hai người nhìn nhau, cảm thấy cần phải trừng phạt nhẹ một chút, liền bắt đầu thi triển pháp thuật trêu chọc yêu hổ.

Chương 1119

Yêu hổ bị trêu chọc nhảy lên nhảy xuống la oai oái xin tha mạng.

“Hai vị gia gia tha mạng cho ta đi, ta không cố ý, ta chỉ ở bên cạnh lộn xộn thôi, ta tự vả miệng, ta tự vả miệng, cầu xin hai vị thả ta xuống đi!” Yêu hổ bị treo lơ lửng giữa không trung.

Dưới đất, hai người khẽ che miệng cười.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu bên cạnh: “Hay là thả nó xuống đi, ta mới tới nơi này, không tiện gây thêm nhiều chuyện.” Uyển Châu cảm thấy lời này rất đúng, liền thi pháp từ từ thả yêu hổ xuống.

Yêu hổ từ từ tiếp đất, nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu trước mặt, mắt sáng rỡ.

Pháp thuật vừa rồi thật sự quá ngầu, nó căn bản không có cơ hội để học pháp thuật như vậy.

Yêu hổ cười ha hả bước tới, “Hai vị ca ca, chuyện vừa rồi có nhiều đắc tội.” Diệp Thiên quay người nhìn nó, “Thật sự xin lỗi, chuyện vừa rồi ta cũng không đúng.” Hắn sảng khoái nói với yêu hổ, rồi tiếp tục nói về thân phận của mình.

“À, chúng ta không đánh không quen biết, hay là ta mời hai vị về nhà ta ngồi chơi, cũng là để ta xin lỗi về chuyện vừa rồi.” Yêu hổ muốn làm bạn với hai người.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau một cái, liền cảm thấy đây là một người thẳng tính, có thể kết giao bạn bè.

Nhưng tên lính gác nhíu mày nhìn hai người.

Trong lòng không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Hai người này không phải thật sự không đơn giản sao?

Nhìn dáng vẻ rất lợi hại, không nên dây vào.

Hắn nghĩ vậy liền vội vàng cho qua, để họ rời đi.

"Ừm, có thể về nhà ta thật tốt quá, ta vui quá, ta tên là Hổ Thử." Hổ Thử tự giới thiệu, rồi dẫn họ về nhà.

Về đến nhà, Hổ Thử lấy danh trà ra, pha một ấm trà ngon khoản đãi hai vị khách quý.

Có thể kết giao được những người bạn có pháp lực cao cường như vậy, thật sự là vận may.

Không lâu sau, một đám yêu quái khiêng một yêu quái khác trở về.

Hổ Thử nhìn thấy đó là đệ đệ của mình, Hổ Ly, đang nằm thoi thóp trên cáng, đầu chảy máu, khắp người đều có vết thương.

Hổ Thử không biết ai đã đánh đệ đệ mình bị trọng thương như vậy, liền nắm chặt hai tay đệ đệ, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

"Người đó, làm sao vậy?" Uyển Châu vội vàng kiểm tra và hỏi.

Hổ Thử kể cho hai người về đệ đệ của mình, nhưng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên vội vàng bảo Hổ Thử đặt đệ đệ của hắn lên giường, sau đó ngồi bên cạnh Hổ Ly, bắt đầu vận hành pháp lực trong cơ thể, nắm tay Hổ Ly liên tục truyền vào cơ thể hắn để chữa thương trị bệnh.

Nhưng Hổ Thử không biết Diệp Thiên đang làm gì, liền nhíu chặt mày nghi ngờ nhìn về phía Uyển Châu.

"Đừng lo lắng, hắn đang cứu đệ đệ của ngươi." Uyển Châu ngồi một bên nói.

Hổ Ly nhanh chóng tỉnh lại, mở đôi mắt nặng trĩu.

Uyển Châu biết hắn đã tỉnh, liền vội vàng tiến lên kiểm tra.

Hắn không sao nữa, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, liền hỏi.

"Toàn là lũ nhân loại đáng ghét, chúng săn bắt hổ, làm bị thương không ít yêu hổ." Hổ Ly căm hận nói, nếu gặp lại nhân loại nhất định sẽ không để yên.

Diệp Thiên hiện tại không biết hậu nhân yêu hổ kia hiện ở đâu, cũng không có chỗ nào thích hợp để ở, nên tạm thời ở lại nhà Hổ Thử.

Sau khi ở lại vài ngày, hắn mới biết trong Yêu Thành có một trong tứ đại gia tộc là Hổ Gia, có lẽ Hổ Gia này có liên quan nhất định đến hậu nhân yêu hổ mà hắn đang tìm.

Chương 1120

Nhưng Diệp Thiên không hiểu rõ bối cảnh cũng như địa điểm cụ thể của Hổ Gia.

Buổi tối không ngủ được, hắn liền ra sân ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

"Haizz, lại có chuyện phiền lòng gì mà huynh lại ngồi một mình ở đây vậy?" Hổ Thử cầm hai vò rượu từ phía sau đi tới.

Diệp Thiên cũng đang không ngủ được, bảo Hổ Thử cùng hắn uống rượu, ngắm cảnh đêm cũng không tệ.

Sau khi ngồi xuống, Hổ Thử đưa cho Diệp Thiên một vò rượu.

Diệp Thiên mở vò rượu ra, ghé mũi ngửi kỹ, rồi nhíu chặt mày: "Ngươi tìm đâu ra loại rượu nồng đến vậy?

Ta không uống được loại này, không được mấy ngụm là ta sẽ chóng mặt thôi, tửu lượng của ta kém lắm." "Đây là rượu ủ từ trái cây trên núi, người khác uống thì không sao, ngửi có vẻ nồng nhưng uống vào rất ngọt thanh, căn bản sẽ không say đâu." Hổ Thử vừa mở vò rượu của mình vừa giải thích, nói xong liền ngẩng đầu uống một ngụm.

Đột nhiên Diệp Thiên nghĩ đến Hổ Gia, có lẽ Hổ Thử biết một số chuyện liên quan đến Hổ Gia.

Thấy Hổ Thử quay đầu nhìn, hắn liền hỏi: "Hổ Thử, ngươi có biết Hổ Gia, một trong tứ đại gia tộc của Yêu Thành không?" Hổ Thử nghe đến Hổ Gia, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, nắm chặt nắm đấm, lỗ mũi thở ra hơi thô ráp.

Cả đời này hắn sẽ không bao giờ muốn nghe đến Hổ Gia đó nữa,

hắn và Hổ Gia có oán hận cực sâu.

Không nghe thấy Hổ Thử nói gì, Diệp Thiên liền quay đầu nhìn hắn, nhắc lại Hổ Gia.

"Ta đang hỏi ngươi đó, ta muốn hỏi thăm tình hình Hổ Gia." Có tiếng "Choang!" Hổ Thử trực tiếp đứng dậy, dùng sức đập vỡ vò rượu xuống đất, rõ ràng có chút mất kiểm soát cảm xúc, hét lớn: "Đừng có nhắc đến cái Hổ Gia đó với ta nữa, ta không muốn nghe cái tên đó!" Nói xong liền rời khỏi đó, chỉ để lại Diệp Thiên một mình ngẩn người, từ từ nhớ lại lời nói vừa rồi của mình.

Hắn đâu có đắc tội gì, sao Hổ Thử lại tức giận như vậy?

Chẳng lẽ Hổ Thử có huyết hải thâm cừu với Hổ Gia đó, tại sao vừa nhắc đến cái tên đó liền như phát điên?

Ngày hôm sau, Diệp Thiên ra phố đi dạo.

Lúc quay về, hắn thấy nhà hàng xóm cũng đang đi về.

Trong lòng nghĩ, đã Hổ Thử không nói cho mình biết, vậy thì mình hỏi thăm người khác về Hổ Gia vậy.

"Đại nương, người có biết trong Yêu Thành có một Hổ Gia ở đâu không?" Diệp Thiên nhìn hàng xóm hỏi.

Hàng xóm cũng nhận ra Diệp Thiên, là một trong hai người đang ở nhà Hổ Thử.

Bà ta ngạc nhiên hỏi: "Huynh là bạn của Hổ Thử, lẽ nào không biết quan hệ giữa nó và Hổ Gia?

Hỏi thăm Hổ Gia làm gì?" "Giữa bọn họ có thù sao, tại sao không thể hỏi?" Diệp Thiên nghe lời hàng xóm nói, trong lòng vô cùng khó hiểu hỏi.

Hỏi một chuyện như vậy, lẽ nào phải có sự đồng ý của Hổ Thử

sao?

“Vậy có lẽ ngươi không biết huynh đệ Hổ Thử bị Hổ Gia ruồng bỏ rồi.” Hàng xóm nói cho Diệp Thiên sự thật, cũng giải đáp thắc mắc của Diệp Thiên về việc tại sao tối hôm đó Hổ Thử vừa nhắc đến Hổ Gia liền nổi trận lôi đình.

Chờ đến tối, Uyển Châu thấy có người ngồi ngoài sân, liền từ từ đi ra, kết quả thấy Hổ Ly đang cúi đầu ngồi trên bàn đá.

Trong lòng nghĩ chắc chắn là vì chuyện Hổ Gia, nàng liền ngồi bên cạnh Hổ Ly an ủi: “Hiện tại không phải huynh đang sống rất tốt sao?

Hạnh phúc hiện tại của huynh đừng nên đi nghĩ đến những chuyện đó nữa, là Hổ Gia có mắt không tròng, không chọn huynh.” Hổ Ly mấy năm nay vì chuyện Hổ Gia mà trong lòng rất phiền não, không rời khỏi đó, cũng không muốn nghe bất kỳ tin tức nào nữa.

Hổ Thử trong lòng nghĩ đã nhiều ngày trôi qua, cũng chưa dẫn Uyển Châu ra ngoài đi dạo phố.

“Uyển Châu, hôm nay nàng có thời gian không?

Ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo.” Hổ Thử đang ở trước cửa phòng Uyển Châu.

Uyển Châu nghe nói muốn đi dạo phố, nàng cũng chưa đi dạo bao giờ, bây giờ có người dẫn đi, hà cớ gì không vui, “Diệp Thiên đang ngủ rồi, hay là ta đi trước nhé.” Thế là hai người ra phố.

Uyển Châu nhìn phố xá Yêu Thành cũng có một phong vị riêng, những thứ bán đều là những thứ kỳ lạ.

Chương 1121

Đi dạo mãi rồi đến trước cửa thanh lâu.

Hổ Thử nhìn cửa nói với Uyển Châu: "Chúng ta có muốn vào xem không?

Bên trong cũng có nhiều trò vui." Nghe xong, Uyển Châu nhìn bảng hiệu trước cửa, phía trước viết hai chữ "Thanh Lâu", trên cửa có mấy mỹ nữ đang uốn éo eo nhỏ mời khách.

Trên bảng hiệu còn viết, thanh lâu hôm nay sẽ tuyển hoa khôi, chắc chắn sẽ có nhiều người đẹp.

Tuyển hoa khôi nàng thật sự chưa từng thấy bao giờ.

Đối với thanh lâu nàng cũng rất tò mò, không biết có giống nhân gian không, liền gật đầu: "Được thôi, ta cũng tò mò, chúng ta vào xem đi." Thế là Hổ Thử và hai người đi vào.

Uyển Châu trong lòng có chút tò mò, thấy Hổ Thử nhìn ngang nhìn dọc, không biết đang tìm ai, "Ngươi đang tìm ai vậy?" Uyển Châu liền quay đầu hỏi.

Nghe xong, Hổ Thử rõ ràng có chút không tự nhiên, nhưng không nói ra.

Uyển Châu cũng không hỏi nữa, sau đó hai người ở bên trong xem một lúc.

Về đến nhà liền thấy Hổ Ly đang ngồi đó.

Hổ Thử trực tiếp đi vào phòng.

Uyển Châu trong lòng vẫn luôn nghĩ về chuyện vừa rồi, tại sao Hổ Thử lại không nhắc đến một chữ nào về chuyện đó.

Thế là nàng ngồi bên cạnh Hổ Ly, "Ta hỏi một chuyện nhé, ca ca ngươi thích người trong thanh lâu phải không?" Uyển Châu nói ra nghi vấn trong lòng.

Lúc đó rõ ràng Hổ Thử đang tìm kiếm ai đó, trong thanh lâu chỉ có thể tìm kiếm nữ nhân thanh lâu thôi mà.

Không biết nữ nhân đó là ai, khiến nàng trong lòng rất tò mò.

"Ồ, vừa rồi ngươi đi thanh lâu sao, thảo nào sắc mặt ca ca ta không đúng.

Hắn thích một nữ yêu ở đó, tên là Thanh Nhã." Hổ Ly vừa nghịch món đồ chơi nhỏ trong tay, vừa nói với Uyển Châu.

Uyển Châu mới biết, hóa ra Hổ Thử đang tìm nữ yêu tên Thanh Nhã.

Thảo nào lúc ra ngoài, trên mặt Hổ Thử có biểu cảm thất vọng và bất đắc dĩ.

Xem ra trên thế giới này, những người vì tình mà khốn khổ thật sự rất nhiều.

Thấy Diệp Thiên tỉnh dậy, Uyển Châu liền nhìn hắn: "Ngươi mau đi chơi đi, nhanh lên, nhanh lên!" Nàng trực tiếp kéo Diệp Thiên từ trên giường dậy.

"Đi đâu chơi chứ, không bằng ở nhà ngủ còn hơn." Diệp Thiên bị nàng kéo như vậy ra ngoài, cũng không biết phải đi đâu chơi, mà hắn còn chưa ngủ đủ giấc nữa.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên chậm chạp phía sau: "Ôi chao, nhanh lên đi, ta muốn đi Hắc Thị tham gia đấu võ, chỉ cần có nhiều tiền mới có thể giúp Hổ Thử được." Uyển Châu giải thích với Diệp Thiên.

Sau đó, họ tìm thấy chỗ đấu võ ở Hắc Thị.

Diệp Thiên pháp lực cao cường, liền liên tục cá cược vài trận, cuối cùng thắng được một khoản tiền lớn.

"Uyển Châu, số tiền này đủ dùng rồi chứ?" Diệp Thiên nhìn số tiền trong túi lớn, kể cho nàng chuyện của Hổ Thử, hy vọng có thể giúp đỡ.

"Đủ rồi, đủ rồi, chúng ta mau về thôi, cây to gió lớn mà." Uyển Châu cảnh giác nhìn những người xung quanh, bây giờ nàng đang mang theo nhiều tiền như vậy.

Uyển Châu cầm tiền, dẫn theo hai huynh đệ Hổ Thử, Hổ Ly và Diệp Thiên đi ra ngoài.

Hai huynh đệ Hổ Thử, Hổ Ly nhìn thấy Uyển Châu vui vẻ như vậy, cũng không biết nàng muốn làm gì.

"Vui vẻ như vậy, nàng định đi làm gì?" Hổ Ly nhìn nàng đi ra ngoài, không đầu không đuôi đi theo, thật sự có chút ngây ngốc.

Diệp Thiên và Uyển Châu cười hì hì dẫn họ đi về phía trước, Hổ Ly cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì, nhưng hắn tin Uyển Châu sẽ không lừa gạt mình, nên cứ đi theo.

Chương 1122

Cả nhóm đến trước cửa thanh lâu.

Hổ Thử nhìn vào trong nghi vấn nói: "Chúng ta vào trong làm gì?

Lại không có tiền, đừng làm loạn nữa, chúng ta mau về thôi." Hổ Thử vừa định quay về, Uyển Châu dùng sức kéo tay hắn, nghiêm túc nói: "Ta không đùa với ngươi đâu, tiền và người ta đều mang theo đây rồi, mau vào đi!" Nói xong liền lắc lắc cái túi lớn trong tay.

Nàng đã cố ý gom góp số tiền này, nhất định phải để Hổ Thử gặp được Thanh Nhã, không thể để hắn mỗi ngày cứ tương tư đơn phương như vậy.

Thế là cả nhóm liền bước vào thanh lâu.

Lão bản thấy mấy người, liền vội vàng tiến lên: "Mấy vị muốn gọi cô nương nào?

Nói trước nhé, có tiền thì được, không tiền thì mau cút ra ngoài cho ta!" Lão bản nhìn Diệp Thiên và đồng bọn ăn mặc có vẻ nghèo khó, tướng mạo thô kệch, vừa nhìn đã thấy không có mấy đồng, lại còn ra vẻ phong độ, thật sự không biết nặng nhẹ là gì.

"Ta nói cho ngươi biết, ta có nhiều tiền lắm, đừng có coi thường ta." Uyển Châu từ trong túi lớn lấy ra một tờ tiền mệnh giá khá lớn, vẫy vẫy hai cái trước mặt lão bản.

Lão bản liền vội vàng thay đổi sắc mặt nhìn Uyển Châu: "Mấy vị gia vào trong mời, muốn gọi cô nương nào?

Ta sẽ cho người đi gọi." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu và Hổ Thử, rồi nói: "Thôi được rồi, ta nghe nói có một cô nương tên Thanh Nhã, gọi nàng ấy ra nói chuyện với ta đi." Diệp Thiên thay Hổ Thử gọi

Thanh Nhã.

Lão bản liền cho người đi gọi Thanh Nhã.

Khi Thanh Nhã nhìn thấy Hổ Thử, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

Những người khác nhìn thấy hai người dáng vẻ lưỡng tình tương duyệt, Uyển Châu đột nhiên có một ý nghĩ, hay là họ chuộc thân cho nàng ấy?

Như vậy sau này họ có thể thành người yêu, sống hạnh phúc bên nhau.

Nàng liền kéo lão bản sang một bên: "Thế này nhé, ta muốn chuộc thân cho cô nương đó, bà chủ ra giá đi." Lão bản nhìn hai người, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ lại có người thật sự muốn chuộc thân.

Hay là nói ít hơn một chút, họ cũng sẽ đồng ý, bởi vì tên ngốc Hổ Thử kia đã hoàn toàn mê muội Thanh Nhã rồi.

Lão bản uốn éo cái eo thô, "Thế này nhé, ra cho ta một con số đi." Sau đó, bà ta giơ một bàn tay lên lật qua lật lại hai lần.

Hổ Thử nhìn thấy liền vội vàng nói: "Trước kia đâu phải cái giá này, sao bây giờ đột nhiên lại tăng giá?" Số tiền này hắn vốn dĩ không có.

"Vậy có thể trả góp được không?" Diệp Thiên bất đắc dĩ nhìn lão bản.

Lão bản nghe xong liền nhìn đám người: "Thật là buồn cười, không có tiền thì mau cút đi cho ta!" Ở nơi này, việc trả góp thật sự rất buồn cười.

Bị lão bản đuổi ra ngoài, Diệp Thiên liền đề nghị đi Hắc Thị, huống hồ số tiền vừa rồi cũng kiếm được dễ dàng như vậy, có lẽ lần

này Diệp Thiên có thể kiếm đủ tiền.

Bốn người đến Hắc Thị, Diệp Thiên lên sàn đấu.

Kết quả hắn liên tục thắng được mấy trận đấu, "Giỏi lắm Diệp Thiên, ngươi thật sự quá lợi hại!" Hổ Ly reo lên, từ tận đáy lòng ngưỡng mộ Diệp Thiên.

Nhưng hắn không biết, Diệp Thiên đã chọc giận một vị khách cá cược.

Người này nheo mắt nhìn Diệp Thiên và mấy người đang vui vẻ.

Ông chủ nhìn Diệp Thiên liền nói với người bên cạnh: "Đi, mời tiểu tử đó đến đây, ta có việc cần nói chuyện với hắn." Ông ta nheo mắt nhìn nhân viên đi tới.

"Vị thiếu gia này, ông chủ của ta mời ngài đến gặp một lát." Nhân viên nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên và mấy người đang nói cười vui vẻ, quay đầu nhìn hướng nhân viên chỉ, đúng là có một người ăn mặc không giống những người khác.

Diệp Thiên quay đầu nhìn một cái, liền đi theo nhân viên về phía trước.

Uyển Châu thấy vậy cũng đi theo phía sau, sợ có người sẽ bất lợi cho Diệp Thiên.

Nhưng đối với pháp lực của Diệp Thiên, nàng tin tưởng vào năng lực của hắn, không cần quá lo lắng có người muốn hãm hại hắn, nên chỉ cần đề phòng một chút là được.

Chương 1123

Diệp Thiên đi theo nhân viên vào một căn phòng, thấy trên ghế có một ông chủ đang ngồi, "Ngươi muốn tìm ta phải không?

Ngươi có chuyện gì?" Diệp Thiên nhìn ông chủ.

Ông chủ ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, đặt cái vòng tay trong tay lên bàn, từ tay người bên cạnh nhận lấy số tiền rồi ném trước mặt Diệp Thiên.

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ cần ngươi thua trận đấu này, số tiền trên đất là của ngươi, sau khi xong việc, ta sẽ cho ngươi một khoản tiền lớn khác làm bồi thường." Ông chủ dựa vào ghế lười biếng nhìn Diệp Thiên.

Uyển Châu đứng bên cạnh nghe chuyện, cũng biết tình cảnh hiện tại của Diệp Thiên.

Nhưng hắn tuyệt đối không phải là loại người vì tiền mà bán đứng lương tâm.

Trên mặt ông chủ lộ ra nụ cười đắc ý, ông ta biết hai người trước mặt hiện tại rất cần tiền, nên chắc chắn sẽ đồng ý.

"E rằng sẽ khiến ngươi thất vọng rồi, ta sẽ không đồng ý đâu, bởi vì đó là bán đứng nội tâm của mình, tuy ta cần tiền, nhưng ta không cần loại tiền như vậy." Diệp Thiên trực tiếp từ chối ý của ông chủ.

Ông chủ nghe Uyển Châu từ chối như vậy, thật sự khiến ông ta mất mặt.

Ở Hắc Thị này lời nói của ông ta có trọng lượng rất lớn, vậy mà bây giờ có người dám đối đầu.

"Đừng có không biết tốt xấu, ném bọn chúng ra ngoài cho ta, sau

này đừng để chúng bước vào đây nữa." Ông chủ tức giận ra lệnh cho thuộc hạ.

Bị đuổi ra ngoài, Diệp Thiên đứng dậy từ dưới đất, nhìn Uyển Châu: "Không sao chứ?" Nơi như vậy thật sự không đáng để lưu luyến.

Về đến nhà, Hổ Thử đột nhiên kích động, ném tất cả đồ đạc trong phòng xuống đất, la lớn trong phòng.

"Sao vậy, sao đột nhiên lại thành ra như vậy?" Uyển Châu nghe tiếng động trong phòng, tò mò hỏi.

Vừa định mở cửa thì Hổ Ly đột nhiên ngăn lại, không cho nàng vào.

Hổ Ly nhíu mày nhìn Uyển Châu: "Đừng vào nữa, ca ca bây giờ cảm xúc sắp mất kiểm soát rồi, nên cứ ở bên ngoài đi.

Hôm nay từ Hắc Thị về, hắn liền thành ra như vậy, là vì hắn biết Hổ Gia đang mở hội." "Được rồi, ta chỉ biết là Hổ Gia đang mở hội thôi, mở cửa cho ta vào đi, ta muốn vào xem." Uyển Châu gật đầu, chuyện như vậy chỉ cần có người an ủi, không ngừng xoa dịu thì sẽ không sao.

Mở cửa ra, Uyển Châu đi vào rồi đóng cửa lại.

"Hổ Thử không sao rồi, mọi chuyện đều không sao rồi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi." Uyển Châu không ngừng an ủi Hổ Thử.

Đến lượt Diệp Thiên lên sân khấu, hắn quấn hai tay bằng vải, trực tiếp đi lên đài chiến đấu.

Uyển Châu đứng dưới reo lên: "Diệp Thiên cố lên, Diệp Thiên cố lên!" Diệp Thiên quay đầu nhìn Uyển Châu làm một cử chỉ trấn an, rồi quay lại nhìn đối thủ.

Người giới thiệu bắt đầu nói với mọi người: "Chào mừng mọi người đến với đấu trường lần này, bên này là Diệp Thiên đang nổi đình nổi đám gần đây, bên kia là Bá Vương của Hắc Thị chúng ta.

Luật cá cược hôm nay cũng giống như trước, mua rồi không được rút, hai người đứng vào vị trí chuẩn bị, bắt đầu!" Nói xong liền vội vàng xuống đài.

Nhìn hai người trên đài, Diệp Thiên nhìn Bá Vương trước mặt, cái tên này trước đây hắn có nghe người khác nhắc đến, nhưng cũng không hoàn toàn tự tin có thể thắng.

Ban đầu hai người đứng đối lập nhau, quay hai vòng trên đài.

Hiện tại Diệp Thiên không có ý định đánh với Bá Vương, chỉ xoay quanh hắn hai vòng, bắt đầu tìm kiếm điểm yếu của đối thủ.

"Ta thừa nhận ngươi rồi." Diệp Thiên nói với Bá Vương trước mặt.

Bá Vương cau mày nhìn hắn, hắn nhận được tin tức rằng nhất định phải đánh bại Diệp Thiên.

Nhìn vóc dáng nhỏ bé của Diệp Thiên, hắn thật sự không tin đây là người đã liên tục thắng nhiều trận.

"Bá Vương này là một nhân vật khó chịu ở Hắc Thị đó." Uyển Châu nghe người xung quanh nói, mắt đảo một vòng, rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên: "Diệp Thiên là giỏi nhất, không ai có thể sánh bằng huynh, huynh phải tin tưởng mình!" Diệp Thiên và đối thủ Bá Vương trên đài đối đầu nhau.

Hai người đánh nhau không ngừng, nhưng Bá Vương tuy có chút sức lực, nhưng không linh hoạt bằng Diệp Thiên.

Chương 1124

Sau khi Uyển Châu khen vài câu, Diệp Thiên trực tiếp đánh bại Bá Vương, khiến hắn ngã ra khỏi đài.

Sau trận đấu, Diệp Thiên đến hậu đài để lấy số tiền đáng lẽ mình được hưởng.

Ông chủ nhìn hắn: "Ta sẽ cho ngươi tiền, chỉ cần ngươi thua một trận là được, tiền của ngươi." Diệp Thiên nhìn ông chủ dùng tiền dụ dỗ hắn đồng ý.

"Thật sự quá đê tiện, ta nói cho ngươi biết, dù ta không cần, ta cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của ngươi đâu." Diệp Thiên kiên quyết không khuất phục.

Uyển Châu ở bên ngoài khó khăn lắm mới đợi Diệp Thiên ra, thấy hắn hai tay không, mặt khó coi, "Thật sự tức chết ta rồi, hắn đúng là giở trò vô lại." Diệp Thiên tức giận nói.

Uyển Châu nghe xong, liền sải bước đi tới.

Nàng thật sự nghĩ không ai có thể trị được ông ta sao?

Để xem nàng sẽ thu thập ông ta như thế nào.

"Ta không nói nhiều, trả tiền đáng lẽ của ta đây, ta sẽ đi ngay." Uyển Châu trực tiếp đứng trước mặt ông chủ.

Nếu ông ta không trả, đừng trách nàng không khách khí.

Ông chủ biết Uyển Châu nhất định sẽ đòi tiền, chỉ cần giữ lại không đưa, ông ta sợ Uyển Châu sẽ không đồng ý chuyện đó.

Thật sự quá buồn cười.

"Ngươi có mặt mũi đòi tiền sao?

Gian lận mà còn đòi tiền, có còn chút quy củ nào không?" Ông chủ khinh miệt nhìn Uyển Châu, nhưng trong mắt Uyển Châu thì rõ ràng ông ta đang giở trò vô lại, ăn quịt.

"Ta nói lần cuối cùng, trả tiền đáng lẽ của ta đây." Uyển Châu cố gắng kìm nén sự tức giận nhìn ông chủ.

Trong tình huống như vậy, có thể nhẫn nhịn đến mức này thật sự không dễ dàng, e rằng sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào.

"Không trả." Ông chủ trực tiếp nhìn Uyển Châu kiên quyết nói.

Uyển Châu thật sự không nhịn nổi nữa, liền trực tiếp dùng pháp lực đánh gục tất cả những người xung quanh.

"Nếu ngươi không trả, đừng trách ta vô nghĩa, ta sẽ đập nát cái nơi này!" Cuối cùng, ông chủ nhìn Uyển Châu sợ hãi, liền vội vàng lấy ra tất cả tiền trên người, trực tiếp quỳ xuống đất, nhìn Uyển Châu: "Tiền đây, ta đưa đây, ta đưa đây, xin tha cho tiểu nhân, ta sẽ đưa hết tiền!" Diệp Thiên đi tới, cầm túi tiền từ tay ông ta, lấy ra số tiền đáng lẽ mình được hưởng, sau đó liền vội vàng đặt số tiền còn lại trở lại tay ông ta.

"Bây giờ ta lấy tiền rồi, đi thôi." Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Sau này, nếu có người dám ức hiếp, khiến hắn không vui, vậy thì không làm một thì làm hai, trực tiếp đập phá cái quán đó.

Ông chủ nhìn Diệp Thiên đi rồi, người bên cạnh liền vội vàng đỡ ông ta từ dưới đất dậy.

"Mau, mau chuẩn bị xe, mau đến Hổ Gia, nhanh lên!" Đến Hổ Gia, ông ta báo cáo chuyện vừa rồi cho gia chủ Hổ Gia, bởi vì người tên Diệp Thiên kia, pháp lực võ công cao cường, có lẽ có chuyện cần tìm ông ta.

Uyển Châu và Diệp Thiên vội vàng cầm tiền đến thanh lâu, lần này muốn xin chuộc thân khế của Thanh Nhã từ lão bản.

Lần trước lão bản đã tăng giá, xem lần này nếu còn tăng nữa thì thật sự không đi nữa.

"Lão bản, bây giờ nên thả người rồi chứ?" Uyển Châu trực tiếp đặt túi tiền vào tay ông ta, bây giờ đang chờ dẫn Thanh Nhã về, cho Hổ Thử một bất ngờ.

Hổ Gia biết tin tức, biết có thể khiến người có võ công cao cường như vậy trở thành người của gia tộc mình, nhất định phải ra tay trước.

Dù bằng cách nào đi nữa, nhất định phải giành lấy nhân tài như vậy.

Lần này, ông ta muốn tìm một tội danh để đưa Diệp Thiên vào Hổ Gia, chỉ có như vậy mới có thể giam hắn trong nhà mình, mới có thời gian nói chuyện đàng hoàng với hắn.

Người của Hổ Gia hùng hổ đến nhà Hổ Thử.

"Mau, mau lục soát cho ta, tìm ra tên tặc nhân đó cho ta, đừng để hắn chạy thoát." Một đám người, liền bắt đầu lật tung nhà Hổ Thử lên.

Chương 1125

Diệp Thiên đang ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, nên khó chịu vội vàng đi ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng này, giống như đột nhiên có người xông vào.

"Các ngươi làm gì vậy, dừng tay!" Diệp Thiên nhìn họ lớn tiếng hét lên.

Đây là nhà Hổ Thử, bây giờ Hổ Thử không có nhà, nhưng cũng không thể tùy tiện để người khác lục soát.

"Là hắn, là tên tặc nhân này, mau bắt hắn lại!" Người của Hổ Gia dùng ngón tay chỉ vào Diệp Thiên, người này đã đánh người của Hắc Thị, cướp tiền.

Xem ra lần này đã bắt được hắn, phải dạy cho một bài học.

Họ vội vàng xông về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn thấy họ đang gây sự, liền ba chiêu hai thức đánh gục tất cả xuống đất.

"Các ngươi còn muốn đánh nữa không?

Ta vừa hay muốn hoạt động gân cốt." Diệp Thiên nhìn đám yêu quái dưới đất.

Những tiểu lâu la như vậy hắn thật sự không thèm đánh.

Sau đó Hổ Thử và Hổ Ly từ cửa quay về, liền thấy một sân đầy người nằm la liệt.

Họ không biết Diệp Thiên đang làm gì, nhưng nhận ra người dẫn đầu, là một tên hộ vệ của Hổ Gia.

Thấy người của Hổ Gia gây sự, trực tiếp bị Diệp Thiên đánh cho tan tác, thật sự rất hả hê.

Bình thường họ đều bị người của Hổ Gia chèn ép, hôm nay cuối cùng cũng trút được cục tức.

“Ta thấy chiêu thức của ngươi thật sự quá trẻ con, lần sau có thể đổi chiêu cao cấp hơn không, thật sự quá mất mặt.” Hổ Thử trực tiếp nói ra lời trong lòng, tâm trạng hôm nay của hắn vô cùng vui vẻ.

Chờ người của Hổ Gia quay về, không lâu sau, Hổ Gia phái quản gia đến, mời Diệp Thiên đi.

“Mời Diệp Thiên, gia chủ nhà ta có lòng thành.” Quản gia khách sáo nói.

Quản gia cũng không mời được, liền vội vàng quay về Hổ Gia báo cáo.

Hổ Phong nghe xong, cảm thấy tiểu tử tên Diệp Thiên này thật sự rất có cá tính, xem ra nhất định phải đích thân đi một chuyến.

Hổ Phong là gia chủ Hổ Gia, nên lần này ông ta muốn dùng chức vị trưởng lão Hổ Gia để mời, xem xem tiểu tử này rốt cuộc có bao nhiêu không biết điều.

“Ai tên Diệp Thiên?” Thị vệ thân cận của Hổ Phong đứng trong sân hỏi.

Diệp Thiên từ trong phòng đi ra, nhìn đám người trước mặt, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Vừa mới đi một đám yêu quái, bây giờ lại đến một đám yêu quái, lúc nào mình lại được "ăn khách" như vậy chứ.

“Gì vậy, ta tên Diệp Thiên, có lời gì thì nói nhanh đi, không có lời gì thì mau cút đi, đừng làm ta không vui.” Diệp Thiên nhìn đám người

đó lạnh lùng nói.

Bị làm phiền giấc ngủ đến ba bốn lần, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Trước mặt Hổ Phong: "Diệp Thiên, ta là đại trưởng lão Hổ Gia, mời ngươi đến Hổ Gia tụ họp một chút." Ông ta muốn xem người này rốt cuộc kiêu ngạo đến mức nào.

Diệp Thiên nghe người của Hổ Gia nói, liền cười lạnh một tiếng kiên định nói: "Không đi, nói bao nhiêu lần rồi, ta không đi, mau cút đi cho ta, đừng làm phiền ta ngủ." Hắn tràn đầy vẻ khinh thường.

Với loại yêu tộc này thật sự không cần phải động thủ, nhưng bây giờ hắn càng muốn ngủ, những kẻ này thật sự rất đáng ghét.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Hổ Phong tức giận trực tiếp rời đi, rồi quay lại nói với yêu quái phía sau: "Đi bắt hai huynh đệ Hổ Gia đó cho ta, ta không tin nó không đến Hổ Gia." Ông ta cứ phải dùng hạ sách, thật là phiền phức.

Xem ra không cho hắn một chút bài học, chắc chắn hắn sẽ không ngoan ngoãn ghi nhớ thân phận và địa vị của mình.

Chương 1126

Sau đó, thuộc hạ Hổ Gia tìm thấy hai huynh đệ Hổ Thử và Hổ Ly trên phố, tiến lên đánh ngất, khiêng về Hổ Gia đại viện.

Lại có một yêu hổ từ Hổ Gia đi ra, ý là muốn Diệp Thiên vào thông báo, xem hắn có chịu không.

Khi Diệp Thiên nghe tin, tức giận bật dậy khỏi giường, trong mắt bốc lửa, trực tiếp xông đến Hổ Gia.

Vừa vào cổng lớn Hổ Gia, hắn liền bắt đầu đập phá tứ tung.

Vì Uyển Châu đã nói với hắn, chỉ cần có người ức hiếp hắn, vậy thì phải ức hiếp lại, đừng để mình chịu ấm ức, bây giờ hắn đang làm đúng như vậy.

Hắn nhanh chóng tìm thấy nơi giam giữ hai huynh đệ Hổ Thử, "Ta đến cứu các ngươi, mau ra đi." Diệp Thiên nhìn hai yêu quái trong phòng.

Hổ Thử và Hổ Ly đi theo Diệp Thiên ra khỏi Hổ Gia, nhìn thấy một sân đầy yêu quái nằm la liệt, họ biết chắc chắn là do Diệp Thiên đánh, trong lòng thầm thán phục.

Họ thuận lợi ra đường cái.

Hổ Thử lo lắng bây giờ đã chọc giận Hổ Gia, Hổ Gia nhất định sẽ không bỏ qua, nên vội vàng nói: "Chúng ta nhất định phải cẩn thận, bọn chúng khẳng định sẽ đến bắt ta." "Vậy Uyển Châu đâu?

Không đi cùng ngươi sao?" Diệp Thiên nhìn hai người.

Pháp lực của Uyển Châu yếu hơn họ, hắn lo Uyển Châu gặp người của Hổ Gia sẽ không có cách nào ứng phó.

Hổ Thử và Hổ Ly nhìn nhau, "Chúng ta đi lạc trên đường, cũng không biết nàng ấy bây giờ đang ở đâu." Hổ Ly nói thật.

Diệp Thiên bây giờ phải đi tìm Uyển Châu ngay lập tức, liền bảo hai người họ về trước.

Một mình Diệp Thiên đi trên đường tìm Uyển Châu, nhưng đi chưa được bao lâu, hắn thấy một đám người đi đối diện.

Nhìn trang phục của họ, đột nhiên Diệp Thiên nhận ra đó là binh lính Hổ Gia.

Diệp Thiên nhìn thấy dáng vẻ của họ, chắc chắn là binh lính Hổ Gia đang tìm kiếm mình và hai huynh đệ Hổ Ly cùng với Uyển Châu.

Hắn thật sự cảm thấy phiền phức, không đánh không được, nhưng lại phải tìm kiếm khắp nơi.

Khi binh lính Hổ Gia đang tìm kiếm trên đường, họ nhìn thấy hai huynh đệ Hổ Thử, liền vội vàng tiến lên truy đuổi.

"Ca ca, phía sau có binh lính Hổ Gia đang đuổi chúng ta, chúng ta mau chạy đi!" Hổ Ly cúi đầu nhìn.

Hổ Thử lập tức kéo Hổ Ly vội vàng chạy, người phía sau cũng vội vàng đuổi theo, nhưng vô vọng khi vừa chạy vừa tấn công.

Để bảo vệ đệ đệ, vai của Hổ Thử bị binh lính Hổ Gia phía sau tấn công.

"Mau, mau chạy đi!" Bước chân của Hổ Thử càng ngày càng chậm.

Hổ Ly nghe thấy tiếng động lạ phía sau, quay đầu lại nhìn thấy vai ca ca đang chảy máu, đành quay lại bên cạnh ca ca.

"Ca ca, chúng ta đi bên này, đệ nhớ ở đây có một con đường nhỏ." Hổ Ly đỡ Hổ Thử đi vào con đường nhỏ, ẩn mình vào một góc.

Vết thương của Hổ Thử vì chảy máu quá nhiều, môi có chút tái nhợt.

“Mau, mau đừng để chúng chạy thoát!” Binh lính Hổ Gia chạy ra ngoài.

Hai người căng thẳng đến mức không dám thở mạnh một hơi, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân đi xa, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ca ca, vết thương của huynh thế nào rồi, để đệ xem.” Hổ Ly nhẹ nhàng vén áo trên vai Hổ Thử lên, nhìn thấy vết thương đang chảy máu, rất nghiêm trọng.

Hắn trực tiếp xé một mảnh vải từ trên người mình, buộc vào vết thương của Hổ Thử, tạm thời cầm máu.

“Ca ca, huynh đợi đệ, đệ đi mua thuốc, bây giờ nhất định phải dùng thuốc, nếu không sẽ chết vì mất máu.” Nói xong, không đợi Hổ Thử ngăn lại, Hổ Ly liền chạy ra ngoài.

Hổ Ly nhớ gần đây có một tiệm thuốc, liền trực tiếp chạy đến.

Chương 1127

Trên đường, hắn thường xuyên thấy binh lính Hổ Gia tuần tra tìm kiếm tung tích của họ.

Thấy binh lính Hổ Gia đi rồi, hắn liền vào tiệm mua thuốc cầm máu và tiêu viêm.

Lúc đi ra, hắn đột nhiên thấy Diệp Thiên, nhưng phía sau Diệp Thiên có một đám binh lính Hổ Gia đang đuổi.

"Ở đây rồi, đuổi ta đi!" Diệp Thiên nhìn thoáng qua phía sau mình, liền vội vàng kéo Hổ Ly bắt đầu chạy về phía trước.

Hắn hỏi về thuốc trong tay Hổ Ly, biết có người bị thương rồi.

Chưa chạy được bao lâu, họ liền bị quân Hổ Gia bao vây.

Diệp Thiên thật sự không còn cách nào khác, liền tụ tập pháp lực vào lòng bàn tay tấn công.

Thấy binh lính Hổ Gia ngã xuống đất, hắn liền vội vàng kéo Hổ Ly đột phá vòng vây.

Diệp Thiên chỉ quay về khách sạn tạm thời để lấy đồ.

Ông chủ khách sạn biết Hổ Gia muốn tìm hắn, liền ngăn lại: "Chỉ cần ngươi đưa ta tiền, ta sẽ đưa huynh đệ của ngươi và những thứ ngươi muốn.

Nếu ngươi không đồng ý, e rằng người của Hổ Gia sẽ làm khó ngươi." Diệp Thiên nheo mắt nhìn ông chủ trước mặt.

Ông chủ này thật biết làm ăn, ở nơi này thật sự rất biết kiếm tiền.

Hắn lắc đầu: "Ngươi xác định bọn họ thật sự ở đây?" Bây giờ không thể tin lời người khác, nếu không thật sự sẽ rơi vào bẫy, liên

lụy cả Hổ Thử và Hổ Ly đang ở bên cạnh hắn.

"Cái này chắc là thật rồi, chỉ cần ngươi đưa ta thứ ngươi muốn, ta sẽ đưa thứ ngươi muốn." Ông chủ biết Diệp Thiên sẽ không tin, nhưng bây giờ ông ta lấy ra ngọc bội tùy thân của Diệp Thiên, chắc chắn hắn sẽ tin rồi.

Diệp Thiên nhìn thấy xong, liền cởi túi tiền trên người xuống, đặt trước mặt ông chủ: "Bây giờ nên thả người rồi chứ?" Hắn lạnh lùng nói, nếu bây giờ người không có ở đây, hắn sẽ trực tiếp đập nát cái nơi này.

Hổ Ly ở nhà sắc thuốc cho Hổ Thử.

Vừa rồi đã bôi thuốc cho hắn, máu đã ngừng chảy, nhưng thuốc tiêu viêm vẫn chưa uống.

Nếu không uống nữa, e rằng sẽ sốt cao không khỏi.

Chờ thuốc sắc xong, hắn vội vàng bưng đến trước mặt Hổ Thử: "Ca ca, mau uống thuốc đi, chỉ cần uống xong, rồi ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh dậy sẽ lại khỏe mạnh như rồng như hổ thôi." Hổ Thử nhìn đệ đệ dỗ dành như vậy, liền vội vàng bưng chén thuốc trong tay uống cạn.

Bây giờ hắn không thể gục ngã, nếu không ai sẽ bảo vệ đệ đệ đây.

Hổ Gia không cần hai huynh đệ họ nữa, bây giờ hắn chỉ có thể làm ca ca không ngừng bảo vệ đệ đệ, nếu không để hắn chịu bất kỳ tổn hại nào, đó cũng là điều mẹ hắn mong muốn.

Uống xong, Hổ Thử liền trực tiếp nằm xuống giường: "Ta muốn ngủ, ngươi ra ngoài trước đi." Hắn nhìn Hổ Ly, bây giờ hắn cần nghỉ ngơi và hồi phục thể lực thật tốt.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu về, nhìn thấy chén thuốc.

Uyển Châu trên đường nghe Diệp Thiên kể chuyện, nhưng không biết cụ thể là chuyện gì.

“Ca ca hiện giờ thế nào rồi?” Uyển Châu quan tâm hỏi, sau đó từ từ đi vào phòng nhìn Hổ Thử đang ngủ.

Nhìn thấy sắc mặt hắn hồng hào, chắc là không sao rồi.

Hổ Ly thật sự tức giận, lần này binh lính Hổ Gia thật sự không ra gì, nếu không ca ca hắn cũng sẽ không bị thương.

“Không biết bọn chúng đê tiện đến mức nào, ta chạy phía trước, bọn chúng đuổi phía sau, không những không bắn ám khí, mà còn trực tiếp bắn trúng ca ca ta bị thương.” “Hả, cái gia tộc như vậy, lại làm ra chuyện như vậy, thật sự không có phẩm giá gì cả, không đúng, Hổ Phong là một yêu quái nhỏ nhen mà.” Uyển Châu nghe xong, liền lớn tiếng mắng.

Làm như vậy thật sự không ra gì.

Đến tối, Diệp Thiên cảm thấy nên cho Hổ Phong một bài học, liền đi đến Hổ Gia.

Hắn nhân cơ hội chỉnh đốn tên yêu quái Hổ Phong kia, xem xem sau này hắn còn dám dùng những chiêu trò tồi tệ như vậy không.

Chương 1128

Thật sự quá hèn hạ.

“Mau, mau dọn dẹp bát canh dưới đất cho ta, gan ngày càng lớn rồi, dám ức hiếp ta!” Một người đàn ông dùng chân đạp lên lưng người hầu.

Cảnh tượng này trực tiếp bị Diệp Thiên trên tường nhìn thấy.

Hắn nhìn thấy người đàn ông ức hiếp người hầu như vậy, thật sự không thể chịu nổi nữa, đúng là không có chút phong thái nào của những gia đình giàu có.

Người đàn ông nhìn người hầu dưới chân tiếp tục nói: “Ngươi có nghe ta nói không?

Nếu không đứng dậy ăn cho ta, vậy ta sẽ cho người bán ngươi vào nhà thổ, tin hay không?” Hắn nhìn người hầu không ăn, khẳng định trong lòng không nghe lời mình nói, trong lòng có chút không vui.

Ở Hổ Gia, hắn cũng là một chủ nhân quyền quý, lại bị coi thường như vậy.

“Đừng, ta ăn, ta ăn.” Người hầu run rẩy định ăn, bây giờ làm việc ở đây ít nhất cũng có cuộc sống yên ổn, nếu vào nhà thổ, vậy cả đời này thật sự chấm dứt rồi.

Lúc này, Diệp Thiên thở dài một hơi, trực tiếp lao về phía người đàn ông, dùng sức tấn công.

Chỉ nghe thấy tiếng “Đông” một cái, liền thấy mặt hồ bắn lên những bọt nước lớn.

Nhìn người đàn ông rơi xuống hồ, Diệp Thiên hài lòng vỗ vỗ hai tay.

Kẻ ác như vậy, phải chịu sự trừng phạt như vậy, nếu không sẽ không bao giờ nhận được bài học, cũng không biết hối cải.

"Ta cho ngươi ức hiếp người ta, xem sau này ngươi còn dám ức hiếp nữa không." Diệp Thiên đứng bên hồ, hai tay khoanh trước ngực, nhìn người đàn ông trong hồ.

Diệp Thiên nhìn người đàn ông từ từ bơi lên bờ, liền vội vàng rời khỏi đó, bởi vì đã cho hắn một bài học là đủ rồi.

Hắn trực tiếp đi tìm phòng của Hổ Phong.

Sân của Hổ Gia khá lớn, Diệp Thiên không biết Hổ Phong ở đâu, dựa theo cách sắp xếp thông thường, hắn nhìn thấy cửa có thị vệ canh gác, trong lòng nghĩ chắc chắn đó là phòng của Hổ Phong.

Hắn lặng lẽ đi ra phía sau căn phòng.

Vừa định đi vào thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, liền vội vàng trốn đi, lắng nghe xem rốt cuộc là chuyện gì.

"Lão gia, lão gia, lão gia không hay rồi, thiếu gia gặp chuyện rồi!" Người hầu đẩy cửa phòng Hổ Phong hét lên.

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, nên vội vàng báo cáo cho ông ta.

Hổ Phong nheo mắt tỉnh dậy từ trên giường, nhìn người hầu không vui nói: "Ngươi không thấy ta đang ngủ sao?

Rốt cuộc là chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?" Sau đó, người hầu nói vài câu vào tai Hổ Phong, ông ta liền trực tiếp xuống giường, không kịp mặc áo ngoài, trực tiếp đi về phía hồ.

Đến bên hồ, Hổ Phong nhìn thấy một người đàn ông yên tĩnh nằm trên đất ướt sũng, bất động, khiến trái tim ông ta đau nhói.

Người nằm đó là con trai ông ta.

Hổ Phong chạm vào cơ thể con trai, vô cùng lạnh lẽo.

Nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy ra khỏi mắt.

Chuyện người tóc bạc tiễn người tóc đen xảy ra với ai cũng là một đả kích lớn.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Hổ Phong đứng dậy từ dưới đất, hỏi những người hầu xung quanh.

Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng, không thể để con trai ông ta chết không rõ nguyên nhân.

"Chúng ta nghe tiếng động, liền vội vàng chạy tới.

Sau đó thấy thiếu gia chết đuối rồi." Quản gia run rẩy nói.

Chương 1129

Đúng lúc đang bàn tán xem có người nào dám mưu hại thiếu gia Hổ Gia không, Diệp Thiên từ bên cạnh cẩn thận nhìn vào trong, biết con trai Hổ Phong đã chết.

"Thật sự đáng ghét, chắc chắn người này chưa ra khỏi Hổ Phủ, mau chặn tất cả các lối ra vào trong phủ cho ta, đừng để hắn chạy thoát, lục soát từng phòng một cho ta, nhất định phải tìm ra tên tặc nhân đó!" Hổ Phong nhìn quản gia và những người hầu trước mặt tức giận ra lệnh.

Trong lòng Hổ Phong có một bụng đầy lửa giận, không có chỗ nào để trút.

Đừng để ông ta tìm thấy kẻ đó, nếu không ông ta sẽ khiến kẻ đó không thể sống yên, phải trả cái giá xứng đáng.

Diệp Thiên thấy họ đi rồi, nhìn người đàn ông nằm trên đất, hình như không phải là chết đuối.

Tuy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng bụng hắn có vết đỏ sẫm, khác với màu sắc những chỗ khác.

Rõ ràng mình chỉ đẩy hắn xuống hồ, cho hắn một bài học, chứ không phải bị người khác, lợi dụng thời cơ, trực tiếp dùng dao đâm chết.

Diệp Thiên lắc đầu, sau đó thấy bên cạnh gốc cây có một người lén lút, mặc trang phục của người hầu.

Quần áo của hắn cũng ướt sũng, vì vậy Diệp Thiên đoán hắn chính là người đã ám sát con trai Hổ Phong.

Thấy Hổ Phong dẫn người lục soát từng phòng một, Diệp Thiên

liền vội vàng quay về phòng của mình.

Diệp Thiên liền theo sau người hầu, xem hắn ta muốn làm gì.

"Vợ ơi, mau lên, nhanh lên theo ta đi, ta đã giết đại thiếu gia rồi, mau nhanh thu dọn đồ đạc!" Người hầu hoảng loạn nhìn vợ con thu dọn đồ đạc muốn bỏ trốn.

Diệp Thiên trực tiếp nhảy xuống từ xà nhà.

"Khoan đã, các ngươi muốn đi đâu?" Hắn nhìn người hầu.

Bây giờ bên ngoài đều đang tìm kiếm hung thủ, bây giờ mà ra ngoài nhất định sẽ bị bắt ngay lập tức.

Diệp Thiên nhảy xuống từ xà nhà, chậm rãi nói: "Khoan đã, các ngươi muốn đi đâu?" Người hầu đang thu dọn đồ đạc nghe thấy câu nói đó, dường như đông cứng lại.

Người hầu trấn tĩnh lại, quay người, nhìn về phía Diệp Thiên.

Sau khi quay người, người hầu phát hiện Diệp Thiên không phải là người trong Hổ Phủ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói với Diệp Thiên: "Ngươi là ai?

Ngươi có biết nơi này ở đâu không?" Người hầu thầm nghĩ: "Người này không phải là người trong Hổ Phủ, chắc chắn không biết ta vừa làm gì.

Mau đuổi hắn đi, chạy trốn càng nhanh càng tốt." Diệp Thiên khẽ cười, nói: "Ta không những biết nơi này ở đâu, ta, ta còn biết hung thủ!" Người hầu nghe đến câu cuối cùng, giật mình kinh hãi.

Người hầu thầm nghĩ, đã bị hắn biết rồi, vậy thì đừng trách ta vô nghĩa!

Người hầu trong chốc lát từ trong tay áo rút ra một con dao nhỏ, đâm mạnh về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên dễ dàng nắm lấy cánh tay người hầu, nhẹ nhàng vặn một cái, con dao của người hầu rơi xuống đất.

Người hầu nhìn thấy cảnh này, trong lòng biết không còn hy vọng, liền kiên quyết nói với Diệp Thiên: "Muốn giết hay muốn chém tùy ngươi, dù sao thì tên yêu hổ kia đã chết rồi, ta thay trời hành đạo, chết không tiếc!" Diệp Thiên nghe lời đó, buông tay, nói với người hầu: "Thay trời hành đạo?" Người hầu khinh thường cười một tiếng, nói: "Không thay trời hành đạo thì sao?

Dù sao ta cũng là người sắp chết, mau cho ta một cái chết thoải mái!" Diệp Thiên thấy vậy thở dài một hơi, nói: "Ta lại không phải người Hổ Phủ, ngươi chết thì liên quan gì đến ta?

Ta chỉ tò mò về chuyện "thay trời hành đạo" của ngươi thôi." Người hầu nghe xong câu nói đó, nhìn Diệp Thiên một cái, rồi kể cho Diệp Thiên nghe về những "thành tích xuất sắc" không thể nào quên của Hổ Phong và con trai hắn là Khánh Trúc.

Diệp Thiên ban đầu nghe rất hứng thú, sắc mặt càng nghe càng u ám, cuối cùng trở nên cau có.

Người hầu kể xong, nói với Diệp Thiên: "Ta bây giờ đã giết người, Hổ Phong nhất định sẽ không tha cho ta, nên ta bây giờ chuẩn bị rời đi." Diệp Thiên thở dài một hơi, nói với người hầu: "Ta sẽ hộ tống cả nhà ngươi ra ngoài." Người hầu vừa định từ chối, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Diệp Thiên, không khỏi thở dài một hơi, nói với Diệp Thiên: "Vậy thì phiền ngươi rồi." Diệp Thiên liền dẫn cả nhà người hầu, nhanh chóng chạy về phía ngoài thành.

Lúc này Hổ Phủ không được yên bình, Hổ Phong giận dữ thề sẽ chém vạn nhát kẻ đã giết con trai mình, nhưng ông ta vẫn chưa tìm thấy hung thủ.

Hổ Phong hạ lệnh, toàn bộ trên dưới Hổ Phủ hành động, nhất định

phải tìm ra kẻ sát nhân đã giết con trai ông ta.

Phải bắt sống, rồi tra tấn, chỉ có bắt sống mới có thể tra tấn đến chết.

Chương 1130

Đúng lúc đó, có một người hầu báo cáo với Hổ Phong chuyện cả nhà một người hầu khác đã biến mất.

Hổ Phong giật mình, nghĩ rằng người hầu đó chính là hung thủ giết người, liền hạ lệnh, toàn lực truy bắt người hầu đó.

Hổ Phong thậm chí đã điều động quân đội, điên cuồng tìm kiếm trong thành.

Theo lời Hổ Phong, dù có đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm ra cả nhà người hầu đó.

Ở một bên khác, Diệp Thiên dẫn cả nhà người hầu, từ từ tiếp cận cổng thành.

Lợi dụng màn đêm không thấy rõ năm ngón tay, hắn và cả nhà người hầu chạy ra khỏi thành.

Sau khi Diệp Thiên chia tay cả nhà người hầu, quay người lại tiến vào thành.

Diệp Thiên vừa vào thành, phát hiện khắp nơi đều là quân đội, chắc là đang tìm kiếm người hầu đã biến mất.

Diệp Thiên nhìn trong thành đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, trong lòng chợt có một kế hay.

Đó là nhân lúc trời tối, lặng lẽ lẻn vào quân đội Hổ Gia, trở lại Hổ Phủ, sau đó thực hiện kế hoạch tiếp theo.

Diệp Thiên nằm trên mái nhà ẩn mình trong bóng tối, tìm kiếm binh lính Hổ Gia đi lẻ.

Không lâu sau, Diệp Thiên chờ đợi đã có báo đáp, hai binh lính Hổ

Gia may mắn đi về phía căn nhà Diệp Thiên đang ở.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát tình hình xung quanh hai binh lính Hổ Gia đó, sau khi ba lần xác nhận không có thêm người nào, từ từ chờ đợi hai binh lính Hổ Gia may mắn đó đến gần.

Diệp Thiên đang chờ thời cơ trên mái nhà, phát hiện thời cơ đã đến, liền nhảy xuống, mỗi người một chưởng vào hai binh lính Hổ Gia.

Hai binh lính Hổ Gia không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, toàn bộ xương cốt và nội tạng bị chấn nát.

Diệp Thiên kéo hai binh lính Hổ Gia đã mất đi sinh khí, từ từ đi vào con hẻm nhỏ.

Diệp Thiên cởi áo giáp của một binh lính Hổ Gia, vừa chuẩn bị mặc vào người thì đột nhiên phát hiện một vấn đề khó xử.

Áo giáp của binh lính Hổ Gia thật sự quá lớn so với Diệp Thiên.

Dù sao thì binh lính Hổ Gia đều là yêu hổ, vóc dáng to lớn hơn người bình thường, nên áo giáp tự nhiên càng lớn hơn.

Diệp Thiên thở dài một hơi, vậy thì thôi.

Diệp Thiên bây giờ phải nằm trên mái nhà của người ta, lén lút quan sát tình hình Hổ Phủ.

Diệp Thiên giấu hai thi thể đó cẩn thận, lén lút lẻn vào Hổ Phủ.

Diệp Thiên vừa vào Hổ Phủ, phát hiện Hổ Phong đang giận dữ ngồi trong đại sảnh.

Diệp Thiên đợi không lâu, một binh lính Hổ Gia đến.

Hổ Phong vội vàng hỏi binh lính trưởng: “Đã tìm thấy hung thủ giết con trai ta chưa?” Binh lính trưởng vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời: “Thuộc hạ vô năng, chưa tìm thấy người hầu đã mất tích.” Diệp Thiên

rõ ràng nhìn thấy, biểu cảm của Hổ Phong đông cứng lại, rồi chuyển sang âm trầm, ông ta nói với binh lính trưởng Hổ Gia: "Ta nuôi một đám phế vật này có ích gì chứ!

Người đâu, mỗi người của Hổ Gia đánh tám mươi đại bản!" Hổ Phong nói xong, liền cho người kéo binh lính trưởng xuống, không lâu sau liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không dứt ở ngoài sân.

Hổ Phong ngồi phịch xuống ghế, mặt âm trầm.

Đợi một lúc, quản gia Hổ Phủ đi đến trước mặt Hổ Phong, khẽ nói: "Lão gia, bây giờ hay là đi đón Hổ Thử và Hổ Ly về Hổ Phủ đi." Hổ Phong thở dài một hơi, yếu ớt nói: "Đi đi.

Để ta một mình yên tĩnh." Quản gia tuân lệnh, liền phái người đi đón Hổ Thử và Hổ Ly.

Diệp Thiên có chút ngạc nhiên, đã đến lúc này rồi, lại đi lo cho Hổ Thử và Hổ Ly, Hổ Phong thật sự rất hào sảng.

Đợi một lúc, Hổ Phong từ từ đi ra khỏi đại sảnh.

Chương 1131

Diệp Thiên nhìn thấy cảnh đó, trong lòng nghĩ Hổ Phong đa phần là đi ra ngoài tản bộ.

Đã Hổ Phong đi tản bộ, Diệp Thiên ở lại đó cũng vô vị, thế là Diệp Thiên cũng quay về chỗ ở, chuẩn bị tìm Uyển Châu bàn bạc về chuyện Hổ Phong phái người đi đón Hổ Thử và Hổ Ly.

Diệp Thiên vừa quay về chỗ ở, đi tìm Hổ Thử và Hổ Ly.

Nhưng Diệp Thiên đã tìm khắp chỗ ở, cũng không phát hiện tung tích của Hổ Thử và Hổ Ly, Diệp Thiên kêu lớn không hay rồi.

Diệp Thiên vội vàng ra cửa, vừa hay bên đường có mấy đứa trẻ, thế là Diệp Thiên hỏi mấy đứa trẻ đó: "Có ai thấy người nhà ta không?" Mấy đứa trẻ nhìn Diệp Thiên, rồi nói: "Hình như có một người tự xưng là Bạch Long, dẫn hai người đi về phía đó rồi." Diệp Thiên nghe xong lời bọn trẻ, trong lòng kêu lớn không hay rồi.

Hắn thầm nghĩ: "Hiệu suất của quản gia Hổ Phủ thật cao, chớp mắt một cái đã phái người đón Hổ Thử và Hổ Ly đi rồi." Chỉ như vậy thì không thể đuổi kịp Hổ Thử và Hổ Ly hai người.

Thế là Diệp Thiên vội vàng đuổi theo hướng bọn trẻ chỉ, nhưng đuổi mãi không thấy bóng dáng Hổ Thử và Hổ Ly.

Diệp Thiên thầm nghĩ, đã không đuổi kịp, vậy thì đến cổng Hổ Phủ đợi rình!

Diệp Thiên lập tức chạy về phía Hổ Phủ, hôm nay hắn nhất định phải đuổi kịp Hổ Thử và Hổ Ly hai người!

Diệp Thiên vừa chạy đến cổng Hổ Phủ, thấy một người tay trái xách Hổ Thử, tay phải xách Hổ Ly, đang chuẩn bị ném thẳng vào

trong Hổ Phủ.

Diệp Thiên thấy vậy, hét lớn: "Dừng tay!" Người kia liếc nhìn Diệp Thiên một cái, sau đó ném Hổ Thử và Hổ Ly vào Hổ Phủ.

Diệp Thiên thấy hai người bị ném vào Hổ Phủ, lập tức chuẩn bị nhảy vào Hổ Phủ cứu hai người, nhưng người kia đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Thiên, ngăn lại Diệp Thiên.

Người kia chậm rãi nói: "Hổ Phủ không phải nơi muốn vào là vào được đâu!" Diệp Thiên cười, nói: "Hôm nay ta muốn vào, ngươi làm gì được ta?" Diệp Thiên nói xong, lập tức tránh người kia, đi về phía Hổ Phủ.

Người kia chậm rãi nói: "Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, tìm chết!" Người kia lập tức phát động công thế về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên thầm nghĩ: "Đã không cho ta dễ dàng vào, vậy ta phải dùng thủ đoạn bạo lực, đừng trách ta!" Hai người liền giao đấu bên ngoài Hổ Phủ.

Ở một bên khác, bên trong Hổ Phủ, thuộc hạ Hổ Phủ dẫn hai huynh đệ Hổ Thử và Hổ Ly đi gặp Hổ Phong.

Hổ Phong vừa nhìn thấy hai huynh đệ Hổ Thử và Hổ Ly, liền nở nụ cười, nói với hai người: "Đến thật đúng lúc, ta vừa rồi lật xem tộc phổ, đột nhiên phát hiện một bí mật lớn!

Các ngươi có muốn biết không?" Hổ Thử và Hổ Ly nhìn nhau im lặng.

Hổ Phong thấy hai người không nói gì, liền mỉm cười nói: "Nếu các ngươi không nói thì ta nói vậy!

Thật ra, hai người các ngươi, những năm trước không biết vì sao lại lưu lạc ra bên ngoài. ....." Hổ Thử và Hổ Ly nghe lời đó, lập tức

nói với Hổ Phong: “Nói bậy!

Đừng giở mấy trò hoa lá cành đó nữa, chúng ta sẽ không mắc lừa đâu!

Muốn giết hay muốn chém tùy ngươi!

Dù sao chúng ta cũng sẽ không tin bất kỳ lời nào của ngươi!” Hổ Phong nghe lời đó, nụ cười trên mặt vừa rồi biến mất hoàn toàn, thay vào đó là vẻ mặt đầy giận dữ.

Hổ Phong trở mặt nhanh hơn lật sách.

Hổ Phong giận dữ nói với Hổ Thử và Hổ Ly: “Tốt!

Hai kẻ không biết điều, đừng trách ta vô tình, đây là các ngươi tự tìm! ”Hổ Phong vẫy vẫy tay, nói: “Người đâu, giam hai tên phản đồ này lại, không cho ăn uống, hai tên phản đồ này chết đói cũng đáng chết!” Hổ Phong vừa nói xong, bên cạnh Hổ Thử và Hổ Ly xuất hiện mấy người hầu khỏe mạnh, kéo Hổ Thử và Hổ Ly đi giam cấm.

Hổ Phong mặt đầy tức giận, lẩm bẩm: “Đúng là hai tên không biết tốt xấu!” Lúc này ở một bên khác, ngoài Hổ Phủ, người kia bị Diệp Thiên đánh cho tan tác, người kia thấy thật sự không địch lại Diệp Thiên, có ý định lùi bước.

Thế là nhân lúc Diệp Thiên không chú ý, nắm lấy thời cơ, hóa thành nguyên hình bay về phía xa.

Diệp Thiên nhìn thấy, thầm nghĩ, tiểu Bạch Long, lại dám cản đường ta sao?

Chương 1132

Thế là Diệp Thiên nhảy lên, một tay tóm lấy đuôi Bạch Long, kéo Bạch Long từ trên không xuống.

Diệp Thiên đưa tay ra, một tay tóm lấy Bạch Long đang bỏ chạy, kéo nó từ trên không xuống, tạo ra một làn khói bụi trên mặt đất.

Khi Bạch Long rơi xuống đất, cảm thấy cổ họng ngọt lịm, một ngụm máu tươi phun ra, sau đó ngất đi.

Đúng lúc Diệp Thiên chuẩn bị nhấc Bạch Long lên ném vào Hổ Phủ, cổng lớn Hổ Phủ mở ra, Hổ Phong dẫn một đám tùy tùng từ trong đi ra, nói với Diệp Thiên: "Khoan đã!" Diệp Thiên liếc nhìn Hổ Phong một cái, đặt Bạch Long trong tay xuống, nói với Hổ Phong: "Hổ Phong, chúng ta làm một giao dịch!" Hổ Phong có chút nghi hoặc, hỏi Diệp Thiên: "Giao dịch?" Diệp Thiên khẽ cười, chỉ vào Bạch Long đang bất tỉnh dưới đất, nói với Hổ Phong: "Dùng tên gia hỏa này, đổi lấy hai huynh đệ Hổ Thử và Hổ Ly!" Hổ Phong thầm nghĩ: "Dù sao hai huynh đệ Hổ Thử và Hổ Ly cũng vô dụng với ta rồi, chi bằng dùng tên phế vật này để đổi." Hổ Phong sau khi cân nhắc lợi hại một hồi, đồng ý yêu cầu của Diệp Thiên.

Thế là Hổ Thử và Hổ Ly cứ thế mà "du lịch nửa ngày" ở Hổ Phủ, mơ màng bị Bạch Long dẫn đến Hổ Phủ, rồi lại mơ màng bị Diệp Thiên dẫn về chỗ ở.

Ở một bên khác, trong Hổ Phủ, Hổ Phong mặt đầy tức giận, bảo thuộc hạ đánh thức Bạch Long.

Bạch Long tỉnh dậy, Hổ Phong liền tiến lên tát một cái, khiến Bạch Long choáng váng đầu óc.

Hổ Phong giận bốc hỏa, mắng lớn Bạch Long: "Tên phế vật này,

bảo ngươi dẫn hai người về, lại dẫn cả Diệp Thiên đến?

Dẫn đến thì thôi, lại còn không đánh lại được!

Đúng là phế vật trong phế vật!" Bạch Long nghe lời đó, cũng nổi giận, nói: "Chỉ bảo ta dẫn hai người về, lại không có một người có võ công cao cường nào bảo vệ, tại sao lại giấu giếm chuyện này!

Chẳng lẽ ta đi chịu chết sao?" Hổ Phong nghe lời Bạch Long nói, càng thêm tức giận, nói với Bạch Long: "Hả, thực lực không đủ, không đánh lại người khác, lại đổ lỗi cho ta sao?

Tất cả nguyên nhân đều là do ngươi quá phế vật!

Đúng là bùn nhão không trát được tường!" Bạch Long tức đến mức phổi muốn nổ tung, một tay đẩy Hổ Phong ra, chạy ra khỏi cổng lớn Hổ Phủ, miệng không ngừng chửi rủa Hổ Phong.

Người hầu lập tức phản ứng, muốn đuổi theo.

Hổ Phong khoát khoát tay, nói với người hầu chuẩn bị đuổi theo Bạch Long: "Cứ để tên phế vật đó tự sinh tự diệt đi!

Không có Hổ Gia của ta, nó là cái thá gì!

Hừ!" Thế là Hổ Phong không quay đầu lại đi vào nội viện.

Diệp Thiên vừa an ủi xong Hổ Thử và Hổ Ly, liền dẫn Uyển Châu ra ngoài đi dạo.

Đang đi thì một người va vào Diệp Thiên, người đó không xin lỗi, thậm chí không quay đầu lại, trực tiếp chạy về phía xa.

Diệp Thiên nhíu mày, một tay túm lấy người đó.

Người đó gỡ tay Diệp Thiên ra, quay người lại: "Làm gì?" Diệp Thiên nhìn thấy chính diện người đó, hoàn toàn không ngờ, người đó lại là Bạch Long đã có ân oán với hắn.

Bạch Long cũng nhận ra Diệp Thiên, hai người lập tức chuẩn bị động thủ.

Uyển Châu bên cạnh vội vàng tiến lên kéo Diệp Thiên lại.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt Uyển Châu, nói với Bạch Long: "Lần này không đánh với ngươi nữa, mau cút đi, bại tướng dưới tay ta!" Bạch Long tức đến tái mặt, nhưng vì có thương tích trong người, nên cũng chỉ đành bỏ qua.

Bạch Long từ từ đi trên đường, đột nhiên vài giọt mưa rơi xuống người hắn.

Trong chớp mắt, vài giọt mưa biến thành mưa xối xả.

Bạch Long thầm nghĩ: "Thật xui xẻo!" Nhưng trong lòng oán trách cũng không thể khiến trận mưa dừng lại, thế là Bạch Long chỉ đành hoảng loạn đi tìm một khách sạn để trú mưa.

Bạch Long nhìn cơn mưa như trút nước, trong lòng than thở: "Không biết khi nào mưa mới tạnh, cứ mãi trốn trong khách điếm cũng không phải cách, tất cả đều tại tên Hổ Phong đáng chết!" Một tiếng sét lớn làm Hổ Thử đang ngủ say giật mình tỉnh giấc, nhìn cơn mưa xối xả bên ngoài, gã lẩm bẩm: "Thật là một trận mưa lớn." Hổ Thử liếm liếm đôi môi khô khốc, xuống giường đi xuống tầng dưới khách điếm tìm nước uống.

Hổ Thử từ từ đi xuống lầu, phát hiện trong khách điếm chỉ có một vị khách.

Hổ Thử thầm nghĩ: "Mưa lớn như vậy, phần lớn là để tránh mưa." Hổ Thử cũng không để tâm nhiều, nói với chưởng quỹ khách điếm: "Chưởng quỹ, một ấm nước sôi!" Chưởng quỹ đáp lời, đi chuẩn bị nước.

Bạch Long từ đầu đã cảm thấy có người từ trên lầu xuống, cũng

không để ý, nhưng lúc này nghe thấy một âm thanh, cảm giác có chút quen thuộc, thế là Bạch Long quay đầu nhìn về phía Hổ Thử.

Chương 1133

Hổ Thử cảm giác có ánh mắt sau lưng, cũng quay đầu nhìn về phía Bạch Long, ánh mắt hai người trùng hợp gặp nhau.

Bạch Long và Hổ Thử bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều ngớ người, sau đó đồng thanh dị khẩu lớn tiếng nói: "Ngươi!" Bạch Long thầm nghĩ: "Nếu Hổ Thử ở đây, vậy Diệp Thiên cũng ở đây.

Ta có thương tích, không nên tranh chấp thì hơn." Thế là Bạch Long lập tức nói: "Ta hiện tại không có ác ý, chỉ trùng hợp gặp mưa lớn, trốn mưa trong khách điếm, mưa tạnh ta sẽ lập tức rời đi!" Hổ Thử nghe lời, thêm vào việc khi Bạch Long mang Hổ Ly đi cũng không làm gì bất lợi cho hai người, nên Hổ Thử tin Bạch Long chắc không có ác ý, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Hổ Thử gật đầu, hỏi Bạch Long: "Chẳng phải ngươi nên ở Hổ phủ sao, sao lại ở đây?" Bạch Long thành thật đáp: "Ta không chịu nổi Hổ Phong, nên ta đã chạy ra khỏi đó." Hổ Thử ngồi bên cạnh Bạch Long: "Ta hỏi ngươi vài vấn đề nữa, thành thật trả lời, đừng giở trò!" Bạch Long đồng ý, thế là hai người một hỏi một đáp, nói chuyện một lúc liền quen thân.

Hai người trò chuyện nửa ngày, Bạch Long chợt nghĩ ra một vấn đề, thế là hỏi Hổ Thử: "Tại sao các hạ lại lưu lạc bên ngoài, không ở trong Hổ phủ?" Hổ Thử nghe lời, ngẩn người, sau đó cười khổ, kể cho Bạch Long về cái chết của vợ mình.

Nguyên nhân chính là vì vợ Hổ Thử bị Hổ Phong dùng âm mưu quỷ kế hãm hại mà chết, nên Hổ Thử và Hổ Phong đã đoạn tuyệt, thế là bị Hổ Phong đuổi ra khỏi Hổ phủ.

Bạch Long nghe xong, phẫn nộ mắng: "Hổ Phong thật không phải

là thứ gì!" Bạch Long lập tức đứng dậy, nói với Hổ Thử: "Vừa hay ta và Hổ Phong cũng có chút ân oán cá nhân, vậy thì tính toán cả nợ cũ lẫn thù mới một thể!" Bạch Long nói xong, chuẩn bị rời khỏi khách điếm, đi tìm Hổ Phong tính sổ, nhưng đúng lúc chuẩn bị ra khỏi khách điếm thì Uyển Châu xuất hiện chặn Bạch Long lại.

Bạch Long quay đầu nhìn lại, Diệp Thiên quả nhiên cũng ở đó.

Tuy Bạch Long và Diệp Thiên có chút ân oán, nhưng cũng không đánh không quen biết, Diệp Thiên vừa nghe Bạch Long muốn đi tìm Hổ Phong tính sổ, chuẩn bị ngăn Bạch Long lại, chờ Bạch Long dưỡng thương xong rồi cùng đi tìm Hổ Phong tính sổ!

Diệp Thiên nhanh chóng chữa trị vết thương cho Bạch Long xong, dẫn theo Hổ Thử cùng đi đến Hổ phủ.

Những tên phó nhân của Hổ phủ hoàn toàn không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Thế là, Diệp Thiên và Bạch Long đã xử lý xong tất cả lâu la, chỉ còn lại một tên Hổ Phong, bất quá không phải ai cũng chuẩn bị ra tay, dù sao có một người hận gã đến tận xương tủy.

Sau khi xử lý xong Hổ phủ, Bạch Long chuẩn bị cáo biệt Diệp Thiên và nhóm người.

Bạch Long và Diệp Thiên hai người không đánh không quen biết, cộng thêm Diệp Thiên đã giúp Bạch Long chữa thương, nên Diệp Thiên và Bạch Long sớm đã không còn thù hận.

Lúc chia tay, Diệp Thiên hỏi Bạch Long: "Ngươi chuẩn bị đi đâu?" Bạch Long cười lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, dù sao cũng du ngoạn bốn bể, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ." Bạch Long nói xong, liền bay về phía xa.

Diệp Thiên nghe lời, nhìn Bạch Long đi xa, đưa ra lời chúc phúc

chân thành: “Tiền đồ như gấm!” Bạch Long vẫy vẫy tay, ý nói đã nghe.

Diệp Thiên sau đó rời đi, tìm kiếm Hổ Thử, muốn tặng Hổ Thử một món quà, một món quà rất có ích cho hai người.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu tìm được Hổ Thử và Hổ Ly, Diệp Thiên cười nói với hai người: “Ta muốn tặng các ngươi một thứ.” Hổ Thử và Hổ Ly hai người, tuy không từ chối thiện ý của Diệp Thiên.

Diệp Thiên và Uyển Châu đã tặng Hổ Thử và Hổ Ly nửa viên nội đan, hai người thấy nội đan trong lòng vui sướng không thể che giấu, nhưng cứ thế chấp nhận món quà của Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không hay.

Diệp Thiên thấy Hổ Thử và Hổ Ly hai người do dự không tiến, hỏi: “Sao vậy?

Sao không nhận nội đan?

Chẳng lẽ các ngươi chê nội đan ta tặng không tốt sao?” Hổ Thử và Hổ Ly vội vàng xua tay, nói: “Đâu có, chỉ là cứ thế chấp nhận món quà, thật sự không hợp tình hợp lý a.” Diệp Thiên nghe xong cười lớn, nói: “Có quan hệ gì?

Tặng quà thì cần gì hợp tình hợp lý a?” Uyển Châu cũng ở một bên cười nói: “Nếu thật sự cần một lời giải thích, cứ coi như là quà ta tặng để các ngươi toại nguyện đi!” Hổ Thử và Hổ Ly hai người gãi đầu, cười nhận lấy nội đan đã tặng.

Hổ Thử và Hổ Ly nói với Diệp Thiên hai người: “Vậy chúng ta cáo lui tìm một nơi yên tĩnh bế quan hấp thu viên nội đan này, Diệp Thiên, hẹn ngày gặp lại.” Diệp Thiên gật đầu, Hổ Thử và Hổ Ly hai người liền tìm một nơi yên tĩnh để hấp thu nội đan.

Diệp Thiên nhìn hai người rời đi, khoác tay Uyển Châu đi dạo.

Cứ thế vài ngày trôi qua, một ngày Diệp Thiên đang đi dạo bên ngoài cùng Uyển Châu, chợt dừng lại, lẩm bẩm: "Thực lực đã tiến bộ không ít a, hai tên kia." "Nhưng vẫn chưa lợi hại lắm." Hổ Thử và Hổ Ly từ một con hẻm tối tăm từ từ hiện thân, "Dù hai chúng ta đã cố gắng che giấu khí tức, nhưng vẫn bị phát hiện." Diệp Thiên cười nói: "Chỉ là may mắn, vừa hay cảm giác được thôi." Hổ Thử cười lớn: "Được rồi, vài ngày nữa là đến Yến hội Yêu Thành một năm một lần rồi, ta cũng phải đi chuẩn bị, đến lúc đó nhớ nhé!" Diệp Thiên gật đầu, nói: "Nhất định, nhất định." Lại vài ngày nữa trôi qua, trên dưới Yêu Thành đều một màu vui vẻ, không khí lễ hội ngày càng nồng đậm.

Yêu Thành lúc này tràn đầy sự vui tươi, không khí hân hoan lan tỏa khắp Yêu Thành.

Hổ Thử lúc này đã đến chỗ ở của Diệp Thiên, nói: "Yến hội tối nay sẽ bắt đầu, bây giờ chúng ta ra ngoài chơi chút không?" Thế là Diệp Thiên dẫn theo Uyển Châu đi dạo bên ngoài.

Cảnh đẹp chẳng kéo dài, Uyển Châu đang đi trên đường, chợt gặp mấy người, trêu ghẹo Uyển Châu một trận.

Diệp Thiên thấy người đông mắt tạp, nên không đi tìm phiền phức.

Bất quá, Diệp Thiên đã sớm ghi nhớ những người của Hùng gia đó.

Chương 1134

Màn đêm buông xuống, Yến hội Yêu Thành diễn ra đúng hẹn.

Hổ Thử kéo Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vào hội trường, bên trong hội trường tiếng người ồn ào, hội trường rộng lớn bị chen chúc đến nỗi nước chảy không lọt, đập vào mắt toàn là người.

Yến hội lần này là một yến hội để các gia tộc lớn trong Yêu Thành trưng bày thực lực gia tộc, nên các gia tộc lớn đều phái ra cao thủ trong tộc, bất quá những cao thủ chân chính thì lười đến loại yến hội này.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa bước vào hội trường liền nhận được vô số ánh mắt chú ý, trong đó có một ánh mắt khiến Diệp Thiên khó chịu.

Nguồn gốc của ánh mắt đó là người của Hùng gia.

Người của Hùng gia vừa nhìn thấy Diệp Thiên bước vào hội trường liền gắt gao khóa chặt ánh mắt lên Uyển Châu bên cạnh Diệp Thiên.

Người của Hùng gia lúc này đang đánh giá Uyển Châu, thì thầm to nhỏ.

Diệp Thiên dùng thính lực siêu phàm nghe được cuộc đối thoại của Hùng gia, trong cuộc đối thoại đó toàn là những lời lẽ khinh bạc về Uyển Châu.

Diệp Thiên thấy hội trường người đông mắt tạp, cũng không tiện ra tay.

Diệp Thiên và Uyển Châu tìm một chỗ ngồi cách trung tâm hội trường khá xa, không lâu sau, yến hội chính thức bắt đầu.

Ba tuần rượu trôi qua, người của Hùng gia mượn men say, từ từ di chuyển đến bên cạnh Uyển Châu.

Diệp Thiên dùng ánh mắt liếc nhìn người của Hùng gia, không nằm ngoài dự đoán, quả nhiên là thiếu gia Hùng gia, Hùng Anh.

Hùng Anh đến bên cạnh Uyển Châu, nói với nàng: "Tiểu thư xinh đẹp, trong loại yến hội này, không uống một chén sao?" Uyển Châu nhã nhặn từ chối Hùng Anh, vốn tưởng Hùng Anh sẽ tự rước lấy nhục mà rời đi, nhưng Hùng Anh ở Hùng gia kiêu căng ngang ngược quen rồi, bị Uyển Châu từ chối, tự nhiên sinh khí.

Hùng Anh đẩy ly rượu đựng rượu đến trước mặt Uyển Châu, nói: "Không nể mặt Hùng Anh ta đây sao?" Uyển Châu lần thứ hai từ chối, Hùng Anh thấy vậy, chợt biến sắc mặt.

Hùng Anh dùng sức vỗ bàn, hội trường lập tức yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Uyển Châu.

Hùng Anh lớn tiếng nói: "Nàng xem thường Hùng Anh ta sao?" Diệp Thiên thấy Hùng Anh được voi đòi tiên, lập tức đứng dậy, nói với Hùng Anh: "Người ta đã nhiều lần nhã nhặn từ chối lời mời của ngươi, ngươi còn muốn được nước lấn tới sao?" Hùng Anh nhìn Diệp Thiên, khinh thường.

"Ngươi là thứ gì?

Ngươi có biết ta là thiếu gia Hùng gia không?" Lúc đó Hổ Thử cũng không chịu nổi nữa, cũng đứng dậy: "Ngươi là người của Hổ gia ta, Hùng thiếu gia, ngươi cũng thật quá mất phong độ rồi!" Hùng Anh vốn bị Uyển Châu từ chối một bụng lửa giận, lúc này lại thêm Hổ Thử quấy rầy, tự nhiên muốn trút hết giận lên Hổ Thử.

Hùng Anh đang định ra tay thì tộc trưởng Lang tộc vội vàng ra mặt xoa dịu tình hình.

Dưới sự khuyên nhủ hết lời của tộc trưởng Lang tộc, Hùng Anh mới không ra tay, trở về chỗ của mình, trên mặt vẫn còn chưa nguôi giận.

Một bên khác, Diệp Thiên siết chặt nắm đấm, âm thầm ghi nhớ tên Hùng Anh đó: "Đợi yến hội kết thúc, ngươi sẽ có kết cục tốt đẹp!" Diệp Thiên cứ thế.

Phần còn lại của yến hội, Diệp Thiên và Uyển Châu đều không còn hứng thú, thế là Diệp Thiên và Uyển Châu sớm rời đi.

Diệp Thiên nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa cho Uyển Châu xong, lập tức quay lại hiện trường yến hội.

Diệp Thiên lúc này không định đi vào, mà chuẩn bị mai phục bên ngoài, cho Hùng Anh một bài học thích đáng, để gã phải trả giá cho hành vi của mình.

Đợi rất lâu, Hùng Anh cuối cùng cũng ra khỏi, bước đi lảo đảo, xem ra đã uống không ít rượu.

Diệp Thiên cười lạnh, lặng lẽ theo sau Hùng Anh.

Đi đến chỗ không người, Diệp Thiên xông lên đánh Hùng Anh một trận, sau đó vứt gã hôn mê trên đường, chuẩn bị sáng mai xem gã làm trò cười.

Diệp Thiên lúc đó vứt gã ra ngoài cũng tuyệt đối không hả giận, vì những hành vi gã đã làm thực sự khiến người ta không thể hiểu được.

Nên lúc đó cũng đã cho gã một bài học, xem sau này gã có dám làm như vậy nữa không.

Hùng tộc lúc đó sau khi thiếu gia bị mất tích thì rất lo lắng, nếu thiếu gia mà xảy ra chuyện gì, những kẻ đó chắc chắn sẽ không yên thân, nên lúc đó vội vàng không ngừng tìm kiếm.

Nhưng sau khi tìm kiếm khắp nơi, vẫn không thấy thiếu gia rốt cuộc đang ở đâu, nên lúc đó mọi người trong quá trình tìm kiếm thấy Uyển Châu, thế là liền hỏi thăm.

Chương 1135

“Ngươi có thấy thiếu gia của ta không?

Hắn đã mất tích một thời gian rồi, nhưng ta đã đi mãi, vẫn không tìm thấy, không biết trước đó ngươi có thấy không.” Lúc đó những thuộc hạ đó luôn tìm kiếm thiếu gia của họ, nên trong lòng vô cùng lo lắng, thế là khi thấy Uyển Châu liền vội vàng hỏi.

Uyển Châu tự nhiên trước đó đã gặp thiếu gia Hùng tộc, nhưng lại nói dối với những người đó.

“Ta từ đầu đến cuối đều không thấy thiếu gia của các ngươi, cũng không có bất kỳ liên hệ nào với hắn, hay là các ngươi đến chỗ khác tìm thử xem.” Lúc đó mấy người khi thấy Uyển Châu không thấy thiếu gia của họ, lại bắt đầu đi chỗ khác tìm kiếm.

Uyển Châu lúc đó khi nói dối trong lòng có nhiều đắn đo, cuối cùng đành phải nói dối.

Vì trước đó từ trước đến nay chưa bao giờ nói dối, nên trong một lúc nói dối, cũng có chút không thể chịu đựng được, nhưng vẫn nói là không thấy.

Thế là mọi người lại bắt đầu đi chỗ khác tìm kiếm, nhưng không thấy thiếu gia Hùng Anh, nên lúc đó khi thấy gã bộ dạng thê thảm, liền vội vàng đưa gã về Hùng gia.

Lúc đó khi thấy Hùng Anh thê thảm như vậy, cũng bị hỏi thăm.

“Ngươi ra ngoài làm gì?

Sao lại thành ra bộ dạng này, thê thảm như vậy, rốt cuộc là ai dám khi dễ ngươi, chẳng lẽ không biết Hùng gia lợi hại sao?

Ngươi và hắn tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Lúc đó

Hùng Anh cũng vô cùng tức giận, thế là cũng kể hết những uất ức của mình cho tất cả mọi người của Hùng gia, sau đó bảo họ lập tức dẫn người đi tìm Diệp Thiên, hôm nay dù thế nào cũng phải tìm ra hắn.

Nếu không thì những uất ức trước đó đã phải chịu sẽ bị lãng phí vô ích.

Diệp Thiên trước đó sau khi xử lý Hùng Anh một trận, cũng căn bản không để tâm, vì loại người như vậy nên bị trừng phạt, nếu không sau này sẽ tiếp tục làm điều ác, căn bản không biết thế nào là đúng là sai.

Hổ Thử lúc đó đang bận giúp Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sắp xếp chỗ ở, vì lúc đó biết họ đã đi cả ngày, chắc chắn cũng sẽ rất mệt mỏi.

Nên bây giờ vì đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ để họ có thể nghỉ ngơi, nhưng không ngờ lúc đó người của Hùng Anh lại tìm đến tận cửa.

Vì hôm nay sở dĩ vì muốn báo thù, nếu không thì những uất ức Hùng Anh đã phải chịu trước đó, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng Diệp Thiên căn bản không hề sợ hãi bất kỳ ai.

Vì những việc hắn đã làm cũng sẽ không bao giờ không thừa nhận.

Lúc đó Hổ Thử khi thấy cảnh này, luôn bảo vệ Diệp Thiên, vì biết Diệp Thiên dù làm việc gì cũng đều đúng, nên cũng không để những người đó oan uổng, hoặc làm tổn thương hắn.

Một lần này người của Hùng gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Diệp Thiên dám làm không dám nhận sao?

Ngươi nghĩ khi dễ thiếu gia của ta như vậy rồi khoanh tay chịu chết, mọi chuyện đều có thể tan thành mây khói sao, ta nói cho ngươi biết hôm nay những người này vì thiếu gia mà tìm công bằng.”

“Ngươi cũng không nhìn xem Hùng gia chúng ta ở đây, rốt cuộc có địa vị như thế nào, mà dám tự tiện đối đãi với thiếu gia như vậy, ngươi nên biết hậu quả sẽ ra sao.” Người của Hùng gia lần này, vì muốn Diệp Thiên đưa ra một lời giải thích, nếu không chuyện này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, kết thúc ở đây.

Nên lúc đó cũng sẽ không rời đi như vậy, vì nhất định phải dạy cho hắn một bài học thích đáng.

Trong lúc hai bên đối mặt đầy giận dữ, thiếu gia Lang tộc Lang Yên xuất hiện, xem cuộc tranh chấp xong liền xem kịch hay, thế là ở một bên cũng không ngừng châm ngòi ly gián.

Uyển Châu lúc đó thật sự có chút không chịu nổi nữa, sau đó bắt đầu phản bác.

“Đừng có nói những lời châm chọc ở đây, nếu không những chuyện xảy ra hôm nay và ngươi hoàn toàn không có quan hệ gì đâu.” Uyển Châu lúc đó chỉ cảm thấy chuyện này, vốn đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, một Hùng Anh ở đây đã làm rối loạn tất cả suy nghĩ.

Lại thêm một thiếu gia Lang tộc ở đây, không ngừng thêm dầu vào lửa, vậy thì chuyện này chắc chắn không thể giải quyết được, nên lúc đó hy vọng hắn nhanh chóng rời đi.

Đừng có nói những thứ vô ích ở đây, nếu không Diệp Thiên cũng căn bản không để hai vị thiếu gia vào mắt, hôm nay hắn rất mệt, căn bản không có cần thiết gì để dây dưa thêm nữa, thế là cũng nhanh chóng đuổi họ đi.

“Khuyên các ngươi tốt nhất nên thức thời một chút, hôm nay ta rất mệt, cũng không muốn dây dưa nhiều với các ngươi, ở đây cũng căn bản không chào đón các ngươi, nhanh chóng rời đi đi.” Diệp Thiên kỳ thực ghét nhất loại thiếu gia như vậy, tự cho mình là ghê gớm khi gia đình có chút tiền có chút địa vị.

Nên những hành động của hắn nếu không có địa vị trong gia đình, căn bản sẽ không làm nên trò trống gì, nên cũng căn bản không sợ bất kỳ ai.

Hổ Thử lúc đó khi thấy cảnh tượng sắp xảy ra, thật sự có chút lo lắng, vì biết những người này đều là những kẻ hiểm ác.

Diệp Thiên đối đãi như vậy, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp, nên cũng hy vọng chuyện này có thể biến lớn thành nhỏ, biến nhỏ thành không, tuyệt đối đừng làm cho quá nghiêm trọng.

Chương 1136

Lúc đó những người đó đều bị Diệp Thiên đuổi đi, nên cũng cảm thấy chuyện này nên tính toán lâu dài, vạn nhất nếu những người đó lại giở trò sau lưng, vậy thì Diệp Thiên sau này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nên lúc đó đã bảo Hổ Ly ở cạnh phòng Diệp Thiên.

"Ngươi ở cạnh phòng Diệp Thiên, nếu có chuyện gì, cố gắng hết sức bảo toàn thân thể." Diệp Thiên một mình trong phòng đang đọc sách, lúc đó đọc cũng đặc biệt say mê, mỗi tối trước khi ngủ hắn đều đọc một cuốn sách.

Nhưng không ngờ lúc đó căn phòng bị người ta ném bó đuốc vào, những người đó đã chuẩn bị sẵn ở bên ngoài từ sớm.

Đồng thời Uyển Châu là người đầu tiên phát hiện, thế là vội vàng cầu xin dập lửa, ta lúc đó phát hiện khá sớm, nếu phát hiện muộn thêm một chút, e rằng hậu quả chắc chắn không thể lường hết được.

Nên lúc đó Uyển Châu không nói gì, chỉ hy vọng nhanh chóng dập tắt lửa, như vậy thế lửa không thể lan rộng.

Lúc đó Diệp Thiên, thấy Uyển Châu đang dập lửa, cảm thấy kẻ phóng hỏa đó chắc chắn ở gần đây, thế là vội vàng tóm lấy hắn.

Vì Diệp Thiên rất thông minh, một vụ phóng hỏa như vậy, chắc chắn đều là do hắn làm, nếu không có người ném bó đuốc, vậy thì làm sao thế lửa có thể lan rộng được?

Nên lúc đó Diệp Thiên sau khi bắt được kẻ đó liền bắt đầu hỏi.

"Ngươi, rốt cuộc là ai chỉ thị "một một không" cho ngươi ném bó đuốc vào phòng, nếu thành thật khai báo, mọi chuyện đều dễ dàng, nhưng nếu không thành thật khai báo, ngươi nên biết hậu quả sẽ ra

sao.” Diệp Thiên từ trước đến nay không phải là loại người ỷ thế hiếp người, cũng không muốn nói dối hay làm phiền ai, chỉ cần kẻ phóng hỏa đó có thể nói rõ ngọn ngành.

Diệp Thiên cũng có thể cho hắn một con đường sống, nhưng nếu không, chắc chắn sẽ không để hắn có kết cục tốt đẹp, vì đã có thể làm ra những chuyện thất đức như vậy.

Nếu thả hắn đi, sau này có thể sẽ đi làm hại người khác.

Lúc đó kẻ phóng hỏa không hề mập mờ, trực tiếp thừa nhận với Diệp Thiên.

“Hùng Anh chỉ thị tôi làm như vậy, lúc đó hắn nói chỉ cần ném bó đuốc vào căn phòng đó là được, những chuyện còn lại không cần làm.” “Chuyện này tôi cũng không biết thế nào, chỉ nghe theo sắp xếp của hắn mà thôi.” Lúc đó kẻ phóng hỏa khai ra người chỉ thị, Diệp Thiên đã sớm đoán được rồi, chỉ là muốn xác nhận lại từ miệng hắn, vì hắn căn bản không đắc tội bất kỳ ai.

Chỉ có Hùng Anh ở đó căn bản không để bất kỳ ai, nên chuyện phóng hỏa này và hắn hoàn toàn không thể thoát khỏi quan hệ.

Không ngờ chuyện này truyền đến chỗ Lang Yên, lúc đó sau khi nghe xong chuyện này, lập tức cố ý chạy đến.

Vì hắn từ trước đến nay đều muốn xem náo nhiệt, đặc biệt là chuyện giữa Diệp Thiên và Hùng Anh, mỗi lần nếu xảy ra bất kỳ chuyện gì, hắn đều giống như một người ngoài cuộc.

Không ngừng ở đó xem kịch hay, còn châm ngòi ly gián.

Hổ Thử sau khi thấy, đồng thời cũng biết thủ phạm, kỳ thực hắn muốn giết Diệp Thiên và Hổ Ly.

Vì hai người không muốn làm lớn chuyện, nên lúc đó cũng chỉ có thể làm theo cách đó, nhưng không ngờ Lang Yên, vì muốn chuyện

này có thể dập tắt.

Nên lúc đó cũng muốn bịt miệng mọi người.

Nhưng Hổ Thử lúc đó nhất định phải đòi một sự công bằng, vì tuyệt đối không thể để chuyện này cứ thế mà bỏ qua, nếu bây giờ kẻ đó dám phóng hỏa trong nhà.

Vậy thì sau này không chừng sẽ có chuyện như vậy xảy ra với mình, nên hôm nay dù thế nào cũng phải đi tìm Hùng Anh đòi một lời giải thích, phải bắt hắn đưa ra một câu trả lời rõ ràng.

Tại sao phải làm như vậy, hắn và mình cũng vô oán vô cừu.

Nhưng trong lòng mấy người đó, đều vô cùng hiểu rõ rằng đây là lần đầu tiên, cũng không muốn làm lớn chuyện, nhưng có một số vấn đề cần làm rõ, nếu không sẽ không có cách nào giải quyết.

Nên lúc đó khi Hùng Anh đến, cũng không ngừng mắng chửi.

Khi gặp phải chuyện như vậy, Hùng Anh từ trước đến nay đều không bao giờ xem xét người khác, chỉ vì lợi ích của mình, một khi xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Đầu tiên hắn sẽ chĩa mũi dùi vào đối phương, hoặc những người khác.

Chuyện này dù thế nào Hùng Anh cũng không thể thoát khỏi liên quan, vì lúc đó kẻ phóng hỏa hoàn toàn nói rõ là vì bị chỉ thị, vậy thì hôm nay tuy không có bất kỳ thương vong nào.

Nhưng dù sao đồ đạc trong nhà cũng bị tổn hại, nên lúc đó Hổ Thử hy vọng hắn có thể đưa ra một lời giải thích, để nói rõ mọi chuyện.

Rốt cuộc là vì sao lại sử dụng thủ đoạn như vậy, nếu nói rõ ràng, vậy thì mọi chuyện đều có thể được đối mặt một cách hòa nhã, nhưng nếu không rõ ràng, vậy thì không ai có thể thoát khỏi kiếp này.

Chương 1137

Lúc đó Lang Mông ở đó làm người hòa giải, hy vọng Hổ Thử và Hùng Anh hai người nể mặt.

“Hai người hãy xem hôm nay đang xảy ra chuyện gì, người không đều tốt lành sao?

Vào ban đêm đừng làm tổn thương hòa khí của mọi người.” “Hãy nể mặt ta, hai người hãy coi như chuyện này chưa từng xảy ra, được không?” Hùng Anh từ trước đến nay đều vô cùng không phục, nên dù hắn làm ra chuyện gì, hoặc thuộc hạ của hắn làm chuyện gì, hắn đều không để ý, cũng càng không bao giờ thỏa hiệp.

Nhưng giờ đây sau lời nói của Lang Mông, hắn cũng cảm thấy nên nể mặt, chuyện này mọi người đều không nên truy cứu nữa, nên lúc đó dẫn kẻ phóng hỏa rời đi.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên lại vô tình phát hiện ra một chuyện, đó là trên người kẻ phóng hỏa có hình xăm Lang tộc, nên lúc đó vô cùng không hiểu, nếu Hùng Anh phái đi.

Tại sao lại có hình xăm như vậy?

Hắn hẳn phải là người của Lang tộc, lúc đó nghi vấn đó cứ không ngừng hiện ra trong đầu.

Do lúc đó số người có mặt khá đông, Diệp Thiên vẫn không nói gì, chờ tất cả mọi người rời đi xong, Diệp Thiên lén lút đi hỏi Hổ Thử, rốt cuộc là chuyện gì.

“Hổ Thử, vừa rồi ta phát hiện một bí mật, đó là trên người kẻ phóng hỏa có một hình xăm Lang tộc, nên đối với chuyện của Lang tộc thật sự cần phải tìm hiểu rõ ràng.” “Dù sao trước đây ta và họ

cũng không tiếp xúc nhiều.” Diệp Thiên đôi khi, đối với bất kỳ chuyện gì cũng đều sinh ra một cảm giác hiếu kỳ nhất định, vì muốn tìm hiểu rốt cuộc thân thế của hắn.

Cũng như tất cả những cách làm trước đây rốt cuộc là như thế nào, như vậy cũng có thể giúp hắn xác định một số chuyện.

Uyển Châu lúc đó một mình quay về phòng, lúc đó khi thấy những cuốn sách đó toàn bộ bị cháy, vô cùng bất mãn, cũng đặc biệt đau lòng, những cuốn sách đó đều rất đáng xem.

Lúc đó Diệp Thiên khi thấy Uyển Châu có chút buồn, không ngừng an ủi nàng.

Vì biết nàng là người khá thích đọc sách, một khi thấy nhiều sách như vậy, đều bị hủy hoại, tự nhiên trong lòng chắc chắn sẽ không thoải mái.

“Đừng buồn, đừng tức giận nữa, chỉ cần người không sao, mọi thứ đều ổn, còn về những cuốn sách đó, sau này nếu có cơ hội thì sẽ mua lại y hệt như vậy.” Diệp Thiên lúc này, cũng chỉ có thể dùng lời nói để an ủi, hy vọng nàng đừng để bụng, dù sao trận hỏa hoạn này xảy ra cũng vô cùng đột ngột.

Nếu ngay từ đầu mọi người đều biết, vậy thì tuyệt đối không thể có tình huống như vậy, nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, sách cũng bị hủy, dù có bất mãn nữa cũng căn bản vô phương cứu vãn.

Diệp Thiên lúc đó một mặt an ủi Uyển Châu, đồng thời cũng không ngừng giúp nàng dọn dẹp những sách vở đó, vì phần lớn sách vở, toàn bộ đều bị cháy thảm không nỡ nhìn.

Nhưng bất kể, chỉ cần người không có vấn đề, đối với Diệp Thiên đã mãn nguyện rồi, nên lúc đó cũng ở trong phòng không ngừng dọn dẹp một mớ bừa bộn.

Uyển Châu tuy biết Diệp Thiên đang an ủi, nhưng sự bất mãn cũng như tâm trạng khó chịu của nàng, trong một lúc căn bản không thể xoa dịu được, dù sao những cuốn sách đó đều vô tội.

Nhưng lại bị cháy thành thảm trạng như vậy, thật sự có chút không nỡ nhìn, nên lúc đó cũng đã kìm nén cảm xúc của mình xuống, vì cũng không muốn Diệp Thiên phải lo lắng.

Nên lúc đó hai người không ngừng dọn dẹp, vào lúc này đột nhiên phát hiện có lông sói tồn tại, nên lúc đó cảm thấy chuyện này dường như có điểm nghi vấn lớn.

Nhưng lại không biết rốt cuộc là chuyện gì, vì có thể phát hiện lông sói trong đống sách vở này, thật sự khiến người ta khó mà tưởng tượng được, thế là vội vàng bảo Uyển Châu giúp tìm kiếm.

"Ở đây phát hiện lông sói thật sự có chút nghi vấn, nên nhanh chóng giúp ta tìm kiếm, xem có phát hiện mới nào khác không, nếu tìm thấy nhất định phải nói cho ta biết." Lúc đó Uyển Châu cũng không biết chuyện gì, thế là làm theo lời Diệp Thiên nói bắt đầu không ngừng tìm kiếm trong phòng.

Sau khi tìm kiếm nửa ngày, trong phòng chỉ phát hiện một chút lông sói, quả thật không có phát hiện nào khác, thế là nhìn thấy chỉ còn dưới gầm giường chưa tìm.

Thế là nhanh chóng tìm kiếm một lượt dưới gầm giường, thì thấy dưới gầm giường có một cái hang nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản sẽ không phát hiện được.

Nên lúc đó Uyển Châu đã nói chuyện này cho Diệp Thiên.

"Diệp Thiên mau nhìn xem dưới gầm giường có một cái hang, cũng không biết cái hang đó rốt cuộc thông về phía nào." Lúc đó Diệp Thiên khi thấy cái hang này, cảm thấy trong gian phòng này thật sự

khiến người ta có rất nhiều điều.

Thế là liền cùng Uyển Châu hai người cùng nhau tiến vào, muốn xem hang động kia rốt cuộc dẫn đến đâu, vì dưới gầm giường lại có một cái hang, nên sự hiếu kỳ của hắn lại một lần nữa nảy sinh.

Hai người cẩn thận từng chút một khi vào trong hang, nhưng không ngờ trong hang đó lại có người tồn tại.

Lúc đó khi thấy hai người đi vào, liền nói với họ.

"Có người muốn giết hai người, nên nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, tuyệt đối đừng đi lung tung, nhất định phải chú ý những người xung quanh." Diệp Thiên lúc đó và Uyển Châu không hiểu gì, cũng không biết người đó rốt cuộc là ai, tại sao lại có người muốn bất lợi cho mình, nên lúc đó người đó cũng không nói nhiều.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lại một lần nữa quay trở lại.

Chương 1138

Bất quá trong lòng vẫn còn một chút bối rối với những lời người đó nói, nhưng trước đó cũng căn bản không thể hỏi thêm được nữa.

Bây giờ Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trong lòng cũng có chút lo lắng, tuy không sợ chết, nhưng ít nhất cũng nên hiểu rõ tình hình thực sự.

Hổ Thử khi không có việc gì làm, liền gọi Diệp Thiên và Uyển Châu hai người ra ngoài, sau đó dẫn họ đi dạo vườn hoa, rồi cũng nói chuyện về một số chuyện khác.

"Buổi tối biết hai người cũng không có việc gì làm, nên liền muốn dẫn các ngươi đi dạo trong vườn hoa, vừa hay cũng có thể làm quen với môi trường xung quanh." Lúc đó Hổ Thử khi nói với Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, biểu cảm cũng vô cùng lạnh nhạt, cũng không nhìn ra có tình huống gì.

Nên lúc đó Diệp Thiên hai người cũng căn bản không nói nhiều như vậy, trực tiếp liền cùng hắn đi dạo vườn hoa, trong quá trình dạo vườn hoa cũng nói chuyện về những chuyện của mình.

Lúc đó Hổ Thử bị Diệp Thiên làm bị thương, nhưng Hổ Thử dường như hoàn toàn không để ý, giống như chưa từng xảy ra vậy.

Lúc đó Diệp Thiên khi thấy bộ dạng đó của Hổ Thử, cảm thấy có chút không giống với trước đây, vì bị thương, lẽ ra không nên không đau đớn như vậy.

Ít nhất cũng không nên xuất hiện trạng thái không để ý như vậy, nên lúc đó căn cứ vào những gì hắn hiểu biết, phát hiện hắn đã bị đoạt hồn, nên lúc đó Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì.

Ban đầu vốn định đi hỏi, nhưng sau lại cảm thấy chuyện này dường như có điểm kỳ lạ lớn, lại thêm người trong hang động trước đó nói có người muốn ám sát.

Tất cả đều liên kết lại, Diệp Thiên bây giờ cũng không thể hiểu rõ tình huống này, rốt cuộc là vì sao.

Nhưng dù thế nào cũng nhất định phải làm rõ mọi chuyện, tuyệt đối không thể cứ thế mơ hồ tiếp tục, nên lúc đó một mặt Diệp Thiên đang nghiên cứu bùa chú trong quá trình.

Cũng căn bản không chú ý đến những nơi khác, nhưng Uyển Châu lại vô tình phát hiện, bên vườn hoa đang đứng Hùng Anh và Hổ Ly hai người, hai người đứng đó bất động.

Nên lúc đó Uyển Châu cảm thấy chuyện này dường như có điều gì đó, vì Hùng Anh không nên xuất hiện ở đây nữa, tại sao lại đứng đó bất động.

Hoàn toàn khác với những gì đã làm.

"Diệp Thiên, mau nhìn xem đó là chuyện gì, Hùng Anh và Hổ Ly hai người đứng đó bất động, giống như bị định thân vậy, không xảy ra chuyện gì." Uyển Châu lúc đó cảm thấy những chuyện này có chút không ổn, thế là vội vàng muốn giữ Diệp Thiên lại, xem có cách nào khác không, có thể chứng thực không phải như những gì mình tưởng tượng.

Vì một loạt vấn đề xảy ra tối nay, thật sự khiến hai người có chút tim gan run sợ, đặc biệt là Uyển Châu cảm thấy đặc biệt căng thẳng.

Lúc đó Lang Mông đột nhiên gọi hai người lại.

Lúc đó hắn cũng không biết rốt cuộc đã làm gì, trực tiếp xông vào Diệp Thiên và Uyển Châu hai người bắt đầu liều mạng tấn công.

Diệp Thiên và Uyển Châu hiện tại chưa làm rõ chân tướng sự

thật, rốt cuộc là chuyện gì, nên cũng không dám tùy tiện làm tổn thương Hổ Thử, nên chỉ có thể liều mạng ngăn cản.

Nhưng sức mạnh tấn công của hắn vô cùng mạnh mẽ, dường như trước mắt Diệp Thiên và Uyển Châu, hắn căn bản không nhận ra, nhưng Diệp Thiên biết sau khi bị đoạt hồn.

Thần trí của hắn không bị kiểm soát, nên ở điểm này nếu muốn khống chế hắn sẽ vô cùng khó khăn.

Uyển Châu lúc đó khi đến bên cạnh Hùng Anh và Hổ Ly, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ.

Nguyên lai hai người đã sớm chết, bị khống chế, nên mới cứ đứng đó.

Hai người khi phát hiện chuyện này vô cùng kỳ quái, thì đã quá muộn, cũng không biết rốt cuộc Hổ Ly và Hùng Anh hai người, rốt cuộc bị ai hãm hại mà chết.

Nên lúc đó Diệp Thiên vô cùng phẫn nộ, vì cảm thấy những chuyện này tất cả đều do một mình Lang Mông làm ra.

Nếu không phải hắn thì còn ai, mới có thể trở thành nghi vấn như bây giờ, nên lúc đó Diệp Thiên gắt gao tóm lấy Lang Mông, nhưng không ngờ hắn cũng bị nhiếp hồn.

Nên lúc đó cũng không hiểu vì sao, rốt cuộc tại sao lại xuất hiện tình huống này, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, lại có nhiều người vì thế mà chịu thiệt hại.

Nên lúc đó Diệp Thiên liều mạng hồi tưởng, cố gắng hồi tưởng rốt cuộc trong một loạt sự việc, khâu nào đã xảy ra sai sót, tại sao lại có tình huống như vậy?

Nên lúc đó Diệp Thiên suy nghĩ rất lâu, không tìm ra manh mối, vì trước đó mọi người vì chuyện hỏa hoạn luôn ở cùng nhau.

Nếu thật sự có người cố ý làm như vậy, vậy thì Diệp Thiên không thể không phát hiện, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn lại có sự thay đổi lớn như vậy.

Nên lúc đó thật sự có chút không hiểu, mịt mờ.

Chương 1139

Lúc đó Uyển Châu cũng cảm thấy chuyện này, dường như có khả năng rất lớn, nhưng người nàng vẫn luôn nghi ngờ là Lang Yên.

"Diệp Thiên có nghĩ không, tại sao trước đó lại xảy ra chuyện như vậy, khiến chúng ta trở tay không kịp, có phải do Lang Yên làm không, vì bây giờ hắn mới là người đáng nghi ngờ nhất." Uyển Châu lúc đó sở dĩ đặt đầu mối lên người Lang Yên, vì trong một loạt sự phát triển của sự việc, Lang Yên vẫn luôn không xuất hiện.

Nên lúc đó cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ.

Diệp Thiên bây giờ cũng có chút không còn cách nào, cũng không biết kết cục cuối cùng sẽ như thế nào, hoặc ai đã thao túng tất cả, nhưng bây giờ nhất định phải làm rõ căn cứ.

Tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy tiếp tục phát triển, nên lúc đó cũng nhanh chóng khống chế Lang Mông, và Hổ Thử hai người.

Vì nếu không khống chế họ lại, họ sẽ lại đi làm hại người khác, nên Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, chỉ cần ra tay.

Nhất định sẽ khống chế hoàn toàn, và cũng có thể tìm ra sự thật của chuyện này.

Sau khi khống chế xong, Diệp Thiên cũng nhanh chóng đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng không ngờ lúc đó vườn hoa lại xảy ra hỏa hoạn, Diệp Thiên vội vàng đi tìm Uyển Châu.

Vì hắn cũng không biết rốt cuộc tiếp theo, sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ, nhưng đang trong quá trình tìm kiếm Uyển Châu, chỉ thấy thi thể của Lang và Hổ Thử ở đó.

Một loạt những chuyện xảy ra tối nay, đều khiến người ta đặc biệt không thể tin được, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng đều ở trong thế bị động, căn bản không biết một loạt chuyện này rốt cuộc là ai đang điều khiển từ phía sau.

Nếu không tìm ra nguyên nhân, hoặc tìm ra người chủ mưu phía sau, thì mức độ nghiêm trọng của sự việc hai người cũng không thể ước tính được, nên lúc đó Diệp Thiên sau khi phát hiện thi thể của hai người.

Nhưng không ngờ đã sớm bị người của Lang tộc toàn bộ bao vây.

Diệp Thiên lúc đó thấy mình bị người của Lang tộc bao vây trùng trùng điệp điệp, lúc này cũng không còn cách nào khác.

Diệp Thiên tuy bị người của Lang tộc vây công, nhưng không lo lắng cho sự an toàn của mình, hắn lo lắng Uyển Châu rốt cuộc đã đi đâu, vì trước đó nàng và hắn ở trong vườn hoa.

Nhưng chỉ trong chớp mắt nàng đã biến mất không dấu vết, nên bây giờ trong lòng hắn, chỉ hy vọng Uyển Châu không gặp chuyện gì bất trắc là đủ rồi.

Nên lúc đó khi bị bao vây, Diệp Thiên cũng bắt đầu dò hỏi người của Lang tộc.

"Vừa rồi Uyển Châu và ta ở cùng nhau, cũng không biết rốt cuộc nàng đã đi đâu, vẫn luôn mất tích, tìm kiếm nửa ngày cũng không tìm thấy." Diệp Thiên sở dĩ nói như vậy, muốn thăm dò một số thông tin từ miệng người Lang tộc, không chừng bọn họ đã bắt Uyển Châu đi rồi.

Vì bây giờ có một số chuyện chưa làm rõ, nên bây giờ hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu chuyện này tiếp tục kéo dài.

Diệp Thiên thật sự không biết rốt cuộc người bị thương tiếp theo

sẽ là ai, nên lúc đó hắn chỉ một mực quan sát tình hình trước mắt, nhưng không dám nói thêm bất cứ lời nào.

Cuối cùng sau một hồi hỏi thăm cũng không có bất kỳ kết quả nào, nên lúc đó Diệp Thiên thừa lúc họ không phòng bị liền nhanh chóng thoát ra ngoài.

Nhưng chỉ có một điều khiến Diệp Thiên có chút không hiểu, trong số những thi thể đó, đặc biệt là thi thể của Lang Mông, Hổ Thử, Hổ Ly.

Hắn phát hiện nội đan biến mất không dấu vết, nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này cực kỳ đáng ngờ, nhất định phải làm rõ, tuyệt đối không thể để họ chết một cách không rõ ràng.

Sau khi Lang Mông chết, Lang tộc không còn bất kỳ người nào, nên lúc đó rồng rắn không đầu, nhưng với tư cách là Lang Yên cũng trở thành người kế thừa của gia tộc.

Cũng đặc biệt thuận lý thành chương, lúc đó Lang Yên sau khi kế thừa gia sản gia tộc, đồng thời cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Diệp Thiên trong lòng vẫn luôn nghi ngờ, Lang tộc dường như có ẩn tình, vì trước đó phát hiện lông sói dưới gầm giường, đủ để chứng minh.

Chuyện này và Lang tộc tuyệt đối không thể thoát khỏi quan hệ, chỉ là Diệp Thiên khổ nỗi không có bằng chứng, nên cũng không dám tùy tiện kết luận.

Nếu trong thời gian này, có thể tìm thấy bằng chứng hoặc tìm thấy thi thể, vậy thì mọi vấn đề đều dễ dàng, nhưng nếu không tìm thấy.

Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, vì chuyện này nhất định phải có một kết thúc, những người này đều chết một cách vô ích như vậy, lại thêm Uyển Châu bây giờ cũng biến mất không dấu

vết.

Diệp Thiên nhất định phải tìm ra nàng, nếu không trong lòng sẽ luôn vô cùng bất an.

Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu muốn tìm kiếm tận gốc những bí mật của Lang gia, vậy thì nhất định phải tiến vào Lang gia, như vậy mới có thể thi triển mưu kế tốt hơn.

Hắn biết Lang tộc từ trước đến nay đều vô cùng ẩn giấu, các biện pháp phòng bị cũng vô cùng nghiêm ngặt, nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy nếu tiến vào Lang tộc thì căn bản không tốn chút sức lực nào.

Chương 1140

Nên lúc đó sau khi giả trang cải trang một phen, cũng lợi dụng lúc trời tối tiến vào Lang gia, nhưng không ngờ lại phát hiện ra bí mật nhỏ của Lang tộc, vì họ đang định đi hủy hoại thi thể.

Diệp Thiên lúc đó khi thấy cảnh này, tuyệt đối không thể để người của Lang tộc làm ra chuyện như vậy, bản thân đã chết, nên được nhập thổ vi an.

Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép người của Lang tộc đối xử với thi thể như vậy, bản thân đã chết, nên được nhập thổ vi an, chẳng lẽ ngay cả người chết cũng không buông tha sao?

Nên thừa lúc Lang tộc phòng bị lỏng lẻo, sau khi đánh ngất họ, đồng thời cũng mang tất cả những thi thể đó đi, sau đó đưa họ nhập thổ vi an, cũng coi như một lời giải thích cho họ.

Để sau khi chết họ có chỗ nương tựa.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi giải quyết xong chuyện này, lại bắt đầu không ngừng tìm kiếm trong địa bàn của Lang tộc, vì hắn biết Uyển Châu nhất định đã bị họ bắt đi, nên chỉ có ở đây mới có thể tìm thấy.

Thật sự thì vết thương của hắn đã có phần khởi sắc, vì Diệp Thiên bây giờ những chuyện còn lại, đã sớm không còn lo lắng nữa, chỉ sợ Uyển Châu sẽ bị họ lợi dụng hoặc bị thương các loại.

Khi gặp phải một số vấn đề, Diệp Thiên vô cùng lo lắng, nên lúc đó trong quá trình tìm kiếm, vô tình lại phát hiện ra căn cứ bí mật của Lang tộc, lúc đó đang thấy Lang Yên đang hấp thụ những nội đan đó.

Hắn biết hắn nhất định đang luyện công, nên lúc đó sự xuất hiện của hắn đã làm Lang Yên rối loạn tất cả, vì Diệp Thiên đột nhiên xâm

nhập vào lúc Lang Yên không hề phòng bị.

Vốn dĩ trong quá trình tu luyện nên tâm vô tạp niệm, nhưng lúc đó Lang Yên vì suy nghĩ hỗn loạn, thế là bị thương nặng.

Diệp Thiên đã sớm đoán rằng tất cả đều do Lang Yên làm, trước đó Uyển Châu cũng nghi ngờ hắn có liên quan, vì nếu loại bỏ những người nên loại bỏ xong.

Vậy thì có thể lên nắm quyền gia tộc một cách hợp lý, đồng thời cũng sẽ thống trị một mình, lúc đó Diệp Thiên chính vì những chuyện nhỏ nhặt, nên mới không đặt tâm tư lên người hắn.

Bây giờ quả nhiên, tất cả mọi chuyện đều là do hắn làm, vậy thì Uyển Châu cũng ở trong tay hắn, nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng nói với Lang Yên.

"Ngươi thật sự không ngờ tất cả những chuyện này đều xuất phát từ tay ngươi, nguyên lai đều là ngươi làm, nói cho ta biết con lợn lười kia đang ở đâu, nàng không thể biến mất không dấu vết như vậy." Diệp Thiên sở dĩ hỏi như vậy, vì trước đó hắn không có bất kỳ bằng chứng nào, nhưng bây giờ nhìn vào tình hình trước mắt như vậy, vậy thì không thể nghi ngờ.

Chuyện này chắc chắn là hắn làm, Uyển Châu cũng nhất định ở trong tay hắn.

Lang Yên biết bây giờ mình bị thương nặng, nếu đánh nhau với Diệp Thiên hai người thì căn bản không phải đối thủ, thế là căn bản không lãng phí nhiều lời với hắn.

Chỉ mang Uyển Châu bên cạnh mình, và dùng điều đó uy hiếp Diệp Thiên.

"Ta nói cho ngươi biết bất kể đây là địa bàn của ta, nếu ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ, vậy thì bây giờ ta sẽ để con lợn lười

kia chết ngay trước mặt ngươi." "Ngươi xem rốt cuộc mạng của ngươi quan trọng hay mạng của nàng quan trọng, hãy quyết định thật kỹ ở đây." Diệp Thiên tự nhiên tuyệt đối sẽ không lấy mạng Uyển Châu ra đùa, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để Lang Yên ở đây tùy tiện hành động, lúc đó liền giết chết hắn.

Nhưng Diệp Thiên cuối cùng vẫn không biết, rốt cuộc hắn đã giấu Uyển Châu ở đâu, cuối cùng lại bắt đầu tìm kiếm sâu trong mật địa, cuối cùng cũng tìm thấy Uyển Châu.

Lúc đó Uyển Châu khi thấy Diệp Thiên xuất hiện trước mặt mình, không biết vui mừng như điên đến mức nào, đồng thời cũng đặc biệt căng thẳng sợ hãi, dường như đã chịu một cú sốc nghiêm trọng.

"Ngươi đến thật tốt, ta thật sự sắp bị ngươi dọa chết rồi, vì trước đó chuyện xảy ra đột ngột, ta cũng căn bản không cách nào ứng phó, cũng không kịp thông báo cho ngươi." Uyển Châu chỉ trong một đêm đã trải qua những chuyện không thể tin được, nên trong một lúc có chút không cách nào chịu đựng nổi sự sợ hãi và áp lực lớn như vậy, nên lúc đó cả người nàng sợ hãi đến mức run rẩy.

Diệp Thiên biết vì mình không bảo vệ nàng tốt, nên mới để nàng rơi vào nơi nguy hiểm như vậy, thế là bắt đầu không ngừng an ủi nàng.

"Không sao rồi, yên tâm đi, ta đã cứu nàng rồi phải không?

Sau này chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng, nên bây giờ hãy yên tâm, đừng có bất kỳ căng thẳng và áp lực nào." Lúc đó dưới sự an ủi của Diệp Thiên, Uyển Châu cũng bắt đầu từ từ bình tĩnh lại, đồng thời cũng không còn căng thẳng và sợ hãi như trước nữa.

Nhưng bóng ma tâm lý đó, trong một lúc không thể xóa nhòa ngay lập tức, nên cũng cần thời gian từng chút một làm mờ đi, mới có thể

khiến nàng hoàn toàn quên đi tất cả những gì đã xảy ra hôm nay.

Lang Yên chết nhanh chóng bị người của Lang tộc phát hiện, nên lúc đó khi thấy cảnh này, mọi người trong lòng đều vô cùng lo lắng.

Nhưng đồng thời cũng không quên thủ lĩnh của họ đã chết, vậy thì chắc chắn sẽ truy lùng toàn diện, nên lúc đó biết chuyện này nhất định là do Diệp Thiên và Uyển Châu làm.

Thế là bắt đầu truy lùng ráo riết hai người, tuyệt đối sẽ không buông tha họ, vì nhất định phải bắt họ trả giá cho hành động của mình.

Bản thân Diệp Thiên ở địa bàn của Lang tộc.

Nếu muốn rời đi dễ dàng, e rằng bây giờ căn bản không thể, vì trước đó khi tiến vào hắn cũng dựa vào tâm lý may mắn.

Bây giờ lệnh truy nã đã được phát ra, bây giờ trong Lang tộc toàn bộ đều là người của hắn, nên lúc đó Diệp Thiên cũng chuẩn bị đơn đấu với hắn.

Chương 1141

Vì nếu hôm nay cũng không thể dễ dàng rời đi, vậy thì cũng chỉ có thể đối đầu trực diện với hắn, xem rốt cuộc ai mới có thực lực để thoát khỏi đây.

Lúc đó Diệp Thiên dùng thực lực của một mình mình đi đơn đấu sát thủ, đồng thời cũng vạch trần mục đích và hành vi của Lang Yên.

Vì Diệp Thiên biết, có lẽ những hành vi của Lang Yên, đối với những người của Lang tộc căn bản đều không biết, đều bị hắn lừa dối.

Nên hy vọng mọi người đừng tiếp tay làm điều ác, càng không nên tin những lời nói quỷ quyệt của hắn.

Nhưng vào lúc này, Hùng tộc cũng đã tìm thấy bằng chứng của Diệp Thiên.

Vì lúc đó Uyển Châu căn cứ vào một loạt bằng chứng, cũng đã thuyết phục tất cả mọi người của Lang tộc, hy vọng họ có thể giữ bình tĩnh.

Làm rõ mọi chuyện rốt cuộc đã xảy ra như thế nào, tuyệt đối không được oan uổng một người tốt, cũng càng không được buông tha những kẻ độc ác như Lang Yên.

Nhưng sau khi trải qua những chuyện này, Hùng tộc cũng muốn báo thù cho Hùng Anh, dù sao chuyện này là do Lang tộc gây ra, nên lúc đó Hùng tộc bắt đầu không ngừng tấn công Lang tộc.

Lúc đó hiện trường thật sự vô cùng hỗn loạn, người của Hùng tộc và Lang tộc quấn lấy nhau.

Vì thù hận lẫn nhau như vậy, nếu không dùng cách chiến đấu để

giải quyết, vậy thì thật sự không có bất kỳ cách nào.

Nên lúc đó Sư Vương và Sư Chá sau khi biết chuyện này hai người cũng quay về.

Sư Chá, Vua của Sư tộc, tuy Yêu Thành trên danh nghĩa là do các gia tộc lớn cùng nhau kiểm soát, nhưng trên thực tế những việc các gia tộc lớn làm đều nằm trong sự kiểm soát của Sư Chá, nên Sư Chá là người nắm quyền kiểm soát trên danh nghĩa của Yêu Thành một chút cũng không sai.

Ở nơi Yêu Thành này, nắm đấm mới là đạo lý cứng, tuy Hùng tộc và Lang tộc thực lực mạnh mẽ, nhưng so với Sư tộc, thì lại yếu kém, bất quá Sư tộc không có ý định tiêu diệt họ, chỉ với tiền đề là không xúc phạm lợi ích của Sư tộc.

Sau khi nghe tin Sư Chá quay về Yêu Thành, Hùng tộc và Lang tộc một chút cũng không lơ là, vội vàng đi nghênh tiếp Sư Chá, dù sao Sư Chá hoặc gia tộc của Sư Chá có khả năng khiến gia tộc họ rơi xuống tầng đáy nhất của các gia tộc.

Sư Chá thấy Hùng tộc và Lang tộc nghênh tiếp, một chút cũng không bất ngờ, đối với hắn, những gia tộc này đều là sự tồn tại có cũng được không có cũng không sao, căn bản không để tâm, điều quan trọng là một người tên Diệp Thiên.

Sư Chá đã sớm nghe nói có một người tên Diệp Thiên, có thần lực thông thiên, Sư Chá đã sớm muốn so tài một phen với Diệp Thiên rồi, nhưng vì có nhiều việc, thật sự không thể rút thời gian để so tài với Diệp Thiên.

Nhưng bây giờ Sư Chá đã có đủ thời gian để tìm người tên Diệp Thiên đó so tài một phen rồi.

Nên Sư Chá vừa quay về liền phái người đi đánh tiếng hỏi thăm

thông tin về Diệp Thiên, Sư Chá sau khi nghe xong thông tin về Diệp Thiên, càng thêm hứng thú với Diệp Thiên.

Sư Chá sau khi gặp người của Lang tộc và Hùng tộc lập tức đi tìm Diệp Thiên, và nói rõ với Diệp Thiên cách để so tài một phen với hắn, Diệp Thiên không từ chối, thế là Sư Chá như ý nguyện so tài với Diệp Thiên.

Sau khi so tài mấy hiệp, Sư Chá thầm nghĩ Diệp Thiên quả nhiên không đơn giản, thế là Sư Chá không ngừng nâng cao sức mạnh, nhưng vẫn không thể đánh bại Diệp Thiên, Diệp Thiên luôn mạnh hơn Sư Chá một chút.

Sau khi giao đấu thêm mấy hiệp, Diệp Thiên đã cho Sư Chá một bậc thang đi xuống, Sư Chá cũng nể mặt, hai người cứ thế dừng tay, Sư Chá trong lòng công nhận Diệp Thiên là người không đơn giản, sau này tốt nhất nên kết giao, đừng làm địch nhân.

Sư Chá vừa quay về phủ đệ của mình, Hổ tộc đã đến tìm Sư Chá, Sư Chá vừa nghe, nguyên lai trưởng lão Hổ tộc vì muốn lên ngôi, tìm Sư Chá đòi công bằng, Sư Chá vừa nghe, liền bảo người đi đón Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đến.

Lúc này, Lang tộc cũng đã định, khắp nơi đều là lời đồn đại ác ý, cũng muốn tìm Sư Chá đòi công bằng.

Sư Chá trước tiên bảo Lang tộc đợi ở một bên, tiện thể cũng đợi Diệp Thiên đến Sư phủ, Sư Chá trước tiên đi xử lý chuyện trưởng lão Hổ tộc lên ngôi rồi.

Đợi một lát, Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến, người của Lang tộc vừa nhìn thấy Diệp Thiên, trong mắt lóe lên ánh mắt độc ác, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thiên, muốn xé nát Diệp Thiên, bất quá ở Sư phủ, không tiện ra tay mà thôi.

Diệp Thiên coi như không thấy, tùy tiện tìm một chỗ ngồi trong đại sảnh, yên lặng chờ Sư Chá quay về.

Nhưng người của Lang tộc sẽ không để Diệp Thiên thoải mái ngồi ở đó như vậy, họ còn có một số ân oán mà.

Thế là người của Lang tộc đã nói mấy câu cực kỳ khiêu khích, Diệp Thiên quét mắt nhìn một cái, nhưng không để ý, nhưng người của Lang tộc càng ngày càng quá đáng, chắc không lâu nữa sẽ hỏi thăm cả gia đình Diệp Thiên.

Lang tộc không ngừng chế nhạo Diệp Thiên, trong lời nói toàn là những lời lẽ thô tục, nhưng dù vậy, Diệp Thiên vẫn không có phản ứng.

Vì Diệp Thiên biết, Sư Chá đã sớm quay về Sư phủ, lúc này đang ở ngoài cửa xem náo nhiệt.

Sư Chá chuẩn bị ở ngoài cửa xem náo nhiệt một chút, nhưng Diệp Thiên bộ dạng không thèm để ý khiến Sư Chá có chút tự rước lấy nhục, nên trực tiếp đi vào.

Chương 1142

Người của Lang tộc vừa nhìn thấy Sư Chá quay về, lập tức im bặt, giống như vừa rồi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

Diệp Thiên nhìn bộ dạng khôi hài đó suýt nữa thì bật cười.

Sư Chá nhìn đại sảnh vừa rồi còn ồn ào bây giờ tĩnh lặng như tờ, trên mặt cũng nở một nụ cười nhẹ, bất quá Sư Chá nhanh chóng lấy lại dáng vẻ ban đầu.

Sư Chá nhìn Diệp Thiên, nói: "Hôm nay ta xử lý chuyện Hổ gia nên mệt rồi, những chuyện còn lại để ngày mai, bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, hay là ở lại chỗ ta một đêm đi." Diệp Thiên đi đầu bày tỏ thái độ: "Cung kính không bằng tuân mệnh." Diệp Thiên làm như vậy có lý lẽ, với thủ đoạn của Lang tộc, nếu dẫn Uyển Châu ra khỏi Sư phủ, Lang tộc lại sẽ giở trò.

Thà ở lại trong Sư phủ, ít nhất như vậy người của Lang tộc không dám làm động tác lớn, bất quá động tác nhỏ cũng sẽ có, nhưng những động tác nhỏ đó đối với Diệp Thiên, chỉ là những trò đùa có thể bỏ qua mà thôi.

Người của Lang tộc thấy Diệp Thiên bày tỏ thái độ, cũng không cam chịu kém cạnh, cũng đồng ý ở lại Sư phủ một đêm.

Thế là Sư Chá sắp xếp chỗ ở cho Diệp Thiên, Uyển Châu và mọi người của Lang tộc, dù sao Sư phủ cũng lớn, không sợ không có chỗ ở.

Phó nhân dẫn Diệp Thiên và Uyển Châu đến khách phòng xong, nói một câu: "Hai vị đợi một lát, bữa trưa sẽ được mang đến ngay cho hai vị." Nói xong phó nhân rời đi.

Uyển Châu đã ngăn phó nhân lại, hỏi phó nhân mấy vấn đề, phó nhân thành thật trả lời, hỏi xong Uyển Châu bảo phó nhân rời đi.

Diệp Thiên, Uyển Châu đã dò hỏi, quả nhiên Sư Chá là một nhân vật không đơn giản.

Diệp Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đợi một lát quả nhiên đã mang bữa trưa đến, Diệp Thiên nhìn thấy liền đổ đi, trò hạ độc vặt vãnh như vậy căn bản không thoát khỏi pháp nhãn của Diệp Thiên, cùng lắm là nhịn đói một bữa thì tốt rồi.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vẫn luôn ở trong phòng, tránh ra ngoài gặp người của Lang tộc.

Không lâu sau đến giờ ăn tối, bữa tối phó nhân mang đến lại bị hạ độc.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, thầm nghĩ Lang tộc thật cứng đầu.

Uyển Châu thấy vậy thở dài, nói với Diệp Thiên: "Em đi nhà bếp tìm chút gì đó ăn đi." Diệp Thiên thầm nghĩ trong Sư phủ chắc không có vấn đề gì, thế là đồng ý.

Uyển Châu từ nhà bếp lấy một ít đồ ăn khô sạch sẽ, lúc ra ngoài thì vừa hay va phải Sư Chá, Sư Chá nhìn Uyển Châu, cười trêu chọc nói: "Không ngờ cô nương lại ăn nhiều như vậy, ngày mai ta sẽ bảo phó nhân mang thêm đồ ăn đến, tốt nhất đừng để cô nương bị đói." Uyển Châu nghe lời, tuy biết Sư Chá đang nói đùa, nhưng bữa trưa và bữa tối đều không được ăn, đã sớm một bụng lửa giận, nhân cơ hội này phát tiết ra ngoài.

"Không biết Sư đại nhân có chút cận thị không?

Có người ngay dưới mí mắt ngươi giở trò vặt, vậy mà ngươi không nhìn thấy sao." Uyển Châu nói xong liền rời đi, để lại Sư Chá một mình ở đó không biết phải làm gì.

Uyển Châu nhanh chóng quay về khách phòng, đặt đồ ăn lên bàn, đặt xong, nói với Diệp Thiên về chuyện vừa rồi gặp Sư Chá, còn không quên mắng Sư Chá một câu thậm tệ, Sư Chá thật sự không có mắt nhìn.

Diệp Thiên cười cười, thầm nghĩ Sư Chá không thể không biết Lang tộc đang giở trò vặt, chỉ ngại thân phận, không tiện quản mà thôi, bất quá Sư Chá không quản được, nhưng ta Diệp Thiên không quản được sao.

Diệp Thiên ăn xong, liền ra khỏi cửa, phải cho những tên sói con đó một chút màu sắc xem, nếu không thật sự nghĩ ta là mèo bệnh sao?

Trong phòng Sư Chá, một vị phó nhân hoảng hốt chạy vào, nói trong phủ cháy rồi.

Sư Chá cười nhẹ, bảo cứ để nó cháy.

Ngọn lửa lớn không cháy lâu, sau khi thiêu rụi khách phòng của Lang tộc, gia nhân liền vội vã chạy đến dập tắt.

Người của Lang tộc kẻ thì mặt mũi tro bụi, có mấy người thậm chí quần áo cũng bị cháy mất không ít.

Uyển Châu nhìn bộ dạng thảm hại của Lang tộc, không khỏi bật cười, trong lòng thầm hô sảng khoái.

Diệp Thiên cũng bật cười, hắn đâu phải người dễ bị ức hiếp.

Sư Chá sau khi sắp xếp phòng khách mới cho mọi người của Lang tộc, liền bắt tay vào xử lý công tác hậu quả của trận hỏa hoạn.

Lang tộc tuy biết ai là kẻ giở trò, nhưng chủ nhà còn chẳng nói gì, bọn họ cũng không tiện phát tác, đành chịu bỏ qua.

Người của Lang tộc bị cháy quần áo, đành phải ra phố mua quần áo mới.

Chương 1143

Dù sao Lang tộc cũng có tiền, mua ít đồ không thành vấn đề, thế là đoàn người Lang tộc thì thầm to nhỏ rời khỏi phủ.

Đoàn người Lang tộc sau khi mua xong quần áo, chuẩn bị về Sư phủ tìm Diệp Thiên gây phiền phức, nào ngờ lại đụng phải người của Hùng tộc.

Oan gia gặp mặt mắt đỏ bừng, người của Hùng tộc lập tức chặn người của Lang tộc lại, yêu cầu Lang tộc phải chịu trách nhiệm về thiếu gia Hùng Anh.

Lang tộc cũng không cam chịu yếu thế, nói cái chết của Hùng Anh không liên quan đến bọn họ.

Hai tộc càng cãi vã càng dữ dội, đều muốn động thủ.

Lúc này không biết ai nói một câu: "Có giỏi thì đến chỗ Sư Chá, xem Sư Chá xử lý!" Hùng tộc lập tức bày tỏ ai sợ ai, thế là người của hai tộc cứ thế cãi nhau từ trên phố vào tận Sư phủ.

Sư Chá lúc này đang xử lý công việc hậu quả sau trận hỏa hoạn, công việc này khiến Sư Chá bận đến toát mồ hôi hột.

Ai bảo phủ đệ của Sư Chá thực sự quá lớn, khiến cho khách phòng cũng cực kỳ lớn, công việc xử lý hậu quả cực kỳ khó khăn.

Lang tộc và Hùng tộc vừa đến, Sư Chá đành phải tạm gác công việc xử lý hậu quả hỏa hoạn, trước tiên giải quyết chuyện này.

Sư Chá đưa người của hai tộc về khách sảnh, rồi ngồi xuống.

Đúng lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đến.

Thì ra Uyển Châu đang đi dạo bên ngoài thì nghe thấy tiếng cãi vã

trong sân, thế là nàng đến xem tình hình, phát hiện Hùng tộc và Lang tộc đang tìm chủ, sau đó cũng gọi Diệp Thiên đến.

Uyển Châu vừa ngồi xuống, liền bắt đầu làm khó Sư Chá, xem ra lửa giận hôm qua bị Sư Chá trêu chọc vẫn còn đó.

Uyển Châu liên tiếp đưa ra mấy vấn đề mà người ngoài nhìn vào thấy Sư Chá trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong, khiến Sư Chá có chút khó xử.

Nhưng Sư Chá là ai?

Y hoàn toàn không có một chút hoảng trương nào.

Sư Chá đối với mấy vấn đề Uyển Châu đưa ra đều đánh thái cực, đưa ra những câu trả lời mơ hồ, vừa không phải là đáp án chính xác lại vừa không khiến người ta cảm thấy đó là đáp án sai.

Cứ thế, những vấn đề hoang đường kỳ quặc đó đều được Sư Chá dễ dàng hóa giải.

Điều này khiến Uyển Châu cảm thấy không vui, nhưng đồng thời cũng bội phục năng lực ngôn ngữ của Sư Chá, xem ra Thành chủ của Yêu thành đâu phải tùy tiện mà làm được.

Vấn đề của Uyển Châu đã trả lời xong, Sư Chá mới bắt đầu xử lý chính sự, xử lý chuyện tộc trưởng mới của Hùng tộc và Lang tộc.

Sư Chá trước tiên xử lý tộc trưởng của Lang tộc.

Trước hết, Lang Mông đã chết, đây là sự thật.

Lang Yên lại trọng thương trong người, không thể xử lý sự vụ trong tộc.

Thế là Sư Chá căn cứ vào tình trạng hiện tại của Lang tộc, cùng với thực lực tổng hợp của những người trẻ tuổi trong nội bộ Lang tộc để quyết định nhân tuyển tộc trưởng mới của Lang tộc.

Bên Hùng tộc cũng tương tự, Sư Chá thông qua nhiều phương diện cân nhắc lợi hại, cẩn thận lựa chọn, cũng đã quyết định tộc trưởng của Hùng tộc.

Hai tộc tuy có chút không vui, nhưng nể mặt Sư Chá, cộng thêm hiện tại hai tộc quần long vô thủ, cũng đành chịu bỏ qua.

Diệp Thiên nhìn cảnh đó, trong lòng không khỏi cảm thán Sư Chá.

Nhìn từ những hành động của y, Sư Chá thực sự có năng lực, quả nhiên, chức Thành chủ này không phải làm không công.

Cứ thế, một ngày của Sư Chá trôi qua trong bận rộn.

Sau khi quá trình quyết định tộc trưởng kết thúc, Hùng tộc, Lang tộc và Hổ tộc hy vọng Sư Chá có thể chủ trì tang lễ của Hùng Anh, Hổ Thử, Hổ Ly và Lang Mông.

Sư Chá đã đồng ý.

Chương 1144

Sáng sớm ngày thứ hai, Sư Chá đã sớm chuẩn bị lễ phục.

Diệp Thiên là bạn của Hổ Thử và Hổ Ly, gia đình họ Hổ tự nhiên đã mời Diệp Thiên và Uyển Châu, vì vậy Diệp Thiên và Uyển Châu cũng sớm chuẩn bị lễ phục.

Sau bữa sáng, người của Hùng tộc, Lang tộc và Hổ tộc đã đến Sư phủ.

Sư Chá không còn vẻ ung dung tự tại như mọi ngày, hiện tại y trang nghiêm túc mục, tạo cho người ta một cảm giác không giận mà uy, dù sao người chết không thể đùa cợt được.

Tang lễ bắt đầu.

Sư Chá trước tiên bước lên phát biểu, thực ra không ngoài việc nói rằng người chết không thể sống lại, gia đình phải nỗ lực đối mặt với cuộc sống, những người đã khuất đều là người có công, mong họ yên nghỉ ba la ba la.

Sau đó, Sư Chá kéo một trưởng lão của Lang tộc đến.

Sư Chá chỉ biết một chút về chuyện này, thế là y đi tìm trưởng lão của Lang tộc để hiểu rõ hơn tình hình.

Diệp Thiên nhìn quan tài của Hổ Thử và Hổ Ly, trong lòng trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Mấy ngày trước còn là người sống sờ sờ, nói cười vui vẻ, sao lại đột nhiên không còn tồn tại nữa.

Diệp Thiên thở dài một tiếng, thật là thế sự khó lường.

Tang lễ sắp kết thúc, người của ba tộc đều dần dần rời đi.

Diệp Thiên và Uyển Châu đứng trước mộ của Hổ Thử và Hổ Ly, cứ thế lặng lẽ đứng đó, không một tiếng động.

Mặc dù hai người cứ đứng đó, nhưng không khí bi thương lại khiến người ta cảm nhận được rõ ràng.

Diệp Thiên thở dài một hơi, khẽ nói với bia mộ của Hổ Thử và Hổ Ly: "An nghỉ đi." Sau đó, hắn đưa Uyển Châu rời đi.

Về Sư phủ không lâu, Sư Chá đã đến phòng Diệp Thiên.

Sư Chá khẽ hỏi: "Sau này ngươi tính làm gì?" Diệp Thiên đáp: "Ta sẽ về nơi ta nên ở." "Ồ, muốn rời đi sao?" Sư Chá nhìn Diệp Thiên, "Vậy ta tiễn ngươi một đoạn nhé, bao giờ ngươi đi?" Diệp Thiên thở ra một hơi: "Ngày mai." Ngày thứ hai nhanh chóng đến, ngày hôm qua không thể níu giữ.

Diệp Thiên và Uyển Châu gác lại nỗi buồn, sớm rời giường, đi tìm Sư Chá cáo biệt.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vừa ra khỏi cửa, Sư Chá đã đứng ở cửa.

Sư Chá thấy hai người đi ra, liền vội vàng gọi gia nhân mang đồ ra.

Diệp Thiên thấy gia nhân khiêng từng rương đồ, hỏi Sư Chá đó là đồ gì.

Sư Chá cười nói chỉ là chút châu báu mà thôi.

Diệp Thiên thấy số lượng châu báu nhiều như vậy, liền vội vàng từ chối, nhưng lòng tốt khó chối từ, hắn đành nhận lấy lễ vật của Sư Chá.

Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi cáo biệt Sư Chá liền trực tiếp trở về Thiên Giới.

Vừa về Thiên Giới liền đóng cửa lại, sợ người khác biết mình đã về.

Thế nhưng vẫn bị người khác biết được.

Mấy ngày sau, Bồ Đề với vẻ mặt hưng phấn đứng trước cửa nhà Diệp Thiên, vừa đi vừa nói: "Hay cho Diệp Thiên, về rồi cũng không nói với ta một tiếng, đừng tưởng làm thế này có thể giấu được ta!" Nhưng đáp lại chỉ là cánh cửa lớn đóng chặt.

Bồ Đề gõ cửa, lớn tiếng gọi: "Này!

Diệp Thiên!

Mở cửa đi, ta là Bồ Đề đây!" Trong cửa không có chút động tĩnh nào.

Bồ Đề vẻ mặt ngơ ngác, tiếp tục lớn tiếng gọi: "Ngươi ở trong đó làm gì vậy?

Chương 1145

Diệp Thiên!

Mau cút ra đây!

Đừng tưởng ta không biết ngươi đã về!

Nếu không mở cửa ta sẽ phá cửa nhà ngươi!" Vẫn không có chút động tĩnh nào, khiến Bồ Đề có chút nghi ngờ liệu tin tức có sai không.

Nhưng Bồ Đề tin chắc rằng tin tức của mình tuyệt đối không thể sai, vậy là tên Diệp Thiên này cố ý không mở cửa, giả vờ không có nhà.

Bồ Đề trong lòng càng nghĩ càng tức, liền trực tiếp bắt đầu mắng: "Hay lắm Diệp Thiên, xuống hạ giới chơi một vòng về rồi không nhận ra ta nữa sao?

Mau ra đây, ta không đánh chết ngươi đâu!" Bồ Đề một cước đá vào cửa: "Đợi đấy Diệp Thiên, đừng để ta tóm được ngươi!

Hừ!" Bồ Đề một cước đá vào cửa Diệp Thiên, nói: "Diệp Thiên đợi đấy, ta sẽ có ngày tóm được ngươi!" Bồ Đề nói xong liền rời khỏi nhà Diệp Thiên.

Bồ Đề đi được vài bước, chợt nghĩ: Diệp Thiên không thèm để ý, vậy có thể đi tìm Uyển Châu mà!

Bồ Đề đập một cái vào đầu, hưng phấn chạy đến nhà Uyển Châu gõ cửa.

Bồ Đề tìm Uyển Châu vào buổi tối.

Uyển Châu nghe có người gõ cửa, liền ra mở cửa.

Vừa mở cửa thấy Bồ Đề, Uyển Châu lễ phép chào hỏi xong rồi

hỏi Bồ Đề: “Muộn thế này, có chuyện gì không?” Bồ Đề hắc hắc cười một tiếng, nói với Uyển Châu: “Ta có chôn một ít rượu trong vườn đào, cùng ta đi lấy một vò đi.

Bây giờ vừa hay nhân lúc ngươi về mở một vò ra uống, đó chính là mỹ vị khó có được đấy.” Bồ Đề nói xong còn chép chép miệng, vẻ mặt hưởng thụ.

Uyển Châu nhìn cảnh này không khỏi bật cười, ra ngoài đi dạo một chút cũng không tệ, thế là nàng đồng ý lời thỉnh cầu của Bồ Đề.

Hai người cứ thế đến vườn đào.

Bồ Đề nhanh chóng tìm thấy ký hiệu lúc chôn rượu, vừa nhìn thấy ký hiệu liền bắt đầu đào.

Uyển Châu nhìn nhìn, thấy Bồ Đề đang chuyên chú đào, thế là nàng liền đi dạo trong vườn đào.

Uyển Châu đi một lúc, chợt nghe thấy có người gọi tên mình.

Uyển Châu tưởng Bồ Đề đã đào được rượu rồi, quay đầu nhìn lại thì thấy Bồ Đề vẫn đang chuyên chú đào ở đó.

Uyển Châu cho rằng mình nghe nhầm, thế là nàng tiếp tục bước đi thong dong.

Lúc này, tiếng nói đó lại gọi tên Uyển Châu một lần nữa.

Lần này Uyển Châu thật sự nghe thấy rõ ràng tiếng nói đó, nhưng khắp vườn đào cũng chỉ có Bồ Đề và Uyển Châu hai người.

Uyển Châu men theo tiếng nói từ từ đi đến.

Đi không lâu, nàng thấy một cây đào khổng lồ, trên cây buộc đầy xích sắt.

Uyển Châu nhìn thấy sau đó cảm thấy kinh ngạc, từ trước đến nay nàng chưa từng phát hiện trong vườn đào lại có một cây to như vậy.

Uyển Châu chuẩn bị nghe lại tiếng nói đó thì Bồ Đề đi đến.

Y nhìn nhìn cây đào đó, cảm thán nói: "Cây này đã to như vậy rồi sao?" Uyển Châu nghe lời nói của Bồ Đề, lập tức biết Bồ Đề biết lịch sử của cây này, thế là nàng liền vội vàng hỏi Bồ Đề về lịch sử của cây đào đó.

Bồ Đề nói, cây này gọi là Thương Thiên Đào Thụ, không biết ai đã trồng.

Xích sắt trên đó đang giam giữ một vị thần minh thượng cổ, tên là Xuân, những chuyện khác thì y cũng không rõ nữa.

Dù sao nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không có chuyện gì xảy ra, mọi người cũng gần như quên mất chuyện này rồi.

Chương 1146

Bồ Đề lúc này cũng đã đào xong rượu.

Sau khi kể xong lịch sử của cây đào đó cho Uyển Châu, y liền đề nghị đi tìm Diệp Thiên.

Uyển Châu vui vẻ đồng ý, thế là hai người cứ thế mang rượu lại đến nhà Diệp Thiên.

Uyển Châu gọi Diệp Thiên mở cửa, khiến Bồ Đề tức không nhẹ.

Bồ Đề thầm nghĩ, mình gọi kiểu gì Diệp Thiên cũng không mở cửa, vậy mà Uyển Châu gọi mấy tiếng Diệp Thiên liền chạy ra mở cửa, đúng là trọng sắc khinh bạn.

Diệp Thiên thấy Bồ Đề ở bên cạnh vẻ mặt không vui, trong lòng sớm đã hiểu vì sao Bồ Đề không vui.

Thế là Diệp Thiên tùy tiện bịa ra mấy lý do, rồi lại chuyển chủ đề sang rượu trong tay Bồ Đề.

Cứ thế, Bồ Đề đã bị Diệp Thiên chuyển chủ đề thành công, quên mất chuyện Diệp Thiên không mở cửa.

Thế là Bồ Đề và Diệp Thiên hai người cứ thế uống rượu.

Hai người càng uống càng hưng phấn, xem ra muốn không say không về rồi.

Uyển Châu nhìn thấy cảnh đó cũng bất lực thở dài.

Lúc này nàng chợt nghe thấy tiếng nói đó lại gọi tên mình, Uyển Châu lại cứ thế đi vào sâu trong vườn đào.

Diệp Thiên và Bồ Đề hai người uống rượu say sưa, đúng kiểu "thà rằng trên bàn có lỗ rách, chẳng để tình cảm rạn nứt một giây".

Hai người hoàn toàn không phát hiện Uyển Châu đã lặng lẽ rời đi một mình.

Một bên khác, Uyển Châu từ từ đi vào sâu trong vườn đào, một lần nữa nhìn thấy cây Thương Thiên Đào Thụ kia.

Uyển Châu có thể xác định, tiếng gọi tên đó là truyền ra từ trên cây.

Uyển Châu trong tay tụ tập pháp lực, đánh vào xích sắt trên Thương Thiên Đào Thụ.

Lực đạo không hề nhẹ, khiến mấy quả đào trên những cây đào xung quanh đều rơi xuống.

Uyển Châu nhìn kỹ lại, xích sắt đó không hề có chút động tĩnh nào, vẫn y nguyên như trước khi Uyển Châu tấn công.

Điều này thực sự khiến Uyển Châu kinh ngạc một phen, nàng thầm nghĩ: "Xích sắt quả không hổ là thần vật thượng cổ, ngay cả một vết thương nhỏ cũng không gây ra được." Ngay khi Uyển Châu chuẩn bị rời đi, Thương Thiên Đào Thụ chợt phát ra ánh sáng mờ ảo.

Uyển Châu hơi sững sờ, ánh sáng mờ ảo đó từ từ biến hóa thành một hình người, lơ lửng trước mặt Uyển Châu.

Sau đó Uyển Châu nói chuyện với hình người đó, mới biết hóa ra cây đào kia lại là một vị cổ thần, tên là Xuân, đặc biệt cầu cứu Uyển Châu.

Uyển Châu nhanh chóng trở về chỗ ở để tra cứu cổ tịch.

Lúc này tiệc rượu của Diệp Thiên và Bồ Đề cũng đã kết thúc, Diệp Thiên cũng phát hiện Uyển Châu không thấy đâu, thế là Diệp Thiên chạy đến nhà Uyển Châu.

Diệp Thiên vừa đến nhà Uyển Châu, liền phát hiện Uyển Châu

đang tra duyệt tư liệu.

Diệp Thiên hỏi, Uyển Châu liền kể ra tất cả những gì vừa gặp phải trong vườn đào.

Diệp Thiên nghe xong, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, thế là liền vội vàng kéo Uyển Châu đi đến vườn đào gặp Xuân.

Diệp Thiên gặp Xuân xong, tắc tắc khen ngợi, hỏi Xuân vì sao lại bị khóa ở đây.

Thì ra, Xuân vì không kết đào mà chọc giận Thiên Đế, thế là bị khóa ở đây.

Diệp Thiên đã hiểu.

Uyển Châu đánh không động xích sắt có thể là do pháp lực không đủ, thế là Diệp Thiên cũng thử tấn công.

Chương 1147

Sau mấy lần tấn công liên tiếp, Diệp Thiên kinh ngạc phát hiện xích sắt vẫn không có chút vết thương nào, mà còn càng ngày càng siết chặt hơn.

Điều này khiến Diệp Thiên cảm thấy có chút bất lực.

Bất tri bất giác, mặt trời sắp mọc từ phía tây.

Diệp Thiên vậy mà đã giày vò cả một đêm.

Ngay khi Diệp Thiên đang nghĩ cách, chợt nghe thấy tiếng nói cười từ xa truyền đến, Xuân lập tức ẩn mình.

Diệp Thiên cũng không rảnh rỗi, kéo Uyển Châu vội vàng trốn đi, tiện thể quan sát tình hình.

Một lát sau, Diệp Thiên phát hiện hóa ra là mấy vị tiên nữ hái đào.

Diệp Thiên thầm nghĩ: "Tiên nữ thật cần mẫn, mặt trời còn chưa mọc đã ra vườn đào hái đào rồi." Các tiên nữ bị quan sát không hề phát hiện ra Diệp Thiên, vẫn nói cười vui vẻ hái đào.

Diệp Thiên trong lòng không ngừng thúc giục các tiên nữ, hy vọng họ có thể nhanh chóng hái xong đào, sau đó để lại chỗ cho hắn nghĩ cách giải cứu Xuân.

Nhưng các tiên nữ không hề hoảng hốt, không vội vàng, thong dong hái đào.

Diệp Thiên chỉ có thể khổ sở chờ đợi.

Không lâu sau, hơi rượu trong người Diệp Thiên đã lên, khiến hắn mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đang mơ màng muốn ngủ, lắc đầu thở

dài.

Diệp Thiên không trụ nổi, nhắm mắt lại.

Uyển Châu chỉ có thể một mình quan sát tình hình.

Lại một lát sau, Uyển Châu lay Diệp Thiên tỉnh dậy.

Diệp Thiên nhìn về phía các tiên nữ, phát hiện các tiên nữ lúc này vậy mà đều tụ tập trước Thương Thiên Đào Thụ, khiến Diệp Thiên có chút khó hiểu.

Nhưng Diệp Thiên lúc này đang ẩn nấp, cũng không có cách nào hỏi rõ nguyên do.

Diệp Thiên phát hiện các tiên nữ đang dẫn dắt linh khí của Thương Thiên Đào Thụ, nhưng hiện tại cứ đứng đó nhìn cũng không phải cách.

Diệp Thiên nghiêm túc suy nghĩ, một ý tưởng hiện lên trong đầu hắn.

Diệp Thiên tay niết pháp quyết, nhắm thẳng vào các tiên nữ, "Định!" Diệp Thiên thử dùng Định Thân Thuật với các tiên nữ.

Lập tức, các tiên nữ như bị đứng hình, tất cả đều tạm dừng việc dẫn dắt linh khí trong tay.

Diệp Thiên đi đến trước Thương Thiên Đào Thụ, hô hoán tên Xuân, nhưng Xuân đã sớm biến mất vì linh khí bị dẫn đi quá nhiều.

Điều này khiến Uyển Châu vô cùng lo lắng, liền vội vàng hỏi Diệp Thiên: "Xuân sao rồi?" Diệp Thiên trầm tư một lúc, nói: "Xuân chắc là tiêu hao linh khí quá nhiều, dẫn đến không thể hiện thân thôi.

Không nên chỉ là không thể ngưng tụ thành hình người, đối với bản thể chắc không có tổn hại lớn." Lời của Diệp Thiên cũng có lý, dù sao thủ pháp dẫn dắt linh khí của các tiên nữ đó vô cùng thuần thục,

rõ ràng không phải lần đầu tiên dẫn dắt, mà đã dẫn dắt nhiều lần trước đó rồi.

Thế nhưng Xuân đã sống sót lâu như vậy, cũng phản ánh từ một khía cạnh rằng Xuân chỉ tạm thời không thể ngưng tụ thành hình người, bản thể không có gì đáng ngại.

Thương Thiên Đào Thụ dường như đồng tình với lời Diệp Thiên, lay động cành lá.

Uyển Châu nghe xong phân tích của Diệp Thiên, trong lòng bình tĩnh lại, cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Lúc này Uyển Châu lại nhìn những tiên nữ bị định hình xung quanh, trong lòng lại có nghi vấn.

Uyển Châu hỏi Diệp Thiên: "Các tiên nữ này tuy bị định hình, nhưng chắc sẽ không phát hiện ra ta chứ?" Diệp Thiên vỗ vỗ ngực: "Đương nhiên rồi, ngươi thấy ta mắc sai lầm bao giờ chưa?" Uyển Châu nghe vậy cũng yên tâm, thế là lại bắt đầu cứu Xuân.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Lát nữa ta sẽ dùng toàn lực tấn công xích sắt trên Thương Thiên Đào Thụ, hy vọng có thể đánh ra một vết nứt." Diệp Thiên gật đầu.

Chương 1148

Thế là Uyển Châu tích lực, không lâu sau khi tích lực, Uyển Châu hét lên một tiếng, nhắm thẳng vào Thương Thiên Đào Thụ phát động toàn lực tấn công.

Tuy nhiên, Uyển Châu và Diệp Thiên không biết trên xích sắt có khắc pháp trận.

Pháp trận trên xích sắt đó khi bị tấn công mạnh sẽ phản lại một phần sát thương cho người tấn công.

Cứ thế, Uyển Châu liền gặp họa.

Giữa lúc đó, một đạo tinh quang từ xích sắt trực tiếp bắn về phía Uyển Châu.

Uyển Châu không kịp đề phòng bị trúng, thổ ra một ngụm máu tươi lớn.

Diệp Thiên thấy vậy liền vội vàng tiến lên đỡ Uyển Châu, nhưng Uyển Châu lại đẩy Diệp Thiên ra, nói rằng nàng không bị tổn hại.

Sau khi xác nhận lại nhiều lần, Diệp Thiên yên tâm rồi.

Uyển Châu quả thực không bị tổn hại lớn, chỉ cần điều dưỡng một chút là ổn.

Xem ra pháp trận đã lâu không tu bổ, chỉ có thể phản lại một phần nhỏ sát thương mà thôi.

Hai người thấy xích sắt vậy mà có thần thông như vậy, bất đắc dĩ đành phải quay về.

Diệp Thiên sau khi đi xa rồi mới xóa bỏ pháp thuật định hình các tiên nữ.

Các tiên nữ sau khi bị xóa bỏ pháp thuật không hề cảm thấy có gì bất thường, thế là tiếp tục dẫn dắt linh khí trên Thương Thiên Đào Thụ.

Nhưng khi các tiên nữ đặt tay lên Thương Thiên Đào Thụ, chợt phát hiện pháp trận phong ấn của Thương Thiên Đào Thụ đã bị kích hoạt.

Các tiên nữ chuẩn bị về báo cáo cấp trên thì Thổ Địa chợt xuất hiện, vội vàng xin lỗi.

Theo lời Thổ Địa nói, là y không cẩn thận chạm vào pháp trận phong ấn, nên mới vô tình kích hoạt pháp trận.

Các tiên nữ nghe lời đó, cũng không cảm thấy có gì bất thường, chỉ bắt đầu mắng Thổ Địa sao lại bất cẩn như vậy.

Mắng xong, các tiên nữ liền rời đi.

Thổ Địa thấy các tiên nữ đều đã rời đi, thầm thở phào một hơi.

Y nhìn Thương Thiên Đào Thụ, lẩm bẩm trong miệng: "Nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có người giúp được rồi." Thổ Địa nói xong liền biến mất.

Một bên khác, Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi trở về, Uyển Châu bắt đầu điều dưỡng cơ thể.

Không lâu sau, Uyển Châu thở ra một ngụm trọc khí, xem ra tổn thương do xích sắt trên Thương Thiên Đào Thụ phản phệ đã hoàn toàn hồi phục.

Uyển Châu sau khi hồi phục tốt rồi lại bắt đầu nghĩ về chuyện của Xuân.

Càng nghĩ càng thấy không thông, không khỏi bắt đầu thở dài.

Diệp Thiên ở một bên nhìn, cũng không có cách nào.

Lúc này, lại có người gõ cửa.

Diệp Thiên không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối là Bồ Đề, vì chỉ có Bồ Đề lão này mới thích tìm Diệp Thiên để "tăng tiến tình cảm".

Diệp Thiên vừa mở cửa, quả nhiên là Bồ Đề.

Bồ Đề không đợi Diệp Thiên nói gì, trực tiếp đi vào, miệng không ngừng nói về việc rượu hôm qua ngon thế nào.

Bồ Đề vừa nhìn thấy Uyển Châu, liền chuẩn bị chào hỏi.

Nhưng khi Bồ Đề chuẩn bị chào hỏi, chợt phát hiện trạng thái của Uyển Châu dường như có chút không tốt, trên mặt tràn đầy ưu sầu.

Chương 1149

Điều này khiến Bồ Đề có chút bối rối.

Mới chỉ một buổi tối, Uyển Châu đã bắt đầu ưu sầu rồi sao?

Bồ Đề cũng không nói nhiều, trực tiếp kéo Diệp Thiên lại, chuẩn bị hỏi cho ra lẽ.

Diệp Thiên sớm đã biết Bồ Đề sẽ hỏi, cho nên khi Bồ Đề vừa kéo Diệp Thiên chuẩn bị nói chuyện, Diệp Thiên liền nói: "Dừng lại, ta biết ngươi muốn hỏi gì, ta sẽ nói cho ngươi biết ngay bây giờ." Thế là Diệp Thiên cứ thế kể ra chuyện hắn và Uyển Châu tối qua đến vườn đào gặp Xuân.

Bồ Đề nghe xong cũng cảm khái vạn phần.

Bồ Đề nói: "Không ngờ, Xuân này cũng là một bi kịch.

Vì không kết quả mà bị Thiên Đế khóa lại, lại còn bị buộc phải để các tiên nữ dẫn linh khí trên người y cho cây đào." Diệp Thiên thấy Bồ Đề cũng đồng tình với Xuân, thế là Diệp Thiên liền hỏi Bồ Đề có cách nào cứu Xuân ra không.

Bồ Đề gãi gãi đầu, nói với Diệp Thiên: "Cái này trước tiên phải để ta đi xem đã." Diệp Thiên thầm nghĩ, vừa hay Xuân bị các tiên nữ dẫn đi linh khí, lúc này đi chia một chút linh khí của mình cho Xuân cũng không tệ, vừa hay có thể đưa Bồ Đề đi xem tình hình.

Diệp Thiên nói xong, quyết định lập tức hành động.

Thế là Diệp Thiên kéo Uyển Châu, dẫn theo Bồ Đề, lại đi đến vườn đào.

Ba người đi không lâu đã đến trước Thương Thiên Đào Thụ.

Khi Diệp Thiên chuẩn bị truyền pháp lực cho Thương Thiên Đào Thụ, Thổ Địa chợt xuất hiện, vội vàng ngăn Diệp Thiên lại, nói: "Tuyệt đối không được, nếu truyền pháp lực lên đó, sẽ trực tiếp kích hoạt phong ấn, các tiên nữ cũng sẽ có cảm ứng đó!" Diệp Thiên vội vàng rụt tay đang chuẩn bị truyền pháp lực lại.

Lúc này, Xuân từ từ ngưng tụ thành hình người, xuất hiện trước mặt mọi người.

Bồ Đề vừa nhìn thấy Xuân liền có hứng thú cực lớn, không ngừng quan sát Xuân.

Xuân không để ý, trước tiên cúi đầu cảm tạ Thổ Địa đã nói dối với các tiên nữ che giấu sự thật về việc Diệp Thiên giúp đỡ, sau đó nhìn Diệp Thiên, rồi lại biến mất.

Bồ Đề chưa kịp nghiên cứu kỹ Xuân thì Xuân đã biến mất, khiến Bồ Đề có chút không vui, đứng đó bắt đầu trầm tư.

Thổ Địa thấy Bồ Đề chuẩn bị làm gì đó, Diệp Thiên thấy vậy, nói với Thổ Địa đừng quản, thế là Thổ Địa cũng không làm gì.

Diệp Thiên hỏi Thổ Địa nên làm thế nào để phá giải phong ấn trên Thương Thiên Đào Thụ.

Thổ Địa cười cười, nói muốn phá trừ phong ấn trên Thương Thiên Đào Thụ thì nhất định phải tìm Khai Thiên Phủ.

Diệp Thiên hỏi Thổ Địa, có cách nào có thể chặt đứt xích sắt trên người Xuân mà không kích hoạt pháp trận không?

Thổ Địa đáp rằng chỉ có Khai Sơn Phủ mới có thể vừa không kích hoạt pháp trận lại vừa phá hủy được xích sắt trên Thương Thiên Đào Thụ.

Diệp Thiên trầm tư một lúc, kéo Bồ Đề đang đứng ngẩn người sang một bên, hỏi Bồ Đề: "Ngươi có biết Khai Sơn Phủ hiện tại ở đâu

không?" Bồ Đề nghĩ một lát, đáp Diệp Thiên: "Khai Sơn Phủ hiện tại ở phía dưới Bất Chu Sơn, còn vị trí cụ thể thì ta cũng không rõ.

Diệp Thiên đi tìm Khai Sơn Phủ làm gì?" Diệp Thiên lườm Bồ Đề một cái, thầm nghĩ tên này vừa rồi không biết đang ngẩn ngơ ở đâu, ngay cả đối thoại với Thổ Địa cũng không nghe.

Nhưng Diệp Thiên cũng giải thích nguyên nhân mượn Khai Sơn Phủ cho Bồ Đề, tổng không thể để hắn cứ ngơ ngác mãi được.

Bồ Đề nghe Diệp Thiên nói xong, chợt nói một câu: "Diệp Thiên, ta có việc rồi, ta không đi cùng ngươi đến Bất Chu Sơn được, chúng ta sau này còn gặp lại!" Bồ Đề nói xong liền chuồn mất.

Diệp Thiên trong lòng thầm mắng, tên này chạy nhanh thật.

Diệp Thiên không thèm quan tâm Bồ Đề đã chạy mất dạng, trực tiếp nói với Uyển Châu: "Chúng ta khi nào xuất phát đi Bất Chu Sơn?" Uyển Châu nói: "Chuyện không nên chậm trễ, đi ngay bây giờ!" Mặc dù trên Thiên Giới có những nơi do cựu thần để lại, có thể sẽ nguy hiểm, nhưng đối với tu vi của Diệp Thiên và Uyển Châu thì cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Vì vậy Uyển Châu trực tiếp quyết định đi Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn, trong "Sơn Hải Kinh" miêu tả Bất Chu Sơn như sau: "Bên ngoài biển Tây Bắc, góc Đại Hoang, có núi không hợp, tên là Bất Chu." Nói trắng ra, Bất Chu Sơn là một ngọn núi không hoàn chỉnh, tượng trưng cho sự không hoàn chỉnh và tai nạn.

Nhưng những điều này đối với Diệp Thiên và Uyển Châu chỉ là chuyện nhỏ.

Với tu vi của hai người, có thể tùy tâm sở dục trên Bất Chu Sơn.

Chương 1150

Đương nhiên, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy, Bất Chu Sơn thực sự có vẻ nguy hiểm hơn nhiều.

Không lâu sau, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đã đến chân Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn cao vút, không thấy đỉnh núi, trên núi mây mù lượn lờ, mang một vẻ tiên sơn vận vị.

Trên núi thường có tiếng dã thú truyền đến.

Diệp Thiên thầm nghĩ, Khai Sơn Phủ chắc là ở trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trước sau, bắt đầu leo núi.

Bất Chu Sơn dường như cảm giác được có khách đến, tiếng thú gầm gừ vang lên khắp nơi.

Diệp Thiên và Uyển Châu cứ đi vài bước lại có một con dã thú ở không xa chằm chằm nhìn hai người, dường như tất cả dã thú trên Bất Chu Sơn đều coi Diệp Thiên và Uyển Châu là bữa tối.

Đương nhiên Diệp Thiên sẽ không để bọn chúng toại nguyện.

Diệp Thiên đi tìm Khai Sơn Phủ, chứ không phải làm bữa tối.

Phàm là dã thú chắn trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, Diệp Thiên có thể đuổi đi thì đuổi, không đuổi được thì chỉ đành tự tay giết chết.

Hai người đi không lâu đã đến lưng chừng núi.

Dã thú trên lưng chừng núi dường như ít đi một chút, nhưng xung

quanh đều bao phủ một màn sương mù nhàn nhạt, khiến Diệp Thiên cảm giác được một tia nguy cơ.

Nếu có người ở dưới chân Bất Chu Sơn nhìn lên lưng chừng núi, sẽ phát hiện những đám mây trên lưng chừng núi đang tụ tập, từ từ hóa thành sương mù, bao phủ lấy lưng chừng núi.

Lại đi một lúc, Diệp Thiên cũng bắt đầu nhận thấy sương mù xung quanh đang dần dần trở nên dày đặc, khiến cảm giác nguy cơ trong lòng Diệp Thiên càng thêm mãnh liệt.

Diệp Thiên thấy không ổn, quay đầu chuẩn bị gọi Uyển Châu theo sát hơn, chợt phát hiện Uyển Châu rõ ràng đang đi theo sau, lúc này lại biến mất không thấy đâu.

Diệp Thiên quay đầu lại phát hiện, Uyển Châu rõ ràng vẫn luôn đi theo phía sau, vậy mà lúc này lại đột nhiên biến mất không thấy đâu, khiến Diệp Thiên bắt đầu lo lắng: "Uyển Châu chắc sẽ không gặp chuyện gì đâu." Diệp Thiên tự an ủi mình như vậy.

Lúc này Diệp Thiên mới hiểu vì sao Bồ Đề vừa nghe nói phải đi Bất Chu Sơn liền bỏ chạy.

Hóa ra Bất Chu Sơn hung hiểm như vậy, thảo nào Bồ Đề lại bỏ chạy.

Diệp Thiên trong lòng thầm mắng, tên đó cũng không thèm nhắc nhở.

Kỳ thực Bồ Đề không nhắc nhở Diệp Thiên cũng không sao.

Vì Bồ Đề biết, với tu vi của Diệp Thiên, Bất Chu Sơn không làm gì được Diệp Thiên.

Uyển Châu có thể sẽ có chút nguy hiểm, nhưng có Diệp Thiên đi cùng thì cũng không có gì đáng ngại lớn.

Vì vậy Bồ Đề mới không nhắc nhở Diệp Thiên.

Hơn nữa, với tu vi hiện tại của Bồ Đề, đối phó với Bất Chu Sơn có chút khó khăn, nên Bồ Đề mới vội vàng bỏ chạy.

Quay lại chuyện chính, Diệp Thiên ở trong màn sương mù dày đặc cứ đứng ngây người như vậy cũng không phải cách.

Thế là Diệp Thiên bắt đầu nghĩ cách để vén màn sương mù đó ra, tìm kiếm Uyển Châu.

Diệp Thiên nghĩ một lát, chợt phát hiện sương mù xung quanh vậy mà còn dày đặc hơn vừa nãy.

Lúc này đã đến lúc không thể không ra tay, thế là Diệp Thiên tụ tập pháp lực, chuẩn bị một hơi thổi bay màn sương mù đó.

Nhưng những màn sương mù đó vừa mới bị thổi bay một chút, lập tức lại tụ tập trở lại, bao phủ lấy Diệp Thiên, còn dày đặc hơn cả lúc trước khi bị thổi bay. ...

Chương 1151

Một bên khác, Uyển Châu đi theo Diệp Thiên leo núi không lâu, thể lực có chút không chống đỡ nổi.

Vừa chuẩn bị gọi Diệp Thiên dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ, thì Diệp Thiên trước mặt chợt biến mất, đồng thời sương mù xung quanh cũng trở nên dày đặc.

Điều này khiến Uyển Châu không kịp đề phòng.

Diệp Thiên đang ở phía trước, nhưng vừa chớp mắt lại đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian, khiến Uyển Châu cảm thấy không ổn, tưởng Diệp Thiên đã xảy ra chuyện.

Thế là Uyển Châu đứng tại chỗ gọi mấy tiếng tên Diệp Thiên.

Chợt xuất hiện một bóng người.

Uyển Châu nhìn lại, hóa ra là Diệp Thiên.

Uyển Châu liền vội vàng chạy đến, nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên đi đâu vậy, hại ta lo lắng muốn chết!" Nhưng Diệp Thiên chỉ nhìn thẳng về phía trước, gật đầu.

Uyển Châu cảm thấy có chút không ổn, thế là Uyển Châu cố ý kêu lên một tiếng, nói là không cẩn thận bị trật chân.

Nhưng Diệp Thiên dường như không nghe thấy, khiến Uyển Châu cảm thấy càng thêm kỳ lạ.

Uyển Châu tưởng động tĩnh quá nhỏ, thế là Uyển Châu chạy đến trước mặt Diệp Thiên, giả vờ ngã.

Nhưng Diệp Thiên trực tiếp phớt lờ Uyển Châu, tiếp tục đi về phía trước.

Điều này khiến Uyển Châu hoàn toàn tin rằng "Diệp Thiên" trước mặt không phải Diệp Thiên thật.

Thế là Uyển Châu chặn trước mặt "Diệp Thiên", hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai!" "Diệp Thiên" nhìn Uyển Châu: "Ngươi đã quên sao, ta không phải muốn lên núi sao?

Đột nhiên chặn trước mặt ta, sao mà lên núi được?" Uyển Châu lớn tiếng nói: "Không!

Ngươi không phải Diệp Thiên thật, ngươi rốt cuộc là ai?" Uyển Châu xác định người trước mặt căn bản không phải Diệp Thiên.

Nhưng "Diệp Thiên" vẫn cứ ngụy biện, không ngừng nói muốn đưa Uyển Châu lên núi.

Uyển Châu hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được nữa.

"Diệp Thiên" trước mặt cứ trả lời không đúng trọng tâm, giống như một con rối không có cảm xúc, bị người khác thao túng.

Uyển Châu không nói nhiều, trực tiếp tấn công "Diệp Thiên" giả mạo kia.

Uyển Châu không nói nhiều, tụ tập pháp lực, trực tiếp tấn công "Diệp Thiên" giả mạo kia.

Nhưng bất kể Uyển Châu tấn công thế nào, cũng không đánh trúng "Diệp Thiên" đó, mỗi lần tấn công đều lệch một chút.

Uyển Châu cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nàng thầm nghĩ rõ ràng mình đã nhắm thẳng vào "Diệp Thiên" đó để thi triển pháp thuật, tại sao lại không đánh trúng "Diệp Thiên" đó chứ?

Nhưng Uyển Châu tuy nghĩ vậy trong lòng, nhưng vẫn không dừng hành động trong tay.

Một bên khác, Diệp Thiên đang nghĩ cách phá vỡ màn sương mù

dày đặc.

Lúc này, Diệp Thiên chợt nghe thấy tiếng đánh nhau không nhỏ.

Diệp Thiên nghĩ, trên Bất Chu Sơn ngoài dã thú ra, cũng chỉ có Uyển Châu mới có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thế là Diệp Thiên nghe tiếng phân biệt vị trí, từ từ mò mẫm đi về phía nguồn phát ra tiếng đánh nhau.

Nhưng Diệp Thiên càng đến gần nguồn tiếng đánh nhau, trong lòng càng thêm bất an.

Diệp Thiên hiểu, đó là tín hiệu nguy hiểm, nhưng lúc này vì tìm Uyển Châu, hắn chỉ có thể liều thôi.

Diệp Thiên đi không lâu, chợt thấy một bóng người ở không xa phía trước.

Chương 1152

Diệp Thiên thầm nghĩ, bóng người đó chắc chắn là Uyển Châu rồi.

Nàng không biết đang chiến đấu với thứ gì mà lại có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng chưa đợi Diệp Thiên đến gần, một quả pháp cầu liền bay về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên vội vàng né tránh, quả pháp cầu đó lướt qua mặt hắn, mang theo một luồng sương mù.

Lúc này Diệp Thiên nghe thấy tiếng Uyển Châu: "Hay lắm, hóa ra ngươi biết né tránh, vậy tiếp theo ta xem ngươi né kiểu gì!" Diệp Thiên vừa chuẩn bị đáp lời thì thấy liên tiếp mấy quả pháp cầu bay tới.

Diệp Thiên vội vàng né tránh, miệng nói: "Nhìn kỹ đây, ta là Diệp Thiên thật mà!" Uyển Châu bên kia cười cười, nói: "Ta đương nhiên biết ngươi là Diệp Thiên, nhưng ngươi là đồ giả mạo!" Nói xong lại phát động một đợt tấn công mới.

Diệp Thiên nghe lời nói của Uyển Châu, vẻ mặt khó hiểu.

Rõ ràng hắn đang ở đây, một người thật không thể giả dối như thế, sao lại biến thành kẻ giả mạo rồi?

Điều này khiến Diệp Thiên càng thêm đau đầu.

Chợt Diệp Thiên có một ý nghĩ, sương mù có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh, vậy là Uyển Châu lúc này đã rơi vào ảo cảnh, coi hắn là Diệp Thiên giả.

Diệp Thiên hiểu ra sau đó, khẽ mỉm cười, nói: "Hay lắm, vậy mà ngay cả ảo cảnh cũng dùng đến, xem ta đây..." Diệp Thiên chưa nói

xong, lại một quả pháp cầu bay đến trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên vội vàng né tránh, suýt chút nữa bị quả pháp cầu đó đánh trúng.

Điều này khiến Diệp Thiên bực bội, ngay cả lời cũng không cho nói hết, thật chẳng có chút đạo lý nào.

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, mấy bước chân vọt đến trước mặt Uyển Châu.

Uyển Châu cũng không yếu thế, lập tức công kích Diệp Thiên.

Diệp Thiên né tránh, ngay khoảnh khắc Diệp Thiên né tránh, Uyển Châu và Diệp Thiên đã kéo giãn khoảng cách.

Diệp Thiên thầm nghĩ, thật là khó khăn, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Diệp Thiên tăng tốc độ, trực tiếp thuấn di đến phía sau Uyển Châu.

Uyển Châu kinh hãi, nhưng đã muộn rồi.

Diệp Thiên một đao tay đánh ngất Uyển Châu.

Diệp Thiên ôm Uyển Châu đang bất tỉnh trong lòng, lớn tiếng gọi lên trời: "Lão già kia, nếu ngươi còn không ra, cẩn thận ta chặt hết cây trên núi, giết hết chim bay thú chạy, san bằng Bất Chu Sơn đó!" Nói xong liền bắt đầu tụ tập pháp lực.

Diệp Thiên vừa dứt lời, sương mù xung quanh bắt đầu ngưng kết, thân ảnh Sơn Thần từ từ hiện ra.

Sơn Thần khẽ chỉ một cái, sương mù xung quanh bắt đầu tan biến vào không trung với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hóa thành mây, lượn lờ trên lưng chừng Bất Chu Sơn.

Diệp Thiên thấy Sơn Thần đã hiện hình, lại giải trừ ảo cảnh, liền nói: "Gần được rồi." Sơn Thần nhìn Diệp Thiên, nói: "Ngươi đến Bất

Chu Sơn làm gì?" Diệp Thiên nói thẳng: "Không làm gì cả, chỉ muốn mượn Khai Sơn Phủ một lát, dùng xong sẽ trả lại, tuyệt đối không nuốt lời!" Sơn Thần nghe xong, hơi trầm tư.

Sơn Thần thầm nghĩ, nếu cứ thế cho mượn thì sợ Diệp Thiên sẽ san bằng Bất Chu Sơn mất.

Nếu không cho mượn, e rằng Diệp Thiên thật sự sẽ san bằng Bất Chu Sơn.

Với thực lực của Diệp Thiên, hoàn toàn có thể làm được điều đó.

Một lát sau, Sơn Thần nghĩ ra một cách tuyệt vời, vừa có thể giữ thể diện cho mình, lại vừa không để Diệp Thiên dễ dàng lấy được Khai Sơn Phủ.

Sơn Thần từ từ nói với Diệp Thiên: "Muốn mượn Khai Sơn Phủ ư?

Được thôi, nhưng ngươi phải giải được câu đố của ta trước đã!" Diệp Thiên cười cười, nói: "Câu đố có khó đến mấy?

Cứ ra đi, nếu ta không giải được thì ta không phải Diệp Thiên!" Sơn Thần thấy Diệp Thiên tự tin đầy mình như vậy, liền nói: "Được!

Chương 1153

Vậy nghe kỹ đây: Tự bỉ Quảng Tây hoành thụ đô thiếu, xin hỏi, là chữ gì?" Sơn Thần nói xong, nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe xong, liền vội vàng vắt óc suy nghĩ.

Nhưng Diệp Thiên vắt kiệt óc suy nghĩ rất lâu, vẫn không đoán ra là chữ gì.

Sơn Thần thấy Diệp Thiên nửa ngày không đưa ra đáp án, cười lớn không ngừng, sau đó nói với Diệp Thiên: "Đi đi, từ con đường này mà đi, ngươi sẽ biết đáp án." Lúc này Uyển Châu tỉnh lại.

Vừa mở mắt nhìn thấy Diệp Thiên, lập tức đứng dậy, cảnh giác nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy vậy cười khổ một phen, giải thích với Uyển Châu.

Diệp Thiên giải thích rất lâu sau đó, Uyển Châu mới tin rằng người này thật sự là Diệp Thiên.

Nàng xin lỗi Diệp Thiên về việc suýt chút nữa đã đánh bị thương hắn và việc bị ảo cảnh mê hoặc.

Diệp Thiên cười cười nói không sao, sau đó lại kể cho Uyển Châu nghe chuyện sau khi nàng bất tỉnh.

Diệp Thiên nói xong, tiếp tục suy nghĩ câu đố của Sơn Thần, nhưng bất kể Diệp Thiên nghĩ thế nào, vẫn không biết đáp án của câu hỏi của Sơn Thần.

Diệp Thiên nói với Sơn Thần: "Sơn Thần, nể mặt Diệp Thiên một chút, cứ thế cho ta mượn Khai Sơn Phủ đi." Sơn Thần từ từ nói: "Cút." Diệp Thiên "a a" một tiếng, bày tỏ rằng Sơn Thần không ăn

rượu mời thì phải uống rượu phạt.

Hắn tấn công Sơn Thần, nhưng đòn tấn công của Diệp Thiên lại xuyên qua Sơn Thần.

Sơn Thần hư hóa!

Sơn Thần cười lớn, từ từ biến mất, khiến Diệp Thiên có chút cạn lời.

Xem ra đáp án của câu đố này chỉ có thể dựa vào Uyển Châu rồi.

Uyển Châu nói: "Ta cũng không biết đáp án, nhưng Sơn Thần đã chỉ cho ta một con đường, chắc là một loại gợi ý nào đó.

Ta cứ đi vài bước trên con đường đó xem sao." Diệp Thiên cũng đồng ý với ý của Uyển Châu.

Thế là hai người bắt đầu đi trên con đường đó để tìm kiếm đáp án.

Trên con đường đó, không biết có phải do Sơn Thần cố ý hay không, vậy mà không có một con mãnh thú nào đến ngăn cản Diệp Thiên và Uyển Châu, chỉ thỉnh thoảng có vài con dã thú vô hại đi ngang qua.

Diệp Thiên và Uyển Châu đi không lâu, chợt có một con bạch lộc dừng lại trước mặt Uyển Châu.

Nó lanh lợi nháy mắt với Uyển Châu, sự chú ý của Uyển Châu cũng từ câu đố chuyển sang con bạch lộc.

Ngay khi Uyển Châu chuẩn bị đến gần bạch lộc, bạch lộc nhảy vào bụi cỏ biến mất không thấy đâu.

Uyển Châu nhìn về phía bạch lộc biến mất, tiếc nuối thở dài một hơi.

Chợt, Uyển Châu như bừng tỉnh, hớn hở quay đầu nói với Diệp Thiên: "Đáp án của câu đố là 'Lộc'!" Diệp Thiên nghe vậy cũng thấy

có lý, thế là hai người tăng nhanh bước chân, phi nước đại về phía cuối con đường mà Sơn Thần đã chỉ, đến bên bờ sông.

Hai người đến bên bờ sông.

Đó là một con sông khá rộng, chiều dài không biết.

Nước sông tuy không sâu lắm, nhưng đủ để nhấn chìm một người.

Nước sông cực kỳ trong vắt, nhưng lại không nhìn thấy đáy, dường như có pháp trận ẩn giấu phần đáy.

Hai người vừa đến bờ sông, liền thấy bạch lộc ở không xa đang nhìn hai người.

Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn nhau, Diệp Thiên chợt ra tay, với thế tấn công nhanh như chớp giật lao về phía bạch lộc.

Nhưng bạch lộc đó cũng không phải con lộc bình thường.

Chương 1154

Bạch lộc ngay khoảnh khắc Diệp Thiên ra tay liền biến hóa thành cá, bơi về phía đáy sông, trong chớp mắt đã mất tăm.

Diệp Thiên thấy vậy cũng không cam chịu yếu thế, lập tức bơi về phía nơi bạch lộc biến mất.

Đáy sông bị thi triển pháp trận, không nhìn rõ tình hình dưới đáy sông, chỉ thấy không ngừng có bong bóng nổi lên từ đáy sông.

Trên bờ, Uyển Châu nhìn thấy cảnh đó có chút lo lắng, nhưng nàng tin tưởng Diệp Thiên, với năng lực của Diệp Thiên, bắt được con bạch lộc đó chắc không khó.

Nhưng đợi rất lâu, vẫn không thấy tung tích Diệp Thiên và bạch lộc đâu, ngay cả bong bóng cũng nổi lên ít đi rất nhiều, khiến Uyển Châu thực sự lo lắng.

Uyển Châu chăm chú nhìn mặt nước, hy vọng có thể thấy một chút tung tích về Diệp Thiên.

Không lâu sau, trên mặt nước gần như tĩnh lặng chợt nổi lên rất nhiều bong bóng.

Uyển Châu liền vội vàng chăm chú nhìn vào nơi bong bóng nổi lên.

Lại một lát sau, bóng dáng Diệp Thiên và bạch lộc xuất hiện trong mắt Uyển Châu.

Con bạch lộc đó quả thực có chút năng lực, không ngờ Diệp Thiên vậy mà cũng phải tốn không ít công phu để bắt nó.

Ngay khi bạch lộc sắp sửa lộ ra khỏi mặt nước, con bạch lộc đó vậy mà lại biến thành một con chim, chuẩn bị bay về phía xa.

Uyển Châu biết, con bạch lộc này chính là mấu chốt của câu đố Sơn Thần, cho nên Uyển Châu sẽ không để nó chạy thoát như vậy.

Uyển Châu ngay khoảnh khắc bạch lộc bay lên, ném ra một tấm lưới kết bằng pháp lực.

Uyển Châu thầm nghĩ, bạch lộc này phía sau chắc chắn có Diệp Thiên đang truy đuổi, phía trước lại có tấm lưới do Uyển Châu kết bằng pháp lực.

Có thể nói là phía trước có sói, phía sau có hổ, bạch lộc có chắp cánh cũng khó thoát!

Tay Diệp Thiên đã chạm vào lông đuôi con chim do bạch lộc biến thành, tấm lưới Uyển Châu dùng pháp lực kết thành cũng bay đến trước mặt con chim do bạch lộc biến thành.

Diệp Thiên và Uyển Châu đều cho rằng đã bắt được rồi, Diệp Thiên thậm chí còn lộ ra một nụ cười nhạt.

Nhưng hiện thực lại nằm ngoài dự liệu của cả hai.

Chỉ thấy con chim do bạch lộc biến thành vậy mà trong chớp mắt lại biến hóa thành một làn khói trắng, xuyên qua tấm lưới mà Uyển Châu dùng pháp lực tạo thành.

Sau đó, tấm lưới Uyển Châu chuẩn bị dùng để bắt chim, lại chuẩn xác không sai lầm chút nào mà lưới trúng Diệp Thiên.

Uyển Châu thấy vậy liền vội vàng tiêu tán pháp lực, Diệp Thiên chật vật bơi từ dưới nước trở lại bờ.

Bạch lộc biến thành khói trắng trên không trung nhìn Diệp Thiên, dường như đang chế giễu sự chật vật của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy cảnh này không khỏi nổi giận, vậy mà ngay cả một con lộc cũng dám chế giễu hắn, quả là sự khiêu khích trần trụi!

Thế là Diệp Thiên một lần nữa ra tay, nhanh chóng bay về phía làn khói trắng đang ở, trong tay hội tụ thành pháp thuật, xem ra muốn bắt làn khói trắng do bạch lộc biến thành bằng pháp thuật.

Khói trắng thấy tình hình không ổn, một lần nữa bay về phía đáy sông.

Diệp Thiên thấy cảnh này, cũng bám sát làn khói trắng, bay về phía đáy sông.

Uyển Châu cũng không rảnh rỗi, đi theo Diệp Thiên xuống đáy sông.

Khói trắng nhanh chóng xuyên qua một khe nứt dưới đáy sông.

Diệp Thiên và Uyển Châu không thể vào được, thế là Diệp Thiên tụ tập pháp lực, mạnh mẽ bổ đôi khe nứt dưới đáy sông.

Vừa bổ đôi khe nứt, Diệp Thiên thấy dưới khe nứt có một tấm gương, một tiên nữ đang múa trong đó.

Diệp Thiên bổ đôi khe nứt xong kinh ngạc phát hiện dưới đáy vậy mà có một tấm gương, trong gương có một vị tiên nữ đang múa.

Chương 1155

Tư thế múa của tiên nữ dừng lại sau khi Diệp Thiên bổ đôi khe nứt.

Tiên nữ nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu, cười nói: "Xem ra có khách đến rồi, không biết hai vị khách đến đây làm gì?" Tiên nữ nói xong, từ từ bước ra khỏi gương.

Diệp Thiên và Uyển Châu nói với tiên nữ: "Chúng ta đang tìm một con bạch lộc biến thành khói trắng, không biết tiên nữ có biết con bạch lộc hoặc làn khói trắng đó ở đâu không?" Tiên nữ khẽ mỉm cười: "Ta tự nhiên biết, hai vị xin hãy theo ta." Tiên nữ nói xong liền đi vào trong gương.

Diệp Thiên và Uyển Châu có chút do dự, nhưng nghĩ đến Thương Thiên Đào Thụ bị xích sắt khóa chặt, thế là liền theo tiên nữ cùng đi vào trong gương.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa vào trong gương, tiên nữ liền dẫn hai người đi ra một căn nhà tranh, nói với hai người: "Hoan nghênh hai vị quang lâm hàn xá, nếu không chê thì mời vào nghỉ ngơi một lát." Tiên nữ nói xong, Diệp Thiên cảm thấy quả thực có chút mệt mỏi.

Dù sao cũng đã truy đuổi con bạch lộc đó nửa ngày, thể lực tiêu hao cũng gần hết rồi, vừa hay nghỉ ngơi cũng không tệ.

Diệp Thiên và Uyển Châu bước vào nhà tranh.

Nhà tranh tuy nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi, bên trong các loại đồ đạc không một hạt bụi, xem ra tiên nữ thường xuyên dọn dẹp.

Diệp Thiên kéo Uyển Châu không khách khí chút nào ngồi xuống ghế, khiến Uyển Châu có chút ngượng ngùng.

Tiên nữ khẽ mỉm cười, bưng ấm trà chuẩn bị rót trà cho Diệp Thiên và Uyển Châu.

Đúng lúc này, chợt một con bạch hổ xông vào trong nhà.

Diệp Thiên lập tức chuẩn bị chiến đấu, đứng trước mặt Uyển Châu và tiên nữ.

Tiên nữ khẽ đẩy Diệp Thiên ra, đi đến bên bạch hổ, dùng giọng điệu ra lệnh bảo bạch hổ đi hái một ít trái cây về.

Bạch hổ nghe xong, nhìn Diệp Thiên, rồi đi ra khỏi nhà tranh.

Diệp Thiên thấy bạch hổ nghe lời tiên nữ như vậy có chút khó hiểu, nhưng cũng không nói gì.

Một lát sau, bạch hổ hái một ít trái cây về.

Tiên nữ đặt trái cây lên bàn, để Diệp Thiên và Uyển Châu ăn.

Bạch hổ thì ngoan ngoãn nằm phủ phục dưới chân tiên nữ.

Diệp Thiên và Uyển Châu có chút do dự.

Hắn ăn trái cây.

Ngay khoảnh khắc Diệp Thiên và Uyển Châu ăn xong, Diệp Thiên chợt cảm thấy toàn thân mệt mỏi đều tiêu tan hết, trở nên sảng khoái.

Uyển Châu ở một bên cũng vậy.

Diệp Thiên và Uyển Châu kinh ngạc, trái cây này thần kỳ như vậy, trên Thiên Giới vậy mà lại có loại trái cây này, thực sự khiến Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy mới lạ.

Diệp Thiên hỏi tiên nữ, loại trái cây này là thứ gì mà thần kỳ đến vậy.

Tiên nữ cười giải thích, trái cây này trong tiên cảnh hấp thụ tinh hoa của trời đất, linh khí của nhật nguyệt, cộng thêm linh khí khắp

nơi, liền có loại hiệu quả thần kỳ như vậy.

Diệp Thiên thầm nghĩ thì ra là vậy.

Thảo nào Diệp Thiên và Uyển Châu vừa bước vào Tiên Cảnh trong gương đã cảm thấy có chút khác biệt so với bên ngoài, hóa ra không gian này tràn ngập linh khí.

Đêm xuống, Diệp Thiên dùng dược liệu trong tiên cảnh dựng một chỗ ở tạm thời, cùng Uyển Châu ở bên ngoài.

Tiên nữ thì một mình ở trong nhà tranh.

Tiên nữ để bạch hổ ở bên ngoài, đêm tối bên ngoài khá hung hiểm, phái bạch hổ bảo hộ.

Thế là bạch hổ bị đẩy ra ngoài như vậy, sau đó bạch hổ dùng đôi mắt u oán nhìn chằm chằm vào chỗ ở của Diệp Thiên.

Chương 1156

Uyển Châu dùng huyễn thuật khốn trụ bạch hổ, nói với Diệp Thiên rằng tiên cảnh này dường như có chút kỳ lạ.

Diệp Thiên cười cười, tiên cảnh quả thực kỳ lạ, nhưng vị tiên nữ kia thì càng kỳ lạ hơn.

Nếu không ngoài dự liệu, tiên nữ đó chính là Khai Sơn Phủ!

Sáng sớm ngày thứ hai, tiên nữ đi ra ngoài, chuẩn bị gọi Diệp Thiên và Uyển Châu hai người ăn bữa sáng, thì phát hiện Diệp Thiên và Uyển Châu đã dậy từ sớm, lúc này đang chuẩn bị dược liệu để làm bữa sáng.

Nhưng hình dáng thực vật trong tiên cảnh và thực vật bên ngoài đều không giống nhau, căn bản không biết loại nào có thể ăn, loại nào không thể ăn, thế là cũng đành chịu bỏ qua.

Tiên nữ thấy vậy khẽ mỉm cười, nói không cần chuẩn bị bữa sáng nữa, nàng đã chuẩn bị xong rồi.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu cung kính không bằng tuân mệnh, lại đến chỗ tiên nữ ăn bữa sáng.

Lúc này tiên nữ phát hiện bạch hổ có chút tinh thần uể oải, thế là thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nói nhiều, biến bạch hổ thành một con chim nhỏ, mặc cho nó tùy ý bay lượn trên trời.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi dùng bữa sáng ở nhà tiên nữ, Diệp Thiên nói với tiên nữ: "Thực không dám giấu, hai chúng ta đến Bất Chu Sơn lần này là để tìm một món đồ." Tiên nữ tâm địa lương thiện, thích giúp đỡ người khác, tùy tiện liền vội vàng hỏi Diệp Thiên: "Tìm món đồ gì vậy?

Để ta xem có giúp được gì không!" Diệp Thiên thấy tiên nữ như vậy, cũng không úp mở, trực tiếp nói thẳng: "Vậy nói thẳng nhé, ngươi có thể cho ta mượn Khai Sơn Phủ một lát không?" Diệp Thiên rõ ràng phát hiện, tiên nữ khi nghe thấy ba chữ "Khai Sơn Phủ" đã sững người lại.

Chắc chắn tiên nữ biết thông tin liên quan đến Khai Sơn Phủ, hoặc là, tiên nữ này chính là Khai Sơn Phủ.

Nhưng câu trả lời của tiên nữ lại nằm ngoài dự liệu của Diệp Thiên: "Khai Sơn Phủ?

Xin lỗi ta không hề biết thứ đó, không giúp được rồi.

Theo ta được biết trong tiên cảnh này không có Khai Sơn Phủ, hai vị xin hãy đi nơi khác mà tìm." Diệp Thiên hiểu ra, tiên nữ đã ra lệnh đuổi khách rồi.

Thế là Diệp Thiên cáo biệt Uyển Châu, sau đó tính kế khác.

Diệp Thiên và Uyển Châu đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ làm sao đây.

Diệp Thiên nói: "Tiên nữ rõ ràng biết thông tin về Khai Sơn Phủ, nhưng lại im như thóc, còn tìm cớ không biết Khai Sơn Phủ.

Không chừng nàng chính là Khai Sơn Phủ đó." Uyển Châu nghe vậy cũng thấy có lý.

Hơn nữa, không thể cứ thế tay không quay về, dù sao hai người đã hứa với Xuân nhất định sẽ mang Khai Thiên Phủ về, nếu nuốt lời cũng không hay.

Thế là hai người cứ thế ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, tiến không được, lùi cũng không xong.

Diệp Thiên thở dài một hơi, cũng không biết phải làm sao.

Dù sao tiên nữ dường như không muốn nói về thông tin liên quan đến Khai Sơn Phủ, cũng không thể ép buộc người khác.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cau mày ủ dột đi về phía lối vào tiên cảnh.

Tấm gương ở lối vào, vừa là lối ra, vừa là lối vào.

Khi hai người sắp sửa đi ra khỏi lối vào, trên trời chợt truyền đến một tiếng kêu trong trẻo.

Diệp Thiên quay đầu lại, chỉ thấy con bạch hổ bị tiên nữ biến thành chim đang nhanh chóng bay về phía Diệp Thiên, và trong ánh mắt của nó có sự địch ý sâu sắc.

Diệp Thiên liền vội vàng né tránh.

Con chim trắng đó thấy Diệp Thiên đã né tránh đòn tấn công của mình, liền một lần nữa điều chỉnh thân hình, chuẩn bị lại phát động tấn công.

Diệp Thiên thấy kẻ đến không thiện, cũng không né tránh, trực tiếp tấn công con chim trắng đó.

Uyển Châu ngăn Diệp Thiên lại, nói đó dù sao cũng là thú cưng của tiên nữ, không thể làm nó bị thương.

Nếu làm nó bị thương, không biết tiên nữ sẽ đối xử với hai người thế nào, vạn nhất nàng đóng cửa lớn tiên cảnh lại, nhốt hai người cả đời thì gay to rồi.

Chương 1157

Thế là Uyển Châu trực tiếp dùng pháp lực dệt thành một tấm lưới, lưới trúng con chim trắng đó.

Lúc này, tiên nữ xuất hiện.

Sau khi Uyển Châu lưới trúng con chim đó, tiên nữ chợt xuất hiện giữa không trung, lớn tiếng hô: "Dừng tay!" Bạch điểu vừa nhìn thấy chủ nhân của mình, lập tức kêu lớn.

Uyển Châu cởi bỏ tấm lưới trên người bạch điểu, bạch điểu lập tức bay lên vai tiên nữ líu lo kêu không ngừng.

Uyển Châu giải thích rằng nàng không hề có ý làm tổn thương con bạch điểu đó, ngược lại là bạch điểu đó đã tấn công Diệp Thiên và nàng trước.

Hai người bất đắc dĩ, mới phải dùng hạ sách này.

Tiên nữ gật đầu, ra hiệu đã biết, rồi bảo con bạch điểu đang líu lo im lặng.

Bạch điểu lập tức im lặng.

Ba người và một con chim cứ thế nhìn nhau.

Diệp Thiên là người lên tiếng trước, Diệp Thiên nói với tiên nữ: "Cầu xin các hạ cho ta mượn Khai Thiên Phủ một lát, ta thực sự có chuyện quan trọng, dùng xong sẽ trả lại ngay." Tiên nữ lắc đầu, không đồng ý.

Diệp Thiên thở dài một hơi, nói: "Nếu đã không muốn giao ra, vậy ta đành phải cướp thôi." Diệp Thiên nói xong, lập tức tụ tập pháp lực, tấn công tiên nữ.

Tiên nữ suýt soát né tránh được.

Tiên nữ thầm nghĩ, thật nguy hiểm, không ngờ tu vi của Diệp Thiên lại cao đến vậy, đòn tấn công của hắn ta vậy mà mình không nhìn rõ!

Bạch điểu chuẩn bị trợ trận, nhưng lại bị tiên nữ đuổi đi, lý do là từ sáng sớm nay trạng thái của nó không tốt.

Bạch điểu bất đắc dĩ, đành ngoan ngoãn nghe lời, bay lên bầu trời.

Tiên nữ thấy Diệp Thiên không có ý định dừng tay, liền nói với Diệp Thiên: "Từ ta mà cướp đồ, ta cũng không phải ăn chay đâu!

Xem chiêu!" Tiên nữ nói xong liền tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên dễ dàng né tránh được, rồi tụ tập pháp lực, phản công tiên nữ.

Tiên nữ kinh hãi, vội vàng thu tay, kéo giãn khoảng cách với Diệp Thiên.

Diệp Thiên thầm nghĩ, tiên nữ này tuy tu vi không cao, nhưng cũng không dễ đối phó như vậy.

Xem ra phải nghĩ cách, bất ngờ giành chiến thắng!

Tiên nữ thấy Diệp Thiên như có điều suy nghĩ, lập tức hiểu ra Diệp Thiên đang muốn giở trò, nàng chăm chú nhìn Diệp Thiên, đồng thời chú ý mọi động tĩnh xung quanh.

Diệp Thiên thở ra một hơi, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt tiên nữ.

Tiên nữ kinh ngạc tốc độ của Diệp Thiên lại nhanh đến vậy.

Diệp Thiên thuấn di đến trước mặt tiên nữ xong, chuẩn bị tấn công tiên nữ, tiên nữ suýt soát phòng thủ được.

Diệp Thiên khẽ mỉm cười.

Nụ cười của Diệp Thiên khiến tiên nữ cảm nhận được nguy hiểm.

Không biết từ lúc nào, Uyển Châu đã xuất hiện phía sau tiên nữ.

Hóa ra tiên nữ đã dồn toàn bộ sự chú ý vào Diệp Thiên, mà không hề để ý đến hành động của Uyển Châu.

Uyển Châu từ phía sau tiên nữ rút ra Khổn Tiên Tỏa, mạnh mẽ trói chặt tiên nữ.

Diệp Thiên thấy vậy, bảo tiên nữ giao Khai Thiên Phủ ra, rồi thả nàng đi.

Chương 1158

Nhưng tiên nữ không đồng ý.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, nói với tiên nữ: "Đa tạ đã đắc tội." Nói xong liền một tay ôm tiên nữ, chuẩn bị rời khỏi tiên cảnh.

Bạch điểu sau khi thấy tiên nữ bị Diệp Thiên bắt giữ, kêu dài một tiếng.

Sau tiếng kêu dài của bạch điểu, xung quanh chợt lao ra các loại dã thú, có cả những loài hung hiểm dị thường và những động vật vô hại.

Lúc này chúng đều dùng ánh mắt địch ý chăm chú nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy cảnh đó, cười khổ lắc đầu.

Uyển Châu thấy vậy, nói với tiên nữ: "Ta thật sự chỉ mượn Khai Sơn Phủ một lát, dùng xong sẽ trả lại.

Ngươi xem dã thú xung quanh đều đang ngăn cản ta đưa ngươi đi, ngươi thật sự không thể cho ta mượn Khai Sơn Phủ sao?" Tiên nữ nhìn đám dã thú đông đảo phía sau, rồi sau đó dùng ánh mắt kiên định nói với Diệp Thiên: "Ta là Khai Sơn Phủ, sẽ không cho người ngoài mượn!" Nghe lời đó, Uyển Châu cũng không biết phải làm sao.

Nhưng lúc này yêu thú đều đã tụ tập lại, xem ra nhất định phải chặn Diệp Thiên lại.

Diệp Thiên kẹp chặt tiên nữ.

Bạch điểu thấy vậy lập tức gọi đông đảo đồng bọn, dã thú trong tiên cảnh Bất Chu Sơn nghe tiếng liền kéo đến, bao vây Diệp Thiên và Uyển Châu kín như bưng.

Có vẻ nếu Diệp Thiên không bỏ tiên nữ lại, đám dã thú đông đảo

kia sẽ cùng nhau tấn công, nhất định phải cướp tiên nữ lại từ tay hắn.

Bầy dã thú xung quanh gầm gừ khẽ gọi, dần dần bao vây Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên nhìn đám dã thú không ngừng tiến đến gần, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn nói với lũ dã thú xung quanh: "Còn tiến lên nữa, đừng trách ta không khách khí!" Diệp Thiên nói xong, không còn che giấu khí thế nữa.

Đám dã thú cảm nhận được sát ý từ Diệp Thiên, do dự một lúc, nhưng vẫn tiếp tục tiến lên bao vây hai người.

Diệp Thiên thấy lũ dã thú không ngừng nghỉ, bất đắc dĩ thở dài, giao tiên nữ cho Uyển Châu trông coi, rồi thân mình lao về phía đám dã thú.

Đám dã thú thấy Diệp Thiên đến gần, tiếng gầm trầm thấp vang lên liên tục.

Bỗng nhiên, một con hổ vọt ra từ trong lùm cỏ, há cái miệng rộng như chậu máu nhắm thẳng vào cổ Diệp Thiên, bất chấp tất cả mà cắn tới.

Diệp Thiên khẽ mỉm cười, đúng lúc con hổ sắp cắn trúng cổ hắn, Diệp Thiên bỗng nhiên biến mất, khi nhìn lại thì hắn đã ở trên đầu con hổ.

Diệp Thiên tung một cước mạnh mẽ đá con hổ bay xa mấy mét.

Hắn vốn muốn "giết gà dọa khỉ", hy vọng đám dã thú kia đừng lấy trứng chọi đá, nhưng lũ dã thú thấy con hổ bị đá bay, càng thêm tức giận.

Nhất thời, tiếng gầm giận dữ của dã thú vang khắp cả tiên cảnh,

chúng trực tiếp xông lên cùng lúc, hy vọng dùng ưu thế số lượng đông đảo để bù đắp nhược điểm thực lực không đủ.

Nhưng Diệp Thiên đâu phải kẻ hiền lành, bất kể có bao nhiêu con, tất cả đều bị Diệp Thiên đánh bay.

Đương nhiên, hắn không đánh chết chúng, chỉ dùng bốn thành lực, đủ để đánh ngất đám dã thú kia.

Trận chiến không kéo dài lâu, khoảng một nén hương, phần lớn dã thú vừa bao vây Diệp Thiên và Uyển Châu đều bị hắn đánh trọng thương bất tỉnh.

Nhưng số dã thú còn lại không định bỏ cuộc, vẫn muốn vồ lấy Diệp Thiên.

Lúc đó, tiên nữ hét lớn một tiếng: "Dừng lại!" Đám dã thú nghe tiếng tiên nữ xong liền ngừng tấn công, nhưng vẫn dùng ánh mắt thù địch nhìn Diệp Thiên.

Tiên nữ thở dài, nói với Diệp Thiên: "Ngươi không phải muốn mượn Khai Thiên Phủ sao?

Được!

Ta sẽ cho ngươi mượn, nhưng đừng làm chúng bị thương nữa!" Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, lập tức đồng ý, rồi Uyển Châu tiến lên trị liệu cho đám dã thú bị trọng thương.

Chương 1159

Mất khá lâu, Uyển Châu mới trị liệu xong hoàn toàn cho chúng.

Sau khi Uyển Châu chữa trị cho dã thú, tiên nữ tiến đến an ủi chúng.

An ủi mãi, đám dã thú mới chấp nhận sự thật là tiên nữ phải rời đi một thời gian.

Vậy là, trong ánh mắt quyến luyến của lũ dã thú, tiên nữ theo Diệp Thiên đến Thiên Giới.

Nhưng lính gác cổng Thiên Giới không cho phép tiên nữ vào, điều này khiến Diệp Thiên khó xử.

Lính gác cổng Thiên Giới cực kỳ nghiêm ngặt, căn bản không cho một chút cơ hội nào để linh động.

Uyển Châu bất đắc dĩ, đành để tiên nữ biến thành tiên hạc, lẩn tránh mắt lính gác, mới vào được cổng Thiên Giới.

Vừa vào cổng Thiên Giới, Diệp Thiên lập tức dẫn tiên nữ đến Đào Viên.

Chẳng bao lâu, Diệp Thiên và Uyển Châu dẫn tiên nữ đến Đào Viên.

Diệp Thiên và Uyển Châu dẫn tiên nữ, không ngừng xuyên qua rừng đào, cuối cùng cũng đến trước cây Thương Thiên Đào.

Tiên nữ khát nước, bèn hái một quả đào.

Vừa ăn mấy miếng, trên mặt nàng liền lộ ra vẻ thống khổ.

Tiên nữ vừa ăn mấy miếng đào, trên mặt lập tức hiện lên vẻ thống khổ không chịu nổi, điều này khiến Diệp Thiên hoảng sợ.

Tiên nữ là mấu chốt để cứu Xuân, nếu có vấn đề gì thì sẽ khó giải quyết.

Diệp Thiên vội vàng hỏi tiên nữ: "Sao vậy?" Tiên nữ đau đớn tột cùng, căn bản không thể nói thành lời, khiến Diệp Thiên càng thêm hoảng loạn, nhưng lại không biết làm thế nào, Uyển Châu bên cạnh cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Đúng lúc này, trên thân cây Thương Thiên Đào xuất hiện một vệt sáng mờ nhạt, ngưng tụ thành hình người, Xuân xuất hiện.

Vừa thấy Xuân, Diệp Thiên như nắm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng hỏi Xuân có chuyện gì.

Xuân bay đến trước mặt tiên nữ, nhìn kỹ rồi khẽ cười: "Là Khai Thiên Phủ, sao lại có thể ăn tiên đào được chứ?" Diệp Thiên nghe vậy, vội vàng bảo tiên nữ nhổ đào ra, nhưng tiên nữ đã ăn vào bụng rồi.

Diệp Thiên đành lần nữa cầu cứu Xuân, Xuân nói: "Chỉ cần dẫn linh khí tiên đào trong cơ thể ra ngoài là được rồi.

Khai Thiên Phủ là thượng cổ thần khí, một quả đào bình thường không thể làm gì được nàng đâu." Diệp Thiên như được khai sáng, hội tụ pháp lực, từ từ dẫn linh khí trong cơ thể tiên nữ ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau, toàn bộ linh khí trong cơ thể tiên nữ đã được dẫn ra ngoài, tiên nữ cũng như trút được gánh nặng, thở phào một hơi dài.

Sau khi Diệp Thiên dẫn linh khí trong cơ thể tiên nữ ra ngoài, tiên nữ liền vứt ngay quả đào đi.

Có lẽ quả đào đó đã gây ra không ít tổn thương tinh thần cho nàng.

Nghỉ ngơi một lúc, Diệp Thiên hỏi tiên nữ có thể chặt đứt xiềng xích trên thân cây Thương Thiên Đào hay không.

Tiên nữ gật đầu, nhưng cần một khoảng thời gian chuẩn bị.

Diệp Thiên lại đợi một lúc.

Chẳng bao lâu, nàng đã điều chỉnh trạng thái đạt đến đỉnh phong, lúc này khí thế bức người, toàn thân trên dưới đều tỏa ra một luồng uy áp như có như không.

Diệp Thiên thấy cảnh này, thầm nghĩ quả không hổ là thượng cổ thần khí, khí thế trên người lại kinh người đến vậy.

Tiên nữ điều chỉnh xong trạng thái liền từ từ lại gần Thương Thiên Đào.

Xuân thấy vậy, liền biến thân trở về thân cây Thương Thiên Đào.

Tiên nữ đi đến bên cạnh Thương Thiên Đào, nhìn về phía sợi xích, quay đầu hỏi Diệp Thiên: "Nếu ta chặt đứt thứ này, ta có thể rời đi không?" Diệp Thiên gật đầu.

Chương 1160

Tiên nữ thở ra một hơi, đặt tay lên sợi xích.

Khoảnh khắc tiên nữ đặt tay lên sợi xích, một dao động mạnh mẽ tràn ngập khắp Đào Viên.

Tiên nữ dùng tay đặt trên sợi xích khẽ lướt một cái, sợi xích phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó liền đứt rời.

Nhất thời, một luồng sức mạnh viễn cổ bùng nổ, Diệp Thiên suýt chút nữa bị chấn bay, nhưng tiên nữ lại không hề nhúc nhích.

Ở một bên khác, trên Thiên Đình, Thiên Đế bỗng nhiên mở to mắt, không thể tin được sự thật này, nhưng phong ấn kia quả thực đã bị phá hủy, hắn có thể thực sự cảm nhận được điều đó.

Thiên Đế lập tức ra quyết định, phái Thiên binh bao vây Đào Viên!

Sau khi sóng xung kích tan đi, Xuân lập tức hiện hình, lúc này đã được tự do.

Uyển Châu thấy sóng xung kích mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ dẫn đến Thiên binh, bèn dẫn tiên nữ và Xuân, lập tức chạy về phía lối ra của Đào Viên.

Nhưng Thiên binh nhanh hơn trong tưởng tượng.

Khi Uyển Châu vừa đến lối ra của Đào Viên, Thiên binh đã bao vây Đào Viên kín như bưng.

Diệp Thiên lập tức lao ra, phát động công thế mãnh liệt về phía Thiên binh.

Thiên binh chống đỡ không kịp, chẳng bao lâu vòng vây của Thiên binh đã bị đánh bật ra một lỗ hổng lớn.

Diệp Thiên bảo Uyển Châu dẫn tiên nữ đi trước, còn mình thì tiếp tục chống đỡ Thiên binh.

Uyển Châu dẫn tiên nữ và Xuân phá vỡ vòng vây.

Khi Thiên binh Thiên tướng chuẩn bị truy đuổi, Diệp Thiên đã chặn trước mặt, Thiên binh Thiên tướng bất đắc dĩ đành từ bỏ kế hoạch truy đuổi Uyển Châu.

Thiên binh Thiên tướng không thể hiểu nổi, vì sao người trước mặt lại có thể chống đỡ được nhiều người đến vậy.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Thiên binh Thiên tướng đều có chút mệt mỏi, bắt đầu thở hổn hển, còn người thanh niên trước mặt thì không hề hấn gì.

Thiên binh Thiên tướng chỉ từng thấy tu vi cao như vậy trên người Phật Tổ, nhưng người thanh niên trước mặt không thể nào là Phật Tổ được, vậy tu vi của hắn vì sao lại cao đến thế?

Không được để ý nhiều đến chiến trường, chúng lại lần nữa phát động tấn công Diệp Thiên.

Ở một bên khác, Uyển Châu dẫn Xuân và tiên nữ trở về Bất Chu Sơn.

Tiên nữ trở lại trước gương, tạm biệt Uyển Châu, sau khi từ biệt xong liền tiến vào trong gương.

Uyển Châu hỏi Xuân có kế hoạch gì không, Xuân nói, cảm thấy Bất Chu Sơn không tồi, sau này sẽ ở lại Bất Chu Sơn lâu dài.

Quả thật, linh khí xung quanh Bất Chu Sơn quả thực thuần khiết hơn Thiên Giới, rất thích hợp cho Xuân ở lại đó.

Vậy là Xuân ở trên một sườn đồi nhỏ trên Bất Chu Sơn hóa thành nguyên hình Thương Thiên Đào, bén rễ trên Bất Chu Sơn.

Uyển Châu thấy tiên nữ và Xuân đều tìm được nơi ở của mình, bèn rời khỏi Bất Chu Sơn.

Bây giờ nàng phải nhanh chóng quay về Thiên Giới, dù sao thì khi chạy trốn khỏi Thiên Giới, Diệp Thiên đang chiến đấu với Thiên binh Thiên tướng.

Chẳng bao lâu, Uyển Châu đã đến Thiên Giới.

Lúc này, phòng thủ của Thiên Giới cực kỳ nghiêm ngặt, lính gác cổng Thiên Giới nhiều gấp đôi bình thường, nhưng Uyển Châu không thể không vào Thiên Giới, đành phải liều mạng xông vào.

Uyển Châu hy vọng khi trốn thoát khỏi Thiên Giới, Thiên binh Thiên tướng không nhìn thấy mặt nàng.

Nàng đương nhiên không muốn vào tù một chuyến.

Uyển Châu dừng lại ở cổng, Thiên binh lập tức tiến lên hỏi: "Ngươi ra Thiên Giới làm gì?" Uyển Châu tìm một cái cớ trả lời: "Uyển Châu đây đi du sơn ngoạn thủy, vừa mới về." Thiên binh nghe xong lời của Uyển Châu, nhìn kỹ nàng, thấy Uyển Châu không có gì bất thường, liền cho nàng vào.

Chương 1161

Uyển Châu vừa vào liền vội vàng đến Đào Viên tìm Diệp Thiên.

Nhưng trong Đào Viên ngoại trừ một đống đổ nát, chỉ còn đầy rẫy cây đào.

Uyển Châu nghĩ Diệp Thiên có lẽ đã về nhà, bèn lập tức tự mình đến nhà tìm Diệp Thiên.

Uyển Châu vội vàng trở về chỗ ở, nhưng lại phát hiện trong nhà trống không.

Nàng nhìn thấy vậy không khỏi lo lắng, nhưng bây giờ lại không biết Diệp Thiên đã đi đâu, lo lắng cũng chỉ là lo lắng suông.

Lúc đó bỗng nhiên có người gõ cửa, Uyển Châu vội vàng hỏi ai, chỉ nghe thấy Bồ Đề nhẹ giọng nói: "Ta, Bồ Đề!" Uyển Châu nhẹ nhàng mở cửa, đưa Bồ Đề vào.

Bồ Đề nhẹ nhàng vào cửa, vội vàng nói với Uyển Châu: "Diệp Thiên đã bị Thiên Đế bắt đi rồi!

Bây giờ đang ở trên Thiên Đình!" Ở một bên khác, trong Thiên Đình, trên mặt Thiên Đế không thể hiện chút cảm xúc nào, hắn mặt ủ mày chau, nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên.

Diệp Thiên đứng dưới đài, cũng nhìn chằm chằm vào Thiên Đế, hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Các tiên quan trong Thiên Đình không dám lên tiếng, lúc này Thiên Đình đang ở trong một trạng thái tĩnh mịch kỳ lạ.

Lúc đó Thiên Đế mở miệng: "Diệp Thiên, ngươi làm thế nào chặt đứt xiềng xích trên thân cây Thương Thiên Đào?

Khai thật đi!" Diệp Thiên cười cười, dùng giọng điệu tùy tiện nói với Thiên Đế: "Đoán xem, đoán trúng ta sẽ nói cho ngươi, đoán không trúng ta sẽ không nói." Bồ Đề nói xong liền rời đi.

Vào lúc này, y không muốn tự rước họa vào thân, dù sao thì cơn giận của Thiên Đế rất đáng sợ.

Uyển Châu nghe Bồ Đề nói Diệp Thiên đang nằm trong tay Thiên Đế, không khỏi hoảng sợ.

Nghe nói thủ đoạn của Thiên Đế cực kỳ tàn nhẫn, kẻ nào đắc tội với hắn nhẹ thì da nứt thịt bung, nặng thì tro tàn khói bay, qua đó có thể thấy được cơn giận của Thiên Đế đáng sợ đến mức nào.

Nhưng Uyển Châu cũng không thể cứ ngồi ở nhà mà không làm gì được, thế là nàng quyết định đi tìm Diệp Thiên.

Nói là làm, Uyển Châu lập tức đứng dậy, đi về phía Thiên Đình.

Dọc đường đi, Uyển Châu thấy không ít Thiên binh Thiên tướng đều bay về phía sau nàng.

Uyển Châu cũng không nói nhiều, cũng không chú ý nhiều, trong lòng chỉ một lòng hy vọng Diệp Thiên không có chuyện gì.

Uyển Châu lại đi một lúc, bỗng nhiên có người gọi nàng một tiếng, khiến Uyển Châu giật mình trong lòng, thầm nghĩ có lẽ người đó đã biết chuyện nàng mang Khai Sơn Phủ và Xuân đào thoát khỏi Thiên Đình rồi.

Uyển Châu gượng cười, từ từ quay người lại, vừa nhìn đã thấy Lý Tịnh.

Lý Tịnh từ từ đi đến, hỏi Uyển Châu: "Tiểu thư Uyển Châu, nàng đi đâu vậy?" Uyển Châu cứng miệng gượng cười: "Không có, đi dạo chơi thôi.

À đúng rồi, sao lại có nhiều Thiên binh Thiên tướng như vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Lý Tịnh nói: "Không có, không biết tên tiểu tử lỗ mãng nào đã phá vỡ phong ấn do Thiên Đế thiết lập.

Lại mang thứ bị phong ấn đó đến Bất Chu Sơn, bây giờ ta đang chuẩn bị đến đó.

Ban đầu Thiên Đế đã đặt một trận pháp truy tung trên thứ đó rồi." Uyển Châu nghe xong, khách sáo mấy câu rồi rời đi.

Sau khi Lý Tịnh rời đi, Uyển Châu nghĩ, lần này Thiên binh Thiên tướng đến Bất Chu Sơn với khí thế rầm rộ như vậy, xem ra Bất Chu Sơn không an toàn, nhất định phải đến Bất Chu Sơn một chuyến.

Nhưng, Diệp Thiên phải làm sao đây?

Điều này khiến Uyển Châu có chút khó xử, một bên là nguy cơ ở Bất Chu Sơn, một bên lại là nguy cơ của Diệp Thiên.

Một mình Uyển Châu cũng không thể làm việc của hai người được.

Bỗng nhiên Uyển Châu nghĩ đến Bồ Đề.

Tuy Bồ Đề không muốn tự rước họa vào thân, nhưng nếu Diệp Thiên thực sự gặp nguy hiểm, Bồ Đề sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chương 1162

Thế là Uyển Châu quay đầu tìm Bồ Đề.

Nàng không tìm lâu, vừa quay đầu đi không bao xa đã phát hiện Bồ Đề cũng đang đi về phía đó.

Hỏi ra mới biết Bồ Đề cũng lo lắng cho Diệp Thiên, sau khi rời khỏi nhà Uyển Châu, đi được mấy bước liền cảm thấy không ổn, lập tức đi tìm Diệp Thiên.

Như vậy thật tốt, chia làm hai đường, Bồ Đề đi tìm Diệp Thiên, Uyển Châu đi Bất Chu Sơn xem xét tình hình.

Hai người chia nhau hành động, Uyển Châu lập tức lên đường đến Bất Chu Sơn.

Nàng vô cùng lo lắng cho Xuân vừa mới bén rễ ở Bất Chu Sơn.

Tuy Xuân đã sống rất lâu, nhưng tu vi lại không cao.

Hơn nữa, tiên nữ vốn là một thần khí hóa thành người, bấy nhiêu năm qua vẫn luôn trốn trong tiên cảnh, không có ý định tu luyện, tu vi cũng chỉ cao hơn Thiên binh Thiên tướng bình thường một chút.

Đồng thời, với nhiều Thiên binh Thiên tướng như vậy, tiên nữ căn bản không thể chống đỡ được.

Ở một bên khác, Thiên binh Thiên tướng đã bắt đầu phóng hỏa đốt Bất Chu Sơn.

Vì cây Thương Thiên Đào đã bén rễ ở Bất Chu Sơn, vậy thì hãy đốt sạch Bất Chu Sơn!

Nhưng tiên nữ đâu có thể khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Ban đầu chỉ có một số ít Thiên binh Thiên tướng, tiên nữ có thể

chống đỡ được, nhưng theo sau đó Thiên binh Thiên tướng càng ngày càng nhiều, tiên nữ có chút vất vả.

Thiên binh Thiên tướng thấy có người chống cự, càng hung hãn phóng hỏa hơn.

Nhất thời, khắp Bất Chu Sơn trên dưới đều là một biển lửa, các loài động vật chỉ có thể không ngừng chạy về phía đỉnh núi, nhưng ngọn lửa lớn cuối cùng cũng sẽ thiêu rụi đỉnh núi, chờ đợi chúng cũng chỉ có cái chết.

Uyển Châu đến ngoại vi Bất Chu Sơn.

Lúc này Bất Chu Sơn là một biển lửa, Uyển Châu thấy cảnh này vội vàng lao vào biển lửa, đi tìm tiên nữ.

Tiên nữ không chống đỡ nổi nhiều Thiên binh Thiên tướng như vậy, nhưng không chuẩn bị từ bỏ, vẫn kiên cường chống cự.

Chính sự kiên cường chống cự đó đã giúp nàng cầm cự cho đến khi Uyển Châu đến.

Uyển Châu vừa tiến vào biển lửa đã thấy tiên nữ đang chống đỡ ngọn lửa lớn của Thiên binh Thiên tướng.

Y phục của tiên nữ đã dính không ít tia lửa, nhưng nàng không có thời gian để quan tâm đến những tia lửa đó, phải dốc toàn lực chống đỡ ngọn lửa mãnh liệt.

Tiên nữ thấy Uyển Châu đến, trong lòng có chút cảm động, nhưng lúc như thế này không có nhiều thời gian để tự thương cảm, thế là tiên nữ tiếp tục khổ sở chống đỡ.

Uyển Châu thấy vậy, lập tức lớn tiếng quát Thiên binh Thiên tướng trên trời: "Bất Chu Sơn và các ngươi không oán không thù, vì sao vô duyên vô cớ lại muốn thiêu rụi tất cả sinh linh trên Bất Chu Sơn?" Thiên binh Thiên tướng không thèm để ý đến Uyển Châu,

chúng chỉ nhận một mệnh lệnh là biến Bất Chu Sơn thành biển lửa, thiêu rụi toàn bộ sinh linh trên Bất Chu Sơn.

Đối với chúng, mệnh lệnh là tất cả, những thứ khác hoàn toàn không quan trọng.

Uyển Châu thấy Thiên binh Thiên tướng không thèm để ý, bèn trực tiếp tụ tập pháp lực, khẽ quát một tiếng, ném một pháp cầu về phía một vị Thiên binh Thiên tướng đang phóng hỏa.

Vị Thiên binh Thiên tướng bị pháp cầu của Uyển Châu đánh trúng khẽ rên một tiếng, ngã xuống đất.

Những Thiên binh Thiên tướng khác thấy có người cản trở hành động của mình, bèn tách ra một bộ phận để tấn công Uyển Châu.

Thiên binh Thiên tướng muốn tiêu diệt tất cả những ai dám cản đường chúng, thế là chúng ra tay tấn công Uyển Châu không chút nương tay.

Thiên binh Thiên tướng chia người ra tấn công Uyển Châu, áp lực bên phía tiên nữ giảm bớt, nàng có thể cầm cự cho đến khi Diệp Thiên đến.

Uyển Châu đánh đổ một Thiên binh xong, lập tức lại có một Thiên binh khác bổ sung vào tiếp tục tấn công Uyển Châu.

Uyển Châu thở hổn hển, nhìn lên bầu trời không xa, thầm nghĩ Diệp Thiên vẫn chưa đến.

Chương 1163

Nhưng Uyển Châu biết, Diệp Thiên nhất định sẽ đến.

Tiên nữ thấy ngọn lửa lớn không ngừng ăn mòn sinh mạng, nỗi bi thương trong lòng không ngừng chuyển hóa thành phẫn nộ.

Cuối cùng, tiên nữ không thể nhẫn nhịn được nữa, nàng hét lớn một tiếng, hóa thành Khai Thiên Phủ, bổ một nhát vào Thiên Trụ xung quanh Bất Chu Sơn.

Thiên Trụ lập tức đổ sập, theo sự đổ sập của Thiên Trụ, Thiên Giới bắt đầu nghiêng ngả.

Nơi Thiên Trụ bị chặt đứt nứt ra một lỗ hổng lớn.

Lỗ hổng đó tối tăm sâu thẳm, ánh sáng xung quanh cũng ảm đạm đi không ít.

Ở một bên khác của Thiên Đình, một tiếng vang giòn tan truyền đến, Thiên Đình theo đó nghiêng ngả.

Các tiên quan và Thiên Đế đều kinh hãi, đều biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng các tiên quan không dám nói nhiều.

Thiên Đế lập tức ra quyết định, phái Dương Tiễn đi tu bổ Thiên Trụ.

Nếu Thiên Trụ không thể tu bổ được, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Dương Tiễn lập tức lĩnh mệnh, bay về phía Bất Chu Sơn.

Bởi vì Diệp Thiên thực sự là "lợn chết không sợ nước sôi", Thiên Đế cũng bất đắc dĩ, đành tạm thời thả hắn ra.

Thiên Giới đột nhiên nghiêng ngả, Diệp Thiên ổn định thân hình

xong lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, thế là hắn cũng không ngừng nghỉ phi nước đại đến Bất Chu Sơn.

Chẳng bao lâu, Dương Tiễn đã đến.

Vừa đến, Dương Tiễn liền hút hết pháp lực của tiên nữ.

Tiên nữ mất hết pháp lực, đành biến thành nguyên hình.

Dương Tiễn đang chuẩn bị cầm Khai Thiên Phủ thì tiếng Diệp Thiên truyền đến.

"Dương Tiễn, dừng tay cho ta!" Dương Tiễn quay đầu nhìn thấy Diệp Thiên, liền cầm Khai Thiên Phủ lên, quay người lại, đối đầu với Diệp Thiên.

Một trận đại chiến sắp bắt đầu.

Diệp Thiên thấy Dương Tiễn liếc mắt nhìn mình một cái rồi vẫn cầm Khai Thiên Phủ lên, quay người lại đối đầu với hắn với vẻ khinh miệt, Diệp Thiên thầm nghĩ Dương Tiễn thật sự quá tự tin rồi.

Dương Tiễn không nói hai lời, vung Khai Sơn Phủ bổ về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên vội vàng né tránh, Khai Sơn Phủ lướt qua người hắn, luồng khí mạnh mẽ xé toạc tay áo Diệp Thiên, hắn lập tức cảm thấy cánh tay đau rát như bị lửa đốt.

Diệp Thiên thầm nghĩ Khai Thiên Phủ quả không hổ là thượng cổ thần khí, chỉ lướt qua thôi mà đã có uy lực lớn đến vậy.

Nhưng, ta Diệp Thiên cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt!

Diệp Thiên lập tức hội tụ pháp lực, tung một quyền về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn lập tức dùng Khai Thiên Phủ chống đỡ.

Nắm đấm của Diệp Thiên và Khai Thiên Phủ va chạm vào nhau, phát ra tiếng động lớn.

Sóng xung kích do cú va chạm giữa Diệp Thiên và Khai Thiên Phủ tạo ra khiến những Thiên binh Thiên tướng đứng xa cũng suýt ngã xuống đất.

Những Thiên binh Thiên tướng đứng gần hơn thì bị chấn động đến mức hộc máu, ngã xuống đất.

Diệp Thiên lùi lại kéo giãn khoảng cách, lần nữa dồn lực tung thêm một quyền về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn cũng không cam chịu yếu thế, cũng cứng đối cứng với Diệp Thiên.

Chương 1164

Thế là hai người không ngừng va chạm, tách ra, rồi lại va chạm.

Tiếng động lớn và sóng xung kích mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đều không dám lại gần.

Tất cả đều đứng rất xa, sợ bị sóng xung kích chết người kia ảnh hưởng.

Hai người nhìn có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng thực ra nếu không phải Dương Tiễn cầm Khai Thiên Phủ, hắn đã sớm bị Diệp Thiên giải quyết rồi.

Nhưng Diệp Thiên không dùng pháp khí, tay không cũng có thể đánh ngang ngửa với Dương Tiễn.

Tổng lại mà nói, thực lực của Diệp Thiên vẫn nhỉnh hơn một bậc.

Khi Diệp Thiên chuẩn bị lần nữa tấn công Dương Tiễn, Dương Tiễn bỗng nhiên run rẩy, lập tức hộc ra một ngụm máu lớn.

Diệp Thiên định thần nhìn kỹ, hóa ra Khai Thiên Phủ đang phản phệ.

Vốn dĩ pháp lực của tiên nữ tuy đã bị Dương Tiễn hút cạn toàn bộ, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, tiên nữ đã khôi phục không ít pháp lực.

Thế là tiên nữ trực tiếp cưỡng chế hút pháp lực từ trên người Dương Tiễn, khiến Dương Tiễn bị phản phệ.

Dương Tiễn lúc này tuy bề ngoài không có bất kỳ vết thương nào, nhưng bên trong cơ thể hắn sắp tan nát.

Vốn dĩ việc cứng đối cứng với Diệp Thiên đã cần tiêu hao một

lượng lớn pháp lực, lúc này Khai Thiên Phủ lại cưỡng chế hút pháp lực của hắn, khiến hắn bị trọng thương.

Dương Tiễn thấy tình hình không ổn, lập tức bỏ chạy.

Diệp Thiên không đuổi theo, lúc này trong lòng hắn có một chuyện đáng lo hơn, đó là cái lỗ hổng lớn do Khai Thiên Phủ chặt ra.

Cái lỗ hổng đó đang không ngừng ăn mòn tất cả mọi thứ của Thiên Giới, ngay cả ánh sáng nó cũng muốn nuốt chửng, chứ đừng nói đến các sinh linh khác của Thiên Giới.

Khai Thiên Phủ hóa thành tiên nữ.

Diệp Thiên hỏi tiên nữ có cách nào để tu bổ cái lỗ hổng đó không.

Tiên nữ lắc đầu.

Vốn dĩ Dương Tiễn có thể tu bổ cái lỗ hổng đó, nhưng bây giờ Dương Tiễn đã chạy mất tăm rồi.

Lúc này, Thiên binh Thiên tướng thấy cái lỗ hổng lớn có thể ăn mòn tất cả mọi thứ, cũng đã chạy mất tăm, ngay cả những chiến hữu ngã xuống cũng không mang theo.

Diệp Thiên và những người khác nhìn cái lỗ hổng lớn có chút bất lực.

Lúc đó, Xuân xuất hiện.

Xuân nhìn Bất Chu Sơn đang sống trong cảnh lầm than, lại nhìn Diệp Thiên và những người khác đang bó tay chịu trận, khẽ mỉm cười, lao về phía hắc động.

Xuân dùng thân thể của mình để tu bổ lỗ hổng lớn.

Nhưng Thiên Đế lại cho rằng Dương Tiễn đã tu bổ xong.

Thấy Dương Tiễn khóe miệng rỉ máu, hắn tưởng Dương Tiễn tiêu

hao quá nhiều, thế là liền sắp xếp bá quan đón gió tẩy trần cho Dương Tiễn.

Bá quan trong Thiên Đình ca múa tưng bừng tổ chức yến tiệc, cảm thán rằng nếu không có Dương Tiễn, trận nguy cơ này không thể dễ dàng hóa giải được.

Lúc này Thiên Giới là một cảnh ca múa tưng bừng.

Xuân bất chấp thân mình dùng Thiên Niên Tinh Nguyên tu bổ lỗ hổng lớn của Thiên Giới, nhưng lại thân tử hồn diệt.

Diệp Thiên và Uyển Châu không khỏi ai thán trước sự hy sinh của Xuân.

Diệp Thiên thở dài một hơi, dập tắt ngọn lửa lớn chưa tắt trên Bất Chu Sơn, rồi dựng một tấm bia trên Bất Chu Sơn để tưởng nhớ Xuân, người đã cống hiến thân mình cho Thiên Giới.

Chương 1165

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người chuẩn bị quay về Thiên Giới.

Lúc này, tiên nữ thấy Bất Chu Sơn tạm thời không thích hợp để sinh sống, thế là Diệp Thiên đưa tiên nữ cùng quay về Thiên Giới.

Ba người vừa đến cổng Thiên Giới đã nghe thấy hai tên Thiên binh gác cổng oán trách.

Thiên binh Giáp: "Ai, số phận đúng là khổ mà, người ta thì đang tận hưởng ở yến tiệc mừng công, còn ta thì ở đây gác cổng!" Thiên binh Ất: "Đó không phải lỗi tại vận khí của hai chúng ta không tốt sao, bốc thăm trúng chúng ta thì đành chịu vậy thôi." Diệp Thiên nghe nói đến yến tiệc mừng công, bèn tiến lên hỏi thăm.

Hai tên Thiên binh vừa rồi trong trận đại chiến đã thấy Diệp Thiên, sự lợi hại của Diệp Thiên đã in sâu vào lòng chúng, thế là vừa thấy Diệp Thiên, chúng không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

Tưởng Diệp Thiên sẽ gây rắc rối, nhưng Diệp Thiên chỉ hỏi thăm chuyện yến tiệc mừng công.

Thế là Thiên binh gác cổng liền kể cho Diệp Thiên nghe về yến tiệc mừng công mà Thiên Đế tổ chức để tuyên dương Dương Tiễn đã tu bổ Thiên Giới.

Diệp Thiên nghe xong, ngọn lửa giận trong mắt hắn khiến hai tên Thiên binh suýt ngã xuống đất.

Diệp Thiên thầm nghĩ, tốt lắm Dương Tiễn, rõ ràng ngươi chẳng làm gì cả, vậy mà dám nhận yến tiệc mừng công, hãy đợi đấy!

Diệp Thiên lập tức kéo Uyển Châu, hướng Thiên Đình thẳng tiến.

Lúc này Thiên Đình ca múa tưng bừng, ai ai cũng đang ca tụng

công tích của Dương Tiễn.

Dương Tiễn lấy cớ cần dưỡng thương, đã rời đi trước, nhưng mọi người đều không bận tâm, ai cũng là kẻ sống lay lắt qua ngày, người khác thế nào thì không quan tâm.

Khi đang say sưa mộng mị trong Thiên Đình, Diệp Thiên dẫn theo Uyển Châu, Uyển Châu tay cầm Khai Sơn Phủ, đã đến cổng Thiên Đình.

Diệp Thiên nghe bên trong một mảnh hoan thanh tiếu ngữ, không khỏi cảm thấy một trận buồn nôn.

Hắn hội tụ pháp lực, tung một quyền về phía Thiên Đình, "Ầm" một tiếng, tường thành Thiên Đình ứng tiếng đổ sập.

Uyển Châu cầm Khai Thiên Phủ, nhìn tấm biển "Lăng Tiêu Bảo Điện" viết trên cổng Thiên Đình, cười lạnh một tiếng, bổ xuống.

Tấm biển cùng với cổng Thiên Đình, bị bổ thành hai.

Thiên Đình đột nhiên chấn động, một bức tường thành đổ sập, khói bụi bay lả tả.

Vừa rồi tiếng cười nói huyên náo đột ngột dừng lại.

Tiếng Diệp Thiên từ trong khói bụi truyền ra: "Yến tiệc mừng công, ngon miệng không?" Thiên Đế cảm giác giọng Diệp Thiên mang theo sát ý cực mạnh, thế là lập tức bỏ chạy.

Chúng tiên quan thấy cảnh này, cũng lập tức bỏ chạy.

Thiên Đế mang theo Vương Mẫu, vội vàng đến Linh Sơn tị nạn.

Diệp Thiên nhìn ngai vàng của Thiên Đế, lạnh lẽo cười một tiếng, một quyền đánh nát nó thành phấn vụn.

Uyển Châu dùng Khai Thiên Phủ chặt đứt cột trụ của Lăng Tiêu Bảo Điện, Lăng Tiêu Bảo Điện trong một tiếng hô vang, ầm ầm đổ

sập.

Diệp Thiên và Uyển Châu từ từ đến Linh Sơn.

Sát khí mãnh liệt khiến tất cả sinh linh xung quanh Linh Sơn đều hoảng sợ chạy trốn.

Uyển Châu lớn tiếng hét, bảo Như Lai giao Thiên Đế ra.

Nhưng đệ tử gác cổng lại ấp úng, không ngừng cố gắng chuyển hướng đề tài.

Nhưng những chiêu trò này đối với Diệp Thiên căn bản không có tác dụng.

Lý do ấp úng chỉ có một, là Như Lai không giao Thiên Đế cho Diệp Thiên.

Thế là Diệp Thiên không thể nhẫn nhịn được nữa, lạnh lùng nói: "Nếu không giao người, vậy ta sẽ tự mình lấy người!" Diệp Thiên từ từ cầm Khai Thiên Phủ từ tay Uyển Châu, hội tụ pháp lực.

Chương 1166

Chẳng bao lâu, pháp lực trong tay Diệp Thiên hội tụ vô cùng khổng lồ.

Diệp Thiên khẽ vung một nhát về phía Linh Sơn, "Rắc" một tiếng, Linh Sơn suýt chút nữa bị chặt thành hai nửa!

Diệp Thiên hội tụ rất nhiều pháp lực, dùng Khai Thiên Phủ suýt chút nữa chặt đứt Linh Sơn làm đôi, để lại trên núi một vết nứt lớn.

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn lên bầu trời, biết Như Lai đang theo dõi.

Vừa rồi Diệp Thiên bổ một nhát chỉ là cảnh cáo, chỉ cần hắn thực sự muốn chặt đứt Linh Sơn, thì Linh Sơn sẽ tan thành tro bụi!

Diệp Thiên không muốn xé toạc mặt nạ với Như Lai, vì vậy chỉ cảnh cáo.

Nếu là pháp khí bình thường, dù Diệp Thiên hội tụ bao nhiêu pháp lực cũng không thể nào chặt đứt Linh Sơn, nhiều nhất chỉ có thể tạo ra một khe nứt không sâu.

Nhưng Khai Sơn Phủ là thượng cổ thần khí, sở hữu năng lực khai thiên, khai sơn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Diệp Thiên nhìn chằm chằm lên bầu trời, Như Lai trên trời bất lực.

Có lẽ ngài không sợ Diệp Thiên, nhưng sợ những chuyện mà Diệp Thiên có thể làm.

Nếu Diệp Thiên dùng Khai Thiên Phủ, bổ đôi cả Thiên Giới, vậy thì sẽ tổn thất không nhỏ.

Như Lai thở dài, ra lệnh cho đệ tử đưa Thiên Đế và Vương Mẫu

đến trước mặt Diệp Thiên.

Thiên Đế và Vương Mẫu vô cùng sợ hãi, nhưng lại không thể chống cự Như Lai, chỉ đành cứng đầu để người ta dẫn đến trước mặt Diệp Thiên.

Thiên Đế đến trước mặt Diệp Thiên, giả vờ trấn tĩnh, nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên!

Ngươi muốn tạo phản sao!" Diệp Thiên nghe vậy, không khỏi bật cười thành tiếng.

"Sao, có ý kiến gì không?" Diệp Thiên hữu ý vô ý vung vẩy Khai Thiên Phủ trong tay.

Thiên Đế vừa thấy Diệp Thiên vung vẩy Khai Thiên Phủ, trong lòng bỗng hoảng hốt.

Lúc đó Như Lai lên tiếng.

"Thiên Đế, thân là chủ Thiên Giới, không điều tra rõ ràng đã vội vàng kết luận, dẫn đến tai họa ngày hôm nay.

Nếu ngươi hành động sớm hơn, đã không rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay.

Bây giờ sự việc đã đến nước này, ngươi biết phải làm gì rồi đó." "Khụ khụ, Diệp Thiên, ta xin lỗi ngươi.

Nếu có nhu cầu gì, cứ việc tìm ta!" Thiên Đế dịu đi sự ngượng ngùng, khẽ ho hai tiếng.

Diệp Thiên không chút nghĩ ngợi nói: "Ta muốn đòi một cái!" Thiên Đế có chút không hiểu, bèn hỏi Diệp Thiên: "Đòi một công đạo nghiêm túc sao?" "Một cái công đạo chân chính!" Thế là Diệp Thiên kể toàn bộ những việc Xuân đã làm ra.

Thiên Đế nghe xong cuối cùng cũng bị tinh thần cống hiến của

Xuân cảm động.

Thiên Đế thở dài, nói: "Ta sẽ cho người làm tốt tất cả công việc ở Bất Chu Sơn." Diệp Thiên gật đầu, tiếp tục nói: "Ta muốn trừng phạt nặng Dương Tiễn!

Bỏ trốn giữa trận, không đi vá trời, khắc ý ẩn man sự thực, Dương Tiễn tất tu trọng phạt!" Thiên Đế nói: "Nhưng Dương Tiễn bây giờ trọng thương vị năng thuyên dũ, phóng nhất mã ba." Khi Diệp Thiên định nói tiếp, Như Lai xuất hiện.

Như Lai nghiêm túc nói với Diệp Thiên: "Dương Tiễn tuy có tội, nhưng tội không đáng chết.

Hơn nữa vốn dĩ hắn đã bị đánh trọng thương, bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Cứ cho qua chuyện này đi, mọi người lại hòa thuận như trước." Thế là Diệp Thiên bất đắc dĩ đành đồng ý.

Lúc đó, Như Lai lại nói: "Bây giờ mọi chuyện đã được xử lý xong, vậy cái khe nứt mà ngươi chặt ra ở Linh Sơn thì phải xử lý thế nào đây?" Diệp Thiên gãi đầu, nói: "Cái này…" Như Lai thấy Diệp Thiên nhất thời cũng không nói ra được lý do gì, lại thấy Diệp Thiên vừa rồi khi bổ Linh Sơn đã nương tay, bèn phất tay một cái, nói xong rồi.

Như Lai thi triển pháp thuật, tu bổ lại khe nứt do Diệp Thiên bổ ra ở Linh Sơn, bảo Diệp Thiên giúp đỡ khôi phục nguyên dạng.

Chương 1167

Diệp Thiên và Uyển Châu bất đắc dĩ đành khôi phục lại thành vẻ tươi tốt um tùm.

Nhưng không ai biết rằng, có một cây mai hoa, dưới sự thúc đẩy của pháp lực của Uyển Châu, đã tu luyện đắc đạo.

Sau khi chuyện ở Linh Sơn qua đi, Thiên Giới lại trở lại bình yên.

Thiên Đế và Vương Mẫu trở về Thiên Đình, thi pháp một chút liền khôi phục Lăng Tiêu Bảo Điện trở lại nguyên dạng.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng trở về chỗ ở của mình.

Nhưng lúc này Linh Sơn lại không thái bình.

Tuy Như Lai đã khôi phục Linh Sơn trở lại nguyên dạng, nhưng đó cũng chỉ giới hạn ở địa hình, một bông hoa, một ngọn cỏ, một thân cây trên núi đều là do pháp lực của Uyển Châu gieo trồng mà thành.

Thật trùng hợp, pháp lực của Uyển Châu đã khiến một cây mai hoa trên Linh Sơn sản sinh ra linh trí.

Nghe nói vạn vật thế gian khi sản sinh linh trí, người đầu tiên chúng nhìn thấy chính là cha mẹ tái sinh, mai hoa cũng vậy.

Nhưng mai hoa vừa mới sản sinh linh trí, lờ mờ thấy có một người đã tạo ra mình, nhưng lại không nhớ người đó là ai, cũng không nghe rõ những lời nói xung quanh, thế là mai hoa liền gặp ai hỏi người đó.

Ban đầu, đệ tử trên Linh Sơn bị một đóa mai hoa đột nhiên gọi lại, sợ đến nửa sống nửa chết.

Vừa nhìn xung quanh không có ai, liền tưởng mình bị ảo giác.

Nhưng đóa mai hoa đó thấy đệ tử không nói gì, liền gọi tiếp, khiến không ít đệ tử sợ hãi bỏ chạy.

Thế là giữa các đệ tử liền bắt đầu đồn đại rằng trên Linh Sơn có một oan hồn chết oan, cứ không ngừng hỏi: "Có biết ai đã tạo ra ta không?" Chuyện càng đồn càng rộng, chẳng bao lâu đã truyền đến tai mấy vị đại đệ tử.

Sư huynh vừa nghe, lập tức đứng dậy, nghĩa khí lẫm liệt nói rằng đã có oan hồn chết oan, tại sao không siêu độ, để nó được luân hồi, đó cũng là một việc công đức vô lượng.

Thế là sư huynh bảo mấy đệ tử dẫn đường, tìm đến mai hoa.

Một đám đệ tử tìm kiếm trên núi nửa ngày trời, mới hiểu ra là đã gây ra một sự hiểu lầm lớn.

Đó đóa mai hoa chỉ mới khai mở linh trí, hỏi ân nhân ở đâu mà thôi, bị mấy đệ tử thêu dệt, liền thành oan hồn.

Nhưng những đệ tử đó không nói cho mai hoa biết, người tạo ra nó rốt cuộc là ai.

Thế là, mai hoa thấy những người này hỏi ba không biết, liền bỏ đi, để lại một đám đệ tử ở đó không biết phải làm gì.

Như Lai nghe chuyện, khẽ mỉm cười, biểu thị rằng đóa mai hoa kia đã có linh trí của mình, thì cứ để nó đi đi.

Hơn nữa, mai hoa cũng không phải chúng ta tạo ra.

Thế là chuyện này liền không giải quyết nữa.

Ở một bên khác của Thiên Giới, chuyện Diệp Thiên đại náo Thiên Đình lại truyền ra.

Ban đầu có người ngưỡng mộ Diệp Thiên và Uyển Châu dũng khí và thực lực, nhưng sau khi mấy người cố ý vô ý thêm dầu thêm mỡ,

liền truyền Diệp Thiên và Uyển Châu thành đại ác nhân.

Tin đồn ác ý nhất là do một vị tiên quan tự xưng Dương Tấn Qua truyền ra, nói rằng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người uy hiếp lợi dụng, cưỡng ép Thiên Đế và Vương Mẫu đạt thành mục đích không thể tiết lộ được… Tóm lại hai người đã phạm phải tội ác tày trời, tội không kể xiết.

Thế là các tiên quan Thiên Đình đều bắt đầu nói rằng ai cũng phải tru diệt chúng, nhưng lại không đánh lại Diệp Thiên, chỉ có thể nói thầm, lén lút sau lưng mà thôi.

Nhưng chẳng bao lâu, chúng đã tìm ra một cách để "anh hùng ẩn mình".

Vì không đánh lại Diệp Thiên, vậy thì đi đánh những người ngưỡng mộ Diệp Thiên và Uyển Châu chẳng phải dễ hơn sao?

Đây là phong cách bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh của chúng.

Thiên Đế cũng không hài lòng, phái không ít người giám sát Diệp Thiên và Uyển Châu, rõ ràng là công báo tư thù.

Chương 1168

Uyển Châu đã đuổi chúng đi rất nhiều lần, nhưng sau đó chúng lại quay lại, đành phải bỏ qua.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, những người này đánh cũng không được, không đánh cũng không được.

Thế là Diệp Thiên nghĩ ra một cách, đó là dẫn theo Uyển Châu, hai người cùng lén lút xuống phàm trần.

Mai hoa thấy những đệ tử kia đều không nói cho mình biết hướng đi của ân nhân, thế là liền hậm hực bỏ đi.

Mai hoa loanh quanh ngoại vi Linh Sơn mấy ngày, cuối cùng cũng đến được Thiên Giới.

Lính gác cổng Thiên Giới thấy mai hoa là một tiểu yêu tinh vừa mới khai mở linh trí, lại hỏi ân nhân là ai, lính gác làm sao mà biết được?

Thế là liền ném mai hoa xuống phàm gian.

Mai hoa bị ném xuống phàm gian, trong lòng không khỏi phẫn uất, khẽ mắng lính gác.

Nhưng những lời đó chẳng bao lâu đã bị mai hoa vứt ra chín tầng mây xanh, dù sao thì các loại sự vật mới lạ ở nhân gian đã thu hút sâu sắc sự chú ý của nàng.

Mai hoa chạy lung tung trên đường phố, khiến người đi đường có chút bất mãn.

Nhưng người đi đường thấy là một đứa trẻ nhỏ, liền không chấp nhặt, tiếp tục làm việc của mình.

Mai hoa nhìn trái nhìn phải, đôi mắt trong veo tràn đầy sự tò mò về các loại sự vật mới lạ.

Mai hoa tuy không ngừng dùng các loại sự vật mới lạ để thỏa mãn sự tò mò của mình, nhưng vẫn không quên đi tìm ân nhân.

Thế là mai hoa cứ thỉnh thoảng lại kéo mấy người lại hỏi ân nhân ở đâu.

Mấy người tốt bụng tưởng mai hoa bị lạc đường, đi liên hệ quan phủ.

Mấy người khác thì cho rằng mai hoa bị thần kinh, liền đuổi nàng đi.

Thế là, mai hoa ở nhân gian một ngày rồi, không hỏi được ân nhân là ai, nhưng đó cũng là chuyện tất nhiên, dù sao thì một đám phàm nhân, sao có thể biết thiên cơ?

Nhưng mai hoa không tìm được ân nhân, lại bị người khác tìm thấy.

Trong bóng tối, mấy đôi mắt nhìn chằm chằm vào mai hoa, vẻ đen tối và tà ác trong mắt khiến người ta không khỏi rùng mình.

Mai hoa hỏi thăm cả ngày, tự nhiên vừa khát vừa mệt.

Lúc đó, một người phụ nữ từ từ đi ra từ con hẻm nhỏ, trên mặt nở nụ cười, trong tay cầm đồ ăn, nói với mai hoa biết người đó ở đâu, không bằng cứ ăn no bụng trước đã… Mai hoa mở mắt ra, xung quanh chỉ có một chút ánh sáng mờ nhạt.

Nhưng mai hoa không phải phàm nhân, vì vậy nàng ở trong địa lao tối tăm như ở ban ngày.

Mai hoa hiểu ra, nàng nhớ rõ ràng sau khi ăn đồ ăn của người phụ nữ đó, nàng liền ngất đi.

Xem ra người phụ nữ đó không phải là người tốt, rất có thể là kẻ lừa đảo.

Lúc đó, mấy cô gái xung quanh thấy mai hoa tỉnh lại, thấy mai hoa còn nhỏ như vậy, tưởng nàng sẽ khóc, vội vàng an ủi.

Nhưng mai hoa không hề khóc, chỉ ở đó thì thầm.

Mai hoa không ra ngoài được, bèn hỏi mấy cô gái xung quanh.

Mấy cô gái xung quanh nghe vậy, cười khổ một tiếng, nói với mai hoa rằng đây là hang ổ của bọn buôn người, chuẩn bị bán các nàng vào thanh lâu để kiếm một khoản lớn.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu xuống phàm trần, nhìn lên trời, thấy trên trời không có truy binh, nghĩ rằng bọn họ không phát hiện hai người đã chạy trốn, thế là liền thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lén lút xuống phàm trần đã tiêu hao không ít khí lực, vừa đúng lúc bên cạnh có một khách sạn, thế là hai người chuẩn bị vào khách sạn ăn một bữa no nê.

Lúc này không phải giờ ăn cơm, vì vậy trong khách sạn không có người.

Chương 1169

Diệp Thiên và Uyển Châu là những vị khách duy nhất.

Tiểu nhị vừa thấy Uyển Châu liền ngây người ra, Diệp Thiên nhìn tiểu nhị có vẻ đang suy tư điều gì đó.

Quả nhiên tiểu nhị có ý đồ xấu, đã bỏ thuốc mê vào món ăn.

Lúc đó Diệp Thiên khẽ nói mấy câu với Uyển Châu, Uyển Châu gật đầu.

Hai người ăn no xong liền giả vờ ngất xỉu, chuẩn bị xem xem tiểu nhị rốt cuộc muốn giở trò gì.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu ngất xỉu, chẳng bao lâu, tiểu nhị rón rén đi đến bên cạnh Diệp Thiên và Uyển Châu, trói Uyển Châu lại, lén lút mang đi.

Tiểu nhị rón rén, trói chặt Uyển Châu lại, ôm nàng đi ra phía sau, không biết làm gì.

Còn Diệp Thiên thì bị bỏ lại đó.

Diệp Thiên thầm nghĩ tiểu nhị này không đơn giản.

Các cô bé trong địa lao thấy có người bị ném xuống, vội vàng co ro lại thành một đống ngây ngốc ở góc.

Duyên phận thật khó nói thành lời, mai hoa bị bắt vào địa lao cũng là địa lao nơi Diệp Thiên và Uyển Châu ăn cơm!

Mai hoa vừa nhìn thấy Uyển Châu không hiểu sao lại có một cảm giác thân thiết kỳ lạ, thế là mai hoa không như những cô bé khác co ro ở góc, nàng đứng đó ngây ngốc nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu nhìn xung quanh, phát hiện khắp nơi đều là những đứa

trẻ nhỏ, trong lòng không khỏi xót xa.

Uyển Châu nhẹ giọng nói với những đứa trẻ: "Đừng sợ, những đứa trẻ đáng thương, ta sẽ cứu các ngươi." Uyển Châu nói xong liền đi về phía những đứa trẻ co ro thành một đống trong góc.

Khi Uyển Châu đang đi, mai hoa bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác quen thuộc, cảm giác đó khiến mai hoa giật mình.

Cảm giác đó không thể sai được, cảm giác tiên khí đó, có lẽ người trước mặt này biết ân nhân của nàng ở đâu.

Thế là mai hoa lập tức quỳ xuống, nói với Uyển Châu: "Tiên tỉ tỉ!" Uyển Châu giật mình, lập tức đánh giá mai hoa, phát hiện trên người mai hoa có tiên khí như có như không.

Uyển Châu đỡ mai hoa dậy, nhẹ giọng nói với mai hoa lát nữa hãy nói, đừng quá phô trương.

Thế là mai hoa nghe lời đứng sang một bên, nhìn Uyển Châu.

Uyển Châu đi đến bên cạnh các cô bé, nhẹ nhàng an ủi những đứa trẻ đang kinh hãi.

Ở một bên khác, trên địa lao của khách sạn, Diệp Thiên thấy lâu như vậy rồi mà không có ai gọi, thế là hắn giả vờ tỉnh dậy, vươn vai một cái, giả vờ thấy Uyển Châu không thấy đâu, gọi tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng chạy đến, trên mặt nở nụ cười.

Diệp Thiên giả vờ hoảng sợ hỏi tiểu nhị: "Tiểu nhị, người bên cạnh ta đi đâu rồi?" Tiểu nhị nói, đối với Diệp Thiên: "Khách quan, người ngồi bên cạnh ngài hình như ngủ thiếp đi rồi, tự nhiên mất." Diệp Thiên thấy tiểu nhị mặt không đổi sắc nói dối, thầm nghĩ tiểu nhị này chắc chắn không phải lần đầu làm chuyện này, thế là Diệp Thiên lại nói: "Vậy, sao ta lại đột nhiên ngất đi?

Chẳng lẽ trong thức ăn có bỏ thuốc sao?" Tiểu nhị nghe vậy, có chút hoảng sợ, nhưng vẫn mỉm cười, nói với Diệp Thiên: "Không không, ta làm ăn chính trực, sao có thể bỏ thuốc được chứ?

Chắc là khách quan ngài tối qua không nghỉ ngơi tốt, ăn no rồi lại mệt, nên ngủ thiếp đi thôi." Diệp Thiên giả vờ như được khai sáng, bèn hỏi tiểu nhị: "Vậy ngươi có thấy nàng ấy đi đâu không?" Tiểu nhị thấy người này cuối cùng cũng chịu đi, như được đại xá, vội vàng nói: "Cái này, ta cũng không chú ý, khách quan ngài mau đi xem xem đi." Thế là Diệp Thiên giả vờ rời khỏi khách sạn, đi không xa sau đó lại vòng về, lén lút lẻn vào phía sau khách sạn, cẩn thận tìm kiếm tung tích của Uyển Châu.

Tìm kiếm không lâu, Diệp Thiên phát hiện một cái địa lao, thầm nghĩ Uyển Châu chắc chắn ở dưới đó, thế là hắn nhẹ nhàng tiến vào địa lao, không phát ra một chút tiếng động nào.

Trong địa lao, Uyển Châu thấy Diệp Thiên đến, thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng có chuyện gì ngoài ý muốn, lâu như vậy rồi mà không thấy hắn đến.

Hóa ra Diệp Thiên chỉ đang trêu chọc tiểu nhị mà thôi.

Uyển Châu thở dài, giải thích tình hình trong địa lao cho Diệp Thiên nghe.

Diệp Thiên thầm nghĩ tiểu nhị này đúng là một tên khốn, nhất định phải tìm cơ hội để xử lý hắn.

Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là cứu những đứa trẻ ra, thế là Uyển Châu thả từng đứa trẻ bị nhốt trong địa lao ra ngoài.

Chương 1170

Tiểu nhị thấy Diệp Thiên đã đi xa, thế là đóng cổng khách sạn lại, ung dung đi về phía địa lao phía sau khách sạn.

Hắn thầm nghĩ hôm nay đã bắt được một tuyệt sắc mỹ nữ, trước tiên cứ hưởng thụ đã rồi bán cho thanh lâu, lại có thể kiếm được một khoản lớn.

Tiểu nhị vừa nghĩ, không khỏi chảy nước miếng.

Hắn vừa ngân nga khúc hát nhỏ, vừa mở cửa địa lao, từ từ đi vào địa lao.

Nhưng trong địa lao lại trống không một bóng người.

Điều này khiến tiểu nhị kinh hãi biến sắc.

Rõ ràng vừa rồi khi hắn đưa người vào thì bên trong đầy ắp, không thiếu một ai, vậy mà bây giờ đưa thêm một người vào thì tất cả đều biến mất rồi sao?

Tiểu nhị trợn mắt há mồm nhìn địa lao trống không, cảnh tượng trong địa lao khiến hắn nhất thời không thể chấp nhận.

Một lúc sau, tiểu nhị hoàn hồn, cẩn thận nghĩ kỹ, liền phát hiện ra điều bất thường.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người rõ ràng đã thông đồng với nhau!

Thuốc mê được bỏ vào món ăn, người bình thường ăn mấy miếng là sẽ ngất đi, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người ăn xong mới ngất.

Đó là do Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cố ý giả vờ ngất!

Tiểu nhị càng nghĩ càng tức giận, hai người này trực tiếp thả hết những đứa trẻ mà hắn đã bắt giam bấy lâu nay đi rồi, làm sao mà kiếm tiền được đây?

Tiểu nhị tức giận đến mức không chịu nổi, lập tức chạy đến quan phủ, tố cáo Diệp Thiên với quan, lý do là Diệp Thiên đã trộm đồ của hắn!

Quan huyện vừa nghe chuyện, trong lòng nóng lòng muốn lập công.

Thế là tập hợp toàn bộ nha dịch của quan phủ, nói với tiểu nhị rằng nhất định sẽ dốc toàn lực để điều tra phá án.

Ở một bên khác, sau khi Uyển Châu thả những đứa trẻ đi, nàng dặn dò chúng sau này phải cẩn thận hơn.

Những đứa trẻ đều cảm ơn rối rít rồi vội vàng trở về nhà, chỉ còn mai hoa đi theo Uyển Châu.

Diệp Thiên và Uyển Châu đều có thiện cảm với mai hoa.

Không biết là do mai hoa là một đứa trẻ nhỏ, hay vì mai hoa được tạo ra từ pháp lực của Uyển Châu, cả hai đều nảy sinh lòng yêu thương đối với mai hoa.

Diệp Thiên và Uyển Châu mua cho mai hoa không ít đồ chơi nhỏ, mai hoa vui mừng khôn xiết.

Ba người cứ như một gia đình ba người hạnh phúc, khiến không ít người đi đường phải ngưỡng mộ.

Lúc đó, tiểu nhị dẫn theo một đội nha dịch lớn đến trước mặt Diệp Thiên.

Tiểu nhị chỉ tay vào Diệp Thiên, nói với nha dịch.

Nha dịch lập tức biểu thị mời Diệp Thiên đi uống trà.

Diệp Thiên thầm nghĩ tiểu nhị này đúng là kẻ ác nhân lại đi tố cáo trước, đúng là một tên khốn nạn thật sự.

Nhưng Diệp Thiên đâu có sợ những người này, dù sao thì tiểu nhị mới là tội nhân thật sự.

Thế là ba người Diệp Thiên cứ vậy đi đến quan phủ uống trà.

Huyện lệnh thấy nha dịch đã dẫn ba người đến, quyết định trước tiên cho ba người một trận "hạ mã uy", thế là hắn vỗ bàn phách một cái, ra lệnh cho ba người quỳ xuống.

Diệp Thiên thầm nghĩ, Như Lai còn chưa bảo ta quỳ, một tên huyện lệnh nhỏ bé lại dám bảo ta quỳ xuống sao?

Hừ!

Chương 1171

Diệp Thiên đang chuẩn bị lên tiếng tranh luận với huyện lệnh, thì mai hoa đã dẫn đầu đối đáp lại huyện lệnh: "Ngươi tưởng ngươi là ai!

Dựa vào đâu mà dám bảo ta quỳ xuống?" Huyện lệnh trợn tròn mắt, không thể tin được một cô bé nhỏ xíu trước mặt lại dám phản bác.

Thế là huyện lệnh kéo kéo quần áo của mình, nói: "Dựa vào việc ta là huyện lệnh của huyện này!

Đồ dân thường to gan, mau quỳ xuống!" Mai hoa lại không phục: "Huyện lệnh có thể ra lệnh cho ta quỳ xuống sao?

Ta là tiên nhân đây!" Huyện lệnh nghe vậy, cười lên, nói: "Tiên nhân sao?

Vậy ta là Ngọc Hoàng Đại Đế đây!" Uyển Châu thấy hai người tranh cãi không ngừng, trong lòng bất đắc dĩ, liền thi triển một chút pháp thuật.

Huyện lệnh lại chuẩn bị nói, nhưng chỉ có thể há miệng, không thể phát ra tiếng.

Hóa ra Uyển Châu đã lấy đi giọng nói của huyện lệnh rồi.

Móng vuốt sắc nhọn của Dương Nhân Khánh với tới được.

Một giọt máu sẫm màu rơi xuống ngực lão vu sư, theo vết thương mà đi vào tim.

Trong nháy mắt, lão vu sư hóa đen, trái tim tan nát lập tức biến hình, cơ thể gầy yếu bỗng chốc trở nên cường tráng.

Nếu ánh sáng đồng thời bị đảo ngược, lão vu sư tóc bạc phơ trông vừa già vừa xấu xí, bỗng nhiên… trọng hoạch thanh xuân, trở nên trẻ trung, cường tráng.

"Kính chào chủ nhân!" Lão vu sư đã hồi phục trạng thái trẻ trung của mình được phục sinh, cũng… bị mê hoặc.

Dương Nhân Khánh phất tay, "Chú ý thu liễm, đừng tùy tiện tiết lộ thân phận.

Đi ra ngoài!" Vu sư bị bạt tai một cái, từ từ rút lui khỏi doanh trại của Dương Nhân Khánh.

Sau khi rời khỏi doanh trại của Dương Nhân Khánh, vu sư Lai Văn Tư gặp rất nhiều người quen.

Nhìn ngoại hình tinh linh, mỗi người đều cảm thấy kinh ngạc.

"Oa… vu sư sao?

Vậy… cấp bảy?

Có phải được thăng cấp thành vu sư cao cấp và bắt đầu biến đổi rồi không?" Những người quen cũ, từng người một đầy chấn động.

"Cơ hội của ta!

Tướng quân chỉ huy ra lệnh cho ta, sau đó…" Hắn mỉm cười.

"Được tổng chỉ huy chỉ điểm?

Thật may mắn!

Lai Văn Tư, ngươi thật may mắn!" Mỗi người đều tràn đầy đố kỵ, hận không thể được thay thế bởi cơ thể đó.

Nếu biết được sự thật… có lẽ sẽ đố kỵ hơn.

"Tổng chỉ huy là một người hào phóng, kiến thức uyên bác.

Nếu có bất kỳ nghi vấn nào trong quá trình luyện tập, ngươi có thể

hỏi không?" "Có thể sao?" "Đương nhiên rồi!

Không thấy ta sao?" Nhanh chóng, vu sư đã nhận được sự chỉ đạo của tổng chỉ huy, và toàn bộ doanh trại đã lan truyền tin tức quảng bá cho người hướng dẫn.

Rất nhiều thẻ bài đều ở trạng thái đỉnh phong, người phi phàm không thể đột phá, bắt đầu suy nghĩ.

Có thể dự đoán, Dương Nhân Khánh sẽ nhanh chóng tập hợp một lượng lớn những người phi phàm.

Chương 1172

Chướng ngại không gian.

Phía trước có ví dụ, doanh trại Dương Nhân Khánh không ngừng tiến lên quan sát.

Đương nhiên, Dương Nhân Khánh là tổng chỉ huy Quân đoàn Huân Tước.

Bất kỳ ai cũng không thể tùy tiện tìm kiếm lời khuyên.

Chỉ những người bị mắc kẹt ở đỉnh cao cấp sáu mà không thể đột phá mới có tư cách cầu trợ Dương Nhân Khánh, để nhận được sự chỉ đạo của Huân Tước Dương Nhân Khánh.

Dương Nhân Khánh thực sự là một người hào phóng, kiến thức uyên bác.

Vô tư giáo huấn và chỉ điểm cho mỗi người phi phàm đã được phóng thích.

Mỗi người nhận được sự chỉ đạo của tiên sinh Dương Nhân Thanh đều có thể nhanh chóng đột phá và nhanh chóng thăng cấp.

Dường như bị tinh thần của Huân Tước Dương Nhân Khánh cảm nhiễm.

Mỗi người phi phàm được Dương Nhân Khánh chỉ điểm cũng tự phát bắt đầu chỉ điểm cho những nhân vật phi phàm xung quanh.

Vì vậy… ác ma bắt đầu mục ruỗng quân đoàn phi phàm.

Ở một bên khác của doanh trại, Đại Giáo chủ Phạm Đế Cương Cương Thiết đang đàm thoại với tổng bộ Phạm Đế Cương Cương Thiết.

“Bệ hạ, có muốn đặt hàng không?” Vừa trở về doanh trại, Đại Giáo chủ nhận được thông tin liên lạc của Giáo hoàng.

“Không phải ta nói cho ngươi biết!” Trên màn hình truyền tin, Giáo hoàng ngồi trên ngai vàng, mỉm cười lắc đầu, duỗi một bên người ra ngoài.

“Nhưng… Thiên Sứ Rực Lửa có lời muốn nói với ngươi!” Chiếc máy quay chuyển hướng về phía Giáo hoàng, một bóng người với mái tóc vàng óng, trông hoàn hảo, hoàn toàn không thể phân biệt được nam hay nữ, xuất hiện trên màn bạc.

Con số đó không phải nam hay nữ, tràn đầy ánh sáng, sáu đôi cánh lấp lánh dang rộng phía sau.

“Kỵ sĩ Thiên Sứ… đã đến rồi sao?” Đại Giáo chủ tràn đầy sợ hãi, nhanh chóng cầm máy truyền tin, cúi người xuống đất, “Kính chào Đại nhân Gabriel!” “Đại Giáo chủ Hansom, Đông Phi, có thấy pháp thuật bùng phát không?” Mai hoa không phải là một loài động vật máu lạnh, thế là nàng hất Diệp Thiên và Uyển Châu ra, đi thẳng về phía thiếu nữ “bán thân chôn cha” kia.

Xung quanh thiếu nữ vây kín không ít người, có mấy người muốn mua thiếu nữ, thậm chí có người còn móc tiền ra trước mặt nàng.

Mai hoa chen vào đám đông, đến trước mặt thiếu nữ.

Nàng nhìn thi thể trước mắt, lặng lẽ suy tư một chút, đặt bàn tay nhỏ bé lên trên thi thể, hội tụ pháp lực.

Ánh sáng mờ nhạt trong tay mai hoa khiến đám đông xung quanh kinh ngạc.

Ánh sáng lập lòe từ từ dung nhập vào thi thể.

Chẳng bao lâu, thi thể từ từ tỏa ra ánh sáng sinh mệnh, đám đông xung quanh chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Lại một lúc sau, thi thể vậy mà có phản ứng, từ từ ngồi dậy.

Những người xung quanh đại kinh thất sắc, thậm chí có mấy người tại chỗ ngất xỉu.

Thi thể kia đã hoàn toàn sống lại.

Phục sinh người chết, đối với mai hoa, cần tiêu hao không ít pháp lực, nhưng đối với mai hoa, cũng không có trở ngại lớn.

Dù sao thì người tạo ra nàng chính là Uyển Châu có tu vi cực cao.

Thiếu nữ thấy cha mình sống lại, lập tức ôm chầm lấy ông, nước mắt giàn giụa.

Người cha cũng ôm lấy thiếu nữ, vẻ hạnh phúc của hai người khiến những người đi đường xung quanh kinh ngạc không ngớt.

Lúc đó bỗng nhiên có người quỳ xuống trước mặt mai hoa, nói: "Tiểu thư thần tiên, có thể thỏa mãn một nguyện vọng nhỏ bé của tiểu nhân không!" Mai hoa quay người lại, nhìn người đó, gật đầu.

Chương 1173

Người đó mừng rỡ khôn xiết, vội vàng muốn trở thành một người giàu có.

Mai hoa lập tức biến ra một xe vàng trước mặt người đó.

Người đó hét lớn cảm ơn thần tiên xong liền lập tức lao đến xe ngựa, lái xe ngựa phi nhanh đi.

Những người xung quanh thấy cảnh này, đồng loạt quỳ xuống đất, cầu xin nguyện vọng của mình.

Mai hoa mỉm cười gật đầu, lần lượt thỏa mãn nguyện vọng của họ.

Mấy người kỳ quặc, cầu xin mai hoa biến ra một người vợ già.

Mai hoa biến đổi nửa ngày, thật sự đã biến ra được.

Người đó ôm vợ già hạnh phúc bỏ đi.

Dần dần, những người xung quanh càng ngày càng đông.

Những người xung quanh quỳ gối vây quanh một cô bé nhỏ hình thành một cảnh tượng đẹp mắt, thu hút không ít người đi đường dừng lại quan sát.

Sau khi hiểu rõ tình hình, càng nhiều người đi đường gia nhập vào đội ngũ quỳ bái.

Lúc đó, một chiếc kiệu được người khiêng kiệu nâng đến.

Những người xung quanh chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi lại tiếp tục nhìn mai hoa.

Đối với họ, mai hoa đẹp hơn kiệu nhiều.

Trên chiếc kiệu hoa lệ, một người đàn ông bụng to béo phì từ từ bước xuống.

Y phục của hắn không tầm thường, toàn thân trên dưới đều toát ra một luồng khí tức xa hoa.

Chắc chắn là một cự giả phương nào đó.

Có người thầm nghĩ cự giả giàu có như vậy, còn có nguyện vọng gì nữa sao?

Cự giả trong đám đông quỳ bái từ từ di chuyển cái bụng to như mang thai mười tháng của mình, chen đến trước mặt mai hoa.

Mai hoa, chỉ thấy cự giả sau khi đến trước mặt nàng, từ từ quỳ xuống.

Chỉ thấy cự giả lớn tiếng hét: "Tiên tỉ tỉ, tiểu nhân có một nguyện vọng hy vọng người có thể thỏa mãn!" Mai hoa lộ vẻ khó xử, pháp lực của nàng do trước đó đã thực hiện quá nhiều nguyện vọng của người khác, dẫn đến bây giờ không còn lại bao nhiêu.

Cự giả không nghe thấy động tĩnh gì từ mai hoa, tưởng mai hoa đã mặc nhận, bèn muốn làm hoàng đế.

Những người xung quanh vừa nghe, đại kinh thất sắc.

Mai hoa vốn không muốn thực hiện nguyện vọng nữa, lại nghe yêu cầu vô lý như vậy, thế là liền uyển chuyển từ chối.

Sau khi mai hoa từ chối, vội vàng rời đi.

Cự giả thấy mai hoa vội vàng rời đi, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, nói với những người xung quanh: "Cô ta chỉ là một yêu nữ mà thôi." Những người xung quanh nghe lời của kẻ to con, có chút khó hiểu.

Lúc đó, mấy người xem người khác thực hiện nguyện vọng đều

đã tận mắt thấy Mai Hoa thực hiện nguyện vọng cho người khác rồi.

Kẻ to con nghe vậy, cười lớn: "Tất cả đều bị yêu nữ dùng chướng nhãn pháp lừa gạt rồi!" Người qua đường lần nữa biện giải, nói đã tận mắt thấy Mai Hoa làm cha của thiếu nữ kia sống lại.

Kẻ to con nói: "Hừ, mở to mắt ra mà nhìn xem, xung quanh đây làm gì có người chết nào được phục sinh?" Mọi người nhìn quanh, quả thật thiếu nữ ban nãy đã biến mất.

Thực ra, sau khi thấy phụ thân sống lại, thiếu nữ đã kéo phụ thân về nhà đoàn tụ cùng gia đình.

"Vậy nên, đó chỉ là chướng nhãn pháp, mọi thứ nhìn thấy đều là giả!" Lời của kẻ to con đã gây ra phản ứng cực lớn, những người chưa kịp thực hiện nguyện vọng cũng nhao nhao phụ họa, lớn tiếng mắng Mai Hoa là yêu nữ.

Chương 1174

Thật nực cười, con người luôn không muốn thấy người khác sống tốt hơn mình, như kiểu ăn nho mà chê nho chua vậy.

Mấy người ban đầu cho rằng Mai Hoa là thần tiên cũng bắt đầu dao động, tự hỏi lòng, liệu có phải mình thật sự bị chướng nhãn pháp che mắt rồi không?

Những người chưa thực hiện được nguyện vọng bắt đầu lan truyền tin đồn Mai Hoa là yêu nữ.

Cứ thế, một đồn mười, mười đồn trăm, cả thành đều biết có một yêu nữ dùng chướng nhãn pháp để hút tinh phách con người.

Ngay cả những người đã được lợi cũng cảm thấy mình nợ yêu nữ quá nhiều.

Đại đa số con người đều như vậy, không ai nhớ đến điều tốt mình nhận được, chỉ nhớ đến điều xấu người khác làm với mình, cảm thấy mình được quá ít, và mắng người ban ơn không đủ hậu đạo, thật đáng cười.

Chuyện yêu nữ cứ thế truyền đến tai Diệp Thiên và Uyển Châu.

Hai người nghe xong, tự nhiên phải ra tay quản.

Vốn dĩ họ là những người căm ghét cái ác như thù, vừa hay có thể đi hoạt động gân cốt.

Màn đêm buông xuống, Diệp Thiên và Uyển Châu chuẩn bị ra ngoài.

Không phải vì ban ngày yêu nữ không xuất hiện, mà vì ban ngày người đông mắt tạp, hai người từ Thiên Giới hạ phàm không tiện động thủ.

Theo kinh nghiệm từ trước, yêu nữ thường ở trong những con hẻm nhỏ u ám, câu dẫn người qua đường.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu chia nhau tìm kiếm khắp thành, mỗi người một con hẻm.

Hai người tìm kiếm khắp cả thành mà không thấy yêu nữ đâu, ngược lại tìm thấy Mai Hoa đang thất thần.

Mai Hoa cũng không dễ chịu gì, không hiểu tại sao rõ ràng mình đang làm việc tốt mà lại bị nhiều người mắng chửi như vậy.

Diệp Thiên tiến lên an ủi Mai Hoa, không ngờ còn chưa kịp đến gần Mai Hoa đã lớn tiếng quát Diệp Thiên cút đi.

Diệp Thiên cười khổ, giải thích rằng hắn không phải thấy chết không cứu, mà là không phá hoại quy tắc.

Mai Hoa chưa nghe hết đã lập tức bảo Diệp Thiên cút.

Khi Diệp Thiên chuẩn bị tiến lên ôm Mai Hoa an ủi tử tế, Mai Hoa nói: "Nếu ngươi không đi, vậy ta đi." Thế là Mai Hoa chuẩn bị bỏ chạy.

Khi Mai Hoa chưa đi xa, Diệp Thiên chuẩn bị đuổi theo.

Bỗng nhiên, mấy người cầm đuốc nhìn thấy Mai Hoa, mấy người đó liền hô lớn: "Tìm thấy yêu nữ rồi!" Diệp Thiên quay đầu nhìn lại, phát hiện chỉ là mấy phàm nhân nên không để ý.

Nhưng khi Diệp Thiên nhìn lại Mai Hoa thì nàng đã chạy biến mất dạng.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, chuẩn bị rời đi, thì một đám đông người cầm đuốc chạy đến, vội vàng hỏi yêu nữ ở đâu.

Người phát hiện đầu tiên chỉ vào Diệp Thiên, nói: "Yêu nữ đã chạy thoát dưới sự che chở của hắn!" Thế là mọi người trưng ra vẻ

mặt đồng lòng căm thù, muốn bắt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên và Uyển Châu định giải thích, nhưng những người đó căn bản không cho Diệp Thiên cơ hội.

Thế là Diệp Thiên đành bất lực, dẫn Uyển Châu rời đi.

Bách tính thấy Diệp Thiên và Uyển Châu trong nháy mắt đã biến mất, nhao nhao cho rằng hai người quả nhiên là đồng bọn của yêu nữ.

Nhưng không bắt được người thì có cách nào?

Mọi người đành rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, những lời đồn đại về yêu nữ càng trở nên tà ác hơn.

Bách tính đồn rằng: "Yêu nữ đã hút khô tinh hồn của một nam một nữ (chỉ Diệp Thiên và Uyển Châu), luyện hai người thành thây ma chỉ biết nghe lời yêu nữ, giúp yêu nữ hấp thu thêm nhiều tinh hồn." Diệp Thiên nghe xong, đơn giản là không dám tin vào tai mình, trên mặt trưng ra vẻ mặt không biết nên cười hay khóc.

Chương 1175

Trong lòng hắn nghĩ: "Sức tưởng tượng của bách tính thật quá mạnh mẽ, quả nhiên sức mạnh của quần chúng nhân dân là vĩ đại." Đương nhiên, tin đồn không hề ảnh hưởng đến Diệp Thiên và Uyển Châu, dù sao tối qua trời tối đen như mực, gió lớn, ánh sáng từ đuốc lại không cao, nên mọi người chỉ nhìn thấy một nam một nữ chứ không nhìn rõ mặt.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người rảnh rỗi, thế là ra ngoài đi dạo giải sầu.

Mấy ngày nay tin đồn lan truyền khắp thành, khiến trên phố ai ai cũng vội vã, những người ung dung tự tại đi bộ trên đường cũng không còn nhiều, thậm chí nhiều cửa hàng còn đóng cửa.

Diệp Thiên và Uyển Châu cứ đi mãi thì đến chỗ đông người.

Dù sao thì bản năng con người là thích xem náo nhiệt, có đông người mới có náo nhiệt để xem, thế là hai người cứ thế đi đến chợ.

Mặc kệ tin đồn về yêu nữ lan truyền hung hăng đến đâu, con người vẫn phải sinh hoạt, nên chợ vẫn náo nhiệt, người qua lại vẫn nói cười, thương nhân và khách hàng vẫn mặc cả qua lại, khá có cảm giác vui vẻ.

Lúc đó, tai Diệp Thiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Hóa ra Mai Hoa sau khi Diệp Thiên chỉ điểm, mấy ngày nay chưa ăn gì, khó khăn lắm mới chạy ra chợ tìm chút đồ ăn, nhưng lại nghe được những tin đồn kia.

Nghe xong, Mai Hoa vô cùng tức giận, nói: "Đó rõ ràng là thần tiên thực hiện nguyện vọng, tại sao lại là yêu nữ?

Nàng cũng không làm hại ai mà!" Người đang lan truyền tin đồn ngạc nhiên, định thần nhìn lại: "Yêu nữ sao?" Thế là người đó hô lớn: "Yêu nữ xuất hiện rồi!" Mọi người nhao nhao né tránh xa, sợ yêu nữ hút khô tinh phách.

Mai Hoa thấy cảnh này vô cùng tức giận, nói: "Tại sao lại sợ ta?

Ta có làm chuyện xấu đâu!" Lúc đó, xung quanh có người cầm đuốc hô to: "Chết đi, yêu nữ!" Nói rồi liền cầm đuốc ném về phía Mai Hoa.

Mai Hoa không nỡ làm thương người thường, thế là né tránh ngọn đuốc của bách tính.

Những người khác thấy Mai Hoa né tránh, tưởng yêu nữ sợ lửa, thế là nhao nhao ném đuốc về phía Mai Hoa.

Mai Hoa né trái tránh phải, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh hết được nhiều ngọn đuốc như vậy, vẫn có mấy ngọn đuốc ném trúng người Mai Hoa.

Mai Hoa vốn là một cây mai, lửa khắc mộc, ngọn lửa có sức sát thương cực mạnh đối với Mai Hoa.

Thế là Mai Hoa vừa bị đuốc ném trúng, thân thể di chuyển trở nên chậm chạp, như vậy càng nhiều đuốc được ném về phía Mai Hoa.

Uyển Châu nhìn thấy cảnh này, trong lòng không hiểu sao bắt đầu co rút, cơn đau dữ dội khiến biểu cảm của Uyển Châu bắt đầu vặn vẹo.

Lúc đó Mai Hoa nhẫn nhịn không nổi nữa, dùng Pháp Lực chấn văng những ngọn đuốc đang ném tới.

Mai Hoa thở hổn hển, hung hăng nhìn từng người bách tính xung quanh, lạnh lùng nói: "Các ngươi, tất cả đều là kẻ xấu." Khi bách tính chuẩn bị ném đuốc lần nữa, Diệp Thiên xuất hiện đỡ lấy những ngọn

đuốc.

Diệp Thiên nhìn Mai Hoa, khẽ nói: "Con thấy rồi chứ?

Đây là lý do ta không thể thấy chết không cứu, không phải ta vô tình, mà là lòng tham của nhân loại vĩnh viễn không thể thỏa mãn." Diệp Thiên nói xong, một luồng Pháp Lực cường đại quét ngang cả thành phố.

Diệp Thiên đã thu hồi tất cả những nguyện vọng kia.

Pháp Lực của Diệp Thiên trong nháy mắt quét ngang cả thành phố, những nguyện vọng mà Mai Hoa đã thực hiện đều bị Diệp Thiên thu hồi toàn bộ.

Nhưng Diệp Thiên đã buông tha cho một nguyện vọng, đó là nguyện vọng hồi sinh người đã chết, bởi sinh mệnh của người chết không thuộc quyền quản của Diệp Thiên, hắn cũng không muốn can thiệp.

Những người đã thực hiện nguyện vọng nhưng lại cảm thấy Mai Hoa không đủ hậu đạo, khi nguyện vọng bị thu hồi, họ không thắc mắc tại sao nguyện vọng lại bị thu hồi, mà bắt đầu căm ghét Mai Hoa, căm ghét tại sao nàng lại thu hồi nguyện vọng.

Khi nguyện vọng được thực hiện, họ mắng chửi Mai Hoa tại sao không hậu đạo, lẽ ra phải cho thêm một chút nữa.

Khi nguyện vọng của mình bị thu hồi, họ lại bắt đầu chửi rủa Mai Hoa, tại sao lại thu hồi nguyện vọng đã cho đi.

Đối với họ, nguyện vọng đã thực hiện thì Mai Hoa không có quyền thu hồi, lẽ ra phải thực hiện thêm một chút nguyện vọng nữa, thật là tham lam không biết chán.

Lúc này Mai Hoa đã hiểu ra, tại sao ban đầu khi nàng muốn ra tay phục sinh người chết kia thì Diệp Thiên lại ngăn cản.

Đó là bởi vì quy tắc thế gian không cho phép phá hoại, và quy tắc thế gian đó chính là lòng người.

Chương 1176

Sau khi Diệp Thiên thu hồi các nguyện vọng, hắn mang theo Mai Hoa biến mất không thấy tăm hơi.

Uyển Châu cũng theo sau, biến mất trong đám đông.

Ba người tìm một con hẻm nhỏ tĩnh lặng, xung quanh không có ai.

Uyển Châu an ủi Mai Hoa, bảo nàng đừng để trong lòng.

Mai Hoa khóc lớn, xin lỗi Diệp Thiên và Uyển Châu, nói ban đầu không nên không nghe lời Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy cảnh này, xoa đầu Mai Hoa, nói: "Được rồi, mọi chuyện đã qua cả rồi.

May mà chỉ ở trong thành này, nếu phạm vi mà rộng hơn một chút, ta thật sự không dễ xử lý." Diệp Thiên nói xong, ánh mắt lạnh lẽo lóe lên rồi hắn dắt Mai Hoa ra khỏi con hẻm.

Ngoài con hẻm, ánh nắng mặt trời rực rỡ, cảnh vật tươi đẹp, người đi đường trên phố vẫn nói cười như thường lệ.

Sau khi bách tính bị thu hồi nguyện vọng, họ vô cùng tức giận.

Người vừa nãy là cự phú một phương, trong chốc lát đã lang thang đầu đường.

Người vừa nãy đang hưởng thụ hoan ái trong nhà lại bắt đầu thất thần lạc phách, dùng ánh mắt tà ác nhìn trộm người khác trên phố.

Oán khí của bách tính ngày càng mạnh, thậm chí có người thề sẽ giết chết Mai Hoa.

Một bên khác, Diệp Thiên, Uyển Châu và Mai Hoa ba người thấy trời đã tối, liền tìm một khách sạn bên đường để nghỉ.

Diệp Thiên chú ý thấy ánh mắt của ông chủ khách sạn nhìn Mai Hoa có chút kỳ lạ.

Diệp Thiên không để ý, vì Mai Hoa đã trải qua mấy ngày nay, sớm đã mệt mỏi rã rời, thế là nàng sớm đã nghỉ ngơi.

Ông chủ khách sạn thì không phải, sớm đã nhận ra đứa trẻ Mai Hoa kia, thế là lén lút gọi bách tính, chuẩn bị giết chết Mai Hoa.

Nửa đêm, bách tính dưới sự dẫn dắt của chưởng quỹ, lén lút đi vào phòng Mai Hoa.

Bách tính trực tiếp bịt miệng Mai Hoa, lấy đuốc ra chuẩn bị thiêu chết Mai Hoa.

Mai Hoa điên cuồng giãy giụa, trong mắt đầy lửa giận.

Lúc đó có bách tính lén lút hỏi chưởng quỹ, ban ngày hai người kia (Diệp Thiên và Uyển Châu) sẽ không phát hiện ra chứ.

Chưởng quỹ nói rằng đã hạ mê dược vào đồ ăn, căn bản không thể nào phát hiện được.

Lúc đó giọng Diệp Thiên đột nhiên truyền đến: "Ồ, chắc chắn vậy sao?" Đối với Diệp Thiên và Uyển Châu, chút mê dược đó căn bản không thể mê hoặc được họ.

Thế là họ vẫn lặng lẽ canh giữ bên ngoài phòng Mai Hoa.

Bách tính thấy mê dược không làm mê man hai người, trong lòng nghĩ hai người này tuyệt đối có chút thực lực, không dám đối đầu với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thế là họ nói với hai người: "Hai người bị yêu nữ mê hoặc rồi!

Mau tỉnh ngộ, cùng chúng ta thiêu chết yêu nữ đi!" Diệp Thiên cười cười, nói: "Ta thấy, kẻ bị mê hoặc là các ngươi mới đúng!" Bách tính xung quanh thấy Diệp Thiên và Uyển Châu không chịu thỏa hiệp,

thế là họ hô lớn: “Mặc kệ hai người đó!

Chúng ta thiêu chết yêu nữ, để hai người đó tỉnh ngộ!” Thế là bách tính chia thành hai nhóm, một nhóm thiêu Mai Hoa, một nhóm cản Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy tình huống không tốt, lập tức tiến lên, nhưng bách tính lại chặn trước mặt, dùng đuốc tấn công Diệp Thiên.

Diệp Thiên không muốn làm hại phàm nhân, nên trong một lúc lại không thể tiến thêm một bước, trong khi bên kia Mai Hoa bắt đầu bị bách tính thiêu đốt đến đau đớn không chịu nổi.

Diệp Thiên đại nộ, sát khí cường liệt bao trùm cả căn phòng, bách tính đều dừng động tác trong tay, thậm chí có mấy kẻ nhát gan còn tè ra quần.

Ánh mắt hung tợn của Diệp Thiên quét qua từng người, những kẻ bị quét qua đều kinh hồn bạt vía, hai chân run rẩy lập cập.

Chương 1177

Diệp Thiên mở miệng, lạnh lùng nói: "Nếu còn không cút, chết!" Nộ khí của thiên thần, phàm nhân làm sao có thể chống đỡ?

Mọi người nhao nhao kêu la, chạy thoát thân như chạy mạng.

Ánh mắt và sát khí của Diệp Thiên đã để lại một bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng họ, mỗi khi nhớ lại, bách tính sẽ không tự chủ mà rùng mình một cái.

Uyển Châu vội vàng tiến lên chữa trị cho Mai Hoa, Mai Hoa lúc này đã ngất lịm.

Diệp Thiên thu liễm sát khí, đi đến bên Mai Hoa, hỏi Uyển Châu tình hình Mai Hoa thế nào.

Uyển Châu lắc đầu, Mai Hoa bị thương đến tận gốc rễ.

Mặc dù hiện tại đã trì hoãn được sự lan rộng của vết thương, nhưng với năng lực hiện tại của nàng thì khó mà chữa khỏi cho Mai Hoa.

Diệp Thiên hỏi làm thế nào để chữa khỏi cho Mai Hoa, Uyển Châu chỉ có thể nói phải về Thiên Giới, tìm Thái Bạch Tinh Quân giúp đỡ.

Thế là Diệp Thiên trước tiên để Uyển Châu về, sau khi xử lý một số chuyện rồi sẽ về Thiên Giới gặp nàng.

Thời gian không cho phép chậm trễ, Uyển Châu trước hết về Thiên Giới.

Diệp Thiên nhìn khách điếm dưới chân mình, khẽ cười.

Diệp Thiên trước tiên bảo vệ những bách tính đang ở trong khách sạn, tập trung Pháp Lực, dẫn Tam Muội Chân Hỏa từ trên trời xuống,

thiêu rụi cả khách sạn.

Diệp Thiên thấy khách sạn bị Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy, thế là chuẩn bị rời đi.

Diệp Thiên quay đầu lại, cưỡng chế xóa bỏ toàn bộ ký ức của bách tính, nhưng vẫn giữ lại bóng ma tâm lý về Diệp Thiên đã gây ra cho họ, đó cũng là một kiểu trừng phạt.

Sau khi Diệp Thiên làm xong mọi việc, hắn liền trở về Thiên Giới.

Diệp Thiên vừa về đến Thiên Giới, liền thấy Mai Hoa đang lo lắng đi đi lại lại trước cổng Thiên Giới.

Diệp Thiên vội vàng chạy tới, hỏi tình hình Mai Hoa thế nào.

Uyển Châu nói Mai Hoa hiện tại đã tỉnh táo, nhưng rất suy yếu, cần nhanh chóng tìm Thái Bạch Tinh Quân.

Thế là Diệp Thiên vội vàng mang theo Uyển Châu và Mai Hoa đi vào cổng Thiên Giới.

Lính gác cổng thấy Mai Hoa, nói: "Đứa bé này cần nhanh chóng tìm Thái Bạch Tinh Quân chữa trị." Diệp Thiên nghe vậy vội hỏi Thái Bạch Tinh Quân hiện đang ở đâu.

Lính gác nói: "Thái Bạch Tiên Quân đang luyện đan ở nhà." Sau khi Diệp Thiên tạ ơn, hắn vội vàng đưa Mai Hoa đến chỗ ở của Thái Bạch Tiên Quân.

Diệp Thiên thấy cửa lớn đóng chặt, liền vội gõ cửa.

Một vị đồng tử mở cửa, nói: "Tiên Quân hiện không có ở nhà, đã ra ngoài du ngoạn rồi." Nói xong liền đóng cửa lại.

Diệp Thiên bất đắc dĩ chuẩn bị rời đi, nhưng chợt nhớ ra, Thái Bạch Tiên Quân khi luyện đan cơ bản không tiếp khách, hơn nữa lính gác lại nói Thái Bạch Tiên Quân đang ở nhà luyện đan.

Như vậy cũng có nghĩa là Thái Bạch Tiên Quân lúc này đang luyện đan, không tiếp khách.

Nhưng Mai Hoa hiện tại suy yếu đến cực điểm, căn bản không thể lo nghĩ nhiều như vậy.

Thế là Diệp Thiên lại gõ cửa lần nữa.

Đồng tử trực tiếp từ bên trong cửa hô lớn: "Tiên Quân không có ở nhà!" Diệp Thiên nào có để ý, thấy đồng tử không mở cửa, liền trực tiếp một cước đá văng cửa lớn, hô lớn: "Lão đầu tử, mau ra đây cho ta, ta có chuyện tìm ngươi!" Diệp Thiên thấy Mai Hoa ngày càng suy yếu, thế là một cước đá văng cửa lớn nhà Tiên Quân, hô lớn: "Lão đầu tử!

Mau cút ra đây!" Đồng tử thấy cảnh này kinh hãi thất sắc.

Diệp Thiên hung tợn liếc một cái rồi trực tiếp đi thẳng đến chỗ Tiên Quân luyện đan.

Tiên Quân bị tiếng phá cửa đột ngột làm giật mình, lò luyện đan trong tay suýt chút nữa lật đổ.

Chương 1178

Tiên Quân đang định chửi bới thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Diệp Thiên.

Hắn biết Diệp Thiên là kẻ có thể đuổi Thiên Đế lên Linh Sơn.

Tiên Quân nghĩ thầm, Diệp Thiên đến tìm chắc chắn không có chuyện tốt.

Thế là Tiên Quân cũng không luyện đan nữa, chuẩn bị chuồn đi, nhưng động tác của hắn chậm một bước.

Tiên Quân vừa mới xoay người, Diệp Thiên đã trực tiếp phá cửa xông vào, đồng tử theo sau Diệp Thiên.

Tiên Quân nhìn Diệp Thiên một cách ngượng ngùng, cười cười nói: "Ngài tìm ta có chuyện gì sao?" Diệp Thiên đưa Mai Hoa cho Tiên Quân xem, sau đó nói với Tiên Quân: "Ta cần một viên Cố Nguyên Đan, đừng nói là không có, ta biết ngươi tuyệt đối có!" Tiên Quân lộ vẻ khó xử, nói với Diệp Thiên: "Cố Nguyên Đan này, ta quả thật có, nhưng hiện tại ta không còn tồn kho nữa rồi.

Nếu bây giờ luyện đan, e rằng đứa trẻ cũng không chịu nổi." Diệp Thiên một tay túm lấy Tiên Quân, nói: "Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời nói dối của ngươi sao?" Tiên Quân vội vàng xua tay, nói: "Ta thật sự không còn Cố Nguyên Đan nữa mà!

Ngươi không tin thì đi hỏi đệ tử của ta xem." Diệp Thiên quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy đệ tử nào cả.

Khi Diệp Thiên đang định nói thì đệ tử đi vào, nói: "Sư phụ, Cố Nguyên Đan đây ạ!" Hóa ra đệ tử đã theo Thái Bạch Tinh Quân nhiều năm, vừa nhìn tình huống của Mai Hoa đã biết rõ, thế là liền đi lấy Cố

Nguyên Đan.

Thái Bạch Tinh Quân vừa thấy đệ tử của mình cầm Cố Nguyên Đan đến, lông mày tức đến nỗi xô lệch.

Lúc đó Mai Hoa đột nhiên nói một câu: "Lão già thối tha là đồ xấu xa." Suýt chút nữa làm Thái Bạch Tinh Quân tức ngất.

Diệp Thiên hứng thú nhìn Thái Bạch Tinh Quân, nắm tay trong tay phát ra tiếng "cộp cộp".

Hắn xem ra nếu hôm nay Thái Bạch Tinh Quân không đưa ra một lời giải thích hợp lý, Diệp Thiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thái Bạch Tinh Quân nuốt nước bọt, cười cười nói: "Trên tay ta thật sự không còn nữa, đệ tử của ta tự tiện luyện ra một ít, ta không biết." Lúc đó đệ tử nói: "Nhưng Cố Nguyên Đan không phải là do sư phụ ngài luyện ra sao?" Thái Bạch Tinh Quân suýt chút nữa thổ huyết, đệ tử này bán đứng sư phụ mình mà không chừa chút thể diện nào.

Diệp Thiên nghe vậy, mỉm cười nói với Thái Bạch Tinh Quân: "Ai da da, ngài định giải thích thế nào đây?" Thái Bạch Tinh Quân từ nụ cười của Diệp Thiên cảm nhận được một tia nguy hiểm, thế là Thái Bạch Tinh Quân vội vàng cười xòa nói: "Có lẽ... là... ta già rồi, quên mất đã luyện ra Cố Nguyên Đan rồi chăng..." Diệp Thiên nói: "À, chuyện này tạm thời bỏ qua, ngươi không mau cứu người đi!" Thái Bạch Tinh Quân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Được được được, ta lập tức chữa trị, đợi một lát." Thế là Thái Bạch Tinh Quân đi đến trước mặt đệ tử, hung hăng liếc đệ tử một cái, đoạt lấy Cố Nguyên Đan trong tay đệ tử, nhẹ nhàng đặt vào miệng Mai Hoa.

Sau khi đặt vào miệng Mai Hoa, một lát sau, dược lực bắt đầu phát huy tác dụng.

Chỉ thấy toàn thân Mai Hoa phát ra ánh sáng nhàn nhạt, một lát sau

Mai Hoa đã khôi phục nguyên trạng, thậm chí còn tinh thần hơn trước rất nhiều.

Diệp Thiên và Uyển Châu thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, tạ ơn Tiên Quân rồi rời đi.

Sau khi hai người rời đi, Tiên Quân đại nộ, sau đó đệ tử không tránh khỏi một trận trọng phạt nữa.

Diệp Thiên và Uyển Châu thấy Mai Hoa đã khôi phục nguyên dạng, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Diệp Thiên cũng lười chấp nhặt với lão già Thái Bạch Tinh Quân kia nữa, thế là Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi khách sáo tượng trưng một chút thì dẫn Mai Hoa rời đi.

Sau đó đệ tử bị trọng phạt, Thái Bạch Tinh Quân tiếp tục luyện đan.

Trong lòng đệ tử đang quét dọn sân viện nghĩ thầm, rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì?

Rõ ràng sư phụ mình muốn huyền hồ tế thế, cứu người thì có gì sai?

Điều mà đệ tử không hiểu là, Thái Bạch Tinh Quân chỉ vì mất hết thể diện trước mặt Diệp Thiên mà trong lòng khó chịu thôi.

Nếu đứa bé kia thật sự rơi vào tình cảnh vô cùng nguy kịch, Tiên Quân cũng sẽ dùng tinh huyết nhanh chóng luyện ra một viên Cố Nguyên Đan.

Thái Bạch Tinh Quân chỉ muốn xem Diệp Thiên có thể trả cái giá lớn đến mức nào để cứu đứa bé kia.

Dù sao hắn cũng đã già, nhìn thấy sinh mệnh mới thì rất thích, hơn nữa, đứa bé đó cũng không là gì đối với hắn.

Một bên khác, Diệp Thiên và Uyển Châu dẫn Mai Hoa về chỗ ở.

Chương 1179

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Diệp Thiên chợt nhớ ra một chuyện: Mai Hoa kia, rốt cuộc là con nhà ai?

Diệp Thiên cũng chưa từng nghe nói nhà ai sinh ra sinh mệnh mới cả.

Hơn nữa, nhà ai ở Thiên Giới sinh ra sinh mệnh mới lại để lạc xuống phàm gian chứ?

Diệp Thiên càng ngày càng không hiểu, thế là đi tìm Uyển Châu hỏi về lai lịch của Mai Hoa.

Sau khi hỏi mới phát hiện, cả hai người đều không biết lai lịch của Mai Hoa.

Điều đó khiến hai người có chút ngượng ngùng, cả hai thật sự không nói ra được lai lịch của Mai Hoa.

Thế là hai người đi hỏi Mai Hoa, ít nhất bản thân nàng sẽ biết nhiều hơn một chút.

Hai người tìm Mai Hoa, Diệp Thiên hỏi: "Con có biết con là con nhà ai không?" Mai Hoa nghe vậy, có chút sững sờ, hỏi Diệp Thiên: "Con nhà ai ạ?" Diệp Thiên cảm thấy nàng không hiểu, thế là đổi cách hỏi, lại hỏi Mai Hoa: "Vậy, con có biết con từ đâu đến không?

Và tại sao lại xuống phàm gian?" Diệp Thiên vừa nói xong, Mai Hoa chợt bừng tỉnh, trong lòng nghĩ Diệp Thiên và Uyển Châu có lẽ biết ân nhân của mình là ai.

Thế là nàng nói với Diệp Thiên: "Ta vốn là một cây mai trên Linh Sơn.

Không biết được vị tiên nhân nào chỉ điểm, đã khai mở linh trí.

Ta hỏi những đệ tử kia cũng không biết, lại đi Thiên Giới hỏi người khác, nhưng không ngờ, lính gác Thiên Giới căn bản không cho ta vào, còn ném ta xuống phàm gian." Diệp Thiên và Uyển Châu nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ, e rằng hôm đó khi tu sửa Linh Sơn đã vô tình làm Mai Hoa khai mở linh trí.

Thế là Uyển Châu giải thích cho Mai Hoa về nguyên nhân hậu quả của trận đại chiến Linh Sơn hôm đó.

Mai Hoa chăm chú lắng nghe.

Diệp Thiên và Mai Hoa vừa giảng xong, Mai Hoa lập tức quỳ xuống, nói với Diệp Thiên và Uyển Châu: "Ân nhân!" Diệp Thiên và Uyển Châu vội vàng đỡ Mai Hoa dậy, nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta là người một nhà rồi." Sau khi tìm thấy ân nhân của mình, Mai Hoa bắt đầu dọn dẹp chỗ ở.

Uyển Châu thấy Mai Hoa dọn dẹp chỗ ở thì cảm thấy kỳ lạ, nhưng không nói gì, dù sao Mai Hoa cũng có Pháp Lực của riêng mình, hai người không tiện can thiệp nhiều.

Lúc đó Linh Sơn có người đến.

Hóa ra Mai Hoa vừa về Thiên Giới, bên Linh Sơn đã có cảm ứng, thế là Như Lai phái mấy đệ tử đến nhà Diệp Thiên đón Mai Hoa về Linh Sơn.

Uyển Châu không muốn Mai Hoa rời đi, nhưng Mai Hoa sinh ra ở Linh Sơn, ở Linh Sơn sẽ tốt hơn.

Thật sự không được thì có thời gian sẽ đi thăm Mai Hoa.

Uyển Châu đồng ý, thế là Mai Hoa cứ thế về Linh Sơn.

Mai Hoa được người đưa về Linh Sơn, những ngày bình lặng ở Thiên Giới lại một lần nữa đến.

Mặc dù chuyện Diệp Thiên lần trước đuổi Thiên Đế lên Linh Sơn vẫn được mọi người bàn tán, nhưng tiếng bàn tán đã nhỏ đi, dù sao cũng có chuyện mới để tiêu khiển.

Nhưng mặc dù phần lớn mọi người đều không bàn tán chuyện này, vẫn có mấy người ngày ngày dâng tấu lên Thiên Đế thỉnh cầu xử phạt Diệp Thiên, trong đó tích cực nhất phải kể đến Thái Bạch Tinh Quân.

Dù sao Diệp Thiên lần trước không chỉ làm gián đoạn việc luyện đan của hắn, mà còn vì đệ tử mà làm hắn mất hết thể diện trước mặt Diệp Thiên.

Thái Bạch Tinh Quân lúc đó nhịn cho gió yên sóng lặng, nhưng sau khi Diệp Thiên đi rồi, Thái Bạch Tinh Quân lại càng cảm thấy lùi một bước càng thêm tức giận.

Thế là Thái Bạch Tinh Quân ngày ngày dâng tấu lên Thiên Đế, yêu cầu nghiêm trị Diệp Thiên.

Thiên Đế hiện tại thấy hai chữ Diệp Thiên là đau đầu, bộ dạng thảm hại lần trước đến nay vẫn còn rõ mồn một.

Hơn nữa Thái Bạch Tinh Quân ngày ngày lại dâng tấu, khiến hắn không thể yên tâm.

Vương Mẫu đã dâng lên một kế sách, thế là Thiên Đế nói với Thái Bạch Tinh Quân: "Hiện tại Thiên Đình không đủ nhân lực, vậy ngươi phải đi thảo phạt Diệp Thiên.

Ban cho ngươi quyền lợi động vũ, nhưng đừng quá đáng." Thái Bạch Tinh Quân vừa nghe Thiên Đế trả lời, vui mừng khôn xiết.

Chương 1180

Để hắn đi thảo phạt Diệp Thiên?

Vậy chi bằng trực tiếp tuyên bố án tử hình cho hắn còn hơn.

Cứ thế, việc Thái Bạch Tinh Quân dâng tấu cuối cùng cũng chấm dứt, Thiên Giới lại khôi phục hòa bình.

Hòa bình lâu quá cũng không phải chuyện tốt, dù sao thì chẳng làm được việc gì cả, một người cả ngày cứ như con cá ươn vậy, thật quá vô vị.

Uyển Châu lúc này cũng đang ở trạng thái như vậy, vô cùng nhàm chán mà lại không biết làm gì.

Đột nhiên, nàng nghĩ chi bằng đi Linh Sơn thăm Mai Hoa.

Dù sao thì, từ một khía cạnh nào đó, Mai Hoa cũng giống như con của nàng.

Nghĩ rồi, Uyển Châu lập tức động thân, đi Linh Sơn thăm Mai Hoa.

Uyển Châu đi trên đường đến Linh Sơn, một đường thuận lợi nhanh chóng đến Linh Sơn.

Uyển Châu ngước nhìn Linh Sơn, cây cối xanh tươi, chim hót hoa thơm, khiến Uyển Châu cảm thấy tâm trạng thư thái.

Đứng một lúc, Uyển Châu liền bắt đầu leo núi.

Diệp Thiên ở nhà nhàn rỗi không có việc gì, liền ngồi trên một chiếc ghế thái sư trong sân phơi nắng.

Bỗng nhiên một chú chim nhỏ bay đến trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn qua, phát hiện đó là con chim đưa thư do đệ tử

Linh Sơn nuôi.

Trong lòng Diệp Thiên chợt có một dự cảm chẳng lành, vội vàng mở tin tức trên người chim.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Diệp Thiên, đã xảy ra chuyện lớn, một chuyện lớn không thể chấp nhận được.

Diệp Thiên lập tức thu dọn đồ đạc, hướng về Linh Sơn mà đi.

Hóa ra Uyển Châu đi tìm Mai Hoa chơi, nhưng không ngờ lại bị trúng kịch độc.

May mà có đệ tử thường xuyên tuần sơn, mới phát hiện Uyển Châu bị trúng độc chưa sâu, thế là lập tức truyền tin cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên vừa đến Linh Sơn, liền thấy có một đệ tử đang đợi mình.

Thấy Diệp Thiên đến, liền dẫn Diệp Thiên đi xem Uyển Châu.

Uyển Châu lúc này đang hôn mê, toàn thân trên dưới hiện ra màu xanh lục quỷ dị.

Diệp Thiên túm lấy một đệ tử, hỏi: "Khi ra ngoài vẫn khỏe mạnh, tại sao lại trúng độc?

Ai làm?" Đệ tử thành thật kể lại quá trình phát hiện Uyển Châu.

Diệp Thiên thấy đệ tử cũng không biết, thế là nhìn lên bầu trời, hô lớn Như Lai, tiếng Như Lai truyền đến, "Ta sẽ điều tra chuyện này." Hóa ra chất độc lại ở sâu trong Thanh Liên Đàm.

Như Lai bảo Diệp Thiên yên tâm, đã ổn định bệnh tình của Uyển Châu rồi.

Hơn nữa, Bồng Lai có giải dược, không cần phải đi tìm.

Diệp Thiên ngay lập tức mang theo Mai Hoa, cõng Uyển Châu đến

Bồng Lai tìm giải dược.

Như Lai nói xong Bồng Lai có giải dược liền biến mất, bất kể Diệp Thiên hỏi thế nào cũng không có tin tức gì.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, mang theo Mai Hoa và Uyển Châu, cùng nhau trở về Thiên Giới.

Ba người Diệp Thiên vừa về đến Thiên Giới, liền thấy Bồ Đề đang ở trước cửa nhà mình.

Chương 1181

Hóa ra Bồ Đề rảnh rỗi, liền tìm Diệp Thiên uống rượu.

Nhưng thấy cửa lớn đóng chặt, tưởng Diệp Thiên có việc ra ngoài một lát, thế là liền đứng đợi ở cổng.

Diệp Thiên lập tức kéo Bồ Đề vào trong nhà, đặt Uyển Châu nằm xuống cẩn thận.

Bồ Đề thấy trạng thái của Uyển Châu không ổn, lập tức hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên kể toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối về việc Uyển Châu trúng độc cho Bồ Đề.

Trong đó có một vấn đề, Diệp Thiên không hề biết Bồng Lai ở đâu, một vấn đề nghiêm trọng.

Bồ Đề nghe xong liền rơi vào trầm tư.

Diệp Thiên thấy Bồ Đề rơi vào trầm tư, hỏi Bồ Đề đang nghĩ gì, Bồ Đề không trả lời.

Một lát sau, Bồ Đề đột nhiên hô lớn một tiếng: "Ta nhớ ra rồi!

Bồng Lai đó một trăm năm mới hiện ra một lần.

Chuyện không nên chậm trễ, bây giờ hãy đi Đông Hải đi!" Diệp Thiên nghe xong vội vàng tạ ơn, mang theo Mai Hoa và Uyển Châu cùng nhau đến Đông Hải.

Long Vương Đông Hải nghe nói Diệp Thiên đến, trong lòng nghĩ: "Sao sao chổi lại tìm đến ta làm gì vậy?" Thế là vờ như không có nhà, nhưng chợt nhớ đến chuyện Thái Bạch Tinh Quân đã gặp phải...

Một suy nghĩ lướt qua, Long Vương Đông Hải không khỏi rùng

mình một cái, thầm nghĩ nếu mình không có nhà, Diệp Thiên có khi sẽ lật tung cả Đông Hải lên để tìm.

Nhất định phải tìm.

Vì sự an nguy của dân chúng Đông Hải, Long Vương chỉ đành cứng rắn tiếp đãi Diệp Thiên.

Diệp Thiên vừa đến, Long Vương Đông Hải liền dẫn Diệp Thiên đến chỗ ăn cơm, tiếp đãi tử tế.

Sau khi ăn uống no say, Long Vương Đông Hải vòng vo tam quốc hỏi Diệp Thiên lần này đến có việc gì.

Trong lòng Long Vương thầm nghĩ, "ngàn vạn lần đừng tìm ta".

Hắn không muốn giao thiệp với Diệp Thiên, tên này là kẻ hung ác có thể đuổi cả Thiên Đế đi, vạn nhất chọc hắn không vui thì hậu quả khó lường.

Diệp Thiên liếc nhìn Long Vương một cái, Long Vương chợt giật mình.

Nhưng Diệp Thiên cũng không tìm hắn, Diệp Thiên giải thích với Long Vương rằng Uyển Châu trúng kịch độc, Như Lai nói Bồng Lai có giải dược, nên lần này đến tìm Bồng Lai.

Long Vương trong lòng thở phào nhẹ nhõm, "May quá, không phải tìm ta." Đột nhiên Diệp Thiên nói một câu "Không..." Một câu "Không" đó khiến Long Vương đang vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại thắt nghẹn.

"Không, ta đến hỏi tin tức về Bồng Lai." Long Vương nghe xong, tảng đá lớn trong lòng lại được đặt xuống.

Dù sao thì chuyện Bồng Lai cơ bản là toàn Đông Hải đều biết, nói cho Diệp Thiên cũng không sao.

Thế là Long Vương nói Bồng Lai không biết đã xảy ra chuyện gì, trong vòng ngàn năm sẽ không xuất quan, chuyện này toàn Đông Hải đều biết.

Long Vương nói xong liền sắp xếp chỗ ở cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghĩ thầm, Bồng Lai bế quan ngàn năm thì làm sao đây?

Nhưng chợt nghĩ bế quan chắc chắn có cách mở ra, thế là vội vàng kéo một tên lính tôm tướng cua hỏi ở đâu có thể tra duyệt cổ tịch.

Binh sĩ tôm dẫn Diệp Thiên và Mai Hoa vào Tàng Thư Các.

Diệp Thiên vào Tàng Thư Các xong bắt đầu tra duyệt cổ tịch.

Cuối cùng, công phu không phụ lòng người, Diệp Thiên tra được rằng Khai Thiên Phủ có thể cưỡng chế mở ra thông đạo đến Bồng Lai Đảo.

Chương 1182

Thế là Diệp Thiên bảo Mai Hoa trông chừng Uyển Châu, còn mình thì lập tức về Thiên Giới, đến Bất Chu Sơn đưa tiên nữ đi.

Tiên nữ lúc đầu không muốn đi, nhưng nghe nói Uyển Châu bệnh nguy mới chịu đi Đông Hải.

Diệp Thiên cầm Khai Thiên Phủ đến Đông Hải, làm theo phương pháp ghi lại trên cổ tịch, thành công mở ra thông đạo đến Bồng Lai Đảo.

Diệp Thiên theo phương pháp ghi trong cổ tịch, thành công mở ra thông đạo đến Bồng Lai Đảo.

Thế là Diệp Thiên từ biệt Long Vương Đông Hải.

Long Vương Đông Hải vừa nghe Diệp Thiên sắp đi, mừng rỡ như điên, vội vàng tiễn Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Long Vương nhiệt tình như vậy, thế là cùng Long Vương ước định sau khi ra khỏi Bồng Lai Đảo sẽ ở lại Long Cung du ngoạn mấy ngày.

Diệp Thiên nói xong, liền dẫn Mai Hoa và Uyển Châu tiến vào không gian Bồng Lai.

Long Vương thấy ba người Diệp Thiên đã đi vào, trong mắt chợt rơi lệ.

Binh sĩ tôm xung quanh thấy Long Vương rơi lệ, hỏi Long Vương: "Diệp Thiên đối ngài quan trọng đến vậy sao?" Long Vương tát một cái, nói: "Ta tiễn hắn làm gì, không tiễn có phải tốt hơn không...!" Những lính tôm tướng cua xung quanh đều ngơ ngác, cũng không dám nói gì nhiều, chỉ lặng lẽ nhìn Long Vương rơi lệ...

Một bên khác, Diệp Thiên dẫn Mai Hoa và Uyển Châu vừa tiến vào, hơi ấm áp ập vào mặt, khiến tinh thần sảng khoái.

Trong lòng Diệp Thiên và Mai Hoa chợt tin chắc bên trong nhất định có giải dược có thể chữa khỏi cho Uyển Châu.

Hai người đi không lâu, liền chợt có một người đứng trước mặt hai người.

Diệp Thiên lập tức lấy Khai Thiên Phủ ra, chuẩn bị tác chiến.

Người kia thấy Diệp Thiên cầm vũ khí, vội vàng xua tay, nói không có ác ý.

Hóa ra dân làng đã cảm nhận được có người đến, thế là sớm đã phái một người ra nghênh đón ba người Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe vậy liền hạ vũ khí xuống.

Vị dân làng kia thấy Diệp Thiên hạ vũ khí, thế là thở phào nhẹ nhõm, dẫn Diệp Thiên đi vào thôn trang.

Diệp Thiên vừa bước vào thôn trang, dân làng liền nhao nhao lấy ra những thứ quý giá trong nhà để chiêu đãi Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy nhiều người cùng lúc lấy ra nhiều đồ như vậy, cảm thấy có chút lúng túng.

Lúc đó, vị dân làng dẫn đường vào thôn dừng lại, nói với đám đông dân làng: "Mọi người lấy ra nhiều đồ như vậy, khách nhân một mình sao ăn hết được?

Chi bằng trực tiếp tổ chức một bữa tiệc, cùng nhau chiêu đãi khách?" Dân làng nghe vậy, nhao nhao đồng ý.

Dưới sự chung sức của đông đảo dân làng, bữa tiệc nhanh chóng bắt đầu.

Diệp Thiên trước tiên tìm một khách sạn nhỏ trong thôn, sắp xếp

Uyển Châu xong xuôi, liền cùng Mai Hoa tham gia yến tiệc.

Dân làng hiếu khách, bữa tiệc diễn ra vui vẻ.

Sau bữa tiệc, Diệp Thiên hỏi thăm.

Hắn hỏi có biết Đảo Chủ Bồng Lai Đảo ở đâu không.

Trưởng thôn hỏi lại tên của mình, (ý là trưởng thôn cũng không biết), quả nhiên cả thôn đều không biết Bồng Lai đã đi đâu, thật khó hiểu.

Đêm xuống, Diệp Thiên và Mai Hoa cùng nhau về khách sạn nghỉ ngơi.

Mai Hoa trằn trọc mãi không ngủ được, thấy ánh trăng ngoài cửa sổ rực rỡ, thế là muốn ra ngoài ngắm trăng.

Mai Hoa đi ra ngoài khách sạn, phát hiện bên ngoài khách sạn lại có một rừng mai.

Chương 1183

Mai Hoa thấy đồng loại ở nơi xa lạ thì cảm thấy vô cùng thân thiết, thế là chầm chậm đi về phía rừng mai.

Đi được mấy bước, nàng phát hiện rừng mai lại bao phủ một tầng sương mù mỏng manh.

Lớp sương mù đó dường như đang hấp dẫn Mai Hoa, Mai Hoa chầm chậm đi vào rừng mai.

Mai Hoa đi sâu vào rừng mai, phát hiện sương mù xung quanh ngày càng dày đặc, thế là nàng chuẩn bị quay đầu rời đi.

Ngay lúc Mai Hoa chuẩn bị rời đi, đột nhiên có người gọi nàng lại.

Mai Hoa quay đầu lại, phát hiện phía sau ngoài sương mù vẫn là sương mù, căn bản không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Mai Hoa tưởng mình nghe nhầm, thế là chuẩn bị rời đi, thì nghe thấy rõ ràng có người đang nói chuyện.

"Muốn cứu nàng sao?" Mai Hoa đột ngột quay đầu, hô lớn: "Ai!" Giọng nói kia lại lần nữa truyền đến: "À, nếu muốn cứu, hãy đưa nàng vào trong màn sương mê hoặc này đi." Mai Hoa lại lần nữa hỏi: "Mau hiện thân cho ta!" Nhưng giọng nói đó dường như đã biến mất.

Bất kể Mai Hoa hỏi thế nào, giọng nói đó cuối cùng cũng không xuất hiện nữa.

Nhưng những lời của giọng nói đó, Mai Hoa đã nghe thấy thật rõ ràng, chỉ là giọng nói đó từ đâu đến thì Mai Hoa căn bản không thể biết được.

Mục đích chuyến đi Bồng Lai Đảo lần này của Mai Hoa là để cứu Uyển Châu.

Bất kể giọng nói kia nói đúng hay không, trong tình huống không ai biết Bồng Lai ở đâu, nàng chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống mà chữa, đưa Uyển Châu vào trong màn sương mê hoặc.

Một bên khác, Diệp Thiên chú ý thấy Mai Hoa đã ra ngoài, nhưng Diệp Thiên không gọi nàng lại.

Trẻ con hiếu động là chuyện bình thường, hơn nữa dân phong trong thôn ở Bồng Lai Đảo thuần phác, sẽ không có ai làm hại Mai Hoa.

Chi bằng cứ để nàng ra ngoài chơi một lát.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy bất an.

Đã lâu như vậy rồi, tại sao Mai Hoa vẫn chưa về?

Diệp Thiên cảm giác sắp có chuyện xảy ra, thế là vội vàng đứng dậy.

Diệp Thiên trước tiên nhìn tình hình của Uyển Châu.

Mặc dù độc trong cơ thể Uyển Châu đã bị Như Lai khống chế, nhưng chất độc có xu thế lan rộng.

Xem ra nếu không thể nhanh chóng tìm được Bồng Lai, Uyển Châu có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu tạm thời không có gì đáng ngại, liền lập tức chuẩn bị ra ngoài tìm Mai Hoa.

Nhưng Diệp Thiên vừa mở cửa, sương mù bên ngoài liền ập vào, khiến Diệp Thiên kêu lên không ổn.

Diệp Thiên lập tức bịt mũi miệng, nhìn về phía Uyển Châu.

Kỳ lạ thay, Diệp Thiên phát hiện độc trong cơ thể Uyển Châu lại đang từ từ tiêu tán.

Diệp Thiên mở to mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Ngay lúc Diệp Thiên chuẩn bị đi đến trước mặt Uyển Châu để kiểm tra kỹ càng, Diệp Thiên cảm thấy thế giới trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, sau đó rơi vào bóng tối sâu thẳm.

Diệp Thiên ngất xỉu trên sàn nhà khách sạn...

Ngày thứ hai, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi lên mặt hắn.

Diệp Thiên từ từ mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, chợt nhớ đến chuyện kỳ lạ tối qua.

Diệp Thiên vội vàng bò dậy từ sàn nhà, nhìn Uyển Châu trên giường.

Chương 1184

Hắn không biết chuyện gì, vừa nhìn đã giật mình, Uyển Châu trên giường lại biến mất.

Diệp Thiên kinh hãi thất sắc.

Lúc hắn ra đến cửa, Uyển Châu và Mai Hoa đã mở cửa.

Ba người nhìn nhau, nhất thời lại không biết nói gì.

Lúc đó Diệp Thiên trước tiên mở miệng, hỏi Uyển Châu: "Độc trong cơ thể nàng..." Uyển Châu nhìn mình, nói: "Độc trong cơ thể ta đã hoàn toàn biến mất, hiện tại đã khỏi bệnh rồi.

Không những vậy, ta hiện tại cảm thấy tốt hơn bao giờ hết, giống như Niết Bàn trọng sinh vậy." Diệp Thiên thấy Uyển Châu thật sự đã khỏi bệnh, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng đặt xuống.

Thế là Diệp Thiên lại hỏi Mai Hoa, tối qua nàng đã đi đâu.

Mai Hoa kể lại những gì đã thấy và nghe được tối qua.

Điều đó khiến Diệp Thiên vô cùng khó hiểu.

Tại sao Mai Hoa đi sâu vào màn sương mê hoặc đó lại không gặp chuyện gì, còn độc tố trong cơ thể Uyển Châu được màn sương bao phủ thì lại bị thanh trừ, thậm chí còn thuận tiện sơ lý lại cơ thể nàng một lần.

Nhưng Diệp Thiên không những không nhận được lợi ích nào, ngược lại còn bị màn sương đó làm cho ngất xỉu, nằm vật ra sàn nhà ngủ một đêm.

Mai Hoa nói: "Thật là chuyện lạ.

Ta nghi ngờ giọng nói đó là kẻ chủ mưu." Diệp Thiên cũng gật

đầu.

Hắn và Uyển Châu đều không nghe thấy giọng nói đó, duy chỉ có Mai Hoa nghe thấy.

Có lẽ giọng nói đó có liên quan đến rừng mai kia.

Thế là Diệp Thiên chuẩn bị đi sâu vào rừng mai xem sao.

Diệp Thiên đi vào rừng mai, chủ yếu là để làm rõ ai đã cứu Uyển Châu, thứ hai mới là tìm hiểu giọng nói đó của ai.

Chuyện không nên chậm trễ, Diệp Thiên lập tức lên đường.

Diệp Thiên chuẩn bị lên đường đi đến rừng mai kia để kiểm tra tình hình sương mù.

Lúc đó Mai Hoa cũng muốn đi theo.

Diệp Thiên từ chối, màn sương mù trong rừng mai cực kỳ có khả năng ẩn chứa hung hiểm, để Mai Hoa đi thật sự quá mạo hiểm.

Nhưng Mai Hoa nói: "Ta nhất định phải đi.

Tối hôm đó ta rõ ràng bị lạc đường trong rừng mai sâu thẳm, nhưng sáng ra ta lại đột nhiên xuất hiện bên ngoài khách sạn.

Bên trong nhất định có uẩn khúc, ta nhất định phải điều tra rõ rốt cuộc là chuyện gì!" Diệp Thiên không khuyên được Mai Hoa, thế là hai người cùng nhau đi đến rừng mai để điều tra nguồn gốc của màn sương.

Uyển Châu cũng muốn đi theo, nhưng Uyển Châu lúc này tuy đã thoát khỏi trạng thái nguy hiểm, nhưng cơ thể vẫn còn suy yếu, thế là đành ở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Diệp Thiên và Mai Hoa vừa đi sâu vào rừng mai, màn sương trong rừng mai không có dấu hiệu tiêu tan.

Thế là Diệp Thiên và Mai Hoa hai người chuẩn bị chia nhau hành động.

Hai người tự mình tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không có bất kỳ manh mối nào, khiến hai người có chút bất đắc dĩ.

Hai người chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm thêm một lúc, nhưng kết quả vẫn như vừa nãy, căn bản không có bất kỳ manh mối nào.

Khi hai người chuẩn bị rời đi, có một bóng người từ từ xuất hiện trước mắt hai người.

Tinh thần của hai người trong nháy mắt tập trung vào bóng người đó.

Chương 1185

Bóng người từ từ hiện rõ trước mắt hai người, hóa ra là một tiều phu đang đốn củi.

Hai người có chút thất vọng.

Đột nhiên Diệp Thiên nghĩ, tiều phu quanh năm đốn củi trong rừng, chắc hẳn phải biết một số tin tức về màn sương mù này.

Thế là Diệp Thiên vội vàng tiến lên, hỏi tiều phu có biết lai lịch của màn sương không.

Tiều phu nói, màn sương mù là từ trên đỉnh một ngọn núi phía trước lan xuống.

Về thông tin khác thì ông ta không biết.

Diệp Thiên từ biệt tiều phu.

Mặc dù không trực tiếp hỏi rõ về nguồn gốc của màn sương... nhưng câu trả lời của tiều phu đã cho họ một hướng để tìm kiếm câu trả lời.

Thế là hai người không ngừng nghỉ đi về phía mà tiều phu đã chỉ.

Đi rất lâu, trên mặt hai người lộ vẻ mệt mỏi, nhưng may mắn là cuối cùng cũng đến được đỉnh núi.

Diệp Thiên thấy màn sương mù trước mắt còn đậm đặc hơn so với xung quanh, trong lòng nghĩ nguồn gốc của màn sương đó chắc chắn nằm phía trước.

Diệp Thiên nghĩ vậy, vội vàng đi tới.

Nhưng đi được mấy bước, Diệp Thiên đột nhiên đụng phải một bức tường.

Diệp Thiên xoa xoa đầu, nhìn về phía trước, nhưng phía trước căn bản không có bức tường nào cả.

Diệp Thiên từ từ đưa tay ra.

Quả nhiên, Diệp Thiên sờ thấy một thứ giống như bức tường.

Đó chắc hẳn là một loại kết giới, nhưng Diệp Thiên lại gặp khó khăn, căn bản không biết cách phá giải kết giới.

Rõ ràng sự thật đang ở phía trước, nhưng lại căn bản không thể chạm tới.

Khi Diệp Thiên bất đắc dĩ chuẩn bị rời đi, Mai Hoa nói nàng có thể phá giải kết giới này.

Diệp Thiên kinh ngạc, hỏi ra mới biết nàng đã từng nhìn thấy loại kết giới này khi ở Linh Sơn.

Thế là Mai Hoa tốn một chút công sức, cuối cùng cũng phá hủy được kết giới.

Diệp Thiên vội vàng kéo tay Mai Hoa, đi về phía nguồn gốc của màn sương, cũng là đi về phía nguồn gốc của sự thật.

Đập vào mắt là một hồ nước trong vắt, mặt nước không ngừng tỏa ra sương mù xung quanh.

Mai Hoa vừa nãy đã tiêu hao quá nhiều khí lực, lại vì leo núi nên lúc này sớm đã khô cả miệng lưỡi.

Thế là vừa nhìn thấy hồ nước trong vắt liền chuẩn bị đến uống một ngụm.

Diệp Thiên nghĩ thầm nước hồ trong vắt chắc không có độc, thế là bảo Mai Hoa đi uống.

Không ngờ, Mai Hoa vừa chạm vào hồ nước đó, cơ thể nàng đã bị đóng băng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Diệp Thiên thấy cảnh này, vội vàng kéo Mai Hoa ra khỏi hồ nước, nhưng Mai Hoa đã bị đóng băng toàn thân.

Diệp Thiên thấy Mai Hoa bị đóng băng, vội vàng kéo Mai Hoa ra khỏi hồ nước, nhưng toàn thân Mai Hoa đã bị đóng băng.

Diệp Thiên lúc này nhìn lại hồ nước đó, trong lòng chợt dâng lên một luồng hàn ý nhàn nhạt.

Chương 1186

Diệp Thiên vội vàng mang theo Mai Hoa trở về khách sạn.

Diệp Thiên vội vàng ôm Mai Hoa đã thành tượng băng về khách sạn.

Vừa bước vào cửa liền chuẩn bị giúp Mai Hoa giải đông.

Uyển Châu vừa nhìn thấy Mai Hoa biến thành dạng đó, lòng hoảng sợ không thôi, vội vàng hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên kể cho Uyển Châu nghe chuyện đã xảy ra trên đỉnh núi.

Uyển Châu nghe xong, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, thế là chuẩn bị cùng Diệp Thiên giải đông cho Mai Hoa.

Đột nhiên trong lòng Uyển Châu có một ý nghĩ muốn chạm vào Mai Hoa.

Uyển Châu cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn chạm vào lớp băng trên người Mai Hoa.

Ngay khoảnh khắc Uyển Châu chạm vào lớp băng của Mai Hoa, một luồng khí lạnh quét ngang cả căn phòng.

Diệp Thiên rùng mình một cái, quay đầu nhìn về phía Uyển Châu, chỉ thấy trong cơ thể Uyển Châu một luồng hắc khí lại đang từ từ bay ra ngoài.

Hắc khí vừa thoát ra, liền bị đóng băng thành những mảnh vụn băng.

Diệp Thiên vội vàng hỏi Uyển Châu chuyện gì đang xảy ra.

Uyển Châu trả lời không biết, chỉ cảm thấy độc trong cơ thể lại được thanh trừ một ít.

Diệp Thiên không hỏi nhiều, việc cấp bách hiện tại là giải đông cho Mai Hoa đang bị đóng băng thành tượng.

Thế là Diệp Thiên vội vàng hội tụ Pháp Lực, bắt đầu giải đông cho Mai Hoa.

Sau một hồi lâu, cuối cùng cũng giải đông được Mai Hoa đã biến thành tượng băng.

May mà bản thể của Mai Hoa là một cây mai, bản thân vốn chịu lạnh, nên một chút băng này cũng không gây ảnh hưởng lớn đến nàng.

Không lâu sau Mai Hoa lại bắt đầu hoạt bát nhảy nhót.

Lúc đó Diệp Thiên mới bắt đầu suy nghĩ về chuyện hắc khí trong cơ thể Uyển Châu.

Hắc khí đó chính là độc mà Uyển Châu đã trúng.

Hắn đã hiểu rõ một chút, hồ nước có công hiệu thanh trừ độc tố trong cơ thể Uyển Châu.

Thế là Diệp Thiên chuẩn bị mang theo Uyển Châu đến hồ nước trên đỉnh núi để thanh trừ độc tố còn sót lại trong cơ thể nàng.

Mai Hoa cũng muốn đi theo.

Diệp Thiên nghĩ Mai Hoa chắc sẽ không hấp thu quá nhiều nước băng đó, thế là cũng đưa Mai Hoa đi cùng.

Thế là ba người Diệp Thiên cùng nhau đến hồ nước trên đỉnh núi.

Ba người đi rất lâu mới đến được chỗ hồ nước trên đỉnh núi, vì cơ thể Uyển Châu thật sự quá suy yếu, Uyển Châu lúc này đang thở hổn hển.

Diệp Thiên bảo Uyển Châu chạm vào hồ nước đó.

Uyển Châu liền chạm vào hồ nước kia, nhưng hồ nước đó lại

không đóng băng Uyển Châu, ngược lại còn không ngừng thanh trừ độc tố trong cơ thể nàng.

Chỉ thấy trên người Uyển Châu không ngừng bốc ra hắc khí.

Thế là Diệp Thiên và Mai Hoa cứ thế canh giữ cho Uyển Châu xung quanh hồ nước.

Trong nháy mắt một ngày một đêm trôi qua, lúc này hắc khí bốc ra từ người Uyển Châu đã ngày càng ít đi.

Chương 1187

Nhưng độc tố trong cơ thể Uyển Châu vẫn chưa được thanh trừ hoàn toàn, và lúc này chạm vào hồ nước cũng không thể thanh trừ độc tố trong cơ thể Uyển Châu được nữa.

Diệp Thiên chuẩn bị đặt Uyển Châu vào trong hồ nước.

Lúc đó Mai Hoa lại ngăn Diệp Thiên lại, bởi vì nếu đặt Uyển Châu vào trong hồ nước, Diệp Thiên chắc chắn sẽ bị đóng băng thành tượng, mà Pháp Lực của Mai Hoa không đủ để giải đông cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghĩ cũng phải, vạn nhất hồ nước đó làm hắn bị thương thì không hay chút nào.

Thế là hắn chỉ đành để Mai Hoa đưa Uyển Châu vào trong hồ nước tiếp tục liệu thương.

Quả nhiên, Mai Hoa lại bị đóng băng.

Nhưng có kinh nghiệm từ lần đầu, lần này Mai Hoa bị đóng băng thì dùng Pháp Lực bao bọc lấy mình, nên lần này Mai Hoa không bị đóng băng hoàn toàn thành tượng.

Thế là Diệp Thiên thấy Uyển Châu an nhiên thanh trừ độc tố trong hồ nước xong, liền giúp Mai Hoa giải đông.

Sau một hồi lâu, cuối cùng cũng giải đông được Mai Hoa.

Thế là hai người lại bắt đầu bảo vệ Uyển Châu, tuần tra xung quanh hồ nước.

Diệp Thiên và Mai Hoa hai người không ngừng kiểm tra mọi thứ xung quanh.

Bất kỳ tiếng gió thổi cỏ lay nào cũng nằm trong tầm kiểm soát của hai người.

Hiện tại đối với Uyển Châu, đây là thời khắc quan trọng, không thể vì một chút sơ suất mà phí hoài công sức.

Lại một ngày một đêm trôi qua, cuối cùng bên hồ nước cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy Uyển Châu lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, khôi phục trạng thái như thường lệ, hắc khí cũng đã biến mất.

Cũng có nghĩa là độc tố trong cơ thể Uyển Châu lúc này đã hoàn toàn được thanh trừ.

Điều đó khiến tảng đá lớn trong lòng Diệp Thiên và Mai Hoa rơi xuống.

Uyển Châu bước ra, Diệp Thiên hỏi tình hình.

Uyển Châu lúc này đã hoàn toàn khỏi bệnh, thậm chí cơ thể cũng đã khôi phục như thường.

Diệp Thiên và Mai Hoa thấy Uyển Châu an toàn vô sự, liền chuẩn bị cùng nhau về khách sạn, nghỉ ngơi mấy ngày.

Ba người đi rất lâu mới đến rừng mai.

Rừng mai lúc này hoàn toàn không còn bị sương mù bao phủ nữa.

Ba người Diệp Thiên trở về khách sạn.

Vừa về đến khách sạn, Diệp Thiên liền phát hiện không đúng.

Chưởng quỹ và tiểu nhị trong khách sạn hoàn toàn đứng im, bất kể Diệp Thiên gọi hay la hét thế nào cũng không động đậy, dường như bị ai đó định hình vậy.

Diệp Thiên vội vàng rời khỏi khách sạn, nhìn ra con đường bên

ngoài.

Quả nhiên dân làng xung quanh đều bị định hình.

Diệp Thiên cảm thấy đại sự không ổn, khi chuẩn bị rời khỏi Bồng Lai Đảo, một người đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Thiên.

Người kia nhìn Diệp Thiên, nói ra danh hiệu của mình: "Tại hạ là Đảo Chủ Bồng Lai Đảo, Bồng Lai Tiên Nhân.

Các vị đã đạt được mục tiêu, vậy hãy nhanh chóng rời đi đi.

Xin thứ lỗi cho ta thân thể không được khỏe, lần này không tiễn xa được." Diệp Thiên nhìn Bồng Lai Tiên Nhân, trong mắt đầy nghi ngờ.

Chương 1188

Nhưng dù sao Bồng Lai Tiên Nhân cũng là Đảo Chủ Bồng Lai Đảo, chủ nhân đã muốn tiễn khách, khách nhân sao có thể mặt dày ở lại được.

Thế là Diệp Thiên đồng ý với Bồng Lai Tiên Nhân, cùng Uyển Châu và Mai Hoa rời đi.

Mai Hoa vừa nhìn thấy Bồng Lai Tiên Nhân, liền hỏi: "Tối hôm đó, không phải ngài đã nói với ta trong màn sương mù sao?" Bồng Lai Tiên Nhân nhìn Mai Hoa, biểu cảm không hề thay đổi, từ từ nói: "Là ta." Mai Hoa nhận được câu trả lời xong, lại hỏi: "Nếu đã như vậy, vậy màn sương mù đó và hồ nước thì sao?" Bồng Lai Tiên Nhân vẫn dùng giọng điệu ấm lạnh không rõ ràng đó: "Là ta." Dường như chuyện này không hề liên quan đến Bồng Lai Tiên Nhân vậy.

Mai Hoa tiếp tục nói: "Nếu đã như vậy, tại sao khi ta vừa đến Bồng Lai Đảo ngài không dẫn ta đến Hàn Đàm để thanh trừ độc tố, mà lại không ngừng ám chỉ ta đến Hàn Đàm để thanh trừ độc tố?" Sắc mặt Bồng Lai Tiên Nhân xảy ra một chút biến hóa, tuy biến hóa không lớn, nhưng đã bị Diệp Thiên phát giác.

Diệp Thiên luôn cảm thấy Bồng Lai Tiên Nhân có gì đó kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được kỳ lạ ở chỗ nào.

Lần này Bồng Lai Tiên Nhân không lập tức trả lời vấn đề, sau khi trầm mặc rất lâu, Bồng Lai Tiên Nhân nhàn nhạt nói: "Lúc đó ta có việc quan trọng, không thể dành thời gian dẫn ngươi đến Thiên Niên Hàn Đàm, nên chỉ có thể dùng Thiên Lý Truyền Âm ám chỉ ngươi đến Hàn Đàm." Bồng Lai Tiên Nhân thấy Mai Hoa sắp hỏi thêm vấn đề, thế là vội vàng cắt ngang lời Mai Hoa, giành nói trước: "Thời gian

cũng không còn sớm nữa, mấy vị hãy nhanh chóng rời đi đi." Diệp Thiên nghe vậy, nói với Bồng Lai Tiên Nhân: "Mai Hoa đã thất lễ rồi, ba người chúng ta xin cáo từ, hẹn ngày gặp lại." Diệp Thiên nói xong liền dẫn Uyển Châu và Mai Hoa rời đi.

Nhưng Diệp Thiên phát hiện ánh mắt Uyển Châu ngây dại, có chút kỳ lạ.

Mai Hoa quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, thôn trang kia đang hóa thành tro bụi theo gió bay đi, ngay cả dân làng cũng như vậy.

Mai Hoa có vấn đề nhưng không kịp hỏi, nhưng Diệp Thiên lại vội vàng giục rời đi, thế là nàng chỉ đành lặng lẽ rời đi.

Khi rời đi, Mai Hoa quay đầu nhìn lại một cái, cái nhìn đó khiến nàng không dám tin.

Chỉ thấy thôn trang đang dần dần hóa thành tro bụi từ từ tiêu tán, dân làng trong thôn cũng vậy, cứ thế trong trạng thái định hình không ngừng hóa thành tro bụi, bay theo gió.

Mai Hoa hất tay Diệp Thiên đang nắm ra, quay đầu hô lớn: "Bồng Lai!

Ngươi đang làm gì!" Nhưng xung quanh ngoài tiếng gió thì không có bất kỳ âm thanh nào.

Diệp Thiên cảm thấy kỳ lạ, cũng quay đầu nhìn lại.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình.

Diệp Thiên cũng nhìn thấy thôn trang không ngừng hóa thành tro bụi, khiến Diệp Thiên cảm thấy một tia dự cảm chẳng lành.

Hắn nắm tay Mai Hoa, gọi Uyển Châu chuẩn bị rời đi, nhưng lại phát hiện Uyển Châu đứng bất động tại chỗ.

Diệp Thiên vừa chạm vào Uyển Châu, Uyển Châu liền ngất xỉu

trên mặt đất.

Diệp Thiên đại kinh, thấy Uyển Châu vẫn còn hô hấp, liền đứng dậy, hô lớn: "Bồng Lai!

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Lúc đó Bồng Lai xuất hiện với một nụ cười, nhìn Uyển Châu đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, nói: "Muốn làm gì?

Ta cũng đâu có làm gì!

Nếu ngươi không rời đi, ta sẽ khiến nữ nhân của ngươi mãi mãi không thể tỉnh lại!" Diệp Thiên nghe xong, trong lòng nghĩ: "Quả nhiên là Bồng Lai giở trò quỷ!

Nhưng, làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?" Diệp Thiên chết dí nhìn chằm chằm Bồng Lai, đại não nhanh chóng vận chuyển.

Đột nhiên Diệp Thiên nghĩ đến một khả năng.

Khả năng đó khiến hắn sởn gai ốc.

Khả năng đó có thể giải thích mọi hành vi bất hợp lý của Bồng Lai.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đủ loại sơ hở trong hành vi của Bồng Lai.

Ví dụ như màn sương mù trong rừng mai kia, tại sao lại phải truyền âm trong màn sương mù đó?

Tại sao khi vừa mới vào Bồng Lai Đảo không dùng Thiên Lý Truyền Âm?

Hơn nữa, tại sao khi đi thì sương mù còn đó, khi trở về thì sương mù lại tiêu tán?

Màn sương mù dường như đang cản trở.

Chương 1189

Nếu Mai Hoa không cẩn thận xông vào, thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Vậy thì cũng có nghĩa là, Bồng Lai trước mắt này rất có thể là giả, Bồng Lai thật sự lúc này đang bị phong ấn ở một nơi nào đó trên đảo.

Diệp Thiên càng ngày càng phát hiện ra vấn đề trong đó.

Nếu Bồng Lai này là giả, vậy Bồng Lai thật sự liền hy vọng thông qua các loại ám chỉ, để Diệp Thiên biết được chân tướng, cứu hắn ra!

Diệp Thiên nhìn Bồng Lai, từ từ nói: "Ngươi đang uy hiếp ta sao?" Bồng Lai khẽ cười một tiếng, nói: "Uy hiếp thì sao chứ?

Nếu ngươi không nhanh chóng rời khỏi hòn đảo này, ta sẽ khiến nàng của ngươi mãi mãi không thể tỉnh lại!" Diệp Thiên nghe xong, cũng cười cười, nói: "À, chưa từng có ai uy hiếp ta như vậy.

Hôm nay ta không đi nữa, ta xem ngươi có thể làm gì ta?

Cùng lắm thì, ta hủy diệt toàn bộ Bồng Lai Đảo này, xem đến lúc đó ai là kẻ phải chạy tháo thân!" Bồng Lai nghe xong lời đó, trong mắt bùng lên lửa giận, hung hăng nói với Diệp Thiên: "Được, vậy chúng ta cứ chờ xem!

Xem đến lúc đó ai là kẻ phải chạy tháo thân!" Bồng Lai nói xong, liền biến mất.

Diệp Thiên nhìn Bồng Lai biến mất, trong miệng lẩm bẩm: "Chúng ta cứ chờ xem, không chết, ta không phải Diệp Thiên!" Mai Hoa thấy Bồng Lai rời đi, vội vàng chạy đi kiểm tra tình hình của Uyển Châu, nhưng bất đắc dĩ học thức của Mai Hoa có hạn, không nhìn ra rốt cuộc Uyển Châu bị làm sao.

Diệp Thiên nắm tay Uyển Châu, dùng Thần Thức của mình kiểm tra kinh mạch trong cơ thể Uyển Châu.

Sau khi kiểm tra toàn bộ mấy lượt, Diệp Thiên cũng không tìm ra nguyên nhân Uyển Châu hôn mê.

Tuy nhiên Diệp Thiên và đảo chủ Bồng Lai đấu võ mồm đã thắng, nhưng đó cũng chỉ là thắng về mặt khí thế so với đảo chủ Bồng Lai, còn việc đánh thức Uyển Châu đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng Diệp Thiên cũng không chắc chắn.

Diệp Thiên, Mai Hoa và Uyển Châu đang hôn mê bất tỉnh đành phải ở lại đảo Bồng Lai.

Diệp Thiên dựng một căn nhà gỗ nhỏ tạm thời ở một nơi trống trải, sắp xếp cho Uyển Châu ở bên trong.

Rốt cuộc Diệp Thiên cũng không biết làm cách nào để đánh thức Uyển Châu.

Mấy ngày trôi qua, do không ăn uống gì, Uyển Châu ngày càng trở nên suy yếu, Diệp Thiên nhìn cảnh này mà trong lòng nặng trĩu.

Trong mấy ngày đó, Diệp Thiên đã tìm kiếm khắp nơi trên đảo Bồng Lai để tìm cách đánh thức Uyển Châu, nhưng hắn không tìm được bất kỳ phương pháp nào, thậm chí không thấy một sinh vật sống nào.

Đừng nói đến việc đánh thức Uyển Châu, nhìn nàng ngày một suy yếu, Diệp Thiên đành bất lực, chỉ có thể đưa Uyển Châu và Mai Hoa rời khỏi đảo Bồng Lai.

Đúng là họa vô đơn chí, lúc Diệp Thiên đưa Uyển Châu đến đảo Bồng Lai, nàng trúng kịch độc, hôn mê bất tỉnh.

Lúc đưa Uyển Châu rời khỏi đảo Bồng Lai, nàng lại hôn mê bất tỉnh một cách khó hiểu.

Nhưng vừa rời khỏi đảo Bồng Lai, Uyển Châu từ từ tỉnh lại.

Diệp Thiên thấy cảnh này, trong lòng nghĩ lẽ ra nên rời khỏi đảo sớm hơn.

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô ích, sức khỏe của Uyển Châu là quan trọng nhất, Diệp Thiên vội hỏi thăm tình hình của nàng.

Nào ngờ, Uyển Châu vừa mở miệng đã khiến Diệp Thiên ngây người.

Chỉ thấy Uyển Châu sau khi tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn xung quanh, rồi ngửa mặt lên trời cười lớn mấy tiếng.

Diệp Thiên và Mai Hoa đều nghĩ, không lẽ Uyển Châu điên rồi sao?

Uyển Châu nhìn Diệp Thiên, hừ lạnh một tiếng, nói: "Cứ tưởng ngươi không ra được chứ, bây giờ không phải đã ra rồi sao?

Cũng may lúc đấu võ mồm với ta khí thế như vậy, hừ." Diệp Thiên nghe xong, trong lòng cũng hiểu ra.

Bây giờ hắn đã biết, thì ra đảo chủ Bồng Lai sớm đã nhập vào người Uyển Châu đang hôn mê.

Diệp Thiên xoa xoa tay, mặt cười híp mí tiến về phía "Uyển Châu".

Chương 1190

"Uyển Châu" thấy nụ cười trên mặt Diệp Thiên, trong lòng bỗng dâng lên một luồng khí lạnh, vội vàng nói: "Đây là cơ thể của nàng ấy, ngươi muốn làm gì!" Diệp Thiên cười nói: "Ồ, ngươi đoán xem?

Ta muốn làm gì nào?" "Uyển Châu" nuốt nước bọt, thầm nghĩ lần này nhập vào người Uyển Châu đúng là sai lầm.

Diệp Thiên trực tiếp trói "Uyển Châu" lại một cách chắc chắn, rồi để Mai Hoa không ngừng cù vào lòng bàn chân "nàng".

"Uyển Châu" cười không ngớt, Diệp Thiên tỏ ra thích thú nhìn, cho đến khi "Uyển Châu" trở nên ngoan ngoãn mới thôi.

Không lâu sau, ba người trở về Thiên Giới.

Diệp Thiên nghĩ rằng Thiên Giới có nhiều thần tiên, chắc chắn sẽ có vài người biết cách loại bỏ kẻ đang nhập vào người Uyển Châu.

Ba người đến Nam Thiên Môn.

Người gác cổng thấy Uyển Châu có chút không ổn, bèn hỏi Diệp Thiên xem nàng bị làm sao.

Diệp Thiên kể lại sự thật, người gác cổng nghe xong bèn nói: "Ta nghe nói có một cách, không biết có hiệu quả không." Diệp Thiên nghe vậy, vội hỏi: "Cách gì?" Người gác cổng nhìn "Uyển Châu" đang ngoan ngoãn: "Có thể đưa nàng ấy vào Dao Trì, Dao Trì có tác dụng thanh tẩy, có lẽ sẽ ép được kẻ kia ra ngoài." Diệp Thiên nghe xong lời của người gác cổng, sau khi từ biệt liền vội vàng đến Dao Trì để thanh tẩy cho "Uyển Châu".

Diệp Thiên nghe nói Dao Trì có thể xua đuổi kẻ đang nhập vào người Uyển Châu, lập tức chạy đến đó.

Đối với Diệp Thiên, Uyển Châu bình an vô sự là chuyện lớn nhất, những chuyện khác đều không quan trọng.

Trên đường đến Dao Trì, Lý Tịnh đi dạo tình cờ thấy Diệp Thiên, Uyển Châu và Mai Hoa, bèn chào hỏi ba người họ.

Diệp Thiên chào lại một cách qua loa, bây giờ trong lòng hắn chỉ muốn mau chóng đến Dao Trì.

Lúc này, Lý Tịnh thấy Uyển Châu có chút không ổn, bèn hỏi nàng bị làm sao.

Diệp Thiên vốn không định nói với Lý Tịnh, nhưng lại nghĩ Lý Tịnh kiến thức rộng, lỡ như Dao Trì không có tác dụng, có thể đến tìm ông ấy.

Thế là Diệp Thiên kể cho Lý Tịnh nghe toàn bộ câu chuyện từ trước khi Uyển Châu hôn mê đến giờ, cả việc đang định đến Dao Trì.

Lý Tịnh nghe xong, trầm tư một lúc rồi nói với Diệp Thiên: "Nghe ngươi nói vậy, ta hình như có ấn tượng về tình huống này." Diệp Thiên vừa nghe, trong lòng thầm vui mừng.

Lý Tịnh có ấn tượng về tình huống này, chứng tỏ một điều, Lý Tịnh từng trải qua chuyện tương tự, vậy thì người như ông ấy chắc chắn biết cách chữa trị cho Uyển Châu.

Lý Tịnh nhìn "Uyển Châu" nói: "Nếu không có gì bất ngờ, kẻ nhập vào người nàng ấy hẳn là tâm ma của đảo chủ Bồng Lai.

Dao Trì tuy có tác dụng với tâm ma, nhưng hiệu quả không lớn." Diệp Thiên vừa nghe, trong lòng lóe lên hy vọng, bèn hỏi Lý Tịnh: "Vậy phải làm sao mới có thể hoàn toàn trừ bỏ tâm ma?" Lý Tịnh cười nói: "Chuyện này không khó." Nói xong, Lý Tịnh lấy bảo tháp ra, đưa cho Diệp Thiên, nhỏ giọng nói: "Thần lực của bảo tháp cộng với Dao Trì vừa hay có thể xua đuổi tâm ma ra ngoài.

Lúc đó lại dùng bảo tháp trấn áp nó.” Diệp Thiên vội vàng cúi đầu cảm tạ Lý Tịnh.

Lý Tịnh cười nói không cần khách sáo, bản thân ông vốn là người hàng yêu trừ ma được phong thần, chút tâm ma nhỏ này, sớm đã không biết trừ bao nhiêu, đối với ông chỉ là chuyện nhỏ.

Diệp Thiên đưa “Uyển Châu” đến nơi.

“Uyển Châu” vừa thấy Dao Trì, ánh mắt kinh hãi đã bị Diệp Thiên thu hết vào mắt.

Diệp Thiên cười nói với “Uyển Châu”: “Sao?

Đảo chủ Bồng Lai đường đường là thế mà lại sợ một cái Dao Trì nhỏ bé sao?” “Uyển Châu” nghe vậy, lập tức phản bác: “Hừ, nếu không phải ta tính sai một bước, nhập vào thân thể này, ngươi có chỗ nào mà vênh váo?” Diệp Thiên nghe xong, cười không ngớt: “Ngươi muốn cười chết ta à?

Một kẻ ngốc không biết trời cao đất dày, chết đến nơi rồi mà miệng vẫn còn cứng.” “Uyển Châu” còn định nói gì đó, Diệp Thiên đã tiến lên xách “nàng” lên, chuẩn bị ném vào Dao Trì.

“Uyển Châu” thấy cảnh này, cũng không nhập vào thân thể nữa, trực tiếp hóa thành một luồng sương đen bay ra khỏi người Uyển Châu.

Diệp Thiên thấy tâm ma đã chạy ra, lập tức lấy bảo tháp ra, lớn tiếng hét: “Hay lắm!

Tâm ma nhỏ bé chạy đi đâu!

Chịu nhận bảo tháp của ta!” Nói xong, Diệp Thiên liền dùng bảo tháp trấn áp tâm ma.

Chương 1191

Tâm ma lớn tiếng la hét: "Đừng có cậy thế bắt nạt người!

Nếu không có bảo tháp, ngươi có thể bắt được ta sao, đồ tiểu nhân hèn hạ, mau thả ta ra!" Diệp Thiên nghe vậy, cười khẩy: "Ngươi đang ăn vạ đấy à?

Đã thế này rồi mà còn kiêu ngạo, không biết sống chết.

Xem hôm nay ta dùng bảo tháp phong ấn ngươi, để ngươi chịu đủ mọi dày vò trong bảo tháp, vĩnh thế không được siêu sinh!" Tâm ma nghe xong, lập tức cầu xin tha thứ: "Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mong đại nhân tha tội!

Nếu đại nhân tha cho tiểu nhân, ta sẽ thả đảo chủ Bồng Lai thật sự ra!" Diệp Thiên nghe tâm ma có thể thả đảo chủ Bồng Lai thật sự ra, thầm nghĩ, đảo chủ Bồng Lai không liên quan gì đến mình, nếu mình cứu ông ta một mạng, bán cho ông ta một ân tình, há chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Thế là Diệp Thiên đồng ý tha cho tâm ma một mạng.

Tâm ma nghe Diệp Thiên tha cho mình, vội vàng giục Diệp Thiên mở bảo tháp ra để nó đi.

Nhưng Diệp Thiên lại nói bây giờ không thể thả nó ra, phải đợi đến đảo Bồng Lai mới thả.

Tâm ma bị người ta trấn áp, không đồng ý cũng đành phải đồng ý, thế là nó đành bất lực tiếp tục bị bảo tháp trấn giữ.

Lúc này Uyển Châu đã tỉnh lại, vẻ mặt ngơ ngác nhìn xung quanh.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu tỉnh lại, vội hỏi nàng có sao không.

Uyển Châu trả lời không có chuyện gì, ngược lại hỏi Diệp Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là Diệp Thiên kể toàn bộ chuyện về tâm ma cho Uyển Châu nghe.

Uyển Châu nghe xong, khúc mắc trong lòng mới được giải tỏa.

Lúc rời khỏi đảo Bồng Lai, nàng mới đi được vài bước thì trước mắt tối sầm, sau đó không biết gì nữa.

Mãi đến khi biết tâm ma bị trấn áp, nàng mới biết mình đã bị tâm ma nhập vào người.

Thế là Diệp Thiên cất bảo tháp đi, đưa Uyển Châu và Mai Hoa về nơi ở.

Diệp Thiên vẫn còn một mối bận tâm chưa được giải quyết, một việc cần xử lý.

Diệp Thiên vừa về đến nhà, liền giao bảo tháp cho Uyển Châu trông giữ, rồi lao đầu vào Tàng Thư Các, bắt đầu tra cứu cổ tịch.

Diệp Thiên phải làm rõ tất cả vấn đề liên quan đến tâm ma.

Diệp Thiên tra cứu cổ tịch mấy ngày, Uyển Châu ở nhà vừa hay có thể điều dưỡng, nghỉ ngơi thật tốt.

Người nhàn rỗi quả thật chuyện gì cũng làm ra được, Uyển Châu thấy Diệp Thiên suốt ngày không ở nhà, liền đấu võ mồm với tâm ma.

Tâm ma căn bản không đấu lại Uyển Châu, mỗi lần đều dùng câu: "Ta không chấp nhặt với phụ nữ" để kết thúc.

Câu nói này vừa thốt ra, tâm ma liền không nói thêm gì nữa, nguyên nhân sâu xa cũng là do Uyển Châu.

Mỗi ngày sau khi ăn cơm xong, thú vui lớn nhất của Uyển Châu là đấu khẩu với tâm ma.

Trong lòng nàng vẫn còn căm hận tâm ma, điều đó cũng khó trách, bất kỳ ai bị tâm ma nhập vào cũng có chút không thoải mái.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên sau khi tra cứu rất nhiều cổ tịch liên quan đến tâm ma, mới biết rằng, thứ gọi là tâm ma căn bản không thể bị tiêu diệt, trừ phi chủ nhân của tâm ma, cũng chính là bản thể của tâm ma chết đi, tâm ma mới có thể tiêu tan.

Nói cách khác, chỉ cần người không chết, tâm ma sẽ không chết.

Nhưng, trong phần lớn trường hợp, bản thân con người có thể trấn áp được tâm ma.

Chỉ khi con người bị tổn thương nặng nề, không còn sức để trấn áp tâm ma nữa, tâm ma mới có khả năng xuất hiện.

Đó cũng chỉ là có khả năng, bởi vì có những tâm ma bị trấn áp quá lâu, thực lực bản thân không đủ, nên không có cách nào thoát ra được.

Chương 1192

Diệp Thiên sau khi biết được thông tin về tâm ma, liền chuẩn bị đưa tâm ma trở về đảo Bồng Lai.

Uyển Châu và Mai Hoa cũng muốn đi cùng, nhưng Uyển Châu chưa hồi phục hoàn toàn, còn thực lực của Mai Hoa lại không đủ, nên đành thôi.

Diệp Thiên mang tâm ma trở về đảo Bồng Lai.

Vừa vào đảo, tâm ma liền chạy mất tăm mất dạng.

Diệp Thiên la lên không hay rồi, nhưng sự đã đến nước này, không còn cách nào khác.

Diệp Thiên chuẩn bị quay về, nhưng tâm ma vừa chạy mất, lối ra cũng không tìm thấy.

Thế là, Diệp Thiên cũng bị nhốt trên đảo Bồng Lai.

Nếu Diệp Thiên muốn ra ngoài, chỉ có thể bị buộc phải cứu đảo chủ Bồng Lai thật sự.

Diệp Thiên phân tích vài nơi có thể giam giữ đảo chủ Bồng Lai, không lâu sau, ánh mắt của hắn khóa chặt vào hồ nước lạnh kia.

Diệp Thiên lập tức đến hồ nước lạnh.

Hồ nước vẫn không tỏa ra chút hơi lạnh nào, giống như một hồ nước bình thường.

Diệp Thiên nhảy vào trong nước, quả nhiên không ngoài dự đoán, đảo chủ đang ở bên dưới.

Sự việc không nằm ngoài dự đoán của Diệp Thiên, đảo chủ Bồng Lai quả nhiên ở nơi sâu nhất của hồ nước lạnh, bị xiềng xích khóa

chặt, không rõ sống chết, nhưng thôi cứ cứu ra trước đã rồi tính.

Diệp Thiên lần này đã có chuẩn bị, trên người mang theo Tị Thủy Châu "mượn" từ Đông Hải Long Vương, nước hồ xung quanh không thể chạm vào người hắn một chút nào, nên Diệp Thiên không bị hồ nước lạnh đóng băng.

Nước hồ cực sâu, may mà trong vắt, ánh nắng có thể chiếu thẳng xuống đáy nước, có thể thấy rõ ràng đảo chủ Bồng Lai bị xiềng xích khóa chặt, giống như một pho tượng đá, không có một chút hơi thở của người sống.

Bỗng nhiên, Diệp Thiên cảm giác có nguy hiểm đang đến gần.

Diệp Thiên dừng lại, bình tĩnh quan sát xung quanh.

Tuy ánh nắng có thể chiếu đến đáy hồ, nhưng do nước quá sâu, tầm nhìn không cao.

Bất chợt, tai Diệp Thiên động đậy, nghe rõ tiếng có thứ gì đó đang bơi trong nước.

Diệp Thiên lập tức dùng thần thức dò xét xung quanh.

Ngay lúc Diệp Thiên khởi động thần thức, thứ đó lao về phía hắn.

Diệp Thiên vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị nó sượt qua vạt áo, chỉ nghe tiếng vải bị xé rách.

Diệp Thiên nhìn kỹ, hóa ra là một con cá quái hung dữ.

Diệp Thiên nhìn con cá quái, cười khẩy: "Một con cá quái mà dám động tay động chân với ta?

Tha cho ngươi một mạng, mau cút đi cho ta, nếu không, ngươi sẽ trở thành bữa tối của ta!" Con cá quái vẫy đuôi, chắc hẳn cảm thấy lời nói của Diệp Thiên thật nực cười.

Trong hồ nước này, ngoài đảo chủ Bồng Lai không thể đến gần,

những thứ khác nó đều có thể xé nát.

Đây là thiên hạ của nó.

Biến nó thành bữa tối?

Con cá quái sớm đã coi Diệp Thiên là bữa tối ngay từ lúc hắn xuống nước.

Con cá quái không cho Diệp Thiên thêm thời gian, trực tiếp há miệng lao về phía hắn.

Diệp Thiên cười khẩy, thầm nghĩ đúng là tìm chết.

Chương 1193

Ba chân bốn cẳng trực tiếp ném nó ra khỏi hồ nước lạnh.

Con cá quái không dám tin vào mắt mình, lại có người mạnh như vậy.

Bị ném lên mặt đất, nó co giật một lúc rồi không còn động tĩnh.

Một lát sau, Diệp Thiên phá vỡ xiềng xích đang trói đảo chủ Bồng Lai, kéo ông ta lên khỏi mặt nước.

Diệp Thiên kiểm tra hơi thở, phát hiện đảo chủ Bồng Lai chỉ ngất đi chứ không có gì đáng ngại, thế là hắn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, một bóng đen nhân lúc Diệp Thiên không chú ý, định chui vào cơ thể đảo chủ Bồng Lai.

Nhưng Diệp Thiên đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của tâm ma, một tay tóm lấy nó.

Tâm ma vùng vẫy muốn trốn thoát, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn tâm ma, nói: "Bây giờ sao lại biết tìm ta rồi?" Tâm ma nói: "Đừng có nhiều chuyện, mau tránh ra cho ta!" Diệp Thiên đâu có để tâm ma dễ dàng chui vào cơ thể đảo chủ Bồng Lai như vậy.

Thế là sau vài lần cố gắng chui vào không thành, tâm ma hét lớn với Diệp Thiên: "Muốn ông ta tỉnh lại, thì để ta vào cơ thể ông ta!" Diệp Thiên thầm nghĩ, không lẽ lại lừa mình.

Ngay khi Diệp Thiên chuẩn bị từ chối, hắn bỗng nhớ lại lúc lật xem cổ tịch, dường như quả thực đã thấy một câu nói, muốn người ta tỉnh lại, tâm ma là thứ không thể thiếu.

Diệp Thiên hỏi tâm ma, tại sao muốn đảo chủ Bồng Lai tỉnh lại, lại cần tâm ma vào cơ thể ông ta.

Tâm ma thản nhiên đáp, tâm ma là một trong những linh hồn của con người, thiếu đi một linh hồn, con người có thể tỉnh lại được sao?

Diệp Thiên gật đầu, quả thực giống hệt như những gì hắn đọc được trong cổ tịch.

Thế là Diệp Thiên đồng ý cho tâm ma tiến vào cơ thể đảo chủ Bồng Lai.

"A!" Chỉ thấy đảo chủ Bồng Lai nghiến chặt răng, đôi mắt dần bị màu đỏ thẫm chiếm lấy.

Nhìn Diệp Thiên trước mặt, vẻ mặt của ông ta không còn sự bình tĩnh ban đầu.

Nhiều hơn cả, là một sự cuồng nhiệt, một loại dục vọng, một màu đỏ tươi của ác mộng, không màng lý trí.

Trên hai tay ông ta nổi đầy gân xanh, giống như những con rồng xanh uốn lượn, mang lại cho người ta cảm giác mạnh mẽ.

"Haiz, xem ra lại mất đi thần trí rồi." Diệp Thiên thấy vậy, trong lòng có chút bất lực, sau đó linh khí bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể hắn.

Chỉ một ý niệm, linh khí liền từ trong cơ thể tuôn ra ngoài, bao bọc quanh nắm đấm.

"Chết…" Đảo chủ Bồng Lai chậm rãi nói, giọng nói trầm thấp, mang lại cảm giác đáng sợ và chết chóc.

Tay của ông ta, à không, là móng vuốt, cũng vào lúc này siết chặt thành một nắm.

"Đừng có suốt ngày chết với không chết, muốn đánh thì đánh,

không đánh thì cút.” Diệp Thiên chậm rãi nói, trong giọng điệu đã có chút không kiên nhẫn.

“Chết.” Đảo chủ Bồng Lai vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ cố chấp nói một chữ, nhưng khí thế lại không ngừng tăng lên trong một khoảng thời gian ngắn.

“Vút.” Một tiếng gió nhẹ vang lên, trong lúc Diệp Thiên đang hội tụ linh khí, bóng dáng của đảo chủ Bồng Lai trực tiếp biến mất.

Ngay sau đó, là tiếng xé gió đột nhiên truyền đến từ sau lưng Diệp Thiên.

“Chết!” Tâm ma hét lên, sau đó là một móng vuốt âm hiểm vô cùng tóm về phía bóng lưng của Diệp Thiên.

“Hừ…” Diệp Thiên đối với điều này chỉ cười lạnh một tiếng, một cú xoay người liền tung một quyền về phía móng vuốt.

Lực đạo khổng lồ và sức mạnh sắc bén va chạm vào nhau, tạo ra một cảnh tượng khác lạ.

“Bành!” Móng vuốt và nắm đấm va chạm, quả nhiên triệt tiêu lẫn nhau.

Chương 1194

Giữa Diệp Thiên và tâm ma không có ai chiếm được thế thượng phong!

Sau đó, khi một lần va chạm kết thúc, chỉ thấy tâm ma đang giao chiến với Diệp Thiên, trực tiếp một cú xoay người lại định trốn khỏi đây, trốn khỏi… "Diệp Thiên, đừng để nó đi!" Giọng Uyển Châu truyền đến, giọng điệu nghiêm túc.

Chỉ thấy Uyển Châu cũng đã ở trong phạm vi chiến trường.

"Ừm, yên tâm đi." Diệp Thiên thấy vậy không có bất kỳ dao động nào.

Thật ra, hắn vốn không định vào cái đảo Bồng Lai này.

"Cẩn thận." Nhưng ngay sau đó, trong con ngươi của Diệp Thiên rõ ràng lóe lên một sự kinh ngạc mang ý vị lo lắng.

Nguyên nhân kinh ngạc rất đơn giản, đó là vì tâm ma kia đã trực tiếp quay đầu lại!

Theo đòn tấn công của nó, ánh mắt Uyển Châu xảy ra biến hóa.

Ngay lúc Diệp Thiên vội vàng lao lên muốn giúp Uyển Châu chống đỡ đòn tấn công này, tâm ma lại biến mất, thay vào đó là một Uyển Châu với vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy từng viên châu do linh khí ngưng tụ thành đang lơ lửng xung quanh nàng.

Không đợi Diệp Thiên lên tiếng, đòn tấn công của Uyển Châu đã như mưa bão ập tới.

"Chết!" Uyển Châu hét lên, giọng nói đầy kinh hãi.

Giọng nói vừa dứt, Diệp Thiên chỉ đành nhanh chóng phản ứng, để không bị vô số đòn tấn công đánh thành tổ ong vò vẽ.

Thật sự, với thực lực của hắn, có khả năng không đánh lại được sao?

Chỉ thấy Diệp Thiên với tốc độ cực nhanh bắt đầu né tránh và phản kích, lực đạo của hắn tự nhiên được kiểm soát vừa phải.

Bóng dáng chợt lóe, hắn đã đến sau lưng Uyển Châu, đè chặt vai nàng, không cho nàng có bất kỳ khả năng phản kháng nào nữa.

Sau khi Diệp Thiên khống chế Uyển Châu rồi tìm kiếm tung tích của tâm ma, tâm ma đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, có lẽ đã tiến vào sâu trong đảo Bồng Lai… Xuống khỏi đảo Bồng Lai, hắn tiện tay đánh ra vài cái trận pháp, không ngờ lại phát hiện Bồng Lai thực ra có kết giới.

Diệp Thiên: "…" Đây là muốn nhốt chết ta ở trong này sao?

Phải biết rằng Diệp Thiên bị nhốt ở đây không phải là chuyện phiền phức, phiền phức nhất là tâm ma hiện đang ở nhân gian.

Phải thừa nhận, tâm ma quả thực là một thứ đáng sợ.

Mặt tối trong lòng người sẽ bị kích động, đến lúc đó cả nhân gian sẽ hỗn loạn.

Nếu chỉ nhốt chết hắn ở đây, cũng không phải chuyện lớn, nhưng hiện tại tâm ma đang lang thang ở nhân gian, hắn không thể trơ mắt nhìn được, hắn phải bảo vệ nhân gian.

Hắn tự cho mình là một người thành công, nhưng không ngờ có lúc ngay cả một cái kết giới cũng không phá được.

Một chưởng bạo kích tung ra, không ngờ lại bị kết giới phản đòn trở lại.

Liên tục bạo kích cũng vô dụng, tiếp tục bị kết giới phản đòn.

"Vô dụng thôi… Bây giờ ngươi chỉ đang tiêu hao tinh lực của mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, cứ hao tổn với cái kết giới này, sớm muộn gì cũng sẽ kiệt sức." "Không thể… Ta phải phá được cái kết giới này." Sự tức giận và phẫn nộ dâng lên trong lòng.

Thiên Thần… Thân là một Thiên Thần mà không phá được cái kết giới này, không cứu được nhân gian, thật đáng buồn biết bao.

Con người hắn lòng tự trọng cao, nhưng lại không thể ra ngoài.

Tâm ma đang gây họa cho nhân gian.

"Ta biết rồi…" Trong lòng bàn tay hắn bùng lên ngọn lửa dữ dội, nhìn tình hình nhân gian hiện tại, từng đám từng đám hắc khí đang lượn lờ trên trời.

Đó là tâm ma… là hình dạng ban đầu của tâm ma.

Chương 1195

Nếu để nó trưởng thành hình người, cả thế giới sẽ tiêu đời.

“Không được!

Không thể tiếp tục chán nản ở đây.” Tâm ma đang gây họa cho nhân gian, thân là một Thiên Thần, sao có thể ngồi chờ chết.

Hắn chính là chính nghĩa của nhân gian!

Không thể chán nản, bây giờ phải liên lạc với Thiên Giới.

Điểm yếu của kết giới này ở trên đỉnh, nhưng đỉnh đó lại ở bên ngoài kết giới, căn bản không thể đột phá, phải công phá từ bên ngoài.

Thực ra hiện tại Thiên Giới cũng đang loạn thành một nồi cháo, vội đến mức quay cuồng.

Thực ra người có thể cứu được nhân gian lúc này chỉ có Diệp Thiên.

Nhưng hiện tại hắn đang ở đâu?

Thiên Đế cũng đã có chút tức giận.

“Diệp Thiên rốt cuộc đang ở đâu!” Ông ta vội vàng đập bàn.

Nhưng vô ích.

Có một vị Thiên Thần bước ra với vẻ mặt khó xử.

“Bệ hạ nguôi giận, chúng thần hiện cũng đang nỗ lực tìm kiếm tung tích của Diệp Thiên thần.” Đáng tiếc là không tìm được.

Đột nhiên một người vội vàng chạy vào.

“Có rồi!

Có rồi!

Có tung tích của Diệp Thiên thần rồi.” Lời này vừa thốt ra, biểu cảm của mọi người đều thay đổi, vô cùng vui mừng.

“Cuối cùng cũng tìm được!” Đúng đúng đúng, cuối cùng cũng tìm được.

“Diệp Thiên thần đã đến đảo Bồng Lai, nhưng hiện tại đảo Bồng Lai đang có kết giới, nên chúng ta cần phải đi giải cứu Diệp Thiên thần!” Phải cứu Diệp Thiên thần!

Cứu được con người này, nhân gian sẽ được cứu!

“Các ngươi nghe lệnh, ai trong số các ngươi nguyện cùng ta đến đảo Bồng Lai, giải cứu Diệp Thiên thần.” Người đó trang nghiêm nói.

“Chúng thần nguyện cùng quân vương đi.” Mọi người cúi đầu nói.

Giải cứu Thiên Thần của chúng ta.

Các Thiên Thần tốn hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng phá được kết giới của đảo Bồng Lai, ai nấy đều vui mừng.

Bởi vì đã cứu được người anh hùng cần cứu, vị Thiên Thần này… là hy vọng của tất cả.

Diệp Thiên không ngờ đám người này lại nhanh như vậy, nhân lúc pháp lực của hắn vẫn còn.

Hắn vui mừng khôn xiết, cũng phấn khích khôn xiết, bởi vì cuối cùng cũng có thể tìm tâm ma báo thù.

Bây giờ hắn phải đi tìm nó, sau đó xé nát nó, phong ấn nó.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ngọn lửa trong lòng bàn tay sáng lên.

Thiên Giới muốn triệu hồi hắn.

Chương 1196

Tại sao lại triệu hồi hắn lúc này!

Sao cứ phải là lúc này!

Lúc khác không được sao.

Tuy trong lòng không phục, nhưng hắn lập tức chạy về Thiên Giới, vì càng đi nhanh thì về càng sớm, lúc đó có thể tìm tâm ma báo thù, không làm lỡ đại sự của hắn, chỉ cần không làm lỡ đại sự của hắn, hắn phải đi ngay lập tức.

Nhìn Thiên Đế, hắn cúi đầu: "Thiên Đế, ngài triệu ta về bây giờ?" Rõ ràng là đang hỏi, tại sao lại triệu hồi hắn bây giờ?

Nhưng lại không thể phạm tội khi quân, đây là cấp trên của hắn.

Thiên Đế nói: "Ngươi quá nóng vội rồi." Đối với vị Diệp Thiên thần trẻ tuổi này, vị Diệp Thiên thần hoàn mỹ này, ông chỉ có một điểm không hài lòng.

Lần này nếu hắn không quá vội vàng, có lẽ đã không trúng kế của tâm ma, cũng sẽ không bị nhốt trên đảo Bồng Lai.

Nếu không kịp thời phát hiện hắn ở trên đảo Bồng Lai, rồi phái người đi cứu, nhân gian này sẽ tiêu đời.

Nhân gian không loạn, ít nhất Thiên Giới không bị xâm phạm.

Chỉ cần Thiên Giới không bị xâm phạm, nhân gian này vẫn còn cứu được.

Thiên Đế hỏi: "Ngươi biết tâm ma hiện tại…" Diệp Thiên biết ông muốn hỏi gì, lập tức đáp: "Ngài đoán không sai, tâm ma hiện tại đã có trí tuệ, sắp trưởng thành rồi." Sắp trưởng thành rồi, ý nghĩa của câu

nói này, cả hai người đều lòng biết dạ sáng.

Không thể đợi tâm ma trưởng thành, phải ngăn chặn nó!

Nhân lúc nó chưa phải là một thể hoàn chỉnh, phải hủy diệt nó.

Nhưng hủy diệt tâm ma lẽ nào là một chuyện đơn giản?

Không hề.

"Ta bây giờ phải hủy diệt nó sao?" Thiên Đế nhìn vị Diệp Thiên thần trẻ tuổi trước mặt.

Diệp Thiên thần suy nghĩ toàn diện hơn, nói: "Bệ hạ, ngài nghĩ đơn giản quá rồi." Quả thực, vị Thiên Đế này có lẽ không có khái niệm, không biết tâm ma này tấn công mạnh mẽ đến mức nào, cả nhân gian đều bị cuốn vào, đừng nói là hủy diệt, nó gần như sắp nuốt chửng cả nhân gian, hiện tại đang lượn lờ ở nhân gian.

Hủy diệt tâm ma đâu có dễ?

Diệp Thiên nói: "Tâm ma là mặt tối của con người, hủy diệt đâu có dễ?" Hắn nói đúng, sự tồn tại của thứ gọi là tâm ma, là vì mặt tối sâu thẳm trong lòng con người.

Khi nào con người không còn tham lam, không còn dục vọng, có lẽ tâm ma mới không còn.

Chính vì có con người, tâm ma này mới có thể thành hình.

Nói thật không dễ nghe: "Hiện tại nhân gian tại sao bị tâm ma chiếm cứ, tâm ma tại sao lại gây họa cho nhân gian, phá vỡ sự yên bình của nhân gian này, cả thế giới này đều vì một câu nói 'mặt tối của con người'." Dùng lời của hắn nói ra quả không dễ nghe.

Hoàn toàn là tự làm tự chịu.

Uyển Châu sau khi giải trừ huyễn thuật, đã hôn mê.

Thiên Giới nhân tài đông đúc, nhưng người hiểu rõ nhất về huyễn thuật này chính là Uyển Châu đại nhân, có thể nói không ngoa.

Về kết giới thuật, mười Thiên Thần cũng chưa chắc bằng được Uyển Châu, nên con người này trong lần này, đã góp một phần công sức lớn.

Diệp Thiên đưa nàng về nơi ở.

Thiên Đế đưa cho hắn một chuỗi Phật châu.

Hắn cảm ơn, rồi chuẩn bị hạ phàm.

Trong xương tủy của con người này đều là chính nghĩa, hắn không thể nhìn nhân gian chìm đắm như vậy, bị tâm ma thống trị, không thể nhìn bá tánh bị tâm ma bắt nạt.

Chương 1197

Hắn biết được một tin tức, tâm ma vì hiện tại đang ở hình dạng ban đầu, pháp lực không đủ mạnh, không thể thống trị cả nhân gian, nên nó vô cùng thông minh.

Nó lại chiếm núi làm vua, dưới trướng thống trị rất nhiều tiểu yêu tinh.

Để làm việc cho nó!

Để thu thập sức mạnh hắc ám.

Quá thông minh, hắn lại không hề nghĩ tới.

Đồng thời hắn nhìn thấy, cũng nghe thấy, tiểu yêu dưới trướng tâm ma đang bắt nạt bá tánh, đang bắt nạt những con người đó… Hắn sao có thể nhẫn nhịn được?

Đi đến chân ngọn núi đó, ngọn núi bị tâm ma chiếm giữ.

Hắn hỏi một lão nhân: "Xin hỏi lão gia, đây có phải là nơi tâm ma ở không?" Lão nhân lập tức kinh hoàng thất sắc.

"Đừng hỏi ta, ta không biết, ta không biết gì hết." Như vậy, hắn đã xác định được.

Bị người ta bắt nạt mà không dám nói, bá tánh, đặc biệt là những lão nhân như thế này.

Hắn nói: "Đừng sợ, ta đến cứu các người." Lão nhân kia lắc đầu, thở dài một hơi.

"Thôi đi, chàng trai trẻ, mấy ngày nay bao nhiêu người đến cứu chúng ta, không phải đều bị tâm ma đại vương đánh bại sao?" Ông lão không biết rằng người đứng trước mặt mình, chính là một Thiên Thần

trẻ tuổi.

Có lẽ đã thấy người khác đến cứu, rồi lại chạy mất dép, nên ông đã thất vọng.

Diệp Thiên nói: "Lão gia, hãy tin ta." Tin ta là được.

"Lề mề cái gì?!" Một tiểu yêu cầm roi da trong tay, định đánh lão nhân kia.

Roi sắp giáng xuống, mắt thấy sắp đánh vào thân thể còng lưng của lão nhân, thì bị một bàn tay trẻ trung mạnh mẽ nắm lấy.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiểu yêu kia vốn định bảo người này cút đi, nhưng nhìn thấy Diệp Thiên, chân nó mềm nhũn, có chút run rẩy.

"Diệp… Diệp… Diệp… Diệp Thiên thần?" Hắn nhận ra tiểu yêu này, là tiểu yêu hắn đã cứu lần đó, không ngờ nó lại làm chuyện xấu, lập tức nổi giận.

"Tiên tử này để làm gì, ngươi không phải đã cải tà quy chính rồi sao?" Bị hỏi như vậy, tiểu yêu kia suýt nữa quỳ xuống đất.

"Diệp Thiên thần, ngài phải tin ta, ta bị tâm ma kia bắt lên đây." Nó nói thật, đám tiểu yêu ở đây không có một ai tự nguyện làm việc cho nó, đều là bị bắt lên.

"Vậy tại sao không đi." Diệp Thiên đột nhiên nhận ra sự ngu ngốc của mình, tiểu yêu này còn chưa tu thành yêu đan, làm sao có thể đối đầu với tâm ma kia.

"Ta dẫn ngài lên núi." Tiểu yêu có cách, chỉ chờ hắn nói một câu.

"Giúp ta lên đó đánh chết nó." Tiểu yêu suýt nữa đã khóc, một tiểu yêu còn chưa tu thành, mấy ngày nay, bị ép cầm roi, đi bắt nạt những người tay không tấc sắt.

"Được." Diệp Thiên tin nó, cũng thực sự theo nó lên núi.

Tâm ma có lẽ đã sớm đoán được hắn sẽ đến.

Nó đứng ở cửa.

“Đến rồi à?” Hôm nay là ngày chết của ngươi, nó nhìn về phía tiểu yêu kia.

Hay lắm, dám phản bội ta.

Nó định ra tay, nhưng lúc này Diệp Thiên lấy ra chuỗi Phật châu, nó sợ chuỗi Phật châu, nên đã ngất đi.

Diệp Thiên mang tâm ma đang ngất đi về Thiên Đình.

Thấy Thiên Thần mang tâm ma về, các vị đều vô cùng vui mừng.

Chương 1198

Bồ Đề nói: "Chuỗi Phật châu đó thực ra là do đảo chủ Bồng Lai tặng cho ta.

Ta nghĩ có lẽ ngươi sẽ dùng đến, nên đã đưa cho ngươi." Lúc tâm ma tỉnh lại, đã không còn là tâm ma đó nữa.

Mà là một người, một người trưởng thành.

Hóa ra tâm ma chính là đảo chủ Bồng Lai.

Ông ta vô cùng cảm kích, suýt nữa đã quỳ xuống trước mặt mọi người.

Ông ta nói: "Cảm ơn, nếu không có các vị, ta có lẽ đã biến thành tội nhân gây họa cho nhân gian rồi, ta không gánh nổi tội danh này.

Nếu các vị không ngăn cản ta, ta có lẽ đã hủy diệt cả nhân gian này." Cũng phải, tâm ma vốn sinh ra từ nhân gian.

Tâm ma tồn tại vì nhân gian, cũng có thể hủy diệt nhân gian.

Ông ta quay người nhìn Diệp Thiên, nói: "Diệp Thiên thần, cảm ơn ngươi, Thiên Đình có một Thiên Thần chính nghĩa như vậy, đó là may mắn của Thiên Đình." Thực ra là may mắn của nhân gian, có một vị Thiên Thần chính nghĩa phi phàm như vậy để cứu giúp.

Sau khi trải qua nhiều chuyện, đảo chủ Bồng Lai cuối cùng cũng hồi phục lại như xưa, trở thành một quân tử khiêm nhường, ông bày tỏ lòng cảm kích sâu sắc đối với Diệp Thiên, và mời Diệp Thiên ở lại đảo Bồng Lai vài ngày để chiêu đãi thật tốt.

Diệp Thiên chấp nhận sự chiêu đãi thịnh tình của đảo chủ Bồng Lai.

Trong bữa tiệc, đảo chủ Bồng Lai nói chuyện thao thao bất tuyệt, kể ra rất nhiều bí mật mà Diệp Thiên chưa từng nghe.

Những bí mật này khiến Diệp Thiên thường xuyên cảm thán.

Mỗi lần kể chuyện bí mật, đảo chủ Bồng Lai đều dừng lại đột ngột, để Diệp Thiên tự mình tưởng tượng phần tiếp theo, khiến Diệp Thiên luôn cảm thấy dư vị vô cùng.

Lâu dần, Diệp Thiên hỏi đảo chủ Bồng Lai một câu hỏi.

"Ngài biết những câu chuyện này từ đâu vậy?

Để ta cũng mở mang kiến thức." Diệp Thiên đầy tò mò hỏi.

Đảo chủ Bồng Lai nói: "Ồ?

Mở mang kiến thức?

Dễ thôi, những câu chuyện này ta đều đọc được từ một Tàng Thư Các." "Tàng Thư Các?" Diệp Thiên hưng phấn hỏi.

"Thay vì nói là Tàng Thư Các, không bằng gọi là Bí Thư Các.

Những thứ bên trong đều là những thứ mà bên ngoài căn bản không thể dò hỏi được." "Nếu đã như vậy, vậy thì mau nói cho ta biết vị trí cụ thể của Bí Thư Các đó!" Diệp Thiên bây giờ chỉ muốn xông vào Bí Thư Các đó, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

"Cái này… vị trí cụ thể thì ta không biết, ta từng vô tình đi vào một lần, sau đó lại ra ngoài một cách khó hiểu.

Nhưng, vị trí đại khái thì ta biết, Bí Thư Các đó ở một nơi nào đó trong Thiên Giới." Sau khi Diệp Thiên hỏi được vị trí của Bí Thư Các, lòng hắn nóng như lửa đốt muốn quay về.

Đảo chủ Bồng Lai thấy vậy cũng không giữ lại nhiều, để Diệp Thiên và Uyển Châu trở về Thiên Giới.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa về đến Thiên Giới, liền đi dò hỏi vị trí cụ thể của Bí Thư Các.

Nhưng phần lớn thần tiên trong Thiên Giới đều không biết Bí Thư Các ở đâu, có người thậm chí còn chưa từng nghe đến cái tên "Bí Thư Các".

Diệp Thiên đành chịu, tuy Thiên Giới có nhiều thần tiên, nhưng chắc chắn sẽ có người biết nó ở đâu, nhưng chính vì thần tiên quá đông, nên khó tìm được vị thần biết về Bí Thư Các.

Lúc này Diệp Thiên chợt nghĩ ra, Bồ Đề kiến thức uyên bác, không chừng ông ấy biết vị trí cụ thể của Bí Thư Các.

Thế là Diệp Thiên vội vàng đi tìm Bồ Đề, hy vọng ông có thể chỉ điểm.

Diệp Thiên tìm được Bồ Đề, hỏi ông về vấn đề liên quan đến Bí Thư Các của Thiên Giới.

Chương 1199

Bồ Đề hỏi, Bí Thư Các là cái quái gì?

Diệp Thiên đành giải thích cho Bồ Đề nghe chuyện trong bữa tiệc với đảo chủ Bồng Lai.

Bồ Đề nghe xong, tỏ ra không biết vị trí cụ thể của Bí Thư Các, nhưng có thể cho Diệp Thiên một vài gợi ý.

"Nếu Bí Thư Các có liên quan đến Tàng Thư Các, vậy ngươi đến Tàng Thư Các xem thử đi." Diệp Thiên nghe xong, lập tức như được khai sáng, vội vàng đến Tàng Thư Các, xem thử bên trong có ai biết về Bí Thư Các không.

Tàng Thư Các của Thiên Giới vô cùng rộng lớn, là một không gian vi mô.

Bên ngoài chỉ là một cánh cửa truyền tống nhỏ, từ xưa đến nay các loại sách cổ về cơ bản đều ở bên trong.

Do một số sách cổ cực kỳ quý giá, nên trước cửa truyền tống của Tàng Thư Các có người canh gác.

Thiên Đế cũng đã hạ lệnh, không có sự cho phép, cấm mang sách trong Tàng Thư Các ra ngoài.

Tuy Tàng Thư Các của Thiên Giới rất lớn, nhưng thần tiên thích đọc sách không nhiều, nên khi Diệp Thiên đến cửa Tàng Thư Các, bên ngoài không có một ai.

Người gác cổng hỏi Diệp Thiên đến làm gì, Diệp Thiên trả lời thật, người gác cổng liền dẫn hắn đến trước cửa Bí Thư Các.

Diệp Thiên không ngờ, người gác cổng của Tàng Thư Các lại biết sự tồn tại của Bí Thư Các, và còn dẫn hắn đến tận cửa.

Đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến lúc có được lại chẳng tốn công.

Người gác cổng dẫn Diệp Thiên đến, chỉ vào một cánh cửa truyền tống, nói với Diệp Thiên: "Đây là cửa truyền tống đến Bí Thư Các." Cánh cửa truyền tống tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trên đó phủ đầy bụi, dường như đã lâu không được mở ra.

Diệp Thiên mừng rỡ, lập tức đi về phía cánh cửa truyền tống, nhưng lại đâm sầm vào nó.

Diệp Thiên ngạc nhiên, dùng tay sờ về phía trước, cánh cửa truyền tống này lại có pháp trận bảo vệ, không cho người ngoài vào!

"Hừ, ta không tin có thứ gì có thể cản được ta, Diệp Thiên!" Diệp Thiên hội tụ linh lực xung quanh vào tay phải, pháp lực mạnh mẽ khiến không gian xung quanh có chút méo mó.

Người gác cổng thấy pháp lực mạnh mẽ như vậy, nhất thời ngây người.

Diệp Thiên khẽ quát một tiếng, nắm đấm với tốc độ mắt thường khó thấy đánh vào phong ấn trên cửa truyền tống.

Nắm đấm đánh vào phong ấn, trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian Tàng Thư Các rung chuyển.

Người gác cổng bị lực xung kích mạnh mẽ đánh ngã xuống đất, lúc này mới tỉnh lại, cảm giác tai mình không nghe thấy gì nữa.

Người gác cổng nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên đã thu nắm đấm lại, cánh cửa truyền tống vẫn không hề nhúc nhích, ngay cả một hạt bụi cũng không rơi xuống.

Lúc này người gác cổng mới nói với Diệp Thiên, phong ấn này từ thời thượng cổ đã được các Thiên Thần pháp lực cao cường gia cố,

người thường căn bản không thể phá vỡ.

Diệp Thiên hỏi người gác cổng, vậy phải làm sao để vào Bí Thư Các.

Người gác cổng trả lời, muốn vào Tàng Thư Các, phải có ý chỉ của Thiên Đế.

Người cầm ý chỉ của Thiên Đế có thể tùy ý ra vào Bí Thư Các.

Diệp Thiên hiểu ra, bèn từ biệt người gác cổng, rời khỏi Tàng Thư Các, đi tìm Thiên Đế để xin ý chỉ.

Thiên Đế lúc này đang ở Lăng Tiêu Bảo Điện phê duyệt tấu chương của các vị thần tiên, đột nhiên thị vệ báo có người tìm.

Thiên Đế vừa nghe tên Diệp Thiên, cây bút dừng lại một chút, thầm nghĩ, người đến không thiện, thiện giả không đến, Diệp Thiên phần lớn là lại muốn gây chuyện.

Thiên Đế không muốn Lăng Tiêu Bảo Điện lại một lần nữa sụp đổ.

Thiên Đế đành cho Diệp Thiên vào.

Chương 1200

Diệp Thiên vừa vào gặp Thiên Đế, cũng không khách sáo, trực tiếp nói cần ý chỉ của Thiên Đế, bảo ông mau thảo một bản.

Thiên Đế ngạc nhiên, hỏi Diệp Thiên cần ý chỉ làm gì.

Diệp Thiên nói muốn vào Bí Thư Các.

Thiên Đế vừa nghe Diệp Thiên muốn vào Bí Thư Các, lập tức không đồng ý, tỏ rõ ý chỉ không thể đưa cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên tức giận rời đi, miệng lẩm bẩm chửi rủa.

Thiên Đế cũng bất lực, sách trong Bí Thư Các đều là bảo vật vô giá, hơn nữa, trong đó không chỉ có sách, mà còn có những thứ đáng sợ hơn… Diệp Thiên về nơi ở, thầm nghĩ khó khăn lắm mới biết được vị trí của Bí Thư Các, vậy mà Thiên Đế lại không cho vào, thật tức chết người.

Mình cũng chỉ muốn vào xem sách thôi mà, dựa vào đâu mà không cho vào.

Diệp Thiên càng nghĩ càng tức, cho rằng Thiên Đế vì chuyện lần trước mà ghi hận, nên mới không đưa ý chỉ, không cho vào Bí Thư Các, đúng là công báo tư thù!

Uyển Châu thấy Diệp Thiên về, hỏi hắn hôm nay đã tìm được Bí Thư Các chưa.

Diệp Thiên trả lời thật với Uyển Châu, còn thêm mắm thêm muối chửi Thiên Đế một trận.

Uyển Châu an ủi Diệp Thiên, bảo hắn bình tĩnh chớ nóng, nàng có cách.

Uyển Châu nói, tìm Thiên Đế không được ý chỉ, có thể đi tìm Vương Mẫu mà.

Diệp Thiên nghe lời Uyển Châu, nghĩ rằng cách này có lẽ được.

Nhưng Vương Mẫu không phải là nhân vật dễ đối phó, xin ý chỉ của Thiên Đế từ tay Vương Mẫu cũng không dễ dàng hơn xin trực tiếp từ Thiên Đế là bao.

Uyển Châu cười nói, cứ giao cho ta, chuyện này đơn giản thôi.

Diệp Thiên không hiểu, Uyển Châu giải thích rằng chỉ có phụ nữ mới hiểu phụ nữ.

Tuy không xin được ý chỉ, nhưng chỉ cần biết ý chỉ ở đâu, chuyện còn lại sẽ dễ giải quyết.

Diệp Thiên khen ngợi Uyển Châu.

Uyển Châu có chút ngượng ngùng, lập tức ra ngoài đi tìm Vương Mẫu xin ý chỉ.

Uyển Châu nhanh chóng đến hoa viên mà Vương Mẫu thường lui tới.

Lúc này Vương Mẫu đang buồn chán đi dạo.

Uyển Châu nhìn xung quanh, xác định không có ai, liền đi thẳng đến trước mặt Vương Mẫu.

Uyển Châu cố ý nói với Vương Mẫu: "Vương Mẫu nương nương thật trùng hợp, ngài cũng đang đi dạo ở đây à." Vương Mẫu vừa nhìn thấy Uyển Châu, nhớ lại chuyện lần trước Diệp Thiên hung hăng ép Thiên Đế và bà lên Linh Sơn, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Vương Mẫu thăm dò hỏi Uyển Châu: "Thật trùng hợp, mà sao Diệp Thiên không đi cùng ngươi?" Uyển Châu cười nói: "Diệp Thiên có việc, nên ta đi dạo một mình." Vương Mẫu biết Diệp Thiên không

có ở đây, nỗi sợ hãi trong lòng giảm đi rất nhiều.

Thế là Vương Mẫu cố ý vô ý nói: "Diệp Thiên cũng là người bận rộn nhỉ, suốt ngày lang thang bên ngoài, không biết có đi trêu hoa ghẹo nguyệt không.

Ngươi mau đi xem thử đi." Rõ ràng, Vương Mẫu nương nương muốn đuổi người.

Cũng phải, Vương Mẫu vốn không thích Uyển Châu, lại thêm chuyện lần trước, càng không thích nàng hơn.

Uyển Châu cười nói: "Cái này… Diệp Thiên có trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào, cũng không bằng Thiên Đế đại nhân đâu.

Ngài xem, Thiên Đế đại nhân có nhiều phi tần như vậy, không cẩn thận bỏ quên Vương Mẫu, cũng là chuyện bình thường mà." Vương Mẫu nương nương lập tức nổi giận, nhưng thân là mẫu nghi thiên hạ, phải chú ý hình tượng, nên không nổi giận với Uyển Châu.

Uyển Châu thấy Vương Mẫu nương nương không nói gì, liền nói tiếp: "Không chừng a, Thiên Đế đại nhân sớm đã thảo xong ý chỉ, muốn lập chính thất khác rồi đấy." Vương Mẫu nghe vậy, lập tức không thể nhịn được, nói với Uyển Châu: "Không thể nào!

Thiên Đế sớm đã hạ ý chỉ, tuyên bố ta là chính thất duy nhất!

Chương 1201

Nếu ngươi không tin ta có thể lấy ra cho ngươi xem!" Uyển Châu trong lòng cười thầm, miệng nói: "Được thôi." Thế là Vương Mẫu liền dẫn Uyển Châu đến phòng cất giữ, lấy ra ý chỉ cho Uyển Châu xem.

Uyển Châu xem xong liền xin lỗi vì đã ăn nói lỗ mãng, sau đó rời đi.

Uyển Châu bây giờ đã biết nơi cất giữ ý chỉ của Thiên Đế, chuyện tiếp theo, giao cho Diệp Thiên là được rồi.

Uyển Châu về nơi ở, giải thích tình hình cho Diệp Thiên, hai người nhìn nhau cười.

Đêm xuống, Diệp Thiên và Uyển Châu rón rén lẻn vào nơi ở của Vương Mẫu.

Những người lính gác bên ngoài hoàn toàn không phát hiện ra hai người họ.

Uyển Châu dẫn Diệp Thiên vào phòng cất giữ.

Sau khi tìm kiếm một hồi, ý chỉ quả nhiên ở đó.

Diệp Thiên lấy đi ý chỉ, trong lòng thầm nghĩ cuối cùng cũng có thể vào Bí Thư Các rồi.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Thiên dường như thấy Bí Thư Các đang vẫy tay gọi mình.

Tiếp theo, tuy đã có ý chỉ, nhưng nội dung trên đó lại không phải là mở Bí Thư Các.

Vì vậy, Diệp Thiên phải đi trộm bút ngự, sửa đổi một chút nội

dung trên đó, như vậy mới có thể vào Tàng Thư Các.

Không lâu sau, Diệp Thiên lấy được bút ngự, đã sửa đổi thành công nội dung trên đó.

Diệp Thiên tìm thấy bút ngự của Thiên Đế trên bàn làm việc nơi ông phê duyệt tấu chương.

Diệp Thiên bắt chước nét chữ của Thiên Đế, sửa đổi ý chỉ vừa trộm được, sau đó đặt bút ngự về vị trí cũ, lẳng lặng rời đi.

Diệp Thiên cầm ý chỉ của Thiên Đế, đưa Uyển Châu vào Tàng Thư Các.

Người gác cổng xem qua ý chỉ Diệp Thiên đưa, phát hiện trên đó quả thực là bút tích của Thiên Đế, thế là liền dùng ý chỉ, giải khai phong ấn của cánh cửa truyền tống.

Phong ấn vừa được giải khai, cánh cửa truyền tống liền mang theo một luồng khí tức vô cùng cổ xưa ập đến.

Diệp Thiên cảm nhận được phía sau cánh cửa truyền tống, nhất định là một thế giới khác, không phải là một thế giới bình thường.

Từ cánh cửa truyền tống không thể nhìn thấy cảnh quan bên trong Bí Thư Các, có lẽ có trận pháp bảo vệ nội dung bên trong, không cho người thường dòm ngó.

Diệp Thiên đưa Uyển Châu từ từ tiến vào cánh cửa truyền tống.

Ngay khoảnh khắc tiến vào, cả hai đều cảm thấy một cảm giác choáng váng.

Sau khi bình tĩnh lại, Diệp Thiên phát hiện mình đã vào Bí Thư Các, cánh cửa truyền tống sau lưng đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bên trong Bí Thư Các một mảnh tối đen.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu tiến vào, Bí Thư Các bỗng nhiên

sáng lên một cách khó hiểu.

Diệp Thiên nhìn xung quanh, Bí Thư Các không lớn, nhỏ hơn rất nhiều so với bên ngoài, nhưng bên trong lại không có một vật gì.

Uyển Châu thấy bên trong Bí Thư Các không có gì, trong lòng kỳ quái, hỏi Diệp Thiên có phải đã vào nhầm không gian không.

Diệp Thiên cười nói, Bí Thư Các cần pháp lực thúc đẩy, mới có thể hiện ra sách vở.

Diệp Thiên nói xong, thúc đẩy pháp lực, cảnh vật xung quanh bắt đầu méo mó, từ từ, sách vở trong Bí Thư Các bắt đầu hiện ra.

Uyển Châu nhìn mọi thứ xung quanh, không khỏi cảm thán sự kỳ diệu bên trong Bí Thư Các.

Uyển Châu đưa tay, lấy một quyển sách từ trong hư không.

Chương 1202

Vừa lật được vài trang, bỗng nhiên Uyển Châu bị đánh bay.

Diệp Thiên thấy vậy, vội vàng đỡ Uyển Châu dậy, hỏi tình hình của nàng thế nào, nàng đáp không có gì đáng ngại.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu không sao, nhìn xung quanh phát hiện không có gì dị thường, điều này khiến Diệp Thiên nghi ngờ.

Hắn hỏi Uyển Châu vừa rồi xảy ra chuyện gì, Uyển Châu trả lời thật.

Diệp Thiên hiểu ra.

Nếu bên trong có pháp trận phòng ngự, vậy thì pháp trận sẽ tấn công ngay khi hai người vừa vào Bí Thư Các.

Hơn nữa, tại sao pháp trận phòng ngự chỉ tấn công Uyển Châu mà không tấn công mình?

Vậy thì, cũng có nghĩa là bên trong Bí Thư Các không có pháp trận phòng ngự, mà là vấn đề của quyển sách đó.

Chính vì Uyển Châu cầm một quyển sách xem, nên mới bị tấn công.

Mình không cầm sách xem, nên không bị tấn công.

Thế là Diệp Thiên thử tấn công sách vở.

Quả nhiên, khi đòn tấn công sắp đánh trúng sách, nó bỗng nhiên tan biến, tất cả sách vở bắt đầu náo động.

Tất cả sách vở từ từ di chuyển đến xung quanh Diệp Thiên, bao vây hắn.

Bỗng nhiên một quyển sách bắn ra một quả cầu phép về phía Diệp

Thiên.

Có quyển thứ nhất, thì có quyển thứ hai, thứ ba… Vô số quả cầu phép bắn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên vội vàng né tránh, nơi quả cầu vừa trúng lại xuất hiện không gian méo mó, xem ra uy lực của quả cầu không nhỏ.

Lúc này Diệp Thiên mới biết tại sao Thiên Đế không đưa ý chỉ.

Bên trong Bí Thư Các này quả là nguy cơ tứ phía, sát khí trùng trùng.

Diệp Thiên né trái né phải, chật vật tránh được đòn tấn công của sách vở.

Nhưng sách vở lại không tấn công Uyển Châu.

Uyển Châu bình tâm tĩnh khí, lúc này nàng đang cố gắng giao tiếp với những quyển sách đó.

Bên trong Bí Thư Các, Thư linh điên cuồng bắn pháp cầu về phía Diệp Thiên.

Pháp cầu rơi xuống sàn nhà Bí Thư Các, lập tức biến thành một cái hố lớn.

Tuy Bí Thư Các có chức năng tự động sửa chữa, nhưng công thế của Thư linh quá hung mãnh, Bí Thư Các căn bản sửa chữa không kịp.

Không bao lâu sau, Bí Thư Các khắp nơi đều là những cái hố do pháp cầu tạo ra, một mảnh hỗn loạn.

Diệp Thiên vạn lần không ngờ, một lần tấn công nhỏ bé lại gây ra phản ứng mạnh mẽ như vậy, sớm biết vậy hắn đã không dại dột đi tấn công cổ tịch.

Thể lực của Diệp Thiên tuy mạnh hơn người thường không ít,

nhưng Thư linh dường như không hề tiêu hao thể lực, vẫn không ngừng bắn pháp cầu, thậm chí tần suất và tốc độ của pháp cầu ngày càng nhanh.

Cứ đà này, Diệp Thiên không lâu sau sẽ bị pháp cầu đánh trúng.

Uyển Châu ở một bên nhìn mà lòng nóng như lửa đốt.

Nàng suy nghĩ một lúc, bắt đầu dẫn dắt pháp lực của mình đi đối thoại với Thư linh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tốc độ né tránh pháp cầu của Diệp Thiên rõ ràng đã chậm lại, có vài lần pháp cầu thậm chí còn sượt qua người hắn.

Chương 1203

Uyển Châu tập trung tinh thần, nỗ lực đối thoại với Thư linh.

Một lúc sau, Diệp Thiên không còn sức để tiếp tục né tránh.

Mắt thấy pháp cầu sắp trúng vào Diệp Thiên, bỗng nhiên tất cả pháp cầu đều dừng lại.

Diệp Thiên ngạc nhiên nhìn về phía Uyển Châu, lúc này nàng đã thành công kết nối ý thức của mình với Thư linh.

Do ý thức của Uyển Châu mạnh hơn Thư linh quá nhiều, Thư linh không còn tâm trí điều khiển pháp cầu, chỉ có thể ổn định ý thức của mình không bị Uyển Châu phá hoại.

Thế là pháp cầu lần lượt tan biến trong Bí Thư Các, không khí tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Thư linh không còn cách nào khác, đành phải ổn định ý thức.

Uyển Châu không ngừng dùng ý thức của mình tấn công Thư linh.

Không lâu sau, Thư linh vội vàng kêu dừng, tỏ ý nguyện ý nghe lời Uyển Châu.

Lúc này tinh thần lực của Uyển Châu cũng tiêu hao không ít, nhưng chưa đến mức khô kiệt.

Thư linh vẻ mặt oan ức tỏ ý nguyện ý nghe lời hai người, chỉ cần Uyển Châu không tiếp tục tấn công.

Uyển Châu đồng ý.

Ngay khoảnh khắc Uyển Châu đồng ý, Thư linh dường như cười thầm.

Nó sao có thể khuất phục dưới tay Uyển Châu như vậy.

Thấy Uyển Châu không tấn công nữa, nó liền âm thầm khởi động pháp trận bên trong Bí Thư Các.

Pháp trận từ từ khởi động, toàn bộ sàn nhà Bí Thư Các đều xuất hiện trận pháp.

Diệp Thiên lập tức la lên không hay, kéo Uyển Châu lao về phía cửa truyền tống, nhưng đã quá muộn, pháp trận đã khởi động.

Xung quanh chìm vào một mảnh tối đen.

Khi sáng trở lại, Diệp Thiên phát hiện Uyển Châu bên cạnh đã biến mất, chắc chắn đã bị Thư linh giảo hoạt kia nhốt ở nơi khác.

Lúc này, Thư linh từ từ lơ lửng, Diệp Thiên nghe thấy giọng nói của Thư linh vang vọng bên tai.

Thư linh hỏi Diệp Thiên: "Các ngươi vào Bí Thư Các, rốt cuộc có mục đích gì!" Diệp Thiên nghe vậy, thầm nghĩ ta vào Bí Thư Các có mục đích gì, không phải là xem sách sao?

Thư linh này trông có vẻ thông minh, vậy mà ngay cả điều này cũng không biết, đúng là một tên ngốc.

Diệp Thiên thản nhiên nhìn Thư linh, cũng không nói gì.

Thư linh tưởng hắn không nghe rõ, bèn hỏi lại một lần nữa, nhưng Diệp Thiên vẫn không trả lời.

Thư linh tức giận, bay đến bên cạnh Diệp Thiên, hét lớn vào tai hắn.

Diệp Thiên đưa tay tóm lấy Thư linh, Thư linh vội vàng né tránh.

Diệp Thiên thấy vậy, lập tức hội tụ pháp lực, chuẩn bị một tay kéo Thư linh lại.

Nhưng dù Diệp Thiên hội tụ pháp lực thế nào, pháp lực trong cơ thể cũng không hội tụ trên tay.

Diệp Thiên kinh ngạc phát hiện pháp lực trong cơ thể và pháp lực xung quanh dường như không nghe lời sai khiến, dù thế nào đi nữa những pháp lực đó cũng không hội tụ trên tay hắn, cũng có nghĩa là Diệp Thiên bây giờ ngoài thân thể mạnh hơn một chút, thì chẳng khác gì một phế nhân.

Thư linh cười lớn: "Bây giờ pháp lực xung quanh đều bị ta hạn chế rồi, ngươi làm gì được ta?" Diệp Thiên thầm nghĩ, không thể sử dụng pháp lực, chứ không phải không thể di chuyển cơ thể.

Thế là Diệp Thiên xông lên đấm cho Thư linh một quyền.

Chương 1204

Diệp Thiên tu luyện nhiều năm, cường độ thân thể của hắn sớm đã không phải người thường có thể so sánh.

Một quyền của Diệp Thiên có thể phá hủy một ngọn núi nhỏ cũng không ngoa.

Diệp Thiên nghĩ một quyền này xuống, Thư linh không chết cũng phải lột một lớp da.

Nhưng nắm đấm của Diệp Thiên lại xuyên thẳng qua Thư linh, Thư linh kia phảng phất không có thực thể.

Thư linh khinh miệt cười một tiếng, chỉ bằng một kẻ thô lỗ như Diệp Thiên mà cũng muốn làm tổn thương nó, đúng là kẻ ngu nói mộng.

Diệp Thiên thấy tấn công không trúng Thư linh, liền thu nắm đấm lại, giữ gìn thể lực.

Nếu đã không thể gây tổn thương cho Thư linh, vậy thì tiết kiệm thể lực, không dùng vào những việc vô ích.

Thư linh thấy Diệp Thiên bắt đầu bảo tồn thể lực, liền không để ý đến hắn nữa.

Nếu từ miệng Diệp Thiên không thẩm vấn được thông tin gì, vậy thì ra tay từ Uyển Châu.

Hai người bị giam riêng, thế nào cũng thẩm vấn được.

Thư linh từ từ đi đến trước mặt Uyển Châu.

Thư linh đang chuẩn bị thẩm vấn Uyển Châu về mục đích tiến vào Bí Thư Các, thì Uyển Châu bắt đầu chửi ầm lên, Thư linh còn chưa

kịp mở miệng.

Thư linh đợi Uyển Châu chửi mệt rồi, mới bắt đầu thẩm vấn: "Các ngươi vào Bí Thư Các rốt cuộc có mục đích gì?" Uyển Châu căn bản không để ý đến Thư linh.

Ở hai nơi khác nhau, hành vi của hai người lại thống nhất đến bất ngờ.

Thư linh thầm nghĩ: Được lắm, hai người này lại cùng một giuộc, đơn giản thôi.

Thư linh di chuyển đến bên cạnh Uyển Châu, nghiêm túc nói: "Nếu ngươi còn không nói ra mục đích, thì mạng nhỏ của người đi cùng ngươi khó mà giữ được đó." Uyển Châu nghe xong, rõ ràng sững người một chút.

Thư linh thấy vậy, thầm nghĩ có hy vọng.

Uyển Châu khẽ run rẩy, chắc hẳn trong lòng lo lắng cho an nguy của Diệp Thiên, nhưng nàng lại nói: "Ta tuyệt đối sẽ không nhận thua!" Uyển Châu nói xong, lập tức ngồi xuống đất, im lặng, không thèm để ý đến Thư linh.

Uyển Châu trong lòng tự an ủi, Diệp Thiên sẽ không dễ dàng chết như vậy, nhưng những lời nói vừa rồi của Thư linh đã ảnh hưởng không nhỏ đến nàng.

Thư linh thấy vậy, thầm nghĩ người này cũng là một kẻ không chịu dễ dàng khuất phục, thật khó giải quyết.

Hai người đều bất ngờ không chịu đáp lời Thư linh, quả thực có chút khó khăn.

Nhưng cách đều là do người nghĩ ra, Thư linh sẽ không dễ dàng thả Diệp Thiên và Uyển Châu như vậy.

Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu kẻ cùng hung cực ác tiến vào Bí Thư Các, lần nào không phải là Thư linh đuổi đi những kẻ đó.

Thư linh thầm nghĩ nếu hai người không chịu khuất phục, vậy chỉ có thể nghĩ cách khác để hai người khuất phục.

Thế là Thư linh chuẩn bị rời đi, đi tìm các Thư linh khác thương nghị đối sách.

Lúc đi không quên để lại một Thư linh canh chừng Uyển Châu.

Thư linh canh chừng Uyển Châu tên là Vô Ngôn, nghe tên là biết Thư linh này không thích nói chuyện, tính cách này để canh chừng phạm nhân là quá hợp.

Nhưng Uyển Châu đâu phải phạm nhân bình thường.

Thấy Thư linh đi rồi, Uyển Châu liền bắt đầu nghĩ ra những trò quỷ quái.

Nếu Vô Ngôn này không thích nói chuyện, vậy thì mình cứ nói chuyện liên tục, phiền chết nó!

Uyển Châu thấy Vô Ngôn không nói chuyện, liền bắt đầu bày trò.

Chương 1205

Uyển Châu nghĩ thầm, Vô Ngôn này có lẽ ghét nhất những người suốt ngày lải nhải, thế là Uyển Châu bắt đầu không ngừng oanh tạc Vô Ngôn bằng lời nói.

Vô Ngôn lúc đầu còn cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng không lâu sau, Vô Ngôn bắt đầu có chút không chịu nổi.

Uyển Châu thấy cách này có hiệu quả, liền bắt đầu làm tới, nói hết chuyện này đến chuyện khác, oanh tạc Vô Ngôn bằng lời nói.

Sắc mặt của Vô Ngôn bắt đầu có chút méo mó, bây giờ nó chỉ muốn lao vào giết chết Uyển Châu.

Nhưng Thư linh đã dặn, không có lệnh của nó, không được làm bất cứ điều gì với hai người này.

Thế là Vô Ngôn chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Nghe được không lâu, Vô Ngôn cảm thấy đầu sắp nổ tung, liền nói một câu "câm miệng".

Uyển Châu nghe vậy, càng thêm hưng phấn nói chuyện với Vô Ngôn.

Cuối cùng, sau câu "mẹ ngươi họ gì vậy?" của Uyển Châu, Vô Ngôn cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, vội vàng chạy ra khỏi nơi giam giữ Uyển Châu.

Nơi đó đối với nó là địa ngục, nó không muốn ở lại đó thêm một giây nào nữa.

Không lâu sau, Vô Ngôn mặt mày âm trầm trở lại nơi giam giữ Uyển Châu.

Nguyên nhân là Thư linh đang thương nghị đối sách thấy Vô Ngôn chạy ra, không nói một lời lại đuổi Vô Ngôn vào trong.

Lời của Thư linh cấp cao, Thư linh cấp thấp như Vô Ngôn không thể không nghe.

Thế là Vô Ngôn chỉ có thể bị buộc phải một lần nữa tiến vào cái địa ngục ngôn ngữ này.

Uyển Châu sau khi Vô Ngôn đi, đã suy nghĩ kỹ lại những lời Thư linh nói.

Nếu Diệp Thiên đã chết, vậy tại sao lại giữ mạng của mình?

Hơn nữa, mục đích tiến vào Bí Thư Các đối với Thư linh cũng không quan trọng.

Thế là Uyển Châu sau khi suy nghĩ một hồi, cảm thấy Thư linh đang nói dối lừa gạt mình, mục đích là để biết được mục đích của Diệp Thiên và Uyển Châu khi tiến vào Bí Thư Các.

Vô Ngôn lần này đã khôn ra, bắt đầu nghiên cứu trận pháp trên mặt đất, vừa có thể chuyên tâm nghiên cứu trận pháp, vừa không bị lời nói của Uyển Châu quấy nhiễu.

Nhưng Vô Ngôn quá ngây thơ rồi.

Uyển Châu thấy Vô Ngôn nghiên cứu trận pháp, liền đến gần Vô Ngôn, không ngừng đặt ra những nghi vấn.

Những nghi vấn này vừa đưa ra đã khiến Vô Ngôn ngây người, như vậy lại làm gián đoạn mạch suy nghĩ của Vô Ngôn.

Vô Ngôn lại phải bắt đầu nghiên cứu trận pháp từ đầu.

Uyển Châu không hiểu gì về trận pháp, thế là Uyển Châu lúc thì đưa ra những vấn đề cơ bản về trận pháp, lúc lại đưa ra những vấn đề phức tạp về trận pháp, khiến Vô Ngôn đầu óc quay cuồng.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên sau khi nghỉ ngơi không lâu, cảm thấy thể lực đã hồi phục đến đỉnh cao, thế là bắt đầu nghiên cứu những thứ xung quanh.

Không nghi ngờ gì, đây là Bí Thư Các, chỉ không biết là nơi nào trong Bí Thư Các.

Bên trong có cổ tịch, trên những cổ tịch đó không có một chút bụi bặm nào, xem ra thường có người lau chùi.

Diệp Thiên buồn chán, thấy xung quanh toàn là sách, liền tùy ý lấy một quyển chuẩn bị xem.

Nhìn qua một cái, trên đó toàn là những văn tự không hiểu.

Diệp Thiên thầm nghĩ những quyển sách này dù sao cũng không đọc hiểu, không bằng xé đi cho xong.

Diệp Thiên vừa chuẩn bị xé sách, một Thư linh đang giám thị Diệp Thiên trong bóng tối vội vàng ngăn lại.

Chương 1206

Các Thư linh khác nghe tiếng cũng chạy đến.

Diệp Thiên tức giận, nhưng hắn đâu có chịu nghe những lời quỷ quái của đám Thư linh đó, thế là Diệp Thiên chuẩn bị tiếp tục xé sách.

Lúc này một Thư linh vội vàng nói với Diệp Thiên: "Nếu ngươi xé sách, cả đời này cũng đừng hòng ra ngoài!" Diệp Thiên nghe vậy, nhìn Thư linh vừa nói, hỏi: "Lời này là thật sao?" Thư Linh thấy Diệp Thiên dừng động tác định xé sách trong tay, liền vội vàng nói dối: "Sách của ta duy trì mắt trận không gian của Bí Thư Các, nếu xé đi, Bí Thư Các sẽ tiêu tán trong hư vô đó!" Diệp Thiên nghe vậy, nhướng mày, nói: "Ồ?" Thư Linh nuốt nước bọt, không hẹn mà cùng gật đầu lia lịa, nói: "Đúng thế!

Ngươi không muốn sống, nhưng cô nương kia cũng muốn sống mà!" Diệp Thiên nghe vậy, liền không xé sách nữa, nhưng hắn không đặt sách xuống, bởi vì hắn nhận ra, những quyển sách này đối với Thư Linh rất quan trọng.

Ở một bên khác, Uyển Châu bắt đầu gài bẫy Vô Ngôn, hy vọng Vô Ngôn có thể đưa ra phương pháp giải quyết trận pháp.

Vô Ngôn đã sớm bị làm phiền, bây giờ, chỉ một lòng nghiên cứu trận pháp, căn bản không muốn Uyển Châu làm phiền.

Uyển Châu thấy Vô Ngôn không thể chuyên tâm nghiên cứu trận pháp được nữa, liền không ngừng đưa ra những vấn đề liên quan đến cách giải trừ trận pháp, khiến Vô Ngôn càng muốn chuyên tâm càng không thể chuyên tâm.

Trong tình huống này, Vô Ngôn khó tránh khỏi việc giải đáp Uyển Châu, đưa ra một số vấn đề liên quan đến cách phá giải trận pháp, đến

lúc đó, kế hoạch của Uyển Châu cũng đã đạt thành.

Quả nhiên, dưới sự quấy nhiễu không ngừng của Uyển Châu, Vô Ngôn đã thành công đưa ra phương pháp giải trừ trận pháp.

Phương pháp đó là hủy đi cổ tịch, chỉ cần hủy đi một quyển cổ tịch là có thể phá hủy toàn bộ trận pháp.

Uyển Châu khẽ mỉm cười, liền đi đến giá sách một bên, tùy ý lấy một quyển sách.

Vô Ngôn vừa nói xong, liền ý thức được đã gây ra họa lớn, vội vàng chạy đi tìm những Thư Linh cao cấp hơn.

Những Thư Linh cao cấp này lúc này đang bàn bạc nên xử lý hai người Diệp Thiên và Uyển Châu thế nào.

Đột nhiên, các Thư Linh thấy Vô Ngôn lại chạy ra, đang chuẩn bị đi vào tiếp tục bàn bạc thì Vô Ngôn đã nói trước về việc Uyển Châu đã biết cách phá hủy trận pháp.

Khiến những Thư Linh đang bàn bạc cách xử lý hai người Diệp Thiên và Uyển Châu phải dừng lại, nhất thời im lặng như tờ.

Lúc đó có một vị Thư Linh đưa ra nghi vấn, Vô Ngôn bày tỏ không đùa.

Các Thư Linh nghe vậy, chưa từng có tiền lệ mà lại nhanh chóng đạt được đồng thuận, đó là giết chết Uyển Châu.

Dù sao thì phương pháp phá hoại trận pháp tuyệt đối không thể để người khác biết, nếu đã biết, nhất định phải giết người diệt khẩu.

Thế là các Thư Linh tiến đến nơi giam giữ Uyển Châu, vừa vào đã thấy Uyển Châu trong tay cầm không ít sách, mỉm cười nhìn bọn họ.

Lúc đó các Thư Linh ý thức được vấn đề nghiêm trọng.

Thư Linh lập tức bày tỏ có gì thì nói chuyện đàng hoàng, hãy đặt

những quyển sách này xuống.

Uyển Châu không chịu, điều này làm các Thư Linh tức điên, bởi vì các Thư Linh không dám động thủ, đây là căn bản để trận pháp sinh tồn, nếu bị phá hoại, hậu quả khó lường.

Lúc đó Thư Linh đưa ra điều kiện với Uyển Châu, nếu không xé sách hủy đi trận pháp thì sẽ thả Diệp Thiên ra.

Uyển Châu nghe vậy, đồng ý điều kiện của Thư Linh, nhưng không được phép, phải gặp Diệp Thiên trước rồi mới tính.

Thư Linh không có cách nào khác, lập tức phái người đi thả Diệp Thiên.

Sau khi phái người thả Diệp Thiên, Thư Linh và Uyển Châu ở trong một trạng thái vi diệu, Thư Linh không dám thở mạnh, còn Uyển Châu thì đầy hứng thú nhìn những Thư Linh không dám động thủ.

Không lâu sau có tin tức truyền đến, Diệp Thiên đã được thả ra.

Thư Linh lập tức hỏi: "Người đã được thả theo yêu cầu của ngươi rồi, bây giờ có thể đặt sách xuống được chưa?" Uyển Châu nghe vậy, nói: "Sách ta không thể đặt xuống, nhưng bí mật này ta có thể không nói cho người khác." Người thủ vệ sau khi thấy ý chỉ là thật, liền dẫn đến cổng dịch chuyển, đưa Diệp Thiên và Uyển Châu vào Bí Thư Các.

Sau khi họ vào Bí Thư Các, người thủ vệ liền ở bên ngoài trông coi cổng dịch chuyển.

Vạn nhất có người nhân cơ hội lọt vào mà trộm đi cổ tịch trong Bí Thư Các thì khó mà giải quyết được.

Vì thế, người thủ vệ ở trước cổng dịch chuyển vẫn luôn đợi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu ra.

Chương 1207

Nhưng một thời gian không lâu sau, người thủ vệ vẫn không thấy hai người ra.

Theo lẽ thường, sau khi xem xong sách trong Bí Thư Các thì nên rời đi, nhiều nhất cũng không quá một ngày, dù sao thì phần lớn nội dung ghi chép trong các cổ tịch bên trong đều không nhiều, không cần phải xem hết, ít nhất cũng phải mất ba ngày.

Nhưng bây giờ đã gần một tuần rồi, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu vẫn chưa ra, điều này thật sự khiến người thủ vệ có chút lo lắng.

Hai người họ có thể cầm ý chỉ của Thiên Đế vào Bí Thư Các, phần lớn đều là những người được Thiên Đế trọng dụng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, Thiên Đế không xử tử hắn sao?

Trong lòng thủ vệ hoảng hốt, vội vàng chạy đi bẩm báo tình hình với Thiên Đế.

Lúc này Thiên Đế đang phê duyệt tấu chương.

Thiên Đế vừa nghe, trong lòng nghĩ: "Ta nào có ban ý chỉ cho ai đâu, sao lại có người vào Bí Thư Các được chứ." Trong lòng Thiên Đế đột nhiên xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

Người thủ vệ thấy Thiên Đế vẻ mặt mờ mịt, liền kể rõ ngọn ngành mọi chuyện cho Thiên Đế.

Thiên Đế nghe xong, dự cảm chẳng lành càng trở nên mãnh liệt, liền vội vàng hỏi người thủ vệ tên của hai người đã vào Bí Thư Các đó.

Người thủ vệ nói ra tên Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thiên Đế nghe thấy tên Diệp Thiên và Uyển Châu, cây bút phê sửa tấu chương trong tay dừng lại.

Thiên Đế lập tức quăng cây bút trong tay, xông thẳng đến Bí Thư Các.

Thiên Đế nhanh chóng đến cửa Bí Thư Các, cổng dịch chuyển của Bí Thư Các phát ra ánh sáng huỳnh quang yếu ớt.

Thiên Đế nhìn người thủ vệ đi theo phía sau, nói: "Ngươi hãy canh giữ ở đây, không được phép vào!" Người thủ vệ vâng lệnh.

Thiên Đế liền tiến vào Bí Thư Các, sau một trận choáng váng ngắn ngủi.

Thiên Đế xuất hiện bên trong Bí Thư Các.

Thiên Đế nhìn xung quanh, mọi thứ vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào.

Thiên Đế thi triển pháp lực, tất cả sách tàng trữ xung quanh đều hiện ra.

Thiên Đế vừa định cầm một quyển sách thì Thư Linh xuất hiện.

Thư Linh nhìn Thiên Đế, hơi đùa cợt nói: "Thiên Đế đại nhân, gió thổi ngài tới đây sao?" Thiên Đế liếc xéo Thư Linh một cái, nói: "Không có việc gì thì không đến, ngươi hẳn phải biết ta đến làm gì chứ." Thư Linh nghiêm túc nói: "Ta thật sự không biết Thiên Đế đến đây làm gì đâu, chẳng lẽ là để xem sách sao?" Thiên Đế có chút tức giận, nói với Thư Linh: "Đừng nói mấy lời vô nghĩa với ta, hai người lúc trước đã vào, bây giờ hẳn là ở chỗ ngươi phải không?

Mau thả người cho ta." Thư Linh làm mặt quỷ, nói với Thiên Đế: "Thả ra sao?

Bí Thư Các này là địa bàn của ta, Thiên Đế ngài cũng phải ngoan

ngoãn nghe lời ta!" "Hay cho ngươi, nhiều năm trôi qua rồi, tính cách vẫn không thay đổi," Thiên Đế nghiến răng nghiến lợi nói, "Thôi được, ngươi muốn gì thì ta mới chịu thả hai người đó ra!" Thiên Đế và Thư Linh tranh cãi, Thư Linh không ngừng trêu chọc Thiên Đế, nhưng Thiên Đế lại không có cách nào, dù sao thì đúng như Thư Linh nói, Bí Thư Các là địa bàn của nàng.

Thiên Đế không biết rằng, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đã ở một bên xem từ lâu, nhưng không xuất hiện trước mặt Thiên Đế, dù sao thì cơ hội nhìn Thiên Đế xấu hổ không nhiều.

Sau một lúc, Thiên Đế mất kiên nhẫn, đi khắp Bí Thư Các tìm kiếm, nhưng không tìm thấy hai người, Thiên Đế đành bực bội rời đi.

Thiên Đế nghe lời của Thư Linh đến mức mất kiên nhẫn, liền tự mình đi khắp Bí Thư Các tìm kiếm hai người Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thư Linh thấy vậy cảm thấy Thiên Đế thật vô vị, liền không thèm đáp lời Thiên Đế nữa, mặc cho Thiên Đế đi khắp nơi tìm kiếm.

Mặc dù Bí Thư Các là thiên hạ của Thư Linh, nhưng nàng sẽ không cản trở Thiên Đế, dù sao thì toàn bộ Thiên Giới đều là thiên hạ của Thiên Đế, vạn nhất có ngày chọc giận Thiên Đế, tiêu diệt cả Bí Thư Các cũng có thể.

Vì vậy Thư Linh chỉ dám trêu chọc Thiên Đế mà thôi.

Thiên Đế hầu như đã lục tung cả Bí Thư Các, nhưng không tìm thấy tung tích của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thiên Đế bất lực, trong lòng nghĩ có lẽ hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đã vừa rời đi đúng lúc người thủ vệ báo cáo.

Thế là Thiên Đế bực bội rời đi, trở về Thiên Giới.

Chương 1208

Diệp Thiên và Uyển Châu thấy Thiên Đế đã rời đi, liền hiện thân.

Vừa rồi, khí tức của hai người vẫn luôn được Thư Linh che chở mà ẩn giấu, nếu không thì Thiên Đế đã sớm phát hiện ra rồi.

Thư Linh thấy Thiên Đế đã đi, liền mời Diệp Thiên và Uyển Châu rời khỏi Bí Thư Các.

Thư Linh khá tuân thủ lời hứa, Uyển Châu nói sẽ giữ bí mật, nhưng Thư Linh phải không được đối đầu với hai người nữa, Thư Linh tuân thủ lời hứa.

Uyển Châu cũng cảm thấy Bí Thư Các không còn thú vị, liền chuẩn bị gọi Diệp Thiên cùng rời đi.

Nhưng Diệp Thiên lại không định rời đi, bởi vì hắn nghe nói Thiên Đế từng xem sách ở đây.

Diệp Thiên biết Thiên Đế đã xem những quyển sách nào, dù sao thì năng lực của Thiên Đế ai cũng chưa từng thấy, nhưng sở dĩ Thiên Đế có thể lên làm Thiên Đế, không chỉ dựa vào năng lực làm việc của mình, thực lực cũng là một phần quan trọng.

Dù sao thì Thiên Đế ngay cả một Thiên Thần bình thường cũng không đánh lại, làm Thiên Đế quái gì.

Lần trước Diệp Thiên đuổi theo Thiên Đế là vì Thiên Đế không ra tay, dù sao thì khi Thiên Đế ra tay, đó là lúc Thiên Giới sắp diệt vong.

Diệp Thiên hỏi Thư Linh, rốt cuộc Thiên Đế đã xem những quyển sách nào, vạn nhất đó là công pháp tu luyện, thì hắn kiếm được món hời lớn rồi, Diệp Thiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Thư Linh nghe vậy, liền lấy tất cả những quyển sách Thiên Đế đã

đọc trong những năm qua ra.

Trong nháy mắt, sách trong toàn bộ Bí Thư Các trống rỗng hơn một nửa.

Diệp Thiên kinh ngạc, không ngờ Thiên Đế lại hầu như đã đọc hết tất cả sách trong Bí Thư Các.

Diệp Thiên nhìn đống sách chất thành một đống trước mặt.

Không biết nên đọc từ đâu, liền tùy tiện lấy một quyển ra, chữ viết trên đó mơ hồ không rõ ràng, có vẻ thường xuyên có người lật xem.

Diệp Thiên mở cổ tịch ra, trên trang bìa viết ba chữ lớn "Thiên Linh Quyết".

Diệp Thiên vừa nhìn tên, trong lòng liền quyết định phải tu luyện quyển sách này, dù sao thì tên bá khí như vậy, không tu luyện thật lãng phí.

Khi Diệp Thiên chuẩn bị vận công tu luyện, Thư Linh đã ngăn cản Diệp Thiên.

Thư Linh nói quyển sách này đã sớm thất truyền rồi, trên đó chỉ là một số thứ vô dụng, không cần tu luyện, tu luyện cũng vô ích, nhiều nhất chỉ là dưỡng sinh mà thôi.

Diệp Thiên nghe lời của Thư Linh, trong tay do dự một lúc, có vẻ Diệp Thiên đã tin lời của Thư Linh.

Uyển Châu nghe vậy cảm thấy kỳ lạ, Uyển Châu tiến lên, rút "Thiên Linh Quyết" từ tay Diệp Thiên ra, chăm chú xem xét.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đã đi xem "Thiên Linh Quyết", liền tiếp tục tìm sách trong đống sách mà xem.

Không lâu sau, Uyển Châu đã đọc xong cả quyển sách.

Hóa ra "Thiên Linh Quyết" không phải là không thể tu luyện, mà là tu luyện dễ bị tâm ma cướp mất thần trí, nói trắng ra là dễ tẩu hỏa nhập ma.

Uyển Châu nói xong, liền ghi nhớ nội dung trên "Thiên Linh Quyết".

Thư Linh bất lực, tùy tiện tìm một cái cớ, liền dịch chuyển hai người ra ngoài.

Thư Linh thấy hai người cứ lì lợm không chịu rời khỏi Bí Thư Các, liền tùy tiện tìm một lý do, cưỡng ép dịch chuyển Diệp Thiên và Uyển Châu ra ngoài.

Trước khi dịch chuyển đi không quên lấy lại những quyển sách trong tay Diệp Thiên và Uyển Châu.

May mắn là Uyển Châu đã ghi nhớ kỹ nội dung của "Thiên Linh Quyết", nên việc bị Thư Linh lấy đi hay không cũng không quan trọng.

Ở một bên khác, Thiên Đế sau khi tìm kiếm không có kết quả trong Bí Thư Các, liền đi ra ngoài.

Thiên Đế không tìm thấy Diệp Thiên và Uyển Châu bên trong, bèn dặn dò người thủ vệ canh giữ cổng dịch chuyển ở đó, có bất kỳ tin tức gì thì phải báo lại cho Thiên Đế.

Chương 1209

Người thủ vệ bất lực.

Khi Thiên Đế sắp rời đi, ngài nói một câu với người thủ vệ: "Nếu không có tin tức gì thì cứ ở đó canh giữ!" Người thủ vệ không có cách nào khác, chỉ có thể canh giữ trước cổng dịch chuyển của Bí Thư Các, hy vọng Diệp Thiên mau chóng ra.

Người thủ vệ chăm chú nhìn chằm chằm vào cánh cổng dịch chuyển đó, dù sao thì nửa đời sau của hắn đều phụ thuộc vào cánh cổng này, vạn nhất Diệp Thiên và Uyển Châu nhân lúc không chú ý mà ra ngoài thì nửa đời sau của hắn coi như xong.

Đột nhiên, trên cổng dịch chuyển xuất hiện một quầng sáng.

Người thủ vệ mừng rỡ, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng không cần phải chăm chú nhìn chằm chằm vào cái cửa cũ nát đó nữa.

Không lâu sau, trên cổng dịch chuyển xuất hiện hai bóng người, lần lượt là Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa bước ra khỏi cổng dịch chuyển, còn chưa hiểu rõ tình hình, người thủ vệ liền vội vàng kéo tay Diệp Thiên và Uyển Châu, đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện, báo cáo cho Thiên Đế.

Không lâu sau, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu bị đưa đến trước mặt Thiên Đế.

Thiên Đế mặt mày xanh mét, nhìn Diệp Thiên và Uyển Châu, chậm rãi nói: "Hai ngươi, lấy ý chỉ của ta từ đâu ra?" Diệp Thiên đáp: "Liên quan gì đến ngươi?" Thiên Đế ngẩn người, không ngờ Diệp Thiên lại dám nói như vậy.

Thiên Đế ho khan vài tiếng, nói: "Thế hai ngươi vào Bí Thư Các

làm gì?" Uyển Châu đáp: "Liên quan gì đến ngươi?" Thiên Đế bị nghẹn lời, không ngờ hai người này lại đồng lòng đến thế.

Thiên Đế tiếp tục nói: "Được, vậy tại sao lúc ta tìm kiếm hai ngươi lại không chịu xuất hiện?" Diệp Thiên và Uyển Châu đồng thanh: "Liên quan gì đến ngươi?" Thiên Đế suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, hỏi nửa ngày mà chỉ toàn mấy câu đó.

Thiên Đế nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta còn vội vàng chạy đến Bí Thư Các vì sợ hai ngươi gặp nguy hiểm!" Diệp Thiên khinh thường nói: "Liên quan gì đến ta?" Thiên Đế không nhịn được nữa, chỉ muốn xông lên đánh Diệp Thiên một trận.

Cuối cùng, Thiên Đế thở dài, ngồi xuống, hít thở vài hơi, rồi đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đi.

Dù sao nếu cứ dây dưa như vậy, Thiên Đế cũng không thể đảm bảo mình sẽ không động thủ với Diệp Thiên, vạn nhất thật sự không nhịn được thì khó mà giải quyết được.

Hai người Diệp Thiên và Uyển Châu trở về chỗ ở.

Một lát sau thấy Bồ Đề đang đợi ở cửa.

Bồ Đề thấy hai người Diệp Thiên và Uyển Châu trở về, lập tức tiến lên, nắm lấy tay Diệp Thiên, hỏi Diệp Thiên lần đi Bí Thư Các có gặp kỳ trân dị bảo nào không.

Diệp Thiên rút tay ra khỏi tay Bồ Đề, nói với Bồ Đề: "Bí Thư Các vừa nghe tên đã biết là nơi tàng trữ sách, làm gì có kỳ trân dị bảo?

Cùng lắm thì chỉ có một số cổ tịch không hiểu được mà thôi." Bồ Đề nghe vậy một lúc, lại nói với Diệp Thiên: "Thế không có kỳ trân dị bảo, thì ít nhất cũng có kiến thức chứ?

Chẳng lẽ không thể vào xem rồi lại ra sao?

Dù sao cũng lâu như vậy, chẳng lẽ toàn bộ là để xem sách sao?" Nếu Diệp Thiên thật sự dành cả thời gian dài như vậy chỉ để xem sách, Bồ Đề tuyệt đối không tin.

Thế là Diệp Thiên kể lại những chuyện đã gặp trong Bí Thư Các cho Bồ Đề nghe.

Uyển Châu thấy hai người đang nói chuyện ở đó, liền tự mình trốn vào trong phòng, đi tu luyện "Thiên Linh Quyết".

Diệp Thiên kể cho Bồ Đề nghe những trải nghiệm của hai người ở Bí Thư Các.

Khi kể, Diệp Thiên đã thêm thắt gia vị khá nhiều, mang đậm phong vị kỳ ảo, khiến Bồ Đề nghe say sưa hứng thú.

Ở một bên khác, Uyển Châu trốn trong phòng, chăm chú hồi tưởng lại nội dung của "Thiên Linh Quyết".

Sau khi hiểu rõ, nàng liền từ từ vận công tu luyện.

Diệp Thiên ở bên ngoài kể chuyện đầy màu sắc, kể rất lâu, cuối cùng cũng kể xong câu chuyện kỳ ảo dài dòng đó.

Bồ Đề ở đó cảm thán, Bí Thư Các bên trong lại kỳ diệu đến thế, sớm biết vậy nên cùng Diệp Thiên vào.

Khi Bồ Đề đang hồi tưởng lại câu chuyện kỳ ảo của Diệp Thiên, Diệp Thiên nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện nàng đã biến mất một cách khó hiểu.

Thế là Diệp Thiên để Bồ Đề một mình ở bên ngoài, còn mình thì đi vào phòng tìm Uyển Châu.

Chương 1210

Diệp Thiên vừa định vào phòng, đột nhiên một dao động pháp lực mạnh mẽ suýt chút nữa đã hất văng Diệp Thiên ra.

Dao động pháp lực mạnh mẽ đã thành công hất Bồ Đề đang hoàn toàn không phòng bị ra khỏi nhà Diệp Thiên.

Bồ Đề vội vàng bò dậy từ dưới đất, chạy đến bên Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy dao động pháp lực mạnh mẽ như vậy truyền ra từ trong nhà, lập tức nghĩ Uyển Châu có lẽ đã gặp nguy hiểm, thế là Diệp Thiên vội vàng đi về phía phòng của Uyển Châu.

Vừa mở cửa, thấy Uyển Châu đang ngồi trên giường tu luyện, trên người không ngừng bốc ra linh khí đỏ sẫm.

Diệp Thiên thấy cảnh này thì đại kinh thất sắc, tình huống như vậy Diệp Thiên vừa nhìn đã biết là tình huống luyện công không cẩn thận mà tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng tẩu hỏa nhập ma thì không phải dạng này, Diệp Thiên lúc này không biết phải làm sao.

Bồ Đề chăm chú nhìn Uyển Châu đang tẩu hỏa nhập ma, sau đó đột ngột lùi lại, hét lớn: "Chẳng lẽ là Thiên Linh Quyết tầng thứ ba sao!" Tiếng hét của Bồ Đề đã làm kinh động đến Uyển Châu.

Lúc này, trên người nàng không ngừng bốc ra linh khí đỏ sẫm, màu sắc con ngươi đã biến thành huyết hồng sắc.

Uyển Châu đứng dậy, nhìn về phía Diệp Thiên, ánh mắt đó khiến Diệp Thiên không khỏi rợn người.

Bồ Đề đã chạy xa rồi.

Đột nhiên, Uyển Châu mạnh mẽ tấn công về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên mắt nhanh tay lẹ tránh đi.

Không ngờ, một đòn tấn công tưởng chừng bình thường của Uyển Châu lại khiến bức tường trong nhà Diệp Thiên xuất hiện một lỗ lớn.

Diệp Thiên muốn ra tay, nhưng lại sợ làm bị thương Uyển Châu, muốn dẫn Uyển Châu đến chỗ không người để xử lý.

Nhưng Uyển Châu căn bản không để ý đến Diệp Thiên, từ lỗ lớn trên tường chạy ra ngoài.

Diệp Thiên vội vàng ngăn cản.

Sau một hồi giao đấu, Diệp Thiên kinh ngạc phát hiện, sức mạnh của Uyển Châu lúc này lại ngang ngửa với mình.

Uyển Châu không ngừng phá hoại mọi thứ ở Thiên Giới.

Diệp Thiên khó có thể chống đỡ được đòn tấn công của Uyển Châu, liền đi theo Uyển Châu, không ngừng cứu người.

Cứ thế, chẳng mấy chốc đã kinh động đến Thiên Đế.

Thiên Đế vừa nghe, lại là hai người Diệp Thiên và Uyển Châu gây ra chuyện gì nữa.

Thiên Đế bất lực, tổng không thể cứ để hai người phá hoại Thiên Giới như vậy, thế là ngài liền chạy đến bên Diệp Thiên.

Thiên Đế vừa nhìn, có chút kinh ngạc, đó chính là "Thiên Linh Quyết" mà nàng đang tu luyện!

Thiên Đế thấy vậy, lập tức ra lệnh Diệp Thiên giữ chân Uyển Châu lại, thiết lập trận pháp, trấn áp pháp lực cuồng bạo của Uyển Châu.

Diệp Thiên vâng lệnh, giao đấu với Uyển Châu.

Lúc này hắn cũng không quản được nhiều như vậy nữa, thế là hắn giao đấu với Uyển Châu, giữ chân Uyển Châu lại.

Không lâu sau, trận pháp của Thiên Đế hoàn thành.

Diệp Thiên dẫn Uyển Châu đến trên trận pháp, trận pháp trong nháy mắt đã trấn áp pháp lực của Uyển Châu.

Uyển Châu ngất đi.

Không lâu sau, Uyển Châu tỉnh lại.

Chương 1211

Diệp Thiên vừa thấy Uyển Châu tỉnh lại, liền bắt đầu trách mắng Uyển Châu, vì sao lại muốn tu luyện loại pháp thuật này.

Uyển Châu sau khi bị Thiên Đế dùng trận pháp cưỡng chế trấn áp pháp lực cuồng bạo của "Thiên Linh Quyết" trong cơ thể, liền ngất lịm đi.

Trong khoảnh khắc Uyển Châu ngất đi và sắp ngã xuống đất, Diệp Thiên nhanh chóng tiến lên, đỡ lấy Uyển Châu.

Uyển Châu từ từ mở mắt, vừa mở mắt ra đã thấy Diệp Thiên đang lo lắng nhìn mình.

Uyển Châu nói: "Ngươi đang làm gì vậy?

Ta lại làm sao rồi?" Diệp Thiên thấy Uyển Châu đã khôi phục bình thường, một tảng đá lớn trong lòng hắn liền rơi xuống đất.

Diệp Thiên thở dài một hơi, kể rõ ngọn ngành câu chuyện tu luyện "Thiên Linh Quyết" cho Uyển Châu.

Uyển Châu nghe xong, cuối cùng cũng ý thức được mình đã phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng đến mức nào.

Thế là Uyển Châu lập tức đứng dậy, bày tỏ lòng biết ơn với Thiên Đế.

Thiên Đế xua tay, tỏ ý không sao.

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đã hoàn toàn hồi phục, liền chuẩn bị cáo từ Thiên Đế, nhưng Thiên Đế lại ngăn hai người Diệp Thiên và Uyển Châu lại.

Diệp Thiên hỏi, Thiên Đế giải thích: "Thiên Linh Quyết" tuy nhiên

trong cơ thể nàng đã bị trấn áp dưới tác dụng của trận pháp của ta, nhưng nó chưa được loại bỏ hoàn toàn.

Sau này có khả năng sẽ tái phát, đến lúc đó, e rằng sẽ càng khó trấn áp hơn." "Vậy nên," Diệp Thiên hiểu lời của Thiên Đế, "Ngài muốn loại bỏ hoàn toàn pháp lực của "Thiên Linh Quyết" trong cơ thể Uyển Châu sao?" Thiên Đế gật đầu.

Thế là Thiên Đế bắt đầu hấp thụ pháp lực từ trên người Uyển Châu.

Chỉ thấy Thiên Đế giơ tay phải lên, lòng bàn tay mở rộng, hướng về phía Uyển Châu.

Không lâu sau, Thiên Đế mạnh mẽ nắm lấy tay, thu về phía sau.

Đồng thời với việc Thiên Đế di chuyển tay, toàn thân Uyển Châu đều tỏa ra dao động, từ từ trôi về phía tay Thiên Đế.

Diệp Thiên nhìn Thiên Đế hấp thụ pháp lực trên người Uyển Châu, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Thiên thấy không có dấu hiệu cuồng bạo nào của "Thiên Linh Quyết", ngay cả dao động pháp lực cũng cực kỳ bình ổn.

Diệp Thiên nhìn Uyển Châu, phát hiện sắc mặt nàng đang dần trở nên tái nhợt.

Thiên Đế đột nhiên nhớ lại một loại bí thuật đã xem trong Bí Thư Các, có thể hấp thụ pháp lực của người khác.

Thiên Đế đã xem hết sách trong Bí Thư Các, không lẽ lại không biết loại pháp thuật này?

Trong lòng Diệp Thiên đột nhiên hiểu ra, Thiên Đế muốn hấp thụ pháp lực của Uyển Châu để tăng cường sức mạnh cho bản thân.

Diệp Thiên không nói hai lời, trực tiếp hội tụ pháp lực, liệt diễm

từ trong tay bay về phía Thiên Đế.

Thiên Đế vội vàng thu tay, mới vừa vặn tránh được ngọn lửa của Diệp Thiên.

Thiên Đế nhìn Diệp Thiên, đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên cổ họng ngọt lịm, một ngụm tiên huyết phun ra.

Có vẻ bí thuật bị cưỡng chế cắt đứt đã gây phản phệ.

Lúc đó, trên người Uyển Châu đột nhiên bùng phát một luồng pháp lực mạnh mẽ, nhưng luồng pháp lực đó bùng phát xong thì liền tiêu tán.

Diệp Thiên thấy vậy, trong lòng nghĩ hẳn đó là pháp lực tàn dư của "Thiên Linh Quyết".

Vì "Thiên Linh Quyết" trong cơ thể Uyển Châu đã được loại bỏ hoàn toàn, vậy thì chuyện tiếp theo là phải hỏi Thiên Đế cho ra lẽ.

Thiên Đế lúc này cũng hiểu ra, Diệp Thiên đã đến Bí Thư Các, nhất định đã biết về bí thuật đoạt lấy pháp lực đó.

Chương 1212

Diệp Thiên đi đến trước mặt Thiên Đế, muốn đòi một lời giải thích.

Thiên Đế vội vàng giải thích, rằng để loại bỏ tàn dư cần phải dẫn dắt pháp lực của bản thân ra trước, nếu không sẽ không thể loại bỏ hoàn toàn.

Diệp Thiên nghe xong, mỉm cười, nói: "Ta tin lời ma quỷ của ngươi, tên lão già bẩn thỉu này, xem ta Diệp Thiên hôm nay thu thập ngươi!" Khi Diệp Thiên chuẩn bị ra tay, Uyển Châu lại ngăn cản Diệp Thiên, lại nói rằng Thiên Đế cũng đã trấn áp "Thiên Linh Quyết" giúp nàng, ra tay như vậy có chút không hay.

Âm mưu hấp thụ pháp lực của Uyển Châu của Thiên Đế bị Diệp Thiên phát hiện.

Diệp Thiên không chút do dự tấn công Thiên Đế.

Thiên Đế bất đắc dĩ phải cưỡng chế dừng thi pháp, dẫn đến bản thân bị phản phệ.

Lúc Diệp Thiên chuẩn bị nhân cơ hội lấy mạng, Uyển Châu đã ngăn cản Diệp Thiên.

Uyển Châu lại nói rằng Thiên Đế cũng đã giúp nàng trấn áp pháp lực cuồng bạo của "Thiên Linh Quyết" trong cơ thể, cứu nàng một mạng, lần này tha cho ngài ấy một lần, coi như không ai nợ ai nữa.

Diệp Thiên nghĩ, đã vậy, cộng thêm lời giải thích của Thiên Đế nghe cũng hợp lý, chi bằng cứ để chuyện này như vậy, chỉ cần cảnh cáo thật tốt là được.

Thế là Diệp Thiên đã cho Thiên Đế một bậc thang để xuống.

Thiên Đế cũng thức thời thuận theo bậc thang mà Diệp Thiên cho để xuống đài, sau đó vội vàng rời đi, dù sao vạn nhất Diệp Thiên đột nhiên quay lại thì xong rồi.

Thiên Đế vừa về đến chỗ ở, Vương Mẫu liền tiến lên, thấy Thiên Đế kinh hoảng như vậy, liền vội vàng hỏi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Đế thành thật trả lời Vương Mẫu, Vương Mẫu nghe xong, thở dài.

Vương Mẫu trách móc Thiên Đế, rõ ràng cứu Uyển Châu để Diệp Thiên nợ một ân tình chẳng phải tốt hơn sao, lại cứ muốn gây ra chuyện như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi, tuy không ai nợ ai, nhưng sau này nếu lại chọc giận Diệp Thiên, đến lúc đó ân oán cũ mới cộng lại thì khó mà giải quyết được.

Thiên Đế nghe xong lời của Vương Mẫu, cũng thở dài, thế là bắt đầu hoảng hốt, nhưng cứ trốn tránh Diệp Thiên mãi cũng không phải cách, thế là Thiên Đế hỏi Vương Mẫu, nên làm thế nào.

Vương Mẫu nhìn Thiên Đế, nói: “Chi bằng đi Phương Trượng Sơn, ở đó vừa hay có thể tránh được hai người Diệp Thiên và Uyển Châu, hơn nữa Phương Trượng Sơn núi xanh nước biếc, cũng có thể tĩnh tâm dưỡng thương do phản phệ.” Thiên Đế nghe xong, lại hỏi Vương Mẫu, rằng không được, dù sao thì còn nhiều tấu chương phải phê duyệt.

Vương Mẫu gõ đầu Thiên Đế, nói: “Giả vờ bế quan, rồi lén lút đi Phương Trượng Sơn thì sao?” Thiên Đế trong lòng có lý, không cần lo lắng, Phương Trượng Sơn vừa hay sắp tổ chức khánh điển, đi thì chủ nhà sẽ có thành kiến sao?

Điều này đã hoàn toàn xóa tan nghi ngờ của ngài, thế là ngài bắt đầu chuẩn bị.

Ngày hôm sau, Thiên Đế lâm triều sớm, gọi đông đảo các tiên quan, tuyên bố tin tức cần bế quan.

Các tiên quan tuy ngạc nhiên, nhưng việc của Thiên Đế không cho phép nhiều lời dò hỏi.

Thế là các tiên quan bị lừa dối, tự truyền tai nhau.

Ở một bên khác, Uyển Châu tuy rằng pháp lực tàn dư của "Thiên Linh Quyết" trong cơ thể đã được loại bỏ hoàn toàn, nhưng cần phải tu dưỡng, thế là hai người Diệp Thiên và Uyển Châu cứ ở nhà như vậy.

Lúc đó có tiên đồng báo tin, Thiên Đế không rõ nguyên nhân, bắt đầu bế quan.

Sau đó còn đưa cho Diệp Thiên một phong thư.

Diệp Thiên nhận thư xong, tiên đồng liền rời đi.

Diệp Thiên về nhà, nói rõ tình hình cho Uyển Châu.

Uyển Châu nghe nói Thiên Đế bế quan, có chút nghi ngờ, bởi vì vết thương do phản phệ cũng khó mà làm tổn thương căn nguyên của Thiên Đế, vậy Thiên Đế bế quan đi làm gì?

Diệp Thiên thấy Uyển Châu đang suy nghĩ, tự mình mở thư ra xem.

Sau khi xem xong, trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ vui mừng.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên vui mừng, cũng không bận tâm đến chuyện Thiên Đế bế quan nữa, vội vàng hỏi Diệp Thiên tin tức gì mà khiến hắn vui đến vậy.

Chương 1213

Diệp Thiên cười nói với Uyển Châu: "Khánh điển hàng năm của Phương Trượng Sơn mời ta đi tham gia." Uyển Châu nghe vậy, trong lòng cũng không nghĩ đó là chuyện xấu, liền chuẩn bị cùng Diệp Thiên đến Phương Trượng Sơn tham gia khánh điển.

Thiên Đế sau khi tuyên bố tin tức bế quan trên triều sớm, liền lén lút đi đến Phương Trượng Sơn trong tình huống thần không biết quỷ không hay, trong lòng nghĩ, lần này cuối cùng cũng có thể tránh được Diệp Thiên một thời gian rồi.

Nhưng điều Thiên Đế không biết là, Phương Trượng Sơn chủ không chỉ mời một mình ngài.

Ở một bên khác, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Phương Trượng Sơn.

Diệp Thiên ban đầu muốn đưa cả Mai Hoa đến Phương Trượng Sơn cùng tham gia khánh điển.

Sau đó Diệp Thiên lại nghĩ, Mai Hoa theo nghĩa đen thì không phải con của hai người Diệp Thiên và Uyển Châu, khách nhân không thể lại mang theo khách nhân đi, Diệp Thiên cũng biết đạo lý này, vì vậy hai người không mang theo Mai Hoa, hai người cứ thế đi đến Phương Trượng Sơn.

Trên đường đi, Uyển Châu hỏi Diệp Thiên: "Khánh điển là chuyện gì vậy?" Diệp Thiên nói: "Nàng không biết rồi, khánh điển của Phương Trượng Sơn đã có từ rất lâu rồi." Hóa ra Phương Trượng Sơn chủ đã già mà mới có con trai, đối với đứa con này ông ấy coi như bảo bối, ngậm trong miệng sợ tan, ôm trong lòng sợ ngã, cưng chiều đến cực điểm.

Khánh điển của Phương Trượng Sơn lại có liên quan gì đến đứa bé?

Thật trùng hợp, đứa bé vừa mới sinh ra vài ngày trước khi khánh điển được tổ chức.

Phương Trượng Sơn chủ nghĩ, chi bằng tổ chức khánh điển hàng năm cùng với tiệc sinh thần của con trai, hỷ sự thêm hỷ sự.

Thế là, mỗi dịp khánh điển, ông ấy sẽ mời rất nhiều đại năng đến tham gia tiệc sinh thần của con trai mình.

Về phía Thiên Đế, Phương Trượng Sơn chủ biết Thiên Đế đã đến, liền lập tức đi đến cổng núi nghênh đón, dù sao thì đại lão cấp bậc như Thiên Đế không phải lúc nào cũng dễ gặp.

Hai người trò chuyện không lâu, Phương Trượng Sơn chủ đột nhiên nói: "Lần này đã mời không ít năng nhân dị sĩ." Thiên Đế nghe vậy, trong lòng nghĩ liệu có thể chiêu mộ được vài năng nhân dị sĩ về làm việc dưới trướng hay không, liền hỏi Phương Trượng Sơn chủ có những năng nhân dị sĩ nào.

Phương Trượng Sơn chủ nói ra rất nhiều năng nhân dị sĩ, Thiên Đế nghe xong, trong lòng nghĩ những người này hình như đều chưa từng gặp, cũng không có gì đặc biệt.

Lúc đó, Phương Trượng Sơn chủ nói một câu: "Ta còn mời cả Diệp Thiên đến nữa." Thiên Đế nghe vậy, ngẩn người, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ Diệp Thiên cũng đến Phương Trượng Sơn rồi, chi bằng mau chóng rời đi.

Khi Thiên Đế đang chuẩn bị nói vài câu khách sáo với Phương Trượng Sơn chủ, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên, Diệp Thiên từ xa đi tới, liếc mắt nhìn Thiên Đế một cái.

Cùng lúc đó, Thiên Đế cũng nhìn thấy Diệp Thiên.

Thiên Đế hít một hơi khí lạnh, chuẩn bị lập tức chuồn đi, nhưng Diệp Thiên lại như quỷ mị, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thiên Đế, đầy hứng thú nhìn Thiên Đế đang lúng túng.

Thiên Đế bất lực, hướng về phía Diệp Thiên chào hỏi một tiếng.

Diệp Thiên cười nói: "Chao ôi, chẳng phải Thiên Đế đại nhân sao?

Có nhàn rỗi đến đây tham gia khánh điển sao?" Phương Trượng Sơn chủ làm sao biết Thiên Đế đến đây để tị nạn chứ?

Thế là Phương Trượng Sơn chủ định giới thiệu hai người Thiên Đế và Diệp Thiên với nhau, nhưng Sơn chủ nhìn một cái, thấy hai người hình như đã sớm quen biết rồi, thế là không giới thiệu nữa.

Uyển Châu ở một bên nói: "Ai da, đây đúng là một nơi bế quan tốt đó, Thiên Đế đại nhân, phải không?" Thiên Đế cười khổ gật đầu, nói: "Nơi này bế quan quả thật không tệ." Phương Trượng Sơn chủ ở một bên nhìn ra, Diệp Thiên và Uyển Châu có chút thành kiến với Thiên Đế.

Ngày đại hỷ của khánh điển, có chút bất hòa thì không hay, thế là Phương Trượng Sơn chủ Yến Doãn bắt đầu giảng hòa.

Uyển Châu trào phúng Thiên Đế, rõ ràng nói với người khác là đi bế quan, nhưng lại chạy đến Phương Trượng Sơn tham gia khánh điển, đúng là một chiêu "trộm rường đổi cột" hay.

Thiên Đế cười khổ, mục đích ban đầu của ngài đến Phương Trượng Sơn là để tránh né Diệp Thiên và Uyển Châu, không ngờ Phương Trượng Sơn chủ Yến Doãn lại mời cả hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đến.

Lần này Thiên Đế có nỗi khổ không thể nói ra.

Yến Doãn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu không ngừng trào phúng Thiên Đế, còn Thiên Đế ở một bên lại không nói gì, giữ lời trong bụng.

Lần này, Yến Doãn cũng không thể nhìn được nữa, thế là ông ấy ra mặt giảng hòa, hy vọng ngày đại hỷ không xảy ra xung đột.

Diệp Thiên và Uyển Châu dù có ân oán lớn đến mấy với Thiên Đế, cũng không thể không nghe lời của Yến Doãn, dù sao đây là địa bàn của Yến Doãn ở Phương Trượng Sơn, hai người không thể nổi nóng ở đây.

Chương 1214

Thế là dưới sự điều tiết của Yến Doãn, Diệp Thiên và Uyển Châu không còn trào phúng Thiên Đế nữa.

Sắc mặt Thiên Đế cuối cùng cũng dịu đi một chút, không còn âm trầm như vừa rồi.

Yến Doãn thấy hai bên không còn cãi vã, thế là chuẩn bị dẫn hai người vào khách phòng.

Yến Doãn nghĩ, nếu sắp xếp chỗ ở của vài người này quá gần, e rằng lại sẽ cãi nhau.

Vì vậy Yến Doãn đã thực hiện lễ nghi tiếp khách long trọng với hai người Diệp Thiên và Uyển Châu, ra lệnh cho phó nhân dẫn hai người Diệp Thiên và Uyển Châu vào khách phòng thượng tân ở phía đông.

Sau đó Yến Doãn lại thực hiện lễ nghi tiếp khách long trọng với Thiên Đế, ra lệnh cho phó nhân dẫn ngài vào khách phòng ở phía tây.

Yến Doãn tưởng rằng sắp xếp cho hai người ở xa nhau thì sẽ không cãi nhau nữa, nhưng Yến Doãn rốt cuộc vẫn còn quá trẻ, Diệp Thiên há là loại người không biết quý trọng cơ hội sao?

Thế là, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến khách phòng của Thiên Đế để tìm chút niềm vui.

Lúc này Thiên Đế căn bản không biết hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đang chuẩn bị đến khách phòng của mình để tìm kiếm.

Thiên Đế ở trong khách phòng, nghĩ mình đã tránh được hai vị ôn thần đó, cuối cùng cũng có thể yên ổn rồi.

Thiên Đế ngồi cạnh bàn, uống một ngụm trà, trong lòng lại bắt

đầu nghĩ về những lời trào phúng của hai người Uyển Châu vừa rồi.

Trong lòng Thiên Đế chợt nghĩ, vừa rồi tại sao mình lại không phản bác lại chứ, câu này đáng lẽ nên phản bác thế nào, câu kia đáng lẽ nên phản bác thế nào, không ngờ Thiên Đế cũng có lúc phải suy tính như Gia Cát Lượng.

Thiên Đế suy nghĩ rất lâu, càng nghĩ càng phiền, liền không nghĩ đến chuyện đó nữa, chuẩn bị đi ra ngoài dạo vài vòng, giải tỏa tâm trạng.

Thế là Thiên Đế cứ như vậy âm sai dương thác mà đi ra khỏi khách phòng.

Ở một bên khác, không lâu sau khi Thiên Đế đi ra ngoài, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến trước khách phòng của Thiên Đế.

Diệp Thiên nhìn cấu tạo của khách phòng Thiên Đế, phát hiện nó giống hệt khách phòng của mình.

Thế là Diệp Thiên dùng pháp lực dò xét toàn bộ khách phòng, phát hiện Thiên Đế không ở trong khách phòng, thế là chuẩn bị rời đi.

Nhưng Uyển Châu lại không dễ dàng rời đi như vậy, nàng lẻn vào khách phòng của Thiên Đế, làm vỡ nát toàn bộ đồ đạc bên trong khách phòng của Thiên Đế, chỉ để lại vỏ rỗng.

Không lâu sau, Thiên Đế từ bên ngoài đi dạo trở về.

Vừa định ngồi xuống chiếc ghế đó, không ngờ chiếc ghế đó lại trực tiếp hóa thành bột vụn, Thiên Đế ngã phịch xuống đất.

Uyển Châu thấy cảnh này, vui vẻ cười vài tiếng.

Uyển Châu lúc này đang trốn trên nóc nhà lén lút quan sát tình hình.

Thiên Đế từ từ bò dậy, lớn tiếng gọi phó nhân, vội vàng trách mắng phó nhân, hỏi chiếc ghế này từ đâu mà ra, sao vừa ngồi đã hỏng,

kêu phó nhân mau chóng đi thay.

Phó nhân nghe Thiên Đế gọi, liền vội vàng đi đến phòng Thiên Đế, xem Thiên Đế đã xảy ra chuyện gì.

Yến Doãn từng dặn dò, nhu cầu của khách nhân phải cố gắng đáp ứng, không được chậm trễ khách nhân.

Thiên Đế thấy phó nhân đến, lập tức chỉ vào chiếc ghế, nói: "Ghế này từ đâu mà ra?

Sao ta vừa ngồi đã hỏng?

Được thôi, hỏng thì hỏng, nhưng sao lại hỏng thành bột vụn?" Phó nhân nghe lời của Thiên Đế, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Theo lẽ thường, chiếc ghế dù có ngồi thế nào cũng không nên biến thành bột vụn, nhưng tình huống này thì phải giải thích thế nào đây.

Đúng lúc phó nhân đang vắt óc suy nghĩ xem nên đưa ra câu trả lời hợp lý nào cho Thiên Đế, đột nhiên vài tiếng cười khúc khích truyền đến, thu hút ánh mắt của Thiên Đế và phó nhân.

Chỉ thấy Uyển Châu che miệng, đôi mắt cười đến híp lại thành một đường.

Chương 1215

Thiên Đế nhìn Uyển Châu một thoáng đã hiểu ra, chiếc ghế đều là do Uyển Châu làm ra quỷ, đúng là quá ghi hận rồi.

Nhưng phó nhân lại không nghĩ như vậy, trong đầu hắn xuất hiện đủ loại suy nghĩ kỳ lạ về việc tại sao trong khách phòng của Thiên Đế lại xuất hiện một nữ tử không phải Vương Mẫu, mỗi suy nghĩ đều là một tin tức đủ để gây chấn động Thiên Giới.

Thiên Đế lúc này ý thức được, Uyển Châu đang ở trong phòng của mình mà phó nhân không hề hay biết.

Thế là Thiên Đế vội vàng chuẩn bị giải thích.

"Không phải như vậy!

Chỉ là.

Chỉ là nàng đột nhiên đến thăm, vừa hay thấy ta đang làm việc, thế là trốn lên trên đó!" Thiên Đế nói dối thì tùy tiện như vậy đó.

Uyển Châu nghe lời của Thiên Đế, lập tức nhảy xuống từ nóc phòng, kiêu ngạo nhìn Thiên Đế.

Trong lòng Uyển Châu lúc này vô cùng vui vẻ, dù sao thì Thiên Đế xấu mặt không phải ai cũng được thấy.

Uyển Châu hừ một tiếng trước mặt Thiên Đế, rồi nghênh ngang rời khỏi khách phòng Thiên Đế.

Thiên Đế thấy Uyển Châu đi, không khỏi thở phào một hơi, sau đó Thiên Đế tùy tiện bịa ra một lý do để đuổi phó nhân đi.

Sau khi phó nhân bị Thiên Đế đuổi đi, trong lòng hắn cảm thấy mối quan hệ giữa Uyển Châu và Thiên Đế thật kỳ lạ, thế là phó nhân

liền chuẩn bị kể chuyện của Thiên Đế và Uyển Châu cho Yến Doãn nghe.

Phó nhân tìm kiếm trong phủ nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy Yến Doãn, kể lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra trong phòng Thiên Đế cho Yến Doãn nghe.

Yến Doãn nghe xong, trầm tư không nói.

Thật trùng hợp, Uyển Châu lúc này đột nhiên xuất hiện không xa.

Uyển Châu thấy Yến Doãn, lập tức tiến lên chào hỏi.

Yến Doãn nghe Uyển Châu chào hỏi mình, liền vội vàng đuổi phó nhân đi, rồi cũng chào hỏi Uyển Châu.

Yến Doãn thực ra đã hiểu rõ chuyện xảy ra trong phòng Thiên Đế, phần lớn là Uyển Châu trả thù Thiên Đế, nhưng không ngờ Thiên Đế lại gọi phó nhân đến, đại khái chuyện nên là như vậy.

Yến Doãn trước khi đuổi phó nhân đi đã dặn dò phó nhân đừng nói lung tung chuyện này, sau khi phó nhân vâng lệnh thì bị Yến Doãn đuổi đi.

Uyển Châu sau khi chào hỏi Yến Doãn, đi đến trước mặt Yến Doãn, có một số vấn đề liên quan đến Phương Trượng Sơn muốn hỏi Yến Doãn.

Yến Doãn lần lượt trả lời các vấn đề mà Uyển Châu đưa ra.

Sau khi Uyển Châu hiểu rõ nhiều vấn đề, liền bắt đầu nói chuyện phiếm.

Nói chuyện không lâu, Uyển Châu nói đến chuyện con trai của Yến Doãn, rồi từ trên người lấy ra một viên Nam Hải Trân Châu đưa cho Yến Doãn.

Yến Doãn kỳ lạ, Uyển Châu nói là để chúc phúc cho đứa bé.

Yến Doãn nghe vậy, liền cảm ơn Uyển Châu, thu hạ Nam Hải Trân Châu.

Sau khi Yến Doãn nhận lấy Nam Hải Trân Châu, liền dẫn Uyển Châu đi xem con trai mình, Yến Khanh.

Uyển Châu nghe Yến Doãn muốn dẫn mình đi xem con trai của ông ấy, trong lòng đột nhiên có chút mong đợi nhỏ.

Uyển Châu vốn dĩ thích trẻ con, lời của Yến Doãn càng khơi dậy hào quang mẫu tính bẩm sinh của Uyển Châu.

Yến Doãn dẫn Uyển Châu đi không lâu, liền đến chỗ Yến Khanh đang nghỉ ngơi.

Yến Doãn chỉ vào chiếc giường nhỏ, nói với Uyển Châu: "Đây là khuyển tử của tại hạ, Yến Khanh." Uyển Châu đi đến trước giường, nhìn Yến Khanh đang ngủ say sưa trên giường.

Yến Khanh trắng trẻo mập mạp, giống như một con búp bê sứ, dưới ánh nắng xuyên qua cửa sổ, trông càng thêm trong suốt như pha lê.

Chương 1216

Uyển Châu vừa nhìn Yến Khanh đã ngây người, chưa từng thấy đứa trẻ nào đáng yêu đến thế, không khỏi dùng tay muốn sờ Yến Khanh.

Nhưng đột nhiên nhớ ra cha đứa bé đang ở một bên, thế là Uyển Châu nhìn Yến Doãn, xin phép ông ấy đồng ý.

Yến Doãn mỉm cười gật đầu, ra hiệu Uyển Châu có thể ôm Yến Khanh.

Uyển Châu nhẹ nhàng ôm Yến Khanh, trong ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào người Uyển Châu, dường như hào quang mẫu tính trên người Uyển Châu đã hiện hữu.

Lúc đó Yến Doãn nói với Uyển Châu: "Cô nương không biết đó, Yến Khanh từ khi sinh ra đã ngậm một khối ngọc trong miệng.

Lấy ngọc ra nó sẽ lại khóc lại nháo, ai cũng không dỗ được, chỉ cần trong miệng có ngọc thì nó sẽ trở nên yên tĩnh." Uyển Châu nghe vậy, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, "Ồ?

Có chuyện như vậy sao?" Yến Doãn nói: "Đúng vậy, cô nương có thể lấy ngọc ra xem thử, bây giờ nó đã lớn hơn một chút rồi, chỉ cần ngọc không rời xa quá, nó sẽ không khóc nháo." Thế là Uyển Châu nhẹ nhàng đặt Yến Khanh lên giường, vén miệng Yến Khanh ra, trong miệng quả nhiên ngậm một khối ngọc thạch.

Khối ngọc thạch đó dưới ánh nắng chiếu rọi phát ra ánh sáng ôn nhuận.

Uyển Châu từ từ lấy ngọc thạch ra khỏi miệng Yến Khanh.

Uyển Châu sờ sờ khối ngọc thạch trong tay, khối ngọc thạch đó ấm áp mà mát lạnh, không có tạp chất bên trong.

Uyển Châu cầm trong tay, trong mắt hiện lên vẻ yêu thích không nỡ rời.

Nhưng Uyển Châu không dễ dàng mất đi lý trí như vậy, nhìn khối ngọc một lúc, liền đặt khối ngọc thạch trở lại vào miệng Yến Khanh.

Yến Khanh trở mình, liền tiếp tục ngủ.

Uyển Châu thấy trời không còn sớm, liền nói vài câu khách sáo với Yến Doãn, sau đó rời đi.

Buổi tối, Uyển Châu ở trong khách phòng nói chuyện ngọc thạch trong miệng Yến Khanh với Diệp Thiên.

Diệp Thiên vừa chuẩn bị nói, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Hai người Diệp Thiên và Uyển Châu vội vàng đi ra ngoài xem xét.

Phó nhân ở bên ngoài hoảng hốt, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Diệp Thiên hỏi đã xảy ra chuyện gì, phó nhân nói lắp bắp với Diệp Thiên, ngọc thạch trong miệng Yến Khanh đã biến mất.

Lúc đó Thiên Đế cũng đi tới, nghe nói chuyện ngọc thạch của Yến Khanh bị mất tích, Thiên Đế lớn tiếng nói: "Đó không phải là vấn đề nhỏ đâu!

Sinh ra đã ngậm ngọc, vậy khối ngọc đó là ngọc bản mệnh của Yến Khanh, ngọc vỡ thì người chết đó!" Uyển Châu nghe vậy, đại kinh, thế là Uyển Châu kéo Diệp Thiên vội vàng bắt đầu tìm kiếm trong toàn bộ viện tử.

Các khách nhân thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đi tìm kiếm, cũng không tiện đứng yên, thế là cũng bắt đầu giúp đỡ tìm kiếm.

Thiên Đế cũng không rảnh rỗi, bắt đầu dùng thần thức quét sạch toàn bộ viện tử.

Trong quá trình Thiên Đế quét tìm, đột nhiên Thiên Đế nghe thấy tiếng vài phó nhân đang nói chuyện phiếm.

Thiên Đế không định dùng thần thức nghe lén, đang chuẩn bị tiếp tục quét tìm những nơi khác thì đột nhiên Thiên Đế nghe thấy tên Uyển Châu, thế là Thiên Đế tò mò tiếp tục nghe.

Hóa ra phó nhân đã thấy Uyển Châu ra vào phòng Yến Khanh, đang nghi ngờ ngọc thạch là do Uyển Châu lấy trộm!

Thiên Đế khởi động thần thức tìm kiếm toàn bộ đại viện, không ngờ lại nghe được một tin tức chấn động trời đất: phó nhân nói Uyển Châu đã trộm ngọc thạch trong miệng Yến Khanh.

Thiên Đế vốn dĩ không tin lời này, cho rằng đó chỉ là chuyện vô căn cứ, nhưng những lời sau đó của phó nhân lại khiến ngài có chút tin tưởng.

"Lúc ta quét dọn phòng thiếu gia, lão gia đã dẫn Uyển Châu vào phòng thiếu gia.

Hai người nói chuyện một lúc, Uyển Châu đã lấy ngọc thạch trong miệng thiếu gia ra cầm chơi, cũng không biết nói gì, chỉ là…" "Chỉ là?" Một phó nhân khác ghét nhất những kẻ hay úp mở vào thời khắc quan trọng, liền vội vàng thúc giục kể tiếp: "Chỉ là, lúc Uyển Châu đặt ngọc trở lại vào miệng thiếu gia, trong mắt toàn là vẻ không nỡ đó!

Chương 1217

Ta tận mắt nhìn thấy!" Thiên Đế vội vàng thu hồi thần thức, suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó lập tức đi tìm Yến Doãn để nói rõ chuyện vừa nghe được.

Thiên Đế tìm thấy Yến Doãn đang sốt ruột đi đi lại lại, liền nói bóng nói gió ám chỉ Yến Doãn về cuộc đối thoại của phó nhân mà ngài vừa nghe được.

Yến Doãn đã sống lâu như vậy, làm sao có thể không hiểu ý của Thiên Đế chứ?

Nhưng Yến Doãn căn bản không hề nghi ngờ Uyển Châu, bởi vì ông ấy biết, Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không phải loại người như vậy.

Hơn nữa, thực lực của Uyển Châu cũng ngang ngửa với mình, nếu không muốn cho, Diệp Thiên cũng sẽ giúp Uyển Châu cướp đi.

Vì vậy Uyển Châu căn bản không thể nào trộm ngọc thạch trong miệng Yến Khanh.

Ông ấy không thể chấp nhận loại người phỉ báng người khác sau lưng như vậy có mặt trong phủ Yến Doãn.

Thế là Yến Doãn tìm người phó nhân lắm lời kia, phế bỏ pháp lực của hắn, rồi quăng xuống Phương Trượng Sơn.

Mọi người không hiểu, Yến Doãn dùng lời lẽ chính đáng và nghiêm khắc để bảo vệ hình tượng của Uyển Châu.

Lúc đó, Diệp Thiên, người đã tìm kiếm nửa ngày, tiến lên nói với Yến Doãn rằng hắn đã dùng thần thức tìm thấy ngọc thạch của Yến Khanh, ngọc thạch của Yến Khanh chỉ là không cẩn thận rơi vào góc

phòng mà thôi.

Cũng khó trách, Yến Khanh không hề khóc nháo, hóa ra khối ngọc đó vẫn ở trong phòng.

Diệp Thiên cũng sau khi nghe được lời nói của Uyển Châu mới đi vào phòng Yến Khanh tìm kiếm.

Diệp Thiên cảm ơn Yến Doãn một hồi, hành động vừa rồi của ông ấy không nghi ngờ gì đã cho Diệp Thiên một thể diện lớn, Diệp Thiên không cảm ơn thì có chút không phải.

Sau khi mọi chuyện tạm lắng xuống, tảng đá lớn trong lòng Yến Doãn cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Yến gia chỉ có một mình Yến Khanh là con độc đinh, Yến Doãn thà rằng bản thân xảy ra chuyện cũng không muốn Yến Khanh xảy ra chuyện.

Yến Doãn cảm ơn các tân khách đã ra ngoài tìm kiếm ngọc bản mệnh của Yến Khanh vào buổi tối, sau đó liền ra lệnh cho phó nhân đưa các vị tân khách về khách phòng, dù sao cũng đã muộn rồi, mọi người cũng cần nghỉ ngơi, hơn nữa ông ấy cũng cần nghỉ ngơi.

Yến Doãn vừa về phòng, phu nhân của ông ấy liền bắt đầu làm ầm ĩ.

Yến Doãn có chút đau đầu, đàn ông vĩnh viễn không biết nguyên nhân phụ nữ tức giận.

Yến Doãn an ủi nửa ngày, mới biết phu nhân của mình muốn đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu đi.

Yến Doãn rất khó hiểu, Diệp Thiên và Uyển Châu đang yên đang lành tại sao lại muốn đuổi đi chứ?

Hơn nữa, Diệp Thiên là công thần tìm thấy ngọc bản mệnh của

Yến Khanh, đuổi đi như vậy có chút không hợp lễ nghi.

Yến Doãn suy đi tính lại, cuối cùng vẫn không hiểu tại sao lại phải đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu, thế là Yến Doãn từ chối yêu cầu của phu nhân, hơn nữa, ông ấy đã mời họ đến, chưa kết thúc yến hội tại sao lại phải đuổi đi?

Phu nhân thấy Yến Doãn không đồng ý yêu cầu của mình, liền lại khóc lóc ồn ào, và bày tỏ rằng nếu không đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đi, thì bà ấy sẽ đi!

Yến Doãn không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, lập tức nổi giận đùng đùng, trong cái nhà này, ông ấy mới là chủ nhân thật sự!

Trong mắt Yến Doãn, phu nhân hoàn toàn đang vô lý gây rối.

Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Yến gia, huống chi là có lỗi với Yến Khanh?

Nếu đã như vậy, tại sao lại phải đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đi?

Phu nhân cũng không đưa ra được lý do, chỉ một mực khóc lóc ầm ĩ ở đó, nhất quyết muốn đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu ra khỏi Yến gia, nếu không thì bà ấy sẽ đi.

Yến Doãn đã sống lâu như vậy, lần đầu tiên thấy phu nhân của mình vô lý gây rối đến thế.

Yến Doãn vốn dĩ không muốn quản, nhưng phu nhân sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

Yến Doãn hôm nay đã bận rộn cả ngày, sớm đã muốn nghỉ ngơi thật tốt rồi, phu nhân lại không muốn ông ấy nghỉ ngơi như vậy, lần này đã hoàn toàn chọc giận Yến Doãn.

Chương 1218

Yến Doãn nổi giận đùng đùng, dùng tay chỉ vào phu nhân, hỏi ai mới là chủ nhân trong cái nhà này.

Ánh mắt của Yến Doãn lúc này cực kỳ đáng sợ, sát ý nồng nặc dường như khiến nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống một chút.

Phu nhân lần đầu tiên thấy Yến Doãn nổi giận lớn như vậy, trong nháy mắt có chút ngẩn người.

Yến Doãn thấy phu nhân không nói gì, sự tức giận trong lòng càng tăng lên.

Phu nhân lúc này cũng phản ứng lại, vội vàng nói để Yến gia làm chủ.

Yến Doãn lạnh lùng liếc nhìn phu nhân một cái, sau đó ngả xuống giường, tự mình ngủ.

Phu nhân cũng thức thời nằm xuống.

Ngày hôm sau, Thiên Đế đến phòng Yến Khanh thăm Yến Khanh.

Vừa bước vào cửa đã thấy Yến Doãn phu nhân đang ở đầu giường Yến Khanh.

Thiên Đế thấy phu nhân, đang chuẩn bị rời đi thì phu nhân đã gọi Thiên Đế lại.

Thiên Đế hỏi phu nhân có chuyện gì, phu nhân bắt đầu khóc lóc kể lể, nói nửa ngày, ý trong lời nói đều là muốn đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu đi.

Cuối cùng, phu nhân yêu cầu Thiên Đế làm chủ cho mình.

Thiên Đế nghĩ, nếu muốn đuổi người Diệp Thiên đi, tại sao Yến

Doãn lại không đi đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu chứ?

Lại để phu nhân ở đây cầu xin làm chủ, thật sự quá kỳ lạ.

Phu nhân thấy Thiên Đế do dự không quyết, liền khóc càng lớn tiếng hơn.

Thiên Đế thấy vậy, bất lực nói: "Chuyện này ta sẽ cho nàng một sự công bằng." Lời của Thiên Đế nghe có vẻ như sẽ cho phu nhân một sự công bằng, nhưng Thiên Đế rốt cuộc muốn cho ai một sự công bằng thì lại không nói rõ.

Phu nhân nghe lời đáp của Thiên Đế.

Nhìn ra bên ngoài, Yến Doãn không chịu đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu đi, vậy nếu Thiên Đế muốn đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu đi, ai dám nói nhiều chứ?

Nhưng bà ấy không biết rằng, ban đầu Diệp Thiên đã từng đuổi Thiên Đế ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thế là phu nhân liền lập tức đi đến khách phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu, muốn đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đi, dù sao thì bây giờ có Thiên Đế làm chủ, xem ai dám ngăn cản.

Ở một bên khác, Yến Doãn đang xử lý công việc yến hội, đột nhiên một phó nhân báo cáo rằng Thiên Đế đến thăm Yến Khanh.

Yến Doãn vừa nghe, trong lòng không khỏi vui mừng.

Đại lão như Thiên Đế cũng đến thăm con trai mình, thật sự đã cho ông ấy đủ thể diện.

Thế là Yến Doãn lập tức đi đến phòng Yến Khanh, để cảm ơn Thiên Đế thật tốt.

Lúc đó Yến Doãn thấy phu nhân của mình đang đi ra ngoài, Yến Doãn không nghĩ nhiều, liền đi tìm Thiên Đế.

Phu nhân nhanh chóng đến khách phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu, gọi Diệp Thiên và Uyển Châu ra, sau đó liền thu dọn hành lý, muốn hai người rời đi.

Uyển Châu không hiểu, nhưng phu nhân lại nói Uyển Châu suýt chút nữa đã trộm ngọc bản mệnh của Yến Khanh.

Uyển Châu vội vàng nói đó là hiểu lầm, hướng phu nhân giải thích, nhưng phu nhân căn bản không nghe, cứ nhất quyết muốn đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu đi.

Ở một bên khác, lúc Yến Doãn đang chiêu đãi Thiên Đế, lại có phó nhân chạy đến báo tin, phu nhân đang làm ầm ĩ trong khách phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu, nhất quyết muốn đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu.

Yến Doãn đang uống trà với Thiên Đế thì nghe phó nhân báo tin, phu nhân nhất quyết muốn đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đi.

Yến Doãn lập tức nổi giận đùng đùng, nhưng lúc này Thiên Đế lại ở bên cạnh, không tiện phát tác.

Chương 1219

Thiên Đế thấy vậy, cười cười, nói: "Ta với hai người Diệp Thiên và Uyển Châu cũng có tình bạn cũ rồi, chi bằng chúng ta cùng đi xem sao." Yến Doãn nghe vậy, trong lòng cảm ơn Thiên Đế đã biết thời thế.

Thế là Thiên Đế và Yến Doãn cùng đi đến khách phòng của hai người Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thiên Đế lúc này đã hiểu ra, Yến Doãn không muốn đuổi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đi, mà là phu nhân tự ý làm chủ.

Nếu phu nhân tự ý làm chủ, vậy Thiên Đế căn bản không cần phải nói giúp phu nhân, đứng về phía Yến Doãn và Diệp Thiên cũng được.

Nhưng trước đó ngài lại muốn cho phu nhân một sự công bằng, hẳn phu nhân nghĩ Thiên Đế sẽ giúp mình nói tốt.

Nhưng nếu làm như vậy, đứng về phía phu nhân, rõ ràng là đắc tội với Phương Trượng Sơn chủ Yến Doãn, đắc tội với Yến Doãn thì không phải là chuyện tốt.

Nhưng ngài đã sớm đồng ý với phu nhân, phải làm chủ cho bà ấy rồi.

Thiên Đế rơi vào tình thế lưỡng nan.

Thiên Đế lăn lộn Thiên Đình nhiều năm như vậy, trường hợp nào mà chưa từng thấy?

Nhanh chóng Thiên Đế đã nghĩ ra một biện pháp.

Không lâu sau, Yến Doãn và Thiên Đế đã đến trước khách phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Chỉ thấy xung quanh vây kín không ít người, đều đang xem trò vui.

Thiên Đế đi đến trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, nói: "Chuyện này cả hai bên đều giải thích không rõ ràng, chi bằng hãy nghe lời của chủ nhà, ta tin Yến Doãn sẽ cho một sự công bằng." Làm như vậy, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Yến Doãn, nhưng Yến Doãn đích xác là chủ nhân ở đây, ông ấy có thể làm chủ, Thiên Đế không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Diệp Thiên thấy Thiên Đế nói như vậy, lập tức sinh nghi.

Theo tính cách của Thiên Đế, lúc này căn bản không thể nói ra những lời như vậy, đóng vai người hòa giải.

Không chừng phu nhân gây chuyện là do Thiên Đế kích động.

Yến Doãn thấy mọi chuyện đã đến mức này, liền ra mặt, ra lệnh cho người hầu xung quanh đưa phu nhân đi, và xin lỗi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu trước mặt mọi người.

Diệp Thiên và Uyển Châu chấp nhận lời xin lỗi, và cho đủ thể diện Yến Doãn.

Yến Doãn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đã cho mình thể diện, cũng phải làm ra một số tấm gương.

Thế là ông ấy quyết đoán ngay lập tức nói với mọi người rằng sau này sẽ quản giáo phu nhân thật tốt, và để phu nhân đích thân đến xin lỗi hai người Diệp Thiên và Uyển Châu vào ngày mai.

Mọi chuyện đến mức này, mọi người cũng tản đi, trên Phương Trượng Sơn lại khôi phục cảnh khánh điển ồn ào náo nhiệt như bình thường.

Ngày hôm sau, phu nhân đích thân đến tận cửa, xin lỗi Diệp Thiên và Uyển Châu.

Chỉ thấy phu nhân gõ cửa khách phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu, sau đó đứng yên tĩnh chờ đợi ở cửa.

Không lâu sau Uyển Châu ra mở cửa.

Phu nhân vẻ mặt uất ức gọi mọi người, dưới sự chứng kiến của mọi người, bày tỏ lời xin lỗi sâu sắc đến Uyển Châu, bày tỏ sự day dứt trong lòng về những lời đã nói ngày hôm qua.

Uyển Châu thấy phu nhân lúc này đã bình tĩnh lại, liền giải thích rằng nàng căn bản không hề trộm ngọc thạch trong miệng Yến Khanh, lúc đó chỉ là cầm chơi trước mặt Yến Doãn mà thôi.

Lúc đó phu nhân vẫn không bỏ qua chuyện này, bắt đầu hỏi Uyển Châu bằng chứng ngoại phạm.

Điều này làm khó Uyển Châu, dù sao sau khi xem Yến Khanh xong, nàng đã trực tiếp trở về khách phòng, căn bản không có bằng chứng ngoại phạm nào.

Lúc đó Diệp Thiên từ bên trong đi ra, nói với phu nhân: "Vậy chuyện của Thiên Đế, ngươi giải thích đi." Vừa nghe Diệp Thiên nói, Phu nhân đơ người, mắt mở to, vẻ mặt không thể tin nổi.

Dù sao thì chuyện giữa Thiên Đế và nàng chỉ có hai người họ biết.

Lời nói của Diệp Thiên thật sự khiến Phu nhân kinh ngạc, nàng cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói: "Thiên Đế?" Diệp Thiên cười lạnh, nói từng chữ một: "Thiên Đế?" Phu nhân tiếp tục cãi cố: "Ta không biết…" Diệp Thiên thản nhiên nói: "Hôm qua khi ngươi đến tìm ta, Thiên Đế không phải đã vội vàng rời đi sao?

Chương 1220

Nhìn thần sắc của hắn, hình như có bí mật không thể nói ra thì phải.” Phu nhân thấy Diệp Thiên nói trúng tim đen, liền cố tình chuyển đề tài: “Thứ lỗi cho ta lần này, lần sau ta sẽ không nói chuyện dễ nghe như vậy đâu!” Nói rồi, Phu nhân hơi hoảng loạn rời đi.

Diệp Thiên hứng thú nhìn bóng lưng nàng vội vã rời đi, mỉm cười.

Phu nhân vội vã đi tìm Thiên Đế.

Lúc này, Thiên Đế đang uống trà trong sân khách phòng.

Đột nhiên Phu nhân vội vàng chạy đến, khiến Thiên Đế giật mình không ít, hắn vội vàng hỏi Phu nhân có chuyện gì.

Phu nhân kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối về việc nàng đến khách phòng của Diệp Thiên một cách rõ ràng cho Thiên Đế nghe.

Thiên Đế vừa nghe xong, liền biết Diệp Thiên đang muốn gây sự rồi.

Thiên Đế không hiểu tại sao Diệp Thiên lại phát hiện ra trò lừa bịp nhỏ của hắn, hắn che giấu cũng không tồi mà.

Chỉ có thể trách trực giác của Diệp Thiên quá nhạy bén, đã sớm phát hiện ra hành động nhỏ của Thiên Đế.

Nhưng giờ có hối hận cũng vô ích, chi bằng nhanh chóng tìm cách bịt miệng Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thiên Đế suy nghĩ nửa ngày, vẫn không có cách nào bịt miệng hai người Diệp Thiên và Uyển Châu.

Đột nhiên, Thiên Đế nhớ ra một chuyện, nơi này không phải Thiên Đình, mà là Phương Trượng Sơn!

Thiên Đế thở phào nhẹ nhõm, hắn đã có cách bịt miệng Diệp Thiên và Uyển Châu rồi, không cần Phu nhân phối hợp nữa.

Phu nhân gật đầu đồng ý, vì thế Thiên Đế bảo Phu nhân hãy đánh lạc hướng Yến Doãn trước.

Dù sao, Yến Doãn cũng là Sơn chủ Phương Trượng Sơn, không thể để hắn biết những chuyện tà ác như vậy, nếu không kế hoạch sau này sẽ không thể thực hiện được.

Mặc dù Thiên Đế muốn Phu nhân đánh lạc hướng Yến Doãn, nhưng Thiên Đế vẫn chưa nghĩ ra cách nào.

Phu nhân suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nàng tìm Yến Doãn, nói muốn về nhà mẹ đẻ, muốn Yến Doãn đi cùng.

Yến Doãn bất đắc dĩ, đồng ý yêu cầu của Phu nhân.

Dù sao Yến Doãn cũng là một vị thần tiên, về nhà mẹ đẻ đối với thần tiên cũng không phải chuyện gì lớn, vì vậy Yến Doãn và Phu nhân nhanh chóng đến nhà mẹ đẻ.

Không lâu sau khi đến nhà mẹ đẻ, Phu nhân kéo Yến Doãn vào phòng.

Yến Doãn cảm thấy nghi hoặc, không biết Phu nhân lại muốn làm gì.

Trước tiên thì vô duyên vô cớ muốn về nhà mẹ đẻ, về đến nhà mẹ đẻ lại trực tiếp kéo hắn vào phòng, thật khiến người ta không hiểu nổi.

Phu nhân cẩn thận quan sát xung quanh, xác định không có ai, sau đó khóa chặt cửa sổ, rồi ngồi cạnh Yến Doãn.

Yến Doãn càng lúc càng khó hiểu, liền hỏi Phu nhân rốt cuộc muốn làm gì.

Phu nhân ghé sát tai Yến Doãn, nhẹ nhàng nói với hắn: "Diệp Thiên và Uyển Châu đều đã khai ra, ngọc thạch là do hai người Diệp Thiên và Uyển Châu trộm!

Chính miệng họ nói ra đấy!" "Cái gì?!" Yến Doãn kinh ngạc, nhưng vẫn không mất đi sự bình tĩnh.

Yến Doãn suy nghĩ một lát, chuẩn bị quay về Phương Trượng Sơn, đi tìm Diệp Thiên và Uyển Châu hỏi cho rõ ràng.

Phu nhân thấy Yến Doãn đi tìm Diệp Thiên và Uyển Châu xong, liền lập tức đi tìm Thiên Đế, thương lượng đối sách tiếp theo.

Phu nhân nói với Yến Doãn rằng Diệp Thiên và Uyển Châu đã hoàn toàn khai nhận tội trộm ngọc.

Yến Doãn nghe xong, không dám tin, liền vội vã quay về Phương Trượng Sơn, chuẩn bị hỏi rõ ràng hai người Diệp Thiên và Uyển Châu.

Còn Phu nhân thì đi thẳng đến chỗ Thiên Đế, xem Thiên Đế sẽ làm gì tiếp theo.

Chương 1221

Thiên Đế thấy Phu nhân đến, liền hỏi nàng: "Chuyện đã ổn thỏa cả rồi chứ?" Phu nhân đáp: "Đã làm xong tất cả theo yêu cầu của ngài rồi, bước tiếp theo phải làm gì đây?" Thiên Đế mỉm cười nói: "Tranh thủ lúc Yến Doãn chưa về, đi bắt Diệp Thiên và Uyển Châu lại." Thiên Đế định kế hoạch trước tiên sẽ bắt Diệp Thiên và Uyển Châu, đợi khi Yến Doãn về, hắn sẽ không thấy ai, rất có thể sẽ cho rằng Diệp Thiên và Uyển Châu đã sợ tội bỏ trốn.

Đến lúc đó, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Đến khi đó, dù có thả Diệp Thiên và Uyển Châu ra, Yến Doãn cũng sẽ không tin những lời nói dối của hai người họ.

Phu nhân tuân lệnh, lập tức chuẩn bị đi bắt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Đúng lúc đó, Thiên Đế gọi Phu nhân lại, nói: "Diệp Thiên và Uyển Châu không dễ bắt như vậy đâu, phải dùng âm mưu." Phu nhân nghe xong, liền đi đến phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Phu nhân đến trước cửa khách phòng của hai người Diệp Thiên và Uyển Châu, gõ cửa.

Giọng Diệp Thiên truyền ra từ bên trong: "Ai đó?" Diệp Thiên mở cửa, thấy Phu nhân đứng trước cửa, có chút ngạc nhiên, hỏi: "Phu nhân, nàng muốn gì?" Phu nhân lấy từ trong lòng ra gói trà đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Diệp Thiên.

Phu nhân nói: "Khoảng thời gian trước đã có nhiều điều đắc tội, gói trà thượng phẩm này, coi như ta bồi lễ." Diệp Thiên vừa định nói vài câu khách sáo thì Phu nhân đã rời đi.

Diệp Thiên bất đắc dĩ, cầm trà vào trong, pha một ấm trà, tỉ mỉ thưởng thức hương vị trà.

Đột nhiên Diệp Thiên cảm thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, liền mở thần thức ra, quả nhiên có người đang lén lút nhìn trộm bên ngoài.

Diệp Thiên có chút nghi hoặc, cầm ấm trà đã pha xong, uống một ngụm, đột nhiên Diệp Thiên cảm thấy trà có chút không đơn giản, trong hương trà có mùi vị gì đó khác lạ.

Diệp Thiên suy nghĩ, liền hiểu ra.

Diệp Thiên giả vờ uống trà, uống xong đi được vài bước thì đột nhiên ngã lăn ra đất, sau đó bất động.

Không lâu sau, Phu nhân dẫn theo vài người vào khách phòng của Diệp Thiên, trói Diệp Thiên năm hoa rồi bắt đi.

Lúc này Diệp Thiên vẫn đang tỉnh táo.

Không lâu sau đó, Diệp Thiên bị đưa đến một nơi chưa từng thấy, chắc hẳn là một lối đi bí mật.

Lại đi thêm một lúc, Diệp Thiên bị đưa đến một cái hầm, đi không lâu liền phát hiện, bên trong là một nhà lao.

Uyển Châu đã sớm nằm bên trong, không nghe thấy hơi thở, dường như đã tỉnh?

Ngay sau đó Diệp Thiên cũng bị ném vào nhà lao.

Phu nhân khóa chặt cửa nhà lao xong liền rời đi.

Diệp Thiên và Uyển Châu đồng thời ngồi dậy, nhìn nhau, ánh mắt hai người đều đang nói với đối phương rằng Phu nhân tuyệt đối không đơn giản.

Không lâu sau, cửa hầm mở ra, Thiên Đế bước vào, đi thẳng đến

trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, nhìn hai người họ nói: "Ai da da, là ai mà lại ở trong nhà lao ẩm ướt tối tăm này vậy?" Diệp Thiên thầm nghĩ, quả nhiên là quỷ kế của Thiên Đế.

Thiên Đế thấy Diệp Thiên và Uyển Châu bị mê hoặc, liền bắt đầu không ngừng chế giễu hai người.

Nhưng Thiên Đế không hề hay biết, Diệp Thiên và Uyển Châu chỉ giả vờ ngủ thôi.

Buổi tối, Phu nhân đi vào, định kiểm tra hai người Diệp Thiên và Uyển Châu.

Đột nhiên, Phu nhân kinh ngạc phát hiện, trong nhà lao chỉ có một mình Diệp Thiên, Uyển Châu đã mất tích.

Vào buổi tối, Phu nhân không yên tâm, chuẩn bị đến nhà lao xem xét tình hình của hai người Diệp Thiên và Uyển Châu.

Vừa nhìn, quả nhiên có vấn đề.

Phu nhân đến nhà lao, phát hiện Uyển Châu mà ban ngày nàng đã thấy ở đó, giờ đã biến mất.

Phu nhân hoảng hốt, định mở cửa nhà lao ra xem xét kỹ lưỡng thì giọng Thiên Đế truyền đến từ phía sau.

"Đừng mở cửa." Thiên Đế ngăn cản Phu nhân.

Chương 1222

Phu nhân ngạc nhiên hỏi Thiên Đế tại sao không mở cửa để kiểm tra kỹ tình hình bên trong nhà lao, Thiên Đế khẽ mỉm cười nói: "Chỉ là chướng nhãn pháp thôi." Sau đó Thiên Đế nhẹ nhàng phất tay, hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đều ở bên trong nhà lao.

Chỉ là lúc này Diệp Thiên đang phối hợp với Uyển Châu chậm rãi cởi trói.

Thiên Đế liền thi triển pháp thuật, khiến hai người họ bị tách ra.

Phu nhân thấy hai người vẫn ở đó, liền bắt đầu tra hỏi: "Viên ngọc thạch đó rốt cuộc ở đâu?" Diệp Thiên đáp: "Viên ngọc thạch đó đã sớm quay về rồi, làm gì có ở đây?" Phu nhân khẽ cười: "Ha, đều đã cận kề cái chết rồi mà còn giảo biện, mau nói đi, ngọc thạch rốt cuộc ở đâu!" Diệp Thiên nhìn Phu nhân, cảm thấy nàng ta phát điên rồi, liền không nói gì thêm.

Phu nhân thấy Diệp Thiên không nói, trong lòng nổi giận đùng đùng, liền nói: "Chi bằng giết chết hai người này đi, khỏi phải tốn công vô ích ở đây!" Thiên Đế gật đầu đồng ý, dù sao Diệp Thiên có chết, hắn cũng không phải là người giết, không liên quan gì đến hắn.

Vì thế Thiên Đế liền nói dối rằng không có vũ khí.

Phu nhân thấy Thiên Đế đồng ý, liền chuẩn bị rút vũ khí ra, giết chết Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng nàng sờ soạng nửa ngày, phát hiện trên người căn bản không có thứ gì có thể giết chết Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thế là Phu nhân chuẩn bị hỏi Thiên Đế, xem hắn có không.

Thiên Đế nghe Phu nhân hỏi có vũ khí không, đương nhiên Thiên

Đế trả lời là không có.

Hơn nữa, nếu hắn cung cấp vũ khí để giết chết hai người Diệp Thiên và Uyển Châu, vậy thì liên can lớn rồi.

Thế là Thiên Đế liền nói dối rằng không có vũ khí.

Phu nhân bất đắc dĩ, đành phải đợi ngày mai lấy vũ khí rồi giết chết Diệp Thiên.

Phu nhân nhìn Diệp Thiên vài cái rồi chuẩn bị rời đi, thì Thiên Đế ra hiệu chờ đã.

Thiên Đế lấy ra Khổn Tiên Tỏa trói Diệp Thiên và Uyển Châu lại, sau đó mới hài lòng rời đi.

Khổn Tiên Tỏa này chỉ dựa vào sức mạnh thân thể, không dễ dàng thoát ra được.

Điều này khiến Diệp Thiên thực sự khó khăn.

Giờ Khổn Tiên Tỏa không thể thoát, xung quanh nhà lao lại không có ai, hơn nữa hai người họ đang bị trói tay trói chân, căn bản không thể nào trốn thoát được.

Nhưng Diệp Thiên không phải loại người dễ dàng chịu thua ở đây, hắn tin rằng trời không tuyệt đường sống của con người, nhất định sẽ có cách.

Nửa đêm, đột nhiên có người đến bên cạnh Diệp Thiên và Uyển Châu.

Diệp Thiên và Uyển Châu giật mình tỉnh giấc, nhưng người đó nói: "Đừng hoảng sợ, ta là Yến Doãn." Diệp Thiên nhìn kỹ, quả nhiên là Yến Doãn.

Yến Doãn thấy Diệp Thiên nhận ra mình, liền bắt đầu giúp Diệp Thiên cởi trói Khổn Tiên Tỏa, sau đó lại giúp Uyển Châu cởi trói.

Sau khi cởi trói xong, liền bắt đầu bàn bạc với Diệp Thiên, xem nên "tương kế tựu kế" như thế nào.

Ngày hôm sau, sáng sớm Phu nhân và Thiên Đế đã đến nhà lao.

Lần này họ mang theo không ít vũ khí, xem ra lần này nhất định phải đẩy Diệp Thiên và Uyển Châu vào chỗ chết.

Nhưng Diệp Thiên lại mong Phu nhân nhanh chóng mở cửa nhà lao, như vậy mới có thể thực hiện bước tiếp theo.

Phu nhân cầm một thanh trường kiếm, chậm rãi mở cửa lớn, chuẩn bị chém chết Diệp Thiên thì Thiên Đế ngăn cản Phu nhân.

Phu nhân có chút tức giận, nhưng không bộc phát.

Thiên Đế chậm rãi nói: "Để ta nghe lời trăn trối của chúng một chút, lát nữa hãy động thủ." Rõ ràng Phu nhân chỉ cần đi thêm hai bước nữa là có thể hành động theo kế hoạch ban đầu, nhưng Thiên Đế lại muốn gây chuyện.

Hiện tại lại không thể để lộ sơ hở, đành phải tùy cơ ứng biến.

Thiên Đế dẫn Diệp Thiên đi ra ngoài nhà lao.

Chương 1223

Dù sao cũng là sáng sớm, không có ai, hơn nữa nơi này lại cực kỳ bí ẩn, căn bản sẽ không có ai phát hiện ra.

Diệp Thiên thở dài một hơi, hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Thiên Đế cười cười nói: "Không gì, chỉ muốn xem trước khi chết ngươi có tâm nguyện nào chưa được thực hiện không thôi." Diệp Thiên khinh thường nói: "Ngươi sao?

Có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng sao?" Thiên Đế có chút tức giận nói: "Dù sao cũng sắp chết rồi, chi bằng ta nói cho ngươi một bí mật vậy." Diệp Thiên nhướn mày: "Ồ?

Ngươi nói đi." Thiên Đế chậm rãi nói: "Ngọc thạch đang ở trong tay ta, chỉ là ta gài bẫy, ngươi chỉ là một vật hy sinh mà thôi.

Ngươi có bất ngờ không, có ngoài ý muốn không?

Giờ thì, chết đi!" Diệp Thiên nghe xong cười một tiếng: "Ha ha, ta thấy, kẻ nên chết là ngươi thì đúng hơn!" "Chết rồi vẫn còn cứng miệng!" Thiên Đế khinh bỉ nói.

Thiên Đế nói xong, liền chuẩn bị đưa Diệp Thiên vào nhà lao, để Phu nhân giết chết.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một giọng nói truyền đến từ phía sau Thiên Đế: "Chậc chậc chậc, thật là một vở kịch hay đấy chứ." Thiên Đế bỗng nhiên né sang một bên, quát lớn: "Ai!" Yến Doãn chậm rãi bước ra, nhìn Thiên Đế nói: "Những lời vừa rồi, ta đều đã nghe hết, ngươi còn gì hay ho nữa không?" Thiên Đế thấy Yến Doãn xong, liền cười nói: "Bằng ngươi, mà cũng dám ngăn ta sao?" Yến Doãn mỉm cười: "Ta không nói là ta ngăn ngươi." Thiên Đế bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Thiên, thấy hắn đã cởi được Khổn Tiên Tỏa.

Thiên Đế không dám tin, Khổn Tiên Tỏa không thể nào bị thoát ra được.

Hắn liền hiểu ra, Yến Doãn đã sớm thông đồng với Diệp Thiên, đợi hắn nói ra câu nói đó.

Đúng lúc đó, Phu nhân cũng bị Uyển Châu áp giải ra.

Uyển Châu nhìn Thiên Đế, im lặng nói: "Giờ ngươi đã biết, ngọc thạch rốt cuộc là ai trộm rồi chứ?" Thì ra Uyển Châu cũng đã sớm đưa Phu nhân đến cửa nhà lao.

Yến Doãn kéo Phu nhân lại, nói với nàng: "Phái vài người, đi lục soát kỹ càng phòng của Thiên Đế một phen, nơi này cứ giao cho ta." Phu nhân lập tức dẫn theo vài người hầu đi đến phòng của Thiên Đế, bắt đầu lục soát.

Thiên Đế lúc này không thể chạy cũng không thể không chạy, chỉ có thể ngượng nghịu đứng đó đối mặt với Diệp Thiên, Uyển Châu và Yến Doãn.

Thiên Đế lúc này mồ hôi đầm đìa, trong lòng không ngừng suy nghĩ đối sách tiếp theo.

Không lâu sau, Phu nhân quay về, đã tìm thấy ngọc thạch trong phòng của Thiên Đế, quả nhiên là bị Thiên Đế trộm đi.

Uyển Châu nhìn Thiên Đế, hỏi: "Rốt cuộc là vì sao?" Thiên Đế đáp: "Chỉ là chơi đùa thôi." Phu nhân giận dữ nói: "Tính mạng quan trọng của con trai ta, ngươi lại dám coi như chơi đùa sao?

Chết đi!" Phu nhân nói xong, liền lập tức rút dao chém về phía Thiên Đế.

Yến Doãn vội vàng ngăn Phu nhân lại.

Phu nhân trừng mắt nhìn Yến Doãn, quát lớn: "Buông ta ra!

Ta muốn giết chết hắn!" Yến Doãn bất đắc dĩ, hắn chỉ đành dùng một cái khăn tẩm thuốc mê khiến Phu nhân hôn mê đi.

Yến Doãn nhìn Thiên Đế, thở dài một tiếng, nói: "Đi thôi." Sau đó liền dẫn Phu nhân rời đi.

Diệp Thiên và Uyển Châu có chút kỳ lạ, nhưng không nói nhiều, cũng đi theo Yến Doãn rời đi.

Sau đó, Diệp Thiên hỏi Yến Doãn tại sao lại thả Thiên Đế đi, Yến Doãn cười khổ nói, Thiên Đế là đường huynh của hắn, hắn không đành lòng giết chết.

Diệp Thiên nghe lời Yến Doãn nói, cũng không tiện nói thêm gì nữa, "Được rồi, vậy lần này tạm biệt, bảo trọng." Nói xong, hắn dẫn Uyển Châu rời đi.

Một bên, âm mưu của Thiên Đế bị phát hiện, bị một đám tiểu bối như vậy gài bẫy, cuối cùng suýt chút nữa bị Phu nhân đánh.

Nếu không phải đường đệ ngăn cản, chỉ sợ hắn đã không thể toàn vẹn rời khỏi nhà lao rồi.

Vừa cảm thán sao mình lại bất cẩn như vậy, vừa đành phải xám xịt quay về Thiên Giới.

May mà tin tức bên đó truyền đi không nhanh như vậy, Thiên Đế ở Thiên Giới cũng không bị đối xử khác biệt.

Ban đầu Diệp Thiên định đi phàm giới, nhưng vì Thiên Giới gần đây có hội chợ hoa, Uyển Châu lại có tình yêu thiên bẩm với hoa.

Theo lời thỉnh cầu hết lần này đến lần khác của Uyển Châu, hắn đành phải ở lại Thiên Giới thêm vài ngày.

Chương 1224

Đợi hội chợ hoa kết thúc, mới đi phàm gian.

Ở nhân gian, vừa đúng lúc gặp Quỳnh Dao Cung đang chiêu thu đệ tử.

Uyển Châu đột nhiên hứng thú: "Diệp Thiên, dù sao ta ở nhân gian cũng không có việc gì, chi bằng ta đi Quỳnh Dao Cung xem sao?" Diệp Thiên nhìn vẻ mặt hưng phấn của Uyển Châu, chỉ thấy trong mắt nàng lấp lánh như sao, không khỏi cưng chiều cười một tiếng: "Được, nghe lời nàng." Hắn hỏi thăm những người qua đường về hướng Quỳnh Dao Cung, rồi cùng nhau đi đến đó.

Vừa mới cách Quỳnh Dao Cung không xa, liền bị một người phụ nữ nhìn kỳ kỳ quái quái chặn lại.

Diệp Thiên ngạc nhiên, vừa định hỏi, thì chỉ thấy ánh mắt người phụ nữ kia rực sáng nhìn chằm chằm Uyển Châu, tiến lên kéo nàng.

Sắc mặt Diệp Thiên lập tức tối sầm lại, chắn Uyển Châu phía sau nói: "Làm gì vậy?" Người phụ nữ kia dường như lúc này mới thấy Diệp Thiên, có chút kinh hãi: "Ta không có ác ý, chỉ là ta thấy vị cô nương này cốt cách thanh kỳ, thiên tư thông tuệ, nên có lòng yêu tài thôi." Diệp Thiên nghe xong một phen lời nói, cảm thấy rất đúng lý.

Người phụ nữ kia thấy vẻ mặt mơ màng của Diệp Thiên, lại bổ sung: "Ta là Trưởng lão Nhị Nguyệt của Quỳnh Dao Cung." Uyển Châu vừa nghe ba chữ "Quỳnh Dao Cung", lập tức từ phía sau Diệp Thiên lao ra, nói: "Ngươi có hứng thú sao, cô nương?" Vừa nghe lời này, Uyển Châu hưng phấn kéo Diệp Thiên bên cạnh: "Diệp Thiên, ta có thể đi Quỳnh Dao Cung chơi rồi, kích động quá ha ha ha ha ha ha." Diệp Thiên nhìn vẻ mặt đó của Uyển Châu, có chút bất đắc dĩ xoa xoa

đầu nàng.

Nhị Nguyệt vừa nghe lời này liền cảm thấy không ổn: "Cái kia, Quỳnh Dao Cung chỉ chiêu thu nữ đệ tử, vị công tử này e rằng không thể cùng nhập phái được." Vừa nghe lời này, vẻ mặt hưng phấn của Uyển Châu lập tức sụp xuống, Diệp Thiên cũng bắt đầu bực bội, kéo Uyển Châu rời đi, hoàn toàn không để ý đến Trưởng lão Nhị Nguyệt đang bối rối.

Về đến khách sạn, Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đang lộ rõ vẻ khó chịu, bật cười thành tiếng: "Phụt, được rồi, đừng giận nữa mà." Trong phòng, Uyển Châu và Diệp Thiên đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Dù sao nửa đêm ở trong phòng con gái cũng không tiện lắm, Diệp Thiên liền tìm một chỗ để trốn.

Đợi Diệp Thiên trốn kỹ xong, Uyển Châu mới mở cửa.

Chỉ thấy vị Trưởng lão Nhị Nguyệt ban ngày đang đứng bên ngoài, nhìn không có ác ý, Uyển Châu liền mời nàng vào.

"Không biết Trưởng lão nửa đêm quang lâm, có việc gì quan trọng sao?" "Cô nương à, trên đời này đàn ông không có ai tốt đẹp cả, hà tất vì một người đàn ông mà từ bỏ cơ hội tu luyện tốt đẹp như vậy chứ?

Ta thấy người đàn ông đi cùng ngươi hôm nay cũng không phải người tốt, chi bằng đừng đi theo hắn nữa, về phái chúng ta đi." Nhị Nguyệt vì muốn Uyển Châu gia nhập môn phái, đã nói một tràng dài.

Lúc này Diệp Thiên đang ở trong góc nghe những lời này, thầm cười trộm: "Ai da, thật là chiêu thức gì cũng dùng được ra!" Uyển Châu dường như cảm nhận được động tĩnh của Diệp Thiên, cũng thầm cười trộm.

Nhưng nàng không thể hiện ra, ho khan hai tiếng, kìm nén ý cười,

đáp lại: "Ân, Trưởng lão, ta biết rồi, ta sẽ suy nghĩ kỹ.

Nếu ta đồng ý, ta sẽ đến Quỳnh Dao Cung tìm ngươi." Nhị Nguyệt thấy Uyển Châu không lập tức đồng ý, trong lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Dù sao thì một nữ tử có thiên phú như vậy cũng không dễ gặp.

Nhưng người ta đã nói sẽ suy nghĩ, nàng cũng không tiện nói thêm gì: "Được cô nương, vậy ta xin cáo từ, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt." Uyển Châu tiễn Nhị Nguyệt đi, vừa đóng cửa khách sạn, quay đầu lại, liền thấy Diệp Thiên đang ngồi cạnh bàn với vẻ mặt âm trầm, không nói một lời.

Nàng đi đến bên cạnh bàn, ngồi đối diện Diệp Thiên, trêu chọc nói: "Nha, sao Diệp công tử lại giận dỗi thế?" Diệp Thiên ngừng đối thoại.

Vốn dĩ trong lòng hắn đã khó chịu, giờ Uyển Châu lại trêu chọc như vậy, càng không vui hơn, từng chữ từng chữ bật ra từ kẽ răng: "Sao mà không vui được chứ, ta lại không phải người tốt, nàng không phải đang cân nhắc có nên bỏ ta không sao?…?" "Phụt ha ha ha ha ha, Diệp Thiên, sao ngươi lại nhỏ nhen như vậy, lời nói qua loa mà cũng đặt trong lòng sao ha ha ha." Uyển Châu nhìn vẻ mặt giận dỗi của Diệp Thiên, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng nàng vô cùng vui vẻ.

"Hừ." Diệp Thiên tuy biết mình đang chấp nhặt quá nhiều, nhưng tôn nghiêm của đàn ông khiến hắn không thể khuất phục như vậy.

"Diệp Thiên, ta thấy Quỳnh Dao Cung này hình như rất thú vị, chi bằng, ngươi để ta vào chơi một chút đi, được không mà!" Thấy Diệp Thiên dường như đã nguôi giận, Uyển Châu bắt đầu làm nũng.

Diệp Thiên tuy không tình nguyện, nhưng yêu cầu của nàng, hắn

vẫn luôn đồng ý.

Ngày hôm sau, Diệp Thiên và Uyển Châu cùng đến Quỳnh Dao Cung.

Cách cung không xa, họ chia tay nhau.

Diệp Thiên một mình lẻn vào Quỳnh Dao Cung trước, như vậy mới có thể âm thầm bảo vệ Uyển Châu.

Uyển Châu một mình đi về phía Quỳnh Dao Cung, từ xa thấy vị Trưởng lão hôm qua đang đứng ở cổng môn phái.

Nàng đi đến, chào hỏi Nhị Nguyệt: "Trưởng lão, ta đã quyết định rồi, ta sẽ gia nhập Quỳnh Dao Cung." Nhị Nguyệt không khỏi lộ rõ vẻ vui mừng, lập tức dẫn Uyển Châu vào cung bái kiến Cung chủ Lạc Tình.

Quy củ của Quỳnh Dao Cung là phàm những tân nhân có thiên phú cấp bậc thiên tài, đều sẽ được đưa đến chủ cung bái kiến Cung chủ, đồng thời cũng để họ lựa chọn gia nhập môn hạ của Trưởng lão nào.

Chương 1225

Uyển Châu men theo Nhị Nguyệt vào cung.

Vừa vào cửa, nàng thấy trên ghế chính giữa có một nữ tử ngồi, nhìn chừng ba bốn mươi tuổi, có một loại khí thế không giận mà uy.

"Vậy là Nhị Nguyệt đã tiến cử được người?" Giọng Lạc Tình vang lên, mang theo sức xuyên thấu.

"Đệ tử Uyển Châu bái kiến Cung chủ." Uyển Châu khẽ cúi người, đáp.

Nàng cảm thấy vừa vào, ánh mắt của các Trưởng lão trong cung đều đổ dồn vào nàng, mang theo chút đánh giá.

Uyển Châu dùng ánh mắt liếc nhìn thấy không ít Trưởng lão sau khi nhìn xong, trong mắt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

Đợi Cung chủ hạ lệnh có thể lựa chọn môn phái, những Trưởng lão kia như thể đang tiếp thị, đều muốn Uyển Châu gia nhập môn phái của mình.

Uyển Châu bày tỏ cần phải suy nghĩ kỹ mới có thể đưa ra quyết định.

Những Trưởng lão kia cũng không miễn cưỡng.

Nhị Nguyệt bảo đệ tử quan môn Ngọc Linh dẫn Uyển Châu đi tìm một chỗ ở để an trí.

Buổi tối, khi người ít, Diệp Thiên mới xuất hiện, gặp mặt Uyển Châu.

Họ cùng nhau đi dạo trong Quỳnh Dao Cung.

Diệp Thiên và Uyển Châu vừa đi vừa ngắm cảnh Quỳnh Dao

Cung.

Trời đã tối đèn, không ai phát hiện Diệp Thiên, một đại nam nhân, đang lang thang trong Quỳnh Dao Cung.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một vài tiếng xì xào, như có người đang nói chuyện.

Để tránh bị phát hiện, Uyển Châu vội vàng kéo Diệp Thiên trốn vào bụi cây không xa.

Vì khoảng cách không xa, nên có thể nghe rõ giọng nói của người nói chuyện.

Uyển Châu lúc này tĩnh tâm lắng nghe, phát hiện giọng nói giống hệt Ngọc Linh, người ban ngày đã dẫn nàng đi tìm chỗ ở.

Nàng không khỏi thầm nghĩ: "Ngọc Linh ban đêm đang nói chuyện với ai vậy?" Ngọc Linh cũng không nghĩ lúc này sẽ có người ở bên ngoài, vẫn tự mình nói chuyện: "Mấy ngày nay ta bận quá, giờ mới tìm được ngươi." Phía bên kia bức tường truyền đến giọng một nam tử: "A Ngọc, ta không phải không tìm ngươi, mấy ngày nay thực sự quá bận, việc làm ăn ở nhà có chút vấn đề…" Diệp Thiên và Uyển Châu nghe những lời này, không khỏi cười thầm, đúng là không ngờ đệ tử quan môn của Trưởng lão Quỳnh Dao Cung lại hẹn hò với đàn ông vào ban đêm.

Dù sao nghe trộm chuyện của người khác cũng không tốt lắm, thế là Diệp Thiên kéo Uyển Châu quay về phòng, cũng không dám tiếp tục đi dạo nữa, bị phát hiện thì không hay.

Ngày hôm sau, trong đầu Ngọc Linh vẫn luôn văng vẳng nội dung cuộc trò chuyện với tình lang tối qua, căn bản không thể tập trung làm việc được.

Nàng cứ thất thần, bị Trưởng lão Nhị Nguyệt nhìn thấy.

Nhị Nguyệt liền dừng bước quan sát.

“A!” Ngọc Linh không cẩn thận làm vỡ một bình gốm sứ thượng hạng.

Ai cũng biết, đây là thứ Trưởng lão Nhị Nguyệt yêu quý nhất.

Nhị Nguyệt đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, không khỏi biến sắc, lao ra: “Ngọc Linh, hôm nay con làm sao vậy!

Làm việc cứ thất thần, con hãy đi chép Cung quy của Quỳnh Dao Cung một trăm lần cho ta!” Vì Ngọc Linh thực sự đã làm sai chuyện, nàng cũng không tiện nói gì, đành chịu phạt.

Bên cạnh, Diệp Thiên đang ẩn mình bảo vệ Uyển Châu, lại lờ mờ cảm nhận được một tia linh lực dao động.

Hắn cảm thấy, có ai đó đang dùng linh lực bên trong?

Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn bay về phía có linh lực dao động.

Không lâu sau, theo sự dẫn dắt của linh lực, Diệp Thiên đến phòng của Cung chủ Quỳnh Dao Cung.

Chương 1226

Trên mặt Diệp Thiên đầy vẻ cẩn trọng.

Cung chủ có thể ngồi được vị trí ngày hôm nay, nhất định không đơn giản, cẩn thận vẫn hơn.

Hắn nhẹ nhàng trèo lên mái nhà, nhìn vào tình hình bên trong.

Chỉ thấy Lạc Tình đang ngồi khoanh chân trên giường, xung quanh nàng có linh lực dao động như có như không, mang theo ánh sáng màu xanh.

Diệp Thiên muốn nhìn rõ hơn một chút, liền khẽ cúi người xuống.

Ai ngờ lại vô ý làm cho miếng ngói phát ra tiếng động.

Lạc Tình trong phòng tuy đang tọa thiền, nhưng giác quan lại không hề đóng lại.

Vừa nghe thấy tiếng động, nàng liền mở mắt ra, nhìn về phía mái nhà.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền phát hiện một người đàn ông đang ở trên mái nhà của nàng nhìn vào bên trong!

Quỳnh Dao Cung từ khi thành lập đến nay, trong cung làm gì có đàn ông?

Lạc Tình không cần biết ba bảy hai mươi mốt, lập tức kết thúc tọa thiền, lao ra ngoài.

Diệp Thiên vừa định bỏ chạy, thấy Lạc Tình mặt đầy giận dữ lao về phía mình, trên tay cầm một thanh nhuyễn kiếm màu xanh, vẻ mặt như muốn giết chết hắn.

Diệp Thiên vội vàng lao về phía ngoại vi Quỳnh Dao Cung, Lạc

Tình cũng đuổi theo sát nút phía sau.

Đột nhiên, Diệp Thiên bấm một thủ quyết, liền che giấu khí tức của mình, biến mất tại chỗ cũ.

Lạc Tình đang đuổi theo phía sau, thấy người trước mắt đột nhiên biến mất, khí tức hoàn toàn không còn, nàng nắm chặt thanh kiếm trong tay, mặt đầy giận dữ.

Bất đắc dĩ không tìm thấy người, nàng đành phải quay về cung.

Nhìn Lạc Tình rời đi, Diệp Thiên mới từ từ hiện thân.

Linh khí phàm gian mỏng manh, kém xa Thiên Giới không biết bao nhiêu.

Nếu không phải vừa rồi tình hình khẩn cấp, thực sự không thể thoát được, hắn cũng sẽ không sử dụng linh lực ẩn thân.

Lạc Tình dù thế nào cũng không thể chịu đựng được việc có đàn ông xuất hiện trong môn phái của mình.

Hơn nữa, nàng thấy đàn ông đều không tốt đẹp gì, nhất định phải tìm mọi cách để tìm ra Diệp Thiên.

Lúc này Uyển Châu đang cùng các đồng môn trong môn phái tu hành.

Vì thiên phú dị bẩm, nàng luôn học nhanh hơn người khác, mỗi lần có người đến tìm nàng tỷ thí, đều sẽ thất bại, đơn giản là khiến người khác ganh tị.

Uyển Châu đang cùng một tiểu sư đệ luận bàn võ công, sau đó từ xa thấy Lạc Tình bay về phía này.

Một đám người vừa thấy Cung chủ đến, liền vội vàng ngừng huyên náo, xếp hàng đứng thẳng, đồng thanh hô to: “Tham kiến Cung chủ!” “Vừa rồi trong môn phái xuất hiện đàn ông, ta ra lệnh các ngươi

hãy điều tra kỹ lưỡng, hiện tại phong tỏa toàn bộ môn phái, nhất định phải tìm ra hắn cho ta!" Lạc Tình toàn thân đều toát ra khí tức phẫn nộ.

Vừa nghe lời này, các đệ tử nhìn nhau, lập tức xì xào bàn tán.

Dù sao thì việc có đàn ông trong Quỳnh Dao Cung là lần đầu tiên nghe thấy.

Nhìn sắc mặt Cung chủ nhà mình, họ cũng lập tức hiểu ra là có chuyện lớn, vội vàng đồng ý, rồi tản ra bốn phương tám hướng.

Uyển Châu vừa nghe lời này, bắt đầu hoảng sợ, nhất định là Diệp Thiên!

Cũng chỉ có hắn, dám lang thang bừa bãi vào ban ngày.

Tranh thủ lúc các đệ tử khác đang lục soát khắp nơi, Uyển Châu lẻn vào một nhà kho xa xôi, lấy từ trong túi ra một viên châu, truyền vào một chút linh lực, viên châu phát ra ánh sáng mờ ảo.

Chương 1227

Đó là một thiết bị liên lạc mà Diệp Thiên đã đặc biệt chế tạo.

Không lâu sau, Uyển Châu nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bên ngoài truyền đến giọng Diệp Thiên: "A Châu, ta đây, mở cửa." Uyển Châu vội vàng mở cửa, kéo Diệp Thiên vào trong, không quên phàn nàn: "Suốt ngày chạy loạn, đều bị Lạc Tình phát hiện rồi, nhỡ bị thương thì sao!" "Ai da, đừng lo lắng, ta giỏi lắm mà." Diệp Thiên thấy Uyển Châu lo lắng như vậy, vội vàng an ủi: "Lần này, ta phát hiện ra một điều kỳ lạ, trong phòng của Lạc Tình có điều bất thường." Uyển Châu nghe lời Diệp Thiên nói, khẽ nhíu mày thanh tú, không biết nên làm thế nào cho tốt: "Vậy phải làm sao đây?" Diệp Thiên vừa định trả lời, lại đột nhiên nhíu mày, khẽ nói: "Lạc Tình đến rồi, cẩn thận hành sự." Nói xong liền ra khỏi nhà kho.

Lạc Tình vốn dĩ đang lục soát, lục soát đến nơi cách nhà kho không xa.

Vừa đến gần đó, nàng cảm thấy hình như có một loại khí tức quen thuộc.

Sau khi phát giác ra, sắc mặt nàng lập tức đại biến, vội vàng lao về phía nhà kho.

Diệp Thiên ra khỏi nhà kho, thấy Lạc Tình lao đến.

Để không bị Lạc Tình phát hiện ra Uyển Châu, hắn ném một quả bom khói về phía Lạc Tình.

Lạc Tình chỉ thấy người dám xông vào chủ cung đó ném một thứ gì đó về phía nàng, lập tức trước mắt nàng xuất hiện một màn sương mù dày đặc.

Nàng dùng nhuyễn kiếm chém tan màn sương mù, trước mắt nàng, bóng dáng Diệp Thiên đã sớm biến mất, chỉ còn thấy một chấm nhỏ ở đằng xa.

Uyển Châu cũng hiểu ý Diệp Thiên, liền giả vờ vừa mới chạy đến.

Lạc Tình thấy có người đến, liền vội vàng ra lệnh cho Uyển Châu tiếp tục truy đuổi.

Uyển Châu vốn dĩ lo lắng cho sự an nguy của Diệp Thiên, lập tức đồng ý, lao về phía hướng Diệp Thiên rời đi để truy đuổi.

Lạc Tình ít nhiều cũng có chút không yên tâm, liền đi theo phía sau.

Lạc Tình nhìn Uyển Châu không ngừng đuổi theo phía trước, khẽ nhíu mày, cảm thấy có điều không ổn.

Tốc độ của người trước mắt lại chậm lại, rốt cuộc là chuyện gì, Lạc Tình vội vàng dừng bước để tìm hiểu.

"Uyển Châu, ngươi đến rồi." Giọng nói thanh đạm không tạp âm truyền ra.

Uyển Châu nghe xong cảm thấy nhất định có cách giải quyết nhanh chóng chuyện này, liền nảy ra một kế hay nói: "Hắn đã sớm bỏ trốn rồi, nếu bây giờ truy đuổi, e rằng cũng đã sớm như mò kim đáy bể." Giọng điệu của Uyển Châu mang theo sự yếu ớt rõ ràng, vẻ mặt nàng hiển nhiên là bị thương.

Lạc Tình liền cho rằng Uyển Châu bị thương nên mới có vẻ mặt như vậy.

"Nếu để hắn trốn thoát thì biết làm sao bây giờ, đều tại ta vô năng.

Nếu lúc hắn ra chiêu với ta, ta có thể né được chiêu đó thì tốt rồi, cũng sẽ không bị thương." Uyển Châu chậm rãi nói, ngón tay che lấy vết thương.

Lạc Tình nhíu mày, nếu đã là tình huống như vậy, thì tiếp tục truy đuổi cũng không có cách nào.

Huống hồ hiện tại Uyển Châu cũng bị thương, nếu để nàng tiếp tục truy đuổi, vết thương nhất định sẽ bị nhiễm trùng, hoặc có thể bị sát hại.

Uyển Châu thấy Lạc Tình không có bất kỳ phản ứng nào, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Nếu không thể khiến Lạc Tình tin tưởng, vậy Diệp Thiên nhất định sẽ gặp rắc rối.

Chỉ thấy Uyển Châu nhíu mày, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, trên trán vốn trắng nõn bỗng chốc mọc đầy những hạt mồ hôi li ti.

Gò má hồng hào lúc này trở nên vô cùng tái nhợt.

Nhìn Uyển Châu sắp ngất đi, Lạc Tình cũng từ sự thất thần tỉnh lại: "Nếu đã như vậy, chúng ta không cần truy đuổi nữa.

Điều cần làm bây giờ không nghi ngờ gì chính là chữa trị vết thương cho ngươi, thật sự ủy khuất cho ngươi." Lời Lạc Tình vừa dứt, Uyển Châu liền biết kế hoạch đã thành công, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Tình dẫn Uyển Châu rời đi, không lâu sau liền quay về.

Lạc Tình vì chữa trị vết thương, đồng thời không quên suy nghĩ làm thế nào để tìm ra người đàn ông đã lẻn vào.

Chương 1228

“Mấy ngày nay ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt để chữa trị vết thương, đừng lo lắng những chuyện này nữa.” Sau khi bôi thuốc cho Uyển Châu xong, Lạc Tình liền nói kế hoạch của mình cho Uyển Châu nghe.

Uyển Châu sau khi biết kế hoạch của Lạc Tình, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cuối cùng Uyển Châu lấy cớ mệt mỏi để tiễn Lạc Tình đi.

Trời dần dần tối, gió thu thổi ngoài cửa sổ.

Uyển Châu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Điều nàng lo lắng nhất là tình hình của Diệp Thiên.

Nàng cũng không biết tình cảnh hiện tại của hắn rốt cuộc như thế nào, ngoài kế hoạch lần này Lạc Tình còn có âm mưu mới nào không ai biết nữa không?

Đang nghĩ như vậy, Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng.

Vừa thấy Diệp Thiên, trái tim căng thẳng của Uyển Châu cuối cùng cũng được thả lỏng.

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt của Uyển Châu cũng có chút đau lòng.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận ồn ào tạp nham.

Uyển Châu và Diệp Thiên nhìn nhau, cũng không biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại ồn ào đến vậy.

“Mau đứng lại cho ta!

Đừng tưởng rằng dễ dàng trốn thoát được như vậy, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Chỉ nghe tiếng ồn ào càng lúc càng gần.

Một nam tử đang bị truy đuổi, phía sau có vô số người đang đuổi theo.

Vốn tưởng chỉ là chuyện bình thường, nhưng Uyển Châu thấy Linh Ngọc ở cuối cùng toàn thân đều tái nhợt, sắc mặt trắng bệch, trong mắt ẩn hiện vẻ lo lắng.

Uyển Châu mấy ngày nay đã nhận được sự chăm sóc của Linh Ngọc, có thiện cảm với vị đệ tử quan môn của Nhị Trưởng lão này.

Thấy cảnh tượng như vậy của nàng, Uyển Châu liền hỏi: “Linh Ngọc, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nghe động tĩnh bên ngoài, Diệp Thiên đang cùng Uyển Châu phân tích chuyện xảy ra ban ngày, liền không ngồi yên được nữa.

Hắn nắm chặt tay Uyển Châu, dặn dò: “Nàng cứ ở trong phòng đừng chạy lung tung, ta ra ngoài xem sao rồi sẽ về.” “Được, chàng cẩn thận một chút, đừng để bị người ta bắt được.” “Ân, ta biết rồi.” Nói xong, Diệp Thiên lặng lẽ rời đi.

Diệp Thiên nhảy lên một cái cây, mượn bóng cây ẩn mình, nhảy qua lại giữa các cây, không phát ra một chút tiếng động nào.

Vì đứng trên cao, nên Diệp Thiên nhìn rõ dung mạo nam tử kia.

Vừa nhìn, liền phát hiện đó chính là ái nhân Triệu Vĩ của Linh Ngọc!

Mấy ngày nay, Uyển Châu ở trong Quỳnh Dao Cung, luôn được Linh Ngọc chăm sóc.

Linh Ngọc thấy Uyển Châu là người mới, liền luôn nói với nàng

những điều cần chú ý, những việc cần làm.

Không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, vì Uyển Châu đã nhận được sự chăm sóc của Linh Ngọc, mà Triệu Vĩ lại là ái nhân của Linh Ngọc.

Diệp Thiên suy nghĩ, quyết định giúp đỡ họ.

Diệp Thiên lấy từ trong túi tùy thân ra một mảnh vải đen, ba động năm lần liền bịt lên mặt, che đi nửa dưới khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt.

Các đệ tử Quỳnh Dao Cung đang truy đuổi, chỉ thấy trên trời đột nhiên bay đến một bóng người, nam tử bị truy đuổi liền biến mất trước mắt họ.

Linh Ngọc đang ở cuối đội ngũ, thấy Triệu Vĩ bị người ta cướp đi, trong lòng vô cùng hoảng sợ, sợ Triệu Vĩ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cũng không biết là ai đã cứu hắn đi.

Mọi người thấy không thể đuổi kịp thích khách, liền giải tán, ai về chỗ ở của mình.

Chỉ có Linh Ngọc vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục truy đuổi, nhưng cuối cùng, ngay cả bóng người cũng không thấy nữa, đành chịu, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Chương 1229

Diệp Thiên tuy sức lực lớn, nhưng lúc này trong tay đang xách một nam tử trưởng thành, có chút tốn sức.

Huống hồ, hắn ta còn vô cùng không an phận, cứ luôn vùng vẫy loạn xạ.

Diệp Thiên cũng lười dây dưa với hắn, liền trực tiếp dùng một thủ đao chém vào gáy Triệu Vĩ, Triệu Vĩ liền ngất đi.

Diệp Thiên không quay về chỗ ở của Uyển Châu, sợ gây rắc rối không cần thiết cho nàng.

Hắn dẫn Triệu Vĩ đến một tửu quán bên ngoài.

Ngày hôm sau, toàn bộ Quỳnh Dao Cung đều chìm trong bầu không khí ảm đạm.

Dù sao, trong cung liên tiếp xuất hiện đàn ông, đây không phải là chuyện nhỏ.

Tất cả đệ tử đều được triệu tập đến khoảng đất trống trước chủ cung.

Lạc Tình đứng ở phía trước với vẻ mặt âm trầm.

"Hiện tại trong Quỳnh Dao Cung xuất hiện bóng dáng đàn ông, tuyệt đối không thể dung thứ được.

Ta muốn các ngươi, trong ngày hôm nay nhất định phải cho ta một lời giải thích, nếu không…" Lạc Tình một kiếm chém xuống, tảng đá không xa liền vỡ thành hai nửa.

Các đệ tử đều bị dọa cho rụt cổ lại, đồng thanh đáp: "Vâng, Cung chủ!" Đợi mọi người tản ra xong, bên tai Uyển Châu đột nhiên vang

lên giọng Diệp Thiên, nhưng lại không thấy bóng dáng Diệp Thiên, nàng lập tức hiểu ra, Diệp Thiên đang dùng thiên lý truyền âm cho nàng.

"A Châu, người bị truy đuổi tối qua là ái nhân của Linh Ngọc.

Ta tiện tay đưa hắn đi rồi, ta hiện tại an toàn, đừng lo lắng." "Ta và Linh Ngọc có chuyện cần nói, ta cũng sẽ ổn, đừng lo lắng." Nghe lời Diệp Thiên nói, trái tim bất an của Uyển Châu mới bình tĩnh lại.

Sau đó, nàng liền tìm Linh Ngọc, kể lại chuyện tối qua, và nói Triệu Vĩ hiện tại rất an toàn đang ở cùng Diệp Thiên, bảo Linh Ngọc đừng lo lắng.

Linh Ngọc nghe lời Uyển Châu nói, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được thả lỏng, liền vội vàng bày tỏ lòng cảm tạ với Uyển Châu.

Chiều hôm đó, Uyển Châu dẫn Linh Ngọc cùng ra khỏi cung, đi gặp Diệp Thiên và Triệu Vĩ.

Trên đường đi, Linh Ngọc từ từ kể lại câu chuyện của nàng và Triệu Vĩ: "Ta và hắn quen nhau từ nhỏ, đại khái là thanh mai trúc mã mà người xưa thường nói đó.

Hắn đối xử tốt với ta từ nhỏ, đồ tốt đầu tiên đều cho ta.

Ta nhớ, lúc đó cha mẹ hai bên còn trêu chọc ta, muốn định oa oa thân.

Mặc dù oa oa thân không định, nhưng ta đã yêu hắn rồi.

Gia đình hắn là thương nhân, làm ăn nhỏ, cũng kiếm được không ít tiền.

Ban đầu khi thành thân, hắn đã mời thợ may giỏi nhất trong phố làm hỉ phục cho ta.

Chiếc áo màu đỏ tươi, thêu chỉ vàng.

Ta nhớ lúc đó trong yến tiệc, mắt các cô gái đều nhìn thẳng, ai cũng vô cùng hâm mộ.

Sau này, ta gia nhập Quỳnh Dao Cung, vào rồi mới biết, Quỳnh Dao Cung chỉ thu nữ đệ tử, không thu nam đệ tử.

Ngay cả người làm tạp vụ trong môn phái cũng không được là đàn ông.

Thế là ta và hắn phải chia xa.

Sau đó, mấy ngày trước hắn nói với ta, ở nhà có chút chuyện, bảo ta hãy tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng lo lắng.

Có lẽ vì đã lâu không gặp, tối qua hắn đã lẻn vào, không ngờ lại bị coi là thích khách." Uyển Châu là một thính giả tốt, vẫn luôn im lặng lắng nghe Linh Ngọc hồi ức về quá khứ.

Cùng với cảnh tượng nàng đã thấy mấy đêm trước, lập tức trong lòng hiểu rõ.

Chương 1230

Cứ như vậy, Linh Ngọc vừa đi vừa kể, Uyển Châu vừa đi vừa nghe, rồi họ đến tửu quán nơi Diệp Thiên ở.

Đang lúc hàn huyên, đột nhiên cửa bị đá văng ra.

Lạc Tình dẫn theo một đám người xuất hiện ở cửa.

Uyển Châu một tay đẩy Linh Ngọc về phía Triệu Vĩ, lấy vũ khí của mình ra, chỉ vào họ nói: "Mau lên, biết điều thì thả Linh Ngọc sư tỷ ra, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!" Lạc Tình ở trong cung nhận được tin tức, Uyển Châu và Linh Ngọc vừa ra khỏi cung, nàng muốn xem vào thời điểm then chốt này, họ ra khỏi môn phái để làm gì.

Thế là nàng đuổi theo, và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Diệp Thiên và Triệu Vĩ đều là người thông minh, lập tức hiểu ý của Uyển Châu.

Triệu Vĩ dùng cánh tay vòng lấy cổ Linh Ngọc, không hề có ý định thả người.

Lạc Tình nhận ra Diệp Thiên, người đàn ông hôm đó đã lén lút nhìn trộm trên mái nhà.

Nàng lập tức ra lệnh tiếp tục triệu tập người, bao vây tửu quán.

Nhìn thấy toàn bộ tửu quán bị người của Lạc Tình bao vây ba lớp trong ba lớp ngoài, Diệp Thiên không nói hai lời, dẫn Triệu Vĩ bắt đầu động thủ.

Triệu Vĩ vì đang mang theo Linh Ngọc, hành động bất tiện, Diệp Thiên liền đi phía trước mở đường.

Diệp Thiên thấy người càng lúc càng đông, liền nhanh trí, ném một quả bom khói rồi biến mất.

Lạc Tình thấy người lại biến mất, tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không có cách nào, đành phải quay về cung.

Trước khi đi, nàng không quên gọi Uyển Châu: "Uyển Châu, đi theo ta về cung." Trên đường về cung, Uyển Châu im lặng không nói một lời, nhưng đầu óc nàng lại quay rất nhanh, lập tức đã chuẩn bị xong lời biện hộ.

Sau khi về đến chủ cung Quỳnh Dao Cung, Lạc Tình liền bắt đầu thẩm vấn Uyển Châu.

Uyển Châu dựa theo lời đã chuẩn bị sẵn để đáp lại: "Đệ tử cùng Linh Ngọc sư tỷ thấy trong cung không tìm thấy người, liền nghĩ đi ra ngoài tìm kiếm, tiện thể đi chợ mua một ít đồ dùng cần thiết.

Ai ngờ, hai tên thích khách kia lại to gan lớn mật đến vậy, dám xuất hiện trước mặt đệ tử.

Nhưng đệ tử vô năng, không địch lại, liền bị chúng trói Linh Ngọc sư tỷ đi.

Sau đó Cung chủ đã nhìn thấy." Lạc Tình tuy cảm thấy chuyện có chút kỳ lạ, nhưng bất đắc dĩ lúc này chỉ có lời nói từ một phía của Uyển Châu, cũng không thể chấp nhặt, đành bỏ qua.

Lạc Tình cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ đành thả Uyển Châu ra.

Nàng chỉ một mình suy nghĩ về những chuyện sau đó.

Đêm khuya, nàng nằm trên giường, dù thế nào cũng không thể ngủ được.

Ngày hôm sau, có lẽ vì trong lòng có chút phiền muộn, Lạc Tình

luôn cảm thấy, không tìm thấy Diệp Thiên, trong lòng không yên.

Thế là nàng đi ra ngoài, tiếp tục lục soát.

Nàng trăm bề vô vị dạo trên phố, ai ngờ đột nhiên thấy Linh Ngọc rõ ràng đáng lẽ phải bị bắt cóc!

Bên cạnh Linh Ngọc, lại là nam tử "bắt cóc" hôm qua!

Lạc Tình lặng lẽ tiến lại gần một chút, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của họ.

Thực ra, Lạc Tình vốn không nên làm những chuyện cẩn trọng như vậy, nhưng vì muốn biết rõ ngọn ngành của sự việc, nàng quyết định trước tiên phải bình tĩnh.

Linh Ngọc và Triệu Vĩ đang chọn đồ ở tiệm trang sức.

Triệu Vĩ cầm một cây trâm ngọc, giúp Linh Ngọc cài lên, cài xong, không quên khen ngợi vài câu, khiến Linh Ngọc cười vô cùng duyên dáng.

Lạc Tình đứng một bên nghe, nắm đấm không tự chủ được siết chặt lại.

Chương 1231

Tốt lắm, thì ra Linh Ngọc và hắn ta là cùng một phe!

Dám cùng đàn ông ân ái như vậy, được lắm….

Lạc Tình thực sự không thể chịu đựng được nữa, cầm kiếm lao lên: "Linh Ngọc, ngươi dám cùng người đàn ông bên ngoài này liên thủ đối phó ta, gan to thật đấy!" Linh Ngọc đang cùng Triệu Vĩ nói cười vui vẻ, thấy Lạc Tình vẻ mặt giận dữ như vậy, lập tức giật mình.

Triệu Vĩ chỉ là một thương nhân, không địch lại Lạc Tình.

Tu vi của Linh Ngọc cũng không bằng Lạc Tình.

Nhìn thấy kiếm của Lạc Tình sắp chém đến, Diệp Thiên xuất hiện, chặn một đòn của nàng lại.

Diệp Thiên không khỏi có chút cạn lời.

Không phải nói Cung chủ Quỳnh Dao Cung mấy trăm năm không ra ngoài sao, hôm nay ra ngoài cùng hai tiểu tình nhân đi chợ, mà cũng có thể đụng phải.

Sau vài lần tỷ thí, Lạc Tình biết mình và hắn không có tỷ lệ thắng 100%, nàng nghiến răng, bay nhanh về phía Quỳnh Dao Cung.

Vừa về đến Quỳnh Dao Cung, Lạc Tình vận dụng linh lực, toàn bộ Quỳnh Dao Cung đều vang vọng tiếng nói của nàng: "Linh Ngọc phản bội sư môn, toàn cung truy bắt, không được chậm trễ!" Các đệ tử đang tu luyện nghe tin, không ai không chấn động.

Ai cũng biết, Linh Ngọc là đệ tử quan môn của Trưởng lão Nhị Nguyệt, giờ lại phản bội sư môn….

Lạc Tình vừa nói vừa lao về phía chỗ ở của Uyển Châu.

Uyển Châu trong phòng cũng nghe thấy tiếng nói vừa rồi, nhìn thấy Lạc Tình khí thế hung hăng, trong lòng lập tức hiểu rõ.

"Uyển Châu, ngươi và nàng ta là cùng một phe!" Giọng Lạc Tình không phải nghi vấn, mà mang theo sự khẳng định.

Uyển Châu quyết định tiếp tục giả vờ, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Cung chủ, làm sao có thể được, Linh Ngọc sư tỷ phản bội sư môn, đệ tử cũng không dám tin.

Đệ tử còn tưởng, nàng ấy thật sự bị bắt cóc…. thì ra…." Nói xong, nàng lộ ra vẻ mặt hối hận và tiếc nuối.

Lạc Tình nhìn Uyển Châu không giống đang giả vờ, liền tin nàng.

Vì Linh Ngọc là đệ tử quan môn của Nhị Nguyệt, mà Nhị Nguyệt lại không quản giáo tốt, thế là Nhị Nguyệt bị vạ lây.

Lạc Tình đã nhốt Nhị Nguyệt vào nhà lao, đánh ba mươi đại tiên mới dừng tay.

Theo quy củ của môn phái, ai phá hoại đều phải chịu trừng phạt.

Buổi tối, Uyển Châu lén lút lẻn vào phòng của Nhị Nguyệt, an ủi Nhị Nguyệt, bảo nàng đừng quá buồn.

Ngày hôm sau, toàn bộ người trong Quỳnh Dao Cung đều xuất động, truy bắt Linh Ngọc.

Uyển Châu vội vàng thiên lý truyền âm cho Diệp Thiên, bảo Diệp Thiên dẫn Linh Ngọc và Triệu Vĩ đi nơi khác.

Diệp Thiên nhận được tin tức, liền dẫn Linh Ngọc và Triệu Vĩ đến một thành phố bên ngoài phạm vi quản hạt của Quỳnh Dao Cung.

Sau khi an trí họ xong, vì vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Uyển Châu, hắn đã quay lại tìm Uyển Châu.

Nhưng Uyển Châu lại nói không có vấn đề gì lớn, bảo hắn hãy bảo vệ tốt hai người Linh Ngọc.

Mặc dù vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Uyển Châu, Diệp Thiên vẫn nghe lời Uyển Châu đi bảo vệ hai người Linh Ngọc.

Nhưng hiện tại toàn bộ người của Quỳnh Dao Cung đều đang truy lùng tung tích của Linh Ngọc và Triệu Vĩ, hai người họ nhất định phải ẩn mình, không dám làm ồn.

Như vậy thì muốn tìm hai người Linh Ngọc sẽ càng khó khăn hơn.

Diệp Thiên tìm đến một thôn làng, cuối cùng cũng có chút manh mối.

Chương 1232

“Một nam một nữ hai người trẻ tuổi, mấy ngày trước ta có thấy.

Hình dáng cũng gần giống như lời ngươi miêu tả.” Lão già trên cánh đồng vuốt bộ râu trắng bạc nói: “Không phải nam tử kia trông như thư sinh sao, còn nữ tử kia thì như tu tiên vấn đạo?” Diệp Thiên vừa nghe lời này liền biết mình đã tìm đúng người, liền khoa tay múa chân nói: “Nam tử đại khái cao thế này, nữ tử thì thấp hơn một chút, trên người có vết thương.” “Ai da, ta cũng chỉ từ xa nhìn thấy vài lần, cũng không biết sau đó họ đã đi đâu.” Lão già nói.

“Lão Trương này đã già hồ đồ rồi sao.” Bà lão đang làm ruộng bên cạnh mắng: “Sau đó không phải lại có rất nhiều tiên tử tu tiên vấn đạo đến đánh nhau sao?

Ta thấy hai đứa trẻ đó e rằng là tư thông bị tiên môn phát hiện.

Ta cũng thường nghe những chuyện tương tự.” Tinh thần bát quái của bà lão ở đầu thôn không khỏi khiến Diệp Thiên bội phục.

Bà đoán mò mà cũng đúng được bảy tám phần.

Linh Ngọc là đệ tử quan môn của Nhị Nguyệt Trưởng lão, hiện tại phản bội sư môn lại còn liên lụy đến Nhị Nguyệt Trưởng lão, người của Quỳnh Dao Cung e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bất chấp toàn cung xuất động đều muốn bắt Linh Ngọc về quy án, lần này nhất định là đã chạm đến nghịch lân của Lạc Tình rồi.

“Vậy vị bà lão kia có biết cuối cùng họ đã đi về hướng nào không?” “Hai đứa trẻ đó và đám tiên tử kia đã đánh nhau một trận, sau đó hình như đi lên núi rồi.” “Bà già này của ta có nhớ nhầm không nhỉ?

Ta không nhớ rõ!" Lão già nói.

Diệp Thiên cáo biệt đôi vợ chồng già, đi về phía ngọn núi mà họ nói.

Trên núi chướng khí mờ mịt, lại rừng sâu cây rậm.

Muốn tìm ra hai người bị thương trong khu rừng rộng lớn như vậy khó như lên trời.

Diệp Thiên tìm kiếm nửa ngày, cũng không thấy manh mối trên đất hay trên cây.

Chắc hẳn hai người kia sợ bị người của Quỳnh Dao Cung phát hiện, nên đã xử lý dấu vết.

May mà Diệp Thiên có cách khác.

Hắn bấm vài câu khẩu quyết, triệu ra vài con yêu thú trong núi.

"Đại nhân tha mạng a, chúng ta chỉ lấy linh khí làm thức ăn, chưa từng hại người a!" Yêu thú cầu xin.

"Được rồi, ai nói ta muốn giết các ngươi." Diệp Thiên giải thích.

"……" Vài con yêu thú nhìn nhau, không hiểu đạo lý trong đó.

"Ta hỏi các ngươi, có biết tung tích của một nam một nữ đã vào núi mấy ngày trước không?" "Biết, biết, chúng ta sẽ dẫn ngài đi." Yêu thú liên tục gật đầu.

Diệp Thiên chỉ đi theo vài con yêu thú, không lâu sau liền đến một hang động.

Bên trong chính là hai người Linh Ngọc và Triệu Vĩ.

"Đại nhân, không có việc gì chúng ta xin đi trước." Vài con yêu thú thấy Diệp Thiên đã tìm thấy hai người liền bỏ chạy.

Diệp Thiên tiến vào hang động, thấy Triệu Vĩ đang tận tâm chăm

sóc Linh Ngọc đang nằm trên đất.

“Diệp Thiên!” Thấy Diệp Thiên xuất hiện, Triệu Vĩ vừa kinh vừa mừng: “Mau cứu Linh Ngọc đi, nàng ấy bị thương rất nặng.” Diệp Thiên liền truyền linh lực cho Linh Ngọc.

Không lâu sau Linh Ngọc chậm rãi tỉnh lại.

“Diệp Thiên.” Linh Ngọc mở mắt thấy Diệp Thiên liền gọi.

“Sao lại bị thương nặng như vậy?” Mặc dù Quỳnh Dao Cung gần như đã xuất động toàn bộ người trong cung, nhưng những lâu la đó cũng không đến mức làm Linh Ngọc bị thương thành ra như vậy.

“Ta bị người của Lạc Tình phát hiện, quả nhiên không địch lại đông đảo.

Nếu không phải Triệu Vĩ liều mạng đưa ta thoát ra, e rằng vết thương không đơn giản như vậy đâu.” Diệp Thiên cũng hỏi ra điều mà mấy ngày nay hắn vẫn luôn thắc mắc: “Trong phòng của Lạc Tình không có gì, ta luôn cảm thấy có linh lực dao động.” Linh Ngọc vừa nghe lời này, vẻ mặt lộ ra vẻ khó xử, sau đó chậm rãi mở miệng: “Trong phòng của Lạc Tình, có một mật thất….” Từ khi Diệp Thiên thiên lý truyền âm cho Uyển Châu, nói trong phòng của Lạc Tình có mật thất, Uyển Châu liền thường xuyên lên kế hoạch đi thám thính phòng của Lạc Tình.

Chương 1233

Ban ngày Uyển Châu mượn cớ tu luyện cùng một đệ tử khác, liền lén lút rời đi để trinh sát phòng của Lạc Tình một phen.

Nàng vội vàng rẽ ra hành lang, sắp đến phòng của Lạc Tình, thì bị một giọng nói từ phía sau gọi lại.

"Uyển Châu." Là Trưởng lão Nhị Nguyệt.

"Kính chào Trưởng lão Nhị Nguyệt." Uyển Châu hành lễ nói.

"Hiện tại chính là thời gian tu luyện giữa trưa, ngươi làm gì ở đây?" Chỗ ở của Lạc Tình là cấm địa của Quỳnh Dao Cung, người bình thường không được phép vào.

"Con, con bị lạc đường." Uyển Châu nói: "Vừa rồi lúc tu luyện con đi hơi chậm một chút, không theo kịp các sư tỷ muội khác, liền đi đường tắt, ai ngờ lại đi vào viện này, không ra được nữa." Đứa trẻ này cũng thật to gan, tốt nhất là đừng để Lạc Tình biết.

Nhị Nguyệt không khỏi lại nghĩ đến Linh Ngọc.

Đứa nhỏ này bình thường nàng hài lòng nhất, lại làm ra chuyện phản bội Quỳnh Dao Cung như vậy.

Vết thương trên người nàng mấy ngày trước cũng đã gần như khỏi hẳn rồi, chỉ là lần này Lạc Tình phát hỏa lớn như vậy, Linh Ngọc chỉ sợ trốn được mùng một chứ không trốn được rằm.

Thấy Nhị Nguyệt vẻ mặt nặng trĩu, Uyển Châu quan tâm hỏi: "Trưởng lão Nhị Nguyệt, con thấy ngài hình như có tâm sự thì phải." "Không có, chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng thôi.

Mau theo ta ra khỏi viện này đi, lát nữa Cung chủ nhìn thấy lại giận nữa." Thế là Trưởng lão Nhị Nguyệt dẫn đường phía trước,

Uyển Châu nhanh chóng ghi nhớ đường đi đến phòng của Lạc Tình.

Đêm khuya thanh vắng, Uyển Châu thấy không có ai, liền lặng lẽ lẻn vào sân của Lạc Tình.

Đèn trong phòng Lạc Tình vẫn chưa tắt, vài bóng người phản chiếu từ cửa sổ.

"Mấy người các ngươi gần đây có tin tức gì về Linh Ngọc không?" Lạc Tình lạnh lùng nói.

"Cung chủ, mấy đội người được phái đi đều truyền âm về nói không có tin tức, có một đội người đã truyền tin tức về một lần rồi sau đó thì bặt vô âm tín." Lạc Tình trong lòng mừng rỡ: "Vậy thì đã tìm thấy rồi, điều tra lần cuối cùng truyền tin tức về là ở đâu?" "Vậy các đệ tử khác có cần tiếp tục tìm kiếm tung tích của hai người đó không?" Một Trưởng lão hỏi.

"Tìm chứ, đương nhiên phải tìm.

Tuyệt đối không thể thả đôi nam nữ chó má đó đi!" Lạc Tình một chưởng chấn vỡ chén trà trên bàn.

"Cung chủ." Trưởng lão Nhị Nguyệt rụt rè nói.

"Chuyện gì?" Lạc Tình hỏi.

"Không biết Linh Ngọc đã phạm sai lầm lớn đến mức nào, mà lại phải như vậy…." "Hừm?" Lạc Tình lạnh lùng hừ một tiếng: "Trưởng lão Nhị Nguyệt đang chất vấn quyết định của ta sao?" "Nhị Nguyệt không dám." Nhị Nguyệt vội vàng nói.

"Xem ra Trưởng lão Nhị Nguyệt lần trước vẫn chưa nhớ lâu, ta thấy ngươi phải diện bích tư quá vài ngày mới được." Lạc Tình nói.

Nàng tuyệt đối sẽ không để bất kỳ nữ nhân nào phản bội Quỳnh Dao Cung sống trên đời này.

Uyển Châu đã nghe trộm một lúc lâu bên ngoài.

Mặc dù không thể tìm ra mật thất trong phòng của Lạc Tình ở đâu, nhưng nàng đã nghe trộm được chuyện Lạc Tình và các Trưởng lão đang âm mưu truy sát Linh Ngọc.

Đêm nay trong phòng của Lạc Tình cao thủ vân tập, muốn tiếp tục điều tra sự tồn tại của mật thất là không thể.

Uyển Châu lặng lẽ quay về phòng, thiên lý truyền âm cho Diệp Thiên.

"Uyển Châu!" Nhận được thiên lý truyền âm của Uyển Châu, Diệp Thiên hưng phấn nói.

Mấy ngày nay hắn vừa giúp Linh Ngọc và Triệu Vĩ chữa thương, vừa lo lắng cho Uyển Châu.

"Diệp Thiên." Mấy ngày không gặp, Uyển Châu cũng vô cùng nhớ Diệp Thiên, nhưng hiện tại đại sự quan trọng: "Diệp Thiên, chàng hãy cẩn thận một chút, Lạc Tình lại phái đệ tử mới truy sát rồi, có thể nàng ta đã biết chỗ chàng ở." "Ân, Uyển Châu nàng cũng phải cẩn thận, ta sẽ tìm nàng mấy ngày nữa." Lại trò chuyện vài câu với Diệp Thiên, Uyển Châu nằm trên giường, suy nghĩ về việc phải lẻn vào phòng Lạc Tình.

Chán nản tu luyện, Uyển Châu luyện kiếm một lúc rồi ngồi xuống bên cạnh lười biếng.

Đương nhiên không chỉ mình nàng lười biếng, không xa đã có ba bốn người ngồi đó.Này, các ngươi có biết không?

Chương 1234

Tàng Thư Các có một mật thất đấy.

Một đệ tử chống cằm nói.

Nghe thấy từ mật thất, Uyển Châu đặc biệt lưu tâm.Làm sao có thể, ta bình thường có thiếu đi Tàng Thư Các đâu, nếu có mật thất thì sao ta lại không biết được.

Một đệ tử phản bác nói: Chẳng lẽ mấy hôm trước vụ của Linh Ngọc sư tỷ làm ngươi sợ ngốc rồi à?

Lời thật của đệ tử đó, hôm đó Cung chủ đột nhiên nổi giận, không ít người giờ vẫn còn sợ hãi.Ài, hôm đó ta cũng sợ ngốc cả người, lớn thế này rồi mà chưa thấy cảnh tượng nào như vậy cả.

Một đệ tử khác đùa nói.Ôi trời, ta không đùa đâu, ta nói thật mà.

Hôm đó, ta đã nhìn thấy...

Tên đệ tử đó đang nói thì chìm vào hồi ức.Trong Quỳnh Dao Cung, ít có đệ tử nào có thể vào phòng Lạc Tình.

Hôm đó, sau khi đưa bữa sáng cho Lạc Tình, nàng đi Tàng Thư Các quét dọn, không biết đệ tử nào đã chọc mấy lỗ trên cửa sổ Tàng Thư Các, nghĩ bụng lát nữa phải gọi người dán lại cửa sổ.

Nàng nhìn vào bên trong thì thấy Cung chủ đang đọc bí tịch.Thật kỳ lạ.

Rõ ràng trên đường vừa rồi nàng không gặp Cung chủ!

Chẳng lẽ Cung chủ đi đường tắt?Nhưng ở Quỳnh Dao Cung bao nhiêu năm rồi mà nàng chưa từng biết có đường tắt nào như vậy!

Khi nàng lại gần cửa sổ nhìn thì Cung chủ đã biến mất.Gãi gãi

đầu, Cung chủ võ công cao cường, chắc hẳn đã dùng pháp thuật để bay đi.

Nàng đến trước cửa Tàng Thư Các thì thấy cửa lớn khóa chặt...

Là vậy đó.

Nữ đệ tử đó kết thúc hồi ức: Trừ phi trong phòng Cung chủ có mật đạo thông đến Tàng Thư Các, nếu không ta không thể giải thích được!

Lời của nàng ta bị các đệ tử khác coi là chuyện cười, nhưng Uyển Châu lại ghi nhớ trong lòng.Trưa hôm đó, Uyển Châu tốt bụng giúp người khác nhận việc dọn dẹp Tàng Thư Các, nhân cơ hội tìm kiếm cơ quan mật thất.

Đúng như lời đệ tử kia nói, Uyển Châu đã phát hiện ra manh mối ở một chỗ đựng thẻ tre lâu ngày không dùng đến.Tất cả các thẻ tre đều phủ đầy bụi, duy chỉ có một thẻ tre lại không hề dính bụi.

Chắc chắn đó là cơ quan của mật thất.Đêm khuya, Diệp Thiên cũng vừa kịp đến.

Tránh né đệ tử tuần tra, Diệp Thiên và Uyển Châu nhảy qua cửa sổ rồi lẻn vào mật thất.Đã tìm thấy cơ quan mật thất chưa?

Diệp Thiên khẽ hỏi.Tìm thấy rồi, đại khái là ở đó!

Uyển Châu dẫn Diệp Thiên đến chỗ những thẻ tre nàng tìm thấy ban ngày, đẩy một thẻ tre sạch sẽ trong số đó, quả nhiên giá sách bên cạnh xoay tròn, lộ ra một cánh cửa.Đi thôi!

Uyển Châu nói.Được, ta đi trước vậy!

Diệp Thiên nói, phải bảo vệ tốt Uyển Châu, nhỡ có sự cố bất ngờ thì còn có thể ứng phó.Cánh cửa bí mật đó không dẫn đến một mật thất, mà là một mật đạo.

Mật đạo uốn lượn như mê cung, hai bên đều có đuốc.Diệp Thiên và Uyển Châu đi khoảng một khắc, cuối cùng thấy phía trước có một địa thế rộng rãi.

Chắc chắn đó là mật thất thông đến Tàng Thư Các và phòng Lạc Tình.Diệp Thiên vừa định đi ra thì bị Uyển Châu phía sau kéo lại.?

Diệp Thiên quay đầu nhìn Uyển Châu.Quan sát một chút đã, có khi Lạc Tình đang ở trong mật thất thì sao.

Uyển Châu nói.

Hai người cẩn thận trốn ở góc tường mật đạo.Chỉ thấy trên đài đá giữa mật thất, một con yêu thú bị bốn sợi xích sắt trên tường khóa chặt.Yêu thú?

Diệp Thiên nghi ngờ nói, tại sao lại có yêu thú ở đây?

Đang nói thì mật đạo bên kia truyền đến động tĩnh, Lạc Tình xuất hiện.Tưởng nàng sẽ đến Tàng Thư Các, Diệp Thiên và Uyển Châu thầm kêu không hay, nhưng nàng lại dừng lại trước mặt con yêu thú.Ngươi có biết không?

Chương 1235

Mấy hôm trước trong cung lại có đệ tử và nam nhân qua lại với nhau, liệu nam nhân kia có giống như phụ ta mà bỏ rơi nàng ta không?

Rốt cuộc, nam nhân đều không phải thứ tốt lành gì, năm xưa hắn đã dễ dàng phụ ta như vậy!

Nàng nói nghe nhẹ bẫng, nhưng trong lòng lại dậy sóng, vừa nói vừa lấy một bát máu yêu thú uống cạn.Ta sẽ.

Lạc Tình đặt bát xuống, nói thêm hai câu rồi rời đi.Đợi Lạc Tình ra khỏi mật thất, Diệp Thiên và Uyển Châu mới từ chỗ ẩn nấp từ từ bước ra.Con yêu thú vừa bị lấy máu xong, vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, vừa nghe thấy động tĩnh liền mở bừng mắt.

Trong đôi mắt đó có sự khát máu, nhưng dường như đã bị giam giữ lâu ngày nên mang theo vẻ mệt mỏi vô hạn.Con yêu thú cực kỳ cảnh giác mở miệng: Ai, vào đây.

Khí tức yêu thú cho thấy đó là một loại yêu thú cao cấp, thực lực không thể coi thường.

Nhưng lúc này nó bị xích sắt khóa chặt, những sợi xích này dường như được chế tạo đặc biệt, có thể áp chế linh lực yêu thú.

Tặc, cũng không biết yêu thú này đã làm gì mà Lạc Tình phải tốn công tốn sức giam giữ nó như vậy.Có lẽ hoàn toàn không sợ hãi, Diệp Thiên tỏ ra rất bất cần: Đừng quản ta là ai, nói cho ta biết ngươi là ai.

Con yêu thú đó dường như cũng không muốn chấp nhặt với Diệp Thiên, chỉ khẽ nói một tiếng Ngân.

Vì sao lại bị nhốt ở đây?

Với thực lực của ngươi, tặc tặc, lại bị Lạc Tình bắt được.

Giọng điệu của Diệp Thiên nghe thật đáng đánh đòn.Ngân ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, trên mặt có ẩn giấu sự tức giận, nhưng cuối cùng lại không nói gì, cúi đầu xuống.Ngươi không nói sao?

Diệp Thiên định tiếp tục hỏi.Thôi được rồi, Diệp Thiên, đừng hỏi nữa.

Chúng ta mau đi thôi, vạn nhất Lạc Tình quay lại thì không hay đâu.

Uyển Châu nhìn dáng vẻ đó của Diệp Thiên, có phần bất đắc dĩ.Thấy Uyển Châu dường như bất đắc dĩ, Diệp Thiên cưng chiều cười cười: Ừm, đi thôi.

Hai người quay trở lại trên đường, khi qua Tàng Thư Các, lúc này Tàng Thư Các dường như không có ai, yên tĩnh vắng lặng.Diệp Thiên và Uyển Châu sóng vai đi, đột nhiên thấy phía trước có một bóng người, Diệp Thiên liền nhảy một cái, biến mất trong màn đêm.Bóng người đó dường như nghe thấy động tĩnh liền đi về phía Uyển Châu.Ai ở đó?

Uyển Châu nghe tiếng liền biết đó là đệ tử hôm trước kể về mật thất Tàng Thư Các: Ta, Uyển Châu.Ồ, à, Uyển Châu cô nương ở Tàng Thư Các à, sắp đóng cửa rồi đó.

Nữ đệ tử kia nhớ Uyển Châu.Đợi Uyển Châu về chỗ ở, nàng lo lắng cho Linh Ngọc và Triệu Vĩ, nói với Diệp Thiên: Hay là ngươi đi bảo vệ Linh Ngọc đi, ta ở trong Quỳnh Dao Cung sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, vạn nhất chuyện lần trước lại xảy ra...

Diệp Thiên tuy không tình nguyện, muốn ở bên Uyển Châu, nhưng không cưỡng lại được lời thỉnh cầu đó của Uyển Châu, đành phải đồng ý.Diệp Thiên tìm thấy Linh Ngọc xong, đưa nàng xuống núi, đột nhiên gặp một bầy yêu thú đang hùng hổ đi lên núi.

Quan sát kỹ thì có thể phát hiện khí tức trên người chúng tương tự như Ngân.Phát hiện ra điều này, Diệp Thiên vội vàng dừng bước, mang theo tâm lý may mắn mà đi hỏi thăm.Bầy yêu thú nhìn ba người đột nhiên xuất hiện trước mắt, có hai tu chân giả, liền lập tức cảnh giác.

Quan hệ giữa yêu thú và tu chân giả vốn không tốt, dù sao nội đan của yêu thú là thứ tốt có thể tăng cường tu vi.Diệp Thiên thấy các yêu thú đều phóng ra khí thế, không khí tràn ngập dao động linh lực, liền vội vàng mở miệng: Đừng kích động, ta chỉ muốn hỏi thăm một chút, các ngươi có biết Ngân không?

Nghe lời Diệp Thiên nói, khí thế của bầy yêu thú dần dần hạ xuống.

Mấy vị yêu thú tiền bối phía trước nhìn nhau, sau khi xác nhận, yêu thú ở giữa nhất liền mở miệng: Ngân, tộc nhân của ta, đã mất tích lâu rồi...

Phì, Diệp Thiên thầm cười, Các ngươi không biết sao?

Ngân bị Cung chủ Quỳnh Dao Cung Lạc Tình bắt đi rồi, các ngươi không biết ư?

Con yêu thú lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: ...Ai, nghiệt duyên a.

Diệp Thiên nghe vậy lập tức thấy hứng thú: Chuyện gì vậy?

Con yêu thú thấy Diệp Thiên không giống kẻ xấu, liền kể lại sự tình: Năm đó Ngân và Lạc Tình quen biết, sau đó ai ngờ lại âm thầm nảy sinh tình cảm, yêu mến nhau.

Nhưng yêu thú và con người không thể ở bên nhau, huống hồ Lạc Tình lại yếu ớt như vậy, tộc nhân chúng ta trăm phương ngàn kế ngăn cản, buộc họ phải chia lìa...

Ai...

Linh Ngọc ở một bên nghe xong, tiếp lời: Sau đó, sau khi bị Ngân bỏ rơi, Lạc Tình đã thành lập Quỳnh Dao Cung, đó cũng là lý do vì sao Quỳnh Dao Cung không có nam đệ tử.

Chương 1236

Diệp Thiên nghe xong, cảm thấy trong lòng có chút áp lực, hóa ra Lạc Tình cũng là một người đáng thương sao?Sáng sớm, một tiếng ồn ào không nên có đã kinh động cả Quỳnh Dao Cung.

Uyển Châu nằm trên giường, từ xa truyền đến những tiếng long long, rèm cửa và cả mặt đất đều đang rung chuyển.Có chuyện rồi.

Không đợi Uyển Châu kịp phản ứng, bên ngoài phòng đã có đệ tử vội vã chạy ra.Các đệ tử đó phần lớn chưa từng trải sự đời, thấy Quỳnh Dao Cung đột nhiên có trận thế lớn như vậy, chỉ nghĩ là có thứ gì đó ghê gớm bên ngoài đã xông vào.Tiếng động lớn quá, hình như, hình như truyền từ phòng Cung chủ bên kia.

Các đệ tử đó vội vàng ra cửa, có người thậm chí còn chưa mặc xong y phục, đành vừa nói vừa cài thắt lưng.Uyển Châu từ trên giường lật người dậy.

Phòng Lạc Tình, chẳng lẽ Lạc Tình đã mất kiểm soát?Nàng tự mình lấy chiếc áo khoác ngoài trên giá, vừa mặc vào người vừa đi ra cửa.Uyển Châu sư tỷ.

Thấy Uyển Châu mở cửa, một số đệ tử mới nhập cung liền hành lễ.Tiếng động truyền từ phòng Cung chủ sao?

Uyển Châu hỏi.À, cái đó, cái đó ta cũng chỉ đoán thôi, nghe có vẻ giống.

Một đệ tử ấp úng nói.Lúc này tiếng động vừa rồi lại tiếp tục vang lên, Uyển Châu cảm thấy ngay cả căn phòng cũng đang rung chuyển.Các ngươi ở trong này đừng đi lung tung, ta đi xem thử có chuyện gì.

Nói xong liền đi về phía phòng Lạc Tình.Vâng.

Trong viện Lạc Tình, lúc này đang diễn ra cảnh tượng vô cùng kịch tính.Uyển Châu chậm rãi đến, cũng không bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc nào.Chỉ thấy Lạc Tình hai mắt đầy tơ máu, phát ra ánh sáng, đang cùng mấy vị trưởng lão giao chiến.Mấy vị trưởng lão đều là những cao thủ nổi danh hàng đầu trong giới tu tiên, nhưng mấy người liên thủ đối chiến với Lạc Tình cũng không chiếm được ưu thế.Uyển Châu đang cảm thán tu vi của Lạc Tình cao thâm khó lường, không ngờ mấy vị trưởng lão đã bày trận nhốt Lạc Tình lại.

Lạc Tình phát điên, một tiếng gầm giận dữ, đánh trọng thương mấy vị trưởng lão nằm la liệt trên đất.Nhị Nguyệt trưởng lão!

Uyển Châu vội vàng đỡ vị trưởng lão bị trọng thương trên đất.Ta không sao, mau ngăn Lạc Tình lại.

Nhị Nguyệt trưởng lão nói.Uyển Châu tự biết không phải đối thủ của Lạc Tình, lúc này việc quan trọng nhất là nhốt nàng ta lại, liền niệm khẩu quyết bày kết giới quanh Lạc Tình, rồi nhanh chóng đưa mấy vị trưởng lão rời đi.Nếu là bình thường, kết giới tự nhiên không thể nhốt được Lạc Tình, nhưng lúc này Lạc Tình đã tẩu hỏa nhập ma, cấp hỏa công tâm, như một con yêu thú phát cuồng, hoàn toàn không có khả năng tự suy nghĩ.

Nàng ta chỉ như phát điên mà đâm loạn vào kết giới.Uyển Châu thấy vậy mới an tâm, thầm nghĩ Lạc Tình nhất thời nửa khắc chắc không ra được.Quay về sắp xếp cho mấy vị trưởng lão trị thương, Uyển Châu tìm một chỗ không người kể cho Diệp Thiên tình hình Quỳnh Dao Cung hôm nay.Diệp Thiên truyền âm ngàn dặm nói: Ba người ta cũng sắp về Quỳnh Dao Cung rồi, Uyển Châu làm việc nhất định phải cẩn thận.

Vài ngày sau, Diệp Thiên quả nhiên đưa Linh Ngọc và Triệu Vĩ trở

về Quỳnh Dao Cung.Kết giới nhốt Lạc Tình được Uyển Châu gia cố mỗi ngày, mấy ngày trong cung bình yên vô sự.Chỉ là sự bình yên này đã bị Linh Ngọc vừa về cung phá vỡ.Ngươi còn dám quay về!

Nhị Nguyệt trưởng lão giận dữ mắng.Đệ tử tự biết tội nghiệt sâu nặng, mong sư phụ trừng phạt.

Linh Ngọc quỳ trước mặt Nhị Nguyệt trưởng lão nhận lỗi.Thôi đi, từ hôm đó Cung chủ đã trục xuất ngươi khỏi Quỳnh Dao Cung rồi, đi đi, Nhị Nguyệt ta coi như chưa từng nhận đồ đệ nào.

Nhị Nguyệt trưởng lão vẫn luôn coi Linh Ngọc như con gái ruột của mình, giờ đây cũng chỉ có thể làm như vậy.Chỉ hy vọng Lạc Tình sẽ không tiếp tục truy sát nàng ta nữa, đó cũng là một tâm nguyện nhỏ bé của một người làm sư phụ.Nhị Nguyệt trưởng lão khoan đã.

Uyển Châu khuyên ngăn.Uyển Châu vừa định nói tiếp, đột nhiên kết giới phát ra tiếng động lớn.

Chỉ thấy Lạc Tình vẫn như phát điên mà đâm sầm vào kết giới, kết giới bị đâm đến nứt ra!Uyển Châu thấy vậy, vội vàng niệm thủ quyết muốn gia cố kết giới, nhưng không kịp gia cố xong, kết giới đã bị Lạc Tình đánh phá.

Uyển Châu cũng vì pháp thuật bị gián đoạn mà bị chấn văng ra ngoài, Diệp Thiên ở một bên vội vàng tiến lên đỡ lấy Uyển Châu.Đợi Uyển Châu đứng vững, Diệp Thiên biến ra thanh kiếm của mình, nhanh chóng niệm thủ quyết, chỉ thấy kiếm lơ lửng trên không trung, thẳng tắp bay về phía Lạc Tình, quấn lấy Lạc Tình đang hóa cuồng.Tuy Lạc Tình sau khi hóa cuồng, bất luận thể lực hay linh lực đều tăng cường hơn rất nhiều so với bình thường, nhưng vì liên tục mấy ngày bị nhốt trong kết giới, đã sớm tiêu hao hết, không lâu sau liền bại trận, bị Diệp Thiên chế phục.Diệp Thiên không biết từ đâu biến ra Khổn Tiên Tác, một bên điều khiển nó trói Lạc Tình lại, một

bên không quên cảm thán: Tiếc cho Khổn Tiên Tác, lại đi trói một nhân loại đã hóa cuồng.

Đợi Lạc Tình bình tĩnh lại, Nhị Nguyệt mới tiến lên, vẻ mặt lo lắng hỏi Diệp Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.Diệp Thiên phủi phủi tay, tỏ vẻ rất thờ ơ: Nàng ta vẫn luôn uống máu yêu thú, lúc này đã yêu hóa...Làm sao có thể, Cung chủ lại uống máu yêu thú sao?

Nhị Nguyệt tỏ vẻ vô cùng chấn kinh.Diệp Thiên nghe xong, biết bà ấy không hề biết Ngân bị giam giữ trong mật thất phòng Lạc Tình, cũng lười giải thích, chỉ nói: Không cần quản vì sao, dù sao Lạc Tình đã yêu hóa, không trừ bỏ thì không được.

Vừa nghe lời này, các trưởng lão trong phòng đều hoảng sợ, theo Lạc Tình bao nhiêu năm, sớm đã có tình cảm, đột nhiên thành ra như vậy, thật không thích ứng được.Cuối cùng Nhị Nguyệt ra cửa, muốn thỉnh cầu Diệp Thiên cứu Lạc Tình.Diệp Thiên vốn định từ chối thẳng thừng, nhưng Linh Ngọc ở một bên kéo hắn lại, kéo hắn sang một bên thì thầm: Diệp Thiên, giúp ta một việc, đồng ý đi, đừng để bọn họ không đồng ý cho ta và Triệu Vĩ ở bên nhau.

Diệp Thiên nghe xong, suy nghĩ kỹ một chút, dù sao cứu Lạc Tình cũng không tốn sức, nếu có thể giúp Linh Ngọc và Triệu Vĩ có tình nhân cuối cùng thành quyến thuộc, đó cũng là một chuyện tốt đẹp.Nghĩ vậy, Diệp Thiên lại quay về trước mặt trưởng lão, chậm rãi mở miệng: Cứu nàng ta, có thể, nhưng...Nhưng gì?

Nhị Nguyệt tha thiết hỏi.Nhưng phải đồng ý cho Linh Ngọc và Triệu Vĩ ở bên nhau. ...Diệp công tử, ta cần bàn bạc.Vậy phải nhanh lên, nàng ta bị càng lâu thì càng khó chữa đó.

Nhị Nguyệt dẫn một đám trưởng lão sang sương phòng bên cạnh, bắt đầu thảo luận.Gia nhập Quỳnh Dao Cung, liền phải đoạn tuyệt quan hệ với nam tử, Linh Ngọc phản bội sư môn, không nên được tha

thứ!Vậy nhìn Cung chủ cứ thế mà chết sao!Quy củ là do Cung chủ đặt ra, chẳng lẽ muốn trái lời cung quy sao!Quy củ quy củ cái gì, Cung chủ sắp chết rồi còn nói quy củ!Được rồi!

Đừng cãi nữa, bây giờ không phải lúc cãi vã!

Nhị Nguyệt đang nói thì đột nhiên phòng bên cạnh truyền đến tiếng gầm giận dữ của Lạc Tình.

Nhị Nguyệt nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi: Không cần nói nữa, hãy để Linh Ngọc và Triệu Vĩ ở bên nhau.Nhưng...Không nhưng gì cả!

Chương 1237

Nhị Nguyệt nói xong, vội quay về phòng bên cạnh, nói với Diệp Thiên rằng bà ấy đồng ý cho Linh Ngọc và Triệu Vĩ ở bên nhau.Diệp Thiên có được đáp án chính xác, lập tức bắt tay vào trị liệu cho Lạc Tình đang yêu hóa.Nhị Nguyệt gọi Linh Ngọc sang phòng khác, nói chuyện với nàng: Linh Ngọc à, con là đệ tử nhập môn đắc ý nhất của ta, nhưng giờ đây, ai...Sư phụ, con có lỗi với người, con...Thôi được rồi, không cần nói nữa, chỉ hy vọng con và Triệu Vĩ có thể hạnh phúc! Lạc Tình bị Khổn Tiên Tác trói chặt, nhưng sức mạnh man rợ sau khi yêu hóa vẫn khiến nàng rất bất an.Diệp Thiên ghét Lạc Tình quá ồn ào, trực tiếp điểm huyệt Lạc Tình.

Lạc Tình lập tức không thể cử động, chỉ có thể trừng mắt nhìn Diệp Thiên.Diệp Thiên đỡ Lạc Tình ngồi ngay ngắn, bày thành tư thế khoanh chân.

Hắn đi ra sau Lạc Tình, đặt tay lên lưng nàng, từ từ truyền pháp lực của mình vào cơ thể Lạc Tình, xua đuổi yêu khí trong cơ thể nàng.Linh Ngọc sau khi được cho phép, liền cáo biệt Nhị Nguyệt, cùng Triệu Vĩ rời đi.Đứng ở cửa Quỳnh Dao Cung, trong lòng Linh Ngọc ít nhiều có chút không nỡ, dù sao nàng đã ở nơi này bao lâu rồi, Nhị Nguyệt trưởng lão càng coi nàng như con gái ruột mà yêu thương và dạy dỗ.Linh Ngọc biết, hôm nay một khi rời đi, e rằng sẽ không bao giờ quay lại được nữa.Triệu Vĩ có lẽ nhìn ra sự không nỡ của Linh Ngọc, cũng có chút đau lòng, vỗ vai Linh Ngọc an ủi: Chúng ta đi thôi.

Linh Ngọc nhìn người yêu bên cạnh, cảm thấy phía trước vẫn là một tương lai tươi đẹp.Quỳnh Dao Cung.Diệp Thiên hao phí không ít linh lực mới xua tán yêu khí trong cơ thể Lạc Tình ra ngoài.

Hắn thấy Lạc Tình và Ngân uống máu yêu cũng đã được một thời gian, nếu chậm trễ thêm một chút, e rằng Lạc Tình sẽ hoàn toàn yêu hóa, không thể nào chữa trị được nữa.Cứu chữa cho Lạc Tình xong, Diệp Thiên tự nhiên trở thành đại ân nhân của Quỳnh Dao Cung.Các trưởng lão tha thiết yêu cầu giữ Diệp Thiên ở lại khoản đãi thịnh tình.Diệp Thiên vốn định rời đi thẳng, nhưng bất đắc dĩ các trưởng lão quá mức nhiệt tình, đành phải ở lại.Chiêu đãi Diệp Thiên cũng là một chuyện lớn, các đệ tử Quỳnh Dao Cung đều được triệu tập.Uyển Châu tự nhiên cũng được mời đến, ở đại sảnh.

Nàng liếc nhìn Diệp Thiên đang ngồi ở vị trí đầu tiên, hắn đang bị một đám trưởng lão và đệ tử vây quanh, được bày tỏ lòng cảm ơn, bị điên cuồng chuốc rượu.Diệp Thiên trong đám đông liếc mắt một cái, đẩy những người bên cạnh ra, đi về phía Uyển Châu.Những người đang vây quanh tỏ vẻ: Diệp Thiên làm gì vậy?Chỉ thấy Diệp Thiên đi đến bên cạnh Uyển Châu, không nói hai lời đã nắm lấy tay Uyển Châu, khiến mọi người kinh hô một trận.Tam trưởng lão thấy cảnh này, hỏi Nhị Nguyệt người đã đưa Uyển Châu về: Chuyện gì vậy?

Hai người họ quen nhau à?

Trên mặt Nhị Nguyệt lộ ra vẻ mặt khó hiểu: Đúng vậy, lúc ta gặp Uyển Châu thì Diệp Thiên đang ở bên cạnh nàng.

Ta vốn tưởng Uyển Châu đồng ý gia nhập Quỳnh Dao Cung, nghe lời ta, cắt đứt quan hệ với Diệp Thiên, ai ngờ... lại y như Linh Ngọc.

Tam trưởng lão nghe vậy, cũng hơi ngưng trọng: Thảo nào Diệp Thiên trước đây lại xuất hiện trong Quỳnh Dao Cung, bị Cung chủ truy đuổi, hóa ra là vì Uyển Châu...

Cuộc đối thoại bên này chưa kết thúc, bên kia, Diệp Thiên vẫn cứ níu lấy Uyển Châu không buông tay, mĩ danh là lâu rồi không gặp.Uyển Châu nghe lời đó, hận không thể đấm một quyền vào đầu

Diệp Thiên, còn lâu rồi không gặp cái gì nữa chứ?Bữa tiệc được tổ chức đến tối muộn, xong xuôi Diệp Thiên cảm thấy thực sự quá vô vị, liền kéo Uyển Châu về phòng.Tuy bị chuốc không ít rượu, nhưng Diệp Thiên có thể ngàn chén không say, vẫn vô cùng tỉnh táo.Hắn kể cho Uyển Châu chuyện mình biết được từ tộc nhân của Ngân.Uyển Châu nghe xong, nói với Diệp Thiên: Diệp Thiên, hay là chúng ta thả Ngân ra đi, hắn cũng đáng thương lắm.Được.

Ngày thứ hai, Diệp Thiên đến phòng Lạc Tình, tìm cơ quan mật thất muốn thả Ngân đi, nhưng không ngờ, vừa mới bước vào mật thất, ẩn ẩn nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.Diệp Thiên, mau ra đây.

Mau ra đây, nếu không ta sẽ không khách khí nữa!

Diệp Thiên nghe động tĩnh, cũng không màng đến Ngân nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

Hắn nhìn thấy căn phòng đã bị người của Quỳnh Dao Cung bao vây toàn bộ.Diệp Thiên nhìn những người bên ngoài phòng, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, hóa ra là trở mặt không nhận người quen à: Ồ, Nhị Nguyệt trưởng lão, bà muốn làm gì?Diệp Thiên, ngươi tự tiện xông vào Quỳnh Dao Cung của ta, lại còn muốn vào mật thất của Cung chủ, hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Nhị Nguyệt đứng trước mặt đám đông, hùng hổ nói.Hôm qua các trưởng lão đều trong cuộc chiến với Lạc Tình, ít nhiều đều bị Lạc Tình đánh trọng thương.

Giữ Diệp Thiên lại chỉ là một kế hoãn binh, đợi sau khi các trưởng lão hồi phục xong thì sẽ đối phó với Diệp Thiên.Diệp Thiên hôm qua vì giúp Lạc Tình xua đuổi yêu khí trong cơ thể, đã hao phí không ít linh lực, nhưng lúc này lại không thể để họ phát hiện ra, hắn nói: Bắt ta ư?

Vậy cũng phải xem các ngươi có bản lĩnh hay không đã.

Nhị Nguyệt tiến lên quấn lấy Diệp Thiên, thực lực của Diệp Thiên vốn dĩ trên Nhị Nguyệt, nhưng vì linh lực bị tổn hao, cục diện lúc này đối với Diệp Thiên khá bất lợi.Nhị Nguyệt trưởng lão một chưởng vỗ vào ngực Diệp Thiên, đánh Diệp Thiên lùi lại mấy bước, thậm chí khóe miệng còn rỉ máu.Diệp Thiên lau khóe miệng máu, nhìn Nhị Nguyệt, chuẩn bị ra tay lần nữa.Uyển Châu trong đám đông nhìn thấy cảnh này, không thể nào yên tĩnh đứng nhìn được.

Nàng chạy nhanh đến bên Diệp Thiên, đỡ lấy Diệp Thiên, giọng điệu đầy lo lắng: Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, ngươi bị thương rồi, đừng có làm quá sức.

Diệp Thiên vốn định nói gì đó, nhưng bị Uyển Châu kéo lại.Uyển Châu che Diệp Thiên ra phía sau, nhìn Nhị Nguyệt trưởng lão: Nhị Nguyệt trưởng lão, Diệp Thiên hôm qua có công với Lạc Tình Cung chủ, hôm nay lại muốn bắt hắn ư, không ngờ trong Quỳnh Dao Cung danh môn chính phái lại có những người như vậy!

Trong lòng Uyển Châu tức giận không thôi, nên lời nói có phần châm chọc.Vốn dĩ Nhị Nguyệt trưởng lão cũng không muốn chấp nhặt với một tiểu bối như Uyển Châu, nhưng nàng ta lại mắng cả Quỳnh Dao Cung, sao có thể nhẫn nhịn được?Nhị Nguyệt vẻ mặt âm trầm, tiến lên một bước: Ngươi và Diệp Thiên cấu kết, chống đối sư môn, không xứng làm người của Quỳnh Dao Cung ta!

Uyển Châu nghe lời đó, trong lòng lại càng tức giận: Nhị Nguyệt trưởng lão, ta kính trọng người là trưởng bối, gọi một tiếng trưởng lão, đối xử với người khách khí như vậy.

Nhưng không có nghĩa ta là một kẻ yếu đuối mặc người tùy tiện chà đạp, Quỳnh Dao Cung, không ở cũng chẳng sao!

Bên ngoài đang tranh cãi kịch liệt, trong phòng Lạc Tình bị tiếng ồn bên ngoài làm tỉnh giấc.Vừa tỉnh dậy, Lạc Tình rõ ràng cảm thấy

không giống bình thường, vội vàng tự chẩn đoán bên trong cơ thể, phát hiện pháp lực của mình đã giảm sút!Tu vi khổ luyện bao nhiêu năm cứ thế mà biến mất một cách khó hiểu ư?Tiếng tranh cãi bên ngoài vẫn tiếp diễn, Lạc Tình nghe mà thấy đau đầu, nàng ngẩng đầu lên, chợt phát hiện cửa mật thất đã mở!Trong lòng kinh hãi, nàng cũng không màng đến những người bên ngoài nữa, vội vàng xuống giường, đi về phía mật thất.Vừa vào mật thất, thấy Ngân vẫn bình an bị khóa ở bên trong, trong lòng nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đột nhiên, cơ thể nàng bắt đầu không đúng, vừa thấy Ngân, trong cơ thể dường như có một sức mạnh muốn phá vỡ ra...

Gầm!

Một tiếng gầm giận dữ truyền từ trong phòng ra, tất cả những người bên ngoài đều giật mình.Diệp Thiên vừa nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Tình, khẽ rủa một tiếng: Chết tiệt!

Khí tức của Ngân lại dụ dỗ nàng ta yêu hóa!

Uyển Châu ở gần Diệp Thiên nhất, tự nhiên nghe thấy lời thì thầm của Diệp Thiên, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, kéo Diệp Thiên đi về phía xa.Các trưởng lão tự nhiên thấy hành vi của Uyển Châu, nhưng lúc này Lạc Tình đã yêu hóa, đang ở trong trạng thái phát cuồng, căn bản không còn tâm trí nào để bận tâm đến Uyển Châu và Diệp Thiên.Lạc Tình xông vào giữa đám đông, đánh Nhị Nguyệt và những người khác ngã xuống đất, văng ra xa.Uyển Châu thấy sự chú ý của Nhị Nguyệt đều ở trên Lạc Tình, liền đưa Diệp Thiên đang bị thương rời đi.Diệp Thiên gần đây vẫn luôn ở trong khách sạn bên ngoài Quỳnh Dao Cung, Uyển Châu đưa Diệp Thiên đến khách sạn.Trong Quỳnh Dao Cung.Một đám trưởng lão bị Lạc Tình đánh bay xuống đất, những người ở gần thậm chí còn bắt đầu thổ huyết.Lạc Tình đánh gục mọi người xong, liền nhìn quanh, dường như không có mục

đích, nhìn một hồi rồi bay đi về phía xa.Nhị Nguyệt bị thương, từ từ đứng dậy từ dưới đất, nhìn bóng Lạc Tình bay đi về phía xa, khẽ thở dài không thể nhận ra: Chuyện hôm nay, không ai được phép truyền ra ngoài, nghe rõ chưa!Rõ!

Chương 1238

Nhị Nguyệt là trưởng lão có uy vọng nhất.Đột nhiên, một nữ đệ tử vội vàng cầm một tấm thiệp mời đến trước mặt Nhị Nguyệt: Nhị Nguyệt trưởng lão, Thiên Môn môn chủ yến thỉnh các môn phái, chúc mừng tìm thấy Dược Vương Đỉnh.

Lời mời vào lúc này, tựa như đổ thêm dầu vào lửa.

Cung chủ đã biến thành cái dạng đó, Quỳnh Dao Cung còn ai có thể đại diện đi tham gia được.

Nếu không tham gia, nhất định sẽ bị mang tiếng xấu.Nhị Nguyệt hiểu, lúc này muốn chữa khỏi cho Lạc Tình, chỉ có thể tìm Uyển Châu và Diệp Thiên, có như vậy Lạc Tình mới có hy vọng khôi phục.Nhị Nguyệt lấy ra một con tiểu trùng, loại tiểu trùng này có thể xuyên không truy tìm khí tức của con người.

Bà thả tiểu trùng lên không trung, tiểu trùng bay lượn một vòng rồi bay về một hướng.

Nhị Nguyệt đi theo phía sau.Theo tiểu trùng đến khách sạn Diệp Thiên và Uyển Châu đang ở, Nhị Nguyệt đi lên lầu, đến trước phòng của họ, bà hít sâu một hơi ở cửa, rồi đẩy cửa bước vào.Uyển Châu lúc đó đang ở trong phòng trị liệu vết thương cho Diệp Thiên, thấy cửa bị đẩy ra, nhìn về phía cửa, nàng tưởng tiểu tử đưa đồ ăn đến, nhưng lại thấy Nhị Nguyệt.Uyển Châu lập tức sầm mặt xuống, đối với hành vi trước đó của Nhị Nguyệt, nàng không thể cho sắc mặt tốt được: Làm gì?

Nhị Nguyệt tuy nghe giọng điệu của Uyển Châu, ít nhiều cũng có chút khó chịu, nhưng có việc phải cầu người, đành phải nhịn: Uyển Châu cô nương, xin hãy cứu Cung chủ nhà ta.

Đã trải qua chuyện lần trước, Uyển Châu vẫn còn ám ảnh, không thể nào đồng ý, giọng điệu rất không tốt: Nhị Nguyệt trưởng lão, có việc thì tìm ta, không có việc thì đuổi tận giết tuyệt sao?

Lời của Uyển Châu khiến Nhị Nguyệt có chút khó xử, bà chuyển sang nhìn Diệp Thiên, muốn Diệp Thiên giúp đỡ, nhưng Diệp Thiên cũng chỉ liếc mắt một cái rồi nhìn sang chỗ khác.Chỉ cần giúp đỡ, muốn điều kiện gì cũng có thể đề ra.

Diệp Thiên nghe lời đó, hơi suy nghĩ, rồi nhớ đến Ngân bị nhốt trong mật thất, trong lòng đã có cách: Cứu Lạc Tình, cũng không phải không thể, nhưng ta muốn một người.Ai?

Cứ nói đi.Con yêu thú bị Lạc Tình nhốt trong mật thất.

Nhị Nguyệt nghe xong, lập tức cảm thấy có chút khó xử, con yêu thú đó rõ ràng bị Cung chủ giam lỏng, nếu tự ý lấy chuyện này làm điều kiện, Cung chủ sẽ làm gì?Sao, không muốn à?

Vậy thì thôi.

Nhị Nguyệt vì muốn Lạc Tình khôi phục, cũng không do dự, cắn răng đáp ứng: Được!

Diệp Thiên và Uyển Châu đi theo Nhị Nguyệt trở lại Quỳnh Dao Cung, đến mật thất, Diệp Thiên rút ra thanh kiếm của mình, gia trì pháp lực lên đó, xích sắt khóa Ngân liền đứt rời.Hắn bước lên, đỡ lấy Ngân đang suy yếu, nói với Nhị Nguyệt: Người này ta mang đi, Lạc Tình ta sẽ tìm cách giúp chữa trị.

Có được lời hứa xong, Nhị Nguyệt liền để hắn đi.Diệp Thiên đưa Ngân về khách sạn, trị liệu cho Ngân.Để thu hút Lạc Tình, Diệp Thiên đưa Ngân ở trong khách sạn gần Quỳnh Dao Cung.Nhưng đợi chim chuột mấy ngày, vẫn không thấy bóng Lạc Tình.Lúc này, Diệp Thiên đang trăm bề vô vị lười biếng ngồi trên ghế mềm, nhấm hạt dưa, cùng

Ngân nói chuyện qua loa.Này Lạc Tình không quay về à, đã đi nhiều ngày như vậy, yêu hóa đến mất cả ý thức, chẳng lẽ không nên theo khí tức mà tìm đến sao?

Ngân dù sao cũng là yêu thú cao cấp, trông có vẻ nghiêm túc hơn Diệp Thiên nhiều: Cơ thể ta quá yếu, khí tức không đủ để thu hút Lạc Tình tìm đến ta.Vậy Lạc Tình thật là ngoan cường, ta đã trị liệu cho nàng ta bấy nhiêu ngày rồi, tuy không có chút khởi sắc nào, nhưng cũng phục hồi quá khó khăn đi.

Diệp Thiên thở dài, Vậy thì tìm Lạc Tình, phải đến bao giờ mới được chứ!

Ngân khẽ mím môi, từ trên bàn cầm lấy một cái bát, trực tiếp dùng ngón tay vạch một cái trên cổ tay, một vết thương liền xuất hiện, máu chảy ra, đọng lại trong bát.Diệp Thiên thấy vậy, vội vàng nhảy từ ghế lên, ngăn Ngân tiếp tục thả máu: Này huynh đệ, ngươi động một cái là bắt đầu thả máu sao?

Ngân nhận lấy đan dược trong tay Diệp Thiên, nuốt xuống, vết thương trên cổ tay liền nhanh chóng đóng vảy với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.Lạc Tình uống máu của ta mà yêu hóa, máu của ta có sức hấp dẫn lớn đối với nàng ta.

Nửa đêm, Lạc Tình bị mùi máu yêu của Ngân thu hút, nàng đến khách sạn, yêu hóa phát cuồng, hoàn toàn bằng bản năng tìm đến phòng của Diệp Thiên.Vừa vào cửa, Diệp Thiên đã chuẩn bị sẵn Khổn Tiên Tác liền xông ra, dùng Khổn Tiên Tác trói Lạc Tình lại.Lạc Tình bị trói không ngừng lắc đầu, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ như dã thú.Ngân nhìn thấy người từng hoạt bát vui vẻ nay biến thành bộ dạng này, vô cùng đau lòng.Hắn chắp tay với Diệp Thiên bên cạnh: Diệp Thiên huynh đệ, xin hãy chữa khỏi cho Lạc Tình...

Người con gái mình yêu nhất năm xưa, sao có thể không đau lòng?

Lần này, Uyển Châu và Diệp Thiên hợp lực, một lần xua trừ yêu lực trong cơ thể Lạc Tình.Không lâu sau, thấy từ cơ thể Lạc Tình có từng sợi từng sợi khí màu đen thoát ra.

Đại khái mất gần nửa canh giờ, mới triệt để thanh lý yêu khí trong cơ thể Lạc Tình.Ngân thấy Lạc Tình đã không còn nguy hiểm, liền đề xuất với Uyển Châu và Diệp Thiên muốn về tộc, về bên tộc nhân của mình, bấy nhiêu năm qua đã thiếu thốn quá nhiều rồi.Vì Lạc Tình, Diệp Thiên muốn ở lại trông coi nàng, lúc này cơ thể Ngân cũng vô cùng suy yếu, dù sao cũng không yên tâm, cuối cùng quyết định, Uyển Châu đưa Ngân về tộc, Diệp Thiên ở lại trông coi Lạc Tình.Dù sao, Uyển Châu không phải đối thủ của Lạc Tình.Uyển Châu đưa Ngân đến nơi tộc nhân hắn đóng quân, khi sắp chia tay, Ngân gọi Uyển Châu đang định đi lại.Uyển Châu cô nương, Diệp Thiên huynh đệ là người đáng để phó thác, ta chúc hai người hạnh phúc.

Ta đã tự tay đánh mất tình yêu của mình, chỉ hy vọng hai người có thể mãi mãi tốt đẹp.Ta biết rồi, ta sẽ vậy.

Ngân nghe xong, quay người đi về phía tộc quần, Uyển Châu nhìn vầng trăng sáng xa xa, khóe miệng lộ ra nụ cười.Sáng sớm ngày thứ hai, Lạc Tình tỉnh dậy, trực giác cảm thấy toàn thân không thoải mái, kết quả nhìn thấy mình bị trói, quan trọng là không thể thoát ra được! Ồ, tỉnh rồi à.

Nghe tiếng nói, Lạc Tình nhìn về phía phát ra âm thanh: Diệp Thiên, ngươi lại!

Bắt cóc ta!Thuốc có thể uống bừa, nhưng lời không thể nói bừa, ta đâu có bắt cóc?Ngươi xem bộ dạng ta bây giờ, chẳng lẽ không phải bị bắt cóc sao?

Lạc Tình giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Thiên.

Ta biết ngươi không phải thứ tốt lành gì, Uyển Châu cũng bị mù

mắt rồi, lại đi nhìn trúng loại người như ngươi, ngay cả chuyện bắt cóc cũng làm ra được, có bản lĩnh thì thả ta ra rồi đấu tay đôi đi!Ta không bắt cóc, ta là cứu ngươi.

Diệp Thiên nhướn mày nhìn Lạc Tình, từ từ nói.Lạc Tình lúc này vô cùng tức giận, dáng vẻ tức giận giống hệt một con sư tử xù lông.Cứu ta ư?

Cứu người kiểu gì vậy?

Chương 1239

Ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?

Lạc Tình nhìn sợi dây thừng trên người, kịch liệt giãy giụa.Ngoan một chút cho ta, nếu không ta cứ thế này mà trói ngươi mãi!

Diệp Thiên bị Lạc Tình làm ồn ào đến đau đầu, dứt khoát uy hiếp nàng.Hắn xoa xoa trán, tự hỏi có nên thả người hay không.Nếu thả ra thì Lạc Tình chắc chắn sẽ cãi nhau với hắn không ngừng nghỉ.Diệp Thiên.

Uyển Châu đi đến, chiếc váy trắng tôn lên vẻ đẹp tựa tiên tử hạ phàm của nàng.Lạc Tình, ta hết cách với nàng rồi.

Diệp Thiên gãi gãi đầu, nhìn Lạc Tình chỉ thấy một trận đau đầu.Uyển Châu trước mặt phì một tiếng cười ra.Ta vừa thông báo cho người của Quỳnh Dao Cung rồi, chắc lát nữa sẽ có người đến đón nàng ta.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên.Vậy thì tốt quá.

Diệp Thiên cảm thấy làm như vậy khá tốt.Mau thả ta ra, ngươi có biết ta là ai không, đợi ta thoát ra được, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!

Lạc Tình kêu gào, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.Không thể cởi được dây thừng.Diệp Thiên không để ý, chỉ đứng ở một bên, không lâu sau người của Quỳnh Dao Cung, Nhị Nguyệt, đã đến.Nhị Nguyệt, bà cứu ta sao?

Lạc Tình hơi hoảng sợ nhìn về phía Nhị Nguyệt.À, cứu, nếu hôm qua không có Diệp Thiên thì làm sao ta cứu được ngươi chứ.

Nhị Nguyệt đùa nói, lần này, bà không có ý định cùng Lạc Tình

đồng lòng đối phó Diệp Thiên.Được rồi, vậy đưa nàng ta đi đi.

Diệp Thiên nới lỏng dây thừng, nói với Nhị Nguyệt.Nhị Nguyệt đi đến bên cạnh Lạc Tình, cảm ơn Diệp Thiên.Làm phiền Diệp tiên sinh rồi, chuyện hôm qua nếu không có ngài thì thật phiền phức.

Diệp Thiên xua tay, Không có gì.Cung chủ, đi thôi, chúng ta có yến hội phải tham gia.

Nhị Nguyệt nhìn Lạc Tình nói.Lạc Tình vừa nghe thấy yến hội, vô cùng ngạc nhiên: Yến hội, yến hội gì cơ?

Lúc người của Thiên Môn mời, Lạc Tình đang trong trạng thái yêu hóa, không biết cũng là chuyện bình thường.Lạc Tình hiện giờ sớm đã phát hiện pháp lực của mình đã giảm sút, nếu đi yến hội chắc chắn sẽ có không ít môn phái nhân cơ hội này mà châm chọc Quỳnh Dao Cung.Lông mày xinh đẹp của Lạc Tình nhíu chặt lại.Yến hội do Thiên Môn tổ chức, để chúc mừng tìm thấy Dược Vương Đỉnh.

Nhị Nguyệt cũng bất đắc dĩ, ý của Thiên Môn, cũng không tiện từ chối....Được thôi, ta đi.

Lạc Tình khôi phục lại vẻ mặt vô cảm, đi trước Nhị Nguyệt, hai người chào Diệp Thiên và Uyển Châu rồi rời đi.Thiên Môn.Cung chủ Quỳnh Dao Cung sao lại yếu như vậy?

Cung chủ đã yếu thế kia, Quỳnh Dao Cung cũng chẳng thấy lợi hại đến mức nào.Xem ra trình độ tu luyện của nàng ta dường như không thể so với môn phái nào cả, Quỳnh Dao Cung xem ra là dởm rồi, không có gì đáng nói sao?.

Lạc Tình đến yến hội, không ít ánh mắt đổ dồn lên người nàng, không ít cường giả đều có thể nhìn ra tu vi của nàng, không khỏi lên tiếng châm chọc.Lạc Tình tuy trong lòng có khí, nhưng cũng biết thực lực của mình, không đánh lại được, ra tay chỉ tự rước nhục, đành

phải nhịn.Cung chủ, người không cần nghe lời người khác, thực lực của người nhất định sẽ khôi phục.

Nhị Nguyệt cũng đau lòng cho Lạc Tình, cũng nhìn ra thực lực của Lạc Tình đã giảm sút.Nhưng đối mặt với nhiều môn phái như vậy, cũng chỉ đành nhẫn nhịn.Yến hội ư?

Cũng thú vị đấy.

Diệp Thiên chậm rãi nói.Dược Vương Đỉnh nghe có vẻ thú vị, chi bằng chúng ta cũng đi xem thử xem sao.

Uyển Châu nói với Diệp Thiên.Diệp Thiên gật đầu, hai người liền ẩn giấu tu vi, giả làm phàm nhân đi đến hội trường yến hội của Thiên Môn.Hội trường yến hội Thiên Môn, những người tham gia yến hội ngoài các đại phái đã có danh tiếng từ lâu trong giới tu tiên, còn có không ít các môn phái nhỏ mới thành lập không lâu.Tên tiểu tử phục vụ trên yến hội, quanh năm lăn lộn ở đây, đã luyện được một đôi hỏa nhãn kim tinh: môn phái nào, có tiền hay không, địa vị ra sao, tu vi đại khái đều không thoát khỏi mắt hắn.Hai người cũng tham gia yến hội Thiên Môn sao?

Một tên tiểu tử áo đen đứng ở cửa, hai tay khoanh trong ống tay áo.Đúng vậy.

Diệp Thiên đáp, lại nhìn kỹ mấy lần cảnh tượng náo nhiệt bên trong cổng lớn: Hai chúng ta là môn phái nhỏ, mong tiểu ca tạo điều kiện.

Tên tiểu tử ngáp một cái, vươn vai lười biếng, rồi lại ngoáy ngoáy tai: Ôi dào, yến hội Thiên Môn ta mời anh hùng tứ phương, tiên hiệp khắp nơi, lúc nào cũng chật kín chỗ.

Giờ phải sắp xếp ổn thỏa cho các danh nhân tu sĩ của các đại môn đại phái đã, rồi mới đến lượt hai người, đợi thêm đi.

Uyển Châu ở một bên tiến lên thương lượng: Không sao, chúng ta đứng ở bên cạnh là được rồi, không chiếm chỗ.Ngươi không hiểu tiếng người sao?

Ta bảo ngươi đi đâu thì đi đó đi.

Tên tiểu tử quát.Nhìn y phục và cách ăn mặc của hai người, chắc chắn là những tu tiên giả hạng bét nhất, loại mà ngay cả trong nhà có ma quỷ cũng phải mời đạo sĩ giúp đỡ, mà cũng dám đến yến hội Thiên Môn gây sự ư?Phúc, chuyện gì vậy?

Thiên Môn môn chủ vừa nãy đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, hắn dỗ dành vị khách mới, rồi đi ra xem.Khải bẩm Môn chủ, có hai tán tu phàm nhân không có kiến thức.

Phúc nói.Thiên Môn môn chủ cẩn thận đánh giá Diệp Thiên và Uyển Châu một lượt, quả nhiên là phàm nhân không có tu vi.Nhưng lúc này yến hội Thiên Môn tập trung các đại môn phái, đuổi hai người này ra ngoài chẳng phải sẽ khiến Thiên Môn môn chủ ta có vẻ nhỏ nhen sao?Hắn liền vui vẻ nói: Đã đến tham gia yến hội Thiên Môn ta, bất kể là ai, đều mau mau mời vào đi, đừng để các vị tiên gia nhìn thấy mà chê cười.

Chương 1240

Diệp Thiên và Uyển Châu thầm nghĩ Thiên Môn môn chủ quả nhiên là người biết đại thể, đang định chắp tay cảm ơn, nhưng hắn ta lại liếc hai người một cái rồi rời đi.Còn ngây ra đó làm gì, mau vào đi.

Tên tiểu tử không có vẻ gì là vui vẻ nói.Lại còn làm ra vẻ chính nhân quân tử, hóa ra là giả vờ giả vịt trước mặt các vị tiên gia.

Vào trong cổng lớn, Diệp Thiên khẽ nói với Uyển Châu.Thôi được rồi, ta xem náo nhiệt một chút, không sao đâu.

Uyển Châu an ủi Diệp Thiên.Ơ?

Uyển Châu và Diệp Thiên cũng đến rồi ư?

Yến hội vẫn chưa bắt đầu, đúng là thời điểm tốt để các vị tiên gia đi lại làm quen.

Nhị Nguyệt không lâu sau liền nhìn thấy Uyển Châu và Diệp Thiên.Nhị Nguyệt trưởng lão!

Uyển Châu và Diệp Thiên hành lễ.Chúng ta đến xem náo nhiệt thôi, cũng không có chuyện gì.

Uyển Châu cười nhìn Diệp Thiên bên cạnh nói.Lạc Tình đứng một bên, không nói một lời, sắc mặt cũng không tốt.

Từ khi công lực giảm sút, tính khí của nàng lại không giảm đi chút nào.

Nhị Nguyệt sợ nàng gây chuyện, bảo nàng nói ít đi một chút.

Sau đó nàng ta liền thật sự ngậm miệng không nói gì nữa.Ồ, đây chẳng phải Cung chủ Quỳnh Dao Cung Lạc Tình sao?

Một người tiến lên nói: Ta sớm đã nghe nói võ công của người cao

cường, tiên pháp siêu việt, hay là chúng ta tỉ thí một trận!

Lạc Tình tính khí nóng nảy, tại chỗ liền muốn mắng người, nhưng Nhị Nguyệt biết pháp lực của Lạc Tình đã giảm sút, không thể để nàng đích thân ra tay, liền tiến lên ngăn lại: Kẻ hèn mọn, cũng dám khiêu chiến Cung chủ của ta, trước hết hãy đánh bại ta đã.

Rồi liền ra tay giao chiến với người đó.Diệp Thiên vốn dĩ chỉ cho rằng đây là một kẻ muốn nhân lúc võ công Lạc Tình suy thoái mà kiếm chút danh tiếng nhỏ, không ngờ lại có chút bản lĩnh thật, mấy chục hiệp sau Nhị Nguyệt trưởng lão liền rơi vào thế hạ phong.Nhị Nguyệt trưởng lão!

Lại một chưởng nữa, Nhị Nguyệt bị đánh lùi liên tục, Uyển Châu vội vàng tiến lên đỡ lấy bà ấy.Uyển Châu.

Nhị Nguyệt cảm ơn.Người kia thấy Nhị Nguyệt rơi vào thế hạ phong, càng thêm không ngừng truy đuổi, liên tiếp tung ra mấy chiêu thức chí mạng tấn công.Những người xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, bàn tán về thắng thua: Xem ra Quỳnh Dao Cung cũng chẳng ra sao cả!Ai, giới tu tiên ngày nay quả nhiên nhân tài xuất chúng a!.

Uyển Châu giao Nhị Nguyệt cho Diệp Thiên, tiến lên đỡ lấy chiêu thức của người kia: Tiểu nữ là một đệ tử vô danh của Quỳnh Dao Cung, cũng xin được lĩnh giáo một chút?

Người kia đỡ Uyển Châu mấy chiêu, tự biết võ công của mình chênh lệch quá lớn so với người vừa rồi, nhưng chuyện đã ầm ĩ đến vậy, chỉ đành cứng đầu tiếp tục đánh.Thế nào, đã chịu thua chưa?

Vài chiêu sau, Uyển Châu liền chế phục được người kia, một thanh trường kiếm kề vào cổ hắn.Người kia bị đánh cho mặt mũi xám xịt, chỉ đành ôm quyền hành lễ nói: Tại hạ xin chịu thua.

Uyển Châu thu kiếm, thả người đó đi.Uyển Châu, vừa rồi phải đa

tạ nàng, nếu không...

Nhị Nguyệt nhìn Lạc Tình bên cạnh: Ta và Cung chủ không biết phải làm sao nữa.

Lạc Tình nghe Nhị Nguyệt nói mình vô dụng như vậy, liền tức giận: Ý ngươi là ta ngay cả những chuyện nhỏ nhặt như thế cũng không xử lý tốt được sao?Cung chủ, ta không có ý đó.

Lạc Tình đã bỏ đi rồi.Nhị Nguyệt lại quay sang Uyển Châu: Tóm lại, vừa rồi phải thật lòng cảm ơn nàng.

Chuyện vừa rồi ầm ĩ đến vậy, không lý do gì mà không kinh động đến Thiên Môn môn chủ.Chỉ là khi Thiên Môn môn chủ đến, cảnh ồn ào đã qua, hắn chỉ thấy Nhị Nguyệt trưởng lão của Quỳnh Dao Cung đang cảm ơn một nữ tử.Không phải là hai người vừa nãy sao?

Thiên Môn môn chủ nói.

Chẳng phải là đệ tử phàm nhân của môn phái nhỏ sao, vì sao Nhị Nguyệt trưởng lão lại khách khí với họ như vậy.Yến hội Thiên Môn chuẩn bị khách phòng cho các tiên môn danh tiếng, tu sĩ bình thường cũng có, nhưng phải lấy vật phẩm hiếm lạ để trao đổi, dù sao vàng bạc châu báu thông thường thì Thiên Môn môn chủ cũng không thèm để mắt đến.Quỳnh Dao Cung tự nhiên cũng nhận được đãi ngộ đó, lần này Thiên Môn môn chủ càng có ý muốn kết giao với Quỳnh Dao Cung.

Nhưng tên tiểu tử sắp xếp phòng lại nhầm lẫn thứ tự chủ khách.Hắn thấy trên người Lạc Tình không có linh lực, liền cho rằng Lạc Tình không phải là tiểu tùy tùng của Quỳnh Dao Cung, tự ý sắp xếp cho nàng một phòng khách hạng thấp.Lúc này Lạc Tình nhìn căn phòng khách, không khỏi rơi vào trầm tư.Sắp xếp ta ở đây, ý gì?

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám khinh thường nàng như

vậy.Một đệ tử bình thường, lại muốn ở phòng khách thượng đẳng sao?

Tên tiểu tử vẻ mặt không sợ hãi nói.Lớn mật, lại dám đối với Cung chủ của ta nói lời bất kính như vậy!

Nhị Nguyệt mắng.Cung chủ???

Chương 1241

Tên tiểu tử vẻ mặt không thể tin được, hung hăng khinh bỉ Nhị Nguyệt một phen.Rõ ràng chỉ là một đệ tử tiên môn bình thường có tu vi gần như mình thôi mà!

Nhưng Nhị Nguyệt trưởng lão của Quỳnh Dao Cung lại là một nhân vật khó lường, hắn ta chỉ đành giả vờ nói: Được, nếu Nhị Nguyệt trưởng lão đã nói vậy, ta sẽ đi báo với Môn chủ một tiếng, nhưng xin đừng ôm hy vọng quá lớn, yến hội Thiên Môn khách khứa tấp nập, không biết có còn phòng khách thượng đẳng dư ra hay không.

Lời này vừa lúc lọt vào tai của Diệp Thiên và Uyển Châu, những người cũng đang muốn có phòng, Diệp Thiên nói: Tên tiểu tử này quả nhiên vô lễ, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, nịnh bợ thì nhất hạng, đi thôi, ta đi dạy dỗ hắn một trận!

Uyển Châu cũng đã nhìn tên tiểu tử này không vừa mắt từ lâu, khẽ gật đầu: Được thôi, nhưng đừng quá đáng nhé.

Thế là, tên tiểu tử hôm nay cũng không biết chuyện gì xảy ra, đi đường cũng có thể tự nhiên vấp ngã, ngã liên tiếp mấy lần, chưa kể những chuyện xui xẻo khác.Môn chủ, tiểu nhân có chuyện muốn bẩm báo!Chuyện gì?

Thiên Môn môn chủ đang lo lắng chuyện yến hội Thiên Môn.Nhị Nguyệt trưởng lão của Quỳnh Dao Cung chẳng phải có mang theo một đệ tử không mấy ra gì sao, vừa nãy là Cung chủ Quỳnh Dao Cung, xem Môn chủ xử lý thế nào?Ồ?

Hắn chỉ nghe tin đồn rằng pháp lực của Lạc Tình đã suy thoái, chẳng lẽ là thật?

Xem ra phải đích thân đi điều tra một phen rồi.Ồ, đã là Cung chủ

Quỳnh Dao Cung đích thân đến thăm, vậy ta nên đi gặp.

Hắn liền bảo tên tiểu tử dẫn đường đi thăm Lạc Tình.Thiên Môn môn chủ có thể biết đại thể như vậy, lại còn đích thân đến cảm ơn, Lạc Tình vô cùng cảm thấy vui mừng.Nhưng sự mạo phạm đã xảy ra trước, lại thêm tính khí nóng nảy đã hình thành từ lâu, nàng nhất thời nửa khắc không thể nguôi giận được.

Một lúc sau, nàng cho hai chủ tớ kia đi, lại ngồi ngẩn người nhìn cây nến.Cốc cốc.

Bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa gấp gáp.Ai đó?

Lạc Tình hỏi.Cốc cốc...

Không ai đáp lời, nhưng lại liên tục gõ mấy tiếng nữa.Chẳng lẽ hai người vừa nãy quay lại?

Trong lòng Lạc Tình nghi hoặc, đích thân mở cửa.Không ngờ bên ngoài không phải hai người Thiên Môn môn chủ, mà là Ngân.Lạc Tình vừa nhìn thấy Ngân, lập tức lại muốn đóng cửa lại.Khoan đã, Lạc Tình.

Ngân kẹt vào khe cửa không cho đóng cửa.Lạc Tình không làm gì được, đành tiếp tục vịn cửa mắng: Tên bạc tình ngươi đến đây làm gì?Cho ta vào nói chuyện trước được không?

Lạc Tình không đáp, Ngân đành hóa thành bóng rồi lách vào.

Đợi Lạc Tình phản ứng lại, Ngân đã vào phòng rồi.

À, chẳng phải hắn đang bắt nạt nàng vì linh lực nàng yếu ớt sao? Lạc Tình đành phải vào trong, chỉ vào cánh cửa phòng chưa đóng: Mau cút đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.

Ngân vẻ mặt hối lỗi: Lạc Tình giam ta bao lâu nay, ta xin lỗi vì đã phụ nàng, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?Ngươi nghĩ vậy

sao, ta thì chưa từng.

Thấy Lạc Tình như vậy, Ngân đành nói: Được thôi, vậy ta đợi nàng nguôi giận rồi gặp lại.

Nói xong, một luồng sáng lóe lên rồi hắn lại biến mất.Uyển Châu và Diệp Thiên đang tản bộ trong đình viện, vừa lúc gặp Ngân từ phòng Lạc Tình đi ra.Ngân, xong rồi à?

Diệp Thiên hỏi.

Hắn thoáng nghĩ một chút là đại khái đã biết chuyện gì.Ta...Không cần nói chi tiết, ta đại khái đã hiểu rồi.

Diệp Thiên nhìn về phía Uyển Châu, Uyển Châu cũng liên tục gật đầu.Nhớ cẩn thận bảo vệ tốt Lạc Tình, yến hội lần này có thể sẽ có người nhân cơ hội mà nhắm vào nàng ta.

Uyển Châu nói.Ngân cũng là vì chuyện này mới tìm Lạc Tình: Ừm, ta biết rồi, đa tạ đã nhắc nhở.

Ngày hôm sau, chính là ngày yến hội Thiên Môn chính thức diễn ra.Thiên Môn môn chủ bày tiệc lớn, lại dựng một lôi đài lớn để các vị tiên gia tỉ thí luận võ.Tại hạ bất tài, nghe nói Cung chủ Quỳnh Dao Cung pháp lực cao cường, xin được tỉ thí một phen.

Có người nhảy lên lôi đài nói, vẻ mặt đầy trêu chọc.Sau màn kịch ồn ào hôm qua, tin tức Cung chủ Quỳnh Dao Cung là phế vật đã lan truyền ra ngoài.Nhị Nguyệt vừa định ra mặt hòa giải, một bóng người lại nhảy lên lôi đài.Kẻ hèn mọn, cũng dám làm phiền Cung chủ của ta ra tay!

Uyển Châu, Diệp Thiên, Lạc Tình và Nhị Nguyệt đều không khỏi kinh ngạc: Người nhảy lên chẳng phải Ngân sao?Tại hạ chỉ là một phó nhân bình thường trong Thiên Môn, đích xác không phải người nổi danh.

Xin hỏi các hạ là ai, ta nghe nói Quỳnh Dao Cung không thu nhận nam đệ tử mà.Tại hạ là một tiểu thủ vệ của Quỳnh Dao Cung, đã đắc tội rồi.

Một phó nhân nhỏ bé cũng dám gây sự, Ngân liền giả vờ khai báo một thân phận có địa vị tương đương với phó nhân đó.Không quá ba chiêu, tên phó nhân liền bại thảm hại.Quỳnh Dao Cung quả nhiên nhân tài xuất chúng, tại hạ bội phục bội phục!

Phó nhân nói.Cũng không tệ lắm.

Chương 1242

Ngân ra tay kéo người kia lại, người kia mặt mũi xám xịt đi xuống.Có ai muốn thỉnh giáo nữa không?

Ngân nói với mọi người dưới đài.Dưới đài lại truyền đến một trận tiếng ồn ào.Ngươi còn dám ra vẻ anh hùng...

Ngươi còn dám ra vẻ anh hùng.

Nguyên bản quản gia Thiên Môn đang giáo huấn tên phó nhân vừa rồi, định dùng roi quất lên người hắn.Diệp Thiên thấy vậy, lập tức lách mình cứu tên phó nhân xuống, nhanh như chớp.Tên quản gia vừa thấy người mình đang giáo huấn trong tay biến mất, vừa định chửi rủa ầm ĩ.Lúc này, Thiên Môn môn chủ từ xa chậm rãi đi đến, tên quản gia vừa thấy Môn chủ đến, lập tức cảm thấy có chỗ dựa, liền tố cáo với Môn chủ.Môn chủ, người này ở địa bàn của chúng ta công khai khiêu khích, xin Môn chủ hãy giúp ta lấy lại thể diện.

Diệp Thiên nhìn tên quản gia đó đang bịa chuyện, cũng không vạch trần, chỉ cười cười nhìn.Tên quản gia cảm giác được ánh mắt, nhìn về phía Diệp Thiên.

Lúc này nụ cười của Diệp Thiên mang theo ý vị châm chọc, trong lòng hắn càng thêm khó chịu.

Môn chủ, xin hãy đòi lại công đạo cho ta.

Thiên Môn môn chủ cũng không ngốc, vừa nãy từ xa hắn đã nhìn rõ tình hình bên đó, tuy hắn sẽ bảo vệ môn phái, nhưng cũng không phải là người không giảng lý.Hắn nhìn thấy rõ ràng Diệp Thiên không vừa mắt phong cách của tên quản gia, ra tay giáo huấn tên quản gia đó.

Chiêu thức đó vô cùng lưu loát, trôi chảy như mây bay nước chảy, lại vô tình đánh bại tên quản gia.Diệp Thiên thực lực mạnh, đó là kết luận mà Thiên Môn môn chủ đã rút ra.Để biết được thực lực thật sự của Diệp Thiên, Thiên Môn môn chủ đột nhiên ra tay về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên phản ứng cũng cực nhanh, nhanh chóng lùi sang một bên, giao chiến với Thiên Môn môn chủ.Keng kiếm của Diệp Thiên và đao của Môn chủ chạm vào nhau, Diệp Thiên dùng sức một cái, đao của Môn chủ rơi xuống đất, phát ra tiếng phanh giòn tan.Diệp Thiên thu kiếm, nhìn người trước mặt.Thiên Môn môn chủ chắp tay về phía Diệp Thiên, cười nói: Diệp huynh quả nhiên thực lực phi phàm, ta mắt kém, xin thứ lỗi.Xì, Diệp Thiên phát ra một tiếng cười hơi khinh thường.Không biết Diệp huynh thuộc môn phái nào, ngày khác nhất định sẽ đến tận nơi tỉ thí.

Diệp Thiên dường như không để ý đến Thiên Môn, Nhị Nguyệt ở một bên tiến lên tiếp lời: Người của Quỳnh Dao Cung ta.

Môn chủ nghe vậy, Cung chủ Quỳnh Dao Cung có thực lực không bằng đệ tử sao?

Hắn cảm thấy Nhị Nguyệt đang nói lung tung, nhưng nhìn Diệp Thiên, Diệp Thiên không có chút phản ứng nào, hắn biết Diệp Thiên cho rằng lời Nhị Nguyệt là sự thật.Thiên Môn môn chủ một bên trong lòng thầm kinh ngạc, một bên ngoài mặt làm ra vẻ khách sáo: Quý môn phái quả nhiên ngọa hổ tàng long a, thất kính thất kính.Cái đó thật sự không dám nhận, Quỳnh Dao Cung chúng ta chỉ là một môn phái nhỏ, sao có thể ngang hàng với Thiên Môn được chứ?

Nhị Nguyệt tuy không phải người nhỏ mọn, nhưng cũng không phải là người rộng lượng, mấy hôm trước bị người trong môn phái đối xử như vậy, sao có thể cho Thiên Môn môn chủ sắc mặt tốt

được.Thiên Môn môn chủ biết tiếp tục ở đây, chỉ có phí công mà không được việc, liền dẫn quản gia và một đám đệ tử rời đi.Chuyện bên ngoài đã giải quyết xong, nhưng chuyện gia đình của Lạc Tình lại không có chút tiến triển nào.Lạc Tình...

Ngân chỉ vừa mở miệng gọi Lạc Tình một tiếng, những lời phía sau liền không nói ra nữa.Lạc Tình lạnh lùng liếc Ngân một cái, hoàn toàn phớt lờ tiếng nói của Ngân, trực tiếp quay người, đi vào phòng của mình.Diệp Thiên khá là đồng tình vỗ vỗ vai Ngân, nói một tiếng cố gắng lên, mang theo chút cảm giác hả hê.Uyển Châu dường như có chút không đành lòng, nói với Ngân: Ta đi khuyên nàng ta thử xem, ta sẽ cố gắng hết sức.

Ngân nhìn bóng lưng Lạc Tình, ánh mắt tràn đầy tổn thương, nhưng năm xưa, hắn đích thực có lỗi với nàng...

Ai, khó quá!Uyển Châu đi theo Lạc Tình vào phòng vừa ngồi xuống, Lạc Tình liền mở miệng: Đừng phí lời nữa, ta sẽ không tha thứ.

Uyển Châu bây giờ biết, Lạc Tình khẩu thị tâm phi, kỳ thực trong lòng vẫn còn tình cảm với Ngân: Chẳng lẽ ngươi không biết chân tướng năm xưa sao?Chân tướng?

Chân tướng là hắn tham mới bỏ cũ, vứt bỏ ta!

Nhắc đến chuyện cũ đó, Lạc Tình vô cùng kích động.Nếu hắn thật sự tham mới bỏ cũ, bây giờ vì sao lại tìm đến, năm xưa vì sao lại cam tâm tình nguyện bị nhốt trong mật thất lâu như vậy?

Lời của Uyển Châu khiến Lạc Tình trong lòng dao động, dường như những thứ nàng kiên trì bao nhiêu năm qua đột nhiên phát hiện là sai.

Nàng không tiếp tục phản bác, chỉ cắn môi không nói.Năm đó, tộc

nhân của Ngân đã dùng sinh mệnh của hắn để uy hiếp Ngân buộc hắn phải rời đi, vì không muốn nàng bị thương, không muốn nàng đau khổ, nên hắn mới làm như vậy.

Uyển Châu nói xong, thở dài một tiếng.Lạc Tình chấn kinh, những chuyện này nàng hoàn toàn không hề biết!Vừa lúc đó, Diệp Thiên và Nhị Nguyệt cũng quay lại, đều đang khuyên Lạc Tình tha thứ cho Ngân.

Trong lòng Lạc Tình vô cùng do dự, trong lòng có vết sẹo, cũng hiểu rõ tình cảm của y.

Bao năm qua, nàng giam lỏng Ngân bên mình, một mặt vì báo thù, một mặt cũng vì yêu.

Nàng vẫn luôn nghĩ Ngân là kẻ ham mới chán cũ, ruồng bỏ nàng, nên hận thù mới đè nén tình yêu dành cho y.

Giờ đây, biết Ngân cũng bất đắc dĩ, y vì sự an nguy của nàng mà đưa ra quyết định như vậy, tình yêu trong lòng Lạc Tình lại từ từ sống dậy.

Hai người từ khi nối lại tình xưa, ngày nào cũng quấn quýt bên nhau, không lúc nào là không thể hiện tình cảm.

Uyển Châu tuy đã quen, nhưng giờ nhìn cảnh này lại cảm thấy trong lòng bị tổn thương một vạn điểm, cho dù nàng cũng có Diệp Thiên.

Hiện tại, những người bên cạnh đều khuyên nàng tha thứ cho Ngân, tình cảm dành cho y dường như có một lối thoát.

Lạc Tình nhìn ánh mắt đầy quan tâm của những người bên cạnh, cuối cùng gật đầu: “Được.” Lời vừa dứt, cửa bị đẩy ra, Ngân từ ngoài cửa xông vào ôm chầm lấy Lạc Tình, dáng vẻ dùng sức như muốn ghì nàng vào trong cơ thể y.

Chương 1243

Vừa nãy sau khi Uyển Châu đi vào, Ngân đã lén lút đứng ngoài cửa, lắng nghe động tĩnh bên trong, cuối cùng nghe được tiếng Lạc Tình tha thứ.

Lạc Tình bị ôm, ban đầu hơi ngỡ ngàng, đợi sau khi bình tĩnh lại, nàng cũng giơ tay ôm đáp lại.

Diệp Thiên nhìn Ngân và Lạc Tình ôm nhau, cũng không muốn làm bóng đèn, lặng lẽ rút lui ra ngoài.

"Cái đó, Lạc Tình à, ta có thể giúp nàng thăng cấp tu vi không?" Uyển Châu đẩy cửa phòng Lạc Tình ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, giọng nói dần yếu đi.

Chỉ thấy Lạc Tình lười biếng nằm trong lòng Ngân, Ngân từ trên bàn lấy từng trái nho, bóc vỏ rồi đút vào miệng Lạc Tình.

Hai người từ khi tái hợp, ngày nào cũng quấn quýt, lúc nào cũng thể hiện tình cảm.

Uyển Châu tuy đã quen rồi, nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh này lại cảm thấy trong lòng bị tổn thương một vạn điểm, ngay cả khi nàng cũng có Diệp Thiên.

"Hả?

Nàng ở đây à?" Uyển Châu đặt đồ trên tay xuống bàn, cũng không thèm để ý mà đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Bữa tiệc kéo dài bảy ngày cuối cùng cũng kết thúc, Lạc Tình và những người khác cũng chuẩn bị cáo từ, nhưng Môn chủ Thiên Môn lại phái người đến.

"Cung chủ Lạc Tình, chúng tôi có ý muốn mời ngài đến thương

thảo một số chuyện.” Lạc Tình cảm thấy, Thiên An Môn Môn chủ lại muốn giở trò gì nữa đây?

Tuy nhiên, xã giao là cần thiết, nàng bèn đi theo.

Ngân muốn đi cùng Lạc Tình, nhưng Lạc Tình không cho đi nên y đành phải ở lại.

Cứ tưởng chốc lát sẽ nói chuyện xong, nhưng Ngân đợi trong phòng mãi mà không thấy Lạc Tình.

Y đến cửa phòng Môn chủ Thiên Môn tìm người, nhưng lại liên tục bị chặn lại.

Ngân bất đắc dĩ, đành liên hệ Uyển Châu và Diệp Thiên, nhờ họ giúp đỡ.

Diệp Thiên nghe tin xong, cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến Môn chủ Thiên Môn, sau khi thương lượng với Uyển Châu xong thì quyết định tối đến phòng Môn chủ Thiên Môn thăm dò rốt cuộc.

Buổi tối, Diệp Thiên thổi Mê Hồn Hương vào phòng Môn chủ Thiên Môn, xác nhận nó đã phát huy tác dụng xong, y liền ẩn giấu khí tức của mình và Uyển Châu cùng đi vào.

Cảm thấy trong phòng chắc chắn có điều kỳ lạ, sau khi sờ soạng một hồi thì phát hiện phía sau giá sách có một công tắc.

Đặt tay lên công tắc nhẹ nhàng xoay một cái, giá sách đột nhiên phát ra tiếng động, chậm rãi xoay chuyển.

Phía sau có mật thất!

Diệp Thiên và Uyển Châu đi vào, phát hiện Lạc Tình bị nhốt bên trong.

Lạc Tình ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Thiên, liền vội vàng nói: “Mau

rời đi.” Diệp Thiên đã đến đây thì không thể rời đi, bèn hỏi: “Có chuyện gì?

Vì sao y lại nhốt nàng?” “Y muốn dùng yêu huyết để thăng cấp thực lực.

Mau ra ngoài đi, bảo Ngân mau chạy đi, nhất định không được để y bắt được.” Lúc này Lạc Tình lo lắng nhất cho Ngân.

Tác dụng của Mê Hồn Hương có thời gian ngắn, Diệp Thiên cảm thấy không kịp cứu Lạc Tình ra ngoài, không thể mạo hiểm, quyết định ra ngoài thương lượng với Ngân trước rồi sau đó hành động.

Diệp Thiên nói với Lạc Tình: “Nàng đừng lo lắng, ta sẽ cứu nàng.” Ra khỏi mật thất, Diệp Thiên định ngày thứ hai mới đi cùng Ngân, nhưng tình hình khẩn cấp, y quyết định lập tức nói cho Ngân biết.

Sau khi tìm thấy Ngân, Diệp Thiên nói: “Môn chủ Thiên Môn muốn dùng yêu huyết để thăng cấp thực lực, nên Lạc Tình bị nhốt trong mật thất, y muốn uy hiếp Ngân, dường như y đã biết thân phận của Ngân.” Lúc này Ngân vô cùng tức giận, cảm thấy mình đã liên lụy Lạc Tình.

Y cảm thấy cần phải làm gì đó để bù đắp.

Ngày thứ hai, Ngân tìm Môn chủ Thiên Môn, nói với y: “Hãy thả Lạc Tình ra, ta sẽ đưa yêu huyết của ta cho ngươi, thế nào?” Môn chủ Thiên Môn đương nhiên vô cùng vui vẻ, y chỉ nghĩ Ngân dùng yêu huyết đổi lấy Lạc Tình, chứ không hề hay biết mật thất đã bị phát hiện.

Ngân cắt cổ tay mình, đổ một bát máu giao cho Môn chủ Thiên Môn.

Chương 1244

Môn chủ Thiên Môn tiếp lấy và uống cạn, sau khi uống xong cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, yêu huyết lưu chuyển trong cơ thể, từ từ thẩm thấu vào kinh mạch của y, linh lực của y cũng tăng cường.

Môn chủ Thiên Môn uống yêu huyết xong lại trở mặt, nói lời không giữ lời.

Y không thả Lạc Tình, ngược lại vì thực lực đã tăng cường nên muốn bắt cả Ngân.

Ngân vừa mới thả yêu huyết, thực lực không bằng Môn chủ Thiên Môn, đành phải bỏ chạy, muốn đi tìm Diệp Thiên, nhưng lại phát hiện Diệp Thiên không có ở đó.

Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu đang đối đầu với Môn chủ Thiên Môn mặt mày hồng hào, Diệp Thiên hơi thăm dò thì phát hiện thực lực của Môn chủ Thiên Môn đã tăng cường, kết hợp với đêm qua, y lập tức hiểu ra Ngân đã đưa yêu huyết cho Môn chủ Thiên Môn.

Diệp Thiên né tránh Môn chủ, dẫn Uyển Châu đi tìm Ngân đang suy yếu.

Y cảm thấy bất lực: "Ngân thật ngốc, thật sự nghĩ Môn chủ Thiên Môn lấy yêu huyết sẽ thả Lạc Tình sao." Ngân cũng biết mình đã bồng bột, trong lòng chỉ lo lắng cho sự an nguy của Lạc Tình, lúc đó y cũng không nghĩ nhiều như vậy.

"Ta… ta sai rồi." "Thôi được rồi, cũng đừng tự trách nữa, ta nên làm gì để cứu Lạc Tình đây." Diệp Thiên cũng biết lúc này oán trách cũng vô ích, liền không nói gì thêm.

Hai người hẹn tối sẽ đến phòng Môn chủ Thiên Môn cứu Lạc Tình.

Buổi tối, Diệp Thiên tìm Ngân, cùng Ngân lặng lẽ tiếp cận phòng Môn chủ Thiên Môn.

Uyển Châu ban đầu cũng muốn đi cùng, nhưng Môn chủ Thiên Môn quá mạnh, Diệp Thiên lo lắng Uyển Châu sẽ bị thương, nên để Uyển Châu ở lại phòng đợi tin tức của mình.

Tại cửa phòng, Diệp Thiên và Ngân chia làm hai đường, vừa chuẩn bị ra tay, thì thấy Môn chủ Thiên Môn từ trong phòng đi ra.

Sau đó, các đệ tử Thiên Môn từ bốn phía bao vây hai người.

Môn chủ Thiên Môn đứng trước mặt Diệp Thiên và Ngân vô cùng đắc ý: "Không ngờ Ngân lại rơi vào tay ta." Ngân vốn là người có tính cách trầm lặng, lúc này chỉ vô cùng tức giận, nhưng không nói nên lời.

Diệp Thiên thì khác, dù đang trong nghịch cảnh nhưng vẫn muốn khiêu khích một phen: "Chà, Môn chủ Thiên Môn cũng chỉ biết làm cái chuyện lấy đông hiếp ít này thôi sao." "Ha, tiểu bối vô tri quả nhiên trẻ người non dạ." Môn chủ Thiên Môn sớm đã biết Ngân là yêu thú, lại từ tin tức vặt vãnh biết được quan hệ giữa Ngân và Lạc Tình, liền bắt Lạc Tình uy hiếp Ngân.

Diệp Thiên biết lúc này mình không thể thoát thân, bèn dùng Thiên Lý Truyền Âm cho Uyển Châu: "A Châu, ta bị bao vây rồi, lợi dụng lúc mọi người đều ở chỗ ta, nàng hãy vào phòng Môn chủ Thiên Môn cứu Lạc Tình ra." Uyển Châu lúc này đang sốt ruột đợi tin tức của Diệp Thiên, nghe được Thiên Lý Truyền Âm của Diệp Thiên xong, lập tức vội vàng đi ra.

Khi đến gần phòng Môn chủ Thiên Môn, quả nhiên thấy bên ngoài toàn là người.

Nàng vòng ra phía sau, từ cửa sổ phòng leo vào, vì đã có kinh nghiệm lần trước, nàng dễ dàng tìm thấy mật thất.

Uyển Châu kể lại sự việc bên ngoài cho Lạc Tình nghe, Lạc Tình vô cùng lo lắng cho tình hình bên ngoài.

Uyển Châu nói: "Ta đi trước, chỉ có như vậy Ngân mới không còn lo lắng gì nữa." Lạc Tình tuy muốn giúp Ngân, nhưng lời Uyển Châu nói cũng không phải không có lý, nàng nói: "Được, ta đi." Lạc Tình bị giam giữ mấy ngày, chân cẳng hơi mềm nhũn, bước đi hư phù, Uyển Châu dìu Lạc Tình vội vàng ra ngoài.

Sau khi đến được nơi an toàn, Uyển Châu dùng Thiên Lý Truyền Âm báo cho Diệp Thiên biết là Lạc Tình đã an toàn.

Đang đối đầu với đám người Thiên Môn, Diệp Thiên nghe tin xong, liền nhìn Ngân một cái, ánh mắt giao nhau, Ngân lập tức hiểu ý Diệp Thiên.

Hai người bắt đầu ra tay.

Môn chủ Thiên Môn không ngờ họ lại ra tay, y cứ nghĩ Lạc Tình còn trong tay mình thì họ không dám làm gì.

Vì bị đánh bất ngờ, cuối cùng y phải bỏ chạy.

Diệp Thiên và Ngân vội vàng đến điểm hẹn với Uyển Châu, sau đó Diệp Thiên phát hiện Uyển Châu thần sắc vô cùng bận rộn.

"Xong rồi sao?" Diệp Thiên hỏi.

"Lạc Tình bị hạ độc rồi." Khi Uyển Châu nói những lời này, giọng điệu nàng đầy phẫn nộ.

Vừa nghe Lạc Tình trúng độc, Ngân bắt đầu hoảng loạn.

Y vội vàng chạy đến bên Lạc Tình, quả nhiên thấy môi Lạc Tình tím tái, toàn thân run rẩy toát mồ hôi lạnh.

Ngân vô cùng đau lòng, ôm Lạc Tình, dùng yêu lực giúp Lạc Tình bức độc.

Chương 1245

Ngân không hề biết Lạc Tình bị hạ độc gì, khi giúp bức độc, y lại cảm thấy yêu lực hao tổn vô cùng nghiêm trọng.

Đợi sau khi bức hết độc trong cơ thể Lạc Tình ra, Ngân cũng vô cùng suy yếu, cảm thấy yêu lực tiêu hao rất nhiều.

Uyển Châu từ trong không gian của mình lấy ra một cây linh chi ngàn năm, đưa cho Ngân và nói: "Linh chi ngàn năm có tác dụng giải độc." Ngân đưa linh chi ngàn năm cho Lạc Tình uống, truyền linh lực của mình vào cơ thể Lạc Tình, giúp linh chi tiêu hóa.

Có lẽ linh chi đã phát huy tác dụng, Lạc Tình dần dần khôi phục ý thức, mồ hôi lạnh trên mặt nàng cũng dần biến mất.

Sau khi Lạc Tình tỉnh lại, nhìn Ngân vì giúp mình mà trở nên suy yếu như vậy, cảm thấy vô cùng đau lòng, nàng vuốt ve khuôn mặt Ngân đầy xót xa, nghiến răng thề: "Ta nhất định phải giết Môn chủ Thiên Môn để báo thù!" Ngân không muốn Lạc Tình lại rơi vào nguy hiểm, không muốn để Lạc Tình đi tìm Môn chủ Thiên Môn, nhưng Lạc Tình lại cho rằng, mối thù này nhất định phải báo.

Diệp Thiên ở một bên bị bỏ rơi đã lâu, khẽ xoa trán bất đắc dĩ: "Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa, bây giờ dưỡng thương là quan trọng nhất, hai người bị thương cãi nhau làm gì?" Diệp Thiên đã cứu Lạc Tình mấy lần, nên Lạc Tình cũng không phản bác Diệp Thiên.

Ngày thứ hai, Diệp Thiên nhận được một phong thư, Nhị Nguyệt từ Quỳnh Dao Cung gửi đến.

Diệp Thiên mở thư ra xem xong thì sắc mặt liền biến đổi.

Uyển Châu vội vàng hỏi có chuyện gì xảy ra, Diệp Thiên nói:

“Thiên Môn công đánh Quỳnh Dao Cung.” Diệp Thiên đánh lui Thiên Môn.

Môn chủ Thiên Môn liền tung tin đồn rằng Lạc Tình nuôi yêu thú để tăng pháp lực, các môn phái hãy cùng nhau giúp đỡ.

Diệp Thiên và Uyển Châu vội vàng báo tin này cho Lạc Tình, Lạc Tình siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi: “Tốt lắm Thiên Môn, lại dám đánh chủ ý lên đầu ta.” Ngân cũng khá lo lắng nhìn Lạc Tình, nói: “Chúng ta mau quay về thôi!” Trên đường đi, không hề dừng lại, trực tiếp bay thẳng về phía Quỳnh Dao Cung.

Trong Quỳnh Dao Cung lại không thấy một bóng người, đi rất lâu, cuối cùng cũng thấy một nữ đệ tử, nữ đệ tử đó cứ ngỡ lại là người của Thiên Môn đến khiêu khích công đánh, nhưng nhìn thấy Lạc Tình phía sau Diệp Thiên thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Cung chủ!” “Ừm, ta đã về, Nhị Nguyệt trưởng lão ở đâu?” Lạc Tình đáp.

Nữ đệ tử như nhìn thấy hy vọng, vội vàng dẫn Diệp Thiên và những người khác đi tìm Nhị Nguyệt.

Trên đường đi tìm Nhị Nguyệt, từ lời nói luyên thuyên của nữ đệ tử, Lạc Tình biết được chuyện xảy ra mấy ngày qua.

Ngày hôm qua Môn chủ Thiên Môn không phân biệt phải trái, dẫn theo một đám đệ tử đến Quỳnh Dao Cung.

Vừa vào Quỳnh Dao Cung, y liền hỏi Nhị Nguyệt muốn người, cho dù Lạc Tình không có trong cung, thì Nhị Nguyệt cũng sẽ không giao Lạc Tình ra.

Môn chủ Thiên Môn thấy thái độ đó của Nhị Nguyệt, không nói hai lời liền hạ lệnh công đánh Quỳnh Dao Cung.

Nhị Nguyệt không thể đánh lại Môn chủ Thiên Môn đã uống yêu huyết và thực lực tăng cường.

Không quá năm chiêu, Nhị Nguyệt đã bị Môn chủ Thiên Môn trọng thương.

Sau khi Nhị Nguyệt bị thương, Quỳnh Dao Cung như mất đi chủ tâm cốt, hoàn toàn không chống đỡ nổi sự công đánh của Thiên Môn, đệ tử trong môn chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Lạc Tình nghe những lời này càng thêm kiên định niệm báo thù trong lòng.

Sau khi nhìn thấy Nhị Nguyệt, Lạc Tình vô cùng đau lòng, thề nhất định phải bắt Môn chủ Thiên Môn phải trả giá đắt.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói: "Phế vật Quỳnh Dao Cung mau giao Lạc Tình ra, nếu không hôm nay ta sẽ huyết tẩy Quỳnh Dao Cung." Vừa nghe lời này, Lạc Tình không thể kìm nén được, lập tức đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Diệp Thiên chặn Lạc Tình lại, "Nàng còn chưa hồi phục hoàn toàn, y chỉ đích danh muốn nàng, đừng ra ngoài, hãy để ta đi đối phó với y." Nói xong, Diệp Thiên đi ra ngoài.

Môn chủ Thiên Môn vừa nhìn thấy Diệp Thiên, đã từng chứng kiến thực lực của Diệp Thiên, y biết người này không thể xem thường.

Y cũng không muốn đánh nhau với Diệp Thiên để tiêu hao thực lực.

"Diệp huynh, không biết có chuyện gì?" "Nói nhảm nhiều thế làm gì, không nhìn ra sao!" Môn chủ Thiên Môn bị Diệp Thiên đối đáp xong, sắc mặt vô cùng khó coi, nói: "Diệp huynh, chuyện này xin đừng nhúng tay vào, Thiên Môn ta nguyện ý mời huynh làm thượng khách, thế nào?" "Ồ?

Được thôi." Diệp Thiên bề ngoài đồng ý, nhưng hành động lại vô

cùng nhanh chóng, y lập tức giao chiến với Môn chủ Thiên Môn.

Thực lực của Diệp Thiên vô cùng mạnh, sau vài chiêu, Môn chủ Thiên Môn đã có chút chật vật.

Cuối cùng, tất cả người của Thiên Môn đều bị đánh lui.

Thiên Môn bị đánh lui làm sao cam tâm?

Chương 1246

Yêu huyết là bảo bối tốt như vậy để thăng cấp tu vi, làm sao có thể từ bỏ?...

Chưa đầy một ngày, trên giang hồ đã có một lời đồn, rằng Cung chủ Quỳnh Dao Cung Lạc Tình vì muốn tăng cường thực lực, đã không từ thủ đoạn nuôi yêu thú, thông qua việc uống yêu huyết để thăng cấp thực lực.

Người trên giang hồ vốn trọng sự chân thật, loại hành vi này đương nhiên bị mọi người coi thường.

Nhưng tuy bề ngoài là vậy, trong lòng ai cũng đầy hứng thú với yêu huyết đó.

Lúc này, Môn chủ Thiên Môn lại phát ra lệnh triệu tập: Triệu tập anh hùng tu sĩ thiên hạ, cùng nhau thảo phạt Quỳnh Dao Cung.

Lệnh triệu tập này vừa ra, những người có hứng thú với yêu huyết liền có lý do, lần lượt đi đến Thiên Môn, bày tỏ nguyện ý thảo phạt Quỳnh Dao Cung.

Trong Thiên Môn.

Bên ngoài chính điện, chật kín một đám người đen kịt, người người chen chúc, vô cùng ồn ào.

“Triệu huynh, huynh cũng tham gia hành động thảo phạt Quỳnh Dao Cung sao?” “Ha, Cung chủ Quỳnh Dao Cung dám tư nuôi yêu thú, lợi dụng việc uống yêu huyết để thăng cấp tu vi bằng phương pháp tàn nhẫn như vậy, thật sự là thiên lý không dung a!” “Ha!” Những người này bề ngoài tuy đạo mạo nghiêm trang, nhưng trong lòng ai mà không có hứng thú với yêu huyết đó, đôi khi lòng người lại đáng sợ

như vậy.

“Thôi được rồi, mọi người hãy im lặng một chút.” Môn chủ Thiên Môn từ trong chính điện đi ra, vẫy tay ra hiệu.

Thiên Môn là một đại môn phái, dễ dàng trấn định lòng người, “Hôm nay chúng ta cùng đi thảo phạt yêu nữ Lạc Tình, nhất định phải thành công!” “Được.” Người dưới dị khẩu đồng thanh đáp.

Diệp Thiên và những người khác trong Quỳnh Dao Cung đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Lần này Quỳnh Dao Cung thật sự rơi vào thời khắc nguy hiểm chưa từng có.

“Nếu còn đánh nữa, ta sẽ ra nghênh chiến, các ngươi đều ở trong cung đừng ra ngoài, các ngươi không phải đối thủ của họ, ra ngoài cũng chỉ làm ta thêm lo lắng.” Diệp Thiên thở dài một hơi.

Uyển Châu không muốn để Diệp Thiên một mình đối mặt với nhiều môn phái như vậy, nhưng vì lý do thực lực, Diệp Thiên cũng không cho Uyển Châu đi cùng.

Tiếng reo hò ồn ào của đám đông bên ngoài ngày càng gần, Diệp Thiên dặn dò kỹ lưỡng xong thì đi ra khỏi phòng.

Ra ngoài y thấy Môn chủ Thiên Môn dẫn theo một đám người, Môn chủ Thiên Môn nói: “Diệp Thiên đừng không biết điều, bảo ngươi đừng nhúng tay vào, ngươi cứ thích nhúng tay vào, mau giao Lạc Tình ra.” “A nói nhảm nhiều quá, muốn đánh thì mau đánh đi.” Diệp Thiên cũng không cho đối phương cơ hội chuẩn bị, xông thẳng vào đám đông.

Trong phòng, Lạc Tình nghe tiếng động bên ngoài, nhiều môn phái như vậy mà chỉ để một mình Diệp Thiên đối mặt khiến lòng nàng không yên.

Sau khi suy nghĩ xong, nàng đi ra ngoài.

Lạc Tình đi ra ngoài, nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Những người phía dưới nghe thấy tiếng động liền dừng tay lại nhìn về phía Lạc Tình.

"Lạc Tình cuối cùng cũng chịu ra rồi, mau giao yêu thú ra, có đồ tốt làm sao có thể không chia sẻ chứ?" Môn chủ Thiên Môn cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

"Ta không biết ngươi nghe tin tức từ đâu, nhưng ta chỉ có thể nói với ngươi rằng yêu huyết không có tác dụng lớn đến việc thăng cấp tu vi." "Ha, đừng ngụy biện nữa." Môn chủ Thiên Môn nói xong lại quay sang nói với các môn phái, "Bản thân ta may mắn được nếm thử yêu huyết, sau khi uống xong thực lực đại tăng, yêu huyết quả thực là lương dược hiếm có để thăng cấp thực lực." Tham gia hoạt động lần này không thiếu những người có tu vi cao siêu, đương nhiên họ có thể nhìn ra tu vi của Môn chủ Thiên Môn đã tăng tiến không ít.

Lạc Tình vô cùng bất đắc dĩ, vội vàng giải thích: "Môn chủ Thiên Môn chỉ nói đến lợi ích, nhưng ai biết uống nhiều yêu huyết sẽ phải trả giá đắt chứ?" Lúc này mọi người chỉ chìm đắm trong niềm vui sắp được thăng cấp tu vi, ai sẽ nghe lọt tai lời Lạc Tình nói?

Như thể đã nắm chắc thắng lợi trong tay, Môn chủ Thiên Môn thậm chí còn cùng mọi người thương lượng việc chia sẻ yêu huyết: "Đợi Lạc Tình giao ra yêu thú kia, chúng ta liền cùng nhau hưởng yêu huyết, cùng nhau thăng cấp tu vi, chẳng phải là một chuyện đại hỉ khắp thiên hạ sao?" Lời nói của y lại khiến mọi người một trận sôi trào.

Đột nhiên tất cả mọi người đều cảm thấy một trận uy áp.

Lạc Tình ngẩng đầu nhìn về phía xa, Ngân!

Lạc Tình cảm thấy vô cùng tức giận, đến thời điểm mấu chốt này, Ngân còn làm gì chứ?

Sau khi Ngân đến, y trực tiếp đứng bên cạnh Lạc Tình, thay đổi vẻ lạnh lùng thường ngày, bắt đầu trào phúng mọi người: "Thì ra đây là cái gọi là danh môn chính phái.

Một đám người công đánh một cung là chuyện gì?

Không muốn yêu huyết sao, nha, ta cho các ngươi." Cảm nhận được uy áp của Ngân, họ biết thực lực không thể đánh lại.

Chương 1247

Bất đắc dĩ chỉ có thể tạm thời lui binh.

Đợi sau khi mọi người đi hết, Diệp Thiên cũng cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, vô cùng suy yếu, toàn thân đau nhức, Uyển Châu vội vàng đỡ Diệp Thiên, Diệp Thiên nói cần một mình luyện công hồi phục.

Sau khi Diệp Thiên đi luyện công, Uyển Châu cùng Lạc Tình và những người khác, về phòng.

Đột nhiên, Lạc Tình chỉ cảm thấy trong cơ thể như có thứ gì đó muốn xông ra, Ngân ở bên cạnh liên tục hấp dẫn nàng, trong đầu chỉ có một câu nói "Đi uống máu của y, đi uống máu của y....." Nhưng lý trí còn sót lại trong đầu khiến nàng biết không thể làm như vậy, khổ sở đè nén rất lâu, Ngân ở bên cạnh cũng phát hiện Lạc Tình có điều bất thường liền vội vàng hỏi: "Lạc Tình, nàng làm sao vậy?" Ngân không hỏi thì không sao, vừa hỏi Lạc Tình liền hoàn toàn không khống chế được, xông lên vồ lấy Ngân, cắn một cái vào cổ Ngân.

"Tê ~" Ngân vì đau đớn mà phát ra tiếng, một tay đẩy Lạc Tình ra, phát hiện Lạc Tình hai mắt đỏ ngầu, "Lạc Tình, nàng làm sao vậy?" Nhưng lúc này Lạc Tình hoàn toàn không nghe lọt lời Ngân nói.

Uyển Châu nhanh tay lẹ mắt lập tức đánh ngất Lạc Tình: "Sự phụ thuộc của Lạc Tình vào yêu huyết trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ." Ngân nhìn Lạc Tình đang hôn mê trong lòng, vẻ mặt đầy đau lòng.

Sau hai ba ngày, Diệp Thiên cuối cùng cũng xuất quan.

Vừa xuất quan, Diệp Thiên không nói hai lời, khuyên mọi người lợi dụng lúc trời tối đi bắt tất cả các chưởng môn của các môn phái về

đây.

Những chưởng môn nhân đó đều không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một mật thất, bên cạnh đều là các chưởng môn của các phái.

Hỏi những người bên cạnh, những người bên cạnh cũng bày tỏ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đột nhiên cửa mật thất mở ra, Diệp Thiên và Uyển Châu cùng đi vào.

Những người bên trong đều vô cùng kinh ngạc, "Mau giúp ta cởi trói đi, chẳng lẽ ngươi có bản lĩnh thì đơn đả độc đấu a!" "Ta bao giờ chịu uất ức như vậy, bị nhốt ở nơi như thế này." "Nhìn tu vi của ngươi cao như vậy, không ngờ, ngươi cũng chỉ biết làm những chuyện không thể gặp người khác." Diệp Thiên không để ý, chỉ lạnh lùng nhìn đám chưởng môn nhân như một lũ ngốc mắng chửi.

Diệp Thiên không để ý, nhưng không có nghĩa là Uyển Châu có thể nhịn được khí.

Không nói hai lời liền đối đáp: "Các ngươi?

Thật sự coi mình là danh môn chính phái sao!

Ngày nào cũng có những chuyện bẩn thỉu trong lòng, tưởng không ai biết sao?

Ngày nào cũng giương cờ diệt ác trừ gian, giúp dân trừ hại, ta hỏi các ngươi, không mệt sao?

Hôm qua lấy đông hiếp ít, lý lẽ hùng hồn, hôm nay chúng ta đến rồi thì sao?

Ha ha, thật đúng là danh môn chính phái." Đám chưởng môn bị đối đáp xấu hổ vô cùng, nhưng ai cũng không chịu nhận sai, ngay cả khi

hiện tại bị bắt cũng không sợ hãi.

Môn chủ Thiên Môn với tư cách là kẻ chủ mưu của sự việc này cũng không thể nhận thua.

Y vô cùng cứng rắn đối đáp: "Ngươi hãy thả ta ra, nếu không đợi đến khi ta ra ngoài, không những ngươi, mà cả cô nương nhỏ bé bên cạnh ngươi cũng sẽ gặp họa." Diệp Thiên vốn không muốn chấp nhặt, nhưng y lại dám đánh chủ ý lên Uyển Châu, hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được.

"A!" Mọi người chỉ nghe thấy Môn chủ Thiên Môn một tiếng kêu thảm thiết, Môn chủ Thiên Môn ngã vật xuống đất, gân tay và gân chân đều bị chặt đứt, toàn bộ tu vi cũng biến mất.

Lúc đó không ai nhìn thấy Diệp Thiên ra tay như thế nào, nhưng cảnh tượng thê thảm của Môn chủ Thiên Môn bày ra trước mắt, không ai dám làm càn nữa.

"Ai muốn gây rắc rối cho ta và Quỳnh Dao Cung thì hãy nói ra." Những chưởng môn nhân kia, cũng là những kẻ gió chiều nào xoay chiều đó, thấy mình đang ở thế bất lợi, liền vội vàng nhận thua.

"Không không không, Diệp Thiên đại nhân, đại nhân có đại lượng tha thứ cho chúng tôi đi, chúng tôi bảo đảm sẽ không bao giờ gây rắc rối cho Quỳnh Dao Cung nữa." "Đúng đúng đúng, môn phái của chúng tôi cũng vậy." Dường như sợ Diệp Thiên không tin, họ liền phát lời thề độc.

Diệp Thiên vốn không thèm chấp nhặt với họ, liền thả tất cả mọi người ra.

Trong phòng, Ngân đang chăm sóc Lạc Tình đang hôn mê.

Lạc Tình cau mày chặt, như thể đang mơ thấy chuyện không tốt, Ngân lại không thể làm gì, chỉ có thể nắm tay nàng, hy vọng có thể

cho nàng một chút an ủi.

Một lúc sau, trên đầu Lạc Tình lại xuất hiện mồ hôi lạnh rịn ra, Ngân cảm thấy vừa sợ hãi vừa đau lòng, không biết Lạc Tình làm sao, sẽ như thế nào.

Y khẽ cúi người, muốn xem Lạc Tình bị làm sao, đúng lúc đó, Lạc Tình lại đột nhiên mở mắt.

Lạc Tình một tay kéo Ngân vào lòng, nhưng giây tiếp theo, Ngân cảm thấy cổ mình lạnh toát, một tia đau đớn truyền đến từ cổ.

Chương 1248

Sau đó y cảm thấy máu trong cơ thể từng chút một bị Lạc Tình hút vào miệng.

Y vốn muốn đẩy Lạc Tình ra, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Lạc Tình, y quyết định để Lạc Tình hút máu của mình.

Cùng với máu trong cơ thể dần cạn kiệt, còn có yêu lực và sinh mệnh lực, nhưng ngay cả như vậy, y vẫn kiên trì chịu đựng.

Diệp Thiên và Uyển Châu ra khỏi mật thất, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Diệp Thiên kinh hãi, vội vàng tiến lên kéo Lạc Tình ra khỏi người Ngân.

Mất đi huyết nguyên, Lạc Tình có chút cuồng loạn, không ngừng vung tay về phía Ngân.

"Ngân đang làm gì!

Không muốn mạng nữa sao!

Ngươi tưởng ngươi đang cứu y, đang yêu y sao!" Diệp Thiên lúc này vô cùng tức giận, có chút cảm giác hận sắt không thành thép, Ngân cũng quá ngốc rồi!

Ngân lúc này cúi đầu, không nói một lời, sau đó ngẩng đầu, vẫn lặng lẽ nhìn Lạc Tình đang phát điên.

Lạc Tình lúc này lại rơi vào trạng thái cuồng hóa, yêu huyết của Ngân vẫn là ngòi nổ gây cuồng hóa.

Diệp Thiên cau mày, đánh ngất Lạc Tình, nhìn Ngân ở một bên.

Ngân đột nhiên ho khan, phun ra một ngụm máu, sau đó cả người không đứng vững được nữa, ngã ngồi xuống đất.

Diệp Thiên tuy miệng mắng Ngân ngốc, nhưng lại không thể không quản.

Y từ trong không gian lấy ra một viên đan dược hồi phục, ném xuống, nhét đan dược vào miệng Ngân.

"Viên đan dược này có thể hồi phục vết thương của ngươi, hãy hấp thu thật tốt." "Được." Ngân thử vận dụng yêu lực, để tăng tốc hấp thu đan dược, nhưng vừa ra sức, lại cảm thấy hoàn toàn không dùng được lực.

Diệp Thiên vốn chuẩn bị đi, nhìn thấy Ngân như vậy, lại chỉ có thể bất đắc dĩ truyền linh lực của mình cho Ngân.

Đợi sau khi Ngân hồi phục, y không nói một lời đứng dậy, đi về phía cửa.

"Ngươi muốn đi đâu!" Uyển Châu nhìn thấy bèn hỏi.

"Ta về tộc mình, đi hỏi xem có cách nào có thể cứu Lạc Tình không." Ngân nói xong, như một tia chớp, lao về phía Yêu Thú Sơn Lược.

"Chúng ta có nên để y đi không?" Uyển Châu nhìn Diệp Thiên đang trị liệu cho Lạc Tình trong phòng.

"Nếu không thì biết làm thế nào, không chữa khỏi hoàn toàn cho Lạc Tình, Ngân sẽ không chịu bỏ qua." Diệp Thiên cũng vô cùng bất đắc dĩ, nhưng sau đó y lại nhẹ nhõm, nếu một ngày nào đó Uyển Châu rơi vào tình huống như vậy, y cũng nhất định sẽ bất chấp tất cả để cứu Uyển Châu.

Ngày thứ hai, Lạc Tình tỉnh dậy, nhìn thấy mình lại bị trói, liền biết nhất định mình lại mất khống chế rồi.

Nàng vừa tỉnh dậy, liền vội vàng gọi Uyển Châu: "Uyển Châu Uyển Châu!" Uyển Châu đang nghỉ ngơi trong phòng phụ, nghe thấy

tiếng gọi, cứ ngỡ có chuyện gì xảy ra, vội vàng chạy đến bên Lạc Tình, thấy Lạc Tình không sao, nàng mới thở phào nhẹ nhõm: "Nàng gọi ta có chuyện gì?" "Ngân đâu, hôm qua ta không phải lại phát điên sao, Ngân, … y có sao không?" "Ngân không sao, hiện tại y đã về tộc, để tìm phương pháp chữa trị cho nàng, đừng căng thẳng, không sao đâu." Uyển Châu giấu đi chuyện Ngân bị hút máu bị thương, không muốn Lạc Tình tự trách.

Cứ như vậy lại đợi mấy ngày, Ngân lại không có một chút tin tức nào.

Không những người không về, mà ngay cả một lời nhắn cũng không truyền về.

Lạc Tình vô cùng lo lắng, luôn sợ Ngân xảy ra chuyện bất trật.

Diệp Thiên vốn định đợi thêm mấy ngày nữa, nhưng lại không chịu nổi lời cầu xin của Lạc Tình, bèn dẫn Uyển Châu và nàng cùng đi đến nơi Ngân tộc cư trú.

Lần trước sau khi gặp đám yêu thú đó, yêu thú liền nói cho Diệp Thiên biết nơi cư trú của chúng.

Yêu thú có khả năng cảm nhận khí tức mạnh hơn con người, nên khi tiểu yêu thú ở cửa nơi cư trú của Ngân tộc cảm nhận được một tia khí tức bất thường, liền vội vàng đi bẩm báo cho Thú Lâm đương gia.

Thú Lâm lúc này đang trong động phủ cùng các trưởng lão trong tộc thương lượng xem nên xử lý Ngân là kẻ ăn cây táo rào cây sung như thế nào.

Nghe tiểu yêu thú báo cáo, đôi mày tuấn tú của Thú Lâm cau lại: Khí tức bất thường?

Chương 1249

Ai lại đến địa bàn của ta vậy?

Thực lực của Thú Lâm mạnh hơn tiểu yêu thú rất nhiều, y phóng uy áp của mình ra, liền cảm nhận được khí tức của Diệp Thiên: "Cái tu tiên giả lợi hại lần trước sao?

Thật là thú vị." Lúc này Diệp Thiên và những người khác đang trên đường đến đó cũng cảm thấy có người đang thăm dò.

Đợi Diệp Thiên đến gia tộc của Ngân, y thấy Thú Lâm đang đợi ở cửa.

"Không biết quý khách đại giá quang lâm, có thất lễ không đón tiếp từ xa.

Không biết các hạ đến đây có quý sự gì?" Thú Lâm trông có vẻ rất lịch sự thao thao bất tuyệt một tràng lời lẽ văn hoa.

"Ta đến đây cũng không có chuyện gì khác, chỉ muốn hỏi, ngươi đã giấu Ngân ở đâu?" Diệp Thiên cảm thấy Ngân đã xảy ra chuyện trong tộc, cũng không quanh co, trực tiếp nói thẳng.

Thú Lâm dừng lời, sắc mặt có chút biến hóa, nhưng ngay lập tức lại khôi phục vẻ mặt tươi cười: "Ngân?

Ngân đã mất tích rất lâu rồi, ta làm sao có thể giấu y được?" Tuy biểu cảm của Thú Lâm chỉ biến hóa trong nháy mắt, nhưng đã bị Diệp Thiên luôn quan sát phát hiện, vì vậy Diệp Thiên càng thêm tin chắc Ngân một đi không trở lại có liên quan đến Thú Lâm.

Thú Lâm thấy Diệp Thiên không có ý rời đi, cũng không nói gì, nói: "Không bằng ba vị hãy nán lại tộc ta hai ngày, thế nào?" Diệp Thiên đang không có lý do để ở lại điều tra chuyện này, vừa nghe lời

đó, nào có lý do không đồng ý.

Thú Lâm liền sai một tiểu yêu thú dẫn họ đến nơi ở, và sai tiểu yêu thú đó chăm sóc chu đáo cho họ.

Ngày thứ hai, Uyển Châu vừa ra khỏi cửa, thấy ngoài phòng có một tiểu yêu thú, trên tay đeo một chiếc vòng tay có kiểu dáng tương tự với chiếc vòng trên tay Thú Lâm, dường như là con của những người có thân phận địa vị trong tộc.

Uyển Châu cảm thấy tiểu yêu thú này không chừng biết chút gì đó, nàng lặng lẽ tiếp cận, tháo cây trâm cài tóc trên đầu xuống, phẩy một cái trước mắt tiểu yêu thú, tiểu yêu thú liền thần sắc hoảng hốt.

Cây trâm có công năng nhiếp nhân tâm phách.

"Tiểu yêu thú, nói cho tỷ tỷ biết, Ngân ở đâu?" "Ngân Ngân bị nhốt trong sơn động." Sau khi có được tin tức cần thiết, Uyển Châu xóa bỏ ký ức của tiểu yêu thú, để tiểu yêu thú ngủ một lúc ngoài phòng mình.

Uyển Châu kể lại chuyện này cho Diệp Thiên nghe, hai người lên kế hoạch đi cứu Ngân.

Buổi tối, Diệp Thiên và Uyển Châu đến sơn động đó.

Lạc Tình bị bỏ lại trong phòng, vì sợ lại mất khống chế, Lạc Tình dường như cũng chỉ có hứng thú với máu của Ngân.

Sơn động, ở cửa có một tầng cấm chế, Diệp Thiên cũng không quản nhiều, trực tiếp phá vỡ cấm chế, đi vào.

Vừa vào trong động, y thấy Ngân đang thoi thóp, liền cứu Ngân ra.

Y chưa kịp ra khỏi động khẩu thì bị Thú Lâm và đám người y dẫn theo chặn lại ở cửa động.

Thú Lâm vừa cảm giác cấm chế mình đặt ra bị phá vỡ, liền biết có

chuyện bất thường, vội vàng chạy đến sơn động, vừa vặn bắt gặp Diệp Thiên đang cứu Ngân.

Thú Lâm mặt mày âm trầm nói với Diệp Thiên: "Hành vi của các hạ không hay cho lắm, đây là chuyện gia đình của ta, hy vọng ngươi đừng nhúng tay vào." Diệp Thiên lại đâu phải loại người bỏ rơi bạn bè không quản?

Diệp Thiên phóng uy áp linh lực của mình ra không chút che giấu, những tiểu yêu thú có tu vi thấp đều sắp không đứng vững được nữa: "Ồ?

Nếu ta cứ muốn nhúng tay vào thì sao?" Tin tức này khi Diệp Thiên và Nhị Nguyệt biết được thì cả hai đều có chút kinh ngạc thậm chí phẫn nộ, lúc này Lạc Tình lại có vài tia lạnh lẽo, nhìn những tin tức này: "Không nhân đạo thì đừng trách ta bất nghĩa." Nói xong liền nói với Ngân: "Hãy đi lấy Tuyết Liên kia cho ta đi.

Vì ta đã dùng yêu thú để tăng đại công lực.

Ta không thể lấy yêu thú, vậy dùng Tuyết Liên trấn áp trấn áp đi." Nói xong, liền sai người mang Tuyết Liên cho Lạc Tình.

Lạc Tình nghiến răng nuốt Tuyết Liên.

Sau đó nàng cảm thấy toàn thân đều tràn ngập một tia nóng bức.

Một luồng nhiệt ẩm cũng nhanh chóng, không kiêng kỵ xâm lấn trong cơ thể nàng.

Không giống Tuyết Liên.

Chương 1250

Ngược lại có chút giống Hỏa Liên.

Nhưng bất kể thế nào, đồ đã nuốt vào, không có cách nào nhổ ra được nữa.

Lạc Tình chỉ có thể nghiến răng kiên trì nuốt nó, lúc này Ngân lại không ngờ Lạc Tình thật sự sẽ nuốt Tuyết Liên này, lúc này trong thần sắc của y mang theo vài phần kinh ngạc thậm chí bất đắc dĩ nhìn nàng.

Nhưng lúc này trong thần sắc Lạc Tình không khỏi mang theo vài phần thống khổ, vì Lạc Tình phát hiện sau khi nuốt Tuyết Liên công lực của nàng quả thực đã tăng đại không ít.

Nhưng đồng thời đi kèm với đó là sự hỗn loạn của công lực dẫn đến sự thống khổ, kinh mạch như mất khống chế.

Lúc này Lạc Tình muốn quy nguyên, nhưng lại không có cách nào để pháp lực hoành trùng trực chàng tràn lan trong cơ thể nàng một cách không kiêng kỵ.

Lúc này nàng đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, tiên huyết ở khóe miệng khiến Ngân có chút lo lắng không biết nên làm thế nào cho tốt.

Sau đó y vội vàng rời đi, tìm Diệp Thiên.

Lúc này Diệp Thiên đang cùng Uyển Châu thưởng hoa.

Nhìn Ngân vội vàng chạy đến, Diệp Thiên có chút mơ hồ về Ngân trước mắt.

Nhưng lại không nói gì.

Lúc này Ngân lại nói: “Mau đi cứu Lạc Tình, Lạc Tình vừa mới nuốt Tuyết Liên.

Hiện tại công lực đại tăng nhưng lại hỗn loạn.

Nàng đã phun ra mấy ngụm tiên huyết, ta sợ cứ thế này sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Lúc này hai người đều không ngờ Lạc Tình lại nuốt Tuyết Liên, công lực đại tăng dẫn đến việc sắp tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng hiện tại không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đi cứu Lạc Tình trước rồi tính sau.

Sau đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cùng nhau dùng pháp lực không ngừng dẫn dắt pháp lực của Lạc Tình để ổn định nó xuống.

Lúc này Lạc Tình được Diệp Thiên và Uyển Châu giúp đỡ, pháp lực đại tăng.

Lúc này Lạc Tình muốn nhờ Diệp Thiên giải tán Quỳnh Dao Cung.

Lúc này, Nhị Nguyệt nghe được chuyện này liền nổi giận: “Không được, không thể.

Quỳnh Dao Cung là tâm huyết của các đệ tử chúng ta và cả của ngài, làm sao có thể giải tán, ta không đồng ý.” Lúc này Lạc Tình nói: “Nếu ngươi không đồng ý ta thì ý của ta đã quyết, nếu không đánh mà cứ để mặc cho nó tự lưu lạc, vậy thì ta sẽ buông tay rời khỏi đây, Quỳnh Dao Cung không có Cung chủ sẽ như thế nào?

Ngươi hẳn phải rõ hơn ta.” Lúc này Nhị Nguyệt nói: “Nếu Cung chủ ngài không tin thì ngài cứ hỏi các đệ tử khác.

Họ có đồng ý không.” Lúc này các đệ tử nghe tin tức này liền liên hợp ký tên thỉnh cầu Cung chủ Lạc Tình không đồng ý chuyện này, lúc này Diệp Thiên cũng bày tỏ không có cách nào, nhưng bất kể thế nào, Lạc Tình đã quyết tâm chuyện này, căn bản không có cách nào có thể vãn hồi được.

Sau khi Lạc Tình trở về Quỳnh Dao Cung liền mở một đại hội.

Các đệ tử trong cung và các vị trưởng lão trong cung, cùng một số lão giả đều nhất tề đến.

Lúc này tất cả mọi người đều có chút phẫn nộ nhìn về phía Ngân.

Nhưng lại không có gì xảy ra.

Lúc này Lạc Tình liền nói: "Hiện nay Thiên Môn sắp công đánh Quỳnh Dao Cung của ta, ta tuy công lực đại tăng, nhưng lại không có cách nào có thể hóa giải nguy nan này, các đệ tử không bằng hãy mau rời khỏi đây, dù sao những thứ này đều không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là nếu còn ở lại thì sẽ gặp phải tình huống, các ngươi hẳn phải rõ hơn ta, không bằng giải tán Quỳnh Dao Cung.

Lúc này bất kể thế nào, bất kể ra sao, cũng không nên tiếp tục như vậy, dù sao lúc này, không còn đơn giản như vậy nữa.

Bây giờ rời đi còn có cơ hội, ta giải tán Quỳnh Dao Cung lúc này, cũng để các ngươi có đường lui, ta cũng không trì hoãn quá nhiều thời gian quá nhiều chuyện.

Xem nếu như vậy có thể được, vậy thì hãy mau chóng giải tán đi, dù sao ta cũng không còn tiếp tục làm nữa, ta cũng không còn tiếp tục làm việc, nơi này vốn dĩ đã như vậy rồi." Nhưng các đệ tử lại không nói gì: "Cung chủ Quỳnh Dao Cung, tiên huyết của chúng ta cũng là tâm huyết của ngài, chẳng lẽ cứ vậy mà bỏ mặc không quản sao?" Nhưng lúc này có đệ tử lại nói: "Cung chủ đừng để Ngân xúi giục ngài muốn giải tán Quỳnh Dao Cung, ngài ngàn vạn lần đừng nghe những lời hồ ngôn loạn ngữ.

Chương 1251

Quỳnh Dao Cung là tiên huyết của chúng ta, chúng ta sẽ không dễ dàng từ bỏ." Lúc này Ngân ra mặt giải thích: "Ta cũng không muốn Cung chủ giải tán Quỳnh Dao Cung, chỉ là mọi chuyện đều là ý Cung chủ, chúng ta làm sao có thể không làm trái." Nhưng lúc này các đệ tử trong cung căn bản không nghe lời này, lúc này một đệ tử đứng ra nói: "Ta muốn quyết đấu với ngươi." Sau đó liền rút kiếm ra giao chiến với Ngân, Ngân căn bản không trúng kế, trước đó vì thả máu nên công lực bị giảm yếu.

Lúc này Ngân có chút suy yếu.

Lúc này Lạc Tình liền nổi giận, nhìn mức độ Ngân bị thương liền nhìn tên đệ tử kia, sau đó đánh hắn bị thương liền có chút phẫn nộ: "Vì đã không cho ta giữ Quỳnh Dao Cung, vậy thì ta truyền vị cho Nhị Nguyệt, nhưng bất kể thế nào, bất kể ra sao, cũng nên làm vậy.

Chuyện Cung chủ dù sao cũng phải làm tốt trước, như vậy là hài lòng rồi chứ?

Ta.

Nếu không phải Ngân, ta căn bản sẽ không quay về, thậm chí ở bên ngoài cứ như vậy mà sống tốt rồi.

Vừa trả ân vừa báo oán, trong chuyện này, thật sự sợ ta nổi giận sao." Nhị Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận chuyện này, lúc này, Nhị Nguyệt có chút mâu thuẫn nhìn xuống những người đơn thuần này bất đắc dĩ tiếp nhận, dù sao lúc này không còn cách nào khác, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ làm người ta cảm thấy có lỗi.

Ai cũng nhìn rõ, vậy thì trong tình huống như vậy, không bằng an an tĩnh tĩnh giữ thái độ của mình, mau chóng tiếp nhận Quỳnh Dao

Cung này, để tránh sau này Lạc Tình thật sự nổi giận.

Nhưng lúc này Uyển Châu lại đề nghị Quỳnh Dao Cung thay trời hành đạo, chỉ cần làm tốt mọi thứ thì mọi chuyện sẽ rất tốt, chỉ cần thay trời hành đạo, đối với bất kỳ chuyện gì mà nói, Thiên Môn cũng không dám dễ dàng làm gì.

Nhị Nguyệt chấp nhận đề nghị của Uyển Châu, dù sao đề nghị này cũng rất tốt, ít nhất là không gây ra tổn hại quá lớn cho bất kỳ ai có mặt, như vậy chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao.

Sau đó liền nói với đệ tử và tất cả mọi người.

Nhưng lúc này lại thấy Lạc Tình trong cơn giận lại một lần nữa đập bàn bỏ đi, Nhị Nguyệt tuy có chút mâu thuẫn, nhưng đã nhậm chức Cung chủ thì phải làm tốt chuyện này.

Tuy không muốn làm Cung chủ, nhưng phải giữ gìn hình ảnh tốt, Nhị Nguyệt chấp nhận đề nghị của Uyển Châu xong liền nói.

Sau này Quỳnh Dao Cung không có Cung chủ.

Chỉ có Lạc Tình nếu nguyện ý một lần nữa chấp nhận làm Cung chủ, vậy thì không cần thông qua sự đồng ý của ta, lúc này: "Quỳnh Dao Cung sau này sẽ thay trời hành đạo, chấn chỉnh mọi sự bất công trên thế gian, sau này đệ tử dưới chân núi có thể xuống núi tu hành, nhưng không được cướp đoạt dân nữ, không được làm bất kỳ chuyện thương thiên hại lý nào, phải thay trời hành đạo, làm những chuyện công chính công khai, không được tham luyến bất kỳ chuyện gì, hiểu chưa?" Lúc này các đệ tử trong cung hiểu rõ, sau đó các đệ tử Quỳnh Dao Cung liền lần lượt rời khỏi Quỳnh Dao Cung xuống núi tu hành, Uyển Châu và Diệp Thiên thì lặng lẽ đi theo, để đề phòng sau này xảy ra đại loạn, đến lúc đó có chuyện thì không dễ giải quyết.

Lúc này.

Quỳnh Dao lúc này lại phát hiện một huyện lệnh trong một tiểu huyện đang cường đoạt dân nữ, lúc này giữa thanh thiên bạch nhật, thậm chí ngay giữa đường mà cường đoạt dân nữ.

Thậm chí đối với dân nữ này y còn có ý đồ bất chính, lúc này Quỳnh Dao Cung nhìn thấy.

Chuyện này quả thực là chuyện thương thiên hại lý.

Ta lên giúp đỡ chắc sẽ không gây chuyện, ừm ừm không đúng, Nhị Nguyệt đã nói chuyện này, lúc này một đệ tử nói: "Chắc sẽ không, họ cũng không làm chuyện thương thiên hại lý gì đâu, ta đã đọc trong thoại bản rất nhiều rồi." Lúc này Diệp Thiên và Uyển Châu phía sau mỉm cười, không làm bất cứ chuyện sai trái nào a, lúc này người của Quỳnh Dao Cung liền tiến lên nói: "Dừng lại!

Ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà cũng dám cường đoạt dân nữ, không sợ sau này gặp báo ứng sao?" Lúc này huyện lệnh lại cười không ngớt, phải nhớ ở đây ta mới là vương giả, ta mới là bá chủ, ta mới là trời, ta mới là số một.

Mau đứng sang một bên kia và cút đi cho ta." Nhưng Quỳnh Dao Cung lại không giống như những kẻ cút đi, lúc này, những người xung quanh đều biết gia đình đó, đã có dũng khí như vậy thì thật tốt, nếu không thì cũng không đánh được huyện lệnh, bèn nói: "Mau đi đi, nếu không bị tên huyện lệnh này bắt được thì xong đời rồi." Nhưng lúc này Quỳnh Dao Cung nói: "Quỳnh Dao Cung của chúng ta muốn thay trời hành đạo." Nhưng lại bị người khác...

Lúc này huyện lệnh lại cười lạnh một tiếng, sai bộ khoái mang những người này đi, nhưng lúc này Quỳnh Dao Cung muốn dùng năng lực của mình để làm việc, nhưng Nhị Nguyệt đã nói không được làm chuyện thương thiên hại lý, không được làm hại người, tất cả mọi người đều có chút mơ hồ, nhưng lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu

cũng đi theo, trong nhà lao Diệp Thiên và Uyển Châu không biết từ đâu biến ra đồ ăn đều đưa cho mọi người, sau đó bộ khoái liền hỏi: "Các ngươi đang làm gì?" Lúc này một vị bộ khoái liền nói chuyện với Diệp Thiên, nhưng lúc này Diệp Thiên có chút ánh mắt độc ác nhìn thẳng vào vị bộ khoái.

Lúc này bộ khoái không ngờ Diệp Thiên lại như vậy, thêm vào đó Diệp Thiên ra tay nhanh chóng điểm huyệt, khiến toàn thân y cứng đờ, muốn động cũng không động được.

Lúc này tất cả mọi người đều có chút không biết nên làm thế nào, nhưng lúc này Diệp Thiên lại dùng dây trói vị bộ khoái này lên cột.

Không biết lúc đó nhìn thấy các tù phạm lần lượt nhìn vị hiệp sĩ đã trói y lên đó thật quá tốt rồi, sẽ không còn bị khi dễ nữa, thật sự là cả thiên hạ đều vui mừng.

Lúc này các đệ tử Quỳnh Dao Cung đều hỏi: "Vì sao?

Chẳng lẽ y cũng vô tội.

Giống như chúng ta sao." Lúc này một tù nhân nói: "Chúng ta phạm tội nên bị bắt vào đây." Lúc này một đệ tử nói: "Chúng ta vì ngăn cản huyện lệnh, ừm, chuyện cường đoạt dân nữ mà bị trói vào đây." Lúc này nhiều người nói: "Thật sự không phải sao, chúng ta làm việc, chỉ cần trái ý huyện lệnh, dù là chuyện tốt cũng biến thành chuyện xấu, bị trói vào nhà lao tội nghiệp mẹ già của ta, cũng không biết giờ bà sống thế nào." Nhưng lúc này mọi người lại không biết phải làm gì, nhưng lại thản nhiên duy trì vấn đề của mình.

Nhưng lúc này các tù phạm đều phát hiện những người này có thể giúp đỡ họ trong những điều oan ức.

Lúc này các đệ tử mới biết những tù phạm này vô tội đến mức nào liền nhìn Diệp Thiên nói: "Diệp công tử ta có thể thả họ ra được

không?

Chương 1252

Thật ra họ cũng vô cùng vô tội, nếu muốn bắt họ đấu, chẳng phải là trái với ý định chúng ta xuống núi sao." Lúc này Diệp Thiên gật đầu nói: "Nếu muốn cứu thì cứu họ đi, dù sao họ cũng là người vô tội." Lúc này các đệ tử Quỳnh Dao Cung reo hò, sau đó kêu thả người, Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn họ hỏi: "Ngươi đang làm gì, trong lòng rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, không nói cho ta biết, vậy ta sẽ chặt ngươi thành tám khúc, ngươi cũng biết võ công của ta bây giờ cao đến mức nào, muốn giết một người thì dễ như trở bàn tay, thật sự không giúp ngươi đâu.

Các tù phạm cũng sợ không giúp được." Lúc này các tù phạm nói: "Đại hiệp, ngài cứ giết đi, chặt thành tám khúc cũng được, dù sao chúng tôi cũng đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý rồi.

Chặt thành tám khúc cũng không đáng kể." Lúc này bộ khoái lại nhìn các tù phạm và các đệ tử Quỳnh Dao Cung, nói: "Ta khai ta khai a." Lúc này bộ khoái vội vàng giúp viết ra những chuyện mình biết, nhìn họ nói: "Những việc ác của vị huyện lệnh này ta thật sự không biết phải làm gì, các ngươi mau đi đi, nhớ là nhà của y ở không xa." Lúc này Diệp Thiên nhìn địa chỉ nhà của huyện lệnh xong liền vội vàng đến nhà huyện lệnh bắt huyện lệnh xong liền ném y ra đường lớn, thậm chí còn để tất cả tội chứng mà bộ khoái đã viết ra trên người y, sau đó dùng một con lừa nhàn nhã dạo chơi.

Những hành vi của huyện lệnh, khiến tất cả bá tánh bắt đầu đặc biệt căm ghét, vì vậy lúc đó mọi người cũng không ngừng la ó đuổi y đi.

Bởi vì bá tánh bây giờ đã biết bộ mặt thật của huyện lệnh, nếu

tiếp tục để y ở lại đây, thì tất cả bá tánh sẽ phải chịu khổ, vì vậy lúc đó bá tánh bây giờ đã biết mình có cơ hội như vậy.

Họ biết tất cả cũng đặc biệt muốn cảm ơn các đệ tử Quỳnh Dao Cung, nếu không phải vì họ, mọi người cũng không thể biết được bộ mặt thật của người này.

Vì vậy lúc đó bá tánh không ngừng nói với các đệ tử Quỳnh Dao Cung.

"Lần này thật sự vô cùng cảm ơn, nếu không có các ngươi ở đây, mọi người có thể bây giờ không biết sẽ như thế nào nữa?" Các đệ tử Quỳnh Dao Cung cũng không vì chuyện này mà cảm thấy kiêu ngạo hay gì cả, vì mọi người không hy vọng nhìn bá tánh chịu khổ chịu mệt, đặc biệt là bị tên huyện lệnh như vậy hãm hại.

Vì vậy lúc đó mọi người mới nghĩa bất dung từ, giúp đỡ giải quyết tất cả những phiền nhiễu.

Nhưng bất kể chuyện này, đều là do nguyên nhân, vì vậy mới có thể biến tất cả hiện tượng thành tốt, vì vậy lúc đó bá tánh bất kể thế nào cũng phải cảm ơn.

Bởi vì họ cũng đối với tâm ý của các đệ tử, bao gồm cả sự tôn trọng.

Đồng thời các đệ tử Quỳnh Dao Cung, cũng vui vẻ chấp nhận lời cảm ơn của bá tánh, nhưng đúng lúc này, bá tánh đột nhiên nhìn thấy bộ khoái.

Bởi vì những bộ khoái này ngày thường dựa vào thế lực mà làm nhiều chuyện xấu, vì vậy lúc đó mọi người vội vàng đến nhà lao, không ngừng mắng chửi những bộ khoái này.

"Những người này thật sự không còn lương tâm, hãm hại bá tánh chúng ta, chẳng phải ngày thường làm nhiều chuyện xấu, cuối cùng có

thể để họ biết được những gì họ làm đáng phải trả giá đắt như thế nào." Bá tánh lần này có thể giải mối họa lớn trong lòng mình không, có thể để họ trút tất cả sự phẫn nộ lên người những kẻ đó.

Khi mọi người đang mắng chửi những kẻ bất hảo này, trong lòng thật sự vô cùng hả hê.

Lúc đó những kẻ bất hảo cũng không muốn làm vậy, nhưng có một số chuyện đã xảy ra rồi.

Căn bản không thể thay đổi được nữa, vì vậy lúc đó những kẻ bất hảo không ngừng cầu xin Diệp Thiên.

"Xin hãy cứu tôi đi, tôi thật sự không muốn ở lại đây nữa, tôi vốn cũng không muốn làm vậy, tuy đã làm những chuyện sai trái, nhưng tôi cũng nguyện ý sửa đổi, hy vọng ngài có thể cho tôi một cơ hội." Trong lòng bộ khoái cũng vô cùng rõ ràng, nếu cứ ở lại nhà lao, thì cả đời sẽ bị hủy hoại, vì vậy y cũng muốn mau chóng ra ngoài, nhưng Diệp Thiên đã hiểu rõ những kẻ bất hảo này.

Bởi vì nếu không thật lòng hướng thiện, thì tuyệt đối sẽ không để họ rời đi, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng khuyên nhủ những kẻ bất hảo này.

"Nếu thật sự muốn ta cứu, vậy thì phải có sự thay đổi, nhất định phải một lòng hướng thiện, từ nay về sau không bao giờ làm bất kỳ chuyện xấu nào nữa." "Và ta cũng sẽ tìm người giám sát, nếu có thể làm tốt một chút, thì có thể được cứu." Diệp Thiên cũng chỉ định mấy bá tánh đi giám sát lời nói và hành động của họ, nhưng hiện tại huyện lệnh đã bị đuổi đi, đồng thời trong nhà còn có vàng bạc, vì vậy lúc đó bá tánh quyết định chia cho mọi người.

Bởi vì đó đều là tiền cướp bóc của bá tánh, chia cho họ là điều bình thường nhất, như vậy mọi người cũng có thể giải quyết được khủng hoảng cuộc sống.

Lúc đó bá tánh nhìn thấy các đệ tử có thể hóa nguy thành an như vậy, có thể khiến mọi người vui mừng như vậy, thật sự vô cùng cảm ơn cả nhóm người.

Bởi vì sự xuất hiện của họ gần như đã thay đổi cuộc đời họ, bởi vì nếu trong huyện này cứ tiếp tục như vậy.

Thì tất cả bá tánh phải đối mặt với nguy cơ, thật sự không dám nghĩ, may mà bây giờ có các đệ tử Quỳnh Dao Cung, hoàn toàn đã giải quyết được những chuyện phiền nhiễu này.

Giải quyết xong thì bá tánh cũng không còn lo lắng gì nữa.

Vì vậy lúc đó bá tánh để cảm ơn các đệ tử Quỳnh Dao Cung, cũng hy vọng họ có thể ở lại đây thêm mấy ngày nữa, liền chủ động tiến lên mời.

“Lần này thật sự cảm ơn, tuy trước đó đã cảm ơn rồi, nhưng bất kể thế nào, ân tình này mọi người sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng, không thể nào quên được.” “Vì đã đến đây, hy vọng các ngươi có thể ở lại đây thêm mấy ngày nữa, vừa hay cũng để mọi người chiêu đãi một phen.” Lúc đó bá tánh thật sự chân thành, muốn mời người của Quỳnh Dao Cung ở lại đây thêm mấy ngày, cũng có thể cảm nhận được, bá tánh thật sự quá nhiệt tình rồi.

Chỉ giúp đỡ một chút việc nhỏ, mà có thể khiến họ cảm ân đội đức, vì vậy cũng biết trong lòng bá tánh, vui mừng đến mức nào.

Biết họ có tấm lòng vô cùng thiện lương.

Dương Tiễn lúc đó nhìn thấy mọi người đều không quay về đồng thời cũng vội vàng hạ phàm tìm.

Y không biết rốt cuộc họ ở đâu, sau khi biết được nơi họ ở, nhìn thấy họ hòa nhập với những phàm nhân này, liền không ngừng châm chọc.

Chương 1253

“Cứ tưởng ngươi đang làm chuyện kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, hóa ra lại đang tư tình với những phàm nhân này.” “Cũng không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, chẳng lẽ không biết có chuyện quan trọng cần phải làm sao?” Lúc đó Dương Tiễn lại nhìn thấy như vậy, lời nói quả thực có chút đặc biệt khiến người ta khó chấp nhận, vì vậy lúc đó bá tánh có cảm giác đầu tiên.

Họ cảm thấy Dương Tiễn lần này đến, vô cùng không có thiện ý, tuy mọi người không biết rốt cuộc y làm gì, nhưng bất kể.

Đã đến thì nên đối xử tốt, chứ không phải kiểu đối xử bốn mắt như vậy.

Vì vậy Dương Tiễn trong lòng bá tánh, cũng không có chút thiện cảm nào, cảm thấy người này dường như vô cùng khó gần, liền bắt đầu không ngừng bàn tán xôn xao.

“Người này rốt cuộc là sao vậy?

Nhìn trông kỳ hình quái trạng, khiến người ta có chút khó chấp nhận, hơn nữa lời nói cũng sắc bén như vậy, thật sự không biết rốt cuộc là sao.” Lúc đó đối với sự bàn tán xôn xao của bá tánh, Dương Tiễn thật sự có chút tức giận, liền thi pháp khiến bá tánh mất đi ký ức, lúc đó Uyển Châu đang ở trong chuyện này.

Liền bắt đầu cùng Dương Tiễn hai người cãi nhau một trận lớn, vì bất kể thế nào cũng không nên dùng chiêu thức như vậy với phàm nhân.

Bá tánh đều vô tội, hơn nữa mọi người và Diệp Thiên xử lý cũng vô cùng hòa hợp, cũng không có kẻ nào như Dương Tiễn, vì vậy sau khi cãi nhau.

Bá tánh cũng đuổi Dương Tiễn đi, vì cảm thấy người như vậy căn bản không xứng đáng ở lại đây.

Lúc đó Dương Tiễn bị bá tánh đuổi đi, trong lòng càng thêm khó chịu, cảm thấy những phàm nhân này thật sự vô lý gây chuyện, không biết thân phận của mình.

Dám ở đây giỡ trò với ta, vì vậy lúc đó y cảm thấy thân phận của mình như vậy, nếu để những kẻ như vậy bắt nạt thì thật sự có chút tức giận.

Vì vậy y liền nghĩ rằng bất kể thế nào, cũng phải lấy lại thể diện này.

Lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người, khi đi dạo nhàn rỗi thì có chút đói, nghe nói ở đây có một khách sạn, dường như đồ ăn vô cùng ngon.

Vì vậy lúc đó hai người liền đi đến khách sạn, hai người vừa bước vào phòng, bà chủ khách sạn vô cùng nhiệt tình tiếp đón.

"Hai vị khách quan muốn ở trọ hay ăn đồ ăn?

Quán của tôi nổi tiếng đặc biệt, đúng vậy." Bà chủ khách sạn vừa nói vừa dẫn Uyển Châu và Diệp Thiên hai người vào trong phòng, đồng thời cũng sắp xếp cho họ một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Ở vị trí này có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ bên dưới khách sạn, vì vậy lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người, đều cảm thấy bà chủ này thật sự vô cùng tốt.

Biết làm ăn, nếu người làm ăn đều có thể như vậy, hẳn là tài nguyên rộng mở, công việc kinh doanh cũng vô cùng thịnh vượng.

Vì vậy lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người, cũng ăn món ăn nổi tiếng nhất của khách sạn này.

Lúc đó hai người đang ăn uống vui vẻ thì Dương Tiễn đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, nhưng lần này y lại không xuất hiện với bộ mặt thật của mình.

Y đã thay đổi hình dạng, vì lúc đó Dương Tiễn biết rõ, sau khi bá tánh náo loạn, đồng thời cũng khiến pháp thuật của y thay đổi.

Bởi vì nếu y lại xuất hiện với bộ dạng đó, e rằng sẽ gây ra một số chuyện không cần thiết.

"Mấy vị khách quan đây là đậu phộng, cũng là món nổi tiếng nhất của quán, vì vậy lần đầu tiên đến quán nhỏ này, nếu sau này thấy ngon thì hãy ủng hộ nhiều hơn, có nhu cầu thì hãy gọi thêm." Bà chủ thật sự rất biết làm ăn, không những đồ ăn ngon, mà thái độ cũng vô cùng tốt, đồ ăn tặng thêm, Dương Tiễn lúc đó lần đầu tiên ăn.

Và y đã gây ra một trò cười lớn, vì từ trước đến nay y chưa từng ăn những thứ phàm tục này, vì vậy lúc đó y cũng không biết gì.

Lúc này, Diệp Thiên đột nhiên nhìn thấy tin tức từ chim sẻ, và y liền dừng lại, vì vậy lúc đó y cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó y nhìn thấy trên thư viết rằng Bồ Đề xưng Ma Giới đang rục rịch.

Chuyện này gây áp lực rất lớn cho Diệp Thiên, nếu Ma Giới bây giờ không ngừng có bất kỳ hành động nào, thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng kể chuyện này cho Uyển Châu nghe, Uyển Châu đương nhiên hiểu rõ Ma Giới, từ trước đến nay đều không ngừng muốn gây sự.

Lần này vì Ma Giới lại muốn bắt đầu động loạn, Uyển Châu lo lắng nhất là nhân gian sẽ gặp nạn.

Bản thân những người phàm trần này đều là những người bình thường, nếu người của Ma Giới thật sự muốn làm một số chuyện xấu, thì những người này căn bản không thể chống đỡ được.

Hiện tại điều quan trọng nhất là làm thế nào có thể ngăn chặn Ma Giới, không để họ làm hại bất kỳ người vô tội nào, nhưng chuyện này cũng phải tính toán lâu dài.

Chương 1254

“Nếu thật sự là như vậy, chúng ta nên làm thế nào đây?

Bây giờ chuyện này mọi người đều đã biết, nên bàn bạc kỹ lưỡng một phen, nếu Ma giới thật sự muốn hành động, chúng ta nhất định phải ngăn cản.” Uyển Châu lúc đó cũng không ngừng bàn bạc với Diệp Thiên, vì trong lòng thật sự có chút lo lắng, không thể nào kiểm soát được.

Nàng không hy vọng nhân gian gặp phải bất kỳ tai ương nào, nhưng có những chuyện cũng không hề đơn giản như tưởng tượng, chỉ dựa vào sức của mấy người bọn họ.

Nếu muốn đạt được mục đích như vậy là điều không thể, cho nên Diệp Thiên khi đó cũng hiểu một vài chuyện, nhưng không thể vội vàng.

Hiện tại vẫn chưa hoàn toàn xác định được ngọn nguồn của toàn bộ sự việc, nên bây-giờ chỉ có thể tạm thời bình tĩnh, nóng vội cũng không thể giải quyết triệt để vấn đề.

Vì vậy bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của đối phương, sau đó mới tính toán tiếp.

Bởi vì điều quan trọng nhất hiện tại là phải biết Dương Tiễn hạ phàm rốt cuộc là vì chuyện gì, cho nên nàng cũng không ngừng truy hỏi.

“Đúng rồi, ngươi vô duyên vô cớ hạ phàm, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Nếu không có chuyện gì thì hẳn sẽ không hạ phàm, phải chăng có chuyện quan trọng cần phải làm?” Dương Tiễn lần này quả thật hạ

phàm để tìm Diệp Thiên và Uyển Châu, hai người cũng không có chuyện gì quá lớn, cho nên lúc đó cũng nói rõ mục đích của mình.

Bởi vì Dương Tiễn muốn mời Diệp Thiên và Uyển Châu đến Cực Vực.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không truy vấn Dương Tiễn rốt cuộc vì sao lại mời họ đến nơi đó.

Nhưng họ đã cùng đi với Dương Tiễn, khi ba người đến nơi, Dương Tiễn liền lấy ra thánh chỉ.

"Nguyên lai còn giữ lại một chiêu này, sớm biết vậy lúc ở khách điếm ta đã không cần phải đến một nơi khác rồi nói, cứ ở đó úp úp mở mở với hai người chúng ta." Diệp Thiên lúc đó cũng không biết Dương Tiễn định làm gì, nhưng khi thấy thánh chỉ được lấy ra, hắn mới biết sứ mệnh mà Dương Tiễn gánh vác quan trọng đến nhường nào.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó cũng bắt đầu tiếp chỉ.

Khi Dương Tiễn đọc toàn bộ chữ trên thánh chỉ xong, Diệp Thiên mới bừng tỉnh ngộ.

Nguyên lai mệnh lệnh trên thánh chỉ là để hắn làm thống soái, dẫn dắt đại quân trấn thủ tại nơi này.

Những chữ trên thánh chỉ lúc đó thật sự khiến Diệp Thiên có chút kinh ngạc, hắn căn bản không nghĩ tới chuyện như vậy lại xảy ra trên người mình.

Sở dĩ lần này mệnh cho Diệp Thiên làm thống soái là vì thực lực của hắn, nếu có hắn ra tay, hắn là sẽ làm ít công to, cho nên mới hạ thánh chỉ như vậy.

Diệp Thiên tuy chấn kinh, nhưng dù sao đây cũng là một loại sứ mệnh, bất luận thế nào, nếu đã tiếp thánh chỉ thì nhất định phải làm

cho tốt, phải bảo toàn an toàn cho tất cả mọi người.

Lúc đó Uyển Châu cũng hỏi thăm các tướng quân, biết được quân đội Ma giới đã xuất hiện ở Cực Vực, cho nên nàng cũng muốn đi làm một số việc hữu ích, bèn muốn dẫn người đi tiền trạm dò xét.

Bởi vì bất kể thế nào, chuyện lần này đối với tất cả mọi người mà nói đều vô cùng quan trọng, tuy rằng có một chút áp lực.

Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể cùng nhau vượt qua khó khăn.

"Ý của ngươi ta đã hiểu, vậy ta thấy ta có nên thể hiện một chút không?

Để biểu thị thành ý của ta, nếu không cả hai bên đều không lùi bước, lâu như vậy rồi, cũng không có một cơ hội hòa hoãn nào sao?" "Ta thấy cũng cần phải làm như vậy, hay là chúng ta tặng một ít quà cho họ, như vậy thứ nhất là biểu thị thành ý của ta, thứ hai cũng xem như là ta hoan nghênh họ.

Gợi ý này của ngài không tồi." Ma Vương vui vẻ cười nói, ý kiến này đúng là vẹn cả đôi đường, khiến hắn vui đến không khép được miệng.

"Vậy ngươi đi chuẩn bị một ít lễ phẩm ngay bây-giờ, sau đó phái người đưa qua, chuyện này giao cho ngươi, tuyệt đối đừng làm hỏng chuyện cho ta, nghe rõ chưa?" Thuộc hạ của Ma Vương không chút do dự gật đầu: "Đại nhân yên tâm đi, ta đã theo ngài lâu như vậy rồi, ngài không tin ta sao?

Vậy được rồi, ta đi làm ngay đây." "Được được được, ta không phải không tin ngươi, ta chỉ cảm thấy chuyện này nên được xem trọng, không nên qua loa cho xong.

Bây giờ ngươi đi làm đi, đợi sứ giả đưa quà xong trở về, nhớ quay

lại báo cáo với ta một tiếng." "Vâng, ta biết rồi, việc hồi báo là đương nhiên." Nói xong, thuộc hạ của hắn liền đi chuẩn bị lễ phẩm.

Ma Vương ở một mình trong phòng, hồi tưởng lại một vài chuyện.

Rất nhanh, thuộc hạ của Ma Vương đã chuẩn bị xong mọi thứ, bây giờ chuẩn bị tìm một người lanh lợi thông minh để đi đưa quà.

Thuộc hạ cảm thấy người được chọn này phải có tài ăn nói.

Chương 1255

Thế là sau một hồi lựa chọn, cuối cùng cũng chọn ra được một người ưng ý.

"Những thứ này giao cho ngươi, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến tay họ.

Còn nữa, có một số điều cần chú ý, ngươi phải xem trọng, tuyệt đối không được xảy ra sai sót, nhớ kỹ, điều gì không biết thì cũng đừng nói bừa, lễ tiết nhất định phải làm cho chu toàn." Người nọ gật đầu: "Được, ta đều biết, không cần lo lắng.

Nếu không có chuyện gì nữa, ta đi ngay bây giờ nhé, không phải ngài muốn tốc độ nhanh nhất sao?" Thế là vị sứ giả này rời đi, mang theo những thứ đó đến Cực Vực.

Vừa hay lúc hắn đến, Diệp Thiên cũng đang ở đó, lúc này Diệp Thiên đang cùng Dương Tiễn bàn bạc công việc.

"Xin chào, xin hỏi ngài có phải là Diệp Thiên không?

Ta là sứ giả do Ma Vương phái tới, những thứ này tuy không nhiều, nhưng cũng là để biểu thị thành ý của chúng ta, hy vọng ngài có thể nhận lấy." "Ồ, đúng vậy, ta là Diệp Thiên.

Nguyên lai là người của Ma Vương, xem ra khách sáo quá làm gì?

Còn tặng quà nữa chứ?

Lặn lội đường xa." "À, mau mang đồ của các ngươi về đi, ta không nhận nổi đâu, ta là dân thường bá tánh, sao có thể ăn những thứ này được chứ?

Mang về đi!" "Chắc chắn đây là Dương Tiễn, ta đã sớm nghe danh, thật quá lợi hại.

Những thứ này là đặc biệt mang đến cho ngài, xin ngài hãy nhận lấy!" "Thôi thôi không cần, ngươi đứng đây làm gì?" Vị sứ giả kia trong phút chốc không biết phải làm sao, đành phải đặt lễ vật xuống, sau đó nói vài câu với Diệp Thiên rồi lập tức rời đi.

Lúc này Diệp Thiên dường như có chút không vui: "Làm gì phải như vậy chứ?

Người ta lặn lội đường xa mang đồ đến cho chúng ta, ngươi đối xử với người ta như thế, không biết ngươi nghĩ gì nữa?" "Ta có thể nghĩ gì chứ?

Vốn dĩ chúng ta và họ không đội trời chung, vì sao phải nhận đồ của họ?

Chẳng lẽ ta nói có gì sai sao?

Thôi được rồi, không nói với ngươi nữa, ta có chút việc." Nói xong Dương Tiễn liền đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Diệp Thiên đứng tại chỗ.

Diệp Thiên càng nghĩ càng tức, không ngờ Dương Tiễn lại như vậy, vốn dĩ chuyện nào ra chuyện đó.

Sau khi Dương Tiễn rời khỏi phòng, hắn đi thẳng đến tìm vị sứ giả kia, hắn không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Kết quả đi được một đoạn đường, cuối cùng cũng thấy được vị sứ giả, hắn hạ lệnh cho người bắt lấy người đó.

Sứ giả dường như có chút không phục, không ngờ Dương Tiễn lại làm như vậy.

"Ta chỉ mang một ít đồ đến cho các ngươi, vì sao phải làm như vậy?

Đồ các ngươi không cần thì có thể vứt đi, nhưng không cần thiết

phải bắt ta chứ!" "Ha ha, ta không biết trong lòng ngươi đang có ý đồ gì, lại đang mưu tính chuyện gì phải không?

Ta sẽ không để ngươi được như ý đâu, ngoan ngoãn ở trong đại lao đi!" Thế là Dương Tiễn nhốt vị sứ giả kia vào trong hắc lao, chỉ có hắn và thuộc hạ của hắn biết, những người khác không ai hay biết, đồng thời giấu cả Diệp Thiên.

Trời dần tối, Ma Vương không đợi được sứ giả trở về, có chút lo lắng, liền gọi thuộc hạ đã chuẩn bị lễ vật lúc trước tới.

"Người ngươi phái đi có đáng tin không?

Có khi nào hắn lấy đồ rồi bỏ trốn không?

Sao đến giờ vẫn chưa về?" "Đại nhân, ngài cứ yên tâm, người này tuyệt đối đáng tin.

Nhưng có một tin không tốt, Dương Tiễn đã bắt giữ hắn rồi, ta không biết là có ý gì?

Ta đang chuẩn bị báo cáo cho ngài đây." "Cái gì, Dương Tiễn bắt hắn rồi, có ý gì đây?

Không phải chỉ là tặng quà thôi sao?" "Cụ thể ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nghe người khác nói hắn đã bị bắt." Lúc này Ma Vương có chút tức giận, hắn cho người nhắn một câu với Dương Tiễn, yêu cầu trả lại sứ giả.

Chương 1256

Nhưng Dương Tiễn không đồng ý, vẫn giam sứ giả trong hắc lao.

Một ngày nọ, Diệp Thiên vừa ăn cơm xong, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, cảm giác Ma quân có chút rục rịch.

Tuy hắn không muốn tin vào sự thật này, vì mấy ngày trước họ mới tặng lễ vật, nhanh như vậy, không lẽ đã muốn tấn công rồi sao?

Thế là hắn triệu tập hội nghị khẩn cấp, Dương Tiễn, Uyển Châu cùng các vị thiên tướng đều có mặt.

"Mấy ngày nay ta cảm thấy Ma quân dường như muốn tấn công chúng ta, nhưng cũng không có tín hiệu rõ ràng, chúng ta phải làm sao đây?" Nghe xong lời của Diệp Thiên, Dương Tiễn buột miệng nói: "Ta thấy chúng ta không cần phải chờ nữa, chúng ta nên chủ động xuất kích, tấn công chúng." "Đúng đúng đúng, ta cũng thấy nên như vậy, chúng ta không thể rơi vào thế bị động, nên nhân lúc chúng chưa động thủ, trực tiếp tiêu diệt chúng, để trừ hậu hoạ." Các vị thiên tướng đều lên tiếng phụ họa, đều ủng hộ cách nói của Dương Tiễn, Diệp Thiên có chút do dự không quyết.

Suy đi tính lại, Diệp Thiên cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Ta thấy chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên hãy phòng thủ đã!

Vạn nhất họ không có ý đó thì sao?

Chúng ta không nên vội vàng động thủ như vậy." "Nhưng như vậy chúng ta sẽ chịu thiệt, có lẽ chúng ta sẽ bị tiêu diệt." "Không có nghiêm trọng đến thế đâu, cứ như vậy đi, đây là mệnh lệnh của ta." Diệp Thiên nói xong liền rời đi.

“Lúc này mà còn phòng thủ sao?

Sứ giả của người ta đều đã tìm tới cửa rồi, chúng ta còn phòng thủ?” “Ha ha, nên làm như vậy, ta thấy Dương Tiễn làm đúng, nên bắt giữ sứ giả đó lại.” Uyển Châu vừa hay đi ngang qua, thấy mấy tên thiên binh không làm việc, đang đứng đó tán gẫu.

“Các ngươi không ở đó canh gác cho tử tế, lại đứng đây tán gẫu à?

Như vậy là đáng bị trừng phạt!

Mà ai?

Các ngươi nói ai bị bắt giữ?” “Việc gì phải nói cho ngươi?

Với lại, bây giờ cũng không có việc gì làm, tại sao chúng ta không thể tán gẫu một chút chứ?” “À, ngươi tưởng mình là ai vậy?

Chỉ trỏ chúng ta làm này làm nọ.” “Ta thấy Dương Tiễn làm đúng, thì sao?

Đáng lẽ phải nhốt sứ giả đó lại.

Ngày thường chúng ta và họ không đội trời chung, đột nhiên lại tặng quà?

Bên trong chắc chắn có mờ ám.” Uyển Châu nghe vậy thì giật mình kinh hãi: “Ngươi nói gì?

Dương Tiễn đã nhốt sứ giả đưa quà mà Ma Vương phái tới ở chỗ chúng ta?” “Đúng, không sai!” Thực ra trong đầu Uyển Châu chỉ có một ý nghĩ, lần này hỏng rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Uyển Châu trông vô cùng tức giận, nàng quát lớn mấy tên thiên binh một tiếng: “Sứ giả ở đâu?

Bây giờ mau lên, lập tức dẫn ta đi.” Mấy tên thiên binh bị bộ dạng này của Uyển Châu dọa cho sợ hãi.

“Dựa vào đâu mà chúng ta phải dẫn ngươi đi?

Chúng ta không nhận được lệnh, ngươi lại không phải Dương Tiễn.” “Đừng có nói nhảm với ta, nếu không các ngươi không ai có kết cục tốt đâu, mau dẫn đường.” Lần này đám thiên binh quả thực bị dọa sợ, đành phải căng da đầu dẫn đường phía trước, đưa nàng đến căn phòng giam giữ sứ giả.

Uyển Châu biết tâm trạng mình đang rất tệ, nàng không biết phải hình dung Dương Tiễn như thế nào, thật không hiểu nổi, tại sao Dương Tiễn lại nhốt sứ giả lại?

Chuyện này cả nàng và Diệp Thiên đều không biết.

Chỉ mấy phút sau, đám thiên binh dừng bước: “Đến nơi rồi, có cần chúng ta mở cửa không?” “Ngẩn ra đó làm gì?

Đương nhiên là phải mở cửa rồi!” Đám thiên binh nhanh chóng mở cửa, Uyển Châu vội vàng xông vào, kết quả là chậm một bước, lúc này sứ giả đã thoi thóp, nằm bất động ở đó.

Không biết từ lúc nào, Dương Tiễn cũng đã đến đây: “Tại sao không báo cáo với ta?

Trực tiếp dẫn người đến đây, lần trước ta đã dặn các ngươi rồi mà?” “Ngài sẽ trừng phạt chúng ta, chúng ta cũng là bất đắc dĩ, hy vọng ngài có thể hiểu.” Uyển Châu nghe thấy tiếng quát mắng ở cửa, nghe kỹ thì là Dương Tiễn, liền lập tức xông ra ngoài, Dương Tiễn không kịp phản ứng.

Chương 1257

Uyển Châu lao nhanh tới, tung một quyền đánh vào ngực Dương Tiễn, đánh cho Dương Tiễn lảo đảo.

“Ngươi muốn làm gì?

Đó là người của ta, tại sao ngươi không có sự đồng ý của ta mà lại chỉ huy thuộc hạ của ta?” “Nhưng tại sao ngươi lại lén lút giấu hắn đi?

Tại sao không nói cho chúng ta biết?

Ngươi có nghĩ đến hậu quả của việc giấu hắn không?

Tại sao mỗi lần làm việc ngươi đều bốc đồng như vậy?” Hai người nói rồi đánh nhau, cả hai lao vào nhau, không ai nhường ai.

Dương Tiễn vẫn luôn canh cánh trong lòng, ngày thường hắn đã không vừa mắt Uyển Châu, cộng thêm chuyện lần này, càng thêm tức giận.

Không biết ai đã gọi Diệp Thiên đến, Diệp Thiên thấy hai người đang vật lộn với nhau, liền lập tức chạy đến can ngăn.

“Thôi được rồi, đừng đánh nữa, có chuyện gì to tát đâu?

Cứ phải dùng cách này để giải quyết sao?” “Diệp Thiên ta nói cho ngươi biết, Dương Tiễn giấu ta giấu ngươi, giấu sứ giả đó đi, vẫn luôn nhốt trong căn phòng này.

Ta cũng vừa mới biết thôi, nhưng sứ giả đó lúc này đã thoi thóp rồi.” “Ta không cố ý giấu các ngươi, nếu ta nói cho các ngươi biết, các ngươi nhất định sẽ không ủng hộ cách làm của ta.” Diệp Thiên nghe nói sứ giả bị giam, đầu óc liền trống rỗng, hắn trực tiếp vượt qua hai người họ, chạy vào căn phòng bên trong, người nằm trong

phòng quả thật là vị sứ giả đó.

“Dương Tiễn à, Dương Tiễn, sao ngươi lại hồ đồ như vậy?

Lại có thể làm ra chuyện hoang đường thế này?

Thôi được rồi, ta cũng không nói nhảm với ngươi nữa, ngươi cũng không cần giải thích với ta, ta bây giờ cách chức ngươi.” Nghe lời của Diệp Thiên, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ tại chỗ, không ngờ lại bị trừng phạt nặng như vậy.

“Ta thật sự không cố ý, ta chỉ vì đại cục mà thôi, ta thấy cần phải làm như vậy, cho nên mới không nói cho các ngươi.” “Đúng vậy, đừng trách hắn, bình thường hắn làm việc cũng khá bốc đồng, nhưng cũng là vì đại cục, cũng là vì chúng ta mà suy nghĩ, hay là đừng cách chức hắn nữa được không?” “Nghĩ đến biểu hiện ngày thường của hắn, tha cho hắn lần này đi!

Chắc hắn cũng đã hối hận rồi.” Tất cả thiên binh thiên tướng đều bắt đầu cầu tình cho Dương Tiễn, nhưng Diệp Thiên đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải cho Dương Tiễn một bài học, nếu không hắn sẽ không biết trời cao đất dày là gì, lần nào cũng như vậy, chưa bao giờ bàn bạc, tự ý làm bừa.

“Thôi được rồi, không cần nói nữa, ta đã quyết định rồi.” Thế là Diệp Thiên rời đi, Dương Tiễn một mình ở đó, bó tay chịu trói, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình không làm gì sai.

Lúc này Uyển Châu cho người đưa sứ giả đi, sau đó tìm một căn phòng trống, nàng muốn cứu chữa một lần nữa, xem có thể cứu sống được không.

Vị sứ giả kia nằm trên giường liên tục ba ngày, Uyển Châu không yên tâm giao cho bất kỳ ai, tự mình chăm sóc.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng sứ giả sẽ không bao giờ tỉnh

lại nữa, thì hắn đột nhiên tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh lại, hắn tò mò nhìn xung quanh.

"Cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi, thật tốt quá." Uyển Châu lập tức báo tin tốt này cho Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng lập tức đến thăm sứ giả, và đích thân chữa thương cho hắn.

"Thật ngại quá, lặn lội đường xa mang đồ đến cho ta, lại bị ta giam giữ, ta đích thân xin lỗi ngài, xin lỗi." "Đừng nói xin lỗi, ngài là thân phận gì chứ, lại đi xin lỗi một tiểu tốt vô danh như ta.

Không sao đâu, ta không phải vẫn ổn sao?" Đồng thời Diệp Thiên cũng đưa Dương Tiễn đến, bắt Dương Tiễn đích thân xin lỗi vị sứ giả này, nhưng Dương Tiễn, dù chết cũng không chịu xin lỗi.

Dù sao thân phận của hắn cũng bị cách rồi, cũng không có gì phải sợ.

"Ta không biết ngươi nghĩ gì, lại bắt ta đi xin lỗi một người như vậy?

Ta nói cho ngươi biết, ta không làm được, ngươi làm gì được ta?

Mà này, đường đường là Diệp Thiên, lại đi xin lỗi một người như vậy sao?" Diệp Thiên không thèm nói nhiều với hắn một lời, phái Uyển Châu làm sứ giả đi bái kiến Ma Vương.

Diệp Thiên bây giờ đã làm đến bước này, vậy thì phải tìm hiểu toàn bộ tình hình của Ma Cung một phen, bởi vì bất kể làm chuyện gì cũng không thể không có kế hoạch.

Cho nên lúc đó, để có thể dò xét tình hình Ma Cung, Diệp Thiên đã lén dẫn người của mình trà trộn vào.

Ma Cung từ trước đến nay vẫn như một bóng ma bí ẩn, cũng không biết tình hình nội bộ thế nào, chỉ biết thế lực của Ma Cung vô

cùng hùng hậu.

Chương 1258

Mạnh mẽ như vậy, Diệp Thiên cảm thấy nếu không làm rõ chuyện của họ, sau này muốn đối phó cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên dẫn người trà trộn vào Ma Cung.

Đồng thời cũng dặn dò tất cả mọi người.

"Lần này sở dĩ đưa các ngươi đến Ma Cung, không gì khác ngoài việc dò xét địa hình, bao gồm cả việc hiện tại tất cả mọi người đang làm gì, hoặc có động tĩnh gì không." Những người khác cũng biết Diệp Thiên muốn làm gì, cho nên mọi người tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Lần này đến Ma Cung cũng là để có thể thăm dò một số tin tức.

Như vậy mới có thể để mọi người tìm ra đối sách tốt hơn, cho nên lúc đó mọi người cẩn thận từng li từng tí vào Ma Cung, lại phát hiện trong ngoài Ma Cung đều có trọng binh canh gác.

Diệp Thiên lúc này mới cảm nhận được, khí thế của Ma Cung quả nhiên phi phàm, chẳng trách lại rục rịch, bởi vì bất kể phương diện nào, họ đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Diệp Thiên dẫn người của mình né qua một tuyến phòng thủ, nhưng dù cẩn thận đến đâu cũng không thể thoát khỏi ma trảo của Ma Vương, bởi vì trong Ma Cung có rất nhiều tai mắt.

Không chỉ là những gì nhìn thấy trước mắt, trong bóng tối còn có rất nhiều người do Ma Vương sắp xếp, bởi vì Ma Vương biết gần đây động tĩnh của mọi người thật sự có chút lớn.

Cho nên chắc chắn sẽ có người trà trộn vào Ma Cung.

Không ngờ nhất cử nhất động của Diệp Thiên đều bị Ma Vương phát hiện, lúc đó sau khi Ma Vương phát hiện Diệp Thiên, hắn không xử quyết hay làm gì cả, mà lại cùng Diệp Thiên uống rượu.

"Tuy hôm nay ngươi đã đến Ma Cung, vậy thì là khách, vừa hay đang uống rượu cũng không có ý nghĩa gì, hay là hai chúng ta cùng uống." Ma Vương tỏ ra rất hứng thú, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn căn bản không nghĩ đến kết quả như vậy.

Nhưng dù sao Diệp Thiên cũng đã từng thấy qua nhiều sóng gió.

Hắn cũng không có chút sợ hãi nào, ngồi xuống uống rượu cùng Ma Vương.

Hai người nói về một số chuyện khác, sau khi uống rượu xong Diệp Thiên cũng trở về, sau khi về đến nơi ban đầu.

Mới biết Uyển Châu bị bắt, cho nên lúc đó vô cùng tức giận.

Ta mới đi có một lát, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cho nên sau khi cứu được Uyển Châu, ta liền đi tìm Dương Tiễn tính sổ.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại làm vậy, cho ta một lý do xem nào, nếu không nói ra được, hôm nay bất luận thế nào ta cũng không tha cho ngươi." Lúc đó Diệp Thiên, cộng thêm uống một chút rượu, nên vẻ mặt tức giận càng lúc càng tăng.

Dương Tiễn cũng càng không kiêng nể gì mà hét vào mặt Diệp Thiên.

"Ngươi dám ở đây tự hỏi ta?

Sao không hỏi xem mình đã làm gì, đến Ma Cung làm gì?

Không phải là muốn đầu địch sao?" Dương Tiễn lúc đó khi đối mặt với Diệp Thiên cũng vô cùng tức giận.

Dương Tiễn lúc đó cho rằng Diệp Thiên đã đầu hàng Ma Cung, căn bản không có ý định làm gì cả, cho nên lúc đó hiểu lầm giữa hai người càng ngày càng sâu.

Diệp Thiên lại cảm thấy Dương Tiễn ở đây chỉ là đang gây sự vô cớ, căn bản không hiểu chân tướng sự việc là thế nào.

Hắn dẫn người đi là để dò xét địa hình Ma Cung, không phải như hắn nói là đầu địch.

Chuyện như vậy trên người hắn căn bản không thể nào xảy ra.

Uyển Châu lúc đó vốn đã thoi thóp, nhưng để cho Diệp Thiên biết được bộ mặt thật của Dương Tiễn.

Cho nên nàng thật sự kéo lê thân thể rệu rã mà đến, và nói trước mặt Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi không cần nghe những lời Dương Tiễn nói.

Ngươi không biết trong những ngày ngươi không có ở đây, những việc hắn làm khiến người ta khó hiểu đến mức nào, ngươi cũng căn bản không biết…” Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ Uyển Châu sẽ xuất hiện ở đây, thân thể nàng vốn đã thoi thóp, vậy mà vẫn kéo lê thân thể nặng nề.

Chương 1259

Vẫn có thể đến để tố cáo hành vi độc ác của Dương Tiễn, cho nên lúc đó hắn thật sự càng thêm phẫn nộ, bèn chuyển sự phẫn nộ sang người Dương Tiễn.

Đã làm nhiều chuyện ác như vậy, nhất định phải để hắn gánh chịu hậu quả, cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên sắp xếp ổn thỏa cho Uyển Châu, đồng thời bắt đầu ra tay với Dương Tiễn.

"Xem hôm nay ta có dạy dỗ ngươi một bài học không, thật không biết cái gì gọi là lợi hại.

Vốn ta không muốn giao thủ với ngươi, nhưng những việc ngươi làm bây giờ khiến ta không thể nhẫn nhịn được nữa." "Huống chi ngươi còn làm hại Uyển Châu, hành hạ nàng đến nông nỗi này, hôm nay ta nhất định phải để ngươi trả lại toàn bộ." Diệp Thiên lúc đó không thể kiểm soát được cảm xúc, cho nên bất luận thế nào cũng phải tìm Dương Tiễn báo thù, cũng là để đòi lại công đạo cho Uyển Châu.

Dương Tiễn lúc đó căn bản không có chút sợ hãi hay kinh hoàng nào, bởi vì hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng biết Diệp Thiên biết chuyện.

Nếu vậy tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên lúc đó trong quá trình giao thủ hai người không có chút lưu tình nào.

Đúng lúc này lại có ma binh nhân cơ hội xâm nhập.

Điều này lúc đó hai người căn bản không thể ngờ tới.

Lúc đó Diệp Thiên và Dương Tiễn đang đánh nhau rất kịch liệt.

Cộng thêm lần này ma binh xâm nhập đối với họ tổn hại cũng vô

cùng nặng nề, cho nên lúc đó hai người không ngừng tranh đoạt quyền chỉ huy.

Bởi vì Dương Tiễn cho rằng Diệp Thiên đã đầu địch, cho nên căn bản không có quyền nắm quyền chỉ huy.

Cho nên cuối cùng trong quá trình hai người tranh đoạt, thiên binh thiên tướng không còn cách nào khác, đành phải chia thành hai phe.

Bởi vì lần này ma binh nhân cơ hội xâm nhập, đã mang đến thương vong nghiêm trọng, ma binh lần này đã chuẩn bị vạn toàn mới đến đây.

Mà lúc đó thiên binh thiên tướng căn bản không thể chống cự.

Diệp Thiên không phải là một kẻ đào ngũ, đã đến đây để chiến đấu với người của Ma tộc, vậy thì tuyệt đối sẽ không rút lui.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã để lại binh lực mình mang theo.

Để chống lại những người này, đồng thời một mặt khác Dương Tiễn, khi thấy tình thế không ổn cũng bắt đầu dẫn binh rút lui.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ, nếu tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ bị công phá triệt để.

Diệp Thiên từ trước đến nay, làm bất cứ chuyện gì cũng đều rất có trách nhiệm.

Chỉ cần là việc hắn làm, không ai có thể ngăn cản, bao gồm cả việc đám ma binh này tiến vào đây.

Hắn tuyệt đối sẽ không để chúng được như ý.

Cho nên lúc đó hắn dẫn dắt thuộc hạ của mình, bắt đầu tấn công đám ma binh kia, bởi vì đã khiêu chiến ngay trước mặt, vậy thì tuyệt đối sẽ không cho chúng bất kỳ cơ hội nào.

Bất kể lần này rốt cuộc ai thua ai thắng, Diệp Thiên đã sớm chuẩn

bị tâm lý.

Hắn tuyệt đối sẽ không giống như Dương Tiễn, ra vẻ nghiêm túc chính trực, ngược lại bây giờ lại hoảng hốt bỏ chạy.

Cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên cũng không ngừng suy ngẫm, rốt cuộc Dương Tiễn là người như thế nào.

Ân oán lần này tuyệt đối chưa kết thúc, nếu không phải lần này ma binh tiến vào.

Bây giờ Diệp Thiên và Dương Tiễn có lẽ vẫn đang trong cuộc tranh đấu.

Diệp Thiên không biết đám ma binh này, tại sao lại đột nhiên tấn công, nhưng bất kể thế nào, đã đến đây chắc chắn không có ý tốt.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên dẫn dắt thuộc hạ của mình không ngừng tấn công.

Nhưng lại khiến hắn phát hiện ra một chuyện quan trọng, ma binh vừa mới giao chiến đã liên tục lùi lại, cũng không biết là chuyện gì, sau này mới phát hiện ra nguyên lai trang bị của chúng không chính quy.

Diệp Thiên lúc đó vô cùng tự tin, bởi vì hắn cảm thấy nếu trang bị không đạt chuẩn, vậy thì tấn công cũng không thể có bất kỳ chiến thắng nào.

Chương 1260

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nếu dựa vào năng lực của mình, để đánh bại chúng, quả thực là dư dả.

Mà một bên khác Dương Tiễn, sau khi lén lút chuồn đi, quay trở về Thiên giới, đồng thời đi báo cho Thiên Đế, về tất cả mọi chuyện của Diệp Thiên.

"Ngươi đột nhiên trở về, chuyện của ngươi đã xong chưa?

Trông ngươi hoảng hốt như vậy, không phải là có chuyện gì chứ?" Lúc đó Thiên Đế không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Dương Tiễn hoảng hốt như vậy, hẳn là biết đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, cho nên lúc đó cũng vội vàng không ngừng truy hỏi.

"Thiên Đế ngài có điều không biết, sở dĩ thần hoảng hốt trở về là có chuyện muốn báo cho ngài, vì nguyên nhân của Diệp Thiên, cho nên lúc đó thần điều tra, có khả năng hiện tại hắn đã phản bội." "Cho nên thần cảm thấy chuyện này, vô cùng quan trọng, liền vội vàng trở về, bẩm báo với ngài xem nên xử lý như thế nào." Thiên Đế lúc đó sau khi nghe xong những lời này, đồng thời cũng cảm thấy nếu Diệp Thiên thật sự phản bội, đối với Thiên giới quả thực vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó cũng vội vàng phái người đi điều tra thực hư, rốt cuộc tình hình có giống như những gì Dương Tiễn nói hay không.

Đồng thời sau khi giao phó xong chuyện này.

Thiên Đế cũng hạ chỉ để Dương Tiễn quay về quân đội của Diệp Thiên.

Dương Tiễn thực ra lúc đầu, không hề có ý định tuân theo ý chỉ của Thiên Đế, bởi vì bản thân hắn và Diệp Thiên hai người có thù

hận, cho nên lúc đó nếu tiếp tục quay về đội ngũ.

Không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại không thể kháng chỉ, cho nên lúc đó cũng chỉ có thể lựa chọn vui vẻ chấp nhận.

Một bên khác của Diệp Thiên, sau khi lo xong tất cả mọi việc, đồng thời cũng vội vàng đưa Uyển Châu bị thương đến chỗ Bồ Đề để chữa trị.

Bởi vì thương thế thật sự quá nặng, căn bản không thể chịu đựng được nữa, nếu cứ như vậy, e rằng cả tính mạng nhỏ cũng không còn.

Diệp Thiên bây giờ trong lòng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Uyển Châu, bởi vì bất kể thế nào cũng là do hắn, cho nên mới khiến nàng biến thành bộ dạng này, vì vậy bây giờ chữa thương cho nàng mới là quan trọng nhất.

Diệp Thiên trong lòng rất rõ, kỹ thuật chữa thương của Bồ Đề rất cao, nếu giao vào tay ngài ấy hẳn sẽ không có chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên có chút lo lắng, cho nên lúc đó cũng nói với Bồ Đề.

"Lần này Uyển Châu bị thương rất nghiêm trọng, cho nên hy vọng ngài có thể chữa khỏi cho nàng.

Ta có một số việc khác cần phải làm, cho nên một thời gian nữa cần ngài chăm sóc nàng." "Đợi việc xong xuôi ta sẽ quay lại đón nàng, đã làm phiền ngài rồi." Lúc đó sau khi Diệp Thiên và Bồ Đề nói chuyện xong, đồng thời lại bắt đầu tiếp tục đi điều tra lai lịch của đám ma binh kia.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên luôn cảm thấy đám ma binh này, xuất hiện ở đây dường như có ẩn tình, nhưng lại không nói ra được, cho nên cũng chỉ có thể âm thầm điều tra, xem nên làm thế nào cho phải.

Ma Vương lúc đó cũng biết chuyện này, nhưng không hy vọng sự

việc trở nên nghiêm trọng hơn, cho nên lúc đó cũng phái sứ giả đến, và đi nói chuyện với Diệp Thiên.

"Lần này Ma Vương sở dĩ phái ta đến, không gì khác ngoài việc nói rõ với ngài rốt cuộc là chuyện gì.

Việc ma binh trước đó tấn công các vị và Ma tộc của ta thật sự không có bất kỳ quan hệ nào." "Đám ma binh đó toàn bộ đều là phản bội, cho nên lúc đó Ma Vương của ta cũng không rõ.

Chuyện này và chúng ta cũng không có quan hệ, cho nên lần này Ma Vương muốn hòa giải với ngài, hy vọng ngài không hiểu lầm." Lúc đó Diệp Thiên cũng không muốn làm lớn chuyện.

Đã Ma Vương đều phái sứ giả đến hòa giải, vậy thì cũng chỉ có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cho nên bắt đầu xóa bỏ hiềm khích trước đây.

Lúc đó Diệp Thiên cũng biết được Thiên Đế đã cho Dương Tiễn vào đội ngũ của mình, nhưng với sự hiểu biết của hắn đối với Dương Tiễn, tuyệt đối sẽ không nguyện ý quay về đây.

Lúc đó Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị đầy đủ, nếu hắn không tình nguyện, vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ dùng thánh chỉ để thu phục hắn.

Mà lúc đó sau khi Thiên Đế triệu hồi Dương Tiễn, đồng thời lại bắt đầu hạ thêm một mệnh lệnh khác.

"Ta biết ngươi đối với thánh chỉ này vô cùng bất mãn, nhưng sở dĩ ta làm vậy, cũng là có dụng ý.

Nếu ngươi không quay về, làm sao có thể biết được Diệp Thiên rốt cuộc có phản bội hay không?" "Cho nên ta đã đưa ra quyết định này, không gì khác ngoài việc để ngươi quay về giám thị nhất cử nhất động của Diệp Thiên, sau đó báo cáo lại cho ta." Thiên Đế lúc đó cũng đã nói rõ dụng ý của mình, cũng hy vọng Dương Tiễn có thể hiểu

được dụng tâm của ngài, đừng ở đây không buông tha, giống như đã chịu bao nhiêu uất ức vậy.

Lúc đó sau khi nghe Thiên Đế nói như vậy, hắn cũng hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì, cho nên mới cam tâm tình nguyện đồng ý.

Nếu không có chuyện này xảy ra.

E rằng Dương Tiễn vĩnh viễn cũng không thể đồng ý, dù đồng ý trong lòng cũng sẽ có chút không cam lòng.

Chương 1261

Cho nên lần này đã quay về giám thị Diệp Thiên.

Vậy thì Dương Tiễn cảm thấy chuyện này không ai thích hợp hơn mình, bởi vì đây là việc hắn thích làm nhất.

Cho nên lúc đó cũng vội vàng quay về quân đội.

Sau đó mật thiết quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên.

Lần này Dương Tiễn phụng mệnh Thiên Đế, trở lại quân doanh, để giám thị nhất cử nhất động của Diệp Thiên, bởi vì nếu hắn thật sự phản bội, một mặt khác, hắn sẽ trở thành kẻ địch của Thiên giới.

Cho nên lúc đó Dương Tiễn cũng muốn nắm được thóp của Diệp Thiên, xem sau này hắn còn dám diễu võ dương oai trước mặt mình không.

Mà tất cả những chuyện này, Diệp Thiên trong lòng căn bản không rõ, cũng không biết là chuyện gì.

Ban đầu hắn tưởng Thiên Đế hạ chỉ, không gì khác ngoài việc muốn Dương Tiễn nghe theo sự chỉ huy của mình.

Bởi vì lúc đó hai người vẫn luôn vì chuyện chỉ huy mà tranh cãi không ngớt, cho nên hiện tại Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều.

Hắn vẫn luôn lên kế hoạch, làm thế nào mới có thể đuổi sạch đám ma binh đi.

Nhưng một bên khác Dương Tiễn lại không nghĩ vậy.

Mỗi ngày hắn chỉ làm việc quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, để xem hắn rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

Lần ma binh trước đó, đã bị người của Diệp Thiên đánh lui toàn

bộ, nhưng bây giờ lại đến quấy nhiễu, cho nên lúc đó Diệp Thiên quyết định phải tìm hiểu rõ ngọn ngành của đám ma binh này.

Thế là hắn bắt đầu dẫn người của mình đi theo dõi.

Bởi vì lúc đó, Diệp Thiên vẫn luôn không ngừng tìm kiếm nguyên nhân, cộng thêm một thời gian có việc cần phải xử lý, cho nên căn bản không biết nơi ở của ma binh.

Hiện tại hắn lựa chọn theo dõi, như vậy có thể nhanh chóng tìm ra nơi ẩn náu của chúng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tất cả mọi thứ dường như đều diễn ra theo kế hoạch của Diệp Thiên.

Lúc đó sau khi theo dõi ma binh đến đại bản doanh, mới phát hiện nguyên lai nơi đóng quân của chúng ở đây.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng phái người của mình đi.

"Bây giờ đã tìm thấy đại bản doanh của ma binh, cho nên mau quay về, triệu tập tất cả những người còn lại đến chi viện." Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc sẽ thế nào, cho nên lúc đó cũng vội vàng gọi thuộc hạ của mình, đi tìm những người khác chi viện.

Cho nên lúc đó thuộc hạ của hắn quay về tìm Dương Tiễn.

Dương Tiễn chưa bao giờ có ý định chi viện cho Diệp Thiên, cho nên lúc đó liền cố ý tìm cớ.

Bởi vì Dương Tiễn vẫn luôn muốn xem trò cười của Diệp Thiên, cho nên lần này nếu hắn thật sự thất bại, vậy thì đối với hắn mà nói thật sự không gì tốt hơn, làm sao có thể phái quân tăng viện chứ?

Nếu thật sự có bản lĩnh đó, thì nên tự mình giải quyết tất cả.

Lúc đó Diệp Thiên ở một bên khác chờ đợi thuộc hạ đi tìm tăng viện, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy bóng dáng, cho nên hắn một

mình lo lắng, vội vàng quay về trước, đi tìm chi viện.

Sau khi Diệp Thiên tập hợp tất cả mọi người lại, đồng thời cũng theo đường cũ quay về đại bản doanh, để có thể tóm gọn đám ma binh này.

Bởi vì đã lên kế hoạch rất lâu, cuối cùng cũng có thể thi triển tài năng, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng lần này có thể đánh bại hoàn toàn ma binh, cũng để chúng sau này phải bó tay chịu trói, không bao giờ làm những chuyện này nữa.

Diệp Thiên lúc đó đã sắp xếp mọi thứ rất tốt, nhưng lại không ngờ Dương Tiễn ở phía sau đâm một nhát dao.

Lúc đó khi thấy hắn và thuộc hạ của mình rời đi.

Dương Tiễn liền cố ý phát tín hiệu cho ma binh, mục đích là để chúng có sự cảnh giác.

Đồng thời Diệp Thiên cũng sẽ vì vậy mà bị liên lụy, như vậy tất cả những gì hắn làm đều có thể đạt được.

Chương 1262

Ma binh lúc đó cũng không ngờ Diệp Thiên sẽ phát hiện ra đại bản doanh, càng không ngờ hắn sẽ dẫn người đến đây.

May mà vào lúc này, Dương Tiễn đột nhiên phát ra tín hiệu.

Đồng thời cũng gửi cho ma binh thông báo nguy hiểm khẩn cấp.

Lúc đó sau khi ma binh thấy tín hiệu này, tất cả mọi người gần như đã chạy thoát phần lớn.

Mọi người trong lòng đều rất rõ, nếu một khi bị Diệp Thiên thành công, vậy thì bây giờ cả đại bản doanh ma binh nhất định sẽ bị hủy trong chốc lát.

Cho nên lúc đó cũng hoảng hốt bỏ chạy.

Bởi vì họ biết mình căn bản không phải là đối thủ, một khi bị bao vây hậu quả sẽ không thể lường được.

Mà lúc đó Diệp Thiên cũng không ngờ đến kết quả như vậy.

Vốn dĩ hắn hùng hồn dẫn thuộc hạ đến đây mai phục, để có thể một mẻ hốt gọn đại bản doanh.

Nhưng bây giờ lại thấy tất cả ma binh đều lần lượt bỏ chạy, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng biết tất cả đều là do Dương Tiễn làm.

Cho nên lúc đó trong lòng thật sự căm hận không nguôi.

Thế là sau khi trở về, Diệp Thiên tức giận liền trực tiếp trói Dương Tiễn trên vách núi.

“Ngươi không biết ta đã đợi ngày này rất lâu rồi sao?

Khó khăn lắm mới tìm được đại bản doanh, ngươi lại phát tín hiệu cho chúng, khiến bây giờ chúng đều đã chạy thoát.” “Thật không

biết ngươi rốt cuộc đứng về phe nào.

Đã làm nhiều chuyện như vậy, thì cứ ở đây mà tự kiểm điểm đi.

Ta sẽ không làm hại ngươi, nhưng cũng sẽ không thả ngươi ra." Diệp Thiên lúc đó thật sự có chút tức giận, thật muốn tát Dương Tiễn mấy cái, mới có thể xua tan cơn phẫn nộ trong lòng.

Nhưng bây giờ cần phải lý trí.

Cho nên đối xử với hắn như vậy thì có thể làm gì được ma binh chứ?

Bây giờ chúng cũng đã chạy thoát, sự việc cũng không thể cứu vãn.

Cho nên lần này Diệp Thiên không gì khác ngoài việc muốn cho Dương Tiễn một bài học.

Xem sau này hắn còn dám làm như vậy không.

Dương Tiễn chưa bao giờ bị Diệp Thiên đối xử như vậy, lúc đó cũng căn bản không có ai dám cầu xin Diệp Thiên thả Dương Tiễn.

Cho nên lúc đó Dương Tiễn cũng chỉ có thể cầu cứu Thiên Đế.

Thế là hắn vội vàng phái người đi cầu cứu Thiên Đế, để ngài giải cứu hắn.

Sau khi Thiên Đế biết được chuyện này, đồng thời cũng phái người đến hòa giải, hy vọng hai người có thể cùng nhau đối mặt với mọi chuyện, bất kể xảy ra chuyện gì cũng nên dĩ hòa vi quý.

Lúc đó khi Uyển Châu nghe những lời này, cảm thấy người này căn bản không làm rõ được căn cứ sự thật, ở đây khuyên giải, quả thực là nói năng không biết xấu hổ.

Cho nên lúc đó liền cãi nhau với người này.

“Ngươi có bệnh à?

Căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Việc Dương Tiễn làm là sai hoàn toàn, không giết hắn đã là may rồi, còn chạy đến đây cầu hòa?” Lúc đó khi Diệp Thiên thấy mục đích của người này, cũng không muốn phí lời với hắn, cho nên lúc đó cũng đuổi người đó nhanh chóng rời đi.

Bởi vì một người đã sai, không phải ai cầu xin cũng có thể bù đắp được lỗi lầm của hắn.

Chương 1263

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không có ý định hòa giải chuyện này.

Sau đó đồng thời Diệp Thiên không ngừng tìm kiếm tung tích của ma binh, cuối cùng phát hiện ma binh có thể đã chạy đến Hổ Sơn.

Tuy lần này bị chúng chạy thoát, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, hắn cũng sẽ trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng tìm ra hành tung của chúng.

Lúc đó chỉ điều tra ra được ma binh hiện đang chạy trốn đến Hổ Sơn.

Vị trí cụ thể của Hổ Sơn, bao gồm cả địa hình, về điểm này Diệp Thiên thật sự không biết rõ.

Cho nên lúc đó cũng không biết nên làm thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ tất cả mọi chuyện, sớm đã nằm trong lòng bàn tay của Diệp Thiên.

Nếu không phải vì sự xuất hiện của Dương Tiễn, cũng sẽ không nảy sinh một loạt vấn đề.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nếu đám ma binh này, có thể chạy trốn đến nơi đó.

Chắc chắn có thể tồn tại được, cho nên lúc đó hắn nghĩ ra đủ mọi cách, nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Cho nên lúc đó một bên khác Ma Vương, cũng biết được tin tức này, bởi vì lúc đó hắn cũng đang quan sát nhất cử nhất động của ma binh.

Không ngờ Diệp Thiên lại có thể thành công tiêu diệt đám ma binh này, cho nên lúc đó lại bắt đầu phái sứ giả đến hỏi thăm.

"Ma Vương của ta sau khi biết chuyện này, đồng thời cũng biết công lao, toàn bộ đều là do ngài có thể xử lý đám ma binh phản bội kia, cho nên lúc đó cũng lệnh cho ta đến đây úy lạo." "Nếu có nhu cầu gì, ngài cứ việc đề xuất, chỉ cần Ma tộc có thể giúp đỡ, nhất định sẽ không từ nan." Diệp Thiên hiện tại vẫn chưa hoàn toàn tìm ra ma binh, cho nên lúc sứ giả đến, Diệp Thiên cảm thấy có thể tìm hiểu Hổ Sơn rốt cuộc là chuyện gì, thế là bắt đầu hỏi thăm sứ giả.

"Ngài đến thật đúng lúc, vừa hay ta có chút chuyện muốn hỏi, bởi vì đám ma binh này hiện tại toàn bộ đều đã chạy đến Hổ Sơn, nhưng đối với địa hình ở đó, bao gồm mọi chuyện ta đều không hiểu rõ." "Cho nên không biết ngài có hiểu rõ không, nếu biết thì xin chỉ giáo một chút, như vậy mới có thể thuận lợi tóm gọn chúng một mẻ." Lúc đó Diệp Thiên đặt toàn bộ hy vọng vào người sứ giả, bởi vì bất kể thế nào họ cũng đều thuộc cùng một tộc, đối với đám ma binh đào tẩu này, hẳn là cũng rõ như lòng bàn tay.

Sứ giả quả thực hiểu rõ Hổ Sơn này, đồng thời nói cho Diệp Thiên biết, Hổ Sơn cực kỳ nguy hiểm, nếu không quen thuộc, đến đó chắc chắn sẽ vì vậy mà bị thương.

Lúc đó Diệp Thiên cũng đã hiểu rõ một loạt tình hình, cho nên lúc đó liền phái người canh giữ ở đó, cũng không biết tình hình thế nào, cũng chỉ có thể quay về thăm dò, sau đó quay lại báo tin.

Mà một bên khác Thiên Đế, vẫn luôn rất lo lắng cho sự an toàn của Dương Tiễn, bởi vì trước đó đã phái người đi hòa giải, nhưng với tính khí của Diệp Thiên.

Tuyệt đối sẽ không dễ dàng mắc bẫy, cho nên lúc đó Thiên Đế cũng không biết nên làm thế nào, sau quyết định do đích thân mình ra

mặt, thế là đi thả Dương Tiễn.

Bởi vì bản thân Dương Tiễn hiện tại đang làm việc cho ngài, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng không dễ ăn nói, cho nên lúc đó liền đi thả Dương Tiễn.

Không ngờ Dương Tiễn lúc này, lại bắt đầu nhân cơ hội không ngừng nói xấu Diệp Thiên, mục đích là để Thiên Đế có sự nghi ngờ đối với hắn.

Cho nên nếu Diệp Thiên sau này muốn thay đổi ấn tượng tốt đẹp, thì tuyệt đối không thể nào.

Lúc đó Thiên Đế khi nghe những lời của Dương Tiễn.

Cũng không lập tức đưa ra quyết định, hoặc thế nào đó mà không ngừng suy nghĩ, lời nói của hắn thật hay giả.

"Thiên Đế, những lời thần nói đều là thật.

Nếu Diệp Thiên không làm những chuyện đó, thần cũng sẽ không vu oan cho hắn.

Huống hồ rốt cuộc thế nào, sau này nhất định có thể thấy rõ." Mà lúc đó những lời Dương Tiễn nói, không gì khác ngoài việc muốn tiêu diệt Diệp Thiên, bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ có lỗi với bất kỳ ai.

Những việc hắn làm hoàn toàn đều vì đại cục, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, cách đối nhân xử thế cũng đều rất quang minh lỗi lạc.

Về điểm này Dương Tiễn căn bản không bằng, nhưng mỗi lần gặp bất kỳ nguy hiểm nào, hắn đều là người đầu tiên chạy trốn, cũng sẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Diệp Thiên.

Thiên Đế cũng không phải là người xử sự cực đoan.

Dương Tiễn nói như vậy, ngài cũng chưa chắc đã tin hoàn toàn,

bởi vì bất kể là ai nói, cũng không có tận mắt nhìn thấy, tai nghe là hư, mắt thấy mới là thật.

Chung quy không thể vì mấy câu nói của Dương Tiễn mà bắt đầu nghi ngờ Diệp Thiên, cho nên lúc đó cũng không ngừng suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại nảy sinh một loạt vấn đề.

Chương 1264

Cho nên lúc đó Thiên Đế cũng đưa ra một quyết định, đó là để Lý Tĩnh cùng làm việc với Dương Tiễn, như vậy giữa họ cũng sẽ có sự chiếu ứng lẫn nhau.

Mà lúc đó Diệp Thiên hiện tại bên cạnh sứ giả, đã hiểu rõ mọi chuyện về Hổ Sơn, cho nên lúc đó sau khi sứ giả cũng đã giao phó rõ ràng mọi việc.

Thế là chuẩn bị cáo từ, Diệp Thiên cũng rất cảm kích hắn, thế là đích thân tiễn hắn ra ngoài.

Mà lúc đó khi Thiên Đế mệnh lệnh cho Lý Tĩnh, Lý Tĩnh cũng với tốc độ nhanh nhất đã đến trước mặt hắn.

Bởi vì lần này có thể cùng mọi người làm việc, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Khi Lý Tĩnh mới đến báo danh, là Uyển Châu tiếp đãi, đồng thời nói với hắn.

“Nếu lần này Thiên Đế phái ngài đến đây, cùng mọi người làm việc, vậy thì mau chóng đưa Dương Tiễn đi, tất cả mọi người đều không thích hắn.” “Hắn luôn ở đây gây chuyện thị phi, luôn tưởng rằng làm chuyện ác người khác sẽ không biết.” Mà lúc đó Uyển Châu đã đem những gì mình nói, toàn bộ đều nói cho Lý Tĩnh, xem hắn định đoạt thế nào, nhưng không ngờ Lý Tĩnh lại không chịu.

Lúc đó khi Uyển Châu nói những lời này, Diệp Thiên cũng ở bên cạnh, cho nên biết rằng Lý Tĩnh đối với tất cả những chuyện xảy ra giữa họ căn bản hoàn toàn không biết gì, có lẽ cũng chỉ nghe được một số tin tức vỉa hè.

Nhưng căn bản đều không hoàn thiện, cho nên lúc đó cũng chủ động nói rõ một số tình hình đơn giản với Lý Tĩnh, và muốn để hắn hiểu rõ chuyện này.

Cho nên lúc đó cũng bắt Dương Tiễn quay về, bởi vì để hắn ở lại đây căn bản không giúp được gì, chỉ luôn gây thêm phiền não, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không dung túng để hắn tiếp tục ở lại.

Sau khi Dương Tiễn biết chuyện này, căn bản không muốn rời đi.

Bởi vì bản thân hắn lúc đó đã nhận lệnh của Thiên Đế, đến đây để giám thị nhất cử nhất động của hắn, nếu bây giờ quay về, há chẳng phải công sức đổ sông đổ biển.

Hơn nữa quay về rồi làm sao có thể thấy rõ, Diệp Thiên sau này làm gì?

Bất kể Dương Tiễn nói thế nào, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, bắt hắn mau chóng quay về, không có thương lượng.

Ma binh tuy đã chạy trốn đến nơi đó, nhưng không hề chịu ngồi yên, chúng vẫn không ngừng xuống núi quấy nhiễu.

Lúc đó sau khi Diệp Thiên biết được tình hình này, đồng thời liền đích thân ở lại chân núi.

Nếu đám ma binh này thật sự dám đến, dám đột kích, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Bởi vì những việc đám ma binh này làm, thật sự khiến Diệp Thiên không biết phải hình dung thế nào, vì đều là những chuyện thương thiên hại lý.

Tất cả đều xuất phát từ tay đám ma binh này.

Diệp Thiên có thể đánh bại chúng hoàn toàn, là một việc vô cùng không dễ dàng.

Cho nên lúc đó hiện tại biết ma binh đang rục rịch.

Vậy thì Diệp Thiên cũng quyết định, không để người khác ở lại chân núi, để có thể một lần tiêu diệt tất cả ma binh.

“Tất cả mọi người đều ở yên tại chỗ, một bộ phận nhỏ người cùng ta ở lại chân núi.

Nếu chờ thời cơ, một khi đám ma binh này quấy nhiễu, sẽ tiêu diệt chúng hoàn toàn, sau đó trà trộn vào trong chiến đội của chúng.” “Như vậy có thể biết rõ, tình hình hiện tại.” Cho nên lúc đó người của thuộc hạ cũng làm theo lời dặn của Diệp Thiên, sau đó một bộ phận người ở lại, một bộ phận khác người cùng hắn ở lại chân núi.

Không ngờ sau khi Diệp Thiên chuẩn bị một loạt tình huống.

Ma binh cũng đột nhiên tấn công.

Bởi vì Diệp Thiên đã sớm nắm được tất cả hành tung, cho nên lúc đó cũng đã có kế hoạch.

Đám ma binh này đột nhiên tấn công, cũng không gây ra tổn hại lớn cho Diệp Thiên, ngược lại còn bị Diệp Thiên đánh chết một ma binh, sau đó biến thành bộ dạng của hắn.

Sở dĩ Diệp Thiên dùng cách này, là để có thể xâm nhập tốt hơn vào nội bộ của chúng, như vậy mới có thể biết được động hướng sau này của ma binh.

Bao gồm cả nơi ẩn náu hiện tại, rốt cuộc là hình thức như thế nào.

Lúc đó ma binh không phát hiện người lúc này, là Diệp Thiên.

Chương 1265

Cho nên lúc đó cũng đưa hắn lên núi.

Sau khi lên núi, đồng thời cũng thấy thủ lĩnh ma binh Dự Diên đang cùng mọi người thương nghị một việc, cho nên lúc đó Diệp Thiên lại gần để nghe một chút.

Rốt cuộc là muốn làm gì.

Sau khi nghe xong mới phát hiện, nguyên lai thủ lĩnh ma binh muốn lên kế hoạch dẫn thiên binh đi tấn công Ma Cung.

Chuyện này có thể nói là một việc vô cùng nghiêm trọng.

Nếu thật sự làm như vậy, vậy thì đối với Thiên giới há chẳng phải cũng có trách nhiệm lớn.

Bản thân Ma Vương của Ma Cung đối với chuyện lần này, vô cùng lo lắng, cho nên khó khăn lắm bây giờ mới biết được kế hoạch như vậy.

Nhất định phải nhanh chóng phát tín hiệu này ra ngoài.

Nếu một khi bị ma binh lợi dụng, hậu quả sẽ không thể lường được.

Mà thủ lĩnh ma binh cũng không rõ, không biết Diệp Thiên hiện tại đã trà trộn vào trong chiến đội.

Mọi người khi lên kế hoạch mọi thứ cũng vô cùng chu toàn.

Sẽ chuẩn bị vạn toàn, không để người khác biết.

Nhưng ngược lại hoàn toàn, tất cả kế hoạch đều bị Diệp Thiên nắm rõ trong lòng bàn tay.

Diệp Thiên cũng lén lút nhanh chóng đến một nơi không có người,

sau đó bắt đầu phát tín hiệu, để yêu cầu chi viện.

Diệp Thiên rất rõ, chỉ dựa vào sức một mình, nếu muốn đối phó với ma binh, thật sự rất khó khăn.

Bây giờ cũng chỉ có thể yêu cầu chi viện, giúp đỡ vượt qua khó khăn.

Lý Tĩnh lúc đó khi thấy tín hiệu do Diệp Thiên phát ra, cũng vội vàng dẫn dắt tất cả mọi người đến chi viện.

Lý Tĩnh cho rằng Diệp Thiên mạnh hơn Dương Tiễn rất nhiều, bởi vì lúc đó hắn mới biết Diệp Thiên cũng là vì Thiên giới mà suy nghĩ.

Đặc biệt là một mình cô thân, đã vào trong phạm vi của ma binh, nếu bây giờ bị phát hiện.

Hậu quả hiện tại sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên lúc đó cũng nhanh chóng đi chi viện, như vậy có thể bao vây chặt chẽ ma binh.

Ngược lại có thể để Diệp Thiên không bị bất kỳ thương tổn nào mà thoát ra.

Nhưng một bên khác Dương Tiễn sau khi biết chuyện này, bản thân hắn trước đó và Diệp Thiên hai người có mối thù không đội trời chung.

Cho nên lúc đó liền nói với Lý Tĩnh.

“Diệp Thiên gửi tín hiệu chi viện cho ngươi à?

Như vậy chắc chắn không có chuyện gì đâu, cho nên cũng không cần vội vàng như vậy.

Nếu không thì đợi một chút.” “Đợi ma binh giết chết Diệp Thiên xong, sau đó chúng ta lại bao vây chúng, như vậy không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?” Dương Tiễn vẫn luôn ôm hận trong lòng, bởi vì

trước đó Diệp Thiên đã giam hắn lại, bất kể ai khuyên cũng không được, cũng không có ý định thả hắn ra.

Cho nên mối thù này vẫn luôn muốn báo, chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Hiện tại biết Diệp Thiên đang ở chỗ ma binh, nếu một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Cộng thêm lần này lúc Lý Tĩnh đi chi viện, đi muộn một chút.

Chắc chắn không cứu được, cho nên lúc đó Lý Tĩnh nói ra những lời này, cũng là một ý kiến hay.

Dương Tiễn tự cho rằng ý kiến này cũng không tồi, xem xem rốt cuộc thế nào, nhưng không ngờ lúc đó sau khi Lý Tĩnh nghe xong những lời của Dương Tiễn lại từ chối.

Chương 1266

“Cách làm này hoàn toàn không tốt.

Nếu Diệp Thiên thật sự bị phát hiện, vậy thì hậu quả chắc chắn không thể lường được.

Đừng nói giết, dù bao vây chặt chẽ thì có thể thế nào?” Lý Tĩnh lúc đó sau khi nói xong những lời này, cũng vội vàng dẫn dắt người chuẩn bị đi cứu Diệp Thiên ra, sau đó lại bao vây tất cả ma binh.

Dương Tiễn lúc đó cũng không ngờ, Lý Tĩnh lại không nghe lời như vậy, một mực làm theo ý mình, cho nên liền dùng cách của mình để giải quyết Diệp Thiên.

Tuyệt đối sẽ không để hắn thoát khỏi tay ma binh, càng sẽ không để hắn quay trở lại doanh địa, như vậy hắn có thể độc chiếm quyền lực.

Dương Tiễn lúc đó vội vàng phái người của mình, đi trước để tiết lộ hành tung thăm dò của Diệp Thiên ở chỗ ma binh, như vậy có thể đạt được mục đích nhất định.

Diệp Thiên cũng căn bản không ngờ, Dương Tiễn sẽ lại một lần nữa bán đứng mình, cho nên lúc đó sau khi ma binh biết được một loạt vấn đề, cũng vội vàng bao vây chặt chẽ Diệp Thiên.

Thủ lĩnh của ma binh Dự Diên rất tán thưởng Diệp Thiên, bởi vì hắn quả thực đặc biệt có gan dạ, một mình xông vào trận địa, vào thời điểm này e rằng ít có ai có thể làm được điều này.

Có dũng có mưu, cho nên lúc đó liền muốn thu mua hắn.

Bất kể là bỏ ra số tiền lớn, hay là chức vị gì đó, chỉ cần Diệp Thiên có thể đồng ý, vậy thì bên ma binh hứa hẹn nhất định sẽ cố

gắng hết sức đáp ứng.

Nhưng Diệp Thiên là một người rất kiên định, cho nên lúc đó liền không chút do dự lựa chọn từ chối.

“Ngươi tưởng ai cũng có thể mua chuộc được sao?

Hơn nữa lần này, ta đến đây không gì khác ngoài việc tiêu diệt toàn bộ các ngươi, ngươi tưởng bỏ ra số tiền lớn là có thể mua được ta sao?” “Điều đó quả thực là không thể, đừng tưởng rằng bây giờ bao vây được ta là ta sẽ thỏa hiệp.” Diệp Thiên lúc đó không chút khách khí nói ra những lời này.

Cũng chính vì trong lòng hắn rất rõ, tuy bây giờ đang ở trong tình thế nguy hiểm, nhưng lại chưa bao giờ có chút sợ hãi hay căng thẳng nào.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ, bây giờ đội quân chi viện của hắn hẳn cũng sắp đến được địa bàn của ma binh.

Cho nên chỉ cần ở đây cầm cự một trận, hẳn là có thể giải quyết mọi chuyện.

Tuy không biết cuối cùng có thể thuận lợi thoát ra không.

Nhưng bất kể thế nào cũng phải thử một lần, bởi vì Diệp Thiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cũng có thể có chút tiến triển, cho nên tuyệt đối sẽ không bó tay chịu trói như vậy.

“Ngươi tưởng mình là ai vậy, thủ lĩnh của ta để mắt đến ngươi, cũng chính vì ngươi có tài hoa, có gan dạ.

Nếu thủ lĩnh không coi ngươi ra gì, bây giờ ngươi đã sớm trở thành tù nhân rồi.” “Tự cho rằng mình lợi hại đến đâu, cũng không nhìn xem bây giờ xung quanh toàn là người của ta.

Dựa vào sức một mình, nếu muốn thoát ra quả thực là ảo tưởng.”

Lúc đó người của ma binh cũng bắt đầu không ngừng chế giễu Diệp Thiên, bởi vì bây giờ đã đến địa bàn của chúng.

Nếu muốn rời đi là không thể, không bằng ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đầu hàng như vậy ít nhất có thể giữ lại một mạng.

Diệp Thiên thật sự không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, cho nên lúc đó chủ động tấn công đám ma binh này, và giao thủ với chúng.

Mà lúc này đội quân chi viện.

Lý Tĩnh cũng đã đến, cho nên dẫn dắt thuộc hạ của mình, bao vây chặt chẽ địa bàn này.

Bởi vì có Diệp Thiên mai phục ở đây từ trước.

Hoàn toàn biết được lộ tuyến của chúng, cho nên lần này cũng có thể tiêu diệt hoàn toàn ma binh.

Lúc đó thủ lĩnh ma binh Dự Diên khi thấy tình hình không ổn, cũng vội vàng bỏ chạy.

May mà đến kịp thời, cho nên Diệp Thiên không xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ trong lòng hắn đang suy nghĩ, bởi vì bản thân hắn ẩn nấp rất kỹ.

Căn bản sẽ không bị chúng phát hiện, tại sao bây giờ ma binh lại biết hắn ở đây, vậy thì chắc chắn trong nội bộ đã xuất hiện nội gián.

Chương 1267

Cho nên lúc đó ánh mắt nghi ngờ đầu tiên của hắn là Dương Tiễn.

Diệp Thiên trước đó đã biết Dương Tiễn không phải người tốt, cho nên lần này lại vì nguyên nhân của hắn mà bị lộ ra ngoài, cho nên lúc đó hắn muốn phế bỏ Dương Tiễn.

Nhưng lại không ngờ Lý Tĩnh lại luôn ngăn cản, bởi vì bất kể thế nào cũng có phương diện của Thiên Đế.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng có nhiều điều kiêng dè.

Thế là cũng không động não với hắn nữa, nhưng chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc như vậy.

Ma Vương sau khi trải qua chuyện này, cũng vô cùng vui mừng.

Hắn cũng biết Diệp Thiên đã thành công, cho nên lúc đó liền mời hắn đến Ma Cung.

Ma Vương lúc đó biết được tin tức thắng lợi, liền lệnh cho người trong cung bày tiệc, sau đó dùng rượu ngon món ngon để chiêu đãi Diệp Thiên.

Bởi vì hắn cảm thấy Diệp Thiên là một người rất có thực lực, bất kể ở phương diện nào cũng đáng để người ta kính phục.

Đặc biệt là trong việc đối phó với ma binh.

Ma Vương thật sự tán thưởng không ngớt lời, cũng không ngừng khen ngợi hắn có dũng có mưu.

“Lần này thật sự nhờ có ngươi, mới có thể triệt để đánh bại Ma Binh, cho nên hôm nay nhất định phải khoản đãi thật tốt.” Ma Vương lúc đó cũng vô cùng hữu hảo đối đãi Diệp Thiên, bởi vì từ khi tiếp

xúc, Ma Vương nhận ra Diệp Thiên là người chính trực, thực lực cũng vô cùng cao.

Nếu có thể có người như vậy ở bên cạnh, hoặc mặc hắn điều khiển thì còn gì tốt hơn.

Nhưng Ma Vương tự nhiên biết Diệp Thiên thuộc về Thiên Giới, cho nên hiện tại hắn ở đây chẳng qua là để Thiên Giới và Ma Tộc có thể chung sống hòa bình.

"Hôm nay thật sự vô cùng cảm ơn Ma Vương đã khoản đãi, những chuyện này đều là việc ta nên làm, có thể giải quyết được, hiện tại cũng không phải công lao của một mình ta." "Còn có những người khác giúp đỡ, nếu không có mọi người cùng nỗ lực, e rằng cũng không thể khiến Ma Binh hoàn toàn tan tác, nhưng hiện tại chỉ có một điểm đáng tiếc nhất, đó là Thủ lĩnh Ma Binh Dự Diên đã chạy thoát." Bởi vì lúc đó Thủ lĩnh Ma Binh Dự Diên vô cùng giảo hoạt, khi thấy tình thế bất lợi liền vội vàng bỏ chạy, bỏ lại những Ma Binh kia.

"Diệp Thiên không biết cái gọi là Thủ lĩnh Ma Binh Dự Diên rốt cuộc là người như thế nào, và liệu có liên quan gì đến Ma Tộc không." "Ta vẫn luôn thắc mắc điều này nhưng chưa tìm ra nguyên nhân, nếu Ma Vương biết thì có thể giải thích cho ta nghe một chút được không?" Diệp Thiên lúc đó không phải hiếu kỳ, chỉ là vì Ma Binh và Ma Tộc vốn nên là một thể, tại sao lại nảy sinh hiềm khích hoặc trở thành kẻ phản bội.

Cho nên lúc đó, từ trong miệng Ma Vương, hắn cũng biết được một loạt vấn đề, nguyên nhân là Thủ lĩnh Ma Binh Dự Diên chính là thứ tử của Ma Vương.

Vì vậy Diệp Thiên cũng đại khái hiểu rõ tình huống thực tế và nguyên nhân.

Sở dĩ Diệp Thiên có thể gặp Ma Vương, chẳng qua là muốn cùng

hắn giải thích về chuyện chung sống hòa bình giữa Ma Tộc và Thiên Giới.

Bởi vì lần này Diệp Thiên nhận lệnh Thiên Đế, nhất định phải hoàn thành chuyện này, lúc đó Thiên Đế cũng đã nói rõ ràng.

Ma Vương lúc đó thấy Diệp Thiên như vậy, liền lập tức đồng ý, nguyện ý hòa bình với Thiên Giới, từ nay sẽ không phát sinh bất cứ chuyện gì nữa.

Diệp Thiên lúc đó thật sự quá vui mừng, liền vội vàng báo cáo chuyện này cho Thiên Đế ở Thiên Giới.

Thiên Đế lúc đó sau khi thấy Diệp Thiên hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, đồng thời cũng thu hồi tất cả quân đội.

Dương Tiễn lại vì những chuyện lặt vặt bị Thiên Đế điều tra rõ ràng, cho nên lúc đó cũng bị giáng chức và nhận xử phạt.

Dương Tiễn tuy rằng trong lòng không cam tâm, nhưng mọi chuyện đã thành định cục, bởi vì lương tâm hắn cũng có thể rõ ràng biết những chuyện mình làm.

Căn bản không hề có lợi cho Thiên Giới, ngược lại chỉ một mực đối đầu với Diệp Thiên.

Còn ở một bên khác, Diệp Thiên, vì chuyện này mà được ban thưởng, cho nên lúc đó Thiên Đế cũng ban cho hắn một chức vị khá cao.

Diệp Thiên trong lòng tự nhiên vui mừng, cũng có thể được người khác công nhận, hơn nữa cũng không bị tiểu nhân gièm pha, cho nên cũng vô cùng hân hoan.

Hắn được phái đi canh giữ tội thần Huyền Vũ.

Diệp Thiên lúc đó nhận mệnh lệnh của Thiên Đế, sau đó đi canh giữ tội thần Huyền Vũ.

Nếu đã phải đi đến nơi đó, không bằng đưa luôn Uyển Châu theo, bởi vì trước đó Uyển Châu bị thương nặng.

Chương 1268

Nàng đang dưỡng thương ở chỗ Bồ Đề, cho nên bây giờ sau khi Diệp Thiên hoàn thành mọi chuyện, nghĩ Uyển Châu chắc cũng đã hồi phục gần như xong, liền muốn đón nàng cùng đi canh giữ Huyền Vũ.

"Dạo này thân thể nàng đã tốt hơn rồi, vừa hay ta có một chuyện cần nói với nàng, Thiên Đế hiện tại ban cho ta một chức vị, rồi phái ta đi canh giữ Huyền Vũ." "Cho nên nàng thấy đó, dù sao nàng cũng không có việc gì, hay là cùng ta đi đi." Uyển Châu tự nhiên nguyện ý ở bên cạnh Diệp Thiên, cho nên lúc đó cũng nghĩa vô phản cố, không hề nói gì, liền theo ý hắn cùng đi.

Khi hai người chuẩn bị xong, họ liền đi đến nơi giam giữ Huyền Vũ.

Trước đó Diệp Thiên cũng không hề có bất cứ hiểu biết nào về Huyền Vũ, chỉ biết đó là một tội thần, cho nên sau khi hai người vào trong, lại phát hiện Huyền Vũ thường xuyên phát điên.

Trạng thái phát điên đó thật sự khiến người ta không thể chấp nhận, đặc biệt trên thân hắn còn bị xích sắt trói chặt, muốn thoát ra vô cùng khó khăn.

Nhưng hắn lại không thể phát điên đến mức độ nào, có thể thấy nội tâm hắn phải chịu đựng lớn đến mức nào.

Cho nên Diệp Thiên đã đến canh giữ Huyền Vũ, tuyệt đối sẽ không để hắn thoát ra, vì vậy mỗi ngày hắn đều đúng giờ đúng điểm kiểm tra, xem xét độ chắc chắn của xích sắt.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Đế.

Diệp Thiên dù ở chức vị nào, vĩnh viễn đều tận tâm tận lực, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ sai sót nào.

Chỉ cần không có tiểu nhân ở sau lưng gây chuyện, Diệp Thiên làm việc gì cũng một mạch thuận lợi, nhưng hắn cũng căn bản không sợ những điều đó.

Uyển Châu lúc đó lại cảm thấy Huyền Vũ, bị giam giữ ở một nơi như vậy, tối tăm không có ngày tháng, mỗi ngày đều bị xích sắt lớn trói chặt, cho nên nàng cảm thấy hắn cũng là một người đáng thương.

Vì vậy những lúc rảnh rỗi nàng cũng sẽ trò chuyện với Huyền Vũ.

Lúc đó bản thân Huyền Vũ đối với Uyển Châu và Diệp Thiên hai người cũng có địch ý, nhưng sau khi tiếp xúc mới biết, thực ra hai người này đối xử tốt hơn những người từng canh giữ hắn trước đây.

Vì vậy Huyền Vũ cũng không còn phát điên nữa, đồng thời khi trò chuyện với Uyển Châu, hắn đã nói cho Uyển Châu biết nàng sắp gặp kiếp nạn.

Uyển Châu và Diệp Thiên cũng đặc biệt thích trò chuyện với Huyền Vũ, nếu không phát điên thì hắn nói chuyện thật sự rất hợp lý, mọi lời đều có đạo lý.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng có tấm lòng thiện lương, sẽ không giống như những người khác, vì tội thần mà liên tục chà đạp hắn, cho nên cũng có thể khiến Huyền Vũ cảm nhận được hai người.

Đối xử với hắn rất hữu hảo, cho nên lúc đó hắn cũng nguyện ý trò chuyện với họ.

“Chỗ ở của ngươi hiện tại thật sự quá lộn xộn, dù thế nào cũng phải để ngươi ở thoải mái một chút, nếu không ngay cả nghỉ ngơi cũng không tốt, thì làm sao có thể làm được chuyện khác chứ?” Diệp

Thiên lúc đó cảm thấy lao lung thật sự quá bẩn thỉu, sau khi nói xong những lời này, liền cùng Uyển Châu đi dọn dẹp lao lung cho Huyền Vũ.

Như vậy hắn có thể sạch sẽ mà nghỉ ngơi.

Huyền Vũ lúc đó thật sự vô cùng cảm ơn Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đã làm những chuyện này cho hắn, bởi vì bị giam giữ ở đây hắn sống không ra người không ra quỷ.

Mỗi ngày dài như năm tháng, ở đây thật sự không biết phải làm sao cho tốt, nhưng từ khi có hai người họ, hắn cũng cảm thấy cuộc sống của mình trở nên đa sắc màu hơn.

Tuy rằng hiện tại hắn là một tội thần, nhưng có hai người ở bên cạnh lại dọn dẹp lao lung cho mình, thật sự khiến Huyền Vũ có chút hổ thẹn.

Cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng cảm ơn họ.

"Ta vốn là một tội thần, lại không thể khiến hai người phải làm nhiều chuyện như vậy vì ta, thật sự vô cùng cảm ơn, có hai người sau này." "Ta cũng không còn nóng nảy bất an như trước nữa, đồng thời tâm trạng chuyển biến tốt cũng nhờ nguyên nhân của hai người, nếu không bây giờ, ta không biết sẽ thành ra thế nào." Diệp Thiên và Uyển Châu thực ra không cần Huyền Vũ phải cảm kích, hoặc như thế nào.

Chỉ cảm thấy sau khi canh giữ một thời gian, trò chuyện với hắn cũng vô cùng vui vẻ, cảm thấy tuy là tội thần, nhưng bản tính hắn căn bản không xấu.

Cho nên mới làm nhiều thứ như vậy, còn Dương Tiễn ở một bên khác sau khi bị Thiên Đế xử phạt, trong lòng vẫn luôn ôm hận.

Bởi vì hắn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều do Diệp Thiên gây ra, cho nên lúc đó hắn nghĩ đã đến lúc phải ra ngoài báo thù, bởi vì hắn đã

chịu nhiều uất ức như vậy.

Dù là vì lý do gì, nhưng Dương Tiễn lại chưa từng nghĩ, nếu ta không hết lần này đến lần khác lén lút làm nhiều chuyện xấu với Diệp Thiên.

Thì làm sao có thể khiến Thiên Đế trừng phạt ta như vậy được, ngày tháng Dương Tiễn chịu phạt sắp kết thúc, sau khi kết thúc hắn liền đi tìm phiền phức.

Nhưng hắn lại không ngờ lúc đó lại gặp Uyển Châu.

“Ngươi làm gì ở đây?

Chương 1269

Không phải đang chịu phạt sao?" Uyển Châu lúc đó cũng không hề khách khí nói với Dương Tiễn, nhưng vì Uyển Châu căn bản không phải đối thủ của Dương Tiễn, cho nên lúc đó nàng lại bị bắt nạt.

Huyền Vũ lúc đó khi nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ không để Dương Tiễn ở đây gây sự, liền cố ý chấn bay Dương Tiễn để hả giận cho Uyển Châu.

Lúc đó Uyển Châu sau khi thấy Dương Tiễn bị chấn bay, liền cười nhạo.

"Ngươi tưởng mình là ai chứ, dám ở đây gây rối, cũng không nhìn xem thân phận của mình, hả hê chưa, ngay cả ngươi cũng bị chấn bay, có giỏi thì ở đây nói chuyện đi." Dương Tiễn lúc đó thật sự vô cùng tức giận, nhưng hắn cũng biết căn bản không phải đối thủ của Huyền Vũ, cho nên cũng chỉ có thể ủ rũ rời đi, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Diệp Thiên lúc đó khi từ bên ngoài trở về, cũng nghe Uyển Châu nhắc đến Dương Tiễn đến đây gây rối, nếu không thì Uyển Châu lại bị bắt nạt rồi.

Cho nên lúc đó hắn cũng vô cùng cảm ơn Huyền Vũ.

Sau một hồi cảm ơn, Huyền Vũ đột nhiên chìm vào giấc ngủ sâu, cho nên Uyển Châu cũng đặc biệt lo lắng, không biết có phải vì vừa rồi hắn dùng lực quá nhiều hay không.

Cho nên mới dẫn đến một loạt chuyện xảy ra, vì vậy lúc đó trong lúc lo lắng, nàng liền truyền pháp lực cho Huyền Vũ để cứu hắn.

Bởi vì Uyển Châu vô cùng tỉnh táo, dù thế nào đi nữa, Huyền Vũ

lúc đó cũng vì cứu nàng, cho nên mới ra nông nỗi này, nếu ngay cả nàng cũng không thể giúp đỡ.

Thì làm sao có thể ở bên cạnh Diệp Thiên, nàng tự thấy hổ thẹn, cũng cảm thấy mình đặc biệt mắc nợ hắn.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Huyền Vũ trước đó vẫn ổn, đột nhiên lại bắt đầu ngủ sâu ở đây, nhìn bộ dạng này thật sự có chút lo lắng.” “Ta cũng không biết hắn có thể chống đỡ được không, vừa rồi ta cũng truyền pháp lực vào cơ thể hắn, không biết khi nào hắn mới có thể tỉnh lại.” Lúc đó Uyển Châu thật sự vô cùng lo lắng, cũng không ngừng hỏi Diệp Thiên, bởi vì hiện tại tuy nàng đã truyền pháp lực cho hắn.

Nhưng Huyền Vũ vẫn chưa tỉnh, cho nên Uyển Châu đặc biệt lo lắng Huyền Vũ sẽ vì chuyện này mà phát sinh tình huống dị thường, cho nên lúc đó nàng thật sự không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Hy vọng Huyền Vũ có thể bình an vô sự, bởi vì mọi người trong quá trình chung sống với nhau, thật sự quá thân thiện và đặc biệt vui vẻ.

Giống như những người bạn tốt, cho nên nàng thật sự không hy vọng thấy chuyện gì xảy ra với hắn.

Không lâu sau đó, Huyền Vũ tạm thời tỉnh lại, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Bởi vì hiện tại Huyền Vũ và trước đó hoàn toàn không giống nhau, thân thể cũng đặc biệt suy yếu, lúc đó Diệp Thiên cũng phát hiện pháp lực của hắn đang chảy mất.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, hắn thật sự có chút không hiểu, liền bắt đầu hỏi.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao pháp lực lại chảy mất, ta chưa từng thấy bộ dạng này, đột nhiên lại thành ra như vậy thì làm sao có thể giúp đỡ?" "Nếu có nhu cầu gì, nhất định phải nói ra, ngàn vạn lần đừng để hai chúng ta lo lắng." Diệp Thiên lúc đó trong quá trình hỏi, tỏ ra vô cùng sốt ruột, bởi vì hắn không biết là chuyện gì, sợ Huyền Vũ ở đây xảy ra chuyện.

Cho nên vội vàng hỏi, nếu có thể, thì hắn và Uyển Châu nhất định nghĩa bất dung từ, cũng tuyệt đối sẽ không có bất cứ từ chối nào.

Lúc đó Huyền Vũ cũng đã kể tình trạng cơ thể mình cho Diệp Thiên nghe.

"Ngươi có điều không biết, sở dĩ ta biến thành như vậy, là vì Nội Đan trong cơ thể bị Thiên Đế phá hủy, cho nên bây giờ ta chỉ có thể ở đây từ từ chờ chết." "Nếu không phải vì Thiên Đế thì ta cũng sẽ không đến mức này, nếu thật sự muốn xử tử ta thì dễ như trở bàn tay, nhưng lại hành hạ ta từ từ như vậy." Lúc đó sau khi kể xong đoạn thoại này, Uyển Châu nghe xong quả thật đại nộ, bởi vì nàng cảm thấy Thiên Đế làm như vậy quả thật là lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nếu thật sự muốn cho Huyền Vũ chết, hoàn toàn có thể trực tiếp xử tử, hà tất phải làm khó người khác như vậy, Nội Đan bị phá hủy đối với hắn, quả thật là điều khó chịu nhất.

"Yên tâm đi, bất luận thế nào ta cũng sẽ giúp ngươi, tuyệt đối sẽ không để ngươi chết như vậy đâu." Diệp Thiên lúc đó sau khi nói xong những lời này, đồng thời mỗi ngày cũng truyền pháp lực cho Huyền Vũ, bởi vì làm như vậy có thể duy trì sinh mệnh của hắn, tuy rằng như vậy sẽ tiêu hao pháp lực của bản thân.

Nhưng hắn lại chưa từng hối hận, bởi vì hắn nguyện ý làm những chuyện này cho Huyền Vũ, lúc đó Huyền Vũ biết, nhưng lại không ngừng từ chối.

"Không cần lãng phí pháp lực của ngươi trên người ta, một người

sắp chết như ta, làm như vậy căn bản không đáng." Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, cũng không ngừng đi khắp nơi tìm kiếm phương pháp, nhất định phải giúp Huyền Vũ chữa trị triệt để, như vậy mới có thể để hắn sống tiếp.

Diệp Thiên cũng không ngừng phát thề trong lòng, bởi vì hắn và Huyền Vũ hai người, tuy tiếp xúc thời gian không dài, nhưng hắn cũng biết hắn là người vô cùng tốt.

Thiên Đế sở dĩ làm như vậy cũng khiến Diệp Thiên trong lòng vô cùng khó chịu, cho nên bất luận thế nào hắn cũng nhất định phải tìm phương pháp để cứu Huyền Vũ, tuyệt đối không thể để hắn chết.

Bởi vì dù thế nào Huyền Vũ cũng không nên gánh chịu cảm giác tội lỗi như vậy, tội thần cũng không nên đi con đường như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đã thương lượng với Uyển Châu.

Để nàng ở lại trông chừng Huyền Vũ, còn hắn một mình ra ngoài tìm phương pháp, hắn cũng sẽ trở về trong thời gian sớm nhất.

Chương 1270

"Vậy chàng đi nhanh về nhanh đi, bởi vì thiếp cũng không biết Huyền Vũ có thể chống đỡ được bao lâu, thiếp cũng sẽ truyền pháp lực của mình cho hắn." "Duy trì trạng thái ban đầu, như vậy có thể duy trì sinh mệnh của hắn, cho nên hy vọng chàng có thể vượt qua." Uyển Châu thực ra cũng cùng tâm trạng với Diệp Thiên, bởi vì nàng cũng vô cùng lo lắng tình trạng cơ thể hiện tại của Huyền Vũ, cho nên nhất thời hai người cũng lâm vào cảnh khốn đốn.

Không biết phải làm thế nào mới có thể giúp đỡ, truyền pháp lực chỉ là tạm thời, không thể lâu dài, nếu muốn lâu dài để hắn tốt lên.

Thì cũng chỉ có thể tìm phương pháp khác, làm thế nào mới có thể khiến Nội Đan khôi phục nguyên trạng, như vậy mới có thể để hắn tiếp tục sống sót.

Dương Tiễn từ khi bị chấn bay, nỗi phẫn nộ trong lòng cũng không ngừng bùng lên, cho nên hắn cũng không ngừng thăm dò tin tức, sau đó biết được Huyền Vũ sắp chết.

Cho nên lúc đó hắn liền lại nảy sinh ý đồ xấu, dẫn Uyển Châu đi, rồi đến trước mặt Huyền Vũ.

"Huyền Vũ ta nghe nói ngươi hiện tại sắp chết rồi, nhưng ta có thể cứu ngươi, chỉ cần ngươi cùng ta ra ngoài, nhất định có thể tìm được phương pháp giải quyết." Dương Tiễn thực ra làm như vậy chẳng qua là muốn hãm hại Diệp Thiên, bởi vì hắn căn bản không hề muốn cứu Huyền Vũ, càng đừng nói là có phương pháp rồi, quả thật là chuyện hoang đường.

Nhưng Huyền Vũ lúc đó lại quả quyết từ chối Dương Tiễn.

Bởi vì trong lòng Huyền Vũ, hắn cũng biết Dương Tiễn căn bản

không phải người tốt, nói là muốn cứu hắn ra ngoài, quả thật là lời nói dối.

Cho nên lúc đó Dương Tiễn thấy không đắc ý, liền tức giận rời đi.

Diệp Thiên lúc đó khi trở về phát hiện Uyển Châu mất tích, cho nên hắn cũng không biết nàng đã đi đâu, liền vội vàng đi tìm.

Không lâu sau đó Uyển Châu trở về.

Lúc đó Huyền Vũ không còn sống được bao lâu nữa, cho nên lúc đó hắn cũng muốn đưa ra mấy yêu cầu, tuy rằng những yêu cầu này cũng không quá phận, nhưng nhất định phải do Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cùng thực hiện.

Cho nên lúc đó hắn cũng vô cùng tin tưởng, liền dặn dò.

"Ta biết gần đây hai người vì tình trạng cơ thể ta mà luôn bôn ba, nhưng không cần phí công vô ích, bây giờ ta có một chuyện muốn nhờ, nếu ta thật sự chết đi, hy vọng hai người có thể chôn cất ta ở đại dương." Bởi vì Huyền Vũ muốn được chôn cất ở đại dương, để không còn bị những trói buộc này, trói chặt.

Diệp Thiên và Uyển Châu làm việc gì cũng sẽ đồng ý, nhưng hiện tại điều khiến họ tức giận nhất là trước đó, việc Uyển Châu bị Dương Tiễn dẫn dụ hoàn toàn là do hắn gây ra.

Cũng không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Cho nên Uyển Châu liền đi tìm Dương Tiễn.

Sở dĩ Uyển Châu đi tìm Dương Tiễn, bởi vì nàng biết hắn có thể có cơ hội hoặc có phương pháp để cứu chữa Huyền Vũ, cho nên cơ hội như vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Tuy rằng trước đó cũng đã xảy ra những chuyện khiến nàng vô cùng không hài lòng, ấn tượng về Dương Tiễn vô cùng xấu.

Nhưng sự việc đã đến nước này, Uyển Châu cũng không còn gì phải cố kỵ nữa, liền lúc đó đi tìm Dương Tiễn, rồi hai người họ đã nói chuyện rất lâu trong căn phòng.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết Uyển Châu rốt cuộc đang làm gì, cho nên sau đó bắt đầu trốn ở bên ngoài để nghe cuộc đối thoại của hai người.

"Nếu thật sự có cách, vậy thì ta cũng không phải không thể nói cho ngươi biết, nhưng phải xem ngươi có bản lĩnh hay không." "Chuyện này không đơn giản như ngươi tưởng, nếu thật sự muốn làm, nhất định phải suy nghĩ kỹ chưa?" Lúc đó khi nói những lời này, Dương Tiễn cũng không biết Uyển Châu rốt cuộc có thể có được sự quyết đoán như vậy hay không, ngược lại hắn cũng có thể nói cho nàng phương pháp, nhưng tất cả đều phải xem nàng.

Uyển Châu lúc đó không hề nói gì, cũng không có gì có thể quyết định, hiện tại chỉ có thông qua Dương Tiễn mới có thể giải quyết tất cả vấn đề, bất kể là lên đao sơn xuống biển lửa.

Uyển Châu hiện tại đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt, cho nên lúc đó cũng nghĩa vô phản cố mà đồng ý.

"Ngươi cứ nói ra đi, chỉ cần ta có thể làm, nhất định sẽ không chần chừ." Dương Tiễn lúc đó cũng nói cho Uyển Châu biết chuyện nàng cần làm, hóa ra là đi trộm kim trâm của Thiên Hậu, chuyện này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Bản thân chiếc kim trâm đó vẫn luôn cài trên đầu Thiên Hậu, lại có trọng binh canh giữ, nếu muốn tiếp cận Thiên Hậu, đó quả thật là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cho nên lúc đó Dương Tiễn khi nói ra những lời này, cũng hy vọng Uyển Châu có thể suy nghĩ kỹ, đừng chỉ một mực mạnh mẽ, nếu thật sự không làm được một chút nào.

Thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, trộm đồ của Thiên Hậu sẽ phải chịu nghiêm phạt.

Lúc đó Uyển Châu cũng chưa từng đi trộm đồ, nhưng lại chưa từng làm chuyện đó, nhất thời cũng lâm vào cảnh khốn đốn.

Còn ở một bên khác Diệp Thiên sau khi nghe xong chuyện này, đồng thời cũng không ngừng thăm dò những chuyện liên quan đến chiếc kim trâm.

Nhưng trong quá trình thăm dò, hắn mới phát hiện ra đó là vật mà Thiên Hậu cực kỳ yêu quý.

Chương 1271

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nghĩ, nếu Thiên Hậu mất đi vật đó, vậy thì khẳng định sẽ không bỏ qua dễ dàng, hơn nữa một người có tấm lòng thiện lương như Uyển Châu thì làm sao có thể làm được chứ?

Uyển Châu lúc đó khi nói chuyện xong với Dương Tiễn, đồng thời trở về cũng luôn thất thần, bởi vì trong đầu nàng, vẫn luôn nghĩ về chuyện đó.

Rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể làm được, nếu thật sự đi trộm đồ, nàng cảm thấy khẳng định sẽ không trộm được, mà sẽ bị phát hiện.

Cho nên điều khiến nàng khốn đốn cũng chính là điểm này, lúc đó Diệp Thiên khi thấy tâm trạng Uyển Châu không tốt, cũng quyết định tuyệt đối không thể để nàng có bất cứ tổn thất nào.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó để có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng dẫn Uyển Châu cùng đi đến Thiên Cung gặp Thiên Hậu, bởi vì hắn trong lòng vô cùng rõ ràng.

Có một số chuyện đích xác không thể chạm vào, một khi chạm vào vạn nhất xảy ra chuyện nghiêm trọng, thật sự sẽ không thể cứu vãn được.

Sở dĩ Diệp Thiên đưa Uyển Châu đi gặp Thiên Hậu là muốn thăm dò, hoặc từ nhiều phương diện tìm hiểu về chuyện kim trâm.

Bởi vì Diệp Thiên biết nếu Uyển Châu hành động với thiện ý, thì đối với nàng đó thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hắn cũng không đành lòng nhìn nàng vì chuyện này mà khốn đốn,

cho nên lúc đó sau khi hai người đến Thiên Giới, đồng thời cũng đi vào cung điện của Thiên Hậu.

“Hai người đến đây làm gì?

Có chuyện gì sao?” Thiên Hậu khi nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, dường như cũng có chút nghi vấn, bởi vì bình thường hai người họ dường như không đến.

Cho nên lúc đó bà chỉ nói mấy câu khách sáo, rồi liền bảo người tiễn khách.

Bởi vì Thiên Hậu và Diệp Thiên, Uyển Châu hai người, dường như không có bất cứ mối liên hệ nào, nói nhiều cũng vô ích, cho nên lúc đó bà liền ra lệnh cho thị nữ tiễn hai người đi.

Lúc đó Diệp Thiên vốn đến cung Thiên Hậu, muốn thăm dò về chuyện kim trâm, bởi vì lúc đó thấy kim trâm không cài trên đầu Thiên Hậu, cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu hỏi thị nữ.

“Nghe nói Thiên Hậu có một chiếc kim trâm cực kỳ yêu thích, không biết chiếc kim trâm đó rốt cuộc đối với Thiên Hậu, có ý nghĩa trọng đại nào không.” Diệp Thiên lúc đó không trực tiếp hỏi địa điểm cất giữ kim trâm, chỉ muốn không ngừng thăm dò từ miệng thị nữ, bởi vì nếu trực tiếp hỏi thị nữ khẳng định sẽ có chút nghi ngờ?

Thì sẽ không nói cho hắn biết, cho nên lúc đó Diệp Thiên không ngừng gài lời.

Bởi vì Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu ở đây muốn đoạt lấy kim trâm, tuyệt đối không thể nào, bản thân vật đó cực kỳ yêu thích?

Bất cứ ai cũng sẽ không nhường vật yêu thích của mình, cho nên lúc đó hắn cũng biết chỉ có thể bắt đầu từ thị nữ bên cạnh, để điều tra chuyện này.

Diệp Thiên xử lý xong chuyện này.

Đồng thời cũng trở về để xem Huyền Vũ rốt cuộc hiện tại thế nào rồi, vốn sau khi trải qua.

Mọi người đối với việc truyền pháp lực cho hắn dường như có thể chống đỡ được một thời gian, nhưng lần này trở về sau đó, thấy Huyền Vũ thoi thóp.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng sốt ruột.

Bởi vì hắn không biết trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, cho nên lúc đó vội vàng hỏi Huyền Vũ trong thời gian hắn rời đi có ai đến.

"Ta vừa đi không lâu sau đó, Dương Tiễn đến, cũng không ở lại lâu đã đi rồi." Bản thân Diệp Thiên nhìn không quen Dương Tiễn từng lời từng hành động, bao gồm tất cả cử chỉ, đều có chút hận thấu xương, hắn biết lần trước Dương Tiễn đối với Huyền Vũ căn bản không hề giúp đỡ gì.

Cho nên lúc đó hắn thật sự phẫn nộ không thôi, bởi vì hết lần này đến lần khác hắn khiêu chiến giới hạn của mình, Diệp Thiên nếu không cố kỵ quá nhiều, sớm đã thu thập Dương Tiễn rồi.

Thì làm sao có thể để hắn cứ ngang ngược trước mặt mình, cho nên lúc đó hắn thật sự cảm thấy nỗi phẫn nộ trong cơ thể đều bùng phát ra.

Còn lúc đó Uyển Châu ở một bên, sau khi nhìn thấy Huyền Vũ thoi thóp, trong lòng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung, giống như bị dao cắt vậy, vô cùng khó chịu.

Cho nên lúc đó nàng cũng quyết định lập tức vội vàng đi trộm kim trâm, nếu có kim trâm đó, thì Huyền Vũ nhất định sẽ được cứu sống, cũng không đến mức như hiện tại phải chịu đựng nhiều khổ nạn như vậy.

Nàng liền hạ quyết tâm.

Dương Tiễn thực ra mỗi bước đi, đều không hề muốn cứu Huyền Vũ, hoặc đối xử tốt với Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, bởi vì lần này hắn bảo Uyển Châu đi trộm kim trâm của Thiên Hậu.

Cũng chính là biết rõ Huyền Vũ đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, đồng thời cũng hiểu rõ chiếc kim trâm đó, đối với Thiên Hậu có tầm quan trọng đến mức nào, nếu Thiên Hậu biết hai người họ, lại có ý đồ như vậy.

Chương 1272

Nhất định sẽ tuyệt đối không tha cho họ, như vậy Dương Tiễn có thể khiến Diệp Thiên và Uyển Châu chịu đựng tất cả những tội mà hắn đã phải chịu trước đó.

Bởi vì Dương Tiễn vẫn luôn cho rằng mình phải chịu trừng phạt, tất cả đều do Diệp Thiên và Uyển Châu hai người gây ra, nếu không phải vì họ.

Hắn cũng sẽ không đến mức phải chịu đựng khổ nạn lớn như vậy, cho nên bây giờ hắn vừa thoát ra, nên cho họ biết họ sắp chịu phạt, nhất định phải trả giá.

Cho nên lúc đó Dương Tiễn cũng đã bái kiến Thiên Hậu.

"Dương Tiễn à?

Rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Thiên Hậu lúc đó cũng vô cùng ngạc nhiên, bởi vì lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đến đây, cũng không ở lại lâu đã rời đi, bây giờ Dương Tiễn lại xuất hiện ở đây, cho nên.

Dương Tiễn lúc đó đã tiết lộ tất cả những suy tính nhỏ nhặt của mình, đồng thời cũng nói cho Thiên Hậu biết ý đồ của Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

"Thiên Hậu người có điều không biết, ta có một chuyện cần nói với người, sợ người không biết, hoặc bị người ta trộm mất đồ, cho nên ta muốn nói cho người biết trước, như vậy người cũng có thể phòng ngừa hơn." "Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người nhắm vào chiếc kim trâm mà người yêu thích nhất." Thiên Hậu lúc đó khi nghe Dương Tiễn nói như vậy, mới phát hiện ra Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sẽ đến đây, cho nên lúc đó cũng bắt đầu canh giữ nghiêm ngặt.

Bà phái trọng binh ở đây canh giữ, chẳng qua là muốn canh chừng chiếc kim trâm.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người khi quyết định lấy kim trâm, lúc thăm dò trước đó cũng không có nhiều lính canh như vậy.

Nhưng lần này lính canh lại đông như vậy, cho nên lúc đó hai người cũng chỉ có thể ở đó chờ đợi.

Trong quá trình quan sát, vừa hay lúc đó Dương Tiễn từ cung Thiên Hậu đi ra, Diệp Thiên lúc đó khi nhìn thấy hắn đi ra, biết tất cả mọi chuyện có thể đều có liên quan đến hắn.

Bởi vì hắn đến đây không có lý do gì tốt đẹp, cho nên lúc đó liền lưu lại một luồng khí tức theo dõi trên người hắn, để theo dõi hắn, xem rốt cuộc hắn đi đâu.

Diệp Thiên lúc đó tra xét hoàn cảnh xung quanh cũng biết, nếu hiện tại hắn và Uyển Châu hai người đi vào trộm kim trâm, căn bản không có bất cứ cơ hội chiến thắng nào.

Bởi vì thấy Thiên Hậu sớm đã biết chuyện này, vậy thì nên chọn phương thức khác, cho nên lúc đó Diệp Thiên liền giả mạo thành hình dạng của Thiên Đế.

Sau đó tiến vào cung điện, bởi vì hắn biết với hình dạng của Thiên Đế tiến vào tuyệt đối sẽ không có bất cứ ai phát hiện một chút nào, cho nên lúc đó sau khi đi vào, Thiên Hậu cũng nhìn thấy "Thiên Đế".

Liền cũng đã nói tất cả những chuyện này cho hắn.

"Người đến cung điện làm gì?

Tại sao đột nhiên lại tăng thêm nhiều lính canh như vậy, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Lúc đó Diệp Thiên giả mạo Thiên Đế, liền dùng giọng quan tâm hỏi Thiên Hậu, bởi vì tất cả mọi chuyện, hắn trong lòng còn rõ ràng hơn bất cứ ai, là chuyện gì.

“Người có điều không biết, vừa rồi ta nhận được tin tức, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người muốn trộm kim trâm, cho nên mới dùng nhiều binh lính ở đây canh giữ.” “Chẳng qua là để ngăn cản hai người họ tiến vào, người cũng biết chiếc kim trâm đó đối với thiếp có tầm quan trọng đến mức nào, một khi bị trộm đi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.” Diệp Thiên sớm đã đoán được, Thiên Hậu nhất định biết chuyện này, cho nên mới phòng bị nghiêm ngặt, cho nên bây giờ hắn đã xuất hiện bên cạnh bà với hình dạng Thiên Đế.

Vậy thì cũng chỉ có thể ‘tương kế tựu kế’, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói với Thiên Hậu.

“Chuyện này người làm vô cùng đúng, chiếc kim trâm là vật cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không thể để người khác trộm đi, cho nên vật này hay là để ở trên người ta mà bảo quản.” “Nếu để ở chỗ người, vạn nhất không cẩn thận bị trộm đi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.” “Người đưa kim trâm thật cho ta, hoặc để lại một cái giả ở trong cung điện, như vậy không phải là vẹn cả đôi đường sao?” Lúc đó Diệp Thiên đã hóa thành hình dạng Thiên Đế, cho nên Thiên Hậu căn bản không hề chú ý một chút nào, tất cả những gì trong lòng bà lo lắng đều là chuyện kim trâm bị trộm.

Cho nên lúc đó thấy Thiên Đế nói như vậy, Thiên Hậu cũng cảm thấy nếu để ở bên cạnh Thiên Đế, chắc chắn sẽ an toàn hơn, bởi vì mọi người cũng tuyệt đối sẽ không dám lấy đồ của Thiên Đế ra.

Cho nên lúc đó Thiên Hậu liền lấy kim trâm ra, rồi giao cho tay Diệp Thiên.

“Được rồi, người yên tâm đi, vật này ở trên tay ta tuyệt đối sẽ không có bất cứ sai sót nào, cho nên bây giờ không sao rồi, người cứ nghỉ ngơi thật tốt, không cần tự gây áp lực quá lớn.” “Bên kia ta có một số chuyện khác cần xử lý, cho nên ta đi trước.” Diệp Thiên lúc đó

thấy đã lấy được kim trâm, cho nên để tránh mọi chuyện xảy ra liền vội vàng rời đi, nếu vạn nhất để lộ sơ hở.

Thì Thiên Hậu biết được khẳng định lại sẽ buộc thêm một tội danh nữa, cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi lấy được vật đó, cũng vội vàng giao cho Uyển Châu.

Uyển Châu lúc đó khi cầm kim trâm, lại đi tìm Dương Tiễn rồi đưa cho hắn.

Dương Tiễn lúc đó cũng nghĩ chuyện này đã nói cho Thiên Hậu biết, phòng bị nghiêm ngặt như vậy, thì làm sao có thể lấy được chứ?

Cho nên lúc đó hắn cầm kim trâm một lúc lâu, rồi bóp nát, và nói trên đó là Nội Đan của thần thú.

Bản thân tất cả mọi chuyện đều là một loại giả tượng, đều do một mình Dương Tiễn tạo ra, lúc đó Uyển Châu vô cùng tức giận, cho rằng Dương Tiễn đang lừa gạt mình, nàng nổi giận, rồi cùng hắn đánh nhau.

Diệp Thiên lúc đó sau khi biết chuyện này cũng vô cùng tức giận, vốn dĩ hắn đã có lòng hận ý đối với Dương Tiễn, lần này cũng nhất định phải trút tất cả nỗi phẫn nộ lên người hắn.

Chương 1273

Nếu không thì thật sự không biết phải làm sao cho tốt, cho nên lúc đó Diệp Thiên ra tay đánh Dương Tiễn trọng thương, rồi nói kim trâm là giả.

"Dương Tiễn, lần này nếu không dạy dỗ ngươi một bài học thật tốt, thì thật sự không biết ngươi là ai, ngươi nghĩ mình làm nhiều chuyện nhỏ nhặt sau lưng, ta đều không biết sao?

Chẳng qua là ta không muốn tính toán với ngươi thôi." Diệp Thiên thật sự không muốn đôi co với Dương Tiễn, nhiều lời phí lời, bởi vì mỗi lần nhìn thấy hắn, hắn lại nhớ đến những chuyện không vui.

Sở dĩ Diệp Thiên và Dương Tiễn hai người đối chất, bởi vì những chuyện hắn làm, thật sự không thể tha thứ, cho nên lúc đó hắn cũng căn bản không hề muốn bỏ qua.

Bởi vì một loạt vấn đề đều do một mình Dương Tiễn gây ra, nếu không phải vì hắn, thì hiện tại mọi người đều sẽ ở trạng thái bình tĩnh, cũng sẽ không đến mức như hiện tại.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên căn bản không hề bỏ qua, bất kể Dương Tiễn rốt cuộc thế nào, trước đó hắn đã tha thứ nhiều lần rồi, nhưng lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của mình.

Dương Tiễn trong lòng vô cùng rõ ràng, dựa vào thực lực của mình, nếu muốn cùng Diệp Thiên hai người đánh nhau, căn bản không thể thắng, cho nên lúc đó hắn cũng lợi dụng lúc hỗn loạn vội vàng bỏ trốn.

Bởi vì hắn muốn bảo toàn mạng nhỏ của mình, hắn cũng biết Diệp Thiên và mình có thù hận sâu đậm đến mức nào, nếu để hắn ở lại, có thể lại lâm vào nơi nguy hiểm.

Diệp Thiên biết Dương Tiễn là một người giảo hoạt, cho nên lúc đó thấy hắn bỏ trốn, cũng không hề muốn đuổi theo hay như thế nào.

Bởi vì trong lòng hắn, điều quan trọng nhất là vội vàng cùng Uyển Châu hai người đi cứu Huyền Vũ.

"Uyển Châu ở bên ngoài hộ pháp, một người vào bên trong, nhất định phải ghi nhớ ngàn vạn lần không được để bất cứ ai tiếp cận, nếu có người tiếp cận thì bất kể dùng thủ đoạn gì, nhất định phải ngăn cản ở bên ngoài." Lúc đó Diệp Thiên sau khi dặn dò một hồi, đồng thời có Uyển Châu ở bên ngoài hộ pháp, trong lòng cũng không còn lo lắng nữa, cho nên lúc đó vội vàng đi cứu Huyền Vũ, bởi vì Huyền Vũ hiện tại thoi thóp.

Nếu không trong thời gian ngắn nhất, gọi hắn tỉnh lại, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lúc đó Diệp Thiên ở bên trong quá trình cứu Huyền Vũ, đã gọi hắn tỉnh lại, cho nên lúc đó cũng đã ban cho hắn một cơ hội sống lại, là một ân huệ lớn lao đối với Huyền Vũ.

Nhưng hắn lại không ngờ lúc đó Diệp Thiên giúp hắn thoát khỏi cảnh khốn đốn, Huyền Vũ lại biến thành một con rùa con, vừa vặn thoát khỏi xích sắt, rồi cứ thế bỏ chạy.

Còn Dương Tiễn ở một bên khác sau khi bỏ trốn, liền lập tức vội vàng đến chỗ Thiên Hậu để cáo trạng, bởi vì hắn nhất định phải tố cáo Diệp Thiên.

Muốn khiến Diệp Thiên phải trả giá cho những chuyện hắn đã làm, cho nên lúc đó hắn cũng đã kể một loạt vấn đề cho Thiên Hậu.

Thiên Hậu lúc đó biết được Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, bà vô cùng tức giận, liền muốn vội vàng bắt giữ họ về quy án.

Lúc đó bà đã tập hợp tất cả Thiên Binh Thiên Tướng, cùng nhau xông về phía Diệp Thiên đang ở, lúc đó Dương Tiễn trong lòng không biết vui mừng đến mức nào.

Bởi vì cuối cùng hắn cũng có thể nhìn Diệp Thiên, thất bại dưới tay mình.

Sau đó khi dẫn tất cả mọi người vào trong, thấy Uyển Châu một mình ở đó muốn xông vào, Uyển Châu liền trực tiếp ngăn cản.

"Hôm nay chỉ cần có ta ở đây, ai cũng không thể đi vào, bất cứ ai cũng không được, bao gồm cả Thiên Hậu cũng vậy." Sở dĩ Uyển Châu dám lớn mật như vậy, bởi vì nàng muốn Huyền Vũ có thể nhanh chóng hồi phục, bất luận thế nào cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Uyển Châu biết địa vị của Thiên Hậu không ai có thể thay thế, càng không dám chọc giận, nhưng hiện tại không có cách nào khác, bởi vì Diệp Thiên lúc đó đã dặn dò, bất luận ai cũng không được phép tiến vào.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cũng chỉ có thể làm theo lời dặn của hắn, bất cứ ai cũng không được phép.

Dương Tiễn lúc đó chỉ trốn ở một bên, không hề nói gì, bởi vì bản thân hắn trước đó đã bị Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đánh chạy, cho nên hiện tại căn bản không dám lộ mặt.

Hắn cũng không muốn cho người khác biết chuyện này là do mình làm, cho nên lúc đó Thiên Hậu khi nhìn thấy Uyển Châu lớn mật như vậy, cả người vô cùng tức giận.

Bởi vì ở Thiên Giới dường như không ai dám nói chuyện như vậy với bà, liền Thiên Hậu liền lấy uy nghiêm của mình ra đối chất với Uyển Châu.

"Lớn mật thật, ở trong Thiên Giới này, ngoại trừ Thiên Đế ra,

dường như không ai dám nói chuyện như vậy với ta, ngươi chán sống rồi sao?

Ngươi sẽ phải chịu xử phạt, ở trong Thiên Giới không có nơi nào ngươi không thể đi được đâu." Thiên Hậu lúc đó chỉ cảm thấy, thật sự có chút không xuống đài được, dù sao bà cũng là Thiên Hậu một người trên vạn người dưới, ngoại trừ Thiên Đế ra ai cũng phải nể bà mấy phần.

Nhưng Uyển Châu trước mắt này hoàn toàn không để ý đến thể diện, dám ngăn cản trước mặt nhiều người như vậy, cho nên trong lòng bà không thể chấp nhận chuyện như vậy.

Uyển Châu lúc đó cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, liều mạng cũng muốn ngăn cản ở đó, cũng không ngừng cãi vã với Thiên Hậu hai người.

"Thiên Hậu, Thiên Hậu cũng nên nói lý lẽ chứ, ta ở đây canh giữ Huyền Vũ cũng không hề quấy rầy chuyện gì, tại sao Thiên Hậu cứ nhất định phải đi vào." "Diệp Thiên ở bên trong có những chuyện khác cần làm, cho nên bảo ta ở bên ngoài bất luận ai cũng không được phép đi vào, trừ phi hắn đồng ý, nếu không thì Thiên Hậu cũng không có cách nào." Uyển Châu trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, làm như vậy đối với Thiên Hậu có chút không thỏa đáng, nhưng với tư cách của nàng thì thật sự không có cách nào, vì để Huyền Vũ được cứu chữa.

Chương 1274

Nàng chỉ có thể chọn phương thức như vậy, dù có bị liên lụy cũng không tiếc.

Lúc đó trong quá trình tranh cãi, Diệp Thiên đi ra và trấn áp.

Lúc đó Uyển Châu biết tất cả mọi chuyện đều do Dương Tiễn gây ra, liền cũng nói cho Thiên Hậu biết Dương Tiễn đã trộm kim trâm rồi hủy hoại, không hề có bất cứ quan hệ gì với mình.

Có một số người ở đó gây rối.

Lúc này dưới tình huống liên quan đến lợi ích, Dương Tiễn tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn thêm một lần nữa, liền cũng đứng ra biện giải, đồng thời cãi vã với Uyển Châu và Diệp Thiên.

"Rõ ràng là vấn đề của các ngươi, lại muốn đổ những nước bẩn này lên đầu ta, đúng là tiểu nhân." Dương Tiễn luôn đảo ngược trắng đen, cho nên lúc đó Diệp Thiên không muốn phí lời nhiều, liền nói cho Thiên Hậu biết.

"Thiên Hậu chuyện này đã xảy ra rồi, ta và ai ở đây biện giải cũng vô ích, hay là người dùng Thiên Kính để xem một chút, rốt cuộc là ai hủy hoại ai đang nói dối, như vậy sẽ rõ ràng hơn." Lúc đó Dương Tiễn vừa nghe nói dùng Thiên Kính, vậy thì khẳng định có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện, cho nên lúc đó hắn kịp thời ngăn cản tất cả mọi chuyện.

Bởi vì Dương Tiễn vô cùng rõ ràng, tuy rằng kim trâm đã bị trộm ra ngoài, nhưng cảnh hủy hoại hoàn toàn là do hắn làm, nếu hiển thị ra trong Thiên Kính, vậy thì thật sự không thể biện giải được nữa.

Thiên Hậu đối với chuyện này cũng vô cùng tức giận, cho nên

nhất định phải có một phương án giải quyết, liền tìm Thiên Đế, để người làm chủ, bất luận thế nào chuyện này cũng cần phải giải quyết.

Chuyện này hầu như khiến Thiên Giới ai ai cũng biết, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, xem kết quả rốt cuộc là chuyện gì, Thiên Hậu cũng nói với Thiên Đế.

"Lần này thỉnh Thiên Đế làm chủ cho thiếp, chuyện này tuyệt đối không thể cứ thế cho qua, thiếp cũng biết kim trâm đối với thiếp quan trọng đến mức nào, lần này cũng không biết mấy người đó ai đang nói dối." Dương Tiễn lúc đó vẫn luôn nói với Thiên Đế chuyện này, nói là không liên quan đến hắn, bản thân trước đó Thiên Đế đối với Dương Tiễn cũng rất bao dung.

Cho nên lúc đó Thiên Đế cảm thấy chuyện này khẳng định không phải do Dương Tiễn làm.

Đương nhiên Diệp Thiên ở một bên nghe những lời nói của Thiên Đế có chút tức giận, bởi vì chuyện này rõ ràng là Dương Tiễn làm, tại sao Thiên Đế ở đó lại không ngừng bao che.

Cứ như vậy, bất luận gặp phải chuyện gì, Dương Tiễn dù phạm sai lầm lớn đến mấy, cũng đều có thể được bao dung.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đã ra tay dạy dỗ Dương Tiễn.

Đồng thời Uyển Châu biết Thiên Đế vẫn luôn rất coi trọng Dương Tiễn, cho nên bất kể xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn đều sẽ đứng về phía hắn.

Cho nên lúc đó nàng liền lấy Thiên Kính ra, rồi hiển thị từng cảnh tượng Dương Tiễn đã làm những chuyện này, lúc đó Thiên Hậu cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, thật sự có chút tức giận, liền muốn xử phạt Dương Tiễn.

"Dương Tiễn ngươi có gì để nói không, rõ ràng là ngươi đã hủy

hoại kim trâm, lại không thừa nhận, còn đổ lỗi lên đầu người khác, những gì hiển thị ra trong Thiên Kính, lẽ nào không phải là sự thật sao?" "Ngươi có gì có thể biện giải không, lần này nhất định phải trọng phạt." Thiên Hậu đối với chuyện này thật sự quá tức giận.

Cho nên căn bản không thể để tâm trạng của mình hoàn toàn hồi phục tốt.

"Thiên Hậu chuyện này, tuy rằng Dương Tiễn đã làm nhưng cũng có thể là vô ý." Thiên Đế đến lúc này, vẫn không ngừng bao che cho Dương Tiễn, cho nên những người có mặt ở đó thật sự có chút không thể tin nổi, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì bản thân bây giờ Dương Tiễn đã sai, lại không chịu bỏ qua mà đổ những biện pháp sai lầm đó lên người khác, lúc đó Lý Tĩnh khi đứng một bên quan sát cũng có chút không chịu nổi nữa rồi.

Hắn cũng vô cùng khinh bỉ hành vi của Dương Tiễn.

"Dương Tiễn thật sự không có ai có thể trơ trẽn như vậy, làm nhiều chuyện sai, lại ở đây hùng hồn hùng biện, sai thì sai, lại cứ nhất định phải để người khác bày ra tất cả chứng cứ trước mặt mình." "Thì mới cam tâm tình nguyện thừa nhận sao?

Ngươi có Thiên Đế bao che thì có thể làm gì, sai thì sai rồi." Lý Tĩnh trước đó cũng không nghĩ Dương Tiễn là một người xấu đến vậy, nhưng sau khi trải qua chuyện này, cũng khiến hắn phải xem xét lại một lần nữa.

Bởi vì nếu không phải những cảnh tượng hiển thị ra trong Thiên Kính, Lý Tĩnh thật sự không muốn tin Dương Tiễn có thể làm ra chuyện như vậy.

Diệp Thiên lúc đó khi ở một bên, thực ra trong lòng cũng vô cùng khó chịu, đặc biệt khi đối mặt với Thiên Đế không ngừng bao che cho

Dương Tiễn.

Cũng khiến hắn trong lòng vô cùng khó chịu, bởi vì với tư cách là chủ của Thiên Giới nên đối xử với mỗi chuyện một cách công tư phân minh.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đối với những gì Lý Tĩnh đã làm.

Bao gồm cả thái độ của hắn cũng vô cùng tán thưởng, bởi vì ở đây có thể thể hiện ra cảm giác chính nghĩa của hắn.

Thiên Đế lúc đó trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, nếu cứ một mực bao che như vậy, thì tất cả những người có mặt ở đó khẳng định trong lòng đều sẽ vô cùng không cam tâm.

Cho nên lần này Diệp Thiên quả thật cũng đã chịu oan ức rất lớn, vậy thì tuyệt đối không thể để hắn cứ thế qua loa cho qua, lúc đó Thiên Đế cũng lại lần nữa mở miệng nói.

Chương 1275

"Chuyện này đã xảy ra rồi, vậy thì ai đáng thưởng thì thưởng, ai đáng phạt thì phạt, cho nên chuyện này đừng nhắc lại nữa, cũng không cần làm lòng người hoang mang, mọi người cũng nên biết." "Một chút chuyện nhỏ mà làm Thiên Giới đại loạn, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến người khác chê cười, cho nên lần này quả thật Dương Tiễn sai, vậy thì nên để hắn chấp nhận trừng phạt." "Đồng thời Diệp Thiên sau khi trải qua chuyện này, cũng chịu oan ức lớn, cho nên cũng sẽ được bồi thường." Thiên Đế lúc đó nói một loạt lời, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hoàn toàn là mang tính biểu tượng, căn bản không hề muốn trọng phạt Dương Tiễn hay như thế nào.

Cho nên lúc đó mọi người cũng biết, nếu cứ tiếp tục ép hỏi, thì đối với ai cũng không phải là chuyện tốt, cho nên Diệp Thiên trong lòng thực ra có chút không phục.

Lúc đó Thiên Đế cũng tượng trưng ban thưởng cho Diệp Thiên, một số vật kỳ trân dị bảo, chẳng qua là để bịt miệng hắn, để hắn triệt để chôn vùi chuyện này, đừng nhắc lại nữa.

Dương Tiễn lúc đó cảm thấy Diệp Thiên hiện tại đã hại mình thành ra như vậy, cũng tuyệt đối không thể để hắn yên, liền lại lần nữa đề nghị Thiên Đế đi điều tra tình huống hiện tại của Huyền Vũ.

Lúc đó Uyển Châu khi nghe một loạt lời nói, thật sự có chút căng thẳng.

"Ngọc Đế chuyện này không cần điều tra nữa, thiếp hoàn toàn biết là chuyện gì, Dương Tiễn trước đó đã đến chỗ giam giữ tội thần Huyền Vũ, hiện tại Huyền Vũ không còn ở đó, hắn đã đưa đi rồi." Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng Dương Tiễn, sẽ chơi trò này,

cho nên lần này hắn tiên phát chế nhân tuyệt đối sẽ không để hắn đắc ý, lúc đó hắn đã nói một lời nói dối.

Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng nói dối, chẳng qua đều bị Dương Tiễn ép buộc.

Dương Tiễn lúc đó cũng không ngờ, Diệp Thiên lại đổ chuyện như vậy lên đầu mình, cho nên hắn cũng không ngừng phản bác, còn Lý Tĩnh đứng một bên hoàn toàn tin tưởng lời Diệp Thiên nói.

Hắn cũng cho rằng chuyện lần này tất cả đều do Dương Tiễn gây ra, bởi vì sau khi trải qua chuyện vừa rồi, Lý Tĩnh hiện tại hoàn toàn không tin Dương Tiễn.

Dương Tiễn lúc đó cũng thật sự trăm miệng không thể bào chữa.

"Những chuyện trước đó đều có thể bỏ qua, nhưng nếu ở nơi giam giữ Huyền Vũ, ngươi còn tự ý đưa đi, vậy thì chuyện này không nên tiếp tục dung túng nữa." Tất cả những người có mặt đều đang nhìn Thiên Đế, xem người sẽ quyết định chuyện này như thế nào, mọi người cũng không ngừng thúc ép người nhất định phải trọng phạt Dương Tiễn.

Nếu không thì thật sự khó mà bịt miệng dư luận.

Thiên Đế vốn muốn bao che cho Dương Tiễn, cho nên không muốn xử phạt, nhưng hiện tại tất cả mọi người, đều đang chờ đợi người đưa ra quyết định.

Cho nên lúc này thật sự không có cách nào khác, để có thể bịt miệng mọi người, cho nên Thiên Đế cũng chỉ có thể đơn giản xử phạt Dương Tiễn.

Diệp Thiên lúc đó làm những chuyện này, chẳng qua là muốn Dương Tiễn phải chịu đựng hình phạt xứng đáng, như vậy mới có thể giải tỏa nỗi uất hận trong lòng mình.

Dương Tiễn lúc đó cũng không ngờ Diệp Thiên lại chơi chiêu như vậy, cho nên lúc đó thật sự vô cùng bất lực, tuy rằng Thiên Đế có ý muốn bao che cho Dương Tiễn.

Nhưng dù sao cũng là trước mặt mọi người, cho nên lúc đó người cũng không tiện nói nhiều, cho nên lúc đó Thiên Đế để có thể đưa ra một lời giải thích cho mọi người, vậy thì cũng không ngừng nói với Dương Tiễn.

"Dương Tiễn ngươi nên rõ ràng hiểu rằng Huyền Vũ, tuyệt đối không được phép đưa đi, tại sao ngươi lại tự ý đưa đi rốt cuộc đã đưa đi đâu rồi?

Bây giờ mau giao hắn ra, sự việc còn có thể xoay chuyển." "Nếu ngươi không giao ra Huyền Vũ, vậy thì hôm nay ta cũng không thể tiếp tục bao che, hoặc cho ngươi một số cơ hội." Lúc đó Thiên Đế cũng không ngờ mức độ nghiêm trọng của sự việc, sẽ phát triển đến mức này, cho nên lúc đó người cũng hy vọng Dương Tiễn có thể nhanh chóng giao ra Huyền Vũ.

Nhưng đối với Dương Tiễn, vốn dĩ hắn đã vu oan cho Diệp Thiên, hắn căn bản chưa từng đưa Huyền Vũ đi.

Tất cả mọi chuyện hoàn toàn đều do hắn, tự mình biên tự mình diễn.

Lúc này Thiên Đế cũng tự mình đi xem xét và biết được, chuyện Huyền Vũ được cứu, cho nên lúc đó người cũng biết một loạt vấn đề, dường như không đơn giản như người tưởng.

Còn ở một bên khác Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, vẫn luôn đi tìm Huyền Vũ, bởi vì lúc đó Diệp Thiên quả thật đã cứu chữa Huyền Vũ, nhưng lúc đó hắn lại bỏ chạy như vậy.

Cũng không biết rốt cuộc đã đi đâu, cho nên chuyện này nhất định

phải có một căn cứ.

Lúc đó Diệp Thiên cũng dựa vào dấu vết để tìm kiếm, hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy Huyền Vũ, như vậy cũng có thể có lời giải thích, cũng muốn biết Huyền Vũ rốt cuộc hiện tại thế nào rồi.

Bản thân lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người xuất phát từ một ý tốt, muốn cứu sống hắn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng dựa vào dấu vết tìm kiếm không mất mấy công sức, đã tìm thấy Đào Nguyên, cho nên lúc đó Diệp Thiên hỏi Thổ Địa Gia Phủ và biết được có một con rùa con xuất hiện.

"Hôm nay ta đã quấy rầy, có chút mạo phạm, nhưng thiếp thật sự có một số chuyện cần nhờ giúp đỡ." "Không biết gần đây người có thấy một con rùa nhỏ, chạy đến địa bàn của người không, nếu người thấy thì nhất định phải nói cho thiếp biết." Lúc đó Diệp Thiên biết, vì đã tìm được ở đây trong quá trình tìm kiếm dấu vết, e rằng Huyền Vũ khẳng định ở đây, cho nên bất luận thế nào cũng phải tìm thấy hắn.

Như vậy mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Bản thân Diệp Thiên vẫn luôn lo lắng tình trạng cơ thể Huyền Vũ, tuy rằng trước đó đã cứu chữa cho hắn, nhưng rốt cuộc sẽ thành ra thế nào, ngay cả trong lòng hắn cũng không có định số.

Uyển Châu lúc đó cũng không ngừng tìm kiếm, bởi vì nàng và Diệp Thiên hai người chia nhau ra tìm kiếm, cho nên bất luận thế nào cũng phải tìm thấy Huyền Vũ.

Chương 1276

Nhưng nàng lại tìm thấy hắn trong một cái động.

Lúc đó Uyển Châu thật sự quá vui mừng, bởi vì không ai nghĩ rằng có thể dễ dàng tìm thấy Huyền Vũ, nàng cũng biết tình trạng cơ thể Huyền Vũ hiện tại vô cùng không tốt.

Cho nên lúc đó sau khi rời đi một thời gian đó, cả người Uyển Châu đều lâm vào cảnh khốn đốn, bởi vì nàng đặc biệt muốn hắn nhanh chóng xuất hiện.

Như vậy có thể chăm sóc hắn thật tốt, khi tìm thấy hắn thật sự quá vui mừng.

Lúc này Huyền Vũ vẫn luôn ở trong cái động, bởi vì thể tích có chút nhỏ, cộng thêm thân thể trước đó vô cùng yếu ớt.

Cho nên hiện tại hắn không thể thoi thóp, nhưng cũng cần được chăm sóc và điều trị cực kỳ cẩn thận.

Lúc đó Uyển Châu khi nhìn thấy Huyền Vũ như vậy, trong lòng thật sự vừa lo lắng vừa căng thẳng vừa sợ hãi, cho nên nàng cũng không ngừng ở đó chăm sóc, dù thế nào từ lúc đầu tiên nhìn thấy Huyền Vũ.

Nàng hy vọng Huyền Vũ có thể sống sót tốt hơn, cũng không nguyện ý nhìn hắn chịu bất cứ tổn hại nào, hiện tại nàng đã trải qua bao nhiêu gian nan mới có thể tìm thấy hắn.

Cho nên trên điểm này tuyệt đối sẽ không từ bỏ, vì vậy lúc đó Uyển Châu ở đó thật sự vô cùng tận tình chăm sóc Huyền Vũ.

Bởi vì Huyền Vũ lúc đó vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, sau một hồi chăm sóc, Huyền Vũ cuối cùng cũng có chút tỉnh táo, hắn tỉnh

lại, nhưng lại dường như căn bản không nhận ra Uyển Châu.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra đó, hắn đã cắn Uyển Châu một cái.

Diệp Thiên lúc đó khi nhìn thấy cảnh này, cảm thấy Huyền Vũ thật sự có chút không đúng, liền muốn thi pháp để trừng phạt Huyền Vũ.

Bởi vì tuy Huyền Vũ hiện tại là một con rùa con, nhưng bất kể cũng không nên cắn người, tất cả những gì Uyển Châu đã làm đều là vì hắn.

Cho nên trên điểm này Diệp Thiên cảm thấy nên chỉnh đốn một chút, thực ra hắn không thật sự muốn trừng phạt, chỉ là muốn dọa một chút mà thôi.

Lúc đó Huyền Vũ quả thật có chút sợ hãi, cho nên cũng không dám gây sự nữa, Uyển Châu lúc đó để Huyền Vũ có thể sống sót tốt hơn, liền cũng bắt đầu dùng tiên thảo để làm thức ăn.

Uyển Châu chưa từng trách Huyền Vũ đã cắn hay như thế nào, bởi vì nàng chỉ hy vọng Huyền Vũ hiện tại có thể nhanh chóng lớn lên, như vậy mới có thể khiến hắn khôi phục tốt tình trạng cơ thể.

Cho nên lúc đó nàng cũng căn bản không quan tâm nhiều như vậy, thực ra Diệp Thiên cũng vậy, bởi vì hắn cũng hy vọng Huyền Vũ có thể nhanh chóng có chuyển biến tốt.

Diệp Thiên lúc đó và Uyển Châu hai người, cũng ở đó vô cùng tận tình chăm sóc Huyền Vũ, bởi vì muốn hắn nhanh chóng tốt hơn một chút, như vậy mới có thể khiến mọi người trong lòng đều vui vẻ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng truyền Tuyết Liên Linh Chi cho Huyền Vũ, bởi vì làm như vậy không chỉ có thể khiến cơ thể hắn có chuyển biến tốt, đồng thời cũng có thể khiến hắn nhanh chóng tốt lên.

“Cũng không biết khi nào Huyền Vũ mới có thể nhanh chóng tốt lên, chúng ta ở đây chăm sóc thật tốt, cho đến khi hắn chuyển biến tốt, như vậy mới có thể yên tâm, nếu không trong lòng vẫn luôn có một tảng đá lớn không thể đặt xuống.” Uyển Châu lúc đó thật sự vô cùng lo lắng từng cử động của Huyền Vũ, bởi vì hiện tại Huyền Vũ vẫn luôn ở trong quá trình ngủ sâu, cho nên lúc đó Uyển Châu ở bên cạnh hắn, không rời không bỏ.

Nàng không sợ cơ thể xuất hiện tình huống, chỉ là không hy vọng có thể ở bên cạnh hắn, nếu không cẩn thận một chút, có khả năng hắn lại bỏ chạy mất.

Như vậy nếu đi tìm hắn nữa, thật sự sẽ khó khăn gấp bội, cho nên lúc đó cả người Uyển Châu đều có chút mệt mỏi, nhưng vẫn ở bên cạnh hắn, không dám cử động một khắc nào.

Mục đích là để có thể chăm sóc thật tốt ở đó, hy vọng mọi chuyện có thể nhanh chóng chuyển biến tốt, như vậy nàng cũng sẽ mãn nguyện, không còn lo lắng nữa.

Uyển Châu mỗi lần chăm sóc Huyền Vũ bên cạnh đều mong nó nhanh chóng khỏe lại, cũng âm thầm cầu nguyện cho nó.

Bất kể khi nào, Uyển Châu vẫn luôn chăm sóc Huyền Vũ một cách chu đáo, ngày lẫn đêm.

Nàng chưa từng cảm thấy mệt mỏi, dù mệt cũng vẫn có thể chịu đựng được, chỉ cần chăm sóc tốt cho Huyền Vũ thì mọi thứ đều không đáng kể.

Thế nên, Huyền Vũ cũng dần dần tỉnh lại.

Lúc tỉnh, nó đã có một chút linh trí, không còn như trước nữa, nhưng giờ đây hoàn toàn không nhớ những chuyện đã xảy ra trước kia.

Vì vậy, Uyển Châu để mọi chuyện được rõ ràng, cũng bắt đầu không ngừng kể lại tất cả mọi việc cho nó. "Huyền Vũ, ngươi không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra trước kia sao?

Hay để ta kể cho ngươi nghe, như vậy cũng có thể giúp ngươi khắc sâu ấn tượng hơn, dù sao thì...

Chương 1277

Hiện tại ngươi có thể hồi phục một chút đã là ta mãn nguyện lắm rồi, nên ta cũng không còn đòi hỏi bất cứ điều gì nữa, chỉ cần mọi chuyện đều tốt đẹp là được." Uyển Châu lúc đó thật sự rất vui mừng, vì có thể thấy Huyền Vũ như vậy khiến nàng đặc biệt hưng phấn.

Bởi vì, bất kể thế nào, sau một thời gian ngắn ở bên cạnh, cuối cùng cũng có thể đạt được hiệu quả như vậy.

Dù Uyển Châu không biết liệu Huyền Vũ có thể nhớ lại chuyện cũ hay không, nhưng ít nhất hiện tại nàng có thể kể lại những chuyện đó cho nó.

Để nó từ từ hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước kia.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngừng truyền Pháp lực của mình, mục đích là cũng mong nó có thể nhanh chóng khỏe lại tốt hơn.Vào lúc đó, Thiên Đế đột nhiên phái người đến mời ta và Uyển Châu đến, nói có chuyện cần bàn bạc.

Nhưng Uyển Châu sợ Thiên Đế biết được tung tích Huyền Vũ, nên lúc đó nàng thực sự hoảng loạn không thôi.

Nàng vội vàng giấu Huyền Vũ đi, chuyện Huyền Vũ đang ở bên cạnh nàng tuyệt đối không thể để Thiên Đế biết được.

Một khi bị phát hiện, chắc chắn nó lại sẽ như trước, nên lúc đó Uyển Châu thật sự như lửa đốt trong lòng.

Nhưng nàng cũng tuyệt đối sẽ không để Huyền Vũ một lần nữa vì chuyện này mà bị tổn hại.

Vì vậy, sau khi đã giấu Huyền Vũ kỹ càng, nàng đồng thời cũng theo người Thiên Đế phái đến cùng đi đến hoa viên.

Đến nơi mới phát hiện, không ít tiên thần đều đang ở trong hoa viên đó, uống rượu ca hát.

Ta vốn không thích loại hoàn cảnh này, nên cũng không biết Thiên Đế gọi ta đến rốt cuộc là muốn làm gì.

Diệp Thiên và Uyển Châu tuy không muốn tham gia vào loại trường hợp này, nhưng dù sao Thiên Đế đã phái người đến mời, nếu không đi thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thế nên lúc đó ta đành ở lại, Uyển Châu trong lòng căn bản không muốn để ý đến những chuyện đó.

Nàng đặc biệt lo lắng, một mình Huyền Vũ bị giấu ở nơi kia rốt cuộc có xảy ra vấn đề gì không.

Vì trong đầu nàng, hiện tại trừ Huyền Vũ là quan trọng nhất, những chuyện khác đều có thể gác sang một bên.

Thế nên Uyển Châu căn bản không có tâm tình nghe người khác ngâm thơ uống rượu ca hát.

Chỉ có Huyền Vũ mới có thể khiến nàng phấn chấn tinh thần.Thực ra, tâm tình của Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn giống nhau, bởi vì Diệp Thiên vốn không thích tham gia những trường hợp quan trọng như vậy, hắn thích ở một mình.

Thế nên, việc uống rượu ca hát kiểu này dường như căn bản không liên quan gì đến hắn.

Diệp Thiên muốn rời đi, bèn lại nói với Thiên Đế: "Thiên Đế, hôm nay ta có lẽ không thể cùng mọi người ở đây uống rượu ca hát được.

Ta có một số việc khác cần làm, nên cũng căn bản không có nhiều kiến giải về phương diện này." "Thế nên, không bằng ta mau chóng quay về tu luyện, để khỏi ở đây ảnh hưởng đến mọi người." Lúc đó, Diệp Thiên tuy lấy cớ tu luyện để rời đi, nhưng cũng không phải

không muốn ở lại, chỉ là hắn cảm thấy ở lại cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên từ trước đến nay chưa bao giờ muốn xen vào những chuyện mà các thần tiên này làm, vì hắn còn có những việc khác cần làm.

Thế nên lúc đó hắn hy vọng Thiên Đế có thể đồng ý cho hắn mau chóng rời đi, nhưng Thiên Đế dường như căn bản không có ý muốn để Diệp Thiên đi, nên vẫn không ngừng giữ hắn lại.

Bồ Đề lúc đó ở một bên thấy tâm trạng của Diệp Thiên và Uyển Châu có chút không ổn, biết trong lòng họ chắc chắn đang giấu chuyện gì đó, bèn bắt đầu hỏi: "Hai người sao vậy?

Ngay từ đầu khi hai người đến đây ta đã cảm thấy thần sắc không đúng, đặc biệt căng thẳng, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Nếu có gì ta có thể giúp được, cứ nói thẳng." Bồ Đề từ trước đến nay vẫn luôn có tình cảm rất tốt với Diệp Thiên, nên lúc đó Uyển Châu cũng không có gì phải giấu giếm, trực tiếp trả lời câu hỏi của Bồ Đề.

Bồ Đề lúc đó đang ở bên cạnh, thấy có Thiên binh đến chỗ Diệp Thiên, nên lúc đó chắc chắn chuyện này có liên quan đến hai người họ.

Lần này Thiên Đế giữ họ lại, không ngoài mục đích là muốn làm một số chuyện, nên lúc đó Bồ Đề cũng cảm thấy chuyện này hẳn là rất nghiêm trọng.

Thế nên nàng cũng muốn giúp họ cùng giải quyết.

Bởi vì lúc đó Huyền Vũ được Uyển Châu giấu ở chỗ Diệp Thiên, nàng cứ nghĩ sẽ không có bất cứ ai phát hiện ra.

Thế nên sau khi đến đây, tâm tư của nàng vẫn luôn không yên.

Chương 1278

Không ngoài hy vọng không có ai biết tung tích thật sự của Huyền Vũ, hoặc là bắt nó quay về, đó là điều Uyển Châu lo lắng nhất.

Thế nên lúc đó tâm trí nàng đã bay ra bên ngoài.

Lúc đó, trong quá trình ẩn nấp, Huyền Vũ đột nhiên nghe thấy có người đột nhập, bèn vội vàng hoảng loạn bỏ chạy.

Huyền Vũ không biết kẻ đó rốt cuộc là ai, nhưng hoàn toàn có thể nghe ra tiếng bước chân, không phải động tĩnh của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Thế nên sau khi nó bỏ chạy, Thiên binh ở đó cũng không ngừng tìm kiếm.

Bởi vì ở chỗ Diệp Thiên, họ không tìm thấy bất cứ thứ gì, đặc biệt là Huyền Vũ.

Thế nên sau khi điều tra một hồi không tìm thấy thứ cần tìm, mọi người cũng lũ lượt rút đi.

Tuy nhiên, Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ là mọi người không muốn làm rõ mọi chuyện quá mức.

Ai nấy đều nhắm mắt làm ngơ mà thôi.Lúc đó Huyền Vũ tuy không biết tình huống cụ thể là như thế nào, chỉ biết có người dẫn người vào tìm kiếm, nên nó bắt đầu không ngừng bỏ chạy.

Bởi vì nó biết nếu tiếp tục ở lại đó, chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Thế nên nó đã xông vào chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, lúc đó ta căn bản không biết chuyện gì.

Thế nên lúc đó Đồng tử thấy vậy liền trực tiếp tóm lấy nó, và nói: "Ngươi là ai?

Sao dám xông vào nơi này?

Chẳng lẽ ngươi không biết đây là nơi Thái Dương Tinh Quân ở sao?

Thật to gan vọng động, xem hôm nay ta không bắt ngươi lại, trừng phạt ngươi thật thích đáng, xem sau này ngươi còn dám chạy loạn nữa không." Lúc đó Đồng tử không nghĩ có thứ gì sẽ đột nhập vào, nên khi là Đồng tử của Thái Dương Tinh Quân, hắn nhất định sẽ bảo vệ tốt chỗ ở của ngài ấy.

Trong khi đó, Thiên binh vẫn không ngừng tìm kiếm ở chỗ Diệp Thiên, nhưng gần như đã lật tung cả chỗ ở của Diệp Thiên lên trời.

Nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy tung tích Huyền Vũ, nên lúc đó mọi người đều mặt mày ủ rũ, vội vàng quay về bẩm báo Thiên Đế. "Thiên Đế, tất cả chúng ta đã lật tung chỗ ở của Diệp Thiên một lượt, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy tung tích Huyền Vũ, nên không biết chuyện này nên xử lý thế nào, kịp thời bẩm báo với ngài." Diệp Thiên lúc đó ở một bên lắng tai, không ngừng nghe những Thiên binh đó bẩm báo chuyện này với Thiên Đế.

Lúc đó khi biết họ không tìm thấy Huyền Vũ, trong lòng hắn không biết vui mừng đến mức nào.

Bởi vì Diệp Thiên thực ra đã sớm đoán được, Thiên Đế giữ hắn và Uyển Châu ở đây, rõ ràng biết hắn căn bản không thích, nhưng lại cố giữ.

Vậy thì chắc chắn là muốn tìm kiếm chỗ ở của hắn.

May mắn thay Huyền Vũ đã không bị tìm thấy.

Tuy không tìm thấy, nhưng Diệp Thiên có chút lo lắng.

Bởi vì không biết tình hình Huyền Vũ hiện tại thế nào, nhưng Diệp Thiên muốn đi thì Thiên Đế cũng tuyệt đối không cho phép.

Thế nên lúc đó hắn không có cách nào, trong lòng vẫn luôn vướng bận.

Trong khi đó, buổi tiệc rượu ca hát vẫn không ngừng diễn ra, tất cả các tiên thần cũng không ngừng ngâm thơ.

Vào lúc này, Thái Dương Tinh Quân và Thái Âm Tinh Quân vì chuyện ngâm thơ mà cãi nhau, lúc đó cãi nhau thật sự không thể tách rời.

Bởi vì hai người đều khăng khăng ý kiến của mình, đều có lý lẽ riêng, nên lúc đó không có bất cứ tiên thần nào ở đó giúp đỡ, vì hai người họ cứ cãi vã không ngừng.

Lúc đó Uyển Châu ở đó thấy hai người như vậy cũng cảm thấy, với tư cách là Tinh Quân tuyệt đối không thể vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà làm rối loạn trật tự ở đây.

Nó cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người, nên lúc đó nàng cũng không suy nghĩ nhiều, tùy tiện giúp Thái Âm Tinh Quân.

Bởi vì Uyển Châu cũng không muốn nhằm vào ai, hoặc nhất định phải giúp đỡ một người nào đó, chỉ là lúc đó nàng cũng không biết mạch suy nghĩ của mình ra sao, có chút không đúng nên tùy tiện giúp đỡ.

Chương 1279

Nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì tâm trí nàng căn bản không đặt vào chuyện này, mà vẫn luôn lo lắng tung tích của Huyền Vũ, hoặc hiện tại nó có gặp nguy hiểm nào không.

Nên nàng mới không để ý.Tuy nhiên, Uyển Châu lúc đó giúp Thái Âm Tinh Quân, tự nhiên đối với Thái Âm Tinh Quân đó là chuyện không thể tốt hơn, vì nàng cảm thấy có người đồng tình.

Nhưng Thái Dương Tinh Quân lại cảm thấy Uyển Châu căn bản không hiểu gì, ở đó nói bừa, nên lúc đó ngài ấy cũng vô cùng tức giận.

Bởi vì chuyện này vốn là chuyện riêng của hai người, dường như những người có mặt ở đó đều không hề liên quan, nên lúc đó Thái Dương Tinh Quân cũng không ngừng nói với Uyển Châu: "Ngươi hiểu gì chứ, ở đây nói năng lung tung.

Ngươi nói như vậy, cũng không nhìn xem ngươi là ai.

Thật không biết là cái gì, nếu không hiểu thì đừng có chen vào lung tung." "Thật không biết ngươi là loại người gì, một chút đạo lý cũng không hiểu, ở đây hùng hồn hùng biện, cũng không biết ai đã cho ngươi dũng khí lớn đến vậy." Lúc đó không khí hiện trường thật sự vô cùng gượng gạo, Uyển Châu cũng không nghĩ chuyện sẽ phát triển đến mức này.

Bản thân nàng lúc đó không có ý gì, chỉ là tùy tiện nói một câu.

Nàng cũng không muốn nhằm vào ai, hoặc nhất định phải giúp ai.

Thế nên lúc đó Uyển Châu cũng cảm thấy nên mở miệng nói.

Để tránh gây thêm phiền toái, nhưng lúc đó Thái Bạch Tinh Quân chủ động đứng ra, cũng để hòa giải.

Bởi vì bất kể Thiên Đế có mặt ở đó, nếu làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng, thì đối với tất cả mọi người đều không hay.

Thế nên lúc đó ngài ấy cũng chủ động khuyên hai người: "Được rồi, hai người đừng vì chút chuyện nhỏ mà tranh cãi không ngừng nữa.

Hai người đều khăng khăng ý kiến của mình, đều có lý lẽ riêng, vậy mọi người vui vẻ ở bên nhau chẳng phải tốt hơn sao." Thái Bạch Tinh Quân tuy nói như vậy, nhưng giữa họ sớm đã có hiềm khích, nên nếu tiếp tục như vậy, cũng sẽ không có chuyện tốt đẹp xảy ra.

Diệp Thiên lúc đó và Uyển Châu hai người vô cùng sốt ruột, vì họ không muốn tham gia loại trường hợp này nhất, đặc biệt khi Huyền Vũ một mình ở lại chỗ ở.

Trong lòng lo lắng, nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu vội vàng quay về tìm Huyền Vũ, nhưng dù tìm thế nào cũng không thấy.

Thế nên lúc đó dựa theo dấu vết, họ lại bắt đầu không ngừng tìm kiếm, và tìm đến chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy, đã tìm kiếm thứ gì đó ở đó, vậy thì Huyền Vũ nhất định ở đó.

Nhưng lúc đến cửa, họ phát hiện Đồng tử đang nghênh đón Thái Dương Tinh Quân, nên hai người đành tìm cớ để tham quan. "Hai người làm gì vậy?

Thái Dương Tinh Quân cũng không có ở đây, cũng không quay về." Đồng tử căn bản một bộ dạng vô cùng chính nghĩa, cũng không có bất cứ thái độ tốt nào. "Ồ, là vậy sao.

Nghe nói chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân rất tốt, nên hai chúng ta cũng đặc biệt tò mò, muốn tham quan." Lúc đó hai người lấy cớ như vậy để tham quan, nhưng không ngờ lại bị từ chối thẳng thừng.

Thế nên lúc đó Uyển Châu cũng vô cùng tức giận, bèn châm chọc Thái Dương Tinh Quân, vẫn còn ghi nhớ chuyện trước kia.

Nên mới không cho hai người vào tham quan, thật sự quá nhỏ mọn, chưa từng thấy loại người nào như vậy.Thái Dương Tinh Quân vốn có lòng thù hận, bởi vì nếu lúc đó trong yến hội, Uyển Châu có thể nói đỡ cho ngài ấy, thì tình trạng thực tế tuyệt đối sẽ không như vậy.

Thế nên lúc đó, bất kể Uyển Châu có nói gì thì ngài ấy vẫn nhỏ mọn, không cho vào.

Thái Dương Tinh Quân cũng vội vàng quay về chỗ ở của mình. "Thật không có loại Thái Dương Tinh Quân nào, lại có thể nhỏ mọn như vậy.

Tham quan nhà thì có sao đâu, thật không có loại người như thế." "Sớm biết như vậy thì không nên giúp đỡ, bởi vì giúp loại người như vậy cũng không được gì sao?" Lúc đó Uyển Châu thật sự vô cùng tức giận, nên cũng không ngừng càu nhàu với Diệp Thiên.

Bởi vì nàng cảm thấy nói ra thì trong lòng mới dễ chịu hơn một chút.

Nếu không phải vì muốn tìm Huyền Vũ, thì Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không ở đó mà phí lời với ngài ấy.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng không có cách nào, bởi vì nếu Thái Dương Tinh Quân hết lần này đến lần khác không cho vào, thì hắn cũng không thể làm gì được.

Chương 1280

Bởi vì dù sao chuyện này Diệp Thiên không muốn kinh động bất cứ ai.

Nếu không phải vì chuyện Huyền Vũ, Diệp Thiên cũng sẽ không nhẫn nhịn như vậy.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên hiện tại chỉ không ngừng tìm cách, xem làm sao mới có thể đi vào được.

Lúc đó, khi Thái Dương Tinh Quân quay về, ngài ấy thấy Đồng tử vẫn luôn chơi đùa với một con rùa, nên lúc đó cũng không biết chuyện gì.

Bởi vì bản thân ngài ấy từ trước đến nay chưa từng gặp, trước khi ngài ấy đi cũng không có con rùa nào xuất hiện, nhưng chỉ trong chớp mắt đã có một con rùa.

Thế nên lúc đó Thái Dương Tinh Quân cũng bắt đầu không ngừng chú tâm quan sát con rùa đó, và nhận ra Huyền Vũ, nên lúc đó liền đối đãi tử tế.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vẫn không rời khỏi chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, không ngừng đi lại trước cửa, bởi vì có chút không cam lòng.

Họ muốn nhanh chóng đi vào bên trong, vẫn luôn tìm cách, nhưng lại không có kế sách nào khả thi.

Thế nên lúc đó Đồng tử lại một lần nữa đến trước mặt Thái Dương Tinh Quân. "Tinh Quân, hai người đó vẫn luôn đi đi lại lại trước cửa, căn bản không có ý rời đi, ngài cho họ vào hay bảo họ mau chóng rời đi." Thái Dương Tinh Quân vốn có chút ghen tỵ với những

chuyện đã xảy ra trước kia, nên lúc đó cũng hạ lệnh cho Đồng tử mau chóng đuổi hai người đó đi, đừng ở trước cửa làm chướng mắt.

Lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể cứ thế bỏ qua, nếu không nhìn thấy Huyền Vũ, thì trong lòng hai người họ cũng vĩnh viễn không thể yên ổn được.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên quyết định buổi tối sẽ tìm cách gặp Thái Âm Tinh Quân, bởi vì hai người họ vĩnh viễn không hợp nhau.

Nếu Thái Âm Tinh Quân có thể giúp đỡ, thì chuyện này chắc chắn có thể thành công.

Thế nên lúc đó Uyển Châu đến chỗ Thái Âm Tinh Quân, cũng biết hai người không hợp nhau, bèn bắt đầu lớn tiếng mắng Thái Dương Tinh Quân về nhân phẩm.

Bởi vì Uyển Châu trong lòng rất rõ, nếu hai người họ có thể vì một chút chuyện nhỏ mà cãi vã, thì sự mâu thuẫn giữa họ chắc chắn cũng rất lớn.

Nếu mắng mỏ như vậy, thì chắc chắn có thể nhận được sự tán thưởng của Thái Âm Tinh Quân, như vậy có thể đạt được hiệu quả nhất định.Lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người đến chỗ Thái Âm Tinh Quân, bởi vì ngài ấy nhất định có cách để đưa hai người vào.

Bởi vì hiện tại hai người thật sự vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Huyền Vũ.

Huống hồ lúc đó họ rõ ràng đã phát hiện dấu vết của nó ở chỗ Thái Dương Tinh Quân, nhưng hiện tại hai người tuyệt đối không thể xông vào một cách thô bạo.

Nếu xông vào, mọi chuyện sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thế nên lúc đó họ đành tìm cách tiếp cận người thân quen.

Uyển Châu lúc đó biết dùng phương pháp này chắc chắn có thể khiến ngài ấy giúp đỡ, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Thế nên lúc đó Thái Âm Tinh Quân cảm thấy nếu hai người có chuyện cần giúp đỡ, thì ít nhất trước đó Uyển Châu cũng đã nói đỡ cho ngài ấy, nên hiện tại giúp một việc nhỏ.

Chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Ngay sau đó, Thái Âm Tinh Quân dẫn Uyển Châu và Diệp Thiên đi cùng đến chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, sau đó nói muốn đi cờ.

Lúc đến nơi, Đồng tử trực tiếp chặn Thái Âm Tinh Quân lại. "Tiểu Đồng tử này có hiểu lễ phép hay không?

Ngươi xem vì sao ta lại bị chặn ở đây, rốt cuộc là có ý gì?

Đừng nói là Thái Dương Tinh Quân bảo ngươi làm vậy." Lúc đó Thái Âm Tinh Quân cũng không ngờ có một Đồng tử ngoại vi lại dám chặn mình ở bên ngoài, nên giọng điệu của ngài ấy tuyệt đối phải mạnh mẽ.

Thế nên ngài ấy không ngừng chất vấn Đồng tử đó.

Đồng tử lúc đó chỉ là làm theo những gì Thái Dương Tinh Quân đã dặn dò, nên bất kể đó là ai, chỉ cần chủ nhân của hắn chưa lên tiếng.

Thì hắn tuyệt đối không thể tự làm chủ như vậy.

Chương 1281

Thế nên lúc đó Thái Âm Tinh Quân cũng không nói gì, sau đó nàng hiểu Thái Dương Tinh Quân là loại người như thế nào.

Thế nên lúc đó nàng liền dùng khích tướng pháp ở ngoài cửa, bởi vì nàng biết Thái Dương Tinh Quân là một người không bao giờ chịu thua.

Nếu khích tướng pháp này có tác dụng, thì có thể thuận lợi đưa hai người vào.

Thế nên, khi khích tướng pháp vừa được sử dụng, quả nhiên đúng như Thái Dương Tinh Quân đã nói.

Thái Dương Tinh Quân không chịu đựng được, nên đã cho họ vào.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người thật sự vô cùng vui mừng.

Sau khi vào bên trong, hai người liền tìm cớ, muốn đi khắp nơi tìm tung tích Huyền Vũ.

Lúc đó Đồng tử cũng dẫn Uyển Châu và Diệp Thiên cùng đi ra ngoài, còn lại hai vị Tinh Quân ở trong đó đi cờ.

Bất ngờ là, mỗi lần hai người họ gặp chuyện gì cũng chắc chắn sẽ tranh cãi không ngừng.

Ngay cả khi xuất hiện bất cứ trường hợp nào, hoặc bao gồm cả lần đi cờ này, mỗi lần ý kiến của hai người vĩnh viễn không thể đạt được sự nhất trí.

Bản thân nên đi một ván cờ tốt.

Nhưng khi nó đến tay họ, ngoại trừ tranh cãi thì không có bất cứ

hiện tượng nào khác.

Bởi vì Thái Dương Tinh Quân luôn muốn ở trên Thái Âm Tinh Quân, tuyệt đối không thể để ngài ấy bị so sánh thấp hơn.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người khi nhìn thấy cảnh này?

Thật sự không biết nên khuyên giải thế nào, bởi vì hai người họ cãi vã một hồi, nếu chuyện cãi vã như vậy cứ tiếp diễn, thì hậu quả cũng không thể tưởng tượng được.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đặc biệt bất đắc dĩ, bị ép phải đứng về phía Thái Dương Tinh Quân.

Trước hết, hai người họ không chỉ bất đắc dĩ, mà căn bản không muốn xen vào.

Nếu không phải vì tìm Huyền Vũ, họ cũng sẽ không đi vào nơi này.Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không có cách nào.

Nếu không phải vì muốn tìm Huyền Vũ ở chỗ Thái Dương Tinh Quân, thì tuyệt đối sẽ không đi hãm hại Thái Dương Tinh Quân.

Thế nên, tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt cũng không phải là điều họ muốn thấy.

Mọi chuyện đã xảy ra, căn bản không thể phản đối được nữa.

Thế nên lúc đó Thái Âm Tinh Quân thật sự có chút tức giận, bởi vì bản thân ngài ấy lần này vốn muốn giúp Diệp Thiên và Uyển Châu thuận lợi vào được chỗ Thái Dương Tinh Quân, nhưng lại không thể.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy lại phản chiến.

Thế nên lúc đó ngài ấy cũng bắt đầu không ngừng oán trách, nói với hai người: "Không có ai như hai người, lại đối xử như vậy, quả

thật không giữ chữ tín, một chút nghĩa khí cũng không có.

Nếu không phải vì ta giúp đỡ các ngươi." "Thì bây giờ các ngươi có thể ở đây sao?

Ngược lại bây giờ các ngươi lại đứng ở góc độ đó mà suy xét vấn đề, hoàn toàn không coi ta ra gì.

Sau này, loại người như các ngươi ta sẽ ít tiếp xúc hơn." Lúc đó Thái Âm Tinh Quân thật sự có chút tức giận, nên căn bản không thể cho họ cơ hội giải thích.

Thế nên sau khi nói xong những lời này.

Ngài ấy tức giận rời đi.

Lúc đó Thái Dương Tinh Quân hỏi về chuyện Huyền Vũ. "Ta không biết liệu lần trước có vấn đề gì liên quan đến Huyền Vũ không.

Chương 1282

Nếu có, xin hãy nói ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao nó lại ở đây." Thái Dương Tinh Quân tự nhiên muốn hỏi rõ tất cả mọi chuyện.

Nhưng lần này Diệp Thiên tìm Huyền Vũ, không phải vì muốn quá nhiều người biết tung tích của nó.

Bao gồm tất cả mọi chuyện của nó cũng không muốn người khác biết.

Nên lúc đó, trong quá trình trả lời câu hỏi của Thái Dương Tinh Quân, hắn cũng nửa vời che giấu.

Bởi vì hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu hai người điều quan tâm nhất, là hy vọng thấy Huyền Vũ được bình an vô sự, không bị Thiên Đế bắt, như vậy đã là mãn nguyện rồi.

Thế nên lúc đó, bất kể Thái Dương Tinh Quân hỏi Diệp Thiên thế nào, hắn cũng tuyệt đối không thể nói ra sự thật.

Hắn cũng biết đã đến chỗ ở của ngài ấy, nếu không nói rõ một hai, thì Thái Dương Tinh Quân chắc chắn cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên sau khi che giấu một loạt vấn đề.

Đồng thời cũng giải thích một số vấn đề liên quan đến Huyền Vũ.

Trong khi đó, Thiên Đế từ trước đến nay vẫn luôn đặc biệt nghi ngờ Diệp Thiên và Uyển Châu, nên lúc đó mọi cử chỉ hành động của họ đều nằm trong phạm vi giám sát.

Bởi vì Thiên Đế đã sớm phái người đi theo dõi mọi cử chỉ hành động của hai người.

Lúc đó người được phái đi cũng theo dõi, Diệp Thiên và Uyển

Châu hiện tại đang ở chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân.

Bèn vội vàng quay về bẩm báo Thiên Đế.

Thiên Đế lúc đó sau khi biết được tung tích của Diệp Thiên và Uyển Châu, đồng thời cũng triệu Dương Tiễn vào cung, đồng thời bảo hắn đi thăm dò xem rốt cuộc.

Hai người họ đang làm gì?

Ngay từ đầu, Thiên Đế chưa từng tin những lời mà Diệp Thiên và Uyển Châu đã nói.

Tuy trước đó ngài ấy đã đổ hết vấn đề lên đầu Dương Tiễn.

Dường như mọi chuyện đều có thể thuận lợi phát triển, nhưng Thiên Đế vẫn luôn nghi ngờ Diệp Thiên từ tận đáy lòng, nên lúc đó mới phái người đi theo dõi."Dương Tiễn, sở dĩ ta gọi ngươi đến đây, có một chuyện cần ngươi điều tra.

Hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đang ở chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, không biết đang làm gì." "Có lẽ Huyền Vũ đang ở bên cạnh bọn họ.

Lần này ngươi đi thăm dò, nhưng tuyệt đối đừng đánh rắn động cỏ, cũng đừng để đối phương phát giác." Bởi vì Thiên Đế từ trước đến nay vẫn luôn vô cùng tin tưởng Dương Tiễn, bất kể hắn làm gì đều sẽ giơ hai tay tán thành, cũng coi hắn là trợ thủ đắc lực nhất.

Thế nên lúc đó mới giao chuyện này cho hắn xử lý, không ngoài mục đích là muốn hắn đến đó dò xét hư thực.

Nếu Huyền Vũ thật sự ở chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, thì Thiên Đế cũng sẽ điều tra kỹ lưỡng chuyện này.

Thế nên hiện tại điều quan trọng nhất là xem xét tình hình trước rồi mới định.

Lúc đó Dương Tiễn vừa nghe có liên quan đến Diệp Thiên và Uyển Châu một loạt chuyện.

Thì Dương Tiễn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, mà càng thêm làm theo những gì Thiên Đế đã dặn dò, nhất định phải làm tốt chuyện này.

Bởi vì Dương Tiễn, chỉ cần liên quan đến chuyện của Diệp Thiên và Uyển Châu, từ trước đến nay hắn chưa từng lơ là.

Bởi vì lúc đó Dương Tiễn cũng làm theo Thiên Đế, đã đến chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, nhưng lại chưa kịp đi vào thì đã bị Đồng tử chặn lại ở bên ngoài.

Dương Tiễn không như Diệp Thiên, bởi vì lúc đó hắn muốn xem rốt cuộc những người này ở bên trong đang làm gì, nên lúc đó trong quá trình bị chặn lại.

Dương Tiễn đành phải xông vào, bởi vì dù sao hôm nay hắn cũng phải vào.

Khi xông vào, Thái Dương Tinh Quân cũng vô cùng tức giận, bèn lớn tiếng cãi nhau với Dương Tiễn. "Dương Tiễn, ngươi có phải hơi quá đáng rồi không?

Chương 1283

Nơi này là chỗ ở của ta, ngươi vô duyên vô cớ xông vào, thật sự có chút không lễ phép." Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng nhất trí với Thái Dương Tinh Quân đuổi Dương Tiễn đi.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên cũng không thích Dương Tiễn, nên đối với sự xuất hiện đột ngột của hắn thật sự có chút bất mãn.

Thế nên lúc đó hắn cũng vô điều kiện giúp đỡ Thái Dương Tinh Quân.

Dương Tiễn bị đuổi đi lúc đó, trong lòng vẫn không ngừng nghi ngờ Thái Dương Tinh Quân.

Dường như ngài ấy có quỷ trong lòng, nếu không thì tuyệt đối sẽ không đuổi hắn đi.

Hoặc là lớn tiếng cãi nhau.

Thế nên lúc đó Dương Tiễn cũng có chút tức giận, bèn vội vàng quay về bẩm báo Thiên Đế. "Lần này thần đến chỗ ở của Thái Dương Tinh Quân, Diệp Thiên và Uyển Châu thực sự ở bên trong, nhưng thần không biết họ đang làm gì.

Thần vừa mới đi vào." "Thì đã bị Thái Dương Tinh Quân và hai người kia đuổi ra.

Thế nên có thể khẳng định trong đó nhất định có quỷ, nếu không thì họ cũng sẽ không vội vàng như vậy, thần sắc cũng vô cùng không đúng." Dương Tiễn mỗi lần, bất kể làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả những chuyện Thiên Đế giao phó, mỗi lần quay về đều sẽ thêm dầu vào lửa, khiến một loạt chuyện trở nên nghiêm trọng hóa.

Bởi vì hắn hy vọng Thiên Đế có thể ra tay, loại bỏ tất cả những

người hắn không thích, đó mới là mục đích ban đầu.

Lúc đó Thiên Đế sau khi tìm hiểu đơn giản tình hình một lượt, đồng thời cũng khẳng định tất cả những gì Dương Tiễn nói đều là sự thật.

Bèn phái người đến Thái Âm Tinh Quân nói muốn đi cờ.

Để có thể thăm dò."Thái Âm Tinh Quân, Thiên Đế mời ngài đến chỗ ngài ấy đi cờ, nên xin ngài mau chóng đến đó." Người bên cạnh Thiên Đế cũng đi mời Thái Âm Tinh Quân đi cờ.

Thế nên lúc đó Thái Âm Tinh Quân cũng đại khái hiểu được một phần, bởi vì Thiên Đế không thể vô duyên vô cớ tìm mình.

Thế nên lúc đó ngài ấy liền nghĩ chuyện này nhất định có liên quan đến Diệp Thiên và Uyển Châu.

Bản thân mối quan hệ giữa Thái Âm Tinh Quân và ngài ấy cũng không quá tốt.

Nếu không phải vì chuyện lần trước, ngài ấy đã giúp đỡ, thì tuyệt đối sẽ không có bất cứ dây dưa nào với ngài ấy.

Thế nên lần này Thiên Đế đã triệu hoán, thì Thái Âm Tinh Quân cũng không muốn dính líu bất cứ mối quan hệ nào, bởi vì đối với ngài ấy căn bản không có bất cứ lợi ích nào.

Thế nên lúc đó, trong quá trình cùng Thiên Đế đi cờ, Thiên Đế cũng cố ý hay vô ý thăm dò vấn đề của hai người.

Thái Âm Tinh Quân tự nhiên hiểu được cách làm người và tính tình của Thiên Đế, nên lúc đó khi thảo luận một hồi các chủ đề, ngài ấy cũng gạt bỏ sạch sẽ mối quan hệ với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Giống như chuyện này căn bản không liên quan gì đến ngài ấy.

Thế nên lúc đó Thiên Đế cũng có thể nhìn ra, Thái Âm Tinh Quân

cũng là một người vô cùng thông minh, nên không truy cứu chuyện này nữa, mà quyết định tha cho ngài ấy một lần.

Lúc đó, trong lòng Thái Âm Tinh Quân cũng vui mừng không ngớt, bởi vì ngài ấy không ngờ có thể dễ dàng thoát khỏi nguy hiểm như vậy.

May mắn là nhờ sự cơ trí của ngài ấy, nên mới có thể tránh được một kiếp.

Trong khi đó, Thái Dương Tinh Quân sau khi biết chuyện này.

Đồng thời cũng cảm thấy tình hình có chút phát triển nghiêm trọng, nên vội vàng đi tìm Diệp Thiên và Uyển Châu.

Muốn cùng hai người bàn bạc một chút, về đối sách cho chuyện này. "Ta vừa nghe được một số chuyện, xem ra lần này Thiên Đế tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thế nên hai người cũng nhất định phải chuẩn bị đối sách trước, xem nên quyết định thế nào." "Hiện tại vô số ánh mắt đều đang dõi theo mọi cử chỉ hành động của hai người.

Thế nên vạn sự đều phải cẩn thận.

Chương 1284

Sau này khi làm bất cứ chuyện gì, nhất định phải suy nghĩ hậu quả trước, tuyệt đối đừng hành động bốc đồng." Thái Dương Tinh Quân cũng không hy vọng hai người, xuất hiện bất cứ chuyện gì, nhưng bất kể thế nào, chuyện lần này thật sự vô cùng nghiêm trọng.

Thiên Đế đều đã hỏi, không ngừng nghi ngờ những việc làm của hai người.

Thế nên lúc đó ngài ấy cũng không ngừng bàn bạc với họ, xem làm thế nào mới có thể giải quyết một loạt vấn đề.

Sẽ không bị tổn hại gì.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng đặc biệt cảm ơn Thái Dương Tinh Quân đã có thể cáo tri một hai.

Thế nên lúc đó mọi người hiện tại cũng không có bất cứ cách nào, chỉ có thể an nhiên chờ đợi.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người quyết định trước hết quay về, sau đó để Thái Dương Tinh Quân một mình xử lý.

Bởi vì dù sao Huyền Vũ hiện tại ở chỗ đó cũng an toàn, không bị bất cứ ai phát hiện.

Hiện tại bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đang bị nghi ngờ sâu sắc, hai người họ có hiềm nghi lớn nhất.

Nếu lúc này lại xảy ra bất cứ chuyện gì, thì chắc chắn hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi quay về, Thái Dương Tinh Quân cũng vội vàng phái người đưa Huyền Vũ ra ngoài.

Đối với hiện tại, Huyền Vũ ở lại đó thật sự quá nguy hiểm rồi, chỉ có đưa nó ra ngoài mới có thể giữ được mạng sống của nó.Lúc đó Thái Dương Tinh Quân cảm thấy thực ra Huyền Vũ tuy là một tội thần, nhưng không đến nỗi phải chết.

Thế nên hiện tại Thiên Đế lại cứ nắm chặt không buông như vậy.

Ngài ấy cũng hy vọng có thể giúp đỡ, hoặc Diệp Thiên và Uyển Châu, giải quyết chuyện này.

Thế nên lúc đó Thái Dương Tinh Quân lệnh cho người đưa Huyền Vũ đến một gia đình phú thương.

Đó là một phàm nhân, người khác tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

Như vậy cũng có thể bảo toàn tính mạng của nó, đồng thời Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng sẽ không bị nghi ngờ nữa.

Chuyện vẹn cả đôi đường như vậy, Thái Dương Tinh Quân cảm thấy không gì thích hợp hơn.

Lúc đó Thái Dương Tinh Quân làm như vậy, hoàn toàn là sau khi đã bàn bạc với Diệp Thiên và Uyển Châu mới đưa ra quyết định.

Thế nên mục đích bất kể thế nào, cũng nhất định phải ngăn cản hai người, và ngài ấy cũng biết trong lòng hai người cũng muốn giúp Huyền Vũ thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này, ba người họ đang cùng trên một chiến tuyến.

Tuy nhiên, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, sau khi quay về cũng không có bất cứ động tác nào.

Bởi vì hiện tại hai người hoàn toàn biết, Thiên Đế đang phái người theo dõi mọi cử chỉ hành động của họ.

Nếu có bất cứ động tác lớn nào, chắc chắn sẽ bị bắt giữ.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, dù trong lòng có lo lắng

đến mấy cũng vẫn luôn nhẫn nại, bởi vì hai người tin rằng chỉ cần có Thái Dương Tinh Quân ở đó, nhất định sẽ giúp họ vượt qua khó khăn.

Thiên Đế cũng thực sự đã chú ý đến mọi cử chỉ hành động của họ, nhưng gần đây Diệp Thiên và Uyển Châu hai người không có chút động tĩnh nào, nên khiến ngài ấy có chút yên tâm cảnh giác.

Sau đó Thiên Đế biết được Thái Dương Tinh Quân và Diệp Thiên qua lại cũng rất thân thiết, nên lúc đó cũng chủ động gọi Thái Dương Tinh Quân đến bên cạnh mình, bèn cùng ngài ấy đàm đạo một chút.

Tuy nhiên Thiên Đế dùng cách này để gọi Tinh Quân đến trước mặt, nhưng thực chất cũng không ngừng thăm dò chuyện Huyền Vũ.

Bởi vì Thiên Đế đối với chuyện này, muốn điều tra rõ ràng, nên lúc đó tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng Thái Dương Tinh Quân cũng là một người vô cùng thông minh.

Khi đối mặt với những vấn đề mà Thiên Đế đưa ra, ngài ấy vẫn luôn giả vờ ngây ngô, dường như căn bản không hề biết về chuyện này.

Chương 1285

Tuy nhiên, lúc đó khi chuyện này bị Diệp Thiên và Uyển Châu hai người biết được, hai người cũng nhanh chóng chạy đến trước mặt Thiên Đế.

Thế nên lúc đó Thiên Đế để có thể biết được một số chuyện, cũng không ngừng thăm dò.

Nhưng Diệp Thiên lúc này, sớm đã bất mãn với những việc làm của Thiên Đế.

Bất kể Thiên Đế có là người trên vạn người hay thế nào đi chăng nữa, bất kể lúc nào.

Diệp Thiên cũng sẽ không nhẫn nhịn ngọn lửa giận trong lòng nữa.

Thế nên lúc đó hắn cũng biết những chuyện Thiên Đế làm, không ngoài mục đích là muốn thăm dò.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng không muốn cho ngài ấy cơ hội như vậy nữa.

Bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng không muốn để người khác bắt nạt hoặc liên tục thăm dò mình.

Chuyện theo dõi như vậy sớm đã tích tụ trong lòng Diệp Thiên, nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng cảnh cáo.

Bởi vì sức chịu đựng của Diệp Thiên cũng có hạn, hết lần này đến lần khác nhẫn nhượng, sớm đã khiến hắn mất đi bản ngã.

Thế nên lúc đó hắn có thể kiểm soát được thần trí, không phạm sai lầm.

Thế nên hắn cũng thật sự không hy vọng lại có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Lúc đó Diệp Thiên cảnh cáo cũng muốn cho ngài ấy hiểu rõ.Huyền Vũ vốn là người của Thiên Giới, tuy lần này bị đưa xuống nhà phàm nhân, nhưng bất kể thế nào, tiên khí của nó vẫn còn tồn tại.

Thế nên lúc đó Huyền Vũ không nghĩ mình sẽ có số phận như vậy.

Bởi vì lúc đó sau khi bị đưa vào một căn phòng, vừa hay có một tiểu tư nhìn thấy Huyền Vũ, sau đó vớt nó ra.

Bèn định hầm canh, bởi vì loại canh như vậy một khi hầm ra sẽ vô cùng bổ dưỡng.

Thế nên lúc đó tiểu tư căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy.

Hắn cũng không biết lai lịch thật sự của Huyền Vũ, chỉ hy vọng nhanh chóng vớt nó ra, như vậy có thể từ từ ninh trên lửa nhỏ, hầm ra một nồi canh tươi ngon.

Lúc đó Huyền Vũ thật sự không có cách nào, bởi vì bản thân nó không muốn người khác biết thân phận, hoặc bao gồm cả lai lịch của mình.

Nhưng tiểu tư trước mắt căn bản không có một chút lòng thương xót nào.

Khi nó xuất hiện ở đó, trong đầu hắn ta đều nghĩ đến việc hầm canh.

Thế nên Huyền Vũ bất đắc dĩ đành hóa thân rời đi.

Lúc đó Huyền Vũ trong khoảnh khắc hóa thân rời đi, căn bản không ngờ rằng lúc đó có một nha hoàn đột nhiên đi qua, và nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Nàng lúc đó thật sự vô cùng hoảng sợ, bèn vội vàng chạy về bẩm

báo phú thương. "Lão gia, nhà chúng ta xuất hiện một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Vừa nãy nô tỳ thấy có một con rùa, đột nhiên biến hóa khôn lường, rồi bỏ đi.

Thế nên nô tỳ cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng." "Hy vọng ngài mau chóng xử lý, nếu không phủ chúng ta lại xảy ra chuyện như vậy." Nha hoàn tự nhiên từ trước đến nay chưa từng thấy loại chuyện này xảy ra với mình, đây là lần đầu tiên, ngẫu nhiên khiến nàng hiểu được, trên thế giới này thật sự có đủ mọi chuyện.

Thế nên lúc đó nàng thật sự có chút sợ hãi bất an, mới đi tìm phú thương.

Bởi vì bất kể thế nào, trong gia đình này chỉ có địa vị của phú thương là cực kỳ cao.

Có bất cứ chuyện gì cũng cần phải bẩm báo ngài ấy.

Lúc đó phú thương nghe nha hoàn nói có đầu có đuôi, đồng thời cũng cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể trì hoãn.

Chương 1286

Nếu thật sự trong phủ xuất hiện loại chuyện kỳ lạ này, nhất định phải xử lý sớm.

Cuối cùng, ông ta cũng vội vàng mời một đạo sĩ đến làm phép.

Nhưng đạo sĩ mà phàm nhân mời đến căn bản không có năng lực làm phép, đều là những lời vô căn cứ.

Thế nên lúc đó Huyền Vũ nhìn thấy đạo sĩ đó.

Giả bộ giả tịch, lúc đó nó có thể nhìn thấu mọi thứ của hắn ta.

Nhưng Huyền Vũ lại không làm như vậy, không ngừng trêu chọc đạo sĩ đó.

Bởi vì Huyền Vũ vốn là người của Thiên Giới, nên phàm nhân đối với nó căn bản không có bất cứ tác dụng nào.

Thế nên lúc đó Huyền Vũ chỉ có thể khiến đạo sĩ đó căn bản không thể hiểu rõ đầu đuôi, cũng không ngừng gây phiền toái cho hắn ta.

Bởi vì dù hắn ta làm phép thế nào ở đó, cũng đều vô dụng.

Trong khi đó, Diệp Thiên vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của Huyền Vũ.

Thế nên lúc đó khi chuyện này kết thúc, cũng không có chuyện gì khác xảy ra.

Thế nên lúc đó hắn cũng vội vàng phân thân xuống phàm giới tìm Huyền Vũ, bởi vì hiện tại hắn đã sớm bị Thiên Đế giám sát, nên không thể có bất cứ động tác lớn nào.

Huống hồ Diệp Thiên sau khi thấy những chuyện vào lúc này, cũng vội vàng xóa bỏ tất cả ký ức của phàm nhân.Bởi vì Diệp Thiên

không hy vọng trong ký ức của phàm nhân còn lưu lại bất cứ ký ức nào.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên mới chọn cách này.

Nếu không lo lắng cho sự an toàn của Huyền Vũ, thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không dùng phân thân thuật để phản kháng.

Bởi vì tự ý hạ phàm, đối với hắn cũng là một chuyện vô cùng đau khổ.

Tuy nhiên, nếu không có chuyện Huyền Vũ xảy ra, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không như vậy.

Nhưng hiện tại hắn không thể quan tâm nhiều chuyện đến thế.

Trong khi đó, Uyển Châu vẫn luôn ở cùng Thái Dương Tinh Quân.

Ngoài những việc cần làm mỗi ngày, Thái Dương Tinh Quân không ngừng lau chùi thanh bảo kiếm kia.

Lúc đó Uyển Châu không biết thanh bảo kiếm của Thái Dương Tinh Quân rốt cuộc có ý nghĩa gì, vì sao mỗi ngày ngài ấy đều lau chùi một lần, dường như vô cùng coi trọng, nên lúc đó nàng đặc biệt tò mò.

Bèn Uyển Châu hỏi Đồng tử: "Vì sao trong một khoảng thời gian dài ta luôn thấy Thái Dương Tinh Quân không ngừng lau chùi bảo kiếm?

Rốt cuộc thanh bảo kiếm đó được cất giữ ở đâu?" "Dường như ngài ấy vô cùng coi trọng nó, bởi vì mỗi ngày đều cẩn thận lau chùi, ngày qua ngày chưa từng ngừng nghỉ." Lúc đó Uyển Châu sở dĩ hỏi Đồng tử, bởi vì Đồng tử vẫn luôn đi theo bên cạnh Thái Dương Tinh Quân, nên đối với mọi thứ của ngài ấy hắn là đều nằm trong lòng bàn tay.

Thế nên lúc đó Uyển Châu cũng vì tò mò, nên mới hỏi Đồng tử.

Đối với nàng, hắn không có gì giấu giếm, kể cho nàng nghe tất cả mọi chuyện liên quan đến bảo kiếm. "Cô nương không biết đó thôi, thanh bảo kiếm đó do chính Thái Dương Tinh Quân tự tay rèn đúc, nên vô cùng trân quý.

Ngài ấy cũng không cho phép bất cứ ai chạm vào, mỗi ngày đều tự mình lau chùi, nên mới coi nó như sinh mạng của mình." Đồng tử lúc đó kể xong một loạt chuyện, Uyển Châu cũng hiểu ra.

Chẳng trách Thái Dương Tinh Quân lại chú tâm đến thanh bảo kiếm này như vậy, hóa ra là như thế.

Trong khi đó, Diệp Thiên, sau khi xóa bỏ tất cả ký ức của phàm nhân, đồng thời cũng nói chuyện với Huyền Vũ.

Bèn đưa nó quay về Yêu Giới.

Bởi vì như vậy có thể an toàn sống một thời gian.

Chương 1287

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Nếu đưa nó về Thiên Giới, thì Thiên Đế tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thế nên lúc đó hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi làm xong chuyện này, đồng thời cũng quay về đón Uyển Châu.

Tuy nhiên, lúc đó Thái Âm Tinh Quân cũng vừa hay đến đó, đồng thời liền không ngừng cùng Thái Dương Tinh Quân đòi Huyền Vũ.

Bởi vì chuyện này đối với Thiên Đế vô cùng quan trọng, nên hiện tại tất cả mọi người đều sẽ đứng về phía ngài ấy.

Nếu không giao ra Huyền Vũ, chuyện này tuyệt đối sẽ không xong.

Thế nên lúc đó ngài ấy cũng không ngừng bức bách.

Diệp Thiên đã sớm xử lý mọi chuyện của Huyền Vũ gọn gàng sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai phát hiện.

Bởi vì từ ngày hắn và Uyển Châu quyết định giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai gây tổn hại.

Bởi vì Diệp Thiên dù có rước lấy phiền phức, cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn Huyền Vũ phải chịu khổ nạn lớn như vậy.

Mọi chuyện đều nằm trong tầm mắt, thế nên lúc đó Uyển Châu bèn lớn tiếng cãi nhau với ngài ấy.

Thật sự có chút không thể chấp nhận được, rốt cuộc là loại người gì, vì sao ngài ấy và Pháp vĩnh viễn không thể nhất trí.Thái Dương

Tinh Quân lúc đó thật sự quá tức giận, nên căn bản không thể quan tâm bất cứ chuyện gì.

Trong cơn giận dữ, ngài ấy liền đuổi Diệp Thiên, Uyển Châu và cả Thái Âm Tinh Quân đi. "Mấy người sau này tuyệt đối đừng đến chỗ ở của ta nữa, nơi này căn bản không hoan nghênh.

Thế nên bây giờ đi càng xa càng tốt, cũng đừng để ta nhìn thấy." "Nếu không lần sau sẽ không đơn giản là đuổi đi như vậy đâu.

Ta cũng tuyệt đối sẽ không còn chút lòng trắc ẩn nào nữa.

Đừng trách ta không nói trước, mong các ngươi tự lo lấy thân." Lúc đó Thái Dương Tinh Quân thật sự có chút tức giận, nên căn bản không thể cố kỵ nhiều như vậy.

Chỉ có đuổi họ đi thì ngài ấy mới có thể yên tĩnh ở lại chỗ ở của mình.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không có cách nào, đành phải rời đi.

Lúc đó sau khi hai người rời đi cũng không biết nên làm gì, nên vì quá buồn chán liền chọn đi theo dõi Thái Âm Tinh Quân, xem ngài ấy đang làm gì.

Bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, vẫn luôn vì chuyện Huyền Vũ mà không ngừng xoay sở với mọi người.

Trong lòng họ cũng rất rõ.

Nếu Huyền Vũ không phải vì hai người họ, thì hiện tại cũng không thể biến mất không dấu vết như vậy.

Thế nên hiện tại trong toàn bộ Thiên Giới.

Duy nhất chỉ có Diệp Thiên và Uyển Châu hai người bị giám sát chặt chẽ hơn những người khác đều đang giúp Thiên Đế làm việc.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, từ trước đến nay chưa từng có bất cứ sự sợ hãi và áp lực nào.

Trong lòng họ cũng rất rõ, một số chuyện vĩnh viễn phải đối mặt.

Bất kể sau này sẽ xảy ra chuyện gì, hai người chắc chắn sẽ không rời bỏ nhau, sẽ kiên trì giữ vững lập trường, dù thế nào cũng sẽ bảo toàn Huyền Vũ.

Bởi vì đó là sứ mệnh quan trọng nhất trên người họ.

Thế nên khi Uyển Châu và Diệp Thiên hai người theo dõi Thái Âm Tinh Quân, họ thấy ngài ấy phái người đi giám sát Thái Dương Tinh Quân.

Chương 1288

Thế nên Diệp Thiên hiện tại và Uyển Châu hai người lúc này mới hiểu rõ, hóa ra Thiên Đế đã sớm nghi ngờ mối quan hệ giữa Thái Dương Tinh Quân và Huyền Vũ.

Nếu không thì ngài ấy tuyệt đối sẽ không phái người đi theo dõi.

Sau đó Thái Âm Tinh Quân lại đi đến rừng trúc.

Bất ngờ là, ngài ấy đã sớm phát hiện Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đang theo dõi phía sau, nên lúc đó sau khi đi đến rừng trúc cũng dừng bước lại.

Và nói: "Đi theo ta suốt một chặng đường dài, chẳng lẽ không mệt sao?

Các ngươi muốn tiếp tục đi theo sao?

Đừng để ta nói những lời quá khó nghe, sớm xuất hiện thì sẽ tốt hơn bất cứ điều gì." "Thế nên cũng không cần theo dõi nữa, ngay từ khoảnh khắc theo dõi đầu tiên ta đã phát hiện ra rồi." Lúc đó sở dĩ nói như vậy, bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, tuy cẩn thận từng li từng tí, nhưng đối với ngài ấy mà nói.

Bất cứ ai theo dõi phía sau, căn bản không thể nào không bị phát hiện.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người thấy bị phát hiện, đồng thời cũng không chần chừ.

Liền trực tiếp đi đến trước mặt ngài ấy. "Vì hôm nay mọi chuyện đã phát triển đến mức này, chúng ta cũng không có gì phải giấu giếm ngài.

Chúng ta cũng biết hiện tại mọi chuyện vô cùng nghiêm trọng,

cũng hy vọng sau này ngài đừng dây dưa với Thái Dương Tinh Quân nữa." Lúc đó khi nói những lời này, không ngoài mục đích là muốn cho Diệp Thiên và Uyển Châu hai người hiểu rõ, một số chuyện đừng kéo người khác vào.Thiên Đế vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Huyền Vũ bỏ trốn, tuyệt đối không thể để nó biến mất không tăm hơi như vậy.

Bản thân chuyện này đã gây ra áp lực vô cùng lớn cho Thiên Giới.

Thế nên lúc đó Thiên Giới dựa theo một loạt sự việc mà không ngừng suy đoán, Huyền Vũ hiện tại căn bản không còn ở đó.

Thế nên lúc đó Thiên Đế cảm thấy chuyện này có liên quan đến Diệp Thiên và Uyển Châu, không thể thoát khỏi mối quan hệ.

Nhưng hiện tại hai người không có bất cứ động tác nào, nên căn bản không thể tìm thấy tung tích triệt để của hai người.

Thế nên lúc đó trong lòng ngài ấy cũng vô cùng áp lực.

Nhưng Thiên Đế cảm thấy Huyền Vũ muốn trốn, cũng căn bản không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ngài ấy.

Thế nên lúc đó Thiên Đế tìm bí bảo, bèn dùng nó để thông hiểu mọi thứ, phát hiện Huyền Vũ đang trốn ở Yêu Giới.

Thế nên lúc đó ngài ấy cảm thấy Huyền Vũ ở lại Yêu Giới, thì tuyệt đối không thể được.

Thế nên lúc đó vội vàng phái người đi bắt nó về.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lúc đó cũng không biết.

Bởi vì lần này có thể đưa Huyền Vũ đến Yêu Giới, mục đích là hy vọng nó có thể bình an vô sự ở đó.

Nhưng làm sao có thể được, bởi vì những chuyện đời người vẫn không ngừng xảy ra.

Bởi vì Thiên Đế truy cứu chuyện này từ trước đến nay chưa từng muốn buông tay.

Nếu Huyền Vũ không được tìm về triệt để, thì Thiên Đế cũng sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Thế nên lúc đó phái người bắt nó về, điều Thiên Đế muốn làm nhất, chính là dùng mai rùa của Huyền Vũ để chiêm bói.

Lúc đó Huyền Vũ thật sự vô cùng sợ hãi, nên nó cũng biết hiện tại duy nhất chỉ có Diệp Thiên và Uyển Châu hai người mới có thể cứu nó.

Nếu không thì cái mạng nhỏ này có lẽ sẽ bị chôn vùi vào ngày hôm nay.

Thế nên lúc đó Huyền Vũ đã liều cả mạng già, muốn cáo tri chuyện này cho Diệp Thiên và Uyển Châu, muốn họ cứu nó.

Bởi vì Huyền Vũ rất rõ ràng biết, trong khoảng thời gian này Uyển Châu và Diệp Thiên vẫn luôn chăm sóc nó, nếu không thì nó cũng sẽ không có ngày hôm nay, hoặc là hiện tại đã chết từ lâu rồi.

Chương 1289

Thế nên nó trong lòng rất rõ, nếu muốn giữ lại tất cả mọi hy vọng sống sót, thì nó cũng chỉ có thể cầu trợ hai người.

Lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, khi biết được chuyện này, cũng vội vàng đến trước mặt Thiên Đế, giằng co không ngừng. "Hai người trước kia đã làm gì?

Các ngươi đã lén lút thả Huyền Vũ đi ta đều không truy cứu chuyện này, bây giờ Huyền Vũ đã quay về rồi sao?" "Chẳng lẽ các ngươi muốn quản chuyện này, không ngừng đối nghịch với ta sao?" Thiên Đế tự nhiên cũng biết Diệp Thiên là loại người như thế nào, nên cũng không muốn làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng.

Nhưng bất kể thế nào, ngài ấy vẫn là chủ Thiên Giới.

Thế nên tuyệt đối không cho phép họ ở đây càn rỡ.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng vô cùng kiên trì lập trường của mình, dù thế nào cũng không cho phép Thiên Đế đối xử với Huyền Vũ như vậy.

Bởi vì hai người họ khó khăn lắm mới cứu được Huyền Vũ về.

Thế nên tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn nó lại chịu tổn hại như vậy.

Lúc đó Huyền Vũ đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh tượng lúc này, trong lòng quả thật cũng có rất nhiều sự không cam lòng.

Nhưng không có cách nào, bởi vì bản thân nó là một tội thần.

Trong khoảnh khắc đó, Huyền Vũ chỉ là không muốn Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, lại vì chuyện của nó mà đắc tội Thiên Đế.

Thế nên lúc đó nó cũng dứt khoát tự hủy mai rùa.Thiên Đế lúc đó cũng không ngờ Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lại to gan đến thế, dám công khai đối kháng với ngài ấy trước mặt mọi người.

Thế nên lúc đó ngài ấy thật sự vô cùng tức giận, cho rằng họ thật sự không hiểu lễ số.

Bất kể thế nào, ngài ấy vẫn là chủ Thiên Giới, không thể để họ ở đây càn rỡ.

Nhưng Thiên Đế cũng biết thực lực và chiến tích của Diệp Thiên, nên lúc đó cũng không tiện làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng.

Nhưng chuyện hôm nay nhất định phải có một kết thúc.

Nếu Thiên Đế cứ thế thả Huyền Vũ đi, chẳng phải sẽ mất hết thể diện sao, nên lúc đó ngài ấy giằng co không ngừng.

Nhưng Diệp Thiên cũng cảm thấy, bởi vì từ đầu đến cuối hắn đều không hy vọng Huyền Vũ phải chịu bất cứ tổn hại nào, bản thân nó không phải là một kẻ xấu.

Thế nên lúc đó hắn mới không khoanh tay đứng nhìn nó chịu tra tấn ở đó, mà ra tay cứu giúp.

Thế nên lần này nếu Thiên Đế cứ như vậy, thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng bức bách Thiên Đế. "Chuyện này ngài hẳn là có thể nhìn rất rõ.

Hôm nay ta muốn lo chuyện bao đồng, tuyệt đối sẽ không để ngài làm hại Huyền Vũ.

Nhất định phải xóa bỏ tội danh của Huyền Vũ." "Nếu không thì hậu quả ngài có thể tưởng tượng được, sẽ xuất hiện trước mặt ngài ở

mức độ như thế nào." Diệp Thiên lúc đó khi nói những lời này, hoàn toàn không cố kỵ thể diện của Thiên Đế, cũng không hề coi Thiên Giới chi chủ ra gì, lại dám đối đầu với ngài ấy.

Hiện tại Diệp Thiên chỉ hy vọng có thể nhanh chóng cứu chữa Huyền Vũ, bởi vì khó khăn lắm mới cứu được nó ra, bây giờ lại để nó trở nên thê thảm như vậy.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Thế nên lúc đó Uyển Châu vội vàng đưa Huyền Vũ bị thương đi, Diệp Thiên cũng đi theo. "Yên tâm đi, vì hai chúng ta có thể cứu ngươi lần này, hiện tại cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi rơi vào hiểm địa.

Lần này ta cũng dường như đã quyết định muốn khôi phục quy cách của ngươi." Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc là thế nào, không thể lại một lần nữa giúp đỡ Huyền Vũ.

Nhưng bất kể thế nào, hắn nhất định sẽ dốc hết sức mình.

Chương 1290

Tuyệt đối sẽ không để Huyền Vũ lại một lần nữa thoi thóp như trước kia.

Bởi vì mọi người đều hy vọng nhìn thấy nó có thể sống tốt.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên trong quá trình chữa thương cho Huyền Vũ.

Lại phát hiện dù nỗ lực thế nào, mai rùa vẫn không thể khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

Lúc đó Huyền Vũ cũng biết Diệp Thiên đã cố gắng hết sức, nên cũng không có gì phải tiếc nuối.

Thế nên lúc đó để báo đáp, Huyền Vũ cũng nói với Diệp Thiên: "Bởi vì những chuyện ngươi đã làm, tất cả ta đều nhìn thấy.

Ta biết ngươi đã cố gắng hết sức, nhưng một số chuyện căn bản không thể làm được, ta cũng muốn báo đáp." Huyền Vũ sau khi khôi phục thần trí, hoàn toàn hiểu rõ ai đối xử tốt với nó, ai đối xử hại nó.

Bởi vì từ trước đến nay đều là Diệp Thiên và Uyển Châu, bận rộn trước sau không ngừng.

Đi giải cứu sinh mạng của nó.

Thế nên lúc đó để báo đáp, nó dùng máu rùa để bói toán cho Uyển Châu và Diệp Thiên hai người.

Nhưng sự thật lại không đơn giản như tưởng tượng.

Lúc đó dù nó bói toán thế nào cũng vẫn không bói ra được.

Thế nên lúc đó trong lòng Huyền Vũ, thật sự vô cùng khó chịu, bởi vì ngay cả một chút ân tình báo đáp cũng không thể đền đáp được.

Cả buổi sáng, An Tỉnh Lục Sinh vẫn không về.

Đến khi tan học, Trạch Thôn Anh Lê Lê đặc biệt ngó đông ngó tây, mong có thể thấy bóng dáng An Tỉnh Lục Sinh.

Thất vọng rồi, có lẽ An Tỉnh Lục Sinh đang ở bên Gia Đằng Huệ.

Lòng như bị thứ gì đó chặn lại, Trạch Thôn Anh Lê Lê nhanh chóng rời khỏi trường học.

Dù cố gắng kiềm chế không muốn nghĩ đến cảnh An Tỉnh Lục Sinh và Gia Đằng Huệ ở bên nhau, nhưng ta vẫn không thể nhịn được mà nghĩ.

Có lẽ lúc đầu, Gia Đằng Huệ thật sự không khỏe. ...

Thật muốn đi tìm hai người họ, xem thử rốt cuộc họ đang làm gì, nhưng lại sợ phải chứng kiến cảnh ta không muốn.

Tâm tình mâu thuẫn cực điểm, lúc thì ép bản thân không được đi, lúc lại nghĩ, An Tỉnh Lục Sinh sớm muộn gì cũng sẽ biết Gia Đằng Huệ là người thế nào, đến lúc đó tự nhiên sẽ xa lánh thôi.

Nhưng phải đến bao giờ?

Với tâm cơ của Gia Đằng Huệ, ẩn giấu sâu như vậy, An Tỉnh Lục Sinh có thể biết được sao?

Thậm chí muốn đi vạch trần Gia Đằng Huệ trước mặt mọi người, nhưng ta có bằng chứng sao?

Mọi thứ đều là nghe ngóng, ngược lại còn có thể bị phản cắn một miếng.

Ta thừa nhận ở phương diện này ta không phải đối thủ của Gia Đằng Huệ, cuối cùng có lẽ sẽ tự rước lấy nhục.

Tâm tình bị đè nén đến cực điểm, ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dù bầu trời xanh thẳm nhưng cũng không thể xoa dịu tâm trạng lúc

này.

Trong lòng ta tự nhủ, đừng giày vò nữa, thay vì vì chuyện này mà tổn hại tinh thần, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên đi, nhưng ta không cam tâm.

Nếu là cạnh tranh công bằng, thua ta cũng cam tâm tình nguyện, nhưng thua Gia Đằng Huệ theo cách này, ta thật sự không phục.

Đúng khoảnh khắc Trạch Thôn Anh Lê Lê rời khỏi trường học, An Tỉnh Lục Sinh như một cơn gió chạy vào phòng học, không thấy Trạch Thôn Anh Lê Lê đâu, liền hỏi những bạn học chưa về.

Chương 1291

"Nàng ấy vừa đi rồi, giờ đuổi theo có thể kịp đấy." An Tỉnh Lục Sinh nói lời cảm ơn, vội vàng đuổi theo.

An Tỉnh Lục Sinh mong đợi có thể đuổi kịp Trạch Thôn Anh Lê Lê, nhưng đuổi mãi đến cổng trường cũng không thấy nàng đâu, liền dừng lại, lấy điện thoại ra gọi cho nàng.

Điện thoại đã gọi, hắn tưởng Trạch Thôn Anh Lê Lê sẽ nhanh chóng nghe máy, nhưng cứ đổ chuông mãi đến khi kết thúc, đối phương cũng không bắt máy.

"Nàng ấy không nghe điện thoại của ta sao?" An Tỉnh Lục Sinh lẩm bẩm, lại gọi thêm lần nữa, vẫn không có ai nghe.

Hắn hơi lo lắng rồi, Trạch Thôn Anh Lê Lê gặp chuyện gì sao?

Không mang điện thoại bên người à?

Theo lẽ thường, Trạch Thôn Anh Lê Lê sẽ đợi ta, tại sao nàng lại không đợi?

Khả năng duy nhất là nàng đã biết chuyện ta đi cùng Gia Đằng Huệ đến phòng y tế, nên không vui.

Như vậy, nàng cũng nên cho ta một cơ hội giải thích chứ?

Lẽ nào ta phải thờ ơ nhìn Gia Đằng Huệ bị ốm sao?

Nếu vậy, An Tỉnh Lục Sinh ta không làm được.

Trạch Thôn Anh Lê Lê cũng không phải người nhỏ mọn đến thế, sở dĩ nàng tức giận, chẳng qua là vì ta đã ở bên Gia Đằng Huệ cả buổi sáng mà không báo cho nàng biết, nếu ta có thể tranh thủ nói với nàng một tiếng, có lẽ mọi chuyện đã không như vậy.

Không được, phải đi tìm nàng ngay lập tức, sáng nay An Tỉnh Lục Sinh đi xe buýt, liền một mạch chạy đến trạm xe, nhưng cũng không tìm thấy Trạch Thôn Anh Lê Lê.

Trạch Thôn Anh Lê Lê đã lên chuyến xe buýt vừa rời đi.

Do tâm trạng không tốt, sau khi lên xe, nàng tìm một chỗ trống ngồi xuống, nếu nàng hơi ngó nghiêng một chút, có lẽ đã phát hiện ra An Tỉnh Lục Sinh.

An Tỉnh Lục Sinh đành chịu, chỉ có thể ở đó đợi chuyến xe buýt tiếp theo.

Đột nhiên, hắn chớp mắt một cái, thầm mắng mình sao ngốc thế?

Đợi xe buýt làm gì?

Trực tiếp gọi taxi chẳng phải được sao?

Diệp Thiên sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là vì hắn biết tính khí của Dương Tiễn, tuyệt đối sẽ không ngồi yên chờ chết, mà chắc chắn sẽ ra tay với hắn.

Vậy nên vào lúc đó, Diệp Thiên đã hoàn toàn bày ra mưu kế của mình, bản thân hắn vốn không phải là người như vậy, tất cả đều là học từ Dương Tiễn.

Mỗi lần Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì, hắn chưa bao giờ có ý định đối đầu với Dương Tiễn hay gì cả, mà là Dương Tiễn đã hết lần này đến lần khác khiêu khích giới hạn của hắn.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên mới cảm thấy, nếu không cho Dương Tiễn nếm chút khổ sở, vậy thì hắn ta sẽ mãi mãi cho rằng ta dễ bắt nạt, bởi vậy lần này Diệp Thiên mới làm ra bộ mặt đó.

Chẳng qua hắn muốn dùng cách này để trị tên Dương Tiễn với tội danh "thương người", xem thử Thiên Đế rốt cuộc sẽ bảo vệ kẻ tiểu

nhân như vậy thế nào, bởi vậy lúc đó Dương Tiễn căn bản không thể chịu đựng được.

Diệp Thiên ở đó khiêu khích, sau khi Dương Tiễn ra tay làm hắn bị thương, hắn tưởng mọi chuyện sẽ êm xuôi, nhưng không ngờ ngay ngày hôm đó hắn liền chạy đến chỗ Thiên Đế rồi nói.

"Dương Tiễn hiện tại vốn đang mang tội mà phụ trách trấn giữ Nam Thiên Môn, nhưng hắn ta vẫn không thể sửa đổi thói tự tiện, động một chút là muốn động thủ đánh người khác." Diệp Thiên kỳ thực trong lòng rất rõ ràng, Thiên Đế vẫn luôn che chở Dương Tiễn trăm bề, lần này giao cho hắn phụ trách trấn thủ Nam Thiên Môn, cũng chẳng phải tội lớn gì.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên muốn xem thử, bây giờ Dương Tiễn ngang nhiên ra tay như vậy, Thiên Đế lại sẽ đưa ra quyết định thế nào, bởi vậy khi Thiên Đế nghe Diệp Thiên nói những lời như vậy.

Kỳ thực trong lòng Ngài không muốn xử phạt Dương Tiễn, biết rõ Diệp Thiên có ý đồ, nhưng Diệp Thiên ở đó không ngừng yêu cầu Thiên Đế giáo huấn Dương Tiễn.

Lúc đó Dương Tiễn cũng không thể biện bạch, việc ra tay làm người khác bị thương đã trở thành sự thật, hắn cũng không còn sức để thay đổi nữa.

Lúc đó Uyển Châu sau khi biết chuyện này cũng đứng ngoài quan sát.

Để xem Thiên Đế rốt cuộc sẽ xử phạt Dương Tiễn thế nào.

Chương 1292

Lúc đó Thiên Đế biết Diệp Thiên có ý muốn Dương Tiễn phải chịu phạt, thế nên nếu Ngài không hạ chỉ thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Thế nên lúc đó Thiên Đế cũng vạn phần bất đắc dĩ, đành phải hạ chỉ phái Dương Tiễn đi trấn thủ Cực Vực.

Lúc đó Dương Tiễn trong lòng vô cùng không cam, nhưng lại không có cách nào, bởi vì lúc đó hắn không thể nhẫn nhịn được, nên mới ra tay với Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy lần này Thiên Đế có thể trừng trị cảm giác tội lỗi cho Dương Tiễn, thế nên trong lòng hắn rất hài lòng, nhưng chuyện này rốt cuộc vẫn chưa xong.

Bởi vì Diệp Thiên rất rõ ràng hiểu được tính khí và bản tính của Dương Tiễn, hắn ta đã hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của mình, hãm hại hắn cũng không phải một hai lần.

Làm sao có thể để hắn an nhiên tự tại ở nơi đó được, thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cùng đi tiễn, Diệp Thiên cũng liên hệ với Ma Vương.

Bởi vì Diệp Thiên và Ma Vương hai người có tình cảm riêng tư khá tốt, trước đó trải qua một số chuyện, Ma Vương cũng có cái nhìn rất tốt về Diệp Thiên.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên sở dĩ liên hệ Ma Vương, là muốn tạo một số phiền phức cho Dương Tiễn, tuyệt đối không thể dễ dàng để hắn ở đó trấn thủ.

Bởi vì những chuyện Dương Tiễn đã gây ra trước đó, Diệp Thiên

nhất định sẽ dùng cách trả đũa gấp mười lần.

Ma Vương đương nhiên rất tán thưởng mọi hành động của Diệp Thiên, bao gồm cả thực lực và sự dũng cảm của hắn, thế nên lúc đó sau khi nhận được tin tức của hắn, đồng thời cũng biết Dương Tiễn này vẫn luôn đối đầu với Diệp Thiên.

Thế nên lúc đó Ma Vương cũng nguyện ý giúp đỡ một tay, sau khi mấy người họ không còn ở biên giới, Ma Vương đã sớm chuẩn bị một loạt những thứ phá hoại ở đó.

Mục đích gây phiền phức là để Dương Tiễn không được yên ổn, bởi vì Diệp Thiên biết Dương Tiễn vẫn luôn là kẻ có thù tất báo, chút tâm tư nhỏ mọn ấy, Diệp Thiên đã sớm nhìn thấu.

Chỉ là có lúc hắn không muốn so đo với Dương Tiễn, nhưng những phiền phức trước đó Dương Tiễn gây ra cho Diệp Thiên còn khó khăn hơn nhiều so với hiện tại.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là muốn cho Dương Tiễn rõ ràng biết rằng, người làm trời nhìn, đừng luôn nghĩ những chuyện mình làm sẽ không bị người khác phát giác.

Hoặc là muốn dựa vào tâm lý may mắn để làm mọi chuyện, thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng không thể hiện ra vẻ tự tin hay thế nào.

Bởi vì hắn rất rõ ràng biết rằng, Ma Vương nhất định sẽ làm theo lời hắn, chắc chắn cũng sẽ thiết lập những thiết bị phá hoại.

Như vậy Dương Tiễn nếu ở biên giới, chứng kiến cảnh tượng này chắc chắn sẽ không nhịn nổi, sẽ tiếp tục tranh đấu với Ma Tộc.

Dương Tiễn căn bản không biết rằng khi đến biên giới, một loạt vấn đề sẽ xảy ra, thế nên vừa đến Cực Vực, buổi tối hắn đã phát hiện doanh trại bị người Ma Tộc phá hoại.

Thế nên lúc đó hắn vô cùng tức giận, doanh trại đều bị người khác

phá hoại, vậy hắn lại phải ở thế nào đây, đã tối rồi, đường đi dài rất là khó khăn.

Ngay lúc này Dương Tiễn trong cơn tức giận, liền xông vào Ma Cung bắt đầu gây thương tổn cho Ma Tộc.

Ma Vương lúc đó đã đoán được Dương Tiễn là người như vậy, nếu một khi thấy doanh trại bị náo loạn, chắc chắn sẽ bất chấp mà báo thù, thế nên lúc đó hắn cũng vội vàng chuẩn bị sẵn người, sau đó bắt giữ Dương Tiễn.

Lúc đó Ma Vương cũng bẩm báo chuyện này cho Thiên Đế, bởi vì Dương Tiễn vốn dĩ lần này với thân phận tội thần, ở đó trấn thủ Cực Vực, nhưng vừa đến đó đã bắt đầu gây rối.

Coi hắn ta như kẻ hy vọng không ở đó được, thế nên lúc đó Ma Tộc Ma Vương cũng không ngừng tấu bản về Dương Tiễn.

Thiên Đế lúc đó sau khi biết chuyện này, đồng thời lại ủy phái Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đi đón Dương Tiễn về, bởi vì bất kể thế nào, lần nào cũng là Ngài phái họ đi.

Bất kể có chuyện gì xảy ra, Thiên Đế vĩnh viễn đều sẽ đứng về phía Diệp Thiên.

Bởi vì Thiên Đế tự nhiên cũng biết tính khí của Dương Tiễn, nhưng lại không biết trên đường đi sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu không phải vì doanh trại bị hủy hoại.

Vậy thì Dương Tiễn cũng không thể ra tay đánh Ma Tộc được, thế nên chuyện này trong nội tâm Thiên Đế cũng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Ma Vương lúc đó sau khi biết Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sắp đến, trong lòng đặc biệt vui mừng, bởi vì trước đó hắn và Diệp Thiên cũng chia tay vội vàng, có rất nhiều lời đều chưa kịp nói ra.

Thế nên lúc đó khi biết họ sắp đến, hắn thật sự đặc biệt vui mừng, cũng chuẩn bị những thứ phong phú, để có thể đón tiếp hai người họ.

Và đối đãi họ bằng lễ nghi, hoàn toàn khác hẳn thái độ đối với Dương Tiễn.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trên đường đi đón Dương Tiễn, trong lòng đã có tính toán, bởi vì dựa vào tính khí bản tính của hắn.

Chương 1293

Nếu muốn ở lại bên Ma Vương thì tuyệt đối không thể, thế nên lúc đó hắn cũng muốn xem thử bộ dạng chật vật như vậy, liệu có còn dám tứ ý vọng vi nữa không.

Diệp Thiên cũng không phải muốn trừng phạt, những chuyện Dương Tiễn đã làm trước đó, thật sự khiến hắn không thể lý giải, vốn dĩ mọi người đều ở Thiên Giới, vậy thì nên đối xử hòa hảo với nhau.

Không như bây giờ, thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đến địa giới của Ma Vương, nhận được sự chào đón nồng nhiệt, Ma Vương cũng đối đãi Diệp Thiên bằng lễ nghi.

Ở đó không ngừng tiếp đón họ.

"Ma Vương, lần này hai người chúng ta đến đây, phụng ý chỉ của Thiên Đế, muốn đón Dương Tiễn về.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này đã gây cho ngài rất nhiều phiền phức, xin ngài thứ lỗi." "Thế nên hai người chúng ta bây giờ, không thể ở lại đây lâu hơn nữa, cũng phải nhanh chóng trở về Thiên Giới, để bẩm báo Thiên Đế.

Thiện ý của ngài ta cũng xin ghi nhận, sau này nếu gặp lại, cũng hy vọng có thể trò chuyện với ngài nhiều hơn." Diệp Thiên lúc đó mỗi lần tiếp xúc với Ma Vương, đều khiến hắn cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy Ma Vương, tuy thống lĩnh Ma Giới, nhưng trí tuệ và cách thức làm việc của hắn, bao gồm mọi chuyện đều khiến Diệp Thiên rất thích.

Hắn cũng cảm thấy hai người tuy quen biết chưa lâu, nhưng lại có

thể trò chuyện hợp ý.

Sau đó, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi cáo từ Ma Vương một cách hữu hảo, đồng thời cũng dẫn Dương Tiễn về Thiên Giới.

Lúc đó Thiên Đế thật sự có chút không thể chịu đựng được những phiền phức Dương Tiễn gây ra lần này.

Bởi vì hắn vốn dĩ lần này với thân phận tội thần bị phát phối đến đó, nhưng bây giờ sau khi đến đó lại bắt đầu gây chuyện, thế nên lúc đó Thiên Đế lại một lần nữa giáng chức Dương Tiễn.

Uyển Châu và Diệp Thiên hai người thấy chuyện đã kết thúc, thế nên lúc đó liền hạ phàm đến bờ sông câu cá.

Trong lúc câu cá, họ thấy một lão nhân không dùng mồi câu.

Mà vẫn có thể câu được cá, thế nên lúc đó hai người họ thật sự vô cùng hiếu kỳ.

Bởi vì mọi người trong lòng đều rất rõ, nếu chỉ dùng cần câu mà không có mồi, cá tuyệt đối sẽ không cắn câu, nhưng lão nhân này thật sự rất kỳ lạ, lúc đó đã câu được rất nhiều cá.

Mà không mang cá đi, ngược lại sau khi câu xong liền phóng sinh tất cả cá.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không ngừng quan sát lão nhân này, rốt cuộc ông ta có chiêu cao gì.

Nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không phát hiện ra, thế nên lúc đó lão nhân sau khi câu cá xong và phóng sinh tất cả cá, liền rời đi.

Lúc đó Uyển Châu cũng đặc biệt hiếu kỳ lão nhân đã làm thế nào, thế nên khi đứng một bên cũng không ngừng trầm trồ, cũng muốn thử xem không có mồi câu thì phải câu cá thế nào.

Nhưng sau khi thử nửa ngày ở đó, rốt cuộc cũng không câu được con cá nào, thế nên lúc đó Uyển Châu thật sự có chút thất vọng.

Bởi vì thấy lão nhân tựa hồ, rất dễ dàng có thể làm được, nhưng tại sao mình lại không làm được?

Rốt cuộc nguyên nhân nằm ở đâu?

Thế nên lúc đó nàng vô cùng khó hiểu.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rõ ràng vừa nãy ta cũng thấy lão nhân kia câu như vậy, tại sao ta lại không được?

Rốt cuộc sai ở chỗ nào?

Ta không tin, lẽ nào hôm nay không dùng mồi câu thì không câu được cá sao?" Lúc đó Uyển Châu trong lòng bất bình, cảm thấy mình cũng nên làm được một chút gì đó, thế nên miệng không ngừng lẩm bẩm những lời đó.

Bởi vì nàng cảm thấy không thể nào dễ dàng câu được cá như lão nhân kia, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần cố gắng nhất định sẽ thành công.

Thế nên lúc đó nàng cũng dốc hết sức lực, không ngừng vận dụng sức mạnh của mình.

Nhưng bất kể câu cá thế nào, đều khác hoàn toàn so với những người khác, thế nên lúc đó Uyển Châu cũng không biết đến bao giờ, mình mới có thể làm được một chút gì đó.

Chương 1294

Sau đó nhìn những người câu cá khác, kỳ thực cũng đều lần lượt bắt chước lão nhân, nhưng mọi người đều có kết quả giống Uyển Châu.

Bởi vì mọi người trong quá trình bắt chước, đều không câu được con cá nào, thế nên mọi người cũng rất tức giận, bởi vì dùng mồi câu để câu cá, mọi người cũng chưa chắc đã câu được cá một cách thuận lợi.

Nhưng lão nhân kia không dùng mồi câu, lại có thể câu được nhiều cá như vậy, thật sự khiến mọi người có một cảm giác vừa tiện mộ, vừa ghen ghét, vừa hận.

Lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, thế nên liền hỏi rốt cuộc tại sao cá lại cắn câu.

Rồi trong quá trình hỏi thăm, mới biết là do có duyên.

Thế nên lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người, cũng không ngừng ăn vặt.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy lão nhân kia sở dĩ có thể làm được như vậy, có lẽ là do thực lực tồn tại.

Bởi vì bất kỳ ai muốn làm được như lão nhân kia là điều không thể.

Bất kể bao nhiêu người bắt chước cũng chỉ có thể chấm dứt, thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng âm thầm quan sát lão nhân, rốt cuộc sẽ có những chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Sẽ khiến hắn được chứng kiến, thế nên sau khi lão nhân rời đi, hắn vẫn luôn theo dõi.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản không có bất kỳ sự hiếu kỳ nào, bất kể lão nhân kia làm được điều gì, thì đó cũng chỉ không thể chứng minh vấn đề năng lực của hắn.

Thế nên lúc đó mọi người nếu đi bắt chước, thì cũng chỉ là công dã tràng, bởi vì dù sao lão nhân kia có thể làm được như vậy, chắc chắn không phải ngày một ngày hai.

Thế nên lúc đó mọi người dù có thất vọng đến mấy, cũng không giải quyết được những chuyện trước mắt.

Diệp Thiên cũng không ngừng hỏi về vị trí tinh tú.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, kỳ thực có chút nghi ngờ, bởi vì muốn biết lão nhân kia rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì những người câu cá ở đó, tuyệt đối không giống nhau.

Thế nên lúc đó lão nhân ở đó ẩn mình quan sát, một lúc sau cũng rời đi.

Uyển Châu vẫn luôn hiếu kỳ, thế nên lúc đó cũng khuyên Diệp Thiên cùng đi theo lão nhân, xem thử rốt cuộc ông ta muốn đi đâu, hoặc muốn làm gì.

Diệp Thiên lúc đó cũng cảm thấy đã Uyển Châu có ý kiến như vậy, vậy thì chi bằng đi xem thử lão nhân này sẽ làm gì.

Hoặc làm một số chuyện khác, như vậy mọi người cũng có thể bắt chước, tuy không nhất định sẽ thành công, nhưng ít nhất cũng có thể khiến mọi người biết được nguyên do trong đó.

Diệp Thiên lúc đó chỉ cảm thấy lão nhân này, tựa hồ hoàn toàn không giống người bình thường, nhưng rốt cuộc là người như thế nào, hiện tại hắn không thể hoàn toàn làm rõ được.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, lặng lẽ theo

sau bước chân lão nhân, đồng thời cũng nói với Uyển Châu.

“Hai chúng ta trước hết đừng gây ra tiếng động quá lớn, cứ im lặng theo sau lão nhân, xem thử ông ta muốn đi đâu, tuyệt đối đừng đánh rắn động cỏ.” “Càng không nên để ông ta phát hiện hai chúng ta đang theo sau, như vậy nếu để người khác biết được, thực sự có chút không hay.” Thế nên lúc đó Uyển Châu nghe theo lời Diệp Thiên nói, để không đánh rắn động cỏ, hai người cũng lặng lẽ theo sau lão nhân.

Lúc đó họ thấy lão nhân đang câu Giao Nhân ở bờ sông.

Vào lúc đó, lão nhân cũng đang hấp thụ ánh trăng, không ngừng tu luyện.

Thế nên lúc đó Uyển Châu muốn lấy tiêu sa.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, ngay lúc này nên tạm thời không làm gì, cũng không nên có bất kỳ hành động nào, thế nên đợi sau khi Giao Nhân tu luyện xong, rồi hãy đi hỏi.

Bởi vì bất kể thế nào, Giao Nhân hiện tại đang bận tu luyện, nếu vào lúc này quấy rầy, liệu có vì vậy mà ảnh hưởng đến bản thân ông ta không.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên đứng một bên quan sát, đợi sau khi Giao Nhân tu luyện xong, rồi tìm những Giao Nhân khác để hỏi một số chuyện.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại cũng chưa làm rõ được, tất cả một loạt tình hình thực tế, rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu cứ như vậy mà mạo hiểm tiến lên, đối với tu chân là một sự quấy rầy cực lớn.

Chương 1295

Thế nên lúc đó hắn cũng nói với Uyển Châu.

Hy vọng nàng có thể kìm nén tính khí của mình, đừng gặp chuyện gì cũng chỉ một mực truy tìm.

Diệp Thiên cảm thấy có một số chuyện, nếu đã làm rõ rồi, cũng không còn cấp bách nữa.

Thế nên lúc đó sau khi những Giao Nhân này tu luyện xong, Diệp Thiên cũng chủ động bước tới và hỏi thăm một số chuyện liên quan đến những gì đã xảy ra trước đó.

Nhưng trong quá trình hỏi, Giao Nhân đầu tiên đưa ra yêu cầu, muốn Diệp Thiên có thể mang đến một bát Canh Mạnh Bà.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết những Giao Nhân này, rốt cuộc muốn Canh Mạnh Bà để làm gì.

Nhưng Diệp Thiên trong lòng cũng rất rõ, nếu muốn hỏi ra một số chuyện từ miệng họ.

Vậy thì phải chấp nhận yêu cầu của họ trước, như vậy mới có thể thuận lợi giải quyết mọi chuyện.

"Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ đi lấy Canh Mạnh Bà về ngay, đợi sau khi lấy được thứ đó rồi, nói cho ta biết cũng không muộn." Lúc đó Diệp Thiên cũng biết, nếu hỏi chuyện người khác, vậy thì trước tiên phải trả giá xứng đáng, nếu không thì không thể dễ dàng đạt được điều mình muốn.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng đồng ý, đi giúp họ lấy một bát Canh Mạnh Bà, cuối cùng hai người vội vàng đến Địa Phủ.

Bởi vì chuyện này đối với Diệp Thiên và Uyển Châu, căn bản không phải chuyện khó khăn.

Thế nên lúc đó hai người sau khi đến Địa Phủ, lại không gặp Hắc Bạch Vô Thường ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hắc Bạch Vô Thường lúc đó vừa thấy hai người họ, đều không nói gì, vội vàng bỏ chạy, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người là những người có thực lực.

Nhanh chóng bắt giữ được hai người họ, thế nên chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy.

Bởi vì lúc đó Hắc Bạch Vô Thường, khi thấy hai người họ, cũng không biết rốt cuộc họ muốn làm gì, thế nên chỉ đơn thuần là có chút lo lắng và sợ hãi.

Thế nên mới vội vàng muốn trốn thoát, nhưng không được.

Hơn nữa thực lực của hai người bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên và Uyển Châu, thế nên nhanh chóng bị bắt giữ, lúc đó họ cũng không biết phải làm sao.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, vội vàng đi đến cầu Mạnh Bà.

Hiện tại tình hình rất nghiêm trọng, thế nên Diệp Thiên không muốn lãng phí thời gian.

Lúc đó họ gặp Mạnh Bà ở đó, Mạnh Bà cũng hỏi, rốt cuộc hai người họ làm gì?

Thế nên lúc đó bà liền mở miệng hỏi.

“Hai người các ngươi đến đây, có chuyện gì sao?

Trông cứ hoảng loạn thế.” Bởi vì Địa Phủ không phải nơi ai cũng có thể đến, nếu không phải thọ mệnh đã tận, tuyệt đối không thể đến

chỗ Mạnh Bà được.

Mạnh Bà cũng không quan tâm Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng vô duyên vô cớ xông vào như vậy, thế nên có chút không hay, dù sao đây cũng là địa bàn của bà.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên vì tình hình có chút khẩn cấp.

Thế nên hắn cũng không lãng phí thời gian của bà, vội vàng giải thích ý định của mình cho Mạnh Bà một lần, cũng hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ.

Tuy biết lần này có chút đường đột, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đã đến rồi, nhất định phải làm cho xong chuyện, nếu không thì tuyệt đối sẽ không hồ đồ rời đi như vậy.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi giải thích toàn bộ nguyên do, không ngờ Mạnh Bà lại trực tiếp từ chối yêu cầu của Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Bởi vì Mạnh Bà cảm thấy có một số thứ, không thể tùy tiện ban cho, thế nên mọi chuyện cũng không đơn giản như họ tưởng tượng.

Thế nên lúc đó bị Mạnh Bà từ chối, Diệp Thiên không biết phải làm sao.

Chương 1296

Ngoài ra, Hắc Bạch Vô Thường đứng một bên cũng không ngừng khuyên nhủ Mạnh Bà.

Nhưng Mạnh Bà không nghe lời ai cả, bất kể là ai cũng không có tác dụng.

Bởi vì Canh Mạnh Bà không phải ai cũng có thể cho, thế nên lúc đó thái độ của Mạnh Bà vô cùng kiên quyết, bởi vậy Diệp Thiên và Uyển Châu hai người có nói gì ở đó cũng vô ích.

Bất kỳ ai khuyên cũng sẽ không nghe, bởi vì quyết định Mạnh Bà đã đưa ra tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Thế nên khi Mạnh Bà thật sự cứng nhắc không lay chuyển.

Diệp Thiên liền vội vàng đi tìm Diêm Vương, hy vọng Ngài có thể ra mặt, như vậy có thể xin Mạnh Bà một bát Canh Mạnh Bà.

Vốn dĩ trong Địa Phủ có quy tắc riêng, thế nên lúc đó Diêm Vương sau khi biết một loạt vấn đề, cũng không nguyện ý hạ lệnh, bởi vì Mạnh Bà tự nhiên có lý lẽ của mình.

Nếu cưỡng ép hạ lệnh, như vậy cũng sẽ khiến mọi chuyện trở nên không hay lắm.

Thế nên lúc đó Diêm Vương đối với những chuyện Uyển Châu yêu cầu, cũng vô cùng không tình nguyện.

Vào lúc đó, Mạnh Bà cũng không biết từ lúc nào, đột nhiên biến mất không dấu vết, không ai biết bà đã đi đâu.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trong lòng vô cùng lo lắng, bởi vì lần này họ muốn tìm Canh Mạnh Bà, nhưng bây giờ bà đột nhiên mất tích, đối với họ là vô cùng quan trọng.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không quản được nhiều như vậy, vội vàng đi tìm tung tích của bà.

"Làm sao đây, Mạnh Bà kia rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng người, chẳng lẽ bà ấy cố ý tránh hai chúng ta sao?" "Nếu thật sự là như vậy, vậy thì hôm nay Canh Mạnh Bà chẳng phải không lấy được sao, phải làm sao đây?" Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, trong quá trình tìm kiếm, Uyển Châu vẫn luôn vô cùng lo lắng về chuyện này, bởi vì vốn dĩ lần này đến Địa Phủ, chẳng qua là để tìm Mạnh Bà.

Nhưng trước đó bà đã từ chối mọi yêu cầu, bây giờ người lại biến mất không dấu vết, thế nên hiện tại cũng không biết phải đi đâu, mới có thể tìm thấy bà.

Lúc đó bà biến mất cũng quá đột ngột.

Nếu sớm biết như vậy, thì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người tuyệt đối sẽ theo dõi bà, cũng sẽ không để bà có hành vi như vậy.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên cũng không biết chuyện Uyển Châu đang lo lắng, rốt cuộc phải đi đâu mới có thể tìm thấy Mạnh Bà, đó cũng là điều hắn lo lắng nhất.

Vào lúc đó, Hắc Bạch Vô Thường hai người cũng giúp Diệp Thiên và Uyển Châu cùng tìm kiếm, rồi cũng đưa ra một ý kiến quý báu.

"Vậy đi, hai người các ngươi cũng đừng vội, Mạnh Bà đã biến mất không dấu vết, xem ra cũng không thể đi đâu được, hay là hai chúng ta dẫn các ngươi đến chỗ ở của Mạnh Bà xem thử." Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng vô cùng cảm ơn Hắc Bạch Vô Thường, nếu không phải vì hai người họ, thì ngay lúc này chắc Mạnh Bà sẽ ở chỗ ở.

Bởi vì Mạnh Bà biến mất, ngoài chỗ ở ra, thì cũng không còn nơi

nào khác để đi, thế nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường dẫn hai người họ đến chỗ ở của Mạnh Bà.

Phát hiện bà đang ở đó nấu canh, Uyển Châu căn bản không nói gì, chỉ trực tiếp muốn đưa Mạnh Bà đi, cũng không muốn lãng phí thêm nhiều lời với bà nữa.

Bởi vì bất kể làm gì, cũng không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào.

Nhưng hành động này của Uyển Châu đã bị Diệp Thiên phát hiện, rồi hắn cũng vội vàng ngăn chặn hành vi đó, bởi vì bất kể thế nào, họ đều có điều muốn nhờ Mạnh Bà, nếu làm như vậy, thì cũng vô cùng không hay.

Thế nên lúc đó Uyển Châu dừng bước chân của mình, mọi người đang xem có ma quỷ có ý đồ xấu đang uống canh.

Lúc đó Uyển Châu đột nhiên nghĩ ra một cách, đã chỉ có tân quỷ mới có thể uống Canh Mạnh Bà, vậy thì chi bằng giả vờ làm tân quỷ.

Như vậy có thể lấy được canh, cũng không cần phải lãng phí nhiều lời tranh cãi với Mạnh Bà nữa.

Thế nên lúc đó Uyển Châu sau khi quan sát một loạt tình hình.

Đồng thời cũng đưa tân quỷ đi đầu thai, rồi trên đường đến Hoàng Tuyền Lộ, đồng thời cũng giả làm tân quỷ đến trước Mạnh Bà để xin canh.

Lúc đó Uyển Châu cũng thật sự hết cách rồi, nếu Mạnh Bà có thể chấp thuận yêu cầu của nàng, thì cũng không đến nỗi phải nghĩ ra cách này.

Tuy làm như vậy quả thực có chút không thỏa đáng, nhưng có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt là đủ, nàng cảm thấy bất kể dùng cách nào cũng nên thử một lần.

Chương 1297

Hiện tại cũng chỉ có giả làm tân quỷ, mới có thể lấy được canh từ chỗ Mạnh Bà.

Thế nên đành chịu, bất kể chuyện này rốt cuộc là đúng hay sai.

Uyển Châu đã quyết định đi tiếp thì tuyệt đối sẽ không có đường quay đầu, thế nên lúc đó nàng cũng không hối hận về những gì mình đã làm.

Uyển Châu cũng không còn cách nào, thế nên cứ đi một bước, lúc đó nàng cũng không hề bàn bạc với bất kỳ ai, bởi vì nàng cảm thấy chỉ có cách này, mới có thể lấy được canh từ tay Mạnh Bà.

Thế nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, đứng ở đó cũng đặc biệt kỳ lạ, bởi vì vô duyên vô cớ lại xuất hiện nhiều quỷ mới như vậy, thế nên lúc đó họ cũng vội vàng trở về tra Sổ Sinh Tử.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rõ ràng căn bản không có những con quỷ này, tại sao đột nhiên lại có nhiều tân quỷ như vậy?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở đâu?

Bây giờ phải nhanh chóng trở về tra cứu." "Nếu vạn nhất xuất hiện vấn đề, như vậy cũng có thể kịp thời đối đáp, nếu không hậu quả thật sự vô cùng nguy hiểm.

Tuy đây là Địa Phủ, nhưng cũng nhất định phải điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện." Hắc Bạch Vô Thường hai người, lúc đó vẫn luôn bàn luận về chuyện này, thế nên lúc đó họ vội vàng trở về tra Sổ Sinh Tử.

Để xem rốt cuộc những gì ghi chép trên đó là chuyện gì, bởi vì

những chuyện này cũng hoàn toàn không thoát khỏi liên quan đến hai người họ.

Nếu vấn đề không được điều tra rõ ràng.

Vậy thì một khi Diêm Vương muốn truy cứu tội, hai người họ thật sự sẽ phải chịu không ít khổ sở.

Còn một bên khác là Uyển Châu, giả làm tân quỷ đến bên cạnh Mạnh Bà.

Vốn tưởng có thể thuận lợi lấy được canh, nhưng ai ngờ Mạnh Bà.

Lúc đó yêu cầu nàng phải giữ nước mắt, lúc đó Diệp Thiên đã nhận ra Uyển Châu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bởi vì Diệp Thiên trước đó và Uyển Châu hai người cũng không hề bàn bạc nên làm thế nào, để lấy canh từ tay Mạnh Bà.

Cuối cùng hắn cũng biết Uyển Châu làm như vậy hoàn toàn là bất đắc dĩ.

Thế nên lúc đó khi biết Mạnh Bà vì vậy mà làm lộ chuyện như vậy, khiến nàng bị bại lộ, thế nên lúc đó Diệp Thiên bất kể thế nào cũng phải giúp Uyển Châu vượt qua kiếp nạn này.

Rồi Diệp Thiên liền vội vàng đứng một bên, thi pháp khiến nước mắt nàng chảy xuống, như vậy có thể hoàn toàn lừa Mạnh Bà.

Lúc đó Mạnh Bà đã sớm nhìn thấu thân phận thật của Uyển Châu, sở dĩ bà không vạch trần một cách dứt khoát như vậy, là muốn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Bản thân Mạnh Bà lần này biết Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy mà rời đi.

Thế nên lúc đó sau khi chứng kiến một loạt vấn đề phát sinh, đồng

thời Mạnh Bà cũng vạch trần Uyển Châu.

“Hai người các ngươi, đừng ở đây giả bộ nữa, chẳng lẽ thật sự coi ta lão nhân này là kẻ ngốc để đối đãi sao?

Ngươi nghĩ biến thành bộ dạng này ta không nhìn ra sao?” “Thật sự quá sai lầm, đã không có nước mắt, làm sao có thể có tình cảm tồn tại?

Thế nên đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.” Lúc đó Mạnh Bà ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhìn thấu thân phận thật của Uyển Châu, thế nên mới cố tình bắt nàng phải chảy nước mắt.

Ý tứ cũng có thể chứng minh nếu một người ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được, vậy thì một chút tình cảm cũng không có.

Người như vậy mà đòi hỏi những thứ này ở đây.

Thật sự không thể đạt được thành quả nhất định.

Lúc đó Uyển Châu cũng không còn cách nào, đã làm đến mức này rồi, vẫn bị Mạnh Bà phát hiện, thế nên lúc đó nàng thật sự vô cùng bất đắc dĩ.

Như vậy sau khi bị Mạnh Bà vạch trần, đồng thời bà cũng hoàn toàn đuổi hai người họ đi, không cho phép họ lưu lại một khắc nào.

Chương 1298

“Mạnh Bà thật sự quá chấp mê bất ngộ rồi, hai chúng ta đã hết lần này đến lần khác cầu xin ở đây, nhưng bà ấy lại có thể cứng rắn như sắt đá, chẳng phải chỉ là một bát Canh Mạnh Bà thôi sao?

Có gì đâu?

Đến mức phải như vậy sao?” Vốn dĩ Uyển Châu từ trước đến nay đều không bận tâm những vấn đề nhỏ nhặt này, nhưng hôm nay nàng thật sự có chút tức giận, bởi vì đã dùng rất nhiều cách, cũng đã cầu xin rất lâu.

Nhưng Mạnh Bà cuối cùng vẫn không đồng ý, và hiện tại còn đuổi nàng và Diệp Thiên hai người đi, thế nên lúc đó nàng thật sự có chút không thể chịu đựng được, bởi vì bất kể thế nào.

Lần này cầu xin Canh Mạnh Bà, cũng là tất cả hy vọng cuối cùng của Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Nhưng hiện tại bị Mạnh Bà đuổi ra ngoài như vậy, mọi chuyện đều bế tắc không tiến triển.

Thế nên lúc đó trong lòng nàng thật sự bất bình.

Diệp Thiên lúc đó và Uyển Châu hai người có tâm trạng hoàn toàn giống nhau, bởi vì trong lòng cũng rất rõ ràng, bát Canh Mạnh Bà đó đối với hai người họ mà nói, quan trọng đến mức nào.

Lần này ở đây trì hoãn quá lâu, cuối cùng vẫn không hoàn thành được nhiệm vụ, thế nên lúc đó trong lòng quả thực cũng có chút không thoải mái.

Nhưng Diệp Thiên là một người rất điềm tĩnh, chuyện này chưa đạt được hiệu quả nhất định, hắn cũng không tức giận như Uyển

Châu.

Bởi vì chuyện này vốn dĩ muốn nhờ Mạnh Bà giúp đỡ, hiện tại đã ở đây không thực hiện được, vậy thì cũng chỉ có thể tìm con đường khác, xem thử còn có cơ hội nào không.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn chờ đợi, nhưng cũng không có gì.

Ngay lúc này Uyển Châu đột nhiên nghĩ ra một cách, đó là ăn.

Bởi vì Uyển Châu cảm thấy Canh Mạnh Bà, hẳn là rất dễ dàng có được.

Thế nên lúc đó nàng cũng nghĩ, đã ở Địa Phủ, vậy thì Diêm Vương khẳng định có thể biết được một loạt công thức.

Thế nên lúc đó Uyển Châu lại một lần nữa tìm đến Diêm Vương.

“Diêm Vương, lần này ta cũng có thể đoán được rốt cuộc ngài muốn làm gì.

Mạnh Bà đã không muốn đưa canh ra, vậy thì hy vọng ngài có thể cho ta biết phải làm thế nào mới có được công thức như vậy.” “Hoặc là nghiên chế ra Canh Mạnh Bà cũng được, thế nên hy vọng ngài có thể chấp thuận yêu cầu của ta.” Lúc đó Uyển Châu vốn tưởng có thể làm được một chút, nhưng ai ngờ lúc đó Diêm Vương không chỉ từ chối, mà còn nói rất dứt khoát rằng, chuyện đó Diêm Vương cũng không biết.

Cũng không có công thức nào, chỉ có Mạnh Bà một mình biết mà thôi.

Thế nên chuyện này đối với Uyển Châu, lại càng là một đả kích đặc biệt nghiêm trọng.

Thế nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường đồng thời cũng dẫn tân quỷ

đi lừa Mạnh Bà làm canh.

Rồi Diệp Thiên và Uyển Châu hai người liền mang Canh Mạnh Bà đến nhân gian, biến thành côn trùng.

Bởi vì lần này Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng đều rất rõ, đã hứa với Giao Nhân, nhất định phải mang Canh Mạnh Bà đến, nhưng hiện tại lại đều không làm được.

Thế nên trong lòng cũng không cam, nếu chuyện này không thể hoàn thành, thì cũng không thể làm được mức độ nhất định.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chi bằng trực tiếp dẫn Giao Nhân đến Địa Phủ, như vậy mọi chuyện đều có thể kết thúc, cũng không cần phải phiền phức như vậy nữa.

Rồi Uyển Châu cũng cảm thấy lần này, cách của Diệp Thiên thật sự không còn gì tốt hơn, thế nên cũng chỉ có thể làm như vậy trước mắt.

Diệp Thiên sở dĩ dẫn Giao Nhân đến Địa Phủ, cũng chính là vì bát Canh Mạnh Bà.

Bởi vì Mạnh Bà lúc đó, thật sự quá mức cố chấp, bởi vì bất kể thế nào.

Đã dùng bao nhiêu cách, cũng không thể làm được gì, lúc đó chỉ có thể giúp người ta đến Địa Phủ.

Lúc đó Hắc Bạch Vô Thường khi thấy Giao Nhân ở đó, thật sự vô cùng ngạc nhiên, bởi vì Địa Phủ không phải nơi người phàm có thể tùy tiện đi lại.

Diệp Thiên và Uyển Châu nếu không phải vì vấn đề thân phận của hai người họ, Hắc Bạch Vô Thường sợ hãi, cũng tuyệt đối không thể để họ ở đó tứ ý vọng vi.

Chương 1299

Thế nên lần này sau khi Giao Nhân đến Địa Phủ, Hắc Bạch Vô Thường trực tiếp chặn họ ở bên ngoài, rồi nói với những Giao Nhân này.

“Ngươi nghĩ mình là ai vậy, dám xông vào Địa Phủ?

Ngươi có biết nơi đây căn bản không phải là nơi những yêu nhân các ngươi có thể tùy tiện vào, nơi đây cấm loại người như ngươi tiến vào.” “Thế nên tuyệt đối đừng để ta phải dùng hết mọi võ lực, mau chóng rời đi, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.” Lúc đó Hắc Bạch Vô Thường hai người khi nói chuyện với Giao Nhân.

Đồng thời cũng không có ý định để họ đi hay gì cả, bởi vì Địa Phủ có quy tắc của Địa Phủ.

Hắc Bạch Vô Thường đã là người trong Địa Phủ, vậy thì nhất định phải duy trì trật tự ở đây.

Nếu không làm gì cả, thì Diêm Vương cũng sẽ truy cứu trách nhiệm của hai người họ.

Thế nên bất kể thế nào Hắc Bạch Vô Thường, cũng không thể để họ tiến vào.

Nhưng lúc đó thấy Diệp Thiên ở đó, cũng biết Giao Nhân nhất định là do hắn dẫn đến.

Nhưng lại không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì. ...

Bất kể thế nào Hắc Bạch Vô Thường tuyệt đối không thể để họ tiến vào.” Lúc đó Diệp Thiên cũng nhận ra Hắc Bạch Vô Thường, nhất định muốn đẩy những Giao Nhân này ra ngoài, thế nên lúc đó hắn cũng chỉ có thể xông vào.

Bởi vì bất kể thế nào, Giao Nhân là do hắn dẫn đến, nếu Hắc Bạch Vô Thường không cho vào, vậy thì lần này chẳng phải đã tranh cãi vô ích sao.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ có thể xông vào.

Lúc đó Mạnh Bà cũng thấy Giao Nhân đến đây, chẳng qua là muốn dùng Canh Mạnh Bà.

Rồi Mạnh Bà cũng trực tiếp cảnh cáo Giao Nhân.

Dù có uống một bát Canh Mạnh Bà cũng vô ích, căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào.

Bởi vì Giao Nhân rất đơn thuần, tuy muốn Canh Mạnh Bà, chẳng qua cũng là muốn quên đi những chuyện quá khứ trước kia, thế nên chỉ là một chút yêu cầu nhỏ nhặt, căn bản không phải chuyện khó khăn.

Lúc đó không có cách nào khác, Mạnh Bà cũng chỉ có thể làm theo lời Diệp Thiên.

Rồi Diệp Thiên dẫn họ đi Hoàng Tuyền Lộ, Giao Nhân lần này cũng đã trải nghiệm "Bỉ Ngạn Hoa thi thất ức".

Bởi vì tất cả mọi chuyện, Giao Nhân đều hy vọng có thể quên đi hết sạch những chuyện kiếp trước, bởi vì họ không muốn nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trước kia nữa.

Những chuyện đó đồng thời cũng mang lại tổn thương lớn cho họ, nếu không thì cũng tuyệt đối sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy với Diệp Thiên.

Hiện tại Diệp Thiên cuối cùng cũng đã dẫn họ đến Địa Phủ, cũng đã hoàn thành tất cả mọi chuyện, thế nên lúc đó trong nội tâm Giao Nhân cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì bất kể thế nào mục đích của họ cuối cùng cũng có thể đạt được, tuy không biết kết quả sẽ ra sao, nhưng đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

Lần này gây chuyện đến mức này, mọi người đều không muốn nhìn nữa, thế nên lúc đó Uyển Châu nói với Giao Nhân.

"Bây giờ mau chóng tổ sa, đừng làm bất cứ chuyện gì nữa, hãy làm theo lời ta nói, nếu không tình hình sẽ phát triển vô cùng nghiêm trọng." "Quan Vũ hiện tại cũng không còn cách nào khác, làm theo cách này mọi chuyện đều không tốt." Uyển Châu lúc đó cũng cảm thấy tình hình có chút khẩn cấp, thế nên cũng chỉ có thể làm như vậy, cũng hy vọng họ có thể hợp tác.

Nhưng những Giao Nhân này hoàn toàn đều mất trí nhớ.

Thế nên căn bản không nhớ những chuyện đã xảy ra, rồi lúc đó Giao Nhân cũng không chịu làm theo lời Uyển Châu nói.

Uyển Châu lúc đó khi thấy Giao Nhân không hợp tác, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, bởi vì không biết phải làm thế nào để họ, có thể hiểu rõ chuyện cần làm.

Bởi vì tình hình hiện tại đối với nàng cũng không có lợi, nếu không làm theo lời nàng nói, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng hiện tại Uyển Châu thật sự không có bất kỳ cách nào với những Giao Nhân này.

Thế nên lúc đó người ta thấy Diệp Thiên, không biết hắn có cách nào tốt hơn, có thể giải quyết tình hình trước mắt này không.

Chương 1300

Diệp Thiên lúc đó cũng suy nghĩ rất lâu, bởi vì nếu dùng tình hình trước mắt này để phán đoán bất kỳ chuyện gì, thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, đưa tất cả họ về nhân gian, bởi vì chỉ có cách này hiện tại mới có thể giải quyết được sự bối rối trước mắt.

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, e rằng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thế nên lúc đó Uyển Châu cũng làm theo lời Diệp Thiên nói, đưa những Giao Nhân này về nhân gian.

Lúc đó Giao Nhân cũng nguyện ý đi theo.

Bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, không muốn để người cũ đi theo bên cạnh, bởi vì đi theo bên cạnh sẽ có chuyện phiền phức, thế nên lúc đó hai người họ.

Nhưng vứt cũng không vứt bỏ được, tựa hồ như đã đứng vững vậy, thế nên lúc đó bất đắc dĩ cũng chỉ có thể để họ đi theo bên cạnh, nhưng đó không phải là ý nguyện của hai người họ.

Rồi một bên khác Long Vương lúc đó cũng hạ phàm đến nhân gian để thể sát dân tình, thế nên đúng lúc ở đó, bắt đầu không ngừng tìm kiếm Giao Nhân quen thuộc.

Bởi vì đã lâu không liên hệ, thế nên lúc đó Long Vương cũng vô cùng muốn biết động thái hiện tại của họ, bao gồm cả việc họ có tốt không.

Lúc đó sau khi Long Vương đến đó, và thấy Giao Nhân vẫn luôn quấn lấy Diệp Thiên và Uyển Châu, thế nên lúc đó khi chứng kiến

cảnh tượng này.

Long Vương trong nội tâm, không ngừng suy đoán rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì Giao Nhân mà Long Vương từng biết trước đây tuyệt đối sẽ không như vậy.

Nhưng tình hình hiện tại trước mắt, thật sự khiến hắn có chút không hiểu thấu, tại sao Giao Nhân tựa hồ, lại có tình cảm đặc biệt khó hiểu đối với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Hắn cũng không biết rốt cuộc trước đó đã xảy ra chuyện gì, thế nên lúc đó cũng tự lẩm bẩm hỏi ở đó.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ Giao Nhân đã xảy ra chuyện, ta hoa mắt nhìn nhầm rồi sao?

Nhưng rõ ràng những gì bày ra trước mắt đều là thật, vậy thì lại nên giải thích mọi chuyện thế nào đây?" Thế nên Long Vương lúc đó trong tình huống trăm mối vẫn không giải được, cũng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không làm rõ được chuyện này.

Rồi hắn đến trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, rồi hỏi hai người.

"Vừa nãy ta thấy hai người các ngươi ở đây, rồi chào hỏi.

Nhưng có một điểm ta vô cùng không lý giải được, tại sao những Giao Nhân này tựa hồ lại đặc biệt thân thiết với các ngươi." "Rốt cuộc là chuyện gì, vừa nãy ta suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ, thế nên hỏi hai người các ngươi." Lúc đó Long Vương sở dĩ mở miệng hỏi, cũng là vì không biết Giao Nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cứ phải bám lấy hai người họ.

Thế nên lúc đó Uyển Châu cũng kể một loạt tình hình cho Long Vương, bởi vì những chuyện này căn bản không thể giấu giếm được, cũng chính vì Giao Nhân đã mất trí nhớ.

Thế nên mới không ngừng đi theo Diệp Thiên và Uyển Châu, nếu ký ức của họ còn tồn tại, thì hẳn sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Lúc đó Long Vương khi nghe Uyển Châu kể lại mọi chuyện, đồng thời thần sắc cũng vô cùng không đúng, rồi liền dẫn Giao Nhân đi.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, rồi liền vì tiêu sa mà đưa Uyển Châu đi Đông Hải tìm tộc Giao Nhân.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi đến tộc Giao Nhân, cứ thế nhẹ nhàng đi vào, nhưng ai ngờ lại trực tiếp bị những Giao Nhân vệ binh này chặn lại.

“Người phàm?

Nơi này là nơi tùy tiện đi lại sao?

Ta nói cho ngươi biết hôm nay không có lệnh của Giao Nhân Vương, ai cũng không thể vào.” “Trước đây các ngươi cũng chưa từng đến đây, thế nên mau chóng rời đi, tuyệt đối đừng ở đây tứ ý vọng vi nữa, nếu không thì đừng trách chúng ta không khách khí.” Lúc đó binh sĩ tộc Giao Nhân, căn bản không biết thân phận của Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, bao gồm cả lai lịch của họ.

Nhưng với tư cách là người canh gác, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để người lạ đi vào.

Nếu để Giao Nhân Vương biết, ông ấy sẽ trừng phạt, thế nên họ cũng chỉ là đang làm tròn trách nhiệm công việc của mình.

Nếu không có bất kỳ chuyện gì, họ cũng tuyệt đối sẽ không gây rối ở đây.

Lúc đầu Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không hề muốn làm lớn chuyện.

Chương 1301

Chỉ cần giao tiếp với họ, hy vọng có thể để họ vào.

Nhưng bất kể Diệp Thiên và Uyển Châu hai người nói gì, những binh sĩ tộc Giao Nhân này tựa hồ như đều không nghe lọt tai.

Cũng chưa từng có ý định cho hai người họ vào, thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng không lãng phí thời gian nữa, rồi bắt đầu muốn cường công.

Lúc đó hắn cũng gây ra động tĩnh bên ngoài rất lớn, Giao Nhân Vương lúc đó ở bên trong cũng biết một loạt tình hình, bởi vì bất kỳ ai cũng biết thực lực của Diệp Thiên.

Cũng không muốn làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng, thế nên lúc đó Giao Nhân Vương sau khi làm rõ mọi chuyện, đồng thời cũng vội vàng từ bên trong đi ra, để nghênh đón Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Lúc đó binh sĩ tộc Giao Nhân cũng không ngờ, thực lực của Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lại như vậy.

Nếu sớm biết như vậy.

Cũng tuyệt đối sẽ không cứng đối cứng với họ, cũng chính vì lúc đó Diệp Thiên hai người thi triển pháp lực, mới khiến nơi đây kinh thiên động địa.

Mục đích là muốn Giao Nhân Vương biết về hai người họ.

Không biết lần này rốt cuộc họ muốn làm gì, tại sao lại phải gây ra động tác lớn như vậy ở đây?

Lúc đó Giao Nhân Vương cũng không biết, lần này rốt cuộc họ muốn làm gì?

Tại sao lại làm lớn chuyện như vậy, thế nên lúc đó ông cũng không muốn có người vô tội thương vong.

Thế nên lúc đó ông liền hỏi, rốt cuộc hai người họ muốn làm gì.

“Ta cũng không có ý gì khác, chẳng qua là lần này muốn xin một số thứ từ Giao Nhân.

Thế nên vì người canh gác cứ bắt ta ở bên ngoài, nên mới làm lớn chuyện như vậy.” “Thế nên hy vọng ngài có thể lý giải, ta cũng không phải đến đây gây rối.” Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không muốn quấy rầy, đó chẳng qua là vì lần này chỉ muốn lấy tiêu sa, thế nên mới gây động tĩnh lớn ở đây.

Nếu có thể lấy được tiêu sa, mọi người cũng tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện gì ở đây.

Lúc đó Giao Nhân Vương cũng biết hai người họ, lần này đến đây chẳng qua là muốn có tiêu sa, thế nên lúc đó cũng nói với họ.

“Thì ra là vậy, ta nói cho các ngươi biết, nếu muốn có tiêu sa, thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bởi vì mỗi Giao Nhân trên người chỉ có một phẩm, thế nên chuyện này thật sự vô cùng khó khăn.” Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, lúc đó cũng không hề hiểu rõ nguyên nhân của toàn bộ chuyện này là như vậy.

“Nếu đã vậy thì lần này cứ ở lại đây đi, nếu có nhu cầu gì, cũng có thể đề xuất với ta.” Giao Nhân Vương lúc đó cũng biết Diệp Thiên và Uyển Châu hai, cũng không muốn làm cho mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, thế nên lúc đó để hai người họ ở lại đây, có chuyện gì mọi người đều có thể.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không vì lần này chẳng qua là muốn lấy tiêu sa từ Giao Nhân Vương.

Nếu không lấy được tiêu sa, vậy thì hai người họ cũng không thể rời đi, thế nên lúc đó cũng chỉ có thể chọn ở lại đây.

Lúc đó Uyển Châu tuy đã ở lại đây, nhưng tâm trạng của nàng vô cùng phức tạp, bởi vì nàng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn không giống như nàng tưởng tượng.

Thế nên hiện tại Diệp Thiên cũng không còn cách nào, cũng chỉ có thể ở đây sống nhàn rỗi, rồi đợi thêm mười mấy ngày nữa.

Bởi vì lần này tuyệt đối không thể nào không lấy được gì mà rời đi.

Cũng không phải tính cách của Diệp Thiên, hai người họ khi vào trong cũng thấy những Giao Nhân nhỏ đang chơi trò chơi ở đó, thế nên lúc đó Uyển Châu khi thấy những Giao Nhân này, cũng chủ động bước tới và nói chuyện với họ.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, dù sao cũng không có chuyện gì để làm, vừa hay thấy họ đang chơi trò chơi cũng có thể tham gia vào.

Diệp Thiên trong quá trình tham gia trò chơi, đã nhận ra Giao Nhân mất trí nhớ trước đó, bởi vì lúc đó hắn không biết tên của họ.

Thế nên trong quá trình chơi trò chơi với mọi người, Diệp Thiên cũng không ngừng hỏi thăm, bởi vì đương nhiên Giao Nhân, khẳng định có thể biết được tên của họ.

Thế nên lúc đó Diệp Thiên trong quá trình trò chuyện với họ, mới biết tên của Giao Nhân mất trí nhớ kia là Danh Huy.

Chương 1302

Thế nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy lần này, đến đây cũng không uổng công, cũng đã thăm dò được tên của Giao Nhân mất trí nhớ trước đó.

Cũng có chút phát hiện.

Lúc đó Diệp Thiên cũng giải thích cho Uyển Châu về hậu quả của chuyện này, bởi vì lúc đó hắn vốn không biết thân phận của Giao Nhân mất trí nhớ kia rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng lúc đó trong quá trình trò chuyện với những Giao Nhân nhỏ này, đã biết được tên của họ.

Thế nên ở điểm này, Diệp Thiên trong lòng cũng đã có tính toán, bởi vì bất kể thế nào, sở dĩ ở nơi này, có lẽ có một số chuyện vẫn chưa hoàn thành.

Nhưng một loạt chuyện xảy ra trước mắt, khiến hắn trong lòng có chút kích động, bởi vì chuyện này đối với Diệp Thiên, cố nhiên rất quan trọng.

Nhưng lại không thuận lợi đến vậy.

Rồi gần đây một khoảng thời gian, Giao Nhân quả thực cũng vì một số chuyện mà vắt óc suy nghĩ, bởi vì gần đây thiên địch của Giao Nhân, Thôn Mãng vẫn luôn gây chuyện.

Và cũng làm tổn hại Giao Nhân.

Thế nên lúc đó Giao Nhân Vương cũng nói với Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Bởi vì lần này ông cũng biết thực lực của hai người họ, không thể xem thường, nếu có thể ra tay cứu giúp, thì những chuyện này khẳng

định có thể được giải quyết dễ dàng.

Nhưng hiện tại cũng không biết họ có nguyện ý giúp đỡ không, thế nên lúc đó ông mời hai người họ đến chỗ ở, đồng thời cũng nói lại một lần nữa.

"Lần này sở dĩ ta gọi hai người các ngươi đến đây, là có một chuyện muốn yêu cầu.

Bởi vì hiện tại thiên địch Thôn Mãng, lại bắt đầu không ngừng gây hại tộc nhân, thế nên hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của các ngươi." Lúc đó Diệp Thiên nghe xong những lời này, không nguyện ý dính vào chuyện thị phi, bởi vì bản thân Diệp Thiên đến đây, cũng chính là vì có mục đích.

Nếu không phải vì những chuyện này, thì cũng không thể ở lại đây được.

Thế nên lúc đó khi nghe Giao Nhân Vương nói, Diệp Thiên chỉ cảm thấy chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn.

Thế nên căn bản không nguyện ý tham gia vào.

Rồi tình cờ có một ngày Thôn Mãng đang khắp nơi tìm kiếm thức ăn, không ngờ lại ăn thịt mấy con Giao Nhân nhỏ ở đó.

Lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người có cách làm hoàn toàn khác nhau, bởi vì Uyển Châu vẫn luôn là một người lương thiện, lúc đó khi biết tất cả tình hình.

Trong lòng nàng cũng có chút không đành lòng, bởi vì nàng cảm thấy mọi người chỉ cần giơ tay giúp đỡ, là có thể giúp họ thoát khỏi khó khăn.

Nếu để Thôn Mãng cứ tiếp tục như vậy.

Vậy thì tộc nhân Giao Nhân khẳng định sẽ bị tổn hại nặng nề.

Thế nên lúc đó nàng cũng chỉ có thể đồng ý đi giúp đỡ.

Rồi lúc đó Giao Nhân Vương, khi thấy hai người Uyển Châu đồng ý giúp đỡ một tay, trong lòng không biết vui mừng đến mức nào.

Rồi ông cũng vội vàng bày tiệc rượu để chúc mừng hai người họ.

Bởi vì lần này nếu thật sự có thể giải quyết được con Thôn Mãng kia, thì sau này sẽ không còn mối lo hậu họa nữa.

Thế nên lúc đó Uyển Châu trong bữa tiệc rượu, cũng đề cập đến Nhật Huy.

Bởi vì chuyện này tựa hồ như vô cùng kỳ lạ, lại không rõ ràng lắm.

Rồi trong quá trình đề cập đến Nhật Huy, Giao Nhân Vương tựa hồ có thể nhìn ra, ông ấy căn bản không nguyện ý nhắc đến chuyện này.

Lúc đó Uyển Châu cũng vẫn luôn suy đoán, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì Nhật Huy tựa hồ như đã mang đến cho mọi người một loại chuyện gì đó.

Chương 1303

Nàng cũng không có cách nào để hiểu rõ, bởi vì dù sao có một số chuyện Uyển Châu trước đây, căn bản chưa từng tự mình trải qua.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, bởi khi nhìn Nhật Huy, dường như họ đều đang cố tình né tránh chủ đề này.

Nếu cứ cố gắng gặng hỏi thêm thì cũng không có tác dụng gì lớn, thế nên cả hai đều ngầm không nhắc lại chuyện đó, nhưng trong lòng vẫn không thể nào quên được.

Bởi lẽ, cả Uyển Châu và Diệp Thiên đều rất tò mò về sự việc này, nếu không thể làm sáng tỏ mọi chuyện, nó sẽ giống như một nút thắt trong lòng.

Dù hiện tại hai người không còn đề cập đến, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ mặc cho qua.

Ở một diễn biến khác, Long Vương cũng đã đưa Nhật Huy trở về.

Nhưng không ngờ, sau khi Nhật Huy quay lại, tất cả mọi người đều không ngừng xa lánh y, không một ai muốn tiếp cận hay trò chuyện.

Khi Uyển Châu chứng kiến cảnh này, trong lòng nàng cảm thấy không đành.

Bởi lẽ, nàng không hề biết chuyện gì đã xảy ra với Nhật Huy trước khi trở về, nhưng dù thế nào đi nữa, mọi người cũng không nên đối xử với y như vậy.

Thế là, không còn cách nào khác, Uyển Châu đành phải đưa Nhật Huy về nơi ở của mình.

“Ngươi cứ ở đây trước đi, đừng có gánh nặng gì cả.

Ở đây không ai làm hại ngươi đâu, cứ xem nơi này như nhà mình, đừng bận tâm gì hết.” Uyển Châu vốn là người tốt bụng, nàng cảm thấy dù trước đây có xảy ra chuyện gì đi nữa, Nhật Huy cũng không đáng bị đối xử lạnh nhạt như vậy.

Thế nên, nàng đành đưa y về trước, chuyện sau này để sau này tính, chỉ cần trước mắt y có thể vui vẻ là đủ.

Cùng lúc đó, Nhật Huy ở lại nơi của Uyển Châu cũng không gây thêm chuyện gì.

Nhưng rồi một hôm, Giao Nhân Vương cố ý đến thăm Nhật Huy, đồng thời không ngừng nói chuyện với y.

Thì ra, lần đến thăm này của ông ta có mục đích riêng, đó là muốn Nhật Huy cắt đứt mọi quan hệ với loài người.

Lúc đó, Diệp Thiên đứng gần đó đã vô tình nghe được chuyện này, hắn cảm thấy thật sự quá bất công.

Nếu ông ta chỉ đơn thuần đến thăm Nhật Huy, Diệp Thiên chắc chắn sẽ hai tay hoan nghênh.

Nhưng bây giờ lại đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy, hắn cảm thấy dù thế nào cũng phải bảo vệ Nhật Huy.

Không cần biết Giao Nhân Vương là người thế nào, đây chỉ là chuyện của một mình Nhật Huy, không liên quan đến người khác.

Thế nên, Diệp Thiên liền lên tiếng với Giao Nhân Vương: “Ngươi không có quyền thay đổi suy nghĩ của bất kỳ ai, hay ép buộc người khác làm những việc họ không nên làm.

Dù thế nào ngươi cũng không nên ép buộc y phải giao du với người mà y không muốn.” “Đó đều là chuyện của y, tại sao ngươi lại

muốn tước đoạt quyền lợi của y?" Diệp Thiên không muốn đắc tội với ai, cũng không nhắm vào ai, chỉ là hắn cảm thấy Giao Nhân Vương làm như vậy thật sự có phần không đúng.

Vì vậy, hắn hy vọng ông ta có thể nghiêm túc đối đãi chuyện này.

Thấy Diệp Thiên ra mặt bảo vệ Nhật Huy, Giao Nhân Vương cảm thấy đã đến lúc phải rời đi, không cần thiết phải ở lại thêm nữa.

Sau khi Giao Nhân Vương rời đi, một vài Giao Nhân trẻ tuổi cũng đến.

Vì họ vẫn luôn rất nhớ Nhật Huy nên đã tranh thủ khoảng thời gian này để tới thăm.

Khi Nhật Huy thấy họ, y thật sự vô cùng vui mừng, thế là mọi người liền ngồi lại trò chuyện với nhau.

Một Giao Nhân trẻ nói với Nhật Huy: "Ngươi có biết không, khoảng thời gian gần đây mọi người không gặp được ngươi, nhớ ngươi biết bao nhiêu.

Lần này cuối cùng cũng có thể đoàn tụ với ngươi, thật sự quá vui rồi, bây giờ chúng ta cuối cùng cũng có thể ở bên nhau thỏa sức trò chuyện." Đối với Nhật Huy mà nói, trong lòng y quả thực vô cùng áy náy.

Nếu không phải vì nguyên nhân của mình, y cũng tuyệt đối không thể nào phải xa cách những Giao Nhân trẻ này.

Vì vậy, Nhật Huy không ngừng nói lời xin lỗi với họ: "Khoảng thời gian này thật sự đã làm mọi người chịu uất ức rồi.

Chương 1304

Nếu không phải vì ta, chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra hàng loạt chuyện như vậy.

Bây giờ ta hy vọng mọi người có thể tha thứ cho những gì ta đã làm.

Nếu không phải vì một loạt vấn đề của ta thì cũng sẽ không nảy sinh những chuyện này." Nhật Huy xin lỗi họ vì y cảm thấy mình đã phạm quá nhiều sai lầm.

Nhưng những Giao Nhân trẻ này từ đầu đến cuối chưa bao giờ có ý oán trách y.

Ngược lại, họ còn hy vọng lần này Nhật Huy có thể ở lại đây, đừng đi nữa.

Bởi vì mọi người thật sự không muốn phải xa y.

Dù miệng không nói, nhưng trong lòng ai cũng nghĩ vậy.

Lần này đã khó khăn lắm mới được đoàn tụ, mọi người đều nói ra hết lòng mình, bởi chỉ có như vậy mới có thể giữ y ở lại.

Sau khi xin lỗi, Nhật Huy cũng hứa với các Giao Nhân trẻ rằng từ nay về sau sẽ không bao giờ rời xa bộ tộc nữa.

Nghe vậy, mọi người đều vô cùng vui vẻ, quây quần bên nhau hạnh phúc kể lại những chuyện đã xảy ra trước đây.

Có thể thấy, tình cảm giữa Nhật Huy và các Giao Nhân trẻ thực sự rất tốt.

Ở một diễn biến khác, Giao Nhân Vương vẫn luôn canh cánh trong lòng về con Thôn Mãng.

Trước đây, Diệp Thiên và Uyển Châu đã đồng ý sẽ giúp ông ta đối phó với nó.

Lần này, Thôn Mãng lại xuất hiện, thế nên Giao Nhân Vương vội vàng sai người đi mời Diệp Thiên và Uyển Châu đến bắt nó.

Khi Nhật Huy biết được chuyện này, y cũng vô cùng lo lắng, bèn đi cùng Diệp Thiên và Uyển Châu, vì ít nhất y cũng có thể giúp đỡ phần nào, giúp họ thuận lợi bắt được con Thôn Mãng hơn.

Việc này không chỉ mang lại lợi ích không ngờ cho Giao Nhân Tộc, mà còn giúp mọi người cùng nhau đối kháng kẻ địch.

Lần này, tuy Diệp Thiên và Uyển Châu chưa từng giao thủ với con Thôn Mãng, nhưng cả hai đều cảm thấy dựa vào năng lực của mình, đối phó với nó hẳn là dư sức.

Vì vậy, khi đến trước mặt Giao Nhân Vương, họ được dẫn đến một hang động dưới đáy biển, rồi cả ba người bắt đầu chậm rãi tiến vào trong.

Lần này, Nhật Huy, Diệp Thiên và Uyển Châu đều muốn nhanh chóng giải quyết xong việc này.

Như vậy sau này Giao Nhân Tộc sẽ không còn phải bận lòng vì những chuyện như thế nữa.

Lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu gắng sức nhìn về phía trước, vì hiện tại họ vẫn chưa rõ cái hang động này rốt cuộc là thế nào.

Mọi thứ họ biết đều chỉ nghe từ Giao Nhân Vương, còn con Thôn Mãng thực sự ra sao, trong lòng họ cũng không rõ lắm.

Khi vào bên trong, họ thấy một cái bóng vô cùng to lớn.

Diệp Thiên và Uyển Châu thấy vậy, biết chắc chắn đó là Thôn Mãng nên lập tức ra tay tấn công.

Lần này đã hứa với Giao Nhân Vương, họ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không cả hai tuyệt đối sẽ không rời đi.

Vì vậy, bất kể con Thôn Mãng này lợi hại đến đâu, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng phải thử xem nó có bản lĩnh gì mà dám đến chỗ Giao Nhân Vương gây rối, lại còn ăn thịt nhiều Giao Nhân trẻ như vậy.

Trong lúc bị tấn công, con Thôn Mãng biết hai người này có thực lực, nên nó không hề phản kích mà chỉ không ngừng né tránh.

Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy con Thôn Mãng này dường như rất thông minh, nó chỉ biết né tránh chứ không tấn công, vì nếu tấn công đối phương, có khả năng nó cũng sẽ bị thương, nên né tránh là lựa chọn dễ dàng nhất.

Nhật Huy thấy con Thôn Mãng cứ né tránh mãi thì biết rằng cứ thế này không phải là cách.

Bản thân họ đang ở trong hang động, nếu không nhanh chóng dụ nó ra ngoài, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy, y thà mạo hiểm một phen để dụ con Thôn Mãng ra.

Chương 1305

Diệp Thiên và Uyển Châu biết Nhật Huy làm vậy là vì muốn tạo cơ hội cho hai người họ, bởi chỉ có Giao Nhân mới có thể dụ được Thôn Mãng ra ngoài, như vậy mới có thể giết được nó.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần con mãng xà xuất hiện, cả hai sẽ nhân cơ hội giết chết nó.

Cách của Nhật Huy quả thực rất hay.

Khi y lấy thân làm mồi nhử dụ được con Thôn Mãng ra ngoài, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng vội vàng ra tay.

Nào ngờ con Thôn Mãng không hề thông minh như họ tưởng.

Trong khoảnh khắc đó, nó đã bị Diệp Thiên và Uyển Châu triệt để giết chết.

Thấy mọi chuyện đã xong, cả ba người vội vàng quay về báo cho Giao Nhân Vương.

Khi Giao Nhân Vương biết tin, ông ta vui mừng khôn xiết, không biết phải làm sao cho phải.

Lần này có thể giải quyết được một phiền phức lớn như vậy, thực sự đã mang lại một tương lai tươi sáng cho Giao Nhân Tộc.

Vì vậy, ông ta vội vàng mở tiệc lớn.

Lần này, công lao của ba người họ là không thể phủ nhận, nên ông ta muốn làm cho họ thật vui, dùng bữa tiệc rượu này để cảm tạ cống hiến của họ đối với Giao Nhân Tộc.

Trong bữa tiệc, các Giao Nhân cũng không ngừng thân cận với Nhật Huy, không còn như trước đây liên tục tìm cớ gây sự, lạnh nhạt

với y nữa.

Diệp Thiên thấy cảnh này, trong lòng cũng thực sự vui mừng, vì cuối cùng Nhật Huy cũng có thể hòa thuận yêu thương với tộc nhân, đó là điều mà hắn mong muốn nhất.

Diệp Thiên có thể thấy Nhật Huy được tộc nhân yêu mến, đó chính là điều mà hắn hy vọng trước đây.

Tuy Nhật Huy từng rời khỏi Giao Nhân Tộc, nhưng trái tim y vẫn luôn ở bên cạnh tộc nhân.

Nhìn cảnh y trò chuyện cùng các Giao Nhân trẻ, có thể thấy được sự ăn ý và tình yêu thương giữa những người cùng tộc quan trọng đến nhường nào.

Nếu lần này Nhật Huy không hoàn thành được nhiệm vụ, y cũng không thể có được sự yêu mến của tộc nhân, càng không thể hòa thuận như xưa.

Nhưng may mắn là bây giờ mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Trong bữa tiệc, mọi người đã có một buổi tối vui vẻ.

Tất cả đều hân hoan vì Nhật Huy một lần nữa trở về Giao Nhân Tộc, đồng thời cũng giải quyết được con Thôn Mãng.

Từ nay về sau, Giao Nhân Vương và tộc nhân của ông không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn nữa.

Cùng lúc đó, có một Giao Nhân khác đến hang động dưới đáy biển thám hiểm.

Mọi người đều cảm thấy việc thám hiểm này thực sự khiến người ta kinh hãi, nhưng y vẫn muốn đi tìm hiểu cho rõ ngọn ngành, vì những chuyện này luôn khiến y tò mò.

Thế rồi, khi ở trong hang động, y bỗng dưng biến mất không một

lý do.

Chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Khi Nhật Huy biết được việc này, trong lòng vô cùng lo lắng, bèn cùng một người bạn đồng hành đi tìm kiếm.

Vì dù thế nào cũng phải tìm được người đó.

Khi đến nơi, y phát hiện không có tung tích của người bạn, ngược lại còn bị Thôn Mãng tấn công.

Nhật Huy có chút trở tay không kịp, cũng không thể chống cự, nên đã bị nó làm bị thương.

Đúng lúc Nhật Huy bị thương, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng kịp thời chạy đến.

Cả hai vô cùng bối rối, bởi vì họ đã hoàn toàn giết chết con Thôn Mãng kia rồi, tại sao bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một con nữa?

Chương 1306

Dù do dự, nhưng họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì nguy hiểm.

Vì vậy, sau khi kéo Nhật Huy sang một bên, họ bắt đầu tiếp tục chiến đấu với con Thôn Mãng.

Với thực lực hùng hậu của Diệp Thiên và Uyển Châu, không lâu sau, họ lại khuất phục được con Thôn Mãng này.

Trong lúc đối phó với nó, hai người vẫn luôn tự hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Con Thôn Mãng trước đó rõ ràng đã bị họ giết chết, vậy con này từ đâu ra?

Sau khi chế ngự được nó, Diệp Thiên cũng nhìn thấy những quả trứng Thôn Mãng trên mặt đất.

Thế là hắn vội vàng phá hủy chúng.

Nếu không phá hủy, một khi những quả trứng Thôn Mãng này lớn lên thành con, sau này chúng sẽ tiếp tục quấy nhiễu Giao Nhân Tộc.

Diệp Thiên không muốn làm vậy, nhưng không còn cách nào khác, bởi chỉ có thế mới có thể đổi lại sự bình yên.

Cuối cùng, sau khi làm xong mọi việc, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng nghi ngờ về chuyện này, cảm thấy con Thôn Mãng này và con trước đó hoàn toàn là một cặp, nếu không ở đây cũng sẽ không có nhiều trứng như vậy.

Mọi chuyện đều là do nó gây ra.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này có điều không ổn.

Đã hứa với Giao Nhân Vương sẽ tiêu diệt toàn bộ Thôn Mãng ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Vì vậy, lần này Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định giết chết con Thôn Mãng còn lại, như vậy có thể bàn giao lại cho Giao Nhân Vương, phía bên đó cũng sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa.

Thế là Diệp Thiên nói với Nhật Huy: "Tình hình ở đây rất nguy cấp, ta và Uyển Châu có thể hoàn toàn đối phó được.

Ngươi mau đưa đồng bạn của mình về trước đi, nếu không lại bị thương nữa thì khi Giao Nhân Vương đến, chúng ta sẽ phải đối mặt với nguy cơ lớn hơn." "Nếu có chuyện gì, ta nhất định sẽ thông báo cho ngươi ngay lập tức, bây giờ mau rời đi thôi, nơi này thực sự quá nguy hiểm." Sau khi để mọi người rời đi, Diệp Thiên và Uyển Châu tiếp tục tử chiến với con Thôn Mãng.

Trong lúc giao chiến, họ tuyệt đối không hề nương tay.

Đã lựa chọn giúp đỡ, họ nhất định sẽ làm đến cùng.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cả hai chắc chắn sẽ dốc toàn lực.

Dù đối mặt với hàng loạt vấn đề, Diệp Thiên và Uyển Châu chưa bao giờ sợ hãi.

Sau khi giết chết con Thôn Mãng, họ cũng nhanh chóng phá hủy luôn hang động.

Bởi vì hang động này không chỉ gây hại cho người khác, mà bất kể bên trong còn tồn tại thứ gì, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ tai nạn nào xảy ra ở đây nữa.

Nếu hang động không bị phá hủy, sẽ có thêm nhiều người đi vào.

Lần này, tuy Nhật Huy và đồng bạn đã trở về, nhưng y cũng bị Thôn Mãng làm bị thương.

Dù vậy, y chưa bao giờ sợ hãi hay oán thán.

Vì tộc nhân, y có thể hy sinh cả tính mạng, huống chi chỉ là một vết thương nhỏ.

Khi trở về Giao Nhân Tộc, những người khác cũng biết được chuyện này, tất cả đều lo lắng cho an nguy của y, lần lượt đến thăm hỏi.

Sau khi trải qua chuyện lần trước, Nhật Huy đối với tộc nhân mà nói thực sự vô cùng quan trọng, y không còn đơn độc chiến đấu một mình như trước, bây giờ tộc nhân cũng xem y là người rất quan trọng.

Lần này, Diệp Thiên và Uyển Châu đã giết chết Thôn Mãng và phá hủy hang động, chuyện này đã được Giao Nhân Vương biết đến.

Khi hai người trở về, Nhật Huy quyết định tặng họ Tiêu Sa.

Bởi lẽ, trong suốt thời gian qua, nhờ có sự giúp đỡ của họ mà mọi vấn đề Giao Nhân Tộc phải đối mặt đều được giải quyết.

Chương 1307

Vì vậy, y chỉ có thể dùng thứ này để tặng, hy vọng hai người có thể nhận lấy.

Uyển Châu và Diệp Thiên trước đây muốn lấy Tiêu Sa từ Giao Nhân Tộc nhưng lần nào cũng gặp trở ngại.

Không ngờ lần này Nhật Huy lại chủ động tặng cho họ.

Uyển Châu vui mừng khôn xiết, sau khi nhận được Tiêu Sa, nàng liền may một chiếc váy mới.

Thứ mà nàng hằng mơ ước cuối cùng cũng có được, thật sự không thể vui hơn.

Lúc đó, Giao Nhân Vương cũng biết được chuyện này.

Vì trước đây Uyển Châu đã đồng ý giúp ông giải quyết phiền phức, nên để báo đáp, ông tuyệt đối không thể để Uyển Châu làm không công.

Vì vậy, ông nói với nàng: "Lần này đều nhờ có hai vị mới có thể giải quyết được phiền phức lớn như vậy, trong lòng ta cũng vô cùng vui mừng.

Nếu không phải vì thực lực của hai vị tồn tại, con Thôn Mãng đối với Giao Nhân Tộc thực sự là một chướng ngại vật cực kỳ nguy hiểm.

Bây giờ tốt rồi, mọi người đều có thể sống một cuộc sống bình yên, không còn phải lo lắng về chuyện đó nữa." "Nếu không có sự xuất hiện của các ngươi, lại còn đứng ra phụ trách chuyện này, cũng không thể có được thành quả như hôm nay.

Vì vậy, để cảm ơn, ta xin tặng sợi dây chuyền ngọc trai này cho

ngươi, hy vọng ngươi sẽ thích." Mặc dù Uyển Châu không quá coi trọng những thứ hư vô này, nhưng dù sao đây cũng là tấm lòng cảm tạ của Giao Nhân Vương.

Vì vậy, nàng cũng vui vẻ nhận lấy sợi dây chuyền ngọc trai.

Không ngờ, sợi dây chuyền này đối với Giao Nhân Vương mà nói, quả thực là một bảo vật vô cùng quý hiếm.

Uyển Châu trong lòng cũng đặc biệt vui mừng, vì tuy đã bỏ ra công sức, nhưng cũng nhận được Tiêu Sa, bây giờ lại được Giao Nhân Vương tặng dây chuyền ngọc trai, quả là một niềm vui lớn trong đời.

Sau khi trò chuyện một lúc với Giao Nhân Vương, ông cũng tiễn hai người về Thiên giới.

Lần này, Uyển Châu mặc chiếc váy mới, khí chất cũng khác hẳn trước đây, không ngừng tăng lên.

Khi Uyển Châu và Diệp Thiên trở về Thiên giới, một con tiên hạc nhìn thấy chiếc váy mới của nàng liền chạy đến mổ.

Vì lúc đó, nó thấy chiếc váy thực sự quá bắt mắt, quá lộng lẫy.

Diệp Thiên thấy vậy liền kịp thời ngăn cản, vì hắn biết chiếc váy này đối với Uyển Châu vô cùng quan trọng, nếu bị tiên hạc mổ hỏng, nàng chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Nhưng Diệp Thiên phát hiện đã có chút muộn, không kịp ngăn cản.

Uyển Châu lúc đó nổi giận, liền bắt con tiên hạc đi rồi định hầm ăn thịt.

Diệp Thiên không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy.

Có thể con tiên hạc cũng không cố ý, chỉ vì thấy chiếc váy quá đẹp.

Nhưng lúc đó Uyển Châu đã không kiềm chế được cảm xúc.

Bản thân nàng có được Tiêu Sa đã là một chuyện không hề dễ dàng, nếu không phải dùng thành quả lao động của mình đổi lấy, bây giờ cũng không thể mặc được chiếc váy đẹp như vậy, vậy mà lại bị tiên hạc phá hỏng.

Thế nên, Uyển Châu đã trực tiếp bắt con tiên hạc đi.

Chuyện tiên hạc mất tích, Vương Mẫu cũng đã nhận ra.

Mặc dù không biết nó mất tích như thế nào, bà ta vội vàng sai người đi tìm, vì tiên hạc đối với Vương Mẫu vô cùng quan trọng, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sai sót nào.

Bà liền phái Thiên binh Thiên tướng đi.

"Tiên hạc không thể vô duyên vô cớ biến mất như vậy được, các ngươi mau đi khắp nơi tìm kiếm xem rốt cuộc là ai đã bắt nó đi?

Nếu tiên hạc xảy ra chuyện gì, nhất định phải báo cáo ngay lập tức." Lúc đó Vương Mẫu thực sự lo sốt vó, vì chuyện tiên hạc mất tích đã lan truyền khắp Thiên giới, ai nấy đều không hiểu nguyên do sự việc.

Chương 1308

Rõ ràng trước đó có người thấy tiên hạc vẫn đang bay lượn ở đây, vậy mà trong chốc lát đã biến mất không dấu vết.

Mọi người liền làm theo lệnh của Vương Mẫu nương nương, bắt đầu tìm kiếm.

Tình cờ, có người đã nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu bắt tiên hạc, bèn vội vàng đi báo cho Vương Mẫu.

Người này biết Vương Mẫu đang rất sốt ruột, nếu báo tin này cho bà ta, chắc chắn sẽ được ban thưởng.

"Bẩm Vương Mẫu, thần biết người vẫn luôn tìm kiếm tung tích của tiên hạc.

Khi thần biết được nó đang ở đâu, đã lập tức đến báo cho người.

Lúc đi ngang qua, thần đã thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đang kịch liệt vật lộn với tiên hạc, thấy rất rõ ràng, tiên hạc đã bị họ bắt đi.

Vì vậy, hiện tại tình hình của tiên hạc thế nào, thần cũng không thể biết được, hy vọng Vương Mẫu có thể đưa ra quyết định." Thực ra Vương Mẫu vốn đã không mấy vui vẻ với Diệp Thiên và Uyển Châu, nay lại biết hai người họ đã bắt tiên hạc đi, bà ta càng thêm tức giận.

Sau khi triệu Uyển Châu đến, Vương Mẫu không ngừng tra hỏi xem nàng có làm gì tiên hạc không.

Từ miệng nàng nói ra thì tuyệt đối không liên quan.

Uyển Châu lúc đó quả thực đã bắt tiên hạc, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh khuyên can.

Vì dù sao tiên hạc cũng thuộc về Vương Mẫu, nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không dễ ăn nói.

Vì vậy, chuyện này cứ tạm nhẫn nhịn đã.

Diệp Thiên hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Uyển Châu lúc này, nhưng có những lúc dù tâm trạng thế nào cũng không nên hành động lỗ mãng, vì sẽ gây ra thêm nhiều vấn đề lớn hơn cho bản thân.

Thế nên, Uyển Châu cũng đã nghe lời Diệp Thiên.

Nhưng vì cơn giận vẫn chưa nguôi, nàng đã không ngừng ngược đãi tiên hạc, để cho nó biết rằng phá hỏng đồ của người khác thì phải chịu trừng phạt, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không tha.

Lúc đó, tiên hạc cũng khổ sở không có cách nào khác, vì nó cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Sau khi bị Uyển Châu bắt, nó cứ mãi bị hành hạ, không có cơ hội sống sót.

Diệp Thiên biết rằng, nếu Uyển Châu chưa nguôi giận, nàng tuyệt đối sẽ không thả tiên hạc đi.

Bây giờ cơn giận của nàng vẫn chưa nguôi, cũng chưa từng có ý định thả nó.

Tuy hiện tại nó có thể giữ được một mạng, nhưng cũng đã thoi thóp.

Vì vậy, nhân lúc Uyển Châu không để ý, Diệp Thiên đã lén thả tiên hạc đi, vì chỉ có như vậy mới có thể giữ được mạng cho nó.

Diệp Thiên chưa bao giờ muốn đuổi cùng giết tận, chỉ biết rằng con tiên hạc này chưa chắc đã cố ý.

Sau khi thả nó đi, hắn biết Uyển Châu chắc chắn sẽ tức giận.

Khi tiên hạc trở về bên cạnh Vương Mẫu nương nương, nó đã thoi thóp.

Vương Mẫu thấy vậy vô cùng đau lòng, nhất định phải tìm ra hung thủ.

“Rốt cuộc là ai đã làm ngươi bị thương thành ra thế này?

Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm ra kẻ đó để báo thù cho ngươi, tuyệt đối không thể để hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Ngay cả hạc của ta cũng dám động đến, kẻ này quả thực không muốn sống nữa rồi.” Vương Mẫu chưa bao giờ tức giận như vậy.

Nếu không phải nhìn thấy tiên hạc bị ngược đãi đến mức này, bà ta cũng sẽ không nổi giận đến thế.

Vì vậy, bà ta liền hạ lệnh cho tất cả mọi người điều tra triệt để chuyện này, nhất định phải báo thù cho tiên hạc.

Chương 1309

Nhìn thấy bộ dạng thoi thóp của nó, Vương Mẫu thực sự không nỡ lòng, cơn phẫn nộ cũng không ngừng dâng lên.

Trong quá trình điều tra, Vương Mẫu phát hiện trên người Uyển Châu có lông vũ của tiên hạc, vì vậy bà ta có thể hoàn toàn xác định rằng tiên hạc chắc chắn đã bị nàng bắt đi, mới bị ngược đãi đến mức độ này.

Ban đầu khi bị tra hỏi, Uyển Châu vẫn luôn chối bay chối biến, nói rằng mình chưa từng làm hại tiên hạc, nhưng bây giờ Vương Mẫu thấy sự việc không phải như vậy, nhất định là do nàng làm.

Thế là bà ta phái người đến bắt nàng đi.

Diệp Thiên thấy vậy liền vội vàng ra chặn cửa.

"Tại sao lại bắt Uyển Châu?

Chuyện này căn bản không liên quan nhiều đến nàng.

Các ngươi vô duyên vô cớ bắt người như vậy, quả thực là không có vương pháp." Thực ra trong lòng Diệp Thiên biết rõ, tất cả mọi chuyện đều do một mình Uyển Châu làm, nhưng bất kể lúc nào hắn cũng sẽ đứng về phía nàng, tuyệt đối không để nàng phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Uyển Châu lúc đó cũng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy.

Đã là chuyện mình làm, không có lý do gì không thừa nhận.

Thế nên, nàng cũng thừa nhận.

"Không có gì phải giấu giếm cả, là ta đã bắt nạt tiên hạc, là nó đã

mổ hỏng y phục của ta, nếu không ta cũng tuyệt đối sẽ không đối xử với nó như vậy.

Toàn bộ chuyện này đều do ta làm.

Ta chỉ trừng phạt nó một chút thì có gì không được?" Uyển Châu lúc đó tỏ ra vô cùng cứng rắn, vì bất kể thế nào, chuyện này là nàng làm, cũng không có gì không thể thừa nhận.

Nếu không phải vì tiên hạc sai trước, nàng cũng tuyệt đối sẽ không động thủ làm hại nó.

Uyển Châu cảm thấy làm như vậy chẳng qua chỉ để hả giận mà thôi.

"Lá gan thật lớn, làm hại tiên hạc của ta mà còn dám ở đây lý sự.

Mổ rách y phục của ngươi thì đã sao?

Ngươi lại làm nó ra nông nỗi thoi thóp, có coi ta ra gì không?" "Hôm nay ngươi đã cố chấp như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Người đâu, cạo đầu nó cho ta." Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ Vương Mẫu lại có thể dùng đến chiêu này.

Đối với một cô gái, mái tóc là thứ quan trọng nhất, nếu cạo đầu của Uyển Châu, sau này làm sao nàng còn mặt mũi gặp người khác.

Vì vậy, Diệp Thiên tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Hắn thực sự vô cùng tức giận, liền ném thẳng Vương Mẫu ra ngoài cửa, rồi đưa Uyển Châu về nhà.

Bây giờ hắn không thể quản được nhiều như vậy nữa, bất kể Vương Mẫu thế nào, tức giận hay không, hắn tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu bị Vương Mẫu bắt nạt như vậy.

Vì vậy, hắn đã làm tất cả một cách không do dự.

Diệp Thiên làm vậy là vì không muốn Uyển Châu phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Hôm nay nàng làm hại tiên hạc, Vương Mẫu cũng không nên cạo đầu của nàng.

Đây là chuyện mà hắn tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy, hắn căn bản không muốn đôi co với bà ta, chỉ hy vọng Vương Mẫu có thể hiểu rõ, đừng cậy mình có quyền có thế mà có thể ở đây làm càn.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không nể mặt bà ta.

Lúc đó, Vương Mẫu cũng không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy.

Chương 1310

Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn không coi bà ta ra gì, dù sao bà ta cũng là chủ nhân của Thiên giới.

Thế là, Vương Mẫu tìm đến Thiên Đế, hy vọng ngài có thể làm chủ cho mình, cũng đem mọi chuyện kể lại.

"Thiên Đế, chuyện này chắc hẳn ngài cũng đã biết.

Ngài nhất định phải làm chủ cho thần, nếu không Diệp Thiên và Uyển Châu thật sự quá to gan, làm hại tiên hạc của thần không nói, lại còn đuổi thần ra khỏi cửa.

Chuyện này khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy, sau này thần còn mặt mũi nào ở đây nữa, huống chi thân phận và địa vị của thần cũng không cho phép như vậy." Lý do Vương Mẫu làm vậy là vì thực sự có chút mất mặt, muốn Thiên Đế làm chủ cho mình.

Thiên Đế vốn không muốn quản những chuyện này, đặc biệt là liên quan đến Diệp Thiên.

Vì vậy, trong lúc bất đắc dĩ, ngài chỉ có thể tặng cho Vương Mẫu một vài bảo vật để an ủi, hy vọng bà ta có thể buông bỏ mọi chuyện.

Vì bất kể thế nào, nếu cứ tiếp tục làm lớn chuyện, đối với ai cũng không phải là chuyện tốt.

Vương Mẫu thấy Thiên Đế đã nói vậy, cũng không có cách nào tiếp tục vô lý gây sự nữa, bèn vội vàng đi tham gia yến hội ở Linh Sơn.

Vì yến hội này đối với bà ta cũng rất quan trọng.

Vương Mẫu nghĩ rằng chuyện này đã nói với Thiên Đế rồi, bây giờ nên dùng những thứ ngài tặng để xoa dịu cảm xúc, nếu cứ cố

chấp không tha, cũng khó để ngài đưa ra quyết định.

Khi đến tham gia yến hội ở Linh Sơn, tâm trạng của Vương Mẫu cũng tốt hơn nhiều.

Trong yến hội, Vương Mẫu cũng đem chuyện này kể cho Như Lai nghe, vì bà ta luôn cảm thấy chuyện này khiến mình vô cùng mất mặt.

Ở một diễn biến khác, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng được mời đến.

Yến hội lần này đối với mọi người đều vô cùng quan trọng.

Lúc đó, Uyển Châu cũng không ngờ Vương Mẫu lại có mặt ở đây.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến và chào hỏi thân thiện, Vương Mẫu vừa nhìn thấy hai người liền vô cùng tức giận.

Vì chuyện trước đó vẫn chưa được giải quyết, nay hai người lại xuất hiện trước mặt bà ta, thực sự khiến tâm trạng bà ta khó mà bình tĩnh lại được.

Thế là, Vương Mẫu liền muốn gây khó dễ cho Uyển Châu.

Mặc dù chuyện trước đó đã cho qua, nhưng bà ta nhất định phải đòi lại công bằng cho tiên hạc.

Vương Mẫu cố ý gây khó dễ cho Uyển Châu, nhưng không ngờ lại bị Diệp Thiên chỉnh trị.

Bởi vì Diệp Thiên vốn trời không sợ, đất không sợ, trước đây đã dám đối đầu với Vương Mẫu, thì cũng không quan tâm đến những chuyện hôm nay.

Trong lúc chỉnh trị Vương Mẫu, hắn cũng tỏ ra vô cùng ung dung tự tại.

Lúc đó Vương Mẫu cũng không ngờ, vốn định chỉnh trị người khác, nhưng Uyển Châu không bị sao, ngược lại mình lại bị Diệp

Thiên chỉnh trị.

Trong lòng bà ta thực sự có chút không thoải mái.

Lần này Như Lai mời mọi người đến Linh Sơn tham gia yến hội, vốn là hy vọng mọi người có thể ngồi lại cùng nhau vui vẻ trò chuyện, chứ không phải gây chuyện như bây giờ.

Ông ta cũng biết nếu Vương Mẫu muốn đối đầu với Diệp Thiên, tuyệt đối không phải là đối thủ.

Vì vậy, trước mặt mọi người, ông ta không ngừng huấn thị Vương Mẫu.

Thực ra, Như Lai làm vậy không chỉ là để huấn thị Vương Mẫu, mà ngược lại là đang bảo vệ bà ta, vì nếu làm vậy, Diệp Thiên sẽ không tiếp tục ra tay nữa.

Như Lai hy vọng Vương Mẫu có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của mình.

“Vương Mẫu, người làm vậy là không đúng rồi.

Chương 1311

Hôm nay ta mời mọi người tham gia yến hội Linh Sơn, là hy vọng mọi người có thể ngồi lại cùng nhau uống rượu trò chuyện, chứ không phải làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng.

Như vậy không cần thiết, hy vọng các vị ở đây hôm nay đều vui vẻ." Sau khi nói xong, Như Lai cũng mượn âm nhạc để thể hiện chiêu thức.

Diệp Thiên lúc đó cũng nhận ra thực lực của Như Lai đã mạnh lên rất nhiều, so với trước đây quả thực là tiến bộ vượt bậc, điều này cũng khiến Diệp Thiên vô cùng khâm phục.

Nếu không phải vì chiêu thức lần này của Như Lai, Diệp Thiên cũng không thể cảm nhận được công lực của ông ta đã tăng mạnh đến thế nào.

Dường như trước đây Như Lai vẫn luôn ở trong trạng thái bế quan.

Diệp Thiên cũng không muốn làm vấn đề trở nên quá nghiêm trọng.

Hôm nay Như Lai đã ra chiêu, vậy thì hắn cũng muốn lĩnh hội xem những gì ông ta làm ở đây rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Lúc đó, Thập Bát La Hán cũng khiêu chiến Diệp Thiên, vì mọi người đều biết Diệp Thiên có thực lực, trước giờ vẫn luôn không phục tùng bất kỳ ai.

Vì vậy, mọi người muốn từ trên người hắn tìm hiểu xem tại sao thực lực lại mạnh mẽ như vậy.

Khi Thập Bát La Hán khiêu chiến Diệp Thiên, cũng có thể thấy rõ

họ quả thực vô cùng lợi hại, khó trách dưới trướng Như Lai lại có thực lực như vậy.

Vì vậy, trong lúc ứng phó, Diệp Thiên cũng phải miễn cưỡng mới có thể đánh thắng họ.

Lần này, Diệp Thiên cũng không biết Như Lai mời hắn và Uyển Châu đến đây rốt cuộc là để làm gì, nên hắn chỉ lo đối phó với trận đấu.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn dùng vũ lực để giải quyết bất kỳ vấn đề nào, nhưng hôm nay dù với mục đích gì hay tình huống thế nào, Diệp Thiên cũng quyết định sau khi ứng phó xong chuyện này, sẽ nhanh chóng tìm cớ rời đi.

Nhưng xem ra điều này dường như khó mà làm được.

Uyển Châu đứng bên cạnh quan sát, cũng biết mọi người dường như đang cố ý gây khó dễ cho Diệp Thiên, bèn vội vàng tiến lên giải vây, hy vọng có thể giải quyết được chuyện trước mắt.

Bản thân Uyển Châu vốn nghĩ mọi chuyện đều rất đơn giản, nếu có thể dùng một cái cớ để đưa Diệp Thiên đi, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Nhưng mọi kế hoạch và tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau.

"Hai người các ngươi thật là, mới vừa tham gia yến hội đã muốn rời đi, thật không nể mặt Như Lai chút nào!" "Yến hội mới bắt đầu thôi, hai người dù có chuyện gì cũng nên ở lại thêm một lát chứ." Lúc đó, tất cả các vị thần tiên dường như vẫn luôn đang nhắm vào Diệp Thiên và Uyển Châu.

Bởi vì bất kể lúc nào, mọi người đều cảm thấy những việc hai người họ làm thực sự khiến người ta không thể chấp nhận được.

Dù sao bây giờ Như Lai và Vương Mẫu đều đang ngồi ở đó.

Cũng có thể thấy, Như Lai vẫn luôn đang không ngừng nói chuyện với Vương Mẫu.

Vì vậy, mọi người cũng cảm thấy nhắm vào Diệp Thiên và Uyển Châu cũng là một chuyện tốt.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không để tâm đến những chuyện này, dù có bị nhắm vào hay không, hai người việc cần làm vẫn làm, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi suy nghĩ ban đầu.

Lúc đó, Như Lai không hề quản lý các vị tiên nhân này, không ngừng bỏ mặc cho họ muốn làm gì thì làm, đứng bên cạnh mà không nói một lời.

Nhưng Uyển Châu thực sự có chút tức giận, vì nàng cảm thấy những vị thần tiên này rõ ràng đang gây sự với mình, dù thế nào cũng không thể nuốt trôi cục tức này.

Thế là nàng liền lớn tiếng cãi nhau với họ.

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Chúng ta có việc, chẳng lẽ không cho đi sao?

Các ngươi đang cố ý nhắm vào hai chúng ta, đừng tưởng ta không nhìn ra.” “Chỉ là ta không muốn chấp nhặt với các ngươi mà thôi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu.” Uyển Châu lúc đó thực sự quá phẫn nộ, mới tức giận đến vậy, liền ở đó tranh cãi, đánh nhau với tất cả các vị thần tiên.

Ngày hôm đó, Như Lai cũng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này, ông ta cũng không muốn Uyển Châu ra tay đánh nhau với mọi người, vì dù sao cũng là lựa chọn của ông ta, ít nhất ông ta chưa từng có ý định đó.

Chương 1312

“Phòng chủ không cần phải động thủ với những người này, động thủ với họ thì được gì chứ?

Những người này rõ ràng đang nhắm vào chúng ta, nên không cần phải lãng phí thời gian và sức lực để đấu tranh với họ.” Diệp Thiên đã nhìn thấu mọi chuyện, cũng có thể thấy rõ lần này Như Lai đã bỏ mặc cho mọi người đối đầu với họ.

Hắn không muốn để Uyển Châu lãng phí sức lực, vì như vậy thật sự không đáng.

Như Lai thấy tình hình trước mắt, cũng vội vàng giải tán tất cả các vị thần tiên.

Sau khi giải tán họ, các đệ tử của Linh Sơn lại bắt đầu lần lượt tiến lên thỉnh giáo.

Tất cả các đệ tử của Linh Sơn đều xông lên, vây đánh Diệp Thiên và Uyển Châu.

Lúc đó, Uyển Châu cũng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy, huống chi tất cả đệ tử Linh Sơn đều đã xuất động.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng dốc sức chống đỡ các đòn tấn công.

Vì dù sao sự việc đã phát triển đến mức này, cũng không thể cứu vãn được nữa.

Nhưng Uyển Châu không ngờ rằng, sức mạnh tập hợp của các đệ tử Linh Sơn thực sự vô cùng cường đại, nàng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Lúc này!

Mặc dù con chó nhỏ này bây giờ quả thực đã biến thành một người, nhưng có chút không đúng lắm.

Mọi chuyện không dễ dàng như vậy.

Đột nhiên, Bạch Nguyệt Sơ cả người giật nảy mình, sau đó hiểu ra rằng mọi chuyện quả thực không đơn giản như vậy.

Con chó nhỏ này quả thực đã biến thành người.

Nhưng rõ ràng con chó nhỏ này dường như có chút kỳ quái, gã này hình như có chút không vào được.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Ba người ở cùng nhau, lúc này chắc chắn không thể qua loa cho xong chuyện.

Nhưng cả ba người đều ngơ ngác, thật sự không biết phải làm sao?

Quả thực là hết cách.

Từng người một đều sững sờ.

Thực sự có chút khổ não.

Vì vậy, tất cả đều kinh ngạc, "Chuyện này, ta thật sự không biết." Cả người nói năng có chút mơ hồ, nhưng cũng thật sự có chút cảm khái.

Cho nên, lúc này, cả người đột nhiên không biết nói gì thêm.

Đồ Sơn Tô Tô dường như cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng này, cả người lập tức giật mình, sau đó nói: "Đúng vậy, chúng ta đang ở bên ngoài.

Nhưng vợ của tù trưởng đang ở bên trong.

Chuyện này, phải làm sao?" Hai người đột nhiên đầu óc tắc nghẽn.

Từng người một đều ngơ ngác.

Chuyện này thật sự có chút khó giải quyết.

Dù sao vợ của vương tử cũng là tù trưởng.

Bộ lạc của gã này phòng bị rất nghiêm ngặt.

Cho nên lúc này, thật sự khó giải quyết.

Chương 1313

Vì vậy cũng thật sự khổ não.

Làm sao bây giờ?

Quả thực là phiền não.

Từng người một đều rối rắm, không tìm ra lối thoát.

Nhưng, đầu óc của vị vương tử này dường như cũng thật sự, lúc này, đã nghĩ ra cách.

Dường như hắn thật sự rất thương vợ và con.

Thế là vương tử nhanh chóng nói: "Chuyện này có gì khó đâu, chúng ta chỉ cần lúc đó để hộ vệ của ta trực tiếp bắt vợ tù trưởng của ta ra là được rồi." Giọng điệu thật là kiêu ngạo.

Quả thực là hết cách, có chút thú vị.

Bạch Nguyệt Sơ nhìn gương mặt hứng khởi của vương tử.

Cả người liền gật đầu, chuyện đã đến nước này, chắc chắn phải nghiêm túc một chút.

Cho nên cũng hy vọng rằng mình có thể giúp được.

Thế là vương tử nhanh chóng ra lệnh cho hộ vệ của mình, sau đó nói rất nhanh: "Vào trong, giúp ta đưa vợ tù trưởng của ta ra ngoài.

Cẩn thận một chút, đừng làm nàng bị thương." Giọng điệu và thái độ đều ôn nhu, quả thực là như vậy.

Lúc này, chỉ có thể làm như vậy.

Cho nên từng người một đều gật đầu, hiển nhiên cũng thật sự hy vọng có thể làm tốt.

Mọi người từng người một ở bên ngoài chờ đợi vợ của tù trưởng được đưa ra.

Vương tử vẻ mặt vừa phấn khích, vừa căng thẳng, cả người đều có chút háo hức, lúc này, thật sự có chút kích thích, không nói nên lời.

"Tốt rồi, ra rồi." Bạch Nguyệt Sơ là người đầu tiên nhìn thấy vợ của tù trưởng bị hộ vệ đưa ra, cả người đều vô cùng kích động.

Cũng thật sự rất vui.

Lúc này, thực sự thú vị.

Nhưng không ngờ vợ của tù trưởng lại bị bắt ra một cách khó hiểu, sắc mặt của gã này không tốt chút nào.

Lúc đó, Uyển Châu rảnh rỗi không có việc gì làm, một mình đi lang thang trên đường phố.

Nàng cảm thấy nhân gian so với Thiên giới tốt hơn nhiều, vì mọi thứ ở đây đều rất mới lạ, cũng có thể khiến tâm trạng của nàng vui vẻ hơn một chút.

Trong lúc đang đi dạo, Uyển Châu phát hiện có một nhóm ăn xin đang tụ tập, nàng cũng không biết họ định làm gì.

Vì vậy, Uyển Châu vô cùng tò mò, liền trà trộn vào trong đội ngũ của họ.

Nàng cảm thấy những người ăn xin này dường như đang âm mưu chuyện gì đó.

Nếu không đi sâu vào nội bộ, cũng không thể phát hiện ra điều gì không ổn.

Thế nên, nàng chỉ có thể cải trang thành một người ăn xin, trà trộn vào trong mới phát hiện ra, thì ra những người này đã bắt một nam một nữ.

Lúc này, Uyển Châu không biết những người ăn xin này bắt một nam một nữ để làm gì, chỉ nghe nói họ muốn đưa lên núi.

Khi nghe được chuyện này, Uyển Châu cảm thấy vô cùng tò mò.

Vì ăn xin vẫn luôn sống bằng nghề hành khất, tại sao lại làm chuyện như vậy?

Chương 1314

Bắt một nam một nữ để làm gì, đó là điều Uyển Châu lo lắng nhất, cũng đặc biệt tò mò.

Vì có những chuyện nàng cảm thấy không nên xảy ra với mình, tại sao lại có chuyện như vậy?

Thế nên, nàng vẫn luôn đi theo bước chân của họ.

Khi một nam một nữ bị đưa lên núi, cũng có một tên đầu lĩnh ăn xin đưa họ vào trong một hang động trước.

Nhưng Uyển Châu muốn làm rõ mọi chuyện, nên cũng lén lút lẻn vào theo.

Nàng bèn hỏi một người ăn xin khác để biết rõ ngọn ngành.

"Tại sao lại đưa một nam một nữ này lên núi, rốt cuộc là để làm gì?

Ta chỉ là người mới đến, nên không hiểu rõ về chuyện này, hy vọng ngươi có thể cho ta biết." Trong lúc hỏi han, Uyển Châu mới biết được, thì ra mọi người bắt một nam một nữ này hoàn toàn là để đưa lên núi làm vật tế.

Khi nghe những lời này, Uyển Châu vô cùng tức giận không thể kiềm chế, không ngừng mắng mỏ, vì nàng cảm thấy những người này thực sự quá ngu muội.

Đem một nam một nữ như vậy đi tế thần, chẳng phải là đang lãng phí sinh mạng của người khác sao?

Nàng thực sự không hiểu những người này rốt cuộc có vấn đề gì.

Chẳng lẽ mức độ ngu muội bây giờ đã sâu sắc đến vậy sao?

Lần này Uyển Châu một mình du ngoạn nhân gian, nên Diệp Thiên cũng không biết nàng đang ở đâu.

Nhưng giữa hai người có thể cảm ứng được đối phương.

Khi Diệp Thiên biết Uyển Châu đang trà trộn vào nơi của những người ăn xin, hắn cũng đã liên lạc với nàng.

Vì Diệp Thiên hiện tại vẫn luôn đang tu luyện, nên Uyển Châu không muốn dùng bất cứ chuyện gì để làm phiền hắn.

Bởi chỉ có tu luyện an tâm, mới có thể khiến năng lực của hắn không ngừng nâng cao.

Vì vậy, bất kể lúc nào, Uyển Châu tuyệt đối sẽ không để hắn bị làm phiền, đó là mục đích chính yếu nhất.

Mặc dù hiện tại trong lòng nàng tức giận vì những kẻ ngu muội muốn đưa nam nữ lên núi tế thần, nhưng chuyện này Uyển Châu nhất định phải quản đến cùng.

Nàng cũng phải làm rõ mọi chuyện, xem rốt cuộc là thế nào.

Lần này Uyển Châu xuống nhân gian vốn chỉ để đi dạo, không có ý định quản chuyện của người khác.

Nhưng chuyện này nàng đã tham gia vào, tuyệt đối sẽ không để đôi nam nữ kia bị tổn thương.

Vì nếu hôm nay nàng không quản chuyện này, chắc chắn sẽ có người khác bị hại.

Vì vậy, dù thế nào cũng phải làm rõ chuyện này, rốt cuộc những người này sẽ đưa hai người kia đến đâu, tại sao lại phải tế thần?

Nguyên nhân rốt cuộc là gì?

Mặc dù Uyển Châu không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng nàng sẵn sàng ra tay nghĩa hiệp, chỉ cần gặp chuyện không vừa

mắt, nhất định sẽ can thiệp vào.

Lúc đó, tất cả những người ăn xin đều vây quanh Uyển Châu vào trong hang động.

Nàng liền thấy tên đầu lĩnh ăn xin, cũng bắt đầu quỳ lạy.

Lúc đó, đôi nam nữ không ngừng cầu cứu, chỉ hy vọng có thể được tha một mạng.

"Tha cho chúng tôi đi, đừng làm hại chúng tôi, xin các người đấy." Đôi nam nữ không ngừng cầu cứu, nhưng dường như không có tác dụng gì, vì lần này việc tế hai người họ hoàn toàn đã được chuẩn bị từ trước, không thể nào thả đi được.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một làn sương đen bao trùm lấy họ, rồi nuốt chửng đôi nam nữ.

Chương 1315

Uyển Châu không thể để cảnh tượng như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, hôm nay đã xen vào chuyện này, nàng nhất định sẽ cứu hai người họ ra.

Bất kể làn sương đen kia rốt cuộc là thứ gì, Uyển Châu cũng không hề sợ hãi, vì hôm nay nàng phải làm rõ mọi chuyện, cũng sẽ không để hai người kia phải chịu thêm tổn thương.

Nếu không cứu được hai người họ, Uyển Châu cũng tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai yên ổn.

Vì vậy, nàng đã dùng pháp thuật đánh lui làn sương đen.

Uyển Châu trong lòng biết rõ, nếu chỉ dựa vào sức một mình để đối phó với làn sương đen này, chắc chắn sẽ không hề dễ dàng.

Nhưng hiện tại nàng có một trách nhiệm là phải bảo vệ, vì Diệp Thiên đang ở bên trong không ngừng tu luyện.

Trước đó hai người đã liên lạc với nhau, Diệp Thiên cũng hy vọng lần này Uyển Châu có thể làm rõ mọi chuyện, nhưng nếu cần thiết, hắn cũng sẽ từ trong tháp ra.

Nhưng nếu Uyển Châu có thể một mình đối phó, Diệp Thiên sẽ không xuất hiện.

Lúc Uyển Châu dùng pháp lực đánh lui nó, cũng có thể thấy làn sương đen dường như không có ý định rời đi, nàng cảm thấy chuyện này có điều mờ ám.

Bản thân Uyển Châu không hề hiểu rõ về sự tồn tại của làn sương đen, bao gồm cả lai lịch của nó.

Vì hiện tại mọi chuyện đều do tên đầu lĩnh ăn xin và đám ăn xin kia gây ra.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng nóng lòng muốn rời đi, nhưng nếu không có ngoại lực tác động, hắn cũng rất khó rời khỏi.

Vì vậy, hắn và Uyển Châu đã liên lạc với nhau, thế là Uyển Châu liền thi pháp giúp hắn ra khỏi tháp, vì Uyển Châu là trợ thủ đắc lực nhất của Diệp Thiên.

Hai người bất kể lúc nào, sự ăn ý luôn có thể đạt đến một mức độ nhất định, chỉ cần có Uyển Châu ở đó, Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng.

Hai người họ luôn giúp đỡ lẫn nhau.

Với sự giúp đỡ của Uyển Châu, Diệp Thiên cũng thuận lợi ra khỏi tháp.

Khi mọi người nhìn thấy Diệp Thiên từ trong tháp bước ra, ai nấy đều cảm thấy hắn giống như một vị thần.

Thế là, đôi nam nữ cũng bắt đầu quỳ lạy gọi thần tiên.

"Chẳng lẽ thần tiên hiển linh rồi sao?

Vì sự thành tâm của chúng ta đã làm cảm động thần tiên, nên ngài mới xuất hiện, như vậy hai chúng ta sẽ được cứu rồi." Lúc đó, đôi nam nữ đã sớm bị cảnh tượng kia dọa cho hồn bay phách lạc, cũng không phân biệt được đâu mới là thần tiên thật sự, chỉ biết rằng trong khoảnh khắc đó, sinh mạng của họ dường như không còn bị uy hiếp, có thể thuận lợi sống sót.

Vì vậy, trong lòng họ thực sự vui mừng khôn xiết, không ngừng quỳ lạy Diệp Thiên.

Nhưng đối với Diệp Thiên, hắn chưa bao giờ xem mình là thần

tiên hay gì cả.

Lần này hắn xuất hiện là hy vọng có thể giải cứu những người vô tội, không muốn họ phải chịu thêm tổn hại.

Khi Diệp Thiên xuất hiện, tên đầu lĩnh ăn xin cũng vô cùng sợ hãi, vì hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, liền hoảng loạn bỏ chạy.

Nhưng không ngờ Uyển Châu đã sớm ở đó chờ bắt hắn.

Sau khi bắt được tên đầu lĩnh ăn xin, nàng bắt đầu không ngừng thẩm vấn.

“Chạy đi đâu?

Chuyện này chưa làm rõ, ngươi tưởng cứ thế bỏ đi là có thể giải quyết được mọi vấn đề sao?” “Mau khai thật đi, ta hỏi gì đáp nấy.

Nếu có nói dối, đừng trách ta không khách khí.” Lúc đó, Uyển Châu muốn làm rõ toàn bộ sự việc, cũng hy vọng tên đầu lĩnh ăn xin này có thể nói thật.

Nếu hắn không nói thật, nàng cũng sẽ có cách của mình để đối đãi.

Chương 1316

Hắn biết không còn đường thoát, nên chỉ có thể khai ra mọi chuyện.

Tên ăn xin đã kể cho Uyển Châu chuyện làn sương đen quanh năm ăn thịt người.

Mọi người cũng đại khái hiểu ra cái gọi là "tế thần" thực chất chỉ là chuẩn bị thức ăn cho làn sương mà thôi.

Sau khi hiểu rõ toàn bộ vấn đề, Uyển Châu cũng đưa đôi nam nữ ra ngoài.

Tên đầu lĩnh ăn xin bây giờ vô cùng sợ hãi, vì hắn không ngờ lần này làm chuyện như vậy lại bị người khác phát hiện, mà còn là người có thực lực như vậy.

Hắn không ngừng cầu xin tha mạng.

"Lúc đó ta cũng mờ mịt, thật sự không muốn làm hại người khác, nhưng chuyện đã làm rồi, cũng không thể cứu vãn được.

Hy vọng ngài có thể cho ta một con đường sống, sau này ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy nữa." Thực ra Uyển Châu lúc đó cũng chỉ muốn dạy dỗ hắn, nếu hắn có thể cải tà quy chính, nàng có thể cho hắn một cơ hội.

Tên đầu lĩnh ăn xin cũng không ngừng thề thốt với Uyển Châu, hứa rằng sau này sẽ không làm những chuyện như vậy nữa.

Nhưng Uyển Châu biết, sai là sai, nhất định phải chịu trừng phạt.

Có thể giữ lại một mạng sống, nhưng cũng tuyệt đối phải bị trừng phạt nhẹ.

Bởi chỉ có như vậy mới có thể khiến tất cả mọi người ghi nhớ rõ những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Nếu còn làm những chuyện thương thiên hại lý, những hình phạt nho nhỏ này sẽ không còn nữa.

Vì vậy, Uyển Châu đã cho tên ăn xin một bài học nho nhỏ, để hắn ghi nhớ rằng làm người, bất kể lúc nào cũng phải có điểm dừng.

Lúc đó, tên cầm đầu bọn ăn mày trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, bởi vì ít nhất hiện tại có thể trừng phạt thích đáng, giữ lại tính mạng, nên hắn không ngừng quỳ lạy Uyển Châu, vì đã cho hắn một con đường sống.

Nhưng Uyển Châu tuy rằng có thể cho hắn một con đường sống, nhưng sau này còn phải xem hắn có làm những chuyện thương thiên hại lý nữa không, nếu không thay đổi như trước.

Vậy thì Uyển Châu nhất định sẽ tìm hắn để tính sổ, nên bài học lần này phải khiến hắn ghi nhớ rõ ràng, hắn phải chịu trách nhiệm về những gì mình làm.

Đừng tưởng mọi chuyện đã xong, lúc đó tên cầm đầu bọn ăn mày cũng dẫn tất cả những kẻ ăn mày khác thề thốt trịnh trọng rằng sau này nhất định sẽ hướng thiện.

Tuyệt đối sẽ không làm những chuyện xấu nữa, cũng hy vọng mọi người có thể làm chứng.

Sau khi chuyện này được giải quyết, lại có một chuyện khác về hắc vụ tồn tại.

Đồng thời, Uyển Châu và Diệp Thiên hai người lại một lần nữa đi sâu vào trong động, bởi vì chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua, còn chuyện hắc vụ nhất định phải làm cho rõ.

Tuy rằng hiện tại hai người ở nơi này có thể cứu sống mọi người,

nhưng nếu một khi rời đi, thì hắc vụ lại lần nữa gây loạn.

Nhất định sẽ có vô số người vô tội bị hại, vì vậy lúc đó hai người tiến vào trong động, đồng thời cũng nhìn thấy một vũng huyết trì, ma khí hoành hành.

Lúc đó Diệp Thiên có thể cảm nhận được, bên trong và bên ngoài như trời với đất, vì vậy hắn nhanh chóng thi pháp để trấn áp, bởi vì hắn biết ma khí bên trong, nếu một khi phát tán ra ngoài, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy trong quá trình trấn áp, hắc vụ lại một lần nữa xuất hiện, và bị đánh tan.

Uyển Châu thấy vậy liền nhanh chóng làm động sụp đổ.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, tuy bề ngoài đều không nói gì, nhưng sớm đã đoán được việc hắc vụ xuất hiện lần này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Sau lần vào động đó, đồng thời cũng phát hiện ra một loạt vấn đề.

Vậy thì hai người tuyệt đối sẽ không để mình mất lý trí để bỏ qua, tuy rằng những kẻ ăn mày này cũng bị mê hoặc, mới làm ra những chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ mọi người đang trong thời khắc nguy cấp như vậy, Uyển Châu muốn để lại một con đường sống, có lẽ mọi người cũng đều bị vây khốn, vì vậy lúc đó nàng và Diệp Thiên mới hành động như vậy.

Không ngoài việc muốn bảo toàn tất cả mọi người, hy vọng mọi người có thể bình an vô sự vượt qua tất cả.

Chương 1317

Bởi vì chuyện giới nghiêm bị hai người nhìn thấy, vậy thì không thể xem như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, vì vậy ngay từ lúc hắc vụ xuất hiện.

Diệp Thiên không hề có ý định buông tha, bởi vì loại kẻ phá hoại như vậy nếu tiếp tục tồn tại, sẽ làm hại đến vô số sinh mạng vô tội.

Vì vậy khi Diệp Thiên làm vậy, hắn không nghĩ đến hậu quả hoặc bất cứ điều gì.

Diệp Thiên bây giờ chỉ có một điểm kỳ lạ nhất là Ma tộc, vì sao lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc việc Ma tộc xuất hiện có nguyên nhân gì đặc biệt.

Điểm này mới là điều hắn không lý giải nhất.

Lúc đó khi tất cả những kẻ ăn mày nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bởi vì không ai ngờ Diệp Thiên lại có thực lực như vậy.

Vì vậy sau khi bị bao vây trùng trùng, bọn họ cũng không ngừng quỳ lạy.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, sau khi xử lý xong chuyện này, đồng thời hai người cũng đã bàn bạc.

“Bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong, chắc hẳn ngươi bây giờ rất mệt, hay là chúng ta trước tiên cứ ở một khách sạn nào đó, đợi những chuyện khác, sau đó hẵng bàn bạc, xem có được không?” “Nếu được thì bây giờ đi tìm khách sạn.” Lúc đó Uyển Châu nói vậy với Diệp Thiên, bởi vì nàng vẫn luôn bận rộn tu luyện, vừa rồi lại trải qua một phen động tác lớn như vậy.

Vì vậy Uyển Châu trong lòng vô cùng lo lắng cho Diệp Thiên, đồng thời cũng muốn nhanh chóng để hắn nghỉ ngơi thật tốt ở khách sạn, như vậy mới có thể giúp cơ thể hắn khôi phục trạng thái tốt nhất.

Ngay lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy, lúc này đúng là nên tìm một khách sạn, cách chỗ hai người không xa có một khách sạn, tuy nhìn qua không lớn.

Nhưng hoàn cảnh không tệ, sau khi đến khách sạn đó, đồng thời chưởng quỹ cũng đã chuẩn bị cho hai người hai căn phòng thượng hạng, đồng thời cũng chuẩn bị một ít rượu và thức ăn.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi ở khách sạn, cứ nghĩ rằng có thể ngủ một giấc thật ngon, bởi vì ban ngày thực sự quá mệt mỏi.

Vì vậy bây giờ thực sự hy vọng không có bất kỳ ai quấy rầy, nhưng trái ngược hoàn toàn, đúng lúc hai người đang nghỉ ngơi, tên cầm đầu bọn ăn mày đột nhiên tìm đến cửa.

"Sao ngươi lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc lại có chuyện gì nữa, không phải mọi chuyện đều đã giải quyết xong rồi sao?

Chẳng lẽ ngươi lại muốn gây rắc rối gì nữa sao?" Uyển Châu lúc đó khi nhìn tên cầm đầu bọn ăn mày, cũng không ngừng suy nghĩ rốt cuộc lần này hắn muốn làm gì, vì vậy bất kể hắn có mục đích gì.

Nàng tuyệt đối sẽ không tin hắn, bởi vì hạng người như vậy dù có thề thốt cũng có ích gì, bởi vì giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Vì vậy không thể tin được hạng người này, nhưng tên cầm đầu bọn ăn mày cũng nói thẳng.

"Lần này tuyệt đối không phải để gây phiền phức, hy vọng có thể cứu huynh đệ của ta, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, không rõ ràng, vì vậy ta biết ngươi vô cùng lợi hại, cầu xin ngươi hãy đi cứu

hắn đi.” Lúc đó khi tên cầm đầu bọn ăn mày nói vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, vì vậy liền nhanh chóng theo hắn đi tới, lại phát hiện người đàn ông kia bị ác mộng hành hạ.

Tuy rằng không phải chuyện quá nghiêm trọng, nhưng Diệp Thiên cũng không ngừng giúp xua đuổi ác mộng, nhưng dù xua đuổi thế nào.

Lúc đó người đàn ông vẫn đang trong giấc mộng, Diệp Thiên cũng đành phải tiến vào trong mộng.

Bởi vì nếu không tiến vào trong mộng, thì hắn căn bản không thể biết được mức độ ác mộng của người đàn ông đó sâu đến mức nào.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên khi tiến vào trong tâm trí của người đàn ông kia mới phát hiện, hóa ra người đàn ông đó khi còn nhỏ luôn bị bạn bè bắt nạt, vì vậy mới dẫn đến hiện tượng như vậy.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy cũng không có gì khó khăn, bởi vì trong ký ức thời thơ ấu có một số ấn tượng đều khắc sâu nhất, bao gồm việc bị bắt nạt hoặc một số chuyện khác.

Nhất định sẽ làm thần kinh có chút không ổn, vì vậy lúc đó hắn cũng cảm thấy ác mộng của người đàn ông này, bởi vì hắn đã kể hết tất cả mọi chuyện của mình ra.

Vì vậy nhất thời căn bản không thể thoát ra khỏi nỗi bi thương đó, vì vậy mới sinh ra ác mộng.

Diệp Thiên lúc đó cũng không đành lòng, nhìn người đàn ông đó phải chịu đựng giày vò, vì vậy hắn liền giúp xóa bỏ mọi ký ức.

Như vậy sẽ không còn mơ thấy nữa, cũng sẽ không còn ở trong giấc ngủ đó, luôn nhớ về những chuyện không vui đó, bởi vì không chỉ những người như vậy, mới có chuyện khó khăn.

Bất kỳ ai, chỉ cần những chuyện xảy ra xung quanh khiến tâm lý

không thoải mái, hoặc những chuyện khác xảy ra, mọi người đều sẽ có tình huống tương tự.

Vì vậy lúc đó sau khi giải quyết xong tất cả, đồng thời cũng thoát ra khỏi giấc mộng, lúc này tên cầm đầu bọn ăn mày không biết phải cảm ơn đến mức nào.

"Thực sự vô cùng cảm ơn, nếu không có ngươi ra tay, huynh đệ này không biết sẽ ra sao nữa, bản thân ta khi nhìn hắn khó chịu trong lòng vẫn luôn không thoải mái." "Bây giờ cuối cùng hắn cũng ổn rồi, có ngươi giúp đỡ chắc hẳn sẽ không còn xảy ra chuyện ác mộng nữa, vì vậy hôm nay lại một lần nữa quấy rầy, thực sự vô cùng cảm ơn." "Ta cũng không biết nên dùng lời lẽ nào để cảm ơn, nhưng ta vô cùng chân thành." Tên cầm đầu bọn ăn mày tuy trước đó đã làm những chuyện khiến người ta không thể lý giải, nhưng lần này nhìn thấy huynh đệ của mình có thể khỏi bệnh, hắn lại một lần nữa chân thành cảm ơn Diệp Thiên.

Chương 1318

Bởi vì nếu không có hắn, thì huynh đệ của hắn cũng không thể đi được bước này, vì vậy trong lòng hắn thực sự bội phục thực lực và bản lĩnh của Diệp Thiên.

Diệp Thiên đồng ý giúp người đàn ông đó giải quyết mọi phiền nhiễu, cũng chính vì cảm thấy trong đó hắn phải có những điều mình chưa nhận ra.

Vì vậy lúc đó hắn cũng chuẩn bị dựa theo một loạt ác mộng của người đàn ông đó để truy cứu chuyện này, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người rời đi.

Chuẩn bị ngày thứ hai sau khi người đàn ông đó ngủ say rồi lại xem thử, rốt cuộc có còn xuất hiện trạng thái ác mộng nữa không, quả nhiên tất cả mọi chuyện đều giống như đã dự đoán.

Khi hắn và Uyển Châu hai người ngày thứ hai đến, người đàn ông đó vẫn lại bắt đầu gặp ác mộng, vì vậy Diệp Thiên liền nắm lấy thời cơ đó để tóm lấy Yểm rồi chất vấn.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Người đàn ông này không oán không cừu với ngươi, vì sao lại muốn hắn nhập mộng, khiến hắn gặp ác mộng, ngươi có biết điều đó sẽ ảnh hưởng đến tình trạng cơ thể của hắn không?" "Chẳng lẽ từ trước đến nay ngươi chưa từng hối hận sao?

Nếu hôm nay ngươi không nói rõ vấn đề, thì ta sẽ không bỏ qua chuyện này, đã quyết định quản thì nhất định phải quản đến cùng." Lúc đó Diệp Thiên không hề làm gì, chỉ hy vọng có thể làm rõ hoàn toàn sự thật, rốt cuộc là chuyện gì, nhưng lúc đó Yểm lại đối mặt với Diệp Thiên mà nói.

“Chuyện này không liên quan gì đến ta, một người tự nguyện nhập mộng, thì có liên quan gì đến ta đâu?” Lúc đó Diệp Thiên nghe câu trả lời như vậy, thực sự không có cách nào để tin nữa, cuối cùng người đàn ông đó mấy ngày sau cũng tỉnh lại, đồng thời Yểm cũng để Diệp Thiên tự đi tìm nguyên nhân của giấc mộng.

Bởi vì giấc mộng đó là do người đàn ông đó tự nguyện tiến vào, vì vậy do tất cả nguyên nhân sinh ra, hắn cũng cảm thấy nguyên nhân nhập mộng nên để Diệp Thiên tự mình đi tìm.

Chứ không phải ở đây chất vấn bản thân, không có liên quan gì nhiều.

Vì vậy bây giờ nếu Diệp Thiên muốn làm rõ căn cứ sự thật, thì chỉ có thể đi điều tra.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy đã Yểm đều nói như vậy, thì xem ra chỉ có một số vấn đề trên người người đàn ông đó, vì vậy bây giờ chỉ có thể chuyển mũi dùi sang người đàn ông đó.

Vì vậy Diệp Thiên liền nói chuyện với người đàn ông đó.

“Sở dĩ ta hỏi những lời này, không ngoài việc muốn giúp ngươi, để ngươi hoàn toàn thoát ra khỏi bóng tối của mình, bất kể khi còn niên thiếu đã xảy ra chuyện gì lớn, ta đều hy vọng có thể giúp ngươi đối mặt.” “Bởi vì có một số chuyện nói ra trong lòng mới dễ chịu, nếu cứ giữ mãi trong lòng, cả người đều sẽ không thể kiểm soát, về sau còn sinh bệnh.” “Vì vậy ngươi có thể nói ra tất cả những chuyện buồn phiền đã xảy ra, hoặc tất cả những ký ức thời thơ ấu của mình.” Lúc này Diệp Thiên giống như một chuyên gia tâm lý, không ngừng nói chuyện với người đàn ông đó.

Hắn cũng hy vọng có thể kể câu chuyện của mình ra, bởi vì hắn không muốn đi nghe ngóng chuyện riêng tư của người khác, chỉ là muốn lợi dụng lần này để giúp người đó giải trừ ác mộng.

Bởi vì một người nếu cứ mãi ở trong quá trình gặp ác mộng, dễ dàng sẽ làm hại đến cơ thể của mình, nhưng người đó lại hoàn toàn không biết.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy nếu có thể dùng lời nói, hoặc tâm linh để giao tiếp, thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp, vì vậy không cần thiết phải làm cho mọi chuyện trở nên mệt mỏi như vậy.

Bởi vì bất kỳ ai cũng sẽ có những chuyện bi thương, đồng thời cũng sẽ có những chuyện khiến người ta bực bội, nhưng bất kể.

Nếu không tìm được người thích hợp để kể hết ra, thì tâm tình sẽ càng không thoải mái.

Lúc đó người đàn ông cũng không hề giấu giếm Diệp Thiên bất cứ điều gì, kể về những chuyện đó thời thơ ấu, vì vậy Diệp Thiên bây giờ cũng đã hiểu những chuyện đã qua đó.

Vì vậy lúc đó sau khi hiểu rõ một loạt tình hình, hắn cũng cảm thấy người đàn ông đó thực sự rất đáng thương, sau đó ở một bên khác Bồ Đề bị Thiên Đế đuổi xuống phàm trần.

Sau đó cũng thấy tình trạng của người đàn ông đó, vì vậy Diệp Thiên nói.

"Người đàn ông này thực sự gặp ác mộng rồi, nhưng hình như có người đã động tay động chân, nếu không động tay động chân, thì không thể xuất hiện tình huống như vậy, bây giờ tất cả mọi thứ trên người hắn hẳn đều có người cố ý làm." Lúc đó khi nghe Bồ Đề nói vậy, Diệp Thiên cảm thấy mình hẳn đã bị lừa, bản thân lúc đó Yểm vẫn luôn để người đàn ông đó nhập mộng.

Vì vậy căn bản hắn cũng không để ý, nhưng bây giờ mọi chuyện đã trở nên như vậy, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không thể thỏa mãn hai người, nhanh chóng đi chú ý đến Yểm.

Nhất định phải làm rõ mọi chuyện, Yểm cũng không ngừng bỏ chạy, vì vậy hai người chú ý đến chuyện đó, Diệp Thiên lúc đó nhận ra, vì vậy bắt đầu không ngừng dùng pháp lực của mình để tìm kiếm.

Diệp Thiên đã đưa chuyện này lên lịch trình, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai động tay động chân ở đây, bởi vì hắn đã hứa với người đàn ông đó sẽ giải cứu hắn.

Bất kể thế nào cũng nhất định phải cho hắn một lời giải thích công bằng, nhưng lúc đó nhìn thấy Yểm vẫn luôn chạy, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, liều mạng đuổi theo phía sau.

Vì vậy lợi dụng lực xung kích của pháp lực, sau khi tóm lấy hắn, đồng thời Yểm cũng biết không còn đường nào để trốn, vì vậy liền bắt đầu không ngừng cầu xin tha thứ.

“Đừng đuổi nữa, đừng đuổi nữa, tha cho ta đi, ta biết lỗi rồi không nên lừa dối, xin đại nhân có lòng rộng lượng tha cho ta một con đường sống có được không?” “Ngươi tưởng ngươi có thể chạy thoát sao?

Nói dối chẳng lẽ trong lòng ngươi không rõ sao?

Chương 1319

Người đàn ông đó gặp ác mộng, vậy ngươi lại chạy trốn sao?

Quả là chột dạ." "Ta nói cho ngươi biết hôm nay ta sẽ bắt ngươi, chạy không dễ dàng như vậy đâu, mau nói hết tất cả mọi chuyện ra, nếu ngươi nói thật, vậy thì ta có thể tha cho ngươi một mạng." "Nhưng nếu không nói, hôm nay ngươi cũng nên biết hậu quả như thế nào, đừng trách ta không nói trước với ngươi." Lúc đó Diệp Thiên khi nói ra những lời này, thực ra trong lòng vô cùng tức giận, bởi vì nếu ngay từ đầu hắn có thể nhìn ra những manh mối đó.

Thì tuyệt đối sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Vì vậy lúc đó hắn cũng hy vọng lần này, Yểm cũng có thể nói ra sự thật, nếu còn nói dối, Diệp Thiên thực sự không biết phải đối phó thế nào.

Nếu hắn thực sự nổi giận, thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi, lúc đó Bồ Đề cũng ở bên cạnh, và nói với Diệp Thiên.

"Người đàn ông đó tuy gặp ác mộng, nhưng cũng vì huyễn thuật của nó mà dẫn đến, vì vậy bây giờ tốt nhất là nên loại bỏ huyễn thuật trên người người đàn ông đó, nếu không thì ngươi đừng hòng rời đi." Lúc đó Bồ Đề liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, người đàn ông đó hình như có chút không ổn, nhưng không phải vì huyễn thuật của Yểm.

Vì vậy mới dẫn đến một loạt vấn đề xuất hiện, vì vậy lúc đó Bồ Đề cũng không ngừng bức bách Yểm, để giúp người đàn ông đó giải trừ huyễn thuật trên người.

Lúc đó Yểm không còn đường nào để trốn, khi đối mặt với ba cao thủ, hắn cũng không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Vì vậy theo lời Bồ Đề nói, hắn thuận lợi giải trừ huyễn thuật trên người người đàn ông đó, nhưng đúng lúc đó hắn lại bỏ chạy, nhưng Uyển Châu lúc đó đã sớm đoán được.

Một người làm chuyện xấu sẽ chột dạ không thể không bỏ chạy, vì vậy lúc đó nàng nhanh chóng tóm lấy hắn.

Bởi vì sau khi bỏ qua lần này, có thể hắn sẽ lại đi hãm hại người khác, vậy thì sẽ có nhiều người hơn ở trong ác mộng không thể tỉnh lại.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không còn tha cho hắn nữa, liền dùng lò đan luyện hóa Yểm thành đan.

"Đúng rồi, chuyện này tuy đã giải quyết xong, nhưng có một chuyện ta muốn nói với ngươi, ngươi có điều chưa biết." "Lần này sở dĩ ta bị đuổi xuống là vì ta biết một số chuyện, bây giờ nếu ngươi và Thiên Đế và Điền Địa hai người liên thủ." "Nếu hai người liên thủ thì thực lực sẽ vô cùng hùng hậu, vì vậy ta cũng đặc biệt lo lắng." Chuyện này cũng hy vọng có thể sớm đưa ra một kế hoạch, bất kể khi đối mặt với bất kỳ chuyện gì đều có thể giải quyết dễ dàng.

Bây giờ ác mộng của người đàn ông đó đều đã hoàn toàn giải trừ, cũng sẽ không còn xảy ra bất kỳ chuyện gì nữa, vì vậy chuyện đầu tiên cũng vô cùng quan trọng.

Diệp Thiên lúc đó căn bản đã biết trước kết quả như vậy, vì vậy cũng không có bất kỳ lo lắng nào, bất kể liên thủ cũng được, không liên thủ cũng được.

Hắn vĩnh viễn sẽ không khuất phục, vì vậy sau khi luyện xong viên đan lần này, đồng thời hắn cũng biết, viên đan dược này có thể nâng cao pháp lực.

Bây giờ hắn căn bản không cần, ngược lại Uyển Châu thực lực

quả thực tăng lên không ít, vì vậy Uyển Châu cũng bắt đầu dùng đan dược.

Không ngừng nâng cao pháp lực, như vậy có thể trở thành cánh tay phải của Diệp Thiên, bất kể khi gặp phải bất kỳ chuyện gì, hai người cũng có thể cùng nhau hoàn thành.

Sau khi thực lực của Uyển Châu tăng lên rất nhiều, trong lòng nàng cũng vô cùng vui vẻ, bởi vì bất kể sau khi thực lực tăng lên.

Vậy thì sau này khi gặp bất kỳ vấn đề gì, đều có thể giải quyết dễ dàng, bản thân Uyển Châu bây giờ là người không sợ trời không sợ đất.

Bây giờ sau khi thực lực nâng cao không ít, đồng thời cũng sẽ khiến nàng càng thêm tự tin, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cảm thấy đã Bồ Đề cũng không thể ở lại Thiên Giới.

Vậy thì cũng đành phải đưa hắn đến Ma tộc, chỉ cần ở Ma tộc hắn cũng có thể ở lại một thời gian, bởi vì bất kể thế nào, Ma tộc cũng tốt hơn Thiên Giới một chút.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên sau khi Bồ Đề và Uyển Châu huyễn hóa xong liền đến Ma tộc.

Mọi thứ ở Ma tộc đều tốt, nhưng đối với Ma tộc, chỉ có một điểm thiếu sót, bởi vì ở đây thực sự thiếu nước vô cùng nghiêm trọng, mọi người vì chuyện này cũng đặc biệt lo lắng.

Nếu không có nguồn nước, thì tất cả mọi người đều sẽ khô héo mà chết, nhưng bây giờ Diệp Thiên tuyệt đối không thể, mắt trừng mắt nhìn Ma tộc, tình huống trước mắt này lại một lần nữa xảy ra.

Vì vậy lúc đó hắn liền nghĩ đã Thiên Giới có nước, sao không đi Thiên Giới trộm một ít, như vậy cũng có thể giải quyết cơn khát của mấy người.

Bởi vì lúc đó ba người vẫn luôn không có nước uống, vì vậy mọi người thực sự có chút không chịu nổi, nếu ba ngày không ăn thức ăn, mọi người còn có thể nhịn được.

Nhưng bây giờ điều khiến hắn không thể nhịn được, ngay cả môi cũng có chút khô ráp.

Nguồn nước vô cùng dồi dào, vì vậy nếu có thể trộm nguồn nước về, thì đối với Ma tộc thực sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Bản thân Diệp Thiên và Thiên Đế cũng không có bất kỳ ân oán nào, vì vậy bây giờ cũng chỉ có thể trộm một ít nước từ đó, mới có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, Bồ Đề cũng đã bàn bạc, chuyện này do một người đi làm, hai người còn lại ở đây yên tâm chờ đợi.

Chương 1320

Bởi vì bất kể xảy ra chuyện gì đều có một mình Diệp Thiên gánh vác, vì vậy lúc đó Uyển Châu và Bồ Đề hai người cũng biết, dựa vào thực lực của hắn, đi Thiên Nhai trộm nước ở Dao Trì cũng căn bản không phải chuyện khó khăn.

Vì vậy mọi người cũng vô cùng ủng hộ quyết định của hắn, bởi vì bây giờ thực sự quá khát rồi, nếu không có nước, tất cả vấn đề đều có thể xảy ra.

Lúc đó Diệp Thiên cũng nhanh chóng không ngừng nghỉ, chạy đến Thiên Giới để trộm nguồn nước Dao Trì.

Nguồn nước Dao Trì vô cùng nhiều, nước cũng đặc biệt thanh đạm dễ uống, vì vậy lúc đó Diệp Thiên căn bản cũng không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp lấy một ít nước Dao Trì ở đó đến Ma tộc.

Lúc đó sau khi nước Dao Trì bị Diệp Thiên lấy đi, đồng thời lượng nước cũng không ngừng giảm xuống, vì vậy đúng lúc này tiên nữ đột nhiên phát hiện ra.

Bởi vì nàng cảm thấy hình như có chút không ổn, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Vương Mẫu Nương Nương, bởi vì mọi người căn bản không thể tự mình quyết định chuyện này, nếu thực sự có người cố ý trộm nước ra ngoài.

Vậy thì tiên nữ nhất định cũng sẽ bị phạt, tuyệt đối sẽ không vì chuyện như vậy mà bị liên lụy, vì vậy vấn đề lúc đó, nàng nhanh chóng tìm Vương Mẫu để xử lý chuyện này.

Xem thử rốt cuộc có nên phái người đi điều tra một phen, và những cách giải quyết khác.

Tiên nữ cảm thấy chuyện này, thực sự quá kỳ lạ, từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

"Vương Mẫu Nương Nương, Dao Trì của chúng ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, trước đây nước đầy ắp, nhưng trong một khoảnh khắc đột nhiên lại thiếu hụt, vì vậy mọi người ngay từ lúc phát hiện đã cảm thấy có người làm." "Vì vậy lúc đó chúng con nhanh chóng báo cáo chuyện này cho người, xem thử có phương án giải quyết nào không, nếu thực sự có người đi trộm." Vương Mẫu Nương Nương lúc đó sau khi biết chuyện này, đồng thời cũng cảm thấy nhất định có người cố ý làm, nếu không thì nước Dao Trì Thiên Tân từ trước đến nay chưa từng như vậy.

Vì vậy lúc đó nàng cũng không có ai để đi tra xét một phen, rốt cuộc là chuyện gì, nếu thực sự có người ở đây gây chuyện, tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Ngay lúc đó hồ nước ở Ma tộc có một lượng nhỏ nước uống, vì vậy lúc đó Ma Vương biết được nhanh chóng, phái người đi tra xét rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì bản thân Ma tộc vẫn luôn trong tình trạng thiếu nước, nhưng đột nhiên lại có một lượng nhỏ nước, thực sự là một vấn đề đặc biệt kỳ lạ.

Lúc đó khi phái người đi tra xét thì đúng lúc cũng gặp được Diệp Thiên.

"Trong quá trình điều tra lần này, thực sự có người mang nước đến cho chúng ta, nhưng người này mọi người chưa hiểu rõ rốt cuộc có lai lịch như thế nào." "Vì vậy sau khi điều tra xong, nhanh chóng báo cáo cho người xem có chỉ thị gì khác không." Lúc đó Ma Vương đối với chuyện này cũng vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là người như thế nào, đối với những chuyện hắn đã làm, bởi vì loại người như vậy

xuất hiện ở đây thật kịp thời.

Hắn cũng biết Ma tộc thiếu nguồn nước, lúc đó cảm thấy cả chuyện này đầy rẫy những bí ẩn, hình như vô cùng đặc biệt.

Vì vậy lúc đó hắn không ngừng tìm kiếm người, dựa theo kết quả điều tra của thuộc hạ, lúc đó Ma Vương cũng cảm thấy đã có người không rõ danh tính.

Vậy thì nhất định phải đích thân đi tra xét, rốt cuộc là ai, bởi vì Ma Vương không muốn đánh rắn động cỏ, dù sao cũng không thể phái thuộc hạ của mình đi.

Nếu đánh rắn động cỏ sẽ dẫn đến một loạt vấn đề, vì vậy lúc đó hắn tự mình đi tra xét.

Lúc đó Diệp Thiên ba người khi đến đây, không ở Ma tộc, mà ở trong nhà dân Ma tộc, bởi vì ba người không muốn làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng.

Hoặc để người Ma tộc biết rõ thân phận lai lịch của mình, bởi vì bản thân Diệp Thiên chọn ở nơi này, không ngoài việc muốn mọi người biết rõ.

Đồng thời Diệp Thiên cũng để tránh Thiên Đế phát hiện, bởi vì lần này hắn và Thiên Đế có thể ở trong tình trạng như vậy, sớm đã gây ra sóng gió lớn.

Vì vậy lúc đó cũng không thể có bất kỳ ân oán nào, vì vậy ba người mới quyết định, cuối cùng ở trong nhà dân Ma tộc sẽ không bị người khác quấy rầy.

Ma Vương lúc đó dẫn người đến cố ý thăm dò, xem thử rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì mấy người này hình như đến rất kịp thời.

Vì vậy lúc đó hắn cũng không biết tình hình như thế nào, vì vậy nhanh chóng để thuộc hạ đi thăm dò thực lực và bản lĩnh, nếu những

người này không dễ chọc.

Ma Vương cũng tuyệt đối không thể chủ động tiến công, vì vậy lúc đó sau một hồi thăm dò, đồng thời mới phát hiện hóa ra mấy người này thực sự không dễ chọc.

Thực lực cũng vô cùng hùng hậu, ở điểm này trong lòng Ma Vương cũng đã có dự tính, bởi vì người này tuyệt đối không thể trêu chọc.

Ma Vương lúc đó cảm thấy chuyện này, hình như có một sự kỳ lạ nghiêm trọng, hắn cũng không biết ba người rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Nhưng lúc đó trong quá trình để thuộc hạ đi thăm dò, hắn có thể nhìn ra thực lực của ba người, mạnh mẽ đến mức nào.

Nếu không làm rõ thân phận của họ, trong lòng Ma Vương vẫn luôn có một nỗi lo lắng, tuy nhìn ba người, hắn sẽ không gây nguy hiểm nhất định cho Ma tộc.

Nhưng bất kể, với tư cách là Ma Vương nên hiểu rõ tất cả mọi chuyện, vì vậy lúc đó Bồ Đề kiến thức vô cùng uyên bác.

Chương 1321

Ma Vương cũng bắt đầu hỏi về thân phận của hắn.

"Rốt cuộc ngươi là thân phận gì, ta cũng không muốn cố ý hỏi, chỉ là muốn biết, bởi vì ta vô cùng ngưỡng mộ." Sở dĩ hỏi như vậy, bởi vì hắn căn bản không rõ Diệp Thiên lúc đó đã huyễn hóa ba người thành người khác, vì vậy ở điểm này vĩnh viễn không thể rõ ràng.

Diệp Thiên biết Ma Vương căn bản sẽ không nhận ra hắn, vì vậy lúc đó cũng nhanh chóng giải trừ huyễn thuật.

"Hóa ra là ngươi a!" Lúc đầu ta còn thắc mắc, rốt cuộc là ai đã lấy nước của chúng ta nhiều như vậy, tuy chỉ là một lượng nhỏ.

"Nhưng cũng có thể giải quyết hoạn nạn của Ma tộc, vì vậy lúc đó ta thực sự vô cùng biết ơn, vì vậy mới đích thân đi điều tra, sao ta lại không nhìn ra lời nói dối của ngươi chứ?" Lúc đó Ma Vương cũng không nghĩ nhiều, vì hai người Diệp Thiên lúc đó vô cùng thân thiện, nếu không phải vì lần này hắn sử dụng huyễn hóa thuật.

Không thể nào không nhận ra hắn, vì vậy lúc đó hắn cũng nhanh chóng lặng lẽ, dẫn ba người trở về Ma Cung.

Tuy rằng bây giờ hắn và Ma Vương đã trở về Ma Cung, nhưng đối với Bồ Đề thực sự có chút lo lắng, bởi vì hắn vẫn luôn hiểu rõ về Ma tộc.

Hắn cũng nghe một số chuyện, nhưng lại chưa từng tiếp xúc sâu sắc, tuy bị Thiên Đế đuổi xuống phàm gian.

Nhưng ít nhất bây giờ tất cả mọi chuyện, đối với hắn trong lòng vẫn luôn có một gánh nặng.

Lúc đó Ma Vương biết Diệp Thiên mấy người, sau khi đến, đồng

thời trong lòng vô cùng vui vẻ, cũng ra lệnh người chuẩn bị rượu ngon món ngon.

Muốn chiêu đãi, bởi vì trước đó dùng huyễn thuật, nên căn bản không thể biết được, bây giờ đã biết, vậy thì Ma Vương nhất định phải khoản đãi Diệp Thiên thật tốt.

Bởi vì bản thân trước đây Ma Vương và Diệp Thiên hai người, tình nghĩa vô cùng tốt, nhưng do luôn có một số chuyện, nên thúc đẩy hai người căn bản không có cơ hội giao tiếp với nhau trong một thời gian.

Vì vậy lần này Ma Vương nhất định phải trò chuyện thật tốt, với Diệp Thiên hai người.

Ngay lúc đó khi ba người và Ma Vương cùng dùng bữa trưa, Ma Vương cũng hỏi một số chuyện liên quan đến Thiên Giới, bởi vì bất kể.

Ma tộc và Thiên Giới có một khoảng cách lớn tồn tại, vì vậy lúc đó Ma Vương hỏi như vậy, cũng không ngoài việc muốn hiểu rõ một số động thái liên quan đến Thiên Giới.

Diệp Thiên lúc đó cũng căn bản không hề giấu giếm, nói hết tất cả những gì mình biết cho Ma Vương của Ma tộc, bởi vì hắn cảm thấy những chuyện này, hình như không có gì có thể giấu giếm được.

Cũng chỉ là một chút vấn đề, nói ra cũng không ảnh hưởng gì.

“Đã như vậy, đừng có bất kỳ ràng buộc nào, hãy coi nơi này như nhà mà đối xử, không dễ dàng gì mới có thể mời được ngươi đến, thực sự vô cùng không dễ dàng.” “Ta cũng biết ngươi và Diệp Thiên muốn nói chuyện, có liên quan đến tất cả mọi chuyện, lần này ta cũng không muốn tìm hiểu nhiều, về vấn đề trên Thiên Giới, chỉ là đặc biệt hiếu kỳ, ngươi lại xuất hiện ở đây.” Lúc đó Ma Vương trong quá trình

hỏi, cũng vẫn luôn có điều thắc mắc, rốt cuộc là tình huống như thế nào, bởi vì tất cả mọi chuyện đều không giống như hắn tưởng tượng, lần này Diệp Thiên ba người lại xuất hiện ở đây.

Vì vậy một loạt vấn đề, thực sự khiến hắn có một cảm giác khó nói thành lời.

Đương nhiên Diệp Thiên lúc đó cũng không hề kiêng kỵ, bản thân hắn và Ma Vương hai người giao thiệp, cũng không phải một lần hai lần, vì vậy không có gì là không thể nói.

Vì vậy lúc đó trong một buổi trò chuyện cũng vô cùng vui vẻ, ngay lúc đó đồng thời mấy Ma phi biết được Ma Vương đang bận tiếp khách.

Vì vậy họ cũng đặc biệt hiếu kỳ, rốt cuộc là người như thế nào đã đến đây, khiến Ma Vương khoản đãi thịnh tình như vậy, vì vậy cũng khiến mấy Ma phi đặc biệt hiếu kỳ.

Bởi vì mỗi lần tiếp bất kỳ ai, Ma Vương tuyệt đối không thể đích thân chủ trì đại cục như vậy, vì vậy lúc đó mấy Ma phi cũng hiếu kỳ đi tìm Diệp Thiên ba người.

Nhưng khi ở trong vườn, họ lại gặp Uyển Châu liền bắt đầu không ngừng gây khó dễ.

Bởi vì bản thân mấy Ma phi, không biết thân phận thật sự của Uyển Châu, vì vậy lúc đó khi nhìn thấy nàng ở đây, bắt đầu dùng đủ mọi chiêu trò để gây khó dễ.

Nhưng Uyển Châu lại không bao giờ nhẫn nhục chịu đựng, không ngừng tranh cãi, giữa hai bên dường như bước vào cuộc chiến.

Nhưng cuộc chiến của phụ nữ, chỉ là đấu khẩu hoặc chơi mưu kế.

Vì vậy lúc đó mấy người phụ nữ, trong quá trình cãi vã ở đây,

đúng lúc Ma Vương và Diệp Thiên hai người đang đi về phía bên đó.

Khi nhìn thấy mấy Ma phi không ngừng gây phiền phức cho Uyển Châu, Ma Vương cũng bắt đầu trừng phạt mấy người.

"Các ngươi đang cãi vã ở đây sao?

Các ngươi có biết không?

Chương 1322

Khách quý mà ta mời về đều không hiểu gì, các ngươi lại nói năng lung tung ở đây, mau về chỗ ở đi." Mấy Ma phi lúc đó cũng không ngờ, sẽ xảy ra chuyện như vậy, bị Ma Vương trách mắng như vậy, mọi người đương nhiên không dám hạ giọng.

Nếu hạ giọng, Ma Vương một khi nổi giận hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng, vì vậy lúc đó mấy Ma phi cũng vội vã chạy ra ngoài.

Uyển Châu lúc đó nhìn Ma Vương trừng phạt mấy Ma phi, cũng không nói nhiều, nhưng mấy Ma phi này quả thực không hiểu chút lễ số nào.

Dựa vào có chút địa vị, bắt đầu gây khó dễ cho người khác, tuy rằng lần này gặp phải nàng, nhưng nếu đổi lại là người khác, không biết chừng sẽ bắt nạt bao nhiêu người.

Vì vậy lúc đó nàng cũng không nói nhiều, đã chuyện này đều đã giải quyết xong, vậy thì không cần thiết phải nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Ngay lúc đó Ma Vương biết được chuyện Dao Trì có nguồn nước, đồng thời trong lòng cũng đặc biệt muốn, bởi vì nguồn nước sẽ mang lại kết quả ý nghĩa lớn cho người Ma tộc.

Vì vậy lúc đó hắn cũng nhiều lần phái người đi trộm, nhưng tất cả đều không có bất kỳ kết quả nào.

Nếu người Ma tộc muốn trộm nước Dao Trì, thì đó thực sự là một chuyện khó khăn, dù sao Diệp Thiên đối với Thiên Giới hiểu rõ như lòng bàn tay.

Một mình hắn làm còn hơn tất cả người Ma tộc, vì vậy lúc đó người Ma tộc cứ lần này đến lần khác thất bại như vậy, cũng không thể trộm được nước về hoàn toàn.

Mọi người cũng thực sự nản lòng thoái chí, bởi vì dù sao nguồn nước đối với Ma tộc thực sự vô cùng quan trọng, nếu mọi người thiếu nước, thì căn bản không thể tinh thần.

Càng đừng nói đến việc sau này đối mặt với bất kỳ trận chiến nào hoặc những chuyện khác, vì vậy lúc đó Ma Vương sau khi biết chuyện này, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Bởi vì dù sao chuyện này, đối với hắn mà nói thực sự quá quan trọng.

Nhưng bây giờ cứ lần này đến lần khác kéo dài, cũng không đạt được hiệu quả nhất định, vì vậy lúc đó tất cả mọi người đều vô cùng sốt ruột, cũng không biết làm thế nào mới có thể hoàn thành chuyện này.

Sau đó chuyện Ma tộc đi Thiên Giới trộm nước, vốn dĩ tưởng rằng làm kín kẽ, nhưng Thiên Giới đã sớm làm tốt công tác phòng bị.

Sau đó lại phát hiện ra tung tích của Ma tộc, vì vậy lúc đó Vương Mẫu cứ lần này đến lần khác nghi ngờ, chuyện này có khả năng liên quan đến Ma tộc.

Vương Mẫu sở dĩ có suy đoán như vậy, bởi vì nước Dao Trì từ trước đến nay chưa từng có ai dám đi trộm, nếu không phải tiên nữ gần đây phát hiện có người trộm nước Dao Trì thì cũng sẽ không thận trọng như vậy.

Bây giờ đã phát hiện ra tung tích của Ma tộc, vẫn luôn không hợp với Thiên Giới, cũng chưa bao giờ chạy lên Thiên Giới, vậy thì chuyện này khẳng định không thể thoát khỏi liên quan.

Nếu không thừa nhận, vậy thì cũng chỉ có thể đổ lỗi cho hắn, vì vậy lúc đó ở một bên khác Ma Vương biết thuộc hạ của mình căn bản vô năng.

Không thể trộm được nước về nữa, vì vậy lúc đó hắn thỉnh Diệp Thiên và Uyển Châu, hai người đi trộm nguồn nước Dao Trì, bởi vì thực lực của hai người, mạnh hơn tất cả mọi người rất nhiều.

Vì vậy lúc đó hắn cũng hy vọng họ ra tay cứu giúp.

Ngay lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, không muốn đi trộm nguồn nước Dao Trì nữa, bởi vì chuyện này đã bị người Thiên Giới phát giác.

Nếu cứ lần này đến lần khác không ngừng đi trộm, khẳng định sẽ dẫn đến sự nghi ngờ của người khác, vì vậy lúc đó họ cũng trực tiếp từ chối Ma Vương.

Chuyện này Ma Vương cũng không tiện tiếp tục nữa, bởi vì bản thân họ đều đã từ chối, với tư cách là Ma Vương trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Đã không muốn làm như vậy, vậy thì cũng không có cách nào để ép buộc, vì vậy lúc đó chuyện này cũng không được nhắc đến nữa.

Buổi chiều mấy Ma phi cũng bắt đầu đến xin lỗi, hy vọng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người có thể lý giải những chuyện họ đã làm trước đây, tuyệt đối đừng có bất kỳ suy nghĩ nào.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy đã chuyện này đều đã qua đi, trước đây Ma Vương cũng đã xử lý, vậy thì không cần thiết phải truy cứu chuyện này nữa.

Vì vậy lúc đó họ cũng quyết định chấp nhận lời xin lỗi của họ, mấy Ma phi lúc đó thực sự vô cùng vui vẻ, bởi vì không ngờ Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lại thấu tình đạt lý như vậy.

Lần xin lỗi này có thể khiến họ hóa giải mọi nguy cơ, vì vậy lúc đó mấy Ma phi liền dẫn Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đi chơi.

Tiện thể du ngoạn tình hình xung quanh Ma tộc cũng như tất cả mọi thứ, để họ nhìn xem mọi vật ở Ma tộc.

"Mấy Ma phi này rốt cuộc là như thế nào, tuy rằng đang xin lỗi hai chúng ta, nhưng ta luôn cảm thấy hình như có điều gì đó đang ẩn giấu, thái độ trước đây thực sự đã thay đổi một trăm tám mươi độ." Uyển Châu không phải là người có tính hiếu kỳ đặc biệt nặng, chỉ là cảm thấy cả chuyện này hình như, hoàn toàn không giống như những gì đã nói trước đây.

Vì vậy chủ động dẫn mọi người đi chơi, thực sự có chút không lý giải được.

Chương 1323

Nhưng Uyển Châu tuy có rất nhiều cách nghĩ, nhưng bất kể, đã mấy Ma phi chủ động muốn hoàn thành tất cả mọi chuyện, vậy thì cũng không có cách nào.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không nói một lời, đi theo họ du sơn ngoạn thủy, lúc đó mấy người đến chỗ hồ nước, nhìn thấy tất cả người Ma tộc đều không ngừng uống nước.

Lúc đó Diệp Thiên khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lại bắt đầu không ngừng do dự, bởi vì bản thân trước đây Uyển Châu đã nói với hắn.

Mấy Ma phi hình như có ý lần này, muốn xin lỗi và làm hòa, vì vậy lúc đó hắn cũng cảm thấy chuyện này có điều kỳ lạ, nhưng đúng lúc này trên đường phát hiện ra một loạt vấn đề.

Hắn mới biết hóa ra những chuyện hắn lo lắng, hắn đều là chuyện bình thường.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên bây giờ cũng đã hiểu, tất cả những gì hắn nhìn thấy trước mắt đều do Ma Vương sắp đặt, bởi vì lúc đó Ma Vương sở dĩ thỉnh cầu Diệp Thiên và Uyển Châu đến trộm nước.

Cũng chính là để suy nghĩ cho người dân ở đây, bởi vì mọi người thiếu nước, tất cả mọi chuyện đều có thể đình trệ không tiến lên, với tư cách là Diệp Thiên bây giờ cũng có thể bội phục tấm lòng khổ tâm của Ma Vương.

Bởi vì hắn biết lúc đầu khi cứu giúp, không thể làm ngơ, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người thất trách khiến hắn không

thể làm ngơ, vì vậy lúc đó hắn cũng biết chuyện này nhất định phải bàn bạc với Uyển Châu hai người.

"Xem ra chuyện này Ma Vương cố ý sắp đặt, để hai chúng ta nhìn thấy những người dân này lại đi lấy nước, vì vậy lợi dụng lòng đồng cảm của chúng ta, nếu không thì lần này." "Giúp đỡ giải quyết phiền nhiễu như vậy, nếu không Ma Vương vẫn luôn đối xử với hai chúng ta, đều vô cùng tốt nên lần này chúng ta đồng ý, giải quyết nguy cơ ở đây." Diệp Thiên lúc đó trong quá trình bàn bạc với Uyển Châu, trong lòng tự nhiên cũng hiểu, Ma Vương làm như vậy tự nhiên có lý lẽ của hắn.

Hắn cũng không có bất kỳ oán trách nào, vì vậy lúc đó hắn cũng quyết định giúp Ma Vương đi trộm nguồn nước, vì vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lên Thiên Giới.

Vốn dĩ có thể trộm được nhiều nước hơn ở Dao Trì, nhưng Dao Trì bây giờ bị canh giữ ngày đêm.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cảm thấy chuyện này Thiên Giới khẳng định đã phát giác, dù sao nước Dao Trì lại vô duyên vô cớ mất đi nhiều như vậy.

Khẳng định sẽ lấy đó làm bài học, bây giờ canh giữ ngày đêm, nếu muốn trộm nước ra ngoài, tuy rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng đối với Uyển Châu hai người mà nói hắn là tốt nhất, không, vì vậy lúc đó Uyển Châu liền dùng huyễn thuật mê hoặc lính gác.

Bởi vì tất cả lính gác tuyệt đối không ngờ, lúc này Uyển Châu và Diệp Thiên, hai người sẽ lại một lần nữa xuất hiện ở Thiên Giới, vì vậy lúc đó sau khi mê hoặc tất cả những kẻ gọi là lính gác.

Diệp Thiên bắt đầu không ngừng trộm nguồn nước, như vậy cũng

có thể hoàn thành những chuyện hắn đã hứa với Ma Vương lúc đó.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình trộm nguồn nước, không ngoài việc muốn giúp người Ma tộc, chứ không có chuyện gì khác, nhưng đúng lúc này, Vương Mẫu đã dẫn theo mọi người đứng cạnh quan sát.

Bởi vì nàng đã chuẩn bị tâm lý và cũng biết, nếu có người trộm nước Dao Trì, thì khẳng định lần đầu tiên không thành công, lần thứ hai sẽ thành công, nhưng lại không có.

Không phải người Ma tộc, mà là Diệp Thiên và Uyển Châu, vì vậy lúc đó Vương Mẫu sau khi dẫn theo mọi người xuất hiện, liền bắt đầu đứng tại chỗ không ngừng mắng chửi Diệp Thiên và Uyển Châu.

"Thật to gan dám ở Thiên Giới phóng tứ, khi trộm nước Dao Trì trước đây trộm, không bị phát hiện, ngươi tưởng ta đều là đồ ngốc để ngươi đối xử sao?" "Ta nói cho ngươi biết hôm nay ta đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả ở đây rồi, tất cả nhân viên đều đang chờ đợi bắt ngươi, xem ngươi biện minh thế nào, bây giờ ta cho ngươi xem, đừng hòng rời khỏi Thiên Giới." Vương Mẫu tuy là mẫu nghi Thiên Giới, nhưng lúc đó thực sự vô cùng kích động, nói những lời khó nghe đối với Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Bởi vì bản thân trước đây nàng và hắn có ân oán, vì vậy cũng chưa giải quyết xong, bây giờ lại bắt đầu thúc giục lấy trộm nước, vì vậy Vương Mẫu thực sự, có chút không thể chịu nổi những việc làm của hai người.

Vì vậy bất kể hôm nay xảy ra chuyện gì, nàng cũng nhất định phải bao vây họ, bắt giữ hoàn toàn giao cho Thiên Đế xử lý, xem hai người họ sẽ biện giải thế nào ở đó.

Vương Mẫu đợi một ngày đợi chín, cuối cùng cũng có thể thực hiện.

Diệp Thiên không ngờ Vương Mẫu Nương Nương lúc đó lại ra tay như vậy, vì vậy hắn cũng bắt đầu bị bao vây trùng trùng, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên dùng pháp lực của mình xông phá vòng vây trùng trùng, đưa Uyển Châu ra ngoài, Vương Mẫu và mọi người không hơn không kém với Diệp Thiên.

Bởi vì lần này Vương Mẫu dù thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không để Diệp Thiên thoát ly như vậy, dù sao những lỗi lầm trước đây hắn đã phạm đều cần phải trừng phạt.

Nhưng cứ lần này đến lần khác đều bị hắn chạy thoát, vì vậy lần này trộm nước Dao Trì Vương Mẫu tuyệt đối không thể dung thứ.

Vì vậy lúc đó nàng cũng bắt đầu liều mạng so tài pháp lực với hắn.

Bởi vì Vương Mẫu lần này dù thế nào cũng phải bắt được hắn, nếu không thì thể diện sẽ mất hết không còn tăm hơi, vì vậy Diệp Thiên cũng căn bản không thèm để ý đến Vương Mẫu.

Càng không khoanh tay chịu trói, đã dám ở đây trộm nước, vậy thì tất cả hậu quả.

Chương 1324

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không còn dây dưa gì với Vương Mẫu và mọi người ở đây nữa, vì vậy lúc đó trong một loạt dây dưa?

Diệp Thiên cũng thuận thế nhanh chóng rút lui, bởi vì hắn biết nếu những người này có viện binh phía trước, thì muốn rút lui thực sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Diệp Thiên căn bản không còn muốn đối phó với họ ở đây nữa.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên sau khi rút lui, đồng thời lại lộ diện ở Lăng Tiêu Bảo Điện, bởi vì hắn cảm thấy ở nơi này hắn là an toàn nhất.

Những người khác hắn cũng sẽ không thể trốn tránh ở đây, vì vậy hắn liền trốn vào, muốn tránh mặt một thời gian sau đó mới rời đi.

Chủ yếu là Uyển Châu bây giờ an toàn, không có gì đáng lo lắng.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi trốn ở Lăng Tiêu Bảo Điện, cũng đặc biệt im hơi lặng tiếng, bởi vì trong lòng vô cùng rõ ràng, bây giờ nếu đi ra ngoài.

Vương Mẫu dẫn theo mọi người khẳng định đã đặt bẫy ở đó, chờ đợi hắn đi ra, vì vậy bất kể thế nào Diệp Thiên bây giờ cũng sẽ làm theo lời hắn đã nói.

Đem nước Dao Trì đó để Uyển Châu đưa về, vậy thì cũng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng còn việc có đi ra ngoài hay không.

Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng lo lắng, bởi vì hắn tin rằng hắn có thực lực nhất định có thể chiến thắng tất cả, vì vậy lúc đó căn bản không có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Bất kể sau đó Vương Mẫu và những người khác, đối xử thế nào

hoặc đặt ra những cạm bẫy khó khăn đến mức nào, thì hắn khẳng định đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Uyển Châu lúc đó biết Diệp Thiên nếu không phải vì muốn bảo vệ nàng, thì cũng sẽ không một mình ở lại Thiên Giới, vì vậy lúc đó trong lòng nàng thực sự vô cùng lo lắng cho hắn.

Nhưng bất kể, lần lấy nước này đều đã lấy đi, vì vậy bây giờ nàng cũng nhanh chóng mang đến chỗ Ma Vương.

Vừa hay cũng có thể giải thích rõ ràng toàn bộ diễn biến câu chuyện cho hắn, bởi vì Uyển Châu bây giờ biết sức lực của một mình nàng, không thể đối kháng với tất cả mọi người ở Thiên Giới.

Vì vậy lúc đó sau khi trở về, nàng cũng đã đặt nguồn nước ở nơi đặt của Ma tộc.

Lúc đó tất cả người dân Ma tộc khi nhìn thấy có nguồn nước, mọi người thực sự vô cùng cảm ơn, bởi vì nếu có nước, mọi người không cần phải lo lắng về chuyện này nữa.

Vì vậy lúc đó họ cũng không ngừng cảm ơn nàng.

Uyển Châu bây giờ điều nàng lo lắng nhất là sự an toàn của Diệp Thiên, đối với lòng cảm ơn của mọi người nàng từ trước đến nay chưa từng để ý, đã đồng ý đi làm.

Vậy thì cũng không cần mọi người phải cảm ơn, bây giờ điều Uyển Châu muốn làm nhất là nhanh chóng đi cầu cứu Ma Vương.

Hy vọng có thể phái người chi viện, để hắn bình an vô sự trở về, dù sao lần này hắn cũng vì Ma Vương, nên mới tự mình mạo hiểm.

“Ma Vương lần này Diệp Thiên và ta hai người đi Dao Trì trộm nước, nhưng không ngờ Thiên Giới đã sớm đặt phòng tuyến ở đó, vì vậy Diệp Thiên dùng pháp lực đưa ta ra ngoài.” “Nhưng một mình hắn lại ở lại đó, vì vậy ta thực sự vô cùng lo lắng và cũng hy vọng có

thể phái người đi chi viện.” Vì vậy lúc đó Ma Vương sau khi biết một loạt vấn đề, đồng thời cũng biết Diệp Thiên đã làm vì hắn, vì vậy tuyệt đối sẽ không để hắn tự mình mạo hiểm.

Vì vậy hắn cũng phái người nhanh chóng đến Thiên Giới chi viện, nhất định sẽ giải cứu hắn bình an trở về.

Lúc đó Diệp Thiên một mình sau khi đến Lăng Tiêu Bảo Điện, bởi vì trong lòng vô cùng rõ ràng, ở đây chính là nơi Ngọc Đế cư trú, vì vậy lúc đó hắn cảm thấy hắn là an toàn nhất.

Vì vậy lúc đó sau khi đến đó, lại nhìn thấy Ngọc Đế đang ngủ trưa ở đó.

Vì vậy Diệp Thiên đã đến đây, không thể không đi cản trở Ngọc Đế, vì vậy lúc đó hắn liền muốn trị cho hắn một trận.

Bởi vì Ngọc Đế vẫn luôn nói năng mơ hồ, vì vậy Diệp Thiên cũng không hài lòng với tất cả lịch sử mà hắn đã làm, vì vậy lúc đó đối với chuyện này Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Ngay lúc đó, Vương Mẫu Nương Nương đột nhiên cũng bẩm báo Ngọc Đế, bởi vì chuyện này một mình nàng căn bản không thể xử lý được.

Vì vậy hy vọng Ngọc Đế có thể ra mặt, vì vậy lúc đó nàng liền bẩm báo một loạt vấn đề.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ, lúc này Ngọc Đế lại muốn xuống địa giới để bắt hắn, vì vậy lúc đó dù thế nào cũng không thể để hắn đắc ý.

Bây giờ Diệp Thiên đang ở chỗ Ngọc Đế, căn bản cũng không thể biết được, bởi vì bản thân lúc đó hắn cũng rất lý trí, vì vậy lúc đó Vương Mẫu sau khi biết một loạt vấn đề.

Cũng căn bản không biết Diệp Thiên sẽ trốn ở nơi nào, vì vậy lúc

đó Vương Mẫu cũng không ngừng nói với Thiên Đế.

Chương 1325

“Chuyện lần này tất cả đều do Diệp Thiên và Uyển Châu hai người làm, khi trộm nước Dao Trì cũng là do họ trộm, bây giờ Uyển Châu đã chạy thoát, bây giờ Diệp Thiên không biết rốt cuộc đã đi đâu.” “Nhưng chuyện này Ngọc Đế ngài nhất định phải cho một lời giải thích công bằng, tuyệt đối không thể để hắn lại tiếp tục ngang ngược như vậy, bản thân Diệp Thiên là người như thế nào.” “Trong lòng ngài phải rõ hơn ta, vì vậy dù thế nào chuyện này cũng phải đưa ra một phương án giải quyết.” Vương Mẫu lúc đó sở dĩ nói như vậy, bởi vì nàng biết dựa vào sức lực của một mình nàng cộng thêm thiên binh thiên tướng, căn bản không thể giải quyết Diệp Thiên.

Nàng và hắn giao thiệp cũng không phải một lần hai lần, vì vậy trong tình huống lúc đó, nàng cũng chỉ có thể thỉnh cầu Ngọc Đế giúp đỡ, mới có thể bắt giữ hoàn toàn Diệp Thiên.

Ngọc Đế lúc đó sau khi biết chuyện này, đương nhiên trong lòng khẳng định vô cùng tức giận, vì vậy liền hạ lệnh bắt Diệp Thiên, bất kể lúc nào.

Chỉ cần hắn xuất hiện nhất định sẽ bắt giữ, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng đợi Ngọc Đế ra khỏi công án, sau đó mới đi trêu chọc.

Nhưng Diệp Thiên không hề có ý định muốn làm hại.

Hoặc bất cứ điều gì, không ngoài việc trộm một ít nước Dao Trì, cũng không cần thiết phải làm cho mọi chuyện trở nên quá lớn, vì vậy lúc đó hắn liền nhanh chóng trêu chọc Ngọc Đế.

Sau đó nhanh chóng rời đi, nhưng không ngờ lại bị hắn phát hiện ra Diệp Thiên, vì vậy hai người muốn giao thủ.

Ngọc Đế đồng thời cũng nói với Diệp Thiên.

“Ngươi thực sự không có chỗ nào để trốn sao, xem ra ngươi thực sự không muốn sống nữa, đừng trách ta không khách khí.” Diệp Thiên căn bản chưa từng sợ hãi Ngọc Đế hoặc bất cứ điều gì, vì vậy lúc đó trong quá trình giao thủ với hắn, cũng căn bản không có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Đã hôm nay dám đối mặt với người khác bằng chân diện mục, vậy thì Diệp Thiên cũng muốn xem thử rốt cuộc hắn có năng lực lớn đến mức nào, đúng lúc này cũng có không ít người Ma tộc đang gây rối ở Thiên Giới.

Bởi vì lúc đó họ đã nhận lệnh của Ma tộc, vì vậy lần này không ngoài việc giúp Diệp Thiên cùng nhau rời đi.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, cũng lập tức nhanh chóng rút lui, bởi vì hắn biết nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Dù sao nguồn nước đều đã thành công, vì vậy lúc đó mọi chuyện đều đã hoàn tất, vậy thì cũng nên nhanh chóng rời khỏi Ma tộc.

Lúc đó tất cả mọi người cũng không ngừng tiếp ứng Diệp Thiên để hắn thoát ra ngoài.

Ngọc Đế lúc đó thực sự vô cùng tức giận, vì vậy không ngờ Diệp Thiên lại cấu kết với người Ma tộc, bây giờ đại náo Thiên Giới còn chưa đủ.

Ngược lại bây giờ lại giao thủ với hắn, vì vậy lúc đó hắn thực sự không thể chịu đựng nổi những việc làm của Diệp Thiên, nếu có cơ hội, nhất định sẽ bắt giữ hắn.

Vì vậy tuyệt đối sẽ không bỏ qua Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, nhất định phải xử lý theo pháp luật, mới có thể giải tỏa hận thù của hắn, nếu không thì chuyện này ở Thiên Giới cũng sẽ không

truyền ra ngoài được.

"Tất cả mọi người sau này nhất định phải đề phòng Thiên Giới nghiêm ngặt, nếu lại có Diệp Thiên và những người khác lẻn vào, nhất định sẽ không tha thứ nhẹ nhàng." Lúc đó Ngọc Đế thực sự vô cùng tức giận, bởi vì hắn cũng không ngờ vào lúc này Diệp Thiên lại có thể dùng hạ sách như vậy, bây giờ ngay cả người Ma tộc cũng tham gia vào." "Vì vậy lúc đó hắn thực sự vô cùng tức giận, và đặc biệt phẫn nộ, bởi vì chuyện này đối với Thiên Giới thực sự không thể nhịn được nữa." "Bản thân Ngọc Hoàng Đại Đế đối với thái độ của Diệp Thiên cũng vô cùng rõ ràng, bởi vì trước đây một số chuyện đã khiến hắn trong lòng sinh ra oán hận." Ngay lúc đó lại xảy ra chuyện như vậy, Ngọc Đế đương nhiên sẽ không bỏ qua Diệp Thiên, nhưng hắn cũng biết, nếu lần này người Ma tộc cũng tham gia vào.

Hậu quả khẳng định sẽ vô cùng nghiêm trọng, vì vậy lúc đó hắn cũng tăng cường việc sắp xếp nhân lực, đồng thời Diệp Thiên lúc đó sau khi được người Ma tộc, tiếp ứng trở về, đồng thời đã đến trước mặt Ma Vương.

Hắn cũng không ngừng cảm ơn Ma Vương.

"Ma Vương lần này ta thực sự muốn cảm ơn ngươi, nếu không phái người đi chi viện, e rằng bây giờ ta không thể thoát ra ngoài, một loạt chuyện xảy ra trước đây thực sự không có." "Có thể trở lại trước mặt ngươi trong khoảng thời gian ngắn như vậy." Ma Vương cũng chính vì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, lần này đối với hắn sự giúp đỡ thực sự quá lớn.

Vì vậy lúc đó hắn cũng không phải vì, muốn bày tỏ lòng biết ơn đối với ngươi, bởi vì nếu không phải Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cứu nguồn nước.

Vậy thì mọi người bây giờ không biết sẽ biến thành như thế nào,

lúc đó Ma Vương cũng đối mặt với Uyển Châu và Diệp Thiên hai người, một lần nữa thành khẩn yêu cầu nói.

"Những chuyện này đừng cảm ơn ta, giữa chúng ta cảm ơn có chút quá khách sáo rồi, ta cũng có một cách." "Hay là hai người ở lại đây có được không, muốn làm gì, mọi thứ đều có sẵn, không cần phải lo lắng." Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lại cảm thấy không có gì không ổn, nếu ở lại Ma Vương đây, cũng khiến trong lòng thoải mái, không cần phải suy nghĩ những vấn đề đó nữa.

Vì vậy lúc đó Bồ Đề khi ngủ trưa, không ngờ lại nhận được thư từ Thiên Giới, và nội dung thư là khuyên hắn đi làm nội gián.

Bản thân Bồ Đề bị Ngọc Đế đuổi xuống hạ giới, vì vậy lúc đó không thể nào đi làm nội gián để phục vụ Ngọc Đế được, Bồ Đề cũng căn bản không có ý định muốn bán đứng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Vì vậy hắn liền đưa phong thư cho hai người xem, vì vậy lúc đó ba người cũng quyết định tương kế tựu kế, bởi vì đã Ngọc Đế muốn hắn làm nội gián.

Vậy thì bây giờ mọi người đều biết cách của hắn, huống hồ Bồ Đề lúc đó cũng không thể nào bán đứng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Vì vậy ở điểm này ba người cùng nhau bàn bạc rất lâu, đã Ngọc Đế muốn Bồ Đề làm nội gián như vậy, vậy thì Bồ Đề nên đồng ý.

Như vậy mới có thể khiến hắn có chút ngừng lại.

Ba người sau khi bàn bạc xong tất cả mọi chuyện, đồng thời Bồ Đề cũng trở thành nội gián và rời khỏi Ma Cung, bởi vì đã làm việc thì phải làm cho trọn vẹn, vì vậy cũng phải để người khác thấy sự chân thành.

Chương 1326

Muốn trở thành nội gián vì vậy lúc đó để mọi chuyện, có thể chân thật hơn một chút Bồ Đề cũng chỉ có thể làm như vậy.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người âm thầm bảo vệ Bồ Đề, bất kể y đi đâu, hai người chắc chắn sẽ không rời nửa bước, bởi vì tuyệt đối sẽ không để y gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Đó cũng là lời hứa của hai người khi xưa, và mặc dù những việc Bồ Đề làm bây giờ hoàn toàn là vì hai người.

Nhưng không cần biết, mọi người đã ở cùng nhau thì nên đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối không để bất cứ ai vì thế mà chịu tổn thương.

Nếu vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng cũng không thể chịu đựng được, cho nên lúc đó hai người cũng không ngừng âm thầm theo dõi Bồ Đề.

Bất kể y đi đâu, hai người chắc chắn sẽ không rời nửa bước, bởi vì chỉ có vậy hai người mới yên tâm, nếu không một khi xảy ra bất cứ nguy hiểm nào thì chắc chắn sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn.

Thế là, Tiểu tiên của Thiên Giới cũng đưa cho Bồ Đề vài viên đan dược.

Bởi vì những viên đan dược này không chứa độc tố, có thể tạm thời làm mất đi pháp lực của người khác, cho nên lúc đó, để mọi việc đạt được hiệu quả nhất định, Tiểu tiên đã đưa cho Bồ Đề vài viên đan dược, khiến y tạm thời mất hết pháp lực.

Bởi vì lần này Thiên Đế muốn Diệp Thiên và Uyển Châu rõ ràng biết rằng đắc tội với ngài sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp.

Sau khi trải qua chuyện này, Thiên Đế hạ quyết tâm nhất định phải

bắt được hai người, như vậy mới có thể lấy đó làm gương.

Nếu không, liên tiếp những quy định của Thiên Giới đều bị hai người phá bỏ, và lần này Thiên Đế tức giận như vậy là vì ngay cả người của Ma Tộc cũng nhúng tay vào, tự mình phá hủy kế hoạch, khiến ngài đặc biệt khó chịu.

Nhưng giờ đây, Tiểu tiên đành phải dùng cách này mới có thể tiếp cận Diệp Thiên và Uyển Châu.

Cho nên chỉ có Bồ Đề, và gần như chỉ có thông qua y, mọi việc mới có thể thành công.

Lúc Bồ Đề cầm vài viên đan dược, y cũng không ngừng suy nghĩ phải làm thế nào để hạ dược, nhưng bất kể thế nào, y cũng biết đằng sau chắc chắn có người đang theo dõi.

Cho nên dù thế nào Bồ Đề cũng phải diễn cho tròn vai, như vậy mới không bị người khác nghi ngờ, nên lúc đó, nhân lúc không có ai phòng bị, y đã bỏ thuốc vào đồ ăn của Uyển Châu và Diệp Thiên.

Vì vậy, lúc đó Tiểu tiên trà trộn vào Ma Cung, cũng không ngừng giám sát nhất cử nhất động của Bồ Đề.

Bởi vì không biết rốt cuộc là địch hay bạn, hiện tại chưa hoàn toàn làm rõ, cần phải dựa vào một loạt sự việc mới có thể ổn định mọi thứ.

Cho nên lúc giám sát, y cũng thấy Bồ Đề làm theo những gì đã dặn.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu thực ra vốn dĩ đã biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, chỉ là mọi người đều đang giả vờ thần bí.

Bởi vì để mọi chuyện diễn ra chân thực hơn, cho nên họ cũng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, và lúc đó, họ cũng vô tri vô giác uống những viên đan dược kia.

Đồng thời pháp lực cũng biến mất.

Lúc đó Tiểu tiên vẫn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của họ, xem rốt cuộc có phải là bộ dạng mà y muốn thấy hay không.

Bởi vì đương nhiên mọi người đều cảm thấy có những chuyện này, tất cả đều là giả tượng, cuối cùng sẽ ra sao thì không ai biết.

Cho nên lúc đó Tiểu tiên cũng lập tức xuất hiện, vội vàng đi cứu người, vì không muốn xảy ra thêm bất cứ chuyện gì.Lúc Tiểu tiên xuất hiện trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, y nói: "Không sao chứ?

Yên tâm đi, ta sẽ cứu hai người ra ngoài.

Hai người có biết tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm không?

Nếu ta không kịp thời đến, e rằng bây giờ không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa!" Lúc Tiểu tiên nói chuyện, rõ ràng là muốn châm ngòi ly gián, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu đương nhiên biết rõ tốt xấu của sự việc, ai là người đã làm.

Cho nên lúc đó họ cảm thấy phải diễn kịch cho thật đạt, mặc dù đều đã biết rõ, nhưng phải giả vờ như không biết gì, để xem tên tiểu tiên này rốt cuộc muốn giở trò gì.

Bởi vì Diệp Thiên, Uyển Châu và Bồ Đề ba người đã sớm bàn kế sách, lên kế hoạch mọi vấn đề, không gì khác ngoài việc chờ đợi những con cá nhỏ này cắn câu.

"Ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây, tiến vào bằng cách nào?

Chúng ta đã bị sao vậy?

Chương 1327

Sao ta cảm thấy toàn thân vô lực, đặc biệt khó chịu?" "Dường như pháp lực của ta cũng không thể sử dụng được, rốt cuộc là sao?

Có người cố ý hạ thuốc, có người muốn hại chúng ta!" Thực ra lúc Diệp Thiên nói ra những lời này, chẳng qua là muốn cho tên tiểu tiên kia nghe, bởi vì y biết rõ mọi chuyện, pháp lực căn bản không hề thay đổi.

Chỉ là không muốn tiết lộ ý đồ, cho nên lúc đó mới giả vờ như vậy.

Sau đó, Tiểu tiên bắt đầu không ngừng giải thích cho Diệp Thiên và Uyển Châu về mọi chuyện và sự thật, để hai người có thể nhận rõ bộ mặt thật của kẻ kia.

Tình cảnh hiện tại sở dĩ biến thành như vậy, tất cả đều do một người gây ra.

"Hai người không rõ sao?

Tại sao lại biến thành như vậy?

Chính là vì Ma Vương đã hạ thuốc vào người hai người, cho nên hai người mới mất đi pháp lực.

Ta sở dĩ biết có âm mưu như vậy, cho nên mới vội vàng cứu hai người ra ngoài." Lúc Uyển Châu nghe thấy những lời này, cả người bắt đầu lớn tiếng sau đó không ngừng nói: "Ma Vương đúng là không biết tốt xấu!

Chúng ta đã làm nhiều chuyện như vậy vì y, bây giờ lại hãm hại chúng ta, muốn lấy mạng chúng ta.

Chuyện như vậy, hai chúng ta tuyệt đối không thể cứ thế mà bỏ

qua được!" Sau đó, Tiểu tiên cũng không ngừng nói, muốn bắt Ma Vương để dâng lên Thiên Đế, để mọi chuyện đều do Thiên Đế định đoạt.

Diệp Thiên và Uyển Châu chẳng qua là đang giả vờ như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng giả vờ tin là thật, và tin lời Tiểu tiên, sau đó dẫn y đi dạo khắp Ma Cung.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều do Diệp Thiên đã lên kế hoạch từ trước, muốn cho y cắn câu, như vậy mới có thể bắt gọn một mẻ.

Cho nên lúc dẫn Tiểu tiên đi dạo khắp nơi, y cũng không ngừng để Tiểu tiên ghi nhớ mọi bố trí của Ma Cung, sau đó truyền về Thiên Giới, như vậy nhiệm vụ của Tiểu tiên cũng hoàn thành.

Đồng thời cũng đạt được mục đích là khiến Diệp Thiên và Uyển Châu tin tưởng.

Nhưng y vạn vạn không thể ngờ được, tất cả đều là một phần trong kế hoạch, tất cả đều là giả tượng.Lần đó thực sự rất vui mừng, nếu không có sự giúp đỡ của Diệp Thiên và Uyển Châu, thì bây giờ Ma Tộc cũng không thể vui vẻ như vậy.

Cho nên lúc đó, Ma Tộc đại thần đã tổ chức một buổi yến tiệc, và trong buổi yến tiệc này đã mời Diệp Thiên và những người khác.

Bởi vì mọi người thực sự đặc biệt sùng bái Diệp Thiên, vì mỗi lần giúp mọi người giải quyết khó khăn, tất cả đều là do một mình Diệp Thiên làm.

Lần này Diệp Thiên nhận lời mời của đại thần, cũng rất coi trọng, bởi vì mọi người đều xem y như thần mà cung phụng.

Những việc y làm thực sự khiến tất cả mọi người vô tình ngưỡng mộ, những chuyện này trong lòng đại thần đã sớm thành định số.

Bởi vì những việc Diệp Thiên đã làm cho Ma Tộc, bất kể Ma

Vương mời hay thế nào đi nữa, ít nhất cũng có thể giúp mọi người giải quyết những rắc rối trước mắt, điều đó rất tốt.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên biết mọi người đối với Ma Tộc rất hữu hảo, y cũng giới thiệu Tiểu tiên cho những người Ma Tộc.

Mục đích ban đầu của Tiểu tiên là muốn châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa Diệp Thiên và Ma Tộc, cho nên cuối cùng có cơ hội tốt như vậy, y tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ.

Lúc giới thiệu, Diệp Thiên nói rất hữu hảo, bởi vì phải diễn tròn vai tất cả.

Nhưng Ma Vương lúc đó nhìn Tiểu tiên thì rất không ưa, và đặc biệt ghét bỏ, bởi vì trong yến tiệc của Ma Tộc không nên xuất hiện những người như vậy.

Nhưng vì mối quan hệ với Diệp Thiên, Ma Vương cũng không tiện nói nhiều, mặc dù có chút không thích, nhưng vẫn nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác.

Lúc đó, Tiểu tiên cũng trong lòng rất rõ, người của Ma Tộc lại có thể ở đây, bây giờ lại cười tươi đón tiếp.

Y cũng biết trong lòng Ma Vương nghĩ gì, cho nên lúc đó y đang nhân cơ hội này để châm ngòi ly gián mối quan hệ của họ.

Còn một mặt khác, Bồ Đề trong lòng cũng vậy, bởi vì bản thân y lúc đó đã cùng Diệp Thiên và Uyển Châu bàn bạc kỹ lưỡng mọi đối sách.

Lúc thấy Tiểu tiên xuất hiện, y cũng tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Bởi vì Bồ Đề rất rõ, nếu không thể diễn xuất khiến Tiểu tiên hoàn toàn tin phục, thì những đối sách mọi người đã bàn bạc cũng không có tác dụng lớn.

Chương 1328

Cho nên lúc đó, dù thế nào cũng phải làm mọi chuyện thật hoàn hảo, phải khiến Tiểu tiên rõ ràng biết rằng mình thực sự đang sợ hãi.

Như vậy y mới hạ xuống mọi cảnh giác, và mọi chuyện mới có thể tiếp tục.

Sau đó, Tiểu tiên nhìn thấy Bồ Đề, đồng thời cũng xua đuổi y ra ngoài, bởi vì để mọi chuyện diễn ra thuận lợi hơn, nên bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Sau khi Tiểu tiên đuổi Bồ Đề rời khỏi Ma Cung, y lại nói với Diệp Thiên: "Không biết tại sao lại đuổi y đi, bởi vì những việc y làm đều gây hại cho ngươi, y đã hạ thuốc cho ngươi, tất cả đều do một mình y gây ra." Tiểu tiên vốn dĩ không ngừng gây rắc rối cho mình, muốn châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa họ, chẳng qua là muốn cho Diệp Thiên biết Bồ Đề là người như thế nào.

Đừng xem y như bạn mà đối đãi, nào ngờ bạn lại hãm hại mình.Vì vậy, lúc đó Tiểu tiên muốn châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa Diệp Thiên và Bồ Đề, muốn biến họ thành kẻ thù, như vậy mọi người mới có thể làm tốt hơn một số việc.

Diệp Thiên trong lòng đương nhiên biết rõ những viên thuốc đó căn bản không phải Bồ Đề hạ, nhưng vì Tiểu tiên kích động, nên y cũng không tiện nói nhiều.

Nếu để Tiểu tiên nhận ra có điều gì không ổn, thì mọi chuyện cũng sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng, cho nên lúc đó Diệp Thiên không nói nhiều.

Cứ mặc cho Tiểu tiên muốn làm gì thì làm, bởi vì mọi chuyện đều là ý muốn của hắn, và không liên quan gì đến y.

Mặt khác, Bồ Đề không hề rời đi, mà đã chạy vào bên trong Ma Cung để ẩn nấp, cho nên lúc đó cũng không ai phát hiện ra hành tung của y.

Có điều gì đó không ổn.

Lúc đó Ma Vương, tuy không thích Tiểu tiên nhưng lại nể mặt Diệp Thiên, nên không nói nhiều.

Nhưng Ma Vương đi tìm Diệp Thiên, và nói: "Diệp Thiên, ta hiểu rõ tính cách của ngươi, có một số chuyện ta không muốn nói nhiều, nhưng ta cũng hy vọng ngươi có thể hiểu rõ, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra tên Tiểu tiên này dường như có gì đó không đúng sao?

Có lẽ ngươi cũng nhìn ra, hoặc nhìn ra nhưng không nói rõ." Ma Vương sở dĩ hết lòng nói với Diệp Thiên những chuyện này, chẳng qua là muốn y hiểu rõ, tên Tiểu tiên này chắc chắn không có ý tốt.

Y căn bản không có thiện ý, nên lúc đó khi nhìn thấy y, Ma Vương vô cùng không thích.

Y cũng biết Tiểu tiên có dụng tâm bất lương, cho nên bây giờ Ma Vương hy vọng Diệp Thiên không bị y lừa gạt.

Nhất định phải nhìn rõ sự thật rốt cuộc là gì, bởi vì Ma Vương biết Diệp Thiên từ trước đến nay đã giúp đỡ y rất nhiều.

Cho nên y không muốn Diệp Thiên phải chịu bất cứ tổn hại nào.

Lúc đó Diệp Thiên cũng vô cùng cảm kích Ma Vương, có thể hết lòng đối với y.

Cho nên lúc đó y cũng nói ra tất cả mọi chuyện, bởi vì lúc đó Ma Vương không hiểu Diệp Thiên rốt cuộc là người như thế nào, bao gồm cả những việc y đã làm.

Thế là Ma Vương cũng biết rõ ngọn ngành của toàn bộ sự việc.

Cho nên cũng không còn nói với Diệp Thiên về vấn đề của Tiểu tiên nữa.

Sau đó, khi Tiểu tiên quay về, y cũng được Diệp Thiên nói cho biết rằng Ma Vương đang lăm le Thiên Giới.

Tất cả những thông tin mà Tiểu tiên nhận được hiện tại hoàn toàn là do Diệp Thiên cố ý tự biên tự diễn, chẳng qua là muốn cho y biết.

Bởi vì chẳng qua là muốn hiểu rõ động hướng của Ma Tộc, bây giờ thì tốt rồi, Diệp Thiên đã đưa tất cả những thông tin giả cho Tiểu tiên.

Vậy thì y phải quay về bẩm báo Thiên Đế, xem nên quyết định như thế nào, dù sao thì ở đây chẳng qua là châm ngòi ly gián.

Diệp Thiên đã sớm biết rõ trong lòng, chỉ là không muốn nói ra mọi chuyện, chẳng qua là muốn cho y tự tìm đường chết.

Cho nên lúc đó, Tiểu tiên sau khi hiểu rõ mọi chuyện.

Đồng thời cũng bắt đầu truyền tin tức cho Thiên Giới, nhưng lại bị Diệp Thiên chặn lại giữa đường, bởi vì y muốn xem rốt cuộc tên kia đang giở trò gì.

Ngươi nghĩ rằng trước mặt ta giở vài thủ đoạn nhỏ có thể mê hoặc ta sao?

Vậy thì ngươi đúng là coi ta như một kẻ vô dụng, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để ngươi đắc ý.Lúc đó Tiểu tiên vẫn luôn bợ đỡ Uyển Châu, mỗi lần đều cố ý tìm chuyện để nói hoặc làm với nàng, cho nên Uyển Châu căn bản không muốn để ý.

Bởi vì trong lòng nàng đã sớm biết rõ, tên Tiểu tiên này muốn làm gì, nếu không phải là người được Thiên Đế phái đến giám sát, thì nàng cũng nguyện ý đối xử tốt với y.

Chương 1329

Nhưng tất cả sự thật không giống như những gì nhìn thấy trước mắt, những việc Tiểu tiên làm ban đầu, chẳng qua đều là để thỏa mãn Thiên Đế, nàng căn bản không muốn kết giao với loại người như vậy, đừng nói là đối xử hữu hảo, ngay cả nhìn một cái nàng cũng lười.

Cho nên lúc đó Tiểu tiên không ngừng tìm đề tài để nói chuyện với Uyển Châu, chẳng qua là muốn kéo gần quan hệ với nàng, như vậy mới có thể tốt hơn để tìm hiểu mọi động thái.

Bởi vì như vậy mới có thể bẩm báo cho Thiên Giới biết mọi động thái ở đây.

Nhưng Uyển Châu biết rõ ý đồ của Tiểu tiên, cho nên vẫn luôn đối đáp lạnh nhạt, căn bản không hề có sắc mặt tốt.

Lúc đó Tiểu tiên cũng nhìn ra được, Uyển Châu dường như căn bản không xem y như bạn mà đối đãi, nhưng tên Tiểu tiên này vẫn như trước, không hề có bất cứ động thái nào khác.

Lần này đến đây chẳng qua là theo ý chỉ của Thiên Đế để tiếp cận, tìm hiểu mọi chuyện ở đây.

Cho nên bất kể tâm trạng thế nào, Tiểu tiên chắc chắn sẽ nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, thì mọi vấn đề đều ổn.

Lúc đó, Tiểu tiên để bày tỏ lòng trung thành của mình, đồng thời hứa với Diệp Thiên: “Diệp Thiên, ngươi cứ yên tâm.

Kể từ khi Bồ Đề hạ thuốc cho ngươi, thì chúng ta để bày tỏ lòng trung thành của mình đối với ngươi, ta chắc chắn sẽ bắt Bồ Đề về.

Rồi mang y ra trước mặt ngươi để trừng phạt, như vậy cũng thể

hiện một phần lòng trung thành của ta.” Tiểu tiên biết rằng, nếu không làm ra chút động tĩnh nào, thì khó mà khiến Diệp Thiên tin tưởng rằng y đang đối xử chân thành.

Cho nên lần này trong quá trình châm ngòi ly gián, y cũng muốn khiến Diệp Thiên lầm tưởng rằng Bồ Đề cố ý muốn hại y.

Thế là lúc đó y cũng phái người của Thiên Giới đi tìm Bồ Đề.

Tiểu tiên tự cho rằng những việc y làm đều thiên y vô phùng, cho rằng Diệp Thiên căn bản bị che mắt, căn bản sự việc đều không biết gì.

Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, y đúng là đang tự cho mình là thông minh, bởi vì Diệp Thiên, Uyển Châu và Bồ Đề ba người đã sớm bàn bạc kỹ lưỡng, mọi chuyện đều đang tự diễn.

Cho nên phải cho Tiểu tiên biết rằng, y đã hoàn thành những việc mình làm, như vậy sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Lúc đó, Uyển Châu sau khi biết được chuyện này, cũng vội vàng báo cho Bồ Đề, để y giả vờ bị bắt, như vậy cũng để xem tên Tiểu tiên này rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc Tiểu tiên bắt được Bồ Đề, y liền mang y đến trước mặt Diệp Thiên.

Bởi vì trước đó đã hứa chuyện này, cho nên trong thời gian ngắn nhất đã có thể bắt được Bồ Đề, cho nên lúc đó y đắc ý hống hách mang y đến trước mặt Diệp Thiên.

Chẳng qua là muốn cho y thấy y trung thành đến mức nào, cho nên điều này cũng vừa hay chứng minh một điểm.“Diệp Thiên, ngươi xem, những gì ta làm không phải là thật sao?

Ta đã dốc hết sức lực để bắt Bồ Đề về trước mặt ngươi, đó là cách ta bày tỏ lòng trung thành của mình.” “Bây giờ ngươi có thể tùy ý

chất vấn, hoặc dùng bất cứ phương pháp nào, chỉ cần ngươi làm, mọi người chúng ta nhất định sẽ ủng hộ.” Lúc đó, Tiểu tiên cho rằng việc bắt Bồ Đề về trước mặt Diệp Thiên có thể khiến y vui mừng và hoàn toàn tin tưởng y, vì y vẫn luôn trung thành.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên đã sớm vui thầm, bởi vì tất cả mọi chuyện đều do ba người họ đã sắp xếp.

Nếu Bồ Đề không xuất hiện trước mặt, thì Tiểu tiên này muốn bắt được y, đó đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói với Tiểu tiên: “Lần này thực sự rất cảm ơn ngươi, nếu không ta cũng không biết tên phản đồ này rốt cuộc đã đi đâu.” “Vừa hay đã bắt được y, ta cũng muốn hỏi xem rốt cuộc y muốn làm gì?” Lúc đó Diệp Thiên không ngừng khen ngợi tên kia, bởi vì y biết tên Tiểu tiên này chẳng qua là muốn một chút công lao thôi sao?

Kể từ khi đã làm tốt mọi chuyện, nếu Diệp Thiên không nịnh hót thì chắc chắn sẽ bị nhìn thấu.

Cho nên lúc đó trước mặt Bồ Đề, y không ngừng trách mắng: “Bồ Đề, rốt cuộc ngươi tại sao lại làm như vậy?

Ta đối xử với ngươi không tệ, xem ngươi như bằng hữu chân chính mà đối đãi, tại sao ngươi lại hạ thuốc cho ta?

Rốt cuộc là ai xúi giục ngươi?

Tại sao ngươi lại phản bội ta?” Lúc đó Diệp Thiên tỏ ra vô cùng đau khổ, đối đãi với Bồ Đề như vậy, chẳng qua là muốn Tiểu tiên thấy rằng giữa y và Bồ Đề bây giờ đã tràn ngập hận thù.

Cho nên lúc đó biểu cảm của y thực sự rất phong phú, diễn như thật.

Lúc đó Bồ Đề vẫn không nói gì, ngây ngốc đứng đó, bởi vì muốn

diễn vở kịch cho chân thực hơn.

Sau đó, Uyển Châu đề nghị: “Diệp Thiên, chúng ta bây giờ xem Bồ Đề như bằng hữu tốt mà đối đãi, nhưng y lại đối xử với chúng ta như vậy, giữ y lại cũng vô dụng.

Chương 1330

Chi bằng giết y đi, để tránh sau này lại gây tai họa cho hai chúng ta.” Lúc đó, vừa nghe thấy đề nghị này, Tiểu tiên đúng là vui mừng khôn xiết.

Cho nên lúc đó Thiên sứ đã sử dụng ảo thuật khiến y tưởng rằng Bồ Đề đã bị giết.

Loại ảo thuật này đối với Diệp Thiên thực sự quá hữu dụng, bởi vì y căn bản không biết tác dụng của ảo thuật.

Cho nên lúc đó Tiểu tiên còn lầm tưởng rằng Bồ Đề đã bị Diệp Thiên giết chết, vì vậy trong lòng y đã sớm vui mừng khôn xiết.

Một thời gian Ma Vương vẫn luôn tìm Diệp Thiên, có một số chuyện cần phải làm, bất kể là uống rượu tâm sự hay bàn bạc một số chuyện.

Cho nên Tiểu tiên cảm thấy nhất định phải châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa hai người trước, y lại từ đó bắt đầu gây khó dễ, và còn nói xấu Ma Vương trước mặt Diệp Thiên.

Và những việc Ma Vương đã làm, hy vọng Diệp Thiên có thể xung đột với y.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng theo lời Tiểu tiên, từng bước đi vào quỹ đạo của y, sau đó y và Ma Vương cũng giả vờ cãi vã.

Mục đích là muốn Tiểu tiên xem kế ly gián của mình cuối cùng đã có thể đắc ý, nhưng tất cả đối với Diệp Thiên đều là một loại giả tượng.Sau đó, khi Tiểu tiên nhìn thấy Diệp Thiên và Ma Tộc, đặc biệt là Ma Vương hai người đang tranh cãi, y cũng cho rằng mọi kế hoạch đã hoàn thành.

Bây giờ y nên bẩm báo mọi vấn đề lên Thiên Giới, và chính vì vậy, hiện tại mọi mưu kế đều đã thành công.

Lúc đó, Tiểu tiên cảm thấy Diệp Thiên đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Cho nên lúc đó Tiểu tiên đã để Thiên Giới cố ý quấy nhiễu Ma Giới, như vậy cũng có thể đồng thời giải trừ những việc đã làm.

Vì vậy, lúc đó Ma Vương cũng có chuyện tìm Diệp Thiên để thương lượng.

Nhưng Tiểu tiên đã sớm biết điều này, nên y đã sớm mai phục trong phòng Diệp Thiên, muốn ám sát Ma Vương.

Bởi vì những việc Tiểu tiên làm lần này, chẳng qua đều là do Thiên Đế chỉ thị, nếu không y tuyệt đối không dám tự ý hành động như vậy ở Ma Giới.

Cho nên lúc đó Tiểu tiên đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi Ma Vương đến sẽ ra tay.

Như vậy không những có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, đồng thời cũng có thể khiến người của Thiên Giới nhìn thấy.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu đã sớm biết rõ hành vi của Tiểu tiên, sở dĩ không bắt y, chẳng qua là muốn xem y tiếp theo sẽ làm gì.

Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì, Uyển Châu và Diệp Thiên hai người tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tiểu tiên.

Bởi vì Diệp Thiên lúc đó biết rõ hành vi của Tiểu tiên, chẳng qua là muốn thâu tóm tất cả, đồng thời cũng muốn khiến Ma Tộc và y sản sinh sự đồng cảm.

Chẳng qua là muốn khiến hai bên sản sinh một loạt mâu thuẫn, như vậy Thiên Giới mới có thể ngồi hưởng lợi.

Nhưng Diệp Thiên là người thông minh, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên, Uyển Châu và Ma Vương hợp lực, và bắt được Tiểu tiên.

Những việc Tiểu tiên làm đã sớm bị người khác biết rõ.

Y tưởng mình thông minh, sẽ làm rõ mọi chuyện, nhưng giờ đây lại vô cùng thảm hại.

"Dựa vào ngươi, tên Tiểu tiên này, mà dám gây sự ở đây sao?

Ngươi không nhìn xem đây là địa bàn của ai?

Đây là địa bàn của Ma Tổ, làm sao có thể để ngươi dễ dàng đi lại ở đây?

Ta đã cho ngươi rất nhiều thể diện rồi đấy!" Bởi vì lúc đó căn bản không có chuyện gì, bởi vì ngay từ đầu, nếu không phải Diệp Thiên khẩn cấp báo tin, có lẽ Ma Vương đã không đoán được chuyện này do tên Tiểu tiên này làm.

Cho nên lúc đó, dưới sự hợp lực của Diệp Thiên và Uyển Châu, Ma Vương cũng thuận lợi bắt được y.

Đồng thời cũng nhất định phải trừng phạt y, bản thân Ma Vương cũng là người phân minh thưởng phạt.

Chương 1331

Nếu chuyện này là do y chủ động gây sự trước, thì dù thế nào cũng không thể tha cho y.

Cho nên trong tình huống lúc đó, Tiểu tiên thực sự không còn cách nào khác, cũng không thể tiến thêm một bước.

Bởi vì y vốn dĩ cho rằng Diệp Thiên hiện tại hoàn toàn tin tưởng tất cả mọi người, cho nên mới không ngừng châm ngòi ly gián trước mặt y.

Chẳng qua là muốn hoàn thành chuyện này, đồng thời Thiên Đế cũng đã giao phó, cho nên lúc đó Ma Vương sau khi bắt được Tiểu tiên, đồng thời cũng thi triển Mê Hồn Thuật.

Đồng thời cũng lấy được một số thông tin từ miệng y.Nhưng Ma Vương cũng không ngờ rằng Tiểu tiên này lại hành động không suy nghĩ đến vậy, trong lòng y thực sự vô cùng căm ghét Thiên Giới, không ngờ lại có những chuyện ti tiện như vậy.

Cho nên lúc đó, Ma Vương tức giận, chẳng lẽ y không cần tìm hiểu nguyên nhân sao?

Vậy thì y tuyệt đối sẽ không để tên Thiên Đế kia được yên.

Bởi vì bản thân Ma Vương từ trước đến nay chưa từng muốn đối đầu với Thiên Giới.

Nếu có thể làm mọi chuyện một cách an toàn và bình yên, thì Ma Vương cũng quyết tâm không tranh đấu với y.

Nhưng giờ đây, Ma Vương nhìn thấy Thiên Giới căn bản, từ trước đến nay chưa từng muốn tranh đấu hoặc gây rối với Thiên Giới, bởi vì mọi chuyện y đều rất rõ trong lòng.

Bởi vì thế giới hòa bình hiện tại cũng mang lại lợi ích cho y, nếu lại gây ra một loạt chiến tranh, thì đối với những bách tính của Ma Tộc cũng sẽ chịu tổn hại sâu sắc.

Cho nên y căn bản không muốn làm như vậy, nhưng hiện tại tất cả mọi chuyện đều do Thiên Giới gây ra, nếu không phái Tiểu tiên, thì Ma Vương cũng không thể tức giận như vậy.

Thế là lúc đó Ma Vương hóa thành Tiểu tiên, rồi gửi tin tức cho Thiên Giới.

Lúc đó, Thiên Đế khi biết được chuyện này, thực sự vô cùng vui mừng khôn xiết.

Nếu Tiểu tiên bây giờ có thể mang tất cả thông tin về, thì đối với Ma Tộc y đúng là biết rõ như lòng bàn tay.

Cho nên trong tất cả những chuyện tiếp theo, Thiên Đế thực sự vô cùng phấn khích.

Nếu có thể hiểu rõ mọi động thái của Ma Vương, thì việc thu phục y đúng là chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cho nên lúc đó Thiên Đế vội vàng phái người đi tiếp ứng Tiểu tiên.

Bởi vì lần này y đã hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, thực sự khiến trong lòng y không biết vui sướng đến mức nào, thực sự không thể dùng lời lẽ nào để diễn tả được.

Thế là Ma Vương cùng Diệp Thiên và Uyển Châu quay về Thiên Giới.

Bởi vì những việc họ làm lần này, ba người đã hoàn toàn lên kế hoạch mọi thứ, bởi vì không thể để Thiên Đế biết.

Bây giờ họ dùng ảo thuật giữ Tiểu tiên lại, cho nên mới có một

loạt vấn đề này, bởi vì tất cả mọi chuyện đều là do họ đã lên kế hoạch.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không hy vọng mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, chỉ là tất cả đều bị Thiên Giới bức ép.

Nếu ngay từ đầu, Thiên Đế không chọn cách này, thì họ tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Hiện tại Ma Vương dẫn họ quay về, đồng thời cũng cho Thiên Đế một bậc thang, để Thiên Đế và Diệp Thiên, Uyển Châu hai người hòa giải, bởi vì bất kể mọi người ở cùng nhau đều rất khó khăn.

Bất kể thân phận và địa vị thế nào, chỉ cần có thể sống hòa bình với nhau, đối với bất cứ ai cũng đều rất tốt.

Cho nên lúc đó Thiên Đế cũng theo lời Ma Vương, hòa giải với họ như xưa.

Tất cả các Thánh Thần Tiên khi nhìn thấy cảnh này, đồng thời cũng không ngừng chúc mừng.

Đối với Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, họ từ trước đến nay chưa từng muốn hòa giải với Thiên Đế, hoặc thế nào đi nữa.

Việc họ làm bây giờ, chẳng qua cũng chỉ là kế hoãn binh.

Trong lòng họ cũng rất rõ, với tính cách của Thiên Đế như vậy, y sẽ không dễ dàng chịu thua, chẳng qua là vì vấn đề thể diện.

Chương 1332

Cho nên mới chọn đồng ý.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không ngừng giả vờ đối phó, bởi vì trong lòng họ thực sự rất không muốn.Nhưng Thiên Đế lại vô cùng vui mừng, và bắt đầu không ngừng ban thưởng cho Ma Vương, đồng thời nói với y: "Lần này có thể nói là một công trình lớn.

Kể từ khi ngươi đã làm tốt mọi chuyện, thì với tư cách là Thiên Đế, ta tuyệt đối không thể để mọi chuyện cứ thế đình trệ.

Lần này ta cũng sẽ ban thưởng một số thứ, đối với ngươi thì đây cũng là thứ quý giá nhất." Lúc đó Thiên Đế vốn dĩ cho rằng làm như vậy có thể khiến Ma Vương cảm kích mọi thứ y có.

Nào ngờ y chỉ đang tự lừa dối mình mà thôi.

Bởi vì Ma Vương bây giờ cũng rõ Thiên Đế rốt cuộc là người như thế nào, căn bản không muốn làm mọi chuyện quá rõ ràng, quá dễ dàng.

Nếu không có cách nào khác, thì chắc chắn cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Cho nên lúc đó Ma Vương tâm lý căn bản không nói gì.

Bởi vì hiện tại y đang xuất hiện ở đây với thân phận Tiểu tiên, cho nên lúc đó y căn bản không nói thêm gì.

Sau một hồi ban thưởng lớn.

Đồng thời Thiên Đế cũng lệnh cho Lý Tĩnh đi tấn công Ma Giới, bởi vì lần này Thiên Đế cảm thấy đã nắm rõ Ma Giới như lòng bàn tay.

Nếu bây giờ tấn công thì chắc chắn sẽ rất thuận lợi.

Nhưng lúc đó Ma Vương đã sớm hiểu rõ dụng tâm của Thiên Đế, cho nên y không ngừng bàn bạc với Uyển Châu và Diệp Thiên nên làm thế nào.

Bởi vì nếu Thiên Đế thực sự có ý đồ như vậy, thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi hiểu rõ một loạt tình hình.

Đồng thời cũng nói với Ma Vương: "Chuyện này ta đại khái đã hiểu rõ, ngươi đừng quá lo lắng.

Dù sao thì bây giờ chúng ta đã hòa giải như xưa, tuy rằng tất cả đều là giả tượng.

Nhưng Thiên Đế chắc hẳn đã tin là thật." Lúc đó Diệp Thiên cảm thấy điều này không thể tốt hơn, Ma Vương cũng vô cùng đồng ý, nếu thực sự có thể làm được một chút gì đó.

Thì Ma Vương thực sự không còn gì để lo lắng.

Đương nhiên, Lý Tĩnh đối với thái độ của Ma Vương, vẫn luôn vô cùng không tốt, luôn ở đó nói lời lạnh nhạt.

Bởi vì ngay từ đầu y đã không muốn nói chuyện với Ma Vương, cho nên về điểm này vĩnh viễn không thể thay đổi.

Không những không coi trọng, ngược lại còn không ngừng mắng mỏ lạnh nhạt.

Nhưng đối với chuyện này, Ma Vương từ trước đến nay không có bất kỳ lo lắng hay băn khoăn nào, bởi vì hiện tại điều y cần làm nhất là nhanh chóng bảo vệ tốt Ma Cung.

Bao gồm những bách tính và những thủ hạ của Ma Tộc, bởi vì bất kể xảy ra chuyện gì, y tuyệt đối sẽ không để họ chịu bất kỳ tổn hại

nào.

Bản thân là Ma Vương, nên phải giải quyết rõ ràng tất cả những vấn đề tiếp theo.

Bởi vì tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên và Ma Vương hai người đã sớm lên kế hoạch, cho nên tuyệt đối không thể để Thiên Đế có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Cho nên y cũng bắt đầu âm thầm, không ngừng bảo vệ tất cả mọi người của Ma Giới, bao gồm Ma Cung.

Bởi vì hiện tại Tiểu tiên mà Thiên Đế tin tưởng đã giải thích rõ ràng mọi vấn đề, nhưng nào ngờ Ma Vương đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Tuyệt đối không thể để Thiên Giới dễ dàng tấn công như vậy.Cái gọi là Ma Vương và Diệp Thiên lần này liên thủ, chắc chắn sẽ đánh cho Thiên Đế tan tác.

Nào ngờ tình huống hiện tại đối với Thiên Đế thực sự không hề tốt chút nào.

Y cũng sẽ đặc biệt vui mừng trong lòng, bởi vì y cảm thấy mưu kế đã hoàn toàn thành công, có thể hoàn toàn chiếm lấy Ma Cung, vậy thì từ nay về sau Thiên Giới và Ma Giới, chỉ có thể do một mình Thiên Đế làm chủ.

Chương 1333

Cho nên lúc đó Thiên Binh Thiên Tướng mà Thiên Đế phái ra, cùng Lý Tĩnh vẫn luôn tấn công Ma Cung.

Ma Vương để có thể tiếp tục mọi mưu kế, cho nên y cũng liên tục chiến bại, chẳng qua là muốn Thiên Đế biết rằng y bây giờ đã hoàn toàn chính xác, đối với Ma Giới căn bản là quyết tâm phải có được.

Chẳng qua Ma Giới Ma Vương và Diệp Thiên hai người, đã sớm lên kế hoạch mọi chuyện, chẳng qua là muốn Thiên Đế cho rằng, Ma Tộc hiện tại không có bất kỳ khả năng chống cự nào.

Sắp tới có thể bị thu phục.

Nhưng tất cả mọi chuyện Thiên Đế căn bản hoàn toàn không biết, y cho rằng những việc mình làm là thiên y vô phùng, và không bị bất kỳ ai biết được.

Cho nên y mới tự tin phái Lý Tĩnh và Thiên Binh Thiên Tướng không ngừng tấn công.

Khi thấy tình huống này, trong lòng y càng thêm không thể kiềm chế được.

Y cũng lệnh cho Thiên Binh Thiên Tướng thuận lợi nhanh chóng chiếm lấy Ma Cung, như vậy Thiên Đế sau này sẽ không còn lo lắng gì nữa, và cũng có thể đạt được mọi chuyện.

Nhưng khi Lý Tĩnh và Thiên Binh Thiên Tướng tấn công Ma Cung, lại phát hiện mọi chuyện căn bản không đơn giản như y tưởng tượng.

Bởi vì những người ở bên trong đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, dưới sự dẫn dắt của Ma Vương và Diệp Thiên, đã thuận lợi bắt được Lý

Tĩnh và tất cả Thiên Binh Thiên Tướng.

Ma Vương lúc đó nội tâm thực sự vô cùng cảm kích, bởi vì thực lực bao gồm cả đầu óc của Diệp Thiên, thực sự quá khiến người ta bội phục.

Chỉ cần có y ở đó, thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

Cho nên lúc đó y cũng không ngừng muốn cảm ơn Diệp Thiên, nhưng trong tình huống hiện tại căn bản không phải là lúc để cảm ơn.

Bây giờ sau khi bắt được Thiên Binh Thiên Tướng, bao gồm cả Lý Tĩnh, một đại nguyên soái, Thiên Đế đã sớm biết tin tức, cho nên lúc đó y cũng vô cùng tức giận, cho rằng mình đã trúng kế.

Tất cả mọi chuyện đều là do hai người họ.

Bởi vì ngay từ đầu, Thiên Đế cho rằng hiện tại mình đã nắm chắc phần thắng, có thể hoàn toàn đánh bại Ma Cung, vậy thì sau này sẽ không còn Ma Vương tồn tại nữa.

Y cũng cho rằng lần này Tiểu tiên làm việc vô cùng đắc lực, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, tất cả mọi chuyện trong mắt Thiên Đế.

Chẳng qua chỉ là một trò đùa nực cười mà thôi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng ý thức được một điểm, nếu Thiên Đế biết chuyện này, thì tình cảnh của Uyển Châu hiện tại sẽ vô cùng khó khăn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nhân lúc không ai phòng bị, cũng vội vàng âm thầm quay về, chuẩn bị cứu Uyển Châu về.

Bởi vì bản thân mọi người bây giờ trong lòng đều rất rõ, ngọn nguồn của toàn bộ sự việc là gì.

Diệp Thiên và Ma Vương đã sớm lên kế hoạch mọi thứ.

Hiện tại Thiên Đế cũng biết mình đã trúng kế, thì trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, và cũng sẽ trút giận lên người khác.

Cho nên lúc đó trong lòng y cũng tức giận, nhất định phải giải quyết triệt để chuyện này.Lúc đó, chuyện này đã thành công, mọi người đều vô cùng thuận lợi.

Lần này, Ma Vương và Diệp Thiên hai người liên thủ cùng nhau tạo nên, cũng khiến thành tích lần này vô cùng huy hoàng.

Lúc đó có thể bắt được Lý Tĩnh, chẳng qua cũng là vì Ma Vương.

Cho nên về điểm này, Lý Tĩnh và Thiên Binh Thiên Tướng, căn bản không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nếu ngay từ đầu mọi người có ý nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ không bị bắt.

Nhưng giờ đây, Ma Vương dùng Lý Tĩnh và Thiên Binh Thiên Tướng để trao đổi với Thiên Đế.

Bởi vì Thiên Đế không thể để những đại tướng này bị người của Ma Tộc xâm phạm như vậy, cho nên lúc đó y chỉ có thể thương lượng với Ma Tộc Ma Vương hai người.

Làm thế nào mới có thể giải thoát mọi người trở về.

Chương 1334

Ma Vương đương nhiên sẽ không làm chuyện lỗ vốn, lần này Thiên Giới chủ động xâm phạm, vậy thì mọi chuyện đều cần do một người chịu trách nhiệm.

Cho nên lúc đó Ma Vương cũng đưa ra yêu cầu của mình, đó là dùng bảo vật để đổi lấy tính mạng của những người này.

Nếu Thiên Đế quan tâm đến những người này, thì căn bản sẽ không để ý đến những bảo vật đó.

Cho nên lúc đó thông qua chuyện này, Ma Vương cũng vô cùng vui mừng, bởi vì ở chỗ Thiên Đế đã dùng đại tướng để đổi lại bảo vật.

Sau khi chuyện này kết thúc, đồng thời bên Bồ Đề lại xảy ra một số rắc rối nhỏ, bởi vì lúc đó Bồ Đề khi đi dạo lung tung trong Ma Giới, đã vô tình chạm vào U Minh Hoa.

U Minh Hoa là một loại hoa vô cùng hiếm gặp, nếu một khi người phàm hoặc tiên nhân chạm vào, thì sẽ nhanh chóng già đi.

Cho nên lúc đó Bồ Đề căn bản không biết, hiện trạng này sẽ xảy ra trên người mình, bởi vì lúc đó trong lúc va chạm đã không nhìn thấy sự tồn tại của U Minh Hoa, cho nên y liền trở nên già đi.

Lúc này, Bồ Đề không còn chút khí lực nào để thi triển pháp lực, bởi vì mức độ già đi hiện tại thực sự quá nhanh.

Sau đó, khi Diệp Thiên đi tìm Bồ Đề, phát hiện y căn bản không có ở đó.

Cho nên lúc đó y cũng không ngừng tìm kiếm, hy vọng có thể tìm thấy y càng sớm càng tốt.

Và báo cho y biết mọi chuyện.

Lúc đó khi nhìn thấy Bồ Đề không già đi nhanh như vậy, Diệp Thiên cũng không ngừng dùng pháp lực của mình để cứu chữa.

Nhưng bây giờ Bồ Đề thoi thóp, dù Diệp Thiên làm gì cũng căn bản không thể đạt được hiệu quả nhất định.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thực sự vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Bồ Đề.

Vì vậy trong một loạt vấn đề, cảm giác áp lực nảy sinh cũng khiến Diệp Thiên vô cùng lo lắng, bởi vì Diệp Thiên biết.

Kể từ khi chuyện xảy ra ở Ma Giới, thì Ma Vương nên có cách để cứu, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng đi tìm Ma Vương, và nói: "Ma Vương, xin ngài hãy xem Bồ Đề một chút.

Bây giờ y thoi thóp, dường như đã chạm vào U Minh Hoa.

Vừa rồi ta đã dùng pháp lực của mình, dù làm gì cũng hoàn toàn không thể giải trừ được." "Cho nên không biết ngài liệu có cách nào không?

Nhất định phải giúp đỡ, bởi vì bất kể thế nào, y và ta đều là bằng hữu, tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn y ra đi như vậy." Ma Vương thì vô cùng nguyện ý giúp đỡ Diệp Thiên, y cũng biết Diệp Thiên cầu xin y căn bản không xem y là người ngoài, nhưng chuyện này đối với y thực sự là bó tay chịu trói.

Bởi vì U Minh Hoa chỉ cần chạm vào, căn bản không có bất kỳ phương pháp cứu chữa nào."Diệp Thiên, không phải ta không muốn giúp đỡ, mà ngươi không biết loại U Minh Hoa này vô cùng tà ác.

Chỉ cần một khi chạm vào, sẽ nhanh chóng già đi, và sẽ hủy hoại cả người." "Chuyện này ta cũng không có cách nào giúp đỡ, bởi vì thứ này chỉ cần một khi chạm vào, căn bản không có bất kỳ phương pháp giải cứu nào, chỉ có thể cứ thế mà chờ đợi." Lúc Ma Vương nói

những lời này, thực ra trong lòng y cũng vô cùng cảm thấy bi ai, bởi vì nếu có thể cứu chữa Bồ Đề, y chắc chắn sẽ nguyện ý, dù sao thì mọi người cũng đã giúp đỡ y.

Nhưng bây giờ y thực sự bó tay chịu trói, đối mặt với vấn đề như vậy thực sự đặc biệt khó khăn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi nghe Ma Vương nói như vậy.

Cả người y liền trầm mặc, bởi vì y không muốn nhìn Bồ Đề cứ thế rời xa mọi người.

Nhưng giờ đây lại không có cách nào tốt hơn.

Cho nên lúc đó y chỉ có thể từ biệt Ma Vương.

Lúc đó Uyển Châu sau khi biết được chuyện này, vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh Bồ Đề bầu bạn với y.

Bởi vì nàng không muốn y chết một mình cô độc như vậy.

Nếu không giúp được gì, thì cũng phải ở bên cạnh y, để y cảm thấy có một sự ấm áp tồn tại.

Nhưng trong quá trình Uyển Châu bầu bạn, thực ra trong lòng nàng không ngừng suy nghĩ.

Nếu có cách nào giải quyết, dù là lên núi đao xuống biển lửa nàng cũng sẽ không từ nan.

Chương 1335

Nhưng giờ đây nàng phải trơ mắt nhìn bạn tốt của mình từ từ già đi, sự giày vò trong lòng đó chỉ có nàng mới có thể thực sự thấu hiểu.

Sau đó, Bồ Đề bây giờ cũng biết rằng thời gian không còn nhiều, cho nên trong khoảng thời gian tỉnh lại, y không ngừng nói chuyện với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Bởi vì y muốn gặp Đồng Tử, cho nên lúc đó Diệp Thiên liền dẫn Đồng Tử đến.

Lúc đó Bồ Đề sau khi gặp Đồng Tử, y cũng chúc phúc cho y một hồi.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người không cam tâm cứ thế mà chờ chết, quyết định đi tìm U Minh Hoa.

Nhưng khi họ đến nơi.

Phát hiện U Minh Hoa đã biến mất không còn dấu vết.

Diệp Thiên không tin loại hoa này, kể từ khi nó có thể sinh trưởng thì nhất định sẽ có cách giải quyết.

Nếu cứ ở đây mà chờ chết.

Thì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, tuyệt đối sẽ không cam tâm để Bồ Đề chết như vậy.

Cho nên dù thế nào cũng phải tìm ra U Minh Hoa, tìm hiểu nguyên nhân từ đó.

Nhưng sau khi tìm kiếm một thời gian dài, không tìm thấy, thế là Diệp Thiên bắt đầu hỏi những tinh linh xung quanh.

“Các ngươi có biết tại sao cây U Minh Hoa này, tại sao lại biến

mất không còn dấu vết không?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Nó đã đi đâu khác rồi sao?" Lúc Diệp Thiên hỏi, y vẫn luôn không ngừng, rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì trước đó mọi người không chạm vào nó thì thôi.

Cho nên việc nó đột nhiên biến mất, cũng gây ra rắc rối lớn.

Nhưng những tinh quái xung quanh thì biết U Minh Hoa.

Cho nên cũng nói cho Diệp Thiên biết mọi chuyện.

Thì ra U Minh Hoa đã thành tinh, cho nên mới biến mất.

Sau đó, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, sau khi biết được chuyện này, liền bắt đầu triển khai một loạt tìm kiếm, nhất định phải tìm thấy nó như vậy mới có thể cứu Bồ Đề.

Dù thế nào, chuyện này họ cũng sẽ tận tâm tận lực làm."Bây giờ nó đã hóa thành tinh, nếu có thể tìm thấy nó trong thời gian ngắn nhất, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng bây giờ hai chúng ta." "Căn bản không biết nó rốt cuộc đang ở đâu, nếu cứ đi vô định như vậy, có lẽ sẽ lỡ mất thời gian, làm sao bây giờ?" Lúc đó, điều Uyển Châu vẫn luôn lo lắng, vẫn luôn hiện lên trong đầu nàng, bởi vì nàng cảm thấy toàn bộ sự việc, dường như hoàn toàn không giống như những gì mình tưởng tượng.

Cho nên lúc đó nàng cũng không ngừng nói với Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên thì từ trước đến nay không lo lắng, bởi vì chỉ cần là thứ y muốn tìm thì nhất định có thể tìm thấy.

Bất kể con đường phía trước có hiểm trở đến mức nào, vì muốn Bồ Đề được tốt, cho nên Diệp Thiên cũng quyết định nhất định phải tìm thấy nó.

Nếu không thì một tia hy vọng cũng sẽ không có.

Cho nên lúc đó hai người trong quá trình tìm kiếm, phát hiện có một tinh linh U Minh Hoa.

Đang chơi đùa ở Thanh Lâu của Ma Giới.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng dùng cảm ứng của mình vội vàng đến đó.

Nhưng lúc đó, tinh linh này vẫn luôn ẩn giấu khí tức của mình.

Cho nên lúc đó nếu muốn tìm thấy nó, thực sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chương 1336

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản không tốn chút sức lực nào, y có thể giải quyết mọi chuyện.

Cho nên trong tình huống lúc đó, sau khi Diệp Thiên tìm thấy, hai người cũng vô cùng vui mừng.

Lúc đó, tinh linh U Minh Hoa không biết Diệp Thiên rốt cuộc có thân phận như thế nào, chỉ cảm thấy rất hợp nói chuyện với y, cho nên nguyện ý nói chuyện với y.

Cho nên trong quá trình nói chuyện.

Diệp Thiên chẳng qua là muốn hết lòng tiếp cận.

Để có được mọi thứ, kết quả y muốn.

Cho nên lúc đó Ma Tộc biết chuyện này, Ma Vương cũng phái binh lính đến lục soát Thanh Lâu.

Nhưng lục soát Thanh Lâu lại không thu hoạch được gì, căn bản không có bất kỳ phát hiện nào.

Cho nên lúc đó mọi người cũng đặc biệt tò mò, rốt cuộc là chuyện gì.

Bản thân trước đó mọi chuyện đều ổn, nhưng sau đó thì đúng là như mò kim đáy bể, không tìm thấy gì cả.

Cho nên lúc đó người mà Ma Vương phái đi, lại bắt đầu không ngừng tìm kiếm, không tìm thấy, thế là bắt đầu.

Lúc đó chỉ còn lại Diệp Thiên và tinh linh U Minh Hoa hai người.

Đồng thời Diệp Thiên cũng nói cho tinh linh biết một số chuyện, mục đích là để lấy được lòng tin của nó, mới có thể từ người nó mà

moi móc một số thông tin.

Cho nên lúc đó tinh linh U Minh Hoa ở trong Thanh Lâu, cũng không hề nhàn rỗi, mà còn ăn thịt mấy cô gái Thanh Lâu ở đó, bởi vì ăn thịt thì có thể khiến công lực tăng mạnh.

Cho nên làm chuyện như vậy, đúng là không hề cân nhắc đến sự an toàn của người khác, đúng là đang dùng sinh mệnh của người khác để thâu tóm tất cả.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên khi biết được mọi chuyện, trong lòng y vẫn luôn nhẫn nhịn.

Bởi vì chuyện này đối với y cũng vô cùng quan trọng.

Nhưng Diệp Thiên vẫn chậm chạp không ra tay, muốn xem rốt cuộc tinh linh U Minh Hoa này muốn làm chuyện gì.

Nếu ra tay trước mà làm kinh động nó, thì mọi chuyện có thể sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thà để nó muốn làm gì thì làm.

Cũng muốn nắm bắt thời cơ tốt hơn.

Cho nên lúc đó y cũng chọn không nói gì, cũng không đi hỏi.

Nhưng hiện tại tinh linh U Minh Hoa cũng không ngừng từ từ nâng cao pháp lực.Sau vô số lần tranh đấu, đồng thời Thao Thiết tu luyện, pháp lực cũng không ngừng tăng mạnh, hoàn toàn không thể so sánh với pháp lực trước đây.

Hiện tại Thao Thiết sở dĩ không ngừng nâng cao pháp lực của mình, là để chờ đợi sau này, nếu gặp phải bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, chắc chắn đều có thể một mình ứng phó.

Cho nên lúc đó, sau khi pháp lực tăng mạnh, y liền quay về tìm Diệp Thiên, bởi vì lúc đó Thao Thiết khi tranh đoạt pháp lực, đã rời xa

Diệp Thiên.

Cho nên y không biết Diệp Thiên rốt cuộc đang ở đâu, vì vậy lần này y muốn tìm thấy Diệp Thiên càng sớm càng tốt, và chia sẻ niềm vui của mình.

Bởi vì trước đó y và Diệp Thiên hai người trò chuyện rất hợp ý, đặc biệt nguyện ý nói chuyện với y, hầu như mỗi lần nói chuyện với y, đều có thể khiến y cảm thấy một cảm giác thư thái trong lòng.

Cho nên lúc đó Thao Thiết cũng đã thử đủ mọi cách để tìm Diệp Thiên, nhưng khi ở Thanh Lâu, y ngửi thấy một mùi tinh quái.

Cho nên lúc đó Thao Thiết có một cảm giác báo thù, sau đó liền rời đi như vậy.

Lúc đó, lão bảo cũng không ngờ lại có nhiều người mất tích như vậy, cho nên lúc đó trong lúc tìm kiếm một hồi lâu, cuối cùng cũng không thấy những người mất tích đó.

Bởi vì bản thân Thanh Lâu từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nhưng trong một thời gian ngắn lại mất tích nhiều người như vậy, lão bảo đương nhiên phải làm rõ chuyện này.

Chương 1337

Bất kỳ ai ở đó, đều cần được bảo đảm an toàn, không hy vọng xảy ra bất kỳ sự cố nào, như vậy sẽ ảnh hưởng lớn đến việc kinh doanh sau này.

Cho nên lúc đó lão bảo cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, vội vàng báo chuyện này cho Sở Phong.

"Sở Phong, gần đây không biết tại sao, trong Thanh Lâu của chúng ta phát hiện có người mất tích, nhưng lại vô duyên vô cớ không hề có động tĩnh gì, cho nên chuyện này nhất định phải làm rõ." "Nếu có người lại mất tích, thì đối với lợi ích của Thanh Lâu ảnh hưởng thực sự quá lớn." Cho nên lúc đó lão bảo khi báo cáo chuyện này cho Sở Phong, cũng hy vọng có thể nhanh chóng điều tra, rốt cuộc ai mới là nhân vật đáng ngờ.

Nếu tìm thấy nhân vật đáng ngờ đó, thì nhất định phải hỏi những người mất tích rốt cuộc đã đi đâu, hoặc bị ai làm hại.

Có mục đích, cho nên chuyện này mọi người nhất định phải điều tra rõ ràng.

Cho nên lúc đó Sở Phong sau khi biết được chuyện này, bắt đầu từng bước điều tra những người trong Thanh Lâu.

Lúc đó trong quá trình điều tra, đột nhiên cảm thấy Thao Thiết đáng ngờ nhất.

Bởi vì mỗi khi nó xuất hiện thì lại có người mất tích, cho nên chuyện này có thể có liên quan đến nó.

Mặc dù bây giờ không thể hoàn toàn xác định, nhưng nghi ngờ lớn nhất nên đổ dồn vào nó.

Sau đó, một mặt khác Ma Vương, cũng tiếp tục điều tra sự tồn tại của U Minh Hoa, bởi vì chỉ có tìm thấy nó mới có thể hoàn toàn chữa khỏi cho Bồ Đề.

Bởi vì bây giờ Ma Vương biết Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, vô cùng lo lắng cho tính mạng của Bồ Đề.

Nếu có thể giúp tìm thấy tinh linh U Minh Hoa, thì không những có thể cứu Bồ Đề, đồng thời cũng có thể báo đáp ân tình của Diệp Thiên đã làm cho y trước đây.

Cho nên lúc đó Ma Vương cũng không ngừng phái người đi tìm kiếm, dù không có manh mối cũng nhất định sẽ không dừng lại.Tình trạng cơ thể của Bồ Đề lúc đó vô cùng đáng lo ngại.

Chuyện này sắp bị Thiên Đế biết được.

Cho nên lúc đó y cũng vội vàng phái người đi tìm tung tích của Thao Thiết.

Nhưng hiện tại tung tích của Thao Thiết vô cùng khó tìm, không ai có thể tìm thấy nó một cách thuận lợi.

Hơn nữa, sự an toàn tính mạng của Bồ Đề, tất cả đều nằm trong tay một người.

Nếu không tìm được Thao Thiết, thì tính mạng của Bồ Đề hiện tại thực sự vô cùng gian nan.

Mọi người khi biết được một loạt vấn đề, mỗi người đều lo lắng cho Bồ Đề.

Bởi vì nếu không tìm được Thao Thiết, thì tình trạng cơ thể của Bồ Đồ chắc chắn sẽ không thể hồi phục.

Hiện tại cũng căn bản không có bất kỳ cách nào để giải quyết.

Cho nên lúc đó phái người trong quá trình tìm kiếm, cũng không có

bất kỳ manh mối nào.

Nhưng Diệp Thiên căn bản từ trước đến nay chưa từng từ bỏ.

Bởi vì chỉ cần có một tia hy vọng để cứu Bồ Đề, y tuyệt đối sẽ không trì hoãn bất kỳ điều gì.

Cho nên lúc đó trong quá trình tìm kiếm, y đã tìm thấy Thao Thiết ở một khách sạn tại Ma Giới.

Lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nếu dùng thân phận thật của mình để đối mặt với Thao Thiết.

Thì chắc chắn sẽ làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên trước đó cũng đã từng giao thiệp với nó.

Lần này y cũng giả vờ hữu hảo mà uống rượu.

“Không biết dạo gần đây ngươi vẫn luôn bận rộn sao?

Đôi khi ta vẫn luôn tìm kiếm ngươi, nhưng không tìm thấy.

Chương 1338

Lần này có thể nhìn thấy ngươi, ta thực sự quá vui mừng rồi!" "Hai chúng ta hôm nay nhất định không say không về, nếu không trước đó đã nói chuyện nhiều như vậy, trong chốc lát ta cũng không biết nên nói chuyện gì với ngươi nữa." Thực ra lúc đó Diệp Thiên chẳng qua là muốn tìm thứ y muốn từ trên người Thao Thiết.

Nhưng bây giờ lại không thể hoàn toàn làm như vậy.

Cho nên y chỉ có thể kéo gần quan hệ, không có bất kỳ tâm phòng bị nào, mới có thể đạt được mục đích của mình.

Diệp Thiên bản thân không muốn dây dưa với loại người như vậy.

Nhưng vì Bồ Đề đang tìm cách.

Cho nên lúc đó trong quá trình uống rượu, Thao Thiết cũng đặc biệt thích trò chuyện với Diệp Thiên.

Bởi vì mỗi lần nói chuyện với y, đều có thể khiến tâm trạng của nó tốt hơn, dường như có một số ngôn ngữ chung.

Mặc dù trước đó không tiếp xúc nhiều, nhưng lần này đối với Thao Thiết mà nói, nó cảm thấy đã kết giao được một người bạn tri kỷ.

Cho nên lúc đó Thao Thiết trong quá trình uống rượu, cả người cũng tâm trạng vui vẻ, đồng thời cũng uống rượu, lúc đó nó say rượu.

Diệp Thiên lúc đó vội vàng đưa nó về Ma Cung.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại không thể làm rõ sự thật là gì, cho nên y cũng hy vọng Ma Vương có thể giúp đỡ một chút.

Dù sao thì chuyện của Ma Giới đều do một mình Ma Vương thống

lĩnh, cho nên khi có bất kỳ vấn đề nào, Diệp Thiên chắc chắn sẽ hỏi ý kiến y ngay lập tức.

Cho nên lúc đó Ma Vương khi gặp Thao Thiết, đồng thời cũng nói với Diệp Thiên: "Nhìn tổng thể nó, hẳn là không có bất kỳ yêu thú nào." Ma Vương sở dĩ nói như vậy, bởi vì y căn bản không thể cảm nhận được trên người Thao Thiết có yêu khí hay không.

Nhưng lúc đó Đào Thái, dường như đã nhận ra Thao Thiết là một yêu.

Chẳng qua Ma Vương trước đó, dường như đã phán đoán có chút sai lầm, cho nên không kịp nhận ra.

Minh rõ ràng là một yêu quái chưa hoàn toàn thành hình, nên nếu cứ thế thả đi thì hậu quả thật sự sẽ rất khó lường, bởi vì những việc yêu quái làm vốn dĩ khác với Ma Tộc." "Thao Thiết liếc mắt một cái, nhận ra thân phận yêu quái của Minh, đồng thời cũng giải thích cho mọi người.

Khi đó Diệp Thiên không biết rõ mọi chuyện, sau khi đưa ra một vài lời gợi ý, hắn cũng cảm thấy nếu Minh thật sự là con yêu quái đó, thì hắn là có thể cứu được Bồ Đề.

Tuy trước đây hắn cố ý kết giao với nó, cũng chỉ vì điểm này mà thôi.

Nếu không phải vì Bồ Đề, Diệp Thiên tuyệt đối không thể nào ở cùng một chỗ với loại yêu quái như vậy.

Vì thế, sau khi Minh tỉnh rượu, nó cũng có chút cảnh giác.

Dường như nó cũng có thể cảm nhận được những chuyện đã xảy ra, mặc dù vẫn luôn say rượu nhưng đầu óc cũng có phần tỉnh táo.

Do đó, Diệp Thiên lúc ấy trực tiếp nói với Minh: "Bồ Đề, bằng hữu của ta, hiện đang trúng U Minh Hoa Chi Độc.

Ngươi có thể nhanh chóng cứu nàng ấy ra không?

Nếu ngươi có thể làm được điều này, thì mọi ân oán trước kia đều có thể bỏ qua." Khi đó, Diệp Thiên không phải cầu xin Minh hãy nhanh chóng chữa khỏi cho Bồ Đề, mà là ra lệnh cho nó phải cứu Bồ Đề trong thời gian ngắn nhất có thể.

Nếu Bồ Đề xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thế nhưng, Minh căn bản không muốn giúp cứu Bồ Đề, nó định bỏ trốn, nhưng lại bị Thao Thiết bắt được.

Bởi vì pháp lực của Thao Thiết hiện tại đang tăng mạnh, đối phó với một con tiểu yêu như Minh thì thừa sức, có thể nhanh chóng khống chế được nó.

Do đó, Diệp Thiên thấy Minh không nghe lời, liền giam giữ nó lại, vì nếu cứ thế thả nó đi, Bồ Đề thực sự không biết sẽ gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng như thế nào.

Tình trạng thân thể của Bồ Đề hiện tại quả thực rất tệ, căn bản không thể trụ qua đêm nay.

Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải cưỡng ép Minh phải cứu Bồ Đề.

Hiện tại, Diệp Thiên và những người khác căn bản không có bất kỳ giải pháp nào có thể triệt để cứu Bồ Đề.

Chương 1339

Nhất là cảnh tượng nàng đang dần lụi tàn, Diệp Thiên thực sự không đành lòng, nên chỉ có thể lợi dụng Minh để giải quyết mọi vấn đề.

Lúc đó, Uyển Châu cảm thấy chuyện này không nên động đến vũ lực, chỉ có thể cẩn thận giao thiệp với Minh, xem liệu có thể khiến nó thay đổi suy nghĩ hay không.

“Minh hẳn là rõ ràng, ta không có ý muốn làm hại ngươi, bởi vì Bồ Đề cũng vô tình chạm vào U Minh Hoàng, nên bây giờ mới dần dần già đi.” “Nếu ngươi không cứu nàng ấy, chắc chắn nàng ấy sẽ chết không nghi ngờ gì, ta tin ngươi cũng không phải là người có trái tim sắt đá.” Uyển Châu lúc đó trong lúc trò chuyện với Minh, cũng biết nó không phải là người máu lạnh.

Nếu có thể đối xử tốt hoặc thuyết phục nó, thì chuyện này hẳn có thể thành công.

Nhưng trong quá trình nói chuyện với Minh, nàng mới biết được Minh có nỗi khổ riêng, nên không muốn cứu người.

Bởi vì lúc đó nếu muốn cứu sống người khác, thì nó cũng chỉ có thể biến về nguyên hình.

Khi Uyển Châu nghe Minh nói như vậy, trong lòng thực sự rất khó xử.

Nếu thật sự phải để Minh trở về nguyên hình, thì chắc chắn nó không thể chịu nổi đả kích như vậy.

Nhưng nếu không làm thế, thì Bồ Đề chắc chắn sẽ không qua khỏi.

Tình bạn nhiều năm giữa Uyển Châu và Bồ Đề, nàng tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn Bồ Đề rời xa mình, bởi vì chuyện như vậy nàng tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Vì thế, Uyển Châu cũng đã báo cáo chuyện này cho Ma Vương, để xem liệu có cách nào đặc biệt hay không.

Nếu có cách đặc biệt có thể giúp giải quyết rắc rối, thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhưng nếu chuyện này không thể thực hiện được, thì Uyển Châu cũng không thể nào đối mặt với mọi chuyện nữa.

Bởi vì nếu Bồ Đề vì thế mà mất mạng, mọi người trong lòng đều sẽ rất đau khổ, không chỉ có nàng, mà Diệp Thiên và Ma Vương trong lòng cũng chắc chắn sẽ như vậy.

Do đó, sau khi báo cho Ma Vương, Ma Vương cũng đưa ra một đề nghị: "Nếu ngươi có thể đồng ý đi cứu Bồ Đề, vậy ta có thể ban cho ngươi một viên Thiên niên nội đan.

Có viên nội đan này rồi, ngươi không cần lo lắng sau khi cứu người xong sẽ biến thành nguyên hình." "Nếu ngươi cảm thấy điều này có thể chấp nhận được, vậy ta sẽ dâng viên nội đan đó lên, và ngươi cũng hãy chuẩn bị cứu người đi." Tuy nhiên, yêu cầu của Ma Vương lúc đó thực ra không phải là quá đáng, và cũng rất tốt.

Bởi vì khi đối mặt với vấn đề sinh tử của Bồ Đề, mọi người trong lòng đều giữ vững ý định ban đầu, hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết.

Hơn nữa, Ma Vương đối với Thiên niên nội đan căn bản không hề tiếc nuối.

Bởi vì hắn có rất nhiều nội đan, chỉ cần Minh đồng ý, thì mọi vấn đề đều ổn thỏa.

Do đó, khi Minh thấy Ma Vương cũng sẵn lòng lấy nội đan ra, nó liền đồng ý đi cứu Bồ Đề.

"Sở dĩ ta không muốn cứu người là có nguyên nhân của nó, nhưng bây giờ mọi người đều đã biết rồi.

Nếu Ma Vương đã sẵn lòng dâng viên nội đan đó, vậy thì hãy chuẩn bị cứu Bồ Đề, bây giờ rất cấp bách." Người của Thiên Giới khi đó nghe tin Minh ở Ma cung, đặc biệt hóa hình trà trộn vào Ma cung, không gì khác ngoài việc muốn thuyết phục Minh lên Thiên Giới, không cho nó ở lại đây cứu Bồ Đề.

Càng không muốn nó phục vụ cho Ma Vương, bởi vì bản thân quan hệ giữa Thiên Giới và Ma Vương hiện tại vô cùng vi diệu.

Cũng không thể nào tốt đẹp ở một mức độ nhất định, vì thế, khi đó họ dùng cách này để đạt được mục đích, muốn moi móc mọi thông tin trong lòng Minh, đồng thời cũng muốn phá rối bước đi của nó.

Bởi vì chỉ có như vậy Thiên Giới mới có thể hoàn toàn khống chế Ma Vương, đồng thời cũng muốn bù đắp cho những chuyện đã làm trước đây.

Trong khi đó, ở một bên khác, Diệp Thiên sau khi lấy được nội đan từ Ma Vương, liền vội vàng đi tìm Minh, sau đó để nó nhanh chóng tiếp xúc với viên nội đan kia.

Đồng thời cũng có thể nhanh hơn cứu Bồ Đề, nhưng không ngờ, trên đường đi, hắn lại phát hiện ra điều bất thường.

Diệp Thiên không biết chuyện gì đang xảy ra, vì sao người của Thiên Giới lại xuất hiện ở đây một lần nữa?

Chỉ cần họ xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt lành gì.

Thế nên, Diệp Thiên lúc ấy liền giao thủ với người của Thiên

Giới, bởi vì bản thân người của Thiên Giới xuất hiện ở đây sẽ không có chuyện gì tốt, chắc chắn lại có mục đích khác.

Quả nhiên, người của Thiên Giới lại như vậy.

Chương 1340

Bất kể hôm nay Ma Giới rốt cuộc muốn làm gì, ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi đắc chí.

Cũng sẽ không để các ngươi dễ dàng rời đi.

Lúc đó Diệp Thiên khi nói ra những lời này, đã hạ quyết tâm, bởi vì những việc Thiên Giới đã làm trước đây, hắn thật sự không thể chấp nhận, cũng đặc biệt không thích hành động của Thiên Giới.

Bản thân Thiên Giới vốn dĩ nên thuộc về phe chính nghĩa, nhưng những việc họ làm thật sự khiến người khác không thể hiểu nổi, rốt cuộc là vì mục đích gì.

Bây giờ đã phát hiện ra, thì tuyệt đối sẽ không để họ có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Ngay lúc đó, Ma Vương cũng rõ ràng, tuyệt đối không có ý định bỏ qua.

Vì vậy, khi Ma Vương nghe tin có kẻ gây rối ở đây, cũng vội vàng dẫn người đến.

Và muốn đến chi viện cho Diệp Thiên, bởi vì dù sao đây cũng là địa bàn của hắn, nếu người của Thiên Giới dám gây sự ở đây, thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Cũng càng không dung túng bất kỳ ai muốn tự ý làm càn ở đây.

Thế nên, từ khoảnh khắc tiếp theo trở đi, Minh và Ma Vương cũng muốn giúp Diệp Thiên cùng nhau đánh đuổi triệt để người của Thiên Giới.

Người của Thiên Giới tự nhiên vô cùng ranh mãnh, khi đó nhìn thấy không chỉ có mình Diệp Thiên, nên người của Thiên Giới cũng

nhân lúc hỗn loạn mà vội vàng bỏ chạy.

Bởi vì họ biết nếu ở lại đây mà đối đầu với mọi người, thì chắc chắn sẽ không có bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Ngược lại, việc họ làm chỉ là gây rối mọi thứ ở đây.

Mặc dù nhiệm vụ không thành công, nhưng ít nhất cũng đã gây ra một chút phiền phức.

Thế nên, lúc đó Minh cũng quyết định cứu Bồ Đề trước, sau đó mới tiến hành các chuyện khác.

Diệp Thiên lúc đó biết Minh đang cứu Bồ Đề, tự nhiên trong lòng cũng có rất nhiều lo lắng, liền cùng Minh đi cứu Bồ Đề, hy vọng nàng ấy có thể nhanh chóng hồi phục.

Lúc đó, trong quá trình Minh cứu Bồ Đề, toàn bộ thân hình nó đã biến trở lại nguyên hình.

Vì vậy, Ma Vương lúc đó đã hứa với Minh rằng sẽ dùng Thiên niên nội đan để giúp nó trở lại hình dạng trước đây.

Chuyện này một khi đã nói ra thì sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Thế nhưng, khi Ma Vương lấy nội đan ra, lại phát hiện căn bản không thể dung nhập vào Minh.

Hiện tượng như vậy thực sự khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, bởi vì Ma Vương cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn biến như vậy.

Vốn dĩ trước đây hắn cho rằng nội đan có thể hỗ trợ mọi thứ, nhưng bây giờ khi nhìn cảnh này, lại cảm thấy dường như mọi chuyện căn bản không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Lúc đó, Uyển Châu quyết định, vì đã hứa với Minh sẽ giúp nó trở lại hình dáng ban đầu, nhưng bây giờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Vậy thì Uyển Châu tuyệt đối sẽ không để Minh khôi phục nguyên

hình, bởi vì chính vì có viên nội đan đó nên Minh mới đồng ý.

Nếu bây giờ tình hình không có chuyển biến tốt đẹp, thì trong lòng nàng tự nhiên không còn gì để nói.

Do đó, Uyển Châu lúc đó cưỡng ép nuốt nội đan xuống, đồng thời lại một lần nữa không ngừng vận dụng công lực của mình một cách cưỡng chế.

Sau đó dung hợp và truyền cho Minh, hy vọng dùng cách này có thể thuận lợi giải quyết mọi chuyện.

Bởi vì hiện tại Uyển Châu cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy, hy vọng có thể hoàn toàn biến Minh trở lại hình dạng con người.

Minh lúc đó không ngừng hấp thu pháp lực, bởi vì chỉ có hấp thu pháp lực vào bản thân, mới có thể hóa hình thành người.

Vốn dĩ trước đây nó đã luôn xuất hiện trước mặt mọi người với hình dạng con người.

Chẳng qua vì lần này đi cứu Bồ Đề, nên lại bị đánh về nguyên hình.

Chương 1341

Về điểm này, Minh rõ hơn bất kỳ ai.

Ngược lại, nó cũng không muốn trở lại hình dáng trước đây, bởi vì bất kể là yêu hay người, ai cũng thích dùng hình người để đối mặt với thế nhân.

Do đó, trong quá trình hấp thu pháp lực để hóa hình thành người, nó lại vô cùng khó khăn, bởi vì mọi thứ hoàn toàn không giống như mọi người tưởng tượng.

Lúc đó, Minh gần như đã sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, nhưng dường như căn bản không có tác dụng gì, bởi vì lúc đó nó không thể sử dụng pháp lực của mình.

Vì vậy, trong lòng nó cũng vô cùng lo lắng, không hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào, ngay cả nó cũng không thể tìm hiểu được ngọn nguồn của toàn bộ sự việc.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều hy vọng có thể nhanh chóng được thực hiện, như vậy cũng đồng thời khiến nó dễ chịu hơn một chút.

Hiện tại, sau một đợt cứu chữa, Uyển Châu vẫn luôn ở bên cạnh Bồ Đề, sợ có chuyện gì xảy ra, nên lúc đó nàng không dám rời đi một bước, có thể nói là không rời nửa bước.

Hy vọng có thể chăm sóc Bồ Đề một cách tốt nhất.

Bởi vì Uyển Châu chưa thấy Bồ Đề thoát khỏi hiểm cảnh một cách thuận lợi, thì vĩnh viễn không thể an lòng được, nên nàng vẫn luôn ở bên cạnh Bồ Đề.

Hy vọng có thể làm tốt mọi việc, nếu Bồ Đề có thể chuyển biến tốt, thì nàng cũng mãn nguyện.

Lúc đó, dù làm gì, dường như cũng không thể làm được gì, bởi vì Minh đã vận dụng pháp lực nhưng lại không thể sử dụng.

Do đó, trong lòng nó thực sự vô cùng sốt ruột.

Thế nhưng, Diệp Thiên đứng một bên cũng cảm thấy, nếu lần này không thể giúp Minh hoàn toàn hóa hình thành người, thì những chuyện mọi người đã hứa trước đây chẳng phải đều công cốc sao?

Vì vậy, trong tình huống đó, Diệp Thiên cũng không ngừng thử kích hoạt pháp lực của Minh, bởi vì chỉ khi pháp lực được sử dụng toàn bộ, như vậy mới có thể triệt để giải quyết mọi vấn đề.

Thế nhưng, lúc đó Diệp Thiên đã chuẩn bị hoàn toàn, nhưng dường như không đạt được mục tiêu như mong đợi.

Nhưng hắn cũng không hề nản lòng, bởi vì một khi đã chọn giúp Minh, thì mọi chuyện chắc chắn sẽ được giúp đỡ như ý nguyện.

Còn về những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, Diệp Thiên cũng không hề dự đoán.

Thế nhưng, đêm đó Minh lại một mình lén lút đi ra ngoài, nuốt chửng một thị vệ.

Vốn dĩ nó tưởng rằng chuyện này sẽ không bị người khác phát hiện, nhưng Diệp Thiên lại có phần nhận ra.

Lúc đó, hắn chính là dựa vào sự cảnh giác đó.

Vì thế, hắn vội vàng đi ra ngoài tuần tra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó, khi Diệp Thiên nhìn thấy Minh ở đó, hắn cũng nghi ngờ, bởi vì đêm khuya không ở yên trong phòng, lại muốn ra ngoài đi lại.

Do đó, hắn lúc đó muốn hỏi: “Yêu quái đêm khuya không ngủ lại đi ra ngoài làm gì?

Vừa rồi có nghe thấy tiếng động gì không?" Minh lúc đó giả vờ như không có chuyện gì, dường như không nghe thấy tiếng động nào, và giả vờ như hoàn toàn không biết gì về những chuyện đã xảy ra trước đó.

"Thật sự là kỳ lạ, lẽ nào vừa rồi ta nghe nhầm sao?

Nhưng dường như thật sự có tiếng động." Diệp Thiên lúc đó rõ ràng đã nghe thấy tiếng động, nên mới cảm thấy bất thường, do đó mới bước ra.

Nhưng sau khi bước ra, chỉ thấy một mình Minh đứng đó, nên hắn tự nhiên có phần nghi ngờ, đôi khi cứ tưởng rằng mình đang gặp ảo giác.

Nhưng từ trước đến nay hắn chưa bao giờ gặp chuyện như vậy.

Vì thế, khi thấy Minh không có chuyện gì, hắn cũng không thể tiếp tục truy vấn nữa, nên Diệp Thiên lúc đó cũng vội vàng trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Bởi vì dù sao một ngày bận rộn thực sự rất mệt mỏi, cũng khiến thể lực của hắn có chút kiệt quệ.

Bất kể thế nào, hiện tại Diệp Thiên vui mừng nhất là Bồ Đề đã qua cơn nguy hiểm, vậy thì mọi chuyện đều có thể được giải quyết dễ dàng, nên mọi người không cần phải lo lắng về chuyện này nữa.

Chương 1342

Điều Diệp Thiên lo lắng nhất hiện tại là làm thế nào Minh mới có thể trả lại ân tình của mình, hiện tại nó không thể kích hoạt pháp lực trong cơ thể.

Vì vậy, đây cũng là một trong những việc khó khăn nhất, nhưng Diệp Thiên tin rằng nhờ nỗ lực của mình, hắn chắc chắn sẽ có thể chờ đợi thời cơ.

Nhanh chóng giải thích rõ vấn đề, như vậy có thể giúp đỡ.

Do đó, lúc đó hắn cũng vội vàng dưỡng tinh thần, nghỉ ngơi thật tốt, chờ đến ngày hôm sau.

Sau đó lại đi giúp Minh.

Một đêm vô cùng dài, nhưng mọi người nghỉ ngơi khá tốt.

Vào sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Thiên muốn tìm Minh để giúp nó khôi phục pháp lực.

Nhưng không ngờ, pháp lực của Minh lại khôi phục nhanh chóng như vậy, nên Diệp Thiên lúc đó vô cùng ngạc nhiên.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Bởi vì hôm qua pháp lực không thể sử dụng, giúp đỡ cũng vô ích, nhưng bây giờ chỉ sau một đêm, lại có thể tốt lên nhanh như vậy sao?

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó không ngừng hỏi Minh rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng Minh vì đã làm một số chuyện trái lương tâm, nên không thể nói rõ cho Diệp Thiên biết rốt cuộc làm thế nào mà pháp lực lại quay trở lại.

Do đó, nó cũng không ngừng nói dối, bởi vì chỉ có nói dối mới có thể che đậy được những lời nó đã nói.

Nhưng vào lúc đó, thị vệ đột nhiên báo cáo cho Ma Vương, bởi vì tối qua đã mất tích một người.

Vì vậy, chuyện này đối với Ma Tộc mà nói cũng vô cùng quan trọng.

Do đó, Ma Vương lúc đó sợ rằng nội gian đó đã giết người.

Lúc đó, Ma Vương trong quá trình thương nghị với mọi người, cũng hy vọng có thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, hoặc mọi người có thể giúp suy đoán xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Do đó, khi Minh đứng một bên, đối mặt với việc Ma Vương nói có nội gian, nó cũng hoàn toàn tán đồng.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy đây căn bản không phải là chuyện nội gian, lúc đó hắn không ngừng nghi ngờ chuyện này, chắc chắn có người cố ý làm vậy.

Vì thế, Diệp Thiên lúc đó vội vàng đến chỗ thị vệ điều tra những người mất tích, bao gồm cả việc liệu có thể để lại dấu chân bên trong hay không.

Do đó, sau khi Diệp Thiên vào trong, hắn đã phát hiện ra một bí mật trọng đại, đó là có người để lại dấu chân.

Vì vậy, hắn lúc đó cảm thấy chuyện này dường như không thể thoát khỏi mối liên hệ với Minh, chẳng qua những ngày đó hắn không có bằng chứng gì.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng đoán được, bởi vì tối hôm đó hắn thấy Minh cứ lảng vảng bên ngoài, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra.

Bản thân Diệp Thiên cảm thấy căn bản không thể xuất hiện ảo

giác.

Nếu không phải vì nghe thấy tiếng động, cảm thấy bất thường, hắn cũng sẽ không đi ra ngoài.

Bởi vì lúc Diệp Thiên bước ra, duy nhất chỉ có một mình Minh đứng đó, nên đây là điểm đáng nghi nhất.

Nhưng không ngờ, nó lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên tìm thấy dấu chân của Minh để lại, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là người đó đã bị nó ăn thịt.

Tuy nhiên, hiện tại Minh là đối tượng tình nghi lớn nhất.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó cảm thấy chuyện này có cần thiết phải báo cáo cho Ma Vương.

Bất kể người mất tích là thị vệ Ma Tộc.

Chương 1343

Thế nhưng, Ma Vương tự nhiên có quyền được biết, nên Diệp Thiên đã đến chỗ Ma Vương, đồng thời cũng nói ra suy đoán của mình, hy vọng có thể dựa vào đó để phán đoán.

Xem liệu lời hắn nói có đúng sự thật hay không.

"Ma Vương, vừa rồi ta đã đến chỗ thị vệ tuần tra một lượt.

Bởi vì trước đây ta luôn cảm thấy có thể căn bản không có nội gian, vì lúc đó ta thấy Minh ở đó." "Nhưng không ngờ, ta lại một lần nữa phát hiện ra dấu chân của nó để lại, nên chắc chắn một điều là chuyện này có liên quan đến Minh." "Vì vậy, ta cũng nghi ngờ, có thể Minh đã ăn thịt thị vệ đó, và pháp lực của nó không ngừng tăng lên." Diệp Thiên lúc đó sau khi nói chuyện này với Ma Vương, cũng hy vọng có thể dựa vào đó để quyết định, rốt cuộc nên làm thế nào cho tốt.

Trước đây Ma Vương vẫn luôn cho rằng có nội gian trong Ma Tộc.

Vì vậy, có thể sự hiểu lầm sẽ dẫn dắt mọi chuyện.

Diệp Thiên sở dĩ làm vậy, là hy vọng có thể sau khi điều tra rõ ràng, rồi đưa ra một phán đoán thỏa đáng.

Trong khi đó, ở một bên khác, Bồ Đề đã tỉnh lại, lúc đó mọi người thực sự vô cùng vui mừng khi thấy nàng đã khôi phục trạng thái ban đầu.

Đặc biệt là Uyển Châu, trong lòng không biết vui sướng đến mức nào.

Bồ Đề lúc đó khi gặp mọi người, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng

vui mừng, bởi vì vốn dĩ nàng tưởng rằng mình có thể phải bỏ mạng ở đây.

Nhưng không ngờ lại có đường sống, nên lúc đó nàng cũng cảm ơn mọi người đã làm những điều đó cho mình.

Nhưng đồng thời khi nhìn thấy Minh, Bồ Đề vẫn luôn tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Diệp Thiên cũng không ngừng an ủi cảm xúc của nàng, bởi vì dù sao trước đây nàng chưa từng tiếp xúc với Minh.

Vì vậy, lần này Bồ Đề khó khăn lắm mới tỉnh lại, cũng không muốn gặp người lạ, nên Diệp Thiên lúc đó cũng hy vọng có thể xoa dịu cảm xúc của nàng.

Như vậy có thể khiến thân thể nàng tốt hơn.

Thế nhưng, vào buổi chiều, đột nhiên lại mất tích một thị nữ.

Chuyện này đối với Ma Tộc mà nói thực sự vô cùng trọng đại.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó cũng bắt đầu không ngừng tìm kiếm dấu vết, và đã tìm đến hoa viên.

Lúc đó, sau khi vào trong, Diệp Thiên vừa hay nhìn thấy Minh lại ở đó, nên hắn lúc đó biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến nó.

Nhưng Minh cũng biết Diệp Thiên là người như thế nào, nếu để hắn biết mình đã làm nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không đáng được tha thứ.

Do đó, nó cũng không ngừng nói dối rằng thị nữ muốn bỏ trốn, nên nó mới làm một loạt vấn đề, hy vọng Diệp Thiên có thể tin những gì nó nói.

Minh vẫn luôn nói dối.

Vốn dĩ nó nghĩ rằng Diệp Thiên dường như căn bản không biết

những việc mình làm, nhưng Diệp Thiên không muốn nói ra sự thật.

Hắn hy vọng Minh sẽ tự biết điều, bởi vì lúc thị vệ đó mất tích, Diệp Thiên đã phát hiện ra tung tích của nó.

Chẳng qua bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, nên Diệp Thiên tuyệt đối phải báo cáo chuyện này cho Ma Vương, bởi vì bất kể thế nào, đây cũng là địa phận của Ma Vương.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, thì Diệp Thiên cũng không thể nào ăn nói được.

Bản thân Minh đã phạm sai lầm hết lần này đến lần khác.

Diệp Thiên trong lòng còn rõ hơn bất kỳ ai, nên cũng không hy vọng chuyện này sẽ tiếp tục xảy ra nữa.

Trong khi đó, ở một phương diện khác, Ma Vương đã sớm biết tin thị nữ mất tích, bởi vì đối với Ma Tộc đây không phải là chuyện một hai lần.

Từ lâu đã có người mất tích, nên chuyện này mọi người nhất định sẽ coi trọng.

Vốn dĩ chuyện này nên khiến lòng người hoang mang.

Chương 1344

Cả Ma Tộc trên dưới dường như đều lo lắng liệu có bị mất tích hay không, bởi vì tình huống mất tích thực sự không thể nào phán đoán được, nên lúc đó cũng bắt đầu không ngừng tra xét thị vệ và thị nữ.

Xem gần đây hoạt động có bất thường hay không, bởi vì Ma Tộc từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nên nhất thời Ma Vương nhất định phải làm rõ tất cả vấn đề.

Nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lúc đó, tất cả thị vệ trong quá trình điều tra, căn bản không phát hiện ra tình huống bất thường, bởi vì trong khoảng thời gian gần đây, phạm vi hoạt động của thị vệ và thị nữ đều không thay đổi, những việc cần làm thì đã làm, nên căn bản không có bất kỳ tình huống nào.

Về chuyện này, Ma Vương vẫn không ngừng phái người đi tìm kiếm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong khi đó, ở một phương diện khác, Minh trong quá trình ăn thịt người.

Cũng khiến pháp lực của nó có phần uy hiếp.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn theo dõi.

Mặc dù Minh vẫn luôn nói chuyện, nhưng Diệp Thiên không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh toàn bộ sự việc đều do nó làm.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy bất kể khi làm bất kỳ việc gì, không thể dựa vào suy đoán và nghi ngờ của mình mà để một người phải chịu hoàn toàn tất cả những lỗi lầm đã phạm.

Do đó, điều Diệp Thiên cần làm nhất hiện tại là nhanh chóng theo dõi Minh xem cả ngày lẫn đêm nó đang làm gì?

Vì pháp lực của nó đột nhiên có chút tăng trưởng, mặc dù không lớn, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, thực sự là một chuyện nằm ngoài dự liệu.

Do đó, Diệp Thiên trong quá trình theo dõi, thấy Minh sau khi ra khỏi Ma cung liền bắt đầu ăn thịt người, nên hắn muốn ngăn cản.

"Ngươi có thể làm ra chuyện nghiêm trọng như vậy sao?

Ngươi có biết công lực của ngươi hiện tại có phần tăng trưởng, đó cũng là nhờ những người này.

Chẳng lẽ ngươi thật sự nhẫn tâm làm vậy sao?" Diệp Thiên lúc đó lập tức hiểu ra, vì sao công lực của Minh lại có thể tăng trưởng như vậy, hóa ra là nhờ ăn thịt người, nên nó mới làm như vậy.

Lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng có thể ngăn cản, nhưng không ngờ, Minh lại không ngừng khuyên Diệp Thiên đừng quản.

Cứ coi như không nhìn thấy chuyện gì, bởi vì Minh cho rằng Diệp Thiên vẫn luôn đứng một bên.

Thế nhưng, Diệp Thiên tuyệt đối không thể để Minh làm hại người khác, nên hắn cũng từ chối yêu cầu đó.

Thế nhưng, Diệp Thiên sở dĩ làm như vậy, là vì hắn cảm thấy những việc Minh làm hoàn toàn trái với luân thường đạo lý, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có thêm nhiều sinh mệnh vô tội bị chôn vùi ở đây.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó dù thế nào cũng sẽ không đồng ý với yêu cầu của Minh, mà phải ngăn chặn mọi chuyện.

Bởi vì bất kể thế nào, những người ở đây căn bản không có bất kỳ quan hệ gì với Minh.

Nhưng bây giờ vì pháp lực có thể tăng lên rất nhiều mà nó không ngừng ăn thịt người, nên điểm này Diệp Thiên thực sự không thể hiểu nổi.

Do đó, lúc đó hắn cũng đã nói rõ ý định của mình.

Cũng chính là hy vọng Minh có thể nhận ra điều này, đừng sai càng thêm sai.

Dù sao những sinh mệnh vô tội này nó không coi trọng, thì ít nhất cũng sẽ có người khác coi trọng.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó đã bày tỏ thái độ của mình.

Không gì khác ngoài việc muốn Minh chú ý đến lời nói và hành động của mình.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không buông tha cho nó.

Thế nhưng, Minh cũng rất rõ ràng, Diệp Thiên tự nhiên là một người hiểu rõ đại nghĩa.

Nếu tại diện đối những việc nó đã làm, hắn không thể giúp đỡ thì nó cũng chỉ có thể bỏ trốn, bởi vì nó tuyệt đối không thể đứng yên ở đó chờ người khác bắt giữ.

Chương 1345

Do đó, lúc đó Minh nhân lúc Diệp Thiên không phòng bị mà bỏ chạy.

Nó cũng cho rằng mọi chuyện đều có thể thuận lợi, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn chuyện như vậy xảy ra trước mặt mình.

Vì thế, Diệp Thiên liền quay về vội vàng báo cáo chuyện này cho Ma Vương, hy vọng có thể nhận được lời giải đáp.

“Trước đây, ta vẫn luôn nghi ngờ những việc đó là do Minh làm, nhưng hôm nay ta có thể nói cho ngài biết, sự thật chứng minh Minh đang ăn thịt người, nên bây giờ nó đã bỏ trốn.” “Ngài hãy nhanh chóng hạ lệnh cho người đi bắt giữ nó.

Nếu không sẽ có thêm nhiều người bị thương vong vì thế.” Lúc đó, Ma Vương sau khi biết được chuyện này, tự nhiên sẽ không dung túng.

Chuyện làm hại tộc nhân, lại có thể bỏ qua sao?

Thế nên, hắn vội vàng phái ra tướng tài đắc lực đi tìm tung tích của Minh.

Thế nhưng, chuyện này nhanh chóng bị người của Thiên Giới nghe được.

Do đó, khi đó họ biết Ma Tộc đang truy bắt Minh, toàn bộ đều vô cùng vui mừng, liền lập tức vội vàng đi tìm Minh, và liên thủ với nó để chống lại Ma Tộc.

Bởi vì Minh cũng biết những việc mình đã làm, tuyệt đối không thể để Ma Vương bỏ qua.

Nhưng bây giờ nếu người của Thiên Giới muốn liên thủ với mình, thì đến Thiên Giới trốn một thời gian, cũng vừa hay là một chuyện không thể tốt hơn.

Do đó, Minh cũng nghe theo quy định của Thiên Giới, liền bay lên trời.

Lúc đó, Thiên Đế thấy Minh liền muốn đi luyện đan, liền bảo Thái Bạch Tinh Quân lừa Minh vào lò luyện đan.

Thiên Đế tự nhiên sẽ không làm chuyện lỗ vốn.

Hắn biết Ma Vương và Minh cũng có thù hận sâu sắc, vậy thì vừa hay có thể lợi dụng Minh để giải quyết mọi chuyện.

Bản thân Thiên Giới và Ma Tộc hiện tại đang là phe đối lập.

Do đó, bất kể ai thắng ai thua, đối với đối phương mà nói đều là một chuyện không thể tốt hơn.

Do đó, lúc đó Thái Bạch Tinh Quân theo lời Thiên Đế, rồi dẫn Minh đến phòng luyện đan.

Nhưng không ngờ, sau khi Minh vào đó, lại muốn ăn tiểu đồng.

Kết quả tiểu đồng căn bản không phải đối thủ của nó, liền bị nó ăn sống.

Do đó, lúc đó đây cũng chính là một phần trong kế hoạch.

Minh căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy nếu ăn tiểu đồng, thì pháp lực của mình sẽ không ngừng tăng lên.

Vì vậy, lúc đó nó căn bản không hề cân nhắc mọi chuyện, tất cả đều chỉ là cái bẫy mà thôi.

Bởi vì nếu Thiên Đế muốn khống chế một người, thì trước tiên phải nắm giữ mọi thứ của người đó trong tay mình, như vậy mới có thể triệt để hiểu rõ một người.

Do đó, lúc đó Thái Bạch Tinh Quân đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chờ Minh ăn xong tiểu đồng, sẽ dùng tội danh đó để bắt giữ nó.

"Thật không ngờ, ngươi lại dám phạm phải sai lầm lớn như vậy ở Thiên Giới.

Ngươi có biết tiểu đồng đó là đồng tử thân cận của Thiên Đế không?

Dám ăn thịt nó, sao không mau thúc thủ chịu trói!" Lúc đó, Thái Bạch Tinh Quân dùng tội danh đó để bắt giữ Minh, đồng thời còn muốn luyện đan.

Trong khi đó, ở một bên khác, Ma Vương vẫn luôn không ngừng tìm kiếm tung tích của Minh.

Nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Minh sau khi rời khỏi Ma Tộc, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Chương 1346

Bất kể Ma Vương phái bao nhiêu người đi, dường như cũng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Lúc đó hắn cũng vô cùng sốt ruột, bởi vì nếu không tìm thấy Minh.

Thì hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Do đó, lúc đó Ma Vương lại bắt đầu phái thêm nhiều người mạnh mẽ đi tìm kiếm, nhất định phải tìm thấy tung tích của Minh.

Huống hồ hiện tại hắn căn bản không biết Minh đang gặp nguy hiểm như thế nào ở Thiên Giới, nên trong một thời gian dường như không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Nhưng tất cả mọi chuyện, đối với hắn cũng vô cùng quan trọng, nên dù thế nào hắn cũng sẽ tìm thấy Minh.

Lúc đó, trong quá trình tìm kiếm không tìm thấy Minh, lại phát hiện ra tung tích của Thiên Giới.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó quyết định lên Thiên Giới, dùng cách này để tìm hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì nếu Minh bị người của Thiên Giới bắt đi, thì cũng có khả năng, nhưng hiện tại Diệp Thiên cũng không xác định được ngọn nguồn của toàn bộ sự việc, rốt cuộc đã xảy ra như thế nào.

Do đó, hiện tại vì đã tìm thấy dấu vết của Thiên Giới, nên Diệp Thiên cũng quyết định lên Thiên Giới xem sao.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên đến Thiên Giới, đồng thời cũng đã sử dụng Nhiếp Hồn Thuật, mới biết được vì sao mình đã khổ sở tìm kiếm bấy lâu mà không tìm thấy tung tích của Minh.

Hóa ra hiện tại Minh đã sớm bị người của Thiên Giới luyện thành đan.

Thế nhưng, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy hành động của Thiên Giới, thực sự khiến hắn không biết dùng ngôn ngữ nào để hình dung, bởi vì những việc họ làm, thực sự khiến người khác không thể chấp nhận.

Nếu theo lẽ thường, người của Thiên Giới nên tự xưng là thần tiên, đồng thời cũng nên làm một số chuyện có ý nghĩa.

Nhưng bây giờ khi nhìn những việc họ làm.

Thực sự không được bất kỳ ai coi trọng.

Hắn biết chuyện này xong, đồng thời cũng đã đến phòng luyện đan để xem sao.

Nhưng không ngờ, ở đó canh gác nghiêm ngặt, nếu cứ thế xông thẳng vào một cách trắng trợn, chắc chắn sẽ gây chú ý cho mọi người.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy nếu Thiên Giới đã chọn làm như vậy.

Thì chắc chắn sẽ giữ lại một tay.

Vì vậy, hắn cũng không ngừng suy nghĩ xem nên dùng cách nào mới có thể thuận lợi tiến vào phòng luyện đan, như vậy mới có thể lấy được đan dược.

Cũng không uổng công một chuyến lên Thiên Giới.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng đã quan sát môi trường xung quanh.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó biết, nếu muốn đi vào từ cổng chính, chắc chắn sẽ xung đột với các thị vệ đó, nên lúc đó hắn căn bản không làm ra động tĩnh nào.

Thế nhưng, chuyện Diệp Thiên muốn làm chắc chắn sẽ được hoàn

thành trong thời gian sớm nhất, hắn cũng sẽ không bỏ qua những chuyện đó.

Do đó, lúc đó sau khi thuận lợi tiến vào phòng luyện đan, Diệp Thiên đã phát hiện ra Minh quả thực đã bị luyện thành đan.

Vì vậy, hắn lúc đó đã lấy đan dược đi, nhưng không ngờ lúc đó lại bị thị vệ nhìn thấy.

Do đó, thị vệ lúc đó vô cùng hoảng loạn, bởi vì bản thân chuyện này xảy ra ở đây, nếu đan dược bị người khác lấy đi, chắc chắn cũng sẽ bị trừng phạt nặng nề.

Do đó, bất kể thế nào cũng tuyệt đối không thể để Diệp Thiên bỏ trốn.

Nhưng mọi người trong lòng đều rất rõ thực lực của Diệp Thiên, nếu chỉ dựa vào vài người.

Mà muốn đối phó với hắn, thì tuyệt đối không thể nào.

Chương 1347

Do đó, Diệp Thiên lúc đó cũng không bị phát hiện, nhưng một khi đã lấy được đan dược, thì không cần thiết phải dây dưa với họ.

Lúc này, chuyện này cũng khiến Thiên Giới, lòng người ai nấy đều hoảng sợ.

Mọi người đều biết chuyện này quá đáng lo ngại.

Thái Bạch Tinh Quân sau khi biết chuyện này cũng quay về.

Vội vàng lập tức phái người đi truy bắt, bởi vì chuyện lần này tuyệt đối không thể có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Nếu chuyện trở nên như vậy, thì Thiên Đế chắc chắn sẽ trừng phạt vì điều này.

Thái Bạch Tinh Quân sau khi biết chuyện này, lập tức vội vàng dẫn tất cả mọi người đi truy bắt, nhưng vẫn chậm một bước, Diệp Thiên đã bỏ trốn.

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua, nên sau đó người của Thiên Giới cũng vội vàng tìm kiếm tung tích của Diệp Thiên, nhất định phải bắt được hắn, và lấy lại đan dược.

Bản thân viên đan dược này được chế tạo ra từ lò luyện, bất kể ai cũng căn bản không thể dễ dàng lấy đi được.

Vì vậy, lần này Thái Bạch Tinh Quân, những người được phái đi nhất định phải giải quyết được mọi chuyện, nếu không, chuyện cũng sẽ không dừng lại ở đó.

Lúc đó Diệp Thiên căn bản không quan tâm đến những chuyện hư vô, phù phiếm đó.

Sau khi lấy được đan dược, hắn nhanh chóng quay về Ma Tộc.

Đồng thời trước mặt Ma Vương đưa đan dược cho hắn, bởi vì bản thân thứ này thuộc về Ma Vương, căn bản không thể để người của Thiên Giới động vào.

Do đó, Diệp Thiên lúc đó cũng chính vì biết điều này, nên mới không để họ đắc chí.

Thế nhưng, lúc đó Ma Vương sau khi lấy được đan dược, cũng đặc biệt cảm ơn Diệp Thiên, bởi vì bất kể thế nào, những thứ hắn đã giúp đỡ thực sự quá nhiều.

Đến nỗi không biết dùng lời lẽ nào để biểu đạt.

Thật may Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vẫn luôn ở bên cạnh Ma Vương, đồng thời cũng đã phục vụ cho hắn.

Thế nhưng, lần này Uyển Châu cũng không ngờ Minh lại biến thành đan dược, đồng thời sau khi biết chuyện này cũng đặc biệt cảm thấy trớ trêu.

Vốn dĩ mọi chuyện đều có thể tiếp tục phát triển theo hướng tốt đẹp, nhưng Minh lại cố tình làm như vậy, bây giờ lại trở thành nỗi lo lắng, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đó, khi biết một loạt vấn đề, trong lòng nàng đã như thế nào.

Trong khi đó, ở một bên khác, quân truy đuổi của Thiên Giới cũng đã đến biên giới, bởi vì lần này nhất định phải bắt được Diệp Thiên.

Nếu không, sau khi quay về Thiên Đế cũng nhất định sẽ nhận ra.

Và vì chuyện như vậy mà trách phạt mọi người, nên bất kỳ ai cũng sợ rằng chuyện không thể hoàn thành, nhưng căn bản không thể làm được.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ, những binh lính của Thiên

Giới lại truy đuổi không tha, rồi truy đến một nơi nào đó.

Do đó, lúc đó hắn cũng nói ra một loạt vấn đề trong lòng mình.

Đồng thời cũng nói với Uyển Châu.

Lúc đó, Uyển Châu lại cảm thấy vì người của Thiên Giới đã chủ động tìm đến đây, vậy thì tuyệt đối không thể để họ dừng lại rồi cứ thế rời đi.

Do đó, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng đã bàn bạc, không bằng ở biên giới đó cố ý trêu chọc những binh lính truy đuổi của Thiên Giới.

Bởi vì những binh lính truy đuổi này căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Nếu để những người này bắt được Diệp Thiên, thì đó đơn giản là mơ mộng hão huyền.

Do đó, Diệp Thiên từ trước đến nay căn bản không hề để những binh lính của Thiên Giới vào mắt.

Chương 1348

Đừng nói những binh lính đó, ngay cả bản thân Thiên Đế đứng trước mặt Diệp Thiên, cũng vĩnh viễn không hề căng thẳng hay sợ hãi, cũng không có bất kỳ cảm giác áp lực nào.

Do đó, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Ở đó không ngừng trêu chọc binh lính của Thiên Giới.

Bất kể làm thế nào, cũng căn bản không thể làm được gì.

Bởi vì những binh lính này căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Thế nhưng, lúc đó Thiên Đế cũng biết chuyện này, đồng thời cũng biết những binh lính đó, nếu ở biên giới, căn bản không chiếm được bất kỳ lợi thế nào.

Bằng những người đó cũng căn bản không thể bắt được Diệp Thiên.

Do đó, hiện tại Thiên Đế cũng vội vàng hạ lệnh, điều tất cả binh lính của mình quay về.

Bởi vì những binh lính đó đi rồi cũng vô ích, bởi vì Thiên Đế tự nhiên biết thực lực của Diệp Thiên, bao gồm cả địa bàn của Ma Vương hiện tại.

Nếu binh lính của mình cứ lảng vảng ở biên giới đó, thì sẽ khiến chuyện trở nên nghiêm trọng hơn.

Do đó, lúc đó Thiên Đế cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này, nhưng nhất định phải cải thiện lại chiến lược và biện pháp, như vậy mới có thể thuận lợi đạt được mục tiêu.

Trong khi đó, ở một bên khác, Ma Vương, từ sau khi Diệp Thiên đưa đan dược, đồng thời cũng không ngừng sử dụng.

Nhưng sau khi sử dụng viên đan dược đó, Ma Vương phát hiện đan dược, dường như không có bất kỳ hiệu quả nào, đồng thời cũng vẫn luôn thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì.

Bồ Đề lúc đó vừa hay cũng ở bên cạnh Ma Vương, nên cũng đã cung cấp cho hắn một số manh mối, hy vọng có thể giúp đỡ, bởi vì Bồ Đề đối với phương diện này ít nhiều cũng có vài phần kiến giải.

Do đó, lúc đó nàng cũng đã nói ra suy đoán của mình với Ma Vương.

"Đan dược đáng lẽ không thể xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

Hiện tại ta nghi ngờ chỉ là pháp lực bị phong ấn.

Nếu pháp lực có thể được giải phong ấn trở lại, thì ước tính viên đan dược đó có thể có hiệu quả." "Mặc dù những gì ta nói không nhất định là thật, nhưng ít nhất cũng nên thử một lần." Thế nhưng, Diệp Thiên lúc đó sau khi biết Bồ Đề nói như vậy, thì cũng sẵn lòng để Ma Vương phá trừ phong ấn pháp lực, bởi vì bất kể thế nào, Diệp Thiên nhất định phải giúp Ma Vương vượt qua mọi khó khăn.

Một khi Diệp Thiên đã ra tay, đan dược cũng đã lấy về, vậy thì nhất định phải giúp Ma Vương đến cùng.

Do đó, lúc đó sau khi Diệp Thiên phá trừ phong ấn pháp lực cho Ma Vương, đồng thời Ma Vương cũng bắt đầu rơi vào trạng thái ngủ say.

Mặc dù không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng Diệp Thiên sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Ma Vương, chỉ cần có nơi nào cần hắn làm gì.

Hắn chắc chắn sẽ không từ nan, và sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ.

Chuyện Ma Vương ngủ say nhanh chóng tạo ra tiếng vang trong Ma Giới, tất cả các đại thần Ma Tộc đều biết Ma Vương hiện tại đang ngủ say.

Đối với Ma Giới, đây quả thực là một chuyện vô cùng phản nghịch, nên lúc đó vài đại thần cũng tụ tập lại một chỗ, không ngừng bàn bạc xem nên xử lý hậu quả như thế nào.

"Chuyện Ma Vương ngủ say hiện tại tuyệt đối không thể để người khác biết.

Nếu để người khác biết, đặc biệt là Thiên Giới, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng thảm khốc.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là mấy đại thần chúng ta nhất định phải che giấu chuyện này." Không thể để ngoại giới biết, càng phải quản chặt cấp dưới của mình, bịt miệng họ thật kín, nói với tất cả mọi người rằng tuyệt đối không được nhắc đến chuyện này.

Nếu có người hỏi chuyện Ma Vương, có thể nói là đang bế quan hoặc dùng các lý do khác đều được.

Vì vậy, hiện tại mấy người chúng ta ngồi lại một chỗ, nên thống nhất khẩu khí đối ngoại.

Tuyệt đối không được có bất kỳ sơ suất nào.

Nếu chuyện này không thể che giấu được, thì đối với Ma Giới chúng ta, chắc hẳn mọi người cũng rõ nhất.

Chương 1349

Trong đó có một đại thần Ma Tộc, bởi vì mọi người tụ tập lại bàn bạc những người này đều là các trọng thần, đối với thanh thế của Ma Giới cũng đặc biệt lớn.

Vì vậy, lần này mọi người sở dĩ tụ tập lại để thảo luận chuyện này, không gì khác ngoài việc không hy vọng xảy ra bất kỳ chuyện gì, và cũng hy vọng sau khi chuyện này được che giấu.

Đồng thời đối với Ma Vương mà nói cũng không thể tốt hơn.

Sau khi mọi người bàn bạc, đồng thời cũng thấy chỉ có thể làm như vậy, bởi vì không có cách nào khác.

Trong khi đó, ở một bên khác, Diệp Thiên phong tỏa Ma Vương trong cấm địa Ma cung.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy Ma Vương lúc đó đang ngủ say, nếu một khi bị ngoại giới biết, thì chắc chắn sẽ chịu nhiều tai họa.

Vì vậy, chuyện này chỉ cần có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không để Ma Vương phải lo lắng.

Do đó, lúc đó sau khi mọi thứ ở đó đều được phong tỏa cẩn thận, đồng thời hắn cũng đã bố trí trận pháp để bảo vệ.

Bởi vì Diệp Thiên trong lòng rất rõ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thì chắc chắn sẽ có kẻ muốn ra tay với Ma Vương.

Vậy thì nhất định phải làm tốt chuyện này.

Mặc dù chuyện này đã được Ma Tộc bàn bạc kỹ lưỡng, tuyệt đối không cho phép ai ra ngoài, hoặc có người tiết lộ tin tức này ra ngoài, nhưng giấy không bọc được lửa.

Bởi vì dù sao cũng có người đã tiết lộ tin tức này ra ngoài, nên lúc đó các thần tử cũng bắt đầu không ngừng làm ầm ĩ đòi gặp Ma Vương.

Nếu Ma Vương thật sự ngủ say hoặc biến mất không dấu vết, thì Ma Giới thực sự sẽ hỗn loạn bất an, đặc biệt là những thần tử cấp dưới đó.

Nhất định phải gặp Ma Vương, bắt buộc phải làm rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Lúc đó, các trọng thần của Ma Vương cũng thực sự vô cùng bất lực, bởi vì mọi người đều sợ một điều, nếu có thể thuận lợi bao biện mọi chuyện.

Thì các thần tử cũng sẽ không còn sợ hãi nữa.

Nhưng hiện tại quần thần đã sớm biết chuyện này, vậy thì cũng không thể nói gì nữa, nên lúc đó cũng đành phải chấp nhận tất cả mọi chuyện.

Diệp Thiên lúc đó sau khi biết chuyện này cũng biết, nếu muốn trấn an chúng thần, thì cũng chỉ có thể do Ma Vương ra mặt gặp mặt.

Nhưng hiện tại căn bản không thể được.

Vì thế, hắn cũng hóa hình thành dáng vẻ của Ma Vương, đồng thời đi ra ngoài gặp các đại thần, như vậy có thể dẹp yên mọi chuyện.

Cũng sẽ không để mọi người làm ầm ĩ nữa.

Lúc đó, Diệp Thiên với dáng vẻ Ma Vương đã xuất hiện trước mặt mọi người, không gì khác ngoài việc muốn hóa giải mọi khủng hoảng.

Bởi vì hắn trong lòng rất rõ, việc Ma Vương ngủ say lần này đối với các đại thần chắc chắn là vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì có thể có người hoặc một số người muốn leo lên vị trí Ma Vương.

Nếu lúc đó biết Ma Vương ngủ say, thì chắc chắn sẽ lợi dụng khoảng thời gian này.

Mọi người có khả năng sẽ làm phản, nếu thật sự như vậy, thì sẽ phát sinh nội loạn.

Tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên thực ra đều đã nghĩ trong đầu, chẳng qua không muốn tình huống đó xảy ra.

Nhưng hiện tại bên phía Ma Vương đã hỗn loạn không chịu nổi, nên hắn cũng chỉ có thể dùng cách này để giúp giải vây.

Diệp Thiên đã ở đây dùng trận pháp bảo vệ Ma Vương.

Vậy thì phải giúp bảo vệ tốt tất cả những người trong Ma cung, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Nếu không, Ma Vương sau khi tỉnh lại mà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng chắc chắn cũng sẽ rất đau lòng.

Chương 1350

Thế nhưng, Diệp Thiên không hy vọng tất cả mọi chuyện đó sẽ xảy ra, nên lúc đó hắn cũng đã kịp thời ngăn chặn mọi thứ.

Thế nhưng, chuyện này càng lúc càng lan rộng.

Hầu như tất cả mọi người trong Ma Giới, trên dưới đều đã biết chuyện này.

Nhưng mọi người vẫn luôn không ngừng suy nghĩ về ngọn nguồn của toàn bộ sự việc, rốt cuộc là chuyện gì.

Bao gồm cả Thiên Đế bên đó cũng đã nhận được tin tức như vậy, nên lúc đó các thần tiên cũng bắt đầu nghi ngờ Ma Vương giả.

Bởi vì trước đây tất cả những chuyện đó đều đã truyền ra ngoài, nhưng bây giờ Ma Vương lại một lần nữa tỉnh lại, nên chuyện này nếu theo suy đoán của Thiên Đế và các thần tiên.

Thì chắc chắn là giả, nếu thật sự cũng như vậy, nên lúc đó Thiên Đế đã phái sứ thần đến hòa đàm.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải quyết mọi chuyện tốt nhất, và cũng có thể tinh giản để xác định rốt cuộc toàn bộ sự việc là thật hay giả.

Thế nhưng, Diệp Thiên sau khi biết được tin tức, liền bảo Bồ Đề hóa hình thành Ma Vương.

Bởi vì Diệp Thiên rất rõ ràng, chỉ có Bồ Đề đã ở Thiên Giới, đối với những việc của Thiên Giới cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Nếu tất cả mọi chuyện đều có thể hóa hiểm thành an, thì tự nhiên là chuyện tốt.

Thế nhưng, lúc đó sau khi Bồ Đề hóa hình thành Ma Vương, đồng thời cũng đã triệu tập một bữa tiệc, và hoan nghênh sứ giả.

"Không biết lần này sứ giả rốt cuộc có chuyện gì muốn thương lượng, nhưng vì hôm nay đã đến đây, thì hãy ở lại đây cho tốt, ta cũng sẽ nhiệt tình chiêu đãi, những thứ này đều là chuẩn bị cho ngươi." Bồ Đề lúc đó khi nói ra những lời này, đã dùng giọng điệu của Ma Vương để đối mặt với sứ giả.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên sau khi biết được chuyện này.

Đã sớm nói rõ với Bồ Đề, đồng thời cũng sẽ bảo nàng giả vờ rất giống Ma Vương, như vậy mới không gây ra nghi ngờ.

Bởi vì Diệp Thiên tự nhiên hiểu rõ tính tình của Thiên Đế, nếu có bất kỳ chuyện gì, chắc chắn sẽ đến đây để xác nhận trước.

Thế nhưng, lúc đó sứ giả thực tế cũng vô cùng thân thiện nói với Ma Vương: "Lần này sở dĩ ta đến đây, là phụng mệnh Thiên Đế muốn hòa đàm.

Nhưng lần này, vì sao không thấy Diệp Thiên đâu?

Có thể cho hắn ra gặp mặt không?" Sứ giả lúc đó cố ý sắp xếp chuyện như vậy, đồng thời cũng muốn xem liệu có phải Diệp Thiên đang giở trò hay không, bởi vì lệnh của Thiên Đế.

Lúc đó, Bồ Đề cũng không ngờ, sứ giả lại có chiêu này, muốn gặp Diệp Thiên.

Vậy thì chuyện này tuyệt đối không thể để xảy ra.

Bởi vì Diệp Thiên còn có chuyện khác.

Hơn nữa, lần này sứ giả, không gì khác ngoài việc muốn điều tra xem liệu tất cả mọi chuyện có phải là thật hay không.

Do đó, lúc đó Bồ Đề khi ở một bên đã dùng thân phận Ma Vương

để giao thiệp với sứ giả, tuyệt đối không thể để lộ bất kỳ dấu vết nào.

Như vậy nhất định sẽ khiến hắn nhận ra.

Trong khi đó, ở một bên khác, Uyển Châu và Bồ Đề cũng tương trợ lẫn nhau, cố gắng hết sức ngăn cản, không cho sứ giả gặp Diệp Thiên.

Bởi vì chuyện này chỉ có ba người là rõ nhất, ngọn nguồn của toàn bộ sự việc là như thế nào.

Nếu sứ giả nhất định phải gặp Diệp Thiên, thì mọi hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng thảm khốc.

Do đó, lúc đó Uyển Châu cũng đã tìm lý do, nhưng không ngờ, căn bản không thể lấp liếm được.

Bởi vì lần này sứ giả, không gì khác ngoài việc phụng mệnh Thiên Đế, muốn vạch trần bộ mặt thật của Diệp Thiên, bởi vì mọi chuyện đều nằm trong tay hắn.

Do đó, lúc đó sứ giả sau khi nghe hai người nói chuyện một hồi, đồng thời cũng có thể phán định suy đoán của mình hoàn toàn chính xác.

Chương 1351

Từ đó thấy Diệp Thiên chắc chắn đã giả mạo Ma Vương.

Do đó, lúc đó hắn bị lừa gạt, vậy thì tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy đắc chí.

Rồi hắn cũng bắt đầu công khai vạch trần.

“Ngươi căn bản không phải Ma Vương thật, Diệp Thiên hóa hình thành.

Ngươi đừng tưởng có thể lừa gạt được tất cả mọi người trong Ma Giới, nhưng ngươi không lừa được ta.” Lúc đó, sứ giả khi nói ra những lời này, vô cùng kinh ngạc, bởi vì mọi người thực sự không dám tin, lẽ nào người đang đứng trước mặt thật sự không phải Ma Vương sao?

Do đó, lúc đó hắn cũng đã dẫn dắt mọi người hiểu rõ.

Sứ giả vốn dĩ nghĩ rằng mình có thể vạch trần âm mưu nhỏ của Diệp Thiên, nhưng không ngờ.

Tất cả mọi chuyện đã sớm được Diệp Thiên sắp xếp ổn thỏa, bao gồm cả việc Bồ Đề và Uyển Châu hai người ở đó ngăn cản, cũng đều đã được dự liệu trước.

Không gì khác ngoài việc muốn sứ giả tận mắt thấy, Ma Vương thật sự đang đứng trước mặt, căn bản không phải Diệp Thiên.

Do đó, lúc đó sứ giả sau khi nói ra những lời này.

Đồng thời Diệp Thiên cũng từ phía sau bước ra, xuất hiện trước mặt sứ giả.

Lúc này, Diệp Thiên cũng không ngừng châm chọc sứ giả.

“Quả nhiên thật sự quá thú vị.

Đến Ma Giới để gây chia rẽ sao?

Nếu người đang đứng trước mặt không phải Ma Vương, vậy ngươi nói rốt cuộc là ai đây?” “Không thấy sao?

Bây giờ ta đang đứng trước mặt ngươi rồi.

Rốt cuộc có chuyện gì muốn tìm cứ nói ra đi.

Chẳng phải lần này là phụng mệnh Thiên Đế muốn hòa giải sao?” “Xem ra mục đích của ngươi không đơn thuần chút nào.” Diệp Thiên lúc đó biết Thiên Đế, tự nhiên biết chuyện Ma Vương chắc chắn sẽ không bỏ qua, cũng sẽ nhanh chóng phái người đến, nên đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ trước.

Không gì khác ngoài việc muốn cho tên đó một đòn phủ đầu.

Nhưng không ngờ, điều đó lại khiến sứ giả đơn giản là tự rước lấy nhục.

Do đó, lúc đó sau khi Diệp Thiên nói xong, Ma Vương cũng vội vàng hạ lệnh, rồi bắt giữ sứ giả.

Lúc đó, Thiên Đế sau khi biết chuyện này, đồng thời cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Do đó, vội vàng lại phái Thái Bạch Tinh Quân nhanh chóng đi xem sao.

Thiên Đế rất rõ ràng, một khi chuyện này bị bại lộ, thì sứ giả được phái đi chắc chắn sẽ bị phát hiện, và một khi mọi chuyện đều bại lộ.

Thì Thiên Đế cũng chỉ có thể phái quân tinh anh đặc biệt đi xem sao.

Nếu có thể giảng hòa, thì cũng có thể đưa sứ giả về.

Vì vậy, hiện tại Thiên Đế cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này để đối phó.

Trong khi đó, ở một bên khác, Thiên Đế sau khi dặn dò xong chuyện này, đồng thời lại bắt đầu vì Vương Mẫu mà tìm kiếm lại nguồn nước Dao Trì.

Bởi vì trước đây tất cả nguồn nước đã bị Diệp Thiên phá hoại và lấy đi, đả kích đối với Vương Mẫu thực sự quá lớn.

Do đó, Thiên Đế để có thể đưa ra một lời giải thích.

Cũng chỉ có thể tìm lại nguồn nước mới để giao cho Vương Mẫu, như vậy cũng có thể làm nàng vui lòng.

Chương 1352

Nhưng chuyện này Thiên Đế trong lòng rất rõ, bởi vì mọi chuyện đều đã xảy ra, đối với Diệp Thiên cũng hoàn toàn không có cách nào.

Nếu chuyện này không thể giải quyết một cách thỏa đáng.

Thì Thiên Đế ở bên Vương Mẫu cũng không thể nào ăn nói được.

Do đó, lúc đó hắn cũng chỉ có thể tùy tiện tìm một vật thế tội, để gánh chịu chuyện này.

Như vậy có thể làm mọi chuyện trở nên nhẹ nhàng, sẽ không còn ai quản những chuyện đó nữa.

Thiên Đế sau khi tìm được một vật thế tội, đồng thời cũng đã phủ quyết, bởi vì xử quyết chuyện này nên càng sớm càng tốt mới có thể triệt để giải quyết mọi chuyện.

Thế nhưng, lúc đó Thiên Đế đồng thời cũng đã tìm được nguồn nước cho Vương Mẫu, và cũng xử quyết vật thế tội đó, khiến tâm trạng của Vương Mẫu cũng rất tốt.

Bởi vì chuyện này trong lòng nàng.

Đã bị quấy rầy trong một khoảng thời gian dài.

Lúc đó Vương Mẫu cũng chỉ muốn có một giải pháp mà thôi.

Bây giờ Thiên Đế đã hoàn toàn giải trừ phiền muộn cho nàng, vậy thì không còn gì nữa, lại bắt đầu tiếp tục cuộc sống thường ngày.

Trong khi đó, ở một bên khác, Thái Bạch Tinh Quân sau khi đến Ma Giới, người đầu tiên tìm đến là Diệp Thiên, hy vọng có thể giải trừ tất cả những hiểu lầm.

“Diệp Thiên, ý định lần này của ngươi, hẳn là cũng có thể đoán

được rốt cuộc là vì sao.

Lần này sứ giả thực sự phụng mệnh Thiên Đế yêu cầu hòa giải." "Nhưng không biết giữa chừng đã xảy ra hiểu lầm như thế nào, lại bị bắt giữ.

Vì vậy, lần này là để giải trừ hiểu lầm, cũng hy vọng có thể thả hắn ra." Những lời Thái Bạch Tinh Quân nói ra thật sự không biết xấu hổ.

Những lời này đối với Diệp Thiên, lẽ nào trong lòng ngươi chưa từng nghĩ đến sao?

Sứ giả rốt cuộc đến đây cầu hòa, là muốn dò la những chuyện liên quan đến Ma Vương, chẳng qua mọi người đều không muốn nói quá rõ ràng mà thôi.

Ngày thứ hai lúc đó không có gì, nhưng Uyển Châu lại ở một bên không ngừng châm chọc, cảm thấy những người của Thiên Giới, bất kể là Thiên Đế hay những thần tiên đó, thật sự ai nấy đều không biết liêm sỉ.

Bởi vì nàng không biết, họ lại có thể làm ra chuyện như vậy, ngược lại còn có thể đường hoàng đứng đó.

Do đó, lúc đó nàng thực sự không thể dùng lời lẽ tốt đẹp để đối đãi.

Diệp Thiên lúc đó lại cảm thấy chuyện này, vì Thái Bạch Tinh Quân đã xuất hiện, vậy thì có lý do gì mà không thể đồng ý chứ?

Vì thế, hắn cũng đồng ý nhanh chóng quay về Thiên Giới.

Đồng thời cũng đã đồng ý với Thái Bạch Tinh Quân sẽ giúp chuộc lại sứ giả, nhưng tất cả đều nằm trong kế hoạch của Diệp Thiên.

Tuyệt đối sẽ không dễ dàng đầu hàng hoặc giúp đỡ.

Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định trở về Thiên Giới, nhưng thực chất là để xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Ngay lúc đó, tất cả các thần tiên đều không ngừng nịnh hót, chọn những lời lẽ hoa mỹ nhất để nói với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng đối với hai người mà nói, những lời này hoàn toàn không xuất phát từ bản ý của họ.

Chỉ cần nghe kỹ sẽ nhận ra lời trong lời, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không hề để loại chuyện này trong lòng.

Dù họ muốn làm gì thì mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu, bao gồm cả Bồ Đề, đều đã sớm thông hiểu mọi mối quan hệ.

Giờ đây mọi chuyện đã đến nước này, họ muốn xem lần này Thiên Đế và một đám người sẽ gây ra động tĩnh gì.

Bất kể có kế hoạch gì, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thỏa hiệp, bởi vì đối với những thần tiên được gọi là "thần tiên" kia mà nói, họ chưa bao giờ hành sự theo lẽ thường.

Chương 1353

Vừa A dua nịnh bợ ở đây, sau lưng lại dễ dàng đâm một nhát dao, cho nên khi Diệp Thiên và Uyển Châu trở về Thiên Giới, chỉ còn lại một mình Bồ Đề.

Bởi vì Bồ Đề phải ở lại Ma Giới để đóng giả Ma Vương, tuy Diệp Thiên để Bồ Đề ở đó không phải là thượng sách, nhưng trong tình huống hiện tại chỉ có thể để hắn thay thế.

Nếu một khi có người biết Ma Vương hiện tại là giả, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn, cho nên chuyện này Diệp Thiên đã sớm sắp xếp ổn thỏa, tuyệt đối không thể để loại chuyện này xảy ra.

Bởi vì nếu Ma Giới biết Ma Vương đang trong trạng thái ngủ say, vậy thì Ma Giới chắc chắn sẽ động loạn không yên, sau này có thể đại loạn, như vậy đối với Thiên Giới sẽ là một chuyện tốt.

Lúc đó Bồ Đề ở Ma Giới giả làm Ma Vương cũng vô cùng thuận lợi, không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Thiên Đế lúc đó sau khi nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu, đồng thời cũng nhiệt tình khoản đãi, đích thân dâng rượu cho Diệp Thiên.

Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng không có cách nào, ai bảo lần này Thiên Đế cũng đang ấp ủ một âm mưu nhỏ.

Nếu không, y tuyệt đối sẽ không chủ động dâng rượu cho Diệp Thiên, điều đó căn bản không phù hợp với thân phận của y.

Hai người trong lúc uống rượu nói chuyện cũng có chút say.

Uyển Châu lúc đó biết Diệp Thiên không uống được nhiều rượu, nên vội vàng đưa hắn trở về.

Khi hai người về đến chỗ ở, đã phát hiện ra một chuyện vô cùng

kỳ lạ.

Bởi vì trước đây đồ đạc trong phòng vẫn nguyên vẹn, không hề có bất kỳ thay đổi nào, nhưng lần này sau khi uống rượu trở về nhìn lại căn phòng, mọi thứ đã như mới hoàn toàn.

Uyển Châu lúc đó không biết chuyện gì, liền hỏi thị nữ bên cạnh: "Chuyện gì vậy?

Căn phòng đột nhiên lại biến thành thế này?

Đồ đạc của ta đâu cả rồi?

Ai bảo đổi hết đồ trong căn phòng này vậy?" Uyển Châu lúc đó chỉ cảm thấy có chút tò mò mà thôi, nên cũng lắng nghe câu trả lời của thị nữ.

Hóa ra tất cả những đồ vật này đều là Thiên Đế ban thưởng.

Uyển Châu đối với những thứ này chưa bao giờ thích, bất kể là ai ban thưởng, nàng căn bản đều không cần.

Lúc đó Uyển Châu từ miệng thị nữ cũng biết tất cả đều do Thiên Đế ban thưởng, nhưng những thứ này đối với nàng mà nói, căn bản không có tác dụng gì lớn.

Nàng cũng không thích những việc mà Thiên Đế làm.

Chỉ có một mình nàng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, Uyển Châu và Diệp Thiên trở về Thiên Giới cũng không phải xuất phát từ bản ý của họ, chỉ là tất cả kế hoạch đều nằm trong sự khống chế.

Cho nên lúc này Diệp Thiên đã tỉnh.

Uyển Châu vẫn luôn ép hỏi thị nữ, rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lại ban thưởng nhiều đồ như vậy.

Vậy thì những đồ vật trước đây đều đi đâu rồi, cho nên nàng mới nghi ngờ một điểm, trong lúc hỏi thị nữ.

Thị nữ không nói, vì có thể có nỗi khổ riêng, nhưng Uyển Châu hy vọng có thể biết tất cả, nên nàng không ngừng truy vấn.

“Ngươi cứ thành thật trả lời là được rồi, ta cũng không có ý gì khác, chỉ hỏi một chút những vật cũ đó rốt cuộc đã đi đâu?

Vì sao lại đổi mới hoàn toàn ở đây?

Rốt cuộc là thế nào, chỉ cần ngươi nói rõ những chuyện này, ta sẽ không hỏi nữa.” Uyển Châu không phải là người tò mò, chỉ cảm thấy những chuyện này dường như đều có chút kỳ lạ, cho nên chỉ hy vọng chuyện này có thể được khai báo thành thật.

Hơn nữa những chuyện này cũng sẽ không làm hại đến tính mạng của nàng, liệu loại lo lắng này có cần thiết không?

Cho nên lúc đó thị nữ dưới sự truy hỏi của Uyển Châu, không có cách nào cũng đành phải kể cho nàng biết, hóa ra căn phòng hiện tại nàng đang ở đã từng bị cháy rụi.

Cho nên lúc đó đồ đạc gần như đều bị hủy hoại thảm hại, tất cả đều được đổi mới hoàn toàn.

Chương 1354

Uyển Châu đại khái đã hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, đồng thời cũng sẽ không tiếp tục ép hỏi, bởi vì chuyện đã đến nước này, nếu còn tiếp tục truy vấn thì sẽ có vẻ tiểu nhân.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cũng không truy hỏi nữa, dù sao thị nữ cũng không dễ dàng.

Chuyện này cũng tạm thời kết thúc.

Nhưng lúc này, Thiên Đế đột nhiên ban thưởng một lượng lớn mỹ nữ.

Uyển Châu trực tiếp đuổi họ đi.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không cần bất kỳ ai hầu hạ, hay bất cứ điều gì, bởi vì hai người cũng không phải là người quá kiêu quý.

Cần gì phải có nhiều người như vậy, cũng không biết Thiên Đế rốt cuộc có ý đồ gì.

Diệp Thiên và Uyển Châu không ngừng suy đoán Thiên Đế và Vương Mẫu rốt cuộc đang ấp ủ âm mưu gì, nhưng tất cả đều không thể hoàn toàn theo kế hoạch của họ.

Lúc này Vương Mẫu lại sai Thiên Đế ban thưởng châu báu cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó không nghĩ nhiều lắm, vì y cảm thấy những châu báu này chắc chắn Uyển Châu có thể dùng được.

Thế là y liền mang về, rồi giao cho Uyển Châu.

Uyển Châu tự nhiên không thích những thứ này, đặc biệt là do

Vương Mẫu ban tặng, càng thêm chán ghét, bởi vì những châu báu này không những khiến nàng cảm thấy ghê tởm, mà ngay cả hành vi của Thiên Đế và Vương Mẫu cũng thực sự không dám khen ngợi.

Cho nên vì những thứ này Diệp Thiên đã mang về, thì việc xử lý như thế nào đều do nàng quyết định, thế là nàng trực tiếp vứt bỏ chúng.

Lúc đó Uyển Châu vô cùng tức giận, nên nàng không muốn những thứ này, bởi vì bản thân sau khi trở về Thiên Giới, trong lòng nàng vô cùng khó chịu, chỉ luôn kiềm chế cảm xúc của mình.

Nhưng Diệp Thiên là người hiểu nàng nhất, cũng biết tâm trạng nàng hiện tại khó chịu đến mức nào, cho nên y cũng không muốn chọc giận nàng.

Nếu không thích những thứ này, vứt bỏ thì cũng thôi, dù sao Uyển Châu căn bản không có khái niệm gì về châu báu.

Mặt khác, Ma Vương sau một thời gian dài ngủ say, đột nhiên cũng tỉnh dậy.

Lúc đó, Ma Vương biết Bồ Đề đã giúp mình củng cố địa vị ở Ma Giới, cho nên trong lòng thật sự không biết nên làm thế nào để cảm ơn.

Lúc đó Ma Vương không ngừng nói với Bồ Đề: "Chuyện hôm nay đa tạ ngươi, nếu không phải vì ngươi, bây giờ Ma Giới không biết sẽ xảy ra hỗn loạn gì, cho nên chuyện lần này đa tạ ngươi, ta nhất định sẽ trọng thưởng." Ma Vương là một người rất biết điều, nếu đối với người có ơn thì sẽ vĩnh viễn báo đáp, tuyệt đối không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Sau khi trải qua chuyện này, Ma Vương hiểu rõ nếu không có Bồ Đề và Diệp Thiên mấy người giúp đỡ, e rằng cửa ải này thật sự khó

vượt qua.

Cho nên lần này không những muốn trọng thưởng Bồ Đề, mà còn muốn ban cho hắn chức vị.

Lúc đó Diệp Thiên ở Thiên Giới sau khi biết chuyện này, cũng vội vàng kể cho Uyển Châu, bởi vì tuy hai người hiện tại đã trở về Thiên Giới, nhưng trong lòng họ vẫn luôn nhớ đến Ma Vương.

Nếu lần này Ma Vương có thể hoàn toàn tỉnh lại từ giấc ngủ say, đó thật sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Uyển Châu lúc đó nghe Diệp Thiên nói vậy thì vui mừng hơn nhiều, thế là hai người vội vàng lén lút trở về để thăm, bởi vì chuyện này không thể để bất kỳ ai biết được.

Cho nên lúc đó họ cũng giấu giếm.

Sau khi Ma Vương ban thưởng cho Bồ Đề, đồng thời lại ban cho hắn một phủ đệ mới, phủ đệ được trang trí vô cùng huy hoàng.

Bồ Đề chưa bao giờ ở một căn nhà tử tế như vậy, nên cũng đặc biệt cảm ơn Ma Vương đã ban ân huệ như thế.

Lúc đó khi Diệp Thiên biết chuyện này, cũng mừng cho Bồ Đề, bởi vì công lao lần này của hắn quả thực không thể đong đếm, cho nên lúc đó y cũng tự hào vì Bồ Đề.

Ma Tướng lúc đó cũng vô cùng chúc mừng Bồ Đề, lần này lập công có thể được Ma Vương thưởng thức, cho nên mọi người tự nhiên đều mừng cho hắn.

Bồ Đề lúc đó cũng đều chấp nhận tất cả, không hề từ chối hay gì cả, bởi vì hắn cảm thấy những chuyện mình đã làm, bất kể là giúp Ma Vương hay thế nào đi nữa, đều biết Ma Vương có tấm lòng đối với mình, nếu chuyện này hắn không đồng ý thì lại làm Ma Vương mất mặt.

Lúc đó khi Bồ Đề đang ghi nhớ tất cả những chuyện này trong lòng, lại không ngờ đột nhiên có người tiến đến gây sự, cảm thấy Bồ Đề không làm gì cả, vì sao lại được ban thưởng nhiều đồ như vậy.

Chương 1355

Cho nên lúc đó mọi người cũng có chút không phục, Diệp Thiên lúc đó trong lúc thấy có người gây sự, tuyệt đối sẽ không thờ ơ, cho nên lúc đó y cũng ra mặt dạy dỗ một trận, rồi giải quyết tất cả vấn đề, mọi người lại khôi phục trạng thái bình thường.

Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai gây rối ở đây, cho nên dù là ai, y cũng sẽ dạy dỗ, để bọn họ biết rõ không nên vô cớ gây sự ở đây.

Bởi vì bọn họ căn bản không phải đối thủ của y, Diệp Thiên không muốn làm lớn chuyện, bởi vì nếu có thể giải quyết được một số chuyện thì y thà không làm gì cả.

Cũng không muốn lãng phí võ lực của mình, chỉ hy vọng có thể giải quyết bằng lời nói, nhưng có một số chuyện không hề đơn giản như Diệp Thiên tưởng tượng.

Muốn biến chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, những người đó căn bản không thể làm được một chút nào.

Cho nên lúc đó Bồ Đề cũng biết Ma Vương hiện tại có chút khó xử.

Vì hiện tại Ma Vương đã hoàn toàn tỉnh táo, Bồ Đề cũng bắt đầu bày mưu hiến kế cho Ma Vương, bởi vì bất kể thế nào, trên con đường sắp tới phải tiếp tục tiến lên.

Con đường tương lai không biết sẽ đi đến đâu, nhưng Ma Vương cũng tin Bồ Đề có thể đưa ra một số kế hoạch tốt hơn.

Lần này Bồ Đề đưa ra kế hoạch rộng khắp, để bách tính đều có thể hoàn toàn được hưởng lợi, thường thì cũng có thể làm mọi việc

một cách hoàn hảo, một chuyện vẹn cả đôi đường như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Thiên Đế, khi y biết chuyện này, bắt đầu không ngừng phái người đi dò xét.

Bởi vì Thiên Đế từ trước đến nay vẫn luôn rình rập Ma Giới, nếu có thể hoàn toàn thu phục thì đó là nguyện vọng lớn nhất của y, chỉ là hiện tại đối với Thiên Đế mà nói, căn bản không làm được, cho nên y luôn theo dõi sát sao mọi động tĩnh của Ma Giới, nếu có bất kỳ manh mối nào, Thiên Đế cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sở dĩ Thiên Đế phái người thăm dò, cũng vì y có chút toan tính, nhưng Diệp Thiên lại là một người vô cùng thông tuệ.

Bởi vì mọi hành động của Thiên Đế, mọi cử chỉ đều nằm trong sự khống chế của Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nghe nói người của Thiên Giới lại bắt đầu gây chuyện ở đây, đồng thời y và Uyển Châu vội vàng hóa thân trở về.

Bồ Đề lúc đó vẫn luôn ẩn giấu thân phận của mình để đối phó, bởi vì hắn không hy vọng xảy ra bất kỳ chuyện gì, kể cả lần này, những người mà Thiên Đế phái đến, tuyệt đối không thể để họ tra ra bất kỳ manh mối nào.

Khi Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì, chắc chắn đều sẽ bàn bạc kỹ lưỡng với Uyển Châu và mấy người khác, làm rõ đối sách, như vậy mới có thể tóm gọn những người do Thiên Đế phái đến.

Bởi vì bất kể tiếp theo muốn làm gì, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để họ đắc thắng.

Ma Vương lúc đó cũng phái người, đồng thời đưa người của Thiên Giới đi chăm sóc, bởi vì tuy mọi người ngoài mặt hòa thuận

nhưng trong lòng không hợp, nhưng Ma Vương khi làm việc lại luôn chừa một đường lui.

Bởi vì hắn không muốn dồn mọi chuyện vào đường cùng, nếu không có đường lui thì cũng không làm gì được, cho nên lúc đó hắn cảm thấy làm như vậy, cũng là để giữ thể diện cho Thiên Đế.

Vừa hay cũng muốn xem những người do y phái đến rốt cuộc muốn làm gì, bởi vì thực ra trong lòng mọi người đều có thể đoán được.

Lần này Thiên Đế phái người đến chắc chắn lại là một kiểu thăm dò, nhưng không biết rốt cuộc đằng sau đó ẩn giấu tình huống gì.

Cho nên lúc đó mọi người đều bận rộn với công việc của mình, một chút cũng không dám lơ là.

Sau khi người của Thiên Giới đến Ma Tộc, đồng thời Ma Vương cũng đuổi tất cả đi, bởi vì đối với bất kỳ ai của Thiên Giới, bao gồm cả thần tiên, Ma Vương thật sự không muốn tiếp cận, dù là thiện ý hay ác ý, bất kể là mục đích gì, thường thì hắn cũng không hy vọng có bất kỳ mối liên hệ nào với họ.

Nhưng trên mặt lại phải làm tròn bổn phận, cho nên lúc đó Ma Vương khi tiếp đãi những người của Thiên Giới cũng vô cùng thân thiện, đồng thời sau khi tiễn họ đi, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng tiếp tục quay về Thiên Giới.

Bởi vì bản thân lần này họ lén lút chạy ra ngoài, nếu không phải vì Bồ Đề hiện tại có chuyện tốt như vậy, cộng thêm Ma Vương tỉnh lại, e rằng hai người sẽ không trở về.

Bởi vì nếu một khi bị người của Thiên Giới biết được thì đó sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cho nên lúc đó sau khi lén lút trở về Thiên Giới, Uyển Châu căn

bản không có việc gì để làm, gần như mỗi ngày đều ở trong phòng, ngoài việc nói chuyện với Diệp Thiên, không còn gì khác để làm.

Uyển Châu là người không thể ngồi yên, cho nên khi đối mặt với những chuyện đã làm trong mười ngày qua, thật sự khiến nàng khổ không nói nên lời.

Bởi vì dù có thể khiến nàng có một chút chuyện gì đó thú vị cũng được, nhưng lại không có một chút nào.

Trong một loạt quá trình, Uyển Châu cảm thấy nếu cứ lãng phí thời gian như vậy thì cũng không có ý nghĩa lớn.

Cho nên lúc đó Uyển Châu một mình khổ luyện pháp thuật, nếu thật sự không có việc gì làm ở đây, thì không bằng luyện pháp thuật đến cảnh giới cao nhất, như vậy cũng có thể ứng phó với những chuyện xảy ra sau này.

Chương 1356

Trong lúc tu luyện pháp thuật, Uyển Châu cũng không ngừng tiến bộ, nhưng lại không thể luyện tập cùng người mình yêu, cho nên lúc đó nàng quyết định không thì dùng những thị nữ thần tiên ở đây, để so tài với họ, như vậy cũng có thể xem có tiến bộ hay không.

Tất cả các thị nữ và thần tiên đều không muốn đi cùng Uyển Châu luyện tập.

Bởi vì bản thân có thể tự luyện, tại sao cứ phải bắt mọi người đi cùng?

Cho nên lúc đó các thần tiên cũng bắt đầu liên tục than thở, và họ đã nói với Diệp Thiên.

Nếu có thể giải quyết được chuyện này, vậy thì mọi người sẽ không phải như vậy.

Bởi vì bản thân tất cả thần tiên đều có những chuyện riêng cần làm, nhưng lại vô cớ bị kéo đến làm người luyện tập cùng.

Cho nên bất kỳ ai trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

"Diệp Thiên, ngươi đang ở đây, có thể giúp ta một chút được không, đừng để Uyển Châu tìm ta luyện tập nữa, ta có những việc khác cần làm." "Nếu nàng muốn luyện pháp thuật, nàng hoàn toàn có thể tự luyện, không cần phải kéo tất cả mọi người vào." Lúc đó tất cả các thần tiên đều không ngừng than thở với Diệp Thiên, hy vọng nhận được sự giúp đỡ của y.

Nhưng Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, Uyển Châu một mình luyện pháp thuật thì có ý nghĩa gì.

Cho nên không bằng để những người này đi cùng, thế là y cũng

biết rõ ý đồ của nàng, và ép buộc những thần tiên này nhất định phải luyện tập cùng Uyển Châu.

Diệp Thiên tự nhiên sẽ bênh Uyển Châu, cho nên tuyệt đối không thể để những thần tiên này dừng lại.

Vì ở đây không có việc gì làm, luyện pháp thuật cũng là một chuyện không thể tốt hơn, đồng thời cũng có thể giết thời gian.

Lúc đó khi Diệp Thiên đưa ra quyết định này, cũng không hỏi ý kiến của các thần tiên đó.

Bởi vì y chỉ cảm thấy, vì Uyển Châu không có việc gì làm ở Thiên Giới, nếu để những người này đi cùng luyện tập pháp thuật thì đó cũng là một chuyện không thể tốt hơn.

Bất kể trong lòng bọn họ nghĩ gì, Diệp Thiên đã sớm đưa ra quyết định, và y sẽ bênh Uyển Châu.

Cho nên lúc đó các thần tiên khi nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu, gần như đều đạt được sự đồng thuận.

Và họ cũng không giải quyết được vấn đề, cho nên lúc đó họ lập tức cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy.

Bởi vì Uyển Châu này thật sự quá đáng với người khác.

Nếu Uyển Châu cứ tiếp tục như vậy, vậy thì các thần tiên nên làm thế nào, bản thân mọi người đều là thần tiên, không cần thiết phải bị nàng biến thành như vậy.

Cho nên lúc đó mọi người trong lòng thật sự vô cùng phẫn nộ, thế là tất cả đều đi tìm Thiên Đế để nói rõ chuyện này.

“Thiên Đế, người không biết Uyển Châu gần đây thật sự quá đáng với người khác, mỗi ngày đều phải bắt chúng thần không ngừng luyện tập pháp thuật.” “Nàng ta chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận

của chúng thần, trước đây chuyện này chúng thần đã nói với Diệp Thiên rồi, nhưng y lại không ngừng bao che cho Uyển Châu, căn bản không hề cân nhắc đến tâm trạng của chúng thần." "Cho nên chúng thần cũng không có cách nào mới đến tìm người, hy vọng người có thể làm chủ cho chúng thần." Các thần tiên lúc đó cũng không còn cách nào khác, nếu không nói chuyện này với Thiên Đế, vậy thì mọi người cũng chỉ có thể chôn giấu nỗi khổ muộn trong lòng.

Nhưng bất kỳ ai cũng không thể chịu đựng được sự đả kích như vậy, ở đó mà nhẫn nhịn.

Cho nên lúc đó khi Thiên Đế biết chuyện này, cũng cảm thấy Uyển Châu làm quả thực có chút quá đáng, nhưng không thể khinh suất, cho nên lúc đó y cũng lấy danh nghĩa ban thưởng để triệu Diệp Thiên đến.

Đồng thời Diệp Thiên thực ra cũng hiểu rõ, vì sao Thiên Đế lại triệu y đến, không gì khác ngoài việc Uyển Châu gây ra những chuyện này.

Thiên Đế triệu Diệp Thiên đến không gì khác ngoài việc muốn y khuyên Uyển Châu, dù sao ở Thiên Giới y cũng hy vọng khi làm bất cứ chuyện gì đều có thể cân nhắc đến người khác.

"Diệp Thiên, lần này ta triệu ngươi đến ban thưởng, đồng thời cũng có một chuyện muốn nói với ngươi, lúc đó cũng có không ít thần tiên không ngừng tố cáo." "Uyển Châu có chút quá đáng với người khác, cho nên chuyện này ta cũng không biết là chuyện gì, nên muốn hỏi ngươi cho rõ." Lúc đó Diệp Thiên thực ra đã sớm biết mục đích triệu hoán này của Thiên Đế, nhưng trước mặt y, y giả vờ vô cùng tức giận.

Lúc đó Thiên Đế không nghĩ Diệp Thiên lại tức giận đến vậy, thế là y cũng đặc biệt sợ hãi, rồi không ngừng chỉ trích tất cả các thần tiên.

Y cho rằng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà làm ầm ĩ lên, cho nên lúc đó y đều chĩa mũi dùi vào những thần tiên đó.

Các thần tiên tự nhiên cũng vô cùng khổ muộn, bản thân lần này muốn Thiên Đế làm chủ công đạo cho mọi người, nhưng hiện giờ công đạo thì không có, ngược lại còn phải chịu một thân tội lỗi.

Lúc đó sau khi chuyện này được giải quyết xong, Diệp Thiên đồng thời cũng trở về chỗ ở, lại không ngờ Uyển Châu đã trộm rượu của Thiên Đế.

Uyển Châu hiện tại lá gan thật sự càng ngày càng lớn, căn bản không hề quan tâm đến bất kỳ hậu quả nào, chuyện gì cũng dám làm.

Chương 1357

Lúc đó Uyển Châu trộm rượu ủ của Thiên Đế, đối với nàng mà nói căn bản không có quá nhiều sự cần thiết, nhưng nàng thích làm như vậy, bởi vì từ lúc bắt đầu, nàng và Diệp Thiên chưa bao giờ coi trọng Thiên Đế đến mức nào, bao gồm cả các thần tiên ở đây cũng vậy, bởi vì họ thực sự là một bộ mặt trước, một bộ mặt sau, lòng người hiểm ác.

Cho nên bản thân hai người đối với họ đều là giả dối, chỉ cần giữ thể diện thì xong việc, cho nên những chuyện khác tuyệt đối sẽ không để ý tới.

Tuy nhiên, tất cả những chuyện Uyển Châu làm, Diệp Thiên đều biết, nhưng lại không hề ngăn cản, bởi vì hai người bất cứ lúc nào cũng chắc chắn sẽ đạt được sự nhất trí.

Cho nên lúc đó thân cận của Thiên Đế sau khi biết chuyện này, vì thấy Uyển Châu lấy rượu ủ của Thiên Đế, nên chuyện này cũng bắt đầu không ngừng đi tố cáo với Thiên Đế.

"Thiên Đế, người không biết Uyển Châu to gan lớn mật đến mức nào, dám lén lút lấy rượu ủ của người mang về, tưởng rằng chuyện này người khác sẽ không biết." "Nhưng chúng ta đã nhìn thấy, cho nên chuyện này vội vàng báo cáo cho người, xem người sẽ xử lý như thế nào." Thân cận của Thiên Đế làm như vậy là vì chứng cứ xác thực, cũng đã thấy những chuyện này, tất cả đều do Uyển Châu làm.

Cho nên lúc đó Thiên Đế sau khi biết chuyện này, cũng không ngừng trách mắng những kẻ tố cáo, cảm thấy những lời này có thể là cố ý nhằm vào.

Bởi vì y vô cùng rõ ràng thực lực của Diệp Thiên và Uyển Châu,

cũng không dám nói thêm bất kỳ lời nào, thật sự đã làm ra loại chuyện này.

Thiên Đế chắc chắn cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, bởi vì nếu một khi vượt qua giới hạn, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên Thiên Đế thật sự không muốn gây thêm phiền phức nữa.

Mặt khác, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không hề biến mất mà đã đến chỗ Thái Bạch Kim Tinh, bởi vì mọi người đều biết nơi đó có rất nhiều đan dược quý.

Cho nên Diệp Thiên và Uyển Châu cũng muốn ăn vài viên, xem có thể giúp ích cho việc tu luyện pháp thuật hay không, nhưng lúc đó căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Sau khi hai người vào trong, Diệp Thiên bắt đầu lật lung tung, cho nên khi thấy đan dược thì đều ăn hết.

Nhưng lại phát hiện đan dược ở trong bụng dường như không có bất kỳ tác dụng nào.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy những đan dược này, cũng không ngon hay dở, chỉ là không có tác dụng tăng cường, vậy thì cứ coi như kẹo mà ăn.

Lúc đó các đồng tử khi thấy Diệp Thiên đang gây rối ở đây, cũng không ngừng ngăn cản.

“Không thể như vậy, ngươi không nhận bất kỳ lời mời nào lại đến đây gây rối, ăn nhiều đan dược của Thái Bạch Kim Tinh như vậy, phải biết nếu y về nhất định sẽ vô cùng tức giận.” “Mau rời khỏi nơi này, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.” Đồng tử lúc đó vô cùng lo lắng, nếu chuyện này bị Thái Bạch Kim Tinh biết được, chắc chắn sẽ trách mắng việc trông coi bất lợi, cho nên cũng không ngừng

ngăn cản Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên căn bản không hề để đồng tử vào mắt, không ngừng trêu chọc, bởi vì y cảm thấy trêu chọc ở đây, đơn giản là một chuyện vô cùng thú vị.

Cho nên y cũng không hề dừng lại.

Diệp Thiên lúc đó sau khi trêu chọc đồng tử một phen, cũng dùng ảo thuật của mình, khi dùng lên đồng tử thì cảm thấy thật sự quá thú vị.

Bởi vì Diệp Thiên có thể đến đây gây rối, vậy thì y căn bản không hề để Thái Bạch Kim Tinh vào mắt, huống chi là loại chuyện như vậy.

Nếu để y làm loạn Thiên Giới, y cũng có thể làm được, bao gồm cả Thiên Đế cũng phải nể y vài phần, cho nên những lời mà đồng tử nói ở đây, có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên lúc đó Diệp Thiên cũng không có ý định làm hại hay gì cả, chỉ là thấy những đồng tử này, cũng thật sự thú vị.

Thế là y biến họ trở nên vô cùng buồn cười.

Lúc đó đồng tử cũng đặc biệt bất lực, bởi vì căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Trong lòng không cân bằng, cũng chỉ có thể phẫn nộ trong nội tâm mà không dám nói ra.

Cho nên lúc đó họ chỉ hy vọng Thái Bạch Kim Tinh có thể nhanh chóng trở về giải cứu mấy người họ.

Đúng lúc đó, Thái Bạch Kim Tinh sau khi làm xong việc.

Vội vàng trở về chỗ ở của mình, lại phát hiện đồng tử được trang điểm kỳ dị như vậy, biết chắc chắn đã bị người khác trêu chọc, sau

đó.

Vội vàng dùng pháp thuật, biến tất cả trở lại như trước.

Lúc đó Thái Bạch Kim Tinh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế là y cũng vội vàng hỏi đồng tử.

“Chuyện gì vậy?

Vừa nãy khi ta đi, hai người vẫn ổn, đột nhiên lại bị biến thành như vậy, rốt cuộc là ai đã gây rối ở đây?” Thái Bạch Kim Tinh lúc đầu, cảm thấy hai đồng tử bị hại nặng nề, trong lòng tự nhiên có chút khó chịu, dù sao đó cũng là người của y.

Chương 1358

Sau khi biết một loạt tình hình, tất cả đều do Diệp Thiên làm, Thái Bạch Kim Tinh cả người đại nộ, bởi vì y cảm thấy Diệp Thiên thật sự quá vô lý.

Căn bản không hề để y vào mắt, bất kể thế nào, đây đều là địa bàn của y, làm sao có thể động thủ với người của y.

Cho nên lúc đó y thật sự đặc biệt tức giận, cũng khó mà che giấu được sự phẫn nộ đó, cho nên lúc đó Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy chuyện này nhất định phải để Thiên Đế biết.

Thái Bạch Kim Tinh lúc đó cũng biết, những thần tiên khác cũng bị Diệp Thiên và Uyển Châu ức hiếp, cho nên lúc đó y cũng tập hợp mọi người lại.

Rồi đi tìm Thiên Đế để đòi lại công đạo, bởi vì trước đây những thần tiên đó cũng đã từng bị Thiên Đế trừng phạt.

Bản thân mọi người trong lòng vô cùng khó chịu, nếu cứ tiếp tục như vậy về lâu dài, chắc chắn sẽ bị Diệp Thiên và Uyển Châu ức hiếp.

Nếu chỉ đơn giản là ức hiếp thì mọi người cũng sẽ không nói gì, nhưng lần này thật sự là ức hiếp quá đáng, cho nên dù thế nào chuyện này cũng phải làm rõ.

Nếu không tất cả các thần tiên trong lòng, chắc chắn sẽ không thể che giấu được chuyện này.

Lúc đó khi mọi người đang bàn bạc chuyện này.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng tình cờ đi ngang qua đây, và thấy những thần tiên đó đang nói chuyện với Thiên Đế.

Diệp Thiên và Uyển Châu đã sớm đoán được, những người này căn bản không thể im lặng, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hai người rốt cuộc cũng không sợ.

Bởi vì từ khi trở về Thiên Giới, họ chưa từng sợ ai, càng không thể chịu đựng được mà ở lại đây.

Diệp Thiên lúc đó và Uyển Châu khi thấy những thần tiên đó, đang tố cáo với Thiên Đế, cũng căn bản không hề để họ vào mắt.

Bởi vì những thần tiên đó cũng chỉ có thể làm ra loại chuyện như vậy, căn bản không có bất kỳ kiến giải nào, cho nên lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng châm chọc những thần tiên đó, rồi nói với Thiên Đế: "Những thần tiên này cũng chỉ là đang sống sung sướng tự tại ở đây, nếu thật sự muốn họ làm việc, căn bản cũng không làm được, bây giờ một kẻ đi theo luyện tập lại chạy đến đây tố cáo." "Thật sự không có thần tiên nào, như vậy thật sự khiến ta coi thường." Uyển Châu và Diệp Thiên, hiện tại ở Thiên Giới thật sự thông hành vô trở, bất kỳ ai khi nhìn thấy họ, cũng đều vô cùng không dám sợ hãi.

Đặc biệt là Thiên Đế cũng căn bản không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với họ, nếu không phải vì sợ hãi, y căn bản không thể làm được một chút nào.

Lúc đó tất cả các thần tiên cũng không ngờ, vào thời điểm then chốt này, Diệp Thiên và Uyển Châu lại xuất hiện ở đây, cho nên lúc đó mọi người trong lòng cũng vô cùng cảm thấy.

Bởi vì tuy không phục, nhưng dù sao cũng có chút kiêng dè thực lực của họ, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, trong lúc nói chuyện cũng không dám lên tiếng.

Diệp Thiên lúc đó sau khi hai người nói xong, đồng thời cũng nghênh ngang rời đi, bởi vì căn bản không còn bất kỳ mối liên hệ nào

với những người này nữa.

Bởi vì rốt cuộc không thể để hai người, cứ mãi ức hiếp những thần tiên đó, dù sao thần tiên ở Thiên Giới cũng có địa vị, nếu hai người cứ tiếp tục như vậy, vậy thì mọi người lại có thể tiếp tục như thế nào, cho nên lúc đó cũng có một phương pháp, vậy thì hãy nhanh chóng tìm cách.

Bởi vì Thái Bạch Kim Tinh lúc đó và Diệp Thiên, có mối thù hận lớn như vậy, là vì y không những gây rối ở địa bàn của mình, còn trêu chọc đồng tử.

Điểm không thể nhẫn nhịn nhất.

Lúc đó Lôi Chấn Tử cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, và bắt đầu không ngừng khiêu khích bằng lời nói.

Lúc đó Lôi Chấn Tử đối với Uyển Châu dường như cũng có mối thù sâu sắc.

Cho nên lúc đó Lôi Chấn Tử cũng không ngừng chửi bới Uyển Châu, nhưng Uyển Châu căn bản không muốn chấp nhặt với hắn.

Bất kể hắn dùng loại ngôn ngữ nào để đối đãi, đó cũng chỉ là vấn đề của hắn, nhưng lúc đó Diệp Thiên không thể nhẫn nhịn.

Bởi vì y không cho phép bất kỳ ai ức hiếp Uyển Châu, bao gồm cả thần tiên ở đây, hay Thiên Đế, bất kỳ ai cũng không thể để làm một chút nào.

Diệp Thiên lúc đó liền ra tay muốn giải quyết Lôi Chấn Tử, tuy không thể kiên quyết giết chết, nhưng cũng muốn hắn hiểu rõ, không nên ức hiếp người khác quá đáng ở đây, Uyển Châu cũng không phải là người mà hắn có thể chửi bới.

Cho nên lúc đó trong quá trình ra tay, Diệp Thiên cũng chỉ muốn dạy dỗ, muốn hắn hiểu rõ lời nào nên nói lời nào không nên nói.

Cho nên lúc đó Lôi Chấn Tử khi thấy mình đồng ý, sẽ nuốt đan dược, nhưng lại không có năng lực.

Nếu muốn đối đầu với Diệp Thiên, thì căn bản là không thể, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng ngăn cản Lôi Chấn Tử.

Chương 1359

Bởi vì dù thế nào đan dược cũng vậy, tuyệt đối không thể để người khác ăn mất.

Lúc đó Lôi Chấn Tử làm như vậy, là vì hắn và Thái Bạch Kim Tinh đã đạt được sự nhất trí, vì lần này muốn chỉnh đốn Diệp Thiên và Uyển Châu một phen.

Xem xem sau này ở Thiên Giới họ còn dám ngang ngược nữa không, cho nên lần này Lôi Chấn Tử muốn nuốt đan dược, không gì khác ngoài việc muốn kích động Uyển Châu làm vậy.

Bởi vì hắn vô cùng hiểu rõ tính khí của Diệp Thiên và Uyển Châu, nếu biết viên đan dược này có thể tăng cường pháp lực hoặc cường hóa bản thân, chắc chắn sẽ không muốn Lôi Chấn Tử nuốt mất, nhất định sẽ đoạt lấy, sau khi đoạt lấy chắc chắn sẽ lập tức ăn.

Như vậy thì mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế.

Cho nên lúc đó Lôi Chấn Tử khi thấy đan dược bị cướp đi, trong lòng đã sớm vui mừng khôn xiết, bởi vì mưu kế đã thành công.

Bây giờ chỉ chờ Uyển Châu nuốt đan dược xong, rồi lại đánh nàng bị thương, như vậy có thể từng bước đi theo kế hoạch của Thái Bạch Kim Tinh.

Quả nhiên, Uyển Châu lúc đó biết cường độ của đan dược, sau khi lấy được liền dứt khoát ăn vào, căn bản không nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào.

Cho nên lúc đó Uyển Châu sau khi nuốt đan dược xong, lập tức cảm thấy cơ thể mình không ngừng suy yếu, dường như hoàn toàn khác với trước đây, cho nên lúc đó nàng cũng không biết chuyện gì.

Ngay lúc đó, Lôi Chấn Tử liền ra tay tấn công Uyển Châu, bởi vì tất cả đều đã được hai người họ lên kế hoạch sẵn.

Lôi Chấn Tử hy vọng Uyển Châu lần này bị thương sẽ bị trừng phạt nặng nề.

Sau này liệu có dám ngang ngược ở Thiên Giới nữa không, cho nên căn bản hắn cũng không muốn giết chết nàng hay gì cả, chỉ là lần này cũng muốn nàng phải chịu khổ.

Xem xem sau này nàng có dám ức hiếp người của hắn nữa không.

Diệp Thiên thấy tình huống của Uyển Châu có chút không ổn, cũng vội vàng đưa Uyển Châu rời đi, bởi vì y biết cơ thể của Uyển Châu vô cùng suy yếu, nếu còn tiếp tục đánh nữa, tính mạng của nàng nhất định sẽ gặp vấn đề.

Cho nên lúc đó y cũng vội vàng dùng pháp luật của mình để chống đỡ cơ thể Uyển Châu, bởi vì y cũng không biết hiện tại rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ biết sau khi bị đánh bị thương, thần sắc của Uyển Châu dường như khó khăn hơn trước đây.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng sẽ không cam tâm tình nguyện chịu đựng, nếu có cơ hội, hai người chắc chắn sẽ một lần nữa đi hỏi rốt cuộc vì sao lại làm như vậy.

Lôi Chấn Tử lúc đó khi thấy mưu kế đầu tiên thành công, đồng thời cũng vội vàng đi đến chỗ ở của Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh tin Lôi Chấn Tử, nhất định có thể làm tốt chuyện này, cho nên không biết hiện tại hắn đã về chưa.

“Chuyện ngươi về làm thế nào rồi, ta vẫn luôn chờ tin tốt, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người xác định đã mắc bẫy chưa.” Thái Bạch Kim Tinh cũng vô cùng không thích Uyển Châu và Diệp Thiên, nếu lần

này hai người họ có thể đắc thắng, đó thật sự là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Cho nên lúc đó Lôi Chấn Tử cũng hớn hở, kể lại tất cả những gì đã trải qua cho Thái Bạch Kim Tinh, hai người khỏi phải nói đã đắc ý đến mức nào.

Bởi vì chuyện này có thể thành công, cũng nhờ vào tất cả những gì đã chuẩn bị từ trước, nếu không Uyển Châu cũng tuyệt đối sẽ không mắc bẫy, càng không vì thế mà bị thương.

Diệp Thiên lúc đó khi thấy Uyển Châu trong tình huống như vậy, trong lòng thật sự vô cùng lo lắng, nhưng tuyệt đối sẽ không để Lôi Chấn Tử đắc ý như vậy.

Cho nên lúc đó y cũng vội vàng không ngừng đi khắp nơi, để hỏi tung tích của Lôi Chấn Tử, bởi vì chuyện này là do hắn gây ra, tuyệt đối phải bắt hắn trả một lời giải thích.

Nếu không Uyển Châu bị thương thì chẳng phải vô ích sao, cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, bởi vì bất kỳ ai đi làm hại Uyển Châu thì tuyệt đối không được.

Lúc đó y vừa nghe trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, Lôi Chấn Tử sở dĩ chửi bới, hoàn toàn là vì căm ghét Uyển Châu, cho nên mới ra tay đánh nàng bị thương, nhưng dù thế nào, Diệp Thiên nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá, tuy không thể lấy mạng hắn, nhưng dù thế nào cũng tuyệt đối không để hắn được yên, dù sao chuyện này đã gây ra tổn hại vô cùng lớn cho Uyển Châu.

Hiện tại cơ thể Uyển Châu không biết sẽ thế nào, cho nên lúc đó Diệp Thiên trong quá trình hỏi thăm khắp nơi, cũng vẫn luôn không tìm thấy tung tích của Lôi Chấn Tử.

Diệp Thiên không tin, trong cái Thiên Giới rộng lớn này, không có

ai biết tung tích của Lôi Chấn Tử, cho nên lúc đó y cũng không ngừng hỏi thăm.

Sau đó ở chỗ một tiểu tiên mới biết được, hóa ra Lôi Chấn Tử đã đi tìm Thái Bạch Kim Tinh, cho nên lúc đó Diệp Thiên khi biết được nguyên nhân của hai người, trong lòng càng thêm vô cùng tức giận.

Nếu không phải hai người họ có âm mưu, thì Lôi Chấn Tử tuyệt đối không dám làm ra loại chuyện như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên giận dữ xông thẳng vào chỗ ở của Thái Bạch Kim Tinh.

Bởi vì Diệp Thiên biết chuyện này, là do Thái Bạch Kim Tinh gây ra, đã làm cho mọi chuyện đến mức này, vậy thì đừng trách y không khách khí.

Chương 1360

Cho nên lúc đó các đồng tử đều không ngừng ngăn cản Diệp Thiên, hy vọng y đừng đi, nhưng các đồng tử trong lòng vô cùng rõ ràng, căn bản không phải đối thủ của y.

Trước đây bị lừa dối, từ đó trong lòng cũng vô cùng lo lắng, dù sao chuyện này cũng đã đến nước này.

Cho nên lúc đó mọi người cũng không biết, nên làm thế nào mới có thể thuận lợi giải quyết, cho nên lúc đó Diệp Thiên cường hành xông vào, sau đó lấy đi không ít đan dược quý giá, đánh bị thương mấy người.

Bởi vì Diệp Thiên làm như vậy là muốn Thái Bạch Kim Tinh biết những gì y đã làm, đừng tưởng rằng y giống như một kẻ ngốc, không biết gì cả.

Bởi vì Diệp Thiên sở dĩ làm lớn chuyện như vậy, là muốn Thái Bạch Kim Tinh tức giận, muốn y phải hối hận, vì sao lại làm nhiều chuyện sai trái đến vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng rời khỏi chỗ ở của Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh lúc đó cũng không ngờ, Diệp Thiên lại to gan đến vậy, ở chỗ ở của mình mà lấy đi nhiều đan dược quý giá như vậy.

Lại còn đánh bị thương người khác, cho nên lúc đó y và Lôi Chấn Tử thật sự vô cùng tức giận, đơn giản là bị ức hiếp quá đáng.

Nếu là bình thường, có lẽ sẽ không tức giận đến vậy, nhưng hiện tại Diệp Thiên lại ngang ngược ở chỗ ở của mình, cho nên lúc đó Thái

Bạch Kim Tinh và Lôi Chấn Tử.

Cũng cảm thấy Diệp Thiên thật sự quá đáng ghét, nhất định phải trả thù, nếu không chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Cho nên lúc đó hai người cũng không ngừng thề thốt, nhất định sẽ không để Diệp Thiên được yên.

"Diệp Thiên này thật sự to gan lớn mật, nếu chuyện này cứ bỏ qua như vậy, vậy thì sau này y sẽ tiếp tục hoành hành ở Thiên Giới, cho nên chuyện này dù thế nào cũng nhất định phải trả thù." "Nếu không Diệp Thiên thật sự sẽ nghĩ mình dễ bị ức hiếp, bất kể đây là chỗ ở của ai, làm như vậy đơn giản là không hề để ai vào mắt." Lúc đó Thái Bạch Kim Tinh không ngừng tức giận, nổi cơn thịnh nộ, bởi vì y cảm thấy Diệp Thiên làm như vậy thật sự không hề coi trọng y, bất kể là ai.

Ngay cả Thiên Đế cũng phải nể y vài phần, nhưng hiện giờ y lại ngang ngược ở đây, không những thế còn lấy đi nhiều đan dược quý giá.

Thực sự vô cùng hối hận, nếu sớm biết một chút thì nhất định sẽ tăng cường phòng bị, cất giấu tất cả những đan dược đó.

Lúc này Lôi Chấn Tử cũng đối với hành vi của Diệp Thiên, thật sự có chút không tán đồng, đồng thời cũng không ngừng truy hỏi.

Bởi vì chuyện này muốn trả thù cũng phải tính toán kỹ lưỡng, dù sao thực lực của Diệp Thiên không thể xem thường, ngay cả Thiên Đế cũng phải nể y vài phần.

Cho nên hiện tại nếu thật sự muốn chỉnh đốn y, thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Đương nhiên hiện tại Uyển Châu cũng đã bị thương.

Vậy thì Diệp Thiên làm như vậy không gì khác ngoài việc muốn

đòi lại công đạo, cho nên lúc đó hai người cũng không ngừng suy nghĩ xem nên dùng phương thức nào mới có thể hoàn toàn tiêu diệt Diệp Thiên.

Mặt khác, Diệp Thiên lúc đó sau khi trở về.

Cũng vội vàng lấy không ít đan dược cho Uyển Châu, hy vọng những đan dược này có thể có tác dụng nhất định.

Thế là y liền vội vàng đưa nàng về Ma Giới.

Bởi vì y vô cùng rõ ràng, nếu Uyển Châu ở lại đây, lẽ ra nên nhận được sự điều trị tốt hơn, ngược lại sẽ bị người khác làm hại.

Cho nên lúc đó y cũng vội vàng đưa nàng trở về, như vậy mới có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Lúc đó Bồ Đề khi thấy Uyển Châu như vậy, vì đã ở Thiên Giới một thời gian khá dài, vừa nhìn là có thể nhận ra, Uyển Châu đã dùng Huyễn Hình Đan.

Cho nên mới thành ra như vậy, nhưng lúc đó hắn cũng không có cách nào để giải trừ, thế là hắn liền bắt đầu tra cứu sách vở, quả nhiên đúng như hắn đã nói.

Cho nên lúc đó Bồ Đề cũng bắt đầu không ngừng mạo hiểm luyện chế đan dược.

“Yên tâm đi, loại Hóa Tiêm Đan này không phải không có bất kỳ dược vật nào có thể ức chế, nhưng hiện tại ta cũng không thể hoàn toàn xác định viên đan dược đã định này.” “Rốt cuộc có thể cứu sống hoàn toàn Uyển Châu hay không, nhưng bất kể thế nào cũng phải thử một lần mới biết, bởi vì hiện tại không có cách nào tốt hơn, cho nên bây giờ mau chóng đi tìm Tam Diệp Tử Thảo.” “Nếu thiếu loại dược liệu này, căn bản không thể luyện chế đan dược.” Diệp Thiên sở dĩ đưa Uyển Châu về Ma Giới, là vì y biết Bồ Đề chắc chắn sẽ có cách,

có thể chữa trị cho nàng, bởi vì lúc đó ở Thiên Giới y đành bó tay.

Cho nên lần này nếu có thể luyện ra đan dược, vậy thì có thể nhanh chóng chữa trị.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên dù phải từ bỏ tất cả, cũng nhất định phải đi tìm Tam Diệp Tử Thảo.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên căn bản không kịp nói bất kỳ lời nào, cũng đành một mình vội vàng đi đến biển sâu để tìm kiếm.

Chương 1361

Bởi vì dù thế nào Diệp Thiên cũng không thể trơ mắt nhìn Uyển Châu, cứ như vậy rời xa mọi người, cho nên dù phải tốn bao nhiêu sức lực cũng nhất định phải làm.

Diệp Thiên không sợ bất kỳ gian nan hiểm trở nào, chỉ cần có thể hoàn toàn cứu Uyển Châu trở về, dù phải trả giá đắt đến mức nào, y cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ áp lực hay sợ hãi nào.

Bởi vì y trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu có thể tìm thấy thứ đó trong thời gian ngắn nhất, vậy thì Bồ Đề có cơ hội có thể cứu Uyển Châu trở về.

Cho nên dù thế nào, y cũng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Uyển Châu cứ như vậy mất đi sinh mạng, cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi đến biển sâu.

Ban đầu cứ nghĩ ở đó có thể tìm kiếm thuận lợi, nhưng không ngờ biển sâu, hoàn toàn khác với những gì y tưởng tượng.

Bởi vì Diệp Thiên lúc đó cảm thấy mình có thể, với tốc độ nhanh nhất tìm thấy thứ đó, như vậy có thể nhanh chóng quay về, bởi vì Bồ Đề và Uyển Châu hiện tại đều đang chờ đợi.

Nếu có bất kỳ sai sót nào về thời gian, vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên Diệp Thiên trong đầu, cũng như trong nội tâm của mình, cũng không ngừng cầu nguyện, bởi vì y phải quay về với tốc độ nhanh nhất, lấy thứ đó mới có thể cứu sống Uyển Châu.

Một khi Uyển Châu thật sự mất đi sinh mạng, Diệp Thiên cũng sẽ vô cùng tự trách, đối với mình cũng sẽ vô cùng hối hận.

Diệp Thiên ban đầu cứ nghĩ biển sâu, dường như căn bản không

có thứ gì, nhưng lại có cá quái ẩn mình ở nơi sâu nhất, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy có chút dị thường.

Nhưng y lại không đi truy cứu tận cùng, cho nên lúc đó suýt chút nữa đã bị con cá quái đó cắn bị thương.

Lúc đó Diệp Thiên thấy dưới biển sâu có nhiều thứ tồn tại như vậy, nhưng căn bản sẽ không có bất kỳ vấn đề nào, y liều mạng đánh những con cá quái đó, nhanh chóng đánh chết vài con.

Những con cá quái khác không tấn công Diệp Thiên, ngược lại đi cắn những con cá quái đã chết, cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn tình hình hiện tại, điều cần làm nhất là nhanh chóng đi tìm, như vậy mới có thể nhanh chóng tìm thấy Tam Diệp Tử Thảo.

Bởi vì bản thân những con cá quái này xuất hiện, đã làm gián đoạn phương hướng của Diệp Thiên, cho nên y quyết định nhất định phải tiêu diệt tất cả chúng.

Tìm Tam Diệp Tử Thảo mới là điều quan trọng nhất, những thứ khác đều là thứ yếu.

Lúc đó Diệp Thiên vội vàng đi tìm, bởi vì loại thảo dược này không phải muốn tìm là có thể tìm được, dù sao ở biển sâu đó cũng rất rộng lớn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không ngừng tìm kiếm, bởi vì dù thế nào, dù phải tốn hết mọi sức lực, cũng nhất định phải hoàn thành chuyện này, nhưng hiện tại Diệp Thiên cũng vô cùng sốt ruột.

Nếu có thể tìm thấy trong thời gian ngắn nhất thì không còn gì tốt hơn, nhưng nếu không tìm thấy, vậy thì liệu Uyển Châu bên kia có thể chờ y quay về không.

Đó mới là điều Diệp Thiên lo lắng nhất, nhưng Diệp Thiên tin rằng chỉ cần cứ tiếp tục tìm kiếm, nhất định sẽ tìm thấy thảo dược,

cho nên dù thế nào cũng không nên nản lòng.

Chỉ có cố gắng mới có thể giúp Uyển Châu hồi sinh, cho nên lúc đó y cũng không ngừng tìm kiếm.

Mặt khác, những con cá quái.

Lúc đó sau khi ăn xong lại bắt đầu tiếp tục tìm kiếm tung tích của Diệp Thiên, bởi vì hiếm hoi lắm mới có một người như vậy, xuất hiện ở đây, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên khi thấy những con cá quái đó, lao về phía mình, cũng vội vàng ẩn nấp, tuyệt đối không thể để chúng phát hiện.

Bởi vì lúc đó y ẩn mình dưới đá ngầm, cảm thấy ở đó hẳn là an toàn nhất, bởi vì những con cá quái đó có đầu óc, dù sao cũng không thể có loại tư duy như người bình thường.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên căn bản không muốn tranh đấu với chúng nữa.

Bởi vì hiện tại đối với y mà nói, điều quan trọng nhất là nhanh chóng tìm thấy Tam Diệp Tử Thảo, cho nên những con cá quái này căn bản đều không có tác dụng gì, chỉ có thể tăng thêm phiền não.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên mới ẩn nấp, nếu không phải chuyện đang gấp gáp, e rằng Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ không giữ lại tính mạng, đã sớm giết chết tất cả chúng.

Nhưng hiện giờ Uyển Châu đang chờ đợi ở đó, Diệp Thiên thật sự không hy vọng xảy ra chuyện như vậy, cho nên lúc đó Quan Vũ sau khi tuần tra một vòng ở đó.

Không thấy bất kỳ bóng dáng nào của Diệp Thiên, cho nên lúc đó cá quái cũng lần lượt rời đi.

Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng vắt óc suy nghĩ, cũng không biết chuyện gì, ở đó tìm kiếm lâu như vậy mà không tìm thấy Tam Diệp Tử Thảo, bởi vì lúc đó rõ ràng nghe nói thứ đó ở biển sâu này.

Nhưng gần như đã lật tung cả biển sâu, mà không thấy, cho nên lúc đó y thấy những con cá quái đó, ngậm Tam Diệp Tử Thảo trong miệng, cho nên lúc đó Diệp Thiên mới chợt hiểu ra.

Hóa ra nguyên nhân không tìm thấy là do những con cá quái, cho nên lúc đó cá quái đã lần lượt bơi về sào huyệt của chúng, cũng dẫn theo không ít những con cá khác.

Chương 1362

Bởi vì cá quái sau khi mang Tam Diệp Tử Thảo về, đồng thời là để kiếm ăn, nhưng đối với chúng mà nói căn bản không có tác dụng gì lớn, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói.

Thật sự vô cùng quý giá, cho nên lúc đó Diệp Thiên quyết định sẽ đi đến sào huyệt cá quái để trộm, bởi vì hiện tại y căn bản không tìm thấy Tam Diệp Thảo.

Rốt cuộc ở loại địa phương nào, chỉ có cá quái biết, cho nên lúc đó trên người chúng chắc chắn có thể giữ lại một chút cơ hội.

Nhưng Diệp Thiên cũng không muốn bỏ lỡ, nếu một khi bỏ lỡ, hậu quả không biết sẽ thế nào, cho nên Diệp Thiên thật sự không còn cách nào khác, có lẽ chỉ có thể dùng phương thức như vậy mới có thể giải quyết tất cả.

Ngay lúc đó, Diệp Thiên sau khi đến sào huyệt cá quái, liền thấy cá quái và những con cá khác cùng nhau chia sẻ thức ăn, cho nên lúc đó Diệp Thiên không có bất kỳ hành động nào.

Y lặng lẽ chú ý xem rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì Diệp Thiên biết, khi làm bất cứ chuyện gì, không những chỉ dựa vào sự bốc đồng và dũng khí của mình, mà còn phải xem xét thời cơ, rồi mới ra tay.

Nếu một khi làm kinh động những con cá quái đó, vậy thì hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi, tuy y một chút cũng không sợ hãi.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện này cũng tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình quan sát ở đó, mới thấy hóa ra

những con cá quái đó lại chia nhau Tam Diệp Tử Thảo để ăn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy tình huống này cũng đành chịu, bởi vì đi lên cướp thì đã quá muộn, vì những con cá quái đó đã sớm chia nhau ăn.

Diệp Thiên lấy được e rằng cũng không thể có tác dụng như vậy, cho nên lúc đó cả người y cũng có chút vất vả, nhưng sau đó thì.

Những con cá quái đó có thể tìm thấy Tam Diệp Tử Thảo, vậy thì không bằng đi theo bên cạnh chúng, như vậy chắc chắn có thể đạt được điều mình muốn.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy nếu không dựa theo loại tư duy như vậy, để làm việc, vậy thì cảnh tượng hiện tại mà y nhìn thấy, thật sự khiến y không biết phải làm sao.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không, vì loại chuyện như vậy mà nản lòng thoái chí, bởi vì dù sao lần này đến biển sâu, không gì khác ngoài việc muốn tìm thấy Tam Diệp Tử Thảo.

Nếu không tìm thấy thứ đó, tuyệt đối sẽ không quay về.

Đồng thời Diệp Thiên cũng hy vọng, có thể đi theo bước chân của những con cá quái đó.

Vừa hay có thể tìm thấy thảo dược, vậy thì Uyển Châu nhất định sẽ có cơ hội được cứu.

Mặc dù hiện tại có Bồ Đề giúp duy trì sinh mạng, nhưng y cũng hy vọng có thể hoàn thành tất cả trong thời gian ngắn nhất.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy những con cá quái đó sau khi ăn no, bắt đầu không ngừng nghỉ ngơi, bởi vì tuy trước đây y không hiểu rõ về những con cá quái đó.

Nhưng dựa theo suy nghĩ của người bình thường mà cân nhắc,

người ta sau khi ăn xong cũng sẽ nghỉ ngơi, bởi vì thật sự có một loại cảm giác no bụng.

Diệp Thiên lúc đó thấy những con cá đó, khi nghỉ ngơi thì cảm thấy đó cũng là một thời cơ, bởi vì lúc đó y thấy có một số Tam Diệp Tử Thảo còn sót lại, cho nên y cảm thấy nếu có một chút thảo dược nhỏ bé.

Vậy thì có thể cũng sẽ có tác dụng lớn đối với Uyển Châu, bởi vì hiện tại Diệp Thiên một mình không thể tìm thấy, cho nên lúc đó khi y đang định đi trộm.

Lại không ngờ cá quái đã nuốt chửng tất cả Tam Diệp Tử Thảo, toàn bộ sự việc xảy ra trong đầu Diệp Thiên lúc đó, dường như trở nên xám xịt.

Nhưng lúc này Diệp Thiên, ban đầu có thể có một chút cơ hội để lấy những Tam Diệp Tử Thảo còn sót lại.

Nhưng bây giờ ngay cả một chút cơ hội cũng không còn, nhưng Diệp Thiên tuy có chút thất vọng.

Nhưng bất kể thế nào, vì đã phát hiện ra những con cá quái đó có thể tìm thấy Tam Diệp Thảo.

Vậy thì Diệp Thiên không cần phải lo lắng, điều cần làm nhất bây giờ là nhanh chóng ở lại đây, chờ đợi đến ngày thứ hai khi chúng đi kiếm ăn rồi đi theo.

Như vậy có thể thuận lợi tìm thấy, Diệp Thiên không những thực lực siêu quần, trí tưởng tượng bao gồm cả trí tuệ của y cũng vô cùng khiến người khác phải nể phục.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng yên lặng ở bên cạnh sào huyệt cá quái, chờ đợi chúng kiếm ăn vào ngày thứ hai.

Mặc dù vào ngày thứ hai, tất cả cá quái sau khi tỉnh dậy lại bắt

đầu tiếp tục đi đến biển sâu để tìm kiếm thức ăn, cho nên lúc đó Diệp Thiên để không đánh rắn động cỏ.

Cũng chỉ có thể từ từ đi theo bước chân của chúng, bởi vì những con cá quái này tuy chỉ là cá, nhưng trí tuệ của chúng cũng vô cùng khiến người khác phải kiêng dè.

Chương 1363

Cho nên Diệp Thiên để có thể tìm thấy Tam Diệp Thảo, cũng chỉ có thể lén lút đi theo, không dám gây ra tiếng động, nếu một khi bị phát hiện thì chắc chắn lại sẽ bị tấn công tập thể.

Sau khi đến biển sâu, đồng thời cũng nhìn thấy Tam Diệp Thảo.

Thế là chúng lại bắt đầu không ngừng hái, lúc đó Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng.

Lúc đó những con cá quái sau khi hái xong Tam Diệp Thảo đều lần lượt bơi đi, Diệp Thiên cảm thấy lúc này chính là thời cơ tốt, thế là y cũng không đợi ai khác mà vội vàng đi lên để hái.

Bởi vì y cảm thấy sắp thành công rồi, trong lòng thật sự vô cùng vui mừng, như vậy Uyển Châu có thể được cứu, nhưng đúng lúc lại không có.

Lúc này những con cá quái cũng không biết vì sao lại tiếp tục bơi ngược trở về.

Cũng không biết chúng đã phát giác ra điều gì, hay là chưa hái đủ.

Diệp Thiên vốn dĩ không có bất kỳ xung đột nào với con cá quái đó, nhưng hiện tại mọi thứ lại trở lại như cũ, vậy thì hắn chỉ có thể lại tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì Diệp Thiên hy vọng có thể lần nữa lấy được Tam Diệp Tử Thảo, nếu lấy được, hắn chắc chắn sẽ rời đi ngay lập tức.

Nhưng hiện tại mọi chuyện dường như không hề giống như hắn nghĩ, cho nên lúc đó con cá quái dường như đã biết Diệp Thiên xuất hiện, bởi vậy mới quay lại.

Diệp Thiên lại tiếp tục chiến đấu với con cá quái.

Trong quá trình chiến đấu với cá quái, Diệp Thiên cũng phát hiện ra một điều cực kỳ quan trọng, đó là khứu giác của con cá quái này vô cùng linh mẫn.

Đồng thời, trong lúc đánh chết cá quái, tất cả đều bị thu hút.

Diệp Thiên sở dĩ nhận ra tình trạng hiện tại, thực sự là một điều bất ngờ ngoài dự liệu.

Bởi vì bản thân trong lúc đánh với cá quái, hắn chỉ một lòng muốn nhanh chóng mang cỏ đến chỗ Uyển Châu để cứu nàng, nên căn bản không nghĩ đến vấn đề khác.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng đó, Diệp Thiên cảm thấy lúc này nên nhanh chóng rời đi mới là thượng sách.

Diệp Thiên rất rõ một điều, nếu tiếp tục ở lại, con cá quái này nhất định sẽ không ngừng tấn công, vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Hắn cũng không muốn tiếp tục trì hoãn ở đây, điều hắn mong muốn nhất hiện tại là nhanh chóng trở về bên Bồ Đề, để mang Tam Diệp Tử Thảo cho nàng.

Như vậy Uyển Châu mới có thể được cứu.

Thế nên, lúc đó hắn không ngừng ngựa chạy về, bởi vì trong lòng hắn luôn tâm niệm sự an toàn của Uyển Châu.

Còn về những chuyện khác, hắn tạm gác lại.Ở một bên khác, thân thể Uyển Châu cũng vô cùng suy yếu, Bồ Đề ở bên cạnh nàng, không ngừng bảo hộ.

Mặc dù hiện tại nàng có thể duy trì được sinh mệnh, nhưng không biết khi nào sẽ suy kiệt.

Cho nên, tất cả mọi người đều đang chờ đợi Diệp Thiên trở về,

mang Tam Diệp Thảo về, như vậy Uyển Châu mới có khả năng được cứu.

Hắn nhanh chóng trở về Ma Giới, mang Tam Diệp Thảo đến chỗ Bồ Đề, đồng thời nói với y: "Đồ vật đã có, mau chóng đi luyện chế đan dược, như vậy Uyển Châu mới có thể được cứu." Diệp Thiên lúc đó thở hổn hển, nhưng trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, bởi vì hắn biết chỉ khi Uyển Châu hoàn toàn khỏi bệnh, hắn mới có thể yên tâm.

Nếu không, chỉ cần nàng có một chút tổn hại nhỏ, Diệp Thiên cũng không thể chịu đựng nổi trong lòng.

Bởi vậy, Bồ Đề lúc đó cũng không nói thêm lời nào khác, sau đó cầm Tam Diệp Tử Thảo đi luyện đan dược.

Y luyện chế xong trong thời gian nhanh nhất, bởi vì trước đó chỉ còn thiếu một vị thảo dược.

Thế nên, sau khi luyện chế xong, Bồ Đề vội vàng đổ đan dược vào miệng Uyển Châu.

Uyển Châu sau khi uống đan dược, không có hiệu quả ngay lập tức, dường như căn bản không có tác dụng.

Bởi vậy, Bồ Đề và Diệp Thiên hai người, khi ở bên cạnh nàng, lại càng thêm lo lắng.

Tình trạng không tốt là ở chỗ hơi thở của Uyển Châu hiện tại có thể ổn định, nhưng bệnh tình vẫn không được điều trị tốt hơn.Lúc đó Diệp Thiên cũng vô cùng sốt ruột, mặc dù hiện tại hơi thở của Uyển Châu đã bình ổn, nhưng những tính năng dược vật trong cơ thể nàng vẫn chưa được tiêu trừ hoàn toàn.

Chương 1364

Bởi vậy, hắn đặc biệt lo lắng, không ngừng hỏi Bồ Đề, rốt cuộc còn thiếu sót ở khâu nào.

Nếu cần làm gì, hắn nhất định sẽ cố gắng làm, tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu gặp bất kỳ nguy hiểm tính mạng nào.

“Chẳng phải trước kia công thức trên sách đã ghi rõ có thể cứu sống Uyển Châu sao?

Hiện tại Tam Diệp Thảo cũng đã có, nàng đã uống xong mà không có bất kỳ phản ứng gì.” “Mặc dù hiện tại hơi thở đã bình ổn, nhưng những việc còn lại dường như căn bản không đạt được sự nhất quán, vậy hãy xem xem là có vấn đề ở đâu, nếu có thì mau chóng tìm ra, ta nguyện ý để Uyển Châu có thể được điều trị tốt hơn.” Diệp Thiên lúc đó không hề trách móc bất kỳ ai hay bất cứ điều gì, bởi vì trong lòng hắn vô cùng sốt ruột, cũng hy vọng có thể chờ Uyển Châu hoàn toàn khỏi bệnh.

Bởi vì mọi người có thể tiếp tục vui vẻ bên nhau, đó mới là điều Diệp Thiên cần nhất.

Bởi vậy, lúc đó trong lòng Bồ Đề còn sốt ruột hơn cả Diệp Thiên.

Vì y cho rằng đan dược mình luyện chế có thể chữa khỏi hoàn toàn cho nàng, vậy mà lại ra nông nỗi này.

Hiện tại đã cố gắng lâu như vậy, lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Bởi vậy, Bồ Đề lại tiếp tục lật sách, và phát hiện ra trên sách thiếu một vị thuốc là Cự Phục Linh.

Bồ Đề lúc đó có lẽ vì trong lòng quá lo lắng và sốt ruột, nên dường như đã bỏ sót một điểm.

Thế nên, sau khi Diệp Thiên biết chuyện này, hắn cũng vội vàng đi tìm kiếm.

Bởi vì nếu có Cự Phục Linh thì Uyển Châu có thể được cứu.

Lúc đó Diệp Thiên lại một lần nữa đi nhân gian dò hỏi, và trong quá trình dò hỏi mới biết được.

Thì ra Cự Phục Linh vô cùng hiếm gặp, nếu muốn tìm được nó thì đó là một việc vô cùng không dễ dàng.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó cũng không ngừng đi khắp các cửa hàng ở nhân gian để tìm thuốc hỏi dược, hy vọng có thể có được nó trong tay, dù có phải bỏ ra bao nhiêu tiền cũng nhất định phải tìm được nó.Tuy nhiên, Diệp Thiên đã hỏi các phòng khám bác sĩ ở nhân gian, nhưng hầu như không ai có Cự Phục Linh.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một thương nhân chặn Diệp Thiên lại và nói: "Ngươi không cần tìm Cự Phục Linh, nếu ngươi muốn, ta có thể nói cho ngươi biết, hiện tại ta có Cự Phù Lực trong tay, nếu muốn thì đi theo ta." Diệp Thiên lúc đó căn bản không kịp nghĩ xem chuyện này là thật hay giả.

Nếu trong tay thương nhân này thực sự có Cự Phù Linh, vậy thì Diệp Thiên đương nhiên sẽ đi theo y.

Bởi vì hiện tại Uyển Châu đang cần loại thuốc này, thế nên lúc đó Diệp Thiên không nói nhiều, liền đi theo thương nhân đó.

Nhưng không ngờ, thương nhân đó vừa mở miệng đã đòi Tụ Tinh.

Thực ra, loại thuốc này tuy khó kiếm, nhưng cũng không đến mức giá cao ngất trời như thương nhân đó đưa ra.

Bởi vậy, Diệp Thiên biết y đang đòi giá trên trời.

Nhưng không còn cách nào khác, để Uyển Châu có thể mau chóng

khỏi bệnh, Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng rộng rãi, muốn bao nhiêu hắn sẽ đưa bấy nhiêu, bởi vì trong mắt thương nhân đó, lợi ích là trên hết.Diệp Thiên lúc đó căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu Uyển Châu, lấy được Cự Phục Linh thì dù tốn bao nhiêu tiền cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng không ngờ, tất cả chỉ là một cái bẫy.

Bởi vì thương nhân đó căn bản không có Cự Phục Linh, y chỉ thấy Diệp Thiên vì chuyện này mà lao lực bôn ba, nên cảm thấy một người như vậy chắc chắn sẽ có tiền tài trên người.

Nếu có thể bắt cóc hắn, thì ước chừng chuyện này chắc chắn sẽ khiến tất cả mọi người trong lòng đều vô cùng vui vẻ.

Thế là, sau khi thương nhân đó nhận được số tiền Diệp Thiên đưa, y liền hô người ra.

"Ra đi, không cần trốn nữa." Sau khi thương nhân đó nói xong, tất cả mọi người đều ùa ra, bao vây Diệp Thiên, bởi vì mục tiêu cuối cùng của bọn chúng không ngoài việc bắt cóc hắn.

Sau đó tống tiền.

Bởi vì gặp được một người vung tiền như Diệp Thiên thực sự là hiếm có khó tìm, nên mọi người căn bản không muốn bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ những người này toàn bộ đều là kẻ lừa đảo.

Để lừa hắn đến một nơi hoang vắng không người, sau đó dễ bề ra tay.

Chương 1365

Nhưng Diệp Thiên căn bản không sợ những người này, bởi vì bọn chúng đều là những người tay không tấc sắt.

Dù có đông người đến mấy thì có thể làm gì?

Diệp Thiên bản thân là một người có thực lực, đối phó bọn chúng thì thừa sức, nhưng hắn cũng không nghĩ bọn thương nhân lại như vậy.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó bắt đầu ra tay, sau khi lần lượt đánh bại tất cả bọn chúng, hắn liền bắt đầu hỏi: "Muốn bắt cóc, cũng không nhìn xem đang bắt ai.

Dựa vào ba chân bốn cẳng công phu mà muốn đấu với ta, đơn giản là không biết tự lượng sức mình." "Mau nói Cự Phục Linh ở đâu.

Ta đã đưa tiền cho ngươi theo yêu cầu, hiện tại ngươi lại giở trò này, xem ra hôm nay ta không dạy dỗ ngươi một trận, ngươi thực sự không biết trời cao đất dày là gì." Diệp Thiên lúc đó thực sự vô cùng tức giận, nên trong quá trình hỏi thăm mới biết được, hóa ra căn bản không có Cự Phục Linh tồn tại, tất cả đều là giả dối.

Không ngoài việc muốn lừa gạt tiền tài của hắn, cướp sạch túi.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó thực sự vô cùng tức giận.

Sau khi xử lý xong, Diệp Thiên lại tiếp tục không ngừng tìm kiếm ở nhân gian.Tuy nhiên, đúng lúc đó, hắn đột nhiên tìm thấy một Bách Sự Thông Lão Nhân.

Lão nhân này nghe nói có thể hiểu rõ mọi chuyện, và biết cả sự thật.

Diệp Thiên tin rằng nếu có sự tồn tại của y, thì nhất định có thể

đạt được hiệu quả nhất định.

Bởi vậy, lúc đó hắn biết lão nhân này có thể có một số ghi chép trong Hoàng Cung, thế nên Diệp Thiên biết.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, căn bản sẽ không còn cách nào khác.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên lén lút lẻn vào Hoàng Cung.

Sau đó, hắn muốn đến nơi có sách vở, để xem rốt cuộc lão nhân đó có ghi chép gì về phương diện này không.

Nếu thực sự có, thì Uyển Châu chắc chắn có thể được điều trị trong thời gian ngắn nhất.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên, mọi vấn đề đều là vì sự an toàn của Uyển Châu.

Chỉ cần nàng có thể bình an vô sự, thì mọi vấn đề đều ổn.

Dù hắn có phải chịu tổn hại, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không chớp mắt.

Bởi vậy, lúc đó hắn cũng nhanh chóng hành động theo kế hoạch.Diệp Thiên lúc đó trong quá trình lật tìm cũng không thấy bất kỳ ghi chép nào liên quan đến phương diện đó.

Sau này, hắn mới biết được, thì ra ở nhân gian, nếu ngoại giới muốn tìm Cự Phục Linh thì thực sự là một việc vô cùng khó khăn.

Nhưng đối với Hoàng Cung thì lại khác, bởi vì dược liệu trong Hoàng Cung đều tương đối tươi mới, gần như vô số kể.

Bởi vì Hoàng Cung chỉ nhằm phục vụ Hoàng Thượng, các cung tần phi, và Thái Hậu, nên việc dùng thuốc nhất định sẽ vô cùng cẩn trọng, và cũng sẽ quý hiếm hơn rất nhiều.

Bởi vậy, sau khi Diệp Thiên biết chuyện này, hắn quyết định tìm kiếm trong Hoàng Cung, dù sao chuyện này đối với hắn là vô cùng

quan trọng.

Nếu tìm được, Diệp Thiên đương nhiên trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Nhưng nếu không tìm được, Diệp Thiên sẽ đi theo hướng khác để tìm kiếm, nhưng hiện tại hắn không còn cách nào khác.

Bởi vì đã biết trong Hoàng Cung có, Diệp Thiên không thể bỏ qua một cách vô ích như vậy.

Bởi vậy, sau khi vào đó, thấy Hoàng Thượng đang đọc sách, Diệp Thiên không ngoài việc muốn xin một phần Cự Phục Linh.

Bởi vì nếu không phải trong tình thế cấp bách, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tùy tiện xông vào Hoàng Cung.

Nhưng sau khi vào đó, hắn lại bị Ngự Lâm Quân.

Bọn họ coi hắn là thích khách muốn bắt giữ.

Chương 1366

Diệp Thiên biết thời gian không thể lãng phí thêm nữa, bởi vậy lúc đó hắn không ngừng chiến đấu với đám Ngự Lâm Quân kia, bởi vì bọn họ toàn bộ đều là phàm nhân.

Căn bản đối với hắn mà nói thì hoàn toàn không có bất kỳ sức mạnh nào.

Nếu là phàm nhân đối phàm nhân thì có thể một chiêu trí mạng, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn chỉ cần đánh bại toàn bộ bọn họ.

Nhưng Diệp Thiên không làm như vậy.

Bởi vì lần này ngoài việc tìm Cự Phục Linh, một mặt khác hắn hy vọng Uyển Châu có thể được hồi phục.

Bởi vậy, lúc đó hắn một chiêu đẩy lùi tất cả mọi người, giữ lại tính mạng của bọn họ.

Lúc đó Hoàng Thượng cũng không ngờ Diệp Thiên có năng lực như vậy đối với toàn bộ Ngự Lâm Quân.

Chưa từng nghĩ tới, bởi vậy lúc đó y cũng đặc biệt sợ hãi.“Hoàng Thượng căn bản không cần sợ hãi, hôm nay ta chỉ vì biết Hoàng Cung có Cự Phù Linh, muốn lấy ra để cứu người, cho nên thực sự không còn cách nào khác, mới phải xin ngài.” “Nếu có, hy vọng ngài cho ta mượn, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp tận tình.” Diệp Thiên nói như vậy, cũng không muốn Hoàng Thượng hiểu lầm hắn là người như thế nào, cũng không phải là kẻ vô lý, huống hồ bọn họ còn ra tay trước.

Diệp Thiên cũng không thể đứng yên vô động mà mặc kệ bọn họ

làm gì.

Bởi vậy, lúc đó hắn nói rõ mọi chuyện và hy vọng Hoàng Thượng có thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng.

Tuy nhiên, Hoàng Thượng lúc đó cũng biết Diệp Thiên là người có thực lực, y không dám nói nhiều lời, và cũng nói rất thành khẩn với hắn: "Ta không thể cho ngươi thứ này, bởi vì thứ này đã không còn ở hậu cung rồi.

Thế nên, ta thực sự không thể lấy Cự Phục Linh ra cho ngươi được." Lúc đó Diệp Thiên thấy Hoàng Thượng nói vậy, cũng biết y không nói dối, bởi vậy hắn liền rời đi, sau đó lại tiếp tục không ngừng điều tra.

Hắn tìm được tin tức Vương gia gần đây đã có được Cự Phục Linh.Diệp Thiên lúc đó thực ra sau khi rời khỏi Hoàng Cung, khi chưa điều tra, trong lòng vẫn luôn lo lắng.

Nhưng hắn tin rằng mình có năng lực làm được tất cả.

Sau khi biết Vương gia có được Cự Phục Linh, hắn liền cảm thấy cần phải đến Vương phủ một chuyến, như vậy mới có thể lấy được thứ đó từ tay y.

Diệp Thiên biết, nếu với tình trạng hiện tại mà muốn xông vào, ước chừng Vương gia nhất định sẽ hiểu lầm hắn là thích khách, nên chắc chắn cũng sẽ bị lính gác bắt giữ.

Diệp Thiên hiện tại đã học được bài học rất sâu sắc, hắn không muốn gây ra bất kỳ rắc rối nào nữa, chỉ cần lấy được đồ là đủ rồi.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên biết Vương gia hiện tại đang mở yến tiệc bình thơ thưởng hoa, nên Diệp Thiên đã hóa thành một thư sinh lẻn vào Vương phủ.

Bởi vì hắn biết Vương gia thích nhất là những thư sinh có học

thức uyên bác, nên lúc đó hắn mới dùng thân phận thư sinh để vào Vương phủ, như vậy mới có thể phô diễn tài năng của mình.

Vì Diệp Thiên hiện tại biết trong Vương phủ có Cự Phục Linh, vậy thì hắn phải lấy được từ tay y, nhưng lại không thể dùng các phương thức cực đoan.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể dựa vào bản lĩnh thật sự của mình.

Thế nên, lúc đó khi Vương gia và mọi người đang bình thơ thưởng hoa, Diệp Thiên cũng phô diễn toàn bộ tài văn của mình.

Lúc đó tất cả mọi người có mặt đều vô cùng ngưỡng mộ tài văn của Diệp Thiên.

Bởi vậy, Vương gia cũng không ngừng tán thưởng, đồng thời nói với Diệp Thiên: "Thật không ngờ ở tuổi trẻ như vậy, lại có tài văn lớn đến thế.

Bản Vương gia thích nhất là những thư sinh như ngươi." "Nghe ý thơ của ngươi, ta có thể thấy được ngươi có bản lĩnh và tài học lớn đến mức nào." Lúc đó Vương gia khi không ngừng khen ngợi Diệp Thiên, thực sự vô cùng ngưỡng mộ, bao gồm cả ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái, đều có người nhìn thấy.

Nhưng Diệp Thiên lại không để ý, bởi vì hắn cảm thấy đối với hắn mà nói, đó đều chỉ là những tiểu xảo mà thôi.

Tuy nhiên, lúc đó Vương gia cũng quyết định hứa với Diệp Thiên, nếu hắn muốn gì cũng được, chỉ cần hắn có thể làm được, nhất định sẽ không tiếc sức mà làm.

Diệp Thiên sở dĩ có thể dùng thân phận thư sinh vào Vương phủ, không ngoài việc vì Cự Phục Linh.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng trực tiếp mở lời với Vương gia: "Vương gia vô cùng cảm tạ lời khen ngợi của ngài, nhưng ta không

thiếu gì cả, đặc biệt là vàng bạc châu báu.

Cho nên, hy vọng nếu ngài có thể hứa, hãy cho ta Cự Phục Linh." Lúc đó Vương gia cũng biết Cự Phục Linh là bảo vật cực kỳ quý hiếm, bởi vì ở nhân gian hầu như không ai có thể sở hữu.

Bởi vậy, lúc đó y cũng không ngừng nói dối với Diệp Thiên: "Ngươi muốn gì cũng được, nhưng thứ ngươi muốn đó ta thực sự không có.

Chương 1367

Nếu không thì đổi sang thứ khác đi, trong Vương phủ của ta không thiếu gì cả." Diệp Thiên căn bản không muốn lãng phí lời nói với Vương gia ở đó, hắn đã điều tra từ trước, trong phủ rõ ràng có, thế nên hắn liền ra tay.

Nhưng Diệp Thiên vốn dĩ không muốn dùng cách như vậy để lấy Cự Phục Linh.

Nhưng thấy Vương gia dường như căn bản không thức thời, nên không còn cách nào khác, hắn đành phải dùng cách đó để lấy Cự Phục Linh, rồi nhanh chóng ung dung rời đi.Diệp Thiên sau khi rời khỏi Vương phủ, vội vàng mang Cự Phục Linh về Ma Giới.

Bởi vì hắn biết hiện tại Uyển Châu là người cần nhất.

Bất kể sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên từ trước đến nay đều không cân nhắc, bởi vì Uyển Châu trong lòng hắn quan trọng hơn bất kỳ ai, bất kỳ việc gì.

Bởi vậy, lúc đó Bồ Đề cũng ở trong Ma Giới, không ngừng chờ đợi Diệp Thiên trở về.

Bởi vì đối với y mà nói, chuyện này dường như là chuyện đã định.

Bởi vì nếu không có loại thuốc này, thì Uyển Châu hiện tại căn bản không có cách nào tốt lên được.

Bởi vậy, lúc đó Bồ Đề cũng không hề lo lắng.

Bởi vì y tin rằng chỉ cần Diệp Thiên ra tay, không có vấn đề gì là không giải quyết được, huống hồ những thứ khó như vậy hắn còn có thể có được, nói gì đến Cự Phục Linh.

Chẳng bao lâu sau, Diệp Thiên nhanh chóng trở về, sau đó liền đưa

Cự Phục Linh cho Bồ Đề.

Bồ Đề lại một lần nữa cầm nó vào luyện đan phòng, trực tiếp nhanh chóng luyện hóa Cự Phục Linh.

Bồ Đề lúc đó vốn dĩ nghĩ chuyện này có thể hoàn thành ngay lập tức, nhưng không ngờ Cự Phục Linh lại từng bỏ chạy, bởi vậy lúc đó Bồ Đề thực sự lo lắng đến hỏng việc.

Nếu không có vị dược liệu này, thì Uyển Châu phải làm sao?

Mọi người đều đang lo lắng cho sự an toàn của nàng.

Hiện tại lại để Cự Phục Linh chạy mất, bởi vậy lúc đó Bồ Đề thực sự vô cùng tự trách.

Diệp Thiên lúc đó sau khi biết chuyện, cũng không hề trách móc, vội vàng đi ra ngoài tìm kiếm Cự Phục Linh.

Bởi vì thứ này vốn dĩ vô cùng hiếm gặp.

Nếu lần này để mất nó, thì việc tìm kiếm sẽ thực sự vô cùng khó khăn.

Bởi vậy, lúc đó khi ở phàm gian, hắn đột nhiên nhìn thấy một đứa trẻ nhà nông mới sinh.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó căn bản không thể lầm tưởng chuyện như vậy, nên đối với Diệp Thiên mà nói đó cũng là một chuyện tốt.

Dù sao, nhìn thấy con nhà người ta sinh cũng là một biểu hiện không tồi.

Bởi vậy, lúc đó gia đình nông dân sau khi nhìn thấy Diệp Thiên cũng vô cùng phấn khởi.

Bởi vì trong phòng đều có một phong tục, nếu đứa trẻ vào ngày sinh gặp người đầu tiên, chỉ cần người đó đặt tên, thì đứa trẻ cả đời sẽ tốt lành.

Bởi vậy, lúc đó người nông dân kéo Diệp Thiên lại và nói: "Vị thanh niên này thực sự không phải ý tứ gì, hiện tại con ta vừa mới sinh ra ở nhà ta, đều có một phong tục là đứa trẻ gặp vị quý nhân đầu tiên đặt tên." "Nhất định sẽ có điềm tốt, cho nên hy vọng ngươi có thể đặt tên cho đứa bé." Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ có chuyện tốt như vậy xảy ra với mình.

Lúc đó khi người nông dân mời, trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng.

Người nông dân không những mời Diệp Thiên ăn cơm, mà còn nhờ đặt tên, cũng chính vì cảm thấy Diệp Thiên dù ở phương diện nào cũng vô cùng khác biệt.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không lựa chọn từ chối, đồng ý lời mời của người nông dân.

Lúc đó sau khi tất cả mọi việc đều giải quyết xong, Diệp Thiên vừa định rời đi.

Lại phát hiện ra một chuyện kinh ngạc.

Bởi vì thông thường trẻ con sau khi sinh ra căn bản không biết nói, nhưng đứa trẻ nhà nông này lại có thể nói tiếng người từ miệng hổ.

Chương 1368

Thực sự khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc, bởi vì hắn chưa từng thấy chuyện kỳ lạ như vậy xảy ra, bởi vậy lúc đó cũng đặc biệt ngạc nhiên!

Đồng thời cũng đặc biệt muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.Lúc đó khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cũng cảm thấy hơi tò mò, bởi vì ở một gia đình bình thường mà xảy ra chuyện như vậy, thực sự là một điều không dễ dàng.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên căn bản không thể bận tâm, vấn đề quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm thấy Cự Phục Linh, như vậy mới có thể nhanh chóng cứu Uyển Châu.

Nếu không có Cự Phục Linh, thì Uyển Châu hiện tại có thể sẽ càng nguy hiểm hơn, bởi vậy lúc đó hắn cũng không ngừng tìm kiếm.

Diệp Thiên đã tìm rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy nơi Cự Phục Linh ở, hắn cũng không ngừng nghĩ, mặc dù hiện tại Diệp Thiên có thể không có đầu mối.

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ trong tình thế cấp bách như vậy.

Bởi vì bản thân trước đó khi tìm kiếm các dược liệu khác, Diệp Thiên thực ra trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Nhưng cuối cùng vẫn có thể hoàn thành, bởi vậy ở điểm này, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự nản lòng nào.

Bởi vì bất kể khi nào, những việc Diệp Thiên đã quyết định cũng không thể thay đổi.

Tuy nhiên, lúc đó trong quá trình hỏi thăm tinh quái, hắn mới biết

được.

Thì ra Cự Phục Linh sau khi hóa hình liền lập tức đầu thai thành người, bởi vậy mới biến mất không dấu vết.

Diệp Thiên cũng sẽ không đi Giang Tây để tìm kiếm.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ mọi chuyện liên quan đến Cự Phục Linh.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó mới hiểu được cảnh tượng mà hắn đã nhìn thấy trước đó ở nhà nông, thảo nào đứa bé đó lại có thể nói tiếng người từ miệng hổ, thì ra là Cự Phục Linh chuyển thế đầu thai.

Bởi vậy, Diệp Thiên lại một lần nữa nhanh chóng chạy trở về.

Bản thân Diệp Thiên lúc đó thực sự quá vội vã.

Nên căn bản không để ý đến phong tục đặt tên cho đứa bé mới sinh ở nhà nông.

Bởi vậy, lúc đó nếu không phải hắn phát hiện ra bí mật trong kinh thành, thì Diệp Thiên có thể lại bỏ lỡ cơ hội tốt.

Lúc đó hắn lại một lần nữa nhanh chóng chạy đến nhà nông, nhưng không ngờ khi Diệp Thiên đến.

Hắn thấy trong thôn không ngừng đồn thổi rằng Văn Khúc Tinh hạ phàm, bởi vì bất kỳ gia đình nào sinh con căn bản cũng sẽ không có chuyện như vậy.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó cảm thấy những người này toàn bộ đều bị lừa gạt.

Nhưng hắn lại hoàn toàn không biết.

Diệp Thiên lúc đó khi chạy đến nhà nông, phát hiện đứa bé đang ngâm thơ đối đối.

Thảo nào những người dân trong thôn lại nói những lời như vậy.

Bởi vì lúc đó bọn họ không biết rằng đứa bé đó là Cự Phục Linh chuyển thế thành người, bởi vậy mới coi nó là Văn Khúc Tinh.

Bởi vì nếu là con nhà bình thường thì không thể làm được một chút nào, bởi vậy hoàn toàn đều bị lừa, nhưng không biết rõ.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên muốn bắt giữ nó.

Bởi vì bản thân nó đã thành tinh, nếu mọi người biết được một chút, thì chắc chắn sẽ không còn ngưỡng mộ như trước nữa.

Cũng sẽ không còn ở đó mà cho rằng nó là Văn Khúc Tinh.

Nhưng tất cả mọi chuyện chỉ có Diệp Thiên một mình là rõ ràng nhất trong lòng.

Bởi vậy, lúc đó trong quá trình hắn muốn bắt giữ, mọi người đương nhiên cũng sẽ cực lực phản đối.

Chương 1369

Bởi vì bọn họ không biết, cảnh tượng mà họ nhìn thấy trước mắt là chuyện gì, tất cả đều là những lời thêu dệt hoang đường.

Cũng chưa chắc có người tin.

Bởi vậy, lúc đó khi Diệp Thiên có hành động như vậy, liền bị người nông dân cực lực ngăn cản.

Bởi vì bất kể đứa bé đó là con ai, đều sinh ra trong nhà của họ, dù thế nào họ cũng không tin những lời Diệp Thiên nói.

Họ cho rằng tất cả những gì hắn nói đều là giả dối."Đứa bé này căn bản không giống như lời ngươi nói, đối với thôn trang của chúng ta đây thực sự là một chuyện vô cùng vui mừng.

Nếu ngươi thực sự muốn làm như vậy, thì cũng phải hỏi xem những người chúng ta có đồng ý hay không." Người nông dân khó khăn lắm mới có được một đứa con như vậy, nó đã sớm trở thành niềm hy vọng trong thôn, bởi vì mọi người đều biết đứa bé này giống như Văn Khúc Tinh hạ phàm, đều hiểu biết.

Nếu thực sự giống như lời Diệp Thiên nói, thì mọi người dù thế nào cũng không thể tin tưởng, và càng sẽ không tin những lời hắn nói là thật.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Thiên có thể đã nhầm lẫn, bởi vậy lúc đó mới không ngừng ngăn cản Diệp Thiên.

Lúc đó khi đối mặt với sự ngăn cản của mọi người, trong lòng hắn cũng cảm thấy những người này, thực sự giống như những kẻ ngốc mà đối đãi.

Bởi vì căn bản không thể nhìn rõ được chân diện mục của Cự

Phục Linh vào lúc này.

Bởi vì nhìn thấy chỉ là một tầng hiện tượng bề ngoài.

Họ cho rằng đứa bé này dường như giống như Văn Khúc Tinh, đều hiểu biết mọi thứ.

Nhưng nếu dựa theo lẽ thường của Diệp Thiên mà suy đoán?

Cự Phục Linh này căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Nhưng lúc đó thấy mọi người nhất định phải phản đối, hắn cũng không tiện gây ra nhiều rắc rối với mọi người.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng thi pháp lên Cự Phục Linh, hy vọng có thể hóa thành hình người.

Như vậy mọi người có thể tin những lời hắn nói, cũng không cần phải nghi ngờ những lời đó nữa.

Hắn nói hoàn toàn là sự thật.

Nhưng không ngờ lúc đó Diệp Thiên trong quá trình thi pháp, Cự Phục Linh vẫn luôn lớn tiếng mắng mỏ yêu quái.

Tuy nhiên, lúc đó những người trong thôn lại lầm tưởng Diệp Thiên là yêu quái, bởi vậy lúc đó cũng liều chết không ngừng bảo vệ Cự Phục Linh.

“Xem ra ngươi không có ý tốt, khẳng định là yêu quái.

Vì sao lại là yêu quái chứ?

Nếu ngươi muốn làm như vậy.” “Thì nhất định phải vượt qua những người chúng ta, nếu không tuyệt đối không thể để ngươi làm hại nó.” Diệp Thiên lúc đó khi nhìn thấy cảnh tượng này, thực sự không biết phải dùng lời nào để miêu tả những lời lẽ quan trọng trong lòng mình vào lúc này, bởi vì thực sự là bất lực.

Khi đối mặt với những hành động của những người ngu dốt này, thực sự khiến Diệp Thiên không thể miêu tả được sự ngu muội của họ vào lúc này.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên lại thấy những người trong thôn đó, liều chết cũng phải bảo vệ Cự Phục Linh, vậy thì hắn thực sự không có cách nào để tranh chấp với họ.

Dù sao những người này đều là những người tay không tấc sắt.

Nếu tranh chấp với bất kỳ ai, đối với Diệp Thiên mà nói cũng không có cách nào tốt hơn, bởi vậy lúc đó hắn cũng chỉ có thể vô công trở về.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy chuyện này một khi đã biết, thì sẽ không dễ dàng buông xuôi.

Bởi vậy, lúc đó sau khi trở về, hắn cũng nhanh chóng mượn Hồng Thằng từ Bồ Đề.

Bởi vì Diệp Thiên nhất định phải bắt giữ Cự Phục Linh, vì Uyển Châu đang chờ đợi, cho nên tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Bởi vậy, lúc đó Bồ Đề đã cho Diệp Thiên mượn Hồng Thằng.

Chương 1370

Sau đó buổi tối hắn lại tiếp tục lén lút lẻn vào thôn trang, sau đó lợi dụng lúc mọi người không chú ý, trói chặt Cự Phục Linh.

Bởi vì Diệp Thiên không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này để đối phó.

Tuy nhiên, lúc đó những người trong thôn sau khi biết chuyện này, mỗi người đều vô cùng tức giận, vô cùng tức tối.Bởi vì hắn cũng không ngờ, bởi vì Cự Phục Linh đối với bọn họ mà nói thực sự vô cùng quan trọng, mặc dù mọi người căn bản không rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì.

Họ chỉ cảm thấy việc Diệp Thiên làm như vậy thực sự khiến mọi người không thể chịu đựng được.

Mặc dù mọi người tức giận, nhưng lại không có bất kỳ cách nào, bởi vì mọi chuyện đã xảy ra rồi, căn bản không còn sức lực để thay đổi nữa sao?

Nhưng tất cả mọi chuyện dường như đã thành rồi, bởi vì Diệp Thiên đã tốn một khoảng thời gian dài để lấy trộm Cự Phục Linh.

Bởi vậy, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sai lệch nào.

Ở điểm này, bất kể ai hay bất kỳ người nào cũng không thể ngăn cản Diệp Thần làm việc.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi mang Cự Phục Linh trở về.

Đồng thời cũng nhanh chóng dùng nó để luyện đan.

Bồ Đề lần này tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sự cố nào nữa.

Bởi vậy, lúc đó sau khi luyện chế xong đan dược, y cũng vội vàng đổ cho Uyển Châu uống.

Bởi vì chuyện này đối với hai người họ mà nói thực sự rất quan trọng.

Khó khăn lắm mới hoàn thành được chuyện này.

Nếu lần này lại không tốt, thì trong lòng Bồ Đề thực sự sẽ có chút không cam lòng.

Bởi vậy, lúc đó sau khi Uyển Châu uống xong thuốc.

Bồ Đề và Diệp Thiên hai người cũng hy vọng nàng có thể mau chóng chuyển biến tốt đẹp, nếu không thực sự không biết phải làm sao mới có thể vượt qua được kiếp nạn này.

Tuy nhiên, Diệp Thiên cảm thấy sau chuyện này, hắn cũng có lỗi với dân làng.

Mặc dù hắn không cố ý muốn làm hại mọi người, nhưng không còn cách nào khác, vì sự an toàn của Uyển Châu, hắn chỉ có thể làm như vậy.

Bởi vì bản thân Cự Phục Linh này không phải là Văn Khúc Tinh, chỉ là bị mông tế, bởi vậy mới nhận định như vậy.

Thế nên, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy đối với những người dân thôn này, hắn thường cứu giúp, nên đã biến thành một con sông.

Sở dĩ làm như vậy là để phủ bình, nội tâm đương trung, sở dĩ dã hi vọng điều hà, năng cú cấp đại gia đái ý bất đích thu hoạch.

Dù có thể con sông này đối với việc bị tổn hại mà nói cũng không đáng kể, nhưng ít nhất cũng là một tấm lòng.

Bởi vậy, không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể tiếp tục bằng cách đó.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đột nhiên có một đạo sĩ, nghe nói trong thôn có yêu quái liền tiến đến.

Sau khi gặp Diệp Thiên, liền bắt đầu tấn công.

Bởi vì lúc đó y căn bản không biết chuyện gì, tưởng Diệp Thiên là yêu quái, bởi vậy mới ra tay.

Nhưng căn bản không tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi lại quả quyết làm việc như vậy, thực sự khiến người ta có chút khó hiểu.

Diệp Thiên lại là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Nếu dựa vào vài chiêu của đạo sĩ mà có thể đánh bại hắn, thì đơn giản là chuyện hoang đường viển vông, như nằm mơ vậy.

Bởi vậy, lúc đó đạo sĩ trong quá trình tấn công Diệp Thiên, mới phát hiện ra sự thiếu sót của mình, chuyện lấy trứng chọi đá có thể xảy ra với y.

Chương 1371

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không muốn làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng, hắn không ngừng giải thích: "Ta không biết phải nói với ngươi thân phận của ta như thế nào, nhưng đừng hiểu lầm, ta căn bản không phải yêu quái." "Bởi vậy ta sẽ không làm hại mọi người, tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, cho nên hy vọng ngươi có thể thông cảm." Diệp Thiên nói lời lẽ một cách tốt nhất, cũng hy vọng y có thể hiểu rõ.

Nhưng tất cả những người trong thôn sau khi nghe xong những lời của Diệp Thiên.

Không một ai tin lời lẽ đó.Diệp Thiên không muốn gây ra những rắc rối không cần thiết.

Đạo sĩ trước mắt này cũng chỉ là nghe nói đồn đại, căn bản không hiểu rõ sự thật là gì.

Diệp Thiên trong lòng rất rõ ràng, đạo sĩ này cũng không phải người xấu, y chỉ vì mọi người, bởi vậy lúc đó hắn hy vọng có thể giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm.

Cũng để đạo sĩ hiểu rằng hắn không phải kẻ xấu, vậy thì tiếp tục dây dưa chiến đấu ở đây cũng vô nghĩa.

Lúc đó y quả thực không hỏi rõ nguyên nhân, chỉ nghe trong thôn có yêu quái liền coi Diệp Thiên là yêu quái mà đối đãi.

Nhưng sau khi nghe hắn giải thích một phen, y cũng cảm thấy lời hắn nói có lý.

Bởi vậy, lúc đó trong quá trình hỏi thăm, y mới biết Diệp Thiên có xuất thân Tiên Cơ.

Bởi vậy, lúc đó sau khi biết một chút, y liền vội vàng quỳ bái.

"Phương tài thái lỗ mãng, không hỏi rõ sự thật mà đã ra tay đánh lớn.

Bởi vậy ta biết mình đã sai, sau khi nhận ra lỗi lầm của mình, ta xin bái ngươi làm sư phụ, bởi vì thực lực của ngươi thực sự vô cùng khiến người ta bội phục." Những người trong thôn lúc đó đang nhìn, nhưng khi y làm như vậy, họ cũng không ngừng hùa theo.

Bởi vì Diệp Thiên bản thân vốn dĩ không có ý định thu nhận đồ đệ hay bất cứ điều gì.

Hiện tại hắn và đạo sĩ hai người, cũng là do cơ duyên xảo hợp mà quen biết.

Nhưng nếu để hắn thu y làm đồ đệ, Diệp Thiên ước chừng hiện tại có thể không làm được chuyện đó.

Bởi vì dù sao Diệp Thiên tuy có tâm cơ, nhưng từ trước đến nay chưa từng muốn thu đồ đệ.

Bởi vì tất cả mọi chuyện, hắn thực sự từ trước đến nay đều không hề sắp đặt, và càng sẽ không làm những chuyện như vậy.

Bởi vậy, lúc đó thấy mọi người đều đang giúp nói, Diệp Thiên cũng không còn cách nào khác.

Bởi vậy, lúc đó hắn chỉ có thể lược tặng đạo sĩ một chút cơ duyên, bởi vì y cũng là một người.

Bất kể thế nào, vị đạo sĩ này trong lòng rất đáng kính, y cũng là một người tốt.

Nếu có thể có được tạo hóa tốt hơn, thì hắn là cũng có thể tạo phúc cho nhân gian.

Bởi vậy, Diệp Thiên làm như vậy cũng không ngoài việc có thể

cho y một cơ hội.

Ở một bên khác, Uyển Châu kể từ sau khi uống thuốc, mọi phương diện đều đã điều hòa gần như ổn định, và cũng đã tỉnh lại.

Bởi vậy, lúc đó sau khi Uyển Châu tỉnh lại cũng đặc biệt tức giận, nếu không phải vì Lôi Chấn Tử thì nàng cũng sẽ không phải bơ vơ giữa ranh giới sinh tử.

Bởi vậy, lúc đó ngay khoảnh khắc nàng tỉnh lại.

Nàng muốn đi dạy dỗ y một trận.

Bồ Đề trong lòng rất rõ ràng, lúc này trong lòng Uyển Châu tức giận đến mức nào, nhưng chuyện này cũng không thể vội vàng nhất thời.

Dù sao hiện tại nàng mới vừa hồi phục, thân thể cần một khoảng thời gian để điều dưỡng.

Bởi vậy, lúc đó Bồ Đề cũng không ngừng khuyên nhủ Uyển Châu: "Chuyện này trước tiên đừng tức giận, bất kể thế nào, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ít nhất hãy dưỡng tốt thân thể của ngươi trước, sau đó hẵng làm những chuyện khác." "Hiện tại ngươi hãy về Ma Giới nghỉ ngơi một thời gian, sau đó đợi thân thể tốt rồi hẵng đi dạy dỗ Lôi Chấn Tử cũng chưa muộn." Uyển Châu cũng biết thân thể mình vừa mới hồi phục, bởi vậy nàng cũng không bỏ qua cho Lôi Chấn Tử như vậy.

Thế nên, nàng làm theo lời Bồ Đề nói, sau khi dưỡng tốt thân thể, sau đó mới định đoạt.

Nhưng trong lòng Uyển Châu vĩnh viễn đều căm ghét Lôi Chấn Tử, và nhất định phải dạy dỗ y một trận.

Chương 1372

Tuy nhiên, ở một bên khác, sau khi Diệp Thiên giải quyết xong tất cả mọi chuyện.

Hắn cũng bắt đầu trở về Thiên Giới.Tuy nhiên, ở Thiên Giới, Lôi Chấn Tử và Thái Bạch Kim Tinh hai người vô cùng đắc ý, bởi vì họ cho rằng lần này gây ra tổn hại cho Diệp Thiên và Uyển Châu chắc hẳn là cực kỳ lớn.

Bởi vì lúc đó kế hoạch của Thái Bạch Kim Tinh vốn dĩ không cần phải đích thân ra tay, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo Diệp Thiên lại bức ép họ quá chặt.

Nếu không phải Diệp Thiên ở đó quấy phá, phá hủy lò luyện dược của họ và các phương diện khác, thì họ cũng không thể dùng kế sách như vậy.

Bởi vậy, hai kẻ tiểu nhân ở cùng nhau, không ngừng bàn tán về chuyện này.

Chẳng bao lâu sau, chuyện này bị Thiên Đế biết được.

Thiên Đế đương nhiên cũng không thích Uyển Châu ngang ngược vô lễ.

Đặc biệt là Diệp Thiên, nếu không phải vì thấy thực lực của hắn không thể coi thường, Thiên Đế cũng không thể cứ mãi nhẫn nhịn như vậy.

Sau khi biết chuyện của Uyển Châu, toàn bộ con người y cũng vô cùng vui mừng, không ngừng tán thưởng.

Bởi vì những việc Lôi Chấn Tử và Thái Bạch Kim Tinh làm lần này, đồng thời cũng mang lại phản ứng lớn cho Thiên Đế.

Bởi vì những việc họ làm, trong lòng Thiên Đế đã sớm muốn thực hiện, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội.

Tuy nhiên, ở một bên khác, sau khi Diệp Thiên trở về Thiên Đình, đồng thời hắn cũng không ngừng hỏi thăm các vị thần tiên về chỗ ở của Lôi Chấn Tử, bởi vì chuyện này không thể cứ thế mà cho qua.

Lôi Chấn Tử tưởng rằng làm xong những việc này, Diệp Thiên có thể bỏ qua cho y sao?

Đó là điều không thể, và tuyệt đối không thể im hơi lặng tiếng.

Tuy nhiên, những việc Diệp Thiên đang làm hiện tại, khiến các vị thần tiên phản cảm.

Có thần tiên muốn nói cho Diệp Thiên cũng không thể thực sự.

Bởi vì mọi người đều biết thực lực của hắn không thể coi thường, cũng biết hai người hắn và Uyển Châu ở đó ngang ngược kiêu ngạo đã lâu.

Sở dĩ mọi người không lên tiếng là vì sợ hãi, chỉ là không muốn gây ra nhiều rắc rối như vậy.

Nhưng hiện tại hắn lại đắc tội với hầu hết tất cả các vị thần tiên.

Bởi vậy, lúc đó trong quá trình Diệp Thiên hỏi thăm, đồng thời các vị thần tiên cũng dẫn hắn đến Tử Trúc Lâm.

Diệp Thiên tuy sống ở Thiên Giới, nhưng lại không biết các vị thần tiên ai nấy đều ở nơi nào để cư trú, đặc biệt là Lôi Chấn Tử, hắn cũng đã gặp vài lần.

Nhưng lại không thực sự hiểu rõ.

Nếu không phải lần này y đã thiết kế làm Uyển Châu bị thương, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không đi tìm y, bởi vì chuyện này không thể để Uyển Châu một mình chịu đựng.

Lỗi của Lôi Chấn Tử nhất định phải để y chịu.

Bất kể thế nào cũng không nên tính toán người khác hoặc ra tay làm hại.

Diệp Thiên trước đây đối với người khác như vậy, cũng chỉ là trêu đùa một phen mà thôi, nhưng lại chưa từng muốn lấy mạng người khác.

Nhưng những việc Lôi Chấn Tử làm lần này thực sự khiến người ta không thể lý giải, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng làm theo lời thần tiên nói mà đi đến Tử Trúc Lâm.

Lôi Chấn Tử và Thái Bạch Kim Tinh hai người, sau khi biết Diệp Thiên trở về Thiên Giới, đồng thời cũng đặc biệt khẩn trương, vội vàng nhanh chóng trốn đi.

Bởi vì hai người họ trong lòng hiện tại vẫn luôn lo sợ.

Căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Nếu đối đầu trực diện, chắc chắn cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Chương 1373

Bởi vậy, lúc đó hai người họ.

Trong quá trình trốn tránh, không ngờ lại để lộ ra Tử Trúc Lâm.

Hai người họ cũng căn bản không biết toàn bộ sự tình rốt cuộc diễn biến và tiến hành ra sao.Lúc đó Thái Bạch Kim Tinh và Lôi Chấn Tử hai người đều trốn đi, không ngoài việc sợ Diệp Thiên tìm thấy cả hai.

Bất kể thế nào, chuyện này đều do hai người họ gây ra.

Nếu một khi bị tìm thấy, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Dựa vào thực lực của hai người họ, nếu muốn tranh đấu với Diệp Thiên, thì tuyệt đối không thể chiến thắng.

Trước đó Thái Bạch Kim Tinh đã từng đối mặt với Diệp Thiên, bởi vậy y căn bản không phải là đối thủ của hắn, liền vội vàng trốn đi.

Nhưng Lôi Chấn Tử vì động tác có chút chậm chạp, nên đã bị Diệp Thiên bắt giữ.

Bởi vậy, lúc đó sau khi bắt được Lôi Chấn Tử, hắn không ngừng bức vấn: "Ngươi tưởng rằng ngươi và Thái Bạch Kim Tinh hai người làm xong những việc này có thể trốn thoát sao?

Ta nói cho ngươi biết, điều đó tuyệt đối không thể.

Hiện tại ta đã trở về Thiên Giới, vậy thì những việc hai người các ngươi đã làm nhất định phải trả giá." "Hiện tại ngươi đã bị bắt giữ, ước chừng cũng không còn lời nào để nói.

Nhưng Thái Bạch Kim Tinh đang ở đâu?

Nếu ngươi không thành thật khai báo, đừng trách ta không khách khí.” Lôi Chấn Tử lại là một người khá trượng nghĩa.

Bởi vì những việc y và Thái Bạch Kim Tinh làm, y một mình nhất định sẽ gánh vác, cũng không muốn tố giác Thái Bạch Kim Tinh.

Bởi vậy, lúc đó y cũng không muốn nói, lựa chọn im miệng không nói gì.

Bởi vì y cảm thấy Thái Bạch Kim Tinh hiện tại đã trốn rất kỹ, Diệp Thiên muốn tìm cũng sẽ rất khó khăn.

Bởi vậy, nếu y không nói ra, thì sẽ không có bất kỳ đầu mối nào.

“Thái Bạch Kim Tinh ở đâu làm sao ta biết được, ta cũng không phải ngày nào cũng đi xem y.

Nếu ngươi thực sự có năng lực thì đi mà tìm.” Một lời nói của Lôi Chấn Tử lúc đó càng khiến Diệp Thiên tức giận.

Diệp Thiên từ trước đến nay không vì chuyện như vậy mà nổi giận.

Chỉ là hắn có cách để Lôi Chấn Tử mở miệng.

Vì y không chịu ăn mềm, vậy thì cũng không cần phải khách khí với y nữa.

Bởi vậy, lúc đó hắn dùng Tử Trúc Lâm bện thành một cái lồng, nhốt Lôi Chấn Tử vào trong lồng, dẫn dắt một đàn điêu (chim điêu) đến, rồi để bọn chúng mổ Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử cũng không ngờ Diệp Thiên lại dùng cách như vậy để đối phó với mình.

Bản thân Lôi Chấn Tử sợ mất mặt, hiện tại bị nhiều điêu mổ như vậy.

Chắc chắn không thể chịu đựng nổi trong chốc lát.

Tuy nhiên, lúc đó Thái Bạch Kim Tinh cũng đang trốn ở một bên, nhưng lại không dám lên tiếng.

Bởi vì y biết thực lực của Diệp Thiên.

Nếu lên tiếng, chắc chắn cũng sẽ bị bắt như Lôi Chấn Tử, vậy thì hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Lôi Chấn Tử lúc đó vốn dĩ trong lòng vẫn luôn vô cùng căm hận Diệp Thiên, bao gồm cả mỗi cử chỉ hành động y trong lòng đều không chịu nhận thua một chút nào.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, thực sự không còn cách nào khác.

Chương 1374

Bởi vì trong lòng y không muốn tố giác Thái Bạch Kim Tinh, nhưng hiện tại Diệp Thiên lại đối xử với y bằng cách như vậy.

Nếu y không nói ra, thì không biết hậu quả sẽ xảy ra như thế nào.

Bởi vậy, lúc đó không còn cách nào khác, y chỉ có thể thành thật khai báo để được khoan hồng, tiết lộ nơi Thái Bạch Kim Tinh đang trốn.

Diệp Thiên lúc đó sau khi đến nơi ẩn náu, liền một mẻ bắt gọn Thái Bạch Kim Tinh, tuyệt đối không chừa lại bất kỳ đường sống nào, bởi vì bọn họ đều là tự làm tự chịu.Tuy nhiên, Diệp Thiên trong quá trình bắt giữ Thái Bạch Kim Tinh, căn bản không hề nương tay.

Bởi vì những việc này toàn bộ đều do một mình y gây ra.

Nếu không có y ở phía sau giúp đỡ đưa ra những mưu kế đó, thì Lôi Chấn Tử cũng không thể dám làm những chuyện như vậy.

Bởi vậy, lần này Diệp Thiên bắt giữ hai người họ.

Không ngoài việc muốn cho Uyển Châu một lời giải thích, và muốn họ phải chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm.

Bất kể Thái Bạch Kim Tinh có trốn đến chân trời góc bể nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không buông tha hai người họ.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi bắt Thái Bạch Kim Tinh về, liền trực tiếp nhốt y vào trong lồng.

Diệp Thiên để trừng phạt hai người họ về những việc đã làm, bởi vậy lúc đó hắn cũng dùng pháp thuật dẫn dắt rắn đến.

Lúc đó khi Lôi Chấn Tử và Thái Bạch Kim Tinh hai người bị nhốt

trong lồng.

Lôi Chấn Tử đơn giản là căm phẫn bất bình.

Bởi vì y rõ ràng biết mình sẽ bị bắt, nhưng lại không ra mặt che giấu.

Nhưng Lôi Chấn Tử lại không làm như vậy.

Bất cứ lúc nào y cũng không tố giác, nếu không phải vì Diệp Thiên dùng chiêu số như vậy, thì Lôi Chấn Tử ước chừng cuối cùng cũng không thể bị bán đứng.

Bởi vậy, lúc đó y cũng không ngừng trách móc Thái Bạch Kim Tinh.

"Ngươi có thể đối xử với ta như vậy sao?

Hai chúng ta vốn dĩ là những người cùng hội cùng thuyền, hiện tại bị bắt, ngươi cứ trơ mắt nhìn ta bị bắt mà vô động. " "Ngươi đã trốn rồi, nếu không thì ngươi có thể trốn được không?" Lôi Chấn Tử cảm thấy thực sự quá uất ức.

Bất kể Lôi Chấn Tử và Thái Bạch Kim Tinh, hai người đã cùng một thuyền.

Vì sao trong tình thế cấp bách này.

Lại bỏ rơi một người mà trốn đi?

Thái Bạch Kim Tinh hiện tại cũng không ngừng trách móc Lôi Chấn Tử, bởi vì y cũng đã tiết lộ hành tung của mình.

Nếu không thì y cũng không thể bị nhốt trong lồng.

Bởi vậy, lúc đó hai người họ cãi vã không ngừng, mỗi người một lời, mỗi người một lý lẽ.

Tuy nhiên, Diệp Thiên căn bản không thèm quản những chuyện

này.

Đồng thời, đúng lúc đó cũng có rất nhiều thần tiên đi ngang qua đây, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Họ biết hai người bị Diệp Thiên bắt và nhốt vào lao.

Bởi vậy, lúc đó họ vội vàng báo cáo chuyện này cho Thiên Đế, xem Thiên Đế có thể giải cứu họ ra không.

Bởi vì các vị thần tiên khác trong lòng đều rất rõ ràng, căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên, cũng chưa chắc có thể giải cứu.

Chương 1375

Thiên Đế lúc đó sau khi biết chuyện này, cũng không ngờ Diệp Thiên lại trở về nhanh như vậy, cũng không ngờ hắn lại nhanh chóng ra tay với hai người họ.

Bởi vậy, lúc đó y cũng vội vàng phái người triệu hồi Diệp Thiên đến chỗ ở của mình.

Sau đó nói chuyện với hắn về một số vấn đề, đồng thời cũng hy vọng có thể giải cứu Thái Bạch Kim Tinh và Lôi Chấn Tử.

Bởi vì bất kể thế nào, họ đều là hai vị đại tướng trọng yếu của Thiên Đình.

Thiên Đế cũng không thể trơ mắt nhìn hai người họ bị nhốt trong lồng như vậy.

Bởi vậy, lúc đó y cũng hy vọng Diệp Thiên có thể nể mặt một chút mà thả họ ra.

Có chuyện gì lớn, hoàn toàn có thể ngồi lại cùng nhau mà đàm phán tử tế.

Nếu là lỗi của họ, thì cũng có thể giải quyết.

Thực ra, Diệp Thiên còn hiểu rõ toàn bộ sự tình hơn bất kỳ ai trong lòng.Thiên Đế sở dĩ gọi Diệp Thiên đến, không ngoài việc muốn hỏi thăm hoàn cảnh hiện tại của Lôi Chấn Tử và Thái Bạch Tinh Quân.

Bởi vì bất kể là tiên nhân ở Thiên Giới, nếu muốn xử phạt thì cũng không nên do Diệp Thiên làm.

Nhưng bất kể Thiên Đế thế nào, từ tận xương tủy y đều ghen ghét thực lực của Diệp Thiên.

Bởi vậy, y cũng không dám quá trắng trợn mà làm.

Tuy nhiên, lúc đó sau khi gọi Diệp Thiên đến, y cũng chủ động hỏi thăm tình hình của Uyển Châu.

"Hôm nay ta gọi ngươi đến cũng không có việc gì, chỉ là trước đó nghe người khác nói Uyển Châu dường như bị thương, không biết hiện tại đã tốt hơn chưa, cho nên cũng có chút lo lắng." "Lần này ta gọi ngươi đến là để xem, có chỗ nào cần giúp đỡ không, nếu có thì nhất định phải nói ra, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta." Thiên Đế giả vờ nói xong những lời này, ước chừng ngay cả trong lòng y cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Bởi vì dù sao những lời y nói căn bản không phải là thật.

Y cũng không thực lòng lo lắng cho sự an toàn của Uyển Châu, chỉ là muốn từ Diệp Thiên tìm kiếm một vài thông tin, muốn biết những chuyện đó.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải một kẻ ngốc.

Bởi vì hắn biết những hành động của y, Thiên Đế đã sớm tai nghe mắt thấy.

Bởi vậy, hắn căn bản không hề che giấu hay làm gì khác.

Bởi vì Diệp Thiên căn bản không thèm nói chuyện với bất kỳ ai ở Thiên Giới.

Đừng nói là Thiên Đế, bất kỳ ai có chút thực lực, ước chừng hiện tại cũng không thể xuất hiện trước mặt hắn.

Bởi vậy, lúc đó khi Diệp Thiên đáp lại những lời của Thiên Đế, ngữ khí vô cùng không hòa nhã.

"Chuyện của Uyển Châu không cần ngài bận tâm, nếu ngài có mục đích khác, cứ việc nói ra, ta cũng biết tính cách của ngài." Diệp

Thiên không muốn làm cho mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng, chỉ là hắn cảm thấy những kẻ lòng lang dạ sói này, trước mặt hắn lại giả vờ như đại nghĩa lẫm liệt.

Thực ra những hành động ngầm mà bọn chúng làm, Diệp Thiên thực sự không thể đồng tình.

Bởi vậy, bất kể là Thiên Đế hay các vị thần tiên khác, chỉ cần là người Diệp Thiên không vừa mắt.

Tuyệt đối không thể xuất hiện trước mặt hắn.

Bởi vậy, lúc đó Thiên Đế cũng biết, Diệp Thiên chắc chắn sẽ vô cùng tức giận.

Bởi vậy, lúc đó y cũng biết trên Linh Sơn có Bạch Tuyết Sư Thứu.

Bởi vậy, để lấy lòng Diệp Thiên, Thiên Đế quyết định lấy nó ra tặng cho Diệp Thiên, hy vọng có thể có được nguyên liệu.

Diệp Thiên lúc đó sau khi nhận được Sư Thứu, đồng thời cũng đưa nó đến Ma Giới.

Lúc đó khi ở trước mặt Uyển Châu.

Chương 1376

Nàng vừa nhìn thấy thứ đó, thực sự vô cùng vui mừng.

Bản thân trước đó vẫn luôn trong lòng đặc biệt tức giận, muốn tìm Lôi Chấn Tử báo thù.

Nhưng sau khi gặp Diệp Thiên, dường như những mối thù hận đó đều hoàn toàn biến mất.

Bởi vì nàng biết chỉ cần có Diệp Thiên ở đó, nhất định có thể giúp đỡ, cho nên căn bản không cần phải lo lắng.

Tuy nhiên, lúc đó Sư Thứu cũng vô cùng nguy hiểm, Uyển Châu suýt chút nữa đã bị nó làm hại.

Nếu không phải vì né tránh kịp thời, ước chừng hiện tại vết thương cũ và vết thương mới lại bắt đầu tập hợp lại một chỗ.

Diệp Thiên không ngờ Sư Thứu lại bất thông tình đạt lý như vậy.

Bởi vậy, lúc đó thấy nó suýt chút nữa đã làm hại Uyển Châu.

Toàn bộ con người hắn cũng vô cùng tức giận, liền bước lên phía trước và bắt đầu đánh.Diệp Thiên không cho phép bất kỳ ai làm hại sinh mệnh của Uyển Châu.

Bởi vậy, bất kể là ai, dù hôm nay có đánh chết nó, hắn cũng tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Bởi vậy, lúc đó Bồ Đề thấy Sư Thứu, cũng để Diệp Thiên không ngừng thuần phục nó.

“Diệp Thiên, xem ra con Sư Thứu này vô cùng khó thuần phục.

Nếu có thể thuần phục được nó, ước chừng sau này nó sẽ không làm hại người nữa, đặc biệt là những thứ như vậy.” “Nếu không

thuần phục nó, khẳng định sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn.

Một khi nó đã nằm trong tay chúng ta, thì nên thay đổi nó, như vậy đối với nó cũng là một lợi ích." Bồ Đề không có suy nghĩ khác, y chỉ cảm thấy nếu Diệp Thiên có thể hoàn toàn thuần phục được con Sư Thứu này, thì mọi vấn đề đều sẽ ổn.

Tuy nhiên, hiện tại Diệp Thiên cũng biết một thứ như vậy, nếu muốn thuần phục nó, thì đó không phải là một việc dễ dàng.

Hắn liền đưa Sư Thứu đến hoang địa.

Sau khi đến hoang địa, Diệp Thiên cũng trực tiếp thả Sư Thứu ra.

Nhưng Sư Thứu lúc đó muốn bỏ trốn.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không thể để nó ung dung rời đi trước mặt mình.

Bởi vì bản thân nó lúc đó bị bắt giữ, cũng là thủ hạ của Thiên Đế.

Những kẻ này hiện tại là vật phẩm bồi lễ, đã được giao vào tay hắn.

Lại có thể để nó dễ dàng rời đi sao?

Diệp Thiên cũng rất hiểu tính tình của nó.

Nếu một khi thả nó đi, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vậy, lúc đó nó muốn bỏ trốn mấy lần, toàn bộ đều bị Diệp Thiên bắt lại.

Sư Thứu lúc đó nảy sinh một ý nghĩ, đó là giết chết Diệp Thiên.

Bởi vì nó cảm thấy Diệp Thiên đơn giản là một chướng ngại vật.

Nếu hắn còn tồn tại, thì tự nó sẽ không thể trốn thoát ra khỏi đây.

Nhưng dựa vào bản lĩnh của nó, nếu muốn đối kháng với Diệp

Thiên, thì căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng Sư Thứu cảm thấy nên thử một lần, bởi vì chuyện này, nếu không thử thì căn bản không biết rốt cuộc có thể hay không.

Bởi vậy, lúc đó nó cố gắng thử muốn giết chết Diệp Thiên, nhưng không ngờ lại bị Diệp Thiên đánh trọng thương.

Chương 1377

Bởi vì Diệp Thiên trước đó đã thấy nó muốn làm hại Uyển Châu, đã chạm đến giới hạn của hắn.

Bởi vậy, hiện tại nó lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của hắn, muốn bỏ trốn.

Hiện tại thậm chí còn muốn làm hại hắn.

Vậy thì Diệp Thiên càng không thể mềm lòng mà thả nó đi.

Bởi vậy, lúc đó khi hắn ra tay với Sư Thứu.

Hắn cũng gần như ra tay sát thủ, không hề chừa lại bất kỳ đường sống nào.

Diệp Thiên và Uyển Châu không giống nhau, bởi vì lòng hắn cũng không phải là người hiền lành.

Chỉ là khi một số chuyện xảy ra trước mặt, nhất định phải đưa ra một đối sách tương ứng.

Giống như Sư Thứu không hiểu tình hình thế sự, cứ một mực muốn làm hại người khác, vậy thì tuyệt đối không thể nương tay.

Bởi vì làm như vậy cũng chỉ là tiếp tay cho cái ác.

Nhưng Uyển Châu ở một bên khác thực sự có chút không đành lòng, bởi vì bản thân nàng khi nhìn thấy Sư Thứu lúc đó trong lòng đặc biệt vui mừng.

Hơn nữa, khi thấy Diệp Thiên ra tay sát thủ mà đánh nó, nàng thực sự không đành lòng.

Bởi vậy, nàng cũng không ngừng cầu xin Diệp Thiên.

Hy vọng hắn có thể nể mặt một lần mà tha cho nó.

“Diệp Thiên, xin ngươi hãy tha cho nó một mạng đi.

Ngươi xem nó đã bị đánh thành ra thế này rồi, nếu còn tiếp tục đánh nữa, e rằng mạng của nó thật sự sắp mất rồi.” “Nó vốn hoang dã, nếu có thể sửa đổi thì hãy cho nó một cơ hội, xem như nể mặt ta đi.” Uyển Châu trước giờ luôn là một người như vậy.

Bất kể là tính cách hay các phương diện khác, Diệp Thiên thực sự vô cùng khâm phục, nhưng đôi lúc lại cảm thấy có chút thương hại.

Bởi vì bất kể lúc nào, chỉ cần trong lòng nàng rung động, nàng cũng chẳng quan tâm đối phương rốt cuộc là tốt hay xấu, luôn sẽ vì họ mà cầu xin.

Chỉ vì Uyển Châu là một người có tấm lòng lương thiện, nên nàng cho rằng tất cả mọi người đều rất tốt, nghĩ rằng vài ba câu là có thể cảm hóa được họ.

Nhưng có những chuyện không hề đơn giản như nàng tưởng.

Tuy nhiên, Diệp Thiên cũng biết rằng để Uyển Châu có thể cầu xin cho nó, chắc chắn nàng đã phải hạ quyết tâm rất lớn.

Vì vậy, để nể mặt Uyển Châu, hắn cũng quyết định dừng tay, không đánh đập Sư Thứu nữa.

Lúc này, Sư Thứu cũng đã hoàn toàn khuất phục.

Trong lòng nó vô cùng rõ ràng, với năng lực của mình, nó căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên, dù có dùng thêm thủ đoạn nào khác cũng vô dụng.

Nếu còn tiếp tục, e rằng đến cả cái mạng nhỏ này cũng sẽ chôn vùi tại đây.

Vì vậy, khi biết Uyển Châu cầu xin cho mình, nó cũng không ngừng lấy lòng nàng.

Thực ra, việc Diệp Thiên làm như vậy đều là có mục đích.

Việc khuất phục Sư Thứu không phải vì hắn thật tâm muốn đánh chết nó hay gì cả.

Lúc đó, Bồ Đề cũng không ngừng khen ngợi Diệu kế của Diệp Thiên, bởi vì chỉ có người trí tuệ như hắn mới có thể làm ra được những chuyện như vậy.

Nhưng Diệp Thiên lại không cảm thấy việc mình làm có gì đúng sai, chỉ là chuyện đã xảy ra thì nên có biện pháp đối phó, như vậy mới có thể giải quyết mọi việc một cách tốt đẹp hơn.

Trong khi đó, ở một nơi khác, Uyển Châu vẫn không ngừng tìm kiếm tơ Thiên Tằm để đan thành đệm ngồi.

Chương 1378

Nàng cứ luôn bận rộn, chẳng để tâm đến chuyện gì khác.

Về phần Sư Thứu, dù đã khuất phục Diệp Thiên, nhưng trong lòng nó vẫn vô cùng sợ hãi.

Bởi những gì Diệp Thiên đã làm trước đó thực sự khiến nó hồn bay phách tán.

Uyển Châu biết tâm lý của Sư Thứu lúc này khó mà bình tĩnh lại được, nên nàng cũng không ngừng an ủi, hy vọng nó có thể nhanh chóng thoát khỏi bóng ma tâm lý.

Bởi vì Uyển Châu hiểu Diệp Thiên, hắn tuyệt đối không thể ra tay giết chết nó.

Lần này ra tay nặng như vậy cũng hoàn toàn là do Sư Thứu quá mức vô lễ, những việc nó làm đã chạm đến giới hạn của hắn.

Vì vậy, trong lúc an ủi, nàng cũng không ngừng giải thích mọi chuyện cho nó hiểu.

Sau đó, Diệp Thiên xuống biển sâu bắt cá cho Uyển Châu ăn.

Hắn biết rằng dù cơ thể Uyển Châu đã hồi phục tốt hơn, nhưng vẫn cần một khoảng thời gian, nên dinh dưỡng phải theo kịp.

Nhưng Uyển Châu lại không ăn con cá mà Diệp Thiên làm cho, nàng không nỡ ăn mà lại đem cho Sư Thứu.

Nếu Diệp Thiên biết chuyện này, chắc chắn trong lòng sẽ càng thêm tức giận.

Lý do Uyển Châu đối xử tốt với Sư Thứu như vậy cũng chính vì nó đã bị Diệp Thiên làm bị thương.

Mà Diệp Thiên làm vậy chẳng qua cũng là để cho nó hiểu rõ, một khi đã thần phục mình thì nên ngoan ngoãn một chút, đừng lúc nào cũng suy nghĩ viển vông, làm những chuyện không nên làm.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên ra tay quả thực rất nặng, khiến trong lòng Uyển Châu có chút không nỡ nên mới đối xử với nó như vậy.

Diệp Thiên cũng biết việc mình làm trước đó quả thực có chút không đúng, nhưng vì nghĩ cho tương lai, hắn chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Thế nên, lúc đó hắn cũng không ngừng chữa thương cho Sư Thứu.

Nhưng đối với Sư Thứu mà nói, bản thân nó vốn sợ hãi Diệp Thiên, nói gì đến việc để hắn chữa thương, dù chỉ là đến gần.

Khoảnh khắc ấy dường như gợi lại tất cả những gì hắn đã làm với nó trước đây.

Vì vậy, lúc đó Sư Thứu ngồi đó không yên.

Uyển Châu cũng biết suy nghĩ của nó, bởi vì chuyện lần trước nên nàng vẫn không ngừng an ủi, chẳng qua là muốn nó buông bỏ cảnh giác, đừng làm những chuyện nguy hiểm nữa.

Vì thế, lúc đó nàng vẫn luôn ở bên cạnh hộ pháp.

Bản thân Diệp Thiên cũng không phải là người lòng dạ độc ác.

Nếu Sư Thứu không ngang ngược vô lý như vậy, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không ra tay dạy dỗ.

Cho nên, tất cả mọi chuyện thực ra đều do nó mà ra.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên chữa lành vết thương cho Sư Thứu, nó cũng đặc biệt cảm kích nói: Trước đây tất cả đều là lỗi của ta, nếu không đã không gây nên sai lầm lớn.

Bây giờ ta đặc biệt cảm ơn ngươi đã cứu chữa, ân tình này thực

sự không biết lấy gì báo đáp.” Bản thân Sư Thứu không thuộc về nơi này, nếu không phải vì nó, trước mặt Diệp Thiên cũng không thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thế nên, sau khi nó cảm ơn Diệp Thiên, thực ra Diệp Thiên đã sớm không còn suy nghĩ gì về nó nữa, bao gồm cả những chuyện trước đó cũng đã cho qua.

Mọi thứ giống như một giấc mơ vậy.

Lúc đó, Uyển Châu cảm thấy tò mò về Sư Thứu.

Thực ra bản tính nó cũng không phải đặc biệt xấu, vậy tại sao lại bị bắt?

Vì vậy, lúc đó nàng không ngừng hỏi: “Đúng rồi, ta vẫn luôn có một chuyện rất tò mò, tại sao ngươi lại bị bắt?

Chương 1379

Rốt cuộc là ai làm?

Tại sao lại làm như vậy?" Uyển Châu hỏi như vậy cũng chính vì có chút quan tâm đến Sư Thứu.

Bởi vì dù thế nào đi nữa, bản tính của nó không xấu, tuy đôi lúc có thể có chút bốc đồng, nhưng bản chất vẫn thuộc về thiện lương.

Nếu được chỉ dạy cẩn thận hoặc ở cùng với người chính đạo, có lẽ sẽ có sự thay đổi.

Vì vậy, lúc đó Sư Thứu cũng nhận ra Diệp Thiên và Uyển Châu là người tốt, nên cũng không giấu giếm, trực tiếp nói rằng người của Linh Sơn đã bắt nó đi.

Chẳng qua là muốn lột da nó ra rồi làm quần áo.

Do lúc đó nó không địch lại, lại thêm bị thương, nên mới để họ có cơ hội thực hiện.

Sau khi biết chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy Sư Thứu thực sự quá đáng thương, cũng muốn giúp nó làm rõ mọi chuyện.

Bất kể thế nào cũng không thể để nó lại một lần nữa mạo hiểm.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định đưa Sư Thứu đến Linh Sơn, muốn hỏi cho ra lẽ tại sao họ lại làm như vậy.

Diệp Thiên và Uyển Châu muốn đến Linh Sơn hỏi cho ra nhẽ rốt cuộc tại sao lại làm như vậy, bởi vì mỗi người khi làm bất cứ chuyện gì chắc chắn đều có nguyên nhân.

Lúc đó, Sư Thứu cũng biết nơi này như hang hùm miệng cọp, nếu

đã đến đây rồi thì cũng không nên làm mọi chuyện trở nên quá nghiêm trọng, chỉ hy vọng có thể giải quyết nhanh chóng.

Khi Như Lai nghe tin Diệp Thiên đến, ông ta liền lấy cớ bế quan để từ chối gặp mặt, bởi vì ông không muốn đối đầu trực diện với hai người họ, càng không muốn gặp.

Như Lai biết Diệp Thiên không phải là người dễ chọc, nếu hắn đã đến thì chắc chắn là có chuyện.

Vì vậy, lúc đó Như Lai đã để đệ tử của mình ra nói chuyện.

"Không biết lần này các vị đến đây rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng sư phụ Như Lai hiện đang bế quan, nếu muốn gặp ngài, e rằng hôm nay không thể được." "Vậy nên nếu không có chuyện gì, thì sau này hãy đến." Diệp Thiên đến đây cũng không phải để tìm Như Lai hay gì cả, hắn chỉ muốn hỏi về tung tích của những con Sư Thứu khác.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên hỏi các đệ tử: "Như Lai có bế quan hay không cũng chẳng liên quan gì đến ta.

Ta đến đây chỉ muốn hỏi về những con Sư Thứu đã bị các ngươi bắt trước đây." "Rốt cuộc chúng đang ở đâu, tốt nhất hãy nói thật cho ta biết, đừng có nói dối, nếu không đừng trách ta không khách khí." Diệp Thiên lúc đó biết những đệ tử này cố ý nói dối, nên dù lời họ nói là thật hay giả, hắn đều có khả năng phân biệt.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng chờ đợi câu trả lời của họ.

Đệ tử lúc đó cũng không ngờ Diệp Thiên lại đến vì Sư Thứu, nên đã nói dối: "Hóa ra ngài đến vì chuyện của Sư Thứu.

Nhưng những con Sư Thứu đó tuy bị chúng tôi bắt, nhưng đã sớm được phóng sinh rồi, nên ngài ở đây căn bản không tìm thấy con nào đâu." Uyển Châu lúc đó đứng bên cạnh, căn bản không tin lời của

những đệ tử này.

Bởi vì người như họ sao có thể đi phóng sinh được?

Đó quả thực là một lời nói dối trắng trợn.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cảm thấy lời của họ hoàn toàn không đáng tin, liền đi loanh quanh khắp nơi, xem rốt cuộc có Sư Thứu tồn tại hay không.

Nếu thực sự đã phóng sinh, vậy thì ở đây chắc chắn sẽ không tìm thấy.

Nhưng nếu không, vậy thì nhất định sẽ tra ra được manh mối.

Thế nên, trong lúc Uyển Châu lén lút đi loanh quanh, nàng đã nghe thấy tiếng Sư Thứu gào thét.

Nàng tin chắc rằng những gì mình nghe được hoàn toàn là sự thật.

Những đệ tử này đang nói dối.

Nếu đã bắt Sư Thứu lên núi, sao có thể thả chúng đi được?

Những lời họ nói trước mắt hoàn toàn là để lừa gạt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Chương 1380

Vì vậy, sau khi Uyển Châu hiểu ra, nàng cũng vội vàng đi tìm Sư Thứu.

Nhưng nàng không ngờ lại chứng kiến một cảnh tượng đẫm máu.

Đệ tử Linh Sơn đang giết chết một con Sư Thứu.

Lúc đó, Diệp Thiên cảm thấy những người này hoàn toàn đang lừa dối mình, liền bắt đầu chất vấn họ.

"Không phải vừa rồi các ngươi nói tất cả Sư Thứu đều đã được phóng sinh sao?

Vậy thì bây giờ chuyện này nên giải thích thế nào đây?" Diệp Thiên cảm thấy những đệ tử trên Linh Sơn này vô cùng đáng ghét, làm ra chuyện như vậy mà còn dám trơ tráo nói đã thả Sư Thứu đi từ lâu.

Vì vậy, hôm nay đã đến đây, hắn nhất định phải làm rõ mọi chuyện, nếu không tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Vì bản thân Diệp Thiên biết mình là người như thế nào, nên lúc đó hắn không ngừng chất vấn các đệ tử, hy vọng có thể nhận được một câu trả lời thỏa đáng.

Trong lúc hắn đang chất vấn, Sư Thứu đi cùng không biết vì sao đột nhiên phát điên.

Uyển Châu khi chứng kiến cảnh này cũng quyết định khoanh tay đứng nhìn, bởi vì nàng biết tất cả mọi chuyện đều do đệ tử Linh Sơn gây ra.

Vì vậy, bất kể hôm nay Sư Thứu phát điên sẽ làm ra chuyện gì, nàng cũng tuyệt đối không quản nữa.

Bởi vì những đệ tử này đáng phải gánh chịu mọi hậu quả cho những việc mình đã làm.

Thế nên, lúc đó Sư Thứu phát điên, gầm thét rồi lao vào chiến đấu với các đệ tử.

Bọn họ cũng không ngờ chuyện này lại xảy ra.

Sư Thứu lúc phát điên thật sự vô cùng đáng sợ, các đệ tử căn bản không phải là đối thủ, liền bị thương.

Đúng lúc đó, Hàng Long đột nhiên xuất hiện để đối phó với Sư Thứu.

Đối với Uyển Châu, nàng căn bản sẽ không để những người này bị thương nặng hay gì cả, bởi vì bản chất nàng không xấu.

Vì vậy, chuyện này Uyển Châu nhất định phải quản đến cùng.

Bất kể là ai, chỉ cần thấy chuyện xảy ra trước mắt, nàng nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Thế là lúc đó, Uyển Châu đã nhân cơ hội đánh bị thương Hàng Long.

Các đệ tử khi thấy tình hình này, cảm thấy có chút không ổn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Linh Sơn chắc chắn sẽ vì thế mà đại loạn.

Vì vậy, khi thấy Hàng Long bị thương, mọi người vội vàng mời cả Phục Hổ ra, hy vọng có thể giải trừ mọi nguy cơ.

Lúc đó, Diệp Thiên đã sớm khống chế được Hàng Long.

Khi mọi người đến nơi và thấy Hàng Long bị bắt, họ cũng vội vàng nói lời hay ý đẹp, hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của hắn.

“Chuyện này có lẽ là chúng tôi đã nói dối, nhưng chúng tôi cũng là

bất đắc dĩ.

Vì vậy, hy vọng ngài có thể mau chóng thả Hàng Long ra.

Nếu có chuyện gì, ngài cứ nhắm vào chúng tôi, cũng không đến mức phải bắt giữ ngài ấy." Các đệ tử tự nhiên biết Diệp Thiên là người có thực lực, nhưng lại không ngờ chuyện hôm nay lại phát triển đến mức này.

Bản thân Như Lai đã lấy cớ bế quan để không gặp mặt, vậy thì bây giờ mọi chuyện đều do các đệ tử ra mặt.

Vì vậy, trong tình huống này, các đệ tử cũng hy vọng có thể biến chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không, mau chóng để hắn thả Hàng Long ra.

Đồng thời, họ cũng nói những lời tốt đẹp với Diệp Thiên, hy vọng hắn sẽ thả Hàng Long, như vậy mọi chuyện có thể có chuyển biến tốt đẹp.

Chương 1381

Nhưng Diệp Thiên lúc đó thấy vậy, cũng cảm thấy không nên làm to chuyện.

Hắn liền thả Hàng Long ra.

Nhưng Uyển Châu lại cảm thấy những đệ tử này thực sự có chút đáng ghét.

Nếu cứ thế thả đi, chẳng phải là tỏ ra mình không có thân phận gì sao?

Vì vậy, lúc đó nàng không ngừng ép những đệ tử này phải xin lỗi.

Bởi vì chỉ có để họ nhận ra sai lầm, mới có thể giải tỏa được sự phẫn nộ trong lòng, nếu không thì chuyện này với nàng chưa xong đâu.

"Đừng tưởng chuyện này cứ thế là xong.

Trước đây các ngươi đã nói dối, mới khiến mọi chuyện ra nông nỗi này.

Nếu ngay từ đầu các ngươi có thể thẳng thắn đối mặt thì cũng không đến mức như vậy.

Cho nên, chuyện này không thể cứ thế cho qua được.

Các ngươi phải vì những việc mình đã làm mà xin lỗi, nếu không thì chuyện này chưa xong đâu." Uyển Châu không phải là người vô lý gây sự, chỉ là nàng cảm thấy những đệ tử này thực sự quá đáng ghét, đã làm ra quá nhiều chuyện, nên bất kể thế nào cũng phải để họ phải trả cái giá xứng đáng.

Như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề.

Nếu lần này không để họ hiểu rõ, chắc chắn sẽ không thể làm được gì.

Lúc đó, Như Lai hy vọng có thể hóa giải mọi chuyện một cách êm đẹp, không muốn tiếp tục dây dưa với họ nữa.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên và Uyển Châu đang gây náo loạn ở đây.

Nếu Như Lai không ra mặt, hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Vì vậy, sau khi biết chuyện này, Như Lai cũng không xuất hiện, mà để Hiền Thục Bồ Tát ra tiễn khách.

"Bây giờ mau đi bảo Diệp Thiên và Uyển Châu rời khỏi nơi này đi, nếu không Linh Sơn của chúng ta thật sự không biết sẽ bị náo loạn đến mức nào.

Ta không tiện ra mặt, nên do ngươi đi giải quyết chuyện này." Sau khi Như Lai giao chuyện này cho Hiền Thục Bồ Tát, ông ta cũng không còn lo lắng hay bận tâm gì nữa, cảm thấy bà ấy chắc chắn có thể hoàn thành việc này.

Nhưng khi Hiền Thục Bồ Tát đến trước mặt họ, bà ta liền nói: "Được rồi, Diệp Thiên, hai người các ngươi ở đây đã náo loạn thành ra thế này rồi.

Bây giờ mọi chuyện gần như đã rõ ràng, người cần xin lỗi cũng đã xin lỗi.

Bây giờ mau rời đi đi, đừng tiếp tục làm càn nữa." Lúc đó, Hiền Thục Bồ Tát cũng chỉ làm theo lời dặn của Như Lai để tiễn họ đi.

Nhưng Diệp Thiên từ lúc nhìn thấy bà ta đã vô cùng khinh thường.

Bởi vì nếu Như Lai muốn dùng một người như vậy để lừa dối

hắn, thì tuyệt đối không thể.

Lần này hắn đến đây chẳng qua là muốn gặp Như Lai để nói một vài chuyện.

Nếu Diệp Thiên không gặp được Như Lai, hắn tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nói với Hiền Thục Bồ Tát: "Chuyện này không liên quan đến ngươi, mau đi gọi Như Lai ra đây.

Nếu hôm nay không gặp được ông ta, ta và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không rời đi." Diệp Thiên làm như vậy, chẳng qua là muốn cho Như Lai biết, vì bây giờ Hiền Thục Bồ Tát đã xuất hiện, chứng tỏ ông ta biết hắn đang gây náo loạn ở đây.

Nhưng ông ta vẫn không ra mặt, nên Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Vì vậy, lúc đó Hiền Thục Bồ Tát thấy Diệp Thiên như vậy, cũng không ngừng giải thích: "Sư Thứu bị giết, chẳng qua là thuộc về tự vệ.

Cho nên các ngươi ở đây gây náo loạn cũng không có ý nghĩa gì." Diệp Thiên lúc đó nghe thấy vậy, trong lòng vô cùng tức giận, cũng cảm thấy điều này hoàn toàn là đang đùn đẩy trách nhiệm cho người khác.

Chương 1382

Vì vậy, lúc đó hắn cũng bắt đầu không ngừng nổi giận với Hiền Thục Bồ Tát.

Cuối cùng, Hiền Thục Bồ Tát cũng không còn cách nào khác, nên tự nguyện giao ra da Sư Thứu cho họ, cũng hy vọng họ có thể nhân cơ hội này mau chóng rời đi, đừng cố chấp nữa.

"Bây giờ hai người các ngươi đến đây, chẳng phải là muốn đòi lại công đạo sao?

Nếu bây giờ đệ tử của ta đều đã xin lỗi, mọi chuyện đều đã giải quyết, mà các ngươi vẫn ở đây không chịu bỏ qua, vậy thì ta quyết định đem da Sư Thứu đưa cho các ngươi.

Lấy thứ này rồi mau chóng rời đi, đừng ở đây làm mất thời gian nữa." Lúc đó, Hiền Thục Bồ Tát cũng không còn cách nào khác, vì bà ta biết Như Lai không muốn ra mặt xử lý chuyện này.

Nếu hôm nay không thể đuổi hai người này đi, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Nếu cứ để họ tiếp tục gây náo loạn, cả Linh Sơn chắc chắn sẽ không được yên ổn.

Vì vậy, lúc đó Hiền Thục Bồ Tát cũng biết, lần này họ đến chẳng qua là vì da Sư Thứu.

Nếu đưa thứ này cho họ, chắc chắn họ cũng sẽ nhanh chóng rời đi.

Thế là lúc đó, bà ta đã lấy toàn bộ da Sư Thứu ra đưa cho Diệp Thiên.

Quả nhiên, sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn thấy da Sư Thứu, họ liền đưa Sư Thứu đi đến đỉnh núi tuyết.

Bản thân Sư Thứu, sau khi những đồng loại của mình chết đi, trong lòng vô cùng phẫn uất.

Lại thêm việc chứng kiến khoảnh khắc họ chết đi, trong lòng nó thực sự rất mất cân bằng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên, Uyển Châu và Sư Thứu đã đưa thi thể của những con Sư Thứu kia đi chôn cất.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Sư Thứu cũng cảm thấy sau này nhất định phải báo thù.

Bởi vì đã chết nhiều Sư Thứu như vậy, nó tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện chôn cất thi thể rồi im lặng.

Bởi vì bất kể thế nào, chúng căn bản không làm hại bất kỳ ai, nhưng lại bị giết hại tàn nhẫn như vậy.

Lúc đó, Sư Thứu đột nhiên gào thét, và hai con Sư Thứu nhỏ xuất hiện.

Chúng liền tấn công Uyển Châu, suýt chút nữa khiến nàng bị thương nặng.

Sư Thứu lúc đó cứ luôn cầu xin hai người tha thứ.

Bởi vì bản thân những con Sư Thứu nhỏ căn bản không rõ tình hình thực tế, nên khó tránh khỏi có chút bốc đồng.

Vì vậy, nó cũng hy vọng có thể nhận được sự thông cảm của hai người.

Diệp Thiên và Uyển Châu bây giờ hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Sư Thứu, cũng không chấp nhặt với nó.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng truyền pháp lực cho những con Sư Thứu nhỏ.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu bây giờ đã biết được nỗi khổ của

Sư Thứu, nên căn bản không thể truy cứu gì thêm, huống hồ chuyện này bản thân cũng không phải lỗi của nó.

Sau khi Diệp Thiên truyền pháp lực xong, hắn cũng định đưa chúng cùng rời đi, nhưng Sư Thứu lại từ chối, vì nó muốn ở lại đây chăm sóc những con non này.

Bởi vì nếu không có Sư Thứu lớn chăm sóc, lỡ như xảy ra nguy hiểm, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng, nó cũng không muốn thấy điều đó.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đặc biệt tôn trọng suy nghĩ của nó, bất kể nó muốn làm gì, họ sẽ mãi mãi là hậu thuẫn ủng hộ.

Bởi vì dù là ai gặp phải chuyện như vậy, trong lòng cũng vô cùng đau khổ.

Đừng nói là Sư Thứu, ngay cả Diệp Thiên và Uyển Châu, khi chứng kiến cảnh này, trong lòng cũng có chút không nỡ.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng biết, nếu Sư Thứu muốn ở lại đây chăm sóc những con Sư Thứu nhỏ, vậy thì chỉ có thể thuận theo ý nó, bởi vì bất kể thế nào chúng cũng là đồng loại.

Chương 1383

Nếu thực sự xảy ra bất kỳ tai nạn nào, hai người họ cũng không có cách nào giúp được.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đồng ý để nó ở lại.

Nhưng ở một nơi khác, Hiền Thục Bồ Tát đã sớm sắp xếp đệ tử Linh Sơn đi bắt những con Sư Thứu nhỏ đó.

Dù cho Diệp Thiên và Uyển Châu đã ra mặt, nhưng cũng không thể ngăn cản bước chân của bà ta.

Trước đó, nếu không phải vì hai người họ ở đó gây sự vô lý, Hiền Thục Bồ Tát cũng không thể giao ra những thứ đó.

Vì vậy, lúc đó bà ta tưởng họ đã rời đi, liền lại tiếp tục phái đệ tử đi bắt.

Thế là trong lúc đệ tử Linh Sơn đang bắt Sư Thứu, họ cũng thấy Sư Thứu lớn đang bảo vệ đàn con, nên đã ra tay đánh nó.

“Thật không ngờ, những đệ tử Linh Sơn này quả là đạo đức giả.

Trước đây đã thả chúng ta, tưởng rằng có thể cải tà quy chính, bây giờ lại muốn ra tay độc ác với những con Sư Thứu nhỏ này.” “Thật không ngờ!

Chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để các ngươi làm hại chúng.” Sư Thứu lúc đó vô cùng tức giận, bởi vì nó cảm thấy những đệ tử Linh Sơn này thực sự quá đáng khinh, chẳng khác gì tiểu nhân.

Vì vậy, một khi đã ở lại đây để bảo vệ đàn con, nó tuyệt đối không thể để chúng bị tổn hại dù chỉ một chút.

Lúc đó, số lượng đệ tử Linh Sơn thực sự quá đông, một mình Sư

Thứu phải đối đầu với chúng quả là chuyện không thể.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể để những con Sư Thứu nhỏ bị bất kỳ tổn thương nào.

Nếu ngay cả ở đây mà cũng không thể bảo vệ được chúng, vậy thì nếu lại thấy chúng bị thương, trong lòng nó thực sự không thể chịu đựng nổi.

Vì vậy, trong lúc giao chiến, do sức mạnh của Sư Thứu không đủ, lại thêm trước đó cũng đã bị thương, nên căn bản không phải là đối thủ của họ.

Cuối cùng, nó cũng bị đệ tử Linh Sơn đánh trọng thương.

Sư Thứu vốn nghĩ rằng mình có thể bảo vệ tốt đàn con, nhưng cuối cùng lại không làm được gì.

Sau khi những con Sư Thứu nhỏ bị Hiền Thục Bồ Tát bắt đi, chúng cũng được gửi đến cho Vương Mẫu để làm thú cưng.

Sư Thứu cảm thấy chuyện này phải có một kết thúc, nên lúc đó nó cũng phẫn uất bay lên Thiên Giới, và muốn tìm Diệp Thiên ở đó.

Bởi vì nó biết rằng vào thời điểm quan trọng này, chỉ có Diệp Thiên mới có thể giúp được mình, những người khác căn bản không thể làm được gì.

Trong quá trình Sư Thứu tìm kiếm Diệp Thiên, nó vừa mới đến Nam Thiên Môn đã bị lính canh chặn lại.

Bởi vì Thiên Giới không phải là nơi ai cũng có thể vào được, nên lính canh tự nhiên không thể để Sư Thứu cứ thế nghênh ngang đi vào, huống hồ lại không có ai triệu kiến.

Về điểm này, Sư Thứu trong lòng vô cùng rõ ràng, nhưng hôm nay bất kể thế nào cũng phải gặp được Diệp Thiên, bởi vì chỉ có Diệp

Thiên mới có thể cứu được nó.

Vì vậy, lúc đó Sư Thứu dù bị trọng thương, cũng nhất định phải liều mạng một phen.

Thế là lúc đó, lính canh Nam Thiên Môn căn bản không có ý định cho qua, trực tiếp ra tay với nó.

Đúng lúc này, Diệp Thiên xuất hiện và vội vàng cứu nó.

"Không phải ngươi đang ở đó bảo vệ những con Sư Thứu nhỏ sao?

Ai đã làm ngươi bị thương thành ra thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho ta biết." Diệp Thiên lúc đó khi thấy Sư Thứu bị thương thành ra thế này, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, càng thêm lo cho vết thương của nó, nên cũng hỏi xem rốt cuộc là ai đã làm nó bị thương như vậy.

Nếu để hắn biết được, nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.

Bởi vì Diệp Thiên vô cùng rõ ràng, bản tính của Sư Thứu căn bản không xấu.

Chương 1384

Nếu không phải đã xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác, nó căn bản sẽ không làm gì cả.

Vì vậy, lúc đó trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, liền vội vàng hỏi han, hy vọng nó có thể cho biết đôi chút.

Chỉ cần có người đối xử không tốt với nó, Diệp Thiên chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ giải quyết mọi khó khăn.

Thế nên, khi Sư Thứu thấy Diệp Thiên xuất hiện trước mặt, nó cảm thấy như gặp được thần linh.

Vì vậy, lúc đó nó cũng vội vàng kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra trước đó, bởi vì bây giờ chỉ có hắn mới có thể cứu được nó, bao gồm cả những con Sư Thứu nhỏ.

Bởi vì hiện tại, Sư Thứu cũng chỉ tin tưởng Diệp Thiên.

"Ta liều mạng tìm đến ngươi, hy vọng ngươi có thể mau chóng đi cứu những con Sư Thứu nhỏ, bởi vì chúng đã bị đệ tử của Hiền Thục Bồ Tát bắt đi." "Bây giờ chúng đã được gửi đến chỗ Vương Mẫu làm thú cưng, nên ngươi nhất định phải cứu chúng ra, nếu không ta chết cũng không nhắm mắt." Lúc đó, trong lòng Sư Thứu vẫn luôn canh cánh về sự an toàn của những con vật nhỏ kia, nên hy vọng Diệp Thiên có thể sớm cứu chúng ra.

Đúng lúc này, có một vị tiên đi ngang qua, cũng xác nhận rằng Vương Mẫu đã bắt được những con Sư Thứu nhỏ.

Sau khi Diệp Thiên biết chuyện, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Sau khi để Sư Thứu ở lại, hắn vội vàng đi tìm Vương Mẫu.

Nhưng khi Diệp Thiên đến nơi, bà ta lại đóng cửa không gặp, bởi

vì bản thân bà ta và Diệp Thiên có thù sâu oán nặng.

Bất kể là trước đây hay hiện tại, Vương Mẫu căn bản không muốn gặp hắn, nói gì đến giao tiếp bằng lời nói.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên trong lòng vô cùng tức giận.

Vương Mẫu làm như vậy quả thực không coi hắn ra gì.

Diệp Thiên cũng không phải muốn ở trên Thiên Giới này lập uy hay gì cả, nhưng có một số chuyện phải làm cho rõ ràng, bao gồm cả lần này tại sao lại bắt những con Sư Thứu nhỏ.

Diệp Thiên đã hứa với Sư Thứu thì nhất định phải làm được, nên bất kể thế nào cũng phải làm tốt chuyện này.

Diệp Thiên không phải là đèn cạn dầu.

Vương Mẫu đóng cửa không gặp, hắn tuyệt đối sẽ không ở ngoài chờ đợi hay gì cả, nên lúc đó hắn bắt đầu cứng rắn xông vào.

Bởi vì bất kỳ ai cũng không thể cản được bước chân của Diệp Thiên, những người đó căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Mà Diệp Thiên căn bản không thể suy nghĩ nhiều, chỉ cần là nơi Vương Mẫu ở, chỉ cần là chuyện hắn muốn làm, không ai có thể ngăn cản.

Trong khi đó, Vương Mẫu lại chê những con Sư Thứu nhỏ cắn người, nên cố ý đánh đập chúng, căn bản không coi chúng như thú cưng, mà giống như tù nhân vậy.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên xông vào tẩm cung của Vương Mẫu nương nương, cũng đã chứng kiến cảnh này, trong lòng vô cùng khó chịu, bởi vì hắn cảm thấy Vương Mẫu làm như vậy chẳng qua là cố ý cho hắn xem.

Vì thế, lúc đó hắn cảm thấy những con Sư Thứu nhỏ đặc biệt

đáng thương.

Bởi vì trong mắt Diệp Thiên, hắn luôn cảm thấy cảnh tượng này thực sự thảm không nỡ nhìn, ngay cả sinh vật nhỏ như vậy cũng không tha, quả thực tàn nhẫn đến cực điểm.

“Diệp Thiên, ngươi gan to thật, dám xông vào nơi ở của ta, quả là không biết sống chết.

Đừng tưởng rằng ai cũng sợ ngươi, ngươi làm như vậy ít nhất cũng nên biết chừng mực.” Vương Mẫu lúc đó cũng vô cùng tức giận, bởi vì bà ta cảm thấy Diệp Thiên thực sự quá liều lĩnh.

Xông vào đây cũng nên có chừng mực.

Sau đó, Vương Mẫu cũng biết Diệp Thiên là người không chịu bỏ qua, nếu tiếp tục dây dưa với hắn, chắc chắn cũng sẽ không có kết quả tốt.

Vì vậy, lúc đó chuyện này cũng chỉ có thể cho qua.

Dù sao những con Sư Thứu nhỏ này giữ lại cũng vô dụng, cứ để hắn mang đi là được.

Thế là lúc đó Diệp Thiên cũng không muốn nói nhiều lời vô ích với bà ta, trực tiếp mang theo những con Sư Thứu nhỏ vội vàng đi tìm Sư Thứu lớn, bởi vì hắn biết trong lòng nó vô cùng lo lắng cho sự an toàn của chúng.

Chương 1385

Khi Diệp Thiên mang những con Sư Thứu nhỏ đến trước mặt Sư Thứu lớn, nhìn thấy chúng có thể bình an vô sự, trong lòng Sư Thứu cũng đã ổn định lại, không còn lo lắng như trước nữa.

Nhưng do vết thương quá nặng, việc cứu chữa cũng không thể có kết quả tốt hơn.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy những con Sư Thứu nhỏ, Sư Thứu lớn cứ thế thoi thóp rồi qua đời.

Lúc đó, Diệp Thiên đã lấy nội đan của Sư Thứu lớn đưa cho những con Sư Thứu nhỏ.

Bởi vì làm như vậy không chỉ có thể tăng tu vi của chúng, đồng thời cũng có thể giúp chúng trưởng thành khỏe mạnh hơn, cũng là một loại quan tâm đối với Sư Thứu lớn.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng đau buồn.

Nếu không có những chuyện này xảy ra, có lẽ nó đã có thể cùng những con vật nhỏ này sống một cuộc sống tốt hơn.

Nhưng cuộc đời thường là như vậy, mọi chuyện đều không thể nằm trong dự liệu của mình.

Mà Uyển Châu căn bản không biết những chuyện này đã xảy ra, bởi vì lúc đó nàng vẫn đang đi du ngoạn bên ngoài.

Nên khi trở về, thấy tình hình như vậy xảy ra trước mắt, cả người nàng vô cùng tức giận.

Bởi vì bản thân Uyển Châu đối với Sư Thứu có tình cảm rất sâu sắc, nên vào khoảnh khắc thấy nó qua đời, trong lòng nàng thực sự không chịu nổi.

Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được, lần này tổn thương trong lòng Uyển Châu lớn đến mức nào.

Nhưng dù sao chuyện cũng đã phát triển đến mức này, nếu còn tiếp tục truy cứu trách nhiệm của ai, cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không ngừng khuyên nhủ Uyển Châu, bởi vì bây giờ giúp đỡ những con Sư Thứu nhỏ mới là quan trọng nhất.

Thế là lúc đó Diệp Thiên đã để Thao Thiết đi dạy dỗ những con Sư Thứu nhỏ.

Bởi vì chúng bây giờ còn quá nhỏ, nên phải có người dạy dỗ, như vậy sau khi trưởng thành khỏe mạnh mới có thể có chỗ đứng tốt hơn.

Vì Diệp Thiên không có thời gian, chỉ có thể giao chuyện này cho Thao Thiết hoàn thành, sau đó lại đưa chúng trở về đỉnh núi tuyết.

Diệp Thiên cũng đã làm hết lòng hết dạ, sắp xếp ổn thỏa cho những con vật nhỏ này, cũng coi như có một lời giải thích với Sư Thứu lớn, bởi vì sự hy sinh của nó cũng đã mang đến cho hắn nỗi đau lớn.

Ở một nơi khác, sau khi Hiền Thục Bồ Tát nghe tin những con Sư Thứu nhỏ đã được cứu đi, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, bởi vì bà ta biết Diệp Thiên là người có thực lực.

Bao gồm cả những chuyện trước đó cũng vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nếu lần này lại để hắn biết chuyện này là do mình làm, vậy thì chắc chắn hắn sẽ không tha, sẽ đại náo một trận.

Vì vậy, lúc đó trong lòng bà ta cũng không ngừng suy nghĩ xem chuyện này nên làm thế nào cho phải.

Bản thân Diệp Thiên đôi lúc căn bản không muốn tiếp xúc với

những đệ tử Linh Sơn, bao gồm cả Hiền Thục Bồ Tát, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể cứ thế cho qua.

Mà tâm trạng của Uyển Châu cũng giống như hắn.

Bởi vì chuyện này đã mang đến cho nàng nỗi đau quá lớn.

Những con Sư Thứu đó rõ ràng trước đây đã hứa sẽ không làm hại chúng nữa, nhưng bây giờ nếu không phải vì nguyên nhân của họ, Sư Thứu cũng không thể chết như vậy.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu lại một lần nữa đến Linh Sơn tìm Hiền Thục Bồ Tát để chất vấn.

"Hiền Thục Bồ Tát, ngươi đã quên bài học mà ta đã cho ngươi trước đây sao?

Nếu ngươi cứ hết lần này đến lần khác khiêu khích giới hạn của ta, ngươi cũng nên biết, ta và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Tại sao lại làm hại Sư Thứu?

Chuyện này, ngươi nhất định phải cho ta một câu trả lời hợp lý và thỏa đáng." "Nếu không, hôm nay hai chúng ta tuyệt đối sẽ không rời đi, sẽ đại náo Linh Sơn." Lúc Diệp Thiên và Uyển Châu ở đó, khí thế của họ cũng vô cùng ngưng tụ, bởi vì bất kể thế nào đi nữa, chuyện này nhất định phải để Hiền Thục Bồ Tát cho một lời giải thích.

Chương 1386

Hiền Thục Bồ Tát đã sớm nhận được tin, biết rằng Diệp Thiên đã biết chuyện những con Sư Thứu nhỏ bị bắt, nên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Bởi vì bà ta biết với tính cách của Diệp Thiên, hắn sẽ không thể không đến tìm.

Vì vậy, lúc đó bà ta cũng nói trước mặt hắn: "Chuyện này thật sự oan uổng, ta căn bản không biết gì cả.

Nếu chuyện này là do ta làm, ta nhất định sẽ cho ngươi một lời giải thích, nhưng chuyện này không liên quan gì đến ta." Để có thể cho Diệp Thiên một lời giải thích, Hiền Thục Bồ Tát cũng vội vàng đưa tất cả những đệ tử đã đi bắt trước đó ra, sau đó để họ cho Diệp Thiên một câu trả lời.

Bởi vì Hiền Thục Bồ Tát tự nhiên biết Diệp Thiên, nếu chuyện này không có một lời giải thích hợp lý, hắn chắc chắn sẽ tiếp tục gây náo loạn ở đây.

Vì vậy, lúc đó các đệ tử cũng không ngừng cầu xin, hy vọng có thể cho họ một cơ hội.

"Chuyện này bản thân là lỗi của ta, nếu có một cơ hội để bù đắp những sai lầm đã phạm phải." "Vậy thì cũng không phải là không thể.

Bây giờ ta chỉ có thể phế bỏ pháp lực của ngươi, để ngươi trở thành một người bình thường." Trước đây Diệp Thiên đã cho họ một cơ hội để cải tà quy chính, nhưng những người này hoàn toàn không có ý thức đó, hết lần này đến lần khác khiêu khích giới hạn của hắn, nên bất kể thế nào hắn cũng không thể tha cho họ.

Sau khi Diệp Thiên xử lý xong những đệ tử này, hắn cũng muốn dạy dỗ Hiền Thục Bồ Tát.

Nếu không có sự dung túng của bà ta, những đệ tử này sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Vì vậy, lúc đó Hiền Thục Bồ Tát trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, Diệp Thiên đã phế bỏ toàn bộ pháp lực của những đệ tử đó, tuyệt đối cũng sẽ không tha cho bà ta.

Nhưng bây giờ người có thể cứu được bà ta cũng chỉ có Như Lai.

Thế nên, lúc đó Hiền Thục Bồ Tát vội vàng đi mời Như Lai đến, bởi vì chỉ có ông ta mới có thể giúp bà ta giải vây.

Hai người Diệp Thiên và Uyển Châu đang hùng hổ, trông có vẻ nếu không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Vì vậy, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, bởi vì lần này Hiền Thục Bồ Tát đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Lý do Hiền Thục Bồ Tát tìm Như Lai đến cứu cũng là vì bà ta vô cùng rõ ràng, tất cả những chuyện trước đây đều do Như Lai sai khiến.

Nếu bây giờ Diệp Thiên và Uyển Châu đến đây truy cứu trách nhiệm, vậy thì bà ta cũng chỉ có thể không ngừng lẩn tránh, bởi vì nếu đối đầu trực diện, căn bản sẽ không đạt được hiệu quả nhất định.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng chế giễu Như Lai.

“Thật không ngờ, một Linh Sơn to lớn như vậy, không ngồi yên vị trong Linh Sơn mà lại giống như một con rùa rụt cổ, gặp chuyện chỉ biết để các vị Bồ Tát khác xử lý, lại còn nói dối là đang bế quan, quả là trò cười cho thiên hạ.” Mà Uyển Châu nói như vậy, không phải là không coi Như Lai ra gì, chỉ là chuyện này bản thân là lỗi của ông ta, nhưng cuối cùng lại không nhận lỗi, ngược lại còn làm mọi chuyện

trở nên tuyệt tình như vậy.

Vì thế, lúc đó Uyển Châu thực sự có chút tức giận, bởi vì bất kể Sư Thứu thế nào, nó cũng không hề ra tay với bất kỳ ai hay hãm hại người khác.

Nếu không phải vì ông ta, nó cũng sẽ không chết dưới tay đệ tử Linh Sơn.

Vì vậy, Uyển Châu nhất định phải đòi lại công đạo cho nó, nếu không, chuyện hôm nay xảy ra quyết liệt như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Nếu hôm nay Như Lai không cho ra một câu trả lời rõ ràng, hoặc như thế nào đó, vậy thì nàng tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy tiếp tục phát triển.

Lúc đó, Như Lai cũng nói với Uyển Châu, thực ra việc cử Hiền Thục Bồ Tát đi cũng là để xử lý một số sự vụ, chứ không phải muốn thoái thác hay gì cả.

Nhưng lúc đó, Diệp Thiên thấy trên người Như Lai có áo choàng lông thú, nên hắn biết đó nhất định là chiếc cà sa được làm từ da Sư Thứu.

Vì vậy, lúc đó cả người hắn vô cùng tức giận.

Bởi vì hắn cảm thấy nếu những đệ tử Linh Sơn kia làm bậy, nhưng Như Lai cũng lại giống như họ, coi tất cả chúng sinh như nhau, đây mới là điểm khiến Diệp Thiên tức giận nhất.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng chỉ trích Như Lai.

“Thật không ngờ, ngươi quản lý cả Linh Sơn mà cũng làm những chuyện ghê tởm như vậy, tại sao lại tiếp tay cho cái ác, để những đệ tử kia đi làm hại Sư Thứu?” “Ngươi có biết làm vậy tàn nhẫn đến mức nào không?

Trước đây ngươi có từng ở đây yên giấc không lo không?

Điều đó tuyệt đối không thể.

Chương 1387

Hôm nay ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích, nếu không hôm nay ta sẽ làm cho địa bàn của ngươi gà bay chó sủa." Diệp Thiên lúc đó cũng không chút khách khí nói với Như Lai, bởi vì chuyện này trong lòng hắn và Uyển Châu cũng bị tổn thương sâu sắc, nên bất kể thế nào cũng sẽ đòi lại công đạo cho Sư Thứu.

Tuyệt đối không thể để nó chết oan.

Vì vậy, lúc đó Như Lai cũng không đùn đẩy trách nhiệm, mà bắt đầu nói với Diệp Thiên: "Sư Thứu vốn dĩ gây hại cho chúng sinh, giết chết nó thì có sao đâu?

Chẳng lẽ chuyện như vậy cũng cần phải báo cáo với ngươi sao?" Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ Như Lai lại có thể nói ra những lời như vậy, nên lúc đó trong lòng hắn thực sự vô cùng phẫn hận.

Nhưng chuyện hôm nay bất kể thế nào, cũng nhất định phải có một kết thúc.

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, Như Lai lại dùng tính mạng của những con Sư Thứu nhỏ để uy hiếp Diệp Thiên, và muốn hắn đi xử lý Chúc Long.

Nếu Diệp Thiên không đồng ý, vậy thì tính mạng của những con Sư Thứu nhỏ cũng sẽ không được bảo toàn.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ Như Lai lại dùng chiêu này.

Nhưng nếu không làm theo lời ông ta, vậy thì những con Sư Thứu nhỏ chắc chắn cũng không thể được bảo vệ.

Bây giờ Sư Thứu lớn đã rời xa nhân thế, nếu lại không cứu sống được những con vật nhỏ này, vậy thì Diệp Thiên thực sự không thể

đối mặt được.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng đã đồng ý với yêu cầu của Như Lai, nhưng nhất định phải để ông ta bảo vệ tốt tất cả những con Sư Thứu nhỏ.

Nếu có thêm bất kỳ thương vong nào, vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho bất kỳ ai trong Linh Sơn, bao gồm cả Như Lai.

Thế là lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng quyết tâm nhanh chóng đi xử lý Chúc Long, như vậy mới có thể cứu được hoàn toàn những con Sư Thứu nhỏ trước mắt.

Vì để chuyện này có thể nhanh chóng hoàn thành, hai người họ cũng đã tăng tốc bước chân, bất kể thế nào cũng phải tiến hành theo kế hoạch đã định.

Lúc đó, khi Diệp Thiên và Uyển Châu đi đến phía Tây Nam, họ liền thấy trời đất tối tăm, cũng không biết là chuyện gì.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy hiện tượng xảy ra trước mắt này hẳn là có uẩn khúc.

Tuy Diệp Thiên không thể hoàn toàn chắc chắn, nhưng cảnh tượng trời đất tối tăm trước mắt này không thể nào tự nhiên xảy ra được.

Thế là lúc đó, Diệp Thiên đi lòng vòng xem xét vài lần nhưng cũng không có kết quả gì, liền hỏi Thổ Địa Gia ở địa phương.

"Thổ Địa Gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao ở đây trời đất lại tối tăm như vậy?" Diệp Thiên biết rằng Thổ Địa ở đây nhất định sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

Nếu có thể moi được chút thông tin từ miệng ông ta, vậy thì đối với hắn và Uyển Châu là một chuyện quá tốt.

Vì vậy, trong lúc hỏi Thổ Địa Gia, hắn mới biết được, hóa ra ở đây không có thần linh quản lý ngày đêm, nên hoa màu ở đây đều đã chết hết.

Đối với người nông dân ở đây mà nói, đây là một chuyện vô cùng bi thảm, bởi vì khi đối mặt với chuyện như vậy, tất cả mọi người đều bó tay không có cách nào.

Sau khi Diệp Thiên hỏi hết mọi vấn đề, hắn cũng cảm thấy nếu cứ để tình trạng này kéo dài, vậy thì người dân trong thôn phải làm sao, những người dân này sau này sẽ sống thế nào.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định, một khi đã đến đây, thấy cảnh tượng như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm nhìn họ thê thảm như thế.

Thế là lúc đó, Diệp Thiên cũng vội vàng dùng pháp thuật, khôi phục lại mọi thứ ở đây, giúp mọi thứ ở đây hồi sinh.

Vì vậy, lúc đó người dân khi thấy trời quang mây tạnh, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng cảm kích Diệp Thiên.

Bởi vì có sự xuất hiện của hắn, mọi thứ ở đây đều đã có sự thay đổi, mọi người cũng không cần phải lo lắng hoa màu chết hết, khiến họ không có việc gì làm.

“Thật sự vô cùng cảm ơn ngài.

Có sự xuất hiện của ngài, sau này mọi người cũng không cần phải lo lắng về chuyện đồng áng nữa.

Bây giờ mọi người lại có thể thấy trời quang mây tạnh, đi làm đồng, như vậy mọi người mới có thể có được cuộc sống hạnh phúc.” Diệp Thiên lại cảm thấy không có gì, chỉ cần có thể giúp được mọi người, trong lòng tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Chương 1388

Ở một nơi khác, Uyển Châu cũng vội vàng lên trời tìm Thái Dương Điểu.

Bởi vì tìm được nó mới là quan trọng nhất.

Nhưng lúc đó khi lên trời, nàng lại không thấy Thái Dương Điểu đâu, dường như đã mất tích không một dấu vết, cũng không biết nó đã đi đâu.

Bởi vì Uyển Châu trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu không tìm được Thái Dương Điểu, vậy thì căn bản không có cách nào phát huy được ánh sáng của nó.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu trong lòng cũng đặc biệt lo lắng.

Tuy bây giờ Diệp Thiên đã dùng pháp thuật, phục sinh lại mọi thứ ở đây, nhưng nếu không có ánh sáng, việc phục sinh cũng không có tác dụng gì.

Thế là lúc đó, Uyển Châu lại vội vàng đi tìm Thái Dương Tinh Quân, bởi vì bây giờ cũng chỉ có ông ta mới có thể giúp được.

Khi đến nơi ở của Thái Dương Tinh Quân, Uyển Châu cũng vội vàng nói rõ ý định của mình.

“Thái Dương Tinh Quân, lần này đến đây là vì có chuyện cần ngài giúp đỡ.

Bởi vì trước đó khi ta và Diệp Thiên đi qua phía Tây Nam, đã phát hiện nơi đó tối tăm không có ánh mặt trời.” “Bây giờ cũng không tìm được Thái Dương Điểu, nên không còn cách nào khác, hy vọng ngài có thể thay thế Thái Dương Điểu, giúp phía Tây Nam khôi phục lại ánh sáng.” Uyển Châu biết Thái Dương Tinh Quân chắc chắn có thể

làm được điều này.

Nếu ngay cả ông ta cũng không giúp, vậy thì việc phục sinh ở phía Tây Nam cũng chỉ là tạm thời, không có sự phát triển gì.

Vì vậy, lúc đó Thái Dương Tinh Quân cũng không lập tức đồng ý, nhưng chuyện này cũng có thể thương lượng.

Thế là lúc đó, Thái Dương Tinh Quân đã bảo Diệp Thiên đi mời Chúc Long.

Sau khi Uyển Châu biết được mọi chuyện từ Thái Dương Tinh Quân, nàng cũng hy vọng có thể nhanh chóng cùng Diệp Thiên hoàn thành việc này, như vậy cũng có thể để tất cả mọi người thuận lợi nhìn thấy ánh sáng.

Bởi vì chỉ có để họ nhìn thấy ánh sáng, hoa màu mới có thể phát triển khỏe mạnh.

Nếu cứ mãi tối tăm, vậy thì đối với hoa màu cũng như người dân là một chuyện vô cùng đau khổ, dù trong lòng mọi người vẫn hy vọng.

Vì vậy, sau khi Uyển Châu nói chuyện này cho Diệp Thiên biết, hai người họ cũng bắt đầu quyết định đi đến nơi bóng tối ở phía Tây Bắc.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến nơi, họ cũng đã đánh thức Chúc Long.

Khi nó tỉnh lại, trời cũng đã sáng.

Diệp Thiên vốn không muốn làm phiền Chúc Long nghỉ ngơi, nhưng không còn cách nào khác, vì để người dân ở phía Tây Nam có thể sống yên ổn qua mỗi ngày.

Một khi Diệp Thiên đã đến đây và gặp phải tình hình này, hắn không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Vì vậy, sau khi đến nơi, hắn cũng đã nói rõ ý định của mình với

Chúc Long.

“Ta không cố ý làm phiền ngươi nghỉ ngơi, chỉ là lần này đến, chẳng qua là hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của ngươi.

Ngươi cũng biết bây giờ ở phía Tây Nam trời đất tối tăm.” “Hoa màu đã sớm không có thu hoạch, đối với người dân là một chuyện khổ cực.

Vì vậy, sở dĩ ta đến đây là hy vọng có được sự giúp đỡ của ngươi.” Chúc Long lúc đó căn bản không biết mục đích của Diệp Thiên là gì.

Sau khi biết hết những chuyện này, nó cũng đã bày tỏ ý nguyện của mình.

Bởi vì nó căn bản không muốn quản những chuyện này, cũng càng không hy vọng người khác làm phiền mình nghỉ ngơi.

Vì vậy, lúc đó Chúc Long cũng không chút né tránh, thẳng thắn nói cho Diệp Thiên biết suy nghĩ của mình.

“Đối với những chuyện ngươi nói, trong lòng ta vô cùng rõ ràng, nhưng ta căn bản không muốn làm những chuyện đó, huống hồ phía Tây Nam với ta cũng không có bất kỳ liên quan nào.” Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ, Chúc Long lại không muốn giúp đỡ.

Vậy thì chuyện này cũng chỉ có thể bỏ qua.

Diệp Thiên lúc đó thực sự có chút tức giận, bởi vì hắn cảm thấy Chúc Long thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Chương 1389

Chẳng lẽ ở phía Tây Bắc cứ trơ mắt nhìn phía Tây Nam như vậy sao?

Nếu như thế, những người dân đó phải làm sao?

Sao có thể thấy chết không cứu như vậy?

Nhưng nhìn Chúc Long dường như căn bản không có ý định thay đổi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ có thể cùng Uyển Châu lại một lần nữa đi tìm Thái Dương Tinh Quân, bởi vì bây giờ chỉ có ông ta mới có thể duy trì trạng thái ban ngày.

Tuy Thái Dương Tinh Quân trước đây cũng không quản lý chức trách này, nhưng bất kể thế nào ông ta cũng biết phục vụ cho người dân, đối với ông mà nói cũng là một chuyện tốt nhất.

Vì vậy, lúc đó Thái Dương Tinh Quân đã tiêu hao rất nhiều pháp lực của mình, chẳng qua là hy vọng có thể duy trì trời sáng cho những người dân đó, như vậy mọi người trong lòng mới có thể vui vẻ, đồng thời cũng có thể để hoa màu phát triển khỏe mạnh mới là mục đích chính.

Nhưng dù Thái Dương Tinh Quân đã tiêu hao tối đa pháp lực, vẫn không thể duy trì trạng thái ban ngày, bởi vì ông đã dốc hết sức mình.

Lúc đó, Diệp Thiên trong lòng vô cùng lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, vậy thì dù có phục sinh nơi đó cũng có ích gì, hoa màu vẫn sẽ chết hết.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đột nhiên có một ý nghĩ: nếu Chúc Long không đồng ý, vậy thì trói nó đến phía Tây Nam.

Tuyệt đối không thể để nó như vậy, không đồng ý cũng phải trói đi.

Nhưng khi Diệp Thiên lại một lần nữa đến phía Tây Bắc tìm Chúc Long, hắn nghĩ rằng có thể trói nó về, nhưng nào ngờ nó đã biến mất.

Lúc đó, Diệp Thiên thực sự càng thêm tức giận và phẫn nộ, cũng không ngờ lại gặp phải một kẻ thấy chết không cứu như vậy.

Bởi vì ngay cả một chút lòng yêu thương cũng không có.

Vì vậy, lúc đó Thái Dương Tinh Quân cũng biết, Diệp Thiên lúc này vì người dân mà lo lắng, nên đã nói với hắn: "Diệp Thiên, chuyện này ngươi cũng không cần quá tức giận.

Có lẽ ngươi không biết, lý do Chúc Long không muốn giúp đỡ, là vì trách nhiệm của nó chỉ phụ trách ở phía Tây Bắc.

Nếu bây giờ bảo nó phụ trách phía Tây Nam, tự nhiên nó không muốn đồng ý.

Cho nên bây giờ điều quan trọng nhất là mau chóng tìm lại Thái Dương Điểu." Thái Dương Tinh Quân cũng không hy vọng chuyện như vậy tiếp tục kéo dài, nhưng không còn cách nào khác, bởi vì ông cũng hy vọng nơi đó có thể duy trì trạng thái ban ngày.

Nhưng nếu Chúc Long không phối hợp, vậy thì ông cũng căn bản không có cách nào.

Uyển Châu lúc đó cảm thấy Chúc Long cũng không phải là người tuyệt tình như vậy.

Nếu có thể nói chuyện tốt với nó, có lẽ nó sẽ đồng ý.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng đã thương lượng với mọi người một phen, liền đi tìm Chúc Long, thử giao tiếp với nó, xem có thể thay đổi suy nghĩ của nó không.

“Chúc Long, lần này ta đến tìm ngươi, tuy có chút mạo muội, nhưng hy vọng ngươi có thể đồng ý.

Nếu ngươi thực sự có thể trơ mắt nhìn những người dân đó chịu khổ chịu nạn, mà không quản đến lương tâm, chẳng lẽ ngươi không bị khiển trách sao?” Lúc đó, bất kể Uyển Châu nói chuyện thế nào, Chúc Long dường như căn bản không coi nàng ra gì, chỉ cảm thấy nàng ở đó một mình nói nhảm.

Bởi vì nó đã quyết định, sẽ không quản chuyện của phía Tây Nam, một khi đã quyết định như vậy, sẽ không vì thế mà thay đổi.

Vì vậy, lúc đó nó cảm thấy phiền, liền chìm vào trạng thái ngủ dài.

Bây giờ mọi người trong lòng đều vô cùng lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mọi người chắc chắn sẽ không có ngày lành.

Phía Tây Bắc đã rơi vào cảnh dân chúng lầm than.

Uyển Châu lúc đó cũng bắt đầu không ngừng công kích Chúc Long.

Chương 1390

Bởi vì lúc đó Uyển Châu cũng không ngờ Chúc Long lại cố chấp như vậy.

Nàng đã nói hết lời, nhưng nó vẫn không quan tâm.

Vì vậy, lúc đó nàng thực sự quá tức giận.

Bất kể thế nào, ý tốt của mọi người đều là tốt, cũng xuất phát từ một tấm lòng tốt, nhưng bây giờ Chúc Long lại cảm thấy phiền phức, bắt đầu ngủ dài.

Điều đó căn bản không coi Uyển Châu ra gì.

Vì thế, lúc đó nàng thực sự có chút tức giận, không ngờ Chúc Long lại tồi tệ đến vậy.

Đồng thời khi công kích, nàng cũng không bị thổi bay đi.

Lúc đó, tâm trạng của Uyển Châu vô cùng tồi tệ.

Bởi vì lần này nàng chẳng qua là muốn dùng tài ăn nói của mình để thuyết phục, hy vọng Chúc Long có thể đồng ý làm mọi chuyện.

Nhưng bây giờ vấn đề không những không giải quyết được, mà bản thân lại bị đối xử như vậy.

Vì thế, lúc đó trong lòng nàng không biết căm hận đến mức nào.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên vẫn luôn tìm kiếm Thái Dương Điểu.

Bởi vì trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, nếu không nhận được sự giúp đỡ của Chúc Long, vậy thì bây giờ chỉ có thể tìm Thái Dương Điểu.

Pháp lực của Thái Dương Tinh Quân không ngừng chống đỡ, nhưng cuối cùng cũng có ngày cạn kiệt.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, chỉ có Thái Dương Điểu mới có thể hoàn toàn giúp đỡ phía Tây Nam.

Nhưng muốn tìm được Thái Dương Điểu, thực sự là một chuyện đặc biệt khó khăn, bởi vì bản thân hắn không biết rốt cuộc nó đã đi đâu.

Thế là trong lúc đêm khuya tìm kiếm Thái Dương Điểu, hắn đã đến Đào Sơn.

Đúng lúc này, hắn mới thấy Thái Dương Điểu bay qua, cây cỏ trên núi cũng bắt đầu không ngừng bốc cháy.

Khi chứng kiến cảnh này, cả người hắn vô cùng tức giận, bởi vì hắn không ngờ nó lại xuất hiện ở đây.

Bản thân phía Tây Nam bây giờ đang mất đi ánh sáng, nhưng nó lại ở đây bay loạn xạ, ảnh hưởng đến cây cỏ sinh sôi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên bắt đầu tức giận, muốn bắt Thái Dương Điểu và mang về phía Tây Nam.

Bởi vì Diệp Thiên nghĩ đến những người dân khổ cực đó, trong lòng có chút không chịu nổi.

Nếu không phải vì Thái Dương Điểu đột nhiên mất tích, một loạt vấn đề này đã có thể giải quyết từ lâu, cũng không thể như bây giờ.

Vì vậy, lúc đó lửa giận trong lòng hắn hoàn toàn nhắm vào nó.

Thế là Diệp Thiên nhanh chóng bắt được Thái Dương Điểu, và trói nó lại mang về phía Tây Nam.

Nhưng không ngờ Thái Dương Điểu lại muốn trốn thoát, nhưng đã bị Diệp Thiên bắt lại.

Bản thân Diệp Thiên cũng không muốn trừng phạt nó hay gì cả, chỉ hy vọng nó có thể giúp phía Tây Nam vượt qua mọi khó khăn, như

vậy người dân mới có thể an cư lạc nghiệp.

Bởi vì suy nghĩ của Diệp Thiên cũng vô cùng đơn giản, không muốn thấy những người đó vì thế mà hoang tàn.

Nhưng không ngờ Thái Dương Điểu lại có một chút ý định muốn trốn thoát.

Lúc đó, Thái Dương Tinh Quân khi chứng kiến cảnh này, cũng trực tiếp bắt lấy Thái Dương Điểu, bởi vì ông tuyệt đối không thể để nó lại một lần nữa trốn thoát.

Một khi trốn thoát, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng, nên phải nghiêm ngặt theo dõi động tĩnh của nó.

Chương 1391

Lúc đó, Thái Dương Tinh Quân nghĩ, Thái Dương Điểu lần này trốn đi chắc chắn sẽ không trở về, nên nếu để nó trốn thoát, chẳng phải phía Tây Nam sẽ phải chịu đựng nỗi đau khổ như vậy sao?

Thực ra, Thái Dương Tinh Quân không phải là không muốn giúp đỡ Diệp Thiên và những người dân đó, chỉ là pháp lực của ông đã tiêu hao quá lớn, nên trong một thời gian ngắn, căn bản không thể làm được gì.

Vì vậy, một khi đã giúp đỡ Diệp Thiên và Uyển Châu, ông tuyệt đối không thể để Thái Dương Điểu trốn thoát như vậy.

Uyển Châu lúc đó mang theo vết thương đi tìm Diệp Thiên, nhưng mùa xuân ở phía Tây Bắc lại lạnh thấu xương, thực sự khiến nàng không thể chịu nổi.

Lúc đó, Thái Dương Tinh Quân vì để có thể giúp đỡ Uyển Châu cũng như những người dân khác, để mọi thứ ở đó có thể khôi phục lại trạng thái ban đầu, nên đã vội vàng thi pháp để vạn vật ở đó hồi sinh.

Diệp Thiên vốn dĩ lúc đó có một ý nghĩ, muốn trói Chúc Long lại.

Nếu nó không đồng ý, vậy thì hắn cũng nhất định sẽ ép nó.

Nhưng bây giờ Uyển Châu cũng vì bị thương, không biết đã chạy đi đâu, nên cơn giận này Diệp Thiên tuyệt đối không thể nhịn được.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng bắt đầu tìm kiếm tung tích của Chúc Long, nhất định phải tìm ra nó, cũng phải cho nó biết, biết sự lợi hại của hắn, xem sau này nó còn dám kiêu ngạo như vậy không.

Thế là lúc đó, Diệp Thiên không chút do dự.

Nếu lần này tìm được Chúc Long, nhất định phải để nó thay đổi thời tiết như vậy.

Bởi vì trong tình hình hiện tại, chỉ có nó mới có thể giúp được.

Nhưng nó cứ luôn thoái thác, lại không nói một lời, Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép một kẻ như vậy tồn tại.

Lúc đó, khi Diệp Thiên đang tìm kiếm Chúc Long, hắn không hề nghĩ ngợi gì cả, chỉ cần tìm thấy là nhất định sẽ tấn công, phải cho nó biết rõ thực lực của mình.

Nếu sau này nó còn dám làm như vậy, Diệp Thiên vẫn sẽ không tha.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên tìm thấy Chúc Long, hắn không hề giao tiếp bằng lời nói, mà trực tiếp tấn công, để nó hiểu rằng, lần này hắn đến là để bắt nó, căn bản không có cơ hội giải thích.

Nhưng Chúc Long lúc đó căn bản không muốn dây dưa nhiều với Diệp Thiên, liền vội vàng biến mất rồi trốn ở Đông Hải, bởi vì nó cảm thấy trốn ở đó thì sẽ không có chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ lại có kẻ như Chúc Long, không đánh với hắn, chỉ một mực lẩn trốn.

Nhưng chuyện này cuối cùng không thể giải quyết như vậy được.

Diệp Thiên đã sớm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt được Chúc Long, như vậy mới có thể để nó đi làm những việc nên làm.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không chút do dự, cùng Uyển Châu xuống biển để bắt, bất kể nó trốn đến chân trời góc bể, hai người họ cũng tuyệt đối không tha.

Ở một nơi khác, Chúc Long cũng căn bản không ngờ, Diệp Thiên

và Uyển Châu lại truy đuổi không tha.

Vì vậy, lúc đó Chúc Long cũng đã gây ra sóng thần để ngăn cản họ, bởi vì nó tuyệt đối không thể để Diệp Thiên và Uyển Châu bắt được mình.

Nếu một khi bị bắt, hậu quả chắc chắn cũng có thể đoán được, bởi vì trước đó khi họ tìm kiếm sự giúp đỡ, nó đã luôn thoái thác.

Bây giờ họ đã hạ quyết tâm, muốn bắt nó thì tuyệt đối sẽ không để nó chạy thoát.

Diệp Thiên và Uyển Châu đều đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải cho chủ nhân xem mặt, xem sau này còn dám kiêu ngạo ức hiếp người khác nữa không.

Cứ nghĩ rằng bây giờ có chút năng lực liền bắt đầu ở đây, không phục bất kỳ ai, cho nên Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối không thể để tùy ý làm càn mãi được.

Bởi vậy lúc đó, bất kể Chúc Long sử dụng thủ đoạn gì, hai người nhất định phải bắt hắn về, cũng phải cho mọi người thấy sự lợi hại của mình.

Nếu không sẽ thực sự nghĩ Diệp Thiên và Uyển Châu là người ăn chay sao, cho nên trong quá trình giao chiến, hai người cũng căn bản không có ý định buông tha.

Bởi vì trước đó đã để hắn chạy thoát, nên lần này dù thế nào cũng phải bắt được hắn.

Chương 1392

Nhưng hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu phải đối phó với Chúc Long, nên chỉ để lại Thái Bạch Tinh Quân một mình trông coi Thái Dương Điểu, tuyệt đối không được có bất kỳ sai sót nào.

Do đó, lúc ấy Thái Dương Điểu tuy bị bắt về, nhưng vẫn có chút không an phận.

Thái Dương Tinh Quân đứng một bên trong lòng cũng vô cùng lo lắng, Diệp Thiên và Uyển Châu dù thế nào đi nữa, cũng hy vọng mọi chuyện có thể sớm được giải quyết.

Nếu muốn mang Chúc Long về bằng sức mạnh của hai người, Thái Dương Tinh Quân cũng cảm thấy mọi chuyện dường như không dễ dàng như vậy.

Bởi vậy lúc đó một mặt lại sợ Thái Dương Điểu không an phận chạy trốn, nên vội vàng dùng xích sắt trói chặt.

Dù Thái Dương Điểu có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát ra được.

Vậy nên, sau khi Thái Dương Tinh Quân trói xích sắt lên người Thái Dương Điểu, liền vội vàng đuổi theo Chúc Long.

Bởi vì Thái Bạch Tinh Quân nhất định phải giúp Diệp Thiên và Uyển Châu bắt được hắn, như vậy phương Tây Nam mới có thể yên ổn.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên, Uyển Châu và Thái Bạch Tinh Quân, ba người đối phó với Chúc Long mà không tốn chút sức lực nào.

Bởi vì bản thân ba người họ có thực lực siêu việt, nên không lâu sau đã triệt để tiêu diệt hình dáng của hắn.

Do đó lúc đó Chúc Long cũng biết rằng, với năng lực của mình, nếu muốn đối kháng thì căn bản không có cách nào.

Bởi vậy hắn đành thỏa hiệp, như vậy mới có thể giữ được tính mạng.

Lúc đó hắn liền nói: "Được rồi, được rồi, đừng đuổi nữa, mọi chuyện ta đã đồng ý rồi không phải sao?

Ta sẽ lập tức giúp ngươi làm, cũng sẽ an phận thủ thường, không có bất kỳ chậm trễ nào, cũng sẽ không trốn tránh nữa." Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi giải quyết xong chuyện này, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ, bởi vì Thái Dương Điểu đã bị bắt, bây giờ Chúc Long cũng có thể đồng ý làm việc.

Nếu sớm như vậy, có lẽ mọi chuyện đã hoàn thành nhanh chóng, nhưng ai ngờ sau khi quay về, lại phát hiện Thái Dương Điểu đã thoát khỏi xiềng xích và bỏ trốn.

Vì vậy sau đó lại bắt đầu đuổi theo kẻ bỏ trốn, bản thân mọi chuyện trước đó vừa mới kết thúc, bây giờ Diệp Thiên cũng nghĩ mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nhưng ai ngờ hết chuyện này đến chuyện khác lại không ngừng xảy ra trước mắt hắn, bởi vậy lúc đó trong lòng hắn cũng thực sự phẫn nộ.

Hắn cảm thấy con Thái Dương Điểu này sau khi bắt về cũng nhất định phải nghiêm trị, nếu không thì thực sự không biết phải làm sao.

Vì vậy khi hắn đến Đào Sơn, lửa lớn vốn vừa được dập tắt, nay lại bắt đầu không ngừng bùng cháy trở lại.

Diệp Thiên và Uyển Châu, kể cả Thái Bạch Tinh Quân cũng không ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển đến mức này.

Lúc đó Thái Bạch Tinh Quân vốn sợ Thái Dương Điểu chạy trốn,

nên mới dùng xích sắt trói lại, nhưng không ngờ ngay cả xích sắt nặng nề cũng không khóa được nó, để nó chạy thoát.

Vì vậy lúc đó ông cũng vô cùng tự trách.

Nếu lúc đó không vì muốn giúp Diệp Thiên và Uyển Châu bắt Chúc Long, mà cứ canh giữ Thái Dương Điểu, thì những chuyện này sẽ không xảy ra.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không trách bất kỳ ai, dù sao chuyện như vậy xảy ra trước mắt, ai cũng không muốn thấy.

Vì vậy điều cấp thiết nhất bây giờ là nhanh chóng tìm Thái Dương Điểu và nói chuyện với nó.

Ban đầu có lẽ có hiểu lầm, có thể khiến nó hiểu lầm.

Bởi vậy lúc đó mọi người đều muốn giải quyết chuyện này.

Đặc biệt là nhiệt độ ở phương Tây Nam và các mặt khác đều đã chuyển biến tốt, đó mới là điều quan trọng nhất.

Bởi vậy lúc đó Thái Bạch Tinh Quân chủ động đi giao lưu với Thái Dương Điểu, hy vọng nó có thể hiểu được khổ tâm của họ, đừng hiểu lầm những việc họ đã làm.

Bắt nó về cũng không có ý định làm hại, chỉ là muốn nó hiểu rõ vì sao mọi người lại làm như vậy.

Bởi vậy lúc đó trong quá trình Thái Dương Tinh Quân giao lưu với Thái Dương Điểu, cũng biết được nó đặc biệt thích hoa đào ở Đào Sơn, nên mới luôn chạy trốn đến khu vực Đào Sơn.

Chương 1393

Khi Diệp Thiên biết chuyện này cũng tha thứ cho Thái Dương Điểu, chỉ cần nó có thể quay về giúp mọi người chỉnh đốn thì đồng thời hắn cũng có thể đồng ý trồng rừng đào ở phương Tây Nam, không cần phải chạy đi chạy lại hai đầu nữa.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên đưa ra phương án này, cũng hy vọng nó có thể đồng ý, vì dù thế nào hắn cũng đã nhượng bộ lớn nhất.

Chỉ hy vọng nó có thể nhanh chóng quay về phương hướng đó, đừng chạy đi chạy lại nữa, vì làm như vậy sẽ lãng phí thời gian.

Lúc đó Thái Dương Điểu thấy Diệp Thiên nói những lời như vậy, cũng biết hắn vô cùng thành khẩn, nên những hiểu lầm cũng đều được giải thích rõ ràng.

Vì vậy lúc đó Thái Dương Điểu cũng quyết định quay về phương Tây Nam, vì mọi người đã mở lòng như vậy, thì không cần thiết phải chọc giận bất kỳ ai nữa.

Dù sao bây giờ Diệp Thiên đã đồng ý, có thể trồng rừng đào ở phương Tây Nam, thì Thái Dương Điểu quay về Tây Nam cũng là điều tất yếu.

Bởi vậy lúc đó chuyện này đối với mọi người cũng vô cùng vui vẻ, ít nhất mọi chuyện đều đã đạt được một kết quả nhất định.

Ngay lúc này không cần phải lo lắng nữa.

Trong khi đó, Uyển Châu cũng vội vàng đi tìm Long Vương, muốn Long Vương hạ mưa dưới chân Đào Sơn, vì Đào Sơn bây giờ đang hấp hối.

Nếu có người dùng nước mưa che phủ thì cũng có thể giúp nó

phát triển khỏe mạnh.

Bởi vậy đó là điều mọi người mong muốn, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bao gồm cả Diệp Thiên cũng vậy.

Bản thân từ lúc bắt đầu ở phương Tây Nam, những gì hắn thấy đều khiến lòng hắn vô cùng khó chịu.

Nếu có thể giúp bách tính ở đó, có thể giành lại tự do, hoặc có được một cuộc sống mới thì đối với mọi người mà nói, đều là một chuyện tốt.

Lúc đó sở dĩ như vậy, cũng chính vì không phải những nguyên nhân khác.

Phương vị Tây Nam căn bản không thích hợp trồng đào.

Một khi đã đồng ý với Thái Dương Điểu thì nhất định phải làm.

Nếu không chẳng phải là thất tín với người khác sao?

Bởi vậy Diệp Thiên tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra với mình.

Lúc đó Diệp Thiên cũng nghĩ, nếu ở đó không thích hợp trồng đào, thì Thái Dương Điểu chắc chắn cũng không thể ở lại đó như những gì đã yêu cầu trước đây.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên nhất định phải dùng đủ mọi cách tốt nhất mới có thể làm thành công chuyện này.

Bởi vì trước đó hắn đã thề thốt hứa với Thái Dương Điểu, thì nhất định phải làm cho nó.

Nếu không những lời hắn nói chẳng phải là tự vả mặt mình sao?

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên chuẩn bị mang đất Đào Sơn về Tây Nam.

Như vậy có thể thay đổi môi trường không thích hợp ở Tây Nam.

Do đó, khi Diệp Thiên chuẩn bị mang những cây đào này về, hắn phát hiện tất cả cây đào trước đó đều đã bị Thái Dương Điểu thiêu đốt đến khô héo.

Nếu cứ tiếp tục theo cách này thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên để hoàn thành tất cả những việc này, hắn cũng bắt đầu không ngừng thi pháp tạo ra các rào chắn, hy vọng có thể bảo vệ.

Vì Diệp Thiên không phải là người sẽ dập tắt sự tích cực, chỉ cần đã hứa và làm được thì nhất định có thể hoàn thành.

Bởi vì hắn cảm thấy có những việc dù nhìn từ góc độ nào, chỉ cần đã hứa với người khác thì nhất định phải làm, như vậy mới có thể khiến người khác tin phục.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên bây giờ hy vọng, tất cả mọi thứ ở Tây Nam đều có thể tốt đẹp như lúc ban đầu.

Vậy nên bây giờ hắn chỉ có thể hy vọng Thái Dương Điểu có thể đợi một thời gian.

Chương 1394

Diệp Thiên ra tay không có gì là không giải quyết được.

Sau khi hắn ra tay, đồng thời cũng bảo vệ tất cả những cây đào này vô cùng tốt.

Sau đó, Uyển Châu lại một lần nữa đi tìm Long Vương.

"Long Vương, lần này lại phải làm phiền ngài rồi.

Trước đây khi ngài hạ mưa có thể chưa đạt được hiệu quả nhất định, nhưng bây giờ Diệp Thiên đã làm tốt tất cả các rào chắn bảo vệ." "Bởi vậy hy vọng ngài có thể ra tay một lần nữa hạ mưa ở đó, như vậy có thể giúp mọi người cùng nhau vượt qua khó khăn." Lúc đó Long Vương cũng làm theo lời Uyển Châu nói, cùng đi đến khu vực Đào Sơn, sau đó hạ mưa ở đó.

Long Vương hạ mưa cũng không thể chỉ một lần, bởi vì cần phải thường xuyên tưới tiêu, như vậy cây đào mới có thể phát triển ngày càng tốt hơn.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu giao phó hoàn toàn việc này cho Long Vương, vì dù sao chỉ có ngài ấy mới có thể hạ mưa, nên chuyện này cũng chỉ có thể nhờ cậy ngài ấy.

Lúc đó Long Vương cũng căn bản không có bất kỳ sự lơ là nào, vì có thể vì phương hướng Tây Nam mà chuyển biến tốt đẹp mọi thứ, ngài ấy cũng nguyện ý giúp đỡ.

Dù thế nào, ngài ấy cũng hy vọng mọi thứ ở đó bình an, bách tính có thể an cư lạc nghiệp, đó là điều mọi người muốn thấy.

Bởi vậy lúc đó Long Vương cũng thường xuyên hạ mưa ở Đào Sơn.

Cây đào phát triển ngày càng tốt, không còn như trước nữa.

Lúc đó Thái Dương Điểu khi thấy tất cả cây đào phát triển sum suê như vậy, trong lòng thực sự không biết vui mừng đến nhường nào, cũng đặc biệt cảm ơn Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nếu không nhờ sự giúp đỡ của hai người, thì cây đào cũng không thể sum suê như vậy.

Bởi vậy lúc đó trong lòng nó thực sự vô cùng vui vẻ.

"Thực sự vô cùng cảm ơn hai người.

Trước đây cũng đã xảy ra những mâu thuẫn không như ý, nhưng cũng hy vọng hai người có thể bỏ qua.

Ta cũng xin lỗi về những chuyện trước đây." "Nhưng lời cảm ơn lần này cũng từ đáy lòng phát ra, vì hai người đã giúp đỡ quá nhiều.

Bởi vậy chuyện này thực sự không biết dùng ngôn ngữ gì để cảm ơn." Thái Dương Điểu trong lòng cũng thực sự tự thẹn không bằng, vì trước đây khi chưa làm rõ mọi chuyện, dường như cũng đã xảy ra một số biến cố với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng dù thế nào, những chuyện này đều đã được hóa giải.

Vậy nên Thái Dương Điểu nhìn thấy cây đào nở rộ như vậy, cũng không còn nghĩ đến những chuyện không vui nữa.

Nhưng tất cả mọi thứ đều phải quy công cho Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nếu không có sự giúp đỡ của hai người, thì cũng không thể đạt được nhiều điều như vậy.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, vì dù thế nào, ân oán trước đây đã hóa giải, nay phương Tây Nam cũng có cảnh đẹp như vậy.

Bởi vậy lúc đó mọi người cũng vô cùng vui vẻ.

Trong khi đó, Thái Thượng Lão Quân cũng đang không ngừng tu luyện đan dược, nhưng lại cần tinh phách của Thái Dương Điểu.

Chỉ khi có được tinh phách thì đan dược mới trở nên uy lực vô cùng.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng không ngừng hỏi Thái Dương Tinh Quân.

"Tinh phách của Thái Dương Điểu có mượn được không?

Nếu không mượn được thì đan dược này cũng căn bản không luyện chế thành công được, đó là điều tất yếu không thể thiếu." Lúc đó sở dĩ Thái Thượng Lão Quân hỏi như vậy, vì không có tinh phách, nếu muốn luyện chế đan dược thành công thì căn bản là không thể, dù có thành công cũng không thể phát huy hoàn toàn dược hiệu.

Bởi vậy lúc đó khi hỏi Thái Dương Tinh Quân, ngài ấy cũng chuẩn bị đi Tây Nam tìm Thái Dương Điểu.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân chỉ nghĩ đến việc luyện chế đan dược thành công, cũng căn bản không nghĩ đến những chuyện khác, hoặc sẽ làm hại ai.

Chương 1395

Lúc đó chuyện đi Tây Nam tìm Thái Dương Điểu, Thái Thượng Lão Quân đã sớm đưa vào chương trình nghị sự.

Vốn Diệp Thiên và Uyển Châu đã xử lý rất tốt mọi việc ở Tây Nam.

Lúc đó hai người đều định rời đi, nhưng không ngờ lại nghe nói Tây Nam lại trở nên u ám và kỳ lạ.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngừng thảo luận vấn đề này, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì lúc đó Thái Dương Điểu đã đồng ý bảo vệ ánh sáng ở biên giới Tây Nam.

Nhưng vì sao đột nhiên lại trở nên u ám, bởi vậy họ cũng bách tư bất đắc kỳ giải (không hiểu ra sao).

Sau đó Thái Dương Tinh Quân cũng biết chuyện này, liền vội vàng đi tìm Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, lần này sở dĩ tìm ngươi, vì có một số chuyện kỳ lạ.

Ta cũng biết bây giờ Tây Nam lại bắt đầu xuất hiện trạng thái u ám, ta nghi ngờ Thái Thượng Lão Quân." Sở dĩ Thái Dương Tinh Quân nói như vậy, đặt sự nghi ngờ lên Thái Thượng Lão Quân, vì trước đó có chút lo lắng, cần có kiến thức sâu rộng mới có thể luyện chế đan dược.

Bởi vậy lúc đó sở dĩ có mặt tối như vậy xuất hiện thì Thái Thượng Lão Quân chắc chắn có nghi điểm.

Bởi vậy lúc đó Thái Dương Tinh Quân cũng vội vàng kể chuyện này cho Diệp Thiên.

“Ta không biết vì sao lại nghi ngờ, vì trước đó ta đã nhờ tinh phách của Thái Dương Điểu để luyện chế đan dược.

Bởi vậy Thái Dương Điểu đột nhiên biến mất như vậy, chắc chắn có liên quan đến ngươi.” “Nếu không thì trước đây Tây Nam vẫn sáng sủa, nên bây giờ ta có quyền nghi ngờ, nhưng lại không thể ra mặt.

Bởi vậy chuyện này chỉ có thể nhanh chóng kể cho ngươi biết.” Khi Thái Dương Tinh Quân kể chuyện này cho Diệp Thiên xong, Diệp Thiên cũng vô cùng tức giận, liền vội vàng đi tìm Thái Thượng Lão Quân.

Vốn chuyện này Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đã tốn rất nhiều công sức mới có thể hoàn thành mọi việc.

Nhưng nếu bị phá hoại như vậy, thì Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép.

Bởi vậy lúc đó hắn cũng vội vàng đi tìm Thái Thượng Lão Quân.

Nhưng không ngờ từ lúc đó, đồng tử đứng ngoài cửa và nói: “Làm gì vậy?

Thái Thượng Lão Quân căn bản không có ở đây, có ở đây cũng đang bận rộn, căn bản không có thời gian quản.

Bởi vậy bây giờ mau rời đi đi.” Diệp Thiên vốn muốn hỏi rõ tất cả mọi chuyện ở đây, nhưng không ngờ những đồng tử này ở đây lại tùy ý làm càn, chọn đóng cửa từ chối khách.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu không còn cách nào, vì cảm thấy dùng cách thành thật căn bản không giải quyết được vấn đề, vậy thì đành phải xông vào.

Vì Diệp Thiên và Uyển Châu bây giờ đã tức giận, nhất định phải tìm Thái Dương Điểu.

Nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì những việc trước đây đã làm chẳng phải vô ích sao?

Bởi vậy lúc đó bất kể những đồng tử này ngăn cản thế nào, họ cũng căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Bởi vậy khi xông vào, đồng thời cũng khiến Thái Thượng Lão Quân giật mình.

Trong lúc hoảng hốt, ngài ấy đã làm nổ lò đan.

Khi Diệp Thiên bước vào căn phòng đó, hắn bắt đầu không đối xử tử tế với Thái Thượng Lão Quân, trực tiếp chất vấn: "Thái Thượng Lão Quân, Thái Dương Điểu rốt cuộc ở đâu?

Mau giao nó ra, nếu không đừng trách ta không khách khí, đừng trách ta không nói trước những lời khó nghe nhất." "Nếu ngươi thành thật giao Thái Dương Điểu ra thì mọi chuyện sẽ không có gì.

Nếu không thì ngươi cũng nên biết thực lực của ta, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi." Diệp Thiên lúc đó vốn muốn nói chuyện tử tế với Thái Thượng Lão Quân, nhưng những gì ngài ấy đã làm thực sự khiến hắn không thể chấp nhận được, lúc đó hắn cũng vô cùng phẫn nộ, căn bản không có bất kỳ lời lẽ tốt đẹp nào.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng nói với Diệp Thiên: "Thực sự xin lỗi, ngươi đến hơi muộn rồi.

Ta đã lấy tinh phách của Thái Dương Điểu rồi, cho nên căn bản không thể giao ra được." Khi Thái Thượng Lão Quân nói xong câu này, Diệp Thiên không nói gì, nhưng Uyển Châu bắt đầu mắng chửi, vì thực sự không thể tưởng tượng được lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Chương 1396

Bởi vậy lúc đó cô ấy mắng Thái Thượng Lão Quân, bất kể thân phận gì, trực tiếp chửi rủa.

Vì lúc đó Uyển Châu thực sự quá tức giận, không biết phải diễn tả tâm trạng lúc này như thế nào.

Lúc đó đồng tử đứng một bên cũng không ngừng phản bác thay Thái Thượng Lão Quân, vì không cho phép Uyển Châu nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy ở đây, cũng không muốn cô ấy ở đây.

"Ngươi có quyền gì mà ở đây tùy tiện?

Đây là nơi của Thái Thượng Lão Quân, ngươi nghĩ ngươi có thể làm gì ở đây, thật không biết tự lượng sức mình." Sở dĩ đồng tử dám nói những lời này, chẳng qua cũng biết Thái Thượng Lão Quân ở đây, nên mới dám tùy ý làm càn.

Nếu hôm nay Thái Thượng Lão Quân không có ở đây, thì chúng cũng căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên, cũng càng không dám dùng lời lẽ để đối chọi.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu cảm thấy bọn chúng đơn giản là những kẻ cùng hội cùng thuyền.

Tất cả đều là những kẻ như nhau, và mắng chửi bằng lý lẽ cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Nhưng dù sao cũng phải cho Thái Thượng Lão Quân biết rõ.

Lần này ta và Diệp Thiên ở đây, nếu không giải quyết được chuyện của Thái Dương Điểu, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi.

Nhất định phải cho ngươi một chút sắc mặt để xem.

Mới có thể khiến ngươi biết rõ, đừng luôn làm những việc sai trái, không đáng để người khác tha thứ.

Diệp Thiên lúc đó vẫn không nói gì, không ngừng cảm ứng xem tinh phách của Thái Dương Điểu rốt cuộc ở đâu.

Mặc dù bây giờ Thái Thượng Lão Quân đã làm nổ lò đan, nhưng điều đó chỉ có thể chứng minh ngài ấy chột dạ.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên trong tình huống cảm ứng, đã cảm ứng được tinh phách của Thái Dương Điểu.

Ở dưới lò đan.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng kể chuyện này cho Uyển Châu, vậy thì nhất định phải lấy tinh phách ra.

Như vậy mới có thể giúp nó chuyển biến tốt hơn.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn bảo vệ lò đan.

Khi Uyển Châu biết chuyện này, cô ấy liền tấn công lò đan, vì dù thế nào, những việc lão quân đã làm, Diệp Thiên và cô ấy tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Bởi vậy trong quá trình tấn công lò đan, cô ấy cũng thuận lợi lấy được tinh phách.

"Thái Thượng Lão Quân, ngươi có thể thấy không?

Bây giờ tinh phách đã bị ta lấy ra rồi, mau giao Thái Dương Điểu ra, nếu không ta sẽ phá hủy toàn bộ mọi thứ ở đây." Diệp Thiên và Uyển Châu đã chuẩn bị tinh thần, nếu có thể nhanh chóng làm xong chuyện này, thì mọi chuyện đều có thể giải quyết suôn sẻ.

Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, thì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để Thái Thượng Lão Quân yên.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân đã đưa chuyện này vào

chương trình nghị sự.

Nếu giao Thái Dương Điểu ra, thì đan dược chắc chắn sẽ không luyện thành.

Bởi vậy lúc đó dù thế nào ngài ấy cũng tuyệt đối không chịu đưa ra, ngài ấy cũng đã bày tỏ thái độ của mình.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu cũng là người biết điều, vì đã cố chấp không tỉnh ngộ, vậy thì hai người cũng chỉ có thể gây ra một trận long trời lở đất ở đây.

Để cho ngài ấy biết rõ, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không phải dễ chọc.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đại náo phủ Thái Thượng Lão Quân, vừa đập phá đồ đạc, vừa phá hủy lò đan, lại còn làm đổ một số đan dược.

Bởi vậy lúc đó đồng tử thấy vậy thực sự không thể nhịn được nữa, liền bắt đầu không ngừng mắng chửi hai người.

Chương 1397

“Hai người thật không biết xấu hổ, không những ngang ngược ở phủ Thái Thượng Lão Quân, bây giờ còn phá hoại, thực sự không biết liêm sỉ.” Vốn mọi chuyện đều là lỗi của Thái Thượng Lão Quân, nhưng đồng tử vì muốn bảo vệ ngài ấy, không ngừng mắng chửi Diệp Thiên và Uyển Châu.

Lúc đó đồng tử cũng không ngừng lớn tiếng mắng chửi Diệp Thiên và Uyển Châu, vì những việc họ đã làm thực sự khiến người ta không thể hiểu được.

Nhưng đồng thời đồng tử cũng cảm thấy, những việc hai người làm dường như khiến người ta ghét bỏ.

Nhưng đối với Diệp Thiên và Uyển Châu mà nói, nếu Thái Thượng Lão Quân không giao Thái Dương Điểu ra, thì họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng những chuyện này dường như đã kéo dài, họ hy vọng có thể nhanh chóng giao ra, nhưng Thái Thượng Lão Quân căn bản không có ý đó.

Bởi vậy lúc đó họ liền quyết định ở lại phủ Thái Thượng Lão Quân.

Nếu một ngày không giao ra, thì hai người sẽ không rời đi một ngày, như vậy cũng có thể canh chừng.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng không còn cách nào, nên đành để họ ở lại.

Lúc đó đồng tử thấy hai người ở lại đây, liền bắt đầu cố ý không ngừng trêu chọc.

Cứ nghĩ rằng làm như vậy có thể hoàn toàn đuổi Diệp Thiên và Uyển Châu ra ngoài.

Nhưng vạn vạn không ngờ rằng, Uyển Châu và Diệp Thiên là những người có thực lực như vậy, sao có thể bị những đứa trẻ này trêu đùa?

Bởi vậy lúc đó những tiểu đồng tử này căn bản không phải đối thủ của Uyển Châu.

Trong quá trình trêu chọc, chúng đã sớm bị Uyển Châu trêu chọc ngược lại.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân, lệnh cho đồng tử theo dõi sát sao Diệp Thiên và Uyển Châu.

Vì cảm thấy toàn bộ sự việc không nên làm lớn chuyện.

Dù sao Thái Thượng Lão Quân và Diệp Thiên cũng đã thảo luận một loạt vấn đề, đồng thời cũng biết rằng, nếu cứ đối đầu cứng rắn như vậy, căn bản sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy bí mật nói với đồng tử: "Bây giờ đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Thực lực của Diệp Thiên và Uyển Châu mọi người tin rằng cũng rất rõ ràng, với chút công phu mèo ba chân của các ngươi thì không thể đối phó được." "Cũng đừng nghĩ cách trêu chọc nữa.

Bởi vậy bây giờ điều quan trọng nhất là theo dõi mọi hành động của họ, sau đó báo cáo cho ta." Lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng biết rằng, căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nếu đã ở trong sân này mà còn tiếp tục gây rối, thì hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng vội vàng lệnh cho đồng tử đi quan sát

mọi hành động.

Lúc đó Uyển Châu ở lại đây, cũng căn bản không có bất kỳ sự sợ hãi hay lo lắng nào.

Bởi vậy lúc đó cô ấy một mình đi chơi trong sân, nhưng không ngờ đồng tử vẫn luôn theo dõi.

Nhưng thần kinh của Uyển Châu cũng vô cùng nhạy bén, đối mặt với những đồng tử này, trong quá trình chúng theo dõi, Uyển Châu liền cố ý không ngừng chạy lung tung.

Vì cô ấy biết những đồng tử này nhất định là do Thái Thượng Lão Quân sai bảo, nếu không thì tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ ở đây mà theo dõi.

Bởi vậy đã muốn theo dõi thì theo dõi cho kỹ.

Một mình cô ấy chạy lung tung ở đây, chắc chắn trong lòng bọn chúng cũng không ngừng chạy theo.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu trong lòng cũng vui vẻ không ngừng.

Vì Uyển Châu biết rằng đã chọn ở lại đây, thì Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối không thể để cô ấy sống những ngày tháng tự tại.

Bởi vậy lúc đó cô ấy cũng bắt đầu không ngừng trêu chọc những đồng tử này, muốn cho bọn chúng xem mặt.

Lúc đó đồng tử cũng không biết, Uyển Châu biết rằng chúng đang không ngừng theo dõi phía sau.

Chương 1398

Bởi vậy lúc đó cô ấy đi đâu thì mọi người đi đó.

Lúc đó cô ấy khiến đồng tử mệt đến mức thở không ra hơi.

Nhưng lúc đó Thái Thượng Lão Quân đã sắp xếp mọi chuyện, để chúng đi theo Uyển Châu, bởi vậy dù đi theo bao lâu, đồng tử cũng tuyệt đối không thể dừng lại.

Lúc đó một mặt khác, Thái Thượng Lão Quân, sau khi trải qua những chuyện này cũng luôn có chút mệt mỏi, bởi vậy ngài ấy cũng vội vàng đi nghỉ ngơi một lát.

Trong khi đó, Diệp Thiên đối với chuyện của Thái Dương Điểu vẫn luôn canh cánh trong lòng, vì hắn vẫn chưa tìm thấy tung tích thực sự của Thái Dương Điểu.

Bởi vậy bây giờ Thái Thượng Lão Quân cũng không chịu thừa nhận, thì mọi chuyện đều không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Lúc đó hắn cũng hóa thành đồng tử đến bên cạnh Thái Thượng Lão Quân, liền nói với ngài ấy: "Thái Thượng Lão Quân, không biết ngài lúc nào sẽ xử lý con Thái Dương Điểu này?

Chẳng lẽ cứ như vậy liên quan, thì sao?" Lúc đó Diệp Thiên biết rằng, nếu dùng cách xung đột trực diện để hỏi Thái Dương Điểu xử lý thế nào, thì Thái Thượng Lão Quân dù thế nào cũng sẽ không thừa nhận như lúc ban đầu.

Nhưng chuyện này, Diệp Thiên tuyệt đối phải biết tung tích của Thái Dương Điểu từ miệng ngài ấy.

Bởi vậy lúc đó hắn mới dùng thân phận đồng tử để tiếp cận.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân không nghĩ gì, liền kể chuyện Thái Dương Điểu bị giam để luyện đan cho Diệp Thiên.

Khi Diệp Thiên biết được một loạt vấn đề này, trong lòng mừng như hoa nở, vì lúc này Thái Thượng Lão Quân dù có cố chấp, có cứng rắn đến đâu.

Cũng không thể như tình cảnh hiện tại.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên vội vàng đi tìm Thái Dương Điểu.

Vì tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên đã biết rõ như lòng bàn tay, chẳng qua vì một trận tranh giành cũng phải tìm Thái Dương Điểu.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân đã gây ra quá nhiều chuyện, nếu ngay từ đầu, không cố chấp nói rõ mọi chuyện, thì mọi vấn đề đều sẽ dễ dàng được giải quyết.

Nhưng bây giờ Thái Thượng Lão Quân căn bản không biết, Diệp Thiên đã hóa thân thành đồng tử.

Lúc đó sau khi kể ra chuyện Thái Dương Điểu, đồng thời tất cả vấn đề đều đã được giải quyết.

Bởi vậy lúc đó đồng tử bị Uyển Châu trêu chọc xong, trong lòng cũng phẫn nộ, liền vội vàng đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân, và kể lại mọi chuyện: "Thái Thượng Lão Quân, không phải ngài muốn ta giám sát mọi hành động của Diệp Thiên sao?

Nhưng cô ấy đã phát hiện ra sự tồn tại của ta, sau đó liền trêu chọc ta một trận, bởi vậy ngài nhất định phải làm chủ cho ta." Lúc đó đồng tử thực sự vô cùng tức giận, vì không ngờ Uyển Châu lại trêu chọc như vậy.

Dù sao mọi người đều là đồng tử của Thiên Giới, vậy mà không hề nể mặt chút nào.

Lúc đó chúng hy vọng Thái Thượng Lão Quân có thể giúp đỡ.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân khi thấy đồng tử làm bộ đau khổ, mới biết rằng những chuyện trước đây không phải là đồng tử thật mà là Diệp Thiên.

Bởi vậy ngài ấy liền vạch trần tất cả những bí mật, vậy nên lúc đó ngài ấy bắt đầu biết mình đã bị lừa gạt.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên dùng cách này để lừa gạt, ngài ấy phẫn nộ cảm thấy hắn ti tiện.

Thái Thượng Lão Quân lúc đó sau khi biết mình bị lừa thì vô cùng giận dữ, nhất định phải ngăn cản Diệp Thiên, vì lúc đó ngài ấy không biết hắn đã dùng thân phận đồng tử, chất vấn trước mặt mình về tung tích của Thái Dương Điểu.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy thực sự hối hận không kịp.

Nếu sớm có thể phát hiện ra những chuyện này, thì cũng sẽ không để Diệp Thiên đắc ý.

Vì lúc đó Thái Thượng Lão Quân thực sự có chút mệt mỏi, nên căn bản không nghĩ đến những hậu quả đó, cũng càng không nghĩ đến hắn lại ti tiện tiểu nhân như vậy.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy thực sự hối hận, liền vội vàng đối mặt với đồng tử và vội vàng ngăn chặn tất cả những gì đang xảy ra.

Chương 1399

Vì dù thế nào Thái Thượng Lão Quân cũng rất khó khăn mới bắt được Thái Dương Điểu về.

Nếu bị Diệp Thiên cứu ra, thì mọi chuyện có thể không như trước đây, tiến triển nhanh chóng như vậy.

Bởi vậy lúc đó một mặt khác, Diệp Thiên cũng không ngừng cố gắng xông vào đan thất (phòng luyện đan), muốn mang Thái Dương Điểu đi.

Sở dĩ Diệp Thiên làm như vậy, vì muốn Thái Dương Điểu nhanh chóng quay về nơi Tây Nam trước đó, như vậy mới có thể tốt hơn để khôi phục trạng thái ban đầu.

Nếu cứ chết đi hoặc thế nào đó, thì Tây Nam sau này có thể sẽ phải đối mặt với những chuyện như vậy.

Bởi vậy Diệp Thiên tự nhiên sẽ không để Thái Dương Điểu có bất kỳ sự sai sót nào nữa.

Lần này rất khó khăn mới biết được tung tích của Thái Dương Điểu từ miệng Thái Thượng Lão Quân.

Bởi vậy hôm nay nhất định phải đưa nó ra ngoài.

Lúc đó một mặt khác, Thái Thượng Lão Quân và đồng tử cũng vội vàng nghĩ cách để khống chế Diệp Thiên.

Không thể để hắn mang Thái Dương Điểu đi, nếu mang đi thì không những thể diện của ngài ấy cũng bị tổn hại, đồng thời những đan dược mà ngài ấy thích luyện chế chắc chắn cũng sẽ đình trệ.

Bởi vậy Thái Thượng Lão Quân và đồng tử lập trận, cũng bắt đầu nhốt Diệp Thiên vào trong trận pháp.

Lúc đó Uyển Châu biết chuyện này thì vô cùng lo lắng, cũng muốn xông vào, nhưng lại bị trận pháp còn lại phản lại.

Vì lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hoàn toàn không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy.

Diệp Thiên căn bản không ngờ Thái Thượng Lão Quân, lại có thể nhanh chóng phá vỡ mưu kế nhỏ của mình.

Nhưng dù thế nào, ít nhất trong một khoảng thời gian có thể đạt được mục đích.

Chỉ cần có thể giải cứu Thái Dương Điểu ra ngoài, Diệp Thiên dù phải trả giá lớn đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Bởi vậy lúc đó thấy Uyển Châu và Diệp Thiên đều bị nhốt, lúc này Thái Thượng Lão Quân cả người đắc ý không ngừng vui mừng, vì cảm thấy dường như đã trở thành người có ảnh hưởng lớn trong cuộc đời.

Vì trước đó thấy Diệp Thiên và Uyển Châu ở đây đắc ý, ngài ấy vô cùng phẫn nộ, đã sớm muốn trừng phạt.

Chẳng qua chỉ là một lúc không tìm được thời cơ thích hợp mà thôi.

Bởi vậy lần này rất khó khăn, Thái Thượng Lão Quân và đồng tử lập ra trận pháp này, có thể nhốt được họ ở đây.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng vô cùng vui vẻ, và lệnh cho đồng tử nhanh chóng bắt Uyển Châu, như vậy cả hai người đều không thể thoát được.

Bởi vậy lúc đó đồng tử làm theo lời Thái Thượng Lão Quân dặn dò, cũng vội vàng đi bắt Uyển Châu, như vậy những ấm ức trước đây đã chịu đựng cũng vừa hay có thể giải tỏa.

Nhưng không ngờ, Uyển Châu chạy trốn vô cùng nhanh, nên những đồng tử này chưa kịp ra tay, cô ấy đã chạy mất.

Uyển Châu lúc đó nghĩ không ngờ lại có một người lão gian cự hoạt (già đời, tinh ranh và xảo quyệt) như vậy, lại bày ra cái trận pháp hiểm độc như thế này.

Nếu sớm biết như vậy, thì tuyệt đối sẽ không dung túng chuyện như vậy xảy ra.

Vì nếu lúc đó không phải vì phạm lỗi bình thường, thì Uyển Châu có thể liều mạng đối kháng với hắn một thời gian, nhưng do tình trạng cơ thể hiện tại căn bản không thể làm được.

Bởi vậy lúc đó cô ấy liền vội vàng quay về Ma Giới tìm Bồ Đề, hy vọng có thể mượn nguyên nhân của ngài ấy và cùng nhau giải cứu Diệp Thiên ra.

"Uyển Châu, ngươi sao vậy?

Rốt cuộc là ai đã làm ngươi bị thương thành ra nông nỗi này?

Diệp Thiên đâu?

Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian này?" Lúc đó Bồ Đề không biết Uyển Châu và Diệp Thiên đã xảy ra chuyện như vậy, vì trước đó khi rời đi, có chuyện liên quan đến Vũ Kỳ.

Chương 1400

Bởi vậy ngài ấy cũng không quá truy cầu.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, lúc đó ngài ấy cũng vô cùng lo lắng.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu cũng vội vàng kể tất cả mọi chuyện cho Bồ Đề.

Hy vọng có thể nhanh chóng cùng Thiên Giới giải cứu Diệp Thiên ra, vì bây giờ Diệp Thiên đang bị nhốt trong trận pháp.

Cũng không biết sẽ xảy ra tình huống như thế nào, bởi vậy lúc đó cô ấy thực sự vô cùng lo lắng.

Lúc đó Bồ Đề sau khi biết chuyện này, cũng vội vàng cùng Thiên Giới đi đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, nhưng không ngờ Thái Thượng Lão Quân căn bản không nhận ra Bồ Đề, nên lúc đó liền cho rằng có Ma Giới xâm nhập.

"Ai vậy?

Chẳng lẽ là Ma Tộc?

Nếu Ma Giới muốn đối kháng với Thiên Giới tất cả mọi thứ, thì tuyệt đối không thể được." Hiện tại sở dĩ Uyển Châu và Bồ Đề đến Thiên Giới, chẳng qua là muốn nhanh chóng giải cứu Diệp Thiên ra, còn những chuyện khác thì căn bản sẽ không xét đến nữa.

Lần này theo những gì đã làm, hoàn toàn đã chạm đến giới hạn của Diệp Thiên.

Dù thế nào hôm nay ta và Bồ Đề đều phải giải quyết chuyện này.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu để Bồ Đề có thể nghiên cứu trận pháp

tốt hơn, nên bắt đầu không ngừng kéo dài thời gian, vì chỉ có như vậy Bồ Đề mới có thể triệt để giải trừ trận pháp.

Như vậy Diệp Thiên mới có thể thuận lợi thoát ra.

Lúc đó Diệp Thiên bị nhốt trong trận pháp, không có bất kỳ sự căng thẳng hay trạng thái tâm lý nào.

Vì hắn biết có Uyển Châu ở đó, thì nhất định có thể giải cứu hắn ra.

Bởi vậy lúc đó hắn cũng căn bản không sợ hãi hay có áp lực.

Lúc đó Bồ Đề trong quá trình nghiên cứu trận pháp, Diệp Thiên lại một lần nữa thấy Bồ Đề, thực sự vô cùng vui vẻ, vì dù thế nào, đã một khoảng thời gian dài không gặp.

Nhưng lần này khi gặp lại, trong hoàn cảnh như vậy.

Bởi vậy bất kể rốt cuộc đang trong hoàn cảnh như thế nào, Diệp Thiên chỉ cần có thể thấy Bồ Đề thì trong lòng vô cùng vui vẻ, cả người cũng thần thanh khí sảng.

Đồng thời ngoài lúc vui vẻ ra, hắn cũng không ngừng cảm giác trận pháp dường như mạnh lên.

Hắn bắt đầu không ngừng tìm kiếm cách tự cứu, vì Diệp Thiên tuyệt đối không thể bị cái chính pháp như vậy nhốt lại.

Dù thế nào chuyện này, cũng không thể bỏ qua như vậy.

Nhất định phải đến chỗ Thái Thượng Lão Quân đòi lại công đạo, bởi vậy chỉ cần thoát ra nhất định phải quyết tâm báo thù.

Diệp Thiên đã dùng một sức mạnh lớn, mới có thể phá vỡ cái trận pháp này.

Bởi vậy lúc đó sau khi xuất chinh, liền bắt đầu đi tìm Thái Thượng Lão Quân và đồng tử.

“Thực sự không ngờ Thái Thượng Lão Quân, lại có thể làm ra chuyện như vậy, thực sự khiến người ta cười nhạo.

Nếu ngươi nghĩ rằng làm như vậy có thể nhốt được ta, thì tuyệt đối không thể được.” “Nhưng vì hôm nay ngươi đã bày ra cái trận pháp này, vậy thì cũng nên để ta thử cái trận pháp này, rốt cuộc có chỗ nào lợi hại.” Lúc đó Diệp Thiên trong trận pháp, vô cùng tức giận, vì những việc Thái Thượng Lão Quân đã làm thực sự khiến hắn không thể nhẫn nhịn.

Bởi vậy ngay khoảnh khắc đó, Diệp Thiên căn bản không nghe những lời của ngài ấy, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành mọi chuyện.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên sau khi thoát ra, liền ném Thái Thượng Lão Quân và đồng tử của ngài ấy vào trong trận pháp.

Để họ cảm nhận cảm giác bị nhốt ở trong đó.

Lúc đó Bồ Đề không biết Diệp Thiên làm như vậy là vì điều gì, Thái Thượng Lão Quân chẳng phải là người của Thiên Giới sao?

Chương 1401

Bởi vậy làm như vậy không phải là không tốt lắm sao?

Bởi vậy lúc đó để làm rõ tất cả mọi chuyện, ngài ấy liền bắt đầu hỏi Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, bây giờ ngươi không phải đã thoát ra khỏi chức danh chính pháp rồi sao?

Vì sao lại nhốt Thái Thượng Lão Quân và đồng tử của ngài ấy vào trong trận pháp?

Làm như vậy không phải là không ổn sao?” “Rốt cuộc giữa các ngươi đã xảy ra chuyện gì, lúc đó ta cũng không hiểu rõ, bởi vậy cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng làm như vậy dường như có chút không hợp tình người.” Vì Bồ Đề lúc đó chỉ biết Uyển Châu quay về.

Tất cả những gì đã trải qua ngài ấy đều không biết, lúc đó do thời gian quá gấp rút.

Bởi vậy căn bản không hỏi.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên không phải là người ngang ngược bá đạo như vậy.

Nhưng làm như vậy nhất định có dụng ý.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng không ngừng hỏi, xem có thể giúp đỡ được chỗ nào không.

Bởi vậy Diệp Thiên đối với Bồ Đề cũng không có bất kỳ sự giấu giếm nào, kể lại tất cả những chuyện Thái Thượng Lão Quân đã làm với hắn như sự thật.

Vì Diệp Thiên nếu không quá tức giận, thì tuyệt đối sẽ không đối xử với Thái Thượng Lão Quân như vậy, vì ngài ấy thực sự quá làm chậm trễ công việc.

Bởi vậy lúc đó khi thấy tinh phách sắp tiêu tán, Uyển Châu vội vàng đưa nó cho Thái Dương Điểu.

Nếu tinh phách một khi biến mất không dấu vết, thì Thái Dương Điểu chắc chắn cũng sẽ theo đó mà tiêu tán.

Khi đó phương Tây Nam cũng vĩnh viễn không thể xuất hiện bất kỳ ánh sáng nào nữa.

Bởi vậy lúc đó Thái Dương Điểu cũng vội vàng nuốt chửng nó.

Sau đó do thời gian có thể quá lâu, nên lúc đó tinh phách sau khi bị nuốt xuống lại không ngừng được nhả ra.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên quyết định không ngừng giúp đỡ Thái Dương Điểu, cùng nhau xử lý tốt chuyện này, vì hiện tại chỉ dựa vào Thái Dương Điểu mà muốn làm thành công chuyện này, thì cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên không ngừng hỗ trợ, hy vọng có thể giúp Thái Dương Điểu làm tốt mọi việc.

Với sự giúp đỡ của Diệp Thiên, Thái Dương Điểu nhanh chóng có thể làm tốt nhất mọi chuyện, cũng không cần phải lo lắng chuyện này nữa.

Cũng nhờ có Diệp Thiên và Uyển Châu ra tay cứu giúp mới có thể như vậy.

Thái Thượng Lão Quân cũng không ngờ, bây giờ mình và đồng tử lại bị Diệp Thiên ném vào trong trận pháp.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng không ngừng nghiên cứu toàn bộ trận

pháp.

Vì Thái Thượng Lão Quân cảm thấy trận pháp này, hoàn toàn có thể khống chế được Diệp Thiên, nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện, lại hoàn toàn không giống như ngài ấy đã tưởng tượng.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng không ngừng nghiên cứu trận pháp.

Vì trong cái trận pháp này, Thái Thượng Lão Quân lúc đó đã thêm yếu tố vào, nhưng không ngờ Diệp Thiên lại có thể xông ra khỏi vòng vây.

Bởi vậy hoàn toàn không giống như những gì đã nói trước đó.

Nhưng bây giờ Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối không thể, để mình và đồng tử tiếp tục ở lại đó, bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng bất chấp liều mạng muốn xông ra ngoài.

Dù thế nào, những việc Thái Thượng Lão Quân bây giờ đã làm, hoàn toàn cũng không nghĩ rằng sẽ khiến mình tự gieo gió gặt bão.

Bởi vậy lúc đó mấy đứa đồng tử, cũng cùng Thái Thượng Lão Quân cùng nhau nỗ lực.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân không ngừng nghiên cứu trận pháp, sau đó đồng tử cũng có chút không chịu đựng nổi.

Chương 1402

Rồi liền bị trọng thương.

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng không biết phải làm sao, nếu bây giờ không xông ra khỏi vòng vây, thì nếu cứ bị nhốt mãi trong cái trận pháp này, thì sau này mọi chuyện cũng không thể làm được.

Thái Thượng Lão Quân cũng tuyệt đối không phải là người dễ dàng nhận thua.

Nếu chuyện này không giải quyết được, thì ngài ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trong khi đó, một mặt khác, Diệp Thiên sau khi đưa Thái Dương Điểu về tĩnh dưỡng, đồng thời cũng vội vàng bảo nó phải tĩnh dưỡng thật tốt, vì chỉ khi cơ thể tốt lên, thì mới có thể tốt hơn để duy trì ánh sáng của Tây Nam.

Bởi vậy lúc đó một mặt khác, Uyển Châu cũng bắt đầu tiễn Bồ Đề, nhanh chóng quay về Ma Giới, vì trước đó đã mời Bồ Đề từ Ma Giới về, nên bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành.

Vậy thì Bồ Đề tự nhiên cũng phải đi.

Bởi vậy lúc đó trong quá trình đưa Thái Dương Điểu về tĩnh dưỡng, cũng do pháp lực không đủ, nên Diệp Thiên không thể rời đi.

Hắn cũng chỉ có thể bảo vệ Thái Dương Điểu an toàn, vì dù thế nào, tất cả những chuyện Thái Dương Điểu đang gặp phải, Diệp Thiên đều cảm thấy có chút áy náy.

Nếu ban đầu biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, thì sớm nên có thể xác định, cũng không đến nỗi bây giờ để Thái Dương Điểu thành ra

nông nỗi này.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên để Thái Dương Điểu có thể chống đỡ tốt hơn tất cả tình trạng cơ thể, liền không ngừng truyền pháp lực cho nó.

Đồng thời cũng lập một trận pháp nghiêm trọng, vì hắn biết bây giờ pháp lực của Thái Dương Điểu không đủ.

Nếu một khi có người biết được Thái Dương Điểu đang trong tình trạng như vậy, đặc biệt là Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Bởi vậy Thái Dương Điểu bây giờ cũng vô cùng đáng thương.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên để có thể bảo vệ nó tốt hơn, đã lập trận pháp này, chẳng qua là để bảo vệ nó an toàn, đồng thời cũng không ngừng truyền pháp lực cho nó, để nó có thể nhanh chóng hồi phục.

Như vậy Thái Dương Điểu mới không gặp nguy hiểm.

Trong lòng Thái Dương Điểu cũng vô cùng cảm ơn những gì Diệp Thiên đã làm.

Nếu không có hắn, thì nó cũng không thể hết lần này đến lần khác thoát khỏi vòng vây.

Bởi vậy trong lòng nó thực sự vô cùng cảm ơn, nhưng bây giờ lại vô lực để làm gì.

Diệp Thiên để Thái Dương Điểu có thể tu hành tốt ở đó, cũng không ngừng thiết lập tất cả các rào chắn, hy vọng nó sẽ không còn gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Vì chỉ như vậy mới có thể khiến hắn không còn bất kỳ lo lắng nào.

Vì Diệp Thiên sau khi trải qua chuyện trước đó.

Đồng thời cũng không thể để Thái Dương Điểu phải chịu bất kỳ sự xâm hại nào nữa.

Bản thân lần này Thái Thượng Lão Quân cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, vì nếu không phá vỡ được.

Thì đan dược cũng không thể luyện thành.

Nếu lợi dụng khoảng thời gian này để gây phiền phức nữa, thì Diệp Thiên cũng chưa chắc có thể luôn luôn, lúc nào cũng ở bên cạnh Thái Dương Điểu.

Bởi vậy một mặt khác, Thái Thượng Lão Quân cũng không ngừng giải trừ trận pháp.

Lúc đó đã tốn rất nhiều công sức, rất khó khăn mới giải trừ trận pháp xong.

Liền vội vàng dẫn đồng tử đi tìm Thiên Đế, vì không thể để chuyện này tiếp tục kéo dài.

Đặc biệt là những việc Diệp Thiên đã làm.

Thái Thượng Lão Quân nhất định phải khiến hắn phải trả giá xứng đáng.

Chương 1403

Bởi vậy lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng nuốt không trôi cục tức, liền đến chỗ Thiên Đế.

Bắt đầu kể hết tất cả những nỗi khổ của mình, và lại một lần nữa nói với Thiên Đế: "Thái Thượng Lão Quân lần này dẫn đồng tử, đến tìm ngài vì có chuyện liên quan đến Diệp Thiên và Ma Giới, họ đã bí mật gặp gỡ." "Chuyện lần này cũng do hắn gây ra, đã nhốt ta vào trong trận pháp.

Nếu không giải trừ được trận pháp, thì cả đồng tử cũng chịu tổn thương nghiêm trọng." "Vậy thì cũng không thể thoát ra được.

Bởi vậy chuyện này nhất định phải có đối sách tương ứng." Thiên Đế lúc đó sau khi biết toàn bộ câu chuyện, tự nhiên cũng có những suy nghĩ của riêng mình, cũng tuyệt đối không thể vì lời lẽ phiến diện của Thái Thượng Lão Quân mà phủ định Diệp Thiên.

Nhưng mặc dù Thiên Đế cũng biết Diệp Thiên không phải là đèn cạn dầu (người dễ đối phó), nhưng dù thế nào chuyện như vậy cũng nên nhanh chóng xử lý tốt.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng vội vàng triệu Lý Tịnh về bàn bạc, vì dù sao bây giờ trong Thiên Giới cũng chỉ có Lý Tịnh mới có thể khiến ngài ấy tin cậy.

Lúc đó Thiên Đế muốn nhanh chóng tìm Lý Tịnh bàn bạc xem có nên bắt Diệp Thiên về không.

Nếu thực sự có liên quan mật thiết đến Ma Tộc, thì nhất định phải nhanh chóng xử lý tốt chuyện này.

Nhưng Lý Tịnh lúc đó lại cảm thấy toàn bộ sự việc, dường như

không hề đơn giản như vậy, bây giờ cũng chưa giải thích rõ ràng vấn đề.

Nếu tùy tiện bắt Diệp Thiên, thì cảm thấy có chút không ổn.

Bởi vậy lúc đó ngài ấy cũng nói với Thiên Đế: "Nếu theo đề nghị của thần, hy vọng bệ hạ đừng vội vàng hành động, đợi thần xử lý xong tất cả những chuyện này, điều tra rõ ràng xong, sau đó hãy đưa ra quyết định." Thiên Đế lúc đó cũng nghe lời Lý Tịnh, không lập tức ra tay, nên ngài ấy cũng muốn quan sát, sau đó mới đưa ra kết luận.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng hội hợp ở phàm giới.

Lúc đó trong lòng Uyển Châu vẫn luôn có chút lo lắng.

Dường như tất cả mọi chuyện đều do một mình Thái Thượng Lão Quân giở trò, vì trước đó hai người đã ở đó đập phá mọi thứ, khiến ngài ấy tốn rất nhiều tâm sức.

Trong lòng ngài ấy chắc chắn có chút ghi hận, đó là điều không thể nghi ngờ.

Lúc đó cô ấy cũng vô cùng lo lắng điều đó, vạn nhất nếu thực sự xảy ra thì phải làm sao.

Diệp Thiên lúc đó không quá lo lắng Thái Thượng Lão Quân, rốt cuộc có giở trò hay không.

Dù có giở trò thì cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Dù có ba đầu sáu tay, cũng nên ngoan ngoãn.

Những việc ngài ấy đã làm thì có thể làm gì?

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, cũng quyết định không nghĩ đến những chuyện không vui đó nữa.

Dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, thì

Uyển Châu từ trước đến nay đều không lo lắng, huống hồ chỉ bằng một mình lão quân giở trò, cũng không thể làm nên trò trống gì.

Bởi vậy lúc đó khi hai người ở trong phòng, cũng đúng dịp lễ hội hoa đăng, nên lúc đó Uyển Châu thấy lễ hội như vậy, thì không thể không động lòng.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng quyết định cùng cô ấy tham gia lễ hội hoa đăng như vậy.

Trên phố người qua lại vô cùng đông đúc, cũng có thể thấy cảnh mọi người hớn hở vui cười.

Hắn biết mọi người vô cùng coi trọng lễ hội hoa đăng này, vui vẻ đến nhường nào.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, cũng không ngừng mua mặt nạ ở ven đường, muốn đeo lên mặt mình, sau đó cùng nhau tham gia lễ hội hoa đăng.

Trong đám đông thực sự vô cùng thú vị, tất cả mọi người đều hớn hở vui cười trò chuyện trên đường phố, du ngoạn.

Uyển Châu cũng đặc biệt thích không khí như vậy, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cùng cô ấy đi.

Vì người trên phố thực sự quá đông, nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng bị một số người trong đám đông chen lấn mà lạc nhau.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng tìm kiếm tung tích của Uyển Châu.

Chương 1404

Vì lúc đó người thực sự quá đông, những người huyên náo này, hoàn toàn che khuất tất cả tầm nhìn.

Lúc đó Uyển Châu cũng vô cùng sốt ruột, cũng không biết Diệp Thiên rốt cuộc đã đi đâu, bởi vậy lúc đó cô ấy cũng liều mạng la hét.

Nhưng do người quá đông, la hét cũng không giải quyết được gì.

Bởi vậy lúc đó trong quá trình hai người tìm kiếm nhau, đột nhiên trên cầu xuất hiện sương mù, cũng không biết sương mù này rốt cuộc hình thành như thế nào, dường như trong khoảnh khắc đó đã xuất hiện.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không biết, rốt cuộc là nguyên nhân gì, sương mù dường như vô cùng kỳ lạ.

Vốn trước đó mọi người đang vui chơi, căn bản không có bất kỳ chuyện gì, nhưng đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, cũng khiến trong lòng mọi người vô cùng nguy hiểm.

Bởi vậy ngay khoảnh khắc đó, Diệp Thiên, đột nhiên phát hiện tất cả đám đông dường như biến mất không dấu vết, cũng không biết người đã đi đâu.

Vì sương mù quá lớn, nên đã bao phủ tất cả mọi người.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu khi thấy cảnh này cũng vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao cho tốt, cũng liều mạng la hét gọi Diệp Thiên.

Vì bây giờ tâm trạng của Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn giống nhau, cũng không biết người ở đâu, có chút lo lắng đối phương có bị nguy hiểm hay không.

Bởi vậy lúc đó trong quá trình la hét, Diệp Thiên cũng không nghe

thấy Uyển Châu đáp lại.

Thực ra Diệp Thiên cũng vậy, vì người thực sự quá đông.

Sương mù bây giờ đã bao phủ toàn bộ con phố, bởi vậy muốn nhìn xem người ở đâu, đơn giản là quá khó khăn.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu cũng không rơi xuống nước.

Vì lúc đó không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, những vật khác đã sớm mờ ảo không rõ.

"A, Diệp Thiên, ngươi ở đâu, có nghe thấy giọng ta không?" Lúc đó Uyển Châu cũng không cảm giác không cẩn thận mà rơi xuống nước.

Bởi vậy lúc đó không nhìn rõ bất kỳ con đường nào, bao gồm cả con người.

Bởi vậy lúc đó cô ấy cũng vô cùng sốt ruột, không ngừng la hét tên Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể nghe thấy giọng mình, như vậy mới có thể hoàn toàn giải cứu cô ấy ra ngoài.

Nếu không thì thực sự vô cùng khó khăn.

Vì lúc đầu hai người vui chơi ở đó, mọi thứ đều rất tốt, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, cũng không muốn thấy.

Bởi vậy lúc đó Uyển Châu không ngừng la hét gọi Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể nghe thấy giọng mình.

Trong khi đó, một mặt khác, Diệp Thiên lúc đó vẫn không ngừng tìm kiếm Uyển Châu, vì hắn cảm thấy hai người lạc nhau cũng chưa chắc đã đi xa đến mức nào.

Bởi vậy lúc đó hắn cũng bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Lúc này đột nhiên hắn cũng nghe thấy một giọng nói, dường như là của Uyển Châu.

Bởi vậy lúc đó hắn cũng theo giọng nói vội vàng đi tìm.

Vì hắn biết Uyển Châu la hét như vậy, nhất định đã gặp phiền phức.

Bởi vậy lúc đó theo giọng nói tìm kiếm, đồng thời hắn cũng tìm thấy Uyển Châu đang rơi xuống nước, liền vội vàng cứu chữa.

“May mắn là có ngươi, Diệp Thiên, nếu không thì ta có lẽ đã không thể thoát ra khỏi nước này một cách thuận lợi rồi.

Lúc đó ngay khoảnh khắc đó ta đã nghĩ mình sắp chết rồi.” Lúc đó Uyển Châu cả người đều ướt sũng, nhưng dù thế nào, những chuyện xảy ra lần này thực sự vẫn còn in đậm trong ký ức.

Uyển Châu không có bất kỳ áp lực hay sợ hãi nào, cảm thấy khoảnh khắc ở dưới nước, quả thực khiến cô ấy có chút kinh hiểm vạn phần, nhưng may mắn là có Diệp Thiên kịp thời.

Hoặc kịp thời cứu chữa, mới có thể tránh khỏi.

Chương 1405

Bởi vậy lúc đó hai người sau khi xử lý xong những chuyện này, đồng thời cũng cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Mặc dù sương mù xuất hiện, nhưng sương mù cũng dần dần tiêu tan.

Vậy thì những người đó rốt cuộc đã đi đâu?

Những người này vừa nãy rõ ràng đều ở đây để ngắm hoa đăng.

Nhưng đột nhiên tất cả đều biến mất không dấu vết.

Bởi vậy lúc đó không thể không nghi ngờ.

Lúc đó hai người, phát hiện dưới chân mình biến thành thuyền.

Không còn là nước nữa.

Bởi vậy lúc đó cũng có không ít cô gái xinh đẹp trên thuyền, không ngừng chiêu đãi khách nhân.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy, vốn dĩ lễ hội hoa đăng đã xem và những cô gái xinh đẹp trước mắt hoàn toàn không giống nhau.

Bởi vậy lúc đó hai người cẩn thận thưởng thức một lát, mới phát hiện có thể cảm nhận được khí uế.

Bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng nâng cao cảnh giác, cảm thấy toàn bộ sự việc dường như vô cùng bất thường.

Nhưng bây giờ lại không xác định được toàn bộ sự việc rốt cuộc là chuyện gì, bởi vậy lúc đó họ cũng không ngừng cảm nhận được sự u ám này.

Đột nhiên có một cô gái xinh đẹp, cũng không ngừng trêu chọc

Diệp Thiên.

Lúc đó Uyển Châu khi thấy cảnh này, thực sự có chút chán ghét những cô gái xinh đẹp này, lại ở bên cạnh Diệp Thiên như vậy.

Bởi vậy lúc đó cô ấy thực sự có chút không thể nhìn được cảnh như vậy xảy ra.

Uyển Châu vốn dĩ không hề thích những nữ tử xinh đẹp đó, và Diệp Thiên cũng vậy.

Diệp Thiên trước nay chưa từng có hứng thú với những nữ tử xinh đẹp này, nhưng lại không thể từ chối, nên lúc đó cũng đành để họ ở bên, hy vọng có thể giúp mình chặn một kiếp nạn.

Bởi vì, Diệp Thiên có thể giải quyết mọi chuyện khác, nhưng riêng khi đối mặt với nữ nhân, dường như hắn lại chẳng có bất cứ biện pháp nào.

Cũng khó lòng chống cự loại này, vì vậy, lúc đó Uyển Châu để giúp Diệp Thiên giải quyết những chướng ngại vật trước mắt, nàng cũng bắt đầu ra tay.

Bởi vì biết Diệp Thiên không thích họ, nên nàng cũng không muốn những người này tiếp tục quấy rầy.

Thế là Uyển Châu nhanh chóng giúp Diệp Thiên thoát khỏi sự dây dưa của những nữ tử đó.Nhưng không phải vậy, có vài chuyện trong lòng Diệp Thiên đã sớm nghi ngờ từ lâu.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đều hoàn toàn cảm nhận được khí tức quỷ dị ở đây, nhưng lại không biết đó là chuyện gì.

Bởi vì lúc đó khi mọi người ở đây, những cảnh tượng nhìn thấy đều tươi đẹp, nhưng đột nhiên lại xuất hiện sương mù.

Và những người đó cũng biến mất không dấu vết trong đám đông,

điều này khiến Diệp Thiên không thể không nghi ngờ rằng họ đã lầm vào ranh giới Quỷ giới.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên sau khi thảo luận một hồi, đồng thời cũng đột nhiên nhìn thấy trong nước có quỷ hồn.

Thế là Uyển Châu và Diệp Thiên đã có thể dựa vào điều này để phán đoán sự việc, đặt nó lên lịch trình.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn có thể xác định một điều, hiện tại họ đang ở ranh giới Quỷ giới, vậy chắc chắn cũng có những nhân loại bị những nữ tử đó dụ hoặc.

Bởi vì họ hoàn toàn không biết rằng mình đã thân lâm vào nơi đó.Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, vì đã gặp phải chuyện này.

Vậy tuyệt đối không thể để nó tiếp tục phát triển, bởi vì những nữ tử xinh đẹp đó đều do Lệ Quỷ biến hóa thành.

Nếu cứ để như vậy, thì cũng sẽ có người mất mạng.

Chương 1406

Vì vậy, lúc đó để giải cứu tất cả mọi người, họ cũng giúp thoát khỏi khốn cảnh.

Nhân loại lúc đó căn bản không thể tưởng tượng nổi tình cảnh mà họ đang gặp phải rốt cuộc thê thảm đến mức nào.

Vì vậy, họ cứ nghĩ rằng những nữ tử xinh đẹp mà họ gặp chỉ là những ảo ảnh do tâm lý sinh ra.

Nhưng hiện giờ Diệp Thiên và Uyển Châu có thể giúp họ giải quyết phiền nhiễu, cũng chính là để họ có thể sống tốt hơn, không bị hoàn cảnh như vậy thay đổi.

Vì vậy, lúc đó nhân loại căn bản không thể lý giải, nên họ cũng đều tức giận.

Nhưng sau khi mọi người phát hiện tình cảnh nguy hiểm, đồng thời cũng không còn nghĩ rằng tất cả những điều này là do Diệp Thiên và Uyển Châu tạo ra nữa.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu làm như vậy, chẳng qua là muốn bảo vệ an toàn cho tất cả mọi người, không để họ bị ám hoặc chịu bất cứ tổn hại nào.

Dù sao thì cũng là một phen hảo ý.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không quan tâm nhân loại rốt cuộc có cách nhìn như thế nào, chỉ cần có thể giúp mọi người giải thoát khỏi khốn cảnh thì, bất kể xuất hiện vấn đề hay hiểu lầm gì, họ đều có thể chấp nhận.Những nữ tử này liều mạng tranh đoạt nhân loại, có lẽ những nhân loại này đối với họ cực kỳ quan trọng, nhưng Diệp Thiên dù thế nào cũng tuyệt đối không để họ được

như ý.

Vì vậy, lúc đó hắn lại càng phải thể hiện thực lực của mình, không ngừng phát huy công lực, đánh bay tất cả.

Lúc đó nhân loại cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nên họ thực sự sợ hãi tột độ, không ngừng nói với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Họ cũng hy vọng có thể được bảo vệ, nếu những nữ tử này bắt tất cả đi, thì chắc chắn là đường chết.

Hiện giờ nhân loại hoàn toàn hiểu rõ tất cả tình cảnh hiện tại.

Nếu như là trước đây, họ căn bản sẽ không tin Diệp Thiên và Uyển Châu sẽ giải cứu họ, ngược lại còn có cái nhìn sai lệch.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, trong lòng họ cũng trở nên không còn bình tĩnh nữa, lúc đó họ cũng biết Diệp Thiên và Uyển Châu là người tốt.

Vì vậy, lúc đó không còn cách nào khác, họ đành phải cầu cứu.

“Cầu xin hai vị, cứu lấy chúng ta đi.

Trước đây ta không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ ta biết hai vị là người tốt.” “Vì vậy, chỉ có hai vị mới có thể giúp chúng ta, mọi người thuận lợi thoát khỏi nơi này, nếu không chắc chắn sẽ bị bắt đi, chẳng biết có sống nổi không?” Diệp Thiên và Uyển Châu vì đã nhúng tay vào chuyện này, nên nhất định phải bảo vệ tốt tất cả nhân loại.

Trước đây những người đó đã thực sự sai lầm khi cho rằng Diệp Thiên và Uyển Châu gây ra sự phá hoại.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, họ cũng biết ai tốt ai xấu.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng nhanh chóng đưa tất cả nhân loại

đi.

Bởi vì những nhân loại này đều là người tay không tấc sắt, nếu để họ tiếp tục ở lại đây, thì chỉ có thể trở thành thức ăn cho những nữ tử kia.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên hiện giờ sẽ đánh bay tất cả, để họ có thể thuận lợi rời đi.

Nhưng tất cả mọi chuyện không hề như Uyển Châu đã tưởng tượng.

Lúc đó, khoảnh khắc nàng dẫn nhân loại rời đi, lại phát hiện bốn phía căn bản không có đường đi, bất kể đi đâu cũng dường như có một loại bình chướng ngăn cản bước chân tiến tới.

Vì vậy, trong lòng Uyển Châu cũng vô cùng lo lắng.Những nữ tử đó lúc bị Diệp Thiên đánh bay trong khoảnh khắc, tất cả mọi người cũng vô cùng kinh hoàng thất thố, bởi vì trước đó họ không hề hiểu Diệp Thiên rốt cuộc là người như thế nào, bao gồm cả thực lực của hắn.

Sau khi trải qua sự kiện này, tất cả các nữ tử dường như cũng có chút sợ hãi.

Lúc đó, khi thấy Diệp Thiên lợi hại như vậy, họ cũng đoán có thể hắn là thần tiên.

Vì vậy, lúc đó liền uy hiếp Diệp Thiên và nói: "Ngươi là người phương nào, đừng ở đây lo chuyện bao đồng.

Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến ngươi.

Nếu không phải nhìn vào thực lực siêu quần của ngươi hiện tại, chúng ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Chương 1407

Nhưng chuyện này ta cũng sẽ bẩm báo cho Diêm Vương gia, nhất định phải để ngươi biết rõ.” Sở dĩ những nữ tử đó nói như vậy, là bởi vì trong lòng họ rất rõ một điều, rằng họ căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Thay vì cứ dây dưa như vậy, thì chỉ có thể khiến họ mất mạng.

Vậy nên mọi người tự nhiên sẽ không ngu ngốc như thế sao?Sau khi những nữ tử đó nói xong, tất cả đều nhanh chóng bỏ đi, bởi vì trong lòng họ rõ nhất một điều, bây giờ họ chưa bắt được nhân loại nào, coi như thất bại.

Mọi chuyện đều chưa làm xong, hiện giờ lại đụng phải thần tiên có thực lực như Diệp Thiên, nếu tiếp tục ra tay, thì mọi người chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Bất kể là chuyện gì, dù là nhân loại hay yêu giới, đều mãi mãi lo lắng vấn đề tính mạng, nên tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng ra đùa giỡn.

Nhưng tất cả mọi chuyện, trong lòng những nữ tử đó rõ hơn bất cứ ai.

Lúc đó Diệp Thiên không hề muốn làm hại những nữ tử đó, chỉ không hy vọng họ làm hại những nhân loại kia, dù sao nhân loại cũng vô tội.

Vì vậy, Diệp Thiên vì đã nhìn thấy chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nên lúc đó dù thế nào cũng phải ngăn cản chuyện này xảy ra, bất kể họ lợi dụng nhân loại để làm gì.

Suy cho cùng những gì họ làm đều sai, vì vậy, khi những nữ tử đó bỏ đi, Diệp Thiên cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bởi vì lúc đó hắn nhất định phải điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện, nên hắn cũng không bị những nữ tử kia ngăn cản.

Diệp Thiên lúc đó không biết rốt cuộc những người này có phải là một phe hay không, nhưng nếu không điều tra rõ ràng chuyện này, thì hắn cũng không thể yên lòng.

Vì vậy, lúc đó dù thế nào cũng phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Còn ở một bên khác, Uyển Châu cũng dẫn theo nhân loại tiếp tục đi về.

Bất kể hiện tại rốt cuộc có đường hay không, Uyển Châu vì đã ở lại cùng Diệp Thiên, nên nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của những nhân loại này.

Tuyệt đối không thể để họ xảy ra bất kỳ vấn đề nào, nếu như vậy, thì hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, lúc đó nhân loại cảm thấy Uyển Châu và Diệp Thiên siêu cấp lợi hại, thế là trong quá trình tìm đường, họ cũng không ngừng hỏi: "Thực sự rất cảm ơn đã cứu chúng ta thoát ra, không biết hai vị có phải thần tiên không?

Chỉ có thần tiên mới lợi hại như vậy, nên mọi người thực sự rất tò mò." Uyển Châu lúc đó không trả lời những câu hỏi mà nhân loại đưa ra, bởi vì hiện tại nàng không chỉ phải lo lắng vấn đề sinh mệnh của họ, mà còn không rảnh để ở đây nghiên cứu thần tiên hay không.

Hiện giờ điều quan trọng nhất là nhanh chóng rời khỏi nơi này mới có thể nhanh chóng đưa họ trở lại trạng thái bình thường.

Vì vậy, trong quá trình tìm đường, đột nhiên nàng nhìn thấy rất nhiều quỷ hồn dưới nước đã bắt lấy nhân loại, và kéo xuống dưới.

Lúc đó, Uyển Châu giữ vững, sau khi thấy tình huống khẩn cấp, nàng cũng nhanh chóng thi pháp cứu trợ.

Nhưng vì pháp lực của nàng chỉ có thể thi triển ở một mức độ nhất định, nên trong tình huống lúc đó, nhân loại lại đặc biệt quá đông.

Lúc đó nàng thực sự có chút không chống đỡ nổi, bởi vì trong lòng Uyển Châu vẫn luôn tâm niệm, đều hy vọng có thể nhanh chóng cứu thành công tất cả những người đó.

Không hy vọng nhìn thấy bất cứ nhân loại nào vì thế mà bị thương hại.

Nhưng dù sao năng lực của một người có hạn, nếu muốn giúp họ giải trừ tất cả phiền nhiễu, thì cũng không phải là chuyện Uyển Châu có thể giải quyết bằng ba lời hai lẽ.

Vì vậy, lúc đó nàng đã dốc hết sức lực, dù thế nào cũng phải giải cứu nhân loại, nhưng cuối cùng có làm được như vậy hay không thì cũng không biết.“Cứu mạng!

Cứu mạng!

Mau cứu tôi với, tôi không muốn chết, tôi muốn sống!” Nhân loại lúc đó không biết rốt cuộc là chuyện gì, chỉ gặp phải tình huống nguy cấp như vậy, bất đắc dĩ, trong lòng mỗi người đều vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Vì vậy, lúc đó họ liều mạng la hét ầm ĩ, hy vọng có người đến giải cứu.

Dù sao tất cả nhân loại đều là người tay không tấc sắt, cũng chưa từng trải qua chuyện gì lớn lao.

Khi đối mặt với chuyện quỷ hồn này, đối với họ đả kích cũng vô cùng nghiêm trọng.

Chương 1408

Vì vậy, lúc đó họ chỉ biết la hét ở đó, không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, ngược lại còn dẫn dụ thêm nhiều quỷ hỗn.

Bởi vì bản thân những quỷ hồn này vô cùng khao khát nhân loại, khó khăn lắm mới nhìn thấy bóng dáng nhân loại, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Vốn dĩ họ cứ nghĩ trước đó Uyển Châu có thể dùng pháp thuật để cứu họ.

Nhưng việc la hét ầm ĩ ở đây đã ảnh hưởng đến kế hoạch bình thường.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi nghe thấy âm thanh đáng sợ này, cũng nhanh chóng lắng nghe rõ ràng.

Thế là hắn nhìn thấy những nhân loại đó đang bị quỷ hồn vây quanh, cũng vội vàng thi triển pháp lực lần nữa, và cứu tất cả lên.

Lúc đó những nhân loại này thực sự vô cùng cảm ơn Diệp Thiên, nếu không phải vì hắn kịp thời, thì mọi người hiện tại có lẽ không biết sẽ ở trong một trạng thái như thế nào.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không hề yêu cầu mọi người phải cảm ơn hay tin tưởng hắn nhiều đến mức nào.

Chỉ hy vọng họ có thể bình an vô sự, mọi chuyện đều ổn là đủ rồi.

Nhưng hiện giờ Uyển Châu lại không còn như trước nữa.

Bởi vì trước đây nàng biết những nhân loại này vô cùng cố chấp, nên mới muốn cứu.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, Uyển Châu lại cảm thấy

những nhân loại này dường như thực sự rất phiền phức.

Vốn dĩ lúc ban đầu là vì ý chí không kiên định, nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hiện giờ cũng chính vì nguyên nhân đó mới dẫn dụ ra nhiều quỷ hồn.

Vì vậy, lúc đó trong lòng nàng cũng thực sự bất bình, cảm thấy thực sự không nên cứu họ.

Tuy nhiên, lúc đó Uyển Châu tuy nghĩ như vậy, nhưng dù sao, vì nhân loại này và Diệp Thiên đều đã trải qua, vậy nàng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn họ chịu đựng tai họa như vậy.

Vì vậy, vì mọi chuyện đã thành ra thế này, thì nàng cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Sở dĩ bất kể lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, nàng cũng quyết tâm nhất định phải giúp họ thoát khỏi khốn cảnh.

Nhưng vào lúc này, nhân loại cũng bắt đầu không ngừng báo tên.

Lúc đó chỉ có một người, Vương Trường Danh dường như không lên tiếng.

Vì vậy, lúc đó trong lòng mọi người cũng vô cùng lo lắng.

Những nữ tử kia lúc đó khuyên Vương Trường Danh rằng khí số của hắn đã cạn từ lâu.

Lúc đó cả người Vương Trường Danh khi nghe đến "khí số đã cạn" thì gần như sợ hãi đến ngất xỉu, bởi vì hắn cũng chưa sống đủ.

Bởi vì khí số đã cạn, bất kỳ ai, dù là người tốt hay kẻ xấu, cũng đều không bao giờ muốn đột nhiên lìa đời như vậy.

Vì vậy, chuyện đó không phải là bình thường.

Nhưng có những chuyện đã được ông trời định đoạt, vậy căn bản không có bất cứ chuyện gì có thể thay đổi.

Vì vậy, chỉ có thể chấp nhận hiện trạng.Sau khi nói xong những lời đó, họ vội vàng quay về nơi cũ, bởi vì trong lòng họ rất rõ ràng, rằng họ căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Nếu tiếp tục như vậy, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, lúc đó họ đi tìm Hắc Bạch Vô Thường, để họ nhanh chóng chế phục Diệp Thiên, nếu không thì những người đó sẽ chẳng làm được việc gì.

Vì vậy, lúc đó khi các nữ tử dẫn Hắc Bạch Vô Thường đến, Hắc Bạch Vô Thường liền lớn tiếng rống ở đó, không ngừng truy bắt người.

Hai người họ vốn dĩ cứ nghĩ chuyện này dường như vô cùng dễ dàng có thể giải quyết, bởi vì lúc đó các nữ tử không nói rõ thân phận thật sự của hai người đó là như thế nào.

Chương 1409

Vì vậy, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường liền gầm lên, cứ nghĩ đối phương căn bản chỉ là những người vô lực, nên nếu muốn bắt giữ tất cả, thì đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng không ngờ, những người mà họ thấy lúc đó là Diệp Thiên và Uyển Châu.

Hắc Bạch Vô Thường hai người đối với thân phận của hai người họ, vô cùng kiêng kị.

Trước đó đã biết hai người họ là thần, nên lập tức trở nên sợ hãi.

"Thực sự không biết phải làm sao, không biết hai vị đại nhân quang lâm.

Nếu sớm biết, chúng ta tuyệt đối sẽ không dám mạo phạm.

Lần này ta biết lỗi rồi, hy vọng hai vị có thể tha thứ." Hắc Bạch Vô Thường quả thực rất thế lợi.

Lúc đó Diêm Vương gia (ý chỉ Hắc Bạch Vô Thường là người của Diêm Vương) không hề ngờ rằng ngay lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu đang đứng trước mặt.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều không như họ tưởng tượng.

Lúc đó, khi thấy hai người họ đứng ở đó, thì tâm trạng cũng vô cùng không tốt.

Bởi vì biết nếu đắc tội hai người này, thì họ sẽ không có ngày lành.

Tuy nhiên, lúc đó các nữ tử cũng không biết là chuyện gì.

Vì vậy, họ cũng nhanh chóng cầu xin tha thứ.

Bởi vì lúc đó Hắc Bạch Vô Thường đang trong quá trình sợ hãi, không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Nhưng ngay cả Hắc Bạch Vô Thường hai vị cũng không ngừng cầu xin, vậy chứng tỏ người đang đứng trước mặt lúc này hẳn phải là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Vì vậy, lúc đó để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, họ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nên lúc đó họ liều mạng ở đó không ngừng cầu xin, hy vọng có thể được tha một con đường sống.

Nhưng lúc này, Vương Trường Danh đã sớm kinh hồn bạt vía, nên không ngừng gọi Diệp Thiên đến cứu trợ.

"Cầu xin ngài, cứu lấy tôi đi." Vương Trường Danh lúc đó đã nhận ra Diệp Thiên là một người vô cùng có năng lực.

Nếu bây giờ không cầu cứu, thì chắc chắn sẽ bị Hắc Bạch Vô Thường dẫn đi.

Vì vậy, trong lòng hắn cũng không cam tâm, nên lúc đó không ngừng cầu cứu.

Nhưng Uyển Châu lúc đó lại cảm thấy Vương Trường Danh này căn bản không đáng để cứu.

Vốn dĩ, hắn chỉ đang cố tình diễn trò, nếu không phải vì hắn, thì mọi chuyện cũng sẽ không đến mức này.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng cảnh cáo Vương Trường Danh, và hất hắn ra, bởi vì loại người như vậy căn bản không đáng để cứu.

Cũng không cần thiết lãng phí thời gian trên người hắn.

"Tốt nhất là ngươi đừng nói nữa, cũng nên an phận một chút.

Bây giờ thực sự quá ồn ào rồi.

Chẳng lẽ những chuyện ngươi đã làm trước đây, trong lòng không có chút rõ ràng nào sao?"Uyển Châu hiện tại thực sự đã chán ngấy rồi, Vương Trường Danh thực sự không muốn nghe thêm bất kỳ lời nào nữa.

Nhưng dù sao, vì Diệp Thiên đã muốn quản chuyện này, vậy thì cũng không tiện.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng xem thử rốt cuộc Diệp Thiên sẽ trả lời như thế nào.

Thế là Diệp Thiên liền hỏi Hắc Bạch Vô Thường: "Hai vị cũng không cần phải sợ ở đây.

Chương 1410

Các ngươi hẳn cũng rõ, mặc dù ta thực lực siêu cường, không phải đối thủ của các ngươi, nhưng ta cũng tuyệt đối sẽ không cản trở các ngươi làm việc.

Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định phải làm rõ.

Vì vậy, mau xem thử Vương Trường Danh rốt cuộc khí số đã tận hay chưa.

Nếu chưa tận thì ta quyết định sẽ giúp hắn." Vì vậy, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường cũng kiêng kị thực lực của Diệp Thiên, nên không dám nói nhiều, nhanh chóng đi tra thọ mệnh của Vương Trường Danh.

Vì vậy, trong quá trình lật xem sổ sách, họ thấy Vương Trường Danh quả thực dương thọ đã cạn.

Vì vậy, lúc đó họ liền nói với Diệp Thiên: "Thọ mệnh của Vương Trường Danh quả thực đã tận rồi, nên những nữ tử kia mới bắt hắn đi.

Vì vậy, chuyện này chúng ta cũng có căn cứ.

Nếu không phải dương thọ đã tận, chúng ta tuyệt đối sẽ không thể ở đây tùy tiện bắt người." Lúc đó tất cả các nữ tử đều bắt đầu tranh luận ồn ào, vì dương thọ của hắn đã cạn, vậy thì nên ăn thịt Vương Trường Danh.

Bởi vì bản thân những nữ tử này làm những chuyện đó, cũng không phải là sai, bởi vì hiện tại Vương Trường Danh đã hết khí số.

Vậy thì việc ăn thịt cũng là bình thường thôi.

Vì vậy, nếu Diệp Thiên cứ để những nữ tử này ở đây làm loạn, thì hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không ngừng tìm kiếm.

Lúc đó Diệp Thiên, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường, nhưng lại rất quen thuộc với những nữ tử kia, nên lúc đó không ngừng truy vấn lai lịch của họ: "Những nữ tử này rốt cuộc có thân phận như thế nào?

Vì sao lại cứ ở đây tranh cãi ồn ào, nhất định phải ăn thịt Vương Trường Danh mới cam lòng rời đi?" Bởi vì lúc đó Diệp Thiên biết những nữ tử này, dường như căn bản không phải loại lương thiện, nhưng lại không biết vì sao nhất định phải ăn Vương Trường Danh.

Bất kể thọ mệnh của hắn đã tận, nhưng cũng không thể cứ để họ ăn thịt.

Vì vậy, lúc đó nhất định phải làm rõ chuyện này.

Đối với những chuyện mà Hắc Bạch Vô Thường đã nhúng tay vào, thì bất kể thế nào, họ khẳng định sẽ trả lời ngay lập tức.

Vì vậy, lúc đó họ cũng không dám nói dối.

Họ cũng trực tiếp kể rõ lai lịch của các nữ tử cho Diệp Thiên.

Bởi vì những nữ tử này đều là Lệ Quỷ do Âm giới nuôi dưỡng, nên hiện giờ những Lệ Quỷ này xuất hiện, chẳng qua là muốn ăn những người dương thọ đã tận.

Vì vậy, cũng không có gì không ổn.

Lúc đó Vương Trường Danh khi nghe những lời này, cả người hắn sợ đến chân tay mềm nhũn, không biết phải làm sao.

Nếu bây giờ không có ai có thể cứu hắn, thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Bất kỳ ai cũng không muốn chết như vậy.

Một người rất yêu quý mạng sống như Vương Trường Danh, lại càng không muốn để những Lệ Quỷ này ăn thịt.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng căn bản không còn cầu xin Diệp Thiên hay làm gì nữa, bởi vì hắn biết chỉ có chạy trốn mới có thể giúp mình bình an vô sự.

Vì vậy, lúc đó hắn khóc lớn và nhanh chóng chạy trốn.Uyển Châu lúc đó nhìn Vương Trường Danh đáng thương như vậy, cũng cảm thấy nếu cứ để hắn bị những Lệ Quỷ này dẫn đi, trong lòng nàng có chút không thoải mái.

Mặc dù lúc ban đầu nàng rất ghét người này, nhưng dù sao, nàng cũng cảm thấy dường như không nên xem nhẹ tuổi tác của hắn, dường như khí số cũng chưa tận.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu đặc biệt kỳ lạ một điều, Vương Trường Danh rốt cuộc đã làm chuyện ác gì, nên lúc đó nàng cũng không ngừng lật xem sổ sinh tử, muốn xem rốt cuộc tư liệu bên trong ghi chép thế nào.

Nếu một người không làm chuyện ác thì cũng sẽ không như vậy.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng quyết định điều tra rõ ràng chuyện này.

Chương 1411

Bản thân Uyển Châu không phải là một người tò mò.

Nhưng những chuyện liên tiếp xảy ra với Vương Trường Danh, thực sự khiến đầu óc nàng cũng không thể phân biệt.

Vì vậy, lúc đó trong quá trình lật xem, nàng mới phát hiện Vương Trường Danh hầu như không có bất cứ tư liệu nào.

Hoàn toàn trống rỗng.

Vì vậy, chuyện này càng khiến Uyển Châu có cảm giác khó hiểu, bởi vì nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dường như tất cả mọi chuyện đều tiến triển vô cùng không thuận lợi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, liền bắt đầu hỏi Hắc Bạch Vô Thường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới dẫn đến một loạt vấn đề xuất hiện: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao trên tư liệu căn bản không có bất cứ thông tin nào về hắn?

Rốt cuộc Vương Trường Danh này là chuyện gì?

Là người như thế nào?

Hôm nay ta cũng không cố ý gây sự, muốn điều tra rõ ràng toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối." Lúc đó Diệp Thiên thực ra và Uyển Châu hai người chỉ tò mò một chuyện duy nhất, vì vậy, lúc đó cũng không thể hỏi thêm Hắc Bạch Vô Thường.

Vì lần này họ đã hiệp đồng cùng Lệ Quỷ bắt Vương Trường Danh, vậy chắc chắn phải biết nguyên do bên trong.

Vì vậy, lúc đó cũng từ miệng họ mà biết được một số manh mối.

Tuy nhiên, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường cũng căn bản không thể

giải thích được một loạt vấn đề liên quan đến việc tư liệu trống rỗng, bởi vì họ cũng căn bản không rõ.

Những chuyện này đều do Diêm Vương nắm giữ, còn những việc trong phận sự của Hắc Bạch Vô Thường thì không như vậy.

Vì vậy, lúc đó họ liền nói với Diệp Thiên: "Chuyện này hai chúng ta cũng không biết là chuyện gì, nhưng hiện giờ khí số của Vương Trường Danh đã tận, nhất định phải đưa hắn về.

Bất kể hắn có chạy trốn thế nào, dù sao chuyện này tuyệt đối không thể dừng lại." Hắc Bạch Vô Thường lúc đó cũng biết Diệp Thiên là một người có thực lực, nhưng dù sao, những chuyện họ làm đều hoàn toàn trong phận sự của mình, không liên quan đến bất cứ ai khác.

Nhưng vì hôm nay họ đã đụng phải Diệp Thiên ở đây, nên họ sẽ không còn dính dáng gì sâu xa nữa.

Đồng thời những Lệ Quỷ kia cũng bắt đầu không ngừng náo loạn đòi ăn thịt người, bởi vì Vương Trường Danh vì khí số đã tận, ăn thịt hắn cũng là bình thường thôi.

Vì vậy, trong lòng mọi người đã sớm bất bình.

Thế là lúc đó Hắc Bạch Vô Thường khi thấy những Lệ Quỷ kia đang ồn ào náo loạn ở đó, cũng không ngừng quát mắng những Lệ Quỷ đó."Được rồi, đừng có ở đây mà ồn ào nữa.

Nếu còn ồn ào nữa thì đừng trách ta trừng phạt.

Chuyện còn chưa làm rõ, ở đây ồn ào làm gì?" Lúc đó những Lệ Quỷ này tìm Hắc Bạch Vô Thường, chẳng qua là muốn họ làm chủ cho mình.

Nhưng hiện giờ sau khi tìm họ, không những không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn để Vương Trường Danh chạy thoát.

Vì vậy, vấn đề hiện tại của Lệ Quỷ là, rốt cuộc khi nào thì mới có thể ăn thịt hắn.

Tuy nhiên, lúc đó trong quá trình bị Hắc Bạch Vô Thường huấn xích, trong lòng Lệ Quỷ cũng vô cùng không thoải mái.

Họ vốn dĩ không làm sai, chỉ vì sự xuất hiện của Diệp Thiên và Uyển Châu mới khiến tất cả mọi chuyện trở nên như vậy.

Vì vậy, lúc đó Lệ Quỷ sau khi bị Hắc Bạch Vô Thường huấn xích một phen, mọi người cũng không dám tranh cãi nữa, im lặng không nói một tiếng.

Nhưng trong lòng họ bất bình, Hắc Bạch Vô Thường trong lòng tự nhiên rõ ràng.

Vì vậy, vì chuyện này không có cách nào giải quyết, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường cũng đề xuất với Diệp Thiên và Uyển Châu, muốn dẫn họ đi tìm Diêm Vương, xem thử có thể điều tra rõ ràng triệt để chuyện này hay không.

Vì vậy, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường nói với Diệp Thiên: "Vì nếu muốn điều tra rõ ràng chuyện này, thì hai chúng ta cũng không thể biết được, cũng không thể giải thích thêm nhiều, dù sao chúng ta cũng không biết tình huống này là như thế nào.

Nếu muốn điều tra xem Vương Trường Danh rốt cuộc có thân phận như thế nào, thì hãy đi tìm Diêm Vương.

Chương 1412

Nếu không thì hai vị cứ đi theo chúng ta về bây giờ.” Lúc đó, trong quá trình Hắc Bạch Vô Thường dẫn Diệp Thiên và Uyển Châu đi tìm Diêm Vương, đồng thời cũng phái đệ tử lần nữa nhanh chóng bắt Vương Trường Danh về.

Bởi vì bất kể rốt cuộc là chuyện gì, dù sao cũng không thể để hắn chạy thoát.

Vì vậy, lúc đó Lệ Quỷ khi nghe Hắc Bạch Vô Thường nói như vậy, trong lòng mọi người đều vô cùng vui mừng.

Quả nhiên nếu chuyện này được giải quyết, thì Lệ Quỷ có thể no bụng một bữa, đồng thời cũng có thể ăn thịt Vương Trường Danh.

Vì vậy, lúc đó mọi người cũng nhanh chóng lũ lượt đi ra ngoài bắt.

Tuy nhiên, lúc đó Diêm Vương sau khi biết chuyện này, đồng thời cũng xem sổ sinh tử của hắn.

Nhưng lại không có tư liệu.

Lúc đó hắn cũng không ngừng trách mắng Phán Quan, bởi vì nếu không phải vì sai sót, thì trên tư liệu vì sao lại không có thông tin của Vương Trường Danh?

Ngược lại hiện giờ người này khí số đã tận.

Vì vậy, lúc đó Phán Quan cũng không ngừng lật xem tư liệu.

“Diêm Vương đại nhân, tư liệu tuyệt đối không sai.

Trước đây trên đó cũng có ghi chép tư liệu của Vương Trường Danh, nhưng không biết rốt cuộc đã bị ai sửa đổi, nên mới không hiển thị bất kỳ thông tin nào trên tư liệu.” Diêm Vương lúc đó sau khi biết

tin tức này, không ngừng trách mắng những thuộc hạ kia, quả thực làm việc không có chút cẩn trọng nào.

Chuyện quan trọng như vậy mà lại có thể để người khác làm hỏng.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không ngừng chỉ trích Phán Quan: "Chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm được, làm Phán Quan mà không biết sự cố như vậy đối với chúng ta khó xử đến mức nào sao?

Bây giờ Vương Trường Danh đã chạy thoát.

Bắt có về được hay không còn chưa chắc.

Bây giờ mau làm rõ chuyện này, rốt cuộc là ai đã sửa đổi?""Diêm Vương đại nhân, chuyện này tiểu nhân chưa làm tốt, nên xin hãy yên tâm.

Chỉ cần đi điều tra, nhất định sẽ điều tra rõ ràng, tuyệt đối sẽ không để người này tiêu dao ngoài vòng pháp luật." "Chuyện của Vương Trường Danh, tiểu nhân cũng có trách nhiệm không nhỏ, nên nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng." Chuyện như vậy đồng thời cũng khiến Phán Quan có chút trở tay không kịp, bởi vì dù sao chuyện như vậy chưa từng xảy ra.

Hiện giờ loại chuyện này, lại một lần nữa xảy ra trước mặt.

Trong lòng Phán Quan cũng vô cùng không thoải mái.

Lúc đó bị Diêm Vương trách mắng một trận trước mặt nhiều người như vậy, bất kể là ai đoán chừng cũng không chịu nổi thể diện.

Vì vậy, lúc đó bất kể thế nào, chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng, rốt cuộc là ai đã làm, vì sao lại để mình bị khiển trách một trận.

Vì vậy, lúc đó trong lòng Phán Quan cũng bất bình.

Nhưng không còn cách nào khác, dù sao chuyện này cũng xuất phát từ tay hắn, sai lầm không thể cứu vãn.

Lúc đó Phán Quan không còn cách nào khác, đành nhanh chóng đi điều tra rõ ràng chuyện này.

Tuy nhiên, ở một bên khác, những Lệ Quỷ kia nhanh chóng bắt được Vương Trường Danh.

Dù hắn có chạy nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng bước chân của họ.

Vì vậy, lúc đó cả người Vương Trường Danh sợ đến mức không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, lúc đó hắn muốn bỏ chạy, nhưng chuyện đời không bao giờ đơn giản như người ta tưởng tượng.

Lúc đó Lệ Quỷ bắt được Vương Trường Danh.

Thực ra trong lòng họ đã sớm muốn bắt hắn, sau đó ăn thịt.

Chương 1413

Nhưng dù sao, lần này Diêm Vương đã ra lệnh, yêu cầu bắt giữ hắn và đưa về Địa phủ.

Nếu không làm theo lời Diêm Vương, thì chắc chắn cũng sẽ bị trừng phạt.

Vì vậy, mọi người căn bản vẫn luôn nhẫn nại, cũng không nói nhiều.

Lúc đó, sau khi bắt Vương Trường Danh đến trước mặt Diệp Thiên, Diệp Thiên là người đầu tiên bắt đầu không ngừng trách vấn Vương Trường Danh: "Vương Trường Danh, thành thật khai báo rốt cuộc ngươi đã làm chuyện gì?

Không phải làm chuyện tốt, mà toàn là chuyện ác.

Nếu không thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?" Diệp Thiên lần này sở dĩ đến địa bàn của Diêm Vương, là để điều tra rõ ràng triệt để chuyện này.

Tuy nhiên, lúc đó Vương Trường Danh cũng là một người nhát gan sợ phiền phức.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không nói rõ tất cả mọi chuyện.

Thế là Diêm Vương tự mình hạ phàm đi xem rốt cuộc chuyện này xuất hiện ở đâu.

Bởi vì nếu chuyện này không điều tra rõ ràng, thì Diêm Vương gia cũng không thoát khỏi liên quan.

Vì vậy, lúc đó Diêm Vương và Diệp Thiên cùng Uyển Châu ba người, cùng nhau xuống đi tìm những chuyện liên quan đến Vương Trường Danh.

Bởi vì chuyện này nhất định phải trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng điều tra rõ ràng.

Như vậy trong lòng ba người cũng có thể bình tĩnh.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đi cùng Diêm Vương, chẳng qua là để có thể đạt được sự nhất trí tốt hơn về chuyện này.

Lúc đó, khi Diêm Vương hóa thân đến nhà Vương Trường Danh, hắn cũng bắt đầu đi hỏi gia quyến và nô bộc của Vương Trường Danh.

Lúc đó mọi người không hề trong quá trình điều tra, cho rằng Vương Trường Danh căn bản không làm chuyện tốt.

Nhưng trong quá trình hỏi thăm mới phát hiện Vương Trường Danh là một đại thiện nhân vô cùng tốt bụng, là loại người vui vẻ làm việc thiện, thích bố thí.

Vì vậy, khó trách trong chuyện như vậy hắn mới nổi tiếng lên.

Mọi người cũng đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện.Tuy nhiên, lúc đó khi ba người họ nghe tất cả gia quyến và nô bộc khen ngợi Vương Trường Danh, trong lòng mọi người cũng vô cùng không thoải mái, đặc biệt là Uyển Châu, bởi vì trong ấn tượng của nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy Vương Trường Danh là một người nhát gan sợ phiền phức, cũng mang đến phiền toái.

Khoảng thời gian đó Uyển Châu vẫn luôn cho rằng hắn là một đại kẻ xấu xa không làm điều gì tốt.

Nhưng hiện giờ qua lời của nhiều người như vậy, sau khi biết toàn bộ phẩm hạnh của hắn, nàng cũng cảm thấy mình đã nhìn lầm người.

Nếu không phải vì trước đây nàng có chút hiểu lầm đối với hắn,

thì cũng tuyệt đối không thể khiến hắn sợ hãi đến mức này.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cảm thấy mình thực sự đã thiếu sót trong thái độ đối với Vương Trường Danh này.

Mặc dù trước đây nàng và hắn không hề quen biết, nhưng dù sao, một người khi nhìn nhận một người khác không nên dùng ánh mắt định kiến để đối đãi.

Nhưng Uyển Châu lại chính là như vậy.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng cảm thấy nên thay đổi thái độ đối với Vương Trường Danh, nếu không thì thực sự không biết phải đối mặt như thế nào, bởi vì bất kể thế nào, hiện tại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối đều đã được hỏi rõ ràng, cũng biết Vương Trường Danh vẫn luôn là một người giúp đỡ người khác.

Vì vậy, người như vậy không nên chịu đựng đãi ngộ như thế, lại càng không thể để Lệ Quỷ ăn thịt hắn.

Vì vậy, lúc đó sau khi ba người trở về, thái độ của Uyển Châu đối với Vương Trường Danh cũng thay đổi 180 độ, hảo cảm độ cũng vô cùng lớn.

Bởi vì Uyển Châu hiện tại đã hiểu rõ thân phận thật sự của hắn, bao gồm cả tính cách và các phương diện khác, nàng tuyệt đối không thể đối đãi như vậy nữa.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, thì tất cả chuyện này cũng cần có một lời giải thích.

Hiện giờ Lệ Quỷ đều đang chờ đợi để ăn thịt, vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng hỏi Diêm Vương, rốt cuộc nên xử lý như thế nào.

Chương 1414

Hắn cũng hy vọng Diêm Vương có thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, và có một biện pháp đối phó tương ứng.

“Diêm Vương đại nhân, mọi chuyện đều đã làm rõ rồi.

Vương Trường Danh căn bản không phải người xấu, nhưng khí số đã tận.

Không biết chuyện này, ngài rốt cuộc nên xử lý thế nào?” Chuyện như vậy Diêm Vương cũng chưa từng trải qua.

Mặc dù hiện tại sự việc đã điều tra rõ ràng minh bạch, nhưng hiện tại Vương Trường Danh chỉ có thể tạm thời ở lại Âm giới.

Bởi vì dù sao còn rất nhiều chuyện, Diêm Vương nhất định phải từng cái một đi tra xét.

Chờ đợi sau khi tất cả mọi chuyện điều tra rõ như lòng bàn tay, mới có thể thả Vương Trường Danh đi.

Dù sao hiện tại chuyện này tuy chỉ có thể điều tra ra là hắn không làm chuyện ác, vẫn luôn hành thiện, nhưng dù sao, trên tư liệu lại không hiển thị, đây cũng là một vấn đề vô cùng lớn.

Vì vậy, lúc đó tất cả Lệ Quỷ khi biết Vương Trường Danh ở lại Âm giới, mọi người cũng vô cùng thèm thuồng, cũng thường xuyên xông lên không ngừng bắt chuyện.

Lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người sợ hắn bị thương hại, nên lúc đó cũng không ngừng nhìn chằm chằm, bất kể thế nào, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người tuyệt đối sẽ không để Vương Trường Danh chịu thiệt hại nặng nề, dù sao loại người tốt như vậy cũng vô cùng khó tìm.

Vì vậy, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường sau khi biết chuyện này, cũng không ngừng liều mạng đuổi những Lệ Quỷ kia đi, không để họ tiếp xúc hay làm hại Vương Trường Danh.

Tất cả mọi người đều xuất phát từ ý tốt."Mau, tất cả mau rời xa Vương Trường Danh một chút.

Nếu ai còn dám tiếp cận, thì đừng trách ta không khách khí!" Hắc Bạch Vô Thường sở dĩ làm như vậy, cũng chính là vì Diêm Vương hạ lệnh, không ai được làm hại Vương Trường Danh, nhất định phải để hắn ở lại Âm giới cho tốt.

Bởi vì chuyện này thực ra trong lòng họ cũng rất rõ ràng, nhưng lại không khống chế được tư dục của mình.

Vì vậy, lúc đó trong quá trình xem Hắc Bạch Vô Thường ra tay, mọi người cũng không dám nói nhiều, cũng không dám đến gần.

Nếu một khi đến gần, Hắc Bạch Vô Thường tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mọi người.

Vì vậy, lúc đó trong lòng Lệ Quỷ, mặc dù bất bình nhưng cũng đành phải tạm thời rời đi.

Tuy nhiên, hiện tại Diêm Vương thực ra cũng biết, việc Vương Trường Danh hiện tại ở lại Âm giới cũng không phải là một hành động sáng suốt.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng đã thương nghị, để Vương Trường Danh mang theo ký ức đầu thai vào hoàng thất.

"Vương Trường Danh, hiện tại có một cơ hội vô cùng tốt đặt trước mắt ngươi, nhưng không biết rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không.

Vậy thì ngươi phải xóa bỏ toàn bộ ký ức trước đây, để ngươi đầu thai vào hoàng thất.

Ngươi hẳn phải biết nếu đầu thai vào hoàng thất, thì thân phận và địa vị của ngươi sẽ thay đổi vô cùng lớn.

Không thể như trước đây nữa, sẽ quên đi tất cả mọi thứ." Lúc đó Diêm Vương khi đưa ra những vấn đề này, cảm thấy Vương Trường Danh có thể đáp ứng những yêu cầu mà mình đưa ra.

Nếu đổi là người khác, đoán chừng đã sớm đồng ý rồi.

Nhưng Vương Trường Danh lại quyết định, tuyệt đối không thể quên những chuyện trước đây.

Vì vậy, lúc đó hắn nói với Diêm Vương: "Những ký ức của ta đều vô cùng tươi đẹp.

Ta cũng không muốn để mất đi ký ức của mình, càng không muốn dấn thân vào tranh giành hoàng thất.

Nếu có lựa chọn, ta hy vọng được trở về với hoàn cảnh trước đây của mình." Vương Trường Danh không phải là người "có mới nới cũ".

Tất cả mọi chuyện trước đây đối với hắn mà nói, hắn cũng hy vọng có thể trở về, sống trong trạng thái đó.

Vì vậy, lúc đó Diêm Vương cảm thấy Vương Trường Danh quả thực không biết thức thời, cơ hội tốt như vậy mà cũng không muốn nắm bắt.

Vì vậy, lúc đó thấy hắn không muốn, liền ném hắn vào Luân Hồi Tỉnh.

Chương 1415

Tuy nhiên, lúc đó Diệp Thiên nhìn Vương Trường Danh vinh hoa phú quý, liền không quản chuyện này nữa.

Bất kể luân hồi như thế nào, chỉ cần hắn có thể sống hạnh phúc, thì cũng là sự giúp đỡ lớn đối với người đó.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, cuối cùng chuyện này cũng có thể sáng tỏ.

Cũng không cần phải quấy rầy bất kỳ ai nữa.

Nhưng không bao lâu sau, Vương Trường Danh cũng không biết là chuyện gì, lại một lần nữa trở về Địa phủ.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này thực sự có chút nghi vấn.

Bởi vì bản thân Vương Trường Danh vừa mới quay về chưa được bao lâu, vì sao đột nhiên lại quay trở lại.

Vì vậy, trong quá trình truy vấn mới biết được, hóa ra Vương Trường Danh lúc đó vì cứu một cung nữ, lại một lần nữa tử vong, nên mới quay trở về.

Lúc đó Diệp Thiên thực sự không thể tưởng tượng, vì sao một người tốt lại cứ liên tiếp mất đi sinh mạng của mình, trong khi những kẻ xấu lại sống tốt trên đời, chẳng có chuyện gì xảy ra.Diệp Thiên lúc đó luôn cảm thấy có một số chuyện dường như chưa được làm rõ, bởi vì Vương Trường Danh liên tiếp quay trở lại, thực sự khiến trong lòng hắn sinh ra nghi vấn.

Nếu một người rốt cuộc ở trong tình huống như thế nào, Diệp Thiên hiện tại cũng thực sự không thể suy đoán, dù sao Vương

Trường Danh trước đây vẫn luôn là một đại thiện nhân.

Nhưng vì sao lại lần này đến lần khác quay trở lại, nên đó mới trở thành nghi vấn cuối cùng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên lại một lần nữa đi lật xem sổ sinh tử, nhưng trên đó vẫn không có bất kỳ thông tin nào.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu lần đầu tiên thông tin hoàn toàn không có, vậy vì sao hiện tại thông tin vẫn không có.

Vì vậy, lúc đó hắn cảm thấy chuyện này dường như có điểm nghi vấn, thế là cũng nhanh chóng đi hỏi Diêm Vương: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao trước đây trên sổ sinh tử không có thông tin của hắn, nhưng lần này cũng không có?

Rốt cuộc vấn đề xuất hiện ở đâu?" Diệp Thiên sở dĩ nghi vấn như vậy, cũng chính là vì hắn cảm thấy bất kể là người như thế nào, trên sổ sinh tử chắc chắn đều có tư liệu ghi chép.

Nhưng Vương Trường Danh này thực sự khác biệt, trước đây không tra được bất kỳ tư liệu nào đã đành, hiện tại lại thấy căn bản không có tư liệu tồn tại.

Loại trạng thái thiếu sót như vậy, không thể nào lần này đến lần khác lại xảy ra sai sót.

Vì vậy, lúc đó trong quá trình hỏi Diêm Vương, cả người Diêm Vương cũng mờ mịt.

Bởi vì ở Địa phủ lâu như vậy, chưa từng xảy ra loại chuyện này.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không biết, phải làm thế nào mới có thể giải đáp vấn đề này.

Lúc đó Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra, Diêm Vương lần này đã vô lực giải thích tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng nhanh chóng đi tìm Địa Tạng Vương Bồ Tát, xem thử có thể biết được một loạt vấn đề liên quan đến Vương Trường Danh hay không.

Bởi vì nếu chuyện này, không thể có được lời giải thích nhanh chóng, thì trong lòng Diệp Thiên cũng chắc chắn sẽ có nghi vấn.

Chuyện này tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy.

Vì vậy, lúc đó hắn đã đến chỗ Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Trong quá trình hỏi thăm, Diệp Thiên cũng biết được, hóa ra Vương Trường Danh vẫn luôn là một đại thiện nhân, nên mới xảy ra vấn đề như vậy.

Nhưng tình huống cụ thể, hiện tại cũng không có bất kỳ ai có thể biết, cũng không thể có được một kết luận nhất định.

Diệp Thiên để có thể điều tra rõ ràng triệt để mọi chuyện, cũng quyết định đi tìm hiểu.

Vì vậy, lúc đó Địa Tạng Vương đã gợi ý rằng Vương Trường Danh là một thiện nhân.

Thế là Diệp Thiên liền nghĩ đến Luân Hồi của Thiện Đạo Thánh Nhân.

Chương 1416

Nếu như là trước đây, Diệp Thiên có thể đã không nhớ chuyện này.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên, vì đã tìm hiểu chuyện này, thì nhất định phải làm rõ tất cả vấn đề, nếu không thì tảng đá lớn trong lòng hắn sẽ mãi không thể đặt xuống.

Dù sao nếu Vương Trường Danh không phải là một thiện nhân, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không đi quản chuyện này.

Nhưng hiện tại tất cả mọi chuyện đều biểu hiện trước mắt, nếu không quản, trong lòng hắn lại cảm thấy có chút áy náy.

Vì vậy, lúc đó không còn cách nào khác, hắn cũng đành phải một lần nữa ném Vương Trường Danh vào Luân Hồi Tỉnh, muốn xem thử sau này luân hồi, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Bởi vì chỉ có trong tình huống hiện tại, mới có thể phán định Vương Trường Danh rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, nên mới liên tiếp quay trở lại.Lúc đó sau khi Vương Trường Danh một lần nữa bị ném vào Luân Hồi Tỉnh, đồng thời Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, để có thể điều tra rõ ràng hơn chuyện này, cũng đi theo Vương Trường Danh đầu thai.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến hai người họ, biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không thì với tính cách của Uyển Châu, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện này chìm xuồng.

Vì vậy, lúc đó trong quá trình theo dõi hắn đầu thai, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng lý giải được, sở dĩ Vương Trường Danh

hiện tại trở nên như vậy, cũng chính là vì khi còn nhỏ hắn bị rắn cắn.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên để có thể khiến chuyện này có lời giải đáp tốt hơn, cũng dùng pháp thuật để cầu trợ.

Trong quá trình luân hồi, Diệp Thiên cũng không ngừng chú ý từng hành động của Vương Trường Danh, cũng muốn xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì hiện tại tất cả những tư liệu thiếu sót, thực sự khiến trong lòng Diệp Thiên không ngừng sinh ra nghi vấn.

Nếu những vấn đề này không thể được giải đáp, thì trong nội tâm hắn cũng không thể vượt qua được chướng ngại.

Vì vậy, lúc đó sau khi xem tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên dường như cũng đã hiểu ra rất nhiều điều.

Tuy nhiên, Vương Trường Danh sau khi lớn lên từng chút một, đồng thời cũng mang theo ký ức của mình đi cứu giúp những vùng bị hạn hán.

Bởi vì một lần hạn hán đã mang đến cho bách tính những nỗi đau thực sự quá lớn.

Nhưng Vương Trường Danh lại cảm thấy dựa vào năng lực của mình có thể giúp mọi người thoát khỏi khốn cảnh, cũng không có gì tốt hơn thế.

Vì vậy, lúc đó những chuyện này Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, đều hoàn toàn nhìn thấy.

Bởi vì không biết Vương Trường Danh đã làm chuyện thiện gì, bởi vì trong miệng tất cả mọi người, những gì nhắc đến về Vương Trường Danh thực sự khiến mọi người vô cùng kính nể.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng tin rằng tất cả những gì mọi người

nói đều không phải lời giả dối.

Vì vậy, lúc đó sau khi hiểu rõ một phen, hắn cũng biết Vương Trường Danh quả thực là một người rất lương thiện, bởi vì hắn chưa từng xem trọng sinh mạng của mình bao nhiêu, vẫn luôn nghĩ cho người khác.

Một lần Vương Trường Danh lợi dụng sở trường của mình đã giải cứu tất cả bách tính.

Lúc đó bách tính cũng vô cùng cảm ơn, và lập sinh từ cho hắn.

Bởi vì lúc đó bách tính thực sự không biết phải làm thế nào mới có thể cảm ơn, nên cũng đã nghĩ ra cách như vậy.

Bởi vì như vậy có thể giữ Vương Trường Danh, mãi mãi trong nội tâm.

Họ cũng sẽ thờ cúng như thần.

Bách tính yêu quý hắn, bởi vì nếu không có hắn giúp giải quyết hạn hán, thì ruộng đồng chắc chắn cũng sẽ mất hết.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đều nhìn rõ, những việc thiện mà Vương Trường Danh đã làm, thực sự khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ, và sùng bái.

Bởi vì hiếm có người nào có thể làm được như vậy.

Vì vậy, lúc đó trong lòng hắn cũng biết, những chuyện mà một đại thiện nhân làm, đoán chừng bất kỳ ai cũng không thể làm được.

Tuy nhiên, sau chuyện đó, Vương Trường Danh vào buổi tối khi đang nghỉ ngơi, không ngờ lại gặp thích khách ám sát.

Chương 1417

Vì vậy, lúc đó hắn cũng bất cẩn rơi xuống vách đá.

Hắn vốn cứ nghĩ lần này sẽ chết, nhưng Diệp Thiên lại thi pháp giúp đỡ, cứu chữa khiến hắn không mất đi bất kỳ sự an toàn tính mạng nào.

Bởi vì Diệp Thiên kịp thời ra tay, nên mới tránh được một loạt vấn đề xảy ra.Diệp Thiên lần này ra tay cứu chữa hắn, nhưng Uyển Châu thực sự có chút không minh bạch, vì sao Diệp Thiên lại lần này đến lần khác giải cứu hắn.

Rốt cuộc hắn có kế hoạch gì, bởi vì trước đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người không hề thương lượng hay gì cả.

Vì vậy, Uyển Châu cũng đặc biệt có chút không hiểu, Diệp Thiên muốn làm gì, rốt cuộc là vì điều gì.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng nhanh chóng hỏi Diệp Thiên.

Bởi vì Uyển Châu sau khi trải qua những chuyện này, vẫn luôn vô cùng nghi hoặc.

“Diệp Thiên, ngươi làm gì vậy?

Lần này chúng ta không phải muốn xem Vương Trường Danh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong luân hồi sao?

Vì sao ngươi lại cứ liên tiếp sau khi chuyện xảy ra, lại chọn cách đi cứu hắn?

Ngươi biết hay có kế hoạch gì, ta thực sự có chút không hiểu, có thể nói cho ta biết không?” Uyển Châu lúc đó khi nói ra những lời này, cũng thực sự vô cùng kỳ quái, vì sao Diệp Thiên lại lần này đến lần khác ra tay giải cứu hắn?

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không nói rõ rốt cuộc là như thế nào, chỉ cảm thấy có một số chuyện Diệp Thiên hiện tại chưa hoàn toàn làm rõ, nên lúc đó cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng không thể hoàn toàn đưa ra câu trả lời xác định.

Vì vậy, lúc đó Vương Trường Danh trong vách đá được thợ săn cứu, thợ săn cũng đưa Vương Trường Danh về huyện thành.

Bởi vì biết đó mới là nơi thuộc về hắn, hiện giờ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Người thợ săn lúc đó cũng không biết Vương Trường Danh, rốt cuộc vì sao lại rơi xuống vách đá.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có thể cứu người, trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

Mặc dù trước đây hắn và Vương Trường Danh hai người không hề quen biết, nhưng cái kiểu chuyện "thấy đường bất bình rút đao tương trợ" này, người thợ săn vô cùng nguyện ý làm.

Vì vậy, lúc đó sau khi được đưa về huyện thành, giữa đường không ngờ thích khách lại một lần nữa xuất hiện.

Lần này thích khách cũng không biết là chuyện gì, dường như nhất định phải giết chết Vương Trường Danh mới cam lòng.

Vì vậy, lúc đó người thợ săn không rời đi.

Vương Trường Danh không hy vọng người thợ săn này vì thế mà chịu bất kỳ tổn hại nào.

Vì vậy, lúc đó để có thể cứu giúp hắn, người thợ săn lại trực tiếp bị thích khách sát hại.

Bởi vì Vương Trường Danh cũng không ngờ chuyện như vậy sẽ xảy ra trên người hắn.

Lần này đến lần khác để người khác ra tay giúp đỡ, nhưng hắn chưa từng hối hận.

Bất kể là chết để cứu chữa người khác, hoặc không còn bất kỳ đường sống nào, Vương Trường Danh chưa từng quan tâm đến vấn đề sinh tử của mình.

Bởi vì hắn chỉ hy vọng những người mà hắn nhìn thấy đều có thể sống an nhiên vô sự là đủ rồi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Khi hắn một lần nữa ra tay muốn giải cứu Vương Trường Danh, lại phát hiện đã quá muộn, bởi vì hắn không ngờ, thích khách trên đường lại ra tay ám sát.

Vì vậy, lúc đó hắn phát hiện, dù cứu vãn thế nào cũng không thể cứu sống lại được.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi xem xét những chuyện này cũng đã quyết định, đồng thời khẳng định được suy nghĩ trong lòng hắn.

Chương 1418

Bởi vì trước đó Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy nhưng chưa xác định, nhưng sau khi trải qua chuyện này, Diệp Thiên có thể hoàn toàn xác định một điều, Vương Trường Danh là một Thánh nhân.Lúc ban đầu, Diệp Thiên không tin lắm vào phán định của mình là thật hay giả, nhưng sau khi trải qua chuyện luân hồi này, cũng bao gồm sau khi chứng kiến tất cả mọi chuyện của Vương Trường Danh, hắn cũng có thể khẳng định Vương Trường Danh là Thánh nhân.

Nếu không thì tuyệt đối không thể tồn tại vấn đề như vậy.

Tuy nhiên, lúc đó Vương Trường Danh đầu thai thực sự vô cùng phiền não, cảm thấy nếu cứ mãi vì chuyện như vậy mà bận tâm, thì căn bản không có tác dụng lớn.

Vì vậy, lúc đó hắn liền muốn trở về nhân gian.

Lúc đó hắn đã nói hết những lời trong lòng với Diêm Vương: "Diêm Vương gia, ta đã ở đây một thời gian dài rồi, căn bản không muốn luân hồi hay gì nữa.

Hiện tại ta đặc biệt phản cảm với chuyện này, nên hy vọng ngài có thể cho ta trở về nhân gian." Diêm Vương gia lúc đó căn bản không thể đáp ứng yêu cầu vô lễ như vậy của Vương Trường Danh.

Bởi vì bản thân hắn hiện tại do chuyện này, căn bản không thể trở về nhân gian.

Vì vậy, yêu cầu vô lễ như vậy, lúc đó Diêm Vương cũng đã từ chối Vương Trường Danh.

Bất kể hắn có nguyện ý hay không, chuyện này vì đã trở thành định cục, không có quyền lợi thay đổi.

Vì vậy, lúc đó Diêm Vương cũng không muốn dây dưa nhiều với Vương Trường Danh, hoặc giao lưu trên ngôn ngữ, bởi vì chuyện đã đến mức này, thả hắn về thì còn có thể làm gì.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên lại cảm thấy Vương Trường Danh, vì đã không còn muốn chuyển thế luân hồi nữa, vậy thì cũng có thể để hắn làm một Tán Tiên.

Như vậy cũng có thể tự do tự tại, không còn những chuyện không vui nữa.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đã nói phương pháp của mình cho Vương Trường Danh: "Nếu ngươi muốn trở về nhân gian, mà Diêm Vương lại không đồng ý, vậy chi bằng ta đưa ra một ý kiến tương đối đặc biệt hơn.

Đó là để ngươi làm một Tán Tiên.

Như vậy không cần phải luôn chuyển thế hay gì cả, như vậy há chẳng phải rất vui vẻ sao?" Lúc đó Diệp Thiên khi nói ra những lời này, Uyển Châu lại có chút không đồng ý.

Bởi vì nàng cảm thấy Diệp Thiên làm như vậy, thực sự có chút quá thiếu suy xét.

Vì vậy, lúc đó Vương Trường Danh không có ở đây, Uyển Châu vào lúc này thái độ lại thay đổi.

Vì vậy, nàng lại bắt đầu nói lời mềm mỏng với Diêm Vương, hy vọng có thể khiến Diêm Vương triệt để đồng ý chuyện này.

Lúc đó Diêm Vương không hề ngờ Diệp Thiên sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Tuy nhiên, nàng cũng không ngừng đi ngăn cản, bởi vì Vương Trường Danh bị giữ lại ở đây.

Nếu thực sự để hắn làm Tán Tiên như Diệp Thiên nói, thì mọi chuyện dường như tiến triển thực sự có chút không tốt.

Vì vậy, lúc đó Diêm Vương cũng không ngừng đi ngăn cản Diệp Thiên.

Nhưng cá nhân Diệp Thiên từ trước đến nay khi làm bất kỳ chuyện gì, đều có quyết định của mình.

Vì vậy, bất kể lời của ai, cũng căn bản không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Vì vậy, Diêm Vương có cách nghĩ như vậy, cũng tuyệt đối không để Diệp Thiên được như ý.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên biết nếu để Vương Trường Danh rời đi, thì không thể để Diêm Vương ở đây tiếp tục nữa.

Lúc đó hắn cũng không ngừng uy hiếp.

Diêm Vương tự nhiên biết thực lực của Diệp Thiên.

Nếu hắn thực sự muốn không khách khí, thì toàn bộ địa bàn của hắn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vì vậy, lúc đó không còn cách nào khác, hắn cũng đành phải đồng ý.

Vương Trường Danh vào lúc này, sau khi thấy Diêm Vương đáp ứng Diệp Thiên, cả người đắc ý quên hình.

Chương 1419

Vốn dĩ Vương Trường Danh không hề muốn ở lại địa phủ, ai mà không muốn quay về nhân gian chứ, huống hồ bây giờ lại có Diệp Thiên bảo vệ.

Như vậy thì chẳng cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì nữa.

Thế nên, trong lòng Vương Trường Danh lúc đó đã sớm vui mừng khôn xiết, vì chỉ có cách này hắn mới có thể thuận lợi rời đi.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu đưa Vương Trường Danh về đến nhân gian, hắn liền lẳng lặng bỏ đi tìm người thân.

Dù sao cũng đã rất lâu rồi Vương Trường Danh không được gặp gia đình, nỗi mong chờ trong lòng chỉ mình hắn hiểu rõ nhất.

Nhưng Vương Trường Danh vạn lần không ngờ rằng, thời gian trôi đi quá nhanh, nhân gian và Thiên giới thường có dòng thời gian khác nhau, thoáng chốc đã là trăm năm.

Người trong Vương phủ cũng vô tình phát hiện ra Vương Trường Danh đã trở thành tiên nhân.

Vì vậy, mọi người trong lòng đều vô cùng vui sướng, bởi vì bất kể thế nào, trong gia đình xuất hiện một nhân vật như vậy là chuyện tốt không gì bằng.

Ai nấy đều đặc biệt mừng rỡ, nên dù chuyện này vốn không nên rêu rao ầm ĩ, nhưng người thân của Vương Trường Danh dường như lại quá phấn khích, bèn đi khắp nơi khoe khoang.

Kể từ khi thành tiên nhân, Vương Trường Danh dường như không hề có chút khiêm tốn nào, nhất là chuyện như thế này, vốn không nên để người nhà biết.

Hoặc giả như có biết cũng không nên đi rêu rao khắp nơi, vì làm vậy chỉ mang đến cho hắn thêm phiền phức mà thôi.

Thế nên, lúc đó gần như tất cả mọi người đều cho rằng Vương Trường Danh đã trở thành tán tiên, chuyện này không chỉ mang lại cho hắn cảm giác ưu việt tột độ, mà còn khiến Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy mọi việc không hề đơn giản như họ nghĩ.

Bởi lẽ, lý do Diệp Thiên và Uyển Châu chọn để hắn làm tán tiên là vì không muốn thấy hắn phải chịu thêm những đả kích hay tổn thương nghiêm trọng nữa, nhưng tình hình hiện nay thật sự khiến họ không thể đoán được.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, vì vậy sau khi nghe được chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu vội vàng đi tìm Vương Trường Danh, bởi vì chuyện này nhất định phải để hắn ra mặt mới có thể giải quyết được.

Có những chuyện không nên nói ra thì nên tránh, nhưng Vương Trường Danh hiện tại lại không kiểm soát tốt được, khiến tin tức cứ thế lan truyền.

Điều này chắc chắn sẽ mang đến cho mọi người những cảm nhận khác nhau.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến tìm Vương Trường Danh, hắn lại không muốn gặp mặt.

Bởi vì Vương Trường Danh bây giờ dường như cảm thấy chẳng cần Diệp Thiên và Uyển Châu ở bên cạnh nữa, những việc trước đây hắn muốn làm giờ đều đã đạt được.

Cho nên bây giờ gặp lại cũng chẳng có gì cần thiết.

Đối với Vương Trường Danh, những gì cần làm họ đều đã làm, những gì cần cho đều đã cho.

Hắn cũng không còn bất kỳ liên quan gì với Diệp Thiên và Uyển Châu nữa, nhưng những chuyện này đối với hai người họ lại vô cùng quan trọng.

Bách tính khi biết Vương Trường Danh đã trở thành thần tiên thì cho rằng nếu có chuyện gì đều có thể đến cầu xin hắn giúp đỡ, như vậy sẽ không ai phải chịu khổ nữa.

Bất kỳ ai gặp khó khăn cũng sẽ đến thỉnh cầu Vương Trường Danh, vì trong lòng tất cả bách tính, được gặp thần tiên là một chuyện không hề dễ dàng.

Vì vậy, lúc đó bách tính vẫn luôn cầu khẩn Vương Trường Danh có thể ban phước cho họ.

Vương Trường Danh cũng rất được lòng dân chúng, hắn cũng hy vọng có thể khiến mọi người ngưỡng mộ mình, nhưng có những chuyện hắn căn bản không làm được.

Bởi vì hiện tại hắn không có một chút pháp thuật nào, thì làm sao có thể ban phước cho bách tính được chứ?

Do đó, hắn cũng không ngừng từ chối tất cả mọi người và nói: "Không phải ta không thể đáp ứng yêu cầu của mọi người, chỉ là thời cơ chưa đến, đợi đến lúc thích hợp ta tự nhiên sẽ ban phước cho các vị.

Cho nên chuyện này mọi người cũng đừng rêu rao nữa, việc ai nấy làm đi." Vương Trường Danh lúc đó đã dùng hình thức khéo léo để từ chối yêu cầu của bách tính, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu không từ chối, hắn cũng chẳng làm được gì, một chút pháp thuật cũng không có, làm sao khiến người khác tin phục được?

Hắn cũng không thể để người khác biết được sự thật.

Trong khoảng thời gian gần đây, Vương phủ cũng đã nhận được

rất nhiều của cải.

Chương 1420

Có rất nhiều người không ngừng đến biếu quà.

Biết hắn là thần tiên, mọi người tự nhiên có việc cần nhờ, cũng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của hắn.

Họ cảm thấy phải đối đãi thật tốt, để hắn được vui vẻ hơn.

Vì vậy, của cải trong Vương phủ cứ thế ùn ùn kéo đến.

Cuộc sống của hắn hoàn toàn khác xưa, không chỉ vậy, họ còn cung cấp cho Vương Trường Danh những thứ ăn mặc, ở tốt nhất.

Vương phủ làm như vậy chính vì Vương Trường Danh đã thành tiên nhân, chắc chắn sẽ có những việc cần hắn làm, đồng thời cũng có thể lợi dụng hắn để đạt được mục đích nào đó.

Nhưng họ hoàn toàn không biết Vương Trường Danh rốt cuộc là thế nào, chỉ nghĩ rằng chiêu đãi hắn ăn ngon uống say là có thể khiến hắn vui lòng.

Như vậy cũng đã làm tròn trách nhiệm cần làm.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu biết Vương Trường Danh không muốn gặp họ, chắc chắn là có chuyện gì đó.

Dù sao thì chuyện này hai người họ cũng có tham gia, nếu không gặp được Vương Trường Danh thì có rất nhiều chuyện không thể giải đáp được.

Vì vậy, để có thể tiếp cận Vương Trường Danh tốt hơn, hai người họ bèn cải trang thành hạ nhân, sau đó thuận lợi vào được Vương phủ, vì họ muốn quan sát kỹ xem rốt cuộc Vương Trường Danh đang làm gì.

Sự việc đã phát triển đến mức nghiêm trọng như vậy, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không chọn gặp Diệp Thiên và Uyển Châu.

Cho nên, sau khi hai người họ cải trang thành hạ nhân vào phủ, họ thấy người của Vương phủ đang không ngừng ép Vương Trường Danh luyện tiên đan.

Bởi vì đã là tiên nhân thì việc biến ra tiên đan hẳn không có gì khó khăn, nhưng đối với Vương Trường Danh, đây thực sự là một chuyện vô cùng khó khăn, vì hắn căn bản không biết làm.

Vương Trường Danh đã quen với cuộc sống ở Vương phủ, bất kể là ăn hay ở, đều khiến hắn vô cùng vui vẻ, trước đây hắn chưa bao giờ được đối đãi như vậy.

Hiện tại có được mức sống thế này, đương nhiên mọi thứ đều không giống với những gì hắn nghĩ trong lòng.

Bao gồm cả lần này, người trong Vương phủ bắt hắn luyện tiên đan, cũng mang đến cho hắn phiền phức rất lớn.

Bởi vì bản thân Vương Trường Danh chỉ được người khác lầm tưởng là tán tiên, chứ không ai biết hắn không hề có bất kỳ pháp thuật nào.

Nếu muốn luyện chế tiên đan mà không có pháp thuật thì căn bản không thể làm được.

Vì vậy, tối hôm đó, Diệp Thiên và Uyển Châu đã tìm đến Vương Trường Danh, muốn hỏi cho ra lẽ rốt cuộc hắn nghĩ gì, tại sao lại muốn ở lại Vương phủ, hay mục đích cuối cùng là gì.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu nhất định phải làm rõ mọi chuyện, nếu không trong lòng họ cũng sẽ không cam tâm.

Khi họ tìm đến, Vương Trường Danh vô cùng kinh ngạc, vì không

ngờ hai người có thể tìm được đến đây, thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lúc đó, Uyển Châu bèn nói với Vương Trường Danh: "Tại sao ngươi lại ở đây?

Tại sao không rời đi?

Ngươi định khi nào mới đi?

Cứ ở mãi trong Vương phủ này sao?" Vốn dĩ trước đó Vương Trường Danh không muốn gặp Diệp Thiên và Uyển Châu, vì hắn có suy nghĩ riêng không tiện nói với bất kỳ ai.

Kể cả Diệp Thiên và Uyển Châu, dù trước đây họ có giúp đỡ hắn nhiều đến đâu, ít nhất bâydờ hắn đã được tự do, cho nên hắn muốn làm những gì mình thích.

Hắn cũng không cần phải giải thích với ai cả.

Trong quá trình bị tra hỏi, Vương Trường Danh đã bày tỏ thái độ của mình, rằng hắn muốn ở lại Vương phủ, tiếp tục sống ở đây lâu dài.

Bởi vì đổi lại là bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ cảm thấy cuộc sống trong Vương phủ tốt hơn bên ngoài rất nhiều, bất kể ăn ở đều có thể khiến người ta hưởng thụ sự tốt đẹp đó.

Sau khi Vương Trường Danh nói ra những lời này, Uyển Châu bắt đầu không ngừng chế nhạo hắn, cho rằng hắn là một kẻ ham mê hư vinh.

Chương 1421

Bởi vì hắn cảm thấy ăn mặc ở Vương phủ đều là tốt nhất, nên không muốn rời đi, còn viện ra bao nhiêu cớ cho việc không đi của mình.

Nhưng đúng lúc này, Vương Trường Danh cũng không biết tại sao, có lẽ không muốn nói thêm lời nào với Uyển Châu, bèn bắt đầu la lớn: "Có thích khách!

Trong Vương phủ có thích khách!" Chuyện như vậy hẳn là không có gì lạ, nên sau một tiếng ra lệnh, tất cả người trong Vương phủ nhanh chóng kéo đến, có người còn mời cả cao tăng đến trợ giúp.

Về điểm này, Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn không ngờ tới, họ không nghĩ Vương Trường Danh lại là người như vậy.

Hắn vốn không phải thế này, tại sao lại trở nên như vậy?

Lúc đó, Diệp Thiên đang quét sân, khi thấy cảnh này, ban đầu cũng không định gặp Vương Trường Danh.

Nhưng khi biết con người này đã thay đổi, hắn bèn bắt đầu dùng pháp thuật để trừng trị y.

Diệp Thiên vốn không muốn trừng trị Vương Trường Danh, nhưng những việc hắn làm thực sự khiến y không thể nào hiểu nổi.

Đã gây ra chuyện rồi thì cũng không cần phải nương tay với hắn làm gì nữa.

Vì vậy, sau khi trừng trị hắn một trận, tất cả bách tính dường như cũng bắt đầu đồn rằng Vương Trường Danh chỉ là một yêu quái, vì mọi người không hiểu rõ tình hình thực tế.

Họ cũng chưa từng thấy hắn sử dụng pháp thuật gì, nên trong lòng

mọi người ban đầu cứ ngỡ hắn là tiên nhân, nhưng sau khi trải qua những chuyện này, họ hoàn toàn cảm thấy như mắt mình đã bị lừa dối.

Bởi vì Vương Trường Danh đã ở đây một thời gian, nếu thực sự là tiên nhân thì hắn đã làm được những gì cho mọi người?

Mọi người suy nghĩ kỹ lại.

Thực ra từ khi Vương Trường Danh đến đây, mọi thứ đều bình an vô sự, hắn cũng không hề sử dụng bất kỳ kỹ năng nào, nên bây giờ mọi người đồn thổi hắn là yêu quái cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Lúc đó, Vương Trường Danh cũng biết chuyện này, nhưng không ngờ hết chuyện này đến chuyện khác lại liên tiếp xảy ra.

Bây giờ lại bị ép đến kết cục này, nên với tư cách là hắn, thực sự không biết phải làm sao.

Sự thay đổi của tất cả bách tính cũng rất lớn, khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Lúc đó, người trong Vương phủ cũng tin những lời của bách tính, vì bất kể đã tiếp xúc với Vương Trường Danh bao lâu, nếu hắn thực sự là tiên nhân, thì những việc hắn làm, mọi người thật sự có chút không nhìn nổi.

Vì vậy, người của Vương phủ lại một lần nữa ép hỏi Vương Trường Danh: "Ngươi chắc cũng đã biết tin đồn bên ngoài rồi, tất cả đều nói ngươi là yêu quái.

Nếu ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của mình, vậy thì mau chóng lấy tiên đan ra đây." "Nếu mọi người thấy được tiên đan, chắc chắn sẽ không hiểu lầm như trước nữa.

Nhưng nếu ngươi không luyện chế ra được, thì cũng nên biết hậu quả sẽ thế nào." Vương Trường Danh lúc đó thực sự đã cùng đường,

vì đối mặt với sự ép buộc của mọi người, trong quá trình luyện chế tiên đan, hắn thực sự không thể thay đổi sự thật trước mắt.

Bởi vì dù có bị ép thế nào, hắn cũng không thể làm được.

Vì vậy, hắn bắt đầu tìm kiếm sự giúp đỡ của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng tìm mãi không thấy hai người họ ở đâu, lúc đó Vương Trường Danh gần như rơi vào tuyệt vọng.

Không biết phải làm sao, vì đối mặt với sự tấn công từ cả bách tính và Vương phủ, hắn thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Đúng lúc đó, Diệp Thiên biết được chuyện này.

Đồng thời, y cũng biến ra tiên đan, đặt trong phòng của Vương Trường Danh, chẳng qua là để hắn đi giúp đỡ bách tính chữa trị bệnh tật, như vậy cũng có thể khiến hắn nhận được sự tin phục của mọi người.

Cho nên, khi Vương Trường Danh nhìn thấy những viên tiên đan đó, cả người hắn cũng vô cùng vui sướng.

Hắn bèn đưa tiên đan cho bách tính, sau khi họ dùng, bệnh tật cũng được chữa khỏi.

Vốn dĩ trước đây bách tính rất tin tưởng hắn, sau đó lại có chút không tin, nhưng sau khi trải qua việc chữa bệnh bằng tiên đan này.

Cuối cùng, tất cả bách tính lại bắt đầu tin phục Vương Trường Danh là một tiên nhân, không còn cho rằng hắn là yêu quái nữa.

Chương 1422

"Quả nhiên, Vương Trường Minh đúng là một tiên nhân, thảo nào trước đây không có nhiều hành động, hóa ra là vẫn luôn che giấu thân phận của mình.

Có lẽ chúng ta đã trách nhầm ngài ấy rồi, ngài ấy vốn không phải là người như vậy." Lúc đó, tất cả mọi người dường như đều tin rằng Vương Trường Danh là một tiên nhân, vì những viên đan dược mà hắn lấy ra quả thực đã chữa khỏi cho không ít bách tính đang chịu khổ.

Mọi người tự nhiên tin rằng hắn có năng lực đó, nên không còn đồn thổi hắn là yêu quái như trước nữa.

Giờ đây, Vương Trường Danh lại một lần nữa nhận được sự tán thưởng và coi trọng của mọi người.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Đúng lúc đó, có một tài chủ biết được chuyện này, bèn mang người vợ sắp chết của mình đến Vương phủ cầu cứu, hy vọng Vương Trường Danh có thể ban cho một ít đan dược.

Như vậy, vợ của ông ta mới có thể thuận lợi bình phục. "Tiên nhân, xin hãy cứu vợ tôi, bà ấy đã mắc bệnh nặng từ lâu, bây giờ thực sự đã hết cách rồi.

Nếu ngài có thể chữa khỏi cho bà ấy?" "Tất cả tiền tài tôi đều có thể dâng lên, dù phải trả giá đắt đến đâu tôi cũng cam lòng." Lúc đó, tài chủ nói với Vương Trường Danh, vì gia thế và địa vị của ông ta, tiền tài chắc chắn không thành vấn đề, chỉ cần có thể cứu sống được vợ ông ta.

Thì mọi vấn đề đều dễ giải quyết.

Nhưng Vương Trường Danh bây giờ căn bản không thể cứu được, vì vợ của ông ta vốn là người sắp chết, bây giờ không thể nào cứu sống một người như vậy.

Vì vậy, Vương Trường Danh đã từ chối tài chủ.

Không phải hắn thấy chết không cứu, mà là căn bản không thể cứu.

Đúng lúc đó, Hắc Bạch Vô Thường hai người cũng đã đến để thu hồn phách.

Vương Trường Danh lúc đó thấy hai người họ xuất hiện ở đó, cũng biết rằng một khi hai vị này đã đến, thì chứng tỏ vợ của tài chủ đã đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Nhưng dù sao đi nữa, Vương Trường Danh cũng hy vọng Hắc Bạch Vô Thường có thể nương tay.

Trong lúc Vương Trường Danh nói chuyện với Hắc Bạch Vô Thường, thái độ của họ không đặc biệt thân thiện, vì Hắc Bạch Vô Thường vẫn luôn rất coi thường Vương Trường Danh.

Nếu không có Diệp Thiên và Uyển Châu cứu giúp hắn, bao gồm cả những việc họ đã làm, thì hắn tuyệt đối không thể đứng ở đây cầu xin người khác.

Vì vậy, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường đã mắng hắn một trận.

Sau khi chuyện này kết thúc, Diệp Thiên lại đến tìm Vương Trường Danh và nói chuyện với hắn, hy vọng hắn có thể chủ động rời khỏi Vương phủ. "Sự việc đã đến mức này rồi, ngươi không nên mau chóng rời khỏi Vương phủ sao?

Không nên tiếp tục sống ở đây nữa, tốt nhất hãy nghe ta khuyên

một câu." Diệp Thiên đã nói hết lời, hy vọng Vương Trường Danh có thể đưa ra một lựa chọn sáng suốt, nhưng dù thế nào đi nữa, Vương Trường Danh vẫn không thay đổi quyết tâm, vẫn ở lại Vương phủ.

Giờ đây, tất cả bách tính đều bị kích động, không ngừng mắng chửi Vương Trường Danh, cho rằng hắn là một kẻ lòng dạ đen tối.

Một kẻ thấy chết không cứu.

Tất cả bách tính bây giờ chỉ cho rằng, Vương Trường Danh căn bản không xứng đáng ở lại đây nữa.

Nhưng đối với Vương Trường Danh, hắn không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hắn ở đây mọi thứ đều rất yên ổn, cớ sao đột nhiên lại cảm thấy bách tính dường như thay đổi quá lớn, thực sự khiến hắn không thể hiểu nổi.

Cũng không biết phải làm thế nào.

Lúc đó, Vương phủ biết được chuyện này, cũng không ngừng đổ hết trách nhiệm lên đầu Vương Trường Danh.

Họ từng cho rằng hắn làm việc rất ổn trọng, nhưng sau khi trải qua một loạt sự việc, họ cảm thấy hắn dường như không còn thích hợp để ở lại Vương phủ nữa. "Lần này thanh danh của Vương phủ đều bị ngươi làm cho rối loạn cả lên.

Chương 1423

Nếu có thể, ta thực sự không hy vọng ngươi còn bất kỳ liên quan nào với Vương phủ nữa, mau chóng rời đi đi." Người của Vương phủ lúc đó cũng rất dứt khoát, không hề có ý định giữ Vương Trường Danh lại nữa, vì giữ hắn lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tất cả những điều này Vương Trường Danh trong lòng chưa bao giờ nghĩ tới, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hoàn toàn khác với dự tính của hắn.

Khi Vương Trường Danh bị đuổi ra ngoài một cách phũ phàng như vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu đều chứng kiến toàn bộ.

Nhưng họ không chọn ra tay cứu giúp, cảm thấy mọi chuyện đều là do Vương Trường Danh tự làm tự chịu, vì ngay từ đầu.

Diệp Thiên đã khuyên hắn rời khỏi Vương phủ, nhưng lúc đó Vương Trường Danh dường như rất cố chấp, nhất quyết phải ở lại.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó cũng không rõ rốt cuộc là vì sao, tại sao hắn cứ nhất định phải ở lại.

Lúc đó, Vương Trường Danh đã sớm nhìn thấu lòng người, vì hắn chưa bao giờ thấy được sự thay đổi thật sự của thế nhân, khiến hắn không thể hiểu rõ.

Cũng không biết trong lòng họ rốt cuộc nghĩ gì, tại sao cứ biến hóa khôn lường, khiến người ta khó mà đoán được.

Sau đó, Diệp Thiên, Uyển Châu và Vương Trường Danh ba người cùng ra ngoài ở khách sạn, vì bây giờ Vương Trường Danh đã rời khỏi Vương phủ, gần như không còn gì cả.

Cũng không còn được mặc đẹp, ở sang như trước, tất cả mọi thứ

dường như đã hoàn toàn bị tước đoạt.

Mặc dù chuyện này đã hoàn toàn kết thúc, nhưng Uyển Châu đối với Vương Trường Danh vẫn luôn có cái nhìn không tốt, luôn cảm thấy con người này dường như có chút gì đó không rõ ràng.

Nhưng lại không biết dùng lời lẽ nào để hình dung.

Bởi vì Uyển Châu cảm thấy Vương Trường Danh có lúc làm việc thực sự thiếu suy nghĩ, cộng thêm việc nàng vẫn luôn có ấn tượng không tốt về hắn.

Cho nên dù thế nào, dường như ấn tượng đó cũng không thể thay đổi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa có một người ăn xin xuất hiện.

Khi Vương Trường Danh nhìn thấy người ăn xin, hắn thực sự không chút do dự, vội vàng ra ngoài cứu giúp, vì bất kỳ ai khi đối mặt với người ăn xin cũng đều có thể thờ ơ.

Nhưng chỉ có Vương Trường Danh là không làm vậy.

Cho nên, trong lúc Vương Trường Danh cứu giúp người ăn xin, Uyển Châu cũng đột nhiên có sự thay đổi rất lớn về hắn.

Vì trước đây nàng luôn cảm thấy con người này chỗ nào cũng không được, nhưng sau khi trải qua chuyện này, dường như đã có một chút thay đổi.

Vốn dĩ những việc Vương Trường Danh làm, Uyển Châu thật sự không dám khen ngợi, trước đây ấn tượng của nàng về hắn vẫn luôn không tốt, luôn cảm thấy con người này dường như có vấn đề về nhân cách.

Nhưng sau khi trải qua quá trình cứu giúp người ăn xin, Uyển

Châu dường như cảm thấy trong lòng Vương Trường Danh vẫn còn tồn tại thiện niệm.

Nếu không đổi lại là người bình thường, tuyệt đối sẽ không để tâm đến chuyện của người ăn xin như vậy.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng cảm thấy Vương Trường Danh dường như không xấu như nàng tưởng tượng.

Hoặc chỉ là kẻ hám lợi, yêu hư vinh.

Mặc dù lúc đó nàng không nói thêm bất kỳ lời nào, nhưng trong lòng Uyển Châu đã sớm thay đổi suy nghĩ.

Sau khi ba người ăn cơm xong, lại tiếp tục ở lại khách sạn.

Tối hôm đó, Vương Trường Danh nằm mơ thấy có hồng thủy.

Lúc đó hắn thực sự sợ hãi, cảm thấy nếu hồng thủy một khi bùng phát, thì tất cả bách tính đều sẽ bị liên lụy.

Cho nên Vương Trường Danh cảm thấy những gì mình mơ thấy giống như thật vậy.

Vì vậy, hắn vội vàng đi tìm Diệp Thiên, và kể lại những gì mình đã mơ thấy. "Tối qua trong lúc ngủ, ta mơ thấy nơi này có hồng thủy, cực kỳ thê thảm, cho nên không biết có thành sự thật không.

Chương 1424

Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết chuyện này, để ngươi có thể đưa ra đối sách tương ứng." Vương Trường Danh trong lòng rất rõ thực lực của Diệp Thiên, nếu chuyện này thực sự xảy ra, thì cũng chỉ có y mới giải quyết được.

Cho nên sau khi nghe xong, Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng.

Bởi vì nếu chuyện này là thật, thì sẽ rất nghiêm trọng.

Quả nhiên, ba ngày sau trời đổ mưa lớn.

Diệp Thiên tìm đến huyện lệnh, và bảo ông ta mau chóng di dời tất cả bách tính.

Đồng thời cũng nói ra chuyện hồng thủy, nhưng huyện lệnh căn bản không tin vào cách nói này.

Mơ cũng chưa chắc đã là thật, huống hồ ở đây từ trước đến nay chưa từng xảy ra hồng thủy.

Cho nên lúc đó huyện lệnh cho rằng Diệp Thiên nói nhảm, chuyện không thể nào xảy ra.

Nếu bảo mọi người di dời đến nơi an toàn, nhiều người như vậy biết đi đâu?

Vì vậy, ông ta căn bản không nghe lời Diệp Thiên nói.

Bởi vì trong quá trình đó, huyện lệnh chỉ cảm thấy đó đều là lời đồn nhảm, không thể nào thành sự thật.

Cho nên ông ta vội vàng ra lệnh cho bộ khoái đi kiểm tra một lượt.

Xem rốt cuộc có giống như Diệp Thiên nói không.

Lúc đó, bộ khoái vội vàng đi khảo sát sông ngòi, phát hiện sông

ngòi đã sớm cạn khô.

Căn bản không thể có hiện tượng như vậy xảy ra.

Cho nên sau khi khảo sát xong mọi tình hình, cũng vội vàng báo cáo lại cho huyện lệnh.

Lúc đó, huyện lệnh cảm thấy những lời Diệp Thiên nói hoàn toàn không đáng tin, cho nên ông ta cũng ngăn cản bách tính di dời.

Vì đã không có chuyện như vậy xảy ra, tại sao phải để bách tính di dời chứ?

Như vậy sẽ khiến lòng người hoang mang, sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Diệp Thiên thấy huyện lệnh cố chấp như vậy, đã nói đến mức này rồi mà vẫn cứ làm theo ý mình, như vậy sẽ hại chết tất cả bách tính.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thực sự cảm thấy vị huyện lệnh này quá hồ đồ, căn bản không suy nghĩ đến hậu quả.

Uyển Châu lúc đó thấy Diệp Thiên lo lắng như vậy, trong lòng cũng nảy sinh sự tò mò và nghi vấn, vì nàng không biết Diệp Thiên rốt cuộc làm vậy là vì cái gì.

Ba ngày sau có mưa lớn, nhưng cũng không thể chắc chắn là có hồng thủy, nhưng tại sao hắn lại quả quyết như vậy, vội vàng bảo Diệp Thiên đi di dời tất cả bách tính?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, cho nên Uyển Châu nhất định phải hỏi cho rõ.

Dù sao bây giờ huyện lệnh cũng không nghe lời khuyên của Diệp Thiên, một mực cố chấp, nên lúc đó Uyển Châu nói với Diệp Thiên: "Tại sao ngươi cứ nhất quyết phải bảo ông ta di dời?

Chẳng lẽ thật sự có hồng thủy sao?

Ngươi biết chuyện gì mà ta không biết à?" "Lúc nãy nghe ngươi nói, ta đã rất tò mò rồi.

Bộ khoái ở đây rõ ràng đã khảo sát, căn bản không có chuyện như vậy xảy ra, vậy tại sao ngươi lại chắc chắn như vậy?" Uyển Châu lúc đó hỏi như vậy là vì Vương Trường Danh đã kể giấc mơ cho Diệp Thiên, nhưng nàng hoàn toàn không biết gì.

Cho nên khi Diệp Thiên làm những việc đó, Uyển Châu cũng không tham gia, nên căn bản không biết giữa Diệp Thiên và Vương Trường Danh rốt cuộc là chuyện gì.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng kể lại những gì mình biết cho Uyển Châu.

Nếu không, mọi người đều sẽ cho rằng y đang nói nhảm, nhưng đó lại là sự thật.

Chương 1425

Nếu không nghe lời khuyên, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Ngươi không biết Vương Trường Danh có một đêm thấy hồng thủy sao?

Hắn có năng lực dự đoán, cho nên sau khi hắn nói với ta những chuyện đó, ta cảm thấy rất nghiêm trọng." "Cho nên ta mới bảo huyện lệnh đi di dời bách tính, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho họ." Uyển Châu lúc đó cũng đã hiểu đại khái đầu đuôi câu chuyện, nên không còn thắc mắc nữa.

Đúng lúc đó, Vương Trường Danh lúc ngủ trưa lại một lần nữa nằm mơ.

Hắn mơ thấy một con ác long đang làm loạn, hồng thủy đã nhấn chìm không ít người.

Cho nên Vương Trường Danh cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng, nhất định phải nói cho huyện lệnh biết.

Nhất định phải di dời tất cả bách tính, nhưng sau khi nói ra mọi chuyện, huyện lệnh vẫn không tin, vì ông ta cho rằng chuyện mơ mộng hoàn toàn là giả.

Bởi vì mọi chuyện xảy ra trong mơ không thể nào thành sự thật được.

Huyện lệnh vốn là một người dân bình thường, mặc dù là phụ mẫu quan của địa phương.

Nhưng ông ta vĩnh viễn không tin chuyện như vậy sẽ trở thành sự thật.

Ở đó cũng có rất nhiều bách tính nhận ra Vương Trường Danh,

cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó, Vương Trường Danh và huyện lệnh dù tin hay không, có những chuyện một khi đã xảy ra thì không thể nào chống lại được, nên cũng hy vọng ông ta có thể tự lo liệu.

Khi huyện lệnh biết được thân phận thật của Vương Trường Danh, ông ta cũng không ngừng cầu cứu hắn, vì trước đây ông ta không biết thân phận của hắn, cũng không biết những lời hắn nói là thật hay giả.

Cho nên mới chọn không tin.

Nếu mơ mà có thể thành sự thật thì tự nhiên là không thể, nhưng bây giờ khi đã biết thân phận của hắn rồi thì mới tin chắc không nghi ngờ. "Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, đã không nghe lời ngài nói, bây giờ thật sự biết lỗi rồi, xin hãy cứu những người này đi, nếu hồng thủy một khi bùng phát." "Thì tôi chết thảm lắm, cho nên những lời vừa rồi, cũng hy vọng đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân." Huyện lệnh lúc đó biết chuyện là thật, cả người đều sợ hãi tột độ, vì không ngờ lại xảy ra sự việc nghiêm trọng như vậy.

Cho nên lúc đó cũng thỉnh cầu Vương Trường Danh có thể ra tay giải cứu.

Chuyện này đã do Vương Trường Danh nói ra, thì chắc chắn là thật, vì hắn vẫn luôn có năng lực dự đoán.

Nếu giấc mơ không phải sự thật, hắn cũng tuyệt đối không làm lớn chuyện, khiến tất cả mọi người phải lo lắng, như vậy cũng sẽ khiến bách tính trong lòng không chịu nổi đả kích.

Giờ đây Vương Trường Danh cũng không hy vọng bất kỳ ai bị thương, cho nên lúc đó hắn quyết định làm mồi nhử, để hồng thủy cuốn trôi mình đi, như vậy có thể đi tìm ác long, đồng thời bách tính

cũng sẽ không bị tổn thương nữa.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng quyết định làm theo lời hắn, như vậy cũng có thể cùng hắn đi xem con ác long đó rốt cuộc là thế nào.

Nếu không giải quyết được con ác long này, thì chuyện hồng thủy chắc chắn cũng không thể có câu trả lời xác đáng.

Cho nên, sau khi Vương Trường Danh bị cuốn vào hồng thủy, Diệp Thiên và Uyển Châu đã đi theo đến sào huyệt của ác long.

Lúc đó không ít bách tính đều quay lại, cũng không ngừng cầu cứu, hy vọng có thể mau chóng giải cứu hắn ra ngoài.

Lần này Diệp Thiên và Uyển Châu đến, không gì khác hơn là để cứu hắn, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm vào sào huyệt của ác long.

Mặc dù đối với hắn không phải là chuyện gì to tát, nhưng Diệp Thiên lại vô cùng lo lắng. "Con ác long này không chịu ở yên dưới biển, lại đi làm loạn, có biết làm vậy sẽ hại đến bách tính không?

Nếu hôm nay không biết hối cải, thì đừng trách ta không khách khí." Diệp Thiên lúc đó thấy những bách tính vô tội bị hại, trong lòng dâng lên sự bất bình, cũng tuyệt đối không để ác long tiếp tục làm loạn ở đây.

Hôm nay nhất định phải thu thập nó, nếu không sau này có thể sẽ có những chuyện tương tự xảy ra.

Lúc đó, ác long đã chọn làm những chuyện như vậy, trời không sợ đất không sợ.

Bất kể Diệp Thiên là ai, nó cũng tuyệt đối không chịu thua.

Chương 1426

Cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu bắt đầu không ngừng tấn công ác long.

Ác long căn bản không phải là đối thủ của hai người, sau đó liền bị đánh bị thương.

Lúc đó nó vội vàng tấn công Vương Trường Danh, vì chỉ có hắn là tay không tấc sắt.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên và Uyển Châu đã phát hiện ra hành động này, vội vàng bảo vệ Vương Trường Danh, không để ác long làm tổn thương đến hắn.

Cho nên lúc đó ác long thấy tình hình trước mắt vô cùng bất lợi, nếu tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ chết ở đây.

Cho nên nó tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra, bèn vội vàng bỏ chạy, như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng, ngày tháng còn dài, sau này sẽ tìm cách báo thù.

Lúc đó, tất cả bách tính đều đã chứng kiến Vương Trường Danh chiến đấu với rồng như thế nào, cho nên cũng vô cùng phấn khích.

Ban đầu, mọi người không tin vào tính xác thực của chuyện này, có người còn chất vấn Vương Trường Danh, cho rằng giấc mơ của hắn không chính xác.

Bởi vì nếu chỉ dựa vào giấc mơ của một người mà có thể quyết định mọi việc, thì dưới gầm trời này hẳn là không có chuyện như vậy.

Mọi người không hiểu rõ Vương Trường Danh là người thế nào, chỉ có Diệp Thiên và Uyển Châu là hiểu rõ nhất.

Đặc biệt là Diệp Thiên, y biết Vương Trường Danh có năng lực

dự tri, nếu không biết hắn có khả năng đó, Diệp Thiên cũng không thể nào quả quyết như vậy, chắc chắn sẽ bảo mọi người mau chóng di tản.

Nếu lúc đó mọi người đều nghe theo lời hắn, thì cũng sẽ không có tình huống như ngày hôm nay.

Bây giờ chuyện đã xảy ra, truy cứu trách nhiệm của ai hay ai đúng ai sai cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Huyện lệnh bây giờ cũng biết rằng ban đầu mọi chuyện đều là do mình cố chấp.

Hiện tại cũng đã biết sai, nên không ngừng cầu xin Vương Trường Danh cứu mạng. "Xin ngài nhất định phải cứu tôi, đừng để tôi gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nếu sớm biết như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không cố chấp đến thế." "Càng không chọn cách không tin tưởng.

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, tôi không thể thoát khỏi trách nhiệm, nhưng chuyện đã xảy ra rồi." "Chỉ có thể hy vọng ngài có thể cứu giúp tôi.

Nhất định phải đề phòng kẻ ác kia quay lại báo thù, con ác long đó chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Huyện lệnh trước đây còn hùng hồn là thế, bây giờ lại sợ hãi.

Hắn đã hoàn toàn chứng kiến sự đáng sợ của con ác long.

Nếu không có Vương Trường Danh ở đây chiến đấu, cộng thêm sự giúp đỡ của Diệp Thiên, thì hôm nay mọi người có lẽ đều đã bỏ mạng tại đây.

Cho nên bây giờ huyện lệnh không ngừng cầu cứu Vương Trường Danh, cũng hy vọng hắn có thể cứu giúp mọi người.

Vương Trường Danh vốn là một người lương thiện, dù không có lời cầu xin, hắn cũng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn mọi người bị kẻ ác bắt nạt.

Vì vậy, hắn đã nhận lời.

Kẻ ác tuy đã bỏ chạy, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, thỉnh thoảng sẽ quay lại gây rối.

Diệp Thiên cũng cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Để giải quyết triệt để vấn đề này, y đã lặn sâu vào dòng nước lũ, muốn xem con ác long đó rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy?

Sau khi vào trong nước, y liền thấy có trứng rồng.

Lúc đó, dường như mọi vấn đề đều được giải đáp.

Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi thấy trứng rồng liền bắt đầu lấy trộm hết chúng đi, cũng là để trừng phạt con ác long.

Chương 1427

Đồng thời cảnh cáo nếu nó còn gây sự, tuyệt đối sẽ không tha.

Khi ác long quay về biết được chuyện này, nó biết có người cố ý làm vậy.

Cho nên nó bắt đầu đi tìm, vì dù sao đó cũng là trứng rồng, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải bảo vệ cho bằng được. "Rốt cuộc các ngươi là ai?

Tại sao lại lấy trứng rồng của ta đi?

Mau trả lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Ác long lúc đó cũng không ngờ Diệp Thiên lại ra tay như vậy, lấy đi trứng rồng của nó, cho nên dù thế nào cũng phải đòi lại.

Diệp Thiên cũng không muốn làm hại trứng rồng, mà chỉ muốn dùng chúng để khống chế ác long, không cho nó tiếp tục tác oai tác quái, làm những chuyện thương thiên hại lý.

Những bách tính này vốn không có sức lực để chống lại nó, bản thân họ đều là những người tay không tấc sắt.

Nếu ác long tiếp tục quấy rối ở đây, thì tổn hại đối với họ sẽ rất lớn.

Cho nên, lý do Diệp Thiên lấy trứng rồng đi, chẳng qua là để đàm phán điều kiện với ác long.

Y bèn nói với nó: "Trứng rồng đúng là ta lấy, nhưng nếu ngươi muốn lấy lại, thì phải nghe lời ta.

Nếu không làm theo những gì ta nói, thì đừng mong lấy lại được trứng rồng." Diệp Thiên rất rõ, trứng rồng đối với ác long quan trọng đến mức nào.

Nếu nó thực sự coi trọng chúng, thì bất kể điều kiện gì cũng sẽ đồng ý.

Vì vậy, để có thể giải quyết tốt hơn chuyện này, Diệp Thiên và ác long đã đặt ra quy tắc. "Ngươi cũng biết tại sao ta lấy trứng rồng rồi, chẳng qua là muốn cho ngươi biết sau này không được phép ăn thịt người nữa.

Chỉ cần ngươi đồng ý làm được điểm này." "Ta có thể trả lại toàn bộ trứng rồng cho ngươi.

Nếu không làm được, ta sẽ hủy chúng đi, đừng trách ta vô tình." Sau đó, hai bên đã đạt được thỏa thuận, Diệp Thiên bèn dùng máu của Vương Trường Danh để cho rồng uống.

Ác long vốn dĩ thiện ác bất phân, nhưng sau khi uống máu của Vương Trường Danh, đồng thời cũng có được thiện duyên, và đã lui vào thâm sơn tu luyện.

Lúc đó, ác long cũng vô cùng cảm kích Diệp Thiên và Vương Trường Danh, nếu không có họ, thì những việc nó làm trong đời này, thực sự khiến chính nó cũng không thể lý giải được.

Hiện tại nó vào thâm sơn tu luyện, trứng rồng không có ai chăm sóc, cho nên đã giao phó cho Diệp Thiên, nhờ y giúp trông coi cẩn thận.

Diệp Thiên cũng đã đồng ý với ác long, chỉ cần nó một lòng hướng thiện, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Trong quá trình chăm sóc trứng rồng, Diệp Thiên phát hiện ra có một quả trứng phượng.

Vì vậy, y và Uyển Châu vội vàng mang đến Phượng tộc.

Dù sao thì trứng phượng cũng thuộc về Phượng tộc, nếu Diệp Thiên tiếp tục chăm sóc, cũng không có lợi gì.

Càng không mang lại những chuyện không mong muốn.

Cho nên, sau khi đến Phượng tộc, Diệp Thiên định giao trứng phượng lại cho họ.

Nhưng không ngờ thái độ và cách làm việc của Phượng tộc, thực sự khiến Diệp Thiên trong lòng đặc biệt khó chịu.

Bởi vì Phượng tộc căn bản không chịu nhận lại trứng phượng, còn cho rằng quả trứng này hoàn toàn không liên quan gì đến họ.

Lúc đó Diệp Thiên thực sự khổ não.

Rốt cuộc Phượng tộc và trứng phượng là chuyện gì, tại sao rõ ràng là biết, mà lại không nhận, vấn đề nằm ở đâu?

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không hiểu những người Phượng tộc này rốt cuộc là thế nào.

Chương 1428

Rõ ràng là trứng phượng, tại sao lại không chịu nhận, nguyên nhân cuối cùng là gì?

Vì vậy, hai người vô cùng khổ não, vì trước đó họ không biết nguyên do gì đã dẫn đến một loạt vấn đề này.

Dù thế nào đi nữa, Uyển Châu cũng tuyệt đối không thể để chuyện này cứ thế mà qua được.

Lúc đó, nàng vội vàng đi tìm phượng hoàng mẹ, nhờ chúng ấp trứng. "Những con phượng hoàng này rốt cuộc là sao?

Rõ ràng là trứng phượng, tại sao không giúp đỡ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vì Uyển Châu và Diệp Thiên hoàn toàn không biết chuyện gì đã gây ra một loạt vấn đề này, cho nên khi Uyển Châu tìm kiếm phượng hoàng, nàng hy vọng có thể nhờ chúng ấp trứng.

Như vậy, quả trứng cũng sẽ không đến nỗi như vậy.

Nhưng tất cả phượng hoàng dường như đều rất phản đối chuyện này, không một ai muốn giúp đỡ.

Tất cả mọi người gần như đều từ chối Uyển Châu.

Lúc đó, Uyển Châu cũng một đầu mờ mịt, không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, tại sao ai cũng làm như vậy.

Lúc đó, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, nên đã đi hỏi tộc trưởng của Phượng hoàng.

Dù sao với tư cách là tộc trưởng, mọi chuyện chắc chắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Vì vậy, Diệp Thiên đã đến hỏi, và nói với tộc trưởng: "Tộc

trưởng, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Đây là trứng phượng, tại sao tất cả mọi người trong Phượng tộc dường như đều không muốn ấp nó?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Nếu chuyện này không được làm rõ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua." Tộc trưởng của Phượng hoàng cũng biết Diệp Thiên vì chuyện này mà vẫn luôn khổ não, không ngừng theo đuổi, cho nên lúc đó cũng kể lại toàn bộ sự tình cho y.

Không phải Phượng tộc sắt đá, mà là trong quá trình chiến đấu, họ đã không còn hỏa tinh, cho nên mọi người mới có quyết định như vậy.

Ông cũng hy vọng Diệp Thiên có thể hiểu được.

Lúc này, làm như vậy rốt cuộc là vì sao.

Sau khi biết được chuyện này, Diệp Thiên cũng vội vàng đi tra cứu cổ tịch của đồng tộc.

Nếu bây giờ không có ai trong Phượng tộc bằng lòng giúp đỡ, thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể nhìn trứng phượng như vậy được.

Cho nên lúc đó, y đã cố gắng hết mọi cách, xem có thể ấp nở ra tiểu phượng hoàng không.

Vì vậy, để có thể làm tốt chuyện này, Diệp Thiên nhất định phải bỏ ra công sức, nhưng mọi chuyện không hề đơn giản như y tưởng tượng.

Bởi vì khi Diệp Thiên ấp nở tiểu phượng hoàng, không ngờ con tiểu phượng hoàng này sau khi nở ra không có một chút pháp lực nào.

Không có pháp lực khiến y vô cùng kinh ngạc, nhưng con tiểu phượng hoàng này lại trông vô cùng xấu xí, hoàn toàn không giống những con phượng hoàng khác mà y từng thấy.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng vô cùng chấn động, vì trong loài phượng hoàng, thực ra con nào cũng nên rất tinh xảo, không giống như con tiểu phượng hoàng mới nở này, xấu đến mức khiến y không biết phải dùng lời lẽ nào để hình dung.

Diệp Thiên tuy không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả, nhưng lúc này con phượng hoàng trông vô cùng xấu xí.

Dù sao cũng thuộc cùng một tộc, nên khi đã ấp nở thuận lợi, thì nên giao cho Phượng tộc quản lý.

Uyển Châu cũng có suy nghĩ như vậy, đồng thời cũng hy vọng tộc trưởng Phượng tộc, bao gồm bất kỳ ai trong Phượng tộc đều có thể thu nhận nó.

Như vậy cũng cho nó một mái nhà ấm áp, không còn phải lang thang bên ngoài như trước nữa.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu đã đề xuất yêu cầu này, hy vọng họ có thể làm được.

Chuyện đã đến nước này, nếu họ không muốn ấp trứng phượng, thì bây giờ họ đã xử lý xong xuôi mọi việc rồi.

Chương 1429

Nên cũng hy vọng họ có thể chấp nhận.

Mọi chuyện đều hy vọng có thể từ đây mà tiến triển. "Mặc dù bây giờ đã dần dần làm xong, cũng đã trở thành tiểu phượng hoàng, nhưng những chuyện này ta tuyệt đối không thể đồng ý, cũng sẽ không để nó ở lại đây." Uyển Châu lúc đó cũng không ngờ những người này lại sắt đá như vậy, không những không thu nhận, mà còn không ngừng từ chối nàng.

Mặc dù biết họ từ chối, nhưng nàng thực sự không hiểu rốt cuộc là vì sao, tại sao lại như vậy.

Vì nàng thực sự không hiểu nổi, trong lòng họ nghĩ gì.

Mọi thứ dường như hoàn toàn khác với những gì nàng nghĩ.

Tiểu phượng hoàng đột nhiên vào lúc này đổ bệnh, cũng không biết nguyên nhân gì.

Mới vừa nở ra, cũng chưa có gì bất thường.

Lại đột nhiên trở nên như vậy.

Lúc đó Diệp Thiên cũng phát hiện ra một điều, tiểu phượng hoàng tuy là phượng hoàng.

Nhưng ở bên cạnh Phượng tộc dường như khó mà sống sót được.

Cho nên lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên cũng không còn cách nào khác, nếu tiếp tục để nó ở lại đây.

Thì những trưởng lão trong Phượng tộc này cũng sẽ không để ý đến, ở đây cũng không thể sống được.

Cho nên lúc đó họ quyết định đưa nó về nhân gian.

Vì chỉ có như vậy mới có thể giúp nó sống sót.

Uyển Châu cảm thấy tuy nó trông vô cùng xấu xí, nhưng cũng rất đáng yêu, bèn đặt cho nó một cái tên là Viêm.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối không thể nhẫn tâm như tộc trưởng Phượng hoàng được, dù sao cũng là một sinh mệnh nhỏ bé.

Nếu để nó tự sinh tự diệt ở đây, thì ban đầu cũng không nên ấp nó ra.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên và Uyển Châu, sau khi đưa nó về nhân gian.

Cũng hy vọng nó có thể vui vẻ, khỏe mạnh trưởng thành.

Nhưng có những chuyện không hề thuận lợi như tưởng tượng.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đưa Viêm về phòng.

Tất cả bách tính khi nhìn thấy Viêm cũng rất không thích, có lẽ vì dáng vẻ của nó có chút xấu xí.

Cho nên lúc đó mọi người cũng ở sau lưng không ngừng bàn tán.

Có người cho rằng nó trông xấu xí như vậy, chẳng khác nào một con quái vật.

Cho nên lúc đó nó cũng bị mọi người kỳ thị.

Bởi vì ai cũng cảm thấy tướng mạo của nó, thực sự khiến người ta không thể lý giải.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu lại không có cảm giác như vậy.

Tuy xấu nhưng đã quen, vì bất kể là người hay động vật, đều có những mặt không dễ dàng, cũng không thể kiểm soát được.

Bách tính sở dĩ bàn tán sau lưng, là vì họ chưa bao giờ thấy một

con chim xấu như vậy, cảm thấy nó giống như một con quái vật.

Dù sao thì những gì bách tính thấy được, trong lòng sẽ nghĩ vậy, đặc biệt là sợ hãi.

Chương 1430

Bởi vì bản thân bách tính từ trước đến nay không biết, lại có một con tiểu phượng hoàng như vậy, càng không cho rằng nó không có ý xấu, nhưng trong mắt mọi người, nó chỉ quá xấu.

Hình dáng cũng khiến người ta có chút kinh ngạc và sợ hãi.

Cho nên, người của quan phủ nghe tin có chim non, đã đặc biệt đến mời Diệp Thiên và Uyển Châu.

Bởi vì người của quan phủ biết thực lực của hai người họ đều phi thường, nếu có chuyện như vậy thỉnh cầu hai người giúp đỡ.

Thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết được.

Về điểm này, thực ra Diệp Thiên và Uyển Châu đã sớm biết, những chuyện này.

Tuyệt đối sẽ không gây hại cho bất kỳ ai.

Cho nên khi quan phủ mời họ đi xử lý vấn đề này.

Diệp Thiên và Uyển Châu đã từ chối, vì trong lòng họ tự nhiên biết con tiểu phượng hoàng đó là con chim xấu, nhưng người khác vĩnh viễn không hiểu được chuyện này.

Cho nên hai người cũng không có cách nào giải thích cho người khác toàn bộ câu chuyện hay những điều quan trọng, chỉ cần biết có thể giải quyết được chuyện này là đủ rồi.

Cho nên, về việc quan phủ và bách tính nhìn nhận thế nào, đó cũng chỉ là ý kiến cá nhân, không ảnh hưởng đến vấn đề gì.

Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không để tâm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên biết nếu chuyện này tiếp tục, nên đã

bắt đầu thi pháp để chữa trị cho Viêm.

Chỉ khi chữa khỏi bệnh của nó, thì mọi người mới không còn sợ hãi hay nảy sinh một loạt nỗi sợ hãi nữa.

Diệp Thiên cũng biết, nếu không dùng pháp lực của mình để chữa trị bệnh tình của Viêm, thì có thể nó sẽ ngày càng xấu đi.

Trong lòng cũng rất không thoải mái.

Bất kể thế nào, đã đưa chuyện này lên lịch trình, thì Diệp Thiên và Uyển Châu nhất định sẽ giúp Viêm có chuyển biến tốt.

Cho nên trong quá trình thi pháp cứu chữa, Viêm cũng dần dần có chuyển biến tốt, Viêm cũng có chút thông linh.

Nếu không phải Diệp Thiên cứu chữa, thì bây giờ Viêm cũng không thể có được tình trạng như hôm nay, cho nên trong lòng nó cũng vô cùng cảm kích.

Lúc đó, nó cũng nhìn thấy một con chim sẻ nhỏ, lúc đó dường như rất tự ti.

Diệp Thiên biết ai gặp phải chuyện như vậy, trong lòng chắc chắn sẽ rất không thoải mái, cho nên lúc đó cũng không ngừng khuyên nhủ nó. "Không cần tự ti, cũng không cần buồn, phượng hoàng lúc nhỏ đều rất xấu." Diệp Thiên sở dĩ nói vậy, là vì không muốn nó tự ti, khó chịu, cho nên mới nói dối, nhưng không ngờ lại bị người ta vạch trần trực tiếp.

Bởi vì trong lòng nó khá rõ đây là chuyện gì, cho nên Diệp Thiên nói vậy, chẳng qua cũng là để cho tâm trạng nó tốt hơn.

Cho nên lúc đó nó đã vạch trần trực tiếp, chính là không muốn dùng những lời nói dối lừa gạt, để nó chìm đắm trong đó.

Cho nên lúc đó, cả người Viêm đều rơi vào trạng thái u uất không

thể thoát ra được.

Bởi vì tuy ai cũng có mặt xấu xí, nhưng Viêm bây giờ thực sự không thể chấp nhận được trạng thái vô cùng xấu xí của mình.

Bởi vì bất kể là ai, ngay cả người khác nhìn cũng thấy nó giống như một con quái vật.

Ngay cả bản thân nó cũng có suy nghĩ như vậy.

Cho nên lúc đó trong lòng thực sự khổ không nói nên lời, không biết phải làm sao, dùng lời nói dối để lừa gạt mình.

Có lẽ cũng không chịu nổi đả kích như vậy, vì bất kể thế nào dường như tất cả mọi chuyện, đều hóa thành hư ảo.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, thực sự trong lòng cũng rất không thoải mái, vì họ đã nhìn thấy toàn bộ sự việc, cũng biết đây là chuyện gì.

Chương 1431

Nhưng có lúc lòng tự trọng của một người, rốt cuộc phải chịu trở ngại như thế nào, chỉ có trong lòng mới có thể rõ.

Cho nên bất kể lúc nào, Uyển Châu và Diệp Thiên, cũng không hy vọng nó làm như vậy.

Lúc đó, điều Uyển Châu tò mò nhất chính là con ác long đó, rốt cuộc tại sao lại có trứng phượng.

Cho nên lúc đó, nàng và Diệp Thiên liền đến thâm sơn tìm rồng, muốn làm rõ mọi vấn đề, rốt cuộc là xuất hiện ở đâu.

Bởi vì bản thân khi nhìn thấy quả trứng này, trong lòng mọi người đã nảy sinh nghi ngờ, bây giờ trứng phượng đã ấp ra tiểu phượng hoàng.

Vậy tại sao bây giờ lại xấu đến như vậy?

Mà những con phượng hoàng trong Phượng tộc, căn bản đều rất xinh đẹp.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu vẫn luôn có thắc mắc về chuyện này.

Cho nên bây giờ chỉ có tìm ác long, mới có thể điều tra rõ mọi chuyện.

Lúc đó trong thâm sơn, ác long đang tu luyện, không ngờ lại bị làm phiền, suýt nữa thì...

Lúc đó Diệp Thiên đến đây, chẳng qua là muốn làm rõ hoàn toàn chuyện trứng phượng, bèn bắt đầu hỏi ác long. "Hai người chúng ta cũng không phải đến quấy rầy ngươi tu luyện, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi rõ ngươi.

Trước đây ngươi tìm thấy quả trứng đó ở đâu, rốt cuộc là chuyện gì?" "Quả trứng đó sau khi được ấp nở, lại là một con rất xấu xí, cho nên ta và Uyển Châu thực sự có chút không hiểu, cũng muốn hỏi ngươi rốt cuộc là chuyện gì." Ác long lúc đó không ngờ hai người Diệp Thiên lại vì chuyện này mà đến, cho nên lúc đó cũng kể lại toàn bộ sự tình, vì ác long là người rõ nhất đầu đuôi câu chuyện.

Nó nói rằng sau khi chết bảy lần, nó đã bị một con phượng hoàng lột xác, cho nên mới sinh ra quả trứng như vậy.

Vốn dĩ mọi chuyện đều có thể hiểu được, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu trước đây không biết, bên cạnh ác long đã xảy ra sự cố như vậy.

Hay nguyên nhân trong đó.

Cho nên sau khi tìm hiểu một phen, Uyển Châu đột nhiên cảm thấy đặc biệt thương cảm cho Viêm, vì nàng cảm thấy nó thực sự quá không dễ dàng.

Bây giờ lại tự ti khiến tâm hồn bị tổn thương nặng nề, cho nên thực sự không hy vọng những ngày tháng sau này của nó cứ tiếp tục như vậy.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu sau khi chôn giấu tất cả những chuyện này trong lòng, cũng đối xử với Viêm rất tốt, cũng chính là hy vọng dùng sự tốt đẹp này để hóa giải tất cả những điều không chịu nổi.

Cũng để nó có thể có chuyển biến tốt hơn, không còn tự ti nữa.

Cho nên sau này, nàng sẽ càng đối xử tốt với nó hơn.

Uyển Châu sở dĩ làm vậy là vì cảm thấy thân thế của Viêm thật đáng thương, nếu đến cả muốn cũng không thể đối xử tốt hơn một chút, thì nàng thực sự cảm thấy có lỗi với hắn.

Do đó, lúc ấy nàng cũng sẵn lòng trao tất cả những lợi ích mà

mình có cho Viêm, để hắn có thể cảm nhận được sự ấm áp, không còn cảm thấy tự ti hay buồn bực.

Vì vậy, trong lúc Uyển Châu giao tiếp với Viêm, Vương Trường Danh cũng nhìn Viêm, hắn chưa từng thấy con chim nào xấu xí như vậy.

Thế nên hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc Viêm sẽ tức giận hay mất tự tin, liền đồng thanh nói ra: "Chim gì mà xấu thế kia?

Xấu đến mức ta lớn từng này chưa từng thấy con chim nào xấu xí đến vậy, thật sự khiến ta nhìn không thoải mái." Vì Vương Trường Danh hoàn toàn không hiểu rõ thân thế của Viêm rốt cuộc là chuyện gì, nên bây giờ thấy vẻ ngoài xấu xí của hắn, chỉ không ngừng châm chọc mà không có bất kỳ lời lẽ tử tế nào.

Do đó, Diệp Thiên nhìn thấy Vương Trường Danh như vậy liền chuẩn bị dạy cho hắn một bài học.

Sau khi Diệp Thiên dạy dỗ Vương Trường Danh xong, đồng thời cũng kể cho hắn nghe về thân phận của Viêm, bao gồm tất cả mọi thứ.

Lúc ấy, Vương Trường Danh cũng không ngờ Viêm lại có thân phận cao quý như vậy.

Hắn cảm thấy vô cùng tự trách về những lời mình đã nói trước đây, nếu biết sớm hơn thì tuyệt đối sẽ không gây ra nhiều chuyện như vậy, càng không đả kích nội tâm của người khác.

Bởi vì Uyển Châu khó khăn lắm mới giúp Viêm khôi phục lại một chút tự tin, nhưng sau khi Vương Trường Danh châm chọc như vậy, dường như hắn lại bắt đầu chìm vào nỗi buồn.

Chương 1432

Uyển Châu khi ấy cũng không ngừng an ủi Viêm, hy vọng hắn đừng nghe những lời Vương Trường Danh nói, vì chỉ có một trái tim mạnh mẽ mới có thể vượt qua tất cả.

Vì vậy, nàng hy vọng hắn có thể buông bỏ mọi thứ, đừng để ý đến những lời nói sai lầm đó, vì tất cả chỉ là hư vô, Uyển Châu và Diệp Thiên hai người không hề chê bai hắn.

Lúc ấy, Vương Trường Danh cũng không dám tiếp tục nói Viêm xấu xí thế nào nữa, hắn im lặng, vì biết những lời nói trước đó của mình thực sự đã công khai làm tổn thương Viêm.

Do đó, sau một phen bị Diệp Thiên "chỉnh đốn", hắn cũng cảm thấy tội lỗi trong lòng.

Diệp Thiên và Uyển Châu vì muốn Viêm quên đi mọi chuyện, liền cùng hắn đi dạo phố, hy vọng tâm trạng của Viêm sẽ tốt hơn.

Cũng sẽ không còn như trước đây, cứ mãi ôm những chuyện không vui trong lòng, vì xấu xí cũng không phải điều hắn mong muốn, nên có những chuyện nếu muốn buông bỏ cũng không phải là điều dễ dàng.

Hôm đó, họ đến trước một người bán hàng.

Những loại trái cây người bán hàng này bán đều rất tươi, nên Diệp Thiên liền mua cho Viêm một ít trái cây ăn, chắc chắn hắn sẽ rất thích những loại trái cây này.

Lúc mua trái cây ở chỗ người bán hàng, người bán hàng cũng nhìn Viêm, không ngừng khen ngợi hắn và nói: "Trông nó thật sự rất độc đáo, khiến người ta chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ rõ." Thực ra,

trong lòng Viêm sớm đã vô cùng tự ti, dù có Diệp Thiên và Uyển Châu an ủi, nhưng ít nhất, trong nội tâm hắn vẫn không thể vượt qua kiếp nạn này.

Lúc đó, Viêm thực sự có tâm trạng không tốt, nhưng dù sao, đã mang dung mạo này rồi, có muốn thay đổi cũng không thể làm được.

Vì vậy, điều quan trọng nhất bây giờ là hắn phải nhanh chóng huyễn hóa thành hình.

Như vậy người khác sẽ không còn gọi hắn xấu xí nữa.

Do đó, hắn cũng đã nói với Diệp Thiên về giấc mộng này, và hy vọng được giúp đỡ, vì dù thế nào, hiện tại chỉ có Diệp Thiên và Uyển Châu ở bên cạnh hắn.

Không hề chê bai, nếu hôm nay hai người họ cũng không thể giúp được, thì hắn thực sự không biết sau này phải đối mặt với nhiều người như thế nào.

Bởi vì Viêm hết lần này đến lần khác bị người khác làm tổn thương, tâm hồn hắn thực sự không thể bù đắp được.

Diệp Thiên cũng biết Viêm lúc này trong lòng đang đau khổ đến nhường nào.

Vì vậy, hắn cũng hy vọng có thể giúp hắn giải quyết mọi phiền não, liền nhanh chóng đến Thiên Giới đòi Nhân Sâm Quả cho Viêm.

Bởi vì sau khi có Nhân Sâm Quả, hắn có thể thuận lợi tu luyện pháp thuật, đồng thời cũng có thể giúp hắn nhanh chóng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Vì vậy, Diệp Thiên đưa chuyện này vào chương trình nghị sự, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự chậm trễ nào, và cũng hy vọng Viêm có thể kiên nhẫn chờ đợi, dù sao chuyện như vậy cũng không thể giải quyết vội vàng được.

Diệp Thiên liền nhanh chóng đến Thiên Giới, đòi được Nhân Sâm Quả, đồng thời cũng cho Viêm uống.

Sau khi uống, hắn có thể tu luyện pháp thuật.

Diệp Thiên ngồi một bên giúp hộ pháp.

Vì trong quá trình luyện pháp thuật có thể sẽ phải chịu một số tổn hại, hoặc do bị quấy rầy.

Vì vậy, Diệp Thiên hy vọng Viêm có thể phát huy tiềm năng của mình tốt hơn nữa, nên trong quá trình hộ pháp, hắn cũng chuyên tâm luyện pháp thuật.

Mặc dù Viêm bây giờ đã ăn Nhân Sâm Quả và không ngừng tu luyện pháp thuật, nhưng tiến bộ rất nhỏ, tuy nhiên, dù thế nào cũng có một chút đột phá.

Vì vậy, Uyển Châu liền để Viêm học pháp thuật của Phượng Tộc, dù sao hắn cũng có duyên phận không thể tách rời với Phượng Tộc, nếu thoát ly Phượng Tộc thì sau này phải làm sao.

Vì vậy, Uyển Châu có ý kiến này, nhưng cũng hy vọng tộc trưởng Phượng Tộc có thể đồng ý, dù sao lúc đó mọi người đều không muốn tiếp nhận hắn.

Coi hắn như một dị loại, vì vậy bây giờ Uyển Châu có ý tưởng này, cũng phải thông qua tộc trưởng Phượng Tộc.

Thế nên Uyển Châu lại đến gặp tộc trưởng Phượng Tộc.

Và cũng nói rõ mọi nguyên nhân, hy vọng ông ấy có thể đồng ý, vì dù thế nào, bây giờ Viêm cũng rất nỗ lực, nhưng vẫn không thể đạt được hiệu quả nhất định.

Vì vậy, nếu có sự giúp đỡ của tộc trưởng Phượng Tộc, thì có lẽ đối với Viêm cũng là một sự giải thoát lớn.

Chương 1433

Do đó, nàng mong tộc trưởng Phượng Tộc đáp ứng.

Tộc trưởng Phượng Tộc cũng không vô tình như vậy, lúc đó sau khi nghe Uyển Châu nói xong, đồng thời cũng đồng ý cho Viêm thử, nhưng kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Tộc trưởng cũng không có quá nhiều tự tin, nhưng đã nói đến nước này, nếu không đồng ý thì dường như lại quá bất cận nhân tình.

Vì vậy, khi Uyển Châu thấy tộc trưởng Phượng Tộc đồng ý, trong lòng nàng cũng vô cùng vui vẻ.

Do đó, khi tộc trưởng đồng ý chuyện này, Uyển Châu trong lòng tự nhiên rất vui mừng.

Nếu không có ai chỉ dẫn cho Viêm, thì dù có tiếp tục tu luyện đến đâu, pháp thuật cũng chỉ có thể bình thường, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Vì vậy, Uyển Châu thực sự vui mừng khôn xiết, vì những gì nàng làm cho Viêm chưa bao giờ đòi hỏi bất kỳ sự báo đáp nào, chỉ cảm thấy hắn thực sự có chút đáng thương.

Nếu đến cả chuyện như vậy cũng không thể giúp được, nàng thực sự cảm thấy hổ thẹn với bản thân.

Vì vậy, sau khi tộc trưởng đến nơi Viêm ở.

Liền bắt đầu không ngừng dạy hắn cách vận dụng pháp thuật.

“Vận dụng pháp thuật không phải dựa vào sự thông minh tài trí, cũng không phải dựa vào sự nóng vội mà có thể niệm thành công pháp thuật.

Trong quá trình luyện pháp thuật, phải hấp thụ được tinh túy bên trong." "Vì vậy, trong quá trình tu luyện, nhất định phải chuyên tâm chuyên ý, như vậy mới có thể học được pháp thuật cao hơn." Trưởng lão Phượng Tộc tự nhiên có thực lực phi thường, đối với phương diện này, trong lòng ông ấy hiểu rõ hơn bất kỳ ai, việc phát huy một loại sức mạnh như vậy không phải ai cũng có thể học được.

Cũng phải dựa vào định lực nhất định.

Do đó, trong quá trình dạy dỗ Viêm, dù hắn có nỗ lực thế nào cũng không học được, ngay cả trong lòng ông ấy cũng cảm thấy rất khó chịu.

Cũng không biết nguyên nhân từ đâu, bởi vì mỗi người đều nóng vội muốn thành công, huống chi Viêm với vẻ ngoài xấu xí như vậy, càng hy vọng có thể thay đổi.

Vì vậy, mọi chuyện đối với Viêm dường như đều không có định số, do đó hắn cũng hy vọng nhanh chóng, nhanh chóng học thành pháp thuật.

Bởi vì đối với Viêm, trong lòng hắn thực sự rất nóng vội, nếu học thành pháp thuật, thì sau này không cần phải lo lắng những chuyện này nữa.

Nhưng dù có nỗ lực thế nào, dường như cũng không thể đạt được cảnh giới nhất định.

Do đó, Diệp Thiên cũng đang suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện có Thủy Tinh tồn tại.

Vì vậy, trưởng lão cũng nói Viêm hãy đến Long Tộc tu luyện, có lẽ Long Tộc mới là nơi thích hợp nhất để tu luyện.

Do đó, ngay cả trưởng lão cũng không thể giúp đỡ được.

Diệp Thiên và Uyển Châu liền dẫn Viêm đến Nam Hải.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vì chuyện của Viêm mà thực sự đau lòng, hầu như không có nơi nào không giúp đỡ, chỉ cần có thể góp một chút sức lực mỏng manh, thì Uyển Châu hai người.

Tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự từ chối nào, vì vậy chỉ cần có thể xử lý tốt mọi chuyện cho Viêm, hai người họ trong lòng mới có thể yên ổn.

Do đó, sau khi đưa Viêm đến Nam Hải, họ cũng diện kiến Nam Hải Long Vương.

Long Vương lúc đó vừa nghe Diệp Thiên đến liền không muốn gặp, trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nếu không gặp thì lại cảm thấy có chút không ổn, nhưng nếu gặp.

Nam Hải Long Vương thực sự không thể đối mặt với Diệp Thiên.

Do đó, ông ấy cũng nói thẳng với Long Mẫu về ý định của mình: "Ân, ta cảm thấy giữa ta và Diệp Thiên hai người không có bất kỳ sự dây dưa hay oán hận nào.

Cũng không thể nói là sợ hãi hay không sợ hãi." Do đó, một mình Long Mẫu ra tiếp đón ba người, vì nếu Long Mẫu và Long Vương cả hai đều ra tiếp đón.

Chương 1434

Thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ tức giận vì điều này, nên chuyện như vậy, ai cũng không muốn thấy.

"Không biết ba vị đột nhiên đến đây, rốt cuộc có chuyện gì, Long Vương hiện tại có chút bất tiện không thể gặp mặt chư vị, nên phái ta ra." "Ba người cứ theo ta vào trước, sau đó có chuyện gì thì cứ nói ra." Long Mẫu sở dĩ giao đãi ba người như vậy, chính là không hy vọng có một số chuyện xảy ra, nhưng nàng cũng biết Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng không phải dễ chọc.

Vì vậy, lúc đó họ đã đạt được sự nhất trí trên một điểm này.

Uyển Châu lúc đó cũng rất thân thiện chào hỏi Long Mẫu, đồng thời cũng nói rõ ý định của mình.

"Long Mẫu sở dĩ ta ba người đến đây, không ngoài việc có một chuyện muốn cầu xin ngài và Long Vương giúp đỡ, Viêm hiện tại muốn tu luyện pháp thuật." "Nhưng pháp thuật của Phượng Tộc hắn hoàn toàn không thể học được, vì vậy trưởng lão bảo ta đến Long Tộc tu hành pháp thuật của Long Tộc, nên hy vọng ngài có thể giúp đỡ." Ba người Uyển Châu lúc đó đã nói chắc nịch như vậy, không ngoài việc hy vọng Viêm có thể tu luyện pháp thuật, như vậy mới có thể thăng tiến.

Nhưng mọi chuyện đều hoàn toàn không giống như họ nghĩ, vì lúc đó Long Mẫu khi nghe chuyện này.

Nàng tỏ ra vô cùng khó xử, và nói.

"Chuyện này ta đại khái cũng đã hiểu, nhưng không phải không muốn giúp đỡ.

Pháp thuật của Long Tộc bình thường sẽ không truyền ra ngoài, nên chuyện này thực sự làm khó ta rồi.” Diệp Thiên hầu như không có kiên nhẫn, hắn cho rằng Long Mẫu đang lảng tránh, không ngoài việc tìm cớ để từ chối.

Vì vậy, chi bằng hắn thẳng thừng đi đến Long Cung, tìm Long Vương.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy có một số chuyện nói chuyện với Long Vương sẽ tốt hơn.

Nói chuyện với phụ nữ căn bản không có quá nhiều cần thiết.

Do đó, sau khi tìm Long Vương, hắn cũng nói chuyện này với Long Vương, nhưng Long Vương lúc đó và Long Mẫu hai người có ý kiến hoàn toàn nhất quán.

Bởi vì pháp thuật của Long Tộc tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, nên lúc đó ông ấy cũng từ chối khéo.

“Không phải ta không muốn dạy, hiện tại gân cốt của nó cong vẹo, căn bản không thể truyền thụ bất kỳ pháp thuật nào.” Long Vương thực ra không muốn có nhiều lời giao tiếp với Diệp Thiên hai người, nhưng không có cách nào.

Bây giờ hắn đã xuất hiện trước mặt mình, nếu không nói chuyện.

Thì thực sự có chút không phải lẽ.

Do đó, Diệp Thiên cũng rất tò mò, liền bắt đầu hỏi nguyên nhân rốt cuộc là chuyện gì.

Trong quá trình Diệp Thiên hỏi, Long Vương cũng kể cho hắn nghe chuyện mình bị thương.

Nguyên nhân là trước đây khi vượt Long Môn đã bị thương một chút.

Vẫn chưa lành, nên mới không thể đáp ứng lời thỉnh cầu đó.

Do đó, Diệp Thiên sau khi biết được tình trạng cơ thể của Long Vương như vậy, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Vì vậy, bất kể vết thương rốt cuộc là thế nào, Diệp Thiên bây giờ cũng không thể phân biệt được, càng không thể thay thế chữa trị.

Do đó, Diệp Thiên cũng nhanh chóng mời Bồ Đề đến, vì Bồ Đề rất có kiến giải trong phương diện chữa trị.

Nếu có thể chữa khỏi cho Long Vương, thì Viêm có thể tu luyện pháp thuật ở đó, hà cớ gì không làm.

Vì vậy, dù thế nào, một khi Diệp Thiên đã nói thì nhất định phải làm được.

Diệp Thiên sở dĩ triệu Bồ Đề đến, là vì có thể chữa trị vết thương cho Long Vương.

Nếu có thể chữa trị vết thương của Long Vương, thì chắc chắn cũng có thể giúp Viêm học pháp thuật của Long Tộc.

Do đó, Diệp Thiên cảm thấy làm như vậy là tốt nhất.

Nếu không thể giúp hắn giải quyết mọi phiền não, nhưng bây giờ Bồ Đề theo lời Diệp Thiên nói xong.

Đồng thời cũng đã tiến hành một loạt kiểm tra cơ thể cho Long Vương.

Chương 1435

Trong quá trình kiểm tra, ông ấy cũng nói với Long Vương.

“Trong quá trình kiểm tra, ngài đừng có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, ta sẽ căn cứ vào bệnh tình của ngài, sau đó kê một ít thuốc, như vậy cũng có thể giúp ngài nhanh chóng hồi phục, nên không cần lo lắng.” Căn bệnh của Long Vương lúc đó đã kéo dài một thời gian, nhưng không có ai có thể chữa trị.

Vì vậy, ông ấy cũng không ngờ Bồ Đề lại đột nhiên xuất hiện có thể chữa khỏi cho mình, vì bản thân cũng không quá hy vọng nhiều.

Nhưng trên điểm này Bồ Đề tự nhiên vô cùng tự tin, những bệnh vặt này đối với ông ấy mà nói thì dư sức.

Do đó, sau khi Bồ Đề chữa trị xong vết thương cho Long Vương, đồng thời cũng kê một phương thuốc.

Chỉ là trong phương thuốc này, có mấy vị tiên thảo ở dưới biển thực sự rất khó tìm, nhưng những dược thảo còn lại đối với Long Vương thực sự không khó.

Do đó, Diệp Thiên biết.

Nếu Long Vương muốn cơ thể mình hồi phục, thì nên dùng pháp thuật của Viêm để ép buộc.

Chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn thuận lợi học pháp thuật.

Nếu không thì những lời Diệp Thiên đã nói nhiều như vậy, nhưng cuối cùng Diệp Thiên vẫn không đạt được mục đích của mình.

Do đó, Diệp Thiên cũng nói với Long Vương.

“Long Vương, hiện tại tình trạng cơ thể của ngài đã như thế này,

nếu không có mấy vị dược thảo kia, thì sau này có lẽ cũng sẽ cứ như vậy mãi.

Nếu ngài đồng ý những lời ta vừa nói." "Giúp Viêm tu luyện pháp thuật, thì ta cũng sẽ đi tìm mấy vị dược thảo đó.

Chỉ cần ngài đồng ý, mọi chuyện đều có thể làm đến mức hoàn hảo?" Long Vương thực ra không muốn đáp ứng.

Bản thân pháp thuật của Long Tộc không nên truyền ra ngoài.

Nhưng không có cách nào, vì lợi ích của cơ thể mình, Long Vương bị buộc phải đồng ý lời thỉnh cầu của Diệp Thiên.

Chỉ cần có thể tìm được mấy vị thuốc mà ông ấy đang thiếu, Long Vương cũng sẵn lòng giúp Viêm tu hành pháp thuật.

Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng không có cách nào, vì không còn lựa chọn nào khác.

Những chuyện Diệp Thiên muốn làm, hoàn toàn đều đã đạt được mục đích nhất định.

Thấy Long Vương đã đồng ý chuyện này xong, đồng thời trong lòng hắn cũng vô cùng hân hoan như điên.

Hắn tin rằng Viêm lần này chắc chắn có thể học được pháp thuật, và cũng có thể huyễn hóa thành hình, đó cũng là một chuyện rất tốt.

Do đó, Bồ Đề cũng nhìn Viêm.

Mặc dù người khác đều không thích hắn và cho rằng hắn xấu xí.

Nhưng khi Bồ Đề nhìn thấy hắn lại cảm thấy vô cùng yêu thích, nên cũng mời hắn đến trấn giữ Ma Tộc.

Bởi vì Bồ Đề cảm thấy Viêm dường như rất thú vị, không giống như người khác nói là xấu xí vô cùng, khiến người ta trong lòng sinh ra một cảm giác ghê tởm.

Do đó, Diệp Thiên nhanh chóng đến Thiên Giới tìm kiếm tiên thảo.

Bởi vì Long Vương đã phát hiện ra chuyện này, nhất định phải đạt được chuyện này với tốc độ nhanh nhất.

Diệp Thiên sở dĩ đáp ứng Long Vương, là vì trong lòng hắn vô cùng bình tĩnh.

Những tiên thảo này mặc dù ở Long Vương không có bất kỳ cơ hội tìm kiếm nào, nhưng đối với Thiên Giới.

Việc tìm kiếm một chút thì dư sức, tuyệt đối sẽ không trì hoãn.

Sau khi Diệp Thiên đến Thiên Giới, rất thuận lợi đã lấy tất cả tiên thảo về.

Chương 1436

Lúc đó, Bồ Đề sau khi xem những tiên thảo này, liền bắt đầu không ngừng luyện chế đan dược.

Bởi vì chỉ có đan dược luyện chế ra, Long Vương sau khi ăn mới có thể hồi phục.

Do đó, Long Vương cũng vô cùng mong đợi, vì đã lâu rồi ông ấy cứ như vậy.

Nhưng đều không được chữa trị, nên lần này có thể khiến mình khỏe lại, nên trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Sau khi Bồ Đề luyện chế xong đan dược, đồng thời cũng đưa cho Long Vương, và nói với ông ấy rằng, Long Vương bây giờ hãy yên tâm dùng.

Sau khi ăn sẽ có chuyển biến tốt.

Nếu có chỗ nào không thoải mái, cũng có thể nói ra, ta sẽ giúp ngài điều trị lại.

Ngài hãy tin rằng chỉ cần ta ra tay thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

Long Vương rất tin tưởng Bồ Đề, nếu thực sự không thể làm được một chút nào, thì Diệp Thiên cũng sẽ không dùng chuyện như vậy để uy hiếp, hoặc tà ác.

Do đó, Long Vương nhanh chóng ăn đan dược mà Bồ Đề đưa.

Không ngờ hiệu quả của đan dược thực sự vô cùng lợi hại.

Lúc đó, Long Vương sau khi ăn đan dược xong, vết thương liền bắt đầu có chuyển biến tốt.

Bởi vì Bồ Đề dựa theo tình trạng của Long Vương, nên mới phối hợp dược liệu như vậy, để ông ấy có thể nhanh chóng hồi phục, nhưng cũng cần một thời gian để hồi phục.

Không phải tất cả các loại thuốc đều có thể chữa khỏi bệnh, vì chuyện gân cốt cong vẹo nhất định phải tính toán lâu dài.

Gân cốt bị thương cần trăm ngày.

Long Vương trong lòng hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Diệp Thiên thấy Long Vương có chuyển biến tốt, nên lúc đó cũng giao Viêm cho Long Vương, vì chỉ có pháp thuật của Long Tộc mới có thể giúp hắn huyễn hóa thành hình.

Về điểm này.

Những gì Diệp Thiên đã làm, không ngoài việc hy vọng hắn mọi chuyện đều có thể tốt đẹp, như vậy trong lòng cũng có thể có ân huệ với hắn.

Do đó, Long Vương cũng kiểm tra Thủy Tinh xong, và dạy cho Viêm công pháp thích hợp.

Vì trước đây hắn nghiên cứu không có công pháp thích hợp, nên mới dẫn đến việc dù học thế nào cũng không học được, đó là điểm nổi bật nhất.

Sau khi Long Vương đồng ý với Diệp Thiên, thì sẽ luyện Viêm đến một trình độ nhất định, vì một khi đã nói ra thì cũng giống như bát nước đã đổ đi.

Do đó, Bồ Đề ở một bên khác cũng nhân cơ hội này tìm kiếm Tiên Vụ Huyết Bối ở dưới đáy biển.

Bồ Đề sở dĩ tìm kiếm dưới đáy biển, là vì biết chắc chắn Long Vương có thứ đó.

Nhưng trong tình huống hiện tại, Bồ Đề có rất nhiều điều không hiểu rõ về Nam Hải.

Vì vậy, trong chốc lát, nếu muốn tìm một cái Huyết Bối có thể sẽ rất tốn sức, nhưng ông ấy cũng vô cùng tin tưởng.

Chỉ cần tìm thì nhất định sẽ tìm được.

Không ngờ lúc đó Long Mẫu sau khi biết chuyện này, cũng đến xin chỉ giáo.

Nhưng những thông tin nàng tiết lộ đều là giả.

Nhưng Bồ Đề đã nhìn thấu mọi mưu kế, vì mặc dù không quen thuộc ở đây, nhưng ông ấy cũng có thể phân biệt được lời nói, rốt cuộc là thật hay giả.

Bồ Đề lúc đó và Diệp Thiên hai người cũng bàn bạc đối sách, muốn lẻn vào Tàng Thư Các của Long Vương, vì ở đó có thể tìm được thứ mình muốn.

Chương 1437

Nếu nói thẳng với Long Vương như vậy, e rằng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Do đó, nếu lẻn vào được và phát hiện ra một điều gì đó.

Thì đối với hai người cũng không còn gì tốt hơn.

Do đó, sau khi Bồ Đề và Diệp Thiên hai người nói xong, Diệp Thiên cũng đặc biệt đồng ý, để hai người nhanh chóng lẻn vào Tàng Thư Các của Long Vương.

Lúc đó, khi xem sách, họ phát hiện thiếu mấy trang, nên vô cùng tò mò.

Bồ Đề cũng hỏi Diệp Thiên.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Xem ra mấy trang này chắc hẳn đã bị ai đó xé đi, lẽ nào có người cố ý làm chuyện này?

Lúc đó Bồ Đề sở dĩ hỏi như vậy, chính là vì không hiểu rõ." Nên mới hy vọng Diệp Thiên có thể nói cho mình biết, vì dù sao Diệp Thiên cũng rất có kiến giải trong phương diện này.

Do đó, Diệp Thiên và Bồ Đề hai người quyết định tuần tra một lượt ở đó, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng trong quá trình hai người họ ở đó, bỗng nhiên cũng bị Long Vương phát hiện.

Long Vương lúc đó sau khi biết được liền nổi giận lôi đình, cho rằng họ tuyệt đối không coi mình ra gì.

Ở địa bàn của mình, dám làm ra chuyện như vậy.

Do đó, ông ấy thực sự rất tức giận, liền nhanh chóng đuổi hai người ra ngoài.

Nhưng Long Vương cũng có chút phân tâm, cũng không dám thẳng thừng đuổi họ đi, đã nhiều lần lấy Thiên Giới làm lý do, nên hy vọng họ nhanh chóng quay về.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên và Bồ Đề căn bản không hề có ý định rời đi, nên Uyển Châu cũng tìm một cái cớ đặc biệt hợp lý, đó là tìm Long Mẫu học thuật làm đẹp.

Do đó, nàng ở lại đó.

Vì nếu cứ rời đi như vậy, có chuyện chưa điều tra rõ ràng.

Do đó, nàng tuyệt đối không thể rời đi như vậy.

Long Vương cũng không có cách nào với nàng, nhưng nàng cứ ở lại đó với lý do như vậy.

Nếu cứ nhất quyết bắt nàng quay về, thì dường như lại có chuyện gì đó.

Do đó, ông ấy cũng không có gì để nói.

Diệp Thiên và Bồ Đề hai người không thể ở đó được nữa, nhưng Uyển Châu ở lại đó có thể cầm cự một thời gian.

Dù Long Vương có bất kỳ động tĩnh nào.

Nàng đều có thể báo cáo cho Diệp Thiên.

Do đó, khi Diệp Thiên rời đi, trong lòng vẫn luôn lo lắng.

Do đó, hắn cũng gọi Viêm sang một bên, và nói với hắn.

“Trong khoảng thời gian học pháp thuật với Long Vương, hãy theo dõi sát sao mọi hành động của Long Vương, xem ông ấy có bất kỳ hành động gì không.” Diệp Thiên sở dĩ giao đãi Viêm như vậy, là vì

trong lòng hắn có rất nhiều chuyện, nhưng bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu cứ rời đi như vậy, thì có lẽ mọi chuyện đều không nhất định giống như hắn nghĩ.

Do đó, hắn đã giao chuyện này cho Viêm.

Hắn cũng biết Viêm nhất định có thể làm tốt, thì hắn cũng không cần phải lo lắng nữa.

Chương 1438

Vì dù sao hắn và Bồ Đề hai người, đã trải qua chuyện này thì nhất định phải điều tra đến cùng.

Nếu không thì trong lòng tuyệt đối không thể bỏ qua, và cũng sẽ không để chuyện này tiếp tục.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sở dĩ làm vậy, là vì trong lòng rất rõ ràng, Long Mẫu căn bản không biết Diệp Thiên đặt Viêm ở bên cạnh.

Để giám sát mọi hành động của Long Vương.

Bây giờ nàng cứ tưởng rằng dùng cách này, có thể khiến hắn sinh ra ảo giác.

Thì tuyệt đối không thể nào, vì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người ngay từ khi bước vào phòng, liền bắt đầu nín thở.

Kiềm chế sức mạnh của mình, không ngoài việc để làm mọi chuyện đến mức hoàn hảo nhất, để không bị Long Vương phát hiện.

Lúc đó, Long Mẫu cứ tưởng rằng đã thôi động Tình Nhân San xong.

Có thể thuận lợi khống chế Diệp Thiên và Uyển Châu cùng đoàn người, vì chỉ có như vậy mới có thể giúp Long Vương làm những chuyện ông ấy muốn làm.

Tự nhiên vợ chồng sẽ không hướng về người ngoài.

Do đó, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người giả vờ bị mê hoặc.

Đến ngày thứ hai, Uyển Châu giả vờ như đã bị mê hoặc tâm trí, và muốn đi dạo nhân gian.

“Long Vương, ta hiện tại có một số chuyện cần phải đi nhân gian, nên bất tiện ở lại đây.

Ở đây quấy rầy ngài lâu như vậy cuối cùng cũng có thể rời đi rồi, nên trong một khoảng thời gian tới, cũng đã gây phiền toái lớn cho ngài.” Uyển Châu lúc đó nói như vậy, vì nàng và Diệp Thiên cùng những người khác sớm đã mật mưu mọi chuyện, không ngoài việc muốn Long Vương rõ ràng biết rằng, hai người họ sớm đã trúng kế hoạch.

Nhưng mọi chuyện đều chỉ có hai người họ biết rõ, và cũng biết chuyện đã xảy ra như thế nào.

Lúc đó, Long Vương vừa nghe Uyển Châu và Diệp Thiên hai người rời đi, trong lòng vui mừng không thể tả.

Vì lúc đó, ông ấy biết Diệp Thiên cũng nhất định phải rời đi, như vậy mới có thể khiến Long Vương yên tâm.

Do đó, khi Uyển Châu đề nghị muốn đi dạo, Diệp Thiên là người đầu tiên đứng ra, nói cần phải đi cùng.

Do đó, Long Vương không ngờ hai người họ thực sự đã trúng kế.

Cũng đã trúng Tình Nhân San.

Do đó, ông ấy vui mừng khôn xiết, nhanh chóng tổ chức một bữa tiệc tiễn biệt.

Long Vương lúc đó đã chuẩn bị đồ ăn thức uống, không ngừng chiêu đãi ba người Diệp Thiên, hy vọng họ có thể nhanh chóng rời đi.

Nhưng ông ấy đâu biết rằng ba người họ, tất cả đều đang trong trạng thái tỉnh táo.

Nhưng Long Vương cứ tưởng rằng mọi chuyện mình làm, tất cả đều đã đạt được sự đồng thuận.

Do đó, sau một hồi uống rượu, Diệp Thiên, Bồ Đề say rượu và Uyển Châu ba người cùng nhau rời khỏi nơi Long Vương ở là Nam Hải.

Sau khi Long Vương và Long Mẫu hai người, thấy ba người họ rời đi, trong lòng liền yên ổn.

Sau đó liền trở về tẩm cung của mình.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên, đang đợi ở đó.

Bởi vì Long Vương cũng sẽ không ngờ Diệp Thiên, đoàn người lại như vậy, càng sẽ không đoán được đầu đuôi toàn bộ chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra như thế nào.

Do đó, Long Vương sau khi lấy thứ đó ra, và trước mặt Diệp Thiên cũng gọi đó là Huyết Bối.

Bởi vì Diệp Thiên vẫn luôn tâm tâm niệm niệm thứ mà ông ấy gọi là Huyết Bối.

Chương 1439

Do đó, Long Vương cũng biết, trong nội tâm hắn, nếu chuyện này không thể đạt được.

Hắn tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy.

Do đó, trong chốc lát ông ấy cũng không có cách nào, chỉ cần có thể giải quyết được, đoàn người họ làm chuyện gì ông ấy cũng cam lòng.

Nhưng ở một bên khác Viêm, vẫn luôn khổ luyện pháp thuật, nhưng trong nội tâm hắn vô cùng lo lắng, Diệp Thiên và đoàn người rốt cuộc có bị tổn hại gì không.

Mặc dù trong lòng rất rõ ràng, Diệp Thiên là người có thực lực, nhưng bất kể chuyện này, Long Vương và Long Mẫu hai người đều quyết tâm phải có được.

Sau một khoảng thời gian, hắn vẫn luôn luyện pháp thuật, mặc dù đang luyện, nhưng những hình ảnh hiện ra trong đầu đều là Diệp Thiên.

Do đó, vì muốn thấy Diệp Thiên bình an vô sự, Viêm lại một lần nữa quay lại nơi Diệp Thiên ở.

Lúc đó, thấy mọi chuyện đều ổn.

Trong lòng hắn tự nhiên cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, thì Viêm trong lòng thực sự sẽ vô cùng tự trách và hối lỗi.

Vì dù sao ngay từ đầu.

Diệp Thiên và Uyển Châu cùng đoàn người, thực sự đã giúp đỡ

hắn không ít thứ.

Nếu không có sự tồn tại của họ, thì sẽ không có hắn của ngày hôm nay.

Do đó, Viêm lo lắng cho Diệp Thiên cũng là điều khó tránh khỏi.

Lúc đó, Viêm thực sự đã thu hút sự chú ý của Long Vương.

Bởi vì bản thân Long Vương trước đây không muốn dạy Viêm học pháp thuật.

Nếu không phải vì Diệp Thiên, thì ông ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Hiện nay biết Viêm và Diệp Thiên cùng một phe, nên lúc đó ông ấy cũng nhanh chóng xóa bỏ toàn bộ ký ức của hắn.

Long Vương không ngoài việc không muốn Viêm nhớ những chuyện trước đây, bao gồm cả những pháp thuật hắn đang học, tất cả đều phải bị ông ấy kiểm soát chặt chẽ.

Nhưng lúc đó, Diệp Thiên và đoàn người, không hề biết Viêm hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy.

Lúc đó, Diệp Thiên và đoàn người căn bản không hề rời khỏi Long Vương.

Họ đã tìm một góc trong Long Vương Cung để ẩn nấp.

Bởi vì bản thân việc họ rời đi đều là giả.

Nhưng vì Viêm đã cho họ biết tin tức, nên mới có một loạt vấn đề phát sinh.

Lúc đó mọi người trời đã tối.

Nên không tiện hành động.

Do đó, sau khi ẩn nấp, họ định ngày hôm sau sẽ đi xem tình hình

của Viêm thế nào.

Nhưng lúc đó, khi Diệp Thiên và mấy người nhìn Viêm, không ngờ lại xảy ra một chuyện mà họ mãi mãi không thể tưởng tượng được.

Bởi vì lúc đó, pháp lực của Viêm vẫn luôn bị phản phệ, toàn thân hắn yếu ớt sắp chết.

Do đó, khi nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Thiên và Uyển Châu cùng mấy người thực sự vô cùng lo lắng.

Sự an toàn của Viêm cũng không biết là chuyện gì.

Chương 1440

Bởi vì trước đây trong quá trình tu luyện pháp thuật, vẫn luôn có Long Vương chỉ điểm.

Cũng đã dạy khẩu quyết, mọi chuyện vẫn luôn rất thuận lợi.

Vậy tại sao đột nhiên công lực lại phản phệ đến mức này.

Do đó, Long Vương sau khi phát hiện một loạt vấn đề, cũng bắt đầu không ngừng cứu chữa Viêm, hy vọng có thể nhanh chóng cứu được hắn.

Nhưng mọi chuyện.

Diệp Thiên trong lòng đều vô cùng lo lắng, cũng không biết nguyên nhân là gì, nhưng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn Viêm cứ như vậy mất đi sinh mệnh.

Cũng càng không để hắn sinh ra tình trạng như vậy.

Do đó, Long Vương cũng dồn tất cả tinh lực cả đời mình vào Viêm, nhưng lực bất tòng tâm.

Bởi vì chuyện này thực sự quá nghiêm trọng, ngay cả các vị thần tiên đại thần ở đây, cũng chưa chắc có thể giải cứu hoàn toàn cho Viêm.

Do đó, Diệp Thiên và đoàn người, thực sự vô cùng lo lắng cho tình trạng của hắn lúc này.

Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm như vậy, liền bắt đầu không ngừng chẩn đoán cho Viêm, rốt cuộc là do nguyên nhân gì mà dẫn đến tình trạng hiện tại.

Nếu pháp lực phản phệ, thì chuyện này sẽ rất nghiêm trọng.

Do đó, Diệp Thiên sau khi chẩn đoán cho Viêm xong, mới phát hiện Viêm sắp chết.

Do đó, Bồ Đề liền nói với Diệp Thiên.

"Nếu Viêm mà chết như vậy, thực sự quá đáng tiếc.

Nhưng Long Vương chắc chắn sẽ hiến dâng Huyết Bối của mình." Lúc đó Bồ Đề nói như vậy, cũng không có nghĩa là hoàn toàn có thể hiểu rõ những chuyện mà Long Vương và Long Mẫu hai người đã làm.

Nhưng ông ấy và Diệp Thiên hai người tuyệt đối sẽ không.

Khoanh tay đứng nhìn Viêm chết như vậy.

Bản thân sinh mệnh của Viêm vô cùng yếu ớt, cũng không giống như người khác dễ dàng hồi phục.

Do đó, dù thế nào, chỉ cần còn một chút hy vọng.

Tuyệt đối đều sẽ cứu sống, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn hắn như vậy.

Dù Bồ Đề và Diệp Thiên hai người, rốt cuộc có thể tìm ra cách hay không.

Nhưng cuối cùng sẽ không bỏ cuộc, vì dù chỉ còn một chút cơ hội cũng nhất định phải nắm bắt.

Vì đó là sinh mệnh cuối cùng của Viêm.

Nếu cứ nhìn một sinh mệnh yếu ớt.

Kết thúc như vậy, hai người họ trong lòng chắc chắn cũng sẽ sinh ra một loạt cảm giác tội lỗi, căn bản sẽ không còn tâm trạng để quản những chuyện khác nữa.

Sau khi Long Vương và Long Mẫu hai người bàn bạc, đồng thời

cũng phái người nhanh chóng đi tìm Diệp Thiên và đoàn người.

Bởi vì bây giờ Viêm xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không muốn thấy.

Do đó, nếu có một chút cơ hội để giải cứu hắn về, thì tự nhiên mọi người cũng sẽ không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Do đó, người mà Long Vương phái đi, trong quá trình đi tìm Diệp Thiên, tình cờ gặp được hắn.

Và nhanh chóng đưa hắn về Long Cung.

Chương 1441

Cũng theo lệnh của Long Vương.

Do đó, lúc đó Uyển Châu khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, vô cùng tức giận.

Không ngừng trách mắng.

Vì Uyển Châu vẫn luôn yêu thương Viêm nhất, dù thế nào, dù hắn có không tốt cũng nhất định sẽ để Viêm tốt lên.

Do đó, khi đối mặt với chuyện như vậy, xảy ra ngay bên cạnh mình, nàng thực sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Bởi vì Uyển Châu không hy vọng Viêm phải chịu bất kỳ tổn hại nào, chỉ hy vọng hắn có thể trưởng thành khỏe mạnh và vui vẻ, đó mới là điều quan trọng nhất.

Nếu Viêm bây giờ yếu ớt mà chết đi, thì Uyển Châu chắc chắn sẽ không chịu nổi, nên mới tức giận như vậy.

“Viêm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng trước đây khi ta đưa hắn đi đều rất tốt, vẫn luôn tu luyện pháp thuật, mọi chuyện đều không có gì.

Tại sao đột nhiên lại trở nên như vậy?” “Yếu ớt sắp chết.

Rốt cuộc đã làm gì sai?” Uyển Châu sở dĩ tức giận như vậy, là vì nhìn thấy tình trạng của hắn thực sự không thể chịu đựng được, cũng không biết trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Do đó, nàng cũng không ngừng chất vấn Long Vương, hy vọng ông ấy có thể cho một câu trả lời thỏa đáng.

Nếu câu trả lời này không khiến nàng hài lòng.

Uyển Châu tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Long Vương lúc đó thực ra biết rõ mọi chuyện, nhưng trước mặt Uyển Châu cố ý che giấu bệnh tình của Viêm.

Không hy vọng chuyện này kéo mình vào.

Do đó, ông ấy đã đẩy mình ra.

Lúc đó mọi người đều vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Viêm.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì thực sự không phải là cách.

Do đó, Diệp Thiên cũng đề xuất, có một cách.

Đó là nhanh chóng truyền pháp lực của mình cho Viêm.

"Bây giờ mọi chuyện đã như thế này, pháp lực của Viêm đang phản phệ cũng vô cùng nghiêm trọng.

Nếu không nhanh chóng cứu chữa, thì bây giờ e rằng hắn chắc chắn sẽ không sống được bao lâu nữa." "Do đó, bây giờ ta ở một bên không có cách nào.

Trước tiên hãy dùng pháp lực của ta để truyền cho hắn, xem có thể giảm nhẹ được chút nào không.

Nếu có thể giảm nhẹ được, thì Viêm có thể cầm cự thêm một thời gian." Lúc đó, Diệp Thiên cũng không có cách nào.

Vì nếu có dù chỉ một chút cách, chắc chắn đều có thể làm được.

Vì mọi người đều hy vọng Viêm vẫn luôn có thể tốt đẹp.

Nhưng không ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện như vậy.

Do đó, mọi người trong lòng đều vô cùng tự trách.

Bất kể chuyện này có liên quan đến mình hay không.

Mọi người trong lòng vẫn có chút không nỡ.

Do đó, trong chớp mắt, Diệp Thiên nhanh chóng truyền pháp lực của mình cho Viêm, nhưng pháp lực lại bị bài xích.

Chương 1442

Lúc đó, Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Do đó, dù là pháp lực gì, dường như cũng không thể truyền vào cơ thể hắn.

Do đó, Long Vương cũng bắt đầu truyền pháp lực của mình cho Viêm.

Nhưng không ngờ lại còn lợi hại hơn Diệp Thiên, vì lúc đó trong quá trình truyền pháp lực, ông ấy trực tiếp cũng bị pháp lực phản phệ.

Do đó, ông ấy cũng bị thương không nhẹ.

Bồ Đề vẫn luôn ở bên cạnh quan sát bệnh tình của Viêm.

Vì dù thế nào, chỉ cần có Bồ Đề ở đó, thì có lẽ có thể cứu vớt sinh mệnh của Viêm.

Mặc dù không thể giành lại hắn từ Quỷ Môn Quan, nhưng ít nhất cũng có thể duy trì tình trạng hiện tại.

Do đó, mọi người trong lòng đều vô cùng lo lắng.

Do đó, Bồ Đề trong quá trình kiểm tra cho Viêm, mới phát hiện Viêm bây giờ không phải là không có điều kiện để chữa trị.

Hiện tại, tất cả đều cần Huyết Bối mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần có Huyết Bối, thì tình trạng phản phệ công lực của Viêm có thể thuận lợi giải quyết.

Do đó, Bồ Đề sau khi nói ra chuyện này.

Cũng hy vọng có thể nhanh chóng lấy được Huyết Bối, như vậy Viêm mới có thể được cứu.

Nhưng không ngờ Long Vương lúc này lại tỏ ra vô cùng khác thường.

Bởi vì Huyết Bối đối với ông ấy mà nói là vô cùng quan trọng.

Nếu lấy nó ra, e rằng ông ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Do đó, Long Vương đã không lấy Huyết Bối ra mà đề nghị.

"Ta sẵn lòng dùng máu của mình để chữa trị cho Viêm, nên dù thế nào cũng nhất định sẽ chữa khỏi cho hắn." Khi Long Vương nói như vậy, Long Mẫu trong nội tâm thực sự vô cùng đau khổ.

Bởi vì nàng không hy vọng thấy Long Vương phải chịu bất kỳ tổn hại nào.

Nhưng lần này để cứu Viêm, mọi người đều đã dốc hết tâm lực.

Nếu vì cứu Viêm mà mất đi sinh mệnh của mình, thì Long Mẫu sau này phải làm sao.

Do đó, trong tình huống lúc đó, Long Mẫu không ngừng cầu xin Uyển Châu.

Hy vọng nàng có thể giúp giải quyết mọi phiền não.

Bởi vì bất kỳ ai cũng không hy vọng phu quân của mình phải chịu bất kỳ tổn hại nào.

Nhưng hiện tại Uyển Châu trong lòng cũng vô cùng không vui.

Vì dù sao Viêm xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không muốn thấy.

Đặc biệt là đối với tình cảm của nàng dành cho Viêm.

Do đó, nàng tuyệt đối không thể để hắn phải chịu bất kỳ tổn hại nào, càng không để hắn rơi vào tình trạng như vậy.

Bây giờ Uyển Châu cũng vô năng vi lực, nhưng hiện tại mọi thứ căn bản đều không chịu sự kiểm soát của nàng.

Do đó, Long Vương một mình trong tẩm cung không ngừng lấy máu.

Chương 1443

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành mọi chuyện.

Do đó, Long Vương lúc đó cũng không nói nhiều.

Lúc đó Diệp Thiên cũng ở một bên.

Tình cờ nhìn thấy không ít vảy phế thải liền muốn lấy chúng.

Bởi vì đối với Long Vương, những vảy này căn bản không quan trọng, chúng cũng vô dụng.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy những vảy này, dường như sẽ có tác dụng lớn.

Mặc dù Long Vương cũng không biết Diệp Thiên dùng chúng để làm gì, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần chuyện này có thể thuận lợi, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Do đó, Long Vương lúc đó cũng không nói nhiều, lại nói với Diệp Thiên.

"Nếu ngươi muốn những vảy này, cứ lấy đi.

Ta cũng không cần dùng đến chúng.

Giữ lại cũng không phải là thứ tốt." Long Vương sở dĩ nói như vậy.

Tỏ ra vô cùng hào phóng, vì đối với những vảy phế thải này mà nói, Long Vương căn bản không cần dùng đến chúng.

Do đó, ông ấy cũng rộng rãi đưa cho Diệp Thiên.

Long Vương bây giờ không ngừng lấy tất cả máu của mình ra, sau đó truyền lại vào cơ thể Viêm.

Mục đích là hy vọng có thể dùng máu của mình để đổi lấy sinh mệnh của hắn.

Bởi vì mặc dù không biết hiệu quả như vậy, rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng bất kể thế nào, hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không có bất kỳ sức mạnh nào.

Có thể giúp hắn vượt qua kiếp nạn.

Do đó, dù thế nào, mọi chuyện cũng nên tiếp tục.

Nếu Viêm có một tia hy vọng sống sót, thì mọi người tự nhiên sẽ sẵn lòng giúp đỡ.

Cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn hắn chịu tổn hại như vậy.

Do đó, khi Long Vương truyền máu của mình vào cơ thể Viêm, không ngờ chuyện đã xảy ra.

Quả nhiên đúng như dự đoán, sau khi Viêm sử dụng máu của Long Vương, bệnh tình của hắn cũng đã có chuyển biến tốt.

Do đó, mọi người trong lòng thực sự vô cùng vui mừng.

Nhưng người vui mừng nhất chắc chắn là Uyển Châu.

Vì mỗi lần Viêm xuất hiện bất kỳ tình huống nào, nàng đều lo lắng hơn bất kỳ ai.

Do đó, mặc dù bệnh tình của Viêm hiện tại đã có chuyển biến tốt, nhưng vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm.

Do đó, Uyển Châu một mình ở đó không ngừng chăm sóc hắn, thức trắng đêm mà không hề có bất kỳ lời than vãn nào.

Chỉ cần Viêm có thể thuận lợi hồi phục, Uyển Châu làm gì cũng cam tâm tình nguyện.

Khi chỉ còn lại Uyển Châu và Viêm hai người ở riêng với nhau, Viêm đã kể toàn bộ bệnh tình cho Uyển Châu.

Bởi vì mọi chuyện đều do hắn kiểm soát, và không liên quan đến bất kỳ ai.

Do đó, hắn cũng biết Uyển Châu đặc biệt lo lắng cho bệnh tình của mình.

Chương 1444

Lúc Viêm tỉnh táo liền nói với Uyển Châu.

“Không cần lo lắng về bệnh tình của ta hiện tại, căn bản không có chuyện gì.

Tất cả đều là do ta làm.

Lén lút bảo ta giả bệnh, và cưỡng ép phản tư, nên mới khiến bệnh tình trở nên nguy kịch.” Lúc đó, Viêm cũng lén lút kể những chuyện này cho Uyển Châu.

Uyển Châu cũng không ngờ, vẫn luôn lo lắng cho Viêm mà hóa ra lại là do hắn gây ra.

Nàng cũng không biết làm vậy rốt cuộc là để làm gì.

Uyển Châu lúc đó thực sự không ngờ Viêm lại giả bệnh, cũng không biết rốt cuộc là vì sao, nhưng dù thế nào trong lòng vẫn luôn vô cùng lo lắng.

Bởi vì mọi người đều đang vội vã làm mọi chuyện liên quan đến chuyện này, không ngoài việc hy vọng Viêm yếu ớt sắp chết đều có thể hồi phục.

Nhưng hiện nay khi biết Viêm giả bệnh.

Uyển Châu trong lòng liền bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vì trước đây thực sự quá lo lắng, không biết nên dùng ngôn ngữ nào để diễn tả trạng thái trong nội tâm lúc đó.

Nhưng những chuyện đang xảy ra trước mắt, Viêm đã kể toàn bộ cho Uyển Châu, và cũng nói rõ ý định làm vậy.

Tự nhiên Uyển Châu phải phối hợp với Viêm.

Che giấu mọi chuyện thật tốt, như vậy mới có thể làm mọi chuyện đến mức hoàn hảo.

Đến ngày thứ hai, Uyển Châu không ngừng khóc lóc tố cáo, và nói với mọi người.

“Viêm, bệnh tình cũng không biết là chuyện gì.

Trước đây uống máu của Long Vương quả thực có chuyển biến tốt.

Nhưng chỉ sau một đêm, dường như bệnh tình lại bắt đầu nghiêm trọng rồi.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu, phải làm sao đây?” Uyển Châu lúc đó làm vậy, không ngoài việc đã giao tiếp tốt mọi chuyện với Viêm, nên liền bắt đầu nói như vậy trước mặt mọi người, không ngoài việc lừa gạt Long Vương và Long Mẫu hai người.

Bởi vì mọi chuyện Viêm sớm đã chuẩn bị tâm lý, nên dù thế nào cũng phải diễn nốt vở kịch này.

Do đó, Long Vương sau khi nghe tin tức này, vội vàng đến trước mặt Viêm, và đi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vì uống máu của mình mà không tốt lên.

Lại còn nặng thêm, tuyệt đối không thể nào.

Do đó, Long Vương sau khi biết được tình hình này, liền đến trước mặt Viêm, sau đó lại một lần nữa bắt đầu chẩn trị cho hắn.

Sau khi chẩn trị xong, đồng thời cũng nói Viêm bị máu rồng cắn trả.

Do đó, Diệp Thiên sau khi nghe tin tức này, cả người lại một lần nữa sốt ruột, đồng thời cũng không ngừng uy hiếp Long Vương, và

nói với ông ấy.

“Chuyện gì vậy?

Lúc đó không phải đã nói rồi sao?

Chỉ cần uống máu rồng của ngài, Viêm có thể bình an vô sự.

Nhưng hiện nay rốt cuộc là chuyện gì?” “Tại sao trước đây có chuyển biến tốt, bây giờ lại càng ngày càng nghiêm trọng?

Nếu bây giờ không nhanh chóng chữa khỏi cho hắn, đừng trách ta lột da, rút gân của ngài.” Lúc đó, Diệp Thiên thực sự vô cùng tức giận, nên hắn căn bản không quản không cố, cũng sẽ không để ý đến tình nghĩa giữa Long Vương và Long Mẫu hai người.

Chương 1445

Do đó, Long Vương và Long Mẫu hai người.

Cũng biết Diệp Thiên lúc này vô cùng phẫn nộ.

Nếu thực sự tức giận, thì thực sự rất đáng sợ.

Do đó, hai người họ nhanh chóng trốn vào tẩm cung.

Nhưng quản sự rùa không ngừng chiêu đãi Diệp Thiên, nhưng lại bị Diệp Thiên không ngừng quát mắng.

Bởi vì lúc đó Long Vương và Long Mẫu hai người sớm đã trốn đi.

Mọi chuyện đều do quản sự rùa lo liệu.

Do đó, Diệp Thiên không thấy Long Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Do đó, hắn liền cưỡng ép xông vào Long Cung muốn bắt giữ Long Vương.

Do đó, Diệp Thiên chỉ cần ra tay thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

Hắn trực tiếp bắt giữ Long Vương.

Bởi vì chuyện này vẫn chưa xong.

Do đó, dù thế nào cũng không thể thả Long Vương đi được.

Diệp Thiên sở dĩ làm vậy, là vì thực sự quá tức giận.

Vì Long Vương vẫn chưa giải quyết xong chuyện.

Đương nhiên bây giờ đã trốn đi, nên lúc đó sau khi bắt được ông ấy.

Hắn muốn chất vấn, rốt cuộc vì sao lại làm vậy.

Do đó, Long Vương lúc đó không có bất kỳ khả năng phòng thủ nào, vì căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Trong lòng phẫn phẫn bất bình cũng chỉ có thể âm thầm nhẫn nhịn.

Lúc đó, văn võ quan khi nhìn thấy cảnh tượng này, đồng thời không ngừng cầu xin tha thứ.

Hy vọng Diệp Thiên có thể thả Long Vương đi.

Do đó, họ khổ sở cầu xin, nói.

"Cầu xin ngài, ngàn vạn lần đừng làm hại Long Vương.

Nếu muốn gì cứ nói ra, chỉ cần có thể làm được thì nhất định sẽ làm, chỉ cần không làm hại ông ấy." "Mọi chuyện đều có thể đồng ý.

Nếu không làm hại Long Vương, ta cũng sẵn lòng hiến dâng Huyết Bối." Bản thân Diệp Thiên ngay từ đầu, hy vọng Long Vương có thể lấy Huyết Bối ra.

Nhưng ông ấy cứ lần lữa mãi, căn bản không muốn lấy.

Nếu không phải vì tình huống hiện tại, Long Mẫu cũng tuyệt đối sẽ không lấy Huyết Bối để đổi lấy sinh mệnh của Long Vương.

Do đó, Diệp Thiên đã biết sinh mệnh của Long Vương quan trọng đến vậy.

Chắc chắn Long Mẫu tuyệt đối sẽ không không lấy Huyết Bối ra.

Do đó, ngay từ khi Huyết Bối được lấy ra, Diệp Thiên cũng quyết định thả Long Vương.

Bởi vì bản thân hắn lần này không ngoài việc muốn lấy Huyết Bối.

Chương 1446

Do đó, Diệp Thiên sau khi lấy Huyết Bối đi liền rời khỏi đó, căn bản không thèm quản Long Vương và Long Mẫu hai người.

Lúc này Long Vương đã trở nên vô cùng suy yếu.

Diệp Thiên sau khi lấy Huyết Bối, đồng thời nhanh chóng đưa cho Bồ Đề.

Vì hiện tại hắn không biết thật giả, do Long Vương và Long Mẫu hai người ở đó đã gây ra quá nhiều chuyện.

Nên thực sự không biết câu nào thật, câu nào giả.

Do đó, Bồ Đề sau khi lấy Huyết Bối ra xem, quả nhiên là thật, không có bất kỳ sự giả dối nào.

Do đó, sau khi có Huyết Bối, thì bệnh tình của Viêm có thể nhanh chóng hồi phục nhanh chóng.

Do đó, mọi người không cần phải lo lắng về sự an toàn sinh mệnh của hắn nữa.

Lúc đó, Viêm cũng bắt đầu không ngừng hấp thụ máu rồng, cơ thể hắn dường như cũng không ngừng trương phình.

Do trước đây dường như máu trong cơ thể không được lưu thông.

Nhưng sau khi hấp thụ những máu này, hắn cũng có thể cảm nhận được dường như đã có chuyển biến tốt.

Nhưng Viêm không thể chỉ như vậy mà trở nên tốt hơn, nên cần phải trải qua mấy ngày điều trị mới có thể thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm.

Có thể trở lại như trước đây.

Do đó, sau mấy ngày, pháp lực của Viêm cũng không ngừng tăng lên, bệnh tình cũng đã có chuyển biến tốt.

Lúc đó, Viêm cũng không ngờ trong một khoảng thời gian ngắn, lại có thể hồi phục tốt như vậy, công lực tăng mạnh cũng có thể khiến hắn trở nên lợi hại hơn trước.

Do đó, Bồ Đề sau khi nhìn thấy tình trạng đó, cũng không lấy tất cả Huyết Bối ra, mà giấu đi một phần.

Vì Huyết Bối này thực sự cực kỳ quý giá.

Nếu một khi dùng hết, thì sau này muốn tìm kiếm lại, thực sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Do đó, Bồ Đề lúc đó cũng nói với mọi người, lần này Huyết Bối đã dùng hết.

Nhưng thực ra đã bị giấu đi.

Vì sau này có lẽ có thể dùng đến.

Sau khi Viêm trải qua một phen điều trị, đồng thời cũng thuận lợi tỉnh lại.

Nhưng Diệp Thiên vẫn luôn bầu bạn bên cạnh hắn, có thể thấy hắn bây giờ giả vờ tốt như vậy, trong lòng thực sự vô cùng vui mừng.

Nhưng bất kể chuyện này đều là do Long Vương.

Nếu không có những thứ ông ấy hiến dâng, thì tuyệt đối sẽ không thể khiến hắn hồi phục nhanh như vậy.

Do đó, sau khi Viêm tỉnh lại, Diệp Thiên liền bắt đầu nói với Viêm.

“Sở dĩ bây giờ ngươi có thể hồi phục, hồi phục nhanh như vậy, tất cả đều là do công năng của Long Vương.

Do đó, lần này nhất định phải đến tận cửa cảm ơn, phải cảm ơn thật tốt.” “Lần này nhờ Long Vương rất nhiều.

Do đó, dù thế nào cũng phải thể hiện lòng biết ơn của ngươi.” Lúc đó, sau khi Diệp Thiên nói ra những lời này, Long Vương cũng ở bên cạnh.

Viêm cũng theo lời Diệp Thiên nói mà cảm ơn Long Vương.

Nhưng Long Vương lại cảm thấy chịu ơn này thật nặng.

Chương 1447

Nếu không phải vì nguyên nhân của mình, thì cũng sẽ không khiến mọi chuyện đến mức như ngày hôm nay.

Lúc đó, Long Mẫu ở một bên khi nghe thấy, cũng vô cùng đau lòng cho Long Vương.

Vì mọi người căn bản không biết ông ấy có nỗi khổ tâm.

Do đó, Long Mẫu cũng nói với mọi người về chuyện Huyết Bối.

"Có điều chư vị không biết, cái học phí này trước đây ta vẫn luôn không chịu lấy ra, không phải ta thế nào.

Cái học phí này là máu và vảy tâm huyết của Long Vương.

Nếu một khi đưa đi." "Thì cơ thể của ông ấy sẽ không ngừng suy yếu, và cũng sẽ tổn hại đến tính mạng của ông ấy.

Nên có thể chư vị cho rằng ta thực sự không thông tình đạt lý hoặc vô cùng độc ác." "Nhưng không có cách nào, bất kỳ ai khi làm chuyện gì, chắc chắn điều đầu tiên nghĩ đến đều là sự an toàn của bản thân." Long Mẫu lúc đó khi nói ra những lời này, thực ra cũng là điều sâu thẳm nhất trong lòng Long Vương muốn nói.

Chỉ là những chuyện này vẫn luôn không nói ra.

Diệp Thiên cũng căn bản không có cơ hội như vậy.

Bây giờ mọi chuyện đều đã công khai, Diệp Thiên cũng đã biết, Long Vương vì sao không muốn lấy máu ra.

Do đó, sau khi biết đó là máu tâm huyết, hắn cũng biết đối với ông ấy có sự tổn hại rất lớn.

Do đó, Diệp Thiên nhanh chóng đưa mấy quả Bàn Đào trong tay

cho Long Vương.

Mặc dù Bàn Đào có thể không giải quyết được mọi chuyện, nhưng cũng có thể duy trì tình trạng cơ thể hiện tại của Long Vương.

Do đó, đó cũng là sự báo đáp cho ông ấy.

Do đó, Long Vương cũng vô cùng cảm ơn Diệp Thiên.

Đối với những gì Diệp Thiên đã làm, bất kể thế nào, những chuyện cần làm đều đã làm.

Hiện nay mọi người đều hy vọng có thể sống sót tốt đẹp, đó mới là điều quan trọng nhất.

Lúc đó, Diệp Thiên biết Long Vương đã cứu sống Viêm, cũng là một ân tình rất lớn.

Do đó, lúc đó hắn liền để Viêm ở lại.

Vì bản thân Viêm muốn tiếp tục tu luyện pháp thuật.

Chỉ có Long Tộc mới có thể giúp đỡ, ngay cả khi đưa hắn đi theo mình cũng không giải quyết được vấn đề.

Do đó, hắn nghĩa vô phản cố để Viêm ở lại Long Cung.

Hy vọng ở đó hắn có thể học pháp thuật một cách cẩn thận và chu đáo với Long Vương.

Long Vương thực sự đã dạy Viêm pháp thuật, nhưng sau khi trải qua chuyện này.

Ông ấy càng thêm nghiêm túc không ngừng dạy dỗ và học hỏi các bí quyết của các loại pháp thuật, vô cùng tỉ mỉ dạy dỗ, mỗi bước cần phải làm như thế nào, mới có thể khiến hắn tiến bộ hơn.

Khi Bồ Đề có được Huyết Bối, cả người y vô cùng hưng phấn, bởi vì Huyết Bối thật sự rất khó tìm, có thể nắm giữ trong tay hiện tại

thật sự không dễ dàng.

Vì thế, y vô cùng vui sướng, bởi hiện tại tất cả mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Bồ Đề cũng đang trên đường trở về Ma Tộc, y đã tạm biệt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Dù sao thì bây giờ mọi chuyện đều ổn thỏa, y muốn về Ma Tộc.

Nếu hai người họ nguyện ý đi cùng, vừa hay mọi người có thể đồng hành.

Chương 1448

Còn nếu không muốn đi, thì cứ làm việc khác.

Nếu có bất kỳ chuyện gì, ngàn vạn lần phải nhớ tự chăm sóc bản thân cho tốt.

Nói rồi, y tin tưởng rời đi.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu tạm biệt Bồ Đề, hai người cũng định đi thăm Sư Thứu, bởi vì đã lâu rồi họ không gặp nó, cũng không biết bây giờ nó đã trở thành dáng vẻ gì.

Bởi trước đó, Diệp Thiên đã giao phó Sư Thứu cho Thao Thiết, là để nó có thể được giúp đỡ luyện tập tốt hơn, đồng thời cũng có người chăm sóc.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu kết thúc mọi chuyện bên kia, trong lòng cảm thấy đặc biệt nhớ nhung, vì vậy hai người lập tức vội vã đến chỗ Thao Thiết.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu trở về Tuyết Phong, họ nhìn thấy Thao Thiết và Sư Thứu ở đó, nhưng lại phát hiện Sư Thứu bây giờ hoàn toàn khác với những gì họ từng thấy trước đây.

Bởi vì sau khi rời đi lâu như vậy, Sư Thứu đã lớn hơn rất nhiều, họ vốn nghĩ rằng sau khi Sư Thứu lớn lên, trong ấn tượng của họ, nó hẳn sẽ không còn tồn tại nữa.

Vì vậy, khi Sư Thứu nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu xuất hiện, nó thật sự mừng rỡ như điên, bởi vì không nghĩ hai người sẽ trở về.

Vì đã đi một thời gian dài, nó vẫn luôn không ngừng tu hành, nên căn bản không đi đến những nơi khác.

Sau khi gặp lại hai người, Sư Thứu mừng rỡ như gặp lại người thân, nên trong lòng vô cùng vui sướng.

Nhưng lúc đó, khi Thao Thiết nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu xuất hiện, y cũng cảm thấy có chút bất thường, bởi vì trước đó hai người vẫn luôn bận rộn việc gì đó, cũng không xuất hiện, đây là lần đầu tiên họ trở về một cách khó khăn như vậy.

Vì vậy, Thao Thiết nói với hai người: "Hai người cuối cùng cũng trở về Tuyết Phong rồi, có biết Sư Thứu nhớ các ngươi đến nhường nào không?

Kể từ sau khi biệt ly, nó vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, vì vậy lần này trở về…" "Chi bằng ngươi hãy tỷ thí một trận với Sư Thứu, xem rốt cuộc ai mới lợi hại hơn." Vì vậy, Thao Thiết bảo Uyển Châu đi tỷ thí.

Lúc đó hai người nghĩ rằng mình đã bị lãng quên, nhưng Sư Thứu một chút cũng không quên Diệp Thiên và Uyển Châu, bởi vì trước đó nó đã nhận được sự giúp đỡ của hai người.

Uyển Châu lúc đó cũng không ngờ Sư Thứu lại lớn đến vậy, nên nàng cũng đồng ý tỷ thí với nó.

Trong quá trình tỷ thí, Uyển Châu và Sư Thứu ngang tài ngang sức.

Vì vậy, Thao Thiết một bên đàm đạo với Diệp Thiên, một bên hy vọng có thể tìm được Hóa Hình Quả, như vậy sau khi Sư Thứu ăn vào có thể biến hóa thành hình người.

Nếu không, nó sẽ luôn ở trong trạng thái hiện tại.

Vì vậy, y cũng biết chỉ có Diệp Thiên mới có thể làm được điều này.

Chuyện này vẫn luôn chờ hai ngươi trở về định đoạt, hiện giờ tiểu

Sư Thứu đã lớn, nhưng nếu không có Hóa Hình Quả, nó sẽ mãi mãi ở trong trạng thái hiện tại.

Vì vậy, nhất định phải nhanh chóng tìm được nó trong thời gian ngắn nhất.

Diệp Thiên sau khi nghe những lời này, cũng cảm thấy lần này mình và Uyển Châu trở về thật sự rất kịp thời.

Nếu chuyện này không thành công, thì tiểu Sư Thứu có khả năng sẽ mãi ở trong tình trạng này.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu đã thương lượng.

Vì Thao Thiết đã nói ra chuyện này, nên hai người không thể không đi làm.

Vì vậy, trong quá trình thương lượng với Uyển Châu, Diệp Thiên cũng nói với nàng: "Trước đây Thao Thiết đã nói muốn tìm Hóa Hình Quả cho Sư Thứu, nhưng bây giờ ta cũng không biết manh mối, cũng không biết Hóa Hình Quả rốt cuộc ở đâu, không biết trước đây nàng có nghe nói không?" "Chi bằng hai chúng ta nhanh chóng đi tìm, nếu tìm được thì có thể cho tiểu Sư Thứu ăn, như vậy mọi chuyện đều có thể giải quyết." Dù sao ta cũng không biết nơi nào có Hóa Hình Quả, vì vậy hai người quyết định đi tìm.

Nếu tìm được thì thật sự quá tốt cho tiểu Sư Thứu.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu không ngừng dò hỏi, cuối cùng trong quá trình dò hỏi, họ biết được Mãng Hoang Lĩnh có Hóa Hình Quả.

Vì vậy, sau khi biết ở đó có, hai người lập tức vội vã đến.

Mặc dù chỉ là lời đồn, không thể hoàn toàn xác định là có, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có một chút cơ hội, hai người tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chương 1449

Vì vậy, sau khi đến đó, họ thấy có một cặp cự mãng đang quấn quanh ngọn núi.

Diệp Thiên thấy không ít người đã đến gần, nhưng tất cả đều bị cự mãng giết chết.

Vì vậy, Diệp Thiên biết rằng muốn lấy được Hóa Hình Quả thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng dù thế nào, vì Sư Thứu, họ cũng sẽ mạo hiểm.

Bất kể con cự mãng kia lợi hại đến đâu, Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không cảm thấy bất kỳ áp lực hay sợ hãi nào.

Bởi vì dù thế nào Hóa Hình Quả cũng nhất định phải lấy được.

Trong tình huống đó, Diệp Thiên đã sớm nhìn thấy Hóa Hình Quả, giờ thì nó đã kết trái.

Nếu trong khoảng thời gian này có thể hái được nó thì thật sự không gì tốt hơn.

Vì vậy, vô số loài thú đang tập trung ở đây.

Hầu hết các loài thú đều muốn nhanh chóng lấy được Hóa Hình Quả, để có thể biến hóa thành hình người.

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải tận dụng cơ hội tốt này.

Tuyệt đối không thể để các loài thú khác lấy được, nếu không thì hậu quả thật sự không biết sẽ thế nào.

Vì vậy, khi nhìn thấy những loài thú đó đang giao chiến với cự mãng, Diệp Thiên nghĩ chi bằng nhân lúc này đi hái quả.

Bởi vì nếu phải dây dưa và chiến đấu với cự mãng, thì hậu quả

khẳng định cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Thiên sẽ không thua, nhưng nếu có thể nhanh chóng lấy được Hóa Hình Quả, thì đó thật sự là một chuyện đáng mừng.

Vì vậy, lúc đó họ đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, muốn nhân cơ hội đi nhanh chóng lấy quả.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ rằng cự mãng vẫn luôn dùng thân thể của mình để bảo vệ quả.

Thấy cự mãng thật sự đã dốc hết sức lực, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì Uyển Châu và Diệp Thiên đừng nói đến việc lấy quả.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu không ngừng tấn công cự mãng.

Bất kể con cự mãng kia lợi hại đến đâu, nhưng hôm nay Uyển Châu và Diệp Thiên nhất định phải làm được việc này.

Nếu không lấy được Hóa Hình Quả, thì tiểu Sư Thứu cũng không thể hóa hình.

Vì vậy, trong lòng hai người cũng vô cùng lo lắng, nhưng cũng có thể thông cảm cho cự mãng khi nó bảo vệ quả ở đó.

Nếu không bảo vệ quả, thì bây giờ có lẽ các loài thú đã lấy hết quả rồi.

Vì vậy, trong quá trình tấn công, cự mãng cũng không ngừng bảo vệ cây quả.

Vì vậy, Uyển Châu nhất định phải giết chết cự mãng càng nhanh càng tốt, phải rút ngắn thời gian, chỉ có như vậy mới có thể lấy được quả.

Vì vậy, Uyển Châu đã lợi dụng thiên thời, địa lợi, nhân hòa, dụ cự mãng đến bên vách núi, rồi giết chết nó.

Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng không có cách nào khác, bởi vì

Diệp Thiên và Uyển Châu nhất định phải lấy được Hóa Hình Quả.

Nếu không giết chết cự mãng, thì chuyện này cũng không thể thành công.

Vì vậy, dù thế nào, chuyện như vậy hôm nay nhất định phải xảy ra.

Sau khi giết chết cự mãng, Hóa Hình Quả cũng biến thành quả, tụ lại rồi nuốt xuống.

Vì vậy, các loài thú xung quanh đều rút lui.

Chương 1450

Uyển Châu vốn muốn dụ cự mãng đến bên vách núi để giết chết nó, nhưng nó lại nuốt quả xuống.

Nếu quả bị nuốt xuống thì Sư Thứu phải làm sao đây?

Vì vậy, Diệp Thiên thấy tất cả các loài thú đều bỏ chạy, chỉ còn lại mình và Uyển Châu, nên lúc đó liền bắt đầu chiến đấu với cự mãng.

Bởi vì hôm nay dù thế nào quả cũng phải lấy được, cho dù mất đi tất cả Diệp Thiên cũng tuyệt đối không có bất kỳ lo lắng nào.

Vì vậy, trong quá trình chiến đấu với cự mãng, do cự mãng căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên, nên thực lực chênh lệch rất lớn.

Diệp Thiên đã dùng dao mổ bụng cự mãng, rồi lấy quả ra.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu khi nhìn thấy quả được lấy ra, thật ra đều rất vui mừng.

Nhưng Uyển Châu sau khi xem xét kỹ quả, phát hiện quả này căn bản không phải thật.

Vì vậy, lúc đó nàng cảm thấy hai người hình như đã bị lừa.

"Diệp Thiên, quả này căn bản không phải thật, là giả.

Quả thật sự rốt cuộc ở đâu?

Chẳng lẽ đây vẫn luôn là một cái bẫy để lừa chúng ta?

Quả này hình như có tác dụng mê huyễn." Lúc Uyển Châu nói những lời này, trong lòng cũng vô cùng tức giận, bởi vì không ngờ sau khi bận rộn lâu như vậy, thứ có được lại là một quả giả.

Vì vậy, lúc đó trong lòng thật sự rất không cam tâm, cũng không biết quả thật sự rốt cuộc ở đâu.

Nếu thật sự như vậy, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Vì vậy, Uyển Châu và Diệp Thiên không ngừng thương nghị đối sách.

"Yên tâm đi, Uyển Châu, chuyện này, vì chúng ta đã tìm thấy Hóa Hình Quả rồi, thì không cần lo lắng.

Vì cái quả mà cự mãng nuốt xuống là giả, vậy khẳng định đó là một loại che mắt." "Vì vậy, bây giờ hai chúng ta hãy nhanh chóng đi tìm xem Hóa Hình Quả thật sự kết quả như thế nào." Bởi vì Diệp Thiên tin rằng cự mãng tuyệt đối không thể nuốt quả như vậy, có khả năng là để che mắt người khác, nên mới làm như vậy.

Vì vậy, Uyển Châu quả thực có chút sốt ruột.

Bởi vì dù sao quả đối với nàng thật sự vô cùng quan trọng.

Nếu thật sự bị cự mãng ăn mất hoặc xảy ra chuyện gì, thì trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu liều mạng đi tìm kiếm, nhưng không ngờ mọi chuyện dường như không có bất kỳ trở ngại nào.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên đã tìm thấy cây Hóa Hình Quả và tìm thấy quả thật sự.

Vì vậy, lúc đó y thật sự rất vui mừng, Diệp Thiên cũng cảm thấy chỉ cần mình ra tay thì không có chuyện gì không giải quyết được.

Vì vậy, sau khi hai người hoàn thành chuyện này, họ nhanh chóng mang Hóa Hình Quả trở về.

Sau khi trở về Tuyết Phong, họ đã đưa Hóa Hình Quả cho tiểu Sư Thứu.

Diệp Thiên và Uyển Châu thật sự có ân huệ lớn với Sư Thứu, từ lúc bắt đầu giải cứu cho đến lần hóa hình này, tất cả đều là nhờ công lao của họ.

Nếu không có hai người, thật sự không biết Sư Thứu sau này sẽ trở thành dáng vẻ gì.

Vì vậy, Sư Thứu lúc đó cũng vô cùng cảm kích, nếu có hai người ở đó, bất kể chuyện gì xảy ra, nó cũng sẽ không sợ hãi.

Vì vậy, sau khi Sư Thứu ăn Hóa Hình Quả liền bắt đầu hóa hình.

Thao Thiết cũng không ngừng cảnh cáo Sư Thứu.

Chương 1451

“Mặc dù bây giờ ngươi đã hóa hình thành công, nhưng phải ghi nhớ một điều, đừng đi Linh Sơn báo thù.

Bất kể trước đó đã xảy ra chuyện lớn đến đâu, cứ coi như hoàn toàn chưa từng nhìn thấy, hãy an an tâm tâm ở lại đây, ngàn vạn lần đừng có ý nghĩ báo thù.” Đối với Sư Thứu mà nói, đại sư huynh của nó trước đây đã chết vì nó, vì vậy bây giờ Sư Thứu, khó khăn lắm mới luyện được một thân pháp lực, bây giờ có thể đối phó mọi chuyện.

Nếu không đi Linh Sơn báo thù, thì nỗi khổ trong lòng nó ai biết được?

Vì vậy, nó cũng biết Thao Thiết có ơn cứu mạng với mình.

Nếu lúc này mà không nghe lời hoặc làm gì đó, thì lại cảm thấy có lỗi.

Vì vậy, Sư Thứu cũng đã đồng ý với Thao Thiết, tuyệt đối sẽ không đi Linh Sơn báo thù.

Nhưng chuyện này cũng đã ăn sâu vào trong nội tâm nó, vì vậy dù thế nào Sư Thứu cũng không thể làm vậy.

Sư Thứu đã lừa Uyển Châu, bởi vì nó biết nàng vẫn luôn rất yêu quý nó, bất kể nó làm gì nàng cũng sẽ đồng ý.

Vì vậy, Sư Thứu đã bảo Uyển Châu đi xuống vách núi.

Đồng thời, không chỉ vậy, nó còn lừa cả Diệp Thiên, bởi vì Sư Thứu muốn đi báo thù, nên không muốn y biết, cũng không muốn y biết rốt cuộc nó muốn làm gì.

Vì vậy, sau khi lừa tất cả mọi người, nó lại bắt đầu lén lút chạy

lên Linh Sơn, bởi vì Sư Thứu muốn báo thù.

Nếu chuyện này không thành công, trong lòng nó khẳng định cũng vô cùng không cam tâm, cũng càng thêm không chịu bỏ qua.

Sư Thứu trước đó đã sớm đưa chuyện này vào kế hoạch, chỉ là pháp thuật hiện tại chưa học được tinh thần quá mức, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ dường như đã được định đoạt.

Vì vậy, nếu Sư Thứu không đi Linh Sơn báo thù, thì làm sao có thể xứng đáng với đại sư huynh trước đây?

Nếu không phải vì những đệ tử Linh Sơn kia, nó cũng sẽ không bị bức đến bước đường này.

Vì vậy, lúc đó trong lòng nó thật sự phẫn nộ không thôi.

Nhẫn nhịn lâu như vậy cuối cùng cũng có thể báo thù, nên Sư Thứu mặc dù miệng nói không đi báo thù, nhưng chuyện này trong đầu nó luôn không ngừng hiện lên.

Vì vậy, khi Sư Thứu đến Linh Sơn, nó vốn nghĩ rằng sẽ tìm kiếm báo thù, bởi vì ân oán trước đây tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Nó cho rằng pháp lực hiện tại của mình, mặc dù không nhất định có thể đánh bại đối thủ, nhưng dù thế nào nó cũng tuyệt đối sẽ không làm một con rùa rụt cổ.

Vì vậy, chuyện này đã được định đoạt, thì tuyệt đối sẽ không có bất kỳ oán trách nào.

Vì vậy, thủ vị của Linh Sơn đã sớm cảm nhận được Sư Thứu.

Nhưng lại không có bất kỳ động tác lớn nào, muốn dẫn nó vào trong Linh Sơn, rồi sau đó bắt giữ nó.

Bởi vì Linh Sơn từ trước đến nay đều không có ý định bỏ qua Sư Thứu.

Lần này nó tự mình xông vào bẫy, vậy thì mọi người tuyệt đối không thể để nó cứ thế mà đi.

Vì vậy, khi Sư Thứu đến Linh Sơn, nó cũng cảm thấy con đường lần này vô cùng thông suốt, không có bất kỳ ai canh gác.

Những người canh gác cũng để Sư Thứu giải thích.

Vì vậy, lúc đó nó căn bản không hề biết rằng tất cả đều nằm trong kế hoạch của kẻ thù.

Vì vậy, sau khi các đệ tử Linh Sơn sắp đặt mọi thứ xong xuôi, họ đồng thời chờ đợi Sư Thứu, rồi sau đó bắt giữ nó.

Bởi vì Sư Thứu lúc đó căn bản không thể ngờ rằng các đệ tử Linh Sơn lại đáng ghét đến vậy, tính cách của họ thật sự vô cùng gian hiểm tiểu nhân.

Vì vậy, lúc đó nó không nghĩ nhiều.

Sau khi bước vào liền bị bắt giữ, vì vậy Sư Thứu sau khi biết được điều này, cả người nó vô cùng đau khổ.

Chương 1452

Bởi vì trước đây đã không nghe lời khuyên của mọi người, không nên đến Linh Sơn.

Hiện giờ nó không những không báo được thù, mà còn bị giam cầm trong tay họ, vì vậy lúc đó nó thật sự có chút hối hận.

Lúc đó, Hiền Thục Bồ Tát thấy vậy, vốn dĩ trước đây da của Sư Thứu đều được làm thành cà sa, nhưng bây giờ lần này khó khăn lắm mới bắt giữ được nó, vì vậy lúc đó đã có một ý định.

Vậy thì hãy tặng Sư Thứu bây giờ cho những tiên nhân kia làm thú cưỡi.

Nhưng ở một bên khác, Uyển Châu, trước đây cảm thấy Sư Thứu hình như có chút không ổn, nhưng lúc đó không phát hiện ra, mãi sau này mới cảm thấy chuyện này hình như có chút không ổn.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng phát hiện ra sự bất thường, liền nhanh chóng quay về, nhưng không ngờ trên đường lại gặp Diệp Thiên.

Lúc đó, hai người sau khi tổng hợp tất cả mọi chuyện lại với nhau, mới phát hiện ra hóa ra hai người đã bị Sư Thứu lừa dối.

Cũng biết Sư Thứu sở dĩ lừa hai người không ngoài mục đích là muốn đi Linh Sơn báo thù.

Vì vậy, lúc đó biết Sư Thứu một mình đi đến đó, khẳng định không thể đối phó với bất kỳ ai ở Linh Sơn.

Để không để nó gặp bất kỳ nguy hiểm nào, Diệp Thiên và Uyển Châu lập tức vội vã đến Linh Sơn.

Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng lo lắng, y và Uyển Châu có tâm trạng giống hệt nhau.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng nói với Diệp Thiên: "Sư Thứu lần này đã giấu hai chúng ta đi Linh Sơn, cũng không biết hiện trạng bây giờ thế nào.

Nếu người Linh Sơn phát hiện nó đến, khẳng định sẽ không bỏ qua, vì vậy hai chúng ta bây giờ phải nhanh chóng đi." "Vạn nhất Sư Thứu xảy ra chuyện gì, thì tất cả những gì chúng ta đã làm trước đây chẳng phải vô ích sao?

Biết trước như vậy thì không nên để nó một mình ở đó." Lúc Uyển Châu nói những lời này, trong lòng thật sự vô cùng hối hận, vì sao ban đầu lại không đoán được Sư Thứu lại có ý định như vậy.

Nếu ngay từ đầu đã biết, tuyệt đối sẽ không để nó một mình đi Linh Sơn.

Bởi vì bản thân mối thù hận đó, Sư Thứu trong nội tâm không thể nào quên được.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng vô cùng tự trách, còn Diệp Thiên thì một bên không ngừng quan tâm đến Uyển Châu.

Đồng thời cũng không ngừng an ủi nàng, bởi vì một số chuyện đã xảy ra, căn bản không thể thay đổi hiện trạng.

Hiện giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng đến Linh Sơn, nhanh chóng giải cứu Sư Thứu.

Bởi vì những đệ tử Linh Sơn kia đều xảo trá, nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua Sư Thứu.

Nếu thật sự bị bắt, không biết họ sẽ xử trí nó như thế nào.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu tiếp tục hành trình.

Ngay khi sắp đến vị trí Linh Sơn, các đệ tử Linh Sơn, lúc đó cũng có thủ vị đã nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu.

Bắt đầu chuẩn bị phòng bị.

Trước đây các đệ tử Linh Sơn khi đối mặt với Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đã chịu không ít thiệt thòi, cũng biết thực lực của hai người vô cùng hùng hậu.

Nếu đối đầu trực diện, căn bản sẽ không có hiệu quả nhất định, ngược lại sẽ bị đánh bại.

Nhưng bất kể thế nào, lần này hai người đến để gây sự, các đệ tử Linh Sơn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Uyển Châu lúc đó khi đứng trước mặt các đệ tử Linh Sơn, liền bắt đầu dò hỏi xem rốt cuộc Sư Thứu có ở đây không.

Bởi vì hai người trong lòng cũng rất rõ ràng, nếu ngay từ đầu đã ra tay đại chiến, thì có vẻ như hai người đang gây sự.

Vì vậy, sau vài câu hỏi mới biết được tung tích của Sư Thứu.

Vì vậy, lúc đó họ đã đi tìm Hiền Thục Bồ Tát.

Chương 1453

Nhưng lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu muốn xem rốt cuộc Hiền Thục Bồ Tát có ở đó không.

Nếu có thì muốn nói chuyện riêng với nàng, không muốn nói chuyện với các đệ tử kia.

Nhưng không ngờ các đệ tử kia vẫn ở đó, không ngừng nói dối rằng Hiền Thục Bồ Tát căn bản không ở Linh Sơn, đã đi ra ngoài, không biết khi nào mới trở về.

Nhưng lúc đó đã có người báo tin cho Hiền Thục Bồ Tát rằng Diệp Thiên và Uyển Châu đã đến.

Vì vậy, sau khi biết hai người đến, khẳng định cũng vì chuyện của Sư Thứu.

Vì vậy, căn bản không muốn nói chuyện với họ.

Vì vậy, lúc đó nàng nhanh chóng đi tìm Như Lai tọa đàm, bởi vì nàng biết trước mặt Như Lai, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không thể đại động can qua, càng không thể gây rắc rối.

Vì vậy, lúc đó nàng cảm thấy ở bên cạnh Như Lai là an toàn nhất.

Cũng không cần phải phát sinh một loạt vấn đề với họ, bao gồm chiến đấu và giao tiếp bằng lời nói.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu, đã đến Linh Sơn, vậy thì nhất định phải tìm thấy Sư Thứu, bất kể ở đó có nói dối thế nào.

Nếu hôm nay không gặp được Sư Thứu, thì hai người tuyệt đối sẽ không rời đi.

Bởi vì Uyển Châu biết bản tính Sư Thứu không xấu, nếu không

phải vì báo thù, cũng tuyệt đối sẽ không một mình đến Linh Sơn.

Bây giờ tất cả đệ tử Linh Sơn đều đang nói dối, vậy khẳng định nàng tin rằng trong nội tâm họ đều đang che giấu chuyện gì đó.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên, có thể xác định Sư Thứu rốt cuộc có ở đó không.

Vì vậy, lúc đó họ cũng bắt đầu không ngừng tìm kiếm chỗ ở của Hiền Thục Bồ Tát, bởi vì nếu Sư Thứu thật sự bị bắt, thì nhất định sẽ bị giấu ở trong đó.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy Sư Thứu, nếu không tìm thấy, Uyển Châu nhất định sẽ đau lòng chết mất.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không ngừng tìm kiếm, nhưng hai người gần như đã lật tung chỗ ở của Hiền Thục Bồ Tát lên, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy Sư Thứu.

Vì vậy, lúc đó hai người không có bất kỳ manh mối nào, liền bắt đầu đi tìm Như Lai.

Bởi vì chuyện này tuyệt đối không thể cứ thế mà bỏ qua.

Nếu hôm nay không gặp được Sư Thứu, Diệp Thiên và Uyển Châu sẽ không rời Linh Sơn.

"Thật không ngờ hai người lại có thời gian đến Linh Sơn.

Không phải đã đến rồi sao, vậy thì đúng lúc.

Vì vậy, hai người hãy nhanh chóng ngồi xuống." Như Lai vẫn luôn rất hữu hảo với Diệp Thiên và Uyển Châu, bất kể người khác đối đãi thế nào, bao gồm cả việc Diệp Thiên và Uyển Châu đến đó để gây sự như thế.

Như Lai vẫn luôn đối xử như nhau, sẽ không có bất kỳ sự chậm trễ nào, đồng thời đối đãi với hai người cũng vô cùng hữu hảo.

Vì vậy, lúc đó Hiền Thục Bồ Tát đã sớm bảo đệ tử giấu Sư Thứu đi, bởi vì nàng đoán Diệp Thiên và Uyển Châu đến đây không có ý tốt.

Nếu một khi bị tra ra, thì khẳng định nàng và các đệ tử sẽ gặp tai ương.

Trước đây nàng cũng không phải chưa từng lĩnh giáo sự lợi hại của hai người.

Vì vậy, về điểm này Hiền Thục Bồ Tát đã sớm chuẩn bị tâm lý, tuyệt đối không thể để họ tìm thấy Sư Thứu.

Lần này Sư Thứu tự chui đầu vào lưới, cũng không thể trách bất kỳ ai, cũng không có ai chủ động trêu chọc nó.

Vì vậy, lần này Hiền Thục Bồ Tát tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Bởi vì bản thân những chuyện mà Diệp Thiên và Uyển Châu đã làm trước đây cũng khiến Hiền Thục Bồ Tát vô cùng tức giận, vì vậy lần này vừa hay có thể thu thập họ.

Chương 1454

Nhưng Hiền Thục Bồ Tát trong lòng rất rõ ràng, tuyệt đối không thể đối đầu trực diện với Diệp Thiên và Uyển Châu.

Vì vậy, đã làm nhiều trò nhỏ sau lưng như vậy, không ngoài mục đích là không để họ tìm thấy Sư Thứu.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, bởi vì bản thân Sư Thứu đến Linh Sơn, nhưng bây giờ mặc dù chưa tìm thấy, nhưng y có thể hoàn toàn xác định được một điều.

Sư Thứu đã bị giấu đi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên không lãng phí lời lẽ vô ích nữa, trực tiếp yêu cầu đối chất.

Lúc đó Hiền Thục Bồ Tát vẫn luôn phủ nhận, nói rằng chưa từng nhìn thấy Sư Thứu, càng đừng nói đến việc bắt giữ.

Vì vậy, đó là một sự vu khống trắng trợn.

“Diệp Thiên, ngươi có thể đừng vô lý gây rối ở đây không?

Ta căn bản chưa từng nhìn thấy Sư Thứu, vì sao ngươi lại đổ chuyện này lên đầu ta?” “Như vậy đối với ta thật sự không công bằng.

Đây là Linh Sơn, cũng không dung thứ cho ngươi ở đây ngang ngược.

Vốn dĩ không có chuyện gì, mà hai người Uyển Châu và ngươi mỗi lần đến đây đều có thể gây sóng gió.” Lúc đó Hiền Thục Bồ Tát vẫn luôn nói năng hùng hồn, đối đãi với Diệp Thiên và Uyển Châu, cũng chính vì những chuyện đã làm trước đây, nên mới khiến nàng kiên quyết phản bác.

Nhưng tất cả những lời nàng nói lúc đó, hoàn toàn trái với lương tâm mình, bởi vì Hiền Thục Bồ Tát đã bảo đệ tử của mình giấu Sư Thứu đi, không muốn bị họ phát hiện.

Nhưng trong tình huống lúc đó, đặc biệt là khi Như Lai cũng ở trước mặt, nên không thể nào thừa nhận chuyện này.

Càng không thể để Diệp Thiên đắc ý.

Vì vậy, lúc đó nàng vẫn luôn biện hộ cho mình, bất kể Diệp Thiên nói gì.

Nàng vĩnh viễn không thể thừa nhận chuyện này có liên quan đến mình.

Nhưng Diệp Thiên tự nhiên hiểu rõ, Hiền Thục Bồ Đề rốt cuộc là người như thế nào.

Nếu chuyện này không phải nàng làm, y tuyệt đối sẽ không đổ lên đầu nàng.

Nhưng loại người như nàng, vĩnh viễn sẽ đổ tất cả lỗi lầm lên người khác.

Vì vậy, chuyện này khẳng định không thể thoát khỏi liên quan đến nàng.

Nhưng lúc đó Hiền Thục Bồ Tát, sau khi bảo đệ tử giấu Sư Thứu đi, liền cho nó mê man.

Bởi vì nếu để nó ở trạng thái tỉnh táo, thì Diệp Thiên và Uyển Châu khẳng định có thể nghe thấy một âm thanh.

Vì vậy, nếu tìm thấy, thì chuyện của nàng sẽ không bị biết đến.

Nàng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng không ngờ lúc đó pháp thuật lại thất linh.

Sư Thứu lại một lần nữa chạy thoát, nhưng không ngờ lại bị bắt

về.

Vì vậy, trong quá trình bắt về, Diệp Thiên cuối cùng lại nghe thấy có chút động tĩnh.

Vì vậy, lúc đó Như Lai nhanh chóng phái người đi, toàn bộ mọi chuyện đã rõ ràng.

Lúc đó sau khi Như Lai phái người đi tìm Sư Thứu, liền giết chết nó.

Uyển Châu lúc đó đã sớm có một ý nghĩ trong đầu, bởi vì nàng biết Như Lai và Hiền Thục Bồ Tát đều cùng một phe, bất kể làm chuyện gì, khẳng định đều sẽ lấy Linh Sơn làm trọng.

Vì vậy, lúc đó nàng liền lén lút nhanh chóng đi theo để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, bởi vì lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên đã sớm phát hiện mọi thứ ở đây đều có gì đó không đúng.

Mặc dù Sư Thứu bây giờ chưa tìm thấy, nhưng nàng rất tin tưởng Sư Thứu nhất định ở trong Linh Sơn.

Chương 1455

Vì vậy, lúc đó những đệ tử mà Như Lai phái đi, căn bản không phải muốn làm gì, bởi vì chuyện này Hiền Thục Bồ Tát và Như Lai hai người có chung chí hướng.

Vì vậy, về điểm này đã đạt được sự nhất trí.

Nếu gặp Sư Thứu thì khẳng định sẽ giết chết nó, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự lưu luyến nào.

Vì vậy, sau khi Uyển Châu đi theo, mới phát hiện những đệ tử Linh Sơn này muốn ra tay với Sư Thứu.

Vì vậy, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra trước mặt mình.

Vì vậy, lúc đó thấy những đệ tử này muốn ra tay, nàng lập tức lao vào đánh với họ.

Bất kể thế nào cũng phải ngăn chặn hành vi như vậy.

Nếu ai làm hại Sư Thứu thì nàng sẽ không bỏ qua.

Uyển Châu lúc đó vốn dĩ không muốn làm chuyện lớn đến mức này, chỉ là vì những người Linh Sơn này lấn át người quá đáng.

Nếu không đối xử với Sư Thứu như vậy, thì nàng nhất định sẽ bắt giữ nó.

Vì vậy, lúc đó đã giấu đi.

Vì vậy, Uyển Châu lần này khi biết các đệ tử Linh Sơn muốn giết Sư Thứu, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Chỉ cần nàng còn ở đó, tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, lúc đó khi Như Lai thấy Uyển Châu và các đệ tử đang giao chiến, liền bắt đầu tập hợp tất cả các đệ tử lại, bởi vì dù thế nào đây cũng là Linh Sơn.

Tuyệt đối không cho phép ở đó tùy ý làm bậy.

Vì vậy, tất cả mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó, khiến Uyển Châu không biết phải làm sao.

Bởi vì lúc đó Uyển Châu cũng không ngờ Như Lai cũng là loại người như vậy.

Nếu biết sớm như vậy thì sẽ không khách khí với y.

Vì vậy, lúc đó Như Lai triệu tập đầy đủ đệ tử, liền muốn ra một cái luật.

Uyển Châu liền nói với Như Lai: "Như Lai, lần này ngài hãy giải thích rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Nếu hôm nay không đưa ra một lời giải thích thỏa đáng, ta tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi." "Trước đây ta muốn tìm Sư Thứu, nhưng người của ngài vẫn luôn nói không có.

Vậy tại sao bây giờ lại ở đây mà lại muốn giết chết nó?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Uyển Châu lúc đó thật sự vô cùng tức giận, bởi vì không ngờ trong một Linh Sơn lớn như vậy, không có ai có thể làm việc mà không trái với lương tâm.

Trước đây Hiền Thục Bồ Tát vẫn luôn nói dối.

Ở đó không ngừng biện giải cho mình, nhưng những lời nàng nói thì có thể làm được gì chứ?

Tất cả đều là một loại giả tượng.

Vì vậy, Uyển Châu lần này, nhất định phải làm rõ chân tướng sự việc.

Nếu dám làm hại Sư Thứu, vậy thì là đang đối đầu với nàng, bất kể là Như Lai hay bất kỳ ai khác, Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ cơ hội nào.

Vì vậy, lúc đó Như Lai để bảo vệ các đệ tử Linh Sơn, nên cũng nói với nàng: "Chuyện này có lẽ không giống như ngươi nhìn thấy.

Trước đây ta đã điều tra các đệ tử Linh Sơn, họ chưa từng muốn làm gì Sư Thứu.

Nó đã xông vào một cách mạnh mẽ, nên mới xảy ra tất cả các vấn đề." "Sở dĩ muốn giết chết nó, hoặc giam cầm nó đều là lỗi của một mình nó." Lúc đó, Như Lai khi nói những lời này cũng quả thực như vậy, bởi vì Sư Thứu một mình đến Linh Sơn gây rối, nên mới bị bắt giữ.

Chương 1456

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đã biết được chuyện này, đồng thời cũng muốn nhanh chóng đưa nó trở về.

Nhưng lúc này Thao Thiết ở một bên cảm ứng được, dường như Sư Thứu đã gây họa, liền tỉnh dậy.

Có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ Sư Thứu, nên an an tâm tâm ở lại nơi này, toàn tâm khổ luyện, đừng mãi nghĩ đến việc báo thù.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, y cũng biết.

Những đệ tử Linh Sơn kia, nếu không được dạy dỗ một bài học tốt, thì thật sự không biết trời cao đất rộng.

Vì vậy, lúc đó y cũng vô cùng tán thành việc Sư Thứu đi phục thù.

Nhưng muốn phục thù thì phải trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy mới có thể làm được.

Vì vậy, lúc đó Sư Thứu cũng quyết tâm không ngừng khổ khổ tu hành.

"Sư Thứu, nếu ngươi muốn đi Linh Sơn báo thù, vậy thì trước tiên điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Chỉ có mạnh mẽ mới có thể đi báo thù, không bị người khác bắt giữ.

Ngươi cũng đã thấy những chuyện xảy ra hôm nay." "Nếu ngươi ở trong trạng thái như vậy mà đối mặt với mọi thứ, thì khẳng định cái mạng nhỏ của ngươi sẽ nằm trong tay người khác.

Vì vậy, một số chuyện nhất định phải suy nghĩ kỹ trước, rồi sau đó mới đưa ra quyết định." Lúc đó Diệp Thiên sở dĩ nói chuyện với

Sư Thứu, là để nó hiểu rõ rằng các đệ tử Linh Sơn không dễ đối phó.

Mặc dù bây giờ nó đã tu luyện pháp thuật, nhưng nếu so sánh thì căn bản không biết chênh lệch đến mức nào.

Vì vậy, lúc đó Sư Thứu cũng hiểu rằng thực lực hiện tại căn bản không cho phép nó đi báo thù.

Vì vậy, nó cũng không ngừng khổ tâm tu luyện, tổng có một ngày nhất định sẽ lại đến Linh Sơn tìm những người kia báo thù, tuyệt đối sẽ không để họ yên.

Sau khi Diệp Thiên giải quyết xong chuyện của Sư Thứu, đồng thời liền nói chuyện với Thao Thiết.

Nếu có chuyện gì khác, lúc đó Thao Thiết sẽ kể cho Diệp Thiên những chuyện y biết, vậy thì chuyện Linh Sơn Trúc Trấn tàng bảo tàng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi biết chuyện này cũng đã nói với Uyển Châu.

Lúc đó hai người sau khi biết chuyện bảo tàng đều vô cùng tò mò.

Cũng đặc biệt muốn đi xem thử, rốt cuộc bảo tàng đó có gì.

Vì vậy, lúc đó họ đã đến thôn trang trên núi, bởi vì thôn trang này vừa hay gần Trúc Trấn.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên thấy có rất nhiều người ở đó, nên đã bảo họ kể cho biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên đối với mọi thứ ở đó đều không hiểu.

Nếu những thôn dân này sống lâu ở nơi này, thì sẽ hiểu rõ.

Vì vậy, lúc đó khi Diệp Thiên đứng trước mặt thôn dân, cũng thân thiện hỏi: “Xin chào, ta có một chuyện muốn hỏi, không biết ngài có biết không?

Nếu ngài biết thì có thể nói cho ta biết.

Ta chỉ là muốn hỏi xem trong Trúc Trấn này có sống Bách Quỷ không?" Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó thật sự vô cùng tò mò, vì vậy bây giờ cũng chỉ có thể từ miệng thôn dân, để moi ra một số chuyện họ biết.

Bất kể nguyên nhân sự việc rốt cuộc là gì, ít nhất Diệp Thiên có thể hỏi ra, thì đối với y cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy, trong quá trình hỏi, thôn dân đối với mọi thứ ở đó hẳn là hiểu rõ nhất.

Vì vậy, lúc đó thôn dân cũng đơn giản giới thiệu cho Diệp Thiên, tất cả mọi chuyện liên quan đến nơi đó.

Bởi vì lúc đó thôn dân buổi tối cũng phải đi Quỷ Thị.

Chương 1457

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu liền quyết định, chi bằng cùng nhau đi vào xem thử, xem bên trong rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Mỗi khi Diệp Thiên và Uyển Châu muốn biết chuyện gì đó, nếu không tìm hiểu rõ ràng, hai người thật sự cảm thấy bứt rứt không yên, không biết phải làm sao.

Vì vậy, lúc đó bất kể có chuyện gì, hoặc xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên và Uyển Châu khẳng định sẽ đi ở phía trước.

Vì vậy, lúc đó buổi tối khi thôn dân đi Quỷ Thị, hai người cũng đi theo vào Quỷ Thị, để xem tất cả mọi chuyện xảy ra bên trong là như thế nào.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đi vào, muốn xem thử Quỷ Thị này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Bởi vì dường như mọi thứ đều khác hoàn toàn so với những gì họ đã dự đoán.

Vì vậy, lúc đó sau khi hai người vào trong, thấy ở cổng có một yêu chuột đang canh gác.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đã thể hiện toàn bộ thực lực của mình, y cũng biết, nếu không giải quyết triệt để con yêu chuột này, thì hai người sẽ khó mà vào được.

Điều đó căn bản là không thể.

Vì vậy, lúc đó yêu chuột kia sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, đồng thời cũng không ngừng nói với y: “Ngươi là ai mà dám xông vào?

Ngươi có biết không?

Nơi này không phải ai cũng có thể vào được.

Nếu ngươi muốn vào thì trước tiên hãy đánh bại ta, nếu không thì nghỉ ngơi đi." Lúc đó yêu chuột kia khi nói những lời này, nghĩ rằng nó căn bản có thể đánh bại Diệp Thiên một cách triệt để.

Nhưng nó không ngờ Diệp Thiên lại là người có thực lực đặc biệt như vậy.

Y không ra tay cũng có thể đánh bại yêu chuột một cách triệt để.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên căn bản không đặt nó vào mắt.

Còn về việc có muốn lấy mạng nhỏ của nó hay không, thì tùy vào tâm trạng của Diệp Thiên.

Vì vậy, lúc đó sau khi Diệp Thiên thể hiện toàn bộ thực lực, cũng khiến yêu chuột chứng kiến một người lợi hại đến nhường nào.

Vì vậy, lúc đó yêu chuột cũng không ngừng cầu xin Diệp Thiên tha cho nó.

"Tiểu nhân vĩnh viễn không biết Thái Sơn, hy vọng ngài có thể cho một lần cơ hội, ngàn vạn lần tha cho cái mạng nhỏ này.

Cái mạng ti tiện này không đáng tiền, nếu ngài thật sự muốn vào, ngài cứ việc vào, tiểu nhân tuyệt đối không ngăn cản." Yêu chuột vừa nãy căn bản không hề biết, Diệp Thiên là người như thế nào, vì vậy lúc đó mới dám giao chiến với y.

Nhưng tất cả mọi thứ đối với Diệp Thiên mà nói, y cũng không đặt nó trong lòng.

Còn về con yêu nhỏ này, Diệp Thiên cũng không muốn lấy mạng nó, chỉ là muốn dạy dỗ một chút mà thôi.

Lúc đó yêu chuột trước mặt Diệp Thiên giống như một con chuột cụp tai, không dám nói lời nào, không dám làm bất cứ điều gì, mặc

cho Diệp Thiên một mình xử trí và sắp xếp.

Vì vậy, ở một bên khác, các thôn dân đã sớm giao dịch với quỷ ở Quỷ Thị.

Bởi vì các thôn dân hiện tại trong thực tế, giao dịch mua bán hàng hóa với quỷ, nhưng quỷ lại chưa bao giờ làm hại người.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Vì vậy, lúc đó y cũng không ngừng hỏi quỷ.

“Ta vẫn luôn có một chuyện vô cùng tò mò, Quỷ huynh, vì sao những người này dường như một chút cũng không sợ hãi, mà lại giao dịch với huynh như vậy?” “Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Ta sở dĩ hỏi như vậy, bởi vì những hình ảnh hiện lên trong đầu ta không nên như thế này, bởi vì người và quỷ dù sao cũng khác đường.” Vì vậy, y cũng không biết tình huống này, nên trong quá trình hỏi mới biết được hóa ra quỷ là tổ tiên của thôn dân, nên những người này mới không sợ hãi.

Chương 1458

Lúc này trong thanh lâu có hai lệ quỷ đang đánh nhau, lúc đó cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, âm thanh cũng ồn ào rất lớn, thu hút tất cả mọi người.

Mọi người cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, vì sao lại đánh nhau như vậy, nên lúc đó cũng đặc biệt tò mò.

Lúc đó hai người ở đó không ngừng cãi vã, cũng thu hút người đến đó vây xem.

Mặc dù lúc đó mọi người cũng biết, đánh nhau ở đây cũng không thể gây thương tích nghiêm trọng.

Vì vậy, sau khi quan sát một hồi, tất cả mọi người đều bỏ đi.

Lúc đó mọi người vẫn luôn ở trong quá trình giao dịch.

Nhưng nhìn qua, dường như không có gì khác thường, nhưng nhìn cũng vô cùng thú vị, dù sao người và quỷ có thể cùng nhau mua bán.

Đây thật sự là một chuyện hiếm có.

Nếu không phải tổ tiên của họ, e rằng bây giờ người và quỷ đã sớm trở thành một đường thẳng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, vẫn luôn không ngừng quan sát ở đó.

Rạng sáng thôn dân giao dịch xong liền cùng những người khác rời khỏi nơi này.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng rời đi, nhưng không ngờ khi trời sáng lại bị nhốt trong trận pháp.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên hai người, cũng không hề

biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bất kể xảy ra chuyện gì, hai người khẳng định đều có thể giải quyết dễ dàng.

Vì vậy, những con quỷ khác đều đã ngủ say, cũng không biết Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, đã gặp phải những chuyện này.

Lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng hỏi Diệp Thiên nên dùng phương pháp nào.

“Diệp Thiên, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Bây giờ tất cả mọi người đều có một hàng, những bách quỷ này đều ngủ say, bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta trong trận pháp này.” “Nếu không nhanh chóng thoát ra ngoài, thì chúng ta sẽ mãi mãi bị nhốt ở đây.” Uyển Châu sở dĩ hỏi Diệp Thiên những lời này, không phải vì nàng cảm thấy nhát gan.

Chỉ là cảm thấy nếu cứ mãi bị nhốt trong trận pháp, thật sự không biết khi nào mới kết thúc.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng biết trạng thái nội tâm của Uyển Châu lúc này.

Nhưng không cần phải vội, chỉ cần hai người ở bên nhau, sẽ không có vấn đề gì.

Vì vậy, lúc đó họ đã thử trong một khoảng thời gian dài.

Nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào, có thể thoát ra khỏi trận pháp.

Vì vậy, lúc đó pháp lực của hai người dường như đều bị trận pháp hấp thu.

Lúc đó yêu chuột kia sau khi thấy vậy, liền muốn giải cứu hai người.

Nhưng dựa vào sức lực của một mình nó, căn bản không thể làm được gì.

Lúc đó thực lực của yêu chuột vô cùng hữu hạn.

Cho dù phát huy toàn bộ thực lực thì cũng chỉ có thể bị trận pháp đẩy lùi.

Vì vậy, lúc đó yêu chuột cũng vô phương cứu chữa.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng vô cùng cảm kích, bất kể lần này nó có thể giúp đỡ hay không, nhưng dù thế nào yêu chuột cũng đã cố gắng hết sức.

Vì vậy, lúc đó hai người cũng tâm tri đỗ minh, sau khi chuyện này chưa được giải đáp rõ ràng, yêu chuột cũng rời đi, tiếp tục canh gác ở cổng.

Chương 1459

Vì vậy, lúc đó nó thật sự vô phương cứu chữa.

Hai người đã bị nhốt ở trong đó suốt cả một ngày.

Lúc đó, sau một ngày khi Quỷ Thị mở cửa trở lại, tất cả mọi người mới biết được.

Hóa ra Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đã bị nhốt ở đây.

Vì vậy, lúc đó mọi người đã hết sức giải cứu hai người.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, bởi vì dựa vào thực lực của hai người, họ vốn nghĩ có thể thoát khỏi trận pháp một cách thuận lợi.

Nhưng dường như mọi thứ họ tưởng tượng đều hoàn hảo, nhưng thực tế lại vô cùng gập ghềnh.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, ở đó gần như suốt một ngày, một ngày một đêm, lúc đó cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng lúc đó điều tò mò nhất là, hai lệ quỷ trên thanh lâu đang cãi vã, rốt cuộc là cãi vã chuyện gì?

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, trước đây khi ở trong đó vẫn luôn có chút tò mò.

Vì vậy, lần này sau khi thoát ra liền bắt đầu hỏi các thôn dân.

Rốt cuộc hai người đó đã xảy ra chuyện gì, mà lại cãi vã kịch liệt đến mức không thể hòa giải như vậy.

Lúc đó Diệp Thiên bắt đầu hỏi thôn dân và hỏi: “Trước đây ta nghe nói trên lầu có người đang cãi vã, hai lệ quỷ đó rốt cuộc là cãi vã

chuyện gì?

Trông có vẻ như cãi vã rất kịch liệt, vậy không biết ngài có biết tình huống như vậy không?" "Trước đây ta nghe thấy tiếng động, nhưng lại không nhìn thấy, nên ta vẫn luôn có chút tò mò." Trong quá trình hỏi, Diệp Thiên cũng biết được những điều này.

Thôn dân nhất định sẽ biết hai lệ quỷ đó, rốt cuộc vì sao lại cãi vã.

Vì vậy, lúc đó thôn dân cũng đã kể cho Diệp Thiên chuyện này, bởi vì hai lệ quỷ thật ra trong quá trình cãi vã, không phải vì chuyện gì lớn, mà là vì tiền tài, nên mới cãi vã kịch liệt đến vậy.

Diệp Thiên lúc đó cũng đã biết được từ miệng thôn dân.

Toàn bộ sự việc đã rõ ràng.

Nhưng ở một bên khác, Uyển Châu cũng đặc biệt tò mò chuyện này.

Vì vậy, lúc đó sau khi đi ngang qua đó liền muốn nghe thử, xem hai người đó rốt cuộc vì sao lại cãi vã gay gắt như vậy.

Vì vậy, lúc đó hai lệ quỷ trong quá trình tranh giành tiền bạc, lúc này thấy Uyển Châu xuất hiện, đồng thời cũng kéo nàng vào cuộc.

Lúc đó Uyển Châu thật sự cảm thấy khó hiểu, bởi vì nàng vốn dĩ chỉ đi ngang qua.

Cũng không muốn xen vào, cũng không biết hai lệ quỷ đó rốt cuộc vì sao, lại kéo nàng vào.

Bản thân Uyển Châu không muốn quản chuyện bao đồng.

Huống chi hai lệ quỷ đang cãi vã ở đó.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng cảm thấy họ đơn giản là đang gây rối vô lý.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy hai lệ quỷ đặc biệt là vì tiền mà phát sinh mâu thuẫn, vậy thì nên dùng tiền để hóa giải tất cả nguy cơ.

Huống chi Diệp Thiên thấy Uyển Châu cũng bị kéo vào, vậy thì tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy, lúc đó y liền đưa ra một ý.

Vậy thì hãy nói cho họ biết bên ngoài trận có vàng.

Dù sao thì đều vì tiền, tiền gây ra họa, vậy thì hãy để họ tự gánh lấy.

Chương 1460

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đứng trước mặt hai lệ quỷ, rồi nói với họ: “Hai con quỷ, đừng cãi vã ở đây nữa, không phải chỉ vì chút tiền thôi sao?

Thật sự không biết trong trấn này có bao nhiêu tiền tài.” “Bên ngoài trận kia khắp nơi đều là vàng, nếu đi ra ngoài trận thì không cần phải tranh cãi nữa, có rất nhiều vàng mặc cho hai người lấy.” Lúc đó hai lệ quỷ vừa nghe thấy bên ngoài trận khắp nơi đều là vàng, hai mắt đều sáng lên, càng đừng nói đến việc họ có đi phán xét thật giả hay không.

Vì vậy, lúc đó hai người cũng nhanh chóng làm theo lời Diệp Thiên nói.

Ra khỏi trận nhưng sau khi ra ngoài, hai người lại bị bên ngoài trận phản phệ, nên cũng vô cùng nghiêm trọng, cũng căn bản không nằm trong kế hoạch của hai người.

Diệp Thiên sở dĩ dẫn hai lệ quỷ ra ngoài trấn, không ngoài mục đích là muốn bắt giữ họ.

Bởi vì không biết rốt cuộc họ tồn tại như thế nào, nên để tránh làm hại người khác.

Diệp Thiên chỉ có thể bắt giữ họ.

Vì vậy, về điểm này không cần phải giải thích những gì mình đã làm với bất kỳ ai.

Nhưng những thôn dân kia cũng không biết Diệp Thiên muốn làm gì, rốt cuộc là vì điều gì.

Bởi vì bản thân mọi người giao dịch ở đó đều rất tốt đẹp, nếu một

khi bị phá hỏng, thì tất cả mọi chuyện dường như sẽ trở nên không như trước nữa.

Vì vậy, lúc đó các thôn dân cũng không biết toàn bộ sự việc rốt cuộc là gì.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi bắt giữ hai lệ quỷ, đồng thời Diệp Thiên cũng không hề có chút do dự nào.

Lúc đó sau khi bắt giữ hai lệ quỷ, y đã phá hủy họ.

Không còn giống như trước nữa.

Vì vậy, lúc đó quỷ đã biến thành vàng.

Hiện tượng này khiến các thôn dân thật sự vô cùng tức giận.

Lúc đó thấy tình huống xảy ra trước mắt như vậy, họ đơn giản là phẫn nộ không thôi.

Vì vậy, lúc đó họ cũng không ngừng ép buộc Diệp Thiên, rốt cuộc y muốn làm gì, đã phá hủy mọi thứ ở đây thành ra như vậy, nhất định phải xây dựng lại.

Nếu không xây dựng lại, thì sau này ta sẽ giao dịch với ai?

Rốt cuộc ngươi là ai?

Biết trước như vậy thì không nên để ngươi ở lại nơi này.

Lúc đó các thôn dân vô cùng không hiểu những việc làm của Diệp Thiên, bởi vì đã phá hủy mọi thứ ở đây, vậy thì đồng nghĩa với việc phá hủy tất cả của các thôn dân.

Vì vậy, lúc đó các thôn dân đối với pháp của Diệp Thiên, cũng vô cùng quan trọng, nên cũng không ngừng ép buộc y nhanh chóng xây dựng lại.

Lúc đó Diệp Thiên cũng thật sự vô cùng bất lực.

Bởi vì một số chuyện không có cách nào giải thích cho họ biết vì sao lại phải làm.

Chuyện đã xảy ra rồi, giải thích cũng vô ích.

Vì vậy, y cũng chỉ có thể nói chuyện đàng hoàng hoặc tiếp xúc với các thôn dân, hy vọng có thể hóa giải tất cả ân oán, bao gồm cả oán khí như vậy.

Uyển Châu lúc đó sau khi nhìn thấy những đồng vàng này, cũng cảm thấy vô cùng thú vị, lấp lánh phát sáng.

Vì vậy, nàng liền cầm vàng trong tay, không ngừng chơi đùa.

Mỗi lần Uyển Châu giống như một đứa trẻ, gặp chuyện thú vị sẽ chơi một lúc, nhưng không ngờ những đồng vàng này đều mang theo quỷ khí.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu bị quỷ khí làm bị thương.

Chương 1461

Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng cũng khiến Uyển Châu hồi phục một lúc lâu.

Lúc đó yêu chuột sau khi nhìn thấy những đồng vàng này, liền từ tay Uyển Châu trộm những đồng vàng đó.

Lúc đó Uyển Châu đều vô cùng cảnh giác.

Biết yêu chuột lấy những đồng vàng này ra, cảm thấy vì nó có thể làm ra chuyện như vậy, thì nhất định vàng có điều huyền bí, vì vậy lúc đó Uyển Châu sau khi bắt giữ yêu chuột, liền bắt đầu không ngừng tra hỏi.

Bởi vì nàng cảm thấy con yêu chuột này làm ra chuyện như vậy, nhất định có nguyên do, nhưng lại không thể hoàn toàn xác định.

Vì vậy, chỉ có thể bắt giữ nó tra hỏi một phen, rồi sau đó mới có thể đưa ra kết luận.

Vì vậy, lúc đó sau khi bắt giữ yêu chuột, Uyển Châu liền bắt đầu hỏi: "Vì sao ngươi lại trộm vàng?" "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Những đồng vàng này có công dụng khác, tốt nhất là thành thật khai báo, nếu không đừng trách ta không khách khí." Nhưng ở một bên khác, Diệp Thiên vẫn luôn bị các thôn dân khổ sở cầu xin.

Ban đầu là ép buộc, nhưng sau đó mọi người cảm thấy dựa vào thực lực của Diệp Thiên.

Nếu lại xây dựng lại trận pháp, hẳn không phải là chuyện khó khăn.

Nhưng bây giờ mọi người thật sự vô cùng sốt ruột, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành chuyện này.

Bởi vì các thôn dân từ trước đến nay đều sống bằng chuyện này, nếu một khi trận pháp bị phá hủy, thì sau này phải làm sao?

Diệp Thiên cũng chính thức ý thức được điều này.

Bản thân lúc đầu, thu phục hai lệ quỷ, cũng không ngờ lại xảy ra chuyện bất kham như vậy.

Vì vậy, bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, thì Diệp Thiên cũng nguyện ý giúp họ xây dựng lại trận pháp.

Vì vậy, đây nhất định là vấn đề thời gian, cũng không phải là việc Diệp Thiên có thể làm hay không thể làm được.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên để an ủi nội tâm thôn dân, cũng không ngừng an ủi cảm xúc của họ: "Mọi người xin hãy yên tâm, vì trận pháp này đã bị phá hỏng rồi." "Vậy thì ta nhất định sẽ xây dựng lại, vì vậy mọi người căn bản không cần lo lắng.

Bây giờ xây dựng lại trận pháp, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được rồi." Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi nói xong, liền bắt đầu không ngừng xây dựng lại trận pháp, hy vọng có thể với tốc độ nhanh nhất, và trong thời gian ngắn nhất để tất cả các thôn dân trong lòng đều có thể an tâm.

Nếu không biết thì trong lòng khẳng định không thể chịu đựng được.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên trong quá trình xây dựng lại trận pháp, phát hiện dựa vào sức mình hẳn không thể làm được điều này, cần một Trấn Bảo mới có thể xây dựng lại trận pháp một cách triệt để.

Vì vậy, lúc đó yêu chuột đã nhìn thấy và nói với Diệp Thiên: "Nếu muốn xây dựng lại trận pháp này, vậy thì phải thả hai con lệ quỷ vừa bắt vào ra, bởi vì chỉ có họ mới có thể trấn áp.

Nếu không có hai người họ, thì không thể xây dựng lại trận pháp."

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Hóa ra trước đây bất kể làm gì cũng không thành công.

Vì vậy, lúc đó không có cách nào khác, cũng chỉ có thể thả hai lệ quỷ ham tài như mạng ra.

Hai lệ quỷ thật sự tham tài như mạng.

Được thả ra để trấn áp, nhưng không ngờ họ lại tái đi tái lại ở đó gây sự, và yêu cầu một lượng lớn vàng.

Nếu không cho tiền, thì sẽ không đi trấn áp.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu thấy vậy cũng không ngờ hai lệ quỷ lại ham tài đến vậy.

Vì vậy, lúc đó không có cách nào khác, cũng chỉ có thể lấy ra vạn lạng vàng, rồi đưa cho hai lệ quỷ, hy vọng hai người có thể nhanh chóng đi trấn áp, như vậy có thể khiến tất cả các thôn dân yên tâm.

Thật ra nàng không muốn lấy ra vạn lạng vàng này, nhưng không có cách nào khác.

Nếu không giúp Diệp Thiên làm những chuyện này, thì khẳng định sẽ bị các thôn dân này không ngừng ép buộc.

Chương 1462

Vì vậy, lúc đó nàng thật sự vô phương cứu chữa, không có cách nào khác mới lấy ra tất cả vàng, rồi đưa cho hai lệ quỷ.

Lúc đó hai lệ quỷ khi nhìn thấy những kim ngân tài bảo này, cả người đều động lòng không thôi.

Vì vậy, lúc đó sau khi lấy những kim ngân tài bảo này, họ cũng ngoan ngoãn trở về trận pháp.

Lúc đó Uyển Châu khi nhìn thấy cảnh này, thật sự cảm thấy bi ai cho hai người đó, bởi vì ham tài như mạng cũng không đến mức, như hai người đó.

Nhưng sau khi hai con lệ quỷ lấy tiền tài xong, liền lập tức quay về trấn áp trận pháp, còn con yêu đó thì ở ngoài cửa tiếp tục canh giữ.

Vì vậy, lúc Diệp Thiên thấy con yêu này ở đó, tiếp tục bảo vệ trận pháp, đồng thời cũng hỏi về kiến thức liên quan đến bảo tàng, bởi vì bản thân lần đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vì bảo tàng, tuy trước đó có lẽ đã xảy ra chuyện nhưng không kịp hỏi.

Nhưng khoảng thời gian này vừa hay có thể hỏi rõ tất cả mọi chuyện, nên Diệp Thiên liền bắt đầu không ngừng cùng thử yêu bàn luận về những chủ đề liên quan đến bảo tàng.

“À đúng rồi, trước đó không biết ngươi có nghe về chuyện bảo tàng không, ta cũng nghe người khác nói nên mới biết, nhưng về phương diện này ta thực sự còn thiếu sót.” “Trước đó ta cũng không có bất kỳ manh mối nào, không biết ngươi có nghe thấy gì không?” Diệp Thiên hỏi thử yêu như vậy vì hắn cảm thấy rằng vì nó ở đây lâu như vậy, chắc chắn nó rất quen thuộc với mọi chuyện đã xảy ra ở đây.

Nếu nó thực sự biết, thì Diệp Thiên không cần phải đi những nơi khác tìm kiếm bí mật bảo tàng, nên trong quá trình trò chuyện với thử yêu, hắn cũng biết được một số chuyện nhỏ.

Hóa ra thử yêu cũng biết về chuyện bảo tàng.

"Trước đây hai con quỷ tham tiền đặc biệt thích thu thập tiền, không ngờ trong lúc vô ý đã trộm hết số tiền ra ngoài, nên bây giờ số tiền đó đều nằm trong tay ta." Lúc đó thử yêu nói như vậy, vì nó hiểu thực lực của Diệp Thiên và Uyển Châu, trước mặt họ nó căn bản không dám nói dối hay làm gì.

Nên sau khi nói xong những lời này, nó liền lấy tất cả tiền ra đưa cho họ.

Nhưng lúc đó Uyển Châu thấy vậy lại không muốn lấy, vì Diệp Thiên chỉ cần làm rõ mọi chuyện, nên đối với tiền bạc, hắn từ trước đến nay chưa từng để ý.

Kim tiền như đất, đặc biệt Uyển Châu trước giờ căn bản không có khái niệm về tiền, bao gồm cả những thứ mà thử yêu đưa lần này cũng càng không khiến nàng có bất kỳ hứng thú nào.

Nên lúc đó thử yêu thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đều không nhận tiền tài, thì nó đành phải tiếp tục cất tiền vào túi.

Lúc đó cũng có người dân biết được chuyện này.

Họ không biết từ đâu mà có tin tức, sau khi biết thử yêu có tiền thì cách nghĩ của mọi người đều thay đổi.

Bởi vì người dân cũng rất nóng lòng muốn có bảo tàng, vì ai mà không có lòng ham muốn đối với bảo tàng thì tuyệt đối là không thể nào, huống chi những người dân bình thường này càng không thể chấp nhận hiện trạng đó.

Nên lúc đó sau khi biết thử yêu có bảo tàng, người dân liền lén lút

mời đạo sĩ đến bắt yêu, bởi vì chỉ khi bắt được nó mới có thể ép hỏi ra bảo tàng rốt cuộc nằm ở đâu.

Hơn nữa, những người dân này vì bảo tàng mà bất cứ chuyện gì cũng có thể làm ra, vì mỗi người đều là phàm phu tục tử, nên khi gặp tiền tài thì cũng như người khác.

Những con lệ quỷ đó cũng vậy thôi, chỉ cần là người thì sẽ có lòng ham tiền, nên lúc đó mời đạo sĩ đến, chẳng qua là muốn bắt thử yêu triệt để.

Sau đó ép hỏi ra tung tích bảo tàng, thì mọi người có thể chia nhau số bảo tàng đó.

Người dân sở dĩ có thể làm như vậy, chẳng qua là muốn đoạt lấy bảo tàng từ tay thử yêu, nên bây giờ dựa vào sức mạnh của đạo sĩ, nếu bắt được thử yêu.

Thì tuyệt đối là không thể nào, dù sao người và yêu khác đường, người và yêu không thể so đấu, nên trong tình huống lúc đó đạo sĩ đến trước mặt thử yêu, và nói: "Con thử yêu to gan này dám hoành hành ở đây, còn không mau bó tay chịu trói!" Đạo sĩ cứ ngỡ có thể bắt được thử yêu, và đã nhận lời ủy thác của tất cả mọi người, nên lúc đó đạo sĩ không hề để thử yêu vào mắt.

Vì đạo sĩ cũng không biết thực lực của thử yêu, dù sao đạo sĩ cũng chỉ là một người bình thường, không có bất kỳ tác dụng nào.

Nên trong khoảng thời gian tiếp theo, thử yêu cũng khiến đạo sĩ hiểu rõ rằng đối đầu với nó không có lợi gì, nên trong quá trình giao đấu với đạo sĩ.

Nó không hề nương tay, vì dù thế nào cũng không thể để đạo sĩ đắc ý, chuyện bảo tàng thử yêu cũng tuyệt đối không chịu nhường cho người khác.

Huống chi những người dân này nếu biết được chuyện bảo tàng, đối với nó cũng không có tác dụng tốt đẹp gì.

Nên lúc đó trong quá trình giao đấu với thử yêu, đạo sĩ không mấy chốc đã bị đánh lui, nên người dân cũng nhận ra rằng, hóa ra thử yêu này lợi hại đến thế.

Chẳng lẽ ngay cả đạo sĩ cũng không thể bắt được nó, vậy sau đó phải làm sao đây?

Nên lúc đó người dân lại một lần nữa nghĩ rằng thử yêu đã khẳng định là sợ mèo.

Chương 1463

Nên lúc đó người dân lại bắt đầu đi khắp thị trấn để tìm mèo.

Lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên thấy vậy thì cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng không biết những người dân này rốt cuộc muốn làm gì.

Nên lúc đó liền đi theo để xem thử.

Vì sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến, người dân vẫn luôn rất bình thường, không có bất kỳ động thái nào, nhưng lần này không biết tại sao lại có nhiều mèo như vậy.

Nên lúc đó Uyển Châu cũng vì tò mò, mới cùng Diệp Thiên đi theo xem, sau đó mới phát hiện hóa ra những người dân này bắt rất nhiều mèo.

Là để đối phó với thử yêu.

Lúc đó người dân đến trước mặt thử yêu liền thả tất cả mèo ra, sau đó để mèo tấn công thử yêu.

Lúc đó thử yêu thấy có mèo ở đó thì thực sự sợ hãi cực độ, chuyện chuột sợ mèo là điều không cần phải nghi ngờ, nên lúc đó khi thấy mèo xuất hiện, thử yêu liền không ngừng trốn tránh.

Nên lúc đó Diệp Thiên không biết tại sao người dân lại đối xử với thử yêu như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì, vì thử yêu cũng chưa từng làm hại bất kỳ ai.

Nên lúc đó Diệp Thiên đi đến trước mặt người dân, và mở miệng hỏi: “Không biết bắt nhiều mèo như vậy, rốt cuộc là để làm gì?” Lúc đó người dân cũng không có bất kỳ e ngại nào, trực tiếp liền nói cho Diệp Thiên biết sở dĩ họ làm như vậy, chẳng qua là vì biết được bảo tàng.

Nên nhất định phải lấy bảo tàng từ chỗ thử yêu, nên lúc đó người dân mới dùng mèo để giải quyết thử yêu, đây là một chuyện tốt, chỉ cần giải quyết được.

Thì mọi người có thể thuận lợi lấy được bảo tàng.

Diệp Thiên lúc đó sau khi nghe câu trả lời này, cũng không ngờ những người ở giữa đó lại muốn làm gì, chẳng lẽ bảo tàng đối với họ thực sự quan trọng đến vậy sao?

Bảo tàng này căn bản không thuộc về những người dân này, nhưng họ lại vì chuyện bảo tàng mà đi bắt mèo, muốn chế phục thử yêu triệt để.

Thật sự khó tin, nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đại khái cũng đã hiểu, vì Diệp Thiên biết rõ rằng "người vì tiền tài mà chết, chim vì thức ăn mà vong", câu nói đó thực sự rất đúng.

Bởi vì những người dân này từ trước đến nay chưa từng đối phó với thử yêu như vậy, cũng chưa chắc đã có thể thực sự nhìn thấy bảo tàng.

Hơn nữa, chuyện bảo tàng cũng chỉ là lời đồn đại, nên lúc đó vừa nghe xong thực sự cảm thấy những người dân này cũng thật là buồn bực, nhưng không sao cả.

Chuyện này đối với thử yêu mà nói, hẳn là cực kỳ quan trọng, nhưng thử yêu tuyệt đối sẽ không bó tay chịu trói như vậy, hơn nữa bây giờ trời dần tối, Quỷ Thị lúc đó lại một lần nữa mở cửa.

Rất nhiều con quỷ thấy người dân đang bắt thử yêu thì liền bắt đầu bảo vệ thử yêu, vì bản thân thử yêu ở đây canh giữ cổng chính, nếu bị những người dân này làm hại.

Thì phải làm sao đây?

Nên tất cả các con quỷ tuyệt đối không thể để thử yêu chịu bất kỳ

mối đe dọa nào.

"Những người dân này rốt cuộc muốn làm gì?

Thử yêu là nhân viên giữ cửa của Quỷ Thị, nếu muốn làm hại nó, thì chúng ta tuyệt đối không thể dung thứ được." Lúc đó các con quỷ cũng biết rõ, phải bảo vệ thử yêu thật tốt, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Nhưng người dân vì chuyện bảo tàng, nên tuyệt đối không thể để thử yêu được bảo vệ, nên lúc đó vì tiền họ cũng bắt đầu không ngừng công kích các con quỷ.

Lúc đó tất cả các con quỷ khi thấy cảnh này, thực sự không ngờ, vốn dĩ chúng đặc biệt ham tiền, nhưng những người dân này dường như còn ham tiền hơn.

Nên lúc đó người dân mời đạo sĩ đến, bảo gã xua đuổi tất cả các con quỷ, nhưng không ngờ đạo sĩ căn bản không địch lại được những con quỷ này, vì gã căn bản không phải đối thủ của chúng.

Nên lúc đó đạo sĩ cũng vội vàng dẫn mọi người rút lui, mọi người đều bỏ chạy tán loạn, nên lúc đó thử yêu biết Diệp Thiên và Uyển Châu ở đó liền cầu xin hai người bảo vệ, vì dù thế nào, chỉ cần có hai người có thực lực ở đây.

Thì nó sẽ không chịu bất kỳ nguy hiểm nào, nên lúc đó nó không ngừng cầu xin Diệp Thiên và Uyển Châu.

"Cầu xin hai người, giúp ta với, ta thấy những người dân này dường như muốn bắt ta, tìm kiếm bảo tàng thực sự không thể đối phó được, nên chỉ có hai người mới có thể giúp ta." Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó khi thấy thử yêu trong tình cảnh như vậy, cũng cảm thấy thực sự có chút đáng thương, vì bản thân nó không làm gì sai, nhưng những người dân này lại không buông tha.

Đã dùng đủ mọi cách, đều để đối phó với thử yêu, nên lúc đó biết thử yêu cũng không có ý xấu, nên để nó có thể thoát khỏi mọi thứ tốt hơn.

Nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đồng ý rằng, sẽ giúp thử yêu cùng đối kháng với những người dân này, tuyệt đối sẽ không để nó bị thương tổn dù chỉ một chút, nên ngươi cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không để ngươi bị thương.

Chương 1464

“Ngươi cứ yên tâm đi, vì khi ta và Uyển Châu ở đây, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm hại ngươi, những người dân này hẳn cũng không thể làm gì được đâu.” “Dù sao ngươi là yêu, đạo sĩ mà họ mời cũng không có tác dụng gì, nên căn bản không cần lo lắng, chỉ cần ta ở đây thì chắc chắn sẽ không sao, nên ta cũng có thể cam đoan với ngươi.” Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đã đồng ý với thử yêu và cứu nó, nên dù thế nào cũng nhất định không để nó bị thương, nên lúc đó thử yêu trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Chỉ cần có hai người ở đây, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nên liên tục mấy ngày sau đó đều không có chuyện lạ xảy ra, mấy ngày sau đạo sĩ liên hệ với bên ngoài để có được nguồn lực.

Vì lúc đó gã trong lòng rất rõ ràng, những con yêu và quỷ ở đây thực sự không thể đối phó, dựa vào sức lực một người căn bản không thể làm được gì, nên lúc đó gã liền cầu xin viện trợ bên ngoài.

Muốn thiết lập trận pháp ở đây, như vậy có thể bắt gọn tất cả, vì lúc đó gã liên tiếp chịu thiệt hai lần, nên trong lòng cũng có chút không cam tâm.

Nên dù thế nào, cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra lần nữa, nên lúc đó sau khi liên hệ với viện trợ bên ngoài, đạo sĩ đồng thời dẫn họ đến cửa Quỷ Thị.

Và bắt đầu thiết lập trận pháp ở đó, đợi đến khi trời tối trăm quỷ ra ngoài làm ăn, nhưng không ngờ lại bị tấn công, nên lúc đó trăm quỷ cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Vì bản thân chúng ở đây căn bản không có ý định hại người hay làm gì, chẳng qua là đang giao dịch với người dân ở đây, nên lúc đó vô

duyên vô cớ bị tấn công như vậy.

Nên trong nội tâm cũng vô cùng căm hận, và không biết đạo sĩ này rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc đó Diệp Thiên thấy cảnh này.

Hắn đã đồng ý với thử yêu, sẽ giúp nó giải quyết mọi phiền toái, nên lúc đó hắn cũng vội vàng không ngừng ra tay đánh lui đạo sĩ.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ đạo sĩ này lại hung ác đến vậy, liên hệ viện trợ bên ngoài để đối phó với những con bạch quỷ này, nên chuyện này đã xảy ra ở đây.

Không thể không quản, nên trong khoảng thời gian tiếp theo đạo sĩ căn bản không phải đối thủ của Diệp Thiên.

Đạo sĩ lúc đó biết thực lực của Diệp Thiên, nên căn bản không phải đối thủ của hắn, vậy liền nói với Diệp Thiên: "Không biết các hạ rốt cuộc là ai, ở đây chẳng qua là muốn trừ khử tất cả những con quỷ này, nếu các hạ có thể không xen vào chuyện này, thì ta có thể đưa tiền tài cho các hạ." "Chỉ cần các hạ nói bao nhiêu, thì tiền tài tự nhiên sẽ đến tay các hạ." Lúc đó đạo sĩ cứ ngỡ dùng sự dụ dỗ bằng tiền tài có thể khiến Diệp Thiên khuất phục, nhưng gã căn bản không hiểu Diệp Thiên là người như thế nào.

Vì Diệp Thiên đối với tiền tài, đơn giản là kim tiền như đất, nên hắn chỉ bất bình thay người khác, tuyệt đối sẽ không để đạo sĩ đắc ý.

Nên lúc đó Uyển Châu ở một bên, cảm thấy những người dân và đạo sĩ này nên bị trừng phạt, nên lúc đó nàng cũng lập tức nhanh chóng ném người dân và đạo sĩ vào Quỷ Thị.

Để họ tự mình suy ngẫm thật kỹ về những việc mình đã làm.

Hơn nữa lúc đó đạo sĩ cũng không ngờ, Uyển Châu lại lợi hại đến vậy nên thực sự có chút hối hận.

Uyển Châu muốn cho bọn họ nếm mùi lợi hại, xem sau này còn dám gây rối ở đây không, chẳng qua là vì làm những chuyện dơ bẩn hết lần này đến lần khác, khiêu chiến giới hạn của người khác.

Bản thân thử yêu và trăm quỷ này, căn bản cũng chưa từng làm hại hay làm gì.

Nên lúc đó Uyển Châu làm như vậy, là muốn cho họ biết rõ, làm người không nên lúc nào cũng không để lại một giới hạn.

Trăm quỷ và thử yêu, căn bản chưa từng làm hại bất kỳ ai, chẳng qua là ở đây làm một số giao dịch mà thôi, nên không cần thiết phải tận diệt, những việc mà họ đã làm.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người thực sự không thể nói chuyện được với những kẻ đó, nên cũng đặc biệt tức giận, những việc họ đã làm khiến người ta không thể hiểu được.

Lúc đó người dân và đạo sĩ cũng không ngờ, vốn dĩ họ đến đây để bắt quỷ và thiết lập trận pháp, bây giờ lại bị người khác ném vào Quỷ Thị.

Nên lúc đó họ thực sự rất sợ hãi, vì bây giờ mọi người thực sự tay không tấc sắt, nếu những con quỷ này thực sự muốn giết họ, thì đơn giản như trở bàn tay.

Nên lúc đó họ cũng không ngừng cầu xin tha mạng.

“Ta biết lỗi rồi, cầu xin tha cho ta đi, ngàn vạn lần đừng làm hại ta, ta biết lỗi rồi, sau này tuyệt đối không dám nữa.” Lúc đó mọi người không ngừng khổ sở cầu xin ở đó, hy vọng có thể đổi lấy một mạng sống.

Lúc đó thử yêu thực sự rất tức giận, vì tuy nó là yêu.

Nhưng lại chưa từng làm hại bất kỳ người dân nào, hoặc gia đình nào, chẳng qua nó chỉ vì kiếm tiền tài mà thôi.

Nhưng bây giờ vì chuyện bảo tàng, lại làm hại người vô tội, nên lúc đó nó thực sự không thể chịu đựng được, vậy thử yêu cũng không ngừng trêu chọc những người dân này.

“Những người dân này bây giờ thì sao, lại cầu xin tha mạng, trước đó rốt cuộc đã làm những gì, chẳng lẽ không rõ sao?” “Vì tiền tài mà ngay cả chuyện như vậy cũng có thể làm ra, đơn giản là thấy lợi quên nghĩa.” Thử yêu sở dĩ trêu chọc cũng vì quá uất ức, vì nó chưa từng bị như vậy, nên lúc đó dù thế nào chuyện này đã xảy ra, thì việc tha cho họ cũng phải đợi Diệp Thiên lên tiếng.

Sau đó mới quyết định, lúc đó ở một bên khác Diệp Thiên vẫn luôn chữa trị cho bạch quỷ, nhưng lại không thể chữa khỏi, bạch quỷ.

Chương 1465

Lúc đó Uyển Châu vội vàng đi đến Địa Phủ, tìm Hắc Bạch Vô Thường để đưa họ đi siêu độ.

Vì dù sao những con quỷ này chưa từng làm bất kỳ chuyện xấu nào, nên cũng không hy vọng xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Nên nàng cũng biết nếu nàng và Diệp Thiên, không giúp đỡ những bạch quỷ này.

Thì thực sự không biết làm thế nào mới có thể khiến họ tốt hơn, nên lúc đó thử yêu thấy Diệp Thiên và Uyển Châu hai người quả thực là người tốt, cũng đã giúp đỡ rất nhiều, nên về điểm này nó thực sự vô cùng cảm kích.

Thử yêu cũng không muốn bảo tàng này, vậy liền đưa bảo tàng cho Diệp Thiên, Diệp Thiên sau khi cầm lấy bảo tàng này cũng không dùng đến.

Nên để tránh những người khác lại tham lam bảo tàng, nên lúc đó Diệp Thiên quyết định chôn giấu bảo tàng vào sâu trong núi, sẽ không để bất kỳ ai biết, thì sau này cũng sẽ không có ai đi đánh chủ ý bảo tàng nữa.

Nên đây hẳn là kết cục hoàn mỹ nhất, Diệp Thiên lúc đó cũng chỉ có thể làm như vậy.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, sau khi giải quyết xong mọi chuyện ở đây, đồng thời cả hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này, dù sao mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Tiếp tục ở lại đây cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, nên lúc đó Uyển Châu cũng vừa chuẩn bị rời đi, thì nghe thấy tiếng động vọng

lên từ dưới đất.

Nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không biết tiếng động rốt cuộc là từ ai truyền ra, nên lúc đó liền thấy phía trước có một cái hang chuột.

Nên cảm thấy tiếng động truyền ra từ cái hang chuột đó.

Lúc đó hai người nghĩa vô phản cố muốn đi vào xem thử, rốt cuộc tiếng động là gì.

Bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vốn dĩ đã định rời đi.

Nếu không nghe thấy tiếng động, thì hai người cũng tuyệt đối không thể quay lại lần nữa, nên lúc đó sau khi vào hang chuột, cũng không lập tức gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Họ cẩn thận từng li từng tí, vì bây giờ hai người cũng không biết bên trong rốt cuộc là ai phát ra tiếng động, nên dù thế nào cũng nên nhẹ nhàng, như vậy mới không đánh rắn động cỏ.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người thực lực có hạn, cũng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện mạo hiểm hấp tấp, nên lúc đó sau khi vào hang chuột, phát hiện có một cây nhân sâm nghìn năm.

Điểm này thực sự đã khơi dậy sự tò mò của hai người, lúc đó khi thấy cây nhân sâm nghìn năm này hóa thành một đứa trẻ, bị trói ở đó.

Nên lúc đó thực tế có chút không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì.

Hơn nữa lúc đó cũng có người dân ở đó, nhưng lại làm một chuyện khiến người ta vô cùng khó hiểu, đó là sau khi cởi trói cho nhân sâm thì liền bỏ chạy.

Nên lúc đó Diệp Thiên biết chuyện này không hề đơn giản, nhưng dù thế nào, hắn nhất định phải điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Như vậy mới có thể yên tâm, nếu đứa trẻ do nhân sâm này biến hóa mà làm hại người khác thì phải làm sao đây?

Dù sao đứa trẻ này rốt cuộc là con của ai, nên đó là điều Diệp Thiên và Uyển Châu hai người lo lắng nhất.

Nên lúc đó Diệp Thiên biết, nếu dùng phương pháp bình thường, thì tuyệt đối là không thể nào, nên lúc đó liền thi triển pháp thuật, bắt lấy nó, sau đó bắt đầu không ngừng tra hỏi.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại ở đây, tiếng la hét trước đó là chuyện gì?

Nếu hôm nay không nói rõ mọi chuyện, thì đừng trách ta không khách khí, nếu ngươi thành thật khai báo, thì có lẽ ta có thể bỏ qua cho một lần." Diệp Thiên lúc đó nói những lời này, chẳng qua cũng chỉ là để dọa dẫm nhân sâm này mà thôi, chứ không thực sự muốn làm hại hay làm gì, vì một số chuyện đã xảy ra thì nhất định phải làm rõ.

Lúc đó nhân sâm cũng thấy pháp thuật của Diệp Thiên tinh xảo như vậy, căn bản không phải đối thủ của hắn, nên lúc đó nếu nó không nói thật thì chắc chắn cũng không trốn thoát được.

Nên lúc đó nhân sâm cũng vô cùng kịch liệt, nói với Diệp Thiên: "Ta… ta… chẳng qua là đứa trẻ bị thử yêu bắt cóc, nên mới trốn trong động, nên ta căn bản không phải người xấu, ta cũng là một đứa trẻ đáng thương." "Nếu không phải vì thử yêu, thì làm sao ta có thể ở một nơi tối tăm như vậy chứ." Lúc đó nhân sâm khi trả lời Diệp Thiên, tỏ ra vẻ rụt rè, như thể đã chịu thiệt thòi lớn, nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn suy đoán lời nói của nhân sâm này.

Rốt cuộc là thật hay giả, vì thử yêu hắn tự nhiên hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, và thời gian tiếp xúc với thử yêu cũng đã lâu.

Mọi nhất cử nhất động, Diệp Thiên và Uyển Châu đều nhìn thấy rõ, nên nếu nó trộm đứa trẻ này, thì tuyệt đối là không thể nào.

Nên lúc đó Uyển Châu đã sớm đoán rằng, đứa trẻ này nhất định không phải do thử yêu trộm, rốt cuộc là chuyện gì, nên lúc đó để tất cả người dân không tin là thật.

Chương 1466

Vậy liền biến nó về nguyên hình.

Lúc đó sau khi biến nhân sâm về nguyên hình, tất cả người dân cũng vô cùng ham muốn, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vì đối với những người dân này mà nói, từ trước đến nay chưa từng thấy chuyện như vậy xảy ra bên cạnh mình, nên dù thế nào mọi người cũng không thể chịu đựng được cú sốc như vậy.

Nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu liền dẫn nhân sâm nhanh chóng rời đi, Uyển Châu biết nhân sâm này căn bản không nói thật, ngay từ đầu đã không ngừng lừa dối cả hai người Diệp Thiên và nàng.

Nên lúc đó liền muốn dạy dỗ thật tốt, vì nó từ trước đến nay chưa từng nói thật, vậy thì hà cớ gì phải khách khí với nó, nên lúc đó Uyển Châu liền quát tháo nhân sâm: "Vừa nãy ta đã nói rõ với ngươi rồi, muốn ngươi nói thật, nhưng ngươi lại không thành thật, không nói thật, lại còn lừa dối ta, thì đừng trách ta không khách khí." "Ngươi nhìn lò luyện đan trước mặt này, nếu ngươi nói thật, thì ta có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng nếu ngươi không nói thật.

Thì đừng trách ta, ta sẽ ném ngươi vào lò luyện đan." Uyển Châu sở dĩ nói như vậy, chẳng qua là muốn dọa nạt nhân sâm, vì dù là nhân sâm hay là người khác, dù sao cũng không chịu nổi sợ hãi.

Nên lúc đó liền dùng cách như vậy để nó nói ra, rốt cuộc là chuyện gì, vì nó đã lựa chọn mở miệng nói dối, thì tuyệt đối không thể dung thứ được. …… Nên lúc đó, đột nhiên có một xe ngựa đi qua thôn trang.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, thấy có xe ngựa, vậy

liền đi nhờ xe về Ngụy Thành.

Nên lúc đó nhân sâm cũng sợ hãi cực độ, vì Uyển Châu nói như vậy thực sự muốn ném nó vào lò luyện đan, thì nó có lẽ thực sự sẽ bị hủy hoại, nên lúc đó trong lòng sợ hãi đến mức thực sự không dám nói gì.

Chỉ cần thành thật ở đó là đủ rồi, nhưng lúc đó nhân sâm cũng vô cùng tò mò về nhân gian, sau khi đến nhân gian, nó cũng không biết rốt cuộc ở đây là chuyện gì.

Vì nhân sâm vẫn luôn sống trong giới hạn đó, nên từ trước đến nay chưa từng thấy nhân gian đẹp đẽ như vậy.

Lúc đó Uyển Châu trong quá trình nhàn nhã dạo chơi, đã mua cho nhân sâm một cây kẹo hồ lô.

Hành động như vậy cũng vô cùng đáng yêu, cũng khiến nhân sâm đặc biệt khó hiểu, lúc trước thì đối xử với nó rất nghiêm khắc, lúc sau lại đối xử rất tốt.

Thực sự không thể hiểu được.

Lúc đó nhân sâm cũng không biết nên cảm động hay nên may mắn, nên tóm lại bây giờ trong lòng nó thực sự thấp thỏm không yên, vì lúc đó nhân sâm bây giờ đã ở trong một thế giới mới.

Cũng thực sự vô cùng tò mò, trên người nó cũng không có quần áo, nên lúc đó Uyển Châu cũng không đành lòng thấy nó như vậy, vốn dĩ nhân sâm này nếu không nói dối.

Thì nàng cảm thấy khá thú vị, nên lúc đó Uyển Châu liền quyết định dẫn nó đi mua quần áo.

“Ngươi cũng không thể cứ mãi như vậy, không có quần áo, lát nữa ta dẫn ngươi đi mua mấy bộ quần áo mặc, như vậy sẽ vui hơn.” Uyển Châu sở dĩ nói như vậy, vì không muốn thấy nhân sâm trong

trạng thái như vậy, nếu nó có thể mặc những bộ quần áo đẹp đẽ, hẳn cũng sẽ rất vui.

Nên lúc đó nhân sâm cũng vô cùng vui mừng, vì ăn kẹo hồ lô lại còn có quần áo mới để mặc, thì còn gì bằng, nên lúc đó Uyển Châu dẫn nó vào một cửa hàng nhỏ.

Ở đó có quần áo, tuy không quý giá, nhưng quần áo lại vô cùng đẹp, nên lúc đó nhân sâm thấy vậy thực sự vô cùng vui vẻ.

Vì từ trước đến nay chưa từng thấy nhiều quần áo đẹp như vậy.

Lúc đó có một cô bé ở đó cũng không ngừng xem quần áo, nhưng lại cảm thấy nhân sâm này thực sự rất thú vị.

Nên liền đến trước mặt nó bắt đầu trêu chọc, vì bản thân nhân sâm trước đây chưa từng tiếp xúc với con người, nên lúc đó cũng không biết chuyện gì.

Nó liền trực tiếp cắn cô bé đó, sau đó Uyển Châu thấy cảnh này, cũng không ngừng an ủi cảm xúc của cô bé, đồng thời cũng không ngừng trách mắng nhân sâm: "Ngươi làm gì vậy?

Người ta cũng đâu có làm hại ngươi, chẳng qua là trêu ngươi một chút, nếu không chịu trêu chọc thì cũng không nên cắn người chứ, không đúng rồi." Lúc đó Uyển Châu cũng không ngờ nhân sâm, lại có thể làm ra chuyện như vậy, lúc đó nhân sâm một mình ở đó.

Dường như cũng vô cùng ủy khuất.

Lúc đó sau khi cô bé đi rồi, Diệp Thiên liền hỏi nhân sâm tại sao lại cắn người khác, vì đó là hành vi bất lịch sự.

Nhưng nhân sâm chắc chắn cũng không thể vô cớ cắn người khác như vậy, nên lúc đó Diệp Thiên tranh thủ lúc không có ai, liền bắt đầu hỏi nhân sâm.

“Vừa nãy tại sao lại cắn cô bé đó?

Không phải có chuyện gì cố ý đúng không, tốt nhất ngươi nên nói rõ chuyện này, ngàn vạn lần đừng nói dối, người nói dối tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Diệp Thiên sở dĩ nói như vậy, vì hắn cảm thấy nhân sâm trước đây đã nói dối hắn ba lần, nhưng bây giờ lại đi cắn cô bé đó, chắc chắn có ý đồ riêng.

Chương 1467

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không vô cớ đánh cô bé đó, cũng không đến mức như vậy, nên lúc đó nhân sâm lại một lần nữa nói với Diệp Thiên.

Vì nó không có bất kỳ lời nói dối nào, nên lúc đó khi nói ra, mới biết hóa ra cô bé đó có mệnh âm.

Diệp Thiên lúc đầu cứ ngỡ nhân sâm làm như vậy chắc chắn có mục đích riêng.

Nhưng lại không ngờ cô bé đó lại có mệnh như vậy, nên lúc đó, Hắc Bạch Vô Thường cũng vừa hay đi ngang qua đây.

Hơn nữa lúc đó Uyển Châu cũng cảm thấy trách mắng nhân sâm như vậy, thực sự có chút không đúng, nên trong nội tâm cũng cảm thấy có chút ủy khuất.

Uyển Châu dù thế nào cũng đã mở miệng nói, cũng không còn sức lực để phản bác nữa, sở dĩ trách mắng nó cũng chính vì, trước đó căn bản không làm rõ sự thật.

Rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ mới biết nhân sâm làm như vậy là có lý do, nên lúc đó thực sự muốn đi xin lỗi nó, nhưng lại cảm thấy chuyện này đã xảy ra rồi.

Xin lỗi cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Nên lúc đó Uyển Châu khi biết cô bé này có mệnh âm, lại có chút lo lắng, không biết nếu số phận này, liệu có mang lại điềm xấu cho mình không.

Nên lúc đó Uyển Châu lo lắng, vậy liền vội vàng đuổi theo ra ngoài, nhưng không ngờ lúc đó Uyển Châu lại thấy có xe ngựa đâm

vào cô bé, nàng liền lo lắng.

Nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường liền xuất hiện, muốn bắt cô bé đó đi.

Uyển Châu thực sự không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nên cũng tuyệt đối không thể để cô bé này chịu bất kỳ thương tổn nào, nên lúc đó Diệp Thiên thấy cảnh tượng như vậy, vậy liền vội vàng ra tay ngăn cản Hắc Bạch Vô Thường.

"Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại muốn bắt cô bé này đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Diệp Thiên lúc đó trong quá trình hỏi Hắc Bạch Vô Thường, cũng hy vọng hai người có thể giải thích một chút.

Vì Hắc Bạch Vô Thường đối với Diệp Thiên mà nói không có bất kỳ tính uy hiếp nào, thực lực của Diệp Thiên cũng vô cùng cường đại, chỉ cần có chuyện gì, vừa gặp hai người họ, Hắc Bạch Vô Thường chắc chắn sẽ không có hành động gì lớn.

Cũng không dám ra tay với hắn.

Trong quá trình giao tiếp lúc đó, Hắc Bạch Vô Thường cũng chỉ có thể giải thích với Diệp Thiên, tại sao lại muốn bắt cô bé đó đi.

Nếu chuyện này hoàn toàn không liên quan đến hắn, thì hắn hẳn sẽ xen vào, nhưng dù sao họ đang làm việc ở Địa Phủ, nên có những chuyện bất đắc dĩ.

Nên lúc đó Diệp Thiên cũng muốn biết, về chuyện mệnh âm của cô bé này rốt cuộc diễn biến thế nào, bao gồm cả việc Hắc Bạch Vô Thường bắt cô bé về, rốt cuộc là để làm gì?

Diệp Thiên vốn dĩ không thích lo chuyện bao đồng, nhưng chuyện đã vướng vào rồi, nếu không giúp đỡ thì lại cảm thấy lương tâm có chút không yên, nhưng nếu thực sự là như vậy.

Thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không đi lo chuyện của người khác, nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường biết Diệp Thiên ra tay, nhất định là muốn giải cứu cô bé này.

Nên lúc đó họ cũng không ngừng giải thích, mệnh âm của cô bé không nằm trong sổ sinh tử.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người bây giờ căn bản không thể quản nhiều như vậy, đều không hy vọng cô bé này chịu thiệt thòi, cũng không đành lòng nhìn thấy bất kỳ tai nạn nào xảy ra.

Nên lúc đó Uyển Châu đuổi Hắc Bạch Vô Thường đi, tuy những chuyện này có lẽ làm hơi quá, nhưng Uyển Châu không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu để Hắc Bạch Vô Thường bắt cô bé đi.

Uyển Châu lại cảm thấy lương tâm của mình thực sự có chút không yên, nên lúc đó sau khi đuổi Hắc Bạch Vô Thường đi, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng an toàn đưa cô bé về.

Vì hai người nếu không đưa cô bé về, luôn cảm thấy có chuyện gì đó lo lắng, chỉ khi tận mắt nhìn thấy cô bé về, về nhà an toàn thì mới có thể yên tâm.

Nên Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không nói rõ chuyện cụ thể chỉ hộ tống.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, khi đưa cô bé về, tuy bị thương một chút, nhưng không quá nghiêm trọng, nhưng không ngờ lại mắc bệnh thực sự không thể cứu vãn được.

Lúc đó cô bé về nhà xong, cảm thấy khắp người không có chỗ nào khỏe mạnh, nên lúc đó nàng lại một lần nữa ngã bệnh, nên lúc đó cũng có các bác sĩ đều đến khám.

Nhưng lại phát hiện dường như bệnh tình của cô bé ngày càng

nghiêm trọng, căn bản đã đến mức không thể cứu vãn được nữa, nên lúc đó vết thương của cô bé ngày càng nặng, đại phu cuối cùng cũng bó tay.

Nên lúc đó cô bé trong lòng thực sự rất lo lắng, vì không muốn chết như vậy, dù sao còn quá trẻ, nếu chết như vậy.

Chương 1468

Thì thực sự sẽ có điều hối hận, nên lúc đó cô bé biết, vì trước đây Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đã có thể cứu mình, thì chắc chắn cũng có thể giúp mình, giải quyết những phiền toái trước mắt này.

Nên lúc đó nàng cũng vội vàng sai người đi tìm Diệp Thiên và Uyển Châu, hai người giúp mình vượt qua khó khăn một lần nữa, tuy bây giờ cô bé cũng không thể chắc chắn chuyện này.

Chỉ có Diệp Thiên và Uyển Châu liệu có thể giúp đỡ, nhưng nhiều đại phu như vậy đều không có cách nào chữa trị, thì cũng chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ từ hai người.

Nên lúc đó người được phái đi cũng vội vàng đi tìm Diệp Thiên, lúc đó cũng nói toàn bộ sự việc của cô bé cho hắn biết, hy vọng có thể cứu một mạng, vì dù chuyện này thế nào, ai cũng không muốn nàng chịu thiệt thòi.

Cũng càng không muốn thấy nàng chết như vậy, dù sao cũng là một sinh mệnh trẻ tuổi, nên mọi người thực sự không hy vọng.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi hiểu rõ tất cả những chuyện này.

Đồng thời cũng đi theo người đó đến nơi cô bé ở, lúc đó khi thấy bệnh tình của nàng thực sự cũng vô cùng bất lực.

Vì lúc đó vì tất cả mọi người đều bó tay, hắn cũng hết cách, nên lúc đó hắn cũng vô cùng thương xót cho cô bé.

Huống chi dù sao còn trẻ như vậy, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này, nếu không quản, thì cô bé này thực sự có thể chết trong sớm tối.

Nhưng nếu muốn quản thì cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Hơn nữa ở một bên khác nhân sâm sau khi không còn bị trói buộc,

liền bắt đầu không ngừng vui chơi, hầu như mỗi ngày đều dính chặt vào nó.

Lúc đó trong quá trình vui chơi thấy trong nhà bếp có đồ ăn, liền bắt đầu không ngừng ăn trộm, vì nhân sâm từ trước đến nay chưa từng ăn nhiều món ngon như vậy.

Nên lần này nhất định phải ăn cho đã đời, cũng không quản những món ngon này rốt cuộc là của ai, cũng không để ý đến thân phận hiện tại của mình, chỉ chăm chú một mình hưởng thụ là vui nhất.

Hơn nữa lúc đó người hầu khi thấy nhân sâm, đang ăn trộm đồ ăn ở đó thì vô cùng tức giận, vì những món đồ này chuẩn bị ra rất khó khăn, bây giờ lại ăn trộm ở đó, nên lúc đó mọi người vội vàng bắt lấy nhân sâm.

Nhân sâm lại là một kẻ vô cùng thông minh, tuyệt đối sẽ không để họ bắt được, nên lúc đó nó không ngừng chạy, người hầu ở phía sau không ngừng đuổi theo, nhất định phải bắt được nó.

Nên lúc đó nhân sâm cũng không biết chạy vào đâu, có cửa liền đi vào, sau đó liền chạy vào khuê phòng.

Lúc đó nhân sâm chẳng qua cũng chỉ là ham chơi mà thôi, nên căn bản không ngờ lại xông vào khuê phòng, nên lúc đó người hầu cũng không biết chuyện gì, cứ ngỡ nhân sâm đã làm hại cô bé.

Nên lúc đó cả người đều chìm vào nỗi bi thương cực độ, cũng không ngừng lan truyền rằng cô bé bị yêu quái làm hại, vì mọi người căn bản không biết sự thật là gì.

Hơn nữa chỉ có thể đổ mọi vấn đề, tất cả đều lên đầu nhân sâm, nhưng nhân sâm lại chưa từng làm hại bất kỳ ai, nên lúc đó cha mẹ vô cùng lo lắng về chuyện này.

Vì dù sao chỉ có một cô con gái, nếu thực sự xảy ra bất kỳ chuyện

gì, làm cha mẹ hai người thực sự không thể chịu đựng được, nên lúc đó hai vợ chồng cũng vội vàng mời đạo sĩ.

Hy vọng có thể bắt yêu quái triệt để, như vậy cô bé sẽ không sao nữa.

Lúc đó Uyển Châu thấy tình cảnh như vậy, cũng cảm thấy không nên để sự hiểu lầm tiếp tục kéo dài mãi.

Nên lúc đó nàng cũng không ngừng giải thích: "Hiểu lầm rồi, nó căn bản không phải yêu quái, nên cũng không cần phải mời đạo sĩ đến bắt hay làm gì.

Nếu là yêu quái, thì cũng không thể chỉ làm hại một người." Lúc đó Uyển Châu sở dĩ nói như vậy, vì muốn cho họ hiểu rõ, một số chuyện mắt thấy chưa chắc đã là thật, vì chỉ khi thực sự hiểu rõ sau đó, mới có thể hiểu rõ chuyện gì.

Nên lúc đó đạo sĩ thấy Uyển Châu xong cũng vội vàng quỳ lạy.

Vì lúc đó gã cứ ngỡ Uyển Châu là một vị thần tiên, nên lúc đó cảm thấy những việc mình đã làm, hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, bây giờ lại còn khoe khoang mấy thủ đoạn nhỏ, thì đơn giản là tự vả mặt mình, nên lúc đó sau khi biết chuyện này.

Diệp Thiên bảo nhân sâm đi cứu cô bé, vì ngay từ đầu hắn đã phát hiện ra mạch mệnh của cô bé, nên nếu nhân sâm có thể chữa trị cho nàng, hắn có thể có chút khởi sắc.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không thể hoàn toàn chắc chắn việc nhân sâm làm rốt cuộc có thật không, cũng không biết tình trạng như vậy có thể kéo dài mãi không. …… Nên lúc đó sau khi một loạt vấn đề phát sinh, nên cũng hy vọng có thể nhanh chóng thực hiện chuyện này, nếu không thì không chỉ cô bé trong lòng vô cùng lo lắng

cho tính mạng của mình.

Đồng thời cha mẹ cũng vô cùng lo lắng, nên lúc đó Diệp Thiên bảo nhân sâm đi cứu chữa cô bé.

Chương 1469

Hơn nữa nhân sâm cũng làm theo lời Diệp Thiên nói đi cứu cô bé, nhưng lúc đó sau khi chữa trị một lượt, dường như hiệu quả lại không lớn, vì nhân sâm cũng không phải một nhân vật lợi hại.

Nên chỉ có thể lượng sức mà làm, nhưng cuối cùng liệu có đạt được hiệu quả nhất định hay không, ai cũng không thể biết được, nên lúc đó cha mẹ cầu xin sự giúp đỡ từ Uyển Châu.

Vì mọi nơi đều đang quỳ lạy nàng, vậy Uyển Châu nhất định có cơ hội có thể chữa trị thành công cho con gái, nên lúc đó họ không ngừng cầu xin.

"Cầu xin cô nương cứu con gái ta, hai vợ chồng ta chỉ có duy nhất một đứa con gái này, nếu thực sự xảy ra chuyện gì." "Thì sau này để chúng ta sống sao đây, nên cầu xin cô nương phát lòng từ bi, nhất định phải chữa khỏi cho cô bé, phải trả giá bao nhiêu cũng được." Hơn nữa lúc đó cha mẹ cô bé, căn bản cũng không rõ Uyển Châu rốt cuộc có thân phận như thế nào, chỉ cảm thấy lúc đó đạo sĩ dường như biết thân phận của nàng, vậy mới không ngừng quỳ lạy.

Nên lúc đó cha mẹ lén lút cũng không ngừng hỏi đạo sĩ, rốt cuộc là chuyện gì, vì nếu thực sự có thể cứu chữa, thì còn gì tốt hơn nữa.

Nhưng nếu không thể cứu, thì cha mẹ cũng tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian vào nàng, nên lúc đó tranh thủ lúc không có ai, hai vợ chồng liền đến chỗ đạo sĩ, và mở miệng hỏi: "Không biết ngài trước đây có biết Uyển Châu rốt cuộc có thân phận như thế nào không?

Trước đây thấy ngài không ngừng quỳ lạy, liệu có phải thần tiên không?

Có thân phận đặc biệt nào sao?" Cha mẹ sở dĩ hỏi như vậy, vì cảm

thấy đặc biệt tò mò, cũng không biết chuyện gì, nên lúc đó đạo sĩ cũng kể thân phận của Uyển Châu cho họ biết.

Đồng thời khi biết Uyển Châu có bảo tàng trên người, đạo sĩ liền vội vàng đi trấn trên mua thuốc độc, vì mỗi người khi gặp bảo tàng, đều sẽ có lòng ham muốn, nếu bảo tàng rơi vào tay bất kỳ ai.

Thì cả đời có lẽ sẽ không phải lo ăn mặc nữa, căn bản không cần làm những chuyện nhỏ nhặt này, có tiền để tiêu, nên tự nhiên ai cũng hy vọng có được bảo tàng trong tay.

Hơn nữa về điểm này đạo sĩ tuy lấy Đạo gia làm chủ, nhưng lại cũng làm những chiêu trò mất lương tâm như vậy, nên thực sự khiến người ta cảm thấy đáng xấu hổ.

Không làm như vậy cũng chưa chắc đã có thể làm hại Uyển Châu, nên lúc đó đạo sĩ đi mua thuốc độc, và bảo cha mẹ bỏ vào trong bữa tiệc.

Làm như vậy thần không biết quỷ không hay, cũng sẽ không ai biết, ăn xong tất cả sẽ chết, thì bảo tàng cũng có thể lấy được.

Lúc đó cha mẹ hai người cũng vô cùng nghe lời đạo sĩ, làm theo những gì gã nói, đợi đến khi bữa tiệc bắt đầu thì bỏ thuốc độc vào, như vậy có thể đầu độc chết tất cả.

Cũng không cần lo lắng những chuyện đó nữa.

Nhưng lúc đó ba người đang bàn tán xôn xao ở đó, cũng không biết có câu "tai vách mạch rừng", vì trong quá trình đó.

Diệp Thiên vô tình đi ngang qua, và nghe lén được những lời họ nói, hơn nữa lúc đó mới biết họ muốn làm hại Uyển Châu.

Nên chuyện này tuyệt đối không thể để họ làm được, nên lúc đó Diệp Thiên sau khi nghe xong những lời đó, cũng vội vàng kể chuyện này cho Uyển Châu.

Bảo nàng buổi tối trong bữa tiệc khi ăn cơm nhất định phải chú ý, ngàn vạn lần đừng ăn, nhưng Uyển Châu cũng không ngờ đạo sĩ này thực sự vô cùng đáng ghét, lại làm ra chuyện như vậy.

Nên tuyệt đối sẽ không tha cho gã.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh nàng, âm thầm bảo vệ, vì hai người mãi mãi không chia lìa, không cho phép bất kỳ ai bị thương.

Nên lúc đó Diệp Thiên để có thể bảo vệ Uyển Châu thật tốt, nên cũng không ngừng theo dõi đạo sĩ, dù gã đi đến đâu, bao gồm mọi nhất cử nhất động, tất cả đều nằm trong phạm vi giám sát.

Vì chỉ có giám sát mới có thể bảo vệ an toàn cho Uyển Châu, vì cha mẹ không có bất kỳ tác dụng nào.

Vì hai người họ cũng nghe theo sự sắp xếp của đạo sĩ.

Hơn nữa lúc đó đạo sĩ đã mua thuốc độc xong, đang chuẩn bị bỏ vào, vì đã làm chuyện đến mức này, nên đạo sĩ không có khả năng không làm.

Nên lúc đó đạo sĩ cũng không biết Diệp Thiên rốt cuộc đã đi đâu, vì để có thể làm tất cả mọi chuyện tốt nhất, nên lúc đó đạo sĩ đến chỗ Uyển Châu, và bắt đầu hỏi: “À đúng rồi, một mình ngươi ở đây, còn Diệp Thiên đã đi đâu rồi, vẫn mãi không thấy, cũng không biết rốt cuộc hắn ở đâu.” Lúc đó thực ra Uyển Châu biết, đạo sĩ này không có ý tốt, nên để có thể chứng minh sự trong sạch của cô bé, nên lúc đó Uyển Châu cũng chỉ có thể nói Diệp Thiên không có ở đây.

Vì trước đó Diệp Thiên và Uyển Châu đã hiểu rõ ý đồ của đạo sĩ, những người như vậy căn bản không có ý tốt, nên cũng không tồn tại những chuyện đó.

Nên lúc đó liền muốn cùng hắn nhanh chóng giải quyết tất cả mọi chuyện.

Hơn nữa lúc đó đạo sĩ và cha mẹ đều đã chuẩn bị xong, bỏ thuốc độc vào trong cơm, nên lúc đó Uyển Châu phát giác có thuốc độc.

Nên tuyệt đối không thể ăn, vậy lúc đó trong quá trình nói chuyện, Uyển Châu vẫn luôn ép buộc, cha mẹ cô bé phải ăn cơm.

Vì trước đó Uyển Châu nếu không biết, việc bỏ thuốc độc vào trong thức ăn, thì có lẽ đã ăn rồi, nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã bị bại lộ.

Chương 1470

Nếu không phải Diệp Thiên nói ra, thì ai sẽ kể chuyện này, nên dù thế nào Uyển Châu cũng tuyệt đối không thể để tính mạng của mình chịu bất kỳ lo lắng nào.

Nên lúc đó trong quá trình ép buộc, cha mẹ cô bé thực sự không còn cách nào khác, vì nếu ăn cơm đó, thì chắc chắn sẽ chết ngay lập tức.

Nên hai người họ chưa sống đủ, ai cũng không muốn gặp phải chuyện như vậy, nên lúc đó không còn cách nào khác đành phải nói ra sự thật.

"Trong thức ăn có độc, nên bảo hai vợ chồng ta ăn, ta không thể ăn, chuyện này tuy ta có tham gia, nhưng không phải ta là chủ mưu, đạo sĩ đã bảo ta làm như vậy." "Nên tất cả mọi chuyện ta đều bị đạo sĩ dụ dỗ, nên mới làm, hy vọng có thể nhìn vào tình nghĩa trước đây mà tha cho hai vợ chồng ta." Lúc đó cha mẹ cũng thực sự sợ hãi cực độ, vì không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, nếu sớm biết như vậy, hà cớ gì lúc đầu lại phạm sai lầm nghiêm trọng đến thế.

Nên lúc đó Diệp Thiên cũng xuất hiện ở đó, vào lúc này dù thế nào, cũng tuyệt đối không thể để đạo sĩ này ung dung ngoài vòng pháp luật.

Ký tất cả mọi chuyện đều do đạo sĩ gây ra, nên Diệp Thiên nhất định phải bắt lấy đạo sĩ.

Nên lúc đó Diệp Thiên cũng không rời đi, âm thầm quan sát mọi nhất cử nhất động của đạo sĩ, nên lúc đó sau khi xuất hiện liền bắt lấy đạo sĩ, lúc đó cha mẹ cũng vô cùng kinh ngạc.

Cũng không biết Diệp Thiên rốt cuộc trốn ở đâu, đột nhiên xuất hiện, nên lúc đó Uyển Châu cũng không muốn truy cứu trách nhiệm

của ai, vậy liền nói với cha mẹ: "Chuyện này coi như đã qua rồi, ta cũng không truy cứu, chỉ cần sau này làm nhiều việc thiện, quyên góp nhiều tiền, thì ta sẽ không đưa chuyện này ra nữa, nên tự mình liệu mà làm." Lúc đó đạo sĩ cũng không ngờ kết cục lại như vậy, nếu sớm biết như vậy, thì lúc đầu không nên trêu chọc Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nên lúc đó đạo sĩ cũng thực sự có vài phần hối hận, vì ngay từ đầu, gã không ngờ Diệp Thiên vẫn luôn theo dõi phía sau, và đã phá vỡ những kế sách nhỏ này.

Nên lúc đó sau khi biết tất cả những vấn đề này, đều đã được giải quyết, thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Nên lúc đó đạo sĩ cũng không ngừng cầu xin tha mạng với Diệp Thiên và Uyển Châu, cũng hy vọng hai người có thể bỏ qua cho một lần, dù thế nào, chuyện này nhất định phải có giải pháp.

"Hai vị tha cho ta đi, ta biết lỗi rồi, sau này tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy nữa, hy vọng hai vị có thể cho ta một cơ hội nữa, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ chịu tội." "Cũng sẽ không phạm phải sai lầm như vậy." Lúc đó đạo sĩ không ngừng cầu xin sự giúp đỡ từ Diệp Thiên và Uyển Châu, hy vọng hai người có thể mềm lòng, nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra rồi.

Thì Uyển Châu tuyệt đối không thể dung thứ cho đạo sĩ, hết lần này đến lần khác nói những lời đó, nên lúc đó Diệp Thiên cũng biết.

Nếu bây giờ cô bé trước mắt này, không được chữa trị tốt hơn, thì hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng, nên lúc đó Diệp Thiên chỉ có thể rút tu vi của đạo sĩ sau đó.

Vậy thì truyền cho cô bé hy vọng bệnh tình của nàng có thể tốt hơn, nên lúc đó Diệp Thiên sau khi quyết định làm như vậy liền lập tức thực hành, nhưng không ngờ cô bé lại qua đời vào buổi tối hôm đó.

Nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường sau khi biết chuyện này, lại một lần nữa đến.

Hơn nữa lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, nhưng vì chuyện đã xảy ra, hai người cũng căn bản không thể giải quyết được.

Nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu bây giờ, liền cùng cô bé vội vàng đi tìm Diêm Vương, xem liệu có thể giải quyết triệt để chuyện này không.

Vì bây giờ Hắc Bạch Vô Thường, chẳng qua cũng chỉ đang làm chuyện trong phận sự của mình, nên Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng không đi quấy rầy hiệu suất công việc của họ, nên lúc đó sau khi đến chỗ Diêm Vương.

Diệp Thiên liền chủ động nói rõ tất cả với Diêm Vương, cũng hy vọng có thể giúp cô bé này vượt qua khó khăn, nhưng dù thế nào, dù sao còn quá trẻ, cũng là một sinh mệnh.

Nếu cứ chết như vậy, hoặc có chuyện khác, sau này để cha mẹ cô bé sống sao đây.

Nên lúc đó Diêm Vương cũng biết tất cả mọi chuyện của cô bé, vậy liền nói cho Diệp Thiên biết, cô bé này thuộc về mệnh âm, nên là do tà thuật cần.

Nên lúc đó chuyện này dường như, vẫn chưa có kết quả rõ ràng, nhưng mọi người đều bị cắt ngang, nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng bảo Phán Quan ở nhân gian canh giữ cô bé.

Dù thế nào cũng nhất định phải bảo vệ chu toàn, nếu lại có chuyện khác, sau đó mới quyết định, nhưng điều mong muốn nhất hiện tại là cô bé có thể bình an vô sự.

Ngàn vạn lần đừng có bất kỳ nguy hiểm tính mạng nào, đó cũng là

điều Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cần làm nhất, nếu thực sự xảy ra chuyện gì.

Thì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trong lòng, cũng sẽ vô cùng khó chịu và tự trách.

Lúc đó Diêm Vương hiểu rõ, là do học thuật cần, nên lúc đó thấy cô bé này hẳn có cơ hội được cứu sống, nhưng dù thế nào, bây giờ điều Diệp Thiên cần nhất.

Là nhanh chóng xử lý chuyện này, nếu có thể tìm thấy thứ đó xong, thì hẳn có thể thuận lợi rời đi, cũng không cần lo lắng những chuyện đó nữa.

Nên lúc đó Phán Quan cũng làm theo lời Diệp Thiên nói, ở nhân gian canh giữ cô bé, tuyệt đối sẽ không để nàng có bất kỳ nguy hiểm tính mạng nào, nên lúc đó Phán Quan ở nhân gian phát giác có tà linh đang tác quái.

Nên lúc đó cũng cảm thấy chuyện này có điều mờ ám, nếu không điều tra rõ ràng, thì hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng, vốn dĩ mọi người bây giờ đều hy vọng cô bé có thể sống tốt hơn.

Vào lúc này không hy vọng trên người nàng, lại xuất hiện bất kỳ phiền phức nào nữa, nên lúc đó Phán Quan cũng không biết chuyện gì, vậy liền cùng cô bé trò chuyện.

Chương 1471

Lúc đó trong quá trình trò chuyện, cũng không ngừng hỏi nàng.

"Gần đây có phát hiện, xung quanh có chuyện bất thường nào xảy ra không, hoặc là chuyện khác lạ, nếu có thì nhất định phải nói ra." Nên lúc đó trong quá trình trò chuyện với cô bé, cô bé cũng nói về chuyện "xuân phong lầu mại thần tiên nhục", nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người.

Cũng biết được chuyện này xong, cảm thấy dường như ở đó hẳn đang ẩn giấu điều gì đó, tuy bây giờ không thể hoàn toàn chắc chắn, nhưng hai người nhất định phải đến đó xem thử.

Mới có thể biết rõ ràng, nên lúc đó sau khi vào Xuân Phong Lâu, liền bắt đầu không ngừng quan sát mọi nhất cử nhất động ở bên trong.

Vì lúc đó nơi mà cô bé nói, trở thành đối tượng cần kiểm tra quan trọng, nên Diệp Thiên và Uyển Châu hai người nhất định phải làm rõ tất cả mọi chuyện.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi vào Xuân Phong Lâu liền ngồi vào một góc, sau đó quan sát những người ra vào bên trong.

Lúc đó những người bị hai người quan sát, không chỉ là người bình thường, còn có cả quan lại quý nhân, tất cả đều đến Xuân Phong Lâu.

Nên lúc đó hai người cũng vô cùng kinh ngạc, vì không ngờ Xuân Phong Lâu này nhìn không hấp dẫn, nhưng lại có nhiều người giàu có đến vậy, rốt cuộc họ đang làm gì?

Nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, mật thiết quan sát mọi nhất cử nhất động của những người này, muốn xem rốt cuộc tiếp theo họ sẽ dùng thủ đoạn gì.

Nên lúc đó trong quá trình quan sát, cũng không phát hiện điều gì bất thường, nhưng sau đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, lại phát hiện dương khí bị hút.

Nên lúc đó thực sự có chút không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, nếu không phải có người ở đó tác quái, thì hẳn không thể xảy ra vấn đề như vậy.

Nên lúc đó có một tiểu tư đang tiếp đãi hai người, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trong nội tâm, cũng không ngừng suy đoán.

Rốt cuộc toàn bộ chuyện này diễn biến thế nào, nên lúc đó thấy tiểu tư tiếp đãi hai người xong, liền dẫn họ vào một gian phòng sang trọng, cũng không biết gian phòng này rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Có bí mật không thể nói cho người khác biết, nên cả hai người đều vô cùng tò mò.

Lúc đó tiểu tư vẫn luôn bận rộn bên cạnh Diệp Thiên và Uyển Châu, mang đồ ăn và thức uống đến cho họ, nên lúc đó Uyển Châu cũng biết.

Tiểu tư sở dĩ làm việc cật lực như vậy, cũng chính vì muốn kiếm một ít tiền bát đũa, nên lúc đó Uyển Châu đã lấy một ít tiền tài đưa cho tiểu tư.

Lúc đó tiểu tư thực sự vô cùng vui vẻ, vì ở đây bận rộn, chỉ kiếm được một chút tiền căn bản không đủ, nên nếu gặp được khách quan hào phóng, sẽ cho thêm một ít tiền thưởng.

Nên lúc đó tiểu tư vui mừng không tả xiết, vì Uyển Châu từ trước

đến nay đều coi tiền bạc không quan trọng lắm, nếu tiểu tư này hầu hạ chu đáo.

Thì thưởng một ít tiền tài, cũng là lẽ đương nhiên, nên căn bản sẽ không có bất kỳ e ngại nào.

Hơn nữa lúc đó Uyển Châu sau khi thưởng tiền cho tiểu tư, liền nói với tiểu tư: "Tiền ta không phải cho không đâu, đừng có vui mừng ở đó nhé, ta có một số chuyện muốn hỏi, vì ở đây đều có, lại nổi tiếng như vậy, vậy cho ta ăn một ít tiên nhục đi." Uyển Châu xem tiểu tư rốt cuộc sẽ trả lời thế nào, vì nàng đặc biệt chú ý đến một điểm.

Bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đến Xuân Phong Lâu, chẳng qua là muốn điều tra rõ ràng chuyện này, nếu từ miệng tiểu tư có thể hỏi ra được một hai điều, thì thực sự không còn gì tốt hơn nữa.

Nên lúc đó tiểu tư không ngờ, Uyển Châu lại đưa ra yêu cầu như vậy, nên lúc đó đều không trực tiếp từ chối, nhưng tiểu tư trong lòng rất rõ ràng, dù vị khách quan này ở đây tiêu phí.

Chắc chắn sẽ không chọc giận hay làm gì, nên gã ngừng lại khi từ chối Uyển Châu, nhưng Uyển Châu lại là một người thông minh.

Nàng cũng có thể hiểu rõ mọi lời nói và hành động của tiểu tư, nên lúc đó Uyển Châu cảm thấy, tiểu tư này chắc chắn biết điều gì đó, hoặc đang che giấu điều gì đó.

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không từ chối ở đây, nhưng Uyển Châu cũng không đi cãi lý với tiểu tư.

Nên lúc đó sau khi tiểu tư từ chối, liền một mình đi làm những việc khác, Uyển Châu và Diệp Thiên hai người một mình ngồi ở đó, nên lúc đó ở một bên khác Xuân Phong Lâu sắp biểu diễn, nên lúc đó mọi người cũng vô cùng mong đợi.

Vì cũng muốn xem thử rốt cuộc ai biểu diễn, có thể thu hút ánh nhìn của mọi người.

Vì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người sau khi đến đây, vẫn luôn không thấy có chuyện gì thú vị.

Hơn nữa không lâu sau buổi biểu diễn của Xuân Phong Lâu cuối cùng cũng có thể lên sân khấu, nên lúc đó đang xem một đạo sĩ lấy thần đan ra bán.

Nên lúc đó Diệp Thiên có thể nhìn ra, dược liệu có chút công hiệu, nhưng rốt cuộc thứ này có tác dụng hay không thì không rõ lắm.

Vào lúc này, Uyển Châu đột nhiên nghe thấy có người ở ngoài cửa sổ, nên lúc đó cũng không biết rốt cuộc là ai, vậy liền đi ra xem thử, vì trước đó vẫn luôn không có tiếng động.

Chương 1472

Nên lúc đó nàng thấy một tên trộm đột nhập vào Xuân Phong Lâu.

“Ta bảo hai người đừng lo chuyện bao đồng, đừng không nói trước với ta, cứ coi như chưa nhìn thấy gì là được rồi.” Lúc đó tên trộm không ngừng, uy hiếp Diệp Thiên và Uyển Châu, bảo họ đừng xen vào chuyện của hắn.

Khi đó, tiểu tặc cho rằng những chuyện mình làm hoàn toàn chỉ có một mình mình biết rõ nhất, nhưng lại không ngờ Diệp Thiên và Uyển Châu lại là những nhân vật có thực lực đáng sợ đến vậy.

Nếu muốn điều tra ra sự việc, thì không có chuyện gì là không thể điều tra được.

Bởi vậy, lúc đối mặt với sự uy hiếp, hai người cảm thấy tiểu tặc này thật sự quá buồn cười, vì căn bản không hiểu rõ bản chất của sự thật.

Dám ở đây uy hiếp, cho nên lúc đó chỉ cảm thấy làm như vậy chẳng khác nào che tai trộm chuông, tự lừa dối mình.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng gài lời tiểu tặc.

Trong lúc Diệp Thiên gài lời, mới hiểu ra tiểu tặc này chuyên đi trộm món ăn.

Thật sự không ngờ sẽ có người lại hứng thú với món ăn đến vậy.

Bởi vậy, hắn thật sự cảm thấy tiểu tặc này quả thực khác biệt so với người khác.

Cho nên, dù thế nào cũng không thể để chuyện này đình trệ mãi được.

Khi đó, trong lúc Diệp Thiên và tiểu tặc trò chuyện, cũng biết rằng thực ra hắn không hề có dụng ý gì khác, chỉ muốn trộm thịt thần tiên ở đó mà thôi.

Bởi vậy, hắn cảm thấy một người như vậy, nếu trong tình huống này mà đi trộm, rốt cuộc có thành công hay không thì không ai biết được.

"Chỉ một mình ngươi muốn đi trộm ở đây, ngươi nghĩ mình có thể làm được sao?

Ngươi không sợ bị người khác phát hiện à?

Trong Xuân Phong Lâu này, ngươi cũng thấy có rất nhiều người, nếu muốn trộm thân phận của chúng, e rằng không phải là chuyện dễ dàng." Lúc đó, trong lời nói của Diệp Thiên, hắn chỉ cảm thấy tiểu tặc hình như đã quá tự đánh giá cao thực lực của mình, dù sao trong Xuân Phong Lâu này đều là những đạt quan quý nhân.

Mặc dù hiện tại không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng để tránh bị người khác phát hiện, nếu làm những chuyện cực đoan như vậy, thật sự khiến người ta nghi hoặc.

Nhưng tiểu tặc dường như không hề có chút e ngại nào.

Lúc đó, Xuân Phong Lâu đang chuẩn bị đấu giá mấy món ăn, bởi vậy đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Bởi vì mọi người cũng muốn xem món ăn đó rốt cuộc có gì đặc sắc.

Lúc đó, khi tiết lộ tên món ăn, mọi người đều vô cùng phấn khích, thật sự khiến tất cả mọi người mắt sáng rực.

Bởi vì chưa từng có món ăn nào lại quý giá đến vậy, cho nên lúc đó ánh mắt mọi người hầu như không hề rời đi.

Lúc đó, tiểu tặc cũng đang chuẩn bị đi trộm, nhưng Diệp Thiên đã không phát hiện ra.

Khi đó, tất cả các món ăn chỉ là một loại bày biện nhanh chóng mà thôi.

Căn bản không phải thật, cho nên hắn cảm thấy huyễn thuật này chẳng qua chỉ là để lừa dối mọi người.

Bởi vậy, sau khi nhìn thấy huyễn thuật, Diệp Thiên cảm thấy toàn bộ sự việc dường như không đơn giản như hắn nghĩ.

Lúc đó, Uyển Châu dẫn tiểu tặc xuống đại sảnh, vì tiểu tặc nghĩ làm như vậy sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu vẫn luôn âm thầm quan sát mọi nhất cử nhất động của hắn, bởi vậy cũng không ngừng che chắn cho tiểu tặc, để hắn đi trộm tất cả các món ăn.

Bởi vì nếu chỉ dựa vào một mình tiểu tặc, hắn không thể làm được gì cả, chỉ có Uyển Châu giúp đỡ mới có thể hoàn thành trọn vẹn.

Tiểu tặc lúc đó cũng không ngờ Uyển Châu và hắn không hề quen biết, lại có thể che chắn cho mình.

Hắn thật sự cảm thấy trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều không có bạn bè.

Chương 1473

Dù là lần đầu gặp mặt cũng có thể trở thành bạn bè tốt.

Bởi vậy, tiểu tặc khi đó cũng là một người vô cùng trọng nghĩa khí.

Kể từ khi những món ăn này có thể trộm ra được, cũng nhờ vào sự giúp đỡ của Uyển Châu, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không một mình hưởng thụ, càng sẽ không để nàng biết hắn là người như thế nào.

Bởi vì bản thân khái niệm tiểu tặc đối với người thường mà nói, đều vô cùng chấn động, tuyệt đối sẽ không nảy sinh bất kỳ mối quan hệ bạn bè nào, nhưng Uyển Châu lần này lại có thể giúp tiểu tặc đi trộm món ăn.

Bởi vậy, điều đó cũng khiến trong lòng hắn vô cùng cảm động, cảm thấy người bạn này rất đáng để kết giao.

Bất kể là thật lòng hay giả dối, nhưng tại điểm này, trong lòng hắn thật sự vui mừng khôn xiết, cũng hy vọng lần này nếu trộm món ăn thành công, sẽ cùng nàng chia sẻ.

Tiểu tặc tuy là tiểu tặc, nhưng lại là một người rất có lương tâm, vì hắn biết nếu không có sự che chắn của Uyển Châu, thì tuyệt đối không thể dễ dàng trộm hết tất cả các món ăn.

Bởi vậy, dù thế nào hắn cũng muốn cùng hai người họ chia sẻ cảm giác vui sướng này.

Lúc đó, một bên khác, truy binh cũng không ngừng truy đuổi.

Bởi vì bất kể chuyện gì, quan binh không thể coi như chuyện chưa hề xảy ra.

Bởi vậy, lúc đó tiểu tặc dẫn Diệp Thiên và Uyển Châu đến đường

phố, sau khi vào đó.

Tiểu tặc bèn bắt đầu nói với Diệp Thiên và Uyển Châu rằng, lần này hắn thật sự vô cùng cảm ơn, nếu không có hai người giúp đỡ, thì cũng không thể thuận lợi trộm được những món ăn này.

Lúc đó, tiểu tặc quả thực vô cùng cảm ơn Uyển Châu, vì nếu không có hai người họ, hắn không thể làm được gì cả, nhưng bất kể.

Tiểu tặc lần này có thể trộm được hết món ăn, thật sự vô cùng vui mừng, bởi vậy lúc đó liền bắt đầu không ngừng uống rượu, rồi ăn ngấu nghiến các món ăn.

Khi thấy tiểu tặc nhìn chằm chằm vào cái đĩa.

Bởi vậy, Diệp Thiên dường như cũng cảm thấy có gì đó không ổn, vì tiểu tặc này mạo hiểm tính mạng đi trộm những món ăn đó, nhất định có dụng ý của mình, nếu không cũng tuyệt đối sẽ không như vậy.

Bởi vậy, khi nhìn thấy tiểu tặc nhìn chằm chằm vào cái đĩa, trong khoảnh khắc đó, hắn dường như cảm thấy trong cái đĩa có lẽ chứa đựng điều gì đó, nhưng hiện tại không thể xác định được.

Bởi vậy, lúc đó Uyển Châu ở bên cạnh, cũng hiểu ý của Diệp Thiên, bèn cùng hắn đồng lòng, lập tức đập vỡ cái đĩa, nhưng lại phát ra không ít Dương Khí.

Diệp Thiên và Uyển Châu khi nhìn thấy cảnh tượng đó, thật sự vô cùng khó hiểu, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Bởi vậy, hai người cũng vô cùng nghi ngờ nhìn tiểu tặc, vì họ không biết trong cái đĩa đó, Dương Khí xuất hiện rốt cuộc là của ai.

Vì sao lại ở trong đĩa, và vì sao tiểu tặc lại không ngừng nhìn chằm chằm vào cái đĩa, cho nên tất cả những vấn đề dường như thật sự khiến người ta phải nghi ngờ.

Bởi vậy, lúc đó hai người cũng biết rõ, rốt cuộc đầu đuôi câu chuyện là như thế nào?

Tiểu tặc lúc đó càng không biết Diệp Thiên và Uyển Châu rốt cuộc đang làm gì ở đó, vì cũng không ai lại đi đập vỡ cái đĩa.

Bởi vậy, khi đó hắn thật sự có chút tức giận, tiểu tặc bèn bắt đầu không ngừng chất vấn Diệp Thiên và Uyển Châu, hai người rốt cuộc đang làm gì, có biết những món ăn ta lấy về không hề dễ dàng, bị các ngươi đập vỡ rồi sao?

Hai người có biết ta đã hao phí thiên tân vạn khổ mới có thể làm được điều đó không, làm như vậy có cân nhắc đến cảm nhận của ta chưa?

Lúc đó, tiểu tặc thật sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Lúc đầu, ta cứ nghĩ Diệp Thiên và Uyển Châu rất tốt, đối với ta mà nói giúp đỡ rất nhiều.

Bởi vậy cũng nguyện ý cùng các ngươi chia sẻ những thứ ta trộm được.

Nhưng làm sao các ngươi lại làm ra chuyện như vậy, bởi vậy lúc đó ta thật sự tức giận không thôi, cũng hy vọng hai người có thể cho ta một câu trả lời vừa ý.

Nếu không thì hôm nay dù thế nào cũng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lúc đó, Diệp Thiên đã nhìn ra manh mối, bởi vậy liền biết tiểu tặc nhất định không hề phát giác ra điểm này.

Chương 1474

Bởi vậy, hắn cũng biết tiểu tặc tức giận cũng là điều khó tránh khỏi, dù sao trước đó hắn chưa hề giải thích đầu đuôi câu chuyện, nên khi cái đĩa bị Uyển Châu đập vỡ như vậy.

Hắn không thể chịu đựng được, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên nói với tiểu tặc: "Trước tiên đừng tức giận, ta làm như vậy cũng là một chuyện tốt.

Ngươi phải biết rằng tất cả những món ăn ngươi lấy về đều là ảo ảnh, căn bản không phải món ăn thật, cho nên ta giúp ngươi, vì sao lại tức giận, chẳng phải có chút không đúng sao?" Diệp Thiên nói như vậy, không phải để tìm kiếm sự tha thứ của tiểu tặc, mà chỉ hy vọng hắn có thể biết rõ rằng một người không nên mãi sống trong ảo cảnh.

Bởi vì những gì ngươi nhìn thấy hoàn toàn không phải thật, nếu đã như vậy, vì sao lại phải lừa dối chứ?

Bởi vậy, Diệp Thiên nói như vậy, hy vọng có thể khiến hắn hiểu ra.

Trong lúc trò chuyện, những người của Xuân Phong Lâu đã truy đuổi theo hướng đi của Dương Khí.

Uyển Châu lúc đó cũng không kịp giải thích thêm, đành phải dẫn tiểu tặc rời đi trước, nếu một khi bị bắt được, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thà như vậy còn hơn chờ đến khi mọi thứ bình an vô sự rồi hẵng giải thích.

Bởi vậy, tiểu tặc lúc đó thực ra không hiểu năng lực của Diệp Thiên và Uyển Châu, bao gồm cả những chuyện họ đã làm, vì bất kể

thế nào, trong lòng tiểu tặc.

Hai người đều không hề có, mới làm được chuyện này, cho nên lúc đó bất kể thế nào, hiện tại trước tiên tránh những kẻ đang truy đuổi đã.

Lúc đó, Diệp Thiên vẫn luôn dây dưa với những truy binh đó.

Để có thể bảo vệ tiểu tặc, không để hắn bị bắt được, nhưng lúc đó một Hồ Yêu lớn cũng chạy đến uy hiếp Diệp Thiên.

Hồ Yêu lớn lúc đó uy hiếp Diệp Thiên, hy vọng hắn mau chóng giao ra thứ cần giao, và cũng có cả tiểu tặc đó, bởi vậy Diệp Thiên làm sao có thể bị chuyện như vậy mà dọa sợ chứ?

Diệp Thiên thì lại cảm thấy không hề phản ứng, còn tiểu tặc khi nhìn thấy cảnh tượng đó thì cả người sợ đến ngất xỉu, bởi vậy lúc đó những gì hắn thấy và nghe hoàn toàn không giống nhau, hắn cũng không hề biết Diệp Thiên.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ tiểu tặc lại có gan bé đến vậy, trước đó trong lúc trộm món ăn dường như vô cùng trượng nghĩa.

Nhưng giờ đây lại sợ đến ngất xỉu như vậy, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không còn cách nào.

Bèn vội vàng dẫn tiểu tặc đi tìm Phán Quan, xem liệu chuyện này có thể được giải đáp hay không.

Bởi vậy, sau khi tìm Phán Quan, Phán Quan nói với hắn: "Trước đó ta đã điều tra một phen, lần này dường như có hai con Tà Linh, cho nên không biết chuyện này rốt cuộc nên xử lý lúc nào.

Bởi vậy, sau khi biết được, ta cũng chờ hai người về để thương nghị." "Rồi sau đó mới đưa ra quyết định, bất kể thế nào một mình ta cũng không thể lập kế hoạch." Lúc đó, trong lúc nói chuyện, tiểu tặc

cũng đã tỉnh lại, bởi vậy hắn không ngờ ở đây lại có thể nhìn thấy cô nương bệnh nặng đó.

Bởi vậy, từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng, hắn đã nhất kiến khuynh tâm, tiểu tặc cũng chưa từng thấy cô nương nào xinh đẹp đến vậy.

Lúc đó, hắn thật sự không biết phải dùng lời lẽ nào để hình dung tâm trạng của mình.

Bất kể thế nào, tiểu tặc từ trước đến nay chưa từng có cảm giác như vậy, bởi vậy lần này trong lòng hắn thật sự vui mừng khôn xiết.

Lúc đó, Diệp Thiên thấy tiểu tặc tỉnh lại, bèn bắt đầu hỏi thăm về Xuân Phong Lâu, và nói với hắn: "Gan của ngươi đâu rồi, bị người ta dọa cho ngất xỉu như vậy, ta cứ tưởng ngươi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nếu đã tỉnh rồi, vậy thì mau chóng nói cho ta biết một số chuyện liên quan đến Xuân Phong Lâu." "Trước đó ta và Uyển Châu khi đến Xuân Phong Lâu, cảm thấy có một số chuyện không ổn lắm, nhưng lại không tìm ra manh mối.

Lần này ngươi đã thường xuyên đến đó trộm món ăn rồi sao?" "Vậy thì ngươi nhất định rất am hiểu, bởi vậy hãy nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết." Diệp Thiên lúc đó trong lòng vô cùng rõ ràng, tiểu tặc từ trước đến nay đều rất quen thuộc Xuân Phong Lâu, bởi vậy đối với mọi thứ ở đó, bao gồm cả địa hình và những chuyện bên trong, có lẽ tiểu tặc còn hiểu rõ hơn hắn?

Nếu có thể gài lời hắn để lấy được một số thông tin, thì tất cả vấn đề đều sẽ dễ dàng giải quyết.

Bởi vậy, trong lúc hỏi thăm, hắn cũng biết được trong lầu thường xuyên có chuyện cứu giúp bách tính.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, hiện tại Diệp Thiên càng lúc càng

nghi ngờ.

Sau khi Diệp Thiên biết được những chuyện này, đồng thời cũng cùng Hồ Yêu hai người nói chuyện riêng.

Và thảo luận một loạt các vấn đề liên quan, bởi vì nếu phô trương mà đi tới, hoặc người đông việc nhiều mà lặp lại sai lầm thì có vẻ như không được chân thành cho lắm.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng một mình đi đến Xuân Phong Lâu, để Uyển Châu tiếp tục ở lại đó.

Chương 1475

Lúc đó, Uyển Châu thực ra không lo lắng Diệp Thiên một mình đến Xuân Phong Lâu sẽ gặp chuyện gì, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng hy vọng chuyện này có thể sớm có kết quả, như vậy mới có thể hóa giải mọi chuyện thành hư vô.

Bởi vậy, sau khi Diệp Thiên có ý định đó, liền vội vàng một mình đi tới.

Bất kể lần này nói chuyện ra sao, cũng tuyệt đối không thể để chuyện này bỏ dở.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng hắn có năng lực, có bản lĩnh để làm được điều đó, cho nên cũng không hề do dự.

Lúc đó, Diệp Thiên một mình đến Xuân Phong Lâu, cũng không muốn kết oán với bất kỳ ai hay thế nào, chỉ hy vọng có thể làm mọi chuyện tận thiện tận mỹ.

Lần này chẳng qua cũng muốn tìm Hồ Yêu nói chuyện riêng về chuyện của nàng.

Bởi vậy, sau khi đến Xuân Phong Lâu thì không ngờ.

Những người ở đó vừa thấy Diệp Thiên liền muốn bắt giữ, vì trước đó hắn đã chạy thoát, bởi vậy lần này thật không dễ dàng gì mà tự động dâng mình tới cửa.

Tuyệt đối sẽ không để hắn một lần nữa chạy thoát, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên không hề muốn dây dưa hay đánh nhau với bọn họ, bởi vậy hắn nói với tất cả mọi người ở Xuân Phong Lâu: “Mọi người có thể đã hiểu lầm, lần này ta không phải đến gây phiền phức, cũng không muốn đánh nhau với các ngươi, chỉ muốn gặp Hồ Yêu một

mặt, bởi vậy hy vọng các ngươi có thể thông báo một tiếng.” Diệp Thiên nói như vậy, không phải vì sợ hãi ai hay thế nào, mà chỉ muốn những người đó hiểu rõ ý định của mình, nếu thật sự gây chuyện.

Chỉ dựa vào những người ở Xuân Phong Lâu này mà muốn bắt được hắn, thì tuyệt đối là không thể.

Bởi vậy, sau khi Diệp Thiên nói rõ thân phận của mình, và cả ý định của hắn, thì những người đó cũng không lựa chọn động thủ, vội vàng đi cảnh cáo Hồ Yêu, nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

Bởi vậy, lúc đó mọi người cũng biết, lần này Diệp Thiên đến đây không phải để gây chuyện, cho nên mọi người cũng buông lỏng cảnh giác.

Lúc đó, Hồ Yêu đang dùng bữa.

Bởi vậy, sau khi Diệp Thiên nói rõ ý định, những người đó liền sắp xếp hắn lên lầu cao nhất.

Lúc đó, Hồ Yêu vừa thấy Diệp Thiên liền dùng pháp lực để thăm dò.

Nhưng pháp lực của Diệp Thiên còn trên cả nàng, bởi vậy lúc đó nàng cũng không hề khinh thường, vốn nghĩ thực lực của hắn không bằng mình.

Nhưng sau khi trải qua vài lần thăm dò, thật sự khiến nàng mở rộng tầm mắt, bởi vậy lúc đó Hồ Yêu cũng muốn hợp tác.

“Không biết hôm nay ngài đến đây rốt cuộc có chuyện gì, nếu có chuyện gì thì cứ việc nói ra, đừng coi ta là người ngoài, mặc dù chúng ta trước đó không hề có bất kỳ khúc mắc hay liên hệ nào.” “Nhưng bất kể thế nào, lần này ngài đến đây chắc chắn có việc cần.” Lúc đó, Hồ Yêu cũng biết Diệp Thiên tuyệt đối là người không có việc gì thì không đến, vì đã đến đây thì nhất định sẽ có chuyện gì đó, bởi vậy lúc

đó liền bắt đầu hỏi.

Nhưng lần này Diệp Thiên cũng chính là vì muốn biết Tà Linh khác đang ở đâu, vì có lẽ ở đây hắn có thể biết được một số chân tướng sự việc.

Bởi vậy, lúc đó Hồ Yêu cũng biết được dụng ý của Diệp Thiên, nhưng đối với chuyện này nàng thật sự không hề biết gì.

"Chuyện này không phải ta không muốn giúp đỡ, Tà Linh đó thật sự ta không biết ở đâu, nếu biết thì ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết, nhưng hiện tại ta cũng không rõ." Lúc đó, Diệp Thiên cũng không hề tìm Hồ Yêu ở Xuân Phong Lâu để thương nghị chuyện như vậy.

Nhưng hiện giờ cũng không biết chuyện Tà Linh, vậy thì làm sao có thể tiếp tục dây dưa mãi được.

Bởi vậy, hiện tại trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng, vì bản thân hắn cứ nghĩ lần này có thể có tin tức tốt, nhưng nhìn xem tình huống hiện giờ, dường như lại không có chuyện gì tốt lớn lao xảy ra.

Những lời Hồ Yêu nói lúc đó quả thực là lời thật lòng, vì nàng căn bản không biết Tà Linh khác rốt cuộc đang ở đâu.

Diệp Thiên lúc đó vốn tưởng Hồ Yêu có thể xác định được một số chuyện ở đây, nhưng nhìn xem tình huống hiện giờ, hắn thật sự không còn cách nào.

Nếu cứ thế rời khỏi Xuân Phong Lâu, thì lại cảm thấy thật sự có chút không cam lòng, bởi vậy lúc đó liền quyết định muốn ở lại đây một thời gian.

Nếu Tà Linh đó xuất hiện ở đây, thì Diệp Thiên khẳng định sẽ ngay lập tức phát giác.

Bởi vậy, hắn cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được

quyết định, nếu có thể tìm thấy Tà Linh, thì tất cả vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Bởi vậy, hiện tại Diệp Thiên cũng không còn cách nào.

Nếu không lấy tình huống như vậy làm chủ đạo, thì hắn thật sự không biết khi nào mới có thể tìm thấy nó.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng đã bày tỏ ý định của mình.

Chương 1476

Và cùng Hồ Yêu hai người cũng nói rõ muốn ở lại Xuân Phong Lâu.

Ngày hôm sau, sau khi ở lại đó, hắn liền bắt đầu quan sát mọi nhất cử nhất động trong Xuân Phong Lâu, vì cảm thấy trong Xuân Phong Lâu này.

Dường như vẫn luôn ẩn giấu chuyện gì đó, mặc dù Diệp Thiên không trực tiếp nói ra, nhưng hy vọng dùng ánh mắt của mình để quan sát.

Rốt cuộc đầu đuôi câu chuyện là như thế nào, bởi vậy sau khi ở lại một thời gian, Diệp Thiên ngẫu nhiên phát hiện ra cái đĩa có huyễn thuật, có thể hấp thụ Dương Khí.

Bởi vậy, lúc đó hắn cảm thấy chuyện này dường như có vấn đề lớn, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên đã nói ý định của mình cho tiểu tư, và cũng đi hỏi thăm: "Cái đĩa này rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao lại được hình thành từ Dương Khí, thật sự ta có chút không biết." Lúc đó, trong lúc hỏi tiểu tư, Diệp Thiên cảm thấy vì hắn ở đây, nên chắc hẳn phải biết tất cả mọi thứ ở đây.

Bởi vậy, tiểu tư cũng không ngừng giới thiệu cho Diệp Thiên tất cả mọi thứ ở đó.

Hóa ra là vì tất cả đạt quan quý nhân đều là kẻ xấu, vì tuyệt đại đa số, chỉ có một số ít người, và vài tú tài mới vào, bởi vậy họ cũng biến mất, và cũng không ngừng dùng mọi cách để đuổi chúng đi.

Diệp Thiên lúc đó sau khi nghe tiểu tư nói một phen, trong lòng hắn cũng có một cách nghĩ khác, vì bản thân trước đó đối với nơi này

không hề có quá nhiều hiểu biết.

Chỉ biết Xuân Phong Lâu này dường như ẩn giấu chuyện gì đó, trải qua một thời gian Diệp Thiên ở lại đây, và cũng đã hiểu rõ một số điều.

Rồi thông qua những chuyện Hồ Yêu đã làm, đồng thời cũng biết nàng là một người ghét cái ác như kẻ thù.

Bởi vậy, bất kể đầu đuôi câu chuyện rốt cuộc là như thế nào, Diệp Thiên đã quyết định ở lại đây, nhất định phải giải quyết tất cả các vấn đề, nếu không thì sẽ lãng phí tất cả thời gian quý báu của mình vào đây.

Chẳng phải sẽ uổng công làm thời gian của mình ngừng lại sao, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng trong khoảng thời gian ở lại đây, có thể giải quyết hết tất cả vấn đề.

Như vậy mới có thể tốt hơn mà nhanh chóng loại bỏ tất cả vấn đề, đồng thời cũng có thể hoàn thành thuận lợi những chuyện mình muốn làm, đó mới là mục tiêu nổi bật nhất của Xuân Phong Lâu.

Bởi vậy, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành, như vậy là giải quyết xong.

Nhưng một bên khác, Hồ Yêu vẫn luôn không ngừng lại, tập hợp tất cả Dương Khí, rồi hấp thụ, vì đối với công lực và tất cả mọi thứ của nàng đều vô cùng tốt.

Bởi vậy, Hồ Yêu lúc đó lựa chọn làm như vậy, hy vọng có thể nhanh chóng đạt được chuyện này.

Lúc đó, có mấy tiểu yêu quản sự, cũng luôn mong Hồ Yêu thu nhận.

Và nói với Hồ Yêu: "Người hãy thu nhận chúng ta đi, nếu không chúng ta thật sự không nơi nương tựa, ở chỗ người có lẽ có thể thăng

cấp, bởi vậy hy vọng người hãy rủ lòng thương, thu nhận chúng ta." "Bất kể thế nào, chúng ta cũng đều là tiểu yêu, cũng có thể phục vụ người." Lúc đó, tiểu yêu thực ra thật tâm muốn Hồ Yêu thu nhận, dù sao cũng có một nơi nương thân.

Cũng sẽ không còn phải chịu gió chịu sương nữa, bởi vậy lúc đó tiểu yêu không ngừng khổ sở cầu xin Hồ Yêu hy vọng có thể được thu nhận.

Vì cách nghĩ của mọi người đều nhất trí, bởi vậy lúc đó mọi người cũng không ngừng thảo luận vấn đề này, nhưng vào ban đêm mọi người lại không ngừng tranh cãi.

Vì những tiểu yêu này đều mỗi người một ý, có ý kiến của riêng mình.

Lúc đó, Thỏ Yêu biết có người muốn đi tìm Diệp Thiên.

Vì lúc đó nàng đi tìm Diệp Thiên, muốn hỏi, xem liệu hắn có thấy Hắc Thỏ Yêu hay không.

Nhưng bản thân Diệp Thiên đến Xuân Phong Lâu cũng chưa được bao lâu.

Đối với những tiểu yêu này từ trước đến nay, bao gồm cả hiện tại, hắn không hề có bất kỳ giao thiệp nào.

Bởi vậy, hắn cũng không biết Hắc Thỏ Yêu đó rốt cuộc là chuyện gì, ở đây không lâu, ngoại trừ nhìn thấy mấy tiểu yêu ra, thật sự không thấy gì khác.

Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng thắc mắc.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết họ không ngừng tranh cãi, vì những tiểu yêu này tranh cãi không ngừng là chuyện thường tình.

Bởi vậy, hôm đó hắn cũng căn bản không coi là chuyện gì, chỉ là trong lòng nảy sinh nghi vấn.

Vì Diệp Thiên từ trước đến nay đối với bất kỳ chuyện kỳ lạ cổ quái nào, đều tương đối hiếu kỳ, mặc dù có lúc không muốn nói thẳng ra hỏi, nhưng cũng hy vọng thông qua ánh mắt của mình, có thể đọc hiểu hết tất cả mọi chuyện.

Chương 1477

Bởi vậy, tại điểm này, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể biết được cách nghĩ trong lòng những tiểu yêu đó, bao gồm cả nhất cử nhất động của họ, dù sao hiện tại Diệp Thiên ở đây, để có thể điều tra tốt hơn tất cả các vấn đề.

Bởi vậy, hắn cũng hy vọng trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng giải đáp rõ ràng tất cả những vấn đề này.

Bởi vậy, lúc đó Hồ Yêu xuất hiện, dẫn Thỏ Yêu đi, cũng không nói thêm bất kỳ lời nào.

Đến rạng sáng ngày hôm sau.

Tất cả tiểu yêu vừa nghe thấy danh hào Diệp Thiên, mọi người đều sợ hãi, cũng không biết là chuyện gì, bao gồm cả bản thân Diệp Thiên cũng vậy, hắn căn bản chưa từng làm hại bất kỳ yêu quái nào.

Diệp Thiên cũng có thể phân biệt ai tốt, ai xấu, cũng tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đi làm hại người khác.

Kể từ khi đến đây, Diệp Thiên vẫn luôn vô cùng yên tĩnh, căn bản không làm ra chuyện xấu, hoặc ức hiếp ai.

Bởi vậy, hắn cũng đặc biệt hiếu kỳ, những tiểu yêu này rốt cuộc vì sao lại sợ hãi chứ?

Lúc đó, Hồ Yêu cũng vô cùng lo lắng về chuyện này, vì nàng không biết Hắc Thỏ Yêu rốt cuộc là chuyện gì, dù sao tất cả yêu quái đều dưới trướng của nàng.

Nếu có bất kỳ yêu quái nào xảy ra sự cố hay thế nào, Hồ Yêu cũng không gánh nổi trách nhiệm này, càng không hy vọng trong số yêu quái, có bất kỳ ai bị người khác hãm hại.

Bởi vậy, nàng cũng không ngừng sai người nhanh chóng khổ sở truy tìm Hắc Thỏ Yêu, nhưng lại không có bất kỳ kết quả nào, cũng không biết rốt cuộc nó đột nhiên biến mất không một dấu vết.

Bởi vậy, trong lòng tất cả yêu quái đều bắt đầu có cách nghĩ không tốt, cho rằng Hắc Thỏ Yêu chắc hẳn đã gặp nguy hiểm, nếu không thì không thể vô duyên vô cớ mà biến mất như vậy.

Nhưng một bên khác, Diệp Thiên cũng không biết tiểu yêu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vậy lại cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Bởi vậy, lúc đó hắn bèn nhanh chóng chủ động đi hỏi thăm tiểu yêu.

Rồi nói với những tiểu yêu đó: "Không cần sợ, ta không phải kẻ xấu, trước đó ta cũng không biết là chuyện gì, nhìn xem dường như có ai đó mất tích, không nói ra sao?

Ta có thể giúp đỡ không?" Diệp Thiên từ trước đến nay không hề có ý hại người, cũng càng không làm hại bất kỳ ai, chỉ cảm thấy có một số chuyện nhất định phải giải quyết, cũng không biết những tiểu yêu này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn thấy mỗi người dường như thần sắc đều vô cùng căng thẳng, bởi vậy Diệp Thiên căn cứ phán đoán cho rằng chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì mọi người không thể như vậy được.

Lúc đó, tiểu yêu cũng quen thuộc nơi đây, nên cũng nói thật, Hắc Thỏ Yêu đột nhiên biến mất không một dấu vết, cũng không biết đã đi đâu.

Tất cả mọi người đều đã đi ra ngoài tìm kiếm, dường như bặt vô âm tín.

Lúc đó, Diệp Thiên đại khái cũng đã biết được một số tình huống, hóa ra Hắc Thỏ Yêu không phải mới mất tích hai ngày.

Nó đã mất tích vài ngày trước đó, bởi vậy lúc đó Hồ Yêu cũng biết Diệp Thiên có thực lực rất lớn, nếu có thể để hắn giúp đỡ tìm Hắc Thỏ Yêu, thì hắn là một chuyện dễ dàng.

Bởi vậy, lúc đó Hồ Yêu tìm Diệp Thiên, và nói với hắn: "Lần này ta đến nói chuyện với ngươi, hy vọng ngươi có thể giúp đỡ đi tìm Hắc Thỏ Yêu, vì mọi người đã tìm rất lâu mà không thấy." "Nếu ngươi có thể giúp tìm, thì ta cũng nguyện ý lấy ra nửa viên Nội Đan để đổi lấy sự giúp đỡ của ngươi." Lúc đó, Hồ Yêu thật sự đã hạ quyết tâm, ngay cả Nội Đan cũng nguyện ý lấy ra chia một nửa.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó cũng đặc biệt thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vậy, hắn đột nhiên lại nghi ngờ Tà Linh, chẳng lẽ lại là Tà Linh khác.

Lúc đó, Phán Quan để có thể điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện, cũng đến Xuân Phong Lâu, vì mọi người đều biết Xuân Phong Lâu là một nơi như vậy.

Nếu Tà Linh thật sự tồn tại ở đó, thì Phán Quan cũng muốn xem liệu có thể tìm thấy nó hay không.

Sau khi đến đó, hắn vốn tưởng sẽ không có ai phát hiện ra thân phận của mình.

Nhưng không ngờ Hồ Yêu, từ lúc hắn vừa bước vào, đã phát hiện ra thân phận của Phán Quan, bởi vậy cũng luôn không dám làm lớn chuyện.

Bao gồm cả việc có bất kỳ cuộc chiến đấu hay ý định nào khác.

Lúc đó, Uyển Châu một mình ở trong phòng cô nương, và trông nom, sợ xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, vì bất kể chuyện gì đều đã xảy ra.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều dốc hết sức mình, đi giúp đỡ cô nương đó, hy vọng nàng có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Chương 1478

Lúc đó, Uyển Châu cũng biết hiện tại tất cả mọi người đều đã rời đi, nếu nàng cũng rời khỏi bên cạnh cô nương, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, thì thật sự vô cùng khó mà gánh vác.

Bởi vậy, nàng lúc đó chỉ có thể canh giữ bên cạnh nàng.

Lúc đó, mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh, Uyển Châu cũng lén lút quan sát, không có bất kỳ ai xâm nhập vào phòng cô nương.

Bởi vậy, nàng cũng cảm thấy cô nương chắc hẳn có thể nghỉ ngơi tốt vào buổi tối, mặc dù hiện tại bị Tà Linh xâm thực, nhưng bất kể thế nào cũng hy vọng nàng có thể nhanh chóng khỏe lại.

Vì hiện tại tâm trạng của Uyển Châu và Diệp Thiên hoàn toàn giống nhau, dù sao một cô nương nhỏ tuổi như vậy, nếu thật sự gặp nguy hiểm hoặc khó khăn.

Thật sự không đành lòng nhìn, dù sao nàng còn trẻ, con đường phía trước còn dài.

Bởi vậy, nếu có thể trong thời gian ngắn nhất nhanh chóng tìm thấy Tà Linh đó.

Thì cô nương chắc chắn sẽ không sao.

Bởi vậy, Uyển Châu âm thầm ở bên cạnh, muốn bảo vệ tốt tất cả mọi thứ của nàng.

Nhưng vào giữa đêm khuya, đột nhiên có Tà Linh tiếp cận.

Uyển Châu đã ở bên cạnh, bởi vậy lúc đó Tà Linh căn bản không hề phát giác ra Uyển Châu.

Khi cảm giác có Tà Linh xuất hiện, nàng liền trực tiếp ra tay và

đánh bị thương nó.

Tiểu tặc lúc đó nghe thấy tiếng động liền vội vã đuổi theo.

Vì từ trước đến nay mọi người vẫn luôn tìm kiếm Tà Linh khác, rốt cuộc khi nào nó mới xuất hiện, nhưng không ngờ vào giữa đêm khuya nó lại thật sự xuất hiện.

Bởi vậy, dù thế nào cũng phải bắt được nó, để có thể chữa khỏi bệnh cho cô nương.

Bởi vậy, một bên khác sau khi nghe tin tức này cũng đồng thời vội vàng quay trở lại, vì dù thế nào cũng phải bắt được Tà Linh đó.

Trước đó, mọi người vì một chuyện mà tìm kiếm Tà Linh, nhưng giờ đây nó lại chủ động xuất hiện, vậy thì mọi người tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện bỏ dở như vậy.

Bởi vậy, Diệp Thiên cũng không ngừng nhanh chóng quay trở lại.

Vì trong thời gian ngắn nhất, nếu bắt được Tà Linh, thì chẳng phải tất cả những chuyện đã làm trước đó đều có thể hoàn thành sao?

Bởi vậy, sau khi quay trở lại, hắn không ngờ tiểu tặc lại bị yểm tà thuật.

Diệp Thiên lúc đó biết tiểu tặc nhất định đã đuổi theo, vì hắn căn bản không phải đối thủ của Tà Linh, cho nên mới bị người khác yểm pháp thuật.

Lúc đó, Diệp Thiên biết.

Nếu chuyện này không bắt được nó, hoặc không giải quyết được, thì cô nương vẫn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Bởi vậy, tối đó Diệp Thiên nhanh chóng bố trí trận pháp.

Bố trí trận pháp này, bất kỳ Tà Linh nào cũng không thể tiếp cận được nàng.

Nhưng không ngờ, tiểu tặc lúc đó lại phá hủy trận pháp mà hắn đã bố trí.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó cũng không hề biết chuyện này, nên Tà Linh lại một lần nữa xâm nhập, vì không có trận pháp thì Tà Linh có thể tự do ra vào phòng cô nương.

Bởi vậy, tất cả những gì hắn đã làm đều trở nên uổng phí, nhưng Diệp Thiên cũng không nghĩ trận pháp mình bố trí lại bị người khác phá hỏng, mọi thứ cứ như một giấc mơ vậy.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ sau khi bố trí trận pháp, Tà Linh đó lại xuất hiện, bởi vậy lúc đó dù thế nào cũng nhất định phải bắt được nó, nếu không thì nó lại bắt đầu gây họa cho tiểu cô nương ở đó.

Bởi vậy, chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, càng sẽ không để những Tà Linh này tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên bèn bắt đầu đánh nhau với Tà Linh.

Chương 1479

Trong lúc đánh nhau, hắn cũng không ngừng nói với Tà Linh một cách kiêu ngạo, ngươi nghĩ ta hết lần này đến lần khác rơi vào đây thì không có biện pháp ứng phó sao?

Lần này xem ngươi thoát khỏi lòng bàn tay của ta như thế nào.

Đừng trách ta không nói trước, nếu lựa chọn bó tay chịu trói, thì có thể tránh được tất cả nguy hiểm, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Lúc đó, trong lúc nói chuyện, Diệp Thiên không hề muốn làm gì với nó, chỉ hy vọng Tà Linh đó có thể hiểu rõ, hắn không hề có ý định làm hại bất kỳ ai.

Nhưng nếu hết lần này đến lần khác chạm đến giới hạn của ta, thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Hôm nay lúc đó, hắn nói chuyện hy vọng Tà Linh có thể nhanh chóng bó tay chịu trói, nếu không thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng lúc đó Tà Linh cũng không ngờ Diệp Thiên lại lợi hại đến vậy, bởi vậy lúc đó nó thật sự có chút hối hận.

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại nó đã lẻn vào rồi, thì cũng nhất định phải đạt được chuyện này.

Nếu không cứ thế rời đi, thì lại cảm thấy dường như đã tổn thất thứ gì đó, bởi vậy lúc đó nó cũng căn bản không hề để ý đến những lời Diệp Thiên nói.

Nó không ngừng đánh nhau với hắn.

Trong lúc đánh nhau, hắn phát hiện Tà Linh đó trước đó trong miệng đã nói đến Hắc Thỏ Yêu mất tích vài ngày trước.

Bởi vậy, sau khi Diệp Thiên biết được chuyện này, liền nhanh chóng thả Tà Linh, rồi lại quay về Xuân Phong Lâu, sau đó nói cho Hồ Yêu một loạt các vấn đề.

Vì lúc đó Diệp Thiên cũng chưa từng thấy Thỏ Yêu, bởi vậy không biết người mà lần này hắn thấy rốt cuộc có phải là nó hay không, nếu nói chuyện với Hồ Yêu, thì khẳng định có thể biết được tất cả.

Bởi vậy, sau khi cùng Hồ Yêu hoàn thành chuyện này, hắn và nàng cũng có thể xác định được, đó chính là Hắc Thỏ Yêu.

Bởi vậy, lúc đó hắn cũng nghi ngờ nó đã bị yểm tà thuật, nếu không thì tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.

Lúc đó, Diệp Thiên từ miệng Hồ Yêu cũng biết được một số chuyện liên quan đến Hắc Thỏ Yêu.

Mặc dù hiện tại sự việc chưa có manh mối xác định, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng nhất định phải làm rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Nhưng một bên khác, Uyển Châu sau khi biết tiểu tặc bị yểm tà thuật, đồng thời cũng nhanh chóng giúp đỡ giải trừ, dù sao sau khi bị yểm tà thuật thì cả người đều sẽ có sự khác biệt.

Bởi vậy, Uyển Châu cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra trước mắt mình.

Bởi vậy, sau khi giúp tiểu tặc giải quyết xong một số chuyện, tiểu tặc cũng trở lại bình thường.

Đồng thời cũng nhanh chóng nói với Uyển Châu rằng, phải đuổi theo xem Xuân Phong Lâu rốt cuộc đang làm gì, nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Lúc đó, tiểu tặc cũng hùng hồn nói với Uyển Châu.

Vì nhất định phải hỏi rõ ràng tất cả mọi chuyện, như vậy mới có thể dễ dàng bỏ qua, nếu không thì tất cả mọi chuyện dường như vẫn không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Diệp Thiên lúc đó trong lúc cùng Uyển Châu thảo luận chuyện này, vẫn luôn có điều gì đó với Hồ Yêu, vì mặc dù không hề nghi ngờ hay thế nào, nhưng hắn luôn cảm thấy chuyện này dường như có điều bất thường.

Nhưng lại không có chứng cứ thật sự có thể chứng minh tất cả.

Vì Diệp Thiên cũng chỉ là âm thầm suy đoán, bởi vậy lúc đó dù thế nào cũng cảm thấy những chuyện Hồ Yêu đã làm khiến hắn không thể tin, bởi vậy lúc đó bèn nói với Uyển Châu: "Ta luôn cảm thấy Hồ Yêu này dường như có chỗ không đúng, nhưng lại không nói ra được, bởi vậy nhất định phải mật thiết quan sát nhất cử nhất động của nàng, bao gồm cả những chuyện nàng thường ngày làm." "Tất cả đều phải nhìn rõ, nhất định phải nắm bắt được những chuyện nàng đã làm.

Diệp Thiên sở dĩ dặn dò ngươi làm như vậy, cũng chính là vì cảm thấy những chuyện Hồ Yêu đã làm, thật sự khiến hắn có chút khó hiểu." Bởi vậy, dù thế nào cũng phải làm rõ ràng chuyện này, thì khi đó mới có thể khiến ta không còn nỗi lo về sau.

Bởi vậy, lúc đó Uyển Châu cũng sẽ theo lời hắn mà lưu ý nhất cử nhất động của Hồ Yêu.

Lúc đó, Diệp Thiên không yên tâm để cô nương ở đó sợ có Tà Linh xuất hiện, như vậy sẽ làm hại tiểu cô nương.

Bởi vậy, lúc đó hắn để Uyển Châu một bên theo dõi Hồ Yêu, đồng thời tự mình canh giữ bên cạnh cô nương.

Lúc đó, Diệp Thiên đã ở lại đó mấy ngày.

Chương 1480

Mọi thứ dường như vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, bao gồm cả tiểu cô nương ở đó cũng không thấy Tà Linh nào, bởi vậy Diệp Thiên cũng có thể đảm bảo một điều.

Cô nương hiện tại sẽ không bị Tà Linh làm hại.

Lúc đó, Uyển Châu sau khi quay về Xuân Phong Lâu, đồng thời cũng không ngừng làm thân với tiểu yêu.

Chẳng qua là muốn từ miệng họ biết Hồ Yêu gần đây đang làm gì, bao gồm cả Hồ Yêu rốt cuộc là chuyện gì.

Vì bản thân trước đó vẫn luôn thắc mắc, những chuyện Diệp Thiên muốn nàng làm, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vậy, chỉ có làm thân với những tiểu yêu này mới có thể giải quyết hết tất cả vấn đề.

Bởi vậy, Uyển Châu tuy không nguyện ý thông đồng với họ, nhưng bất kể thế nào, để có thể đạt được chuyện này, nàng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bởi vậy, lúc đó Uyển Châu trong lúc trò chuyện với những tiểu yêu đó, cũng biết được Hồ Yêu là một người có tâm địa cực kỳ thiện lương.

Bởi vậy, lúc đó Uyển Châu cũng không ngờ Uyển Châu tuy có, nhưng lại có cảnh tượng như vậy.

Bởi vậy, nàng đều không biết nên tin hay không tin những lời đó, vì yêu tộc từ trước đến nay đều bị người đời nhìn với ánh mắt sợ hãi nhất.

Bởi vậy, Uyển Châu sau khi từ miệng họ biết được tất cả hành vi

của nàng.

Thật sự có chút thán phục.

Nhưng một bên khác, Diệp Thiên vẫn luôn canh giữ cô nương, nhưng không ngờ hồn nàng lại lìa khỏi thể xác.

Bởi vậy, Diệp Thiên lúc đó biết chuyện như vậy một khi xảy ra.

Đối với cô nương mà nói thật sự vô cùng đáng lo.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên giúp cô nương dung hợp hồn và thể xác lại làm một, nhưng lại phát hiện bất lực, bất kể làm gì, dường như cũng không làm được gì cả.

Bởi vậy, lúc đó hắn thật sự vô cùng lo lắng, nếu cứ thế kéo dài mãi, cô nương chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Diệp Thiên thật sự không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra trước mắt mình.

Diệp Thiên lúc đó chỉ cần cảm thấy có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không để cô nương xuất hiện bất kỳ nguy hiểm nào, vì từ trước đến nay hắn chưa từng thấy cô nương nào lại ở trong trạng thái như vậy.

Vì bất kể thế nào, Diệp Thiên đều hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Bởi vậy, dù phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực lớn đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ không để chuyện này tiếp tục kéo dài.

Nhưng một bên khác, Phán Quan cũng vẫn luôn không ngừng giải thích về chuyện này, đồng thời cũng hy vọng chuyện này có thể thuận lợi nhanh chóng đạt thành.

Vì tất cả mọi chuyện mọi người đều không biết là chuyện gì, chỉ cần nhanh chóng giải quyết hết tất cả những vấn đề này, thì mới có thể khiến tiểu cô nương thuận lợi hồi phục.

Bởi vậy, lúc đó Phán Quan vẫn luôn không ngừng tìm kiếm Hoàng Tuyền Hoa ở gần đó, vì Hoàng Tuyền Hoa này một khi được tìm thấy, thì có thể triệt để cứu được mạng sống của tiểu cô nương.

Lúc đó, Phán Quan sau khi tìm kiếm một hồi ở gần đó.

Hắn đã tìm thấy Hoàng Tuyền Hoa, và cũng biết tiểu tặc đã đặt thứ đó.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Vì sao lại đặt hoa này ở đây, rốt cuộc có ý đồ gì?

Nếu hôm nay ngươi không nói rõ ràng mọi chuyện, thì chuyện này chưa xong đâu.” Lúc đó, Phán Quan cũng không hiểu tiểu tặc vì sao lại làm như vậy, bởi vậy nhất định phải hỏi rõ ràng vấn đề.

Lúc đó, tiểu tặc cảm thấy vô cùng hổ thẹn, bèn nói với Phán Quan rằng, chuyện này quả thực là do hắn làm.

Bởi vậy cũng nguyện ý lấy mạng đổi mạng để đổi lấy mạng sống của nàng.

Chương 1481

Lúc đó, tiểu tặc sở dĩ nói ra, cũng chính là vì cảm thấy mạng sống của hắn tuy trước đó cũng tương đối xem trọng, nhưng bất kể thế nào, tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì.

Bởi vậy, lúc đó Phán Quan dường như đại khái cũng đã hiểu rõ một số chuyện.

Bèn dùng pháp khí của mình để câu giữ hồn phách của cô nương, rồi sau khi biết được chuyện này, hắn cũng nhanh chóng tự mình đi trông nom, để tránh xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Vì hiện tại Diệp Thiên thật sự không hy vọng, lại có bất kỳ tình huống nào xảy ra trước mắt mình.

Nếu tất cả vấn đề đều có thể giải quyết được, thì hắn thật sự vui mừng khôn xiết.

Vì bản thân tất cả mọi chuyện căn bản đều không nằm trong dự liệu của hắn.

Nhưng lúc đó, tiểu tặc vốn vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, nhưng vào giữa trưa lại đột nhiên mất tích.

Cũng không biết đã đi đâu, Diệp Thiên và những người khác cũng tìm kiếm rất lâu mà không thấy.

Bởi vậy, mọi người cũng lo lắng tiểu tặc rốt cuộc đang làm gì, vì hiện tại những chuyện hắn đã làm, tuy không làm hại người khác.

Nhưng cũng khiến tất cả mọi người vô cùng lo lắng, Diệp Thiên hy vọng tất cả mọi người đều có thể bình tâm tĩnh khí ở đây thật tốt, đừng gây rắc rối thêm cho hắn.

Vì thật sự không muốn để mọi thứ ở đây hỗn loạn, không lâu sau,

vào buổi chiều tiểu tặc liền quay về, trước mặt Diệp Thiên và tất cả mọi người lớn tiếng tuyên bố.

Hắn muốn đi báo thù Hồ Yêu.

Lúc đó, mọi người cũng không biết là chuyện gì, vì sao tiểu tặc vào giữa trưa và buổi chiều lại hoàn toàn khác nhau.

Bởi vậy, mọi người cũng vẫn luôn nhớ mãi người này, bởi vậy tất cả hành vi của tiểu tặc thật sự khiến mọi người có một cảm giác khó tả.

Lại cảm thấy làm như vậy quả thực có chút quá bốc đồng, thật sự không hiểu nổi.

Lúc đó, Phán Quan cũng không ngờ, vì sự mềm lòng của mình mà tiểu tặc lại dám bỏ trốn.

Nếu muốn gánh một số chuyện mà thiên đình không biết, thì thật sự không biết phải giải thích thế nào.

Bởi vậy, dù thế nào Phán Quan cũng tuyệt đối không thể để tiểu tặc bỏ trốn như vậy, nhất định phải bắt hắn về lại một lần nữa giam giữ.

Nếu lại có loại chuyện này xảy ra, Phán Quan tuyệt đối sẽ không tin những lời hắn nói, vì bản thân hắn cảm thấy chuyện này dường như có điều bất thường, nhưng không ngờ tiểu tặc, hết lần này đến lần khác lại chạm đến giới hạn của mình.

Bản thân Phán Quan từ trước đến nay đều cảm thấy tiểu tặc, dường như đều vô cùng không dễ dàng, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng không lựa chọn lừa dối vào thời điểm then chốt này.

Bởi vậy, lúc đó hắn thật sự không thể lý giải được những gì trong lòng mình.

Bởi vậy, lúc đó Phán Quan sau khi biết được, liền bắt đầu không ngừng truy đuổi, nhưng tiểu tặc lại rơi xuống Hoàng Tuyền Hoa, bởi vậy lúc đó Phán Quan cũng thật sự không còn cách nào.

Vì không ngờ lại có kết cục như vậy.

Nhưng một ngày khác, Diệp Thiên sau khi biết Hồ Yêu biến thành tình trạng như vậy, cũng nhanh chóng chạy đến, và triệt để chế phục Hồ Yêu.

Lúc đó, tiểu yêu thấy Diệp Thiên xuất hiện, đều không ngừng nói với Diệp Thiên rằng, Hồ Yêu sở dĩ làm như vậy, cũng chính là vì luyện công nên mới đột nhiên trở nên như vậy, nàng từ trước đến nay chưa từng như vậy, hy vọng ngươi có thể bỏ qua một lần.

Vì đối với tiểu yêu, họ vẫn luôn cảm thấy những chuyện Hồ Yêu đã làm đều là thiện ý.

Nếu không phải vì luyện công mà luyện đến trình độ đó, thì tuyệt đối không thể phát cuồng hoặc làm hại người khác.

Bởi vậy, lúc đó tiểu yêu cũng nhanh chóng không ngừng hỏi Diệp Thiên rõ ràng lúc này rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng lúc đó, tất cả những chuyện Phán Quan đã xảy ra.

Uyển Châu sau khi biết được cũng nhanh chóng báo cáo cho hắn, vì dù sao chuyện này tuyệt đối không thể trì hoãn thêm.

Hiện tại Hồ Yêu đã hoàn toàn bị chế phục, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Chương 1482

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, vội vàng nhanh chóng quay trở lại.

Lúc đó, hắn hỏi Phán Quan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới vừa rời đi một lát.

Lại để hắn bỏ trốn, rốt cuộc là chuyện gì chứ.

Lúc đó, Phán Quan thấy Diệp Thiên quay về, và nói tiểu tặc lại một lần nữa bị yểm tà thuật, cũng không biết là chuyện gì.

Vì trước đó hắn vẫn bình thường, cũng không biết nguyên nhân vì sao đột nhiên lại xảy ra tình huống như vậy?

Vì hiện tại tất cả mọi chuyện cứ như một mớ bòng bong, bao gồm cả Diệp Thiên, Phán Quan và Uyển Châu ba người cũng đều phán đoán như vậy, vì tất cả mọi chuyện của tiểu tặc dường như đều không thể tách rời khỏi hắn.

Vì mỗi lần hắn đi ra ngoài hoặc khi quay về, đều khác nhau.

Lần này cũng vậy, sau khi đi ra ngoài thì quay về bị tà thuật mê hoặc.

Bởi vậy, lúc đó hai người cũng không ngừng suy đoán rốt cuộc là chuyện gì, vì tất cả không chỉ giống như mơ vậy, xảy ra vô cùng nhanh chóng.

Ngay cả Diệp Thiên hiện tại cũng không thể phán đoán, tiểu tặc rốt cuộc là chuyện gì, vì những chuyện xảy ra trên người hắn.

Thật sự không có cách nào để giải thích, hoặc làm rõ vì những chuyện luôn xảy ra trên người hắn, khiến người ta không thể lý giải.

Diệp Thiên lúc đó hiện tại biết chuyện này, biết tiểu tặc hiện tại lại bị tà thuật khống chế, bởi vậy nhất định phải triệt để chữa trị cho hắn, như vậy mới có thể khiến tiểu tặc tốt hơn mà trở lại bình thường.

Vì bản thân trước đó mọi người vẫn luôn có điều gì đó, tiểu tặc rốt cuộc đang làm gì, vì những chuyện hắn đã làm hết lần này đến lần khác thật sự khiến mọi người vô cùng đau đầu.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng nhanh chóng đi chẩn trị cho hắn, hiện tại cơ thể tiểu tặc quả thực đã bị tà thuật tổn hại.

Bởi vậy, để có thể khiến tiểu tặc nhanh chóng khỏe lại.

Diệp Thiên không ngừng chữa trị cho hắn, vì bất kể thế nào, mọi người dường như cũng có kinh nghiệm cùng hoạn nạn.

Bởi vậy, Diệp Thiên thật sự không hy vọng tiểu tặc xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên dù thế nào cũng phải chữa trị cho hắn, chỉ có sau khi chữa trị xong mới có thể khiến tiểu tặc triệt để khôi phục lại bình thường, cũng sẽ không còn như trước đây bị tà thuật xâm hại.

Bởi vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng dốc hết sức mạnh của mình.

Bao gồm cả việc vận dụng tất cả pháp lực của mình, chẳng qua là hy vọng có thể nhanh chóng chữa trị tốt cho hắn.

Lúc đó, những tiểu yêu ở Xuân Phong Lâu một bên khác, cũng biết được chuyện của tiểu tặc, bởi vậy lúc đó mọi người cũng nhanh chóng hỏi hắn có thấy Hắc Thỏ Yêu hay không.

Vì từ trước đến nay Hắc Thỏ Yêu vẫn luôn biến mất không một dấu vết, mọi người cũng vô cùng lo lắng, hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy nó, nhưng nếu không tìm thấy thì mọi người khẳng định

cũng sẽ vô cùng lo lắng.

Bởi vậy, sau khi đến đó, hắn liền hỏi tiểu tặc rốt cuộc có thể nhìn thấy Hắc Thỏ Yêu hay không, và cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc là chuyện gì.

Vì lúc đó Diệp Thiên cũng không hề do dự: "Ngươi muốn tìm Hắc Thỏ Yêu, có biết những gì ngươi đã làm hiện tại, khiến người ta đáng xấu hổ và căm hận đến nhường nào không?

Nếu không phải vì ngươi, thì tiểu nha đầu kia cũng không thể trở nên như ngày hôm nay." "Nếu không phải ta ở đây dốc toàn lực đi giải cứu, thì hiện tại không biết sẽ ra sao.

Tất cả đều là do Hắc Thỏ Yêu gây ra." Lúc đó, tiểu yêu sau khi nghe Diệp Thiên nói xong, cả người đều vô cùng không tin, vì không tin Hắc Thỏ Yêu, quay đầu lại có thể làm ra chuyện như vậy, vì mọi người quen thuộc lẫn nhau.

Cũng cảm thấy căn bản không phải loại người đó, vì sao nhất định phải đổ tội như vậy lên người nó.

Bởi vậy, trong lúc hắn bất hạnh, Diệp Thiên cũng không còn cách nào.

Vì sự thật là như vậy, bất kể tin hay không tin, tóm lại chuyện này nhất định phải tìm Hắc Thỏ Yêu, phải hỏi cho rõ ràng.

Nếu nó lại tiếp tục xuất hiện ở đây.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó.

Chương 1483

Nhưng một bên khác, Hồ Yêu lại rơi vào giấc ngủ sâu, bởi vậy lúc đó Diệp Thiên cũng không tin những chuyện này là do Hồ Yêu gây ra.

Vì dù sao trong lúc tiếp xúc với nàng, hắn biết con người nàng như thế nào, một người nếu ngụy trang thì cũng không thể ngụy trang tốt đến vậy.

Bởi vậy, dù thế nào, Diệp Thiên đều không tin những chuyện nàng đã làm.

Vì Diệp Thiên tuy không phải người có thần thông quảng đại, nhưng hắn tin những chuyện mắt mình nhìn thấy rốt cuộc là thật hay không thật, không cần bất kỳ ai nói, cũng không cần bất kỳ ai giảng.

Chỉ hy vọng những gì mình thấy và nghe đều là chân chính.

Bất kể chuyện này rốt cuộc là ai làm, hiện tại Diệp Thiên cũng không đi truy cứu, vì tất cả mọi chuyện rốt cuộc khi nào mới có thể giải quyết tốt, hiện tại cũng không có định số.

Bởi vậy, dù thế nào chuyện này, vì đã phát triển đến trình độ này, cũng không thể tiếp tục nữa.

Đặc biệt là như vậy, thà nhanh chóng chăm sóc tốt những người trước mắt này.

Bởi vậy, một bên khác Uyển Châu đã dẫn Phán Quan đi ăn, vì gần đây nàng cũng biết Phán Quan bận rộn ngược xuôi, quả thực vô cùng vất vả.

Bởi vậy, để khao thưởng, Uyển Châu đặc biệt dẫn Phán Quan đi ăn ở khách sạn.

Lúc đó, Uyển Châu dẫn Phán Quan đến khách sạn, Phán Quan

muốn ăn gà nhất, vì lúc đó hắn gọi món ở khách sạn, nhưng duy nhất chỉ có gà là không có.

Bởi vậy, lúc đó hắn cũng không biết là chuyện gì.

Bèn hỏi ông chủ khách sạn: "Rốt cuộc là chuyện gì, trước đó khi ta ăn ở đây chẳng phải có gà sao?

Vì sao đột nhiên lại không có?" Lúc đó, ông chủ cũng nói rõ tất cả mọi chuyện cho Uyển Châu, hóa ra trong lúc nghe ngóng được, tất cả gà trong toàn trấn đều đã bị trộm mất.

Bởi vậy, nếu ở khách sạn mà muốn ăn gà.

Thì tuyệt đối là không thể.

Bởi vậy, lúc đó Uyển Châu cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là ai làm.

Nhưng khách sạn cũng vì kế sinh nhai, bởi vậy biết tất cả gà trong toàn trấn đều đã không còn nữa, nhưng nếu có khách nhân muốn ăn gà thì quả thực là một điều khó xử.

Bởi vậy, họ thà từ thành phố mua gà vận chuyển về, bỏ ra trọng kim cũng chịu, vì dù sao người làm ăn chỉ cần mở cửa sẽ đối mặt với tất cả các khách hàng.

Nếu khách hàng yêu cầu mà không làm được.

Thì chẳng phải sẽ làm tổn thương tất cả khách hàng sao, mở cửa làm ăn quan trọng nhất là danh tiếng.

Bởi vậy, lúc đó khách sạn vì kế sinh nhai, cũng chỉ có thể lựa chọn cách này.

Nhưng lúc đó, Uyển Châu sau khi biết được tình hình này, cũng biết có người vào nửa đêm ăn trộm gà, nhưng bất kể người đó rốt cuộc là ai, cũng tuyệt đối sẽ không để hắn đắc ý.

Bởi vậy, lúc đó sau khi biết gà của khách sạn hiện tại đã được vận chuyển về hết, nàng bèn bắt đầu bố trí một kết giới ở đó.

Vì sau khi có kết giới của Uyển Châu, thì nếu có người muốn chạm vào đó, thì lập tức sẽ bị phát hiện, như vậy tài sản của khách sạn cũng sẽ không bị mất lần nữa.

Như vậy ông chủ cũng sẽ không còn đau lòng nữa, vì hắn hiểu rõ hơn ta, người làm ăn không ai hy vọng việc kinh doanh của mình cứ thế trôi sông.

Bởi vậy, vào giữa đêm khuya, kết giới không biết bị ai đột nhiên chạm vào.

Uyển Châu sở dĩ làm như vậy, vì sợ có người muốn vì những con gà này, rồi mọi người không biết hành tung của hắn, nếu chạm vào kết giới sau đó.

Thì Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, khẳng định sẽ bắt được kẻ đó, thì tất cả vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Bởi vậy, nàng, lúc đầu không hề nghỉ ngơi.

Chỉ chờ đợi kẻ trộm gà đó xuất hiện, rồi một lưới bắt hết.

Chương 1484

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, cũng nhanh chóng chạy ra xem rốt cuộc là ai đã chạm vào kết giới, nhưng lại không phát hiện bất kỳ ai, chỉ sau khi đến đó thì thấy, mấy con gà đã chết.

“Đây là chuyện gì vậy?

Rốt cuộc là ai đã hại chết chúng?

Mấy con gà đáng thương này chết một cách không minh bạch, dù chỉ là gà nhưng cũng là một sinh mệnh.” Lúc đó, khi nhìn thấy đàn gà đã chết, Uyển Châu thật sự cảm thấy chúng vô cùng đáng thương, dù là sinh mệnh nào cũng không nên bị tước đoạt một cách vô duyên vô cớ.

Vì vậy, nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau.

Nàng không hiểu tại sao lại có người làm vậy, nên cứ liên tục hỏi Diệp Thiên.

Nàng cho rằng hắn sẽ hiểu rõ về phương diện này và có thể tìm ra được nguyên nhân.

Nếu không giải quyết được chuyện này, có lẽ sau này những việc tương tự sẽ lại xảy ra.

Lúc này, Diệp Thiên cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bèn bắt đầu nghiên cứu những con gà chết trên đất.

Hắn cảm thấy có thể tìm ra được chút manh mối từ chúng.

Dù thế nào đi nữa, chuyện này chắc chắn rất kỳ lạ, nếu không thì sao lại có người liên tục đến trộm gà.

Bây giờ gà không bị trộm đi mà lại bị giết hết.

Trong quá trình kiểm tra, Diệp Thiên đã phát hiện ra một bí mật động trời: dương khí của chúng đã bị hút cạn.

Dựa vào một loạt vấn đề, Diệp Thiên bắt đầu suy luận về ngọn nguồn sự việc.

Đúng lúc hắn và Uyển Châu đang điều tra, ở một nơi khác, hồ yêu đã tỉnh lại và muốn gặp Diệp Thiên.

Hồ yêu liền sai tiểu yêu đi tìm hắn, dường như có rất nhiều điều muốn nói.

Cùng lúc đó, Uyển Châu phát hiện ra bên ngoài Xuân Phong Lâu toàn là lông gà.

Nàng có chút lo lắng cho Diệp Thiên.

Dù thực lực của hắn rất hùng hậu, nhưng những chuyện xảy ra gần đây thật sự quá quỷ dị.

Uyển Châu lo lắng vì không biết lần này hồ yêu tìm Diệp Thiên có chuyện gì.

Trước đây, mọi người đều đã chứng kiến bộ dạng phát điên của hồ yêu.

Bất kể là do luyện công hay vì lý do gì khác, hiện tại hồ yêu đều vô cùng nguy hiểm.

Uyển Châu chỉ hy vọng Diệp Thiên sẽ không gặp phải chuyện gì.

Sau khi Diệp Thiên đến chỗ hồ yêu, hắn phát hiện thực lực của nàng ta không ngừng lớn mạnh, hoàn toàn khác với trước đây.

Diệp Thiên thầm đoán trong lòng, có lẽ lần này hồ yêu đã luyện thành tà thuật, nếu không tuyệt đối không thể có được sức mạnh cường đại như vậy.

Diệp Thiên cảm thấy mình có thể nhìn thấu mọi chuyện trên đời,

bao gồm cả những việc hồ yêu đang làm.

Mặc dù hắn chưa thể xác định hoàn toàn nguồn gốc sức mạnh đó, nhưng hắn biết hồ yêu hiện tại cực kỳ nguy hiểm.

Nếu nàng ta thật sự đi hại người, đó sẽ là một chuyện vô cùng khó giải quyết.

Sự thay đổi lớn của Tiểu Thâu quả thực khiến nhóm người Diệp Thiên vô cùng kinh hãi, không biết y đã gặp phải chuyện gì mà đột nhiên thay đổi nhanh đến mức không lời nào diễn tả được.

Nhưng dù sao đi nữa, việc cấp bách nhất bây giờ là phải làm rõ vấn đề.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng tiếp tục điều tra, bởi hắn cần phải làm rõ mọi chuyện, tìm ra cách giải quyết ổn thỏa nhất.

Chương 1485

Ở một nơi khác, Phán quan vẫn luôn canh chừng Tiểu Thâu, vì những việc y làm gần đây thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Diệp Thiên đã giao Tiểu Thâu cho Phán quan trông giữ, vì hắn biết Phán quan có đủ thực lực để khống chế y.

Nếu còn xảy ra chuyện gì nữa, thật sự không biết phải làm sao.

Phán quan cũng làm theo lời Diệp Thiên, hứa sẽ trông chừng Tiểu Thâu cẩn thận, tuyệt đối không để y gây ra bất kỳ rắc rối nào nữa.

Sự việc đã đến nước này, không ai có thể ngăn cản, nhưng nếu có thể tránh được thì mọi người đều hy vọng như vậy.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Diệp Thiên lại tiếp tục lên đường.

Trong khi đó, Uyển Châu vẫn luôn canh chừng một cô nương theo lời dặn của Diệp Thiên, không cho phép bất kỳ ai, kể cả tà vật, tiếp xúc với nàng.

Uyển Châu biết mình phải làm tốt việc được giao thì Diệp Thiên mới có thể yên tâm hành động.

Hầu hết mọi chuyện lúc này đều đã tạm ổn, Diệp Thiên liền tập trung vào phía hồ yêu.

Hắn đã biết hết những việc hồ yêu làm, dù có một số chuyện không phải do bản ý của nàng ta, nhưng sự việc cũng đã xảy ra rồi.

Diệp Thiên phải cố gắng hết sức để ngăn chặn mọi rắc rối, vì hắn đã thực sự quá mệt mỏi.

Dù ở đâu, hắn cũng hy vọng mọi người được bình an và mong sớm ngày điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Phán quan vẫn luôn để mắt đến Tiểu Thâu, không cho y có bất kỳ hành động lớn nào.

Nhưng Tiểu Thâu biết Phán quan là người mềm lòng, bèn bắt đầu cầu xin: "Phán quan, cầu xin ngài, hãy cho ta đi gặp cô nương một lần thôi.

Từ khi biết được tình trạng của nàng, lòng ta không lúc nào yên được.

Chỉ cần cho ta nhìn nàng một lát thôi." "Ta tuyệt đối sẽ không làm gì cả, hy vọng ngài có thể cho ta một cơ hội." Tiểu Thâu biết Phán quan sẽ đồng ý nên không ngừng cầu khẩn.

Phán quan quả thực cũng biết tấm lòng chân thành của Tiểu Thâu, nên không muốn làm khó y.

Tuy nhiên, có những chuyện cần phải tránh.

Nhưng khi thấy y khổ sở van xin, Phán quan thật sự không nỡ, bèn định thả Tiểu Thâu ra cho y đi gặp cô nương một lát rồi quay về.

Nhưng y không ngờ rằng, sau khi Phán quan thả ra, Tiểu Thâu không đi gặp cô nương mà lại nhân cơ hội bỏ trốn.

Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu hồ yêu thật sự luyện thành công pháp đó, hậu quả chắc chắn sẽ không thể lường được.

Vì vậy, để giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, Diệp Thiên quyết định phải hành động.

Nếu cứ để mọi chuyện tiếp diễn, có lẽ ngay cả hắn cũng không thể khống chế được.

Mọi thứ dường như là một ẩn số, nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để tình hình tiếp tục xấu đi.

Hắn bèn lén hạ một câu chú lên người hồ yêu mà không để nàng ta

phát hiện, bởi hắn phải đảm bảo mọi việc được vẹn toàn để có thể giải quyết ổn thỏa.

Lúc này, trong lòng hồ yêu vẫn luôn canh cánh về hắc thỏ yêu, hy vọng có thể tìm lại được nó trong thời gian ngắn nhất, nhưng thủy chung vẫn không có chút manh mối.

Nàng ta thầm hạ quyết tâm nhất định phải tìm cho bằng được.

Chuyện này đối với hồ yêu vô cùng quan trọng, nên nàng sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Cùng lúc đó, một số người trên núi đã chứng kiến cảnh hồ ly câu hồn, ai nấy đều sợ hãi tột độ.

Không ai ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Họ chỉ là những người dân bình thường, gặp phải chuyện này đương nhiên sợ đến hồn bay phách lạc.

Chương 1486

Nếu thật sự bị câu hồn thì thật đáng sợ, trong lòng ai cũng vô cùng lo lắng.

May mắn thay, Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi biết chuyện đã lập tức lên núi.

Họ nhìn thấy xác của không ít động vật và cảm thấy có điều mờ ám, nhưng vẫn chưa thể xác định được chuyện gì đang xảy ra.

Dù sao đi nữa, hai người quyết tâm phải làm rõ mọi chuyện.

Sau đó, họ thấy một con tiểu hồ thông linh bên đường.

Không biết con đường phía trước sẽ ra sao, họ bèn nói với tiểu hồ: "Ngươi đã sống trên ngọn núi này, chắc chắn phải biết mọi hành tung ở đây.

Nếu đã như vậy, hay là ngươi dẫn chúng ta vào trong sơn động đi." Được tiểu hồ dẫn đường, mọi người vội vàng tiến vào sơn động.

Điều họ bắt gặp không phải là xác động vật, mà là xác người.

Cả Diệp Thiên và Uyển Châu đều kinh ngạc tột độ, không hiểu tại sao lại có nhiều thi thể ở đây như vậy.

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như thế này sẽ xảy ra, và càng không thể đoán được ai là kẻ đã gây ra.

Mọi chuyện như một màn sương mù, Diệp Thiên cảm thấy sự việc này vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi nghiên cứu một hồi tại hiện trường mà không phát hiện ra bất kỳ thay đổi nào, Diệp Thiên cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nếu muốn làm rõ toàn bộ sự việc, chỉ có cách đưa những thi thể này về trấn.

Uyển Châu biết Diệp Thiên làm vậy chắc chắn có lý do của hắn, nên cũng nhanh chóng phụ giúp.

Sau khi đưa các thi thể về trấn, Diệp Thiên phát hiện ra rằng những người này đều là khách quen của Xuân Phong Lâu.

Hắn cảm thấy chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ.

Nếu họ là khách quen của Xuân Phong Lâu, tại sao lại chết trong sơn động đó?

Một loạt câu hỏi được đặt ra khiến người ta không tài nào giải đáp được.

Nhưng dù khó khăn đến đâu, chỉ cần Diệp Thiên muốn truy tìm, nhất định có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Các bá tánh trong trấn dường như cũng có chút nghiên cứu về những chuyện kỳ quái này.

Mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra và bắt đầu bàn tán xôn xao, cho rằng có khả năng yêu quái đã vào ở trong Xuân Phong Lâu, nếu không sao có thể xảy ra chuyện ly kỳ như vậy, càng không thể có nhiều người mất mạng đến thế.

Lời đồn đoán của bá tánh không phải là không có lý.

Nếu thật sự không có yêu quái, sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, càng không thể có vô số người chết và bị thương.

Mọi người đều hoang mang lo sợ.

Dù sao họ cũng chỉ là những người dân tay không tấc sắt, gặp phải chuyện như vậy mà vẫn giữ được bình tĩnh đã là rất tốt rồi.

Diệp Thiên biết mình phải điều tra cẩn thận ngọn nguồn của toàn

bộ sự việc.

Nếu không làm rõ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này, hồ yêu cũng rơi vào tình cảnh khó xử.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy sẽ xảy ra, dù sao những người đó đều là khách quen.

Nếu họ cứ thế chết đi, dường như đã có chuyện gì đó không thể xóa nhòa đã xảy ra.

Uyển Châu thấy vậy liền không ngừng an ủi: "Nàng đừng quá đau lòng.

Chương 1487

Có những chuyện đã xảy ra rồi, có đau lòng cũng không thay đổi được gì.

Hãy bảo trọng bản thân là đủ rồi.” Uyển Châu hy vọng những lời này có thể giúp hồ yêu nhìn rõ mọi việc.

Có những chuyện một khi đã xảy ra thì không thể thay đổi, có buồn bã cũng vô ích.

Sau khi chuyện trên núi xảy ra, không một người dân nào dám lên đó nữa, vì sợ rằng tính mạng nhỏ bé của mình cũng sẽ bị chôn vùi tại đây.

Thế nhưng, trong trấn lại bắt đầu có người mất tích.

Mọi người dường như biến mất không dấu vết chỉ sau một đêm.

Diệp Thiên biết tin liền lập tức chạy đến hiện trường để kiểm tra, xem có thể tìm thấy manh mối nào không.

Khi đến nơi, hắn lại phát hiện thêm lông hồ ly.

Khi nhìn thấy đám lông hồ ly trên mặt đất, Diệp Thiên bắt đầu nghi ngờ.

Mặc dù hắn chưa tận mắt thấy ai là hung thủ, nhưng hắn cảm thấy chuyện này có điều không ổn.

Lúc quay về, Diệp Thiên liền nói chuyện với hồ yêu, hỏi rõ ngọn nguồn.

Hắn biết trong trấn có người mất tích, không biết đã đi đâu, mà bây giờ tại hiện trường lại phát hiện nhiều lông hồ ly như vậy.

Những lời của Diệp Thiên không phải để nghi ngờ ai, hắn chỉ hy

vọng có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện, để mọi người sớm thoát khỏi nguy hiểm này.

Không ai muốn chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Nghe xong, hồ yêu liền thề rằng nhất định sẽ trừ diệt những tà ma đó.

"Hôm nay ta xin thề tại đây, nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, xem sau này còn ai dám làm loạn trước mặt ta.

Chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa!" Lời thề của hồ yêu đanh thép, quả quyết.

Một khi đã quyết định, nàng tuyệt đối sẽ không thay đổi, nhất định phải hoàn thành việc này, nếu không sau này có thể sẽ xảy ra những chuyện tồi tệ hơn.

Thề xong, hồ yêu liền dẫn theo mấy con yêu thú lên núi.

Nàng phải giải quyết chuyện này, bất kể kẻ nào đang làm loạn trên núi, nàng cũng không thể để cho bá tánh trong trấn sống trong cảnh hoang mang lo sợ.

Bây giờ, dù là người hay yêu, không ai dám lên núi nữa, vì ai cũng sợ mất mạng.

Diệp Thiên biết chuyện liền vội vàng chạy lên núi, vì hắn biết hồ yêu dẫn theo đám yêu thú đó chưa chắc đã giải quyết được việc gì.

Để tránh mọi vấn đề phát sinh, hắn cũng vội vàng chạy đến để giúp đỡ hoặc xem xét tình hình.

Nhưng khi đến nơi, Diệp Thiên lại thấy một con thỏ yêu bị trọng thương.

"Sao vậy?

Rốt cuộc là ai đã làm ngươi bị thương thành ra thế này?" Diệp

Thiên vội vàng hỏi han.

“Ta không biết chuyện gì xảy ra ở phía trước.

Khi ta vừa đến đây thì đã thấy ngươi như vậy rồi.” Bỗng nhiên thấy Diệp Thiên xuất hiện, thỏ yêu vội vàng kể lại tất cả những gì mình đã thấy, bao gồm cả việc ai đã làm mình bị thương.

Hóa ra chính vì hồ yêu đang phát điên nên mới khiến nó bị thương.

Diệp Thiên biết chuyện liền bảo thỏ yêu chỉ đường, rồi cùng đi theo dấu chân của nó.

Chuyện này vô cùng quan trọng, để tránh có thêm người bị hại, Diệp Thiên không kịp hỏi nguyên nhân, chỉ có thể nhanh chóng đến đích.

Chương 1488

Khi Diệp Thiên dẫn thỏ yêu đến nơi, hắn thấy da của hắc thỏ yêu.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn vô cùng bàng hoàng: hồ yêu đang không ngừng giết chóc.

Hóa ra tất cả mọi chuyện đều do một người gây ra.

Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc khi thấy hồ yêu có thể làm ra chuyện như vậy.

Để tránh có thêm thương vong, hắn tuyệt đối không thể đứng yên khoanh tay nhìn, nhất định phải giải quyết triệt để chuyện này, phải cứu vớt tất cả chúng sinh.

Vào lúc đó, một lượng lớn người chết một cách phi tự nhiên, khiến lòng người hoang mang.

Không chỉ con người cảm thấy sợ hãi, mà tin tức này cũng đến tai Hắc Bạch Vô Thường.

Từ trước đến nay chưa từng xảy ra vấn đề nghiêm trọng như vậy.

Sau khi biết được tính chất nghiêm trọng của sự việc, Hắc Bạch Vô Thường vội vàng bẩm báo lên Diêm Vương, xem ngài có chỉ thị gì không.

“Diêm Vương gia, những chuyện xảy ra gần đây chắc ngài đã biết.

Tình hình hiện tại vô cùng nghiêm trọng, chúng thần không biết phải quyết định ra sao, nên vội vàng đến bẩm báo.” “Nếu có việc gì cần chúng thần làm, xin ngài cứ ra lệnh.

Hiện tại có rất nhiều người chết một cách phi tự nhiên.” “Chuyện này đã khiến lòng người hoang mang.

Nếu không giải quyết, tình hình sẽ càng thêm nghiêm trọng." Hắc Bạch Vô Thường báo cáo sự việc lên Diêm Vương, cũng là vì họ chưa điều tra ra được nguyên nhân thực sự, không biết những người này rốt cuộc là do ai hại chết.

Số lượng lớn người chết phi tự nhiên đã gây ra không ít phiền phức.

Diêm Vương nghe xong cũng cảm thấy cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, phải điều tra cẩn thận xem rốt cuộc chuyện này có liên quan đến ai.

Vì Hắc Bạch Vô Thường đã chủ động tìm đến, Diêm Vương bèn giao trọng trách này cho hai người họ, yêu cầu phải tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau để tránh có thêm nhiều người mất mạng.

Hắc Bạch Vô Thường tuân lệnh, vội vàng đi điều tra xem vấn đề nằm ở đâu.

Họ biết Uyển Châu và Diệp Thiên cũng đang ở nhân gian, chắc chắn sẽ biết chút gì đó về những vấn đề này, nên đã đi tìm Uyển Châu.

Đúng lúc Hắc Bạch Vô Thường tìm Uyển Châu, thỏ yêu cũng vội vàng quay về cầu cứu, kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra với mình.

Lúc này, thỏ yêu thật sự đã sợ hãi, không biết phải làm sao.

Hắc Bạch Vô Thường và Uyển Châu biết tin, liền nhận ra Diệp Thiên đang gặp nguy hiểm.

Nếu không kịp thời đến giúp đỡ, lỡ như hắn bị thương, mọi người trong lòng chắc chắn sẽ không yên.

Thế là ba người vội vã chạy lên núi.

Dù có chuyện gì xảy ra, mọi người sẽ luôn đoàn kết, cùng nhau

đối mặt với mọi khó khăn.

Khi đến nơi, họ thấy Diệp Thiên và hồ yêu đang đấu pháp.

Lúc Diệp Thiên lên núi, thấy hồ yêu đang giết chóc, hắn không muốn bỏ qua.

Dù thế nào, chỉ cần có thể ngăn chặn hành vi của nàng ta là có thể bảo toàn tính mạng cho mọi người.

Hắn không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra, dù sao những người vô tội đó không làm gì sai, không thể để họ chết oan uổng.

Vì vậy, Diệp Thiên bằng mọi giá phải ngăn chặn hành vi của hồ yêu.

"Hồ yêu, đừng sai lại càng sai nữa!

Ngươi đã giết nhiều người như vậy rồi, chẳng lẽ muốn có thêm nhiều người chết nữa sao?

Chương 1489

Rốt cuộc là vì cái gì?" Lúc đó Diệp Thiên cũng không hiểu lý do của hồ yêu, nhưng dù sao, những lời cần nói vẫn phải nói.

Hắn phải cho nàng ta biết rõ, dù nàng có phát điên ở đây, cũng sẽ có người chế ngự được nàng, tuyệt đối không thể để nàng tiếp tục như vậy.

Diệp Thiên dùng hết sức lực, vận dụng toàn bộ pháp lực của mình, chỉ để khống chế hồ yêu.

Nếu cứ để nàng ta tiếp tục, thật sự sẽ vô cùng nguy hiểm, và hắn không muốn chuyện như vậy lại xảy ra trước mắt mình.

Nhưng dường như hồ yêu lúc này không nghe lọt tai bất cứ lời nào của Diệp Thiên.

Chỉ cần có thể giết hết tất cả mọi người, nàng ta dường như cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Dù thế nào đi nữa, lần này Diệp Thiên và hồ yêu thật sự không thể hòa giải.

Hắc Bạch Vô Thường cảm thấy nếu không khống chế con hồ yêu này, hậu quả sẽ khôn lường.

Họ liền vội vàng trói hồ yêu lại.

Nhưng không ngờ, hồ yêu lúc đó không ngừng phát điên, thật sự khiến người ta không biết phải làm sao.

Cảnh tượng đó trông thật đáng sợ.

Khi Uyển Châu thấy cảnh này, cũng cảm thấy hồ yêu có thể trở nên như vậy thật không thể tin được.

Nàng chưa từng thấy hồ yêu như thế, dường như chỉ trong một đêm đã biến thành một người khác.

Nhân cơ hội đó, Diệp Thiên liền tung một đòn mạnh vào hồ yêu.

Cùng lúc đó, Phán quan cũng dẫn theo một đám tiểu yêu vội vàng chạy đến.

Khi thấy hồ yêu bị bắt, đám tiểu yêu trong lòng vô cùng khó chịu, không ngừng cầu xin, hy vọng có thể tha cho nàng một mạng.

Bởi vì đối với họ, hồ yêu chưa bao giờ là người xấu, luôn luôn rất lương thiện.

Sở dĩ nàng biến thành bộ dạng này, chẳng qua là vì đang phát điên.

Nếu ở trong trạng thái bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Vì vậy, đám tiểu yêu cảm thấy nên tha cho nàng một mạng, không để nàng phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng không ngờ, đúng lúc này hồ yêu lại nuốt chửng một tiểu yêu, rồi phân thành hai.

Diệp Thiên biết rằng nếu không nhanh chóng xử lý chuyện này, hồ yêu có thể sẽ lún ngày càng sâu, và sẽ có thêm nhiều yêu quái hoặc con người bị hại.

Vì vậy, dù thế nào mọi người cũng sẽ tránh để chuyện như vậy xảy ra, nhất định phải bảo vệ tốt cho tất cả mọi người.

Trong lúc quan sát hồ yêu, Diệp Thiên phát hiện ra tâm ma trong người nàng ta vẫn đang tác quái.

Mặc dù không phải bản thân nàng muốn làm những chuyện này, nhưng nếu tâm ma cứ không ngừng cản trở thần trí của nàng, thì mọi chuyện chắc chắn không thể trở lại như cũ.

Diệp Thiên cảm thấy tâm ma này phải bị loại bỏ.

Hắn liền bắt đầu không ngừng dùng pháp lực của mình, ép nó ra ngoài.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hồ yêu trở lại tự do.

Nhưng không ngờ, tâm ma của hồ yêu lại vô cùng quỷ quyệt.

Thấy sắp bị ra tay, nó vội vàng bỏ chạy, vì chỉ có như vậy mới có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Lúc đó, Diệp Thiên vì lo cho tính mạng của hồ yêu nên cũng không vội vàng đuổi theo.

Chương 1490

Hồ yêu vì trước đó đã bị thương nặng, cộng thêm thể lực có chút suy kiệt, đặc biệt là khi tâm ma không ngừng du tẩu trong cơ thể nàng, mới khiến nàng phát điên như vậy.

Sau khi đuổi được tâm ma đi, Diệp Thiên vội vàng cứu chữa cho hồ yêu.

Vết thương hiện tại của nàng thật sự vô cùng đáng thương.

Nếu không cứu chữa kịp thời, hồ yêu sẽ lại một lần nữa đối mặt với vấn đề.

Hồ yêu chưa bao giờ muốn làm hại bất kỳ ai.

Tuy có lúc làm sai, nhưng những việc nàng làm chưa bao giờ trái với lương tâm của mình.

Nàng luôn làm tròn trách nhiệm với mọi người.

Chuyện xảy ra lần này hoàn toàn là do tâm ma gây ra.

Trong khi cứu chữa cho hồ yêu, Diệp Thiên cũng hy vọng nàng sẽ sớm bình phục.

Nhưng Phán quan đứng bên cạnh lại cho rằng tuyệt đối không thể để hồ yêu ở lại.

Bởi vì tâm ma của nàng vốn sinh ra từ bên trong, nếu cứ để nàng ở lại, sau này sẽ xảy ra những chuyện còn nghiêm trọng hơn.

Vì vậy, Phán quan định giết hồ yêu, rồi sau đó giết tâm ma, như vậy chẳng phải sẽ giải quyết được mọi vấn đề sao?

Phán quan làm vậy cũng là để bảo vệ cho thiên hạ thương sinh, không bị hồ yêu phá hoại.

Nhưng đám tiểu yêu lại cảm thấy nếu Phán quan thật sự làm vậy, mọi người trong lòng sẽ vô cùng đau khổ.

Bản thân hồ yêu không phải người xấu, cũng vì những việc nàng đã làm, luôn chăm sóc cho đám tiểu yêu này.

Nếu chỉ vì chuyện tâm ma mà lấy đi mạng sống của nàng, mọi người chắc chắn sẽ rất buồn.

Họ không ngừng cầu xin, hy vọng có thể được tha.

Đứng bên cạnh, Uyển Châu cũng không nỡ.

Mặc dù mọi người tiếp xúc với hồ yêu không lâu, nhưng cũng có thể hiểu được con người nàng như thế nào.

Nếu cứ như vậy lấy đi mạng sống của nàng, thì phải làm sao đây?

Uyển Châu thật sự không nỡ, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Bởi vì nếu không giải quyết triệt để chuyện này, tâm ma sau này sẽ lại xuất hiện, và sẽ có thêm nhiều người thương vong.

Vì vậy, lúc đó thật sự không có cách nào khác.

Đám tiểu yêu cũng thấy được sự lạnh lùng của thế thái nhân tình.

Chuyện đã xảy ra rồi, không có cách nào ngăn cản được nữa.

Họ đành vội vàng an táng thi thể.

Buổi tối, tâm ma sau khi trốn thoát cũng không đi đâu xa, mà không ngừng đi lung tung trong trấn để tìm người.

Nó phải nâng cao pháp lực của mình, như vậy mới có thể đánh bại được tất cả mọi người.

Diệp Thiên biết tâm ma sau khi trốn thoát chắc chắn sẽ lại làm chuyện xấu, đồng thời cũng sẽ đi hại người.

Vì vậy, hắn quyết định ở lại đây để bảo vệ mọi người, tuyệt đối không để họ bị hại.

Diệp Thiên đã đặc biệt chờ đợi sự xuất hiện của tâm ma ở đây.

Chương 1491

Đúng như hắn dự đoán, con ma như vậy tuyệt đối không thể biến mất không dấu vết.

Tâm ma cũng không ngờ Diệp Thiên đã sớm chờ đợi ở đây.

Thế là hai người lại bắt đầu lao vào một trận chiến.

Lần này, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để nó thuận lợi trốn thoát.

Tâm ma căn bản không hề xem Diệp Thiên ra gì.

Nếu không phải vì lần trước trong lúc giao đấu đã thấy được thực lực của hắn, nó cũng sẽ không vội vàng bỏ chạy.

Nhưng lần này đã quay lại đây, nó cũng tuyệt đối không thể để Diệp Thiên một lần nữa thoát thân.

Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Nếu con tâm ma này không bị loại bỏ, sau này sẽ có thêm nhiều người bị hại.

Vì vậy, để bảo vệ tất cả mọi người, hôm nay dù thế nào cũng phải bắt được nó, dù có phải dùng hết toàn lực cũng tuyệt đối không để nó chạy thoát.

Nhưng tâm ma thực ra cũng có chung suy nghĩ với hắn.

Trong mọi tình huống, nó tuyệt đối không thể để Diệp Thiên được như ý.

Việc nó muốn làm, nhất định phải làm cho bằng được.

Ở một nơi khác, Tiểu Thâu vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của cô nương, vì vậy lúc đó y cũng muốn đi cứu hồn phách của nàng.

Nhưng y căn bản không có cách nào.

Nếu chỉ dựa vào sức một mình, muốn làm được điều này quả thực có chút quá khó khăn.

Nhưng dù thế nào, Tiểu Thâu đã có ý định này thì nhất định phải làm.

Y liền bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm.

Đúng lúc này, tâm ma không địch lại Diệp Thiên, lại thấy Tiểu Thâu xuất hiện ở đây, bèn bắt lấy y, định ăn thịt.

Bản thân tâm ma căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Nếu muốn trốn thoát khỏi đây, quả thực là chuyện không thể.

Nếu không phải vì lần trước Diệp Thiên có quá nhiều điều phải lo nghĩ, sao có thể để nó chạy thoát dễ dàng như vậy?

Lúc đó, Tiểu Thâu thật sự sợ hãi tột độ, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Trong lúc chống cự với tâm ma, Tiểu Thâu căn bản không phải là đối thủ của nó.

Nhưng lần này Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để yên.

Nếu để nó bắt đi Tiểu Thâu, chắc chắn hậu hoạn vô cùng.

Vì vậy, Diệp Thiên trực tiếp tấn công tâm ma.

Hắn trong lòng vô cùng rõ ràng, chỉ có làm như vậy mới có thể khiến nó hoàn toàn bị tiêu diệt.

Tâm ma bị phá vỡ, Tiểu Thâu được cứu, nhưng y vẫn luôn lo lắng cho hồn phách của cô nương.

Tiểu Thâu vẫn luôn cảm thấy cô nương thật không dễ dàng, tuổi còn trẻ như vậy, nếu không nhanh chóng tìm lại hồn phách của nàng,

sau này sẽ ra sao.

Vì vậy, trong lòng y thật sự lo lắng không yên, lại có một cảm giác không nói nên lời.

Chương 1492

Ở một nơi khác, Phán quan cũng không hề rảnh rỗi.

Mọi người hiện tại bôn ba vất vả, chẳng qua là để cô nương có thể thuận lợi bình an qua mọi chuyện.

Vì vậy, Phán quan lúc đó cũng không ngừng tìm kiếm hồn phách của cô nương trong núi.

Hồn phách lúc đó cũng không biết rốt cuộc ở nơi nào, nhưng dù thế nào mọi người cũng sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không để nàng bị hại.

Trong quá trình tìm kiếm trong núi, Phán quan cuối cùng cũng tìm được.

Tại một góc nào đó trong núi, ông đã tìm thấy hồn phách của cô nương.

Lúc đó, ông thật sự vô cùng vui mừng.

Mọi người vốn dĩ đã rất lo lắng, nếu tìm được hồn phách của nàng, cô nương sẽ được cứu.

Vì vậy, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Phán quan cũng đã nỗ lực bấy lâu, cuối cùng cũng đã tìm được.

Bởi vì nếu tìm được hồn phách của cô nương, nàng có thể thuận lợi đầu thai.

Tiểu Thâu sau khi biết được tin này, cả người cũng vui mừng khôn xiết.

Nếu hồn phách của cô nương có thể quay về, có thể đi đầu thai, đó thật sự là chuyện tốt nhất không gì bằng.

Vì vậy, lúc đó Tiểu Thâu cũng muốn cùng cô nương đi đầu thai.

Y bèn nói ý định của mình với Phán quan.

“Phán quan, nếu cô nương bây giờ đã tìm lại được hồn phách, thì có thể thuận lợi đi đầu thai.

Ta có một ý định, đó là cùng nàng đi đầu thai, như vậy hai người cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.” “Không biết ngài có thể giúp ta một việc này không?

Ngài nên biết đối với ta, cô nương quan trọng đến nhường nào.

Nếu có thể ở bên cạnh nàng, bảo ta làm gì ta cũng cam tâm tình nguyện.” Tiểu Thâu sở dĩ nói như vậy với Phán quan, là vì y muốn ở bên cạnh cô nương, không để nàng một mình cô đơn đi đầu thai.

Dù thế nào, Tiểu Thâu cũng hy vọng có thể làm được chuyện này.

Nhưng Phán quan lúc đó biết được tâm tư của Tiểu Thâu, cũng biết y từ trước đến nay đối với cô nương có bao nhiêu tình nghĩa.

Nhưng dù sao, chuyện này tuyệt đối không thể đồng ý.

Nếu là chuyện khác, có lẽ Phán quan sẽ không do dự mà đồng ý.

Nhưng lần này thì tuyệt đối không được.

Vì vậy, Phán quan đã thẳng thừng từ chối.

Lúc đó, Tiểu Thâu trong lòng thật sự rất không vui.

Chuyện của y, Diệp Thiên và Uyển Châu đứng bên cạnh cũng biết.

Họ cũng biết tâm tư của Tiểu Thâu, cũng biết mọi chuyện giữa y và cô nương.

Nhưng có những chuyện là như vậy, không phải cứ muốn là được.

Diệp Thiên sau khi biết được ý định của Tiểu Thâu, cũng biết nếu

không để y đi đầu thai, trong lòng y chắc chắn sẽ không chịu nổi cú sốc này.

Y bèn nói với Tiểu Thâu: “Chuyện này cũng không cần quá thất vọng.

Chương 1493

Ta có cách để hai người có thể nối lại tiền duyên.

Nốt chu sa này có thể giúp ngươi tái sinh." "Có nốt chu sa này rồi, không cần phải lo lắng nữa." Diệp Thiên sở dĩ làm vậy, chẳng qua là không nỡ nhìn hai người âm dương cách biệt.

Dù sao, chỉ cần có thể ở bên nhau, trong lòng không phải sẽ thoải mái hơn sao?

Tiểu Thâu biết được chuyện này cũng vô cùng vui mừng.

Cô nương cũng thuận lợi đi đầu thai.

Đồng thời, Tiểu Thâu để có thể ở bên cạnh cô nương, cũng chọn cách "rửa tay gác kiếm", không làm những việc đó nữa.

Vì đã có tình cảm với cô nương, y muốn cho nàng một cuộc sống hạnh phúc.

Sau khi "rửa tay gác kiếm", y liền bắt đầu tìm một công việc ở Xuân Phong Lâu.

Như vậy sau này sẽ không còn mang danh tiểu tặc nữa.

Ở một nơi khác, hồ yêu từ sau lần đó cả người chìm vào giấc ngủ sâu không tỉnh.

Đám tiểu yêu biết chuyện trong lòng không biết lo lắng đến nhường nào.

Dù làm gì, nàng cũng không thể tỉnh lại.

Vì vậy, lúc đó mọi người trong lòng thật sự vô cùng lo lắng.

Không biết phải làm sao, cũng không biết hồ yêu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cần có thể làm cho nàng khỏe lại, mọi người trong lòng đã mãn nguyện lắm rồi.

Lúc đó, tất cả đám tiểu yêu đều bị dọa sợ.

Bởi vì mọi người đều biết hồ yêu là chỗ dựa của họ.

Nếu nàng thật sự một đi không trở lại, hoặc cứ chìm vào giấc ngủ như vậy, mọi người trong lòng đều sẽ không thể chịu đựng được cú sốc này.

Huống chi hết chuyện này đến chuyện khác không ngừng xảy ra.

Vì vậy, lúc đó mọi người trong lòng thật sự vô cùng lo lắng, cũng hy vọng chuyện này có thể sớm có câu trả lời.

Đám tiểu yêu đều biết Diệp Thiên có thực lực có thể cứu chữa cho hồ yêu.

Nhưng trong lòng họ cũng vô cùng rõ ràng, nếu vào thời điểm mấu chốt này không tìm Diệp Thiên cứu chữa, có lẽ hồ yêu thật sự sẽ không qua khỏi.

Vì vậy, họ cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể được giải quyết nhanh chóng.

Diệp Thiên sau khi biết chuyện liền vội vàng đến nơi ở của hồ yêu, và chẩn đoán tình hình cơ thể hiện tại của nàng, xem rốt cuộc đã xảy ra biến chuyển gì mà lại dẫn đến một loạt vấn đề.

Diệp Thiên cũng không hy vọng hồ yêu xảy ra bất cứ chuyện gì.

Vì vậy, trong quá trình chẩn đoán, hắn phát hiện bên trong cơ thể hồ yêu dường như đã xảy ra thay đổi lớn.

Chuyện này vẫn luôn khiến mọi người bối rối.

Khi Diệp Thiên phát hiện năng lượng trong cơ thể hồ yêu hỗn loạn, hắn chỉ có thể nhanh chóng lấy nó ra, sau đó để nàng bế quan

hấp thụ.

Bởi vì có lẽ chỉ có như vậy mới có thể giúp hồ yêu hoàn toàn vượt qua mọi nguy nan.

Nếu không, hiện tại Diệp Thiên cũng không có cách nào tốt hơn.

Dù thế nào, hắn tuyệt đối không thể để hồ yêu bị hại, hoặc cứ chìm vào giấc ngủ như vậy.

Chương 1494

Hắn trong lòng cũng rất biết đám tiểu yêu này yêu thương nàng đến nhường nào.

Nếu nàng cứ ngủ mê man không tỉnh, đám hồ yêu này chắc chắn về mặt tinh thần cũng không thể chịu đựng được.

Đây cũng không phải là cảnh tượng mà Diệp Thiên muốn thấy.

Dù thế nào, hắn cũng sẽ giúp hồ yêu cùng nhau vượt qua nguy hiểm lần này.

Trong quá trình bế quan hấp thụ, hồ yêu không lâu sau đã tỉnh lại.

Phán quan sau khi gặp hồ yêu cũng cảm thấy mình và nàng có duyên phận đặc biệt.

Vì vậy, lúc đó ông liền thu nhận nàng làm môn hạ, sau đó ban cho công pháp.

Đối với nàng, đây thật sự là chuyện tốt không gì bằng.

Bởi vì bản thân Phán quan từ trước đến nay chưa bao giờ thu nhận ai làm môn hạ.

Nếu lần này không phải vì có mối quan hệ này, bao gồm cả việc Phán quan, từ lúc nhìn thấy nàng đã có cảm tình, thì ông cũng tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.

Vì vậy, chuyện này thật sự khiến tất cả mọi người đều vui vẻ.

Uyển Châu sau khi biết chuyện, cũng đến chỗ hồ yêu và muốn mượn công pháp của nàng.

Bởi vì Uyển Châu từ trước đến nay luôn hy vọng có thể không ngừng tu luyện pháp thuật, để trở thành người đứng đầu.

Mặc dù chuyện này có thể có chút quá vội vàng, nhưng dù thế nào nàng cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào.

Vì vậy, sau khi mượn được công pháp từ chỗ hồ yêu, nàng liền bắt đầu một mình lén lút tu luyện.

Không ai biết rốt cuộc như thế nào, cũng không biết Uyển Châu có ý định và hành động như vậy.

Uyển Châu lúc đó không nghĩ nhiều, chỉ hy vọng sau khi có được bộ công pháp này, sẽ chăm chỉ tu luyện.

Bởi vì mỗi lần, Uyển Châu đều hy vọng có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ khi mạnh mẽ lên, mới có thể thay đổi mọi thứ.

Vì vậy, lúc đó nàng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, bởi vì dù thế nào Uyển Châu cũng hy vọng có thể làm được điều này.

Trong quá trình tu luyện công pháp, đột nhiên thần trí của nàng trở nên hỗn loạn.

Uyển Châu căn bản không ngờ sẽ có kết cục như vậy, bởi vì mọi chuyện dường như đều nằm trong kế hoạch.

Nhưng có những chuyện căn bản không giống như nàng nghĩ.

Uyển Châu tưởng rằng trong quá trình tu luyện sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng lần này lại khác hoàn toàn so với trước đây.

Những vấn đề xuất hiện trong quá trình tu luyện công pháp của Uyển Châu đã thuận lợi làm gián đoạn việc bế quan của Diệp Thiên.

Bản thân Diệp Thiên trong thời gian bế quan không hy vọng có bất kỳ ai làm phiền.

Nếu có người làm phiền, một khi tẩu hỏa nhập ma sẽ thật sự rất khó khăn.

Diệp Thiên không còn cách nào khác, nếu không quan tâm đến Uyển Châu, hắn sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm, nên không thể làm ra chuyện như vậy được.

Hắn đành phải bất đắc dĩ xuất quan.

Sau khi hỏi han, hắn mới biết Uyển Châu đã lén luyện công pháp nên mới dẫn đến một loạt vấn đề.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng biết được thứ này có nguồn gốc từ Phán quan, hắn liền vội vàng hỏi Phán quan tại sao lại xảy ra chuyện này, bởi vì dù sao đây cũng chỉ là một bộ công pháp thôi.

Chương 1495

Nếu vấn đề thật sự nghiêm trọng, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để yên.

Hắn liền hỏi Phán quan: "Tại sao Uyển Châu lại lấy công pháp của ngài để tu luyện, và tại sao lại xuất hiện tình trạng thần trí hỗn loạn?

Rốt cuộc đã sai ở đâu?" Phán quan biết Diệp Thiên rất lo lắng, liền vội vàng giải thích rằng bộ công pháp này không có vấn đề gì, chỉ là công pháp dùng để khống chế tâm thần, nên bây giờ tâm thần của Uyển Châu mới hỗn loạn.

Sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng cũng cần phải xử lý kịp thời.

Mặc dù Uyển Châu hoàn toàn không biết gì, nhưng sự kiện lần này cũng là do nàng lén lút tu luyện nên mới gây ra.

Diệp Thiên và Phán quan sau khi biết chuyện cũng tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào về tính mạng.

Dù thế nào mọi người cũng không hy vọng bất kỳ ai gặp chuyện không may.

Hồ yêu cũng không ngừng thử cứu chữa cho Uyển Châu.

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nghiêm trọng cũng không quá nghiêm trọng, nhưng nói nhỏ dường như lại có thể liên quan đến tính mạng.

Hồ yêu cũng biết Uyển Châu đã cứu mình không biết bao nhiêu lần.

Vì vậy lần này, dù thế nào cũng phải góp một phần sức lực, tuyệt đối không thể để Uyển Châu xảy ra vấn đề.

Hồ yêu sở dĩ có thể lựa chọn dùng hành động của mình để cứu chữa, cũng chính là vì trong khoảng thời gian tu hành, nàng cũng đã tiến bộ không ít.

Lúc đó, hồ yêu không chắc chắn lắm có thể chữa trị thành công cho Uyển Châu hay không, nhưng dù thế nào cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Dù sao Uyển Châu cũng là người tốt, hồ yêu trong lòng rất rõ điều này.

Nếu có thể góp chút sức mọn, chữa khỏi cho Uyển Châu, đó thật sự là một chuyện vui mừng khôn xiết.

Vì vậy, lúc đó hồ yêu gần như đã vận dụng toàn bộ pháp lực của mình, chỉ hy vọng có thể có tác dụng với Uyển Châu.

Kỳ thực trong lòng hồ yêu lúc đó cũng không nghĩ đến việc mình có thể bị mất hết pháp lực, hay gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì trong đầu nàng lúc đó, chỉ có suy nghĩ làm thế nào để cứu sống Uyển Châu mới là mục đích chính.

Trong quá trình hồ yêu cứu chữa cho Uyển Châu, công pháp cũng có tác dụng, mặc dù tác dụng không lớn, nhưng dù sao hồ yêu cũng đã cố gắng hết sức.

Mọi người vẫn luôn đứng nhìn, vì ai cũng hy vọng Uyển Châu có thể vượt qua cửa ải này, nhất định đừng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Chỉ cần không có chuyện gì, mọi người trong lòng tự nhiên sẽ rất vui, cũng sẽ không còn lo lắng bất cứ chuyện gì nữa.

Vì vậy, dù thế nào chuyện này đối với họ cũng vô cùng quan trọng.

Trong quá trình hồ yêu cứu chữa cho Uyển Châu, mặc dù đã có tác dụng, nhưng bây giờ tâm trí của Uyển Châu lại giống như một đứa

trẻ, hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào.

Uyển Châu bình thường tuyệt đối không như vậy.

Vì vậy, khi mọi người nhìn thấy cảnh này, trong lòng thật sự vô cùng lo lắng.

Lúc đó, Diệp Thiên để có thể giải quyết mọi chuyện, đã vội vàng đưa Phán quan về địa phủ.

Bởi vì dù sao, Diệp Thiên tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Uyển Châu bây giờ tâm trí như một đứa trẻ.

Nếu bệnh tình cứ tiếp tục kéo dài, sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi về đến địa phủ, Diêm Vương cũng nghe nói về pháp thuật mà hồ yêu đã dùng.

Sau khi biết chuyện, ông lo sợ pháp thuật này một khi luyện thành chắc chắn sẽ trở thành tai họa.

Nhưng Diệp Thiên và Phán quan tuyệt đối không nỡ nhìn bất kỳ ai bị hại, vì vậy lúc đó họ cũng không ngừng khuyên can Diêm Vương, hy vọng ông có thể cứu Uyển Châu.

Chương 1496

Dù sao bản thân hồ yêu cũng không phải người xấu, căn bản chưa bao giờ muốn hại người khác.

Hơn nữa, công pháp này cũng chưa bao giờ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Vì vậy, lúc đó Phán quan và Diệp Thiên không ngừng khuyên Diêm Vương, hy vọng ông có thể nể mặt hai người mà cứu Uyển Châu.

Bởi vì nếu cứ kéo dài thêm, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bản thân Diêm Vương cũng không phải người thấy chết không cứu, vì vậy trong lúc hai người không ngừng khuyên can, ông cũng quyết định đích thân đi cứu chữa cho Uyển Châu.

Bởi vì ông cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra bên cạnh mình.

Sau khi Diêm Vương đến nơi, ông cảm thấy phải nhanh chóng chữa trị thành công cho Uyển Châu.

Nhưng hiện tại thần trí của Uyển Châu hoàn toàn không giống trước đây, tâm trí giống như một đứa trẻ con.

Nếu để nàng phối hợp chữa trị, quả thực là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng nếu Uyển Châu không phối hợp với Diêm Vương, thì chuyện này cũng không thể tiếp tục được.

Vì vậy, lúc đó Diêm Vương để có thể chữa trị thành công cho Uyển Châu một cách tốt hơn, cũng không muốn lãng phí thêm thời gian của mình.

Dù sao ở địa phủ, ông còn có những việc khác cần phải làm.

Nếu không phải vì Diệp Thiên và Phán quan ở trong phòng không ngừng khuyên can, Diêm Vương cũng không thể rời khỏi địa phủ để đến chẩn trị.

Lúc đó, Uyển Châu giống như một đứa trẻ con, nên không thể phối hợp với bất kỳ ai cứu chữa, vì hiện tại nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, nàng không những không phối hợp, mà còn giật đứt râu của Diêm Vương.

Diêm Vương lúc đó thật sự có chút tức giận, nhưng Diệp Thiên biết Uyển Châu nếu trong tình trạng minh mẫn, tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên liền an ủi Diêm Vương và nói: "Diêm Vương đại nhân độ lượng, tuyệt đối đừng chấp nhặt với Uyển Châu.

Hiện tại nàng giống như một đứa trẻ con, làm việc gì cũng không biết, nên ngài tuyệt đối đừng so đo với nàng." "Nhanh chóng chữa trị thành công cho nàng mới là quan trọng nhất.

Hy vọng Diêm Vương đừng tức giận, vì có những chuyện Uyển Châu cũng không muốn, cũng không biết.

Nếu biết thì sao có thể làm ra chuyện như vậy được?" Diệp Thiên vì để an ủi tâm trạng của Diêm Vương, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của ông, khó khăn lắm mới khuyên được ông.

Lỡ như ông thật sự tức giận thì biết làm sao.

Đúng lúc đó, Uyển Châu chạy ra ngoài đường chơi.

Hồ yêu và tiểu yêu biết chuyện liền vội vàng đuổi theo, nhất định phải tìm được nàng.

Bởi vì với tâm trí hiện tại của nàng, nếu xảy ra chuyện gì, mọi người trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng lo lắng, nên cũng không hy vọng chuyện như vậy tiếp tục kéo dài.

Khi mọi người đuổi ra đến đường, nàng lại bị người ta trêu chọc.

Diệp Thiên biết rằng nếu chuyện này không sớm được giải quyết, sẽ hậu hoạn vô cùng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên bắt đầu cố ý mắng Uyển Châu, muốn làm cho nàng sợ, như vậy mới có thể biết được tầm quan trọng.

Diệp Thiên sở dĩ làm vậy, không phải thật tâm muốn mắng Uyển Châu, chỉ là đơn giản dọa dẫm một chút, muốn cho nàng hiểu rõ, đừng vì tình trạng hiện tại mà bắt đầu làm càn.

Lúc đó Uyển Châu quả thực có chút sợ hãi, cũng không biết Diệp Thiên có đánh mình không.

Dù sao hiện tại nàng cũng chỉ có tâm thái của một đứa trẻ.

Diệp Thiên làm vậy cũng là hy vọng Diêm Vương có thể sớm chữa khỏi cho Uyển Châu, như vậy mới có thể giải quyết được mọi vấn đề.

Chương 1497

Trong lúc Uyển Châu sợ hãi, Diêm Vương lại bắt đầu cầm lấy tay nàng, không ngừng cứu chữa, hy vọng có thể giúp nàng sớm khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Trong quá trình Diêm Vương cứu chữa cho Uyển Châu, nếu không phải vì Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh an ủi cảm xúc của ông, có lẽ bây giờ Diêm Vương chắc chắn sẽ không ở đây cứu người.

Bởi vì bản thân Uyển Châu tuy hiện tại thần trí chỉ giống như một đứa trẻ, nhưng Diêm Vương dù sao cũng là Diêm Vương, người cai quản địa phủ, nên từ trước đến nay chưa từng chịu sự đối xử như vậy.

Càng chưa bao giờ bị người khác thiếu tôn trọng.

Nhưng dù sao, Diêm Vương đã đồng ý với Diệp Thiên và Phán quan, thì nhất định sẽ chữa bệnh cho Uyển Châu.

Trong quá trình chữa bệnh, Diêm Vương nhìn những tiểu yêu bên cạnh cũng vô cùng khinh thường.

Bởi vì những tiểu yêu này dám làm càn trước mặt Diêm Vương là không đúng.

Diêm Vương sở dĩ không nói gì, chẳng qua là giữ lại chút thể diện cho mọi người mà thôi.

Vì vậy, lúc đó tiểu yêu và hồ yêu cũng không có cách nào khác.

Họ cũng biết Diêm Vương căn bản không coi trọng đám bạn bè của mình, nhưng dù thế nào mọi người cũng đều đang lo lắng cho sự an toàn của Uyển Châu.

Nếu không phải vì Uyển Châu, mọi người tuyệt đối sẽ không có

bất kỳ cơ hội giao tiếp hay trao đổi nào với Diêm Vương.

Vì vậy, lúc đó họ cũng chỉ đành kìm nén cảm xúc của mình.

Bởi vì dù thế nào, chỉ cần Diêm Vương có thể cứu tỉnh Uyển Châu là đủ rồi.

Trước đó, hồ yêu đã thử đủ mọi cách, dùng hết sức lực của mình mới có thể cứu chữa cho Uyển Châu, khiến tâm trí nàng hiện tại như một đứa trẻ.

Nếu Diêm Vương có thể chữa khỏi cho nàng, đó cũng là điều khó tránh khỏi.

Đồng thời mọi người trong lòng đều vô cùng vui mừng.

Bất kể Diêm Vương đối với họ sử dụng những lời lẽ gì, họ cũng sẽ không bao giờ chấp nhặt.

Bởi vì những lời nói ra từ miệng Diêm Vương lúc đó, hồ yêu và tiểu yêu không thể chịu đựng được, nhưng vẫn không ngừng nhẫn nhịn.

Uyển Châu sau khi khôi phục thần trí, cũng biết được mọi chuyện.

Khi tiểu yêu và hồ yêu đến thăm, trong lòng họ vui mừng khôn xiết.

Họ sợ rằng nàng thật sự không qua khỏi, thì biết phải làm sao.

Tiểu yêu cũng biết Uyển Châu luôn đối xử rất tốt với mình, nên không ngừng mách lẻo với nàng, kể rằng Diêm Vương đã dùng lời lẽ làm tổn thương họ như thế nào, vô cùng bắt nạt.

Uyển Châu nghe xong, liền bắt đầu chỉnh trị Diêm Vương.

Vốn dĩ Diêm Vương nếu không phải vì nể mặt Diệp Thiên, cũng sẽ không cứu Uyển Châu.

Bây giờ làm người tốt không được cảm ơn thì thôi, lại còn bị chỉnh trị một phen.

Vì vậy, lúc đó Diêm Vương trong lòng thật sự vô cùng tức giận.

Diệp Thiên biết chuyện, cũng biết Uyển Châu từ trước đến nay luôn tinh nghịch như vậy.

Hắn không ngừng đứng ra hòa giải với Diêm Vương, hy vọng đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, dù sao chuyện này quả thực là lỗi của Uyển Châu.

Diệp Thiên không ngừng an ủi cảm xúc của Diêm Vương, đồng thời cũng giải thích một số chuyện.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên cũng vô cùng cảm ơn Diêm Vương lần này đã ra tay cứu Uyển Châu.

Bởi vì nếu không có sự ra tay của ông, bây giờ Uyển Châu không biết sẽ biến thành bộ dạng gì.

Chương 1498

“Lần này thật sự phải cảm ơn ngài, nếu không có ngài ra tay ổn định thì thật sự không thể nào khỏi nhanh như vậy, cho nên xin thay mặt cảm tạ.” “Đồng thời cũng xin lỗi ngài vì những chuyện đã làm trước đây, mong ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tuyệt đối đừng so đo với ta.” Diệp Thiên nói những lời này cũng chính vì biết Diêm Vương không phải người nhỏ nhen, nếu ngài ấy hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện thì chắc chắn sẽ không truy cứu Uyển Châu.

Bởi vì dù sao ngài cũng đã ra tay cứu giúp, sao có thể vì vài lời nói hay chuyện khác mà rối loạn tâm trí được, cho nên lúc đó Diệp Thiên không muốn gây thêm phiền phức không cần thiết.

Vì vậy hắn mới cảm ơn và nói những lời đó, bởi vì Diệp Thiên trước giờ luôn là người có ơn báo ơn, có thù báo thù.

Hắn vĩnh viễn không thể quên ân huệ của người khác, cho nên về điểm này, Diệp Thiên thật tâm cảm tạ Diêm Vương, nếu không vì ngài ra tay thì đã không có Uyển Châu của hiện tại.

Khi đó Diêm Vương cũng không quá tức giận, chỉ cảm thấy toàn bộ sự việc quá đột ngột, bởi vì bản thân đang làm việc tốt, không nhận được lời cảm ơn thì thôi lại còn bị trêu chọc một phen.

Cho nên lúc ấy, sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Diêm Vương cũng không so đo với hắn, càng không tức giận nữa.

Nhưng đám tiểu yêu lại không vì thế mà im hơi lặng tiếng, chúng phát hiện trên người Diêm Vương có một cái bình quý.

Chúng cũng không biết trong bình quý đó rốt cuộc chứa thứ gì, nhưng lại không dám đắc tội với Diêm Vương, cho nên bèn đem chuyện này nói cho Uyển Châu.

“Lúc đó ta thấy trên người Diêm Vương dường như có một cái bình quý, cũng không biết bên trong chứa bảo bối gì, nhưng ta cũng không dám lại gần.” Sau khi biết được chuyện này, Uyển Châu càng cảm thấy tò mò hơn, cho nên khi đi ngang qua Diêm Vương, nàng đã nhân lúc ngài không chú ý mà trộm lấy cái bình.

Sau khi trộm được bình quý, Uyển Châu bèn muốn xem bên trong rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, vì ai nấy đều vô cùng tò mò.

Nàng tìm một nơi không có người rồi mở bình ra.

Bên trong chỉ có cỏ cây khô héo, cũng không biết là chuyện gì, lẽ nào trong bình chỉ có thứ này thôi sao?

Trông cũng chẳng phải bảo bối, Uyển Châu vẫn luôn nghi ngờ.

Lúc bị trộm, Diêm Vương không hề hay biết, nhưng sau đó mới phát hiện có điều bất thường.

Ngài đoán chỉ có Uyển Châu mới đi ngang qua mình, cũng chỉ có con quỷ nhỏ tinh nghịch phá phách như vậy mới có thể làm ra chuyện này, thế là ngài bắt đầu tra hỏi.

Nhưng trong quá trình tra hỏi, nàng lại cứ nói dối, một mực khẳng định mình chưa từng thấy cái bình quý nào bên người Diêm Vương, nhưng chuyện này cũng không thể cứ thế cho qua.

Sau khi Diệp Thiên biết chuyện, hắn cũng hiểu rõ sự tình không hề đơn giản, nên dưới sự truy hỏi không ngừng của hắn đối với Uyển Châu, hắn cũng đã hiểu được đại khái ngọn ngành sự việc.

Diệp Thiên sở dĩ hỏi rõ ràng cũng là vì hắn đã phát hiện sự tồn tại của điều bất thường.

Diệp Thiên cũng không ngờ Uyển Châu lại có thể lấy đồ của Diêm Vương, bởi vì bản thân Diêm Vương đã cứu chữa cho nàng, chuyện trước kia đều đã cho qua.

Hắn cũng đã giải thích ngọn ngành sự việc cho Diêm Vương, nhưng không ngờ chuyện này lại tái diễn.

Bất kể tốt xấu, đây đều không phải là điều Diệp Thiên hy vọng nhìn thấy, cho nên hắn cũng nói với Diêm Vương về chuyện này, hy vọng có thể xử lý lại từ đầu.

Dù sao trước đó hắn không biết, nếu biết thì nhất định sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy Diêm Vương cũng biết Diệp Thiên hoàn toàn không liên quan đến chuyện này, cũng không muốn lôi hắn vào, bèn nói: "Ngươi không biết cái bình đó đối với ta vô cùng quan trọng sao?

Nếu lỡ làm mất, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, vì trong bình đó là Ôn Yêu mà Địa Phủ vừa mới thu phục." "Nếu để nó trốn thoát thì chắc chắn sẽ gây họa cho nhân gian, mau chóng bắt nó về, như vậy cũng có thể tránh mọi vấn đề phát sinh." Trong lúc nói những lời này, Diêm Vương không có ý giao phó chuyện này cho Diệp Thiên, chỉ là toàn bộ sự việc đều do Uyển Châu gây ra.

Nếu chuyện này không được xử lý nhanh chóng, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, không chỉ Diêm Vương không có cách nào ăn nói, mà Diệp Thiên e rằng cũng không thể đối mặt với chuyện như vậy.

Vì thế trong khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Thiên đã hoàn toàn hiểu rõ những chuyện đã xảy ra, cũng biết được tầm quan trọng của sự việc.

Nếu không nhanh chóng bắt Ôn Yêu về, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng, bá tánh trong toàn trấn e rằng đều sẽ gặp tai ương.

Mọi chuyện dường như đã trở thành định số, chỉ trong một đêm, ôn dịch đã bắt đầu bùng phát khắp toàn trấn, Hắc Bạch Vô Thường cũng bị buộc phải đi thu hồn.

Vì không còn cách nào khác, có những chuyện không thể nào chi phối được, cho nên không ai muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra, vì vậy dù thế nào cũng cần phải giải quyết.

Khi đó cũng không ai ngờ sự việc lại phát triển đến mức này, bởi vì có rất nhiều chuyện hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài, sẽ làm hại càng nhiều người hơn, không ai muốn nhìn thấy cảnh tượng quan trọng này xảy ra trước mắt mình.

Chương 1499

Giữa đám người tị nạn, Diệp Thiên phát hiện một cậu bé thường xuyên chạy lung tung, tiếp xúc với nhiều người.

Hắn cảm thấy nhất định phải bắt lấy cậu bé, nếu cứ để cậu ta chạy loạn như vậy sẽ gây hại cho nhiều người hơn.

Nếu cậu bé này lại tiếp tục đi lại trong đám đông, chắc chắn sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

Vì vậy, hắn vội vàng bắt lấy cậu bé, không phải để làm hại, mà chỉ để tránh mọi chuyện tái diễn.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được tất cả mọi người.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết cậu bé này rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Diêm Vương đã nhận ra.

Thì ra cậu bé chính là Ôn Yêu, cho nên nó lập tức muốn bỏ chạy.

Bởi vì nó biết nếu bị Diêm Vương bắt lại, nó sẽ lại bị giam trong cái bình đó, không thể nào ra ngoài được nữa.

Cho nên Ôn Yêu tuyệt đối không thể để bị bắt lại lần nữa.

Trong lòng nó hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nếu lần này Diêm Vương không bắt được nó, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng tai hại, nó sẽ tiếp tục gây họa cho tất cả mọi người ở đây.

Vì vậy, lần này Diệp Thiên phải nhanh chóng bắt nó về.

Diệp Thiên hành động rất tích cực, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Yêu định bỏ chạy, hắn đã sớm bắt được nó.

Muốn thoát khỏi tay Diệp Thiên, quả thực không có khả năng nào.

Bởi vì lần này để tránh thương vong, Diệp Thiên tuyệt đối không

thể để nó được như ý.

Sau khi bắt được nó, Uyển Châu liền nhét Ôn Yêu trở lại vào trong bình.

Bởi vì chính nàng là nguyên nhân gây ra tổn hại lớn như vậy, cho nên dù thế nào cũng phải bắt nó về, như vậy mới có thể tránh cho mọi người bị tổn thương.

Bởi vì ôn dịch lần này nếu thật sự lan rộng, mọi tổn thất đều sẽ do nó gây ra.

Khi Diêm Vương thấy mọi chuyện đã được giải quyết, ngài bèn nói với Diệp Thiên: "Ngươi cũng thấy rồi đó, Ôn Yêu quả thật rất lợi hại, nếu để nó trốn thoát thì sau này chắc chắn sẽ gây họa cho nhân gian.

Lần này xin nhờ cậy ngươi." "Hãy mang cái bình này đến Dao Trì để trấn áp, như vậy sau này nó sẽ không ra ngoài được nữa, cũng sẽ không còn ôn dịch như vậy xuất hiện." Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu đều sẵn lòng làm theo mọi điều Diêm Vương nói, bởi vì họ cũng hy vọng chuyện này có thể được giải quyết thuận lợi.

Nếu có thể mang lại sự yên bình cho người dân trong trấn, họ sẵn sàng đi một chuyến, hoàn toàn không có chút oán thán nào.

Dù Diêm Vương không nói, họ cũng sẽ chủ động giúp đỡ giải quyết mọi khó khăn, bởi vì dù chuyện này ai đúng ai sai, hay do ai gây ra, chung quy mọi người đều vì sự bình yên của thiên hạ.

Sau khi cáo biệt Diêm Vương, Diệp Thiên và Uyển Châu mang theo cái bình vội vàng đến Dao Trì.

Vì tình hình hiện tại rất cấp bách, chỉ có trấn áp nó càng sớm càng tốt mới có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Hai người không dám dừng bước, ngựa không dừng vó mà chạy

thẳng đến Dao Trì.

Khi nhìn thấy các tiên nữ, Diệp Thiên chủ động tiến lên nói: "Lần này ta muốn trấn áp cái bình này ở đây, không biết ý các vị thế nào?" Mặc dù Diệp Thiên đã đến đây, nhưng cũng không thể hoàn toàn làm theo ý mình, phải hỏi trước một tiếng.

Nhưng không ngờ các tiên nữ lại không trả lời, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Nơi đây không cho phép đặt tà vật vào trong Dao Trì, họ đã thẳng thừng từ chối Diệp Thiên.

Khi đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ những người này lại như vậy, họ chỉ muốn trấn áp tà vật này, cũng không có tác dụng gì khác, càng không ảnh hưởng gì.

Nhưng không ngờ lại bị đối xử như vậy.

Diệp Thiên đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Trước đó hắn đã đồng ý với Diêm Vương, nhất định phải làm tốt chuyện này, cho nên dù thế nào cũng phải làm.

Chương 1500

Vì vậy, Diệp Thiên không thèm để ý đến lời nói của bất kỳ ai, hắn cứ thế mạnh mẽ trấn áp tà vật vào trong Dao Trì.

Chuyện này đối với Diệp Thiên vô cùng quan trọng, chỉ cần có thể làm được, không có gì là không thể.

Hắn cũng không hề sợ hãi hay rụt rè, bởi vì có những chuyện không hề dễ dàng như tưởng tượng.

Nếu chuyện này không được giải quyết nhanh chóng, sự việc cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên lần này, dù thế nào Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Người ở đó vội vàng báo cáo chuyện này cho Vương Mẫu.

Vương Mẫu biết Diệp Thiên tiếp tục gây rối ở đây, bà càng thêm tức giận, vội vàng cho người lấy tà vật ra, bởi vì dù thế nào bà cũng không thể để hắn đặt nó vào.

Nhưng Vương Mẫu cũng biết Diệp Thiên là người như thế nào, nếu hắn đã quyết định chuyện gì, không ai có thể thay đổi.

Nhưng dù vậy, bà cũng không dung túng cho hắn tiếp tục hồ đồ ở đây.

Những người Vương Mẫu phái đi cũng lập tức muốn lấy tà vật ra, sau đó vội vàng đưa đến nơi khác, bởi vì để ở đây không an toàn.

Nhưng không ngờ, những người này lại bất cẩn để Ôn Yêu thoát ra lần nữa.

Khoảnh khắc Ôn Yêu thoát ra, nó lại bắt đầu tiếp tục gây hại cho nhân gian, nhiều lão bá tánh đã bị nó làm hại sâu sắc.

Vốn dĩ Diêm Vương sở dĩ để Diệp Thiên hoàn thành việc này, cũng chính là vì Ôn Yêu hiện tại thực sự khiến người ta không thể chấp nhận được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có người bị nó làm hại sâu sắc.

Cho nên để tránh chuyện như vậy tái diễn, ngài hy vọng có thể trấn áp được nó.

Nhưng hiện tại, Ôn Yêu lại một lần nữa xuất hiện, gây họa cho bá tánh.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu biết được chuyện này, họ vội vàng nhanh chóng chạy tới, bởi vì dù sao cũng không thể để quá nhiều người mất mạng.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng hy vọng chuyện này có thể được giải quyết tốt hơn, nhưng không ngờ, khi họ chạy tới thì đã quá muộn.

Ôn Yêu sau khi gây họa cho bá tánh, đồng thời cũng đã trở thành Ôn Thần.

Lúc đó, khi nhìn thấy Diệp Thiên và Uyển Châu, Ôn Thần không hề sợ hãi, còn không ngừng khiêu khích hai người, nói: "Ngươi nghĩ hai người các ngươi đến đây là có thể giải quyết mọi chuyện sao?

Nói cho các ngươi biết, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Bây giờ ta đã biến thành thần, nếu còn đối đầu với ta," "Thì tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Cũng đừng trách ta không báo trước, nếu thức thời thì mau chóng rời đi, như vậy ta cũng có thể tha cho các ngươi một mạng." Khi Ôn Thần nói những lời này, hoàn toàn không coi hai người ra gì.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ Ôn Yêu bây giờ đã biến thành Ôn Thần, khẩu khí lại lớn như vậy, xem ra thực lực đã tăng lên

không ít.

Sớm biết như vậy, ban đầu không nên để nó chạy thoát, cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng không ngờ, vốn đã trấn áp được nó rồi, tại sao lại xảy ra cảnh tượng khó coi như vậy.

Cho nên trong lòng hắn thực sự vô cùng tức giận, cũng cảm thấy chuyện này không thể tiếp tục như vậy được.

Phải có một phương án giải quyết, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi giải quyết mọi vấn đề.

Dù thế nào, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng tuyệt đối không thể để Ôn Thần tùy ý làm bậy ở đây.

Nếu không thể bắt được nó, sau này sẽ có càng nhiều người bị nó làm hại sâu sắc, cho nên không ai muốn chuyện như vậy xảy ra trước mắt mình, càng không thể để nó được như ý.

Khi đó Diêm Vương cũng phát hiện ra Ôn Thần, biết được tai nạn lần này vô cùng khó khăn, đồng thời ngài cũng biết, nếu chỉ để Diệp Thiên và Uyển Châu đối phó, e rằng chuyện này không nhất định có thể làm tốt nhất.

Chương 1501

Cho nên ngài vội vàng phái Hắc Bạch Vô Thường đến giúp đỡ.

Diệp Thiên và Uyển Châu cùng nhau đối kháng Ôn Thần, bởi vì dù sao, tổn hại mà Ôn Thần lần này gây ra vô cùng lớn.

Nếu không bắt được nó, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng được.

Có lẽ sẽ có càng nhiều bá tánh bị nó làm hại sâu sắc, cho nên mọi người đều không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra trước mắt.

Vì vậy, Hắc Bạch Vô Thường làm theo lời Diêm Vương, vội vàng đến giúp Diệp Thiên và Uyển Châu đối kháng Ôn Thần.

Chỉ dựa vào sức của hai người, muốn bắt được nó là không thể, bởi vì Ôn Thần lúc này và trước kia hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại thực lực của nó cũng đột nhiên tăng mạnh, muốn bắt được nó, nếu không tốn một phen công sức thì không thể làm được.

Cho nên trong lúc giao đấu với Hắc Bạch Vô Thường, Ôn Thần không tốn nhiều sức đã đánh bị thương hai người.

Khi đó Uyển Châu cũng không may nhiễm phải ôn dịch.

Ôn Thần thấy vậy, cũng biết phe địch đông người, nếu còn ở lại đây cũng sẽ không có kết cục tốt.

Cho nên để có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ một cách tốt hơn, nó quyết định tạm thời rút lui.

Bởi vì quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, hiện tại nó đã khác xưa, cho nên chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, trong lòng nó cũng không

biết.

Khi Diệp Thiên thấy tình hình như vậy, hắn đồng thời phái Hắc Bạch Vô Thường vội vàng trở về Địa Phủ, và phải đưa Uyển Châu đến nơi an toàn.

Bởi vì hắn tuyệt đối không thể để Ôn Thần cứ thế mà trốn thoát.

Chuyện này đều quy cho những gì trên trời đã làm, bởi vì vốn dĩ lúc đó hắn đã trấn áp được nó rồi.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện lần nữa, cho nên chuyện này Diệp Thiên nhất định phải đòi một lời giải thích, nếu không những người vô tội bị hại sâu sắc kia phải làm sao.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên sắp xếp xong mọi việc, hắn một mình vội vàng lên trời, phải hỏi cho rõ ràng chuyện này, nếu không tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Phải giải thích rõ ràng mọi vấn đề, rốt cuộc là ai đã làm ra chuyện ngu xuẩn này.

Diệp Thiên sở dĩ lên trời đòi công đạo, chẳng qua là vì hắn biết những chuyện này, toàn bộ đều do trên trời gây ra.

Nếu không phải vì họ thả Ôn Yêu ra, cũng sẽ không có nhiều bá tánh bị hại sâu sắc như vậy, càng không để nó trở thành Ôn Thần.

Cho nên bây giờ dù thế nào, Diệp Thiên cũng không thể để Ôn Yêu tiếp tục ngang ngược như vậy.

Nhưng chuyện này chung quy Thiên Giới phải cho hắn một lời giải thích, tại sao lại thả Ôn Yêu ra.

Nếu không phải vì họ thả ra, nó cũng không thể đi hại các bá tánh khác, cho nên lúc đó trong lòng hắn không biết phẫn hận đến mức nào.

Dù thế nào lần này nhất định phải hỏi cho rõ ràng chuyện này, cho

nên sau khi Diệp Thiên lên trời, liền đòi công đạo.

Khi đó Vương Mẫu biết chuyện này, cũng biết thuộc hạ của mình đã gây họa.

Nhưng chuyện này đều do bà gây ra, nếu lúc đó không vì tranh chấp với Diệp Thiên, bà cũng sẽ không để thuộc hạ của mình đi lấy tà vật ra, càng không thể để nó chạy thoát.

Bởi vì vốn dĩ lúc đó thuộc hạ của Vương Mẫu cũng không phải cố ý thả nó ra, chỉ là trong lúc bất cẩn đã để nó chạy mất.

Cho nên lúc đó không ai muốn chuyện như vậy xảy ra.

Vương Mẫu tự biết chuyện này đã gây họa không ngừng, cho nên bèn đổ hết mọi trách nhiệm cho thuộc hạ của mình, hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng qua đi.

"Nếu hôm nay không nói rõ cho ta biết chuyện này là thế nào, ta tuyệt đối sẽ không tha cho bất kỳ ai." "Lần này đã gây ra tổn thương lớn đến mức nào cho bá tánh, không thể nào không biết.

Cho nên lần này nếu vấn đề không được giải quyết, không ai có thể thoát khỏi liên quan." Diệp Thiên đã nhìn thấu ý đồ của Vương Mẫu, nếu lần này vấn đề không được giải đáp rõ ràng, hắn tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Chương 1502

Khi đó Vương Mẫu biết sai lầm mình đã phạm phải không thể bù đắp, nhưng cũng tuyệt đối không cúi đầu nhận lỗi với Diệp Thiên.

Vốn dĩ chuyện này Vương Mẫu cảm thấy mình sai trước, cho nên liên quan gì đến hắn.

Khi Ngọc Đế biết chuyện này, càng không để Vương Mẫu bị hại, cho nên vẫn luôn bao che cho bà, đồng thời cũng vội vàng phái thuộc hạ đi bắt Ôn Thần.

Nhất định phải bắt Ôn Thần về triệt để, đồng thời cũng sẽ giảm thiểu mọi vấn đề xuống mức thấp nhất.

Vì lúc đó Diệp Thiên thấy Ngọc Đế đã làm như vậy, nếu còn tiếp tục truy cứu, ngược lại có vẻ như mất thân phận.

Cho nên hắn cũng vội vàng cùng những người đó đi tìm tung tích Ôn Thần.

Bởi vì nếu nó tiếp tục gây hại cho nhân gian, thật sự sẽ đại loạn.

Cho nên dù thế nào cũng phải nhanh chóng tìm ra nó, như vậy mới có thể chấm dứt cái chết của những người vô tội, cứu giúp tất cả mọi người.

Vì vậy, thuộc hạ của Ngọc Đế để có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, đã cố ý lấy bá tánh làm mồi nhử.

Bởi vì hiện tại điều Ôn Thần cần làm nhất không phải là đi hại những bá tánh đó sao?

Nếu có bá tánh tồn tại, Ôn Thần chắc chắn sẽ xuất hiện.

Như vậy những thuộc hạ mà Ngọc Đế phái đi có thể thuận lợi

nhanh chóng bắt Ôn Thần quy án, đồng thời cũng có thể giải quyết mọi chuyện.

Lúc đó thuộc hạ của Thiên Giới đều đã chuẩn bị tâm lý, nếu dùng một số bá tánh làm mồi nhử, Ôn Thần chắc chắn sẽ mắc lừa.

Như vậy có thể bắt được nó trong một lần.

Mọi người đều hiểu rất rõ, nếu chỉ dựa vào một chút chuyện nhỏ, muốn bắt được nó là không thể.

Cho nên dù thế nào lần này, tuyệt đối sẽ không để Ôn Thần tiếp tục ngồi yên.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên lên trời hỏi chuyện, cũng chỉ là muốn có được câu trả lời triệt để, muốn cho mọi người đều hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì hiện tại so với trước đây, nó chắc chắn sẽ làm hại tất cả mọi người, cho nên dù thế nào cũng không thể để nó tiếp tục như vậy.

Vì vậy, họ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không ngờ lần chuẩn bị này đối với Ôn Thần mà nói, thật sự là trúng ý nó.

Ôn Thần cũng không ngờ những người này lại dùng bá tánh làm mồi nhử, khi nó xuất hiện, tất cả thuộc hạ liền bắt lấy nó.

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn trách mắng những thuộc hạ này.

Rốt cuộc họ đang làm gì, sao lại không quan tâm đến hậu quả, chẳng lẽ không biết nếu lợi dụng bá tánh làm mồi nhử, lỡ như họ bị hại thì phải làm sao.

Vốn dĩ lần này ngoài việc bắt Ôn Thần ra, không còn chuyện gì khác, cho nên những thuộc hạ đó căn bản không quan tâm.

Bởi vì mệnh lệnh của Ngọc Đế là, nếu có thể hoàn thành việc này, thì bất kể thủ đoạn nào cũng sẽ không ngừng sử dụng.

Cho nên họ căn bản không nghe những lời trách mắng của Diệp Thiên.

Bởi vì mọi người cảm thấy những gì mình làm không có gì sai, cho nên không cần thiết phải tiếp tục như vậy.

Khi đó những thuộc hạ này mang theo Ôn Thần lên trời giao nộp.

Bởi vì bất kể cần làm chuyện gì, họ đều đã làm xong, không cần phải giải thích với bất kỳ ai.

Dù sao tất cả mọi chuyện đều đã xong.

Ở một nơi khác, Uyển Châu bị nhiễm ôn dịch đã lây cho không ít bá tánh.

Bởi vì bản thân sau khi mắc ôn dịch cũng không được chữa trị tốt hơn, mặc dù hiện tại có thể khống chế, nhưng độc tố trong cơ thể vẫn không ngừng sản sinh.

Chương 1503

Cho nên lúc đó dân gian cũng có một vị Thần Y, đi khắp nơi không ngừng chữa trị.

Ông hy vọng sau khi tất cả bá tánh được chữa trị tốt hơn, mọi người đều có thể khỏe lại, không phải chịu tai hại của ôn dịch.

Bởi vì dù sao ôn dịch một khi phát sinh, hậu quả thật sự không thể lường được.

Cho nên sau khi có sự chữa trị và chăm sóc của Thần Y, Uyển Châu mới có thể thuận lợi bình phục.

Lúc đó ai cũng biết, lần này bá tánh bị hại sâu sắc, hoàn toàn là do Ôn Thần gây ra.

Cho nên dù thế nào nhất định sẽ không để bá tánh xảy ra bất kỳ sự cố nào, cũng phải chữa khỏi cho họ.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn, tất cả mọi người bình an vô sự.

Cho nên sau khi Thần Y chữa khỏi cho mọi người, đồng thời cũng lập tức vội vàng trở về trời.

Dù sao cũng phải về Thiên Giới giao nộp, dù sao những chuyện này đều đã được giải trừ, cho nên cũng không còn lo lắng về sau.

Khi Uyển Châu khỏi bệnh, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì lúc đó nàng cũng không ngờ mình lại nhiễm phải ôn dịch, nhưng dù sao, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Nàng không bị hại sâu sắc, đây là một chuyện vui mừng nhất, cho nên bây giờ mọi người cũng có thể bình tĩnh lại.

Vào lúc này, một tiểu hạc yêu mang đến thư của Bồ Đề.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không biết là chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy lời cầu cứu viết trên thư, Diệp Thiên và Uyển Châu hiểu rằng họ cần tìm thân thể cho Bồ Đề.

Cho nên sau khi biết chuyện này, họ đồng thời cũng hy vọng có thể nhanh chóng đạt đến một trình độ nhất định, như vậy mới có thể giải thoát cho Bồ Đề.

Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ Bồ Đề đã gửi thư đến, vậy thì hai người chắc chắn sẽ nhanh chóng thực hiện chuyện này.

Vì vậy, hạc yêu đã giải thích mọi chuyện cho Diệp Thiên và Uyển Châu, hy vọng họ có thể nhanh chóng giúp đỡ, giải quyết những khó khăn trước mắt.

Bởi vì tất cả vấn đề mọi người đều không biết là chuyện gì, nếu có thể nhanh chóng giải trừ vấn đề, đó sẽ là một chuyện tốt.

Cho nên hạc yêu bèn bắt đầu dẫn đường.

Sau đó, Diệp Thiên và Uyển Châu đi theo sau hạc yêu, cũng không hỏi thêm câu nào, chỉ đi theo bước chân của nó đến Tây Sơn.

Nhưng không ngờ lúc này hạc yêu lại rời đi, chỉ còn lại Diệp Thiên và Uyển Châu.

Hai người lúc đó cũng vô cùng tò mò, không biết tại sao nó lại làm vậy.

Nhưng dù thế nào, đã đến đây rồi, họ sẽ giải trừ từng chuyện một, nếu không với tính cách của Diệp Thiên và Uyển Châu, họ tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến nơi này, họ tình cờ gặp một

người tiều phu.

Nhìn thấy người tiều phu đó đang đi về phía mình, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng trực tiếp đi tới, và thấy người tiều phu dường như vô cùng hoảng sợ.

Cho nên họ bèn hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Người tiều phu liền nói với Diệp Thiên và Uyển Châu: "Hai vị đừng đi về phía trước nữa, ngọn núi phía trước có mãnh hổ, con mãnh hổ đó rất lợi hại, chuyên ăn thịt người.

Cho nên cố gắng đừng đi về phía đó, lỡ như bị ăn thịt thì không hay đâu." Người tiều phu trong lúc kể lại, chẳng qua là muốn Diệp Thiên và Uyển Châu chú ý một chút.

Bởi vì trên núi cơ bản không có ai dám đi, cho nên đi rồi chắc chắn cũng không còn mạng.

Khi Uyển Châu và Diệp Thiên biết được chuyện này, đồng thời cũng càng thêm nghi ngờ, cũng không biết là chuyện gì.

Cho nên Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối không thể để mãnh hổ ăn thịt người, chỉ dựa vào sức của hai người thì có thể làm được gì?

Chương 1504

Vì vậy để xác định rốt cuộc có mãnh hổ hay không, tại sao lại hại người, Diệp Thiên và Uyển Châu đợi đến khi trời tối rồi mới xuất hành.

Như vậy có thể xem mãnh hổ rốt cuộc đang làm gì.

Khi trời tối, Diệp Thiên và Uyển Châu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này mãnh hổ thật sự xuất hiện, Diệp Thiên không đánh rắn động cỏ, mà đứng một bên không ngừng quan sát.

Lúc này Diệp Thiên đột nhiên phát hiện mãnh hổ đã biến thành yêu, không chỉ đơn thuần là một con mãnh hổ nữa.

Cho nên hắn cảm thấy chuyện này dường như vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Thiên lúc đó phát hiện mãnh hổ đã biến thành yêu, nếu không nhanh chóng xử lý nó, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Chẳng trách trước đó người tiều phu nói mãnh hổ sẽ ăn thịt người.

Nếu không phải vì nó là yêu, e rằng không thể làm được điều đó.

Cho nên Diệp Thiên ra tay, bắt đầu giao đấu với Hổ Yêu.

Hổ Yêu cho rằng thực lực của mình hiện tại siêu quần, có thể giết chết Diệp Thiên và ăn thịt hắn.

Nhưng vạn vạn không ngờ, với thực lực của Diệp Thiên, muốn hạ gục nó quả thực dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức lực nào.

Nhưng lúc đầu Diệp Thiên không nói gì với Hổ Yêu.

Bởi vì hắn muốn dùng thực lực để chinh phục, vì Hổ Yêu hiện tại cảm thấy dường như không ai có thể địch lại mình.

Nhưng dù thế nào Diệp Thiên cũng phải cho nó biết rõ thực lực của mình.

Cho nên trong lúc giao thủ, Hổ Yêu tưởng rằng có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhưng không ngờ với thực lực hiện tại của nó, đối phó với người thường thì được, nhưng đối phó với Diệp Thiên thì quả thực không có cửa sống.

Cho nên Diệp Thiên đã hạ gục Hổ Yêu.

Nhưng không ngờ lúc này Hổ Yêu không còn hùng hồn nữa, mà không ngừng cầu xin tha thứ.

"Tha cho ta đi, sau này ta không dám nữa, chắc chắn không dám hại người khác nữa.

Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn ở đây, cho nên hy vọng ngươi có thể cho ta một cơ hội sống." Hổ Yêu lúc đó biết, nếu không nói những lời này với Diệp Thiên, chắc chắn mạng nhỏ sẽ không còn.

Thay vì như vậy, không bằng nhanh chóng cầu xin tha thứ, có lẽ có thể được tha một mạng.

Vốn dĩ Diệp Thiên cũng không có ý định làm hại nó, chỉ muốn hỏi tung tích của Bồ Đề.

Chỉ cần nó có thể nói ra, hắn cũng có thể tha cho nó một mạng.

"Tha cho ngươi không phải là không được, chỉ cần ngươi nói cho ta biết Bồ Đề hiện đang ở đâu.

Nếu ngươi có thể nói ra, có thể ta sẽ tha cho ngươi, nhưng nếu ngươi nói dối…" Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đều vô cùng lo lắng cho Bồ Đề, cũng không biết ngài đang ở đâu.

Nhưng chỉ cần không có bất kỳ nguy hiểm nào là đủ rồi.

Cho nên trong quá trình tra hỏi, họ cũng biết được hiện tại trong sơn động có chấn động.

Vì vậy, Uyển Châu và Diệp Thiên để Hổ Yêu dẫn đường.

Nhưng không ngờ, con Hổ Yêu này vẫn không có chút hối cải nào, vào thời khắc quan trọng đã chọn cách nhảy xuống vách đá.

Lúc đó Uyển Châu và Diệp Thiên cũng không ngờ con mãnh hổ này lại giảo hoạt như vậy, dám làm ra chuyện như thế trước mặt họ.

Chương 1505

Cho nên Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không tha cho nó.

Ngay lúc đó, yêu ma quỷ quái trên núi đều xuất hiện trước mặt Diệp Thiên và Uyển Châu, không ngừng mê hoặc tâm trí hai người.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối không thể vì chúng mà thay đổi thần trí, càng không vì bất kỳ ai mà làm hại bản thân.

Cho nên sau khi thấy chúng xuất hiện, họ liền bắt đầu không ngừng công kích.

Không ngờ những kẻ này căn bản không địch lại Diệp Thiên và Uyển Châu, sau đó liền bị hai người đánh bị thương.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với mình, cũng nhất định phải cho chúng một bài học.

Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng coi đám yêu ma quỷ quái này ra gì, tuyệt đối sẽ không để chúng tùy ý làm bậy ở đây.

Vốn dĩ những chuyện Hổ Yêu đã làm đã chạm đến giới hạn của Diệp Thiên và Uyển Châu, vậy thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.

Nếu bắt được nó lần nữa, nhất định sẽ cho nó một bài học.

Khi đó đám yêu ma quỷ quái cũng không ngờ thực lực của Diệp Thiên và Uyển Châu lại hùng hậu như vậy.

Dựa vào chúng mà muốn thăng cấp, quả thực là không thể.

Cho nên để giữ lại mạng nhỏ, chúng bắt đầu không ngừng nịnh bợ.

Nhưng không ngờ một con Võng Lượng lại bị Diệp Thiên và Uyển Châu bắt được.

Bởi vì họ tuyệt đối không thể để nó dễ dàng trốn thoát.

Dù sao hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu còn rất nhiều chuyện chưa làm, cho nên phải từ miệng nó khai thác một số thông tin.

Sau khi Võng Lượng bị Diệp Thiên và Uyển Châu bắt được, họ đồng thời cũng bắt đầu không ngừng tra hỏi.

Bởi vì hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu phải biết được trong núi rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu chuyện này không có chứng cứ xác thực, hoặc không có căn cứ nhất định, hai người sẽ không thể tìm ra nguyên nhân giải đáp.

Trong quá trình tra hỏi mới biết được, ngọn núi này mỗi ngày đều sẽ tăng trưởng, sẽ xuất hiện trạng thái chấn động.

Cho nên Võng Lượng trong lúc giao đàm với Diệp Thiên và Uyển Châu, cũng vô cùng oán hận Hổ Yêu, bởi vì nếu không phải vì nó, cũng sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Nhưng cũng không có cách nào, dù sao Hổ Yêu cũng mạnh hơn nó, cho nên mọi người trong lòng có chỗ nào không ổn hoặc không vui, cũng chỉ có thể không ngừng quanh quẩn trong lòng, không dám nói ra, bởi vì không ai dám có động tác quá lớn.

Khi đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng hiểu rõ trạng thái nội tâm của Võng Lượng lúc này.

Nhưng bất kể thật giả, hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Bởi vì những lời Võng Lượng nói, bao gồm cả việc oán hận Hổ Yêu, toàn bộ đều là giả vờ.

Mức độ oán hận căn bản không có, bởi vì tất cả đều là giả tượng, để che mắt Diệp Thiên và Uyển Châu.

Cho nên nó mới cố ý để họ tin những lời mình nói, sau đó cũng cố ý dẫn họ đến hang ổ của Hổ Yêu.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu hiện tại phải nhanh chóng tìm ra nó, như vậy mới có thể giải trừ mọi chuyện.

Hiện tại họ vẫn chưa tìm thấy Bồ Đề ở đâu.

Nó đã trốn thoát, Diệp Thiên tự nhiên cũng biết Hổ Yêu nhất định có nơi ẩn thân, nhưng hiện tại chỉ có thể lợi dụng Võng Lượng mới có thể tìm ra nó.

Nếu tìm được Hổ Yêu, Diệp Thiên chắc chắn sẽ bắt nó, sẽ không bao giờ thả đi nữa, bởi vì nó quá giảo hoạt, đã bày ra mưu kế như vậy với họ.

Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không dung túng cho nó.

Chương 1506

Cho nên lần này dù trong tai nạn cũng phải bắt được Hổ Yêu.

Sau khi đến hang ổ của Hổ Yêu, Diệp Thiên và Uyển Châu nhanh chóng ra tay, vội vàng bắt lấy Hổ Yêu, không để nó chạy thoát lần nữa.

Hổ Yêu lúc đó cũng không ngờ, vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Thiên và Uyển Châu, nhưng hiện tại lại bị hai người bắt được.

Cho nên lúc đó nó thật sự không dám làm càn nữa.

Bởi vì trước đó Hổ Yêu trong lúc cầu xin tha thứ, đã hứa sẽ không giở trò gì nữa, nhưng lần này lại bị bắt.

Cho nên lúc đó Hổ Yêu cũng không còn cách nào.

Diệp Thiên liền nói rõ ý định của mình với Hổ Yêu.

"Hổ Yêu, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.

Trước đó vì ngươi không thành thật, để ngươi chạy thoát.

Nhưng lần này đã như vậy, bắt được ngươi tuyệt đối sẽ không tha." "Nếu ngươi ngoan ngoãn khai ra, vị trí hiện tại của Bồ Đề, bao gồm tất cả động tĩnh ở đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Nếu không đừng trách ta xuống tay độc ác." Diệp Thiên nói vậy chẳng qua là muốn cho nó biết rõ, mình đang làm gì.

Nếu nó cứ liên tục khiêu chiến giới hạn của hắn, vậy thì Diệp Thiên thật sự không thể tha cho nó.

Khi đó Hổ Yêu cũng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn mạng nhỏ sẽ xong.

Cho nên để bảo mệnh, nó cũng chủ động dẫn đường.

Nó liền nói với Diệp Thiên: "Yên tâm đi, lần này tuyệt đối không thể giở trò âm mưu quỷ kế gì với các ngươi nữa.

Lần này ta sẽ dẫn đường cho các ngươi." Sau khi Hổ Yêu nói xong, Uyển Châu và Diệp Thiên vẫn chưa hoàn toàn tin lời nó nói.

Dù sao trước đó đã có một lần như vậy, sao có thể dễ dàng tin tưởng được?

Cho nên khi nó chủ động dẫn đường lên núi, không ngờ lại không dám vào trong.

Võng Lượng lúc đó sống chết không vào.

Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định, dù thế nào cũng đã đến đây, phải vào xem một chút, làm rõ mọi chuyện, nếu không chẳng phải uổng phí thời gian tốt đẹp sao.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu vào trong, không ngờ con đường phía sau lại biến mất.

Lúc đó họ nghi ngờ, có lẽ hai người chắc chắn đã trúng kế.

Nếu không sao có thể trùng hợp như vậy.

Họ cố gắng mở cửa, nhưng không thể mở được thông đạo.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lẽ nào con Hổ Yêu đó lại lừa chúng ta?

Xem ra sau này tuyệt đối không thể tin lời nó nói nữa.

Lần này không biết phải làm sao." Uyển Châu lúc đó cũng không tin vận mệnh của mình và Diệp Thiên lại như vậy.

Dù thế nào cũng phải xông ra ngoài.

Diệp Thiên cũng không thể phán đoán rốt cuộc là chuyện gì, nhưng

dù thế nào hai người cũng phải nhanh chóng tìm lối ra.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu không mở được thông đạo, họ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Chương 1507

Dù thế nào cũng phải tìm được lối ra thích hợp, mới có thể thuận lợi đi ra ngoài.

Trong quá trình đi vào, họ nghe thấy rất nhiều tiếng động lạ không ngừng truyền đến.

Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó cũng đặc biệt cảnh giác.

Bởi vì không biết phía trước rốt cuộc là thứ gì đang phát ra âm thanh đó.

Cho nên dù thế nào cũng không để đối phương bị thương.

Hai người trong lúc đi vào, phát hiện không ít thi thể nằm ở đó.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại có nhiều thi thể như vậy?

Chẳng lẽ bên trong cũng có yêu vật tồn tại." Uyển Châu lúc đó cũng không biết tình hình như thế nào, cho nên chỉ có thể hỏi Diệp Thiên.

Dù sao bây giờ hai người đang ở cùng nhau, bất kể xảy ra chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lúc này, đối mặt với tình huống như vậy, Uyển Châu ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Nhưng may mà có Diệp Thiên ở bên cạnh, ít nhiều cũng có chút an ổn.

"Bây giờ tình hình cụ thể bên trong thế nào ta cũng không chắc chắn.

Cho nên hai chúng ta đừng tách ra, nàng đi theo sau ta, nếu có vấn

đề gì, cố gắng tránh né.” “Ta cũng không biết rốt cuộc âm thanh phát ra từ đâu, bao gồm cả ai đã hại những thi thể này.” Diệp Thiên hiện tại cũng không có cách nào làm rõ, bên trong rốt cuộc đã xảy ra tình trạng gì, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể cẩn thận là trên hết.

Cho nên Diệp Thiên và Uyển Châu tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng không ngờ lúc này có một đám cỏ đã làm bị thương Uyển Châu.

Uyển Châu lúc đó hét lên một tiếng.

Diệp Thiên biết được, vội vàng chặt đứt đám cỏ.

Nhưng không ngờ, một lượng lớn cỏ từ trong thi thể chui ra, muốn nuốt chửng hai người.

Cảnh tượng lúc đó thật sự vô cùng đáng sợ.

Uyển Châu cũng không ngờ ở đây lại có chuyện như vậy xảy ra.

Chẳng trách trước đó đã nhìn thấy nhiều thi thể tồn tại như vậy, không chừng có liên quan đến chuyện này.

Cho nên Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngừng đoán xem chuyện này có phải là thật không.

Bởi vì dù thế nào không ai muốn kết thúc như vậy.

Diệp Thiên càng không thể để đám cỏ này xuất hiện hại người.

Khi nhìn thấy chúng muốn nuốt chửng mình và Uyển Châu, hắn liền chuẩn bị phóng hỏa thiêu trụi.

Bởi vì đám cỏ này dù có lợi hại thế nào cũng sợ lửa.

Sau khi Diệp Thiên phóng hỏa, đồng thời cũng thiêu trụi không ít.

Suốt đường đi Diệp Thiên mang theo Uyển Châu liều mạng chạy.

Bởi vì đám cỏ này dường như có sức sống vô cùng mãnh liệt, cũng

không biết là tình huống gì.

Cho nên để có thể tránh mọi chuyện, tất cả đều kết thúc, Diệp Thiên cũng chỉ có thể không ngừng mang theo Uyển Châu một đường thông xuống lòng đất.

Chương 1508

Khi hai người đến một căn hầm dưới lòng đất, đồng thời cũng nhìn thấy thân thể của Bồ Đề ở trung tâm nham thạch nóng chảy.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên đến đây, chẳng qua là muốn cùng Uyển Châu, thuận lợi mang thân thể của Bồ Đề về.

Bây giờ khó khăn lắm mới phát hiện được thân thể của ngài ở đây, Diệp Thiên tuyệt đối không thể có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Cho nên hắn cũng tiếp cận, vội vàng lấy thân thể của Bồ Đề ra, bởi vì dù thế nào như vậy mới có thể khiến ngài an toàn.

Nhưng điều Diệp Thiên không ngờ là, ngay khoảnh khắc hắn bước tới, suýt chút nữa đã bị thiêu cháy.

May mà hắn vô cùng nhanh nhẹn thông minh, nếu không đã sớm bị thương.

Diệp Thiên lúc đó cũng không biết là chuyện gì, nhưng dù thế nào cũng phải lấy được thân thể của Bồ Đề.

Bất kể tốn bao nhiêu sức lực, chung quy chuyện này cũng phải hoàn thành.

Bởi vì đã bỏ ra nhiều như vậy, lãng phí nhiều thời gian như vậy, chẳng qua là muốn hoàn thành chuyện này.

Nếu không làm được, Diệp Thiên cũng sẽ không rời đi.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy chuyện này thực sự có chút không ổn, nếu tiếp tục như vậy sẽ gây ra thương vong lớn.

Nhưng nếu không mang thân thể Bồ Đề ra ngoài, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng phải nhanh chóng làm cho chuyện này hoàn thiện nhất mới có thể bảo toàn mọi thứ.

Nhưng không ngờ đám cỏ mặc dù trước đó bị Diệp Thiên thiêu, nhưng tốc độ sinh trưởng thực sự có chút nhanh.

Lòng đố kỵ của đám cỏ cũng khá mạnh.

Bởi vì lúc đó chúng biết được Diệp Thiên và Uyển Châu sẽ hủy diệt chúng, cho nên mang lòng oán hận, nhất định phải tìm cách báo thù.

Diệp Thiên và Uyển Châu trời không sợ đất không sợ, chuyện như vậy cũng đã trải qua, tuyệt đối sẽ không sợ hãi đám cỏ này, càng không chịu thỏa hiệp với chúng.

Bởi vì có rất nhiều chuyện đều đã đạt đến một mức độ nhất định, cho nên dù thế nào cũng không thể để chúng được như ý.

Hiện tại Diệp Thiên hy vọng có thể nhanh chóng đẩy lùi toàn bộ nham thạch nóng chảy, như vậy mới có thể hoàn thành việc cần làm.

Bất kể đám cỏ này rốt cuộc như thế nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để chúng tùy ý làm bậy.

Dù sao chuyện này đều do chúng gây ra, cho nên nhất định phải trả giá cho những việc đã làm.

Sau khi bị nham thạch nóng chảy đẩy lùi, Diệp Thiên bắt đầu dùng pháp thuật để nghiên cứu cách ngăn chặn.

Nếu Diệp Thiên không dùng pháp thuật để ngăn chặn mọi tình huống, muốn lấy thân thể Bồ Đề quả thực là hy vọng hão huyền.

Cho nên dù thế nào cũng phải làm được điều này.

Diệp Thiên sớm đã nghĩ ra, nếu không dùng pháp thuật, căn bản không thể đạt được hiệu quả nhất định.

Vì vậy, Diệp Thiên phải phối hợp với Uyển Châu vô cùng ăn ý.

Uyển Châu đã sớm chuẩn bị xong, chờ Diệp Thiên thi triển pháp thuật, tĩnh chỉ nham thạch nóng chảy, Uyển Châu sẽ lấy lại thân thể.

Như vậy cũng có thể không bị thương.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên, nếu không phải vì tính nhạy bén cao, đã sớm suýt bị thiêu cháy.

Cho nên hắn cũng tuyệt đối không để Uyển Châu bị hại sâu sắc.

Hai người lúc đó đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Chương 1509

Uyển Châu cũng thuận lợi làm theo chỉ thị của Diệp Thiên lấy lại thân thể.

Khi đó, nham thạch nóng chảy cũng tiêu tan, đám cỏ lại một lần nữa muốn tìm Diệp Thiên và Uyển Châu báo thù, liền lao tới muốn nuốt chửng họ.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến lòng chúng giải tỏa những tổn thương đã phải chịu trước đó.

Diệp Thiên lúc đó căn bản không coi đám cỏ này ra gì.

Trước đó trong lúc giao thủ, hắn cảm thấy chúng cũng không có gì lợi hại, dùng hỏa thế có thể thuận lợi đánh bại chúng.

Cho nên Diệp Thiên lại một lần nữa dùng phương pháp này.

Nhưng không ngờ lại phản tác dụng.

Lần này Diệp Thiên phóng hỏa căn bản không địch lại được công thế điên cuồng của đám cỏ.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên cũng không biết đám cỏ rốt cuộc là chuyện gì.

Trước đó trong lúc tiếp xúc, dường như chúng căn bản không có như vậy, tại sao trong một thời gian ngắn lại lợi hại như thế.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn.

Nhưng cũng tuyệt đối không thể để chúng làm hại bản thân hoặc Uyển Châu.

Dù sao mọi chuyện cũng đã trần ai lạc định, cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng phải vượt qua kiếp này.

“Uyển Châu, nhất định phải cẩn thận!

Lũ cỏ này không phải loại hiền lành.

Nếu chúng cứ tấn công thế này, e là hai chúng ta không rời khỏi đây được.” “Vốn dĩ bây giờ không có bất kỳ thông đạo nào có thể ra ngoài, cho nên nàng nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, tuyệt đối không được bị thương.” Diệp Thiên trong lúc chống đỡ đòn tấn công của đám cỏ, đồng thời cũng không quên nói những lời này với Uyển Châu.

Bởi vì hắn hy vọng tất cả mọi người đều có thể bình an vô sự rời khỏi đây.

Mặc dù hiện tại thông đạo chưa mở ra, cũng không biết khi nào mới có thể ra ngoài, nhưng dù thế nào cũng phải đảm bảo an toàn cho mọi người.

Uyển Châu từ trước đến nay chưa từng sợ hãi, hay lo lắng vì những chuyện này.

Dù thế nào, nàng và Diệp Thiên cùng nhau đến đây để đoạt lại thân thể Bồ Đề.

Vậy thì bất kể đám cỏ này rốt cuộc muốn làm gì, hai người cũng sẽ cố gắng hết sức để đối kháng, tuyệt đối không thể để chúng được như ý, càng không vì công thế điên cuồng của chúng mà sợ hãi.

Ở một nơi khác, Tiên Hạc sau khi biết chuyện này, đồng thời cũng vội vàng dẫn theo vạn con chim đến mổ đỉnh núi.

Bởi vì nó biết Diệp Thiên và Uyển Châu hiện đang bị mắc kẹt ở đây.

Nếu không giải cứu họ ra ngoài, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên sau khi vạn con chim đến đỉnh núi, liền bắt đầu không

ngừng mổ.

May mà mọi người đồng lòng, trong thời gian ngắn đã nhanh chóng mở ra một con đường.

Khi đó Diệp Thiên và Uyển Châu biết có Tiên Hạc đến tương trợ, vậy thì họ cũng sẽ nhanh chóng thuận lợi ra khỏi đây.

Trận chiến này đối với hai người thật sự kinh thiên động địa.

Từ trước đến nay chưa từng nghĩ đám cỏ trông không bắt mắt này lại có thể có công thế như vậy, thật sự có chút xem thường chúng.

Nhưng lần này Tiên Hạc đến cũng rất kịp thời.

Nếu không phải vì nó dẫn theo vạn con chim đến mổ đỉnh núi, thì hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu không biết sẽ ra sao.

Chương 1510

Cho nên họ cũng vô cùng cảm tạ Tiên Hạc đã giúp đỡ như vậy.

Bất kể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên và Uyển Châu sẽ mãi mãi ghi nhớ ân tình này.

Lúc đó Tiên Hạc đưa Diệp Thiên và Uyển Châu đi nghỉ ngơi trước.

Nó cũng biết hai người trong quá trình giao tranh với đám cỏ đã tiêu hao không ít thể lực.

Cho nên cũng biết bây giờ họ nên mệt mỏi, nghỉ ngơi nhanh chóng là điều quan trọng nhất.

Trong lúc nghỉ ngơi, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không cảm thấy có bất kỳ áp lực hay sợ hãi nào.

Dù thế nào, dù sao cũng đã thoát ra ngoài, mọi người đều không bị thương, vậy là mãn nguyện rồi.

Nhưng vào lúc này, ở một nơi khác, Tiên Hạc đồng thời cũng mang đến một tin tức không tốt.

Bồ Đề đã bị bắt ở Thiên Đình.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu biết được chuyện này, họ thật sự vô cùng lo lắng cho Bồ Đề.

Cũng biết lần này bị bắt lên Thiên Đình, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên hai người lúc đó cũng không còn cảm giác muốn nghỉ ngơi nữa, ngựa không dừng vó mà vội vàng lên trời xử lý chuyện này.

Tuyệt đối không thể, không thể để Bồ Đề bị bất kỳ tổn hại nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ngươi có biết Bồ Đề hiện đang bị giam ở đâu không?

Sao trong chốc lát lại xảy ra chuyện lớn như vậy.” Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi biết được chuyện này, một bên chạy tới Thiên Đình, đồng thời cũng không ngừng hỏi Tiên Hạc.

Bởi vì mọi người nhất định phải tìm hiểu rõ ràng sự việc, rốt cuộc là xuất phát từ đâu, ai đã gây ra tất cả vấn đề này.

Cho nên trong quá trình Diệp Thiên tra hỏi, hiện tại Tiên Hạc cũng không chắc chắn rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Tiên Hạc chỉ biết Bồ Đề hiện đang ở ngoài địa lao của Thiên Giới.

Vì vậy, nó cũng vội vàng dẫn Diệp Thiên và Uyển Châu đến đó, bởi vì nếu có thể trong thời gian ngắn nhất giải cứu Bồ Đề ra ngoài, đó sẽ là một chuyện tốt nhất.

Nhưng dù thế nào Diệp Thiên và Uyển Châu, đã biết chuyện này, tuyệt đối sẽ không để ngài bị hại sâu sắc.

Bất kể là ai, cho dù là Thiên Đế của Thiên Đình cũng không thể cản bước chân của họ.

Chuyện này Diệp Thiên và Uyển Châu đã chuẩn bị tâm lý, vậy thì nhất định phải giải cứu Bồ Đề ra ngoài.

Cho nên Tiên Hạc dẫn họ đến ngoài địa lao của Thiên Giới.

Sau đó Uyển Châu vội vàng tiến vào địa lao, nhưng không ngờ bị tất cả thủ vệ chặn lại.

“Ngươi không biết đây là địa lao sao?

Người không phận sự tuyệt đối không được vào.

Ngươi cũng không có bất kỳ thánh chỉ nào, cho nên đừng hòng vào, đừng trách chúng ta không khách khí.” Uyển Châu lúc đó đã quyết

định, bất kể là ai cũng không thể cản bước chân của nàng.

Cho nên bất kể những thủ vệ địa lao này là ai, vào thì nhất định phải vào.

Vì vậy, Uyển Châu không thèm lãng phí lời nói với những người này, liền mạnh mẽ xông vào.

Nhưng không ngờ lại bị bao vây, bởi vì thủ vệ ở đây thật sự vô cùng nghiêm ngặt.

Mặc dù trông cửa không có mấy người, nhưng tất cả mọi người đều trốn trong bóng tối.

Chương 1511

Lúc đó họ đã bao vây Uyển Châu.

Diệp Thiên kịp thời hiện thân và đưa nàng đi, ổn định lại.

Hắn biết nếu cứ đấu với một đám đông như vậy ở đây, không chỉ lãng phí thời gian mà còn làm hỏng mọi chuyện, như vậy sẽ thu hút nhiều người hơn.

Khi đó Uyển Châu cũng chỉ là quá sốt ruột, cho nên có những chuyện suy nghĩ không chu toàn, nhưng cũng không ngờ lại bị những thủ vệ này bao vây.

Nhưng những người trong địa lao này thật sự vô cùng giảo hoạt, lại giở trò này.

Cho nên vào lúc đó, Tiên Hạc cũng nhân cơ hội vội vàng lẻn vào đại lao.

Bởi vì lúc đó Tiên Hạc và Diệp Thiên đã bàn bạc, chỉ cần Tiên Hạc trà trộn vào địa lao trước, sau đó Diệp Thiên ở bên ngoài chờ thời cơ tiếp ứng.

Như vậy hai người hai mặt giáp công có thể giải quyết triệt để sự việc.

Cho nên sau khi Tiên Hạc vào trong địa lao, cũng bắt đầu chờ đợi Diệp Thiên tiếp ứng.

Diệp Thiên làm bất cứ việc gì, đầu óc đều vô cùng tỉnh táo, làm bất cứ việc gì cũng đều rất có tầm nhìn xa.

Cho nên hắn đã sớm bàn bạc với Tiên Hạc.

Sau đó, trong quá trình ở địa lao, họ đồng thời cũng biết được vị trí

cụ thể của Bồ Đề.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng đang chuẩn bị nhanh chóng giải cứu ngài ra ngoài.

Bất kể thế nào, tuyệt đối sẽ không để Bồ Đề bị bất kỳ tổn hại nào.

Khi mấy người đến địa lao, đồng thời cũng vội vàng giải cứu Bồ Đề ra ngoài, nhưng có một số chuyện không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Bởi vì Lý Tĩnh vẫn luôn ở gần địa lao, do lúc trước Ngọc Đế bắt Bồ Đề xong cũng phái Lý Tĩnh đến đó canh giữ, vì chuyện này trong lòng mọi người đều vô cùng rõ ràng.

Nếu Diệp Thiên biết được chuyện này, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho nên để có thể giải quyết nhanh chóng, không làm náo loạn Thiên giới, lúc đó sau khi Lý Tĩnh biết được những chuyện này cũng không lập tức ra tay ngăn cản, mà bẩm báo toàn bộ sự việc cho Ngọc Đế.

"Bệ hạ, trước đây sau khi ngài bắt Bồ Đề về, hiện tại thuộc hạ phát hiện Diệp Thiên và Uyển Châu ở gần địa lao.

Vì vậy khi biết chuyện, thuộc hạ không lập tức tiến lên ngăn cản." "Thuộc hạ bẩm báo chuyện này cho ngài, không biết ý ngài thế nào, cho nên lúc đó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ." Lý Tĩnh cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, nên tuyệt đối sẽ không tự mình quyết định, vì y cũng không nắm chắc được ngọn ngành của cả câu chuyện.

Nếu lỡ ra tay hoặc làm hỏng nhiệm vụ, y cũng không biết phải ăn nói với Ngọc Đế thế nào, cho nên lần này Lý Tĩnh bẩm báo mọi chuyện cho Ngọc Đế.

Nếu ngài biết được, nhất định sẽ đưa ra phán quyết.

Quả nhiên, sau khi Ngọc Đế biết Diệp Thiên và Uyển Châu đến, cũng vội vàng triệu kiến hai người.

Bởi vì hai người này là những nhân vật đặc biệt có thể đếm trên đầu ngón tay ở Thiên giới, nên lúc đó Ngọc Đế cũng biết thực lực của họ.

Chắc chắn sẽ có một trận chiến, lần triệu kiến này chẳng qua là Ngọc Đế muốn thăm dò mối quan hệ giữa bọn họ và Y Tiên rốt cuộc là thế nào.

Vì hiện tại Ngọc Đế không rõ Diệp Thiên và Uyển Châu là người thế nào, nên lúc đó chỉ có thể triệu hai người về hỏi chuyện.

Uyển Châu và Diệp Thiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết rốt cuộc Ngọc Đế hỏi những điều đó là có ý gì, cho nên sau khi quay về, Diệp Thiên liền bắt đầu hỏi Tiên Hạc.

Vì bây giờ Diệp Thiên luôn cảm thấy có một số chuyện dường như đã vượt ra ngoài dự đoán của mình, cũng không biết rốt cuộc là thế nào, huống hồ lần này những lời Ngọc Đế hỏi khi triệu kiến hắn và Uyển Châu cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng đáng ngờ.

Cho nên lúc đó, trong quá trình hỏi Tiên Hạc, hắn muốn dò hỏi một chút thông tin từ miệng nó, nhưng lại không hỏi được gì, Tiên Hạc không hề quen biết Bồ Đề.

Sau khi hàng loạt vấn đề chồng chất lên nhau, Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng suy tư, rốt cuộc ngọn ngành của cả câu chuyện là thế nào.

Dường như tất cả mọi thứ đều là một màn sương mù, cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng phải làm rõ những chuyện này, vì chỉ có như vậy hắn mới có thể lên kế hoạch thật tốt trong những bước tiếp theo.

Vì Tiên Hạc đã không quen biết Bồ Đề, vậy thì Diệp Thiên cũng

chỉ có thể tìm cách khác để điều tra những vấn đề liên quan.

Chương 1512

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cho nên mục tiêu của hắn là phải hỏi cho rõ ràng.

Nếu không hỏi rõ, hắn lại cảm thấy chuyện này luôn khiến mình canh cánh trong lòng.

Bởi vì nếu Ngọc Đế không triệu kiến hoặc hỏi hắn có quen biết ai không, có lẽ Diệp Thiên cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ chuyện này không ngừng hiện lên trong đầu, cho nên Diệp Thiên nhất định phải hỏi rõ tất cả mọi chuyện, nếu không sẽ luôn cảm thấy như thiếu thiếu thứ gì đó.

Vì vậy, sau khi không hỏi được bất kỳ tình hình nào từ Tiên Hạc, hắn cũng vội vàng đến địa lao.

Khi đến nơi, hắn nhìn thấy Lý Tĩnh, bèn hỏi y về chuyện này.

“Phải biết rằng chuyện này ta thực sự có biết một chút, nhưng cũng phải kể từ đầu, vì chuyện xảy ra trước đó là khoảng thời gian ta vừa mới được thăng chức.” “Nhưng không ngờ đã ám sát nữ quan Nguyệt Ảnh, cho nên chuyện này ở Thiên đình lan truyền xôn xao, gần như không ai không biết.” Lúc đó Diệp Thiên đã biết được toàn bộ những chuyện liên quan đến Y Tiên từ chỗ Lý Tĩnh, cho nên hắn cũng mạnh mẽ xông vào muốn gặp Y Tiên, vì hắn nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Nếu không làm rõ, trong lòng Diệp Thiên cứ như có một cái gai, vì hắn biết mối quan hệ giữa Y Tiên và Bồ Đề, cũng bao gồm cả chuyện kia.

Nếu có thể giải quyết được tất cả vấn đề, hắn cũng nguyện ý

gánh chịu mọi thứ, nhưng hiện tại dường như Diệp Thiên vẫn chưa hiểu rõ bất kỳ chuyện gì.

Cho nên dù thế nào đi nữa, lần này gặp Y Tiên, hắn nhất định phải hỏi cho ra nhẽ.

Y Tiên thấy Diệp Thiên xông vào muốn gặp mình, nên cũng không có gì che giấu, trực tiếp nói ra hết chuyện của Bồ Đề và những việc liên quan.

Hóa ra lúc đó có người tự xưng là Bồ Đề đã đoạt xá, cho nên Diệp Thiên dường như cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Đúng lúc này, thiên binh kéo đến, Diệp Thiên buộc phải mang Bồ Đề đi, nếu không một khi bị thiên binh bắt được, hậu hoạn sẽ là vô cùng.

Diệp Thiên trong lòng rất rõ, lần này thiên binh đến là có chuẩn bị, nếu để mọi người bắt được Bồ Đề, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên để Bồ Đề có thể nhanh chóng trốn đi, Diệp Thiên chỉ có thể giao chuyện này cho Tiên Hạc, vì chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản sự truy đuổi của thiên binh, cũng có thể để Bồ Đề sống sót tốt hơn.

Sau khi mang Bồ Đề rời đi, Diệp Thiên cũng vội vàng nói rõ ý định của mình với Tiên Hạc.

“Tiên Hạc, bây giờ ta giao Bồ Đề cho ngươi, mau đưa y đến một căn phòng trốn đi, nếu không có chuyện gì thì tuyệt đối đừng ra ngoài, nếu có bất kỳ chuyện gì.” “Ta sẽ đến tìm ngươi trước, nhất định phải chăm sóc Bồ Đề cho tốt.” Lúc đó Diệp Thiên giao phó Bồ Đề cho Tiên Hạc, bảo nó đưa Bồ Đề nhanh chóng rời khỏi đây, chỉ có như vậy mới có thể giúp y sống sót tốt hơn, còn những chuyện khác Diệp

Thiên một mình chắc chắn sẽ xử lý ổn thỏa.

Chỉ là trước mắt phải để Bồ Đề rời đi mới có thể giải quyết mọi chuyện.

Lúc ấy Tiên Hạc cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng rất nghe theo sự sắp xếp của Diệp Thiên, nếu lần này có thể đưa Bồ Đề đến phàm gian cũng có thể giúp y được bình an.

Điều này cũng xem như là một sự giao phó đối với Diệp Thiên.

Sau khi mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa, Lý Tĩnh cũng vì thất trách mà bị Ngọc Đế phạt xuống phàm gian đi một vòng.

Bởi vì lúc đó Lý Tĩnh cũng không ngờ trong phạm vi quản hạt của mình lại xảy ra chuyện như vậy, cho nên Ngọc Đế thật sự rất tức giận.

Lần này hình phạt đối với Lý Tĩnh cũng có phần nghiêm khắc.

Nhưng trong lòng Lý Tĩnh cũng rất rõ, sai là sai, hình phạt của Ngọc Đế y cũng vui vẻ chấp nhận, vì y cũng chưa từng nghĩ Diệp Thiên lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Càng không ngờ Bồ Đề lại mất tích vào lúc này, cho nên Lý Tĩnh cũng nói với Ngọc Đế.

"Bệ hạ yên tâm, chuyện này nếu đã là ta thất trách, vậy thì ta nhất định sẽ chủ động đi hoàn thành mọi việc, nếu không hoàn thành được, ta cũng không còn mặt mũi nào quay về đứng trước mặt ngài." Lý Tĩnh lúc đó làm theo lời Ngọc Đế, xuống phàm gian tìm kiếm, còn Diệp Thiên và Uyển Châu thì đến nơi ở của Vương Mẫu để tìm Nguyệt Oánh, vì chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Diệp Thiên buộc phải điều tra rõ ràng mọi việc, như vậy vừa có thể trả lại sự trong sạch cho người khác, đồng thời cũng có thể điều tra triệt để mọi vấn đề.

Chỉ có như vậy hắn mới có thể ứng phó tốt hơn với mọi biện pháp.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến nơi ở của Vương Mẫu, liền nhìn thấy Nguyệt Oánh, không ngờ nàng ta lại kiêu ngạo hống hách đến vậy.

Lúc đó Diệp Thiên không quan tâm nàng ta là người thế nào, chỉ cần hỏi mấy câu là được, bèn nói.

"Nguyệt Oánh, trước đây ngươi có quen Y Tiên không?" Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu muốn làm rõ mọi chuyện, nhưng không ngờ trong quá trình hỏi Nguyệt Oánh, nàng ta không chỉ kiêu ngạo hống hách mà còn một mực khẳng định không quen biết Y Tiên.

Chương 1513

Vương Mẫu cũng đứng ở một bên, chứng kiến toàn bộ quá trình phát triển của sự việc, đối với Nguyệt Oánh bà ta trước nay đều rất yêu thương và che chở.

Cho nên khi thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đến tìm, bà ta không rời đi mà đứng một bên lặng lẽ quan sát.

Bởi vì bản thân Vương Mẫu biết Diệp Thiên và Uyển Châu là hạng người gì, cũng rõ họ không từ thủ đoạn.

Cho nên để Nguyệt Oánh không bị hai người họ bắt nạt, Vương Mẫu đã đứng một bên cố ý ra mặt bảo vệ nàng ta.

Dù sao cũng là người bên cạnh mình, nếu có ai bắt nạt, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, cho nên Vương Mẫu tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra trong tẩm cung của mình.

"Những lời hai ngươi vừa nói ta đã nghe rõ cả rồi, Nguyệt Oánh không quen biết thì nhất định là không quen biết, các ngươi ở đây tiếp tục hỏi cũng vô ích." "Ta và Nguyệt Oánh còn có chút chuyện cần xử lý, nếu không có việc gì thì mau rời đi đi." Vương Mẫu nói vậy là để Diệp Thiên và Uyển Châu mau chóng rời đi, đừng tiếp tục hỏi nữa.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không có cách nào khác, vì hai người hoàn toàn nhìn ra được trạng thái của Nguyệt Oánh lúc này.

Nàng ta tuyệt đối sẽ không phối hợp, nhìn cái vẻ kiêu ngạo hống hách kia, chẳng phải là vì có Vương Mẫu chống lưng sao?

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không có cách nào, bản thân Vương Mẫu và hắn cũng không ưa gì nhau, nếu bà ta thật sự ra mặt bảo vệ Nguyệt Oánh, vậy thì Diệp

Thiên và Uyển Châu tuyệt đối không hỏi được bất kỳ lời nào.

Vì vậy để có thể kết thúc triệt để chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định nhanh chóng xuống phàm gian tìm Bồ Đề hội hợp.

Bởi vì chuyện này hiện tại không đạt được hiệu quả nhất định, cũng không có manh mối gì khác, vậy thì chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi, liền bắt đầu xuống phàm.

Trong quá trình này, thực ra hai người cũng thuộc dạng bất đắc dĩ, chỉ vì không còn cách nào khác, nên chỉ có thể hội hợp với Bồ Đề trước thời hạn.

Sau khi tìm được Bồ Đề, y cũng bắt đầu kể cho họ nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao cơ thể của ngươi lại bị người khác chiếm đoạt, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?" Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng biết được gần đây Bồ Đề rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì những chuyện liên tiếp xảy ra khiến y trở tay không kịp.

Trong quá trình hỏi han, họ mới biết hóa ra Bồ Đề đã bị Tức Nhưỡng cướp đoạt thân thể.

Hóa ra lúc đó Y Tiên đã hiến thân thể mình cho chúng sinh, cho nên mọi người dường như cũng đã hiểu ra ngọn ngành của cả câu chuyện.

Lúc đó Uyển Châu cũng đi vào động huyệt lấy đi Tức Nhưỡng.

Vì hiện tại Diệp Thiên và Uyển Châu đã hoàn toàn hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện, cho nên dù thế nào họ cũng sẽ giải quyết triệt để chuyện này.

Bất kể gặp phải chuyện gì, mọi người chắc chắn sẽ dùng tâm thái nhiệt tình nhất để giúp đỡ Bồ Đề, tuyệt đối không thể để thân thể của

y xảy ra bất kỳ tình huống nào.

Trong quá trình Uyển Châu đến Tức Sơn vào động huyệt lấy Tức Nhưỡng, không ngờ mọi chuyện lại hoàn toàn khác với tưởng tượng.

Sau khi lấy Tức Nhưỡng đi, vạn vật thế gian đều khô héo, cũng không trở lại trạng thái ban đầu.

Uyển Châu phát hiện, chắc chắn là sau khi mình lấy nó đi mới xảy ra tình trạng này.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ gây ra tổn hại nghiêm trọng cho vạn vật.

Lúc đó Uyển Châu cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đặt nó trở lại, xem xem có thể có hiệu quả nhất định không.

Nếu sau khi đặt lại mà vạn vật vẫn ở trong trạng thái khô héo, vậy thì Uyển Châu thật sự hết cách.

Nhưng hiện tại nếu có thể giải quyết được chuyện trước mắt, trong lòng nàng tự nhiên cũng rất thanh thản.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Uyển Châu cũng vội vàng quay về hội hợp, dù sao mọi người cũng đang chờ nàng.

Ở một diễn biến khác, sau khi trải qua chuyện đó, Nguyệt Oánh cũng sợ đến mức trở mặt.

Đúng lúc này lại bị Uyển Châu nhìn thấy.

Chương 1514

Cho nên Uyển Châu cảm thấy lần này Nguyệt Oánh xuống phàm chắc chắn có dụng ý gì đó, nhưng bất kể là để làm gì, chuyện này nhất định phải cho Diệp Thiên biết.

Uyển Châu bèn kể lại chuyện này cho Diệp Thiên, bảo hắn đi theo dõi Nguyệt Oánh xem nàng ta định làm gì.

"Diệp Thiên, lúc trước ta thấy Nguyệt Oánh xuống phàm, cũng không biết lần này ý đồ của nàng ta là gì, nhưng bây giờ đã biết nàng ta ở phàm gian, vậy thì nhất định phải theo dõi cho kỹ." "Nếu nàng ta có hành động gì, chúng ta cũng có thể quyết định." Bởi vì hiện tại Uyển Châu cũng không biết Nguyệt Oánh mang tâm tư gì xuống phàm gian, nhưng cảm thấy dù thế nào, một khi đã biết thì nhất định sẽ nói cho Diệp Thiên.

Hai người chắc chắn sẽ tích cực hành động, cho nên bất kể bước tiếp theo Nguyệt Oánh định làm gì hay có kế hoạch gì, họ tuyệt đối sẽ theo dõi đến cùng.

Sau khi Diệp Thiên nhận được tin, cũng vội vàng làm theo lời Uyển Châu đi theo dõi Nguyệt Oánh.

Hóa ra lần này Nguyệt Oánh xuống phàm là để tìm vị trí của Bồ Đề.

Lúc đó Nguyệt Oánh cũng không biết Bồ Đề đang ở đâu, bèn thông qua một pháp bảo, nhưng Diệp Thiên cũng cảm ứng được.

Hắn liền giao đấu với nàng ta, vì bất kể thế nào, lần này hắn phải bảo vệ tốt Bồ Đề, tuyệt đối không thể để y bị hại.

Bản thân lần này để y ở lại phàm gian, vốn sẽ không xảy ra

chuyện gì, không ngờ Nguyệt Oánh lại có thể tìm đến đây thông qua pháp bảo.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng tuyệt đối không để Nguyệt Oánh đạt được mục đích.

Trong lúc giao đấu, Uyển Châu cũng rất không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, vì Bồ Đề chưa từng có bất kỳ mâu thuẫn nào với nàng ta.

Tại sao lần này Nguyệt Oánh lại phải xuống phàm tìm y, trong đó chắc chắn có chuyện lớn, nếu không giữa hai người làm gì có thù hận.

Lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng tra hỏi Nguyệt Oánh.

"Nguyệt Oánh, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Bồ Đề rốt cuộc có ân oán gì với ngươi mà ngươi phải xuống phàm tìm y?

Nếu thật sự có ân oán, thì nói thẳng ra, đâu đến mức phải dùng cách này." Uyển Châu hỏi vậy vì nàng và Diệp Thiên đều cảm thấy bản thân Bồ Đề không phải người xấu, cũng chưa từng có mâu thuẫn với ai.

Mọi người cũng chưa từng nghe nói gì, tại sao lần này Nguyệt Oánh lại trăm phương ngàn kế tìm y, muốn ra tay với y, cho nên lúc đó thật sự có chút không hiểu.

Diệp Thiên xen vào chuyện này là hy vọng làm rõ tất cả vấn đề, nếu chuyện này không được làm rõ, hắn chắc chắn sẽ luôn bảo vệ Bồ Đề, tuyệt đối không để bất kỳ ai làm hại y, kể cả Nguyệt Oánh.

Dù nàng ta có Vương Mẫu nương nương chống lưng, hắn cũng tuyệt đối không thể để nàng ta ở đây tùy ý làm bậy.

"Ta và y không có bất kỳ ân oán nào, chỉ là lần này ta cũng phụng mệnh hành sự, cho nên đừng xen vào chuyện này nữa, cũng không liên

quan đến các ngươi.” “Lần này ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không quay về cũng không biết ăn nói thế nào.” Lúc đó Nguyệt Oánh nói dối là phụng mệnh hành sự, cho nên giữa nàng ta và Bồ Đề căn bản không có bất kỳ ân oán nào.

Nàng ta tưởng rằng nói vậy Uyển Châu sẽ hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện đã xảy ra rồi, Uyển Châu và Diệp Thiên không quan tâm nàng ta phụng mệnh ai, nếu muốn đối phó với Bồ Đề, thì tuyệt đối không thể được.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng suy đoán, những lời Nguyệt Oánh nói rốt cuộc là thật hay giả, độ chân thực là bao nhiêu, nhưng dù sao đi nữa, những chuyện xảy ra trong đó nàng cũng hoàn toàn không biết.

Nhưng nàng nhất định phải bảo vệ tốt Bồ Đề, tuyệt đối không thể để y gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Ở một diễn biến khác, Bồ Đề đột nhiên nhớ ra trước đây Nguyệt Oánh đã giết người yêu của Y Tiên, cho nên lúc đó liền bắt đầu chất vấn nguyên nhân, vì mọi người đối với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Cũng không biết Nguyệt Oánh rốt cuộc là vì mục đích gì, hiện tại nếu mọi người đã ở đây đối chất, vậy thì cũng không ngại nói ra chuyện này, mọi người đều có thể suy đoán xem rốt cuộc sự việc đã phát triển như thế nào.

Người yêu của Y Tiên và nàng ta cũng không có quan hệ gì, vậy tại sao Nguyệt Oánh lại có thể xuống tay hạ sát, cho nên lúc đó y thật sự rất tức giận.

Bồ Đề lại bắt đầu chất vấn Nguyệt Oánh.

“Nguyệt Oánh, nếu ngươi đã phụng mệnh người khác, vậy thì nói

xem, tại sao trước đây lại giết người yêu của Y Tiên, rốt cuộc là chuyện gì?" "Nếu ngươi nói rõ chuyện này, vậy thì mọi vấn đề đều dễ giải quyết, nhưng nếu không nói rõ, ta cũng tuyệt đối không tha cho ngươi." Hóa ra lúc đó Bồ Đề muốn làm rõ, trong lòng Nguyệt Oánh rốt cuộc là người thế nào, trông nàng ta không giống người có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng không ngờ người càng khiến người ta khó đoán, lại càng có thể làm ra những chuyện ngoài dự liệu.

Cho nên lúc bị hỏi, Nguyệt Oánh cũng không có bất kỳ sự che giấu nào, cũng không nói dối, sụp đổ mà nói.

Chương 1515

"Bởi vì ta quá yêu Y Tiên, cho nên mới giết người yêu của y." Những lời Nguyệt Oánh nói, yêu một người đến mức xuống tay hạ sát, chuyện như vậy chắc chắn tồn tại, nhưng mọi người lại cảm thấy, cách làm của Nguyệt Oánh thực sự có chút quá cực đoan.

Vì bất kể thế nào, yêu một người thì nên buông tay, vì tình yêu không thể hoàn toàn nắm giữ trong tay mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói cho Nguyệt Oánh biết chuyện liên quan đến Y Tiên, thực ra người yêu của y đã sớm bị đoạt xá.

Lúc đó Nguyệt Oánh gần như hoàn toàn sụp đổ, cũng không nói thêm bất kỳ lời nào với Diệp Thiên và Uyển Châu, vì lần này chẳng phải nàng ta muốn giết hết tất cả sao?

Cho nên dù thế nào, nàng ta cũng tuyệt đối không thể để họ ở đây cản trở.

Nguyệt Oánh tấn công Bồ Đề, nhưng không ngờ lại bị Diệp Thiên đánh lui.

Bởi vì Nguyệt Oánh căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên, cho nên lúc đó nàng ta vội vàng trốn đi, vì biết rằng ở đây lãng phí thời gian cũng vô ích.

Nàng ta vội vàng quay về Thiên đình tìm Lý Tĩnh giúp đỡ, cùng nhau đối kháng với đám người Diệp Thiên, nếu không sẽ không thể giết được Bồ Đề mà còn bị thương.

Bởi vì lúc đó Nguyệt Oánh cũng không ngờ, cứ tưởng lần này có thể thuận lợi giết chết Bồ Đề, càng không đoán được Diệp Thiên và Uyển Châu cũng tham gia vào.

Nếu sớm biết họ tham gia, Nguyệt Oánh tuyệt đối sẽ không ra tay, vì chỉ dựa vào sức một mình mà muốn chống lại Diệp Thiên thì quả thực là đang nằm mơ.

Đối phương có thể không tốn chút sức lực nào đã đánh bay nàng ta, cho nên lúc đó Nguyệt Oánh biết, bây giờ buộc phải tìm người giúp đỡ thích hợp hơn, như vậy mới có thể giải quyết tốt hơn mọi chuyện.

Sau khi Nguyệt Oánh nói chuyện này cho Lý Tĩnh, Lý Tĩnh lại vội vàng báo cáo lại cho Thiên Đế.

Y đến nơi ở của Thiên Đế và nói: "Thiên Đế, trước đây Nguyệt Oánh có nói với thần về chuyện của Y Tiên, cho nên bây giờ thần không quyết định được, không biết phải làm sao, nên xem ngài sẽ xử lý vấn đề này như thế nào." "Đồng thời thần sẽ tuân lệnh hành sự." Bởi vì Lý Tĩnh biết chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ, cho nên một mình y căn bản không quyết định được, nếu lỡ đưa ra quyết định sai lầm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy lúc đó y báo cáo chuyện này cho Thiên Đế, để ngài hạ lệnh phải làm thế nào.

Sau khi Thiên Đế biết được chuyện này, liền lập tức ra lệnh đi tru sát Y Tiên, vì chuyện này cấp bách, tuyệt đối không thể trì hoãn thêm nữa.

"Y Tiên tuyệt đối không thể giữ lại, cho nên bây giờ ngươi mau xuống phàm tìm y, sau đó giết chết, không cần có quá nhiều lo ngại, nếu có bất kỳ ai cản trở, cứ nhắc đến ta, xem ai dám đối đầu với ta." Lúc đó Thiên Đế đã hạ lệnh như vậy, thì phải để Nguyệt Oánh mau chóng giết chết Y Tiên.

Cho nên bây giờ Nguyệt Oánh lại bắt đầu tiếp tục dùng pháp bảo để xác định vị trí của Bồ Đề.

Vì hiện tại không ai biết đám người họ đang ở đâu, chẳng qua chỉ có thể dùng pháp bảo này mới có thể tìm thấy.

Nguyệt Oánh dùng pháp bảo, một lần nữa xác định được vị trí hiện tại của Bồ Đề, Lý Tĩnh cũng vội vàng đến đó.

Sau khi đến nơi, y bắt đầu dây dưa với Diệp Thiên và Uyển Châu, vì mục đích là để hoàn toàn giữ chân Diệp Thiên tại vị trí của hắn, như vậy Nguyệt Oánh mới có thể lên trời tìm cứu viện.

Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng đều rất rõ, lần này Nguyệt Oánh không thành công, chắc chắn sẽ quay lại.

Nhưng mọi người vì để bảo vệ Bồ Đề, tuyệt đối không thể để nàng ta làm hại y một chút nào.

Cho nên bất kể lần này Nguyệt Oánh tìm ai giúp đỡ, họ cũng nhất định không để nàng ta đạt được mục đích.

Lúc đó Uyển Châu cũng vô cùng căm hận Nguyệt Oánh, hết lần này đến lần khác khiêu khích giới hạn của nàng.

Vì vậy trong lần giao đấu tiếp theo, Uyển Châu không hề nương tay, hạ sát thủ và đánh nàng ta trọng thương.

Nguyệt Oánh tuy bị trọng thương, nhưng vẫn ghi nhớ rất kỹ việc mình phải làm, đó là dù thế nào cũng phải giết chết Y Tiên.

Cho nên dù đã bị trọng thương, nàng ta thà chết cũng phải giết Y Tiên, có thể thấy trong nội tâm nàng ta cố chấp đến mức nào, nếu không làm được chuyện này tuyệt đối sẽ không chịu bỏ cuộc.

Cho nên dù phải dốc hết toàn lực cũng nhất định phải làm.

Lúc đó Uyển Châu cố hết sức ngăn cản, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bị Nguyệt Oánh giết chết Y Tiên.

Cảnh tượng lúc đó thật sự rất hỗn loạn, không ai ngờ kết cục lại

như vậy.

Nguyệt Oánh vì việc mình làm mà đã trả giá tất cả, dù bây giờ thân mang trọng thương, nhưng vẫn không quên giết chết Y Tiên.

Chương 1516

Xem ra nàng ta thật sự vì mệnh lệnh của người mình phụng sự mà làm việc phải làm.

Cho nên sau khi Y Tiên chết, Nguyệt Oánh mang theo thi thể vội vàng lên trời.

Đồng thời Lý Tĩnh cũng dẫn người rời đi, không còn dây dưa gì nữa.

Hóa ra lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu thực ra cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra bên cạnh mình, nhưng có lúc sự việc đã như vậy, không còn sức để thay đổi.

Chuyện đã xảy ra rồi, vậy thì chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Diệp Thiên cũng vội vàng đi tìm Bồ Đề, hồn phách phải được đưa về nguyên thể.

Bởi vì bất kể thế nào, hiện tại thân thể đang ở đây, nếu không thể hợp nhất, vậy thì cũng sẽ phát triển đến mức độ nghiêm trọng.

Diệp Thiên không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Khi Diệp Thiên đưa hồn phách vào nguyên thể, cứ tưởng có thể thuận lợi hoàn thành mọi việc, nhưng không ngờ lại xảy ra hiện tượng bài xích.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết là chuyện gì, một mình cũng không ngừng suy nghĩ, nếu giữa thân thể và hồn phách xảy ra mâu thuẫn, vậy thì muốn quy về một thể, thực sự là một chuyện không dễ dàng.

Nhưng không ngờ lại bài xích nhau đến mức độ này.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên ở đó không ngừng trăn trở, cũng đặc biệt lo lắng, vì không biết cả câu chuyện rốt cuộc đã phát triển thành thế nào.

Bồ Đề cũng biết Diệp Thiên rất lo lắng, bèn nói với hắn.

"Diệp Thiên, ngươi đừng lo lắng, nếu đã không thể hợp nhất, vậy thì mau đưa ta đến Địa Phủ đi, như vậy có lẽ sẽ có một tia cơ hội." "Nếu không với tình hình hiện tại, sự bài xích chắc chắn sẽ ngày càng nghiêm trọng, cho nên mục tiêu bây giờ là trong thời gian ngắn nhất, mau chóng giải quyết chuyện này." Trong lúc nói chuyện, Bồ Đề cũng nhận ra sự lợi hại trong đó, cho nên hy vọng Diệp Thiên có thể nhanh chóng đưa hồn phách cùng tất cả mọi thứ đến Địa Phủ, xem ở đó có cách nào khác có thể giúp y giải quyết không.

Diệp Thiên cũng vội vàng làm theo lời Bồ Đề, đưa y đến Địa Phủ.

Lúc này Hắc Bạch Vô Thường thấy Bồ Đề cũng rất kỳ lạ, vì mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, cho nên bây giờ nhất định phải giải thích rõ ràng tất cả vấn đề.

Đồng thời Hắc Bạch Vô Thường cũng giúp Bồ Đề cùng nhau vượt qua khó khăn.

Diệp Thiên cũng giúp đỡ, nhưng lại bất lực, vì hắn đã làm những gì cần làm, nhưng cuối cùng vẫn không thể giúp được, sự bài xích của thân thể y không hề giảm đi chút nào.

Cho nên lúc đó Hắc Bạch Vô Thường cũng cố gắng thử giúp đỡ, đưa hồn vào cơ thể y, vì chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng giải quyết tất cả vấn đề.

Tuy không biết có thể đạt được hiệu quả nhất định không, nhưng mọi người đều hy vọng có thể giúp Bồ Đề vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn thấy mấy con tiên hạc dường như rất có linh trí, bèn đưa chúng đến Ma giới, bất kể thế nào, chỉ cần ở Ma giới, như vậy có thể để chúng phát triển tốt hơn.

Cho nên lúc đó Uyển Châu và Bồ Đề cùng những người khác cũng cảm thấy chuyện này có lẽ chỉ có thể làm như vậy, đối với chúng cũng là một chuyện tốt.

Trong lúc mọi người thương nghị, Bồ Đề cũng quyết định mang tất cả chúng đi, như vậy cũng để cho tiên hạc tu hành tốt.

Tuy Ma giới không thể so sánh với Thiên giới, nhưng bất kể thế nào, tiên hạc chỉ cần có linh trí, thì dù sinh sống ở đâu cũng có thể làm tốt mọi việc.

Cho nên lúc đó Bồ Đề mang tất cả chúng đến Ma giới.

Ở một diễn biến khác, sau khi Nguyệt Oánh mang thi thể về Thiên giới, đồng thời cũng vội vàng phong ấn nó lại.

Nguyệt Oánh sở dĩ bây giờ giết y rồi lại mang thi thể về, chẳng qua là vì trong lòng vẫn có chút không buông bỏ được, nhưng nỗi khổ này chỉ có một mình nàng ta hiểu rõ nhất.

Nhưng việc che giấu thi thể cũng không thể không ai biết.

Lúc đó Nguyệt Oánh cũng tìm một cái cớ để che giấu việc giấu thi thể.

Bởi vì chuyện phong ấn này, nếu nói cho người khác biết, chắc chắn sẽ không được dung thứ, cho nên dù thế nào Nguyệt Oánh cũng không hy vọng chuyện này truyền ra ngoài, càng không để người khác biết.

Nhưng có một số chuyện không hề đơn giản như nàng ta nghĩ, càng che giấu thì càng không bao giờ được như dự tính.

Chương 1517

Khi Lý Tĩnh biết được chuyện này, đồng thời cũng lên trời.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến Thiên giới, cho nên tuyệt đối không thể để Nguyệt Oánh tiếp tục làm bậy.

Sau khi Lý Tĩnh vạch trần chuyện này, trong lòng Nguyệt Oánh cũng vô cùng lo lắng, vì nếu Lý Tĩnh cứ tiếp tục như vậy, chuyện nàng ta giấu thi thể chắc chắn sẽ bị mọi người ngăn cản.

Lúc đó Nguyệt Oánh tìm đến Vương Mẫu, người trước nay vẫn luôn yêu thương nàng ta, bất kể gặp phải chuyện gì, Vương Mẫu chắc chắn sẽ xuất hiện bên cạnh và bao che cho nàng ta.

Nguyệt Oánh thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu xin Vương Mẫu giúp đỡ giữ lại thi thể.

Nếu Vương Mẫu có thể ra mặt, chắc chắn có thể giữ lại được thi thể, vì nàng ta hiểu rõ người này tốt đến mức nào, đặc biệt là trong phương diện đối đãi với mình.

Ở một diễn biến khác, Uyển Châu và Diệp Thiên sau khi xử lý xong những chuyện khác cũng quay về Thiên giới, gặp được Lý Tĩnh, thấy y có vẻ hoảng hốt, bèn không ngừng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc trao đổi, họ mới biết hóa ra Nguyệt Oánh đã giấu thi thể, cho nên bây giờ gần như không ai trong Thiên giới không biết chuyện này.

Bởi vì việc làm của Nguyệt Oánh thực sự có chút không đúng, có lẽ nàng ta có lý do hoặc có dụng ý riêng, nhưng dù sao Thiên giới cũng có quy tắc của Thiên giới.

Nếu không làm theo quy tắc, chắc chắn sẽ không được bất kỳ ai đồng ý, cho nên lúc đó gần như mọi người đều biết chuyện này.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu biết chuyện này cũng không làm gì cả, chỉ là những chuyện này dường như cũng không liên quan gì đến họ, bất kể Nguyệt Oánh kia rốt cuộc làm gì, cũng là chuyện của một mình nàng ta.

Cho nên việc Thiên giới có dung thứ hay không cũng là vấn đề của nàng ta, vì vậy lúc đó hai người biết chuyện cũng không nói nhiều.

Ở một diễn biến khác, Tàng Thư Các không biết vì sao lại bị người khác cướp đi, tất cả thủ vệ lúc đó đều bị giết chết.

Chuyện này khiến cho lòng người trong Thiên giới hoang mang, vì mọi người đều không biết ai làm, lại dám làm ra chuyện như vậy ở Thiên giới.

Ngọc Đế đối với chuyện này rất tức giận, bèn triệu tập thiên binh ra, rồi nói: "Nếu có kẻ dám ở Thiên giới tùy ý làm bậy như vậy, vậy thì nhất định phải bắt hết tất cả bọn chúng lại, ta để xem rốt cuộc là kẻ nào to gan như vậy." "Dám động đến Tàng Thư Các, làm bị thương nhiều thủ vệ như vậy.

Lúc Ngọc Đế giao phó những chuyện này, đồng thời cũng vội vàng phái người nghiêm tra." Ngài thực sự quá tức giận, trong phạm vi quản hạt của mình lại xảy ra chuyện như vậy, bất kể là ai có lẽ cũng không chịu nổi.

Hóa ra lúc đó Uyển Châu vì mượn sách mà cãi nhau với thủ vệ nên bị triệu kiến.

Bởi vì Uyển Châu căn bản không biết đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho nên lúc mượn sách có xảy ra khẩu chiến với người ta, hoàn toàn không hay biết.

Vì vậy sau khi Uyển Châu bị triệu kiến, cũng vội vàng giải thích rốt cuộc là chuyện gì.

"Ta chỉ đến mượn sách, không có ý gì khác, cũng không muốn làm hại ai, cũng không biết cái gọi là thủ phạm rốt cuộc là ai." "Lúc ta mượn sách cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy, lần này tại sao lại cãi nhau ta cũng không biết." Lúc đó Uyển Châu thật sự không hiểu tại sao, cảm thấy vô cùng oan ức, đặc biệt tủi thân, nhất định phải cho mình một lời giải thích.

Sau khi Vương Mẫu nghe những lời nàng nói, cũng đặc biệt nhắm vào Uyển Châu.

Vốn dĩ trước đây đã có rất nhiều chuyện, Vương Mẫu đều có chút không vừa mắt với những việc nàng làm, nhân chuyện này cũng có thể cho nàng một đòn phủ đầu.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai bắt nạt Uyển Châu, kể cả Vương Mẫu cũng không được, nếu bà ta muốn nhắm vào nàng, vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng bảo vệ Uyển Châu, vì dù sao chuyện lần này cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho nàng.

Nếu những thủ vệ kia không dây dưa với nàng, thì làm sao có thể gây ra một loạt vấn đề như vậy?

Vương Mẫu thấy Diệp Thiên cũng ra tay giúp đỡ Uyển Châu, cho nên chuyện này cũng cứ thế cho qua.

Ở một diễn biến khác, Lý Tĩnh vẫn luôn điều tra những vấn đề liên quan, đồng thời cũng nghi ngờ có khả năng tất cả những chuyện này đều do Nguyệt Oánh làm, nhưng không thể hoàn toàn xác định.

Y biết Diệp Thiên và Uyển Châu vốn cũng có chút nghi ngờ với Nguyệt Oánh, cho nên bèn nói suy nghĩ của mình cho họ biết.

Cũng chính vì có sự nghi ngờ, cho nên bây giờ không thể hoàn toàn xác định, chỉ hy vọng có thể tìm ra một số nguyên nhân từ họ.

"Lần này sở dĩ ta tìm hai người, chẳng qua là muốn nói suy nghĩ của ta cho các ngươi biết, vì trước đây ta vẫn luôn có chút nghi ngờ, nhưng lần này phán đoán hẳn là không có sai lầm lớn." Bởi vì trước đây Nguyệt Oánh luôn làm một số chuyện, cho nên y có chút nghi ngờ, nhưng lại không có bằng chứng thực tế.

Vì vậy hy vọng sau khi nói chuyện với họ, có thể nhận được một số ý kiến.

Chương 1518

Lý Tĩnh sở dĩ tìm hai người họ để bàn luận chuyện này, trong lòng y rất rõ, khả năng phán đoán của họ cũng vô cùng siêu phàm.

Nếu có hai người giúp đỡ, vậy thì chuyện này chắc chắn cũng có thể giải quyết dễ dàng, cho nên lúc đó Lý Tĩnh cũng không còn cách nào khác.

Bởi vì suy đoán không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh, cho nên không dám nói nhiều, vì nếu chứng cứ không đủ mà đi vu khống một người, như vậy cũng sẽ bị tổn hại cực lớn.

Cho nên lúc đó Lý Tĩnh trong lúc nói chuyện, cũng hy vọng hai người có thể cho y một số ý kiến, như vậy cũng có thể giúp y giải đáp rõ ràng tất cả những vấn đề đó.

Nếu không những chuyện này đã làm phiền Lý Tĩnh một thời gian rồi.

Sau khi Uyển Châu biết được chuyện này, cũng cảm thấy Nguyệt Oánh dường như cũng có hiềm nghi lớn.

Nhưng tất cả chỉ là mọi người ở đây suy đoán, nếu muốn thực sự chứng minh có vấn đề hay không, cũng chỉ có thể không ngừng theo dõi, bắt đầu điều tra từ trên người nàng ta.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cũng phát hiện Nguyệt Oánh thực sự có chút thần bí, mấy lần đi tìm đều không thấy, cũng không biết đã đi đâu.

Điểm này thực sự cũng khiến người ta rất nghi ngờ.

Lúc đó Vương Mẫu cũng biết Uyển Châu đang tìm Nguyệt Oánh, vì trước đây đã biết hai người Diệp Thiên vẫn luôn tìm Nguyệt Oánh

gây phiền phức.

Cho nên lần này cũng không biết rốt cuộc là để làm gì, vì để bảo vệ an toàn cho Nguyệt Oánh, Vương Mẫu cũng phái người canh giữ nơi ở của nàng ta.

Nếu có người nào bất lợi với nàng ta, vậy thì tuyệt đối sẽ không để họ được như ý.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu căn bản không có ý định làm hại ai, dù Vương Mẫu không bảo vệ ở đó, cũng không thể xảy ra chuyện như vậy.

Bởi vì mọi người hiện tại chỉ đang nghi ngờ, Nguyệt Oánh có liên quan đến chuyện này hay không, nếu có thể xác định được chứng cứ nhất định, vậy thì việc bao che cũng căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì.

Ở một phương diện khác, Diệp Thiên cũng không ngừng trình bày và điều tra về thế giới bị xâm nhập lần này.

Trong quá trình điều tra, hắn vô tình tìm thấy một mảnh váy của Nguyệt Oánh.

Sau đó Diệp Thiên nói chuyện này cho Uyển Châu, hai người cùng nhau suy đoán, nếu chuyện này thật sự là do Nguyệt Oánh làm, vậy thì rốt cuộc nàng ta muốn làm gì?

Tại sao lại phải đến Tàng Thư Các, tại sao lại giết nhiều thủ vệ như vậy, chẳng lẽ có ý đồ gì khác?

Sau đó mọi người dựa vào việc nàng ta giấu thi thể Y Tiên mà suy đoán, có lẽ là để có thể hồi sinh Y Tiên, cho nên mới đến Tàng Thư Các trộm đồ.

Vì vậy không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả đều là do nàng ta làm?

Bởi vì trước đây Uyển Châu và Diệp Thiên cũng không hề nghi ngờ Nguyệt Oánh, nhưng từ sau khi Lý Tĩnh nói những chuyện đó, cộng với việc lần này Diệp Thiên tìm thấy mảnh váy của Nguyệt Oánh ở Tàng Thư Các, cho nên mới phán đoán như vậy, chắc chắn là muốn hồi sinh Y Tiên, nếu không Nguyệt Oánh cũng biết làm vậy là đại nghịch bất đạo, cũng tuyệt đối không thể vi phạm quy tắc của Thiên giới.

Cho nên khi đã biết chuyện này, tuy không thể hoàn toàn xác định, đều là mọi người suy đoán, nhưng loại suy đoán này có lẽ cũng có thể trở thành căn cứ của sự thật.

Lúc đó Lý Tĩnh cũng vô cùng lo lắng, bèn canh giữ ở nơi ở của Nguyệt Oánh, nếu chuyện này thật sự có liên quan đến nàng ta, vậy thì chắc chắn sẽ điều tra ra được.

Cũng tuyệt đối không thể để nàng ta tiếp tục sai lầm như vậy, vì dù sao cách làm như vậy trước tiên là không đúng.

Cho nên Lý Tĩnh vì để có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện, cũng chỉ có thể canh giữ ở nơi ở của Nguyệt Oánh.

Nếu nàng ta thật sự có hành động gì, chắc chắn sẽ bị phát hiện, vì hiện tại đám người Lý Tĩnh chỉ đang ở đây suy đoán.

Bởi vì không có chứng cứ xác thực, tìm thấy mảnh váy cũng không thể chứng minh chuyện này có liên quan đến nàng ta.

Cho nên sau khi ở lại nơi ở của nàng ta, đồng thời cũng thấy Nguyệt Oánh lén lút xuống phàm.

Cử động gần đây của nàng ta thực sự có chút không đúng, mọi người đều nhìn thấy, đặc biệt là Uyển Châu cũng cảm thấy nàng ta thần bí, không biết cả ngày đang làm gì.

Sau đó Lý Tĩnh không hề bứt dây động rừng, lén lút theo dõi

Nguyệt Oánh, xem xem nàng ta xuống phàm gian rốt cuộc là để làm gì.

Ở một diễn biến khác, Diệp Thiên cũng nghe ngóng được chuyện nàng ta xuống phàm, cho nên lúc đó cũng biết được việc này.

Chương 1519

Hắn bèn thương nghị với Uyển Châu, sau đó đến phàm gian tìm tung tích, vì hiện tại Nguyệt Oánh thực sự làm hơi quá, mọi người bây giờ đều muốn làm rõ, rốt cuộc nàng ta muốn làm gì.

Bởi vì tất cả mọi người đều như đang trong một màn sương mù, không có cách nào giải khai, cho nên cũng chỉ có thể bắt đầu từ trên người Nguyệt Oánh để giải quyết mọi vấn đề.

Trong quá trình đến phàm gian tìm kiếm, Diệp Thiên và Uyển Châu đến miếu Thổ Địa, và nói rõ chuyện này với Thổ Địa.

Hóa ra lúc đó Thổ Địa cũng thấy Nguyệt Oánh đã đến Cực Vực, cho nên bèn nói chuyện này cho họ, xem xem có thể giúp họ giải quyết vấn đề không.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng vô cùng cảm tạ Thổ Địa, nếu không có sự giúp đỡ của ông, hai người cũng không thể thuận lợi biết được nơi Nguyệt Oánh đang đến.

Vì hiện tại hai người cũng không biết, nàng ta đến Cực Vực là để làm gì, bởi vì Nguyệt Oánh thời gian gần đây thực sự rất khác thường.

Mọi người cũng không có cách nào suy đoán được suy nghĩ trong nội tâm nàng ta, cho nên dù thế nào Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đến Cực Vực.

Sau khi hai người đến nơi, thấy không ít thi thể nằm ở đó, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu vẫn luôn có chút nghi ngờ, cũng không ngừng suy đoán, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì sau khi hai người đến nơi, nhìn thấy những thi thể đó, nằm la liệt, cũng không biết rốt cuộc là ai đã giết chết tất cả bọn họ.

Ma tộc trong thời gian gần đây cũng gặp phải chuyện, cho nên tất cả mọi người trong Ma tộc đều không có nơi nào để trốn, mọi người chỉ cần có chỗ trống là sẽ trốn đi.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu không hiểu, cho nên sau khi đến nơi, đi một lúc lâu mới thấy có người của Ma tộc xuất hiện.

Hai người cũng vô cùng ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì, vì khi hai người đến Ma tộc, căn bản không phải là trạng thái sống như vậy.

Đi vào sẽ thấy người của Ma tộc ở đó, cuộc sống của họ cũng rất thú vị, nhưng lần này lại khiến hai người thật sự vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì họ chưa từng thấy Ma tộc trong trạng thái như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn thấy người của Ma tộc, trong lúc họ đang tìm kiếm thức ăn, cũng không ngừng hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

“Ma tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có ít người qua lại như vậy, trước đây khi chúng ta đến đây, tất cả mọi người đều có mặt, tại sao đột nhiên lại ít người đi nhiều như vậy?” Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu đều có chút tò mò, không biết chuyện gì xảy ra, cho nên lúc đó cũng hy vọng người của Ma tộc có thể giải thích tình hình trước mắt.

Vì bây giờ buộc phải hỏi rõ ràng mọi chuyện, bản thân Diệp Thiên và Uyển Châu đến đây có chút tò mò, nếu không hỏi rõ, hai người trong lòng cũng sẽ có chút không yên.

Cho nên lúc đó người của Ma tộc cũng nói với Diệp Thiên.

“Các vị không biết đó thôi, gần đây có kẻ giết người khắp nơi, cho nên mới dẫn đến một loạt vấn đề xảy ra, tất cả chúng tôi đều không biết chuyện gì.” “Cho nên mọi người sợ đến mức không dám ra ngoài, lần này nếu không phải vì tìm kiếm thức ăn, có lẽ tất cả mọi người sẽ

trốn đi, không xuất hiện ở đây." Diệp Thiên sau khi nghe xong lời của người Ma tộc, đồng thời cũng vô cùng ngạc nhiên, một Ma tộc lớn như vậy rốt cuộc là ai đang làm hại ở đây, lại còn đắc tội với người ta.

Cho nên thực sự có chút không hiểu.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, người của Ma tộc tuy là ma, nhưng lại chưa từng vô cớ làm hại bất kỳ ai.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, tuyệt đối không để người của Ma tộc bị hại.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy có tiếng động truyền ra.

Khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đó, hắn cũng vội vàng đến xem là chuyện gì, nhưng khi Diệp Thiên theo tiếng động đến nơi, mới phát hiện Nguyệt Oánh đang ở đó bắt người của Ma tộc.

Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu, Nguyệt Oánh làm vậy rốt cuộc là vì sao, cho nên lúc Diệp Thiên xuất hiện bên cạnh người Ma tộc, họ cũng vội vàng nói rõ cho Diệp Thiên biết chuyện này rốt cuộc liên quan đến ai.

"Ngài đến đúng lúc lắm, Nguyệt Oánh này và tên ma tộc giết người kia là một phe, ở đây tùy ý làm bậy, cũng đã giết người của Ma tộc chúng tôi, nếu không kịp thời ngăn cản, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." Diệp Thiên lúc đó vạn lần không ngờ, chuyện này cũng có liên quan đến Nguyệt Oánh, lẽ nào nàng ta đã thông đồng với đám người Ma tộc kia rồi?

Diệp Thiên tuy biết bây giờ Nguyệt Oánh và ma tộc là một phe, nhưng hoàn toàn không biết rốt cuộc là để làm gì.

Lần này biết nàng ta xuống phàm, lại còn đến địa bàn Ma tộc, ở đó không ngừng giết chóc người của họ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng muốn hỏi Nguyệt Oánh rốt cuộc là muốn làm gì, có biết làm vậy là sai càng thêm sai không.

Vì vậy Diệp Thiên chủ động ngăn cản, nói với Nguyệt Oánh: "Nguyệt Oánh, ngươi muốn làm gì?

Có biết làm bừa giết người vô tội như vậy sẽ làm hại bao nhiêu người không, người của Ma tộc cũng không có gây chuyện gì với ngươi, tại sao lại làm vậy?" "Ngươi muốn làm gì, lẽ nào ngươi thật sự là một người sắt đá tâm địa sao?" Thực ra trong lúc Diệp Thiên ngăn cản Nguyệt Oánh, cũng cảm thấy có lẽ nàng ta làm vậy có lý do của mình, nhưng bất kể thế nào cũng không cho phép nàng ta ở đây lạm sát người vô tội.

Chương 1520

Người của Ma tộc căn bản cũng không có gây ra sự đồng cảm nào như vậy với nàng ta, tại sao lại làm vậy, cho nên Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu, cũng hy vọng Nguyệt Oánh bây giờ có thể dừng lại.

Hy vọng nàng ta đừng sai càng thêm sai trong những việc mình làm, nhưng Nguyệt Oánh căn bản không có bất kỳ câu trả lời nào, đồng thời cũng đáp lại Diệp Thiên: "Diệp Thiên, Uyển Châu, chuyện này không liên quan gì đến các ngươi, cho nên hy vọng hai người đừng xen vào chuyện này, còn việc ta muốn làm, đó là chuyện của ta, cho nên tuyệt đối đừng xen vào." Lúc đó Nguyệt Oánh trong lúc nói xong, cũng căn bản không để ý đến hai người họ như thế nào, hay muốn làm gì, trực tiếp mang theo đám người Ma tộc của mình đi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên luôn cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như mình thấy, nhưng bất kể vì sao lại bắt người của Ma tộc, rốt cuộc là để làm gì?

Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng, lúc đó hắn cũng có thể lén lút hạ thuật truy tung, vì chỉ có như vậy mới có thể nhìn rõ Nguyệt Oánh rốt cuộc muốn làm gì.

Sau khi Diệp Thiên hạ thuật truy tung, đồng thời cũng để Uyển Châu đi theo.

Bởi vì chuyện này buộc phải điều tra cho ra ngọn ngành, nếu không điều tra rõ ràng, không ai cam tâm tình nguyện buông bỏ hoàn toàn chuyện này.

Cho nên lúc đó vì để có thể theo dõi Nguyệt Oánh tốt hơn, trong quá trình theo dõi mới biết, hóa ra Y Tiên đã sớm nhập ma đạo, sở dĩ

bắt người Ma tộc là để dùng nội đan của họ cho y ăn.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi biết được chuyện này thật sự vô cùng ngạc nhiên, vì họ chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Chẳng trách thời gian này nàng ta lại chịu ở Ma tộc tùy ý, đi bắt những người Ma tộc đó và làm hại tất cả bọn họ, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Cho nên lúc họ đến nơi, Y Tiên đồng thời cũng phát hiện có người theo dõi, lúc đó cũng biết là Diệp Thiên, bèn giao đấu với hắn.

Bởi vì bất kể thế nào, Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm hại người của Ma tộc, bản thân họ không có bất kỳ lỗi lầm nào.

Tại sao lại phải làm hại họ, nếu chỉ vì lợi ích cá nhân, Diệp Thiên dù thế nào cũng sẽ không tha.

Cho nên lúc đó trong lúc giao đấu với Y Tiên, hắn cũng hy vọng y có thể mau chóng sửa đổi.

"Đừng sai càng thêm sai nữa, bản thân cách làm như vậy vì để có thể sống sót mà làm hại người khác, đơn giản là một sai lầm." "Cho nên hôm nay nếu ta đã thấy, tuyệt đối sẽ không để ngươi đi làm hại bất kỳ ai." Lúc đó Diệp Thiên nói với Y Tiên, chẳng qua cũng là để y có chút cảnh giác, đừng tiếp tục làm hại người khác nữa, vì nếu vì để có thể sống sót mà làm hại thân thể người khác, đó đơn giản là không đúng.

Cho nên dù thế nào hắn cũng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra trước mặt mình.

Lúc đó trong lúc giao đấu, Diệp Thiên không hề muốn làm hại y, chỉ hy vọng có thể ngăn chặn triệt để chuyện này.

Ở một diễn biến khác, Uyển Châu cũng vội vàng đi cứu những

người Ma tộc đó.

Bởi vì bất kể thế nào, nếu hai người họ đã hoàn toàn biết chuyện này, tuyệt đối sẽ không để người vô tội bị hại thêm nữa.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cũng vội vàng thả những người Ma tộc còn sống đi, vì bất kể thế nào, chỉ cần bây giờ còn sống nhất định có hy vọng.

Lúc đó Nguyệt Oánh cũng không ngờ, trước đây đã nói với Uyển Châu và Diệp Thiên đừng xen vào chuyện của người khác, nhưng họ lại không nghe.

Vậy thì cũng chỉ có thể ra tay với họ, cho nên lúc đó Uyển Châu và Nguyệt Oánh đã xảy ra xung đột.

"Ta đã nói với hai người các ngươi, đừng ở đây xen vào chuyện của người khác, tại sao cứ phải truy đuổi không tha, thả người của Ma tộc đi, có biết họ có ích lợi lớn đến mức nào đối với ta không." Nguyệt Oánh đến lúc này cũng không cảm thấy việc mình làm là sai, cho rằng những người Ma tộc đó, nếu không giết họ lấy nội đan, thả đi cũng vô ích.

Nhưng Uyển Châu lại cảm thấy những người Ma tộc này không hề làm hại ai, tại sao lại phải lấy mạng họ.

Lẽ nào cứ phải vì lợi ích cá nhân mà đi làm hại người khác, cho nên bất kể thế nào, Uyển Châu tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Cho nên lúc đó nàng cũng bắt đầu ra tay với Nguyệt Oánh.

Ở một diễn biến khác, Y Tiên căn bản không địch lại Diệp Thiên, cho nên lúc đó Nguyệt Oánh vì để có thể bảo vệ Y Tiên, không bị bất kỳ tổn hại nào, cũng không ngừng khổ sở cầu xin.

"Diệp Thiên, xin ngươi hãy tha cho Y Tiên đi, chuyện này ta cũng

không muốn làm vậy, chỉ là không có cách nào khác, nếu không phải vì muốn hồi sinh y, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy." Lúc đó Nguyệt Oánh vì để Y Tiên có thể có chút chuyển biến tốt, cho nên cũng kể lại toàn bộ quá trình cứu sống Y Tiên, nhưng vì lúc đó cũng không có cách nào khác.

Bởi vì Y Tiên bắt đầu ra tay với hắn trước, cho nên lúc đó hắn cũng trói y lại.

Ở một diễn biến khác, Uyển Châu thấy Nguyệt Oánh trong tình trạng như vậy, cũng cảm thấy vô cùng đáng thương, lòng dạ mềm đi.

Bởi vì bất kể thế nào cũng là vì yêu, cho nên mới gây ra những chuyện này.

Lúc đó hai người cũng không có ý định làm hại họ.

Chương 1521

Nhưng bất kể thế nào, chuyện này buộc phải ngăn chặn.

Cho nên Diệp Thiên cũng vội vàng tìm một nơi ở, sau đó bốn người dừng chân.

Bởi vì bất kể thế nào, hắn tuyệt đối không thể để hai người họ tiếp tục như vậy, như thế sẽ có thêm nhiều người bị hại, nhất định phải ngăn chặn.

Sau khi Diệp Thiên tìm được một chỗ dừng chân, hắn đồng thời cũng muốn giữ cả bốn người ở lại, bởi vì hắn cần phải trông chừng Y Tiên và Nguyệt Oánh.

Hắn tuyệt đối không thể để họ tiếp tục đi làm hại người của Ma tộc.

Nếu bây giờ thả hai người này đi, chắc chắn họ sẽ lại tìm đến Ma tộc, và cứ thế này, Ma tộc sẽ phải chịu tổn thất nặng nề.

Diệp Thiên không thể nhắm mắt làm ngơ, cũng không thể để Y Tiên và Nguyệt Oánh lún sâu vào sai lầm.

Trong lòng Diệp Thiên lúc này có một cảm nhận sâu sắc, hắn biết Y Tiên và Nguyệt Oánh làm vậy chẳng qua cũng chỉ để Y Tiên có thể sống sót tốt hơn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đôi khi vẫn có thể tìm ra những phương pháp khác.

Nếu chỉ biết làm hại người khác để đổi lấy mạng sống, Diệp Thiên cảm thấy việc làm này, dù thế nào cũng là sai trái.

Vì vậy, để mọi chuyện có thể tiến triển tốt hơn, Diệp Thiên mới không ngừng canh chừng hai người, hy vọng có thể ngăn chặn những

suy nghĩ đó của họ.

Thực ra, Nguyệt Oánh cũng không muốn dùng cách này để cứu Y Tiên, nhưng trước mắt thật sự không còn cách nào khác, nên mới phải đi làm hại người của Ma tộc.

Nhưng bây giờ có Diệp Thiên canh giữ, nàng ta cũng không còn cách nào, bèn đưa ra một lời thỉnh cầu với Diệp Thiên.

"Sự tình đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, hay là ngươi lấy nội đan của ta ra đi, ta nguyện ý đổi lấy sự bình an cho Y Tiên, nên mong ngươi hãy giúp ta hoàn thành chuyện này." Nguyệt Oánh lúc đó tha thiết cầu xin, chỉ mong Y Tiên có thể sống sót.

Chỉ cần Y Tiên sống, nàng có chết cũng cam lòng.

Cách làm này lúc đó quả thực khiến Diệp Thiên và Uyển Châu vô cùng cảm động, bởi vì một người vì cứu người kia mà nguyện ý hy sinh bản thân, lại không hề có một lời oán thán nào.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Cách làm này ta tuyệt đối không đồng ý.

Nếu ngươi từ bỏ mạng sống của mình để cứu một người khác, ta lại càng không thể đồng ý." Diệp Thiên dứt khoát từ chối đề nghị của Nguyệt Oánh, bởi vì hắn đã quyết định sẽ cứu Y Tiên sống lại, nhưng không muốn dùng tính mạng của bất kỳ ai để trao đổi.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể an lòng cứu chữa.

"Yên tâm đi, chuyện của Y Tiên cứ giao cho ta.

Ta nhất định sẽ khiến hắn khỏe lại, và cũng tuyệt đối không làm tổn hại đến tính mạng của bất kỳ ai." "Ngươi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là đủ rồi." Nguyệt Oánh lúc đó nghe Diệp Thiên nói vậy, trong

lòng dường như đã bình tĩnh lại rất nhiều, bởi vì nàng ta cứ ngỡ Diệp Thiên không đồng ý thì Y Tiên chắc chắn sẽ mất mạng.

"Trong khoảng thời gian sắp tới, ta nhất định sẽ tìm ra cách tốt hơn để cứu Y Tiên sống lại, nhưng ngươi phải kiên nhẫn chờ đợi, đừng nóng vội." Nguyệt Oánh cuối cùng cũng có thể yên tâm, không còn lo lắng nữa.

Sau khi trải qua những chuyện này, Uyển Châu và Nguyệt Oánh vẫn luôn có mâu thuẫn vì chuyện đó.

Nhưng kể từ sau đó, hai người dường như cũng đã thân thiết hơn không ít, không còn như trước kia nữa.

Lúc này, Diệp Thiên vẫn luôn nghiên cứu xem rốt cuộc Y Tiên bị làm sao.

Nhưng qua quan sát gần đây, Diệp Thiên phát hiện Y Tiên đã mất đi lý trí.

Khi Diệp Thiên thấy tình trạng của Y Tiên như vậy, hắn đoán rằng có lẽ cũng không có tác dụng gì lớn, nên hắn và Uyển Châu cũng thả lỏng cảnh giác.

Nếu không, suốt thời gian qua họ đã quá bận rộn vì chuyện này, khiến cả thân thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy Y Tiên đã đến mức này, có lẽ cũng không thể gây rối thêm nữa, nên không canh chừng nữa.

Nhưng không ai ngờ rằng, Y Tiên lại một lần nữa đột nhiên nổi điên.

Chương 1522

Khi Diệp Thiên phát hiện ra, hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này thì không phải là cách.

Hắn phải nhanh chóng khống chế Y Tiên.

Mặc dù Diệp Thiên muốn giúp đỡ, nhưng Y Tiên lại thay đổi lớn đến vậy ngay thời điểm mấu chốt này.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng khống chế Y Tiên, đồng thời nhanh chóng ra ngoài tìm tiên thảo.

Bởi vì hiện tại, nếu muốn khống chế Y Tiên, không có sự trợ giúp của tiên thảo thì tuyệt đối không thể làm được.

Lúc đó Nguyệt Oánh cũng vô cùng lo lắng, vì nàng vẫn luôn hy vọng Y Tiên có thể được cứu chữa thành công càng sớm càng tốt.

Nhưng hiện tại, mọi chuyện không hề tiến triển nhanh như tưởng tượng.

Sau khi Diệp Thiên rời đi, chỉ còn lại một mình Uyển Châu ở đó trông chừng hai người.

Nhưng thực lực của một mình Uyển Châu không thể chống lại cả hai, nên lúc đó Nguyệt Oánh đã nắm bắt cơ hội này.

Nàng ta bắt đầu điều khiển Y Tiên.

Trong quá trình điều khiển, nàng ta cũng đã đánh Uyển Châu bị thương nặng.

“Nguyệt Oánh, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Trời đã giúp chúng ta rồi, ta sở dĩ giam ngươi ở đây cũng là để giúp ngươi vượt qua khó khăn.” “Bây giờ ngươi không những không

biết ơn, ngược lại còn đánh ta bị thương, rốt cuộc là vì sao?" Uyển Châu lúc đó thực sự không hiểu, Nguyệt Oánh làm vậy rốt cuộc là muốn gì, chẳng lẽ cứ muốn sai lại càng sai ư?

Trước đây mọi người cũng đã rất hòa hợp với nhau.

Cớ sao bây giờ lại làm nàng bị thương như vậy?

Vì vậy, Uyển Châu nhất định phải hỏi cho rõ.

Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi lại lần nữa, Nguyệt Oánh đã thề thốt nói với nàng.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết ta làm vậy để làm gì sao?

Ta đánh ngươi bị thương là để nhanh chóng đoạt lấy nội đan của Diệp Thiên, như vậy mới có thể khiến Y Tiên hoàn toàn khỏe lại." Trong lúc nói chuyện, Nguyệt Oánh cũng không ngừng tấn công, cốt là để Uyển Châu hiểu rõ rằng việc nàng ta muốn làm bây giờ nhất định phải làm cho bằng được.

Nếu không làm được, trong lòng nàng ta sẽ không bao giờ cam tâm.

Uyển Châu lúc này thật sự có chút hối hận.

Bởi vì ban đầu nàng và Nguyệt Oánh đã có mối quan hệ tốt đẹp, không ngờ lại gây ra sai lầm lớn.

Nguyệt Oánh từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi thói xấu, cứ làm theo ý mình.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã giải thích mọi chuyện rất rõ ràng, bây giờ hắn cũng đã ra ngoài tìm tiên thảo.

Tại sao không thể đợi một chút?

Lúc đó Nguyệt Oánh đã không thể đợi được nữa, cũng không quan tâm sẽ làm gì, chỉ cần đạt được mục đích.

Vì vậy, nàng ta sai Y Tiên nhanh chóng đưa Uyển Châu đi, sau đó tìm tung tích của Diệp Thiên để lấy nội đan.

Trong khi đó, ở một nơi khác, Diệp Thiên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn một lòng một dạ nhanh chóng đi tìm tiên thảo, để có thể thuận lợi trở về cứu chữa cho Y Tiên.

Mặc dù trên đường có thể sẽ có gian nan trắc trở, nhưng Diệp Thiên lại có một trái tim lương thiện.

Bởi vì chuyện đã hứa với người khác, hắn nhất định sẽ làm được.

Chương 1523

Nhưng hắn vạn lần không ngờ rằng, cùng lúc đó, Uyển Châu lại đang lâm vào tình cảnh hiểm nghèo.

Bởi vì Nguyệt Oánh lúc đó đã sớm lên kế hoạch cho mọi thứ, bao gồm cả việc tự đánh mình bị thương cũng là do một mình nàng ta sắp đặt, để có thể chiếm được lòng tin của Diệp Thiên, đồng thời lấy được nội đan.

Nếu không, Nguyệt Oánh căn bản không có cách nào để hoàn thành triệt để chuyện này.

Vì vậy, để có thể thuận lợi lấy được nội đan, cũng như đảm bảo Y Tiên khỏe lại, Nguyệt Oánh bây giờ thật sự đã dốc hết sức lực.

Chỉ cần có thể làm được điều đó, cho dù phải hy sinh cái giá lớn đến đâu, làm hại ai, nàng ta cũng sẽ không có bất kỳ lời oán thán hay lòng trắc ẩn nào.

Lúc đó, Diệp Thiên đang không ngừng tìm kiếm tiên thảo trên Tuyết Phong.

Bởi vì ở đó có rất nhiều tiên thảo sinh trưởng.

Nếu Diệp Thiên có thể thuận lợi tìm thấy, hắn có thể lập tức quay về, giải quyết tất cả những vấn đề này.

Như vậy, Y Tiên cũng sẽ không đột nhiên nổi điên nữa.

Vì vậy, chuyến đi lần này của Diệp Thiên thật sự vô cùng thuận lợi.

Vừa đến Tuyết Phong, hắn đã tìm thấy mấy cây tiên thảo và nhanh chóng hái hết.

Đúng là nơi này có rất nhiều thứ tốt, hầu như đều ở trên Tuyết Phong.

Trong lúc hái thuốc, hắn còn thấy cả tuyết liên, liền tiện tay hái luôn.

Diệp Thiên không hề dừng bước, vội vã quay về.

Hắn biết thời gian rất gấp, tuyệt đối không thể lãng phí.

Khi quay về, hắn thấy Nguyệt Oánh bị thương nặng.

Diệp Thiên cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, bởi vì lúc này Nguyệt Oánh bị thương trông rất thật, vết thương không hề nhẹ.

Vì vậy, Diệp Thiên phải nhanh chóng chữa trị vết thương cho Nguyệt Oánh, sau đó mới hỏi nguyên nhân.

Hắn đặt tất cả mọi thứ xuống để chữa thương cho nàng ta.

Bởi vì Nguyệt Oánh bị thương nặng đã hôn mê, nên Diệp Thiên có hỏi cũng không hỏi ra được gì.

Hắn chỉ có thể đợi nàng dưỡng thương xong rồi mới hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Diệp Thiên nhanh chóng chữa thương cho Nguyệt Oánh, không lâu sau nàng ta đã tỉnh lại.

Diệp Thiên liền vội vàng hỏi.

“Nguyệt Oánh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ai đã đánh ngươi bị thương?

Còn Uyển Châu và Y Tiên đang ở đâu?” Vì Diệp Thiên không biết chuyện gì đã xảy ra, nên chỉ có thể hỏi Nguyệt Oánh.

Nàng ta trả lời Diệp Thiên.

“Là Y Tiên đã đánh ta bị thương thành ra thế này.

Sau khi ngươi đi, Y Tiên bắt đầu nổi điên, nên đã đưa cả Uyển Châu đi rồi." Khi Diệp Thiên nghe Y Tiên nổi điên, hắn không hề nghi ngờ, bởi vì trước khi hắn rời đi đã từng xảy ra tình trạng này.

Vì vậy, Diệp Thiên và Nguyệt Oánh cùng nhau đi tìm tung tích của họ.

Mặc dù Uyển Châu bị Y Tiên đưa đi, nhưng nàng vẫn rất cảnh giác.

Chương 1524

Sau khi rời đi, nàng bắt đầu để lại ký hiệu để phòng khi Diệp Thiên tìm kiếm.

Trong lòng Uyển Châu biết rất rõ một điều, nếu Diệp Thiên sau khi hái tiên thảo trở về mà không thấy nàng, chắc chắn sẽ đi tìm.

Vì vậy, dọc đường Uyển Châu liên tục làm ký hiệu mà không để Y Tiên phát hiện.

Bởi vì Uyển Châu biết rõ, tất cả đều là âm mưu.

Nếu Diệp Thiên tìm thấy nàng, hắn nhất định sẽ không để nàng gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Dù sao hai người đã ở bên nhau một thời gian rất dài, giữa họ có sự ăn ý.

Nếu Uyển Châu đã để lại ký hiệu, thì Diệp Thiên tuyệt đối không thể không tìm thấy.

Vì vậy, để có thể giải quyết tốt mọi chuyện, Uyển Châu hy vọng những ký hiệu mình để lại đừng bị người khác phát hiện, chỉ cần Diệp Thiên phát hiện là được rồi.

Lúc đó, Diệp Thiên hoàn toàn không ngờ rằng, tất cả đều là do Nguyệt Oánh làm.

Những lời nàng ta nói bây giờ hoàn toàn là giả dối.

Để biến những lời nói dối này trở thành sự thật một cách hợp lý, Nguyệt Oánh mới tự đánh mình bị thương.

Như vậy cũng sẽ khiến Diệp Thiên hiểu lầm rằng nàng ta thực sự bị Y Tiên làm hại.

Như thế, nàng ta có thể hoàn thành mọi việc một cách hoàn hảo.

Trong khi đó, ở một nơi khác, Y Tiên đã ném Uyển Châu xuống chân núi.

Hắn biết rằng, nếu không khống chế được nàng, thì sẽ không thể khiến Diệp Thiên khuất phục.

Vì vậy, sau khi ném nàng xuống chân núi, để ngăn Uyển Châu bỏ chạy, hắn đã thiết lập một trận pháp ở đó.

Nếu không phải chính hắn gỡ bỏ trận pháp, thì Uyển Châu đừng hòng thoát khỏi đây.

Nhưng Uyển Châu cảm thấy nếu cứ ngồi chờ chết thì thật sự không cam tâm.

Vì vậy, nàng định nhân lúc Y Tiên không để ý mà bỏ chạy, nhưng không ngờ lại bị phát hiện.

Bởi vì hiện tại Uyển Châu hoàn toàn không phải là đối thủ của Y Tiên, nên khi giao đấu, nàng đã bị thương nặng.

Lúc đó, Uyển Châu cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, Diệp Thiên lại có thể ra tay độc ác như vậy với mình.

Nhưng nàng lại phát hiện dường như Y Tiên vẫn còn một chút ký ức, nên nàng bắt đầu nói chuyện với hắn, muốn thăm dò.

Bởi vì nếu trong quá trình thăm dò, nàng có thể thấy Y Tiên thực sự còn lưu giữ ký ức, thì chắc chắn sẽ có chuyển biến tốt.

Vì vậy, Uyển Châu cảm thấy phải thử một lần.

Bởi vì chỉ có thử mới có cơ hội chờ đợi Diệp Thiên đến mà không bị lừa.

Uyển Châu bây giờ thực sự có chút căm hận Nguyệt Oánh vì những việc nàng ta đã làm.

Bởi vì những việc đó hoàn toàn không xuất phát từ nội tâm, đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng khinh.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Uyển Châu nhất định phải cố gắng chờ Diệp Thiên đến cứu, nói cho hắn biết tất cả mọi chuyện, để hắn hiểu rõ rằng tất cả những gì đang diễn ra đều là âm mưu.

Lúc đó, Diệp Thiên và Nguyệt Oánh đang trên đường tìm kiếm Y Tiên cũng đã thuận lợi đến nơi, vì họ đã thấy những ký hiệu mà Uyển Châu để lại.

Khi thấy Uyển Châu đang ở trong trận pháp, Diệp Thiên vô cùng lo lắng, vội vàng xông vào giải cứu.

Nhưng Diệp Thiên hoàn toàn không biết đầu đuôi câu chuyện, tất cả đều do Nguyt Oánh bày ra.

Chương 1525

Vì vậy, khi Diệp Thiên xông vào trận pháp, không những không cứu được Uyển Châu, ngược lại còn bị mắc kẹt trong đó.

Lúc đó Diệp Thiên quả thực quá nóng lòng, sợ Uyển Châu bị tổn thương nên mới vội vàng muốn cứu nàng ra.

Nhưng hắn không ngờ rằng không những không cứu được người mà còn tự mình mắc kẹt.

Khi Uyển Châu thấy Diệp Thiên đến cứu, nàng cũng biết hắn nhất định đã bị Nguyệt Oánh lừa gạt, trong lòng không biết căm hận đến mức nào.

Thế là Uyển Châu bắt đầu không ngừng lớn tiếng mắng nhiếc Nguyệt Oánh.

“Nguyệt Oánh, ngươi đúng là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi!

Sao ngươi có thể làm ra chuyện như vậy?

Vốn dĩ hai chúng ta đã có ơn với ngươi, Diệp Thiên vì cứu Y Tiên mà đã trải qua biết bao gian khổ mới tìm được tiên thảo.” “Vậy mà ngươi lại giở trò đâm sau lưng, dùng thủ đoạn âm hiểm như vậy.

Ngươi hãy nhớ kỹ, nếu ta ra khỏi đây được, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi yên!” Uyển Châu lúc đó thực sự không thể chịu đựng được nỗi phẫn hận trong lòng, bởi vì nàng cảm thấy những việc Nguyệt Oánh làm không chỉ bỉ ổi.

Nàng ta hoàn toàn không nghĩ rằng làm như vậy có làm hại người khác hay không.

Bởi vì nàng và Diệp Thiên từ đầu đến cuối đều vì lợi ích của Nguyệt Oánh, chuẩn bị mọi thứ, chỉ mong có thể chữa khỏi cho Y

Tiên.

Nhưng bây giờ đổi lại được cái gì?

Vì vậy, Uyển Châu cảm thấy dù có mắng nhiếc Nguyệt Oánh ở đây cũng không thể trút hết được cơn giận.

Lúc đó, Nguyệt Oánh căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Đã chọn làm thế này thì phải lấy được nội đan của Diệp Thiên, nên dù thế nào cũng sẽ không thả hai người họ ra.

Nhưng đúng lúc này, Y Tiên không biết vì sao lại phá vỡ trận pháp, thả cả hai người ra.

Sau đó Diệp Thiên nhân cơ hội đánh hắn bị thương.

Bởi vì dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng cảm thấy việc làm của Y Tiên thực sự trái với lẽ thường, đặc biệt bỉ ổi không chịu nổi.

Vốn dĩ mọi người lúc đó đều ổn, tại sao lại phải dùng đến hạ sách này, bày mưu tính kế với tất cả mọi người?

Cùng lúc đó, Uyển Châu cũng bắt đầu thử nói chuyện với Y Tiên, vì nàng cảm thấy dường như trước đó đã phát hiện có điều gì đó không đúng.

Nếu hắn thực sự còn ký ức, thì có thể kích thích được, như vậy có thể khống chế mọi cảm xúc của hắn, bao gồm cả năng lực bộc phát bây giờ.

Bởi vì nàng cảm thấy Y Tiên dường như có thể trở lại trạng thái bình thường.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu quyết định phải thử một lần, bởi vì chỉ có thử mới có thể biết rõ rốt cuộc có phải như mình nghĩ hay không.

Trong lúc nói chuyện, điều khiến Uyển Châu không ngờ là, Y Tiên trong một khoảnh khắc đã hoảng sợ bỏ chạy.

Trên đường đi, hắn không ngừng phá hoại.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ rằng, trong lúc Y Tiên nổi điên lại có thể làm ra chuyện như vậy, nên lúc đó họ thực sự vô cùng hối hận vì đã không kịp thời ngăn cản hắn.

Những người qua đường khi thấy tình cảnh này đều sợ hãi vô cùng.

Dù sao lúc đó người qua đường đều là người bình thường, nếu thấy cảnh này mà không sợ thì chắc chắn là nói dối.

Nhưng tất cả mọi người đều không biết phải làm sao mới có thể giải quyết được tình hình trước mắt.

Lúc đó, Nguyệt Oánh vẫn còn bị thương, nhưng nàng lại vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Y Tiên, nên đã vội vã đi tìm hắn.

Nếu Y Tiên xảy ra chuyện gì, trong lòng Nguyệt Oánh chắc chắn sẽ vô cùng tự trách và đau khổ.

Chương 1526

Vì vậy, dù trên người có vết thương, nàng cũng không quên đi tìm Y Tiên, bởi vì nàng cảm thấy tình hình của hắn còn nghiêm trọng hơn mình bây giờ.

Nếu không tìm thấy hắn, lỡ như xảy ra sự cố mà không có biện pháp đối phó, thì phải làm sao?

Cho nên lúc đó, Nguyệt Oánh mang theo vết thương, mặc dù vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn luôn kiên trì.

Trong đầu nàng, tất cả những hình ảnh hiện lên đều liên quan đến Y Tiên.

Chỉ cần hắn được bình an vô sự, dù Nguyệt Oánh có bị thương hay mất đi sinh mệnh, cũng sẽ không bao giờ cảm thấy bi ai hay có bất kỳ áp lực nào.

Bởi vì trong lòng nàng, sự tồn tại và sinh mạng của Y Tiên còn quan trọng hơn cả tín niệm của mình.

Cuối cùng, hoàng thiên không phụ lòng người, Nguyệt Oánh mang theo vết thương đã tìm thấy Y Tiên.

Để có thể giải quyết triệt để chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đuổi theo sau.

Nhưng họ không ngờ rằng, lúc này Y Tiên lại đang muốn ra tay sát hại Nguyệt Oánh.

Bởi vì lúc này Y Tiên hoàn toàn không thể khống chế được thần trí của mình, trước đó đã có hiện tượng bạo loạn xảy ra.

Vì vậy, lúc này Nguyệt Oánh vô cùng nguy hiểm.

Khi Y Tiên muốn giết Nguyệt Oánh, cũng là vì trong lòng hắn bây giờ có một suy nghĩ.

Hắn đã biết được phần nào những việc mà Nguyệt Oánh đã làm, ký ức của hắn cũng đã khôi phục được vài phần.

Mặc dù chưa hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng có một chút.

Khi Diệp Thiên chứng kiến cảnh này, hắn thực sự không thể tưởng tượng được Y Tiên rốt cuộc đang làm gì.

Tại sao lại muốn giết Nguyệt Oánh?

Trong lúc hắn đang do dự, Y Tiên quay đầu lại nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, mau giết ta đi." Thực ra, trong lòng Diệp Thiên hiểu rất rõ Y Tiên đang nghĩ gì.

Nếu hắn đã có suy nghĩ như vậy, Diệp Thiên cũng nguyện ý thành toàn cho hắn, bởi vì đây có lẽ là tâm nguyện cuối cùng của hắn.

Nếu ngay cả tâm nguyện này cũng không thể giúp hắn hoàn thành, Diệp Thiên cũng cảm thấy thực sự hổ thẹn.

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, Diệp Thiên đã lựa chọn giết chết Y Tiên.

Sau đó, hắn và Uyển Châu cùng nhau hợp sức chôn cất hai người họ lại với nhau.

Mặc dù Diệp Thiên làm vậy không phải là điều hắn mong muốn, nhưng hắn biết rằng nếu mọi chuyện đã có yêu cầu như vậy, thì không bằng hãy thỏa mãn nguyện vọng đó.

Có lẽ hai người họ ở dưới suối vàng cũng sẽ được ở bên nhau hạnh phúc.

Lúc đó, trong lòng Uyển Châu cũng có rất nhiều điều không nỡ, nhưng đôi khi hiện thực lại tàn khốc như vậy.

Càng không muốn làm, nó lại càng không ngừng đuổi theo.

Sau khi hoàn thành việc này, Diệp Thiên và Uyển Châu lại một lần nữa lên đường, đến Thiên Giới để tìm cuốn cấm thư của Nguyệt Oánh.

Bởi vì chuyện này mặc dù có vẻ đã kết thúc, nhưng vẫn còn rất nhiều việc chưa được giải quyết.

Vì vậy, hai người nhất định phải giải quyết triệt để chuyện này, như vậy mới có thể đảm bảo tất cả các vấn đề không tái diễn.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu đều không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng có những chuyện hai người bắt buộc phải tham gia, nếu không thì thật sự không thể làm được.

Vì vậy, đối với chuyện này, hai người không hề đả thảo kinh xà, cũng không để bất kỳ ai biết rõ.

Nhưng dù không để người khác biết, Lý Tĩnh lúc đó cũng nghe người khác nói Diệp Thiên và Uyển Châu đã trở về, nên khi biết tin, liền vội vàng đi tìm.

Chương 1527

“Nghe nói hai người đã trở về, ta thật sự rất lo lắng.

Không biết lần này đi có gặp Nguyệt Oánh không, bởi vì gần đây ta đã không gặp nàng ấy một thời gian dài, nên không biết hai người có gặp không.” Lý Tĩnh lúc đó vẫn luôn không ngừng tìm kiếm Nguyệt Oánh, nhưng cuối cùng vẫn không có tung tích, cũng không biết rốt cuộc nàng đã đi đâu.

Sau đó mới nghĩ ra, vì Diệp Thiên và Uyển Châu vẫn luôn có mối liên hệ với Nguyệt Oánh, nên có lẽ lần này hai người trở về sẽ mang theo tin tức quan trọng.

Vì vậy, trong lúc hỏi han, Diệp Thiên không nói lời nào.

Uyển Châu không ngừng nói dối, bởi vì chuyện Nguyệt Oánh đã chết, nàng không muốn nói cho bất kỳ ai biết trước.

Đồng thời cũng không phải cố ý che giấu, chỉ là có một số việc chưa làm xong, nên bây giờ tuyệt đối không thể đả thảo kinh xà.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng nói với Lý Tĩnh.

“Hai chúng ta cũng không gặp, rốt cuộc nàng ấy ở đâu, ngươi không tìm thấy sao?

Bây giờ người mất tích, chuyện này thật là…” Lúc đó, Uyển Châu khi nói dối cũng tỏ ra rất tự nhiên, vì nàng không muốn bất kỳ ai biết.

Cho nên sau khi nói xong, Lý Tĩnh cũng đã đoán ra được tất cả suy nghĩ của họ.

Thế là hắn bắt đầu nói ra tất cả những gì mình nghĩ.

Bởi vì Lý Tĩnh lúc đó cảm thấy Diệp Thiên và Uyển Châu lần này

đột nhiên trở về Thiên Đình, nhất định có chuyện cần làm.

Nhưng những lời nói ra từ miệng họ, hắn hoàn toàn không tin.

Vì vậy, Lý Tĩnh cũng đã đoán ra được một hai phần.

Sau khi hắn nói ra, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đã thiêu hủy cuốn cấm thư của Nguyệt Oánh ngay trước mặt hắn.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu, bất kể làm việc gì, đều có lý lẽ của riêng mình.

Nếu không có lý lẽ nhất định, họ cũng tuyệt đối không thể làm ra.

Vì vậy, khi các thủ vệ thấy tình hình này, cũng bắt đầu tranh cãi với họ.

Bởi vì Diệp Thiên và Uyển Châu từ trước đến nay chưa bao giờ coi trọng bọn họ, bất kể làm gì, cũng luôn lấy hai người làm trung tâm.

Vì vậy, lúc đó, các thủ vệ cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng, bởi vì phải bẩm báo với Thiên Đế, để Thiên Đế quyết định, tuyệt đối không thể để Diệp Thiên và Uyển Châu tự ý làm bậy ở đây.

Bởi vì Thiên Giới có quy củ của Thiên Giới, nếu nhân viên thủ vệ ngay cả chút việc này cũng không làm được, thì làm sao có thể ăn nói với Thiên Đế?

Cho nên lúc đó, họ cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng, cũng tuyệt đối không thể để hai người Diệp Thiên hồ đồ làm bất cứ chuyện gì ở đây.

Bởi vì các thủ vệ cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng, nhất định phải báo cáo cho Thiên Đế.

Nếu thật sự có vấn đề, mọi người thực sự không gánh nổi trách nhiệm này, lại càng không thể đối phó.

Tất cả các thủ vệ đều biết, họ căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Nếu cứ phải cứng rắn làm như vậy, thì mọi người chỉ có thể bẩm báo cho Ngọc Đế, để ngài quyết định.

Vì vậy, khi Lý Tĩnh diện kiến Thiên Đế, cũng đã kể lại chuyện của Nguyệt Oánh, bởi vì bất kể thế nào, chuyện này đều là Diệp Thiên và Uyển Châu không đúng.

Dù xuất phát từ tâm tư gì, ít nhất làm như vậy cũng chưa được sự đồng ý của Thiên Đế.

Lúc đó Lý Tĩnh cũng cảm thấy làm như vậy thực sự có chút quá đáng, không coi người của Thiên Giới ra gì.

Cho nên trong lúc nói chuyện, Thiên Đế cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Cấm thư một khi bị hủy, thì có rất nhiều chuyện thực sự không biết phải làm thế nào mới có thể giải quyết triệt để tất cả vấn đề.

Chương 1528

Trong khi đó, ở một nơi khác, Vương Mẫu sau khi biết tin Nguyệt Oánh qua đời, cả người chìm trong nỗi đau thương tột độ.

Bởi vì lúc đó, Vương Mẫu đối với Nguyệt Oánh thật sự hết mực yêu thương, đặc biệt có tình cảm.

Bất kể xảy ra chuyện gì, sự yêu mến của Vương Mẫu dành cho Nguyệt Oánh, mọi người đều nhìn thấy rõ.

Cũng biết rằng từ trước đến nay, Vương Mẫu luôn coi nàng là người thân cận nhất.

Bất kể ai muốn làm hại Nguyệt Oánh, Vương Mẫu chắc chắn sẽ là người đầu tiên ra mặt bảo vệ, ở bên cạnh nàng, không để bất kỳ ai được như ý.

Lần này sau khi nghe tin nàng qua đời, cả người không biết đau thương đến mức nào.

Vì vậy, lúc đó bà cũng vội vàng phái người xuống trần gian, mang thi thể của Nguyệt Oánh về.

"Lần này phái ngươi đi, nhất định phải mang thi thể của Nguyệt Oánh về, và phải mai táng một cách long trọng, như vậy mới xứng đáng với nàng.

Chết cũng phải chết một cách vẻ vang." Lúc đó Vương Mẫu làm như vậy, chẳng qua là vì bà cảm thấy Nguyệt Oánh thật sự quá đáng tiếc, còn trẻ như vậy mà đã hy sinh tính mạng.

Bất kể thế nào, Vương Mẫu cũng cảm thấy nên chăm sóc nàng thật tốt, cho dù bây giờ đã trở thành người chết, cũng nhất định phải để nàng ra đi một cách vẻ vang, tuyệt đối không thể quá sơ sài.

Vì vậy, lúc đó chuyện này cũng đã khiến tất cả các thần tiên không ngừng bàn tán.

Bởi vì mọi người đã bàn tán về chuyện của Nguyệt Oánh một thời gian dài.

Chỉ là từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ xảy ra sự kiện nghiêm trọng như vậy, lại càng không nghĩ rằng người thân của Vương Mẫu không hề trách móc, ngược lại còn đối tốt với Nguyệt Oánh như vậy.

Các thần tiên đương nhiên muốn nhân chuyện này để có được một thông tin quan trọng, đồng thời cũng để mọi người dựa vào một loạt vấn đề này mà tiếp tục hành động.

Bởi vì trong lòng tất cả các thần tiên đều có một suy đoán, cũng không biết phải làm thế nào mới có thể giải quyết triệt để những vấn đề này.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi biết chuyện này, cũng vội vàng đi tìm Vương Mẫu.

Bởi vì dù sao làm như vậy cũng có chút không thỏa đáng.

Nguyệt Oánh đã chết, không cần thiết phải hạ táng long trọng như vậy.

Cho nên họ cảm thấy việc làm của Vương Mẫu không cân nhắc đến cảm nhận của mọi người.

Vì vậy, khi họ tìm Vương Mẫu để thảo luận về chuyện này, trong lòng Vương Mẫu cũng vô cùng khó chịu, thế là đã xảy ra tranh cãi với hai người.

“Các ngươi không có quyền quản ta sẽ đối xử với Nguyệt Oánh như thế nào, trong lòng ta tự có tính toán.

Ở Thiên Giới rộng lớn này, ta với tư cách là Vương Mẫu làm việc,

đến lượt các ngươi ở đây chỉ tay năm ngón sao?" Lúc đó, Vương Mẫu khi thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đến, cả người hoàn toàn mất kiểm soát, không còn chịu sự điều khiển của lý trí.

Bởi vì sau khi mất đi Nguyệt Oánh, Vương Mẫu luôn cảm thấy bên cạnh mình thiếu đi một thứ gì đó.

Vì vậy, bà chỉ cảm thấy có thể làm chút gì đó cho nàng là đã mãn nguyện rồi.

Nhưng bà không ngờ rằng, tất cả các thần tiên lại bắt đầu chỉ trỏ.

Mặc dù Vương Mẫu không nói gì, nhưng trong lòng bà còn đau khổ hơn bất kỳ ai.

Bởi vì bà biết rất rõ, bất kể trước đây Nguyệt Oánh đã làm chuyện gì, trong mắt Vương Mẫu nàng vẫn luôn là người tốt nhất.

Bà cũng tuyệt đối không để nàng chịu bất kỳ tổn thương nào, lần này cũng vậy.

Cho nên lúc đó, Vương Mẫu căn bản không thèm để ý đến những lời nói của người khác.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không phải muốn chỉ trích những việc làm của Vương Mẫu, mà là muốn bà biết rõ rằng, những việc Nguyệt Oánh đã làm trước đây đã bị tất cả các thần tiên phỉ nhổ.

Cho nên nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ gây ra sự bất mãn của mọi người.

Chương 1529

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ Vương Mẫu lại cố chấp như vậy.

Dường như bất kể ai nói gì cũng không lọt tai.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng không ngừng nổi giận và cãi vã, bởi vì nàng cảm thấy người bây giờ đã chết rồi, nói những lời này có ý nghĩa gì?

Những người này cũng căn bản không hiểu rõ tình hình thực sự là như thế nào.

Lúc đó, Diệp Thiên xuống trần gian, thấy thi thể của Y Tiên cũng đã bị vứt ở bãi tha ma.

Hắn cảm thấy chuyện này thực sự có chút không hợp tình hợp lý.

Dù sao người cũng đã chết, nếu lại đối xử với thi thể như vậy thì có chút không tôn trọng.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên biết chuyện này, cũng vội vàng lên trời muốn cùng Thiên Đế thương lượng về vấn đề liên quan.

Bởi vì hắn không muốn Y Tiên và Nguyệt Oánh phát triển đến mức này, thực sự vô cùng không dễ dàng.

Cho nên Diệp Thiên thật sự không nỡ nhìn họ âm dương cách biệt.

Lúc sống đã không ở bên nhau, đến lúc chết cũng không thể chôn cất cùng nhau.

Vì vậy, Diệp Thiên biết chuyện này chỉ có thể do Thiên Đế ra mặt mới có thể giải quyết được sự phẫn nộ của tất cả các thần tiên, cũng như làm cho chuyện này nhanh chóng được giải quyết.

Để chuyện này có thể được giải quyết triệt để, lúc đó Diệp Thiên cũng rất ôn hòa thương lượng với Thiên Đế.

Bởi vì hắn phải được sự đồng ý của Thiên Đế mới có thể làm theo những gì mình đã nói.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng đã nói hết suy nghĩ của mình cho ngài biết.

Hắn muốn Y Tiên và Nguyệt Oánh được hợp táng trên trời, như vậy mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Mặc dù Diệp Thiên không biết chuyện này liệu có được Thiên Đế đồng ý hay không, nhưng dù thế nào cũng phải thử một lần.

Bởi vì chỉ có thử mới có thể biết rõ, kết quả có giống như mình tưởng tượng hay không.

Vì hắn cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể chuyển biến tốt đẹp.

Chuyện ở Thiên Giới tạm thời lắng xuống.

Trong khi đó, Thái Thượng Lão Quân ở trần gian cũng đã ở một thời gian khá lâu.

Lần này nếu không phải vì bắt được con cự điêu, ông ta cũng không có cách nào trở về Thiên Giới.

Khi trở về Thiên Giới, ông ta liền bắt đầu khoe khoang với tất cả mọi người, dường như chỉ có mình là người có năng lực nhất.

Lúc đó, tất cả những người có mặt đều cảm thấy Thái Thượng Lão Quân, bất kể ở phương diện nào, cũng đều siêu phàm hơn người thường.

Vì vậy, sau khi mang thứ này về, ông ta cũng cho tất cả mọi người trên Thiên Giới xem, để thấy ông ta là người có năng lực đến mức nào.

Một con cự điêu như vậy cũng có thể mang về, có thể thấy thực lực của Thái Thượng Lão Quân thực sự không thể xem thường.

Lúc đó, Uyển Châu khi thấy con cự điêu này liền cảm thấy vô cùng thú vị.

Bởi vì Uyển Châu từ trước đến nay vẫn luôn có tâm hồn như một đứa trẻ, mỗi khi gặp bất kỳ thứ gì vui vẻ, chắc chắn sẽ yêu thích không rời tay.

Vì vậy, khi thấy con cự điêu xuất hiện trước mặt, Uyển Châu dường như vô cùng thích thú, thế là bắt đầu muốn giao lưu với nó.

Mặc dù chỉ là một con điêu, nhưng lại khiến Uyển Châu cảm thấy trong lòng đặc biệt vui vẻ.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân từ trước đến nay đều không thích Uyển Châu, nên lúc đó liền ra lệnh cho cự điêu làm tổn thương nàng.

Chương 1530

Cách làm này của Thái Thượng Lão Quân thực sự có chút không đúng, vì ông ta đang thừa nước đục thả câu.

Vốn dĩ Uyển Châu không hề có ý định làm hại ai hay làm gì cả, chỉ là cảm thấy con cự điêu trước mắt vô cùng thú vị, thế là trêu chọc vài lần.

Nhưng không ngờ Thái Thượng Lão Quân lại ra lệnh cho nó mổ Uyển Châu.

Lúc đó, cự điêu cũng rất nghe lời Thái Thượng Lão Quân, trực tiếp mổ Uyển Châu bị thương.

Uyển Châu lại không hề có ý định làm hại nó, chỉ coi nó như một người bạn.

Vì vậy, sau khi Uyển Châu bị mổ bị thương, mặc dù vết thương không nghiêm trọng, nhưng cũng khiến nàng phải trì hoãn một thời gian.

Khi Diệp Thiên trở về, thấy Uyển Châu bị thương, liền bắt đầu hỏi.

"Vừa rồi không phải vẫn ổn sao?

Sao mới một lúc đã bị thương rồi?

Rốt cuộc là bị ai làm hại, nói cho ta biết, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ngươi." Diệp Thiên không thể chịu được khi thấy Uyển Châu bị người khác làm hại, bất kể là ai.

Bởi vì trong lòng hắn, chỉ cần bảo vệ tốt cho nàng là đủ rồi.

Cho nên bất kể ai làm nàng bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không dễ

dàng bỏ qua.

Lúc đó, Uyển Châu đã kể lại toàn bộ sự việc cho Diệp Thiên.

Sau khi biết là cự điêu của Thái Thượng Lão Quân đã mổ nàng bị thương, Diệp Thiên thực sự vô cùng tức giận.

Chuyện này tuyệt đối không thể cứ thế cho qua.

Nhưng với tình hình trước mắt, Diệp Thiên phải chữa trị vết thương cho Uyển Châu trước.

Nếu để lâu, chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Vì vậy, trong quá trình chữa trị vết thương cho Uyển Châu, mặc dù vết thương không nghiêm trọng, nhưng cũng phải xử lý kịp thời.

Sau khi xử lý xong, Diệp Thiên phát hiện trên người Uyển Châu đã để lại một vết sẹo.

Lúc đó, trong lòng Diệp Thiên thực sự có chút không cam tâm.

Bây giờ vết thương đã lành, nhưng vết sẹo này lại không thể xóa đi.

Chuyện này, Diệp Thiên nhất định sẽ đòi lại công bằng cho nàng.

Trong khi đó, Thiên Đế cũng nghe nói về con cự điêu của Thái Thượng Lão Quân, đồng thời cũng biết sự lợi hại của nó, liền muốn gặp mặt một lần, xem con cự điêu này rốt cuộc có gì khác biệt.

Bởi vì Thiên Đế mặc dù cai quản Thiên Giới, nhưng có rất nhiều thứ ngài chưa từng thấy.

Vì vậy, lúc đó ngài cũng vội vàng cho người đi thông báo cho Thái Thượng Lão Quân, để ông ta nhanh chóng đến cho ngài xem.

“Thái Thượng Lão Quân, Thiên Đế biết được ngài hiện đang có một con cự điêu, nên cũng muốn xem con cự điêu này rốt cuộc có tác

dụng gì.

Bởi vì trước đó ở Thiên Giới dường như đã lan truyền khắp nơi, xem ra ngài thật sự vô cùng có thực lực." Người do Thiên Đế phái đi đến chỗ ở của Thái Thượng Lão Quân, sau khi đến nơi liền bắt đầu nói những lời này.

Bởi vì những lời này không chỉ là tất cả mọi người trên Thiên Giới đều muốn chiêm ngưỡng dung mạo của nó, mà Thiên Đế cũng muốn xem con cự điêu trong tay Thái Thượng Lão Quân hiện tại rốt cuộc có tác dụng gì.

Bởi vì mọi người mặc dù đều biết Thái Thượng Lão Quân đã bắt được con cự điêu ở trần gian, nhưng mọi người đều chưa thấy, chỉ là nghe nói.

Vì vậy, tất cả mọi người đều vô cùng tò mò, rốt cuộc nó trông như thế nào.

Lúc đó, Thái Thượng Lão Quân để cho mọi người thấy con cự điêu, cũng vội vàng đến phục mệnh.

Chương 1531

Trước mặt Thiên Đế, ông ta bắt đầu trưng bày con cự điêu cho mọi người xem.

Lúc đó, con cự điêu vô cùng thuận theo, đặc biệt thông minh, hoàn toàn không giống những con bình thường trước đây.

Vì vậy, nó cũng nhận được lời khen ngợi.

Lúc đó Diệp Thiên thực sự tức giận, không hề thích con cự điêu này như những người khác.

Cũng chính vì nó đã mổ Uyển Châu bị thương, khiến nàng bây giờ vẫn còn sẹo.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng sẽ không bỏ qua chuyện này, nhất định phải hỏi cho rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì.

Vì vậy, lúc đó, Diệp Thiên trước mặt mọi người, cũng không hề nể mặt Thái Thượng Lão Quân, thẳng thắn chất vấn.

“Thái Thượng Lão Quân, con cự điêu của ông không phải rất tốt sao?

Đừng vì được khen ngợi một chút mà không biết trời cao đất dày là gì.

Tại sao lại để cự điêu của ông đi làm hại người khác, rốt cuộc là chuyện gì?” “Nếu chuyện này ông không cho tôi một lời giải thích rõ ràng, thì hôm nay tuyệt đối không thể dễ dàng cho qua.” Thái Thượng Lão Quân lúc đó nghe xong những lời của Diệp Thiên, biết rằng hắn không phải là người dễ đối phó.

Cũng biết chuyện Uyển Châu bị mổ bị thương, Diệp Thiên không thể cứ thế bỏ qua.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối không thể đổ trách nhiệm cho bản thân hoặc cho con cự điêu.

Vì vậy, lúc đó ông ta liền nói với Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, tại sao ngươi lại nói vậy?

Cự điêu làm hại người khác là do ngươi gây ra, không phải sao?

Nếu không phải nàng ta hết lần này đến lần khác trêu chọc cự điêu, thì sao nó lại mổ nàng bị thương?” “Tại sao nó không mổ người khác?

Cho nên có những chuyện đừng vội vàng kết luận.

Chuyện này không liên quan đến ta, cũng không cần phải đổ lỗi cho ta.” Diệp Thiên lúc đó nghe những lời của Thái Thượng Lão Quân, không chịu bỏ qua, bởi vì hắn phải có được một câu trả lời thỏa đáng.

Vì vậy, lúc đó Thiên Đế thấy vậy, không còn cách nào khác, chỉ có thể tặng mỹ dung tiên đan cho Diệp Thiên, hy vọng chuyện này có thể được hóa giải.

“Được rồi, Diệp Thiên, chuyện này cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Hơn nữa, cự điêu của Thái Thượng Lão Quân trở về cũng chưa chắc đã thật lòng muốn làm hại Uyển Châu.” “Có lẽ trong đó có hiểu lầm.

Ở đây ta vừa hay có mỹ dung tiên đan, ngươi hãy cầm lấy cho Uyển Châu uống, như vậy vết sẹo sẽ biến mất không còn tăm tích.” “Bây giờ Diệp Thiên không phải là muốn một câu trả lời sao?

Với tư cách là Thiên Đế, ta tuyệt đối không cho phép trong Thiên Giới xảy ra bất kỳ chiến loạn nào.” Lúc đó, Thiên Đế làm như vậy, và

đưa ra mỹ dung tiên đan, là hy vọng Diệp Thiên và Thái Thượng Lão Quân không vì chuyện này mà tiếp tục cãi nhau ở đây.

Bởi vì hai người họ cũng có ân oán với nhau, nếu lần này Thiên Đế không ra mặt, e rằng buổi chiêm ngưỡng cự điêu hôm nay chắc chắn sẽ bị phá hỏng.

Lúc đó, trong lòng Thiên Đế cũng biết rất rõ Diệp Thiên là người như thế nào.

Nếu chuyện này không đạt được hiệu quả nhất định, không được giải quyết, thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ lại tranh cãi với Thái Thượng Lão Quân.

Vì vậy, sau khi thấy Thiên Đế đưa ra mỹ dung tiên đan, Diệp Thiên cũng quyết định không đề cập đến chuyện này nữa.

Nếu cứ tiếp tục từng bước một, thì Thiên Đế cũng khó giữ được thể diện ở đây.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên lấy tiên đan, cũng vội vàng cho Uyển Châu uống.

Lúc đó, sau khi Uyển Châu uống tiên đan, thật sự hiệu quả tức thì.

Sau khi uống xong, vết sẹo của Uyển Châu đã hồi phục như ban đầu.

Chương 1532

Mặc dù bây giờ đã hồi phục, nhưng Uyển Châu vẫn còn nhớ đến con cự điêu.

Vì vậy, lúc đó trong lòng nàng cũng không biết là chuyện gì, dường như không thể ngừng suy nghĩ.

Trong khi đó, Thái Thượng Lão Quân từ khi có được cự điêu, cả người cũng vô cùng hoạt bát, bảo đồng tử dắt cự điêu đi dạo quanh Thiên Giới.

Dù sao sau này cũng phải sống ở đây, cần phải làm quen với môi trường nơi này.

Ở một nơi khác, sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu chữa lành vết thương, cũng đang đi dạo không ngừng ở Thiên Giới.

Trong lúc đi dạo, họ cũng đã thấy con cự điêu.

Thật sự khiến hai người vui mừng khôn xiết.

Sau đó, Uyển Châu lại bắt đầu cùng Diệp Thiên trêu chọc cự điêu.

Nhưng không ngờ lần này nó lại rất ngoan ngoãn, cũng không tấn công bất kỳ ai.

Lúc đó, đồng tử thấy Diệp Thiên và Uyển Châu đang trêu chọc cự điêu, liền vội vàng hạ lệnh cho cự điêu, và nói với nó: "Cự điêu, mau rời khỏi đây, đừng để Thái Thượng Lão Quân biết.

Một khi để ngài ấy biết, hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được.

Cho nên mau nghe lời ta, lập tức rời khỏi đây." Đồng tử từ trước đến nay đều như vậy, có Thái Thượng Lão Quân chống lưng nên dám

làm càn.

Bất kể làm việc gì, dường như không coi ai ra gì, lần này cũng vậy.

Bởi vì hắn cho rằng tất cả đều do Thái Thượng Lão Quân sắp đặt, bất kể ai muốn trêu chọc cự điêu, đều tuyệt đối không thể.

Nhưng con cự điêu lại quyến luyến không rời.

Bởi vì nó rất không muốn rời đi, nhưng không còn cách nào khác.

Bởi vì đồng tử không ngừng ép buộc nó phải rời đi, nên cự điêu dù không nỡ cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của hắn.

Bản thân con cự điêu không hề có ác ý.

Nếu không phải vì trước đó Thái Thượng Lão Quân ra lệnh cho nó tấn công Uyển Châu, e rằng dù có chết nó cũng không thể làm điều đó.

Vào thời điểm mấu chốt này, trong quá trình tiếp xúc với Diệp Thiên và Uyển Châu, nó cũng rất hòa hợp.

Vì vậy, lúc đó nó cũng không ngờ đồng tử sẽ hạ lệnh cho nó rời đi.

Nhưng trong lòng cự điêu biết rất rõ, đã quy thuận dưới trướng Thái Thượng Lão Quân, thì chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của ông ta, bảo làm gì thì làm nấy, tuyệt đối không dám có ý kiến gì khác.

Trong lòng không hài lòng cũng có chút không nỡ, nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể làm như vậy.

Lúc đó, Thái Thượng Lão Quân sau khi biết chuyện này, cũng vô cùng tức giận, cảm thấy nếu không trừng phạt cự điêu, e rằng nó thật sự không biết lợi hại.

Vì vậy, lúc đó ông ta cũng hạ lệnh cho đồng tử của mình giam cự điêu lại.

Thái Thượng Lão Quân từ trước đến nay đều như vậy, hễ gặp chuyện là bắt đầu xử lý thuộc hạ của mình, và giam cự điêu lại, tránh để người khác tiếp xúc.

Bởi vì Thái Thượng Lão Quân từ trước đến nay đều có tâm lý độc chiếm, chỉ cần là đồ của ông ta thì không cho phép người khác dòm ngó, bất kể là ai, đặc biệt là Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nếu họ có hảo cảm hoặc muốn trêu chọc cự điêu, có ý đồ khác, Thái Thượng Lão Quân nhất định sẽ cực lực ngăn cản.

Vì vậy, sau khi cự điêu bị giam giữ, Uyển Châu cũng đã biết chuyện này, cảm thấy cự điêu thật sự có chút quá đáng thương.

Bởi vì bản thân nó không làm gì sai, Thái Thượng Lão Quân thực sự quá tàn nhẫn khi giam giữ nó.

Vì vậy, lúc đó, Uyển Châu để xem cự điêu có bị thương hay không, liền lén lút đến phủ của Thái Thượng Lão Quân để xem nó.

Chương 1533

Bởi vì Uyển Châu từ trước đến nay đều cảm thấy cự điêu rất thú vị, cũng vô cùng không nỡ.

Bây giờ khi biết nó bị giam giữ, trong lòng lại càng có chút lo lắng.

Cho nên nếu không nhìn thấy cự điêu, trái tim của Uyển Châu sẽ không bao giờ có thể bình tĩnh lại được.

Vì vậy, lúc đó, khi nàng lén lút đến phủ của Thái Thượng Lão Quân, lại không ngờ bị Thái Thượng Lão Quân phát hiện.

Ông ta liền bắt đầu ra lệnh không ngừng tấn công, bởi vì Thái Thượng Lão Quân vốn đã không thích Uyển Châu và Diệp Thiên, nay nàng lại chủ động đến cửa, lại ở trên địa bàn của ông ta, thì Thái Thượng Lão Quân có làm hại nàng cũng có lý do để nói.

Vì vậy, lúc đó, Thái Thượng Lão Quân ra lệnh cho cự điêu và nói với nó: "Đến lúc ngươi thể hiện rồi, bây giờ Uyển Châu đến phủ đệ làm loạn, ngươi nên ra ngoài dạy dỗ cho nàng một bài học, nhất định phải cho nàng biết tay." Nhưng lúc đó, cự điêu lại không làm theo những gì Thái Thượng Lão Quân nói.

Bởi vì nó cảm thấy Uyển Châu không phải người xấu, trong quá trình tiếp xúc, nàng vẫn luôn rất thân thiện, nên nó căn bản sẽ không làm hại nàng.

Diệp Thiên lúc đó sau khi biết chuyện này cũng vội vàng đến, và đưa Uyển Châu đi, vì sợ nàng bị tổn thương.

Khi Thái Thượng Lão Quân thấy cảnh này, thật sự vô cùng tức giận, cho rằng cự điêu căn bản không phục tùng mệnh lệnh của mình, nên lúc đó ông ta cũng bắt đầu không ngừng trách phạt cự điêu, bởi vì

nó phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc, như vậy mới biết thế nào là tuân thủ.

Vì chuyện lần này, Thái Thượng Lão Quân thực sự vô cùng tức giận, bởi vì ông ta cảm thấy nếu lần này không trừng phạt nghiêm khắc con cự điêu, thì sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, lúc đó ông ta cũng bắt đầu liên tục đánh vào người cự điêu.

Vốn dĩ cự điêu không đáng phải chịu cảnh này, chỉ vì trong quá trình tiếp xúc với Uyển Châu, nó biết nàng không phải người xấu.

Cho nên khi Thái Thượng Lão Quân bảo nó đi làm hại người khác, cự điêu thật lòng không muốn làm vậy.

Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì nó biết nếu không làm theo những gì Thái Thượng Lão Quân dặn, thì chắc chắn sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm trọng.

Nhưng dù trong lòng biết sẽ có kết cục như vậy, nó cũng tuyệt đối không đi ngược lại lương tâm, làm những việc mình không thích.

Trong khi đó, sau khi Uyển Châu được Diệp Thiên đưa đi, cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cự điêu.

Vì vậy, lúc đó trong lòng không biết lo lắng và sốt ruột đến mức nào.

Nàng vội vàng quay trở lại.

Nhưng khi Uyển Châu đến cửa, lại bị đồng tử chặn lại ở bên ngoài.

Đồng tử không chút khách khí nói với Uyển Châu.

“Đây là nơi ở của Thái Thượng Lão Quân, không dung ngươi đến đây làm càn.

Chuyện này cũng không liên quan gì đến ngươi, bởi vì cự điêu bây giờ đã phạm lỗi." "Thái Thượng Lão Quân trừng phạt nó cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nên chuyện này không liên quan đến ngươi, cũng không cần ở đây hỏi nhiều." Đồng tử từ trước đến nay cũng ỷ vào có Thái Thượng Lão Quân chống lưng, nên căn bản không coi Uyển Châu ra gì.

Lần này cũng chính vì lý do của hắn, nên cự điêu mới bị trừng phạt nặng.

Uyển Châu tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nó chịu khổ, cũng không thể để nó vì chuyện của mình mà bị Thái Thượng Lão Quân trách phạt.

Vì vậy, lúc đó, bất kể đồng tử nói gì, Uyển Châu căn bản không thèm để ý, trực tiếp xông vào, sau đó cứu cự điêu ra.

Trong khi đó, sau khi Thái Thượng Lão Quân biết chuyện này, cũng biết Uyển Châu lại đến đây gây rối, thì tuyệt đối không cho phép bỏ qua, liền vội vàng dẫn người đến, để ngăn chặn mọi chuyện.

Diệp Thiên biết Uyển Châu là người trọng tình cảm, mặc dù nàng và cự điêu không có nhiều tình cảm, nhưng trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, quả thực rất thân thiện.

Vì vậy, hắn tuyệt đối không thể để hai người xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Cho nên trước khi Thái Thượng Lão Quân ra tay, Diệp Thiên đã vội vàng đến, đưa Uyển Châu và cự điêu đi.

Nhưng lúc này, Thái Thượng Lão Quân đã dẫn người chặn ở đó, vì ông ta tuyệt đối không cho phép Uyển Châu và Diệp Thiên cứ thế bỏ đi.

Vì vậy, trong quá trình giao đấu, Thái Thượng Lão Quân căn bản

không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Chương 1534

Khi thấy không phải là đối thủ, ông ta cũng vội vàng lựa chọn rút lui.

Bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy, Thái Thượng Lão Quân sẽ rất thiệt thòi, cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

Lúc đó, cự điêu thấy Uyển Châu không màng sinh tử cứu mình, trong lòng thực sự không khỏi xúc động, đặc biệt cảm tạ Uyển Châu đã kịp thời ra tay giải cứu.

"Thật sự vô cùng cảm tạ ngươi đã liều chết đến đây cứu ta ra." Cự điêu trong lòng vô cùng biết ơn.

Mặc dù cự điêu là vậy, nhưng trong lòng nó lại vô cùng lương thiện, bởi vì nó cảm thấy có một số chuyện không cần thiết phải nghe theo Thái Thượng Lão Quân.

Nếu là chuyện đúng đắn, nó nhất định sẽ đồng tình.

Nhưng chuyện làm hại người khác, nó dù thế nào cũng không làm được.

Vì vậy, lúc đó nó cũng biết, nếu không phải Uyển Châu cứu nó ra, không biết hậu quả sẽ thế nào.

Bởi vì nó quá hiểu tính khí của Thái Thượng Lão Quân.

Vốn dĩ trước đó đã bị giam, lại thêm không nghe lời, bây giờ lại bị trừng phạt nghiêm khắc.

Cho nên trong lòng cự điêu cũng vô cùng sợ hãi Thái Thượng Lão Quân, nhưng lại biết rằng chuyện này, ông ta tuyệt đối không thể dễ dàng cho qua.

Trong lòng Uyển Châu cũng biết rất rõ, nếu cự điêu không vì không làm hại nàng mà phải chịu trừng phạt, thì bây giờ cũng sẽ không phải chịu khổ nạn lớn như vậy.

Cho nên chỉ cần nó bình an vô sự là nàng đã mãn nguyện rồi, cũng căn bản không cần cảm ơn, chỉ hy vọng nó có thể thoát khỏi ma trảo của Thái Thượng Lão Quân.

Mặc dù Thái Thượng Lão Quân không thể địch lại Diệp Thiên, nhưng chuyện này quả thực không thể cứ thế bỏ qua.

Vì vậy, sau khi trở về nơi ở của mình, ông ta liền bắt đầu kích hoạt phù chú trong cơ thể cự điêu.

Bởi vì trước đó ông ta đã hạ phù chú, mục đích là để có thể khống chế cự điêu tốt hơn.

Nếu nó không chịu phục tùng, ông ta cũng tuyệt đối không để nó yên ổn.

Lúc đó, trong lúc Uyển Châu và cự điêu đang giao lưu, nàng cũng biết lần này nó trở về, chẳng qua cũng là vì bị Thái Thượng Lão Quân bắt lại.

Nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ để nó trốn thoát.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu liền quyết định thả nó đi, để nó bay đi thật xa, không quay lại nơi thị phi này nữa mà trở về nơi nguyên thủy của mình.

Nhưng không ngờ, lúc đó cự điêu lại bay lượn mà không chịu đi.

Uyển Châu lúc đó đặc biệt tò mò rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì trong lòng nàng cũng biết rất rõ cự điêu tuyệt đối không thể muốn ở lại nơi này, tại sao lại chọn không đi?

Lúc đó, Diệp Thiên đứng một bên cũng cảm thấy chuyện này

dường như có điểm kỳ lạ, thế là bắt đầu không ngừng quan sát cự điêu.

Trong lúc quan sát, hắn cũng cảm ứng được trong cơ thể cự điêu đã bị người khác hạ chú, nên lúc đó Diệp Thiên đã nói chuyện này cho Uyển Châu biết.

"Không phải cự điêu không muốn đi, mà là Thái Thượng Lão Quân đã hạ phù chú trong cơ thể nó.

Nếu nó rời đi, có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng." "Cho nên bây giờ chúng ta phải gỡ bỏ nó khỏi cơ thể nó, như vậy mới có thể để nó yên tâm rời đi." Uyển Châu lúc đó sau khi nghe xong những lời của Diệp Thiên, cả người thực sự vô cùng phẫn nộ, cảm thấy Thái Thượng Lão Quân quả thực giống như một kẻ tiểu nhân, có thể làm ra chuyện như vậy để làm hại cự điêu.

Cho nên dù thế nào đi nữa, cũng phải bảo vệ tốt cho cự điêu, không để nó gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Trong khi đó, cự điêu căn bản không thể chống cự, nên đã ngã xuống đất không ngừng co giật.

Lúc đó Diệp Thiên phát hiện phù chú trong cơ thể cự điêu đã bị người khác kích hoạt.

Diệp Thiên đã giúp cự điêu vượt qua khó khăn này, nhưng lại phát hiện dù thi triển pháp lực thế nào, cũng không thể khống chế được nó.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên cảm thấy nếu muốn khống chế phù chú, nhất định phải tìm ra nguồn gốc của nó.

Chương 1535

Diệp Thiên lúc này cũng không thể chịu đựng nổi, Cự Điêu đang phải chịu đựng nỗi đau như vậy, lại thêm Uyển Châu ở bên cạnh vô cùng lo lắng.

Hắn không biết đến khi nào tình hình mới tốt lên, nhưng Diệp Thiên sẽ dốc hết sức mình, nhất định phải chữa khỏi cho Cự Điêu.

Mặc dù thời gian quen biết Cự Điêu không dài, nhưng Diệp Thiên rất khâm phục dũng khí của nó, thà hy sinh chứ không chịu làm hại người khác.

Vì vậy, dù thế nào Diệp Thiên cũng phải chữa khỏi cho nó, tuyệt đối không để Thái Thượng Lão Quân được như ý.

Trong lúc Diệp Thiên đang khống chế bùa chú, Thái Thượng Lão Quân ở bên kia cũng không ngừng thi triển pháp lực, liên tục kích hoạt phù chú, cốt là để Cự Điêu phải chịu đựng nỗi đau tột cùng, bởi đây là cái giá phải trả cho sự phản bội và việc trốn khỏi địa bàn của lão.

Trong cuộc đối đầu giữa Thái Thượng Lão Quân và Diệp Thiên, vì pháp lực của Diệp Thiên quá cao cường nên Thái Thượng Lão Quân hoàn toàn không phải là đối thủ, kết quả là bị phản phệ.

Dù Diệp Thiên đã hoàn toàn khống chế được Cự Điêu, khiến phù chú trong cơ thể nó không còn chuyển biến xấu đi, nhưng hắn phát hiện ra việc dùng pháp lực để chống lại cũng chỉ có thể tạm thời khống chế được phù chú mà thôi.

Nếu muốn loại bỏ hoàn toàn, nhất định phải tìm gặp Thái Thượng Lão Quân.

Vì thế, hắn bèn nói với Uyển Châu: “Uyển Châu, tình hình của Cự

Điêu bây giờ xem ra sẽ không có chuyện gì, trong thời gian tới nhất định phải chăm sóc nó cho tốt.

Phù chú trong cơ thể nó vẫn còn đó.

Nếu muốn gỡ bỏ, ta phải đi tìm Thái Thượng Lão Quân.

Ta đi đây, hai người ở lại chờ ta, tuyệt đối đừng làm gì cả." Diệp Thiên không ngừng dặn dò Uyển Châu, hy vọng nàng có thể bình an vô sự, chăm sóc tốt cho Cự Điêu, còn lại mọi chuyện cứ để một mình hắn lo liệu, hắn nhất định sẽ hoàn thành.

Đồng thời, hắn cũng không thể để Thái Thượng Lão Quân tiếp tục tác oai tác quái.

Nói xong mấy lời đó, Diệp Thiên lập tức quay lại tìm Thái Thượng Lão Quân.

Khi đồng tử thấy Diệp Thiên đến liền chặn hắn ngoài cửa và nói: "Ngươi lại đến làm gì?

Thái Thượng Lão Quân không có ở đây, ngài ấy ra ngoài rồi, nếu có việc gì thì đợi ngài ấy về rồi hãy đến." Đồng tử rõ ràng đang nói dối, quả quyết rằng Thái Thượng Lão Quân không có ở nơi ở, nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy lời của đồng tử chỉ là một kiểu thoái thác.

Hắn căn bản không tin, bèn xông thẳng vào trong, bắt đầu lật tung phủ của Thái Thượng Lão Quân lên tìm kiếm.

Diệp Thiên không tin Thái Thượng Lão Quân đã ra ngoài, bởi vì lúc trước lão còn đang khống chế phù chú trong cơ thể Cự Điêu, sao có thể đột nhiên rời đi được, đúng là lời nói dối trắng trợn.

Trong quá trình tìm kiếm, hắn không phát hiện ra Thái Thượng Lão Quân ở trong phủ, nhưng lại tìm thấy một hầm ngầm.

Diệp Thiên vào hầm ngầm, quả nhiên thấy Thái Thượng Lão Quân

đang ở đó.

Bị phát hiện, Thái Thượng Lão Quân biết rõ Diệp Thiên đến vì chuyện gì, cũng biết không thể chống cự, nên chỉ còn cách cầu xin tha mạng.

"Thái Thượng Lão Quân, ngươi nghĩ trốn ở đây thì ta không tìm ra sao?

Bảo mấy tên đồng tử đó nói dối, ngươi coi ta là kẻ ngốc à?

Tưởng mình thông minh lắm sao?" "Xem ra lần này ngươi cũng nên biết ta đến vì chuyện gì rồi." Diệp Thiên trước nay chưa từng coi Thái Thượng Lão Quân ra gì.

Nếu không phải vì nể nang lão có chút uy vọng ở Thiên Giới, hắn đã sớm đánh cho lão tàn phế, sao có thể để lão nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Hắn nói ra những lời này là hy vọng Thái Thượng Lão Quân đừng giở trò gì nữa, nếu không, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không nể nang thân phận của lão mà ra tay.

Thái Thượng Lão Quân biết lần này mình thật sự khó thoát kiếp nạn, liền không ngừng cầu xin, hy vọng Diệp Thiên có thể tha cho một mạng.

"Ta biết sai rồi, hy vọng ngài có thể tha cho ta, lần sau ta tuyệt đối không tái phạm nữa." Thái Thượng Lão Quân trước giờ luôn khẩu phục tâm bất phục, lão chưa bao giờ chịu khuất phục Diệp Thiên, chẳng qua tình thế hiện tại thực sự không còn cách nào khác.

Nếu tiếp tục đối đầu, chắc chắn sẽ bị Diệp Thiên đánh trọng thương.

Thái Thượng Lão Quân cũng là người thông minh, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với mình.

Lão cầu xin tha thứ cũng vì biết Diệp Thiên sẽ nể mặt mà không hạ sát thủ, nhưng nếu có cơ hội, lão nhất định sẽ báo thù.

Chương 1536

Lúc này Diệp Thiên cũng không có ý định làm hại Thái Thượng Lão Quân, chỉ yêu cầu lão giải trừ phù chú trên người Cự Điêu.

"Ngươi biết lần này ta đến vì chuyện gì rồi đấy.

Giải trừ phù chú trên người Cự Điêu đi, cũng đừng tìm ta gây phiền phức nữa, như vậy ta có thể tha cho ngươi một mạng." "Nếu không thì đừng trách ta vô tình." Diệp Thiên vừa dứt lời, Thái Thượng Lão Quân nào dám hó hé, vội vàng giải trừ phù chú.

Sau khi phù chú trên người Cự Điêu được giải trừ, nó cũng rời khỏi Thiên Giới.

Trước khi đi, nó để lại cho Uyển Châu một chiếc lông vũ.

Diệp Thiên bèn đem chiếc lông vũ đó làm thành một sợi dây chuyền, để Uyển Châu đeo bên người, như vậy dù đi đâu, nàng cũng cảm thấy như có Cự Điêu ở bên bảo vệ.

Tuy lần này Thái Thượng Lão Quân thoát được hiểm cảnh, nhưng kẻ tiểu nhân gian hiểm như lão vĩnh viễn không đổi được thói xấu.

Lão bắt đầu đi khắp Thiên Giới, không ngừng rêu rao những hành vi xấu xa của Diệp Thiên và Uyển Châu, cốt để họ không thể sống yên ở Thiên Giới.

Chuyện lần trước khiến lão bị mất mặt, mối thù này lão vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.

Nếu không khiến hai người thân bại danh liệt, Thái Thượng Lão Quân sẽ mãi mãi ăn không ngon ngủ không yên.

Các vị thần tiên khác vốn không hiểu rõ tình hình thực sự, chỉ nghe lời nói một phía của Thái Thượng Lão Quân, cũng cho rằng những

việc Diệp Thiên và Uyển Châu làm quả thực có phần khiến người ta phẫn hận.

Thế là, chuyện càng đồn càng xa, tất cả các vị thần tiên đều bắt đầu ghét bỏ Diệp Thiên và Uyển Châu, thấy hai người họ là liền né tránh.

Tuy Thái Thượng Lão Quân đã làm ra nhiều chuyện như vậy, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu lại chưa từng để tâm đến.

Bất kể người khác có nói lời ác ý thế nào, bất kể các vị thần tiên khác nhìn nhận hai người ra sao, họ chỉ cần làm tốt việc của mình là đủ.

Vì vậy, không ai có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của họ.

Trong khoảng thời gian này, Uyển Châu và Diệp Thiên cũng không làm gì nhiều, chỉ chuyên tâm tu dưỡng.

Thế nhưng gần đây, không hiểu sao Diệp Thiên liên tục mấy ngày liền đều gặp ác mộng, chính hắn cũng không biết là chuyện gì.

Hắn cảm thấy những cơn ác mộng đó vô cùng chân thực, nhưng đến sáng hôm sau tỉnh lại, khi nhớ về những chuyện đã xảy ra thì dường như đã quên sạch.

Diệp Thiên bèn đem chuyện này kể cho Uyển Châu nghe.

"Gần đây ta không biết bị làm sao nữa, buổi tối thường xuyên gặp ác mộng, nhưng đến sáng tỉnh lại thì không nhớ gì cả.

Không biết có phải thần kinh ta có vấn đề gì không." Diệp Thiên trước nay chưa từng có cảm giác như vậy, mà gần đây lại xuất hiện quá thường xuyên.

Sau khi Uyển Châu biết chuyện, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, cảm thấy Diệp Thiên không thể nào chỉ đơn thuần là gặp ác mộng.

Nàng không ngừng quan sát, đồng thời phát hiện ra manh mối, liền vội vàng hạ phàm bắt lấy con yêu quái gây chuyện.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều do nó gây ra, nếu không Diệp Thiên không thể nào xuất hiện tình trạng như vậy.

Uyển Châu tuyệt đối không nỡ nhìn người mình yêu bị tổn thương, bất kể xảy ra chuyện gì, nàng sẽ mãi mãi ở bên cạnh hắn, loại bỏ tất cả những tai họa xung quanh hắn.

Lúc này, ở một nơi khác, con yêu quái đó cũng bắt đầu hồi phục mộng cảnh.

Một khi mộng cảnh được hồi phục, hai Diệp Thiên liền xuất hiện và bắt đầu đánh nhau.

Diệp Thiên không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng luôn cảm thấy có điềm chẳng lành, chỉ vì chưa làm rõ được vấn đề nên hiện tại vẫn đang trong trạng thái do dự.

Sau đó, Diệp Thiên cảm thấy cứ thế này cũng không phải là cách, bèn vội vàng đi tìm Thần Cơ Tiên Quản Mộng, nhờ ngài xem bói giúp rốt cuộc là chuyện gì.

“Lần này ta đến làm phiền ngài là vì có một chuyện mãi không nghĩ ra.

Gần đây ta nghỉ ngơi rất tệ, lại hay mơ, nhưng sau khi tỉnh khỏi ác mộng thì hoàn toàn không nhớ gì cả.

Chương 1537

Những dấu hiệu xảy ra gần đây đều cho thấy bản thân ta dường như có vấn đề, vì vậy hy vọng ngài có thể giúp ta giải đáp." Vị thần tiên đó sau khi biết tình hình của Diệp Thiên, cũng vội vàng kiểm tra giúp hắn, xem rốt cuộc nguyên nhân gì đã gây ra tình trạng này.

Vị thần tiên bói toán cũng đã tra ra được những chuyện mà Diệp Thiên đang phải gánh chịu lúc này.

Thực ra cũng không có nguyên nhân gì to tát, chỉ là vì gần đây tâm thần bất ổn, nên mới dẫn đến một loạt vấn đề phát sinh.

Diệp Thiên lúc này cũng đã hiểu ra, hóa ra mọi vấn đề đều do nguyên nhân này mà ra, vậy thì chỉ có thể khống chế tâm thần của mình, như vậy mới có thể yên ổn được.

Hắn không ngừng cảm tạ vị thần tiên.

"Lần này thực sự vô cùng cảm tạ ngài đã giúp ta tìm ra nguyên nhân, nếu không ta vẫn cứ khổ não mãi không biết là chuyện gì." "Bây giờ ta đã hoàn toàn rõ ràng, đều do tâm thần ta bất ổn nên mới gây ra nhiều chuyện như vậy.

Sau này trở về ta nhất định sẽ từ từ điều dưỡng." Diệp Thiên tạ ơn thần tiên xong liền vội vàng rời đi, bởi hắn biết có những chuyện không thể tránh khỏi.

Nếu vấn đề xuất phát từ bên trong, vậy thì nên do một mình hắn tự khống chế.

Như vậy mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu trở về, vừa hay thấy hoa sen ở Dao Trì nở rộ, hai người bèn đến đó thưởng ngoạn, dù sao hoa sen

Dao Trì cũng không phải lúc nào cũng nở.

Họ rất mong đợi được xem những bông hoa sen đó nở có thật sự diệu kỳ như vậy không.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến Dao Trì, họ thấy tất cả hoa sen đều đã nở.

Uyển Châu không ngừng điểm hóa những đóa hoa sen này.

Nhờ sự điểm hóa của Uyển Châu, hoa sen đã hóa thành yêu.

Các liên yêu vô cùng cảm tạ Uyển Châu, đồng thời nói với nàng: "Cảm tạ người đã điểm hóa cho ta, sau này ta nhất định sẽ tu hành tốt, tuyệt đối không phụ lòng kỳ vọng của người." Sau khi hóa thành yêu, các liên yêu thật lòng cảm tạ Uyển Châu.

Mặc dù chuyện này không có gì to tát, nhưng dù sao cũng là một cơ duyên.

Uyển Châu tiếp nhận lời cảm tạ của họ, rồi cùng Diệp Thiên rời đi.

Sau khi rời đi, Diệp Thiên và Uyển Châu mỗi người về nơi ở của mình nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó, Diệp Thiên lại một lần nữa gặp ác mộng, mơ thấy hoa sen Dao Trì.

Hắn cũng không biết là chuyện gì, rõ ràng trước đó đã biết là do tâm thần có vấn đề, nhưng bây giờ lại bắt đầu gặp ác mộng.

Diệp Thiên nhất định phải khắc phục mọi trở ngại mới có thể giải quyết được vấn đề trước mắt.

Sau khi mơ thấy hoa sen, hắn vội vàng một mình đến Dao Trì.

Khi Diệp Thiên đến bên bờ Dao Trì, liên yêu thấy hắn liền không ngừng cúi lạy.

Sau đó, liên yêu hỏi Diệp Thiên tại sao lại đến đây, bởi bây giờ là giờ nghỉ ngơi.

Liên yêu không có ý muốn xen vào chuyện riêng của Diệp Thiên, chỉ là có chút tò mò.

Diệp Thiên bèn đem những cơn ác mộng trong lòng và những chuyện mình gặp phải nói cho liên yêu nghe.

Liên yêu biết được nguyên nhân Diệp Thiên đến đây, liền tình nguyện giúp hắn hóa giải mọi nguồn gốc của ác mộng, dù sao cũng không ai muốn thấy Diệp Thiên trong tình trạng này.

Thế là, liên yêu liền triệu hồi ra một liên yêu khác giống hệt mình ngay trước mặt Diệp Thiên, đồng thời giải thích: "Đối với những chuyện ngài vừa nói, ta dường như cũng có chút hiểu biết.

Lần này ta triệu hồi một liên yêu khác ra là để cho ngài biết rõ rốt cuộc là chuyện gì." Liên yêu cảm thấy những chuyện mà Diệp Thiên gặp phải trong mộng cảnh không phải do một mình hắn gây ra, mà có liên quan lớn đến chính nó.

Để giải quyết tất cả vấn đề, liên yêu không thể làm như không có chuyện gì xảy ra, bèn vội vàng giải thích cho Diệp Thiên, rằng chúng vốn là một đóa tịnh đế liên.

Lúc đầu, Diệp Thiên không hiểu lắm tại sao liên yêu lại làm vậy, sau khi nghe nó giải thích một hồi, hắn cũng đã hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Chương 1538

Diệp Thiên lúc này đã có chút tỉnh ngộ, bởi vì trước đó hắn không biết sự việc diễn ra như thế nào, trong lòng luôn có khúc mắc.

Bây giờ, qua lời giải thích rõ ràng của liên yêu, hắn đã hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra những cơn ác mộng mà Diệp Thiên gặp phải trong mộng cảnh đều là do tâm ma của hắn gây ra.

Chính vì vậy mới phát sinh một loạt vấn đề.

Bây giờ, Diệp Thiên đã đại khái hiểu rõ toàn bộ sự việc diễn ra như thế nào.

Mọi sự tò mò trong lòng hắn trước đây đều đã được giải đáp, bây giờ hắn nhất định phải giải quyết triệt để chuyện này.

Ở một bên khác, Uyển Châu khi đi tìm Diệp Thiên thì không thấy hắn trong phòng, trong lòng đặc biệt lo lắng, bèn đi dọc đường tìm kiếm.

Khi đến bên Dao Trì, thấy Diệp Thiên, nàng vội vàng hỏi: "Lúc nãy ta đến chỗ chàng tìm, không thấy chàng ở đó, ta thực sự rất lo lắng nên mới đi tìm.

Không biết chàng ở đây làm gì, sao không nghỉ ngơi đi, lại gặp ác mộng sao?" Trong đầu Uyển Châu lúc này chỉ toàn là sự an toàn của Diệp Thiên, chỉ cần hắn không có chuyện gì, lòng nàng mới có thể yên ổn.

Nhưng điều khiến nàng vô cùng kinh ngạc là, liên yêu mà nàng điểm hóa ở Dao Trì trước đây chỉ có một, sao đột nhiên lại biến thành hai.

Diệp Thiên bèn đem toàn bộ sự việc kể cho Uyển Châu nghe, sự thật đã rõ ràng.

Uyển Châu cũng đã hiểu mọi chuyện là như thế nào, bây giờ phải xem tiếp theo nên làm gì để có thể khống chế hoàn toàn vấn đề tâm ma của Diệp Thiên.

Dù sao chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cũng cần phải giải quyết càng sớm càng tốt.

Đúng lúc này, liên yêu đột nhiên hóa thành nguyên hình, đồng thời kết thành hạt sen, rồi tặng cho Diệp Thiên và Uyển Châu.

Có thứ này, Diệp Thiên có thể hoàn toàn khống chế được tâm ma của mình.

Dù không thể giải quyết triệt để, nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết được những phiền phức trước mắt.

Diệp Thiên và Uyển Châu vô cùng cảm tạ liên yêu đã tặng hạt sen.

Sau khi rời khỏi đó, Diệp Thiên vội vàng trở về nghỉ ngơi.

Uyển Châu lúc này cũng rất lo lắng cho sự an toàn của Diệp Thiên.

Nếu mọi chuyện ổn thỏa, lòng nàng mới có thể yên tâm, nhưng nếu thật sự không thể khống chế được, nàng cũng không biết phải làm sao để giúp hắn giải quyết những phiền phức này.

Nhưng dù thế nào, Uyển Châu cũng sẽ ở bên cạnh Diệp Thiên, tuyệt đối không để hắn xảy ra bất cứ chuyện gì.

Tuy Diệp Thiên vẫn luôn trong trạng thái gặp ác mộng, nhưng hắn cũng hy vọng chuyện này có thể sớm được giải quyết.

Sau khi nghỉ ngơi, hắn bắt đầu không ngừng luyện công.

Diệp Thiên phải luyện công để giết thời gian, không nghĩ đến những chuyện không vui và những vấn đề không thể xử lý.

Nhưng không ngờ, trong quá trình luyện công, tâm ma lại không ngừng quấy rối, ảnh hưởng đến trạng thái luyện công bình thường của hắn.

Diệp Thiên biết tâm ma đang quấy rối, nhưng dù không ngừng khống chế, dường như cũng không thể nào khống chế được.

Hắn đã cố gắng hết sức chống lại, nhưng không hiểu sao lại không thể đấu lại tâm ma.

Hắn biết rõ nó đang quấy phá trong nội tâm mình, nhưng đến lúc này dường như hoàn toàn không thể khống chế được tâm ma trong cơ thể.

Trong quá trình chống cự, Diệp Thiên đã để tâm ma nhân cơ hội hóa thành hình rồi rời khỏi thân thể hắn.

Tâm ma sau khi rời đi, thấy Uyển Châu đang đứng ngoài cửa, liền tiến đến chào hỏi.

Uyển Châu khi thấy tâm ma, không hề tỏ ra lo lắng hay có ý nghĩ gì khác.

Chương 1539

Nàng mời tâm ma và nói: "Nếu đã ra ngoài rồi, hay là đưa ngươi đi ăn chút đồ ngon nhé." Uyển Châu sở dĩ làm vậy là vì trước đó liên yêu đã tặng nàng hạt sen, nàng định làm một món canh hạt sen cho tâm ma ăn.

Có lẽ như vậy có thể hóa giải thành công những chuyện mà Diệp Thiên đang phải đối mặt.

Dù không biết kết quả sẽ ra sao, nhưng nhất định phải thử một lần.

Chỉ có như vậy mới biết được thành công có ở ngay trước mắt hay không.

Tâm ma cũng không nghĩ nhiều, chỉ đi theo Uyển Châu đến nơi hẹn, rồi bắt đầu ăn món canh hạt sen do chính tay nàng nấu.

Lúc tâm ma rời khỏi cơ thể Diệp Thiên, hắn rơi vào trạng thái hôn mê, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ lúc đó dường như mình đang chống cự rất dữ dội.

Hắn không biết là chuyện gì, rõ ràng đã cố hết sức khống chế, nhưng lại không thể đấu tranh với tâm ma, bởi vì dù Diệp Thiên làm gì cũng không đạt được trạng thái mình mong muốn.

Không lâu sau, Diệp Thiên đột nhiên tỉnh lại.

Ở một bên khác, tâm ma lại vội vã muốn rời khỏi Thiên Giới, cũng không biết trong đó đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên sau khi tỉnh lại, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bèn vội vàng đi tìm Uyển Châu, bởi vì chỉ có Uyển Châu là người gần gũi với hắn nhất.

Nếu có chuyện gì xảy ra, Uyển Châu chắc chắn sẽ là người đầu tiên nhìn thấy, Diệp Thiên rất tin tưởng điều đó.

Sau khi tìm được Uyển Châu, hắn bắt đầu hỏi nàng xem có chuyện gì xảy ra không.

"Uyển Châu, lúc nãy nàng có thấy có gì bất thường không?" Diệp Thiên sở dĩ hỏi vậy là vì hắn không rõ tình hình thực tế, nên phải hỏi Uyển Châu, có lẽ nàng đã phát hiện ra điều gì đó bất thường.

Như vậy có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên đang tìm kiếm, cảm thấy có chút tò mò tại sao hắn lại làm vậy, bèn nói: "Không có gì bất thường cả, mọi thứ đều rất bình thường, có chuyện gì xảy ra sao?

Nếu không sao chàng lại hỏi vậy?

Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì." Hai người nhìn nhau một lúc mà không nói gì thêm.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, tâm ma đang không ngừng trêu ghẹo các tiên nữ ở Thiên Giới.

Các tiên nữ cũng không có cách nào đối phó với sự trêu ghẹo của tâm ma.

Tất cả các vị thần tiên khác đều nhìn thấy, nhưng không ai cho đó là điều đáng xấu hổ.

Diệp Thiên hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại vô duyên vô cớ bị người ta lăng mạ.

Hắn thật sự rất khổ sở, cũng không biết mình đã đắc tội với những ai.

Uyển Châu sau khi biết chuyện, cho rằng đây là sự vu khống, bèn cùng những người đó tranh cãi.

Uyển Châu cảm thấy những vị thần tiên này dường như rất bất mãn với hành vi của mình và Diệp Thiên.

Trong lúc tranh cãi kịch liệt, suýt chút nữa đã động thủ, nhưng cuối cùng chuyện đó không xảy ra.

Uyển Châu cảm thấy những vị thần tiên này thực sự quá khó hiểu, những lời họ nói ra dường như không hề qua suy nghĩ.

Ai cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, tất cả vấn đề đều do tâm ma gây ra, nên mọi người đều đổ mọi nghi ngờ lên đầu Diệp Thiên, cho rằng hắn là kẻ xấu xa, nên không ai muốn để ý đến.

Bất kể hắn nói gì hay làm gì, họ cũng sẽ không bao giờ tán thành.

Tâm ma vẫn chưa dừng lại.

Sau khi trêu ghẹo tiên nữ xong, nó còn lén lút chạy đến chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Bởi vì tâm ma biết rất rõ, ở chỗ Thái Thượng Lão Quân có tiên đan, nếu ăn trộm được thì có thể tăng cường thực lực, quả là một chuyện không thể tốt hơn.

Chương 1540

Nhân lúc Thái Thượng Lão Quân không hề phòng bị, tâm ma lẻn vào nơi ở của lão, bắt đầu trộm tiên đan rồi nuốt vào bụng.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này Diệp Thiên và Uyển Châu đều không hề hay biết, cũng không biết tất cả đều do tâm ma làm ra.

Tâm ma ăn tiên đan ở chỗ Thái Thượng Lão Quân xong cũng không hề để tâm, còn không ngừng quậy phá.

Thái Thượng Lão Quân lúc đó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau này mới phát hiện tiên đan bị mất.

Lão liền cho rằng chuyện này là do Diệp Thiên làm, nên vội vàng đi tìm hắn.

Thái Thượng Lão Quân đùng đùng nổi giận đến chỗ Diệp Thiên, bắt đầu tranh cãi và chất vấn: "Diệp Thiên, ngươi muốn làm gì?

Ta và ngươi không thù không oán, chuyện cũ đã qua, bây giờ ta không muốn có bất cứ dây dưa nào với ngươi, tại sao lại trộm nhiều tiên đan như vậy?" "Ngươi có biết những tiên đan này, ta phải tốn bao nhiêu công sức mới luyện thành không?

Mau trả lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Thái Thượng Lão Quân không hề giải thích ngọn ngành sự việc cho Diệp Thiên, cứ thế đùng đùng nổi giận, không ngừng chất vấn hắn.

Ở một bên khác, Diệp Thiên lại cảm thấy Thái Thượng Lão Quân đang nói năng hồ đồ, hắn hoàn toàn không hiểu lão đang nói gì, cũng chưa từng đến phủ của lão, càng đừng nói đến chuyện phá hủy tiên đan.

Diệp Thiên liền nói với Thái Thượng Lão Quân: "Thái Thượng

Lão Quân, ngài có bị kích động gì không vậy?

Ngài nói cái gì ta hoàn toàn không hiểu.

Tiên đan gì chứ, tiên đan của ngài thì liên quan gì đến ta?" Diệp Thiên nói những lời này không phải để đối đầu với Thái Thượng Lão Quân, mà thực sự không biết tại sao lão lại hùng hổ đến tìm mình, không ngừng chất vấn.

Diệp Thiên đáp trả như vậy cũng là vì cảm thấy trong lòng không có gì hổ thẹn.

Ở một bên khác, Uyển Châu lại cảm thấy toàn bộ sự việc dường như có gì đó không đúng.

Thái Thượng Lão Quân cũng không thể nào vô cớ đi tìm Diệp Thiên gây phiền phức, nàng bắt đầu nghi ngờ tâm ma.

Rất có thể những chuyện này đều do nó gây ra.

Trong quá trình hỏi thăm, nàng mới biết được, hóa ra tâm ma đã đi tìm Tử Trúc.

Uyển Châu thực ra trong lòng vẫn luôn biết Diệp Thiên là người như thế nào, huống hồ những vấn đề mà nhiều người nói đến cũng không thể nào do Diệp Thiên làm.

Sau khi biết chuyện, nàng vội vàng cùng Diệp Thiên đến rừng trúc tím.

Bởi vì sự việc dường như đang phát triển rất nghiêm trọng, hai người cũng không hy vọng xảy ra thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Bất kể chuyện này có phải do tâm ma làm hay không, họ cũng nhất định sẽ giải thích rõ ràng mọi vấn đề, nếu không hiểu lầm sẽ ngày càng sâu sắc.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến rừng trúc tím, họ thấy mấy

vị thần tiên bị nhốt ở đây.

Uyển Châu không biết là chuyện gì, nhưng những vị thần tiên này lại không ngừng chỉ vào Diệp Thiên và nói: Diệp Thiên, ngươi đúng là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi Nếu không phải ngươi đoạt đi bạch ngọc kỳ, chúng ta sao có thể bị nhốt ở đây.” Tất cả các vị thần tiên đều nói một cách chắc nịch.

Lúc đó Diệp Thiên hoàn toàn không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy, càng không thể ngờ những người này lại hoàn toàn coi tâm ma là hắn.

Diệp Thiên vốn là người có bản chất lương thiện, tuyệt đối không thể làm ra nhiều chuyện xấu như vậy.

Mọi người đều đã hiểu lầm, nhưng không ai hiểu rõ sự tình, tất cả mũi nhọn đều chĩa vào Diệp Thiên.

Họ chỉ tin rằng đó là do Diệp Thiên làm, và không thể tha thứ cho những việc hắn đã làm.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu nhất định phải làm rõ chuyện này, dù thế nào cũng không thể bỏ qua, tuyệt đối không để tâm ma được như ý.

Hai người liền đi theo dấu vết, cũng nhặt được không ít bạch ngọc kỳ.

Bây giờ Uyển Châu có thể hoàn toàn chắc chắn một điều, chuyện này chắc chắn có liên quan đến tâm ma, bởi vì Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh nàng, không thể nào làm bất cứ chuyện gì.

Tất cả những chuyện này đều do một mình tâm ma gây ra.

Chương 1541

Trong quá trình tìm kiếm, hai người cũng đã phát hiện ra tung tích của tâm ma.

Gã không biết xấu hổ, đang tắm ở bên Dao Trì.

Uyển Châu cảm thấy tâm ma thực sự đã quá đáng, dù thế nào cũng không nên làm ra nhiều chuyện hại người như vậy.

Những việc làm này khiến mọi người trong lòng vô cùng căm ghét.

Khi Uyển Châu đến nơi, đang định mở miệng hỏi tội tâm ma, thì không ngờ gã lại chủ động trêu ghẹo nàng.

Tâm ma thấy Uyển Châu ở đó, cảm thấy rất buồn cười, bèn trêu ghẹo mấy câu.

Nhưng tâm ma làm vậy không phải thật lòng đối với Uyển Châu, chỉ là muốn trêu chọc một chút, cảm thấy như vậy rất thú vị.

Lúc đó Diệp Thiên đến, liền bắt đầu tấn công tâm ma.

Hắn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều do tâm ma gây ra, nếu không phải vì gã, các vị thần tiên cũng không thể nào đổ hết hận thù lên người hắn.

Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép tâm ma tiếp tục như vậy, bởi vì gã đã làm loạn trật tự của Thiên Giới, nếu cứ kéo dài, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên lúc đó vô cùng phẫn nộ, bắt đầu không ngừng tấn công tâm ma.

Nhưng dù Diệp Thiên đã thi triển hết sức mạnh, vẫn phát hiện ra dù tấn công thế nào cũng dường như không thể chạm vào tâm ma.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên ra tay, cũng giúp một tay để khống chế tâm ma, bởi vì chỉ có khống chế được gã, Thiên Giới mới có thể khôi phục bình tĩnh.

Nhưng Uyển Châu lại phát hiện, hai người dù hợp lực thế nào cũng dường như không thể nào chế ngự được tâm ma, bởi vì căn bản không chạm vào được, càng không thể nào bắt được gã.

Tâm ma thấy hai người nỗ lực lâu như vậy mà vô ích, liền nghênh ngang rời đi.

Cảnh tượng đó, Diệp Thiên và Uyển Châu đều nhìn thấy, trong lòng thực sự có chút phẫn hận, cảm thấy tên tâm ma này thực sự quá đáng ghét, dù thế nào cũng phải chế ngự được gã.

Những việc mà tâm ma lần này làm, Diệp Thiên và Uyển Châu trong lòng thực sự không cam tâm, bởi vì nếu có thể khống chế được gã, thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bây giờ gã đã làm cho Thiên Giới trở nên ô uế, nên dù thế nào Diệp Thiên cũng thề rằng nhất định phải bắt được gã, như vậy mới tốt hơn.

Nếu không phải vì gã, cũng không đến nỗi xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lúc đó, tâm ma nghênh ngang rời đi, không đi đâu khác mà đến tìm Thiên Đế.

Khi đến nơi ở của Thiên Đế, gã liền nói: "Thiên Đế, lần này ta đến tìm ngài là để xin một chức quan.

Tuy rằng chuyện này đối với ngài không phải là chuyện gì to tát, nhưng ít nhất hy vọng ngài có thể đáp ứng yêu cầu này." Thiên Đế lúc đó cũng không biết tâm ma muốn làm gì, dám đến xin một chức quan.

Hơn nữa, gã chưa từng có cống hiến gì.

Vì vậy, Thiên Đế không lập tức đáp lại, mà không ngừng quan sát tâm ma, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Dù sao Thiên Đế cũng là chủ của Thiên Giới, tuyệt đối không thể vì một hai câu nói của ai đó mà thay đổi ý định, hay để người khác tùy ý chi phối.

Trong quá trình quan sát, Thiên Đế cũng đã nhận ra thân phận của gã, bèn có ý lôi kéo, nói với tâm ma: "Không phải chỉ là một chức quan sao?

Đối với ta, đó là chuyện dễ như trở bàn tay." Thiên Đế muốn lôi kéo, liền ban cho gã chức vị, bởi vì ban cho chức quan, đối với Thiên Đế mà nói thực sự không có gì khó khăn.

Chỉ cần xem xét người đó có lợi cho mình hay không, nếu có giá trị lợi dụng, Thiên Đế cũng sẵn sàng bỏ ra một chút, bởi vì bỏ ra một chút có thể đổi lại được nhiều hơn.

Tâm ma sau khi được ban cho chức vị, trong lòng vô cùng vui mừng.

Ở một bên khác, Diệp Thiên biết được tâm ma có chức quan, lại được ban cho phủ đệ, liền bắt đầu đi tìm.

Bởi vì lần trước không làm gì được gã, để gã chạy thoát, nên Diệp Thiên trong lòng rất không thoải mái, nhất định phải làm cho xong chuyện này.

Chương 1542

Ngày hôm sau, trong lúc đi tìm tâm ma, hắn thấy gã đang bắt nạt mấy con cá chép gấm trong hồ.

Diệp Thiên lúc đó thực sự có chút không chịu nổi, bèn ra tay ngăn cản, rồi nói với tâm ma: "Tâm ma, đừng tưởng những việc ngươi làm ta không có cách nào đối phó.

Ta nói cho ngươi biết, làm người làm việc nhất định phải chừa đường lui, đừng tự mình chặn hết đường lui của mình.

Những sinh linh này và ngươi không thù không oán, tại sao lại bắt nạt chúng?

Hôm nay ta nói rõ ở đây, hoặc là ngươi ngoan ngoãn giữ mình, hoặc là đừng trách ta không khách khí." Diệp Thiên lúc đó thực sự đã không thể nhịn được tâm ma nữa, bởi vì những việc gã làm, thực sự khiến hắn không biết dùng lời lẽ nào để hình dung.

Sau khi cảnh cáo một phen, Diệp Thiên cũng rời đi.

Nhưng những lời này đối với tâm ma mà nói hoàn toàn vô dụng, không những không nghe, gã còn đi khắp nơi bắt nạt các vị thần tiên.

Tâm ma lúc đó sở dĩ không nghe những lời Diệp Thiên nói là vì gã căn bản không coi hắn ra gì, bởi vì hắn cũng không phải là đối thủ của gã.

Diệp Thiên tưởng rằng sau khi cảnh cáo, tâm ma có thể yên tĩnh một chút, không đi quấy rầy ai nữa, nhưng không ngờ gã lại tái phạm hết lần này đến lần khác.

Chuyện này những người lớn ở Thiên Giới dường như không biết, nhưng các vị thần tiên nhỏ bé thì đều bị gã bắt nạt.

Mọi người thực sự tức giận mà không dám nói, biết rằng đánh cũng không lại, nên chỉ có thể mặc cho gã bắt nạt và sai khiến.

Ở một bên khác, Thiên Đế cũng tổ chức yến tiệc ở Thiên Giới, mời các vị thần tiên đến dự.

Tâm ma và Diệp Thiên cũng xuất hiện trong yến tiệc lần này.

Vốn dĩ hai người rất không ưa nhau, lại được sắp xếp ngồi cùng bàn.

Tâm ma thấy Diệp Thiên ngồi bên cạnh, căn bản không coi hắn ra gì, cũng không nói với hắn câu nào, Diệp Thiên cũng vậy.

Vốn dĩ những việc tâm ma làm đã chạm đến giới hạn của hắn, bây giờ lại ngồi cùng một chỗ, nên Diệp Thiên vẫn luôn cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, không để nó bùng phát.

Hắn biết rất rõ, yến tiệc lần này do Thiên Đế tổ chức, nên tuyệt đối không cho phép xảy ra bất cứ sai sót nào.

Nhưng đúng lúc này, một tiên nữ đang bưng rượu lại vô duyên vô cớ bị tâm ma mắng chửi.

Chuyện này vốn không liên quan gì đến tiên nữ, chỉ là tâm ma thấy kẻ yếu là muốn bắt nạt, vì đã quen với trạng thái này.

Uyển Châu thấy cảnh tượng xảy ra ngay trước mắt, thực sự không thể nhịn được nữa, bởi vì nàng cảm thấy tâm ma không coi ai ra gì.

Bất cứ lúc nào, gã cũng coi việc bắt nạt người khác là niềm vui.

Uyển Châu không ngừng tức giận mắng gã.

Tâm ma ngày càng hung hăng, cho rằng Uyển Châu không nên xen vào chuyện của người khác, gã ở đây muốn làm gì ai thì làm, không liên quan gì đến nàng.

Tâm ma cũng không chọn cách giải quyết bằng lời nói, mà ra tay với Uyển Châu.

Gã cho rằng chỉ có động thủ mới có thể giải quyết được những chuyện trước mắt.

Diệp Thiên thấy tâm ma muốn ra tay với Uyển Châu, cũng vội vàng ngăn cản mọi chuyện.

Chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để Uyển Châu bị bất cứ tổn thương nào, càng không để tâm ma tiếp tục tác oai tác quái.

Những việc gã làm, thực ra có rất nhiều người bất mãn, chỉ là sợ hãi mà thôi.

Nhưng Diệp Thiên trước nay chưa từng sợ tâm ma, bất kể có thể đánh bại gã hay không, hắn cũng sẽ không bao giờ lùi bước.

Tâm ma thấy Diệp Thiên ra tay ngăn cản, bèn bỏ qua chuyện này, nhưng cơn tức giận vẫn chưa nguôi.

Gã bắt đầu trút giận lên những vị thần tiên nhỏ bé xung quanh.

Chương 1543

Với một người như tâm ma, nếu cơn giận không được trút ra, thì mọi chuyện sẽ không thể dừng lại.

Khi gã bắt nạt các vị thần tiên nhỏ, Diệp Thiên cũng ra sức bảo vệ, bởi vì dù thế nào hắn cũng sẽ không để tâm ma được như ý.

Diệp Thiên trước nay luôn giữ vững chính nghĩa, hắn cảm thấy tâm ma ở đây hoàn toàn không coi ai ra gì.

Những vị thần tiên nhỏ bé này vốn không hề chọc giận gã, chỉ vì một mình gã tức giận mà liên lụy đến tất cả mọi người.

Vì vậy, dù thế nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để gã tiếp tục tác oai tác quái.

Dù sao các vị thần tiên ở đây cũng nên được tôn trọng, nhưng tâm ma lại chưa từng coi họ ra gì.

Khi tâm ma thấy Diệp Thiên ra mặt vì mọi người, trong lòng càng thêm tức giận.

Trong mắt tâm ma, người mà Diệp Thiên càng muốn bảo vệ, gã càng muốn làm hại, như vậy mới có thể làm tổn thương Diệp Thiên.

Các vị thần tiên lúc đó trong lòng đều rất xúc động, cũng đặc biệt sợ hãi tâm ma, bởi vì ai cũng biết sự lợi hại của gã, có không ít người đã bị gã bắt nạt.

Vì vậy, mọi người bây giờ thực sự tức giận mà không dám nói, chỉ có thể bàn tán sau lưng.

“Tên tâm ma này thật quá to gan, đây là yến tiệc do Thiên Đế tổ chức, vậy mà dám ở đây bắt nạt tất cả các vị thần tiên.” “Thật là ngang ngược, nếu có một ngày, mọi người nhất định sẽ không tha cho

gã.” Tất cả các vị thần tiên trong lòng đều rất bất bình, dù có chút phẫn uất, nhưng mọi người cũng chỉ có thể nén giận trong lòng, uất ức thì thầm.

Bởi vì mọi người thực sự không dám đối đầu trực diện với tâm ma, như vậy sẽ càng bị tổn thương hơn, nên không ai dám.

Diệp Thiên lúc đó thực ra cũng rất không phục, nhưng không làm gì được.

Bởi vì lúc này tâm ma đang ở trên đại điện, lại rất được Thiên Đế yêu thích.

Vì vậy, mọi người cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi cho cơn sóng gió này qua đi.

Dù sao sau khi yến tiệc kết thúc, mọi người cũng không gặp nhau nữa.

Thiên Đế lúc đó cũng nhìn thấy tất cả mọi chuyện, chỉ vì rất thưởng thức tâm ma, cũng đặc biệt thích gã, nên cố ý khiêu khích hắn và Diệp Thiên cãi nhau hoặc đánh nhau.

Diệp Thiên sớm đã nhìn ra ý đồ của Thiên Đế, cảm thấy tiếp tục ở lại đây cũng không cần thiết, bèn vội vàng rời khỏi sớm.

Yến tiệc như vậy, đối với hắn thực sự không có ý nghĩa gì, ở lại chỉ càng thêm tức giận, không có lợi ích gì.

Sau khi hắn rời đi không lâu, tâm ma cũng rời đi, Uyển Châu cũng đi theo sau, bởi vì nàng muốn xem xem tâm ma rốt cuộc muốn đi đâu.

Nàng theo dõi vì sợ gã làm ra chuyện gì đó.

Nhưng không ngờ, Uyển Châu đi theo tâm ma không bao lâu, gã đã biến mất không dấu vết, giống như một cơn gió.

Uyển Châu cũng không biết tâm ma đã đi đâu, bởi vì nàng vẫn luôn

đi theo, mắt không rời, vậy mà không biết gã đã biến mất lúc nào.

Vì vậy, Uyển Châu không ngừng tìm kiếm, bởi vì nhất định phải tìm ra tâm ma.

Nếu không tìm được, không biết gã sẽ đi đâu làm hại người khác.

Uyển Châu tìm kiếm xung quanh không ngừng, nhưng không có một chút tung tích nào, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Uyển Châu không tìm được tâm ma là vì trước đó ở trên yến tiệc, gã rất căm hận Diệp Thiên.

Nếu không phải vì hắn, gã cũng không thể nào phải chịu nhiều tức giận như vậy.

Tâm ma trước nay luôn như thế, chỉ cần là người cản trở mình, tuyệt đối sẽ không tha.

Bởi vì Diệp Thiên dù làm gì, cũng sẽ luôn đứng ở phía trước, không để gã được như ý.

Lần này, tâm ma đến phủ đệ của Diệp Thiên, cố ý phá hoại.

Chương 1544

Nếu cơn tức trong lòng không được trút ra, tâm ma sẽ không bao giờ chịu đựng được sự đả kích như vậy.

Sau khi đến phủ đệ của Diệp Thiên, gã bắt đầu cố ý phá hỏng cửa, cốt để cho Diệp Thiên biết, gã muốn làm gì thì làm, không đến lượt hắn xen vào.

Diệp Thiên nghe thấy tiếng động, cũng vội vàng chạy ra.

Tâm ma bắt đầu không ngừng khiêu khích Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, ta cố ý phá hỏng phủ đệ của ngươi đấy, ngươi có thể làm gì được ta?

Nếu có bản lĩnh, thì cứ nhào vào đây, ta đang đứng ngay trước mặt ngươi đây này." Tâm ma sở dĩ dám nói những lời này là vì gã cảm thấy Diệp Thiên không phải là đối thủ của mình.

Hôm nay gã đến đây phá hoại mọi thứ cũng chỉ là theo ý muốn của mình, tuyệt đối không để Diệp Thiên được như ý.

Bởi vì trước đó hắn đã xen vào chuyện của người khác, nên mới khiến tâm ma không trút được cơn giận ra.

Bây giờ, tâm ma đổ hết mọi chuyện lên đầu Diệp Thiên.

Nếu đã không thể trút giận lên những tiểu tiên khác, vậy thì chỉ có thể do một mình Diệp Thiên gánh chịu.

Nhưng Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ, lúc này gã lại dám ngang ngược như vậy.

Trước đó hắn không thèm chấp gã, bất kể là sợ hay không sợ, hay vì những chuyện khác, Diệp Thiên cũng không muốn có bất cứ dây

dưa nào với gã.

Nhưng bây giờ gã đã bắt nạt đến tận cửa nhà hắn, Diệp Thiên thực sự cảm thấy, nếu không cho tâm ma một bài học, gã thật sự tưởng mình dễ bắt nạt.

Đúng lúc này, Uyển Châu cũng theo dấu vết đến nơi ở của Diệp Thiên.

Thấy tâm ma đang không ngừng khiêu khích Diệp Thiên, nàng thực sự có chút không chịu nổi, bèn ra tay tấn công tâm ma.

Bất kể có phải là đối thủ của gã hay không, Uyển Châu thực sự đã không thể nhìn được nữa, bởi vì gã thực sự không coi ai ra gì.

Mọi người về cơ bản đều không ngừng xa lánh gã, vậy mà gã lại cứ như vậy, thực sự không thể chịu đựng được.

Lúc đó, có không ít tiên nữ, tiên đồng cũng chạy đến.

Uyển Châu căn bản không phải là đối thủ của tâm ma.

Tâm ma thấy những tiên nữ này đến, liền bắt đi mấy người rồi mang đi.

Diệp Thiên cũng không ngờ lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, bèn vội vàng đuổi theo, bởi vì tất cả mọi chuyện đều không thể hoàn hảo như mình tưởng tượng.

Nếu tâm ma thật sự bắt họ đi, không biết sẽ đối xử với họ như thế nào.

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải từ tay gã cứu tất cả mọi người ra, như vậy mới có thể yên tâm ở lại đây.

Tâm ma căn bản không quan tâm đến chuyện đó, bởi vì việc gã muốn làm nhất định phải làm cho bằng được, bất kể ai muốn cản bước gã, gã đều coi là kẻ thù.

Tâm ma quyết định bắt những tiên nữ, tiên đồng này để luyện đan.

Bởi vì trước đó gã đã ăn tiên đan ở chỗ Thái Thượng Lão Quân, cảm thấy những viên tiên đan đó đối với mình thực sự có lợi chứ không có hại.

Gã đến phủ đệ của Thái Thượng Lão Quân, rồi nói với lão: "Thái Thượng Lão Quân, hôm nay ta đến là có chuyện muốn bàn với ngài.

Thấy ta bắt được mấy tiên nữ, tiên đồng này không, ta muốn luyện tất cả bọn họ thành tiên đan, nên nhất định phải ở chỗ ngài." Tâm ma trước nay luôn như vậy, dù làm bất cứ chuyện gì, cũng chưa bao giờ thành tâm cầu xin người khác, nói năng rất không biết xấu hổ, giống như tất cả mọi người đều phải làm theo lời gã.

Nếu không làm theo, thì nhất định là kẻ thù của gã.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy tâm ma thực sự không coi mình ra gì.

Dù sao Thái Thượng Lão Quân ở Thiên Giới cũng là người có tiếng tăm, ngay cả Thiên Đế cũng phải nể mặt ba phần, vậy mà tên tâm ma này lại ra vào phủ đệ của lão tự do, còn dám dùng chuyện như vậy để uy hiếp.

Chương 1545

Thái Thượng Lão Quân căn bản không làm theo lời tâm ma.

Tuy rằng lão cũng không phải là người tốt gì cho cam, nhưng cũng có nguyên tắc làm người, tuyệt đối sẽ không bị tâm ma khống chế.

Tâm ma nói nửa ngày, thấy Thái Thượng Lão Quân vẫn không chịu, liền quyết định tự mình luyện đan.

Gã cảm thấy thực lực của mình vượt trội hơn tất cả mọi người, sở dĩ đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, chẳng qua là nể mặt lão.

Bây giờ lão không chịu, thì tâm ma cũng tuyệt đối không chiều theo.

Sau đó, gã định ném tất cả tiên nữ, tiên đồng vào lò luyện đan.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện, ra tay ngăn cản tâm ma.

Bởi vì những việc gã làm, bất kể là tốt hay xấu, đã làm hại người khác, nên Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể để gã được như ý.

Sau khi ra tay cứu tất cả mọi người, tâm ma lại một lần nữa thấy Diệp Thiên thật sự âm hồn không tan, không ngừng bám theo sau lưng mình, luôn phá hỏng kế hoạch của gã.

Tâm ma thực sự phẫn nộ, bắt đầu không ngừng chất vấn Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao ta đi đâu ngươi cũng như âm hồn không tan bám theo?

Ta luyện tiên đan thì liên quan gì đến ngươi, hơn nữa những người này và ngươi cũng không có quan hệ gì.” “Tại sao ngươi lại ra

tay cứu họ, luôn đối đầu với ta." Tâm ma lúc nói chuyện với Diệp Thiên, đã vô cùng tức giận, bởi vì gã tuyệt đối sẽ không tha cho Diệp Thiên, vì hắn hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của gã.

Bất kể gã làm chuyện gì, Diệp Thiên chắc chắn sẽ xuất hiện phá hoại.

Tâm ma cảm thấy hắn thực sự là một đối thủ lớn.

Chỉ cần hắn không rời đi, thì mọi vấn đề đều không giải quyết được.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, Uyển Châu một mình ở trong phòng cảm thấy rất buồn chán, nên ra ngoài đi dạo một chút cho khuây khỏa.

Nếu không, ngày nào cũng ở trong phòng, nàng thực sự cảm thấy rất phiền muộn, không biết nên làm gì.

Nếu không phải thấy cảnh trời trong gió nhẹ hôm nay, Uyển Châu thực sự không có chút nhàn tình nhã trí nào.

Nàng ra ngoài, bắt đầu dạo chơi trong Đào Viên.

Tuy Đào Viên không thể gọi là thiên đường, nhưng đối với nàng mà nói thực sự rất đẹp.

Trong Đào Viên có rất nhiều hoa tươi, Uyển Châu nhìn những bông hoa này, có chút yêu thích không nỡ rời tay.

Dù sao cũng là con gái, hoa tươi cũng là một biểu tượng.

Nàng ngắm những bông hoa, tiện tay hái hai đóa, bởi vì cảm thấy để trong phòng mình thì đẹp không tả xiết.

Sau khi hái mấy đóa, Uyển Châu không ngừng thưởng thức.

Nhưng đúng lúc này, nàng thấy Vương Mẫu cũng ở trong Đào Viên.

Vương Mẫu thấy những bông hoa trong tay Uyển Châu, trong lòng vô cùng tức giận, bắt đầu không ngừng trách mắng.

“Uyển Châu, ngươi có biết mình đang làm gì không?

Đào Viên ở đây, tất cả hoa đều đang nở rực rỡ như vậy, tại sao ngươi lại hái?” Vương Mẫu nương nương lúc trách mắng Uyển Châu, lời lẽ vô cùng gay gắt, cũng không có ý định để nàng dễ dàng rời đi, bởi vì bà ta muốn làm nhục nàng một phen.

Uyển Châu chỉ cảm thấy Vương Mẫu đang làm to chuyện, chẳng qua chỉ là mấy đóa hoa thôi, hái rồi cũng không đến nỗi phải nói những lời khó nghe như vậy.

Nàng chỉ cảm thấy hoa đẹp nên mới hái hai đóa.

Chương 1546

Uyển Châu căn bản không muốn nghe những lời Vương Mẫu nói, bởi vì nàng muốn làm gì cũng không đến lượt bà ta xen vào.

Khi Uyển Châu định rời đi, không ngờ Vương Mẫu lại ra lệnh cho tất cả tiên nữ chặn nàng lại.

Nhưng các tiên nữ căn bản không chặn được Uyển Châu.

Đúng lúc này, tâm ma lại một lần nữa xuất hiện, chặn Uyển Châu lại.

Ở một bên khác, Diệp Thiên vẫn luôn đợi Uyển Châu trở về.

Hắn biết nàng ra ngoài đã lâu, nhưng không biết đã đi đâu, mãi vẫn chưa về.

Trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, bởi vì Uyển Châu dù có ham chơi thế nào cũng không thể nào không về.

Hắn có chút không kìm được sự nôn nóng.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe tin Uyển Châu bị tâm ma bắt giữ.

Diệp Thiên thực sự vô cùng lo lắng, bởi vì tâm ma vốn không phải là người tốt.

Nếu gã bắt Uyển Châu đi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên bây giờ thực sự không thể đợi được nữa.

Trước đó hắn đã có chút lo lắng Uyển Châu có thể sẽ xảy ra chuyện, bây giờ dường như đã thành sự thật.

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải nhanh chóng đi tìm tâm ma.

Bất kể tâm ma muốn làm gì, chỉ cần gã làm hại Uyển Châu, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho gã.

Diệp Thiên cũng tuyệt đối không để gã sống yên ổn, bởi vì hắn phải luôn bảo vệ Uyển Châu.

Lúc này, lý do Tâm Ma bắt giữ Uyển Châu là vì hắn biết, nếu Diệp Thiên biết tin này, chắc chắn sẽ đến tìm.

Như vậy, Tâm Ma có thể trút hết cơn giận lúc trước.

Ngay khi bắt được Uyển Châu, hắn đã bố trí trận pháp, vì biết Diệp Thiên nhất định sẽ đến cứu, nên muốn cho hắn một đi không trở lại.

Vì vậy, Tâm Ma cũng đang chuẩn bị xem thử Diệp Thiên làm cách nào để cứu Uyển Châu ra khỏi tay mình.

Quả nhiên, khi Diệp Thiên biết tin Tâm Ma đã bắt Uyển Châu, cả người hắn vô cùng lo lắng, hoàn toàn không nghĩ đến việc Tâm Ma sẽ giăng bẫy trong phủ đệ.

Vì vậy, khi hắn vội vàng xông đến, liền bị trận pháp vây khốn.

Bị nhốt trong trận, Diệp Thiên không ngừng gào thét.

“Tâm Ma, có gan thì ra đây, đừng trốn một bên!

Ngươi tưởng một cái trận pháp là có thể nhốt được ta sao?

Mau giao Uyển Châu ra đây!” “Nếu không đừng trách ta không khách sáo.

Ta đã sớm nói đừng chạm vào giới hạn của ta, ngươi đừng thật sự cho rằng ta dễ chọc.” Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, cảm thấy Tâm Ma không coi ai ra gì, bây giờ lại dám dùng mưu kế hạ đẳng như vậy để đối phó với mình.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng không muốn để hắn được

như ý, nhưng hiện tại việc thoát khỏi trận pháp này thực sự vô cùng khó khăn.

Nếu cứ bị nhốt ở đây, thật không biết đến khi nào mới thoát ra được.

Ở một bên khác, Tâm Ma biết Diệp Thiên vô cùng quan tâm đến sự sống chết của Uyển Châu nên muốn lừa hắn.

Mặc dù hắn không có ý định làm hại ai, nhưng cũng phải cho Diệp Thiên biết rằng, cứ mãi can thiệp vào chuyện của hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chương 1547

“Thật ngại quá, hôm nay ngươi đến hơi muộn rồi.

Lúc Uyển Châu bị bắt về đã bị ta giết rồi.

Cho nên hôm nay ngươi đến đây cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.” Tâm Ma biết rằng, nếu nói như vậy, trong lòng Diệp Thiên chắc chắn sẽ càng thêm sốt ruột.

Hắn muốn xem thử, rốt cuộc Diệp Thiên có thể làm được gì, vì vậy mới nói dối để lừa gạt.

Lúc này, Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, vì hắn biết chuyện gì Tâm Ma cũng có thể làm ra được.

Nếu hắn thật sự đã giết Uyển Châu, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Vì vậy, trong cơn phẫn nộ, Diệp Thiên trực tiếp phá trận lao ra.

Hắn phải bắt bằng được Tâm Ma, như vậy mới biết được rốt cuộc Uyển Châu đang ở đâu.

Nếu nàng thật sự bị giết, hắn cũng phải để cho Tâm Ma nếm mùi thất thủ.

Đúng lúc này, một tiên nữ đi tìm Tâm Ma liền bị Diệp Thiên bắt được.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, bèn bắt đầu tra hỏi tiên nữ kia rốt cuộc là có chuyện gì.

Tiên nữ sau khi bị bắt cũng không dám nói nhiều lời, vội vàng khai báo rằng Uyển Châu hiện đang bị Vương Mẫu giam giữ ở Thiên Giới.

Khi biết Uyển Châu chưa chết, Diệp Thiên mừng rỡ vô cùng, vội

vàng đến Thiên Giới tìm Vương Mẫu.

Nhưng khi đến nơi ở của Vương Mẫu, một tiên nữ đã chặn Diệp Thiên ở bên ngoài.

Diệp Thiên lúc này vô cùng tức giận, vì hắn không hiểu rốt cuộc Vương Mẫu và Tâm Ma đang làm gì, tại sao lại bắt giữ Uyển Châu.

Hắn và họ vốn không oán không thù, nếu không làm rõ chuyện này, tảng đá lớn trong lòng hắn không thể buông xuống được.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng sẽ làm rõ chuyện này.

Nếu thật sự là lỗi của Uyển Châu, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không bao che.

Nhưng nếu cả chuyện này không liên quan đến nàng, mà là do họ tùy tiện làm bậy, vậy thì Diệp Thiên dù thế nào cũng không tha cho họ.

Khi Diệp Thiên xông vào, không ngờ lại bị tất cả các tiên nữ chặn lại, họ còn nói rõ: "Không cần vào đâu, Vương Mẫu đã dặn trước, chỉ cần ngươi đến thì sẽ không gặp.

Ngươi không cần lãng phí nước bọt ở đây nữa.

Đây là nơi ở của Vương Mẫu, không phải chỗ để ngươi giương oai." Lúc đó, các tiên nữ vì có Vương Mẫu chống lưng nên hoàn toàn không coi Diệp Thiên ra gì, lời lẽ nói ra cũng vô cùng cứng rắn.

Diệp Thiên thực sự không thể nhịn được nữa.

Hắn vốn không muốn động thủ với bất kỳ ai, chỉ hy vọng có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng không ngờ những tiên nữ này lại không biết điều.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không nói thêm lời nào với họ, trực tiếp xông vào.

Đúng lúc đó, Tâm Ma cũng chạy đến, không ngừng cản trở Diệp Thiên.

Tuy Diệp Thiên không sợ Tâm Ma, nhưng với năng lực của cả hai, nếu đối đầu với nhau lúc này thì cũng chẳng có ích lợi gì.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự rất bất lực.

Nếu hôm nay không có Tâm Ma ở đây, Diệp Thiên chắc chắn đã sớm xông vào, hỏi rõ Vương Mẫu chân tướng sự việc.

Bây giờ hắn cũng chỉ đành rời đi, sau đó tìm mọi cách để ứng phó.

Chương 1548

Lúc này, Vương Mẫu thấy Diệp Thiên đã rời đi, liền không ngừng sỉ nhục Uyển Châu, không hề cho nàng chút thể diện nào: "Thật không ngờ, Uyển Châu, chẳng phải ngươi luôn bất bình sao?

Trước đây ta quở trách ngươi lúc hái hoa, ngươi còn không thèm để ý.

Xem bây giờ đi, ngươi cũng chỉ có thể bị nhốt ở đây thôi.

Sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu.

Xem sau này ngươi làm việc thế nào cho tốt.

E rằng bây giờ dù có chết cũng chưa chắc đã có người nhặt xác cho ngươi." Uyển Châu hoàn toàn không để tâm đến những lời Vương Mẫu nói, vì nàng tin rằng Diệp Thiên tuyệt đối không thể bỏ mặc mình.

Quả nhiên, trong lúc hai người đang tranh cãi, Diệp Thiên đột nhiên quay lại lần nữa, khiến Vương Mẫu kinh hãi thất sắc.

Bà ta không ngờ người vừa rời đi lại đột ngột quay về, nên lúc đó vô cùng sợ hãi, cũng không biết phải làm sao.

Uyển Châu vốn đã không thích cách làm của Vương Mẫu, lại thêm việc Tâm Ma giúp đỡ bà ta, nên khi thấy Diệp Thiên đến cứu, nàng phấn khích không thôi, liền xé nát bộ y phục lộng lẫy của Vương Mẫu.

Vương Mẫu tức giận đến cực điểm, không ngờ Uyển Châu lại to gan đến vậy.

Lúc đó Vương Mẫu thật sự tức giận không thôi, vì bà ta cảm thấy Uyển Châu quá to gan lớn mật.

Dù gì bà ta cũng là Vương Mẫu của Thiên Giới, sao có thể để người khác bắt nạt như vậy?

Vì thế, bà ta vội vàng đi tìm Thiên Đế, bởi vì Vương Mẫu biết chỉ có Ngọc Đế mới có thể giải quyết triệt để chuyện này.

Khi bà ta đến gặp Ngọc Đế, ngài ấy không hề biết chuyện gì đã xảy ra, thấy Vương Mẫu vội vã chạy đến liền vội hỏi: "Vương Mẫu sao vậy?

Ai chọc giận người thành ra thế này?

Nhìn người vội vã như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Ngọc Đế vốn không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Vương Mẫu tức giận như vậy, khí thế cũng có chút không đúng, nên biết chắc chắn có ai đó đã chọc giận bà ta.

Nhưng dù thế nào, Ngọc Đế cũng nhất định sẽ chống lưng cho Vương Mẫu, tuyệt đối không để bất kỳ ai bắt nạt bà ta.

Vương Mẫu bèn kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện cho Ngọc Đế, và muốn ngài làm chủ cho mình.

Bởi vì Vương Mẫu biết, dù xảy ra chuyện gì, Ngọc Đế cũng tuyệt đối không bỏ mặc.

Sau khi bà ta nói xong, Ngọc Đế chỉ nói với Vương Mẫu: "Chuyện này ta đã hiểu đại khái rồi.

Nếu là chuyện của Diệp Thiên và Uyển Châu, ta hy vọng người đừng chấp nhặt với họ.

Rốt cuộc, chuyện này chúng ta đều không muốn xảy ra.

Từ nay về sau, người hãy tránh xa Tâm Ma ra, đừng có bất kỳ dính líu nào với hắn nữa." Tuy nhiên, lúc đó Ngọc Đế không hề đứng ra bảo vệ chính nghĩa, bởi vì rốt cuộc chuyện này cũng không phải

chuyện gì to tát.

Nếu bà ta không có liên quan đến Tâm Ma, thì chuyện hôm nay cũng không thể xảy ra.

Trong khi đó, ở một nơi khác, Tâm Ma không ngừng lén lút lẻn vào Thiên Đình, không ít thần tiên đã bị hắn lây nhiễm và bắt đầu đánh nhau.

Tất cả các thần tiên đều không thể kiểm soát được những gì đang xảy ra trước mắt.

Do khí lực mà Tâm Ma phóng ra, mọi người không ngừng chiến đấu, chưa từng dừng lại.

Lúc này, Diệp Thiên cũng có chút cảm giác, thấy chuyện này dường như có gì đó không ổn.

Bởi vì ở Thiên Giới rất ít khi xảy ra chuyện như vậy, gần như là không có.

Lần này sau khi Diệp Thiên phát hiện ra, hắn cũng quyết định tham gia vào.

Bởi vì dù thế nào hắn cũng không muốn chuyện như vậy tiếp diễn ở Thiên Giới.

Chương 1549

Diệp Thiên vốn tham gia vào chuyện này, chỉ mong mọi việc đều có thể đạt được hiệu quả nhất định.

Nhưng không ngờ sau khi Ngọc Đế biết chuyện, lại không ngừng trách mắng Diệp Thiên: "Diệp Thiên, những việc ngươi làm bây giờ ta đều biết cả.

Nhưng ngươi có biết gây ra đấu đá như vậy là không đúng không?

Ở Thiên Giới phải lấy hòa bình làm trọng." Diệp Thiên lúc đó thật sự cảm thấy như có trăm miệng cũng không thể biện minh.

Bản thân hắn vì bảo vệ tất cả mọi thứ ở Thiên Giới mới lựa chọn ra tay, nhưng không ngờ không những không được Ngọc Đế khen ngợi mà ngược lại còn bị nói một tràng như vậy.

Cho nên trong lòng hắn thật sự cảm thấy quá oan ức.

Vì vậy, Diệp Thiên không quan tâm Ngọc Đế nghĩ thế nào, nhưng cuối cùng hắn đã tham gia vào, nên tuyệt đối sẽ không thay đổi ý định của mình.

Diệp Thiên lúc đó thật sự có chút tức giận, nên bất kể thế nào cũng phải đối xử như vậy, vì những việc hắn làm bây giờ hoàn toàn là vì sự an nguy của Thiên Giới.

Nếu không phải vì nền hòa bình này có thể tiếp tục, Diệp Thiên sao lại ở đây lo chuyện bao đồng, không những không được Ngọc Đế khen ngợi mà còn nhận lấy bao lời oán trách.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, cảm thấy bây giờ ở lại Thiên Giới hoàn toàn không cần thiết.

Vì vậy, trong cơn tức giận, hắn đã đưa Uyển Châu hạ phàm.

Lúc này, Tâm Ma vô cùng đắc ý, vì vốn dĩ Diệp Thiên ở lại Thiên Giới là một trở ngại.

Nếu không phải vì hắn, Tâm Ma đã làm được những gì mình muốn từ lâu, làm sao có thể để những chuyện này xảy ra trước mắt mình.

Vì vậy, lúc đó có thể thấy Diệp Thiên mang theo sự mãn nguyện rời đi, thật sự là quá tốt.

Vì hai kẻ nhiều chuyện này đã đi rồi, sau này Tâm Ma làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều, cũng sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào nữa.

Cho nên lúc đó Tâm Ma thật tâm cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Tâm Ma vốn muốn quấy nhiễu tất cả mọi người ở Thiên Giới, nhưng không ngờ Diệp Thiên lại hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn của hắn, khiến hắn không thể ra tay cản trở.

Bây giờ Diệp Thiên đã tức giận rời khỏi Thiên Giới, Tâm Ma liền bắt đầu cố ý khiêu khích tất cả các thần tiên, khiến họ bắt đầu chia bè kết phái để đấu tranh.

Như vậy Thiên Giới sẽ bắt đầu hỗn loạn, đó cũng là điều Tâm Ma muốn thấy nhất.

Vốn dĩ hắn đã có ý định này từ trước, chỉ là Diệp Thiên và Uyển Châu cứ bám riết không buông, nên hắn hoàn toàn không có cơ hội để thực hiện.

Bây giờ hai người vì chuyện này mà rời xa Thiên Giới, cũng vừa hay cho Tâm Ma cơ hội.

Vì vậy, lúc đó Thiên Giới cũng theo ý chỉ của Tâm Ma mà không ngừng thay đổi.

Các thần tiên đều bắt đầu chia bè kết phái, không ngừng đấu tranh

với nhau, khiến cho Thiên Giới trở nên hỗn loạn bất an.

Mà lúc này, Diệp Thiên đã đưa Uyển Châu hạ phàm.

Vì hắn cảm thấy ở Thiên Giới đã không được đối xử tốt, vậy thì không cần thiết phải có thêm bất kỳ sự đồng cảm nào nữa.

Cho nên sau khi đến phàm giới, chi bằng cứ ở đây thưởng thức cảnh sắc phàm trần, đồng thời cũng có thể cảm nhận không khí nơi đây.

Sau khi ra khỏi phòng của Uyển Châu, nàng liền đưa Diệp Thiên đến thanh lâu chơi.

Bởi vì nàng biết nơi đó dường như có những chuyện thú vị, nên Uyển Châu cảm thấy nếu hai người đã đến phàm gian, không cần phải câu nệ những tiểu tiết nữa.

Khi họ đến nơi, có một vị khách thấy Uyển Châu liền bắt đầu bắt nạt nàng.

Nhưng chỉ cần có Diệp Thiên ở bên, Uyển Châu không sợ bất cứ chuyện gì.

Mà cho dù không có Diệp Thiên, nàng cũng tuyệt đối không khuất phục.

Chương 1550

Vì vậy, lúc Diệp Thiên thấy có người đang bắt nạt Uyển Châu, hắn liền ra tay dạy dỗ.

Bởi vì dù ở Thiên Giới hay ở phàm gian, chỉ cần có người dám làm hại Uyển Châu, Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với nàng.

Cho nên dù người đó có bản lĩnh lớn đến đâu, hay thân phận bối cảnh lớn đến đâu, Diệp Thiên cũng sẽ không bao giờ để ý đến, càng không để hắn làm hại nàng.

"Cũng không nhìn xem ngươi là ai, dám bắt nạt nàng, đúng là không muốn sống nữa." Lúc Diệp Thiên nói những lời này, rõ ràng là đang cảnh cáo người kia.

Nếu muốn bắt nạt Uyển Châu thì tuyệt đối không thể, dù ở Thiên Giới hay phàm gian, không ai được phép bắt nạt nàng, đặc biệt là Diệp Thiên.

Vì hắn chỉ cần chăm sóc tốt cho Uyển Châu, tuyệt đối không để nàng chịu bất kỳ tổn thương nào.

Người kia lúc đó thật sự sợ hãi vô cùng, vì với bản lĩnh của hắn mà muốn đối đầu với Diệp Thiên, chẳng khác nào châu chấu đá xe, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Vì vậy, hắn vội vàng chuồn đi mất.

Lúc đó, Uyển Châu lại cảm thấy người kia thật sự không có chút bản lĩnh nào, nếu không có năng lực mà muốn bắt nạt người khác thì thật sự là sai lầm lớn.

Sau khi Diệp Thiên giải quyết xong người kia, hắn và Uyển Châu

tiếp tục vui chơi ở đó.

Uyển Châu dường như đã quen với việc có Diệp Thiên ở bên bảo vệ.

Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Uyển Châu cũng chưa bao giờ vì thế mà sợ hãi.

Bởi vì dù không có Diệp Thiên, nàng vẫn có thể chống lại những người đó, chỉ là có lúc Diệp Thiên ở bên cạnh, Uyển Châu dường như có thêm một chỗ dựa vững chắc.

Trong khi đó, Ngọc Đế lúc đó cũng đã biết chuyện này.

Vì Thiên Giới từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nên Ngọc Đế cũng đoán được tám chín phần mười, chắc chắn là do Tâm Ma giở trò.

Nếu không, các thần tiên của Thiên Giới không thể nào lại chia bè kết phái ở đây.

Mặc dù bình thường cũng có nhiều mâu thuẫn, cũng có lúc tức giận, nhưng họ đều luôn kiềm chế, chưa từng bộc phát ra ngoài.

Nhưng lần này có thể tập hợp tất cả lại để đánh nhau, chuyện như vậy ở Thiên Giới chưa từng xảy ra.

Vì vậy, lúc Ngọc Đế biết chuyện này, liền biết là do Tâm Ma gây ra, và cũng cảm thấy phải nhanh chóng tìm đối sách.

Nếu không, Thiên Giới sau này thật không biết ai sẽ là người quản lý.

Ngọc Đế vội vàng đi tìm Vương Mẫu thương lượng.

Nhưng không ngờ Tâm Ma đã sớm đi mê hoặc Vương Mẫu.

Vì hắn biết trước đây Vương Mẫu luôn nghe lời hắn, và do chuyện của Uyển Châu, Vương Mẫu cũng vô cùng cảm kích Tâm Ma

đã ra tay giúp đỡ.

Vì vậy, về điểm này, Tâm Ma biết rằng, nếu muốn khống chế toàn bộ Thiên Giới, thì Vương Mẫu cũng vô cùng quan trọng.

Trong lúc mê hoặc Vương Mẫu, Tâm Ma đã cố ý bảo bà ta hạ chỉ giết Diệp Thiên.

Bởi vì Tâm Ma vốn dĩ ghét nhất là Diệp Thiên, nếu có thể trừ khử hắn cho hả dạ thì không còn gì tốt hơn.

Ngọc Đế lúc đó cũng biết chuyện này, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi, vì trước đây giữ Tâm Ma lại Thiên Giới, không ngờ lại là một tai họa.

Để có thể giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, ngài cũng vội vàng hạ phàm đi tìm Diệp Thiên và Uyển Châu.

Khi biết hai người đang ở thanh lâu, ngài cũng vội vàng bảo họ quay về Thiên Giới, vì rốt cuộc chỉ có hai người họ mới có thể đối kháng được.

Nhưng bây giờ, Diệp Thiên và Uyển Châu hoàn toàn không có ý định đó.

Vì bản thân họ trước đây đã làm bao nhiêu chuyện mà không được công nhận, bây giờ có chuyện mới tìm đến, nên lúc đó họ cũng từ chối quay về Thiên Giới.

Chương 1551

Lý do Diệp Thiên và Uyển Châu không muốn quay về là vì họ cảm thấy bất cứ chuyện gì xảy ra ở Thiên Giới bây giờ đều không liên quan đến mình.

Trước đây xảy ra những chuyện kia, hai người họ đều đã làm hết trách nhiệm của mình, nhưng đổi lại được gì chứ?

Cho nên dù hai người có ngốc đến đâu cũng tuyệt đối không quay về.

Cả hai quyết định ở lại nhà trọ, vì dù sao cũng đã quá muộn, đi nơi khác cũng có chút bất tiện.

Họ đã thuê một phòng thượng hạng để nghỉ ngơi.

Ngọc Đế lúc đó thật sự vô cùng bất lực.

Vì khuyên nhủ thế nào cũng không được, ngài quyết định rằng, nếu Diệp Thiên và Uyển Châu không chịu quay về, Tâm Ma chắc chắn sẽ càng làm càn.

Vì vậy, ngài cũng vội vàng cho người thuê một phòng, ở ngay cạnh phòng của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Lúc này, Uyển Châu đi gọi một vài món ăn, Ngọc Đế thấy nàng liền nói: "Uyển Châu, ngươi cũng biết ta thật tâm thành ý mời hai người các ngươi mau chóng quay về Thiên Giới.

Nếu không về, sự việc sẽ trở nên rất nghiêm trọng.

Hai người các ngươi chắc cũng không muốn thấy cảnh tượng đó.

Vì vậy, ta hy vọng ngươi có thể đi khuyên Diệp Thiên.

Vốn dĩ ngươi và Diệp Thiên luôn ở bên nhau, hắn sẽ nghe lời

ngươi.

Cho nên lần này ta chỉ có thể trông cậy vào ngươi.” Ngọc Đế trong lòng rất rõ ràng mọi chuyện.

Bởi vì những lời nói bây giờ hoàn toàn không thể khiến Diệp Thiên có cơ hội thay đổi ý định, vì những chuyện đã xảy ra trước đây, Ngọc Đế đã sớm làm tổn thương trái tim của Diệp Thiên.

Cho nên bây giờ muốn cứu vãn về cơ bản là không thể.

Ngọc Đế cũng biết Uyển Châu và Diệp Thiên như hình với bóng, nếu nàng có thể đứng ra khuyên Diệp Thiên, chắc chắn hắn có thể quay về.

Vì vậy, lúc đó Ngọc Đế cũng đặt cược vào Uyển Châu.

Nhưng không ngờ những lời đó vừa nói xong, lại bị Uyển Châu châm chọc.

Uyển Châu không ngừng chế giễu Ngọc Đế, nói rằng: “Ngọc Đế à, thật không ngờ.

Trước đây xảy ra bao nhiêu chuyện, ngài lại coi Diệp Thiên chẳng đáng một đồng, đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu hắn.

Bây giờ Diệp Thiên đã rời đi, Thiên Giới xảy ra chuyện rồi, ngài lại đến.

Thật đúng là lúc cần người thì nói lời ngon ngọt, lúc không cần thì cự tuyệt người ngàn dặm.

Thật không biết ngài nghĩ gì nữa.” Uyển Châu tự nhiên cũng biết thân phận của Ngọc Đế, nhưng bất kể thế nào, những việc ngài làm thật sự khiến người ta không thể nịnh nọt được.

Cho nên Uyển Châu cũng cảm thấy những lời này tuy có chút khó nghe, nhưng quả thực đều là lời thật lòng.

Trong khi đó, các thần tiên cũng bắt đầu không ngừng tranh đấu với nhau, và cuộc tranh đấu đó đã sớm ảnh hưởng đến phàm gian.

Có mấy khu rừng đã bị hủy hoại, và những người phải chịu khổ chịu nạn nhất chính là những bá tánh vô tội.

Tất cả bá tánh đều không ngừng than oán, nếu cứ tiếp tục như vậy, sinh kế của họ sẽ có vấn đề.

Cho nên họ thật sự hy vọng chuyện như vậy có thể mau chóng chấm dứt.

Bá tánh chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, vì nó đã ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của họ.

Mặc dù chỉ là những người dân bình thường, nhưng mọi người cũng chỉ hy vọng có thể sống một cuộc sống bình an, như vậy là đủ rồi.

Chương 1552

Tuy không thể yêu cầu cuộc sống giàu sang phú quý, nhưng họ cũng không hy vọng những chuyện đang xảy ra trước mắt này.

Trong lúc mọi người đang than oán, trong lòng Ngọc Đế cũng rất rõ ràng, nếu không phải vì mình thất trách, dung túng cho những chuyện này xảy ra, thì các thần tiên bây giờ cũng không thể xảy ra chuyện như vậy.

Chính vì trong phạm vi quản hạt của mình xảy ra chuyện như vậy, nên lúc đó Ngọc Đế cũng cảm thấy có chút áy náy, ngài bắt đầu không ngừng an ủi tất cả bá tánh.

"Mọi người đừng vội, chuyện này nhất định sẽ được xử lý, cũng sẽ cho mọi người một câu trả lời công bằng.

Cho nên bây giờ mọi người cứ bình tĩnh, nhất định phải xử lý tốt chuyện này." Sau khi Ngọc Đế an ủi tất cả bá tánh, ngài cũng vội vàng quay về Thiên Giới, bắt hết những thần tiên gây rối kia ra.

Bởi vì chuyện này vốn dĩ là do những thần tiên đó gây ra, nên Ngọc Đế dù thế nào cũng sẽ cho một lời giải thích.

Rốt cuộc, nếu chuyện này ở Thiên Giới không thể đạt được hiệu quả nhất định, thì sau này Thiên Giới chắc chắn sẽ loạn thành một mớ.

Trong khi đó, Uyển Châu cũng đã luôn theo dõi đầu đuôi câu chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Trong quá trình theo dõi, nàng và Vương Mẫu hai người không ngừng khuyên Ngọc Đế: "Ngọc Đế, tất cả mọi chuyện đều do Diệp Thiên gây ra.

Cho nên hãy mau chóng xử lý hắn, như vậy tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết, sau này Thiên Giới cũng sẽ khôi phục lại trạng thái yên tĩnh." Nhưng lúc đó Ngọc Đế biết tất cả mọi chuyện đều do Tâm Ma gây ra, cho nên không liên quan gì đến Diệp Thiên.

Bây giờ điều Ngọc Đế hy vọng nhất là Diệp Thiên có thể giúp mình vượt qua mọi khó khăn, vậy thì làm sao Ngọc Đế có thể giết hắn được.

Cho nên lúc đó, thấy tình hình trước mắt, ngài cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể giả vờ đồng ý.

Bởi vì Ngọc Đế bây giờ cũng không còn cách nào, nếu không đồng ý, thì không biết Tâm Ma sẽ làm ra chuyện gì.

Bây giờ Thiên Giới đã bị làm cho ô uế, nếu còn có hành động gì khác, thì thật không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc này, tiếng động mà Uyển Châu phát ra đã bị phát hiện.

Vì vậy, họ đã bắt nàng.

Uyển Châu vốn định đem những chuyện này nói cho Diệp Thiên, nhưng không ngờ lại bị bắt.

Cho nên lúc đó nàng thật sự có chút căm hận họ.

Khi Diệp Thiên biết chuyện này, hắn cũng vội vàng đến cứu Uyển Châu, và không ngừng cảnh cáo Tâm Ma: "Tâm Ma, đừng tưởng những việc ngươi làm có thể che giấu được trời đất.

Ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ta ở đây, ta tuyệt đối không để ngươi ngang nhiên làm hại bất kỳ ai." Diệp Thiên trong lòng tự nhiên biết tất cả mọi chuyện đều do Tâm Ma gây ra.

Nếu không phải vì hắn, Thiên Giới không thể loạn như vậy, càng không thể liên lụy đến bá tánh phàm gian.

Cho nên chuyện này không thể không liên quan đến hắn.

Hiện tại, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Tâm Ma.

Nếu không khuấy đảo Thiên Giới đến long trời lở đất, hắn tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Ngọc Đế cũng biết rằng tất cả mọi chuyện đều do Tâm Ma gây ra, nên dù thế nào cũng không nghe theo.

Lúc đó, Tâm Ma lại nói với Ngọc Đế: "Ngọc Đế, gần đây có những thần tiên đầu óc tỉnh táo, hay là đày họ xuống phàm gian đi." Tâm Ma biết những việc mình làm là tốt hay xấu, chỉ cần thuận theo ý mình là được.

Bây giờ Ngọc Đế cũng không còn cách nào khác, vì tất cả mọi chuyện đều bị Tâm Ma khống chế.

Nếu không làm theo lời hắn, sự việc cũng sẽ phát triển rất nghiêm trọng.

Vì vậy, lúc đó Ngọc Đế không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo lời Tâm Ma.

Nhưng đồng thời, Ngọc Đế cũng bí mật nói với các thần tiên bị đày: "Bây giờ sự việc ra sao, chắc mọi người trong lòng đều rất rõ.

Những việc ta làm cũng là bất đắc dĩ.

Chương 1553

Nếu có thể, ta tuyệt đối không thể nghe theo lời Tâm Ma.

Người có thể cứu các ngươi bây giờ chính là Diệp Thiên.

Vì vậy, lần này sau khi bị đày xuống phàm gian, hãy mau đi tìm Diệp Thiên để hắn giúp đỡ." Bởi vì Ngọc Đế cũng không còn cách nào khác, ngài biết chỉ có Diệp Thiên mới có thể giải cứu tất cả mọi người.

Nếu bây giờ Thiên Giới người duy nhất có thể giải cứu, vậy thì chỉ có Diệp Thiên.

Vì vậy, lúc đó các thần tiên cũng theo lời Ngọc Đế, đi tìm tung tích của Diệp Thiên.

Bởi vì bây giờ Thiên Giới đã không còn như trước, cũng hoàn toàn không phải là nơi họ có thể tưởng tượng được nữa.

Khi các thần tiên tìm thấy Diệp Thiên, họ cũng vội vàng không ngừng cầu xin: "Diệp Thiên, an nguy của tất cả mọi người ở Thiên Giới bây giờ đều nằm trong tay ngài.

Vì vậy, hy vọng ngài có thể cứu chúng tôi.

Nếu ngài không ra tay, chúng tôi không biết sẽ gặp phải phiền phức gì nữa." Tuy các thần tiên biết rằng việc cầu xin Diệp Thiên như vậy thật sự có chút không hay, vì trước đây đã xảy ra bao nhiêu chuyện, trong lòng Diệp Thiên chắc chắn còn canh cánh, và tuyệt đối sẽ không giúp đỡ mọi người.

Nhưng lúc này thật sự không còn cách nào khác.

Ngay cả Ngọc Đế cũng không có cách, họ còn có thể làm gì được.

Cho nên lúc đó mọi người khi cầu xin Diệp Thiên, cũng vô cùng thành khẩn, hy vọng hắn có thể giúp đỡ mọi người.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên thật sự cảm thấy tất cả các thần tiên đều là một loại phiền phức, nên lúc đó hoàn toàn không có ý định quản chuyện của họ.

Bất kể thế nào, bây giờ họ đã rời khỏi Thiên Giới, nên tốt xấu gì cũng không liên quan đến hắn.

Vì vậy, lúc đó hắn vội vàng đuổi tất cả họ ra ngoài.

Lúc đó, Uyển Châu đã đưa họ đến Linh Sơn.

Bởi vì Uyển Châu biết bây giờ không chỉ Diệp Thiên có thể cứu giúp, mà Như Lai cũng có thể giúp đỡ.

Bây giờ Diệp Thiên không muốn quản những chuyện này, vậy thì chỉ có thể đưa họ đến Linh Sơn.

Khi Như Lai, bao gồm tất cả các đệ tử, thấy những thần tiên này đến, họ cũng đã thu nhận họ.

Bởi vì nếu ngay cả Linh Sơn cũng không quản những thần tiên này, thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đó, tất cả các thần tiên thật sự vô cùng cảm kích Như Lai có thể giải cứu họ trong giai đoạn này.

Nếu không có ngài thu nhận, mọi người thật sự không biết đi đâu về đâu.

Vốn dĩ tất cả các thần tiên đã quen với cuộc sống thần tiên tự do ở Thiên Giới, bây giờ xảy ra tai nạn như vậy, thật sự không có bất kỳ biện pháp nào.

Cho nên lúc đó họ cũng thật sự hy vọng chuyện này có thể mau chóng được giải quyết, để mọi người sớm được quay về Thiên Giới.

Trong khi đó, sau khi Uyển Châu đưa họ đến chỗ Như Lai, nàng cũng vội vàng quay về cùng Diệp Thiên thương lượng đối sách.

Tuy Diệp Thiên vẫn luôn không quan tâm đến các thần tiên đó, cảm thấy họ chỉ là những kẻ phiền phức, nhưng trong lòng hắn tự nhiên hiểu rõ chuyện này, và tuyệt đối không thể để Tâm Ma ngang ngược như vậy.

Vốn dĩ Diệp Thiên từ trước đến nay đều không thích Tâm Ma, bao gồm cả những việc hắn làm, càng không thể để hắn được như ý.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng đang tìm mọi cách, phải một chiêu giành thắng lợi.

Ở một bên khác, Tâm Ma tuy thấy Ngọc Đế làm theo lời mình, nhưng lại phát hiện Ngọc Đế từ trước đến nay đều là dương phụng âm vi.

Một mặt tuân theo mệnh lệnh của hắn, đồng thời mặt khác lại bắt đầu mưu tính những chuyện khác.

Cho nên lúc đó Tâm Ma cảm thấy Ngọc Đế hoàn toàn không cùng một lòng với mình, vậy thì giữ lại cũng vô dụng.

Chương 1554

Nhưng rốt cuộc ngài cũng là Ngọc Đế, cho nên Tâm Ma cũng không thể giết chết, chỉ có thể giam cầm.

Tuy Diệp Thiên có ý định này, nhưng lại không đi giải cứu, vì hắn cảm thấy lúc đó Ngọc Đế một mực cố chấp, làm ra bao nhiêu chuyện như vậy, nên cũng đáng phải chịu những đau khổ này.

Lúc đó, Uyển Châu cũng biết được ý định của Diệp Thiên, trong lòng nàng nhất định cũng đang lo lắng cho sự an nguy của Thiên Giới, nhưng ngoài miệng chắc chắn không chịu thừa nhận.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu không ngừng khuyên Diệp Thiên: "Ta biết chàng khẩu thị tâm phi, chàng sẽ không trơ mắt nhìn Thiên Giới gặp nguy nan như vậy đâu.

Hay là hai chúng ta mau về Thiên Giới cứu họ đi.

Nếu những người đó thật sự bị Tâm Ma được như ý, hậu quả không biết sẽ thế nào." Một tràng lời của Uyển Châu quả thực cũng khiến Diệp Thiên động lòng.

Thực ra trong lòng hắn cũng muốn cứu, chỉ là vẫn luôn do dự.

Vì vậy, lúc đó hai người cũng đến Linh Sơn muốn hợp tác với Như Lai.

Bởi vì lần này nếu muốn đối kháng với Tâm Ma, chỉ dựa vào hai người họ thì không thể làm được gì.

Ban đầu, khi Như Lai thấy hai người họ đến, biết được chuyện họ muốn làm, ngài tự nhiên không muốn ra tay.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên một mình đến Thiên Giới đơn đấu với Tâm Ma.

Vì nếu chuyện này không có ai muốn ra tay, vậy thì Diệp Thiên cũng không thể trơ mắt nhìn Thiên Giới bị chôn vùi trong tay Tâm Ma.

Lúc đó hắn và Tâm Ma giao thủ.

Tâm Ma vốn đã không ưa Diệp Thiên luôn đối đầu với mình, cho nên lần này cũng nhất định phải giao thủ với hắn, để hắn nếm mùi lợi hại.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đã phát huy toàn bộ thực lực, cùng Tâm Ma đánh nhau.

Hai người đánh nhau một thời gian dài, nhưng không phân thắng bại, cũng không nhìn ra ai mới là người chiến thắng cuối cùng.

"Diệp Thiên, thật không ngờ ngươi lại cứu Thiên Giới.

Xem ra ngươi cứ nhất quyết muốn đối đầu với ta.

Xem ta có cho ngươi biết tay không, ngươi đúng là không biết trời cao đất dày." Tâm Ma lúc đó trong lúc giao đấu với Diệp Thiên, miệng cũng không ngừng khiêu khích, vì hắn từ trước đến nay chưa từng coi Diệp Thiên ra gì.

Tuy trong cả Thiên Giới, người có thể đối đầu với hắn chỉ có Diệp Thiên, nhưng Tâm Ma muốn khiêu chiến, xem thử rốt cuộc hắn có thực lực lớn đến đâu mà cứ không ngừng đối đầu với mình.

Lần này Diệp Thiên ra tay là vì hắn cảm thấy Tâm Ma thật sự không coi ai ra gì.

Bây giờ hắn đã làm cho Thiên Giới trở nên ô uế, nếu cứ kéo dài như vậy, cả Thiên Giới sẽ lâm nguy, tất cả đều nằm trong tay một người.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng không biết có thể chiến thắng hắn hay không, nhưng bất kể thế nào cũng phải thử một lần mới biết.

Bởi vì bây giờ ngay cả Ngọc Đế cũng đã bị giam cầm, nếu Diệp Thiên không thử một lần, làm sao có thể biết có thắng được hay không?

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên hoàn toàn không muốn lãng phí bất kỳ lời nào với Tâm Ma, chỉ cần nhanh chóng dùng võ lực chiến thắng, như vậy mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Trong khi đó, Uyển Châu biết Diệp Thiên đang giao thủ với Tâm Ma, cũng biết lúc này Tâm Ma sẽ không phân tâm, nên lúc đó vội vàng đi giải cứu Ngọc Đế.

Nhưng không ngờ một chuyện, Vương Mẫu vẫn luôn cản trở, nhưng không cản được Uyển Châu, vì Vương Mẫu đã sớm bị Tâm Ma mê hoặc, nên vẫn luôn cho rằng bất kỳ lời nào Tâm Ma nói đều đúng.

Vì vậy, lúc đó thấy Uyển Châu liền bắt đầu ra tay với nàng, nhưng thực lực của Uyển Châu đã vượt qua Vương Mẫu, nên dù cản trở thế nào cũng không cản được.

Lúc đó, sau khi Uyển Châu đánh bại Vương Mẫu, đồng thời cũng vội vàng cứu Ngọc Đế ra.

Ngọc Đế lúc đó thấy Uyển Châu ra tay, trong lòng cũng đã thông suốt hơn nhiều, vì ngài biết lần này Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ đến cùng.

Cho nên lúc đó ngài đã bình tĩnh hơn nhiều, vì ngài biết chỉ cần Diệp Thiên và Uyển Châu đến, vậy thì mọi chuyện chắc chắn có thể giải quyết ổn thỏa, nên hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa.

Chương 1555

Lúc này, Ngọc Đế cùng với Uyển Châu đến nơi của Diệp Thiên, cùng nhau đối phó với Tâm Ma.

Vì vậy, lúc đó ba người hợp lực cũng đã đánh tan Tâm Ma, nhưng Tâm Ma không vì thế mà chết, mà hóa thành vật chất trốn thoát.

Ngọc Đế thấy tình hình trước mắt, thật sự vô cùng cảm kích Diệp Thiên, và không ngừng nói với hắn: "Diệp Thiên, chuyện trước đây là ta không đúng, cho nên ta xin lỗi ngươi.

Nhưng lần này cũng may là có ngươi, nếu không không biết sẽ bị Tâm Ma khống chế đến khi nào.

Cho nên lần này nếu Tâm Ma đã trốn thoát, chúng ta phải nhanh chóng bắt hắn về, nếu không sau này cũng sẽ rất nghiêm trọng." Ngọc Đế lúc đó biết được Như Lai ở Linh Sơn không chịu ra tay, Diệp Thiên cũng đã làm công tác, nhưng bây giờ mục tiêu là bắt được Tâm Ma, như vậy mới có thể ổn định sự an nguy của Thiên Giới.

Vì vậy, lúc đó Ngọc Đế cũng đích thân đến Linh Sơn mời cứu binh.

Bởi vì Như Lai dù thế nào cũng sẽ nể mặt Ngọc Đế, cho nên lần này Ngọc Đế đã hạ quyết tâm.

"Như Lai, lần này ta đến đây chắc ngài cũng biết là chuyện gì rồi.

Bây giờ Thiên Giới đại loạn, bị Tâm Ma làm cho ô uế.

Vì vậy, lần này ta phải đích thân đến mượn binh, như vậy mới có thể khống chế hoàn toàn Tâm Ma.

Trước đây Diệp Thiên đến, chẳng lẽ ngài không rõ sao?" Ngọc Đế lúc đó cũng không ngờ Thiên Giới đã nguy cấp như vậy mà Như Lai

vẫn có thể ngồi yên ở đây.

Chuyện này vốn dĩ liên quan đến sự an nguy của tất cả các thần tiên ở Thiên Giới, thật không ngờ Như Lai lại có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, không chịu xuất cứu binh, cũng không muốn ra tay.

Cho nên lần này Ngọc Đế đích thân mượn binh, xem thử Như Lai nói thế nào.

Nếu không cho mượn binh, Ngọc Đế cũng tuyệt đối không để yên như vậy.

Lúc đó, Như Lai thấy Ngọc Đế đến đây, liền nói: "Ngọc Đế, thật không ngờ ngài lại đích thân đến đây.

Trước đó ta thật sự không hiểu, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu ngay từ đầu biết xảy ra chuyện, ta tuyệt đối không thể không ra tay giải cứu Thiên Giới." Như Lai lúc đó nói tất cả mọi lời như thể là thật, vì bản thân ngài biết những chuyện này.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến cầu cứu, ngài hoàn toàn không trả lời, không muốn ra tay.

Cho nên Diệp Thiên mới một mình đến Thiên Giới đối kháng với Tâm Ma.

Bây giờ lại nói ra một tràng như vậy.

Sau khi Ngọc Đế mượn được binh, đồng thời bắt đầu chỉnh đốn lại Thiên Giới, vì lần này Thiên Giới đã bị Tâm Ma làm cho thật sự hỗn loạn.

Nếu không kịp thời khôi phục lại trạng thái ban đầu, không biết sẽ xảy ra tình huống gì nữa.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu đã đuổi xuống phàm gian, vì lần này tuyệt đối không thể để Tâm Ma chạy thoát lần nữa.

Nếu hắn chạy thoát, sau này sẽ lại gây họa cho Thiên Giới.

Khi hai người đến một căn phòng, đồng thời cũng phát hiện ra một chuyện, vì Tâm Ma hiện tại không biết ở đâu.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu liền mạnh dạn suy đoán, có khả năng Tâm Ma đã đầu thai.

Nếu thật sự đã đầu thai, muốn tìm lại quả thực là một chuyện vô cùng khó khăn.

Lúc đó, Uyển Châu đã nghĩ ra một ý hay, và nói với Diệp Thiên: "Nếu Tâm Ma thật sự đã đầu thai, vậy thì hai chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hắn, như vậy có thể kịp thời ngăn chặn, có thể hóa giải mọi nguy cơ." Cách mà Uyển Châu đề xuất lúc đó quả thực là một ý tưởng đặc biệt hay, vì Diệp Thiên cũng không nghĩ ra.

Uyển Châu cảm thấy nếu Tâm Ma đã đầu thai, vậy thì hai người họ sẽ hóa thân thành hòa thượng, chuyên đi tụng kinh cho trẻ sơ sinh.

Như vậy có thể đi từng nhà để tìm kiếm.

Nếu tìm thấy nhà nào có trẻ sơ sinh ra đời, vậy thì hai người có thể xác định đó chính là Tâm Ma.

Chương 1556

Diệp Thiên cảm thấy cách mà Uyển Châu đề xuất thật không còn gì tốt hơn, thế là hai người hóa thân thành hòa thượng đi từng nhà tìm kiếm.

Đúng lúc này, đột nhiên có một gia đình, phu nhân đang trong tình trạng khó sinh.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến nhà đó, đồng thời phát hiện có chút không ổn.

Bây giờ họ xuất hiện ở nhà này với thân phận hòa thượng, thế là hắn nói với người nhà: "Xin chào, là thế này, chúng tôi chuyên đi tụng kinh cho trẻ sơ sinh.

Thấy nhà ngài đang sinh sản, nên cũng hy vọng có thể bảo vệ cho con của ngài." Lúc đó, người nhà hoàn toàn không biết lai lịch thực sự của Diệp Thiên và Uyển Châu.

Nhưng vừa nghe là đến tụng kinh cho đứa trẻ, lại thêm vợ mình đang khó sinh, cho nên nếu có người giúp đỡ, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Vì vậy, lúc đó họ hoàn toàn không có nhiều e ngại, liền cho hai người vào nhà.

Diệp Thiên bắt đầu giả vờ tụng kinh ở đó, không ngừng giúp đỡ phu nhân sinh thuận lợi.

Đúng lúc này, đứa trẻ bắt đầu thi triển pháp lực muốn trốn thoát, nhưng không ngờ bị Diệp Thiên bắt được.

Vì Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, nếu không chuẩn bị tốt, hắn cũng tuyệt đối không thể ra tay như vậy.

Cho nên ngay khoảnh khắc Tâm Ma bị bắt, hắn bắt đầu không

ngừng cầu xin, và nói với Diệp Thiên: “Ta biết sai rồi, những sai lầm ta phạm phải trước đây nhất định sẽ hối cải.

Hy vọng ngươi có thể tha cho ta một mạng.

Nếu ngươi có thể giữ lại mạng này cho ta, chuyện gì ta cũng có thể giúp ngươi làm, ta cũng sẽ thay đổi triệt để, chỉ cần ngươi tha cho ta là được.” Tâm Ma vốn dĩ vô cùng xảo quyệt, tuyệt đối không thể chịu thua Diệp Thiên.

Nếu không phải vì lần này bị bắt, hắn tuyệt đối sẽ không cầu xin.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy dù Tâm Ma có nói thế nào, hắn cũng tuyệt đối không thay đổi ý định.

Vì trước đây chính vì quá dung túng, nên mới để hắn làm loạn như vậy.

Nếu lần này lại như vậy nữa, chắc chắn sẽ xảy ra loạn lạc.

Diệp Thiên lại nói với Tâm Ma: “Không cần ở đây chơi bài tình cảm với ta, cũng không cần nói thêm bất kỳ lời thừa thãi nào.

Hôm nay ta phải trừ khử ngươi.

Nếu không trừ khử ngươi, sau này ngươi sẽ lại gây loạn.” Lúc Diệp Thiên nói những lời này, hắn đã hạ quyết tâm nhất định phải trừ khử hắn.

Nếu không trừ khử Tâm Ma, vậy thì lần này hắn đến đây còn có ý nghĩa gì?

Cho nên lúc đó Tâm Ma thấy Diệp Thiên đã chuẩn bị đầy đủ, liền nhân lúc hắn không phòng bị, vội vàng chui vào trong cơ thể của Diệp Thiên.

Bởi vì Tâm Ma tuyệt đối không thể để người khác giết mình như vậy, như thế chẳng phải là coi mạng sống của mình ra gì.

Lúc đó, Uyển Châu thấy Tâm Ma chui vào trong cơ thể của Diệp Thiên, liền bắt đầu dùng pháp thuật để thăm dò.

Vì phải nhanh chóng ép hắn ra, nếu không Diệp Thiên thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Tuy nhiên, lúc đó Tâm Ma cũng vô cùng xảo quyệt, để cho Uyển Châu không thể thăm dò được nơi hắn đang ẩn náu, hắn bắt đầu không ngừng trốn tránh.

Bởi vì hắn biết chỉ cần trốn, vậy thì Uyển Châu và Diệp Thiên cũng không có cách nào.

Cho nên dù có ý định giết hắn, bây giờ cũng hoàn toàn không làm được.

Mà Tâm Ma cũng chính là nắm được điểm này.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không còn cách nào khác, nên không thể lãng phí thời gian ở đây.

Dù sao bây giờ Tâm Ma cũng không thể ra ngoài gây loạn nữa, nên lúc đó hai người cũng vội vàng quay về Thiên Giới.

Chương 1557

Sau khi Diệp Thiên và hai người quay về Thiên Giới, Ngọc Đế biết họ đã về liền vội vã đến bên cạnh, và lại nói với hai người: “Hai người Diệp Thiên cuối cùng đã về rồi.

Hy vọng hai người có thể cứu Vương Mẫu.

Kể từ khi bị Tâm Ma khống chế, bà ấy cứ như phát điên vậy.

Ta không biết làm thế nào mới có thể cứu bà ấy hoàn toàn.

Lần này hai người đã về, tảng đá lớn trong lòng ta cuối cùng cũng có thể buông xuống.

Hai người mau đi xem thử đi.” Ngọc Đế lúc đó cũng thật sự không còn cách nào khác.

Vì nhìn thấy Vương Mẫu như vậy, trong lòng ngài thật sự rất đau khổ, nhưng lại không biết làm thế nào để giúp đỡ.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu cũng biết chuyện này, liền cùng Ngọc Đế đến nơi ở của Vương Mẫu.

Khi đến nơi, liền thấy Vương Mẫu không ngừng phát điên, bắt đầu tấn công, thấy người là tấn công, cũng không quan tâm là ai.

Uyển Châu lúc đó vì không đề phòng nhiều, nên suýt nữa bị Vương Mẫu làm bị thương.

May mà phản ứng của Uyển Châu cũng rất nhanh, nên lúc đó không bị Vương Mẫu được như ý.

Ngọc Đế không ngừng khẩn cầu Diệp Thiên, nói rằng: “Diệp Thiên, ta biết trong lòng ngươi cũng có bất mãn.

Bây giờ sự đã đến nước này, nếu không phải vì nguyên nhân của

ngươi, thì bây giờ Thiên Giới cũng không thể có chuyển biến tốt đẹp như vậy.

Cho nên bây giờ ta thật lòng, thật dạ, xin ngươi cứu chữa cho Vương Mẫu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Ngọc Đế sở dĩ khẩn cầu Diệp Thiên như vậy, là vì ngài biết hắn nhất định có cách cứu Vương Mẫu.

Nếu tình trạng phát điên của Vương Mẫu bây giờ không khống chế được, cũng chỉ có thể giam lại.

Nhưng Ngọc Đế và Vương Mẫu rốt cuộc là vợ chồng một phen, nên thật tâm không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra với bà ta.

Diệp Thiên không phải là người sắt đá, trước sự khẩn cầu của Ngọc Đế, Diệp Thiên cũng chỉ có thể đồng ý đi xem thử tình hình của Vương Mẫu bây giờ rốt cuộc sẽ phát triển đến bước nào.

Bởi vì Diệp Thiên trong lòng rất rõ ràng, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ Tâm Ma.

Nếu không phải vì hắn, bây giờ Vương Mẫu cũng không thể biến thành như vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên muốn thử đối thoại với Tâm Ma, xem có thể nói ra chuyện này không.

Nếu có thể làm chuyện này hoàn mỹ hơn một chút, Diệp Thiên có lẽ có thể tha cho hắn.

Nhưng lúc đó, trong lúc Diệp Thiên cố gắng nói chuyện với Tâm Ma, không ngờ Tâm Ma hoàn toàn không thèm đáp lại.

Vì Tâm Ma trốn trong cơ thể của Diệp Thiên, biết rõ tất cả mọi chuyện, nên tuyệt đối sẽ không để mọi người được như ý.

Bởi vì Tâm Ma cảm thấy nếu hắn không được sống yên ổn, vậy thì tất cả mọi người đều phải cùng hắn chịu liên lụy.

Cho nên lúc đó dù Diệp Thiên có nói gì, Tâm Ma cũng chỉ coi như không nghe thấy, cũng không thèm đáp lại.

Lúc đó, Diệp Thiên đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng không ngờ Tâm Ma vẫn cứ không thèm đáp lại.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cảm thấy nếu chuyện này cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Vì vậy, phải tìm một phương pháp có thể giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt.

Lúc đó, Uyển Châu đột nhiên nhớ ra trước đây từng nghe nói về "Cẩu Kinh" dường như rất hữu dụng.

Cho nên nàng liền đến chỗ Như Lai, vì ở chỗ Như Lai có rất nhiều "Cẩu Kinh".

Chương 1558

Nếu có thể mượn được "Cẩu Kinh" ở đó, có lẽ có thể hoàn thành được chuyện này.

Lúc đó, Uyển Châu hoàn toàn không nói chuyện này cho Diệp Thiên.

Vì nếu một mình nàng có thể hoàn thành những chuyện này, trong tình huống đó cũng giảm bớt phiền phức cho Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó, để không phải lo lắng cho sự an toàn của mình, nàng đã chọn đi một mình đến Linh Sơn.

Sau khi đến Linh Sơn, vì trước đây đã quen biết mấy vị đệ tử ở đó, nên lúc đó một vị đệ tử đã hỏi Uyển Châu: "Không biết lần này cô đến Linh Sơn có chuyện gì không?

Thấy cô có vẻ vội vã." Đệ tử Linh Sơn lúc đó cũng không biết lần này Uyển Châu có chuyện gì, nhưng bất kể thế nào cũng phải hỏi trước.

Nếu có thể giúp được, mọi người cũng tuyệt đối sẽ không từ chối.

Cho nên lúc đó Uyển Châu cũng đã nói chuyện này cho đệ tử Linh Sơn, hy vọng có thể giúp đỡ.

Vì mượn mấy cuốn "Cẩu Kinh" không phải là chuyện khó, sách "Cẩu Kinh" ở đây cũng đặc biệt nhiều.

Cho nên lúc đó đệ tử Linh Sơn, sau khi hiểu được mục đích của Uyển Châu, đồng thời cũng vội vàng tìm mấy cuốn, liền đưa cho Uyển Châu.

Tuy nhiên, Uyển Châu tuy đã lấy mấy cuốn, nhưng vẫn muốn gặp Như Lai, vì có rất nhiều chuyện cần phải hỏi rõ.

Trong khi đó, Diệp Thiên lúc đó tuy không biết Uyển Châu đang làm gì, cũng không biết vì chuyện gì mà đến Linh Sơn, nhưng mãi không thấy bóng dáng của nàng, nên lúc đó mới biết nàng vì chuyện của mình mà đến Linh Sơn.

Cho nên lúc đó hắn cũng có chút lo lắng, vì bất kể thế nào Linh Sơn cũng là địa bàn của Như Lai.

Nếu Uyển Châu vì sự hấp tấp của mình mà đắc tội với ai đó, một mình đi đến đó thật sự quá nguy hiểm.

Tuy bây giờ Diệp Thiên đã đến mức độ này, nhưng vẫn luôn lo lắng.

Cho nên lúc đó hắn cũng vội vàng đi đến, vì hắn biết chỉ cần ở bên cạnh Uyển Châu, dù gặp chuyện lớn hay nhỏ, tuyệt đối cũng không cho phép Uyển Châu xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Khi Uyển Châu gặp Như Lai, nàng cũng đã nói tất cả mọi chuyện cho ngài.

Nhưng không ngờ sau khi Như Lai biết được ý đồ của nàng, liền bắt đầu không ngừng qua loa.

Uyển Châu cũng không phải là kẻ ngốc, vì nàng biết chuyện này Như Lai không thể không biết, nhưng lại cứ mãi ở đây quanh co lòng vòng với nàng.

Cho nên lúc đó Uyển Châu thật sự có chút tức giận, liền cãi nhau với Như Lai.

Bởi vì Uyển Châu cảm thấy có lúc Như Lai thật sự quá keo kiệt.

Nếu không phải vì có việc cầu xin ngài, sao nàng lại có thể đến đây làm gì.

Uyển Châu cũng ở đây không chịu buông tha, vì nàng cảm thấy

chuyện này nếu Như Lai không cho một lời giải thích thì không xong.

Diệp Thiên lúc đó cũng đã đến Linh Sơn của Như Lai với tốc độ nhanh nhất.

Khi đến nơi liền thấy Uyển Châu đang cãi nhau với ngài, nên lúc đó Diệp Thiên không muốn chuyện này tiếp tục, liền không ngừng nói với Như Lai: "Như Lai, không biết Uyển Châu có chỗ nào làm không đúng, ta thay nàng xin lỗi ngài, cũng hy vọng ngài có thể tha thứ.

Lần này ta đến đây, chẳng qua là có một chuyện cần nhờ đến sự giúp đỡ của ngài.

Nếu không phải vì chuyện này quá khó khăn, chúng ta tuyệt đối sẽ không đến làm phiền ngài." Diệp Thiên tuy cũng biết Như Lai có lúc làm việc thật sự khiến người ta không thể hiểu được, nhưng bất kể thế nào, lần này có việc cầu xin ngài, cho nên dù thế nào thái độ cũng nhất định phải thân thiện.

Sau khi Diệp Thiên nói xong những lời này, hắn cũng bắt đầu không ngừng hỏi Như Lai: "Lần này ta đến tìm ngài, chẳng qua là muốn hỏi có cách nào khắc chế Tâm Ma không.

Bởi vì bây giờ Tâm Ma tuy không còn ở Thiên Giới gây loạn, nhưng rốt cuộc vẫn còn sống.

Nếu không khắc chế được hắn, sau này Thiên Giới sẽ lại bị quấy rối, cho nên ngài cũng không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra." Diệp Thiên sở dĩ nói như vậy với Như Lai, là vì hắn biết ngài không phải là người không hiểu chuyện.

Nếu đặt tất cả lợi hại thành công ra trước mắt, nếu Như Lai chọn không giúp đỡ, vậy thì thật sự là người có vấn đề.

Chương 1559

Cho nên Diệp Thiên sau khi nói xong những lời này, muốn để Như Lai cân nhắc lợi hại, suy nghĩ kỹ xem có nên giúp đỡ hay không.

Bởi vì Diệp Thiên biết, bây giờ chỉ có Như Lai mới có thể khống chế được Tâm Ma.

Nếu không có ngài ra tay tương trợ, một khi Tâm Ma tái phát, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi, điều mà mọi người đều không muốn thấy.

Cho nên lúc đó Như Lai đã hiểu đại khái mục đích của Diệp Thiên lần này đến, nên đã cho hắn một cuốn "Cấm Kinh".

Nhưng cuốn "Cấm Kinh" này chỉ để hắn đi lĩnh ngộ, và không nói thêm bất kỳ lời nào.

Diệp Thiên sau khi lấy được cuốn "Cấm Kinh" này, cũng vội vàng đưa Uyển Châu quay về lĩnh ngộ chuyện này.

Lúc đó, Tâm Ma biết Diệp Thiên đã nhận được cuốn "Cấm Kinh" từ chỗ Như Lai, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi và không ngừng cầu xin: "Lần này ta thật sự biết sai rồi, cho nên hy vọng ngươi có thể tha cho ta một mạng." Tâm Ma tuy trong lòng không phục Diệp Thiên, nhưng không còn cách nào khác.

Vì lúc này hắn hoàn toàn không thể gây ra sóng gió gì lớn, tuy không ngừng khẩn cầu Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên trong lòng cũng biết Tâm Ma chỉ là khẩu phục tâm bất phục.

"Tha cho ngươi không phải là không thể.

Bây giờ hãy mau chữa khỏi cho Vương Mẫu." Bởi vì Diệp Thiên không có cách nào để Vương Mẫu khôi phục lại trạng thái bình

thường, nên cũng chỉ có thể dựa vào Tâm Ma.

Lúc đó, Tâm Ma nói cho Diệp Thiên, sở dĩ Vương Mẫu ở trong tình trạng như bây giờ là vì bà ta đang chìm đắm trong huyễn cảnh.

Nếu một người chìm đắm trong huyễn cảnh, dù chữa trị thế nào, nếu không tự mình bước ra thì cũng vô ích.

Sau khi Diệp Thiên hiểu được kinh nghiệm của chuyện này, đồng thời cũng vội vàng đến nơi ở của Vương Mẫu.

Khi nhìn thấy khoảnh khắc đó, Vương Mẫu lại bắt đầu không ngừng điên cuồng.

Diệp Thiên biết rằng hiện tại muốn giúp đỡ Vương Mẫu thuận lợi thoát khỏi ảo cảnh cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, vì thế hắn liền bàn bạc với Uyển Châu. "Nếu muốn trị khỏi bệnh cho Vương Mẫu một cách thuận lợi thì cần phải tính kế lâu dài, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì có vẻ không lạc quan cho lắm." Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng khổ não, không biết nên làm thế nào cho phải.

Dù sao hiện tại Ngọc Đế đã có lời nhờ vả, nếu không trị khỏi cho Vương Mẫu, trong lòng hai người bọn họ cũng sẽ rất khó chịu.

Cho nên hắn cũng hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra phương pháp thích hợp để cứu chữa.

Uyển Châu đang lúc suy tư không ngừng, đột nhiên nghĩ đến Yểm Yêu.

Có lẽ bắt được Yểm Yêu thì sẽ có bước đột phá lớn đối với bệnh tình của Vương Mẫu.

Uyển Châu quyết định hạ phàm đi tìm Yểm Yêu, bởi nàng biết trước đó nó đã trốn xuống phàm giới, chỉ là không rõ tung tích hiện tại.

Vì để có thể nhanh chóng chữa trị cho Vương Mẫu, Uyển Châu cũng nghĩa bất dung từ.

Sau khi Uyển Châu hạ phàm tìm được hành tung của Yểm Yêu, liền bắt giữ nó và mang về Thiên Giới.

Diệp Thiên thấy Yểm Yêu bị bắt về, liền lợi dụng nó để tiến vào ảo cảnh của Vương Mẫu.

Tuy làm vậy có lẽ là xâm phạm sự riêng tư của Vương Mẫu, nhưng bất luận thế nào Diệp Thiên cũng bắt buộc phải làm như thế, nếu không căn bản không thể tiến vào trong ảo cảnh.

Cũng không biết Vương Mẫu rốt cuộc đang làm gì, hoặc là bị thứ gì quấy nhiễu.

Lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu đều không biết hàng loạt ảo giác sinh ra trong ảo cảnh của Vương Mẫu rốt cuộc là gì.

Bọn họ chỉ có thể dùng Yểm Yêu để nhìn vào bên trong, như vậy mới có thể nhanh chóng kéo bà ấy ra khỏi đó.

Diệp Thiên thuận lợi dùng Yểm Yêu tiến vào ảo cảnh, lại phát hiện hóa ra Vương Mẫu đang đắm chìm trong ảo tưởng về sự trường sinh bất lão.

Tuy là tiên nhân, nhưng tiên nhân cũng có cách nghĩ của tiên nhân.

Nhưng Diệp Thiên cũng không ngờ, đường đường là Vương Mẫu mà lại có loại ảo tưởng như vậy.

Chương 1560

Bởi vì bất luận là ở Thiên Giới hay phàm giới, căn bản không có chuyện trường sinh bất lão tuyệt đối, mỗi người đều có dục vọng riêng, cho nên mới sinh ra nhiều ảo cảnh đến thế.

Nếu Vương Mẫu không vì tham luyến trường sinh bất lão thì cũng không đến mức không thể bước ra khỏi ảo cảnh.

Hiện tại Diệp Thiên đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc, vậy thì nhất định phải kéo Vương Mẫu triệt để ra khỏi đó.

Lúc ấy, Diệp Thiên liền phong ấn tất cả ký ức của Vương Mẫu.

Bởi vì có lẽ chỉ có như vậy mới có thể chữa trị tốt hơn cho bà ấy.

Ở một diễn biến khác, Xích Cước Đại Tiên cũng vừa mới về Thiên Giới, sau khi nghe chuyện liền vội vàng chạy tới.

Uyển Châu vừa khéo nhìn thấy bộ dạng phong trần mệt mỏi của lão, liền mở miệng trêu chọc: "Xích Cước Đại Tiên sao lại ra nông nỗi này thế hả?

Vốn dĩ cũng là một nhân vật lợi hại hưởng danh tiếng lẫy lừng, giờ lại bị tâm ma giày vò thê thảm thế này, xem ra chuyến đi này chịu không ít thiệt thòi nha!" Uyển Châu xưa nay vẫn luôn như vậy, bất luận nói chuyện với ai cũng đều khẩu vô già lan.

Nàng thấy Xích Cước Đại Tiên trở về với bộ dạng này, cảm thấy lão nhất định đã chịu không ít ấm ức do tâm ma gây ra, nếu không cũng sẽ không tơi tả như vậy.

Lúc đó Xích Cước Đại Tiên căn bản không thèm so đo với Uyển Châu.

Bất kể hiện tại bị trêu chọc hay chế giễu, lão cũng chưa từng để

những chuyện nhỏ nhặt này trong lòng.

Uyển Châu thấy Xích Cước Đại Tiên không để ý đến mình nên cũng bỏ đi.

Sau đó Xích Cước Đại Tiên đi đến chỗ Ngọc Đế báo cáo. "Ngọc Đế, sự việc ngài giao phó lần trước tịnh chưa hoàn thành, nhưng may mắn là có một số việc đã kịp thời khống chế, cho nên lần này ta gấp rút trở về để báo cáo với ngài." Uy vọng của Xích Cước Đại Tiên trên Thiên Giới cũng cực cao, Ngọc Đế cũng rất coi trọng mọi việc lão làm.

Chỉ cần có Xích Cước Đại Tiên ở đây, cơ bản một số việc Ngọc Đế không cần phải bận tâm.

Cho nên lần này thấy Xích Cước Đại Tiên trở về, trong lòng Ngọc Đế cũng rất cao hứng, có một việc quan trọng cần giao cho lão xử lý. "Xích Cước Đại Tiên về thật đúng lúc, ta cũng đang muốn tìm ngươi.

Hiện tại có một việc khó giải quyết cần ngươi đi làm.

Lần này ngươi phải đi xuống phàm gian một chuyến, thu hồi lại Tiên Thư bị thất lạc.

Bởi vì việc này chỉ có phái một mình ngươi đi ta mới yên tâm, cho nên hy vọng ngươi vụ tất nhanh chóng mang đồ vật trở về." Lúc Ngọc Đế nói chuyện, bên cạnh không có bất kỳ ai, bởi vì ngài vô cùng tin tưởng Xích Cước Đại Tiên, chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết.

Cho nên ngài an bài mọi thứ trong bí mật.

Xích Cước Đại Tiên chưa từng làm Ngọc Đế thất vọng, cho nên lần này cũng nhất định sẽ làm theo phân phó, mang đồ vật trở về.

Sau khi hàn huyên với Ngọc Đế một lúc, lão liền chuẩn bị hạ phàm tìm kiếm.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu đều cảm thấy lần này Xích Cước Đại Tiên đột nhiên trở về, khẳng định có việc cần làm, tuy rằng hiện tại chưa làm rõ được.

Để biết nội tình sự việc, hai người chuẩn bị theo dõi, lén lút đi theo sau lưng Xích Cước Đại Tiên.

Bởi vì hai người đều không biết Xích Cước Đại Tiên rốt cuộc muốn làm gì, cho nên chỉ có thể đi theo sau lưng lão, không dám phát ra tiếng động.

Nếu một khi bị phát hiện thì không thể tiếp tục đi theo được nữa.

Xích Cước Đại Tiên đang đi, lộ trình đi qua cầu Hỉ Thước nhưng lại không để ý.

Chân của lão thực sự mùi quá nặng.

Lúc đi qua cầu, mùi hôi hun làm chim hỉ thước ngất đi, ngã nhào xuống.

Xích Cước Đại Tiên cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, bởi vì mùi chân vốn dĩ không thể thay đổi được, cho nên xảy ra hiện tượng này khiến lão cũng có chút khổ não trong lòng.

Chương 1561

Uyển Châu và Diệp Thiên đi theo phía sau nhìn thấy cảnh này, Uyển Châu thực sự nhịn không được cười lớn.

Nàng nghĩ bụng chỉ vì chân thối mà làm chim ngất xỉu, nếu để người khác biết được thì chẳng phải cười rụng răng sao.

Cũng chính vì tiếng cười này đã khiến Xích Cước Đại Tiên phát hiện ra bọn họ đang theo dõi, lão liền không ngừng chất vấn: "Cười cái gì mà cười?

Hai người các ngươi tại sao lại đi theo sau lưng ta?

Rốt cuộc là muốn làm gì?

Đi theo ta có mục đích gì khác?" "Hai người các ngươi tốt nhất là nói thật với ta, đừng có vòng vo tam quốc.

Nếu không có việc gì thì mau chóng rời đi, đừng có đi theo nữa." Xích Cước Đại Tiên vốn dĩ vừa ngã một cái nên vô cùng tức giận, lại thấy Uyển Châu đi theo cười hả hê thì càng ngứa mắt.

Dù sao lão cũng không muốn bị xuất hiện xấu xí.

Lúc bị tra hỏi, Uyển Châu và Diệp Thiên không nói thêm câu nào, nhưng Uyển Châu lại đáp trả Xích Cước Đại Tiên: "Xích Cước Đại Tiên không phải ngã đến ngốc rồi chứ, cái gì gọi là đi theo có mục đích hả?

Hơn nữa con đường này ai cũng có thể đi, chẳng lẽ trời sinh chỉ có một mình ngươi được đi sao?" Uyển Châu mồm mép lanh lợi, tuyệt đối không thể nói cho Xích Cước Đại Tiên biết là đang theo dõi lão.

Xích Cước Đại Tiên thực sự đặc biệt phản cảm với Uyển Châu vì nàng trào phúng lão không chỉ một hai lần, cho nên thật sự không

muốn giao lưu ngôn ngữ gì với nàng.

Lão chỉ đành đuổi nàng đi rồi tiếp tục hạ phàm. "Mau đi đi, mau đi đi, đừng để ta nhìn thấy nữa." Sau khi đuổi Uyển Châu đi, Xích Cước Đại Tiên vội vàng hạ phàm.

Lúc đi trên đường phố, lão bị một mảnh bát vỡ cứa bị thương chân.

Xích Cước Đại Tiên đau đớn từng cơn, cảm thấy thực sự quá đen đủi.

Vốn dĩ ở Thiên Giới đã sinh một bụng tức với Uyển Châu, giờ xuống phàm gian lại bị thương cả chân.

Bá tánh xung quanh nhìn thấy cảnh này đều bàn tán, bởi vì mọi người căn bản không biết Xích Cước Đại Tiên.

Họ cảm thấy người này quá quái dị. "Người này điên rồi sao?

Đi ra đường cũng không mang giày, cứ đi chân đất như thế, quá mất mặt rồi, giờ lại bị bát cứa rách chân." Mọi người không ngừng nghị luận, nói gì cũng có, nhưng Xích Cước Đại Tiên vẫn luôn làm theo ý mình.

Mặc kệ người khác nói gì, lão cứ làm việc của mình, lấy đó làm vinh.

Lời nói của người khác lại có thể can nhiễu lão được bao nhiêu chứ?

Lão căn bản sẽ không quản những chuyện hư vô phiêu miểu đó.

Ở một bên khác, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này không thể cứ thế mà xong, hắn bèn thi pháp làm cho cái giỏ trúc kẹp lấy chân Xích Cước Đại Tiên.

Bởi vì Xích Cước Đại Tiên chưa từng mang giày, mà hiện tại

phàm gian không bằng Thiên Giới, bá tánh không nhận ra lão, cho nên tần tần xuất hiện chuyện cười, chắc chắn sẽ khiến mọi người chỉ trỏ.

Quả nhiên, lúc chân Xích Cước Đại Tiên bị giỏ trúc kẹp lấy, bá tánh toàn bộ đều xúm lại vây xem, mọi người cảm thấy Xích Cước Đại Tiên thực sự quá hoạt kê.

Không chỉ bị bát vỡ cứa chân, lại còn bị giỏ trúc kẹp chân, cảm giác đau đớn này người thường không thể chịu nổi, thế mà Xích Cước Đại Tiên dường như không có bất kỳ thay đổi sắc mặt nào.

Tuy đối mặt với những lời đồn đại nhưng Xích Cước Đại Tiên không hề khổ não, chỉ cảm thấy lần này xuống phàm gian quả thực vô cùng không thuận lợi.

Nhưng bất luận thế nào, lão vẫn sẽ làm theo lời Ngọc Đế phân phó, thu hồi món đồ kia về.

Chút chuyện nhỏ này đối với Xích Cước Đại Tiên mà nói căn bản không đáng kể.

Nếu đổi lại là người khác, có khả năng sớm đã bị những lời ra tiếng vào làm cho đầu váng mắt hoa.

Chương 1562

Hiện tại việc quan trọng nhất là mau chóng tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Xích Cước Đại Tiên vẫn cứ đi chân đất, vừa khéo nhìn thấy phía trước có một cái khách sạn, liền đi vào.

Nhưng lão lập tức bị tiểu nhị chặn lại.

Xích Cước Đại Tiên vô cùng tức giận, tên tiểu nhị này rốt cuộc muốn làm gì?

Tuy không nói ra nhưng thái độ của tiểu nhị thực sự làm người ta khó hiểu. "Cái tên ăn mày hôi hám này, nên làm gì thì đi làm đi, khách sạn chúng ta không tiền thì đừng hòng vào, không tìm đánh sao?" Tiểu nhị bản thân căn bản không hiểu rõ thân phận thật sự của Xích Cước Đại Tiên, coi lão là một tên khất cái, không ngừng xua đuổi ra ngoài.

Xích Cước Đại Tiên lúc bị đuổi ra, thực sự vô cùng tức khí.

Ở Thiên Giới đến Ngọc Đế gặp lão còn phải nể vài phần mặt mũi, thế mà xuống phàm gian lại bị phàm nhân xua đuổi.

Lão thực sự có chút khí phẫn, bắt đầu thi pháp dùng đá ném vào tiểu nhị.

Lão muốn cho tiểu nhị chút bài học, xem hắn có dám trông mặt mà bắt hình dong nữa không.

Đương nhiên lão không thể nói rõ thân phận thật sự với phàm nhân.

Nhưng bất luận thế nào, một tên khất cái cũng có tôn nghiêm của hắn.

Lúc đó Diệp Thiên biết được chuyện này, cũng muốn nhân cơ hội chỉnh đốn Xích Cước Đại Tiên.

Hắn bèn hóa thành bá tánh, sau đó không ngừng chỉ trích Xích Cước Đại Tiên: "Người này rốt cuộc là làm sao vậy?

Người ta là điếm tiểu nhị chỉ không cho ngươi vào, dù sao nơi đó là khách sạn, thân phận như ngươi không vào được cũng là lý sở đương nhiên, tại sao lại ra tay thương người?

Thương người là không đúng." Chuyện này dẫn đến sự phẫn nộ của tất cả bá tánh đối với Xích Cước Đại Tiên.

Bởi vì dù sao tên điếm tiểu nhị cũng vô tội, cũng không nên đi làm bị thương người ta.

Nếu có vấn đề gì đều có thể dùng lời nói giải quyết, không cần thiết động thủ.

Kỳ thực điếm tiểu nhị bị đá ném trúng đầu cũng không sao, nhưng thấy có người ở đó bênh vực kẻ yếu, gây phiền toái cho Xích Cước Đại Tiên, nên hắn cũng giả vờ ngất xỉu.

Thế là bắt đầu báo quan.

Người của quan phủ nhận được thông báo liền sai bộ khoái tới tróc nã.

Bộ khoái đến hiện trường, thấy Xích Cước Đại Tiên đứng đó như một kẻ điên.

Nếu bảo là khất cái thì lại thấy có vẻ không giống lắm, bởi vì nhìn bộ dạng phong phong điên điên, cho nên bộ khoái chỉ có thể nhận định lão là kẻ điên.

Nếu không người bình thường tuyệt đối không có khả năng làm ra loại chuyện này.

Đã coi là kẻ điên, nhưng chuyện thương người không thể chối cãi, tất cả bá tánh đều có thể làm chứng.

Cho nên bộ khoái cũng lệ hành công sự, giải Xích Cước Đại Tiên về công đường.

Huyện lệnh đã sớm ngồi đợi ở đó.

Xích Cước Đại Tiên căn bản không ngờ tới phàm gian lại gặp nhiều chuyện như vậy.

Nhưng bất luận thế nào chuyện hôm nay cũng đã xảy ra, lão không thể trốn tránh.

Khi lên công đường, huyện lệnh đã nóng lòng muốn thẩm xong vụ án này. "Kẻ dưới công đường là ai?

Chương 1563

Gan to bằng trời, gặp bản huyện lệnh sao không quỳ xuống?" Xích Cước Đại Tiên vốn là thần tiên, căn bản không có khả năng hạ quỳ trước phàm nhân, cho nên thấy huyện lệnh nói vậy cũng không coi ra gì.

Diệp Thiên vẫn luôn quan chú Xích Cước Đại Tiên và nhất cử nhất động của huyện lệnh, hắn tuyệt đối không thể để Xích Cước Đại Tiên tiêu tiêu sái sái qua ải này.

Diệp Thiên lại huyễn hóa dung mạo, lấy thân phận sư gia đến bên cạnh huyện lệnh, nói: "Huyện lệnh, xem ra người này thật sự không biết thời thế, đến lễ nghi cũng không biết thì sao có thể dung tha?

Phải cho hắn chút màu sắc xem, nếu không hắn tưởng huyện lệnh ngài dễ bắt nạt sao?" Huyện lệnh thấy kẻ này thật đáng ghét, mặt trơ ra đó, một bộ dạng không quan tâm.

Vốn dĩ đánh người bị thương thì phải chấp nhận trừng phạt.

Diệp Thiên biết Xích Cước Đại Tiên sẽ không phục, bèn không ngừng khuyên huyện lệnh đánh lão vài trượng, không tin lão còn có thể điềm nhiên như vậy.

Huyện lệnh nghe lời Diệp Thiên, liền sai người: "Xem ra không cho hắn chút lợi hại thì hắn tưởng bản huyện lệnh dễ bắt nạt.

Mau bắt lấy hắn, đánh đòn, đánh cho đến khi phục thì thôi." Xích Cước Đại Tiên sao có thể để phàm nhân đối xử như thế, liền bắt đầu sử dụng pháp thuật.

Tuy rằng gậy đánh vào người Xích Cước Đại Tiên, nhưng lão không hề thấy đau đớn, bởi vì tất cả đau đớn đều bị thi pháp chuyển

dời lên người huyện lệnh.

Huyện lệnh không hiểu chuyện gì xảy ra, bị đòn đau đến thấu trời, đành nghĩ là đã mạo phạm thần tiên nên không ngừng cầu xin tha thứ: "Là ta mạo phạm thần linh, hôm nay ở đây xin lỗi, hy vọng ngài có thể tha cho ta, sau này tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa." Huyện lệnh còn chưa lộng rõ sự thật là gì, nhưng Xích Cước Đại Tiên tuyệt đối không có khả năng chịu đòn, lão thi pháp chuyển dời vấn đề lên người huyện lệnh, chẳng qua là muốn cho lão ta đẹp mặt.

Lúc này Diệp Thiên hiện lại nguyên hình.

Xích Cước Đại Tiên nhìn thấy thì vô cùng tức giận, liền nộ xích Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Trước đó đi theo sau lưng ta, ta không hỏi đến, nhưng hiện giờ ngươi năm lần bảy lượt ở đây chỉnh đốn ta.

Ngươi không thấy có chút quá đáng sao?

Đùa giỡn như vậy có phải hơi quá trớn rồi không?" Xích Cước Đại Tiên chưa từng tức giận lớn như vậy, cũng chưa có ai dám đối xử với lão như thế, cho nên cảm thấy chuyện này không thể cứ thế mà xong.

Uyển Châu lúc này cũng ở đó, liền nói dối với Xích Cước Đại Tiên: "Ngài đừng nóng giận, ít nhất ngài cũng nên biết mục đích chúng ta tới đây.

Ta biết ngài đi lấy Tiên Thư, hiện tại ta đã tìm được nơi cất giấu nó, cho nên muốn nói cho ngài biết." Xích Cước Đại Tiên nghe Uyển Châu nói thì bán tín bán nghi, không xác định có thật hay không, nhưng bất quản thế nào, nhiệm vụ Ngọc Đế giao là phải mang Tiên Thư về.

Nếu hiện tại Uyển Châu thực sự tìm được thì tốt quá, lão đỡ tốn công sức tìm kiếm.

Lão liền bảo Uyển Châu: "Nếu đã tìm được nơi cất Tiên Thư thì mau dẫn ta đi, tốt nhất đừng có lừa ta." Uyển Châu dẫn đường, không ngừng dẫn dụ, đưa Xích Cước Đại Tiên xuống Địa Phủ.

Đến nơi, Xích Cước Đại Tiên nghi hoặc, không biết vì sao lại đưa lão đến đây, chẳng lẽ Tiên Thư ở Địa Phủ?

Tuy không hỏi nhưng lão cảm thấy hai người này xuất hiện trước mặt lão dường như có vấn đề gì đó.

Đến Địa Phủ, Diệp Thiên bắt đầu tìm Hắc Bạch Vô Thường.

Dù sao bọn họ cũng là thủ hạ của Diêm Vương, nếu có chuyện hỏi hai người này là tốt nhất.

Diệp Thiên hỏi: "Hắc Bạch Vô Thường, lần này ta tới đây chẳng qua là muốn tìm Tiên Thư, không biết các ngươi có biết chuyện này, hoặc là địa điểm tàng trữ nó không?" Nhưng Hắc Bạch Vô Thường hỏi một đằng trả lời một nẻo, dường như bọn họ biết mục đích của Diệp Thiên nên không muốn trả lời, cứ lảng sang chuyện khác.

Diệp Thiên cũng không dễ bị hồ lộng, nhìn ra bọn họ không muốn trả lời.

Không có đáp án rõ ràng, Diệp Thiên, Uyển Châu và Xích Cước Đại Tiên tiếp tục tìm kiếm.

Lúc này Uyển Châu thấy Mạnh Bà đang nấu canh, liền vội vàng đi tới chào hỏi: "Mạnh Bà, xin chào, làm phiền một chút, không biết bà có nghe nói về Tiên Thư không?

Ta muốn tìm nó, nhưng không biết nó ở đâu, chỉ biết là ở Địa Phủ.

Hy vọng nếu bà biết thì có thể báo cho biết, thật sự cảm kích bất tận." Mạnh Bà quả thật có biết, bèn nói với Uyển Châu: "Thứ các ngươi muốn tìm đang ở trên tay Phán Quan, chi bằng tới đó hỏi thử xem." Uyển Châu nghe tin này thì rất vui mừng, chào từ biệt Mạnh Bà

rồi cùng Diệp Thiên và Xích Cước Đại Tiên đi tìm Phán Quan.

Tìm được Phán Quan, Xích Cước Đại Tiên không hề chào hỏi tử tế mà lại bức vấn: "Phán Quan, lần này ta tới chẳng qua là vì Tiên Thư, nếu Tiên Thư ở trong tay ngươi, hy vọng mau chóng giao ra, nếu không đừng trách ta không khách khí, hiện tại ta không có nhiều kiên nhẫn đâu." Xích Cước Đại Tiên trước giờ vẫn vậy, không để ai vào mắt.

Phán Quan thấy lão vô lễ nên cũng ái đáp bất lý.

Chương 1564

Uyển Châu thấy vậy, biết dùng cách này không được, bèn mở miệng khẩn cầu: "Phán Quan, vừa rồi ngữ khí của Xích Cước Đại Tiên có hơi nặng nề, nhưng ngài ấy không có ý đó, bởi vì chúng ta lần này phải mang Tiên Thư về theo ý chỉ của Ngọc Đế.

Cho nên nếu món đồ đó ở đây, hy vọng ngài có thể đưa cho ta để ta về giao nộp." Phán Quan thấy Uyển Châu lễ phép, liền cho biết hiện tại đồ vật đã sớm rơi vào tay yêu tinh, không còn ở chỗ ông ta nữa. "Các ngươi có chỗ không biết, hiện tại quyển Tiên Thư kia căn bản không ở trong tay ta, sớm đã bị yêu tinh trộm đi, cho nên ta cũng không biết hiện tại đi đâu mới tìm được." Xích Cước Đại Tiên nghe xong thì không kìm được cảm xúc, vất vả lắm mới tìm được manh mối, giờ lại rơi vào tay kẻ khác.

Lão vô cùng tức giận, vội vàng rời đi, xuống phàm gian bắt đám yêu thú tinh quái để tra hỏi. "Mấy con yêu thú kia, hôm nay tốt nhất là hỏi gì đáp nấy, đừng có giở trò với ta, rốt cuộc có biết hạ lạc của Tiên Thư không?

Nếu biết thì mau nói, đỡ phải chịu nỗi khổ da thịt." Nhưng uy bức lợi dụ cũng không thu được đáp án hài lòng, đám yêu quái căn bản không biết Tiên Thư ở đâu.

Xích Cước Đại Tiên cảm thấy mình đang lãng phí thời gian.

Trong khi đó, Diệp Thiên không đi theo Xích Cước Đại Tiên mà đứng đợi ở đầu phố.

Lúc này có một con Thử Yêu (Chuột yêu) chạy qua, bị Diệp Thiên tóm được. "Cái con Thử Yêu to gan này, giữa ban ngày ban mặt dám ăn trộm, hôm nay gặp ta coi như ngươi đen đủi." Thử Yêu vội vàng

van xin: "Ta cũng không làm chuyện gì ác, chỉ là trộm vặt thôi, hy vọng ngài tha cho ta, nếu có vấn đề gì muốn biết ta đều sẽ nói, chỉ cần tha cho ta cái mạng nhỏ này." Diệp Thiên thấy nó thành khẩn, liền hỏi thăm về những vụ trộm cắp gần đây.

Thử Yêu không dám chống đối, liền kể chuyện ông chủ tiệm gạo gần đây pháp lực đại tăng.

Diệp Thiên nghe xong cảm thấy sự tình không đơn giản, một ông chủ tiệm gạo sao có thể đột nhiên pháp lực đại tăng?

Hắn quyết định đến tiệm gạo xem xét.

Diệp Thiên không lập tức bức cung mà giả vờ đi mua gạo.

Ngày hôm sau, hắn hỏi thăm điếm viên: "Xin chào, ngại quá, ta muốn mua ít gạo, không biết ở đây có loại gạo gì, giá cả bao nhiêu?" Qua trò chuyện, Diệp Thiên mới biết tiệm gạo này vốn dĩ không hề bán gạo.

Điều này càng làm Diệp Thiên nghi ngờ, treo biển bán gạo mà không bán gạo?

Hắn hỏi dò thêm về ông chủ.

Điếm viên kể ông chủ gần đây rất kỳ lạ, việc nặng nhọc đều bắt nhân viên làm.

Diệp Thiên rời đi, đợi đến tối quay lại thử thám. "Lão bản, bán gạo!" Ông chủ không biết Diệp Thiên đã điều tra, nên nhân lúc Diệp Thiên không chú ý, hắn thi triển pháp thuật biến ra gạo.

Diệp Thiên tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng đã hiểu rõ.

Trên đường về, Diệp Thiên thấy đám ăn mày tụ tập một chỗ, không biết đang làm gì, nhưng hắn đang bận tâm chuyện tiệm gạo nên

không để ý kỹ.

Uyển Châu lúc rảnh rỗi đi dạo, thấy đám ăn mày đang tranh cướp đồ đạc, bên cạnh còn có mấy tên bộ khoái vẻ mặt bất lực.

Nàng tò mò hỏi thăm bộ khoái: "Có chuyện gì vậy?

Sao đám ăn mày lại tụ tập tranh cướp ở đây?" "Cô nương có chỗ không biết, chuyện này xảy ra rất đột ngột, gạo ở ngoài ruộng không biết bị ai trộm hết, cho nên những người này mới ở đây." Uyển Châu nghe tin gạo ngoài ruộng bị mất sạch, cảm thấy chuyện này nghiêm trọng, chắc chắn có kẻ cố ý làm.

Nàng vội về báo cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe xong rất tức giận, gạo là do bá tánh cực khổ trồng, sao có thể bị trộm sạch như thế.

Hắn quyết tâm điều tra.

Lúc này Thử Yêu đang ăn cơm bên đường, bị Diệp Thiên tóm được. "Ta lại không phạm sự tình gì, sao ngài lại bắt ta?" Thử Yêu kêu oan. "Bắt ngươi tự nhiên là có việc cần ngươi đi làm.

Chương 1565

Mau đi đến tiệm gạo trộm Tiên Thư về đây." Thử Yêu biết thực lực Diệp Thiên không tầm thường, nhưng bảo đi trộm Tiên Thư thì nó cũng sợ.

Nhưng không còn cách nào khác, nó đành nhận lời.

Diệp Thiên cũng sẽ hỗ trợ, vì biết ông chủ tiệm gạo kia biết pháp thuật.

Thử Yêu lén lút lẻn vào chỗ ông chủ, nấp một bên.

Thấy ông chủ đang không ngừng biến ra gạo, nó đợi hắn làm xong bỏ đi mới hiện ra tìm Tiên Thư.

Vốn tưởng thiên y vô phùng, ai ngờ ông chủ nghe thấy tiếng động, quay lại tóm gọn Thử Yêu. "Tên trộm to gan, dám đến đây tìm cái chết!" Ông chủ hung tợn nói, định giết người diệt khẩu vì bí mật bị lộ.

Đúng lúc đó Diệp Thiên ra tay cứu Thử Yêu.

Hắn không thể để nó chết.

Ông chủ tiệm gạo đánh nhau với Diệp Thiên, nhưng pháp thuật của hắn so với Diệp Thiên chỉ là lấy trứng chọi đá.

Trong lúc đánh nhau, Diệp Thiên tìm thấy Tiên Thư.

Uyển Châu vội vàng phối hợp cướp lấy sách.

Ông chủ tiệm gạo biết không đánh lại, bèn bỏ của chạy lấy người.

Diệp Thiên không đuổi theo, vì đã lấy được sách.

Sau đó hắn mang số gạo kia trả lại cho những người bị mất trộm, giải quyết vấn đề nan giải cho bá tánh.

Xích Cước Đại Tiên thấy nhân gian được tế bần thì thấy lạ, bèn triệu hồi Thổ Địa lên hỏi: "Thổ Địa, ngươi có biết gần đây xảy ra chuyện gì không?" Thổ Địa kể lại chuyện ông chủ tiệm gạo trộm gạo, sau đó gạo được tìm về, còn ông chủ tiệm gạo thì trốn lên núi.

Xích Cước Đại Tiên nghe vậy liền biết Tiên Thư nhất định có liên quan đến tên kia, bèn lên núi tìm hắn.

Xích Cước Đại Tiên tóm được ông chủ tiệm gạo, bức vấn: "Nói mau, Tiên Thư đang ở đâu?

Nếu thành thật khai báo có thể ta sẽ tha mạng, còn không thì đừng trách." Ông chủ tiệm gạo khai: "Ngài có chỗ không biết, Tiên Thư vốn ở trong tay ta, nhưng đã bị người khác cướp mất rồi.

Nếu không phải vì bị cướp mất địa bàn và Tiên Thư, ta cũng đâu có trốn lên núi." Xích Cước Đại Tiên đoán ngay là Diệp Thiên và Uyển Châu làm.

Lão tha cho ông chủ tiệm gạo, rồi tức tốc đuổi theo hai người kia.

Lão nghĩ thầm, đã tìm được Tiên Thư mà không báo cho lão một tiếng, định nuốt riêng hay sao?

Diệp Thiên và Uyển Châu biết Xích Cước Đại Tiên sẽ không buông tha, bèn nghĩ ra một cách: làm giả Tiên Thư.

Diệp Thiên nói với Uyển Châu: "Uyển Châu, hiện tại ta sẽ làm giả Tiên Thư, nàng hãy giữ chân Xích Cước Đại Tiên, tuyệt đối đừng để hắn phát hiện." Khi Xích Cước Đại Tiên đuổi kịp, lão đòi sách: "Uyển Châu, đã tìm được Tiên Thư thì mau giao ra, đây là ý chỉ của Ngọc Đế." Uyển Châu cố tình dây dưa để Diệp Thiên có thời gian làm giả.

Lúc Diệp Thiên làm xong Tiên Thư giả, liền giao cho Uyển Châu.

Sau đó bọn họ cùng Xích Cước Đại Tiên đến gặp Ngọc Đế để đối chứng.

Xích Cước Đại Tiên vừa gặp Ngọc Đế đã cáo trạng: "Ngọc Đế, người có chỗ không biết, chuyện này đều tại Diệp Thiên, nếu không phải tại hắn thì ta đã sớm mang Tiên Thư về rồi.

Hắn trộm Tiên Thư, giờ còn ở đây không chịu giao ra." Ngọc Đế cũng đau đầu, không biết đầu đuôi thế nào, bèn mắng Xích Cước Đại Tiên: "Ngươi đường đường là thần tiên, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh xử lý, đừng có lúc nào cũng trương cuồng như thế, ở trước mặt ta không biết thu liễm chút nào sao?" Lúc này Uyển Châu lấy cuốn sách ra, Xích Cước Đại Tiên nhân lúc nàng không đề phòng liền cướp lấy, dâng lên Ngọc Đế.

Ngọc Đế cầm lấy xem, thấy bên trong vẽ nguệch ngoạc, là đồ giả!

Ngài nổi giận ném cuốn sách vào mặt Xích Cước Đại Tiên: "Xích Cước Đại Tiên, ngươi coi bản Ngọc Đế là kẻ ngốc sao?

Đây là Tiên Thư mà ngươi mang về đấy à?

Chương 1566

Xem xem bên trong là cái gì?" Xích Cước Đại Tiên ngớ người, rõ ràng là Tiên Thư mà?

Chuyện này lan truyền khắp Thiên Giới, các thần tiên khác đều đến an ủi và hiến kế cho lão.

Họ bảo lão nên đi xin lỗi Uyển Châu để lấy lại sách thật.

Xích Cước Đại Tiên nghe lời, đến Nam Hải Long Vương xin trân châu, nhờ tiên nữ mang đến tặng Uyển Châu để cầu hòa.

Uyển Châu cũng không phải người hẹp hòi, thấy lão có thành ý liền nhận trân châu.

Diệp Thiên thấy vậy cũng đưa Tiên Thư thật cho Xích Cước Đại Tiên, dù sao giữ lại cũng chẳng để làm gì, chủ yếu là muốn trêu chọc lão một phen.

Xích Cước Đại Tiên lấy được Tiên Thư thật, mừng rỡ đi giao nộp.

Nhưng trong lòng lão vẫn hận Diệp Thiên vì làm mình bị Ngọc Đế mắng và mất mặt trước chúng tiên.

Lão bắt đầu đi nói xấu, bịa đặt về Diệp Thiên sau lưng.

Uyển Châu tình cờ nghe thấy các thần tiên nghị luận, biết là do Xích Cước Đại Tiên giở trò, liền về báo cho Diệp Thiên.

Hai người quyết định không tha cho lão.

Họ đợi trước phủ của Xích Cước Đại Tiên.

Xích Cước Đại Tiên về thấy hai người thì định bỏ chạy, nhưng bị tóm lại. "Xích Cước Đại Tiên, ta thật không ngờ, chuyện cũ đã bỏ

qua, ngươi cũng đã cầu hòa, thế mà lại ở sau lưng giở trò tiểu nhân.

Ngươi tưởng ta ngốc sao?

Hôm nay ngươi đừng hòng chạy." Hai người quyết định ném Xích Cước Đại Tiên vào Dao Trì, nơi các tiên nữ đang tắm rửa, để cho lão mất hết mặt mũi.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy vội vàng can ngăn: "Diệp Thiên, chi bằng nể mặt ta một chút, tha cho hắn đi.

Dù sao Xích Cước Đại Tiên cũng là thần tiên, Dao Trì lại có tiên nữ đang tắm, nếu ném hắn vào đó, sau này hắn còn mặt mũi nào nhìn ai nữa." Diệp Thiên đương nhiên biết Thái Bạch Kim Tinh đứng ra khuyên giải, chẳng qua là vì muốn giải vây, nhưng có những chuyện một khi đã phạm sai lầm thì nên chấp nhận trừng phạt.

Nhưng sau đó Diệp Thiên nghĩ lại, không cần thiết phải làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, nếu đã hiểu rõ sự việc là đủ rồi, nên hắn cũng không muốn gây thêm nhiều phiền phức.

Chuyện này nhờ có Thái Bạch Kim Tinh ra tay, đồng thời cũng giải quyết mọi rắc rối.

Gần đây, Xích Cước Đại Tiên cũng nhận ra những sai lầm mà mình đã phạm phải.

Lão ta cũng không dám xuất hiện nữa, vì biết rằng Diệp Thiên và Uyển Châu vô cùng lợi hại, nếu giao đấu với họ thì chưa chắc chiếm được thế thượng phong, thay vì vậy chi bằng mau chóng rời khỏi tầm mắt của họ.

Không lâu sau, Thiên Cung lại một lần nữa tổ chức yến tiệc, tất cả các vị thần tiên đều theo lời mời đến nơi ở của Thiên Cung.

Khi đó, Xích Cước Đại Tiên cũng có trong danh sách, lúc đến nơi thì thấy Uyển Châu và Diệp Thiên cũng có mặt, nên sau khi trông thấy,

trong lòng không khỏi có chút cảm xúc, bèn định đi đường vòng để tránh.

Bởi vì Xích Cước Đại Tiên trong lòng rất rõ, nếu gặp lại hai người họ, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, vậy nên chỉ có thể tránh đi, như thế mới có thể ngăn mọi chuyện xảy ra.

Yến tiệc diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng giữa chừng, Đông Hải Long Vương không biết vì sao lại tức giận rời khỏi bàn tiệc, mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế là Diệp Thiên sau khi thấy cảnh đó, dường như có chút suy đoán, bèn bắt đầu hỏi Đông Hải Long Vương.

"Long Vương, sao vậy?

Tiệc đang diễn ra rất tốt mà, rốt cuộc là ai đã chọc giận ngài đến mức này?" Lúc Diệp Thiên hỏi, tuy là xuất phát từ tò mò, nhưng cũng là một phen có ý tốt, vì hắn không biết trong yến tiệc đã xảy ra chuyện gì khiến Long Vương tức giận như vậy.

Nhưng trong lúc Diệp Thiên hỏi, ông ta không hề nói gì.

Hôm đó, hắn và Uyển Châu đều cảm thấy hành động lần này của Đông Hải Long Vương thực sự có chút không ổn.

Chương 1567

Nếu không phải đã xảy ra chuyện gì đó cực kỳ quan trọng, ông ta không thể nào tức giận đến mức này, vì vậy hai người họ quyết định làm rõ sự thật.

Thế là họ cũng vội vàng đi theo Đông Hải Long Vương hạ phàm, muốn xem xét toàn bộ sự việc.

Bởi vì Diệp Thiên nếu không làm rõ mọi chuyện, không thể nào cam tâm tình nguyện bỏ qua, nên lúc đó Uyển Châu cũng đi theo bước chân của hắn, hai người sau khi ra khỏi phòng liền thấy Đông Hải Long Vương đi thẳng về Đông Hải, chứ không đi nơi nào khác.

Vì vậy, họ bèn cẩn thận đi theo bên cạnh, muốn làm rõ nguyên nhân cơn giận của ông ta.

Khi Long Vương trở về, liền thấy Long Tử vội vã chạy đến, vội vàng nói với ông.

"Gần đây không biết vì sao, số lượng động vật trong biển cứ giảm mạnh, cho nên con thực sự không quyết định được chuyện này, hy vọng phụ vương mau chóng trở về xử lý." Nguyên nhân Long Vương tức giận là vì gần đây động vật trong biển biến mất, điều này đối với ông cũng là một tổn thất rất lớn, nên mới tức giận như vậy.

Long Vương tự nhiên biết chuyện này đối với Đông Hải quả thực là một chuyện vô cùng bi thảm, nếu động vật cứ tiếp tục gặp chuyện, trong lòng ông cũng sẽ vô cùng lo lắng.

Cho nên chuyện này bắt buộc phải tìm ra ngọn nguồn, rốt cuộc là chuyện gì.

Đúng lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đã đến Long

Cung của Đông Hải, lúc đó Long Vương cũng không biết là chuyện gì, cứ như âm hồn không tan mà bám theo.

Bởi vì trước đó ở Thiên Giới, Diệp Thiên không ngừng truy hỏi Long Vương, rốt cuộc là vì chuyện gì mà tức giận, nhưng lúc đó ông ta không hề nói.

Không ngờ lần này lại đến tận phủ, cho nên lúc đó Long Vương cũng hết cách, đã đến rồi thì cũng không thể đuổi họ đi, chỉ đành qua loa mời họ vào.

Bởi vì Long Vương hiện tại có chuyện cần làm, nên đâu có tâm trạng rảnh rỗi để tiếp đãi hai người.

Tuy đã đến đây nhưng cũng không thể không làm tròn lễ nghĩa chủ nhà, nên lúc đó ông ta cho Quy Quản Sự ra nghênh đón họ vào, sau đó chiêu đãi ăn uống tử tế.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người vẫn luôn cảm thấy những việc Long Vương làm có vẻ rất khả nghi, cho nên cũng muốn tìm hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Thế là họ bắt đầu không ngừng hỏi Quy Quản Sự.

"Quy Quản Sự, không biết phủ Long Vương có rất bận không, vì sau khi chúng ta đến, thấy ngài ấy có vẻ không vui." Bởi vì Diệp Thiên biết Quy Quản Sự ở Đông Hải Long Cung quản lý mọi sự vụ, vậy nên nhất định sẽ biết Long Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu có thể moi được chút thông tin từ miệng ông ta, đối với hai người họ mà nói thì không còn gì tốt hơn.

Vì vậy lúc đó, trong lúc nói chuyện với Quy Quản Sự, Diệp Thiên mới biết nguyên do ông ta muốn ra ngoài.

Thế là Uyển Châu biết, nếu muốn làm rõ mọi chuyện, thì phải bắt đầu điều tra từ trên người Long Vương, nên lúc đó nàng không ngừng

bám theo ông ta.

Vì biết Long Vương muốn ra ngoài, chỉ có đi theo bên cạnh ông ta mới có thể biết rốt cuộc là chuyện gì, nên lúc đó Uyển Châu cứ bám riết lấy Long Vương, muốn cùng ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì.

Long Vương thật sự bất đắc dĩ, vốn dĩ chuyện này không muốn để người khác biết, chỉ hy vọng một mình mình có thể nhanh chóng xử lý xong, nhưng Uyển Châu cứ bám riết không buông.

Hết cách, ông chỉ đành chiều theo tính ngang bướng của nàng, cùng nhau đến nơi đó.

Nhưng lúc Long Vương ra ngoài, ông ta không hiện ra chân thân trước mặt người khác, mà hóa thân thành một con cá chép vàng.

Bởi vì gần đây, một số động vật trong Long Cung cứ giảm đi, nên Long Vương cũng biết rõ chuyện này đặc biệt nghiêm trọng.

Nếu không làm rõ, trong lòng ông cứ như có một khối u lớn không thể gỡ bỏ, nên nếu không xuất hiện theo cách này, thì vĩnh viễn không thể biết rốt cuộc là ai đang gây rối.

Vì vậy lúc đó, khi ông xuất hiện với thân phận cá chép vàng, có ngư dân nhìn thấy liền bắt đầu vui mừng đi bắt.

Bởi vì những động vật họ bắt trước đây, căn bản không có con nào trông quý giá và đặc biệt hấp dẫn như con cá chép vàng này.

Thế là tất cả ngư dân bắt đầu không ngừng vây bắt nó, vì thứ tốt như vậy, ai cũng muốn chiếm làm của riêng.

Lúc những ngư dân đang vây bắt, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trông thấy, đồng thời cũng không ngừng khuyên can họ.

“Sao các người có thể tàn nhẫn như vậy?

Bắt nó về, nó cũng có sinh mệnh, nên mau chóng thả nó đi, thả nó

ra, đối với các người cũng là một chuyện tốt.” Diệp Thiên và Uyển Châu nói như vậy, chẳng qua là muốn để họ biết rõ, làm người nên có lương tri, thả một sinh mệnh cũng giống như cứu vớt trăm ngàn lần.

Chương 1568

Tuy những ngư dân này vẫn luôn sống bằng cách này, nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên và Uyển Châu đều hy vọng họ có thể cảm ngộ được điều gì đó, đừng sai lại càng sai.

Nhưng những ngư dân đó căn bản không nghe theo những lời họ nói, ngược lại còn cảm thấy họ đang nói những điều vô dụng.

Cho nên lúc đó họ không ngừng quát mắng.

"Các ngươi hiểu cái gì, ở đây lo chuyện bao đồng, chúng ta không bắt cá thì ăn gì?

Chẳng lẽ bảo chúng ta ở đây chờ chết sao?

Cái gì cũng không hiểu, lại còn ở đây nói lời ngông cuồng." "Mau đi đâu thì đi đi, đừng ở đây ảnh hưởng đến chúng ta." Ngư dân căn bản không hiểu được ý tốt của Diệp Thiên và Uyển Châu, cứ cho rằng những việc mình làm đều hoàn toàn bình thường, nên lúc đó không nghe lời khuyên của họ, ngược lại còn quát mắng.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người thật sự bất đắc dĩ, cảm thấy những ngư dân này quả thực có chút không thông suốt, cũng không hiểu được nội tâm của họ.

Chẳng lẽ không có việc gì khác để làm, phải dùng cách bắt cá để duy trì cuộc sống sao?

Cho nên lúc đó họ thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể khiến những người này hiểu được dụng ý của mình.

Đúng lúc này, con cá chép vàng đột nhiên phá tan mọi lưới bắt, ngư dân lúc đó đồng thời cũng tổn thất nặng nề.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng nhân cơ hội này không ngừng giáo

huấn ngư dân.

“Vừa rồi đã nói với các người rồi, không nên dùng cách này để kiếm sống, những con cá này đều có sinh mệnh, nên các người không nên hủy hoại những sinh mệnh nhỏ bé như vậy.” “Cho nên trước đó nói với các người nhiều như vậy, các người đều không động lòng, xem đi, bây giờ không phải đã ứng nghiệm rồi sao.” Tuy Diệp Thiên biết những ngư dân này không biết tốt xấu, nói gì cũng không vào, nhưng dù sao đi nữa, những lời cần nói vẫn phải nói, phải để họ biết rõ, đừng sai lại càng sai.

Bởi vì chỉ cần bây giờ hối cải, mọi chuyện vẫn còn kịp.

Ngư dân lúc đó thấy lưới cá tổn thất nặng nề, trong lòng đều vô cùng tức giận, làm sao có thể yên tâm nghe Diệp Thiên ở đó giáo huấn.

Cho nên lúc đó họ nói với Diệp Thiên.

“Cũng không biết các ngươi từ đâu đến, đừng ở đây lo chuyện bao đồng, hơn nữa chúng ta ở đây đánh cá cũng không phải một hai ngày, cho nên không đến lượt các ngươi ở đây chỉ chỉ trỏ trỏ.” Ngư dân căn bản không nghe theo những lời Diệp Thiên nói, vì họ thực sự tức giận, nếu không phải vì con cá chép vàng này, nếu không phải nó làm rách lưới, những con cá này làm sao có thể thoát được.

Cho nên lúc đó ngư dân trút hết mọi cơn giận lên người con cá chép vàng, sau đó dùng đá không ngừng ném vào nó, chỉ có như vậy mới có thể trút giận.

Nhưng lúc đó ngư dân căn bản không biết, con cá chép vàng hiện tại chính là Đông Hải Long Vương.

Bởi vì họ đánh cá ở đây, đã ảnh hưởng đến mọi thứ của Đông Hải.

Cho nên Long Vương mới hóa thành cá chép vàng, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ những ngư dân này căn bản không biết phải làm sao.

Diệp Thiên và Uyển Châu hai người ở đó không ngừng khuyên can, nhưng họ căn bản không động lòng, bây giờ lại còn lấy đá không ngừng ném.

Cho nên Đông Hải Long Vương lúc đó cũng vô cùng tức giận, đã làm mọi chuyện đến nước này, vậy thì cũng không cần phải khách sáo nữa, thế là con cá chép vàng cũng phản xạ những viên đá lại, toàn bộ đều trúng vào người ngư dân.

Ngư dân lúc đó cảm thấy toàn bộ sự việc thật sự rất kỳ lạ, vì cảm thấy chuyện mình gặp hôm nay quả thực không tầm thường.

Bởi vì chưa có con cá chép vàng nào có thể làm ra hành động như vậy, cho nên lúc đó họ bắt đầu không ngừng lan truyền khắp nơi.

Bởi vì ngư dân đánh cá trên biển không phải một hai ngày, đã là chuyện từ lâu, nhưng trước giờ chưa từng thấy con cá chép vàng nào như vậy xuất hiện trên biển.

Nó còn có khả năng phản kích, cho nên lúc đó ngư dân cảm thấy nhất định phải bắt được nó, như vậy mới không ảnh hưởng đến mình, nên mới đi rêu rao khắp nơi, để mọi người đều biết.

Chỉ cần người càng đông, thì càng có thể nhanh chóng bắt được nó.

Long Vương đối với chuyện này cũng vô cùng tức giận, những việc mà đám ngư dân này làm, thật sự khiến ông không thể chịu đựng được, cho nên lúc đó Long Vương muốn lật hết thuyền của họ.

Như vậy thì ngư dân không thể ra biển nữa, công việc của họ sẽ không gặp phải tai ương lớn như vậy.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên biết được ý định của Long Vương, liền bắt đầu không ngừng ngăn cản.

“Hy vọng ngài đối với chuyện này đừng quá tức giận, nhưng ngài không thể làm như vậy, nếu một khi làm như vậy, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên hy vọng ngài có thể suy nghĩ kỹ trước khi hành động.” Diệp Thiên sở dĩ nói những lời này, là vì muốn để Long Vương biết rõ, nếu làm như vậy, ngư dân chắc chắn cũng sẽ phẫn nộ bất bình, như vậy không những vấn đề không được giải quyết, mà ngược lại còn phát sinh thêm vấn đề.

Chương 1569

Long Vương lúc đó nghe những lời Diệp Thiên nói, cũng cảm thấy quả thực rất có lý, nếu hành động bốc đồng như vậy chắc chắn cũng sẽ gây ra tổn thương, nên lúc đó ông ta cũng không phá thuyền của họ.

Nhưng bây giờ có một lượng lớn ngư dân biết được tin tức về con cá chép vàng, mọi người đều muốn bắt được nó, như vậy có thể chiếm làm của riêng, cho nên mọi người đều ra biển không ngừng đánh bắt con cá chép vàng.

Trong quá trình đánh bắt, Long Vương cũng mấy lần bị thương, cho nên lúc đó trong lòng thật sự rất không cam tâm.

Diệp Thiên lúc đó cũng chính thức chứng kiến cảnh này.

Bởi vì đám ngư dân này thật sự không biết hối cải, hết lần này đến lần khác khiêu khích, bản thân Long Vương đã không thi triển pháp thuật với họ, đã là nể mặt lắm rồi.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên dù thế nào cũng phải bảo vệ tốt Long Vương, tuyệt đối không thể để ông ta chịu bất kỳ tổn thương nào.

"Yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ngài chịu bất kỳ tổn thương nào, nhất định sẽ bảo vệ ngài thật tốt." Tuy Diệp Thiên muốn bảo vệ Long Vương, nhưng có những chuyện không đơn giản như kế hoạch.

Lúc đó, Long Vương bất cẩn nuốt phải lưỡi câu, nên dạ dày đau đớn không chịu nổi.

Vì lưỡi câu vốn có hình móc, nuốt vào dạ dày tự nhiên vô cùng khó chịu, cho nên lúc đó Diệp Thiên biết Long Vương hiện tại cơ thể nhất định rất đau đớn.

Vì vậy, hắn vội vàng đi tìm đại phu, vì dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng sẽ giúp đỡ Long Vương, tuyệt đối không để ông ta chịu tổn hại.

Bây giờ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Diệp Thiên đều thấy rõ mồn một, cho nên dù thế nào cũng nhất định phải chữa khỏi cho Long Vương.

Vì vậy, trong lúc đi tìm đại phu, hắn cũng hy vọng đại phu có thể cố hết sức chữa khỏi cho Long Vương.

"Đại phu, ngài mau đi xem một chút, bạn của ta ăn phải thứ gì đó, nên bây giờ dạ dày rất đau, cũng không biết phải làm sao mới có thể giải trừ nỗi đau này, nên hy vọng ngài có thể giúp đỡ." Diệp Thiên tự nhiên không thể nói rõ thân phận thật sự của Long Vương, nếu một khi thân phận bị bại lộ, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó hắn chỉ có thể xuất hiện với thân phận là bạn bè, hoặc người thân.

Lúc đó đại phu thấy Long Vương đau đớn, cũng biết nhất định rất nghiêm trọng, liền vội vàng chẩn trị cho ông, nhưng đại phu liếc mắt một cái đã nhận ra Long Vương không phải người thường, cho nên lúc đó liền vội vàng kê đơn thuốc giúp đỡ.

Trong lúc đại phu kê đơn thuốc, trong lòng Long Vương cũng vô cùng cảm kích, nếu không phải vì vị đại phu này, không biết sẽ biến thành dạng gì.

Cho nên lúc đó ông cũng vô cùng cảm tạ nói với ông ta.

"Hôm nay thật sự cảm tạ ngài, đã ra tay giúp đỡ một phen, cho nên để báo đáp, phí chẩn trị của ngài cũng không thể thiếu." Sau khi Long Vương nói những lời đó, đồng thời cũng đưa long lân cho đại phu, để bày tỏ lòng cảm tạ của mình, vì dù sao Long Vương cũng biết đền ơn.

Đối với người có ơn với mình, nhất định sẽ báo đáp, nhưng đối với những ngư dân kia, Long Vương thật sự quá tức giận, chuyện này cũng không thể cứ để như vậy.

Bởi vì đám ngư dân vẫn chưa hề yên lặng, không ngừng ra biển bắt Long Vương, vì họ cảm thấy thứ như vậy, bắt buộc phải chiếm làm của riêng.

Tất cả ngư dân căn bản không biết đó là Long Vương hóa thành, cho nên ở đó ngông cuồng làm những chuyện đó.

Diệp Thiên lúc đó cũng nhìn ra, những ngư dân này không đạt được mục đích tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, vừa phải bảo vệ tốt Long Vương, lại không muốn làm hại những ngư dân này.

Bởi vì họ đã ở đây bắt Long Vương rất lâu rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, Long Vương chắc chắn sẽ tức giận, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên chỉ đành thổi bay toàn bộ thuyền của ngư dân đi, vì bây giờ nếu Diệp Thiên không ra tay, vận dụng pháp thuật, thì không biết ngư dân sẽ làm ra chuyện gì.

Diệp Thiên lúc này cũng có thể hiểu được tâm trạng của những ngư dân này, nhưng dù sao đi nữa, những lời khuyên của hắn, họ đều nghe vô số lần rồi, nhưng không một ai nghe theo.

Cho nên nhất định chỉ có thể chọn cách này, thổi bay thuyền đi, như vậy muốn quay lại cũng khó càng thêm khó.

Như vậy có thể để Long Vương nghỉ ngơi một thời gian.

Tuy Diệp Thiên bây giờ đã thổi bay hết thuyền của ngư dân, nhưng cơn giận của Long Vương vẫn chưa tan, vì nếu không phải những ngư dân này gây rối ở đây, làm sao Long Cung có thể có biến hóa như vậy.

Cho nên lúc đó nếu cơn giận này không được trút ra, Long Vương cảm thấy thật mất mặt.

Thế là ông bắt đầu tạo ra gió lốc, và nhấn chìm tất cả các bến tàu.

Bởi vì Long Vương trước đó đã muốn giáo huấn họ, nếu không phải Diệp Thiên hết lần này đến lần khác ngăn cản, thì đã sớm trị tội đám ngư dân này một phen.

Chương 1570

Cho nên bây giờ Long Vương làm như vậy, là muốn để họ biết rõ, nếu sau này còn gây rối trên biển, thì ông sẽ không khách sáo.

Chuyện này khiến các ngư dân dường như cũng có chút cảnh giác trong lòng, vì họ cảm thấy một loạt sự việc dường như phát triển quá đột ngột.

Cho nên lúc đó các ngư dân cũng không ngừng truyền tai nhau.

"Bây giờ bến tàu biến thành thế này, chắc chắn là Long Vương nổi giận rồi, xem ra những việc chúng ta làm trước đây đã chọc giận ngài, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy." "Chúng ta chắc chắn sẽ không còn mạng sống, cho nên dù thế nào cũng phải để Long Vương tha cho chúng ta một lần." Nếu Long Vương không làm như vậy, ngư dân vĩnh viễn không thể nhận ra hiện trạng, cho nên lúc đó trong lòng mọi người cũng vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ mọi người đều đồn đoán là Long Vương nổi giận, tuy chưa chắc là thật, nhưng có một bộ phận người cũng rất tin rằng nhất định là Long Vương, nếu không thì bến tàu không thể biến thành thế này.

Bởi vì họ vẫn luôn sống bằng nghề đánh bắt cá, nếu một chút cũng không làm được, thì cuộc sống sau này càng thêm khốn khó.

Cho nên lúc đó tất cả ngư dân tập hợp lại, không ngừng hướng về phía biển lớn cầu xin Long Vương.

"Long Vương, xin hãy tha thứ cho chúng con, chúng con đã phạm sai lầm nghiêm trọng, hy vọng ngài có thể bỏ qua cho chúng con một lần." Lúc đó tất cả ngư dân đều không ngừng cầu xin, hy vọng có thể để Long Vương khai ân, không chấp nhặt với họ.

Tuy Long Vương tức giận, nhưng cũng không phải là người sắt đá.

Sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là muốn giáo huấn đám ngư dân này một chút, để họ biết rõ đừng sai lại càng sai.

Bởi vì đã cho họ cơ hội, nên thấy họ không ngừng cầu xin ở đây, cũng biết có lẽ họ đã thật lòng hối cải.

Cho nên lúc đó Long Vương cũng rất hài lòng, bèn quay về biển.

Sau khi chuyện này kết thúc, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng ở lại Long Cung làm khách.

Lúc đó, Quy Quản Sự mang đến một lượng lớn thức ăn.

Long Vương lại rất ngạc nhiên, cũng không biết Quy Quản Sự từ đâu lấy nhiều lương thực như vậy, bèn mở miệng hỏi.

"Ngươi lấy nhiều lương thực như vậy từ đâu về, Long Cung của chúng ta hình như không thấy có mà!" "Bẩm báo Long Vương, những thức ăn này không phải từ Long Cung của chúng ta, mà là vật tế của những ngư dân đó gửi đến." Sau khi Quy Quản Sự nói những lời này, Diệp Thiên, Uyển Châu và cả Long Vương đều hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Xem ra những ngư dân đó đã thực sự ý thức được những việc mình làm đều là sai lầm, nên mới làm nhiều chuyện như vậy.

Long Vương lại rất tán thưởng cách làm việc của những ngư dân này.

Tuy trước đây họ đã làm những chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng dù sao đi nữa, lần này biểu hiện rất tốt.

Long Vương cũng cảm thấy những người này đã thật lòng hối cải, cho nên lúc đó cũng không nói nhiều, vui vẻ nhận lấy những vật tế

này.

Trong lúc khoản đãi Diệp Thiên và Uyển Châu, trong lòng Long Vương cũng rất vui vẻ, nếu lần này không có Diệp Thiên ở đây, cũng không thể có kết quả như vậy.

Bởi vì bản thân ông trước đây cũng nhờ có sự giúp đỡ của Diệp Thiên, mới có thể để đại phu chữa khỏi bệnh cho mình, cho nên dù thế nào đi nữa, Long Vương cũng vô cùng cảm tạ Diệp Thiên.

Mà Diệp Thiên và Uyển Châu hai người ở lại Long Cung, thực ra cũng hy vọng có những chuyện đều có thể nhanh chóng được giải quyết, cũng không hy vọng thấy Long Vương và ngư dân xảy ra tranh chấp.

Dù sao mọi người đều có lợi ích riêng, cho nên làm những chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần có thể giúp họ giải quyết khó khăn, trong lòng Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng rất hài lòng.

Trong thời gian làm khách cũng có thể cảm nhận được, Long Vương thật sự tiếp đãi hai vị rất nồng hậu, không có chút nào sơ suất.

Vốn tưởng rằng những ngư dân đó chỉ gửi vật tế một lần, nhưng không ngờ liên tiếp mấy ngày, vật tế đều được gửi đến Long Cung.

Cho nên lúc đó Long Vương thật sự rất hài lòng, bèn bắt đầu giáng mưa xuống nhân gian.

Bởi vì Long Vương biết, nếu những ngư dân này đã có thể thay đổi, vậy thì ông cũng không cần phải truy cứu như trước.

Chuyện đã đến nước này, Long Vương sẽ đáp lại, cho nên trong lúc giáng mưa, Diệp Thiên cũng ở bên cạnh.

Nhưng không ngờ, lúc này lại nghe thấy tiếng kêu cứu trong biển.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết là chuyện gì, nhưng nghe tiếng kêu cứu dường như phát ra từ miệng con người, cho nên lúc đó bèn đi xem thử.

Chương 1571

Phát hiện ra là có người sống trong vật tế.

Sau khi Diệp Thiên phát hiện, liền vội vàng muốn cứu người đó, vì tuyệt đối không thể để người này mất mạng ở đây.

Nhưng lúc đó người sống thấy Diệp Thiên xuất hiện, tưởng là thần tiên, nên không ngừng quỳ lạy.

Bởi vì lúc đó người sống này tưởng mình sắp chết rồi, nên trong lòng thật sự rất buồn, vốn là được gửi đi làm vật tế, nhưng không ngờ lại có cả người sống.

Diệp Thiên lúc đó cũng thật sự rất khổ não, cũng bất đắc dĩ, cũng không biết những người này rốt cuộc là sao.

Bởi vì Long Vương đã không còn truy cứu chuyện trước đây, không còn tức giận nữa, nên không cần thiết phải làm như vậy.

Cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên đưa người sống lên bờ, đồng thời cũng nói với anh ta.

"Vật tế các ngươi gửi, Long Vương đã nhận, cũng rất hài lòng, nhưng không cần thiết phải gửi người, cho nên về điểm này cũng hy vọng ngươi quay về nói với tất cả mọi người, đừng làm như vậy nữa." Diệp Thiên lúc đó nói như vậy cũng là vì tốt cho họ, đồng thời cũng cảm thấy những người này sao lại u uất như vậy, vì căn bản không cần thiết phải làm như vậy, tại sao cứ phải gửi người sống xuống.

Chẳng phải là đang hủy hoại sinh mệnh vô tội sao?

Cho nên tuyệt đối không muốn chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Diệp Thiên biết ý định của họ, cũng là sợ Long Vương lại tức

giận, cho nên mới lấy nhiều vật tế như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện nên làm, có những chuyện không nên làm, họ nên biết rõ.

Cho nên lần này Diệp Thiên sở dĩ cứu người sống này, là hy vọng anh ta có thể quay về nói với mọi người, đừng làm những chuyện như vậy nữa.

Nếu chỉ là một vài vật tế, ông ấy cũng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Nhưng nếu dùng người sống làm vật tế, vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ ngăn cản chuyện như vậy.

Lúc đó người kia dường như cũng đã hiểu đại khái những lời Diệp Thiên nói, cũng đặc biệt cảm tạ hắn đã cứu mình, nếu không hôm nay có lẽ đã bỏ mạng dưới biển, cho nên lúc đó cũng vội vã rời đi.

Sau khi Diệp Thiên giải quyết xong chuyện này, đồng thời cùng Long Vương hai người đi dạo trong nhân gian, vì họ đều muốn xem thử, rốt cuộc tất cả mọi người trong nhân gian, có trạng thái sinh hoạt như thế nào.

Không ngờ thật sự khiến họ mở rộng tầm mắt, lúc Long Vương và Diệp Thiên hai người đang đi dạo trong nhân gian, có người cưỡng chế phá dỡ miếu Long Vương, có mấy hộ gia đình khóc lóc vì con cái bị bắt làm vật tế.

Lúc Long Vương thấy cảnh này, thật sự vô cùng tức giận.

Bởi vì Long Vương trước giờ chưa từng hy vọng họ lấy người sống làm vật tế cho mình, về điểm này ông vĩnh viễn không thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng cũng không biết những người này rốt cuộc là ai, cho nên Long Vương để tránh chuyện như vậy xảy ra lần nữa, bèn vội vàng

nhập vào bức tượng, và nói.

"Căn bản không cần làm như vậy, Long Vương không muốn các ngươi lấy người sống làm vật tế, chỉ cần làm tốt phận sự của mình là đủ rồi, cho nên sau này những chuyện như vậy đừng làm nữa." Thực ra chuyện này dù là Diệp Thiên hay Long Vương, ai cũng không hy vọng thấy cảnh tượng như vậy xảy ra, huống chi là dùng người sống làm vật tế.

Căn bản không thể chấp nhận được, đó là đang đùa giỡn với sinh mệnh của người khác, Long Vương tự nhiên không thể làm ra chuyện như vậy, nhưng lại không thể dùng diện mạo thật để hiện thân.

Chỉ có thể nhập vào bức tượng để nói cho họ biết, hy vọng họ có thể lĩnh ngộ được, đừng sai lại càng sai.

Bởi vì cách làm hiện tại của họ chưa chắc đã có thể khiến Long Vương hài lòng.

Long Vương cũng không có quá nhiều yêu cầu xa vời, chỉ hy vọng những người này đều có thể sống bình yên là được, không cần làm nhiều trò như vậy.

Lúc đó mấy hộ gia đình có con nhỏ, bao gồm cả những người đang nghe những lời này, trong lòng mọi người thật sự đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cũng không còn căng thẳng, không ngừng khóc lóc như trước, vì cuối cùng đã nghe được những lời như vậy, cho nên lúc đó mấy hộ gia đình cũng cảm thấy, nếu thật sự đem con mình làm vật tế, trong lòng cũng vô cùng đau đớn.

Cho nên bây giờ mọi chuyện đều đã được giải quyết, Diệp Thiên cũng vội vàng cho mấy hộ gia đình vàng bạc châu báu, để bồi thường.

Bởi vì lần này Diệp Thiên và Long Vương hai người ra ngoài,

chẳng qua là muốn làm tốt tất cả những chuyện này, như vậy cũng có thể để cho bá tánh nhân gian có cuộc sống an nhàn.

Đồng thời cũng sẽ không xảy ra những chuyện liên tiếp như vậy nữa.

Chương 1572

Diệp Thiên và Long Vương hai người sau khi kết thúc chuyện này, đồng thời cũng vội vã đến địa điểm tiếp theo, vì dù sao có những chuyện không đơn giản như họ nghĩ.

Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã được giải quyết, vậy thì cũng không còn lo lắng gì nữa.

Mà ở một bên khác, Uyển Châu cũng có dịp quen biết với Long Nữ, tuy không quá thân thiết, nhưng sau một lần gặp gỡ, hai người thật sự nói chuyện rất hợp.

Tuy thời gian ở bên nhau không dài, nhưng lại có chung ngôn ngữ, cho nên lúc đó hai người ở bên nhau cũng không ngừng nói chuyện.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu, họ vội vàng đi về hướng đó, vì lúc đó Uyển Châu và Long Nữ hai người cũng không biết là chuyện gì.

Nếu thật sự có người gặp nguy hiểm, vậy thì tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Sau đó hai người đến nơi thì thấy hà binh đang bắt một vị công tử, nên lúc đó cũng không biết tình hình thế nào, Long Nữ trực tiếp ra tay cứu vị công tử đó xuống, sau đó Uyển Châu cùng nàng đưa anh ta lên bờ.

Lúc đó Long Nữ và Uyển Châu hai người cũng không hỏi rốt cuộc là chuyện gì, nhưng người kia lại rất vui mừng, vì không bị thương gì.

Cho nên lúc đó anh ta cũng không ngừng cảm tạ hai người.

“Hôm nay thật sự rất cảm tạ hai vị đã ra tay cứu giúp, tại hạ

không có gì để báo đáp, chỉ có thể dùng lời nói để bày tỏ lòng cảm tạ.” Nhưng đối với Uyển Châu và Long Nữ mà nói, không cần anh ta phải cảm tạ hay gì cả.

Chỉ là đám lính tôm tướng cua này, có lẽ đã bắt nhầm người, hy vọng họ không làm hại người khác.

Diệp Thiên và Long Vương hai người sau khi du lịch bên ngoài một vòng, đồng thời cũng nhanh chóng trở về Long Cung.

Lúc đó Uyển Châu và Long Nữ hai người thấy họ trở về, liền có một ý định.

Trước đó trong lúc nói chuyện, họ cảm thấy thế giới bên ngoài thật sự rất đặc sắc, mà Long Nữ vẫn luôn ở trong Long Cung, căn bản chưa từng cảm nhận được những nơi vui vẻ ở nhân gian, rốt cuộc sẽ như thế nào, cho nên lúc đó nàng cũng chủ động tìm Long Vương, và nói.

“Phụ vương, con có một ý định muốn đến nhân gian du ngoạn, không biết ngài có đồng ý không, con thật sự rất muốn đi xem một chút.

Nếu có thể đến nhân gian du ngoạn, thật sự là một chuyện vui mừng, cho nên hy vọng ngài có thể đồng ý.” Long Vương tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Long Nữ cả ngày ru rú trong Long Cung, cho nên lúc đó cũng đồng ý cho nàng đến nhân gian du ngoạn, nhưng nhất định phải bảo toàn tính mạng.

Dù sao nhân gian và Long Cung nơi nàng ở không giống nhau, tuy thế giới hoa lệ bên ngoài đều rất tốt, nhưng bắt buộc phải đảm bảo an toàn.

Lúc đó Uyển Châu thấy vậy, bèn nói với Long Vương.

“Long Vương, ngài yên tâm đi, lại nói, nhân gian ta cũng rất quen

thuộc, nếu có ta ở bên cạnh bảo vệ Long Nữ, cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ rủi ro nào." Bởi vì nàng sẵn lòng bảo vệ cho Long Nữ, chỉ cần Long Vương đồng ý là được.

Uyển Châu cảm thấy có thể bảo vệ tốt Long Nữ, tuyệt đối không để nàng chịu bất kỳ tổn thương nào, cho nên bây giờ hai người thật sự vô cùng vui vẻ, có thể cùng nhau ra ngoài.

Bởi vì mỗi lần Uyển Châu đều đi cùng Diệp Thiên, quả thực không có chút hứng thú nào.

Lúc đó Long Vương nghe nói nếu có Uyển Châu bảo vệ, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên ông cũng đồng ý.

Thế là ông lại nói với Uyển Châu và Long Nữ.

"Nếu đã muốn đến nhân gian du ngoạn như vậy, thì nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, không cần biết ai bảo vệ ai, nhất định không được có chuyện gì, cũng không cho phép quá ham chơi." "Đến thời gian cần thiết phải mau chóng trở về." Long Vương tuy không đặc biệt lo lắng hai người sẽ bị thương, nhưng dù sao đi nữa, Long Nữ vẫn luôn ở Long Cung, cũng chưa từng đi lại ở nhân gian.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, trong lòng Long Vương thật sự có chút không yên, nhưng có Uyển Châu ở bên cạnh, ít nhiều cũng có thể khiến ông yên tâm hơn một chút.

Lúc đó, vị công tử được cứu cũng đã báo tên của mình, tên là Phó Dục Ân.

Bởi vì Uyển Châu và Long Nữ hai người đối với anh ta cũng có ơn cứu mạng, nên lúc đó khi biết họ muốn đến nhân gian du ngoạn, chi bằng dẫn họ đi cùng, để bày tỏ lòng cảm tạ.

Cho nên Uyển Châu và Long Nữ hai người thật sự vui mừng khôn xiết.

Tuy Long Nữ chưa từng đến nhân gian, nhưng nghe Uyển Châu kể về những nơi tuyệt đẹp ở nhân gian, bao gồm cả một số thứ tốt.

Cho nên lúc đó họ đến đường phố liền bắt đầu đi dạo, sau một thời gian, cả hai đều rất mệt.

Thế là Phó Dục Ân chủ động mời khách, muốn sắp xếp cho hai người đi ăn cơm.

Chương 1573

Bởi vì dù sao ơn cứu mạng chỉ dùng lời nói để bày tỏ, căn bản không thể nào bày tỏ hết lòng cảm tạ của mình.

Cho nên lúc đó Phó Dục Ân tìm một quán rượu trên phố, liền nói với hai người.

"Hôm nay thật sự nhờ có hai vị giúp đỡ, cho nên để cảm tạ, ta mời các vị ăn một bữa thịnh soạn, muốn ăn gì cứ gọi, nếu không biết ăn gì, ta cũng có thể gọi giúp các vị." "Như vậy có thể ăn nhiều hơn một chút." Lúc đó ba người vừa uống rượu vừa nói chuyện cũng rất vui vẻ, bao gồm cả Long Nữ cũng vậy.

Lần đầu tiên đến nhân gian, thật sự cảm thấy quá tuyệt vời, khiến nàng nhớ mãi không quên, cho nên tham lam uống thêm mấy chén rượu.

Uyển Châu lúc đó hết cách, cũng chỉ đành đưa nàng về biển.

Sau khi Long Nữ tỉnh lại, trong lòng vẫn luôn nhớ nhung mọi thứ ở nhân gian.

Bởi vì từ khi đến nhân gian, nàng cảm thấy cả ngày ở trong Long Cung thật sự không có chút niềm vui nào, cho nên đặc biệt muốn đến nhân gian.

Uyển Châu lúc đó đem chuyện này nói cho Diệp Thiên, vì dù sao Long Nữ làm gì cũng phải nghe theo sự sắp đặt của Long Vương, chứ không phải muốn làm gì thì làm.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy nếu đến nhân gian cũng không có gì không tốt, bèn riêng tư bàn bạc với Long Vương về chuyện này.

Lúc đó Long Vương cảm thấy Diệp Thiên và Uyển Châu hai

người tuyệt đối sẽ không để nàng bị thương, càng không hại nàng, cho nên cũng đồng ý.

Thế là Diệp Thiên trong tình huống được Long Vương đồng ý, đã đưa Uyển Châu và Long Nữ cùng nhau lên bờ.

Bởi vì nếu đã thích nhân gian, vậy chi bằng để nàng ở lại nhân gian nhiều hơn, để cảm nhận cuộc sống nơi đây, dù sao cuộc sống nhân gian quả thực phong phú và đa dạng hơn.

Long Nữ sở dĩ quyến luyến nhân gian, là vì trước giờ chưa từng thấy nhân gian có nhiều thứ tốt như vậy, ngay cả món ăn trong quán rượu cũng thơm ngon đến thế.

Cho nên lúc đó có thể đến nhân gian, trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết.

Mà Phó Dục Ân từ khi quen biết với Long Nữ, tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng đã nhất kiến chung tình với nàng, vẫn luôn khổ sở chờ đợi bên bờ.

Bởi vì Long Nữ không chỉ xinh đẹp, dáng người uyển chuyển cũng thật sự đi vào lòng người, có lẽ tất cả nam tử sau khi thấy nàng đều sẽ vô cùng vui mừng như điên, bao gồm cả Phó Dục Ân cũng vậy.

Bởi vì anh ta cảm thấy Long Nữ là một người có tâm địa thiện lương, nếu có thể cưới nàng làm vợ, thật sự là một chuyện vui mừng.

Nhưng dù sao đi nữa, Phó Dục Ân cũng cảm thấy có những chuyện không thể hoàn toàn do mình quyết định, cho nên lúc đó anh ta ở đây khổ sở chờ đợi, hy vọng có thể nhìn thấy Long Nữ một lần, trong lòng đã mãn nguyện rồi.

Trong những ngày dài chờ đợi, cuối cùng anh ta cũng đợi được Long Nữ một lần nữa xuất hiện trên bờ.

Lúc đó anh thấy Uyển Châu và Diệp Thiên hai người cũng đi theo bên cạnh, bèn vội vàng đưa họ về nhà mình.

"Ta vẫn luôn chờ nàng, hôm nay thấy nàng thật sự rất vui, nên hãy đến nhà ta làm khách, ta nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt, cũng để nàng cảm nhận được vẻ đẹp của nhân gian." Phó Dục Ân lúc thấy nàng, trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết, đặc biệt là khi Long Nữ xuất hiện trước mặt, cả người như hoa nở trong lòng.

Bởi vì từ khoảnh khắc đó, trong mắt Phó Dục Ân, không lúc nào là không có hình bóng của Long Nữ, ngay cả lúc ngủ mơ cũng sẽ mơ thấy nàng xuất hiện trong giấc mơ.

Bởi vì Phó Dục Ân trước giờ chưa từng thấy cô gái nào đáng yêu như Long Nữ, khiến người ta không thể quên được.

Cho nên lúc đó ba người cũng đi theo Phó Dục Ân đến nhà anh ta.

Đến nhà Phó Dục Ân, liền thấy một vị phu nhân lớn tuổi, cho nên lúc đó nàng chủ động chào hỏi, sau đó anh ta bắt đầu giới thiệu.

"Đây là mẫu thân của ta." Trong lúc anh ta giới thiệu, đồng thời cũng dẫn Long Nữ đến gặp mẫu thân.

Lúc đó mẫu thân của Phó Dục Ân sau khi thấy nàng, thật sự vô cùng yêu thích.

Long Nữ cảm thấy lần đầu tiên gặp mẫu thân của anh ta, đi tay không cũng có chút không hay, bèn lấy trân châu ra tặng cho bà.

Lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đứng một bên không nói gì, vì họ cũng có thể nhìn ra được, tình cảm của Phó Dục Ân đối với Long Nữ, bao gồm cả trạng thái yêu thích của mẫu thân anh ta, mọi người đều nhìn thấy rõ.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy, xung quanh dường như có yêu khí sinh ra, bèn bắt đầu không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc

nguồn gốc của yêu khí là từ đâu.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình tìm kiếm, mới phát hiện ra nguyên lai yêu khí truyền đến từ hướng nhà hàng xóm, cho nên lúc đó Diệp Thiên lặng lẽ đi kiểm tra một phen, mới biết được nguyên lai tiểu thiếp của nhà hàng xóm là một xà yêu.

Chương 1574

Thật không ngờ, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại cưới một xà yêu làm thiếp, chẳng lẽ người này trước đó không biết sao?

Diệp Thiên lúc đó không ngừng suy nghĩ.

Long Nữ ở đây cảm nhận vẻ đẹp của nhân gian, cộng thêm sau khi đến nhà Phó Dục Ân, liền cảm thấy dường như cuộc sống ở đây còn tốt đẹp hơn ở Long Cung, cho nên đặc biệt hy vọng có thể ở lại nhân gian.

Vì vậy, Long Nữ biết, nếu ở lại nhân gian, Long Vương tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Để giữ bí mật này, nàng không ngừng cầu xin Diệp Thiên và Uyển Châu.

"Ta thật sự rất muốn ở lại nhân gian, vì ta chưa từng sống ở nhân gian bao giờ, lần này thật sự đã được trải nghiệm, nên hy vọng hai người có thể giúp ta che giấu." "Đừng để phụ vương biết, nếu một khi ông ấy biết ta không về, trong lòng chắc chắn không thể chịu đựng được và sẽ bắt ta về, nên chỉ có thể nhờ cậy hai người." Diệp Thiên và Uyển Châu hai người trong lòng cũng đặc biệt hiểu rõ tính cách của Long Nữ, nên hết cách, cũng chỉ đành thay nàng che giấu chuyện ở nhân gian.

Họ cũng hy vọng nàng có thể vui vẻ ở đây một thời gian.

Long Nữ lúc đó thật sự vui mừng khôn xiết, vì gặp được hai người họ, thật sự là chuyện hạnh phúc nhất trong đời.

Nếu họ có thể giúp nàng ở lại nhân gian, thật không biết phải làm sao cho phải.

Cho nên Long Nữ cũng hy vọng có thể ở đây thật vui vẻ.

Ở một bên khác, xà yêu biết Long Nữ xuất hiện ở nhà Phó Dục Ân, bèn bắt đầu mê hoặc mẫu thân của anh ta, muốn từ trên người Long Nữ trộm đi long châu.

Lúc này, mẫu thân của Phó Dục Ân cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nên lúc đó đã sớm bị xà yêu mê hoặc, bèn bắt đầu muốn ra tay với Long Nữ.

Lúc này, Long Nữ tuy còn ngây thơ, nhưng dù sao cũng xuất thân từ Long tộc, nên có những chuyện đã sớm nhận ra có điều không ổn, vì vậy lúc đó liền bỏ trốn.

Bởi vì Long Nữ tuyệt đối không thể để bà ta làm hại mình.

Tuy trước đây nàng chưa từng giao tiếp với ai, nhưng dù sao đi nữa, nàng cũng sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm.

Lúc đó Long Nữ chạy ra ngoài cũng không biết nên đi đâu, vì căn bản không muốn về nhà, nên lúc đó chỉ có thể một mình lang thang trên phố, nhưng lại không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu hai người đang đi dạo bên cạnh, thấy Long Nữ lúc đó vô cùng ngạc nhiên, cũng không biết vì sao nàng lại ở đây, bèn vội vàng đi tới.

"Một mình đi dạo ở đây sao, có chuyện gì xảy ra à?" Long Nữ lúc đó khi thấy Diệp Thiên và Uyển Châu hai người xuất hiện ở đây, thực ra trong lòng cũng có nhiều suy nghĩ, vì nàng cảm thấy chắc chắn là Long Vương bảo họ đến đưa mình về, nếu không thì cũng không thể nào gặp được ở đây.

"Vừa hay gặp ngươi ở đầu phố này, Long Vương vẫn luôn thúc giục ngươi về, nên ta cũng hết cách, vì đã thay ngươi che giấu lâu như vậy rồi." "Nếu còn không về, thật sự có chút không ổn." Diệp Thiên

và Uyển Châu hai người trong lòng cũng rất rõ ràng là chuyện gì, vì biết rõ Long Nữ không muốn về, nhưng hết cách, những lời cần nói vẫn phải nói.

Nhưng Long Nữ đã quyết tâm, vì căn bản không muốn về nhà, đặc biệt thích ở nhân gian, cho nên lúc đó thật sự rất khổ não không biết phải làm sao.

Long Nữ sở dĩ không muốn về Long Cung, chính là vì cảm thấy cuộc sống ở Long Cung quá vô vị, vì nàng đặc biệt thích cuộc sống nhân gian, cho nên lúc đó cũng hy vọng có thể tiếp tục ở lại đây.

Nhưng trong lòng Long Nữ cũng biết Long Vương là người như thế nào, nếu ông nhất quyết bắt nàng đi, vậy thì nàng cũng thật sự không có cách nào.

Mà Diệp Thiên và Uyển Châu hai người cũng hết cách, cũng không thể trơ mắt nhìn Long Nữ đau lòng như vậy, nhưng bên phía Long Vương lại không thể ăn nói, cho nên lúc đó cũng chỉ đành quay về nói rõ mọi chuyện với Long Vương.

Long Vương sau khi biết Long Nữ không về Long Cung, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, vì dù sao nàng cũng không thuộc về phàm trần, nếu sinh tồn ở phàm gian, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cho nên tuyệt đối không cho phép.

Thế là ông rời khỏi Long Cung đi tìm nàng.

Lúc đó Phó Dục Ân sau khi biết Long Nữ rời đi, trong lòng không biết đau buồn đến nhường nào.

Bởi vì anh ta vẫn luôn rất thích Long Nữ, hy vọng có thể ở bên nàng.

Tuy hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, nhưng dù sao đi nữa cũng tuyệt đối không thể để nàng đi như vậy.

Cho nên lúc đó Phó Dục Ân cũng vội vàng ra ngoài tìm kiếm tung tích của Long Nữ.

Dù thế nào cũng phải giữ nàng lại, nếu không những nỗ lực trước đây chẳng phải là uổng phí sao?

Lúc đó Long Vương ra ngoài, đã sớm đưa Long Nữ về nhà.

Chương 1575

Tuy Long Nữ cũng trăm bề không tình nguyện, nhưng căn bản không thể ngăn cản Long Vương, cho nên lúc đó cũng chỉ đành theo về nhà, nhưng trong lòng lại vẫn luôn lưu luyến mọi thứ ở phàm gian.

Bởi vì Long Nữ về Long Cung, vĩnh viễn cũng không thuộc về nơi đó.

Nhưng Long Vương căn bản không để ý đến tâm trạng của nàng.

Ở một bên khác, sau khi biết có xà yêu xuất hiện ở đây, hắn liền vội vàng đi bắt, vì xà yêu ở lại đây, chỉ có thể gây tai họa cho nhân loại, căn bản không có tác dụng tốt.

Cho nên Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép nó ở lại đây.

Lúc đó Diệp Thiên vừa có ý định, xà yêu đã sớm bỏ chạy.

Bởi vì xà yêu tự nhiên biết sự lợi hại của hắn, cũng tuyệt đối không thể ở đây chờ bị bắt.

Cho nên tuy ban ngày đã bỏ chạy, nhưng buổi tối lại một lần nữa quay lại thị trấn, trộm đi không ít gà.

Bởi vì gà tuy thuộc về động vật, nhưng cũng là gia súc do con người nuôi.

Đồng thời vào buổi tối mất nhiều gà như vậy, trong lòng mọi người đều vô cùng hoảng sợ bất an.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi biết tin này, cũng biết nhất định là do xà yêu làm, nếu không thì trên trấn không thể xảy ra chuyện như vậy.

Thế là hắn bắt đầu dựa theo tung tích không ngừng tìm kiếm.

Trong quá trình lần theo dấu vết, Diệp Thiên cũng đã tìm đến hầm của một nhà nông.

Lúc đó Diệp Thiên có thể phán đoán một điều, xà yêu nhất định đang sống trong hầm này, nếu không thì không thể nào mất dấu.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên và Uyển Châu hai người, bèn định lẻn vào xem thử.

Không ngờ xà yêu thật sự rất gian xảo, vì lúc đó nghe thấy có tiếng bước chân, bèn bắt đầu phun độc dịch trong hầm.

Lúc đó Uyển Châu không chút đề phòng, cho nên bị thương.

Diệp Thiên lúc đó thấy Uyển Châu bị thương, trong lòng không khỏi lo lắng, đặc biệt tức giận, vì con xà yêu này thực sự quá kiêu ngạo.

Diệp Thiên không ngờ con xà yêu lại to gan như vậy, nên có chút lơ là.

Nếu không phải vì gần đây vẫn luôn bận rộn chuyện của Long Nữ, nên có chút chậm trễ.

Bây giờ con xà yêu này to gan lớn mật, dám làm hại Uyển Châu, vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho nó.

Tuy xà yêu đã phun độc dịch, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản không có tác dụng gì.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên ở trong hầm đã bắt được xà yêu, bèn nói với nó.

"Đồ xà yêu to gan, dám ở đây gây rối, cũng không xem ngươi là cái dạng gì, mau giao thuốc giải ra, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." Diệp Thiên lúc đó hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật sự muốn băm vằm con xà yêu thành vạn mảnh.

Nhưng để có thể làm cho nọc rắn của Uyển Châu nhanh chóng khỏi, chỉ có thể lớn tiếng đòi thuốc giải.

Cho nên bây giờ nếu xà yêu có thể nhanh chóng giao thuốc giải ra, Diệp Thiên cũng có lẽ sẽ tha cho nó một mạng.

Nhưng nếu không giao ra, vậy thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ không tha.

Nhưng lúc đó xà yêu căn bản không hề sợ hãi.

Bởi vì nó biết nọc rắn của mình, nếu không có thuốc giải thì bây giờ Uyển Châu không thể nào khỏi được.

Cho nên lúc đó nó nói với Diệp Thiên.

“Tại sao phải đưa thuốc giải cho ngươi?

Chương 1576

Ngươi bắt ta, có quan hệ gì đến ngươi không?

Làm thì đã làm rồi, nhưng thuốc giải tuyệt đối sẽ không giao ra." Xà yêu lúc đó cũng đã quyết tâm, vì nó cảm thấy Diệp Thiên bắt được mình, nếu đưa thuốc giải ra, nhỡ đâu hắn không thả mình thì sao.

Cho nên để có thể sống thêm một thời gian, nó cần dùng cách này để khống chế hắn.

Lúc đó sau khi Uyển Châu trúng nọc rắn, không ngừng phát tác, đau đớn lăn lộn trên đất, cảnh tượng đó thật khiến người ta đau lòng.

Diệp Thiên lúc đó thật sự không có cách nào, vì hắn cũng không nỡ nhìn Uyển Châu đau đớn nghiêm trọng như vậy, nhưng xà yêu lại không chịu giao thuốc giải.

Cho nên lúc đó hắn liền dùng pháp lực của mình, ép nọc rắn ra ngoài.

Nhưng sau khi Diệp Thiên thi triển pháp lực, không ngờ nọc rắn không những không bị ép ra, mà ngược lại còn nghiêm trọng hơn.

Diệp Thiên lúc đó thật sự có chút lo lắng.

Lúc đó hắn cảm thấy chuyện này cứ tiếp tục cũng không phải là cách, bèn vội vàng mang theo Uyển Châu và cả xà yêu trở về Long Cung.

Bởi vì bắt buộc phải nhanh chóng chữa trị cho Uyển Châu, nếu không nàng chắc chắn cũng sẽ rất khó chịu.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên biết đưa Uyển Châu về, cũng không thể giải quyết vấn đề.

Bây giờ tất cả vấn đề đều phải xử lý từ trên người xà yêu.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu không ngừng hành hạ xà yêu, và không ngừng ép nó giao thuốc giải ra.

Long Nữ lúc đó sau khi biết Uyển Châu bị thương, đồng thời trong lòng cũng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Uyển Châu, bèn vội vàng dùng long châu để cứu trị cho nàng.

Tuy không biết có thể chữa khỏi không, nhưng Long Nữ nhất định phải thử một lần mới biết.

Bởi vì nàng và Uyển Châu đã sớm là bạn tốt, làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng bị nọc rắn hành hạ.

Cho nên lúc đó trong quá trình dùng long châu chữa trị, nọc rắn của Uyển Châu hiện tại đã hoàn toàn được chữa khỏi, cơ thể cũng không còn đau đớn như trước nữa.

Bởi vì long châu này có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Long Nữ một lần nữa lại cứu Uyển Châu một mạng, cho nên lúc đó trong lòng Uyển Châu thật sự vô cùng cảm kích, có được một người bạn tốt như vậy thật là vạn hạnh, nếu không có sự giúp đỡ của nàng.

Bây giờ mình đã bị nọc rắn không ngừng xâm chiếm cơ thể, đau khổ không yên.

Mà ở một bên khác, xà yêu vẫn luôn thèm muốn long châu của Long Nữ, vì trước đây nó không ngừng mê hoặc người khác, muốn trộm đi long châu của Long Nữ.

Không ngờ bây giờ trên người Long Nữ thật sự có long châu tồn tại.

Cho nên lúc đó xà yêu sau khi thấy cảnh này, bèn lại nảy sinh ý

xấu, thế là nó nói dối với Long Nữ.

“Không phải ngươi rất thích Phó Dục Ân sao?

Bây giờ hắn cũng đã trúng nọc rắn của ta, nếu muốn hắn sống, vậy thì phải thả ta đi.” Cho nên nó biết, nếu muốn thuận lợi lấy được long châu, vậy thì bắt buộc phải ra tay từ trên người Long Nữ để xử lý chuyện này.

Bởi vì trong lòng nó rất rõ ràng, Long Nữ vẫn luôn rất thích Phó Dục Ân, nếu vì anh ta, nhất định có thể hy sinh tất cả.

Cho nên lúc đó trong lúc nói dối, nó nói mọi lời đều rất chân thật.

Long Nữ lúc đó sau khi nghe tin anh ta trúng nọc rắn, trong lòng thật sự vô cùng lo lắng, nhưng lại biết xà yêu nếu một khi bị thả đi, chắc chắn sẽ không làm chuyện tốt.

Nhưng nếu không thả nó, vậy thì nọc rắn của Phó Dục Ân phải làm sao mới khỏi?

Cho nên lúc đó nàng thật sự rất khó khăn, không biết phải lựa chọn thế nào.

Nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, Long Nữ vẫn lựa chọn vì Phó Dục Ân, chỉ có thể thả xà yêu đi.

Chương 1577

Như vậy mới có thể lấy được thuốc giải.

Nhưng sau khi thả xà yêu, nó liền vội vàng nuốt long châu và bỏ trốn.

Bởi vì Long Nữ không thể mất long châu, một khi long châu không còn trong cơ thể, sinh mệnh của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng cảm nhận được có yêu khí tồn tại, cho nên lúc đó cũng không biết là chuyện gì, bèn vội vàng đuổi theo, lại thấy Long Nữ đang hấp hối.

Uyển Châu biết Long Nữ là ân nhân lớn của mình, nhưng khi thấy nàng đang hấp hối, trong lòng không biết lo lắng đến nhường nào, thật hy vọng nàng có thể nhanh chóng khỏi lại.

Cho nên lúc đó cũng không có cách nào hỏi kỹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng là bây giờ xà yêu không có ở đây, vậy thì nhất định là xà yêu đã làm hại nàng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, vì bản thân Long Nữ và nó không có bất kỳ mâu thuẫn nào, bây giờ lại vì mình mà bị thương.

Cho nên Diệp Thiên dù thế nào cũng sẽ không tha cho xà yêu, bắt buộc phải để nó trả giá xứng đáng cho những việc đã làm.

Uyển Châu lúc đó không đi cùng Diệp Thiên, ở lại tại chỗ chăm sóc Long Nữ, vì bây giờ cơ thể nàng vô cùng suy yếu, nếu không được chữa trị tốt hơn.

Bây giờ thật không biết sinh mệnh sẽ kéo dài đến mức nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên một mình theo tung tích truy đuổi xà yêu, lần này tuyệt đối sẽ không để nó chạy thoát, vì con xà yêu này thật sự quá gian xảo.

Tuy lần đầu Diệp Thiên không giam giữ được nó, nhưng lần này nếu bắt được, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát, huống chi là chuyện làm hại Long Nữ.

Long Vương mà biết cũng tuyệt đối sẽ không tha cho nó, cho nên Diệp Thiên hạ quyết tâm nhất định phải bắt xà yêu về, trừng phạt nó một phen.

Xà yêu sở dĩ luôn thèm muốn long châu là bởi vì sau khi có được nó, pháp lực sẽ không ngừng tăng mạnh.

Như vậy, sau này nó sẽ không phải sợ hãi bất cứ ai.

Vì thế, xà yêu đã nỗ lực rất lâu, cuối cùng cũng nuốt được long châu vào bụng.

Điều này thật sự khiến nó hả hê vô cùng.

Tuy nhiên, sau khi có được long châu, pháp lực của xà yêu tuy có tăng cường nhưng không đáng kể.

Vì vậy, nó đã nuốt chửng không ít người.

Bởi chỉ có dùng sinh mạng của con người mới có thể luyện thành pháp lực mạnh hơn.

Dù cách làm này vô cùng tàn nhẫn, xà yêu lại chưa từng có ý định dừng tay.

Vì để đạt được mục đích, dù phải hy sinh bao nhiêu người, nó cũng không hề tiếc.

Trong một khoảng thời gian ngắn, pháp lực của xà yêu đã đột phá

mạnh mẽ, không ngừng tăng cường.

Khi đó, xà yêu cũng biết Long Nữ rất thích Phó Dục Ân.

Nó cảm thấy nếu nuốt chửng một kẻ chung tình như vậy, có lẽ sẽ càng giúp pháp lực của mình tăng tiến.

Thế là nó bèn giả dạng Long Nữ lừa chàng ra ngoài, định ăn thịt chàng.

Xà yêu không bao giờ ngờ được rằng, mọi kế hoạch của nó đều bị Diệp Thiên phá hỏng.

Kể từ khi biết Long Nữ thoi thóp là do xà yêu gây ra, Diệp Thiên đã không ngừng lần theo dấu vết để tóm lấy nó.

Dựa vào mùi yêu khí, hắn đã tìm ra nơi ẩn náu của nó.

Thấy xà yêu sắp ăn thịt Phó Dục Ân, Diệp Thiên không thể để chuyện đó xảy ra, liền ra tay cứu giúp.

Chương 1578

Phó Dục Ân lúc đó sợ đến chết khiếp, vì chàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị xà yêu bắt, suýt chút nữa đã bị ăn thịt.

Nếu không phải Diệp Thiên xuất hiện kịp thời, có lẽ chàng đã sớm mất mạng.

Sau khi cứu Phó Dục Ân, Diệp Thiên liền cùng xà yêu quyết một trận cao thấp.

Đúng lúc này, xà yêu vì không thể tiêu hóa được long châu mà đau đớn quằn quại.

Long châu vốn không thuộc về ngươi, cớ sao cứ phải cố nuốt vào?

Vậy thì chỉ có thể chịu đựng nỗi đau này mà thôi.

Diệp Thiên liền nhân cơ hội đó giết chết xà yêu, rồi lấy long châu từ trong cơ thể nó ra.

Diệp Thiên có thể nói là không tốn chút sức lực nào đã khuất phục được xà yêu và lấy lại long châu.

Vì vậy, khi Phó Dục Ân thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đây, trong lòng mừng khôn xiết, bèn không ngừng cầu xin: "Vừa rồi thật sự cảm ơn ngài đã ra tay cứu giúp, nhưng hiện tại ta có một chuyện cấp bách cần ngài tương trợ.

Lần này ta ra ngoài chính là để thăm Long Nữ, vậy nên hy vọng ngài có thể đưa ta đến gặp nàng." Diệp Thiên thấy Phó Dục Ân không ngừng cầu xin, lòng cũng mềm đi, vì hắn biết hai người họ đều thích nhau.

Nếu cứ để họ chia cắt như vậy thì thật không hay.

Thế là Diệp Thiên đồng ý đưa Phó Dục Ân đi gặp Long Nữ theo lời chàng nói.

Làm vậy cũng là thỏa mãn tâm nguyện của chàng, đồng thời có lẽ trong lòng Long Nữ cũng sẽ rất vui, vì cả hai đều muốn gặp đối phương.

Sau đó, hai người liền lên đường đến Long Cung.

Vì Long Nữ đang thoi thóp, Long Vương khi biết chuyện, thấy con gái mình rơi vào tình cảnh này thì trong lòng vô cùng lo lắng và giận dữ.

Ông cảm thấy cả chuyện này tuyệt đối không thể để một mình Long Nữ gánh chịu.

Vì vậy, bất kể thế nào cũng phải tìm ra kẻ đã hãm hại con gái mình, nếu không tình trạng của Long Nữ bây giờ thật khiến ông đau lòng.

Ở một diễn biến khác, sau khi Diệp Thiên có được long châu, hắn cũng biết Long Nữ đang hấp hối, tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian, nên đã không ngừng chạy tới Long Cung, hy vọng có thể nhanh chóng cứu chữa cho nàng.

Bởi chỉ khi chữa khỏi cho nàng, mọi chuyện mới không trở nên tồi tệ hơn.

Thế là Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất, đưa Phó Dục Ân về Long Cung rồi vội vàng cứu chữa cho Long Nữ.

Vốn dĩ long châu có tác dụng rất lớn với nàng, nên Diệp Thiên đã dùng nó để chữa trị.

Hắn không thể trơ mắt nhìn Long Nữ mất đi sinh mạng.

Lúc này, Long Tử cũng ở bên cạnh.

Thấy Phó Dục Ân xuất hiện, y liền bắt đầu nói chuyện riêng với chàng: "Hai người sẽ không có kết quả tốt đâu.

Ngươi chẳng qua chỉ là một người phàm, còn Long Nữ thì khác.

Ngươi nên biết địa vị của hai người khác biệt một trời một vực, hơn nữa lại không cùng một loài.

Ta hy vọng ngươi có thể tránh xa Long Nữ, đừng xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Vốn dĩ không có kết quả, tại sao cứ phải cố chấp như vậy?" Long Tử nói thế, chẳng qua cũng là muốn Phó Dục Ân nhận rõ thân phận của mình, vì chàng và Long Nữ ở bên nhau là chuyện tuyệt đối không thể, đừng nói là Long Vương sẽ không bao giờ đồng ý.

Phó Dục Ân luôn rất yêu Long Nữ, vì nàng chàng có thể hy sinh tất cả.

Nhưng những chuyện xảy ra gần đây khiến lòng chàng vô cùng khổ sở.

Lại thêm lời khuyên rời xa Long Nữ của Long Tử, Phó Dục Ân lúc đó hoàn toàn chìm trong u uất.

Chương 1579

Diệp Thiên trong lòng cũng hiểu rõ.

Thực ra hai người họ đều có tình cảm với nhau, nếu cứ chia rẽ họ như vậy, dù là Long Nữ hay Phó Dục Ân, chắc chắn đều không thể chịu nổi cú sốc này.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không ngừng khuyên giải Phó Dục Ân: "Ta biết tâm trạng của ngươi bây giờ chắc chắn rất tệ, nhưng những lời của Long Tử không phải không có lý.

Khoảng cách giữa ngươi và Long Nữ thật sự quá lớn.

Nếu gượng ép ở bên nhau, chưa chắc đã có hạnh phúc.

Vì vậy, ta cũng hy vọng ngươi có thể bình tâm lại, đừng vì chuyện này mà mãi u uất." Diệp Thiên dù trong lòng hiểu rõ, nhưng đôi khi thật không nỡ nhìn hai người đau khổ như vậy, nhưng có những chuyện không thể làm khác được, bởi vì phải dũng cảm đối mặt.

Phó Dục Ân trong lòng rất hiểu những lời đó, cũng biết mình và Long Nữ chênh lệch quá nhiều, nhưng chàng thật lòng yêu nàng.

Nếu muốn chia rẽ họ, chàng tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy, trong lòng chàng nảy sinh một ý định, đó là quyết tâm cầu hôn.

Kể từ lần đầu tiên gặp Long Nữ, Phó Dục Ân đã yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên.

Vì vậy, dù gặp bất cứ khó khăn nào, chàng cũng quyết không bỏ cuộc.

Chàng cảm thấy gặp được người mình yêu là điều vô cùng không

dễ dàng, nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau này có thể sẽ hối hận cả đời.

Cho nên, bất kể ai cản trở tình cảm giữa chàng và Long Nữ, chàng cũng tuyệt đối không cho phép.

Phó Dục Ân đã quyết tâm, ngoài Long Nữ ra sẽ không cưới ai khác, vì vậy dù ai khuyên nhủ cũng sẽ không nghe.

Chàng đã hạ quyết tâm trong lòng, đó là phải cầu hôn, bất kể cha và anh chị em của Long Nữ có đồng ý hay không, những việc này đều phải làm.

Diệp Thiên lúc đó cũng thật sự hết cách, vì có những chuyện đã xảy ra thì chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Cứ cố chấp gượng ép, đối với ai cũng không tốt.

Ở một diễn biến khác, sau khi Diệp Thiên cứu chữa thành công cho Long Nữ, nàng vẫn còn hôn mê, nhưng không lâu sau đã tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy, người nàng nghĩ đến cũng là Phó Dục Ân ở nhân gian.

Nàng định đi ra khỏi phòng thì lại bị hà binh giám sát.

Long Nữ vừa thấy có người giám sát liền hiểu ra, nhất định là phụ vương đã ra lệnh, trong lòng không khỏi đau khổ.

Lúc này, nghe tin Long Nữ đã tỉnh, Long Vương cũng đặc biệt đến thăm và nói với nàng: “Con có thể khỏe lại, phụ vương rất vui.

Nhưng có một chuyện ta phải nói, con và gã phàm nhân kia không thể yêu nhau được.

Đừng nói nữa, các con vốn không cùng một loài, nên không thể ở bên nhau.” Long Nữ nghe Long Vương nói vậy, trong lòng càng thêm đau khổ, vì nàng cũng rất yêu Phó Dục Ân.

Nếu Long Vương cứ mãi cản trở, làm sao họ có thể có kết quả?

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng đưa Phó Dục Ân đến thăm Long Nữ.

Chàng trong lòng vô cùng lo lắng, tuy biết nàng đã được cứu chữa thành công, nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy, lòng chàng cũng không yên.

Khi đến nơi, Long Vương vốn không muốn đồng ý, nhưng không còn cách nào khác, đành phải cho phép chàng vào thăm Long Nữ.

Ngay lúc này, Phó Dục Ân, ngay trước mặt Long Vương, đã ngỏ lời cầu hôn.

Vốn dĩ Long Vương đã không ưa Phó Dục Ân, nay kẻ như vậy xuất hiện ở đây, ông càng không thể để chàng và Long Nữ có kết quả tốt đẹp.

Không ngờ rằng, đã ban ơn cho chàng vào thăm, lại còn dám đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy trước mặt mình.

Chương 1580

Long Vương lúc đó vô cùng tức giận, định ra tay trừng trị.

Diệp Thiên thấy Long Vương nổi giận như vậy, cũng biết lần này đã chạm đến giới hạn của ông, nên vội vàng ngăn lại và đưa Phó Dục Ân đi, vì hắn biết nếu Phó Dục Ân còn ở lại chắc chắn sẽ nói năng không kiêng nể, điều đó sẽ càng khiến Long Vương thêm căm ghét.

Vì vậy, chỉ có thể đi trước rồi tính sau.

Phó Dục Ân tuy không cam lòng, nhưng cũng đành để Diệp Thiên kéo đi, chỉ có như vậy mới có thể làm dịu đi mọi chuyện.

Diệp Thiên lúc đó không còn cách nào khác.

Dù biết làm vậy có thể khiến Long Vương không vui, nhưng Phó Dục Ân cũng vô tội.

Nếu bị Long Vương đánh, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng, Long Nữ cũng sẽ đau lòng.

Vì vậy, để tránh chuyện đó xảy ra, hắn chỉ có thể ra tay.

Sau khi đưa Phó Dục Ân đi, Diệp Thiên cũng đưa chàng lên bờ, vì cuộc sống dưới biển không hợp với chàng.

Việc cần làm nhất bây giờ là mau chóng về nhà.

Nhưng lúc này Diệp Thiên cũng biết, với tình trạng nội tâm của Phó Dục Ân, rời đi chắc chắn sẽ không cam lòng, đặc biệt đau khổ, nên chỉ có thể an ủi: “Ta biết tâm trạng của ngươi bây giờ rất tệ, nhưng chuyện cầu hôn, hy vọng ngươi có thể suy nghĩ lại.

Ngươi cũng thấy thái độ của Long Vương hôm nay rồi đấy.

Vốn dĩ ngươi và Long Nữ không nên ở bên nhau, nếu cứ cố chấp

như vậy, đối với cả hai đều là một sự tổn thương.

Vì vậy, ta hy vọng ngươi có thể về nhà tĩnh tâm, đợi chuyện này lắng xuống rồi hãy quyết định.

Trong khoảng thời gian này, đừng đi tìm Long Nữ nữa." Thật ra, có rất nhiều đạo lý lớn mà Diệp Thiên hiểu rõ hơn bất cứ ai, nhưng không còn cách nào khác, vì sự việc đã đến nước này, không thể thay đổi.

Vì vậy, Phó Dục Ân chỉ có thể lủi thủi quay về.

Dù trong lòng có rất nhiều lưu luyến, nhưng chàng cũng biết Long Vương lợi hại như vậy, lại thêm thân phận của mình, căn bản không thể cầu hôn thành công.

Ở một diễn biến khác, mẹ của Phó Dục Ân vẫn luôn tìm kiếm con trai.

Chàng biến mất không tung tích, cũng không biết đã đi đâu.

Khi thấy con trai trở về, bà không ngừng tra hỏi: "Con rốt cuộc đã đi đâu?

Con có biết mẹ đã lo lắng thế nào không?

Từ lúc con mất tích, mẹ đã không ngừng ra ngoài tìm, nhưng đều không có tung tích của con.

Con rốt cuộc đã làm gì?

Tại sao lại rời đi mà không nói một tiếng?" Phó Dục Ân lúc đó đầu óc đã nóng bừng, một lòng muốn mau chóng tìm Long Nữ, vì trong lòng chàng luôn nhung nhớ nàng.

Không còn cách nào khác, chàng đành kể hết mọi chuyện cho mẹ mình.

Trong quá trình hai mẹ con trò chuyện, mẹ Phó Dục Ân cũng biết

được thân phận thật sự của Long Nữ.

Trong khi đó, Long Vương vì chuyện này cũng đã hết lời khuyên nhủ Long Nữ, nhưng nàng vẫn một mực cố chấp.

Vì chuyện nàng đã quyết, sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi.

Vì vậy, dù thế nào cũng phải ở bên Phó Dục Ân.

Long Vương nói nhiều như vậy mà vẫn thấy Long Nữ thật không hiểu chuyện, nên lúc đó cũng vô cùng tức giận, nổi trận lôi đình.

Diệp Thiên đứng bên cạnh cũng thật sự hết cách, nhưng cũng không ngừng khuyên giải, hy vọng có thể để Long Vương nguôi giận, dù sao có những chuyện cũng không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết được.

Chương 1581

Nhưng Diệp Thiên khuyên nửa ngày cũng vô ích.

Lúc đó, Long Nữ cũng không ngừng cầu xin Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể đi tìm Nguyệt Lão để hỏi về chuyện này, vì Long Nữ hy vọng hôn nhân của mình và Phó Dục Ân có thể thành đôi, nên đã thỉnh cầu Diệp Thiên giúp đỡ.

Diệp Thiên lúc đó cũng thật sự hết cách, cũng tuyệt đối không nỡ nhìn Long Nữ và Phó Dục Ân đau khổ như vậy.

Vì vậy, hắn liền làm theo lời Long Nữ.

"Nàng yên tâm đi.

Nếu đã có lời cầu xin, ta không giúp cũng không nỡ nhìn nàng đau khổ như vậy.

Ta bây giờ sẽ lên trời tìm Nguyệt Lão, xem xem tình trạng hôn nhân của nàng rốt cuộc là thế nào." Diệp Thiên nói xong, liền vội vàng rời khỏi Long Cung, lên trời tìm Nguyệt Lão.

Lúc đó, Long Nữ trong lòng cũng vô cùng đau khổ, nhưng biết Diệp Thiên có thể giúp mình, tự nhiên cũng có thể bình tĩnh hơn nhiều.

Vì nàng biết Diệp Thiên luôn không ngừng giúp đỡ mình, nên hy vọng lần này Diệp Thiên có thể mang về tin tốt.

Nếu không, tảng đá lớn trong lòng nàng thật không biết làm sao mới có thể đặt xuống được.

Nàng bèn ở lại Long Cung chờ đợi Diệp Thiên mang về tin tức bất ngờ.

Khi Diệp Thiên lên thiên giới tìm Nguyệt Lão, lại không thấy ông

ta đâu, trốn mất rồi.

Nhưng dù có trốn ở đâu, Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể tìm ra.

Diệp Thiên bèn nói rõ ý định của mình, hy vọng Nguyệt Lão có thể giúp xem xét nhân duyên của Long Nữ.

Nguyệt Lão không còn cách nào khác.

Vốn dĩ thiên cơ bất khả lộ, nhưng vì nể mặt Diệp Thiên, ông đành phải tra xem.

Trong quá trình tra xem, Nguyệt Lão phát hiện sợi dây nhân duyên của Long Nữ buộc vào Phó Dục Ân, đồng thời muốn sửa lại.

Vì Long Nữ và người phàm tuyệt đối không thể nảy sinh tình cảm, càng không thể ở bên nhau, đây là một sai lầm nghiêm trọng.

Vì vậy, khi Nguyệt Lão phát hiện có sai sót, liền vội vàng sửa lại, nhưng lại bị Diệp Thiên ngăn cản.

"Nếu đã buộc hai người họ lại với nhau, vậy thì không cần phải chia rẽ nữa.

Cứ để nguyên như vậy, sợi dây buộc thế nào thì cứ để thế." Diệp Thiên cảm thấy nếu sợi dây đã buộc vào người Phó Dục Ân, thì có thay đổi cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy, Nguyệt Lão cũng làm theo lời Diệp Thiên, không sửa lại nữa.

Khi Diệp Thiên trở về Long Cung, hắn cũng kể chuyện này cho Long Nữ.

Long Nữ đã nóng lòng muốn đi cùng Long Vương bàn bạc chuyện này.

Vì nàng thật lòng yêu Phó Dục Ân, cũng muốn ở bên chàng.

Nếu cứ bị chia rẽ như vậy, Long Nữ trong lòng chắc chắn sẽ rất đau khổ.

Nàng bèn dùng chuyện này để khuyên Long Vương đồng ý.

Nhưng Long Nữ không bao giờ ngờ được, vốn tưởng rằng chuyện này có thể khiến Long Vương đồng ý hôn sự, ai ngờ lại khiến ông càng thêm tức giận.

Cơn giận lúc đó không thể kiểm soát nổi, vì Long Vương tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Bất kể Nguyệt Lão đã làm gì, chuyện này đều phải được sửa lại.

Vì vậy, Long Vương cũng vội vàng lên trời tìm Nguyệt Lão.

Chương 1582

Bất kể thế nào, mối nhân duyên này cũng không thể tiếp tục.

Long Nữ trong lòng rất hiểu Long Vương là người thế nào.

Nếu ông không đồng ý tình cảm của nàng và Phó Dục Ân, chắc chắn sẽ ra sức ngăn cản.

Nhưng Long Nữ thật sự rất yêu Phó Dục Ân, muốn cùng chàng sống đến bạc đầu.

Dù thân phận hai người cách biệt, nhưng dù thế nào, nàng cũng hy vọng mối nhân duyên này có thể thành toàn.

Vì vậy, lúc đó nàng lại không ngừng cầu xin Uyển Châu.

"Uyển Châu, ta cũng hết cách rồi.

Nếu có cách, ta tuyệt đối sẽ không cầu xin ngươi.

Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta.

Ngươi nên biết tình cảm của ta đối với Phó Dục Ân.

Nếu không thể ở bên chàng, ta sống cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Vì vậy, ta hy vọng ngươi có thể đưa ta đến nhân gian." Long Nữ trong lòng hiểu rất rõ, nếu bây giờ cứ ở trong Long Cung, chắc chắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại Phó Dục Ân.

Uyển Châu thật ra cũng rất thương cảm cho Long Nữ, vì ai cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng sự việc đã đến nước này, nên lúc đó Uyển Châu vẫn luôn do dự.

Bởi vì nếu giúp Long Nữ trốn đi, nàng sẽ không biết ăn nói thế nào

với Long Vương.

Nhưng nếu không đưa đi, trơ mắt nhìn nàng ở đây đau khổ, trong lòng lại có chút không nỡ.

Vì vậy, lúc đó nàng vẫn luôn cân nhắc, không đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Ở một diễn biến khác, Long Vương vẫn luôn tìm kiếm con rể trong Tam Giới, vì ông muốn tìm cho con gái một người thật xứng đôi.

Phải là môn đăng hộ đối, như vậy mới có thể khiến Long Vương vui lòng.

Khi đó, để có được một người con rể ưng ý, Long Vương cũng không ngừng thăm dò Diệp Thiên.

Vì Long Vương cảm thấy Diệp Thiên cũng là một lựa chọn không tồi, dù là thực lực hay các phương diện khác, ông đều khá tán thưởng.

Nếu có thể trở thành con rể của mình thì còn gì tốt bằng.

Long Nữ một lòng một dạ luôn nhung nhớ phàm gian, cũng đặc biệt muốn ở bên Phó Dục Ân.

Dù Long Vương có tìm cho nàng bao nhiêu đối tượng tốt, nàng cũng vĩnh viễn không thể yêu được.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng không ngừng thỉnh cầu Diệp Thiên đưa mình rời đi, bởi chỉ cần rời khỏi Long Cung, dù bảo nàng làm chuyện gì, chắc chắn nàng cũng sẽ làm.

Diệp Thiên lúc này cũng vô cùng bất đắc dĩ, vì những chuyện xảy ra trước mắt cũng không phải là điều hắn muốn thấy.

Nhưng những gì Long Nữ cầu xin, Diệp Thiên cũng nhất định sẽ cân nhắc kỹ lưỡng, dù sao ở phương diện khác còn có Long Vương.

Vì vậy, việc cần làm phải thật hoàn hảo, để cả hai bên đều có thể hài lòng.

Diệp Thiên bèn đồng ý với Long Nữ sẽ cân nhắc chuyện này rồi mới quyết định.

Tình cờ một hôm, khi Diệp Thiên đang ở trên trời, ngẫu nhiên gặp Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão thật sự có chút tức giận, không ngừng chỉ trích Diệp Thiên: "Ngươi bảo ta làm cái gì vậy hả?

Chương 1583

Gây ra phiền phức lớn như vậy, chuyện này vốn không liên quan đến ta, tại sao ngươi cứ phải nhúng tay vào vũng nước đục này?

Lôi cả ta vào, ngươi có biết phiền phức này gây ra cho ta bao nhiêu rắc rối không?

Nếu biết thế này, lúc đầu ta đã không nghe lời ngươi, nếu không cũng không đến nỗi như vậy." Nguyệt Lão không ngừng mắng nhiếc Diệp Thiên.

Lúc bị Nguyệt Lão trách mắng, Diệp Thiên cũng thật sự rất bất đắc dĩ, cũng không nói nhiều, dù sao chuyện này đúng là do hắn gây ra.

Vì vậy, hắn chỉ để Nguyệt Lão xả giận là đủ.

Sau khi Nguyệt Lão xả giận xong, liền bắt đầu sửa lại sợi dây tơ hồng của Long Nữ.

Vốn dĩ lúc đó ông đã buộc nhầm hai người, nếu không nghe lời Diệp Thiên, cũng không đến nỗi gây ra nhiều phiền phức như vậy.

Thế là Nguyệt Lão vội vàng sửa lại những sợi dây này.

Diệp Thiên lúc đó nói với Nguyệt Lão: "Ông cũng không cần quá tức giận, dù sao chuyện này đều do ta gây ra, ta biết sai rồi, ông cũng đã mắng nửa ngày rồi, bây giờ cũng nên để ta làm chút gì đó.

Nếu ở đây loạn như vậy, để ta giúp ông dọn dẹp một chút." Diệp Thiên nói vậy, chẳng qua là không muốn Nguyệt Lão sửa lại sợi dây của Long Nữ và Phó Dục Ân.

Bởi vì nếu một khi đổi sang người khác, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Thiên không muốn Nguyệt Lão làm vậy, nhưng lại không thể công khai ngăn cản.

Vì vậy, khi giúp Nguyệt Lão sắp xếp các sợi dây nhân duyên, hắn đã âm thầm đổi lại, thần không biết quỷ không hay.

Dù chuyện này tạm thời kết thúc, nhưng Long Vương vẫn chưa thể chấp nhận người chồng mà con gái mình đã chọn, vì đối với Long Cung, đây là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Long Vương tuyệt đối không thể chọn một phàm nhân làm con rể.

Vì vậy, Long Vương liền lên trời xin Thiên Đế tứ hôn.

Sau khi Long Vương đến thiên giới, liền đến trước mặt Ngọc Đế và nói: "Ngọc Đế, lần này ta đến có một điều muốn thỉnh cầu.

Con gái ta hiện cũng đã đến tuổi kết hôn, nên hy vọng ngài có thể tứ hôn cho nó, tìm một gia đình tốt." Một mặt là vì con gái, mặt khác Long Vương cũng hy vọng Ngọc Đế có thể tìm cho mình một người con rể ở thiên giới.

Như vậy thì còn gì tốt bằng, dù sao đều là thần tiên.

Vì vậy, Long Vương mới có ý nghĩ đó.

Dù ông cũng biết con gái mình luôn rất yêu Phó Dục Ân, nhưng không còn cách nào khác, vì hôn nhân của con cái phải do cha mẹ quyết định.

Lúc đó, Thiên Đế cũng đồng ý giúp Long Vương việc này.

Nhưng Ngọc Đế lại cảm thấy cả chuyện này có chút quá phức tạp, vì ông cảm thấy người mà Long Vương luôn nhắc đến là muốn kết thân với Diệp Thiên.

Nếu hai người họ liên thủ, đối với thiên giới cũng là một mối đe dọa.

Vì vậy, Ngọc Đế đã từ chối Long Vương.

Long Vương lúc đó không biết chuyện này, nhưng chuyện này cũng tuyệt đối không thể cứ thế cho qua.

Sau khi về Long Cung, ông cũng kể chuyện này với Long Nữ, nhưng Long Nữ không hiểu, tại sao phụ vương cứ mãi ngăn cản hôn nhân của mình.

Nàng bèn nói với Long Vương: "Tại sao người cứ phải ép con?

Người biết trái tim con hoàn toàn đặt ở trên người Phó Dục Ân, bất kể là ai con cũng không thể chấp nhận được.

Nếu người cứ cố chấp như vậy, con sẽ dùng cái chết để chứng minh." Lần này nàng thật sự đã liều mình.

Uyển Châu thấy tình hình không ổn, không nỡ nhìn nàng như vậy, bèn liều mình giúp nàng trốn khỏi Long Cung.

Chương 1584

Như vậy không những không mất mạng, mà còn có thể theo đuổi tình yêu của mình.

Uyển Châu cũng không còn cách nào khác, vì nàng không thể nhìn Long Nữ phải chịu đựng.

Ở độ tuổi này, đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Dù thân phận có chênh lệch lớn, nhưng nàng cảm thấy thật sự không thể nhìn được nữa.

Dù biết chuyện này nếu bị Long Vương biết được, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng dù thế nào, Uyển Châu cũng sẽ không để Long Nữ ở đây đau khổ.

Sau khi Uyển Châu giúp Long Nữ trốn thoát, trong lòng cũng rất vui, vì cuối cùng cũng có thể thoát khỏi bể khổ.

Long Nữ bây giờ trong lòng mong nhớ nhất là cuộc sống ở nhân gian.

Nàng đã quen rồi, nên cũng hy vọng nhanh chóng rời xa Long Cung, như vậy mới có thể ở bên người mình yêu, không cần phải chịu bất cứ sự ép buộc nào nữa.

Long Nữ tuy đã rời khỏi Long Cung, nhưng lúc này Long Cung đã đại loạn, vì tất cả mọi người Long Vương đều sẽ truy cứu.

“Làm sao bây giờ?

Long Nữ mất tích rồi, Long Vương chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, chúng ta chắc chắn không thoát được đâu.” Tất cả lính tôm tướng cua

thật sự sợ hãi vô cùng, không ngừng hoảng sợ nói.

Bởi vì chính họ đã sơ suất, mới gây ra việc Long Nữ trốn thoát, nên Long Vương chắc chắn sẽ đổ tội cho họ.

Long Vương nhanh chóng biết được chuyện này, lúc đó cũng vô cùng tức giận, cảm thấy lần này Long Nữ trốn đi nhất định phải nghiêm trị.

Bất kể ai đã thả nàng đi, nhất định sẽ tìm ra.

Ông cũng biết Long Nữ lần này trốn khỏi Long Cung, chắc chắn đã đến nhân gian, bèn định tạo ra hồng thủy, ép buộc dân chúng giao Long Nữ ra.

Nếu một ngày không giao, thì phàm gian đừng hòng có ngày yên ổn.

Khi Diệp Thiên biết được chuyện này, cảm thấy Long Vương tuyệt đối không thể làm vậy.

Một khi làm vậy, toàn bộ phàm gian sẽ bị liên lụy.

Vì vậy, hắn đã không ngừng ngăn cản.

"Long Vương, chuyện này hy vọng ngài suy nghĩ lại.

Dù ngài rất tức giận, nhưng dù thế nào, nếu một khi gây ra hồng thủy, những người dân ở nhân gian chắc chắn sẽ vì thế mà gặp tai ương.

Ta cũng không hy vọng sự việc sẽ diễn biến đến mức độ này." Diệp Thiên bây giờ có thể hiểu được tâm trạng của Long Vương, nhưng dù thế nào cũng xin đừng làm hại những người vô tội.

Vì vậy, lúc đó hắn đã kịp thời ngăn chặn mọi chuyện.

Long Vương tuy không còn gây khó dễ nữa, nhưng dù thế nào cũng nhất định phải cảnh cáo.

Ông không ngừng ép buộc tất cả dân chúng, mau chóng giao Long Nữ ra.

Nếu có thể giao Long Nữ ra, Long Vương cũng có thể miễn cho họ một lần nguy nan, cũng không còn tranh cãi với họ nữa.

Uyển Châu lúc đó đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu đã chọn giúp Long Nữ, thì không thể để nàng quay lại Long Cung.

Vì vậy, nàng đã tìm một nơi ẩn náu để giấu nàng đi.

Ở một diễn biến khác, sau khi Phó Dục Ân biết chuyện, cũng vì dân chúng mà đến gặp Long Vương.

“Long Vương, nếu có oán khí, hay phẫn nộ, xin hãy trút lên một mình ta, đừng liên lụy đến dân chúng.

Chương 1585

Dù sao họ đều vô tội, ta cũng không hy vọng họ bị hại sâu sắc." Người mà Long Vương ghét nhất chính là Phó Dục Ân xuất hiện trước mặt mình.

Nếu không phải vì chàng, con gái ông cũng không thể phản nghịch như vậy.

Vì vậy, hai người đã vì chuyện này mà cãi nhau một trận lớn.

Trong quá trình cãi vã với Long Vương, Phó Dục Ân thực ra luôn giữ một quan điểm: dù thế nào cũng không nên liên lụy đến những người dân khác.

Vì họ vô tội, nên chàng mới tranh cãi với Long Vương.

Nhưng Long Vương lại cho rằng một phàm nhân như Phó Dục Ân căn bản không xứng đáng để nói bất cứ lời nào ở đây.

Dù Long Vương thân phận cao quý, nhưng cũng phải làm những việc khiến người khác công nhận.

Nhưng bây giờ ông thật quá vô lý.

Diệp Thiên đứng bên cạnh quan sát, trong lòng cũng rất khó chịu, vì hắn biết tình cảm của Phó Dục Ân và Long Nữ, cũng không hy vọng chàng và Long Vương đi đến bước đường này.

Nhưng vì tất cả dân chúng mà đi tranh cãi với Long Vương, hắn cũng có thể hiểu được tâm trạng của cả hai.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng biết Long Vương tuyệt đối sẽ không tha cho Phó Dục Ân.

Lần trước hắn đã cứu chàng từ tay ông, bây giờ lại tự mình chui

đầu vào lưới.

Vì vậy, Diệp Thiên không còn cách nào khác, vì Long Nữ, đành phải bảo vệ Phó Dục Ân.

“Long Vương, ngài hãy nguôi giận trước.

Chuyện này hãy bàn bạc sau.

Ngài có tức giận phẫn nộ cũng không giải quyết được vấn đề cốt lõi.

Vì vậy, chuyện này hãy tạm gác lại rồi xử lý sau.” Diệp Thiên biết nếu không đưa Phó Dục Ân đi, trong cơn tức giận, chàng chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, trước mắt chỉ có thể làm vậy.

Ở một diễn biến khác, Uyển Châu biết Long Nữ nhớ Phó Dục Ân, nên sau khi giấu nàng đi và thấy tình hình đã có chút khả quan, nàng liền vội vàng đưa Long Nữ đi tìm chàng.

Dù Long Nữ một lòng muốn ở bên chàng, nhưng Phó Dục Ân lúc này lại không dám ở bên Long Nữ.

Bởi vì chàng biết thân phận của hai người, lại thêm tình hình hiện tại, nếu ở bên Long Nữ, chắc chắn dân chúng sẽ không ngừng gặp tai ương.

Vì vậy, bất kể thế nào, Phó Dục Ân cũng tuyệt đối không thể làm chuyện bất nghĩa.

Nếu vì một đoạn tình cảm mà làm hại người khác, chàng dù thế nào cũng không làm được.

Long Nữ lúc đó thật sự không còn nơi nào để đi, cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Uyển Châu lúc đó cũng cảm thấy Long Nữ thật đáng thương, vì

tình cảm mà từ bỏ cả Long Cung và phụ vương.

Bây giờ ngay cả người mình yêu cũng không thể ở bên, nên lúc đó Uyển Châu nói với Long Nữ: "Nếu bây giờ nàng không có nơi nào để đi, ta chỉ có thể đưa nàng đến Ma Giới trước, ở đó sống một thời gian, đợi chuyện ở đây giải quyết xong rồi hãy về." Long Nữ lúc này cũng không còn ý kiến gì, nên chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Uyển Châu.

Diệp Thiên tuy đã đưa Long Vương đi, nhưng không ngờ Long Vương vì chuyện này mà vô cùng tức giận.

Ông không ngừng nói với Diệp Thiên: "Ta đã tin ngươi như vậy, nhưng bây giờ con gái ta rốt cuộc ở đâu?

Nếu hôm nay ngươi không giao nó ra, cũng đừng trách ta không khách sáo." Lúc này, Long Vương dường như đã mất hết kiên nhẫn, vì ông cảm thấy Diệp Thiên đã giấu mình làm quá nhiều chuyện.

Vì vậy, không thể chịu đựng được nữa, Long Vương lại ra tay với Diệp Thiên.

Vì Long Vương thật sự không thể chịu đựng được việc Diệp Thiên hết lần này đến lần khác lừa dối mình.

Chương 1586

Long Vương dù đã làm những chuyện như vậy nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, ông lại một lần nữa hóa thành đạo sĩ đến nhân gian.

Bởi Long Vương hy vọng có thể giải quyết triệt để chuyện này, không muốn con gái mình ở lại phàm gian.

Nhưng có những chuyện không phải một mình ông là có thể làm được.

Dù thế nào, Long Vương cũng hy vọng con gái mình có thể trở về Long Cung, huống hồ nơi này vốn không thuộc về nàng.

Cứ như vậy, cũng không có nghĩa là sẽ có kết quả tốt hơn.

Sau khi đến nhân gian, Long Vương lại một lần nữa tìm Phó Dục Ân, và dùng giọng điệu của một đạo sĩ nói với chàng: "Chuyện của ngươi và Long Nữ bây giờ, gần như đã lan truyền khắp phàm gian.

Hai người vốn thuộc về hai thế giới khác nhau, cũng không phải cùng một loài.

Nếu cứ ép buộc ở bên nhau, sẽ không có kết quả tốt.

Vì vậy, ta hy vọng ngươi có thể trả Long Nữ về.

Như vậy không chỉ tốt cho nhân gian, mà đối với ngươi cũng là một chuyện tốt." Phó Dục Ân lúc này đang chịu đựng sự dày vò.

Một mặt không muốn cắt đứt tình cảm với Long Nữ, nhưng mặt khác lại biết Long Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Những chuyện xảy ra trước đó vẫn còn in đậm trong trí nhớ.

Lại thêm thời gian gần đây, dân chúng cũng liên tục chỉ trích Phó

Dục Ân, vì nếu mọi chuyện không thể dừng lại, thì kẻ đầu sỏ chính là Phó Dục Ân.

Tâm trạng của Phó Dục Ân lúc này cũng vô cùng đau khổ, nhưng lại không còn cách nào khác, vì một người đôi khi thật sự lực bất tòng tâm.

Khi Diệp Thiên biết được chuyện này, hắn biết Long Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Dù bây giờ mọi chuyện đã được ngăn chặn, nhưng với tính cách của Long Vương, tuyệt đối không thể để yên như vậy.

Nếu Long Nữ một ngày không về Long Cung, ông cũng sẽ không tha cho bất cứ ai.

Vì vậy, Diệp Thiên đã tìm Phó Dục Ân, muốn khuyên chàng hãy nhìn thoáng mọi vấn đề, đừng cố chấp nữa.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết ý chàng thế nào, nên cũng hy vọng thông qua cuộc trò chuyện lần này, có thể khiến chàng hiểu rõ tâm ý của mình.

"Hôm nay ta tìm ngươi, chắc ngươi cũng hiểu là chuyện gì.

Ta hy vọng ngươi có thể nhanh chóng làm theo lời Long Vương, trả Long Nữ về." Phó Dục Ân cảm thấy lúc này tất cả mọi người đều đang vì Long Nữ mà bôn ba, nhưng chàng đã sớm đuổi nàng đi rồi.

Vì vậy, lúc đó chàng cũng kể chuyện này cho Diệp Thiên, cũng để hắn hiểu rõ, đừng tìm chàng gây phiền phức, hay tìm dân chúng gây phiền phức nữa.

Lúc này, Long Vương đã không thể kiềm chế được tính tình của mình, nên định gây ra hồng thủy.

Vì ông biết những người dân này, nếu không cho họ nếm mùi lợi

hại, tuyệt đối sẽ không biết thế nào là tự làm tự chịu.

Vì vậy, Diệp Thiên biết chuyện liền vội vàng ngăn cản, vì nếu một khi hồng thủy bùng phát, tất cả dân chúng có thể sẽ mất cả tính mạng.

Ai cũng không muốn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra, càng không muốn Long Vương sai lại càng sai.

Vì vậy, lúc đó hắn đã kịp thời ngăn cản.

"Long Vương, hy vọng ngài nghe ta một lời khuyên, dù thế nào cũng không thể làm vậy.

Nếu ngài tin ta, ta nhất định sẽ tìm Long Nữ về, để nàng trở lại bên cạnh ngài." Long Vương nghe Diệp Thiên nói vậy, bèn cho hắn một cơ hội.

Nếu thật sự có thể đưa con gái mình về, thì ông cũng sẽ không làm hại bất cứ người dân nào.

Chương 1587

“Nếu ngươi đã nói đến mức này, nếu ta không làm theo lời ngươi, chẳng phải là không nể mặt ngươi sao?

Vậy thì hy vọng ngươi nhanh chóng tìm con gái ta về.

Nếu không, ngươi nên biết thủ đoạn của ta, tuyệt đối sẽ không tha cho những người dân đó.” Long Vương lúc đó cũng đã hạ tối hậu thư, vì ông đã mất hết kiên nhẫn.

Sau khi Diệp Thiên nói chuyện với Long Vương xong, hắn cũng vội vàng rời đi.

Vì hắn biết Uyển Châu đã đưa Long Nữ đến Ma Giới, nên liền đến đó tìm.

Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất đến Ma Giới, cũng đã tìm thấy Uyển Châu, và kể lại những chuyện đã xảy ra ở phàm gian.

Vì vậy, khi gặp Long Nữ, Diệp Thiên cũng biết cần phải nói cho nàng biết tất cả mọi vấn đề.

Dù trong lòng có đau khổ thế nào cũng không còn cách nào khác.

Dù sao sự thật cũng đã bày ra trước mắt, chỉ có thể làm theo những gì đã nói.

“Long Nữ, ta rất hiểu tình trạng nội tâm của nàng lúc này, nhưng nàng cũng biết tính khí của phụ vương nàng.

Nếu nàng không về, sẽ liên lụy đến tất cả dân chúng ở phàm gian.

Trước đó ta cũng đã đồng ý với ông ấy, chỉ cần không làm hại dân chúng, ta sẽ đưa nàng về.” Long Nữ tuy một lòng muốn thoát ly, muốn ở bên Phó Dục Ân, nhưng nàng cũng biết, nếu vì tình cảm mà mất đi

nhiều mạng người, nàng tuyệt đối không thể làm được.

Vì vậy, nàng đã đồng ý trở về biển.

Dù đưa ra quyết định này, trong lòng vô cùng giằng xé, nhưng Long Nữ không còn cách nào khác, vì con người không thể quá ích kỷ, không thể vì tình cảm mà chôn vùi tính mạng người khác.

Xây dựng hạnh phúc trên sự đau khổ của người khác, Long Nữ trong lòng sẽ vĩnh viễn không yên.

Vì vậy, Diệp Thiên đã đưa Long Nữ trở về biển.

Nhưng trên đường về, họ cũng đi qua nhân gian.

Khi Long Nữ gặp lại Phó Dục Ân, trong lòng không khỏi giằng xé.

Vì nàng biết hai người vĩnh viễn không thể ở bên nhau, nhưng mỗi lần gặp lại lại cảm thấy không thể tách rời.

Vì vậy, hai người đã ở bên nhau trò chuyện vài câu đơn giản.

Vì hòa bình cho tất cả mọi người, hai người cuối cùng quyết định vĩnh viễn không gặp lại.

Phó Dục Ân và Long Nữ, trong lòng thật sự trăm bề dày vò.

Chỉ có hai người họ mới hiểu rõ nhất, lúc này trong lòng đối phương rốt cuộc là cảm xúc gì.

Diệp Thiên tuy cũng ở bên cạnh, nhưng lại bất lực, nên chỉ có thể đưa Long Nữ về Long Cung.

Sau khi về Long Cung, Long Vương vô cùng tức giận.

Ông cho rằng Long Nữ căn bản không coi mình ra gì, nên đã trực tiếp nhốt con gái mình vào địa lao.

Long Nữ vui vẻ chấp nhận hình phạt, vì nàng cũng nên gánh chịu, dù sao cũng đã không tuân thủ quy củ của Long Cung, nên căn bản

không có bất kỳ lời oán thán nào.

Nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu lại cảm thấy nàng thật đáng thương.

Rõ ràng là vì tình yêu, nhưng bây giờ lại rơi vào tình cảnh này.

Họ thật sự không nỡ, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải đến địa lao thăm nàng.

“Long Nữ, một mình ở đây có ổn không?

Chương 1588

Đừng suy nghĩ nhiều.

Dù phụ vương nàng nhốt nàng ở đây, nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi.

Vì vậy cũng đừng ghi hận, dù sao có những chuyện cũng là bất đắc dĩ." Diệp Thiên và Uyển Châu đến địa lao, không ngừng khuyên giải Long Nữ, hy vọng nàng có thể yên lòng, đừng luôn vì những chuyện này mà phiền não.

Ở một diễn biến khác, Phó Dục Ân, dù đã giải quyết xong mọi chuyện trước đây với Long Nữ và vĩnh viễn không gặp lại, nhưng đối với chàng, tình cảm đó chưa bao giờ phai nhạt, vẫn luôn chôn giấu trong lòng.

Bởi vì đối với Phó Dục Ân, dù lúc nào, trong lòng chàng vĩnh viễn nhung nhớ đều là Long Nữ.

Nhưng do tình hình hiện tại, căn bản không thể để chàng làm vậy.

Vì vậy, chàng chỉ có thể nén lòng.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, Phó Dục Ân vẫn luôn nhớ Long Nữ, cũng đã bệnh nặng.

Lúc đó, mẹ Phó Dục Ân, trong lòng không biết đau khổ thế nào, vì bất cứ người mẹ nào cũng không thể thấy con trai mình vì chuyện tình cảm mà cả ngày không ăn không uống, dẫn đến bây giờ bệnh tình nguy kịch.

Vì vậy, lúc đó bà thật sự không còn cách nào.

Phó Dục Ân vì quá thương nhớ, nên cả ngày đều không nghỉ ngơi được, bệnh tình cũng vô cùng nghiêm trọng, dẫn đến qua đời.

Lúc đó, mẹ Phó Dục Ân biết con trai mình một lòng một dạ đều là Long Nữ, nên khi còn sống không thể ở bên nhau, cũng hy vọng khi chết có thể toại nguyện.

Vì vậy, bà đã đưa thi thể con trai mình về bờ biển.

Trong quá trình tuần tra, lính tôm Long Cung phát hiện thi thể Phó Dục Ân, cũng không biết phải quyết định thế nào, nên đã mang về, rồi báo cáo cho Long Vương.

"Long Vương, thi thể của Phó Dục Ân, không biết ai đã đặt ở bờ biển, nên khi tuần tra tôi đã mang về.

Không biết phải định đoạt thế nào, nên tôi báo cáo chuyện này cho ngài, hy vọng ngài có thể ra lệnh nên làm gì." Long Vương nghe đến thi thể Phó Dục Ân, càng thêm phẫn nộ, vì khi còn sống đã vô cùng ghét, huống chi là khi đã chết.

Ông bèn ra lệnh cho lính tôm tướng cua: "Mau vứt nó đi, đừng để ta thấy nữa, vứt càng xa càng tốt." Đúng lúc này, Long Nữ đột nhiên xuất hiện, cũng đã thấy thi thể của Phó Dục Ân.

Nàng lúc đó thật sự đau lòng khôn xiết.

Vì nàng cũng không ngờ, dù hai người không ở bên nhau, nhưng nàng vẫn hy vọng đối phương có thể sống tốt.

Bây giờ Long Nữ vẫn bình an, nhưng Phó Dục Ân đã rời xa nhân thế.

Vì vậy, nàng thật sự không thể chịu đựng được cú sốc này.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Diệp Thiên.

Hắn cũng không thể chấp nhận được hiện thực này, vì vốn dĩ nếu không có những chuyện này, Phó Dục Ân cũng sẽ không như vậy.

Dù sao còn trẻ như vậy, lại bỏ lại mẹ già.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định đến địa phủ tìm Phó Dục Ân.

Sau khi đến địa phủ, Diệp Thiên cũng thuận lợi gặp được Phó Dục Ân, đồng thời trò chuyện với chàng.

“Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng dù bây giờ ngươi đã chết, vẫn có thể đầu thai, không biết ngươi có đồng ý không?” Diệp Thiên vừa dứt lời, chưa kịp đợi câu trả lời thì đã nghe: “Không đồng ý.” Phó Dục Ân sở dĩ không muốn đầu thai là vì chàng cảm thấy phải cùng Long Nữ ở bên nhau như vậy.

Dù khi còn sống không thể gặp mặt, nhưng dù thế nào, nếu một khi đầu thai, thì chàng và Long Nữ căn bản không có khả năng ở bên nhau nữa.

Vì quá thương nhớ nên mới lâm bệnh nặng.

Diệp Thiên bây giờ hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Phó Dục Ân, cũng hy vọng mối hôn nhân này có thể thành, nhưng có những lúc lại tàn khốc như vậy.

Chương 1589

Vì không phải dễ dàng như tưởng tượng là có thể ở bên nhau.

Vì vậy, để có thể thỏa mãn hy vọng của Phó Dục Ân, Diệp Thiên đã đồng ý.

"Ta cũng không nỡ nhìn hai người như vậy, nên đồng ý đưa hồn phách của ngươi vào biển, nhưng tuyệt đối không thể để Long Vương phát hiện.

Một khi bị phát hiện, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng." Diệp Thiên nói xong, bèn đưa hồn phách của Phó Dục Ân vào biển.

Long Nữ lúc đó thật sự mừng phát điên.

Dù chỉ là hồn phách, nhưng chỉ cần có thể ở bên Phó Dục Ân, trong lòng đã mừng khôn xiết, căn bản không quan tâm là sống hay chết.

Vì tình cảm của hai người có thể trải qua tất cả.

Long Nữ cũng sợ chuyện này bị phụ vương biết được, nên đã vội vàng giấu chàng đi.

Nhưng chuyện này không có bức tường nào không lọt gió.

Nhanh chóng bị kẻ theo đuổi Long Nữ biết được, nên đã báo cho Long Vương.

Long Vương biết chuyện càng thêm tức giận.

Vốn muốn chia rẽ hai người, bây giờ khó khăn lắm mới chết, hồn phách lại quay về.

Vì vậy, Long Vương không thể để chuyện như vậy xảy ra trong Long Cung.

Long Vương lúc đó không làm bất cứ chuyện gì, mà tổ chức một bữa yến tiệc trong Long Cung, và Diệp Thiên cũng có mặt.

Vì ông cảm thấy chuyện này Diệp Thiên cũng không thoát khỏi liên quan.

Nếu mỗi một sự kiện, không phải vì hắn giúp đỡ Long Nữ và Phó Dục Ân, thì cũng không thể có tình trạng như hôm nay.

Vì vậy, trên yến tiệc, ông đã cố ý khiêu khích Diệp Thiên.

Bởi Long Vương tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Trước đó đã nói, Long Nữ chỉ xứng với người môn đăng hộ đối.

Vì vậy, dù đã chết hay còn hồn phách, cũng không thể để chàng gặp lại Long Nữ.

Long Vương đã hạ quyết tâm, không ai có thể thay đổi được.

Trong quá trình khiêu khích, Long Vương cũng lập tức ra lệnh cho người tìm hồn phách của Phó Dục Ân.

"Khi còn sống ta đã không cho ngươi ở bên Long Nữ, nếu đã chết trong biển, vậy thì ta sẽ đánh tan ngươi, để ngươi hồn bay phách tán, xem sau này còn có cơ hội đầu thai không." Long Vương vì con gái và hạnh phúc nửa đời sau của nàng, thật sự chuyện gì cũng có thể làm.

Bất kể con gái thế nào, ông chỉ cố chấp đi theo ý mình.

Nhưng Diệp Thiên khó khăn lắm mới đưa chàng đến đây, tuyệt đối không cho phép Long Vương làm vậy.

Vì vậy, hắn đã vội vàng ngăn cản, và ngăn chặn ý định đó.

Bất kể thế nào, cũng không thể trơ mắt nhìn hồn phách của Phó Dục Ân bị đánh tan.

Diệp Thiên làm vậy, chẳng qua là muốn để hồn phách của Phó Dục Ân đi đầu thai, vì chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng của chàng.

Nếu không, với tính cách của Long Vương, sớm đã đánh chàng đến hồn bay phách tán.

Vì vậy, bất kể thế nào cũng không hy vọng thấy chuyện như vậy xảy ra với chàng.

Phó Dục Ân lúc đó cũng nghe theo sự sắp xếp của Diệp Thiên, vì có lẽ làm vậy đối với chàng mới là kết cục tốt nhất.

Chương 1590

Dù sao bây giờ ở bên Long Nữ là chuyện không thể.

Long Vương chắc chắn cũng sẽ nhiều lần ngăn cản.

Vì vậy, Phó Dục Ân không còn cách nào khác.

Lúc đó, chàng không đi đến nơi khác, mà lặng lẽ đến nhân gian, tiếp tục không ngừng tu luyện.

Vì bản thân tư chất rất tốt, nên trong quá trình tu luyện đã trở thành tán tiên, ngay cả chính chàng cũng không thể tưởng tượng được.

Ở một diễn biến khác, Long Vương không hề bỏ qua chuyện này triệt để.

Ông biết Phó Dục Ân bây giờ đã chết, vậy thì nhất định phải đến địa phủ, tuyệt đối không thể để chàng yên ổn.

Vì vậy, sau khi đến địa phủ, ông liền tra cứu.

Nhưng Diệp Thiên đã sớm nói chuyện này cho Diêm Vương.

"Diêm Vương, chuyện này dù thế nào cũng phải giấu giúp ta.

Nếu Long Vương đến điều tra, có chuyện gì liên quan đến Phó Dục Ân, nhất định phải từ chối, tuyệt đối không được giúp." Diêm Vương không biết Diệp Thiên làm vậy rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng dù sao, thân phận của Long Vương cũng không phải tầm thường, cũng không dám đắc tội.

Nhưng lại biết thực lực của Diệp Thiên, lúc đó không còn cách nào khác.

Trong quá trình Long Vương tìm kiếm, Diêm Vương không cung cấp kết quả mà ông muốn, từ chối yêu cầu này.

Dù sao Diệp Thiên đã dặn dò, nên Diêm Vương cũng không tiện nói nhiều.

Long Vương ở đó không có được tin tức gì liền rời đi.

Diệp Thiên cũng thật lòng muốn giúp đỡ Phó Dục Ân, vì hắn biết Long Vương làm vậy tự nhiên cũng có dụng ý của mình.

Nhưng có những lúc không cần phải dồn người khác đến đường cùng.

Vì bất luận lúc nào cũng nên để lại một con đường lui.

Dù Diệp Thiên bây giờ không làm như vậy, cũng không có bất kỳ tiếp xúc nào với Long Vương.

Vì hắn biết ông là người thế nào, nếu chuyện này không thể giải quyết được, cũng căn bản không thể kết thúc như vậy.

Sau khi giải quyết xong những chuyện này, Diệp Thiên cũng đi tìm Phó Dục Ân, vì hắn cũng không biết gần đây chàng đang làm gì, nên cũng lo lắng.

Dù sao đã giúp đỡ lâu như vậy, cũng đặc biệt hy vọng chàng có thể bình an vô sự.

Diệp Thiên tìm Phó Dục Ân là muốn để chàng chuyển thế, nhưng lại vô tình phát hiện Phó Dục Ân đã khác xưa rất nhiều, vì chàng đã thành tiên.

“Thật không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, ngươi lại có thể thành tiên.

Nhưng bây giờ chỉ là một tán tiên.

Nếu muốn thật sự thành tiên cần một khoảng thời gian nhất định, không bằng để ta giúp ngươi cùng tu luyện.” Diệp Thiên sở dĩ làm vậy, vì hắn cảm thấy chỉ dựa vào sức lực của một mình Phó Dục Ân,

muốn tu thành chính quả là chuyện không thể.

Nếu chỉ làm một tán tiên, thì cũng không có sự phát triển nào.

Vì vậy, lúc đó hắn chỉ có thể dành thời gian của mình để giúp chàng vượt qua một đoạn tu luyện.

Phó Dục Ân lúc đó cũng vô cùng cảm kích Diệp Thiên vì những gì hắn đã làm.

Nếu có hắn giúp đỡ tu luyện, chắc chắn sẽ không còn xa ngày thành tiên.

Vì vậy, lúc đó trong lòng chàng vô cùng cảm kích, cũng không ngừng chăm chỉ tu luyện, hy vọng có thể nhanh chóng tu thành chính quả.

Chương 1591

Ở một diễn biến khác, Long Vương trong lòng vẫn luôn truy cứu chuyện này.

Dù bây giờ chuyện của Phó Dục Ân đã được giải quyết, nhưng ông đặc biệt sợ Long Nữ vì chuyện này mà ghi hận, đồng thời lại có ý định đi tìm chàng.

Nếu vậy, những chuyện đã làm trước đây chẳng phải là công cốc sao?

Vì vậy, để có thể để Long Nữ yên ổn ở trong Long Cung, Long Vương đã lấy đi tất cả ký ức của nàng.

Vì chỉ có như vậy, nàng mới có thể quên đi những chuyện cũ với Phó Dục Ân, và cũng không thể có ý định trốn thoát ra ngoài nữa.

Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó cũng không ngờ Long Vương lại tàn nhẫn như vậy.

Vốn dĩ những ký ức đó đối với Long Nữ đều rất tốt đẹp, cũng đáng để hồi tưởng.

Bây giờ lại không được sự đồng ý của nàng mà thu hồi ký ức, họ cảm thấy Long Vương làm vậy thật quá đáng.

Vốn dĩ Diệp Thiên và Uyển Châu muốn vì chuyện này mà tranh cãi với Long Vương một phen, nhưng không ngờ Long Vương lại mở lời trước.

“Chuyện của Long Cung, hy vọng sau này hai người đừng nhúng tay vào nữa.

Chuyện nàng mất trí nhớ cũng hy vọng các ngươi đừng quản.

Càng không được đề cập với bất cứ ai, nếu dám, đừng trách ta không khách sáo.” Long Vương vì con gái thật sự đã liều mình.

Đắc tội với Diệp Thiên và Uyển Châu, ông cũng không muốn họ ở lại đây quản chuyện này.

Vì vậy, trong quá trình uy hiếp, ông cũng ép hai người nhanh chóng rời khỏi đây.

Diệp Thiên và Uyển Châu thật sự hết cách, vì cũng không ngờ Long Vương lại làm việc như vậy, nhưng không còn cách nào khác, đành phải rời đi.

Ở một diễn biến khác, Phó Dục Ân lại hoàn toàn khác.

Vì thời gian gần đây, chàng không ngừng khắc khổ tu luyện, cũng đã mang lại những việc có ích cho dân chúng.

Vì vậy, lúc đó dân chúng cũng nguyện ý cúng phụng chàng.

Bởi vì trước khi thành tiên, Phó Dục Ân cũng là một người rất tốt, dù làm bất cứ chuyện gì cũng luôn thể tất cho dân chúng, chưa bao giờ coi bản thân mình quan trọng.

Vì điểm này, chàng rất được lòng dân chúng, cũng là điều đương nhiên.

Diệp Thiên sau khi biết được tin tốt này, cũng vì Phó Dục Ân mà cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.

Vì chàng đã dựa vào nỗ lực để đổi lấy thành quả hôm nay, thật sự không dễ dàng.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng đã giành được cho chàng một vị trí trên trời.

Long Vương căn bản không biết chuyện này, nên mỗi lần lên thiên đình, đều có thể thấy Phó Dục Ân, nhưng cũng luôn không ngừng

cảnh cáo chàng.

“Bất kể bây giờ ngươi đã thành tiên hay vẫn là phàm nhân, vĩnh viễn ngươi và Long Nữ cũng không thể ở bên nhau.

Vì vậy, sau này hãy dứt bỏ ý định đó đi, nếu không đừng trách ta không khách sáo.” Long Vương mỗi lần lên thiên giới tấu sự, gặp Phó Dục Ân đều cảnh cáo, chưa bao giờ cho chàng sắc mặt tốt.

Vì ông muốn để chàng biết rõ, vĩnh viễn cũng không thể chấp nhận chàng.

Đối mặt với lời cảnh cáo của cha vợ, Phó Dục Ân chưa bao giờ có ý định tranh chấp với Long Vương, vì dù sao đó cũng là phụ vương của Long Nữ.

Cho nên bất kể hai người họ có còn ở bên nhau hay không, ông ta vẫn là trưởng bối.

Vì vậy, đối với lời cảnh cáo của ông ta, tuy Phó Dục Ân không nói nhiều, nhưng ở Thiên giới, chàng vẫn luôn lấy việc tạo phúc cho bá tánh làm đầu.

Do đó, chàng căn bản không thèm so đo những vấn đề này.

Chương 1592

Mọi chuyện dường như đã kết thúc, nhưng thực ra lại chưa.

Tình cờ một hôm, Long Nữ lên trời giúp Long Vương đưa đồ, lại vô tình gặp được Phó Dục Ân.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, lòng Phó Dục Ân không ngừng xao động, vì chàng thật sự không ngờ có thể gặp lại nàng trong hoàn cảnh này.

Vốn dĩ Phó Dục Ân định tiến lên chào hỏi Long Nữ, nhưng không ngờ nàng lại tỏ ra như hoàn toàn không quen biết chàng.

Nàng chỉ xem chàng như một người xa lạ, khiến Phó Dục Ân lúc đó vô cùng đau khổ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, Diệp Thiên bước đến, vì trong lòng hắn biết rõ rốt cuộc chuyện của Long Nữ là thế nào, cũng rất thấu hiểu tâm trạng của Phó Dục Ân lúc này.

Vì vậy, hắn liền nói với chàng: "Không cần phải nghi ngờ, sở dĩ Long Nữ gặp ngươi lại như người xa lạ là vì nàng ấy đã mất trí nhớ.

Nàng hoàn toàn không nhớ những chuyện đã xảy ra trước đây, cho nên mới xem ngươi như người qua đường." Những lời của Diệp Thiên cũng khiến Phó Dục Ân hiểu ra.

Long Nữ làm vậy không phải cố ý xa lánh chàng, mà vì nàng đã mất đi ký ức, không còn nhớ những chuyện xảy ra giữa hai người.

"Đúng rồi, ngươi đột nhiên đến đây làm gì?

Có chuyện gì sao?" Phó Dục Ân quay đầu hỏi Diệp Thiên.

Chuyện đã qua, bây giờ có đau lòng cũng vô ích.

Đã tu luyện thành tiên thì nên làm những việc có ích cho bá tánh.

Diệp Thiên luôn rất ngưỡng mộ những người như Phó Dục Ân, vì nếu tất cả mọi người đều biết thương xót dân tình như chàng, thì bá tánh chắc chắn sẽ được hưởng phúc.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên giao phó xong một việc, hắn lại đi tìm Long Vương, hy vọng ông ta có thể giúp làm mưa.

Bởi hiện tại, bá tánh cần nhất là mưa để tưới tiêu, như vậy đất đai mới có thể bội thu, nên chỉ có Long Vương mới giúp được.

Trong khi đó, ở Long cung, Long Nữ cảm thấy buồn chán nên lại lén đến nhân gian.

Nhưng không ngờ khi ở nhân gian, nàng lại tình cờ gặp Phó Dục Ân một lần nữa.

Phó Dục Ân bây giờ đã biết ký ức của Long Nữ hoàn toàn bị Long Vương tước đoạt, nên hai người gặp lại cũng chỉ như người dưng qua đường.

Sau khi biết chuyện này, Diệp Thiên cảm thấy hai người vốn yêu thương nhau, nếu chỉ vì mất trí nhớ mà xa cách thì thật không đành lòng.

Nhưng hắn cũng biết Long Nữ hiện giờ không còn ký ức, nên Diệp Thiên liền nghĩ cách giúp nàng tìm lại ký ức.

Nếu có thể giúp nàng tìm lại ký ức, thì có lẽ nàng và Phó Dục Ân sẽ lại được ở bên nhau.

Dù chuyện này sẽ khiến Long Vương tức giận, nhưng hắn thật sự không nỡ nhìn cảnh này._Phó Dục Ân vẫn luôn nhận được sự thờ phụng của bá tánh, đồng thời cũng không ngừng hoàn thành các nhiệm vụ mà Diệp Thiên giao phó.

Chàng biết rằng làm người, bất kể lúc nào cũng nên có giới hạn của mình, làm bất cứ việc gì cũng phải nghiêm túc, như vậy mới nhận được sự tôn trọng và yêu mến của người khác.

Tuy Phó Dục Ân không để tâm những chuyện này, cũng không mong người khác tán dương mình, chàng chỉ hy vọng có thể không hổ thẹn với lương tâm, làm tròn bổn phận là đủ.

Chuyện này quả thật chàng đã bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của mọi người.

Sau khi Phó Dục Ân hoàn thành xuất sắc công việc, Thiên Đế cũng vô cùng tán thưởng.

Bởi vì người này tuy mới thành tiên không lâu, nhưng làm việc vô cùng ổn thỏa và đặc biệt nỗ lực.

Vì vậy, Thiên Đế đã thăng tiên chức cho chàng.

Phó Dục Ân lúc đó cũng vô cùng vui mừng, vì cuối cùng cũng có thể được công nhận.

Đồng thời, chuyện này cũng được lan truyền xôn xao khắp Thiên giới.

Chương 1593

Hầu như không ai không biết đến bản lĩnh của Phó Dục Ân.

Khi Diệp Thiên biết được chuyện này, hắn cũng vội vàng đến gặp Thiên Đế và nói: "Thiên Đế, lần này ta đến tìm ngài là hy vọng ngài có thể hạ một đạo ý chỉ, ta muốn xin ban hôn cho họ." Diệp Thiên biết tâm trạng của Long Nữ và Phó Dục Ân vẫn luôn không tốt, vì họ đều thích nhau.

Nhưng Long Vương lại luôn ở giữa phá đám, khiến họ không thể có kết quả.

Lần này Phó Dục Ân đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, Thiên Đế cũng rất tán thưởng, nên Diệp Thiên cảm thấy nếu nói ra chuyện này vào lúc này, chắc chắn sẽ được việc.

Vì vậy, Thiên Đế cảm thấy nếu Phó Dục Ân thật sự có thể kết duyên với Long Nữ, thì đó cũng là một chuyện tốt.

Do đó, ngài đã đồng ý lời thỉnh cầu của Diệp Thiên.

"Chuyện này cứ theo lời ngươi mà làm, ta chuẩn y." Long Vương nhanh chóng biết được chuyện này, đồng thời cũng vô cùng tức giận, vì ông ta vẫn luôn muốn chia rẽ con gái mình và Phó Dục Ân.

Không ngờ lòng vòng một hồi, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này.

Long Vương liền trút hết giận dữ lên người Long Nữ, hai cha con cãi nhau một trận lớn.

Long Vương vẫn luôn hy vọng con gái có thể tìm được một gia đình tốt hơn, không phải hạng người như Phó Dục Ân.

Vì ngay từ đầu Long Vương đã không ưa chàng, nhưng Long Nữ

lại vô cùng ngưỡng mộ mọi thứ của Phó Dục Ân.

Chỉ cần có thể ở bên chàng, chuyện gì nàng cũng có thể làm.

Lúc đó, Diệp Thiên và Long Mẫu ở bên cạnh, thấy hai cha con họ cãi nhau, thật sự không thể chịu nổi.

Bèn bắt đầu khuyên giải, hy vọng hai người mỗi bên có thể lùi một bước, vì dù sao Thiên Đế cũng đã ban hôn, chuyện này không thể thay đổi được.

Long Vương tuy giận nhưng cũng không còn cách nào khác, sự đã đến nước này chỉ có thể đồng ý.

Vì vậy, trong Long cung bắt đầu cử hành hôn lễ cho họ.

Tuy bây giờ Phó Dục Ân và Long Nữ đã thành hôn, nhưng trong lòng Long Vương vĩnh viễn không hài lòng về chàng, chỉ là không có cách nào khác.

Nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nếu có một chút cơ hội, ông ta chắc chắn sẽ không đồng ý._Long Vương vô cùng ngang ngược, nhưng dù sao đi nữa, nếu Thiên Đế đã hạ chỉ ban hôn, ông ta có phản kháng cũng vô ích.

Vì vậy, ông ta chỉ có thể nén lại mọi bất mãn, để cho hôn sự này được cử hành trọn vẹn.

Tuy việc này đã thỏa lòng mong ước của Long Nữ, nhưng đối với Long Vương mà nói, ông ta chưa bao giờ thừa nhận một người con rể như Phó Dục Ân, chỉ là không còn cách nào khác.

Thế nhưng gần đây, lại có một chuyện khiến Long Vương vô cùng phiền não, đó là từ đường của Phó Dục Ân lại thịnh vượng hơn từ đường của ông ta.

Chàng còn được bá tánh vô cùng yêu mến, tất cả mọi người đều

cho rằng những vất vả mà Phó Dục Ân bỏ ra thật sự khiến họ cảm kích không biết bao nhiêu.

Vì vậy, họ không ngừng thắp hương, quỳ lạy ở từ đường đó.

Sau khi Long Vương biết chuyện này, trong lòng vô cùng không vui.

Ông ta cảm thấy Phó Dục Ân chỉ là một phàm nhân thành tiên, dựa vào cái gì mà từ đường của hắn lại thịnh vượng hơn mình?

Lúc đó, Diệp Thiên cũng đang ở bên cạnh, trong lòng cũng biết Long Vương biết chuyện này chắc chắn sẽ rất không vui.

Nhưng dù sao, có những chuyện không thể so sánh được.

Hơn nữa, sớm đã là người một nhà rồi, từ đường của ai thịnh vượng hơn, thực ra cũng không có gì đáng để tức giận.

Diệp Thiên lúc đó không ngừng an ủi Long Vương.

“Long Vương, chuyện từ đường ta cũng đã biết đôi chút, nhưng ngài không cần phải không vui, dù sao thì từ đường cũng đều được bá tánh yêu mến.” “Cho nên rốt cuộc là của người giàu hay người nghèo, dù sao cũng đều là người một nhà, không cần phải làm to chuyện.” Diệp Thiên chỉ cảm thấy có những chuyện bị nghĩ quá phức tạp.

Vốn dĩ Long Vương đã không ưa Phó Dục Ân, nay lại xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn sẽ càng thêm căm ghét.

Chương 1594

Vì vậy, Diệp Thiên chỉ hy vọng ông ta có thể buông bỏ.

Dù sao bây giờ mọi người đã là người một nhà, không cần thiết phải làm vấn đề trở nên nghiêm trọng như vậy.

Nhưng Long Vương tuy nghe lời Diệp Thiên nói, nhưng vẫn không thể vượt qua được rào cản trong lòng.

Vì ông ta vốn dĩ đã không ưa Phó Dục Ân từ tận đáy lòng, nên dù chàng có làm gì, ông ta cũng không vừa mắt.

Vì vậy, Long Vương tuyệt đối không thể nuốt trôi cục tức này, bèn nghĩ ra một cách, đó là gây khó dễ cho Phó Dục Ân, khiến chàng không làm được việc mà ông ta giao.

Lúc đó, Phó Dục Ân cũng không ngờ Long Vương lại cố tình gây khó dễ như vậy, nhưng dù sao đi nữa, bây giờ chàng và Long Nữ đã thành hôn, thì ông ta cũng là phụ vương.

Bất kể ông ta có thừa nhận hay không, họ vẫn là người một nhà.

Lần này, Long Vương bắt Phó Dục Ân đi tìm Tiêu Sa.

Dù thế nào, Phó Dục Ân nhất định sẽ làm, chàng biết đây là việc khó, nhưng cũng tuyệt đối không dám nói một câu trái lòng.

Diệp Thiên biết Long Vương làm vậy là để gây khó dễ, nên lúc đó cũng bằng lòng đi cùng Phó Dục Ân đến Giao Nhân tộc để đòi, hy vọng có thể thuận lợi lấy được thứ đó về.

Hai người đến Giao Nhân tộc, liền đi hỏi cho rõ ngọn ngành.

Nhưng không ngờ, vốn dĩ Giao Nhân tộc và Long tộc có mối thù lớn, nên khi biết người của Long cung đến lấy đồ, họ nhất quyết

không chịu đưa.

Long Vương chính là nắm được điểm này, nên mới bảo Phó Dục Ân đi lấy, để chàng phải bẽ mặt._Phó Dục Ân lúc đó thật sự vô cùng lo lắng, vì nếu Giao Nhân tộc không đưa Tiêu Sa, thì làm sao có thể khiến Long Vương vui lòng được.

Nếu ông ta không vui, chắc chắn sẽ lại có phiền phức.

Tuy Phó Dục Ân không sợ gây phiền phức, nhưng chàng cũng hy vọng Long Vương có thể thay đổi cách nhìn về mình.

Nếu ngay cả chuyện nhỏ này cũng không làm được, thì sau này làm sao đối mặt với ông ta.

Vì vậy, lúc đó chàng thật sự có chút khổ não, không biết phải làm sao.

Diệp Thiên đứng bên cạnh cũng có thể hiểu được tâm trạng của Phó Dục Ân lúc này, nên liền chủ động nói với chàng: "Không cần quá nản lòng, chuyện Giao Nhân tộc không chịu đưa Tiêu Sa cho chúng ta, ta nhất định sẽ nghĩ ra cách tốt hơn.

Chỉ cần có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi rơi vào hoàn cảnh khó khăn này." Diệp Thiên biết Phó Dục Ân đã rất không dễ dàng mới có được ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào một mình chàng, nên dù thế nào hắn cũng không nỡ nhìn chàng như vậy.

"Thật sao?

Ngươi có cách nào khác không?

Nhưng Giao Nhân tộc bây giờ dường như rất ghét Long tộc." "Nếu không có cách nào tốt hơn, ta thấy họ tuyệt đối sẽ không đưa Tiêu Sa đâu." Lúc này, Phó Dục Ân vừa có chút vui mừng, lại có chút thất vọng, vì chàng cũng không biết Diệp Thiên sẽ dùng cách gì, nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần Diệp Thiên có thể giúp mình, trong lòng

Phó Dục Ân đã vô cùng cảm kích.

Sau đó, Diệp Thiên không nói nhiều, đưa Phó Dục Ân đến một ngọn núi tuyết.

Lúc đó, Phó Dục Ân cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ đi theo bước chân của hắn.

Đến nơi, Diệp Thiên liền tìm một con Tuyết Hồ.

"Ta đưa ngươi đến đây là vì ở đây có thể tìm thấy Tuyết Hồ.

Nếu lột da của nó, làm thành y phục đưa cho Giao Nhân tộc, thì có thể đổi lấy Tiêu Sa." Phó Dục Ân nghe được cách này, thật sự vô cùng kinh ngạc, vì chàng không ngờ lại có thể dùng cách này để trao đổi.

Vì vậy, chàng tự nhiên rất vui mừng.

Hai người liền bắt đầu tìm Tuyết Hồ, sau đó lột da nó, làm thành y phục, rồi lại quay về Giao Nhân tộc để trao đổi.

Giao Nhân tộc thấy họ cũng rất có thành ý, bèn đưa Tiêu Sa cho Phó Dục Ân.

Lấy được đồ vật, chàng cũng nhanh chóng quay về Long cung.

Chương 1595

Long Vương thấy chàng lấy được Tiêu Sa về, cũng không nói gì thêm, nhưng cũng không ngừng lại, tiếp tục cố ý kiếm cớ gây sự.

Diệp Thiên lúc đó thật sự có chút không nhìn nổi nữa, bèn ở bên cạnh không ngừng bảo vệ Phó Dục Ân, vì hắn biết Long Vương không thích chàng, dù chàng có làm gì cũng không nhận được một lời hay ý đẹp.

Long Nữ lúc đó cũng biết chuyện này, cảm thấy Long Vương làm vậy thật sự có chút quá đáng.

Dù sao hai người họ cũng đã thành hôn, sớm đã là người một nhà, không cần thiết phải đối đầu gay gắt như vậy.

Vì thế, nàng đã vì chuyện này mà cãi nhau to với Long Vương.

Uyển Châu có thể hiểu được tâm trạng của Long Nữ lúc này, vì dù sao Phó Dục Ân đối với Long Vương vẫn luôn rất hòa nhã, không nên phải chịu sự đối xử như vậy.

Do đó, nàng cũng không ngừng khuyên giải, hy vọng hai cha con họ đừng vì chuyện này mà cãi vã ầm ĩ nữa, dù sao cũng là người một nhà._Uyển Châu vẫn luôn hy vọng Long Nữ có thể sống một cuộc đời yên ổn, cũng mong nàng và Phó Dục Ân có thể yêu thương nhau.

Tuy Long Vương vẫn luôn không đồng ý hôn sự này, nhưng bây giờ đã thành sự thật, có cãi vã nữa cũng vô ích.

Vì vậy, nàng cũng hy vọng hai cha con họ có thể bình tĩnh ngồi lại nói chuyện, đừng lúc nào cũng vì những chuyện như vậy mà cãi nhau không dứt.

Cuối cùng, vì không vui mà tan rã, Long Vương và Long Nữ cũng

chỉ có thể mỗi người một ngả, vì không thể đạt được điểm chung.

Chuyện này kết thúc, một chuyện khác lại bắt đầu thu hút sự chú ý của Long Vương.

Gần đây, dưới đáy Đông Hải có một con đại xà.

Long Vương biết được liền đi bắt nó, nhưng không ngờ lại sơ ý bị trúng độc.

Long Vương lúc đó vô cùng căm phẫn.

Diệp Thiên biết chuyện, liền tự mình đi bắt, không tin là không bắt được nó.

Điều khiến Diệp Thiên không ngờ là trong động của con xà có kịch độc.

Hắn biết nếu cứ liều lĩnh tiến vào, chắc chắn sẽ bị thương, giống như Long Vương.

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với mình.

Vì vậy, Diệp Thiên liền tìm mọi cách xem có thể đối phó với kịch độc này không.

Nếu không có cách vào được, thì cũng không thể bắt được nó.

Cho nên nhất định phải có một giải pháp tốt hơn.

Lúc này, Diệp Thiên chợt nghĩ đến Thái Thượng Lão Quân, vì ở đó có rất nhiều tiên đan.

Nếu có thể uống được thuốc giải kịch độc, thì có thể thuận lợi tiến vào động xà.

Diệp Thiên không chần chừ, liền lên Thiên giới tìm Thái Thượng Lão Quân và nói: "Thái Thượng Lão Quân, ta có một vấn đề rất nan giải, ta phải vào động xà để bắt nó, nhưng trong đó có kịch độc, căn

bản không thể tiến vào được, nên hy vọng ngài có thể cho ta một viên tiên đan." Thái Thượng Lão Quân nghe nói Diệp Thiên vì chuyện này mà đến cầu đan dược, liền vội vàng đưa tiên đan cho hắn, để có thể giúp hắn vượt qua mọi khó khăn.

Diệp Thiên nuốt tiên đan vào người, đồng thời cũng vô cùng cảm tạ Thái Thượng Lão Quân.

Nhờ sự giúp đỡ của ngài, hắn mới có thể thuận lợi tiến vào động xà.

Diệp Thiên lo lắng như vậy là vì Long Vương hiện đang trúng kịch độc, nếu chữa trị muộn hơn một chút, chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng bắt được con xà, sau đó lấy mật rắn ra, rồi nhanh chóng quay về Long cung Đông Hải để chữa trị vết thương cho Long Vương.

Vì có mật rắn này có thể giải độc cho Long Vương, nên ông ta sẽ không bị thương tổn.

Mỗi lần Diệp Thiên xuất hiện đều có thể cứu người trong lúc nguy nan.

Lần này nếu không có hắn, Long Vương có lẽ đã sớm mất mạng, càng không thể được cứu chữa.

Chương 1596

Sau khi Diệp Thiên giải độc cho Long Vương, hắn cũng dùng da rắn làm thành áo giáp.

Vì dùng da rắn làm áo giáp có thể đao thương bất nhập, không bị bất kỳ tổn thương nào.

Diệp Thiên cũng đã nhất cử lưỡng tiện, giải quyết hết mọi vấn đề._Lần này Diệp Thiên có thể chữa khỏi cho Long Vương là nhờ vào việc hắn có thể giải quyết mọi vấn đề, vì vậy trong lòng Long Vương cũng vô cùng cảm kích.

“Diệp Thiên, lần này ta có thể thoát khỏi nguy nan một cách thuận lợi, thật sự phải cảm ơn ngươi đã cứu giúp.

Nếu không phải vì ngươi, bây giờ ta e rằng đã trúng độc mà chết rồi.” “Ân tình này ta sẽ không bao giờ quên, nếu ngươi có yêu cầu gì, cứ việc đề xuất.” Long Vương tuy có lúc có thể rất kiêu ngạo, nhưng làm người cũng có giới hạn của mình.

Đối với ân nhân cứu mạng, ông ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh, mà sẽ đường hoàng đối mặt.

Vì trong lòng ông ta rất rõ, nếu không phải Diệp Thiên ra tay, bây giờ ông ta đã sớm chết rồi, càng đừng nói là đứng đây khỏe mạnh.

Diệp Thiên cứu Long Vương, chẳng qua là không muốn ông ta mất mạng, chưa bao giờ yêu cầu bất kỳ sự báo đáp nào.

Nhưng bây giờ Long Vương đã mở lời, Diệp Thiên liền nghĩ đến Phó Dục Ân, vì vốn dĩ Long Vương vẫn luôn không ưa chàng.

Nếu có thể vì một ân tình này mà sau này đối xử tốt hơn với Phó Dục Ân, Diệp Thiên thật sự không còn gì để cầu.

Vì vậy, Diệp Thiên liền nói với Long Vương: "Long Vương hẳn là hiểu con người của ta, ta làm những việc như vậy cũng không cần báo đáp.

Nhưng bây giờ ta thật sự có một chuyện, hy vọng ngài có thể đồng ý." "Nguyện vọng lớn nhất của ta là sau này ngài đừng gây khó dễ cho Phó Dục Ân nữa." Chuyện này đối với Long Vương quả thật cũng có chút khó khăn.

Nếu là chuyện khác, Long Vương chắc chắn sẽ đồng ý.

Nhưng chuyện này trong lòng ông ta thật sự không ngừng đấu tranh.

Vì Long Vương vẫn luôn không ưa Phó Dục Ân, nhưng lại không có cách nào.

Trước đó đã nói rồi, sẽ đáp ứng Diệp Thiên một yêu cầu.

Bây giờ yêu cầu đã được đưa ra, Long Vương sao có thể không đồng ý, cũng không thể nuốt lời.

Vì vậy, lúc đó ông ta chỉ có thể gật đầu.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu cùng nhau xuống nhân gian để bán áo giáp, tìm người hữu duyên.

Hai người ở nhân gian, đồng thời cũng gặp mấy vị hòa thượng.

Không ngờ các hòa thượng thấy áo giáp liền vội vàng siêu độ.

Uyển Châu cảm thấy mấy vị hòa thượng này căn bản không hiểu rõ tình hình thực tế, cứ tùy tiện siêu độ ở đây, nên đã đuổi hết họ đi.

Vì lần này xuống trần là để tìm người hữu duyên, các hòa thượng ở đây quả thực đang gây rối, nên Uyển Châu cũng không khách khí với họ.

Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một người đồ tể, thấy áo giáp

đứng đó, cũng muốn thử một phen.

Nhưng người đồ tể không ngờ rằng, khi thử áo giáp lại bị nó làm bị thương, đúng là phí công vô ích, cũng không đạt được gì, lại còn bị thương.

Uyển Châu và Diệp Thiên đứng bên cạnh, không nói lời nào, vì vốn dĩ lần này là tìm người hữu duyên.

Nếu người hữu duyên có thể hòa hợp với áo giáp, thì không còn gì tốt hơn.

Người đồ tể trước mắt, vừa nhìn đã biết chỉ là một kẻ thô lỗ.

Căn bản không có tác dụng gì, đến đây thử, quả thực là tự rước lấy nhục._Người đồ tể thấy áo giáp không hề nhúc nhích, lại còn làm mình bị thương, lúc đó thật sự vô cùng tức giận.

Hắn nhất định phải chế ngự nó, nếu không không thể trút được cơn tức này.

Vì vậy, hắn lại giơ con dao lớn của mình lên, không ngừng chém xuống.

Chương 1597

Nhưng áo giáp vẫn yên vị đứng đó, không hề hấn gì.

Người đồ tể cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cả người đứng đó ngơ ngác, vì hắn chưa bao giờ gặp một chiếc áo giáp lợi hại như vậy.

Cho nên có tức giận nữa cũng vô ích.

Diệp Thiên và Uyển Châu đứng bên cạnh, quả thực như đang đứng xem kịch hay, vì họ cảm thấy người đồ tể này không chỉ là một kẻ thô lỗ, mà còn không có đầu óc.

Nếu chiếc áo giáp này có thể dễ dàng bị nhấc lên, bị phá hoại, thì họ cũng không coi nó như bảo bối mà mang ra.

Vì vậy, chuyện này được lan truyền xôn xao, mọi người đều biết đến tác dụng cũng như sự lợi hại của chiếc áo giáp.

Trong một thời gian ngắn, áo giáp của Diệp Thiên cũng trở nên nổi tiếng.

Không ít binh lính biết chuyện này, cũng vội vàng kéo đến, muốn dùng giá cao nhất để mua nó.

Nhưng lúc đó, tuy tất cả binh lính đều thành tâm thành ý, nhưng vẫn không tìm được người thích hợp.

Vì dù sao Diệp Thiên và Uyển Châu lần này xuống trần là để tìm người hữu duyên cho áo giáp.

Nếu người không có duyên phận gì với nó muốn chiếm đoạt, thì tuyệt đối không thể được.

Dù có trả giá cao đến đâu cũng không thể có được.

Vì có những thứ là như vậy, không phải của mình, dù có tranh giành bao nhiêu cũng không thể trở thành vật trong túi.

Lúc đó, không chỉ có binh lính, mà cả tướng quân nghe chuyện này cũng đặc biệt tò mò và thèm muốn chiếc áo giáp.

Nếu có thể mặc chiếc áo giáp này lên người, thì sau này gặp bất kỳ vấn đề gì cũng không cần phải sợ hãi nữa.

Vì vậy, vị tướng quân cũng nghe tiếng mà đến.

Sau khi đến, ông ta thấy áo giáp, liền muốn thử mặc, nhưng không ngờ dù mặc thế nào cũng không vào được.

Lúc đó, ông ta liền tức giận.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy vị tướng quân này căn bản không có não, mặc không vào được, thì cũng là có nguyên nhân, chứng tỏ ông ta và áo giáp không có quan hệ gì.

Vì vậy, Diệp Thiên liền thi triển pháp lực, chấn bay vị tướng quân, nhưng không làm ông ta bị thương nặng, chỉ là muốn dạy dỗ một chút.

Phải để ông ta biết rõ có những thứ không phải của mình thì đừng đụng vào, đụng vào rồi lại tức giận, hắn sẽ không dung túng.

Diệp Thiên tuy không công khai đối phó, nhưng dù sao cũng có rất nhiều người ở đó.

Nếu để họ biết là hắn làm, cũng sẽ gây ra bàn tán xôn xao.

Vì vậy, vị tướng quân bị chấn bay, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng những người khác nhìn thấy, lại nghĩ là áo giáp đã phát huy sức mạnh.

Nếu không sao có thể chấn bay ông ta.

Mọi người căn bản không hiểu rõ sự thật là gì.

Diệp Thiên giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đứng trong đám đông._Vì vậy, lúc đó mọi người đều cảm thấy chiếc áo giáp này dường như có uy lực rất mạnh, vì có thể làm được điều đó thật sự rất kỳ lạ, nên mọi người đều trố mắt kinh ngạc.

Cũng không biết người như thế nào mới có thể trở thành chủ nhân của chiếc áo giáp này.

Đúng lúc này, trong đám đông đột nhiên xuất hiện một vị công tử nhà giàu.

Sau khi đến, anh ta liền nói với Diệp Thiên: “Chiếc áo giáp này thật sự tốt như lời ngươi nói sao?

Chương 1598

Trước đó ta thấy mọi người đều vây xem, nên ta cũng muốn xem thử chiếc áo giáp này rốt cuộc lợi hại đến đâu." "Hay là ta cũng thử mặc, xem rốt cuộc có thể mặc vào được không." Vị công tử nhà giàu đến, liền bắt đầu thử áo giáp, không ngờ áo giáp lại không ngừng run rẩy.

Diệp Thiên cảm thấy người này khí độ bất phàm, vừa nhìn đã biết là một nhân vật rất lợi hại, nên Diệp Thiên chỉ có thể đoán rằng, có lẽ đây là hoàng đế.

Vì từ trang phục, bao gồm mọi cử chỉ của anh ta, có thể thấy chắc chắn không phải người bình thường, nhìn những người theo sau bên cạnh cũng có thể đoán ra.

Diệp Thiên dù sao cũng là người có pháp thuật, đối với những người bình thường như vậy, chắc chắn có thể đoán ra.

Vì vậy, Diệp Thiên không nói ra.

Tuy đã nhìn ra thân phận của người này, nhưng cũng chỉ coi như một công tử nhà giàu, nên không nói nhiều.

Nhưng vị công tử đó lại nói với Diệp Thiên: "Chiếc áo giáp này ta khá thích, bán cho ta đi, bao nhiêu tiền không quan trọng, chỉ cần không quá đáng, dù là giá trên trời ta cũng bằng lòng trả." Diệp Thiên biết thân phận của anh ta, nếu đã muốn trả giá cao để mua, thì cũng không phải là không được, nhưng thứ hắn muốn không phải là tiền.

Diệp Thiên muốn không phải là châu báu hay tiền tài.

Vì vậy, Diệp Thiên ra giá một bát máu.

Vị công tử đó cũng rất tò mò, không biết Diệp Thiên làm vậy rốt

cuộc là vì sao.

Nhưng dù sao, để có được áo giáp, một bát máu thì có là gì.

Vì vậy, công tử đồng ý, và dùng dao cắt vào tay.

Những người hầu cận đứng bên cạnh cũng rất lo lắng, không biết Diệp Thiên rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu, nếu làm hại công tử nhà mình thì phải làm sao.

Sau khi công tử đưa một bát máu cho Diệp Thiên, Diệp Thiên liền dùng máu đó làm thành một lá bùa tặng cho công tử.

Diệp Thiên làm bất cứ việc gì cũng có lý do của mình, cũng không cần phải giải thích với bất kỳ ai vì sao lại làm vậy.

Vì mỗi người khi làm bất cứ việc gì cũng có cách nghĩ của riêng mình.

Diệp Thiên biết lần này công tử xuất hành, trên đường về cung nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu có lá bùa này bảo vệ, chắc chắn có thể cứu được tính mạng.

Nhưng Diệp Thiên không nói rõ chuyện này.

Vì hắn biết thân phận của công tử, nên sau khi công tử cầm lấy lá bùa và áo giáp, liền cùng người của mình về cung.

Nhưng trên đường về cung, họ gặp phải thích khách.

Lúc đó công tử cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng may mà có lá bùa cứu được một mạng, nên đã có thể thuận lợi thoát khỏi sự truy sát của những kẻ áo đen._Vị công tử dường như đã biết, nếu không phải Diệp Thiên cho mình lá bùa đó, thì mình cũng không thể thuận lợi thoát hiểm.

Vì vậy, chàng ta liền ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm họ.

“Hai người mà chúng ta thấy lúc trước, bây giờ mau đi tìm họ về, nhớ là phải mời họ một cách tử tế, tuyệt đối không được làm hại.” Công tử lúc đó vô cùng cấp thiết muốn mời Diệp Thiên và Uyển Châu vào hoàng cung.

Thuộc hạ làm theo lời dặn của công tử, cũng vội vàng đi tìm Diệp Thiên và Uyển Châu.

Sau khi thấy họ, người thuộc hạ liền nói: “Công tử của chúng tôi mời hai vị vào hoàng cung, không biết ý hai vị thế nào.

Lần này tôi xuất hành là phụng mệnh làm việc, nên hy vọng hai vị sẽ đi cùng tôi.” Diệp Thiên sớm đã nhìn thấu thân phận của công tử, cũng biết mình giúp chàng ta qua kiếp nạn này, chắc chắn sẽ được cảm kích.

Nhưng không ngờ, sự việc lại phát triển nhanh như vậy.

Vì vậy, đối với việc thuộc hạ đến tìm, Diệp Thiên không hề kinh ngạc, chỉ là mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Sau khi đến hoàng cung, công tử cũng tiết lộ thân phận của mình, không hề giấu giếm.

“Sở dĩ ta mời hai vị vào hoàng cung là hy vọng hai vị có thể ở lại đây vài ngày.” Diệp Thiên sớm đã biết thân phận của chàng ta, nhưng vẫn luôn trì hoãn không nói ra.

Chương 1599

Lần này công tử tiết lộ thân phận hoàng đế của mình, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng vô cùng tôn kính.

Tuy là hoàng đế, nhưng Diệp Thiên và Uyển Châu dù sao cũng là người của Thiên giới, nhưng khi đã xuống phàm trần, cũng nhất định phải tuân thủ quy định.

Lúc đó, hoàng hậu đã cho người dọn ra một căn phòng thượng hạng cho Diệp Thiên và Uyển Châu, chuẩn bị để hai người ở lại.

Vì vậy, hai người cũng cảm tạ hoàng hậu, không có vấn đề gì khác, liền vào đó nghỉ ngơi.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, vào ban đêm, Diệp Thiên và Uyển Châu đều nghe thấy tiếng quỷ khóc.

Hai người vô cùng tò mò, vì sao trong hoàn cảnh này lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

Hai người liền đi theo hướng âm thanh, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Đến nơi thì thấy một cái giếng khô, trong giếng có không ít quỷ hồn, không ngừng oán than.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như có vấn đề lớn, nhưng dù sao cũng vừa mới đến đây, không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Bèn triệu hồi Thổ Địa ra.

"Thổ Địa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao trong cái giếng khô này lại có nhiều quỷ hồn oán than như vậy?" Diệp Thiên cảm thấy Thổ Địa vẫn luôn tồn tại ở mảnh đất này, chắc chắn đối với mọi

chuyện đều rõ như lòng bàn tay.

Lúc đó, Thổ Địa cũng vô cùng bất lực, không biết phải giải thích mọi chuyện ở đây với Diệp Thiên như thế nào.

Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó cũng vô cùng nghi ngờ, rốt cuộc những con quỷ đang oán than này, trước đó đã bị ai đẩy xuống giếng khô.

Nếu không phải như vậy, cũng không thể khóc thảm thương đến thế._Diệp Thiên cảm thấy chuyện này vô cùng khả nghi, nên nhất định phải làm rõ ngọn ngành.

Nhưng vì trời đã tối, nên cũng không thể tiếp tục điều tra.

Vì vậy, Diệp Thiên rời đi, cùng Uyển Châu quay về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Diệp Thiên vội vàng đến chỗ hoàng đế, và nói rõ chuyện này.

“Bệ hạ, sáng sớm hôm nay thần đến tìm người sớm như vậy là có chuyện muốn nói.

Tối qua trong lúc nghỉ ngơi, thần đột nhiên nghe thấy tiếng quỷ khóc.” “Vì vậy, thần liền đi xem thì thấy ở hoa viên phía sau có một cái giếng khô.

Sau khi đến giếng khô, thần mới phát hiện một chuyện đặc biệt khả nghi, đó là trong miệng giếng khô đó.” “Có rất nhiều quỷ hồn không ngừng oán than, nên thần cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng, hy vọng ngài có thể xử lý.” Hoàng đế tự nhiên trăm công nghìn việc, căn bản không thể biết chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng nếu Diệp Thiên đã phát hiện ra chuyện này, thì hoàng đế tự nhiên cũng cần phải có biện pháp đối phó.

Vì vậy, hoàng đế nói với Diệp Thiên: “Trẫm thật không biết lại có chuyện như vậy xảy ra trong hoàng cung.

Nhưng nếu thật sự có chuyện như vậy, trẫm tuyệt đối sẽ không làm ngơ.” “Có nhiều oan hồn ở đó như vậy, cũng sẽ ảnh hưởng đến mọi thứ trong hoàng cung.” Hoàng đế tuy trông rất trẻ, nhưng lại rất có chủ kiến, năng lực làm việc cũng đặc biệt hiệu quả.

Vì vậy, sau khi nghe xong lời Diệp Thiên nói, ngài cũng đã cho hắn câu trả lời, bèn cho mời rất nhiều tăng nhân đến để siêu độ.

Tuy Diệp Thiên đã nói chuyện này cho hoàng đế, và cũng đã có biện pháp, nhưng hàng ngày hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc đó.

Lúc đó, hắn thật sự vô cùng tò mò.

Lần đầu nghe thấy vào ban đêm đã rất đáng sợ, bây giờ lại nghe thấy nữa, nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên liền quyết định một mình nhảy xuống giếng khô, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vì liên tiếp xuất hiện tiếng quỷ kêu này, chắc chắn có chuyện gì đó.

Nếu không sẽ không như vậy.

Để có thể làm rõ chân tướng sự việc, Diệp Thiên chỉ có thể làm như vậy.

Chương 1600

Sau khi nhảy xuống giếng, hắn liền thấy một nữ quỷ mặc trang phục lộng lẫy bị trấn áp.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, bèn bắt đầu hỏi.

“Ngươi là ai?

Vì sao lại ở trong giếng khô này?

Chẳng lẽ tiếng khóc trước đó là do ngươi phát ra?” Diệp Thiên lúc đó vô cùng tò mò, không biết người này có lai lịch gì.

Nhưng ăn mặc lộng lẫy như vậy, chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản.

Vì vậy, trong quá trình tra hỏi, người này tự xưng là Thái hậu.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy chuyện này thật quá kỳ lạ, bèn vội vàng từ dưới giếng nhảy lên, đi tìm hoàng đế để hỏi chuyện Thái hậu.

Lúc đó hoàng đế cũng không biết chuyện này là sao, chỉ biết rằng lúc đó Thái hậu đột nhiên biến mất không dấu vết, dù đi đâu tìm cũng không thấy.

Vì vậy, căn bản không biết bà đi đâu.

Dần dần, mọi người đều quên đi chuyện này.

Diệp Thiên dường như cũng đã hiểu đại khái toàn bộ sự việc._Diệp Thiên bây giờ đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Nếu thật sự là Thái hậu, thì không nên để bà ấy ở lại trong giếng.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng quay trở lại giếng.

Vì Diệp Thiên bây giờ đã biết được từ hoàng đế chuyện Thái hậu mất tích, nên lúc đó hắn không nói rõ với hoàng đế chuyện mình gặp Thái hậu trong giếng khô.

Vì Diệp Thiên bây giờ phải cứu Thái hậu lên, mới có thể nói cho hoàng đế biết chuyện này.

Nếu không có đủ tự tin, Diệp Thiên không thể làm được.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên đến, liền vội vàng giải trừ phong ấn, đồng thời cũng cứu Thái hậu ra.

Lúc đó, Thái hậu thật sự vô cùng cảm tạ Diệp Thiên đã cứu mình, vì bà đã ở trong cảnh tối tăm không có ánh mặt trời một thời gian dài.

Thái hậu tuy mặc trang phục lộng lẫy, nhưng người lại trông vô cùng khổ sở.

Nhưng khi Diệp Thiên cứu Thái hậu ra, và đưa bà đến trước mặt hoàng đế, không ngờ trong lúc hai người gặp nhau, hoàng đế lại tỏ ra vô cùng hoảng sợ.

Thái hậu không nói một lời, trực tiếp muốn giết chết hắn.

Lúc đó Diệp Thiên không biết chuyện gì đang xảy ra, bèn vội vàng ngăn bà lại.

“Rốt cuộc là chuyện gì, hoàng đế nói rõ đi, vì sao không đi tìm, bây giờ người ta trở về lại tỏ ra hoảng sợ như vậy.” “Thái hậu vì sao muốn giết ngươi, rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì.” Uyển Châu đứng bên cạnh, cảm thấy toàn bộ sự việc tiến triển vô cùng không thuận lợi, cũng cảm thấy có ẩn tình khác.

Nếu không hỏi rõ những vấn đề này, thì trong lòng Diệp Thiên và nàng mãi mãi sẽ có một khúc mắc không thể gỡ bỏ.

Dù sao bây. giờ Diệp Thiên đã tìm thấy Thái hậu.

Huống chi trước đó bà ấy đã mất tích, sao không tiếp tục điều tra vụ này?

Vì vậy, Uyển Châu ép hỏi hoàng đế, hy vọng hắn có thể nói ra sự thật, đừng có bất kỳ sự che giấu nào, vì điều đó không có lợi gì cho hắn.

Hóa ra Thái hậu đã bị hoàng đế sát hại.

Lúc đó, Diệp Thiên không ngừng siêu độ cho Thái hậu, hy vọng chuyện này có thể được giải quyết thuận lợi.

Chương 1601

Vì có những chuyện đã xảy ra, căn bản không thể thay đổi được.

Bây giờ Diệp Thiên có thể làm, là hy vọng có thể để Thái hậu buông bỏ mọi ân oán, đừng tiếp tục truy cứu nữa.

Vì như vậy cũng sẽ khiến bà chìm trong đau khổ, căn bản không giải quyết được vấn đề.

Tuy bây giờ Diệp Thiên đang siêu độ cho Thái hậu, nhưng trước khi ra đi, bà cũng không ngừng nguyền rủa hoàng đế.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức nghiêm trọng như vậy.

Sớm biết như vậy, lúc đầu cũng không nên dính vào vũng nước đục này.

Nhưng bây giờ đã bị cuốn vào, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng giải quyết những chuyện này càng nhanh càng tốt, cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể bỏ qua hiềm khích cũ.

"Cả đời ngươi sẽ không tốt đẹp, sẽ bị tất cả mọi người phản bội, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô độc đến già." Từ lời nguyền rủa của Thái hậu có thể thấy, bà căm hận hoàng đế đến mức nào, nên không ngừng nguyền rủa.

Hy vọng lời nguyền có thể linh nghiệm, để hắn cả đời không được yên ổn.Hoàng đế lúc đó vẫn luôn muốn lấy lòng Diệp Thiên và Uyển Châu, vì hắn biết hai người rất có năng lực.

Nếu người có năng lực như vậy có thể ở lại bên cạnh, phục vụ cho mình, thì không còn gì tốt hơn.

Vì vậy, hoàng đế liền bắt đầu nói với hai người: "Chuyện vừa rồi

đa tạ hai vị, nếu không có hai vị, cũng không thể giải quyết thuận lợi như vậy.

Cho nên có yêu cầu gì cứ việc đề xuất với trẫm." "Chỉ cần trẫm có thể làm được, nhất định sẽ đáp ứng." Hoàng đế trước đó gây ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ lại có thái độ này, nên Diệp Thiên và Uyển Châu lúc đó thật sự cảm thấy đặc biệt ghê tởm.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không ở lại đây nữa, chỉ vội vàng đưa Uyển Châu rời đi.

Vì tiếp tục ở lại đây, chỉ khiến lòng hắn càng thêm khó chịu, nên Diệp Thiên cũng không tiếp xúc với hoàng đế nữa.

Chỉ có rời đi mới là quan trọng nhất.

Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi rời đi liền quay về nơi ở của mình.

Gần đây trong hoàng cung cũng có một chuyện đặc biệt quan trọng, đó là có phi tử sắp sinh hoàng tử.

Vì vậy, trong cung đây là một chuyện vô cùng vui vẻ, mọi người đều tất bật.

Ngay khoảnh khắc hoàng tử ra đời, đột nhiên trời sinh dị tượng, dẫn đến không ít yêu tinh xâm nhập.

Lúc đó Diệp Thiên biết chuyện này, vì cứu hoàng tử cũng vội vàng hiện thân.

Vì hắn biết mục đích của yêu quái lần này không gì khác ngoài việc làm hại hoàng tử.

Dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng cảm thấy hoàng tử vô tội.

Nếu để cậu bé bị những yêu tinh này làm hại, thật sự có chút không đành lòng.

Vì vậy, Diệp Thiên liền ra tay đối kháng với những yêu quái này, tuyệt đối không thể để chúng được như ý.

“Lũ yêu quái các ngươi to gan thật, dám ở đây làm loạn.

Xem hôm nay ta không dạy cho các ngươi một bài học, thì thật không biết thế nào là lợi hại.” Trong lúc giao đấu với yêu quái, Diệp Thiên cũng không ngừng cảnh cáo, nếu biết điều thì mau rời đi, nhưng nếu không rời đi, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không tha.

Lũ yêu quái lúc đó không ngờ Diệp Thiên lại có thực lực như vậy, nên cũng không để ý đến những lời hắn nói.

Chúng liều mạng không ngừng đánh nhau với hắn.

Vốn tưởng rằng nhiều yêu quái cùng ra tay có thể hoàn toàn chế ngự được Diệp Thiên.

Nhưng điều khiến chúng không ngờ là, dù tất cả yêu quái đều ra tay, cũng không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Diệp Thiên dễ dàng đánh bại tất cả chúng.

Chương 1602

Lũ yêu quái lúc đó thấy mình không phải là đối thủ, cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ có thể mất mạng, nên tất cả yêu quái đều vội vàng rời đi.

Hoàng tử thuận lợi ra đời cũng khiến hoàng đế vô cùng vui mừng, nên liền lập hoàng tử làm thái tử.

Chuyện này được lan truyền xôn xao trong cung.

Hoàng tử còn nhỏ như vậy đã được lập làm thái tử, nên cũng có tương lai phát triển.

Lúc đó, tất cả người trong cung đều mừng cho hoàng tử.

Vì lúc đó hoàng đế cũng đặc biệt vui mừng, có được con trai, nên mới lập cậu bé làm thái tử mà không do dự._Tuy chuyện đã được giải quyết, nhưng Đại Bằng vẫn lượn lờ trên hoàng cung.

Diệp Thiên biết nó ở đây chắc chắn có mục đích, nên không ngừng ép hỏi.

“Đại Bằng, tốt nhất ngươi mau nói ra mục đích ở hoàng cung đi, đừng ép ta phải ra tay.

Bây giờ ta nói chuyện với ngươi là muốn ngươi có tự giác.” “Ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta, đã trở thành tù nhân của ta rồi.

Nếu ngươi có thể thành thật khai báo, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” “Nhưng nếu ngươi cố chấp, thì đừng trách ta không khách khí.” Những lời của Diệp Thiên chẳng qua là để Đại Bằng hiểu rõ, có những lúc phải nói thật, như vậy mới có thể giữ lại được một mạng sống.

Đại Bằng lúc này trong lòng cũng rõ thực lực của Diệp Thiên.

Nếu giở trò với hắn, chắc chắn sẽ chết, không có đường sống.

Vì vậy, đối mặt với sự ép hỏi của Diệp Thiên, nó chỉ có thể nói ra mọi chuyện.

"Lần này ta đến hoàng cung là để bắt thái tử, không có ý định gì khác." Diệp Thiên lúc đó thấy Đại Bằng không nói dối, nhưng dù sao đi nữa, thái tử tuyệt đối không thể để nó bắt đi.

Diệp Thiên biết nếu Đại Bằng không hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ không bỏ cuộc.

Bèn đưa nó đến Linh Sơn.

Vì Diệp Thiên nhất định phải làm rõ chuyện này rốt cuộc là sao.

Nếu chuyện này có liên quan đến người ở Linh Sơn, hắn nhất định sẽ truy hỏi đến cùng.

Vì vậy, sau khi đưa Đại Bằng đến Linh Sơn, Như Lai đã đợi sẵn ở đó.

Diệp Thiên liền hỏi Như Lai: "Như Lai, rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao Đại Bằng lại muốn bắt thái tử?

Rốt cuộc có liên quan gì?

Đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không làm rõ chuyện này, ta tuyệt đối sẽ quản đến cùng." Diệp Thiên lúc đó đã nói rõ lập trường của mình, vì thái tử còn nhỏ như vậy, bất kể đã xảy ra chuyện gì cũng không nên bắt cậu bé đi.

Cho nên chuyện này không hỏi rõ, Diệp Thiên vĩnh viễn sẽ không bỏ cuộc.

"Ngươi không hiểu rồi, sở dĩ bắt nó cũng chính là vì nó là linh

đồng.

Nếu không để ta bắt về, lỡ như xảy ra chuyện gì, ngươi có gánh nổi không?" Như Lai lúc đó nói chuyện với Diệp Thiên cũng rất nghiêm túc, vì dù sao chuyện này có liên quan đến tín niệm của người khác, nên Như Lai phải làm như vậy.

Diệp Thiên lại cảm thấy thái tử còn nhỏ như vậy, căn bản không thể làm ác, nên lúc đó cũng không ngừng đảm bảo với Như Lai, thái tử tuyệt đối sẽ không làm ác.

Tuy có Diệp Thiên đảm bảo, nhưng Như Lai không tin.

"Tuy có ngươi đảm bảo, nhưng dù sao nó cũng là linh đồng, nên rốt cuộc có làm ác hay không không ai có thể đoán trước được.

Bây giờ nếu ngươi đã ra mặt, vậy thì có thể tha cho nó một lần." Như Lai chẳng qua là nể mặt Diệp Thiên, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Chương 1603

Vì vậy, lúc đó Như Lai cũng tự ý cử Hiền Thục Bồ Tát đi giám sát mọi hành động của thái tử.

Nếu có hành động làm ác, thì phải bắt về giam lại.

Nếu không có, thì cũng có thể để cậu bé ở lại nhân gian.

Vì Như Lai đã tính toán tốt nhất, một mặt có thể nể mặt Diệp Thiên, đồng thời cũng có thể giám sát hành động của thái tử._Diệp Thiên lúc đó cảm thấy sự sắp xếp này của Như Lai quả thật rất tốt.

Vì tuy thái tử bây giờ còn nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể làm ác, vì con người đều có bản tính.

Nếu mặt thiện lương không ngừng được phát hiện, căn bản không thể có chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, Hiền Thục cũng làm theo lời Như Lai, đi giám sát mọi hành động của cậu bé.

Thoáng chốc hơn mười năm đã trôi qua.

Lúc đó mọi chuyện đều rất bình lặng, không xảy ra bất kỳ chuyện kỳ lạ nào, nên trong lòng Diệp Thiên cũng rất yên tâm.

Vì dù sao lúc đó hắn đã đảm bảo với Như Lai rằng thái tử tuyệt đối không thể làm ác.

Bây giờ hơn mười năm đã chứng minh tất cả những gì Diệp Thiên nói.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, đúng lúc này hoàng đế đột nhiên băng hà.

Vì trước giờ sức khỏe vẫn luôn rất tốt, chưa bao giờ xảy ra

chuyện như vậy.

Vì vậy, Hiền Thục Bồ Tát liền đổ hết mọi chuyện lên đầu thái tử.

“Diệp Thiên bảo chứng thái tử sẽ không làm ác, hoàng đế đột nhiên băng hà rồi, chuyện này là do thái tử làm.

Nếu không phải do hắn, hoàng đế sao có thể đột nhiên băng hà được.” Diệp Thiên căn bản không tin chuyện này là do thái tử làm, vì đó dù sao cũng là phụ hoàng của cậu bé, nên dù thế nào cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Dù sao bây giờ cậu bé đã là thái tử, sau này hoàng vị cũng sẽ do cậu kế thừa.

Vì vậy, Diệp Thiên căn bản không tin những lời Hiền Thục nói.

“Hiền Thục, ngươi đừng ở đây nói bậy bạ, chuyện này chưa điều tra từ đầu, sao có thể khẳng định là do thái tử làm.” “Chỉ dựa vào lời nói một phía của ngươi, căn bản không phải là chứng cứ.” Diệp Thiên vẫn luôn không ngừng phản bác Hiền Thục Bồ Tát, vì từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy thái tử không thể làm ra chuyện như vậy, nên chắc chắn đã bị người khác hãm hại.

Bèn đi tìm bằng chứng, nhưng thấy thái tử hoàn toàn đang trong trạng thái điên loạn.

Diệp Thiên cảm thấy nếu chuyện này là do cậu bé làm, thì không thể có trạng thái này bây giờ.

Chắc chắn là do biết tin phụ hoàng băng hà, trong lòng không chịu nổi cú sốc như vậy nên mới phát điên.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định chuyện này nhất định phải điều tra đến cùng, rốt cuộc là ai đang đứng sau giở trò, nhất định phải tìm ra kẻ đó.

Hắn vĩnh viễn tin rằng thái tử không thể làm ra chuyện như vậy.

Hiền Thục chính là nhân lúc này, muốn đưa thái tử về Linh Sơn, sau đó xử lý cậu bé.

Vì Hiền Thục sớm đã lên kế hoạch tất cả.

Kể từ khi Hiền Thục xuống trần, bà ta đã giám sát mọi hành động của thái tử, có ý đồ xấu.

Lần này, tất cả những việc ác mà bà ta làm đều đã hoàn thành.

Vì vậy, Diệp Thiên không hề nghỉ ngơi, cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ, nên đã âm thầm điều tra.

Trong quá trình điều tra, kết quả hiện ra rất rõ ràng.

Hóa ra tất cả đều do Hiền Thục làm.

Chương 1604

Nếu không phải vì bà ta, thì hoàng cung bây giờ cũng không đến nỗi trở nên tồi tệ như vậy.

Lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận.

Rõ ràng là bà ta làm ác, lại đổ hết mọi hậu quả lên đầu thái tử.

Người như vậy thật đáng bị mọi người trừng trị.

Vì Diệp Thiên quá hiểu Hiền Thục là người như thế nào, không ngờ lại ác độc đến vậy._Diệp Thiên lúc đó biết chuyện này, không chỉ tức giận, mà nhất định phải tìm Như Lai để đòi một lời giải thích, rốt cuộc vì sao Hiền Thục Bồ Tát lại làm như vậy.

Chẳng lẽ làm vậy không biết sẽ bị người khác phát hiện sao?

Bất kỳ ai sau khi làm sai, cũng không thể che giấu được mọi chuyện.

Vì vậy, Diệp Thiên dù thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này.

Vì từ khi thái tử còn nhỏ, Diệp Thiên đã nhìn cậu bé lớn lên, tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.

Bây giờ lại bị ép đến điên loạn, lại còn bị bắt về Linh Sơn, nên dù thế nào Diệp Thiên cũng phải đòi lại công bằng.

Vì vậy, trong cơn tức giận, hắn chỉ có thể chạy đến Linh Sơn để cứu thái tử ra.

Sau khi đến Linh Sơn, Diệp Thiên bắt đầu đòi người từ Như Lai, nhất định phải làm rõ chuyện này.

“Nếu ngươi muốn cứu thái tử, cũng không phải là không thể, vậy thì dùng chân quả để đổi.

Nếu ngươi lấy ra chân quả, bây giờ ta có thể thả nó đi, nhưng nếu không có, thì cũng đừng hòng cứu.” Như Lai nói.

Nhưng lúc đó, sau khi Như Lai đưa ra yêu cầu này, Diệp Thiên đã trực tiếp từ chối, vì chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra.

Trong khi đó, ở một nơi khác, Uyển Châu vẫn luôn tận tình chăm sóc thái tử.

Nàng biết cậu bé bây giờ đang điên loạn, rất lo lắng.

Nếu trong trạng thái tỉnh táo mà biết được những chuyện này, trong lòng chắc chắn sẽ không chịu nổi cú sốc như vậy.

Vì vậy, Uyển Châu cũng hy vọng cậu bé có thể mau chóng khỏe lại, hồi phục bình thường.

Như vậy mới có thể trị vì quốc gia, đồng thời tất cả các vấn đề cũng sẽ được giải đáp rõ ràng.

Uyển Châu ngày đêm ở bên cạnh thái tử, hy vọng bệnh điên của cậu bé có thể mau chóng có chuyển biến tốt.

Trời không phụ lòng người, dưới sự chăm sóc tận tình của Uyển Châu, thái tử cũng dần dần hồi phục thần trí.

Sau khi hồi phục lý trí, thái tử đầu tiên đã nói rõ những việc ác mà Hiền Thục đã làm.

“Sở dĩ ta trở nên như bây giờ, tất cả đều do Hiền Thục Bồ Tát làm, vì ta biết được những việc ác mà bà ta làm.” “Vì vậy, bà ta mới biến ta thành như bây giờ.” Lúc đó Uyển Châu biết chuyện này, cũng cảm thấy Hiền Thục Bồ Tát thật quá đáng, nhất định phải nói cho Diệp Thiên biết chuyện này, để hắn đi trừng trị nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép người như vậy ở đây làm loạn.

Hiền Thục Bồ Tát tự biết những việc ác mình làm chắc chắn sẽ bị

thái tử nói ra, nên để có thể chôn vùi chuyện này hoàn toàn, bà ta liền muốn nhân cơ hội giết chết thái tử.

Vì bà ta vẫn luôn lo lắng về chuyện này, nên đã bắt đầu chuẩn bị ra tay với thái tử.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên lại kịp thời xuất hiện, và cứu thái tử.

Hiền Thục Bồ Tát cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Vì Diệp Thiên vẫn luôn cảm thấy bà ta là một người lòng lang dạ thú, tuy vẻ ngoài có vẻ không giống người xấu, nhưng những việc làm lại hoàn toàn trái với lương tâm.

Vì vậy, trong quá trình điều tra, Diệp Thiên sớm đã biết chuyện này là do bà ta làm.

Sợ bà ta sẽ làm hại thái tử, nên mới kịp thời ra tay cứu cậu bé, mới có thể tránh được mọi vấn đề xảy ra.

Chương 1605

Lần này, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho bà ta.

Lúc bấy giờ Hiền Thục Bồ Tát tự nhiên biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Thiên, cũng biết mọi chuyện đã bại lộ, nếu tiếp tục ở lại thì chỉ có thể bị Diệp Thiên xử lý.

Vì vậy, y lập tức trốn chạy, chỉ cần trở về Linh Sơn, có Như Lai che chở thì mọi chuyện đều có thể giải quyết êm đẹp.

Hiền Thục Bồ Tát vốn là kẻ lòng dạ khó lường, xảo trá, chuyện gì cũng làm được, không cho rằng trốn chạy là xấu hổ.

Diệp Thiên có thể không truy đuổi, nhưng chuyện này tuyệt đối sẽ không dừng lại như vậy.

Sau khi Hiền Thục Bồ Tát trốn về Linh Sơn, y liền đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Như Lai.

"Nếu như những việc chúng ta làm bây giờ đều bị Diệp Thiên biết hết, thái tử cũng đã khôi phục thần trí, tình hình quả thật vô cùng nguy hiểm." "Lần này may mà chạy thoát kịp, nếu không đã sớm bị Diệp Thiên bắt được.

Người nhất định phải giúp con vượt qua kiếp nạn này." Sau khi biết chuyện, Như Lai cũng hiểu rõ tính cách của Diệp Thiên, nếu hắn truy cứu đến cùng thì sự việc sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Như Lai không có cách nào giải thích với Diệp Thiên, nên đành mang theo Hiền Thục cùng đi bế quan, như vậy có thể tránh được việc Diệp Thiên đến gây rối.

Thế nhưng, Diệp Thiên thấy Hiền Thục Bồ Tát bỏ trốn cũng không lập tức đuổi theo.

Hắn phải giúp thái tử ổn định tình hình trước, bởi hoàng đế đã băng hà, quốc gia cần phải có người gánh vác.

Chuyện thái tử mất trí đã lan truyền khắp hoàng cung.

Vì vậy, để giúp thái tử gây dựng lại uy tín, Diệp Thiên đành tạm thời gác lại chuyện của Hiền Thục.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không thể để yên cho qua chuyện này.

Vì những việc Hiền Thục đã làm, y nhất định phải trả một cái giá tương xứng.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Diệp Thiên, thái tử một lần nữa thuận lợi kế vị.

Thái tử cũng vô cùng chăm chỉ, không ngừng nỗ lực để trị vì đất nước.

Đồng thời, chàng cũng nhận được sự công nhận của các đại thần.

Tuy tuổi còn rất trẻ, nhưng thái tử có một trái tim ham học hỏi, bất cứ điều gì không biết đều sẽ ngày đêm nghiên cứu.

Chàng biết gánh nặng trên vai mình vô cùng nặng nề, nhưng với tư cách là người thừa kế, chàng bắt buộc phải làm được.

Vì vậy, dù phải trả giá bao nhiêu khổ cực, chàng cũng sẽ không bao giờ dừng bước.

Lúc đó, để giúp thái tử gây dựng uy tín tốt hơn, Diệp Thiên đã hóa thành một đạo sĩ đi khắp nhân gian, không ngừng lan truyền một câu chuyện.

Rằng thái tử sở dĩ biến thành bộ dạng như vậy là do bị yêu quái hãm hại.

Bởi vì Diệp Thiên biết tất cả mọi chuyện đều do Như Lai và Hiền Thục gây ra, cho nên dù thế nào đi nữa, hắn tuyệt đối không thể để

chuyện này trôi qua trong im lặng.

Diệp Thiên làm vậy chẳng qua là muốn khiến người của Linh Sơn phải mất mặt.

Vì thế, chuyện này được lan truyền ồn ào khắp chốn nhân gian.

Tất cả mọi người đều biết nguyên nhân thái tử trở thành như vậy.

Bây giờ Linh Sơn cảm thấy mất hết thể diện, vì họ đã sắp đặt mọi thứ vô cùng hoàn hảo, không bao giờ nghĩ tới sẽ có kết cục như thế này. --- Những việc cần làm, Diệp Thiên đã làm xong cả.

Lần này vả mặt người của Linh Sơn cũng là để cho họ biết rõ, đừng tưởng làm nhiều chuyện sai trái như vậy là có thể cho qua.

Diệp Thiên muốn cho Như Lai của Linh Sơn biết rõ, đừng sai lại càng sai.

Chương 1606

Tưởng rằng những việc mình làm sẽ không bị ai phát hiện, đó là điều tuyệt đối không thể, và hắn cũng sẽ không cho họ cơ hội nữa.

Sau khi chuyện này kết thúc, Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định lại đến Linh Sơn náo loạn một phen, không thể để bọn họ sống yên ổn.

Sau khi hai người đến Linh Sơn, liền bắt đầu tùy ý gây rối.

Đệ tử Linh Sơn căn bản không phải là đối thủ của họ, nên đều không dám ngăn cản.

Hiện tại, Như Lai đang cùng Hiền Thục Bồ Tát bế quan để trốn tránh sự truy đuổi của Diệp Thiên, nhưng không ngờ tới.

Diệp Thiên và Uyển Châu không ngừng quậy phá ở đó, ảnh hưởng đến mọi việc.

Các đệ tử không cách nào ngăn cản được nữa, đành phải vội vàng bẩm báo chuyện này cho Như Lai.

"Phật Tổ, xin ngài hãy ra ngoài xem thử, Diệp Thiên và Uyển Châu cứ quậy phá mãi, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng cả Linh Sơn sẽ bị họ làm cho long trời lở đất mất." "Mọi người thật sự không ngăn nổi, nên hy vọng ngài có thể nhanh chóng xuất quan xem xét, hai người họ chắc chắn là cố ý." Thực ra Như Lai đã đoán được Diệp Thiên sẽ giở trò này, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Vốn dĩ Như Lai không muốn đối đầu trực diện với hắn.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu cứ để họ tiếp tục quậy phá ở Linh Sơn như vậy, thì cả Linh Sơn sẽ bị hủy trong tay họ.

Bị ép đến đường cùng, Như Lai thật sự không còn cách nào khác,

đành phải xuất quan, bắt đầu giải thích mọi hiểu lầm với Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi làm gì vậy?

Có chuyện gì có thể nói năng đàng hoàng được không?

Ta đang bế quan, những chuyện xảy ra trước đó, ta hoàn toàn không biết.” “Bất kể có hiểu lầm gì, ta cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được làm rõ.” Như Lai tưởng rằng nói vài câu là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng Diệp Thiên lần này không chỉ đến để náo loạn một trận, mà còn muốn bắt Hiền Thục.

Hắn phải dạy dỗ y một bài học cho ra trò.

Hiền Thục tưởng trốn ở chỗ Như Lai là sẽ không sao, nhưng cuối cùng vẫn bị Diệp Thiên tóm được.

Diệp Thiên liền mắng y một trận té tát, dạy dỗ một phen.

Hiền Thục Bồ Tát cũng biết Diệp Thiên lợi hại đến mức nào, nên không dám nói nhiều.

Dù trong lòng không phục, y cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, rồi hứa hẹn với Diệp Thiên.

“Chuyện này là ta sai, ta không nên làm vậy.

Ta có thể hứa với ngươi, sau này sẽ bảo vệ thái tử chu toàn, tuyệt đối không để chàng xảy ra bất cứ chuyện gì.” Diệp Thiên thấy Hiền Thục đã nói đến nước này, nếu cứ tiếp tục quậy phá cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Vì vậy, hắn đành cho qua chuyện này, đôi bên đều không truy cứu nữa.

Ngay lúc Diệp Thiên chuẩn bị rời khỏi Linh Sơn, hắn lại phát hiện dưới chân núi Linh Sơn có một biển hoa, bèn bắt được một hoa linh ở đó.

Diệp Thiên chỉ cảm thấy hoa linh này có chút đáng yêu, nên tiện tay bắt lấy. --- Đúng lúc này, đột nhiên có một tiểu đệ tử đến thăm hoa linh, phát hiện hoa linh bị Diệp Thiên bắt được, liền không ngừng cầu xin.

“Cầu xin ngài, nó vô tội, ngài có thể thả nó ra được không?

Tôi vẫn luôn chăm sóc nó.” “Bây giờ ngài bắt nó đi rồi, tôi biết phải làm sao đây, hy vọng ngài có thể giơ cao đánh khẽ.” Tiểu đệ tử lúc đó vô cùng lo lắng, tưởng rằng Diệp Thiên bắt hoa linh sẽ làm gì nó, nên không ngừng cầu xin, hy vọng hắn có thể tha cho nó một lần.

Nhưng Diệp Thiên vốn không có ý định làm hại nó, chỉ cảm thấy tiểu đệ tử này thật thú vị, vì một hoa linh mà không ngừng cầu xin mình.

Diệp Thiên có thể nhìn ra, tiểu đệ tử này dường như có một trái tim vô cùng lương thiện, nếu không thì tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng Diệp Thiên không làm theo lời tiểu đệ tử nói, bởi vì hắn bắt hoa linh đi cũng không phải để lấy mạng nó hay làm gì khác.

Vì vậy, Diệp Thiên đành nói với tiểu đệ tử.

Chương 1607

“Lời thỉnh cầu này, xin lỗi ta không thể đồng ý.

Hôm nay ta phải mang hoa linh này đi.

Ngươi cũng biết với năng lực của ngươi, nếu cản đường ta...” “... thì tuyệt đối là không thể, nên ta khuyên ngươi từ đâu thì về lại đó đi, đừng xen vào chuyện của người khác.” Diệp Thiên nói những lời này là muốn để tiểu đệ tử hiểu rõ một điều, với năng lực của y mà đòi mặc cả với hắn thì căn bản không có tác dụng gì.

Y chỉ có thể tự chuốc khổ vào thân.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu liền mang theo hoa linh rời đi, cùng nhau đến nhân gian.

Suốt đường đi, họ không ngừng vui chơi.

Uyển Châu vốn dĩ rất thích chơi đùa, chỉ cần có vật gì mới lạ hoặc nơi nào thú vị, nàng đều muốn thử, và Diệp Thiên cũng luôn ở bên cạnh nàng.

Trong quá trình vui chơi, Uyển Châu và hoa linh đã trở thành bạn tốt của nhau, ở bên nhau vô cùng vui vẻ.

Tâm tình của Uyển Châu trước giờ vẫn như một đứa trẻ, nên có những chuyện không thể lường trước được.

Nàng cũng không ngờ rằng có thể gặp được hoa linh ở đây và trở thành bạn tốt của nó.

Đang buồn chán không có bạn chơi, bây giờ bạn chơi đã xuất hiện, nên họ nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

Trong lúc Uyển Châu và hoa linh nói chuyện, hoa linh đã đem tâm

sự của mình nói cho Uyển Châu biết.

"Gần đây ta rất thích tiểu đệ tử kia, vì bình thường y vẫn luôn tranh thủ thời gian đến thăm ta, nên lâu dần ta đã nảy sinh tình cảm với y." "Chuyện này đối với hoa linh mà nói, ta cảm thấy là một điều vô cùng tốt đẹp." Nhưng Diệp Thiên nghe xong những lời này lại vô cùng lo lắng, bởi vì hoa linh và tiểu đệ tử, hai người họ sẽ không có kết quả.

Dù sao đệ tử tu hành trong cõi Phật, nếu có một ngày tu luyện thành công có thể thành Phật.

Hiện giờ nếu họ thật sự thích nhau, vấn đề cũng sẽ theo đó mà đến.

Vì vậy, hắn bèn nghĩ cách đến Linh Sơn để thử lòng tiểu đệ tử kia.

Xem thử rốt cuộc y nghĩ thế nào, có phải cũng có suy nghĩ giống như hoa linh hay không.

Nếu thật sự là như vậy, hậu quả thật sự sẽ vô cùng khó khăn. --- Khi đến Linh Sơn, Diệp Thiên liền đem chuyện này nói cho tiểu đệ tử, cũng muốn xem thử rốt cuộc y nghĩ thế nào.

Nhưng không ngờ tiểu đệ tử lại tin là thật, bèn tìm cách trốn khỏi các thủ vệ của Linh Sơn để xuống nhân gian.

Dù sao thì Linh Sơn canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, nếu muốn thuận lợi rời đi mà không tốn chút công sức thì tuyệt đối không ra được.

Nhưng tiểu đệ tử lại rất có cách, y thuận lợi tránh được tất cả đệ tử Linh Sơn, trốn xuống nhân gian.

Lúc đó, Uyển Châu và hoa linh đang không ngừng dạo chơi trên phố.

Đúng lúc này, họ gặp được tiểu đệ tử.

Hoa linh lập tức thể hiện niềm vui sướng của mình, rồi cùng tiểu đệ tử đi.

“Uyển Châu, ngươi cũng hiểu tâm tư của ta mà, ta vốn đã rất thích tiểu đệ tử rồi, trước đây cũng đã quen biết nhau.” “Lần này có thể gặp lại y ở nhân gian, trong lòng ta thật sự rất vui, nên lần này ta sẽ đi cùng y.” Uyển Châu lúc đó cũng không ngờ hoa linh lại nhất quyết đi theo tiểu đệ tử.

Chỉ là một tiểu đệ tử, nếu bị những người như Như Lai biết được y tự ý rời khỏi Linh Sơn, chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Hoa linh nếu đi theo y, khẳng định cũng sẽ gặp tai ương.

Vì vậy, Uyển Châu thật sự hy vọng có thể giữ hoa linh lại, không để nó hành động theo ý mình, bởi vì điều đó hoàn toàn không có lợi gì cho nó cả.

Thế nhưng, chuyện này trong lòng Diệp Thiên còn rõ hơn bất cứ ai.

Chương 1608

Hắn biết tiểu đệ tử tuy trông chỉ là một đệ tử bình thường, nhưng ngộ tính của y lại cao hơn tất cả mọi người.

Sở dĩ hắn đem những chuyện này nói cho y biết, chẳng qua là để thử lòng tin của y mà thôi.

Bởi vì Diệp Thiên muốn xem thử rốt cuộc tiểu đệ tử có thể đạt được địa vị như thế nào.

Hoa linh đã sớm cam tâm tình nguyện đi theo, cho nên bất kể là ai cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của nó.

Diệp Thiên thấy vậy, bèn ra tay thử dò xét, liền đánh bị thương tiểu đệ tử.

Không chỉ đánh bị thương, hắn còn trước mặt hai người ném y vào cực ngục, một nơi vô cùng thê lương.

Nơi đó căn bản không có ai muốn đến.

Nếu tiểu đệ tử thật sự bị ném vào đó, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vì vậy, hoa linh lúc đó thật sự vô cùng lo lắng.

Nhưng Uyển Châu hiểu rằng Diệp Thiên làm vậy chắc chắn có lý do của hắn, nên căn bản không có chút áp lực nào, cũng không lo lắng cho sự an toàn của tiểu đệ tử.

Sau một thời gian, Diệp Thiên cũng mang Uyển Châu và hoa linh đến cực ngục, rồi ở một bên lén lút quan sát tiểu đệ tử.

Ở cực ngục, y không ngừng tu luyện, bởi vì Diệp Thiên làm vậy là vì muốn tốt cho tiểu đệ tử, nhưng lại không có cách nào giải thích ý

đồ của mình cho bất cứ ai.

Bởi nếu nói ra, thì sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Cho nên bây giờ Uyển Châu và hoa linh cũng đã hiểu ra.

Diệp Thiên dụng tâm lương khổ, vốn là muốn rèn luyện tiểu đệ tử, xem thử y ở đó có thể tu luyện như thế nào.

Ban đầu hoa linh vẫn luôn lo lắng, nhưng bây giờ biết được nguyên nhân của sự việc, nó cũng không còn lo lắng nữa. --- Sau khi bị ném vào cực ngục, tiểu đệ tử liền bắt đầu không ngừng tiềm tâm tu luyện ở đó, bởi vì chỉ có khiến mình mạnh mẽ hơn mới có thể thuận lợi rời khỏi nơi này.

Mặc dù ở đây có chút thê lương, xung quanh cũng không có một ai, nhưng tiểu đệ tử lại có thể toàn tâm tu luyện, đối với y mà nói đây là một chuyện không thể tốt hơn.

Bởi vì nếu đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm suy sụp, không biết làm thế nào để thoát ra.

Nhưng tiểu đệ tử có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, quả thật là nhờ vào ngộ tính cực cao và lòng kiên trì bền bỉ.

Sau khi tu luyện thành Phật, tiểu đệ tử đã thành công trở về Linh Sơn.

Trước đó y lén lút trốn đi, Như Lai vô cùng tức giận, bởi vì chưa từng có đệ tử nào dám làm ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ thấy tiểu đệ tử đã thành Phật, ngài cũng không truy cứu chuyện này nữa, bèn nói với tiểu đệ tử: “Sai lầm ngươi phạm phải trước đây, tuy bây giờ đã hoàn toàn có thể bù đắp, nhưng có những chuyện làm sai là làm sai.

Lần này xét thấy ngươi đã thành công như vậy, ta sẽ không truy

cứu lỗi lầm trước kia nữa.

Nhưng hy vọng sau này ngươi sẽ biết rõ, nếu còn phạm sai lầm, tuyệt đối không thể được khoan dung như bây giờ đâu." "Bây giờ ngươi hãy xuống nhân gian tu hành đi." Như Lai cũng khai ân ngoài vòng pháp luật, bởi vì ngài biết tiểu đệ tử tuy có sai, nhưng sai lầm cũng không quá nghiêm trọng.

Nếu bây giờ y có thể dùng nỗ lực của mình để báo đáp sai lầm trước kia, thì Như Lai cũng không có lý do gì để không tha thứ.

Vì vậy, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Tiểu đệ tử lúc đó cũng vô cùng cảm kích Như Lai đã đại nhân không chấp tiểu nhân, không truy cứu sai lầm trước kia của y.

Nhưng bây giờ y đã biết sai ở đâu, nên sau này tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm sơ cấp nghiêm trọng như vậy nữa.

Tiểu đệ tử cũng theo lời Như Lai xuống phàm gian tu luyện.

Sau khi đến nhân gian, y liền đi tìm Diệp Thiên.

Chương 1609

“Lần này ta tìm ngươi là hy vọng ngươi có thể trả lại hoa linh cho ta, ta muốn đưa nó về Linh Sơn tu hành.” Bởi vì trước đó tiểu đệ tử đã xin Diệp Thiên buông tay, không mang hoa linh đi, nhưng lúc đó với thực lực của y, căn bản không có cách nào thuyết phục được Diệp Thiên.

Nhưng hiện tại tiểu đệ tử đã có đột phá, Diệp Thiên cũng biết chuyện này nhất định phải làm, nên đã chọn buông tay để y mang hoa linh trở về.

Nhưng hắn không ngờ rằng những chuyện liên tiếp sắp xảy ra.

Sau khi tiểu đệ tử mang hoa linh về Linh Sơn, Như Lai liền nhìn trúng nó.

Vì vậy, Như Lai nảy ra một ý định, đó là luyện hóa hoa linh.

Tiểu đệ tử lúc đó thật sự lòng như lửa đốt.

Nếu sớm biết Như Lai sẽ coi trọng hoa linh, y tuyệt đối không thể để nó về Linh Sơn.

Bây giờ thật sự không còn cách nào khác, vì là đệ tử, y tuyệt đối không thể chống lại Như Lai, nên đành phải tìm đến Diệp Thiên.

Bởi vì y tin rằng nếu có Diệp Thiên ở đây thì có thể cứu được nó.

“Cầu xin ngài bây... bây giờ nhất định phải ra tay cứu hoa linh, vì Như Lai muốn luyện hóa nó, vậy chẳng phải là nó sẽ chết sao?” “Ta thực sự không nhẫn tâm nhìn nó như vậy.

Bây giờ chỉ có ngài mới có thể cứu được nó.” --- Tiểu đệ tử lúc đó cũng không còn cách nào khác.

Nếu trực diện đối đầu với Như Lai, y tuyệt đối cũng không có kết cục tốt đẹp, dù sao y cũng là đệ tử Linh Sơn.

Y biết Diệp Thiên chưa từng có ý định làm hại hoa linh, và mối quan hệ của hắn với nó cũng rất tốt, nên hy vọng Diệp Thiên có thể đứng ra giải quyết chuyện này.

Nhưng lời cầu xin của tiểu đệ tử với Diệp Thiên không nhận được câu trả lời tương ứng, nên y đành phải nhanh chóng rời đi, vì sợ rằng nếu hoa linh bị Như Lai đối xử như vậy, trong lòng y sẽ vô cùng lo lắng, nên phải quay về trước.

Ở một bên khác, Diệp Thiên cũng đem chuyện này nói cho Uyển Châu.

Dù sao thì Uyển Châu và hoa linh cũng đã trở thành bạn tốt, nếu chuyện này thật sự nguy hiểm đến tính mạng của nó, Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không cho phép.

Vì vậy, hai người cũng đến Linh Sơn tìm hoa linh.

Khi Diệp Thiên gặp Như Lai, hắn liền nói rõ ý đồ của mình.

"Như Lai, lần này hai người chúng ta đến Linh Sơn chẳng qua là để tìm hoa linh, nên hy vọng ngài có thể giao nó ra." Như Lai lúc đó đã nhìn trúng hoa linh ngay từ cái nhìn đầu tiên, muốn luyện hóa nó, làm sao có thể dễ dàng giao ra được.

Vì vậy, ngài cũng bày tỏ ý định của mình.

"Xin lỗi, chuyện này ta không thể đáp ứng.

Hoa linh thuộc về Linh Sơn, cớ gì ta phải giao ra?

Làm vậy có chút quá vô lễ rồi." Như Lai cảm thấy mình làm vậy căn bản không có gì sai.

Hoa linh sinh trưởng ở Linh Sơn, bây giờ quy về Linh Sơn cũng là

chuyện hợp tình hợp lý, không có lý do gì để đòi lại.

Diệp Thiên và Uyển Châu thấy Như Lai không thông tình đạt lý như vậy, còn ở đó xảo biện, nên cũng không còn cách nào khác.

Sau đó, tiểu đệ tử biết được chuyện này, đã lén lút tiết lộ mọi chuyện cho Diệp Thiên.

Hóa ra bây giờ hoa linh đang bị giam giữ trong một mật thất.

Nếu muốn cứu nó ra, chỉ có thể đến mật thất.

Nếu cứ đôi co với Như Lai, bất luận thế nào ngài cũng sẽ không đồng ý.

Sau khi biết chuyện, Diệp Thiên và Uyển Châu liền cùng nhau đi tìm.

Chương 1610

Nhưng Như Lai là một người vạn sự thông, dù sao đây cũng là địa bàn của ngài ở Linh Sơn.

Vì vậy, ngài sớm đã biết mọi động tĩnh của Diệp Thiên và Uyển Châu, bèn vội vàng phái tiểu đệ tử đi chặn đường, tuyệt đối không thể để họ đạt được mục đích.

Nhưng Như Lai vạn lần không ngờ rằng, chính vì tiểu đệ tử cũng không thể để ngài luyện hóa hoa linh như vậy, nên đã sớm thông đồng với Diệp Thiên.

Vì vậy, trên đường đi, y đã cố ý để cho Diệp Thiên và Uyển Châu đi qua.

Bởi vì tiểu đệ tử cũng không thể trơ mắt nhìn hoa linh bị hại, nên trong lòng vô cùng lo lắng.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu mang hoa linh đi, Như Lai cũng biết được toàn bộ tình hình, liền nổi trận lôi đình, cho rằng tiểu đệ tử đã thông đồng lừa gạt mình, nên đã hạ chức vị và trừng phạt y.

Nhưng tiểu đệ tử bất luận phải chịu hình phạt gì, trong lòng vẫn luôn cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể để hoa linh thuận lợi rời đi, không bị Như Lai luyện hóa, thì bất luận phải chịu hình phạt thích đáng hay hình phạt nào khác, y cũng sẽ không bao giờ tính toán hay cảm thấy đau khổ. --- Tiểu đệ tử tuy bây giờ bị giáng chức, nhưng vẫn được xem là được nương tay, không có hình phạt nào khác, bởi vì ngài cảm thấy y cũng là sơ phạm, nên đã chọn tha thứ.

Nhưng đối với tiểu đệ tử, y vẫn luôn có chút nhớ nhung hoa linh, cũng không biết bây giờ nó ra sao.

Nhưng trong thời gian bị phạt, tiểu đệ tử tuyệt đối không được phép xuống nhân gian.

Nhưng lúc đó trong lòng thật sự không thể vượt qua được rào cản này, y bèn lén lút tránh khỏi các thủ vệ, lại một lần nữa đi tìm hoa linh.

Khi đến nơi, Diệp Thiên nói rằng tiểu đệ tử phải đưa ra một lựa chọn.

Nếu chọn ở bên hoa linh, thì phải từ bỏ tất cả những gì đang có.

Nếu không thể từ bỏ tất cả những gì đang có, thì chỉ có thể cùng hoa linh từ biệt, sau này không ai nợ ai, cũng đừng tiếp xúc với bất kỳ ai nữa.

Bởi vì tâm tư của hoa linh, Diệp Thiên hoàn toàn hiểu rõ.

Nếu tiểu đệ tử không thể cho nó một cuộc sống tốt hơn, thì nó cũng chỉ có thể chọn rời đi.

Vì vậy, tiểu đệ tử vẫn luôn ghi nhớ những lời Diệp Thiên nói, bởi vì nếu bây giờ bắt y từ bỏ tất cả, y vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

Nhưng nếu không cho y gặp hoa linh, y lại cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

"Yên tâm đi, chuyện này trong lòng ta đã có quyết định, nên ta nhất định sẽ suy nghĩ kỹ những lời ngài nói." Tiểu đệ tử trả lời những câu hỏi của Diệp Thiên, đồng thời cũng nhanh chóng quay về Linh Sơn, bởi vì lần này y lén lút chạy ra ngoài, nếu quay về mà Như Lai phát hiện, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Vì vậy, tiểu đệ tử cũng không dám nán lại, vội vàng quay về Linh Sơn.

Nhưng không ngờ, sau khi quay về Linh Sơn, Như Lai đã sớm biết

chuyện, bèn phái đệ tử đứng đó bắt y.

Như Lai tự nhiên biết rằng, tên nhóc này hoàn toàn không giống các đệ tử khác, ngộ tính cực cao.

Ngài cũng hy vọng có thể rèn giũa y thêm một lần nữa, nên đã bắt đầu dùng cả uy hiếp lẫn dụ dỗ.

"Ngươi phải biết ngươi là đệ tử đắc ý nhất của ta, nếu có thể thành Phật, thì tương lai phát triển sẽ rất tốt.

Nhưng nếu cứ cố chấp như vậy, ta cũng có thể nói cho ngươi biết con đường sau này sẽ rất khó đi.

Cho nên, tốt nhất là giữa hoa linh và thành Phật, ngươi hãy chọn một." Như Lai đã sớm nắm bắt được tâm tính của tiểu đệ tử, nên trong tình huống như vậy mà nói chuyện với y, y nhất định sẽ làm theo lời ngài.

Vì vậy, tiểu đệ tử không thể chống lại được lợi ích trước mắt, nên đã quyết định phản bội hoa linh.

Nhưng y cũng biết có Diệp Thiên và Uyển Châu bảo vệ, nên làm vậy sẽ rất khó, đành phải dùng hết mọi cách, xuống phàm tìm hai người họ.

Sau khi tìm được Diệp Thiên và Uyển Châu, tiểu đệ tử bắt đầu dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt họ.

Nhưng Diệp Thiên không phải là kẻ ngốc, trong lúc y nói chuyện, hắn cảm thấy vô cùng khả nghi, nên cũng không hoàn toàn tin tưởng những lời y nói.

Bởi vì khi một người nói dối, điều đó hoàn toàn có thể biểu hiện ra ngoài.

Chương 1611

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định đi theo sau tiểu đệ tử, xem thử rốt cuộc y muốn làm gì, bởi vì mọi hành động của y đã sớm bán đứng y rồi. --- Diệp Thiên không phải là một người đa nghi, chỉ là đối với chuyến đi đột ngột này của tiểu đệ tử, cộng thêm những lời y nói, thật sự khiến hắn cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Bởi vì lần trước khi tiếp xúc với tiểu đệ tử, y hoàn toàn không phải như vậy.

Hiện tại một người có thể thay đổi lớn đến thế, chắc chắn có chuyện gì đó.

Vì vậy, trong quá trình theo dõi, Diệp Thiên mới bừng tỉnh ngộ, hóa ra lần này tiểu đệ tử tiếp cận họ là để dâng hoa linh cho Như Lai.

Tiểu đệ tử lúc đó không biết Như Lai rốt cuộc là người như thế nào, nhưng trong tình thế cấp bách đó, y không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi dâng hoa linh cho Như Lai, Như Lai liền trước mặt tiểu đệ tử luyện hóa nó.

“Phật Tổ, ngài tuyệt đối không được làm vậy.

Nếu ngài muốn luyện hóa hoa linh, thì chi bằng đưa nó đi.

Lúc đầu, ta và nó cũng không có ý định như vậy.” Giờ phút này, tiểu đệ tử thật sự vô cùng hối hận.

Nếu biết ý đồ của Như Lai như vậy, y tuyệt đối không thể lừa gạt Diệp Thiên và Uyển Châu, mang hoa linh về Linh Sơn.

Nếu nó thật sự bị Như Lai luyện hóa, thì trong lòng tiểu đệ tử vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình.

Vì vậy, biết mình không phải là đối thủ của Như Lai, y cũng liều mạng, nhất định phải cứu nó.

Cuối cùng, tiểu đệ tử đã được như ý nguyện, cứu được hoa linh và nhanh chóng đưa nó ra khỏi Linh Sơn, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến hoa linh không bị tổn hại.

Tiểu đệ tử cũng vì những việc mình làm mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn đi theo sau y, cũng không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy tiểu đệ tử đưa hoa linh ra khỏi Linh Sơn, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bởi vì rõ ràng y đã tiếp cận họ để bắt hoa linh về, sao bây giờ lại đưa nó đi?

Thật sự có chút không hiểu, rốt cuộc y đang làm gì.

Như Lai tuyệt đối không thể để yên cho qua chuyện này, nên đã phái truy binh đuổi theo tiểu đệ tử.

Trong quá trình chống lại đám truy binh đó, y cũng bị trọng thương.

Bởi vì tiểu đệ tử đã đưa hoa linh ra khỏi Linh Sơn, trong lòng y tự nhiên hiểu rõ, Như Lai sẽ không tha cho y và hoa linh, nên chắc chắn cũng sẽ phái binh lính đến.

Vậy thì bất luận thế nào cũng phải hoàn thành việc này, tuyệt đối không cho phép họ làm hại hoa linh một chút nào.

Diệp Thiên thấy vậy, cũng không ngừng khuyên nhủ tiểu đệ tử.

"Đừng tranh cãi với họ nữa, như vậy ngươi sẽ bị thương rất nặng, chi bằng mau chóng buông tay." Những lời của Diệp Thiên không khiến tiểu đệ tử tỉnh ngộ.

Trong lúc không ngừng bị thương và tranh cãi gay gắt, tiểu đệ tử

đã thành công nhập ma.

Bởi vì nếu một người đã nhập ma, việc khiến họ khôi phục lại bình thường là một chuyện vô cùng khó khăn.

Vì vậy, khi tất cả các đệ tử thấy y nhập ma, cả người đều sợ hãi nằm rạp trên đất.

Như Lai lúc đó biết được chuyện này, cũng biết đám truy binh đó căn bản không thể chống lại được, nên đã đích thân ra ngoài để chế phục tiểu đệ tử, tuyệt đối không thể để y tiếp tục nhập ma, nếu không sự việc sẽ càng thêm nghiêm trọng. --- Như Lai lúc đó thấy đệ tử của mình bị thương, lại còn nhập ma, liền phải ra tay ngăn cản.

Nếu không ngăn cản, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Chuyện này vốn dĩ là lỗi của y, nên Như Lai cũng không có ý định nương tay.

Trong lúc ra tay, ngài cũng vô cùng tàn nhẫn.

Chương 1612

Diệp Thiên cảm thấy Như Lai làm vậy có chút không đúng, bởi vì việc cần làm nhất bây giờ là nhanh chóng ổn định tình trạng nhập ma của tiểu đệ tử.

Nếu có thể thi pháp cải thiện trạng thái nhập ma của y, thì y sẽ không đi làm hại người khác nữa.

Nhưng Như Lai không làm vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên không muốn để chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Tiểu đệ tử bây giờ đã bị trọng thương.

Do đó, Diệp Thiên đã kịp thời ra tay, đối đầu với Như Lai.

Nếu là tình huống bình thường, Diệp Thiên có lẽ sẽ không ra tay, nhưng chuyện này hắn tuyệt đối không thể không quản.

Bản thân tiểu đệ tử cũng không có ác ý gì, nếu chuyện này hắn không giúp xử lý, e rằng bây giờ Như Lai sẽ làm y bị thương nặng hơn.

Như Lai thấy Diệp Thiên ra tay ngăn cản, bèn dừng lại, bởi vì ngài vốn không muốn gây ra nhiều rắc rối với Diệp Thiên.

Nếu có bất kỳ tranh chấp nào với hắn, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Bản thân Diệp Thiên là người như thế nào, Như Lai còn rõ hơn ai hết, nên cũng không muốn dính vào vũng nước đục này, càng không muốn rước thêm phiền phức vào người.

Lúc đó, Như Lai thấy Diệp Thiên đã can thiệp vào chuyện của tiểu

đệ tử, thì có ở lại cũng vô ích, nên đã nhanh chóng rời đi, quay về Linh Sơn.

Diệp Thiên và Uyển Châu biết tiểu đệ tử hiện đang bị trọng thương, nên đã vội vàng đưa y cùng hoa linh đến Ma Giới để dưỡng thương.

Bởi vì tiểu đệ tử bị thương thành ra như vậy, nếu tiếp tục ở lại nơi này cũng không có lợi gì cho y cả.

Bây giờ chỉ có đưa y đến Ma Giới, để y có thể điều dưỡng thân thể tốt hơn.

Khi đến Ma Giới, Diệp Thiên và Uyển Châu liền đưa y đến chỗ Bồ Đề.

Bồ Đề vừa nhìn thấy tiểu đệ tử đã không ngớt lời khen ngợi.

Bởi vì Bồ Đề cảm thấy tiểu đệ tử này tuy trông còn rất trẻ nhưng lại có một định lực nhất định, nên đã tiến cử y làm Ma Tướng.

Nếu có thể làm thủ lĩnh của Ma Tướng, y có thể dẫn dắt tất cả binh lính tu luyện tốt hơn.

Bồ Đề từ lúc đầu gặp tiểu đệ tử đã cảm thấy y hoàn toàn không giống người bình thường, lại đặc biệt có ngộ tính, nên mới có cách tiến cử như vậy, cũng chính là hy vọng y có thể cống hiến cho Ma Giới.

Vì vậy, tự nhiên hy vọng người có tài như vậy có thể ở lại trong Ma Giới.

Nhưng Bồ Đề tiến cử như vậy cũng chỉ là cho tiểu đệ tử một cơ hội, còn có nắm bắt được cơ hội hay không thì phải xem bản thân y.

Lúc đó Ma Vương biết được Diệp Thiên đến, Ma Vương vẫn luôn vô cùng ngưỡng mộ Diệp Thiên, nên cũng hy vọng hắn có thể gia

nhập Ma Giới.

Nhưng suy nghĩ của Ma Vương căn bản không thực tế, bởi vì Diệp Thiên trước giờ chưa từng có ý định gia nhập Ma Giới, bất kể là lúc nào, suy nghĩ này của hắn cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Đây là một chuyện vô cùng bình thường. --- Ma Cung trước giờ vẫn luôn bình yên vô sự, không có chuyện gì xảy ra, nhưng gần đây lại có một chuyện vô cùng tốt lành.

Tất cả mọi người trong Ma Cung đều vô cùng vui mừng, đó là Ma Vương sắp cưới ma phi mới, hồ yêu Thanh Linh.

Chuyện này được lan truyền ồn ào khắp Ma Giới.

Mặc dù đôi lúc mọi người cũng có nhiều ý kiến về vị ma phi mới này, nhưng vì để Ma Vương vui lòng, nên dù có suy nghĩ gì, cũng không ai dám nói ra.

Lúc đó, trong Ma Cung, tất cả mọi người cũng vô cùng vui mừng, ai nấy đều không ngừng lo liệu cho việc hôn lễ.

Khi Uyển Châu thấy Ma Vương sắp cưới ma phi, nàng cũng vô cùng tò mò, bèn đến đó xem náo nhiệt.

Chương 1613

Nhưng không ngờ vào đúng thời điểm quan trọng này, Uyển Châu lại bị Thanh Linh mê hoặc.

May mà lúc đó có Diệp Thiên xuất hiện bên cạnh Uyển Châu, nên đã kịp thời đưa nàng đi.

Diệp Thiên cảm thấy Thanh Linh mà mình nhìn thấy lúc này dường như có điểm đáng ngờ rất lớn.

Tuy không biết có chỗ nào không ổn, nhưng hắn nhất định phải hỏi rõ chuyện này.

Bởi vì hành động trước đó của nàng ta đã khiến Diệp Thiên nghi ngờ.

Cho nên, bất luận thế nào, Diệp Thiên tuyệt đối không thể để nàng ta làm hại bất kỳ ai bên cạnh mình.

Vì vậy, Diệp Thiên đã vội vàng đi nghe ngóng một phen về thân thế của nàng ta, bao gồm cả việc làm thế nào mà một yêu tộc lại trở thành vương phi của Ma Vương.

Bởi vì chuyện này dường như vô cùng khả nghi, Diệp Thiên trước đây chỉ mới nghe qua tên người này, cũng không biết từ khi nào nàng ta lại có tiếp xúc với Ma Vương.

Sau khi dò hỏi một hồi mới biết, hóa ra Thanh Linh bị ma binh bắt giữ, sau đó dâng lên cho Ma Vương.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này có điểm đáng ngờ rất lớn, nhưng lại không nói ra được.

Hắn bèn mạnh dạn suy đoán một phen, cảm thấy Thanh Linh xuất thân từ Hồ Tộc, là một con yêu, không thể nào cam tâm tình nguyện ở

đây làm vương phi.

Vì vậy, hắn cảm thấy hồ yêu này có khả năng là nội gián của Yêu Tộc.

Diệp Thiên cảm thấy nếu Thanh Linh thật sự là nội gián, thì đối với Ma Giới mà nói, quả thật cực kỳ nguy hiểm, không biết nàng ta sẽ làm ra chuyện gì.

Vì vậy, Diệp Thiên đã đem chuyện này nói cho Uyển Châu.

"Uyển Châu, ta cảm thấy thân thế của hồ yêu Thanh Linh dường như có điểm đáng ngờ, cho nên trước đó nàng ta mới mê hoặc ngươi.

Về điểm này, ta cũng đã đi dò la một phen." "Ta cảm thấy chuyện này có vẻ không ổn, nên hai chúng ta phải vào thành dò hỏi một phen.

Nếu nàng ta thật sự là nội gián, thì đối với Ma Vương quả thật nguy hiểm cực lớn." Những lời của Diệp Thiên cũng khiến Uyển Châu cảnh giác.

Vì vậy, hai người liền quyết định nhanh chóng đi kiểm tra một phen.

Nếu thật sự là người của Hồ Tộc được cử đến làm nội gián, thì nhất định phải điều tra rõ ràng ngọn ngành.

Cho nên, khi hai người vào thành dò hỏi, không ngờ hồ yêu vừa nhìn thấy họ đã bắt đầu không ngừng tấn công.

Diệp Thiên và Uyển Châu cũng không ngờ lúc này lại xảy ra biến cố nghiêm trọng như vậy, nên cũng sẽ không để cho hồ yêu được như ý, bèn bắt đầu né tránh. --- Diệp Thiên đang lo không tìm được điểm yếu của hồ yêu, nên khi giao thủ với nàng ta, hắn hoàn toàn không có ý định nương tay.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Thiên nhất định phải bắt

được hồ yêu, như vậy mới có thể làm sáng tỏ mọi sự thật.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã nghi ngờ về chuyện này, nếu không phải vì nghi ngờ, hắn cũng không thể đến đây tìm câu trả lời.

Trong lúc giao thủ, hồ yêu căn bản không đánh lại Diệp Thiên, bèn định bỏ chạy.

Bởi vì hồ yêu trong lòng vô cùng rõ ràng, thực lực của Diệp Thiên vượt xa nàng ta, nếu tiếp tục đấu tranh, chỉ có thể khiến bản thân mình đầy thương tích, nhưng lại không làm gì được hắn.

Vì vậy, hồ yêu nhân lúc Diệp Thiên không chú ý, đã vội vàng tẩu thoát, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng.

Thế nhưng, Diệp Thiên không đuổi theo, chỉ cảm thấy hồ yêu làm vậy nhất định có ý đồ.

Nếu cứ đuổi theo như vậy, lỡ như có mai phục thì thật không hay.

Ở một bên khác, sắc mặt Uyển Châu có chút khác thường.

Diệp Thiên cũng nhìn ra điểm này, nhưng lại không biết là chuyện gì, tưởng rằng vì bị kinh hãi nên mới như vậy, hai người cũng tiếp tục quay về.

Chương 1614

Đến tối, Uyển Châu cũng không biết vì sao, đột nhiên đi tìm hồ yêu.

Hóa ra hồ yêu đã sớm mê hoặc Uyển Châu, muốn nàng thay Thanh Linh truyền tin tức.

Bởi vì hồ yêu đã hạ chú lên người Uyển Châu, nàng chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của nó, nên hiện tại, nàng hoàn toàn không tỉnh táo.

Trong đầu nàng chỉ hiện lên mệnh lệnh của hồ yêu, phải làm theo những gì nó nói, chỉ có hai chữ "phục tùng" không ngừng vang lên trong đầu.

Diệp Thiên tuy không bắt được hồ yêu, nhưng trong lòng vẫn không cam tâm, luôn cảm thấy chuyện này dường như có điểm đáng ngờ rất lớn.

Nếu không làm rõ, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, Diệp Thiên lại một lần nữa ẩn nấp ở nơi hồ yêu thường lui tới, rồi thuận lợi bắt được nàng ta.

Bởi vì hồ yêu căn bản không phải là đối thủ của hắn, nên bắt được nàng ta dễ như trở bàn tay, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Sau khi bắt được hồ yêu, Diệp Thiên liền bắt đầu không ngừng tra hỏi.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại tấn công chúng ta?

Nếu hôm nay ngươi không nói rõ, ta tuyệt đối sẽ không tha cho

ngươi.” Diệp Thiên thực ra chỉ muốn làm rõ toàn bộ sự việc, cũng không có ý định làm hại nàng ta.

Nếu nàng ta có thể thành thật khai báo, hắn cũng tuyệt đối sẽ thả đi.

Trong lúc nói chuyện mới biết, hóa ra hồ yêu này và ma phi của Ma Vương, Thanh Linh, là hai chị em, tên là Thanh Âm.

Diệp Thiên đại khái cũng đã hiểu ra mọi chuyện.

Nếu vấn đề giữa họ đã được giải quyết, thì Diệp Thiên giữ lại nàng ta cũng vô dụng, nên đã đưa nàng ta ra khỏi Ma Cung.

Bởi vì Diệp Thiên tuy bây giờ đã hiểu được chân tướng sự thật, nhưng sự việc xảy ra quả thật vô cùng khả nghi.

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải giải đáp toàn bộ vấn đề cho rõ ràng. --- Khi Thanh Linh biết chị gái mình đến Ma Cung đã bị Diệp Thiên phát hiện, nàng ta không còn cách nào khác là phải đi cầu xin.

Bởi vì nàng biết chị gái mình vô tội, bất kể xảy ra chuyện gì kích động, hai người vẫn luôn là chị em, nên tuyệt đối sẽ không để chị mình gặp nguy hiểm.

Vì vậy, nàng ta liền đi cầu xin, bởi vì lúc đó Ma Vương biết chuyện của Thanh Âm, liền muốn lột da nàng ta.

Nhưng chuyện này, với tư cách là em gái, Thanh Linh làm sao có thể nhẫn tâm nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Do đó, nàng ta đã vội vàng đi tìm kiếm sự giúp đỡ, hy vọng có thể thuận lợi giúp chị gái thoát khỏi hiểm cảnh.

“Ma Vương, xin ngài hãy tha cho chị gái của ta, nàng ấy tuyệt đối không phải nội gián, và chuyện này căn bản không liên quan gì đến nàng ấy.

Hy vọng ngài có thể nể mặt ta mà tha cho nàng ấy một lần." "Dù sao đó cũng là chị gái duy nhất của ta, nếu ngài thật sự muốn lột da nàng ấy, thì chẳng khác nào đang lấy mạng của ta." Thanh Linh trước đó vẫn luôn khổ sở cầu xin, bởi vì dù thế nào đi nữa, đó cũng là chị em có quan hệ huyết thống với mình, làm sao có thể nhìn nàng ấy mất đi sinh mạng ngay trước mắt.

Vì vậy, bất luận thế nào, dù chỉ có một tia hy vọng, nàng cũng tuyệt đối không cho phép mình bỏ qua.

Đúng lúc này, sứ giả của Yêu Tộc cũng đến, và nói với Ma Vương: "Vương thượng, lần này ta sở dĩ mạo muội đến đây là để xin đưa Thanh Linh và Thanh Âm về Yêu Tộc, hy vọng ngài có thể đồng ý." "Họ vốn là người của Hồ Tộc, đưa về cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Nhưng sứ giả Yêu Tộc muốn xin người ở đây không phải là chuyện dễ dàng.

Bây giờ phải làm rõ chuyện này trước.

Vì vậy, nàng ta tự nhiên cũng hiểu rõ toàn bộ sự việc rốt cuộc là như thế nào, nên đã không ngừng cầu xin Uyển Châu, hy vọng nàng có thể nói giúp vài lời.

"Uyển Châu, xin ngươi hãy giúp ta nói vài lời tốt đẹp.

Ta căn bản không phải là nội gián, nếu ta thật sự là nội gián, ta còn chưa làm gì cả, thì làm sao có thể chứng minh được chứ?" Lúc đó Diệp Thiên đứng ở một bên, gần như đã nhìn thấy toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

Chương 1615

Lần này bất kể hai người họ có phải là nội gián hay không, Diệp Thiên cũng nhất định phải hỏi cho rõ.

Dù sao họ cũng là người của Hồ Tộc, kết hợp với chuyện lần trước, khó tránh khỏi khiến người khác sinh nghi.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không cần sự đồng ý của Ma Vương, tự mình đi hỏi Thanh Âm.

"Nếu ngươi không phải là nội gián, vậy tại sao ngươi lại đến đây, rốt cuộc là để làm gì?

Nếu không có mục đích gì cả, thì khó mà khiến người khác tin phục được." "Cho nên bây giờ ngươi phải nói ra mục đích đến đây lần này, như vậy mới có thể khiến mọi người tin rằng ngươi không có ác ý." Những lời này cũng chính là hy vọng Thanh Âm có thể nói thật, bởi vì liên quan đến tính mạng của nàng ta, nếu không giải đáp rõ ràng vấn đề, thì cũng không thể thả đi.

Vì vậy, Thanh Âm đã nói với Diệp Thiên: "Ta căn bản không phải là nội gián, chỉ là quá nhớ em gái, nên lần này đến đây chẳng qua là để tìm nó về." --- "Ta cũng không hiểu các ngươi đang nói gì cả, tại sao cứ nhất quyết coi ta là nội gián, thật sự là không thể nhịn được nữa." "Tại sao lại đổ chuyện như vậy lên đầu ta?" Khi Thanh Âm nói những lời này, nàng ta trông như một người vô tội.

Nếu không phải vì bị gán cho cái mác nội gián, thì cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lúc đó, sứ giả Yêu Tộc, khi nhìn thấy Diệp Thiên xuất hiện, bắt đầu cảm thấy quen quen, sau đó mới nhớ ra, trước đây đã từng quen biết hắn.

Vì vậy, y liền định hối lộ Diệp Thiên, nếu hối lộ thành công, thì có thể thuận lợi đưa Thanh Âm đi, hai chị em cũng sẽ không gặp nhiều chuyện nữa.

Thế nhưng, Diệp Thiên lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bởi vì hắn không biết tại sao sứ giả Yêu Tộc lại xem trọng hai người họ đến vậy, rốt cuộc thân phận của họ là gì.

Vì vậy, hắn liền nói chuyện với sứ giả.

"Ta thấy lần này ngươi đến xin người, hai chị em họ rốt cuộc là người như thế nào của Hồ Tộc, tại sao ngươi lại có vẻ xem trọng họ đến thế?" Diệp Thiên vốn muốn hỏi rõ tất cả mọi chuyện, nếu không trong lòng hắn sẽ luôn có một khúc mắc chưa được giải đáp.

Trong lúc nói chuyện với sứ giả Yêu Tộc, hắn mới biết được, hóa ra Thanh Linh và Thanh Âm là công chúa của Hồ Tộc.

Chẳng trách sứ giả Yêu Tộc lại đặc biệt đến để xin người về.

Bây giờ tất cả mọi chuyện cơ bản đã rõ ràng.

Diệp Thiên cũng đã biết được thân phận thật sự của họ.

Nhưng Ma Vương sau khi biết được thân phận của họ, đồng thời cũng lợi dụng hai chị em để đổi lấy thành trì, bởi vì Ma Vương vẫn luôn thèm muốn thành trì của Yêu Tộc.

Cho nên nếu muốn để hai người họ trở về, cũng không có gì không ổn, chỉ cần có thể đáp ứng yêu cầu của y.

"Nếu các ngươi có thể đáp ứng điều kiện này, thì ta sẽ để hai người họ trở về, không có gì là không thể.

Nhưng nếu không đáp ứng, các ngươi cũng biết sức mạnh của Ma Giới rồi đấy." "Cho nên có những chuyện nên biết điểm dừng, cũng hy vọng các ngươi có thể nghiêm túc xem xét." Người của Yêu Tộc

cũng biết tình hình của Ma Tộc như thế nào, nếu họ đã mở lời, thì lần này đến đây nhất định phải giảng hòa.

Thế nhưng, Thanh Âm đứng ở một bên lại vô cùng căm hận Diệp Thiên, nếu không có hắn, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Vì vậy, nàng ta đã trút hết mối hận thù lên người hắn.

Nếu có một ngày, Thanh Âm tuyệt đối sẽ không để cho hắn được yên.

Hồ Tộc vốn có kỹ thuật hạ chú, nên trước khi đi, để có thể trả thù Diệp Thiên, Thanh Âm đã bắt đầu hạ chú lên người hắn, muốn hắn đi giết Ma Vương.

Thanh Âm vốn không có bất kỳ rắc rối nào với Diệp Thiên, nhưng nếu không phải vì hắn hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của nàng ta, thì hiện tại cũng không thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nếu không trừng phạt hắn một phen mà dễ dàng rời đi, trong lòng nàng ta cũng không cam tâm. --- Lúc đó Diệp Thiên hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết mình đã bị hồ yêu hạ chú.

Vì vậy, trong tiềm thức, hắn chỉ biểu hiện ra rằng mình và Ma Vương có thâm cừu đại hận.

Diệp Thiên cũng không hề hay biết về tình cảnh hiện tại của mình, nên vào ban đêm, hắn đã định đi giết Ma Vương.

Uyển Châu thấy Diệp Thiên có chút không ổn, liền ngăn lại.

“Ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy?

Chương 1616

Trước đây ngươi không phải như thế này, chắc chắn cơ thể đã xảy ra chuyện gì, nếu không tại sao lại đi giết Ma Vương?" Uyển Châu tự nhiên biết Diệp Thiên tuyệt đối không thể ra tay với Ma Vương, vậy thì chuyện này chắc chắn có người giở trò.

Vì vậy, nàng đã đánh thức Diệp Thiên, hy vọng hắn biết được tình cảnh của mình, đừng sai lại càng sai.

Nếu thật sự giết Ma Vương, thì hối hận cũng không kịp.

Dưới sự kêu gọi của Uyển Châu, Diệp Thiên cũng thuận lợi tìm lại được bản ngã, liền cảm thấy chuyện này chắc chắn có người cố ý làm.

"Chuyện ta đi giết Ma Vương, có lẽ là do bị người khác hạ chú, nếu không không thể có suy nghĩ như vậy.

Người hạ chú chắc chắn là Thanh Âm." "Bởi vì trước đó ta đã đối xử với nàng ta như vậy, nàng ta nhất định ôm hận trong lòng, nên trước khi đi mới hạ chú lên người ta." Khi Diệp Thiên nghe những lời của Uyển Châu, hắn cũng dễ dàng tin ngay, bởi vì chỉ có hắn và nàng ta có thù hận, hắn cũng không tiếp xúc với bất kỳ ai khác.

Vậy thì hiện tại bị người khác hạ chú, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan của nàng ta.

Diệp Thiên chưa từng gặp phải chuyện như vậy, cũng cảm thấy vô cùng bất bình, tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định chuyện này nhất định phải tìm nàng ta hỏi cho rõ, rốt cuộc tại sao lại đối xử với mình như vậy, bèn đến

Yêu Tộc.

Nếu Diệp Thiên không làm rõ chuyện này, trong lòng sẽ vĩnh viễn không cam tâm, bởi vì không có ai có thể làm hại hắn, hiện tại lại bị người khác hạ chú, chẳng phải truyền ra ngoài sẽ khiến hắn mất hết thể diện sao.

Khi Diệp Thiên đến Yêu Tộc, đúng lúc gặp Thanh Âm đang cùng Yêu Vương thương lượng làm thế nào để diệt trừ Ma Tộc.

Bởi vì Ma Tộc và Hồ Yêu vốn đối lập, cũng không thể trở thành bạn bè thân thiết.

Khi Diệp Thiên nghe lén được chuyện này, hắn không hề bứt dây động rừng, giả vờ như không biết gì, vội vàng đi tìm Thanh Linh, bởi vì hắn biết Thanh Linh và Thanh Âm hai chị em hoàn toàn khác nhau.

Sau khi đến phòng của Thanh Linh, hắn liền nói: "Lần này ta mạo muội đến đây, là có chuyện muốn nhờ ngươi, bởi vì ta bị người khác hạ chú, nên hy vọng ngươi có thể giúp ta giải quyết." Thanh Linh lúc đó cũng vô cùng kinh ngạc, không biết Diệp Thiên đến đây làm gì.

Nhưng khi nghe rõ mọi chuyện, trong lòng cũng biết được tình hình.

Vì để báo đáp ơn cứu mạng trước đó của Diệp Thiên, nàng ta cũng đã làm theo lời hắn, giải trừ chú ngữ.

Bởi vì Thanh Linh là một người biết ơn báo đáp. --- "Được rồi, bây giờ ta đã giải trừ cho ngươi rồi, nên sẽ không có chuyện gì nữa.

Hơn nữa, trước đây ngươi có ơn cứu mạng đối với ta." "Lần này giúp ngươi giải trừ chú ngữ, đồng thời hai chúng ta cũng không ai nợ ai." Thanh Linh trước giờ vẫn là một người như vậy, bởi vì tính cách của nàng hoàn toàn khác với Thanh Âm.

Nàng cảm thấy Diệp Thiên có ơn cứu mạng đối với mình, nên bây

giờ xem như là báo đáp lại cho hắn.

Như vậy giữa hai người không còn gì vướng bận nữa.

Diệp Thiên cũng cảm thấy Thanh Linh là một cô nương tốt, bất kể là công chúa hay có thân phận nào khác.

Nhưng ít nhất bây giờ chú ngữ đã được giải trừ.

Tuy nhiên, trong lòng Diệp Thiên, Thanh Âm lại là một nhân vật vô cùng lợi hại, lòng hận thù của nàng ta cũng rất mạnh.

Sau khi giải trừ xong, hắn cũng rời khỏi nơi ở của Thanh Linh.

Ở một bên khác, Thanh Âm mãi không nghe được tin tức Diệp Thiên giết Ma Vương, nên cũng vô cùng lo lắng, bởi vì nàng cảm thấy chú ngữ mình hạ lên người hắn tuyệt đối không thể có sai sót gì.

Nhưng tại sao bây giờ lại không có chút động tĩnh nào?

Vì vậy, để kiểm chứng xem Diệp Thiên rốt cuộc có giết Ma Vương hay không, nàng ta quyết định lẻn vào Ma Tộc để xem thử.

Bởi vì Thanh Âm vô cùng căm ghét Ma Vương, nếu có thể giết được y, đó quả thật là một chuyện hả lòng hả dạ.

Vốn dĩ Ma Tộc và Yêu Tộc không đội trời chung, nên bây giờ Thanh Âm thật sự mong y chết sớm một chút.

Nhưng có những chuyện không như nàng ta tưởng tượng.

Chương 1617

Diệp Thiên không phải là kẻ ngốc để nàng ta mặc sức sai khiến.

Vì vậy, khi nàng ta lẻn vào Ma Tộc, tình cờ bị tiểu đệ tử nhìn thấy.

Lúc đó y cảm thấy Thanh Âm có vẻ khả nghi, bèn vội vàng bắt giữ và đưa đến chỗ Ma Vương.

Ma Vương khi nhìn thấy Thanh Âm, trong lòng cũng vô cùng tức giận, đồng thời ban thưởng cho tiểu đệ tử, cảm thấy y là một nhân tài có thể đào tạo.

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã lập được công lao lớn, Ma Vương tuyệt đối sẽ không bạc đãi y.

Diệp Thiên khi thấy Thanh Âm lại một lần nữa bị bắt đến đây, cũng không ngừng khuyên nhủ.

Hắn cảm thấy Thanh Âm làm như vậy là đặt cược cả gia sản tính mạng của mình, cũng chưa chắc có thể đối phó được với Ma Tộc.

Như vậy chỉ có thể đẩy Yêu Tộc vào chỗ bất nghĩa.

Vì vậy, hắn hy vọng trong lúc khuyên giải có thể khiến nàng ta hồi tâm chuyển ý.

Nhưng Thanh Âm đã sớm chuẩn bị tâm lý, bất kể là ai nói gì hay làm gì, cũng không thể ngăn cản bước chân của nàng ta.

Cho nên, bất kể Diệp Thiên nói gì, cũng đều vô dụng.

Bởi vì Thanh Âm chỉ tin vào chính mình, không tin Diệp Thiên.

Từ lần đầu tiên gặp hắn, nàng ta đã tràn đầy hận thù, nên những lời hắn nói quả thực không có tác dụng.

Diệp Thiên thấy Thanh Âm ngoan cố không nghe, cũng không còn

cách nào nói thêm với nàng ta một câu nào nữa, bởi vì dù nói gì nàng ta cũng không tin.

Sau khi Diệp Thiên rời đi, hắn liền cùng Ma Vương thương nghị đối sách, xem nên làm thế nào cho phải.

Dù sao bây giờ Thanh Âm đã trở thành tù nhân, người của Yêu Tộc sẽ sớm biết được chuyện này, đồng thời cũng sẽ tìm biện pháp đối phó. --- Khi Uyển Châu biết được chuyện này, nàng cũng muốn tìm Thanh Âm hỏi cho rõ, rốt cuộc tại sao lại hãm hại Diệp Thiên như vậy, hết lần này đến lần khác đến Ma Tộc.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự không biết Ma Vương là một nhân vật lợi hại sao?

Vì vậy, sau khi Uyển Châu đến chỗ Thanh Âm, liền định hỏi.

"Thanh Âm, ngươi hết lần này đến lần khác làm vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Tốt nhất là nói thật ra, nếu không đừng trách ta không khách khí." "Ngươi cũng biết bây giờ ngươi đang ở đâu, không có ai có thể cứu ngươi đâu, tốt nhất là nói ra sự thật." Uyển Châu lúc đó chỉ cảm thấy, Thanh Âm làm vậy nhất định có lý do của nàng ta.

Nhưng nếu không nói rõ, thì chuyện này chắc chắn sẽ không cho qua như vậy.

Vì vậy, Thanh Âm căn bản không thèm nói với Uyển Châu một lời nào.

Nhưng nếu đã bị tra hỏi dồn dập như vậy, thì cũng chỉ có thể dùng cách nói dối để đối phó.

"Ngươi không biết đó thôi, tuy ta và Diệp Thiên quen biết nhau không lâu, nhưng ta đã sớm vô cùng ái mộ hắn, nên lần này đến đây chẳng qua là vì hắn." "Bây giờ nếu ngươi muốn biết đầu đuôi câu

chuyện, thì ta sẽ nói thật cho ngươi biết, không có gì là không thể." Khi nàng ta nói những lời này, hoàn toàn không có chút ngập ngừng nào, bởi vì trong lòng nàng ta đã sớm hận Diệp Thiên đến tận xương tủy.

Nhưng không còn cách nào khác, để khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, nàng ta cũng chỉ có thể nói như vậy.

Sau khi nghe Thanh Âm nói vậy, cả người Uyển Châu cũng vô cùng tức giận, đặc biệt phẫn nộ, không thể che giấu được sự tức giận.

Vì vậy, nàng liền cùng Thanh Âm cãi nhau.

Hai người phụ nữ giống như đang diễn kịch trên sân khấu, ở đó cãi vã không ngớt.

Nhưng ở một bên khác, Ma Vương vẫn luôn không ngừng yêu cầu Yêu Tộc cho một lời giải thích.

Dù sao trước đây tuy Ma Tộc và Yêu Tộc cũng có va chạm, nhưng nước sông không phạm nước giếng, gần như không có giao lưu gì.

Chương 1618

Nhưng hiện tại người của Yêu Tộc lại lẻn vào Ma Tộc, chuyện này nhất định phải làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Yêu Vương lúc đó không ngờ Thanh Âm lại làm việc bất cẩn như vậy, bị người của Ma Tộc bắt được, khiến mình bị uy hiếp.

Vì vậy, Yêu Vương cũng chỉ có thể từ bỏ Thanh Âm.

Nếu muốn bảo toàn mạng sống cho nàng ta, thì Ma Vương nhất định sẽ đưa ra yêu cầu.

Do đó, Yêu Vương tuyệt đối không cho phép mình làm như vậy.

Khi Thanh Linh biết được chuyện này, trong lòng vô cùng lo lắng, bèn vội vàng đến Ma Tộc tìm Diệp Thiên, bởi vì nàng biết Diệp Thiên là một người tốt.

Nếu hắn có thể thả chị gái mình, thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Diệp Thiên không ngờ Thanh Linh lại một lần nữa đến cầu xin mình, nhưng chuyện này Ma Vương đều đã biết, nên một mình hắn cũng không có sức thay đổi được gì.

Nhưng chỉ có một điều hắn có thể làm, đó là để hai chị em gặp nhau một lần, xem có cần nói gì không, bởi vì Diệp Thiên chỉ có thể làm đến vậy.

Hắn biết Thanh Linh là một người tốt, nên cũng không muốn nhìn nàng khó xử.

“Ngươi đi gặp tỷ tỷ của mình trước đi.

Chuyện sau này chỉ có thể xem Ma Vương xử lý thế nào, ta chỉ có

thể giúp đến đây thôi.

Cũng hãy khuyên nhủ tỷ tỷ của ngươi cho tốt, đừng cố chấp làm theo ý mình, bởi vì chỉ dựa vào sức mạnh của Yêu tộc mà muốn đối đầu với Ma tộc thì căn bản không có bất kỳ cửa thắng nào, nên chuyện này chỉ có thể do ngươi ra mặt." Diệp Thiên nói xong, bèn dẫn Thanh Linh đến phòng của Khinh Âm, sau đó đóng cửa lại để hai tỷ muội họ có thể nói chuyện riêng với nhau.

Dù sao thì cả hai đều là công chúa của Yêu tộc, nếu có thể khuyên nhủ được đối phương thì không còn gì tốt hơn, như vậy mọi người đều vui vẻ.

Nhưng hiện tại, Thanh Âm dường như vô cùng cố chấp, chưa bao giờ từ bỏ ý định đó, cũng không biết liệu Thanh Linh có thể làm được gì không.

Khi hai tỷ muội nhìn thấy nhau, họ đều rất kinh ngạc.

Thanh Linh tự nhiên không hy vọng tỷ tỷ của mình phải chịu bất kỳ tổn thương nào, vì vậy nàng bèn nói: "Tỷ tỷ, sự việc đã đến nước này rồi, tại sao tỷ vẫn không biết hối cải, cứ nhất quyết muốn đối đầu với Ma tộc?

Tỷ có biết không, nếu trận chiến này nổ ra, Yêu tộc sẽ bị liên lụy nặng nề, chúng ta căn bản không thể chiếm thế thượng phong.

Tỷ cũng thấy người và thực lực của Ma tộc mạnh đến mức nào rồi đó." Thanh Linh trước giờ đều không mong Yêu tộc có chiến tranh.

Khinh Âm lại cảm thấy người muội muội như vậy thật sự hiếm thấy.

Nàng ta luôn bảo vệ lợi ích của Yêu tộc, nhưng lại cứ tự làm giảm uy phong của mình.

Vì chuyện này, hai tỷ muội không ngừng tranh cãi, bởi ai cũng có

lý lẽ riêng.

Thanh Âm cho rằng bảo vệ lợi ích của mình mới là quan trọng nhất.

Sự việc cũng vì thế mà trở nên vô cùng gay gắt, Thanh Linh cũng không đạt được hiệu quả mong muốn.

Vì vậy, nàng bèn dẫn Diệp Thiên đi gặp Yêu Vương.

Diệp Thiên muốn Yêu Vương thay đổi chủ ý, hoặc có thể dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Khi gặp Yêu Vương, Diệp Thiên liền bắt đầu vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

Có rất nhiều chuyện, Diệp Thiên cảm thấy nên dùng lời nói để giải quyết, không hy vọng dùng vũ lực để tranh đấu, bởi vì bất kể là ai, chỉ cần chiến tranh nổ ra thì chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Yêu Vương cũng suy nghĩ về những lời Diệp Thiên nói, bởi vì ông ta cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng một khi đã chiến tranh, ông ta cũng tuyệt đối không thể cứ thế chịu thua.

Vì vậy, trong lòng ông ta vẫn có chút không yên tâm, bèn phái cao thủ mạnh nhất của Yêu tộc đi giam lỏng Diệp Thiên.

Chương 1619

Yêu Vương tự nhiên cũng biết những lời Diệp Thiên nói là có lý, nhưng ông ta phải đảm bảo mọi thứ cho Yêu tộc, nên lúc đó chỉ có thể dùng hạ sách này.

Chỉ cần giam lỏng Diệp Thiên, có lẽ sẽ có một tia chuyển biến.

Nhưng vạn lần không ngờ rằng thực lực của Diệp Thiên căn bản không phải là thứ mà những người này có thể khống chế được.

Vì vậy, Diệp Thiên đã đại triển thân thủ một phen ở Yêu tộc, muốn cho Yêu Vương biết rõ thực lực của hắn không thể xem thường.

Cho nên, đừng bao giờ giở bất kỳ âm mưu quỷ kế nào với hắn, nếu không sẽ chỉ khiến mình rơi vào thế khó mà thôi.

Diệp Thiên vốn không phải là người dễ chọc.

Yêu Vương tuy bây giờ đã biết những lời Diệp Thiên nói là đúng, cũng biết mình không phải là đối thủ của Ma tộc, nhưng vẫn muốn đánh chiếm Ma tộc.

Bởi vì nếu có thể chiếm được, Yêu tộc sau này chắc chắn sẽ được vạn người ngưỡng mộ, không cần phải chịu sự xâm phạm của người Ma tộc nữa.

Vì vậy, Yêu Vương biết chuyện này không hề dễ dàng giải quyết.

Nhưng bất kể thế nào, Yêu Vương đã hạ quyết tâm thì nhất định phải làm, nếu không sẽ khiến người Ma tộc nghĩ rằng mình dễ bị bắt nạt.

Thanh Linh vẫn luôn phản đối làm như vậy, nếu một khi chiến tranh nổ ra, người bị thương chắc chắn là những người của Yêu tộc.

Yêu Vương biết Thanh Linh luôn có suy nghĩ như vậy, nên đã giam lỏng nàng.

Dù sao nàng cũng là công chúa Yêu tộc, Yêu Vương tự nhiên sẽ không làm hại nàng, nhưng có những chuyện nếu nàng không cam tâm tình nguyện giúp mọi người giải quyết vấn đề thì chỉ có thể nhốt lại, đừng cản trở mọi người.

Sau khi làm xong những việc này, Yêu Vương liền tổ chức yến tiệc trong Yêu tộc để lôi kéo Diệp Thiên.

Yêu Vương biết Diệp Thiên là người như thế nào, cũng biết thực lực của hắn không thể xem thường, cộng thêm trí tuệ của hắn, nếu có thể trở thành một phần của Yêu tộc, vậy thì đối phó với Ma tộc quả thực dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, yến tiệc lần này cũng được tổ chức đặc biệt cho hắn.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều, liền nhận lời mời dự yến tiệc của Yêu Vương.

Sau khi nhận lời, Diệp Thiên bắt đầu đi dạo trước yến tiệc.

Hắn không hiểu người sống trong Yêu tộc rốt cuộc có suy nghĩ như thế nào, nên cũng nhân lúc đi dạo để tìm hiểu thêm.

Đúng như những gì Diệp Thiên thấy, cuối cùng cũng xảy ra ngay trước mắt hắn.

Trong lúc đi dạo, hắn tình cờ đến nhà bếp, thấy không ít dân chúng đều ở đó.

“Sao các ngươi lại ở đây?

Lẽ nào bị người Yêu tộc bắt đến?” Diệp Thiên lúc đó hỏi những người dân này.

Tất cả dân chúng đều rất vô tội, họ thực sự bị người của Yêu

Vương bắt đến, bị đối xử như nô lệ.

Sau khi biết chuyện này, Diệp Thiên cảm thấy những người dân này đều là người Yêu tộc vô tội, không nên bị đối xử như vậy.

Lúc đó hắn không đi thương lượng với Yêu Vương về chuyện này, mà lén thả tất cả dân chúng đi, để họ tự do rời khỏi.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Yêu Vương.

Khi biết chuyện, ông ta cảm thấy Diệp Thiên thực sự không coi mình ra gì.

Chuyện lớn như vậy mà không thương lượng với mình đã tự ý thả người đi.

Yêu Vương cảm thấy một người có gan dạ như vậy chắc chắn hơn người thường.

Vì vậy, ông ta liền chủ động ra tay thử dò xét Diệp Thiên.

Chương 1620

Yêu Vương vẫn luôn rất tò mò về Diệp Thiên, có lúc cũng đặc biệt muốn biết người như vậy rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Trước đây chưa từng giao đấu hay trao đổi gì, nên lần này nhân cơ hội này giao thủ một phen, xem thực lực thật sự của hắn.

Ở một diễn biến khác, Ma Vương cũng biết Diệp Thiên lần này đã rời khỏi cung, biết hắn nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nên lúc đó liền vội vàng phái người đi viện trợ.

Bởi vì bất kể thế nào, người của Ma tộc đều biết, Yêu Vương tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, càng không thể thả Diệp Thiên đi.

Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Ma Vương trong lòng cũng sẽ tự trách không nguôi.

Vì vậy, để Diệp Thiên có thể nhanh chóng hoàn thành việc này và thuận lợi trở về, Ma Vương không còn cách nào khác, đành phải phái trợ thủ đắc lực đi giúp hắn vượt qua khó khăn.

Nhất định phải để hắn an toàn trở về Ma Cung, như vậy Ma Vương mới có thể yên tâm.

Bên phía Yêu Vương, trong lúc thử dò xét Diệp Thiên, ông ta cũng không ngừng nói với hắn.

Những lời này dường như đã được ông ta thuật lại trong lòng vô số lần, chẳng qua là muốn lôi kéo Diệp Thiên về phía mình.

Nhưng mỗi người đều như vậy, nếu không có lợi ích đi kèm, bất kể là ai cũng không thể nào đồng ý.

Nhưng cách làm của Yêu Vương hoàn toàn sai lầm, bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay chưa bao giờ để những chuyện này vào mắt

hay trong lòng.

Dù điều kiện có hậu hĩnh đến đâu, Diệp Thiên cũng vẫn không hề dao động.

Hắn là một người như vậy, hoàn toàn không thể so sánh với những người kia.

"Mặc dù thời gian chúng ta quen biết nhau không dài, nhưng ta rất tán thưởng mọi hành động của ngươi, bao gồm cả trí tuệ của ngươi.

Cho nên nếu ngươi bằng lòng ở lại Yêu tộc, phục vụ cho ta, vậy thì ta có thể hứa hẹn bất cứ thứ gì, chỉ cần ta có thể đáp ứng.

Ta cũng bằng lòng giao một nửa Ma tộc cho ngươi xử lý." Điều kiện này của Yêu Vương thật sự khiến Diệp Thiên có chút bất ngờ, vì không ngờ rằng, để đạt được mục đích, ông ta lại thực sự chịu bỏ ra vốn lớn như vậy.

Nếu là người khác biết chuyện này, chắc đã đồng ý ngay lập tức.

Nhưng Diệp Thiên biết rõ Yêu Vương chỉ đang thử dò xét mình mà thôi.

Cho dù thực sự giao cho hắn quản lý Ma tộc, Diệp Thiên cũng không thể nào làm.

Hắn cũng biết, nếu không đồng ý, Yêu Vương nhất định sẽ có cách khác.

Vì vậy, hắn giả vờ không ngừng suy nghĩ ở đó.

Yêu Vương hiện tại đã quyết định chắc chắn việc tấn công Ma tộc, chuyện đã quyết cũng không thể thay đổi, bởi vì hai bên từ trước đến nay luôn đối đầu nhau.

Nếu lần này Yêu Vương có thể chiến thắng và chiếm được Ma tộc, vậy thì toàn bộ Ma giới sẽ thuộc về một mình ông ta.

Yêu Vương cũng đang bí mật tìm người, chuẩn bị quân đội của mình, lần này nhất định phải làm cho vạn toàn, phải triệt để chiếm được Ma tộc.

Nhưng Yêu Vương vạn lần không ngờ người của Ma tộc đã sớm tìm được Diệp Thiên trong Yêu tộc, đồng thời cũng giúp Diệp Thiên nhanh chóng trở về Ma Cung.

Thực ra Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, bất kể thế nào cũng tuyệt đối không đồng ý với Yêu Vương.

Cách nghĩ như vậy là hoàn toàn sai lầm.

Dù có tập hợp tất cả mọi người để đối phó với Ma Vương, cũng không thể nào dễ dàng chiếm được Ma tộc như vậy.

Vì thế, Diệp Thiên đã thuận lợi trở về Ma tộc.

Sau khi Diệp Thiên an toàn trở về Ma tộc, Ma Vương trong lòng cũng rất vui mừng, ít nhất hắn không bị thương tổn gì, may mà lần này phát hiện kịp thời, có thể dẫn người đến giải cứu hắn.

Diệp Thiên trong lòng cũng rất cảm kích Ma Vương vì những gì ông đã làm.

Chương 1621

Nếu không phải vì ông phái người đến, e rằng bây giờ hắn vẫn còn bị kẹt trong tay Yêu Vương.

Hiện tại Diệp Thiên và Ma Vương đã là người cùng một thuyền, tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn đối phương bị tổn thương.

Vì vậy, Ma Vương đã thương lượng với Diệp Thiên: "Nếu Yêu Vương đã không biết sống chết, muốn đối đầu với chúng ta, vậy chi bằng chúng ta giết Thanh Âm trước, vừa để răn đe, vừa để cổ vũ sĩ khí." Ma Vương thực ra đã sớm chướng mắt những kẻ ở Yêu tộc làm càn ở đó.

Vốn dĩ nếu chúng không xâm phạm, Ma Vương căn bản không có ý định làm hại ai.

Nhưng hiện tại chúng hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của ông, vậy thì Ma Vương phải cho chúng biết tay.

Nhưng khi Ma Vương đề nghị giết Thanh Âm, Diệp Thiên lại cảm thấy chuyện này không ổn, vì làm như vậy thực sự có chút quá đường đột.

Diệp Thiên có cách nghĩ khác, bèn nói lại với Ma Vương: "Ma Vương, nếu thật sự giết Thanh Âm, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Hay là chúng ta biến nàng thành người của mình, chiêu hàng nàng.

Như vậy sau khi nàng thành nội gián, mọi hành động của Yêu Vương chúng ta đều nắm rõ, không tốn một binh một tốt mà có thể giải quyết được vấn đề, chẳng phải tốt hơn sao?" Ma Vương nghe xong, cảm thấy cách này khá hay, liền làm theo lời hắn, đồng thời

cũng thuận lợi chiêu hàng được Thanh Âm.

Sau đó, người của Yêu tộc đến đưa Thanh Âm đi, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị mọi thứ, không có bất kỳ trở ngại nào, chỉ ra hiệu một cái, rồi thuận lợi để họ cứu Thanh Âm ra ngoài.

Sau khi Thanh Âm trở về Yêu tộc, nàng lại cứu muội muội mình là Thanh Linh ra.

Hai người sau đó đã liên thủ chế phục Yêu Vương.

Sở dĩ hai tỷ muội lựa chọn làm như vậy, cũng chính là vì cảm thấy nếu thực sự xảy ra tranh chấp với người Ma tộc, thì căn bản không thể có bất kỳ chiến thắng nào, mà còn khiến cho những chiến sĩ của mình bị liên lụy.

Vì vậy, họ tự nhiên không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Yêu Vương cũng không hề phản bội.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Yêu tộc lại một lần nữa phái sứ giả đến đàm phán điều kiện với Ma Vương.

Lần này trong quá trình đàm phán, không hề có bất kỳ ý định đối địch nào, bởi vì mọi chuyện đã tạm thời kết thúc, vấn đề cũng đã được giải thích rõ ràng.

Người Yêu tộc bằng lòng giao hảo với Ma tộc, sau này sẽ không còn chuyện bất ổn xảy ra, cũng sẽ không tấn công nữa.

Ma Vương thấy người Yêu tộc có thể hữu hảo như vậy, cũng bằng lòng xóa bỏ hiềm khích cũ, mọi chuyện đã xảy ra đều không tính đến, cũng không truy cứu nữa.

Từ đó về sau, Yêu tộc và Ma tộc trở thành bạn tốt, không còn bất kỳ tranh đấu nào.

Diệp Thiên thấy người Ma tộc và Yêu tộc có thể hòa hảo như lúc

ban đầu, quả thực là một chuyện vui.

Dù sao, khoảng thời gian qua đã khiến mọi người vô cùng phiền não.

Bây giờ thấy được kết cục viên mãn, trong lòng ai cũng rất vui mừng.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, ở một nơi khác, Hoa Linh cũng không biết tại sao, ở Ma giới vẫn luôn ổn, nhưng đột nhiên lại mắc bệnh nặng.

Uyển Châu trong lòng lo lắng vô cùng.

Nàng vội vàng báo chuyện này cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên biết chuyện, cũng vội vã đi tìm Hoa Linh, sau đó bắt mạch chẩn trị cho nàng.

Trong quá trình chẩn trị, Diệp Thiên mới phát hiện bệnh nặng của Hoa Linh không phải vì mắc bệnh, mà vì nàng căn bản không thể tiếp tục ở lại Ma giới, có lẽ là vì không thể chịu đựng được mọi thứ ở đây.

Ma Vương lúc đó cũng biết chuyện này, cảm thấy đã là chuyện xảy ra trên địa bàn của mình, thì bất kể thế nào cũng phải chữa khỏi cho Hoa Linh, nếu không cũng không biết phải giúp Diệp Thiên thế nào, dù sao hắn cũng đã giúp mình.

Ma Vương kiểm tra xong mới phát hiện ra nguyên nhân là do thể chất của Hoa Linh căn bản không thể ở lại Ma giới.

Vì vậy, ông đã dùng pháp lực của mình rót vào cơ thể Hoa Linh, từ đó thay đổi thể chất của nàng.

Chương 1622

Sau khi Ma Vương truyền pháp lực vào cơ thể Hoa Linh, mọi thứ đều trở lại bình thường.

Hoa Linh cũng dần dần có chuyển biến tốt.

Vì thể chất thay đổi, nàng sẽ cần một khoảng thời gian để dung hợp, như vậy mới có thể thích nghi tốt hơn với cuộc sống ở Ma giới.

Nhưng hiện tại có pháp lực của Ma Vương rót vào cơ thể, Hoa Linh hoàn toàn không còn những triệu chứng như trước nữa.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng yên tâm hơn rất nhiều, nếu không thật sự rất lo lắng, sợ nàng xảy ra chuyện gì, như vậy hai người cũng sẽ tự trách.

Vì vậy, Diệp Thiên đối với Ma Vương cũng vô cùng cảm kích.

"Ma Vương, lần này thật sự rất cảm ơn ngài, đã ra tay chữa bệnh cho Hoa Linh.

Dù sao, nếu không có ngài, nàng cũng không thể nào hồi phục nhanh như vậy." Ma Vương lại cảm thấy Diệp Thiên nói vậy có chút khách sáo, dù sao mọi người cũng chỉ giúp đỡ lẫn nhau thôi.

Bây giờ chuyện này xảy ra ở Ma giới, nếu thực sự có chuyện, với tư cách là Ma Vương, trong lòng ông cũng không vui vẻ gì.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng lựa chọn rời đi.

Hai người đã ở Ma tộc một thời gian khá dài, có những việc cần phải làm, bây giờ chuyện này đã kết thúc, cũng là lúc nên để họ đi làm việc khác.

Nhưng trong lúc rời đi, không ngờ lại gặp phải sự mai phục của Yêu tộc trên đường.

Nhưng những cuộc mai phục này đối với Diệp Thiên và Uyển Châu mà nói, căn bản không có tác dụng gì.

Bây giờ điều duy nhất Diệp Thiên lo lắng là hành động của Yêu tộc rốt cuộc là sao, bởi vì rõ ràng trước đó mọi vấn đề đã được giải quyết rõ ràng.

Những người mai phục ở đây bây giờ rốt cuộc là để làm gì?

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải làm rõ chuyện này, nếu không sẽ mãi mãi không thể yên ổn.

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu đến Yêu tộc, họ cũng nhận được tin tức, bèn vội vàng tiến đến, và tiếp đãi hai người rất chu đáo.

"Thật không ngờ hai vị lại có thể đến vào lúc này, thật sự rất vui, cũng đặc biệt hoan nghênh hai vị đến đây làm khách.

Nếu có chỗ nào chiêu đãi không chu đáo, mong đừng trách." Thanh Linh vẫn luôn không ngừng giao tiếp với Diệp Thiên, cũng biết hắn là người như thế nào.

Trong lúc tiếp đãi, Diệp Thiên và Uyển Châu cũng rất tò mò, Yêu Vương rốt cuộc đang ở đâu, vì Yêu tộc lớn như vậy mà chỉ có một mình Thanh Linh ra tiếp đãi, nên tự nhiên có chút đáng ngờ.

Diệp Thiên bèn mở miệng hỏi Thanh Linh: "Đúng rồi, đã lâu không thấy Yêu Vương, lẽ nào ngài ấy đi làm việc khác rồi sao?

Không có ở Yêu tộc à?" Diệp Thiên luôn cảm thấy chuyện này dường như có điểm rất đáng ngờ, nên lúc đó liền hỏi.

"Là thế này, Yêu Vương hiện đang ngủ say, nên không tiện gặp mặt.

Nếu có chuyện gì, cứ nói với ta, ta nhất định sẽ làm cho các ngươi.” Diệp Thiên lần này muốn tìm Yêu Vương, nếu không gặp được ông ta, vậy thì có rất nhiều chuyện không thể giải quyết được.

Hắn cảm thấy đi tìm Yêu Vương cũng không có gì không ổn.

Đúng lúc này, đột nhiên Thanh Âm cũng không biết tại sao lại mắc bệnh nặng.

Sau khi Yêu tộc biết chuyện này, liền bắt đầu gây ra một trận chiến loạn, vì tất cả yêu tộc đều có chung suy nghĩ.

Thanh Linh thấy tình hình khẩn cấp như vậy, cả người có chút suy sụp, vì không ngờ sự việc lại xảy ra đột ngột như vậy.

Lúc đó, nàng chỉ có thể tìm người giúp đỡ, nếu không Yêu tộc bây giờ chắc chắn sẽ đại loạn.

“Diệp Thiên, lần này chỉ cầu xin ngươi cứu Thanh Âm.

Cũng không biết tại sao, đột nhiên nàng lại mắc bệnh nặng, tất cả mọi người đều đã chẩn trị cho nàng, nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra đáp án, nên hy vọng ngươi có thể ra tay giúp đỡ.” Diệp Thiên thấy Thanh Linh lo lắng như vậy, cũng biết chuyện này nhất định rất nghiêm trọng, nếu không nàng không thể nào vội vã như thế.

Chương 1623

Hắn bèn theo nàng đến nơi Thanh Âm đang ở.

Sau khi chẩn trị một phen, hắn mới biết nguyên lai Thanh Âm không phải mắc bệnh nặng, mà là bị trúng độc.

Diệp Thiên thấy Thanh Âm trúng độc, nếu không cứu chữa kịp thời, tính mạng của nàng chắc chắn sẽ nguy hiểm.

Vì vậy, Diệp Thiên nói với người nhà của nàng: "Triệu chứng này không phải là bệnh nặng, mà là bị người hạ độc.

Theo tình hình này, bây giờ muốn giải độc cho nàng, ta cũng không có đan dược trong tay, nên bây giờ phải lên trời tìm Thái Thượng Lão Quân." Diệp Thiên nói xong, vội vàng lên trời, vì biết chuyện này không thể trì hoãn, tuyệt đối không thể lãng phí thời gian.

Nếu chậm trễ dù chỉ một giây, Thanh Âm cũng có thể mất mạng.

Vì vậy, hắn cũng vội vã đi tìm Thái Thượng Lão Quân xin đan dược.

"Thái Thượng Lão Quân, lần này ta đến đây là vì có người cần cấp cứu, ta biết ở đây có rất nhiều tiên đan.

Cho nên hy vọng ngài có thể giúp đỡ, hoặc xem xét một chút, vì chuyện này liên quan đến yêu cầu của ta, nên mới bất đắc dĩ đến đây." Diệp Thiên lúc đó đã nói rõ ý định của mình với Thái Thượng Lão Quân, hy vọng ông có thể giúp giải quyết khó khăn trước mắt.

Thái Thượng Lão Quân luôn là một người rất sáng suốt.

Sau khi hỏi rõ ngọn ngành câu chuyện, ông cũng đồng ý giúp đỡ Diệp Thiên.

“Yên tâm đi, thuốc gì ở đây ta cũng có.

Ngươi đã mở lời, ta sao có thể không đồng ý.

Vừa hay ta có một viên tiên đan, ngươi có thể mang về cho nàng ấy uống, sau đó có thể loại bỏ toàn bộ độc tố.” Thái Thượng Lão Quân cũng rất tò mò, rốt cuộc Yêu tộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có người trúng độc, hơn nữa còn là một công chúa.

Vì vậy, ông muốn hỏi rõ toàn bộ câu chuyện.

Ông bèn hỏi về tình hình của Yêu tộc.

Diệp Thiên lúc này không thể nói rõ tình hình Yêu tộc cho ông biết, nên chỉ có thể che giấu.

Bởi vì có những chuyện một khi nói ra, sẽ gây ra rắc rối lớn cho Yêu tộc.

Cho nên Diệp Thiên không thể nói thật.

Dù sao Thái Thượng Lão Quân đang ở trên trời, nếu ông biết những chuyện trên Yêu tộc, chắc chắn sẽ báo cáo với Ngọc Đế.

Vì để che giấu chuyện này, Diệp Thiên chỉ có thể che đậy mọi thứ.

Nhưng dù Diệp Thiên không nói thật, Thái Thượng Lão Quân vẫn đem chuyện này báo cáo với Thiên Đế.

Thiên Đế sau khi nghe những lời của Thái Thượng Lão Quân, liền có một ý nghĩ, đó là thu phục Yêu tộc.

Bởi vì vốn dĩ Thiên giới không muốn đối địch với bất kỳ ai, đồng thời cũng biết nếu có thể thu phục Yêu tộc về Thiên giới, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

Nhưng nếu tiếp tục để họ ở đó, có lẽ một ngày nào đó cũng sẽ trở thành tai họa.

Bây giờ Thiên Đế biết Yêu tộc có hiện tượng nội loạn, vậy thì phải nhanh chóng dẹp loạn.

Như vậy mới có thể đảm bảo mọi hoạt động của Yêu tộc.

Vì vậy, Thiên Đế không nói hai lời, trực tiếp phái quân đội của mình đi dẹp loạn.

Quân đội do Thiên Đế phái đi mạnh hơn rất nhiều so với những kẻ gây loạn trong Yêu tộc.

Trong lúc giao tranh, những người của Yêu tộc căn bản không có cửa thắng.

Vì vậy, họ đã bị quân đội thu phục.

Chương 1624

Tình cảnh mà Yêu tộc đang đối mặt cũng rất khó khăn, nên tất cả các yêu tướng cũng bắt đầu lần lượt đầu hàng, vì không muốn mất mạng oan uổng.

Thanh Linh khi biết chuyện này, trong lòng vô cùng không cam tâm.

Yêu tộc là Yêu tộc, nàng không cam tâm bị Thiên giới thống trị.

Nếu một khi bị Thiên giới thống trị, vậy thì cả Yêu tộc sẽ đổi chủ.

Bất kể là ai, e rằng cũng không muốn thấy cảnh tượng như vậy.

Nhưng bây giờ Thanh Linh thật sự không có cách nào, vì dựa vào năng lực của nàng, nếu đi đối đầu với Thiên giới, căn bản không thể có bất kỳ chiến thắng nào.

Thanh Linh tuy không thích chiến tranh, nhưng cũng không hy vọng yêu tộc của mình bị Thiên Đế khống chế.

Nếu một khi bị khống chế, Yêu tộc sau này sẽ không có chỗ đứng.

Nhưng bây giờ lại không có cách nào thay đổi chuyện trước mắt, trong lòng chỉ có chút đau khổ không nguôi.

Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, cũng vội vàng lên trời tìm Thiên Đế, không ngừng khuyên giải: "Thiên Đế, lần này mong ngài nhanh chóng thu hồi tất cả binh lính về.

Yêu tộc bây giờ đã dẹp yên nội loạn rồi.

Sau này không thể xảy ra chuyện gì khác nữa, dù sao bây giờ vẫn còn có Yêu Vương." Diệp Thiên tự nhiên có thể khuyên Thiên Đế, nhưng ông ta lại có cách nghĩ khác.

Nếu thực sự thu phục Yêu tộc về tay mình, sau này sẽ không còn vùng đất vô chủ nữa.

Vì vậy, hắn cũng hy vọng Thiên Đế có thể làm theo lời mình, bởi vì như vậy đối với cả ông ta và Yêu tộc đều là một chuyện tốt.

Nhưng Thiên Đế đã đưa ra lựa chọn như vậy, tuyệt đối sẽ không vì một câu nói của ai đó mà thay đổi.

Diệp Thiên vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của Thiên Đế, nhưng cuối cùng câu trả lời của ông ta cũng khiến hắn bất lực.

"Ta hiểu rồi, sở dĩ ta phái binh đi thống trị Yêu tộc, chẳng qua là để bảo vệ Yêu Vương.

Bây giờ Yêu Vương đang ngủ say, mà cứ không ngừng xảy ra chuyện rối loạn, nên ta làm vậy chẳng qua là vì ông ta, không phải vì lợi ích của mình." Thiên Đế đã nói hết những gì cần nói, bởi vì nếu ông ta muốn hay làm như vậy, căn bản không có gì không ổn.

Diệp Thiên cũng cảm thấy, nếu Thiên Đế đã có ý định như vậy, vậy thì phải cố gắng nhanh chóng đánh thức Yêu Vương.

Chỉ cần Yêu Vương còn khỏe mạnh đứng trước mặt mọi người, vậy thì Thiên Đế muốn bảo vệ cũng không thể nào được nữa.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên trở về Yêu tộc, liền đánh thức Yêu Vương dậy.

Không chỉ vậy, hắn còn đuổi hết tất cả thiên binh đi.

Lúc này, Yêu Vương tuy đã được đánh thức, nhưng thân thể vô cùng suy yếu.

Diệp Thiên đột nhiên nghi ngờ, Yêu Vương mà hắn đang thấy lúc này, căn bản không phải là bản thể, mà là phân thân.

Ở một diễn biến khác, Thanh Linh và Thanh Âm, hai người liên

tục bị ám hại, chuyện này cũng khiến mọi người trong lòng nảy sinh nghi ngờ, bao gồm cả sự sợ hãi đặc biệt, bởi vì Yêu tộc trên dưới hiện tại thật sự bất ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật sự là rắn mất đầu.

Mọi người đều không biết phải làm sao, nhưng vấn đề trong lòng mọi người đều là mong Yêu Vương nhanh chóng trở về.

Bởi vì các yêu thần cảm thấy nếu Yêu Vương có thể trở về, Yêu tộc có thể sẽ ngày càng lớn mạnh như trước, cũng sẽ không bị ai bắt nạt.

Hiện tại, vấn đề mà mọi người đang đối mặt không ngừng xuất hiện, khiến mọi người thật sự đau khổ không nguôi.

Họ cũng hy vọng nguyện vọng của mình có thể sớm thành hiện thực.

Bất kể khi nào ông trở về, trong lòng tất cả yêu thần, vĩnh viễn đều vô cùng hạnh phúc.

Bởi vì khoảng thời gian gần đây, những chuyện xảy ra ở Yêu tộc thật sự quá nghiêm trọng.

Chương 1625

Thanh Linh và Thanh Âm đã bí mật giấu Yêu Vương đi, không cho ông xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Nhưng khi thấy tất cả Yêu tộc bắt đầu lần lượt yêu cầu Yêu Vương ra mặt chủ trì công đạo, nếu Yêu Vương bây giờ không xuất hiện, cũng sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết.

Vì vậy, hai tỷ muội không còn cách nào khác, đành phải mời Yêu Vương giả lên triều, trước tiên ổn định những chuyện trong triều, sau đó mới tính tiếp.

Nhưng không ngờ, Yêu Vương giả quả thực đã xuất hiện trước mặt các yêu thần, nhưng vì trước đó vẫn luôn phản kháng, nên đã bị ngộ sát.

Thanh Linh và Thanh Âm cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Sau khi người Yêu tộc thấy Yêu Vương bị giết, trong lòng ai cũng rất đau buồn, nhất định phải bắt hai người họ.

Nhưng lúc đó Thanh Linh và Thanh Âm đã sớm trốn thoát, vì không thể nào ngồi chờ chết ở đó, càng không thể để họ bắt được.

Một khi bị bắt về sẽ là tội chết.

Trong quá trình truy bắt, Yêu tộc hiện tại đã hạ lệnh truy nã, nhất định phải bắt hai người họ về để tế điện Yêu Vương.

Lúc này, ở một nơi khác, Diệp Thiên đã gặp Yêu Vương trong cung.

Bởi vì trong quá trình đánh thức trước đó, Diệp Thiên đã sớm phát hiện đó chỉ là một phân thân, nên căn bản không để ý.

Hiện tại khi thấy Yêu Vương xuất hiện ở đây, Diệp Thiên cũng đã đưa Thanh Linh và Thanh Âm lên Thiên giới.

Bởi vì chuyện này cuối cùng cũng phải đến lúc mới có thể giải quyết, nhưng hiện tại những gì hắn thấy đã sớm nằm trong dự liệu của mình.

Ở một diễn biến khác, Yêu Vương sau khi biết chuyện này, cũng vội vàng phái sứ giả đi đòi lại hai người.

Ông ta biết hai người hiện đang ở Thiên giới, nếu nhanh chóng giao ra, thì sẽ không có chuyện gì.

Nhưng nếu không giao ra, Yêu Vương cũng sẽ không bỏ qua.

Thiên Đế sau khi biết chuyện này, cảm thấy đã có liên quan đến Diệp Thiên, vậy thì hỏi cũng không có ý nghĩa gì.

Vì vậy, khi Thiên Đế gọi Diệp Thiên đến trước mặt, ông cũng hỏi ngay trước mặt sứ giả.

"Diệp Thiên, ngươi có biết hai người đó ở đâu không?

Hiện tại Yêu Vương phái sứ giả đến đòi người, nếu ngươi biết họ ở đâu, hãy nhanh chóng giao ra, như vậy sẽ không gây ra những phiền phức không cần thiết." Thiên Đế tự nhiên muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu Diệp Thiên, bởi vì bất kể chuyện này có liên quan đến hắn hay không, tóm lại chuyện này nhất định đã gây ra rắc rối.

Trong lúc đó, Thiên Đế cũng hy vọng Diệp Thiên có thể cho sứ giả một câu trả lời hài lòng.

Nhưng Diệp Thiên đã đưa họ lên Thiên giới, vậy thì tuyệt đối không thể nào cứ thế thẳng thắn nói ra mọi chuyện.

Vì vậy, Diệp Thiên đã từ chối sứ giả.

Bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên đều đã chuẩn bị

tâm lý, cảm thấy chuyện đó cũng sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi, nên có những chuyện trong lòng đã trở thành định số, bất kể thế nào cũng sẽ không, bất kể ai cũng không thể thay đổi được.

Thanh Linh và Thanh Âm sau khi trải qua những chuyện này, liền đi du lịch nhân gian, vì hiện tại cũng không có nơi nào tốt hơn để đi.

Có lẽ trong quá trình du lịch ở phàm gian, có thể giúp họ tích lũy một số kinh nghiệm.

Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, cũng cảm thấy nếu hai người họ thực sự muốn đến phàm gian, cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy, hắn liền nói với họ: "Nếu hai tỷ muội muốn đến phàm gian, cũng là một chuyện tốt.

Vừa hay ta cũng có việc khác phải làm, nên chúng ta dừng lại ở đây, mỗi người một ngả." Trong quá trình ở chung với hai tỷ muội, Diệp Thiên cũng biết tính tình và bản tính của họ, cũng biết họ có việc phải làm, nên không cần thiết phải ngăn cản.

Hiện tại Diệp Thiên cũng có việc khác, nên mọi người sau khi chào tạm biệt nhau, cũng lần lượt rời đi.

Thanh Linh và Thanh Âm trên đường đi, gặp một con Kim Chim Đại Bàng đang tranh đấu với một con ngân xà.

Chương 1626

Thấy Kim Bằng dường như không thể đấu lại ngân xà, họ liền ra tay cứu giúp.

Bởi vì họ cảm thấy Kim Chim Đại Bàng đã dốc hết sức lực, cũng không phải là đối thủ của ngân xà.

Nếu không giúp nó, e rằng bây giờ đã sớm bị ngân xà cắn bị thương.

Vì vậy, Thanh Linh đã lựa chọn ra tay giúp đỡ, hy vọng có thể thuận lợi giúp nó thắng một trận.

May mà Thanh Linh ra tay rất kịp thời, nên đã giúp Kim Bằng Điểu thắng được một trận.

Ngân xà thấy tình hình có chút không ổn, cũng vội vàng bỏ chạy.

Dù Kim Bằng Điểu hiện tại hoàn toàn ở thế thượng phong, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một vị thần tiên, và bắt nó đi, vì muốn thu nó làm môn hạ.

Nhưng đối với Kim Chim Đại Bàng, điều này thực sự quá bất công.

Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, liền vội vàng thả Kim Chim Đại Bàng đi, vì tuyệt đối không thể để thần tiên làm hại nó.

Dù không quen biết gì với Kim Chim Đại Bàng, nhưng Diệp Thiên biết cách làm của vị thần tiên này, căn bản không có ý định buông tha.

Vị thần tiên sau khi biết chuyện, cảm thấy Diệp Thiên thực sự có chút lo chuyện bao đồng, làm chuyện như vậy mà không hề thương lượng với mình, tự ý làm.

Vì vậy, vị thần tiên liền tìm Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi rốt cuộc có ý gì?

Ta và ngươi không thù không oán, tại sao lại thả Kim Bằng Điểu đi?

Ngay cả một lời chào hỏi cũng không có, chẳng phải có chút quá đáng lắm sao?” Diệp Thiên từ trước đến nay làm việc đều như vậy, tuyệt đối sẽ không vì ai mà thay đổi cách nghĩ của mình, cũng không sợ ai tìm mình gây phiền phức.

Ngay khoảnh khắc thấy Kim Bằng Điểu bị thần tiên bắt, hắn đã muốn thả nó đi, cũng biết vị thần tiên này tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua.

Vì vậy, hai người một lời qua một lời lại, cứ thế giao thủ.

Diệp Thiên tuyệt đối không thể để thần tiên được như ý, nhưng vị thần tiên cũng vậy, vì vô cùng căm hận Diệp Thiên lo chuyện bao đồng, thả Kim Chim Đại Bàng đi.

Lần này nhất định phải cho hắn nếm mùi lợi hại, nếu không hắn thực sự coi mình như một con mèo bệnh.

Hai người không ai nhường ai.

Diệp Thiên từ trước đến nay chưa bao giờ coi vị thần tiên kia ra gì, nên lần tranh đấu này cũng tuyệt đối không thể buông tay, vì chuyện mình làm mình sẽ chịu trách nhiệm, không cần phải nói dối hay che đậy.

Khinh Âm lúc đó thấy vậy cũng lựa chọn giúp đỡ, vì bất kể chuyện này rốt cuộc ai đúng ai sai, cũng chắc chắn phải giúp Diệp Thiên vượt qua mọi chuyện.

Vị thần tiên lúc đó vô cùng tức giận, vì cảm thấy mục đích lần này

không đạt được, tất cả đều do Diệp Thiên.

Hắn cũng biết hiện tại Diệp Thiên có người giúp, nếu muốn triệt để đánh bại hắn, căn bản không có khả năng.

Vì vậy, vị thần tiên nói với hắn: "Chuyện hôm nay sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, ngươi cứ chờ đấy.

Chỉ cần sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay, nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá cho những gì ngươi đã làm hôm nay." Trong lúc nói, vị thần tiên vô cùng căm hận Diệp Thiên và người giúp đỡ bên cạnh là Thanh Âm.

Sau khi rời đi, hắn để lại tên mình là Tử Thiên rồi rời khỏi đó.

Thanh Linh và Thanh Âm sau khi đánh bại ngân xà, cũng lấy được nội đan, sau đó pháp lực bắt đầu không ngừng tăng cường, đối với hai người quả thực là một chuyện tốt.

Sau khi pháp lực tăng cường, hai người liền lần lượt rời đi.

Ở một nơi khác, Thiên Đế cũng không ngừng phái người đi tìm Thanh Linh và Thanh Âm, vì trước đó không biết họ đã rời đi lúc nào.

Chuyện này đối với ông cũng vô cùng quan trọng, nên lúc đó hy vọng có thể phái người đi, nhanh chóng tìm được hai người.

Chương 1627

Nhưng vẫn luôn không có tin tức gì, căn bản không có động tĩnh gì.

Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, cũng đã nói chuyện với Thiên Đế: "Thiên Đế không cần phải tốn công sức điều động quân đội đi tìm Thanh Âm và Thanh Linh nữa, vì hai người họ đã sớm được ta thả đi rồi.

Bây giờ đi tìm cũng đã muộn, vì họ đã đi xa rồi." Diệp Thiên biết mình nói vậy, Thiên Đế trong lòng chắc chắn cũng không vui, nhưng dựa vào hắn cũng không thể làm gì.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người nhút nhát.

Có những chuyện đã làm, nhất định sẽ gánh chịu mọi hậu quả, nên căn bản không lo lắng Thiên Đế sẽ truy cứu trách nhiệm.

Diệp Thiên nói xong, cũng rời đi, vì cảm thấy việc mình làm không có gì sai.

Nên không cần thiết phải giải thích với ai hay thế nào, nhưng cái gì cần nói rõ thì phải nói rõ.

Đúng lúc này, Tử Thiên lại một lần nữa tấn công lén Diệp Thiên.

Nhưng dựa vào thực lực của hắn, nếu muốn đối đầu với Diệp Thiên, căn bản không có cơ hội thắng, chỉ là một kẻ tiểu nhân như vậy, cứ nghĩ dùng cách tấn công lén là có thể đánh bại Diệp Thiên.

Nhưng hiện tại mọi chuyện không hề dễ dàng như hắn tưởng.

Bởi vì Diệp Thiên đã phát giác có chút không ổn, nên trực tiếp chế phục Tử Thiên, căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể cho hắn biết rõ thực lực, không thể có bất kỳ sự chống cự nào.

Tử Thiên tuy bị Diệp Thiên bắt được, nhưng trong lòng vĩnh viễn không cam lòng, cũng không phục.

Nếu có một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ tiếp tục động thủ với Diệp Thiên, tuyệt đối không để hắn được như ý.

Nhưng với tình hình hiện tại, điều này vô cùng bất lợi cho hắn.

Tuy Diệp Thiên không thể làm gì hắn, nhưng cũng tuyệt đối không dễ dàng tha cho hắn.

Bởi vì hắn hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của Diệp Thiên, Diệp Thiên đã sớm liệt hắn vào danh sách kẻ thù.

Lúc đó, dù Tử Thiên có nói những lời tổn thương nhiều hơn nữa, cũng không thể khiến Diệp Thiên thả hắn đi.

Diệp Thiên tuy cảm thấy không đến mức phải giết, nhưng những việc mờ ám hắn đã làm, cũng nhất định phải cho hắn biết cái gì gọi là hậu quả thực sự.

Uyển Châu lúc đó cũng biết chuyện này, cảm thấy Tử Thiên trước đây thực sự có chút quá đáng, vì bất kể thế nào, cũng nên đường đường chính chính đi so tài với người khác, chứ không phải tấn công lén ở đây.

Tuy bây giờ không thành công, nhưng bất kể thế nào, với tư cách là một thần tiên mà làm như vậy cũng có chút đáng khinh.

Vì vậy, Uyển Châu liền nói với Thiên Đế: "Thiên Đế hãy xem vị thần tiên này đi, rốt cuộc làm việc kiểu gì vậy?

Chuyện có lớn lao gì đâu, mà lại đi tấn công lén người khác sau lưng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự làm nhục uy danh của Tiên giới.

Cho nên hy vọng ngài có thể căn cứ vào những việc hắn đã làm mà trừng phạt, nếu không chuyện này ta cũng tuyệt đối không bỏ qua." Nhưng Thiên Đế tự nhiên không nghe những lời nàng nói, huống hồ thần tiên này thuộc về hồng nhân bên cạnh Thiên Đế.

Vì vậy, ông ta trăm phương ngàn kế bao che.

Lúc đó, Uyển Châu và Diệp Thiên trong lòng cũng rất hiểu rõ, Thiên Đế từ trước đến nay không phải là người được người khác kính ngưỡng, vì mỗi khi gặp bất kỳ chuyện gì, ông ta vĩnh viễn sẽ bảo vệ người bên cạnh mình.

Cho nên chuyện này cứ thế cho qua.

Ngày hôm sau, Tử Thiên lại một lần nữa mang Kim Bằng Điểu ra khoe khoang.

Diệp Thiên cũng thấy cảnh tượng như vậy, nhưng không ngờ Tử Thiên lại ngang nhiên làm càn, ngay trước mặt Diệp Thiên bắt nạt Kim Chim Đại Bàng, chẳng qua là muốn cho hắn một đòn phủ đầu.

Bởi vì Diệp Thiên có thể thả nó một lần hai lần, thì Tử Thiên cuối cùng cũng có thể bắt Kim Chim Đại Bàng về.

Chương 1628

Lúc đó, Diệp Thiên thấy cảnh này, thật sự vô cùng tức giận.

Hắn cảm thấy Tử Thiên tự cho mình là cao ngạo, nếu Thiên Đế cứ không ngừng bao che cho hắn, vậy thì Diệp Thiên chỉ có thể tự mình trừng phạt.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể xả được cơn giận trong lòng.

Vì vậy, Diệp Thiên liền bắt đầu tranh giành Kim Chim Đại Bàng với Tử Thiên.

Sau khi giành được Kim Chim Đại Bàng, Diệp Thiên cũng đưa nó về phủ của mình.

Lúc đó, Kim Chim Đại Bàng do bị Tử Thiên ngược đãi nên mới bị thương.

Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải lên núi đến chỗ Lão Quân trộm tiên đan, sau đó mang về cho Kim Chim Đại Bàng ăn, như vậy mới có thể giúp thân thể nó nhanh chóng hồi phục.

Bởi vì Diệp Thiên dường như có duyên phận rất lớn với Kim Chim Đại Bàng, mỗi lần nó xuất hiện trước mặt, hắn đều có thể cứu sống nó.

Cho nên Kim Chim Đại Bàng trong lòng cũng vô cùng cảm kích Diệp Thiên, hết lần này đến lần khác cứu mình, không tiếc bất cứ giá nào, nên trong lòng thật sự vô cùng cảm tạ.

Tuy chuyện này đã qua, nhưng Tử Thiên trước nay vẫn luôn là một thần tiên như vậy.

Lúc đó, để dâng lễ cho Vương Mẫu, hắn đã chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Trong lúc chọn lựa, Vương Mẫu thật sự vô cùng vui mừng, vì đó là thứ bà thích nhất.

Hiện tại Tử Thiên dâng lên thứ này, thật sự khiến bà trong lòng vô cùng vui vẻ.

Uyển Châu vốn đã chướng mắt cách làm người của Tử Thiên, không ngờ hắn lại dùng chiêu này.

Lúc đó, thấy bà vui mừng như vậy, nàng liền bắt đầu không ngừng chế giễu: "Ngươi nghĩ dâng chút đồ cho Vương Mẫu là có thể có được hảo cảm của bà sao?

Thật sự sai lầm lớn, người như ngươi mà cũng làm được chuyện như vậy." Dù sao nàng vẫn luôn cảm thấy những gì Tử Thiên nói đều là tự lừa dối mình, đặc biệt là cách hắn đối xử với Diệp Thiên, nên căn bản không coi trọng.

Trong lúc bị chế giễu, Tử Thiên cũng không hề buông tha Uyển Châu, vì chuyện trước đó vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Lúc đó, Tử Thiên không hề lãng phí lời nói với nàng.

"Nguyên lai, chuyện lần trước ta chưa tính sổ với ngươi, không ngờ lần này ngươi lại dám chế giễu ta.

Xem hôm nay ta có cho ngươi biết tay không.

Thật không biết Mã Vương Gia rốt cuộc có mấy mắt, hôm nay không có ai cứu được ngươi đâu." Tử Thiên lúc đó căn bản không có ý định buông tha Uyển Châu, phải bắt nàng chịu trách nhiệm cho những gì đã nói.

Vì vậy, hắn hiện nguyên hình là một con báo hoa và làm Uyển Châu bị thương.

Uyển Châu cũng không ngờ mình lại bị đối xử như vậy, nên lúc đó

nàng bị thương, chỉ có thể vội vàng rời đi.

Khi Uyển Châu mang thương trở về, vừa hay Diệp Thiên nhìn thấy.

“Uyển Châu, rốt cuộc là chuyện gì?

Ai đã làm nàng bị thương thành ra thế này?

Nói cho ta biết, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng, tuyệt đối không thể để kẻ đó tiêu dao ngoài vòng pháp luật.” Diệp Thiên một bên chữa trị cho Uyển Châu, một bên không ngừng tìm hiểu tình hình.

Khi biết chuyện này là do Tử Thiên làm, trong lòng thật sự vô cùng tức giận.

Bởi vì hắn hết lần này đến lần khác không ngừng khiêu khích hắn và những người bên cạnh, nên bất kể thế nào cũng không thể tha cho hắn.

Diệp Thiên sau khi xử lý xong mọi chuyện bên cạnh Uyển Châu, lại một lần nữa tìm Tử Thiên.

“Ngươi dám làm hại Uyển Châu, đây là báo ứng ngươi đáng phải nhận.

Chương 1629

Cho nên hôm nay cũng đừng trách ta ra tay ác độc, không ai cứu được ngươi đâu." Diệp Thiên nói xong, liền đánh Tử Thiên trở về nguyên hình.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ, không có bất kỳ ai bảo vệ hắn nữa, vậy thì hôm nay Diệp Thiên phải bắt hắn trả giá, ai bảo hắn dám làm hại Uyển Châu, và còn làm nàng bị thương.

Tử Thiên tự nhiên không phải là đối thủ của Diệp Thiên, nên sau khi bị đánh trở về nguyên hình, không còn nhiều pháp thuật nữa.

Diệp Thiên lúc đó đặc biệt chế tạo một cái lồng, nhốt Tử Thiên lại.

Bởi vì những việc hắn đã làm, tuyệt đối không thể tha thứ.

Diệp Thiên từ đầu đã chuẩn bị mọi thứ.

Bất kỳ ai muốn làm hại Uyển Châu, hắn tuyệt đối không cho phép, huống hồ là một thần tiên, Thiên Đế cũng không thể nào buông tha.

Sau khi bắt được Tử Thiên, hắn cũng không hề đối xử hay dùng hình với y, bởi vì chỉ cần nhốt lại, y sẽ không thể làm hại người khác nữa.

Nếu không phải vì y chọc giận Diệp Thiên, hắn cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Tất cả mọi chuyện đều là do y tự chuốc lấy, làm người không có đạo đức.

Nếu y có thể yên tĩnh ở một chỗ, Diệp Thiên cũng không thể đối xử như vậy.

Chuyện này lan truyền rất nhanh, trong chớp mắt đã đến tai Thiên Đế.

Vốn dĩ Thiên Đế vẫn luôn che chở cho Tử Thiên, nên lần này nghe tin Diệp Thiên bắt được y, ông cũng bắt đầu sắp xếp các thần tiên khác đi cứu.

"Bây giờ thần tiên Tử Thiên đã bị Diệp Thiên bắt đi rồi.

Trước đây giữa họ có nhiều bất hòa, nhưng ta cứ nghĩ chuyện đó đã qua, không ngờ hai người lại có oán hận sâu như vậy.

Ta không tiện ra mặt hòa giải, nên hy vọng các ngươi có thể nhanh chóng cứu y từ tay Diệp Thiên về." Thiên Đế trước đó đã bao che một lần, Tử Thiên cũng biết Diệp Thiên trong lòng chắc chắn rất tức giận.

Nếu lần này lại ra mặt, chắc chắn hắn cũng không đồng ý.

Vì vậy, ông đã ra lệnh cho các thần tiên khác đi xem có thể cứu y ra không.

Các thần tiên sau khi biết chuyện, cũng làm theo lời Thiên Đế, vội vàng đi thực hiện việc này.

Khi mọi người đến phủ của Diệp Thiên, liền đến nói chuyện.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên đã sớm đoán được ý đồ của họ, bèn đuổi tất cả đi.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ đã bắt được Tử Thiên, tuyệt đối không thể thả y ra nữa.

Người như y, sau khi thả ra chắc chắn sẽ lại đi gây rối.

Cho nên nhốt y ở địa bàn của mình mới có thể ngăn chặn mọi hành động.

Sau khi đuổi các thần tiên kia đi, Diệp Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì bất kể là ai, dù là Thiên Đế, hôm nay cũng tuyệt đối không thể thả.

Cho nên không ai có thể thay đổi cách nghĩ của hắn.

Ở một nơi khác, Kim Chim Đại Bàng vẫn luôn rất sợ Tử Thiên, vì trước đó đã bị y làm hại.

Lần này khi gặp lại, trong lòng càng thêm cảm xúc.

Diệp Thiên cũng biết điều đó, bèn sắp xếp cho Tử Thiên đi chăm sóc Kim Chim Đại Bàng.

Bởi vì những chuyện này đều do một mình y gây ra, vậy thì nên do y đi chăm sóc Kim Chim Đại Bàng.

Chương 1630

Như vậy có lẽ có thể làm cho mối quan hệ giữa hai người hòa hoãn một chút, từ đó Kim Chim Đại Bàng cũng sẽ không còn sợ hãi nữa.

Nhưng mọi chuyện dường như không hề đơn giản như Diệp Thiên dự đoán.

Trong lúc Kim Chim Đại Bàng được Tử Thiên chăm sóc, y đã lén nhổ lông của nó.

Khi Diệp Thiên biết chuyện này, lại một lần nữa giáo huấn y.

Bởi vì hắn bảo y chăm sóc Kim Chim Đại Bàng, không hy vọng nó bị tổn thương thêm nữa.

Lần này y lại nhổ lông của nó, Diệp Thiên tuyệt đối không thể dung thứ.

Trong lúc huấn thị, lời lẽ của hắn cũng vô cùng sắc bén, muốn cho Tử Thiên biết những sai lầm y đã phạm, đều không thể bù đắp được.

Nếu tiếp tục tái phạm, có thể sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc hơn.

Tử Thiên trước đây cũng có nhiều điều không phục, vì dù sao y cũng là một thần tiên, bị Diệp Thiên la mắng, không ngừng huấn thị, đổi lại là ai, e rằng trong lòng cũng sẽ có chút không cam lòng.

Nhưng bây giờ đã trở thành tù nhân, căn bản không có năng lực chống cự, nên lúc đó chỉ có thể vui vẻ chấp nhận.

Bởi vì có những chuyện là như vậy, khi không còn sức để phản kháng, vậy thì chỉ có thể nghe theo số phận.

Diệp Thiên sau khi huấn thị xong, cũng rời đi.

Đúng lúc này, Kim Chim Đại Bàng cũng lén bay ra khỏi phòng.

Diệp Thiên không biết chuyện này, nhưng trong lúc tìm kiếm mới biết.

Nguyên lai Kim Chim Đại Bàng cả đời chưa từng chào hỏi ai, cứ thế rời đi.

Lúc đó, vì sợ nó gặp nguy hiểm, Diệp Thiên cũng vội vã dẫn theo người đi tìm.

Bất kể Kim Chim Đại Bàng bây giờ đi đâu, Diệp Thiên nhất định phải tìm nó về.

"Tử Thiên, bây giờ nhân gian đang có hồng thủy, nhiều dân chúng vô tội như vậy chắc chắn không chịu nổi cú sốc này, nhất định phải cứu tất cả mọi người ra.

Nếu không, mọi người nhất định sẽ bị trận hồng thủy này nhấn chìm." Diệp Thiên thật sự không ngờ nhân gian lại xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy, cũng không biết hồng thủy hình thành từ đâu.

Lúc đó, để bảo toàn tất cả dân chúng không bị thương hại, hắn chỉ có thể để Tử Thiên đi cứu người.

Nhưng lại phát hiện không chỉ có hồng thủy, mà ở đó còn có ôn dịch hoành hành.

Nếu một người một khi bị nhiễm ôn dịch, chắc chắn sẽ chết, vì hiện tại căn bản không có thuốc tốt hơn để chữa trị sự lây lan của ôn dịch.

Tử Thiên sau khi biết một loạt vấn đề, căn bản không muốn ở lại nhân gian.

Bất kể là thần tiên hay phàm nhân, gặp phải ôn dịch, e rằng ai cũng không thể ở lại đó.

Diệp Thiên biết trận ôn dịch này nhất định là do Ôn Thần gây ra.

Nếu tìm được y, đuổi y đi, thì dân chúng ở đó sẽ không bị hại sâu.

Diệp Thiên vội vàng đi tìm.

Không lâu sau đã tìm được Ôn Yêu, bèn đuổi y đi.

Bởi vì ôn dịch bất kể xuất hiện ở đâu, tất cả dân chúng chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Diệp Thiên tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra bên cạnh mình.

Để bảo vệ mọi thứ, Diệp Thiên chỉ có thể làm như vậy.

Chương 1631

Sau khi đuổi Ôn Yêu đi, ở một nơi khác, bản thể của Tử Thiên cũng bị dân chúng đuổi đi.

Bởi vì mọi người chỉ cảm thấy sự xuất hiện của y giống như một con yêu ma quỷ quái.

Dân chúng không biết thân phận thật sự của y, nên đã hiểu lầm.

Nhưng bất kể thế nào, Tử Thiên vốn không muốn ở lại nhân gian, nên khoảnh khắc bị đuổi đi, trong lòng tự nhiên cũng vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng không cần phải ở lại đây, vì nơi nào cũng nguy hiểm, bất kể là ai cũng không thể giống như Diệp Thiên.

Lúc đó, Diệp Thiên căn bản không biết ở đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì hắn vẫn luôn tập trung vào Ôn Yêu, nên không rõ chuyện bên phía bản thể của Tử Thiên, chỉ biết rằng y đang đi cứu tất cả phàm nhân, hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc mọi chuyện.

Lúc Diệp Thiên quay về thì không thấy Tử Thiên đâu cả, trong lòng bèn dấy lên nghi vấn, rốt cuộc nó đã đi đâu.

Vì vậy, hắn bắt đầu đi tìm Tử Thiên khắp nơi.

Trên đường, Diệp Thiên gặp phải một chuyện vô cùng kỳ lạ, có một đám quan binh muốn tàn sát cả một huyện thành, nhưng hắn không biết rõ nguyên nhân.

Để tìm hiểu rõ ngọn ngành, Diệp Thiên không tiện dùng thân phận thật để đối mặt.

Thế nên, hắn tìm một nơi, biến thành một đạo sĩ rồi tiến lên ngăn cản.

“Các vị quan gia, người dân trong thành đều là những người bình thường, tại sao lại muốn làm hại họ?

Chuyện này thật sự có chút không ổn.” Diệp Thiên dĩ nhiên biết, với thân phận đạo sĩ, nếu đi khuyên can thì chưa chắc đã đạt được kết quả mong muốn, nhưng dù thế nào đi nữa, một khi đã gặp phải chuyện này, Diệp Thiên nhất định phải làm rõ mọi vấn đề, như vậy mới có thể bảo vệ tất cả mọi người khỏi bị tổn hại.

Bởi vì hiện tại hắn không biết đám quan binh này định làm gì, phụng mệnh của ai mà làm ra chuyện như vậy, nên Diệp Thiên bằng mọi giá phải điều tra cho rõ.

Nhưng đám quan binh này dường như vô cùng ngang ngược, hoàn toàn không xem Diệp Thiên ra gì, cũng chẳng thèm nghe những lời hắn nói.

Cho rằng hắn đang ở đây gây rối, một tên quan binh nói với Diệp Thiên: “Tên đạo sĩ thối tha này cút đi đâu thì cút, các quan gia đang làm việc, ngươi tốt nhất đừng có nói nhiều lời thừa thãi.” “Chuyện này không liên quan đến ngươi, nếu không muốn rước họa sát thân thì khuyên ngươi một câu, mau rời khỏi đây đi.” Diệp Thiên đã nói hết lời, hy vọng đám quan binh này có thể dừng tay, nhưng chúng vẫn cố chấp hành động, vì vậy hắn không còn cách nào khác.

Hắn chỉ đành ra tay trừng trị.

Thực ra, Diệp Thiên chỉ cần dùng một pháp thuật đơn giản là có thể xử lý toàn bộ đám quan binh, nhưng hắn không làm vậy.

Để cho đám quan binh này biết rõ sự lợi hại của mình, hắn bắt đầu không ngừng trừng trị chúng.

Lúc đó, trong cơn hồng thủy có một con Lý Ngư Tinh xuất hiện, khiến mọi người vô cùng kinh hãi vì không biết chuyện gì đang xảy ra,

bởi con Lý Ngư Tinh này có thể ăn thịt người.

Vì vậy, Diệp Thiên lại một lần nữa hóa trang thành một người đánh cá, xuống dòng nước lũ để câu cá.

Nếu Diệp Thiên muốn bắt gọn con Lý Ngư Tinh này thì quả thực không tốn chút sức lực nào.

Sau khi câu được nó, Diệp Thiên liền bắt nó đi tìm Tử Thiên giúp mình, vì hiện tại hắn vẫn không biết Tử Thiên rốt cuộc đã đi đâu, tìm lâu như vậy mà vẫn chưa thấy.

Nếu Lý Ngư Tinh có thể giúp đỡ, Diệp Thiên cũng có thể tha cho nó.

Lý Ngư Tinh biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Thiên, nếu chống cự thì chẳng có lợi lộc gì, nên nó liền đồng ý giúp Diệp Thiên đi tìm Tử Thiên.

Chuyện đã định như vậy, tuyệt đối sẽ không có gì thay đổi, nên Diệp Thiên cũng yên tâm giao việc này cho nó.

Mặc dù Diệp Thiên đã giao việc này cho Lý Ngư Tinh, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên tâm, nên hắn cũng không ngừng tự mình tìm kiếm.

Việc tìm kiếm Tử Thiên có thể sẽ mất một khoảng thời gian, nhưng dù tốn bao nhiêu công sức, Diệp Thiên cũng phải tìm cho bằng được.

Nếu để nó ở lại nhân gian, cũng sẽ gây ra phiền toái.

Nếu không phải vì vẻ ngoài của nó quá mức khiến người ta không chịu nổi, thì cũng đã không bị dân chúng xua đuổi.

Lúc nó ở trong một thôn trang ven đường, cũng bị người dân vô cùng chán ghét.

Chương 1632

Họ đuổi nó đi, không chừa lại chút đường sống nào.

Lúc đó Tử Thiên thực sự rất bất lực, nó ở lại đây cũng không có ý định hại ai, không hiểu sao dân chúng lại đối xử với nó như vậy.

Hết cách, Tử Thiên chỉ có thể chuyển đến sống trong rừng sâu, vì thực sự không còn nơi nào để đi.

Giờ phút này, nó cảm thấy mình giống như một kẻ cô độc, phiêu bạt khắp nơi, không có một chốn an thân.

Nhưng dù sao đi nữa, ở trong rừng vẫn tốt hơn là bị xua đuổi khắp nơi.

Ở một diễn biến khác, Diệp Thiên vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của Tử Thiên.

Từ miệng một số người dân, hắn nghe nói trong thôn trang có một con báo hoa xuất hiện nhưng đã bị đuổi đi, Diệp Thiên đoán chắc chắn đó là Tử Thiên.

Nhưng hiện tại nó lại đi đâu thì không ai biết, vì vậy hắn vội vàng dẫn theo Lý Ngư Tinh đi tìm, nhất định phải tìm thấy nó trong thời gian ngắn nhất.

Diệp Thiên cảm thấy nếu Tử Thiên thực sự xuất hiện ở nơi này thì chắc chắn không đi xa được, vì nó không còn nơi nào để đi.

Nếu nó ở gần đây thì nhất định sẽ tìm thấy.

Thêm vào đó, có Lý Ngư Tinh bên cạnh, nếu nó đánh hơi được mùi thì chắc chắn sẽ tìm ra.

Mọi chuyện dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp

Thiên.

Khi hắn dẫn theo Lý Ngư Tinh, nó bắt đầu tỏa ra mùi hương.

Tử Thiên ngửi thấy mùi hương liền đi theo phương hướng đó.

Nhưng nó không gặp được Diệp Thiên, mà khi đang bỏ trốn thì bị Diệp Thiên tóm gọn.

Lúc đó, nó thực sự có chút hối hận.

Vì đã không đề cao cảnh giác hơn một chút, bây giờ muốn chạy cũng không được.

"Bây giờ người cần tìm ta đã giúp ngươi tìm rồi, không thể tha cho ta một mạng sao?" Lý Ngư Tinh lúc đó không ngừng hỏi Diệp Thiên.

Việc cần làm nó đã làm, đều làm theo lời hắn nói, nếu không thả nó đi, Lý Ngư Tinh thật sự không biết phải làm sao.

Nhưng Diệp Thiên cũng là người rất giữ chữ tín, nếu sau này Lý Ngư Tinh không hại người nữa, hắn cũng có thể thả nó đi, vì vậy nó phải hứa một điều.

"Yên tâm đi, sau khi trải qua chuyện này, ta đã hiểu được nên làm thế nào, sau này nhất định sẽ tạo phúc cho dân chúng, tuyệt đối không làm hại ai nữa." Sau khi Lý Ngư Tinh nói xong, Diệp Thiên cũng thả nó đi, vì hắn cũng là người nói lời giữ lời.

Diệp Thiên nhìn thời gian, vội vàng đưa Tử Thiên trở về Thiên giới.

Vì ở lại phàm gian đã quá lâu, Diệp Thiên hy vọng có thể nhanh chóng trở về, như vậy Tử Thiên cũng sẽ không gây ra chuyện gì nữa.

Việc quay về Thiên giới cũng cần một khoảng thời gian.

Trong khi đó, ở một nơi khác, Uyển Châu đang vô cùng nhàm chán, ở lại Thiên giới dường như chẳng có việc gì để làm.

Thêm vào đó Diệp Thiên lại không ở bên cạnh, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, vì vậy Uyển Châu quyết định đi tìm Hằng Nga chơi.

Nàng biết bên cạnh Hằng Nga có một con Thỏ Ngọc, nếu chơi với nó thì có thể giết thời gian.

Uyển Châu vốn có một tâm hồn trẻ con, mỗi khi cảm thấy buồn chán, nàng sẽ đi tìm bạn bè chơi, như vậy mới có thể tiêu khiển được.

Nhưng lúc đó, Tử Thiên vừa được đưa về Thiên đình, vừa nhìn thấy Thỏ Ngọc liền muốn ăn thịt nó.

Thỏ Ngọc không kịp phản ứng, đã bị nó bắt giữ.

Khi Hằng Nga biết Thỏ Ngọc bị mất, cả người nàng gần như suy sụp.

Chương 1633

Con thỏ đó vẫn luôn ở bên cạnh nàng, chưa bao giờ thất lạc, lần này không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu không thấy nó quay về, Hằng Nga vô cùng lo lắng.

Đúng lúc này, Uyển Châu đến tìm, thấy tâm trạng Hằng Nga có vẻ không tốt, liền hỏi: "Sao vậy?

Sao trông nàng có vẻ không vui, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Nếu có chuyện gì, cứ nói với ta, chỉ cần ta có thể giúp được, nhất định sẽ dốc toàn lực." Lúc đó Uyển Châu không biết tình hình thế nào, nhưng trong lúc nói chuyện với Hằng Nga, nàng mới biết con Thỏ Ngọc đáng yêu nhất bên cạnh nàng đã bị mất.

Vì vậy, Uyển Châu cũng giúp Hằng Nga cùng đi tìm.

Nếu Thỏ Ngọc ở Thiên giới thì không thể chạy đi đâu xa được, không thể nào mất được.

Nhưng nhìn thấy Hằng Nga lo lắng như vậy, nàng cũng không đành lòng, bèn cùng nàng đi khắp Thiên giới tìm kiếm.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng phát hiện Tử Thiên có chút kỳ lạ, nhưng không biết nó đã lén bắt Thỏ Ngọc của Hằng Nga.

Mãi đến khi theo dõi nó, hắn mới biết được nguyên nhân.

Sau khi Diệp Thiên tìm thấy Thỏ Ngọc, hắn liền hỏi Tử Thiên: "Không phải ngươi lại tái phạm bệnh cũ rồi chứ, con Thỏ Ngọc này rốt cuộc là sao, không phải là của Hằng Nga sao?" "Tại sao nó lại xuất hiện ở đây, tốt nhất là khai thật với ta, nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi." Diệp Thiên rất hiểu Tử Thiên là người như thế

nào, nếu chuyện này không liên quan đến nó thì tuyệt đối không thể nào.

Nhưng đầu óc nó lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

Vốn dĩ nó định ăn thịt Thỏ Ngọc, nhưng đã bắt giữ rồi, bây giờ nhiều người đang tìm kiếm như vậy, dù thế nào nó cũng không thể nói ra sự thật.

Vì vậy, nó vẫn tiếp tục giả vờ không biết với Diệp Thiên, vì chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi mọi nghi ngờ.

Nếu nó không thừa nhận, Diệp Thiên cũng không có cách nào.

Diệp Thiên dĩ nhiên biết Tử Thiên là người thế nào, dù nó có giả vờ không biết gì đi nữa, chuyện này cũng không thể thoát khỏi liên quan đến nó.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ đã tìm thấy Thỏ Ngọc, hắn biết Hằng Nga nhất định sẽ rất lo lắng cho sự an toàn của nó, vì vậy việc quan trọng nhất bây giờ của Diệp Thiên là nhanh chóng trả Thỏ Ngọc lại.

Sau khi trả Thỏ Ngọc về, Hằng Nga thấy nó quay lại, trong lòng dĩ nhiên vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi thấy nó bị thương nhẹ, lòng nàng lại vô cùng đau xót, vì con thỏ đó vẫn luôn ở bên cạnh nàng, chưa bao giờ bị thương.

Lần này không biết là ai đã làm hại nó, vì vậy Hằng Nga vô cùng tức giận, nói: "Rốt cuộc là ai đã làm ngươi bị thương thành ra thế này, nếu ta tìm được kẻ đó, nhất định phải dạy dỗ hắn một trận, phải để hắn trả giá cho việc làm hại ngươi, nhất định phải tìm ra hung thủ." Giờ phút này, Hằng Nga vô cùng căm phẫn, nếu không tìm ra hung thủ, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Lúc đó, Uyển Châu đã sớm đoán được chuyện này có liên quan

đến Tử Thiên.

Vốn dĩ nàng đã có chút không ưa nó, lần này nếu Hằng Nga biết là nó làm, nhất định sẽ trừng phạt nặng, vì vậy Uyển Châu nói với Hằng Nga: "Hằng Nga, chắc nàng cũng đoán được ai đã làm Thỏ Ngọc bị thương ra thế này rồi, hay là ta đưa nàng đến đó." "Chuyện này có liên quan đến Tử Thiên, nó vẫn luôn làm những chuyện như vậy." Mặc dù trước đó nó vẫn luôn chối bay chối biến rằng chuyện này không liên quan đến mình, nhưng dù sao cũng đã tìm thấy Thỏ Ngọc ở chỗ nó, nên chắc chắn là nó.

Sau khi Uyển Châu nói xong, nàng liền đưa Hằng Nga đến chỗ Tử Thiên.

Khi Tử Thiên thấy họ đến, nó biết chắc là vì chuyện của Thỏ Ngọc, nhưng dù thế nào nó cũng không thừa nhận chuyện này có liên quan đến mình.

Vì vậy, nó vẫn tiếp tục giả vờ giả vịt.

Uyển Châu vốn đã không ưa những việc làm của nó, nên lúc đó cũng không ngừng lăng mạ nó.

Nàng cho rằng chuyện này phải được giải quyết, đồng thời cũng để tránh lần sau.

Diệp Thiên ở nơi khác biết được chuyện này, nhưng hắn không biết nguyên nhân sự việc nên không ra mặt, cố ý không xuất hiện.

Hằng Nga ở đó một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy Diệp Thiên đâu, cảm thấy ở lại cũng không cần thiết, nên đã chọn rời đi.

Ở một diễn biến khác, Tử Thiên bị Hằng Nga mắng mỏ và lăng mạ, trong lòng vô cùng tức giận.

Nó cũng biết đi tìm Diệp Thiên nhưng không tìm thấy, nên khi thấy Hằng Nga rời đi, nó vội vàng đi mách lẻo với Diệp Thiên về

những việc Hằng Nga đã làm.

Chương 1634

Nó nghĩ rằng Diệp Thiên sẽ đòi lại công bằng cho mình.

Vốn dĩ là nó làm, nhưng lại giả vờ không biết gì.

Nếu Hằng Nga không có bằng chứng chắc chắn, cũng không thể nào đến đó mắng nó được.

Vì vậy lúc đó Uyển Châu và Hằng Nga đang cùng nhau trút giận, nên mới đối xử với Tử Thiên không chút khách khí, nhưng nó lại luôn là kẻ ác đi mách lẻo trước.

Thực ra trong lòng Diệp Thiên còn hiểu rõ hơn bất kỳ ai về ngọn ngành của cả sự việc.

Nếu chuyện này không liên quan đến Tử Thiên, thì Uyển Châu và Hằng Nga không thể nào đến hỏi tội.

Chắc chắn họ đã nắm được điều gì đó nên mới đến.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không muốn làm to chuyện.

Khi thấy Tử Thiên đến mách lẻo, Diệp Thiên cũng giả vờ đi mắng Hằng Nga.

“Hằng Nga này thật quá đáng, chuyện gì cũng chưa làm rõ đã vô cớ đi dạy dỗ người khác, không phải là quá đáng lắm sao, nếu đã như vậy.” “Bất kể thế nào ta cũng phải trút giận giúp ngươi, vậy ngươi mau dẫn Hằng Nga ra đây, nếu Hằng Nga xuất hiện, ta nhất định sẽ báo thù.” Lời nói của Diệp Thiên khiến Tử Thiên trong lòng vô cùng vui mừng, vì nó cảm thấy kế hoạch đã thành công.

Trong lúc nói chuyện với Diệp Thiên, nó rõ ràng đang nói dối.

Nó nghĩ rằng Diệp Thiên không hề nhận ra, vì nếu nó không làm,

Hằng Nga không thể nào đến tìm hỏi, cũng không thể mắng nó.

Vì vậy, chuyện này chắc chắn có nguyên nhân.

Tử Thiên liền làm theo lời Diệp Thiên đi dẫn Hằng Nga ra, nhưng sau khi dẫn Hằng Nga ra, Diệp Thiên lại mãi không xuất hiện.

Rõ ràng đã nói xong, chỉ cần nó tìm Hằng Nga ra, Diệp Thiên sẽ xuất hiện để mắng nàng, nhưng dường như không giống như kế hoạch trước đó.

Lúc đó, Hằng Nga thấy Tử Thiên thì vô cùng tức giận.

Chuyện trước đó vừa mới kết thúc, bây giờ lại gọi nàng ra, cũng không nói rõ là để làm gì.

Vì vậy, Hằng Nga lại một lần nữa mắng mỏ nó, lần này còn nặng nề hơn, không chừa cho nó chút mặt mũi nào.

Nếu là người khác, chắc đã có cái hố nào cũng chui xuống rồi.

Bởi vì Hằng Nga khi tức giận thực sự không nể nang gì, nàng cảm thấy đối với một kẻ như Tử Thiên, dùng những lời lẽ như vậy đã là nể mặt lắm rồi.

Tử Thiên vốn đã tức giận khi bị Hằng Nga mắng, lần này lại bị chửi rủa không ngừng.

Vì vậy, nó thực sự đã bị chọc giận, bèn lén lút đến Quảng Hàn Cung, trộm Thỏ Ngọc đi, vì nó muốn cho Hằng Nga một bài học.

Trong lòng Hằng Nga, Thỏ Ngọc quý giá hơn bất cứ thứ gì.

Nếu Thỏ Ngọc bị mất, chắc chắn sẽ khiến nàng rối loạn.

Khi Hằng Nga biết Thỏ Ngọc bị trộm, điều đầu tiên nàng nghi ngờ chính là Tử Thiên, vì nàng không hề kết oán với ai, chỉ có Tử Thiên hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của nàng.

Vì vậy, Hằng Nga cảm thấy chuyện này phải có một cái kết, nếu không cho Tử Thiên biết tay, sau này không biết nó còn làm ra chuyện gì nữa.

Ngay cả Thỏ Ngọc bên cạnh nàng nó cũng dám động đến, vì vậy nàng liền đi tìm Diệp Thiên.

Hằng Nga không phải là người không biết điều, nếu chuyện này không liên quan đến Tử Thiên, nàng tuyệt đối không thể nào cứ bám riết không tha.

Vì vậy hôm nay, nàng nhất định hy vọng Diệp Thiên có thể làm chủ cho mình, giải quyết chuyện này.

“Diệp Thiên, hôm nay ta tìm ngươi, chắc ngươi cũng biết ý đồ của ta.

Lần trước ta tìm, ngươi cố tình trốn tránh, nhưng lần này ngươi nhất định phải làm chủ cho ta.” “Tử Thiên đã trộm Thỏ Ngọc đi, nếu chuyện này ngươi không quản, vậy thì ta tuyệt đối sẽ không tha cho nó, vì vậy hôm nay ta nói rõ với ngươi.” “Hy vọng ngươi có thể nhanh chóng xử lý chuyện này.” Giờ phút này, Hằng Nga thực sự vô cùng sốt ruột, vì dù sao Thỏ Ngọc đối với nàng cũng đã luôn ở bên cạnh nàng tại Quảng Hàn Cung.

Chương 1635

Nếu nó bị mất hoặc bị thương, lòng Hằng Nga chắc chắn không thể nào yên, và nàng tuyệt đối sẽ không tha cho Tử Thiên.

Bây giờ nàng biết Diệp Thiên là người như thế nào, nếu hắn có thể ra mặt thì dĩ nhiên là một chuyện tốt, nhưng nếu không giải quyết được, Hằng Nga cũng sẽ dùng cách của mình.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên nhận lời, hắn cũng vội vàng đi tìm Tử Thiên để hỏi chuyện này rốt cuộc có phải do nó làm hay không.

"Tử Thiên, hôm nay Hằng Nga tìm ta, Thỏ Ngọc lại bị người ta trộm mất, vậy chuyện này có liên quan đến ngươi không?" Diệp Thiên lúc đó giả vờ như không biết gì, rồi đi hỏi Tử Thiên, nhưng nó vẫn tiếp tục giả vờ, cho rằng chuyện này không liên quan đến mình.

Nó nói mình chưa bao giờ thấy Thỏ Ngọc của Hằng Nga, cho rằng Hằng Nga đang tìm cớ gây sự với mình.

Mặc dù Thỏ Ngọc bị Tử Thiên bắt và làm bị thương, nhưng lúc đó nó vô cùng lanh lợi, nhân lúc Tử Thiên không có ở đó, nó đã lén lút mang thương tích bỏ trốn.

Khi Tử Thiên biết chuyện này, nó cũng vội vàng đi tìm, vì nó đã khó khăn lắm mới bắt được Thỏ Ngọc, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát như vậy.

Nhưng trong lúc truy đuổi, nó đã bị Diệp Thiên chặn lại.

Thực ra trong lòng Diệp Thiên biết rõ hơn bất kỳ ai về ngọn ngành của sự việc.

Nếu cứ kéo dài như vậy, chắc chắn sẽ gây thù với Hằng Nga, vấn đề cũng sẽ rất khó giải quyết.

Ở một diễn biến khác, một vị tiên nữ nhìn thấy Thỏ Ngọc bị thương, liền vội vàng cứu nó, rồi đưa về Quảng Hàn Cung.

Sau khi Thỏ Ngọc được chữa trị tốt hơn, nó cũng đã quay về bên chủ nhân.

Nhưng Tử Thiên, sau khi bị Diệp Thiên chặn lại, trong lòng vẫn còn nhiều bất mãn, nên đã lén lút bỏ trốn trong đêm.

Diệp Thiên vốn nghĩ rằng Tử Thiên có thể sửa đổi, nhận ra mình sai, có thể thừa nhận lỗi lầm, nhưng không ngờ nó không những không thừa nhận sai, mà còn lén lút bỏ trốn.

Vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối không thể dung túng nó nữa.

Hắn đã sớm nhìn thấu mọi hành động nhỏ của nó.

Vì vậy, trong lúc nó đang bỏ trốn, hắn đã bắt được nó và đưa đến Quảng Hàn Cung cho Hằng Nga, vì hắn phải cho nàng một lời giải thích.

Nếu ngay từ đầu Tử Thiên có thể ăn năn hối cải, thì Diệp Thiên cũng sẽ không đẩy sự việc đến mức này.

Vì vậy, tất cả đều là do nó không làm tốt mọi việc, nên mới có kết cục như ngày hôm nay.

Hằng Nga vốn đã không ưa những việc làm của Tử Thiên, lại thêm việc nó liên tiếp thách thức giới hạn của mình, nên khi Diệp Thiên đã giao nó vào tay mình, Hằng Nga không thể tự ý dùng hình phạt riêng hay làm gì khác.

Chuyện này phải được báo lên cho Vương Mẫu Nương Nương ở Thiên đình.

Nàng hy vọng Vương Mẫu có thể biết được mọi chuyện, nên đã vội vàng đến gặp Vương Mẫu Nương Nương và nói: “Vương Mẫu

Nương Nương, thần không muốn gây phiền phức cho người, nhưng nếu trong Thiên đình xuất hiện một vị thần tiên như vậy, thì sau này cả Thiên đình sẽ bị nó làm cho náo loạn không yên." "Vì vậy lần này, người nhất định phải nghiêm trị nó, nếu không Tử Thiên này thực sự quá quắt, tự ý đến Quảng Hàn Cung trộm Thỏ Ngọc, làm nó bị thương vô số lần." "Nó còn ở đó không ngừng giả vờ như mình không làm gì, vì vậy chuyện này thần đã không thể nhịn được nữa, cần người đứng ra làm chủ." Bản thân Hằng Nga cảm thấy Tử Thiên là một kẻ làm nhiều điều ác, nếu tiếp tục ở lại Thiên giới, nó chỉ có thể làm mọi chuyện rối tung lên, hoàn toàn không có lợi ích gì.

Sau khi Vương Mẫu biết chuyện, bà cũng cảm thấy phải nghiêm trị, nếu không sau này sẽ có những vị thần tiên khác làm loạn, lúc đó thực sự sẽ rất khó quản lý.

Vì vậy, Tử Thiên đã bị Vương Mẫu Nương Nương đày xuống phàm trần.

Sau khi chuyện này được giải quyết, Hằng Nga trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Nếu không, với những việc làm của nó, nàng thực sự không biết làm thế nào mới có thể tiêu tan cơn giận trong lòng.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể thấy nó phải chịu quả báo, trong lòng nàng thực sự vui mừng khôn xiết.

Đương nhiên, ở một diễn biến khác, Thiên Đế cũng giao cho Diệp Thiên một nhiệm vụ, đó là cử hắn đến Bán Nguyệt Sơn để đoạt lấy một chiếc hộp báu.

Chiếc hộp báu này dường như vô cùng quan trọng đối với Thiên Đế.

Sau khi Diệp Thiên nhận nhiệm vụ, hắn và Uyển Châu cùng nhau

lên đường đến Bán Nguyệt Sơn.

Trên đường đi, Uyển Châu vẫn luôn tò mò, vì không hiểu tại sao Thiên Đế lại giao cho họ một nhiệm vụ như vậy, cũng không biết nhiệm vụ lần này đối với họ sẽ như thế nào.

Chương 1636

Uyển Châu vốn là một người rất ham chơi, nhưng nàng cũng biết có những việc khi làm phải đề cao cảnh giác.

Như vậy mới có thể đảm bảo không xảy ra sai sót.

Diệp Thiên dẫn nàng đi nhanh chóng.

Mặc dù Diệp Thiên cũng không biết Thiên Đế bảo mình lấy chiếc hộp báu đó để làm gì, bên trong có thứ gì, nhưng mệnh lệnh của ngài tuyệt đối không thể làm trái.

Vì vậy, hai người cũng vô cùng tò mò, nhưng dù sao cũng phải tìm được thứ đó, như vậy mới có thể biết bên trong có gì.

Sau khi hai người đến Bán Nguyệt Sơn, họ không gặp người canh gác nào, trực tiếp lấy được chiếc hộp báu từ hồ Tiền Nguyệt.

Khi Uyển Châu cầm chiếc hộp trên tay, nàng vô cùng tò mò, bèn mở ra, nhưng không ngờ bên trong có một con Phệ Thiên Cổ bay ra.

Uyển Châu lúc đó cũng ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bây giờ Phệ Thiên Cổ đã bay đi, đối với nàng đây cũng là một chuyện vô cùng bi thảm.

Người canh gác cũng không ngờ lại xảy ra một cảnh tượng không thể chịu nổi như vậy, nên lúc đó thực sự vô cùng lo lắng.

Người canh gác lúc đó thực sự không biết phải làm sao, nếu không tìm lại được thứ đó, chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Vì vậy, hắn liền cầu xin hai người, hy vọng họ có thể giúp một tay, vì dù sao chuyện này cũng là điều mà không ai muốn thấy.

Nếu có thể góp chút sức mọn, giải quyết được chuyện này thì

cũng không sao, hắn cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy sợ hãi, mọi người cũng sẽ không phải lo lắng nữa.

"Chuyện này ta thực sự bất lực, nên xin hai vị hãy giúp tìm lại Phệ Thiên Cổ." Người canh gác lúc đó đã nói hết những lời cần nói, cũng hy vọng Diệp Thiên có thể giúp một tay, vì không ai muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Đúng lúc này, không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn mất hết pháp lực rồi bắt đầu hôn mê.

Khi Phệ Thiên Cổ bay về phía Diệp Thiên, Diệp Thiên không hề nương tay, đánh bay nó đi.

Mọi chuyện dường như giống như mây khói thoảng qua.

Vì không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó Uyển Châu thấy chiếc hộp báu vẫn còn bên cạnh, nên đã quan sát kỹ một lượt.

Nàng phát hiện trong hộp có chữ, nên đã đọc những dòng chữ được ghi lại đó mới biết.

Hóa ra trên đó viết về việc Phệ Thiên Cổ có thể hấp thụ pháp lực.

Uyển Châu sau khi đọc xong, cảm thấy chuyện này dường như vô cùng nghiêm trọng, nếu không tìm được Phệ Thiên Cổ, có thể sẽ có những người khác vì thế mà bị hại.

Nếu nó thực sự dựa vào việc hấp thụ pháp lực của người khác để sống, vậy thì chỉ cần là người có pháp lực, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Diệp Thiên lúc đó cũng biết chuyện này dường như vô cùng nghiêm trọng, nhưng bây giờ phải nhanh chóng bắt được nó, như vậy mới có thể ngăn nó đi hại người khác.

Chẳng trách người canh gác trước đó đột nhiên mất hết pháp lực rồi hôn mê, có lẽ chính vì nguyên nhân của Phệ Thiên Cổ nên mới dẫn đến tình trạng hiện tại.

Nhưng trong khoảnh khắc đánh bay nó đi, Diệp Thiên vốn định bắt nó, nhưng không ngờ Phệ Thiên Cổ lại bay lên trời.

Vì vậy, Uyển Châu và Diệp Thiên trong lòng cũng vô cùng lo lắng, nếu nó bay lên Thiên giới, chắc chắn sẽ ra tay với các vị thần tiên.

Vì bây giờ không ai biết tình hình thế nào, nếu đối phó không kịp thời, chắc chắn sẽ bị nó làm hại sâu sắc.

Quả nhiên, mọi chuyện dường như đều diễn ra như dự liệu.

Sau khi Phệ Thiên Cổ đến Thiên giới, nó liền bắt đầu ra tay với các vị thần tiên, hấp thụ pháp lực của họ.

Nhiều vị thần tiên đã bị hại, nhưng không ai hiểu rõ tại sao.

Vì thứ này từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện ở Thiên giới, tại sao đột nhiên lại có mặt.

Chương 1637

Khi các vị thần tiên khác biết chuyện, họ sợ đến mức không dám ra khỏi cửa, không biết làm thế nào để giải đáp, càng không thể đối phó.

Vì chức năng hấp thụ pháp lực của Phệ Thiên Cổ thực sự vô cùng mạnh mẽ, không phải ai cũng có thể hóa giải được.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp Thiên giới, vì tất cả các vị thần tiên lần lượt bị hại.

Sau khi Thiên Đế biết chuyện, ngài lập tức ra lệnh cho người đi kiểm tra, mới biết là do Phệ Thiên Cổ xuất hiện nên mới làm hại nhiều vị thần tiên như vậy.

Thiên Đế cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng.

Nếu không nhanh chóng bắt nó lại, chắc chắn nó sẽ làm hại tất cả các vị thần tiên trên Thiên đình.

Vì chuyện này, Thiên Đế vô cùng tức giận, vội vàng ra lệnh cho người gọi Diệp Thiên đến.

Khi Diệp Thiên được Thiên Đế triệu kiến, hắn đã đoán chắc là vì chuyện này, nếu không Thiên Đế không thể nào biết hắn đã quay về.

Vì vậy, khi đứng trước mặt Thiên Đế, Diệp Thiên không nói một lời nào, hắn cũng biết lần này Thiên Đế nổi trận lôi đình chắc chắn là vì chuyện các vị thần tiên bị hại.

“Diệp Thiên, ngươi làm việc kiểu gì vậy?

Chuyện này trước đó ta không phải đã giao cho ngươi rồi sao?

Bây giờ không những không mang nó về, mà còn để nó tái họa các

vị thần tiên.” “Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn làm cho cả Thiên giới rối tung lên mới vui sao?

Lớn như vậy rồi mà một chút chuyện cũng làm không xong.” Thiên Đế vì chuyện này mà vô cùng tức giận, nên lúc trách mắng Diệp Thiên thực sự không chút nể nang, vì ngài cảm thấy sự việc phát triển quá nghiêm trọng.

Nếu không nhanh chóng tìm được Phệ Thiên Cổ, hậu quả thực sự không thể lường trước.

Diệp Thiên cũng biết lần này mình đã không làm tròn trách nhiệm, nên đã hứa với Thiên Đế: “Xin người yên tâm, con đã không làm tốt việc, con sẽ dùng thời gian ngắn nhất để hoàn thành, tuyệt đối sẽ không để ai bị thương nữa.” Vì vậy, Diệp Thiên đã nguyện ý dùng bản thân làm mồi nhử để bắt nó, vì nếu nó thích người có pháp lực, vậy thì không bằng để hắn lấy thân mạo hiểm, như vậy cũng có thể bắt được nó, trả lại bình an cho Thiên giới.

Sau khi Diệp Thiên nói xong liền rời đi, dùng bản thân làm mồi, nhưng không ngờ Phệ Thiên Cổ lại không dám động đến Diệp Thiên.

Vì nó biết thực lực của Diệp Thiên, nếu trước đó va chạm, nó cũng không thể nào có cơ hội chiến thắng, thay vì vậy, không bằng nhanh chóng tu dưỡng chính khí.

Vì vậy, Thiên Đế liền mang theo chiếc hộp báu, định đi bắt Phệ Thiên Cổ, nhưng không ngờ lại bị nó cắn bị thương.

Thiên Đế dường như đã coi thường Phệ Thiên Cổ, cho rằng trước đó đã nhốt nó trong hộp báu, chỉ cần dùng một chút sức là có thể bắt được.

Nhưng điều ngài vạn lần không ngờ tới là, chỉ bằng sức của một mình ngài thì không thể làm được gì, không những không bắt được nó

mà còn để nó trốn thoát.

Thiên Đế lúc đó thực sự vô cùng hối hận, không biết phải làm sao.

Nhìn Phệ Thiên Cổ trốn thoát, ngài liền đuổi theo, nhưng không ngờ nơi nó bay đến lại là nơi Vương Mẫu Nương Nương đang ở.

Thiên Đế càng thêm lo lắng.

Vì dù sao đi nữa, nếu chuyện này không thể giải quyết trong thời gian ngắn nhất, sau này muốn bắt lại Phệ Thiên Cổ sẽ vô cùng khó khăn.

Lần này Thiên Đế đã đả thảo kinh xà, Phệ Thiên Cổ cũng không còn xem ngài ra gì.

Vương Mẫu Nương Nương lúc đó đang nghỉ ngơi trong cung, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện đột ngột như vậy.

Khi thấy Phệ Thiên Cổ bay tới, bà ta vội vàng đẩy tỳ nữ ra ngoài, bảo họ đi ngăn cản.

"Mau đuổi thứ này ra ngoài cho ta, tuyệt đối không được để nó vào tẩm cung, như vậy sẽ làm hại ta, nếu ai không thể bắt được hoặc đuổi nó đi, nhất định sẽ bị trừng phạt." Vương Mẫu Nương Nương từ trước đến nay vẫn là một người như vậy, dù gặp phải chuyện gì, bà ta cũng sẽ đẩy những người bên cạnh ra trước, có nguy hiểm cũng nhất định không lùi bước.

Đúng lúc đó, Uyển Châu chứng kiến chuyện này, bèn đến bên cạnh Vương Mẫu Nương Nương, nhưng nàng vô cùng chán ghét cách làm của bà ta, không ngừng mắng mỏ: "Còn là Vương Mẫu Nương Nương nữa sao?

Gặp nguy hiểm thì đẩy tỳ nữ bên cạnh ra, không phải là nên tự mình ra đối phó, bảo vệ người bên cạnh sao?" "Thật khiến người ta khinh bỉ, là một Vương Mẫu Nương Nương, nên làm gương, không

phải là đẩy người khác ra, mặc kệ sống chết của họ.” Uyển Châu vốn đã biết Vương Mẫu Nương Nương là người như thế nào, nhưng vạn lần không ngờ trong tình huống cấp bách như vậy, bà ta lại có thể làm ra chuyện thế này.

Vì vậy, dù thế nào, nàng cũng không thể kìm nén cảm xúc của mình.

Chương 1638

Đúng lúc này, Phệ Thiên Cổ phát hiện ra Uyển Châu, bèn hấp thụ pháp lực của nàng.

Nhưng đúng lúc đó, Diệp Thiên nhân cơ hội nhốt nó vào hộp báu, vì Diệp Thiên đã hứa với Thiên Đế, nhất định phải bắt nó về.

Nếu không, sứ mệnh trên người không những không thể hoàn thành, mà còn có nhiều người hơn vì thế mà mất đi pháp lực, đồng thời bị thương.

Vì vậy, Diệp Thiên bằng mọi giá đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Mặc dù Diệp Thiên nghĩ rằng có hộp báu là có thể bắt được nó, nhưng không ngờ Phệ Thiên Cổ, do đã hấp thụ một lượng lớn pháp lực, đã trực tiếp phá vỡ hộp báu, rồi trốn sang Ma giới.

Điều này thực sự khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc, vì hắn cũng không ngờ nó lại có một chiêu như vậy.

Chuyện này lan truyền khắp Thiên cung, mọi người đều biết, những thứ bị phá hoại từ trước đến nay, tất cả đều do Phệ Thiên Cổ gây ra.

Vì vậy, Lý Tĩnh đã tình nguyện đến Ma giới để bắt Phệ Thiên Cổ về, vì chuyện này làm náo loạn cả Thiên giới, thực sự khiến mọi người không thể yên lòng.

Nếu không nhanh chóng bắt nó về, thì cả Thiên giới, và tất cả những nơi khác đều sẽ bị nó làm cho vô cùng hỗn loạn.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng theo Lý Tĩnh cùng đến Ma giới, vì nếu chỉ dựa vào sức của một mình Lý Tĩnh, muốn bắt được nó, có lẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Nếu Diệp Thiên có thể giúp đỡ, có lẽ chuyện này có thể được xử lý nhanh chóng hơn.

Bây giờ trong lòng Diệp Thiên đã có tính toán.

Phệ Thiên Cổ này trông có vẻ không có khả năng chống cự, nhưng tuyệt đối không thể xem thường, vì những việc nó đã làm bây giờ, khiến người ta không thể nào cứu vãn được.

Vì vậy, hai người đã nhanh chóng đến Ma giới, hy vọng có thể bắt được nó trong thời gian ngắn nhất, như vậy cũng có thể quay về Thiên đình để giao phó.

Trong chuyến đi đến Ma giới, Diệp Thiên hy vọng có thể đưa chuyện này vào kế hoạch, nhất định phải bắt được Phệ Thiên Cổ, nếu không Ma giới sau này cũng sẽ bị đại loạn.

Vì con Phệ Thiên Cổ này đi đến đâu là nơi đó bị tai họa, nên Diệp Thiên và Lý Tĩnh bây giờ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhất định phải bắt được nó, như vậy mới có thể bảo vệ bình an cho tất cả chúng sinh.

Mọi người cũng không thể vì một con Phệ Thiên Cổ mà làm cho Thiên giới náo loạn không yên, bây giờ nó lại chạy sang Ma giới, nên dù thế nào Diệp Thiên cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Lần trước bị Thiên Đế mắng, trong lòng hắn cũng vô cùng khó chịu, nên lần này nhất định phải bắt được nó.

Kể từ khi Phệ Thiên Cổ đến Ma giới, nó liền bắt đầu tàn phá nơi này.

Ma Vương sau khi biết chuyện, cũng biết rằng đối với Ma giới, đây thực sự là một chuyện không tốt, nên đã vội vàng sai Bồ Đề đi xử lý.

Vì Ma Vương luôn coi Ma cung còn quan trọng hơn cả sinh mệnh,

nếu Ma giới thực sự bị nó ô nhiễm, thì sau này thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ở một diễn biến khác, sau khi Lý Tĩnh và Diệp Thiên đến Ma tộc, họ liền trà trộn vào trong, biết được Phệ Thiên Cổ đã vào Ma cung, họ cũng vội vàng đi tìm Bồ Đề.

"Bồ Đề, lần này ta tìm ngươi, chắc ngươi cũng đoán được chuyện gì rồi, con Phệ Thiên Cổ này thực sự quá quắt." "Lúc trước nó làm cho Thiên giới không yên, bây giờ lại đến Ma giới, nếu không nhanh chóng bắt nó lại, hậu quả thực sự không thể lường trước." "Vì vậy lần này ta trực tiếp tìm ngươi, hy vọng có thể liên thủ, cùng nhau bắt nó." Diệp Thiên lúc đó vội vàng nói với Bồ Đề.

Vì chuyện này không thể trì hoãn, tuyệt đối không thể lãng phí thời gian.

Bồ Đề cũng làm theo lệnh của Ma Vương, nhất định phải hoàn thành chuyện này.

Vì vậy, hắn liền cùng Diệp Thiên và mấy người khác đi bắt Phệ Thiên Cổ.

Nhưng con Phệ Thiên Cổ này thực sự chết không đổi tính, mặc dù một đường chạy trốn, nhưng nó không chịu nổi sự truy kích của Diệp Thiên.

Vốn dĩ nó không muốn có bất kỳ sự dây dưa hay đánh nhau nào với Diệp Thiên, vì nếu đánh với Diệp Thiên, nó cũng không phải là đối thủ, nhưng với những người khác, Phệ Thiên Cổ chưa bao giờ sợ hãi.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy họ ở Ma cung, nó liền vội vàng rời đi, nhưng Diệp Thiên và Lý Tĩnh đã ra tay, vì lần này khó khăn lắm mới bắt được nó tại trận, làm sao có thể để nó trốn thoát như vậy.

Nếu bây giờ Diệp Thiên không bắt được nó, thì quay về Thiên

đình không thể nào giao phó với Ngọc Đế được.

Vì đã lấy thân mạo hiểm, nhất định phải hoàn thành chuyện này, nếu không thì tuyệt đối không phải là tính cách của Diệp Thiên.

Chương 1639

Lúc đó Phệ Thiên Cổ cũng thấy Diệp Thiên và Lý Tĩnh liên thủ, nếu đối kháng, nó hoàn toàn không thể thắng được, nên đã đường hoàng trốn thoát.

Vì chạy trốn mới là câu trả lời thỏa đáng nhất.

Nếu Phệ Thiên Cổ tiếp tục dây dưa ở đây, nó cũng không phải là đối thủ.

Như vậy chỉ lãng phí thời gian của nó, còn phải trả giá bằng cả tính mạng.

Vì vậy, để có thể bảo toàn tất cả, nó đã nhân lúc họ không phòng bị mà bỏ chạy.

Lúc đó, Diệp Thiên và Bồ Đề đang nói chuyện, không ngờ Lý Tĩnh cũng ở đây.

Lý Tĩnh lúc đó đã nhận ra Bồ Đề, bèn nói: "Bồ Đề, tại sao ngươi lại ở trong Ma giới?

Chẳng lẽ ta nhìn nhầm sao?

Chuyện này hoàn toàn không giống như mắt ta thấy." Lý Tĩnh vừa nói vừa nghi ngờ Bồ Đề, về thân phận hiện tại của y.

Rõ ràng y là người của Thiên giới, tại sao bây giờ lại trở thành một thành viên của Ma giới.

Điều này thực sự khiến ông có chút không hiểu, nên trong lúc hỏi, ông cũng muốn xác nhận lại những gì mình thấy có phải là thật không.

Nhưng Bồ Đề là người dám làm dám chịu, đối mặt với Lý Tĩnh, y không hề trốn tránh câu hỏi, cũng không có ý định lừa dối hay che

giấu gì.

Y cảm thấy một người bây giờ đã có sự thay đổi, đã không còn thuộc về Thiên giới nữa, nên dù hỏi gì thì trả lời nấy.

Bồ Đề là người không nói dối cũng không che đậy, vì có những chuyện đối với y không có gì là không thể nói.

Vì vậy, Bồ Đề đã rất thẳng thắn nói với Lý Tĩnh: "Ngươi không nhìn nhầm đâu, cũng không cần phải nghi ngờ Bồ Đề này, ta bây giờ đã rời khỏi Thiên giới rồi.

Trước đây ta đã phản bội, vậy thì đã sao." "Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, bây giờ ta thuộc về Ma giới, nên ngươi cũng không cần phải do dự nữa." Lý Tĩnh lúc đó vô cùng khâm phục Bồ Đề, dám thừa nhận mình đã phản bội Thiên giới.

Người như vậy quả thực rất hiếm.

Mỗi người đều có số mệnh riêng.

Rốt cuộc sẽ thuộc về phe nào, bây giờ Lý Tĩnh cũng không có cách nào, nếu đã là người của Ma giới, vậy thì cũng không cần phải truy cứu nữa.

Ở một diễn biến khác, Ma Vương biết Lý Tĩnh từ Thiên đình đến Ma tộc, liền vội vàng thiết yến chiêu đãi.

Ma Vương từ trước đến nay trong việc đối nhân xử thế đều làm rất chu đáo, không để người khác bắt bẻ được bất kỳ lỗi nào.

Nhưng suy nghĩ của Bồ Đề và Ma Vương hoàn toàn khác nhau.

Bồ Đề bây giờ muốn diệt khẩu Lý Tĩnh, vì ông ta biết y đã phản bội, lại còn đến Ma cung, nếu một khi bị người khác biết, hậu quả có thể sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Vì vậy, Bồ Đề đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không ngờ lại bị Diệp

Thiên ngăn cản.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy nên lấy đại sự làm trọng, nếu lúc này giết Lý Tĩnh, chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn của Thiên giới.

Họ nhất định sẽ truy tra việc này, lúc đó y cũng không thể thoát khỏi liên quan.

Vì vậy, Bồ Đề đã không làm như vậy, cũng làm theo lời Diệp Thiên.

Nhưng không ngờ Phệ Thiên Cổ lại một lần nữa xuất hiện.

Diệp Thiên và Lý Tĩnh biết chuyện vô cùng tức giận.

Không ngờ nó lại dám xuất hiện, nên hai người vội vàng đi bắt.

Lần này dù thế nào cũng không thể để nó chạy thoát.

Chương 1640

Nếu một khi nó lại chạy thoát, không biết nó sẽ đi đâu để tai họa người khác, nên lần này nhất định phải bắt được.

Suy nghĩ của Diệp Thiên và Lý Tĩnh hoàn toàn giống nhau.

Từ khi đến Ma tộc, họ vẫn luôn muốn nhanh chóng bắt Phệ Thiên Cổ quy án, như vậy có thể về báo công với Thiên Đế.

Nhưng hiện tại Phệ Thiên Cổ thực sự vô cùng xảo quyệt, mỗi lần trong tình huống quan trọng đều có thể để nó trốn thoát, điều này thực sự khiến họ vô cùng đau đầu.

Nhưng Bồ Đề lại khác, Bồ Đề trong phương diện này vô cùng có kiến giải, cũng biết Phệ Thiên Cổ vô cùng xảo quyệt, nên lúc nó rời đi, y đã sớm bố trí phòng bị.

Vì trong lòng y rất rõ, Phệ Thiên Cổ ở đây chưa hoàn toàn thi triển được kỹ năng hấp thụ pháp lực.

Nếu cứ như vậy rời đi, trong lòng nó chắc chắn có chút không cam lòng, nên y đã bố trí cạm bẫy ở đây, chỉ cần Phệ Thiên Cổ quay lại, chắc chắn sẽ trúng kế.

Vì vậy, mọi chuyện diễn ra đúng như Bồ Đề dự đoán, hoàn toàn nằm trong kế hoạch.

Khi Phệ Thiên Cổ quay lại, nó đã hoàn toàn bị mắc bẫy.

Lúc Diệp Thiên và Lý Tĩnh đến nơi Phệ Thiên Cổ đang ở, họ liền muốn bắt nó, nhưng phát hiện dù thế nào cũng không thể tiếp cận được nó.

Nhưng dù vậy, Lý Tĩnh vẫn không nản lòng, vì ông cảm thấy chuyện đã hứa, nhất định phải làm được.

Bất kể hôm nay phải trả giá đắt bao nhiêu, cũng phải bắt Phệ Thiên Cổ quy án, phải mang nó về, như vậy cũng có thể giao phó với Ngọc Đế, có thể giải quyết tất cả những sai lầm đã phạm phải.

Lúc đó, Lý Tĩnh liều mạng, cũng đã nhốt được con cổ trùng vào trong hộp báu.

Dù Phệ Thiên Cổ giãy giụa thế nào, dường như cũng không có tác dụng gì, vì nó lại bị nhốt vào trong hộp báu, nên Lý Tĩnh trong lòng vô cùng vui mừng.

Vốn dĩ ông nghĩ lần này có thể sẽ rất khó khăn, nhưng không ngờ lại có thể dễ dàng thu phục được nó như vậy.

Lần này cuối cùng cũng có thể quay về Thiên giới để báo cáo với Thiên Đế rồi.

"Diệp Thiên, chuyện đã xong, ta cũng không thể ở lại Ma giới nữa, Thiên Đế bên kia đang chờ tin tức của ta." "Lần này cũng may có ngươi ở đây giúp đỡ, nên mới có thể thuận lợi bắt được nó, hy vọng ngươi cũng nhanh chóng rời đi, quay về Thiên giới phục mệnh." Nhưng Diệp Thiên không cùng Lý Tĩnh quay về, vì trong lòng hắn rất hiểu Bồ Đề là người như thế nào, vì trước đó Bồ Đề vẫn luôn muốn ám sát Lý Tĩnh.

Nếu lần này ngăn cản được, chắc chắn sẽ có lần sau.

Vì vậy Diệp Thiên không đi cùng Lý Tĩnh, mà âm thầm quan sát Bồ Đề, xem y định làm gì.

Bồ Đề quả thực vẫn luôn muốn giết Lý Tĩnh, chỉ là Diệp Thiên vẫn luôn ngăn cản, nên không có cách nào.

Nhưng khi biết Lý Tĩnh sắp quay về Thiên giới, y đã âm thầm bố trí mai phục, chờ Lý Tĩnh chui đầu vào rọ rồi giết chết.

Nhưng Diệp Thiên đã sớm phát hiện có điều không ổn, nên đã một

lần nữa xuất hiện trước mặt hai người.

Không chỉ vậy, Diệp Thiên còn rút đi tất cả ký ức của Lý Tĩnh, vì không muốn ông biết những gì đã xảy ra giữa mình và Bồ Đề.

Diệp Thiên hy vọng cả hai đều có thể bình tĩnh, không có bất kỳ tranh chấp nào là đủ.

Sau khi Diệp Thiên lấy đi toàn bộ ký ức của Lý Tĩnh, bây giờ ông chỉ nhớ được con người này, nhưng hoàn toàn không nhớ tại sao mình lại bị thương.

Vì vậy, khi Lý Tĩnh tỉnh lại, ông thấy mình đang ở trong Ma cung, nên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ông liền hỏi Diệp Thiên: "Diệp Thiên, tại sao ta lại ở trong Ma cung, ta chỉ nhớ trước đó hình như ta muốn mang Phệ Thiên Cổ về Thiên đình phục mệnh." "Đột nhiên cảm thấy đầu óc ta, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Lý Tĩnh chưa bao giờ nghi ngờ Diệp Thiên, nên lúc nói chuyện, ông hy vọng hắn có thể cho mình biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao ông cảm thấy dường như hoàn toàn không nhớ chuyện trước đây.

Diệp Thiên lúc đó không còn cách nào khác, chỉ có thể nói dối Lý Tĩnh.

Vì nếu nói ra sự thật, hậu quả chắc chắn cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Thiên cũng không muốn lừa dối bằng cách này, nhưng không còn cách nào khác, có những lúc lời nói dối thiện ý cũng có thể cứu được một người.

Chương 1641

Vì vậy, Diệp Thiên nói với Lý Tĩnh: "Là thế này, trước đó không phải ngài muốn mang Phệ Thiên Cổ về phục mệnh sao?

Lúc đó ngài đã bị nó tấn công mạnh, nên mới dẫn đến hôn mê." "Nếu ta không đến xem, có lẽ đã không xảy ra chuyện như vậy." Lời nói của Diệp Thiên không khiến Lý Tĩnh nghi ngờ, nên ông tin rằng những gì Diệp Thiên nói đều là sự thật.

Nếu bây giờ đã hoàn toàn tỉnh lại, thân thể cũng không có vấn đề gì, ông và Diệp Thiên tiếp tục chuẩn bị quay về Thiên giới.

Vì vậy, họ vội vàng cáo biệt Ma Vương.

Lý Tĩnh đã ở Ma giới một thời gian khá dài, có lẽ Thiên Đế ở Thiên đình đã sớm chờ ông quay về phục mệnh.

Vì vậy, ông thực sự không dám lãng phí thời gian.

Sau khi cáo biệt, hai người lập tức quay về Thiên đình, đồng thời Lý Tĩnh một lần nữa giao Phệ Thiên Cổ vào tay Thiên Đế.

Lần này Thiên Đế thấy hai người đã hoàn thành tốt việc này, trong lòng dĩ nhiên vui mừng khôn xiết.

Con Phệ Thiên Cổ này đã gây ra bao nhiêu chuyện náo loạn ở Ma giới và Thiên giới, thực sự khiến ngài không thể nào yên lòng.

Bây giờ sau khi Thiên Đế lấy được thứ này, ngài cũng giao cho Thái Thượng Lão Quân, bảo ông ta tiến hành thiêu hủy.

Vì ngài tuyệt đối không thể để Phệ Thiên Cổ lại đi tai họa Thiên giới nữa, nếu không trừ khử nó, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Nhưng khi Thiên Đế ra lệnh cho Thái Thượng Lão Quân làm việc,

Diệp Thiên cũng vô cùng tò mò, nên đã đến đó, muốn tận mắt xem xem rốt cuộc là làm thế nào.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân lại nói với Diệp Thiên: "Ngươi có việc gì thì cứ đi làm đi, hơn nữa chuyện này cũng không cần ngươi quản, ngươi ở đây xem cũng không hiểu gì đâu, mau rời đi đi." Thực ra Diệp Thiên cũng không có ý gì khác, chỉ muốn xem xem rốt cuộc là làm thế nào.

Nhưng không ngờ một chuyện nhỏ đơn giản như vậy lại bị ngăn cản không cho xem.

Gần đây, Diệp Thiên và Uyển Châu nghe nói ở phàm gian có tà ma tác oai tác quái, nên không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn hạ phàm xem thử.

Nếu thực sự có kẻ đang gây rối ở phàm gian, thì đối với dân chúng thực sự là một chuyện vô cùng bi thảm.

Dù sao những người dân vô tội này nếu bị hại sâu sắc, thì đối với Thiên đình cũng là một đòn giáng mạnh.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định hạ phàm.

"Diệp Thiên, rốt cuộc là yêu ma quỷ quái nào đang làm ác ở đây vậy, ta vốn nghĩ phàm gian có thể yên ổn một thời gian, không ngờ lại liên tiếp xảy ra những chuyện này." Uyển Châu lúc đó cũng không hiểu rõ về chuyện này, vì nàng cũng chỉ nghe nói vậy, nhưng rốt cuộc là thứ gì đang tác oai tác quái thì hoàn toàn không biết.

Vì vậy, lần này hạ phàm, phải nhanh chóng điều tra rõ ràng chuyện này, bắt được yêu quái, đồng thời cũng có thể bảo vệ tất cả dân chúng ở phàm gian không bị tổn hại.

Đối với những câu hỏi mà Uyển Châu đặt ra, Diệp Thiên vẫn luôn suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng có những chuyện bây giờ chưa có định số,

không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy phải làm rõ mọi việc, như vậy mới có thể có kế hoạch.

Sau khi hai người hạ phàm, họ nghe nói ở trấn Nam Ninh đột nhiên xuất hiện một tòa tháp bảy tầng.

Vì vậy, họ cảm thấy chuyện này có điều đáng nghi.

Diệp Thiên và Uyển Châu trực tiếp đến khách sạn, vì biết rằng khách sạn có lượng khách rất đông, nếu có chuyện gì, mọi người chắc chắn sẽ cùng nhau bàn tán.

Nếu có thể biết được từ miệng họ, cũng sẽ có lợi cho hai người tiến thêm một bước tìm hiểu.

Hai người vốn đang ở khách sạn dò la tin tức, không ngờ lại xuất hiện một con Hoàng Thử Lang Tinh, nó không ngừng khiêu khích Diệp Thiên, khiến hắn hiểu rõ rằng không phải ai cũng có thể để nó khiêu khích.

"Con Hoàng Thử Lang Tinh này, cho ngươi biết tay một chút, ngươi thực sự không biết ta lợi hại đến mức nào, dám ở đây khiêu khích ta." "Đúng là không biết sống chết, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thực lực thật sự." Lời nói của Diệp Thiên là để cho Hoàng Thử Lang Tinh biết, không phải là cố ý dọa dẫm, nếu hắn thực sự ra tay, nó hoàn toàn không phải là đối thủ.

Huống chi chỉ là một con Hoàng Thử Lang Tinh ở đây nói năng ngông cuồng, nên Diệp Thiên muốn dạy dỗ nó một bài học, để sau này nó không còn ăn nói bừa bãi nữa.

Nhưng tất cả những điều đó, Hoàng Thử Lang Tinh hoàn toàn không xem ra gì, nó cho rằng Diệp Thiên chỉ đang dọa dẫm, hoàn toàn không thể có bản lĩnh thật sự.

Uyển Châu lúc đó đứng một bên, hoàn toàn không can thiệp vào

chuyện này, vì nàng rất hiểu Diệp Thiên là người như thế nào.

Chương 1642

Nếu hắn ra tay dạy dỗ, có lẽ nó bây giờ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Đúng lúc đó, ông chủ khách sạn thấy hai người sắp đánh nhau ở đây, nên vội vàng ngăn cản mọi chuyện, đồng thời cũng kể cho họ nghe về quy tắc của tòa tháp bảy tầng.

Vì ông chủ ở đây gần như biết rõ mọi chuyện như lòng bàn tay, nên đã giải thích cho họ, hy vọng họ có thể hiểu rõ.

Hiện tại, Diệp Thiên và Uyển Châu đã hoàn toàn nắm rõ các quy tắc liên quan đến Thất Trùng Tháp, vì vậy nếu muốn tiếp xúc sâu hơn, họ phải làm theo những gì người kia nói.

Tất cả yêu ma đều mang phàm nhân vào trong, nhưng lại không có một phàm nhân nào đi ra.

Chuyện này thực sự khiến Diệp Thiên vô cùng bận tâm, nếu không làm rõ mọi chuyện, hai người tuyệt đối sẽ không cam lòng rời đi.

Để có thể điều tra rõ ràng, Diệp Thiên bèn thì thầm với Uyển Châu: "Uyển Châu, xem ra chúng ta không thể dùng thân phận này để vào trong được, lát nữa ta sẽ hóa thành phàm nhân, nàng đưa ta vào, sau đó chúng ta sẽ điều tra." Uyển Châu cảm thấy đây là một phương pháp không tồi, nếu không dùng cách này thì có lẽ cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Vì vậy, Diệp Thiên nhanh chóng hóa thành một người thường, được Uyển Châu đưa vào.

Sau khi vào trong, một sa di cũng dẫn Diệp Thiên đến thiền phòng.

Mọi chuyện dường như là một ẩn đố, nếu có thể làm sáng tỏ

những vấn đề này, cũng có thể giúp cho nhân gian hiểu rõ hơn.

Hiện giờ, Diệp Thiên và Uyển Châu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, cho nên bất kể sau này gặp phải vấn đề hay rắc rối gì, họ đều phải nhanh chóng đối phó.

Sau khi bị đưa đến thiền phòng, Diệp Thiên quan sát mọi động tĩnh bên trong, bởi vì đã dùng thân phận phàm nhân vào đây, hắn phải nhanh chóng tìm ra manh mối.

Chỉ như vậy mới có thể biết được rốt cuộc bên trong tòa tháp này ẩn giấu chuyện gì.

Tuy nơi này giống như một mê cung, nhưng với sự thông minh của Diệp Thiên, hắn hoàn toàn có thể kiểm soát mọi thứ.

Vì vậy, để làm rõ tất cả, Diệp Thiên và Uyển Châu đành phải trong ứng ngoài hợp.

Trong khi đó, kể từ lúc tiến vào, Uyển Châu cũng đã thu được không ít lệ khí từ đám yêu ma, hoàn toàn khác với những gì nói lúc trước khi vào.

Uyển Châu và Diệp Thiên đã chuẩn bị sẵn, mỗi người tự đi thăm dò thông tin.

Vì Diệp Thiên hiện đang là phàm nhân nên tuyệt đối không thể tùy tiện đi lại, nhưng Uyển Châu thì khác.

Sau khi có được không ít khí lực, nàng bắt đầu đi dò hỏi khắp nơi.

Nàng muốn biết tại sao chỉ có phàm nhân đi vào mà không thấy ai đi ra, chuyện này thực sự khiến người ta khó hiểu.

Sau những nỗ lực không ngừng, cuối cùng Uyển Châu cũng dò la được rằng, tất cả phàm nhân bị đưa vào đây đều bị dùng để tế tự.

Đó là lý do không có phàm nhân nào ra ngoài.

Nhưng nàng không biết những kẻ đó rốt cuộc là ai, tại sao lại tàn nhẫn hãm hại tính mạng người khác như vậy.

Uyển Châu cảm thấy chuyện này phải cùng Diệp Thiên nhanh chóng giải quyết, nếu không sẽ có thêm nhiều người vô tội bị hại.

Đó là điều nàng không hề muốn thấy.

Uyển Châu cảm thấy những phàm nhân này quá đáng thương, vì vậy bất luận thế nào cũng phải cùng Diệp Thiên xử lý triệt để.

Trong khi đó, Diệp Thiên bị đưa đến thiền phòng, và tại đây, hắn cảm nhận được sự tồn tại của ma khí.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên không có bất kỳ hành động lớn nào, bởi vì hắn đang trong lốt phàm nhân, nếu có bất kỳ động thái nào, nhất định sẽ bị người ở đây phát hiện.

Vì vậy, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khi chưa làm rõ mọi chuyện, Diệp Thiên chỉ có thể không ngừng tìm kiếm.

Diệp Thiên liên tục tìm kiếm trong phòng, xem luồng ma khí đó rốt cuộc phát ra từ đâu, bởi vì hắn cảm thấy có điều không ổn từ khi vào đây.

Chương 1643

Nhưng hắn vẫn chưa phát hiện ra gì.

Đúng lúc này, một chậu cây đột nhiên biến thành ma đằng, trói chặt lấy Diệp Thiên.

Hắn không hề sợ hãi, vì đây chỉ là hóa thân phàm nhân, pháp lực thật sự của hắn vẫn còn đó.

Để nhanh chóng giải quyết chuyện này, Diệp Thiên không hề phản kháng, mà giả vờ vô cùng sợ hãi, vì hắn cảm thấy diễn kịch phải diễn cho trót.

Nếu diễn không tới, rất dễ khiến người ở đây nghi ngờ.

Vì vậy, bị trói chặt, Diệp Thiên không làm gì cả, chỉ chờ xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi trói Diệp Thiên, tên sa di bước vào, đưa hắn đến hậu viện.

Diệp Thiên thực sự muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy nếu hỏi ra sẽ bứt dây động rừng.

Vì thế hắn cứ im lặng, muốn xem gã định đưa mình đi đâu, nhân cơ hội đó cũng có thể điều tra một phen.

Diệp Thiên thấy tên sa di đưa mình vào một căn phòng ở hậu viện, hắn cảm thấy trong căn phòng này dường như có gì đó ẩn giấu.

Vì hiện tại mọi vấn đề đều chưa rõ ràng, tất cả chỉ dựa vào suy đoán của một mình Diệp Thiên.

Sau khi bị đưa vào căn phòng ở hậu viện, hắn mới phát hiện ra, hóa ra ở đây có hàng trăm người dân cũng bị trói.

Diệp Thiên không biết chuyện gì đang xảy ra, và cũng bị giam lại.

Hắn biết chắc chắn có âm mưu, và rất nhiều người dân đã bị liên lụy.

Diệp Thiên tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Hắn không ra tay ngay lập tức, vì tên sa di vẫn chưa làm gì.

Nhưng chuyện tốt chẳng tày gang, hắn thấy tên sa di định chọn người dân ra để giết.

Diệp Thiên biết mình không thể khoanh tay đứng nhìn, cũng không thể để gã sát hại tất cả những người dân này.

Vì vậy, khi tên sa di đang chọn người để giết, Diệp Thiên đã nhanh chóng ra tay ngăn cản, vì hắn tuyệt đối không thể để người dân bị thương tổn thêm nữa.

Thảo nào tất cả người dân vào đây đều không ra được, hóa ra đều bị giết sạch, mạng sống còn không giữ được, làm sao có thể sống sót.

Trong lúc Diệp Thiên ra tay ngăn cản, vô số lệ quỷ đã tụ tập tại đây.

Diệp Thiên đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Mặc dù tình hình là vậy, nhưng Diệp Thiên căn bản không sợ hãi những thứ gọi là lệ quỷ này, dù chúng có xuất hiện hết trước mặt hắn cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Giờ đây Diệp Thiên đã hiểu rõ mọi chuyện, nên tuyệt đối không thể để chúng tiếp tục làm hại những người dân khác.

Trong khi đó, dù Uyển Châu đã biết chuyện, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng cho Diệp Thiên.

Dù sao thì bây giờ hai người đang mỗi người một ngả, làm việc của riêng mình.

Nhưng bất kể phải đối mặt với tình huống nào, nếu Diệp Thiên

thật sự xảy ra chuyện, trong lòng Uyển Châu sẽ vô cùng áy náy.

Vì vậy, dù thế nào cũng phải bảo vệ cả hai người, bởi vì họ là một đội.

Bất kể xảy ra chuyện gì, Uyển Châu đều hy vọng có thể cùng Diệp Thiên đối mặt.

Vì thế, để bảo vệ Diệp Thiên, Uyển Châu một mình xông vào hậu viện.

Bất kể thế nào, Uyển Châu tuyệt đối sẽ không lâm trận bỏ chạy, càng không thể trơ mắt nhìn Diệp Thiên bị hại.

Chương 1644

Khi xông vào hậu viện, nàng thấy Diệp Thiên đang giao đấu.

Nhưng đám lệ quỷ này căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Trong lúc giao đấu, Diệp Thiên không hề nương tay, nhanh chóng đánh cho chúng hồn bay phách tán.

Tên sa di đứng bên cạnh chứng kiến cảnh tượng này thực sự sợ chết khiếp.

Bởi vì không một người bình thường nào có thể có pháp lực như vậy.

Gã sợ hãi định bỏ chạy nhưng đã bị Diệp Thiên tóm lại.

Sau khi tóm được gã, Diệp Thiên bắt đầu chất vấn: "Chạy không dễ vậy đâu, mau khai ra những chuyện xảy ra ở đây, rốt cuộc là thế nào, tại sao lại bắt nhiều phàm nhân như vậy?" "Rốt cuộc là để làm gì, tốt nhất hãy thành thật khai báo, nếu không đừng trách ta không khách sáo." Tên sa di thấy Diệp Thiên lợi hại như vậy, căn bản không dám nói dối, cũng không ngờ lại có kết cục thế này.

Vì vậy, để Diệp Thiên nương tay một phen, bất kể hỏi gì, gã chắc chắn sẽ nói hết không giấu giếm.

"Ngươi cứ yên tâm, đã trở thành tù nhân của ta rồi, không có gì là không thể nói.

Ngươi muốn biết trong Thất Trùng Tháp này ẩn giấu chuyện gì đúng không?

Vậy ta nói cho ngươi biết." Diệp Thiên và Uyển Châu khi nghe gã sắp nói ra sự thật thì vô cùng vui mừng, vì chuyện này cuối cùng cũng

có thể được giải quyết.

Sau khi tên sa di khai ra mọi chuyện về Thất Trùng Tháp, linh hồn của gã cũng tan biến.

Điều này Diệp Thiên và Uyển Châu chưa từng đoán được, cũng không biết nguyên nhân là gì.

Nhưng khi linh hồn tên sa di tan biến, một lượng lớn khí lực không ngừng tỏa ra.

Hai người lập tức căng thẳng thần kinh, vì luôn cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

Vì Diệp Thiên và Uyển Châu đã ở đây một thời gian khá lâu, nên không ngừng suy đoán.

Giờ đây, những luồng khí lực này cũng không biết là chuyện gì.

Đúng lúc này, hậu viện đột nhiên biến thành một pháp trận.

Mặc dù bây giờ đã hình thành trận pháp, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn tuyệt đối sẽ không vì thế mà sợ hãi.

Hắn nhất định phải phá vòng vây, dù sao thì hiện tại vẫn chưa tìm ra kẻ tà đạo thực sự.

Nếu hắn lại đi làm hại những người dân khác thì phải làm sao.

Vì vậy, Diệp Thiên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Bất kể thế nào cũng phải bảo vệ tất cả người dân, nếu họ bị tàn sát, thì sau này dù là người thân hay gia đình của họ, chắc chắn cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Vì vậy, Diệp Thiên đã một đường phá trận pháp, tuy có chút gian nan, nhưng hắn vẫn luôn kiên trì.

Bất kể thế nào, hắn tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra

bên cạnh mình.

Khi Diệp Thiên phá vòng vây, hắn mới phát hiện Bát Thủ Tà Phật đang tàn sát người dân.

Sau khi phát hiện, Diệp Thiên vội vàng ra tay cứu giúp tất cả mọi người.

“Lá gan ngươi lớn thật, dám ở đây làm hại người dân vô tội, xem hôm nay ta có cho ngươi biết tay không.” “Đúng là không biết trời cao đất dày, nhưng hôm nay ngươi gặp ta cũng coi như xui xẻo.” Diệp Thiên vừa nói vừa ra tay với gã, bởi vì chuyện này thực sự khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Những người dân này đều là người tay không tấc sắt, vậy mà gã lại làm hại họ.

Đúng là không có chút lương tri nào.

Vì vậy, khi đối phó với Bát Thủ Tà Phật, Diệp Thiên không hề nương tay.

Chương 1645

Hắn cũng tuyệt đối không thể để gã chạy thoát.

Nhưng trong lúc hai người giao đấu, Tà Phật tự nhiên biết mình không phải là đối thủ của Diệp Thiên, nếu cứ tiếp tục, chỉ có thể khiến bản thân thương tích đầy mình.

Nhân lúc Diệp Thiên không để ý, gã vội vàng bỏ trốn.

Khi Diệp Thiên thấy gã bỏ chạy, hắn không lập tức đuổi theo mà phá hủy toàn bộ tượng Phật.

Sau khi Diệp Thiên phá vỡ toàn bộ tượng Phật, hắn đã gây ra sự bất mãn của yêu ma, bởi vì chúng không ngờ Diệp Thiên lại làm vậy, không hề cho chúng chút mặt mũi nào.

Vì vậy, cả đám liền ra tay đối phó với Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên không chọn động thủ với chúng, chỉ không ngừng cảnh cáo.

"Hôm nay ta không muốn động thủ với các ngươi, nên cũng hy vọng các ngươi có thể hiểu rõ những gì ta làm hôm nay." "Chẳng qua là muốn cho các ngươi biết, tuy các ngươi là yêu ma, nhưng nếu có thể tu thành chính đạo, thì mọi vấn đề đều ổn." "Nhưng nếu các ngươi tiếp tục phóng túng ở đây, thì cũng nên biết rằng thực lực của ta tuyệt đối sẽ không cho phép." Diệp Thiên cảm thấy việc làm của mình không có gì không ổn, nhưng đối với yêu ma mà nói, nếu chúng thực sự có thể tu thành chính đạo, thì cũng không đến nỗi như vậy.

Tuy cả đám không thích nghe những lời này, nhưng cũng không có cách nào, vì chúng biết thực lực của Diệp Thiên rất cao.

Đúng lúc này, đột nhiên lệ khí khuếch tán, ảnh hưởng đến tất cả

yêu ma.

Điều này Diệp Thiên chưa từng nghĩ tới, vì sự việc xảy ra có chút đột ngột.

Mặc dù trước đó lệ khí ở đây đã rất nặng, nhưng ai ngờ vào lúc này lại xảy ra tình huống như vậy.

Khi tất cả yêu ma bị lệ khí ảnh hưởng, cả người chúng đều có những thay đổi đặc biệt lớn.

Khi tất cả yêu ma bị lệ khí ảnh hưởng, cả đám bắt đầu hỗn loạn, bởi vì vốn dĩ chúng là một phe, nhưng do lệ khí quá nghiêm trọng, nên đã khiến tâm trí của chúng bị ảnh hưởng hoàn toàn.

Chúng không còn phân biệt được ai là người tốt, ai là kẻ xấu, vì vậy trong lúc đánh nhau, khung cảnh lúc đó thực sự vô cùng hỗn loạn.

Do trước đó Uyển Châu cũng tham gia vào, nên lệ khí trên người nàng cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Nàng không thể khống chế được cảm xúc của mình và cũng tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Nhưng khi Diệp Thiên chứng kiến cảnh này, trong lòng thực sự vô cùng lo lắng.

Nếu những yêu ma này cứ loạn đả ở đây, sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều chuyện.

Kể cả bây giờ Uyển Châu cũng tham gia vào, nếu nàng bị thương thì phải làm sao.

Vì vậy Diệp Thiên không muốn thấy nàng bị hại.

Hắn vội vàng muốn giải quyết triệt để chuyện này, nếu bây giờ không khống chế được yêu ma và Uyển Châu, thì những chuyện xảy ra tiếp theo thực sự khó mà tưởng tượng.

Vì vậy, để trấn áp tất cả yêu ma và Uyển Châu, Diệp Thiên bắt đầu thi triển pháp lực, và chấn ngất tất cả yêu ma cùng Uyển Châu cùng một lúc.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến họ không bị lệ khí làm hại.

Dù sao thì chuyện này xảy ra quá đột ngột, nên Diệp Thiên chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi chấn ngất họ, Diệp Thiên cũng vội vàng đưa Uyển Châu lên Thiên giới.

Trong lúc Tà Phật bỏ chạy, cũng có một ma tướng mang gã đi.

Vì vậy, khi Diệp Thiên trở về Thiên giới, sau khi sắp xếp cho Uyển Châu, hắn liền đi tìm Thiên Đế.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này quá nghiêm trọng, nếu để Thiên Đế biết, thì chuyện này cũng khó mà quyết định.

Vì vậy, hắn đã báo cho Thiên Đế, hy vọng có thể cử người đi điều tra kỹ lưỡng, xem Tà Phật này rốt cuộc là chuyện gì.

"Thiên Đế, ta vừa trở về từ phàm gian, ta đã gặp phải một số chuyện, nên Tà Phật này rốt cuộc có lai lịch thế nào ta cũng không rõ lắm, nhưng lúc đó vì tình hình nghiêm trọng." "Nên ta vội vàng trở về Thiên giới, báo cho ngài biết, cũng hy vọng ngài nhanh chóng cử người đi dò la xem rốt cuộc là chuyện gì." "Nếu yêu ma lại làm loạn ở phàm gian như vậy, ảnh hưởng đến thiên khí cũng cực kỳ quan trọng." Diệp Thiên trong lòng rất rõ, nếu Thiên Đế biết chuyện này, cũng nhất định sẽ cử người đi xem xét, dù sao thì chuyện này rất quan trọng, nếu có bất kỳ sự chậm trễ nào, có thể sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Chương 1646

Khi Thiên Đế biết chuyện, quả thực vô cùng căng thẳng, bởi vì nếu những yêu ma này làm loạn ở phàm giới, thì hậu quả thực sự khó lường.

Vì vậy, ngài cũng vội vàng cử người đi dò la, xem rốt cuộc là ai làm, tại sao lại xảy ra đến mức nghiêm trọng như vậy.

Thiên Đế cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Mặt khác, yêu ma sau khi bị lệ khí ảnh hưởng, cũng không ngừng lại bất kỳ hành động nào.

Mặc dù bị Diệp Thiên chấn ngất, nhưng khi tỉnh lại, chúng lại bắt đầu hỗn chiến, vì lệ khí thực sự quá nghiêm trọng, căn bản không thể khống chế được.

Vì vậy chúng chỉ có thể không ngừng đánh nhau, sự việc diễn biến cũng vô cùng nghiêm trọng.

Khi Diệp Thiên biết chuyện, hắn cũng biết rằng, nếu yêu ma cứ tiếp tục loạn đả ở đây, thì sau này phàm gian chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng khắp nơi.

Vì vậy, Diệp Thiên biết rằng chỉ dựa vào sức mạnh của một mình hắn, bây giờ căn bản không thể khống chế hoàn toàn những yêu ma này, vì lệ khí hiện tại thực sự quá nặng.

Diệp Thiên bây giờ phải nhanh chóng tìm người thích hợp để giúp đỡ.

Vì vậy, hắn liền nghĩ đến Như Lai, bởi vì dù sao ngài cũng là đệ tử Phật gia, nên đối với việc này chắc chắn có thể đối phó.

Diệp Thiên nhanh chóng đến Linh Sơn, tìm Như Lai, và kể rõ lai

lịch của mình cho Như Lai.

"Như Lai, lần này ta đến đây, ngài chắc cũng biết là vì chuyện gì, bởi vì hiện tại yêu ma không ngừng loạn động, ảnh hưởng đến mọi việc." "Khi đó Thiên Đế cũng đã biết chuyện, nhưng hiện tại đang cử người đi xử lý, nên ta hy vọng ngài có thể cử Nam Quang Phật đi xử lý Tà Phật." "Bởi vì chỉ có ngài ấy mới có thể hoàn toàn chế ngự Tà Phật, như vậy mới có thể ngăn chặn được tất cả yêu ma." Diệp Thiên lần này đến không phải là để cầu xin Như Lai, chỉ là hy vọng ngài có thể coi trọng chuyện này.

Nếu ngay cả Linh Sơn cũng không quan tâm, thì hậu quả thực sự vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, sau khi Như Lai biết chuyện, cũng cảm thấy Diệp Thiên nói không phải không có lý.

Nếu cứ để Tà Phật làm loạn như vậy, thì thực sự không lâu sau, bất kể là Thiên giới hay phàm gian, đều không thể yên ổn.

Vì vậy, Như Lai đã để Nam Quang Phật cùng Diệp Thiên đi phá giải, nhất định phải tìm ra Tà Phật, như vậy mới có thể hóa giải tất cả lệ khí.

Dù sao thì chuyện này đều do Tà Phật gây ra, nếu không tìm ra gã, thì mọi chuyện cũng chỉ có thể trì trệ không tiến.

Lúc đó, Diệp Thiên và Nam Quang Phật bắt đầu không ngừng tìm kiếm nơi có ma khí, một đường truy đuổi đến một con hẻm.

Khi đó, họ thấy không ít giáo đồ tụ tập lại, Diệp Thiên cũng không biết là chuyện gì.

Để có thể tìm hiểu rõ mọi chuyện, Diệp Thiên và Nam Quang Phật quyết định trà trộn vào trong, như vậy có thể dò la được một số hư thực.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy những người này tụ tập lại chắc chắn có mục đích, nếu không cũng không thể như vậy.

Vì vậy, để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, hai người chỉ có thể trà trộn vào trong, như vậy mới có thể tìm ra cách giải quyết.

Khi trà trộn vào trong, Diệp Thiên và Nam Quang Phật không làm gì nhiều, chỉ trơ mắt nhìn những giáo đồ này không ngừng chọn lựa tế phẩm.

Vì vậy, họ cũng vô cùng tò mò.

Nam Quang Phật để có thể moi được một số thông tin từ miệng chúng, không còn cách nào khác, đành phải dùng mọi cách để tiếp cận.

Thế là ngài liền nói với chúng: "Các người đang tìm tế phẩm à, xem ta thế nào?" Nam Quang Phật làm vậy chẳng qua là để tiếp cận chúng, sau đó giải đáp mọi vấn đề.

Nếu không dùng cách này, thì căn bản không thể giải quyết được vấn đề.

Vì vậy, không vào hang cọp, sao bắt được cọp con, Diệp Thiên cũng vô cùng đồng ý làm như vậy, bởi vì hiện tại chỉ có cách này.

Nam Quang Phật sở dĩ làm vậy là vì trước đó đã cùng Diệp Thiên chuẩn bị tâm lý, bởi vì họ cần một người trong ứng một người ngoài hợp, chỉ như vậy mới có thể triệt để bắt được Tà Phật.

Chuyện này tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào, nếu để Tà Phật chạy thoát, thì những việc làm trước đó chẳng phải là uổng phí sao.

Vì vậy, khi đám giáo đồ thấy Nam Quang Phật được chọn, trong lòng tự nhiên vui mừng khôn xiết, nếu không mọi người vẫn luôn lo lắng vì tìm kiếm tế phẩm.

Chương 1647

Bây giờ có người tự nguyện trở thành tế phẩm, đó là một chuyện không thể tốt hơn.

Vì vậy, đám giáo đồ đã đưa Nam Quang Phật đến một căn phòng, sau đó để ngài ở đó.

Mấy ngày gần đây Nam Quang Phật đã ăn chay nhiều ngày.

Vài ngày sau, ngài lại được đưa đến một khu nhà.

Khi Diệp Thiên biết chuyện này, liền bắt đầu ẩn nấp bên ngoài khu nhà để tiếp ứng.

Bởi vì Diệp Thiên biết rõ, Tà Phật không dễ đối phó như vậy, nếu lỡ bứt dây động rừng, thì hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, hắn hy vọng Nam Quang Phật nhất định phải làm thành công chuyện này, như vậy cũng không uổng công hai người họ lãng phí nhiều thời gian ở nơi này.

Khi Nam Quang Phật đến khu nhà, liền thấy Tà Phật cũng ở đó, vì vậy hai người liền giao thủ.

Nhưng không ngờ Tà Phật căn bản không phải là đối thủ của Nam Quang Phật, nên trong quá trình tấn công đã bị đánh trọng thương.

Nam Quang Phật lần này cũng bị một kẻ tiểu nhân như vậy mai phục, tuy có lúc làm việc có chút quỷ dị, nhưng đối với Phật chân chính, căn bản không giải quyết được bất kỳ chuyện gì.

Vì vậy, sau khi Nam Quang Phật bắt được gã, cũng vội vàng đưa về Thiên Đình.

Bởi vì thời gian gần đây, phàm gian có chuyện gì cũng đều do Tà

Phật gây ra, khiến cho nơi đó trở nên ô uế, nên sau khi bắt được gã, họ đã đưa lên Thiên giới, để hướng Thiên Đế phục mệnh, xem nên xử trị như thế nào.

Bởi vì loại người như gã nên bị giam giữ, chịu đủ mọi loại tra tấn, như vậy mới có thể khiến gã biết mình đã làm ra chuyện sai lầm lớn đến mức nào.

Trong khi đó, Diệp Thiên ở lại đó tiếp tục giải tán đám giáo đồ, bởi vì trong lòng hắn rất rõ, đám giáo đồ này căn bản không biết sự thật là gì.

Bởi vì tất cả đều bị Tà Phật mê hoặc, nên mới làm ra nhiều chuyện sai trái như vậy.

Để có thể khiến họ một lòng hướng thiện, Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải nói chuyện với họ một cách chân thành, sau đó giải tán toàn bộ đám giáo đồ.

Hắn cũng vạch trần những việc làm của Tà Phật ở đó, muốn cho họ biết rõ, đừng sai lầm nối tiếp sai lầm.

Cũng căn bản không cần phải tin những lời Tà Phật nói, bởi vì những lời đó toàn bộ đều là hoang đường, để lừa gạt mọi người.

Vì vậy, Diệp Thiên đã nói những lời đó, muốn cho họ hiểu rõ đừng tiếp tục sai lầm.

Trong khi đó, đám giáo đồ cũng không ngờ Tà Phật lại là loại người như vậy, nên trong lúc Diệp Thiên nói chuyện, mọi người cũng bắt đầu không ngừng rút kinh nghiệm và bài học.

Họ cũng biết rằng có ma quỷ đứng sau thao túng, nên mới có một loạt vấn đề phát sinh.

Diệp Thiên hiện một mình ở phàm gian giải quyết vấn đề của đám giáo đồ.

Trong khi đó, Tà Phật đã bị đưa lên Thiên giới.

Khi Như Lai biết chuyện này, ngài đã sớm đợi ở Thiên giới.

Bởi vì lần này Tà Phật ở hạ giới đã thực sự phạm tội tày trời, nên lần này nhất định phải trừng trị gã thật nặng, như vậy mới có thể trừ hậu họa.

Khi Tà Phật bị đưa lên Thiên giới, Như Lai nhìn thấy liền tức giận không thôi, bởi vì ngài đã biết những chuyện xảy ra ở phàm gian.

Bất kể là ai, chắc cũng không thể che giấu được sự phẫn nộ.

Vì vậy, điều khiến Như Lai tức giận nhất bây giờ là phải nghiêm trị gã, như vậy cũng để làm gương cho kẻ khác.

Sau đó, Như Lai liền đánh cho Tà Phật hồn bay phách tán.

Nếu chỉ giam giữ hoặc chịu một số hình phạt nghiêm khắc, thì cũng không thể nào tiêu trừ hết cơn giận của ngài.

Vì vậy, Như Lai chỉ có thể chọn làm như vậy, thì sau này Tà Phật căn bản không thể nào đi tai họa người khác nữa.

Chương 1648

Sau khi chuyện này được giải quyết, Diệp Thiên và Uyển Châu không trở về Thiên giới mà ở lại phàm gian du ngoạn.

Bởi vì cả hai đều biết phàm gian thực sự phồn hoa như gấm, nhưng đồng thời cũng sẽ xảy ra những chuyện bất ngờ.

Trong lúc du ngoạn, họ muốn xem cuộc sống ở phàm gian như thế nào, nên cũng hòa nhập vào đó.

Nhưng suy nghĩ của hai người rất đơn giản, căn bản không nghĩ rằng trong lúc du ngoạn sẽ gặp phải chuyện khác.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu vô tình bị người dân trong một ngôi làng nhỏ bắt giữ.

Lúc đó, hai người thực sự không biết tại sao, bởi vì với thực lực của họ, căn bản không sợ những người dân tay không tấc sắt này, nhưng tại sao lại tùy tiện bắt người, rốt cuộc là có ý gì.

Sau khi dò hỏi một phen, họ mới biết rằng hóa ra những người dân này bắt Diệp Thiên và Uyển Châu để hiến tế cho thần phật.

Lúc đó, Diệp Thiên cảm thấy những người dân này dường như lại bị lừa gạt.

Vì vậy, Diệp Thiên đã quan sát kỹ vị thần phật này, hóa ra mới biết đó căn bản không phải là thần phật thật sự, mà là tà vật.

Sau khi nhận ra, Diệp Thiên liền trực tiếp đánh chết nó.

“Những người dân này ngay cả chuyện như vậy cũng có thể tin là thật, các ngươi có biết không?

Đó là tà vật, căn bản không phải thần phật, tại sao lại thờ cúng

nó?" "Thờ cúng nó chỉ có thể làm hại người khác, căn bản không mang lại bất kỳ lợi ích nào." Diệp Thiên lúc đó cũng biết rằng những người dân này thực sự không phải là do cố ý, họ cũng bị tà ác lừa gạt, nên mới làm ra nhiều chuyện xấu như vậy.

Sau khi Diệp Thiên giải thích một phen, mọi người cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vì vậy, trong lòng người dân cũng vô cùng tự trách, bởi vì họ đã thờ cúng tà vật như vậy mà tưởng là thần phật, nên cũng đã làm hại không ít người.

Nhưng dù sao thì chuyện này cũng đã được giải quyết.

Lúc đó, người dân cũng khai báo rằng không chỉ có một ngôi làng nhỏ này thờ cúng thần phật, mà còn có nhiều nơi khác cũng đang thờ cúng.

Diệp Thiên sau khi tìm hiểu một loạt vấn đề, cũng biết rằng nếu có tà vật làm loạn ở đây, thì chắc chắn sẽ có những người dân khác bị liên lụy vô cớ.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định điều tra rõ ràng chuyện này.

"Diệp Thiên, xem ra chuyện này không thể xem thường, chúng ta vừa mới đối phó xong một tên Tà Phật, giờ lại xuất hiện nhiều tà vật như vậy, ở các thôn làng đều có." "Bây giờ người dân căn bản không hiểu rõ tình hình thực sự là gì, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì có khả năng sẽ giống như lần trước, không thể thu dọn được." "Vì vậy, chúng ta bây giờ nhất định phải nghĩ ra một cách tốt hơn." Uyển Châu lúc đó trong lòng cũng vô cùng lo lắng, bởi vì bất kể thế nào, chuyện này đều liên quan đến những người dân vô tội, dù thế nào cũng không muốn họ bị bất kỳ tổn hại nào.

Vì vậy, để có thể giải quyết thuận lợi chuyện này, Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định nhanh chóng đi tìm Như Lai, nói rõ chuyện này.

Bởi vì Như Lai đối với phương diện này chắc chắn cũng sẽ càng lo lắng hơn, nếu có thể có sự ra tay của ngài, thì cũng có thể xử lý sạch sẽ những tà vật này, thì sau này sẽ không còn ở phàm gian tai họa những người dân khác nữa.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu lại một lần nữa đến Linh Sơn tìm Như Lai, và nói với ngài.

"Như Lai, lần này sở dĩ tìm ngài là lại thêm cho ngài một phiền phức lớn, bởi vì chuyện này chỉ có thể do một mình ngài làm." "Vì trước đó trong lúc du ngoạn ở phàm gian, có tà ác khiến người dân đi tế tự, chuyện này vô cùng quan trọng, ta đến bẩm báo cho ngài, hy vọng ngài có thể đưa ra một đối sách tốt hơn." Diệp Thiên lúc đó vội vàng kể cho Như Lai, hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng có kết quả, nếu không thực sự sợ sẽ không thể kiểm soát được.

Như Lai lúc đó biết rằng những gì Diệp Thiên nói đều là sự thật, nếu lại có một số người làm loạn, thì chắc chắn cũng sẽ làm cho Thiên giới và phàm giới không được yên ổn.

Vì vậy, ngài cũng vội vàng phái không ít đệ tử xuống núi trừ ma.

Nhưng trong quá trình trừ ma, các đệ tử của Như Lai không những không trừ được ma mà còn bị tổn hại.

Vì vậy, chuyện này cũng đã gây ra sự chú ý.

Diệp Thiên và Uyển Châu cảm thấy chuyện này dường như ẩn giấu một bí mật, vì những đệ tử được phái đi chỉ trở về một chút, còn lại mất tích không ít.

Vì vậy, để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, họ cũng bắt đầu điều tra một ngọn núi gần đó.

Khi lên ngọn núi này, Diệp Thiên cảm thấy có chút không ổn, nhưng hiện tại chưa nhìn rõ là chuyện gì, cũng không thể tự ý đưa ra kết luận.

Bởi vì tất cả mọi thứ cũng chỉ dựa vào suy đoán của Diệp Thiên, nên nếu muốn điều tra rõ vấn đề, thì chỉ có thể lên núi xem một chút.

Chương 1649

Khi Diệp Thiên và Uyển Châu lên núi, liền thấy ở đó có một đạo quan tên là Thất Tinh, lúc đó hương khói thực sự vô cùng thịnh vượng.

Họ thấy có người dân không ngừng vào đó thắp hương bái Phật.

Vì vậy, điều này đã gây ra sự tò mò của Diệp Thiên và Uyển Châu, thế là họ bắt đầu tham quan đạo quan Thất Tinh này.

Mặc dù hương khói ở đây rất thịnh vượng, nhưng vẫn gây ra sự nghi ngờ của người khác.

Vì vậy, Diệp Thiên để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, không ngừng nhìn ngó xung quanh, xem có thể tìm thấy một chút gì đó giúp ích cho mình không, bởi vì có một số chuyện chỉ dựa vào suy đoán không thể giải quyết được.

Trong lúc Diệp Thiên đang quan sát xung quanh, đột nhiên cảm thấy mùi máu tanh nồng nặc, hắn không biết đó là chuyện gì.

Đúng lúc này, đột nhiên có một thư sinh vào trong, và không ngừng tìm kiếm vợ mình.

Sau khi Diệp Thiên biết chuyện, hắn cũng muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì nếu hắn cảm thấy mùi máu tanh nồng nặc, tuyệt đối không thể là vấn đề đơn giản.

“Ngươi bị sao vậy?

Tại sao lại vào đây tìm vợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu có thể nói ra, có lẽ ta có thể giúp ngươi.” Một tiểu sa di lúc đó

thấy người đàn ông không ngừng tìm kiếm, cũng đến hỏi han, nhưng tiểu sa di này dường như không có ý định giúp đỡ, chỉ đơn giản hỏi vài câu.

"Chuyện là thế này, vợ ta mất tích, nên ta không biết có ở đây không, nhưng trước đó hình như nàng có đến đây thắp hương bái Phật, nhưng đột nhiên lại biến mất không dấu vết, nên ta mới đến tìm." Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu đều nhận ra có điều gì đó không đúng, nhưng không nói gì, bởi vì có một số chuyện chưa hoàn toàn làm rõ, nên không thể bứt dây động rừng.

Trong lúc tiểu sa di nói chuyện với thư sinh, hoàn toàn là nói dối, bởi vì từ ánh mắt của gã đã lộ ra, thư sinh căn bản không thể biết được điều đó.

Bởi vì thư sinh vốn rất đơn thuần, cộng thêm trong lòng lại vô cùng lo lắng tìm vợ, nên trong toàn bộ sự việc, Diệp Thiên đều nhìn thấy hết.

Vì vậy, Diệp Thiên đã trực tiếp vạch trần lời nói của tiểu sa di.

"Ngươi đang nói dối, rõ ràng những gì ngươi nói đều không phải sự thật, tại sao lại lừa gạt thư sinh này, rốt cuộc ở đây ẩn giấu chuyện gì." Diệp Thiên tuy chưa làm rõ vấn đề, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép tiểu sa di ở đây nói dối lừa gạt người khác, bởi vì từ vẻ mặt của thư sinh, hắn biết anh ta lo lắng vợ sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ gã lại nói dối để lừa anh ta, bất kể là lời nói dối thiện ý hay ác ý, đều không đúng.

Lúc đó, tiểu sa di cảm thấy ba người Diệp Thiên hoàn toàn đang gây rối ở đây, nên liền đuổi họ ra ngoài, và nói với ba người.

"Ba người các ngươi căn bản không phải đến đây thắp hương bái Phật, nhìn là biết đến gây rối, nơi này căn bản không hoan nghênh, đã

không thành tâm." "Vậy thì đừng ở lại nữa, mau rời đi, cũng đừng trách ta không khách sáo." Trong lúc bị đuổi ra ngoài, họ không quay lại ngay, bởi vì họ biết bên trong nhất định ẩn giấu chuyện gì đó.

Nếu cứ thế quay lại, cũng căn bản không giải quyết được vấn đề.

Nhưng lúc đó, thư sinh lại vô cùng lo lắng.

Thế là Diệp Thiên quyết định đợi đến tối, đưa thư sinh lẻn vào thiền phòng xem một chút, như vậy có thể nhìn rõ mọi chuyện.

Họ sẽ biết tất cả mọi chuyện là thế nào.

Khi thư sinh và Diệp Thiên vào thiền phòng, liền thấy một cái ao lớn chứa đầy máu.

Cảnh tượng lúc đó thực sự khiến người ta khó mà chịu đựng được.

Lúc đó thư sinh thực sự sợ chết khiếp, bởi vì anh ta chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, huống chi là một thư sinh từ trước đến nay đều lấy việc học làm trọng.

Nhưng anh ta chưa bao giờ thấy trong thiền phòng lại có thể có ao máu.

Đúng lúc này, thư sinh đột nhiên bị một con ma trong ao máu phun vào người Diệp Thiên.

Sau khi chứng kiến cảnh này, Diệp Thiên liền bắt đầu thi triển pháp lực.

Bởi vì bất kể thế nào, hắn cũng không thể để thư sinh bị hại, dù sao cũng là Diệp Thiên đưa anh ta vào.

Chương 1650

Nếu anh ta thực sự bị thương, thì Diệp Thiên thực sự không thể tưởng tượng được kết quả sẽ như thế nào.

Vì vậy, hắn đã thi pháp cứu anh ta ra.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên đã cứu được thư sinh, nhưng điều hắn không ngờ là lại xảy ra một chuyện kỳ lạ khác, đó là ao máu không ngừng biến hóa, hóa thành những sợi xích trói chặt lấy Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Dù có khó khăn đến đâu, hắn cũng tuyệt đối không hề sợ hãi.

Bởi vì khi vào đây, hắn đã phát hiện có điều gì đó kỳ quái, chỉ là lúc đó không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, chỉ dựa vào suy đoán của mình cũng không thể phán đoán được.

Bây giờ, khi tình thế này xuất hiện trước mặt Diệp Thiên, hắn có thể khẳng định, ở đây chắc chắn có người mất tích đã bị hãm hại.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên cũng chỉ đang suy đoán, nhưng hắn cảm thấy suy đoán của mình tuyệt đối không có bất kỳ sai lầm nào.

Trong khi đó, Diệp Thiên thấy các đệ tử mất tích, nên trong lòng dường như đã nảy sinh một số suy nghĩ.

Đương nhiên, mặt khác, thư sinh sau khi được Diệp Thiên cứu, cũng vội vàng chạy ra ngoài, bởi vì anh ta biết chỉ bằng sức của một mình mình, căn bản không làm được gì.

Vì vậy, khi chạy ra ngoài, anh ta liền đi tìm Uyển Châu.

Bởi vì trong lòng thư sinh rất rõ, Diệp Thiên vì bảo vệ mình mới bị nhốt ở đây, nếu không có ai đến cứu, có thể tính mạng sẽ không giữ

được.

Vì vậy, anh ta vội vàng đi tìm Uyển Châu, hy vọng có thể nhanh chóng ra tay.

“Mau đi cứu Diệp Thiên đi, hai chúng tôi trước đó ở trong phòng thiền đã thấy một ao máu, ở đó hình như có thứ gì đó giống như ma, thực sự không thể ra được, nhưng bây giờ anh ấy có nguy hiểm, mau đi cứu đi.” Lúc đó, thư sinh đã sợ đến hồn bay phách tán, nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng cho Diệp Thiên, bởi vì dù sao anh cũng đã cứu mình.

Nếu không phải vì tìm vợ, sao lại gặp phải nhiều vấn đề như vậy.

Vì vậy, trong lòng anh ta cũng âm thầm cầu nguyện cho Diệp Thiên, hy vọng có thể bình an vô sự thuận lợi trở về.

Khi Uyển Châu nghe câu nói đó, trong lòng thực sự vô cùng lo lắng.

Diệp Thiên tuy biết pháp lực của mình cao hơn nàng, nhưng dù sao bây giờ vấn đề vướng mắc cũng cực kỳ sâu.

Vì vậy, Uyển Châu không hề do dự, lập tức đi cứu Diệp Thiên.

Khi Uyển Châu đến đạo quan, liền muốn đi cứu Diệp Thiên ra, nhưng không ngờ lại bị tiểu sa di phát hiện, thế là hai người bắt đầu một cuộc đấu tranh.

Uyển Châu bất kể thế nào, dù phải trả giá tất cả, cũng nhất định phải cứu Diệp Thiên ra.

Trước đó nàng đã cảm thấy tiểu sa di này dường như có chút không ổn, nhưng không ngờ gã lại dám làm hại Diệp Thiên.

Hôm nay, Uyển Châu bất kể thế nào cũng không thể để gã yên.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết tình hình rốt cuộc là thế nào,

nhưng bất kể thế nào, những người này đều là người giúp đỡ mình, nên dù thế nào cũng không muốn xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Vì vậy, khi Diệp Thiên thấy các đệ tử, cũng không biết là chuyện gì, tất cả đều nằm la liệt ở đó, hắn liền đi gọi họ.

"Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao tất cả đều ngất đi, rốt cuộc là ai đã làm các ngươi ngất, đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Thiên không phải là người nhát gan, đồng thời khi gặp bất kỳ vấn đề gì, đều hy vọng có thể nhanh chóng có được câu trả lời, huống chi bây giờ thấy các đệ tử đều đã tỉnh lại, nhưng phải hỏi rõ vấn đề, như vậy mới có thể giúp Diệp Thiên đưa ra các biện pháp đối phó chi tiết hơn cho tất cả vấn đề.

Vì vậy, trong quá trình hỏi han, hắn mới biết rằng, hóa ra pháp lực của các đệ tử đã mất hết, nên lúc đó Diệp Thiên cũng vô cùng thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng nếu những người này mất hết pháp lực, thì sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng chỉ cần có mình ở đây, tuyệt đối không thể để họ bị bất kỳ tổn hại nào.

Đúng lúc này, đột nhiên có một ma nhân xuất hiện, giúp đỡ tiểu sa di.

Chương 1651

Vốn dĩ lúc đó Uyển Châu đang đối kháng, tiểu sa di căn bản không phải là đối thủ của nàng, chỉ còn một chút nữa là Uyển Châu có thể đánh bại gã.

Nhưng ai ngờ lúc này, lại có ma nhân xuất hiện, nên lúc đó thực sự đã làm đảo lộn tất cả kế hoạch.

Điều này hoàn toàn khác với những gì Uyển Châu đã dự đoán, vì vậy Uyển Châu căn bản không địch lại được sự tấn công của ma nhân, bởi vì sức mạnh của hắn còn vượt trội hơn cả thực lực của nàng.

Nếu Uyển Châu tiếp tục dây dưa, cũng chỉ có thể bị thương tích đầy mình, không đạt được hiệu quả nhất định.

Vì vậy, Uyển Châu không địch lại được cũng chỉ có thể rút lui.

Lúc đó, ma nhân biết Diệp Thiên là người như thế nào, cũng rất có thực lực, nếu có thể thuyết phục quy thuận?

Thì đó là một chuyện không thể tốt hơn, nên ma nhân bắt đầu thử thuyết phục Diệp Thiên, nhưng không ngờ lại bị chửi mắng.

Bởi vì Diệp Thiên là người, bất kể làm bất cứ chuyện gì đều có nguyên tắc của mình, nên tuyệt đối không thể làm những việc trái với lương tâm.

Vì vậy, trong lúc chửi mắng, Diệp Thiên căn bản không coi gã ra gì, bất kể là ma nhân hay người khác, tóm lại tuyệt đối không thể làm những việc trái với lương tâm.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng căn bản không xem xét tình hình như thế nào, bởi vì Diệp Thiên là một người có chủ kiến, không để ý đến

người khác, đặc biệt là loại người tâm thuật bất chính này.

Trong khi đó, Diệp Thiên và các đệ tử vẫn không ngừng nỗ lực, bởi vì bây giờ mọi người đều bị xích sắt trói chặt, nên nếu muốn có động tác lớn, căn bản không thể làm được gì.

Vì vậy, sau những nỗ lực của họ, cũng có thể cảm nhận được xích sắt dường như có chút lỏng lẻo.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ cũng chỉ có thể làm được những việc này, nên sau này sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn hiện tại căn bản không có định số, nên chỉ có thể đi một bước xem một bước, bất kể xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, nên cũng tuyệt đối không vì thế mà thay đổi.

Ma nhân tự nhiên biết Diệp Thiên là người như thế nào, trong quá trình thuyết phục, hắn căn bản không có ý định khuất phục, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam tâm.

Dù sao thì bây giờ hắn đang bị khống chế, nếu để hắn trở thành người của mình, thì không có gì khó khăn cả, bởi vì ma nhân cảm thấy nếu có thể kiềm chế được Diệp Thiên, thì mọi vấn đề đều ổn, nên căn bản không vội vàng muốn có câu trả lời ngay lập tức.

Vì vậy, hắn liền bắt đầu thi pháp ẩn mình trong ao máu, không để bất kỳ ai phát hiện, như vậy cũng có thể tiện làm những việc khác.

Trong khi đó, Diệp Thiên vẫn không ngừng thi pháp liên lạc với Uyển Châu.

Bởi vì hắn biết tình cảnh của mình hiện tại rất khó khăn, cũng hy vọng nàng và thư sinh có thể nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Bởi vì Diệp Thiên hiểu rõ Uyển Châu là người như thế nào, nếu biết mình chưa được cứu ra, trong lòng chắc chắn cũng sẽ vì thế mà lo lắng, nên sẽ dùng mọi cách để liều mình.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép nàng làm vậy, bởi vì nếu lỡ như không cứu được mình ra, thì có khả năng sẽ phải đánh đổi cả tính mạng của nàng.

Vì vậy, Diệp Thiên bất kể thế nào cũng không hy vọng Uyển Châu vì cứu mình mà hy sinh tính mạng, bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên đều có thể đón nhận và đối mặt.

Cho nên, tên ma nhân này cũng không làm gì được hắn.

Trong khi đó, thư sinh sau khi thấy Uyển Châu bỏ chạy, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, cũng không biết nên đi đâu tìm, trong lúc vội vàng liền một mình lẻn vào đạo quan Thất Tinh.

Nhưng không ngờ lần này, thực sự là chui đầu vào rọ, bởi vì lúc đó ma nhân đã chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Chỉ cần có người dám đến đạo quan Thất Tinh, thì nhất định sẽ bị bắt.

Trước đó hắn đã thi pháp ẩn mình trong ao máu, nên phàm nhân căn bản không thể tiếp cận, cũng không đoán được kết cục sẽ như vậy.

Vì vậy, khi bị bắt, thư sinh thực sự sợ hãi, bởi vì anh ta không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Sớm biết vậy đã sớm rời khỏi nơi này, cũng không đến nỗi rơi vào nơi thị phi này.

Vì vậy, sau khi ma nhân bắt được thư sinh, liền đưa đến trước mặt Diệp Thiên để giao dịch.

“Diệp Thiên, thế nào?

Những lời ta nói với ngươi trước đó, chỉ cần ngươi có thể đồng ý, thì mọi vấn đề đều ổn, nhưng nếu ngươi không đồng ý.” “Vậy thì thư

sinh này có khả năng sẽ vì thế mà mất mạng, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ, đừng vội vàng quyết định, mạng sống của một số người đều nằm trong tay ngươi." Diệp Thiên biết ma nhân là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, nhưng không ngờ việc làm của hắn lại bất kham đến vậy.

Chương 1652

Trong khi đó, Uyển Châu tuy đã chạy thoát, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của Diệp Thiên.

Dù sao thì trong hoàn cảnh như vậy, không có bất kỳ người giúp đỡ nào, cũng không biết có thể vượt qua được không.

Vì vậy, lúc đó Uyển Châu cũng biết rằng thực lực của mình căn bản không thể đấu lại hai tên ma nhân đó.

Nhưng nếu không cứu Diệp Thiên, trong lòng sẽ có rất nhiều sự không cam tâm.

Vì vậy, Uyển Châu quyết định đến Linh Sơn tìm Như Lai, hy vọng có thể mời một số cứu binh ở đó, như vậy có thể cứu Diệp Thiên ra một cách thuận lợi, thì những chuyện lo lắng của nàng cũng có thể thuận lợi giải quyết.

Vì vậy, Uyển Châu không ngừng ngựa chạy đến Linh Sơn.

Uyển Châu bây giờ thực sự không còn cách nào khác, nếu không đi mời cứu binh, thì Diệp Thiên bây giờ thực sự rất nguy hiểm, nên nàng thực sự không dám tưởng tượng.

Mỗi lần nhớ lại tình trạng của Diệp Thiên, trong lòng Uyển Châu vô cùng lo lắng, nên cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng có được giải quyết, nếu không thực sự xảy ra chuyện, Uyển Châu quả thực sẽ tự trách đến chết.

Vì vậy, sau khi Uyển Châu đến Linh Sơn, liền thấy Nam Quang Phật ở đó, thế là vội vàng kể cho ngài nghe toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

“Nam Quang Phật, lần này tuy mạo muội đến đây, nhưng thực sự

không còn cách nào khác, nếu ta có khả năng cứu được Diệp Thiên, tuyệt đối sẽ không làm phiền." "Vì vậy, bây giờ ta hy vọng ngài có thể cùng ta đến đó, cứu Diệp Thiên ra, bởi vì hiện tại anh ấy thực sự đang ở trong tình cảnh vô cùng gian nan." Uyển Châu vốn đã rất lo lắng cho Diệp Thiên, cộng thêm một số chuyện xảy ra, thực sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, nên lúc đó nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Nam Quang Phật lúc đó cũng đã hiểu sơ qua tình cảnh hiện tại của Diệp Thiên, nên quyết định cùng Uyển Châu đến đạo quan Thất Tinh xem một chút.

Nếu thực sự có ma nhân làm loạn ở đó, thì ngài cũng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Vì vậy, hai người không ngừng ngựa chạy đến đạo quan Thất Tinh trên núi.

Sau khi vào trong, lại căn bản không tìm thấy ao máu nào mà Uyển Châu đã nói.

Bởi vì Uyển Châu rõ ràng nhớ ao máu ở bên trong đạo quan Thất Tinh, nhưng tại sao bây giờ đột nhiên lại biến mất không dấu vết.

Vì vậy, Uyển Châu lúc đó thực sự vô cùng tò mò, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Đúng lúc này, thư sinh lôi thôi lếch thếch xuất hiện.

"Ngươi sao lại ra nông nỗi này, rốt cuộc là chuyện gì?

Có thấy Diệp Thiên ở đâu không?" Uyển Châu nhớ rõ thư sinh dường như căn bản không quay lại đạo quan, cũng không biết khi nào quay lại.

Bởi vì sự chú ý của nàng toàn bộ đều đã chuyển sang Diệp Thiên.

Vì vậy, sau khi thư sinh xuất hiện, liền dẫn hai người vào sâu bên trong đạo quan.

Khi Uyển Châu thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đó, thực sự vui mừng khôn xiết, nhưng không ngờ Diệp Thiên vừa mở miệng, đã khuyên nàng và Nam Quang Phật quy thuận.

Vì vậy, Uyển Châu lúc đó thực sự vô cùng tức giận, cảm thấy Diệp Thiên không thể làm như vậy, rõ ràng là ma, không nên lấy hắn làm chủ.

Nếu cứ trợ Trụ vi ngược như vậy, thì sau này chẳng phải sẽ đại loạn sao.

Nhưng Uyển Châu căn bản không hiểu rõ sự thật là gì.

Vì vậy, trong lúc phẫn nộ, nàng đã trực tiếp giao thủ với Diệp Thiên.

Bởi vì Uyển Châu cảm thấy Diệp Thiên mà mình quen biết, tuyệt đối sẽ không như thế này, nên lúc đó cũng không thể chịu đựng được tất cả.

Vì vậy mới động thủ với hắn.

Đúng lúc này, thư sinh đột nhiên miệng phun máu tươi, lúc đó ma khí đã xâm nhập vào cơ thể anh ta, nhưng mọi người lại hoàn toàn không biết, đặc biệt là bản thân Uyển Châu.

Khi thấy thư sinh lôi thôi không chịu nổi như vậy, cũng vô cùng tò mò rốt cuộc là chuyện gì.

Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này, thực sự vô cùng đáng thương, cũng cảm thấy tên ma nhân này có chút quá đáng, những việc làm của hắn tất sẽ bị trời phạt.

Chương 1653

Nam Quang Phật lúc đó thấy ma nhân xuất hiện, liền bắt đầu không ngừng tấn công, nhưng lúc đó lại rất coi thường ma nhân.

Bởi vì Nam Quang Phật cảm thấy ma nhân dường như căn bản không phải là đối thủ của mình, vốn dĩ từ xưa đến nay tà không thắng chính, nên lúc đó cũng căn bản không có thực lực hùng hậu như vậy.

Vì vậy, trong lúc ma nhân giao thủ với Nam Quang Phật, từ đầu đến cuối không có ý định giết ngài, nhưng bất kể thế nào, nếu có thể trở thành người của mình, thì đó là một chuyện không thể tốt hơn.

Nhưng ma nhân cũng không đưa chuyện này vào kế hoạch, nên trong lúc giao thủ căn bản không hề nương tay, chỉ trực tiếp đánh trọng thương Nam Quang Phật.

Vì vậy, Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện và đề nghị với ma nhân.

"Đã tự động đến cửa, hay là cho chúng một bài học, nếu cứ giết chúng như vậy, chẳng phải quá dễ dàng sao?" "Ta có một cách hay, đó là biến Nam Quang Phật và Uyển Châu thành khôi lỗi, như vậy sau này bất kể bảo chúng làm gì, chúng sẽ làm đó, nên cũng căn bản không cần phải lo lắng những chuyện khác." Đề nghị của Diệp Thiên lúc đó thực sự khiến ma nhân tâm tình thoải mái, cũng vô cùng vui mừng, cảm thấy hắn nói rất có lý.

Nếu có thể biến hai người này thành khôi lỗi, thì sau này khi làm bất cứ chuyện gì, có thể để họ đi trước, cũng không còn nỗi lo về sau nữa.

Vì vậy, ma nhân cũng vội vàng đi tìm dược liệu.

Diệp Thiên sau khi đưa ra đề nghị đó, liền bắt đầu cầm những

dược liệu đó tự mình luyện chế.

Vốn dĩ lúc đầu, Uyển Châu và Nam Quang Phật không biết Diệp Thiên rốt cuộc đang có kế hoạch gì, đặc biệt là Uyển Châu lúc đó nghe Diệp Thiên quy thuận ma nhân, trong lòng vô cùng tức giận, đã ra tay đánh lớn.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều do một mình Diệp Thiên bày ra.

Bởi vì đó là khổ nhục kế, nếu không làm như vậy, sao có thể lấy được sự tin tưởng của ma nhân.

Trước đó nếu không phải vì hắn lấy tính mạng của thư sinh để uy hiếp Diệp Thiên, hắn cũng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Vì vậy, trong quá trình luyện chế, Diệp Thiên đã lén lút nói cho Uyển Châu và Nam Quang Phật, và nói với họ.

“Hai người chắc chắn rất tò mò, tại sao ta lại làm hại hai người, đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, là để lừa gạt ma nhân.” “Như vậy mới có thể khiến hắn buông bỏ mọi cảnh giác, nên lát nữa trong quá trình luyện chế, hai người chỉ cần phối hợp tốt, ta không thực sự biến hai người thành khôi lỗi thật, chỉ là giả vờ thôi.” Diệp Thiên lúc đó đã giải thích rõ tất cả vấn đề cho Uyển Châu và Nam Quang Phật, bởi vì lúc đó nếu không dùng cách này, thì căn bản không thể tiếp cận được hắn.

Bởi vì ma nhân vẫn luôn nhìn chằm chằm, Diệp Thiên bây giờ thần phục dưới tay hắn, thì cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Vì vậy, trong lúc Diệp Thiên nói những lời đó, là muốn để hai người hiểu được nỗi khổ của mình, đừng một mực hiểu lầm nữa.

Vì vậy, Diệp Thiên hy vọng nhân lúc ma nhân không hề phòng bị, liền bắt đầu tấn công lén, như vậy có thể bắt được hắn.

Ma Nhân cứ ngỡ rằng không ai có thể bắt được gã, nhưng không

ngờ lại rơi vào kế của Diệp Thiên, chỉ là giả vờ đầu hàng mà thôi.

Diệp Thiên đã sớm vạch ra mọi chuyện, bởi vì hắn cũng là một người có thực lực, có những lúc không thể không cúi đầu.

Nhưng sau mỗi lần cúi đầu, sức mạnh tiềm ẩn phía sau lại không thể thay đổi, vì vậy Diệp Thiên đã sớm đánh ra một ván bài rất hay.

Hắn nhân lúc Ma Nhân không đề phòng liền bắt lấy gã.

Ma Nhân trong lòng vô cùng không phục, sớm biết như vậy, ban đầu đã không nên thả Diệp Thiên đi.

Bây giờ không chỉ trúng kế mà còn bị bắt, thật là mất mặt.

Nhưng dù có nói gì hay làm gì, thua chính là thua, đối với Diệp Thiên mà nói, Ma Nhân đáng phải nhận sự trừng phạt này.

Vì nếu không bắt gã lại, sau này sẽ có thêm nhiều người bị hại, Diệp Thiên sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ?

Sau khi bắt được Ma Nhân, Nam Quang Phật liền trực tiếp đưa gã về Linh Sơn, trấn áp bên trong.

Bởi nếu Ma Nhân lại tiếp tục tác oai tác quái trong khoảng thời gian này, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Trước đây gã đã làm hại không biết bao nhiêu người vô tội, bây giờ nhất định phải để gã trả lại toàn bộ lỗi lầm đã phạm phải.

Sau khi Nam Quang Phật đưa Ma Nhân đi, Diệp Thiên và Uyển Châu không đi nơi khác mà ở lại xử lý Thất Tinh Đạo Quán, vì chỉ có như vậy mới có thể khiến đạo quán này triệt để biến mất, sẽ không có thêm người nào bị hại, đó mới là mục đích của họ.

Tuy nhiên, Ma Nhân vốn dĩ luôn tự tin vào bản thân, sao có thể cam tâm tình nguyện bị trấn áp chứ?

Chương 1654

Gã nghĩ Nam Quang Phật sẽ không đề phòng, nên đã tìm cách trốn thoát giữa đường.

Nam Quang Phật lúc đó thật sự vô cùng lo lắng, vì rất khó khăn mới bắt được gã, bây giờ để gã trốn mất thì hậu quả thật không thể lường được.

Diệp Thiên và Uyển Châu sau khi xử lý xong chuyện ở Thất Tinh Đạo Quán thì đến Ma Tộc.

Nhưng không ngờ, bên phía Ma Tộc dường như cũng đã xảy ra chuyện lớn.

Ma Vương thấy Diệp Thiên đến liền vội nói: "Hai vị đến thật đúng lúc, ta có chuyện muốn thương lượng, chính ta cũng không quyết định được.

Gần đây không biết vì sao lại có không ít Tà Phật tàn sát bá tánh Ma Tộc, sau khi biết chuyện này ta đã bắt đầu điều tra, nhưng vẫn không thể giải quyết được." "Cho nên bây giờ hai vị trở về thật đúng lúc, cũng có thể giúp ta một tay vượt qua cửa ải khó khăn này." Diệp Thiên càng không ngờ tới, hắn và Uyển Châu vừa mới giải quyết xong chuyện của Thất Tinh Đạo Quán, tưởng rằng có thể nghỉ ngơi một chút ở Ma Tộc.

Không ngờ Ma Vương cũng đang đau đầu vì gặp phải chuyện như vậy, trong lòng chắc chắn đã sớm bận đến sứt đầu mẻ trán.

Vì vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu quyết định ở lại Ma Tộc, không rời đi mà giúp Ma Vương giải quyết những chuyện này, hy vọng có thể nhanh chóng có được manh mối.

Diệp Thiên biết những Tà Phật này có mặt ở khắp nơi, cho nên nếu muốn trừ khử chúng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng dù sao đi nữa, Ma Tộc đã gặp phải nguy hiểm như vậy, Diệp Thiên và Uyển Châu tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, hơn nữa tình bạn giữa hắn và Ma Vương cũng rất tốt.

Nếu trong tình huống nguy nan thế này mà không ra tay giúp đỡ, trong lòng Diệp Thiên cũng sẽ rất áy náy.

Huống hồ những Tà Phật kia gây ra bao nhiêu chuyện, làm hại bao nhiêu người, Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể bỏ qua cho chúng được.

Trong quá trình tìm kiếm manh mối, Diệp Thiên tình cờ gặp một người ở Giang Du Trấn.

Hắn vô cùng kinh ngạc, vì rõ ràng người này đã bị Nam Quang Phật bắt về Linh Sơn giam giữ, tại sao lại gặp ở đây?

Để làm rõ chuyện này, Diệp Thiên quyết định bí mật đi theo.

Trong lúc theo dõi, hắn thấy người nọ đi vào một Âm Sạn.

Diệp Thiên vô cùng tò mò, Ma Nhân tại sao lại đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chuyện đã bị hắn bắt gặp, hắn nhất định phải điều tra cho ra ngô ra khoai.

Nếu không trong lòng luôn có chút không cam tâm.

Thế là Diệp Thiên cũng đi vào bên trong, bắt đầu dò hỏi xem Ma Nhân rốt cuộc muốn đi đâu, tại sao lại đến đây.

Hắn liền tìm ông chủ quán, bắt đầu hỏi thăm: "Xin lỗi ông chủ, có chuyện cần ông giúp đỡ, vừa rồi có một người đi vào, không biết đã đi đâu." "Chỉ là ta có chút chuyện cần tìm hắn, nên mới vào hỏi thăm."

Ông chủ lúc đó tự nhiên không biết mối quan hệ giữa Diệp Thiên và người kia, nhưng thấy thái độ của hắn thân thiện nên cũng nói cho hắn biết.

Nguyên lai Ma Nhân lần này muốn đến Vạn Hoa Trấn.

Sau khi biết được chuyện này, Diệp Thiên cũng đi theo.

Nhưng Vạn Hoa Trấn hiện đã đóng cửa, hôm nay Diệp Thiên chắc chắn không vào được, chỉ có thể đợi đến ngày mai, vì vậy hắn cũng vô cùng mong đợi.

Rốt cuộc trong Vạn Hoa Trấn này ẩn giấu thứ gì, tại sao Ma Nhân lại xuất hiện ở đây vào thời điểm này?

Tất cả những điều tò mò dường như khiến Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, ông chủ Âm Sạn liền bắt đầu đưa Diệp Thiên vào trấn.

Diệp Thiên thực sự rất mong chờ được biết những thứ tồn tại trong Vạn Hoa Trấn, cả đêm gần như không ngủ được, chỉ một lòng một dạ nghĩ về chuyện này.

Tuy hắn không biết tại sao Ma Nhân lại xuất hiện ở đó, nhưng không sao, chỉ cần đến Vạn Hoa Trấn là có thể làm rõ mọi vấn đề.

Vì vậy, hắn thật sự rất háo hức.

Khi ông chủ Âm Sạn mở trận pháp, liền đưa Diệp Thiên vào Vạn Hoa Trấn.

Chương 1655

Vì chỉ có ông chủ này mới có quyền hạn như vậy, nên Diệp Thiên cũng biết có sự giúp đỡ của ông, chắc chắn có thể thuận lợi tiến vào, cho nên về điểm này không có gì đáng lo ngại.

Chỉ cần là chuyện Diệp Thiên muốn làm thì đều có thể làm được, cho nên tiếp theo hắn sẽ điều tra kỹ lưỡng mọi động tĩnh liên quan đến Ma Nhân.

Sau khi vào Vạn Hoa Trấn, Diệp Thiên liền bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ma Nhân, vì hắn biết Ma Nhân xuất hiện ở đây, nhất định là để làm chuyện kinh thiên động địa.

Gã trước nay chưa bao giờ xem trọng tính mạng của người khác, vì vậy khi Diệp Thiên biết được tung tích của gã, tuyệt đối không thể để yên cho qua chuyện.

Sau khi vào trấn, Diệp Thiên không lập tức hành động, mà không ngừng quan sát bá tánh trong Vạn Hoa Trấn này, xem họ đối xử với Ma Nhân ra sao.

Bởi vì những việc Ma Nhân làm, không thể nào dùng bộ mặt thật để gặp người khác, nhưng nếu lộ ra sơ hở, Diệp Thiên chắc chắn có thể nhìn ra được.

Trong quá trình quan sát, hắn phát hiện một điều bất ngờ, đó là tất cả bá tánh ở đây dường như đều biết huyễn thuật.

Điều này thật sự khiến Diệp Thiên vô cùng tò mò, vì bá tánh đều chỉ là người phàm, không thể nào biết huyễn thuật được.

Vậy thì mọi vấn đề đều do một mình Ma Nhân gây ra, nếu không những bá tánh bình thường căn bản không làm được.

Vì vậy, Diệp Thiên bắt đầu không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Ma Nhân, bao gồm cả việc gã tiếp xúc với ai, hay đã làm những chuyện gì, nhất định phải nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đột nhiên thấy Ma Nhân thả ra Tà Phật.

Thì ra những bóng đen đó đều từ đây mà ra.

Để thanh trừ triệt để Tà Phật, Diệp Thiên quan sát và thấy chúng đang hấp thu huyễn thuật ở đó.

Nguyên lai cả chuyện này đều không thoát khỏi liên quan đến Ma Nhân.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà cả nhân gian mới bị đảo lộn, trời đất quay cuồng.

Vì vậy, Diệp Thiên dù thế nào cũng phải hoàn thành việc này.

Trong lúc Tà Phật đang thi triển huyễn thuật, Diệp Thiên liền trực tiếp cắt ngang.

Ma Nhân thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đây thì bắt đầu không ngừng tấn công, hai người lao vào giao đấu.

Vì Ma Nhân ghét nhất là bị người khác xen vào chuyện của mình, nếu có ai dám làm vậy, gã tuyệt đối sẽ không tha cho bất cứ ai.

Trong lúc giao đấu, Diệp Thiên cũng không hề nương tay.

Vốn dĩ hắn đến đây là để làm rõ vấn đề.

Bây giờ thấy những việc gã làm hoàn toàn đang hãm hại người khác, Diệp Thiên dù thế nào cũng không để gã làm vậy.

Công kích của Diệp Thiên và Ma Nhân lúc đó thật sự quá mạnh, gần như cả hai đều dùng hết bản lĩnh của mình, khiến cho Vạn Hoa Trấn bị náo động đến mức kinh thiên động địa.

Không lâu sau, Vạn Hoa Trấn vỡ nát, Ma Nhân và Diệp Thiên đều rơi xuống hồ.

Đúng lúc này, Tà Phật bắt đầu không ngừng tàn sát sinh linh trong hồ, gần như không tha cho một ai.

Chuyện này Diệp Thiên chưa bao giờ lường trước được, cũng không nghĩ rằng sẽ xảy ra đến mức này.

Sớm biết như vậy, Diệp Thiên nhất định sẽ ngăn chặn tất cả, tuyệt đối không thể để cho sinh linh bị đồ sát như vậy.

Vì Diệp Thiên trước nay luôn hy vọng bảo vệ tốt cho tất cả nhân loại, bao gồm mọi thứ, đều không muốn bị bất kỳ tổn hại nào.

Vạn Hoa Trấn bị phá nát như vậy thật khiến người ta khó có thể lý giải.

Đúng lúc này, ông chủ Âm Sạn cũng đột nhiên cảm nhận được sự hủy diệt của Vạn Hoa Trấn, nên vội vàng chạy đến.

Ông không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết có Tà Phật và Diệp Thiên vào trong, nhưng rốt cuộc là chuyện gì thì bây giờ vẫn còn mờ mịt.

Chương 1656

Sau khi đến nơi, ông thấy Tà Phật không ngừng tấn công người khác.

Ông định ra tay ngăn cản nhưng lại bị Tà Phật đánh trọng thương.

Ma Nhân thấy tình hình có chút không ổn, gã cũng không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Nếu cứ tiếp tục dây dưa ở đây, tình hình Vạn Hoa Trấn thật sự khó lường, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, để nhanh chóng mang Tà Phật rời đi, không để chúng bị tổn hại, Ma Nhân lúc đó cũng không quan tâm đến chuyện khác, vội vàng mang theo Tà Phật nhanh chóng rời đi.

Diệp Thiên thấy Ma Nhân bỏ chạy thì trong lòng không cam tâm, khó khăn lắm mới có được cơ hội này, nên vội vàng đuổi theo.

Nhưng hắn vừa mới cất bước, lại thấy ông chủ Âm Sạn vì mình mà bị thương, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Dù sao hai người quen biết nhau thời gian rất ngắn, nhưng dù gì cũng là ông ấy đã đưa mình vào Vạn Hoa Trấn, nếu cứ trơ mắt nhìn ông bị thương mà không cứu thì thật không phải.

Hắn thật sự không làm được chuyện như vậy, nên Diệp Thiên đành dừng bước, vì chuyện truy bắt Ma Nhân, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng cứu người trước mắt mới là quan trọng nhất.

Thế là hắn bắt đầu không ngừng chữa thương cho ông chủ Âm Sạn, hy vọng có thể trong thời gian ngắn nhất chữa khỏi cho ông, giúp ông hồi phục trạng thái bình thường.

Diệp Thiên trước nay vẫn là một người vô cùng lương thiện, luôn xem tính mạng của người khác quan trọng hơn bản thân.

Về điểm này, ông chủ Âm Sạn lúc đó trong lòng vô cùng cảm kích, cảm thấy Diệp Thiên con người này thật sự rất tốt, trong lúc nguy cấp như vậy cũng không bỏ rơi mình, mà không ngừng thi pháp chữa thương.

Trong lòng ông thật sự có một loại cảm kích.

Sau khi Diệp Thiên chữa khỏi vết thương cho ông chủ Âm Sạn, để cảm tạ ân cứu mạng của Diệp Thiên, ông đã dạy cho hắn cách phá giải toàn bộ những huyễn thuật này.

Vì trong lòng ông cũng rõ ràng những việc Ma Nhân làm thật khiến người ta không thể nhẫn nhịn, nếu Diệp Thiên có thể giúp ông báo thù thì đó là một chuyện không thể tốt hơn.

Vì vậy, ông đã đem tất cả những gì mình biết truyền lại cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên trong lòng cũng rất vui, hắn tỉ mỉ học hỏi, đem tất cả những gì cần thiết về huyễn thuật học được hết.

Ở một nơi khác, Thiên Đế sau khi biết chuyện này cũng vội vàng triệu kiến Diệp Thiên, vì có một số chuyện tuyệt đối không thể trì hoãn thêm nữa, phải nhanh chóng bắt giữ Ma Nhân.

Thiên Đế đã giao trọng trách này cho Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể nhanh chóng bắt được gã, để tránh gã lại gây họa cho nhân gian.

Bởi vì Thiên Đế lúc này trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Ma Nhân tự biết mình đã làm ra bao nhiêu chuyện, đối phương tuyệt đối sẽ không tha cho gã.

Nếu trong tình huống này mà nhận thua, hậu quả cũng sẽ vô cùng

nghiêm trọng.

Vì vậy, sau khi rời khỏi Ma Tộc, Ma Nhân đã tìm đến Ma Vương.

Lúc đó Ma Vương vốn cũng đang định tìm gã, vì những Tà Phật mà gã thả ra đã sớm gây ra phiền toái lớn cho Ma Giới.

Ma Vương thấy gã đến cũng không biết rốt cuộc gã đang tính toán điều gì, nhưng dù sao đi nữa, gã đã đơn thương độc mã đến Ma Cung, chắc chắn là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, nếu không không thể nào làm ra hạ sách này.

Lúc đó, Ma Nhân liền nói với Ma Vương trước tiên: "Ma Vương, hôm nay ta đến đây tìm ngươi là có chuyện muốn thương lượng, đó là hợp tác với ngươi, không biết ý ngươi thế nào?" "Nếu hợp tác với ta, ta cũng sẽ mang lại cho ngươi không ít lợi ích, cho nên về điểm này ngươi không cần phải nghi ngờ.

Nếu ta không có chút thủ đoạn, hoặc lợi ích gì có thể khiến ngươi hài lòng, thì ta sao có thể đến đây bàn chuyện hợp tác với ngươi được chứ?" Ma Nhân lần này đem tất cả lợi hại thành bại bày ra trước mặt, hy vọng có thể nhận được sự đồng ý của Ma Vương.

Nếu chuyện này có thể thành, đối với Ma Nhân mà nói cũng là một chuyện không thể tốt hơn.

Ma Vương lúc đó cũng không ngừng suy nghĩ về những lời Ma Nhân nói, rốt cuộc đối với hắn có lợi ích gì hay không.

Nếu có lợi ích, hắn không thể nào không đồng ý, nhưng nếu những việc gã nói hắn không thể làm được, hắn cũng không biết phải làm sao.

Chương 1657

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn đã đồng ý.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Ma Nhân, vì nếu để gã trốn thoát, hậu quả sẽ khôn lường.

Trước đó Thiên Đế đã giao chuyện này cho Diệp Thiên xử lý, cho nên lần này dù thế nào cũng tuyệt đối không thể thất bại.

Hắn lần theo dấu vết đến Ma Tộc, Diệp Thiên lại cảm thấy Ma Nhân đến Ma Tộc rốt cuộc là để làm gì?

Trong đầu hắn cũng hiện lên một vài hình ảnh.

Sau khi tìm được Ma Vương, Diệp Thiên vội vàng hỏi: "Ma Vương, vừa rồi ta lần theo dấu vết của Ma Nhân, thấy hắn hình như đã đến Ma Cung, không biết ngài có thấy không?

Nếu có thấy nhất định phải cho ta biết." "Vì bây giờ gã lại làm chuyện xấu, nếu không bắt được gã, hậu quả sẽ khôn lường." Diệp Thiên đã nói rõ ý của mình, nhưng Ma Vương lại nói dối, nói rằng chưa từng thấy Ma Nhân.

Lúc đó, Bồ Đề ở Tàng Thư Các thấy một cuốn cổ tịch bị rách, nên nghi ngờ Ma Nhân đang ở trong vương cung.

Nhưng Bồ Đề không nói chuyện này cho bất kỳ ai, hắn biết Diệp Thiên đến đây tìm Ma Nhân, nên vội vàng đem chuyện này báo cho Diệp Thiên.

Vì Bồ Đề trong lòng rất rõ, Ma Vương không biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại nói dối lừa gạt Diệp Thiên.

Nhưng dù sao đi nữa, dựa vào giao tình giữa hắn và Diệp Thiên, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà không báo cho biết.

Vì vậy, hắn đã đem tất cả những gì mình biết tiết lộ cho Diệp Thiên, để hắn hiểu rõ.

Sau khi biết chuyện, Diệp Thiên cũng vô cùng cảm kích Bồ Đề, vì mỗi lần vào lúc nguy nan nhất, Bồ Đề đều có thể ra tay giúp hắn giải quyết những phiền toái này.

Hắn thật không biết phải cảm tạ thế nào, nhưng với mối quan hệ giữa hai người, căn bản không cần phải nói lời cảm ơn.

Chỉ cần có thể thể hiện một phần tình bạn là đủ.

Diệp Thiên đã hiểu rõ chuyện này, nhưng hắn không biết Ma Vương rốt cuộc vì sao lại làm như vậy.

Đúng lúc này, ông chủ Âm Sạn cũng không ngừng dò hỏi tin tức của Ma Nhân, vì lúc đó gã đã làm cho Vạn Hoa Trấn trở nên hỗn loạn.

Lần này ông cũng biết gã đã đến Ma Cung, cho nên mới đến đây không ngừng dò hỏi.

Không ngờ trong quá trình dò hỏi, ông lại tình cờ gặp Diệp Thiên, thật sự là như đã quen biết từ lâu.

Vốn dĩ trước đây giữa ông và Diệp Thiên đã có ân tình, lần này có thể gặp lại, thật sự có rất nhiều lời muốn nói.

"Thật không ngờ lại trùng hợp như vậy, ở đây cũng có thể gặp được ngươi.

Lần này ta cũng đến vì Ma Nhân." "Nghe nói trong Ma Cung có cổ tịch, cho nên đặc biệt muốn đến xem, không biết có thể dẫn ta đi không?" Ông chủ Âm Sạn đã giúp Diệp Thiên một lần, cho nên về điểm này Diệp Thiên không có lý do gì không giúp lại.

Thế là hắn vội vàng dẫn ông đi.

Bởi vì dù hai người tiếp xúc thời gian không dài, nhưng lại có thể

cảm nhận được, giữa họ có những lời không cần nói ra cũng có thể giao tiếp và thấu hiểu.

Ông chủ Âm Sạn cũng vô cùng cảm tạ Diệp Thiên, vì ông trước nay luôn rất coi trọng những thứ về cổ tịch.

Lần này có thể tận mắt chứng kiến thật sự đặc biệt vui mừng.

Nhưng có một điểm không ngờ là khi Diệp Thiên dẫn ông chủ Âm Sạn đến Tàng Thư Các, lại có người của Ma Vương canh giữ ở đó.

Diệp Thiên chưa kịp vào đã bị chặn lại.

Lúc này hắn vô cùng tò mò.

Dù Diệp Thiên đi đâu, Ma Vương trước nay chưa bao giờ phái người canh giữ, nhưng lần này không chỉ phái người canh giữ mà còn nhất quyết ngăn cản hắn tiến vào.

Vì vậy, Diệp Thiên bắt đầu nghi ngờ Ma Vương.

Chương 1658

Hắn và Ma Vương đã giao thiệp không chỉ một hai lần, nên con người của Ma Vương hắn tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng sự thay đổi đột ngột này khiến hắn cũng rất khó chấp nhận.

Cho nên, Diệp Thiên cảm thấy Ma Vương dường như có liên quan đến Ma Nhân, nếu không không thể nào nói dối lừa gạt rằng Ma Nhân không có ở Ma Cung.

Bây giờ lại canh giữ Tàng Thư Các cẩn mật như vậy, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, bèn lại một lần nữa đi tìm Bồ Đề.

"Ta thấy Ma Vương dường như đang che giấu chuyện gì đó rất lớn, cho nên Bồ Đề, ngươi nhất định phải cẩn thận bảo vệ bản thân, tuyệt đối đừng để bị tổn hại.

Chuyện này tuyệt đối không thể để yên như vậy được." "Ta nhất định phải điều tra rõ ràng, xem kỹ Ma Vương và Ma Nhân rốt cuộc có âm mưu gì, ta nhất định sẽ không để chúng được như ý." Diệp Thiên không ngừng dặn dò Bồ Đề, hy vọng hắn có thể chú ý đến những chuyện này.

"Yên tâm đi, chuyện này ta đã có định đoạt, cũng nhất định sẽ cẩn thận hành sự, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận." "Hiện tại Ma Vương cũng không biết rốt cuộc đang làm những chuyện gì, nhưng bây giờ vấn đề vẫn chưa được giải thích rõ ràng, cho nên chúng ta đều nên cẩn thận một chút." Trong lúc Bồ Đề và Diệp Thiên nói chuyện, thực ra cả hai bây giờ đều rất tò mò không biết Ma Vương rốt cuộc muốn làm gì.

Bởi vì nhất cử nhất động của hắn tuy không bị mọi người giám sát, nhưng lại bộc lộ trước đám đông, bây giờ Diệp Thiên cũng đã phát hiện có chút không ổn.

Chỉ là không có bằng chứng xác thực, cho nên bây giờ chỉ có thể cẩn thận hành sự.

Đúng lúc này, Bồ Đề cũng đột nhiên phát hiện trong Ma Cung có không ít thị vệ đều mất tích.

Hắn cảm thấy chuyện này dường như có điều gì đó mờ ám.

Vì trong Ma Cung trước nay chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, bây giờ lại có chuyện đột ngột thế này.

Bồ Đề nhất định sẽ làm rõ mọi vấn đề, nếu không sau này Ma Cung không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong quá trình điều tra, hắn thấy Ma Nhân liền giao thủ với gã.

Bồ Đề lúc đó vốn nghĩ rằng Ma Vương có nỗi khổ khó nói, nhưng bây giờ thấy Ma Nhân ở trong Ma Cung, nên trong lúc giao thủ, Bồ Đề tuy không đánh nhau quyết liệt với gã, nhưng sau khi biết chuyện này, hắn cũng vội vàng đi tìm Ma Vương, rồi nói: "Ma Vương, không biết ngài có biết hay không, gần đây trong Ma Cung không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên thiếu đi rất nhiều người, cũng mất tích không ít." "Không biết họ đã đi đâu, bây giờ ta lại thấy một người xuất hiện ở đây, không phải hắn vẫn luôn đối đầu với chúng ta sao?" Bây giờ đã biết chuyện này, không biết Ma Vương sẽ đối xử thế nào.

Thực ra Bồ Đề trong lúc nói chuyện là đang thử dò xét, xem Ma Vương rốt cuộc sẽ xử lý vấn đề này như thế nào.

Nhưng không ngờ hành động của Ma Vương thật sự khiến Bồ Đề đặc biệt kinh ngạc.

Vì Ma Vương lúc đó lại bảo Bồ Đề che giấu chuyện này, cứ coi

như chưa từng thấy Ma Nhân xuất hiện ở đây.

Bồ Đề thật sự không còn cách nào khác, vì dù sao bây giờ hắn cũng đang ở chỗ của Ma Vương, nếu không làm theo lời hắn nói, cũng không biết sau này sẽ phải sống ra sao.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng nhận ra có rất nhiều thị vệ mất tích, bèn đi tìm Bồ Đề, hy vọng có thể làm rõ chuyện này rốt cuộc là sao.

Dù sao Bồ Đề vẫn luôn sống ở Ma Cung, cho nên nếu thật sự có vấn đề gì tồn tại, chắc chắn đều có thể biết được.

Thực ra trong lòng Bồ Đề muốn giúp Diệp Thiên, cũng không muốn thấy Ma Vương vì thế mà sai lầm, nhưng có những lúc ở vào vị trí đó, thật sự rất khó xử.

Không biết phải làm thế nào, nếu nói cho Diệp Thiên biết, thì hắn đã hứa với Ma Vương, nhưng nếu không nói, hắn cũng biết Diệp Thiên đối với chuyện này, nhất định sẽ truy cùng hỏi tận.

Vì vậy, Bồ Đề lúc đó không còn cách nào khác, chỉ có thể ám chỉ vài câu, vì hắn biết Diệp Thiên là người thông minh, nhất định có thể hiểu được dụng ý của mình.

Diệp Thiên tự nhiên hiểu được tấm lòng của Bồ Đề, cũng biết có những lúc thân bất do kỷ là một tình huống như thế nào.

Diệp Thiên cũng không ép Bồ Đề phải nói rõ tất cả nguyên nhân.

Chỉ cần là vấn đề có thể biết được, chắc chắn Bồ Đề sẽ nói cho hắn.

Cho nên bây giờ trong lòng Diệp Thiên cũng đã có tính toán, cũng biết được đầu đuôi ngọn ngành của cả sự việc.

Thế là Diệp Thiên rời đi.

Ở một nơi khác, ông chủ Âm Sạn lại vô tình bị Ma Nhân tấn công,

vì ông vốn định nhanh chóng quay về, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Với năng lực của bản thân, nếu đấu với Ma Nhân, căn bản không có cơ hội chiến thắng.

Chương 1659

Diệp Thiên sau khi hoàn thành xong chuyện của mình cũng cố gắng quay về, nhưng không ngờ lại thấy ông chủ Âm Sạn đã chết.

Nhìn ông bị thương mà chết, trong lòng hắn thật sự rất đau buồn.

Dù sao hai người cũng có chút giao tình, hắn cũng biết chuyện này nhất định là do Ma Nhân làm.

Vì ông chủ Âm Sạn không hề đắc tội với bất kỳ ai, nên Diệp Thiên lúc đó vô cùng phẫn nộ, nhất định phải tìm ra Ma Nhân.

Dù thế nào đi nữa, Ma Nhân này nhất định phải do hắn tự tay giải quyết, nếu không những lỗi lầm gã đã phạm phải, thật không biết phải dùng cách nào mới có thể trị tội.

Diệp Thiên lại một lần nữa quay lại Ma Cung tìm Ma Vương, hy vọng Ma Vương có thể giúp mình cùng tìm Ma Nhân, vì dù sao thực lực của Ma Cung cũng rất lớn.

Nếu có thể phái thêm người đi tìm, sẽ nhanh chóng tìm được Ma Nhân hơn.

Diệp Thiên biết Ma Vương nhất định có thực lực này.

“Ma Vương, có một chuyện phải nói, người nọ thật sự quá ngông cuồng, đã giết chết ông chủ Âm Sạn, cho nên dù thế nào cũng phải tìm ra hắn.” “Cho nên lần này ta quay lại hy vọng ngài có thể tăng thêm nhân thủ giúp đỡ.” Bản thân Ma Vương và Ma Nhân đã thỏa thuận xong mọi chuyện, cho nên căn bản sẽ không giúp Diệp Thiên.

Nhưng hắn biết Diệp Thiên là người như thế nào, nếu từ chối như vậy, lại cảm thấy giao tình giữa hai người dường như sẽ chấm dứt tại đây, Ma Vương cũng không muốn làm vậy.

Cho nên lúc đó hắn chỉ có thể đồng ý miệng, một mặt để Diệp Thiên yên tâm, một mặt cũng có thể đối phó cho qua chuyện.

Thực ra Diệp Thiên sớm đã hiểu rõ mọi chuyện, làm vậy chẳng qua là muốn mượn Ma Vương để dụ Ma Nhân ra mặt, vì như vậy mới có thể thuận lợi bắt được gã.

Tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Diệp Thiên, nhưng những việc Ma Vương làm bây giờ thật sự khiến Diệp Thiên vô cùng thất vọng.

Vì dù mục đích là gì cũng không nên làm như vậy.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Diệp Thiên giả vờ rời đi, nhưng thực chất là ẩn nấp trong Ma Cung.

Đúng lúc này, Ma Nhân vào cung tìm Ma Vương, nhưng không ngờ Diệp Thiên đột nhiên xông ra, chặn đường rồi giao thủ với gã.

Lần này khó khăn lắm mới đợi được Ma Nhân xuất hiện trước mặt, Diệp Thiên sao có thể dễ dàng bỏ qua, tuyệt đối không thể để gã lại một lần nữa trốn thoát.

Đây là thời cơ tốt nhất.

Chỉ cần có thể bắt được gã, Diệp Thiên dù phải trả giá lớn đến đâu cũng không từ.

Ma Nhân vạn vạn lần cũng không ngờ Diệp Thiên lúc này lại ở đây chờ gã, nhưng đã gặp phải thì gã không thể nào trốn thoát được nữa.

Trong lúc giao thủ với Diệp Thiên, gã cũng dốc hết toàn lực, dù thế nào cũng không thể để Diệp Thiên thừa thắng xông lên.

Vốn dĩ gã nghĩ rằng ở đây cùng Ma Vương thương thảo chuyện hợp tác, nhưng lại phát hiện mọi thứ đều bị Diệp Thiên phá hỏng, cho

nên dù thế nào Ma Nhân cũng không thể để hắn được như ý.

Ngược lại, đối với Diệp Thiên mà nói, đã biết được động tĩnh của Ma Nhân, sao có thể để gã nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật mà rời đi được chứ?

Nếu không vì gã thì ông chủ Âm Sạn cũng sẽ không phải chết oan, cho nên Diệp Thiên nhất định phải thay trời hành đạo, phải giết chết gã.

Diệp Thiên biết Ma Nhân căn bản không phải là đối thủ của mình, cho nên lần này tuyệt đối không thể buông tha.

Trong lúc giao thủ, hắn thật sự không lưu lại một chút đường sống nào, không ngừng tấn công, cuối cùng giết chết Ma Nhân, cũng giải quyết được mọi mối lo.

Đồng thời, trong quá trình giết Ma Nhân, Diệp Thiên cũng vội vàng đi tìm Ma Vương, không ngừng chất vấn: "Ma Vương, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tuy giao tình của chúng ta không sâu đậm, nhưng ít nhất chúng ta cũng đã tiếp xúc một thời gian." "Ngài cũng nên hiểu ta là người như thế nào, tại sao lại nói dối lừa gạt ta, rốt cuộc là vì sao?

Ngài nghĩ ta không biết gì sao?" "Giữa ngài và Ma Nhân rốt cuộc có chuyện gì mà lại phải nói dối lừa gạt ta, rốt cuộc là muốn làm gì?

Nếu chuyện này không nói rõ ràng." "Ta tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua." Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng tức giận, vì hắn cảm thấy Ma Vương làm như vậy, tuy có thể có lý do của mình, nhưng dù sao cũng không nên lừa dối hắn như vậy.

Bản thân Diệp Thiên trước nay luôn đối xử chân thành với người khác.

Chương 1660

Ma Vương thấy chuyện đã bại lộ cũng không còn cách nào khác, đành phải cho Diệp Thiên biết rõ giao dịch giữa hắn và Ma Nhân.

Bây giờ Diệp Thiên đã hoàn toàn hiểu rõ giao dịch giữa Ma Vương và Ma Nhân, cũng không còn gì để nói nữa.

Người kia bây giờ đã chết, mọi chuyện cũng nên kết thúc.

Diệp Thiên và Uyển Châu rời đi, đồng thời lại đi xử lý một số sự vụ ở Âm Sạn.

Dù sao ông chủ bây giờ cũng không còn nữa, cho nên phải xử lý tốt tất cả những vấn đề hậu sự.

Khi đến nơi, tiểu nhị nói ông chủ muốn tặng Âm Sạn cho Diệp Thiên, vì ân tình trước đây vẫn luôn không có gì báo đáp, cho nên chỉ có thể tặng Âm Sạn cho hắn, mới có thể xem như là lời cảm tạ.

Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy sẽ xảy ra với mình, nhưng dù sao Âm Sạn này cũng là tâm huyết của ông chủ, tuyệt đối không thể để nó bị lãng phí.

Cho nên hắn cũng chuẩn bị tiếp quản, giúp trông coi.

Buổi tối có không ít âm hồn cũng ở lại đây trọ, nên Diệp Thiên cũng giúp chiêu đãi.

Vì dù sao âm hồn rất đông, một mình tiểu nhị cũng không thể xoay xở được.

Diệp Thiên quyết định giúp một tay duy trì Âm Sạn, như vậy mới có thể để ông chủ yên lòng ra đi.

Diệp Thiên cũng không biết tại sao, có rất nhiều linh hồn đều ở lại

Âm Sạn, cho nên lúc đó mọi người thật sự bận rộn không ngơi tay.

Ngay cả Diệp Thiên, một người trước nay chưa bao giờ bận rộn, đột nhiên bận rộn như vậy cũng có chút không quen, vì hắn chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ sau khi tự mình trải qua, mới phát hiện ra rằng mọi chuyện đều không dễ dàng như vậy, cũng biết được ông chủ kinh doanh Âm Sạn này dường như cũng rất mệt mỏi, nhưng lại mang đến niềm vui.

Vì chỉ cần con người có thể bận rộn, sẽ suy nghĩ được nhiều hơn so với khi ở trong trạng thái bình tĩnh.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng bận rộn đến vui vẻ.

Đúng lúc này, đột nhiên có một con Miêu Linh ở Âm Sạn hấp thu âm hồn.

Diệp Thiên thấy hành động như vậy, thật sự có chút không chịu nổi, bèn ra tay với nó.

Vì con Miêu Linh này nhìn qua, tuy chỉ không ngừng hấp thu âm hồn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, những âm hồn này chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Để kịp thời ngăn chặn chuyện như vậy xảy ra, Diệp Thiên chỉ có thể ra tay ngăn cản.

Miêu Linh tưởng Diệp Thiên chỉ là một người bình thường, nên căn bản không coi hắn ra gì, nhưng nó không hề biết Diệp Thiên là một người có thực lực như thế nào, nên đã ra tay với hắn.

Không ngờ Diệp Thiên không tốn chút sức lực nào đã đánh nó trọng thương.

Miêu Linh lúc đó căn bản không còn sức phản kháng, cũng vì bị

trọng thương mà không thể động đậy.

Vì bản thân mọi người ở đây đều vô hại, cho nên nếu muốn gây rối ở đây, Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể để cho nó có đường sống.

Sau khi đánh bị thương Miêu Linh, tiểu nhị liền đem nó chôn đi.

Tiểu nhị trong lòng rất rõ, nếu đem Miêu Linh chôn dưới gốc cây đào, ngày hôm sau sẽ ra hoa kết quả, đồng thời nếu ăn vào, công lực cũng sẽ tăng mạnh.

Uyển Châu sau khi biết chuyện này, trong lòng càng thêm mong đợi.

Nếu có thể ăn được quả này, khiến công lực của mình không ngừng tăng lên, thì thật là một chuyện không thể tốt hơn.

Sáng hôm sau, cây ra hoa kết quả, cô liền bắt đầu ăn.

Sau khi ăn vào, cô cảm giác toàn thân dường như đang tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh.

Đột nhiên cảm giác trong cơ thể mình, có một luồng sức mạnh không ngừng lưu chuyển, sức mạnh cũng bắt đầu tăng mạnh.

Chương 1661

Uyển Châu lúc đó thật sự vui mừng khôn xiết.

Vì pháp lực tăng mạnh là điều Uyển Châu thích nhất, chỉ cần có thể khiến pháp lực của mình tăng cường, dù sử dụng thứ gì đi nữa, cô cũng tuyệt đối không hề chậm trễ.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên vẫn luôn ở nhân gian bắt Lệ Quỷ, rồi chôn xuống.

Vì chỉ có đem tất cả chúng trồng dưới gốc cây đào, mới có thể kết ra quả, chỉ cần ăn vào, pháp lực sẽ không ngừng tăng trưởng.

Chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ như vậy thật sự rất tốt.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng đi bắt, bắt xong Lệ Quỷ lại bắt đầu chôn xuống, sau đó tiếp tục ăn đào.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, mỗi ngày đều làm cùng một việc, pháp lực cũng không ngừng tăng trưởng.

Diệp Thiên và Uyển Châu vẫn luôn bận rộn ở trong Âm Sạn.

Tuy có lúc cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng lại vô cùng trọn vẹn.

Mỗi ngày đều có thể ở đây tiếp đãi các loại người khác nhau đến trọ.

Lúc này, Diệp Thiên và Uyển Châu đã sớm quen với cuộc sống như vậy.

Tình cờ một ngày, Hắc Bạch Vô Thường đến đây trọ.

Lúc đó, Diệp Thiên và Uyển Châu nhìn thấy họ thật sự vô cùng kinh ngạc, cũng không biết tại sao họ đột nhiên lại đến đây.

Nhưng dù sao cũng là người quen cũ, có thể đến đây trợ cũng là một chuyện tốt nhất.

Thế là họ ngồi lại nói chuyện.

Trong lúc nói chuyện, Hắc Bạch Vô Thường cũng hỏi Diệp Thiên: "Không ngờ ông chủ Âm Sạn lại không có ở đây, hai người lại ở đây, thật khiến ta kinh ngạc một phen." Hắc Bạch Vô Thường trong lúc hỏi, thực ra cũng có cùng suy nghĩ với Diệp Thiên và Uyển Châu, vì trước đây ở Âm Sạn chưa bao giờ nhìn thấy đối phương.

Cho nên lúc đó thật sự cảm thấy như gặp phải chuyện kỳ quái.

Thế là Diệp Thiên và Uyển Châu cũng đem tất cả mọi chuyện ở đây kể cho họ nghe.

Khi Hắc Bạch Vô Thường biết được tin ông chủ Âm Sạn đã qua đời, trong lòng thật sự vô cùng đau buồn, cũng đặc biệt khó chịu.

Dù sao đi nữa, giữa họ và ông chủ Âm Sạn cũng có quan hệ lớn, trước đây cũng đặc biệt thân thiết, căn bản không biết đã xảy ra chuyện như vậy.

Nếu sớm biết chuyện này, họ đã đến rồi.

Thế là họ ở đó không ngừng thương tiếc.

Vì bất kỳ ai, bao gồm cả Hắc Bạch Vô Thường hay Diệp Thiên, đều cảm thấy chuyện này đối với họ là một cú sốc rất lớn.

Nhưng có những chuyện đã như vậy, vì đã xảy ra không thể nào thay đổi được nữa, nên chỉ có thể vui vẻ chấp nhận.

Nhưng dù sao, tuy ông chủ Âm Sạn không còn nữa, nhưng Âm Sạn này vẫn tồn tại, cho nên tâm huyết của ông cũng không bị đổ sông đổ biển.

Diệp Thiên ở lại đây là hy vọng có thể bảo vệ tất cả mọi thứ ở

đây, không bị bất kỳ tổn hại nào, cũng có thể để nó tồn tại lâu dài.

Đúng lúc này, đột nhiên có một con Hổ Yêu đến đây trọ.

Khi thấy Hắc Bạch Vô Thường ở đây liền muốn ăn thịt họ.

Nhưng Diệp Thiên ở đây, tuyệt đối không thể để bất kỳ yêu quái nào làm hại Hắc Bạch Vô Thường.

Cho nên khi thấy Hổ Yêu có hành động như vậy liền ra tay ngăn cản.

Chỉ cần loại dị loại này có bất kỳ hành động nào, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha, càng phải cho nó biết rõ, đừng có làm những chuyện thương thiên hại lý dưới mắt hắn.

Chương 1662

Sau khi Diệp Thiên bắt Hổ Yêu lại, liền tiếp tục chôn nó dưới gốc cây đào.

Vốn tưởng rằng sau khi chôn nó xuống có thể đợi ngày hôm sau ra hoa kết quả.

Nhưng không ngờ con Hổ Yêu này cực kỳ lợi hại, nó đã hút hết toàn bộ tinh hoa của cây đào.

Về điểm này, Diệp Thiên thật sự chưa bao giờ lường trước được, cũng căn bản không thể tưởng tượng được Hổ Yêu lại có thực lực như vậy.

Thật sự đã xem thường nó rồi.

Nhưng những chuyện này Diệp Thiên căn bản không hề hay biết, vì sau khi chôn Hổ Yêu dưới gốc cây đào, hắn lại tiếp tục quay về Âm Sạn, tiếp tục nói chuyện phiếm với Hắc Bạch Vô Thường.

Hắn gần như không hề nghĩ tới việc con Hổ Yêu lại có bản lĩnh lớn như vậy, vì nếu tinh hoa dưới gốc cây đào bị nó hấp thụ vào người, Hổ Yêu không chỉ có thể sống sót mà còn có thể khiến pháp lực của nó không ngừng tăng lên.

Buổi tối, Diệp Thiên và Hắc Bạch Vô Thường nói chuyện rất lâu, sau đó mọi người đều lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Bạch Vô Thường đã ở đây trọ một đêm, không nên trì hoãn thêm nữa, nên buổi sáng liền rời đi.

Lúc họ đi, Diệp Thiên cũng ra tiễn.

Dù sao mọi người đều là bạn tốt, nên thấy họ rời đi trong lòng cũng có chút không nỡ, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không

tàn, ai cũng có việc cần làm.

Vì vậy, hắn cũng vội vàng đi lo việc của mình.

Buổi chiều, Diệp Thiên đến bên cây đào xem có kết quả không, nhưng không ngờ lại phát hiện cây đào đã bị hủy hoại.

Diệp Thiên đoán rằng đây chắc chắn là do con Hổ Yêu làm, nếu không không thể nào biến cây đào thành bộ dạng như bây giờ.

Lúc đó, Diệp Thiên thật sự rất tức giận, cảm thấy mình đã xem thường con Hổ Yêu này.

Nếu sớm biết sẽ như vậy, hắn nên giết nó đi, cũng sẽ không đến nỗi để cây đào bây giờ bị hủy hoại thành ra thế này.

Cũng có thể thấy được, thực lực của Hổ Yêu bây giờ đã tăng lên không ngừng, cho nên trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng.

Con Hổ Yêu trước nay vẫn luôn muốn hấp thụ Hắc Bạch Vô Thường, nên căn bản không hề chậm trễ.

Khi thấy họ rời đi, nó liền bắt đầu không ngừng truy đuổi.

Hắc Bạch Vô Thường tự nhiên biết Hổ Yêu vẫn luôn nhắm vào hai người họ.

Nếu dây dưa đánh nhau với nó, căn bản không có cơ hội thắng, cho nên hai người vội vàng chạy về Địa Phủ, vì Địa Phủ mới là nơi nương thân của họ.

Nhưng Hổ Yêu vẫn quyết truy đuổi theo, vì việc nó muốn làm, không ai có thể ngăn cản được.

Dù họ có trốn đi đâu, việc hấp thụ Hắc Bạch Vô Thường đã được nó quyết định rồi.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên sau khi biết được những chuyện về Hổ Yêu, cũng biết nó chắc chắn sẽ nhắm vào Hắc Bạch Vô Thường.

Hắn biết tình hình của hai người lúc này cực kỳ nguy hiểm.

Là bạn tốt, hắn tuyệt đối không thể nhìn họ mạo hiểm, bị hại sâu sắc.

Vì vậy, trong lúc lo lắng, Diệp Thiên cũng vội vàng đến Địa Phủ.

Đến Địa Phủ, hắn liền thấy Hổ Yêu đang gây rối ở đó.

Diệp Thiên thật sự rất tức giận, vốn dĩ đã có chút không ưa nó vì đã hủy hoại cây đào.

Cho nên hắn muốn đem tất cả oán khí trút lên người nó, nhất định phải cho nó một bài học.

Diệp Thiên trong lúc giao thủ với nó cũng không hề nương tay, hạ thủ tàn nhẫn nhất định phải đánh chết nó, để nó biết được sự lợi hại của hắn.

Chương 1663

Nhưng pháp lực của Hổ Yêu bây giờ cũng đã tăng cường, nên căn bản không coi Diệp Thiên ra gì.

Hai người dây dưa đánh nhau, Hổ Yêu cuối cùng vẫn không địch lại Diệp Thiên, bị đánh gãy nanh hổ.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Diệp Thiên tiếp tục mang chiếc nanh hổ về Âm Sạn.

Sau khi về Âm Sạn, tiểu nhị liền nhận ra con yêu này, nó thường lén lút ở đây ăn thịt khách.

Diệp Thiên nghe tiểu nhị kể lại cũng biết được chuyện này, may mà mọi chuyện đã được giải quyết, cũng không có gì đáng lo ngại.

Gần đây, Âm Sạn dường như thật sự rất náo nhiệt, không chỉ có âm hồn xuất hiện, mà còn có cả người sống đến trọ.

Điều này thật sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc, vì trong cả Âm Sạn này, người sống có thể đến đây thật sự rất ít.

Mọi người cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lần này, khi người sống vào trọ, Diệp Thiên phải làm rõ thân phận của họ.

"Nơi này của ta là Âm Sạn, dành cho người chết, ngươi là người sống, căn bản không thích hợp ở lại đây.

Hãy đến nơi khác trọ đi.

Không phải là không chào đón ngươi, chỉ là không nên ở đây." Diệp Thiên lúc đó để làm rõ mọi chuyện, hy vọng họ có thể nghe theo lời mình, nhanh chóng tìm nơi khác trọ, đừng tiếp tục ở lại Âm Sạn

này.

Nhưng những người này dường như không hề có chút áp lực hay sợ hãi nào, cũng không muốn nghe lời Diệp Thiên.

Họ muốn ở lại đây, đồng thời cũng cho Diệp Thiên biết họ là đệ tử Thanh Cung, hy vọng hắn đừng đuổi đi.

Diệp Thiên làm vậy cũng không phải vì mình, chỉ là hắn biết rõ nơi này không thuộc về họ, nếu ở lại đây, lỡ gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Cho nên hắn thật lòng khuyên can, hy vọng họ có thể nhanh chóng rời đi.

Nhưng đệ tử Thanh Cung lúc đó dường như rất cố chấp, đã xác định nơi này thì tuyệt đối không dễ dàng thay đổi.

Cho nên dù Diệp Thiên có đuổi thế nào, họ vẫn quyết định ở lại.

Cuối cùng, Diệp Thiên thật sự không chịu nổi nữa.

Vì họ đã chọn ở lại đây, nếu còn đuổi ra ngoài nữa, thật sự cảm thấy có chút không đúng.

Diệp Thiên cũng biết họ đã lựa chọn, nên chỉ có thể để mặc cho tính cách của họ, cũng không còn gì để nói.

Sau khi những người này ở lại, Diệp Thiên nên làm gì thì làm nấy.

Buổi tối, đột nhiên người đó lại đang ở đây khu quỷ.

Diệp Thiên không ngừng ngăn cản, vì mọi thứ ở đây không liên quan gì đến hắn, chuyện khu quỷ lại càng không có liên quan.

Diệp Thiên không ngừng ngăn cản, hy vọng hắn có thể hiểu rõ, trong Âm Sạn này, tất cả quỷ hồn đều ra vào bình thường, không có chuyện khu quỷ hay không.

Nhưng người này vẫn cố chấp làm theo ý mình.

Diệp Thiên thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa, nên lúc đó không còn cách nào khác, đành phải đuổi hắn ra ngoài.

Chỉ có như vậy mới có thể duy trì sự cân bằng của Âm Sạn, cũng không bị người khác làm loạn.

Người đó và Diệp Thiên dường như cũng nảy sinh mâu thuẫn lớn, vì hắn cho rằng việc mình làm đều đúng, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép.

“Trước đây ta đã nói với ngươi đừng ở lại Âm Sạn này, nhưng ngươi cứ không nghe.

Vốn tưởng ngươi có thể ở đây yên ổn.” “Nhưng ngươi lại cứ gây ra bao nhiêu chuyện ở đây, cho nên đừng trách ta đuổi ngươi ra ngoài.

Chương 1664

Nơi này không chào đón ngươi, mau chóng rời đi, cũng để ta không phải ra tay với ngươi." Diệp Thiên trong lúc nói chuyện, muốn cho hắn hiểu rõ, trước đây đã nói với hắn rất rõ ràng.

Nhưng hắn cứ không nghe, trước mặt mình làm ra bao nhiêu chuyện, nên Diệp Thiên căn bản không có ý định đuổi hắn ra ngoài lần nữa.

Nhưng sự việc lại trái với mong muốn, Diệp Thiên đã làm ra chuyện như vậy, cũng không sợ hắn tức giận hay thế nào.

Vì hắn phải bảo vệ sự cân bằng của Âm Sạn, tất cả quỷ hồn ở đây đều bình thường.

Vốn dĩ Âm Sạn không thuộc về địa bàn của người sống.

Sau khi đám đệ tử Thanh Cung bị đuổi ra ngoài, trong lòng vô cùng khó chịu.

Họ cảm thấy mình bắt quỷ ở đây không có gì sai, nhưng lại bị Diệp Thiên đuổi đi như vậy, nên trong lòng mọi người cũng rất bất bình.

Sau khi trở về, họ lại bàn bạc, làm thế nào để có thể quay lại đây bắt quỷ.

Quả nhiên, sau khi Diệp Thiên đuổi tất cả họ đi, không được mấy ngày, đám đệ tử Thanh Cung lại một lần nữa quay lại Âm Sạn.

Nhưng lúc đó, điều Diệp Thiên không ngờ là đám đệ tử Thanh Cung này lại kéo thêm mấy người đến, bao vây chặt chẽ toàn bộ Âm Sạn.

Diệp Thiên liền hỏi cho ra nhẽ, rốt cuộc là muốn làm gì.

“Các ngươi thật sự coi đây là nhà của mình sao?

Ta đã nói đây là địa bàn của ta, cho nên đừng có ở đây làm càn.” “Nếu không đừng trách ta không khách sáo, mau chóng rút người đi.” “Tại sao ta phải rút?

Những việc ta làm hoàn toàn là để bắt quỷ.

Quỷ ở đây rất nhiều, lần trước ta khu quỷ bị ngươi đuổi ra ngoài.” “Cho nên lần này ta đặc biệt bao vây nơi này, nhất định phải bắt được quỷ mới cam tâm, nếu không đừng hòng bảo ta rời đi.” Đám đệ tử Thanh Cung lúc đó thật sự nói năng không biết xấu hổ, đã sớm chạm đến giới hạn của Diệp Thiên.

Diệp Thiên không phải là một nhân vật dễ chọc, nhưng trong lòng họ căn bản không biết điều đó.

Diệp Thiên thấy đám người này chấp mê bất ngộ, nên không lãng phí lời lẽ nữa, bèn ra tay.

Nhưng không ngờ đám đệ tử Thanh Cung lại cho rằng Diệp Thiên là yêu ma, nên bắt đầu phát lệnh truy nã.

Uyển Châu sau khi biết chuyện này, cũng đi khắp nơi dò hỏi về Thanh Cung, rốt cuộc là chuyện gì.

Trong quá trình dò hỏi mới biết được, nguyên lai Thanh Cung chuyên đi bắt quỷ.

Thanh Cung sau khi biết những chuyện này, cũng gửi một tấm thiệp mời, mời Diệp Thiên đến làm khách.

Diệp Thiên cảm thấy mình không có gì phải sợ, đã mời thì cứ đi thôi.

Lúc đó, Uyển Châu sợ Diệp Thiên bị hại, nên đi cùng đến Thanh Cung, xem người của Thanh Cung rốt cuộc đang bày trò gì.

Uyển Châu sở dĩ đi cùng Diệp Thiên là muốn xem đám người Thanh Cung rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu chúng dám làm gì bất lợi cho Diệp Thiên, cô cũng tuyệt đối sẽ không tha.

Lần này, chỉ cần có thể ở bên cạnh Diệp Thiên, bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần có thể cùng hắn đối mặt, cô đã mãn nguyện rồi.

Khi hai người đến Thanh Cung, họ thấy trên yến tiệc có đặc biệt bố trí một trận pháp.

Diệp Thiên thấy trận pháp này cũng không hề lo lắng, vì đối với hắn mà nói, việc này dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức lực nào.

Hắn không hề tốn sức đã giải quyết xong mọi chuyện.

Đám người Thanh Cung cũng không ngờ thực lực của Diệp Thiên lại hùng hậu như vậy, vì trận pháp này nếu đối với người khác mà nói, thật sự rất khó phá giải.

Nhưng không ngờ, hắn chỉ tùy tay một cái đã hóa giải được.

Chương 1665

Các trưởng lão không ngừng nịnh bợ Diệp Thiên.

Nếu một người có thực lực như Diệp Thiên có thể ở lại đây, đối với Thanh Cung thật sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Cho nên họ cũng không ngừng giữ Diệp Thiên lại.

"Ngươi đã đến đây nhận lời mời của ta, cũng hy vọng có thể ở lại đây thêm một thời gian.

Vì một người có thực lực như ngươi, ta thật sự rất yêu thích." Diệp Thiên cảm thấy không cần thiết, hắn chỉ đến đây tham gia yến tiệc, không có ý định ở lại.

Nhưng lúc đó thấy người ở đây dường như rất nhiệt tình, cũng không ngừng giữ hắn lại, nên không còn cách nào khác, đành phải ở lại tạm trú.

Các trưởng lão dường như quá nhiệt tình, khiến Diệp Thiên không thể nào từ chối được nữa, nên chỉ có thể làm theo lời họ, ở lại đây trước.

Uyển Châu lúc đó lo lắng, nên một mình quay về Âm Sạn trước.

Vì Uyển Châu luôn cảm thấy đám người Thanh Cung dường như đều là người mặt người dạ thú.

Nếu không bày ra âm mưu quỷ kế gì, thì rốt cuộc là muốn làm gì?

Uyển Châu cảm thấy nếu Diệp Thiên một mình đối mặt với đám đệ tử Thanh Cung, hẳn sẽ không có gì khó khăn.

Cho nên bây giờ cô quay về Âm Sạn xem hoa đào ở đó thế nào.

Nhưng không ngờ sau khi quay về, cô lại thấy quả đào trên cây

đào đều đã bị trộm sạch.

Uyển Châu bắt đầu nghi ngờ chuyện này, nhất định có người cố ý làm, nếu không không thể nào như vậy.

Trước đây khi cô và Diệp Thiên ở Âm Sạn, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Tại sao đột nhiên sau khi họ đi lại xảy ra chuyện này?

Uyển Châu một mình mạnh dạn đoán rằng chuyện này, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến đệ tử Thanh Cung.

Cô cảm thấy đám người Thanh Cung tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Việc mời Diệp Thiên đến tham gia yến tiệc, hoàn toàn chỉ là giả tạo.

Tuy bây giờ Uyển Châu không có bằng chứng xác thực để chứng minh chuyện này là do họ làm, nhưng dù sao đi nữa, chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến họ.

Vì chỉ trong khoảng thời gian này, quả đào mới bị trộm.

Vậy nếu không phải họ làm, thì còn có thể là ai?

Uyển Châu bắt đầu không ngừng suy nghĩ ở đó.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên vẫn luôn ở Thanh Cung làm khách, nên hắn cũng muốn xem các trưởng lão này rốt cuộc có ý đồ gì.

Tuy trước đây Diệp Thiên và họ không hề có giao thiệp gì, nhưng lần này họ đã thân thiện mời hắn làm khách, cho nên dù thế nào hôm nay cũng không thể làm gì hắn.

Trong những ngày tiếp theo, Diệp Thiên cũng muốn xem trong cuộc sống hàng ngày, cách họ đối xử với nhau như thế nào.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đột nhiên cảm nhận được trong Thanh Cung có yêu khí tồn tại, nên vô cùng tò mò, rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn bèn vội vàng hỏi trưởng lão: "Tại sao ta cảm thấy Thanh Cung dường như có yêu khí tồn tại, rốt cuộc là chuyện gì, ta chỉ là không biết thôi." Diệp Thiên cảm thấy Thanh Cung vốn là nơi bắt quỷ, tại sao lại có yêu khí tồn tại, nên lúc đó thật sự tò mò.

Nhưng trưởng lão khi thấy Diệp Thiên hỏi, không hề che giấu gì, nói thẳng cho hắn biết, vì Yêu Tộc và cung chủ giao hảo nên mới có yêu khí tồn tại.

Diệp Thiên sau khi nghe trưởng lão Thanh Cung nói vậy, càng thêm tò mò, cảm thấy rốt cuộc là yêu quái gì, mà có thể giao hảo với cung chủ.

Hắn đã ở lại đây, nhất định phải giải đáp rõ ràng mọi vấn đề.

Chương 1666

Như vậy mới có thể yên tâm, nếu không trong lòng luôn có một khúc mắc không thể giải tỏa.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Diệp Thiên cũng về phòng nghỉ ngơi.

Đợi tất cả mọi người đi ngủ, Diệp Thiên lại ra ngoài, đến phòng công chúa tra xét.

Đến nơi, hắn liền nhận ra đó chính là con Hổ Yêu.

Diệp Thiên cũng không để ý đến cái gọi là yêu quái, nên định giao thủ với nó.

Nhưng thấy Hổ Yêu dường như không muốn giao thủ với Diệp Thiên, nên hắn không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục quay về phòng mình.

Sau đó, Hổ Yêu cảm thấy Diệp Thiên là một phiền toái lớn.

Tuy không giao thủ với hắn, nhưng chuyện này phải có cách giải quyết.

Thế là Hổ Yêu gọi trưởng lão đến.

“Vừa rồi Diệp Thiên đã biết ta tồn tại ở Thanh Cung, ta không muốn giao thủ với hắn.

Cho nên trong những ngày tới.” “Ngươi nhất định phải giám sát nhất cử nhất động của hắn, dù hắn làm chuyện gì cũng phải báo cáo cho ta.” Hổ Yêu cảm thấy chuyện này dường như rất nghiêm trọng, nên cũng hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết mọi việc.

Trưởng lão sau khi biết chuyện, cũng làm theo lời Hổ Yêu, chú ý đến những việc Diệp Thiên làm, bao gồm cả nhất cử nhất động của

hắn đều sẽ ghi chép lại rõ ràng.

Ở một nơi khác, Hổ Yêu sau khi gặp Diệp Thiên, cũng vội vàng sử dụng quả đào, rồi bế quan mấy ngày, phải tu luyện thật tốt, như vậy mới có thể giải quyết được mọi chuyện bên cạnh mình.

Hổ yêu tâm lý phi thường rõ ràng, sau khi sử dụng một quả đào, công lực nhất định sẽ tăng mạnh, chỉ cần trở nên lợi hại hơn thì sẽ không cần phải sợ hãi bất kỳ ai làm hại mình nữa.

Vì vậy, trong thời gian bế quan, luôn có người canh gác, tuyệt đối không ai có thể quấy rầy Hổ yêu.

Nó cũng có thể thuận lợi hoàn thành việc tu luyện, cho nên lúc đó nó vui mừng khôn xiết.

Sau mấy ngày bế quan, công lực của Hổ yêu bắt đầu không ngừng tăng vọt.

Lúc Diệp Thiên biết được chuyện này, hắn cũng bắt đầu liên tục canh chừng ở dưới cung điện, bởi vì dù sao đi nữa, chuyện này đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng.

Nhưng Diệp Thiên có suy nghĩ của riêng mình, nên không cần thiết phải nói ra.

Thế nên sau khi canh chừng xong, hắn cũng rời khỏi Thanh cung.

Trở về Âm Sạn, Uyển Châu thấy Diệp Thiên đã về thì vội vã chạy tới báo tin.

“Diệp Thiên, cuối cùng ngươi cũng về rồi.

Ngươi có biết sau khi ngươi đi ứng chiến, toàn bộ số đào của chúng ta đều bị trộm mất không?

Lúc đó ngươi lại không có ở đây, chuyện này chắc chắn có liên quan đến vấn đề của Thanh cung.” “Nếu không phải bọn chúng trộm

đào thì còn có thể là ai?

Ta thực sự có chút không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Dù sao bây giờ ngươi đã về, chúng ta cũng nên làm rõ xem chuyện này có liên quan đến bọn chúng hay không." Sau khi Uyển Châu nêu ra chuyện này, thực ra trong lòng nàng vẫn luôn âm thầm suy đoán.

Bất kể chuyện này có liên quan đến bọn họ hay không, khả năng cao là không thể thoát khỏi liên can.

Diệp Thiên cũng đã biết chuyện, nhưng dù sao đi nữa, đào đã bị trộm rồi, bây giờ truy cứu ai sai ai đúng cũng không có nhiều ý nghĩa.

Trong khi đó, trưởng lão của Thanh cung biết Diệp Thiên đã quay về Âm Sạn, bèn tìm đến tận nơi, đặc biệt mang theo Bách Quỷ tặng cho Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, lần này ta đến đây có một chuyện muốn thương lượng với ngươi.

Ta đã mang rất nhiều Bách Quỷ đến cho ngươi." "Hy vọng có thể đổi lấy một ít đào mang về, mong ngươi có thể cho ta một ít." Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn hoàn toàn không muốn trao đổi, vì vậy lúc đó hắn cũng nói rõ ý của mình.

Chương 1667

Bởi vì dù thế nào hắn cũng có suy nghĩ riêng, không cần bất kỳ ai chi phối.

Mặc dù đối phương mang theo thành ý, nhưng Diệp Thiên cũng không định làm như vậy.

“Trưởng lão, ngươi về đi.

Ta không đời nào đem đào đưa cho ngươi đâu.” Sở dĩ Diệp Thiên nói vậy là vì hắn biết chuyện mất trộm đào trước đó rất có khả năng liên quan đến lão ta.

Hắn không vạch trần chuyện này cũng là hy vọng có thể lưu lại cho đôi bên một ấn tượng tốt hơn.

Cho nên trong lúc nói chuyện, hắn cũng mong lão ta có thể hiểu ra.

Nhưng vị trưởng lão kia lại cảm thấy Diệp Thiên thật không biết điều.

Chuyện đã làm đến mức này mà y vẫn cứ từ chối, vì vậy lão ta vô cùng phẫn nộ, lại một lần nữa nói với Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi đừng quá đáng.

Lần này ta đến đây vô cùng có thành ý, nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác từ chối, vậy thì đừng trách ta san bằng Âm Sạn của ngươi.” Trưởng lão hung hăng nói.

Các trưởng lão của Thanh cung dường như thực sự cảm thấy lần này Diệp Thiên làm vậy có chút quá đáng, khiến người khác không thể chấp nhận được.

Bởi vì lão ta vốn mang một tấm lòng nhiệt tình đến đây, nhưng lại

không nhận được sự đối đãi tương xứng, cho nên lúc đó thực sự vô cùng tức giận.

Thực ra trong lòng vị trưởng lão lúc đó cũng rất lo lắng, bởi vì dù sao đây cũng là việc do Hổ yêu giao phó.

Nếu không lấy được đào về, lão ta cũng không biết phải ăn nói thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, trưởng lão cũng phải quay về.

Lúc đó Hổ yêu cứ ngỡ lão đã lấy được đào về, cũng kiên nhẫn chờ đợi, nhưng không ngờ tất cả chỉ là công cốc, cho nên nó vô cùng tức giận.

"Các ngươi làm được cái gì hả?

Giao cho chút việc nhỏ như vậy cũng không làm xong.

Đào không mượn được về, các ngươi về đây làm gì?

Đúng là một đám phế vật." Hổ yêu lúc đó trong lòng thực sự rất tức giận, bởi vì nó cảm thấy những việc mà đám trưởng lão này làm thật đúng là chẳng nên tích sự gì.

Chút vấn đề nhỏ cũng không giải quyết được, sau này còn trông cậy vào được cái gì.

Vì vậy lúc đó nó không ngừng la mắng.

Nó cũng biết những việc mình làm không chỉ gây hại mà còn đắc tội với Diệp Thiên, bởi vì Hổ yêu vốn không muốn làm như vậy.

Cho nên sau khi mắng chửi đám người kia xong, nó lại chuẩn bị hậu lễ, vội vàng cho người mang đi tặng, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến Diệp Thiên nguôi giận.

Như thế quan hệ giữa hai bên mới có thể tiến thêm một bước tốt hơn.

Tuy rằng chuyện này đã được giải quyết như vậy, nhưng đám đệ tử Thanh cung vẫn luôn làm hại bá tánh, chưa từng làm một việc gì đàng hoàng.

Vừa hay chuyện này bị Uyển Châu biết được, nàng cũng biết những việc mà đám đệ tử Thanh cung làm đáng khinh bỉ đến mức nào.

Vì vậy lúc đó nàng cũng bắt đầu đặc biệt tạo ra lệ quỷ để thu thập.

Diệp Thiên bây giờ thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc nó muốn làm gì.

Bởi vì những việc nó làm hiện tại, xem ra dường như không có gì không ổn, nhưng hắn luôn cảm thấy những việc nó làm khiến người ta có chút khó hiểu.

Cho nên lúc đó hắn cũng bắt đầu không ngừng điều tra, muốn xem rốt cuộc mục đích của Hổ yêu là gì.

Chương 1668

Diệp Thiên không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng nếu mục đích của nó không trong sáng, hoặc là muốn làm hại người khác, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không cho phép.

Cho nên trong quá trình điều tra, Diệp Thiên cũng muốn nhìn cho rõ những việc Hổ yêu làm, như vậy mới có thể biết được.

Nếu nó thật sự muốn gây họa cho người khác, Diệp Thiên dù thế nào cũng sẽ ra tay ngăn cản, sẽ không để nó tự tung tự tác.

Nhưng nếu Hổ yêu không làm vậy, Diệp Thiên cũng sẽ tha cho nó một mạng.

Vì vậy lúc đó, sau khi lén lút vào trong, hắn liền bắt đầu không ngừng quan sát.

Trong phòng của nó, hắn thấy một cái lò luyện đan, lúc đó lò này đang luyện Bách Quỷ.

Lúc này Diệp Thiên mới biết, thì ra mục đích của Hổ yêu là như vậy.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy thứ đó ở trước mặt mình, hắn mới biết những việc Hổ yêu làm là thế nào, cho nên lúc đó trong lòng hắn thực sự vô cùng tức giận.

Nó vẫn không chịu hối cải, lúc nào cũng nghĩ cách làm hại người khác.

Trong lúc Diệp Thiên đang tức giận, hắn đồng thời cũng thấy bên ngoài quỷ khóc không ngừng bộc phát, cũng có bá tánh vì thế mà chết thảm.

Người của Thanh cung cũng nhân cơ hội này không ngừng thu

thập.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như không hề đơn giản, bèn vội vàng đi dò la xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu những vấn đề này không được làm rõ, trong lòng Diệp Thiên cũng sẽ vô cùng khó chịu.

Vì vậy trong quá trình dò la, hắn đã đến Thanh cung.

Nhưng hắn không ngờ tất cả mọi chuyện đều do Hổ yêu gây ra.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên quyết định, tuyệt đối không thể tha cho nó nữa.

Nếu lần này tha cho nó, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên lần này Diệp Thiên nhất định phải cho nó nếm mùi lợi hại.

Hổ yêu cũng không ngờ Diệp Thiên lại có thể đến vào lúc này, vốn dĩ hai người luôn không ưa gì nhau.

Cho nên những việc Hổ yêu làm trước đó, hoàn toàn là để che mắt Diệp Thiên.

Hiện giờ hắn đã biết những việc nó làm, vậy thì bây giờ họ là kẻ địch đối đầu.

Lúc đó thực lực của Hổ yêu không ngừng tăng mạnh, nó cũng dùng Bách Quỷ để đối phó với Diệp Thiên.

Nó tưởng rằng dùng cách này có thể triệt để giết chết Diệp Thiên, nhưng điều nó không ngờ tới một chút nào, đó là Diệp Thiên không phải là người bình thường.

Dù pháp lực của nó có tăng mạnh đến đâu, cũng không thể nào là đối thủ của hắn.

Cố gắng giao thủ với hắn, cũng chỉ có thể khiến tình hình trở nên không thể cứu vãn.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên không ngừng nói với Hổ yêu: “Ngươi đừng tưởng những việc ngươi làm ta đều không biết sao?

Dùng những lệ quỷ này làm hại bao nhiêu bá tánh vô tội, lòng dạ ngươi sao có thể nhẫn tâm như vậy.” “Đúng là một kẻ lòng lang dạ sói.

Cho nên hôm nay ta nhất định phải cho ngươi nếm mùi, xem sau này ngươi có còn dám làm những chuyện như vậy nữa không.” Diệp Thiên lúc nói những lời này không phải chỉ dọa dẫm Hổ yêu, bởi vì một khi đã biết thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cho nên lúc đó, trong khi nói chuyện, hắn cũng không ngừng đối phó với đám Bách Quỷ.

Thực lực của Diệp Thiên không thể xem thường, Bách Quỷ có nhiều đến đâu cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cho nên lúc đó, hắn gần như không tốn chút sức lực nào đã có thể đối phó với toàn bộ chúng.

Bởi vì Hổ yêu cảm thấy bây giờ pháp lực của mình đã tăng mạnh, Diệp Thiên chưa chắc đã là đối thủ, cho nên lúc đó nó có chút khinh địch, cũng quá mức cuồng vọng tự đại.

Chương 1669

Nó cho rằng bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết hắn.

Nhưng điều nó không ngờ tới một chút nào, đó là Diệp Thiên đã nhẹ nhàng xử lý toàn bộ Bách Quỷ.

Lúc đó Hổ yêu thấy tình hình, dường như đã cùng đường mạt lộ, sau đó liền bắt đầu không ngừng cầu xin tha mạng.

"Ta biết sai rồi, hy vọng ngươi có thể tha cho ta một mạng, đừng chấp nhặt với ta.

Ta cũng quyết tâm sửa đổi, sau này sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy nữa." Lúc Hổ yêu cầu xin tha mạng, đó chỉ là kế hoãn binh, bởi vì nó chưa bao giờ thật tâm thần phục Diệp Thiên.

Cho nên trong lúc cầu xin, nó cũng không ngừng giết chết tất cả các đệ tử của mình, bởi vì như vậy mới có thể khiến công lực của nó tăng mạnh hơn để đối phó với Diệp Thiên.

Để có thể đạt được toàn bộ công lực, Hổ yêu thật sự không từ một thủ đoạn nào, chưa bao giờ xem trọng tính mạng của người khác.

Đừng nói đến những bá tánh kia, ngay cả đệ tử của mình nó cũng không tha.

Bởi vì Hổ yêu cho rằng chỉ cần có thể giúp nó đạt được thực lực nhất định, thì dù phải trả giá bằng bao nhiêu mạng người, nó cũng không tiếc.

Cho nên lúc đó nó thật sự đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, điều này khiến Diệp Thiên cũng không ngờ tới.

Bởi vì để làm được đến mức độ này, Hổ yêu thật sự có thể hy

sinh tính mạng của tất cả mọi người, cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng sẽ không để nó được như ý.

Nhưng có một điều hắn thật sự không ngờ, vào lúc đó, sau khi Hổ yêu giết chết tất cả các đệ tử, đồng thời cũng nuốt chửng hồn phách của họ rồi nhập ma.

Về điểm này, Diệp Thiên quả thực có chút không chú ý, cho nên lúc đó suýt chút nữa đã bị nó làm hại.

"Diệp Thiên, ta đã sớm nói với ngươi, đừng có đối đầu với ta.

Ngươi tưởng ta thật lòng cầu xin ngươi sao?

Nói cho ngươi biết, đó chỉ là mưu kế mà thôi." "Hiện giờ pháp lực của ta đã tăng mạnh, chỉ bằng ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta.

Cho nên rốt cuộc ai mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, cũng chưa chắc đâu nhé?" Hổ yêu thu lại bộ dạng đáng thương, bắt đầu không ngừng tấn công Diệp Thiên.

Đối với nó mà nói, đây thật sự là một cơ hội tốt.

Nếu vào thời khắc mấu chốt này có thể giết chết Diệp Thiên, nó sẽ hấp thu hết tu vi trong cơ thể hắn, vậy thì sức mạnh của nó sẽ trở nên vô cùng vô tận.

Đúng lúc này, Hắc Bạch Vô Thường biết được chuyện, bèn phụng mệnh đến trừ khử Thanh cung, nhưng không ngờ lại thấy Diệp Thiên và Hổ yêu đang ở đó.

Lúc đó họ cũng biết một mình không địch lại, bèn ra tay tương trợ.

Lúc đầu, khi đối phó với Hổ yêu, Diệp Thiên quả thực không tốn chút sức lực nào.

Nhưng sau khi thực lực của nó tăng mạnh, lại thêm việc nhập ma, cho nên nếu muốn giết nó, quả thực phải tốn thêm một chút thời gian.

Nhưng khi thấy Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện, Diệp Thiên dường như tự tin hơn hẳn, bởi vì có hai người họ tương trợ, nhất định sẽ giết được nó.

Vì vậy lúc đó, ba người liên thủ, dốc hết toàn lực cuối cùng cũng giết được Hổ Yêu.

Đối với Diệp Thiên, đây cũng là một chuyện không thể tốt hơn, bởi vì Hổ yêu vốn tác oai tác quái, cho nên có kết cục như hôm nay cũng là đáng đời, không thể trách bất kỳ ai.

Nếu ngay từ đầu nó có thể một lòng hướng thiện, thì cũng không thể nào đi đến bước đường ngày hôm nay.

Sau khi giải quyết xong Hổ yêu, những con Bách Quỷ trong Thanh cung cũng đã bị luyện thành đan.

Lúc đó Diệp Thiên thấy tình hình này, cũng cảm thấy đã đến lúc nên hủy đi mọi thứ ở đây.

Như vậy sau này sẽ không còn ai vì thế mà tác loạn nữa.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với Thái Thượng Lão Quân: "Thái Thượng Lão Quân, chuyện này giao cho ngài xử lý.

Chương 1670

Cũng hy vọng ngài có thể mau chóng hủy đi nơi này, như vậy sau này sẽ không còn ai vì thế mà làm loạn." "Cũng sẽ không có những bá tánh vô tội bị liên lụy, cho nên chuyện này chỉ có thể do ngài xử lý." Diệp Thiên đặt nhiều kỳ vọng.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này giao cho Thái Thượng Lão Quân xử lý thì thật không có gì khó, bản thân lão cũng rất am hiểu về phương diện đan dược.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự không nghĩ nhiều, nhưng không ngờ Thái Thượng Lão Quân lại đưa ra một yêu cầu, khiến Diệp Thiên không biết phải làm sao.

"Nếu ngươi muốn giao chuyện này cho ta, cũng không phải là chuyện khó, nhưng ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta.

Nếu ngươi đáp ứng yêu cầu này." "Ta sẽ lập tức đi xử lý, nếu ngươi không đáp ứng, vậy thì cũng đừng trách ta không giúp ngươi." Lúc đó Diệp Thiên cũng rất tò mò, không biết rốt cuộc yêu cầu mà Thái Thượng Lão Quân đưa ra là gì.

Bởi vì nếu giải quyết chuyện này, đối với lão cũng không có gì khó khăn, nhưng không ngờ lão già này cũng có thể đưa ra yêu cầu với hắn.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên hỏi lại: "Vậy ta để xem rốt cuộc là yêu cầu gì, chỉ cần là chuyện ta có thể đáp ứng, hoặc có thể làm được, tuyệt đối sẽ không có chút chậm trễ nào, cho nên ngài cứ nói đi." Thái Thượng Lão Quân tự nhiên có cách của mình, nếu không phải là yêu cầu mà Diệp Thiên có thể đáp ứng, lão cũng sẽ không làm.

Cho nên lúc đó liền nói với Diệp Thiên: "Nếu ngươi muốn ta giúp,

vậy thì cho ta một quả đào.

Chỉ cần ngươi cho ta một quả đào, mọi chuyện đều dễ nói, ta cũng nguyện ý giúp ngươi tiêu hủy chúng." "Nhưng nếu ngươi không cho ta quả đào, ta sẽ không giúp đâu." Lúc đó Diệp Thiên thật sự rất bất đắc dĩ, cũng không có cách nào khác.

Bởi vì nếu Thái Thượng Lão Quân không giúp đỡ, chuyện này thật sự rất khó giải quyết, cho nên lúc đó hắn cũng đồng ý.

"Thì ra ngài muốn một quả đào.

Chuyện này ta đồng ý, chỉ cần ngài có thể hoàn thành việc này, đào tự nhiên sẽ được dâng đến tận tay ngài." Diệp Thiên là người nói lời giữ lời, nhất định có thể làm được, cho nên về điểm này hắn không có bất kỳ do dự nào.

Bởi vì yêu cầu của Lão Quân cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân thấy Diệp Thiên là người sảng khoái, đã đồng ý cho lão một quả đào, bèn mang theo những viên nội đan kia định rời đi.

"Yên tâm đi, đã sảng khoái như vậy thì chuyện ta đã hứa nhất định sẽ làm được.

Nếu đã muốn tiêu hủy toàn bộ những thứ này." "Vậy thì chỉ có thể mang về cung của ta.

Cho nên chuyện này cứ yên tâm, chỉ cần ta làm nhất định sẽ hoàn hảo, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào." Thái Thượng Lão Quân lúc đó nói xong liền một mình vội vàng quay về.

Diệp Thiên cũng rất tin tưởng lão có thực lực này, dù sao cũng là Thái Thượng Lão Quân, nếu ngay cả chút vấn đề nhỏ này cũng không làm được, vậy thì cũng không xứng ngồi ở vị trí đó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên tiễn lão rời đi, nhưng Thái Thượng Lão Quân lại không ngờ rằng trên đường về, lão đã làm rơi một viên.

Thái Thượng Lão Quân không hề có cảm giác gì, bởi vì lão cảm thấy mình làm việc tuyệt đối không có sai sót, chưa bao giờ xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Về điểm này, lão tin rằng mình có thể làm được.

Tuy rằng Thái Thượng Lão Quân rất thất trách, không hề hay biết đã làm rơi một viên, nhưng lúc đó Diệp Thiên giao chuyện này cho một mình Thái Thượng Lão Quân xử lý cũng đặc biệt yên tâm, hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ bị mất một viên.

Cho nên lúc đó hắn hoàn toàn không biết gì, chỉ một lòng một dạ lo những chuyện trước mắt.

Sau khi giải quyết xong những chuyện này, Hắc Bạch Vô Thường cũng vì chuyện này mà bị thương, cho nên lúc đó họ định đi, bèn nói với Diệp Thiên: "Nếu bây giờ chuyện ở đây đã giải quyết xong, vậy hai chúng ta cũng nên quay về mau chóng dưỡng thương, còn có những việc khác đang chờ chúng ta làm." "Cho nên sau này dù gặp phải vấn đề gì, ngươi cũng có thể tìm hai chúng ta, tuyệt đối đừng đi một mình, như vậy sẽ rất nguy hiểm." Đối với Hắc Bạch Vô Thường mà nói, trong quá trình giao tiếp với Diệp Thiên, họ cũng biết được con người của hắn như thế nào.

Những việc hắn làm từ trước đến nay đều khiến người khác ngưỡng mộ.

Bao gồm cả lần này mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, giải quyết được chuyện như vậy, thật sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Cho nên trong lòng họ cũng rất kỳ vọng, tất cả mọi chuyện đều có thể mau chóng được giải quyết.

Diệp Thiên thấy hai người họ bị thương, trong lòng cũng rất khó chịu.

Dù sao đi nữa, lần này nếu không có họ giúp đỡ, hắn cũng không thể dốc toàn lực để triệt để giết chết Hổ yêu.

"Hai vị tuy bị thương không nặng, nhưng cũng cần một thời gian tĩnh dưỡng, cho nên mau chóng quay về đi.

Nếu có chuyện gì ta cũng sẽ đi tìm, trên đường nhất định phải cẩn thận." Sau khi Diệp Thiên và Hắc Bạch Vô Thường nói xong, cũng nhìn họ rời đi.

Chương 1671

Sau khi tất cả mọi người đã đi, Diệp Thiên bắt đầu thu dọn hài cốt của những bá tánh ở đây.

Bởi vì những bá tánh này thật sự quá đáng thương, nếu không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ bây giờ họ đều đang sống một cuộc sống bình thường, nhưng hiện giờ tất cả đều đã… Cho nên trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng thương cảm.

Nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng nhất định phải làm tốt những việc còn lại.

Lúc này, sau khi thu dọn xong mọi thứ ở đây, Diệp Thiên cũng rời đi.

Bởi vì ở đây hắn không còn nơi nào để đi, vấn đề cũng đã được giải quyết, cho nên phải tìm một con đường khác để đi.

Vì vậy lúc đó trong lòng Diệp Thiên thật sự cũng rất buồn bực, nhưng không có cách nào khác.

Sau khi rời khỏi đây, Diệp Thiên cũng không biết bây giờ nên đi đâu.

Trong khi đó, viên quỷ đan bị rơi ra, lúc đó biết được không có ai phát hiện, cũng bắt đầu cẩn thận ẩn nấp.

Bởi vì trong lòng nó rất rõ ràng, nếu một khi bị người khác phát hiện, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó để không bị người khác phát hiện, nó bèn trốn vào trong bóng tối, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng.

Tiểu quỷ bị rơi ra này rất thông minh, bởi vì nó biết Thái Thượng Lão Quân muốn mang nó về để tiêu hủy toàn bộ.

Hiện giờ có thể chạy thoát như vậy cũng là ý trời.

Cho nên lúc đó dù thế nào nó cũng không hy vọng bị bắt lại.

Nếu một khi bị bắt lại, vận mệnh sẽ bi thảm đến mức nào, ngay cả trong lòng nó cũng không biết.

Lúc đó sau khi xử lý xong mọi chuyện, Diệp Thiên cũng nhanh chóng quay về Âm Sạn, bởi vì thời gian gần đây hắn vẫn luôn bận rộn với những việc khác, cho nên đã lơ là Âm Sạn.

Hắn cũng không biết tình hình bên đó thế nào, bởi vì bản thân Diệp Thiên ở lại Âm Sạn là để có thể lo liệu mọi thứ ở đó cho tốt.

Cho nên lúc đó sau khi quay về, hắn liền cùng Uyển Châu đi ăn mừng, bởi vì trước đó đã không tốn chút sức lực nào hóa giải được mọi nguy cơ.

Cho nên thật sự là một chuyện rất vui, Uyển Châu cũng rất vui, có thể cùng Diệp Thiên kề vai tác chiến, đối với nàng mà nói thật sự là một niềm vui lớn trong đời.

Vì vậy lúc đó hai người cũng nhanh chóng chuẩn bị một số thứ ngon, chuẩn bị cùng nhau ăn mừng, bởi vì lần này đối với họ thật sự vô cùng quan trọng.

“Thật không ngờ lần này có thể nhanh như vậy hóa giải được mọi nguy cơ, thật sự ngoài dự liệu của ta.

Nhưng dù sao đi nữa.” “Bây giờ mọi thứ đều đã trở lại bình thường, chúng ta cũng có thể bình thường làm một số việc.” Lúc đó Diệp Thiên thật sự rất vui, bởi vì mỗi lần gặp phải bất cứ chuyện gì, hắn đều có thể dễ dàng giải quyết.

Bao gồm cả lần này cũng vậy, cho nên lúc đó hắn và Uyển Châu hai người thật sự rất vui, cùng nhau không ngừng ăn mừng, trò chuyện vui vẻ.

Uyển Châu bây giờ trong lòng cũng vô cùng vui sướng, không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Bởi vì lần này trải qua, thật sự để lại cho mỗi người những kỷ niệm khó quên, cho nên dù thế nào đi nữa, bây giờ có thể giải trừ nguy cơ cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy lúc đó hai người ở bên nhau thật sự đã trò chuyện rất nhiều.

Con quỷ trốn trong bóng tối, trong lòng cũng luôn rất lo lắng, bởi vì nó biết nếu một khi bị phát hiện, có thể sẽ vạn kiếp bất phục.

Cho nên lúc đó khi thấy Diệp Thiên rời đi, trong lòng dường như cũng thanh thản hơn.

Bởi vì con quỷ này vốn dĩ sẽ bị hủy diệt, sở dĩ có thể rơi ra cũng là do Thái Thượng Lão Quân sơ suất, nếu không tuyệt đối không thể để nó sống sót rời đi.

Cho nên lúc đó con quỷ thấy bây giờ không có bất kỳ nguy hiểm nào, bèn cẩn thận vội vàng đi đến nhân gian, bởi vì nó phải hấp thụ dương khí.

Như vậy mới có thể giúp nó tồn tại, cũng có thể tăng trưởng tu vi của mình.

Nếu cứ trốn tránh mãi, đối với nó cũng không có chút lợi ích nào.

Chương 1672

Cho nên con quỷ một mặt phải lén lút đến nhân gian, một mặt phải đề phòng bị người khác phát hiện, thật sự quá khó khăn.

Nhưng dù sao đi nữa, có thể thuận lợi thoát ra cũng là mạng lớn.

Vì vậy lúc đó sau khi đến nhân gian, nó liền bắt đầu lén lút hấp thụ dương khí.

Trong quá trình hấp thụ dương khí, nó cũng không ngừng tăng trưởng tu vi của mình.

Bởi vì điều này có lợi cho sự sinh tồn của nó, lại có thể không ngừng tăng trưởng tu vi, cho nên tiểu quỷ lại bắt đầu tiếp tục tác oai tác quái.

Bởi vì nó chỉ lo cho bản thân, chưa bao giờ cảm nhận được người khác nếu mất đi dương khí sẽ như thế nào.

Nhưng nếu tiểu quỷ không dùng cách này để hấp thụ dương khí, thì nó cũng không thể tự tồn tại ở nhân gian.

Cho nên lúc đó nó hoàn toàn không suy nghĩ nhiều đến vậy, chỉ vì một mình mình mà lo liệu.

Sau khi Diệp Thiên và Uyển Châu ăn mừng một ngày, ngày hôm sau lại chuẩn bị lên trời xem thử, rốt cuộc Thái Thượng Lão Quân đã xử lý những viên đan dược cần tiêu hủy đến đâu rồi.

Bởi vì hắn rất lo lắng, nếu chuyện này không làm tốt, vậy thì sẽ có những con quỷ toàn bộ sẽ lại xuất hiện.

Diệp Thiên không phải là không tin tưởng những việc Thái Thượng Lão Quân làm, chỉ là có lúc làm bất cứ chuyện gì cũng nên cẩn thận, như vậy mới có thể làm mọi việc một cách hoàn hảo nhất.

Cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên lên trời, liền bắt đầu đi đến nơi ở của Thái Thượng Lão Quân, bèn hỏi lão: "Thái Thượng Lão Quân, chuyện ta giao cho ngài đã hoàn thành chưa?

Lần này ta đến hỏi thăm, ngài đừng hiểu lầm là ta giám sát ngài." "Chỉ là chuyện này đối với ta, cũng như tất cả bá tánh phàm gian mà nói thật sự vô cùng quan trọng, cho nên ta cũng hy vọng ngài có thể làm mọi việc chu toàn, đừng có bất kỳ sai sót nào." Con người của Diệp Thiên là vậy, dù làm bất cứ chuyện gì, hắn cũng luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, bởi vì hắn chưa bao giờ là người ích kỷ.

Nếu lần này có thể tiêu hủy toàn bộ chúng, vậy thì sau này dù ở thiên giới hay phàm gian, cũng sẽ có những phản ứng khác nhau, cũng sẽ không có ai bị thương hại nữa.

Nhưng nếu chuyện này giữa chừng xảy ra sai sót, vậy thì hậu quả thật sự vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Thiên cũng không hy vọng thấy chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân thấy Diệp Thiên đến, cũng biết những điều hắn lo lắng.

Nhưng lão cảm thấy bất cứ chuyện gì mình làm, tuyệt đối sẽ không có sai sót, nhất định sẽ làm theo những gì hắn nói một cách hoàn hảo nhất.

Cho nên lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng vội vàng trả lời những câu hỏi mà Diệp Thiên đưa ra.

"Yên tâm đi, chuyện ngươi giao cho ta sao có thể không làm được?

Nếu thật sự muốn tiêu hủy toàn bộ những thứ này, vậy thì phải cần đến bảy bảy bốn mươi chín ngày." "Như vậy mới có thể triệt để hoàn thành, cho nên chuyện này không thể vội được.

Nhưng cứ yên tâm đi, những việc ta làm không có bất kỳ sai sót nào, cho nên nhất định sẽ trong vòng bốn mươi chín ngày hoàn thành mọi việc.” Diệp Thiên tự nhiên tin tưởng những lời Thái Thượng Lão Quân nói, cũng bao gồm cả phong cách làm việc của lão, bởi vì hắn rất hiểu lão.

Cho nên lúc đó sau khi nghe như vậy, hắn cũng yên tâm, bèn rời đi.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên đã hứa sẽ cho Thái Thượng Lão Quân một quả đào, cho nên lần này đến hắn cũng mang theo đào.

Lúc rời đi, hắn đã đặt quả đào ở nơi ở của Thái Thượng Lão Quân.

Diệp Thiên từ trước đến nay luôn là người nói lời giữ lời, chỉ cần là chuyện đã hứa với người khác thì không có gì là không làm được, dù có khó khăn đến đâu.

Chắc chắn đều có thể thỏa mãn đối phương.

Cho nên lúc đó thấy Thái Thượng Lão Quân tận tâm tận lực giúp đỡ, vậy thì hắn cũng sẽ đối đãi tương tự.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên rời khỏi thiên giới, tiếp tục quay về Âm Sạn.

Bởi vì trước đó cây đào bị trộm, cho nên bây giờ phải trồng lại cây đào.

Như vậy nếu có người cần, nhất định có thể có được.

Chương 1673

Tuy Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy, nhưng đó cũng không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Bởi vì cây đào trước đó vốn đang tốt, nhưng do bị phá hoại, cho nên mới dẫn đến bây giờ cây đào không có cách nào tiếp tục sinh trưởng.

Vậy thì hiện giờ Diệp Thiên muốn khôi phục lại tất cả các cây đào về trạng thái ban đầu, cũng chỉ có thể trồng lại từ đầu.

Tuy rằng chuyện này đối với người khác có thể sẽ có một mức độ khó khăn nhất định, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói thực ra rất dễ dàng.

Bởi vì trước đó trong quá trình trồng cây đào, hắn cũng đã tích lũy được một số kinh nghiệm.

Cho nên dưới sự tổng hợp của những kinh nghiệm này, Diệp Thiên muốn khôi phục lại trạng thái ban đầu, thực ra không phải là chuyện khó.

Lúc đó Uyển Châu thực ra trong lòng biết, từ lúc cây đào bị hủy đi, trong lòng nàng thật sự rất lo lắng, nhưng nàng cũng tin tưởng Diệp Thiên có thể làm được điều này.

Cho nên dù trong lòng lo lắng cũng chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Vì vậy bây giờ sau khi Diệp Thiên có suy nghĩ đó, liền bắt đầu tìm kiếm xem nên dùng cách gì mới có thể thuận lợi trồng lại những cây đào này.

Như vậy mới có thể để chúng không ngừng sinh trưởng, ra hoa kết quả.

Bởi vì tất cả mọi chuyện Diệp Thiên đều sẽ đi đầu, như vậy mới có thể ứng phó tốt hơn.

Cho nên về điểm này, Diệp Thiên đột nhiên nảy ra một ý.

Bởi vì hắn biết ở chỗ Thái Thượng Lão Quân có đan dược, đan dược không chỉ có thể chữa bệnh cho người khác, đồng thời cũng có một số đan dược dinh dưỡng, có thể bồi bổ cho cây đào.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên chỉ lấy một ít từ chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Bởi vì lúc đó hắn biết nếu đi xin Thái Thượng Lão Quân, có lẽ lão sẽ đưa ra một số yêu cầu.

Nhưng Diệp Thiên không phải là người nhỏ nhen, chỉ là những viên đan dược dinh dưỡng này, đối với lão mà nói không có tác dụng lớn, nhưng đối với hắn mà nói lại có tác dụng rất lớn.

Vì vậy lúc đó sau khi Diệp Thiên lén lấy một ít đan dược, bèn vội vàng quay trở lại Âm Sạn.

Bởi vì Diệp Thiên tuy làm vậy có thể có chút không đúng, nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần có thể làm cho cây đào sinh trưởng trở lại, vậy thì cũng đã thỏa mãn yêu cầu của hắn rồi.

Cho nên lúc đó dù Thái Thượng Lão Quân có biết cũng không thể làm gì hắn.

Trong khi đó, con tiểu quỷ đã trốn thoát vẫn luôn không ngừng hấp thụ dương khí ở nhân gian, cũng không dám làm động tác quá lớn.

Bởi vì trong lòng nó rất rõ ràng, bây giờ nó giống như chó nhà có tang, nếu một khi bị người khác biết nó đã lén trốn ra, nhất định sẽ bị bắt về và tiêu hủy.

Sở dĩ có thể đi đến bước đường ngày hôm nay, thật sự rất không

dễ dàng.

Cho nên để có thể sống sót tốt hơn, không có cách nào khác, nó chỉ có thể mỗi ngày dựa vào việc lén lút, như vậy mới có thể bảo toàn bản thân ở trạng thái an toàn.

Bởi vì thời gian gần đây, tiểu quỷ vẫn luôn cẩn thận hấp thụ dương khí trong nhân gian, không ngừng tăng cường thực lực.

Nó cảm thấy chỉ cần tăng cường thực lực, vậy thì sẽ không còn sợ hãi bất kỳ ai nữa.

Nếu muốn làm hại nó, cũng phải xem có bản lĩnh đó không.

Cho nên nó bắt đầu không ngừng hấp thụ dương khí ở nhân gian, cũng hy vọng có thể mau chóng khiến mình không ngừng mạnh lên, như vậy có thể không còn sợ hãi, sẽ không còn sợ hãi bất kỳ ai nữa.

Lúc đó, tiểu quỷ bắt đầu không ngừng hấp thụ dương khí của mọi người ở phàm gian.

Càng hấp thụ, nó càng cảm thấy pháp lực của mình được tăng cường.

Cho nên lúc đó nó cảm thấy chuyện này phải làm ngay lập tức, không thể chậm trễ, nhất định phải làm tốt nhất, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp nó sống tốt hơn.

Vì vậy, tiểu quỷ hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, chỉ cần có người ở đâu, nó nhất định sẽ hấp thụ, không chừa lại chút nào, càng không vì thế mà cảm thấy có gì không ổn.

Chương 1674

Đồng thời, chỉ cần có thể đạt được mục đích, dù có khó khăn đến đâu cũng nhất định phải làm tốt.

Lúc này, tiểu quỷ hoàn toàn không suy nghĩ đến tính mạng của người khác quan trọng đến mức nào, chỉ cần có thể thỏa mãn mọi thứ của mình là đủ.

Cho nên trong quá trình hấp thụ, nó thật sự cảm thấy rất có lợi.

Bởi vì những người mà nó hấp thụ đều không phải là người tốt.

Kẻ càng xấu xa càng có thể giúp pháp lực của nó không ngừng tăng cường, giúp nó không ngừng trưởng thành.

Vì vậy, tiểu quỷ đã đến một con phố đèn đỏ bẩn thỉu.

Trên con phố này có những người bẩn thỉu, có một số kẻ say rượu.

Sau khi tiểu quỷ đến đó, nó liền bắt đầu hấp thụ tinh khí của một số kẻ say rượu.

Sau khi hấp thụ xong tinh khí, nó cảm thấy trên người mình bắt đầu có những thay đổi không ngừng.

Lúc đó, tiểu quỷ dần dần trưởng thành, đồng thời cũng cảm nhận được nếu cứ tiếp tục như vậy, đó thật sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Trong khi đó, Diệp Thiên hoàn toàn không biết tình hình này xảy ra, bởi vì hắn luôn cảm thấy chuyện này sau khi giao cho Thái Thượng Lão Quân, lão có thể hoàn toàn ứng phó.

Hắn cũng không ngờ rằng, bây giờ con tiểu quỷ đó đang không

ngừng hấp thụ tinh khí ở phàm gian.

Cho nên lúc đó, hắn dồn toàn bộ tinh lực của mình vào Âm Sạn, chuyên tâm bận rộn.

Bởi vì đối với Diệp Thiên mà nói, chuyện quan trọng nhất bây giờ là trồng tốt cây đào.

Như vậy mới có thể giúp cho những quả đào không ngừng trưởng thành, kết trái.

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được những việc mà con tiểu quỷ đó đang làm ở phàm giới.

Thời gian gần đây, người đến Âm Sạn cũng đặc biệt nhiều, cho nên thật sự khiến hắn bận rộn không ngơi tay.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, dù có bận rộn hay nhiều việc đến đâu, cũng tuyệt đối không thể có bất kỳ áp lực hay sợ hãi nào.

Chỉ cần hắn cảm thấy vui vẻ là đủ rồi.

Cho nên một bên trồng cây đào, một bên không ngừng bận rộn với những việc khác ở Âm Sạn.

Tuy có lúc bận rộn, nhưng hắn lại cảm thấy rất đầy đủ.

Người khác đều bận rộn tối mắt tối mũi, dường như đều bận không ngơi tay, duy chỉ có một mình Diệp Thiên ở đó, không vội không vàng mà làm việc.

Bởi vì hắn cảm thấy dù làm bất cứ việc gì cũng không thể vội, cho nên cứ từ từ làm.

Như vậy có thể giúp hắn nghỉ ngơi tốt, đồng thời cũng không bị mệt mỏi, có thể giải quyết được vấn đề thì hà cớ gì không làm?

Những người ở Âm Sạn đều rất ngưỡng mộ Diệp Thiên, bởi vì hắn sống thật sự rất đầy đủ, cũng không vội không vàng, dường như

không hề có chút dấu hiệu mệt mỏi nào.

Nhưng mọi người lại không giống vậy, ai cũng hy vọng có thể giống như hắn, khi đối mặt với sự việc có thể làm một cách có trật tự, nhưng tính cách mỗi người đều không giống nhau.

Diệp Thiên mỗi ngày sống ở Âm Sạn thật sự rất có hương vị.

Ngoài việc trồng hoa đào, uống trà, hít thở không khí trong lành, những người ở đây thật sự rất ngưỡng mộ Diệp Thiên, có thể sống một cuộc sống tuyệt vời như vậy.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy dù sống cuộc sống như thế nào, chỉ cần vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

Cho nên lúc đó hắn hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện xung quanh.

Thời gian gần đây, dường như xung quanh cũng không xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn, cho nên Diệp Thiên cũng hy vọng có thể dùng thời gian để giết thời gian, tận dụng những khoảng thời gian rảnh rỗi còn lại.

Chương 1675

Như vậy cũng có thể để mình nghỉ ngơi thư giãn, bởi vì trước đó Diệp Thiên cảm thấy mình thật sự có chút quá mệt mỏi.

Cho nên lúc này chính là lúc nên để mình trải nghiệm cuộc sống tốt đẹp.

Diệp Thiên bất kể là trong lúc ứng chiến, uống trà hay đọc sách, đều có thể bồi dưỡng tình cảm, cũng rất mãn nguyện.

Tình trạng cuộc sống hiện tại thật sự đặc biệt vui vẻ.

Bởi vì có lúc có thể từ trong sách hay trong lúc uống trà, khiến tâm trạng của hắn không ngừng dâng cao.

Thỉnh thoảng, nếu Diệp Thiên cảm thấy rất nhàm chán, hoặc không có hứng thú gì, hắn cũng sẽ ra ngoài bắt một vài con tiểu quỷ về.

Mặc dù những chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại khiến hắn cảm thấy cuộc sống đặc biệt đầy đủ và thú vị.

Thật trùng hợp, có một hôm tiểu quỷ đang ở bên ngoài không ngừng hút tinh khí, nhưng vạn vạn cũng không ngờ lần này thật sự ra quân bất lợi, bởi vì Diệp Thiên vừa hay cũng đang ở Âm Sạn không có việc gì làm, bèn đi bắt tiểu quỷ.

Lúc đó, trùng hợp con tiểu quỷ này đang hút tinh khí của người, cho nên Diệp Thiên cảm thấy con tiểu quỷ này đặc biệt thú vị, lại đi hút tinh khí của người, đối với hắn mà nói thật sự là một chuyện không tốt.

Cho nên Diệp Thiên quyết định bắt nó về, như vậy nó không thể đi

gây họa cho người khác.

Bởi vì tiểu quỷ vốn không phải là đối thủ của Diệp Thiên, cho nên dù nó muốn chạy, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không cho nó cơ hội.

Diệp Thiên đã bắt gặp chuyện như vậy, cũng không thể coi như không có gì xảy ra.

Lúc đó, tiểu tử kia thấy Diệp Thiên xuất hiện, cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì trong lòng nó rất rõ ràng, nó hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Thiên, nếu chống lại, cũng chỉ có thể khiến mình bị đánh cho bầm dập.

Cho nên Diệp Thiên không tốn chút sức lực nào đã thu tiểu quỷ vào trong túi.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên khi không có việc gì cũng sẽ đi bắt tiểu quỷ, cho nên lần này gặp phải cũng là nó xui xẻo.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên sau khi bắt được nó, bèn mang về Âm Sạn.

Tuy rằng tiểu quỷ theo Diệp Thiên về Âm Sạn, nhưng nó không hề hài lòng với tình trạng hiện tại.

Đã có một số chuyện đã làm rồi, hoàn toàn không thể quay đầu lại được nữa.

Tiểu quỷ vẫn luôn muốn tăng cường sức mạnh, cho nên nó cũng hoàn toàn không suy nghĩ đến việc đã làm hại bao nhiêu người, hay có bao nhiêu người bị hại trong số đó.

Nó hoàn toàn không có khái niệm gì, cũng không cần phải có, chỉ cần có thể thỏa mãn bản thân là đủ, là mãn nguyện rồi.

Diệp Thiên vốn nghĩ rằng đưa tiểu quỷ về Âm Sạn có thể để nó tu

luyện tốt, nhưng có một số chuyện không đơn giản như hắn tưởng.

Lúc đó, quỷ đan chỉ dựa vào việc hấp thụ tinh khí của người cũng bắt đầu ngày càng mạnh mẽ, hoàn toàn phù hợp với mục tiêu ban đầu.

Bởi vì nó biết nếu không mạnh mẽ, một khi gặp bất kỳ nguy hiểm nào, vậy thì cũng chỉ có thể để người khác bắt nạt.

Cho nên dù thế nào đi nữa, nó tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào tình thế bất nghĩa đó.

Vì vậy, sau khi trải qua việc hấp thụ tinh khí của người, tiểu quỷ đã trở nên mạnh mẽ, hoàn toàn không thể để mình ở trong tình trạng hiện tại nữa.

Cho nên nó hoàn toàn không hài lòng với việc hấp thụ tinh khí của những người thấp kém này.

Bởi vì tuy rằng hấp thụ tinh khí của họ có thể giúp nó không ngừng tăng cường, nhưng đó cũng chỉ là trong thời gian ngắn, mức độ tăng cường cũng chỉ có thể dừng lại ở đó.

Vì vậy lúc đó quỷ đan cảm thấy nếu muốn không ngừng hấp thụ tinh khí, để mình trở nên mạnh mẽ hơn, vậy thì phải chọn một khu vực kinh tế tốt hơn một chút, như vậy mới có thể giúp nó không ngừng thăng cấp.

Bởi vì đối với quỷ đan, nó biết tu luyện ở đây thật sự rất nhàm chán, làm như vậy cũng chỉ lãng phí thời gian.

Cho nên lúc đó quỷ đan không cam chịu tình trạng hiện tại, bèn bắt đầu lựa chọn biến thành một người đàn ông thanh tú.

Chương 1676

Bởi vì suy nghĩ hiện tại của quỷ đan hoàn toàn là muốn tiến thêm một bước hấp thụ âm khí của một số nữ tử, như vậy cũng có thể giúp nó không ngừng thăng cấp.

Chuyện này đối với nó vô cùng quan trọng, cho nên không cho phép bất kỳ ai phát hiện.

Vì vậy lúc đó, sau khi biến thành một người đàn ông thanh tú, nó liền bắt đầu chạy ra đường.

Bởi vì nó phải tìm người phù hợp, nếu chỉ là một số phụ nữ đơn thuần, hoàn toàn không giải quyết được vấn đề.

Trong khi đó, Diệp Thiên hoàn toàn không ngờ quỷ đan lại làm những chuyện như vậy.

Nếu Diệp Thiên biết ngay từ đầu, tuyệt đối sẽ không dung túng cho quỷ đan làm như vậy.

Bởi vì hấp thụ tinh khí hoặc âm khí của người khác, đối với họ mà nói, tổn hại cũng cực kỳ lớn.

Cho nên quỷ đan cũng chính là nhân lúc Diệp Thiên không hề phòng bị mới đi làm những chuyện này.

Bởi vì trong lòng nó rất rõ ràng một điều, nếu Diệp Thiên biết nó làm như vậy, chắc chắn sẽ không tha thứ, cũng sẽ đánh nó đến hồn phi phách tán.

Nhưng quỷ đan dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Lúc đó, sau khi quỷ đan ra đường, liền bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Bởi vì lúc này, nó đã biến thành một người đàn ông trẻ trung, đẹp trai, vô cùng tuấn tú.

Bao nhiêu cô gái vừa nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú như vậy, bước chân đều không thể nhấc nổi.

Cho nên lúc đó quỷ đan cũng chính thức nắm bắt được điểm này, mới có thể thu hút sự chú ý của các nữ tử, như vậy có thể hấp thụ toàn bộ âm khí của họ.

Bởi vì những tinh khí mà nó hấp thụ trước đó, tuy rằng có thể giúp nó không ngừng thăng cấp, nhưng nếu muốn trở nên mạnh mẽ hơn, vậy thì âm khí của nữ tử cũng cực kỳ quan trọng.

Cho nên lúc đó, sau khi quỷ đan ra đường, liền nhìn thấy các nữ tử, lúc đó cũng cảm thấy họ đều rất phù hợp, bèn bắt đầu không ngừng hấp thụ âm khí.

Nhờ đó cũng có thể tăng thêm thực lực, quả thực là một niềm vui lớn trong đời.

Sau khi quỷ đan hấp thụ xong âm khí của các nữ tử, tất cả họ đều bắt đầu không còn hơi thở, cứ thế mà chết.

Lúc đó cũng có ngày càng nhiều nữ tử vì thế mà bị liên lụy.

Bởi vì mọi người hoàn toàn không biết là chuyện gì xảy ra.

Trong khi đó, quỷ đan lại vì hấp thụ những âm khí này mà pháp lực cũng không ngừng tăng mạnh.

Lúc đó, cả người nó trong lòng đều vô cùng vui mừng, nhưng chưa bao giờ xem trọng tính mạng của người khác.

Nó liên tiếp tàn hại những nữ tính khác, quả thực là một hành vi vô đạo đức.

Vì vậy lúc đó, chuyện này khiến tất cả mọi người lòng người

hoang mang, bởi vì ai cũng không biết là chuyện gì.

Cái chết kỳ lạ như vậy, đối với bất kỳ ai, quả thực là một đòn đả kích đặc biệt lớn.

Cho nên lúc đó, nhân gian thật sự khiến tất cả mọi người đều hoang mang lo sợ, bởi vì bây giờ ai cũng không biết những người đó rốt cuộc chết vì sao.

Tình trạng của mỗi người thật sự khiến người ta không khỏi cảm khái, bởi vì từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, nhưng trong thời gian gần đây, lại có nhiều người vì thế mà mất mạng.

Cái chết của họ cũng vô cùng kỳ lạ.

Cho nên lúc đó, những người ở đó hoàn toàn không thể biết được rốt cuộc nguyên nhân là gì.

Vì vậy mọi người tự nhiên đều không ngừng suy đoán, rốt cuộc có phải là đụng phải quỷ thần, hay có người nào đó đã chạm vào điều cấm kỵ, tại sao lại có cái chết kỳ lạ như vậy.

Những chuyện này trong đầu mọi người thật sự không ngừng hiện ra, gần như ai cũng đưa chuyện này lên hàng đầu.

Chương 1677

Chuyện này dường như cũng lan truyền rất nhanh, không bao lâu sau đã truyền đến Âm Sạn.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên biết được chuyện này, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, cũng không biết là chuyện gì.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy chuyện này dường như có chút kỳ quặc.

Từ trước đến nay vẫn luôn yên ổn, chưa bao giờ nghe nói có ai sẽ chết một cách kỳ lạ.

Tuy rằng Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như có chút kỳ quặc, nhưng lại cảm thấy nếu có người chết, cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng nếu đột nhiên có nhiều người chết như vậy, vậy thì nhất định có nội tình.

Cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên, cũng không ngừng nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì hiện tại, tất cả mọi thứ Diệp Thiên cũng chỉ là nghe nói.

Thời gian gần đây, hắn vẫn luôn ở Âm Sạn, bận rộn trồng cây đào, cho nên hoàn toàn không có tâm trí để quản những chuyện khác.

Hiện giờ nghe thấy chuyện kinh thiên động địa như vậy, Diệp Thiên tự nhiên cũng sẽ suy nghĩ xem nên ứng đối như thế nào.

Lúc đó, trong khi Diệp Thiên đang suy nghĩ, hắn cũng không ngừng tận tâm chăm sóc cây đào, bởi vì cây đào lần này là do hắn dốc lòng vun trồng.

Hắn cũng biết trước đó nó bị phá hủy, đối với hắn tổn hại cũng

cực kỳ nghiêm trọng.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ gần như dồn hết toàn bộ tinh lực vào cây đào.

Hắn cũng hy vọng nó có thể mau chóng mọc lá, đồng thời cũng có thể ra hoa kết quả.

Cây đào quả thực rất không phụ lòng Diệp Thiên, dưới sự chăm sóc tận tình của hắn, cuối cùng cũng đã mọc ra những chiếc lá.

Lúc đó, khi nhìn thấy cây mọc lá, trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng vui mừng.

Mỗi lần đối mặt với cây đào, trong lòng Diệp Thiên đều vô cùng vui mừng, bởi vì từng chút một đều là do một mình hắn gây dựng.

Cho nên hắn thật sự không hy vọng lại một lần nữa bị người khác phá hủy.

Vì vậy dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ bảo vệ mọi thứ của cây đào, để nó không ngừng ra hoa kết quả.

Bởi vì tất cả đều là do một mình Diệp Thiên, vất vả trồng nên, cho nên tuyệt đối không thể để người khác làm hại.

Lần này cũng nhất định phải đợi đến khi hoa đào nở, như vậy cũng có thể kết quả.

Diệp Thiên vì để cây đào lần này có thể thuận lợi sinh trưởng, thật sự đã đầu tư rất nhiều tâm huyết, cũng không ngừng chăm sóc.

Sau một thời gian dài chăm sóc như vậy, cuối cùng cũng có thể thấy cây đào hiện tại đã mọc lá, cho nên trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Lúc đó hắn cũng cảm giác cây đào bây giờ sẽ không còn dựa dẫm vào mình nữa.

Hắn đã làm xong tất cả những việc cần làm.

Lúc đó Diệp Thiên cảm thấy bây giờ đã không cần phải chăm sóc cây đào nữa, bèn định đi nhân gian chơi một chuyến.

Bởi vì thời gian gần đây, hắn thật sự đã dồn hết tâm huyết vào nó, chưa bao giờ để mình ra ngoài thư giãn.

Thế là sau khi Diệp Thiên lo liệu xong mọi việc trong Âm Sạn, hắn cũng đến nhân gian.

Bởi vì hắn nghe nói nhân gian đặc biệt vui, hoa hoa lục lục, người người qua lại, thật sự là một niềm vui lớn.

Cho nên Diệp Thiên cũng đi cảm nhận, cuộc sống ở nhân gian tuyệt vời đến mức nào.

Bởi vì mỗi người đều như vậy, bất kể là thần tiên hay phàm nhân, cuối cùng đều phải sống một cuộc sống hạnh phúc, như vậy mới có thể tồn tại một cách viên mãn.

Chương 1678

Sau khi Diệp Thiên đến nhân gian, liền nhìn thấy đủ loại người, cũng đặc biệt thu hút sự chú ý của hắn.

Lúc đó, khi Diệp Thiên đến nhân gian, hắn cũng thấy những cô gái xinh đẹp ở đó, nhưng không biết là chuyện gì.

Bởi vì lúc đó khi hắn nhìn, lại phát hiện dường như họ đều không ra ngoài.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như có điểm kỳ quặc.

Hắn cũng cảm thấy không khí vô cùng quỷ dị, nhưng lại không nói ra được là chuyện gì.

Bởi vì Diệp Thiên cũng đã từng đến nhân gian du ngoạn, nhưng cảnh sắc hắn nhìn thấy bao gồm cả những sự vật khác hoàn toàn không phải như thế này.

Nhưng hiện giờ, sau khi đến đây lần này, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Bởi vì chỉ cần là một người bình thường đều có thể nhận ra có chút không ổn.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên không biết là chuyện gì, cho nên lúc đó hắn cũng ở đó điều tra, rốt cuộc không khí quỷ dị là do đâu.

Nếu thật sự có vấn đề tồn tại, vậy thì Diệp Thiên cũng không thể không quản.

Cho nên lúc đó hắn chỉ hy vọng có thể điều tra rõ mọi chuyện.

Bây giờ trên đường phố người người qua lại, cũng khiến Diệp

Thiên đặc biệt chú ý.

Tuy rằng người rất đông, nhưng hắn luôn cảm thấy thần sắc của mọi người cũng như các phương diện khác đều có chút không ổn.

Nhưng lại không đoán ra được, dù sao Diệp Thiên cũng không phải là con giun trong bụng mỗi người.

Chỉ có thể thấy sắc mặt họ có chút không tốt, lại thêm hành vi cử chỉ cũng có chút kỳ quái.

Nhưng những chuyện khác, Diệp Thiên thật sự không thể đoán ra được, cũng càng không hiểu rõ, rốt cuộc những vấn đề này sinh ra như thế nào?

Cho nên trong lòng hắn thật sự là một ẩn số.

Lúc đó, để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, Diệp Thiên vội vàng tìm một quán trà.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, chỉ cần ở quán trà, nhất định có thể hỏi rõ mọi chuyện.

Dù sao trong quán trà người qua lại rất đông, cho nên có lẽ chuyện này trong lòng mọi người đều đã có câu trả lời, chỉ là mọi người đều đang nghi ngờ mà thôi.

Vì vậy bây giờ nếu Diệp Thiên muốn hỏi rõ vấn đề, cũng chỉ có thể đến quán trà.

Sau khi hắn vào, tiểu nhị liền nhìn thấy Diệp Thiên, bèn rất thân thiện chào hỏi, sắp xếp cho hắn một vị trí gần cửa sổ.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên ngồi xuống, cũng bảo tiểu nhị mang cho một tách trà, sau đó liền bắt đầu quan sát người và sự vật ở đây.

Bởi vì trong quán trà này, là nơi tin tức truyền bá, cũng đặc biệt rõ ràng.

Cho nên Diệp Thiên nghe ngóng, trong lòng rất rõ ràng nếu ở nơi này, có thể biết được nhiều chuyện.

Bởi vì mỗi lần có chuyện gì, mọi người đều sẽ đến quán trà, cho nên điểm này cũng chính là điều hắn nắm bắt được.

Bây giờ Diệp Thiên cảm thấy rất nhiều chuyện đều rất kỳ lạ, nếu không làm rõ những chuyện này, trong lòng dường như cũng có chút không cam tâm.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên đến đây, cũng chính vì ở đây có thể có nguồn tin tức, vì vậy lúc đó hắn cũng định ở đây dò la một phen.

Vừa hay cũng có thể hỏi rõ những chuyện hắn tò mò.

Diệp Thiên lúc đó thấy quán trà này dường như rất đông khách, gần như chật kín chỗ ngồi.

Bởi vì tất cả mọi người ở đây không ngừng uống trà, phía trước có người đang kể chuyện.

Chương 1679

Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng đến những nơi như vậy.

Tuy rằng trước đó có nghe nói, nhưng hắn không hề thích.

Nếu không phải vì lần này phải điều tra một số chuyện, có lẽ hắn cũng sẽ không đến đây.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên vừa uống trà, vừa không ngừng nghe người kể chuyện.

Bởi vì Diệp Thiên tuy không quá để ý đến phương diện này, nhưng hắn chỉ hy vọng có thể ở đây nghe được một số tin tức.

Chỉ cần có thể dò la được một chút, đối với hắn mà nói đã là sự hài lòng lớn nhất.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên không hề giao tiếp với người khác, chỉ một mình yên tĩnh ngồi uống trà, sau đó nghe người kể chuyện ở đó không ngừng nói.

Diệp Thiên cảm thấy người kể chuyện này thực ra không có gì khiến người ta thích thú, chỉ là ở đó nói năng ba hoa.

Dường như tất cả mọi thứ đều được kể một cách sống động như thật.

Nhưng hắn thấy mọi người ở dưới cũng không ngừng bàn tán xôn xao.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy khi nghe kể chuyện, nên yên tĩnh lắng nghe.

Nhưng người phía trước vừa nói xong, người phía sau đã bắt đầu la hét, như vậy không phải là làm loạn trật tự của quán trà sao.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy những người này thật sự quá khiến người ta khó chịu.

Nhưng hắn đến đây là để uống trà, trong lòng dù có bất mãn hay không thích cũng không thể nói ra, chỉ có thể yên tâm ở đó, nhấp từng ngụm trà trong tách, cũng là để dò la một số tin tức.

Cho nên hắn hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ hay cách làm của người khác.

Lúc đó, tiểu nhị mang trà đến tận tay Diệp Thiên, trên chiếc bàn đã được chuẩn bị sẵn, Diệp Thiên cũng liền ngồi xuống.

Tuy không thích giao tiếp với những người này, nhưng dù sao đi nữa, đã đến quán trà, việc quan trọng nhất là dò la tin tức cho rõ ràng.

Những vấn đề còn lại đều không quan trọng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên tìm một vị trí ở góc, bắt đầu cẩn thận lắng nghe cuộc trò chuyện của những người xung quanh.

Bởi vì Diệp Thiên không thể trực tiếp hỏi người khác về những chuyện xảy ra trên đường, cho nên hắn chỉ có thể nghe những gì họ nói, để có thể phán đoán xem suy đoán của mình có đúng sự thật không.

Bởi vì hiện tại tất cả mọi thứ, Diệp Thiên đều không biết là chuyện gì, cho nên chỉ dựa vào suy đoán của một mình mình cũng chưa chắc có thể giải quyết được vấn đề.

Vì vậy bây giờ hắn cũng chỉ có thể hy vọng từ miệng họ, dò la được một số tin tức, như vậy có thể giải đáp tất cả những điều mơ hồ của Diệp Thiên.

Lúc đó, trong khi Diệp Thiên đang ngồi uống trà ở một bên, đồng thời cũng nghe thấy mấy người ở bàn bên cạnh không ngừng bàn tán xôn xao.

“Gần đây chỗ chúng ta có phải gặp phải thứ gì bẩn thỉu không, đột nhiên có nhiều người bị hại như vậy, đều không biết là chuyện gì, cái chết của mọi người cũng vô cùng thê thảm.” “Chuyện này đã sớm khiến lòng người hoang mang, trong lòng ai cũng vô cùng căng thẳng, nhưng hiện tại hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào.” Lúc đó, trong khi nghe mọi người nói chuyện, Diệp Thiên cũng hiểu được những chuyện này rốt cuộc xảy ra như thế nào.

Tuy rằng hiện tại mọi người đều không biết, nhưng dường như có thể thấy họ vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó, hắn vừa uống trà vừa dỏng tai, không ngừng nghe những lời họ nói.

Trong lúc trò chuyện, Diệp Thiên đồng thời cũng nghe được, thì ra vào đêm khuya thường có nữ tử bị hại, nhưng cái chết vô cùng khó coi, lại không biết bị ai hại.

Cho nên sau khi Diệp Thiên nghe đến đây, cảm thấy những nữ tử này rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại chết oan uổng, cái chết cũng vô cùng thê thảm.

Vì vậy lúc đó hắn liền muốn nghe xem những người này, rốt cuộc nhìn nhận chuyện này như thế nào.

Dù sao Diệp Thiên cũng vừa mới đến nhân gian, cho nên đối với mọi sự vật ở đây đều không quen thuộc.

Chương 1680

Nếu những chuyện này thật sự giống như những gì họ nói, giống như một bí ẩn không thể giải đáp, vậy thì Diệp Thiên cảm thấy chuyện này thật sự liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người.

Cho nên lúc đó hắn cũng hy vọng có thể dốc hết sức mình, nếu có thể hiểu rõ toàn bộ những chuyện này, cũng có thể giúp họ giải quyết được rắc rối như vậy.

Những người này đối với chuyện này quả thực cũng canh cánh trong lòng, bởi vì trong lòng ai cũng vô cùng lo lắng, nhưng lại không tìm được bất kỳ điểm đột phá nào.

Dường như hoàn toàn không biết ai đã giết những nữ tử này, bởi vì trong quá trình tìm kiếm không có bất kỳ manh mối nào, cũng không tìm được bất kỳ ai ra tay.

Bởi vì hung thủ này dường như giống như một cơn gió, biến mất không dấu vết, không một ai biết tình hình thế nào.

Cho nên mọi người cũng chỉ là đoán mò mà thôi.

Diệp Thiên hiện tại đã điều tra rõ ràng toàn bộ sự việc.

Nhưng nếu muốn tìm ra hung thủ lúc này, đó không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, trong lòng hắn thực sự rất sốt ruột, nếu không thể tìm ra kẻ đó, sẽ có thêm nhiều cô gái phải chịu tai ương.

Cho nên, dù thế nào cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Hắn vô cùng lo lắng, không biết đến khi nào, ở đâu mới có thể tìm ra được hung thủ.

Vì vậy, Diệp Thiên chỉ có thể một mình tiếp tục điều tra lần nữa, nếu không làm rõ được, sẽ có thêm nhiều người phải chết.

Diệp Thiên không ngừng tìm kiếm, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra kẻ đó trong thời gian ngắn nhất, nhưng có những chuyện không hề đơn giản như tưởng tượng.

Mọi việc trở nên vô cùng khó khăn, Diệp Thiên đi lại mấy ngày liền nhưng vẫn không tìm thấy gì, hắn cảm thấy con quỷ này thực sự rất khó đối phó.

Cũng không biết nó đang ẩn náu ở đâu, khiến cho sự việc trở nên vô cùng rối rắm.

Nhưng hắn tin rằng chỉ cần đi tìm thì nhất định sẽ tìm thấy, cho nên dù thế nào cũng phải bảo vệ tất cả mọi người.

Mặc dù bây giờ đã đến nhân gian, hắn nhất định sẽ không để chuyện như vậy tái diễn, thời gian có chút gấp gáp, nhưng hắn tin rằng chỉ cần nỗ lực tìm kiếm thì sẽ có kết quả.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại rất rõ một điều, con quỷ kỳ dị này vô cùng thích những cô gái xinh đẹp, cho nên chỉ cần nơi nào có mỹ nữ, nó chắc chắn sẽ xuất hiện.

Vì vậy, Diệp Thiên bắt đầu tìm kiếm xem nơi nào có thể tìm được những cô gái xinh đẹp.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên đã đến nhà của Ngự thủ trong thành.

Hắn cũng chỉ vô tình đi đến đây, tựa như có một sự sắp đặt vô hình nào đó.

Sau khi vào trong, hắn liền nhìn thấy một vị tiểu thư xinh đẹp trong phủ Ngự thủ.

Trong lúc quan sát, Diệp Thiên phát hiện vị tiểu thư này không chỉ có thân hình thướt tha uyển chuyển mà dung mạo còn vô cùng thanh tú, quả thực là một mỹ nhân trời sinh.

Vì vậy, Diệp Thiên nghĩ rằng nếu con quỷ kia biết trong nhà Ngự thủ có một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, nó nhất định sẽ tự tìm đến cửa.

Do đó, hắn liền nảy ra ý định lợi dụng thân phận của vị tiểu thư này để dẫn dụ con quỷ kia ra mặt.

Bởi vì Diệp Thiên đã tìm kiếm lâu như vậy mà không có kết quả.

Nếu lần này có thể dụ được nó ra, đó sẽ là một chuyện không thể tốt hơn, cũng sẽ không còn những cô gái vô tội nào phải chịu hại nữa.

Diệp Thiên cũng không biết làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng dù thế nào cũng không thể bỏ qua cho nó.

Nếu để nó thoát, hậu quả có thể sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy lần này con quỷ chắc chắn sẽ đến, nên hắn bắt đầu không ngừng lên kế hoạch.

Mặc dù Diệp Thiên đã thấy mỹ nữ ở đây, nhưng nếu không tìm được cơ hội thích hợp, cũng không có cách nào dụ nó cắn câu.

Chương 1681

Cho nên, Diệp Thiên thực sự đã vắt óc suy nghĩ, không ngừng tìm cách, hy vọng có thể nhanh chóng đưa ra đối sách để bắt gọn con quỷ, hỏi cho ra lẽ tại sao nó lại làm như vậy.

Sau khi đến phủ Ngự thủ, Diệp Thiên liền bắt đầu lên kế hoạch.

Mặc dù kế hoạch này có thể hơi ti tiện một chút, nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần có thể bắt được con quỷ, giúp cho tất cả các cô gái trong thành được an toàn, Diệp Thiên cảm thấy làm như vậy cũng rất đáng.

Vì vậy, khi đến phủ Ngự thủ, hắn đồng thời cũng nói với Ngự thủ: "Lần này ta đến đây, chắc ngài cũng biết, gần đây trong thành có những cô gái chết một cách bí ẩn, tất cả đều bị sát hại, cái chết vô cùng thê thảm.

Huống hồ hiện tại ngay cả hung thủ cũng chưa tìm thấy, cho nên ta đoán bây giờ không một cô gái nào dám ra ngoài vào ban đêm, vì vậy lần này ta đến để thương lượng với ngài." Hoàn toàn có thể tìm ra con quỷ này, cũng có thể đưa nó ra trước công lý, như vậy sẽ không có thêm người nào phải chịu hại.

Nhưng khi Diệp Thiên nói những lời này, Ngự thủ hoàn toàn không tin, vì ông ta cảm thấy chỉ dựa vào một mình hắn mà có thể giải quyết được nhiều vụ án như vậy sao.

Cho nên lúc đó ông ta thực sự có chút bán tín bán nghi, bởi vì chuyện này đã làm cho lòng người hoang mang, ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Cũng không biết đến khi nào mới có thể bắt được hung thủ quy án, để mọi người không còn phải lo lắng.

Nhưng hiện tại, căn bản không có ai làm được điều này, thế mà Diệp Thiên lại ở đây nói khoác không biết ngượng.

Ngự thủ cảm thấy hắn chỉ đang nói suông, cho nên thực sự có chút không dám tin.

Nhưng con người Diệp Thiên xưa nay chưa bao giờ nói những lời không liên quan đến sự việc.

Vì vậy, để cho Ngự thủ tin rằng mình có thể làm được, hắn liền nói: "Nếu ta không có bản lĩnh, thì hôm nay cũng không thể đứng trước mặt ngài.

Bản lĩnh của ta không cần dùng lời nói để giải thích, chỉ cần xem ta làm là được." Diệp Thiên vừa dứt lời, liền lấy ra một lá địa phù.

Khi Ngự thủ nhìn thấy cảnh này, ông ta vô cùng kinh ngạc!

Không ngờ Diệp Thiên lại là một người có thực lực như vậy.

Sớm biết thế, lúc đầu đã không nên nghi ngờ hắn.

Vì vậy, bây giờ Ngự thủ thực sự xem Diệp Thiên như thượng đế mà đối đãi, mời ăn mời uống, còn cho người hầu dọn dẹp, vì ông ta cảm thấy người như Diệp Thiên nên được cung phụng.

Chỉ cần có thể giúp ông ta giải quyết chuyện này, Ngự thủ làm gì cũng cam tâm tình nguyện.

Ban đầu, Ngự thủ đối với những lời Diệp Thiên nói quả thực hoàn toàn không tin, vì bản thân ông ta và hắn không quen biết, cho nên khi đối mặt với những lời nói đó, không tin cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy, lúc này Diệp Thiên thấy ông ta đối với mình vô cùng cung kính, cũng rất hài lòng với những việc ông ta làm.

Bởi vì lần này hắn đến đây không vì mục đích gì khác ngoài việc giúp giải quyết vấn đề.

Nếu vấn đề này Diệp Thiên không ra tay, thì sẽ không có ai có thể bắt được hung thủ.

Cho nên, Ngự thủ cũng đã tin rằng Diệp Thiên có bản lĩnh như vậy, và hy vọng hắn có thể nhanh chóng ra tay giải quyết chuyện này.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Diệp Thiên đồng thời cũng nhanh chóng giấu con gái của Ngự thủ đi, bởi vì chỉ có giấu cô ấy đi không bị phát hiện, mới có thể có cơ hội hành động.

Diệp Thiên cảm thấy nếu sự việc diễn ra theo đúng kế hoạch, thì con quỷ kia nhất định sẽ cắn câu.

Vì vậy, để mọi việc được thống nhất, Diệp Thiên chỉ có thể làm như vậy.

Để tránh một số chuyện xảy ra, Diệp Thiên cũng nói với Ngự thủ: "Lần này ta chọn giúp ngài, không phải vì muốn tham gia vào chuyện này, mà là không hy vọng có thêm người phải chịu hại, cũng không hy vọng con gái của ngài bị bất kỳ tổn thương nào." "Vì vậy ta có một cách, nhưng trước tiên phải làm con gái ngài chịu thiệt thòi một chút." Ngự thủ lúc đó cũng không biết Diệp Thiên định làm gì, nhưng chỉ cần có thể giúp con gái mình không bị tổn hại, thì với tư cách là một người cha, ông ta nhất định sẽ làm theo lời Diệp Thiên.

Bởi vì bất kể khó khăn thế nào, chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng an toàn là đủ rồi.

Cho nên lúc đó, Ngự thủ răm rắp nghe theo, vì bất kể Diệp Thiên sẽ làm gì, ông ta đã sớm xem hắn như thần linh mà cung phụng.

Do đó, bất kể Diệp Thiên làm gì, ông ta tuyệt đối không có bất kỳ lời oán thán nào.

Lúc này, Diệp Thiên bắt đầu tìm kiếm trong phủ Ngự thủ.

Chương 1682

Cuối cùng, hắn tìm thấy một cái hầm trong nhà.

Nếu không có người quan sát kỹ, chắc chắn sẽ không chú ý đến cái hầm này.

Thế là hắn liền nhanh chóng lệnh cho người đưa tiểu thư của phủ Ngự thủ vào đó, và dặn dò tất cả mọi người: "Chuyện này nhất định phải làm cho thật kín kẽ, những chuyện đã xảy ra trước đây, đừng quá để ý, cũng đừng để ai biết đến sự tồn tại của ta." "Càng không được để người khác biết tiểu thư hiện đang ở trong hầm, cho nên nhất định phải giấu cô ấy thật kỹ, tuyệt đối không được để cô ấy xuất hiện, nếu không mọi chuyện sẽ đổ sông đổ bể." Thực ra chuyện này đối với Diệp Thiên không có gì khó khăn, chủ yếu là mọi người có thể phối hợp tốt, là có thể giải quyết được mọi việc.

Vì vậy, những người trong phủ Ngự thủ lúc đó đều hiểu rõ việc làm của Diệp Thiên, và làm theo lời hắn dặn.

Dù sao thì chuyện này cũng đã làm cho lòng người hoang mang, nếu có thể giải quyết nhanh chóng, mọi người tự nhiên cũng rất vui mừng, cho nên tất cả mọi người nhất định sẽ dốc hết sức phối hợp.

Sau khi giải quyết xong những việc này, Diệp Thiên đồng thời cũng biến hóa thành tiểu thư của phủ Ngự thủ.

Cách mà Diệp Thiên nghĩ ra là biến mình thành tiểu thư nhà Ngự thủ, sau đó ra ngoài đi lại một cách công khai.

Bởi vì đối với các cô gái khác, căn bản không có khả năng chạy ra đường dạo chơi, vì ai cũng biết, gần đây có nhiều cô gái bị hại.

Cho nên Diệp Thiên làm như vậy là vì muốn dụ con quỷ ra, chỉ có

làm vậy mới có thể khiến nó lộ nguyên hình, nếu không cứ mãi trốn trong nhà thì không thể nào khiến nó cắn câu.

Vì vậy, để làm tốt chuyện này, Diệp Thiên thực sự đã tốn không ít tâm sức, nhưng dù thế nào cũng phải hoàn thành.

Mặc dù Diệp Thiên đã có kế hoạch, nhưng đồng thời hắn cũng rất lo lắng, vì không biết lần này con quỷ có xuất hiện không.

Nếu nó không xuất hiện, chẳng phải tất cả những gì hắn làm đều lãng phí thời gian sao.

Cho nên trong lòng hắn cũng rất không cam tâm, dù sao thì trong chuyện này, hắn đã làm rất nhiều việc, lãng phí rất nhiều thời gian, nếu không đạt được mục tiêu mong đợi, trong lòng thực sự rất lo lắng.

Vì vậy, hắn cũng hy vọng có thể nhanh chóng thực hiện chuyện này, dù sao thì tất cả mọi người đều đang phải chịu hại.

Diệp Thiên đã tham gia vào chuyện này, thì nhất định phải giải quyết tất cả các vấn đề.

Bởi vì bí ẩn này đã quanh quẩn trong lòng hắn vô số lần, hắn cũng đã tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn không có kết quả.

Cho nên, Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải ra ngoài.

Hắn phải dùng vẻ đẹp của mình để thu hút con quỷ, như vậy mới có thể khiến nó tìm đến.

Có như vậy, Diệp Thiên mới có thể tiến hành kế hoạch một cách hoàn chỉnh.

Mấy ngày gần đây, Diệp Thiên không ngừng trang điểm, ăn mặc lộng lẫy như hoa như ngọc.

Những hiện tượng này hoàn toàn không có, dù sao thì tất cả bây

giờ chỉ là thân phận nữ nhi.

Vì vậy, hắn ăn mặc vô cùng xinh đẹp, khiến cho ong bướm vây quanh.

Mỗi ngày hắn đều lên phố đi dạo, đồng thời cũng thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Bởi vì ai cũng cảm thấy hắn thực sự quá đẹp, bất kể là từ vóc dáng hay các phương diện khác, thực sự khiến người ta nhìn một lần là không thể quên.

Diệp Thiên làm như vậy là để cho mọi người thấy được diện mạo này, đồng thời cũng có thể khiến con quỷ chuyển toàn bộ sự chú ý sang đây, như vậy mới có thể khiến nó hiện nguyên hình.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ trong lòng rất rõ, trước đó ở quán trà hắn cũng đã nghiên cứu về chuyện này.

Do tất cả các cô gái đều bị hại, mọi người thực sự không dám ra ngoài.

Nếu có ra ngoài cũng không đi một mình, mà sẽ có người đi cùng, như vậy cũng có thể đảm bảo an toàn.

Nhưng lần này, để thu hút sự chú ý của con quỷ, Diệp Thiên căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy.

Vì dù có gặp phải quỷ xuất hiện, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không sợ hãi.

Dù sao thì người có thực lực như hắn, chỉ cần thi triển pháp lực, bất cứ chuyện gì cũng không làm khó được hắn.

Chương 1683

Nhưng bây giờ Diệp Thiên tuyệt đối không thể làm như vậy, vì một khi đánh cỏ động rắn, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, để giải quyết chuyện này một cách tốt hơn, hắn không ngừng đi dạo trên phố.

Thực ra Diệp Thiên cũng không biết nên đi đâu, chẳng qua là muốn để con quỷ trên phố nhìn thấy hành tung của mình.

Như vậy nó sẽ chuyển ánh mắt sang hắn, đồng thời kế hoạch của Diệp Thiên cũng có thể thành công.

Quả nhiên, khi tất cả các cô gái đều không ra ngoài, Diệp Thiên giả làm tiểu thư, vô cùng bắt mắt, vì hắn biết chỉ có làm như vậy mới có thể thành công.

Cho nên, bất kể phải trả giá thế nào, nhất định phải hoàn thành tốt mọi mục tiêu, như vậy mới có thể đảm bảo không có sai sót.

Đồng thời cũng có thể cố ý tìm ra nó, như vậy Diệp Thiên cũng đã hoàn thành mọi việc.

Diệp Thiên lúc đó đã hiểu rõ, những cô gái bị hại đều là những người xinh đẹp.

Vì vậy, hắn cũng cảm thấy, nếu muốn làm rõ chuyện này, thì phải biến thành một cô gái, đi lại vào lúc đêm khuya vắng người, như vậy mới có thể dụ hung thủ ra.

Mặc dù Diệp Thiên hiện tại không biết hung thủ rốt cuộc là ai, nhưng chỉ cần hắn muốn làm, không có chuyện gì là không thành.

Cho nên, những gì hắn nghe được từ những người trong quán trà, đồng thời hắn cũng biết, nếu không vào hang cọp sao bắt được cọp

con.

Vậy thì hắn phải xem thử, hung thủ này rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại làm hại nhiều cô gái vô tội như vậy, rốt cuộc đã làm chuyện gì mới khiến nó phải ra tay sát hại?

Cho nên, trong lúc uống trà ở quán trà, Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ về hành động tối nay.

Diệp Thiên lúc này vô cùng tò mò, hung thủ đó trông như thế nào, làm hại những người này để làm gì.

Vì vậy, khi trời gần tối, Diệp Thiên biến thành một cô gái xinh đẹp, dường như còn kiều diễm hơn cả những cô gái đã chết.

Cho nên, khi đi trên đường, cũng có người ngưỡng mộ dung mạo của hắn.

Bởi vì mọi người căn bản không biết mỹ nữ này là do Diệp Thiên biến hóa thành.

Quả nhiên, đúng lúc này, con quỷ từ đâu đó đi ra, đột nhiên cũng phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Thiên.

Vì lúc đó nhìn thấy vẻ đẹp của hắn, thực sự quá hấp dẫn, thế là nó cũng bắt đầu thèm muốn.

Nhưng con quỷ cũng không ngờ, mỹ nữ đứng trước mặt không phải là mỹ nữ, mà là do Diệp Thiên biến hóa thành.

Quả nhiên, lúc đó Diệp Thiên không ngừng đi về phía trước, cũng bị nó để ý, sau đó liền bắt đầu theo dõi.

Con tiểu quỷ cho rằng trong quá trình theo dõi, Diệp Thiên phía trước căn bản không hề hay biết, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, bất kể ai ở phía sau hắn đều đã sớm nhận ra, chỉ là không muốn vạch trần chuyện này sớm mà thôi.

Bởi vì Diệp Thiên phải dụ cho bằng được hung thủ này ra.

Nếu không thể dụ nó ra, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì Diệp Thiên đã biết chuyện này, tuyệt đối không thể để nó tiếp tục làm hại các cô gái khác.

Cho nên hôm nay, dù thế nào cũng phải giải quyết vấn đề này.

Thế là lúc đó, Diệp Thiên cứ ung dung đi ở phía trước.

Tiểu quỷ vẫn luôn theo sau.

Mặc dù nó không biết mỹ nữ trước mắt lúc này là do Diệp Thiên biến hóa thành, nhưng đối với nó mà nói, chỉ cần thấy có cô gái ra ngoài, trong lòng tự nhiên vui mừng.

Diệp Thiên rốt cuộc cũng phát hiện ra sự tồn tại của nó, cho nên trong lúc vô tình liền dẫn nó đến phủ Ngự thủ.

Chương 1684

Diệp Thiên làm như vậy, chẳng qua là để che mắt mục tiêu của tiểu quỷ, cũng không biết rốt cuộc nó là ai, cho nên Diệp Thiên bây giờ cũng không thể đánh cỏ động rắn.

Nếu những vấn đề này đều chưa được giải đáp rõ ràng, hắn tự nhiên sẽ không khinh suất ra tay.

Cho nên, lúc đó hắn đi vào phủ Ngự thủ.

Khi đi vào phủ Ngự thủ, Diệp Thiên thực ra đã hiểu rõ mọi chuyện, cũng biết có người đang theo sau, nhưng lại không vạch trần.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng biết kẻ này, chắc chắn biết hắn ở trong phủ này, nhất định sẽ có hành động.

Khi tiểu quỷ đến phủ Ngự thủ, đột nhiên nhìn thấy nơi này thực sự vô cùng xa hoa, vì từ cửa lớn đã có thể nhìn ra được.

Cho nên, lúc đó nó nghĩ rằng nếu cô gái này là tiểu thư nhà giàu, thì thân phận và bối cảnh của cô ấy thực sự không tầm thường.

Do đó, điều này cũng đã thu hút sự chú ý của tiểu quỷ đối với mọi thứ ở đây.

Bởi vì bản thân nó vốn đã đặc biệt thèm muốn cô gái này, bây giờ biết cô ấy có thể là tiểu thư nhà giàu, trong lòng lại càng thêm thích thú.

Trước đây nó cũng đã gặp nhiều mỹ nữ, nhưng mỹ nữ do Diệp Thiên biến hóa ra thực sự rất hiếm thấy.

Lần đầu tiên gặp đã thấy vô cùng trong sáng.

Cho nên, lúc đó tiểu quỷ nghĩ rằng, nhất định phải có được cô gái

này, cũng phải xem thử rốt cuộc cô ấy có phải là tiểu thư nhà giàu không.

Nếu muốn làm rõ mọi chuyện, thì chỉ có thể vào trong phủ xem thử.

Bởi vì cứ đứng ở đây suy nghĩ mãi, cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Vì vậy, tiểu quỷ nghĩ rằng thay vì đứng đây đoán mò, chi bằng trực tiếp vào xem thử.

Nhưng nếu cứ thế đi vào, những người trong phủ nhất định sẽ đuổi nó ra như một kẻ điên.

Do đó, nó liền quyết định đến một góc khuất biến thành một thiếu niên, có một dung mạo đẹp.

Nếu đi vào như vậy, nhất định sẽ thu hút ánh mắt của cô ấy.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều do Diệp Thiên một tay sắp đặt, vì muốn dụ hung thủ phía sau ra, cũng muốn xem kẻ này rốt cuộc ẩn nấp ở đâu.

Nếu không dùng cách này để đối phó với nó, thì con quỷ này có lẽ sẽ không bao giờ cắn câu.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên chưa hoàn toàn làm rõ được nó.

Cho nên, lần này đến phủ Ngự thủ, chẳng qua là muốn khiến nó hiện nguyên hình, như vậy mới có thể biết rõ những việc nó đã làm.

Nếu không, trước đó nghe những người dân nói, thực sự như lọt vào sương mù, một bí ẩn không có lời giải.

Vì vậy, lúc đó tiểu quỷ đến một nơi không có người, liền biến thành một thiếu niên.

Mặc dù đã biến thành một thiếu niên đẹp trai, nhưng quần áo trên

người thực sự có chút không ra gì.

Nó nghĩ rằng nếu chỉ có một vẻ ngoài đẹp, mà không có một bộ quần áo tươm tất, phủ Ngự thủ nhất định sẽ không coi trọng nó.

Vì vậy, để làm tốt mọi chuyện, tiểu quỷ lúc đó thấy có người qua đường, liền bắt đầu lột quần áo của người đó.

Bởi vì nó cũng biết, nếu mặc quần áo của người khác, không chỉ phải vừa vặn, mà quần áo cũng phải tươm tất.

Cho nên, bộ quần áo nó lột xuống thực sự như được may đo riêng.

Vừa hay người đó cũng là một công tử nhà giàu, cho nên sau khi tiểu quỷ mặc bộ quần áo đó vào, liền định chính thức đến cửa.

Bởi vì tiểu quỷ phải hoàn thành việc mình muốn làm, như vậy mới có thể đạt được mục đích, nếu không trong lòng sẽ mãi không cam tâm.

Chương 1685

Vì nó đã thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy đi vào, nếu không hỏi cho rõ, hoặc có được cảm tình của cô ấy, thì chuyến đi này chẳng phải là vô ích sao.

Con quỷ lúc đó mặc một bộ quần áo hoa lệ, thay đổi một dung mạo khác, trông thực sự vô cùng tuấn tú.

Có lẽ trong cả thành trì này, chỉ có một nam tử như vậy mới có thể lọt vào mắt xanh của người khác.

Bởi vì con quỷ nghĩ rằng nếu muốn tiếp xúc với tiểu thư phủ Ngự thủ, thì với bộ dạng khốn khổ hiện tại, căn bản không thể làm được.

Cho nên lúc đó mới phải dùng hạ sách này.

Chỉ cần làm nổi bật dung mạo tuấn tú, cộng thêm bản thân con quỷ có những ý đồ ma quái, sau khi đến nhà Ngự thủ, nó tỏ ra vô cùng lịch sự, vứt bỏ hết những thói hư tật xấu.

Nó cũng bắt đầu không ngừng nịnh hót, vì mục đích lần này của con quỷ chẳng qua là nhắm vào tiểu thư phủ Ngự thủ.

Cho nên nó căn bản không biết tất cả chỉ là kế hoạch của Diệp Thiên.

Do đó, lúc này con quỷ đã trúng kế.

Bởi vì mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên, bây giờ nó chẳng qua chỉ bị Diệp Thiên đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Muốn thể hiện tài năng trước mặt Diệp Thiên, đó tuyệt đối là điều không thể.

Nhưng chuyện này đối với phủ Ngự thủ, họ căn bản không biết

thân phận thực sự của con quỷ là như thế nào.

Cho nên khi nhìn thấy vẻ ngoài tuấn tú của nó, họ thực sự bị thu hút.

Bất kỳ ai, dù là nam hay nữ, ai cũng thích những người đẹp trai hoặc xinh đẹp.

Vì vậy, lúc đó phủ Ngự thủ căn bản không hề nghi ngờ.

Con quỷ biến thành bộ dạng này thực sự không tệ, cả người vào phủ Ngự thủ liền bắt đầu lừa gạt.

Ngự thủ lúc đầu thực sự bị lời nói của con quỷ mê hoặc.

Bởi vì con quỷ lần này đến phủ Ngự thủ đã có âm mưu, nếu không vì điều này, nó cũng không thể tâm sự nặng nề biến thành trạng thái như bây giờ.

Cho nên lúc đó để lừa gạt, nó thực sự đã thể hiện hết mình.

Phủ Ngự thủ lúc đó cũng cảm thấy nam tử tuấn tú trước mắt này thực sự rất tốt, bất kể từ phương diện nào cũng khiến họ rất thích.

Nhưng đối với Ngự thủ, ông ta căn bản không biết người đứng trước mặt mình không phải là người mà là quỷ.

Nếu thực sự biết thân phận thực sự của con quỷ, có lẽ bây giờ đã sợ chết khiếp.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên đều biết những chuyện này, cho nên cũng không hề ngăn cản.

Bởi vì lần này chẳng qua là muốn dụ con quỷ ra.

Cho nên bây giờ chuyện ở phủ Ngự thủ, gần như ai cũng biết.

Con quỷ lúc đó dùng lời nói để lừa gạt Ngự thủ, đồng thời cũng khiến ông ta tin nó là một người như thế nào.

Chẳng biết rằng Ngự thủ căn bản không thực sự hiểu nó, chỉ là nhìn bề ngoài đã bị lừa.

Cho nên lúc đó ông ta cũng đặc biệt ngưỡng mộ một chàng trai tuấn tú như vậy.

Nếu có thể dùng được, thực sự là một chuyện đặc biệt tốt.

Cho nên lúc đó Ngự thủ cũng đặc biệt ngưỡng mộ, vì người này không chỉ tuấn tú mà còn tài hoa, các phương diện đều xuất sắc như vậy, Ngự thủ tự nhiên vô cùng thích.

Ông ta cũng không muốn bỏ lỡ, trong lòng thực sự vui mừng khôn xiết, căn bản không che giấu được sự yêu thích của mình.

Chương 1686

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn ở sau tấm rèm, không ngừng nghe lén cuộc đối thoại giữa con quỷ và Ngự thủ.

Bởi vì dù sao đi nữa, mọi chuyện đều do một mình Diệp Thiên tạo ra.

Nhưng có một số chuyện không thể nói rõ với Ngự thủ, vì bây giờ con quỷ đã cắn câu, chứng tỏ những việc hắn làm trước đó đều đã thành công.

Nếu lúc này Diệp Thiên vạch trần bộ mặt thật của nó, không những không bắt được nó, mà ngược lại còn khiến nó chạy thoát.

Cho nên, khi Diệp Thiên nghe lén sau tấm rèm, hắn gần như đã bật cười.

Hắn cảm thấy những việc làm của con quỷ này chẳng qua chỉ có thể lừa được những người phàm trần bình thường.

Nếu là Diệp Thiên, hắn đã sớm nhìn thấu mọi thứ, làm sao có thể để nó ở đây lừa gạt.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ lòng biết rõ, nhưng có những lúc lại không thể tự ý quyết định.

Hắn biết một khi đánh cỏ động rắn, hậu quả sau này sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên bây giờ, tất cả chỉ có thể âm thầm chờ đợi.

Diệp Thiên biết Ngự thủ hiện tại căn bản không hiểu, chàng trai tuấn tú đứng trước mặt ông ta chỉ là do quỷ ngụy trang.

Nhưng nếu vạch trần, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng nếu không vạch trần, hai người họ tiếp tục bồi dưỡng tình cảm, sau này Ngự thủ cũng sẽ tin vào từng lời nói, hành động của nó.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên có thể nhìn ra, con quỷ đang không ngừng lấy lòng Ngự thủ.

Cho nên, dù thế nào cũng không để hai người họ tăng tiến tình cảm.

Diệp Thiên tự nhiên có kế hoạch riêng.

Nếu để hai người họ nảy sinh tình cảm, thì sau này dù con quỷ làm gì, Ngự thủ chắc chắn cũng sẽ vì nó mà che giấu.

Vì có thể nhìn ra ông ta thích nó đến mức nào.

Dù sao thì bất kỳ ai cũng sẽ có suy nghĩ như vậy.

Nhìn bộ dạng của con quỷ bây giờ, cộng thêm tài ăn nói khéo léo, mọi người tự nhiên rất thích.

Chỉ có một mình Diệp Thiên là hiểu rõ con người nó nhất, cho nên không thể nào vì vài lời nói mà bị lừa gạt.

Vì vậy, tất cả mọi thứ đều đang xoay chuyển trong đầu hắn.

Nhưng hắn vẫn luôn ở sau tấm rèm, không nói một lời nào, chỉ im lặng quan sát.

Ngự thủ bây giờ khi đối mặt với con quỷ, thực sự rất thích.

Thế là ông ta nảy ra một ý định bốc đồng, đó là giữ nó lại trong phủ, như vậy cũng có thể ở lại thêm vài ngày.

Đồng thời cũng có thể tìm hiểu thêm.

Cho nên, lúc đó Ngự thủ nói với con quỷ: “Ta thực sự rất thích ngươi, bây giờ trời cũng không còn sớm, hay là ngươi cứ ở lại trong phủ, cứ xem đây như nhà mình mà đối đãi là được rồi.” Con quỷ lúc

đó nghe Ngự thủ nói vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, vì mục đích của nó cũng sắp đạt được.

Nhưng nó lại tỏ ra không mấy nguyện ý.

Dù sao đi nữa, những chuyện xảy ra trước đó, con quỷ đang từng bước tiếp cận.

Quả nhiên, lúc đó Diệp Thiên nghe Ngự thủ nói vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì hắn cũng có suy nghĩ như vậy.

Chương 1687

Đến tối, hắn liền định tổ chức yến tiệc để khoản đãi con quỷ.

Sau khi Ngự thủ giữ con quỷ lại phủ, đồng thời cũng nhanh chóng cho người đi dọn dẹp phòng, rồi cho con quỷ ở.

Đồng thời, ông cũng cho tất cả mọi người chuẩn bị những thứ cho yến tiệc tối nay.

Lần này, Ngự thủ thực sự đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Bởi vì từ lần đầu tiên gặp con quỷ, ông đã vô cùng yêu thích.

Vì vậy, lần này có thể giữ nó ở lại, trong lòng cũng vui mừng khôn xiết.

Ông không ngừng dẫn nó đi tham quan phủ đệ, mặt mày hớn hở.

Con quỷ lúc đó cũng ở bên cạnh không ngừng hùa theo.

Mặc dù không nói nhiều, nhưng mỗi câu nói ra đều có thể khiến Ngự thủ vui lòng, không thể kiềm chế được tình cảm của mình.

Trong suốt quá trình đó, Diệp Thiên vẫn không hề xuất hiện, mà không ngừng lén lút theo sau.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên không muốn cho nó biết sự tồn tại của mình.

Tất cả mọi chuyện đều phải tiến hành một cách âm thầm, bí mật.

Quả nhiên, lúc đó Diệp Thiên làm như vậy, chẳng qua là để cho con quỷ cảm thấy, dường như có người đang không ngừng quan sát mình từ xa, giống như cũng có hứng thú với mình.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy bất kể làm chuyện gì, đều phải chuẩn bị trước, như vậy mới có thể đưa kế hoạch vào lịch trình.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên đang từng bước thúc đẩy kế hoạch, đó cũng chính là vì muốn làm rõ con quỷ này, bao gồm cả nhất cử nhất động của nó.

Cho nên Diệp Thiên không thể đánh cỏ động rắn, phải đi theo kế hoạch đã định.

Vì vậy, lúc đó Ngự thủ căn bản không biết Diệp Thiên đang lén lút theo sau.

Ông chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào con quỷ, không ngừng giới thiệu phủ đệ của mình, từng ngóc ngách và các phòng ốc.

Sau khi Ngự thủ dẫn con quỷ tham quan xong phủ đệ, ông lại dẫn nó đến hậu hoa viên uống trà.

Bởi vì lúc đó, để có thể giao tiếp nhiều hơn với nó, ông đã sớm cho người hầu chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Con quỷ tự nhiên cũng vô cùng vui mừng, hân hoan chấp nhận những gì Ngự thủ làm cho mình.

Quả nhiên, Diệp Thiên vẫn không ngừng theo sau, lén lút nhìn trộm cuộc nói chuyện và hành động của con quỷ và Ngự thủ từ xa.

"Nếu ngươi đã chọn ở lại đây làm khách thì không cần phải khách sáo, cũng không cần phải câu nệ, cứ xem đây như nhà mình mà đối đãi.

Nếu có yêu cầu gì, cứ nói với ta, ta đều có thể đáp ứng.

Nếu có điều gì không hiểu, cũng có thể hỏi người trong phủ, mọi người sẽ lần lượt giải đáp cho ngươi, ta đã dặn dò trước rồi." Ngự thủ lúc đó dặn dò con quỷ, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì nó có thể ở lại đây nói chuyện với ông, ông thực sự rất thích.

Ông đã sớm cho người chuẩn bị mọi thứ, nhưng sợ có chỗ nào làm chưa tốt, hoặc không đáp ứng được yêu cầu của con quỷ.

Cho nên, ông không ngừng dặn dò, nếu có bất cứ chuyện gì đều có thể đề xuất, chỉ cần Ngự thủ có thể làm được, nhất định sẽ không chần chừ.

Con quỷ lúc đó thấy Ngự thủ đối với mình tốt như vậy, trong lòng cũng vui mừng khôn xiết.

Bởi vì bản thân nó đến đây để lừa gạt, cũng không thật lòng đối đãi, chỉ dùng lời nói để lừa dối, đổi lấy tất cả những gì hiện có.

Bởi vì lúc đó con quỷ thấy mọi thứ ở đây đều xa hoa như vậy, đã sớm xem như vật trong túi.

Chương 1688

Chỉ là bây giờ những việc nó làm đều là lừa gạt.

Diệp Thiên lúc đó lén xem, cũng không ngừng nghĩ xem làm thế nào để con quỷ chú ý.

Sau đó, hắn liền bắt đầu chuẩn bị cố ý để nó nhìn thấy, như vậy mới có thể thu hút sự chú ý của nó.

Diệp Thiên ở bên cạnh nhanh chóng thi triển pháp thuật, khiến con quỷ không thể nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, vì chỉ có như vậy mới có thể đạt được mục đích của Diệp Thiên.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ biến thành tiểu thư phủ Ngự thủ, dung mạo và các phương diện khác cũng vô cùng khiến người ta lưu luyến không quên.

Thân hình thướt tha cộng thêm gương mặt thanh tú, bất kể ai nhìn cũng sẽ động lòng, huống hồ là con quỷ trước mắt, vốn dĩ đã đặc biệt thích những mỹ nữ xinh đẹp.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên cũng cố ý vô tình đi vào hậu hoa viên, vì muốn để nó cố ý biết.

Bởi vì nếu Diệp Thiên cứ nghênh ngang đi vào, thì mọi chuyện thực sự không có ý nghĩa gì.

Cho nên chỉ có thể dùng cách này, để nó cảm thấy cũng là vô tình mới gặp được.

Vì vậy, khi Diệp Thiên xuất hiện ở hậu hoa viên, liền bắt đầu ngượng ngùng chào hỏi mọi người: “Ta vô tình lạc vào hậu hoa viên, không làm phiền mọi người nói chuyện nữa, vậy ta xin phép đi trước.” Diệp Thiên lúc đó nói những lời này, cả người ngượng ngùng

đứng trước mặt Ngự thủ và con quỷ.

Thực ra trong lòng hắn rất rõ, làm như vậy chỉ có một mình hắn hiểu rõ nhất.

Tất cả đều do hắn tự biên tự diễn, nhưng con quỷ căn bản không biết.

Cô gái xinh đẹp đứng trước mặt nó lúc này, không phải là một người phụ nữ thực sự, mà là do Diệp Thiên biến hóa thành.

Con quỷ cho rằng mình làm việc kín kẽ, sẽ không để người khác nhận ra điều gì bất thường.

Nhưng Diệp Thiên còn lợi hại hơn nó nhiều, vì tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Cho nên, bất kỳ ai cũng đừng mong thoát khỏi pháp nhãn của Diệp Thiên, ngay cả con quỷ này cũng không thể làm được.

Thực ra, từ khoảnh khắc xuất hiện, Diệp Thiên đã lên kế hoạch cho mọi thứ.

Hắn biết bây giờ có thể dùng cách này để tiếp cận Ngự thủ, mục đích chẳng qua là muốn kết thân.

Nhưng về điểm này, Diệp Thiên tuyệt đối không thể để nó thành công.

Bây giờ khi hắn xuất hiện, Ngự thủ thấy hắn cũng bắt đầu không ngừng nói: "Đến đúng lúc lắm, đây là khách ta mời, con cũng đến đây cùng ta trò chuyện đi, nếu không hai chúng ta ở đây cũng rất nhàm chán." Ngự thủ căn bản không biết tình hình như thế nào, cho nên lúc đó thấy Diệp Thiên xuất hiện, cũng bắt đầu không ngừng nói với hắn.

Bởi vì trong lòng Ngự thủ, ông vô cùng thích nhất cử nhất động của con quỷ, bao gồm tất cả mọi thứ.

Dù nó chỉ nói một câu "ừm", có lẽ ấn tượng của ông đối với nó cũng vô cùng tốt.

Cho nên, ông cảm thấy nếu có sự tồn tại của Diệp Thiên, sẽ khiến cho không khí càng thêm thân thiện.

Nhưng con quỷ không thể nào ngờ, mỹ nữ đứng trước mặt nó lúc này không phải là thiên kim tiểu thư thật sự của phủ Ngự thủ, mà là do Diệp Thiên biến hóa thành.

Nhưng Diệp Thiên không hề để lộ bất kỳ sơ hở nào, vì hắn đã sắp đặt mọi chuyện từ trước, cho nên cũng không ai có thể biết được.

Lúc đó Diệp Thiên thấy Ngự thủ đã nói vậy, mời mình ngồi xuống cùng trò chuyện, nên hắn cũng không nói nhiều, vô cùng ngượng ngùng ở lại.

Trong suốt cuộc trò chuyện, Diệp Thiên gần như không nói gì, chỉ nghe một mình con quỷ ở đó không ngừng nói.

Bởi vì con quỷ cảm thấy bây giờ, mọi trạng thái đều rất tốt.

Nó cho rằng những việc mình làm sẽ không ai biết, nhưng tất cả mọi thứ của nó đã sớm hiện ra trong mắt Diệp Thiên, chỉ là hắn chưa vạch trần mà thôi.

Quả nhiên, lúc đó con quỷ ra vẻ kể những chuyện thú vị, chẳng qua là muốn lấy lòng Diệp Thiên.

Bởi vì đã giả vờ đến nơi này, phải làm tốt việc của mình.

Chương 1689

Cho nên, khi nhìn thấy hắn xuất hiện, nó cũng không khỏi động lòng.

Vì vậy, trong suốt cuộc trò chuyện, con quỷ vẫn luôn che giấu mọi thứ.

Do đó, Diệp Thiên cũng có thể dựa vào đó để phán đoán, thời gian gần đây con quỷ sống ở nhân gian thực sự không tệ, xem ra cũng sống rất sung túc.

Nhưng những chuyện thú vị đó đối với Diệp Thiên mà nói, hắn căn bản chưa bao giờ để trong lòng, huống hồ hắn cũng không phải là thiên kim tiểu thư.

Cho nên, đối với những chuyện thú vị mà con quỷ nói, hắn ngồi đó chỉ cười lạnh.

Nhưng nhìn Ngự thủ ngồi trước mặt, thực sự vô cùng phấn khích.

Chỉ cần con quỷ nói ra lời nào, dường như ông đều xem nó như người nhà mà đối đãi, yêu thích không thôi.

Bởi vì Ngự thủ chưa từng thấy công tử nhà nào tuấn tú, ăn nói khéo léo như vậy.

Về điểm này, trong lòng ông thực sự rất thích, cũng chưa bao giờ che giấu sự yêu thích của mình.

Bởi vì Ngự thủ là người như vậy, thích thì nói thích, không thích thì nói không thích, cho nên chưa bao giờ ép buộc.

Diệp Thiên lúc đó thực ra đã nhìn thấy mọi thứ, nhưng không còn cách nào khác.

Hắn biết Ngự thủ vô cùng thích nhất cử nhất động của con quỷ, bao gồm cả những lời nó nói.

Nhưng nếu bây giờ Diệp Thiên vạch trần mọi chuyện, hậu quả chắc chắn cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Thiên cũng không phải là người thích đánh cỏ động rắn.

Cho nên, bất kể chuyện gì cũng phải tìm hiểu rõ ràng trước, sau đó mới có thể đưa ra kết luận.

Mặc dù bây giờ con quỷ đang từng bước rơi vào cái bẫy mà Diệp Thiên đã sắp đặt.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đối với nó, vẫn còn nhiều điều chưa hiểu.

Cho nên hiện tại chỉ có thể án binh bất động, bắt đầu không ngừng quan sát nhất cử nhất động của con quỷ, hy vọng có thể từ lời nói của nó mà nhìn rõ con quỷ này rốt cuộc là tình huống như thế nào.

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc.

Về điểm này, nhất định phải làm rõ mọi chuyện, như vậy mới có thể đưa ra kết luận, từ đó cũng có thể thực thi kế hoạch.

Cho nên, lúc đó nhìn thấy Ngự thủ vui mừng như vậy, hắn thực sự không nỡ phá vỡ mối quan hệ này, cho nên cũng chỉ có thể để mọi chuyện tiếp tục tiến triển.

Quả nhiên, lúc đó con quỷ cho rằng những gì nó nói, dường như đều khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Nhưng có những chuyện không hề đơn giản như nó tưởng.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình quan sát, đột nhiên cũng nhìn rõ bộ mặt thật của con quỷ.

Bởi vì nó quả thực là một kẻ tiểu nhân, những việc nó nói đều vô

cùng ti tiện.

Cho nên Diệp Thiên thực sự không muốn cùng người như vậy ngồi chung một bàn.

Mặc dù thân phận hiện tại của hắn không phải là thật, nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên vẫn luôn là một người chính nghĩa.

Cho nên, hắn cảm thấy nhất cử nhất động của con quỷ, tất cả chỉ là một loại giả tạo.

Nếu như Diệp Thiên biết con người nó, thì có lẽ sẽ không bị lừa gạt.

Nhưng người như Ngự thủ lại bị lừa xoay vòng vòng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên thực sự có chút không thể nhìn nổi nữa, cũng không muốn ngồi cùng bàn với nó để trò chuyện.

Chương 1690

Do đó, hắn liền tìm một lý do, rồi chuẩn bị rời đi.

Sau khi Diệp Thiên rời khỏi đó, hắn một mình đi dạo một lúc lâu.

Hắn cảm thấy dường như nên thêm chút "gia vị" cho con quỷ vào lúc này.

Dù sao thì bây giờ yến tiệc tối vẫn chưa chính thức bắt đầu, cho nên nếu làm bây giờ vẫn còn kịp.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy con quỷ này nếu không trừng phạt, thực sự không biết trời cao đất dày là gì, cứ tưởng những việc mình làm có thể lừa được mắt tất cả mọi người.

Con người Diệp Thiên là vậy, bất kể làm gì cũng phải làm cho đến cùng.

Cho nên, lúc đó hắn thấy con quỷ này khiến mình vô cùng chán ghét, thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Thế là hắn liền nghĩ ra một cách.

Mặc dù nếu cho thêm "gia vị" vào thức ăn của nó, chắc chắn không thể khiến nó mất mạng, nhưng ít nhất cũng có thể chỉnh trị nó một phen, đồng thời cũng có thể cho nó biết rõ, đừng tưởng rằng mình đã khống chế được tất cả mọi thứ.

Cho nên, sau khi Diệp Thiên quyết định chuyện này, liền đi về phía nhà bếp.

Hắn muốn nhanh chóng hoàn thành việc mình muốn làm, như vậy có thể thấy con quỷ phải chịu mọi sự trừng phạt, như vậy trong lòng hắn mới có thể thoải mái hơn một chút.

Diệp Thiên vào nhà bếp, thấy mọi người đang bận rộn không ngừng.

Bởi vì ai cũng biết mọi người phụng mệnh Ngự thủ, đang ở đây chuẩn bị nguyên liệu cho yến tiệc tối.

Cho nên, khi mọi người thấy tiểu thư nhà mình xuất hiện trong nhà bếp, ai cũng vô cùng ngạc nhiên, cũng không ngừng chào hỏi: "Tiểu thư, sao người lại đến nơi như nhà bếp này?

Nơi này bẩn thỉu, y phục của người chắc chắn sẽ bị làm bẩn.

Người có việc gì cứ phân phó cho bọn hạ nhân chúng tôi làm là được." Bởi vì tất cả mọi người đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu thư trong mắt họ trước đây chưa bao giờ đến nơi như nhà bếp.

Mọi việc chỉ giao cho nha hoàn bên cạnh làm.

Bây giờ thấy tiểu thư nhà mình vào bếp, mọi người cũng không dám nói nhiều, nhưng cũng sợ cô ấy có yêu cầu gì.

Cho nên nhanh chóng hỏi han, nếu tiểu thư có yêu cầu, mọi người chắc chắn sẽ nhanh chóng mang đến trước mặt cô ấy, hoặc nghe theo chỉ huy của cô ấy.

Bởi vì lúc đó mọi người thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đây, trong lòng ai cũng vô cùng căng thẳng, dường như công việc trong tay đều dừng lại, không thể động đậy.

Bởi vì mọi người không biết lần này, tiểu thư đến nơi như nhà bếp rốt cuộc để làm gì.

Trước đây chưa bao giờ có, cho nên bây giờ trong lòng mọi người thực sự không ngừng lo sợ, vô cùng rụt rè.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên căn bản không phải là thiên kim tiểu

thư phủ Ngự thủ, nhưng trong lòng mọi người vô cùng không quen thuộc, cho nên mới xem hắn như thật mà đối đãi.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên đến, thấy mọi người tinh thần vô cùng căng thẳng, thế là hắn liền bắt đầu trêu đùa: "Cứ làm việc của mình đi, không cần phải nhìn ta đâu.

Chẳng qua hôm nay ta muốn xem thử trong yến tiệc tối nay, mọi người chuẩn bị những gì thôi.

Cho nên cứ làm việc của mình đi, xem như ta không tồn tại." Diệp Thiên lúc đó nói xong những lời này, đồng thời mọi người dường như cũng có chút thả lỏng cảnh giác.

Bởi vì nếu Diệp Thiên không mở miệng nói những lời này, có lẽ bây giờ mọi người thực sự như lọt vào sương mù, vô cùng kinh ngạc.

Bây giờ đã biết tiểu thư đến nhà bếp là để làm gì.

Cho nên, lúc đó mọi người cũng không còn căng thẳng nữa, cứ làm việc của mình.

Diệp Thiên lúc đó vào nhà bếp để có thể hoàn thành việc mình muốn làm.

Chương 1691

Cho nên, lúc đó hắn thấy người ở đây vô cùng đông đúc.

Nếu bây giờ ra tay, dường như sẽ bị người khác phát hiện.

Do đó, Diệp Thiên cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Thế là hắn liền bắt đầu đi đi lại lại trong nhà bếp.

Diệp Thiên lúc đó đi đi lại lại trong nhà bếp, cũng nhìn thấy những món ăn ngon mà những người đang bận rộn làm ra.

Mặc dù chưa ăn, nhưng nhìn màu sắc và hương vị, thực sự khiến Diệp Thiên có chút khen không ngớt lời, sắp chảy cả nước miếng.

Cho nên, lúc đó nhìn thấy một số món ngon, Diệp Thiên không nhịn được, thế là cũng nếm thử một chút.

Mặc dù Diệp Thiên cũng đã ăn nhiều món ngon, nhưng những nguyên liệu mà mọi người chuẩn bị lần này, là lần đầu tiên Diệp Thiên nhìn thấy.

Cho nên, lúc đó trong lúc ăn, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Lúc đó, tất cả mọi người nhìn thấy tiểu thư ở đó ăn uống vui vẻ, trong lòng ai cũng rất vui.

Bởi vì mọi người đều cảm thấy tiểu thư dường như rất khó tiếp cận.

Dù sao thì địa vị cũng có sự khác biệt, cho nên những người hầu này căn bản không dám nói nhiều, thấy tiểu thư ở đó cũng nhanh chóng tránh xa.

Bởi vì chỉ có như vậy mới không phạm sai lầm, cũng không làm tiểu thư tức giận.

Nhưng trong quá trình tiếp xúc với tiểu thư, mọi người cũng cảm thấy dường như hoàn toàn khác với những gì mọi người tưởng tượng.

Bởi vì mọi người căn bản không biết, tiểu thư đứng trước mặt họ không phải là tiểu thư thật sự của phủ Ngự thủ, mà là do Diệp Thiên biến hóa thành, nhưng mọi người không hiểu rõ sự tình mà thôi.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên ở đó ăn rất ngon lành, gần như món nào cũng được nếm qua, cũng khen ngợi đầu bếp không ngớt lời.

Một lúc sau, Diệp Thiên đột nhiên nhớ ra lý do mình đến nhà bếp không đơn thuần là để nếm thử những món ngon này, mà phải nhanh chóng bỏ thuốc vào thức ăn của con quỷ.

Như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề của nó.

Quả nhiên, lúc đó Diệp Thiên cũng quan sát toàn bộ động tĩnh trong nhà bếp.

Bởi vì những người khác chỉ đang giúp việc, chỉ có một mình đầu bếp nữ ở đó không ngừng xào nấu.

Cho nên nếu muốn ra tay, thì chỉ có thể chuyển sự chú ý của đầu bếp nữ đi, như vậy mới có thể thuận lợi đạt được mục đích.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên bắt đầu không ngừng nói chuyện với hai người họ, hy vọng có thể chuyển sự chú ý của họ sang mình, như vậy có thể lén lút làm việc.

Do đó, trong quá trình Diệp Thiên nói chuyện với đầu bếp nữ, đầu bếp nữ tự nhiên không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Bởi vì người kia là tiểu thư, cho nên thân phận của bà rất thấp kém, cũng chỉ là một đầu bếp, cho nên tự nhiên không dám không trả lời những câu hỏi mà tiểu thư đưa ra.

Vì vậy, bất kể Diệp Thiên nói gì, đầu bếp nữ đều trả lời đầy đủ, cũng vô cùng thân thiện nói chuyện với hắn.

Diệp Thiên cũng chính là nhân cơ hội này, lén lút nhanh chóng bỏ đồ vào trong thức ăn.

Bởi vì Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho tất cả kế hoạch thành công một cách tốt hơn.

Cho nên, lúc đó đầu bếp nữ bị Diệp Thiên chuyển sự chú ý đi.

Thế là Diệp Thiên cũng đem rượu lưu hoàng đã chuẩn bị sẵn, bỏ vào trong tất cả các món ăn.

Bởi vì Diệp Thiên cũng không biết con quỷ đó rốt cuộc sẽ ăn món nào.

Cho nên, đã chuẩn bị nhiều món ăn như vậy trong yến tiệc, có lẽ nhất định là Ngự thủ chuẩn bị sẵn cho nó.

Chương 1692

Vì vậy, hắn bỏ rượu lưu hoàng vào trong tất cả các món ăn, bất kể con quỷ ăn món nào cũng sẽ có hiệu quả.

Do đó, lúc đó Diệp Thiên cũng đã thành công làm được điều này.

Những việc hắn làm chẳng qua là để thiết kế con quỷ này, tuyệt đối không thể để nó ở đây ung dung ngoài vòng pháp luật.

Cứ tưởng những việc mình làm sẽ không bị người khác biết, nhưng cũng phải xem đối phương là người như thế nào.

Bởi vì Diệp Thiên dù sao cũng không phải là Ngự thủ, cho nên không thể giống như vậy, tin vào những lời nói của con quỷ.

Vì vậy, nhất định phải cho nó nếm mùi, nếu không thực sự không biết trời cao đất dày.

Diệp Thiên lúc đó đã làm mọi thứ một cách hoàn hảo.

Hắn muốn cho con quỷ đó nếm thử sự lợi hại của mình.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên không dùng thân phận thật để xuất hiện trước mặt nó, nhưng dùng thân phận tiểu thư như vậy để đối phó, thực sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Bởi vì nó vạn vạn cũng không ngờ Diệp Thiên lại dùng chiêu này để lừa gạt, sớm đã nắm rõ nhất cử nhất động của nó trong lòng bàn tay.

Con người Diệp Thiên bất kể làm chuyện gì, luôn có kế hoạch trước, như vậy mới có thể giải quyết tất cả các vấn đề nhỏ nhặt một lần.

Quả nhiên, lúc đó sau khi bỏ tất cả rượu lưu hoàng vào thức ăn

của nó, Diệp Thiên cũng cảm thấy mình nên hoàn thành việc mình làm.

Bây giờ vừa hay cũng không có ai phát hiện, thực sự là vẹn cả đôi đường.

Cho nên, sau khi Diệp Thiên làm xong mọi thứ, liền rời khỏi nhà bếp.

Bởi vì những người trong nhà bếp, tự nhiên sẽ không nghĩ tiểu thư nhà mình vào bếp là để hạ độc người khác.

Ai cũng nghĩ tiểu thư chỉ là nhất thời ham chơi, hoặc nhất thời hứng khởi mới đến đây, căn bản sẽ không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Quả nhiên, sau khi Diệp Thiên rời khỏi nhà bếp, liền đi về hướng hậu hoa viên, muốn xem thử cảnh tượng.

Bởi vì Diệp Thiên lúc này, thực sự cảm thấy dường như không còn chuyện gì nữa.

Vì những gì cần làm đều đã làm rồi.

Cho nên, sau khi xem xong cảnh tượng đó, hắn liền thong thả trở về phòng.

Mặc dù Diệp Thiên cũng sống một cuộc sống vô cùng tiêu dao tự tại, nhưng chưa bao giờ trải nghiệm cuộc sống của một tiểu thư nhà giàu, thực sự là lần đầu tiên trong đời.

Cho nên, sau khi trở về phòng của tiểu thư, Diệp Thiên và nha hoàn hai người ở trong phòng.

Lúc này, tiểu nha hoàn đã sớm chuẩn bị một ít đồ ăn cho tiểu thư.

Bởi vì những món bánh ngọt này bình thường đều là món tiểu thư yêu thích, cho nên mỗi lần trong phòng đều sẽ chuẩn bị một ít, chờ tiểu thư trở về sẽ ăn.

Lúc đó Diệp Thiên ở đó vừa uống trà, vừa ăn điểm tâm, cũng không khỏi nghĩ đến những việc mình đã làm trước đó, cộng thêm con quỷ kia.

Nếu nó ăn những thứ mình đã bỏ vào, không biết sẽ ra sao.

Lúc đó trong lòng hắn vô cùng thoải mái, cũng đặc biệt vui mừng, thực sự khó có thể che giấu.

Nha hoàn tự nhiên không biết tiểu thư rốt cuộc vì chuyện gì mà vui mừng.

Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần tiểu thư vui, nha hoàn tự nhiên cũng vui theo.

Quả nhiên, lúc đó Diệp Thiên vừa uống trà vừa ăn điểm tâm cũng không có gì làm, cho nên liền cùng tiểu nha hoàn trêu đùa một số chuyện vui vẻ, có kinh nghiệm.

Lúc đó hai người nói chuyện thực sự vô cùng vui vẻ, ngay cả tiểu nha hoàn cũng không ngờ tiểu thư lại vui vẻ như vậy, có thể cùng mình nói nói cười cười.

Chương 1693

Mặc dù trước đây cũng có, nhưng lại không giống như bây giờ, khiến người ta thả lỏng cảnh giác, cũng không có lòng e ngại.

Diệp Thiên làm như vậy, là vì muốn giết thời gian.

Bởi vì nếu cứ từ từ chờ đợi, thực sự quá dày vò.

Bởi vì bây giờ hắn thực sự không thể chờ đợi được nữa, muốn giết thời gian, chờ đến lúc khai tiệc xem con quỷ ăn những thứ mình đã chuẩn bị.

Diệp Thiên chưa bao giờ làm những chuyện như vậy, nếu không phải vì bộ dạng của gã quỷ kia thật sự quá đáng, thì hắn cũng chẳng buồn ra tay chỉnh trị.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy bộ mặt giả dối đó, có lẽ cũng chỉ lừa được vài kẻ phàm nhân.

Chỉ cần có người nhìn ra được một chút manh mối, thì những việc gã làm chẳng qua chỉ là trò bịp bợm che mắt thiên hạ.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ không có cách nào công khai mọi chuyện ra ánh sáng.

Hắn chỉ có thể đợi đến lúc yến tiệc để gã tự làm mình bẽ mặt, xem thử gã quỷ đó sẽ giải thích ra sao.

Diệp Thiên không phải bụng dạ tiểu nhân, chỉ là với loại người như gã quỷ này, nên dùng chính cách của gã để đối đãi.

Vì vậy, trong lúc chờ đợi giết thời gian, Diệp Thiên thật sự vô cùng nôn nóng, chỉ mong yến tiệc mau chóng bắt đầu.

Hắn thực sự muốn xem thử, bộ dạng của gã quỷ lúc này sẽ ra sao.

Yến tiệc sắp bắt đầu, Ngự thủ thấy Diệp Thiên vẫn chưa đến, liền vội vàng sai người đi mời. "Tiểu thư, yến tiệc sắp bắt đầu rồi, lão gia bảo nô tỳ đến nói với người là có thể đi rồi ạ." Lúc này, Diệp Thiên thực ra đã ở trong phòng, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để chờ yến tiệc tối nay.

Hắn cũng đã chuẩn bị một bộ y phục lộng lẫy.

Bộ y phục đó khoác lên người hắn, thật sự khiến người ta sáng mắt, bất cứ ai nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Ngay cả Diệp Thiên cũng không thể ngờ mình lại có thể yêu kiều quyến rũ đến thế.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Diệp Thiên lộng lẫy theo chân nha hoàn đến dự tiệc.

Vừa đến nơi, hắn đã thấy đôi mắt láo liên của gã quỷ đang dán chặt vào mình.

Nhưng Diệp Thiên thực ra đã sớm biết, gã chẳng qua chỉ nhắm vào mình, cho nên mấy trò mèo của gã cứ tưởng không ai hay biết.

Nhưng trong mắt Diệp Thiên, mọi thứ đã rõ như ban ngày, chỉ là trong lòng hắn cảm thấy vô cùng bất hạnh.

Bởi vì nếu đổi lại là tiểu thư thật sự, có lẽ đã bị những lời ngon ngọt của gã lừa phỉnh, nhưng Diệp Thiên không phải loại người đó, hắn đã nhìn thấu mọi thứ của gã ngay từ đầu.

Cho nên những trò vặt vãnh của gã đều là vô ích, chẳng qua chỉ là khoe khoang trước mặt một vài người, rồi lại giở trò trước mặt hắn.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không cho gã cơ hội đó.

Vì vậy, khi thấy đôi mắt láo liên kia đang nhìn mình chằm chằm,

Diệp Thiên cũng không thèm để ý.

Hắn căn bản không thèm nhìn lại, vội vàng đến chỗ ngồi của mình, vừa ăn những món ngon vừa trò chuyện với người khác.

Gã quỷ lúc đó thật sự dồn hết mọi ánh mắt lên người Diệp Thiên.

Vốn dĩ dung mạo hắn đã vô cùng xinh đẹp, nay vóc dáng lại tuyệt vời như vậy.

Thêm vào đó là bộ y phục lộng lẫy tôn lên vẻ đẹp, trong cả yến tiệc tối nay, chỉ có một mình Diệp Thiên là nổi bật nhất, cho nên gã quỷ mới dồn hết sự chú ý lên người hắn.

Nhưng gã nào biết, tất cả chỉ là một kế hoạch.

Nếu để gã nhìn thấy diện mạo thật sự của tiểu thư – tức Diệp Thiên – có lẽ gã quỷ đó sẽ hối hận đến xanh cả ruột gan.

Chương 1694

Trong suốt quá trình yến tiệc, Diệp Thiên căn bản không thèm nói chuyện với gã quỷ, bởi vì hắn biết bản chất của gã, nên không thể để gã lừa gạt.

Nhưng Diệp Thiên cũng không thể biểu hiện quá mức phản cảm, cho nên trong lúc nói chuyện cũng chỉ gật đầu ra hiệu, như vậy sẽ không gây nghi ngờ.

Nhưng Ngự thủ lại vô cùng hài lòng với gã quỷ này, vì trong suốt cuộc trò chuyện, gã luôn thao thao bất tuyệt, gần như đã nói ra tất cả mọi vấn đề.

Lúc đó, Ngự thủ cảm thấy một nam tử trẻ tuổi tài cao, tướng mạo và các phương diện khác đều vô cùng ưu tú, ngay cả tài hoa cũng xuất chúng như vậy.

Thế nên Ngự thủ cho rằng gã thật sự quá hợp ý mình, mỗi lần nói chuyện với gã, ông đều không thể kiềm chế được sự yêu thích.

Ông cảm thấy từ lúc gã bước vào phủ, mình đã đặc biệt quý mến, lại thêm việc mình có một cô con gái rượu.

Cho nên lúc đó, ông nghĩ nếu có một người như vậy ở bên cạnh, trở thành con rể của mình thì còn gì tốt bằng.

Nhưng Ngự thủ nào biết thân phận thật sự của gã quỷ, cộng thêm những việc gã làm đều chỉ là mưu kế.

Diệp Thiên đứng một bên nhìn thấy cũng không có cách nào nói rõ.

Hắn chỉ có thể đi một bước xem một bước, nếu nói toạc ra mọi chuyện thì sẽ mất hết ý nghĩa.

Vì vậy trong suốt bữa tiệc, Ngự thủ luôn vui vẻ tươi cười trò

chuyện cùng gã quỷ.

Gã quỷ cũng thật sự vô cùng đắc ý.

Vốn là một kẻ thông minh giảo hoạt, thấy Ngự thủ vô cùng yêu thích mình, gã liền không ngừng khoe khoang tài văn chương trước mặt ông.

Điều này càng khiến Ngự thủ thêm yêu thích gã.

Như vậy vừa có thể giữ gã lại, cũng sẽ không khiến gã phản cảm.

Cho nên trong suốt cuộc trò chuyện, gã quỷ gần như đã dùng hết mọi tài năng của mình.

Gã muốn chiếm được sự yêu thích của Ngự thủ, lại thêm tiểu thư đang ngồi ở đó, nên mọi ánh mắt của gã đều chiếu vào người nàng.

Nhưng sau cùng, những việc gã quỷ làm hoàn toàn đã đạt được mục đích.

Cuối cùng, khi yến tiệc sắp kết thúc, gã quỷ định rời đi.

Nhưng lại bị Ngự thủ giữ lại, ông liền nói với gã: "Xem trời đã muộn thế này, ngươi lại uống nhiều rượu như vậy, hay là ở lại đây một đêm, đợi ngày mai trời sáng rồi hẵng đi cũng không muộn." Ngự thủ vốn có ý đồ từ trước, chỉ là đợi đến thời cơ thích hợp rồi mới nói rõ với gã.

Lúc Diệp Thiên thấy Ngự thủ giữ gã lại, liền bắt đầu giả vờ e thẹn rồi rời khỏi bàn tiệc.

Bởi vì Diệp Thiên biết rất rõ, dược tính của thuốc hắn bỏ sắp phát tác, cho nên việc gã ở lại đây cũng không cần thiết nữa.

Mọi chuyện đều đã nằm trong kế hoạch.

Đúng lúc này, dược hiệu bắt đầu phát tác.

Trước đó gã quỷ hoàn toàn không biết có người bỏ thuốc vào đồ ăn, nên cũng chẳng hề để ý, mới khiến mình rơi vào tình thế nguy hiểm này.

Sau khi dược hiệu phát tác, gã quỷ có thể cảm thấy mặt mình vô cùng cứng đờ.

Gã vốn biết rõ hơn ai hết, bộ dạng lúc này hoàn toàn là do mình biến hóa mà thành, nếu không một khi bị người khác phát hiện.

Đừng nói là có được chỗ đứng ở đây, có lẽ ngay cả cơ hội sống cũng không có.

Cho nên lúc đó gã quỷ cũng biết, lần này mình đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Gã đặc biệt lo lắng, nếu ở trước mặt Ngự thủ mà biến trở lại bộ dạng trước kia.

Vậy thì những việc gã làm trước đó, chẳng phải là uổng phí thời gian hay sao?

Chương 1695

Cho nên trong lòng gã lúc đó vô cùng hoảng sợ, đồng thời cũng biết mình phải nhanh chóng quay về phòng.

Như vậy mới có thể giữ được dung mạo này, nếu không một khi biến trở lại như cũ, có lẽ Ngự thủ sớm đã bị dọa cho chết khiếp.

Vì vậy, gã quỷ vội vàng nói với Ngự thủ: "Ta thực sự cảm thấy hơi khó chịu, có lẽ là do ăn quá nhiều, hoặc là uống nhiều rượu, nên thấy hơi choáng váng, hay là ta xin phép cáo lui trước." "Vậy ta cho người dẫn ngươi về phòng khách nghỉ ngơi trước, đợi ngày mai nghỉ ngơi khỏe rồi chúng ta lại nói chuyện." Lúc này gã quỷ thật sự không còn cách nào khác, vì gã phải thể hiện mặt tốt đẹp nhất trước Ngự thủ.

Nếu bây giờ để cho khuôn mặt mình không ngừng cứng lại, bị phát hiện ra đây không phải là bộ dạng ban đầu thì phải làm sao.

Cho nên lúc đó gã quỷ thật sự sợ hãi, cũng không ngờ mình lại rơi vào tình thế này.

Thực ra Ngự thủ còn muốn trò chuyện với gã thêm một lúc, vì ông luôn cảm thấy mỗi khi nói chuyện với gã đều khiến tâm hồn sảng khoái.

Ông đặc biệt ngưỡng mộ tài hoa của gã, nhưng đột nhiên gã muốn về phòng nghỉ ngơi, Ngự thủ đương nhiên cũng không thể ngăn cản.

Hai người vốn đã trò chuyện ở đây rất lâu, nên Ngự thủ cũng vội vàng ra lệnh cho người đưa gã về phòng khách, và dặn dò phải chiêu đãi tử tế.

Có bất cứ việc gì cũng có thể đề xuất, thuộc hạ của ông sẽ cố hết

sức chăm sóc, vì dù sao đây cũng là khách quý của Ngự thủ.

Gã cũng gật đầu đồng ý.

Lúc đó gã quỷ thật sự sợ hãi, nếu bây giờ biến trở lại bộ dạng cũ, cho nên gã không dám chần chừ, vội vàng theo người mà Ngự thủ phái đi.

Gã phải nhanh chóng trở về phòng khách, như vậy mới có thể tĩnh tâm tu dưỡng, chỉ cần che giấu được bộ mặt thật của mình là đã mãn nguyện rồi.

Cho nên sau khi về phòng khách, gã quỷ vội vàng nói với hạ nhân: "Ở đây không cần các ngươi nữa, nếu có vấn đề gì ta sẽ gọi, nếu ta không gọi thì cũng đừng làm phiền." Gã quỷ lúc đó thật sự sợ hãi, cũng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng này, nếu một khi bị phát hiện, thì ở phủ Ngự thủ này, gã thật sự không có cách nào sống sót.

Cho nên khi thấy tất cả mọi người đã rời đi, chỉ còn lại một mình trong phòng, gã liền bắt đầu ngồi đả tọa trên giường để tu dưỡng thân tâm.

Bởi vì gã tuyệt đối không thể để lộ sơ hở, nếu không, gã cảm thấy những gì mình làm trước đó quả thực là lãng phí thời gian.

Đồng thời cũng sẽ được không bù mất.

Lúc đó, trong phòng mình, gã thật sự đã điều tức nửa ngày trời.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giữ được bộ dạng hiện tại, nếu không bảo vệ tốt trạng thái này.

Một khi bị người khác phát hiện, gã quỷ sẽ không thể ở lại phủ Ngự thủ nữa.

Vì vậy, trong lòng gã quỷ cứ không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là

chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì thuốc này đã ở trong cơ thể gã một thời gian dài, cho nên gã vẫn không ngừng điều tức.

Sau một hồi lâu, gã mới có thể tạm thời áp chế được dược hiệu của rượu lưu hoàng.

Trong lúc gã quỷ đang điều tức tu dưỡng trong phòng, gã cũng không ngờ mình lại rơi vào tình trạng này.

Cho nên nếu muốn giữ được dung mạo này mãi mãi.

Lúc đó gã quỷ có một ý nghĩ, đó là phải nhân lúc đêm khuya vắng người, đi tìm tiểu thư của phủ Ngự thủ, như vậy mới có thể hấp thu âm khí vào trong cơ thể.

Vốn dĩ lần này gã quỷ bày ra một màn kịch lớn như vậy, biểu hiện tốt đến thế, mục đích là để được ở lại phủ Ngự thủ, như vậy mới có thể hoàn thành việc mình muốn làm.

Cho nên lúc đó gã quỷ nhìn sắc trời bên ngoài, thấy trời đã tối đen, chính là lúc nên hành động.

Vì vậy, gã quỷ không thể kìm nén được ý nghĩ của mình.

Nếu không phải vì có chút e dè, cộng thêm những chuyện xảy ra trước đó, có lẽ gã đã sớm ra tay rồi.

Cho nên sau khi quan sát bốn phía một lượt, không thấy có chuyện gì bất thường, gã liền nhanh chóng có quyết định.

Bởi vì gã quỷ biết rất rõ, với tình trạng hiện tại, nếu ban ngày đi hấp thu âm khí của tiểu thư nhà Ngự thủ.

Chương 1696

Thì tuyệt đối không thể làm được, có thể sẽ bị người khác phát hiện.

Nhưng lúc đêm khuya vắng người, có lẽ tất cả mọi người đã ngủ say.

Cho nên căn bản sẽ không có ai biết.

Lúc này có thể hấp thu âm khí của tiểu thư vào cơ thể, không chỉ đạt được mục đích của mình.

Mà còn không bị người khác phát hiện.

Cho nên gã quỷ cảm thấy đây là một việc lưỡng toàn kỳ mỹ, không còn gì tốt hơn.

Gã liền bắt đầu đưa kế hoạch này vào lịch trình.

Gã lén lút ra khỏi phòng, bắt đầu đi về phía phòng của tiểu thư.

Nhưng gã quỷ không biết, mọi mưu kế của gã, tất cả đều đã bị Diệp Thiên biết rõ, bao gồm cả nhất cử nhất động hiện tại của gã.

Trong đầu Diệp Thiên, từng bức tranh cứ hiện lên.

Mọi thứ đều đã được Diệp Thiên lên kế hoạch sẵn, nhưng hắn không hề nói với bất cứ ai.

Mọi tình trạng hiện tại của gã quỷ, đều do Diệp Thiên thay đổi.

Cho nên Diệp Thiên đã sớm chờ đợi gã quỷ ra tay với mình.

Gã quỷ lúc đó lén lút đi, không ngừng nhìn ngó bốn phía, vì gã phải xem thử phía trước, phía sau có ai đang theo dõi không.

Bởi vì dù sao đi nữa, trong phủ Ngự thủ này, gã cũng không phải

là khách quen, chỉ dựa vào tài ăn nói ba tấc lưỡi để lừa gạt mà được ở lại.

Cho nên dù thế nào cũng phải làm cho vẹn toàn.

Như vậy mới có thể đạt được mục đích của mình.

Vì vậy, gã quỷ dù làm bất cứ việc gì cũng đều vô cùng cẩn thận, sợ bị người khác phát hiện.

Ở một phía khác, Diệp Thiên biết rằng gã quỷ đã uống đồ ăn và rượu mà mình chuẩn bị, chắc chắn sẽ có tác dụng, cho nên hắn cũng chẳng muốn nhìn bộ mặt giả dối kia.

Sau khi một mình quay về phòng, hắn cũng không vội đi nghỉ ngơi.

Mặc dù trời đã khuya, Diệp Thiên cũng có chút mệt mỏi, nhưng hắn không vội.

Bởi vì những việc Diệp Thiên đang làm bây giờ, chỉ là hy vọng thời gian trôi qua nhanh một chút.

Hắn cũng biết, gã quỷ nên chọn lúc nào để ra tay, cho nên hắn ở đây chờ đợi gã.

Diệp Thiên một mình trong phòng cũng không có gì làm, bèn thong thả cắn hạt dưa, hắn đã biết rõ thời gian gã quỷ sẽ đến.

Trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, lần này phải khiến gã quỷ hiện nguyên hình, như vậy mới có thể vạch trần mọi âm mưu của gã.

Sở dĩ trước đó không làm như vậy là vì không muốn bứt dây động rừng.

Diệp Thiên làm bất cứ việc gì cũng đều phải làm cho hoàn hảo, như vậy kế hoạch mới có thể tiến hành thuận lợi.

Lúc đó, thấy nha hoàn cũng đang ở trong phòng không ngừng hầu hạ, Diệp Thiên liền tìm một lý do để đuổi nàng ra ngoài.

Bởi vì nếu nha hoàn ở đây, để nàng nhìn thấy một vài thứ thì nhất định sẽ bị dọa cho chết khiếp.

Diệp Thiên cũng không hy vọng có người vô tội bị hại, cho nên liền nói với nha hoàn: "Được rồi, trời đã muộn thế này, ngươi cũng không cần hầu hạ nữa, mau về nghỉ ngơi đi.

Nếu có chuyện gì ta sẽ gọi, nếu ta không gọi." "Thì tuyệt đối không được vào phòng, phải nhớ kỹ những lời ta nói." Diệp Thiên lúc đó cũng dặn dò một phen, hy vọng nha hoàn có thể làm theo lời mình.

Chương 1697

Bởi vì Diệp Thiên biết một lát nữa gã quỷ sẽ đến phòng mình.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên căn bản không sợ gã sẽ làm gì mình, chỉ là không muốn nha hoàn bị liên lụy.

Cho nên lúc đó nha hoàn cũng làm theo lời Diệp Thiên.

Dù sao đây cũng là tiểu thư, lời của tiểu thư như thánh chỉ.

Vì vậy, nha hoàn vội vàng chuẩn bị xong xuôi đồ đạc nghỉ ngơi cho Diệp Thiên, sau đó đóng cửa rời đi.

Khi Diệp Thiên thấy nha hoàn đã đi, trong phòng chỉ còn lại một mình hắn.

Hắn liền bắt đầu tỉ mỉ bố trí một bộ trận pháp trong phòng.

Bởi vì trận pháp mà Diệp Thiên bố trí thật sự không ai có thể địch nổi.

Nếu gã tiểu quỷ này dám tìm đến cửa, thì tuyệt đối không thể thoát ra được.

Cho nên Diệp Thiên vì chuyện hôm nay, đã sớm mưu tính một thời gian dài.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, hôm nay chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

Lúc này, sau khi trận pháp đã được bố trí xong, Diệp Thiên bắt đầu chậm rãi chờ đợi gã quỷ đến trong phòng.

Bởi vì chỉ cần gã quỷ tìm đến cửa, hắn sẽ trực tiếp một lưới bắt hết.

Tuyệt đối không cho gã bất kỳ đường lui nào.

Bởi vì Diệp Thiên muốn gã tiểu quỷ này phải trả giá xứng đáng, đừng tưởng rằng những việc gã làm hoàn toàn không ai biết.

Hiện tại Diệp Thiên đã rõ như lòng bàn tay, cho nên đối phó với gã quả thực dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức lực nào.

Vì vậy, bây-giờ Diệp Thiên ở trong phòng chờ xem kịch hay.

Nhưng Diệp Thiên chờ đợi cả một ngày, thật sự cũng đã chờ rất lâu.

Lúc đó, gã quỷ cảm thấy, nếu bây giờ đi đến đó, có lẽ cơ thể vẫn chưa hồi phục lại trạng thái ban đầu.

Gã liền bắt đầu ở trong phòng, lại tiếp tục không ngừng điều dưỡng.

Bởi vì lúc Diệp Thiên hạ thuốc, tuy không nhiều nhưng lại vừa đủ.

Cho nên lúc đó gã quỷ vô ý uống nhiều rượu như vậy, mới khiến gã rơi vào trạng thái cứng đờ.

Nhưng cũng chính vì gã quỷ là một kẻ ranh ma quỷ quyệt, đặc biệt cẩn thận.

Cho nên khi thấy cơ thể xuất hiện tình huống như vậy, gã liền biết tình cảnh của mình hiện tại, mới ở đây không ngừng điều tức.

Nhưng gã quỷ tuyệt đối không thể cứ thế mà bỏ qua.

Đã đến nơi này, thì mục đích nhất định phải đạt được, nếu không, gã quỷ đã tỉ mỉ thiết kế một phen, chẳng phải là uổng phí thời gian hay sao.

Cho nên sau khi điều tức ở đây một hồi lâu, gã quỷ cũng lặng lẽ chờ đợi, bởi vì chỉ có đợi đến nửa đêm, mới có thể khiến tất cả mọi người buông lỏng cảnh giác.

Như vậy có thể hoàn thành việc mình muốn làm tốt hơn.

Bởi vì gã quỷ từ lúc nhìn thấy tiểu thư phủ Ngự thủ xuất hiện trên đường phố, đã sớm nảy sinh ý đồ xấu.

Cho nên lần này có thể thuận lợi vào đây.

Bao gồm cả việc sử dụng nhiều thủ đoạn như vậy, chẳng qua là để chờ đợi ngày hôm nay.

Chương 1698

Cho nên nếu có thể hấp thu âm khí của nàng vào cơ thể.

Thì đối với gã quỷ, mọi thứ đều là chuyện tốt.

Vì vậy, trong lúc chờ đợi, gã quỷ cũng cảm thấy rất dài.

Gã hy vọng có thể giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, nhưng có những lúc trong lòng cũng rất rõ ràng, không thể vội vàng được, vì bất cứ chuyện gì cũng vậy.

Cũng chưa chắc có thể đạt được hiệu quả như mong muốn.

Cho nên lúc đó gã quỷ vừa điều tức, vừa lặng lẽ chờ đợi.

Đợi đến nửa đêm, gã định nhân lúc yên tĩnh để hấp thu âm khí.

Sau đó nhanh chóng rời khỏi phủ Ngự thủ, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện, càng không bị nghi ngờ.

Gã quỷ lúc đó gần như đã suy tính mọi vấn đề rất thấu đáo, hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng hoàn thành mà không bị phát hiện.

Bởi vì trước đây gã làm những việc này cũng đều như vậy, cho nên mọi người mới không tìm ra hung thủ, thấy những người đó chết một cách kỳ lạ, mới cảm thấy hoang mang.

Nhưng bây giờ gã quỷ cảm thấy lúc này chính là thời cơ tốt.

Vì đã đến nửa đêm, nếu muốn hấp thu âm khí của tiểu thư phủ Ngự thủ vào cơ thể.

Thì thật sự là cơ hội ngàn năm có một, không thể bỏ lỡ.

Cho nên tuyệt đối không thể lãng phí cơ hội tốt.

Vì vậy, khi gã tiểu quỷ thấy đã nửa đêm.

Gã nhanh chóng rời khỏi phòng, lao thẳng về phía phòng của Diệp Thiên.

Bởi vì bây giờ gã quỷ thật sự đã không thể chờ đợi được nữa, khó khăn lắm mới đợi được đến nửa đêm.

Gã thật sự hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng hoàn thành.

Bởi vì những việc gã làm trước đó, chẳng qua là để chờ đợi đêm nay.

Cho nên gã quỷ thật sự hy vọng có thể hoàn thành càng sớm càng tốt.

Nhưng gã không ngờ rằng lúc này trong phòng Diệp Thiên, đã sớm bố trí trận pháp, chờ đợi gã.

Để một lưới bắt gọn không chừa đường thoát.

Sau khi gã quỷ cẩn thận lẻn vào, đồng thời nghĩ rằng có thể nhanh chóng hấp thu âm khí của tiểu thư vào người mình.

Nhưng gã hoàn toàn không ngờ được, lúc này ở đây đã vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì Diệp Thiên lúc đó đã chuẩn bị sẵn trận pháp, không tốn chút sức lực nào cũng có thể nhốt gã lại.

Diệp Thiên xưa nay không thèm dây dưa đánh đấm với loại tiểu quỷ như vậy.

Huống hồ loại quỷ như gã, căn bản không có tác dụng gì, chỉ có thể gây thương tổn cho những người bình thường.

Nhưng đối với người có pháp lực cao thâm như Diệp Thiên, gã quỷ này căn bản không có tác dụng gì.

Cho nên lúc đó gã đã quá coi trọng pháp thuật của mình, cũng như những việc mình làm.

Gã tưởng rằng bây giờ trong toàn bộ phủ Ngự thủ, tất cả đều nằm trong tay mình.

Gã tiểu quỷ này thật sự quá tự tin.

Chương 1699

Cho nên mới có kết cục như vậy, nhưng hiện tại gã hoàn toàn không biết, thứ đang chờ đợi mình rốt cuộc là tình trạng gì.

Lúc đó gã quỷ lén lút đến phòng của Diệp Thiên, nhưng không vào ngay, mà ở bên ngoài không ngừng tìm kiếm.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên ở trong phòng đã sớm nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Cho nên hắn căn bản không có chút áp lực nào, chỉ cảm thấy lúc này gã quỷ nên đến rồi.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên đã đoán được gã quỷ tuyệt đối không thể, đường đường chính chính, công khai vào ban ngày.

Gã sẽ đợi đến đêm khuya vắng người, khi tất cả mọi người đều đang yên tĩnh nghỉ ngơi, mới chọn lúc ra tay.

Cho nên Diệp Thiên đã sớm nhìn thấu mọi chuyện.

Tuyệt đối không thể để gã được như ý.

Vì vậy, khi nghe thấy tiếng động, Diệp Thiên cũng không có động tác gì.

Bởi vì trận pháp hắn bố trí trong phòng.

Có thể khiến gã toi mạng, nhưng Diệp Thiên không chọn làm như vậy.

Bởi vì gã quỷ này tuy đã làm điều ác, nhưng nếu cứ thế giết đi thì lại thấy quá vô vị.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nhìn thấy trận pháp trong phòng, không ngừng phát ra ánh sáng vàng mờ ảo.

Trận pháp mà Diệp Thiên bố trí lúc này, chính là có tác dụng lớn đối với gã quỷ.

Chỉ cần gã quỷ xuất hiện ở đây, thì nhất định sẽ bị trận pháp này khống chế.

Gã quỷ cũng không phát hiện có gì không ổn, vì sau khi quan sát xung quanh một lượt, không thấy có ai, nên gã lén lút vào phòng Diệp Thiên.

Vừa vào liền hét lên một tiếng thảm thiết, bởi vì gã quỷ lúc đó cũng không thể lường trước được, lúc này mình đã bị người khác gài bẫy.

Sau tiếng hét thảm thiết của gã quỷ, Diệp Thiên liền bắt đầu cười lớn, vì thật sự quá thú vị.

Lúc đó Diệp Thiên đang ở đây với thân phận tiểu thư, thấy gã quỷ dùng một thân phận khác không ngừng lừa bịp, trước đó còn vênh váo khoác lác.

Bây giờ đột nhiên ở đây la hét không ngừng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn bộ dạng xấu xí của gã, thật sự không biết dùng lời lẽ nào để hình dung.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng lấy một cái túi lớn, nhét gã quỷ vào trong, vì dù gã quỷ này có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát ra được.

Diệp Thiên đã sớm dùng cách này để bắt gã quỷ, cho nên lần này dù thế nào cũng tuyệt đối không để gã chạy thoát.

Hiện tại gã quỷ gặp phải tình huống này, cũng tự thân khó bảo toàn.

Muốn phản kháng cũng căn bản không còn sức để ngăn cản, bởi vì có những chuyện không thể nào lường trước được, đã bị người khác

gài bẫy hãm hại.

Cho nên lúc đó gã quỷ cũng không ngừng giãy giụa, mặc dù trong lòng bây giờ cũng rất không thoải mái, biết mục đích của mình không đạt được, lại còn bị bắt như thế này.

Lúc này gã cũng vô cùng khổ não, dù thế nào cũng phải dốc hết một chút sức lực cuối cùng, xem thử có thể trốn thoát được không.

Nhưng lúc đó gã quỷ không ngừng giãy giụa.

Cái túi lớn cũng đồng thời kêu sột soạt.

Cái túi lớn này của Diệp Thiên hoàn toàn khác với những cái túi bình thường trước đây, cái túi này đối với gã quỷ, càng giãy giụa bên trong.

Càng khiến gã thêm đau khổ, cho nên Diệp Thiên không muốn lấy mạng gã quỷ, chỉ là muốn nhốt chặt gã ở bên trong, như vậy mới không thể đi hại người khác.

Chương 1700

Vì vậy, sau khi giãy giụa một hồi lâu, gã quỷ cảm thấy trên người nóng rát, nhưng lại không có khả năng trốn thoát.

Cho nên lúc bị nhốt trong túi, gã cũng không ngừng la hét thảm thiết.

Tiếng la hét của gã quỷ ngày càng lớn, đồng thời cũng khiến cho những người trong phủ đều biết.

Vốn dĩ đêm khuya vắng người, tất cả mọi người đều chọn nghỉ ngơi trong khoảnh khắc yên tĩnh không một tiếng động này.

Đột nhiên có người ở đây la hét, sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Cho nên lúc đó mọi người cũng rất kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lúc đó, tất cả mọi người trong phủ đệ từ trên xuống dưới đều bị kinh động, đều đang đoán xem rốt cuộc là chuyện gì, tiếng hét thảm thiết như vậy.

Thuộc hạ của Ngự thủ khi nghe thấy tiếng động, thật sự đã bị dọa cho chết khiếp.

Nhưng Ngự thủ lúc đó nghe thấy nguồn gốc của âm thanh là từ phòng của Diệp Thiên, liền vội vàng chạy đến, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao cũng là ở trong phủ đệ của mình, xảy ra tiếng la hét thảm thiết như vậy.

Ngự thủ không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cho nên sau khi vội vàng đến nơi, liền thấy Diệp Thiên tay cầm một cái túi lớn, lúc đó cũng không biết là chuyện gì.

Nhưng có thể nhìn ra, âm thanh phát ra từ trong túi lớn này, chính xác giống hệt âm thanh nghe thấy trước đó.

Diệp Thiên bây giờ đã hoàn thành việc mình muốn làm, cho nên gã quỷ bây giờ sẽ không còn đi hại bất kỳ ai nữa.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng từ biệt Ngự thủ. "Việc ta cần làm đã xong cả rồi, cho nên khoảng thời gian này có lẽ cũng đã làm phiền ngài." Nhưng bây giờ đã xong việc, vậy ta đi trước.

Lúc đó, Diệp Thiên tay cầm cái túi lớn, chỉ đơn giản nói vài lời với Ngự thủ, rồi liền biến mất không thấy tăm hơi.

Vốn dĩ Diệp Thiên là người có pháp thuật, cho nên đối với những chuyện như vậy xưa nay chưa từng để trong lòng, huống hồ vấn đề đã được giải quyết.

Vậy thì tiếp tục ở lại đây cũng không có tác dụng gì lớn.

Ngự thủ lúc đó nhìn thấy Diệp Thiên rời đi, cả người có chút kinh ngạc, vì ông chưa bao giờ thấy hiện tượng như vậy xảy ra trước mắt mình.

Bởi vì ông không hiểu Diệp Thiên rốt cuộc là người như thế nào, cũng không biết hắn sẽ thi triển pháp thuật, cho nên lúc đó trong lòng ông cảm thấy như vừa xem một vở kịch.

Sau khi Diệp Thiên rời khỏi phủ của Ngự thủ, liền thi triển pháp thuật quay về khách sạn.

Bởi vì hắn muốn xem thử cây đào đã trồng trước đó, vì cây đào này đối với Diệp Thiên thực sự vô cùng quan trọng.

Trước đó hắn đã dồn hết tâm huyết và thời gian vào cây đào, cho

nên bây giờ sau khi giải quyết xong những chuyện này.

Thì tất nhiên phải quay về xem cây đào một chút, như vậy trong lòng mới có thể yên tâm.

Nếu không Diệp Thiên vẫn luôn canh cánh trong lòng về cây đào, không biết nó có ra hoa kết trái không.

Nó trông như thế nào, bởi vì những vấn đề này trong đầu Diệp Thiên luôn không ngừng hiện lên.

Cho nên sau khi quay về khách sạn, thấy cây đào lớn lên rất tốt.

Cũng không xảy ra chuyện gì, cho nên nỗi lo trong lòng cũng có chút nguôi ngoai.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng một lần nữa mang theo túi vải gai, lên Thiên Giới tìm Thái Thượng Lão Quân.

Đến phủ của Thái Thượng Lão Quân, Diệp Thiên liền đem chuyện này nói rõ với ông, rồi một lần nữa trịnh trọng nói: "Lão Quân, trước đây ngài bảo ta mang về những viên quỷ đan, dường như có một viên bị thất lạc ra ngoài, cho nên nó đã làm điều sai trái ở bên ngoài, lần này vừa hay bị ta bắt được." "Cho nên ta đặc biệt mang đến đây cho ngài, dù thế nào cũng phải hủy nó đi hoặc là đem tu luyện, tóm lại là con quỷ này giao cho ngài, tùy ý xử lý thế nào cũng được." Lần này Diệp Thiên cũng không muốn truy cứu trách nhiệm, hay gì cả.

Chương 1701

Hiển nhiên Thái Thượng Lão Quân đối với phương diện tu luyện rất có kiến giải, đặc biệt độc đáo.

Cho nên sau khi Diệp Thiên ném cái túi cho Thái Thượng Lão Quân, đồng thời cũng chọn rời đi.

Nhưng sau khi rời đi, Diệp Thiên không phải một mình cứ thế mà đi.

Bởi vì hắn biết trong phủ của Thái Thượng Lão Quân có linh dược, đều là những thứ vô cùng quý giá, nếu có thể mang về, đối với cây đào cũng có sự giúp đỡ lớn.

Trong phủ của Thái Thượng Lão Quân có rất nhiều bảo vật, cho nên Diệp Thiên cũng biết, nếu cứ thế mở miệng xin thì sẽ nợ một ân tình lớn.

Đồng thời Thái Thượng Lão Quân cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem bảo vật của mình cho người khác.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thuận tay lấy đi không ít bảo bối.

Bởi vì những bảo bối này đối với Thái Thượng Lão Quân, chẳng qua chỉ là một vài vật linh tinh đặt ở đó, nhưng đối với Diệp Thiên lại vô cùng hữu ích.

Mặc dù những thứ này lấy đi, cũng chưa chắc có tác dụng lớn, nhưng ít nhất lấy chúng, nhỡ đâu có một ngày có thể dùng đến.

Thì Diệp Thiên cũng không cần phải lên trời tìm Thái Thượng Lão Quân xin nữa.

Cho nên hắn cảm thấy làm vậy cũng là một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

Nhưng lúc đang nói chuyện với Thái Thượng Lão Quân, hắn đồng thời cũng nghe nói ở thời viễn cổ có quái vật xuất hiện, cho nên chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói, thực sự giống như một câu đố.

Bởi vì dù có quái vật hay có thứ gì khác tồn tại, Diệp Thiên cũng không mấy tin tưởng.

Lúc đó, sở dĩ Thái Thượng Lão Quân nói ra chuyện quái vật viễn cổ là hy vọng Diệp Thiên có thể cùng mình chung sức đối kháng.

Bởi vì ông biết Diệp Thiên là một người vô cùng có thực lực, nếu hắn có thể ra tay, thì không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Cho nên lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng nói ra ý định của mình với Diệp Thiên.

Hy vọng hắn có thể suy nghĩ kỹ một chút.

Nhưng khi Diệp Thiên nghe có chuyện như vậy xảy ra, cả người không nói thêm một câu nào, chỉ không ngừng mỉm cười ở đó. "Thái Thượng Lão Quân, đừng nói nữa, ngài thật sự nghĩ ta không có việc gì làm sao, ta có thể nói cho ngài biết, ta không rảnh." "Bởi vì ta có rất nhiều việc đang chờ xử lý, cho nên vấn đề mà ngài nói không thành vấn đề, ngài tự mình đi giải quyết đi." Diệp Thiên tuy mỗi ngày có thể rảnh rỗi không có việc gì làm, trồng cây đào, uống trà ngắm phong cảnh, nhưng có lúc thật sự không muốn quản những chuyện vặt vãnh đó.

Bây giờ Thái Thượng Lão Quân nói ra chuyện này, Diệp Thiên cũng có thể hiểu được ý đồ của ông, nhưng có lúc hắn không muốn miễn cưỡng làm những việc mình không thích.

Nhưng đối với Thái Thượng Lão Quân mà nói, nếu Diệp Thiên có thể ra tay giúp đỡ hoặc có một biện pháp đối phó, thì đối với ông thực sự là một phương án tốt.

Nhưng hiện tại Thái Thượng Lão Quân thấy Diệp Thiên dường như căn bản không muốn, cho nên liền đưa ra điều kiện có lợi để thương lượng.

Hy vọng có thể dùng những điều kiện này để khiến Diệp Thiên đồng ý.

Cho nên Thái Thượng Lão Quân cũng đã tốn không ít công sức, liền một lần nữa nói với Diệp Thiên. "Yên tâm đi, nếu ta mời ngươi, cũng tuyệt đối không thể để ngươi làm không công.

Nếu ngươi cảm thấy được, ta có thể dùng tiên đan, còn có bảo bối của yêu quái thượng cổ đó làm quà đáp lễ cho ngươi." Lúc đó Thái Thượng Lão Quân tưởng rằng dùng điều kiện hấp dẫn có thể khiến Diệp Thiên đồng ý, như vậy cũng có thể giúp ông giải quyết mọi vấn đề.

Cho nên lần này Thái Thượng Lão Quân thật sự đã chơi lớn, nếu không chơi lớn, thì cũng căn bản không thể bắt được sói.

Cho nên Thái Thượng Lão Quân bây giờ cũng có thể nhìn ra được, tình hình của Diệp Thiên như thế nào.

Đương nhiên chuyện này dường như cũng đã lan truyền xôn xao, gần như tất cả mọi người đều biết.

Bởi vì lúc đó trong lời đồn, đều nói yêu quái thượng cổ đó có một thân kỳ bảo.

Nếu có thể có được một món, có thể phát tài lớn.

Chương 1702

Tự nhiên tất cả mọi người đều cảm thấy nếu có bảo vật như vậy trên người.

Thì quả thực là chuyện vui mừng khôn xiết.

Cho nên dù chuyện này rốt cuộc mọi người có thể làm được hay không, tất cả mọi người vì món bảo bối này đều không từ nan.

Cho nên lúc đó mọi người cũng không biết, rốt cuộc có được hay không, nhưng dù sao chỉ có thử mới biết.

Vì vậy, mọi người đều lũ lượt kéo đến.

Bởi vì vì bảo bối như vậy, mọi người dù phải hy sinh tất cả, cũng phải lấy được vào tay.

Bởi vì mỗi người đều có lòng tham, có ham muốn, nếu gặp được thứ tốt mà làm ngơ, thì dù là ai cũng không làm được.

Cho nên lúc đó mọi người cũng không quản được nhiều, cứ thế một đường tiến về phía trước.

Lúc đầu, Diệp Thiên không hề đưa chuyện này vào lịch trình, bởi vì hắn căn bản không muốn làm, cũng cảm thấy những vấn đề này chỉ là lời đồn thổi.

Căn bản không thể có căn cứ, cho nên lúc đó cũng không nghe những lời dụ dỗ của Thái Thượng Lão Quân.

Nhưng đồng thời nghe được các vị thần tiên trên trời, sau khi biết chuyện này.

Mọi người đều lũ lượt kéo đến, đều vì món bảo bối thần kỳ đó mà nỗ lực.

Cho nên khi Diệp Thiên nghe tin này, lòng không khỏi xao động.

Bởi vì lúc đó hắn cũng có chút do dự, đối với những vấn đề này cũng không hiểu rõ lắm, cho nên cũng không đồng ý với lời đề nghị của Thái Thượng Lão Quân.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người vì món bảo bối thần kỳ đó, đều lũ lượt kéo đến nơi đó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút hối hận, rốt cuộc có nên đi hay không.

Nếu sớm biết chuyện này như vậy, lúc đầu Diệp Thiên chắc chắn sẽ đi, cũng sẽ không nhường cơ hội cho người khác.

Nếu thật sự như vậy, thì trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng không cam tâm.

Bởi vì với tư cách là một vị thần, hắn cũng không thua kém bất kỳ ai.

Nếu những kỳ trân dị bảo đó, thật sự bị người khác đoạt được, thì Diệp Thiên cũng không thể vượt qua được rào cản này.

Cho nên hắn cũng nhanh chóng quay về nơi ở của mình.

Bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay đều lo lắng nhất về cây đào, nếu nó lớn không tốt hoặc xảy ra chuyện gì, thì trong lòng Diệp Thiên đều không thể yên.

Cho nên bây giờ nếu thật sự muốn đến nơi đó tìm những bảo bối thần kỳ, thì Diệp Thiên sẽ phải rời đi một thời gian khá dài.

Vì vậy, hắn có chút không yên tâm về cây đào.

Hắn vội vàng quay về xem cây đào, rốt cuộc nó đang lớn như thế nào.

Nếu cây đào bây giờ không cần phải chăm sóc nữa, thì Diệp Thiên

sẽ lập tức không ngừng nghỉ mà chạy đến nơi đó.

Tuyệt đối không thể để các vị thần tiên kia giành trước.

Bởi vì Diệp Thiên vốn là một người không muốn thua kém người khác, nếu là việc hắn muốn làm, thì người khác tuyệt đối không thể giành trước.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên đã quyết định, thì tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội, dù là thần tiên hay người khác cũng vậy.

Chỉ cần là việc Diệp Thiên đã quyết định làm thì nhất định phải làm.

Cho nên sau khi quay về nơi ở của mình, hắn liền vội vàng đi kiểm tra cây đào.

Chương 1703

Lúc đó thấy cây đào lớn rất tươi tốt, cũng không có gì bất ổn, Diệp Thiên liền vội vàng quay về phòng thu dọn hành trang.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, hắn liền chuẩn bị lên đường.

Bởi vì chuyện này đối với Diệp Thiên cũng vô cùng quan trọng.

Mặc dù không biết món bảo bối thần kỳ mà mọi người đồn đại, rốt cuộc có tác dụng gì.

Hoặc có thể mang lại lợi ích gì.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên thấy tất cả mọi người, đều lũ lượt kéo đến nơi đó, thì hắn cũng không thể yên tâm ở lại đây, chỉ trồng cây đào.

Cho nên hắn cũng nhanh chóng chạy đến nơi đó, tuyệt đối không thể để các vị thần tiên kia bỏ lại phía sau.

Nếu thật sự như vậy, trong lòng Diệp Thiên thật sự có nhiều phần không phục, cho nên phải vượt qua tất cả mọi người, như vậy mới có thể trở thành người có thực lực thực sự.

Nếu Diệp Thiên muốn đến nơi đó thì căn bản không tốn chút sức lực nào, cũng tuyệt đối không thể để các vị thần tiên kia bỏ lại mình ở nơi này.

Vốn dĩ Diệp Thiên xưa nay không chịu thua kém ai.

Dù làm bất cứ việc gì, chỉ cần hắn đã quyết định làm thì tuyệt đối không để người khác hơn mình.

Cho nên lúc đó hắn liền thi triển pháp thuật, nhanh chóng đến nơi đó.

Đối với Diệp Thiên, mặc dù trước đó không đưa chuyện này vào lịch trình, nhưng bây giờ thấy mọi người đều đang nhòm ngó, thì Diệp Thiên không thể để họ đắc thủ.

Cho nên không bao lâu sau, vèo một cái hắn đã xuyên qua đến một bờ biển.

Đến bờ biển này, Diệp Thiên cũng rất ngạc nhiên, không biết bờ biển này rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu lúc đó Diệp Thiên đi từ bờ biển này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, bởi vì hắn cảm thấy bờ biển này thực ra không khác gì những con đường mà hắn từng đi.

Nhưng lúc đó lại phát hiện không thể đi được, ngay cả pháp thuật thi triển ra cũng không có tác dụng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vô cùng tò mò, rốt cuộc dưới vùng biển này ẩn giấu điều gì.

Vì ngay cả pháp thuật ở đây cũng bị vô hiệu hóa.

Cho nên lúc đó hắn thật sự có chút không dám tin, nhưng không có chuyện gì có thể ngăn cản bước chân của Diệp Thiên.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên không có cách nào vượt qua bờ biển, nhưng hắn cũng không hề vội vàng.

Bởi vì đối với hắn, có những chuyện không phải vội vàng là có thể làm được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng thong thả ở đó, bắt đầu không ngừng quan sát.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy vùng biển này nhất định ẩn giấu bí mật.

Nếu không cũng không thể nào thi triển pháp lực mà không qua được.

Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, khi đối mặt với bất kỳ chuyện gì, vĩnh viễn sẽ không để mình rối loạn.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm được việc mình muốn làm.

Nếu chỉ gặp một chút vấn đề, đã bắt đầu không ngừng suy nghĩ lung tung.

Thì chỉ có thể khiến mình rơi vào tình thế khó khăn.

Cho nên Diệp Thiên dù làm bất cứ việc gì, vĩnh viễn đều rất tự tin vào bản thân, chỉ cần là việc hắn muốn làm thì không có gì là không làm được.

Cho nên dù là ai cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của hắn.

Chương 1704

Lúc đó, Diệp Thiên ở bờ biển này tạm thời dừng bước.

Bởi vì hắn phải nhìn rõ mọi chuyện, như vậy mới có thể có biện pháp đối phó tốt hơn.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên đang ở bờ biển.

Nhưng không hề phát hiện ra điều gì bất thường, ngoại trừ việc không thể đi qua, bây giờ Diệp Thiên thật sự không tìm ra được lý do nào khác.

Cho nên trong quá trình quan sát.

Diệp Thiên luôn cảm thấy trong biển này, dường như có thứ gì đó tồn tại, giống như đang cản trở hắn, có lẽ những người khác cũng như vậy.

Cho nên Diệp Thiên không vội, ở đây không ngừng quan sát tỉ mỉ.

Bởi vì hắn cảm thấy trong quá trình quan sát, nhất định có thể tìm ra được căn nguyên.

Mọi chuyện dường như đều diễn ra theo kế hoạch của Diệp Thiên.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên suy nghĩ về những vấn đề này, đồng thời cũng quan sát trung tâm của biển.

Dường như đó nên là nơi có thứ gì đó, nếu không thì không thể nào thi triển pháp lực cũng không qua được, bờ biển trông cũng rất bình thường, không có gì bất ổn.

Mặc dù Diệp Thiên không tận mắt nhìn thấy ở giữa biển có thứ gì tồn tại, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cảm thấy suy đoán của mình

chắc sẽ không có sai sót gì.

Huống hồ Diệp Thiên đã trải qua những chuyện như vậy, cho nên về điểm này có thể hoàn toàn khẳng định, cũng không cần phải nghi ngờ.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là Diệp Thiên phải làm thế nào mới có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

Bởi vì nếu chỉ có thể dừng bước ở đây, thì những việc khác đều không làm được.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên không hề khổ não, không ngừng suy nghĩ các biện pháp khác nhau.

Bởi vì chỉ cần hắn muốn làm thì nhất định có thể làm được.

Cho nên trong khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Nếu thật sự có yêu vật ở đây, thì cũng nhất định phải tìm hiểu cho rõ, phải điều tra rõ ràng về yêu vật, cũng xem thử người như thế nào lại ở trung tâm biển.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu dùng Thiên Lý Nhãn, để xem tình hình trên đảo.

Bởi vì dù sao cũng mới đến đây, cho nên đối với mọi thứ ở đây đều rất không quen thuộc.

Sở dĩ lúc đó Diệp Thiên, để có thể điều tra rõ ràng mọi sự vật ở đây, phải quan sát thật kỹ.

Sau khi dùng Thiên Lý Nhãn để xem tình hình trên đảo.

Hắn cảm thấy hòn đảo rất yên tĩnh, cũng không xảy ra chuyện gì bất thường.

Diệp Thiên thấy ở đây rất bình tĩnh, cũng không có chuyện gì, liền

vội vàng đến trấn nhỏ của con người.

Bởi vì trong trấn nhỏ của con người này.

Mặc dù Diệp Thiên cũng không biết tình hình như thế nào, nhưng phải tìm một nơi ở trước đã.

Nếu bây giờ không có cách nào tiến lên, thì cũng phải tìm một nơi ở.

Mặc dù Diệp Thiên đối với phương diện này xưa nay không có nhiều yêu cầu, nhưng sau một thời gian dài mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một chút.

Cho nên sau khi Diệp Thiên bước vào trấn nhỏ của con người, liền tìm một khách sạn.

Vào khách sạn rồi, hắn liền quan sát tình hình ở đây, mặc dù khách sạn không lớn.

Chương 1705

Nhưng dù là từ trang trí hay các phương diện khác, Diệp Thiên đều cảm thấy rất hài lòng.

Bởi vì với tình trạng lúc này cũng không có gì để kén chọn.

Sau khi vào khách sạn, bà chủ thấy Diệp Thiên bước vào liền rất nhiệt tình, không ngừng tiếp đãi. "Vị khách quan này, ngài muốn ở trọ ạ?

Tiểu điếm của chúng tôi thật sự có đủ cả, dù là ở trọ hay ăn món ngon uống rượu ngon, chúng tôi đều có đủ." "Chỉ cần ngài có thể nói ra, nhất định có thể làm ngài hài lòng." Lúc đó bà chủ thật sự rất nhiệt tình và hào phóng, Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra, bà chủ này thật sự rất biết kinh doanh.

Nếu với thái độ nhiệt tình đầy đủ như vậy để đối đãi với khách hàng.

Thì có lẽ ai cũng sẽ đến tiểu điếm này.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng rất thân thiện chào hỏi bà chủ.

Bà chủ quả thực cũng đã giới thiệu không ít phong tục tập quán ở đây.

Bởi vì dù sao Diệp Thiên cũng mới đến, đối với mọi thứ ở đây đều rất không rõ ràng.

Cho nên sau một hồi giới thiệu của bà chủ, hắn cũng đã hiểu được phần nào.

Lúc đó bà chủ còn mang rượu ngon cho Diệp Thiên thưởng thức.

Diệp Thiên thấy bà chủ đối đãi với mình thật sự rất nhiệt tình,

không ngừng cảm ơn, đồng thời nói với bà: "Vô cùng cảm ơn bà đã giới thiệu tình hình ở đây cho ta, rượu ngon này của bà dường như cũng rất thơm ngon.

Ta ở đây cũng không có việc gì, nếu có việc gì nữa, ta sẽ hỏi bà chủ đầu tiên." "Bà cứ đi lo cho người khác trước đi, vì lúc Diệp Thiên nói chuyện, cũng thấy trong khách sạn có người khác." Cho nên bà chủ cũng không thể chỉ tập trung vào một mình hắn, huống hồ bây giờ bà đã giới thiệu tất cả những gì cần giới thiệu.

Trong lòng Diệp Thiên cũng rất vui, bởi vì cách đối nhân xử thế của bà chủ thật sự khiến người ta vô cùng khâm phục.

Có thể làm được đến mức này, có thể thấy bà đã mở khách sạn một thời gian dài rồi.

Cho nên có lẽ mọi người đều muốn đến đây, vì dù là ăn ở hay uống rượu, trong lòng mọi người đều nên rất vui vẻ.

Lúc Diệp Thiên ở đây uống rượu, cũng không ngừng quan sát dòng người qua lại.

Lúc đó hắn cũng thấy có không ít người tu tiên đến đây.

Nhưng Diệp Thiên nhìn thấy cũng không có cảm giác gì.

Bởi vì hôm nay đến trấn này, tìm một khách sạn ở lại.

Chẳng qua là tìm cho mình một chỗ dừng chân, còn về những người qua lại trong khách sạn, rốt cuộc là người như thế nào, hay có chuyện gì muốn làm.

Đều không liên quan gì đến Diệp Thiên.

Bởi vì Diệp Thiên vốn cũng không đưa những chuyện này vào lịch trình.

Cho nên lúc đó hắn cũng an nhàn ở trong khách sạn.

Sau khi đến đây, Diệp Thiên bắt đầu ngày ngày đi dạo phố, ăn uống.

Bởi vì hắn vốn hy vọng cuộc sống của mình có thể nhàn nhã tự tại một chút, vậy là đủ rồi.

Cho nên căn bản không tự gây thêm phiền não.

Vì vậy, đi dạo phố, ăn chút hải sản, ngắm một vài cảnh đẹp khiến Diệp Thiên vô cùng mãn nguyện.

Diệp Thiên là một người vô cùng tuấn tú, mỗi lần đi dạo phố, đều có không ít tiểu cô nương nhìn thấy hắn, đều nhất kiến chung tình.

Mọi người đều cảm thấy một nam tử tuyệt vời như vậy, thật sự rất khó tìm.

Chương 1706

Lúc đó cũng có không ít tiểu cô nương thích Diệp Thiên, còn ném hoa cho hắn.

Bởi vì đối với các cô gái, phải ném hoa của mình vào tay nam tử mình thích nhất, như vậy mới có thể biểu đạt tình cảm ái mộ đối với nam tử.

Nhưng Diệp Thiên lại chưa bao giờ coi chuyện này là quan trọng, hay lấy làm tự hào.

Bởi vì hắn cảm thấy tướng mạo của mình cũng không như mọi người nhìn thấy.

Hắn cảm thấy mình thực sự quá bình thường, dù tốt hay xấu cũng không cần người khác thưởng thức, hay gì cả.

Đồng thời cũng có rất nhiều bà mai không ngừng đến cửa cầu thân.

Bởi vì có rất nhiều tiểu cô nương sau khi nhìn thấy dung mạo của Diệp Thiên, liền về nói với cha mẹ.

Vì mọi người dù là cô gái xấu xí hay xinh đẹp.

Đều hy vọng có thể tìm được một người chồng như ý, có thể xứng đôi với mình.

Cho nên lúc các bà mai đến cửa cầu thân, cũng vô cùng thành khẩn.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng không ngờ, chỉ ở đây tạm một thời gian, lại gặp phải nhiều phiền phức như vậy.

Vốn dĩ Diệp Thiên thích một mình yên tĩnh.

Làm việc của mình, không để người khác làm phiền bước chân

của mình.

Bây giờ lại có nhiều bà mai không ngừng kéo đến.

Diệp Thiên thật sự không còn cách nào khác.

Nếu không từ chối, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn cho mình, cũng sẽ khiến mình càng thêm bối rối.

Nhưng nếu thật sự từ chối, hắn cũng biết những bà mai này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Bởi vì họ vốn đã nhận tiền của người khác, nên mới đi làm việc cho người ta.

Nếu chuyện này không làm thành, có lẽ những người này tuyệt đối sẽ không rời đi.

Nhưng Diệp Thiên không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể vô tình từ chối.

Bởi vì bây giờ hắn thật sự phiền không chịu nổi. "Thật sự xin lỗi, lần này dù là cầu thân cho cô nương nhà ai, cũng hy vọng các vị dừng bước tại đây.

Bởi vì ta xưa nay chưa từng có ý định cầu thân." "Cho nên đừng tốn công vô ích ở đây, cũng không cần lãng phí thời gian vào ta nữa." Diệp Thiên thực ra lúc đó đã nói rõ mọi vấn đề, muốn để các bà mai biết rõ suy nghĩ hiện tại của mình.

Cho nên dù làm gì.

Hay điều kiện có ưu đãi đến đâu, những thứ đó đối với Diệp Thiên căn bản đều vô dụng.

Bởi vì người như hắn căn bản không cần, nhưng người khác không hiểu tình hình của hắn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ có thể cứng rắn từ chối, để họ

biết ý của mình, đừng cản trở hắn ở đây.

Mặc dù Diệp Thiên đã nói rõ vấn đề.

Nhưng các bà mai vẫn không buông tha, cũng chưa từng có ý định rời đi.

Gần như mỗi ngày đều đến nơi ở của Diệp Thiên để chờ đợi.

Lúc này Diệp Thiên thật sự vô cùng bất đắc dĩ.

Chương 1707

Bởi vì nếu cứ ru rú trong phòng cả ngày, hắn cảm thấy cả người sắp mốc meo.

Nhưng vừa ra ngoài lại gặp bà mai, trong lòng thật sự rất phiền não.

Cuối cùng để có thể ra ngoài, cho nên lúc ra cửa cũng chỉ có thể dịch dung.

Bởi vì tất cả mọi người căn bản không biết Diệp Thiên sẽ thi triển pháp lực.

Cho nên cũng không thể biết hắn sẽ dịch dung ra ngoài.

Lúc đó, Diệp Thiên biến mình thành một khuôn mặt xấu xí rồi ra cửa.

Bởi vì chỉ có người xấu mới không bị người khác chú ý.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Liên tiếp mấy ngày, Diệp Thiên đều dùng cách này để ra ngoài.

Trong lúc ra ngoài, Diệp Thiên đồng thời cũng thấy có chuyện tốt xảy ra trước mắt mình.

Trước đó hắn cũng thấy có người tu tiên đến đây.

Nhưng lại không thấy họ giúp đỡ người dân.

Cho nên lúc đó hắn cũng rất cảm khái.

Bởi vì nếu mỗi người đều có thể có một trái tim lương thiện như vậy.

Thì dù là lúc nào cũng sẽ rất hòa bình, cũng sẽ không còn bất kỳ cuộc đấu đá nào hay xảy ra những chuyện không thể xóa nhòa.

Cho nên lúc này, khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết.

Bởi vì từ trước đến nay hắn đều hy vọng mọi chuyện, đều có thể bình bình đạm đạm tiếp tục như vậy.

Cá nhân Diệp Thiên trước nay vẫn luôn là một người lạc quan và thích làm việc thiện, nếu có người thật sự gặp nguy hiểm, hắn cũng sẽ giống như các tu tiên nhân khác, ra tay giúp đỡ giải quyết khó khăn.

Chỉ là có những lúc Diệp Thiên cảm thấy không cần phải ra tay thì cũng sẽ không quản, dù sao thì một số người hoàn toàn có thể tự kiểm soát và tự giải cứu được bản thân.

Vì vậy, họ căn bản không cần Diệp Thiên giúp đỡ.

Hôm đó, hắn cũng đã cẩn thận quan sát tình hình trên biển, vì ở đây có biển nên tự nhiên cũng sẽ có hải quái xuất hiện.

Nếu có sự tồn tại của hải quái, vậy thì tự nhiên sẽ có người bị chúng làm hại, cho nên nếu muốn giúp đỡ thì cũng không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều.

Hiện tại tu tiên nhân có thể giúp giải quyết phiền phức, vậy sau này cũng có thể gặp phải vấn đề tương tự.

Vì vậy, Diệp Thiên đã quyết định ở lại trên biển này.

Đồng thời, hắn cũng sẽ âm thầm quan sát mọi động tĩnh ở đây, bất kể là hải quái xuất hiện hay có kẻ muốn làm hại tính mạng người khác, hắn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vì đối với Diệp Thiên mà nói, nếu có thể cứu người khác khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng thì tự nhiên cũng là một chuyện vui vẻ.

Vốn dĩ Diệp Thiên mỗi ngày ngoài việc nhàn rỗi uống trà, đi dạo ra thì thật sự không có gì để làm, nếu có thể cứu giúp vài người thì trong lòng cũng có được một sự thỏa mãn.

Nhưng có lúc cũng phải xem tâm trạng của hắn tốt hay xấu, nếu tâm trạng tốt, hắn sẽ cứu những đứa trẻ bị hải quái nhắm tới.

Nếu tâm trạng không tốt, có lẽ sẽ có người khác ra tay.

Diệp Thiên cũng đã từng cứu mấy đứa trẻ và giao thủ với hải quái ở đây.

Nhưng khi nhìn thấy những con hải quái đó, hắn thật sự không muốn nhìn thêm.

Chương 1708

Bởi vì những con hải quái đó nhiều vô kể, con nào con nấy đều có tướng mạo vô cùng đáng sợ.

Nếu người bình thường mà nhìn thấy chúng, có lẽ buổi tối sẽ gặp ác mộng mà giật mình tỉnh giấc.

Diệp Thiên tuy biết có hải quái tồn tại, nhưng không ngờ chúng lại trông kinh khủng như vậy.

Lũ hải quái này chuyên môn bắt trẻ con.

Cũng không ai biết tại sao chúng lại đi bắt những đứa trẻ đáng yêu như vậy, vì chúng còn quá nhỏ, bắt về cũng không biết là để ăn thịt hay dùng vào việc khác.

Nhưng dù thế nào đi nữa, người tốt ở đâu cũng có, cho nên không ai muốn để hải quái bắt trẻ con đi, bao gồm cả Diệp Thiên.

Bất kể tâm trạng tốt hay xấu, chỉ cần để hắn bắt gặp, hắn nhất định sẽ ra tay giải cứu.

Bởi vì lũ hải quái này thực sự quá phiền phức, nếu không thể tiêu diệt toàn bộ chúng, sau này sẽ có thêm nhiều đứa trẻ bị hại.

Dù là tu tiên nhân như Diệp Thiên, hắn cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Lũ hải quái này cũng vô cùng khó đối phó, nếu chúng chạy về biển thì việc bắt chúng thật sự rất phiền phức.

Vì vậy, hắn bắt đầu sử dụng hỏa hệ pháp thuật để thiêu đốt yêu quái.

Có lẽ lúc này chỉ có cách này mới có thể triệt để đánh bại chúng.

Ngoài việc mỗi ngày đi dạo, ăn chút đồ ngon, nếm thử chút rượu ngon, Diệp Thiên gần như cảm thấy mỗi ngày đều dài như một năm, mặc dù cuộc sống như vậy rất an nhàn.

Nhưng có lúc Diệp Thiên cũng không ngại đi xem náo nhiệt, bởi vì những người sống ở đây thật sự rất đa dạng, mỗi người một tính cách đặc sắc, không chỉ riêng Diệp Thiên.

Chỉ là ở đây không có người nào có pháp lực cao cường tồn tại.

Thỉnh thoảng, Diệp Thiên cũng thấy có tu tiên nhân ở đây, khi đó nhìn những người tu tiên này, hắn cũng cảm thấy họ thực sự rất nỗ lực.

Nhưng nếu quan sát quá trình tu luyện của họ, Diệp Thiên thật sự có thể nhìn ra một vài điều.

Bởi vì trong số những người tu tiên này có một cậu bé.

Diệp Thiên vẫn luôn âm thầm chú ý đến cậu, vì tuổi cậu trông không lớn nhưng lại có tiên căn, nên Diệp Thiên nghĩ rằng nếu cậu bé này được cao nhân chỉ điểm thì sẽ lợi hại hơn những người khác rất nhiều.

Năng lực của một người bao gồm nhiều phương diện, đều là những điểm vô cùng quan trọng.

Nếu chỉ có năng lực mà không có ngộ tính, thì cũng chẳng lĩnh ngộ được gì.

Nhưng qua quá trình quan sát của Diệp Thiên, hắn cảm thấy cậu bé này thật sự khác biệt.

Hắn đã quan sát không phải một hai ngày, nếu cậu bé này không có tuệ căn, tuyệt đối không thể thu hút được ánh mắt của Diệp Thiên.

Vốn dĩ Diệp Thiên là một người vô cùng cao ngạo, nếu là phàm

phu tục tử bình thường thì hắn tuyệt đối sẽ không thèm để mắt tới.

Kể từ khi quan sát cậu bé này, trong lòng hắn cũng có một cảm giác không nói nên lời.

Bởi vì đối với hắn, cậu bé này dù ở phương diện nào cũng thật sự rất ưu tú.

Nhưng không hiểu sao trong số những người tu tiên này, cậu lại là người không được yêu quý nhất, dường như tất cả mọi người đều đang bắt nạt cậu, căn bản không coi cậu ra gì.

Nếu là Diệp Thiên, hắn nhất định sẽ dạy dỗ cậu bé này thật tốt, khiến cậu trở nên lợi hại hơn, đi ngày càng xa trên con đường tu tiên.

Nhưng Diệp Thiên dù sao cũng không phải người ở đây, nên cũng chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì, vì hắn cũng không muốn xen vào chuyện không đâu.

Nhưng có lúc nhìn thấy cậu bé bị bắt nạt, hắn thật sự có chút không nỡ lòng.

Tuy Diệp Thiên và cậu bé không có quan hệ gì, trước đây cũng không quen biết nhau, nhưng từ khoảnh khắc nhìn thấy cậu, trong lòng hắn đã có một cảm giác không thể tả được.

Chương 1709

Hắn cảm thấy cậu bé này thật sự rất đáng thương, vì người có tuệ căn như vậy đáng lẽ phải được coi trọng, được tận tình dạy dỗ, nhưng lại không có ai coi trọng cậu.

Cho nên hắn cũng không biết trong lòng những người kia rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng hiện tại, Diệp Thiên chỉ có thể làm một vài việc tốt, thỉnh thoảng có chút đồ ăn ngon sẽ mang cho cậu bé.

Cậu bé lúc đó cũng vô cùng cảm kích, vì không có ai đối xử tốt với cậu như vậy, chỉ có Diệp Thiên là luôn đối xử rất tốt với cậu, hỏi han ân cần, cho cậu đồ ăn.

Cho nên lúc đó cậu cảm thấy thật sự rất ấm lòng.

Nhưng những gì Diệp Thiên có thể làm cũng chỉ đến đây mà thôi.

Có một số chuyện phải xem chính cậu bé quyết định thế nào.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy nếu cậu bé này có thể đi theo mình, thì nhất định sẽ khiến cậu càng thêm nổi bật.

Nhưng chuyện như vậy không thể do một mình hắn quyết định.

Vì cậu bé dù sao cũng có suy nghĩ riêng, cho nên lúc đó hắn cũng không tiện nói nhiều, nhưng hy vọng cậu bé có thể đưa ra một lựa chọn đúng đắn.

Dù sao không phải ai cũng có thể trở thành người mà Diệp Thiên muốn quản.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên phải hỏi xem rốt cuộc cậu bé nghĩ gì.

Nếu suy nghĩ của cậu và hắn giống nhau, Diệp Thiên bằng lòng

giúp đỡ, nhưng nếu cậu không muốn, hắn cũng tuyệt đối không ép buộc.

Cho nên sau một hồi suy nghĩ, Diệp Thiên đã lên tiếng hỏi: "Ta đã quan sát ngươi một thời gian dài rồi.

Mặc dù ngươi ở mọi phương diện đều rất tốt, nhưng lại không được người khác yêu thích.

Ngươi có nghĩ đến việc rời đi và chọn người khác không?

Nếu có thể, ngươi có muốn đi cùng ta không?" Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn xen vào chuyện không đâu như vậy, chỉ là trong quá trình quan sát, hắn thực sự có chút không nỡ lòng.

Cho nên khi hỏi, hắn cũng hy vọng cậu bé sẽ cân nhắc kỹ lưỡng đề nghị này.

Bởi vì không phải ai cũng khiến Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy, có thể hắn sẽ không có cơ hội thứ hai.

Diệp Thiên cho cậu bé cơ hội này cũng vì thấy cậu đáng thương, và cũng cảm thấy cậu là một tài năng có thể rèn giũa.

Nếu có thể ở bên cạnh hắn, sau này có lẽ sẽ có tiền đồ vô lượng, ít nhất cũng không phải chịu tình cảnh như hiện tại.

Vốn tưởng rằng cậu bé sẽ đồng ý với những lời của Diệp Thiên, vì dù sao đi theo một người như hắn cũng có thể học được không ít điều.

Nhưng cậu bé lúc đó đã thẳng thừng từ chối Diệp Thiên.

Khi nghe câu trả lời này, Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc, cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng lúc đó hắn chỉ nghĩ trong lòng, không biểu hiện ra mặt.

Cho nên khi thấy cậu bé đã đưa ra lựa chọn, Diệp Thiên cũng

không tiện nói thêm gì nữa, liền rời đi.

Trong lúc rời đi, Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ về cậu bé đó, cũng không biết trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ gì.

Có điều kiện tốt như vậy không chọn, lại cứ ở cùng những người không hề coi trọng mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng có chút khâm phục cậu bé, vì lòng can đảm của cậu quả thực hơn người, khả năng chịu đựng tâm lý cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm chọn vứt bỏ mọi thứ để đi cùng Diệp Thiên, nhưng cậu bé này thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Sau khi Diệp Thiên trở về nơi ở, hắn lại sống cuộc sống nhàn nhã tự tại, không bị bất kỳ ai làm phiền, cũng không đi lo chuyện bao đồng của người khác.

Một ngày nọ, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện một chuyện.

Chương 1710

Trước đây ở đây cũng có không ít tu tiên nhân xuất hiện, nên cũng không có gì đáng tò mò.

Nhưng lần này, Diệp Thiên không chỉ thấy người tu tiên mà còn có cả một số người của ma tộc cũng đã đến nơi này.

Cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên thật sự không hiểu, cũng không biết đây là tình huống gì.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy những tu tiên nhân và người của ma tộc kia đến đây, hắn cũng không hề tiếp xúc với họ, chỉ đứng từ xa quan sát.

Mặc dù Diệp Thiên không biết tại sao những người này lại đến nhanh như vậy, nhưng hắn biết mục đích của chuyến đi này không gì khác ngoài thượng cổ yêu vật.

Vốn dĩ trước đây Diệp Thiên không có khái niệm gì nhiều về thượng cổ yêu vật, cũng không biết tầm quan trọng của nó, nhưng sau khi trải qua những chuyện này, bao gồm cả việc những người này đến đây, đã khiến Diệp Thiên cảnh giác hơn.

Mặc dù hắn chưa từng thấy thượng cổ yêu vật rốt cuộc trông như thế nào, hay nó xuất hiện ở đâu, nhưng thấy nhiều người coi trọng nó như vậy, xem ra nó thật sự không hề đơn giản.

Diệp Thiên trước nay vẫn luôn rất ngông cuồng, trước mặt hay sau lưng người khác đều tỏ ra vô cùng ngạo khí.

Nhưng sau khi những người này xuất hiện, Diệp Thiên cũng tạm thời thu liễm lại tất cả.

Hắn biết, dù sao thì hiện tại, bất kể là tu tiên giả hay người của

ma tộc, nếu có chuyện gì xảy ra, đối với hắn đều vô cùng bất lợi.

Hắn cũng không muốn làm vấn đề trở nên quá nghiêm trọng, cho nên lúc đó hắn quyết định tạm thời làm một người bình thường ở đây.

Như vậy vừa không gây nghi ngờ cho người khác, vừa có thể che giấu khỏi sự chú ý của mọi người.

Bởi vì hiện tại Diệp Thiên thật sự không muốn tự mình rước thêm phiền phức, cũng không muốn người khác chú ý đến mình.

Chỉ có làm một người bình thường mới có thể khiến người khác không để ý tới.

Diệp Thiên khá thích cuộc sống của một người bình thường như vậy, vì không có bất kỳ ràng buộc nào, mỗi ngày đều sống cuộc sống mà mình muốn, uống trà, ăn điểm tâm, thật không gì bằng.

Đã lâu rồi Diệp Thiên không quản chuyện của người khác, cho nên hiện tại điều quan trọng nhất đối với hắn là tâm trạng vui vẻ, và cả việc tu dưỡng tính tình.

Như vậy mới có thể khiến hắn mỗi ngày đều ở trong trạng thái vui vẻ.

Tình cờ một hôm, Diệp Thiên ở trong nhà không có việc gì làm, bèn ra đường lớn đi dạo.

Đúng lúc đó có người kể chuyện, nên hắn vừa cắn hạt dưa, vừa ngồi đó không ngừng lắng nghe người kể chuyện kể lại sự tình.

Hắn nghe mà say sưa.

Diệp Thiên thích cuộc sống một mình như vậy, không bị ai làm phiền, làm những gì mình thích, cũng không có bất kỳ lo lắng nào.

Bởi vì chỉ có cuộc sống như vậy mới khiến hắn mỗi ngày đều cảm thấy trọn vẹn, cũng không cần phải hao tổn tâm trí vì những

chuyện kỳ quái.

Đối với Diệp Thiên mà nói, chỉ cần bản thân vui vẻ, những chuyện còn lại hoàn toàn có thể không cần suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc Diệp Thiên đang vui vẻ thì một chuyện không hay đã xảy ra ngay trước mắt hắn.

Nhưng chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Bởi vì lúc đó, Diệp Thiên lại một lần nữa nhìn thấy cậu bé mà hắn đã nói chuyện trước đây.

Lần này không chỉ không được ai quan tâm mà còn bị người ta không ngừng đuổi đánh.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết đây là tình huống gì.

Nhưng nhìn cậu bé thật sự quá đáng thương, bị người ta đuổi đánh khắp phố, không có chút sức lực nào để chống trả.

Thực ra lúc đầu, Diệp Thiên quả thực muốn giúp cậu bé này thoát khỏi cảnh khốn cùng, vì chỉ có người như hắn mới có thể đưa cậu bé đến một lãnh địa cao hơn.

Chỉ là cậu bé này không biết trong lòng nghĩ gì mà lại thẳng thừng từ chối Diệp Thiên, nhưng hắn cũng không níu kéo.

Chương 1711

Bởi vì Diệp Thiên xưa nay là một người cô độc và kiêu ngạo như vậy, nếu đã cho người khác cơ hội mà họ không nắm lấy, hắn cũng không thể cho lần thứ hai.

Nhưng hiện tại, khi Diệp Thiên lại nhìn thấy cậu bé không ngừng bị người khác đuổi đánh, hắn thật sự có chút không thể nhìn nổi nữa, dù sao cậu bé này cũng không phải người xấu, lại còn đặc biệt ngây thơ trong sáng.

Hắn chỉ là một người trẻ tuổi, tại sao lại bị bám riết không tha, không ngừng bị đuổi đánh như vậy, cho nên hắn thật sự không hiểu.

Dù có chuyện gì xảy ra cũng nên dùng lời nói để giải quyết, vũ lực chỉ làm tổn thương người khác.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không thể kiềm chế được nữa, lựa chọn thi pháp để cứu giúp cậu bé.

Bởi vì những kẻ bắt nạt kia căn bản không có ý định buông tha, nếu lúc này Diệp Thiên không thi triển pháp lực để cứu cậu, có lẽ cậu bé bây giờ đã bị đánh cho bầm dập.

Điểm này Diệp Thiên thật sự không muốn nhìn thấy.

Nếu hôm nay hắn không đi ngang qua đây, có lẽ hắn cũng sẽ không quản chuyện của cậu bé.

Nhưng hiện tại chuyện đã xảy ra ngay trước mắt Diệp Thiên, hắn không thể làm như không có gì xảy ra mà mặc kệ.

Cho nên lúc đó, hắn liền dùng pháp thuật đuổi hết những kẻ bắt nạt cậu bé đi.

Đồng thời, hắn đến bên cạnh cậu bé, kéo cậu sang một bên.

“Sao rồi, có đỡ hơn chút nào không?

Chỗ nào bị thương không?

Nếu có thì ta có thể chữa trị cho ngươi, đừng cố chịu đựng.

Ngươi đã đắc tội với bao nhiêu người vậy?” “Tại sao chúng lại đối xử tàn nhẫn với ngươi như vậy, ra tay đánh ngươi?

Hôm nay nếu ta không cứu ngươi, có lẽ bâyt giờ ngươi đã không biết sẽ ra nông nỗi nào rồi.” Lúc đó, Diệp Thiên mang theo lòng không nỡ, không ngừng an ủi cậu bé.

Bởi vì bất kể thế nào, những chuyện mà cậu đang phải trải qua, nếu là người bình thường thì sớm đã không thể chịu đựng nổi.

Cậu có thể kiên trì đến bây giờ thật sự rất không dễ dàng.

Cho nên Diệp Thiên nhìn thấy quần áo của cậu đều đã rách nát, trong lúc xô xát đã bẩn thỉu đến mức này.

Vì vậy, để có thể cho cậu một cuộc sống tốt hơn, Diệp Thiên đã đưa cậu đến nơi bán quần áo, thay cho cậu một bộ quần áo sạch sẽ từ đầu đến chân.

Cậu bé thực ra trong lòng cũng vô cùng biết ơn Diệp Thiên vì những gì hắn đã làm, hơn nữa hôm nay nếu không có hắn, có lẽ cậu đã sớm bị những người kia đánh chết.

Cho nên lúc đó, trong lòng cậu thật sự có lời cảm ơn muốn nói, nhưng lại nghẹn ngào không nói nên lời.

“Sau này cứ ở bên cạnh ta đi, sẽ không có ai bắt nạt ngươi nữa.

Nếu có ai bắt nạt ngươi, ta cũng sẽ xông lên phía trước.” “Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi bị người khác đuổi đánh như hôm nay nữa, cho nên ngươi cũng đừng đi nơi khác.” Lúc đó, Diệp Thiên không ngừng dặn dò cậu bé, cũng hy vọng cậu có thể cân nhắc kỹ lưỡng.

Diệp Thiên trước nay vẫn là một người như vậy, chưa bao giờ đi bắt nạt người khác, và càng không thể chịu được cảnh người khác bị kẻ khác bắt nạt.

Cho nên, hắn để cậu bé ở lại bên mình.

Như vậy có thể bảo vệ cậu tốt hơn, cũng sẽ không còn ai đi bắt nạt cậu nữa.

Vì vậy, những việc Diệp Thiên làm hoàn toàn đều vì cậu bé.

Nếu cậu chọn ở bên cạnh hắn, mọi thứ sẽ bình an vô sự.

Nhưng nếu trở về hoàn cảnh trước đây, khẳng định cũng sẽ có khả năng mất mạng như hôm nay.

Mặc dù Diệp Thiên không nói rõ những mối quan hệ lợi hại này cho cậu bé, nhưng một người thông minh như cậu chắc chắn có thể đoán ra tại sao hắn lại làm vậy.

Chương 1712

Cho nên lúc đó, cậu bé cũng cảm thấy ở bên cạnh Diệp Thiên quả thực có thể khiến mình an toàn.

Vì vậy, cậu đã chọn đồng ý.

Nhưng trong lòng cậu bé vẫn còn một nỗi băn khoăn, nên liền nói với Diệp Thiên: "Ở bên cạnh ngài thì được, nhưng ta luôn có một chuyện không thể buông bỏ.

Tỷ tỷ của ta đang ở trong tay bọn chúng." "Nếu ta không trở về, bọn chúng tuyệt đối sẽ không tha cho tỷ tỷ, cũng sẽ làm hại tỷ ấy.

Dù ta có ở trong trạng thái an toàn thì trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Cho nên không biết ngài có thể cứu cả tỷ tỷ của ta ra không?" Cậu bé lúc đó cũng không còn cách nào khác, vì cậu biết làm vậy sẽ mang lại phiền phức lớn cho Diệp Thiên.

Vốn dĩ cứu được cậu đã là một chuyện không dễ dàng.

Nhưng không còn cách nào khác, cậu tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn tỷ tỷ của mình rơi vào tình thế nguy hiểm.

Khi Diệp Thiên nghe xong lời của cậu bé, hắn có chút cạn lời.

Hắn cảm thấy mình dường như đã rước về một cục nợ phiền phức.

Vốn dĩ cậu bé này ở bên cạnh đã đủ phiền rồi, bây giờ không biết từ đâu lại lòi ra một người tỷ tỷ.

Nhưng Diệp Thiên nghĩ, đã làm người tốt thì làm cho trót, đã cứu được cậu thì cũng không thiếu một người tỷ tỷ.

Hắn cũng biết cậu bé này rất trọng tình trọng nghĩa.

Nếu tỷ tỷ của cậu không được cứu ra, cậu cũng sẽ không cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn, sau này sẽ gặp phiền phức.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên cũng nói với cậu bé: "Yên tâm đi, chuyện này ngươi đã mở lời, ta cũng đã cứu ngươi rồi, thì cũng không thiếu một người tỷ tỷ.

Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn." "Nếu bây giờ đi cứu tỷ tỷ của ngươi, có lẽ không dễ dàng lắm, cho nên đợi đến tối rồi hãy đi cứu tỷ ấy." Diệp Thiên cảm thấy vào ban đêm, làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ rất thuận lợi cho hành trình của mình.

Nếu ban ngày, lúc ánh sáng cực kỳ rõ ràng mà đi cứu người, chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện, sẽ bứt dây động rừng.

Cho nên Diệp Thiên đã có kế hoạch.

Lúc đó, cậu bé thấy Diệp Thiên đồng ý, trong lòng không biết vui mừng đến mức nào.

Mặc dù chuyện này đã mang lại cho hắn phiền phức lớn, nhưng cậu bé cũng hy vọng sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp thật tốt.

Chỉ cần tỷ tỷ của cậu có thể bình an vô sự trở về bên cạnh, cậu bé đã vui mừng khôn xiết rồi.

Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì cũng đều có sự chắc chắn, cho nên không cần bất kỳ ai phải nhắc nhở hay gì cả.

Hắn cũng có thể cảm nhận được sự khao khát của cậu bé đối với tỷ tỷ của mình.

Cho nên lúc đó, chuyện hắn đã đồng ý, nhất định có thể làm được.

Vì vậy, hiện tại trong lòng cậu bé cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng đi theo bên cạnh Diệp Thiên.

Nếu là trước đây, trong lòng cậu vẫn còn chút không nỡ.

Cậu biết Diệp Thiên là một người rất có thực lực, có thể từ tay nhiều người như vậy mà giải cứu cậu ra, vậy thì tỷ tỷ cũng sẽ không có vấn đề gì.

Cho nên lúc đó, cậu đi theo sau Diệp Thiên mà không nói một lời.

Diệp Thiên thấy thời gian còn sớm, bèn bình tĩnh dẫn cậu bé đi ăn cơm.

Diệp Thiên dù gặp phải chuyện gì cũng đều coi như không có gì xảy ra, vì hắn cảm thấy vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Nếu cuộc sống của mình còn không thể khiến mình lạc quan, vậy thì đối mặt với những vấn đề khác cũng không thể khiến mình vui vẻ được.

Chương 1713

Lúc đó, trong bữa ăn, cậu bé không nói một lời, đặc biệt im lặng.

Diệp Thiên cũng không nói gì, chỉ cần có thể đưa cậu về bên cạnh mình, không bị người khác bắt nạt là đủ rồi.

Sau khi đưa cậu bé đi ăn cơm xong, Diệp Thiên bèn sắp xếp cho cậu bé ở trong phòng của mình, rồi nói với cậu: "Đây là phòng của ngươi, sau này ngươi và ta ở chung một phòng.

Nếu có yêu cầu gì cứ nói, không cần phải khách sáo với ta." Diệp Thiên cũng biết, cậu bé dù sao cũng chưa từng sống cùng người lạ, cho nên trong lòng có lẽ sẽ có chỗ không thoải mái, nhưng Diệp Thiên lại không cho là vậy.

Hắn cảm thấy mình và cậu bé này rất có duyên, không quản cậu nghĩ gì, nhưng trong lòng hắn rất vui vẻ.

Cho nên lúc đó, sau khi dặn dò xong, hắn cũng nói chuyện phiếm với cậu bé.

Vì dù sao hắn cũng chưa quen thuộc với cậu bé này, cho nên cũng hỏi về thân thế của cậu, bao gồm cả chuyện của hai tỷ đệ.

"Đúng rồi, ngươi bảo ta đi cứu tỷ tỷ của ngươi, nhưng tỷ tỷ của ngươi ở đâu, rốt cuộc bị ai giam giữ?

Bây giờ nếu muốn cứu ra." "Cũng phải tìm hiểu rõ vấn đề, như vậy mới có thể đưa tỷ tỷ của ngươi ra một cách an toàn hơn." Lúc đó, cậu bé thấy Diệp Thiên không ngừng hỏi, cũng biết vào ban đêm, hắn nhất định sẽ cứu tỷ tỷ của mình ra.

Mặc dù cậu bé và Diệp Thiên cũng vừa mới tiếp xúc, nhưng cậu biết một người có thực lực, chuyện đã đồng ý tuyệt đối sẽ không nuốt

lời.

Cho nên lúc đó, cậu cũng nói cho Diệp Thiên biết tình cảnh hiện tại của tỷ tỷ, cũng như vị trí của cô, hy vọng hắn có thể nhanh chóng cứu cô ra.

Trong lúc hai người nói chuyện, Diệp Thiên cũng đã hiểu được đại khái sự việc.

Cho nên lúc đó, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hắn sắp xếp cho cậu bé ở trong phòng, còn mình thì một mình xuất phát.

Bởi vì không có chuyện gì có thể làm khó được Diệp Thiên, chỉ cần hắn muốn làm, nhất định sẽ làm được.

Cho nên lúc đó, hắn cũng hy vọng có thể nhanh chóng để hai tỷ đệ được đoàn tụ, cũng có thể làm được chuyện mình đã hứa.

Lúc đó, khi cậu bé một mình ở trong phòng, trong lòng vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của tỷ tỷ.

Mặc dù lần này Diệp Thiên đã hứa có thể cứu tỷ tỷ ra, cậu cũng biết thực lực của hắn không tầm thường, nhưng dù sao đi nữa, không nhìn thấy tỷ tỷ trở về trước mặt, trong lòng cậu bé thật sự vô cùng lo lắng.

Cho nên lúc đó, cậu cứ không ngừng suy nghĩ, không biết tình cảnh của tỷ tỷ bây giờ sẽ như thế nào.

Ở một nơi khác, Diệp Thiên theo địa điểm mà cậu bé chỉ dẫn, nhanh chóng đến nơi.

Bởi vì chuyện hắn muốn làm không có gì là không làm được, dù gặp phải nguy cơ gì, đã hứa với cậu bé sẽ cứu tỷ tỷ của cậu ra thì nhất định sẽ cứu.

Cho nên hắn cũng sẽ để hai tỷ đệ nhanh chóng gặp nhau.

Lúc đó, Diệp Thiên đã đến một tiểu viện tư nhân.

Sau khi đến tiểu viện này, Diệp Thiên không hề có bất kỳ động tác lớn nào.

Bởi vì hiện tại hắn chưa tìm hiểu rõ vấn đề, nếu làm vậy sẽ bứt dây động rừng, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng, cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên cẩn thận quan sát tiểu viện này, phát hiện có trận pháp tồn tại.

Vì vậy, để có thể phá bỏ hoàn toàn trận pháp, Diệp Thiên thật sự không dám gây ra tiếng động quá lớn.

Vì một khi quá lớn sẽ thu hút sự chú ý của người bên trong, khi đó họ sẽ biết có người đến cứu cô bé này.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên một mặt phải tích cực, mặt khác lại phải vô cùng cẩn thận.

Diệp Thiên lúc đó không tốn chút sức lực nào đã phá được khóa trận pháp, liền tiến vào trong tiểu viện.

Lúc đó, cả người hắn ẩn nấp trong bóng đêm.

Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì cũng đều rất nhẹ nhàng, tuyệt đối không để người khác phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Chương 1714

Cho nên lúc đó, khi thuận lợi ẩn nấp trong sân viện này, Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng tìm kiếm, xem rốt cuộc nơi nào mới là nơi giam giữ tỷ tỷ của cậu bé.

Bởi vì trong tiểu viện tư nhân này cũng có mấy căn phòng.

Nhưng lúc đó, điều thu hút sự chú ý của Diệp Thiên nhất là một góc trong sân, đó là một gian phòng nhỏ.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên có thể mạnh dạn suy đoán, tỷ tỷ của cậu nhất định bị giam trong căn phòng đó.

Vì vậy, để có thể xác định suy đoán của mình có đúng hay không, Diệp Thiên cũng bắt đầu men theo góc sân đó, tìm đến căn phòng.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại chưa làm rõ tất cả vấn đề, tuyệt đối không thể nghênh ngang, làm việc một cách khoa trương.

Hắn phải tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện ở đây, bao gồm cả việc rốt cuộc có ai ở đây không.

Vì trận pháp này được thiết lập ở đó, Diệp Thiên cũng có thể phán đoán, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Cho nên lúc đó, trong quá trình tìm kiếm, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức tà ác trong sân viện này.

Mặc dù luồng khí tức này không rõ ràng, nhưng Diệp Thiên vẫn có thể cảm nhận được.

Bởi vì Diệp Thiên đã trải qua những chuyện như vậy, cho nên đối với luồng khí tức này, hắn không hề nghi ngờ.

Hắn cũng muốn xem xem trong căn phòng này rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì.

Bởi vì Diệp Thiên biết, dù có suy đoán thế nào cũng không thể đoán ra được.

Cho nên cũng chỉ có thể tận mắt nhìn thấy, như vậy mới có thể trở thành sự thật.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng từ từ, từng chút một tiếp cận.

Khi Diệp Thiên cảm nhận được luồng khí tức đó đang lan tỏa xung quanh, đồng thời hắn cũng cảm thấy dường như có chuyện gì đó không ổn sắp xảy ra.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên không thể hoàn toàn xác định suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng hắn tuyệt đối không cảm nhận sai, bởi vì luồng khí tức như vậy thực sự quá nồng đậm.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên đến đây là để cứu tỷ tỷ của cậu bé một cách thuận lợi.

Cho nên phương hướng hắn đang xử lý, cũng chính là nơi giam giữ tỷ tỷ của cậu bé.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng phải làm rõ chuyện này.

Nếu tỷ tỷ của cậu bé xảy ra chuyện gì, hắn thật sự không có cách nào về ăn nói với cậu.

Dù Diệp Thiên đã hứa hẹn, nhưng dù thế nào cũng phải làm được, tuyệt đối không thể nuốt lời.

Cho nên lúc đó, hắn cũng không ngừng cảm nhận luồng khí tức tà ác ở đây.

Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất thi triển pháp thuật để đến đó.

Khi đến nơi, hắn liền phát hiện cô bé đang ở trong phòng.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc là không chỉ có cô bé ở trong phòng, mà còn có cả ma tộc cũng xuất hiện ở đây.

Cho nên lúc đó, khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, trong lòng vô cùng lo lắng cho cô bé.

Nhưng dù thế nào, hắn cũng không bứt dây động rừng.

Bởi vì hiện tại, Diệp Thiên phải làm rõ tất cả vấn đề, nếu cứ thế xông vào, cô bé có thể gặp nguy hiểm, như vậy sẽ được không bù mất.

Cho nên Diệp Thiên tuyệt đối không thể làm vậy.

Dù làm bất cứ chuyện gì, hắn cũng sẽ luôn đặt kế hoạch lên hàng đầu, và phải đi theo kế hoạch, tuyệt đối không cho phép cô bé bị tổn hại dù chỉ một chút.

Chương 1715

Diệp Thiên trước đây chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Hiện tại, thấy người của ma tộc ở trong phòng cô bé, dường như cũng không có ý định làm hại cô.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Bởi vì nếu cứ thế xông vào, có lẽ nhất định sẽ thu hút sự chú ý của người ma tộc kia, khi đó cô bé chắc chắn cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại thật sự không dám có động tĩnh gì lớn, chỉ có thể nấp ở một bên, âm thầm quan sát xem rốt cuộc người của ma tộc sẽ làm gì với cô bé.

Nếu thật sự muốn làm hại cô bé, Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể để hắn làm vậy, cũng sẽ lập tức xông lên.

Nhưng hiện tại, khi Diệp Thiên chưa làm rõ vấn đề, hắn cũng tuyệt đối không dám có bất kỳ hành động nào.

Nhưng những chuyện này khiến Diệp Thiên vô cùng tò mò.

Bởi vì lúc đó, trong lúc nói chuyện với cậu bé, hắn hoàn toàn không nghe nói đến sự tồn tại của chuyện này, chỉ biết tỷ tỷ của cậu bị người khác bắt đi.

Nhưng hiện tại, người của ma tộc này xuất hiện trong phòng cô bé, rốt cuộc có ý đồ gì?

Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu, cũng không rõ.

Cho nên hiện tại, hắn cũng chỉ có thể âm thầm canh giữ ở đây, nếu người của ma tộc dám làm chuyện gì khác, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ

không tha cho hắn.

Vì vậy, lúc đó, cả người Diệp Thiên nép mình ở cửa sổ, ngay cả tiếng thở cũng không dám thở mạnh, sợ bị phát hiện.

Cho nên hắn âm thầm ở đó, không ngừng quan sát động tĩnh trong phòng.

Trong quá trình quan sát của Diệp Thiên, người của ma tộc kia tuy xuất hiện ở đó nhưng không hề làm hại cô bé, mà lại nhập vào người cô bé.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên càng thêm không hiểu.

Rốt cuộc là vì sao?

Nếu ma tộc nhập vào người cô, muốn lợi dụng cô để làm gì đó, nhưng cô dù sao cũng chỉ là một cô bé, không có tác dụng gì cả, vậy tại sao lại làm như vậy?

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút ngày càng không hiểu, vì tất cả mọi chuyện giống như một màn sương mù, không thể giải đáp được trong lòng.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên luôn ghi nhớ một niềm tin kiên định, đó là phải thay cậu bé cứu tỷ tỷ ra ngoài.

Nhưng tình hình hiện tại, đối với Diệp Thiên mà nói, không phải là một con đường thuận lợi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng quan sát, vì hắn cảm thấy chuyện này dường như có một bí mật to lớn đang được che giấu.

Nếu bây giờ đi vào, không chỉ sẽ bứt dây động rừng, mà những chuyện khác cũng không thể đoán định được.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên vẫn đứng yên tại chỗ không hề động đậy, hy vọng có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện, như vậy mới có thể

lên kế hoạch.

Vì vậy, trong quá trình quan sát, Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ cửa, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng trốn đi.

Vì hắn không biết người đến rốt cuộc là ai, nếu một khi bị phát hiện ở ngoài cửa cũng sẽ rất phiền phức.

Cho nên lúc đó, sau khi Diệp Thiên trốn đi, hắn quan sát nguồn gốc của tiếng bước chân đó, xem rốt cuộc là ai phát ra.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đột nhiên nhìn thấy một ông lão.

Mặc dù không nhìn rõ tướng mạo của ông lão, nhưng thân hình, cách nói chuyện, cũng như giọng nói phát ra, Diệp Thiên đều có thể xác định được.

Khi ông lão tiến lại gần hơn, Diệp Thiên càng có thể chắc chắn, đó quả thực là một ông lão.

Nhưng lúc đó, khi thấy ông lão xuất hiện ở đây, hắn càng có thêm chút kinh hãi.

Chương 1716

Vì lúc đó, Diệp Thiên không hiểu tại sao ông lão lại xuất hiện ở đây.

Dường như trên tay ông đang cầm một cái giỏ gì đó, mặc dù Diệp Thiên hiện tại không thể xác định được.

Cho nên hắn cũng chỉ có thể âm thầm quan sát ở đó.

Bởi vì bất kể hiện tại trong phòng có bất kỳ động tĩnh gì, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên.

Vì hắn quan sát từ bên ngoài, không có bất kỳ ai biết đến sự tồn tại của hắn.

Cho nên Diệp Thiên cũng không dám phát ra tiếng động, mục đích là hy vọng có thể nhanh chóng đạt được.

Lúc đó, Diệp Thiên có thể thấy ông lão dường như rất vui vẻ, vì từ lúc bước vào đây, ông luôn cười mỉm.

Khi Diệp Thiên quan sát tình hình trong phòng mới phát hiện, hóa ra ông lão cười mỉm là vì đã mang đến một giỏ máu động vật.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng không biết ông lão này rốt cuộc đang làm gì, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Nhưng nhìn cảnh tượng từ bi như vậy, có lẽ cũng không phải người xấu.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó liền muốn xem xem ông lão này đối xử với cô bé này như thế nào.

Nếu thật sự là người tốt, vậy thì nhất định sẽ đối xử với cô rất tốt, hết mực che chở.

Cho nên Diệp Thiên cũng quan sát xem phán đoán của mình có chính xác không.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy giỏ máu động vật được lấy ra, cả người hắn đều kinh ngạc, vì không nghĩ rằng một ông lão từ bi như vậy lại mang nhiều máu động vật đến phòng của một cô bé.

Cho nên hắn cũng không biết rốt cuộc là muốn làm gì.

Vốn dĩ mọi thứ xảy ra ở đây giống như một bí ẩn, đều không thể giải đáp được.

Bây giờ ông lão lại mang máu động vật đến.

Cho nên Diệp Thiên nhất định phải làm rõ tất cả vấn đề, như vậy mới có thể giải đáp hết những thắc mắc trong lòng.

Vốn dĩ Diệp Thiên không phải là một người tò mò.

Nhưng sau khi đến đây, thấy có ma tộc xuất hiện, bao gồm cả tà khí ở đây cũng rất nghiêm trọng, cho nên Diệp Thiên cảm thấy nếu cứ vậy rời đi mà không làm rõ vấn đề, trong lòng thật sự có chút không cam tâm.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không ngừng quan sát xem ông lão và cô bé có đối thoại không.

Vì dù sao ông lão cũng vào phòng của cô bé trong đêm khuya vắng vẻ như vậy, lại còn mang theo nhiều máu động vật, cho nên tự nhiên khiến người ta nghi ngờ.

Lúc đó, Diệp Thiên cẩn thận quan sát cô bé hiện tại.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên chỉ thấy cô bị ma nhập, nhưng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng kể từ lúc ông lão đó bước vào phòng, sắc mặt của cô bé vô cùng tái nhợt, cả người hoàn toàn khác với những gì hắn thấy trước

đó.

Diệp Thiên thực ra trong lòng đặc biệt lo lắng cho cô bé trong hoàn cảnh này.

Mặc dù hắn hiện tại đang ở gần cô, nhưng vấn đề chưa được làm rõ, Diệp Thiên cũng không dám mạo hiểm ra tay giải cứu.

Nếu vấn đề này có cách giải quyết nhanh hơn, hắn đã sớm ra tay giúp đỡ.

Nhưng hiện tại, Diệp Thiên nhìn thấy tình hình trước mắt dường như hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Cho nên để có thể nhanh chóng hiểu rõ mọi sự vật, bao gồm cả tình hình của cô bé và ma tộc, lại còn có ông lão này.

Đúng lúc đó, Diệp Thiên đột nhiên nhìn thấy xung quanh cô bé có một luồng khí tức tà ác màu đen bao quanh.

Chương 1717

Vốn dĩ từ đầu Diệp Thiên đã có chút nghi ngờ, nhưng lúc đó, khi cảm nhận được sự tồn tại của luồng khí tức này, hắn đột nhiên bừng tỉnh ngộ, cũng hiểu ra một chuyện.

Hóa ra cô bé hiện tại là một vật chứa.

Điểm này thật sự nằm ngoài dự đoán của Diệp Thiên, vì từ đầu hắn không nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra trước mắt mình.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng sẽ ngăn chặn mọi chuyện xảy ra.

Hiện tại trong quá trình quan sát, ông lão trước mắt dường như cũng có rất nhiều điểm đáng nghi.

Vì trông ông rất từ bi, cũng có vẻ mặt cười mỉm.

Nhưng sau lưng rốt cuộc ẩn giấu điều gì, Diệp Thiên hiện tại không thể biết được.

Cho nên để có thể làm rõ mọi chuyện, Diệp Thiên tiếp tục nấp ngoài cửa sổ, không ngừng nhìn trộm, cũng không dám gây ra tiếng động, vì sợ làm phiền, như vậy cũng sẽ bứt dây động rừng.

Sau khi Diệp Thiên biết được chuyện này, trong lòng hắn cũng không ngừng suy nghĩ, vì không nghĩ rằng một cô bé lại phải chấp nhận số phận như vậy.

Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy là vì cô bé hiện tại tuổi còn quá nhỏ, đã phải trải qua quá nhiều chuyện, cho nên nếu để cô biết rõ sự thật, có lẽ trong lòng chứa đựng nhiều chuyện như vậy, một mình cô chắc chắn không thể chịu đựng nổi.

Vì dù sao cũng trở thành một vật chứa, đối với cô bé mà nói, đó

thật sự là một tổn thương lớn.

Tuổi còn nhỏ như vậy, thật sự không thể nào có ai lại độc ác đến thế, làm ra chuyện ác độc như vậy.

Cho nên Diệp Thiên lúc này thật sự có chút thương xót hai tỷ đệ.

Tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng mỗi ngày phải trải qua những chuyện mà người thường không thể chịu đựng nổi, lại vô cớ bị giày vò thành ra thế này.

Lúc này, Diệp Thiên không chỉ cảm khái mà còn đặc biệt thương xót cô bé này.

Tuổi còn nhỏ như vậy, đáng lẽ phải được cha mẹ yêu thương bên cạnh, nhưng hiện tại lại vì để cho ma tộc không ngừng lớn mạnh mà bị biến thành vật chứa.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên thật sự không nỡ nhìn thêm cảnh này nữa.

Vì chuyện như vậy thực sự quá tàn nhẫn.

Để đạt được mục đích, không tiếc hy sinh thân thể và tính mạng của người khác.

Nếu là Diệp Thiên, dù thế nào cũng không thể làm ra chuyện như vậy, và càng không thể để cô bé bị giày vò như thế.

Cho nên Diệp Thiên đã sớm âm thầm tính toán trong lòng, phải làm thế nào mới có thể giải cứu cô, và thuận lợi tách cô ra khỏi ma tộc.

Vì hắn tuyệt đối không thể để ma tộc làm càn, không thể để nó lớn mạnh.

Lúc đó, trong lúc Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ, hắn chợt thấy tính cách của ông lão kia thay đổi.

Vì trước đó khi nhìn ông, hắn luôn thấy ông cười mỉm, cho người

ta một cảm giác rất từ bi, một kiểu ông lão đặc biệt dễ gần.

Nhưng hiện tại, ông đã thay đổi vẻ hiền từ ngày nào, bây giờ ông lại đầy tà khí.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên cảm thấy mắt mình nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, chỉ có trải nghiệm sâu sắc, tiếp xúc lâu dài mới có thể hiểu rõ.

Vì Diệp Thiên cũng không dám tin một ông lão có dung mạo như vậy lại thay đổi nhanh đến thế, thật sự khiến hắn không biết dùng lời lẽ nào để hình dung.

Lúc này, trong lòng hắn là một nỗi bi ai.

Vì nếu Diệp Thiên sớm biết ông lão này có lòng dạ như vậy, hắn thật sự sẽ không nương tay, sẽ sớm ngăn chặn mọi hành vi của ông, nhưng dường như mọi thứ đã quá muộn.

Lúc đó, trong quá trình quan sát cô bé, Diệp Thiên phát hiện cô giống như một con rối gỗ, bị khống chế, mọi thứ đều không thể tự mình làm chủ.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên mới biết, hóa ra ông lão này mới là kẻ chủ mưu đứng sau, cũng chính vì ông ta mà cô bé mới ra nông nỗi này.

Chương 1718

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy ông lão này thật sự quá xấu xa, đúng là lòng người dạ thú.

Hóa ra lúc đó ông lão mang về nhiều máu động vật như vậy, thực ra là để ép cô bé như con rối gỗ kia, bắt cô phải uống hết tất cả.

Máu động vật nhìn thôi đã khiến người ta buồn nôn, nhưng ông lão lại không ngừng ép cô bé uống, thật sự khiến Diệp Thiên không nỡ nhìn tiếp.

Ông lão căn bản không biết hiện tại Diệp Thiên đang ở bên ngoài quan sát mọi hành động của mình, tưởng rằng những việc mình làm chỉ có một mình mình biết rõ nhất.

Cho nên lúc đó, để có thể làm rõ tất cả vấn đề, Diệp Thiên cũng không hề lựa chọn xuất hiện.

Hắn phải tìm ra gốc rễ của vấn đề, như vậy mới có thể đối phó tốt hơn.

Vì vậy, lúc đó hắn thấy cô bé hoàn toàn bị khống chế, không thể tự chủ.

Lão già đặt bát máu động vật vào tay cô bé, bắt cô uống hết.

Nếu là người bình thường, có lẽ không ai có thể uống nổi, vì dù sao máu động vật như vậy vốn đã có mùi tanh hôi, làm sao có thể uống được.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên thật sự có một cảm giác không nói nên lời, nhưng lại không có cách nào, vì hiện tại chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Khi đó, hắn thấy cô bé như một con rối gỗ, uống cạn bát máu, cả

người dường như bị khống chế hoàn toàn.

Diệp Thiên tuy hiện tại biết cô bé là một vật chứa, nhưng có một số vấn đề vẫn chưa làm rõ, rốt cuộc ông lão vì sao lại muốn khống chế cô và ma tộc cùng một chỗ?

Vậy uống máu động vật này có tác dụng gì?

Mọi thứ dường như trong đầu Diệp Thiên đều là một mớ bòng bong không thể gỡ rối.

Vì vậy, lần này, Diệp Thiên đã quyết định đưa chuyện này vào kế hoạch, cũng chuẩn bị cứu giúp cô bé.

Vậy thì phải làm rõ vấn đề, tuyệt đối không để cô bé chịu thêm bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng tiền đề là Diệp Thiên phải làm rõ ý đồ của ông lão này, như vậy mới có thể có biện pháp đối phó tốt hơn.

Cho nên lúc đó, sau khi thấy cô bé bị khống chế, khí tức xung quanh cô cũng ngày càng trở nên đen tối.

Vì trước đó, khi Diệp Thiên xuất hiện ở đây, hắn đã thấy trước mặt cô bé có khí đen bao quanh.

Nhưng lần này, khí đen dường như đã đậm hơn rất nhiều so với trước.

Hóa ra, Diệp Thiên vốn tưởng rằng lần này có thể thuận lợi cứu được tỷ tỷ của cậu bé ra ngoài.

Nhưng không ngờ những chuyện phát hiện ra sau khi đến đây lại hoàn toàn khác với kế hoạch của hắn.

Nếu dựa vào năng lực của Diệp Thiên hiện tại, giả sử đi cứu cô bé, quả thực có độ khó rất lớn.

Cho nên lúc đó, khi nhìn thấy cảnh này, hắn cũng biết, lúc này ở

lại đây cũng chẳng ích gì.

Mặc dù Diệp Thiên đã hùng hồn tuyên bố rằng có thể cứu được cô bé, nhưng đó cũng không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều.

Cho nên để có thể làm việc hiệu quả hơn, Diệp Thiên cảm thấy bây giờ nên nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hắn thật sự không dám ở lại thêm nữa, nếu ở lại nữa, không biết con ma kia sẽ gây ra chuyện gì.

Bởi vì lúc đó, Diệp Thiên thấy khí đen ngày càng đậm đặc.

Hơn nữa, Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, vị trí và địa điểm này đều là của người khác, cho nên tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy, lúc đó, nhanh chóng rời khỏi đây mới là thượng sách.

Diệp Thiên không phải là người nhát gan, gặp bất kỳ chuyện nguy nan nào cũng không cần phải rời đi như vậy, chỉ là hiện tại, dựa vào sức một mình hắn, không thể đối kháng với con ma trước mắt.

Chương 1719

Cho nên chuyện này chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn.

Diệp Thiên là một người rất cảnh giác, nếu việc hắn làm không có sự chắc chắn nhất định, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm ra tay như vậy.

Nếu chuyện này không đơn giản như hắn tưởng, không thể dễ dàng làm được, Diệp Thiên đã sớm ra tay, cũng không đến mức phải quan sát ở đây lâu như vậy.

Bởi vì trong quá trình quan sát của Diệp Thiên, hắn hoàn toàn có thể nhìn ra, con ma kia dường như ngày càng lợi hại.

Nếu không thể khống chế được nó, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, hiện tại cô bé đang ở bên trong, trở thành vật chứa, nếu Diệp Thiên hành động thiếu suy nghĩ, không những không cứu được cô bé ra, mà còn có thể khiến cô rơi vào nơi nguy hiểm.

Cho nên Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Trong lòng hắn cũng biết, cậu bé đang một mình ở nơi ở của mình, chờ hắn trở về.

Cho nên dù thế nào, Diệp Thiên cũng không thể làm chuyện không chắc chắn.

Vì vậy, lúc đó, Diệp Thiên quyết định rời khỏi sân viện này, nhưng hắn cũng sẽ quan tâm đến tình trạng sức khỏe của cô bé.

Bởi vì dù sao lần này đến đây là để cứu cô ra.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên phát hiện, hắn căn bản không làm được điều này, vậy thì cũng không thể bỏ lại một mình cô ở đây mà không quan tâm.

Nếu cứ vậy rời đi, lỡ như cô bé gặp nguy hiểm, Diệp Thiên cảm thấy thật sự có chút áy náy.

Vì có một số chuyện Diệp Thiên tuy đã suy nghĩ, cũng có kế hoạch, nhưng kế hoạch hiện tại cũng chỉ có thể dừng lại ở đây.

Lúc Diệp Thiên rời đi, trong lòng cũng có chút không nỡ.

Bởi vì dù sao, cô bé hiện tại tuổi còn quá nhỏ, đã phải trải qua quá nhiều chuyện, bây giờ bị người khác điều khiển như một con rối, gần như không còn linh hồn.

Cho nên Diệp Thiên thật sự có chút không thể chịu được hành vi của ông lão kia, và sự tồn tại của con ma đó.

Vì vậy, để có thể bảo vệ cô bé tốt hơn, Diệp Thiên đã lén lút ném vào một hạt giống pháp thuật.

Bởi vì có hạt giống này tồn tại ở đây, nó có thể bảo vệ trái tim của cô bé, đồng thời nếu có chuyện gì xảy ra, cũng có thể giữ lại một mạng.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy làm như vậy cũng là đã làm tròn một phần trách nhiệm.

Bởi vì dù thế nào, Diệp Thiên cũng cảm thấy làm vậy không sai.

Chỉ cần có thể giữ được mạng sống của cô bé, cũng là một lời giải thích với cậu bé.

Bởi vì lúc này, Diệp Thiên thật sự không dám tiếp tục ở lại nơi này.

Vốn dĩ sân viện này là của người khác, con ma kia lại có vẻ tà khí

ngút trời.

Nếu một khi bị phát hiện tồn tại ở đây, có lẽ bây giờ đừng nói đến việc cứu cô bé ra, ngay cả hắn cũng có thể gặp nguy hiểm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên có chút không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn phải lên kế hoạch kỹ lưỡng cho mọi chuyện, bao gồm cả mọi hành động và những chuyện đã xảy ra, tất cả đều phải nắm rõ trong lòng bàn tay.

Như vậy mới có thể ra tay giải cứu cô bé.

Nhưng hiện tại thật sự chưa phải thời cơ, nếu mạo hiểm tiến lên, Diệp Thiên không biết hậu quả sẽ như thế nào, cho nên cũng không dám có động tác gì lớn.

Diệp Thiên tuy đã rời khỏi sân viện đó, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ về những chuyện này, vì tất cả mọi chuyện hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên đã hứa với cậu bé, vào buổi tối sẽ cứu tỷ tỷ của cậu ra.

Chương 1720

Nhưng hiện tại, sau khi trù tính ở đó lâu như vậy, cuối cùng vẫn không thể giải cứu thành công.

Cho nên lúc đó, trong lòng Diệp Thiên thật sự cũng có chút áy náy, không thể dùng lời lẽ nào để hình dung nỗi băn khoăn trong lòng.

Bởi vì dù sao, hắn cũng không hy vọng có chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng hiện tại, thấy cô bé ít nhất vẫn còn sống sót, vậy thì ít nhất cũng có thể khiến cậu bé yên tâm hơn rất nhiều.

Mặc dù chuyện cứu người không thể vội vàng trong một lúc, nhưng Diệp Thiên sẽ cố gắng hết mọi cách.

Dù thế nào cũng không để cô bé rơi vào tình thế nguy hiểm.

Nếu có khả năng, hắn nhất định sẽ dốc toàn lực để giải cứu, như vậy mới có thể để cô và em trai được đoàn tụ.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên sử dụng pháp thuật, không lâu sau đã trở về nơi ở của mình.

Khi Diệp Thiên trở về khách sạn, hắn tưởng rằng cậu bé bây giờ đã ngủ rồi, dù sao hắn cũng đã đi ra ngoài một thời gian dài.

Cho nên lúc đó, hắn cũng rón rén trở về phòng, vì sợ làm phiền giấc ngủ của cậu bé.

Khi Diệp Thiên trở về phòng, hắn thấy cậu bé căn bản không hề ngủ, đang lo lắng ngồi một mình ở đó.

Cho nên lúc đó, hắn cũng không biết, muộn như vậy rồi không ngủ mà ngồi đó làm gì.

Cậu bé sở dĩ không ngủ là vì không thể yên lòng, vì dù sao tỷ tỷ

hiện tại đang ở trong nguy hiểm.

Nếu không cứu được cô ra, trong lòng cậu bé dù thế nào cũng không thể vượt qua được rào cản này.

Cho nên lúc đó, cậu ngồi đó chờ đợi, xem Diệp Thiên có thể cứu được tỷ tỷ của mình ra không.

Lúc đó, Diệp Thiên thấy cậu bé không biết mình đã trở về, đang chăm chú nhìn gì đó, cho nên đặc biệt tò mò, bèn vội vàng đi tới, và hỏi cậu bé: "Đã muộn như vậy rồi, ngươi ở đó làm gì?

Tại sao không ngủ?

Có tâm sự gì à?

Nếu có, cứ nói với ta, đừng một mình ngồi đó lo lắng như vậy, sẽ dễ bị bệnh đấy." Diệp Thiên lúc đó biết cậu bé rất đáng thương, cho nên cũng cần phải quan tâm, như vậy mới có thể khiến cậu yên tâm hơn.

Nếu không, tuổi còn trẻ mà cứ chìm đắm trong bi thương, thật sự có chút không nỡ nhìn.

Cho nên lúc đó, cậu bé thấy Diệp Thiên trở về, liền bắt đầu không ngừng khóc nức nở, và cũng trả lời những câu hỏi của hắn: "Tuy hiện tại đã muộn, nhưng ta không có tâm trạng nào cả, vì tỷ tỷ hiện tại đang ở trong tình trạng nguy hiểm." "Nếu không thấy tỷ ấy trở về, dù thế nào ta cũng không thể yên tâm được, thật sự có chút quá lo lắng." Diệp Thiên lúc đó, khi nghe cậu bé lo lắng cho tỷ tỷ, nước mắt cũng không ngừng đảo quanh trong mắt.

Diệp Thiên thật sự cảm thấy cậu bé và tỷ tỷ của cậu thật sự rất đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã phải xa cách hai nơi, tỷ tỷ của cậu hiện tại còn gặp phải tình cảnh khó khăn hơn cậu.

Thật sự có chút không nỡ lòng.

Lúc này, Diệp Thiên cũng không thể dùng lời lẽ nào để biểu đạt trạng thái trong lòng mình, vì hắn thật sự đặc biệt thương xót hai tỷ đệ.

Tuổi còn nhỏ mà đã trải qua quá nhiều chuyện, vốn dĩ nên ở bên cạnh cha mẹ, sống một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng những chuyện mà họ phải trải qua, nếu là con của những gia đình bình thường, căn bản không thể chịu đựng nổi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không có cách nào, vì nếu hắn có năng lực cứu được tỷ tỷ của cậu ra, cũng không đến mức để cậu ngồi đó lo lắng.

Vì vậy, lúc đó hắn chỉ có thể an ủi cậu bé, và nói với cậu: "Được rồi, bây giờ đã muộn như vậy rồi, mau nghỉ ngơi đi.

Ta biết trong lòng ngươi lo lắng cho sự an toàn của tỷ tỷ, nhưng có lúc, bất cứ chuyện gì cũng không thể vội vàng được." "Chuyện này ta đã hứa sẽ giúp ngươi cứu tỷ tỷ ra, nhất định sẽ làm được, cho nên ngươi phải tin ta." Diệp Thiên lúc này thật sự cũng không biết nên dùng lời lẽ nào để an ủi nỗi thất vọng trong lòng cậu bé.

Bởi vì bất kỳ ai khi biết tỷ tỷ mình đang ở trong tình thế nguy hiểm, chắc chắn cũng sẽ giống như cậu.

Nhưng dù sao, ít nhất tỷ tỷ của cậu vẫn an toàn, cho nên dù thế nào, chỉ cần người còn sống là mọi chuyện đều ổn.

Chương 1721

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng an ủi, hy vọng cậu bé có thể nghĩ thoáng hơn một chút, vì sự việc đã như vậy, có lo lắng cũng không giải quyết được vấn đề.

Cho nên lúc đó, trong lúc an ủi, Diệp Thiên cũng tự nhủ mình nhất định sẽ nhanh chóng cứu được tỷ tỷ của cậu ra.

Cậu bé thực ra không phải không tin Diệp Thiên không có thực lực, chỉ là không thấy tỷ tỷ đứng trước mặt, cho nên trong lòng luôn không thể yên ổn.

"Yên tâm đi, mấy ngày nữa ta nhất định sẽ cứu được tỷ tỷ của ngươi ra, để hai tỷ đệ các ngươi được đoàn tụ.

Cho nên bây giờ ngươi cũng đừng như vậy nữa, vì ngươi nhất định phải sống tốt." "Nếu không, tỷ tỷ của ngươi biết ngươi vì cô ấy mà đau lòng như vậy, sau này trong lòng cô ấy nhất định sẽ càng khó chịu hơn." Diệp Thiên đã hứa với người khác chuyện gì, tự nhiên nhất định sẽ làm được, tuyệt đối không nuốt lời.

Nếu không làm được, hắn cũng sẽ không dễ dàng hứa hẹn với người khác.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên nghĩ cậu bé có lẽ nên hiểu rõ những tình cảnh trước đây của tỷ tỷ mình.

Bởi vì dù sao hiện tại, khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó, hoàn toàn khác với những gì hắn hiểu trước đây.

Cho nên lúc đó, hắn cũng không ngừng truy vấn cậu bé: "Đúng rồi, ta có một chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi có biết một loạt tình huống trước đây của tỷ tỷ ngươi không?

Nếu biết, tốt nhất hãy nói rõ cho ta một lần." "Như vậy ta cũng có thể đưa ra đối sách, xem có thể cứu tỷ tỷ của ngươi ra trong thời gian ngắn nhất không." "Trước đây, ta và tỷ tỷ luôn ở bên nhau, nhưng tỷ tỷ vì cứu ta nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy." "Nếu lúc đó không phải vì bảo vệ ta, tỷ ấy cũng không thể bị tên trưởng lão đó bắt đi." Cậu bé nói cho Diệp Thiên biết, tỷ tỷ của cậu bị một trưởng lão bắt đi, nhưng rốt cuộc bị bắt đi đâu, cậu hoàn toàn không biết, cho nên mới lo lắng như vậy, sợ tỷ tỷ của mình gặp nguy hiểm.

Trong lúc nói chuyện với Diệp Thiên, sắc mặt của cậu bé cũng vô cùng tệ.

Diệp Thiên có thể nhận ra tình cảm giữa hai chị em rất tốt đẹp.

Nếu không phải vì cứu cậu, chị gái đã không bị trưởng lão bắt đi, vì vậy Diệp Thiên cũng đã hiểu được đại khái toàn bộ tình hình.

Cứu người là chuyện khác, nên lúc đó hắn cũng nói với cậu bé: "Được rồi, cũng đừng đau lòng buồn bã nữa, đã hứa sẽ cứu thì nhất định sẽ cứu chị của ngươi ra.

Bây giờ ta đã hiểu đại khái mọi chuyện rồi." Bởi vì Diệp Thiên đã nắm được tình hình, nên hắn cũng rất lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại của cô bé.

Nhưng dù sao đi nữa, lúc này cô bé vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng, nên bây-giờ hắn cũng phải nhanh chóng hoàn thành việc này.

Không chỉ để cho cậu bé và chị gái mau chóng đoàn tụ, mà còn hy vọng chuyện này có thể sớm được giải quyết, vì vậy hắn vội vàng bảo cậu bé đi nghỉ ngơi.

Dù sao trời cũng đã khuya, sức khỏe của cậu bé cũng rất quan trọng.

Nếu cứu được chị gái ra mà cậu bé lại ngã bệnh, chị gái thấy vậy

trong lòng sẽ càng thêm đau khổ.

Vì vậy, cậu bé đã làm theo lời Diệp Thiên, quay về giường ngủ, còn Diệp Thiên một mình trong đêm bắt đầu vận dụng pháp thuật.

Hắn truyền lại toàn bộ sự việc cho Thái Thượng Lão Quân, cũng đem tin tức quỷ dị ở đây báo cho ngài, vì Diệp Thiên biết bây giờ không thể có hành động quá lớn.

Nhưng truyền tin cho Thái Thượng Lão Quân, ngài nhất định sẽ giải quyết sự việc, cho nên hắn tự nhiên có cách làm và tính toán của mình.

Bởi vì làm bất cứ việc gì cũng phải có kế hoạch trước, như vậy mới có thể vạn vô nhất thất.

Đồng thời Diệp Thiên cũng đặc biệt tò mò về gã trảm ma ban ngày kia.

Ban ngày thì ra vẻ trượng nghĩa, nhưng ban đêm lại bắt đầu nuôi quỷ.

Cho nên lúc đó hắn thật sự cảm thấy có chút ghê tởm, nhưng dù ghê tởm thì có thể làm gì được, chỉ đành bất lực.

Mỗi người đều có suy nghĩ và việc làm của riêng mình, dù Diệp Thiên không thích, nhưng cũng không thể can thiệp vào bất cứ ai.

Mọi chuyện, chỉ có thể do một người tự mình thể hội.

Thấy đêm đã khuya, Diệp Thiên cũng quay về giường nghỉ ngơi.

Diệp Thiên vốn thích cuộc sống tự do tự tại, không lo không nghĩ, nhưng trải qua chuyện của cậu bé, thân thể hắn cũng trở nên vô cùng mệt mỏi.

Vì vậy, khi ngủ vào ban đêm, hắn dễ dàng chìm vào giấc ngủ, cũng không có suy nghĩ gì nhiều, lúc vừa mở mắt ra đã là sáng sớm

ngày thứ hai.

Chương 1722

Sau khi tỉnh lại, Diệp Thiên liền dẫn cậu bé cùng nhau ra khỏi cửa.

Hắn cảm thấy tâm trạng của cậu bé bây giờ không tốt, nếu cứ ru rú trong khách sạn thì cũng chẳng có ích lợi gì.

Chi bằng dẫn cậu ra ngoài xem thế giới bên ngoài, mỗi ngày đi dạo, vui chơi một chút, như vậy cũng có thể thư giãn tâm hồn.

Đồng thời cũng có thể quên đi những chuyện không vui.

Diệp Thiên sở dĩ dẫn cậu bé ra ngoài, là vì suốt thời gian qua, thấy cậu không chỉ bị bắt nạt, mà hắn cũng đã hứa với cậu.

Cho nên ra ngoài có thể khiến tâm trạng cậu tốt hơn một chút.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, ở độ tuổi này nên hưởng thụ cuộc sống, chứ không phải ngày nào cũng u sầu ủ rũ.

Sau khi ra ngoài, Diệp Thiên thấy trên đường người qua kẻ lại tấp nập, cậu bé cũng có chút vui vẻ, vì khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện phiền lòng.

Đặc biệt là khoảng thời gian chị gái mất tích, thật sự khiến cậu bé không vui nổi, cho nên khi biết Diệp Thiên có thể giúp mình, tự nhiên cũng vui lên một chút.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa có tin tức của chị gái, nhưng dù sao đi nữa, cậu bé đều sẽ làm theo lời Diệp Thiên, chỉ cần bảo vệ tốt bản thân.

Như vậy chị gái biết được sau này cũng sẽ rất vui.

Khi Diệp Thiên dẫn cậu bé dạo phố, không chỉ đi rất lâu, mà còn mua cho cậu không ít đồ ăn vặt.

Diệp Thiên cũng không hiểu tại sao, mỗi lần tiếp xúc với cậu bé, hắn đều cảm thấy đây là một đứa trẻ đáng thương.

Cho nên hắn thật sự hy vọng có thể làm hết sức mình, đem tất cả những gì tốt đẹp nhất cho cậu.

Vì vậy lúc đó hắn đã mua cho cậu rất nhiều đồ ăn vặt.

Hắn cũng không biết cậu thích ăn gì, nên cũng không hỏi, cứ bày hết tất cả đồ ăn vặt ra trước mặt cậu, dù cậu thích ăn món nào cũng được.

Nhưng mua những thứ này đều cần tiền, mà một tiên nhân như hắn thì làm gì có tiền.

May mà hắn biết thi triển pháp thuật.

Cho nên tùy tiện biến ra một ít bạc, Diệp Thiên có thể tùy ý tiêu xài, vì chỉ cần cậu bé vui, hắn làm gì cũng cam tâm tình nguyện.

Vì vậy, Diệp Thiên ngày ngày ở bên cạnh cậu bé, vừa có thể bảo vệ cậu, vừa có thể để cậu vui vẻ sống cuộc sống mà mình muốn.

Bởi vì cuộc sống như hiện tại, đối với cậu mà nói đã tốt hơn trước kia rất nhiều, cho nên hắn đặc biệt muốn đem tất cả những gì tốt đẹp nhất cho cậu bé.

Lúc đó, thấy cậu bé cầm những món ăn vặt, ăn rất vui vẻ, trong lòng Diệp Thiên dường như cũng dễ chịu hơn, vì dù sao đi nữa, hắn đều nguyện ý dùng sức mọn của mình để giúp đỡ.

Đúng lúc Diệp Thiên và cậu bé đang dạo phố, hắn lại một lần nữa gặp lại lão già tà ác đã thấy đêm đó.

Vừa nhìn thấy, Diệp Thiên liền tức không chịu nổi, vì nhìn bề ngoài lão ta cho người ta cảm giác tươi cười, dường như rất dễ gần, nhưng những việc lão làm sau lưng lại khiến người ta không thể nào

quên được.

Cho nên, Diệp Thiên liền dán chặt ánh mắt vào người lão già, xem rốt cuộc lão ta muốn làm gì.

Bởi vì những việc lão làm, căn bản không có lợi cho ai cả.

Mặc dù bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng lão già này trông rất bình thường, nhưng chỉ có duy nhất Diệp Thiên là nhìn thấu tất cả.

Vì vậy để có thể nhìn ra lão già này rốt cuộc định làm gì, lần này Diệp Thiên nhất định sẽ theo dõi lão ta thật chặt, tuyệt đối không để lão đi làm ác hại người nữa.

Diệp Thiên làm vậy, chẳng qua là hy vọng có thể nhanh chóng bảo vệ tốt cho cậu bé, tuyệt đối không cho phép lão già kia phát hiện sự tồn tại của cậu.

Nếu một khi bị phát hiện, chắc chắn lão sẽ ra tay với cậu.

Vì bây-giờ Diệp Thiên đã biết bộ mặt thật của lão già, nên tuyệt đối không thể cho lão cơ hội như vậy, vì vậy trong lúc theo dõi, hắn phải âm thầm chú ý nhất cử nhất động của lão.

Chương 1723

Mọi sự vật đều phải nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên, chỉ có như vậy hắn mới có thể yên tâm, nếu không thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, Diệp Thiên thật sự không có chút manh mối nào.

Đã ở cùng cậu bé, hắn tuyệt đối sẽ không để cậu lộ ra bất kỳ hơi thở nào.

Chính vì có cảm giác như vậy, sợ đứa trẻ bị chú ý, Diệp Thiên vội vàng dùng pháp thuật trên tay bao bọc lấy đứa trẻ.

Chỉ có như vậy mới có thể để đứa trẻ ở trong trạng thái bình thường, cũng không bị bất kỳ nguy hiểm nào, vì Diệp Thiên đem pháp thuật lần này dùng trên người đứa trẻ.

Đồng thời hắn cũng thay đổi dung mạo của cậu, dù lão già kia có nhìn thấy, đoán chừng cũng không nhận ra đó là cậu bé kia, cho nên lúc đó Diệp Thiên có thể bảo vệ được cậu.

Lần này thật sự là dụng tâm khổ tứ, những gì có thể làm hắn đều đã làm, tuyệt đối không để bất cứ ai bắt nạt cậu bé.

Chỉ cần ở bên cạnh hắn một ngày, hắn sẽ bảo vệ chu toàn, cho nên bất kể là ai cũng đừng hòng làm hại cậu.

Lúc đó cậu bé không hề biết Diệp Thiên làm vậy là vì cái gì.

Nhưng bất kể thế nào, những gì hắn có thể làm, cậu đều sẽ đáp ứng từng cái, cũng sẽ phối hợp mọi hành động của hắn.

Lúc này, lão già kia cũng thấy đứa trẻ này có chút dị thường, nhưng lại không chắc chắn, vì trước đó lão và cậu bé này đã từng tiếp xúc.

Lần này nếu không phải vì Diệp Thiên đã thay đổi dung mạo cũng

như các phương diện khác của cậu, thì lão già kia chắc chắn đã nhận ra ngay từ đầu.

Cho nên, lão già đột nhiên cảm thấy đặc biệt kỳ quái, nhưng bây giờ không thể hoàn toàn xác định phán đoán của mình là thật hay giả.

Vì vậy trong lòng lão không dám đi kiểm chứng, cũng không dám tiến lên quá gần để xem xét, vì dù sao nhìn Diệp Thiên dường như là một người rất có thực lực.

Nếu thật sự muốn làm hại hắn, lão già cảm thấy không chỉ bại lộ thân phận, mà còn khiến mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn.

Cho nên lão già đứng ở một bên, không ngừng suy nghĩ.

Lão ta thấy dường như có một cảnh tượng kỳ quái không ngừng hiện ra, nhưng trong lòng trước sau vẫn không dám bước tới.

Bởi vì lão già bây giờ vẫn chưa nắm rõ thực lực của Diệp Thiên, bao gồm tất cả mọi thứ về hắn, nên cũng không dám đả thảo kinh xà, vì vậy lúc đó cũng không dám tiến lên.

Chỉ có thể ở một bên không ngừng lén lút quan sát nhất cử nhất động của hắn, muốn xem Diệp Thiên này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Lão già tự nhiên cũng là một người thông minh, khi chưa hoàn toàn làm rõ sự thật, tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ, càng không đẩy mình vào chỗ bất nghĩa.

Vì vậy lúc đó hắn cũng vô cùng bình tĩnh.

Cho nên bây giờ lão già cũng chỉ có thể lén lút ở bên cạnh không ngừng quan sát, trong lòng dù không cam tâm cũng không thể tiến lên, vì tất cả mọi chuyện đều vô cùng bất lợi cho lão.

Lão cũng không muốn bại lộ trước mặt mọi người.

Thấy lão già không có động tĩnh gì lớn, Diệp Thiên liền bắt đầu

dẫn đứa trẻ tiếp tục mua đồ.

Đồng thời hắn cũng cười ha hả nói với cậu bé: "Hôm nay dẫn ngươi ra ngoài chẳng qua là muốn giải sầu, cho nên có gì thích cứ nói, ta có tiền đều có thể đáp ứng ngươi, không cần phải khách sáo với ta, có gì thích ăn hay thích chơi đều có thể tùy tiện lấy." Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng cưng chiều một người nào như vậy, đặc biệt là một đứa trẻ.

Ngay từ đầu tiếp xúc, hắn đã cảm thấy cậu bé rất không dễ dàng, đặc biệt đáng thương.

Cho nên hắn luôn đem những thứ tốt nhất cho cậu.

Lần này có cơ hội như vậy, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không bỏ qua, cũng có thể thấy trong lòng đứa trẻ vô cùng vui sướng.

Có thể thấy từ trước đến nay, trong lòng cậu luôn tràn ngập cảm xúc bi thương.

Vì vậy, cậu bé cũng làm theo lời Diệp Thiên, có thứ gì thích liền cầm trong tay.

Hôm đó, họ đã mua rất nhiều đồ.

Đồng thời, Diệp Thiên cũng phải quan sát tình hình của Ma tộc, vì trước đây hắn không hiểu rõ về chúng, nên cũng không biết tiếp theo sẽ có động thái gì.

Chương 1724

Để có thể điều tra triệt để chuyện này, Diệp Thiên thường xuyên đến bờ biển quan sát, phát hiện hắc khí của Ma tộc dường như ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Khi hắc khí không ngừng bao quanh, có thể thấy được, lần này động hướng của Ma tộc dường như vô cùng nghiêm trọng.

Mặc dù Diệp Thiên bây giờ không thể biết tại sao Ma tộc lại làm vậy, hay chúng có việc gì cần làm, nhưng chỉ cần có Ma tộc tồn tại, e rằng sẽ ảnh hưởng đến con người.

Cho nên, trong lòng Diệp Thiên cũng không ngừng suy đoán, vì có những chuyện một mình hắn không thể thay đổi, nhưng lại cảm thấy không thể ngồi yên nhìn.

Khi thấy cảnh tượng này, Diệp Thiên thật sự có chút lo lắng, vì vốn dĩ trước đây hắn đã có một số ý nghĩ không tốt, nhưng chưa từng nói với ai, càng chưa từng lựa chọn dùng bất kỳ thủ đoạn nào để ngăn cản.

Vốn dĩ trước đây vì sức mạnh của Ma tộc quá lớn, nên sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng nay lại thấy sự thay đổi như vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định phải ra tay trước, vì nếu bây giờ ngăn cản, có thể sẽ tránh được một số chuyện không xảy ra.

Nhưng nếu cứ tiếp tục ôm tâm lý may mắn như vậy, thì cũng không biết có xảy ra biến đổi kinh thiên động địa hay không, cho nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn do dự không quyết.

Rốt cuộc có nên ra tay hay không, vì vốn dĩ trước đây hắn sợ sẽ có vấn đề xảy ra.

Diệp Thiên bây giờ cảm thấy nếu ra tay, có thể sẽ muộn, nhưng lại sợ đả thảo kinh xà, nhưng nếu không ngăn cản tình hình.

Vậy thì Ma tộc không ngừng lớn mạnh, chắc chắn cũng sẽ đi làm hại người khác.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên một mình ở đó thật sự vô cùng bối rối, không biết phải làm sao.

Vì có những chuyện, không thể đi theo kế hoạch được.

Vì vậy, để có thể đưa ra quyết định triệt để cho việc này, Diệp Thiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao có một số vấn đề vẫn chưa hoàn toàn được làm rõ.

Nếu một khi đả thảo kinh xà, thì hối hận cũng không kịp.

Cho nên, Diệp Thiên bắt đầu không ngừng nghiên cứu xem làm thế nào để hoàn thiện toàn bộ sự việc.

Ngay lúc hắn đang không ngừng suy tư, đột nhiên thấy bên bờ biển có một người phụ nữ đang giặt quần áo ở đó, dường như vô cùng vui vẻ, giặt cũng rất nhanh nhẹn.

Diệp Thiên cảm thấy người phụ nữ này dường như thật sự rất có năng lực, vì người như vậy e rằng rất hiếm.

Nhưng đúng lúc này, trong lúc người phụ nữ đang giặt quần áo, đột nhiên một con quái vật lưỡi dài nhảy ra, một ngụm liền nuốt chửng người phụ nữ vào trong cơ thể.

Diệp Thiên cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, khi nhìn thấy cảnh tượng này, cả người hắn đều kinh ngạc không thôi.

Vốn dĩ Diệp Thiên tưởng rằng người phụ nữ giặt quần áo ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy cảnh tượng đó, dù thế nào Diệp Thiên cũng phải đánh bại con quái vật lưỡi dài này, như vậy mới

có thể giải cứu người phụ nữ ra ngoài.

Diệp Thiên không biết con quái vật lưỡi dài này rốt cuộc là thứ gì, nên phải làm rõ nó, vì vậy hắn liền đuổi theo sau lưng nó, không ngừng tấn công, hy vọng có thể hoàn thành việc này.

Mặc dù Diệp Thiên bây giờ vẫn chưa làm rõ vấn đề, nhưng dù thế nào đi nữa, thấy nó đi làm hại người khác thì tuyệt đối không thể dung thứ.

Cho nên Diệp Thiên phải làm rõ con quái vật lưỡi dài này, đồng thời đánh bại nó thành công, chỉ có như vậy mới có thể yên tâm.

Khi Diệp Thiên tấn công con quái vật lưỡi dài, trong quá trình đó, hắn thấy nó không phải là một nhân vật lợi hại gì, chỉ nghĩ rằng có thể hoàn toàn nắm nó trong tay.

Nhưng trong quá trình truy đuổi, con quái vật lưỡi dài dường như cũng không hề có chút sợ hãi, không ngừng dùng nước bọt của nó tấn công Diệp Thiên.

Nhưng hắn cũng là một người vô cùng nhạy bén, biết nước bọt có độc nên không ngừng né tránh, hy vọng không bị nước bọt của nó làm bị thương.

Nếu một khi bị nước bọt của nó làm bị thương, Diệp Thiên cũng không biết phải làm sao, nhưng dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng không thể để con quái vật lưỡi dài này diễu võ dương oai trước mặt mình.

Vốn dĩ con quái vật lưỡi dài tưởng rằng sau khi nuốt chửng người phụ nữ kia, nó sẽ quay về biển, nhưng không ngờ lại có một tên Diệp Thiên không biết sống chết, lại ở phía sau không ngừng truy đuổi.

Cho nên để có thể thuận lợi giết chết Diệp Thiên, nó căn bản không lưu lại bất kỳ đường lui nào.

Chương 1725

Trong lúc ra tay, nó gần như muốn lấy mạng Diệp Thiên.

Vì vậy, nó cũng không ngừng điên cuồng phun nước bọt, tấn công Diệp Thiên, vì nước bọt có độc, nếu né tránh không kịp, thì rất dễ bị dính phải.

Cho nên, Diệp Thiên cũng không ngờ lại có tình huống như vậy, nhưng dù thế nào, hắn cũng không thể để tính mạng của mình rơi vào nguy hiểm.

Vì vậy, để có thể bảo toàn tính mạng, Diệp Thiên thật sự liều mạng không ngừng né tránh, hy vọng có thể tránh được đòn tấn công của con quái vật lưỡi dài.

Diệp Thiên cũng không ngờ con quái vật lưỡi dài này lại lợi hại như vậy, dùng nước bọt của nó không ngừng tấn công, nhưng Diệp Thiên cũng tuyệt đối không để nó được như ý.

Cho nên trong quá trình tấn công, Diệp Thiên đều né tránh rất kịp thời, nước bọt của nó phun ra cũng không thể làm hại được Diệp Thiên.

Nhưng lúc này, con quái vật lưỡi dài cũng không hề có ý định buông tha, bất kể kết quả tiếp theo sẽ ra sao, dường như đều đã được định sẵn trong số mệnh.

Vì Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha nó, đồng thời nó cảm thấy Diệp Thiên quả thực là một kẻ cố chấp.

Cho nên nó cũng không ngừng tấn công, bất kể lần này rốt cuộc có thể phun dịch độc lên người hắn hay không.

Con quái vật lưỡi dài cũng tuyệt đối không thể cam tâm tình

nguyện nhận thua như vậy.

Thân pháp của Diệp Thiên vô cùng linh hoạt, không lâu sau, hắn đã có thể né tránh hết tất cả dịch độc mà nó phun ra, điều này cũng nằm ngoài dự liệu của con quái vật lưỡi dài.

Vì không có mấy người có thể né được nước bọt của nó, cho nên thấy Diệp Thiên cũng là một người rất có thực lực, nhưng nó tuyệt đối không chọn nhận thua như vậy.

Đến thời khắc cuối cùng, dù là quái vật lưỡi dài hay là Diệp Thiên, đều là những kẻ vô cùng kiêu ngạo.

Cho nên trong trận chiến đấu hôm nay, bất kể ai sống ai chết, Diệp Thiên tuyệt đối không thể để con quái vật lưỡi dài hoành hành bá đạo trước mặt mình.

Không lâu sau đó, Diệp Thiên thuận lợi đuổi kịp con quái vật lưỡi dài và cho nó một trận đòn ác liệt.

Hắn phải cho nó biết tay một chút, đừng tưởng rằng nước bọt phun ra có thể dọa được tất cả mọi người, Diệp Thiên tuyệt đối không ăn bộ này.

Cho nên bất kể tiếp theo sẽ thế nào, một khi đã bị Diệp Thiên tóm được, thì tuyệt đối không để nó lặng lẽ trốn đi ngay trước mắt.

Vì vậy, trong lúc đánh con quái vật lưỡi dài, Diệp Thiên cũng vội vàng ép hỏi: "Chỉ có chút năng lực mà dám so với ta, thật không biết sống chết.

Bây giờ mau nhổ người phụ nữ ngươi đã nuốt vào bụng ra đây cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Diệp Thiên không phải là người dễ chọc, đã bắt được con quái vật lưỡi dài thì tuyệt đối không để nó làm càn trước mặt, cho nên nghe lời của hắn, cả người nó đều sợ hãi.

Nó sợ hãi, vì vốn tưởng rằng có thể thuận lợi ăn tươi nuốt sống Diệp Thiên, nhưng không ngờ lại trở thành bại tướng dưới tay người khác.

Cho nên lúc đó nó sợ hãi, vội vàng trốn đi.

Vì con quái vật lưỡi dài biết rõ mình không phải là đối thủ của Diệp Thiên, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ có thể khiến bản thân mình bầm dập.

Cho nên nó vội vàng bỏ chạy, nhưng chạy đi đâu cũng không biết có an toàn không, vì vậy con quái vật lưỡi dài đã chạy vào một ngôi làng, thấy trong làng có một cái chum nước lớn, liền vội vàng trốn vào bên trong.

Nó cũng không biết liệu có an toàn không, nhưng ít nhất có thể tránh được sự truy bắt của hắn, cho nên lúc đó không còn cách nào khác đành phải chọn lối thoát này.

Vì con quái vật lưỡi dài thật sự sợ Diệp Thiên sẽ làm hại mình, nó cũng rất coi trọng tính mạng của bản thân.

Diệp Thiên không ngờ con quái vật lưỡi dài này lại xảo quyệt như vậy, nên hắn cũng không ngừng liều mạng đuổi theo, dù thế nào cũng phải bắt được nó.

Nếu không, sau này nó có thể sẽ đi hại người khác.

Đã lần này bị Diệp Thiên phát hiện, thì tuyệt đối không để nó lại ngồi yên.

Vì vậy, hắn đuổi theo một mạch đến ngôi làng, đồng thời cũng đuổi đến trước cái chum nước.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không ngờ nó lại xảo quyệt như vậy, nếu biết ngay từ đầu, hắn tuyệt đối sẽ không cho nó bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Cho nên khi chú ý đến trước cái chum nước, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy con quái vật lưỡi dài đã biến mất không dấu vết.

Chương 1726

Dường như không thể tìm thấy bất kỳ tung tích nào.

Diệp Thiên tìm kiếm rất lâu ở khu vực gần chum nước, nhưng đều không có dấu vết của nó, lúc đó cả người Diệp Thiên có chút mất kiên nhẫn.

Vốn dĩ lần này muốn dạy dỗ nó một bài học, xem sau này nó còn dám kiêu ngạo như vậy không.

Nhưng không ngờ nó lại chạy nhanh như vậy, Diệp Thiên cũng không muốn lãng phí thời gian của mình.

Nhưng con quái vật lưỡi dài này, bây giờ nó đang trốn ở đâu, Diệp Thiên nhất định phải bắt được nó, như vậy mới có thể để hắn làm xong những việc cần làm.

Cho nên Diệp Thiên đã quan sát kỹ lưỡng, trong ngôi làng này đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì trong làng này có một cái chum nước.

Tất cả đều ở đó, cho nên nếu Diệp Thiên phải tìm từng cái chum nước một, thì chắc chắn cũng sẽ lãng phí thời gian của hắn, nhưng con người của Diệp Thiên là như vậy.

Làm việc gì cũng biết, vội vàng không thể đạt được mục đích mong muốn, nhưng dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để con quái vật lưỡi dài, chạy thoát khỏi mắt mình.

Nếu để nó chạy thoát khỏi mắt mình như vậy, Diệp Thiên thật sự không cam tâm, cho nên lúc đó hắn hung hăng, trực tiếp đánh mạnh vào cái chum nước này.

Vì Diệp Thiên biết con quái vật lưỡi dài này, nhất định đang trốn

trong chum nước, dù sao trước đây nó sống ở biển, mặc dù trong một thời gian ngắn, nó đã biến mất không dấu vết.

Vậy thì không phải trốn trong chum nước, thì trong ngôi làng này căn bản không có nơi nào khác để trốn.

Cho nên Diệp Thiên cũng biết làm vậy, quả thực có chút phá hoại, nhưng dù thế nào, để có thể bắt được con quái vật lưỡi dài này.

Diệp Thiên cũng không còn cách nào khác, nếu dù chỉ có một chút cơ hội, hắn cũng không làm như vậy, cho nên Diệp Thiên đã lợi dụng pháp thuật.

Từng cái một đập vỡ tất cả các chum nước trước mặt, lúc đó thấy nước trong chum đều văng ra tứ tung.

Nhưng Diệp Thiên làm vậy, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn bắt được con quái vật lưỡi dài, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào khác, cả người hắn cũng có chút mất kiên nhẫn.

Nếu để hắn kiểm tra từng cái một, Diệp Thiên tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy, cho nên bây giờ chỉ có thể dùng cách này, nếu trong chum nước thật sự có sự tồn tại của quái vật lưỡi dài.

Vậy thì Diệp Thiên làm như vậy nhất định sẽ ép nó hiện nguyên hình ngay lập tức, như vậy có thể bắt được nó, cũng không để nó chạy thoát nữa.

Dĩ nhiên cũng không đợi để nó đi hại người khác.

Con quái vật lưỡi dài cũng không ngờ, trốn ở đây, chẳng qua là vì có thể ẩn mình không bị Diệp Thiên phát hiện.

Nhưng bây giờ xem ra hắn thật sự là một kẻ hung ác, có thể đập vỡ tất cả các chum nước, như vậy có thể khiến nó không có nơi ẩn náu.

Cho nên trong lòng con quái vật lưỡi dài, thật sự là một loại sợ hãi không thôi, vì vốn tưởng rằng có thể hoàn toàn khiếu dạ thiên cơ sát, hoặc là nuốt vào trong bụng.

Nhưng không ngờ tất cả mọi chuyện, đều là do một mình nó suy đoán, căn bản không thể để nó có bản lĩnh thực sự, đi hàng phục đối phương.

Cho nên lúc đó trong nước, con quái vật lưỡi dài thấy nước từng chút một đều biến mất không dấu vết, cả người con quái vật lưỡi dài đều sợ hãi.

Tất cả các chum nước đều không ngừng bị đập vỡ, nếu tất cả nước đều biến mất không dấu vết, vậy thì chắc chắn nó sẽ lộ ra trước mặt Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó trong lòng con quái vật lưỡi dài cũng rất rõ ràng, nếu Diệp Thiên cứ liều mạng không ngừng tấn công chum nước, nước trong đó đều hết.

Vậy thì chắc chắn nó cũng sẽ bị chấn thương, cho nên lúc đó cả người nó liền nhảy ra ngoài.

Thực ra Diệp Thiên đã sớm đoán được, nếu cứ đuổi theo một mạch, vậy thì con quái vật lưỡi dài không thể biến mất không dấu vết trước mặt hắn.

Chắc chắn đã nhảy vào trong chum nước, như vậy có thể che giấu hơi thở của nó, đồng thời cũng có thể bảo toàn bản thân.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên mới đập vỡ tất cả.

Vậy thì con quái vật lưỡi dài biết nơi ẩn náu của mình, căn bản không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, cho nên lúc đó nó sẽ nhảy ra, vậy thì Diệp Thiên cũng không cần tốn thời gian nữa, không ngừng đi tìm.

Vì lần này Diệp Thiên đã sớm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm ra con quái vật lưỡi dài này, sau đó dạy dỗ nó một bài học, đừng tưởng rằng thoát khỏi tay hắn.

Chương 1727

Mọi chuyện có thể coi như chưa từng xảy ra, cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy nó chạy ra, trong lòng cũng rất vui, vì phán đoán của hắn không có bất kỳ sai lầm nào.

Cho nên khi Diệp Thiên thấy con quái vật lưỡi dài lại chạy ra, hắn bắt đầu không ngừng truy đuổi, vì con quái vật lưỡi dài cũng không thể khuất phục Diệp Thiên.

Vì nó biết pháp lực của hắn lợi hại đến mức nào, nếu ta và hắn giao thủ mạnh mẽ, vậy thì chắc chắn sẽ bị thương, cho nên con quái vật lưỡi dài cũng là một kẻ thông minh.

Tự nhiên biết mình không phải là đối thủ của đối phương, vậy nếu trở thành bại tướng dưới tay, mặc cho người ta xâu xé, vậy cũng không phải là phong cách của quái vật lưỡi dài, cho nên lúc đó nó một mạch không ngừng chạy vào trong làng.

Vì bây giờ con quái vật lưỡi dài, thật sự không có cách nào khác, nếu không chạy mà đứng ở đó, chắc chắn lại sẽ bị Diệp Thiên đánh một trận tơi bời.

Cho nên nó thật sự không hy vọng chuyện như vậy, lại xảy ra trên người mình, cho nên lúc đó nó không ngừng chạy, căn bản không quan tâm hậu quả sẽ ra sao.

Nhưng con người Diệp Thiên cũng rất cố chấp, nếu đã quyết làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm, cho nên dù tốn bao nhiêu sức lực, nhất định phải bắt được con quái vật lưỡi dài.

Sẽ không cho nó cơ hội chạy trốn lần thứ hai.

Cho nên lúc đó hắn ở phía sau không ngừng truy đuổi.

Con người Diệp Thiên trước nay đều như vậy, bất kể làm chuyện gì cũng đều mang theo chấp niệm của mình, cho nên chuyện đã kiên trì nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Vì vậy, đối với con quái vật lưỡi dài này, nếu Diệp Thiên không thể đưa nó ra công lý, hoặc bắt được nó, thì trong lòng hắn không thể vượt qua được rào cản này.

Cho nên lúc đó hắn vẫn luôn bám lấy con quái vật lưỡi dài không buông, bất kể nó chạy đi đâu, Diệp Thiên đã sớm hạ quyết tâm, cho nên dù tốn bao nhiêu sức lực cũng nhất định phải bắt được nó.

Dạy dỗ nó một bài học, nếu không thật không biết trời cao đất dày là gì, tưởng rằng những việc mình làm chỉ có một mình mình có thể làm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng căn bản không có ý định buông tha, dù thế nào Diệp Thiên cũng nhất định phải bắt được nó.

Trong lúc con quái vật lưỡi dài liều mạng bỏ chạy, nó cũng không ngừng quay đầu lại nhìn, thấy Diệp Thiên không ngừng truy đuổi, trong lòng thật sự có một loại cảm xúc.

Vì nó biết mình không phải là đối thủ của hắn, nhưng vốn tưởng rằng đuổi theo lâu như vậy Diệp Thiên có thể buông bỏ mọi thứ không truy đuổi nữa, nhưng xem ra hắn vô cùng cố chấp.

Cho nên con quái vật lưỡi dài không còn cách nào khác, vì nếu ở lại cũng chỉ có thể để hắn không ngừng giày vò, cho nên bây giờ nó chỉ có thể không ngừng chạy trốn.

Nếu có thể chạy là thượng sách, vậy thì cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Trong lúc con quái vật lưỡi dài bỏ chạy, nó cũng căn bản không để ý đến những thứ xung quanh, vì chỉ lo chạy thoát thân, không có

chuyện gì tốt hơn.

Cho nên đối với những thứ bị hư hại, nó từ trước đến nay đều không để ý, huống hồ nó cũng căn bản không có ý định ở lại ngôi làng này lâu dài, chỉ là để có thể ở trong trạng thái an toàn.

Cho nên đi một mạch, con quái vật lưỡi dài thật sự đã phá hoại không ít thứ tốt.

Lúc đó dân làng đều không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe thấy đồ đạc ngoài nhà không ngừng vang lên tiếng loảng xoảng.

Âm thanh cũng đặc biệt lớn, cho nên lúc đó dân làng dường như cũng nghe thấy tiếng đánh nhau rất lớn, cho nên cũng ra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vì ngôi làng vẫn luôn rất bình yên, từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện kinh thiên động địa như hôm nay.

Cho nên tự nhiên mọi người cũng muốn xem một chút, không ngờ thật sự có người đang đánh nhau ở đây, nhưng dù sao những thứ bên ngoài đều thuộc về họ.

Lúc đó tất cả dân làng đều rất tò mò, liền lần lượt ra ngoài, khi thấy đồ đạc của mình bị phá hủy, trong lòng cả người cũng vô cùng khó chịu.

Vì mặc dù những thứ này không phải là tốt cũng không phải là không tốt, nhưng đều rất quan trọng đối với họ, nếu bị phá hủy như vậy, vậy sau này có thể phải mua một số cái mới.

Cho nên lúc đó trong lòng dân làng thật sự rất tức giận, cũng đặc biệt trách móc Diệp Thiên, nếu không phải vì hắn gây rối ở đây, vậy những thứ này cũng không thể hỏng đến mức độ này.

Cho nên lúc đó mọi người căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra, đã hiểu lầm Diệp Thiên là người xấu, cho nên trong lòng cũng vô cùng

không thích.

Cảm thấy hắn đã phá hủy nhiều thứ như vậy, quả thực khiến người ta không thể tha thứ.

Dân làng khi thấy cảnh tượng này, thực sự không thể kiềm chế được tình cảm trong lòng, cho nên lúc đó mọi người cũng bắt đầu không ngừng chửi bới.

Chương 1728

"Người này thật quá thất đức, đến làng chúng ta gây rối không nói, còn phá hỏng hết đồ đạc của chúng ta, như vậy sau này chúng ta sống thế nào đây, đều là mạng sống của chúng ta." "Thật không ngờ lại có người như vậy, những thứ này nhất định phải bắt hắn đền, nếu không chúng ta phải bỏ tiền ra mua." Lúc đó dân làng thật sự không biết, nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với Diệp Thiên, vì những việc hắn làm, thực sự khiến mọi người không thể hiểu được.

Mọi người trong lúc chửi bới, không có ai nghe Diệp Thiên giải thích thế nào, hoặc cho hắn cơ hội như vậy, vì mọi người bây giờ thật sự rất không vui.

Nếu cứ tiếp tục phá hoại như vậy, vậy cuộc sống của mọi người thật sự sẽ bị cản trở lớn, cho nên trong lúc chửi bới, đồng thời cũng có một bộ phận người, không ngừng yêu cầu Diệp Thiên nói. "Bất kể ngươi đến làng này để làm gì, cũng hy vọng ngươi có thể dừng tay, đừng phá hoại ở đây nữa, ngươi có biết ngươi đã gây ra bao nhiêu thiệt hại không." "Đối với chúng tôi sẽ có tổn thất lớn đến mức nào, chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác sao?" Vì lúc đó dân làng cũng không biết, Diệp Thiên rốt cuộc muốn làm gì, nhưng cứ một mực phá hoại ở đây, mọi người thật sự không biết phải làm sao, cho nên cũng chỉ có thể yêu cầu hắn nhanh chóng dừng mọi hành động.

Nếu không tất cả dân làng tuyệt đối sẽ không tha, nhưng lúc này trong lòng, trong mắt Diệp Thiên, toàn bộ đều là sự an toàn của người phụ nữ trong làng.

Nếu không nhanh chóng bắt được con quái vật lưỡi dài, vậy

người phụ nữ kia nếu muộn một chút có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên lúc đó trong lòng hắn, chỉ cảm thấy mạng sống của người phụ nữ mới là quan trọng nhất, cho nên căn bản không để ý đến những người dân làng này, và những lời họ nói.

Cho nên lúc đó cũng căn bản không thể để họ ngăn cản.

Dân làng cũng không biết Diệp Thiên rốt cuộc muốn làm gì, dường như những lời họ nói hắn hoàn toàn không nghe thấy, cứ không ngừng phá hoại ở đây.

Lúc đó dân làng thật sự vô cùng căm hận, cảm thấy người như vậy nên bị trừng phạt thích đáng, cũng phải cho hắn biết rõ, đừng lúc nào cũng chỉ biết phá hoại.

Như vậy đối với người khác tổn thương rất lớn, nhưng căn bản không thể ngăn cản, Diệp Thiên là người như thế nào, họ cũng hoàn toàn không rõ, cho nên cũng không biết vì sao hắn lại làm vậy.

Nhưng Diệp Thiên làm vậy chẳng qua là vì họ, nhưng không có cách nào giải thích với họ, cuối cùng, một ngày hắn không ngừng truy đuổi, cuối cùng cũng khiến nó chú ý.

Nhưng không ngờ lúc này, lại bị nước bọt dính vào tay, lúc này Diệp Thiên đột nhiên thấy tay mình không ngừng có sự thay đổi.

Vì trước đó tay hắn vẫn còn nguyên vẹn, không có bất kỳ triệu chứng nào, nhưng sau khi dính phải nước bọt này, cả bàn tay trở nên sưng vù.

Đồng thời hắn cũng biết đây nhất định là do con quái vật lưỡi dài làm, nếu không tuyệt đối không thể sơ suất như vậy, sẽ dính phải nước bọt của nó, bản thân hắn biết nó có độc.

Diệp Thiên cũng không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh này, nhưng

dù vậy, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể cam tâm chịu đựng tất cả.

Cho nên lúc đó hắn mới thấy tay mình không ngừng sưng lên, căn bản không thể khống chế, Diệp Thiên cũng biết nước bọt này, đối với hắn có tầm quan trọng sống còn.

Diệp Thiên lúc đó quan sát kỹ bàn tay của mình, không ngừng sưng lên, không chỉ sưng đến mức hắn không thể chấp nhận được, mà tay hắn dường như còn ở trong trạng thái cứng đờ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút xem thường nước bọt của con quái vật lưỡi dài này, vốn tưởng rằng nước bọt này có độc, nhưng không ngờ lại có thể khiến da của hắn biến thành như vậy.

Lúc đó trong lòng Diệp Thiên vô cùng không cam tâm, đuổi theo lâu như vậy không chỉ không bắt được con quái vật lưỡi dài, ngược lại còn bị nó làm bị thương.

Cho nên trong lòng Diệp Thiên, đã hạ quyết tâm nhất định phải bắt được nó, dạy dỗ nó một bài học, nếu không thật không biết nó là nhân vật gì.

Dám diễu võ dương oai trước mặt hắn, cho nên lúc này Diệp Thiên, thật sự khó có thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Những việc Diệp Thiên làm bây giờ, hoàn toàn là vì người phụ nữ trong làng kia, nếu không phải cứu bà ta, hắn cũng căn bản không quản nhiều chuyện như vậy.

Huống hồ những người dân làng phía sau đang không ngừng chửi bới, mọi người đều cho rằng Diệp Thiên là một kẻ xấu, đều yêu cầu, không ngừng phá hoại ở đó.

Nhưng ai có thể hiểu được việc làm của Diệp Thiên, Diệp Thiên bây giờ cũng căn bản không có tâm trạng để đối phó, bất kể thế nào,

những chuyện này đều do họ.

Đối với Diệp Thiên mà nói, việc cần làm là nhanh chóng bắt được con quái vật lưỡi dài, nhưng lúc đó nhìn bàn tay cứng đờ của mình, dường như căn bản không thể cử động.

Cho nên lúc đó hắn đột nhiên cảm thấy nước bọt của con quái vật lưỡi dài này có thể khiến cơ thể người ta hóa đá.

Diệp Thiên lúc đó quả thật đã xem thường con quái vật này, nhưng không ngờ nước bọt của nó lại lợi hại như vậy, nhưng dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để nó được như ý.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng lười đáp lại những người dân làng đang tức giận mắng chửi, vì bây giờ căn bản không phải là lúc, đi giải thích với họ những việc mình làm, bất kể là hiểu lầm.

Cũng chỉ có thể để họ xem chuyện trước mắt, vì những người dân làng này là những người vô tri, căn bản không biết tình hình như thế nào.

Cứ không ngừng sỉ nhục Diệp Thiên ở đó, dường như coi hắn là một người xấu để đối xử.

Chương 1729

Nhưng nếu không có sự tồn tại của Diệp Thiên, vậy thì bây giờ con quái vật lưỡi dài này có khả năng sẽ làm hại đến tính mạng của họ, nhưng bây giờ Diệp Thiên không có cách nào đáp lại.

Chỉ có thể nhanh chóng đánh bại con quái vật lưỡi dài mới là quan trọng nhất, cho nên lúc đó Diệp Thiên đuổi kịp con quái vật lưỡi dài, sau đó liền bắt đầu hung hăng đánh nó, không hề nương tay.

Vốn dĩ nó đã chạy thoát khỏi mắt hắn, phá hoại nhiều chuyện như vậy, nếu không phải vì nó cứ chạy mãi, vậy thì hắn cũng không thể bị nhiều người chửi bới như vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vừa đánh vừa tức giận.

Vì bên cạnh Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng, xảy ra chuyện như vậy.

Cuối cùng, Diệp Thiên tung ra một đòn chí mạng, vì dù sao đi nữa, đuổi theo lâu như vậy, khó khăn lắm mới tìm được con quái vật lưỡi dài, cho nên lúc đó hắn đã đánh mạnh vào người nó.

Con quái vật lưỡi dài bị đánh trúng liền ngã nhào xuống đất, đồng thời miệng cũng không ngừng nôn ọe.

Lúc đó Diệp Thiên thật sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, vì con quái vật lưỡi dài này thực sự khiến hắn tức giận, cho nên để có thể bắt được nó, thật sự đã tốn rất nhiều thời gian.

Thực ra ban đầu Diệp Thiên sở dĩ bắt nó, là hy vọng có thể cứu người phụ nữ ra, nhưng không ngờ, lại khiến mọi vấn đề trở nên phức tạp như vậy.

Con quái vật lưỡi dài bị đánh ngã trên đất, cũng không ngừng nôn

ọe, vì nó biết chạy lâu như vậy, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi cú đòn của Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó thực ra trong lòng nó cũng vô cùng sợ hãi, vì rõ ràng biết mình không phải là đối thủ của Diệp Thiên, vẫn luôn chạy trốn.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên thật sự, từ trước đến nay chưa từng từ bỏ việc truy đuổi, lần này bị đuổi kịp, đánh thành ra thế này.

Bây giờ con quái vật muốn chạy cũng không chạy được.

Trong lúc con quái vật lưỡi dài nôn ọe, nó trực tiếp nhổ người phụ nữ đã nuốt vào trước đó ra, Diệp Thiên sở dĩ không ngừng đánh nó.

Là để nó nhổ người phụ nữ ra, vì đuổi theo lâu như vậy, chẳng qua chỉ vì một mục đích, vốn dĩ có thể dễ dàng giải quyết, nhưng lại bị làm cho phức tạp như vậy.

Bị nhiều dân làng oán giận, lúc đó Diệp Thiên vốn đã tức không chịu nổi, vì bây giờ hắn không có thời gian đi giải thích với dân làng, tại sao lại làm vậy.

Cho nên bây giờ cứu người phụ nữ mới là quan trọng nhất.

Diệp Thiên thực ra không ngừng đánh con quái vật lưỡi dài, hy vọng có thể nhanh chóng bắt nó nhổ người phụ nữ ra, nhưng khó khăn lắm mới bắt nó nhổ người phụ nữ ra, vốn nên là chuyện vui.

Nhưng khi Diệp Thiên nhìn kỹ, hắn lại càng thêm tức giận, vì thứ nó nhổ ra bây giờ, đã biến người phụ nữ thành một tảng đá.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên căn bản không tưởng tượng được, sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Vì vậy, tay kia của Diệp Thiên liền siết chặt lấy con quái vật, vì tuyệt đối không thể để nó chạy thoát lần nữa, bây giờ nó đã biến

người phụ nữ thành đá.

Nếu không thể trở lại nguyên trạng, vậy nhổ ra thì có thể làm gì?

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự không thể kiềm chế được, nếu không phải vì cứu người phụ nữ này, e rằng bây giờ hắn đã sớm đánh chết con quái vật lưỡi dài này.

Sao có thể để nó hết lần này đến lần khác chọc giận trước mặt mình, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói với con quái vật lưỡi dài. "Ngươi con quái vật lưỡi dài, hôm nay nếu không cho ngươi biết tay, thật không biết trời cao đất dày là gì, tưởng rằng ta không lợi hại." Lúc đó Diệp Thiên đem toàn bộ sự tức giận của mình trút lên người con quái vật lưỡi dài, nhưng con quái vật lưỡi dài cảm thấy cũng rất oan ức, vì chạy lâu như vậy.

Cuối cùng vẫn không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Thiên, ngược lại còn bị đánh thành ra thế này, cho nên lúc đó trong lòng thật sự không cam tâm, nhưng lại bất lực không thể thoát ra được.

Lúc đó thật sự sợ hãi tột cùng.

Diệp Thiên khi thấy con quái vật lưỡi dài nằm trước mặt, tức giận không thôi, thật sự không biết phải làm sao mới có thể trút hết sự tức giận của mình ra ngoài.

Nếu không thể đánh bại nó, thì trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng không cam tâm, cho nên lúc đó hắn cũng đem toàn bộ sự tức giận của mình trút lên người nó.

Liền bắt đầu không ngừng nói với con quái vật lưỡi dài: "Ngươi con quái vật lưỡi dài, quả thực không biết tốt xấu, rõ ràng đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lại không cần, vậy thì đừng trách ta không khách khí." Trong lúc nói chuyện, tay của Diệp Thiên cũng không ngừng hung hăng siết chặt cổ của con quái vật lưỡi dài.

Diệp Thiên gần như đã dùng hết toàn bộ sức lực của mình lên cổ nó, cho nên thật sự khó có thể thở được một lúc.

Chương 1730

Con quái vật lưỡi dài thật sự không hy vọng tính mạng của mình, hôm nay lại chôn vùi ở đây, cho nên lúc đó trong lòng thật sự sợ hãi, không ngờ Diệp Thiên lại là một người có thực lực như vậy.

Tóm lấy không buông, cho nên lúc đó cả người nó sợ đến mức không biết phải làm sao, cho nên bất kể Diệp Thiên bảo nó làm gì, chắc chắn nó đều sẽ không từ chối.

Tuyệt đối không dám có bất kỳ ý nghĩ khác, vì dựa vào thực lực hiện tại, đối kháng với Diệp Thiên, căn bản không có nhiều cần thiết, cũng không thể có chiến thắng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng để cho con quái vật lưỡi dài hiểu rõ, hắn là người như thế nào, vì mỗi người đều có giới hạn của mình.

Nếu chạm vào giới hạn này, vậy thì hắn cũng không để lại dấu vết, cho nên lúc đó Diệp Thiên trong lúc siết cổ, cũng không có ý định.

Muốn buông tha, nó cũng biết bây giờ mình đang rất nguy hiểm, nhưng không còn cách nào khác, nếu Diệp Thiên không đạt được mục đích của mình thì tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Cho nên lúc đó hắn lại một lần nữa cảnh cáo: "Ngươi tưởng rằng nuốt người phụ nữ vào, chuyện này có thể bỏ qua sao?

Bây giờ ta nói cho ngươi biết, mau chóng khôi phục lại dung mạo ban đầu cho người phụ nữ, nếu không đừng trách ta không khách khí." "Tay của ta sưng thành ra thế này, là do ngươi làm, cho nên bất kể thế nào, chuyện này ngươi cũng không thoát khỏi quan hệ, cho nên bây giờ nếu ngươi không làm tốt hai việc này." Vậy thì hậu quả sau này sẽ là chết, đừng hòng quay trở lại nơi ban đầu.

Lời của Diệp Thiên, không phải là cố ý đùa giỡn với con quái vật, vì hắn biết rõ, nếu hai việc này không được giải quyết.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không buông tha, cho nên lúc đó cả người con quái vật lưỡi dài bị siết đến mức sùi bọt mép, liền vội vàng gật đầu lia lịa.

Vì con quái vật lưỡi dài tự nhiên có thể thấy được, nguy cơ mà nó đang phải đối mặt không thể chịu nổi đến mức nào, nếu không làm theo lời Diệp Thiên nói.

Vậy thì bây giờ chắc chắn sẽ bị siết chết, cho nên lúc đó sau khi gật đầu, nó liền vội vàng dùng làn da ghê tởm của mình, tiết ra một chất nhầy màu xanh lục, liền nói với Diệp Thiên: "Chỉ cần dùng chất nhầy này bôi lên tay ngươi, tự nhiên sẽ khỏi, cho nên căn bản không cần lo lắng, chuyện này ta cũng không dám giở trò nữa." Con quái vật lưỡi dài bây giờ thật sự không biết nên hình dung thế nào, nhưng thật sự rất sợ hãi.

Diệp Thiên vốn đã thấy con quái vật lưỡi dài đặc biệt ghê tởm, bây giờ lại phải bôi thứ như vậy, quả thực ghê tởm tột cùng, nhưng nếu Diệp Thiên cũng biết nếu không bôi.

Vậy thì tay của hắn chắc chắn sẽ tiếp tục sưng lên, nếu cứ tiếp tục cứng đờ như vậy, Diệp Thiên căn bản không thể làm được gì, cho nên lúc đó không còn cách nào khác.

Cũng chỉ có thể làm theo lời con quái vật lưỡi dài nói, cầm thứ ghê tởm này, cố gắng chịu đựng, không nôn ra, rồi tiếp tục bôi.

Vì Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng gặp phải, thứ ghê tởm như vậy, lần này thật sự đã trải nghiệm, nhưng dù sao đi nữa, để có thể khiến cánh tay của mình nhanh chóng khôi phục nguyên trạng.

Cho nên Diệp Thiên chỉ có thể không ngừng chịu đựng, mặc dù có

lúc cảm giác gần như muốn nôn ra, nhưng không còn cách nào khác, vì dù sao có những chuyện không thể đơn giản như mình tưởng tượng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nén sự ghê tởm, rồi bôi thứ màu xanh lục lên tay mình, không lâu sau, Diệp Thiên liền bắt đầu thấy cánh tay của mình.

Bắt đầu không ngừng khôi phục trạng thái bình thường, thứ này mặc dù trông rất ghê tởm, nhưng hiệu quả lại rất tốt, nếu Diệp Thiên không bôi lên cánh tay.

E rằng tay bây giờ đã sưng đến mức không thể cử động được rồi.

Khi Diệp Thiên thấy cánh tay của mình khôi phục bình thường, đồng thời cũng vội vàng bôi lên tảng đá kia, vì lúc đó con quái vật lưỡi dài rất rõ ràng.

Chỉ cần bôi lên nhất định có thể khôi phục nguyên trạng, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng bôi lên người phụ nữ một lượt, không lâu sau người phụ nữ cũng biến trở lại hình dạng ban đầu.

Diệp Thiên cảm thấy an ủi một chút, đó là con quái vật lưỡi dài này không nói dối, nếu như phương pháp này không phù hợp.

Hoặc không có cách nào để bà ta khôi phục lại hình dạng ban đầu, Diệp Thiên tuyệt đối cũng không buông tha, cho nên lúc đó con quái vật lưỡi dài đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Chỉ cần Diệp Thiên cầm thứ này đi bôi, nó sẽ nhân lúc hắn không để ý mà vội vàng chạy trốn, vì nó cũng không biết Diệp Thiên rốt cuộc định làm gì.

Không biết giao ra những thứ này có thể buông tha nó không, nhưng nếu hắn nuốt lời, vậy thì con quái vật lưỡi dài chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Cho nên tự nhiên nó cũng để lại một con mắt, cho nên lúc đó nhân

lúc hắn không chú ý, nó cũng vội vàng chạy về biển.

Nhưng lần này Diệp Thiên thấy nó rời đi, cũng không chọn đuổi theo, vì tất cả mọi chuyện trước đó đều đã được giải quyết, người phụ nữ kia Diệp Thiên cũng đã giải cứu.

Cho nên căn bản sẽ không tiếp tục so đo với nó nữa.

Chỉ cần nó không ra ngoài hại người, vậy thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể giết nó, đó là nguyên tắc làm người, cho nên lúc đó Diệp Thiên để có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cũng nhanh chóng bằng bước chân của mình rời đi, vì không muốn có bất kỳ liên quan nào với bất cứ thứ gì.

Chương 1731

Vì chuyện cần giải quyết đều đã giải quyết xong, vậy thì Diệp Thiên ở đây cũng căn bản không còn lo lắng gì nữa.

Cho nên không cần phải lo lắng chuyện này chuyện kia, chỉ cần để mình ở trong trạng thái an toàn là đủ rồi.

Vì Diệp Thiên có suy nghĩ của mình, cũng không hy vọng lúc nào cũng đẩy mình vào tình thế khó khăn, đã bây giờ chuyện đã giải quyết xong, vậy thì nên để mình thư giãn một chút.

Lúc đó tất cả mọi người đối với Diệp Thiên bắt đầu không ngừng chửi bới, vì sự tức giận của họ từ trước đến nay đều chưa tan, vì mọi người căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Cứ nghĩ rằng Diệp Thiên đã gây ra nhiều chuyện như vậy, phá hoại đồ đạc của họ, nhưng không biết những việc Diệp Thiên làm, hoàn toàn là vì họ.

Lúc đó Diệp Thiên cũng hứng chịu sự chửi bới của tất cả mọi người, rời khỏi nơi này, vì hắn cảm thấy những việc mình làm, hoàn toàn không có bất kỳ cần thiết nào phải giải thích với họ.

Vì bất kể họ nhìn nhận thế nào, Diệp Thiên vĩnh viễn đều cảm thấy mình làm đúng, những người phàm này cũng căn bản không rõ toàn bộ sự việc.

Giải thích với họ cũng chưa chắc họ sẽ tin, cho nên bây giờ chuyện của con quái vật lưỡi dài đã giải quyết xong, Diệp Thiên cũng không cần thiết phải dây dưa với họ nữa, cho nên cũng không nảy sinh bất kỳ tranh chấp nào với họ.

Sau khi Diệp Thiên rời khỏi nơi này, đồng thời cũng nhanh chóng

quay trở lại khách sạn mà hắn đã ở trước đó, quay lại tìm cậu bé, vì cậu bé vẫn luôn đang ở khách sạn đợi Diệp Thiên quay về.

Vì bây giờ sứ mệnh trên người Diệp Thiên, không chỉ có một việc, cho nên hắn cũng biết trong lòng cậu bé nhất định rất lo lắng, nếu không thấy hắn quay về.

Chắc chắn cũng sẽ lo lắng, cho nên sau khi quay lại khách sạn liền tìm cậu bé và nhanh chóng rời đi. "Hai chúng ta bây giờ mau chóng rời khỏi khách sạn này, đừng ở lại đây nữa, vì sự tình nghiêm trọng, cho nên trên đường đi, ta sẽ giải thích cho ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Diệp Thiên lúc đó cảm thấy sự việc có chút không rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì Diệp Thiên biết bất kể làm gì, vĩnh viễn đều sẽ che chở cho cậu bé, bất kể xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn đều sẽ đặt cậu ở vị trí đầu tiên.

Cho nên lúc đó cậu bé cũng không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mắt long lanh không ngừng nhìn Diệp Thiên, vì cậu cảm thấy Diệp Thiên làm vậy nhất định có lý do của mình.

Nếu không cũng tuyệt đối không thể vội vàng như vậy, dẫn cậu rời đi, nhưng cậu bé tuy nhỏ, nhưng có những chuyện cậu có thể hiểu được.

Cũng biết Diệp Thiên đang gặp khó khăn, cho nên lúc đó cũng không nói nhiều, nhưng con người của Diệp Thiên là như vậy, bất kể làm chuyện gì.

Vĩnh viễn đều sẽ nói cho đối phương biết rốt cuộc là chuyện gì, vì hắn cũng biết vô duyên vô cớ rời đi như vậy, trong lòng cậu bé nhất định sẽ sợ hãi.

Cũng sẽ đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên lúc đó Diệp Thiên để có thể khiến cậu nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện, liền trên

đường đi cũng không ngừng giải thích cho cậu.

Vì có rất nhiều chuyện Diệp Thiên đều không hy vọng, có thể xảy ra trước mắt mình, nhưng đã xảy ra rồi, không thể thay đổi được nữa, vậy thì cũng chỉ có thể chọn cách làm như vậy.

Lúc đó cậu bé thực ra cũng không biết, Diệp Thiên làm vậy là có ý đồ gì, nhưng bất kể hắn làm gì cậu đều phải ủng hộ, vì tất cả mọi việc hắn làm đều đúng.

Không cần nghi ngờ, vì có rất nhiều chuyện Diệp Thiên đều không hy vọng có thể xảy ra trước mắt mình, nhưng đã xảy ra rồi, không thể thay đổi được nữa?

Lúc này Diệp Thiên đang trong quá trình giải thích, trong lòng hắn cũng vô cùng rõ ràng, cậu bé này vốn là một đứa trẻ rất thông minh, nếu muốn thì nhất định có thể nghe hiểu.

Mặc dù lời giải thích có phần đường đột, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên hiện tại phải đưa cậu bé rời đi càng nhanh càng tốt, nếu không cứ tiếp tục ở lại.

Rất có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn, cho nên Diệp Thiên thật sự không muốn gây chuyện, không phải vì sợ hãi, vì vậy lúc đó cậu bé dường như cũng hiểu mà như không hiểu.

Vì biết Diệp Thiên làm vậy nhất định có lý do của mình, nên cậu cũng không hỏi nhiều, nhưng đối với lời giải thích của hắn thì có chút mơ hồ.

Bởi vì cậu bé ở trong khách sạn, không biết rốt cuộc Diệp Thiên đã gặp phải chuyện gì, chỉ biết sau khi hắn ra ngoài, bây giờ lại vội vã muốn rời đi.

Cho nên lúc đó cậu bé cảm thấy rằng, đã lựa chọn ở cùng Diệp Thiên, thì bất kể hắn làm gì, cậu cũng sẽ làm theo, không cần phải

nghi ngờ bất cứ việc gì hắn làm.

Sau đó, Diệp Thiên dùng pháp thuật, đưa cậu bé rời khỏi nơi ở, nhanh chóng đến một khu rừng nhỏ gần đó.

Tuy khu rừng nhỏ này, hoàn cảnh có lẽ so với khách sạn ở trước đó thì kém xa, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, bất kể ở đâu cũng chỉ là tạm thời.

Vì vậy lúc đó hắn trực tiếp đưa cậu bé lên cây, sau đó dựng một cái lều, cậu bé lúc ấy thật sự vô cùng kinh ngạc.

Diệp Thiên quả là một người có thực lực đặc biệt, có thể dựng lều trên cây, trong lòng cậu thật sự vô cùng ngưỡng mộ.

Chương 1732

Cậu bé lúc đó tuy trong lòng có nghi ngờ, nhưng không hề hỏi ra miệng, vì đã chọn đi theo bên cạnh Diệp Thiên.

Cậu sẽ sống theo cách thức của hắn, cho nên dù thế nào cũng sẽ không hỏi, lúc đó sau khi Diệp Thiên dựng lều xong, đồng thời cũng nói lại với cậu bé.

"Sở dĩ ta không nói rõ mọi chuyện với ngươi, là vì ngươi vẫn còn là một đứa trẻ, nói ra ngươi cũng chưa chắc hiểu được chuyện giữa người lớn." "Nhưng hai chúng ta trước tiên cứ tạm thời ở đây một thời gian đã, nhưng ngươi yên tâm, thời gian sẽ không dài đâu, đợi mọi chuyện hoàn toàn qua đi, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này." Diệp Thiên cũng không định ở lại khu rừng nhỏ này quá lâu, chỉ cảm thấy sau khi mọi chuyện kết thúc, mọi người dần dần quên đi chuyện này, thì Diệp Thiên có thể tiếp tục đưa cậu bé đi nơi khác, tìm một nơi ở mới.

Cho nên lúc đó hắn cũng cảm thấy cậu bé đi theo bên cạnh mình, nên cho cậu một cuộc sống được chăm sóc chu đáo, để cậu được sống những ngày hạnh phúc nhất.

Nhưng bây-giờ lại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng khó chịu, cho nên lúc đó cũng chỉ có thể để cậu bé chịu khổ một chút, tuy ở trong cái lều này có thể không thoải mái bằng giường trong khách sạn.

Nhưng dù sao đi nữa cũng có một nơi an ổn để ở, cậu bé tự nhiên cũng hiểu được dụng tâm của Diệp Thiên, cho nên bất kể hắn sắp xếp thế nào, trong lòng cậu cũng không có bất kỳ oán niệm nào.

Chỉ cần có thể giúp đỡ hắn, cậu bé bất kể lúc nào, bất kể nơi đâu,

cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ phần ân tình này._“Không sao đâu, dù thế nào đi nữa, chỉ cần là mọi chuyện ngươi sắp xếp, ta sẽ không bao giờ oán thán một lời.

Chỉ cần được ở bên cạnh ngươi là ta đã mãn nguyện rồi.” “Huống hồ sự giúp đỡ của ngươi đối với ta là rất lớn, cho nên ở đâu cũng là ở, ở trên cây này cũng rất tốt, ta chưa từng ở qua, vừa hay cũng có thể thử xem.” Cậu bé lúc đó biết Diệp Thiên làm vậy có lý do của mình, cho nên tự nhiên cũng đi theo bước chân của hắn, cũng không có lời oán thán nào, cậu bé có thể có được mức sống như hiện tại.

Hoàn toàn là nhờ sự giúp đỡ của Diệp Thiên, vậy thì sao có thể kén chọn cuộc sống hiện tại được chứ.

Cho nên lúc đó cậu bé vô cùng ngoan ngoãn, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đạo lý hiểu được lại rất nhiều, vì vậy để tránh không gây thêm bất kỳ phiền phức nào cho Diệp Thiên.

Cậu bé không nói thêm bất kỳ lời nào, Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng, cảm thấy cậu bé này thật sự rất hiểu chuyện, vì ở độ tuổi nhỏ như vậy, đáng lẽ phải được ở bên cạnh cha mẹ.

Vậy mà lại phải chịu đựng nhiều như vậy, lại có thể đối mặt với cuộc sống như thế, cho nên lúc đó Diệp Thiên vì để có thể cho cậu bé điều kiện sống tốt hơn.

Tuy hoàn cảnh sống có chút kém, nhưng tuyệt đối không thể để cậu ăn uống thiếu thốn, cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với cậu bé.

“Vậy ngươi ở đây nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài đi săn, săn một ít đồ ăn ngon về, như vậy có thể làm đồ ăn cho ngươi.” Diệp Thiên biết cậu bé rất hiểu chuyện, cũng không muốn để cậu phải chịu thiệt thòi, cho nên về phương diện sinh hoạt nhất định phải chăm sóc thật tốt, nhất định phải để cậu cảm thấy hạnh phúc.

Vì vậy lúc đó sau khi sắp xếp cho cậu bé xong, Diệp Thiên vội vàng một mình ra ngoài, trong quá trình đi săn đã săn được rất nhiều động vật.

Sau đó mang về, liền bắt đầu dùng pháp thuật để nướng thịt, khi thịt được nướng xong thật sự là sắc hương vị đều đủ cả, tất cả mùi thơm đều phả vào mũi.

Cho nên lúc đó cậu bé ngửi thấy mùi thơm, liền biết Diệp Thiên đã làm đồ ăn ngon cho mình.

Lần này Diệp Thiên chuẩn bị cũng thật sự vô cùng đầy đủ, vì để có thể chăm sóc tốt cho cậu bé, hắn thật sự việc gì cũng nguyện ý làm.

Hắn trước nay luôn vô cùng tiêu dao tự tại, chưa bao giờ gây phiền phức cho ai, nhưng lần này đối mặt với một cậu bé hiểu chuyện như vậy.

Thật sự không biết phải làm sao mới có thể chăm sóc tốt cho cậu, sau đó hắn liền đưa thịt nướng cho cậu bé ăn.

Diệp Thiên một bên chăm sóc cậu bé, một bên khác cũng không ngừng quan sát hành vi của lão già kia.

Bởi vì nếu không làm rõ chuyện ngày hôm đó, thì lão già này cũng là một điểm vô cùng quan trọng, cho nên Diệp Thiên thật sự không dám chậm trễ.

Sở dĩ Diệp Thiên đi quan sát lão già, chính là vì cảm thấy đội ngũ của lão có khả năng đáng ngờ rất lớn, cho nên lần này quan sát xem rốt cuộc có chỗ nào kỳ quái không.

Nhưng không ngờ, Diệp Thiên trong quá trình quan sát, phát hiện đội ngũ của lão có sự quỷ dị lan tỏa.

Diệp Thiên là một người rất lý trí, trong những chuyện như thế này chưa bao giờ nóng vội cầu thành, bởi vì làm vậy không những

không giúp thành công, mà ngược lại còn phản tác dụng._Mỗi lần Diệp Thiên xuất hiện ở đây, đều tập trung tinh thần để quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, đồng thời trong khoảng thời gian quan sát.

Đột nhiên hắn phát giác ra đám tu tiên giả này, khí tức của mỗi người dường như đều có chút không ổn, bởi vì trước đó Diệp Thiên cũng đã từng giao tiếp với bọn họ, tuy không phải tiếp xúc trực diện.

Nhưng cũng đã âm thầm nhìn thấy mấy lần, cho nên lần này thật sự cảm giác khí tức của bọn họ không giống như thường ngày.

Tuy Diệp Thiên hiện tại cũng không thể hoàn toàn xác định, kế hoạch của mình rốt cuộc đúng hay sai, nhưng hắn tin vào trực giác của mình, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai lầm nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu tiếp tục không ngừng quan sát, nhất cử nhất động của bọn họ, bao gồm cả việc tại sao khí tức kia lại thay đổi như vậy, vì trước đó rõ ràng không phải như thế này.

Diệp Thiên không phải là một người hiếu kỳ, nhưng có một số chuyện một khi đã phát hiện ra, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ làm rõ mọi thứ.

Như vậy cũng có thể khiến cho mọi cảm giác hiếu kỳ của mình đều được giải tỏa, bởi vì dù sao những chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói, tuy không thể nói là đặc biệt quan trọng, nhưng một khi đã để hắn nhìn thấy thì nhất định phải điều tra đến cùng.

Chương 1733

Nếu không trái tim này cũng vĩnh viễn không thể bình tĩnh lại được, cho nên lúc Diệp Thiên đang điều tra, nguyên nhân khí tức của bọn họ thay đổi lớn như vậy.

Chính là vì trong khí tức của họ có lẫn lộn hắc khí, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như có chút không ổn.

Vì vậy lúc đó sau khi quan sát một lúc, Diệp Thiên liền muốn nhanh chóng rời đi.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại tuy nhìn thấy khí tức không ngừng lan tỏa, nhưng có một số chuyện lại hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng.

Diệp Thiên cảm thấy bây giờ mình ở đây, quan sát cũng đã đủ rồi, nên nhanh chóng rời đi, vì nếu ở đây mà đánh rắn động cỏ.

Có thể sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết, cho nên Diệp Thiên cảm thấy bây giờ điều mình có thể làm nhất là âm thầm quan sát, sau đó tiếp tục rời đi.

Vốn dĩ mấy lần này Diệp Thiên cũng chỉ là quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, cho nên bây-giờ đã cảm giác có một số tình huống khác thường xảy ra.

Vậy thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này, dù sao bây giờ trong khu rừng cậu bé vẫn đang đợi hắn trở về.

Nếu xảy ra chuyện gì, một mình cậu bé phải đối phó như thế nào.

Tuy chuyện này Diệp Thiên định sẽ âm thầm quan sát, nhưng trong đầu hắn cũng nảy sinh một ý nghĩ, đó là phải đi xem trước tình hình của hòn đảo nhỏ kia.

Bởi vì trước đó hắn vẫn luôn không ngừng suy đoán, mới đi xác định những chuyện này, nhưng lại chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho nên trong đầu Diệp Thiên từ trước đến nay.

Nó vẫn luôn giống như một câu đố không thể giải được, cho nên lần này nếu có thể điều tra rõ mọi tình hình ở đó, thì Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cũng càng không cần phải lo những chuyện khác.

Mỗi lần trước khi Diệp Thiên đưa ra quyết định, đều chưa từng lùi bước, bởi vì hắn biết bất kể phía trước có khó khăn lớn đến đâu.

Hoặc có bất kỳ trở ngại nào, Diệp Thiên cũng sẽ mãi mãi dũng cảm tiến lên, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn đạt được mục đích mình muốn.

Cũng sẽ càng khiến cho hứng thú của hắn tăng cao._Tuy Diệp Thiên hiện tại có ý định đi lên hòn đảo nhỏ kia xem thử, bởi vì chuyện này đã nảy sinh trong lòng hắn vô số lần.

Nếu không thể điều tra rõ ràng chuyện này, thì Diệp Thiên lúc này thật sự không thể yên lòng.

Cho nên chuyện Diệp Thiên muốn làm nhất định sẽ làm, bất kể phải trả giá lớn đến đâu, cũng vĩnh viễn không thể dừng lại, nhưng mặt khác Diệp Thiên lại có chút lo lắng cho hoàn cảnh của cậu bé.

Dù sao bây giờ hắn cũng chưa cho cậu một cuộc sống tốt hơn, trong hoàn cảnh đó nếu chỉ còn lại một mình cậu, Diệp Thiên thật sự lo lắng cậu bé sẽ bị đói chết.

Cho nên lúc đó vì để có thể bảo toàn cho cậu bé, Diệp Thiên phải lên đảo tuần tra, vì vậy chuyện này Diệp Thiên cũng đã hạ quyết tâm trong lòng, một mặt phải chăm sóc tốt cho cậu bé.

Đồng thời chuyện này Diệp Thiên cũng phải nhanh chóng làm, cho

nên lúc đó Diệp Thiên vì để cậu bé có thể sống sót tốt hơn, liền vội vàng không ngừng nghỉ đi săn một số con mồi.

Lần này thật sự săn được rất nhiều, vì Diệp Thiên không biết khi nào mới có thể quay lại, cho nên phải chuẩn bị đầy đủ đồ ăn cho cậu bé.

Như vậy mới có thể để cậu không bị đói bụng, nếu không dù đi đến đâu cũng sẽ không yên tâm, cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi mang những con mồi đó về, đồng thời cũng nói với cậu bé.

"Thời gian tới phải để ngươi chịu thiệt thòi rồi, chỗ thức ăn này ta đã săn về cho ngươi, nếu đói thì cứ nướng lên mà ăn, tuyệt đối đừng để bụng đói." "Ăn đi, vì một thời gian nữa, có lẽ ta không thể ở bên cạnh ngươi, nếu có việc gì cần, cũng chỉ có thể dựa vào chính ngươi, vì ta có chuyện khác cần phải làm, ta sẽ nhanh chóng trở về." Diệp Thiên lúc nói những lời này, trong lòng thật sự vô cùng lo lắng cho cậu bé, nhưng hắn biết điều kiện sinh tồn của cậu bé trước nay luôn rất tốt.

Trước khi có Diệp Thiên, một mình cậu bé cũng có thể sống tốt, chỉ là hắn có thêm phần không yên tâm, cho nên lúc đó sau khi dặn dò xong những việc này.

Trong lòng hắn cũng thoải mái hơn một chút, sau đó cậu bé cũng biết Diệp Thiên là người làm việc lớn, bất kể hắn làm chuyện gì, cậu cũng sẽ mãi mãi ủng hộ, tuyệt đối không kéo chân hắn.

Cho nên lúc đó cậu cũng làm theo lời hắn dặn, sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân, tuyệt đối không để hắn phải lo lắng.

Cuối cùng sau khi Diệp Thiên dặn dò xong chuyện này cũng quay người rời đi, nhưng trong lòng hắn cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết, đồng thời có thể quay về với cậu bé.

Như vậy cậu sẽ không phải một mình cô đơn ở nơi này, lúc đó Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất đến bờ hòn đảo nhỏ mới phát hiện, nếu muốn qua đó thì phải đi thuyền.

Tuy Diệp Thiên có thể thi triển pháp thuật, nhưng nếu cứ tự nhiên bay qua như vậy, thì mục tiêu thật sự có chút quá lớn.

Chắc chắn sẽ gây ra sự nghi ngờ của đối phương, cho nên những việc Diệp Thiên làm, chẳng phải là đã lãng phí công sức trong thời gian qua sao, vì vậy lúc đó hắn liền nghĩ cách làm sao để có thuyền.

Chương 1734

Sau đó qua hòn đảo đối diện để điều tra, nhưng lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy xung quanh hòn đảo nhỏ có thuyền._Diệp Thiên bất kể làm việc gì, cũng sẽ luôn tìm hiểu rõ mọi vấn đề, vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn đối phó một cách dễ dàng hơn.

Cho nên lúc đó hắn liền nghĩ, nếu với dung mạo hiện tại mà đi thuê thuyền, thì cũng sẽ gây ra sự nghi ngờ của người khác.

Vì vậy lúc đó hắn cũng vội vàng trốn sang một bên, dùng pháp thuật biến ảo thành một người đàn ông trung niên, bởi vì Diệp Thiên biết mình khi làm bất cứ việc gì, tuyệt đối không thể đánh rắn động cỏ.

Nếu một khi bị đối phương biết được, có lẽ chưa kịp đi dò la tin tức, có lẽ mọi chuyện còn chưa định đoạt thì đã bị bại lộ, cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên biến ảo thành người đàn ông trung niên.

Liền đi đến gần bờ đảo nhỏ, vì ở đây có người chèo thuyền, có thuyền, có lẽ cũng đang chở người khác qua bờ đối diện, cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên đến nơi.

Liền nhìn thấy một lão già cho thuê thuyền bên bờ sông, liền nói với lão.

“Lão gia, không biết ngài có thể đưa ta qua bờ đối diện không, giá cả đều do ngài ra, bao nhiêu cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể cho ta thuê chiếc thuyền nhỏ này là đủ rồi.” Đối với Diệp Thiên mà nói, chỉ cần tùy tiện thi triển pháp lực, tiền bạc có thể không ngừng tuôn ra từ bên cạnh hắn, cho nên lúc đó về điểm này Diệp Thiên không có gì đáng để nghi ngờ.

Bởi vì chuyện hắn muốn làm nhất định có thể làm được, bất kể

phải trả giá lớn đến đâu hay có trở ngại lớn đến đâu, Diệp Thiên cũng chưa từng do dự.

Bởi vì chỉ có người như vậy mới làm được mọi việc, cho nên lúc đó trong quá trình giao tiếp với lão già cho thuê thuyền, lão già chỉ nhận tiền.

Chỉ cần có tiền, bất kể đi đâu cũng sẽ chở, cho nên cũng không quan tâm lai lịch của đối phương ra sao, hay có ý đồ gì.

Những chuyện này đều không liên quan gì đến lão, cho nên lúc đó Diệp Thiên nghe lão gia nói chỉ cần có tiền sẽ chở, liền tiện tay vung lên, biến ra một nắm bạc.

Sau đó cũng mua được một chiếc thuyền nhỏ đẹp nhất, vì lúc đó Diệp Thiên ở xa quan sát, đã vừa mắt chiếc thuyền nhỏ này, bất kể từ ngoại quan các phương diện đều cảm thấy rất đẹp.

Cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên đưa bạc cho lão già, liền thuê được chiếc thuyền này.

Diệp Thiên lúc quan sát chiếc thuyền này, trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết, vì hiếm khi có được thứ mình thích.

Cho nên lúc đó hắn cũng nhanh chóng lên chiếc thuyền này, đi đến hòn đảo đối diện để quan sát, nhưng không ngờ lúc này thật sự là âm kém dương sai.

Bởi vì Diệp Thiên không ngờ, lúc này lại có thể nhìn thấy lão già kia ở đây, cho nên thật sự có chút kinh hãi, vì vốn dĩ hắn đặc biệt ghét lão già này.

Hành vi của lão ta thật sự khiến Diệp Thiên không dám khen ngợi, cho nên lúc nhìn thấy lão già xuất hiện ở đây, nguồn cơn tà ác trong lòng Diệp Thiên liền bắt đầu trào dâng.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy hành vi của lão già kia, khiến hắn vô

cùng kinh ngạc, đã đến nơi này, chắc chắn cũng không có chuyện tốt gì xảy ra.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút ghê tởm, không biết nên dùng lời lẽ gì để hình dung trạng thái và cảm xúc trong lòng mình lúc này._Trước đó Diệp Thiên thấy những việc lão già kia làm, trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng lại không thể làm gì, vì có lúc hắn cảm thấy bây giờ ra tay.

Hoặc là khi chưa giải đáp rõ vấn đề, như vậy đối với hắn không phải là quyết sách tốt hơn, cho nên lúc đó hắn cũng muốn biết lão già này, xuất hiện ở đây rốt cuộc là để làm gì.

Chẳng lẽ cũng có ý định giống mình, cũng đến đây mua thuyền sao, cho nên Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu, vì để có thể điều tra rõ ràng chuyện này.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng quan sát, nhất cử nhất động của lão già, vì chỉ có nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay, mới có thể phán đoán được những việc hắn làm, rốt cuộc là đúng hay sai.

Bởi vì mọi chuyện, Diệp Thiên hiện tại không thể hoàn toàn xác định, chỉ có thể dựa vào suy đoán của một mình mình.

Cho nên suy đoán của hắn vĩnh viễn không thể, khiến hắn hỏi ra được những vấn đề cần hỏi, cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy cả người lão già, cũng đang sử dụng thuật ẩn thân.

Vì vậy lúc đó hắn cảm thấy làm như vậy nhất định có dụng ý của mình.

Cho nên Diệp Thiên vì để xác định, ý định của mình cũng như bao gồm cả mục đích tiếp theo của lão già này, vì vậy lúc đó cảm giác hiếu kỳ của Diệp Thiên, lại một lần nữa trỗi dậy.

Cho nên lúc đó liền vội vàng đến gần, muốn xem xem lão già này rốt cuộc định làm gì, tại sao lại dùng thuật ẩn thân để che giấu mình.

Bởi vì chỉ có người làm như vậy, nhất định có chuyện cần làm, nếu không tuyệt đối sẽ không như vậy, lão già này sớm đã thu hút sự chú ý và hiếu kỳ của Diệp Thiên.

Cho nên bất kể thế nào, lần này Diệp Thiên cũng phải làm rõ dụng ý của lão, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đến gần, ý định của lão già này hoàn toàn giống hắn, vì vậy sau khi đến gần mới phát hiện ra, hóa ra lão già này thật sự muốn mua thuyền.

Nhưng Diệp Thiên biết lão già này mua thuyền ở đây, nhất định có chuyện cần làm, nếu không không thể nào che giấu.

Chương 1735

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đem mọi nghi vấn, đều đặt lên người lão già này, huống hồ hiện tại Diệp Thiên cũng phải đến hòn đảo nhỏ kia để trinh sát tình hình.

Nếu lão cũng muốn mua thuyền đi về hướng đó, Diệp Thiên chi bằng đi cùng lão, như vậy không chỉ có thể giám sát nhất cử nhất động của lão, đồng thời cũng có thể làm việc mình muốn làm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy đây thật sự là một chuyện vẹn cả đôi đường.

Tuy Diệp Thiên đã mua thuyền xong, nhưng cảm thấy nếu một mình đi thuyền đến đó, có thể sẽ gây ra phiền phức không cần thiết, nếu đi theo bên cạnh lão.

Thì sẽ không bị phát giác, cho nên Diệp Thiên cảm thấy cách này thật sự quá tốt, vì vậy lúc đó liền bắt đầu không ngừng mưu tính làm sao để có thể tiếp cận lão già.

Lên thuyền của lão, như vậy có thể đi theo bên cạnh lão.

Những chuyện này nếu nói với người thường, có thể sẽ có một mức độ nguy hiểm nhất định, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, một người có pháp lực như hắn.

Một khi sử dụng pháp lực có thể thay đổi mọi thứ, cho nên lúc đó trong lòng hắn cũng căn bản không lo lắng, hậu quả sẽ ra sao.

Chỉ cần có thể đạt được mục đích là mãn nguyện rồi._Lúc đó Diệp Thiên chạy lên thuyền của lão già, vì không biết tiếp theo rốt cuộc sẽ đi đâu, nhưng chuyện Diệp Thiên đã quyết định, thì tuyệt đối không thể có bất kỳ thay đổi nào.

Cho nên lúc lên thuyền của lão già, liền bắt đầu lại một lần nữa thay đổi dung mạo, vì trước đó đã cải trang thành một người đàn ông trung niên.

Cho nên lần này nếu muốn không bị người khác phát hiện, thì phải để mọi người đều lầm tưởng hắn và lão già là một phe, vì vậy lúc đó Diệp Thiên biến thành một tiểu thị vệ.

Như vậy có thể đi theo bên cạnh lão già, cũng sẽ không gây ra sự nghi ngờ của người khác, vậy thì làm gì cũng được.

Diệp Thiên thành công lên thuyền của lão già, nhưng có một số chuyện cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng, nếu bây giờ lão già thật sự có chuyện cần làm.

Thì Diệp Thiên phải với tốc độ nhanh nhất, nhanh chóng làm rõ mọi tình hình ở đây, sau đó lúc hắn biến thành thị vệ, như vậy sẽ không gây ra sự nghi ngờ của người khác.

Cũng có thể tùy tiện làm việc của mình, lão già cũng sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của hắn, trong một loạt quá trình chuẩn bị của Diệp Thiên, hắn cũng đã thành công lên được con thuyền lớn.

Cho nên lúc đó trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết, vốn dĩ tưởng rằng lần này có thể sẽ gặp, rất nhiều nguy hiểm hoặc trở ngại.

Nhưng Diệp Thiên đã nghĩ những chuyện này quá phức tạp, vì hắn biết bất kể làm việc gì, cũng không nên nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp.

Bởi vì quá hoàn mỹ chỉ có thể khiến mình, càng thêm nản lòng thoái chí, cho nên lúc đó Diệp Thiên không hề coi nhẹ, mà thuận lợi làm được điều này.

Vì vậy lúc đó trong lòng hắn thật sự không thể diễn tả, loại cảm xúc đó, nhưng bất kể thế nào Diệp Thiên cảm thấy việc mình muốn làm, có lẽ sẽ rất dễ dàng.

Cho nên lúc đó sau khi thành công lên được con thuyền lớn, Diệp Thiên bắt đầu đặc biệt vui mừng, nhưng trong quá trình tiếp theo, Diệp Thiên thật sự có chút không thể chịu đựng nổi.

Bởi vì lúc vừa lên thuyền, hắn cảm giác, có một loại khí tức khiến người ta đặc biệt khó chịu không ngừng trào dâng, cho nên lúc đó Diệp Thiên biết khí tức này.

Chính là tà khí mà hắn cảm nhận được trước đó, nhưng không ngờ trên chiếc thuyền này, tà khí lại nặng đến vậy, còn nghiêm trọng hơn cả lần trước hắn gặp phải.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng nhất định phải khắc phục, trở ngại tâm lý của mình, vì trước đó cảm giác tà khí khiến hắn không thể thở được, lần này không chỉ nghiêm trọng hơn lần trước.

Ngay cả một người có thực lực như Diệp Thiên cũng không thể chịu đựng nổi, cho nên lúc đó Diệp Thiên biết bây giờ bất kể thế nào cũng phải nhẫn nại.

Chỉ có nhẫn nại mới có thể nhìn thấy được khoảnh khắc thành công.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vì để có thể thích ứng tốt hơn trên chiếc thuyền này, cũng không ngừng tự nhủ, bất kể thế nào cũng phải nhẫn nại.

Chỉ có nhẫn nại mới có thể giúp hắn hoàn thành, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng cẩn thận, quan sát nhất cử nhất động của lão già.

Bởi vì hành vi của lão già hiện tại, trong lòng Diệp Thiên vô cùng rõ ràng, nhưng rốt cuộc tiếp theo lão già sẽ làm gì, hiện tại Diệp Thiên cũng không biết.

Cho nên chỉ có thể không ngừng quan sát, như vậy mới có thể giúp

hắn nhanh chóng làm rõ những gì trong lòng mình, bao gồm cả những việc sẽ làm tiếp theo._Lúc đó sau khi Diệp Thiên đến đây, đồng thời cũng có một ý nghĩ, vì trước đó hắn biết bé gái kia, nhất định đã bị lão già đưa đến một nơi nào đó, nhưng vẫn luôn không ngừng suy đoán.

Nhưng bây-giờ mọi chuyện, dường như đều bị Diệp Thiên đoán trúng, vì Diệp Thiên không phải là người hay đoán mò, cho nên khi đối mặt với bất kỳ chuyện gì.

Hắn sẽ luôn đặt ý nghĩ của mình lên hàng đầu, vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn nhanh chóng đạt được một mục đích nhất định.

Chương 1736

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm giác, vậy thì bé gái kia đồng thời cũng bị đưa lên chiếc thuyền này, vì trước đó lão già đã lợi dụng bé gái này, cho nên không thể nào để nó một mình trong sân viện đó.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy nếu bé gái này, thật sự ở đây, thì lão già nhất định có âm mưu lớn.

Tuy hiện tại Diệp Thiên không hiểu, mục đích thực sự của lão già là gì, nhưng hắn biết con người này hoàn toàn không giống với vẻ bề ngoài, vì nhìn qua thì rất hiền từ.

Đặc biệt hòa ái dễ gần, nhưng thực chất con người này là một lão già mặt người dạ thú, thật sự khiến người ta khó nói, đặc biệt kinh tởm.

Cho nên Diệp Thiên biết lão già này, nếu thật sự có âm mưu lớn, thì chắc chắn cũng không phải là chuyện nhỏ, vì vậy lúc đó cả người Diệp Thiên đều chìm trong sự hiếu kỳ.

Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên bất kể thế nào cũng sẽ làm rõ việc lão già làm, như vậy cũng có thể giải quyết được mọi cảm giác hiếu kỳ.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên tìm kiếm, phát hiện lão già này dường như không ở đây, nhưng cũng không biết đã đi đâu, nhưng rõ ràng đã nhìn thấy hắn lên thuyền.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lão già này, nếu có âm mưu tồn tại thì chắc chắn không thể lộ ra trước mặt người khác, nhất định đang trốn trong bóng tối làm việc.

Cho nên lúc đó cảm giác hiếu kỳ của Diệp Thiên không ngừng

dâng lên, cũng hy vọng có thể làm rõ chuyện này, như vậy mới có thể buông bỏ mọi sự hiếu kỳ, cho nên lại cải trang thành tiểu thị vệ.

Liền đi lại không ngừng trên thuyền.

Bởi vì Diệp Thiên nếu muốn làm rõ hành vi của lão già, thì phải giám sát nhất cử nhất động của lão, tuyệt đối không được có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Bởi vì những việc lão già này làm, quả thực có thể nói là trời tru đất diệt, cho nên Diệp Thiên hiện tại sở dĩ không dám có động tác quá lớn, là vì chưa hoàn toàn nắm bắt được dụng ý của lão già.

Nếu có thể bị Diệp Thiên biết được, cũng tuyệt đối không thể dung thứ, cho nên lúc đó Diệp Thiên không ngừng đi lại trên chiếc thuyền này.

Để tìm kiếm tung tích của lão già, vì lúc đó rõ ràng đã nhìn thấy hắn lên chiếc thuyền này, dường như đã biến mất không dấu vết, cũng không biết đã đi đâu, nhưng con người Diệp Thiên là như vậy.

Chuyện gì hiếu kỳ nhất định phải đạt được mục đích, nếu không trong lòng vĩnh viễn không thể thoải mái, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng, có thể nhanh chóng tra ra nơi ở của lão già.

Xem xem rốt cuộc hắn định làm gì, nếu bé gái kia cũng ở trên chiếc thuyền này, thì rất có khả năng tồn tại nguy hiểm.

Đã hứa với cậu bé kia, quyết định phải bảo vệ nó chu toàn, sẽ không để nó xảy ra chuyện, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng đi lại trên thuyền._Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết lão già, rốt cuộc đã đi đâu, cho nên lúc đó cũng không ngừng đi lại, mắt cũng không ngừng quan sát xung quanh.

Nhưng điều hắn không ngờ là, khi Diệp Thiên đang nhìn quanh, đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ từ trong đi ra, cho nên lúc đó

Diệp Thiên cũng không để tâm.

Cũng không biết người phụ nữ này rốt cuộc là ai, sau này mới biết, hóa ra người phụ nữ này là người của lão già, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không có phản ứng gì.

Bởi vì hắn cảm thấy bây giờ mình đã cải trang, căn bản sẽ không để người khác phát hiện ra bất kỳ mục đích hay ý định nào của mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên khi nhìn thấy người phụ nữ này, xuất hiện trước mặt mình, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn chằm chằm vào hắn, không ngừng quan sát.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy người phụ nữ này, dường như đã nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng Diệp Thiên bất kể thế nào cũng không thể để lộ sơ hở.

Bởi vì đã khó khăn lắm mới có được, cơ hội lên thuyền như thế này, cho nên bất kể thế nào cũng phải làm việc của mình, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Nếu người phụ nữ này thật sự nhìn ra điều không ổn, Diệp Thiên cũng sẽ dùng mọi cách để lấp liếm, tuyệt đối không thể để nàng phát hiện.

Cho nên lúc đó người phụ nữ này khi nhìn Diệp Thiên, dường như hoàn toàn khác với các thị vệ khác, liền dời ánh mắt của mình trở lại trên người hắn, vì vậy lúc đó liền bắt đầu gọi hắn lại.

“Đứng lại, ngươi là ai?

Tại sao ta chưa từng thấy ngươi?” Bởi vì người phụ nữ này là người của lão già, mọi chuyện ở đây bao gồm cả một số việc đều nắm rõ trong lòng bàn tay, bên cạnh lão già có bao nhiêu thị vệ.

Trong lòng nàng rõ hơn bất kỳ ai, nhưng thị vệ như Diệp Thiên này là lần đầu tiên nàng gặp, nhìn mặt hắn rất lạ.

Cho nên lúc đó người phụ nữ đối với hắn, quả thực có điểm nghi ngờ lớn, nhưng Diệp Thiên lúc đó cũng không hề bối rối, vì dù sao cũng là lần đầu đến.

Tưởng rằng cải trang thành tiểu thị vệ sẽ không bị người khác phát hiện, nhưng lần này dường như hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng.

Cũng căn bản không đoán được lúc này, lại có người phụ nữ của lão già xuất hiện ở đây, cho nên lúc đó trong lòng hắn cũng không có bất kỳ cảm giác hay áp lực nào, vì Diệp Thiên biết rõ.

Chương 1737

Bất kể làm việc gì, điều đầu tiên có thể chứng minh nhất, đó là để mình ở trong trạng thái bình tĩnh, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện.

Cho nên lúc đó ngay từ khoảnh khắc bị người phụ nữ này gọi lại, hắn đoán nàng nhất định muốn tìm chuyện, nếu không cũng sẽ không như vậy.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên trong trạng thái bình tĩnh, đồng thời trong lòng cũng vô cùng bất hạnh, vì người phụ nữ này nói chuyện với hắn, căn bản không có bản lĩnh đó.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên dù sao cũng đang xuất hiện với dung mạo của một tiểu thị vệ, cho nên lúc đó cũng chỉ có thể nói với người phụ nữ này.

"Là thế này, ta là tiểu thị vệ vừa mới đến, cho nên có lẽ trước đây ngài chưa từng gặp qua, cũng là chuyện bình thường, ta cũng vừa mới đến đây không lâu, cho nên nhìn có chút lạ lẫm." Diệp Thiên bề ngoài cúi đầu, như vậy sẽ không gây ra nghi ngờ._Lúc đó Diệp Thiên giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, không ngừng cúi đầu, vì hắn biết nếu bị người phụ nữ này nhận ra.

Thì có thể công sức trước đó đều đổ sông đổ biển, cho nên lúc đó Diệp Thiên bất kể thế nào, cũng không thể để lộ mọi thứ trước mặt nàng.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến người phụ nữ này, không còn nghi ngờ hắn không phải là người trên chiếc thuyền này, cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự không ngừng do dự.

Người phụ nữ này rốt cuộc có thể nhìn ra được không, tuy hiện

tại Diệp Thiên nói mình là tiểu thị vệ mới đến, nhưng người phụ nữ dường như đối với lai lịch của hắn có rất nhiều bất mãn.

Cũng đặc biệt nghi ngờ, bởi vì người phụ nữ này là người bên cạnh lão già, vậy thì đối với mọi thứ ở đây chắc chắn nắm rõ trong lòng bàn tay, cũng sẽ làm rõ tất cả mọi người.

Nhưng về điểm này bất kể xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên dường như đều rất bình tĩnh, vì trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, nếu lúc này, không bình tĩnh hoặc để lộ sơ hở.

Nhất định sẽ bị người phụ nữ này nhìn ra, vậy thì thật sự là công dã tràng, cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên nói xong những lời đó, cũng không hề ngẩng đầu.

Người phụ nữ luôn cảm thấy bộ dạng của Diệp Thiên lúc này dường như căn bản không nói thật, cho nên lúc đó cũng có lòng đề phòng, liền lại một lần nữa nói với Diệp Thiên.

“Nếu đã là tiểu thị vệ mới đến, vậy thì trong gia tộc của ta, mỗi một thị vệ khi vào đều sẽ có tiêu chí của ta, nếu ngươi là thị vệ ở đây.” “Vậy thì lộ tiêu chí của ngươi ra cho ta xem thử, nếu không thì ngươi không phải là người ở đây.” Lòng cảnh giác của người phụ nữ này thật sự rất cao, không hề có sự phỏng đoán, vốn dĩ trước đó khi Diệp Thiên nói chuyện với người phụ nữ này.

Căn bản không hề để nàng vào mắt, đối với những câu hỏi nàng đưa ra cũng rất khinh thường, nhưng lúc nghe những lời này.

Cả người Diệp Thiên đều có chút toát mồ hôi, vì hắn căn bản không biết những người bên cạnh lão già lại có tiêu chí, cho nên lúc đó trong lòng thật sự có chút không yên.

Vốn dĩ đối với sự tra hỏi của người phụ nữ này đều rất bình tĩnh, nhưng sau khi nghe đến tiêu chí, cả người Diệp Thiên đều bắt đầu

không ngừng do dự.

Bởi vì tiêu chí này Diệp Thiên trước đó căn bản không hề biết, vậy thì lấy đâu ra, tiêu chí đó để cho người phụ nữ này xem.

Cho nên lúc đó trong đầu Diệp Thiên, cũng bắt đầu không ngừng vận chuyển nhanh chóng, bởi vì nếu không lấy ra được tiêu chí này.

Thì người phụ nữ này chắc chắn sẽ biết được dụng ý của hắn.

Trong đầu Diệp Thiên không ngừng nghĩ, "tiêu chí", "tiêu chí", vì tiêu chí này thật sự không biết phải làm sao, nếu có thể biết được hình dạng của tiêu chí, hắn có thể thi pháp, ngay lập tức có thể biến ra tiêu chí.

Nhưng hiện tại thật sự là một mớ hỗn độn, cả người cũng cứng đờ trước mặt người phụ nữ, vì Diệp Thiên hiện tại không biết nên làm gì, cũng không biết nên nói gì.

Nếu không cẩn thận nói sai, cũng sẽ càng gây ra sự nghi ngờ, cho nên lúc đó thật sự là vô cùng khổ sở.

Cả người cũng rơi vào tình thế nguy hiểm._Lúc đó Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tìm được cái tiêu chí này, nếu không tìm được tiêu chí, thì người phụ nữ kia chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn.

Cho nên hậu quả tiếp theo sẽ ra sao, Diệp Thiên thật sự không thể quyết định, vì vậy lúc đó hắn không ngừng suy nghĩ, nhưng hiện tại Diệp Thiên thật sự rất sốt ruột.

Vị phu nhân này, từ lúc thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đây, đã vô cùng cảnh giác với hắn, tuy không biết rốt cuộc hắn là người như thế nào.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần ở trên chiếc thuyền này, nếu thấy có hành vi không đứng đắn nhất định sẽ điều tra.

Cho nên lúc đó nàng cũng đợi Diệp Thiên lấy tiêu chí ra, nếu không lấy ra được tiêu chí này, thì người phụ nữ có thể khẳng định hắn căn bản không phải là người trên chiếc thuyền này.

Vì vậy cũng sẽ nhanh chóng báo cho lão già biết chuyện này, trong khoảnh khắc đó, người phụ nữ dường như có chút không thể chờ đợi được, muốn biết rốt cuộc hắn có thân phận như thế nào.

Đột nhiên Diệp Thiên chợt nhớ ra, trước đó, trong số những hộ vệ bị hắn đánh ngất, dường như có một người có hình dạng giống con rắn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không biết hình dạng con rắn đó, rốt cuộc có phải là vấn đề liên quan đến tiêu chí mà nàng nói không.

Bởi vì lúc đó trên cánh tay của hộ vệ kia có một con rắn.

Chương 1738

Mà con mắt của con rắn tà ác đó cũng trợn rất lớn, cho nên lúc đó Diệp Thiên căn bản không để ý, nhưng hiện tại khi người phụ nữ này hỏi hắn về tiêu chí.

Đột nhiên hắn cũng bừng tỉnh ngộ.

Cho nên Diệp Thiên biết, nếu muốn lừa gạt qua cửa.

Thì lần này tiêu chí trên tay hắn phải giống với cái hắn đã thấy trước đó.

Tiêu chí trên tay hộ vệ phải giống hệt.

Nếu không nhất định sẽ gây ra nghi ngờ, nhưng hiện tại Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc hình dạng con rắn trên cánh tay kia là như thế nào.

Nếu Diệp Thiên không thể làm, hoàn toàn giống hệt như trước đó, thì sẽ gây ra nghi ngờ, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng suy nghĩ.

“Ngươi có nghe ta nói không, nếu trên người ngươi có tiêu chí đó, thì có thể lấy ra cho ta xem, nếu có tiêu chí đó.” “Ta có thể công nhận ngươi là thủ vệ ở đây, nhưng nếu không lấy ra được, thì đừng trách ta không khách khí.” Người phụ nữ dường như đã nhẫn nhịn, đến giới hạn cho nên lúc đó cũng không ngừng ép hỏi Diệp Thiên, vì hiện tại nàng cũng không muốn lãng phí thời gian của mình.

Lúc này Diệp Thiên vô cùng bình tĩnh, vì hắn cảm thấy nếu hoảng sợ thì càng không được, nhưng sau một lúc lâu, Diệp Thiên dường như vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Con rắn đó rốt cuộc có hình dạng như thế nào, cho nên lúc đó hắn

rất căng thẳng, vì dù sao hắn cũng biết nếu người phụ nữ này không thấy trên người hắn có tiêu chí.

Tuyệt đối sẽ không rời đi, cho nên Diệp Thiên liều mạng, cũng vội vàng sử dụng pháp thuật, bất kể con rắn đó rốt cuộc như thế nào, bây giờ phải làm cho cánh tay mình xuất hiện một cái tiêu chí.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đại khái làm một cái, liền khi pháp thuật được thi triển ra trên cánh tay của hắn, cũng ở vị trí cánh tay của thủ vệ mà hắn đã thấy trước đó.

Cũng tùy ý làm ra một hình dạng con rắn, mắt to._Lúc đó khi Diệp Thiên đang thi pháp để vẽ ra hình ảnh này, trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, nếu lần này không làm thành công, nhất định sẽ gây ra sự nghi ngờ.

Vậy thì muốn điều tra rõ ràng ở đây, e rằng không có khả năng, ngược lại còn tự rước lấy phiền phức.

Nhưng Diệp Thiên bất kể thế nào cũng không hy vọng, thất bại như vậy, khó khăn lắm mới tìm được nơi này, mới có thể lên được thuyền.

Nếu chỉ vì một cái tiêu chí nhỏ, mà khiến mọi việc mình muốn làm đều đổ sông đổ biển, thì trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Cho nên Diệp Thiên hy vọng lần này, có thể hoàn thành tốt việc này, vì vậy lúc đó trong quá trình vẽ, cũng miễn cưỡng vẽ ra được hình ảnh đó.

“Phu nhân, có lẽ ngài đã nghĩ nhiều rồi, nếu không có tiêu chí này, làm sao ta có thể trở thành tiểu thị vệ ở đây được chứ, cho nên trước đó chỉ là thấy ngài có chút sợ hãi, có chút căng thẳng.” “Cho nên mới nhất thời bối rối, nhưng nếu ngài muốn xem tiêu chí này thì cũng không phải là không thể, Diệp Thiên lúc đó sau khi nói xong những lời

đó, đồng thời cũng lấy ra hình ảnh mà mình vừa vẽ." Tuy có thể chế tác không được tinh xảo như những thị vệ trước đó, nhưng Diệp Thiên thật sự đã cố hết sức mình, cũng không ngừng suy nghĩ.

Cuối cùng cũng có thể dùng cách này, lừa được vị phu nhân trước mắt.

Tuy lần này Diệp Thiên có thể lừa được một lần, nhưng vị phu nhân này cũng là người rất tinh minh, nếu không cũng không thể trở thành người của lão già.

Cho nên lúc đó trong cả một loạt sự việc, tuy đã nhìn thấy tiêu chí hình ảnh đó, nhưng đối với Diệp Thiên vẫn vô cùng không yên tâm.

Cho nên luôn cảm thấy Diệp Thiên dường như có mục đích gì đó ở đây, vì vậy lúc đó phu nhân tuy đã cho qua chuyện này, nhưng vẫn luôn có lòng đề phòng với hắn.

Vì dù sao bất kể là vừa rồi hay là thế nào đi nữa, phu nhân tuyệt đối không thể để một tiểu thị vệ nhỏ bé đi lung tung ở đây, liền nói với hắn.

"Nếu đã có tiêu chí này, vậy cũng có thể chứng minh thân phận tiểu thị vệ của ngươi, nhưng ta nói cho ngươi biết, lát nữa hãy quay về phòng bếp và ở yên trong đó, không có lệnh thì không được đi lung tung." Phu nhân lúc đó bảo Diệp Thiên quay về phòng bếp ở, cũng ra lệnh không được đi lung tung, cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên cũng không ngừng suy đoán, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì vốn dĩ hắn ở trên thuyền, là để tìm kiếm thứ mình muốn tìm, nhưng hiện tại sau khi gặp vị phu nhân này, dường như mọi chuyện đều thay đổi.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết phu nhân, làm như vậy là vì cái gì, nhưng cũng không dám hỏi, vì sợ hỏi ra sẽ lại gây nghi ngờ.

Lúc đó phu nhân sau khi dặn dò Diệp Thiên xong, đồng thời lại một lần nữa nói với hắn.

"Nhớ kỹ những lời ta nói, nếu không ở yên trong phòng bếp mà tùy ý đi lung tung, thì đừng trách ta giết ngươi, lúc đó ngay cả mạng nhỏ cũng không còn." "Cho nên hãy nhớ kỹ, không được ra ngoài, ở yên trong phòng bếp, nếu có chuyện gì ta cũng sẽ đi sắp xếp."_Lời nói của phu nhân lúc đó rất nhẹ nhàng, dường như cũng là một nhân vật rất lợi hại, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói.

Hắn chưa bao giờ để loại phụ nữ như vậy vào mắt, nếu không phải vì phải điều tra một số chuyện, sao có thể để nàng ở đây dương oai diễu võ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không nói gì thêm, nhưng trong lòng vẫn luôn có sự nghi ngờ, vì người phụ nữ này không cho hắn ra ngoài, xem ra dường như có âm mưu lớn.

Chắc chắn là không muốn cho người khác biết, nếu không cũng sẽ không bảo hắn ở trong bếp không được ra ngoài, nếu là thủ vệ từ trước đến nay ở đây.

Chương 1739

Không thể nào không cho hắn tham gia vào, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, bí mật không muốn cho người khác biết này, nhất định phải để hắn làm rõ.

Diệp Thiên cũng rất tin tưởng, những gì mình nói tuyệt đối không có sai lầm.

Bởi vì nếu Diệp Thiên cảm thấy muốn ở đây, làm việc một cách quang minh chính đại, thì không cần phải ở đây che giấu.

Đề phòng bất kỳ ai, nhìn thấy vị phu nhân này căng thẳng như vậy là biết, việc nàng làm tuyệt đối không muốn để người khác phát hiện, cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng con người Diệp Thiên là như vậy, bất kể gặp phải chuyện gì cũng rất hiếu kỳ, cho nên bất kể vị phu nhân này rốt cuộc cùng với lão già kia, muốn làm gì.

Cũng không thoát khỏi sự giám sát của Diệp Thiên, bất kể thế nào cũng phải làm rõ chuyện này, nhưng hiện tại trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, vị phu nhân này vẫn luôn nghi ngờ hắn.

Nếu lúc này mà hành động thiếu suy nghĩ, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của nàng, cho nên lúc đó đứng tại chỗ, cũng không có bất kỳ động thái nào.

Sau khi thấy phu nhân đi xa, Diệp Thiên liền bắt đầu sử dụng thuật ẩn thân.

Vốn dĩ phu nhân tưởng rằng Diệp Thiên sẽ ngoan ngoãn ở đó, sẽ không có bất kỳ hành động lớn nào, nhưng căn bản không hiểu Diệp Thiên là người như thế nào.

Cho nên lúc đó khi phu nhân đi ở phía trước, Diệp Thiên lợi dụng thuật ẩn thân, không ngừng theo dõi phía sau, xem xem rốt cuộc nàng có tiếp cận với lão già kia không.

Nếu là như vậy, thì Diệp Thiên có thể làm rõ mọi chuyện, nhưng nếu không phải, thì vừa hay cũng có thể đi điều tra một phen về mọi thứ ở đây.

Tuy hiện tại hắn dùng cách ẩn thân, để đối mặt với vị phu nhân này, nhưng cũng biết thuật ẩn thân có giới hạn thời gian, nếu trong khoảng thời gian này, không thể làm được việc mình muốn.

Thì sẽ nhanh chóng biến mất không dấu vết, cũng sẽ lộ diện trước mặt mọi người.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại thật sự là bất đắc dĩ, cũng hy vọng có thể với tốc độ nhanh nhất, nhanh chóng giải đáp được chuyện này.

Nếu không thuật ẩn thân chỉ có thể duy trì một khoảng thời gian, nếu một khi bị phát hiện, hậu quả còn thảm hơn.

Bởi vì trong ấn tượng của Diệp Thiên, luôn cảm thấy vị phu nhân này dường như có chuyện gì đó đang che giấu.

Cho nên bất kể thế nào cũng phải làm rõ chuyện này, nếu không trong lòng luôn có một sự không cam tâm.

Vì vậy Diệp Thiên vì để có thể đạt được mục đích của mình, cũng không tiếc lãng phí thời gian để đối phó với nàng, vì người phụ nữ này dường như đang che giấu điều gì đó._Diệp Thiên trong quá trình theo dõi, đồng thời cũng biết thuật ẩn thân hiện tại của mình, chỉ có thể duy trì được hai giờ, nếu trong hai giờ này.

Không thể tìm được thứ mình muốn tìm, thì xem ra phải tính kế lâu dài, nhưng con người Diệp Thiên lúc nào cũng không chịu thua.

Chỉ cần có một chút cơ hội, cũng không thể bỏ qua, vì trong quá

trình Diệp Thiên giao thủ với người phụ nữ này.

Đồng thời cũng biết nàng nhất định biết những việc lão già kia làm, vì đã là người bên cạnh, thì không thể nào không biết, cho nên từ trên người nàng nếu tìm kiếm điểm nghi ngờ.

Chắc chắn có thể tìm được một chút manh mối, cho nên Diệp Thiên cảm thấy thời gian của mình nên đặt hết lên người nàng, sau đó lúc đang theo dõi.

Người phụ nữ vẫn luôn đi ở phía trước, cho nên Diệp Thiên chỉ có thể đi theo phía sau nàng, không ngừng đi theo xem xem rốt cuộc, nàng muốn đi đâu.

Bởi vì đã thần bí như vậy, thì nhất định có thể tìm được manh mối, cho nên Diệp Thiên tin rằng, phán đoán của mình tuyệt đối không thể có bất kỳ sự hiểu lầm nào.

Vì vậy lúc đó trong quá trình theo dõi, cũng cẩn thận nhìn trái nhìn phải, vì dù sao đối với mọi thứ ở đây, hắn có nhiều điều không hiểu.

Cho nên để có thể ở lại nơi này tìm kiếm tốt hơn, vì vậy chỉ có thể không ngừng quan sát, tuy trong quá trình quan sát, có thể sẽ không phát hiện ra chuyện gì.

Bởi vì dù sao việc họ làm đều rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để lộ bất kỳ sơ hở nào, cho nên Diệp Thiên tin rằng bất kể lúc nào, chỉ cần kiên trì thì không có việc gì không làm được.

Lúc đó Diệp Thiên rất tò mò, người phụ nữ này tại sao lại như vậy, cũng không biết rốt cuộc muốn đi đâu, nhưng bất kể thế nào thời gian hiện tại cũng không còn nhiều.

Cho nên Diệp Thiên cũng không ngừng đi theo, lúc này Diệp Thiên nhìn thấy người phụ nữ đi về phía dưới đáy thuyền.

Vì vậy lúc đó hắn vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc đi đến nơi đó làm gì?

Sau đó người phụ nữ hoàn toàn không biết lúc này, Diệp Thiên đang đi theo phía sau mình, tưởng rằng việc mình làm sẽ không bị ai biết.

Chương 1740

Diệp Thiên trong lòng cũng không ngừng mong đợi lần theo dõi này, hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc, nếu không đúng lúc, thì thuật ẩn thân đồng thời cũng sẽ bị lộ.

Nếu một khi bị người phụ nữ này biết, mình đang theo dõi nàng, thì thật sự sẽ gây ra một trận chiến, nhưng Diệp Thiên căn bản không muốn đánh rắn động cỏ như vậy.

Mọi chuyện chưa làm rõ, cho nên tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy lúc đó khi thấy người phụ nữ đi xuống, cũng cẩn thận đi theo xem xem trong đó rốt cuộc có phải đang làm chuyện không tốt không.

Cho nên lúc đó sau khi vào trong, Diệp Thiên đầu tiên có thể cảm nhận được là nơi này âm u, khí lạnh không ngừng tỏa ra, giống như ở trong hầm băng vậy.

Nhưng Diệp Thiên biết ở nơi này, người phụ nữ thần bí như vậy, chắc chắn có chuyện, cho nên bất kể trong đó âm u như thế nào.

Cũng phải điều tra một phen, lúc đó không chỉ cảm nhận được nơi này âm u, khí lạnh không ngừng tuôn ra, hắc khí nồng nặc đến mức người ta không thể chấp nhận được, quả thực có một cảm giác buồn nôn._Tuy Diệp Thiên cảm giác được hắc khí ở đây không ngừng nồng nặc, nhưng lại không biết rốt cuộc đây là nơi nào, cho nên hiện tại ở dưới đáy thuyền.

Diệp Thiên hy vọng có thể nâng cao cảnh giác.

Bất kể thế nào cũng nhất định phải làm rõ mọi chuyện, bởi vì vốn

dĩ khi ở trên chiếc thuyền này, hắn đã cảm giác được tà khí không ngừng tuôn ra, nhưng Diệp Thiên lại không hiểu tại sao, cho nên mới đưa mọi chuyện vào kế hoạch.

Nếu chuyện này không thể giải quyết sớm, thì Diệp Thiên cảm thấy mình đến đây một chuyến cũng vô ích, thời gian hiện tại, cũng vô cùng quý báu.

Một khi thuật ẩn thân này nếu khôi phục lại nguyên trạng, thì đừng nói là điều tra ở đây, ngay cả đi lại ở đây cũng vô cùng khó khăn.

Vốn dĩ trước đó Diệp Thiên cũng nhớ những lời người phụ nữ này nói với mình, cho nên tuyệt đối không cho phép nàng phát hiện ra mình ở đây.

Vì vậy trong quá trình theo dõi, khi thấy người phụ nữ vào một mật thất, Diệp Thiên lúc đó đối với mật thất này, rốt cuộc có phải là nơi giam giữ người, hay là có mục đích khác.

Cho nên Diệp Thiên vội vàng không ngừng nghỉ đi theo.

Nhưng lúc đó khi Diệp Thiên đi theo, cả người đều nhíu mày, vì hắc khí ở đây thật sự quá nặng.

Còn nghiêm trọng hơn cả những gì hắn cảm nhận được trước đó, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không biết hắc khí này rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

Nhưng dường như có thể cảm nhận được nguy hiểm trùng trùng, tuy mọi thứ đối với Diệp Thiên mà nói không có gì đáng lo ngại.

Nhưng phải làm rõ vấn đề, nếu chỉ một mực suy đoán, căn bản không thể giải quyết được vấn đề, cho nên lúc đó khi hắc khí này tuôn ra.

Những hình ảnh hiện lên trong đầu Diệp Thiên, thật sự khiến hắn suy nghĩ miên man.

Lúc đó Diệp Thiên cẩn thận, đi theo người phụ nữ kia vào trong, vì bất kể phía trước có khó khăn hay nguy hiểm đến đâu.

Đã đến đây hôm nay, thì Diệp Thiên cũng không oán không hối, cũng sẽ không có bất kỳ sự lùi bước nào, vậy thì hiện tại Diệp Thiên cũng phải làm rõ đám hắc khí này, rốt cuộc là ai ở bên trong.

Vì người phụ nữ nhìn có vẻ rất hoảng sợ, đặc biệt là nơi này, lúc đó sau khi đi theo người phụ nữ vào trong, người phụ nữ liền vào một căn phòng.

Diệp Thiên lúc đó cẩn thận đi theo phía sau, nhưng không vào phòng, mà ở xa không ngừng quan sát.

Phu nhân lúc đó sau khi vào phòng, liền quỳ xuống đó, không ngừng cầu xin, Diệp Thiên vểnh tai lên, nghe xem nàng đang cầu xin điều gì.

"Cầu xin ngài, hãy để con trở nên xinh đẹp hơn.

Con hy vọng ngài có thể làm con đẹp hơn nữa.

Dù phải trả bất cứ giá nào, con cũng cam tâm tình nguyện." Phu nhân lúc đó sau khi vào trong, liền bắt đầu không ngừng khổ sở cầu xin, hy vọng có thể khiến mình trở nên xinh đẹp hơn, vì phụ nữ ai cũng yêu cái đẹp.

Cho nên về điểm này thật sự là rất bình thường, Diệp Thiên lúc đó cũng không dám đến gần, xem xem người phụ nữ muốn làm gì.

Cho nên lúc đó ở xa không ngừng quan sát, bao gồm cả nhất cử nhất động của nàng đều ghi tạc trong đầu Diệp Thiên.

Vì vậy nàng vẫn không ngừng khẩn cầu, đặc biệt thành tâm thành ý.

Lúc này, Diệp Thiên vẫn luôn trốn ở một bên không ngừng quan

sát.

Chương 1741

Khi nhìn thấy luồng hắc khí tuôn ra từ bên trong, hắn lại nhớ đến một tiểu cô nương khác.

Hắn cũng từng gặp một cô bé trước đây, nhưng diện mạo không giống thế này.

Mặc dù trước đó hắn đã cảm nhận được hắc khí không ngừng sinh ra xung quanh cơ thể cô bé, liên tục cuộn trào, nhưng lần này khi nhìn lại, hắn cảm thấy dáng vẻ của cô bé thật sự vô cùng kỳ lạ.

Nếu là trước kia, Diệp Thiên tuyệt đối không thể có suy nghĩ như vậy, nhưng lần này, dáng vẻ của cô bé hoàn toàn khác so với những gì hắn từng thấy.

Diệp Thiên cũng không hiểu tại sao, nhưng tóm lại, tiểu cô nương này dường như khác hẳn với những gì hắn quan sát trước đó, ngay cả thần trí cũng hoàn toàn không bình thường.

Vì vậy, Diệp Thiên không ngừng quan sát tỉ mỉ, hy vọng có thể dùng năng lực của mình để nhận ra mọi điều về cô bé.

Nhưng điều đó lại khiến lòng hắn vô cùng khó chịu, bởi vì cơ thể của tiểu cô nương dường như đã bị người khác khống chế, thần trí không còn tự chủ.

Diệp Thiên vô cùng thương xót cho cô bé.

Một khi tâm trí đã bị khống chế, dù cô bé có nhận ra tình trạng của mình thì cũng không còn sức lực để thay đổi.

Vì vậy, trong lòng Diệp Thiên thực sự rất khó chịu khi nhìn thấy hắc khí không ngừng xâm nhập vào cơ thể cô bé, tình hình cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu muốn loại bỏ hoàn toàn những luồng hắc khí này, e rằng không có bất kỳ khả năng nào.

Diệp Thiên quan sát tỉ mỉ và phát hiện ra cơ thể của tiểu cô nương dường như chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, căn bản không có cách nào cứu chữa.

Nếu cơ thể cô bé vẫn trong trạng thái bình thường, có lẽ Diệp Thiên đã dùng pháp thuật để cứu sống.

Nhưng mọi chuyện dường như hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng, vì cô bé trước mắt đã bị hắc khí bao bọc hoàn toàn.

Những luồng hắc khí đó đã xâm nhập sâu vào cơ thể, căn bản không thể thay đổi được nữa.

Điều này khiến Diệp Thiên cảm thấy cô bé thật quá thảm thương.

Ở độ tuổi này, đáng lẽ cô bé phải được cha mẹ yêu thương, sống một cuộc sống không lo không nghĩ.

Vậy mà bây giờ lại bị tàn phá như thế này.

Hắn thực sự bất lực, lòng đầy không cam.

Một cô bé ngây thơ vô tội lại phải chịu đựng ma nạn lớn đến vậy, hắn thật không nỡ nhìn thẳng.

Diệp Thiên cảm thấy mọi chuyện dường như đều có con đường riêng, hoàn toàn khác biệt.

Kể từ khi đến đây, hắn đã cảm nhận được hắc khí không ngừng tuôn ra, khiến đầu óc hắn cũng cảm thấy quay cuồng.

Nhưng để làm rõ mọi chuyện, Diệp Thiên vẫn từng bước tiến tới.

Tình hình đã đến nước này, dù thế nào hắn cũng phải hỏi cho ra lẽ, dù chỉ là một chút manh mối.

Hắn tuyệt đối không thể rời đi trong bộ dạng thất bại thảm hại.

Vì vậy, Diệp Thiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, bất kể tiếp theo có chuyện gì xảy ra.

Đã đến đây rồi thì nhất định phải đạt được mục đích.

Lúc đó, dù Diệp Thiên cảm thấy vô cùng thảm thương nhưng cũng đành chịu, có những chuyện một khi đã xảy ra thì không thể thay đổi, mọi thứ đều đã an bài.

Cho nên dù có làm gì đi nữa, e rằng cũng không thể quay lại trạng thái ban đầu.

Diệp Thiên cảm thấy tình hình mình đang chứng kiến lúc này thật khiến hắn tò mò.

Hắn muốn nhanh chóng xem xét, liệu có thể giúp đỡ được gì không, như vậy cũng có thể giải quyết được một loạt vấn đề.

Chương 1742

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, hắn lại cảm thấy không nên dính vào chuyện này.

Tuy nhiên, Diệp Thiên lúc ấy lại vô cùng tò mò, thế là hắn vội vàng bước lên phía trước và tự nhủ.

Ta không biết gã này rốt cuộc tại sao lại trở thành như vậy, nhưng nếu ta có thể giúp đỡ, liệu có thể giải quyết được mọi chuyện không?

Diệp Thiên cũng không chắc chắn.

Nhưng giờ đã bước lên rồi, hắn cũng hy vọng có thể hiểu rõ sự tình.

Vốn dĩ Diệp Thiên định ra tay giúp đỡ, nhưng khi nhìn lại thời gian của pháp thuật, dường như sắp đến giới hạn.

Nếu Diệp Thiên không rời đi vào thời khắc mấu chốt này, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, chân thân của hắn sẽ bị bại lộ.

Vì vậy, Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải vội vã rời đi trước.

"Hay là cứ để mình giúp một tay đi, nếu không thì không biết đến bao giờ gã này mới kết thúc." Vốn Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy, nhưng giờ đây mọi chuyện đều không đi theo kế hoạch.

Những gì đang xảy ra khiến hắn cũng bất lực.

Sau khi rời khỏi nơi đó, Diệp Thiên vẫn luôn tò mò, rốt cuộc vị phu nhân kia cuối cùng đã biến thành dạng gì.

Bởi lẽ, phụ nữ ai cũng có lòng yêu cái đẹp, có lẽ yêu cầu của họ cũng rất cao.

Vị phu nhân này vốn dĩ không xấu, nhưng cũng không phải dạng đẹp như hoa sen mới nở.

Diệp Thiên cảm thấy lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có, nhưng vị phu nhân kia rốt cuộc tại sao lại biến thành như vậy, trong lòng hắn thật sự vô cùng tò mò.

Diệp Thiên trước nay luôn là một người hiếu kỳ, chỉ cần gặp phải chuyện gì khiến hắn cảm thấy thú vị, nhất định sẽ truy cùng đuổi tận.

Nếu không phải lần này thời gian của thuật ẩn thân sắp hết, hắn chắc chắn sẽ ở lại xem vị phu nhân kia rốt cuộc biến thành bộ dạng gì.

Đối với Diệp Thiên mà nói, vị phu nhân đó biến thành ra sao cũng không liên quan gì đến hắn, chỉ là hắn cảm thấy người này không ngừng cầu khẩn ở đó.

Cầu xin lâu như vậy, hy vọng có thể trở nên xinh đẹp hơn, hắn cũng không biết pháp thuật kia nhìn nhận hai chữ "xinh đẹp" như thế nào.

Mặc dù Diệp Thiên đã rời khỏi nơi đó, nhưng hắn vẫn muốn quay lại xem thử.

Bởi vì nếu vị phu nhân kia thật sự trở nên xinh đẹp hơn, hoặc biến thành một dung mạo khác, chắc chắn cũng sẽ ra ngoài.

Lúc đó gặp lại cũng không phải chuyện khó, vì vậy Diệp Thiên đã quyết định.

Hiện tại thuật ẩn thân không thể duy trì được nữa, hắn đành phải rời đi, nhưng sự tò mò trong lòng vẫn luôn tồn tại.

Diệp Thiên dù vừa mới rời đi, nhưng trong đầu hắn vẫn luôn nghĩ đến việc vị phu nhân kia rốt cuộc sẽ biến thành dạng gì.

Vì tò mò nên hắn mới đi theo bên cạnh bà ta.

Nếu không phải thuật ẩn thân sắp hết tác dụng, thì dù thế nào hắn cũng tuyệt đối không rời đi.

Nhưng Diệp Thiên quay về lúc này lại có chút hối hận, vì cảm thấy không được xem sự biến hóa của vị phu nhân, trong lòng thật sự không cam tâm.

Vì vậy, hắn do dự có nên quay lại tìm bà ta không, bởi chỉ có như vậy mới có thể thấy rõ.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết, nếu cứ đi lung tung ở đây, một khi bị vị phu nhân kia bắt gặp, e rằng hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn chưa bao giờ sợ hậu quả.

Hắn rất rõ một điều, mình vừa mới rời đi, nếu quay lại như vậy, không thể dùng bộ mặt thật để gặp người khác.

Thuật ẩn thân cũng không thể sử dụng lại, vậy thì phải dùng cách nào mới có thể gặp vị phu nhân đó đây?

Chương 1743

Hắn muốn xem trong quá trình cầu khẩn, bà ta có trở nên xinh đẹp hơn không.

Vốn dĩ vị phu nhân này tướng mạo rất bình thường, không thể gọi là đại mỹ nữ, nhưng cũng không phải xấu xí.

Lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có.

Kể từ lúc nhìn thấy vị phu nhân này, Diệp Thiên đã vô cùng tò mò.

Hắn đặc biệt muốn biết trong quá trình đó, liệu bà ta có thể toại nguyện, hay biến thành một đại mỹ nữ xinh đẹp không.

Chuyện này đã bén rễ sâu trong lòng Diệp Thiên, nếu không thể làm rõ hoàn toàn, hắn dường như không thể vượt qua được chướng ngại tâm lý này.

Vì vậy, hắn cảm thấy nhất định phải điều tra đến cùng.

Thế là hắn tìm một cơ hội để đi gặp vị phu nhân.

Diệp Thiên biết rằng khi hắn và vị phu nhân kia gặp nhau, bản thân hắn đối với mọi thứ ở đây đều không quen thuộc.

Nếu chỉ đơn thuần tìm một lý do nào đó, có lẽ sẽ tiếp cận được bà ta, như vậy là có thể thấy được bà ta lúc này đã biến thành dạng gì.

Diệp Thiên liền tìm một cái cớ, đi đến nơi ở của phu nhân.

Lúc đó có lính gác ở đó, hỏi hắn tìm phu nhân có chuyện gì.

Sau khi Diệp Thiên giải thích ý định, phu nhân cũng đồng ý gặp.

Ngay lúc đó, ánh mắt của hắn dán chặt vào người phu nhân, muốn xem rốt cuộc bà ta đã biến thành dạng gì.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy diện mạo của phu nhân, cả người hắn vô cùng kinh ngạc!

Vốn dĩ bà ta không phải thế này, nhưng sau khi cầu khẩn xong, cả người hồng quang đầy mặt, thật sự khác xa so với trước kia.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Thiên thực sự kinh hãi, bởi không thể nào trong một thời gian ngắn lại có thể biến hóa như vậy.

Hắn cảm thấy phu nhân thật sự đã cầu được ước thấy.

Nhưng dù bây giờ mặt mày hồng hào, cơ thể bà ta dường như có những luồng hắc khí không ngừng luồn lách.

Diệp Thiên cũng đại khái hiểu được tình hình.

Thực ra Diệp Thiên đã sớm đoán được, có những chuyện không phải cứ cầu xin là được đáp ứng hoàn toàn.

Bởi vì bất kể làm chuyện gì, chỉ cần muốn đạt được một mục đích nhất định thì cũng phải trả một cái giá tương ứng.

Vì vậy, Diệp Thiên mới nóng lòng muốn xem vị phu nhân kia rốt cuộc sẽ biến thành dạng gì.

Giờ đây khi đã thật sự nhìn thấy, sự thay đổi của bà ta quả thực không nhỏ.

Nếu là trước kia, bà ta luôn có vẻ rất bình thường, u ám không chút ánh sáng.

Nhưng bây giờ, ánh quang tỏa ra từ khuôn mặt quả thực hiếm thấy.

Diệp Thiên cũng có thể nhận ra, vị phu nhân này đối với dung mạo đã thay đổi của mình lúc này vô cùng vui mừng, đặc biệt vui như điên.

Nhưng bà ta nào biết, những luồng hắc khí trong cơ thể đang dần ăn mòn thân thể bà ta.

Lúc này, Diệp Thiên cũng có thể nhận ra, vị phu nhân dường như không hề hay biết chút nào, vì luồng hắc khí đó đang hấp thu âm khí của bà ta.

Diệp Thiên cảm thấy nơi này dường như có chuyện kỳ quái.

Mặc dù trước đó hắn chưa từng tiếp xúc với những người này hay những chuyện này, nhưng khi chứng kiến từng cảnh tượng ở đây, mức độ thay đổi như vậy khiến hắn có thể hoàn toàn tưởng tượng ra từng bức tranh trong đầu.

Chương 1744

Hắn cảm thấy trên con thuyền này, bao gồm cả vị phu nhân và mọi chuyện xảy ra ở đây đều vô cùng kỳ quái, cũng khiến hắn cảm thấy nơi này đặc biệt phiền muộn bất an.

Dù Diệp Thiên chưa gặp phải chuyện gì, nhưng hắn luôn cảm thấy nơi này mang một cảm giác ngột ngạt.

Trước khi đến đây, hắn đã cảm nhận được hắc khí tuôn trào, nhưng không hề nghĩ rằng nơi này lại ẩn giấu nhiều chuyện như vậy.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên vẫn chưa làm rõ vấn đề, nhưng sau khi nhìn thấy hắc khí không ngừng hấp thu âm khí của phu nhân, hắn đột nhiên cảm thấy nơi này vô cùng quỷ dị, dường như ẩn giấu một chuyện kinh thiên động địa.

Dù bây giờ Diệp Thiên chưa nhìn thấy, nhưng dựa vào suy đoán của mình, dường như nó có thể trở thành sự thật.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định phải nhanh chóng chạy trốn.

Hắn biết ở lại nơi này dường như vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù hắn không sợ nguy hiểm tồn tại, nhưng cũng không thể rơi vào tình thế bất nghĩa.

Trong quá trình quan sát, Diệp Thiên phát hiện hắc khí không ngừng bao vây nơi này, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hắn thật sự không thể dự đoán được.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc này không thể tự tạo áp lực cho mình, cũng không thể để nguy hiểm tồn tại trên người mình.

Để đảm bảo an toàn, hắn quyết định nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng đã chọn lên con thuyền này, Diệp Thiên trong lòng rất rõ, nếu muốn rời đi cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Dù sao trên thuyền có nhiều người như vậy, hắn lại không quen thuộc đường đi ở đây, nên khi quyết định chạy trốn, hắn cũng đã nghĩ đến nhiều chuyện và do dự rất lâu.

Nếu muốn rời đi, nhất định phải có một kế hoạch vẹn toàn để bảo vệ an toàn cho bản thân.

Diệp Thiên có suy nghĩ này là vì hắn căn bản không thể ở lại đây được nữa.

Bản thân việc đến đây đã là một sai lầm.

Nếu không phải vì muốn điều tra mọi sự vật ở đây, hắn cũng không thể ở trên con thuyền này.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút hối hận.

Nhưng bây giờ nếu muốn rời khỏi nơi này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ cách nào để có thể toàn thân rút lui mà không bị người khác phát hiện.

Đối với hắn mà nói, chuyện này tuy không quá khó, nhưng cũng không đơn giản.

Trước hết, hắc khí ở đây khiến hắn vô cùng phiền não, ở lại đây dù chỉ một khoảnh khắc cũng thật sự không tự tại.

Kể từ khi đến đây, Diệp Thiên xuất hiện trên con thuyền này với thân phận một tiểu thị vệ.

Vì vậy, mọi người đều cảm thấy hắn là người mới, rồi chỉ trỏ, có người còn không ngừng cảnh giác hắn.

Bây giờ Diệp Thiên vốn muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lại bị

sắp xếp đến nhà bếp phụ giúp.

Những việc lặt vặt trong nhà bếp đối với Diệp Thiên mà nói quả thực khô khan, nhàm chán, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên lại không thể không làm.

Nếu không làm, rất nhanh sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Vậy thì Diệp Thiên muốn tiếp tục ở lại đây sẽ vô cùng khó khăn.

Nếu mọi chuyện không phải như vậy, có lẽ Diệp Thiên sẽ tạm thời ở lại đây một thời gian.

Nhưng trong khoảng thời gian này, ngoài việc bận rộn trong nhà bếp, hắn không đi đâu khác được.

Chương 1745

Trong một thời gian ngắn, Diệp Thiên thật sự không thể chịu đựng được cuộc sống mang lại áp lực như vậy.

Hắn cảm thấy mình dường như không thể nhẫn nhịn được nữa.

Vốn dĩ hắn là người quen tự do, nếu cứ bị trói buộc ở một nơi, thật sự có chút không chịu nổi.

Mặc dù những chuyện này khiến Diệp Thiên đặc biệt khó chịu, nhưng mỗi lần hắn đều không ngừng tự nhủ trong lòng phải nhẫn nhịn.

Bây giờ không phải là lúc lật bài ngửa, nếu lỡ như bứt dây động rừng, vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ vì thế mà bị tổn hại.

Vì vậy, để có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này, Diệp Thiên cũng không ngừng tự nói với bản thân, chỉ có như vậy mới có thể giữ được sự bình tĩnh, không nghĩ đến những chuyện không vui nữa.

Tự nhiên hay không tự nhiên cũng phải ở lại như vậy.

Diệp Thiên thuận theo tự nhiên, trở thành một thành viên nhỏ bé ở đây.

Mỗi ngày ở nhà bếp cũng bận rộn.

Mặc dù ở nhà bếp đôi khi cũng khô khan nhàm chán, nhưng có một điều khiến hắn vui mừng, đó là nhà bếp có không ít đồ ngon có thể ăn.

Những gì nhìn thấy trong nhà bếp đều có thể tùy ý nếm thử, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện, vì ưu thế của nhà bếp là như vậy.

Diệp Thiên cảm thấy, nếu có thể ăn một vài món ngon ở đây cũng

là điều tốt nhất.

Dù sao làm bất cứ chuyện gì cũng có lợi có hại.

Diệp Thiên bây-giờ cơ bản đã thích ứng với cuộc sống và những việc lặt vặt trong nhà bếp, cũng không còn để chúng làm phiền mình nữa.

Diệp Thiên vốn là người có tính cách đặc biệt phóng khoáng, nên khi gặp bất cứ chuyện gì, hắn luôn giữ vững nguyên tắc của mình để làm việc.

Vì vậy, dù ở trong hoàn cảnh nào, hắn cũng luôn có thể hòa đồng với người khác, bất kể tiếp theo sẽ làm gì hay tiếp xúc với thân phận nào.

Những người trong nhà bếp đều có thể cảm nhận được hắn là một người rất tốt.

Diệp Thiên cảm thấy, nếu hiện tại không có cách nào rời khỏi nơi này, vậy thì nên giao tiếp tốt với mọi người, như vậy ít nhất cũng có thể khiến tâm trạng của mình tốt hơn một chút.

Nếu không cứ vì những chuyện này mà phiền não, hắn thật sự sẽ phát điên mất.

Diệp Thiên cũng biết, bất cứ lúc nào cũng phải tìm cho mình một chút cảm giác tồn tại.

Mặc dù hắn ở đây cảm thấy rất mệt mỏi và bất lực, nhưng đôi khi Diệp Thiên cảm thấy dù cuộc sống có ở trong hoàn cảnh nào, cũng phải hòa hợp với nhau, như vậy mới có thể giúp đỡ cho việc mình muốn làm.

Con người Diệp Thiên là như vậy, dù ở trong hoàn cảnh nào cũng luôn có thể trở thành bạn tốt với người khác, ngay cả bếp trưởng ở đây cũng luôn rất thân thiện.

Bếp trưởng là người quan trọng nhất trong nhà bếp, nhưng lại trở thành bạn tốt với Diệp Thiên.

Bếp trưởng cảm thấy khi trò chuyện với Diệp Thiên, thật sự rất vui vẻ, không có bất kỳ kiêng kỵ nào.

Diệp Thiên là như vậy, dù với ai cũng giống như bạn tốt, dù mới gặp mặt cũng có thể như thế.

Kể từ khi Diệp Thiên và bếp trưởng trở thành bạn bè, mỗi ngày hắn thật sự có lộc ăn.

Bếp trưởng hễ làm món gì ngon cũng sẽ để dành cho Diệp Thiên, cũng sẽ mời hắn đến nếm thử, để hắn có thể nhận xét món ăn mình làm, rốt cuộc có chỗ nào không phù hợp.

Bản thân Diệp Thiên trước nay cũng rất thích nấu nướng, nhưng đối với việc ăn uống tuy có nghiên cứu sâu, nhưng lại không làm nhiều như bếp trưởng.

Ngược lại hắn thích ăn rất nhiều món ngon, chỉ cần là mỹ thực, Diệp Thiên đều sẽ thử.

Vì vậy, Diệp Thiên và bếp trưởng hai người ở cùng nhau luôn tìm tòi xem món gì ngon, sau đó bắt đầu không ngừng nghiên cứu.

Bếp trưởng cảm thấy từ khi nói chuyện với Diệp Thiên, trong lòng cũng đặc biệt vui vẻ, cảm giác tay nghề của mình dường như cũng không ngừng tăng lên.

Chương 1746

Bởi vì Diệp Thiên đối với phương diện ăn uống cũng yêu cầu cực cao, đặc biệt là đối với món ngon, nên tuyệt đối không thể có bất kỳ sự qua loa nào, vì "dân dĩ thực vi thiên" (người dân lấy ăn làm trời).

Nếu ngay cả dạ dày cũng không chăm sóc tốt, vậy thì còn tâm trạng gì nữa.

Trong quá trình giao tiếp với bếp trưởng, hai người cũng không ngừng cùng nhau nghiên cứu các món ngon, làm thế nào để mỹ thực không ngừng tuôn trào.

Cuối cùng, trong quá trình nghiên cứu, hai người đã phát minh ra "bánh bao pha lê", vì loại bánh bao này hoàn toàn khác với những loại bánh bao từng ăn trước đây, cảm giác trong suốt lấp lánh đó thật sự rất hiếm thấy.

Lần này, Diệp Thiên và bếp trưởng hai người thật sự đã bỏ ra không ít tâm huyết.

Trong quá trình giao tiếp với bếp trưởng, Diệp Thiên cũng đã chế tạo ra bánh bao pha lê.

Kể từ khi vào nhà bếp, mặc dù cuộc sống khô khan nhàm chán đôi khi khiến Diệp Thiên không thể chịu đựng nổi, nhưng từ khi kết thân với bếp trưởng, hai người cũng không ngừng tìm cách giết thời gian, vì mỗi ngày trong nhà bếp đều bận rộn.

Diệp Thiên cũng dần dần thích ứng với cuộc sống này, nên mỗi ngày cùng bếp trưởng không bàn chuyện gì khác ngoài những việc liên quan đến nấu nướng.

Bởi vì nấu nướng trông có vẻ rất phức tạp, nhưng nếu thật sự đặt

tâm vào, thì mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng.

Chỉ cần được nói chuyện với người mình thích, không cần phải lo nghĩ đến những chuyện u ám bên ngoài.

Diệp Thiên biết những kẻ tà ác bên ngoài căn bản không làm chuyện gì tốt đẹp.

Vì vậy, hắn cảm thấy ở lại đây quả là một cuộc sống tốt đẹp.

Nếu vừa ra ngoài đã gặp những kẻ ác đó, thật sự rất không tự tại.

Cuộc sống hiện tại khiến hắn có một tâm trạng trọn vẹn.

Diệp Thiên cũng hy vọng có thể trốn trong nhà bếp yên tĩnh, trải qua mỗi ngày.

Kể từ đó, Diệp Thiên không bao giờ rời khỏi nhà bếp, vì ở đây không chỉ có đồ ăn ngon để thỏa mãn cơn thèm, mà còn có thể chia sẻ kinh nghiệm với bếp trưởng.

Vậy thì còn gì vui hơn?

Mỗi ngày Diệp Thiên đều ngoan ngoãn ở lại nhà bếp, tuyệt đối không như trước kia luôn tò mò về những chuyện kỳ lạ rồi truy hỏi đến cùng.

Bởi vì Diệp Thiên trước nay luôn thích cuộc sống vô ưu vô lo.

Chỉ cần cuộc sống an nhàn này có thể kéo dài, hắn thật sự không cầu xin gì khác, cũng không có suy nghĩ gì thêm.

Ở đây chỉ cần vui vẻ là đủ rồi, căn bản không cần quan tâm đến những kẻ tà ác bên ngoài rốt cuộc đang làm những chuyện gì.

Huống hồ những chuyện chúng làm cũng không liên quan gì đến Diệp Thiên.

Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn không thể buông bỏ những kẻ tà

ác đó.

Hắn biết chúng chắc chắn đang làm chuyện xấu, nhưng tất cả những chuyện đó đều không tốt đẹp, Diệp Thiên cũng không có sức lực để thay đổi.

Hắn chỉ có thể yên tâm ăn ngon uống tốt ở trong nhà bếp.

Đôi khi cũng sẽ nói chuyện với bếp trưởng đại ca.

Mặc dù trong lúc giao tiếp, ngoài những món ngon ra không có chuyện gì khác, nhưng lại khiến lòng Diệp Thiên đặc biệt bình tĩnh, cũng không mang lại quá nhiều phiền não.

Trong lúc Diệp Thiên và bếp trưởng đại ca đang nói chuyện, đột nhiên có một cô gái khác bước vào, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của Diệp Thiên.

Mặc dù cô bé này trông không lớn, nhưng lại khiến Diệp Thiên cảm thấy đặc biệt tò mò, rốt cuộc là người thế nào.

Khi nhìn thấy, hắn cảm thấy cô bé này trông gần giống với cô gái nhiều năm trước.

Diệp Thiên tự hỏi rốt cuộc cô bé này là ai?

Chương 1747

Kể từ khi lên thuyền, ngoài việc ở trong nhà bếp, hắn gần như không đi đâu cả, nên ít khi gặp người khác, ngoại trừ những nhân viên bận rộn trong nhà bếp.

Vì vậy, khoảnh khắc nhìn thấy cô bé, hắn đặc biệt dễ dàng nhận ra.

Lúc đó, Diệp Thiên vẫn luôn suy nghĩ, cô bé này rốt cuộc là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Diệp Thiên nhìn người cũng rất chuẩn.

Khi hắn nhìn cô bé này, bất kể từ tướng mạo, trang phục cho đến cử chỉ, đều có thể nhận ra, đây nhất định là một tiểu thư nhà giàu, nếu không không thể có dáng vẻ như vậy.

Một cô bé chưa từng trải sự đời, tuyệt đối không thể có cử chỉ như thế.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy suy đoán của mình chắc không có vấn đề gì.

Nhưng tất cả chỉ là suy đoán, nếu muốn thực sự hiểu rõ thân phận của cô bé này, thì bếp trưởng đại ca nhất định sẽ biết.

Diệp Thiên bắt đầu không ngừng quan sát nhất cử nhất động của bếp trưởng đối với cô bé, bao gồm cả cách ông miêu tả trong lời nói.

Quả nhiên, lúc đó Diệp Thiên thấy bếp trưởng dường như rất thích tiểu cô nương này.

Ông lấy hết những món ngon nhất đưa cho cô bé, rồi nói: "Những món ngon này đều cho con, chỉ cần con thích ăn thì cứ đến nhà bếp tìm ta, ta có thể để dành rất nhiều đồ cho con." Lúc bếp trưởng nói những

lời này với tiểu cô nương, dường như vô cùng yêu quý, sự yêu thích đó Diệp Thiên đều nhìn thấy rõ trong mắt.

Bởi vì cô bé này trông quả thực rất thanh thuần, khí tức cũng đặc biệt trong sạch.

Diệp Thiên cảm thấy cô bé này chắc chắn có duyên phận lớn với nơi đây.

Vì vậy, khi tiểu cô nương ở đó, Diệp Thiên chỉ âm thầm suy đoán, hy vọng đợi cô bé đi rồi sẽ hỏi bếp trưởng.

Hắn muốn biết về thân thế, gia đình và tất cả mọi người của cô bé.

Vốn dĩ Diệp Thiên là người tò mò, ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy cô bé bước vào, hắn đã bắt đầu do dự không quyết, và bắt đầu suy nghĩ về chuyện này, bao gồm cả cô bé.

Sau khi tiểu cô nương lấy hết đồ ngon đi, cô bé cũng rời khỏi nhà bếp, chỉ còn lại Diệp Thiên và bếp trưởng.

Thế là Diệp Thiên bắt đầu hỏi.

"Đại ca, vừa rồi ta thấy huynh đối với cô bé kia dường như rất tốt, là thân thích nhà ai sao?

Ta thấy hai người dường như cũng rất thân quen." "Cho nên ta có chút tò mò, không biết huynh có thể cho ta biết lai lịch của cô bé đó không?" Diệp Thiên hỏi như vậy là vì hắn và bếp trưởng đại ca là bạn tốt không có gì không nói.

Sau một thời gian dài tiếp xúc, bếp trưởng đối với Diệp Thiên cũng có cái nhìn rất tốt.

Vì vậy, ông biết Diệp Thiên chắc chắn rất tò mò tại sao mình lại tốt với cô bé đó như vậy, thế là liền nói cho hắn biết.

Chuyện này cũng không có gì đáng để che giấu, tất cả chỉ là sự thật mà thôi.

Hơn nữa, nếu Diệp Thiên muốn sống ở đây, vậy thì cũng phải mở mang kiến thức.

"Cô bé vừa rồi là đại tiểu thư của chúng ta, nên ta mới đối xử tốt với cô bé như vậy.

Đại tiểu thư của chúng ta quả thực rất đáng yêu, ai thấy cũng đều rất thích." Lúc đó, Diệp Thiên cũng đại khái hiểu được về thân thế của vị đại tiểu thư này, đồng thời cảm thấy cô bé này dường như rất thú vị.

Thế là Diệp Thiên liền tìm cơ hội để nói chuyện với cô bé.

Mặc dù Diệp Thiên không muốn dính dáng đến bất kỳ chuyện gì khác ở đây, chỉ hy vọng có thể ở yên trong nhà bếp là đủ rồi, nhưng dù sao hắn đến nơi này, những vấn đề trong lòng vẫn chưa được giải đáp rõ ràng.

Vì vậy, để có thể làm rõ những vấn đề này, Diệp Thiên cũng quyết định nhất định phải giải đáp được những nghi vấn trong lòng, nếu không trong lòng thật sự không cam tâm.

Nhưng Diệp Thiên có suy nghĩ này cũng không nói với người khác, vì hắn biết rất rõ, có những chuyện nói ra cũng không có tác dụng gì lớn.

Đúng lúc có một ngày, Diệp Thiên nhìn thấy đại tiểu thư, liền bắt đầu nói chuyện với cô bé.

Chương 1748

"Tiểu cô nương, một mình con ở đây sao?" Thực ra Diệp Thiên đã biết thân thế của cô bé, nhưng đối với những vấn đề khác vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Bởi vì lúc hắn và bếp trưởng đại ca nói chuyện, cũng không tìm hiểu sâu hơn.

Nếu cứ hỏi đi hỏi lại, nhất định sẽ khiến người khác chú ý, nên Diệp Thiên là người thông minh, tuyệt đối không để mình rơi vào thế khó.

Trong quá trình nói chuyện với cô bé, hắn phát hiện tiểu cô nương này dường như có tâm tư vô cùng trong sáng, hoàn toàn không giống với những gì hắn nghĩ.

Bởi vì có những lúc tâm trí và mọi thứ của một người đều do cha mẹ tạo nên.

Trong lúc nói chuyện, Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng quan sát tiểu cô nương, phát hiện cô bé hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng.

Qua cuộc trò chuyện, hắn cũng biết cô bé là con gái của lão già kia, nhưng sự khác biệt giữa hai người thật sự rất lớn.

Nếu là hai cha con, thì không thể có sự khác biệt lớn đến vậy.

Tất cả những điều này thật sự đã khơi dậy sự tò mò của Diệp Thiên.

Bởi vì những chuyện mà lão già kia làm, Diệp Thiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai, và cũng đặc biệt rõ ràng, căn bản không dám giao tiếp.

Huống hồ những chuyện lão già kia làm cũng vô cùng quỷ dị.

Hiện tại nhìn thấy con gái của lão hoàn toàn không giống lão, nên Diệp Thiên bắt đầu hỏi.

"À phải rồi, không biết cha của con là ai, con cảm thấy trong lòng con ông ấy là một người như thế nào?" Thực ra lúc Diệp Thiên nói chuyện với cô bé, hắn không hoàn toàn chắc chắn lão già kia là cha của cô bé, vì chỉ dựa vào suy đoán của một người.

Dù sao trên con thuyền này cũng thuộc về thiên hạ của lão già đó, nên Diệp Thiên mới có suy đoán như vậy.

Nhưng hiện tại trong lúc nói chuyện với cô bé, hắn mới có thể xác nhận lão già đó là cha của cô bé.

Vì vậy, trong lòng Diệp Thiên vẫn luôn cảm thấy cả chuyện này vô cùng kỳ quái, vì thật sự có chút không thông, bởi vì tất cả mọi chuyện quả thực đều bày ra trước mắt, nhưng trong quá trình quan sát, Diệp Thiên luôn cảm thấy dường như thiếu một chút gì đó, mà lại không thể nói rõ.

Tuy Diệp Thiên cũng đã hiểu chuyện của nàng, nhưng có những việc căn bản không thể nào đoán trước được.

Nhưng bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, ít nhất việc ở lại nơi này cũng không khiến hắn phiền lòng.

Trong lúc trò chuyện với tiểu cô nương, Diệp Thiên cảm thấy trong lòng dường như cũng rất thoải mái.

Mặc dù lão già kia đối với Diệp Thiên mà nói, quả thực là một chướng ngại vật lớn, hắn cũng đặc biệt không thích những việc lão làm, nhưng tiểu cô nương lại vô tội.

Bất kể có phải là cha con hay không, Diệp Thiên cũng chưa từng có ý nghĩ xấu nào đối với tiểu cô nương.

Lúc đó, tiểu cô nương cũng rất tò mò.

Vì trước đây chưa từng thấy Diệp Thiên xuất hiện, tại sao lại không ngừng hỏi han mình ở đây.

Nàng thật sự rất không hiểu.

Mặc dù là một đứa trẻ, nhưng đôi khi đầu óc cũng rất đơn giản và minh mẫn.

Vì vậy, khi nhìn thẳng vào Diệp Thiên, nàng cũng rất không hiểu.

Nhưng lúc tiểu cô nương và Diệp Thiên nói chuyện, nàng cảm thấy người này dường như cũng không phải người xấu, lại còn đặc biệt tốt.

Lúc đó, trên tay nàng đang có một con gà quay, liền muốn chia cho hắn.

"Ngươi có ăn gà quay không?

Gà quay này vị rất ngon, ta luôn rất thích ăn.

Hôm nay ngươi ở đây, vậy ta chia cho ngươi một nửa, hai chúng ta mỗi người một nửa." Tiểu cô nương thật sự là một người vô cùng ngây thơ.

Chương 1749

Nàng chưa bao giờ nghĩ Diệp Thiên là người như thế nào, hay tại sao lại nói chuyện với mình lâu như vậy.

Bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên, tiểu cô nương đã cảm thấy Diệp Thiên khiến nàng rất thoải mái.

Vì vậy, nàng cũng quyết định chia đồ ngon cho hắn.

Tiểu cô nương trước nay ăn uống đều rất tốt, nên cũng không ngại chia cho Diệp Thiên.

Lúc đó, Diệp Thiên thấy tiểu cô nương chia cho mình cũng không hề ngạc nhiên, cảm thấy cũng không có gì, liền trực tiếp nhận lấy.

Dù sao đi nữa, Diệp Thiên cũng thích nói chuyện với tiểu cô nương này, khó trách nhiều người lại thích nàng đến vậy, vì nàng thật sự quá đáng yêu.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không ngừng nói chuyện với tiểu cô nương.

Dù sao cũng không có việc gì làm, ở một nơi như thế này cũng rất khô khan nhàm chán.

Nếu có người cùng nói chuyện, đó cũng là một chuyện tốt nhất.

Tiểu cô nương cũng rất sẵn lòng nói chuyện với Diệp Thiên.

Bởi vì trong lúc nói chuyện cũng khiến nàng cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Mặc dù là đại tiểu thư, nhưng mỗi ngày gần như không có ai ở bên cạnh nàng.

Lúc nói chuyện, Diệp Thiên và tiểu cô nương thật sự rất hợp nhau.

Mặc dù trước đó không có nhiều giao tiếp ngôn ngữ, nhưng lần này cũng khiến tình cảm của nàng dường như không ngừng nảy nở.

Mặc dù tuổi tác có thể có sự khác biệt lớn, nhưng đối với nàng lại không có quá nhiều ngăn cách.

"Nếu hai chúng ta hợp nhau như vậy, hay là chúng ta trở thành bạn tốt đi." Diệp Thiên lúc đó cũng không mấy để tâm, chỉ là một tiểu cô nương thôi.

Hắn cảm thấy cô bé này quả thực khá thú vị, lại thêm cha của nàng là lão già kia, nên mới làm như vậy.

Thực ra, trong quá trình nói chuyện với tiểu cô nương, Diệp Thiên trong lòng quả thực rất vui.

Mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, nhưng đôi khi nói chuyện lại giống như một người lớn, dường như hiểu biết cũng rất nhiều.

Nhưng tâm tư của nàng lại vô cùng trong sáng, có thể nhận ra, không chỉ vì tuổi còn nhỏ, mà bản thân nàng vốn là như vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng sẵn lòng làm bạn với nàng, như vậy có thể ở cùng nhau, lúc rảnh rỗi nói chuyện cũng có thể giết thời gian.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn tự trói buộc mình quá nhiều, khiến cuộc sống quá khô khan nhàm chán.

Lúc đó, tiểu cô nương cảm thấy đề nghị của Diệp Thiên quả thực rất hay.

Mặc dù nàng và Diệp Thiên cũng không quá quen thuộc, nhưng trong quá trình nói chuyện với hắn, trong lòng cũng rất vui.

Vì vậy, nàng cũng đồng ý với yêu cầu này.

Diệp Thiên và tiểu cô nương hai người đã nói chuyện với nhau một lúc lâu.

Lúc đó, tiểu cô nương thấy trời dường như không còn sớm nữa, liền vội vã rời đi, rồi nói với Diệp Thiên.

“Hôm nay không còn sớm nữa, nên không thể nói chuyện với ngươi nữa.

Nhưng ngày mai vào giờ này ta sẽ đến đây, hay là lúc đó, hai chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện.” Tiểu cô nương lúc rời đi đã hứa với Diệp Thiên, ngày mai sẽ đến vào khoảng thời gian này.

Mặc dù một ngày nói chuyện với hắn chưa đủ, nhưng tiểu cô nương phải đi, hắn cũng không thể giữ lại nhiều.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng theo lời nàng nói, đợi đến ngày hôm sau sẽ đến đó chờ.

Chương 1750

Diệp Thiên một mình quay về.

Khó khăn lắm mới đợi được đến ngày thứ hai, Diệp Thiên đã sớm đến đó, chờ đợi tiểu cô nương.

Nhưng hắn đã đợi ở đó rất lâu mà vẫn không thấy tiểu cô nương đâu.

Lúc đó hắn vô cùng tức giận, rõ ràng trước khi đi đã nói là sẽ đến, tại sao lại thất hứa.

Diệp Thiên ghét nhất là loại người này.

Dù có chuyện gì, cũng nên báo trước một tiếng, cũng không đến nỗi để hắn giống như một kẻ ngốc, đứng đợi ở đó lâu như vậy.

Lúc này, Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận.

Sau khi về nhà bếp, hắn cũng đã nói chuyện này với mọi người.

Bởi vì Diệp Thiên không biết tiểu cô nương rốt cuộc là tình huống gì, hắn cảm thấy chuyện đã hứa thì nên làm, nếu không thì đừng hứa.

Như vậy dễ khiến người khác đau lòng.

Trong lúc nói chuyện với những người trong nhà bếp, hắn mới biết.

Người trong nhà bếp cũng không ngừng thanh minh cho tiểu cô nương, vì mọi người cũng không biết tình hình thế nào.

Nhưng thấy Diệp Thiên vô cùng tức giận, nên không còn cách nào khác, đành phải nói với hắn.

“Tiểu cô nương nhất định sẽ đến, nhưng nếu hôm nay không đến, chắc là bị nhốt trong phòng rồi, nếu không không thể thất hứa.”

Những người trong nhà bếp cũng không biết tình hình, nhưng nếu nghĩ theo hướng tốt, chắc là bị nhốt trong phòng, nếu không không thể không đến.

Vì vậy, họ cũng hy vọng như vậy, có thể khiến tâm trạng của Diệp Thiên tốt hơn một chút, không tức giận nữa.

Bởi vì người trong nhà bếp cũng không nỡ nhìn Diệp Thiên đau lòng như vậy, thấy hắn lúc này vô cùng tức giận, nên không còn cách nào khác, đành hy vọng vào phương diện tốt đẹp.

Về việc nói tiểu cô nương bị nhốt trong phòng, cũng chỉ là suy đoán mà thôi, cũng không biết có phải sự thật không.

Lúc đó, Diệp Thiên nghe xong những lời họ nói, trong lòng vẫn vô cùng tức giận.

Bởi vì bất kể xảy ra chuyện gì, cũng nên để tiểu nha hoàn bên cạnh báo một tiếng.

Nếu không thì hắn đã theo thời gian đã hẹn đến đó, nhưng đợi lâu như vậy vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, nên Diệp Thiên không thể nén được cơn giận.

Vì vậy, hắn quyết định, nếu tiểu cô nương thật sự bị nhốt trong phòng, vậy thì hắn nhất định phải xem rốt cuộc có phải là vì nguyên nhân này không.

Nếu thật sự bị nhốt trong phòng, vậy Diệp Thiên sẽ không tức giận nữa, nhưng nếu không phải vì nguyên nhân này, thì Diệp Thiên nhất định phải truy cứu chuyện này.

“Nếu tiểu cô nương không đến hẹn, vậy ta đi xem có phải bị nhốt trong phòng không, như vậy trong lòng cũng có thể thoải mái hơn một chút, nếu không chuyện này thật sự không thể bỏ qua.” Diệp Thiên lúc đó nói với những người trong nhà bếp.

Những người trong nhà bếp nghe Diệp Thiên nói muốn đến phòng của tiểu cô nương xem, liền không ngừng dặn dò.

"Nếu ngươi thật sự muốn đi, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng đi lung tung, gặp bất cứ chuyện gì cũng phải kịp thời tránh né." Bởi vì mọi người căn bản không biết Diệp Thiên là người như thế nào, cứ nghĩ hắn chỉ là một người bình thường đơn giản, nên lúc dặn dò, họ hy vọng hắn có thể cẩn thận một chút, không để bị thương.

Sau khi Diệp Thiên nghe lời dặn của người trong nhà bếp, liền vội vã chạy về phía của tiểu cô nương.

Bởi vì hắn phải xem tiểu cô nương có phải thật sự bị nhốt trong phòng hay có chuyện gì khác.

Lúc đó, Diệp Thiên dùng pháp thuật ẩn thân tiến lên, và đi theo tiểu nha hoàn của tiểu cô nương đến nơi ở của nàng.

Đến phòng, Diệp Thiên liền thấy tiểu cô nương quả thực bị nhốt trong phòng của mình.

Lúc đó, tâm trạng của nàng dường như cũng có chút không ổn, thê thảm nằm trên giường.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, hắn cũng không ngừng suy đoán, rốt cuộc tiểu cô nương này đã xảy ra chuyện gì, tại sao trông đáng thương như vậy, bị nhốt trong phòng.

Chương 1751

Một loạt câu hỏi bắt đầu hiện lên trong đầu hắn.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy, tiểu cô nương đã là đại tiểu thư ở đây, vậy tại sao lại bị nhốt trong phòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Huống hồ trước đó hai người nói chuyện vẫn còn tốt đẹp, sao có thể trong một đêm lại có biến hóa lớn như vậy.

Lúc đó hắn thật sự có chút không hiểu.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ lại không thể hiện thân để hỏi tiểu cô nương.

Nhìn trạng thái lúc này của nàng, Diệp Thiên thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng Diệp Thiên từ khi đến đây đã vô cùng tò mò, rốt cuộc tiểu cô nương đã gặp phải chuyện gì, tại sao lại bị nhốt trong phòng?

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy tiểu cô nương hiện tại dường như rất yếu, một mình nằm trên giường không thể làm gì, cũng không thể ra ngoài.

Vậy thì rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, duyên cớ là gì?

Diệp Thiên thật sự đặc biệt tò mò, nên muốn làm rõ tất cả vấn đề.

Lúc đó, Diệp Thiên nhìn trái nhìn phải, xem trong cả căn phòng có người nào khác xuất hiện không.

Hắn biết đây là phòng của đại tiểu thư, không thể tùy tiện ra vào.

Huống hồ trước đó người trong nhà bếp cũng đã dặn dò Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể ghi nhớ trong lòng, vì dù sao nơi này cũng

không giống bên ngoài.

Cho nên bất kể làm chuyện gì cũng phải cẩn thận là trên hết.

Vì vậy, để Diệp Thiên có thể làm rõ chuyện tiểu cô nương bị nhốt trong phòng, đồng thời không bị người khác phát hiện, thật sự là một chuyện đặc biệt khó khăn.

Nhưng có lẽ đối với người khác là cực kỳ khó, nhưng đối với Diệp Thiên lại không có gì khó khăn cả.

Bởi vì chuyện Diệp Thiên muốn làm nhất định sẽ làm, không để lộ bất kỳ sơ hở nào, cũng không để bất kỳ chuyện gì cản trở bước chân của mình.

Lúc quan sát, hắn không phát hiện sự tồn tại của bất kỳ ai, chỉ có một mình tiểu cô nương trên giường.

Vì vậy, Diệp Thiên cẩn thận bước vào phòng, rồi đến bên cạnh tiểu cô nương và nói.

“Rốt cuộc sao vậy?

Không phải hôm nay hai chúng ta đã hẹn gặp nhau ở đó sao?

Ta đợi rất lâu không thấy con đâu, nên nghe người khác nói có thể con bị nhốt trong phòng.” “Vì vậy ta đến đây, liền thấy con một mình trên giường, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?” Diệp Thiên tuy rất tò mò, nhưng cũng rất quan tâm, vì thấy tiểu cô nương dường như trạng thái tinh thần cũng không được tốt.

Hắn cũng hy vọng nàng có thể trả lời, như vậy hắn không cần phải đoán mò nữa.

Tiểu cô nương lúc đó nhìn thấy Diệp Thiên xuất hiện trong phòng cũng vô cùng ngạc nhiên, vì nàng không biết hắn đã vào từ lúc nào.

Nhưng bất kể thế nào, thấy hắn có thể đến, tâm trạng tự nhiên

cũng rất vui vẻ, vì bản thân nàng đã coi hắn là bạn tốt.

Vì vậy, cũng không có gì không thể nói.

Tiểu cô nương liền nói với Diệp Thiên.

“Thật xin lỗi, hôm nay ta đã thất hứa.

Nếu không phải vì cơ thể ta có chút không khỏe, ta đã sớm đi tìm ngươi rồi.” “Huống hồ bệnh này đã có từ nhiều năm trước, nên cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là cần tĩnh dưỡng trong phòng.” Tiểu cô nương lúc đó nói xong, Diệp Thiên cũng vô cùng tò mò.

Vì trong quá trình tiếp xúc với tiểu cô nương, hắn chưa từng phát hiện cơ thể nàng có tình trạng bất thường.

Tại sao lại đột nhiên đổ bệnh, còn là bệnh từ nhiều năm trước?

Chương 1752

Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu.

Thế là hắn tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của tiểu cô nương.

Bởi vì nếu nhìn từ tướng mạo, Diệp Thiên căn bản không nhìn ra tiểu cô nương này rốt cuộc mắc bệnh gì, vì nàng trông hoàn toàn không khác gì người bình thường.

Diệp Thiên biết tiểu cô nương này tuyệt đối không thể nói dối hắn.

Nếu cơ thể nàng không có vấn đề gì nghiêm trọng, không thể nào một mình nằm trên giường, vẻ mặt cũng có chút không ổn.

Vì vậy, Diệp Thiên bắt đầu không ngừng quan sát tình trạng cơ thể của tiểu cô nương.

Nếu thật sự như lời nàng nói, trước đây đã có bệnh, vậy thì tình trạng cơ thể nhất định rất không tốt.

Quả nhiên, dưới sự quan sát của Diệp Thiên, hắn mới phát hiện, tiểu cô nương này tuy bề ngoài trông không có bệnh gì lớn, nhưng nếu cảm nhận kỹ, khí tức của nàng thật sự rất yếu ớt.

Diệp Thiên cũng tin lời tiểu cô nương nói.

Nếu không bị bệnh tật hành hạ, cũng không thể như vậy.

Mặc dù người mắc bệnh không phải là Diệp Thiên, nhưng trong lòng hắn có thể cảm nhận được tâm trạng của tiểu cô nương tệ đến mức nào.

Vì vậy, để có thể giúp nàng một chút, Diệp Thiên cũng không tiện làm một cách công khai, nên lúc đó chỉ có thể truyền một chút pháp

thuật vào người tiểu cô nương.

Như vậy không chỉ có thể đảm bảo tình trạng cơ thể của nàng, đồng thời cũng có thể bảo vệ tâm mạch của nàng.

Bởi vì dù sao Diệp Thiên cũng không thể trơ mắt nhìn tiểu cô nương bị bệnh tật hành hạ.

Hai người đã trở thành bạn tốt, vậy thì bạn tốt nên quan tâm lẫn nhau.

Diệp Thiên đã có pháp thuật, nhất định sẽ giúp nàng, tuy chỉ là một chút sức mọn.

Nhưng chỉ cần thấy tiểu cô nương có chuyển biến tốt, ổn định được khí tức, hắn đã mãn nguyện rồi.

Lúc đó, nhờ một chút pháp thuật của Diệp Thiên, tiểu cô nương cũng cảm thấy trạng thái tinh thần của mình tốt hơn hẳn, tuy không biết tại sao.

Nàng cứ nghĩ là do vui mừng khi gặp Diệp Thiên nên cơ thể mới có chuyển biến tốt.

Diệp Thiên cũng không giải thích.

Bởi vì bản thân hắn đang che giấu thân phận, nên dù thế nào cũng không thể để lộ.

Lúc đó, trước khi đến đây, Diệp Thiên đã lấy đồ ngon trong nhà bếp.

Mặc dù có chút tức giận, nhưng dù sao cũng biết tiểu cô nương là bạn của mình, nên dù thế nào cũng không nên tính toán với nàng.

Hắn cũng biết tiểu cô nương thích ăn đồ ngon nhất, thế là Diệp Thiên vội vàng lấy những thứ đó ra, rồi nói với tiểu cô nương.

“Nhìn con thế này biết ngay cả ngày hôm nay chắc chắn chưa ăn

gì.

Vừa rồi ta đến nhà bếp, lấy những món con thích ăn, hay là hai chúng ta cùng chia sẻ đi.” Diệp Thiên là người rất hào phóng, bất kể làm chuyện gì cũng không câu nệ tiểu tiết, nên lấy những món ngon này cũng sẵn lòng chia sẻ cùng tiểu cô nương.

Bởi vì có những chuyện chỉ có chia sẻ mới có thể khiến người ta vui vẻ hơn.

Tiểu cô nương nhìn thấy nhiều món ngon như vậy, trong lòng tự nhiên cũng rất vui vẻ.

Thế là hai người vừa nói vừa cười, ăn những món ngon trong phòng.

Trước đó, căn phòng có vẻ chết chóc, nhưng từ khi Diệp Thiên đến, cả căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng cười vui vẻ của hai người.

Tiểu cô nương lúc đó vốn đang ở trong phòng rất buồn bã, vì bản thân cơ thể cũng là một vấn đề lớn.

Chương 1753

Những năm qua vẫn luôn bị bệnh tật hành hạ, nên dường như không lúc nào trong đầu có chuyện gì vui vẻ.

Nhưng từ khi Diệp Thiên xuất hiện, dường như đã mang lại cho tiểu cô nương niềm vui lớn, đặc biệt là trong quá trình hai người cùng nhau nói chuyện và ăn mỹ thực.

Cùng nhau nói những chuyện vui vẻ cũng khiến tiểu cô nương càng thêm vui.

Từng cảnh tượng đó đều hiện lên trong đầu Diệp Thiên.

Hắn biết mỗi người, bất kể là ai, trong quá trình bị bệnh tật hành hạ, căn bản không có tâm trạng nào để vui vẻ, càng đừng nói đến việc trạng thái tinh thần có thể tốt lên.

Vì vậy, lần này khi thấy trạng thái tinh thần của tiểu cô nương không tốt, trong lòng hắn cũng rất lo lắng, cũng hy vọng nàng có thể vui vẻ.

Dù không có tác dụng gì lớn, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, mang một ít đồ ngon cho nàng, thấy tiểu cô nương có thể vui vẻ, trong lòng Diệp Thiên cũng rất vui.

Bởi vì dù sao bây giờ hai người là bạn tốt, cũng hy vọng đối phương đều có thể khỏe mạnh.

Lúc đó, Diệp Thiên thấy tiểu cô nương vui vẻ, ngay cả trạng thái tinh thần cũng có chút tốt lên.

Hắn cũng không ngừng nói chuyện, nói đùa, hy vọng có thể chọc nàng vui.

Tiểu cô nương cũng đặc biệt thích những lúc như vậy, không còn

bất kỳ phiền não nào, một lòng chỉ cùng Diệp Thiên ăn uống trong phòng, nói những chuyện thú vị, thế là đủ rồi.

Nhưng Diệp Thiên tuy bây giờ là bạn tốt với tiểu cô nương, nhưng vẫn còn nhiều nghi vấn chưa nghĩ thông suốt.

Hắn cũng hy vọng trong quá trình nói chuyện với tiểu cô nương, nàng có thể nói cho hắn biết.

Vì vậy, Diệp Thiên trong lúc nói chuyện cũng từng chút từng chút dẫn dắt.

Bởi vì nếu hỏi thẳng tiểu cô nương, chưa chắc đã có hiệu quả.

Diệp Thiên cũng hy vọng trong tình huống nàng không biết, nói chuyện với nàng một chút.

"Phải rồi, hai chúng ta cũng ăn lâu như vậy rồi.

Mặc dù bây giờ chúng ta là bạn tốt, nhưng ta vẫn chưa hiểu rõ lắm về chuyện của con.

Cũng không biết cha mẹ con rốt cuộc làm gì, hay tình hình thế nào.

Con thuyền này dùng để làm gì?

Mặc dù ta đến đây, nhưng đối với mọi thứ ở đây hoàn toàn không biết gì." Diệp Thiên biết tiểu cô nương này đã là đại tiểu thư ở đây, vậy thì ít nhất cũng nên hiểu rõ mọi chuyện ở đây.

Vì vậy, Diệp Thiên muốn hỏi hết những nghi vấn của mình.

Bất kể tiểu cô nương biết bao nhiêu, dù chỉ một chút, Diệp Thiên ít nhất cũng có thể hiểu được.

Tiểu cô nương tuy sinh ra ở đây, nhưng có những chuyện không hoàn toàn hiểu hết, nhưng đối với chuyện ở đây ít nhiều cũng biết một chút.

Lúc đó, nàng cũng đã nói những chuyện mình biết cho Diệp Thiên nghe.

Bởi vì tiểu cô nương đối với Diệp Thiên mà nói, chưa từng có chút đề phòng nào, chỉ coi hắn là bạn tốt của mình, có thể chọc mình vui.

Vì vậy, nàng nói những gì mình biết cho hắn nghe, không có bất kỳ sự che giấu nào.

Diệp Thiên biết rằng mình có thể moi được một vài thông tin từ miệng cô bé, vì dù sao cô bé cũng sống ở đây.

Nếu ngay cả cô bé cũng không biết gì về nơi này, vậy thì thật sự quá bất thường.

Vì vậy, lúc đó cô bé cũng không có chút đề phòng nào với Diệp Thiên, liền kể cho hắn nghe mọi chuyện.

“Chắc huynh không biết, con thuyền này thực ra đang đi đến một hòn đảo.

Chương 1754

Bởi vì căn bệnh này đã giày vò muội một thời gian dài, nên cha mẹ muội cũng rất lo lắng." "Cho nên lần này đến nơi đó, chẳng qua là muốn tìm dược liệu quý giá cho muội." cô bé kể lại.

Lúc đó, cô bé đã kể hết mọi chuyện cho Diệp Thiên nghe.

Cô bé coi hắn như một người bạn tốt, nên cũng không có gì là không thể nói ra.

Mỗi lần gặp Diệp Thiên, trong lòng cô bé đều rất vui, đặc biệt thích trò chuyện cùng hắn.

Bất kể có chuyện gì, cô bé đều hy vọng có thể cùng hắn trao đổi.

Bởi vì Diệp Thiên, dù xét về phương diện nào, cũng rất yêu quý cô bé, cũng đặc biệt quan tâm, mặc kệ chuyện này có thể gây ra tổn thương lớn đến mức nào cho cô bé.

Nhưng dù sao đi nữa, nếu thật sự là đi chữa bệnh, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thế nhưng, Diệp Thiên lại cảm thấy, tuy những lời cô bé nói có thể không phải là giả, nhưng nhìn vào phương hướng và địa điểm mà con thuyền này đang đi tới, dường như hoàn toàn khác với những gì cô bé nói.

Tuy Diệp Thiên không sống trên thuyền, không biết rốt cuộc họ muốn đi đâu, nhưng trong đầu hắn, mọi trực giác đều không ngừng nhắc nhở rằng mọi chuyện vốn không phải như vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy cả sự việc này đều khó hiểu, nhưng lại vô cùng tò mò.

Mặc dù những chuyện này hắn vẫn chưa thể nhìn thấu hoàn toàn,

cũng chưa thật sự hiểu rõ, nhưng hôm nay vừa bắt đầu tiếp xúc, nếu thật sự là đi tìm dược liệu quý giá, thì không thể nào lại đến một nơi như thế này được.

Trên đảo làm sao có được thứ như vậy để họ đi tìm?

Cho nên lúc đó hắn cảm thấy không phải như vậy, nhưng lại không hoàn toàn chắc chắn.

Nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên cũng không hề để lộ điều gì trước mặt cô bé.

Bởi vì Lục Trần luôn cảm thấy chuyện này dường như không hề đơn giản như những gì hắn nghe được, huống hồ là những chuyện đang xảy ra bây giờ.

Lẽ nào không phải là bị người khác cố ý khống chế mới đi đến nơi này sao?

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên thật sự không thể hiểu nổi, lúc này đây, những gì hắn thấy, bao gồm cả những sự việc hắn nghe được, nên lý giải như thế nào.

Do đó, lúc ấy Diệp Thiên cứ đứng ngây ra ở đó.

Ngay lúc này, đột nhiên có người không ngừng gõ cửa, tiếng gõ cửa đó khiến hắn giật mình.

Diệp Thiên cả người đều kinh ngạc, vì trước đó hắn đã lẻn vào đây, nên hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, vì vậy bây giờ cũng không biết người gõ cửa là ai.

Nếu lỡ bị người khác phát hiện hắn ở trong phòng của đại tiểu thư, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên lúc đó cả người hắn đều sững sờ.

Trong đầu Diệp Thiên lúc ấy không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc phải

làm sao mới có thể thoát thân, vì bây giờ người gõ cửa đang ở ngay ngoài kia.

Nếu đi ra từ đây chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên lúc đó hắn không biết phải làm sao cho phải. *** Lúc đó Diệp Thiên không ngừng lắng nghe âm thanh bên ngoài, dường như rất quen thuộc, bởi vì âm thanh này hắn đã từng nghe ở đâu đó.

Diệp Thiên lắng nghe kỹ mới nhận ra.

Hóa ra chính là vị phu nhân đã nói chuyện với hắn lúc trước.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã không ưa gì bà ta, không ngờ hôm nay lại là người gõ cửa.

Vì vậy, Diệp Thiên phiền đến không chịu nổi.

Diệp Thiên biết tuyệt đối không thể để vị phu nhân đó nhìn thấy hắn ở trong phòng của đại tiểu thư, nếu không thì chuyện thật sự không ổn chút nào.

“Lát nữa ta sẽ trốn sang một bên, ngươi đừng nói gì cả, cũng đừng để vị phu nhân đó biết ta ở đây.

Đợi bà ta đi rồi ta sẽ ra.” Diệp Thiên vốn không ưa gì vị phu nhân này, bất kể lúc nào cũng vô cùng căm ghét, cho nên lần này tuyệt đối không cho phép bà ta nhìn thấy hắn ở đây.

Chương 1755

Vì vậy, sau khi nói xong với cô bé, Diệp Thiên liền trốn đi.

Phu nhân sau khi gõ cửa, đồng thời cũng đẩy cửa bước vào.

Lúc đó phu nhân cũng rất tò mò, rốt cuộc tại sao cô bé lại ở trong phòng, gọi nửa ngày trời cũng không chịu mở cửa, cũng không trả lời.

Vì vậy, bà ta cũng không ngừng tìm kiếm, nhưng lúc này, Diệp Thiên cả người đều cẩn thận trốn ở một bên.

Vừa trốn, hắn vừa muốn xem xem vị phu nhân này rốt cuộc định làm gì.

Diệp Thiên tuy không rõ, nhưng cũng biết những việc vị phu nhân này làm căn bản không có chút nào đáng tin.

Nếu đã cùng một phe với lão già kia, vậy thì chắc chắn những việc làm ra cũng không đáng tin cậy.

Lúc đó, sau khi cô bé thấy vị phu nhân này vào, đồng thời cũng tỏ ra không mấy vui vẻ, dường như cũng không thích bà ta cho lắm, nhưng cô bé vẫn im lặng.

Đương nhiên, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy trốn ở bên cạnh chắc chắn không phải là kế sách hay, nếu lỡ bị phát hiện, vậy thì thật sự không biết phải nói sao.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn để người khác biết bộ mặt thật của mình, cho nên để đề phòng vị phu nhân quan sát, lúc đó Diệp Thiên liền độn thổ xuống dưới đất.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy vị phu nhân đó bước vào, trên tay bà ta dường như đang cầm thuốc, vì lúc đó mùi thuốc không ngừng lan tỏa ra.

Diệp Thiên tuy chưa uống, nhưng có thể cảm nhận được thuốc này dường như rất đắng.

Đừng nói là uống, chỉ ngửi mùi thuốc thôi cũng đã thấy khó uống rồi.

“Con gái, thuốc đã sắc xong cho con rồi, bây giờ đang còn nóng, mau uống đi, như vậy bệnh của con mới có thể thuyên giảm, cũng không cần phải bị bệnh tật giày vò nữa.” Lúc đó phu nhân bưng bát thuốc đen kịt đến trước mặt cô bé, bảo cô bé nhân lúc còn nóng mau uống đi.

Diệp Thiên cũng không biết thuốc này rốt cuộc có chữa được bệnh cho cô bé hay không.

Nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không có cách nào đi ra, cho nên cũng chỉ có thể ở một bên không ngừng quan sát.

Bởi vì tình trạng cơ thể của cô bé bây giờ, Diệp Thiên dường như đã hoàn toàn nắm rõ.

Cho nên nếu thuốc mà vị phu nhân này thật sự mang đến có thể chữa được bệnh của cô bé, vậy thì không còn gì tốt hơn, nhưng nếu thuốc này không thể chữa được bệnh của cô bé, vậy thì thật sự phải tính kế lâu dài.

Lúc đó cô bé hoàn toàn không muốn uống thuốc này, vì ngửi đã thấy rất đắng, huống chi là uống vào miệng.

Mùi thuốc đó và màu sắc đen kịt của nó khiến người ta không thể chịu nổi. *** Diệp Thiên lúc đó cảm thấy vị phu nhân này vốn không có ý tốt, vì ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã cảm thấy người phụ nữ này có một bộ lòng dạ rắn rết.

Tuy không tiếp xúc nhiều với bà ta, nhưng nhìn từ vẻ mặt, hắn biết người phụ nữ này không phải là người tốt.

Vì vậy, lúc thấy bà ta mang bát thuốc đen kịt đến, muốn cho cô bé uống, Diệp Thiên cũng đã để ý, tuy bây giờ không có cách nào xem xét dược tính, nhưng trong lúc ngửi, hắn biết thuốc này dường như có chút không ổn.

Bởi vì nếu chỉ đơn thuần là thuốc sắc, thì không thể nào có màu sắc như vậy.

Đen kịt, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người ta buồn nôn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng rất tò mò, rốt cuộc vị phu nhân này đã cho cô bé uống thuốc gì.

Tuy tình trạng sức khỏe của cô bé bây giờ có chút không tốt, nhưng khí tức của cô bé không ổn định, chứ không hề xảy ra xung đột nào, cho nên Diệp Thiên bây giờ không tiện xuất hiện, chỉ có thể không ngừng quan sát xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc đó, sau khi cô bé nhìn thấy bát thuốc, cả người đều có cảm giác muốn buồn nôn.

Bất kể là người lớn hay trẻ con, ai cũng không muốn uống thuốc sắc, huống hồ thuốc đắng như vậy căn bản khó mà nuốt trôi, cho nên lúc đó cô bé nói với phu nhân: “Thuốc này thật sự đắng quá, con không muốn uống đâu.

Hay là đợi một lát nữa, dù sao thuốc bây giờ nóng như vậy, để nguội một chút rồi uống.” “Nếu không thì thật sự đắng lắm.

Con vừa nhìn thấy thuốc này đã muốn nôn rồi, căn bản khó mà nuốt trôi.” Lúc đó, cô bé vừa nhìn thấy bát thuốc, tâm trạng càng thêm không tốt.

Chương 1756

Vốn dĩ trước đó khi trò chuyện cùng Diệp Thiên, cô bé rất vui vẻ.

Từ lúc thấy vị phu nhân mang thuốc vào, trong lòng cô bé đã vô cùng khó chịu, cũng không ngừng tìm đủ mọi lý do để không phải uống thuốc.

Lúc đó, phu nhân thấy cô bé không chịu uống thuốc, cũng không ngừng khuyên nhủ.

"Con gái à, người ta thường nói thuốc đắng dã tật, chỉ có thuốc đắng mới có thể chữa bệnh.

Nếu con không nhân lúc này uống đi, lát nữa thuốc nguội rồi dược hiệu sẽ mất, như vậy cũng không thể nào giúp bệnh tình của con có chuyển biến tốt được." Phu nhân không ngừng khuyên cô bé, bảo cô bé uống thuốc, nhưng nói một lúc lâu, cô bé vẫn không chịu uống, thế là phu nhân liền bắt đầu nghĩ cách, rồi lại nói với cô bé: "Hay là thế này đi, ta ra ngoài lấy cho con một ít mứt, con uống thuốc xong thì ăn mứt vào, như vậy sẽ không cảm thấy thuốc đắng nữa." Phu nhân lúc đó nói xong câu đó, liền xoay người rời khỏi phòng.

Diệp Thiên quan sát một lúc, thấy không có ai quay lại, thế là cũng vội vàng lén lút chạy ra một lần nữa.

Bởi vì trước đó hắn thấy thuốc mà vị phu nhân mang đến dường như có chút khác thường, nhưng Diệp Thiên không thể hoàn toàn chắc chắn.

Cho nên lần này ra ngoài là muốn xem xem thuốc này có phải có vấn đề như hắn nghĩ không.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên ngửi thử thuốc, sắc mặt đột nhiên đại

biến.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên đã cảm thấy thuốc này có chút không ổn, nhưng không ngờ mọi chuyện dường như hoàn toàn đúng như hắn đoán.

Cho nên chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để cô bé uống bát thuốc này. *** Diệp Thiên không biết vị phu nhân này rốt cuộc vì sao lại lấy loại thuốc đó cho cô bé ăn, nhưng bất kể thế nào, chuyện này đã bị hắn bắt gặp, vậy thì tuyệt đối không thể để cô bé uống bát thuốc đó.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng nói rõ với cô bé.

"Bát thuốc mà vị phu nhân vừa mang đến, bất kể thế nào cũng tuyệt đối không được uống.

Dù bà ta có ép ngươi uống, cũng phải tìm đủ mọi cách, tuyệt đối không được uống." Lúc đó cô bé cũng không biết tại sao Diệp Thiên lại nói như vậy, nhưng cô bé rất tin tưởng những lời Diệp Thiên nói.

Chỉ cần là lời hắn nói, cô bé nhất định sẽ làm theo.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ cũng biết thời gian rất gấp, không có cách nào giải thích với cô bé.

Thuốc sắc này có vấn đề, cho nên bây giờ hắn chỉ có thể nói cho cô bé biết là không được uống thuốc này, như vậy mới có thể đảm bảo tính mạng của cô bé được an toàn nhất.

Đương nhiên, lúc đó Diệp Thiên vừa nói xong, đồng thời cũng nghe thấy tiếng bước chân lại quay về phòng, thế là hắn vội vàng trốn đi lần nữa.

Lúc này, phu nhân nhanh chóng quay lại.

Bởi vì bà ta muốn cô bé uống hết bát thuốc này, cho nên nếu cô bé

tìm đủ mọi cách không chịu uống, vậy thì phu nhân tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy, lúc quay lại, Diệp Thiên đã sớm trốn dưới gầm giường.

Bởi vì Diệp Thiên muốn tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của phu nhân, muốn xem xem rốt cuộc bà ta định làm gì.

Trước đó hắn đã bảo cô bé không được uống bát thuốc đó, vậy thì cô bé nhất định sẽ nghe lời hắn.

Cho nên bây giờ hắn trốn dưới gầm giường chờ xem kịch hay.

Lúc đó, phu nhân quay lại phòng, liền nói với cô bé: "Con trai, lúc nãy không phải con nói nóng sao?

Có chút đắng, ta vừa đi lấy cho con ít mứt, uống thuốc xong thì ăn mứt vào miệng, sẽ không cảm thấy thuốc sắc đắng nữa." Phu nhân quay lại phòng cô bé, bắt đầu bảo cô bé mau uống thuốc đi, nhưng cô bé biết những lời Diệp Thiên nói đều là đúng.

Bản thân cô bé cũng không muốn uống thuốc này, trông nó vừa xấu xí, mùi vị lại rất khó ngửi, huống chi là uống vào miệng.

Cho nên lúc đó cô bé liền nói với phu nhân: "Vâng, con biết rồi, lát nữa con sẽ uống.

Hay là bà cứ để đó đi." Cô bé vốn không muốn uống loại thuốc đắng này, cho nên cứ ở đó lề mề.

Thời gian trôi qua khá lâu, nhưng phu nhân vẫn không rời đi, dường như muốn nhìn thấy cô bé uống hết thuốc mới cam tâm.

Chương 1757

Đương nhiên, lúc đó cô bé thật sự không muốn uống, lại thêm lời dặn của Diệp Thiên lúc trước, vì bát thuốc này có vấn đề, cho nên không được uống.

Nhưng vị phu nhân này lại cứ ở lì trong phòng, lúc đó cô bé thật sự không còn cách nào, đành phải nói lại với phu nhân: "Thuốc này hay là cứ để đó đi, bây giờ con thật sự không muốn uống.

Vừa ngửi mùi thuốc này đã thấy rất đắng, cho nên thật sự khó mà nuốt trôi.

Đợi một lát, để con nghỉ một chút, rồi con sẽ uống." Cô bé lúc nào cũng ghi nhớ trong đầu những lời Diệp Thiên nói với mình, cho nên dù thế nào đi nữa, bát thuốc này tuyệt đối sẽ không uống.

Vậy thì cũng chỉ có thể không ngừng tìm lý do. *** Vốn dĩ phu nhân trước đó rất kiên nhẫn, nhưng không biết cô bé này hôm nay lại làm sao.

Cứ lần này lần khác thoái thác, cho nên lúc đó đã chạm đến giới hạn của bà ta.

Bởi vì bát thuốc mà phu nhân mang đến, bà ta hy vọng cô bé có thể mau chóng uống hết.

Thế nhưng cô bé cứ lần này lần khác lề mề ở đó, cũng không chịu uống.

Bà ta đã phải chạy đi một chuyến vì cô bé, trong lòng thật sự có chút tức giận, cũng thấy phiền phức.

"Nếu đã như vậy, vậy thì lát nữa hãy uống.

Đừng uống quá muộn, nếu không thuốc sẽ nguội mất." Lúc đó phu

nhân nói xong, liền xoay người rời khỏi phòng.

“Bởi vì phu nhân ta không có thời gian rảnh rỗi để ở đây lãng phí thời gian với ngươi.” Lúc đó, sau khi thấy phu nhân rời đi, cô bé cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì mùi thuốc này thật sự quá khó ngửi, nếu bà ta cứ ở đây ép cô bé uống, thật sự không còn cách nào khác.

Lúc đó Diệp Thiên cũng quan sát tình hình trong phòng, thấy không có ai ra vào mới yên tâm, rồi lập tức chạy ra ngoài.

Đương nhiên, lúc đó sau khi Diệp Thiên từ gầm giường chui ra, liền vội vàng đổ bát thuốc mà phu nhân mang đến vào một chậu cây gần đó.

Nếu hai người đã là bạn bè, vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn cô bé rơi vào cảnh khổ, càng không để cho kẻ có cơ hội hãm hại cô bé.

Cho nên lúc đó cô bé cũng không biết Diệp Thiên làm vậy để làm gì.

Cô bé không biết rốt cuộc hắn định làm gì, chỉ ngơ ngác nhìn hắn, nhìn hắn đổ thuốc vào chậu cây.

Lúc đó Diệp Thiên không có cách nào giải thích với cô bé, chuyện này không thể chậm trễ, bắt buộc phải làm.

Cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên đổ thuốc vào chậu cây bên cạnh, vừa mới đổ thuốc vào xong, chậu cây liền bắt đầu héo rũ.

Lúc đó cô bé nhìn thấy cảnh này, cả người đều sợ hãi.

Bởi vì cô bé không ngờ rằng, thuốc mà người đó mang đến lại như vậy.

Đương nhiên, lúc đó cô bé thật sự sợ hãi, dù sao tuổi còn nhỏ như

vậy, từ trước đến nay chưa từng trải qua chuyện như thế này.

Bây giờ nếu không có Diệp Thiên xuất hiện ở đây giúp đỡ, vậy thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì ngay cả cây cối bị thấm thuốc vào cũng trở nên héo rũ, vậy thì nếu người uống vào sẽ biến thành bộ dạng gì?

Thật sự không dám tưởng tượng.

Lúc đó cô bé bị dọa đến mức cả người sững sờ tại chỗ.

Diệp Thiên lúc đó sau khi đổ bát thuốc xong, đồng thời cũng thấy sắc mặt cô bé vô cùng kinh hãi, cũng biết cô bé nhất định không thể chấp nhận được hiện tượng như vậy.

Sợ rằng cô bé sẽ sợ hãi, thế là Diệp Thiên đến bên giường, ngồi bên cạnh cô bé bắt đầu không ngừng an ủi.

"Không sao rồi, không sao rồi, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ai làm hại ngươi đâu, cho nên cứ yên tâm đi." Diệp Thiên biết cô bé phải chịu một cú sốc lớn như vậy, nhất định sẽ không chịu nổi.

Chương 1758

Đổi lại là người khác, có lẽ cũng không chịu nổi, cho nên hắn ở lại bên cạnh cô bé.

Diệp Thiên chỉ có thể an ủi, hy vọng cô bé có thể mau chóng thoát khỏi bóng ma này.

Dù sao cũng may là có hắn ở bên cạnh, cho nên cũng không xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn.

Cũng là một chuyện tốt, ít nhất cô bé vẫn an toàn, không xảy ra chuyện gì. *** Lúc đó cô bé thật sự sợ hãi, bởi vì cô bé chưa từng nghĩ rằng vị phu nhân đó lại mang loại thuốc này cho mình uống, bất kể thế nào cũng không thể tin được.

Bởi vì dù sao chuyện này cũng khiến cô bé vô cùng kinh hãi.

Nếu không có Diệp Thiên ở bên cạnh, thật sự không biết hậu quả sẽ ra sao.

Tuy Diệp Thiên ở bên cạnh không ngừng an ủi, nhưng có một số chuyện không phải chỉ an ủi là có thể giải quyết được.

Bởi vì có một số chuyện đã xảy ra, cho nên lúc đó cô bé thật sự kinh ngạc đến ngây người.

Diệp Thiên cũng có thể hiểu được, tình trạng tâm lý của cô bé lúc này.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần hắn ở bên cạnh, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm hại cô bé, bởi vì vốn dĩ cô bé là một người rất ngây thơ, không có nhiều tâm cơ.

Nếu hôm nay không có hắn ở bên cạnh, vậy thì bát thuốc đó cô bé chắc chắn đã uống vào bụng rồi.

Cho nên thật sự có chút kinh hãi, nhưng Diệp Thiên không ngừng dặn dò cô bé.

"Rất nhiều chuyện đã qua rồi, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, sau này nếu vị phu nhân đó lại mang đồ ăn cho ngươi uống, bất kể là thứ gì cũng tuyệt đối không được ăn, cũng không được uống nữa." "Nhưng trước mặt bà ta, đừng tỏ ra quá rõ ràng, chỉ cần tìm cớ là đủ rồi, bởi vì ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh ngươi được." Diệp Thiên sở dĩ nói như vậy với cô bé, một mặt là hy vọng có thể đảm bảo an toàn cho cô bé, mặt khác cũng biết vị phu nhân đó, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Nếu bà ta lại quay lại một lần nữa, thấy hắn ở đây, vậy thì hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Thiên cũng không muốn làm vấn đề trở nên quá phức tạp.

Cho nên lúc đó, nếu đã an ủi xong cô bé, vậy thì hắn cũng chuẩn bị rời đi.

Dù sao cũng là ở trong phòng của cô bé, nếu ở lại lâu, bị người khác nhìn thấy cũng không hay.

"Được rồi, lúc không có chuyện gì thì tự mình nghỉ ngơi đi, có thời gian ta sẽ đến thăm ngươi, nhưng hãy nhớ kỹ những lời ta nói, tuyệt đối đừng quên.

Bây giờ ta đi trước đây." Cô bé lúc đó ghi nhớ kỹ những lời Diệp Thiên nói với mình.

Lần sau nếu phu nhân lại mang bất kỳ thứ gì đến, đặc biệt là đồ ngọt, vậy thì tuyệt đối sẽ không uống.

Bởi vì sau khi trải qua chuyện này, cô bé cũng đã đề phòng hơn, bởi vì cô bé cảm thấy vị phu nhân đó thật sự quá đáng sợ, lại mang loại thuốc đó đến, may mà lúc đó mình chưa uống.

Đương nhiên, lúc Diệp Thiên rời đi, trong đầu hắn cũng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc vị phu nhân đó muốn làm gì.

Tại sao lại mang loại thuốc đó cho cô bé uống, rốt cuộc có mối liên hệ gì, trong đầu hắn không ngừng hiện lên.

Nhưng cuối cùng vẫn có chút không hiểu, bởi vì Diệp Thiên không hiểu rõ một số duyên cớ trong đó, cho nên chỉ có thể một mình ở đó không ngừng suy nghĩ.

Nhưng có một số chuyện không phải cứ nghĩ là có thể thành sự thật, cho nên Diệp Thiên thật sự có chút tò mò, bởi vì ấn tượng mà vị phu nhân này luôn mang lại cho hắn đều vô cùng không tốt.

Nhưng cô bé này lại không có gì đáng chê trách, vậy thì trong đó chẳng phải đã xảy ra chuyện gì không thể xóa nhòa sao?

Vậy tại sao vị phu nhân đó lại muốn ra tay với cô bé, thật sự có chút không hiểu là vì sao. *** Diệp Thiên lúc đó dường như cảm thấy những chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng bây giờ thật sự có chút không mò ra manh mối.

Cũng không biết trong loài người này, vấn đề tồn tại rốt cuộc là tình huống gì, bởi vì bây giờ trong đầu hắn, những hình ảnh hiện lên khiến hắn không thể giải đáp, huống hồ bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên không khỏi liên kết loài người với yêu thú thượng cổ.

Bởi vì những chuyện này dường như đều có liên quan, tuy bây giờ Diệp Thiên không thể hoàn toàn chắc chắn, nhưng ít nhất cũng có thể biết được giữa hai bên dường như có mối quan hệ vô cùng phức tạp.

Chương 1759

Bởi vì không thể nào mọi chuyện đều kỳ lạ như vậy, cho nên lúc Diệp Thiên suy nghĩ, cũng không ngừng tưởng tượng về những chuyện này.

Nhưng cuối cùng cũng không hiểu rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Nếu thật sự có quan hệ, vậy thì tạm thời Diệp Thiên thật sự không tìm ra được điểm mấu chốt đó, bởi vì nếu không chạm vào được điểm đó, chỉ dựa vào suy đoán suông, cũng không thể nào trở thành căn cứ quan trọng được.

Diệp Thiên là một người rất tò mò, cũng là loại người không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc.

Nhưng bây giờ mọi chuyện dường như hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Bởi vì những chuyện này đều bày ra trước mắt hắn, nhưng hắn lại không thể hiểu thấu, cho nên bây giờ Diệp Thiên căn bản không tìm được điểm đó, ngay cả một manh mối cũng không có.

Đương nhiên, lúc đó Diệp Thiên cả người đều chìm trong suy nghĩ, bởi vì hắn chưa từng gặp phải chuyện gì có thể khiến hắn bối rối như vậy, chỉ có duy nhất chuyện này.

Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu, rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu chuyện này thật sự giống như những gì hắn tưởng tượng, vậy thì thật sự đặc biệt đáng sợ.

Nhưng Diệp Thiên là người trời không sợ, đất không sợ, bất kể xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không bao giờ có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ là chuyện này hắn vẫn chưa làm rõ được, cho nên lúc đó trong

lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Vì vậy, lúc đó trong lúc không cam tâm, Diệp Thiên cũng đi đi lại lại ở đó không ngừng quan sát, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối, như vậy cũng có thể khiến hắn yên tâm.

Nếu không thì cả chuyện này thật sự khiến người ta khó mà tin được.

Cho nên lúc Diệp Thiên tìm kiếm ở đó, không có bất kỳ phát hiện nào.

Do đó, lúc đó trong lòng hắn không ngừng nghiên cứu, rốt cuộc là tình huống gì, đã bỏ sót phương vị nào.

Điểm nào chưa hiểu thấu, bởi vì Diệp Thiên bất kể làm chuyện gì, luôn rất tự tin vào bản thân.

Cho nên bất kể tiếp theo sẽ gặp phải chuyện khó khăn gì, cuối cùng cũng phải làm rõ chuyện này, nếu không trong lòng cũng vô cùng không cam tâm.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy, nếu đã tìm kiếm ở đây lâu như vậy mà không có phát hiện gì, vậy thì tiếp tục đi xuống dưới, có lẽ cũng sẽ có kết cục tương tự.

Nhưng trong lòng hắn căn bản không muốn thấy cảnh tượng như vậy, bởi vì Diệp Thiên muốn giải đáp rõ ràng mọi vấn đề.

Cho nên bất kể tiếp theo có tìm được đáp án hay không, cũng không thể có bất kỳ sự lùi bước nào, chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước.

Bởi vì Diệp Thiên cũng rất tự tin vào bản thân, bất kể gặp phải chuyện khó khăn đến đâu, cũng phải kiên trì. *** Diệp Thiên tuy không có bất kỳ phát hiện nào, nhưng căn bản không hề nản lòng, nhất định phải làm rõ chuyện này.

Nếu không trong lòng hắn, vĩnh viễn không thể nào nguôi ngoai.

Cho nên lúc Diệp Thiên ở bên bờ nước, đồng thời cũng không ngừng quan sát, bởi vì hắn luôn cảm thấy chuyện này dường như có chút kỳ lạ.

Tuy bây giờ có thể đã tra xét lâu như vậy, cuối cùng vẫn không có một chút manh mối nào, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối không thể vì chuyện như vậy mà dừng bước.

Cho nên lúc đó trong lúc quan sát, đặc biệt là những gì hiện ra trên mặt nước này, thực ra cũng rất bình thường, không có gì khiến Diệp Thiên cảm thấy có chỗ khác biệt.

Nhưng lúc Diệp Thiên nhìn thấy nước hiện ra trước mặt, hắn cảm thấy nên xuống dưới xem thử.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên đã xem xét rõ ràng mọi vấn đề trước mắt, tuy đều không có phát hiện gì, nhưng cũng không cảm thấy thiếu sót gì.

Nhưng nếu muốn tìm ra rõ ràng chuyện này, vậy thì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua một chút cơ hội nào, dù chỉ có một chút cơ hội cũng sẽ nắm chặt lấy.

Nếu không thì sao hắn lại không ngừng tò mò.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên có ý định này, vậy thì xuống nước xem thử.

Chương 1760

Rốt cuộc dưới đáy nước có phát hiện gì không, bởi vì nếu ở trên mặt nước không có chút tin tức gì, vậy thì ở dưới có lẽ có thể sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Cho nên lúc Diệp Thiên có ý định xuống dưới như vậy, cũng không hề do dự chút nào, bởi vì hắn từ trước đến nay đều là một người như vậy.

Bất kể làm chuyện gì, vĩnh viễn không bao giờ do dự.

Chuyện đã quyết định nhất định sẽ làm, đó mới là tính cách của hắn.

Vì vậy, lúc đó sau khi Diệp Thiên nhảy xuống biển, liền cảm nhận được trong biển hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Bởi vì dưới đáy biển cũng không thể nào là một mảng đen kịt.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên cảm thấy thật sự đã khơi dậy mọi sự tò mò của mình.

Sau khi xuống đáy biển, Diệp Thiên liền bắt đầu không ngừng tìm kiếm, nhưng lại phát hiện dưới đáy biển không có gì cả.

Hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ.

Bởi vì Diệp Thiên tuy không biết dưới đáy biển rốt cuộc có sinh vật tồn tại hay không, nhưng những thứ như cá chắc chắn sẽ có.

Nhưng ở dưới đáy biển nơi hắn đang ở, hoàn toàn không thấy bất kỳ sinh vật nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu tiếp tục không ngừng bơi lội, bởi vì hắn tin rằng suy nghĩ của mình tuyệt đối không sai.

Do đó, hắn lại bắt đầu tiếp tục bơi.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên bơi đến nơi sâu nhất năm trăm mét, vẫn không thấy bất kỳ một sinh vật nào xuất hiện dưới đáy biển.

Đương nhiên, lúc đó Diệp Thiên dừng bước, cũng không ngừng suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì lúc ở trên mặt biển, hoàn toàn không thấy trên mặt nước có chỗ nào khác biệt, cho nên mới xuống xem thử dưới đáy biển.

Nhưng sau khi xuống đáy biển, nếu đã bơi đến nơi sâu nhất, vậy thì không thể nào không có sinh vật tồn tại.

Nhưng tại sao ngay cả một sinh vật nhỏ cũng không thấy, cho nên mới dẫn đến sự nghi ngờ của Diệp Thiên.

Bởi vì một đáy biển lớn như vậy, không thể nào không có sinh vật tồn tại.

Nếu không thì ở đây đã xảy ra vấn đề.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ về những chuyện này trong đầu. *** Bất kể Diệp Thiên nghĩ thế nào, cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì nếu trong biển không có sinh vật tồn tại, đó là điều tuyệt đối không thể.

Vì trước đây Diệp Thiên cũng đã từng ở dưới đáy biển khác, nhìn thấy những sinh vật như cá, cho nên nếu ở dưới đáy biển này không có bất kỳ phát hiện nào, vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ không bỏ qua như vậy.

Nhưng bây giờ đã bơi đến nơi sâu nhất dưới đáy biển, nhưng cuối cùng vẫn không thấy gì, Diệp Thiên cũng không thể cứ ở mãi một chỗ được.

Thế là hắn lại tiếp tục bắt đầu bơi trở về.

Bởi vì lúc này, Diệp Thiên đã hoàn toàn bối rối.

Vì bất kể hắn nghĩ thế nào, cũng không hiểu được đầu đuôi câu chuyện, rốt cuộc là tại sao.

Những sinh vật đó rốt cuộc đã đi đâu, một loạt câu hỏi không ngừng xoay quanh trong đầu Diệp Thiên.

Nhưng cuối cùng vẫn không có đáp án nào có thể giải đáp.

Cho nên bây giờ việc quan trọng nhất của Diệp Thiên là mau chóng quay lại thuyền, rồi thay hết quần áo ướt đi.

Chương 1761

Người biết thì biết hắn đã bơi một vòng dưới đáy biển, người không biết lại tưởng hắn biến thành một con gà rù.

Cho nên trong lúc bối rối, Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ về cả sự việc.

Nhưng bất kể thế nào, cũng tuyệt đối không thể vứt những vấn đề này ra sau đầu được.

Nếu không thì Diệp Thiên vĩnh viễn sẽ không quên được chuyện như vậy, cũng càng không để nó dừng lại như thế.

Cho nên sau khi quay lại thuyền, Diệp Thiên vội vàng quay về phòng.

Hắn thay một bộ quần áo sạch sẽ, để quần áo ướt sang một bên.

Nhưng trong lúc thay quần áo, đồng thời Diệp Thiên cũng cảm thấy, một loạt sự việc dưới đáy biển dường như có điều gì đó kỳ lạ.

Tuy bây giờ dùng lời nói cũng không thể nào hình dung được.

Nhưng Diệp Thiên biết nhất định có chuyện gì đó, nếu không không thể nào không có chút thu hoạch nào.

Bởi vì chuyện này trong ấn tượng của Diệp Thiên dường như đã được định hình.

Cho nên Diệp Thiên bất kể thế nào, cũng phải làm rõ chuyện này, nếu không không thể nào qua được cửa ải của chính mình.

Do đó, lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy dưới đáy biển này dường như có chút kỳ quái.

Nếu có sinh vật tồn tại, có lẽ hắn sẽ không có suy nghĩ và tò mò

lớn như vậy.

Nhưng bây giờ ngay cả một sinh vật cũng không có, vậy thì khó tránh khỏi khiến Diệp Thiên nảy sinh nghi ngờ.

Trong lúc Diệp Thiên nghi ngờ, đột nhiên hắn cũng nghĩ đến những ngư dân đó, bởi vì trên thuyền, thỉnh thoảng họ cũng sẽ đi đánh bắt những thứ dưới đáy biển.

Cho nên Diệp Thiên để có thể làm rõ hoàn toàn chuyện dưới đáy biển, thế là hắn định đi xem những ngư dân trên thuyền đó, rốt cuộc họ đánh bắt được những gì.

Nếu từ điểm này không tìm ra được nguyên nhân, vậy thì Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể nào dễ dàng bỏ qua.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên hiểu rõ nhất một điểm, đó là con thuyền ở đây, bao gồm cả những ngư dân của họ, đều đánh bắt thức ăn dưới đáy biển, như vậy mới có thể sinh tồn.

Nếu trong quá trình đánh bắt ở đây, nhất định có thể nhìn thấy sinh vật, như vậy có thể hóa giải mọi nghi ngờ.

Cho nên Diệp Thiên cũng muốn gửi gắm mọi hy vọng vào họ, như vậy cũng có thể cho hắn thêm một chút phương án giải đáp.

Nếu không thì thật sự rất bối rối.

Nhưng Diệp Thiên cuối cùng vẫn tin rằng mình có năng lực có thể đảm đương mọi thứ, cũng có thể điều tra ra được. *** Diệp Thiên cũng không biết lần này, rốt cuộc có thể gỡ bỏ được nút thắt trong lòng mình hay không.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có một chút cơ hội, hắn tuyệt đối không cho phép mình bỏ lỡ.

Cho nên lúc đến đó, đồng thời hắn cũng bắt đầu không ngừng

quan sát.

Bởi vì hắn biết những ngư dân ở đây, cho nên nhất định có thể để hắn tìm ra một chút manh mối.

Vì vậy, bất kể thế nào, Diệp Thiên tuyệt đối không thể để chuyện này đình trệ.

Nhất định phải điều tra rõ ràng, nếu không quay về, trong lòng cũng luôn cảm thấy đặc biệt không cam tâm.

Cho nên bất kể thế nào, hôm nay nhất định phải giải đáp rõ ràng vấn đề.

Như vậy mới có thể che giấu hoàn toàn sự nghi ngờ, nếu không Diệp Thiên thật không biết phải đến khi nào mới thôi.

Trong lúc Diệp Thiên tìm kiếm, đồng thời hắn cũng tìm thấy những con cá bị ngư dân đánh bắt lên.

Chương 1762

Lúc đó, khi nhìn thấy những con cá đó trước mặt, Diệp Thiên cả người cũng chìm trong tò mò.

Bởi vì lúc đó hắn nhìn những con cá đó, dường như không có gì kỳ lạ.

Bởi vì cá là cá bình thường, bị đánh bắt lên cũng không có gì đáng để suy nghĩ.

Nhưng duy nhất một điểm khiến Diệp Thiên đặc biệt tò mò, đó là tại sao những con cá này, sau khi bị đánh bắt lên, tất cả đều trong trạng thái nửa sống nửa chết?

Diệp Thiên sở dĩ tò mò, không phải vì những con cá này có hình thù kỳ quái hay gì cả, chỉ cảm thấy tuy đã vớt những con cá này từ biển lên, nhưng bất kể thế nào cũng không nên có hiện trạng như vậy.

Nếu không thì phải là cá sống nhảy loạn xạ, hoặc là cá đã chết.

Nhưng bây giờ tất cả cá đều bày ra ở đó, cũng có thể thấy được cảnh tượng đó, đều sắp chết.

Hầu như giống như bị bệnh nặng vậy.

Tuy cá là một sinh vật, nhưng dù sao cũng có sinh mệnh tồn tại, cho nên Diệp Thiên chỉ tò mò duy nhất một điểm.

Vậy những con cá này đã trải qua sự cố gì, mà có thể biến chúng trở nên thảm hại như vậy.

Bởi vì tất cả cá ở đó đều còn sống, hầu như không tìm thấy một con cá nào còn sống nhảy loạn xạ bày ra trước mặt hắn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng không hiểu, rốt cuộc là

chuyện gì.

Đầu tiên, trong quá trình kiểm tra dưới đáy biển, không phát hiện bất kỳ sinh vật nào tồn tại.

Bây giờ khó khăn lắm mới thấy những ngư dân này vớt lên một ít cá, thế nhưng những con cá này lại ở trong tình trạng như vậy.

Cho nên không khỏi khiến Diệp Thiên bắt đầu suy đoán, rốt cuộc những con cá này có bị trúng độc hay có chuyện gì khác không.

Bởi vì Diệp Thiên biết một khi trúng độc, trạng thái nửa sống nửa chết chắc chắn dễ xảy ra.

Nhưng nếu thật sự dưới đáy biển có độc, vậy thì cũng không nên như vậy.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên thật sự không còn cách nào, không tìm được bất kỳ phương pháp giải đáp nào có thể gỡ bỏ được nghi ngờ trong lòng.

Bởi vì chuyện này dường như thật sự vô cùng kỳ lạ.

Ngay cả một người có thực lực như Diệp Thiên cũng vô cùng khổ não, bởi vì cả sự việc dường như hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Nếu dù chỉ có một chút lợi ích, cũng có thể khiến Diệp Thiên có thể tìm ra một chút manh mối.

Nhưng bây giờ thật sự không biết bắt đầu từ đâu.

Tuy thấy những con cá ở trong tình trạng như vậy, nhưng lại không tìm được bất kỳ nguyên nhân nào có thể chứng minh cho suy đoán của mình. *** Diệp Thiên lúc đó đứng ở đó, nhìn những con cá nửa sống nửa chết, bắt đầu không ngừng tự hỏi trong lòng, bắt đầu suy đoán.

Hắn từ trước đến nay chưa từng như vậy, nếu không phải vì chuyện này dường như có quá nhiều điều kỳ lạ và cổ quái, vậy thì cũng không đến nỗi khiến Diệp Thiên bối rối như vậy.

Cho nên bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng phải làm rõ chuyện này.

Dù có khó khăn đến đâu cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến bước chân của hắn, bởi vì Diệp Thiên là người không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc.

Cho nên bất kể có gian nan đến đâu, nhất định sẽ kiên trì đến cùng, nhất định phải làm rõ rốt cuộc những con cá này bị sao, rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà dẫn đến tình trạng như hiện tại.

Tuy Diệp Thiên không phải là người hay xen vào chuyện của người khác, nhưng lòng hiếu kỳ vĩnh viễn không thể nào dập tắt được.

Cho nên ngay lúc Diệp Thiên đang không hiểu, đột nhiên hắn nhìn thấy một con cá nhỏ trực tiếp nhảy đến trước mặt mình.

Do Diệp Thiên muốn hỏi con cá nhỏ này rốt cuộc là chuyện gì, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con cá, nếu Diệp Thiên cứ đơn thuần hỏi nó như vậy, nó cũng không thể nào nghe hiểu được.

Chương 1763

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên liền dùng pháp thuật, rồi bắt đầu hỏi con cá này rốt cuộc là chuyện gì.

"Con cá nhỏ này, trong số nhiều cá như vậy, chỉ có ngươi là hoạt bát nhất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao nhiều cá như vậy lại trong trạng thái nửa sống nửa chết?

Đã xảy ra chuyện gì?

Nếu ngươi biết thì nhất định phải nói cho ta biết." Diệp Thiên lúc đó vốn đang mù tịt, không có bất kỳ nguyên nhân nào.

Nhưng bây giờ có một con cá nhỏ ở trước mặt, vậy thì nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Hắn nghĩ rằng nó nhất định biết dưới đáy biển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên dường như cũng đã tìm được manh mối.

Bất kể thế nào, cuối cùng cũng có thể chạm vào được điểm này, ít nhất cũng là một chuyện đáng mừng.

Do đó, lúc đó khi hỏi, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể từ miệng con cá nhỏ này biết được một số manh mối, như vậy cũng không đến nỗi khiến mình phải bối rối như vậy.

Con cá nhỏ bị thi triển pháp thuật hoàn toàn có thể nghe hiểu những lời Diệp Thiên nói, thế là nó cũng kể lại những chuyện đã xảy ra dưới đáy biển cho hắn nghe.

"Là thế này, dưới nước không biết đã xảy ra chuyện gì, trước đó

vẫn bình thường, nhưng đột nhiên xuất hiện một sinh vật đáng sợ, thế là tất cả cá nhỏ mới biến thành bộ dạng này." Con cá nhỏ lúc đó khi kể lại những chuyện này, dường như cũng vô cùng chán nản.

Bởi vì dù sao đáy biển cũng là nơi chúng sinh sống, nếu một khi có sinh vật tấn công hay gì đó, sẽ không có nơi nào để sống yên ổn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn chăm chú lắng nghe con cá nhỏ kể lại, bởi vì bất kể thế nào, hắn nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

"Dưới đáy biển có sinh vật đáng sợ, vậy chúng đã đi đâu rồi?

Tại sao lại biến thành bộ dạng này?

Trước đó ta thấy dưới đáy nước dường như không có bất kỳ thứ gì tồn tại." Diệp Thiên vẫn tò mò.

"Không biết, sinh vật đó rất đáng sợ, cho nên cá nhỏ nhìn thấy đều đã trốn đi cả rồi.

Bây giờ trong nước rất nguy hiểm, mọi người đều không biết phải làm sao." *** Sau khi con cá nhỏ kể cho Diệp Thiên nghe tình hình dưới đáy biển, trong lòng nó thật sự vô cùng lo lắng.

Dù sao ai gặp phải chuyện này cũng không thể nào vui vẻ được.

Tuy Diệp Thiên không thể cảm nhận được trạng thái tâm lý của nó lúc này, nhưng khi nghe con cá nhỏ nói còn có sinh vật xuất hiện, cả người hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì tuy ở trên mặt biển không thể nhìn thấy tình hình trong biển, nhưng trước đó hắn rõ ràng đã xuống dưới, cho nên không hề nhìn thấy bất kỳ vật thể nào.

Vì vậy, hắn cảm thấy những gì con cá nhỏ nói, vậy thì rốt cuộc là một con quái vật như thế nào, mà có thể khiến tất cả chúng biến thành

bộ dạng như hiện tại.

Do đó, Diệp Thiên thật sự không dám tin, bởi vì đối với Diệp Thiên, không có chuyện gì mà hắn không giải quyết được.

Dù có khó khăn đến đâu, cũng tuyệt đối không thể nào gây ra phiền phức cho Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không biết, con quái vật đó rốt cuộc trông như thế nào, mới có thể để hắn ứng phó.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên vội vàng hỏi con cá nhỏ.

"Vậy ngươi có thấy không, cái gọi là con quái vật đó rốt cuộc trông như thế nào, bây giờ nó ở vị trí nào trong biển, như vậy ta mới có thể tìm được nó." Bởi vì Diệp Thiên biết, nếu muốn làm rõ mọi vấn đề này, vậy thì bây giờ cũng chỉ có thể từ trên người con cá nhỏ này, để tìm kiếm một số thông tin.

Vì trước đó Diệp Thiên đã tìm kiếm ở đó rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được điểm mấu chốt đó.

Nhưng bây giờ khó khăn lắm mới có một con cá nhỏ, thật sự không hy vọng bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Nhưng ngay lúc Diệp Thiên đang hỏi, con cá đó đột ngột chết đi.

Chương 1764

Diệp Thiên lúc đó càng thêm tò mò, bởi vì trước đó nó còn sống nhảy loạn xạ trước mặt hắn.

Khó khăn lắm bây giờ mới có được một chút manh mối nhỏ, nhưng đột nhiên lại chết ngay trước mặt hắn, Diệp Thiên thật sự vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì mọi chuyện dường như lại bắt đầu đột ngột dừng lại ở đây.

Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy con cá đó chết, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Bất kể thế nào, nó cũng là một sinh mệnh nhỏ bé.

Cứ vô duyên vô cớ ra đi như vậy, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng cảm khái.

Nhưng bất kể thế nào, có một số chuyện dù có cảm khái cũng chưa chắc đã có thể có được lời giải đáp.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy đều không đạt được mục đích, thế là hắn lại một lần nữa đi về phía nhà bếp.

Diệp Thiên một mình lơ đãng quay về nhà bếp, liền bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc con quái vật mà con cá nhỏ nói, là thứ gì.

Tại sao có thể dọa chạy tất cả cá, khiến chúng trở nên nửa sống nửa chết.

Chuyện này, nếu Diệp Thiên không thể có được lời giải đáp, vậy thì trong lòng thật sự không thể nào nguôi ngoai, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu.

Rốt cuộc là một con quái vật như thế nào?

Nếu thật sự có quái vật tồn tại, Diệp Thiên không thể nào không nhìn thấy được.

Trước đó hắn đã tìm hiểu sâu dưới đáy biển, nhưng lại phát hiện không có gì cả.

Nhưng những lời con cá nhỏ nói cũng chưa chắc đã là giả.

Vậy thì con quái vật đáng sợ trong miệng nó nói, rốt cuộc đang ở đâu?

Lẽ nào nó đã trốn đi? *** Diệp Thiên tuy bây giờ đã quay về nhà bếp, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào buông bỏ được chuyện này, bởi vì mọi chuyện dường như giống như một câu đố không thể giải được.

Cho nên bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng cảm thấy nếu không làm rõ được câu đố của chuyện này, trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Do đó, Diệp Thiên sẽ lại tìm cơ hội để tìm hiểu rõ ràng chuyện này.

Nhưng lúc này đây đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản không có bất kỳ manh mối nào để hắn tìm ra điểm mấu chốt đó.

Bây giờ tất cả chỉ là dựa vào suy đoán, nhưng suy đoán vĩnh viễn không thể nào trở thành căn cứ của sự thật, cho nên bây giờ Diệp Thiên cũng đặc biệt bối rối.

Diệp Thiên đi loanh quanh trong nhà bếp một lúc, đồng thời cũng không có chuyện gì làm, thế là hắn lại một lần nữa quay về phòng của mình, vẫn luôn khổ sở suy nghĩ, đều đang suy nghĩ về chuyện này.

Tuy chuyện bây giờ tạm thời kết thúc một đoạn, Diệp Thiên cũng biết mình không có phát hiện gì, nhưng cuối cùng con quái vật đó, nếu Diệp Thiên không thể điều tra ra được tình huống gì, trong lòng vĩnh viễn không thể nào bình tĩnh được.

Cho nên Diệp Thiên một mình suy nghĩ mãi, nhìn ra ngoài trời mới phát hiện, hóa ra mình đã ở đây lâu như vậy, đã đến tối rồi.

Diệp Thiên một mình nằm trên giường, nghĩ rằng nếu đã không có gì, không bằng ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng lúc đó nằm trên giường, Diệp Thiên dường như căn bản không có tâm trạng để ngủ, bởi vì trong đầu luôn hiện lên những hình ảnh như vậy, cho nên khiến hắn căn bản không thể nào ngủ được.

Vì vậy, Diệp Thiên cả người cũng ở trong trạng thái lang thang, không biết nên đi đâu.

Dù sao cũng đã tối rồi, ra ngoài cũng không có nơi nào để đi, cũng không có chuyện gì để làm.

Diệp Thiên một mình ở đó không ngừng lang thang, thật sự không thể nào khiến hắn yên giấc.

Chương 1765

Trong lúc lang thang, đột nhiên hắn phát hiện một số người, đang lén lút ở đuôi thuyền.

Vốn dĩ Diệp Thiên không có tâm trạng để ngủ, trong lòng vẫn luôn đang suy nghĩ về những chuyện đó, huống hồ lúc này lại nhìn thấy có người lén lút ở đuôi thuyền không biết đang làm gì.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, thế là hắn cũng vội vàng dùng ẩn thân thuật, để xem nhóm người đó, rốt cuộc là ai, tại sao lại lén lút ở đó.

Vốn dĩ Diệp Thiên cảm thấy vô cùng nhàm chán, bây giờ nhìn thấy nhiều người như vậy ở đó, cho nên hắn cũng muốn xem xem vào lúc đêm khuya, rốt cuộc họ muốn làm gì?

Lúc đó sau khi Diệp Thiên dùng ẩn thân thuật đến đó, mới phát hiện ra hóa ra những người lén lút đó, đang ném những con rắn trông đến ghê tởm xuống biển.

Lúc đó hắn cũng không biết làm vậy rốt cuộc để làm gì, nhưng lại khơi dậy mọi sự tò mò của Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó ẩn mình ở một vị trí khác, không ngừng quan sát những người đó, thấy họ ném một lượng lớn rắn không ngừng xuống dưới, đồng thời có một người không ngừng thổi sáo.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn đang đoán, có phải tiếng sáo và những con rắn này hoàn toàn có liên quan không.

Nhưng bây giờ mọi thứ Diệp Thiên đều không rõ, chỉ có thể không ngừng quan sát.

Hắn cũng không dám gây ra tiếng động quá lớn, dù sao ẩn thân

thuật có thể ẩn mình một thời gian, cũng sẽ không bị những người đó phát hiện. *** Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, lúc đó trong quá trình quan sát, hắn cảm thấy những việc mà những người đó làm dường như có điều gì đó rất kỳ lạ.

Thế là lúc đó trong lúc ở một bên không ngừng quan sát, đồng thời hắn cũng chuyển toàn bộ sự chú ý của mình sang người thổi sáo.

Bởi vì hắn cảm thấy những người thả rắn đó căn bản không có tác dụng gì, chỉ có người thổi sáo, người này chắc chắn không bình thường.

Nếu đã thổi về phía đáy biển, vậy thì nhất định có thể dẫn đến chuyện gì đó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên dồn sự chú ý của mình vào người thổi sáo, rồi muốn xem xem rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?

Lúc đó trong quá trình quan sát, Diệp Thiên mới phát hiện ra, hóa ra tiếng sáo mà người đó thổi có thể dẫn dụ một lượng lớn cá.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn tuyệt đối không ngờ rằng sẽ có loại sáo như vậy, có thể khống chế cá.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự cảm thấy, mình có chút quá thiển cận.

Do đó, lúc đó Diệp Thiên thật sự cảm thấy, mình có chút quá lơ là.

Bởi vì vốn dĩ Diệp Thiên đối với vùng biển này, mọi nghi ngờ đều chưa được giải tỏa, cũng không biết rốt cuộc sẽ ẩn giấu chuyện gì.

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới, chính là những chuyện hắn nhìn thấy hôm nay.

Bởi vì ngay cả trong mơ có lẽ hắn cũng không thể nào tưởng

tượng được, hóa ra lại là nguyên nhân như vậy.

Nhưng Diệp Thiên từ trước đến nay đều là như vậy, bất kể gặp phải chuyện gì, vĩnh viễn đều sẽ dũng cảm tiến về phía trước, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà lùi bước.

Cho nên bất kể thế nào, nhất định phải hoàn thành.

Cảnh tượng mà Diệp Thiên nhìn thấy, đã để lại cho hắn ấn tượng hoàn toàn kinh ngạc.

Bởi vì hắn cảm thấy trong vùng biển này, dường như thật sự có chút không đơn giản.

Nếu là bình thường, Diệp Thiên có lẽ sẽ không có suy nghĩ như vậy.

Nhưng do cảnh tượng nhìn thấy hôm nay, không thể không khiến Diệp Thiên nghi ngờ, ở đây dường như khác với những gì hắn tưởng tượng trước đây.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên có một niềm tin vô cùng kiên định, đó là nhất định phải làm rõ mọi chuyện ở đây.

Tuy có lẽ những chuyện hắn nhìn thấy trước mắt, không thể hoàn toàn liên kết với những gì hắn đoán trước đây.

Chương 1766

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cảm thấy vùng biển này, có lẽ đã hoàn toàn bị những người này khống chế.

Diệp Thiên bây giờ thật sự không hiểu những người này, khống chế vùng biển này rốt cuộc để làm gì.

Nhưng bất kể làm gì, đối với mọi thứ ở đây dường như đều đã đạt được mục đích của họ.

Cho nên bây giờ có quá nhiều chuyện, Diệp Thiên trong đầu cũng không biết phải làm sao mới có thể giải đáp.

Nhưng bất kể xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên ở đây nhất định phải làm rõ những chuyện này.

Nếu không thì vùng biển này thật sự bị khống chế, vậy thì ở đây thật sự sẽ gặp tai ương.

Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy cá, bắt đầu không ngừng ào ào nổi lên.

Tuy Diệp Thiên cũng không hiểu tiếng sáo này rốt cuộc là chuyện gì, nhưng nhìn có vẻ như có thể khống chế toàn bộ cá dưới đáy biển.

Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy cảnh này, mới hiểu tại sao trước đó ở dưới đáy biển, hắn không thấy bất kỳ sinh vật nào tồn tại.

Có lẽ có liên quan lớn đến chuyện này.

Cho nên lúc đó hắn cũng ở một bên tiếp tục quan sát, nhất cử nhất động của người thổi sáo. *** Diệp Thiên trước đó vẫn luôn cho rằng những con cá này là cá đánh bắt được, nhưng không ngờ chỉ cần thổi sáo một tiếng, tất cả cá bắt đầu tự động mắc câu.

Thật sự đáng thương cho những con cá này.

Tuy Diệp Thiên có lúc cũng rất thương hại những con cá này, nhưng lại bất lực.

Bởi vì bây giờ hắn cũng không tiện ra tay, nếu lỡ bị phát hiện, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên cũng chỉ có thể dùng ẩn thân thuật, trốn ở một bên không ngừng lén lút quan sát, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu có thể, Diệp Thiên nhất định sẽ thả hết tất cả cá đi, tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn chúng trở thành món ngon trên bàn ăn.

Diệp Thiên trốn trong bóng tối vẫn luôn quan sát, không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Những người đó và người thổi sáo cũng không chú ý đến sự tồn tại của Diệp Thiên, cho nên họ không ngừng đánh bắt những con cá này.

Lúc đó những người đó thật sự đã bắt được cá, sau khi bắt xong liền bắt đầu mang đến nhà bếp.

Lúc đó tất cả cá, con nào con nấy đều trợn mắt nhìn Diệp Thiên trong bóng tối.

Lúc đó cả người hắn đều vô cùng căng thẳng.

Bởi vì chúng đều không biết đã xảy ra chuyện gì, lại bị ép mang lên đây.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự không nỡ lòng nào.

Bất kể là vì mục đích gì, tại sao lại làm hại nhiều cá như vậy?

Dù sao chúng đều đang sinh sống dưới đáy biển.

Cho nên Diệp Thiên biết, nếu muốn giúp chúng, chắc chắn không thể hiện thân.

Do đó, lúc đó hắn cũng chỉ có thể thi triển pháp thuật.

Bởi vì những con cá này thật sự quá đáng thương.

Đừng nói là Diệp Thiên nhìn thấy, người khác nhìn thấy có lẽ cũng sẽ có suy nghĩ giống như hắn.

Nhưng Diệp Thiên cũng không ngờ rằng, người thổi sáo lại tàn nhẫn như vậy, đối xử với cá dưới đáy biển như thế.

Chương 1767

Đương nhiên, trước đó Diệp Thiên vẫn luôn nghi ngờ, vùng biển này dường như có điều gì đó kỳ quái mà hắn chưa phát hiện ra.

Bây giờ khi nhìn thấy những cảnh này, hiện ra trước mặt mình, hắn mới bừng tỉnh.

Hóa ra ở đây vốn không xảy ra chuyện gì, chỉ là bị kẻ khác khống chế.

Nếu không thì những con cá này cũng không thể nào sợ hãi như vậy.

Chẳng trách trước đó con cá nhỏ khi kể lại với Diệp Thiên, mọi người đều rất sợ hãi.

Diệp Thiên lúc đó cũng không quan tâm người thổi sáo đó rốt cuộc có tức giận hay không, hay có thủ đoạn gì khác.

Bởi vì bây giờ hắn nhất định phải làm một việc, đó là thả hết tất cả cá đi, rồi để chúng quay về đáy biển nơi chúng sinh sống.

Như vậy trong lòng hắn mới có thể cam tâm.

Nếu không thì trong mắt hắn không thể dung thứ cho những việc họ làm.

Đương nhiên, lúc đó sau khi Diệp Thiên thi triển pháp lực của mình, tất cả cá đều quay trở lại biển.

Lúc đó người thổi sáo nhìn thấy cảnh này, cả người sắc mặt đại biến.

Bởi vì hắn từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Hắn đã bắt cá ở đây một thời gian dài, chưa từng thất bại như hôm nay.

Cho nên lúc đó người thổi sáo vẫn luôn đang tự hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì sự việc xảy ra có chút đột ngột, cho nên cũng khiến hắn trở tay không kịp.

Diệp Thiên muốn xem xem khi người thổi sáo sắc mặt đại biến, sẽ có tình huống gì xảy ra.

Bởi vì những việc hắn ta làm, Diệp Thiên thật sự có chút ghê tởm. *** Sau khi sắc mặt của người thổi sáo đại biến, đồng thời hắn cũng cảm thấy dường như có người đang đối đầu với mình.

Tuy bây giờ không biết là ai, nhưng tuyệt đối không thể để những con cá đó chạy thoát.

Khó khăn lắm mới có thể dẫn dụ chúng mắc câu, nếu cứ để chúng chạy đi như vậy, trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Cho nên bất kể là ai, cũng không thể nào khiến người thổi sáo dừng lại hành động của mình.

Do đó, lúc đó người thổi sáo bắt đầu điên cuồng, không ngừng thổi sáo.

Bởi vì tiếng sáo này hoàn toàn có thể khống chế những con cá dưới đáy biển.

Nếu chúng lại chạy thoát, vậy thì người thổi sáo tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện nhận thua.

Cho nên lúc đó hắn liền bắt đầu không ngừng thổi sáo.

Lúc này, Diệp Thiên nhìn thấy hết mọi chuyện, cũng biết người thổi sáo này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nhưng bất kỳ chuyện gì đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản sẽ không có bất kỳ áp lực nào.

Bởi vì chuyện hắn muốn làm, không ai có thể ngăn cản được.

Cho nên bất kể người thổi sáo đó có điên cuồng thổi đến đâu, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để hắn được như ý.

Dù sao những con cá đó đều vô tội, nếu bị bắt, vậy thì Diệp Thiên càng không thể dung thứ được.

Bởi vì vốn dĩ những việc mà những người này làm, đã khiến Diệp Thiên vô cùng căm ghét, cũng đặc biệt khiến hắn có một cảm giác ghê tởm.

Chương 1768

Nhưng có lúc Diệp Thiên không có cách nào kịp thời xuất hiện, chỉ có thể dùng pháp lực thi triển, rồi lại đối kháng.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện hôm nay, Diệp Thiên nhất định sẽ xen vào, cũng tuyệt đối sẽ không để hắn được như ý.

Đồng thời, Diệp Thiên đối với người thổi sáo cũng vô cùng khinh thường.

Điên cuồng thì có thể làm được gì, căn bản không địch lại được Diệp Thiên.

Cho nên Diệp Thiên căn bản cũng không để hắn vào mắt.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy người thổi sáo này cũng khá thú vị, biết rõ rằng dù có thổi nữa cũng không thể nào cứu vãn được tình thế, nhưng vẫn ở đó điên cuồng theo đuổi.

Lúc này Diệp Thiên thật sự không muốn nghe tiếng sáo đó nữa, thế là hắn liền bắt đầu thi pháp, khiến tiếng sáo biến mất.

Đối với người thổi sáo, nếu không có âm thanh, vậy thì cũng không thể nào khống chế được những con cá trong vùng biển đó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận.

Bởi vì Diệp Thiên là một người vô cùng mạnh mẽ, cho nên đối với chuyện như vậy mà nói, căn bản không có gì khó khăn.

Huống hồ người thổi sáo đó, cũng chỉ biết không ngừng tức giận ở đó.

Cho nên Diệp Thiên căn bản không quan tâm đến cảm nhận của hắn.

Chỉ cần có thể thả hết những con cá đó đi, vậy thì đó là chuyện vui nhất của Diệp Thiên.

Đương nhiên, lúc đó người thổi sáo tức giận ngút trời, bởi vì hắn biết nhất định có người đang đối đầu với mình, nếu không không thể nào xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên lúc đó hắn liền bắt đầu không ngừng mắng: "Rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng, có bản lĩnh thì ra đây đấu một trận.

Đừng tưởng rằng trốn sau lưng thì ta không biết những việc ngươi làm.

Nếu dám ra đây, ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh." Người thổi sáo này cũng khá thông minh, bởi vì hắn biết nếu không có người giở trò sau lưng, vậy thì không thể nào xuất hiện vấn đề như vậy.

Huống hồ từ trước đến nay, hắn cũng chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

Cho nên lúc đó hắn liền bắt đầu không ngừng tức giận hét lớn.

Tên thổi sáo kia thật sự khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Sau khi làm bao nhiêu chuyện, bận rộn lâu như vậy mà cuối cùng con cá lớn vẫn chạy thoát.

Hắn cảm thấy nếu kẻ nấp trong bóng tối không hiện thân, hắn cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Kẻ đó chắc chắn đang đối đầu với hắn, nếu không thì quá trình thổi sáo dụ cá đã không bị cản trở hết lần này đến lần khác.

Chuyện như vậy xảy ra trên người mình, Diệp Thiên không thể nhịn được nữa.

Hắn không thèm đôi co hay đánh nhau với loại người này, vì bọn chúng vĩnh viễn không biết đúng sai, chỉ biết đến lợi hại.

Vì vậy, để cho đối phương biết sự tồn tại của mình mà không để lộ chân tướng, Diệp Thiên quyết định cho gã thấy hắn là người như thế nào.

Thế là hắn thi triển pháp thuật, biến thành một gã đại hán thô kệch, hung tợn rồi bước ra.

Đối với Diệp Thiên mà nói, những kẻ này chẳng qua chỉ là một đám lâu la, có dương oai diễu võ ở đây thì làm được gì, nếu thật sự đánh nhau với hắn, chắc chắn sẽ bị đánh cho tè ra quần, khóc không ra tiếng.

Nhưng Diệp Thiên vốn không muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, huống hồ đám người này trông cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn.

Thế là hắn biến thành một gã đại hán thô kệch, với thân hình và khuôn mặt đáng sợ, đủ để dọa bọn chúng sợ chết khiếp.

Khoảnh khắc Diệp Thiên bước ra, hắn bắt đầu lên tiếng với đám người kia: "Mấy thằng nhóc thối, ông đây ra làm việc, không ngờ mấy tên lâu la các ngươi lại to gan dám nói chuyện với ta như vậy." Diệp Thiên chẳng hề để lộ diện mạo thật, mà biến thành một gã đại hán thô lỗ.

Chương 1769

Khi xuất hiện trước mặt mọi người, hắn muốn dùng khí thế để trấn áp bọn chúng, xem chúng có còn dám giở trò âm mưu quỷ kế nữa không.

Diệp Thiên vốn là kẻ trời không sợ đất không sợ, huống chi chỉ là mấy tên lâu la đang diễu võ dương oai trước mặt hắn.

Hắn nào có thể cho chúng cơ hội.

Tên thổi sáo kia vốn luôn tỏ ra bất cần, tự tin thề thốt.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Diệp Thiên lúc bước ra, tất cả mọi người gần như sợ chết khiếp.

Bọn chúng sợ đến mức tè ra quần, vắt chân lên cổ mà chạy.

Nhìn thấy tất cả đều đã chạy mất, Diệp Thiên trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, hắn biết rằng không cần dùng đến pháp thuật, chỉ cần bộ dạng này thôi cũng đủ dọa bọn chúng vỡ mật rồi.

Hắn thấy rằng đám người này thực ra cũng chẳng có tác dụng gì lớn, có lẽ chỉ có tên thổi sáo và cây sáo trong tay gã là có vai trò then chốt.

Dù lần này hắn đã cứu được tất cả lũ cá và để chúng trở về biển cả, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Hắn không biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Tuy thấy bọn người kia sợ đến tè ra quần, chạy trối chết, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút vui vẻ, nhưng hắn vẫn phải tính trước một vài việc.

Dù sao thì bọn chúng tuy sợ hãi trước mắt, nhưng lỡ như sau khi

quay về lại đi mật báo với tổ chức của chúng thì sao?

Diệp Thiên tuy là kẻ trời không sợ, đất không sợ, nhưng có những chuyện không thể lường trước được.

Vì vậy, việc Diệp Thiên cứu được đàn cá bây giờ cũng chỉ là tạm thời, nếu tiếp theo chúng có hành động gì khác, hắn thật sự không biết phải làm sao để giải quyết triệt để chuyện này.

Thế là Diệp Thiên đứng một mình ở đó, không ngừng suy nghĩ về toàn bộ sự việc, xem nên đối phó thế nào, bởi vì mọi chuyện không thể nào cứ diễn ra theo kế hoạch được.

Dù hắn có thể dùng pháp thuật để thay đổi mọi thứ, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời.

Nếu bọn người kia quay về tổ chức mật báo thì phải làm sao?

Diệp Thiên đứng sang một bên, bắt đầu không ngừng hồi tưởng.

Hắn nhớ lại từ lúc đầu gặp tên thổi sáo và đám người kia, bọn chúng thật sự chẳng có tác dụng gì, chỉ là một đám tay sai mà thôi.

Nhưng bây giờ, hắn có thể dùng pháp thuật để dọa chạy tất cả bọn chúng.

Nhưng nếu chuyện này bị báo lên cấp trên, bọn chúng chắc chắn sẽ biết đến sự tồn tại của hắn.

Vốn dĩ sau khi đến đây, Diệp Thiên đã che giấu bản thân, không muốn để người khác biết.

Không phải hắn sợ người khác, mà hắn cảm thấy có một số chuyện vẫn chưa hoàn toàn sáng tỏ.

Nếu thân phận bị bại lộ vào lúc này, việc ở lại đây sẽ vô cùng khó khăn.

Bản thân hắn vẫn còn đang mù mờ về mọi chuyện.

Nếu chúng quay về mật báo, tình cảnh của hắn lúc này thật sự vô cùng thê thảm.

Diệp Thiên không biết phải làm sao mới có thể giải quyết triệt để vấn đề này, nhưng hắn là người sẽ không bao giờ bị khó khăn đánh bại.

Chỉ cần hắn muốn làm, không có gì là không thể.

Điều cần cân nhắc nhất bây giờ là làm sao để bịt miệng bọn chúng lại, không để chúng đem chuyện tối nay nói ra.

Dù sao lúc nãy hắn cũng không dùng bộ mặt thật.

Cũng chính vì đã cân nhắc đến chuyện này.

Chương 1770

Nhưng nếu chuyện này thật sự bị bọn chúng mật báo, Diệp Thiên cũng không biết nên dùng cách nào để giải quyết triệt để.

Hắn biết thế lực tà ác kia vô cùng khổng lồ.

Vốn dĩ hắn không muốn nhúng tay vào, nhưng bây giờ đã can thiệp rồi thì hắn phải có một biện pháp tốt hơn để hóa giải triệt để chuyện này.

Bởi vì nếu thế lực tà ác đó biết được sự tồn tại của Diệp Thiên, chắc chắn sẽ có hành động.

Vì vậy, tình hình của Diệp Thiên hiện tại cũng vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lo lắng.

Tuy rằng chuyện này chỉ là Diệp Thiên một mình suy đoán, cũng không biết bọn người kia quay về có mật báo hay không.

Nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên vẫn có chút lo lắng, bởi vì tuy hắn rất lợi hại, có thể thi triển pháp thuật, nhưng có những chuyện không thể nào vĩnh viễn đi theo kế hoạch được.

Vì vậy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để lộ thân phận.

Một khi bị phát hiện, hắn cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bản thân thế lực tà ác kia, Diệp Thiên hiện tại vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, cũng không biết chúng đang giở trò âm mưu quỷ kế gì ở đây.

Nhưng nếu chuyện hôm nay xảy ra mà Diệp Thiên không quan tâm, không thả hết đám cá kia đi, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút tự trách.

Vì vậy Diệp Thiên biết con đường mình đi, những việc mình làm sẽ không bao giờ hối hận.

Cho dù có khiến bản thân rơi vào nguy hiểm, hắn cũng tuyệt đối sẽ không có chút sợ hãi hay áp lực nào, bởi vì bất kể lúc nào, Diệp Thiên đều cảm thấy nên đi theo trái tim mình.

Cho dù có bại lộ bản thân, hắn cũng nhất định không để bọn người kia đi làm hại những sinh mệnh vô tội đó.

Vì vậy, những điều lo lắng trong lòng, Diệp Thiên cũng không ngừng tự hỏi, bởi vì dù sao chuyện này đối với hắn cũng vô cùng quan trọng.

Dù có lợi hại đến đâu, có một số vấn đề vẫn phải có kế hoạch.

Điều Diệp Thiên lo lắng là, nếu như bị tổ chức tà ác kia biết được sự tồn tại của mình, lúc đó nên đối mặt thế nào, hay làm sao để giải quyết nguy cơ.

Vì vậy, khi Diệp Thiên đứng một mình ở đó, đầu hắn thật sự rất đau.

Vốn dĩ hắn hy vọng có một cuộc sống vô ưu vô lo, không muốn dính vào chuyện gì, nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, nếu không chuẩn bị trước một chút, đến lúc sự việc ập đến thật sự khó mà đối phó.

Diệp Thiên thật sự cảm thấy như có một áp lực đang đè nặng lên mình.

Tuy có lúc hắn cũng biết rằng đối mặt với bất kỳ vấn đề nào, dù có áp lực cũng phải giải quyết, nhưng lần này thật sự đặc biệt phiền não.

Nhưng bây. giờ Diệp Thiên cảm thấy có nghĩ nhiều hơn nữa cũng chỉ là tự mình tạo ra phiền não.

Thay vì như vậy, chi bằng trước tiên đừng nghĩ đến những chuyện đó.

Diệp Thiên dự định đến xem nơi đánh bắt cá kia, sau đó kiểm tra kỹ lưỡng, xem có thể tìm thấy manh mối gì không.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải trừ tất cả những vấn đề trong đầu Diệp Thiên.

Dù sao Diệp Thiên vẫn luôn tin chắc rằng dưới đáy biển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ vấn đề này chưa được giải quyết, nghĩ nhiều chuyện khác cũng chỉ là vô ích.

Vì vậy, sau khi đến đó, hắn cũng không ngừng kiểm tra, xem có thể tìm ra vấn đề ở đâu không.

Nhưng sau khi đến đó, Diệp Thiên vẫn không hiểu, rốt cuộc tại sao những con cá này lại bị bắt.

Chương 1771

Nơi này rốt cuộc có tác dụng gì, Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu, bởi vì nó giống như một bí ẩn lớn không thể giải đáp.

Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu nổi, toàn bộ sự việc rốt cuộc tiến triển thế nào, bởi vì tất cả những hình ảnh hiện lên trong đầu hắn, thật sự là từng bức từng bức.

Nếu không thể giải đáp hết những vấn đề này, hắn một ngày cũng tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện rời khỏi nơi này.

Bây giờ khi tất cả mọi chuyện bày ra trước mắt, Diệp Thiên thật sự bất lực để thay đổi, bởi vì chuyện này không phải một hai lần.

Nhưng cuối cùng, hắn không phát hiện ra gì cả, cũng không biết những con cá này rốt cuộc bị bắt lên như thế nào.

Bởi vì khi nhìn nơi này, Diệp Thiên cảm thấy thực sự có chút quá bình thường, không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

Nhưng như vậy thì làm sao có thể chứng minh, những con cá này rốt cuộc bị bắt lên như thế nào?

Một loạt vấn đề không ngừng lớn vởn trong đầu Diệp Thiên, thật sự không biết nên quyết định thế nào.

Diệp Thiên lúc này thật sự có chút hối hận, bởi vì lúc đầu sau khi làm cho tiếng sáo của gã kia biến mất, đồng thời dường như hoàn toàn không thể chịu bất kỳ sự khống chế nào, cá trong biển cũng không nghe theo chỉ huy của gã nữa.

Vì vậy, Diệp Thiên hối hận một điều, lúc đó tại sao lại dọa chạy tất cả bọn chúng đi.

Lẽ ra hắn nên cướp lấy cây sáo đó, sau đó nghiên cứu kỹ lưỡng

một phen, như vậy có thể làm rõ tất cả nghi điểm.

Bây giờ chỉ dựa vào một mình hắn suy đoán lung tung, cũng căn bản không thể giải đáp được.

Diệp Thiên biết mình đã làm sai một việc, nhưng giờ hối hận cũng đã muộn.

Bởi vì gã mang theo cây sáo đã sớm chạy mất tăm, cũng không biết đã đi đâu.

Diệp Thiên một mình ở đây, làm sao mới có thể lấy được cây sáo đó, bởi vì chỉ có cây sáo đó mới có thể dẫn dụ được số lượng lớn cá như vậy.

Hắn nhớ khi thấy gã thổi sáo dùng sáo để điều khiển, tuy Diệp Thiên không biết mối liên hệ trong đó, nhưng hắn chắc chắn rằng cây sáo đó có tác dụng vô cùng quan trọng.

Bây giờ trong tay không có sáo, hắn bèn bắt đầu bắt chước âm thanh của nó, biết đâu cũng có chút tác dụng.

Vì vậy, trong đầu Diệp Thiên bắt đầu không ngừng hiện lên âm thanh của cây sáo đó.

Diệp Thiên không biết có thể làm được hay không, nhưng dù sao đi nữa, dù chỉ có một tia cơ hội hắn cũng tuyệt đối không bỏ lỡ.

Dù thử mà không có tác dụng gì, ít nhất Diệp Thiên cũng đã thử.

Thế là hắn liền bắt đầu không ngừng thổi ra âm thanh của cây sáo, bắt đầu bắt chước.

Diệp Thiên có khả năng bắt chước siêu phàm, giống đến chín phần.

Thế nhưng, sau khi mô phỏng âm thanh của cây sáo, hắn lại phát hiện ra dường như nó chẳng có tác dụng gì cả, không một con cá nào

xuất hiện.

Vì vậy, Diệp Thiên cứ đứng đó suy nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì trong quá trình mô phỏng, hoàn toàn không có bất kỳ sai sót nào.

Diệp Thiên lúc đó cả người sững sờ ở đó, cũng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc âm thanh của cây sáo này là tình huống gì.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy trong quá trình mô phỏng, hoàn toàn không có bất kỳ sai sót nào, tuy không thể cảm nhận được âm thanh mình thổi ra có vang dội như vậy không, nhưng ít nhất âm thanh hoàn toàn tương tự.

Nhưng tại sao những con cá này không xuất hiện, bởi vì Diệp Thiên nhớ rõ trước đó, khi nhìn thấy người thổi sáo, chỉ cần tiếng sáo vang lên, một lượng lớn cá bắt đầu ùn ùn kéo đến, không tốn chút sức lực nào.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng làm y hệt, lại phát hiện dường như không có tác dụng gì cả.

Vì vậy, Diệp Thiên một mình ở đó, không ngừng suy đoán rốt cuộc là chuyện gì.

Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy nếu âm thanh tiếng sáo không có vấn đề gì, vậy thì nguyên nhân chắc chắn nằm ở chính cây sáo đó.

Hắn biết rằng âm thanh phát ra từ cây sáo đã khiến lũ cá bơi ra.

Chương 1772

Vậy thì bây giờ Diệp Thiên đã tạo ra âm thanh đó, nhưng lũ cá lại không hề xuất hiện, vậy thì chắc chắn vấn đề nằm ở cây sáo.

Diệp Thiên cảm thấy, có khả năng cây sáo này là một loại tà thuật nào đó.

Tuy rằng bây giờ hắn chỉ là một mình suy đoán, nhưng nếu cây sáo không có vấn đề gì, thì tuyệt đối không thể xảy ra một loạt chuyện như vậy.

Vì thế, Diệp Thiên cả người có chút lo lắng, bởi vì tất cả vấn đề hiện tại đều không có lời giải đáp chính xác, toàn bộ đều là suy đoán và nghi ngờ của một mình hắn.

Nếu muốn điều tra chuyện này, xem ra cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy Diệp Thiên biết việc mình muốn làm, nhất định có thể làm được, nhưng bất kể chuyện gì cũng cần một quá trình, một khoảng thời gian.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên thật không biết nên bắt đầu điều tra chuyện này từ đâu để có thể giải đáp từng vấn đề một, đồng thời cũng có thể thuận lợi gỡ rối.

Đúng lúc Diệp Thiên đang suy nghĩ miên man, hắn đột nhiên nhìn thấy những ngọn đuốc trên thuyền đang sáng rực.

Vốn dĩ lúc này đã là đêm khuya, nếu có đuốc sáng lên, nhất định có vấn đề.

Diệp Thiên đột nhiên nghĩ đến đám người thổi sáo lúc trước, chắc chắn chúng đã quay về mật báo, sau đó quay lại tìm tung tích của hắn.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn làm lớn chuyện, nên không muốn đối đầu trực diện với chúng.

Nếu như bị phát hiện vị trí và hành tung, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Hắn đoán tám phần là bọn chúng đã quay lại tìm mình.

Tuyệt đối không thể để chúng tìm thấy.

Thế là Diệp Thiên nhân lúc chúng chưa xác định được phương hướng liền lẳng lặng rời đi.

Diệp Thiên không phải là kẻ nhát gan, chỉ là có một số chuyện chưa hoàn toàn làm rõ, nên không muốn bứt dây động rừng.

Nếu không, dù bọn chúng có xuất hiện, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không sợ hãi, cũng sẽ đối đầu trực diện, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không hy vọng chuyện như vậy tiếp tục kéo dài.

Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, bất kể gặp phải chuyện gì, đều có thể toàn thân rút lui.

Trước mặt chuyện nhỏ như vậy, hắn căn bản không có chút sợ hãi nào, chỉ là không muốn làm cho sự việc trở nên nghiêm trọng hơn.

Hắn cũng biết bọn người kia đang nhắm vào mình, nếu không tìm được hắn, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng Diệp Thiên là người có thực lực, làm sao có thể để chúng dễ dàng tìm thấy, nên tuyệt đối không thể cho chúng cơ hội như vậy.

Huống hồ tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên bây giờ đều đã nắm rõ trong lòng bàn tay, cũng biết bọn người kia đang làm những chuyện gì.

Tuy bây giờ chưa đi sâu tìm hiểu rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cũng tuyệt đối không thể để chúng thừa thắng xông lên.

Vì vậy, lúc đó tên thổi sáo đã mang không ít người đi tìm Diệp Thiên.

Tuy lúc đó bị bộ dạng của hắn dọa sợ, nhưng tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện chịu thua như vậy.

Vốn dĩ đã bắt được nhiều cá như vậy, bây giờ cá đều chạy hết, nên trong lòng uất ức, sau khi quay về liền đi gọi cứu binh.

Bởi vì Diệp Thiên có lợi hại đến đâu, một mình đối phó với nhiều người như vậy, chắc chắn cũng không thể nào.

Kẻ này cũng là một người có lòng đố kỵ cực mạnh, nên đã chịu ấm ức thì phải giải quyết cho rõ ràng, nếu không chắc chắn không thể dễ dàng bỏ qua cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên là người dù làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ luôn giữ lại một đường lui, không cho người khác bất kỳ cơ hội nào.

Vì vậy, về điểm này, tên thổi sáo muốn tìm được hắn là điều không thể.

Chương 1773

Nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy chuyện đã làm lớn lên như vậy, thì cũng không tiếp tục ở lại đây nữa, liền rời đi.

Bởi vì Diệp Thiên biết rằng những gì mình thấy trước mắt, bao gồm cả những điều mình suy đoán, tuy chỉ là tưởng tượng, nhưng cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên bây giờ cũng không có con số chắc chắn.

Nhưng bọn người này vô duyên vô cớ không ngừng tìm kiếm mình, vậy thì chuyện này chắc chắn có liên quan lớn.

Diệp Thiên cảm thấy nếu cứ ở đây suy đoán lung tung, cũng không thể giải đáp rõ ràng vấn đề, chi bằng nhanh chóng xuống dưới xem thử.

Sau khi có ý định này, Diệp Thiên liền trực tiếp nhảy xuống.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên thật sự đặc biệt phiền não, nếu chuyện này không thể giải đáp rõ ràng, trong lòng hắn cũng không thể yên.

Diệp Thiên là người dù làm bất cứ chuyện gì, dù có khó khăn đến đâu, cũng nhất định phải làm cho rõ ràng, như vậy mới không có nhiều phiền não.

Vì vậy, khoảnh khắc Diệp Thiên nhảy xuống, hắn cũng nhìn thấy cá đang không ngừng bơi lội trong đó, liền đi theo sau chúng.

Bởi vì nếu muốn làm rõ vấn đề, thì đi theo những con cá này, Diệp Thiên tin rằng có thể tìm thấy một chút manh mối.

Nếu không, một mình ở trên thuyền cứ suy nghĩ về những vấn đề đó, cũng căn bản không có lời giải đáp nào.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ cũng không muốn dây dưa với bất kỳ

ai, hay suy đoán lung tung, cho nên hiện tại xuống đáy biển là để làm rõ chuyện này, để không còn bối rối như vậy nữa.

Diệp Thiên cẩn thận đi theo sau.

Tuy rằng những việc Diệp Thiên muốn làm, nhất định phải làm cho được, nhưng có lúc đầu hắn thật sự như có mười cái đầu, cũng đặc biệt đau đớn.

Bởi vì những chuyện này đã làm phiền hắn quá lâu, mà trong đó đều không có một đáp án triệt để, có thể giải trừ hết mọi nghi ngờ trong lòng.

Vì vậy về điểm này Diệp Thiên thật không biết phải làm sao, nên bây giờ nếu muốn tìm ra nguyên nhân, thì chỉ có thể trơ mắt đi theo bọn chúng.

Bởi vì Diệp Thiên chỉ ở trên thuyền, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì đáng ngờ, ngoại trừ tên thổi sáo, hắn nghi ngờ cây sáo có vấn đề.

Nhưng bây giờ thật sự không tìm ra bất kỳ đáp án nào có thể chứng minh những điều mình suy đoán trong lòng.

Vì vậy, trong quá trình theo dõi, Diệp Thiên cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, chỉ cẩn thận đi theo.

Nhưng lúc đó, trong quá trình theo dõi, hắn cảm thấy những con cá này dường như vô cùng kỳ quái, cũng không biết là chuyện gì.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy bây giờ tất cả mọi chuyện giống như một bí ẩn, không thể giải đáp.

Hắn không tìm ra bất kỳ nguyên nhân nào, chỉ một mực suy đoán.

Bây giờ trong quá trình theo dõi cá, lại cảm thấy đặc biệt kỳ quái.

Nhưng nếu bây giờ Diệp Thiên muốn giao tiếp với cá, cũng không phải là chuyện khó.

Vì vậy, để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, dù có tốn hết tâm tư hắn cũng nhất định phải làm được.

Diệp Thiên liền sử dụng pháp thuật để giao tiếp với đàn cá: "Các ngươi định đi đâu thế?" Mỗi lần Diệp Thiên giao tiếp với cá, đều sẽ thi triển pháp thuật để nói chuyện với chúng, nếu không những con cá này hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì.

Diệp Thiên cũng không biết những con cá này rốt cuộc có ý định gì, nhưng bất kể thế nào cũng sẽ tôn trọng quyết định của chúng, bởi vì cá cũng có sinh mệnh, có linh hồn.

Khi Diệp Thiên nói chuyện với chúng, cá không nói nhiều, chỉ gật gật đầu.

Nhưng lũ cá cũng vô cùng hiếu kỳ tại sao Diệp Thiên lại xuất hiện dưới đáy biển này, bởi vì vốn dĩ ở đây ngoài cá ra không có sinh vật nào khác.

Lũ cá thật sự rất tò mò.

Hắn bắt đầu không ngừng trò chuyện với chúng, bởi vì Diệp Thiên biết, bây giờ nếu không chuyển hướng chú ý sang lũ cá, thì việc làm rõ những vấn đề này thật sự không có khả năng.

Bây giờ giao tiếp với chúng, cũng chưa chắc có thể giải đáp được vấn đề, nhưng dù sao đi nữa, dù chỉ có một tia cơ hội, Diệp Thiên tuyệt đối không bỏ lỡ.

Chương 1774

Vì vậy, bất kể thế nào Diệp Thiên hôm nay nhất định phải làm rõ vấn đề, nếu không quay về, trong lòng cũng sẽ có chút không cam lòng.

Huống hồ bây giờ trên kia những tên thổi sáo đang không ngừng tìm kiếm hắn.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ phải ở dưới đáy biển, tiếp tục giải đáp những vấn đề này, nếu không thời gian thật sự rất gấp rút.

Trong quá trình giao lưu, hai bên nói chuyện cũng vô cùng thuận lợi.

Tuy rằng không biết Diệp Thiên rốt cuộc có lai lịch thế nào, nhưng ít nhất trong quá trình nói chuyện với hắn cũng vô cùng thoải mái.

Cá cũng biết hắn là một người tốt, nên lúc đó cũng vô cùng tốt bụng nhắc nhở Diệp Thiên, và nói với hắn: "Ngươi không biết dưới đáy biển bây giờ rất nguy hiểm sao?

Nếu còn ở lại đây thì phải bảo chứng an toàn cho bản thân." "Nếu không một khi xảy ra chuyện gì, thật sự rất khó khăn." Do lúc đó cá cũng không ngừng tốt bụng nhắc nhở Diệp Thiên, nhưng hoàn toàn không biết Diệp Thiên là một nhân vật lợi hại thế nào.

Nếu hắn mà gặp nguy hiểm, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên chỉ thi pháp nói chuyện với chúng, hắn biết rằng đi theo những con cá này có thể sẽ biết được, dưới đáy biển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì bây giờ tất cả mọi chuyện giống như một bí ẩn, không thể giải đáp.

Diệp Thiên bản thân là một người không muốn cam tâm tình nguyện chịu thua.

Vì vậy bất kể lúc nào, hắn cũng hy vọng làm rõ tất cả mọi chuyện.

Những việc mà đám người trên thuyền làm, Diệp Thiên thực sự không dám đồng tình, nhưng bây giờ chỉ có thể ở đây tìm kiếm đáp án trong lòng.

Nếu đáp án này không tìm được, Diệp Thiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đáy biển này có nguy hiểm đến đâu hắn cũng nhất định phải thử một phen.

Nhưng Diệp Thiên không nói gì nhiều, bởi vì con cá dường như có lời muốn dặn dò hắn, nên lúc đó hắn liền lắng tai nghe.

Hắn muốn nghe xem rốt cuộc, đối với những vật nguy hiểm dưới đáy biển này, chúng nghĩ thế nào.

"Ngươi không biết đáy biển này thật sự rất không an toàn, nên đừng không nghe lời khuyên, nhất định phải cẩn thận, bởi vì đáy biển này thật sự rất đáng sợ." Diệp Thiên lúc đó nghe xong lời này, cả người càng thêm vui mừng khôn xiết, bởi vì lần này hắn chính là muốn làm rõ những con quái vật dưới đáy biển này rốt cuộc là chuyện gì.

Vì vậy, Diệp Thiên trong lòng cũng rất rõ ràng, hắn biết chúng lo lắng cho mình, cũng biết chúng vì tốt cho mình.

Nhưng bất kể lúc nào, Diệp Thiên đã lựa chọn đi tìm kiếm, thì tuyệt đối không thể có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Vì vậy, Diệp Thiên cả người không có chút sợ hãi nào, đặc biệt vui vẻ.

Bởi vì nếu muốn làm rõ chuyện này, nếu lũ cá đều nói như vậy, nếu hôm nay Diệp Thiên không làm rõ chuyện này, thật sự rất không cam lòng.

Thế là hắn bắt đầu hỏi: "Nếu thật sự nguy hiểm như ngươi nói, vậy rốt cuộc con quái vật đó trông như thế nào?" "Ngươi đã biết con quái vật đó rất lợi hại, vậy nhất định đã nhìn thấy hình dáng của nó." Diệp Thiên hỏi cá như vậy, bởi vì hắn muốn từ chúng moi thêm một chút thông tin.

Nếu đã nói đến mức này, thì nhất định biết hình dáng của con quái vật đó.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ thực sự quá tò mò, nếu con quái vật đó có thể xuất hiện dưới đáy biển, vậy thì quả là một chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Cho nên bây giờ hắn thật sự có chút không thể chờ đợi được nữa.

Diệp Thiên lúc đó không ngừng truy hỏi con cá, bởi vì hắn biết con cá đã có thể nói chuyện này một cách sống động như vậy, thì nhất định đã nhìn thấy con quái vật đó.

Nếu có thể miêu tả cho hắn, thì Diệp Thiên cũng không đến nỗi phải ở đây khổ não không tìm ra bất kỳ đáp án nào.

Vì vậy, dưới sự truy hỏi của Diệp Thiên, con cá cũng trực tiếp nói rõ, con quái vật đó rốt cuộc trông như thế nào.

"Ngươi không biết con quái vật đó trông đặc biệt đáng sợ, đã dọa sợ tất cả cá của chúng ta.

Chỉ cần nhìn thấy nó xuất hiện, chúng ta gần như đều sẽ lẩn trốn." "Chúng ta căn bản không dám sống ở đáy biển này, bởi vì con quái vật đó có sừng rất đáng sợ." Lúc đó, trong quá trình kể lại cho Diệp Thiên, con cá dường như vô cùng sợ hãi, cũng có thể nhìn ra bộ dạng của nó.

Chương 1775

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, chuyện này căn bản không có gì đáng sợ.

Có lẽ những con cá này chưa từng thấy chuyện lớn, thấy con quái vật có sừng như vậy đã coi nó là thứ khó có thể đối kháng.

Nhưng Diệp Thiên lại nghĩ, hắn muốn gặp thử con quái vật có sừng này, nếu thật sự lợi hại như con cá nói, thì hắn lại càng muốn thử, gặp thử xem rốt cuộc có chỗ nào lợi hại.

Vì vậy, Diệp Thiên vô cùng tò mò, liền một lần nữa nói với con cá: "Nếu con quái vật có sừng đó, thật sự lợi hại như ngươi nói, thì ta lại càng muốn thử, nên không biết ngươi có thể dẫn ta đi xem một chút được không." Diệp Thiên đem tất cả sự tò mò của mình, toàn bộ đều đặt lên con quái vật đó.

Nếu có thể tìm được nó, đó chẳng phải là một niềm vui lớn trong đời sao?

Bản thân Diệp Thiên đã phiêu bạt ở đây lâu như vậy, muốn tìm nó, bây giờ quả là không tốn chút sức lực nào.

Vì vậy, trong quá trình yêu cầu con cá, Diệp Thiên hy vọng nó có thể dẫn mình đi.

Nhưng lúc đó con cá nghe thấy Diệp Thiên muốn nó dẫn đi tìm quái vật, cả tinh thần đều có chút không tốt.

Vốn dĩ những con cá này sống dưới đáy biển đã rất không dễ dàng, lại thêm con quái vật này xuất hiện gây thêm gánh nặng cho chúng.

Nếu trong khoảng thời gian này, lại phải dẫn Diệp Thiên đi tìm nó,

con cá thực sự không có can đảm đó.

Vì vậy, lúc đó nó liền nói với Diệp Thiên: "Tôi không đi đâu, ngươi không biết con quái vật đó lợi hại đến mức nào đâu.

Nếu một khi gặp phải nó, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng, nên chuyện này có lẽ tôi không thể đồng ý được." Con cá lúc đó thật sự sợ hãi tột độ, nên cũng đã nói rõ ý của mình.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đã nảy sinh sự tò mò đối với con quái vật này, nếu không gặp được nó, hắn cũng tuyệt đối không thể nào dễ dàng bỏ qua mà rời khỏi nơi này.

Vì vậy, trong quá trình nói chuyện với con cá, thái độ của Diệp Thiên vô cùng cứng rắn.

Bởi vì Diệp Thiên khó khăn lắm mới tìm được cơ hội như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tay.

Con cá thấy Diệp Thiên có chút tức giận, thái độ cũng rất cứng rắn, không còn cách nào khác cũng chỉ có thể đồng ý đi tìm thử.

Bởi vì con quái vật đó cũng không phải thường xuyên xuất hiện ở một nơi nào đó, nên bây giờ cũng không chắc dẫn Diệp Thiên đi tìm có thể tìm được không.

Diệp Thiên biết con cá tuy vô cùng sợ hãi con quái vật đó, nhưng bây giờ hắn đã yêu cầu như vậy, nó cũng phải dẫn hắn đi, nhanh chóng đến xem con quái vật đó rốt cuộc trông như thế nào.

Nếu thật sự, như con cá nói đặc biệt đáng sợ, thì Diệp Thiên thật sự muốn xem một chút, bởi vì dù có khó khăn đến đâu, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự chùn bước nào, nhưng hắn nhất định phải làm rõ vấn đề, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Vì vậy, lúc đó con cá dù trăm bề không muốn, nhưng lại không có cách nào ngăn cản, nên lúc đó trong quá trình dẫn Diệp Thiên đi, Diệp

Thiên theo sau con cá không ngừng bơi lội.

Hắn hy vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy con quái vật có sừng đó rốt cuộc trông như thế nào, tại sao lại dọa những con cá này đến mức thảm hại như vậy.

Do lúc đó càng bơi càng xa, Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc con quái vật đó ở đâu, nhưng bây giờ con cá đã muốn dẫn hắn đi, thì hắn cũng chỉ có thể theo sau nó không ngừng bơi.

Lúc đó, con cá đã dẫn hắn đến một cửa hang đen ngòm.

Khi Diệp Thiên đến cửa hang đó, hắn liền cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Cửa hang này dường như trước đó, khi bơi trong biển, hắn không hề nhìn thấy.

Vì vậy, lúc đó hắn cảm thấy cái hang này dường như vô cùng kỳ quái.

Tuy không thể dùng lời để diễn tả, nhưng Diệp Thiên dường như không thích nơi như vậy.

Khi đến cái hang đó, con cá liền bắt đầu nói với Diệp Thiên: “Con quái vật mà ngài tìm ở trong cái hang đó, nên tôi không thể đưa ngài vào trong được, ngài không biết con quái vật đó đáng sợ đến mức nào đâu.” “Vì vậy, bây giờ tôi đã đưa ngài đến cửa hang này, nếu ngài muốn gặp thử con quái vật đó, thì chỉ có thể tự mình đi.” Con cá vốn dĩ đã phải cứng rắn da đầu, dẫn Diệp Thiên đến cái hang này.

Bởi vì nếu gặp phải con quái vật đó thật không biết phải làm sao, nên sớm đã sợ hãi.

Bây giờ đã đưa Diệp Thiên đến nơi này, cũng có thể nói là đã làm được một chút, nên bây giờ thật không thể dẫn hắn đi vào trong nữa.

Bởi vì con quái vật đó, con cá thực sự quá sợ hãi.

Chương 1776

Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng nhìn chằm chằm vào cái hang.

Bởi vì con cá chỉ biết con quái vật đó, có lúc sẽ đột nhiên xuất hiện từ cái hang này, nhưng không đảm bảo nó nhất định sẽ ở bên trong.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên nếu muốn tìm được con quái vật đó, thì cũng chỉ có thể dựa vào một mình hắn đi, căn bản không thể nhận được sự giúp đỡ nào nữa.

Diệp Thiên khi nhìn chằm chằm vào cái hang đó, đồng thời cũng không thích sự tồn tại của thứ này, cũng cảm thấy con quái vật này dường như vô cùng quỷ dị.

Bởi vì nó hoàn toàn không giống như những gì hắn tưởng tượng trước đó.

Nếu thật sự như lời con cá nói, quái vật đặc biệt đáng sợ, cũng khiến chúng sợ hãi không thôi, vậy rốt cuộc con quái vật này tồn tại dưới đáy biển để làm gì?

Một loạt vấn đề lại bắt đầu lởn vởn trong đầu Diệp Thiên.

Bởi vì thực sự có chút không hiểu, hắn phải làm rõ tình hình này, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Nếu không, dù con quái vật có lợi hại đến đâu, Diệp Thiên cũng sẽ không sợ hãi.

Diệp Thiên cũng không biết loại quỷ dị này xuất hiện có ý nghĩa gì.

Hắn bắt đầu cảm thấy có chút không ổn, bởi vì hắn vẫn luôn suy nghĩ sâu xa về con quái vật trong cái hang này rốt cuộc có lai lịch thế

nào, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, và nó có mối liên hệ gì với những người trên thuyền.

Tất cả mọi chuyện dường như giống như một bí ẩn không thể giải đáp.

Vì vậy, người như Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Nếu vấn đề này không thể giải đáp rõ ràng, hắn cũng tuyệt đối sẽ không đầu hàng mà quay lên.

Vốn dĩ hắn hy vọng có thể tìm được con quái vật này, giải khai tất cả bí ẩn.

Tuy Diệp Thiên bây giờ không có bất kỳ bằng chứng xác thực nào có thể chứng minh những gì mình tưởng tượng hoàn toàn không có sai sót, nhưng bây giờ những chuyện xảy ra ở đây, Diệp Thiên thật sự phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Lúc này, con cá cũng nhanh chóng bơi đi.

Bởi vì bản thân con cá không muốn đến đây, nếu không phải do Diệp Thiên ép buộc, nó căn bản sẽ không đến nơi thị phi này.

Sau khi con cá nhanh chóng chạy trốn, Diệp Thiên nhìn nó cũng không nói gì nhiều, dù sao bây giờ con cá đã làm việc cần làm, nên Diệp Thiên đến cửa hang này, thì mọi vấn đề đều cần một mình hắn đối mặt.

Diệp Thiên một mình nhìn chằm chằm vào cửa hang, ở đó nghiên cứu nửa ngày, bởi vì cửa hang này trông không lớn, nếu muốn vào trong, dường như có một chút khó khăn.

Nhưng Diệp Thiên bất kể thế nào, nếu muốn làm rõ vấn đề, thì phải vào trong hang xem thử, như vậy mới có thể làm rõ vấn đề.

Chỉ lo một mình ở đây suy đoán hay tưởng tượng, căn bản không có tác dụng gì.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên thử muốn vào trong hang xem thử, nhưng lại phát hiện dường như không thể chui vào được.

Cuối cùng, khi thấy không thể vào, hắn bắt đầu thi triển pháp thuật, nhưng thi triển pháp thuật cũng không thể vào trong.

Diệp Thiên cảm thấy nếu không có cách nào vào được, thì sự việc cũng không thể nào để hắn điều tra rõ ràng.

Hắn cảm thấy nếu tiếp tục ở lại đây, cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Cuối cùng Diệp Thiên quyết định, hay là cứ quay về thuyền xem tình hình trước đã.

Bởi vì trước đó những người kia trên thuyền không ngừng tìm kiếm tung tích của hắn, nếu không tìm được, không biết sẽ giở trò gì.

Diệp Thiên tuy muốn làm rõ tất cả mọi chuyện, nhưng cũng biết thời gian của mình rất quý báu, bất kể lúc nào hay trong bất kỳ tình huống nào, hắn đều không hy vọng thời gian của mình bị lãng phí vô ích như vậy.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng tiếp tục nhanh chóng bơi trở về, hy vọng khi lên thuyền, sẽ xem thử những người trên thuyền đang làm gì.

Bởi vì Diệp Thiên không hy vọng làm cho mình mệt mỏi như vậy, áp lực lớn như vậy.

Chương 1777

Nếu chuyện này có thể giải quyết với tốc độ nhanh nhất, thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng nếu không giải quyết được, Diệp Thiên cũng sẽ không ngừng truy tìm, nhất định phải tìm ra vấn đề, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Bây giờ trong lòng Diệp Thiên điều quan trọng nhất là nhanh chóng giải quyết hết những chuyện này, như vậy có thể khiến hắn an tâm sống qua mỗi ngày.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn cuộc sống của mình trở nên áp lực như vậy, nhưng có lúc sự việc thật sự không nằm trong tầm kiểm soát của hắn, muốn giải quyết dường như cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ điều cần làm nhất là nhanh chóng lên thuyền, xem thử những người đó rốt cuộc đang làm gì.

Thế là hắn cũng không ngừng bơi hết sức trở về, bởi vì với tốc độ của Diệp Thiên, bơi trở về căn bản không phải là chuyện khó.

Lúc này, Diệp Thiên trở lại thuyền, mọi thứ đều rất thuận lợi, hắn cũng nhìn thấy trên thuyền không có người nào khác.

Vì vậy, để có thể che giấu triệt để bản thân, hắn liền bắt đầu sử dụng pháp thuật, một lần nữa biến thành một người hầu.

Bởi vì Diệp Thiên biết, nếu muốn đi lại trên thuyền một cách an toàn, thì phải che giấu thân phận của mình, như vậy mới không bị người khác phát hiện sự tồn tại.

Là một người hầu, căn bản sẽ không thu hút sự chú ý của người

khác, huống hồ trên thuyền có nhiều người hầu như vậy, nên Diệp Thiên cảm thấy nhân vật mình biến hóa này thực sự rất tốt.

Vì vậy, sau khi biến thành người hầu, Diệp Thiên liền định tiếp tục đi vào trong thuyền, muốn xem thử những người đó đang làm gì.

Nhưng không ngờ lúc này, một lão già xuất hiện ở đó.

Diệp Thiên nhìn thấy tình thế trước mắt, đối với hắn vô cùng bất lợi.

Nếu muốn rời đi, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của lão già, nên chỉ có thể cứng rắn da đầu tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng lúc lão già xuất hiện, liền dán chặt ánh mắt vào người Diệp Thiên, dường như đã nhận ra có điều gì đó không ổn.

Bởi vì lão già tự nhiên là nhân vật quan trọng nhất trên thuyền này, trong nhà có những người hầu nào, gần như lão đều đã gặp qua.

Người hầu do Diệp Thiên biến hóa ra này, lại vô cùng xa lạ.

Vì vậy, lúc đó lão không nói một lời nào, chỉ đôi mắt không ngừng nhìn chằm chằm.

Diệp Thiên biết lão già nhất định đã nghi ngờ mình, nếu không sẽ không thể ở đó không ngừng quan sát.

Thế là hắn liền bắt đầu thi triển pháp thuật.

Bởi vì pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao cường, nếu muốn qua mặt lão, đó là điều hoàn toàn có thể.

Hắn tuyệt đối không thể để lão già nhận ra có điều gì không ổn.

Dù có nhận ra, hắn cũng nhất định sẽ dùng pháp thuật để che mắt, như vậy mới có thể thuận lợi thoát khỏi cửa ải này.

Pháp thuật của Diệp Thiên một khi đã thi triển, lão già dù có lợi

hại đến đâu, có thể nhìn ra Diệp Thiên có điều gì không ổn, cũng căn bản không thể chống đỡ được.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Diệp Thiên, cuối cùng hắn đã qua mặt được lão già.

Lão già cũng không địch lại thực lực của Diệp Thiên, nên cuối cùng cũng không nhìn ra chỗ nào không ổn.

Diệp Thiên dù làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không bao giờ để mình rơi vào tình thế nguy hiểm.

Dù có nguy hiểm, hắn cũng tuyệt đối sẽ đối mặt và giải quyết.

Bởi vì một nhân vật lợi hại như vậy, dù gặp phải chuyện khó khăn đến đâu cũng có thể giải quyết một cách toàn diện.

Lão già lúc đó vô cùng bất lực, bởi vì căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Dù có nhìn ra manh mối, cũng sẽ bị pháp thuật của hắn che mắt, nên căn bản không nhìn ra bất kỳ chỗ nào không ổn.

Chương 1778

Cuối cùng, lão già cũng chỉ đành quay người rời đi.

Diệp Thiên cũng cảm thấy lão già này căn bản không phải là đối thủ của mình.

Tuy những việc lão làm khiến Diệp Thiên đặc biệt ghê tởm, nhưng hắn chưa từng đối đầu trực diện.

Dù sao đi nữa, Diệp Thiên cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, lần ẩn nấp này của hắn thật sự rất tốt, ngay cả lão già cũng không nhìn ra được.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy lão già rời đi, hắn lại phát hiện hướng đi của lão ta lại là phòng của cô bé.

Trong lòng Diệp Thiên lập tức căng thẳng.

Hắn không biết lão già này rốt cuộc đến phòng cô bé để làm gì.

Vốn dĩ trước đó cô bé đã rất đáng thương, lại bị phu nhân đối xử như vậy.

Diệp Thiên vốn định ở bên cạnh nàng, nếu có chuyện gì xảy ra, có thể thi pháp tương trợ.

Nhưng bây giờ lão già lại đi trước, Diệp Thiên có muốn đến cũng chưa chắc đã kịp.

Nhưng Diệp Thiên đang vô cùng lo lắng, tuyệt đối không thể bỏ mặc cô bé.

Vì vậy, bất kể lão già này định làm gì, Diệp Thiên tuyệt đối không để lão đạt được mục đích, cũng càng không để cô bé bị hại.

Vốn dĩ Diệp Thiên và cô bé đã trò chuyện rất vui vẻ, sớm đã trở thành bạn tốt.

Vì vậy, bất kể lúc nào, dù có tốn hết tâm sức, Diệp Thiên cũng sẽ bảo vệ nàng, tuyệt đối không để nàng chịu bất kỳ tổn thương nào.

Diệp Thiên nhìn thấy lão già không chỉ đi một mình mà còn có một đám người đi theo sau.

Hắn thật sự có chút không đoán ra được, lão già mang nhiều người đến phòng cô bé như vậy, rốt cuộc muốn làm gì với nàng?

Trong đầu Diệp Thiên bắt đầu hiện lên từng bức tranh, nhưng thật sự không có cách nào suy nghĩ nhiều, bởi vì tình huống lúc này đối với cô bé quả thật vô cùng bất lợi.

Bất kể lão già muốn làm gì, chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định lén lút đi theo xem rốt cuộc lão ta định làm gì.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên có thể thi pháp, khiến lão già không còn nghi ngờ thân phận của hắn nữa.

Nhưng bây giờ khoảng cách đến phòng đối diện lại xa như vậy, Diệp Thiên thật sự vô cùng lo lắng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà bất lực.

Diệp Thiên bây giờ chỉ có thể trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng cô bé có thể bình an vô sự, tuyệt đối đừng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nếu thật sự có chuyện gì, Diệp Thiên thật sự sẽ tự trách không thôi, cũng đặc biệt đau lòng.

Dù sao có những chuyện không thể hoàn toàn lên kế hoạch, hay đi theo suy nghĩ của mình.

Nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không bỏ lỡ, cũng càng không để cô bé bị lão già làm hại.

Bất kể lão già này rốt cuộc có ý đồ gì, Diệp Thiên nhất định sẽ theo sát, âm thầm quan sát mọi hành động của lão.

Vì vậy, Diệp Thiên vẫn luôn đi theo sau.

Diệp Thiên nấp ở một bên, không ngừng quan sát mọi hành động của lão già.

Bởi vì cô bé còn nhỏ như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn thật sự rất không cam tâm.

Nhưng lúc này lại không thể lập tức xuất hiện bên cạnh để bảo vệ nàng, nên cũng chỉ có thể trước tiên ở một bên xem tình hình, sau đó mới quyết định.

Chương 1779

Lúc đó, lão già dẫn tất cả mọi người đến, nhưng lão không để những người khác vào phòng, mà một mình tiến vào.

Diệp Thiên thì cẩn thận đi theo sau, không ngừng quan sát.

Hắn thấy lão già sau khi vào phòng cô bé, dường như tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cũng không làm ra chuyện gì không tốt.

Lúc đó, cô bé khi thấy người được gọi là "gia gia" này vào phòng, cả người đã sợ hãi vô cùng, nhưng lại không thể làm gì.

Bởi vì cô bé cảm thấy người gia gia này, tuy trông có vẻ rất hiền lành dễ gần, nhưng thực chất không phải như vậy.

Vì vậy, lúc đó cô bé thật sự sợ hãi không thôi, đồng thời lại cảm thấy vô cùng bất lực.

Dù sao nàng còn nhỏ như vậy, dù trong lòng muốn phản kháng cũng không có điều kiện.

Cô bé cũng chỉ có thể bình tĩnh suy nghĩ, chỉ có thể đi một bước xem một bước, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng không rõ.

Bởi vì cô bé lúc này hoàn toàn có thể cảm nhận được, tà khí trên người người được gọi là gia gia này không ngừng tuôn ra.

Tuy trông rất hiền lành dễ gần, nhưng tất cả chỉ là một loại giả tượng.

Người sáng suốt chỉ cần nhìn là có thể nhận ra, những giả tượng mà người gia gia này thể hiện ra, rốt cuộc khiến người ta ghê tởm đến mức nào.

Lúc đó, cô bé thực ra rất sợ hãi, vẫn luôn nhẫn nhịn.

Bởi vì nàng biết nếu sợ hãi, cũng không thể biểu hiện ra.

Nếu một khi bị người được gọi là gia gia này nhận ra, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy, lúc đó cô bé đặc biệt sợ hãi, cũng không có chỗ nào để trốn.

Trong căn phòng này, hoàn toàn bị khống chế, huống hồ người gia gia này còn mang nhiều người như vậy ở bên ngoài, nên căn bản không thể trốn thoát, cũng chỉ có thể ung dung đối mặt.

Cô bé nhất thời thật không biết phải làm sao, cũng chỉ có thể cẩn thận đối phó với người gia gia này.

Nếu lỡ không cẩn thận hoặc chạm vào điểm nào đó của lão, hậu quả sẽ ra sao, cô bé bây giờ thật không có cách nào đoán được, nên cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Trong quá trình phát triển của toàn bộ sự việc, Diệp Thiên vẫn luôn trốn trong bóng tối, không ngừng quan sát mọi hành động của hai người.

Bởi vì Diệp Thiên cũng biết, lão già này căn bản không có ý tốt.

Nhưng cô bé hiện tại đang ở trong trạng thái an toàn, nên Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Nhưng dù sao đi nữa, trong lòng hắn vẫn luôn có chút lo lắng.

Dù sao mục đích của lão già đến đây lần này vẫn chưa hoàn toàn làm rõ, nên Diệp Thiên cũng không dám bứt dây động rừng, chỉ có thể lén lút quan sát tiếp xem rốt cuộc lão định làm gì.

Hắn phải làm rõ những chuyện này.

Lão già sau khi bước vào phòng cô bé, liền bắt đầu tươi cười nói

chuyện với nàng.

Tuy trông có vẻ rất dễ tiếp xúc, nhưng thực chất dưới bộ mặt xấu xa đó, rốt cuộc là một người như thế nào, chỉ có chính lão mới biết rõ.

Huống hồ cô bé sớm đã sợ hãi, nhưng lại hoàn toàn không biểu hiện ra.

Diệp Thiên ở một bên quan sát cũng có thể nhìn ra, cô bé thực ra vẫn luôn che giấu.

Nhưng tất cả mọi chuyện bây giờ vẫn chưa có quyết định cuối cùng, rốt cuộc lão già muốn làm gì, nên lúc đó cô bé cả người co rúm ở góc giường, cũng không dám nói thêm một lời nào, dường như vô cùng sợ hãi, nhưng lại không thể chạy trốn.

Vì vậy, nàng cũng chỉ có thể chờ đợi số phận sắp đặt.

Lão già khi đến gần cô bé, liền bắt đầu giả nhân giả nghĩa, ân cần hỏi han: "Đừng sợ, gia gia hôm nay đến xem tình hình sức khỏe của cháu thế nào rồi.

Chương 1780

Trước đây không phải vẫn luôn uống thuốc sao, bây giờ thế nào rồi?

Có cảm thấy đỡ nhiều không?" "Nếu có chỗ nào không khỏe phải nói cho gia gia biết, như vậy cũng có thể vì sức khỏe của cháu mà điều dưỡng lại, nên không cần sợ hãi, hôm nay ta muốn xem sức khỏe của cháu." Thực ra cô bé tự nhiên biết, người được gọi là gia gia này là người như thế nào.

Ở đây ân cần hỏi han, tất cả chỉ là một loại giả tượng mà thôi.

Nhưng cô bé còn nhỏ, tuy có một số chuyện nhìn rất thấu đáo, nhưng lại không thể nói ra, nên cũng chỉ có thể không ngừng trốn ở một bên.

Bởi vì nàng thật tâm sợ hãi người gia gia trước mắt, nên cũng không dám nói thêm một lời nào.

Nhưng những lời lão hỏi, lại không dám không trả lời.

Cô bé lúc đó cũng không biết phải làm sao, bởi vì trong lòng thực sự quá sợ hãi, cả người đều có chút xúc động.

Có thể gắng gượng nhẫn nhịn, đã là một chuyện rất không dễ dàng.

"Tốt... tốt rồi ạ." Cô bé lúc đó từ trong miệng phát ra những chữ này, thật sự rất không dễ dàng.

Lão già khi đến gần cô bé, định đưa tay sờ đầu nàng, dường như muốn thể hiện tất cả sự ấm áp của mình.

Lão làm những việc này, chẳng qua là cố ý thử thăm dò cô bé, xem tình hình hiện tại của nàng rốt cuộc thế nào.

Nếu không tiếp cận, chỉ dùng mắt quan sát, căn bản không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

Cô bé lúc đó thật sự rất sợ hãi, không biết lão già này rốt cuộc muốn làm gì với mình, bởi vì nàng sợ lão từ tận đáy lòng.

Khi thấy lão đến gần, cả người nàng thật sự mềm nhũn vô lực, đều không biết phải làm sao.

Nhưng lão già không ngừng đưa tay sờ đầu cô bé, khiến nàng sợ hãi tột độ, cũng muốn né tránh.

Lần này lão già không phải muốn làm hại cô bé, chỉ hy vọng có thể thử thăm dò tình hình sức khỏe của nàng hiện tại.

Dù sao những gì nàng nói cũng chưa chắc là thật, huống hồ đã một thời gian lão không vào phòng, nên có một số chuyện phải làm cho rõ ràng.

Trong lúc đó, Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, âm thầm theo dõi mọi hành động của lão già, tuyệt đối không thể để lão làm hại cô bé.

Chỉ cần cô bé bị thương, hắn nhất định sẽ ra tay.

Cô bé lúc ấy thật sự vô cùng sợ hãi, sợ lão già kia sẽ làm hại mình, nhưng bây giờ lại không có cách nào, vì vậy lúc đó cô bé không ngừng giãy giụa, hy vọng có thể thoát khỏi móng vuốt của lão.

Nhưng sức của cô bé đương nhiên không bằng lão già, lão ta lại vô cùng khỏe, nên lúc đó để có thể kiểm tra tình hình cơ thể của cô bé, lão ta căn bản không để cô bé thoát ra.

Thế là lão già liền nói với cô bé: "Đừng động đậy, có gì phải sợ chứ, ta chỉ xem tình hình cơ thể của ngươi thôi.

Nếu còn giãy nữa, ta thật sự sẽ tức giận đấy, nên bây giờ đừng cử

động nữa." Lão già vừa nói, vừa đưa tay về phía tay của cô bé, rồi nắm chặt lấy, hoàn toàn không cho cô bé bất kỳ cơ hội nào để thoát ra.

Bởi vì lần này lão già chỉ muốn thăm dò, với bệnh tình lúc này, nếu cô bé cứ không ngừng giãy giụa, thì lão ta sẽ không thể làm gì được.

Nhưng lúc đó cả người cô bé cũng vô cùng bất lực, sớm đã sợ chết khiếp rồi, dù sao xảy ra chuyện như vậy cũng không có ai ở bên cạnh giúp đỡ.

Cho nên trong lúc nhất thời bất lực, cô bé không biết phải làm sao, vì lão già kia tuy trông có vẻ rất hiền lành dễ gần, nhưng những việc lão làm ra, thật sự đủ khiến người khác phải hoảng sợ một lúc lâu.

Bởi vì lão già giống như một cơn ác mộng của cô bé, chỉ cần nhìn thấy lão xuất hiện trước mặt, cô bé liền không thể khống chế được trạng thái căng thẳng.

Cho nên trong chốc lát thật sự không biết phải làm sao, cô bé cảm thấy như mình đã lạc vào một nơi tăm tối, và có một móng vuốt ma quỷ đang vươn về phía mình.

Mà lúc đó, Diệp Thiên đang quan sát ở một bên, trong lòng thật sự lo lắng cho an toàn của cô bé, nhưng hắn cũng biết lão già kia không thể nào làm hại cô bé được.

Nhưng rốt cuộc phải làm gì thì Diệp Thiên bây giờ cũng không có cách nào, nếu cứ thế xông ra ngoài, sẽ dễ dàng khiến đối phương nghi ngờ.

Chương 1781

Cho nên Diệp Thiên cũng chỉ có thể lén lút đứng ở một bên không ngừng quan sát, hy vọng cô bé có thể vượt qua được cửa ải này, đồng thời Diệp Thiên cũng hy vọng lão già kia mau chóng rời đi.

Như vậy hắn mới có thể xuất hiện, đồng thời cũng an ủi cô bé.

Bởi vì đôi khi Diệp Thiên nhìn thấy cô bé gặp phải tình huống như vậy, đều không nỡ lòng nào xem tiếp, nhưng không có cách nào, có những chuyện bây giờ hắn không thể khống chế được.

Cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận, cho nên chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho cô bé trong lòng, hy vọng cô bé có thể vượt qua được những chuyện này, vì vậy bất luận lúc nào.

Diệp Thiên sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ cô bé, tuyệt đối không thể để tính mạng cô bé gặp nguy hiểm, nhưng lúc này lão già vẫn đang tiếp tục chẩn đoán bệnh tình cho cô bé.

Trong quá trình chẩn đoán, lão già tuy trên danh nghĩa có vẻ đang lo lắng cho cô bé, nhưng thực ra lại có ý đồ khác.

Đúng lúc này.

Trên tay lão già đột nhiên xuất hiện một con trùng màu đen, sau đó nó chui vào trong cơ thể cô bé.

Lúc cô bé nhìn thấy con trùng đó, đã sợ chết khiếp rồi, càng không nói đến nỗi sợ hãi mà lão già kia mang lại.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết con trùng này, rốt cuộc sẽ có tác dụng gì.

Bởi vì lúc đó một mặt Diệp Thiên đang lo lắng cho tình trạng cơ thể của cô bé, đồng thời cũng không ngừng quan sát nhất cử nhất

động của lão già.

Nhất là khi lão ta để con trùng kia chui vào cơ thể cô bé, hắn vô cùng khó hiểu, rốt cuộc chẩn đoán bệnh tình, vậy tác dụng của con trùng nhỏ này là gì?

Cho nên một loạt câu hỏi bắt đầu không ngừng xoay quanh trong đầu Diệp Thiên, bởi vì từng hình ảnh một, thật sự đã hiện lên vô số lần trong đầu hắn.

Nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào giải quyết, cho nên bất luận lúc nào, Diệp Thiên đều cảm thấy những việc lão già kia làm, hoàn toàn đều là đang làm hại người khác.

Chẩn đoán bệnh tình, nhất định là do lão ta giở trò, tại sao lại muốn hại cô bé, nhưng tất cả những điều này cũng chỉ là suy đoán của một mình Diệp Thiên, nhưng cuối cùng lão già kia rốt cuộc muốn làm gì?

Bây giờ Diệp Thiên thật sự đoán không ra, cũng không thể tưởng tượng được, cho nên cũng chỉ có thể đợi lão ta đi rồi, sau đó mới đến xem cô bé.

Mà lúc đó lão già nhìn thấy thứ màu đen kia, đã biến mất trong cơ thể cô bé, đồng thời cũng cười tủm tỉm rồi bỏ đi, nhưng lúc đi.

Lão ta hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của cô bé lúc này như thế nào, bởi vì lần này thật sự đã dọa cô bé sợ chết khiếp, nhưng lão già dường như chẳng hề quan tâm.

Tuy Diệp Thiên trốn ở một bên, cũng không biết lão già kia rốt cuộc đã làm gì trong cơ thể cô bé, tại sao lại mỉm cười hài lòng như vậy rồi rời đi.

Nhưng hiện giờ hắn căn bản không quản được những chuyện đó.

Vì lúc này hắn thật sự rất lo lắng cho tình trạng tinh thần của cô

bé, cho nên lúc Diệp Thiên thấy lão già đi ra ngoài.

Người bên cạnh cũng đã rút lui hết.

Cho nên một mình hắn vội vàng nhanh chóng lẻn vào, trong phòng của cô bé.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy trạng thái tinh thần của cô bé, thật sự vô cùng tệ.

Cho nên trong lòng Diệp Thiên không biết đau đớn đến mức nào, bởi vì dù sao tuổi còn nhỏ như vậy, vốn không nên phải chịu áp lực và nỗi sợ hãi bất an lớn như thế.

Nhưng hiện giờ cô bé đã trải qua tất cả, cho nên lúc đó Diệp Thiên cẩn thận quan sát, vốn định nói chuyện với cô bé nhiều hơn, sau đó quan tâm cô bé.

Hy vọng cô bé có thể quên hết tất cả mọi chuyện, nhưng khi nhìn thấy cảnh đó, cả người cô bé sợ hãi co ro trong góc tường, có vẻ đã nửa mê nửa tỉnh.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao, thấy trên bàn có nước, vội vàng đỡ cô bé dậy.

Sau đó bắt đầu cho cô bé uống nước, trong miệng không ngừng nói. "Ngoan nào, có nghe lời ta không, nếu nghe được thì uống hết ly nước này đi.

Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh bảo vệ ngươi, lão già kia đã đi rồi, cho nên đừng căng thẳng nữa." Diệp Thiên cũng không biết cô bé, rốt cuộc có thể nghe được những lời hắn nói hay không, nhưng dù thế nào đi nữa, lúc này trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng bất an.

Chương 1782

Cũng không biết nên dùng cách nào, mới có thể bù đắp được những tổn thương mà cô bé đã phải chịu trước đó, nhưng chỉ hy vọng giờ khắc này có thể yên tĩnh ở bên cạnh bảo vệ, bầu bạn với cô bé.

Giúp cô bé vượt qua thời khắc nguy nan này, là hắn đã mãn nguyện rồi.

Lúc đó trong lòng Diệp Thiên không biết lo lắng đến mức nào, bởi vì sợ cô bé bị tổn thương, mà mình lại bất lực, cho nên lúc đó chỉ có thể không ngừng cho cô bé uống nước.

Nhưng lúc đó cô bé tuy đã uống nước vào, nhưng dường như căn bản không có tác dụng gì, cho nên Diệp Thiên lại một lần nữa căng thẳng.

Bởi vì nếu ngay cả nước cũng uống không vào, hoặc không có tác dụng, vậy thì tình trạng cơ thể của cô bé, bây giờ thật sự nguy kịch.

Cho nên Diệp Thiên cũng không biết phải làm sao, nhưng lúc này Diệp Thiên cảm thấy, mình phải bình tĩnh lại, không được suy nghĩ lung tung nữa.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp cô bé vượt qua mọi khó khăn, nếu ngay cả hắn cũng tự rối loạn, vậy chẳng phải cô bé sẽ rất nguy hiểm sao.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu dùng nội lực của mình để điều hòa khí tức cho cô bé, tuy Diệp Thiên cũng không biết làm như vậy rốt cuộc có giúp được không, nhưng bất kể thế nào.

Dù chỉ có một tia cơ hội, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không bỏ qua, cho nên lúc đó hắn cũng vội vàng không ngừng điều hòa khí tức cho

cô bé, hy vọng có thể làm cho cơ thể cô bé tốt hơn.

Diệp Thiên bây giờ không cầu gì khác, chỉ hy vọng cô bé có thể mau chóng tỉnh lại, như vậy trong lòng hắn mới có thể thoải mái, nhưng lúc đó Diệp Thiên thật sự đã tốn rất nhiều sức lực.

Và truyền nội lực của mình vào trong cơ thể cô bé, nhưng dường như hoàn toàn không có tác dụng gì, Diệp Thiên lúc đó cũng vẫn luôn rất khó hiểu.

Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao trước đây khi điều dưỡng cơ thể cho cô bé, cũng không tốn nhiều sức lực như vậy, tại sao lần này lại vất vả đến thế.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu không ngừng suy nghĩ về đầu đuôi của toàn bộ sự việc, bởi vì trước đó tình trạng cơ thể của cô bé không tốt, cho nên trong khoảng thời gian tiếp theo.

Diệp Thiên cảm thấy nếu dùng nội lực của mình, không thể điều hòa được cơ thể của cô bé, vậy thì bây giờ Diệp Thiên bắt đầu dùng pháp thuật.

Bản thân Diệp Thiên pháp thuật vô cùng cao cường, cho nên điểm này không cần nghi ngờ, mà Diệp Thiên đã quyết định phải giúp cô bé điều hòa cơ thể.

Dù có hao hết toàn bộ sức lực, cũng tuyệt đối không có chút chậm trễ nào, cho nên lúc đó Diệp Thiên lại bắt đầu dùng pháp thuật, để dò xét tình trạng cơ thể của cô bé.

Khi dùng pháp thuật di chuyển trong cơ thể cô bé, đột nhiên cảm giác được bên trong cơ thể cô bé, dường như có một thứ gì đó đang không ngừng di chuyển.

Lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tò mò, rốt cuộc là thứ gì ở trong cơ thể cô bé, chẳng trách trước đó dùng nội lực để giúp cô bé

điều hòa khí tức, lại không có tác dụng gì.

Có lẽ là do thứ này đang giở trò, cho nên bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến Diệp Thiên dừng lại việc mình muốn làm.

Cho nên dù thế nào cũng phải làm rõ thứ này, bởi vì hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn cô bé bị nó làm hại.

Mà không làm gì cả, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy dùng pháp thuật để truy lùng, hẳn là có thể truy ra được thứ đó.

Bất kể là thứ gì, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để nó ở trong cơ thể cô bé, mặc sức tung hoành.

Bởi vì Diệp Thiên đã biết được tình trạng cơ thể của cô bé, vậy thì hắn sẽ không làm ngơ.

Bất cứ chuyện gì chỉ cần bị Diệp Thiên nhìn thấy, hoặc phát hiện ra, hắn nhất định sẽ làm rõ mọi vấn đề, như vậy mới có thể giúp hắn đưa ra quyết định tốt hơn.

Trước tiên, thứ đó rốt cuộc là vật gì, Diệp Thiên hiện tại vẫn chưa hoàn toàn làm rõ, nhưng ở trong cơ thể cô bé, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của cô.

Cho nên Diệp Thiên dù thế nào cũng phải tìm ra thứ đó, mới có thể cam tâm tình nguyện buông bỏ mọi thứ, nếu không với tính cách của Diệp Thiên, dù có khó khăn đến mấy cũng nhất định phải làm cho ra lẽ.

Như vậy mới có thể điều dưỡng tốt cơ thể cho cô bé, tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn cô bị nó làm hại, mặc kệ không quan tâm, chịu đựng sự giày vò.

Diệp Thiên và cô bé vốn dĩ nói chuyện với nhau rất hòa hợp, cho nên về điểm này Diệp Thiên dù có tốn bao nhiêu công sức cũng nhất định phải làm được, vì vậy lúc đó hắn dùng pháp thuật truy lùng thứ

kỳ quái kia.

Phát hiện ra thứ đó thật sự đang hãm hại cô bé, nó đang gặm nhấm máu thịt của cô.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó, cả người hắn đều có chút kinh ngạc, bởi vì không ngờ rằng không thể điều chỉnh tốt cơ thể của cô bé.

Nguyên nhân là do thứ đó đang gặm nhấm thân thể của cô, chẳng trách mọi chuyện lại không đơn giản như Diệp Thiên tưởng tượng, hiện giờ cơ thể của cô bé phải chịu đựng ma nạn lớn như vậy.

Chương 1783

Diệp Thiên thật sự không nỡ nhìn tiếp, nhưng lúc đó hắn lại cảm thấy, tình trạng của cô bé lúc này, tại sao lại giống hệt với tình hình của chị gái cậu bé trước đó.

Cho nên lúc đó cả người hắn ngẩn ra, không ngừng suy nghĩ về nguyên nhân của toàn bộ sự việc.

Bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng thấy chuyện như vậy.

Xảy ra ngay trước mắt mình, tuy pháp thuật của hắn vô cùng cao cường, chưa có chuyện gì làm khó được hắn.

Nhưng chuyện này thật sự khiến Diệp Thiên không biết phải xử lý thế nào.

Cũng không biết nên dùng lời lẽ gì để biểu đạt, cảm xúc trong lòng lúc này.

Chưa từng có thứ gì, lại đi gặm nhấm máu thịt của con người, bởi vì đây là lần đầu tiên Diệp Thiên nhìn thấy.

Cho nên lúc đó hắn cảm thấy chuyện này thật sự quá đáng sợ.

Bản thân Diệp Thiên cảm thấy cô bé bây giờ tuổi còn nhỏ như vậy, không nên phải chịu đựng nhiều chuyện như thế, nhưng chuyện lần này đối với Diệp Thiên cũng là một đả kích rất lớn.

Bởi vì vốn dĩ hắn nghĩ rằng cô bé chỉ là, tình trạng cơ thể xảy ra vấn đề, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng trong cơ thể cô lại có thứ gì đó tồn tại.

Huống hồ thứ đó lại đáng sợ như vậy, không ngừng xâm thực cơ thể của cô, cho nên Diệp Thiên quyết định chuyện này nhất định phải

giúp cô bé thoát khỏi khốn cảnh.

Bất kể thế nào, phải trục xuất thứ đó ra khỏi cơ thể, mới có thể làm cho cơ thể của cô bé khỏe lại như xưa.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên khi nhìn thấy thứ màu đen kia, cả người đều vô cùng tức giận, không ngờ lão già kia lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Cho nên lúc đó trong lòng hắn thật sự cố gắng kìm nén, hy vọng không để cảm xúc này bộc phát ra ngoài, lúc này Diệp Thiên cảm thấy, chuyện quan trọng nhất là nhanh chóng trục xuất con trùng này, hoặc là giết chết nó.

Như vậy cô bé có thể không cần phải chịu đựng nỗi khổ này nữa, cho nên chuyện Diệp Thiên đã quyết định nhất định sẽ làm, dù có gian nan đến mấy cũng phải hoàn thành.

Nhưng chuyện này đối với hắn mà nói cũng không có gì khó khăn.

Sau đó Diệp Thiên liền bắt đầu thi triển pháp thuật, rồi giúp cô bé, nghiền nát con trùng hung ác kia, như vậy nó sẽ không thể làm hại cô bé nữa.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, nhưng cũng biết lúc này, tức giận cũng không có ích gì, chỉ cần có thể nghiền nát con trùng đó.

Có thể làm cho cơ thể của cô bé, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tuy hiện tại Diệp Thiên cũng biết, có những chuyện không phải lúc nào cũng diễn ra như mình nói và lên kế hoạch, nhưng bất kể thế nào dù chỉ có một chút cơ hội.

Có thể làm cho cơ thể cô bé tốt hơn, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua, bởi vì hắn biết những áp lực mà cô bé đang phải chịu đựng, bao gồm cả sự sợ hãi bất an, trong lòng hắn đều có thể cảm

nhận được.

Tuy không phải là mình, nhưng với tư cách là người ngoài cuộc, Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được cô bé đặc biệt bất lực, cũng đặc biệt hy vọng có người có thể giúp đỡ.

Giải trừ tất cả những phiền muộn đó, cho nên lúc đó Diệp Thiên dùng pháp thuật, trực tiếp nghiền nát con trùng đen đang gặm nhấm máu thịt, lúc đó Diệp Thiên thật sự cảm thấy đặc biệt hả hê.

Nhưng thứ này thật sự khiến hắn vô cùng ghê tởm, bản thân hình dạng của nó đã kỳ quái, vẻ ngoài càng không cần phải nói, vô cùng khiến người ta buồn nôn, căn bản không muốn nhìn lại.

Nhưng may mắn là bây giờ Diệp Thiên đã nghiền nát nó, vậy thì cô bé cũng không thể bị nó làm hại nữa, cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó, cảm thấy có chút khó giải quyết.

Bởi vì nếu chỉ có một con trùng đen nguyên vẹn, vậy thì Diệp Thiên có thể dùng pháp thuật, loại bỏ nó hoàn toàn sạch sẽ.

Nhưng hiện giờ những mảnh thịt vụn của con trùng, không ngừng di chuyển trong cơ thể cô bé, tuy bây giờ con trùng đen đã không còn thở nữa.

Nhưng bất kể thế nào, nếu muốn thanh trừ sạch sẽ những mảnh thịt vụn này, có lẽ cần một khoảng thời gian.

Nhưng tuy Diệp Thiên có chút lo lắng, nhưng bất kể con trùng đó đã chết, vậy thì nó sẽ không làm hại cô bé nữa, cho nên bây giờ Diệp Thiên phải nghĩ ra một cách tốt.

Có thể thanh trừ sạch sẽ những mảnh thịt vụn của con trùng trong cơ thể cô bé, bởi vì nếu có sót lại hoặc thanh trừ không sạch sẽ.

Vậy thì cơ thể của cô bé cũng không có cách nào điều dưỡng được, bây giờ Diệp Thiên đã làm xong những việc này.

Chương 1784

Vậy thì cũng phải dùng nội lực của mình, để giúp cô bé điều hòa khí tức, mới có thể làm cho cô bé từng chút từng chút một hồi phục, bởi vì Diệp Thiên cũng biết có những chuyện, không thể nóng vội một lúc là làm được.

Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, chắc chắn có thể làm cho những chuyện này mau chóng hoàn thành, bởi vì Diệp Thiên không phải là người dây dưa lề mề.

Chỉ cần hắn nói làm được nhất định có thể làm được, dù có tốn thêm bao nhiêu thời gian, và sức lực cũng tuyệt đối không có chút chậm trễ nào.

Cho nên chuyện này đã được đưa vào lịch trình, vậy thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ với tốc độ nhanh nhất, nhanh chóng gấp rút làm tốt chuyện này.

Nếu không trong lòng hắn cũng không yên được, dù sao chuyện này Diệp Thiên đã tận mắt chứng kiến, người ở bên cạnh cô bé cũng là hắn.

Cho nên hắn thật sự không hy vọng chuyện như vậy, lại tiếp tục gây phiền phức cho bất kỳ ai, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đang nghĩ ra nhiều cách, xem có thể thu thập lại toàn bộ những mảnh thịt vụn này không.

Rồi lại trục xuất chúng ra khỏi cơ thể.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn xem, với tình hình hiện tại, nếu chỉ đơn thuần dùng pháp thuật, mà muốn thu thập lại những mảnh thịt vụn bẩn thỉu này.

Xem ra dường như căn bản không có khả năng lắm, cho nên lúc đó Diệp Thiên liền trực tiếp chọn một phương pháp, đó là thay máu.

Bởi vì hiện tại cũng chỉ có thể dùng cách này mới có thể giúp được cô bé.

Diệp Thiên làm như vậy, có thể giúp cô bé giải quyết tất cả các vấn đề, tuy làm như vậy đối với Diệp Thiên mà nói, cũng không có hại gì lớn.

Nhưng Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng vì người khác mà làm tổn thương chính mình, nếu không phải vì cảm thấy cô bé này trong lúc nói chuyện với mình, vô cùng thân thiện.

Và sớm đã trở thành bạn tốt, cho nên Diệp Thiên thật sự không nỡ lòng, nhìn thấy những vấn đề mà cô bé đang phải đối mặt lúc này, thế là Diệp Thiên không hề do dự.

Trực tiếp lấy ra con dao găm của mình, sau đó rạch một đường trên tay cô bé.

Bởi vì Diệp Thiên biết có những chuyện, đều không thể kiểm soát được, nhưng bất kể thế nào chỉ cần chuyện này nhất định phải có quyết định, vậy thì phải chữa khỏi hoàn toàn cho cô bé.

Chỉ có như vậy mới có thể nhìn thấy dáng vẻ của cô bé, đặc biệt vui vẻ, bởi vì Diệp Thiên thật sự rất nhớ nụ cười của cô bé.

Bởi vì vốn dĩ ở độ tuổi này nên ngây thơ trong sáng, sống tốt mỗi ngày, nhưng hiện giờ những ma nạn mà cô bé phải chịu đựng, thật sự không đáng có.

Cho nên Diệp Thiên cũng không thể chịu đựng được, trong suốt quá trình thao tác, Diệp Thiên thật sự vô cùng cẩn thận.

Không chỉ phải thanh trừ sạch sẽ toàn bộ thịt vụn trong cơ thể cô bé, đồng thời cũng không thể để cô bé chịu bất kỳ tổn thương nào,

bản thân cô bé hiện tại đang trong trạng thái hôn mê.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ thật sự nóng lòng, muốn nhanh chóng chữa khỏi cho cô bé, Diệp Thiên cũng biết cô bé đã phải chịu đựng ma nạn.

Lúc này trong tiềm thức, có lẽ đang vô cùng hoảng sợ.

Cho nên Diệp Thiên thật sự không biết phải làm gì, mới có thể bảo vệ tốt cho cô bé, nhưng lần này hắn tin rằng những việc mình làm, có thể làm cho cơ thể cô bé tốt hơn.

Tuy Diệp Thiên cũng không muốn truy cứu quá nhiều chuyện nữa, hoặc làm cho vấn đề trở nên quá phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn hy vọng có những chuyện có thể mau chóng kết thúc.

Trong toàn bộ quá trình thao tác, Diệp Thiên đều không ngừng thi triển pháp thuật, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tốt hơn trong việc trục xuất toàn bộ thịt vụn.

Mà lúc này, Diệp Thiên lại một lần nữa dùng pháp thuật bao bọc lấy những mảnh thịt vụn đó, sau đó từng chút từng chút một đẩy ra ngoài.

Khoảng thời gian này có thể sẽ lãng phí một chút, nhưng bất kể thế nào Diệp Thiên tin rằng mình có thể làm được điều này, không có chuyện gì có thể làm khó được Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, dù có khó khăn mệt mỏi đến mấy cũng nhất định phải lấy hết những mảnh thịt vụn này ra.

Mọi chuyện đều tiến triển vô cùng thuận lợi, Diệp Thiên cũng từng chút từng chút một đẩy những mảnh thịt vụn này, hướng về phía vết thương mà tuôn ra.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy chúng từng chút một trào ra, trong

lòng bắt đầu có chút vui mừng, bởi vì bất kể thế nào, chuyện hắn muốn làm cuối cùng cũng đã làm được.

Cho nên có lẽ một lát nữa cô bé sẽ có chút chuyển biến tốt hơn, vì vậy hắn không ngừng thi triển pháp thuật, mau chóng hoàn thành.

Mà lúc đó, sự nỗ lực từng chút một của Diệp Thiên, cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy thành quả, cho nên hắn cũng nhìn thấy những mảnh thịt vụn của con trùng đen kia, không ngừng tuôn ra từ vết thương của cô bé.

Chương 1785

Vì vậy lúc đó trong lòng Diệp Thiên không biết vui mừng đến mức nào, bởi vì chỉ có làm như vậy mới có thể làm cho cơ thể của cô bé tỉnh lại, cho nên Diệp Thiên vốn dĩ không nên, để cô bé phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy.

Nhưng không có cách nào, bởi vì chuyện hắn đang làm vẫn chưa hoàn thành, cho nên tuyệt đối không cho phép mình hành động thiếu suy nghĩ, tuy Diệp Thiên không sợ bất kỳ ai.

Biết sự tồn tại của hắn, nhưng chỉ hy vọng có thể làm cho mọi chuyện, diễn ra thuận lợi nhất có thể, cho nên lúc đó tất cả thịt vụn của con trùng, sau khi đã ra hết, cảnh tượng ghê tởm đó thật sự.

Không biết phải làm Diệp Thiên xử trí thế nào, bởi vì bản thân con trùng màu đen kia, từ ngoại hình đã khiến người ta không thể chịu nổi, huống hồ bây giờ là máu thịt tàn phế, không ngừng tuôn ra.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên chỉ cần có thể giúp được cô bé là trong lòng đã mãn nguyện rồi, mà lúc đó sau khi tất cả thịt của con trùng đã ra ngoài, cô bé cũng một lần nữa tỉnh lại.

Trong lúc cô bé tỉnh lại, đồng thời cũng nhìn thấy dòng máu đen ngòm, bẩn thỉu, không ngừng chảy ra từ vết thương của mình, lúc đó cô bé tuy không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng có thể hiểu được một điều, đó là cơ thể của mình chắc chắn đang trong trạng thái nguy hiểm, lúc đó Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra được.

Sắc mặt của cô bé trắng bệch, chắc chắn cũng đã phải chịu một đả kích lớn, bao gồm cả những tổn thương về thể chất và tinh thần, Diệp Thiên đều có thể cảm nhận được.

Tuy lúc này, Diệp Thiên không biết nên an ủi cô bé như thế nào, nhưng ít nhất có thể nhìn thấy cô bé tỉnh lại trong lòng tự nhiên cũng vui mừng.

Cho nên trong những ngày tiếp theo, hắn nhất định sẽ bảo vệ cô bé thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô bé phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Tuy có lúc, hắn cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể diễn ra theo kế hoạch của mình, nhưng có rất nhiều chuyện không thể lên kế hoạch được.

Tuy Diệp Thiên cũng biết nguyên nhân của những chuyện này, nhưng thật sự vô cùng bất lực.

Cô bé biết có Diệp Thiên ở đây, sẽ không bị bất kỳ tổn thương nào, nếu tiếp tục ở lại trên con thuyền này, có lẽ ngay cả mạng sống của mình cũng sẽ mất đi.

Cho nên lúc đó cô bé không ngừng cầu xin Diệp Thiên. "Thật sự đừng ở lại nơi này nữa, cầu xin ngươi đưa ta rời khỏi nơi này được không?

Nếu còn ở lại nữa, đừng nói là mạng sống, ngay cả thần trí cũng có thể sẽ không thể cứu vãn được." Cô bé tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng biết ai tốt ai xấu, cho nên trong thời khắc quan trọng này, người duy nhất mà cô bé có thể tin tưởng, vậy thì cũng chỉ có thể là Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó cô bé dùng ánh mắt khẩn cầu đó, nhìn Diệp Thiên, trong lòng không biết bất lực đến mức nào, chỉ hy vọng hắn có thể mau chóng đưa mình, rời khỏi nơi thị phi này.

Bởi vì cô bé thật sự không muốn cơ thể của mình, phải chịu đựng nhiều ma nạn như vậy nữa.

Những chuyện mà lão già kia đã làm với cô bé, trong lòng cô thật

sự không có cách nào che giấu được những cảm xúc đó, cho nên thật sự vô cùng sợ hãi.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy cô bé tỉnh lại, trong lòng thật sự vô cùng vui mừng, nhưng khi cô bé cầu xin, trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng đau khổ.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy cô bé bị hại, Diệp Thiên đều không biết phải làm sao, vốn dĩ muốn giúp cô bé giải quyết tất cả các vấn đề.

Nhưng hiện giờ Diệp Thiên không có ý định, rời khỏi con thuyền này, bởi vì bản thân hắn lên thuyền, chẳng qua là muốn điều tra rõ ràng những chuyện cần điều tra.

Nhưng hiện giờ tất cả mọi chuyện giống như một mớ bòng bong, không có cách nào điều tra, cho nên nếu bây giờ rời đi, vậy chẳng phải những việc hắn làm trước đó, đều uổng phí thời gian sao.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng có thể hiểu được, tâm trạng của cô bé lúc này, nếu để cô bé tiếp tục ở lại đây, vậy thì bất luận là thể xác hay tâm hồn đều đã sớm đầy thương tích.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, quyết định tạm thời ở lại, bởi vì hắn phải nhanh chóng điều tra rõ ràng những việc làm của đám người tà ác trên thuyền này.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên đối với con yêu vật thượng cổ kia, cũng vô cùng để ý, cho nên nếu đi theo chúng có thể tìm được dược vật thượng cổ.

Vậy thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ tiếp tục ở lại nơi này, nhưng một mặt lại có chút lo lắng cho cô bé, cho nên lúc đó chuyện này thật sự khiến hắn vô cùng khó xử.

Nếu rời đi thì chuyện về yêu vật thượng cổ, có thể sẽ bị đình trệ, nhưng nếu không rời đi, trong lòng cô bé lại vô cùng lo lắng.

Cho nên Diệp Thiên do dự một lúc lâu, cũng biết cô bé vẫn đang chờ đợi câu trả lời của mình, rốt cuộc có muốn đưa cô bé rời đi hay không, cho nên lúc đó Diệp Thiên đã hạ quyết tâm.

Bởi vì chuyện hắn muốn làm nhất định phải làm, nhưng tình trạng cơ thể của cô bé, cũng như tất cả mọi thứ, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không ngừng nói với cô bé.

Chương 1786

"Bây giờ ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi lúc này, biết những ma nạn mà ngươi phải chịu đựng, nhưng trên con thuyền này ta có chuyện chưa làm xong." "Nếu lúc này rời đi, vậy thì công sức trước đây đều đổ sông đổ bể, cho nên không cần sợ hãi, chỉ cần ngươi ở đây thêm vài ngày nữa, nhẫn nại một chút, đợi ta làm rõ ràng chuyện này xong, sẽ đưa ngươi rời đi." Diệp Thiên trước nay đều là một người như vậy, bất luận là lời hứa, hay là việc làm đều không có gì là không làm được.

Tuy một mặt hắn đang an ủi cảm xúc của cô bé, nhưng những lời hắn nói cũng hoàn toàn là sự thật, bởi vì chỉ cần có hắn ở bên cạnh.

Tuyệt đối sẽ không để cô bé phải chịu khổ như hôm nay nữa, cho nên lúc đó trong lúc an ủi, Diệp Thiên cũng hứa nhất định sẽ bảo vệ cô bé thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô bé phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Tuy trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, chỉ dựa vào vài lời nói, để cô bé buông bỏ mọi cảnh giác, vậy thì cũng vĩnh viễn không thể nào.

Nhưng hiện giờ Diệp Thiên cũng không có cách nào khác, cũng chỉ có thể dùng cách này, xem có thể ở lại thêm vài ngày nữa không, như vậy có thể tìm ra những tà vật kia cũng như dược vật thượng cổ đó.

Như vậy cũng hoàn thành được việc hắn muốn làm.

Đối với Diệp Thiên mà nói, nếu giải quyết được vấn đề về con yêu thú thượng cổ kia, sẽ dễ dàng hơn bất kỳ chuyện gì khác, tuy hắn cũng biết cô bé hiện giờ đang vô cùng sợ hãi.

Nhưng tất cả mọi chuyện, đều không thể diễn ra theo kế hoạch

của hắn.

Nhưng bất kể thế nào, lời nói của Diệp Thiên nhất định sẽ làm được, cũng nhất định sẽ để cô bé an toàn ở bên cạnh mình, tuyệt đối sẽ không để cô bé gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Cô bé ở bên cạnh Diệp Thiên, dường như đã tốt hơn nhiều, bởi vì có hắn bầu bạn, dường như tất cả nỗi sợ hãi bất an đều tan biến, nhưng bất kể thế nào.

Có những chuyện cũng căn bản không thể đơn giản như, cô bé tưởng tượng, huống hồ là hoàn cảnh của cô bé hiện giờ.

Trong lòng thật sự vô cùng rối rắm, nhưng nếu Diệp Thiên có thể ở bên cạnh bảo vệ cô bé, vậy thì cô bé cũng chỉ có thể yên tâm, làm theo lời hắn nói ở đây nhẫn nại thêm vài ngày.

Nếu ở bên cạnh cô bé, mà không có sự tồn tại của Diệp Thiên, có lẽ hiện giờ đã sớm không biết tung tích, cũng không thể nào làm cho nội tâm của cô bé bình tĩnh lại.

Cho nên lúc đó cô bé cũng biết, Diệp Thiên tự nhiên có việc của mình cần phải làm, nếu ngay cả hai ngày như vậy cũng không nhẫn nại được.

Lại làm sao có thể để hắn yên tâm làm việc, cho nên lúc đó cô bé cũng gật đầu, mà Diệp Thiên vẫn luôn ở bên cạnh cô bé.

Bởi vì hắn biết nếu mình rời đi, cô bé nhất định sẽ nhớ lại tất cả những chuyện trước đó, như vậy sẽ khiến cô bé gặp ác mộng, cho nên Diệp Thiên thà ở đây bầu bạn với cô bé.

Cũng hy vọng cô bé có thể trải qua những ngày tháng yên ổn, Diệp Thiên nói với cô bé. "Được rồi, bây giờ đã muộn như vậy rồi, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, ngủ một giấc thật ngon đi, ta cũng sẽ không đi đâu." Lúc đó cô bé thấy Diệp Thiên ở bên cạnh, cũng không rời đi, huống hồ

quả thật bị giày vò cũng có chút mệt mỏi, thế là liền yên ổn ngủ thiếp đi.

Lúc này Diệp Thiên ngồi bên giường nhìn cô bé, trong lòng cũng vô cùng không thoải mái, bởi vì bất kể thế nào, nếu không phải vì muốn tìm ra con yêu thú thượng cổ kia.

Hiện giờ có lẽ đã sớm làm theo lời cô bé nói, đưa cô bé rời khỏi nơi không ra người không ra ma này, như vậy cô bé cũng sẽ không vì thế mà sợ hãi.

Nhưng bây giờ chuyện đã quyết định như vậy, vậy thì cũng không thể thay đổi được nữa, lúc đó thấy cô bé ngủ rất yên tâm.

Cho nên trong lòng Diệp Thiên cũng thoải mái hơn, nhưng tuy là như vậy, nhưng Diệp Thiên vẫn vô cùng đau đầu.

Bởi vì thật sự có chút không hiểu, nếu thật sự đến lúc đó thì phải làm sao, bây giờ cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

Bởi vì tất cả mọi chuyện trong đầu Diệp Thiên, không chỉ giống như một mớ bòng bong, không có cách nào gỡ rối, từ đầu đến cuối Diệp Thiên đều cảm thấy chuyện này, không dễ dàng giải quyết được.

Nhưng bất kể lúc nào, Diệp Thiên vô cùng kiên định một điểm, nói được là làm được nhưng phàm việc gì cũng không thể vội vàng.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ khổ não ngồi ở đây bầu bạn với cô bé, một mặt là bầu bạn, mặt khác không ngừng suy nghĩ các loại phương pháp.

Hy vọng có thể giải quyết được chuyện đau đầu này.

Lúc đó Diệp Thiên một mình ngơ ngác ngồi ở đó, thật sự rối rắm một lúc lâu, bởi vì dường như căn bản không có cách nào tốt hơn, để có thể giải quyết được việc mình muốn làm.

Bởi vì tất cả mọi chuyện, căn bản không thể diễn ra theo nhịp điệu của hắn, nhưng hiện giờ Diệp Thiên căn bản không có nhiều thời gian, tuy bây giờ cô bé đã hiểu được tấm lòng của hắn.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể trong thời gian nhanh nhất, nhanh chóng giải quyết tất cả vấn đề, như vậy có thể đưa cô bé rời khỏi nơi thị phi này.

Dù sao tuổi còn nhỏ như vậy, phải chịu đựng nhiều ma nạn, Diệp Thiên thật sự không nỡ nhìn, cho nên bây giờ thật sự không ngừng khổ não, nên làm thế nào mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Chương 1787

Như vậy cũng có thể để hắn mau chóng rời khỏi nơi quỷ quái như vậy, bởi vì tà ác ở đây rất nhiều, nếu cô bé còn ở lại đây, thật sự vô cùng nguy hiểm.

Nhưng tất cả mọi chuyện trong lòng Diệp Thiên, dường như đều ùn ùn kéo đến, cho nên lúc đó Diệp Thiên trong lúc rối rắm, đột nhiên nghĩ ra một cách.

Đó là đến lúc đó sẽ giải quyết triệt để con yêu quái thượng cổ kia, vậy thì mọi chuyện có thể đều được giải quyết.

Bởi vì Diệp Thiên biết, nếu con yêu quái thượng cổ này không thể giải quyết triệt để, vậy thì sẽ có nhiều người hơn nữa vì nó mà có liên quan, cho nên Diệp Thiên đã đến đây hôm nay.

Vậy thì phải giải quyết tất cả các vấn đề một cách dứt khoát.

Nếu giải quyết được vấn đề ở đây, vậy thì có thể đưa cô bé đi, lúc đó sẽ đưa cô bé đến chỗ Thái Thượng Lão Quân để ông ấy trông nom.

Bởi vì Diệp Thiên biết cô bé này không giống những cô bé khác, vì cô bé rất có linh tính.

Nếu ngày qua ngày không ngừng huấn luyện hoặc tu luyện, đều có thể khiến cô bé trở thành một người tài giỏi, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy cách này quả thật không thể tốt hơn.

Bởi vì với tình hình trước mắt, Diệp Thiên thật sự không nghĩ ra được cách thứ hai, nếu cách này có thể áp dụng được, vậy thì Diệp Thiên cảm thấy tất cả mọi chuyện, đều có thể được giải quyết một cách rõ ràng.

Bởi vì từ lúc bắt đầu Diệp Thiên tiếp xúc với cô bé, bất luận là từ

phương diện nói chuyện hay các phương diện khác, đều cảm thấy cô bé này hoàn toàn không thể so sánh được với những người khác.

Bởi vì linh căn của cô bé cũng đang chờ được phát hiện, nếu về phương diện tu hành có thể, được ngộ đạo tốt, có lẽ chắc chắn sẽ không sai.

Nếu có thể để Thái Thượng Lão Quân nuôi nấng cô bé, ít nhất có thể cho hắn một người giúp việc tốt, có lẽ Thái Thượng Lão Quân cũng sẽ không ngừng cảm tạ Diệp Thiên.

Diệp Thiên mỗi khi làm bất cứ việc gì, vĩnh viễn đều sẽ đặt vấn đề lên hàng đầu, nếu không lên kế hoạch tốt, cũng tuyệt đối không thể làm việc một cách hồ đồ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy cách này, thật sự quá tốt, bây giờ chỉ chờ yêu quái thượng cổ xuất hiện, Diệp Thiên sẽ trực tiếp giải quyết nó.

Sau đó đưa cô bé mau chóng rời khỏi con thuyền này, tất cả mọi chuyện, bây giờ Diệp Thiên đều đã lên kế hoạch xong, chỉ chờ đợi thời gian cũng như sự xuất hiện của nó.

Vốn dĩ trước đó Diệp Thiên đang đau đầu, không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, hiện giờ cách đã được chọn, vậy thì cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cô bé cũng vô cùng ngưỡng mộ pháp thuật của Diệp Thiên, nếu có thể học được, vậy thì khi có bất kỳ chuyện gì xảy ra, bây giờ cũng có thể ứng phó được.

Cho nên lúc đó cô bé đột nhiên có một ý tưởng, cũng nói ý tưởng này cho Diệp Thiên biết, bởi vì cô bé biết Diệp Thiên vẫn luôn vô cùng cưng chiều mình.

Đặc biệt thích mình, nếu có thể làm được một chút gì đó cho hắn,

vậy thì quả thật là một chuyện không thể tốt hơn. "Ta thật sự sợ những nguy hiểm, không ngừng chồng chất trước mắt, cho nên hy vọng có thể học hỏi từ ngươi." "Nếu có thể học pháp thuật từ ngươi, như vậy khi gặp nguy hiểm, ít nhất cũng có thể bảo toàn được tính mạng của mình." Mà lúc đó ý tưởng này của cô bé, Diệp Thiên thật sự không nghĩ tới, bởi vì hắn chỉ lo bảo vệ tốt cho cô bé, là đã mãn nguyện rồi.

Càng không nghĩ tới người có linh căn như cô bé, nên học pháp thuật, như vậy có thể bảo vệ bản thân, đồng thời cũng có thể khiến những kẻ xấu không dám đến gần.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy, ý tưởng của cô bé quả thật không tồi, thế là hắn cũng bắt đầu dạy cô bé học, cô bé cũng âm thầm học theo Diệp Thiên.

Học cũng vô cùng thấu đáo, tuy mới tiếp xúc không lâu, nhưng lại có thể hoàn toàn tự khống chế, vô cùng có lợi, cho nên lúc đó Diệp Thiên biết, cô bé vô cùng có tuệ căn.

Cũng đặc biệt thông minh, nếu vẫn luôn theo hắn học, vậy thì ngày sau có thể học được vô cùng hoàn mỹ.

Cho nên Diệp Thiên đã dạy cho cô bé một vài pháp thuật, bởi vì những pháp thuật này tạm thời có thể bảo vệ được tính mạng của cô bé, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói với cô bé. "Bây giờ ta dạy ngươi một số pháp thuật, ngươi phải chăm chỉ học, học hết tất cả những gì ta dạy, nhưng những chuyện này phải lén lút học, tuyệt đối đừng để người khác phát hiện." "Chỉ cần học được rồi, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu gặp phải phiền phức quá lớn, có thể sẽ không có hiệu quả" Diệp Thiên thực ra trong lòng, người không yên tâm nhất chính là cô bé, bởi vì mỗi lần nếu cô bé bị tổn thương.

Trong lòng hắn thật sự vô cùng không thoải mái, cho nên cũng

không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô bé, nếu cô bé có thể học được những pháp thuật này.

Diệp Thiên rời đi, tạm thời trong lòng cũng có thể yên tâm hơn, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng biết lần này, mình có chuyện khác cần phải làm.

Cho nên tạm thời phải rời khỏi bên cạnh cô bé, vậy thì nếu cô bé học được pháp thuật, có thể bảo toàn tính mạng, ít nhất hắn cũng sẽ không còn lo lắng nữa.

Cô bé vô cùng thông minh, cũng sẽ làm theo lời Diệp Thiên nói từng chút từng chút một tu luyện, như vậy có thể khiến hắn có chút thành tựu. "Ta có chuyện muốn nói với ngươi, ta có việc khác cần phải làm, cho nên tạm thời sẽ rời đi một thời gian." "Một mình ngươi phải cẩn thận ở lại nơi này, nếu có bất kỳ chuyện gì, nhất định phải bảo toàn tính mạng trước." Lúc đó Diệp Thiên không ngừng dặn dò cô bé, hy vọng cô bé có thể ghi nhớ những lời hắn nói.

Chương 1788

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm cho cô bé an toàn, không bị bất kỳ ai bắt nạt nữa.

Cô bé tự nhiên biết Diệp Thiên rất bận rộn, có việc của mình cần phải làm, không thể nào để hắn lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ mình được.

Cho nên lúc đó thấy hắn sắp đi ra ngoài, thực ra cũng có chút không nỡ, nhưng không có cách nào, dù sao Diệp Thiên cũng không thể vĩnh viễn ở bên cạnh mình, cho nên lúc đó cô bé nói với Diệp Thiên. "Ngươi yên tâm đi, có việc gì cứ đi làm, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, khi gặp bất kỳ chuyện gì tuyệt đối sẽ không xông lên trước." "Ta chắc chắn sẽ không để ngươi lo lắng, nhưng ngươi cũng phải mau chóng trở về, một mình ta thật sự không muốn ở lại nơi như vậy." Cô bé tuy trong lòng mọi chuyện đều rất rõ ràng, nhưng có lúc mỗi người khi cô đơn, có những chuyện thật sự không thể lường trước được, cô bé cũng biết việc của Diệp Thiên vô cùng quan trọng.

Cho nên cô bé thà một mình, ở đây tu hành pháp thuật thật tốt, đồng thời cũng sẽ không để Diệp Thiên phải lo lắng.

Diệp Thiên sau khi dặn dò xong tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng yên tâm rời đi, lần này Diệp Thiên ra ngoài không vì mục đích gì khác, ngoài việc một lần nữa tìm kiếm con cá kia.

Để nó nói cho hắn biết nơi tà ác đó, rốt cuộc ở đâu, bởi vì hiện tại Diệp Thiên cần nhất, là nhanh chóng làm rõ ràng chuyện này.

Mới có thể buông bỏ tất cả mọi thứ, nếu không chuyện này sẽ luôn ở trong đầu hắn, từng hình ảnh một không ngừng hiện ra.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên thật sự vô cùng nóng lòng, muốn làm rõ những chuyện này.

Diệp Thiên trong quá trình tìm kiếm, phát hiện ra dường như tất cả mọi chuyện, và lần đầu tiên hắn gặp phải hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì lần này trong quá trình tìm kiếm, vốn dĩ không tìm thấy nơi đó, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này, thật sự có chút quá kỳ quái.

Bởi vì Diệp Thiên là người không bao giờ đi nhầm đường, tuyệt đối sẽ không có cảm giác sai lầm nào xuất hiện, nhưng hiện giờ ở nơi mà hắn đã nói trước đó.

Lại phát hiện ra nơi đó hoàn toàn khác biệt, dường như tất cả mọi thứ đều biến thành mây khói.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên trong quá trình quan sát ở đó, cũng không ngừng nghi ngờ, rốt cuộc nơi này có phải có chỗ nào kỳ quái không.

Bởi vì tất cả mọi chuyện và những gì hắn nhìn thấy lúc đầu, hoàn toàn khác nhau, cho nên hiện giờ nếu muốn tìm lại nơi tà ác đó, dường như còn khó hơn lên trời.

Nhưng Diệp Thiên là người vĩnh viễn sẽ không, bị những chuyện trước mắt trói buộc, bất luận có gian nan đến đâu, nhất định phải giải đáp rõ ràng vấn đề, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện quay về.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên đã mạo hiểm lớn, một lần nữa ra ngoài tìm kiếm, để có thể giải đáp rõ ràng những chuyện hắn muốn biết, nhưng hiện giờ tất cả mọi chuyện giống như một mớ bòng bong không thể gỡ rối.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng do dự.

Hiện giờ những gì xuất hiện trước mắt Diệp Thiên, thật sự không

có cách nào làm rõ được, cho nên trong lúc do dự cũng vẫn luôn đang đoán, chuyện này rốt cuộc có liên quan đến ai.

Nhưng bất kỳ chuyện gì muốn làm khó được Diệp Thiên, tuyệt đối là không thể, bởi vì Diệp Thiên đối với bản thân cũng vô cùng tự tin, bất kỳ chuyện gì trông có vẻ rất gian nan.

Nhưng cuối cùng đều có cách có thể giải quyết được tất cả, cho nên Diệp Thiên cũng sẽ tiếp tục đi sâu vào điều tra.

Diệp Thiên tuy vô cùng không cam lòng, nhưng tìm kiếm ở đó một lúc lâu, cũng không phát hiện ra gì, sau đó liền quyết định trước tiên trở về thuyền, xem xét tình hình rồi mới quyết định.

Bởi vì tình hình trước mắt, thật sự không có gì đáng để suy nghĩ sâu xa, bởi vì tất cả mọi chuyện giống như một mớ bòng bong, Diệp Thiên cũng không thể gỡ rối.

Cho nên hiện giờ cũng chỉ có thể tính kế lâu dài.

Vì vậy sau khi Diệp Thiên trở về thuyền, phát hiện có một con cá vàng xinh đẹp sắp được gửi đến phòng của cô bé, cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng tò mò.

Bởi vì con cá này và những con cá mà hắn nhìn thấy trước đó, hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì ánh sáng mà nó phát ra, thật sự vô cùng rực rỡ, chỉ có Diệp Thiên mới có thể thực sự nhìn rõ, con cá này rốt cuộc trông như thế nào.

Tuy người khác có thể chỉ coi nó như một con cá bình thường, nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy con cá này không hề tầm thường.

Tuy hiện tại không thể hoàn toàn xác định, con cá này có vấn đề gì hay không, nhưng Diệp Thiên cũng hy vọng có thể xem xét kỹ lưỡng, bởi vì lúc đó hắn thấy người trong nhà bếp, cầm con cá này đi về phía

cô bé.

Diệp Thiên vô cùng tò mò, thế là liền đi theo sau để xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc đó Diệp Thiên không muốn hiện thân, nếu một khi hiện thân, vậy thì người trong nhà bếp, chắc chắn sẽ biết được sự tồn tại của hắn.

Chương 1789

Cho nên hiện tại Diệp Thiên bất luận làm bất cứ việc gì, vĩnh viễn đều sẽ hành sự cẩn thận, bởi vì dù sao hiện tại có vấn đề.

Vẫn chưa được giải đáp rõ ràng, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối không thể, để họ biết được sự tồn tại thực sự của mình.

Cho nên lúc đó hắn lại bắt đầu tiếp tục dùng thuật của mình, tuy ẩn thân thuật thời gian không dài, nhưng nếu muốn xem sự tồn tại của con cá này, cũng như tất cả các vấn đề liên quan là đủ dùng, cho nên lúc đó Diệp Thiên thi pháp thi triển ẩn thân thuật, sau đó bắt đầu đi theo những người mang cá.

Trong lúc quan sát sau lưng họ, Diệp Thiên luôn vô cùng tò mò, rốt cuộc con cá này tại sao lại từ nhà bếp, được gửi đến chỗ cô bé.

Cho nên lúc đó thật sự có chút không hiểu, bởi vì hắn mới vừa rời đi không bao lâu, trước đó Diệp Thiên cũng muốn làm rõ vấn đề về con cá, nhưng sau khi đến đó lại phát hiện, hoàn toàn không phải như những gì hắn nhìn thấy, hiện giờ tất cả mọi chuyện đều giống như một bí ẩn, không thể giải đáp.

Sau đó Diệp Thiên lại nhìn thấy sự tồn tại của con cá xinh đẹp này, cho nên lúc đó thật sự vô cùng tò mò.

Vì vậy lúc đó hắn dùng ẩn thân thuật trốn ở một bên, và nhìn thấy họ mang con cá đến phòng của cô bé, lúc đó cô bé nhìn thấy con cá này, cả người đều vô cùng vui mừng.

Bởi vì trong phòng chỉ có một mình cô bé, cũng không có ai có thể cùng cô bé trò chuyện cởi mở, ngoài Diệp Thiên ra, không còn ai có thể làm cho cô bé vui vẻ.

Cho nên lúc đó cô bé nhìn thấy con cá, lúc lắc xuất hiện trước mặt mình, cả người đều vui mừng khôn xiết, cũng không ngừng vuốt ve con cá vàng xinh đẹp này.

Lúc đó Diệp Thiên đều ở một bên quan sát, cũng không hiện thân, cũng không nói lời nào, bởi vì hắn muốn xem con cá vàng này rốt cuộc muốn làm gì.

Diệp Thiên trốn ở một bên quan sát, cảm thấy con cá này chắc chắn không đơn giản, tuy người khác có thể hoàn toàn không nhìn ra con cá này, có điểm gì khác biệt.

Cứ ngỡ nó hoàn toàn giống như những con cá khác, nhưng Diệp Thiên pháp thuật cực cao, khi đối mặt với con cá này, nhất là một con cá đẹp như vậy xuất hiện, cho nên cảm thấy con cá này không chỉ không đơn giản.

Chắc chắn có mục đích gì đó.

Nếu hiện tại Diệp Thiên chưa hoàn toàn nắm bắt được tất cả mọi sự vật, trong đầu mình, hiện tại cũng không thể tự tiện đưa ra kết luận, nhưng lúc đó thấy nó cũng không làm hại cô bé.

Cũng đặc biệt ngoan ngoãn, cho nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn đang quan sát, bởi vì Diệp Thiên đã sớm nhìn ra con cá vàng này không đơn giản.

Nhưng cô bé dường như căn bản hoàn toàn không biết, bởi vì cô bé ngây thơ đáng yêu như vậy, nhìn thấy con cá vàng nhỏ, xuất hiện trước mặt mình, vui mừng khôn xiết.

Làm sao có thể nhận ra con cá vàng này, có chỗ nào không ổn? "Cá vàng nhỏ, ngươi trông đáng yêu quá đi?

Ta cũng đã từng nhìn thấy cá, nhưng cá đẹp như ngươi, đây là lần đầu tiên ta thấy." "Vừa hay lần này chúng ta gặp nhau, dù sao một

mình ta cũng không có việc gì làm, hay là ngươi ở lại cùng ta trò chuyện nhé." Thực ra trong lòng cô bé, suy nghĩ thật sự vô cùng đơn giản, chỉ cần có thể ở cùng với người mình thích, hoặc những vật thể khác.

Vui vẻ trò chuyện, sống một cuộc sống như vậy là đã mãn nguyện rồi, cho nên căn bản không đòi hỏi những chuyện khác.

Hiện giờ Diệp Thiên lại không ở bên cạnh, cho nên cô bé cảm thấy chỉ có cá vàng nhỏ bầu bạn, cho nên lúc đó nói chuyện với nó cũng vô cùng vui vẻ.

Tuy cô bé không phát hiện ra con cá này, có chỗ nào không ổn, cũng không biết những lời mình nói rốt cuộc nó có thể hiểu được hay không.

Nhưng cô bé đặc biệt thích nó, bởi vì chỉ cần nhìn thấy nó trong lòng đã vô cùng vui vẻ, mà lúc đó cá vàng nhỏ thực ra và cô bé hai người cũng không quen biết.

Nếu không phải vì ở trong nhà bếp, sắp bị người khác mổ bụng nấu canh, lại được cô bé này cứu, có lẽ bây giờ cá vàng đâu có cảnh tượng đẹp như vậy bày ra trước mắt.

Cho nên lúc đó trong lòng cá vàng nhỏ cũng vô cùng vui mừng, bởi vì ít nhất đã thoát được một kiếp.

Bởi vì bản thân cá vàng khi bị bắt về, gửi đến nhà bếp sẽ trở thành một món ăn trên bàn, hiện giờ từ nhà bếp được cứu ra.

Cho nên cá vàng dường như cũng vô cùng thích cô bé, bởi vì cảm thấy cô bé không có chút sát khí nào, cũng sẽ không làm hại mình.

Cho nên cá vàng cũng đã buông bỏ lòng cảnh giác, Diệp Thiên trốn ở một bên quan sát, vẫn luôn âm thầm bảo vệ cô bé.

Sẽ không để cô bé chịu bất kỳ tổn thương nào, cho nên trong lúc đi

theo cũng xem xét sự giao tiếp giữa hai người họ.

Diệp Thiên không lên tiếng, bởi vì dùng ẩn thân thuật cũng sẽ không có ai phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên cũng có thể yên tâm quan sát ở đó, bởi vì chỉ cần có thể nhìn thấy cô bé vui vẻ, trên mặt nở nụ cười.

Chương 1790

Trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng, bởi vì hắn thích cuộc sống vô tư lự như vậy.

Diệp Thiên trong quá trình quan sát, cảm thấy con cá này dường như quen thuộc, tuy không biết là chuyện gì, nhưng nhìn chung dường như, có vẻ rất quen thuộc.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không nói nhiều, chỉ nhìn thấy cô bé dường như đặc biệt thích con cá vàng này, cho nên chỉ cần cô bé vui vẻ, vậy thì hắn cũng vui vẻ.

Cho nên nhiều chuyện hơn nữa Diệp Thiên cũng sẽ không hỏi đến, nhưng lúc này Diệp Thiên vốn dĩ cảm thấy con cá này có chút kỳ quái.

Trước đây dường như cũng đã từng thấy ở đâu đó, nhưng chuyện này trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ, bởi vì có rất nhiều chuyện dường như Diệp Thiên đều cảm thấy, giống như một mớ bòng bong không thể gỡ rối.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đều hy vọng cô bé có thể vui vẻ, nếu thật sự thích con cá nhỏ này, hoặc thích ở cùng với nó.

Vậy thì cũng là một chuyện không thể tốt hơn, vừa hay cũng có thể bầu bạn với cô bé, nếu không mỗi ngày môi trường sống của cô bé, thật sự khiến hắn vô cùng lo lắng.

Tuy tất cả mọi chuyện Diệp Thiên không muốn truy cứu nữa, nhưng bất kể thế nào, trong quá trình quan sát, quả thật cảm thấy thân hình của con cá vàng này có chút quen mắt.

Cho nên đột nhiên có một ý nghĩ, đó là trước đây ở dưới đáy biển đã nhìn thấy một kẻ có thân phận cao quý, có lẽ có thể, nhưng những

chuyện này Diệp Thiên hiện tại không thể hoàn toàn quyết định được.

Chỉ là suy đoán của một mình hắn mà thôi, bởi vì Diệp Thiên có lúc sẽ đi đoán, một thứ gì đó có phải giống như mình nói hay không, nhưng có những chuyện lại là như vậy.

Khiến hắn biết được rồi lại có thể làm gì?

Nhưng Diệp Thiên cuối cùng vẫn có chút khó hiểu, nếu là kẻ cao quý kia, vậy tại sao lại ở đây, rốt cuộc muốn làm gì?

Vốn dĩ từ lúc bắt đầu Diệp Thiên nhìn thấy con cá vàng này, xuất hiện trong phòng của cô bé, liền cả người đều bắt đầu tò mò không thôi.

Nhưng những sự tò mò này chỉ là một mình hắn, không ngừng tìm kiếm trong đầu, nhưng lại cuối cùng không có kết quả gì.

Tuy Diệp Thiên đặc biệt tò mò, nhưng nhìn thấy cô bé ở đó và con cá vàng hai người, dường như vô cùng vui vẻ, lại thích nó như vậy, dù có phát hiện ra manh mối.

Cũng không nên đi nói với cô bé, ít nhất có thể làm cho cô bé vui vẻ một lúc trong lòng hắn cũng đã mãn nguyện rồi, cho nên có lúc Diệp Thiên thật sự không muốn phá vỡ hiện tượng như vậy.

Dù sao tất cả mọi chuyện hiện tại đều hoàn toàn không có kế hoạch, cho nên cũng không hy vọng nhìn thấy cô bé có bất kỳ khoảnh khắc đau lòng nào trước mặt mình.

Nếu không Diệp Thiên thật sự cảm thấy tự hổ thẹn.

Cô bé quả thật vô cùng thích con cá vàng nhỏ này, bởi vì bất luận là từ ngoại hình hay các phương diện khác, cô bé thật sự cảm thấy mình và nó đặc biệt có duyên, tuy mới là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng lại cảm thấy nó có thể mang lại cho mình cảm giác vui vẻ,

cho nên lúc cô bé vuốt ve cá vàng nhỏ, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô bé Diệp Thiên chưa từng nhìn thấy.

Cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng, tuy có rất nhiều điều khó hiểu, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần cô bé vui vẻ, Diệp Thiên cũng thà đem những sự tò mò này chôn sâu trong lòng.

Để một mình mình suy ngẫm một phen những chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì.

"Tiểu Ngư Nhi của ta thật đáng yêu, sau này có ta ở bên ngươi, được không?

Nếu có chuyện gì không vui hoặc chuyện gì vui vẻ." "Ta đều nguyện ý cùng ngươi chia sẻ, bởi vì chỉ cần có ngươi bầu bạn, ta sẽ luôn mỉm cười chào đón bất cứ lúc nào." Lúc này, cô bé thực sự vô cùng vui vẻ trong lòng, bởi vì những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian chung sống vừa qua thật sự khiến nàng khổ không tả xiết.

Ngoại trừ Diệp Thiên có thể mang lại niềm vui cho nàng, không một ai khác có thể mang thứ hạnh phúc đó đến bên cạnh nàng.

Bây giờ, khi con cá vàng nhỏ này xuất hiện trước mặt cô bé, nó thực sự đã mang đến tất cả niềm vui, vì vậy cô bé đang cười tủm tỉm nói chuyện với con cá.

Diệp Thiên đều thấy hết trong mắt, bởi vì cảnh tượng như vậy đã lâu lắm rồi hắn không thấy.

Cô bé trước giờ luôn lo lắng u sầu, nay có thể trò chuyện vui vẻ với con cá vàng như vậy, cũng đủ thấy nàng vui đến nhường nào.

Vì vậy, hắn cũng hy vọng trong những ngày tháng sắp tới, nàng có thể tiếp tục vui vẻ như thế, đó cũng là điều khiến Diệp Thiên thấy an ủi nhất.

Cho nên, khi Diệp Thiên đứng một bên quan sát, cả người hắn

cũng vô cùng xúc động, bởi vì hắn không ngờ cô bé vốn đang lo âu lại có thể vui cười rạng rỡ chỉ vì một con cá vàng nhỏ.

Hắn thật sự không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả những cảm xúc trong lòng lúc này.

Chương 1791

Nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên vẫn rất vui khi thấy cô bé có thể mỉm cười như vậy.

Tuy nhiên, có một số chuyện hắn cảm thấy tò mò, và hắn tin phán đoán của mình không sai.

Chỉ là vào thời điểm mấu chốt này, hắn chưa thể nói ra, nên đành đi một bước xem một bước, vì nói thêm bất kỳ câu nào cũng có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô bé.

Vì vậy, Diệp Thiên đứng một bên mà không nói thêm lời nào hay có bất kỳ hành động nào, bởi vì hắn chỉ cần lặng lẽ nhìn cô bé và con cá nhỏ đấu khẩu với nhau là được rồi.

Diệp Thiên cảm thấy bây giờ, ở đây cũng không có chỗ nào cần hắn giúp đỡ.

Hơn nữa, cô bé và con cá nhỏ đang trò chuyện rất vui vẻ, nên hắn có ở đó hay không cũng không sao.

Thế là, Diệp Thiên bèn nói với cô bé: "Được rồi, bây giờ thấy ngươi vui vẻ như vậy là ta yên tâm rồi.

Ở đây cũng không có chuyện gì, hay là ta đi trước, ngươi cứ chơi với cá nhỏ một lúc đi." Diệp Thiên nói vậy là vì thấy cô bé vui như thế, hắn ở lại thực ra cũng không có tác dụng gì lớn.

Nếu nàng không vui, hoặc gặp nguy hiểm, Diệp Thiên chắc chắn sẽ xuất hiện bên cạnh nàng.

Nhưng hiện giờ nàng và cá nhỏ đang vui vẻ như vậy, hắn ở lại chỉ thêm vướng víu, cũng sẽ khiến nàng không tự nhiên.

Vả lại, Diệp Thiên còn có chuyện tò mò cần đi làm.

Thế là sau khi nói xong với cô bé, hắn cũng xoay người rời khỏi phòng nàng.

Cô bé thì một mình tiếp tục không ngừng trò chuyện với cá nhỏ, bởi vì nàng thật sự quá vui mừng.

Nàng cảm thấy con cá nhỏ này rất hợp duyên với mình, trong lúc trò chuyện, cảm giác vui vẻ cũng không ngừng tăng lên. --- Nhưng khi Diệp Thiên rời khỏi căn phòng, hắn đồng thời cũng liếc nhìn con cá vàng kia, bởi vì tuy có nhiều chuyện bây giờ không thể làm rõ, nhưng dù thế nào, mọi vấn đề Diệp Thiên nhất định sẽ điều tra cho ra ngô ra khoai, tuyệt đối không thể để con cá vàng này tiếp tục tồn tại trong căn phòng đó.

Mặc dù cảnh tượng trước mắt vô cùng tốt đẹp, cô bé cũng rất vui vẻ, nhưng con cá này trước sau vẫn cho Diệp Thiên một ấn tượng không tốt lắm.

Vì vậy, hắn bèn suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể điều tra rõ chuyện này.

Trong đầu Diệp Thiên cũng không ngừng hiện lên một vài hình ảnh.

Nhưng khi quay đầu lại nhìn con cá vàng, Diệp Thiên cũng cảm thấy quả thực rất thú vị.

Bởi vì lúc đó cô bé đặt nó vào trong chậu nước, con cá vàng nhỏ trong chậu cũng không ngừng bơi lội.

Dường như nó vô cùng vui vẻ, cá vốn tự do, nên nó cứ bơi lượn trong nước.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được nó hẳn là rất vui, nên hắn cũng thấy đặc biệt thú vị.

Cái đuôi của con cá vàng cũng không ngừng quẫy trong nước, vỗ

vào mặt nước.

Cô bé lúc đó vui mừng khôn xiết, không ngừng cười khúc khích.

Bởi vì Diệp Thiên đã rất lâu không thấy nàng vui như vậy, nên có được một khoảnh khắc vui vẻ thế này quả thực không tệ, cũng rất tốt cho cơ thể của nàng.

Vì vậy Diệp Thiên tuy mừng, nhưng có một số chuyện bắt buộc phải đưa vào kế hoạch, không thể chỉ nhìn vào chuyện trước mắt mà cho rằng sau này cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Lúc đó Diệp Thiên cảm thấy cô bé đang rất vui vẻ, không ngừng cười đùa cùng cá nhỏ, nên việc hắn rời đi cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng khi Diệp Thiên bước ra khỏi cửa phòng, hắn đồng thời cũng do dự không biết có nên thiết lập một kết giới ở đây không.

Bởi vì Diệp Thiên biết mình phải bảo vệ an toàn cho cô bé, vì trước đó hắn đã hứa, dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết có những việc mình cần phải làm, nên không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng được.

Nhưng để bảo vệ nàng, hắn phải tính toán mọi chuyện trước một bước.

Chương 1792

Con người Diệp Thiên là vậy, dù làm bất cứ việc gì, hắn cũng sẽ luôn suy tính và lên kế hoạch cho mọi thứ.

Bởi vì hắn muốn bảo vệ tất cả, đặc biệt là những gì đã hứa với cô bé, hắn nhất định sẽ làm được.

Cho nên, nếu thiết lập một kết giới ở đây, lỡ có chuyện gì xảy ra, cô bé cũng có thể bình an vô sự.

Tuy trước đó Diệp Thiên đã do dự rất lâu, nhưng có những chuyện buộc phải làm như vậy.

Chuyện này hắn cũng không nói với cô bé, vì có nói nàng cũng không hiểu.

Chỉ cần có thể bảo vệ nàng là đủ rồi.

Vì vậy, Diệp Thiên đã thiết lập một kết giới trong căn phòng đó.

Hắn có những lo lắng, nhưng lại không thể nói với bất kỳ ai, cho nên dù thế nào, Diệp Thiên cũng sẽ làm những việc cần phải làm.

Như vậy cũng không uổng công hắn đã ở bên cạnh bảo vệ cô bé suốt thời gian qua. --- Sở dĩ Diệp Thiên bố trí kết giới cho căn phòng này là vì hắn có một nỗi lo.

Thân phận của con cá này dưới đáy biển vốn vô cùng tôn quý.

Bây giờ vô duyên vô cớ bị bắt lên bờ, nếu như đám cá dưới đó biết được chuyện này, chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Tuy Diệp Thiên hiện tại cũng không thể hoàn toàn xác định con cá vàng này có phải là thứ có thân phận tôn quý mà hắn từng thấy trước đây hay không, nhưng dù sao đi nữa, từ ngoại hình đến hình dáng, mọi

phương diện của con cá vàng này đều thể hiện điều đó.

Dù Diệp Thiên không thể nói rõ những chuyện này cho người khác, nhưng hắn cũng hy vọng có thể cố hết sức mình để bảo vệ cô bé là đủ rồi.

Còn những người khác có cần quan tâm hay không, thì đó cũng chỉ là công dã tràng.

Vì vậy, Diệp Thiên mới thiết lập kết giới ở đây.

Đối với hắn, cô bé là người quan trọng nhất, chỉ cần nàng bình an vô sự, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết được.

Diệp Thiên sợ rằng, nếu đám cá gần đó biết được thứ có thân phận tôn quý bị bắt lên bờ, chúng chắc chắn sẽ coi con thuyền này như kẻ địch.

Nếu bị đám cá đó nhắm vào, con thuyền này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Diệp Thiên tự nhiên có những lo lắng của mình, bởi vì cho dù một người có thực lực mạnh đến đâu hay pháp thuật cao cường thế nào, có những chuyện căn bản không thể lường trước, cũng không có cách nào lên kế hoạch được.

Dù sao thì bây giờ, thứ có thân phận cao quý này đã bị bắt lên thuyền.

Mặc dù cô bé đối xử với nó như người thân, đặc biệt chăm sóc và vui vẻ bên nhau, nhưng đám cá kia không biết tình hình lại là một chuyện khác.

Nếu chúng thật sự lo lắng, hoặc biết con thuyền này đã làm hại nó, chúng chắc chắn sẽ tấn công.

Nếu một lượng lớn cá đều nhắm vào con thuyền này, thì sẽ vô

cùng nguy hiểm.

Vì vậy, Diệp Thiên luôn tính toán vấn đề trước một bước.

Chỉ cần có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ là đủ, còn những người khác, hắn căn bản không quan tâm.

Hơn nữa, trên con thuyền này, ngoài cô bé và hắn ra, cũng chẳng tìm được người tốt nào khác.

Thế nên, sau khi thiết lập kết giới, trong lòng Diệp Thiên cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhưng dù Diệp Thiên đã thiết lập kết giới cho phòng của cô bé, hắn vẫn luôn có chút lo lắng và đắn đo về chuyện này.

Bởi vì dù sao đi nữa, hắn cũng không biết khi nào đám cá đó sẽ đến.

Vì vậy, hắn một mình lẻn ra mũi thuyền để canh gác.

Chương 1793

Nếu đám cá đó xuất hiện, Diệp Thiên có thể đứng ra giải thích, hoặc giải quyết những vấn đề đó.

Ít nhất hắn cũng sẽ không phải lo lắng những chuyện mà hắn đang lo sẽ xảy ra.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể góp chút sức mọn để giải quyết mọi vấn đề.

Như vậy sẽ không xảy ra hiểu lầm.

Thế là, hắn đứng ở mũi thuyền canh gác, chờ đợi đám cá đó đến để giải đáp mọi chuyện cho rõ ràng.

Nhưng cô bé hoàn toàn không biết những việc Diệp Thiên đang làm, chỉ mải mê đấu khẩu với con cá, vì nàng thật sự quá thích con cá vàng nhỏ này.

Nàng không biết phải hình dung tâm trạng lúc này của mình như thế nào nữa. --- Diệp Thiên làm vậy là vì hắn cảm thấy suy đoán của mình chắc chắn không có gì sai sót.

Nếu đám cá đó không tìm đến trong thời gian ngắn, thì tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Diệp Thiên cũng muốn biết con cá được gọi là hoàng tộc này xuất hiện ở đây rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu không thể giải quyết được vấn đề, trong lòng Diệp Thiên cũng không thể yên ổn.

Vì vậy, trong lúc đang canh gác ở đó, đột nhiên hắn thấy một đàn cá bơi tới.

Diệp Thiên biết chuyện này không đơn giản.

Hắn phải nói rõ với chúng, bởi vì mọi chuyện hiện tại đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Khi thấy đàn cá đó, hắn biết chúng chắc chắn biết người chúng cần tìm đang ở đây, nếu không chúng sẽ không tụ tập lại như vậy.

Để có thể giải thích rõ ràng chuyện này, Diệp Thiên liền bắt đầu thi pháp để một lần nữa giao tiếp với chúng.

Bởi vì ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy con cá vàng xuất hiện ở đây, Diệp Thiên đã biết nó không hề tầm thường, nên hắn cũng biết chúng đến đây lần này là vì mục đích gì.

Để có thể hóa giải chuyện này càng sớm càng tốt, Diệp Thiên không ngừng nói với đàn cá nhỏ: "Các ngươi đến đây, có phải là để tìm Long cung Thái tử không?

Nếu đúng thì gật đầu, cũng để chứng minh suy đoán của ta là chính xác." Bởi vì ngay từ đầu, Diệp Thiên đã nhìn ra con cá vàng nhỏ này hoàn toàn khác với những con cá khác, hắn cảm thấy nó đặc biệt quý hiếm.

Sở dĩ lúc đó hắn không hỏi ra là vì cảm thấy có những chuyện nói toạc ra cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Nhưng con người Diệp Thiên khi làm bất cứ việc gì cũng luôn cân nhắc toàn diện, tuyệt đối không để bất kỳ vấn đề nào xảy ra ở đây.

Đặc biệt là trong quá trình kiểm soát, hắn sẽ làm rõ mọi vấn đề.

Khi đám cá nhỏ nghe Diệp Thiên nói về "Long cung Thái tử", chúng cũng sững sờ.

Bởi vì chúng không hề nói rõ ý định của mình, nhưng Diệp Thiên lại có thể biết được.

Thế là sau khi Diệp Thiên nói ra câu đó, hắn cũng biết mình đã đoán trúng tâm tư của chúng.

Lúc đó, sau khi nghe lời Diệp Thiên, chúng liền gật đầu, cũng chứng minh cho mục đích của chuyến đi này.

Khi biết được tin tức về Long cung Thái tử, tất cả đều trở nên vô cùng kích động, bởi vì Diệp Thiên đợi ở đây, chẳng qua là muốn báo cho chúng biết, Thái tử đang an toàn trên thuyền, không xảy ra chuyện gì cả.

Lúc đó có mấy con cá nhỏ nhảy lên thuyền.

Bởi vì lũ cá tự nhiên đều hy vọng có thể tìm lại Long cung Thái tử, chỉ cần thấy ngài ấy bình an vô sự, mọi người trong lòng đều mãn nguyện, nên dù phải trả giá thế nào, cũng phải đưa ngài ấy trở về.

Lúc đó Diệp Thiên thấy chúng vô cùng cấp bách muốn tìm Long cung Thái tử, ngay khoảnh khắc đó hắn quyết tâm sẽ giúp đỡ.

Dù sao thì Thái tử cũng không thuộc về nơi này, nên việc bị người ta bắt lên bờ, may mà có cô bé cứu giúp, nếu không bây giờ đã sớm thành một món ăn rồi.

Chương 1794

Vì vậy trong lúc giao tiếp với lũ cá, Diệp Thiên cũng khiến chúng hiểu ra một số chuyện. --- Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy đám cá kích động, đặc biệt là có mấy con còn nhảy cả lên thuyền, thật sự là hết cách.

Chúng đúng là vô cùng vội vã.

Nếu không phải Diệp Thiên ở đây chờ đợi, e là đã xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi.

Đương nhiên, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên.

Hắn sợ có chuyện bất trắc xảy ra nên mới ra mũi thuyền chờ sẵn.

May mà mọi việc Diệp Thiên lên kế hoạch cuối cùng đều diễn ra theo đúng dự tính, nên lúc đó cũng không có gì đáng lo.

Nhưng nếu chỉ dựa vào mấy con cá nhỏ này mà muốn tìm Long cung Thái tử, hay là cứu ngài ấy ra, thì chuyện này dường như không dễ dàng làm được.

Vì vậy Diệp Thiên lại một lần nữa nói với đám cá: "Ta biết các ngươi tìm Long cung Thái tử, nhưng đừng vội vã như vậy.

Phải biết rằng ngài ấy bây giờ đang ở trong trạng thái an toàn.

Nếu trong số các ngươi có người pháp thuật cao cường, thì mau tìm ra một người như vậy đi theo ta tìm Thái tử, như vậy mới có thể đảm bảo vạn toàn." Trong lúc dặn dò, Diệp Thiên hy vọng đám cá này có thể hiểu rõ một điều, đó là chuyện gì cũng không thể vội vàng.

Muốn gặp Thái tử cũng không phải dựa vào mấy con cá nhỏ này là có thể làm được.

Thế là sau khi biết được chuyện này, đám cá nhỏ liền vội vàng làm theo lời Diệp Thiên, tìm một người pháp thuật cao cường, rồi đi theo hắn gặp Thái tử.

Quả nhiên, người có pháp thuật cao cường mà đám cá nói đến quả thực rất lợi hại, lúc đó đã biến thành một ông lão.

Nhưng bất kỳ kẻ pháp thuật cao cường nào, trong mắt Diệp Thiên cũng chẳng là gì cả.

Bởi vì Diệp Thiên mới là người có pháp thuật cao cường nhất, dù biến thành người như thế nào, hay dùng phép thuật thay đổi dung mạo, hắn làm đều thiên y vô phùng, không bị bất kỳ ai phát giác.

Vì vậy, trong mọi chuyện, Diệp Thiên sẽ không bao giờ để sự tự tin của mình bị mai một.

Lúc đó, người có pháp thuật cao cường sau khi nói chuyện với đám cá xong, liền đến trước mặt Diệp Thiên và nói: "Thế nào?

Người có pháp thuật cao cường ta cũng tìm rồi, bây giờ biến thành một ông lão, không biết có thể gặp Thái tử chưa?" Thật ra lúc đó Diệp Thiên rất bực mình, người có pháp thuật cao cường mà chúng tìm lại có bộ dạng này.

Hắn thật sự rất chê bai.

Nếu muốn so pháp thuật, người này căn bản không có cửa so với hắn.

Lúc đó người có pháp thuật cao cường biến thành một ông lão đứng trước mặt Diệp Thiên, vì cảm thấy mình làm rất tốt nên vô cùng hài lòng.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, những việc hắn ta làm chỉ như muối bỏ biển.

Nếu Diệp Thiên dùng pháp thuật để biến đổi một người, thì sẽ tốt hơn hắn ta gấp mười mấy lần.

Bởi vì nếu có một người lợi hại dù chỉ một chút cũng sẽ phát hiện ra.

Nhưng dù sao, Diệp Thiên cũng biết, lần này chúng quyết tâm muốn gặp Long cung Thái tử.

Nếu không gặp được, trong lòng chắc chắn cũng sẽ không thoải mái.

Cho nên dù bây giờ hắn ta biến thành bộ dạng gì, ít nhất cũng đã cố gắng, nên hắn cũng đành vui vẻ chấp nhận, dẫn hắn ta đi tìm. --- Tuy Diệp Thiên không hài lòng với ông lão trước mắt, nhưng dù sao hắn vẫn dẫn ông ta đi tìm con cá vàng kia, vì hắn biết trong lòng chúng đều vô cùng lo lắng.

Cho nên, hắn cũng phải nhanh chóng dẫn ông ta đi xem con cá vàng, xem nó bây giờ vẫn bình an vô sự ở đó.

Nếu không được thấy, có lẽ chúng sẽ có những suy nghĩ khác, và Diệp Thiên cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1795

Lúc đó Diệp Thiên đến phòng cô bé, đồng thời liền nói với nàng: "Một lát nữa ngươi ra ngoài nhé, có người muốn đến gặp con cá vàng nhỏ của ngươi.

Ngươi ở đó cũng không tiện, cứ ra ngoài trước, để họ nói vài câu." Cô bé cũng không biết Diệp Thiên định làm gì, nhưng trong lúc trò chuyện với cá vàng, trong lòng nàng thực sự rất vui.

Mỗi lần cô bé thấy Diệp Thiên, trong lòng lại càng thêm thoải mái vô cùng, nên cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ cần là điều Diệp Thiên nói, nàng nhất định sẽ làm.

Thế là sau khi Diệp Thiên nói xong với cô bé, nàng đứng ở cửa không ngừng cười hì hì, vì đã lâu lắm rồi hắn không thấy nàng vui như vậy.

Lúc này, thấy Diệp Thiên dẫn người khác vào, nàng cũng không nói nhiều.

Sau đó ông lão với tốc độ nhanh nhất vội vàng chạy vào.

Bởi vì bây giờ điều ông ta muốn thấy nhất là Thái tử rốt cuộc sống thế nào, vì mọi người thực sự quá lo lắng.

Thực ra khi Diệp Thiên còn đứng ở cửa, ông lão đã nóng lòng muốn xem Long Thái tử rốt cuộc đang trong tình trạng thế nào.

Dù sao thì ngài ấy đã rời đi rất lâu, nên dù thế nào hắn cũng sẽ để ông ta vào gặp.

Sở dĩ ông lão cấp bách muốn gặp Thái tử là vì ngài ấy đã biến mất không một dấu vết, nên mọi người trong lòng thực sự vô cùng lo lắng.

Bây giờ khó khăn lắm mới biết được sự tồn tại của ngài ấy, nên tự nhiên cũng hy vọng có thể nhìn thấy ngài ấy một cách tử tế.

Khi ông lão với tốc độ nhanh nhất vào phòng, liền thấy Thái tử quả thực đang ở đó, nhưng đã biến thành nguyên thần.

Lúc đó trong lòng ông ta thực sự vô cùng lo lắng, không biết phải làm thế nào mới có thể giúp đỡ.

Nếu cứ mãi xuất hiện trong bộ dạng này, thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, ông lão không ngừng nói chuyện với Thái tử, hy vọng có thể giúp ích được cho ngài ấy.

Nhưng ông lão lúc đó nhìn tình hình trước mắt, thực sự không có cách nào, cũng không biết Thái tử rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà lại biến thành nguyên thần.

Cho nên lúc đó ông ta thật sự lo lắng đến bó tay không có cách nào.

Diệp Thiên và cô bé lúc đó đứng ở ngoài cửa, cũng vừa nói vừa cười, vì hắn biết ngay từ đầu khi thấy con cá vàng xuất hiện trong phòng cô bé, hắn đã cảm thấy có chút khác thường.

Bây giờ biết đó là Long cung Thái tử, lại biến thành bộ dạng này, ông lão vào trong chắc chắn cũng sẽ vô cùng lo lắng, không biết phải dùng cách nào mới có thể giúp ngài ấy hồi phục.

Nhưng Diệp Thiên căn bản không quan tâm chuyện này, chỉ cần có thể dẫn ông ta đi tìm Thái tử là đủ rồi, hắn cũng sẽ không có thêm bất kỳ suy nghĩ hay bận tâm nào nữa.

Dù sao thì chuyện cần làm đều đã làm rồi. --- Nhưng lúc đó ông lão ở trong đó một lúc lâu, vẫn không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn để giúp Long Thái tử hoàn toàn khôi phục nguyên hình.

Bởi vì mọi thứ căn bản đều không nằm trong tầm kiểm soát của ông ta.

Thế là trong lúc lo lắng, đột nhiên ông ta nghĩ đến Diệp Thiên, vì pháp thuật của hắn vô cùng cao siêu.

Nếu có thể nhờ hắn giúp đỡ, thì Long Thái tử cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ như xưa.

Vì vậy, ông lão vội vã chạy ra, đến trước mặt Diệp Thiên, không ngừng cầu xin: "Diệp Thiên, ta biết ngươi là một người có pháp lực phi thường, cho nên hy vọng ngươi có thể giúp Thái tử của ta qua lần này kiếp nạn.

Nếu không có ngươi giúp đỡ, e là ngài ấy không thể có bất kỳ thay đổi nào." "Cho nên hy vọng ngươi có thể nhận lời chuyện này, ta cầu xin ngươi, dù phải trả giá thế nào ta cũng cam tâm tình nguyện." Ông lão lúc đó thực sự vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao, cho nên không ngừng cầu xin Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể đồng ý yêu cầu của mình.

Bởi vì ông ta cảm thấy bây giờ thật sự hết cách rồi, và cũng đặc biệt thành tâm thành ý đi thỉnh cầu.

Nhưng con người Diệp Thiên là vậy, có những chuyện có thể giúp, nhưng cũng có những chuyện không thể giúp.

Vì vậy lúc đó hắn đã trực tiếp từ chối ông lão, bởi vì hắn biết ông ta vô cùng tha thiết, nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên cũng chỉ có thể cố gắng hết sức, không thể chuyện gì cũng nhận lời.

Chương 1796

“Không phải ta không giúp, Thái tử bây. giờ bị phong ấn, cho nên căn bản không có cách nào tốt để giúp được.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể như vậy thôi.” Con người như Diệp Thiên, nếu có thể giúp được, thì tuyệt đối sẽ không có chút chậm trễ nào.

Nhưng nếu không giúp được, hắn cũng không thể nhận lời chuyện này.

Dù sao nếu đã hứa với người khác mà không làm được, thì đối phương chắc chắn sẽ rất buồn.

Thế là sau khi Diệp Thiên nói vậy, không khí liền trở nên vô cùng căng thẳng.

Bởi vì ông lão biết nếu Thái tử không thể khôi phục lại dáng vẻ như trước, thì sẽ sớm gặp nguy hiểm.

Ông ta thực sự không nỡ lòng nào, nếu Thái tử gặp nguy hiểm, thì những người này phải làm sao đây.

Lúc này, ông ta thật sự căng thẳng vô cùng.

Cô bé lúc đó thấy không khí căng thẳng như vậy, liền vội vàng cười tủm tỉm nói: “Yên tâm đi, dù Long Thái tử không thể khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, nhưng dù sao ở đây ngài ấy cũng an toàn.” “Cho nên ở đây cũng không thể xảy ra chuyện gì, vì vậy không cần phải lo lắng nữa.” Cô bé tuy nhỏ tuổi, nhưng có thể nhìn ra trong lòng ông ta vô cùng lo lắng.

Nhưng dù sao đi nữa, ở đây hắn sẽ không có ai làm hại ngài ấy.

Bây giờ ngài ấy đang trong trạng thái một con cá vàng nhỏ, chỉ cần

nàng thích, người khác sẽ không đi làm hại.

Cho nên lúc đó ông lão cả người lo lắng không thôi.

Tuy cô bé nói vậy, nhưng nếu không thể giúp Long Thái tử khôi phục, tảng đá lớn trong lòng ông ta thật sự không thể hạ xuống.

Cho nên khi nào chuyện này được giải quyết xong, ông ta mới có thể yên tâm được. --- Thực ra Diệp Thiên đã nói rất rõ ràng, hơn nữa bây giờ cô bé cũng đã nói rõ, lúc này trong phòng đang ở trong trạng thái an toàn.

Cho nên không cần thiết phải lo lắng nữa.

Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được nỗi lo lắng của ông lão lúc này khó khăn đến nhường nào, nhưng dù sao đi nữa, với tình hình hiện tại, yên tâm ở lại phòng cô bé mới là điều quan trọng nhất.

Vì vậy, ông lão cũng có thể phân biệt được tình thế, biết mình nên quyết định thế nào, nên lúc đó ông ta cũng làm theo lời cô bé nói, liền gật đầu.

Tất cả mọi người đều tưởng rằng ở đây có thể bình an vô sự vượt qua mọi chuyện, nhưng nào ngờ lời vừa dứt, đã nghe có người đến phòng cô bé.

Tuy bây giờ không thể xác định là ai, nhưng có thể cảm nhận được tiếng bước chân dường như rất nhiều.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn kỹ mới phát hiện ra có người dẫn theo một người phụ nữ đến.

Diệp Thiên biết người phụ nữ này đến phòng cô bé chắc chắn không có ý tốt, nên dù bà ta định làm gì, hắn cũng tuyệt đối không để bà ta được như ý.

Bởi vì Diệp Thiên biết người phụ nữ này căn bản không có tác

dụng tốt gì, hơn nữa trước đây còn muốn hại cô bé, nên dù thế nào cũng không thể để bà ta thấy sự tồn tại của ông lão.

Vì vậy, để có thể giúp ông lão thuận lợi trốn đi, Diệp Thiên chỉ có thể một lần nữa thi triển pháp thuật, dẫn ông lão ẩn thân.

Bởi vì Diệp Thiên biết trước đây mình và người phụ nữ này cũng từng có giao tiếp, nếu để bà ta biết sự tồn tại của ông lão, thì cô bé chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Có thể bà ta sẽ đoán ra một số chuyện trước đây.

Diệp Thiên cũng không có cách nào kịp thời nói cho cô bé, nhưng hắn biết cô bé là một người vô cùng thông minh lanh lợi, không cần nói cũng có thể hoàn toàn lĩnh hội được ý đồ của hắn.

Thế là Diệp Thiên và ông lão lại dùng ẩn thân thuật, trốn đi.

Họ không rời đi, mà ở lại xem người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Bởi vì tóm lại Diệp Thiên biết lần này bà ta đến chắc chắn cũng không có chuyện gì tốt đẹp.

Chương 1797

Nhưng dù thế nào hắn cũng sẽ bảo vệ tốt cho cô bé, tuyệt đối không để nàng bị thương.

Diệp Thiên tự nhiên hiểu rõ lòng dạ độc ác của người phụ nữ này, nên bà ta đến phòng cô bé nhất định có chuyện, nếu không không thể dẫn theo nhiều người như vậy.

Vì vậy lúc trốn trong bóng tối, hắn vẫn luôn quan sát.

May mà tốc độ của Diệp Thiên tương đối nhanh, nên lúc đó thi triển pháp thuật, hai người dùng ẩn thân thuật trốn đi, cũng tránh được một lần bất ngờ, nếu không thật sự là hú vía.

Bước chân của người phụ nữ lúc đó thật sự rất nhanh, nếu không kịp thời tránh né, sớm đã bị bắt tại trận.

May mà Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh.

Cho nên không chỉ thoát được một kiếp, mà còn có thể lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của bà ta.

Lúc đó, người phụ nữ hùng hổ đến cửa phòng cô bé, rồi trực tiếp đùng đùng nổi giận đi vào.

Nhưng cô bé biết bà ta đến, cũng không có chút sợ hãi nào, vì bây giờ nàng hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình.

Có Diệp Thiên tồn tại, nên nàng không sợ hãi. --- Cô bé lúc đó cả người đứng đó tỏ vẻ vô cùng tò mò, vì không biết người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Nàng cũng không để ý hay chọc giận bà ta, vậy sao bây giờ lại xông vào phòng mình, rốt cuộc là có ý gì.

Vì vậy, nàng thật sự rất tò mò, rồi liền bắt đầu hỏi phu nhân kia: "Phu nhân, ngài rốt cuộc sao vậy?

Ai làm ngài giận thế?

Trông ngài có vẻ rất tức giận, không biết hôm nay đến phòng ta rốt cuộc là để làm gì?" Cô bé tự nhiên rất tò mò, vì trước đây khi người phụ nữ này ở trong phòng, tuy cũng làm những chuyện của bà ta, nhưng lại không có trạng thái như hôm nay.

Cho nên cô bé phải làm rõ vấn đề, xem bà ta đến phòng mình để làm gì, hơn nữa còn đùng đùng nổi giận như muốn bóp chết người khác vậy.

Người phụ nữ lúc đó thật sự không nói lý lẽ, đến phòng cô bé liền bắt đầu tức giận, trên mặt không có một chút nụ cười nào.

Cho nên đối mặt với câu hỏi của cô bé, bà ta lại càng tức giận, không đợi cô bé hỏi xong, liền đáp lại: "Ta vì sao tức giận ư?

Chẳng phải là đang tức giận với ngươi sao?

Trước đó ngươi và một ông già ở trong phòng này, rốt cuộc đã làm những gì?" Người phụ nữ lúc đó khi nói chuyện với cô bé, giọng điệu thực sự vô cùng cứng rắn.

Nhìn là có thể thấy, bà ta căn bản không thích sự tồn tại của cô bé.

Có lẽ những chuyện xảy ra trước đây đều là giả tạo, vì nếu thật sự thích cô bé, thì hôm nay bao gồm cả giọng điệu của bà ta cũng không nên như vậy.

Cô bé tự nhiên vô cùng trầm ổn, những chuyện xảy ra trước đây, bao gồm cả bây giờ, nàng đều biết.

Đã vậy phu nhân này ở đây không ngừng hỏi, thì dù sao đi nữa, đã muốn biết chuyện trước đây, thì cứ nói cho bà ta biết là được.

Cho nên cô bé cảm thấy người phụ nữ này ở đây tức giận, căn bản không có tác dụng gì.

“Nguyên nhân ngài tức giận là vì những chuyện xảy ra trước đây, vậy thì có gì đâu, ta có thể nói cho ngài biết, ở đây cũng không có chuyện gì quá quan trọng.” Lúc đó cô bé cảm thấy người phụ nữ này ở đây hờn dỗi với mình, quả thực vô dụng.

Hơn nữa chẳng phải bà ta muốn biết những chuyện xảy ra trước đây sao?

Vậy thì nói cũng không có gì không thể.

Thế là lúc người phụ nữ nhìn cô bé, và nghe nàng kể lại, cũng không nói nhiều, chỉ không ngừng lắng nghe.

Cô bé cũng không có gì đáng để che giấu, nên lúc đó đã lẩm bẩm kể lại một số chuyện vừa rồi.

Như vậy để cho người phụ nữ này biết rõ những chuyện đã xảy ra, thì sẽ không cần phải tức giận nữa.

Chương 1798

Diệp Thiên và ông lão kia hai người vẫn luôn trốn trong bóng tối, không ngừng lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của bà ta, vì họ cũng không biết người phụ nữ này rốt cuộc đến đây để làm gì.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ mọi thứ đều đã thấy trong mắt, thấy bà ta không làm hại cô bé, trong lòng họ cũng mãn nguyện. --- Cô bé lúc đó một hơi kể hết những chuyện đã xảy ra trước đây cho người phụ nữ nghe.

Vì đã muốn biết chuyện trước đây, thì cũng chỉ có thể nói rõ.

Nếu không, với tính cách của người phụ nữ này, tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Hơn nữa, cô bé cũng không muốn gây thêm quá nhiều phiền phức.

Rõ ràng trước đó Diệp Thiên đã nói với nàng phòng của nàng là an toàn nhất, nhưng lời vừa dứt người phụ nữ đã dẫn người đến.

Cho nên lúc đó trong lòng cô bé cũng cảm thấy bây giờ căn phòng này dường như cũng không phải là nơi an toàn.

Vì vậy, nàng hy vọng có thể kể rõ mọi chuyện xong, để Diệp Thiên nhanh chóng đưa cá vàng đi, đồng thời cũng để người phụ nữ này nhanh chóng rời khỏi.

Bởi vì chỉ cần bà ta ở lại đây thêm một giây một phút, đều khiến nàng có một cảm giác sợ hãi.

Cho nên cô bé một mặt phải tỏ ra vô cùng bình tĩnh, mặt khác phải không ngừng đối đáp với người phụ nữ, hy vọng mọi chuyện đều có thể nhanh chóng được giải quyết.

Lúc đó người phụ nữ nghe cô bé miêu tả lại một lượt những

chuyện đó xong, đồng thời cũng hoàn toàn nguôi giận.

Thế là bà ta cũng không nhìn cô bé nữa.

Vốn dĩ người phụ nữ này luôn không thích nàng, nếu không làm rõ vấn đề, cũng không thể nào đến phòng này.

Cho nên nghe xong bà ta cũng rời đi.

Cô bé lúc đó mắt ngóng trông nhìn bà ta rời đi xong, đồng thời cũng thấy Diệp Thiên và ông lão hai người từ trong ẩn thân thuật bước ra.

Bởi vì cô bé biết họ vẫn luôn trốn ở đó, nên cũng không có gì đáng lo.

Nhưng dù sao bây giờ phòng của nàng trước sau vẫn có chút không an toàn.

Cho nên lúc đó cô bé cũng vội vàng nói với họ: "Vốn dĩ trước đây ta cảm thấy căn phòng này hẳn là an toàn nhất, cũng có thể để cá vàng ở đây yên ổn.

Nhưng bây giờ xem ra người phụ nữ đó đang tìm kiếm thứ gì đó." "Nếu lỡ bị bà ta biết được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên hai người với tốc độ nhanh nhất mau đưa cá vàng đi đi, đặc biệt là đưa nó rời khỏi nơi này." Cô bé tuy nhỏ, nhưng lại có một tấm lòng tốt.

Diệp Thiên cũng biết con người nàng vô cùng thiện lương, nên lúc đó cũng biết những lời nàng nói quả thực là chuyện tốt.

Nhưng dù sao bây giờ Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, lại luôn cảm thấy chuyện này khiến hắn có chút lo lắng, nhưng lại có chút không nói nên lời.

Bởi vì nếu Diệp Thiên rời khỏi nơi này, lại đặc biệt lo lắng cho cô

bé, không biết nàng sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Dù sao, chỉ cần để nàng ở lại một mình một ngày, trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng bất an.

Lúc đó cô bé cũng đang cẩn thận nhìn Diệp Thiên, vì dù sao đi nữa, có những chuyện cần phải đi giải quyết.

Dù nguy hiểm trùng trùng, cũng không thể trì trệ không tiến.

Cho nên lúc đó cô bé cũng hiểu Diệp Thiên là người như thế nào, cũng biết những lời hắn nói và những việc hắn làm.

Tuy hiểu, nhưng có những chuyện căn bản không nằm trong kế hoạch.

Cho nên bây giờ chuyện này đối với hắn mà nói, cũng không phải nguy hiểm, cũng không phải chuyện tốt.

Vì vậy phải tính kế lâu dài, sắp xếp lại mọi vấn đề một chút, rồi mới quy nạp lại.

Chương 1799

--- Diệp Thiên lúc này có thể hiểu được cảm giác căng thẳng trong lòng cô bé, bao gồm cả những chuyện nàng lo lắng, vì nàng cảm thấy bây giờ phòng của mình vô cùng không an toàn.

Nếu cá vàng tiếp tục xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện.

Nếu bị phát hiện, có thể lại trở thành một món ăn trên bàn.

Vì cô bé là một người đặc biệt thiện lương, nên những vấn đề nàng nói ra đều rất rõ ràng.

Thế là Diệp Thiên cũng biết, tất cả đều là ý tốt, nên không ngừng an ủi nàng: "Yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.

Ta cũng sẽ không rời đi, ta phải luôn ở bên cạnh ngươi để bảo vệ.

Cho nên chỉ cần có ta, ngươi nên biết, ta nhất định sẽ giữ cho ngươi an toàn." Diệp Thiên dù bất cứ lúc nào, dù gặp phải chuyện nguy hiểm đến đâu, một mình hắn cũng sẽ nắm bắt tốt mọi thứ, tuyệt đối không để người khác bị thương.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng luôn ra hiệu cho ông lão mau dẫn cá vàng rời đi.

Bản thân lần này đã muốn tìm cá vàng, hơn nữa bây giờ Long Thái tử đã tìm được, thì nên nhanh chóng rời đi.

Tuy bây giờ cá vàng không thể khôi phục nguyên thân, nhưng dù sao còn sống đã là một chuyện tốt.

Nhưng khi Diệp Thiên nói với ông lão xong, lại thấy cá vàng ở đó nhảy tưng tưng, dường như cảm thấy đã thích nghi với cuộc sống ở

đây, căn bản không muốn rời đi.

Bởi vì cá vàng nhỏ từ khi tiếp xúc với cô bé, thật sự vô cùng vui vẻ, dù là từ giao tiếp hay các phương diện khác, thực sự rất an nhàn, cũng không xảy ra chuyện gì không tốt.

Cá vàng nhỏ tự nhiên thích cuộc sống như vậy, hơn nữa cũng không nỡ rời khỏi cô bé.

Cho nên khi nhìn thấy cảnh đó, trong một lúc, tất cả mọi người đều im lặng, ông lão cũng vô cùng bất lực.

Bởi vì bản thân ông lão lần này đã đi ngàn dặm tìm Thái tử, hy vọng có thể đưa ngài ấy rời đi.

Vì ông ta cũng không biết ngài ấy có an toàn không.

Nhưng bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội nhìn thấy, rồi lại đưa ngài ấy rời đi, nhưng dường như ngài ấy căn bản không muốn rời khỏi.

Cho nên lúc đó ông lão thật không biết phải làm sao mới có thể giải quyết được chuyện này.

Thế là ông ta không ngừng nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên, vì ông ta biết Diệp Thiên pháp thuật cao cường.

Nếu có thể giúp đỡ, thì mọi chuyện đều có thể làm được một cách vẹn toàn, vì ông lão bây giờ cũng không biết phải làm sao.

Chỉ có Diệp Thiên mới có thể giải quyết triệt để những vấn đề này.

Thực ra Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc nên làm gì, cũng không đoán được suy nghĩ trong lòng cá vàng.

Nhưng đã có suy nghĩ của mình, thì cũng nên tuân theo.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không biết nên giao tiếp với nó

thế nào, nên lúc đó liền bắt đầu lại thi pháp để hỏi, vì chỉ có dùng pháp thuật mới có thể giao tiếp với nó.

Nếu không thì hắn cũng căn bản không hiểu ngôn ngữ của nó.

Vì vậy, để có thể hiểu rõ hơn những vấn đề trong lòng nó bây giờ, Diệp Thiên cũng chỉ có thể không ngừng sử dụng pháp thuật, rồi đi giao tiếp với nó.

Sau đó hỏi nó rốt cuộc muốn làm gì, vì dù sao chỉ có rời khỏi đây mới là an toàn nhất.

Nếu không thì thật không có lựa chọn nào khác. --- Sở dĩ Diệp Thiên thi pháp để hỏi là hy vọng có thể làm rõ chuyện giữa chúng, xem rốt cuộc đã gặp phải phiền phức gì.

Nếu có thể giúp đỡ, hắn nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Nhưng nếu không giúp được, thì Diệp Thiên cũng chỉ có thể dừng bước tại đây.

Chương 1800

Nhưng Diệp Thiên vốn cũng là một người có lòng nhiệt tình, nếu người khác gặp phiền phức, hắn cho rằng đáng để giúp thì nhất định sẽ giúp.

Cho nên tuyệt đối sẽ không có chút chậm trễ nào.

Lúc đó trong quá trình hỏi, ông lão nói: "Là thế này, quả thực chúng ta đã gặp phải vấn đề, cho nên hy vọng ngài có thể giúp chúng ta xử lý, vì chỉ có ngài mới có thể giải đáp rõ ràng mọi vấn đề." Ông lão lúc đó khi nói chuyện với Diệp Thiên, dùng ánh mắt mong đợi không ngừng nhìn hắn, vì ông ta đã coi hắn như cứu tinh.

Có lẽ ở đây chỉ có hắn mới có thể giúp đỡ, giải trừ mọi phiền não.

Cho nên ông lão cũng hết cách, nếu bây giờ có cách, không thể nào lại đi cầu xin người khác.

Thế là sau khi nói xong những lời đó, ông ta chính là hy vọng Diệp Thiên có thể giúp đỡ.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên đứng một bên nghe lại vô cùng căng thẳng.

Bởi vì hắn cảm thấy thần sắc của ông lão dường như có chút không đúng, nhưng lại không biết là chuyện gì, nên vội vàng đi hỏi.

Nếu thật sự có chuyện, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể cố hết sức mình, nhưng bây giờ không thể đồng ý, phải làm rõ ngọn ngành của sự việc.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông cứ nói rõ sự tình trước, như vậy ta cũng có thể cân nhắc, nếu không chỉ bảo ta giúp." "Nhưng bây giờ lại không biết nguyên nhân của sự việc, cho nên ông cứ nói rõ mọi

vấn đề đi.” Con người Diệp Thiên không phải là kẻ lỗ mãng, cho nên đối mặt với lời cầu cứu của ông lão, Diệp Thiên phải tìm hiểu kỹ vấn đề, rồi mới đưa ra quyết định.

“Là thế này, cung điện dưới đáy biển của chúng ta bây giờ hoàn toàn bị người trên con thuyền này khống chế.

Nếu không thể giải trừ triệt để sự khống chế đó.” “Vậy thì chúng ta sẽ mãi mãi không thể trở lại trạng thái ban đầu.

Cho nên bây giờ chuyện này, chúng ta thực sự vô cùng bất lực, cũng hy vọng ngài có thể giúp chúng ta qua lần này kiếp nạn.” Lúc đó ông lão nghẹn ngào, mắt rưng rưng nhìn Diệp Thiên, kể lại một loạt vấn đề, trong lòng thực sự vô cùng bất lực.

Dù chỉ có một chút cơ hội, ông ta cũng không thể bỏ qua.

Nhưng bây giờ dường như căn bản không có cơ hội nào để thoát khỏi những kẻ tà ác đó.

Bởi vì những kẻ tà ác trên thuyền đã hoàn toàn khống chế họ.

Cho nên nếu không có nhân vật lợi hại hơn có thể giúp đỡ, thì chỉ dựa vào đám cá dưới đáy biển căn bản không đạt được trình độ nhất định.

Lúc đó ông lão cũng nói rõ với Diệp Thiên, có một kẻ tà ác đã tìm đến họ.

Cho nên trong lúc kể lại những lời đó, trong lòng ông lão không chỉ vô cùng bất lực, mà còn đặc biệt kinh hãi.

Dù sao chuyện này đối với họ mà nói thực sự vô cùng quan trọng.

Cho nên trong lòng cũng đặc biệt lo lắng, khi nào mới có thể giải trừ hết những nguy cơ này. --- Diệp Thiên lúc đó sau khi nghe ông lão nói vậy, đồng thời cũng càng thêm căng thẳng, vì bản thân hắn biết

trên con thuyền này có kẻ tà ác xuất hiện.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không hoàn toàn làm rõ ngọn ngành của sự việc, rốt cuộc là nguyên nhân gì, bao gồm cả tình hình, mọi thứ căn bản đều không có dự tính.

Lúc này nghe ông lão nói như vậy, hắn cũng biết những kẻ tà ác đó dường như sức mạnh vô cùng to lớn, đến nỗi có thể khống chế mọi thứ dưới đáy biển.

Vậy nếu chuyện này tiếp tục diễn biến, cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ cũng cảm giác con thuyền này, đại bộ phận người dường như đều đã bị lây nhiễm.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ không có cách nào làm rõ mọi chuyện, rốt cuộc là sao.

Nhưng nếu người ở đây đều bị lây nhiễm, thì thật sự vô cùng đáng sợ.

Hiện giờ chỉ dựa vào Diệp Thiên thi triển pháp thuật, nếu muốn giải cứu toàn bộ, cũng không có khả năng lớn.

Dù sao mọi chuyện không nằm trong phạm vi kiểm soát của hắn.

Diệp Thiên cũng không ngừng cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, vì mọi thứ không nằm trong kế hoạch, cho nên Diệp Thiên cũng không thể giải quyết mọi chuyện như vậy được.

Chương 1801

Nhưng đã vậy, mọi chuyện bây giờ Diệp Thiên đều đã biết, thì hắn cũng không thể để những kẻ tà ác đó ở đây tác oai tác quái, cũng không thể nhìn những người vô tội bị hại sâu sắc.

Lúc này Diệp Thiên nhìn xuống, cũng biết cô bé nhất định cũng đã bị lây nhiễm, nhưng chỉ là cô bé trước giờ luôn chiếm hữu thiên tử chi khí, nên sự lây nhiễm sẽ ít hơn những người khác một chút.

Nhưng Diệp Thiên không có gì đáng lo, vì chỉ cần có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không để cô bé chịu một chút thương tổn nào.

Tuy bây giờ sự lây nhiễm rất ít, nhưng dù sao Diệp Thiên cũng nhất định sẽ đi giải cứu.

Cho nên mỗi lần Diệp Thiên xuất hiện trước mặt cô bé, hoặc tìm hiểu thêm về nàng, mọi chuyện Diệp Thiên đều có thể nắm bắt được.

Lúc đó ông lão đứng một bên, cũng không biết Diệp Thiên rốt cuộc nghĩ gì, rốt cuộc có muốn giúp hay không, hay có suy nghĩ gì khác.

Nhưng những lời cần nói ông ta đều đã nói hết, vì dù sao chuyện này đối với những sinh vật dưới đáy biển mà nói, quả thực vô cùng quan trọng.

Nếu Diệp Thiên lúc này không thể giúp đỡ, thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng ông ta thật sự không có định số.

Cũng không có cách nào thay đổi.

Cho nên Diệp Thiên cũng phải nhanh chóng thực hiện chuyện này, vì bất kỳ chuyện gì cũng không phải dựa vào ba lời hai câu, hoặc thi pháp đơn giản, là có thể triệt để giải trừ được phiền não.

Cho nên dù thế nào, Diệp Thiên cũng không thể để họ ở đây chịu

ma nạn lớn như vậy.

Vì vậy phải tìm hiểu sâu hơn vấn đề một lần nữa.

Nhưng nếu muốn tìm hiểu sâu, thì chỉ có thể xuống đáy biển xem một chút.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề họ nói.

Diệp Thiên cũng tin rằng, bất luận thế nào cũng chắc chắn có thể làm được.

Bởi vì nhân vô thập toàn, làm bất cứ việc gì cũng phải dốc toàn lực. --- Cô bé lúc đó cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù nàng luôn thông minh lanh lợi, đặc biệt có huệ căn, nhưng khi đối mặt với những chuyện này, quả thực có chút không biết.

Nhưng nàng tin chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, không có chuyện gì không giải quyết được.

Bởi vì Diệp Thiên giống như một vị thần, chỉ cần có vấn đề đều có thể giải quyết được.

Cho nên cô bé đặc biệt tin tưởng.

Nhưng lúc đó sau khi đối mặt với một loạt lời nói, cô bé cũng đặc biệt nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện gì.

Bị lây nhiễm các loại chuyện, thực sự có chút không hiểu.

Thế là nàng mắt ngóng trông nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên.

Thực ra suy nghĩ của cô bé là cùng Diệp Thiên xuống đáy biển xem một chút, vì dù sao có những chuyện bây giờ đều đã biết, cho nên nếu không làm rõ vấn đề, mọi người trong lòng chắc chắn đều không yên.

Nếu cứ mãi luẩn quẩn trong đầu như vậy, thì căn bản không có ai

có thể yên tâm làm việc được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng biết suy nghĩ của cô bé, tuy nàng không nói, nhưng dựa vào quá trình giao tiếp giữa hai người, Diệp Thiên đều có thể nhìn ra.

Thế là Diệp Thiên liền nói với cô bé: "Đã vậy, thì ta dẫn ngươi cùng xuống đáy biển xem một chút, nếu không tiểu tinh linh này của ngươi, chắc chắn cũng sẽ ở đó không ngừng luẩn quẩn." "Nếu không dẫn ngươi đi mà để ngươi ở trên thuyền, ta có chút không yên tâm." Cô bé lúc đó nghe Diệp Thiên muốn dẫn mình đi, trong lòng không biết vui đến nhường nào, vì nàng luôn hy vọng có thể ở bên cạnh Diệp Thiên.

Hơn nữa, nơi thị phi như vậy, tiếp tục ở lại thực sự không ổn.

Chỉ cần có hắn ở bên một ngày, lòng cô bé sẽ mãi mãi an định.

Diệp Thiên chuẩn bị xong, rồi cùng cô bé xuống đáy biển.

Chương 1802

Sau khi đến Long cung, họ thấy có một con ma đang ở đó chờ đợi Diệp Thiên.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không hề sợ hãi con ma này sẽ làm hại mình, vì pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao cường, cho nên người bình thường muốn làm hại hắn, căn bản không có khả năng.

Nhưng Diệp Thiên cũng luôn rất tò mò, rốt cuộc con ma này là ai.

Nhưng lúc đó nhìn kỹ mới biết, hóa ra là một người quen cũ.

Bởi vì Diệp Thiên trước đây cũng từng giao tiếp với con ma này, chỉ là trong một lúc không biết nó đã chạy đi đâu, nên mới biến mất không một dấu vết.

Bây giờ không ngờ lại gặp lại ở đây.

Diệp Thiên cảm thấy đã là người quen cũ gặp mặt, thì chỉ có thể dùng vũ lực để giải quyết.

Như vậy mới có thể giải đáp rõ ràng mọi vấn đề.

Diệp Thiên cũng biết con ma này đang chờ mình, chẳng qua là muốn tấn công.

Nhưng Diệp Thiên không thể nào cho nó thêm một lần cơ hội trốn thoát nào nữa.

Lúc này, con ma thấy Diệp Thiên xuất hiện trước mặt, không kiềm được mà bộc phát hết mọi phẫn nộ, rồi bắt đầu dùng pháp thuật không ngừng tấn công Diệp Thiên.

Bởi vì dù có thể triệt để đánh bại Diệp Thiên hay không, nhưng nó sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội sống nào.

Chỉ cần giết chết hắn, thì sẽ không còn ai cản trở bước tiến của nó nữa. --- "Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, xem ra lần này chúng ta phải tính sổ cả nợ mới lẫn nợ cũ một lần.

Lần này ta tuyệt đối sẽ không để ngươi rời đi, cũng càng không để ngươi sống sót bước ra khỏi đây." Con ma lúc đó dường như vô cùng tự tin rằng lần này có thể triệt để chiến thắng Diệp Thiên, vì ân oán giữa hai người trước giờ vẫn chưa giải quyết xong, nên lần này thấy hắn lại một lần nữa đến đáy biển, thì phải giết chết hắn, như vậy mới có thể giải tỏa được oán khí trong lòng.

Nhưng con người Diệp Thiên cũng vô cùng tự tin, chuyện hắn muốn làm không có gì là không làm được.

Hơn nữa, ma quỷ vĩnh viễn không thể nào so sánh với chính nghĩa.

Huống hồ pháp thuật của Diệp Thiên, nếu muốn đối phó với nó, cũng không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ là không ngờ con ma này lại to gan như vậy, dám ở đây chờ đợi hắn.

Đã là bạn cũ, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không nương tay, nhất định phải cho nó nếm mùi lợi hại, để nó biết thế nào mới là thực sự lợi hại, đừng có ở đây thề thốt chắc nịch như thể mình đã là người thắng cuối cùng.

Bởi vì chưa có kết luận cuối cùng, không thể định tính thắng thua của một người.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng bắt đầu dùng pháp thuật để đáp trả con ma.

Đương nhiên, trong lúc Diệp Thiên chống cự, pháp thuật mạnh mẽ của hai bên đã dấy lên những con sóng dữ dội dưới đáy biển.

Lúc này cảnh tượng đó thực sự vô cùng hùng vĩ.

Những người khác khi nhìn thấy cảnh này, tất cả đều vô cùng kinh

ngạc, vì không ngờ pháp lực của Diệp Thiên lại cao siêu đến vậy.

Thực ra Diệp Thiên không muốn có bất kỳ giao tiếp nào với con ma, vì hắn biết nó căn bản không phải là đối thủ của mình.

Nếu miễn cưỡng chống đỡ, thì cũng chỉ có thể trở thành bại tướng dưới tay hắn.

Cho nên nói nhiều cũng vô ích, vậy thì dùng thực lực để chiến thắng, đồng thời cũng phải để nó hiểu rõ, lấy trứng chọi đá đối với nó mà nói, không có chút lợi ích nào.

Vì vậy, lần này Diệp Thiên đã tung ra toàn bộ thực lực, rồi bắt đầu không ngừng tấn công con ma, căn bản không cho nó bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể triệt để đánh bại nó.

Tuy nó vẫn luôn kiên trì tấn công, nhưng trước sau vẫn không thể địch lại Diệp Thiên.

Bởi vì pháp thuật của Diệp Thiên thực sự vô cùng cao cường, trực tiếp một đòn đã làm con ma bị trọng thương.

Chương 1803

Lúc đó Diệp Thiên thật sự đã ra tay rất mạnh.

Bởi vì Diệp Thiên biết, trước đây nếu không phải vì một số chuyện nhỏ nhặt, sao có thể để con ma trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Cho nên lần này khó khăn lắm mới gặp được, thì tuyệt đối không thể cho nó bất kỳ cơ hội nào để chạy trốn lần nữa.

Bởi vì những việc nó làm trước giờ đều là hại người, cho nên Diệp Thiên phải giữ vững chính nghĩa, giải quyết hết mọi vấn đề.

Lúc đó, con ma bị trọng thương, cả người cũng tan nát, chỉ còn lại nội đan được bảo lưu.

Con ma không ngờ mình lại biến thành bộ dạng này.

Thế là nó vội vàng ôm lấy nội đan vỡ nát, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bởi vì trong lòng con ma biết rõ, muốn đánh bại Diệp Thiên, chẳng qua cũng chỉ là nói khoác mà thôi.

Nhưng dù thế nào, nó cũng không thể nào trước mặt kẻ địch mà chứng tỏ mình không bằng rồi nhận thua.

Nhưng Diệp Thiên vốn không thèm để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt, bất kể đám tiểu yêu kia có bản lĩnh gì, muốn đấu với hắn thì đúng là không có chút tinh thần chiến đấu nào.

Pháp thuật của hắn cao cường như vậy, chỉ dựa vào một con yêu quái mà muốn đối phó với hắn, quả thực là lấy trứng chọi đá.

Lúc đó, những người có mặt ở đó đều thấy thực lực của Diệp

Thiên thật sự khiến người ta kinh ngạc, vì nó quá lợi hại, nếu không mọi người cũng không thể coi đó là niềm vinh hạnh.

Chính vì biết thực lực của hắn nên mới nhờ hắn giúp mọi người giải quyết mọi phiền phức.

Bây giờ đã đến Long Cung, mọi người cũng biết rằng với bản lĩnh của Diệp Thiên, hắn có thể biến mọi nguy hiểm thành an toàn.

Nhưng không ai biết liệu những gì mọi người nghĩ có thể trở thành sự thật hay không.

Thế nhưng, với một người như Diệp Thiên, không có chuyện gì mà hắn không làm được, vì vậy không ai có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Hắn cũng biết mọi người khi thấy hắn lợi hại như vậy chắc chắn vô cùng ngưỡng mộ, dù họ không nói ra, nhưng Diệp Thiên có thể cảm nhận được ánh mắt đó.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy điều quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng vào Long Cung xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì lần này xuống đáy biển, chẳng qua là để làm rõ chuyện này, nên cũng không phải lúc để thể hiện bản thân, Diệp Thiên liền nói với mọi người: "Bây giờ mọi vấn đề đều đã được giải đáp rõ ràng, cũng không còn ai cản trở bước chân của chúng ta nữa.

Mọi người hãy nhanh chóng theo sau ta, chúng ta vào xem rốt cuộc là chuyện gì." Diệp Thiên là người sẽ không bao giờ bị bất kỳ khó khăn nào đánh bại, vì vậy hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, bất kể tiếp theo có xảy ra chuyện gì.

Hắn cũng để mọi người đi theo sau, vì nếu có chuyện gì xảy ra, hắn có thể bảo vệ họ, tuyệt đối không để họ bị tổn thương dù chỉ một chút.

Vì vậy, Diệp Thiên dẫn mọi người cùng tiến vào Long Cung.

Nhưng hắn lại phát hiện, ngay khoảnh khắc bước vào Long Cung, họ đã bị một luồng khí bao vây.

Diệp Thiên lúc đó không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng luồng khí này dường như vô cùng nghiêm trọng, bao vây hoàn toàn mấy người họ lại.

Họ không thể tiến vào được.

Lão đầu lúc này thật sự vô cùng bất lực, nhìn Diệp Thiên với vẻ mặt đau khổ.

Mặc dù lão không nói gì, nhưng Diệp Thiên có thể cảm nhận được sự bất lực của lão, cũng hiểu được những điều trong lòng lão.

Nhưng dù thế nào, nếu hôm nay đã đến đây, Diệp Thiên nhất định phải giải quyết vấn đề này rõ ràng, cũng sẽ để lão thuận lợi tiến vào Long Cung.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên cảm thấy luồng khí này có vẻ vô cùng quỷ dị.

Hắn cũng thấy rõ vẻ mặt vô cùng khổ sở của lão đầu, nên trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Vì dù sao đi nữa, hắn đều hy vọng những người bên cạnh mình có thể vui vẻ, không giống như bây giờ.

Chương 1804

Lão đầu sở dĩ mặt mày ủ rũ là vì cảm thấy vấn đề mà Long Cung đang đối mặt thật sự rất nguy cấp, nếu không giải quyết nhanh chóng sẽ vô cùng nguy hiểm, vì vậy trong lòng thật sự không vui nổi.

Diệp Thiên biết ít nhất vào lúc này, trong lòng lão đầu vô cùng lo lắng, bởi vì Long Cung là nhà của lão, nếu nơi này xảy ra chuyện, trong lòng lão chắc chắn không thể vượt qua được cú sốc này.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Vì vậy, hôm nay đã đến Long Cung, hắn nhất định phải làm rõ tất cả những vấn đề này.

Thế là Diệp Thiên không ngừng an ủi lão đầu.

Hắn nói với lão, bởi vì trong suốt cuộc nói chuyện, lão vẫn luôn hoảng sợ, chỉ có như vậy lão đầu mới có thể nghe lọt những lời Diệp Thiên nói.

“Ta biết bây giờ ngươi rất lo lắng, nhưng hãy yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để mọi người xảy ra chuyện gì.Nếu hôm nay đã đến, ta nhất định sẽ đưa ngươi vào trong.” “Cho nên, bất kể luồng khí này là do ai tạo ra, hôm nay ta nhất định sẽ phá vỡ nó, ngươi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.” Trong lúc nói chuyện, Diệp Thiên muốn để lão đầu hiểu rõ ràng rằng, chỉ cần có hắn ở đây, không có trở ngại nào là không thể vượt qua, huống chi mọi vấn đề đều đã bày ra trước mắt.

Chỉ cần có thể loại bỏ hoàn toàn luồng khí này, họ có thể bước vào trong Long Cung mà không cần phải lo lắng những chuyện đó nữa.

Lúc đó, sau khi nghe những lời an ủi của Diệp Thiên, lão đầu cũng yên tâm hơn rất nhiều, vì lão biết hắn là một người có pháp thuật cao thâm, nếu có được sự giúp đỡ của hắn, mọi vấn đề đều có thể được giải quyết dễ dàng mà không cần phải lo lắng nữa.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên nói xong, hắn liền bắt đầu liên tục tấn công dữ dội vào luồng khí đó, vì hắn chưa bao giờ gặp phải khó khăn như vậy.

Nếu dùng pháp thuật để tấn công, chắc chắn có thể thành công, vì vậy hắn đã bảo mọi người lùi lại và bắt đầu tấn công không ngừng.

Nhưng hắn lại phát hiện, sau một hồi nỗ lực, luồng khí đó vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lúc đó, Diệp Thiên thật sự vô cùng chấn động, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn đã dùng toàn bộ sức lực của mình, nhưng vẫn không đạt được hiệu quả mong muốn.

Sau cơn chấn động, Diệp Thiên cũng cảm thấy luồng khí này quả thật có chỗ lợi hại.

Nhưng Diệp Thiên không phải là người dễ dàng từ bỏ.

Bất kể chuyện khó khăn đến đâu, với hắn không có gì là không giải quyết được.

Vì vậy, sau khi nói xong, hắn lại nói với lão đầu: "Ngươi đừng vội, hãy cầm lấy con cá vàng này trước.

Ta nhất định sẽ đưa các ngươi trở về Long Cung, đừng lo lắng, ta đi một lát sẽ quay lại ngay." "Mọi người đừng động đậy, cũng đừng đi đâu, cứ yên tâm ở đây là được." Diệp Thiên nói vậy không phải là để trốn chạy hay gì cả, mà là vì hắn đi tìm cách giải quyết, bởi vì chuyện này không phải ba câu hai lời là có thể giải thích rõ ràng.

Hắn cũng biết mọi người rất sốt ruột, nên hy vọng có thể trong thời gian nhanh nhất, mau chóng đến được Long Cung.

Như vậy mọi người cũng không cần phải lo lắng nữa.

Vì vậy, sau khi dặn dò xong, Diệp Thiên quay người rời đi, vì hắn tin rằng mình có thể hoàn toàn kiểm soát mọi thứ.

Sau khi Diệp Thiên rời đi, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất để ra khỏi mặt biển, vì hắn biết có những chuyện không phải sức một người là làm được.

Nhưng dù sao đã đến đây, hắn nhất định phải giải quyết ổn thỏa mọi vấn đề.

Vì vậy, sau khi ra khỏi mặt biển, hắn liền bắt đầu triệu hồi một đám mây.

Bởi vì nếu chỉ một mình Diệp Thiên, muốn phá vỡ hoàn toàn luồng khí đó thực sự không có cách nào, hắn đã cố gắng rất lâu nhưng vẫn không làm được.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ, để nhanh chóng làm tan luồng khí đó, như vậy mọi người có thể cùng nhau tiến vào Long Cung.

Nếu không, mỗi lần Diệp Thiên nhìn thấy vẻ mặt khổ sở không nói nên lời của lão đầu, trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Vì hắn biết, nếu không phải Long Cung thật sự xảy ra chuyện, lão đầu cũng không thể nào lo lắng đến như vậy.

Bây giờ Diệp Thiên đã đến và lựa chọn giúp đỡ, hắn nhất định phải làm rõ tất cả những vấn đề này, như vậy mới có thể đối phó tốt hơn với những chuyện sau này.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên nhất định phải tìm mọi

cách để giúp họ giải quyết vấn đề.

Chương 1805

Mặc dù Diệp Thiên là một người có pháp thuật cao cường, nhưng có những chuyện cũng không phải một sớm một chiều là có thể làm được.

Nhưng hắn luôn tin rằng, những việc hắn đã quyết tâm làm, không có việc gì là không làm được, bất kể chuyện đó khó khăn hay rắc rối đến đâu.

Những điều đó tuyệt đối không thể ngăn cản bước chân của Diệp Thiên, bởi vì chuyện càng khó khăn, càng có thể kích thích toàn bộ tiềm năng của hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị xong, cưỡi mây bay đi tìm Thái Thượng Lão Quân.

Bởi vì Diệp Thiên biết, chỗ Thái Thượng Lão Quân nhất định có cách giúp mình, cho nên bây giờ cũng chỉ có thể tìm đến ông ấy để được giúp đỡ.

Không lâu sau, Diệp Thiên đã đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, liền nói: "Thái Thượng Lão Quân, ngài đang bận sao?

Ta có một chuyện cần ngài giúp đỡ, chuyện này vô cùng quan trọng, hy vọng ngài có thể giúp ta nhanh chóng." Thái Thượng Lão Quân không ngờ Diệp Thiên lại đột nhiên đến đây, nhưng thấy hắn có vẻ lo lắng như vậy, chắc chắn là có chuyện quan trọng.

Vì vậy, lúc đó ông cũng vội vàng hỏi Diệp Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay ngươi đến đây vội vã như vậy, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Hơn nữa, với thực lực của ngươi, có chuyện gì có thể làm khó được ngươi sao?" Sau khi Thái Thượng Lão Quân hỏi, Diệp Thiên cũng vội vàng kể lại mọi chuyện, vì chỉ có nhanh một chút mới có thể giải quyết vấn đề.

"Ngài không biết đó thôi, ta đã gặp phải một vấn đề nghiêm trọng.

Trước đó ta đã xuống đáy biển để giúp người ta vào Long Cung, nhưng có một luồng khí vẫn luôn bao vây ở đó, dù ta có dùng pháp thuật tấn công dữ dội thế nào." "Cũng đều vô ích, nó không hề nhúc nhích.

Vì vậy, ta thật sự không còn cách nào khác mới phải đến tìm ngài." Thái Thượng Lão Quân lúc đó sau khi nghe xong lời miêu tả của Diệp Thiên, cả người đứng đó cũng vô cùng kinh ngạc.

Ông liền nói lại với Diệp Thiên: "Thứ mà ngươi vừa nói, là một vật nghìn năm." Diệp Thiên không hiểu rõ lắm thứ nghìn năm mà Thái Thượng Lão Quân nói rốt cuộc là chuyện gì, vì trước đây hắn hoàn toàn chưa từng nghe nói đến.

Vì vậy, trong chốc lát, hắn biết Thái Thượng Lão Quân đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc, vậy thì nhất định có cách giúp đỡ, nên hắn đành đặt hy vọng vào ông ấy.

Nếu không, lần này hắn đã phải lặn lội đường xa đến đây tìm giúp đỡ.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng hỏi ra thắc mắc của mình.

"À, trước đó khi đối phó với luồng khí đó, ta đã cảm thấy có chút khác biệt, vì nó hoàn toàn không giống với những phiền phức mà ta từng gặp trước đây." "Nhưng ngài nói đó là một vật nghìn năm, vậy rốt cuộc phải dùng cách gì mới có thể giải quyết triệt để nó?

Vì bây... giờ ta thực sự rất vội, cần phải có một cách tốt hơn." Lúc

này, Diệp Thiên quả thực vô cùng sốt ruột, vì khi làm việc, hắn luôn có trật tự, nhưng lần này đối mặt với tình huống này là vì muốn nhanh chóng giúp đỡ người khác giải quyết vấn đề.

Nếu không nhanh chóng quay lại, mấy người kia ở dưới đáy biển cũng sẽ rất lo lắng.

Dù sao, trước khi Diệp Thiên rời đi từ đó, hắn cũng không dặn dò gì, cũng không nói mình đi đâu, nên nếu thời gian kéo dài, sợ rằng họ sẽ không có cách nào khác.

Vì vậy, Diệp Thiên biết Thái Thượng Lão Quân đã biết thứ đó là gì, vậy thì chắc chắn có cách để phá giải.

Cho nên, Diệp Thiên thật sự không ngừng nhìn Thái Thượng Lão Quân, hy vọng ông có thể nhanh chóng giúp đỡ.

Thái Thượng Lão Quân biết rằng thứ nghìn năm đó, chỉ dựa vào việc thi triển pháp thuật mà muốn phá vỡ nó, thì tuyệt đối không có khả năng, có thể nói là vô cùng khó khăn.

Thế là, Thái Thượng Lão Quân từ trong lò luyện đan lấy ra một bình thuốc.

"Cầm lấy bình thuốc này, nó có thể đối phó với thứ nghìn năm mà ngươi nói." Diệp Thiên cầm lấy bình thuốc, chiếc bình này thật sự rất đẹp, hoàn toàn khác với những tác phẩm khác.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng biết thuốc trong bình này chắc chắn có hiệu quả nhất định, nên hắn biết Thái Thượng Lão Quân có cách.

Nhưng bây giờ mặc dù đã có thuốc, nhưng không biết nên dùng thế nào, vì vậy lúc đó Diệp Thiên lại một lần nữa hỏi Thái Thượng Lão Quân.

"Có thứ này có thể đối phó với luồng khí đó, nhưng thứ này nên dùng thế nào, ngài hãy nói cho ta biết phương pháp trước, như vậy ta

cũng có thể ứng phó dễ dàng." Thái Thượng Lão Quân sau khi đưa bình thuốc, không ngờ Diệp Thiên lại vội vàng như vậy, nên đã vội vàng nói cho hắn biết phạm vi sử dụng của loại thuốc này.

Như vậy, Diệp Thiên có thể làm theo lời ông nói để giải quyết.

Chương 1806

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng vô cùng hài lòng với sự giúp đỡ lần này của Thái Thượng Lão Quân, nên không nói nhiều, vì bây giờ hắn phải nhanh chóng quay về giúp đỡ, loại bỏ hoàn toàn luồng khí đó.

Như vậy, mọi người có thể nhanh chóng trở về Long Cung.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên cảm ơn Thái Thượng Lão Quân một phen, rồi một mình vội vàng cưỡi mây tiếp tục rời đi.

Diệp Thiên lúc đó cầm lọ thuốc cẩn thận, sợ làm rơi mất, vì vậy phải bảo vệ nó thật tốt, như vậy mới có thể vượt qua khó khăn.

Sau khi lấy được bình thuốc, Diệp Thiên nhanh chóng chạy tới Long Cung, vì hắn biết mọi người đang chờ hắn quay lại.

Nếu không quay lại trong thời gian ngắn nhất, họ chắc chắn sẽ rất lo lắng.

Vì mọi người đều biết Diệp Thiên là một người rất có thực lực, nhưng dù sao đi nữa, họ cũng hy vọng chuyện này có thể được giải quyết nhanh chóng, như vậy mọi người sẽ không còn lo lắng nữa.

Lần này, sau khi Diệp Thiên cầm bình thuốc quay lại Long Cung, lão đầu vừa thấy Diệp Thiên quay về, trong lòng không biết vui mừng đến mức nào, vì chỉ cần thấy hắn, mọi hy vọng đều quay trở lại, nên không cần phải lo lắng nữa.

Vì vậy, lúc đó lão đầu cũng biết Diệp Thiên đi lâu như vậy, chắc chắn đã tìm được cách, nếu không không thể nào bỏ lại hai người họ mà đi được.

Cho nên, lão đầu không ngừng hỏi Diệp Thiên.

“Thế nào rồi?

Diệp Thiên, ngươi đi lâu như vậy, có phải đã tìm được cách tốt hơn để phá vỡ luồng khí trước mắt này không?

Không biết sau khi ngươi đi, ta thật sự rất lo lắng.” “Cũng không biết khi nào mới có thể giải quyết được những nguy cơ này.

Mặc dù biết ngươi là một người rất có thực lực, nhưng dù sao chuyện này, ta cũng hy vọng có thể nhanh chóng có câu trả lời.” Đương nhiên, lão đầu nói vậy không phải là không tin Diệp Thiên, mà cảm thấy một người có thực lực như hắn, nếu đã quay lại, vậy chắc chắn đã có cách hay.

Cho nên mọi người thật sự rất mong đợi, hy vọng hắn có thể nhanh chóng tiêu diệt hoàn toàn luồng khí trước mắt, như vậy mọi người có thể không bị chặn lại, trực tiếp tiến vào Long Cung.

Bởi vì đây là chuyện mà lão đầu vẫn luôn lo lắng, nên cũng hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành.

Diệp Thiên thấy lão đầu vội vàng như vậy, cũng vội vàng báo cho lão biết, vì lần này quay lại đã tìm được cách, nên căn bản không cần phải lo lắng những chuyện này nữa.

Nhưng hắn cũng vẫn luôn biết những điều trong lòng lão đầu, Diệp Thiên có thể hiểu được suy nghĩ của lão lúc này, nên để lão yên tâm, hắn vội vàng nói.

“Yên tâm đi, lần này ta ra ngoài là để tìm cách, nếu không cũng không thể để các ngươi ở đây chờ đợi.

Nhìn xem, ngươi có thấy bình thuốc trong tay ta không?” “Có bình thuốc này rồi, chúng ta có thể thuận lợi tiến vào Long Cung.

Bây giờ hãy xem kỹ ta làm thế nào để phá vỡ nó hoàn toàn.” Đối với Diệp Thiên mà nói, những chuyện này đều chỉ là chuyện nhỏ, căn

bản không để trong lòng, huống chi còn có bảo vật của Thái Thượng Lão Quân.

Đối với hắn mà nói, càng dễ dàng hơn để đột phá những chuyện trước mắt.

Vì vậy, lúc đó lão đầu thấy Diệp Thiên có vẻ chắc chắn, trong lòng thật sự yên tâm hơn rất nhiều.

Thế là, lão liền để Diệp Thiên đi hút luồng khí trước mắt.

Diệp Thiên cầm bình thuốc bắt đầu không ngừng hút, sau khi hút được một phần khí thể, đồng thời cũng ra hiệu cho mọi người cùng đi vào.

Bởi vì Diệp Thiên biết lúc này, bây giờ đã ở trong trạng thái an toàn, mọi người đều có thể tiến vào Long Cung, không có gì khó khăn.

Cho nên, lúc đó lão đầu thấy luồng khí bị hút vào trong, ngay khoảnh khắc đó, trong lòng thật sự vô cùng vui mừng.

Bởi vì cuối cùng cũng có thể giải quyết được mọi vấn đề rồi.

Lão đầu tuy vui mừng, nhưng lúc đó khi chứng kiến cảnh này, cả người cũng đứng đó vô cùng kinh ngạc.

Vì lão không ngờ chỉ dựa vào một bình thuốc nhỏ xinh đẹp như vậy lại có thể hút hết luồng khí đó.

Lúc đó, lão thật sự chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe nói sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Chương 1807

Bởi vì đối với lão mà nói, Diệp Thiên có thể sẽ có cách tốt hơn, nhưng một bình thuốc lại có thể phát huy tác dụng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên lão thấy.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ luồng khí đã hoàn toàn được giải trừ, mọi người cũng có thể tiến vào Long Cung.

Lão đầu cũng không còn nghĩ đến những chuyện đó nữa, liền đi theo sau Diệp Thiên, mọi người cùng nhau đi vào.

Lúc đó, sau khi tất cả mọi người đi vào, vốn tưởng rằng mọi chuyện đã ổn, có thể thuận lợi giải quyết mọi vấn đề.

Nhưng ai ngờ, sau khi đi vào, luồng khí đó lại một lần nữa ngưng tụ lại.

Diệp Thiên lúc đầu thấy những luồng khí này ngưng tụ lại, cũng không để ý, vì hắn biết trên tay mình có bình thuốc, có thể hoàn toàn kiểm soát mọi thứ.

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, lúc đó sau khi luồng khí ngưng tụ lại, tất cả mọi người đều bắt đầu cảm thấy chóng mặt, dường như luồng khí này có thể khiến người ta nảy sinh một chuyện không tốt.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên không có cách nào hiểu rõ, rốt cuộc luồng khí này bắt nguồn từ đâu, trong đó có chuyện gì, nhưng dù sao đi nữa, ít nhất bây giờ mọi người vẫn đang an toàn.

Vì vậy, Diệp Thiên dẫn mọi người cẩn thận tiếp tục đi về phía trước.

Vì dù sao đi nữa, luồng khí này hiện tại cũng không làm hại ai, chỉ

khiến mọi người có chút đau đầu.

Nhưng số lần đau đầu cũng không ngừng tăng lên, nên cũng không có gì đáng ngại.

“Mọi người nếu phát hiện có chỗ nào không ổn, nhất định phải nói ra kịp thời, như vậy ta mới có thể ứng phó.

Cho nên hãy đi theo sau ta, tuyệt đối không được đi lung tung.” “Bây giờ chúng ta đã vào trong, vậy thì phải nhanh chóng giải quyết mọi chuyện.

Lỡ như luồng khí lại ngưng tụ lần nữa, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Diệp Thiên nói vậy, chẳng qua là muốn nói với mọi người phải tích cực lên, vì dù sao bây giờ mọi thứ ở đây hoàn toàn không giống như những gì họ tưởng tượng.

Cho nên bất kể lúc nào, ở đâu, phải bảo toàn bản thân, đồng thời cũng phải làm tốt mọi việc.

Vì vậy, lúc đó lão đầu cũng hiểu những lời Diệp Thiên nói, vì những tình huống xảy ra trước mắt thật sự không có cách nào dự đoán được, cho nên bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Bởi vì lão đầu trở về Long Cung, là để tìm lão đại của mình đang ở đâu, cũng không biết bây giờ lão đại đang ở vị trí nào.

Cho nên, Diệp Thiên đã lựa chọn giúp lão giải quyết phiền phức, vậy thì phải nhanh chóng tìm ra lão đại trong Long Cung.

Nhưng bây giờ luồng khí không ngừng ngưng tụ, nên Diệp Thiên cũng hy vọng có thể trong thời gian ngắn nhất giải quyết những vấn đề này.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ cũng không nói thêm gì khác, cũng không dùng đầu óc để suy nghĩ những chuyện khác, vì hắn phải nhanh

chóng tìm ra Long Vương trong Long Cung.

Cho nên, lúc đó trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng nhìn xung quanh, xem có thể có tung tích của ông ấy xuất hiện không.

"Lão đầu, ngươi có biết Long Vương rốt cuộc đang ở đâu không?

Nếu chúng ta cứ tìm kiếm vô định như vậy, không chỉ lãng phí thời gian." "Đồng thời cũng sẽ làm lỡ việc.

Hay là ngươi trực tiếp dẫn ta đi tìm ông ấy đi, dù sao đây cũng là nơi ngươi sinh sống, chắc hẳn phải biết rõ." Diệp Thiên cũng biết, tìm được lão đại của họ mới là quan trọng nhất, nên bây giờ chỉ có thể dựa vào lão đầu.

Lúc đó, lão đầu hiểu ý của Diệp Thiên.

Vốn dĩ lần này trở về Long Cung, là muốn có thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề.

Vì vậy, lúc đó lão đầu nói với Diệp Thiên: "Mặc dù ta hiểu rõ mọi thứ ở đây, nhưng ngươi hãy dẫn ta đến đại sảnh xem trước, sau đó mới đi tìm Long Vương, vì bây giờ ta cũng không biết ông ấy rốt cuộc đang ở đâu." "Cho nên dù thế nào đi nữa, đặc biệt cảm ơn ngươi đã có thể đưa chúng ta trở về Long Cung.

Vì vậy lần này, bất luận thế nào cũng phải giải quyết rõ ràng vấn đề của Long Cung, nếu không, trái tim lo lắng của ta sẽ không bao giờ có thể bình tĩnh lại được." Lão đầu bây giờ cũng không biết tình hình của Long Vương thế nào, nên bây giờ cũng chỉ có thể đưa họ đến đại sảnh trước, sau đó mới đi tìm Long Vương.

Diệp Thiên lúc đó sau khi biết được điều đó trong cuộc nói chuyện, cũng cùng họ đến đại sảnh, sau đó một mình lặng lẽ, cẩn thận đi tìm tung tích của Long Vương.

Lúc đó, thấy ở đó có một vài gia nhân cua, nên liền hỏi thăm tung tích của Long Vương.

“Mấy người các ngươi vẫn luôn ở đây sao?

Chương 1808

Có thấy Long Vương rốt cuộc đã đi đâu không?

Vì ta không thấy bất kỳ tung tích nào của ông ấy trong toàn bộ Long Cung." Lúc đó, trong quá trình hỏi thăm mới biết được, thì ra Long Vương bây giờ đang nghỉ ngơi trong phòng của mình.

Lúc đó, sau khi hiểu rõ một loạt vấn đề, đồng thời mọi người cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lúc này Long Vương lại nằm trong phòng.

Dường như có chút không ổn.

Vì vậy, lúc đó họ lại một lần nữa hỏi những gia nhân cua này, hy vọng có thể biết được một số thông tin từ miệng họ.

Rốt cuộc trong một thời gian này Long Vương đã làm sao?

Nếu không làm rõ những vấn đề này, thì cũng không thể giải quyết được.

Cho nên, lúc đó trong một hồi tìm hiểu, biết được dường như Long Vương đã bị bệnh, nếu không không thể nào nằm trong phòng của mình.

Vì vậy, lúc đó mọi người cảm thấy chuyện này dường như có điều gì đó khuất tất.

Nhưng nếu thật sự muốn làm rõ mọi vấn đề, Diệp Thiên cảm thấy nên dẫn mọi người đến phòng ngủ xem thử.

Tình trạng của Long Vương lúc này như thế nào, vì nếu chỉ dựa vào suy đoán của mình, hoặc lời của một số gia nhân, thì căn bản không thể hiểu được sự thật và nguyên nhân đằng sau.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy có một số chuyện, điều tra rõ ràng sẽ tốt hơn.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên liền nói với lão đầu: "Ngươi có biết nơi ở của Long Vương rốt cuộc là ở đâu không?

Nếu ông ấy đã bị bệnh, vậy chúng ta nên đi xem thử rốt cuộc Long Vương mắc bệnh gì." "Như vậy cũng có thể dựa vào đó để phán đoán.

Cho nên muốn làm rõ vấn đề, đến chỗ Long Vương xem mới là lúc quan trọng nhất." Diệp Thiên một mình giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Sau khi nói xong, Diệp Thiên vội vàng dẫn mọi người đến phòng ngủ xem thử, vì dù sao cũng phải làm rõ tình hình sức khỏe của Long Vương hiện tại.

Rốt cuộc là chuyện gì, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện.

Vì vậy, lúc đó mọi người cũng đi theo bên cạnh Diệp Thiên.

Trong quá trình đến phòng ngủ, họ đã gặp một tiểu ma, nhưng tiểu ma này đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng Diệp Thiên cũng không muốn lãng phí thời gian và sức lực với nó, nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng tránh đi.

Vì hắn cảm thấy bây giờ tạm thời chưa làm rõ vấn đề, nếu lúc này xảy ra tranh chấp hoặc xung đột, thì có thể sẽ lãng phí thời gian của mình.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên không cần phải động thủ, cũng không cần dùng sức lực, càng không sợ một tiểu ma nhỏ bé như vậy.

Nếu Diệp Thiên thi triển pháp thuật, sớm đã đánh cho nó hồn bay phách tán, nên căn bản không thể cho nó cơ hội như vậy.

Những người khác thấy trạng thái của Diệp Thiên như vậy, cũng không biết là chuyện gì, vì mọi người chỉ cần đi theo bên cạnh hắn là đủ, còn về cách nghĩ hay cách làm của hắn, mọi người cũng không hỏi.

Vì dù sao hắn cũng là một người có thực lực, nên mọi người đi theo sau, chẳng qua là muốn đến phòng ngủ xem thử.

Chỉ cần làm rõ vấn đề này, chắc hẳn mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng cảm thấy tiểu ma này, nói thật căn bản không có chút cảm giác uy hiếp nào, chỉ là nếu thật sự có xung đột với nó, hai người chắc chắn sẽ dùng pháp thuật động thủ.

Nếu một khi động thủ, sẽ dễ dàng để người khác phát hiện ra nơi ở của họ bây giờ.

Diệp Thiên không phải là không sợ gây chuyện lớn, chỉ là hy vọng mọi chuyện đều có thể làm trong im lặng, như vậy không chỉ có thể giải quyết mọi vấn đề, mà còn không gây ra chuyện gì khác.

Vì vậy, Diệp Thiên vẫn luôn là như vậy, bất kể làm chuyện gì, luôn lên kế hoạch trước xem chuyện đó có thực sự có thể làm như vậy không.

Vì phải làm rõ vấn đề, đồng thời cũng không muốn rước thêm phiền phức vào người, vì những chuyện này nếu một khi động thủ, chắc chắn sẽ không thể cứu vãn được, huống chi Diệp Thiên cũng không muốn giao thủ với tiểu ma như vậy, vì giao thủ với nó quả thực làm bẩn tay hắn, nên Diệp Thiên cũng không làm.

Chương 1809

Vì Diệp Thiên biết, nếu một khi có người biết họ đã vào, chắc chắn sẽ có sự cảnh giác, nên Diệp Thiên bây giờ chỉ đành vội vàng đến phòng ngủ xem tình hình trước, sau đó mới quyết định.

Vì dù sao mọi chuyện Diệp Thiên cũng chưa hoàn toàn lên kế hoạch xong, nhưng những vấn đề trước mắt có thể tránh được thì cứ tránh.

Cho nên, lúc đó những người đi theo sau hắn, cũng không biết Diệp Thiên nghĩ gì, nhưng chỉ có đi theo hắn mới có thể giải quyết được vấn đề, nên mọi người bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Chỉ cần Diệp Thiên có thể dẫn họ, nhanh chóng tìm được Long Vương, làm rõ vấn đề là đã đủ mãn nguyện.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng cảm thấy lúc này, nên đến phòng xem tình hình của Long Vương trước, nếu thật sự bị bệnh, hắn nhất định sẽ phát hiện ra, bệnh rốt cuộc là do đâu mà có.

Diệp Thiên ẩn mình rất tốt, nên tiểu ma đó căn bản không chú ý đến tiếng bước chân của hắn, bao gồm cả khí tức cũng không hề cảm nhận được.

Vì pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao cường, nên nếu một tiểu ma bình thường muốn cảm nhận được khí tức của hắn, thì quả thực không có khả năng nào.

Cho nên, Diệp Thiên mới có thể được gọi là người có pháp thuật cao cường, lợi hại nhất.

Nếu chỉ bằng một vài tiểu ma mà có thể tìm ra hành tung của hắn, bao gồm cả khí tức, thì chẳng phải Diệp Thiên căn bản không có năng

lực gì lớn sao?

Nhưng một người như Diệp Thiên, bất kể lúc nào, làm việc gì, không cần ai phải báo cáo, cũng không cho người khác cơ hội như vậy.

Vì hắn làm mọi việc đều rất hoàn hảo, nên tiểu ma dù có lợi hại đến đâu, cũng căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Diệp Thiên có pháp thuật cao siêu, nên khi đối mặt với bất kỳ chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Vì vậy, trong lúc đối mặt với tiểu ma này, hắn không muốn làm lớn chuyện, nên mới ẩn mình, không để nó phát hiện, chứ không phải đại diện cho việc Diệp Thiên sợ hãi hay gì cả, chỉ là hy vọng có thể nhanh chóng tìm được Long Vương.

Bởi vì đến đây, chẳng qua là để giúp họ giải quyết mọi phiền phức.

Cho nên, lúc đó khi tiểu ma không cảm nhận được, cũng tiếp tục lang thang bên ngoài.

Lúc này, lão đầu dẫn Thái tử đi tìm Long Vương, vì Thái tử bây giờ như vậy, Diệp Thiên căn bản không có cách nào giúp đỡ, nên cũng chỉ có thể xem chỗ Long Vương có cách nào tốt hơn không.

Nếu Thái tử không thể trở lại nguyên thân ban đầu, thì chẳng phải sẽ có chuyện không hay xảy ra sao?

Sau khi đến chỗ Long Vương, liền thấy ông ấy đang nằm trên giường.

Lúc đó, thấy thân thể ông ấy dường như thật sự sắp không xong rồi, vì chỉ nghe những gia nhân nói, tình trạng sức khỏe của ông ấy không tốt lắm, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

Lúc đó, Diệp Thiên tuy không đi đến gần xem, nhưng có thể thấy được, thân thể của Long Vương bây giờ dường như đã không còn chống đỡ được nữa.

Nếu có thể miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ, có lẽ cũng chỉ còn một hơi thở, có khi còn không có.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nói với lão đầu và tiểu kim ngư: "Tình trạng sức khỏe của Long Vương bây giờ mà nói, chắc chắn không có khả năng khá hơn, xem ra ông ấy thật sự không sống được bao lâu nữa." Diệp Thiên thực ra trong lòng thở dài, trong lúc nói những lời này, thực ra nội tâm cũng không đặc biệt thoải mái.

Vì dù sao, nếu còn sống khỏe mạnh, dù không làm gì cả, ít nhất cũng có một người bên cạnh.

Nhưng nếu cứ thế biến mất trước mặt mọi người, thì ai cũng không thể chấp nhận được hiện thực như vậy, huống chi lão đầu vẫn luôn hy vọng.

Long Vương và Thái tử đều có thể bình an vô sự.

Trước đó, Diệp Thiên vừa nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của lão, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Bây giờ đối mặt với khó khăn lớn như vậy, có thể thấy nội tâm của lão đầu, chắc chắn không thể chịu nổi cú sốc như vậy.

Nhưng có lúc, mọi chuyện đã như vậy, căn bản không có sức để thay đổi nữa, vì mọi chuyện dường như đã thành định cục, nên bất kể xảy ra chuyện gì, mọi người cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận, vì không còn sức để xoay chuyển tình thế nữa.

Lúc đó, lão đầu và Thái tử hai người thật sự tâm trạng vô cùng tồi tệ, vì họ cũng không ngờ bệnh tình của Long Vương lại nghiêm trọng đến vậy.

Nếu sớm biết như vậy, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện lớn như thế.

Nhưng dù sao Diệp Thiên đã nói, Long Vương không sống được nữa, vậy thì căn bản không có cách nào thay đổi được nữa, dù sao lão đầu cũng không có sức mạnh.

Chương 1810

Cho nên lúc đó trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm, vì dù sao, Long Vương cũng không nên có kết cục như vậy.

Nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Diệp Thiên đứng bên cạnh lúc đó cũng vô cùng bất lực, vì có những chuyện đã xảy ra, thật sự không có cách nào thay đổi được nữa.

Long Vương cũng là một người rất minh bạch, vì bản thân ông biết tình trạng sức khỏe của mình không thể kiên trì được bao lâu nữa, nên có thể kiên trì được một hơi thở, chẳng qua cũng là để chờ Thái tử trở về.

Vì dù sao đó cũng là con của ông, nên bất luận thế nào cũng phải nhìn một lần.

Lúc đó, Long Vương cũng trực tiếp nhổ nội đan ra, sau đó tiếp tục nói: "Bây giờ thân thể ta có thể kiên trì đến bây giờ, đã là một chuyện vô cùng không dễ dàng, là để chờ ngươi đưa Thái tử trở về.

Bây giờ bệnh tình của ta không ngừng xấu đi." "Căn bản không có chút nào khá hơn, cho nên nội đan này có thể giúp Thái tử khôi phục." Long Vương bất kể lúc nào, cũng mãi mãi nghĩ cho Thái tử.

Cho nên lúc đó, sau khi lấy nội đan ra, liền để kim ngư ăn đi, vì có nội đan này, Thái tử có thể trở lại diện mạo ban đầu, có thể không ngừng đề cao.

Cho nên Long Vương bất kể lúc nào, cũng sẽ hy sinh bản thân, vì chỉ có như vậy mới có thể thấy Long Thái tử sống tốt.

Vì dù sao bây giờ tuổi thọ đã hết, không có cách nào thay đổi được

nữa.

“Con đường sau này của Thái tử phải một mình tiếp tục đi, cho nên nhất định phải tu luyện thật tốt, vì nội đan này có thể giúp con nhanh chóng đề cao.” “Cho nên sau này bất kể gặp phải chuyện gì, cũng nên tự mình gánh vác một phương trời.” Long Vương lúc đó sau khi giao nội đan cho kim ngư, đồng thời cũng không ngừng dặn dò Thái tử, vì có rất nhiều lời thật sự muốn một lần nói hết ra.

Nhưng dù sao bây giờ tình trạng sức khỏe, không cho phép làm như vậy, nên Long Vương cảm thấy cũng không còn gì hối tiếc.

Dù sao trước khi chết, có thể gặp được con trai mình, nên cũng đã mãn nguyện.

Nhưng bất kể sự việc phát triển đến mức nào, ai cũng không hy vọng người thân của mình qua đời như vậy, nhưng có lúc thật sự thế sự khó lường.

Ngay cả trong thời khắc nguy cấp này, Long Vương cũng không ngừng dặn dò Thái tử, cũng chính vì cảm thấy nếu có thể tiếp tục tu luyện thật tốt, nội đan này có thể có tác dụng nhất định, nên cũng hy vọng có thể càng chăm chỉ luyện tập, trong đó có thể khiến không ngừng đột phá.

Chỉ có như vậy mới khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, mới không bị bất kỳ nguy hiểm nào.

Đăng quang lúc nào cũng không ngừng nhắc nhở Thái tử, vì dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, cũng tuyệt đối không thể từ bỏ.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên đứng một bên quan sát quá trình này, trong lòng cũng không khỏi cảm khái.

Lúc đó, Thái tử cũng ghi nhớ kỹ những lời Long Vương nói, vì dù sao, có nội đan của phụ vương, tu luyện chắc chắn có thể nâng cao

đến một trình độ nhất định.

Nhưng dù thế nào, y cũng là một người học tập cẩn thận, nếu ngay cả một chút cũng không làm được, thì thật sự phụ lòng phụ vương đối với y.

Cho nên, Thái tử chuẩn bị không ngừng tu luyện, đồng thời cũng sắp sửa đón nhận cơ hội cá chép vượt long môn, vì cơ hội này không phải lúc nào cũng có.

Cho nên một khi cơ hội đến, phải nắm bắt, như vậy mới có thể khiến y thực sự trở thành rồng.

Cho nên, Thái tử hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng không thể phụ lòng cha mình.

Vì vậy, phải làm mọi việc cho thật tốt, như vậy mới có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng cảm khái vạn phần, vì hắn cảm thấy Thái tử lúc này, thật sự đã trải qua muôn vàn khổ cực mới có được thành tựu hôm nay.

Cho nên dù thế nào, hắn nhất định sẽ giúp đứa trẻ này.

Vì nếu chỉ dựa vào Thái tử, với chút năng lực hiện tại, nếu muốn vượt long môn, cơ hội không lớn lắm, mặc dù bây giờ cơ hội đã bày ra trước mắt.

Nhưng nếu chỉ dựa vào sức một người, muốn đạt được hiệu quả nhất định, có thể sẽ kém một chút.

Cho nên, Diệp Thiên cũng không muốn y có quá nhiều áp lực và gánh nặng tâm lý.

Vì dù sao chuyện này, cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng làm được.

Cho nên, Diệp Thiên có thể hiểu được lúc này, trong lòng Thái tử cũng có áp lực.

Chương 1811

Cho nên, Diệp Thiên cảm thấy nếu đã lựa chọn giúp đỡ, vậy thì mọi chuyện đều phải dựa vào một mình y để hoàn thành.

Diệp Thiên ở bên cạnh cũng chỉ có thể đóng vai trò phụ trợ, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên sẽ mãi mãi ở bên cạnh, hộ tống cho y.

"Chuyện Thái tử vượt long môn ta cũng biết, trong lòng ngươi có lẽ cũng vẫn luôn nghĩ đến chuyện này, nhưng tuyệt đối đừng có bất kỳ áp lực hay lo lắng nào." "Chỉ cần làm tốt những việc mình cần làm là đủ.

Cho nên, ta cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ ngươi, tuyệt đối không để ngươi chịu bất kỳ tổn thương nào." Một người như Diệp Thiên, đã hứa với người khác chuyện gì thì nhất định sẽ làm được.

Nếu muốn bảo vệ Thái tử, vậy thì cũng nhất định có thể để y bình an vô sự.

Cho nên, Diệp Thiên sẽ không ở đó nói suông, vì hắn nói được chắc chắn làm được.

Chẳng qua là muốn để Thái tử biết đừng có lo lắng tâm lý.

Vì có những chuyện phải đối mặt, cho nên bất kể gặp nguy hiểm cũng phải tiến về phía trước, không thể dừng bước, vì có người đang quan sát mọi hành động của y.

Đặc biệt là Long Vương đã trao cả nội đan cho y, chính là hy vọng y có thể trưởng thành, cho nên tuyệt đối không thể phụ lòng người mình yêu thương.

Cho nên, Diệp Thiên nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn cho Thái tử ăn một viên thuốc an thần, vì bất kể lúc nào, hắn sẽ mãi mãi

trở thành trụ cột sau lưng y.

Không có Long Vương, Diệp Thiên cũng vẫn sẽ giúp y giải quyết tất cả những khó khăn, cũng như những nghi vấn.

Như vậy, y có thể thành công vượt long môn, vì tạo áp lực quá lớn, ngược lại sẽ không làm được gì, còn tăng thêm phiền não.

Bây giờ Thái tử có Diệp Thiên hộ tống, trong lòng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, nếu không, những chuyện mà y vẫn luôn lo lắng cứ không ngừng xoay vần trong đầu.

Mặc dù là Thái tử, nhưng dù sao cũng có nhiều chuyện chưa từng trải qua, chỉ tiếp xúc sơ qua, nên có lúc cũng có thể có một chút cảm xúc.

Nhưng bây giờ đã khác, có Diệp Thiên, vậy thì mọi chuyện đều có thể thuận theo tự nhiên mà tiến hành.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên ở bên cạnh Thái tử, cũng bắt đầu không ngừng hộ tống, chỉ cần có chỗ cần thiết, hắn nhất định sẽ nỗ lực giúp đỡ cùng nhau vượt qua những chuyện này.

Cho nên, trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng, nếu Thái tử thật sự có thể thành rồng, vậy thì sau này cả Long Cung cũng sẽ do y đứng đầu, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng.

Thái tử quả thực cũng có thiên tư thông minh, trong quá trình vượt long môn thật sự vô cùng nỗ lực, cộng thêm sự giúp đỡ của Diệp Thiên, cho nên đã thành công trở thành rồng.

Vào ngày thành rồng, sấm sét vang rền, từng tia sét đánh thẳng vào người y.

Vì nếu những tia sét này không tránh kịp thời, hậu quả có thể sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng có Diệp Thiên ở đó, thấy từng đạo sấm sét đánh vào người Thái tử, Diệp Thiên bắt đầu ra tay cản trở, vì pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao siêu, nên đã giúp Thái tử chặn được mười mấy tia sét.

Vì Diệp Thiên biết nếu đã hứa với Thái tử, vậy thì tuyệt đối không để y chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bây giờ sắp đến ngày thành rồng, nếu những chuyện này mà làm hỏng, thì mọi vấn đề có thể sẽ không tiến triển nhanh như vậy.

Mỗi một đạo sấm sét, mặc dù bây giờ Diệp Thiên dùng pháp thuật đều có thể cản được cho Thái tử, nhưng phải trải qua bảy bảy bốn mươi chín đạo, Thái tử mới có thể thuận lợi thành công biến hóa.

Cho nên, trong thời gian này Diệp Thiên không có chút nào lơ là, vì nếu đã ở đây hộ tống, vậy thì phải cản được tất cả sấm sét cho Thái tử.

Lúc này, sấm sét không chỉ đánh thẳng xuống, mà mỗi lần đánh xuống đều vô cùng vang dội, lực đạo cũng tương đối đủ.

Nhưng pháp thuật của Diệp Thiên cao siêu, có thể cản được một lúc, nên giúp Thái tử chuyện như vậy, cũng không có gì khó khăn.

Cho nên, lúc đó Thái tử thấy Diệp Thiên không ngừng giúp mình, trong lòng cũng thật sự có cảm xúc.

Vì hôm nay lúc này, nếu không có hắn, cũng không thể có chuyện như vậy xảy ra, huống chi cũng không thể để mình như vậy.

Diệp Thiên bây giờ đã thành công thuận lợi chặn được bảy bảy bốn mươi chín đạo sấm sét.

Đồng thời, lúc này cũng thấy Thái tử biến thành rồng, lúc này thật sự là một cảnh tượng vui mừng.

Chương 1812

Vì những nỗ lực mà Diệp Thiên đã làm, cuối cùng cũng không uổng phí, có thể thấy Thái tử từng bước một đi đến trạng thái hiện tại, thật sự mừng thay cho y và tự hào.

Vì mặc dù có sự giúp đỡ của Diệp Thiên, nhưng nỗ lực còn lại đều dựa vào một mình y, cho nên đó cũng là điểm mà Diệp Thiên khâm phục nhất.

Vì Thái tử quả thực hơn người thường, cũng đặc biệt nỗ lực, mới có được thành tựu hôm nay, cho nên nếu không kiên định như vậy, cũng không thể có kết quả như vậy.

Sau khi Thái tử thành công, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, vì để trở thành rồng trong khoảnh khắc đó, quả thực đã phải trả giá bằng mồ hôi nước mắt.

Nhưng chưa bao giờ có thể thuận lợi như vậy.

Nếu lần này không phải vì có sự giúp đỡ của Diệp Thiên, y cũng căn bản không thể trở thành như bây giờ.

Cho nên, trong lòng Thái tử vô cùng rõ ràng, rốt cuộc là ai đã giúp đỡ mình.

Thái tử cũng là một người rất biết ơn.

Nếu trong cả quá trình này, không có Diệp Thiên ra tay chặn đứng sự tấn công của sấm sét, thì bây giờ Thái tử gần như không thể trở thành rồng thực sự.

Vì vậy, sau khi thành công, y cũng không ngừng cảm ơn Diệp Thiên.

“Thật không biết phải làm sao mới có thể cảm ơn ngài, để bày tỏ

lòng biết ơn này.

Nếu không có sự giúp đỡ của ngài, thì cũng không có ta của hiện tại." "Cho nên thật không biết nên dùng lời lẽ nào để diễn tả lòng biết ơn của ta đối với ngài." Thái tử không phải là một người giỏi ăn nói, nhưng y biết tất cả đều là nhờ có Diệp Thiên ở bên cạnh bảo vệ.

Nếu bảy bảy bốn mươi chín đạo thiên lôi, không có hắn giúp đỡ, thì bây giờ cũng không có y của hôm nay.

Cho nên, Thái tử luôn ghi nhớ chuyện này.

Nhưng chuyện này đối với Diệp Thiên, căn bản không phải là chuyện khó, vì chỉ cần hắn muốn làm, không có gì là không làm được, huống chi Diệp Thiên là một người có pháp thuật cực kỳ cao siêu.

Cho nên, chút sấm sét này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng biết rằng có thể giúp Thái tử thành công như bây giờ, trong lòng Diệp Thiên cũng vui mừng.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng nói với y, sau đó lại nói tiếp: "Không cần cảm ơn, ta đã lựa chọn giúp ngươi, thì những chuyện còn lại cũng đều do một mình ngươi gánh vác.

Cho nên bất kể ta đã làm gì cho ngươi." Đều là cam tâm tình nguyện.

Ngươi đã thành rồng, vậy thì sau này nhất định phải sống thật tốt.

Vì những chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói thật sự không đáng kể, vì chuyện lớn đến đâu, Diệp Thiên cũng không bao giờ xem nó quan trọng đến thế.

Diệp Thiên muốn để Thái tử hiểu rằng, có những chuyện không cần thiết phải cảm kích, vì chỉ cần y có thể thành công, trong lòng Diệp Thiên cũng vui rồi.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên muốn làm nhất, là nhanh chóng đưa Thái tử rời khỏi nơi này, vì mặc dù bây giờ đã thành rồng, nhưng nơi này dường như có vẻ rất không an toàn.

Diệp Thiên đã làm người tốt, vậy thì nhất định sẽ làm đến cùng, tuyệt đối không để Thái tử chịu bất kỳ tổn thương nào.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng vội vàng nói với Thái tử: "Bây giờ không phải là lúc cảm ơn, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì ở đây thật sự có chút không an toàn.

Cho nên đợi đến nơi khác, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Lúc đó, trong lúc Diệp Thiên nói chuyện với Thái tử, cũng không nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì có những chuyện Diệp Thiên không có cách nào giải thích cho y.

Giải thích nhiều hơn, có thể cũng cần một thời gian nhất định, cho nên bây giờ rời đi mới là thượng sách.

Cho nên, Diệp Thiên đợi đến nơi an toàn, cũng nhất định sẽ nói cho Thái tử biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện nghiêm trọng gì.

Nhưng lúc đó Thái tử và những người khác quả thực cũng một đầu mờ mịt, cũng không biết là chuyện gì, vì bây giờ đã thành rồng, những vấn đề khác đều đã được giải quyết, nhưng bây giờ ở đây cũng không thấy có nơi nào không an toàn tồn tại.

Vậy tại sao Diệp Thiên lại nói như vậy?

Mặc dù mọi người vẫn luôn vô cùng do dự, nhưng dù sao, họ biết Diệp Thiên là một người rất có thực lực.

Chương 1813

Nếu hắn nói ở đây có nguy hiểm, vậy thì nhất định có nguy hiểm tồn tại.

Cho nên mọi người cũng không kịp hỏi, liền vội vàng đi theo Diệp Thiên rời khỏi nơi này.

Nhưng Diệp Thiên trước nay đều như vậy, bất kể chuyện gì, đối với hắn căn bản không có gì khó khăn, chỉ cần hắn muốn làm, nhất định có thể làm được.

Cho nên rời khỏi nơi này, chẳng qua cũng là để bảo vệ mọi người, vì với người có pháp thuật cao như hắn, dù có chuyện gì xảy ra, cũng tuyệt đối không thể làm hắn tổn thương dù chỉ một chút.

Cho nên lúc đó, sau khi Diệp Thiên dẫn họ rời đi, cũng biết trong lòng mọi người chắc chắn đều đang không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc tại sao lại phải làm như vậy, hoặc lựa chọn rời khỏi nơi này.

Thế là Diệp Thiên nói với mọi người: "Chắc chắn mọi người đều đang thắc mắc, tại sao ta nói ở đây không an toàn.

Cũng chính vì trước đó ta vẫn luôn đang giúp Thái tử thành rồng." "Cho nên ta đã cảm nhận được có ma xuất hiện ở đây.

Mà ma xuất hiện, căn bản không có tác dụng gì, chắc chắn sẽ làm hại mọi người." "Huống chi bây giờ Thái tử đã thành rồng, vậy thì mục tiêu tiếp theo nhất định là trên người Thái tử.

Cho nên rời đi mới là quan trọng nhất." Diệp Thiên lúc đó nói ra những lời này, cả người Thái tử cũng vô cùng căng thẳng, vì y biết ma nếu thật sự chuyển tầm ngắm sang người mình, với thực lực hiện tại, y căn bản không thể đối phó.

Cho nên lúc đó cũng có chút sợ hãi, vì dù sao, y cũng chưa thực sự gánh vác được một phương.

Cũng không có ai có thể che chở, vì Diệp Thiên dù có bản lĩnh, cũng không thể nào một mực đi theo bên cạnh mình.

Cho nên con ma này thật sự khiến người ta có cảm giác sợ hãi bất an.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên có thể thấy được, Thái tử vô cùng căng thẳng sợ hãi, nhưng chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói thật sự không có gì đáng sợ.

Ma tìm đến đầu Diệp Thiên, Diệp Thiên nhất định sẽ tiêu diệt nó, vì Diệp Thiên là người trời không sợ đất không sợ, làm việc gì, ai cũng đừng hòng cản trở bước chân của hắn.

Cho nên lúc đó thấy Thái tử căng thẳng lo lắng như vậy, hắn cũng bắt đầu không ngừng an ủi cảm xúc của y, vì dù sao, bây giờ hắn đang ở bên cạnh, nên sẽ không để y bị bất kỳ tổn thương nào.

“Thái tử không cần căng thẳng, đừng vì có ma xuất hiện, hoặc chuyển mục tiêu sang người ngươi mà sợ hãi hay gì cả.

Ít nhất có ta ở bên cạnh, nó cũng tuyệt đối không dám tùy tiện tiếp cận.” “Cho nên trong thời gian này, ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, tuyệt đối không để ma làm hại ngươi.” Một người như Diệp Thiên, nếu đã quyết tâm giúp người khác làm việc, vậy thì nhất định có thể làm được.

Còn về việc ma có đến bên cạnh Thái tử, ra tay với y hay không, Diệp Thiên cũng không có kế hoạch, nhưng tuyệt đối không để nó lại gần.

Diệp Thiên tuy không ngừng an ủi cảm xúc của y, nhưng dù sao, chỉ có người có thực lực như Diệp Thiên, pháp thuật cao cường, ma

mới không dám tiếp cận.

Nhưng dù sao Thái tử và lão đầu đều không có cách nào đối phó với những biện pháp này.

Cho nên, lúc đó trong lòng Thái tử, cũng vẫn luôn nghĩ đến những chuyện này.

Vì không phải ai ba câu hai lời, có thể khiến y hoàn toàn bình tĩnh lại được.

Nhưng dù thế nào, trong lòng Thái tử cũng vô cùng rõ ràng, những chuyện nên đến sẽ mãi mãi không thể chống đỡ được.

Nhưng bây giờ thật sự không thể kiểm soát được trạng thái căng thẳng.

Lúc đó, lão đầu ở một bên nghe những lời này, đồng thời còn căng thẳng hơn cả Thái tử, vì lão đặc biệt sợ hãi.

Bởi vì lão đầu vốn chỉ là một người hầu, nếu thật sự đối mặt với sự xâm phạm của ma, thì thật sự bó tay chịu trói, cũng không có cách nào tốt hơn để đối phó.

Nhưng lúc này, Thái tử tuy có chút căng thẳng sợ hãi, nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng, phụ thân của y đã rời đi, vậy thì bất kể lúc nào, cũng không thể nào luôn trông cậy vào người khác bảo vệ mình.

Vậy thì phải trở nên mạnh mẽ, vì chỉ khi mạnh mẽ mới không bị bất kỳ ai bắt nạt.

Ma dù có lợi hại đến đâu, nếu mình trở nên mạnh mẽ, nó cũng không dám tìm phiền phức.

Cho nên, lúc đó cả người Thái tử trở nên nghiêm túc.

Vì Thái tử dù căng thẳng sợ hãi, nhưng với tư cách là Thái tử, bây giờ đã trở thành rồng thực sự, vậy thì có những chuyện nên tự mình

đối mặt.

Chương 1814

Ma dù có lợi hại, Thái tử cũng đã nghĩ thông suốt, vì nếu nhút nhát hoặc lùi bước, chẳng phải sẽ làm mất mặt phụ vương sao?

Vì những gì phụ vương đã làm cho mình, trong lòng Thái tử rõ hơn bất kỳ ai.

Cho nên, bất kể trong hoàn cảnh nào, Thái tử cũng mãi mãi phải bảo vệ thể diện của phụ thân, đồng thời cũng phải khiến mình trở nên mạnh mẽ.

Vì sau này cả Long Cung đều phải dựa vào một mình y, độc lập chống đỡ một phương.

Cho nên, Thái tử quyết định bất kể có tình huống nguy hiểm nào xảy ra, cũng sẽ không dừng bước, nhất định phải dũng cảm đối mặt với những khó khăn này.

Nếu không sau này làm sao có thể chống đỡ được Long Cung?

Cho nên, cả người Thái tử trong sự thay đổi như vậy, cũng để Diệp Thiên thấy được một cảnh tượng như vậy.

Vì lúc đó Diệp Thiên cũng biết, Thái tử không phải là người nhát gan sợ chuyện, đồng thời cũng biết, sau khi đối mặt với nhiều vấn đề liên tiếp xảy ra, Thái tử bây giờ có tình huống như vậy cũng là điều khó tránh khỏi.

Dù sao chuyện xảy ra đột ngột, ai cũng không thể nào từ trong đó hoàn toàn thoát ra được.

Nhưng may mà Thái tử đã làm được.

Cho nên, lúc đó Thái tử cũng nói với Diệp Thiên: “Con ma mà ngài nói... ta biết nó đang ở đâu.” Thái tử biết nơi ở của con ác ma đó, nó bị

phong ấn trong một nơi nào đó.

Cho nên, Thái tử cũng là ngẫu nhiên mới biết được chuyện này.

Nhưng nếu muốn trừ khử con ác ma đó, thì phải cần một thời gian nhất định.

Cho nên, lúc đó Thái tử nói chuyện này cho Diệp Thiên, cũng chính vì thấy hắn dường như có hứng thú với tung tích của con ác ma đó.

Lần này, Diệp Thiên nhất định phải tìm ra con ác ma hoa kia.

Khi Thái tử cho biết mình biết chuyện này, trong lòng hắn thật sự vui mừng khôn xiết, bởi vì hắn vẫn luôn muốn ngăn chặn những việc mà con ác ma đó đã làm, nhưng lại không có cơ hội.

Khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội, Diệp Thiên vô cùng mừng rỡ.

Vì vậy, hắn cũng đặc biệt tò mò, vội vàng hỏi Thái tử: "Thái tử, nếu ngươi biết con ác ma đó bị giam ở đâu, vậy có thể cho ta biết nó bị phong ấn ở nơi nào không?

Bởi vì bây giờ ta rất cấp bách muốn tìm ra con ác ma đó, nếu ngươi có thể cung cấp cho ta một vài manh mối thì thật quá tốt." Diệp Thiên vui đến mức không biết phải nói gì, nhưng giờ đây khi hỏi về nơi ở của ác ma, hắn có thể đến đó xem thử, xem rốt cuộc con ác ma đó trông như thế nào.

"Ác ma đó hiện đang ở dưới đáy biển, cho nên nếu ngươi đến đó, có lẽ sẽ tìm được." Nhưng khi Diệp Thiên nghe Thái tử nói vậy, cả người hắn vô cùng kinh ngạc, bởi vì hắn cảm thấy những gì mình biết dường như hoàn toàn không giống thế.

Vì vậy, hắn tiếp tục hỏi Thái tử, mới biết được rằng ác ma bị giam cầm ở nơi sâu nhất dưới đáy biển.

Lúc này, Diệp Thiên luôn cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, nhưng lại không thể dùng lời để diễn tả, cũng không biết những gì mình nghĩ là thật hay giả.

Bởi vì nếu thật sự như lời Thái tử nói, ác ma bị phong ấn ở dưới biển, tại sao hắn lại nghe nói nó ở trên biển chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, cho nên bây_giờ Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu được ngọn ngành của toàn bộ sự việc.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng nhất định phải làm rõ mọi chuyện, chỉ có như vậy mới có thể yên tâm.

Những chuyện này vẫn luôn khiến hắn lo lắng, tuy Diệp Thiên là một người có thực lực, nhưng khi đối mặt với bất kỳ vấn đề gì, hắn cũng sẽ không hề sợ hãi.

Cho nên bây giờ, điều hắn hy vọng nhất là nhanh chóng làm rõ vấn đề này.

Thái tử quả thật biết ác ma ở đâu, cũng biết nó đang bị phong ấn, nhưng lại không biết rõ ngọn ngành.

Dù vậy, Thái tử vẫn kể cho Diệp Thiên tất cả những gì mình biết.

Diệp Thiên sững sờ tại chỗ là vì những gì hắn biết hoàn toàn khác với lời Thái tử nói, bởi vì lúc trước hắn nghe rằng ác ma ở trên một hòn đảo.

Chương 1815

Nhưng bây giờ Thái tử lại nói nó ở dưới đáy biển, là một ma vương tà ác nhất, cho nên Diệp Thiên có chút không hiểu.

Rốt cuộc lời hắn nghe lúc trước là đúng, hay lời Thái tử nói bây giờ là đúng?

Hắn có chút do dự.

Diệp Thiên không phải là người hay do dự, nhưng bây giờ nếu muốn tìm ra ác ma, thì phải xác định được vị trí chính xác nhất của nó.

Rốt cuộc nó ở đâu, chỉ có như vậy mới có thể một lần tiêu diệt nó, hoặc làm rõ vấn đề, cho nên bây giờ Diệp Thiên không ngừng suy nghĩ.

“Thái tử, có phải ngươi nhớ nhầm rồi không?

Thứ tà ác đó căn bản không ở trong biển, vì trước đây ta nghe nói nó ở trên biển, cho nên ngươi hãy nhớ lại cho kỹ xem rốt cuộc là chuyện gì.” “Nếu chuyện này có sai sót, có thể sẽ dẫn đến những hiểu lầm lớn.” Diệp Thiên không phải không tin lời Thái tử nói, chỉ là bây giờ nó hoàn toàn khác với những gì hắn nghe được.

Nếu muốn tìm ra thứ tà ác đó thì phải kể lại câu chuyện một cách hoàn chỉnh, cho nên lúc đó hắn hỏi han, hy vọng Thái tử có thể suy nghĩ kỹ lại.

Nhưng sự thật đúng là như vậy, lúc này Thái tử cũng không cách nào giải thích rõ ràng, cho nên chỉ có thể lẩm bẩm lắc đầu ở đó, rồi không ngừng giải thích với Diệp Thiên.

Bởi vì có những chuyện, Thái tử bây giờ cũng không có ấn tượng gì nhiều, cho nên cũng chỉ dựa vào chuyện mình thấy lúc nhỏ, rồi mới

có thể nói cho Diệp Thiên.

"Chuyện này ta cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc đó còn nhỏ, đi lung tung, từng thấy một con ma vô cùng tà ác ở nơi sâu nhất dưới đó." Bởi vì Thái tử lúc đó tuổi còn rất nhỏ, cho nên khi đi lung tung dưới đáy biển mới vô tình đụng phải ác ma như vậy, nhưng điều đó cũng không có nghĩa đó chính là con ma mà Diệp Thiên muốn tìm.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên vừa cẩn thận nghe Thái tử kể lại, vừa không ngừng suy ngẫm, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì có rất nhiều chuyện bây giờ khiến Diệp Thiên như lọt vào sương mù, nếu không thể giải đáp triệt để, thì cảm giác trong lòng vĩnh viễn không thể nguôi ngoai.

Diệp Thiên vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của Thái tử, bởi vì bất kể thế nào, bây giờ chỉ có thể tìm thấy một vài nghi vấn từ trên người cậu ta.

Nếu Thái tử có thể xác định duy nhất con ma mình nhìn thấy thì không còn gì phải nghi ngờ, nhưng bây giờ lời Thái tử nói cũng có chút mơ hồ, bởi vì cậu ta cũng không chắc những gì mình nói có phải là thật không.

Mọi chuyện dường như là một câu đố không thể giải đáp, cho nên lúc đó Thái tử vẫn luôn không ngừng suy nghĩ về cảnh tượng mình nhìn thấy lúc nhỏ.

"Tóm lại ta cũng không nhớ nhiều, chỉ nhớ lúc đó ở dưới đáy biển thấy một thứ tà ác giống như ma, chắc là yêu vật mà ngươi nói." "Nhưng những chuyện còn lại ta cũng không rõ lắm, vì dù sao lúc đó còn nhỏ, cho nên ký ức cũng chỉ dừng lại ở đó." Thái tử sau khi nói xong những lời này, lại bắt đầu không ngừng suy nghĩ về ngọn ngành của toàn bộ sự việc.

Còn Diệp Thiên, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, cả người cũng sững sờ tại chỗ.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy chuyện này dường như có gì đó không ổn, tuy không thể dùng lời để diễn tả, nhưng luôn cảm thấy dường như có sự khác biệt lớn với yêu vật mà hắn muốn tìm.

Nhưng Diệp Thiên cũng không nói nhiều, chỉ một mình đứng đó không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, vì luôn cảm thấy không ổn, lại có chút bất đắc dĩ.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, bởi vì nếu thật sự có yêu vật tồn tại, hắn cũng có thể cảm nhận được.

Hắn cảm thấy trên hòn đảo đó cũng có sự tồn tại của tà ác, tuy không thể hoàn toàn xác định, nhưng chuyện này có thể phải đưa vào kế hoạch.

Cho nên Diệp Thiên quyết định phải làm rõ tất cả vấn đề, xem rốt cuộc là tình huống gì, vì chỉ có như vậy mới có thể làm rõ những chuyện này.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên bây giờ Diệp Thiên cũng khẳng định trên hòn đảo đó, nhất định có tà vật.

Nhưng bây giờ Thái tử lại nói dưới đáy biển cũng có tà ác, vậy rốt cuộc là chuyện gì, cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu suy đoán.

Lẽ nào là loại song sinh đáng sợ nhất, cho nên mới xuất hiện hai tà vật?

Bây giờ hắn thật sự không dám tưởng tượng, vì hiện tại hắn không có bằng chứng xác thực, cũng không dám tùy tiện đưa ra kết luận.

Nhưng bất kể thế nào, có những chuyện phải được giải quyết.

Cho nên dù thế nào, Diệp Thiên cảm thấy nên tìm hiểu rõ càng sớm càng tốt mới là quan trọng nhất.

Khi Diệp Thiên liên kết tất cả mọi chuyện lại với nhau, những hình ảnh hiện ra trong đầu thật sự khiến hắn đau đầu, nhưng dù thế nào đi nữa, nếu những vấn đề này có thể giải quyết được thì đó là chuyện tốt nhất.

Nhưng nếu không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, Diệp Thiên cũng sẽ không vì thế mà từ bỏ.

Chương 1816

Bởi vì người như hắn, bất kể trong tình huống nào, cũng sẽ luôn giải đáp rõ ràng mọi vấn đề, nếu không Diệp Thiên cũng sẽ không mang theo tiếc nuối mà tiếp tục tiến về phía trước.

Hiện tại Diệp Thiên không có cách nào giải quyết tất cả mọi chuyện, cho nên bây giờ cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, đến lúc đó rồi giải quyết vấn đề, sau đó mới tính tiếp.

Dù sao vấn đề cứ liên tiếp xảy ra, cho nên Diệp Thiên cũng không thể ép buộc mình phải đi, vì vậy hắn quay lại nói với lão Long Vương: "Lão đầu, bây giờ mau dùng pháp thuật đi tìm thân thể của Long Vương, tìm được thân thể mới là quan trọng nhất, những chuyện còn lại tạm thời đừng quan tâm." Diệp Thiên bây giờ cũng không còn cách nào khác, cho nên chuyện trước mắt cứ giải quyết từng cái một.

Sau khi lo xong, hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng, rốt cuộc là ở trên đảo hay dưới đáy biển, cho nên Diệp Thiên phải làm rõ, nếu không hắn sẽ không chịu bỏ qua.

Lúc đó, lão đầu thấy Diệp Thiên đã phân phó, dĩ nhiên cũng không thể chậm trễ, dù sao lão đầu cũng hy vọng Long Vương và Thái tử đều có thể bình an, cho nên lúc đó cũng vội vàng đi tìm.

Sau khi lão đầu rời đi, bây giờ chỉ còn lại Thái tử và Diệp Thiên hai người, Diệp Thiên cũng có một số chuyện cần phải giao phó cho Thái tử.

Bởi vì bây giờ tất cả mọi thứ trông có vẻ rất bình lặng, nhưng nếu không làm rõ những chuyện này, thì dưới đáy biển vĩnh viễn cũng không thể yên tĩnh.

Cho nên Diệp Thiên muốn tìm hiểu rõ tất cả mọi chuyện, như vậy cũng không thể để đầu mình đau như vậy.

Bản thân Diệp Thiên là một người không chịu thua, cho nên bất kể thế nào, cũng phải giải trừ tất cả phiền phức trước mắt.

Diệp Thiên suy nghĩ một lát rồi lại nói với Thái tử: "Nhóc con, bây giờ ngươi đã trưởng thành rồi, sau này nhất định phải dành nhiều thời gian hơn cho việc tu luyện.

Nếu sau này có thể tu luyện thành công, thì đối với ngươi cũng sẽ có sự giúp đỡ rất lớn, cho nên nhất định phải ghi nhớ trong lòng, vì chỉ có khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, mới có thể giải quyết được mọi vấn đề." Diệp Thiên nói vậy là vì hắn tin rằng Thái tử nhất định có thể làm được điều này.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nếu có thời gian để tu luyện, thì nhất định sẽ thành tài, vì Diệp Thiên rất coi trọng cậu ta.

Cho nên bất kể thế nào, hắn cũng hy vọng Thái tử có thể gạt bỏ mọi tâm tư để nỗ lực tu luyện, như vậy không chỉ có ích cho sau này, mà việc khôi phục lại trạng thái của Long Cung cũng phải dựa vào một mình cậu ta chống đỡ cả một vùng trời.

Cho nên bất kể thế nào, những sứ mệnh mà Thái tử gánh vác trên vai đều đặc biệt quan trọng.

Đương nhiên, trong lòng Thái tử cũng rất rõ ràng.

Thân là Thái tử, có những chuyện bắt buộc phải do một mình mình gánh vác, cho nên đối với những lời dặn dò, cậu ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Vì vậy, lúc đó Thái tử cũng nói với Diệp Thiên: "Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, tuyệt đối sẽ không phụ lòng những gì ngài đã làm cho ta.

Những thứ ta gánh vác trên vai, ta cũng rất rõ ràng.

Nếu muốn để Long Cung sau này trở nên mạnh mẽ hơn, thì trước tiên ta phải nâng cao bản thân, như vậy mới có thể bảo vệ tốt mọi thứ của ta và phụ vương." Thực ra Thái tử tuổi còn nhỏ, nhưng hiểu biết rất nhiều, điều này cũng khiến Diệp Thiên rất vui mừng.

Nhưng bất kể thế nào, những gì cần dặn dò, Diệp Thiên vẫn phải dặn dò.

Hắn lớn tuổi hơn, biết nhiều chuyện hơn, hy vọng trong quá trình hắn chỉ bảo, Thái tử có thể chú tâm lắng nghe, có thể giúp ích cho cậu ta, dù sao Diệp Thiên cũng không thể ở bên cạnh cậu ta mãi mãi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên lại một lần nữa dặn dò cậu ta: "Gần đây không chỉ phải tu luyện tốt long pháp thuật của ngươi, đồng thời cũng phải khiến linh lực tu luyện mạnh mẽ hơn một chút, như vậy mới có thể khiến ngươi tiến bộ hơn.

Cho nên trong thời gian này nhất định phải luyện tập thật tốt, bất kể có người đốc thúc hay không, hãy nhớ kỹ, tu luyện pháp thuật tốt quan trọng hơn bất cứ chuyện gì." Diệp Thiên sở dĩ không ngừng lặp đi lặp lại những lời này với Thái tử là vì trong lòng hắn hiện tại có một điều tin chắc, đó là tà ác đó rốt cuộc ở trên đảo hay ở dưới biển.

Cho nên nếu Diệp Thiên không làm rõ vấn đề này, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút không cam lòng.

Vì vậy lúc đó hắn dặn dò những lời này, hy vọng khi hắn không ở bên cạnh, Thái tử vẫn có thể luyện tập thật tốt, như vậy hắn cũng có thể yên tâm rời đi.

Sau khi nói xong tất cả những lời cần nói, Diệp Thiên cũng định xuống dưới xem thử, sau đó làm rõ chuyện này, nếu không trong lòng luôn không yên.

Dù sao Diệp Thiên cũng không thể luôn dựa vào suy đoán của mình.

Những chuyện này phải mắt thấy mới là thật, như vậy mới có thể nhìn thấu vấn đề hơn, cũng không đến nỗi luôn không yên.

Diệp Thiên sở dĩ có ý định xuống dưới xem thử, cũng là để chứng thực xem những gì mình nói có phải là thật không.

Mặc dù hắn tin lời của Thái tử, nhưng bây giờ không thể hoàn toàn xác định một điều, đó là tà vật đó rốt cuộc có ở dưới đáy biển hay không.

Bởi vì nếu hắn xuống đáy biển mà không thấy tà vật đó, thì chứng tỏ có khả năng trước đây có người đã nhìn thấy nó trên đảo.

Chương 1817

Cho nên Diệp Thiên cũng không biết bây giờ phải làm sao, nếu không thể tự mình đi xem thử, trong lòng luôn cảm thấy dường như có việc gì đó chưa làm, cho nên để chứng thực suy nghĩ của mình, Diệp Thiên cũng phải làm rõ vấn đề này, như vậy mới có thể kết thúc triệt để chuyện này.

Cho nên Diệp Thiên tự nhiên có suy nghĩ này, cũng tuyệt đối không thể dừng bước.

Hắn liền thi triển độn thuật, rồi "vèo" một tiếng, nhanh chóng lao về phía nơi sâu nhất.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy nếu không làm rõ những chuyện tà ác này, trong lòng thật sự không cam tâm.

Hắn đến đáy biển, lại phát hiện đáy biển này dường như tối om, nếu là người bình thường đã sớm sợ hãi không thôi, nhưng Diệp Thiên biết lúc này, mình phải giải đáp rõ ràng mọi vấn đề, như vậy mới có thể thuận lợi trở về, cho nên không cảm thấy nơi tối om này thật sự đáng sợ.

Khi Diệp Thiên đã đến, hắn tuyệt đối không có đường lui, liền cẩn thận tiến về phía trước.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ cũng không biết, ở nơi này rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không, nhưng với tính cách của Diệp Thiên, hắn sẽ luôn tiến về phía trước, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cảm giác sợ hãi nào.

Con người hắn luôn có một tinh thần không chịu thua, cho nên bất kể lúc nào, ở đâu, việc Diệp Thiên muốn làm nhất định sẽ làm cho bằng được.

Dù phải trải qua muôn vàn gian khổ, đã đến đáy biển, thì nhất định phải xem cho rõ, chỉ có như vậy mới có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện rời đi.

Nếu không, tất cả mọi chuyện sẽ không ngừng xoay quanh trong đầu Diệp Thiên, nếu câu đố này Diệp Thiên không làm rõ, đầu hắn sẽ tiếp tục đau như búa bổ.

Cho nên Diệp Thiên căn bản không muốn tự tạo cho mình nhiều áp lực như vậy.

Trong lúc Diệp Thiên đang quan sát, đột nhiên thấy một con tiểu yêu, nhưng con tiểu yêu này ở trước mặt Diệp Thiên, nếu muốn tấn công hắn thì tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên không tốn chút sức lực nào đã gặp phải con yêu này, trực tiếp tiện tay giết chết nó.

Bởi vì Diệp Thiên biết dưới đáy biển có thể sẽ xảy ra nhiều chuyện, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Đã có can đảm đến đây, thì sẽ không sợ hãi bất cứ chuyện gì, cho nên lúc này con tiểu yêu đó cũng căn bản không có tác dụng gì.

Lần này Diệp Thiên muốn làm rõ vấn đề, cho nên nếu có yêu vật nào lại xuất hiện bên cạnh hắn, hắn cũng nhất định sẽ không nương tay, sẽ giết sạch toàn bộ.

Bởi vì những yêu vật này để lại cũng chỉ có thể gây họa cho người khác, cho nên sẽ không có bất kỳ lợi ích nào.

Lúc đó, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, ở đây tìm kiếm câu trả lời mình muốn, như vậy mới có thể hoàn thành tâm nguyện của mình.

Sau khi giải quyết xong con tiểu yêu, Diệp Thiên liền tiếp tục tiến về phía trước.

Dù có bất kỳ khó khăn hay hiểm trở nào, cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của hắn, càng không thể khiến hắn dừng bước.

Lần này, Diệp Thiên muốn giải đáp rõ ràng mọi thắc mắc của mình, nếu không trong lòng thật sự rất không cam tâm.

Diệp Thiên trước nay đều là người như vậy, nếu có chuyện gì không thể làm được, trong lòng sẽ không cam lòng, tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Cho nên bất kể thế nào, lần này hắn phải thuận lợi tìm ra thứ gọi là tà ác đó, như vậy cũng có thể chứng thực những điều mình nghĩ trong lòng, rốt cuộc có phải là nghe lời đồn thổi hay không, và liệu tà vật đó có thực sự ở nơi này hay không.

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải làm rõ.

Đi suốt một đoạn đường, hắn cũng thấy một số tiểu yêu, nhưng hắn chưa bao giờ để chúng vào mắt, chúng muốn tấn công cũng tuyệt đối không thể.

Bởi vì pháp thuật của Diệp Thiên rất cao, giải quyết chúng cũng chỉ là chuyện nhỏ, cho nên cũng căn bản không cần tốn nhiều sức lực.

Chỉ là Diệp Thiên bây giờ hy vọng, mọi chuyện đối mặt đều có thể dễ dàng giải quyết, vì điều quan trọng nhất là đến đáy biển tìm ra tà ác, như vậy có thể giải quyết được tâm sự của hắn.

Sau khi tránh được những con tiểu yêu đó, Diệp Thiên cũng không ngừng bơi lội dưới đáy biển.

Nhưng hắn lại phát hiện đáy biển này thật sự rất lớn, hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Ban đầu, Diệp Thiên nghĩ rằng dưới đáy biển này có thể sẽ không có vấn đề gì, nhưng bây giờ sau một hồi kiểm tra, mới phát hiện ra

rằng mọi chuyện thực sự khác xa so với những gì hắn nghĩ.

Đột nhiên, Diệp Thiên cảm thấy pháp thuật của những con yêu quái hắn nhìn thấy dường như mạnh hơn con hắn gặp trước đó, cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên có chút bất an.

Chương 1818

Tuy hắn không sợ sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nhưng luôn cảm thấy nếu tiếp tục đi sâu vào đáy biển điều tra, có thể sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể dừng bước quay về tay không, vì điều đó hoàn toàn không phù hợp với tính cách của hắn.

Dù trong lòng Diệp Thiên có bất an, hắn cũng sẽ luôn kiên trì đi tiếp.

Nhưng lúc này, điều hắn lo lắng nhất là có khả năng dưới đáy biển sâu này, có thể có một con yêu quái mạnh hơn đang chờ đợi hắn.

Mặc dù Diệp Thiên bây giờ vẫn chưa nhìn thấy, cũng chưa cảm nhận được luồng sức mạnh đó bùng phát, chỉ là suy đoán của một mình hắn.

Nhưng đôi khi, những điều Diệp Thiên suy đoán lại không hề có sai lệch, bởi vì hắn đã từng đi nam về bắc, trải qua đủ loại chuyện, cho nên có những lúc hắn suy nghĩ, đều có thể nhìn thấu vấn đề một cách rất rõ ràng.

Cho nên bất kể thế nào, Diệp Thiên cảm thấy, đã đến đáy biển này, nếu không thể làm rõ sự việc thì trong lòng luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, vì vậy hắn cũng tiếp tục không ngừng tiến về phía trước để tra xét.

Lúc đó, Diệp Thiên không ngừng tìm kiếm ở đây, vì dù sao cũng phải giải đáp vấn đề ở đây, cho nên bất kể lúc nào, hắn cũng sẽ kiên trì bước tiếp.

Trong quá trình tiếp tục tìm kiếm ở biển sâu, hắn đột nhiên phát hiện, trong biển sâu này, thật sự có một con yêu vật sứa khổng lồ.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên không hề thấy có bất kỳ yêu vật nào xuất hiện, hoàn toàn đều là suy đoán của một mình hắn.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy con yêu vật sứa này xuất hiện ở đây, Diệp Thiên cũng đã hiểu ra ngọn ngành của sự việc.

Nhưng dù yêu vật sứa có mạnh mẽ đến đâu, có sức mạnh đến đâu, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không vì nó mà cảm thấy bối rối, bởi vì bất kể gặp phải yêu vật nào, hắn cũng sẽ không tốn chút sức lực nào mà giết chết toàn bộ chúng.

Như vậy cũng sẽ không để chúng làm hại người khác.

Nhưng có những lúc, mọi chuyện không hề dễ dàng đối phó như Diệp Thiên tưởng tượng.

Lúc đó, Diệp Thiên nhìn thấy con yêu vật sứa ở đó, đồng thời cũng không đi quấy rầy nó, vì nếu có thể giảm bớt một số phiền phức không cần thiết thì đó tự nhiên là chuyện tốt.

Diệp Thiên cũng không muốn động thủ với nó, giao đấu như vậy chắc chắn cũng sẽ rất phiền phức, sẽ gây ra những chuyện khác.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên ở trong nước, lặng lẽ tuần tra, vì hắn muốn tránh nó.

Nếu một khi bị yêu vật sứa phát hiện ở đó, có thể sẽ gây ra chiến loạn, cho nên Diệp Thiên hy vọng mọi chuyện đều có thể lặng lẽ tiến hành điều tra, như vậy cũng có thể yên tâm rời đi.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên không ngờ tới là, yêu quái sứa cũng đồng thời ở đó lặng lẽ quan sát.

Nhưng Diệp Thiên không đoán ra được, tại sao nó lại làm như

vậy.

Trong quá trình quan sát, Diệp Thiên phát hiện ra một chuyện, đó là con yêu vật sứa này dường như không cho những sinh vật đó đến gần nơi sâu hơn.

Cho nên lúc đó, tất cả những điều này đã thu hút sự chú ý của Diệp Thiên.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, nếu ở đây không có vấn đề gì, thì cho dù những sinh vật đó có đến gần, cũng không thể ảnh hưởng gì.

Vậy mà bây giờ nó lại ở đây âm thầm loại bỏ tất cả những sinh vật đó.

Tất cả những vấn đề này thật sự đã khơi dậy sự tò mò của Diệp Thiên.

Đã đến đây rồi, hắn nhất định phải giải đáp rõ ràng chuyện này.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ cũng không ngừng quan sát, rốt cuộc phải đối đãi với con yêu vật sứa này như thế nào.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên rất rõ một điều, con yêu vật sứa này, nếu biết sự tồn tại của hắn, thì chắc chắn cũng sẽ đánh nhau với hắn.

Nhưng nếu đả thảo kinh xà, có thể sẽ có những yêu vật khác tồn tại.

Diệp Thiên khi làm bất cứ chuyện gì, đều phải hiểu rõ tất cả nguyên nhân hậu quả, sau đó mới có thể lên kế hoạch cho những việc mình muốn làm, tuyệt đối không thể hành động hấp tấp.

Bởi vì nếu nóng vội chắc chắn không giải quyết được vấn đề, ngược lại có thể khiến mình rơi vào tình thế nguy nan hơn.

Chương 1819

Hắn vĩnh viễn không phải là người như vậy, phải giải khai tất cả vấn đề từng cái một, sau đó mới có thể đưa ra kết luận để làm những việc đó.

Lúc Diệp Thiên đang quan sát, hắn thấy con sứa khổng lồ vẫn luôn ở đó, không ngừng tuần tra, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Tuy bây giờ không thể hoàn toàn xác định, nhưng Diệp Thiên hiện tại đặc biệt phiền não, rốt cuộc có nên giết nó hay không.

Nếu giết nó, có thể mọi vấn đề sẽ được giải quyết, nhưng nếu không giết, trong lòng Diệp Thiên lại có lo ngại.

Cho nên lúc này, Diệp Thiên thật không biết phải làm sao.

Hắn hy vọng có thể giải quyết mọi chuyện một cách nhanh nhất, cũng không hy vọng xảy ra thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Nhưng có những chuyện không hề dễ dàng như hắn tưởng tượng, huống hồ một số chuyện nếu thực sự xảy ra, thì việc ngăn cản ở đây chưa chắc đã thành công.

Nhưng nếu không làm gì cả, Diệp Thiên lại cảm thấy nếu chuyện này cứ tiếp tục, thì một khi bên kia có chém giết, chắc chắn cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên phiền não hồi lâu cũng không biết phải làm sao để đưa ra quyết định của mình, vì dù sao mọi chuyện đều không nằm trong kế hoạch.

Nếu mọi vấn đề đều có thể tốt đẹp như trước đây, thì có lẽ Diệp Thiên cũng sẽ không bối rối như bây giờ.

Diệp Thiên tự nhiên có những lo ngại của mình, nếu vào thời điểm

mấu chốt này, bên kia có chém giết thành công, chắc chắn cũng sẽ có động tĩnh lớn.

Một khi thu hút sự chú ý của phía dưới, thì lúc đó những yêu vật đó chắc chắn sẽ bị thu hút đến, cho nên Diệp Thiên thật không hy vọng chuyện như vậy xảy ra ở đây, càng không hy vọng nó xảy ra trước mắt mình.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không biết phải làm sao mới có thể giải quyết những bối rối này.

Nếu chỉ là một chuyện nhỏ, Diệp Thiên sẽ không suy nghĩ lâu như vậy, nhưng chuyện này liên quan đến tất cả vấn đề.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy cần phải bàn bạc kỹ hơn, vì có quá nhiều chuyện không thể chỉ dựa vào sự nóng vội nhất thời, hay suy nghĩ nhất thời mà hoàn toàn giải quyết được.

Lúc đó Diệp Thiên thật sự đã suy nghĩ rất lâu, một mặt không ngừng suy nghĩ, đồng thời cũng hy vọng không bị sứa phát hiện hành tung.

Bởi vì bây giờ thể tích của con sứa rất lớn, lại còn không ngừng tuần tra ở đây, những sinh vật khác cũng không dám đến gần.

Nếu Diệp Thiên gây ra động tĩnh ở đây, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nó, cho nên Diệp Thiên một mặt phải chú ý những chuyện này không bị phát hiện, đồng thời phải suy nghĩ nên làm quyết định như thế nào.

Lúc đó Diệp Thiên thật sự rất khổ não, cảm thấy đầu mình dường như to gấp mười lần.

Bởi vì mọi chuyện hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng, nếu muốn giải quyết triệt để những vấn đề này, chắc chắn không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng, chỉ cần hắn muốn làm, không có gì là không làm được, chỉ là bây giờ chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Cho nên khi Diệp Thiên đứng đó, hắn cũng không ngừng nhìn quanh bốn phía, xem tiếp theo có động tĩnh gì không.

Bởi vì lúc này hắn cũng biết bây giờ không thể làm gì, chỉ có thể nghỉ ngơi một lát, sau đó mới tính tiếp.

Diệp Thiên đứng đó suy nghĩ hồi lâu, thật không biết nên dùng cách gì mới có thể thuận lợi giải quyết mọi chuyện ở đây.

Nhưng sau khi suy nghĩ lâu như vậy, Diệp Thiên cảm thấy mình đều đang lãng phí thời gian, vì không có cách nào hay cả.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự rất rối rắm, bởi vì hắn trước nay chưa bao giờ vì chuyện như vậy mà cảm thấy bi thương hay do dự.

Hắn chỉ cảm thấy mọi chuyện đều có thể giải quyết, nhưng lần này thật sự dường như đã làm khó hắn.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng việc hắn muốn làm nhất định sẽ làm được.

Dù khó khăn, nguy hiểm đến đâu cũng tuyệt đối không thể khiến hắn dừng bước.

Cho nên lúc đó, hắn quyết định, hay là cứ bỏ qua con yêu vật sứa này trước, sau đó tính sau.

Bởi vì dù sao ở đây đã suy nghĩ lâu như vậy, cuối cùng vẫn không có cách nào hay, cho nên Diệp Thiên muốn vòng qua yêu vật sứa để rời đi.

Chương 1820

Nhưng hắn lại phát hiện, dù vòng thế nào, dường như cũng không thể vòng qua được, vì thể tích của con yêu vật sứa này thật sự quá lớn.

Nó lớn hơn rất nhiều so với những sinh vật khác, nếu Diệp Thiên muốn vòng qua, thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

Dù sao dưới đáy biển sâu này, chỉ có duy nhất yêu vật sứa ở đó.

Cho nên nếu Diệp Thiên không cẩn thận, rất dễ bị nó phát giác.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn làm hại nó, nhưng cuối cùng sau một thời gian dài suy nghĩ, vì có rất nhiều nguyên nhân tồn tại, cho nên không giết nó.

Nhưng lần này vốn dĩ Diệp Thiên muốn vòng qua nó, nhưng dù vòng thế nào cũng không vòng qua được, thế là Diệp Thiên đột nhiên có một ý tưởng, đó là dùng pháp thuật đâm nó một cách tàn nhẫn, sau đó làm nó bị tàn phế.

Như vậy mình có thể rời khỏi nơi này, cũng không cần phải bối rối nữa.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn tự tạo áp lực cho mình, như vậy chỉ khiến mình càng mệt mỏi hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy cách này có lẽ là tốt nhất, đồng thời cũng có thể tiết kiệm được thời gian.

Nếu không ở đây thật sự lãng phí quá nhiều thời gian, mà không làm được gì, chỉ lo đối phó với con yêu vật sứa này.

Lúc này, yêu vật sứa căn bản cũng không biết Diệp Thiên đang ở sau lưng nó, đang nghĩ đủ mọi cách để đối phó với nó, vì yêu vật sứa

đã dồn toàn bộ sự chú ý của mình vào những sinh vật kia, không cho chúng đến gần phạm vi quy định của nó.

Cho nên lúc đó, sau khi Diệp Thiên nghĩ xong, trực tiếp dùng pháp thuật đâm một cách tàn nhẫn vào người yêu vật sứa.

Nhưng lúc này yêu vật sứa quay lại, đã quá muộn, vì nó căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Huống hồ lần này Diệp Thiên lại lén lút đối đầu với nó, cho nên mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Sau đó, Diệp Thiên cũng chính vì không thể thoát ra được, cho nên cũng chỉ có thể dùng hạ sách này, làm nó bị tàn phế.

Bởi vì đối với Diệp Thiên, điều này không có gì là tàn nhẫn, vì nó vốn chỉ là một yêu vật, nếu không đối xử với nó như vậy, thì sẽ có nhiều sinh vật hơn vì nó mà bị thương hại.

Cho nên Diệp Thiên cũng tuyệt đối không cho phép yêu vật như vậy ở đây ngang ngược bá đạo, bắt nạt kẻ khác, cho nên cũng chỉ có thể dùng phương pháp như vậy.

Diệp Thiên vốn chỉ muốn làm nó bị tàn tật, không hề có ý định làm hại nó, nhưng con sứa này thật sự quá đáng ghét.

Vốn dĩ Diệp Thiên cũng không có nhiều suy nghĩ, chỉ cần vòng qua là đủ rồi, nhưng bây giờ con sứa này vô cùng ghê tởm, khiến Diệp Thiên không thể không băm vằm thứ này thành trăm mảnh.

Nếu nó trông có chút gì đó ưa nhìn, có lẽ Diệp Thiên cũng không có suy nghĩ như vậy, dù sao hắn cũng không phải là người lòng lang dạ thú.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên chỉ cảm thấy, con sứa đáng ghét này, nếu ngay từ đầu có thể rời khỏi bên cạnh hắn, có lẽ cũng sẽ không khiến hắn có nhiều suy nghĩ như vậy, huống hồ Diệp Thiên cũng

không muốn làm mọi chuyện đến mức này.

Bởi vì yêu vật sứa này trông có vẻ rất bình thường, nhưng nếu tiếp xúc sâu, nhất định có thể biết được yêu vật sứa này, một khi bị đâm trúng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Thiên pháp thuật cao cường, có lúc có thể cũng sẽ tự lo không xuể, dù sao dưới đáy biển này đều là nơi ở của yêu vật sứa, cho nên tốc độ của nó chắc chắn sẽ nhanh hơn Diệp Thiên một chút.

Cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên thật sự muốn bóp chết nó một cách tàn nhẫn ở một góc nào đó, nhưng có lúc một con sứa thật sự rất đáng sợ.

Nếu một khi bị đâm trúng, Diệp Thiên chắc chắn cũng không thoát được, cho nên lúc đó tất cả ý nghĩ trong đầu Diệp Thiên bắt đầu không ngừng hiện ra.

Bởi vì Diệp Thiên cũng muốn làm mọi chuyện một cách hoàn hảo nhất, vì hắn không thể làm bất cứ chuyện gì một cách cẩu thả.

Hắn chắc chắn sẽ giải quyết mọi vấn đề một cách tốt nhất, vừa đảm bảo an toàn cho mình, vừa phải triệt để loại bỏ yêu vật, như vậy mới có thể đảm bảo không có sai sót.

Bản thân Diệp Thiên khi làm bất cứ chuyện gì cũng đều có kế hoạch, tuyệt đối sẽ không hành động hấp tấp.

Cho nên lúc đó, hắn sợ nếu con sứa không thể né kịp, nó cũng sẽ bị nọc độc của chính mình giết chết.

Nếu không phải vì Diệp Thiên rất nhanh nhẹn, lúc đó đã bị sứa đâm trúng.

Nhưng may mắn thay, người như Diệp Thiên pháp thuật cao cường, lại thêm trí tuệ, người thông minh như vậy sao có thể dễ dàng bị nó làm hại.

Chương 1821

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng trực tiếp né được.

Nhưng yêu quái sứa cũng không phải là một kẻ ngốc, nó cũng đặc biệt hung hăng.

Bởi vì vốn dĩ lúc đầu, nó không thấy Diệp Thiên xuất hiện trước mặt mình, nếu không phải vì hắn làm ra nhiều động tác nhỏ như vậy, yêu vật sứa cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Nhưng đã trở thành kẻ địch của Diệp Thiên, yêu vật sứa cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra, mặc cho người khác muốn làm gì thì làm.

Diệp Thiên vốn không muốn làm to chuyện, cũng chỉ hy vọng có thể giải quyết mọi vấn đề một cách dễ dàng, vì hắn chỉ hy vọng có thể vòng qua con sứa.

Nhưng hắn lại phát hiện mọi chuyện căn bản không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Đã đến nước này, Diệp Thiên cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Nếu thật sự phải giao đấu, Diệp Thiên cũng không thể sợ hãi, vì người có thực lực như hắn cũng tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện nhận thua.

Lúc đó, con sứa rõ ràng đã phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Thiên, cho nên khi biết là kẻ địch, nó không thể để hắn tiếp tục ở đây làm càn.

Vốn dĩ con sứa ở đây là để ngăn cản những sinh vật đó tiếp cận nơi này, nhưng bây giờ có sự tồn tại của Diệp Thiên, con sứa cũng

không biết hắn là người như thế nào.

Nếu có mối đe dọa tồn tại, thì con sứa tuyệt đối sẽ không dung túng hắn, cho nên lúc đó nó liền bắt đầu không ngừng tấn công Diệp Thiên.

Bởi vì bất kể thế nào, sức chiến đấu của sứa cũng rất mạnh mẽ, nếu một khi có kẻ địch đến gần, con sứa nhất định sẽ dùng hết sức lực của mình để đối phó.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng không ngờ con sứa lại phát hiện ra sự tồn tại của mình, thế là liền bắt đầu không ngừng né tránh.

Dù sao dưới đáy biển này thuộc về địa bàn của sứa, nếu nó làm gì, Diệp Thiên cũng không có cách nào ngăn cản.

Nhưng với pháp thuật của Diệp Thiên, hắn cũng tuyệt đối không thể để một con sứa ở đây, đặc biệt là trước mặt hắn làm càn.

Hắn cảm thấy thứ này vô cùng ghê tởm, cho nên ra tay cũng là điều tất nhiên.

Lúc đó, Diệp Thiên vừa né tránh, vừa không ngừng cùng con sứa này dây dưa.

Bởi vì pháp thuật của Diệp Thiên cao siêu như vậy, tuyệt đối không thể để một con sứa ép đến mức không còn đường lui, huống hồ Diệp Thiên đã sớm muốn xé nát nó.

Lần này thật sự là một cơ hội lớn, đã tìm đến cái chết, thì cũng không thể trách Diệp Thiên ra tay không lưu tình.

Cho nên lúc đó, trong quá trình tấn công trực tiếp, Diệp Thiên dùng pháp thuật triệt để khống chế con sứa, sau đó thành công xé nát nó.

Con sứa này tuy thể tích rất lớn, những sinh vật khác nhìn thấy sẽ phải đi đường vòng, nhưng đối với người có thực lực như Diệp

Thiên, căn bản không thể dọa được hắn.

Huống hồ nó muốn đâm Diệp Thiên, hắn cũng không thể để nó dễ dàng đến gần mình.

Cho nên lúc đó không tốn chút sức lực nào giải quyết xong, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì bất kể thế nào, Diệp Thiên muốn đi đến nơi sâu hơn để xem thử, mà bây giờ con sứa lại chặn ở nơi này không có đường đi.

Cho nên sau khi giết nó, Diệp Thiên không còn bất kỳ chướng ngại vật nào nữa.

Lúc đó, sau khi giải quyết xong con sứa, Diệp Thiên quyết định lại một lần nữa đi sâu vào đáy nước để xem thử.

Bởi vì tất cả vấn đề trong đầu Diệp Thiên đều không ngừng xoay quanh, nếu những vấn đề này không thể giải đáp rõ ràng, trong lòng Diệp Thiên cũng rất không cam tâm.

Cho nên lúc đó, hắn tiếp tục đi đến nơi sâu hơn.

Bất kể phía trước có bao nhiêu nguy hiểm hay hiểm trở, đều không thể ảnh hưởng đến bước chân tiến về phía trước của Diệp Thiên, cho nên dù phía trước có gian nan đến đâu, hắn cũng nhất định sẽ vượt qua.

Bởi vì Diệp Thiên muốn có được câu trả lời mình muốn, thuận lợi nhanh chóng giải đáp rõ ràng, như vậy mới có thể khiến hắn nhanh chóng chấp nhận tất cả mọi thứ.

Cho nên Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất, đến điểm sâu nhất tiếp theo để xem thử, vì chỉ có ở nơi sâu nhất, mới có thể giải trừ tất cả những thắc mắc trong lòng.

Chương 1822

Huống hồ Diệp Thiên cũng là người không đạt được mục đích thì không chịu bỏ qua, cho nên bất kể thế nào cũng phải làm rõ, như vậy mới có thể cam tâm.

Sau khi Diệp Thiên đến nơi sâu hơn, hắn đồng thời cũng muốn vào bên trong để xem xét, xem có hoàn toàn giống như hắn tưởng tượng không.

Bởi vì bây giờ tất cả mọi thứ, đều là suy đoán của một mình Diệp Thiên.

Nếu những chuyện này thật sự có thể xác thực, Diệp Thiên cũng không cần phải lãng phí thời gian của mình, huống hồ bây giờ mỗi bước đi Diệp Thiên đều cảm thấy dường như nguy hiểm trùng trùng.

Tuy pháp thuật của Diệp Thiên rất cao siêu, khi đối mặt với bất kỳ vấn đề gì cũng có thể dễ dàng giải quyết, nhưng bất kể lúc nào, hắn cũng hy vọng trong quá trình tiến về phía trước, đều có thể thuận buồm xuôi gió, vì chỉ có như vậy mới có thể khiến hắn giải đáp vấn đề một cách tốt hơn.

Sau khi đến nơi sâu hơn, hắn bắt đầu không ngừng quan sát, thế là liền thấy một cây rong biển "vèo" một tiếng trốn vào trong.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên dường như cũng đã hiểu ra một số chuyện.

Tuy dưới đáy biển này không có sự sống, nhưng dù sao lần này bất kể thế nào, cũng phải giải đáp rõ ràng những thắc mắc trong lòng.

Huống hồ tất cả vấn đề bây giờ Diệp Thiên đều chỉ dựa vào suy đoán của một mình mình, nếu chuyện này không thể giải đáp rõ ràng,

trong lòng thật sự rất không cam tâm.

Cho nên Diệp Thiên lần này xuống đáy biển, muốn làm rõ vấn đề tồn tại của những sinh vật này, như vậy mới có thể khiến hắn mãn nguyện.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát tất cả động tĩnh, vì bây giờ hắn không biết liệu có thứ gì nguy hiểm ghê tởm như con sứa xuất hiện hay không.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng chưa từng sợ hãi, vì chỉ cần làm rõ những chuyện này, có thể nhanh chóng rời khỏi đáy biển này, cũng không đến nỗi không ngừng tìm kiếm ở đây.

Diệp Thiên đã chuẩn bị tâm lý, đã đến đây rồi cũng không có gì phải hối hận, chỉ cần giải quyết vấn đề là mọi chuyện đều có thể ổn thỏa.

Khi hắn đang quan sát, đồng thời cũng thấy một số tiểu yêu quái dường như đều đang bơi về phía nơi con sứa chết.

Tuy Diệp Thiên bây giờ không biết là chuyện gì, nhưng cũng không ngừng cẩn thận quan sát tất cả động tĩnh ở đây.

Lúc đó Diệp Thiên thấy rong biển "vèo" một tiếng trốn vào trong, đồng thời cũng khơi dậy tất cả sự tò mò của hắn, vì không biết những cây rong biển này rốt cuộc là chuyện gì, có phải sợ hãi, thấy thứ gì đó không.

Cho nên lúc đó một mình Diệp Thiên cũng ở đó không ngừng suy nghĩ.

Vì có những chuyện, bây giờ hắn cũng không cách nào làm rõ, nếu không lần này cũng không đến nỗi như vậy.

Cho nên để làm rõ những chuyện này, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, vì mọi chuyện đều không thể cản trở bước chân tiến về phía

trước của hắn.

Huống hồ những cây rong biển này đột nhiên trốn vào trong, vậy nhất định có ý đồ của nó.

Nhưng Diệp Thiên cũng không thể bị bất cứ chuyện gì làm phiền.

Bất kể lúc nào, hắn cũng sẽ hoàn thành việc mình muốn làm, cũng phải để những thứ tà ác đó triệt để biến mất, như vậy mới có thể yên tâm.

Nếu không chuyện này sẽ luôn quấy rầy suy nghĩ của Diệp Thiên.

Tuy Diệp Thiên một mình ở đây không hiểu, nhưng lúc đó khi nhìn thấy cảnh tượng đó, hắn cũng cảm thấy rất thú vị.

Lúc đó Diệp Thiên, bất kể làm chuyện gì, cũng luôn khiến người ta không thể đoán được, không biết bước tiếp theo rốt cuộc hắn định làm gì.

Cho nên Diệp Thiên đứng đó bắt đầu không ngừng cười lạnh, vì sau khi thấy những thứ đó biến mất, hắn cũng định rời khỏi nơi này.

Bởi vì đã thấy những cây rong biển đó trốn đi, vậy nhất định có ý đồ của nó.

Diệp Thiên muốn làm rõ tất cả vấn đề, mà bây giờ chuyện vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, hắn cảm thấy ở lại đây dường như đang lãng phí thời gian của mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên quyết định hay là cứ rời đi trước, như vậy có thể đi làm những việc khác, để tránh dồn toàn bộ thời gian của mình vào đây, dù sao tinh lực của hắn cũng có hạn.

Nhưng vào lúc này, Diệp Thiên cũng không có ý định rời khỏi nơi này.

Những cây rong biển đó tuy đã trốn đi, nhưng chúng đã sớm trở

thành rong biển tinh.

Chương 1823

Nhưng Diệp Thiên hoàn toàn không biết những chuyện này sẽ xảy ra với mình.

Bởi vì lúc đó trong quá trình quan sát ở đây, không có bất kỳ sinh vật nào chạy đến.

Bây giờ sau khi rong biển thành tinh, chúng đồng thời cũng bám chặt lấy Diệp Thiên không buông.

Diệp Thiên nằm mơ cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra với mình.

Vốn tưởng rằng rời đi là có thể bình an vô sự, không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng bây giờ lại bị những cây rong biển trước đây bám lấy, cho nên Diệp Thiên thật sự tự lo không xuể.

Lúc đó, Diệp Thiên không ngừng cố gắng giãy giụa, hy vọng có thể thoát khỏi tất cả những thứ này, vì hắn không muốn có bất kỳ giao tiếp hay đánh nhau nào với chúng.

Dù sao nếu chúng không làm hại hắn, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ nương tay.

Vốn dĩ Diệp Thiên cũng không phải là người lòng dạ độc ác.

Nếu chúng ở đây có thể tự biết mình, thì có lẽ mọi chuyện đều ổn.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng không biết nên giao tiếp với những cây rong biển này như thế nào.

Nhưng chúng lại nắm chặt lấy hắn, căn bản không có ý định buông tay, cho nên Diệp Thiên cũng rất khổ não, không biết làm sao

mới có thể thoát ra.

Diệp Thiên lúc đó chỉ cảm thấy mình có chút sơ suất, nếu biết những cây rong biển này đều đã thành tinh, thì hắn đã sớm tiêu diệt toàn bộ chúng.

Sao có thể để chúng ở đây giãy giụa với mình?

Nhưng bây giờ Diệp Thiên nói những lời này cũng vô dụng, vì điều quan trọng nhất là nhanh chóng thoát khỏi chúng, như vậy mới có thể rời đi.

Nếu không ở đây cứ nắm chặt không buông, thì Diệp Thiên căn bản không thể động đậy.

Giãy giụa một lúc lâu cũng không thoát ra được.

Bây giờ dưới đáy biển ngoài những rong biển tinh này, căn bản không có ai có thể giúp Diệp Thiên thoát khỏi khó khăn.

Tuy Diệp Thiên bây giờ cũng không biết, nên dùng cách gì mới có thể triệt để thoát khỏi chúng.

Nhưng bất kể lúc nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể vì chuyện như vậy mà mất đi bất kỳ ý chí chiến đấu nào.

Trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, đã là rong biển tinh, vậy thì quấn lấy hắn nhất định có ý đồ của nó.

Nhưng Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để chúng quấn lấy không buông.

Hắn lúc đó không ngừng giãy giụa ở đó, dường như căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào, vì bất kể động đậy thế nào, dường như cũng không thể thoát ra được.

Đột nhiên Diệp Thiên phát hiện, dường như trong quá trình không ngừng run rẩy, chúng lại càng siết chặt hơn.

Cho nên Diệp Thiên thật sự không có cách nào vượt qua được chuyện trước mắt.

Nhưng hắn cũng không phải là người cam tâm tình nguyện nhận thua.

Tất cả mọi chuyện tuy không nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nhưng Diệp Thiên tin rằng mình nhất định có thể làm tốt, phải tiêu diệt toàn bộ những rong biển tinh này.

Như vậy mới có thể khiến hắn thuận lợi rời đi.

Bởi vì lúc này tuy Diệp Thiên bị quấn lấy, nhưng cũng không ngừng thử đủ mọi cách, vì hắn tin rằng mình có thể đối phó với chuyện này một cách dễ dàng.

Tuy không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để những rong biển tinh này quấn lấy không buông.

Bởi vì những rong biển tinh này thật sự quá khó đối phó, hắn thật sự đã tốn rất nhiều công sức, dùng hết sức bình sinh cũng không thoát khỏi chúng.

Chương 1824

Cho nên lúc đó sau khi thấy rong biển thành tinh, Diệp Thiên cũng phát giác ra bộ rễ của chúng thật sự rất cứng, nắm chặt lấy hắn, bất kể Diệp Thiên giãy giụa hay dùng cách khác đều vô ích.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự rất bực bội và khó chịu.

Hắn chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, trong khoảnh khắc trong lòng thật sự không biết có bao nhiêu phẫn nộ đang chờ được giải phóng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên hung hăng không ngừng giãy giụa, nhưng lại phát hiện bất kể xé rách thế nào, dường như chúng lại quấn trở lại.

Bởi vì bộ rễ này dường như rất mềm dẻo, chỉ cần Diệp Thiên dùng sức, rễ cây quả thực sẽ bị xé ra, nhưng mỗi lần trong quá trình xé ra, chúng lại tự động quay trở lại.

Cho nên lúc này, Diệp Thiên thật sự không có cách nào kìm nén được ngọn lửa giận trong lòng, vì hắn cảm thấy rong biển tinh này thật sự khiến hắn không thể chịu đựng nổi, hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn của hắn, Diệp Thiên quả thực không thể nhịn được nữa, nhưng lại không có cách nào thoát ra.

Cho nên lúc đó hắn tức đến không chịu được.

Diệp Thiên cũng sẽ thử đủ mọi cách, bất kể thế nào cũng phải xé nát chúng, vì hắn tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện bị kéo ở đây không buông.

Huống hồ một nhân vật lợi hại như Diệp Thiên sao có thể bị mắc kẹt ở đây, cho nên lúc đó trong lòng thật sự rất lo lắng.

Bởi vì vốn dĩ trước đây Diệp Thiên không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy với mình, nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, vậy Diệp Thiên phải thử đủ mọi cách.

Cho nên bất kể thế nào, Diệp Thiên cảm thấy lúc này nên bình tĩnh, suy nghĩ của mình không thể luôn đối mặt với cảm xúc nóng nảy, như vậy không chỉ không thể khiến mình thuận lợi rời đi, ngược lại sẽ làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cố gắng hết sức để kiểm soát cảm xúc của mình.

Diệp Thiên lúc đó thật sự tức điên lên, bất kể làm gì, cảm xúc của hắn căn bản hoàn toàn không thể kiểm soát được, vì tất cả mọi chuyện và những gì hắn làm hoàn toàn không giống nhau.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên xuống đáy biển, là để hoàn thành việc mình muốn làm, nhưng bây giờ không những chưa làm được, mà còn bị những rong biển tinh này triệt để mắc kẹt.

Giãy giụa cũng không thoát được, huống hồ bên cạnh cũng không có ai có thể giúp đỡ, cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự tức đến không chịu được.

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng là một người có pháp thuật, tuyệt đối không thể để những rong biển tinh này mắc kẹt mình.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này làm sao còn mặt mũi.

Cho nên Diệp Thiên thật sự không muốn tiếp tục như vậy nữa, bất kể thế nào cũng phải giải đáp rõ ràng tất cả vấn đề, đồng thời cũng phải để những rong biển tinh này nhanh chóng rời đi.

Bởi vì mỗi lần Diệp Thiên nhìn chúng, đều cảm thấy vô cùng đáng ghét, cũng đặc biệt muốn nhanh chóng rời đi.

Nếu chúng còn quấn lấy hắn, Diệp Thiên thật không biết mình có

thể làm ra chuyện gì, vì cảm xúc hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Diệp Thiên sở dĩ tức giận như vậy, không phải vì chỉ đơn thuần bị những rong biển tinh này quấn lấy mà tức giận, chỉ vì hắn cảm thấy mình cũng rất vô dụng.

Vì trong tình huống như vậy, không có bất kỳ cách nào có thể nhanh chóng rút lui, bây giờ bị nắm chặt, cho nên căn bản không có bất kỳ cơ hội động đậy nào.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên ở đây, trong lúc thăm dò cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nếu sớm biết như vậy, thì lúc đầu sau khi xuống đáy biển, hắn đã mang theo pháp khí của mình, cũng không đến nỗi như bây giờ.

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Nếu không phải vì lần này, không kịp thời giải quyết những vấn đề này, cũng không đến nỗi như vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên có lúc thật sự có chút hối hận.

Bởi vì lúc này, khi Diệp Thiên nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, thật sự không có tâm trạng làm những việc khác.

Nếu cứ bị mắc kẹt ở đây, thì Diệp Thiên thật không thể tưởng tượng, tình trạng này đến khi nào mới có thể triệt để rời đi.

Mà những rong biển tinh này dường như căn bản không có ý định buông tha Diệp Thiên, không ngừng nắm chặt, căn bản không có một chút nới lỏng nào.

Nếu dù chỉ có một chút nới lỏng, Diệp Thiên có lẽ cũng sẽ nhân cơ hội này mà trốn thoát.

Chương 1825

Nhưng từ đầu đến cuối đều không có, bây giờ lại rơi vào tình cảnh này.

Cho nên trong lòng Diệp Thiên không chỉ tức giận, mà còn có thêm nhiều phần không cam lòng.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên bất kể thế nào, không có cách nào giãy giụa, cũng chỉ có thể bị mắc kẹt ở đây.

Cho nên Diệp Thiên cũng đang liều mạng suy nghĩ đủ mọi cách.

Bởi vì hắn không phải là người cam tâm tình nguyện nhận thua, nếu những vấn đề này không thể giải quyết được, thì Diệp Thiên cũng không thể cứ bị mắc kẹt mãi.

Nhưng những rong biển tinh này trông có vẻ không đáng chú ý, nhưng lại vô cùng khó đối phó, khiến người ta ghê tởm đến cực điểm, cho nên trong lòng Diệp Thiên thật sự khổ não.

Nếu là tình huống bình thường, Diệp Thiên thật sự sẽ không vội vàng như vậy, nhưng lúc này nếu tiếp tục bị mắc kẹt ở nơi này, hắn thật sự không biết phải làm sao.

Bởi vì đám rong biển này khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh tởm, chúng thực chất không có năng lực gì quá lớn, chỉ có thể bám chặt lấy Diệp Thiên, khiến hắn không thể thoát thân.

Lúc này, nếu Diệp Thiên có pháp khí mang theo bên người thì đám rong biển này chẳng là gì cả, nhưng hiện tại hắn lại đang rất bối rối.

Phải loại bỏ hết đám rong biển này thì mới có thể rời đi.

Hắn còn có việc cần làm, tuyệt đối không thể lãng phí toàn bộ thời gian ở dưới đáy biển này, cho nên Diệp Thiên bây giờ thực sự quá sốt

ruột.

Hắn đã thử mọi cách nhưng vẫn không tìm được phương pháp nào tốt hơn để rời khỏi nơi này.

Vì thế, Diệp Thiên trong cơn nóng nảy biết rằng đám rong biển này vô cùng đáng ghét, cứ bám riết không buông, nhưng hắn cũng không thể để chúng giam mình ở đây cả đời.

Trong lúc cấp bách không biết phải làm sao, hắn liền bứt một sợi tóc, biến nó thành một lưỡi dao.

Chỉ có cách này mới có thể cắt đứt tận gốc đám rong biển, bởi vì trước đó hắn dùng sức giằng co, nhưng mỗi lần giật ra được thì chúng lại dính vào.

Diệp Thiên cảm thấy đối với những thứ đáng ghét này không thể dùng phương pháp ôn hòa được, chỉ có thể dùng sức mạnh.

Nếu hắn không dùng cách này để đối phó với đám rong biển thì việc rời khỏi đây chỉ là một giấc mơ.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Diệp Thiên, bởi nếu chúng chịu buông tha cho hắn, hắn cũng sẽ không dùng đến biện pháp tuyệt tình như vậy.

Nhưng hắn đã bị ép đến đường cùng, nên mới phải làm thế.

Hắn cảm thấy đám rong biển kinh tởm này chỉ khiến hắn không ngừng nảy sinh cảm giác chán ghét, không muốn nhìn thêm một chút nào nữa.

Vốn dĩ hắn đã có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Diệp Thiên là người cực kỳ thông minh, tuy trước đó không muốn dùng cách này, chỉ nghĩ rằng nếu có thể giật đám rong biển ra thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Nhưng bây giờ thấy chúng kiên quyết như vậy, rõ ràng là muốn sống chết bám lấy mình, Diệp Thiên sao có thể để chúng muốn làm gì thì làm.

Thế là, sau khi biến sợi tóc thành lưỡi dao, hắn đã chuẩn bị tâm lý, quyết định chém đứt toàn bộ chúng.

Như vậy chúng sẽ không quấn lấy hắn nữa.

Mặc dù cách này có phần hơi mạnh tay, nhưng Diệp Thiên thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ cần có thể thoát khỏi đám rong biển này, bất kể phải trả giá thế nào, hắn cũng không còn cách nào khác.

Hắn không thể kiềm chế cơn giận của mình được nữa, nếu không sớm bùng nổ, việc nhẫn nhịn đến bây giờ đã là không dễ dàng rồi.

Đám rong biển cũng không ngờ Diệp Thiên lại dùng cách này để giải quyết toàn bộ.

Chúng chỉ muốn bám chặt lấy Diệp Thiên, níu kéo bước chân của hắn.

Nếu không phải vì những thứ đáng ghét này ép hắn đến mức này, hắn cũng sẽ không dùng dao chém nát chúng.

Chương 1826

Diệp Thiên thực sự không thể chịu đựng nổi, vốn dĩ ngay từ đầu đã tức giận đến sôi máu, nếu không phải kiên trì đến bây giờ, không biết hắn đã làm ra chuyện gì rồi.

Bản tính của Diệp Thiên là một người tùy hứng, muốn làm là làm, tuyệt đối không có suy nghĩ gì khác.

Sau khi dùng dao chém đứt toàn bộ rong biển, hắn còn chém chúng thành từng mảnh vụn vì lúc đó cảm thấy quá hả giận.

Nếu không dùng dao để giải quyết, việc rời khỏi đây thật sự vô cùng khó khăn.

Vì vậy, lúc đó tâm trạng Diệp Thiên dường như cũng thoải mái hơn nhiều.

Vốn dĩ hắn không muốn dùng cách này để đối xử với đám rong biển, nhưng thật sự không thể chịu đựng được cảm giác kinh tởm mà chúng mang lại.

Nếu không nhanh chóng giải quyết, mỗi lần cúi đầu nhìn thấy chúng, trong lòng hắn lại cảm thấy khó chịu.

Cho nên sau khi chém hết chúng, Diệp Thiên cũng thuận lợi thả lỏng.

Giải quyết xong đám rong biển, trong lòng Diệp Thiên quả thực đã thoải mái hơn, vì cuối cùng cũng không bị chúng quấy rầy nữa.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy có động tĩnh, dường như đang tiến về phía mình.

Diệp Thiên không biết là gì, bèn cẩn thận quan sát mới phát hiện có một đàn cá đang bơi về phía này, số lượng dường như rất lớn.

Dựa vào âm thanh, hắn có thể hoàn toàn phán đoán được số lượng cá, bởi hắn là một nhân vật lợi hại.

Hắn biết đàn cá này chắc chắn có việc gì đó, nên không muốn giao tiếp với chúng.

Hơn nữa, nếu muốn giao tiếp với chúng, hắn phải dùng đến pháp thuật.

Vì vậy, Diệp Thiên hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Diệp Thiên giải quyết vấn đề không tốn chút sức lực nào, sau đó cũng không muốn dây dưa gì với đàn cá lớn kia, bèn vội vàng lặn xuống phía dưới.

Bởi vì lúc này hắn cũng không biết nên đi đâu, nhưng dù sao có thể tránh được đàn cá lớn này là tốt rồi.

Hắn đã bị đám rong biển kia giữ chân ở đây một lúc lâu, nên thật sự không muốn dây dưa hay đánh nhau với bất kỳ loài cá hay sinh vật nào khác.

Diệp Thiên hy vọng cuộc sống của mình có thể vô lo vô nghĩ, không bị ai làm phiền.

Những chuyện xảy ra gần đây đều nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn, nên bây giờ hoàn toàn thoát khỏi mọi thứ, hắn cũng mong có thể nhanh chóng rời đi.

Vì vậy, Diệp Thiên không chút do dự hay e ngại, trực tiếp bơi xuống sâu hơn.

Mặc dù không biết tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Do pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao cường, nên tốc độ bơi trong nước cũng cực kỳ nhanh.

Nếu người khác muốn đuổi kịp hắn thì tuyệt đối không có khả năng.

Diệp Thiên cũng sẽ không cho họ cơ hội đó, hơn nữa mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Mặc dù hôm nay xảy ra một chút sai sót nhỏ, nhưng hắn đều có thể hoàn toàn giải quyết được.

Hiện tại, Diệp Thiên hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành việc cần làm, như vậy sẽ không còn vấn đề gì khác.

Tuy tốc độ bơi của Diệp Thiên rất nhanh và cũng đặc biệt cẩn thận, nhưng dưới đáy biển này thật sự có những thứ không ngừng xuất hiện.

Diệp Thiên thật sự muốn tránh né, có lúc hắn căn bản không muốn xảy ra xung đột với bất cứ thứ gì.

Vì vậy, hắn hy vọng mọi chuyện đều có thể diễn ra theo ý muốn của mình.

Nhưng đôi khi Diệp Thiên cũng biết rằng bất cứ chuyện gì cũng không thể nằm trong tầm kiểm soát của hắn, hắn chỉ có thể kiểm soát bản thân.

Chương 1827

Cho nên, dù ở đâu, hắn cũng sẽ luôn cẩn thận, không phải vì sợ hãi hay gì khác, mà chỉ hy vọng có thể nhanh chóng có được câu trả lời cho những vấn đề này.

Diệp Thiên nhanh chóng lao đi để tránh va chạm với những sinh vật kia, nhưng không ngờ chúng lại cứ bám theo sát gót, dường như muốn sánh vai cùng hắn.

Khi thấy chúng xuất hiện trước mặt, Diệp Thiên thật sự cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn đã cố gắng hết sức để ngăn chặn chuyện này, nhưng mọi việc không đơn giản như hắn nghĩ, bởi vì chúng cứ không ngừng truy đuổi.

Dưới đáy biển này, các loại sinh vật và những thứ nhỏ bé ngày càng nhiều.

Nếu Diệp Thiên muốn né tránh, cũng không thể nào tránh hết được, dù sao nơi này cũng thuộc về trời đất.

Vì vậy, Diệp Thiên gia tăng pháp thuật, đồng thời cũng khiến những thứ đó thuận lợi rời khỏi bên cạnh mình.

Nếu muốn đuổi theo hắn, chúng căn bản không phải là đối thủ, vì tốc độ của Diệp Thiên ngày càng nhanh, vận dụng pháp thuật đã bỏ xa chúng.

Nhưng dưới đáy biển này có những thứ nhỏ bé khác lại không ngừng bám theo bên cạnh hắn, nên Diệp Thiên bất đắc dĩ không thể bỏ rơi hết được chúng.

Hắn cũng không biết dưới đáy biển này rốt cuộc có bao nhiêu thứ nhỏ bé như vậy, nên chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Về chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, Diệp Thiên hiện tại cũng không có kế hoạch gì, mọi việc chỉ có thể chờ đợi rồi mới định đoạt.

Lúc này, Diệp Thiên không ngừng bơi lội dưới đáy biển.

Trong quá trình bơi, hắn cảm thấy tất cả sinh vật dưới đáy biển này thật sự rất kỳ lạ, không biết từ đâu lại xuất hiện nhiều thứ nhỏ bé như vậy.

Nhưng dù sao, khi thấy chúng xuất hiện trước mặt, hắn cũng không có bất kỳ sự phản kháng hay suy nghĩ gì khác, chỉ cảm thấy vô cùng bất lực.

Hắn không biết làm thế nào mới có thể tránh được những thứ này cứ lượn lờ bên cạnh mình, vì hắn rất muốn bỏ rơi chúng một cách sạch sẽ.

Diệp Thiên hết cách, để có thể né tránh sự bám đuôi của những thứ này, hắn chỉ có thể lặn xuống nơi sâu nhất để trốn, hy vọng có thể thuận lợi thoát khỏi chúng.

Nhưng có những chuyện không hề dễ dàng như Diệp Thiên tưởng tượng.

Nếu bàn về pháp thuật, Diệp Thiên chắc chắn không thua bất kỳ ai, nhưng nếu phải làm hại những sinh vật nhỏ bé này, hắn dù thế nào cũng không làm được.

Vì vậy, hắn chỉ nghĩ rằng khi bơi đến nơi sâu nhất, liệu có thể tránh được chúng hay không.

Bởi vì chúng cứ lượn lờ bên cạnh khiến trong lòng hắn rất khó chịu, nhưng lại không thể làm gì.

Gần đây, cảm xúc của Diệp Thiên dường như không ngừng tăng lên, đôi khi nếu không cố gắng kiềm chế, hắn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, hắn hy vọng mọi chuyện đều có thể thuận lợi giải quyết nhanh chóng như mong muốn.

Nhưng đúng lúc này, có một đốm sáng huỳnh quang kỳ lạ, không biết là chuyện gì, sau khi phát hiện ra tung tích của Diệp Thiên, liền bắt đầu đi theo bước chân của hắn.

Khi Diệp Thiên thấy nó bám theo mình, hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi tầm mắt của nó, bởi vì hắn không biết tại sao đốm sáng nhỏ này lại bám theo mình.

Nhưng bất cứ thứ gì ở đây, chỉ cần ở bên cạnh, Diệp Thiên đều cảm thấy đặc biệt không tự tại, không phải vì sợ hãi hay gì khác, mà chỉ là đôi khi hắn muốn được một mình, vô lo vô nghĩ, không bị ai làm phiền.

Nhưng đốm sáng nhỏ dường như không hề muốn rời đi, cứ bám theo bước chân của Diệp Thiên.

Vì vậy, hắn dùng tốc độ nhanh nhất để chui vào một nơi sâu nhất.

Hắn cũng không biết nơi sâu nhất này là ở đâu, chỉ cần có thể triệt để bỏ rơi nó là hắn đã mãn nguyện.

Những chuyện khác chỉ có thể đến nơi sâu nhất rồi tính sau.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết nơi sâu này rốt cuộc sâu đến mức nào.

Khi bơi vào, hắn mới phát hiện ra nơi này chỉ có một vài sinh vật, thực ra chỉ là một nơi có thể chứa được hắn.

Chương 1828

Cho nên lúc đó hắn thật sự có chút hối hận, tại sao không nhanh chóng rời đi đến nơi khác.

Nhưng bây giờ hắn đã vào nơi sâu nhất này, cũng không còn cách nào khác.

Khi Diệp Thiên đến nơi sâu thẳm này, hắn không thấy bất kỳ thứ gì tồn tại ở đây, nên lúc đó cũng có chút mông lung, không biết nên bơi về hướng nào, bởi vì việc hắn cần làm dường như không có hồi kết.

Sau khi gặp phải chuyện như vậy, cả người Diệp Thiên tuy có chút bối rối, nhưng lại chưa bao giờ từ bỏ bước chân tiến về phía trước.

Bất kể lúc nào, hắn cũng luôn tin rằng việc mình làm nhất định có thể làm được.

Cho nên, về chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, Diệp Thiên cũng không còn lên kế hoạch nữa, bởi vì chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nếu xảy ra chuyện quan trọng, hắn đều có thể giải quyết dễ dàng, không tốn chút sức lực nào.

Dù sao pháp thuật của hắn cao siêu như vậy, giải quyết một vài chuyện hắn là rất dễ dàng.

Hắn hoàn toàn có thể làm được, chỉ là nhất thời có thể thiếu một chút gì đó.

Đốm sáng nhỏ lúc đó cứ bám theo Diệp Thiên, bất kể hắn chạy đến nơi sâu nhất hay bất kỳ nơi nào khác, nó nhất định phải theo.

Mặc dù nó không làm hại Diệp Thiên hay gì cả, nhưng hắn cũng không biết là chuyện gì.

Thậm chí Diệp Thiên cứ ngỡ đã hoàn toàn bỏ rơi đốm sáng nhỏ này, nhưng không ngờ nó vẫn cứ ở bên cạnh hắn.

Lúc đó, để có thể bám theo Diệp Thiên, đốm sáng nhỏ đã cẩn thận đến bên cạnh, chui vào trong tóc của hắn.

Do thể tích rất nhỏ, lại thêm sự cẩn thận, nên căn bản không ai phát giác được có thứ gì đó xuất hiện bên cạnh mình.

Diệp Thiên lúc đó quả thực cũng có một chút phản ứng.

Bản thân pháp thuật của hắn siêu việt cực cao, nên bất cứ chuyện gì xảy ra trên người, hắn đều có thể cảm nhận được.

Nhưng lúc này, đốm sáng nhỏ lại không khiến Diệp Thiên cảm thấy có gì bất ổn.

Hắn chỉ cảm thấy da đầu hơi ngứa một chút.

Mặc dù Diệp Thiên cũng không biết là chuyện gì, vì trước đây hắn chưa bao giờ có cảm giác này.

Cho nên nhất thời chỉ cảm thấy da đầu ngứa cũng không có gì to tát, nên cũng không nghĩ nhiều về phương diện đó, càng không chú ý.

Hắn chỉ nghĩ rằng ở dưới biển, có thể có nguyên nhân khác nên đầu mới ngứa, tần suất ngứa cũng không lớn, nên Diệp Thiên cũng không cần phải đưa chuyện này vào lịch trình.

Nhưng khi đốm sáng nhỏ đó chui vào da đầu Diệp Thiên, nó liền muốn tiến vào kinh mạch của hắn.

Nhưng nếu đốm sáng nhỏ muốn vào kinh mạch của Diệp Thiên thì tuyệt đối không thể, vì pháp thuật của hắn vô cùng cao cường, đã dùng pháp thuật bảo vệ cơ thể.

Cho nên bất cứ thứ gì muốn làm hại hắn đều không có khả năng.

Bởi vì Diệp Thiên đã đến đây, hắn phải làm tốt mọi việc, như vậy

cũng có thể khiến mình có kế hoạch.

Hơn nữa, Diệp Thiên đối với phương diện này thật sự rất có mưu lược.

Bất kể lúc nào, ở đâu, hắn đều sẽ bảo vệ tốt bản thân.

Huống chi ở dưới đáy biển này, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên cũng chưa từng lên kế hoạch.

Cho nên, dù ở đâu, hắn cũng luôn đặt vấn đề lên hàng đầu.

Nếu có bất kỳ ai hay sinh vật nào muốn tấn công hoặc làm hại hắn, đó quả thực là đang nằm mơ.

Diệp Thiên sẽ không bao giờ cho người khác cơ hội làm hại mình.

Chương 1829

Huống chi là đốm sáng nhỏ này muốn vào cơ thể hắn, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng đốm sáng nhỏ lại cho rằng, nó có thể dễ dàng đến bên cạnh Diệp Thiên, vậy thì việc tiến vào kinh mạch chắc cũng không phải là chuyện quá khó.

Nhưng nó vạn lần cũng không ngờ rằng, nó căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Hơn nữa Diệp Thiên là một người có pháp thuật cực cao, đặc biệt thông tuệ, nên bất cứ chuyện gì hắn đều đã nhìn thấu từ sớm.

Đó là lý do tại sao hắn lại né tránh những sinh vật nhỏ bé này, không muốn dây dưa với chúng.

Chẳng qua là không muốn đánh nhau hay có tranh chấp gì, vì Diệp Thiên hy vọng mọi chuyện đều có thể thuận lợi tiến hành.

Diệp Thiên sở dĩ đến nơi sâu nhất này, chẳng qua là hy vọng có thể tìm thấy thứ tà ác kia tồn tại, xem có thật sự giống như lời Thái tử nói hay không.

Bởi vì Diệp Thiên không tin những chuyện mình nghe được trước đó là giả.

Hơn nữa, những ngày qua hắn vẫn luôn suy đoán, liệu có phải vì có mối quan hệ song sinh tử, nên mới có hai thứ tà ác ở đây.

Nhưng Diệp Thiên đã đến nơi sâu nhất của thôn này, nhất định phải làm rõ mọi vấn đề, nếu không trong lòng thật sự không cam tâm.

Có quá nhiều chuyện thật sự không có cách nào đối phó.

Cho nên Diệp Thiên cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, đồng thời cũng bộc lộ hết pháp thuật của mình.

Bởi vì những chuyện này đã lởn vởn trong đầu hắn rất lâu, nhưng vẫn chưa có kết quả tương ứng.

Hiện tại, Diệp Thiên khó khăn lắm mới đến được nơi sâu nhất, nên lúc đó liền bắt đầu không ngừng tìm kiếm, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra thứ tà ác đó.

Trong lúc Diệp Thiên đang tìm kiếm, đột nhiên phát hiện có một chiếc lá phong lấp lánh ánh vàng.

Lúc đó, hắn thật sự rất vui mừng, bởi vì vốn dĩ hắn chưa bao giờ nghĩ có thể thuận lợi tìm được nơi phong ấn này.

Trước đó, trong quá trình tìm hiểu, hắn cũng chỉ biết sơ qua.

Hiện tại, khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng hắn cũng có thể hoàn toàn biết rõ rằng những gì mình thấy đều là thật.

Cho nên, vốn dĩ hắn chỉ toàn là suy đoán, không có bằng chứng xác thực nào có thể chứng minh.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy cảnh này, Diệp Thiên cuối cùng cũng khẳng định được những gì mình nói hoàn toàn chính xác.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ, phong ấn đó chắc chắn là để giam giữ thứ tà ác, cho nên ác ma đó nhất định bị phong ấn ở đây, nếu không sẽ không có ánh sáng mạnh như vậy.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng tin rằng đây thực sự là song sinh tử.

Vốn dĩ ngay từ đầu, Diệp Thiên đã cảm thấy chuyện này có chút khác thường, nhưng lại không ngờ nó hoàn toàn khớp với suy đoán của mình.

Cho nên dù thế nào, Diệp Thiên cũng phải làm rõ chuyện này, nếu

không trong lòng thật sự rất không cam tâm.

Tất cả mọi chuyện bây giờ đã ăn sâu bén rễ trong lòng hắn.

Trong quá trình quan sát, hắn cũng phát hiện nơi này hẳn là nơi giam giữ.

Nhưng nếu muốn xác định điều này, hắn phải tiến lên xem xét mới có thể làm rõ mọi vấn đề, để không phải cứ đứng đây không ngừng suy đoán.

Vì vậy, Diệp Thiên cẩn thận bắt đầu bơi về hướng đó, mục đích là không muốn gây sự chú ý của các sinh vật xung quanh.

Để làm rõ chuyện này, hắn thật sự đã tốn một khoảng thời gian dài.

Chỉ cần có thể để Diệp Thiên tìm thấy thứ tà ác đó, bất kể phải trả giá lớn đến đâu, hắn cũng sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Bởi vì việc Diệp Thiên làm, hắn nhất định sẽ làm, cho nên dù trải qua muôn vàn khó khăn, hắn cũng tuyệt đối không để mình có bất kỳ áp lực hay cảm giác sợ hãi nào.

Chương 1830

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, tốn bao nhiêu sức lực cũng được.

Diệp Thiên sở dĩ tò mò, là vì trước đó hắn đã nảy sinh sự tò mò về những thứ tà ác này, nên lần này xuống đáy biển, chẳng qua là muốn làm rõ chuyện này.

Hiện tại, hắn cũng đã thấy thứ được phong ấn lấp lánh ánh vàng.

Mặc dù Diệp Thiên không thể hoàn toàn xác định thứ bị giam giữ bên trong là vật tà ác, nhưng dù sao hắn cũng đã đến đây, phải làm rõ mọi vấn đề.

Vì vậy, sau khi cẩn thận đến nơi đó, hắn liền bắt đầu không ngừng xé những thứ dán trên đó, dường như là một loại phong ấn.

Bởi vì Diệp Thiên biết phải gỡ những thứ này ra mới có thể biết được suy đoán của mình là thật hay giả.

Hắn sẽ không bao giờ cảm thấy chỉ bằng tưởng tượng mà có thể có được đáp án cho chuyện này, cho nên bất kể thế nào cũng phải tận mắt nhìn thấy mới tin.

Để có thể giải đáp triệt để chuyện này, Diệp Thiên lúc đó tuy cẩn thận, nhưng cũng không ngừng tăng tốc bước chân, bởi vì hắn rất muốn làm rõ chuyện này, nên thật sự không muốn lãng phí thêm thời gian của mình.

Vốn dĩ ở dưới đáy biển này, Diệp Thiên đã ở lại rất lâu, nên thật sự hy vọng có thể nhanh chóng xác thực chuyện này.

Vì vậy, hắn dùng tốc độ nhanh nhất bơi đến trước vật đó.

Trước đó, hắn không muốn kinh động gì, nên mới bơi từ từ, cẩn

thận.

Nhưng bây giờ thật sự có chút nóng lòng, phải làm rõ chuyện này.

Sau khi đến nơi với tốc độ nhanh nhất, hắn liền chuẩn bị ra tay, bắt đầu không ngừng xé từng tờ một.

Nhưng những thứ đó dường như dán rất chắc, Diệp Thiên gỡ mãi mà không được, nên lúc đó cũng có chút tức giận và mất kiên nhẫn.

Trong lúc mất kiên nhẫn, cả người hắn cũng trở nên hoang mang, vì không biết bên trong có phải là thứ mình tưởng tượng hay không.

Nhưng lúc này, những thứ bẩn thỉu đó thật sự khiến hắn không thể gỡ xuống được.

Vì vậy, Diệp Thiên cứ đoán già đoán non, không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự có chút không cam tâm, nhưng bây giờ hắn bất lực, không cam tâm cũng không thể thấy được thứ bên trong.

Lúc đó, Diệp Thiên thật sự không biết phải làm sao.

Đã đến đây rồi, hắn cũng không thể cứ thế mà rời đi, nếu không trong lòng sẽ rất không vui.

Diệp Thiên tin rằng, một khi đã làm thì nhất định sẽ làm được.

Bất kể bên trong là thứ gì, hắn cũng phải làm rõ, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Bởi vì tất cả mọi chuyện bây giờ, hắn đều không có cách nào lên kế hoạch, cũng không biết có thứ gì tồn tại.

Đã xuống đáy biển này, hắn phải làm rõ vấn đề.

Bởi vì Diệp Thiên là người không đạt được mục đích thì tuyệt đối

không bỏ cuộc, cũng không thể không làm gì mà cứ thế rời đi.

Đó không phải là tính cách của hắn, nên dù thế nào, hắn cũng phải đạt được mục đích của mình.

Tuy Diệp Thiên rất muốn tra ra thứ bên trong, để có thể làm dịu đi lòng hiếu kỳ bấy lâu nay.

Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy mọi thứ ở đây, hắn cũng thay đổi suy nghĩ, vì bây giờ thật sự có chút sợ hãi.

Hắn không biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Nếu không xem, trong lòng cũng sẽ có chút không cam tâm.

Nhưng nếu thứ tồn tại bên trong thật sự là một vật thể đáng sợ, thì phải làm sao đây?

Chương 1831

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự không dám đột phá phong ấn để đi vào.

Hắn không sợ gặp nguy hiểm, mà chỉ cảm thấy nếu một khi đã đột phá phong ấn đi vào, hậu quả chắc chắn sẽ không giống như hắn tưởng tượng.

Bởi vì nếu thứ đó không cẩn thận trốn thoát, Diệp Thiên thật sự hối hận cũng không kịp.

Mặc dù hắn chưa bao giờ làm chuyện gì phải hối hận, nhưng khi làm bất cứ việc gì, hắn cũng sẽ luôn tìm hiểu rõ mọi vấn đề rồi mới làm, tuyệt đối không hành động lỗ mãng, càng không bất chấp hậu quả.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã do dự ở đó rất lâu.

Bởi vì có rất nhiều chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nên ở đó hắn chỉ có thể không ngừng suy nghĩ.

Nếu hắn không làm gì cả, lại cảm thấy đặc biệt không cam tâm.

Nhưng nếu thật sự chạm vào, thứ bên trong trốn thoát thì không biết phải làm sao.

Cho nên sau khi ở đó một lúc lâu, Diệp Thiên vẫn không thể đột phá được phòng tuyến đó.

Bởi vì nếu không làm rõ về thứ này, hắn cũng sẽ không rời khỏi đây.

Vì vậy, hắn liền bắt đầu cẩn thận thăm dò tên kia.

Bởi vì nếu không thể đột phá phong ấn, hắn phải thử mọi cách để

tiếp cận.

Nếu bên trong thật sự có vật thể tồn tại, hắn cũng có thể nhìn rõ hơn một chút.

Lúc đó, Diệp Thiên dùng pháp thuật biến thành một con cá nhỏ, rồi từ từ bắt đầu bơi vào.

Như vậy có thể không đả thảo kinh xà, làm mọi việc một cách hoàn hảo.

Để đạt được mục đích, Diệp Thiên thật sự đã dốc hết tâm huyết vào việc này.

Hắn biết lúc này không có cách nào đột phá những phong ấn trước mắt, nên nếu muốn làm rõ vấn đề, chỉ có thể dựa vào con cá nhỏ này.

Mặc dù không thể đặt hết hy vọng vào nó, nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không còn cách nào khác.

Cho nên khi làm bất cứ việc gì, tuyệt đối không thể lỗ mãng, phải lên kế hoạch trước sau, như vậy mới có thể đảm bảo không có sai sót.

Bởi vì Diệp Thiên là một người như vậy, tuy pháp thuật rất cao, nhưng khi đối mặt với những vấn đề khác, hắn cũng nhất định sẽ xử lý cẩn thận, như vậy mới có thể đạt được mục đích tốt hơn.

Do tâm kết của mình, hắn có thể giải quyết được vấn đề.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ đã sắp xếp mọi việc rất tốt, mỗi bước đi đều nằm trong kế hoạch.

Bất kể thế nào cũng phải hoàn thành việc này.

Tuy Diệp Thiên nghĩ mọi chuyện rất dễ dàng, cho rằng lợi dụng con cá nhỏ có thể tìm ra được vật thể bên trong, nhưng không ngờ khi con cá giả đó bơi vào bên trong, quá trình quả thực rất thuận lợi, hắn vẫn luôn ở bên ngoài chờ đợi tin tức.

Nhưng có những chuyện không hề dễ dàng như vậy.

Con cá do pháp thuật biến hóa ra bơi được một nửa thì đột nhiên biến mất.

Lúc đó Diệp Thiên một mình ở bên ngoài, cứ chờ đợi tin tức, nhưng tin tức dường như đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Vì vậy, hắn vội vàng dùng pháp thuật tiếp tục triệu hoán, bởi vì bản thân con cá này là do pháp thuật của hắn biến hóa ra, nếu dùng pháp thuật để triệu hồi lại, hẳn là không có vấn đề gì.

Hắn cũng không biết bên trong có tình huống gì, nên chỉ có thể đi một bước xem một bước, bởi vì tất cả vấn đề bây giờ hắn đều chưa làm rõ.

Chỉ dựa vào trực giác và ảo giác thì không thể giải quyết triệt để vấn đề.

Cho nên trong quá trình triệu hoán, Diệp Thiên thật sự đã tốn một khoảng thời gian dài, nhưng cuối cùng vẫn không có tin tức gì, con cá cũng biến mất không dấu vết.

Chương 1832

Lúc đó Diệp Thiên một mình ở đó không ngừng cười lạnh, bởi vì mọi chuyện dường như đều bị hắn đoán trúng.

Sở dĩ hắn làm vậy, là vì hắn nghĩ thứ tà ác bên trong chắc chắn sẽ rất lợi hại, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên hắn mới dùng cách biến thành một con cá để đi thăm dò hư thực.

Bởi vì nếu con cá bơi vào bên trong mà không xảy ra chuyện gì, thì cũng chứng tỏ thứ tà ác bên trong không đáng sợ đến thế.

Hiện tại, Diệp Thiên đã chứng thực được tất cả những nghi ngờ của mình.

Bởi vì thứ tà ác này quả thực rất lợi hại, con cá chỉ bơi vào đó vài cái đã biến mất không dấu vết, ngay cả pháp thuật cao thâm như của Diệp Thiên cũng không thể triệu hồi lại được.

Cho nên lúc đó hắn có thể chứng minh một điều, ma quỷ hung tàn thật sự ở khắp mọi nơi.

Diệp Thiên ban đầu không kịp thời giải trừ phong ấn, cũng chính vì có chút e ngại.

Hắn lo rằng nếu ma quỷ thật sự bị phong ấn bên trong, thì nó nhất định cực kỳ hung tàn.

Cho nên nếu lúc đó một khi giải trừ phong ấn, ma quỷ chắc chắn sẽ trốn thoát, ra ngoài rồi sẽ gây họa vô cùng.

Vì vậy, khi nhìn thấy cảnh này, Diệp Thiên bây giờ thật sự cảm thấy cách làm trước đó của mình hoàn toàn chính xác.

Hắn đứng đó một lúc lâu, nếu ma quỷ này hung ác, tàn nhẫn như vậy, hắn tuyệt đối không thể để nó ra ngoài.

Một khi ra ngoài, chắc chắn sẽ có nhiều người hoặc sinh vật bị tổn hại hơn.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định, hay là gia cố thêm một lớp phòng tuyến nữa.

Như vậy dù nó có muốn chạy cũng không chạy được.

Diệp Thiên có suy nghĩ của mình, đồng thời cũng sẽ đạt được mục đích của mình.

Bởi vì nếu để ma quỷ này ở đây, cũng là một chuyện tốt, đồng thời có thể tránh cho nó tiếp xúc với người khác.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Diệp Thiên quyết định, hung hăng gia cố thêm một lớp pháp thuật lên phong ấn màu vàng.

Bởi vì có lớp pháp thuật này, thứ đáng ghét đó muốn ra ngoài cũng không có khả năng.

Trong đầu hắn, những hình ảnh hiện ra đều liên quan đến những chuyện tà ác.

Nếu ma quỷ này xuất hiện, chắc chắn sẽ bất lợi cho người khác, nên Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Hơn nữa, hắn phải bảo vệ tốt tất cả mọi người.

Trước đó, Diệp Thiên cảm thấy ma quỷ bị giam giữ bên trong dường như rất lợi hại, nhưng đó chỉ là suy đoán của hắn, không có bằng chứng thực tế.

Nếu không phải vì trong quá trình dùng con cá nhỏ, cũng sẽ không thể hiện ra nhiều chuyện như vậy.

Hiện tại, Diệp Thiên một lần nữa dùng pháp thuật gia cố thêm một

lớp phong ấn, như vậy cũng có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Nhưng bây giờ hắn cũng không thể hoàn toàn xác định, suy nghĩ của mình có phải là thật hay không.

Cho nên dù thế nào, chỉ cần hắn có thể làm được, tuyệt đối sẽ không có chút mơ hồ nào.

Nhưng khi Diệp Thiên giải quyết xong chuyện này, đồng thời liền thấy có những con ma nhỏ, dường như đều đang tập trung về hướng này.

Mặc dù Diệp Thiên không muốn giao lưu hay đánh nhau với chúng, bởi vì hắn muốn nhanh chóng giải đáp tất cả các vấn đề.

Hiện tại đã đến đây, cũng đã phong ấn nơi này, nên hắn không cần phải tiếp xúc hay giao tiếp gì với những con ma nhỏ này.

Vì vậy, để né tránh, hắn chọn cách rời đi, vì bây giờ hắn thật sự không dám ở lại đây lâu hơn nữa.

Chương 1833

Cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Mặc dù hắn không sợ những chuyện này sẽ gây bất tiện cho mình, hay có bất kỳ cảm xúc nào, vì pháp thuật của hắn siêu tốt, đối phó với chúng cũng dư sức.

Chỉ là đôi khi, hắn không muốn lãng phí toàn bộ thời gian của mình vào việc này.

Cho nên hắn cũng hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Huống chi câu trả lời hắn cần tìm đều đã tìm được, cũng không có gì đáng để ở lại nữa.

Diệp Thiên khi gặp những vấn đề này, chưa bao giờ do dự, bèn vội vàng tăng tốc, lập tức bơi về phía mặt nước.

Bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới có thể tránh được sự tấn công của những con ma nhỏ kia.

Nếu chúng tụ tập ở đây, hắn chắc chắn sẽ phải giao thủ, đó không phải là điều hắn hy vọng thấy.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ cũng hy vọng có thể nhanh chóng bơi lên mặt nước, như vậy có thể ném tất cả mọi chuyện dưới đáy biển ra sau đầu.

Hắn vẫn luôn là một người sống tự do tự tại, hoàn toàn thích nghi với trạng thái hiện tại.

Huống chi việc hắn cần làm, cũng không có gì là không làm được.

Cho nên việc Diệp Thiên không muốn làm, ai cũng đừng quấy rầy.

Vì vậy, lúc này, việc rời khỏi biển mới là quan trọng nhất.

Hắn không quan tâm đến những chuyện khác nữa.

Huống chi việc cần làm đã làm xong, còn việc những con ma nhỏ xuất hiện, cứ để thuận theo tự nhiên vậy, cũng không có quan hệ gì với hắn.

Diệp Thiên sở dĩ bây giờ vội vàng bơi trở về, cũng chính vì trước đó xuống đáy biển, chẳng qua là để xác nhận những gì mình nói là thật hay giả.

Hiện tại, tất cả mọi chuyện đều bày ra trước mắt hắn, hắn cũng biết rõ thứ này, nếu một khi bị trốn thoát hay gì đó, hắn cũng không có năng lực lớn đến mức có thể trấn áp được nó hoàn toàn.

Cho nên bây giờ hắn cảm thấy rời đi mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng dù sao, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này đã xảy ra, cũng không thể để nó trì trệ không tiến triển.

Vì vậy, lúc đó hắn nghĩ, phải nhanh chóng trở về tìm lão đầu kia.

Bởi vì hiện tại dựa vào sức một mình hắn, muốn làm rõ chuyện này thật sự rất gian nan.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy trong lòng rất không cam tâm.

Hắn không có năng lực lớn đến mức có thể đánh bại hoàn toàn ma quỷ đó, nhưng dù sao, ít nhất hiện tại hắn cũng có thể dùng pháp thuật để trấn áp nó.

Cho nên dù thế nào, hắn cũng không thể cứ thế dừng lại việc mình đang làm.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đã không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Diệp Thiên vốn thuộc loại người không đến Hoàng Hà không hết

hy vọng, việc đã muốn làm thì nhất định sẽ làm, cho nên dù trải qua bao nhiêu gian khổ, cũng phải hoàn thành.

Lúc này, Diệp Thiên biết mình không có năng lực lớn như vậy, cũng không thể gánh vác hết mọi chuyện.

Bèn quyết định bơi trở về, tìm lão đầu trước đó, rồi cùng với người của Long cung thương lượng kỹ lưỡng chuyện này.

Dù sao chuyện này trước đây là do Thái tử Long cung kể lại, nên chắc cũng có thể hiểu đại khái về con ma bị phong ấn dưới đáy biển này rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì nếu chỉ dựa vào một chút thông tin Diệp Thiên tìm được ở đây, cũng chưa chắc đã có thể hoàn thành được chuyện này.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là thương lượng với Thái tử một phen, xem rốt cuộc có cách nào tốt hơn không.

Chương 1834

Nếu chuyện này chỉ có thể dừng lại ở đây, Diệp Thiên không chỉ không cam tâm, mà cũng không thể để thế giới của mình cứ thế chờ đợi.

Huống chi hắn cũng là một người không chịu thua, bất cứ chuyện gì có thể trông rất gian nan, nhưng lại không bao giờ dập tắt được ý chí chiến đấu đó.

Cho nên Diệp Thiên nhanh chóng bơi lên, hy vọng có thể nhanh chóng hiểu rõ chuyện này, cũng không muốn lãng phí thời gian của mình vào việc này.

Dù sao nếu có thể giải quyết những chuyện này trong thời gian sớm nhất, thì hắn có thể đi làm những việc khác.

Cho nên hiện tại trong lòng, chỉ cần làm rõ chuyện này là đủ rồi.

Diệp Thiên không quan tâm đến những chuyện khác nữa, hắn thuận lợi bơi lên trên, trở về Long cung, rồi vội vàng đi tìm Thái tử.

Bởi vì chuyện này thật sự không thể chậm trễ, một khắc cũng không muốn lãng phí.

Cho nên sớm kết thúc mọi việc, mới có thể để hắn yên tâm đi lo những chuyện khác.

Thái tử Long cung khi thấy Diệp Thiên trở về, trong lòng cũng rất vui mừng.

Bởi vì trước đó hắn biết Diệp Thiên là người không đạt được mục đích thì quyết không bỏ cuộc, cũng biết pháp thuật của hắn rất cao, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Nhưng lúc hắn rời đi, mọi người thực ra trong lòng khá lo lắng.

Dù sao nếu dưới đáy biển thật sự có thứ đó tồn tại, thì mức độ nguy hại cũng rất lớn.

Mặc dù Thái tử Long cung chỉ chống đỡ được một vùng trời nhỏ bé, nhưng ý chí của hắn cũng mạnh mẽ hơn tất cả mọi người.

Cho nên khi thấy Diệp Thiên, trong lòng cũng bình tĩnh hơn nhiều, bèn vội vàng tiến lên nói chuyện.

"Thế nào rồi?

Lần này đi, rốt cuộc có thấy thứ đó tồn tại không?

Ngươi đi lâu như vậy, thật sự có chút lo lắng.

Thấy ngươi có thể bình an vô sự trở về, trong lòng ta cũng vui mừng không ít." Thái tử đối với ân tình của Diệp Thiên thật sự không biết làm sao báo đáp, vì trước đó hắn đã giúp đỡ mình rất nhiều.

Thái tử cũng là một người rất biết ơn.

Cho nên khi Diệp Thiên có thể bình an trở về, trong lòng hắn cũng rất vui mừng.

Nhưng có những chuyện không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đã trở về, chắc chắn cũng đã thăm dò được thứ gì đó, nếu không cũng không thể vội vàng trở về như vậy.

Lúc đó Thái tử và Diệp Thiên hai người trong lúc nói chuyện, cũng đã hiểu đại khái về tình hình dưới đáy biển.

Hóa ra trước đó Thái tử nói dưới đáy biển có ma tồn tại là thật.

Mặc dù ký ức lúc đó rất ngắn ngủi, nhưng trí nhớ của Thái tử khá tốt.

Lúc đó Diệp Thiên cũng nói rõ suy nghĩ của mình cho Thái tử Long

cung, hy vọng có thể giúp đỡ.

Dù sao con ma này và những thứ khác hoàn toàn không giống nhau, nếu muốn đối phó, sẽ càng khó khăn hơn.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng hy vọng Thái tử Long cung có thể giúp một tay, như vậy có thể thuận lợi giải quyết được.

"Nếu thật sự như ngươi nói, thứ đó ở dưới đáy biển một khi thoát ra sẽ ảnh hưởng đến các sinh vật, bao gồm cả Long cung cũng sẽ gặp nguy hiểm." "Hay là ta cũng nguyện ý đi gia cố phong ấn đó, như vậy nó sẽ không chạy ra được." Thái tử Long cung bất kể lúc nào, chỉ cần Diệp Thiên ra lệnh, tuyệt đối sẽ không có chút chậm trễ, đồng thời cũng sẽ không ngừng giúp đỡ.

Bởi vì mọi chuyện mọi người đều hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết.

Nhưng Thái tử trong lòng cũng rất nóng lòng, muốn nhanh chóng khống chế triệt để nó, như vậy sẽ không còn gây rối nữa.

Chương 1835

Thái tử tuy tất cả suy nghĩ đều vì mọi người, cũng hy vọng có thể giải quyết triệt để chuyện này.

Nhưng nếu với thực lực hiện tại, Diệp Thiên cảm thấy dù có gia cố phong ấn, cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy lúc này, năng lượng của mình dường như không lớn.

Nếu muốn làm rõ chuyện này, cũng không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Cho nên hắn cũng cảm thấy chuyện này không dễ dàng đạt được nhanh như vậy.

"Chuyện này chưa chắc đã đơn giản như chúng ta nghĩ.

Nếu chỉ đơn thuần gia cố một lớp phong ấn, có thể khống chế được con ma đó, có lẽ không dễ dàng như chúng ta tưởng tượng." Diệp Thiên sở dĩ nói như vậy với Thái tử Long cung và lão đầu, không phải vì mọi người nhát gan hay gì khác, mà vì có những chuyện không giống như vẻ ngoài, có thể giải quyết được.

Cho nên bất cứ chuyện gì cũng phải suy tính kỹ lưỡng.

Diệp Thiên cảm thấy dựa vào năng lực hiện tại, nếu gia cố một lớp phong ấn, cũng chưa chắc có hiệu quả.

Cho nên bây giờ quan trọng nhất là nhanh chóng tìm ra một cách tốt hơn.

Lúc đó Diệp Thiên nói xong, đồng thời cũng không ngừng suy tư ở đó, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giải đáp được vấn đề, đồng thời cũng có thể khống chế triệt để thứ dưới đáy biển, như vậy mới

có thể tránh được mọi vấn đề phát sinh.

Diệp Thiên là một người như vậy, bất kể khi làm bất cứ việc gì, cũng sẽ luôn đặt vấn đề lên hàng đầu, tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Bởi vì làm việc phải có trật tự.

Cho nên Diệp Thiên bất kể khi làm bất cứ việc gì, cũng sẽ luôn có kế hoạch và phương thức hành động.

Lúc đó lão đầu đứng bên cạnh, cũng đã hiểu đại khái về mọi tình hình bên trong, cũng biết chuyện Diệp Thiên đang lo lắng.

Nhưng nếu muốn đối phó với thứ dưới đáy biển, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vì ở chỗ Thái Thượng Lão Quân có rất nhiều bảo bối.

Nếu Diệp Thiên có thể đến đó mượn bảo bối, hẳn là có thể giải quyết được những vấn đề trước mắt.

Cho nên lúc đó lão đầu cũng nói suy nghĩ của mình cho Diệp Thiên biết.

"Bây giờ chúng ta ở đây lo lắng cũng không có tác dụng gì.

Nếu muốn phong ấn triệt để thứ dưới đáy biển, nên đến chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Bởi vì ở đó bảo vật rất nhiều, chỉ cần mượn một món, hẳn là có thể có tác dụng.

Nhưng bây giờ chỉ có ngươi mới có thể đi." Diệp Thiên lúc đó nghe xong lời của lão đầu, đồng thời cũng cảm thấy rất có lý.

Bởi vì trước đó hắn vẫn luôn nghĩ về những chuyện này, nên đã bỏ qua bảo bối ở chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Bèn đồng ý rồi dùng tốc độ phi thường, nhanh chóng đến chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Lần này Diệp Thiên thật sự đi không ngừng nghỉ, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Bởi vì hắn biết những chuyện này phải giải quyết càng sớm càng tốt, mới có thể để hắn hoàn thành việc mình cần làm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không chút chậm trễ, trực tiếp chạy đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân quả thực giật mình một cái, bởi vì lần này Diệp Thiên đến quá đột ngột, cũng không báo trước, trực tiếp xuất hiện trước mặt ông.

Nếu không phải vì ông gan lớn, có lẽ bây giờ đã bị dọa chết khiếp rồi.

Diệp Thiên thực ra cũng hết cách, nếu có khả năng, hắn cũng tuyệt đối không mạo thất như vậy.

Chương 1836

Huống chi chuyện này đối với hắn vô cùng quan trọng, nên đều hy vọng có thể nhanh chóng có được câu trả lời.

Như vậy sau khi lấy được bảo vật, Diệp Thiên có thể lập tức trở về.

"Lần này ngươi đến thật quá đột ngột, một chút báo trước cũng không có, nếu không phải là người gan lớn, thật sự đã bị ngươi dọa chết rồi." Thái Thượng Lão Quân trong lòng tự nhiên rất rõ, mỗi lần Diệp Thiên đến, chẳng qua đều là vì muốn lấy một vài bảo bối, đi giúp hoàn thành một số việc.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân đã sớm quen rồi, vì bảo vật của ông quả thực rất nhiều.

Nếu Diệp Thiên cần, ông cũng sẽ cho mượn.

Nhưng lúc này Diệp Thiên đến đột ngột, nên Thái Thượng Lão Quân không hiểu rõ, bèn hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

"Hôm nay vội vàng như vậy, nhất định có chuyện gì, mau nói cho ta nghe, xem rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì." Thái Thượng Lão Quân tự nhiên cũng rất tò mò, cho nên trong lúc hỏi han, cũng đã hiểu rõ nguyên nhân trong đó, như vậy cũng không cần để ông rơi vào tình trạng mơ hồ.

Diệp Thiên vốn vì chuyện này mà vẫn luôn vắt óc suy nghĩ các loại biện pháp.

Cho nên lần này đến địa bàn của Thái Thượng Lão Quân, hy vọng có thể giúp đỡ, giải trừ hết tất cả những nghi vấn trong lòng.

Như vậy cũng có thể để hắn yên tâm.

Nếu không chuyện này quấy rầy hắn đã không phải một hai ngày.

Nếu không giải quyết được, trong lòng hắn cũng sẽ không bao giờ có thể bình tĩnh lại được.

Tảng đá lớn này đè nặng đến mức hắn không thở nổi.

Mặc dù pháp thuật của Diệp Thiên rất cao, nhưng khi đối mặt với chuyện như vậy, cũng có chút bất lực.

Cho nên hắn vội vàng đem những chuyện mình biết, giải thích cho Thái Thượng Lão Quân.

"Lần này tìm ngài quả thực có một chuyện muốn nói.

Ngài còn nhớ thứ mà chúng ta điều tra trước đó không?

Bởi vì trước đó ta vẫn luôn có chút nghi ngờ.

Nhưng lần này sau khi chứng thực, phát hiện ra yêu vật thượng cổ đó thật sự là song sinh tử.

Cho nên bây giờ thật sự không biết phải làm sao, bèn đến đây để ngài cho ý kiến." Bởi vì Diệp Thiên tuy lợi hại, nhưng có rất nhiều chuyện hắn chưa bao giờ trải qua, đặc biệt là chuyện yêu vật thượng cổ song sinh tử này, nên thật sự có chút không hiểu.

Thái Thượng Lão Quân lúc đó nghe xong lời của Diệp Thiên, cảm thấy không có gì khó.

Bởi vì bản thân ông đối với chuyện yêu vật thượng cổ này dường như cũng biết một hai.

Cho nên lúc đó thấy Diệp Thiên vội vàng như vậy, Thái Thượng Lão Quân cũng đành phải nói cho hắn biết.

Bởi vì muốn để hắn yên tâm, chỉ có thể nói cho hắn câu trả lời này.

“Hóa ra là vì chuyện này.

Không khó đâu.

Nếu muốn giải quyết yêu vật thượng cổ đó, cũng không phải là chuyện khó.

Đã là song sinh tử, vậy thì chỉ cần một trong hai người chết đi, người còn lại chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Cho nên rất dễ giải quyết, không tốn chút sức lực nào.” Thái Thượng Lão Quân sở dĩ nói cho Diệp Thiên cách này, là muốn để hắn nhanh chóng tiêu trừ nghi ngờ, đồng thời cũng có thể thuận lợi giải quyết yêu vật thượng cổ đó, cũng không cần phải lo lắng nhiều chuyện như vậy.

Bởi vì chỉ cần một trong hai xảy ra chuyện, người còn lại cũng không khá hơn là bao.

Diệp Thiên nghe xong mới cảm thấy chợt tỉnh ngộ.

Chương 1837

Lúc đó Diệp Thiên trong lúc nói chuyện với Thái Thượng Lão Quân, dường như cảm thấy ông nhất định có cách để khắc chế triệt để cặp song sinh tử này.

Bởi vì Diệp Thiên đã đến đây, tuyệt đối sẽ không đi một chuyến vô ích.

Dù sao mọi người đối với chuyện như vậy đều rất lo lắng.

Cho nên lần này Diệp Thiên bất kể thế nào cũng phải giải trừ chuyện này.

Huống chi bây giờ ở chỗ Thái Thượng Lão Quân có thể có được câu trả lời mình muốn.

Vì vậy, Diệp Thiên đặt hết hy vọng vào ông.

Huống chi Thái Thượng Lão Quân vốn là một nhân vật lợi hại, bảo vật trong tay cũng rất nhiều.

Cho nên lúc đó, lời của Thái Thượng Lão Quân đồng thời cũng cho Diệp Thiên một biện pháp tốt.

Diệp Thiên biết Thái Thượng Lão Quân bất kể muốn làm gì, chắc chắn cũng sẽ giúp đỡ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên có một yêu cầu.

"Thái Thượng Lão Quân, hôm nay ta sở dĩ tìm ngài, là vì biết ngài nhất định có cách để hoàn thành triệt để chuyện này, nên cũng là bất đắc dĩ.

Đã biết nếu song sinh tử có một người chết đi, người còn lại đồng thời cũng sẽ bị thương nghiêm trọng, vậy thì hiện tại nó đang bị

phong ấn dưới đáy biển, nhưng phong ấn đó dường như hoàn toàn không thể khống chế được nó." Mặc dù trước đó hắn cũng đã gia cố một lớp phong ấn, nhưng dường như chỉ có thể giải quyết được tình thế cấp bách.

Diệp Thiên tự nhiên biết pháp thuật của mình tuy siêu cao, nhưng đối với phương diện này lại bất lực.

Nếu muốn phong ấn triệt để thứ này, vậy thì bây giờ cũng chỉ có thể trông cậy vào Thái Thượng Lão Quân, xem có bùa chú nào có thể cho mình không.

Lúc đó Thái Thượng Lão Quân cũng hiểu ý của Diệp Thiên, nếu không đạt được mục đích thì tuyệt đối không bỏ cuộc.

Cho nên lúc đó ông cũng hết cách.

Nếu có thể để Diệp Thiên giải trừ hết những chuyện này, cũng không cần phải đến đây tìm ông.

Diệp Thiên cũng có suy nghĩ như vậy.

Nếu Thái Thượng Lão Quân có thể cho hắn một lá bùa có thể gia cố phong ấn, vậy thì quả thực quá tốt.

Như vậy không chỉ có thể giải quyết triệt để thứ dưới đáy biển, đồng thời cũng có thể giải quyết tất cả các vấn đề.

Lúc đó Diệp Thiên nhất thời không kiểm soát được suy nghĩ của mình.

Thái Thượng Lão Quân đối với việc đối phó yêu vật thượng cổ, quả thực cũng có sự giúp đỡ lớn.

Bởi vì trong tay ông quả thực có một lá bùa.

Lá bùa này có thể khống chế được nó.

Cho nên lúc đó ông liền tiện tay ném lá bùa màu vàng cho Diệp

Thiên.

“Có lá bùa màu vàng này thì phong ấn sẽ không có vấn đề gì.

Cho nên ngươi cầm lấy mau đi đi, nhanh chóng đi phong ấn, như vậy cũng có thể tránh được một số chuyện phát sinh.” Bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này đối với Thái Thượng Lão Quân mà nói thật sự chỉ là chín trâu mất một sợi lông, đặc biệt dễ dàng giải quyết, không tốn chút sức lực nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi nhận được lá bùa, trong lòng tự nhiên cũng rất vui mừng.

Bởi vì chuyến đi này không hề uổng phí, đã có được thứ mình muốn, đồng thời cũng có thể giúp hắn giải quyết những chuyện phiền não đó.

Vì vậy, Diệp Thiên thật sự nóng lòng muốn nhanh chóng trở về, như vậy có thể đạt được tất cả mọi thứ trong lòng mình.

Diệp Thiên nóng lòng muốn hoàn thành một việc, đồng thời cũng là để bảo vệ mọi thứ dưới đáy biển, bởi vì trước đó hắn đã giúp đỡ thái tử Long Cung.

Chương 1838

Nếu chuyện này có thể giải quyết được thì đối với hắn mà nói, thực ra cũng không có nguy hại gì lớn, chỉ hy vọng có thể giúp thái tử giải quyết mọi phiền phức.

Bản thân thái tử cũng rất không dễ dàng, lại đặc biệt tin tưởng Diệp Thiên, cho nên Diệp Thiên dù thế nào cũng phải giải quyết triệt để chuyện này, để trong lòng có thể yên tâm rời đi.

Vì vậy, sau khi cảm tạ Thái Thượng Lão Quân, Diệp Thiên cầm lá bùa rồi vội vã quay trở lại đáy biển.

Về tới nơi, hắn không lập tức đi phong ấn thứ kia.

Hắn tìm thái tử Long Cung và nói: "Thái tử, ta đã tìm được thứ có thể phong ấn vật đó rồi.

Chỉ cần có lá bùa này, cho dù nó có ba đầu sáu tay cũng không thể nào thoát ra được." "Cho nên hãy cầm lấy vật này, mau chóng xuống đáy biển gia cố phong ấn." Bởi vì trong lòng Diệp Thiên vô cùng rõ ràng, nếu chỉ dựa vào một chút phong ấn yếu ớt kia thì muốn khống chế thứ đó là chuyện hoàn toàn không thể.

Loại phong ấn đó chỉ là tạm thời, muốn giam cầm nó cả đời thực sự rất khó.

Nhưng với lá bùa của Thái Thượng Lão Quân thì mọi chuyện đều có thể.

Vì vậy, Diệp Thiên không dám chậm trễ chút nào, vừa về đến đáy biển liền vội vàng giao bùa cho thái tử Long Cung, hy vọng chàng ta mau chóng đi gia cố mọi thứ.

Thái tử Long Cung trong lòng vô cùng cảm kích những việc Diệp

Thiên đã làm, đồng thời cũng sẽ làm theo lời hắn, nhanh chóng xuống đáy biển gia cố lại phong ấn để nó không thể thoát ra ngoài gây họa cho người khác.

Long Cung cũng nhờ vậy mà có thể yên bình trở lại, bởi vì phiền phức mà chuyện này mang lại thực sự quá lớn, ai cũng hy vọng có thể giải quyết nhanh chóng.

Bây giờ có sự giúp đỡ của Diệp Thiên, mọi vấn đề đều có thể được giải quyết dễ dàng mà không cần phải lo lắng nữa.

Sau khi giao phó xong mọi việc, Diệp Thiên cũng rời khỏi Long Cung, bởi vì hắn còn có việc khác cần làm.

Hắn một mình tìm đường đến hòn đảo nhỏ trên mặt biển.

Mục đích hắn xuống biển lần này chẳng qua là để giúp giải quyết mọi rắc rối, nhưng bây giờ khó khăn đã được giải quyết xong cả rồi.

Vậy thì Diệp Thiên cũng phải quay lại hòn đảo nhỏ để xem con thuyền mà hắn gặp trước đó rốt cuộc ra sao, bởi vì mọi chuyện cứ không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Từng việc từng việc nối tiếp nhau xuất hiện, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể giải quyết tất cả một cách nhanh chóng, như vậy mới có thể xử lý vấn đề tốt hơn.

Trong khi đó, ở một nơi khác, thái tử Long Cung cũng nhanh chóng thực thi việc gia cố phong ấn, như vậy mới có thể bảo vệ Long Cung, đồng thời cũng không uổng công những gì Diệp Thiên đã làm.

Mọi người đều bận rộn với công việc của mình, thật sự là bận mà vui, vì mỗi người đều gánh trên vai những trọng trách vô cùng quan trọng.

Diệp Thiên sở dĩ muốn lên hòn đảo nhỏ, chẳng qua là để xem động tĩnh của những con thuyền kia ra sao, vì trước đó chúng vẫn luôn trôi

dạt trên biển.

Nếu để những người đó tìm thấy sự tồn tại của ác ma, hậu quả thật sự không thể lường được, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối không thể để họ nhìn thấy.

Nhưng có những chuyện không hề đơn giản và dễ đối phó như Diệp Thiên tưởng tượng, tất cả đều nằm ngoài kế hoạch.

Nếu những vấn đề này đều có thể giải quyết được, Diệp Thiên cũng không cần phải vì thế mà phiền não.

Nhưng hiện giờ, mọi chuyện đều đã bày ra trước mắt.

Diệp Thiên chỉ có thể đi một bước xem một bước, vì hắn cũng không biết tình hình trên đó bây giờ ra sao.

Suốt một thời gian, hắn luôn bận rộn với vấn đề song sinh tử dưới đáy biển, khiến hắn đã trì hoãn một thời gian dài.

Bây giờ, Diệp Thiên đã giải quyết xong những việc đó và thuận lợi lên được hòn đảo nhỏ.

Nhưng có một điểm khiến hắn vô cùng kinh ngạc, đó là sau khi lên đảo, hắn liền phát hiện con thuyền có cô bé kia.

Hắn nhớ rõ ràng lúc đó con thuyền đang trôi dạt trên biển, vậy mà trong thời gian ngắn như thế, nó đã đến được hòn đảo này và đậu lại bên bờ.

Diệp Thiên không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Đối với hắn mà nói, hắn không nghĩ bước chân của những người này lại nhanh đến vậy, cứ ngỡ họ sẽ phải lênh đênh trên biển một thời gian nữa.

Chương 1839

Nhưng khi nhìn thấy những con thuyền trên đảo, hắn bắt đầu suy nghĩ không ngừng.

Có quá nhiều chuyện mà Diệp Thiên không thể lường trước được, và càng không thể tưởng tượng nổi.

Nếu Diệp Thiên có thể khống chế mọi thứ, hắn đã không để mình rơi vào tình cảnh khổ não này.

Huống hồ tất cả vấn đề đều đã ở ngay trước mắt, cho nên Diệp Thiên vẫn luôn suy đoán, rốt cuộc con thuyền này đã đến hòn đảo từ lúc nào mà lại không một tiếng động.

Lẽ nào trong thời gian qua, sự tập trung của hắn đều ở dưới đáy biển nên mới bỏ qua điểm này?

Từng khung cảnh liên tục hiện lên trong đầu, Diệp Thiên hy vọng có thể làm rõ mọi vấn đề.

Nhưng lúc này, hắn không phát hiện bất kỳ ai trên những con thuyền trên đảo, cũng không biết họ đã đi đâu.

Diệp Thiên một mình đứng đó suy nghĩ miên man, hy vọng có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện, như vậy mới có thể nhanh chóng đạt được mục đích của mình.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã nghĩ mọi việc rất tốt đẹp, cho rằng trên hòn đảo nhỏ này mọi thứ đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng xem ra bây giờ, họ đã đến hòn đảo này từ lúc nào hắn cũng không biết, có thể là đã rất lâu rồi, nhưng hiện tại một bóng người cũng không thấy.

Diệp Thiên đặc biệt tò mò, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn tuyệt đối

không thể để họ đi trước một bước.

Mặc dù không thể nắm giữ mọi quyền lực, nhưng Diệp Thiên vẫn phải ra tay trước để chiếm thế thượng phong, bởi vì những người trên thuyền kia đều là kẻ ác.

Nếu để họ tìm thấy thứ đó, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc này thật sự nóng lòng muốn xuất phát ngay lập tức.

Diệp Thiên biết những người này thực ra chỉ vì chuyện ác ma.

Nếu để họ tìm được, hậu quả bây giờ hắn cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, hắn tuyệt đối sẽ ngăn cản bước chân của chúng, tuyệt đối không cho phép chúng thừa thắng xông lên.

Cho nên, dù bây giờ Diệp Thiên không biết những người đó rốt cuộc đã đi đâu, chỉ thấy thuyền của họ đậu trên hòn đảo nhỏ, nhưng đã bao lâu rồi thì hắn cũng không cách nào ước lượng được.

Vì vậy, Diệp Thiên bắt đầu cẩn thận tìm kiếm tung tích của chúng, bởi vì nếu chúng thực sự đã lên đảo thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết, như vậy hắn có thể tìm thấy và biết được vị trí của chúng.

Hiện giờ, điều mà Diệp Thiên lo lắng nhất trong lòng chính là họ đã sớm nghi ngờ ác ma thực ra đang ẩn náu ở một nơi nào đó trên hòn đảo này.

Có thể mắt thường không nhìn thấy, hoặc nó được giấu ở một nơi nào đó.

Diệp Thiên cảm thấy nếu không sớm giải quyết chuyện này, nguy

hiểm chắc chắn sẽ chồng chất.

Hắn biết trên đảo có ác ma tồn tại, nhưng đã chậm một bước vì những người trên thuyền đã đến trước.

Thế nên hắn chỉ có thể nhanh chóng tìm ra dấu vết của chúng, như vậy mới biết được phương hướng hiện tại của chúng.

Nếu không, chỉ dựa vào một mình đoán mò thì không thể nào hoàn thành được bất cứ việc gì.

Diệp Thiên tin rằng việc mình làm nhất định có thể thành công, tuyệt đối không để những kẻ đó đi trước một bước.

Nếu để chúng tìm thấy ác ma, sẽ xảy ra chuyện gì, bây giờ hắn cũng không cách nào tưởng tượng được, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng Diệp Thiên cũng hy vọng có thể tìm thấy chúng với tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên, sau một hồi tìm kiếm, hắn không phát hiện bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng hắn tin rằng những người đó chắc chắn đã đến đây.

Không có dấu vết không có nghĩa là họ đã rời đi, cho nên Diệp Thiên không thể cứ thế bỏ cuộc mà không làm gì.

Chương 1840

Thế là hắn bắt đầu thi triển pháp thuật.

Dựa vào sức của một mình hắn để tìm kiếm quả thực rất khó khăn, nhưng nếu dùng pháp thuật để truy lùng thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Thiên dù ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào cũng luôn làm mọi việc một cách hoàn hảo nhất.

Dù cho mọi khó khăn đều bày ra trước mắt, hắn cũng tuyệt đối không có cảm giác nản lòng hay bị cản trở.

Bởi vì việc Diệp Thiên muốn làm nhất định sẽ hoàn thành, cho dù phải trả giá lớn đến đâu, hắn cũng sẽ không bao giờ dừng bước.

Vì vậy, trong quá trình dùng pháp thuật tìm kiếm, hắn đã nhanh chóng tìm thấy dấu vết của họ.

Diệp Thiên biết rằng với cách này, chắc chắn có thể tìm thấy chúng, cho nên trong tình huống lúc đó, hắn không hề vội vàng.

Vì những người đó đã đến hòn đảo này, tung tích của chúng chắc chắn sẽ dễ dàng bị hắn phát hiện.

Diệp Thiên bèn men theo dấu vết đó, tiếp tục tiến về phía trước, bởi vì hắn nhất định phải tìm ra nơi ở của những người này, như vậy mới có thể tránh được một số chuyện xảy ra, vì dù sao ác ma kia cũng vô cùng tà ác.

Diệp Thiên tuy đã tìm thấy tung tích của họ, nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là phải tìm được cô bé trước.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên, điều hắn lo lắng nhất vẫn là sự an toàn của cô bé.

Nếu cô bé gặp nguy hiểm, hắn sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.

Trước đó, hắn đã hứa với cô bé rằng chỉ cần có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không để ai làm hại cô.

Cô bé cũng chính vì có Diệp Thiên tồn tại nên trong lòng mới được an tâm.

Nếu không, thực sự không biết cuộc sống của cô sẽ tiếp diễn như thế nào, dù sao ở đây tất cả mọi người đối với cô đều là một mối đe dọa.

Cho nên, việc Diệp Thiên cần làm nhất lúc này là mau chóng tìm thấy cô bé, những chuyện còn lại có thể tạm gác lại, cũng không đáng lo ngại.

Diệp Thiên bắt đầu tiếp tục truy tìm, bởi vì trong lòng hắn lo sợ cô bé bị dùng làm vật hiến tế bằng máu.

Nếu cô bé bị dùng làm vật hiến tế, không chỉ bản thân gặp nguy hiểm mà cả tính mạng cũng bị khống chế.

Cho nên mỗi lần Diệp Thiên nghĩ đến đây, cả người liền căng thẳng.

Nếu hắn ở bên cạnh cô bé, có lẽ những chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng hiện tại ngay cả nơi ở của họ hắn còn chưa tìm thấy.

Diệp Thiên thật sự có chút lo lắng, không biết khi nào mới có thể tìm thấy và bảo vệ cô bé để cô không gặp nguy hiểm.

Chuyện này đã hiện lên trong đầu Diệp Thiên vô số lần.

Mặc dù pháp thuật của hắn rất cao cường, nhưng có những chuyện hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Nếu có thể tìm thấy cô bé, vấn đề có thể được giải quyết, nhưng hiện tại Diệp Thiên thực sự có chút lo lắng.

Hắn đang không ngừng thúc ngựa, cố gắng rút ngắn thời gian, mau chóng tìm ra sự tồn tại của cô bé.

Lúc này, Diệp Thiên thật sự không dám chậm trễ.

Trong quá trình tìm kiếm, hắn đã lùng sục gần như mọi nơi trên đảo.

Hắn thật sự không biết hòn đảo này rốt cuộc lớn đến đâu, hay có không gian ẩn giấu nào không.

Cho nên hắn chỉ có thể vừa tìm vừa đi, bởi vì khi nào tìm được cô bé, bây giờ cũng chưa có con số chính xác, chỉ hy vọng có thể tìm thấy trong thời gian nhanh nhất.

Nhưng có những chuyện, dù Diệp Thiên nghĩ rất tốt đẹp, nhưng nếu cô bé và nhóm người đó thực sự đang trốn ở đâu đó, hắn cũng không thể tìm thấy.

Tuy nhiên, Diệp Thiên tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện nhận thua như vậy, bởi vì bất cứ lúc nào, hắn cũng sẽ đưa việc cần làm lên hàng đầu.

Chương 1841

Sau đó, Diệp Thiên đã tìm kiếm khắp hòn đảo hoang một lần nữa, nhưng sau một thời gian dài, hắn vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của cô bé.

Trong lòng hắn càng thêm lo lắng, rốt cuộc cô bé đang ở nơi nào.

Nếu không nhanh chóng tìm thấy, không biết có xảy ra nguy hiểm không.

Một loạt câu hỏi không ngừng hiện ra trong đầu Diệp Thiên, nhưng có những chuyện không thể vội vàng giải quyết được.

Ngay khi hắn không biết phải làm sao, hắn chợt nhìn thấy trong một góc dường như có thứ gì đó tồn tại.

Hắn bước tới mới phát hiện ra đó là một vài dấu chân người.

Diệp Thiên rất khó khăn mới phát hiện ra dấu chân của những người này, cho nên hắn liền quyết định rằng nếu họ đã đi qua đây, vậy thì chắc chắn đã đi về hướng đó.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên không thể hoàn toàn chắc chắn suy đoán của mình là đúng, nhưng dù sao đi nữa, dù chỉ là một chút manh mối, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Huống hồ bây giờ tìm họ thật sự như mò kim đáy bể.

Mặc dù hòn đảo hoang này không lớn, nhưng nếu muốn tìm thấy tất cả những người đó, Diệp Thiên thật sự phải tốn rất nhiều công sức.

Hắn đã tìm kiếm ở đây lâu như vậy mà vẫn không thấy họ đâu, ngoài một vài dấu chân người ra, Diệp Thiên thật sự không có manh mối nào khác.

Sau khi phát hiện những dấu chân này, hắn liền bắt đầu men theo chúng để tiếp tục điều tra.

Mặc dù Diệp Thiên không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng không thể bỏ lỡ.

Vì vậy, hắn cứ men theo những dấu chân đó mà đi.

Bởi vì dấu chân rất nhiều, Diệp Thiên có thể phán đoán một điều rằng mọi người nhất định đã đi về cùng một hướng, nhưng rốt cuộc là đi đâu thì bây giờ hắn không đoán ra được.

Hắn chỉ có thể men theo dấu vết mà tiếp tục tìm kiếm.

Dù sao thì Diệp Thiên hiện tại cũng rất vui, ít nhất đã có được một vài manh mối, cũng không đến nỗi phải mò mẫm trên hòn đảo hoang này nữa.

Trong lúc đi theo dấu chân, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện ra ở đây có một lối vào hang động ẩn dưới lòng đất.

Nếu không có những dấu chân này dẫn đường, có lẽ Diệp Thiên giờ này vẫn còn đang đứng trên hòn đảo hoang mà không hiểu chuyện gì.

Bởi vì lối vào hang động ẩn này không hề thu hút sự chú ý.

Nếu nó ở trên mặt đất, Diệp Thiên đã sớm phát hiện ra, cũng không đến nỗi lãng phí thời gian dài như vậy mà không thu hoạch được gì.

Cho nên, khi Diệp Thiên phát hiện ra lối vào hang động dưới lòng đất này, hắn đồng thời cũng nghĩ lẽ nào những người đó đã chạy vào trong hang động này, nếu không tại sao lại không tìm thấy?

Khi nhìn thấy cảnh này, cả người Diệp Thiên cũng vô cùng chấn động.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ trên một hòn đảo hoang như vậy lại có một hang động tồn tại.

Nếu sớm biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra, Diệp Thiên đã sớm... cũng không đến nỗi như thế này.

Diệp Thiên cũng không biết những người đó vào hang động này rốt cuộc để làm gì.

Hắn không có nhiều thời gian để suy đoán ở đây.

Nếu hắn muốn làm rõ tất cả những vấn đề này, vậy thì phải đích thân mạo hiểm, xuống hang động để kiểm tra.

Như vậy mới có thể giải quyết tất cả những vấn đề, bao gồm cả việc tìm người mà hắn muốn tìm.

Mặc dù Diệp Thiên không biết dưới hang động ẩn giấu nguy hiểm gì, hay có những chuyện kỳ lạ nào tồn tại, nhưng hắn không thể quan tâm nhiều đến vậy.

Chương 1842

Chỉ cần có thể tìm thấy cô bé, thấy cô bình an vô sự, hắn đã mãn nguyện lắm rồi.

Vì vậy, hắn không suy đoán ở đây nữa, bởi vì mắt thấy mới là thật, chỉ có tự mình xem mới có thể định hình mọi chuyện.

Thế là Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất vội vàng xuống dưới xem xét.

Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất đi xuống, tưởng rằng trong hang động này sẽ rất thuận lợi, không có bất kỳ trở ngại nào, nhưng đâu có chuyện đó.

Vốn tưởng mọi thứ đều có thể tiến hành thuận lợi, nhưng sau khi xuống dưới mới phát hiện ở đây có một lớp rào chắn.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy lớp rào chắn xuất hiện ở đây, trong lòng Diệp Thiên cũng đã có suy nghĩ, nhưng không hề kinh ngạc hay sợ hãi.

Bởi vì cho dù có bao nhiêu rào chắn cản bước chân hắn, Diệp Thiên cũng nhất định sẽ dùng thực lực để chiến thắng tất cả.

Bất kỳ ai hay vật gì cũng không thể ảnh hưởng đến bước chân của Diệp Thiên, cho nên dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải đột phá lớp rào chắn này.

Nếu không thể đột phá, việc Diệp Thiên muốn tiến vào bên trong hang động sẽ càng thêm khó khăn.

Diệp Thiên cũng không biết lớp rào chắn này rốt cuộc là do ai đặt ở đây, nhưng chắc chắn là có dụng ý của nó.

Tuy nhiên, Diệp Thiên cũng sẽ không vì thế mà quay trở lại.

Thế là hắn bắt đầu thử dùng pháp thuật tấn công, bởi vì nếu không thể thuận lợi đánh bại lớp rào chắn này, hắn chỉ có thể dừng bước tại đây.

Trong lòng Diệp Thiên cũng sẽ không cam tâm.

Hắn biết pháp thuật của mình rất cao, thế là hắn dùng phương thức tương tự để có thể đánh thông nó, như vậy có thể đi lại không bị cản trở.

Nhưng khi Diệp Thiên thử dùng pháp thuật tấn công mới phát hiện, mặc dù pháp thuật có thể tấn công, nhưng cũng chỉ là tạm thời, bởi vì chỉ cần dùng pháp thuật tấn công, nó sẽ rung chuyển.

Đồng thời, trong quá trình rung chuyển, vách núi cũng bắt đầu liên tục rơi đá xuống.

Nếu không phải vì pháp thuật của Diệp Thiên cực cao, có lẽ người thường đã sớm bị những tảng đá này đập cho ngất hoặc chết.

Diệp Thiên lại thử một lần nữa, nhưng trong quá trình thử, hắn phát hiện chỉ cần hắn dùng pháp thuật tấn công lớp rào chắn, vách núi sẽ không ngừng rung chuyển theo, đá cũng không ngừng rơi xuống.

Diệp Thiên cảm thấy đây không phải là một cách hay.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, lớp rào chắn chưa đột phá được, đá trên vách núi đã sớm rơi xuống hết, đừng nói là vào trong hang động xem xét, có lẽ bây giờ đã sớm bị những tảng đá này bao vây.

Cho nên, Diệp Thiên quyết định nếu muốn đột phá lớp rào chắn, chắc chắn không thể dùng pháp thuật như vậy nữa, không thể phá hủy từng chút một.

Thế là hắn nảy ra ý định tấn công tạo ra một vòng tròn nhỏ, như vậy có thể biến thành côn trùng bay vào xem xét.

Bởi vì nếu với hình thể hiện tại của Diệp Thiên, muốn đi vào chắc chắn là không thể.

Diệp Thiên đều nhìn thấy tất cả trong mắt.

Nhưng Diệp Thiên làm việc gì, ở các phương diện đều thực sự hơn người thường, luôn luôn lên kế hoạch mọi việc một cách rõ ràng, như vậy mới có thể có nhiều đột phá hơn.

Thế là Diệp Thiên bắt đầu không ngừng thử nghiệm, bởi vì bây giờ thời gian rất gấp gáp, cho nên Diệp Thiên cũng không lãng phí thời gian của mình.

Nếu có thể nhanh hơn một chút để đạt được mục đích, Diệp Thiên chắc chắn sẽ không chần chừ, và nhất định sẽ hoàn thành việc mình làm một cách nhanh nhất.

Diệp Thiên không chỉ có pháp thuật cao cường mà đôi khi còn có một chút thông minh nho nhỏ, bởi vì những việc hắn làm gần như không có gì là không thể hoàn thành.

Huống hồ một nhân vật lợi hại như vậy, chút chuyện nhỏ này căn bản không làm khó được hắn.

Cho nên Diệp Thiên sẽ không bao giờ cúi đầu trước bất cứ chuyện gì, càng không để những mánh khóe nhỏ này làm khó mình.

Huống hồ nếu có ai muốn thể hiện trước mặt Diệp Thiên, đó quả thực là tự rước lấy nhục.

Chương 1843

Bởi vì Diệp Thiên dù ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, cũng sẽ luôn chiến thắng mọi khó khăn trước mắt.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên tạo ra một vòng tròn nhỏ ở phía trước, hắn liền biến thành một con côn trùng và thành công tiến vào bên trong.

Mặc dù bây-giờ Diệp Thiên đã hoàn toàn tiến vào bên trong, nhưng rốt cuộc có còn rào chắn nào khác hay nguy hiểm nào tồn tại không, Diệp Thiên hiện tại hoàn toàn không biết.

Nhưng Diệp Thiên từ trước đến nay đều là một người trời không sợ, đất không sợ, việc hắn muốn làm nhất định sẽ đạt được.

Cho nên, đã thành công thuận lợi tiến vào bên trong, hắn phải làm rõ mọi vấn đề, như vậy trong lòng mới có thể cam tâm.

Nếu không, tảng đá lớn trong lòng Diệp Thiên thật sự không thể hạ xuống.

Thế là, sau khi Diệp Thiên tiến vào bên trong, hắn bắt đầu không ngừng đi về phía trước.

Hắn cũng không biết trong hang động này rốt cuộc dài đến đâu, nhưng bây giờ chỉ có thể không ngừng tìm kiếm, đi một bước xem một bước.

Phải làm rõ những việc cần làm rõ, mới có thể để lòng mình thư thái.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên không nhìn xung quanh có những nơi nào, mà cứ đi sâu vào bên trong không ngừng.

Khi càng đi vào sâu, hắn càng phát hiện mùi máu tanh phía trước

dường như rất nồng nặc, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên dường như đã đoán ra, tuyệt đối không có chuyện tốt gì xảy ra, nếu không cũng không thể có mùi máu tanh nồng như vậy.

Nhưng mùi máu tanh này rốt cuộc là từ đâu ra, Diệp Thiên hiện tại cũng không ngừng suy đoán.

Nhưng điều mà hắn vĩnh viễn không thể buông bỏ trong lòng chính là sự an toàn của cô bé.

Cho nên, Diệp Thiên thật sự có chút lo lắng, rốt cuộc mùi máu này có phải là từ cô bé truyền ra không.

Những điều này thực ra chỉ là suy đoán của Diệp Thiên, nhưng cuối cùng hắn phải kiểm tra mới có thể xác định được suy đoán của mình có phải là sự thật không.

Cho nên, để có thể nhanh chóng xác thực chuyện này, Diệp Thiên không ngừng tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì bất kể mùi máu tanh phía trước rốt cuộc là từ ai truyền ra, chỉ cần không phải là cô bé, Diệp Thiên trong lòng sẽ không lo lắng.

Nhưng nếu lỡ như là cô bé, Diệp Thiên cũng không biết liệu mình có thể chấp nhận được hiện trạng như vậy không.

Cho nên, Diệp Thiên nhanh chóng đi đến nơi đó, hy vọng có thể xem xem có phải là cô bé không.

Nếu thật sự đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Diệp Thiên trong lòng thật sự vô cùng áy náy, bởi vì vốn dĩ trước đó đã nói sẽ bảo vệ cô bé thật tốt, nhưng bây giờ cũng không biết liệu mình có thật sự làm được điều đó không.

Diệp Thiên tuy đã với tốc độ nhanh nhất tiến vào bên trong, nhưng

sau khi ngửi thấy mùi máu tanh đó, hắn bây giờ cũng bắt đầu cẩn thận tiến về phía trước.

Bởi vì lúc này, mặc dù trong lòng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của cô bé, nhưng dù sao đi nữa Diệp Thiên cũng cảm thấy tạm thời không nên hành động hấp tấp.

Bởi vì hành động hấp tấp không chỉ có thể khiến hắn bị lộ, mà còn không thể giải quyết triệt để những việc cần làm.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy nên bình tĩnh suy nghĩ, xem xét kỹ lưỡng phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không nên vội vàng cầu thành để giải quyết triệt để những vấn đề này.

Những hình ảnh hiện lên trong đầu Diệp Thiên đều là về sự an toàn của cô bé.

Nếu cô bé không gặp nguy hiểm gì, Diệp Thiên cũng không cần phải vội vàng.

Hiện tại hắn đẩy nhanh bước chân, hy vọng cô bé có thể an toàn, cho nên hắn cũng hy vọng có thể dùng hết sức mình để bảo vệ cô bé thật tốt, tuyệt đối không cho phép cô bé chịu bất kỳ tổn thương nào.

Đây là điều duy nhất mà Diệp Thiên muốn làm trong lòng.

Cho nên, khi Diệp Thiên đến phía trước, dần dần xuất hiện một vài khúc xương mới và máu.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên chỉ cảm nhận được mùi máu tanh ở đây, nhưng chưa từng nhìn thấy xương, cho nên khi hắn nhìn thấy những khúc xương xuất hiện trước mặt, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chương 1844

Trong không gian này phảng phất mùi tanh hôi.

Diệp Thiên cả người cũng có chút căng thẳng, bởi vì trước đó hắn luôn đoán xem cô bé có bị dùng làm vật hiến tế bằng máu không, cho nên đây là điểm hắn lo lắng nhất.

Nhưng hiện tại ở đây không thấy dấu vết của cô bé, vậy những khúc xương này rốt cuộc là của ai?

Diệp Thiên một mình bắt đầu không ngừng suy nghĩ.

Trong đầu Diệp Thiên, chỉ cần người này không phải là cô bé, lòng hắn có thể bình tĩnh trở lại.

Cho nên hiện tại phải điều tra rõ ràng chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Thiên bất kể bây giờ có căng thẳng đến đâu, có những chuyện phải để một mình hắn đối mặt.

Huống hồ bây giờ đám người kia vẫn chưa tìm thấy, cho nên Diệp Thiên cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng nếu có thể cứu được cô bé thành công, đó cũng là tâm nguyện lớn nhất của Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên không quan tâm trong không gian này rốt cuộc phảng phất mùi gì, chỉ cần có thể tìm thấy cô bé, trong lòng sẽ vô cùng bình tĩnh.

Hắn lại một lần nữa cẩn thận từng chút một tiến vào.

Diệp Thiên cũng không biết ở bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn tâm lý.

Bởi vì cho dù có bao nhiêu gian nan hay khó khăn, hắn cũng không thể cứ thế quay đầu rời khỏi nơi này.

Cho nên những chuyện sắp phải đối mặt, Diệp Thiên một mình phải tự mình gánh chịu, cũng phải làm rõ vấn đề một cách triệt để.

Trong lúc Diệp Thiên đi vào, dường như hắn có thể nghe thấy có tiếng động tồn tại.

Diệp Thiên đặc biệt tò mò tiếng động đó rốt cuộc là gì.

Cho nên khi hắn đi vào thì phát hiện không có ai, tiếng động là từ phòng bên cạnh truyền ra.

Diệp Thiên bèn cẩn thận lắng nghe.

Lúc đó, âm thanh quả thực truyền ra nhưng không đặc biệt lớn, cho nên Diệp Thiên phải lắng nghe kỹ mới có thể nghe được rốt cuộc là ai đang nói chuyện ở đó.

Diệp Thiên bây giờ trong lòng rất vui vì một điều, đó là rất khó khăn mới vào được đây và cũng đã tìm thấy sự tồn tại của những người này.

Mặc dù bây giờ không biết họ đang làm gì, nhưng ít nhất đã để Diệp Thiên tìm thấy, đó cũng là điều khiến hắn vui mừng nhất.

Chỉ cần có thể đảm bảo an toàn cho cô bé, những chuyện khác Diệp Thiên từ trước đến nay đều không quan tâm.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên dỏng tai lên, bắt đầu lắng nghe kỹ âm thanh truyền ra từ phòng bên cạnh.

Âm thanh từ phòng bên cạnh lúc đó dường như loáng thoáng vang lên: “Còn gì để cân nhắc nữa?

Ném con bé đó vào là được rồi.

Bây giờ chuyện đã đến nước này, còn nghiên cứu gì nữa?

Con bé đó là người thích hợp nhất.” Trong lúc Diệp Thiên đang nghe ở bên cạnh, hắn nghe thấy ba chữ “cô bé”, cho nên trong lòng dường như đã có chút bình tĩnh.

Bởi vì trước đó, Diệp Thiên luôn lo lắng cô bé bị hiến tế bằng máu, sẽ gặp nguy hiểm.

Đặc biệt là khi nhìn thấy những vết máu và xương cốt đó, lòng Diệp Thiên càng không thể bình tĩnh nổi.

Lúc này, khi nghe thấy cô bé vẫn còn sống, Diệp Thiên thật sự nóng lòng muốn nhanh chóng cứu cô bé ra.

Ngay lúc đó, hắn lại nghe thấy một giọng nói khác: “Tuyệt đối không được, con bé là con gái của ta.

Chương 1845

Nếu nó vào đó, ta phải đối mặt như thế nào?

Huống hồ nó là con gái ruột của ta, tuyệt đối không được." Diệp Thiên nghe thấy rõ ràng có người đang tranh cãi không ngừng.

Có một người cho rằng cô bé là con gái của mình, tuyệt đối không cho phép cô bé mạo hiểm tính mạng.

Nhưng một nhóm người khác lại cho rằng, để cô bé làm vật hiến tế là một chuyện không thể tốt hơn.

Cho nên ý kiến của họ lúc đó rất khác nhau, thế là mới không ngừng tranh cãi.

Lúc này, Diệp Thiên đang ở phòng bên cạnh nghe lén cuộc nói chuyện, nhưng không biết rốt cuộc họ đang làm gì.

Tuy nhiên, có thể phán đoán một điều, họ đang tranh cãi không ngừng về việc rốt cuộc nên để ai trở thành vật hiến tế bằng máu.

Diệp Thiên lúc này cũng biết vị trí mình đang ở nhất định là một nơi của ma tộc, nếu không không thể như vậy.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên phải làm rõ tất cả mọi chuyện, và tuyệt đối phải bảo vệ an toàn cho cô bé.

Bất kể rốt cuộc họ chọn ai để hiến tế bằng máu, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ ngăn cản chuyện này, cũng không thể để cho con ma đó được như ý.

Mặc dù những chuyện này đều là suy nghĩ của một mình Diệp Thiên, nhưng dù sao đi nữa, đã muốn làm thì nhất định sẽ làm.

Cho nên, bất kể khó khăn đến đâu, Diệp Thiên cũng tuyệt đối

không dừng bước.

Bởi vì trong lòng hắn có những chuyện đã gần đến hồi kết, nếu Diệp Thiên không làm gì mà rời đi, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút không vui.

Cho nên, Diệp Thiên vẫn luôn lắng nghe cuộc đối thoại của họ, hy vọng có thể làm rõ mọi vấn đề, sau đó mới ra tay giải cứu cô bé.

Bởi vì lúc đó, một nhóm người đang tranh cãi không ngừng ở đó, về việc rốt cuộc nên đưa ai đi hiến tế bằng máu, thật sự là một vấn đề đặc biệt khó khăn.

Mà con ma đó dường như yêu cầu rất cao.

Nếu chỉ là người bình thường, con ma có thể sẽ không muốn.

Cho nên, mọi người lúc đó bắt đầu không ngừng bàn bạc xem nên làm thế nào cho tốt.

Bởi vì người mà con ma muốn phải là người có thiên phú và sức mạnh cường đại, như vậy không chỉ có thể tăng cường sức mạnh cho nó, mà còn có thể giải quyết mọi vấn đề.

Cho nên nếu chỉ là một số người bình thường, muốn đi hiến tế bằng máu, con ma chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.

“Đừng có bàn tới bàn lui ở đó nữa.

Nếu muốn ném vật hiến tế vào trong, vậy thì phải là người có năng lực.” “Nếu chỉ là một số người bình thường, ta căn bản sẽ không đồng ý.

Cho nên mọi người đừng tranh cãi ở đây nữa, nên quyết định thì quyết định đi.

Trước đó đã nói là ai thì là người đó.” Lúc này, cô bé và ông lão thật sự rất sợ hãi, bởi vì bất kể chuyện này có liên quan đến họ hay

không, họ đều không thể thoát khỏi.

Vốn dĩ lần trước ở trong hang ma, những chuyện xảy ra đã khiến họ trở tay không kịp.

Cho nên tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ trong lòng mọi người đã sớm có câu trả lời.

Lần này, trong quá trình mọi người bàn mưu tính kế, cũng đã chọn được người.

Nếu ném người đó vào trong, đừng nói là sống sót, có lẽ ngay cả một mẩu xương cũng không tìm thấy.

Cho nên, bất kỳ ai khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng chắc chắn cũng sẽ căng thẳng và sợ hãi.

Cô bé và ông lão hai người cũng không ngoại lệ.

Lúc này, mọi người vẫn đang bàn tính xem rốt cuộc nên ném ai xuống.

Chương 1846

Nhưng Diệp Thiên tự nhiên có suy nghĩ của mình, bởi vì có những chuyện căn bản không như hắn tưởng tượng, huống hồ những vấn đề này cũng phải nhanh chóng có hướng giải quyết.

Bởi vì chỉ có làm như vậy, mới có thể khiến con ma đó hoàn toàn xuất hiện trước mặt mọi người.

Nếu con ma không đạt được yêu cầu của nó hoặc nó không vui, vậy thì căn bản không có tác dụng gì.

Cho nên, lúc này mọi người cũng quyết định phải để ông lão và cô bé hai người, từ đó chọn một người đẩy xuống, như vậy có thể giải quyết mọi vấn đề.

"Bây giờ thời gian rất gấp gáp.

Nếu muốn để con ma xuất hiện, vậy thì hai người phải có một người bị đẩy xuống vách đá." "Cho nên bây giờ mọi người cũng không cần phải vì bất cứ chuyện gì mà do dự nữa.

Chỉ cần chọn ra một người là được rồi." Bây giờ mọi chuyện đã trở thành sự thật, bởi vì hôm nay phải có một người bị đẩy xuống.

Cho nên không phải ông lão thì là cô bé, chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa.

Nếu không làm như vậy, nó cũng không thể xuất hiện.

Lúc đó, Diệp Thiên ở bên cạnh nghe những lời này thật sự kinh hãi, bởi vì hắn không nghĩ có những người có thể tàn nhẫn như vậy.

Vì để con ma xuất hiện mà hy sinh mạng sống của người khác.

Nếu là hắn, tuyệt đối sẽ không làm được.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy cô bé là người vô tội nhất, vì tuổi còn nhỏ mà phải mất đi sinh mạng.

Ông lão vốn là một người sợ chết, cho nên khi đối mặt với thời khắc quan trọng này, ông ta trực tiếp đẩy cô bé ra.

Bởi vì ông lão bây giờ vẫn chưa sống đủ, cho nên tuyệt đối không thể đi hiến tế bằng máu.

Lúc đó, ông ta liền nói với những người đó: "Nếu thật sự chỉ có hai lựa chọn, vậy thì ngoài cô bé ra, tuyệt đối không được phép làm ra chuyện như vậy.

Huống hồ ta vẫn chưa sống đủ." "Hay là ném cháu gái của ta xuống đi.

Dù sao cũng phải có một người đi tế điện, vậy thì đã chọn xong rồi." Ông lão từ trước đến nay đều là một kẻ ích kỷ, bởi vì ông ta cảm thấy bảo toàn tính mạng của mình là quan trọng nhất, những chuyện còn lại đều không quan tâm.

Huống hồ chỉ là một đứa cháu gái, chết rồi thì có thể thế nào?

Nhưng ông ta thật sự không thể chịu đựng được cái chết mang lại.

Cho nên lúc đó, ông lão đã sớm có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì khi những người đó đang chọn xem nên ném ai xuống, ông lão đã chuẩn bị đầy đủ.

Lúc này, người phụ nữ kia ở bên cạnh, cả người cũng sợ hãi không thôi, cũng không muốn ông lão làm như vậy.

"Đừng mà, sao có thể đẩy con bé xuống được?

Nó còn nhỏ như vậy, con đường tương lai còn dài.

Nếu đẩy nó xuống, vậy phải làm sao?" Người phụ nữ lúc đó ở đó, cũng không ngừng nói những lời này với ông lão, bởi vì bà cũng không

biết rốt cuộc trong lòng ông lão nghĩ gì, nhưng tại sao có thể nói ra những lời như vậy.

Bà không ngừng cầu xin ông lão, nhưng ông lão bây giờ đã quyết tâm, muốn đẩy cháu gái của mình xuống.

Nếu không, chỉ có thể đẩy chính mình xuống.

Nếu phải chọn một trong hai, ông ta nhất định sẽ bảo toàn bản thân, hy sinh cháu gái của mình.

Cho nên lúc đó, chuyện này đã được quyết định dứt khoát.

Trong khi đó, Diệp Thiên ở bên cạnh không ngừng nghe lén, cả người cũng ở đó không ngừng cười lạnh.

Chương 1847

Bởi vì hắn cũng không ngờ khi đối mặt với sinh tử, ông lão lại ích kỷ như vậy, đẩy cháu gái của mình ra, quả thực một chút nhân tính cũng không có.

Nhưng Diệp Thiên ở đây tuyệt đối sẽ không để cô bé chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì trước đó đã hứa với cô, nhất định phải bảo vệ cô thật tốt, tuyệt đối không để cô gặp nguy hiểm đến tính mạng dù chỉ một chút.

Cho nên, Diệp Thiên cũng vội vàng sử dụng pháp thuật, men theo những manh mối trước đó, nhanh chóng tìm thấy cô bé, như vậy có thể giúp đỡ cô, cũng không để cô rơi vào bể khổ.

Bây giờ đối với Diệp Thiên mà nói, tất cả mọi chuyện đều phải làm một cách hoàn hảo nhất.

Lúc đó, Diệp Thiên lợi dụng pháp thuật, đồng thời cũng thuận lợi tìm thấy sự tồn tại của cô bé.

Nhưng điều hắn không ngờ là, cô bé cả người co ro trong một góc.

Lúc này, Diệp Thiên cũng biết, cô bé nhất định sẽ rất sợ hãi, vì dù sao cũng còn nhỏ như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng cô chắc chắn không thể chịu đựng nổi.

Cho nên, Diệp Thiên nhất định phải bảo vệ cô thật tốt, giữ lời hứa của mình, đồng thời cũng không để cô chịu bất kỳ tổn thương nào.

Dù sao cuộc đời còn dài, cho nên Diệp Thiên dù thế nào cũng không để người khác làm hại cô.

Diệp Thiên sau khi thuận lợi tìm thấy cô bé, thấy cô bình an vô sự, trong lòng cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên có thể cảm nhận được cô bé bây giờ chắc chắn rất sợ hãi, bởi vì dù sao tuổi còn nhỏ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến tâm hồn cô bị tổn thương.

Cho nên lần này, Diệp Thiên đã tìm thấy cô, tuyệt đối sẽ không để những người đó làm hại cô.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã hứa với cô bé sẽ bảo vệ cô thật tốt, tuyệt đối không để cô chịu tổn thương sâu sắc.

Hiện tại Diệp Thiên nhất định có thể làm được những lời đã nói.

Nếu Diệp Thiên không làm được, hắn cũng sẽ không dễ dàng hứa hẹn.

Cho nên, bây giờ Diệp Thiên dùng pháp thuật tìm thấy cô bé, cũng có thể chứng minh cô an toàn.

Vậy thì những người đó muốn làm hại cô cũng căn bản không có khả năng.

Thế là Diệp Thiên dùng pháp thuật, vội vàng bao bọc chặt chẽ nơi cô bé đang ở.

Lúc này, cô bé cũng không biết chuyện gì đang xảy ra bên cạnh mình, dường như giống như đang mơ một giấc mơ.

Bởi vì cô bé từ trước đến nay cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, huống hồ trước đó trong quá trình tranh cãi, cô bé đều nghe thấy hết.

Lúc này, cô đã sợ đến mức sắp không chịu nổi.

Bất kể tuổi có nhỏ hay không, ai trải qua chuyện như vậy, trong lòng cũng không thể vui vẻ được.

Cho nên lúc đó, khi bị luồng pháp thuật đó bao bọc, cô bé cũng không biết là chuyện gì, chỉ cảm thấy thần kinh trước đó căng như

dây đàn, nhưng khi luồng hơi ấm đó chảy vào cơ thể, lại cảm thấy đặc biệt thư giãn.

Trong suốt quá trình này, cô bé cũng run rẩy.

Cô bé rất hy vọng có thể thuận lợi rời khỏi nơi này, bởi vì mỗi người đều có ham muốn sống.

Nếu thật sự bị dùng làm vật hiến tế bằng máu, không biết hậu quả sẽ như thế nào, có thể ngay cả mạng nhỏ của mình cũng sẽ mất đi.

Cho nên cô bé cảm thấy cuộc đời mình vẫn chưa sống đủ, lúc đó cũng rất sợ hãi.

Diệp Thiên đã tìm thấy cô bé một cách thuận lợi, liền định đưa cô bé rời khỏi nơi thị phi này trước, sau đó mới quan sát xem những người đó rốt cuộc đang làm gì.

Bởi vì Diệp Thiên lần này đến đây chẳng qua là để tìm kiếm tung tích của cô bé.

Bây giờ đã tìm thấy và biết cô vẫn ổn, không gặp nguy hiểm gì, cho nên Diệp Thiên thật sự nóng lòng muốn đưa cô bé đi.

Chương 1848

Những chuyện khác, hắn cảm thấy một mình có thể giải quyết được, chỉ có duy nhất chuyện của cô bé là khiến Diệp Thiên vô cùng lo lắng.

Bây giờ khó khăn lắm mới tìm thấy, Diệp Thiên thật sự không muốn làm gì khác, chỉ muốn nhanh chóng đưa cô bé đi, để đảm bảo an toàn cho cô.

Nếu không, Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được lúc này, trong lòng cô bé thật sự vô cùng lo lắng.

Dù sao ai gặp phải chuyện như vậy mà có thể vui vẻ được, đó quả thực giống như kẻ ngốc.

Lúc này, Diệp Thiên cũng không thể cân nhắc nhiều như vậy, chỉ hy vọng đưa cô bé đi trước, sau đó mới xem những tên kia rốt cuộc đang làm gì.

Lúc đó, cô bé được pháp thuật ấm áp bao bọc, cả người cũng cảm thấy như có một luồng hơi ấm không ngừng bao quanh mình.

Bởi vì lúc này, cô bé tưởng rằng mình đã thật sự rơi vào tuyệt vọng.

Ở đây ngoài một số người muốn làm hại cô ra, không có ai có thể cứu cô.

Cô cũng không thể tưởng tượng được rằng, Diệp Thiên đang ở xa không ngừng quan sát.

Cô bé cảm thấy tính mạng của mình có thể sẽ biến mất không dấu vết trong một khoảnh khắc.

Mặc dù rất sợ hãi, nhưng lại vô cùng bất lực, bởi vì dựa vào sức

của một mình cô mà muốn rời đi, quả thực là điều viển vông.

Nhưng cô bé bây giờ đã từ bỏ ý định đó, vì biết rằng chuyện không thể thì có cố gắng cũng không thể rời đi.

Ở một bên khác, Diệp Thiên sau khi có ý định này, cũng bắt đầu không ngừng dùng pháp thuật, cẩn thận đưa cô bé đến bên cạnh mình.

Bởi vì Diệp Thiên có trách nhiệm phải bảo vệ cô, không để cô gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Chỉ cần cô có thể bình an vô sự, mọi vấn đề đều ổn.

Cho nên lúc đó, pháp thuật đã thuận lợi đưa cô bé đến bên cạnh Diệp Thiên.

Khi nhìn thấy Diệp Thiên xuất hiện trước mặt, cô bé cả người vô cùng kinh ngạc.

Cô cảm thấy như mình đang mơ một giấc mơ.

Rõ ràng Diệp Thiên đã đi làm chuyện khác, không ở bên cạnh cô, bây giờ lại ở trên hòn đảo hoang này, tại sao lại thấy Diệp Thiên ở đây?

Cô bé thật sự không biết.

Nhưng vì đã bị kinh hãi, thần trí của cô cũng đã có chút thay đổi.

Tất cả mọi thứ đối với cô bé thật sự giống như một giấc mơ.

Lúc đó, mắt cô bé sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên.

Cô cảm thấy nếu đây thật sự là một giấc mơ, vậy thì dường như cũng không quá khả thi, bởi vì Diệp Thiên đang đứng trước mặt cô.

Nhưng rốt cuộc Diệp Thiên đã đến từ lúc nào?

Cô bé thật sự có chút không hiểu.

Trong lúc quan sát, biểu cảm của cô bé tuy vô cùng kinh ngạc,

nhưng lại vô cùng vui mừng.

Bởi vì lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Thiên, cô cũng hy vọng mọi thứ đều có thể có chuyển biến tốt đẹp.

Trong lòng cô bé vô cùng rõ ràng một điều, có Diệp Thiên ở đây, tuyệt đối sẽ không để cô chịu bất kỳ tổn thương nào.

Vốn dĩ trước đó cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, có thể sẽ không còn sống.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đã đưa cô đến bên cạnh mình, vậy thì mọi chuyện đều có thể từ không tốt chuyển thành tốt đẹp.

Chương 1849

Cho nên lúc đó, cô bé vui mừng đến mức không biết phải làm sao, nói năng lộn xộn.

Lúc này Diệp Thiên cũng biết, cô bé sau khi nhìn thấy hắn, tâm trạng nhất định sẽ vô cùng phấn chấn.

Nhưng hiện tại tất cả mọi chuyện đều chưa thể giải quyết một cách hoàn chỉnh.

Nếu lỡ bị người khác phát hiện, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên nhìn cô bé và ra hiệu: "Suỵt, đừng nói gì cả.

Một lát nữa sau khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ đưa muội rời đi.

Bây giờ nếu muội nói chuyện, nhất định sẽ bị người khác biết." Diệp Thiên lần này hành động một cách lặng lẽ, cho nên không hy vọng bị người khác phát hiện, và cũng đồng thời đưa cô bé ra ngoài.

Cô bé lúc đó nhìn thấy Diệp Thiên ra hiệu, cũng biết rằng lần này hắn cứu mình ra, chẳng qua cũng là sợ những người bên trong biết được.

Bây giờ họ không biết cô không còn ở đó, nhưng nếu lỡ bị biết, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Huống hồ cô bé cũng không hy vọng chuyện như vậy lại xảy ra trên người mình.

Những chuyện đã xảy ra trước đó thật sự vẫn còn rõ mồn một, và vẫn luôn mang lại cho cô bé những phiền phức lớn.

Nhưng dù sao đi nữa, cô bé cảm thấy chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Cho nên lúc đó, cô cũng không nói một lời nào, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh hắn là đã mãn nguyện.

Trong khi đó, ở một bên khác, ông lão cũng bắt đầu không ngừng tranh cãi với những người kia.

Bởi vì lúc đó, ông lão đã nói rõ ý định của mình, là đẩy cháu gái của mình xuống, chứ không phải hy sinh mạng sống của mình ở đây.

Huống hồ ông lão từ trước đến nay đều là một người vô cùng ích kỷ, cho nên tuyệt đối sẽ không để mình bị tổn thương.

Lúc đó, hai nhóm người bắt đầu cãi vã ở đó, cảnh tượng thật sự vô cùng buồn cười, bởi vì họ hoàn toàn không biết cô bé bây giờ đã được Diệp Thiên cứu đi, không còn ở trong góc nhỏ hẹp đó nữa.

Nhưng Diệp Thiên không để cô bé lên tiếng, huống hồ hắn lại dùng pháp thuật để cứu cô ra, những người đó hoàn toàn không biết gì, cứ tưởng rằng cứ tranh luận mãi là sẽ có cách tốt hơn.

Diệp Thiên muốn xem bộ dạng xấu hổ của họ, bởi vì tâm địa của họ thật sự quá độc ác.

Một cô bé còn nhỏ tuổi, con đường tương lai còn dài lại bị ép đến bước đường này.

Cho nên Diệp Thiên thật sự có chút không nhìn nổi.

Nhưng hiện tại, trong lúc họ đang đánh nhau ở đó, hắn thật sự cảm thấy những người này thật sự không biết gì cả, căn bản không rõ chuyện gì đang xảy ra, cứ cãi qua cãi lại ở đó, quả thực ngu xuẩn đến cực điểm.

Cô bé lúc đó nghe tiếng cãi vã, cả người cũng khá căng thẳng.

Bởi vì dù sao, mặc dù cô bé bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, cũng không bị họ khống chế, nhưng dù sao đi nữa, hiện tại đang ở rất gần.

Cho nên trong lúc căng thẳng, cả người cũng đặc biệt không thoải mái.

Mặc dù bây giờ cô bé cũng biết, Diệp Thiên ở bên cạnh có thể bảo vệ ý thức của cô, không bị người khác làm hại, nhưng những chuyện đã xảy ra trước đó vẫn không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Lúc này cô bé cũng không biết phải làm sao, trong một lúc, mọi chuyện trong lòng cô đều rối tung lên.

Bởi vì cô thật sự không muốn ở lại nơi như thế này, nhìn những bộ mặt xấu xí đó, trong lòng cô bé đặc biệt không thoải mái.

Có lẽ là do những chuyện xảy ra trong thời gian này đã khiến cô đặc biệt căng thẳng và sợ hãi, cho nên mới có suy nghĩ như vậy.

Dù sao trong lòng cô bé cũng vô cùng rõ ràng, có những chuyện căn bản không thể khống chế được.

Có thể sống đến bây giờ thật sự không biết là nhờ vào dũng khí hay may mắn.

Chương 1850

Cho nên tạm thời đối với cô bé là an toàn, nhưng sau này sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể đoán trước được.

Diệp Thiên căn bản không còn quan tâm những người đó rốt cuộc nhìn nhận chuyện này như thế nào, hay có suy nghĩ gì khác.

Bởi vì Diệp Thiên đều muốn giải đáp rõ ràng những vấn đề ở đây.

Hắn đã lãng phí thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng có thể tìm thấy nơi ở của những người này.

Huống hồ bây giờ điều Diệp Thiên muốn làm nhất là nhanh chóng đưa cô bé rời khỏi nơi này.

Nếu lỡ bị biết cô bé bây giờ đã mất tích, vậy thì những người đó chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Diệp Thiên đã quyết tâm phải bảo vệ an toàn cho cô bé, nhất định sẽ không để cô chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì những chuyện Diệp Thiên đã hứa, hắn nhất định sẽ làm được, tuyệt đối không nuốt lời.

Cho nên về điểm này, hắn cũng rất tin tưởng mình có năng lực đó, đã nói được thì nhất định làm được.

Lúc đó, hắn nhìn cô bé, dường như tâm trạng vô cùng phức tạp, cũng biết những áp lực mà cô đã phải chịu đựng trước đó rốt cuộc lớn đến đâu.

Cho nên lần này, Diệp Thiên đã đưa cô ra ngoài, quyết tâm phải đưa cô đến nơi an toàn, như vậy mới có thể chứng minh những lời hắn nói trước đó đều là sự thật.

Bởi vì Diệp Thiên cũng không muốn nhìn thấy cô bé vì những chuyện này mà lo lắng không yên, luôn luôn bị tổn thương.

Mặc dù bây giờ tính mạng không có gì đáng lo ngại, nhưng dù sao đi nữa, tổn thương về mặt tinh thần thật sự không thể bù đắp trong một sớm một chiều, cũng không thể bình ổn được.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên ra hiệu với cô bé và nói: "Đừng sợ, chỉ cần có ta ở đây, muội tuyệt đối sẽ không bị tổn thương.

Bây giờ mau chóng cùng ta rời đi." Cô bé đối với sự xuất hiện của Diệp Thiên tự nhiên vô cùng vui mừng, đặc biệt tin tưởng những lời hắn nói.

Bởi vì chỉ cần có hắn ở bên cạnh, dù không làm gì, hay có nguy hiểm tồn tại, lòng cô bé dường như cũng có thể bình tĩnh lại.

Cô vẫn luôn rất tin tưởng Diệp Thiên, xem hắn như người bạn tốt.

Bởi vì chỉ cần có hắn ở đây, bất kỳ chuyện khó khăn nào cũng có thể giải quyết được, cho nên cô bé không có gì phải lo lắng.

Chỉ là những chuyện trước đó khiến cô thật sự không thể quên được, cho nên trong lòng cũng không ngừng bồi hồi.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên đưa cô bé rời đi, hắn cũng trốn trong một góc.

Dù sao Diệp Thiên vẫn còn chuyện chưa điều tra rõ ràng, cho nên nếu cứ thế đi, trong lòng lại cảm thấy vô cùng không cam tâm.

Trong lúc ở trong góc, hắn cũng nghe thấy ông lão đang cùng đám người đó không ngừng cãi vã, không ai chịu nhường ai, dường như sắp đánh nhau.

Bởi vì mỗi người đều có cách nói của mình, có lý lẽ của mình, cho

nên khi ý kiến không thống nhất, chỉ có thể dùng vũ lực để giải quyết mọi vấn đề.

Ngay lúc mọi người chưa kịp đánh nhau, đột nhiên có người ở đó không ngừng la lớn: "Không hay rồi, không hay rồi, mất rồi." Người đó lúc đó thật sự vô cùng hoảng hốt, cũng không nói rõ cái gì mất rồi, chỉ không ngừng la hét, muốn để ông lão và những người đó dừng tay, đừng đánh nhau nữa, bởi vì lúc này đã xảy ra chuyện quan trọng nhất.

Cho nên lúc đó, mọi người sau khi nghe thấy tiếng la đó, cũng đồng thời nhìn qua xem tình hình thế nào.

Ban đầu, mọi người chỉ mải mê tranh cãi mà không hề phát hiện ra cô bé ở trong góc tối đã biến mất từ lúc nào.

Mãi đến khi nhìn lại, họ mới nhận ra sự mất tích của cô bé đã gây ra rắc rối lớn.

Tất cả đều trở nên vô cùng hoảng loạn và bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

"Vừa rồi còn ổn cả mà, rõ ràng mọi vấn đề đều có thể giải quyết, vậy mà bây giờ không những không giải quyết được gì mà còn cãi nhau không dứt." "Bây giờ thì hay rồi, cô bé mất tích rồi, chúng ta phải làm sao đây?

Sau này biết ăn nói thế nào?" Mọi người lúc này không chỉ hoảng sợ mà còn vô cùng lo lắng, bởi vì vốn dĩ lần này họ định để cô bé đi huyết tế, nhưng hiện giờ cô bé lại biến mất một cách khó hiểu.

Vì vậy, những người có mặt tại đó cũng chẳng còn tâm trí đâu mà lý luận hay tranh cãi chuyện có nên động thủ hay không nữa, tất cả đều đang vô cùng hoảng hốt.

Chương 1851

Họ không biết cô bé đã đi đâu, cũng không biết đã biến mất từ lúc nào, trong lòng vừa sốt ruột, vừa hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra lời giải đáp cho chuyện này.

Khi Diệp Thiên phát hiện những kẻ đó biết cô bé không còn ở đây, trong lòng hắn vô cùng lo lắng, vì hắn biết bọn chúng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thấy cô bé không còn, bọn chúng chắc chắn sẽ không ngừng tìm kiếm.

Vì vậy, để có thể rời khỏi nơi thị phi này càng sớm càng tốt, Diệp Thiên lập tức bế cô bé lên và nhanh chóng rời đi.

Lúc này, tuy trong lòng cô bé vô cùng căng thẳng và sợ hãi, nhưng cô biết Diệp Thiên là một người có pháp thuật cao cường.

Chỉ cần có hắn ở bên, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vì vậy, khi nhìn Diệp Thiên, đôi mắt cô bé sáng lấp lánh, cũng hy vọng hắn có thể đưa mình rời khỏi nơi này.

Trong đầu cô bé bây giờ toàn là những gương mặt xấu xí đó, bao gồm cả những việc làm tổn thương mà chúng định gây ra.

Tuy cô bé tuổi còn nhỏ, nhưng lại có thể đọc được những suy nghĩ trong lòng của tất cả mọi người.

Bởi vì từ đầu đến cuối, chỉ có duy nhất Diệp Thiên quan tâm đến tính mạng của cô, muốn giúp đỡ cô, còn những người kia gần như đều muốn lấy mạng cô.

Chúng chưa bao giờ để tâm đến cảm nhận thật sự của cô, kể cả người thân của cô cũng vậy.

Tuy cô bé có rất nhiều điều muốn nói với Diệp Thiên, nhưng lúc này dường như không phải là thời điểm thích hợp.

Bởi vì bây-giờ, khi những người đó biết cô không có ở đây, chắc chắn chúng sẽ không ngừng tìm kiếm, và hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, cô bé không nói một lời nào, chỉ im lặng đi theo bước chân của Diệp Thiên, hắn đi đâu thì cô đi đó.

Nhưng cô bé vẫn có chút lo lắng, vì rời khỏi đây rồi thì sẽ thế nào, liệu bọn chúng có tiếp tục truy lùng không.

Cô bé và Diệp Thiên đều hiểu rõ ý của nhau, cô hy vọng hắn có thể đưa mình rời khỏi nơi này, như vậy trong lòng mới có thể yên ổn được.

Cô bé không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần được ở bên cạnh Diệp Thiên là đủ, vì cô biết hắn là một người có pháp thuật cực cao.

Nếu có hắn ở đây, mọi vấn đề đều có thể được giải quyết dễ dàng, cũng không cần phải bối rối như trước nữa.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, tuy hắn cũng hy vọng cô bé được an toàn, nhưng hắn vẫn còn có việc cần phải làm, cho nên lúc này không thể rời đi được.

Diệp Thiên trong lòng cũng có chút không cam tâm, vì vậy hắn nghiêm túc nói với cô bé: “Bây giờ ta hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của ngươi lúc này, nhưng hiện tại thật sự không phải lúc.

Nếu muốn đưa ngươi rời khỏi nơi này, có lẽ cũng cần một khoảng thời gian.” “Nhưng ta vẫn còn việc chưa hoàn thành phải đi làm, cho nên bây giờ chưa thể rời đi được.

Nếu ngươi thật sự muốn đi, vậy thì ngươi phải giúp ta một việc.” Thực ra ngay từ đầu, Diệp Thiên đã có thể thấu hiểu tâm trạng của cô

bé, nhưng đôi khi hắn bắt buộc phải hoàn thành công việc của mình.

Như vậy mới có thể rời đi, nếu chuyện này chưa được giải quyết mà đã bỏ đi, trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng không cam tâm.

Hắn cũng biết cô bé tuy tuổi còn nhỏ nhưng là một người hiểu chuyện, nhất định có thể hiểu được nỗi khổ tâm của hắn.

Nếu nói rõ mọi chuyện với cô, cô bé có thể sẽ hiểu.

Tuy Diệp Thiên không thể đảm bảo cô bé sẽ luôn được an toàn mọi lúc mọi nơi, nhưng chỉ cần có hắn ở bên, sự an toàn đó sẽ được bảo chứng.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng hy vọng cô bé có thể hiểu cho cách làm và suy nghĩ của hắn hiện tại.

Trong khi đó, đám người kia cũng không hề ngừng lại, vì sự mất tích của cô bé ảnh hưởng quá lớn.

Vì vậy, mọi người bắt đầu không ngừng tìm kiếm, không bỏ sót một góc nào.

Dù thế nào đi nữa cũng phải tìm được cô bé, như vậy mới có thể tiến hành huyết tế.

Chuyện này đã trì hoãn quá lâu, họ tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sự cố nào nữa.

Chương 1852

Vì vậy, mọi người gần như dành toàn bộ thời gian để tìm kiếm cô bé.

Bởi vì chỉ khi tìm được cô, mọi vấn đề mới có thể được giải quyết.

Thế nhưng sau một hồi lâu tìm kiếm, họ vẫn không tìm thấy cô bé ở đâu, cứ như thể cô đã bốc hơi khỏi không trung vậy.

Mọi người tụ lại, ai nấy đều vô cùng sốt ruột.

Sau khi xem lại thời gian, họ mới phát hiện ra, thời điểm con ác ma được giải phóng sắp đến rồi.

Nếu không tìm được người thích hợp để huyết tế, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi, vì vậy đám người cầm đầu vô cùng lo lắng, cũng đặc biệt hối hận.

Ban đầu họ cho rằng cô bé ở đây sẽ không thể trốn thoát, nào ngờ chuyện bất ngờ lại liên tiếp xảy ra.

Lão già và đám người của lão thật sự hối hận không kịp, sớm biết như vậy đã tăng thêm nhân lực, trông coi cô bé cẩn thận, cũng không đến nỗi phải vò đầu bứt tai như bây giờ.

Nhưng mọi chuyện đâu phải lúc nào cũng dễ dàng như họ tưởng tượng.

“Bây giờ không còn kịp nữa, xem ra hôm nay chúng ta chưa chắc đã tìm được cô bé đó, nhưng thời gian giải phóng con ác ma sắp đến rồi.” “Nếu không ném người vào nữa, hậu quả thật sự vô cùng nguy hiểm, cho nên bây giờ mọi người cũng đừng sốt ruột nữa, có những chuyện bắt buộc phải giải quyết.” Trong lúc nói chuyện, bọn họ cũng

biết nếu cứ tiếp tục trì hoãn thời gian của con ác ma này thì thật sự vô cùng khó khăn.

Vì vậy, bây giờ họ không còn cách nào khác, đành phải ném bừa người khác xuống.

Bởi vì bất kể người này có thể phát huy tác dụng hay không, thì ít nhất hiện tại đám người của lão già cũng không còn cách nào khác.

Dù chỉ có một tia hy vọng, họ cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, họ đành phải ném từng tên thị vệ một vào vực sâu.

Đối với những kẻ đáng sợ này, việc làm hại tính mạng người khác không hề khiến nội tâm chúng có chút cảm xúc hay gợn sóng nào.

Chúng chỉ nghĩ rằng phải để cho Thượng Cổ Yêu Vật này xuất hiện trước đã, cho nên bất kể những thị vệ bị ném vào có gia đình hay bản thân có nguyện ý hay không, chúng đều không quan tâm.

Chỉ cần đạt được mục đích, chúng có thể bất chấp mọi giá.

Vì vậy, dù các thị vệ có van xin tha mạng, cũng không có cơ hội.

Vận mệnh của bản thân lại do người khác định đoạt.

Vậy những thị vệ bị ném xuống đó, rốt cuộc có thể giải phóng Thượng Cổ Yêu Vật hay không, thực ra trong lòng mọi người cũng không có chút chắc chắn nào.

Bây giờ, cách duy nhất cũng chỉ có thể làm như vậy.

Những người bị ném vào đó, gần như không có chút hy vọng nào.

Sau đó, cả đám bắt đầu khấn vái.

“Bây giờ người đã được đưa vào rồi, hy vọng ngài có thể xuất hiện trước.

Nếu ngài thật sự cần người có năng lực, hoặc người mà ngài vừa ý, vậy chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức để đạt được tiêu chuẩn của ngài, nhưng bây giờ chúng tôi thật sự không còn cách nào khác, cho nên hy vọng ngài có thể xuất hiện trước." Mọi người cũng biết con ác ma này yêu cầu rất cao, nếu không đạt được sự hài lòng của nó, có thể nó sẽ không xuất hiện.

Nhưng bây giờ cô bé đã mất tích, không có cách nào tìm lại được, cộng thêm thời gian giải phóng đã đến, cho nên mọi người thật sự vô cùng bất lực, chỉ có thể cầu xin Thượng Cổ Yêu Vật xuất hiện trước, sau này có chuyện gì, nhất định sẽ đáp ứng đầy đủ.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng muốn xem Thượng Cổ Yêu Vật này rốt cuộc là thứ gì, cho nên sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô bé, hắn lại một mình lén lút quay trở lại, rồi trốn sau một tảng đá để quan sát mọi động tĩnh.

Bởi vì Diệp Thiên khó khăn lắm mới tìm được đến đây, nhất định phải làm rõ mọi chuyện, nếu không trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Trong suốt quá trình này, Diệp Thiên vô cùng cẩn thận, cũng không để bất kỳ ai phát hiện ra hành tung của mình, vì hắn muốn làm rõ vấn đề, không muốn gây thêm nhiều phiền phức, cũng không để bọn chúng biết được lai lịch và hành động của mình.

Trong lúc quan sát, Diệp Thiên thật sự cảm thấy loài người này đặc biệt đáng sợ, vì để đạt được mục đích của mình mà không tiếc làm hại đến người khác.

Chương 1853

Bây giờ Diệp Thiên không thể ngăn cản những chuyện này xảy ra, vậy thì chỉ có thể ở đây quan sát xem Thượng Cổ Yêu Vật này có đáp ứng lời khẩn cầu của chúng mà xuất hiện hay không.

Vì hắn biết con ác ma này vô cùng ranh ma, cũng đặc biệt yêu cầu cao, nếu không đạt được ý của nó thì tuyệt đối sẽ không ra mặt.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng đang chăm chú chờ đợi, xem rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra.

Đúng như Diệp Thiên dự đoán, khi nghe những lời cầu khẩn của đám người đó, con yêu vật quả nhiên ló đầu ra.

Tuy nó đã thò một cái đầu ra, nhưng pháp thuật vẫn bị một phong ấn màu vàng kim áp chế.

Diệp Thiên dường như đã hiểu ra, phong ấn này đối với con yêu vật có lẽ rất khó phá vỡ.

Nếu nó muốn thoát ra khỏi đây hoặc thi triển pháp thuật, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng đang ở đây chờ đợi thời cơ, bởi vì mọi chuyện hắn làm đều phải thật hoàn hảo.

Hắn phải thực thi kế hoạch, nếu không làm được thì trong lòng cũng vô cùng không cam tâm.

Cho nên, bất luận thế nào, lần này đã quay lại thì phải làm rõ chuyện này và cả con yêu vật kia.

Trong khi đó, những người khác vẫn đang chờ đợi yêu vật, bởi vì mọi người đã rất cố gắng, cãi vã không ngớt, thậm chí động thủ cũng chỉ vì để con yêu vật này xuất hiện.

Nhưng hiện giờ, nó có đáp ứng lời khẩn cầu mà ra ngoài hay không, trong lòng mọi người cũng không có chút chắc chắn nào.

Tuy hiện tại pháp thuật của nó bị phong ấn màu vàng kim áp chế, nhưng họ cũng phát hiện ra ánh sáng vàng đó dường như đang mờ đi.

Trước đây khi Diệp Thiên nhìn thấy ánh vàng đó không ngừng phát ra quang mang, thật sự vô cùng chói mắt, cũng đặc biệt thu hút sự chú ý.

Sau đó, nó mới bắt đầu mờ dần đi từng chút một.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên không suy nghĩ nhiều, trực tiếp ném máu gà vào trong.

Tuy Diệp Thiên không thể phán đoán được ngọn nguồn của một số chuyện, nhưng ít nhất những việc hắn làm chưa bao giờ khiến hắn thất vọng.

Cho nên, bất luận thế nào, hắn đều phải hoàn thành được việc này, nếu không những nỗ lực đã bỏ ra chẳng phải là lãng phí hay sao.

Nhưng Diệp Thiên làm một loạt những việc này mà không hề để ai phát hiện ra sự tồn tại của mình, vì hắn muốn để bọn chúng không biết đến sự có mặt của hắn, như vậy mới có thể làm tốt hơn những việc khác.

Vốn dĩ pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao siêu, đối với những người này mà nói, giải quyết họ dễ như trở bàn tay.

Vậy bây giờ Diệp Thiên đã ném máu gà vào, hắn cũng muốn xem xem, rốt cuộc Thượng Cổ Yêu Vật này sẽ làm gì, hoặc có năng lực gì.

Bởi vì những điều này đều là suy đoán của một mình Diệp Thiên, nếu muốn thấy được bộ mặt thật của nó, cũng phải chờ đợi.

Từ lúc ném máu gà vào, Diệp Thiên vẫn luôn âm thầm quan sát

nhất cử nhất động của con yêu vật.

Bởi vì lúc này, Diệp Thiên cũng không biết những việc mình làm rốt cuộc có thể làm hại nó hay không, nhưng bất kể thế nào, đã làm rồi thì Diệp Thiên phải hoàn thành tất cả những gì mình đã làm, nếu không trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Trèo non lội suối, Diệp Thiên thật sự đã lãng phí thời gian và tinh lực, cho nên lần này nhất định phải làm xong việc, như vậy trong lòng mới có thể cam tâm.

Vốn dĩ Diệp Thiên không hy vọng chuyện này kéo dài quá lâu, nhưng đôi khi thực sự không thể đi theo kế hoạch đã định.

Đúng lúc máu gà bị ném vào, con yêu vật lập tức bị thương, cả người nó lập tức rụt trở về.

Con yêu vật không hề biết rằng, những chuyện này đều do Diệp Thiên trốn trong bóng tối làm ra, nó tưởng là do đám người kia gây nên.

Vì vậy, sau khi tức giận quay về, nó vô cùng tức tối, bèn ngoạm lấy một người rồi không bao giờ xuất hiện nữa.

Yêu vật đã là yêu vật thì nhất định sẽ nhạy cảm và thông minh hơn bất kỳ ai.

Chương 1854

Khi cảm thấy có nguy hiểm tồn tại, nó biết nếu xuất hiện, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm liên miên.

Vì vậy, sau khi chịu thiệt thòi, ngay khoảnh khắc nó ngoạm lấy người đó, lão già cũng đứng đó bất động quan sát.

Bởi vì tất cả mọi chuyện xảy ra đều khiến lão hoảng sợ và mông lung hơn bất kỳ ai.

Lão không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng lúc đó mọi thứ đã xong xuôi, người cũng đã ném vào rồi, khó khăn lắm nó mới lộ ra một cái đầu, sắp cầu xin thành công rồi, nhưng bây giờ nó lại quay về.

Vì vậy, lúc đó lão già và đám người đi theo cũng tức điên lên, vì cảm thấy con yêu vật này thật quá đáng.

Đã hứa hẹn rồi, cái gì cần làm cũng đã làm rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi, ít nhất cũng không nên đối xử như vậy.

Nhưng lão già và đám người của lão tuy chỉ mải tức giận, nhưng hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu con yêu vật không bị thương, nó đã sớm ra ngoài rồi, cũng không đến nỗi phát triển đến tình cảnh ngày hôm nay.

Tuy lão già và đám người của lão vô cùng tức giận, cũng đặc biệt khó hiểu về những việc con yêu vật đã làm, nhưng bây giờ mọi người thật sự không có biện pháp nào.

Nếu làm theo những việc đã làm trước đây, thì bây giờ dường như đã quá muộn… Vốn dĩ lão già và đám người của lão cũng chẳng có ý tốt gì, huống hồ là loại người xấu như vậy, nếu Thượng Cổ Yêu Vật

một khi xuất hiện… không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thực ra, để ngăn cản mọi hành động của chúng, Diệp Thiên đã hoàn toàn làm được.

Nhưng hắn cũng không biết lão già và đám người của lão rốt cuộc sẽ làm ra chuyện gì, cho nên lúc đó, hắn trốn trong bóng tối không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Lão già và đám người của lão cũng không làm gì thêm, chỉ đứng đó không ngừng bàn tán xem nên làm thế nào cho phải.

Bởi vì bây giờ thật sự không có cách nào để giải quyết những chuyện trước mắt, cho nên đặc biệt mông lung không biết phải làm sao, vì hoàn toàn không biết nguyên do của sự việc.

Lúc đó, Diệp Thiên quan sát và không ngừng cười lạnh, vì hắn cảm thấy lão già và đám người của lão giống như một lũ ngốc vậy.

Chúng hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đứng đó một mình không ngừng tức giận.

Những việc chúng làm, Diệp Thiên đã cản trở không biết bao nhiêu lần, khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Bởi vì nếu con yêu vật một khi được giải phóng, hậu quả thật sự không thể lường trước được.

Cho nên, quyết định lần này của Diệp Thiên cũng đã giáng một đòn nặng nề vào lão già.

Nhưng bây giờ có tức giận cũng đã muộn, vì con yêu vật đó tuyệt đối không thể nào ra ngoài nữa.

Chỉ cần là một người thông minh, cũng không thể nào vì chuyện nguy hiểm mà liều mình.

Diệp Thiên biết cô bé vẫn luôn muốn rời khỏi nơi thị phi này, nhưng trước đó có một số việc chưa làm xong, nên không có cách nào đưa cô bé đi được.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đã giải quyết xong mọi vấn đề, cũng đến lúc đưa cô bé đi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên quay trở lại bên cạnh cô bé, đồng thời cũng nhanh chóng đưa cô rời khỏi nơi khó khăn và nguy hiểm nhất này.

Sau khi rời khỏi đó, họ cũng đến một nơi tương đối an toàn.

"Được rồi, không cần sợ nữa, mọi chuyện đều đã giải quyết xong, sẽ không còn ai làm hại ngươi nữa.

Chỉ cần ta ở bên cạnh, tuyệt đối sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm." "Cho nên sau này cứ yên tâm, đừng nghĩ đến những chuyện không vui đó nữa." Đối với Diệp Thiên mà nói, chuyện khó khăn đến đâu cũng có thể giải quyết được, nhưng đối với cô bé thì lại vô cùng không dễ dàng, vì dù sao tuổi còn nhỏ như vậy mà đã trải qua quá nhiều chuyện, khó tránh khỏi có lúc vì một số việc mà không thể quên đi những chuyện không vui.

Tuy Diệp Thiên không ngừng an ủi cảm xúc của cô bé, nhưng hắn cũng biết có những chuyện một khi đã hằn sâu trong tâm trí, không phải một sớm một chiều có thể hóa giải được.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng hy vọng cô bé có thể vui vẻ như mình, đừng nghĩ đến những chuyện đã qua, vì ở tuổi này, đáng lẽ phải sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Thực ra, trong lòng cô bé thật sự vô cùng lo lắng, nhưng khi thấy Diệp Thiên quay lại, có thể đưa mình rời đi, trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Chương 1855

Dù sao chỉ cần có hắn ở bên, người khác sẽ không làm hại mình.

Vì vậy, lúc đó cô bé cũng bắt đầu dần dần nguôi ngoai, vì dù sao những chuyện đó đã khắc sâu trong lòng, cho nên trong một thời gian ngắn nếu có thể phục hồi lại trạng thái bình thường thật sự vô cùng không dễ dàng.

Nhưng cô bé cũng sẽ cố gắng hết sức để kìm nén cảm xúc của mình.

Dù sao mọi chuyện đều đã được giải quyết, nghĩ lại những chuyện đó cũng không cần thiết nữa.

Trong khi đó, ở một nơi khác, lão già cũng vô cùng tức giận về chuyện này.

Vốn dĩ lão đã vượt đường xa vạn dặm, chẳng qua là muốn hoàn thành việc này.

Nhưng hiện giờ, đã mất mạng bao nhiêu người mà vẫn không được gì, cho nên lúc đó lão cũng bắt đầu không ngừng trách mắng đám thuộc hạ, cho rằng chúng đều là những kẻ vô dụng, nuôi một đám phế vật, lúc quan trọng không một ai có thể dùng được, lại còn gây ra bao nhiêu phiền phức.

Bây giờ, lão già thật sự không thể chịu đựng nổi, vì tất cả những chuyện bày ra trước mắt, đã tốn bao nhiêu thời gian mà vẫn không thu được gì.

Cho nên, bất kỳ ai có lẽ trong lòng cũng không dễ chịu.

Nhưng lão già vốn dĩ tính tình đã không tốt, cộng thêm bây giờ mọi chuyện đều mang lại cho lão bao nhiêu rắc rối.

Vì vậy, lúc đó lão chỉ có thể trút giận lên đám thuộc hạ, hy vọng có thể trút hết cơn giận ra ngoài, như vậy cũng có thể khiến lão dễ chịu hơn một chút.

Huống hồ đám thuộc hạ kia cũng cảm thấy mình không có lỗi, chỉ là do yêu cầu của lão già quá cao.

Hơn nữa, có những chuyện hoàn toàn không nằm trong kế hoạch kiểm soát, trong lòng mọi người đều bất bình, nhưng lại không một ai dám lên tiếng.

Bởi vì dù sao chuyện cũng đã xảy ra, cho nên mọi người thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Bây giờ, Diệp Thiên đã giải quyết xong những chuyện này, vì vậy lúc đó hắn cũng nhanh chóng quay trở về đáy biển.

Sau khi trở về, hắn đưa cho cô bé một viên thâm thủy hoàn.

Bởi vì nếu cô bé không ăn viên thâm thủy hoàn này, thì ở dưới đáy biển sẽ không thể tự do sinh tồn được.

Cho nên, Diệp Thiên bất kể làm việc gì, cũng luôn suy nghĩ rất chu đáo.

Chỉ cần là người ở bên cạnh hắn, tuyệt đối sẽ không bị bất kỳ tổn hại nào.

Đó cũng là điều Diệp Thiên có thể đảm bảo nhất.

Hơn nữa, đã đưa cô bé về bên mình, thì phải bảo vệ cô chu toàn, dù có đến nơi khác, cũng nhất định không để cô bị tổn hại.

Huống hồ ở dưới đáy biển này, nếu không có pháp thuật hoặc năng lực khác, muốn sinh sống ở đây quả thực là không thể.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng biết, cô bé còn nhỏ, cũng chưa từng sống dưới đáy biển, cho nên lúc đó có viên thâm thủy hoàn này, có thể

giúp cô sinh tồn.

Trong lòng cô bé cũng vô cùng vui mừng, vì bất kể Diệp Thiên đưa cô đến nơi nào, cũng luôn tốt hơn ở bên cạnh lão già kia.

Bởi vì ở đó chỉ khiến cô sinh ra tâm trạng sợ hãi bất an.

Nhưng từ khi ở cùng Diệp Thiên, cô bé cảm thấy thật sự vô cùng vui vẻ, cũng cảm thấy cuộc sống của mình tràn đầy màu sắc.

Dù sao bất kể thế nào, dù có sống cuộc sống nay đây mai đó, cô bé cũng thích ở cùng Diệp Thiên, vì cô biết hắn là một người có pháp thuật rất cao.

Cho nên bất kể hắn làm gì, hay định làm gì, cô bé sẽ luôn vô cùng ủng hộ, cũng sẽ nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Lúc này, cô bé ở dưới đáy biển cũng có thể tự do sinh hoạt, cô chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy.

Diệp Thiên lần này trở về đáy biển, chẳng qua là muốn tìm Long Cung Thái Tử, kể cho hắn nghe những chuyện mình đã thấy, như vậy cũng có thể để trong lòng hắn có sự chuẩn bị.

Chương 1856

Bởi vì dù sao chuyện này đối với Long Cung cũng mang lại tổn hại vô cùng nghiêm trọng, cho nên Diệp Thiên đã quyết định giúp đỡ, thì nhất định sẽ giải quyết hết mọi vấn đề.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên khi gặp Long Cung Thái Tử, cũng đã kể lại những chuyện mình đã thấy một cách chi tiết, như vậy cũng có thể để trong lòng hắn có sự chuẩn bị, đồng thời cũng có thể cùng Diệp Thiên lên kế hoạch cho mọi việc.

"Thái tử, ta vừa kể cho ngươi nghe toàn bộ những chuyện đã trải qua.

Xem ra thứ đó vô cùng tà ác, nếu chỉ dựa vào sức một người, muốn đối phó với nó có lẽ sẽ hơi khó khăn.

Cho nên lần này ta cũng hy vọng hai chúng ta có thể liên thủ đối kháng." Thực ra, Diệp Thiên muốn hoàn toàn chế ngự được thứ đó, nhưng nếu chỉ dựa vào năng lực hoặc pháp thuật hiện tại, muốn tiếp cận nó cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng nếu muốn làm mọi chuyện thật hoàn hảo, thì Diệp Thiên hy vọng có thể cùng Thái tử, cường cường liên thủ.

Bởi vì hiện tại pháp thuật của Thái tử cũng vô cùng cao, nếu hai người liên thủ, muốn giáng một đòn nặng nề vào thứ đó, có lẽ khả năng rất lớn.

Vì vậy, lúc đó Long Cung Thái Tử dường như đã hiểu những lời Diệp Thiên nói.

Nếu có thể nhanh chóng loại bỏ hoàn toàn thứ đó, thì đối với Long Cung cũng sẽ vô cùng thái bình.

Vì vậy, lúc đó Thái tử cũng nói với Diệp Thiên: “Chuyện này ta đã hiểu rõ rồi.

Nếu ngươi muốn ta làm gì, cứ việc đề xuất, ta hoàn toàn sẽ phối hợp.” “Huống hồ, nếu cứ để thứ đó tồn tại ở đây, nguy hại cũng sẽ vô cùng lớn, cho nên trước đây ta cũng muốn loại bỏ nó.

Chỉ là do sức mạnh của một người có thể sẽ có chút chênh lệch, nhưng nếu lần này hai chúng ta liên thủ, có lẽ có thể nắm chắc phần thắng.” Long Cung Thái Tử cũng vô cùng tin tưởng Diệp Thiên là một người đặc biệt có năng lực.

Nếu một người có năng lực như vậy có thể liên thủ với mình, thì không có chuyện gì không giải quyết được.

Vì vậy, chỉ cần Diệp Thiên có thể đề xuất, Thái tử chắc chắn sẽ vô điều kiện tuân theo và phối hợp.

Hai người lúc đó đều cảm thấy, bây giờ phải nhanh chóng giáng cho tên kia một đòn thật nặng, khiến hắn không thể gượng dậy được.

Chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được sự thái bình.

Vì vậy, lúc đó hai người bắt đầu cùng nhau mưu hoạch, bởi vì nếu chuyện này đã được đưa vào kế hoạch, thì Diệp Thiên cũng sẽ hành động cẩn thận, tuyệt đối không bứt dây động rừng.

Nếu một khi bị con yêu vật đó phát giác điều bất thường, thì rất dễ khiến việc mình làm thất bại.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên hy vọng chuyện này có thể có một sự chuẩn bị vẹn toàn, đánh một trận thần không biết, quỷ không hay, khiến nó không thể phát giác, có thể tiêu diệt nó.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn.

Bởi vì bất kỳ chuyện gì cũng không thể vội vàng, cũng không phải

một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng Diệp Thiên tin một điều, chỉ cần hắn làm thì không có gì là không thành.

Cho nên, bất kể có khó khăn đến đâu, chỉ cần Long Cung Thái Tử có thể hợp sức với hắn, thì không có chuyện gì không giải quyết được.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên không ngừng tìm mọi cách, Thái tử cũng sẽ cung cấp một số sự giúp đỡ, như vậy hai người cùng nhau mưu hoạch, cũng sẽ có cơ hội thắng lớn hơn.

Vì vậy, lúc đó trong lòng họ dường như đã nắm chắc phần thắng.

Bởi vì thành công chỉ còn là vấn đề thời gian.

Diệp Thiên sau khi suy tính kỹ lưỡng kế hoạch, cũng đã cùng Long Cung Thái Tử bàn bạc lại một lần nữa.

Bởi vì dù sao chuyện này đối với cả hai đều vô cùng quan trọng, nếu muốn tiêu diệt hoàn toàn con yêu vật đó, thì phải làm một cách lặng lẽ không tiếng động, như vậy mới có thể thuận lợi tiến hành.

Cho nên, trong quá trình thương nghị, kế hoạch này của Diệp Thiên quả thực vô cùng hoàn mỹ, không tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Long Cung Thái Tử từ đầu đến cuối cũng tin tưởng Diệp Thiên có thể làm được những việc hắn muốn làm.

Chương 1857

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên, sau khi đã quyết định xong mọi việc, bèn bắt đầu thiết kế kế hoạch này.

"Thái tử, nếu hai chúng ta đã thương nghị xong đối sách, vậy thì cứ theo như đã nói trước đó, ngươi tiến công trước, ta ở phía sau mai phục, như vậy có thể một chiêu hạ gục nó." Diệp Thiên vì lần này thật sự đã dốc hết tâm huyết.

Nếu muốn đẩy nó vào chỗ chết, thật sự vô cùng không dễ dàng.

Nhưng bất kể lúc nào, Diệp Thiên cũng luôn tràn đầy tự tin, bởi vì chỉ cần có thể giết được nó, thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Vì vậy, lúc đó Long Cung Thái Tử cũng làm theo lời Diệp Thiên nói.

Chỉ cần hắn làm, nhất định sẽ phối hợp rất tốt.

Cho nên, lúc đó hai người đã thống nhất, một người tiến công, người còn lại ở phía sau mai phục.

Sau khi chuẩn bị xong, Diệp Thiên liền bắt đầu đi ra phía trước chọc giận lão già kia.

Bởi vì Diệp Thiên biết lão già này, một khi bị chọc giận, sẽ ra tay với hắn, đồng thời phía sau Thái tử sẽ xuất kích, như vậy sẽ giải quyết được mọi vấn đề.

Vốn dĩ trước đây Diệp Thiên đã đặc biệt không thích những kẻ tà ác này, vừa hay lần này có thể tiêu diệt hết chúng.

Lão già cũng không ngờ, tất cả mọi chuyện đều do Diệp Thiên đứng sau giở trò, vì trước đó lão vẫn luôn vô cùng tức giận.

Dù sao đã làm nhiều việc như vậy mà chẳng được gì cả.

Diệp Thiên cũng hy vọng có thể nhanh chóng loại bỏ hết những thứ xấu xa này, vì giữ lại mạng sống của chúng, cũng chỉ có thể đi hại người khác.

Cho nên, hắn thật sự không hy vọng chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa.

Lần này Diệp Thiên đã lên kế hoạch lâu như vậy, mục đích là để có thể loại bỏ hết tất cả mọi người, như vậy sẽ không để chúng đi hại người khác nữa.

Huống hồ có bao nhiêu người vì chúng mà mất mạng, Diệp Thiên thật sự có chút không rõ, nhưng bất kể thế nào, trong quá trình tiếp xúc, chuyện như vậy không hề ít.

Lúc này, Diệp Thiên đã mưu hoạch xong tất cả, Long Cung Thái Tử cũng sẽ đi theo bước chân của hắn.

Bởi vì bây giờ hai người phải hợp sức, mới có thể loại bỏ hết những người này, huống hồ chuyện này đều đã được dự mưu từ trước.

Cho nên Diệp Thiên lần này, sở dĩ đặt mọi vấn đề lên hàng đầu, là hy vọng có thể loại bỏ hết những người cần loại bỏ.

Bởi vì những người này nếu không nhanh chóng giải quyết, chỉ có thể trở thành tấm gương xấu.

Vì vậy, lúc này, sau khi đã thương nghị xong tất cả, Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử cũng chuẩn bị xuất phát thật nhanh, muốn giải quyết nhanh chóng chuyện này.

Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử gần như đã giải quyết xong mọi chuyện, cũng sẽ áp dụng tất cả những gì đã mưu tính trước đó.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi đánh bại triệt để tất cả mọi người, có thể loại bỏ chúng, cũng là điều Diệp Thiên hy vọng nhất.

Dù sao chuyện này đã gây phiền nhiễu bấy lâu, nếu có thể giải quyết trong thời gian ngắn nhất, thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đã có kế hoạch, Long Cung Thái Tử cũng sẽ làm theo lời hắn nói, vậy thì hai người, nếu giáp công, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Đúng lúc này, trong quá trình thương nghị, cô bé cũng nghe được tất cả lời nói, tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết họ định làm gì.

Tuy có lúc cô bé đặc biệt không thích môi trường như vậy, nhưng bất kể thế nào, người bị hại đều là người thân của cô.

Tuy có lúc cô bé có thể sẽ sợ hãi người thân của mình, vì họ hoàn toàn không làm tròn bổn phận của người thân.

Nhưng bất kể thế nào, họ đều có chung huyết thống, cho nên cô bé cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể tiến hành tốt đẹp, không hy vọng chuyện như vậy lại xảy ra.

Nhưng có lúc, cô bé cũng biết những việc Diệp Thiên làm cũng là vì một sự ổn định.

Chương 1858

Nhưng là một đứa trẻ, thật sự không nên quản nhiều chuyện như vậy.

Nhưng có lúc, những suy nghĩ của cô thật sự không ngừng quấy nhiễu cô.

Thực ra, trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng rõ ràng đây là chuyện gì.

Nhưng có những chuyện, bất kể trong lòng cô bé nghĩ thế nào, thì việc này nhất định phải làm, cho nên hoàn toàn không thể để tâm đến những chuyện khác.

Bởi vì dù sao những người này, chưa bao giờ làm chuyện tốt.

Nếu một khi được giải phóng, vậy sau này những kẻ tà ác đó không biết sẽ làm hại ai.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên sắp cùng Long Cung Thái Tử ra ngoài làm việc, bèn dặn dò lão già trông coi cô bé: "Lần này ta ra ngoài có thể sẽ mất một khoảng thời gian, cho nên giao cô bé cho ngươi chăm sóc, nhất định phải chăm sóc tốt cho cô bé, tuyệt đối không để cô bé đi nơi khác." "Nhất định phải bảo vệ tốt sự an toàn của cô bé, nếu không trong lòng ta thật sự vô cùng lo lắng." Diệp Thiên bất kể làm việc gì, cũng luôn đặt vấn đề an toàn lên hàng đầu, huống hồ sự an toàn của cô bé quả thực vô cùng quan trọng.

Nếu xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên thật sự vô cùng tự trách.

Cho nên, trước khi đi, hắn phải giao phó mọi việc ổn thỏa.

Hắn cũng biết lão già nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cô bé.

Đồng thời, Diệp Thiên cũng biết cô bé, vẫn luôn muốn đi theo

mình, bất kể đi đâu cũng đi theo.

Nhưng lần này có tồn tại nguy hiểm, cho nên hắn không hy vọng cô bé lấy thân thử hiểm.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên sau khi giao đại xong những việc này với lão già, đồng thời cũng dặn dò cô bé, không được đi theo mình.

Bởi vì ở lại dưới đáy biển này mới là quan trọng nhất, cũng có thể bảo vệ cô bé chu toàn.

Nhưng tất cả những điều này cũng chỉ là suy nghĩ của một mình Diệp Thiên, vì hắn biết bất kể thế nào, đều phải bảo vệ tốt cho cô bé, không để cô bé bị thương.

Diệp Thiên biết lần này đi có thể sẽ có nhiều rủi ro hơn, nhưng bất kể thế nào, đã quyết định rồi, không thể nào có bất kỳ sự thoái thác nào nữa.

Vì vậy, lúc đó Long Cung Thái Tử cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bèn cùng Diệp Thiên một lần nữa bước lên chiến trường của mình.

Bởi vì tuy lần này có thể sẽ đối mặt với vấn đề, nhưng họ đều đã chuẩn bị đầy đủ, Diệp Thiên cũng vậy, hắn đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong cuộc sống.

Cho nên, lần này nhất định phải thành công.

Lúc hai người xuất phát, trên đường cũng gặp không ít yêu vật và ma thú.

Nhưng những yêu vật và ma thú này, xuất hiện trước mặt Diệp Thiên, cũng không có tác dụng gì.

Diệp Thiên đã chuẩn bị đầy đủ, thì nhất định phải giết hết chúng, như vậy cũng có thể hoàn thành việc mình làm.

Diệp Thiên ghét nhất là sự tồn tại của những yêu vật này.

Nếu không phải vì chúng, thì cũng không thể nào làm rối loạn mọi vấn đề.

Diệp Thiên bình thường ghét nhất là những yêu vật, ma thú xuất hiện, vì chúng mang lại tổn hại cho loài người quá lớn, gây rối loạn không được yên ổn.

Cho nên lần này hợp tác cùng Long Cung Thái Tử, là để có thể loại bỏ sạch sẽ những thứ này, như vậy có thể khiến hắn vui vẻ.

Vốn dĩ Diệp Thiên đối với những chuyện này, đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lần này ra ngoài, cũng là để thanh trừ sạch sẽ những thứ xấu xa này, như vậy có thể để tất cả mọi người được yên tĩnh.

Cho nên lúc đó, những yêu vật đó khi thấy Diệp Thiên tấn công, dường như cũng vô cùng sợ hãi.

Diệp Thiên đi một đường, gặp yêu vật và ma thú, quả thực đã giết đến đỏ cả mắt, vì chỉ cần giết hết chúng, dường như cũng là loại bỏ được một mối lo lớn trong lòng.

Chương 1859

Bởi vì những yêu vật này dù có mạnh đến đâu, nhiều đến đâu, cũng không thể nào là đối thủ của Diệp Thiên.

Hắn cảm thấy chúng chỉ như lông vũ, dễ dàng có thể đối phó, cho nên chưa bao giờ đặt chúng vào trong kế hoạch.

Dù sao những chuyện này Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị đầy đủ, cho nên thấy một con giết một con, tuyệt đối không để chúng biến mất khỏi mắt mình.

Những yêu vật đó cũng không ngờ, Diệp Thiên lại có thực lực như vậy.

Đối thủ mạnh như thế, còn liều mạng với hắn, có lẽ cuối cùng cũng chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Cho nên, Diệp Thiên gần như không tốn chút sức lực nào, đã giết từng con một ngay trước mặt hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên lại xuất hiện một con cá mập ma, nhưng con ma này xem ra có vẻ mạnh hơn những con khác.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không buông tay, cũng càng không để nó thoát khỏi tay mình.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên không tốn chút sức lực nào, lại một lần nữa giết chết nó.

Trên đường đi thật sự đã gặp rất nhiều yêu vật và ma thú, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đều có thể giải quyết dễ dàng, cho nên lúc đó trong lòng vô cùng vui mừng.

Bởi vì giải quyết xong những thứ này, sau này có lẽ sẽ không còn ai bị thương nữa, đó cũng là điều hắn hy vọng nhất.

Dù sao bất kể thế nào, chỉ cần giải quyết được là trong lòng vui rồi.

Tuy Diệp Thiên đã thuận lợi giết hết yêu vật và ma thú trên đường đi, nhưng hắn không ngờ rằng, vốn tưởng lần này có thể thuận lợi đến được đích, như vậy mới có thể giết hết đám người kia.

Bây giờ thật sự đã bị giáng một gậy vào đầu.

Bởi vì tuy những thứ đó dễ dàng đối phó, nhưng dù sao cũng đã lãng phí một khoảng thời gian khá dài.

Cho nên, có lúc Diệp Thiên không hy vọng nhất là chuyện như vậy xảy ra trước mắt mình, vì hắn là một người có quan niệm về thời gian rất mạnh.

Nếu có những chuyện, đã lên kế hoạch rồi, thì hắn cũng hy vọng có thể làm được một cách hoàn hảo, nếu không có những chuyện thật sự không thể, đi theo như kế hoạch đã định.

Dù sao trước đây Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử hai người, đã hoàn toàn lên kế hoạch xong, nhắm vào những người đó nên làm thế nào mới có thể một lần hạ gục.

Bây giờ lại không ngừng đánh nhau với những yêu vật này.

Tuy có thể không tốn sức lực, nhưng thời gian ít nhiều cũng sẽ bị trì hoãn.

Cho nên, sau khi giải quyết xong những sinh vật này, Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử hai người cũng nhanh chóng lên đường.

Bởi vì thật sự không hy vọng, thời gian đều lãng phí ở đây.

Hai người khó khăn lắm mới đến được đích, lại phát hiện ở đây không một bóng người.

Đám người đó không biết đã đi đâu rồi.

“Diệp Thiên, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng phải trước đây những người đó đều ở trên hoang đảo này sao?

Lẽ nào vì chúng ta trên đường bị trì hoãn thời gian hơi lâu, cho nên những người đó đã sớm rời đi rồi?

Nhưng chúng ta đã dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây, không thể nào biến mất không dấu vết nhanh như vậy được.” Long Cung Thái Tử cũng không biết tại sao, cho nên lúc đó cũng vội vàng hỏi Diệp Thiên.

Bởi vì trước đây hai người đã sớm lên kế hoạch xong mọi việc, vậy bây giờ, không một bóng người, nên ứng đối thế nào đây?

Lúc này Diệp Thiên, khi thấy cảnh này, cả người cũng vô cùng tức giận, vì nó hoàn toàn khác với kế hoạch của hắn.

Chương 1860

Trước đây hắn đã lên kế hoạch mọi việc vô cùng hoàn mỹ, nhưng lại không ngờ, trên đường sẽ gặp nhiều yêu quái và ma thú như vậy.

Nếu không phải vì vướng vào chúng, có lẽ bây giờ đã sớm chặn được đám người đó ở trên hoang đảo này rồi.

Cho nên lúc này, Diệp Thiên cũng không biết, nên trả lời thế nào.

Long Cung Thái Tử đưa ra những vấn đề đó, nhưng Diệp Thiên tin rằng đám người đó không thể nào cam tâm tình nguyện rời đi như vậy.

Cho nên lúc đó, hắn bèn bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ cũng không có cách nào khác, cho nên chỉ có thể ở trên hoang đảo xem xem có thể tìm được manh mối nào khác không.

Vì vậy, Long Cung Thái Tử và Diệp Thiên hai người, trong quá trình tìm kiếm, đột nhiên phát hiện trên hoang đảo này có một số dấu chân kỳ quái.

Từ những dấu chân này có thể thấy được, không phải là dấu chân của con người.

Nhưng những dấu chân này rốt cuộc lại thuộc về ai?

Thật sự có chút không rõ ràng.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đã đến đây rồi, thì phải làm rõ mọi chuyện.

Bởi vì Diệp Thiên đã lên kế hoạch xong mọi việc, dù có một chút sai sót, cũng tuyệt đối sẽ không dừng bước.

“Diệp Thiên, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hai chúng ta đã ở đây lâu như vậy, nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy những kẻ tà ác đó xuất hiện.

Vậy những dấu chân kỳ quái này lại là chuyện gì, lẽ nào chúng ta phải mò kim đáy bể ở đây sao?” Trong lúc hỏi, hắn cũng hy vọng Diệp Thiên có thể chỉ ra một địa điểm rõ ràng, hoặc nên đi đến nơi nào để tìm kiếm.

Dù sao chuyện này Diệp Thiên bây giờ cũng không thể biết được, vì vốn dĩ trước đây nếu trên đường đi, không gặp phải những chuyện lặt vặt đó, có lẽ bây giờ Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử hai người đã sớm đến nơi, và giải quyết triệt để những thứ tà ác kia.

Bây giờ thời gian bị trì hoãn thật sự có chút lâu, cho nên đã đến đây rồi mà không phát hiện hành tung của chúng, vì vậy Diệp Thiên cả người cũng vô cùng khổ não.

Tuy Diệp Thiên biết những người đó ở đâu, nhưng hắn đối với lão già kia cũng không hiểu rõ lắm.

Tuy nhiên, đôi khi hắn cũng có thể đoán được loại người như vậy sẽ làm những chuyện gì.

Tuy Diệp Thiên hiện tại không có bằng chứng xác thực có thể chứng minh những điều mình đoán là chính xác, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có một tia cơ hội, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cho nên, lúc đó dựa theo sự hiểu biết ít ỏi của Diệp Thiên về lão già, hắn có thể đoán được, nếu ở đây không đợi được Thượng Cổ Yêu Vật xuất hiện, vậy thì lão nhất định sẽ đi tìm thứ tà ác hơn ở nơi khác.

Diệp Thiên phải nhanh chóng tìm ra lão trước, sau đó giết chết lão, giải quyết hết đám người đi theo, như vậy sẽ không còn chuyện như

vậy xảy ra nữa.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy lão già tuyệt đối không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lão đã vượt đường xa vạn dặm, chẳng qua là muốn thả con yêu vật đó ra.

Vậy bây giờ, Diệp Thiên đã làm khó lão ở đó, không thể để nó xuất hiện, nhưng lão không thể nào cứ thế rời đi.

Cho nên, lão nhất định sẽ tìm mọi cách để thả con yêu vật đó ra.

Diệp Thiên cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể nhanh chóng được làm rõ, như vậy cũng không cần phải lo lắng những chuyện đó nữa.

Huống hồ nếu cứ liên tiếp xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên chẳng phải đã lãng phí công sức trước đó hay sao.

Cho nên, lúc đó Long Cung Thái Tử cũng bắt đầu không ngừng làm theo lời Diệp Thiên nói, hai người bắt đầu tìm kiếm ở đây, dù có một tia cơ hội cũng không bỏ qua.

Dù sao có những chuyện hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Chương 1861

Diệp Thiên không tin những việc mình làm sẽ cứ thế đổ sông đổ bể, cho nên nhất định phải nhanh chóng tìm ra lão già đó, bao gồm cả đám người mà lão dẫn theo.

Bởi vì những kẻ tà ác đó, nếu thật sự tìm được phương pháp tà ác, thả con yêu vật đó ra, hậu quả thật sự không thể lường trước được.

Cho nên, dù có phải dốc hết toàn lực, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để lão được như ý.

Dù sao chuyện này Diệp Thiên đã mưu hoạch lâu như vậy, nếu một khi thất bại, thì trong lòng hắn cũng sẽ vô cùng khó chịu, huống hồ chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ, cực kỳ quan trọng.

Trong lúc quan sát, Thái tử là người đầu tiên phát hiện phía trước có hắc khí tồn tại, cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng gọi Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, Diệp Thiên, mau nhìn hắc khí phía trước, dường như vô cùng quỷ dị, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vừa bắt đầu tìm kiếm không hề phát hiện ra.” “Ta cũng tình cờ nhìn thấy, mau xem xem rốt cuộc có gì khác thường.” Long Cung Thái Tử lúc đó khi thấy có hắc khí không ngừng tỏa ra, cảm thấy có chuyện không ổn, cho nên lúc đó cũng vội vàng nói cho Diệp Thiên biết.

Trong khi đó, Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ xem lão già sẽ dùng cách nào, cho nên hoàn toàn bỏ qua môi trường xung quanh, lần này cũng vậy.

Nhưng khi đối mặt với đám hắc khí không ngừng tuôn ra, Diệp

Thiên và Thái tử hai người cũng bắt đầu không ngừng lẩm bẩm.

Bởi vì những chuyện này xuất hiện quá đột ngột, cho nên nhất định phải làm rõ vấn đề, như vậy mới có thể giải tỏa được khúc mắc trong lòng.

Vì vậy, lúc đó hai người cũng không ngừng bàn tán về đám hắc khí đó rốt cuộc là chuyện gì, sau đó cũng muốn xem xem, khi đến nơi hắc khí tỏa ra, mới phát hiện ra đó là lão già kia.

Bởi vì lão già này thường xuyên ở trong đám hắc khí, cho nên không ngừng lảng vảng, mới có hắc khí quấn thân.

Đồng thời Diệp Thiên cũng biết hắc khí đó thuộc về một pháp thuật của Thôn Phệ Ma.

Nếu pháp thuật này cứ tiếp tục thôn phệ, thì con ma đó có khả năng sẽ trở thành một đại ma vương.

“Diệp Thiên, tình hình trước mắt như vậy, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào?

Ta cũng đã thấy hắc khí đó, dường như vô cùng rắc rối.” “Nếu thật sự có nguy hiểm tồn tại, vậy chúng ta nên ứng đối thế nào?

Hơn nữa, nó hoàn toàn khác với kế hoạch trước đây của chúng ta.” Long Cung Thái Tử không phải vì thấy cảnh tượng trước mắt mà có chút cảm xúc hay sợ hãi, chỉ là vì kế hoạch mà hắn và Diệp Thiên đã vạch ra trước đó, dường như gần như đã trở thành vô ích.

Bởi vì lúc đó Diệp Thiên không nghĩ rằng ở đây sẽ xuất hiện nhiều vấn đề như vậy.

Cho nên khi thấy cảnh này, trong lòng cũng hiểu rõ sự việc.

Dù sao tất cả kế hoạch trước đây, bây giờ xem ra thật sự vô dụng, cũng không có tác dụng gì.

“Nếu thật sự là Thôn Phệ Ma, đang ở đó không ngừng thôn phệ và giải phóng ra những hắc khí đó, vậy thì thật sự quá đau đầu rồi.” “Bởi vì chuyện này hoàn toàn khác với kế hoạch ban đầu của chúng ta.

Nếu bây giờ cứ mạo hiểm tiến lên, có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Thực ra Diệp Thiên khi thấy mọi chuyện xảy ra ở đây, đồng thời trong lòng cũng hiểu rõ vấn đề, vì hắn không phải là người nhát gan sợ việc.

Việc Diệp Thiên muốn làm, cũng nhất định phải làm được.

Nhưng hiện giờ, đám hắc khí bày ra trước mắt, bao gồm cả những việc lão già kia làm, khiến Diệp Thiên vô cùng đau đầu, nhưng hắn chưa bao giờ muốn từ bỏ.

Bởi vì đã đến đây rồi, thì tất cả vấn đề đều phải được giải quyết, nếu không trong lòng Diệp Thiên cũng sẽ có chút không cam tâm, cũng tuyệt đối không thể vì chuyện như vậy mà quay đầu trở về, đó hoàn toàn không phải là tính cách của hắn.

“Thái tử, chuyện trước mắt đối với chúng ta quả thực vô cùng nguy hiểm, cho nên chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, còn những kế hoạch trước đó xem ra phải tạm gác lại.” “Hai chúng ta bây giờ phải làm rõ chuyện Thôn Phệ Ma này, nếu không làm rõ nó, chúng ta muốn tiếp cận nơi này, chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.” Diệp Thiên trước nay vẫn luôn như vậy, bất kể làm việc gì hay có vấn đề gì, cũng luôn đưa vào kế hoạch.

Bởi vì chỉ có lên kế hoạch tốt, mới có thể làm ít công to, làm rõ mọi vấn đề, như vậy mới có thể nhanh chóng giải quyết tất cả.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên cũng biết, Thôn Phệ Ma đã có năng lực lớn như vậy, chắc chắn cũng là một đối thủ không dễ đối phó.

Trước đây Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử hai người đối phó với những yêu vật và ma thú kia quả thực vô cùng dễ dàng, không tốn

chút sức lực nào.

Nhưng Thôn Phệ Ma trước mắt này có thể thôn phệ pháp thuật của người khác, dù là người có pháp thuật cao cường đến đâu, nếu một khi đụng phải cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Chương 1862

Cho nên, lúc đó để có thể giải đáp triệt để chuyện này, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này phải lên kế hoạch thật tốt.

Long Cung Thái Tử trước đây cũng chưa từng trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng lần này hắn và Diệp Thiên quyết định phải cẩn thận, nhanh chóng làm rõ Thôn Phệ Ma này, sau đó mới giải quyết nó, như vậy vấn đề mới có thể được giải quyết dễ dàng.

Cho nên Thái tử cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tất cả đều theo sự chỉ huy của một mình Diệp Thiên.

Diệp Thiên sở dĩ chần chừ không có động tĩnh gì, là vì hắn biết pháp thuật của mình dù cao, Thái tử cũng vậy, nhưng Thôn Phệ Ma này hoàn toàn khác với những con khác.

Nếu không cẩn thận bị nó thôn phệ pháp thuật, đừng nói là đối phó, ngay cả tính mạng cũng có thể bị uy hiếp.

Cho nên, lúc đó hai người cũng không thể đứng yên tại chỗ, không làm gì cả.

Vì vậy, Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử hai người quyết định cẩn thận, nhanh chóng đi về phía đám hắc khí đó, xem xem rốt cuộc Thôn Phệ Ma có ở đó không, hay đang làm gì.

Sau khi quyết định, Diệp Thiên và Long Cung Thái Tử hai người bắt đầu cẩn thận, không ngừng tiếp cận hắc khí, muốn xem xem rốt cuộc, Thôn Phệ Ma có ở bên trong hay không.

Bởi vì hắc khí mà họ thấy trước đó, rốt cuộc có bao nhiêu rắc rối, bao gồm cả một số chuyện đều là suy đoán của Diệp Thiên và Thái tử hai người.

Nếu muốn làm rõ vấn đề hơn một chút, thì chỉ có thể đi xem thử, chỉ có tự mình trải nghiệm, mới có thể biết rõ.

Mọi chuyện hoàn toàn giống như họ đã nói, cho nên lúc đó hai người sau khi đến nơi, cũng có thể đại khái xác định một điều, đó là Thôn Phệ Ma nhất định ở bên trong, nếu không những hắc khí đó cũng không thể không ngừng tỏa ra bên ngoài.

Nhưng có những chuyện, tuy bây giờ đều đã có quyết định, nhưng nếu muốn loại bỏ triệt để Thôn Phệ Ma này, thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn, cũng đặc biệt tốn thời gian và công sức.

Cho nên, đó cũng là một chuyện đặc biệt gian nan.

Hiện tại, Diệp Thiên đã xác định được, con Thôn Phệ Ma kia đang ở trong đám hắc khí, vì vậy hắn cũng không ngừng quan sát tình hình bên trong.

Bởi vì nếu không làm rõ một loạt vấn đề, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không cam tâm tình nguyện rời đi.

Huống chi tất cả vấn đề hiện tại đều bắt đầu xoay quanh suy nghĩ của hắn, nên lúc đó Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người chậm rãi đến gần.

Đồng thời cũng nhìn thấy Thôn Phệ Ma đang không ngừng hấp thu pháp thuật trong cơ thể lão nhân.

Vốn dĩ Diệp Thiên biết con Thôn Phệ Ma này vô cùng lợi hại, kỹ xảo thôn phệ pháp thuật của người khác cũng tương đối cao siêu, cho nên điểm này thật sự không có gì để bàn cãi.

Nhưng Diệp Thiên cũng không ngờ Thôn Phệ Ma lại lợi hại đến vậy, nếu như ngay từ đầu có thể ngăn cản mọi chuyện xảy ra, có lẽ cũng đã tránh được một số việc.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên lại phát hiện, con Thôn Phệ Ma này

thật sự rất khó đối phó.

Nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên đã gặp phải rồi thì chuyện này cũng phải được giải quyết, tuyệt đối không thể để Thôn Phệ Ma tùy ý làm càn ở đây được.

Nhưng vào lúc này, Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể triệt để tiêu diệt Thôn Phệ Ma, bởi vì nếu không thể tiêu diệt nó hoàn toàn thì ngay cả hắn và Long Cung thái tử cũng sẽ bị liên lụy sâu sắc.

Một loạt vấn đề cứ không ngừng xoay quanh trong đầu Diệp Thiên.

Bởi vì hiện tại tuy Diệp Thiên đã cẩn thận đến nơi này nhưng không dám có bất kỳ hành động lớn nào, vì một khi đã bứt dây động rừng, cả hắn và Long Cung thái tử đều sẽ bị hút mất pháp thuật.

Cho nên lúc Diệp Thiên nấp ở một bên, hắn cũng không ngừng quan sát.

Mà lúc này, lão nhân kia đã bắt đầu từ hình người bình thường biến thành một cái xác khô.

Cho nên khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này mới biết, thì ra con Thôn Phệ Ma này thật sự lợi hại đến thế, sau khi hút toàn bộ pháp thuật của một người vào cơ thể, người đó sẽ biến thành một cái xác khô.

Vì vậy, hắn cảm thấy chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Tuy Diệp Thiên là một kẻ trời không sợ, đất không sợ, nhưng khi gặp phải chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt, ít nhiều trong lòng cũng bắt đầu có sự đề phòng.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên trước đây cũng đã có hiểu biết về Thôn Phệ Ma, nhưng dù sao đi nữa, vấn đề đã tồn tại thì phải có cách

giải quyết.

Chương 1863

Nhưng lúc này, con Thôn Phệ Ma xuất hiện trước mặt dường như năng lực cũng vô cùng mạnh mẽ, nếu không cẩn thận bị nó hút mất pháp thuật, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải kẻ ngốc, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với mình.

Cho nên lúc đó hắn cẩn thận quan sát ở đây, hy vọng có thể giải quyết triệt để con Thôn Phệ Ma này mà không bị nó phát hiện.

Bởi vì hiện tại có quá nhiều chuyện, Diệp Thiên không có cách nào dùng lời nói để hình dung trạng thái trong lòng mình lúc này, nhưng hắn cũng biết tình hình trước mắt vô cùng cấp bách.

Nếu không thể giải quyết nhanh chóng, bất kỳ ai cũng sẽ bị hút mất pháp thuật, đồng thời cũng sẽ biến thành một cái xác khô.

Diệp Thiên chưa từng nghĩ sẽ gặp phải tình huống như vậy, thật sự là chưa từng có.

Huống chi Diệp Thiên cũng đã trải qua nhiều chuyện, nhưng tình huống như hôm nay thì đúng là lần đầu tiên gặp phải, cho nên lúc đó hắn cũng có chút lúng túng, vì không biết phải làm sao cho phải.

Nếu chuyện này không thể nhanh chóng giải quyết, vậy thì những việc mà hai người đến đây cần làm dường như cũng hoàn toàn đình trệ.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của Diệp Thiên, rốt cuộc bước tiếp theo nên làm gì, vì dù sao những chuyện này, Long Cung thái tử trước đó cũng đã nghe Diệp Thiên kể qua.

Cho nên cũng có chút hiểu biết.

Hiện tại tất cả vấn đề dường như đều giống như một màn sương mù, không thể giải khai.

Vì vậy lúc đó, Long Cung thái tử dồn hết sự chú ý lên người Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể mang đến một chút bất ngờ, hoặc là có kế sách gì đó.

Chỉ cần có, Long Cung thái tử chắc chắn sẽ phối hợp, nhất định sẽ làm rõ mọi vấn đề.

“Diệp Thiên, rốt cuộc là thế nào?

Nếu con Thôn Phệ Ma này lợi hại như vậy, chúng ta cũng phải chế ngự nó, nếu không hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.” “Chúng ta đã ở đây lâu như vậy, rốt cuộc có kế sách gì không, bây giờ ta thật sự có chút quá lo lắng, đặc biệt sốt ruột, phải mau chóng trừ khử nó đi.” Long Cung thái tử cũng nói rõ lòng mình với Diệp Thiên, cũng chính vì cảm thấy chuyện này nếu không nhanh chóng giải quyết, hậu quả thật sự khó lường.

Huống chi bây giờ đã đến đây, hắn cũng hy vọng có thể giải quyết con Thôn Phệ Ma này, bất kể nó có điểm lợi hại nào.

Hoặc là có thể hấp thu pháp thuật, trong nhận thức của thái tử, hắn chưa bao giờ sợ hãi những chuyện này.

Lúc đó thấy Diệp Thiên đứng đó, dường như cũng vô cùng rối rắm, đặc biệt lúng túng, cho nên Long Cung thái tử muốn một mình tiến lên đối phó với con Thôn Phệ Ma kia.

Bất kể nó có lợi hại đến đâu, thái tử cũng phải thử, vì đây chính là lúc thể hiện bản thân.

Mặc dù thái tử không phải là người hiếu thắng, nhưng có lúc đối mặt với vấn đề như vậy, nếu không dùng hết sức lực để ngăn cản,

thật sự không biết phải làm sao.

Cho nên khi Long Cung thái tử chuẩn bị tiến về phía đó, nhưng Diệp Thiên thấy hắn có ý định này, liền lập tức ngăn lại.

"Thái tử, chuyện này không đơn giản như ngươi tưởng đâu.

Nếu thật sự có thể ngăn chặn con Thôn Phệ Ma này." "Ta đã sớm ra tay rồi.

Cho nên một mình ngươi đi lên sẽ rất nguy hiểm, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn?" Lúc này, trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ thái tử đang nghĩ gì, nhưng có những chuyện không thể vội vàng trong một lúc mà làm được.

Cho nên bất luận làm chuyện gì, vĩnh viễn đều phải dựa vào trí tuệ của mình, không thể dùng sức mạnh để giải quyết.

Cho nên lúc đó sở dĩ hắn ngăn Long Cung thái tử lại, là hy vọng hắn đừng đi làm những hy sinh vô nghĩa, dù có lợi hại đến đâu, con Thôn Phệ Ma trước mắt có thể thôn phệ pháp thuật.

Cho nên nhất định phải tránh để chuyện như vậy xảy ra trên người mình.

"Thái tử, ta biết ngươi vẫn luôn muốn làm rõ chuyện này, nhưng bây giờ nóng vội cầu thành, căn bản không thể giải quyết được vấn đề, sẽ phản tác dụng." "Cho nên nghe ta khuyên một câu, tuyệt đối đừng manh động, manh động chỉ khiến ngươi càng thêm hối hận.

Nếu lỡ bị nó hút mất pháp thuật thì phải làm sao, ngươi có nghĩ đến hậu quả đó không?" Kỳ thực trong lúc nói chuyện với Long Cung thái tử, Diệp Thiên hoàn toàn xuất phát từ ý tốt.

Nếu không phải vì nghĩ cho hắn, con Thôn Phệ Ma kia có tranh chấp gì với hắn đâu, vậy thì đều không phải là chuyện của hắn.

Chương 1864

Nhưng nếu hiện tại Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người đã liên hợp để đối kháng nó, vậy thì phải có một vài đối sách.

Không phải cứ làm ra nhiều trò ở đây, đơn thương độc mã đi lên là có thể làm rõ mọi chuyện.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử cảm thấy có lẽ Diệp Thiên sợ Thôn Phệ Ma sẽ nuốt chửng pháp thuật của mình, nên mới không ngừng chất vấn ở đây.

Nhưng Long Cung thái tử tuyệt đối không sợ chuyện này, cho nên lúc đó hai người ở đây, một lời qua một lời lại, vốn dĩ đã lên kế hoạch tốt mọi thứ.

Nhưng lại vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà tranh cãi không ngừng, vì Long Cung thái tử cảm thấy Diệp Thiên bây giờ thật sự có chút do dự thiếu quyết đoán.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy Long Cung thái tử dường như hoàn toàn không cân nhắc hậu quả sẽ ra sao, cho nên lúc đó hai người nhắm vào một vấn đề, thật sự tranh cãi không dứt.

Bởi vì mỗi người đều có lý lẽ của riêng mình, cho nên không ai hy vọng chuyện như vậy lại tiếp tục xảy ra.

Nhưng trong lúc hai người tranh cãi, đột nhiên nghe thấy có tiếng động không ngừng truyền đến.

Vốn dĩ âm thanh này, nghe có vẻ không ảnh hưởng gì, nhưng lại chính vì âm thanh như vậy đã thu hút sự chú ý của Thôn Phệ Ma phía trước.

Cho nên lúc đó nó lập tức bắt đầu quan sát, vừa hay nhìn thấy góc

mà hai người đang ẩn nấp, sau đó lao về phía đó.

Diệp Thiên cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nếu sớm biết thế này, tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

Diệp Thiên cũng biết, chắc chắn là do tiếng tranh cãi không ngừng, nên mới thu hút sự chú ý của Thôn Phệ Ma, vậy thì âm thanh vừa rồi có lẽ cũng do nó phát ra.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lúc này, trong tình huống này, đừng nói là đối phó với Thôn Phệ Ma, có lẽ cả hai người đều sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng khuyên Long Cung thái tử, và nói với hắn: "Chuyện đã đến nước này rồi, hai chúng ta tranh cãi ở đây cũng không giải quyết được vấn đề, cho nên bây giờ căn bản không an toàn." "Chúng ta hãy rời đi trước, sau đó quay về bàn bạc đối sách, cũng không muộn." Diệp Thiên không phải là kẻ nhát gan sợ chuyện, chỉ là có những chuyện phải đặt lên hàng đầu, sau đó mới có thể có kế sách.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể một lần là xong, không phải đem tính mạng của mình ra đùa.

Diệp Thiên không sợ chuyện như vậy xảy ra với mình, ít nhất cũng không thể để Thôn Phệ Ma làm hại hắn, cho nên lúc đó Diệp Thiên hy vọng Long Cung thái tử lần này có thể nghe lời khuyên của mình, đừng cố chấp nữa.

Bởi vì điều đó không có lợi cho hắn.

Kỳ thực Diệp Thiên đã nói mọi chuyện rất rõ ràng, hy vọng thái tử bây giờ đừng cố chấp nữa.

Mau chóng rời khỏi nơi này mới là điều quan trọng nhất, nếu con Thôn Phệ Ma biết hai người ở đây, chắc chắn sẽ hấp thu pháp thuật.

Đến lúc đó thật sự hối hận cũng không kịp.

Mặc dù Diệp Thiên không phải là kẻ tham sống sợ chết, nhưng có những chuyện phải đặt lên hàng đầu.

Hắn cũng tuyệt đối không thể cứ như vậy mà dây dưa đánh nhau với Thôn Phệ Ma, dù sao chuyện chưa giải quyết, vấn đề cũng chưa làm rõ.

Cho nên lúc này, Diệp Thiên phải rời đi trước rồi mới tính tiếp.

Nhưng Long Cung thái tử từ đầu đến cuối đều không muốn rời đi cùng Diệp Thiên, bởi vì dù thế nào đi nữa, đã đến đây rồi, thì phải làm rõ vấn đề.

Con Thôn Phệ Ma này có lợi hại đến đâu, cũng nhất định phải tiêu diệt nó, cho nên lúc đó thái tử liền nói với Diệp Thiên: "Ngươi muốn đi thì đi trước đi, bây giờ ta chưa giao thủ với con Thôn Phệ Ma này, làm sao có thể cam tâm tình nguyện rời đi." "Huống chi nếu nó thật sự phát hiện sự tồn tại của chúng ta, vậy thì cứ để nó đến đây là được rồi, ta tuyệt đối không để nó được như ý, cũng tuyệt đối không sợ hãi." Chuyện này, đối với Long Cung thái tử có lẽ là do tuổi trẻ quá bồng bột, nếu không thể hoàn thành được chuyện này, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút mất mát.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn luôn cảm thấy chuyện này phải bàn bạc kỹ lưỡng, cũng không phải là ai ở lại đây là có thể giải quyết triệt để được Thôn Phệ Ma.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, thái tử lúc này quá thẳng thắn, cho nên bất luận thế nào cũng phải để hắn mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Nếu lỡ bị Thôn Phệ Ma bắt được, hậu quả không cần nói cũng biết sẽ ra sao.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không lãng phí lời nói với hắn nữa, trực tiếp dùng sức mạnh kéo hắn đi.

Diệp Thiên cũng biết với tính cách của Long Cung thái tử, nếu không kéo hắn đi, chắc chắn hắn sẽ ở lại đây, đối đầu với Thôn Phệ Ma.

Chương 1865

Nhưng lúc này, dựa vào năng lực hiện tại của hắn, nếu đối đầu với nó, thật sự không có chút phần thắng nào.

Cho nên trong lúc lôi kéo, Diệp Thiên cũng không ngừng nói với thái tử: "Chuyện đã đến nước này rồi, đừng cố chấp nữa, được không?

Ngươi có biết bây giờ trên tay chúng ta căn bản không có thứ gì có thể triệt để giết chết Thôn Phệ Ma không?" "Nếu muốn đối phó nó, vậy thì phải có vũ khí mới có thể giết được nó." Mặc dù Diệp Thiên vẫn luôn rối rắm về chuyện này, có lúc cũng đặc biệt bối rối, nhưng phải có một phương pháp tốt hơn.

Huống chi Thôn Phệ Ma lợi hại như vậy, nếu chỉ đơn thuần dựa vào năng lực của mình để đối đầu, căn bản sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Cho nên lúc này Diệp Thiên mới làm như vậy, không phải không để thái tử mau chóng rời đi, mà là hy vọng có thể có một sự chuẩn bị, bởi vì khi làm bất cứ chuyện gì, phải chuẩn bị đầy đủ mới có thể làm tốt được, không phải chỉ dựa vào sức mình và sức mạnh là có thể đánh bại đối phương hoàn toàn.

Cho nên Diệp Thiên cũng không ngừng giải thích với hắn, hy vọng hắn có thể hiểu.

"Thái tử, ta biết trong lòng ngươi bây giờ có lẽ có nhiều điều không cam tâm, nhưng ngươi phải biết, nếu trên tay chúng ta không có vũ khí, đối phó với con Thôn Phệ Ma này, căn bản không có chút phần thắng nào." "Nếu cứ xông ra như vậy, chỉ có thể để nó hấp thu pháp lực của ngươi, ngươi thấy làm vậy thật sự đáng giá sao?" "Cho nên ta

hy vọng ngươi có thể làm theo lời ta nói, bây giờ thật sự không nên manh động, nhất định phải làm rõ mọi vấn đề, sau đó mới quyết định, dù sao Thôn Phệ Ma cũng không phải là không thể giải quyết." Kỳ thực Diệp Thiên nói nhiều như vậy, là hy vọng thái tử có thể hiểu rõ, rốt cuộc tại sao lại làm như vậy, không phải vì sợ hãi hay có cảm xúc gì khác, mà là cảm thấy con Thôn Phệ Ma này, quả thực rất khó đối phó.

Nếu không có bất kỳ tình huống sai sót nào, vậy thì phải chuẩn bị vẹn toàn.

Nếu trên người có vũ khí, Diệp Thiên có lẽ sẽ có cơ hội liều mạng một phen với nó.

Nhưng hiện tại không có vũ khí, Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Lúc này, Long Cung thái tử, khi nghe Diệp Thiên nói có vũ khí mới có thể đối phó được Thôn Phệ Ma, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, bèn dừng bước lại rồi nói: "Vũ khí có thể giết chết Thôn Phệ Ma sao?

Sao ngươi không nói sớm, bây giờ ta đang mang theo vũ khí đây, vì trước đó hai chúng ta tuy đã lên kế hoạch mọi thứ." "Nhưng lại không đưa chuyện này vào chương trình nghị sự, nhưng vũ khí này vẫn luôn đi theo ta, cho nên sớm biết thì hai chúng ta đã sớm đi tấn công rồi." Long Cung thái tử cảm thấy chuyện này đối với hắn không có khó khăn gì lớn, nếu có vũ khí có thể tiêu diệt nó, vậy thì Diệp Thiên nói sớm một chút, hai người đã đi rồi, hà cớ gì phải mất thời gian lâu như vậy mà vẫn chưa giải quyết được, lại còn tranh cãi một trận.

Cho nên lúc đó sau khi thái tử nói xong, từ trong tay áo lấy ra một thứ, rồi lại cất vào.

Hắn nói với Diệp Thiên vũ khí được giấu trong tay áo của mình.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ biết thái tử có vũ khí, vậy thì không cần phải quay về nữa.

Vì vậy lúc đó hắn cũng quyết định tiếp tục tiến lên, sau đó giết chết Thôn Phệ Ma hoàn toàn, như vậy có thể giải đáp rõ ràng mọi vấn đề.

"Sớm biết ngươi có vũ khí, hai chúng ta đã không rời đi rồi, vậy thì bây giờ hai chúng ta mau chóng quay lại nơi lúc nãy đi." Bởi vì trước đó Diệp Thiên cũng không nói rõ, thái tử lại quá cố chấp, cho nên hai người trong lúc tranh cãi, mới dẫn đến một loạt vấn đề tồn tại.

Cho nên bây giờ có vũ khí, Diệp Thiên quyết định cũng bắt đầu chuẩn bị tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì Diệp Thiên cũng biết con Thôn Phệ Ma này vô cùng đáng ghét, cho nên căn bản không cho nó cơ hội sống sót.

Hiện tại có vũ khí, Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người trực tiếp bước vào trận chiến, bởi vì chuyện như vậy tuyệt đối không thể trì hoãn.

Dù chỉ có một chút cơ hội, cũng phải nhanh chóng nắm bắt, cho nên lúc đó thái tử thấy Diệp Thiên có ý định như vậy, trong lòng không biết vui đến mức nào, bởi vì cuối cùng cũng có thể đợi đến ngày chiến đấu.

Diệp Thiên tuy bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng không biết vũ khí mà Long Cung thái tử nói rốt cuộc là loại vũ khí lợi hại như thế nào, có thể giải quyết triệt để con Thôn Phệ Ma trước mắt.

Cho nên lúc đó trước khi ra tay, Diệp Thiên không ngừng hỏi Long Cung thái tử.

Bởi vì phải kết hợp mọi vấn đề lại với nhau, làm rõ mọi vấn đề,

tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Bởi vì lần này nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt Thôn Phệ Ma, mới có thể giải quyết mọi vấn đề.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ thật sự không hy vọng có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Vì vậy lúc đó trong lúc nói chuyện với Long Cung thái tử, hắn cũng hy vọng có thể hiểu rõ, có vũ khí thì phải xem xem, rốt cuộc vũ khí đó lợi hại đến mức nào.

"Vũ khí mà ngươi nói trông như thế nào?

Lấy ra cho ta xem một chút, sau đó xem có thể đối phó được với con Thôn Phệ Ma đó không." Diệp Thiên không phải là không tin vũ khí của Long Cung thái tử có bao nhiêu quan trọng, nhưng lần này vô cùng quan trọng, phải nỗ lực thành công, mới có thể giải quyết được mọi thứ.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử cũng vội vàng từ trong tay áo lấy ra một thanh kiếm sắc bén, đưa cho Diệp Thiên xem.

Chương 1866

Bởi vì thanh kiếm này đối với Long Cung thái tử cũng vô cùng quan trọng, không dễ dàng lấy ra.

Nếu không phải vì trường hợp quan trọng, thái tử cũng không thể mang theo bên mình.

Lúc đó hắn nói với Diệp Thiên: "Yên tâm đi, thanh kiếm sắc bén này đã theo ta một thời gian dài rồi mà chưa được sử dụng, vừa hay lần này cũng có thể thể hiện được sự sắc bén của nó.

Để cho con Thôn Phệ Ma kia xem sự lợi hại của ta, dù nó có lợi hại đến đâu, thanh kiếm sắc bén này cũng nhất định có thể đuổi kịp nó." Bởi vì lúc đó Diệp Thiên thấy thanh kiếm sắc bén được đặt trước mặt mình, đồng thời cũng thấy thanh kiếm này quả thực hoàn toàn khác với những vũ khí khác.

Từ đó có thể thấy được, thanh kiếm này tám phần là một loại máy móc.

Diệp Thiên trước đây cũng đã thấy vũ khí, nhưng sắc bén như thế này thì là lần đầu tiên thấy.

Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần có thể tiêu diệt hoàn toàn kẻ địch trước mắt, bất luận tình huống nào, trong lòng cũng có thể có quyết định.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy vũ khí này cứng rắn như vậy, cũng quyết định để Long Cung thái tử lên trước.

Bởi vì lần này Diệp Thiên không định dùng pháp thuật để đối đầu với Thôn Phệ Ma.

Bởi vì hắn biết đó là một kẻ hấp thu pháp thuật, nếu dùng pháp

thuật, chắc chắn không có chút phần thắng nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên định dùng sức mạnh để đâm chết Thôn Phệ Ma.

Như vậy có lẽ có thể giải quyết mọi vấn đề.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên có thể không có số liệu chắc chắn về phương diện này, không biết kết cục cuối cùng sẽ ra sao, nhưng dù chỉ có một chút cơ hội cũng tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Càng không để Thôn Phệ Ma được như ý.

Huống chi hiện tại hắn và Long Cung thái tử hai người đã mưu tính lâu như vậy, nếu lần này lại không thành công, thật không biết phải làm sao.

Huống chi trên tay có thanh kiếm sắc bén, vậy thì Diệp Thiên lúc này cũng vô cùng tự tin, nhất định có thể chém chết Thôn Phệ Ma hoàn toàn.

"Thái tử, bây giờ ngươi mau chóng lên trước đi, nhưng mọi chuyện đều phải cẩn thận là trên hết, nhất định phải tránh để con Thôn Phệ Ma đó làm hại ngươi, nhớ là không được dùng pháp thuật." "Dùng sức mạnh để đâm chết nó, tuy không biết kết quả sẽ ra sao, nhưng ta rất có lòng tin." "Cho nên lần này hai chúng ta nhất định phải hợp lực trừ khử nó hoàn toàn, như vậy mới có thể làm rõ vấn đề." Lúc này, Diệp Thiên không nói thêm lời nào nữa, chỉ sau khi xử lý xong mọi vấn đề, đồng thời phải đối phó với con Thôn Phệ Ma.

Bởi vì chuyện này đã làm phiền hắn và thái tử hai người rất lâu, cho nên lần này thật sự không lãng phí thời gian nữa.

Chỉ cần có thể nhanh chóng giải quyết nó, vậy thì bất luận phải bỏ ra nỗ lực nào, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự lùi bước hay nhút nhát nào.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử cũng làm theo ý của Diệp Thiên, trực tiếp cầm thanh kiếm sắc bén, sau đó tiến lên chiến đấu với Thôn Phệ Ma.

Mặc dù con Thôn Phệ Ma này có thể hấp thu pháp thuật, nhưng Long Cung thái tử cũng muốn cảm nhận xem, con Thôn Phệ Ma này rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Nếu thật sự giống như mọi người nói, vậy thì thái tử nhất định sẽ và nó giữ khoảng cách.

Nhưng năng lực tấn công của con Thôn Phệ Ma này thật sự rất mạnh, thái tử trong quá trình dây dưa đánh nhau với nó, có thể thấy rõ.

Thực lực của nó thật sự không thể xem thường, nhưng thái tử cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Hôm nay đã chọn mang theo thanh kiếm sắc bén lên, vậy thì phải chiến đấu với nó.

Cho nên bất luận kết cục sẽ ra sao, thái tử sẽ không dừng bước, càng không bỏ chạy.

Bởi vì hôm nay lúc này, phải giải quyết nó, để thế giới này vĩnh viễn không còn Thôn Phệ Ma tồn tại.

Như vậy mới có thể bảo vệ tốt người khác, sẽ không bị thương hại.

Thôn Phệ Ma tuy năng lực tấn công cũng mạnh, nhưng chủ yếu là hấp thu pháp thuật.

Cho nên lúc đó trong quá trình đánh nhau với Long Cung thái tử, nó muốn hấp thu pháp thuật của hắn, nhưng lại không thể, bất luận làm thế nào, dường như cũng không thể hấp thu vào cơ thể.

Chương 1867

Cho nên lúc đó Thôn Phệ Ma cũng đặc biệt khó hiểu.

Rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì mọi thứ giống như một màn sương mù, không thể giải khai trước mắt.

Nhưng Thôn Phệ Ma lại vô cùng dũng cảm, cũng đặc biệt hung hãn, căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để đối phó.

Bởi vì đối với Thôn Phệ Ma mà nói, đối phương cũng là kẻ địch.

Cho nên kẻ địch đối thủ vĩnh viễn không thể buông tha.

Mặc dù không hấp thu được pháp thuật, nhưng từ đầu đến cuối nó vẫn không thể buông tha.

Cho nên lúc đó hai bên trong quá trình đánh nhau, giống như hai tráng hán đang đánh nhau.

Cảnh tượng lúc đó thật sự kinh thiên động địa.

Bởi vì ở đây hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào khác, ngoài tiếng đánh nhau ra, những chuyện khác thật sự không biết phải hình dung thế nào.

Nhưng trận chiến lúc này, đối với nó thật sự là kinh tâm động phách, bao gồm cả Diệp Thiên và Long Cung thái tử cũng vậy.

Bởi vì phải giải quyết mọi chuyện, đặc biệt là con Thôn Phệ Ma trước mắt, nhất định phải giết nó, mới có thể giải trừ những lo lắng và băn khoăn trong lòng.

Long Cung thái tử một mặt không ngừng đánh nhau với Thôn Phệ Ma, đồng thời cũng rất tốn sức.

Mặc dù hắn rất tự tin, nhưng có lúc có những chuyện cũng không

đơn giản như tưởng tượng.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên cũng không đứng yên ở đó.

Hắn không ngừng cùng Long Cung thái tử hợp lực đối kháng Thôn Phệ Ma, bởi vì lần này hai người đã lên kế hoạch lâu như vậy, chắc chắn sẽ đánh bại nó hoàn toàn.

Như vậy cũng có thể để hai bên giải đáp rõ ràng mọi vấn đề, đồng thời cũng có thể đánh bại hoàn toàn Thôn Phệ Ma.

Như vậy mới có thể đạt được mục tiêu cuối cùng.

Cho nên lần này Diệp Thiên không sử dụng pháp thuật, nếu pháp thuật một khi dùng ra, đồng thời có thể cùng Thôn Phệ Ma quyết một trận tử chiến.

Nhưng Thôn Phệ Ma có công năng thôn phệ pháp thuật, nếu lỡ bị thôn phệ, vậy thì Diệp Thiên thật sự không có cách nào.

Cho nên lúc đó hắn cũng chỉ có thể dùng sức mạnh, tay không đánh Thôn Phệ Ma.

Vì vậy lần này rốt cuộc sẽ có tiến triển như thế nào, Diệp Thiên cũng không có số liệu chắc chắn, nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần có một chút cơ hội, Diệp Thiên tuyệt đối không bỏ lỡ.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử cũng kích phát hết ý chí chiến đấu, bởi vì vì ngày này hắn thật sự đã đợi rất lâu, khó khăn lắm mới có thể ra tay giải quyết con Thôn Phệ Ma này, cho nên tuyệt đối không cho phép lãng phí.

Vì vậy lúc đó hắn và Diệp Thiên hai người hợp lực, thật sự uy lực vô cùng, con Thôn Phệ Ma có lợi hại đến đâu, cũng không thể địch lại hai người.

Cho nên lúc đó thái tử đánh càng lúc càng kịch liệt, cảm thấy sắp

thắng lợi, Diệp Thiên cũng vậy.

Mặc dù tay không đối phó với Thôn Phệ Ma, nhưng lại không hề tốn sức, dường như đặc biệt vui mừng.

Bởi vì từ đầu đến cuối, hai người từ lúc lên kế hoạch đến lúc ra tay, mặc dù thời gian có chút dài để mài giũa, nhưng dù sao đi nữa, hôm nay đã chọn ra tay, vậy thì Diệp Thiên và Long Cung thái tử cũng hy vọng có thể nhanh chóng có được giải quyết.

Bởi vì cũng không muốn lãng phí toàn bộ thời gian vào việc đánh nhau.

Trong trận chiến này, Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người thật sự đã tốn rất nhiều sức lực.

Nhưng kết quả khiến hai người rất hài lòng, bởi vì sau khi hai người hợp lực, đồng thời cũng đã đè Thôn Phệ Ma xuống đất hoàn toàn.Mặc nó giãy giụa cũng không thể thoát ra được.

Cho nên lúc đó thái tử trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết, bởi vì cuối cùng cũng có thể đợi được tình huống như hôm nay.

Chương 1868

Thật sự là không dễ dàng.

Nhưng dù sao đi nữa, sau khi hai người nỗ lực, có thể giải quyết được mọi vấn đề.

Thôn Phệ Ma từ trước đến nay chưa từng nghĩ, nó luôn là đối tượng khiến người khác sợ hãi, hiện tại lại bị hai người đè xuống đất.

Cho nên trong lòng cũng vô cùng không phục, nhưng cũng biết tình hình trước mắt đối với mình vô cùng bất lợi, nếu muốn giữ lại mạng nhỏ, vậy thì phải nhanh chóng chạy trốn, như vậy mới có thể may mắn thoát khỏi một kiếp.

Cho nên lúc đó trong quá trình bị đè xuống đất cọ xát, Thôn Phệ Ma cũng nhân lúc hai người không phòng bị, trực tiếp bỏ chạy.

Mặc dù kết quả có chút rối rắm nhưng cũng không còn cách nào khác.

Lúc này, Thôn Phệ Ma biết mình căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên và Long Cung thái tử, lần này họ hoàn toàn có chuẩn bị.

Nếu không bỏ chạy, có lẽ hôm nay căn bản sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên lúc đó trong lòng thật sự vô cùng không cam tâm.

Nhưng lại không thể làm gì, bởi vì nó biết với thực lực hiện tại, căn bản đánh không lại, mặc dù có thể hấp thu pháp thuật, nhưng họ lại hoàn toàn dùng sức mạnh, cho nên Thôn Phệ Ma đối với họ thật sự không có cách nào.

Vì vậy bây giờ bỏ đi cũng chỉ có thể để mình giữ lại một mạng nhỏ.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người không có ý định buông tha Thôn Phệ Ma, càng không thể để nó bỏ chạy.

Cho nên lần này đã khó khăn lắm mới bắt được, vậy thì phải cùng nó cá chết lưới rách.

Bởi vì bản thân Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người đã lên kế hoạch lâu như vậy, chẳng qua là muốn nhanh chóng trừ khử nó.

Cho nên lần này khó khăn lắm mới bắt được nó, làm sao có thể dễ dàng để nó trốn thoát.

Vì vậy lúc đó Long Cung thái tử và Diệp Thiên hai người liền trực tiếp đuổi theo, bởi vì lần này bất luận thế nào cũng không thể để nó chạy thoát khỏi mắt mình.

Nếu như vậy, trong lòng Diệp Thiên cũng sẽ vô cùng không cam tâm.

Huống chi Long Cung thái tử trước đó vì chuyện này mà tranh cãi không ngừng với Diệp Thiên, cho nên với tính cách của hắn mà nói, càng không thể buông tha cho Thôn Phệ Ma chạy thoát như vậy.

Cho nên lúc đó hai người với tốc độ nhanh nhất, nhanh chóng đuổi kịp Thôn Phệ Ma, và lúc đó hai người trực tiếp chặn đường đi của Thôn Phệ Ma.

Bởi vì lần này phải làm một cái kết, không thể dễ dàng để nó chạy trốn.

Cho nên Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Đồng thời nó cũng không ngờ, họ thật sự đối xử với nó như vậy, nó đã chạy trốn rồi mà vẫn đuổi theo không tha.

Cho nên lúc đó nó thật sự sợ hãi.

Bởi vì vốn dĩ lần này trốn thoát, không còn dây dưa gì với họ nữa.

Nhưng hiện tại lại bị chặn đường đi, Thôn Phệ Ma không biết phải làm sao.

Nhưng Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người, tuy đã chặn hết đường đi của Thôn Phệ Ma, nhưng không trực tiếp làm hại nó.

Trong đầu Diệp Thiên hiện tại, những hình ảnh hiện ra vẫn chưa thể hoàn toàn làm rõ, bởi vì trước đó lão đầu kia và nó không thù không oán, tại sao Thôn Phệ Ma lại nuốt chửng ông ta.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có, bèn bắt đầu hỏi Thôn Phệ Ma: "Hôm nay gặp phải hai chúng ta mà còn muốn chạy, đó là điều tuyệt đối không thể.

Tốt nhất là thành thật trả lời những câu hỏi của ta." "Rốt cuộc tại sao ngươi lại làm hại lão đầu đó, tại sao lại ăn ông ta?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tốt nhất là nói thật." Lúc này, Diệp Thiên trong lúc nói chuyện với Thôn Phệ Ma, thái độ cũng vô cùng cứng rắn, nếu nó dám nói dối ở đây, hoặc có ý đồ xấu xa nào khác, vậy thì Diệp Thiên sẽ lập tức giết chết nó, tuyệt đối không cho nó bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Chương 1869

Lúc này, Thôn Phệ Ma cũng biết hoàn cảnh hiện tại của mình, cho nên lúc đó cũng không dám nói dối, bèn nói với Diệp Thiên: "Ta và ông ta không thù không oán, chỉ là vì ta đói." Lúc đó Thôn Phệ Ma cũng không còn cách nào khác, bởi vì quả thực là do đói, cho nên mới nuốt chửng lão đầu kia, nhưng không có ý định gì khác.

Lúc này, hiện tại đã trở thành tù nhân, muốn chạy trốn nữa, có lẽ hai người trước mắt cũng không thể buông tha nó.

Cho nên lúc đó Thôn Phệ Ma đã sớm từ bỏ mọi hy vọng sống sót, nhưng bây giờ điều duy nhất có thể cầu xin, đó là Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người có thể cho nó một con đường sống.

Bởi vì trong toàn bộ quá trình phối hợp, Thôn Phệ Ma tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩa nào, cũng không có bất kỳ hành động nào, bởi vì nó biết bất luận làm gì cũng là vô ích, cũng căn bản không thể từ dưới mí mắt họ mà biến mất hoàn toàn.

Cho nên lúc đó Thôn Phệ Ma cả người cũng sợ hãi tột cùng, bởi vì dù sao tất cả mọi chuyện không thể giống như nó tưởng tượng.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là kẻ giết người vô tội, bởi vì từ lúc Diệp Thiên bắt được Thôn Phệ Ma, hắn cảm thấy đây là một kẻ hữu dụng.

Nếu có thể phát huy hết công dụng của nó, đó cũng là một chuyện không thể tốt hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng chuẩn bị giữ lại Thôn Phệ Ma.

Bởi vì hắn không có ý định giết nó từ đầu, chỉ cần trừ khử nó đi.

"Thái tử, bây giờ con Thôn Phệ Ma này tuy bị chúng ta bắt được,

nhưng ta chưa từng có ý định giết nó, có lẽ giữ lại nó có thể có tác dụng lớn đối với chúng ta." Diệp Thiên sở dĩ bàn bạc với Long Cung thái tử hai người, cũng chính vì từ lúc đầu, hai người vì những chuyện này mà từng bước từng bước lên kế hoạch, mới đi đến mức độ hiện tại.

Cho nên đã bắt được Thôn Phệ Ma, vậy thì cũng phải cho thái tử một lời giải thích, bởi vì Diệp Thiên bất luận làm chuyện gì, vĩnh viễn đều sẽ làm rất hoàn hảo, tuyệt đối không để người khác bắt bẻ được.

Chuyện này Diệp Thiên không thể hoàn toàn đảm đương sao?

Ít nhất cũng có thể để thái tử biết lòng mình, không cố chấp nữa.

Cho nên lúc đó thái tử cũng đại khái hiểu được việc làm của Diệp Thiên.

Bởi vì bất luận hắn làm gì, thái tử đều sẽ ủng hộ.

Nhưng có lúc có thể giữa hai người sẽ nảy sinh một chút ý kiến và bất đồng.

Nhưng dù sao đi nữa, lần này có thể bắt được Thôn Phệ Ma hoàn toàn, quả thực là một chuyện tốt.

Diệp Thiên sở dĩ giữ lại Thôn Phệ Ma, bởi vì hắn cảm thấy công dụng của nó cũng rất lớn.

Bản thân con yêu vật trước đó, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn có quyết định, hoặc có bất kỳ phương pháp nào có thể trừ khử nó.

Nếu con Thôn Phệ Ma này có thể vì mình mà sử dụng, hoặc lúc đó trong quá trình đánh nhau với yêu vật, Thôn Phệ Ma có thể giúp đỡ, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này không thể tốt hơn.

Cho nên lúc này, Long Cung thái tử cũng hiểu rõ việc làm của Diệp Thiên rốt cuộc là vì cái gì, cho nên đối với chuyện này cũng

không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Bởi vì bản thân thái tử trước đó một lòng đều muốn giết chết Thôn Phệ Ma, không cho nó cơ hội sống sót, hiện tại nghe Diệp Thiên nói như vậy, đồng thời cũng cảm thấy quả thực có một phen đạo lý.

Huống chi con yêu vật kia, muốn đối phó sẽ càng khó khăn hơn.

"Yên tâm đi, bất luận hai chúng ta làm chuyện gì, ta vĩnh viễn sẽ tuân theo ý chỉ của ngươi, chỉ cần có ngươi ở đây, không có chuyện gì không giải quyết được, cho nên ngươi chỉ cần đi làm là được." Long Cung thái tử tuy là thái tử, nhưng làm việc quả thực cũng rất có trật tự, điều này là điểm mà Diệp Thiên ngưỡng mộ nhất.

Mặc dù giữa hai người không chỉ có tình bạn tồn tại, mà còn là quan hệ hợp tác, bởi vì trong lần bắt giữ Thôn Phệ Ma này, Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người cũng thật sự đã dốc hết sức mình.

Nếu không phải vì hai người hợp lực, vậy thì Thôn Phệ Ma cũng không thể dễ dàng bị bắt như vậy.

Cho nên lần này Diệp Thiên sở dĩ có nhiều ý tưởng như vậy, cũng chính vì trước đó có quá nhiều lo lắng, bao gồm cả ý tưởng của hắn hoàn toàn chưa được thực hiện.

Cho nên lần này khó khăn lắm mới bắt được Thôn Phệ Ma, vậy thì phải phát huy hết công dụng của nó, nếu không sau này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng hiện tại tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Sau khi Long Cung thái tử nói xong, đồng thời cũng nhanh chóng thu Thôn Phệ Ma vào túi.

Chương 1870

Bởi vì chỉ cần có lúc cần thiết, nhất định sẽ lại thả nó ra.

Nhưng trong lòng Long Cung thái tử cũng rất rõ, có những chuyện cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Dù sao trên đường đi có thể gặp phải người, hoặc những thứ khác tồn tại.

Cho nên lần này nhất định phải thu phục nó, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề, nếu không tất cả vấn đề cũng chỉ có thể đình trệ.

Nhưng lúc đó trong quá trình hai người đi trên đường, cũng gặp phải người, nhưng những kẻ đó đối với Diệp Thiên mà nói, không có chút gì, cho nên giải quyết cũng chỉ là chuyện nhỏ, vì vậy về điểm này hai người không có bất kỳ lo lắng nào.

Nhưng Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người đã sớm chuẩn bị tâm lý, vậy thì gặp phải những người đó, nếu họ đầu hàng, vậy thì sẽ thu phục hết.

Nhưng nếu không đầu hàng, vậy thì cũng chỉ có thể giết chết họ, bởi vì những người như vậy ở lại thế giới này cũng chỉ có thể tàn hại người khác, không có tác dụng gì.

Nhưng Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người không phải là kẻ giết người vô tội, nhưng nếu họ thật sự cố chấp, Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người cũng chỉ có thể chọn biện pháp như vậy.

Cho nên căn bản sẽ không nương tay.

Vì vậy trên đường đi cũng gặp phải người, nhưng lúc đó họ lại rất cảnh giác, cũng có giác ngộ, nhanh chóng bị Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người thu phục.

Cho nên những người còn lại cũng không phục, cũng không ngừng giãy giụa.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên căn bản không lãng phí thời gian nữa, bèn cùng Long Cung thái tử hai người giết chết tất cả.

Mặc dù nhìn như vậy có vẻ rất tàn nhẫn, nhưng nếu biết khó mà lui, cũng sẽ không có kết cục như hôm nay?

Nhưng những việc họ làm, đều là tự sinh tự diệt, không trách được ai, cho nên Diệp Thiên cũng tuyệt đối không nương tay với đối thủ.

Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người trong quá trình xử lý, thật sự là dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức lực nào, đã giải quyết hết.

Huống chi trong quá trình giết chết, thật sự là quá sảng khoái, bởi vì Diệp Thiên đã sớm hạ quyết tâm, nếu những người đó dám có bất kỳ ý kiến nào với hắn, vậy thì chết mới là kết cục tốt nhất.

Cho nên Long Cung thái tử và Diệp Thiên hai người bây giờ đã chuẩn bị tâm lý, vậy thì nếu trên đường đi bất kể gặp phải người nào, nếu dám phản kháng, vậy thì sẽ giết chết họ, tuyệt đối không có bất kỳ dư địa nào.

Cho nên Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người trên đường đi đã xử lý sạch sẽ mọi thứ ở đây, tiện thể bắt được mấy con ma.

Bởi vì ở đây ma cũng rất nhiều, nhưng những con ma này chỉ là những vai nhỏ, không có tác dụng gì, chỉ cần một mình Long Cung thái tử là có thể thu phục hết.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người ra ngoài là để có thể bắt được con Thôn Phệ Ma hoàn toàn.

Nhưng hiện tại tất cả vấn đề đều đã được giải quyết, vậy thì

những thứ gặp trên đường, nếu có thể loại bỏ càng nhiều càng tốt, vậy thì Diệp Thiên và Long Cung thái tử cũng tuyệt đối không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Cho nên lúc đó hai người sau khi xử lý sạch sẽ những con ma này, đồng thời cũng cảm thấy nơi này không nên ở lâu, nên nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Mặc dù Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người không phải là kẻ nhát gan, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện không thể đi theo kế hoạch.

Nhưng nếu đã giải quyết được những chuyện này, hai người cũng nên nhanh chóng rời đi, như vậy cũng có thể bảo toàn vẹn toàn.

Sau đó, Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người cũng quyết định rời khỏi nơi này.

Nhưng Diệp Thiên lại rất có nhiều mưu mẹo, rời khỏi đây, đồng thời trên đường đã đào không ít cạm bẫy.

Nếu có người hoặc những yêu vật ma quỷ nào đó, vậy thì sẽ nhanh chóng rơi vào cạm bẫy.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó không bàn bạc với Long Cung thái tử, một mình trên đường không ngừng đào các loại cạm bẫy.

Chẳng qua là muốn để tất cả đều nằm trong tay mình.

Mỗi lần Diệp Thiên làm những chuyện như vậy, dường như đều rất có động lực, bởi vì giải quyết được những chuyện này, còn phải đi giải quyết con yêu vật trước đó.

Chương 1871

Huống chi Diệp Thiên hiện tại điều quan trọng nhất là xử lý tốt con yêu vật mới là trọng điểm duy nhất hiện nay.

Bởi vì con yêu vật này khó đối phó hơn nhiều so với những con ma và con người mà họ gặp.

Cho nên lần này Diệp Thiên cũng đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào, hắn và Long Cung thái tử hai người phải giải quyết vấn đề này, nếu không chẳng phải là uổng công đến đây một chuyến sao.

Huống chi chuyện này đã lên kế hoạch lâu như vậy, cho nên trong lòng Long Cung thái tử cũng có tự tin cho rằng, có thể cùng Diệp Thiên hai người đảm đương được chuyện này.

Mặc dù có thể vấn đề có chút quá nghiêm trọng, nhưng hắn chưa từng có bất kỳ sự lùi bước nào, bởi vì sau khi giải quyết được chuyện này, vậy thì có thể sẽ khiến mọi người đều thả lỏng, cũng không cần phải ngày đêm vì chuyện này mà khổ não, hoặc rối rắm.

Sau khi Diệp Thiên đào xong tất cả cạm bẫy, lại một lần nữa bàn bạc với Long Cung thái tử hai người.

“Thái tử, bây giờ hai chúng ta đã giải quyết được mọi phiền phức, hiện tại điều quan trọng nhất là nhanh chóng bắt được con yêu vật này hoàn toàn, nhưng con yêu vật này lúc này…” “Xem ra không dễ đối phó như tưởng tượng, nhưng lần này chúng ta nhất định phải có một phương pháp vẹn toàn, bắt được nó hoàn toàn, như vậy cũng có thể tiết kiệm thời gian của chúng ta.” Diệp Thiên cũng biết lần này đối đầu với yêu vật dường như vô cùng khó khăn, mặc dù hắn vẫn luôn tự tin, nhưng có những chuyện không thể đơn giản như lời nói?

Cho nên phải làm rõ mọi chuyện, sau đó có một kế hoạch, như vậy

mới có thể thuận lợi bắt được nó.

Nhưng lúc đó hai người tạm thời đang trong quá trình thương lượng, quyết định quay lại bờ sông trước đó, sau đó xem tình hình, rồi mới quyết định.

Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người quay lại bờ sông, đồng thời cũng biết con yêu vật ở dưới đó, là một trong hai con song sinh.

Bởi vì hiện tại đã hoàn toàn xác định được vị trí của nó, vậy thì Diệp Thiên quyết định nhanh chóng trừ khử nó.

Nếu lỡ con yêu vật này xuất hiện, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

Không chỉ có người gặp nạn, mà có lẽ chính họ cũng nhất định sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lúc này, giải quyết không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được, nhưng bất luận thế nào Diệp Thiên cũng phải thử, cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với Long Cung thái tử: "Thái tử, nếu chúng ta đã đến chỗ con yêu vật, hay là ta xuống trước xem thử, sau đó thăm dò đường, xem tình hình, rồi mới quyết định, ngươi ở trên chuẩn bị tốt mọi thứ." Diệp Thiên và Long Cung thái tử hai người, mỗi lần làm chuyện gì, đều sẽ có một người đi trước, người còn lại chuẩn bị.

Bởi vì nếu xảy ra chuyện, vừa hay hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Cho nên lúc đó vì Long Cung thái tử cũng đặc biệt, muốn nhanh chóng hoàn thành, cho nên lúc đó Diệp Thiên cử hắn đi, sau đó một mình canh giữ ở bên.

Nếu con yêu vật xuất hiện, Diệp Thiên có thể dùng pháp thuật để đối phó.

Lúc này, Long Cung thái tử cũng chú ý đến nơi dung nham mà con yêu vật tồn tại ở dưới đó.

Nhưng lúc đó sau khi xem xét mọi tình hình ở đó, thái tử cảm thấy nếu lúc này đi xuống, cũng chưa chắc đã thăm dò được tình hình gì.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử do dự, Diệp Thiên lúc đó cũng không biết chuyện gì, nhưng khi nhìn về phía Long Cung thái tử, liền trực tiếp hỏi ra nghi vấn của mình.

"Nhất định là rất do dự, rốt cuộc là vì sao, bởi vì nếu muốn xuống dưới xem thử, vậy thì đơn thuần đi xuống chắc chắn không được, cần một thứ." Có phải xuống nơi dung nham tìm con yêu vật cần một thứ gì đó, cho nên lúc đó hắn vô cùng không hiểu.

Bèn Long Cung thái tử cũng nói cho hắn biết, nếu muốn tránh mọi vấn đề xảy ra, vậy thì phải sử dụng Tị Hỏa Châu, như vậy mới có thể xuống dưới xem xét.

Không có thứ này, Long Cung thái tử cũng không có cách nào.

Diệp Thiên chưa bao giờ biết Long Cung thái tử có nhiều bảo bối tốt như vậy, nhưng thứ này rốt cuộc dùng để làm gì.

Bây giờ Diệp Thiên không hiểu, cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng hỏi thái tử.

"Nhưng Tị Hỏa Châu mà ngươi nói rốt cuộc là vật gì, chẳng lẽ có thể trấn áp được con yêu vật ở dưới đó sao?" "Có thể thuận lợi tiếp cận nó, nhưng thứ này ngươi có mang theo trên người không?

Trước đây ta chưa từng nghe ngươi nói." Diệp Thiên thật sự rất tò mò, bởi vì vốn dĩ hắn và Long Cung thái tử hai người đều đã quyết định phải dụ con yêu vật này ra hoàn toàn, sau đó giết chết nó.

Mặc dù chuyện này có lẽ không dễ dàng làm được như vậy, nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần có một chút hy vọng, Diệp Thiên sẽ

không bỏ lỡ.

Dù sao đã lên kế hoạch lâu như vậy, nếu có bất kỳ sai sót nào, hoặc những chuyện khác xảy ra, Diệp Thiên bây giờ thật không biết phải làm sao.

Mặc dù hắn là một kẻ trời không sợ, đất không sợ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên đều hy vọng có thể giải quyết những phiền phức trước mắt trong thời gian nhanh nhất, như vậy có thể để hắn đi làm những chuyện khác.

Chương 1872

Nếu không mỗi ngày vấn đề mà hắn nói đều liên quan đến sự tồn tại của con yêu vật này.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử cũng biết Diệp Thiên vô cùng sốt ruột, cho nên lúc đó cũng vội vàng giải thích với hắn: "Trước đây ta không nói những chuyện này, nếu không trải qua những chuyện này cũng không thể tưởng tượng được, bởi vì Tị Hỏa Châu hiện tại đang ở trong cung điện của ta, là cấm địa." Lúc đó cũng không ngờ sẽ dùng đến, nhưng hiện tại nếu muốn tiếp xúc với con yêu vật này, vậy thì phải có Tị Hỏa Châu, như vậy mới có thể đảm bảo vạn toàn.

Nhưng Tị Hỏa Châu này, rõ ràng là đang chờ đợi ngày hôm nay xuất hiện.

Thái tử lúc đó trong quá trình giải thích, chưa từng nghĩ sẽ có vấn đề như vậy, dùng vào chuyện hôm nay.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ cảm thấy tất cả mọi chuyện, nếu muốn nhanh chóng có được giải quyết, vậy thì chỉ có thể làm theo lời Long Cung thái tử nói.

Nhanh chóng đến cấm địa, lấy Tị Hỏa Châu ra, sau đó cố gắng rút ngắn thời gian.

Cho nên lúc đó Long Cung thái tử và Diệp Thiên hai người cũng đã đến cấm địa.

Trong quá trình đến cấm địa, một ngày hắn cũng vẫn luôn nghĩ, tại sao thứ này lại ở trong cấm địa.

Nhưng lúc đó chỉ là vẫn luôn ở đó, không hỏi rõ thái tử, bởi vì Diệp Thiên biết chỉ cần đến cấm địa, Long Cung thái tử sẽ giải thích

rõ mọi nguyên do cho mình.

Long Cung thái tử chưa từng đến cấm địa, nơi này trước đây hắn cũng chưa từng đến, chỉ biết trong Long Cung có một nơi như vậy tồn tại.

Cho nên lúc đó thái tử dẫn Diệp Thiên đến cấm địa, phát hiện cấm địa này dường như hoàn toàn khác với những nơi hắn từng thấy trước đây.

Bởi vì ở đây tối om, dường như không có chút ánh sáng nào.

Lúc này, Diệp Thiên đi theo bên cạnh thái tử cũng nhìn thấy những cảnh tượng trước mắt, nhưng lúc đó hắn cũng vẫn luôn không ngừng quan sát.

Rốt cuộc cấm địa này ẩn giấu điều gì, mọi thứ đều không ngừng quanh quẩn trong đầu Diệp Thiên.

Bởi vì hắn cũng đang suy nghĩ về toàn bộ mạch lạc của sự việc.

Diệp Thiên tuy có nghi ngờ, bởi vì hắn chưa từng thấy cấm địa như vậy.

Bởi vì môi trường như vậy, dù sao cũng nên có một chút ánh sáng.

Nhìn có vẻ vô cùng âm u, cho nên lúc đó đã khơi dậy mọi sự tò mò của Diệp Thiên.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên một mình, mắt dáo dác nhìn Long Cung thái tử, bởi vì hắn cảm thấy có những chuyện thật sự không hiểu, một mình suy đoán, cũng căn bản không thể suy đoán được nguyên lý trong đó.

Cho nên lúc đó hắn cũng hy vọng thái tử có thể nói cho hắn biết, rốt cuộc trong cấm địa này, ngoài Tị Hỏa Châu ra, còn có chuyện gì hắn không biết.

Bởi vì nếu hôm nay không phải đi đối phó với yêu vật, có lẽ thái tử sẽ không, trong cấm địa có thứ như vậy.Nếu hiện tại Diệp Thiên đã ở đây, vậy thì thật sự hy vọng có thể làm rõ mọi chuyện, như vậy cũng không đến nỗi cứ mãi ở đây, không ngừng đi.

Bởi vì Diệp Thiên vốn dĩ có lòng tò mò vô cùng nghiêm trọng, cho nên có thể hiểu rõ những chuyện này, cũng không đến nỗi để hắn luôn suy nghĩ lung tung.

Thái tử lúc đó sau khi thấy biểu cảm của Diệp Thiên, cũng biết hắn nhất định có điều tò mò.

Cho nên lúc đó trong quá trình đến cấm địa, thái tử không nói quá nhiều.

Bởi vì hắn biết những thứ này dường như đối với hắn thật sự có liên quan lớn.

Cho nên lúc đó thái tử cũng vội vàng, nhanh chóng giải thích với Diệp Thiên.

Cũng hy vọng hắn có thể hiểu rõ trong đó, rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm.

Mặc dù nhìn có vẻ tối om, cũng đặc biệt bình tĩnh.

Bởi vì càng bình tĩnh, càng hung dữ không ngừng.

Cho nên thái tử nói những chuyện này cho Diệp Thiên biết, như vậy hắn không cần phải chất vấn nữa.

Chương 1873

“Ta biết hiện tại trong cấm địa này, ngươi nhất định rất tò mò, bao gồm cả ta cũng vậy, bởi vì cấm địa này trước đây ta cũng không biết.” “Nhưng đến rất ít, nếu không phải Diệp Thiên thủ đông tây đích thoại, ứng cai dã bất hội, bất lý chân đích nguy hiểm trọng trọng, đích pháp thuật tái cao cường dã đô căn bản vô dụng đích.” Long Cung thái tử sở dĩ nói như vậy, bởi vì trong cấm địa này dường như có thứ gì đó ẩn giấu.

Ngoài pháp thuật ra, những chuyện khác dường như đều có thể làm được.

Nhưng pháp thuật thật sự không thể thi triển được, bởi vì pháp thuật của Long Cung thái tử căn bản không dùng được, Diệp Thiên có cao siêu đến đâu, cũng thực ra giống như hắn.

Diệp Thiên lúc đó sau khi nghe xong lời của thái tử, cả người càng thêm có, bởi vì cấm địa này cũng không thấy có gì khác biệt.

Ngoài tối om ra là khu rừng tối tăm, cho nên lúc đó thái tử không thể thi triển pháp thuật, vậy thì gặp nguy hiểm, cũng chỉ có thể dựa vào một mình để chống lại.

Nhưng lúc đó Long Cung thái tử nói xong, đồng thời cùng Diệp Thiên hai người tiếp tục đi vào cấm địa, không ngừng tìm kiếm.

Cho nên lúc đó hắn cũng cầm vũ khí của mình đi vào, bởi vì có nguy hiểm, không thể dùng pháp thuật thì vũ khí cũng có thể chống lại một lúc.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại cũng không biết tình hình bên trong, rốt cuộc là chuyện gì, cũng chỉ có thể đi vào, sau đó xem xét.

Có bất kỳ nguy hiểm nào, đã đến rồi, cũng không thể cứ thế mà đi.

Tuy nhiên, hiện tại Diệp Thiên biết rõ mình đang ở trong một cấm địa, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có thể trừ khử được con yêu vật kia, cho dù tốn bao nhiêu công sức cũng phải đoạt được thứ đó.

Vì vậy, đã không còn đường lui, Diệp Thiên và Long thái tử tiếp tục tiến sâu vào trong.

Bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy điểm cuối.

Mặc dù Diệp Thiên không biết rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng đã vào rồi thì chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Cả Long thái tử và Diệp Thiên đều nâng cao cảnh giác.

Dù sao thì chuyện ở đây cũng vô cùng phức tạp, nếu lỡ gặp nguy hiểm mà không thể thi triển pháp thuật, chẳng phải sẽ rơi vào tình thế vô cùng khó khăn sao?

Diệp Thiên quyết định, bất kể thế nào cũng phải đi một chuyến, cho dù nguy hiểm trùng trùng cũng chỉ có thể tiến về phía trước, tuyệt đối không có đường lui.

Vừa vào trong, Diệp Thiên và Long thái tử đã thấy Thái Tuế xuất hiện, nên cả hai lập tức lao vào chiến đấu.

Diệp Thiên biết rằng lần này không thể thi triển pháp thuật, vậy nên chỉ có thể dựa vào vũ khí trên người xem có qua được ải này hay không.

Bây giờ trong lòng cả hai đều không chắc chắn, nhưng dù chỉ có một tia hy vọng cũng không thể bỏ qua.

Trong lúc đối kháng, Diệp Thiên có thể cảm nhận được con Thái Tuế này quả thực vô cùng khó đối phó.

Khi đó, Long thái tử dùng bảo kiếm bắt đầu không ngừng chém vào lớp thịt của nó, bởi vì chỉ có loại bỏ hết máu thịt thì mới có thể giúp cả hai nhanh chóng thông qua con đường này.

Nhưng có những chuyện không hề đơn giản như họ tưởng.

Mặc dù bảo kiếm của Long thái tử vô cùng sắc bén, nhưng tốc độ sinh trưởng của Thái Tuế này thực sự quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nhưng Diệp Thiên và Long thái tử không vì vậy mà bỏ cuộc.

Nếu muốn thông qua con đường này, con Thái Tuế trước mắt bắt buộc phải bị tiêu diệt.

Nếu không thể hoàn toàn đánh bại nó, hôm nay họ chỉ có thể bị nhốt ở đây.

Vì vậy, Long thái tử lại tiếp tục dùng bảo kiếm không ngừng chém vào thịt của Thái Tuế.

Gần như toàn bộ thịt đã bị chém đi, cả hai tưởng rằng lần này có thể thuận lợi đi qua, nhưng không ngờ tốc độ tăng trưởng của Thái Tuế vốn đã rất nhanh, nay lại còn đặc biệt mau lẹ.

Những mảng thịt đó lập tức tụ lại với nhau, bắt đầu sinh trưởng trở lại.

Chương 1874

Diệp Thiên và Long thái tử lúc này thật sự có chút choáng váng.

Cả hai cảm thấy nếu không thể thi triển pháp thuật ở đây, chỉ dựa vào thanh bảo kiếm sắc bén này cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn nó, vậy thì việc thông qua con đường này càng khó hơn lên trời.

Thế nên, Diệp Thiên và Long thái tử lúc đó vô cùng bối rối, bởi vì chuyện này phải được giải quyết càng nhanh càng tốt, nếu không thật không biết phải làm sao.

Mới chỉ vừa bắt đầu đã gặp phải phiền phức lớn như vậy, thảo nào trước đây Long thái tử từng nói nơi này nguy hiểm trùng trùng, bây giờ thì họ đã thật sự cảm nhận được.

“Chết tiệt, nếu hai chúng ta muốn đi qua con đường này, bắt buộc phải chém chết hoàn toàn con Thái Tuế trước mắt, như vậy mới có thể thuận lợi đi qua.” “Nhưng tình hình hiện tại thật sự quá bất lợi cho chúng ta, bởi vì con Thái Tuế này không ngừng sinh trưởng, tốc độ lại cực nhanh.” “Chúng ta bên này không ngừng dùng bảo kiếm chém thịt của nó, cũng chỉ khiến nó không ngừng sinh trưởng thêm mà thôi.” Long thái tử lúc này thật sự vô cùng sốt ruột.

Chuyện này phải được giải quyết dứt điểm, nhưng hiện tại ngoài pháp khí ra, không có thứ gì có thể hoàn toàn đánh bại nó.

Ngay cả bảo kiếm cũng không có tác dụng, vậy thì bây giờ còn có cách nào hay hơn chứ?

Long thái tử biết Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, bất kể gặp phải chuyện gì, hắn luôn có thể nghĩ ra cách tốt hơn, vì vậy lần này chàng cũng hy vọng hắn có thể đưa ra quyết định.

Nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như thế này, đừng nói là lấy được thứ đó, có khi con yêu vật kia sẽ biến thành bộ dạng gì cũng không thể đoán trước được.

Diệp Thiên lúc đó vẫn không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc nên dùng cách gì mới có thể đối phó với nó.

Trong suốt quá trình chiến đấu, tầm mắt của Diệp Thiên chưa từng rời đi, kể cả khi Long thái tử hỏi những câu đó, hắn cũng không hề trả lời mà không suy nghĩ.

Bởi vì mỗi lần gặp phải nguy hiểm hay tình huống đột ngột, Diệp Thiên luôn dùng trí tuệ của mình để chiến đấu, hắn biết có những lúc dùng sức mạnh cũng chưa chắc đã đạt được hiệu quả.

Vì vậy, lúc này, Diệp Thiên đang không ngừng quan sát.

Con Thái Tuế này vẫn luôn sinh trưởng trong nước, một khi nó sinh trưởng trong nước, vậy thì không nên đánh nhau với nó dưới nước, làm vậy chỉ khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn mà không có tác dụng gì.

Thế là hắn nảy ra ý, nếu dùng hỏa công nhất định có thể thành công, dù sao thì nước với lửa không dung hòa.

"Thái tử có để ý không, con Thái Tuế này sinh tồn trong nước.

Nếu chúng ta chọn dùng hỏa công, nhất định có thể tiêu diệt nó hoàn toàn.

Vừa rồi ta vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này." Thái tử biết Diệp Thiên nhất định có thể nghĩ ra cách tốt hơn, nhưng không ngờ lại là dùng hỏa công.

Vì vậy, cả hai quyết định, nếu các phương pháp khác không hiệu quả, vậy chỉ có thể thử dùng hỏa công.

Diệp Thiên lập tức hành động.

Hắn cảm thấy cách này hẳn là có hiệu quả, nhưng bất kể chuyện gì cũng phải thử mới biết được.

Cứ đoán mò cũng chưa chắc đã thành công.

Diệp Thiên nhanh chóng dùng một không gian pháp bảo, sau đó bắt đầu tạo ra lửa, rồi một lần nữa thử nghiệm.

Long thái tử đứng bên cạnh cũng bắt đầu quan sát, chàng biết Diệp Thiên đã nghĩ ra cách này thì hẳn là có hiệu quả.

Nhưng kết quả cuối cùng sẽ ra sao, liệu có thể tiêu diệt hoàn toàn Thái Tuế hay không, vẫn phải xem kết quả.

Cả hai đều hy vọng chuyện này có thể được giải quyết càng nhanh càng tốt.

Lần này Diệp Thiên chọn dùng phương pháp như vậy, đồng thời cũng muốn xem rốt cuộc có thể đánh bại hoàn toàn con Thái Tuế này bằng hỏa công hay không.

Diệp Thiên tin rằng mình có đủ tự tin để làm được, mặc dù trước đây chưa từng tiếp xúc với chuyện như vậy, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên và Long thái tử cũng không còn cách nào khác.

Sau khi Diệp Thiên khởi động ngọn lửa, Thái Tuế dường như không hề nhận ra chuyện gì sắp xảy ra.

Khi ngọn lửa lớn tấn công Thái Tuế, nó bắt đầu không ngừng lùi lại.

Chương 1875

Diệp Thiên thấy tình hình lúc này, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Mặc dù chuyện trước mắt vẫn chưa có kết cục, nhưng chỉ cần có một chút cơ hội cũng không thể bỏ qua.

Con Thái Tuế này đáng ghét như vậy, nếu không dùng phương pháp này để tấn công, e rằng hắn và Thái tử không có nhiều khả năng rời khỏi nơi này.

Cả hai bây giờ đã nóng lòng muốn lấy được Tị Họa Trụ trong cấm địa này, như vậy là có thể hoàn thành mọi việc.

Long thái tử lúc đó trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Quả nhiên Diệp Thiên là một người rất có thực lực, không chỉ pháp thuật cao cường mà đầu óc trí tuệ cũng mạnh hơn người khác gấp mấy lần.

Nếu không phải vì hắn chọn cách này, e rằng bây giờ cả hai có thể đã bị cầm chân tại chỗ.

Diệp Thiên bắt đầu không ngừng dùng lửa tấn công Thái Tuế, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến nó lùi lại.

Khi dùng hỏa công, Thái Tuế dường như rất sợ hãi, nên nó không ngừng lùi về phía sau.

Diệp Thiên và Long thái tử cũng thuận thế tiến lên.

Nếu không có chuyện lần này, e rằng cả hai đã sớm tiến vào bên trong.

Nhưng dù sao bây giờ họ cũng đang chiếm thế thượng phong.

Mặc dù không biết phía trước đang chờ đợi điều gì nguy hiểm,

nhưng hiện tại Diệp Thiên không hề có chút sợ hãi nào.

Bởi vì mọi chuyện nếu chỉ dừng lại ở trước mắt thì vấn đề sẽ không bao giờ được giải quyết.

“Diệp Thiên, quả nhiên không sai, cách này của ngươi thật quá tốt.

Vốn dĩ trước đó ta vẫn luôn do dự, cũng đặc biệt rối rắm không biết phải làm sao.” “Nhưng ta luôn tin tưởng ngươi, một nhân vật thực lực phái.

Cách này đã giúp hai chúng ta có thể tiếp tục tiến lên.

Nhưng dù bây giờ có thể tiến lên, trong cấm địa này vẫn còn vô số nguy hiểm tồn tại.” Long thái tử nói vậy cũng vì biết Diệp Thiên gặp phải vấn đề gì cũng sẽ không bao giờ chùn bước, nhưng dù sao đây cũng là một cấm địa tối tăm.

Nguy hiểm thật sự trùng trùng, lần này con Thái Tuế đã khó đối phó như vậy.

Nếu còn có những thứ khác tồn tại, việc đối kháng của cả hai sẽ thật sự rất tốn sức, dù sao không phải lúc nào cũng có thể thuận lợi.

Hơn nữa, ở đây không thể thi triển pháp thuật, chỉ dựa vào vũ khí và trí tuệ liệu có thể đi được đến đâu, hiện tại thật sự không cách nào đoán định được.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết có những chuyện chỉ có thể làm trong khả năng của mình.

“Bây giờ không cần lo, hai chúng ta đã có tiến triển, nếu không thật không biết đến lúc nào mới vào được sâu bên trong.” “Thái tử, bây giờ hãy giải quyết xong chuyện này đã, ta sẽ đưa ngươi tiếp tục tiến lên, xem lúc nào mới ra khỏi được cấm địa.

Bất kể trong lúc đó xảy ra chuyện gì, bảo toàn tính mạng mới là

quan trọng nhất.” Hơn nữa, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để hai người rơi vào nơi nguy hiểm.

Đối với hắn mà nói, chưa bao giờ có chuyện gì đáng sợ, cho dù vấn đề vô cùng nghiêm trọng, hắn cũng tuyệt đối không hề nhụt chí.

Bất kỳ vấn đề nào cũng phải đối mặt trực diện.

Long thái tử thấy Diệp Thiên dường như rất có lòng tin, bèn bắt đầu dẫn hắn tiếp tục tiến về phía trước.

Long thái tử trước đây cũng biết cấm địa này có nguy hiểm, mặc dù chưa từng vào, nhưng lần này vì chuyện kia, họ phải nhanh chóng nỗ lực.

Chỉ có đột phá mọi phòng tuyến mới có thể giải quyết được vấn đề.

Vì vậy, Long thái tử lại tiếp tục dẫn Diệp Thiên tiến lên.

Chương 1876

Chàng không chắc chắn về mọi thứ bên trong, chỉ có thể dựa vào một chút ký ức mơ hồ trước đây.

Bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Long thái tử cũng không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Vì trước đây chưa từng vào, chàng chỉ có thể dựa vào ký ức để dẫn đường cho Diệp Thiên.

Chàng biết Diệp Thiên là người có thực lực, chỉ cần có hắn ở đây, không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Vì vậy, chàng cũng không quá lo lắng.

Nhưng dù sao ở trong cấm địa này, cẩn thận vẫn là trên hết.

Long thái tử vừa đi vừa không ngừng giải thích cho Diệp Thiên, bởi vì Diệp Thiên chưa từng đến đây, mà trong ký ức của hắn cũng không có nơi này, nên Thái tử cảm thấy cần phải giải thích cho hắn về mọi thứ ở đây.

"Đúng rồi, Diệp Thiên, phía trước dường như có một tảng băng sơn.

Nhưng tảng băng sơn đó có vẻ cũng đặc biệt khó nhằn.

Nếu lại gặp vấn đề, e là phải do ngươi ra tay rồi." Diệp Thiên luôn cảm thấy cấm địa này mang lại cho hắn một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng bất kể thế nào, đã chọn đến nơi này hôm nay thì tuyệt đối sẽ không có bất kỳ áp lực nào.

Thái tử rốt cuộc sẽ đưa hắn đến nơi nào, hay phía trước tảng băng

sơn kia lại có chuyện gì xảy ra, bây giờ Diệp Thiên cũng không thể đoán trước được, chỉ có thể đến nơi rồi mới quyết định.

Trong lúc tiến về phía trước, Diệp Thiên hy vọng tốt nhất là có thể bình an vô sự đi qua, như vậy có thể tiết kiệm một ít thời gian.

Nếu lại gặp vấn đề, chắc chắn sẽ tốn thời gian giải quyết.

Long thái tử nhìn về phía trước, nếu xuyên qua được tảng băng sơn này, dường như sẽ đến một cửa ải, cũng chính là đích đến của chuyến đi này.

Vì vậy, chàng thật sự nóng lòng muốn giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt, như vậy mọi người sẽ không phải lo lắng về những chuyện khác xảy ra.

Diệp Thiên lúc này tâm trạng thật sự không gì sánh được.

Nếu chỉ còn lại một cửa ải cuối cùng là có thể ra khỏi cấm địa, thì quả là không còn gì tốt hơn.

Lần này hắn và Long thái tử đến đây chính là để hoàn thành việc cần làm.

Nếu có thể thuận lợi đến được đích, Diệp Thiên sẽ có thể làm rõ mọi vấn đề.

Nhưng hắn cũng biết chuyện này không hề dễ dàng như mình tưởng.

Sau khi vào trong tảng băng sơn, Diệp Thiên không ngừng thử các loại phương pháp, xem rốt cuộc làm thế nào mới có thể đến được cửa ải cuối cùng.

Long thái tử lúc này cũng mờ mịt, bởi vì tất cả đều dựa vào ký ức của chàng, nên cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì, chàng cũng không thể đoán định được.

Thế là chàng lại bắt đầu không ngừng thương nghị với Diệp Thiên, xem làm thế nào mới có thể hoàn thành việc này.

“Diệp Thiên, ngươi xem, nếu hai chúng ta muốn đến cửa ải cuối cùng, vậy thì tảng băng sơn trước mắt cũng phải giải quyết.

Nếu không qua được tảng băng sơn này, đừng nói là cửa ải cuối cùng, có khi lại bị cầm chân tại chỗ như trước.” Ngoài thanh bảo kiếm sắc bén trong tay, Long thái tử dường như không thể làm được gì khác.

Mặc dù trí tuệ của chàng không thể so với Diệp Thiên, nhưng cũng đặc biệt thông minh.

Tuy nhiên, có những lúc đối mặt với tình huống đột ngột thế này, Long thái tử không thể tự mình quyết định được.

Chàng hy vọng Diệp Thiên có thể nhanh chóng nghĩ ra cách, như vậy hai người có thể thuận lợi đi qua.

Chương 1877

Thời gian không chờ đợi ai, họ đã lãng phí một khoảng thời gian dài ở đây.

Hơn nữa, nếu mục đích này không đạt được, những chuyện sau đó cũng không thể làm được.

Diệp Thiên lúc đó cẩn thận quan sát tình hình tảng băng sơn.

Mặc dù việc vượt qua nó không phải là chuyện dễ dàng, nhưng có Diệp Thiên ở đây thì không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Diệp Thiên quyết định dùng trực tiếp bảo kiếm của mình để đào tảng băng sơn.

Hắn cảm thấy lúc này chỉ có thể dùng cách này mới có thể tạo ra một lối đi trên tảng băng, sau đó cùng Long thái tử tiếp tục tiến lên, nếu không thì thật sự không còn cách nào khác.

Nói xong, Diệp Thiên liền bắt đầu dùng bảo kiếm không ngừng đào tảng băng.

Mặc dù băng sơn rất cứng rắn, nhưng với thanh bảo kiếm sắc bén này, tiến độ cũng khá khả quan.

Diệp Thiên đào một lúc lâu, cuối cùng cũng đào được một lỗ nhỏ.

Bất kể thế nào, Diệp Thiên luôn tin rằng, bất kể làm chuyện gì, chỉ cần quyết tâm làm thì không có gì là không làm được.

Trong lúc đào được một lỗ nhỏ, Diệp Thiên cũng không ngừng quan sát.

Khi quan sát, hắn đột nhiên phát hiện tảng băng sơn này dường như hoàn toàn khác với những gì mình tưởng tượng.

Thân băng sơn này dường như đặc biệt dày.

Mất nhiều công sức như vậy mới tạo ra được một lỗ nhỏ, nếu thể tích dày như vậy, muốn hoàn toàn đột phá thật sự vô cùng khó khăn.

"Diệp Thiên, ngươi xem, thân băng sơn này dày như vậy, nếu hai chúng ta cứ tiếp tục đào, e là cũng không có tác dụng gì lớn." "Nhưng nếu chọn không làm gì cả, vậy hai chúng ta cũng không thể nào qua được bờ bên kia." Diệp Thiên lúc này sở dĩ không ngừng mờ mịt, cũng chính vì cảm thấy có những chuyện không hề đơn giản như hai người tưởng tượng.

Hơn nữa những chuyện xảy ra ở đây cũng khiến hắn vô cùng đau đầu.

Tảng băng sơn này không hề mỏng như tưởng tượng, với thể tích dày như vậy, đến lúc nào mới có thể hoàn toàn vượt qua?

Long thái tử lúc đó cũng theo lời Diệp Thiên nói, cẩn thận kiểm tra một lượt, phát hiện tảng băng sơn này quả thực thể tích vô cùng dày.

Vì vậy, Thái tử cũng không có cách nào hay hơn.

Nhưng đột nhiên chàng nhớ ra, trước đây lúc đối phó Thái Tuế, Diệp Thiên đã dùng hỏa công.

Lửa có thể hoàn toàn đánh bại nó, vậy tảng băng này liệu có thể bị làm tan chảy không?

Vì vậy, Long thái tử cũng hy vọng thử cách này, nếu thật sự có tác dụng thì không còn gì tốt hơn.

"Diệp Thiên, ngươi đột nhiên nhớ ra không, trước đây ngươi đã dùng hỏa công mà?

Lần này chúng ta dùng hỏa công tấn công tảng băng này, liệu có hiệu quả không?" "Nếu có thể nung chảy nó, vậy hai chúng ta thật sự

tiết kiệm được công sức.

Nếu không cứ ở đây dùng kiếm đào, e là cũng chỉ có thể từng chút một, không thể nào đào hết được.

Thời gian của chúng ta có hạn, hay là thử cách này đi." Thái tử cảm thấy bây giờ không còn phương pháp nào khác để đối phó với tình hình trước mắt, vậy chỉ có thể dùng lửa đốt thử, xem có giải quyết được không.

Đã không còn cách nào khác thì chỉ có thể thử một lần.

Diệp Thiên cũng hết cách, nghe xong lời của Long thái tử cũng gật đầu, quyết định dùng lửa thử xem sao.

Sau đó hai người lại bắt đầu cùng nhau dùng chút lửa còn sót lại để đốt.

Bất kể thế nào, dù chỉ có một chút cơ hội, Diệp Thiên và Long thái tử cũng phải thử một lần, bởi vì chỉ có thử mới biết được có thành công hay không.

Chương 1878

Nếu không, cả hai chỉ có thể ở đây không ngừng đoán mò.

Khi cả hai dùng lửa không ngừng tấn công tảng băng, nó cũng từng chút một tan chảy.

Vì vậy, cả hai lại tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, cả người Diệp Thiên và Long thái tử đều ướt sũng, nhưng không còn cách nào khác, họ không ngừng kiên trì.

Mọi chuyện đều phải có một kết thúc, nếu vấn đề nhỏ này cũng không giải quyết được, vậy thì làm sao Diệp Thiên và Thái tử có thể tiếp tục tìm kiếm trong cấm địa này?

Diệp Thiên và Long thái tử bây giờ vô cùng cấp bách muốn đến được đích, sau đó lấy được thứ đó rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Như vậy sẽ không cần lo lắng những chuyện kia, cũng sẽ không còn nỗi lo về sau, dù sao chuyện này đã lãng phí một khoảng thời gian dài.

Vì vậy, họ hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết.

“Diệp Thiên, lần này hai chúng ta phải cố hết sức, thật sự đặc biệt gian nan.

Nhưng bất kể thế nào, có sự xuất hiện của ngươi, mọi chuyện dường như đều có thể giải quyết dễ dàng.” “Nhưng lần này chúng ta sắp đến cuối rồi, rốt cuộc sẽ còn có vấn đề gì tồn tại, hay có vật thể gì khác xuất hiện, hai chúng ta bây giờ thật không biết, nên chỉ có thể đi một bước xem một bước, nhưng trong thời gian đó nhất định phải nâng cao cảnh giác.” Mặc dù Long thái tử cũng là một pháp sư cao cường, nhưng có những lúc, ở trong cấm địa này, chỉ có ký ức của

chàng tồn tại.

Đây là lần đầu tiên chàng gặp phải tình huống như vậy.

Thấy có vài nơi nguy hiểm, chàng cũng biết cấm địa không dễ dàng vượt qua như vậy.

Nhưng có Diệp Thiên ở đây, lần này có thể dẫn chàng nhanh chóng tiến vào bên trong.

Mặc dù Diệp Thiên không biết tình hình bên trong thế nào, tất cả đều dựa vào ký ức của Long thái tử, nên mới dẫn hắn đến đây.

Nhưng bây giờ vũ khí của Long thái tử cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy chỉ có thể dựa vào trí tuệ của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thấy Long thái tử dường như có chút lo lắng, nhưng hắn lại hoàn toàn không có nhiều băn khoăn như vậy.

Đã đến đây rồi, lo lắng cũng chỉ là tạm thời, phải xuyên qua nơi này mới có thể thấy được đích đến.

"Đã bắt đầu đi rồi, hai chúng ta bây giờ cũng không cần quá lo lắng, bất kể gặp phải vấn đề gì, chúng ta cùng nhau giải quyết." "Nếu những chuyện xảy ra trong cấm địa này chúng ta đều có thể vượt qua, vậy thì bất kể có chuyện gì hay không, chúng ta đều phải chuẩn bị tâm lý trước.

Cứ đi một chút xem tình hình rồi nói sau." Diệp Thiên cũng biết Thái tử lo lắng chuyện gì, nhưng lúc này không phải vì lo lắng mà có thể giải quyết được vấn đề.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể nhanh chóng đến đích.

Hai người trong lúc đi, trải qua muôn vàn khó khăn, sắp đến được điểm cuối cùng, nhưng lại phát hiện dường như đã đi đến tận cùng.

Mặc dù Diệp Thiên không biết điều gì đang chờ đợi hắn và Long

thái tử, nhưng đã đến đây rồi thì bất kể thế nào cũng phải tiếp tục tiến lên, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể xua tan những nghi ngờ trong lòng.

Nếu không, lúc này Diệp Thiên cũng sẽ không dừng bước.

Vì vậy, Diệp Thiên liền bắt đầu không ngừng tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Thiên là một người không chịu thua, bất kể xảy ra chuyện gì, hắn vĩnh viễn là người trời không sợ đất không sợ.

Nếu những vấn đề này không giải quyết được, từ đầu đến cuối Diệp Thiên cũng sẽ không cam tâm rời đi.

Trong lúc Diệp Thiên đi ở phía trước, đồng thời cũng thấy phía trước dường như có một cụm san hô.

Long thái tử lúc đó cũng không có quyết định gì khác, chỉ có thể đi theo bên cạnh Diệp Thiên.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải nhanh chóng giải quyết, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đạt được mục đích của mọi người, đồng thời cũng có thể hoàn thành mọi việc, nếu không trong lòng cả hai đều đặc biệt không cam tâm.

Chương 1879

Diệp Thiên không biết cụm san hô mà mình đang đối mặt lúc này rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng đã đến đây rồi, cũng không thể có bất kỳ sự lùi bước nào.

Vì vậy, Diệp Thiên không trực tiếp tiến lên, bởi vì phải làm rõ mọi chuyện rồi mới có thể đưa ra kết luận.

Không thể dùng sức mạnh một cách mù quáng để xông vào, bởi vì Diệp Thiên bất kể làm chuyện gì cũng sẽ luôn để mình ở trong trạng thái bình thường, tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm.

Vì vậy, sau khi dừng bước, Diệp Thiên và Thái tử thương nghị xem làm thế nào mới có thể thuận lợi đi qua.

"Thái tử, không biết ngươi có biết không, trong cụm san hô này rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Dựa vào ký ức của ngươi hãy nghĩ kỹ lại xem." "Mặc dù có thể ở đây chắc chắn sẽ có nguy hiểm tồn tại, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần những nguy hiểm này hai chúng ta đều có thể an toàn vượt qua, thì cũng không phải là nguy hiểm.

Nhưng bây giờ cụm san hô này trông có vẻ vô cùng bình tĩnh." Diệp Thiên sở dĩ không tiến lên, cũng chính vì cảm thấy cụm san hô này mặc dù trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng bên trong nhất định ẩn giấu thứ gì đó mà họ không thể phát hiện được.

Vì vậy, hắn biết Long thái tử đối với nơi này hẳn là quen thuộc hơn mình, nên cũng hy vọng chàng có thể cho hắn một vài kiến nghị, như vậy cũng có thể làm rõ mọi vấn đề, sau đó mới quyết định có nên tiến lên hay không.

“Cụm san hô này ta trước đây chưa từng thấy, nhưng những gì trước mắt mặc dù bình tĩnh, nếu không cẩn thận chạm vào bên trong, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.” Long thái tử lúc đó cảm giác cụm san hô này dường như có thể di chuyển, có thể sẽ biến ra thêm san hô.

Nếu quả thật như chàng nghĩ, vậy thì hai người thật sự gặp gian nan rồi.

Vốn dĩ đi đến được đây đã là một chuyện vô cùng không dễ dàng, nhưng nếu trong cụm san hô này thật sự có thêm nhiều san hô xuất hiện, chắc chắn sẽ quấn chặt hai người lại.

Vì vậy, Long thái tử cảm thấy nên nói cách nghĩ này cho Diệp Thiên, để hắn suy nghĩ kỹ, xem có cách nào có thể thuận lợi đi qua mà không bị những san hô này quấn chặt.

“Diệp Thiên, ngươi có phát hiện không, những san hô này kỳ thực nếu quan sát kỹ thì toàn bộ đều đang động đậy.

Ta cảm giác những san hô này mặc dù trông bình tĩnh, nhưng nếu một khi biến ra, những san hô này sẽ quấn chặt hai chúng ta, chắc chắn không có cách nào đi qua, sẽ lãng phí thời gian của chúng ta.” “Hay là chúng ta thử dò xét trước, sau đó mới quyết định.” Thái tử mặc dù có những lúc hành động cũng rất lỗ mãng, nhưng trong chuyện này lại thật sự có kiến giải.

Diệp Thiên cảm thấy chàng nói cũng có lý, nếu không hắn cũng đã không dừng bước.

Đương nhiên, Diệp Thiên cảm thấy nếu dò xét, vậy thì trước tiên hãy ném một viên đá vào xem tình hình, sau đó mới đưa ra kết luận, nếu không cũng không thể mạo hiểm tiến lên như vậy.

Vì vậy, sau khi cả hai dừng bước, liền bắt đầu ném một viên đá vào để dò xét tình hình phía trước.

“Bây giờ chúng ta tập trung vào một chỗ, ném vào xem tình hình thế nào.

Nếu bên trong thật sự có nguy hiểm, hai chúng ta nhất định phải định đoạt lại từ đầu, nếu không chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì.” Long thái tử và Diệp Thiên bây giờ cũng chỉ có thể dò xét trước rồi mới có quyết định.

Khi viên đá đó được ném thẳng vào trong cụm san hô, thật sự khiến cả hai kinh ngạc.

Vốn dĩ trước đó không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng những gì đang diễn ra trước mắt thật sự khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì ngay khoảnh khắc viên đá được ném vào cụm san hô, san hô trực tiếp bao quanh, quấn chặt lấy nó.

Nếu là hắn và Long thái tử đi vào, e rằng bây giờ đã mất mạng rồi.

May mà cả hai đều là người thông minh, tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra với mình.

Huống chi Diệp Thiên cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể nhìn thấy chuyện như vậy mà còn lao vào nguy hiểm chứ?

Ban đầu Diệp Thiên cũng không nghĩ cụm san hô này lại lợi hại đến vậy.

Nếu không phải Thái tử nghĩ ra cách dùng đá dò xét, e rằng bây giờ Diệp Thiên đã đi vào rồi.

Giờ đây khi nhìn thấy cảnh tượng đó xảy ra ngay trước mắt, cả người Diệp Thiên cũng có chút sợ hãi.

Cụm san hô này trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng lại hung ác đến vậy.

Chương 1880

Vì vậy, Diệp Thiên dừng lại, nhìn xung quanh, rồi vội vàng nói với Thái tử.

"Thái tử, chuyện trước mắt ngươi đã thấy rõ rồi, bây giờ chúng ta phải nghĩ ra một cách, xem làm thế nào mới có thể đi qua." "Nếu lần này không qua được cụm san hô, có lẽ hai chúng ta sẽ phải dừng bước tại đây." Mặc dù Diệp Thiên là người có nhiều cách, nhưng dù sao các cách đều đã dùng hết rồi.

Nếu muốn giải quyết dứt điểm chuyện này, vậy thì phải nhanh chóng nghĩ ra cách.

Trước đây Diệp Thiên dùng lửa giải quyết mọi vấn đề, nhưng bây giờ đối mặt với cụm san hô này lại thật sự không có cách nào.

Các cách nên dùng đều đã dùng, vậy nên Diệp Thiên hy vọng Thái tử bây giờ có thể nghĩ ra một phương pháp tốt hơn.

Cả hai bắt đầu cùng nhau nghiên cứu.

Long thái tử cũng không biết nên dùng cách gì mới có thể xử lý nó, mới có thể đi qua được.

Vì vậy, Thái tử cũng nói với Diệp Thiên.

"Chuyện này xem ra rất khó giải quyết, phải có một cách tốt hơn mới có thể vào trong được, nhưng cụm san hô này…" "Ngươi cũng đã thấy rồi, một viên đá ném vào cũng có thể bị quấn chặt, huống chi là hai người lớn chúng ta." Long thái tử lúc đó cũng rơi vào trầm tư, bởi vì chuyện này không hề dễ dàng giải quyết.

Nhưng cả hai cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà từ bỏ bất kỳ cơ hội nào.

Dù chỉ có một chút cơ hội cũng phải nắm bắt.

Bởi vì phải làm cho bằng được, nên Diệp Thiên cũng không ngừng nghĩ đủ mọi cách để đối phó.

Long thái tử lúc đó ở đó suy nghĩ một lúc lâu, nhưng cũng không hiểu rốt cuộc nên dùng cách gì mới có thể hoàn thành việc này.

Nếu không nghĩ ra cách, hắn và Diệp Thiên cũng không thể dừng bước tại đây, bởi vì những chuyện xảy ra trong cụm san hô này thật sự khiến Long thái tử vắt óc suy nghĩ.

Nhưng đã bây giờ Diệp Thiên đã dùng hết lửa, vậy chắc chắn cũng không còn cách nào hay hơn.

Hiện tại Diệp Thiên cũng đã gửi gắm mọi hy vọng vào Thái tử.

Nếu chàng có thể nghĩ ra cách, hai người cũng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, bởi vì chỉ có xuyên qua nơi này mới có thể đến được nơi cần đến.

Lúc này, Diệp Thiên cũng biết Long thái tử trước đây chưa từng đến đây, nhưng chỉ dựa vào ký ức của chàng, hắn cũng hy vọng có thể nghĩ ra cách.

Bởi vì mọi chuyện không hề đơn giản như hai người nhìn thấy.

Nếu chuyện này không thể giải quyết, Diệp Thiên và Long thái tử cũng tuyệt đối sẽ không cam tâm chờ đợi ở đây.

“Diệp Thiên, ta cũng giống ngươi, chuyện này cũng không biết giải quyết thế nào, cũng không có cách nào đặc biệt tốt.” “Nhưng hai chúng ta bắt buộc phải đi qua, tuyệt đối không thể để san hô cản đường chúng ta.” Long thái tử cũng không phải là người bỏ cuộc giữa chừng.

Chuyện này dù có chút khó khăn, cũng phải nhanh chóng giải

quyết.

Thời gian không chờ ai, vì vậy Long thái tử cũng đã có quyết định.

Bây giờ ngoài pháp thuật ra, Long thái tử và Diệp Thiên chỉ còn lại vũ khí, vì vậy Long thái tử quyết định dùng vũ khí để đối kháng.

Bây giờ không còn cách nào tốt hơn, nên chỉ có thể thử cách này.

"Diệp Thiên, bây giờ hai chúng ta dùng vũ khí tấn công, xem tình hình thế nào.

Nếu có tiến triển thì tốt quá, nếu không thì lại nghĩ cách khác." Long thái tử cũng đã hết cách, chỉ có thể làm vậy, cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Dù chỉ có một chút cơ hội cũng không thể bỏ qua, phải thừa thắng xông lên.

Vì vậy, hai người liền bắt đầu dùng vũ khí tấn công cụm san hô, muốn chém hết chúng đi, như vậy chắc là có thể giải quyết được.

Suy nghĩ của cả hai rất hoàn hảo, nhưng không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Chương 1881

Nhưng trước mắt không còn cách nào tốt hơn, nên chỉ có thể liều một phen.

Thái tử và Diệp Thiên lúc đó thật sự đã tốn rất nhiều công sức, dù sao thứ này cũng rất khó đối phó, vì vậy thật sự vắt óc suy nghĩ để đối kháng.

Bởi vì chưa đến phút cuối cùng, không ai sẽ dễ dàng từ bỏ.

Lần này cả hai thật sự đã dốc toàn lực, bởi vì chỉ có như vậy mới có hy vọng chiến thắng.

Không lâu sau, cả hai cũng đã nỗ lực hết mình, cuối cùng cũng thuận lợi thu phục được cụm san hô vào tay.

Lần này quyết định của Thái tử thật sự đúng đắn, nếu không mạo hiểm, dùng vũ khí tấn công, e rằng cả hai vẫn còn đang bị mắc kẹt tại chỗ.

May mà có những chuyện cuối cùng cũng để cả hai hoàn thành được việc cần làm, mặc dù quá trình có chút phiền phức, nhưng cũng đã giải quyết được một vấn đề lớn trong lòng.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong được thứ này, Thái tử và Diệp Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chuyện này đã bị họ bắt được, nhưng nếu tiếp tục tiến lên, chưa biết chừng sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nên bây giờ Diệp Thiên và Thái tử bắt đầu không ngừng bình tĩnh lại.

Sau đó liền bắt đầu thương nghị.

“Chúng ta chọn cách này thật không còn gì tốt hơn, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng ít nhất cũng giúp chúng ta ở trong trạng thái an

toàn." "Ít nhất ải này chúng ta đã qua, nhưng còn ải tiếp theo, sẽ gặp phải vấn đề gì, bây giờ thật không cách nào đoán trước được." Diệp Thiên và Long thái tử lúc đó cũng không ngừng nói về những chuyện đã xảy ra trước đó.

Mặc dù pháp thuật của họ cực cao, nhưng trong cấm địa này lại không thể thi triển, nên thứ có thể dựa vào chỉ có vũ khí trong tay và trí tuệ của mình.

Bây giờ thứ này đã bị bắt được, cũng không thể biến ra thứ gì khác để quấn chặt họ.

Nhưng tiếp theo sẽ gặp phải vấn đề gì, thật không cách nào đoán trước được.

Nhưng bất kể thế nào, đã đến đây rồi, Diệp Thiên và Long thái tử cũng tuyệt đối không thể quay đầu lại, đó không phải là tính cách của họ.

"Vừa rồi thật nguy hiểm, nhưng đã hai chúng ta bây giờ đã vượt qua được cửa ải khó khăn, vậy thì thứ này cũng không thể quấn chặt chúng ta được nữa." "Vì vậy, tạm thời chúng ta đang ở trong trạng thái an toàn, nhưng tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm gì, thật sự có chút không đáng." Long thái tử cũng biết, lúc đó cả hai thật sự không còn cách nào, chọn dùng vũ khí để đối kháng cũng thật sự là hạ sách.

Lúc này không dùng pháp thuật thì chỉ có thể dùng vũ khí.

Tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, Long thái tử lúc đó thật sự không nghĩ đến.

Nhưng có được cảm giác hiện tại, thật sự không hề dễ dàng.

Diệp Thiên cũng cảm thấy có những chuyện không thể quá vội vàng, bởi vì vội vàng cũng không thể giải quyết được hết vấn đề, ngược lại còn thêm phiền não.

Bây giờ những san hô này đã được giải quyết, e rằng cũng không thể quay lại.

Vốn dĩ Diệp Thiên và Long thái tử cũng không muốn làm hại ai, chỉ hy vọng có thể lấy được thứ nên lấy.

Mặc dù cũng biết cấm địa này có lẽ không dễ dàng như mình tưởng, nhưng cũng không thể cản trở bước chân tiến lên của họ.

Diệp Thiên và Long thái tử cũng không hề có chút sợ hãi hay do dự nào.

Bất kể gặp phải nguy hiểm lớn đến đâu, cũng phải dũng cảm tiến lên, bởi vì những chuyện này phải làm hết mới có thể yên tâm rời đi.

Vì vậy, lúc này, Diệp Thiên và Long thái tử đã giải quyết được những san hô này, vậy thì cũng đang ở trong trạng thái an toàn.

Mặc dù không thể lo trước cho những vấn đề sẽ gặp phải sau này, nhưng ít nhất trước mắt có thể bình an vượt qua đã là mãn nguyện rồi.

Cả hai cũng không có nhiều suy nghĩ và lo lắng, chỉ có thể ở đây đi một bước xem một bước.

"Thái tử, bây giờ hai chúng ta đã ở trong trạng thái an toàn, nhưng sau này không thể lơ là, bởi vì không phải còn có một cửa ải cuối cùng sao?" "Chờ đến cửa ải đó, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì, nên hai chúng ta cũng không thể vui mừng quá sớm." "Phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu không nguy hiểm chắc chắn cũng sẽ không ngừng ập đến." Diệp Thiên tự nhiên có những lo lắng của mình.

Mặc dù hắn là người trời không sợ đất không sợ, chuyện gì cũng có thể giải quyết được, nhưng có những chuyện hoàn toàn không nằm trong kế hoạch và tầm kiểm soát.

Chương 1882

Về cửa ải cuối cùng, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự có chút không thể đoán định.

Vì vậy, hắn cũng hy vọng Long thái tử có thể dựa vào ký ức của mình để dẫn hắn tiếp tục tiến lên, sau đó làm rõ mọi vấn đề, xem cả hai có thể tìm ra cách giải quyết không.

Bất kể gặp phải chuyện gì, Long thái tử và Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không lùi bước, bởi vì từ khoảnh khắc chọn vào cấm địa, họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Họ tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà dừng bước.

"Ta nhớ cửa ải cuối cùng hình như là băng trụ, nhưng không thể hoàn toàn chắc chắn, hai chúng ta cứ đến xem thử." "Nhưng có những chuyện có lẽ không dễ dàng như chúng ta tưởng.

Có nguy hiểm, nhưng chúng ta đã đến đây rồi cũng không thể lùi bước." Nếu thật sự là băng trụ, vậy thì cửa ải này thật sự vô cùng khó vượt qua, còn gian nan hơn trước.

Bởi vì mỗi lần cửa ải cuối cùng, có thể đoán đều là nhân vật phản diện lợi hại nhất.

Long thái tử nói vậy với Diệp Thiên, cũng không phải vì sợ hãi hay nhụt chí, bởi vì có những chuyện đều phải trải qua.

Đã chọn nơi này, bất kể có gian nan đến đâu, đều cần phải chuẩn bị tâm lý.

Vì vậy, Diệp Thiên và Long thái tử chỉnh trang lại, tiếp tục tiến về cửa ải tiếp theo.

Bất kể có gian nan đến đâu, đều đã đến đây rồi, nên cũng chỉ có

thể xông vào xem thử.

Bởi vì Diệp Thiên là người như vậy, một người quyết đoán, vĩnh viễn hành động sấm rền gió cuốn, tuyệt đối không lùi bước, càng không hề nhụt chí.

Hai người cứ đi mãi, hoàn toàn không có đường quay lại.

Khi đến cửa ải cuối cùng, đồng thời cũng thấy từng đống băng trụ, tất cả đều dựng đứng ở đó.

Lúc này, Diệp Thiên và Long thái tử thật sự vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì những băng trụ này đều có đầu nhọn, nếu không cẩn thận thật sự vô cùng nguy hiểm.

Khi những băng trụ này dựng đứng ở đó, Diệp Thiên và Long thái tử nhìn thấy chúng dường như sắp đổ.

Nếu lỡ bị đâm trúng, hậu quả không cần nói cũng biết sẽ như thế nào.

Nhưng đã đến cửa ải cuối cùng, Diệp Thiên và Long thái tử cũng phải có đối sách tốt.

Cửa ải này và những cửa ải đã vượt qua trước đó hoàn toàn không giống nhau.

Những cửa ải trước đã khó đối phó như vậy, lần này e rằng càng khó hơn.

Vì vậy, cả hai cũng vắt óc suy nghĩ, tìm đủ mọi cách.

Những băng trụ này và những thứ đã thấy trước đây hoàn toàn khác, bởi vì chúng đều có đầu nhọn.

Nếu không cẩn thận bị đâm xuyên cũng có khả năng.

Dù sao bây giờ Diệp Thiên và Long thái tử không thể sử dụng

pháp thuật, nếu chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp để đối kháng, thật sự không biết phần thắng có được bao nhiêu.

Vì vậy, Diệp Thiên dừng bước, cùng Long thái tử thương nghị.

Chuyện này tuyệt đối không thể hành động lỗ mãng, phải có kế hoạch rồi mới có thể đưa ra quyết định.

Cả hai đều biết, mặc dù là cửa ải cuối cùng, nhưng bất kể thế nào cũng phải thông qua mới có thể thuận lợi lấy được thứ mình cần.

Nếu không thể thông qua, thứ đó gần trong gang tấc cũng chỉ là xa vời, chỉ có thể đứng từ xa không ngừng nhìn mà không thể chạm tới đỉnh cao.

Khi Long thái tử nhìn thấy cảnh tượng này, thực ra suy nghĩ của chàng và Diệp Thiên hoàn toàn nhất trí.

Chương 1883

Những gì họ lo lắng và băn khoăn về cơ bản đều trùng khớp, vì vậy cả hai bắt đầu cùng nhau thảo luận.

“Không ngờ cấm địa này thật sự nguy hiểm trùng trùng, hết cái này đến cái khác không ngừng xuất hiện.

Mặc dù chúng ta đã giải quyết được hết các vấn đề trước đó, thuận lợi đến được đây, nhưng những băng trụ trước mắt dường như thật sự khó đối phó, nên lần này chúng ta nhất định phải có một kế sách vẹn toàn hơn.” “Nếu không có một cách hay, sẽ càng khó khăn hơn, hy vọng cũng rất mong manh.” Diệp Thiên kỳ thực là một người thực lực, nhưng có những lúc có những chuyện sẽ khiến hắn rất bối rối, bởi vì dù sao mọi chuyện không hề như mình tưởng tượng.

Nếu đều có thể giải quyết dễ dàng, hoặc không tốn chút công sức nào, Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng.

Nhưng bây giờ những băng trụ này căn bản không có đầu mối, thêm vào đó hỏa lực cũng không đủ, nếu muốn đi qua thật sự rất khó khăn.

Long thái tử trong lòng rất rõ, bây giờ cả hai không thể thi triển pháp thuật, chỉ còn lại thân thể.

Nếu bị những băng trụ này đâm trúng, e rằng có khả năng sẽ bỏ mạng ở đây hôm nay.

Nhưng Long thái tử và Diệp Thiên đều là những người không chịu thua, cũng tuyệt đối sẽ không vì chuyện như vậy mà bị phiền nhiễu.

Nhưng chuyện này cũng không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được.

Khi cả hai thảo luận về chuyện này, suy nghĩ cũng bắt đầu không ngừng mờ mịt.

Dù sao mọi chuyện đều bày ra trước mắt, nên cả hai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có bài học từ lần trước, nên lần này họ cũng quyết định tạm thời không hành động, tìm thứ gì đó để dò xét trước, sau đó xem tình hình rồi mới quyết định.

Nếu không cứ suy nghĩ lung tung hay đoán mò, cũng không thể giúp cả hai thuận lợi đi qua.

Diệp Thiên cũng biết cửa ải cuối cùng chắc chắn sẽ nguy hiểm trùng trùng, vì vậy hắn và Long thái tử quyết định không nên mạo hiểm tiến lên, như vậy có khả năng sẽ bị thương, dù sao thân thể cũng không thể chống lại những cú đâm của băng trụ.

"Vừa rồi ta cũng đã quan sát ở đây một lúc lâu, những băng trụ này quả thực vô cùng sắc bén, mặc dù không phải kiếm, nhưng uy lực chắc chắn cũng lớn, nên chúng ta muốn đi qua xem ra rất khó." Diệp Thiên cũng vẫn luôn bối rối, làm thế nào mới có thể thuận lợi đi qua mà không bị thương.

Pháp thuật không thể dùng, vũ khí dường như cũng chưa chắc đã có tác dụng, nên cả hai đều đang suy nghĩ kỹ lưỡng tìm cách.

Cách này thật sự quá khó, vừa phải đảm bảo an toàn cho mình, đồng thời cũng phải thuận lợi đi qua.

Diệp Thiên và Long thái tử cũng không tin rằng cả hai sẽ lại bị mắc kẹt.

Sóng to gió lớn đều đã trải qua, huống chi là cửa ải cuối cùng này.

Nếu không qua được, cả hai còn mặt mũi nào đi làm chuyện khác.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định lấy một viên đá, rồi tiếp tục dò xét, xem những băng trụ này rốt cuộc lợi hại đến đâu, sau đó mới tính tiếp.

Nếu không cứ ở đây suy nghĩ lung tung cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Sau khi Diệp Thiên nói xong với Thái tử, hắn nhặt một viên đá từ dưới đất lên, trực tiếp ném viên đá vào chỗ băng trụ.

Nhưng không ngờ, từ khoảnh khắc viên đá được ném vào, băng trụ trực tiếp vỡ tan tành.

Khi Diệp Thiên và Long thái tử nhìn thấy cảnh tượng này, thật sự có chút kinh hãi.

Họ chưa bao giờ nghĩ sẽ có kết quả như vậy.

Từ khoảnh khắc viên đá được ném vào, băng trụ bắt đầu từng đợt không ngừng nổ tung, âm thanh cũng vô cùng lớn, cảm giác như sét đánh ngang tai.

Vì vậy, Long thái tử và Diệp Thiên cũng trốn sang một bên, quan sát tình hình phía trước.

“Diệp Thiên, may mà hai chúng ta không trực tiếp đi vào mà lấy một viên đá để thử nghiệm.

Lần thử nghiệm này còn hung hãn hơn cả san hô trước đó.” “Ngươi xem, những băng trụ này hết cái này đến cái khác không ngừng bị nổ tung, nhưng dường như lại bắt đầu không ngừng mọc lại, cứ như vô tận.” Long thái tử cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có chuyện như vậy, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chương 1884

Nhưng những băng trụ này lại không ngừng mọc lại, vậy thì nếu hắn và Diệp Thiên muốn đi qua, thật sự không có khả năng nào.

Vì vậy, cả hai thật sự không biết phải làm sao.

Diệp Thiên đứng bên cạnh nghe xong lời của Long thái tử, một mình cũng rơi vào trầm tư.

Đã đến đây hôm nay thì bắt buộc phải đi qua, nhưng rốt cuộc phải đi qua như thế nào, thật sự là một chuyện khó.

Cảnh tượng xảy ra trước mắt, cả hai đều đã nhìn thấy.

Vì vậy, đây không phải là một chuyện dễ dàng giải quyết.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người dễ dàng nhận thua.

Nếu hôm nay không thể đi qua, vậy thì cửa ải cuối cùng làm sao có thể đột phá.

Vì vậy, trong đầu Diệp Thiên không ngừng hiện ra các hình ảnh, hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết những chuyện này.

Bất kể lúc nào, Diệp Thiên cũng sẽ không đối đầu trực diện, càng không để mình rơi vào nơi nguy hiểm.

Lần này, bất kể thế nào, hắn và Long thái tử cũng phải xông qua, nhưng cách thì vẫn đang tìm kiếm.

Lần này, Long thái tử và Diệp Thiên thật sự đối mặt với một vấn đề lớn nhất.

Nếu ngay cả viên đá cũng có thể bị băng trụ nghiền nát, vậy tiếp theo cả hai chỉ có thân thể, làm sao có thể vượt qua mọi chuyện.

Vì vậy, Diệp Thiên vẫn luôn thử đủ mọi cách, dù chỉ có một chút

cơ hội cũng không bỏ qua.

Nhưng bây giờ dường như không có cách nào có thể giúp cả hai hoàn toàn đột phá ra ngoài.

Diệp Thiên ở đó vẫn không lên tiếng, không phải vì hắn có cảm giác gì, mà là đang suy nghĩ nên dùng cách gì mới có thể giải quyết những chuyện này.

Dù sao mọi chuyện không hề đơn giản như hai người nhìn thấy.

Long thái tử lúc đó đã nóng lòng.

Từ đầu đến cuối, chàng hy vọng có thể giải quyết hết mọi vấn đề.

Bây giờ chuyện này không thể giải quyết, Long thái tử bày tỏ rằng một mình chàng sẽ trực tiếp xông lên.

Có nguy hiểm thì ít nhất cũng có thể chống đỡ một lúc, cũng không đến nỗi ở đây không ngừng suy nghĩ không biết phải làm sao.

“Diệp Thiên, đã hai chúng ta đều đến cửa ải cuối cùng rồi, nếu cứ chần chừ không tiến, vậy thì chuyện gì cũng không làm được, đặc biệt là như vậy.” “Vậy không bằng chúng ta xông lên.

Nếu ngươi cảm thấy có lo ngại, vậy thì ta sẽ một mình tiến lên trước.

Dù không địch lại được những băng trụ này, ít nhất cũng có thể chống đỡ một lúc.” “Dù sao cũng không chết được, vừa hay lúc đó ngươi có thể đi tìm những cách khác.

Dù chỉ có một chút cơ hội, chúng ta cũng không thể bỏ qua.” Long thái tử lúc này thật sự không thể chờ đợi thêm nữa, thà chết cứng cũng không muốn ở đây bó tay chờ chết.

Dù sao chuyện này cuối cùng cũng phải có một phương án giải quyết, nếu chỉ một mực ở đây suy nghĩ những chuyện này, căn bản

không thể có bất kỳ tiến triển nào.

Huống chi Diệp Thiên bây giờ cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn, nên Long thái tử cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng có được giải pháp, không ở đây lãng phí thời gian vô ích, bởi vì mọi thứ đều đã ở ngay trước mắt.

Khi Diệp Thiên thấy Long thái tử bày tỏ lòng mình, cả người hắn vô cùng chấn kinh, đặc biệt khâm phục sự dũng cảm của chàng.

Rõ ràng biết phía trước có nguy hiểm, nhưng lại có thể nghĩa vô phản cố xông lên, chết cứng.

Trước đây Diệp Thiên chưa từng nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1885

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đều cảm thấy Long thái tử ở đó chết cứng một chốc một lát cũng không chết được, ít nhất cũng sẽ mình đầy thương tích.

Thay vì như vậy, không bằng nghĩ ra một cách tốt hơn, như vậy ngoài việc có thể lấy được thứ mình cần, còn có thể bảo tồn thể lực, không bị thương hại.

Vì vậy, Diệp Thiên mặc dù khâm phục cách nghĩ của Long thái tử, nhưng có lúc lại cảm thấy dường như quá lỗ mãng.

Hắn liền đưa ra một ý kiến, lần này Diệp Thiên dùng cụm san hô để đối kháng, bởi vì cụm san hô vốn có công năng quấn chặt.

Nếu có thể quấn chặt những băng trụ này, có lẽ sẽ giải quyết được một số chuyện.

Mặc dù không biết có làm được không, nhưng ít nhất cũng có thể bảo toàn tính mạng, cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên, Diệp Thiên lúc này lại đứng yên tại chỗ, không lựa chọn cũng không hành động, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn nhát gan.

Bởi vì dù sao cũng đã vượt qua bao nhiêu thử thách để đến được đây, nên Diệp Thiên không thể xem nhẹ những chuyện trước mắt.

Hắn càng không thể để Long Thái tử một mình đi dò đường mạo hiểm.

Mặc dù có lúc Long Thái tử còn quá trẻ, làm việc không suy nghĩ hậu quả, mang một trái tim bốc đồng, nhưng Diệp Thiên cũng không thể để hắn hành động lỗ mãng như vậy, huống hồ tính mạng của hắn

dù trông có vẻ không quan trọng, nhưng cũng phải nghĩ đến những người trong Long Cung và những việc chưa được giải quyết.

Cho nên, nếu để hắn bị thương vào thời khắc mấu chốt này thì thật không đáng.

Vì vậy, Diệp Thiên mới đưa ra yêu cầu với Long Thái tử, hy vọng hắn có thể tiếp thu.

Đừng dùng sức của một mình hay sức mạnh vũ phu để giải quyết vấn đề, vì đó chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

"Trước đó hai chúng ta không phải đã thấy đám San Hô Trùng sao, cũng biết loại San Hô Trùng đó có khả năng quấn chặt, có thể biến ra san hô cực kỳ cứng rắn." "Nếu có thể dùng nó để đối phó với cột băng trước mắt, ta nghĩ phương pháp này cũng không tệ." "Nhưng cuối cùng có dùng được không thì trong lòng ta cũng không chắc, nhưng dù sao cũng tốt hơn là một mình ngươi xông ra chứ." Đề nghị của Diệp Thiên lúc đó cũng hy vọng Long Thái tử có thể tiếp thu, vì vậy hai người lại bắt đầu bàn bạc một lần nữa.

Trước đó, Long Thái tử thực sự quá rối rắm nên không nghĩ ra được bất kỳ biện pháp nào để đối phó với tình hình trước mắt.

Vì vậy, hắn mới dứt khoát lựa chọn một mình ra tay trước, bất kể thế nào đi nữa, ít nhất cũng đã cố gắng một lần.

Do đó, đề nghị của Diệp Thiên đã cho Long Thái tử một ý tưởng, hắn cảm thấy cách của Diệp Thiên có lẽ sẽ thành công, nhưng cuối cùng tại sao Diệp Thiên lại không dùng, hắn thực sự có chút không hiểu, nên vẫn tiếp tục lắng nghe Diệp Thiên giải thích.

Bởi vì đã tìm được cách rồi thì không cần phải đi mạo hiểm nữa.

Sở dĩ Diệp Thiên nói như vậy là vì ngay từ đầu, hắn đã vạch ra toàn bộ mạch lạc của phương pháp, làm thế nào để có thể vượt qua.

Dù sao từ trước đến nay, Diệp Thiên luôn dựa vào pháp thuật và trí tuệ để đi khắp thiên hạ, gần như không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Cho nên, chỉ cần hắn nghĩ ra cách thì chắc chắn sẽ làm được.

Bởi vì loại san hô đó có thể biến ra san hô cực kỳ cứng rắn, nếu trực tiếp dùng chúng để tạo thành một bộ khôi giáp, Diệp Thiên tin rằng chắc chắn có thể vượt qua mọi nguy cơ.

Vì vậy, sau khi hắn nói ra tất cả vấn đề và phương pháp, cả người Long Thái tử càng thêm bình tĩnh.

Bởi vì hắn luôn tin rằng Diệp Thiên là người có năng lực, chỉ là đôi khi không thể chịu đựng được nên mới nhất thời bốc đồng.

Nhưng sau khi nghe phương pháp này, Long Thái tử thực sự khâm phục, Diệp Thiên không chỉ có gan dạ, pháp thuật mà mọi phương diện đều vượt trội hơn tất cả mọi người.

Vì vậy, lúc đó hắn thực sự không ngớt lời tán thưởng.

“Diệp Thiên thật sự quá lợi hại, quá tuyệt vời, ta thật sự đặc biệt khâm phục, vì ta cũng không nghĩ ra được cách thức như vậy.” “Nhưng ngươi có cho rằng cách này thực sự khả thi không?” Long Thái tử nghi hoặc.

“Nhưng lúc này hai chúng ta thật sự phải liều một phen rồi.

Nếu lần này không có cách nào tốt hơn mà cứ kéo dài như vậy, e rằng chỉ có thể chết dưới đáy sông.” Long Thái tử tuy rất khâm phục Diệp Thiên có thể nghĩ ra một cách hay như vậy, nhưng dù sao đó cũng chỉ là ý tưởng, chưa thực sự áp dụng.

Cho nên hắn cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ thế nào, nhưng dù chỉ có một chút cơ hội cũng không thể bỏ lỡ, dù sao mọi người đã chờ đợi lâu như vậy.

Chương 1886

Vì vậy, Long Thái tử tự nhiên cũng hy vọng chuyện này có thể được giải quyết càng sớm càng tốt.

Lúc này, Diệp Thiên cảm thấy phương pháp này có thể đưa vào thực hiện, chắc chắn cũng có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Bất kể bộ khôi giáp sắp tới có tác dụng hay không, nhưng ít nhất cũng phải thử một lần, vì vũ khí lúc này căn bản không có tác dụng gì.

Cho nên, Diệp Thiên chỉ có thể áp dụng phương pháp này.

Ngay sau đó, hắn và Long Thái tử vội vàng lấy hết đám San Hô Trùng ra, rồi bắt đầu chế tạo khôi giáp.

Diệp Thiên cảm thấy việc này phải làm ngay, tuyệt đối không được dừng lại.

Cho nên, bất kể có thuận lợi hay không, ít nhất cũng có một chút cơ hội.

Sau đó, Long Thái tử cũng muốn xem thử phương pháp của Diệp Thiên rốt cuộc có khả thi không.

Vì vậy, hai người nhanh chóng bắt tay vào xử lý đám San Hô Trùng.

Đám San Hô Trùng này trông rất cứng, nhưng để làm thành khôi giáp cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên và Long Thái tử trong lòng đều rất lo lắng, đặc biệt căng thẳng, vì nếu có thể hoàn thành việc này với tốc độ nhanh nhất thì không còn gì tốt hơn.

Cho nên, họ cũng không muốn lãng phí thêm thời gian, dù sao cũng

đã trơ mắt nhìn phía trước, chỉ còn một cột băng nữa là có thể giải quyết được.

Nếu không, không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy Diệp Thiên cũng tăng tốc độ tay.

Bởi vì chuyện Diệp Thiên đã quyết định thì sẽ không thay đổi, phải làm là làm, tuyệt đối không có chút nghỉ ngơi, cũng không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi suy nghĩ.

Bởi vì chuyện đã quyết định thì phải hoàn thành, bất kể tốn bao nhiêu công sức.

Diệp Thiên trước giờ không bao giờ hành động bốc đồng như Long Thái tử, hơn nữa, mọi việc hắn làm đều đã lên kế hoạch cẩn thận.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất, vội vàng chế tạo thành công bộ khôi giáp cần làm, đồng thời cũng muốn nhanh chóng cùng Long Thái tử xông ra ngoài.

Long Thái tử bây giờ cũng rất mong đợi, hy vọng chuyện này có thể sớm được giải quyết.

Vì vậy, hắn cũng vội vã cùng Diệp Thiên xông ra ngoài, như vậy có thể giải quyết được tất cả vấn đề, cũng không cần phải lo lắng về những chuyện hậu kỳ nữa.

Bởi vì hai người đã chờ đợi ngày này quá lâu, cho nên phải nhanh chóng hoàn thành, như vậy mới có thể bù đắp lại toàn bộ thời gian đã tiêu tốn trước đó.

“Diệp Thiên, ngươi thật sự đã chuẩn bị xong chưa?

Ngươi cho rằng bộ khôi giáp này thật sự có thể giúp hai chúng ta thuận lợi vượt qua không?” Trong lúc xông tới, Long Thái tử không ngừng hỏi Diệp Thiên.

Mặc dù không phải là hắn không tin những lời Diệp Thiên nói, hay bộ khôi giáp hắn làm, chỉ là có những chuyện thực sự xảy ra quá đột ngột.

Bởi vì trước đó hai người đã thử bao nhiêu cách mà vẫn không qua được, chỉ có lần này Diệp Thiên mới nghĩ ra cách như vậy.

Cho nên, trong lòng Long Thái tử có chút lo lắng.

Nếu để hắn một mình xông lên, hoặc chết dưới đáy sông, có lẽ Long Thái tử sẽ không có nhiều băn khoăn.

Nhưng lần này có Diệp Thiên ở đây, hắn cũng không muốn Diệp Thiên bị bất kỳ tổn thương nào, cho nên nỗi lo trong lòng vẫn luôn tồn tại.

Nhưng Diệp Thiên trước nay vẫn luôn như vậy, một nhân vật thuộc phái thực lực, chỉ cần hắn đã ra tay thì không có việc gì là không thành.

Hơn nữa, phương pháp này là do Diệp Thiên nghĩ ra, nếu không có sự chắc chắn nhất định, hắn tuyệt đối không thể nào lấy thân mình ra mạo hiểm, huống chi là đối mặt với nhiều cột băng như vậy.

Cộng thêm bây giờ hắn chỉ là một thân xác thịt, nếu bị những cột băng này đâm trúng, cho dù Diệp Thiên có lợi hại, có thông minh đến đâu cũng không thể nào né tránh được hết.

Chương 1887

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng nói với Long Thái tử.

“Yên tâm đi, bộ khôi giáp ta làm chắc chắn không có sai sót, những cột băng này dù lợi hại đến đâu cũng không thể làm chúng ta bị thương.” “Cho nên lần này bất kể thế nào cũng phải liều một phen, nếu có thể thuận lợi vượt qua thì mọi chuyện đều tốt đẹp.” Diệp Thiên đối với nhịp điệu này rất tự tin, bởi vì hắn đã nghĩ ra cách như vậy thì nhất định có thể làm được.

Cho nên, hai người dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng xông về phía trước.

Những cột băng này vô cùng cứng rắn, nếu không cẩn thận sẽ bị thương.

Nhưng phương pháp của Diệp Thiên quả thực rất tốt, cả người hắn vô cùng thông minh.

Vì vậy, Long Thái tử và Diệp Thiên đã dùng tốc độ nhanh nhất vội vàng vượt qua tất cả.

Hai người lúc đó nhờ có khôi giáp, thuận lợi né qua những cột băng kia, đồng thời cũng thoát được một kiếp.

Vốn dĩ trước đó, Diệp Thiên và Long Thái tử trong lòng cũng có chút lo lắng và băn khoăn.

Hơn nữa, trong trạng thái căng thẳng lúc đó, thực sự không có cách nào khác.

Lần này Diệp Thiên tuy rất tự tin vào việc mình làm, nhưng dù sao chưa thử qua, trong lòng cũng không chắc chắn.

May mắn là lần này hai người đã thuận lợi thoát hiểm.

Cho nên, trong lòng tự nhiên cũng vui mừng, vì lần này hai người không hề hấn gì, không bị bất kỳ thương tổn nào mà đã vượt qua được vòng vây.

“Diệp Thiên, cách của ngươi thật sự quá hay.

Vừa rồi ta vẫn luôn lo lắng, nhưng bây giờ nhìn hai chúng ta xem, không bị thương chút nào.” “Đến được đây, thật sự là quá phấn khích.” Diệp Thiên đối với những việc mình làm khá tự tin, tuy rằng đôi lúc cũng có căng thẳng và lo lắng, nhưng phải thử nhiều lần mới có thể đưa ra được quyết định cuối cùng.

Bây giờ, kết quả đã chứng minh điều đó.

“Không ngờ cái cấm địa này, nhìn bề ngoài dường như không có gì lợi hại, nhưng từ lúc bước vào đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.” “May mà hai chúng ta đều có thể ứng phó, những nguy hiểm đó cũng đều bị cản trở.

Bây giờ hai chúng ta đều an toàn, vậy thì đây chính là nơi có Tị Hỏa Châu.” Vừa đến nơi, cả hai người đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu bàn tán không ngừng.

Bởi vì lần này vào cấm địa, chẳng qua cũng chỉ để lấy được Tị Hỏa Châu.

Bây giờ đã vượt qua bao nhiêu trở ngại, hai người đều biết Tị Hỏa Châu đã ở ngay trước mắt.

Cho nên, khi nhìn thấy Tị Hỏa Châu ở phía trước, trong lòng hai người không biết vui đến mức nào.

Lúc đó, họ thấy Tị Hỏa Châu nằm trong một khối băng ở phía trước, nhưng khối băng này dường như hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Bởi vì khối băng này tuy nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng

không biết tại sao, nó lại luôn tỏa ra ánh sáng màu lam.

Trước đây Diệp Thiên và Long Thái tử cũng từng thấy băng khối, nhưng không phải ở trong cấm địa này, và họ cũng chưa từng thấy khối băng nào có thể phát ra ánh sáng.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên và Long Thái tử không lập tức tiến lên lấy Tị Hỏa Châu ra khỏi khối băng.

Bởi vì họ luôn cảm thấy chuyện này có chút không ổn, vì vậy Long Thái tử dừng bước, hai người lại một lần nữa bàn bạc.

"Thái tử, ngươi có từng thấy khối băng nào có thể phát ra ánh sáng chưa?

Ta thực sự cảm thấy có chút không ổn, vì Tị Hỏa Châu này tuy đã ở ngay trước mặt." "Nhưng nếu muốn lấy nó ra từ trong băng, bây giờ thật sự không biết phải làm sao, dù sao ta chưa từng trải qua chuyện này, cũng chưa từng thấy khối băng như vậy, không biết ngươi hiểu biết về phương diện này bao nhiêu." Diệp Thiên biết trong ấn tượng của Long Thái tử, chắc chắn có chút hiểu biết về cấm địa này, nhưng khối băng phát sáng trước mắt, nếu không làm rõ ràng, bây giờ thật sự không biết có nên vào lấy nó ra không.

Nếu lỡ như có chuyện gì xảy ra bên trong, có thể sẽ có nguy hiểm.

Long Thái tử lúc đó cũng chưa từng thấy khối băng phát sáng, cho nên cả hai người đều mờ mịt.

Bởi vì lúc này, dù đã thấy Tị Hỏa Châu, vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng bây giờ lại không biết có nên tiếp tục chạm vào hay không.

Chương 1888

Bởi vì nếu một khi chạm vào mà thực sự xảy ra nguy hiểm, vậy thì cả hai người chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng nếu không chạm vào, cũng không thể trơ mắt nhìn Tị Hỏa Châu ở ngay trước mặt mà không làm gì.

Cho nên, Long Thái tử lúc đó không trả lời cũng không nói gì, chỉ đứng đó suy nghĩ phải làm sao cho phải, Diệp Thiên cũng vậy.

Bởi vì chuyện này mang lại sự phiền phức còn lớn hơn tất cả những lần vượt vòng vây trước đó, cũng không biết phải đối mặt thế nào, dù sao trước đây nếu xảy ra chuyện, hai người còn có thể nghĩ cách ứng phó, nhưng khối băng phát sáng này thật sự đau đầu.

Long Thái tử cảm thấy chuyện này có vẻ rất không ổn.

Mặc dù Tị Hỏa Châu đang hiện ra trước mặt hai người, nhưng nếu muốn lấy nó, thì phải phá vỡ hoàn toàn khối băng này.

Nhưng hiện tại, chuyện này dường như không thể làm được.

Vì vậy, Long Thái tử đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn không có cách nào.

Trong lúc Long Thái tử chưa tìm ra câu trả lời thích hợp, Diệp Thiên lại muốn nhanh chóng lấy được Tị Hỏa Châu.

Dù sao họ đã vượt qua bao nhiêu trở ngại, nếu không lấy được thứ trước mắt này, trong lòng hắn thực sự vô cùng không cam tâm.

Dù sao cũng đã đi một quãng đường dài như vậy, lãng phí bao nhiêu tinh lực, bây giờ thứ đó đã ở ngay trước mắt, lại cứ do dự không quyết.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên liền muốn trực tiếp xông lên, đồng thời cũng nói suy nghĩ của mình cho Long Thái tử biết.

“Thái tử, bây giờ thật sự không cần phải nghĩ nhiều nữa.

Nếu vật đó đã ở trước mặt chúng ta, bất kể khối băng này có nguy hiểm hay không, chúng ta phải nhanh chóng lấy nó ra.” “Bởi vì bản thân cấm địa này có thể ẩn giấu những nguy hiểm khác, nếu không nhanh chóng lấy được rồi rời khỏi nơi này, e rằng nếu có chuyện khác xảy ra, chúng ta sẽ khó mà đối phó.” Diệp Thiên lúc này thật sự không thể chờ đợi thêm được nữa, vì thời gian chờ đợi ở đây đã quá dài.

Hắn đã mất hết kiên nhẫn, cho nên lúc đó bất kể thế nào, vì cuối cùng cũng không nghĩ ra được tác dụng của khối băng này, hay phải làm gì với nó.

Long Thái tử lúc đó cảm thấy Diệp Thiên làm vậy quả thực có chút bốc đồng.

Bởi vì nếu khối băng này không có vấn đề gì, hoặc không có nguy hiểm, thì cũng không thể nào xuất hiện ánh sáng lam như vậy.

Ánh sáng lam này rốt cuộc có ý nghĩa gì, bây giờ thật sự không có cách nào đoán được.

Nhưng có một điều Long Thái tử có thể tin chắc, khối băng này chắc chắn có hiệu quả, nhưng cũng sẽ gây tổn thương.

Vì vậy, Long Thái tử đã ngăn cản suy nghĩ của Diệp Thiên.

Bởi vì nếu bây giờ không màng đến tất cả mà xông lên phía trước đoạt lấy, lỡ như gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

“Diệp Thiên, bây giờ không phải là chuyện gấp gáp.

Khối băng này có thể là Thượng Cổ Hàn Băng, nếu một khi chạm vào, cả người ngươi cũng sẽ biến thành khối băng.” “Cho nên chuyện

này chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, tuyệt đối không được quá vội vàng.” Lúc đầu, Long Thái tử cũng không biết khối băng này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng sau một hồi suy nghĩ, cộng thêm tưởng tượng của mình, hắn mới phát hiện ra, hóa ra khối băng này có thể phát ra ánh sáng là vì nó là Thượng Cổ Hàn Băng.

Nếu một khi chạm vào, sẽ biến thành băng, đừng nói là lấy Tị Hỏa Châu, cả người cũng sẽ bị đóng băng ở đó.

Hơn nữa, bây giờ họ đang ở trong cấm địa, Long Thái tử và Diệp Thiên căn bản không thể thi triển pháp thuật.

Cho nên, bây giờ chỉ có thân xác thịt, nếu một khi chạm vào, hậu quả chắc chắn không thể lường được.

Dù sao chuyện này cũng không phải chỉ dựa vào sự nóng vội nhất thời là có thể giải quyết được mọi phiền phức, cho nên bây giờ phải bàn bạc kỹ hơn.

Diệp Thiên vốn không nghĩ rằng chuyện như vậy sẽ xảy ra trước mắt mình.

Vốn dĩ mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng bây giờ cuối cùng lại không thể được.

Cho nên lần này, Long Thái tử hy vọng Diệp Thiên có thể chuẩn bị tâm lý, vì đi lên phía trước không chắc đã thuận lợi lấy được Tị Hỏa Châu.

Chương 1889

Huống chi Thượng Cổ Hàn Băng này cũng cực kỳ lợi hại, nếu một khi chạm vào mà biến thành băng thì phải làm sao, dù sao bây giờ hai người đều không có pháp thuật.

“Diệp Thiên, ngươi phải tin những lời ta nói.

Nếu bây giờ ngươi không màng đến tất cả mà cứ thế tiến lên lấy Tị Hỏa Châu, không những không lấy được.” “Mà ngược lại còn biến thành băng.

Nếu thật sự như vậy, ta thật sự không có cách nào cứu ngươi.

Huống chi bây giờ pháp thuật của hai chúng ta ở trong cấm địa này hoàn toàn không thể sử dụng được.” Long Thái tử thực ra là vì muốn tốt cho Diệp Thiên, cũng không phải vì nhát gan.

Bởi vì chuyện như vậy, một khi đã xảy ra thì căn bản không có cách nào cứu vãn.

Cho nên, toàn bộ cục diện đều rơi vào bế tắc.

Bởi vì bây giờ nếu không lấy được Tị Hỏa Châu, thì những việc đã làm trước đó cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng hiện tại, Diệp Thiên trơ mắt nhìn Tị Hỏa Châu ở ngay trước mặt, trong tầm tay, nhưng vì khối băng này mà không thể tiến lên.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên chỉ có thể đứng đó cười lạnh.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy bao nhiêu khó khăn đều đã vượt qua, lẽ nào lại bị một khối Thượng Cổ Hàn Băng này cản bước sao?

Cho nên hắn thực sự có chút không tin.

Bởi vì con người Diệp Thiên xưa nay luôn trời không sợ, đất không sợ, không có việc gì làm mà không thành.

Cho nên nếu đã quyết định thì nhất định sẽ làm, bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên đều cảm thấy nên thử một lần.

Nếu thử xong mà thật sự lấy được Tị Hỏa Châu, vậy cũng chứng minh khoảng thời gian qua không hề uổng công.

"Đúng là người tính không bằng trời tính.

Không ngờ đi một mạch gập ghềnh trắc trở đến đây, lại bị kẹt ở chỗ này.

Vậy bây giờ phải làm sao?" "Sau này hai chúng ta cũng không thể cứ dừng chân tại chỗ.

Nếu không lấy được Tị Hỏa Châu này, chúng ta lấy gì để đối phó với những chuyện cần làm trước đó?" Lúc đó, trong lòng Diệp Thiên thực sự rất không cam tâm.

Bởi vì đã nỗ lực lâu như vậy, cũng gặp bao nhiêu nguy hiểm, thật không dễ dàng gì mới đến được đây, lại xảy ra chuyện thế này.

Cho nên, hắn và Long Thái tử ngồi xuống tại chỗ, không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì bây giờ tất cả mọi chuyện đều không có cách nào giải quyết.

Nếu cứng đối cứng, Diệp Thiên và Long Thái tử chắc chắn cũng sẽ chịu thiệt.

Cho nên, hai người đang nghỉ ngơi ở đó, tiện thể thấy có vài con cá, liền bắt lấy.

Dù sao cũng đã bận rộn lâu như vậy, không ăn gì, cũng có chút đói.

"Được rồi, bây giờ chuyện đã như vậy, hai chúng ta đừng suy nghĩ

vẩn vơ nữa.

Giải quyết chuyện ăn uống trước mắt mới là quan trọng nhất." "Huống hồ nhất định sẽ có cách lấy được thứ này, cho nên bây giờ cứ bắt cá trước đã." Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy, nếu bây giờ không thể làm gì, không bằng mau chóng lấp đầy bụng, như vậy mới có thể nghĩ ra cách tốt hơn.

Nếu thật sự không thể sử dụng pháp thuật, vậy chỉ có thể dựa vào sức lực.

Ăn no rồi mới có thể tiêu hao thể lực.

Cho nên, hắn và Long Thái tử thấy cá ở đây rất nhiều, liền có một ý tưởng.

Chương 1890

Vậy thì bắt nhiều cá ở đây một chút, rồi hai người nướng ăn, như vậy ít nhất cũng không bị đói, đồng thời có thể bình tĩnh suy nghĩ cách.

Cho nên, Long Thái tử và Diệp Thiên bắt đầu tất bật bắt cá.

Việc này đối với họ quả thực không khó.

Nhưng cá không thể nào trơ mắt đứng yên cho họ bắt, nên cũng nhảy loạn xạ.

Bản thân Diệp Thiên cũng biết ở nơi này, ngoài những con cá này ra, không có thứ gì khác có thể cho hai người lấp đầy bụng.

Nhưng ít nhất có thứ để ăn là tốt rồi.

Cho nên, tốc độ tay của Diệp Thiên rất nhanh, cũng đã bắt được cá, rồi liền cảm thấy những con cá này nếu nướng lên chắc chắn sẽ rất ngon.

Vì vậy, hắn định nhóm lửa ở đây, nướng những miếng thịt cá này cho thơm giòn mềm mại, rồi cùng Long Thái tử thưởng thức.

Nhưng ý tưởng của Diệp Thiên rất hoàn hảo, vì hắn vốn tưởng rằng sau khi xử lý xong hết đám cá này, rồi dùng lửa nướng là có thể ăn được.

Nhưng do đây là cấm địa, lại ở trong băng nên rất lạnh, đặc biệt là âm khí rất nặng.

Cho nên Diệp Thiên đã thử nhóm lửa mấy lần, nhưng hoàn toàn không đạt được hiệu quả mong muốn.

Vì vậy, việc nướng cá dường như phải dừng lại.

Long Thái tử cũng không biết phải làm sao.

Bởi vì hai người vốn đã lên kế hoạch rất tốt, sẽ ăn cá nướng ở đây, nhưng bây giờ lửa không thể nhóm lên được.

Vì quá lạnh nên cũng không thể tiếp tục.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên quyết định, nếu cá đã bắt rồi, cũng không thể trơ mắt chịu đói được.

Vậy thì nếu làm những con cá này thành phi lê cá sống, hai người ăn cũng có thể lấp đầy bụng.

Cho nên không nhất thiết phải nướng, có thể hương vị sẽ kém một chút, nhưng ít nhất có thể ăn no là đủ rồi.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng vội vàng xử lý hết cá, rồi làm thành phi lê, sau đó cùng Long Thái tử bắt đầu ăn.

"Diệp Thiên, ngươi thật sự có nhiều cách quá.

Ta chưa từng thấy ai, bất kể gặp phải chuyện gì, cách nghĩ và trí tuệ của ngươi đều đi trước một bước.

Biết dùng phi lê cá sống để ăn, thật sự hơn ta rất nhiều." Trong lúc vừa ăn phi lê cá sống, Long Thái tử vừa không ngừng khen ngợi Diệp Thiên, vì hắn quả thực là một nhân vật rất lợi hại.

Bất kể từ phương diện nào, Long Thái tử thật sự rất ngưỡng mộ, vì hắn không bằng một nửa của Diệp Thiên.

Một người như Diệp Thiên, bất kể gặp phải chuyện gì, cũng luôn không hoảng không vội, vì hắn cảm thấy mọi việc nên được tiến hành một cách có trật tự.

Tuy rằng phi lê cá sống ăn vào có thể vị hơi kém một chút, nhưng Long Thái tử lại rất vui mừng, vì bất kể thế nào, ở trong một cấm địa lạnh lẽo như vậy mà có thứ để ăn đã là không dễ dàng gì.

Cho nên căn bản không có lý do gì để kén chọn hay phàn nàn.

Diệp Thiên và Long Thái tử ăn rất ngon lành.

Sau khi ăn no, hai người ngồi tại chỗ và bắt đầu nghĩ đủ mọi cách.

Bởi vì bây giờ đã ăn no, vậy thì lúc nào mới có thể lấy được Tị Hỏa Châu trước mắt, đây quả là một vấn đề lớn.

Cho nên, hai người cũng bắt đầu đặc biệt lo lắng, vì bất kể thế nào thời gian cũng đã lãng phí quá lâu.

Chương 1891

Nếu cứ tiếp tục lãng phí nữa thì không biết sẽ ra sao.

Vì vậy, Long Thái tử tiếp tục bàn bạc với Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, bây giờ chúng ta đã ăn xong rồi.

Việc quan trọng nhất bây giờ là mau chóng nghĩ cách, xem có thể có cách nào không.” “Để hai chúng ta có thể thuận lợi lấy được thứ đó.

Bây giờ thật sự hết cách rồi.” Long Thái tử trước nay chưa từng lười biếng như vậy, nhưng lần này trong lòng thực sự có chút khó chịu.

Mặc dù đã vượt qua bao nhiêu trở ngại để đến được đây, nhưng lại phát hiện ra thứ này căn bản không thể lấy được.

Thứ đó ở ngay gần, mắt thấy mà không thể lấy, cho nên Long Thái tử trong lòng thực sự có chút không cam lòng.

Vì vậy, hắn cũng biết Diệp Thiên nhiều mưu mẹo, nếu có thể nghĩ ra cách tốt hơn, hai người có thể nhanh chóng thực hiện.

Diệp Thiên lúc này, thực ra trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ các phương pháp, nhưng bây giờ hắn thực sự không có chút manh mối nào.

Bởi vì trước đó khi vượt qua những trở ngại, hắn đã dùng hết cách của mình rồi.

Cho nên bây giờ đối mặt với thứ này, Diệp Thiên thực sự bó tay.

Nhưng hắn tin rằng cuối cùng cũng sẽ nghĩ ra cách, chỉ là chuyện trước mắt đối với hắn quả thực không có nhiều khái niệm.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết Long Thái tử bây giờ trong lòng rất lo lắng, nhưng có những chuyện gấp gáp nhất thời cũng không thể giúp được gì, chỉ khiến người ta càng thêm nóng ruột.

Cho nên, Diệp Thiên không ngừng nói với Thái tử.

“Ngươi đừng vội, cũng đừng tức giận.

Chuyện này vẫn luôn ở đó, nhưng nếu muốn giải quyết triệt để nó, không phải dễ dàng như những thứ chúng ta đối phó trước đây.” “Cho nên lần này nhất định phải có một kế sách vẹn toàn, tuyệt đối không cho phép hành động lỗ mãng.” Diệp Thiên không phải là người nhát gan sợ phiền phức, nhưng có những chuyện phải có một phương pháp giải quyết, không phải vì dùng sức mạnh hay nóng vội là có thể giải quyết được.

Hiện tại, Diệp Thiên tuy chưa tìm ra cách, nhưng hắn tin rằng với năng lực của mình, sẽ sớm tìm ra thôi.

Lúc này, Long Thái tử đã không còn kiềm chế được tính nết của mình, đặc biệt tức giận, vì đã nỗ lực lâu như vậy mà bị kẹt lại trong lòng, thực sự có chút khó chịu.

Thế là hắn xông ra, dùng kiếm của mình trực tiếp cạy nó ra.

Bất kể thế nào cũng phải thử một lần.

Diệp Thiên biết với tính cách của Long Thái tử, chắc chắn hắn sẽ không ngồi yên chờ chết, nhưng không ngờ lại dũng mãnh như vậy.

Có lúc hai người cũng không ngừng ngưỡng mộ lẫn nhau, đồng thời Diệp Thiên cũng đặc biệt khâm phục Long Thái tử.

Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng dũng cảm và hiểu biết, bất kể gặp phải chuyện gì, cũng luôn xông lên hàng đầu.

Cho nên, Long Thái tử cũng không biết liệu có thể dùng kiếm cạy

ra không, nhưng bất kể thế nào, nếu bây giờ hai người đều không tìm được cách tốt hơn, vậy cũng chỉ có thể thử.

Nếu dùng kiếm thật sự có thể cạy ra, vậy thì hắn và Diệp Thiên đã giải quyết được mọi vấn đề.

Cho nên, Long Thái tử cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Diệp Thiên đứng một bên nhìn Long Thái tử, trong lúc hắn dùng kiếm cạy ra, thực sự vô cùng sắc bén.

Long Thái tử gần như đã dùng hết sức lực của mình.

Nhưng dù Long Thái tử đã dùng toàn lực, vẫn không thể nào cạy ra được.

Cho nên, Long Thái tử cảm thấy làm như vậy có phải thật sự vô dụng không, chỉ là quá nóng lòng muốn thành công.

Chương 1892

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy Thái tử thực sự rất dũng cảm, bao gồm cả những việc hắn làm, Diệp Thiên cũng đặc biệt vui mừng.

Nhưng lần này hai người đã vào cấm địa, muốn lấy đồ, vậy thì bất luận phải trả giá lớn bao nhiêu, hôm nay cũng phải thành công.

Nếu không, mọi chuyện cũng chỉ có thể như trước đây.

Diệp Thiên cũng là một người rất tự tin, trời không sợ, đất không sợ.

Sao có thể để chuyện như vậy làm phiền suy nghĩ của mình.

Cho nên, khi thấy Long Thái tử không cạy ra được, Diệp Thiên tiếp tục nói với hắn.

"Thái tử, ngươi nghỉ trước đi, để ta thử xem có thể cạy ra không." "Một mình ngươi cứ cạy như vậy, dễ làm tiêu hao hết thể lực." Bởi vì Diệp Thiên cũng muốn thử xem rốt cuộc thứ này khó đến mức nào, đến cả bảo kiếm sắc bén như vậy cũng không thể lay động nó.

Hai người đã tốn bao nhiêu công sức.

Cho nên, Diệp Thiên bắt đầu nỗ lực không ngừng cạy, nhưng dù có nỗ lực bao nhiêu cũng không thể lấy ra được thứ đó.

Bởi vì Diệp Thiên và Long Thái tử đều biết, thứ họ muốn đang ở trong băng.

Nếu muốn lấy, phải sử dụng pháp thuật.

Hiện tại, hai người chỉ có thân xác thịt, nên căn bản không làm được gì.

Thay vì vậy, không bằng mau chóng cạy khối băng ra.

Thế là, ý tưởng của hai người đã thống nhất, sau khi cạy khối băng ra, họ quyết định mang cả khối băng ra ngoài, như vậy có thể thi triển pháp thuật.

Diệp Thiên mỗi lần vào thời khắc quan trọng nhất, đều có thể nhìn thấu mọi vấn đề.

Phương pháp hắn nói ra lúc đó, Long Thái tử thật sự không nghĩ tới.

Bởi vì hắn chỉ nghĩ đến việc cạy khối băng ra, rồi lấy đồ, nhưng căn bản không cân nhắc đến những điều đó.

Lúc này, Diệp Thiên vô cùng tự tin, vì những việc hắn làm hoàn toàn có thể theo ý của mình, nên sẽ không có khó khăn gì, đồng thời có thể giải quyết được vấn đề.

Khối băng lớn này, hai người thực sự đã tốn rất nhiều công sức.

Nhưng bất kể thế nào, việc Diệp Thiên muốn làm không có gì là không đạt được.

Cho nên lần này, sau khi thử bao nhiêu cách, cuối cùng cũng có thể làm được một cách tự nhiên.

Trong lòng Diệp Thiên cũng rất vui mừng.

Bởi vì dù sao tất cả mọi chuyện cũng không thể nào diễn ra theo kế hoạch.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có một chút cơ hội, Diệp Thiên sẽ không bỏ lỡ, cũng không để cơ hội như vậy trôi qua bên mình.

Lúc đó, Long Thái tử cảm thấy Diệp Thiên thật sự là một nhân vật rất lợi hại, cho nên cũng đặc biệt khâm phục.

Hai người trong quá trình vận chuyển cũng không ngừng trò chuyện.

“Diệp Thiên, từ lúc đầu ta đã biết, việc ngươi muốn làm nhất định có thể làm được.

Nhưng không ngờ ngươi lại thông minh như vậy, có thể nghĩ ra cách này.” “Uổng công trước đó ta cứ không ngừng lo lắng.

Hóa ra những lo lắng đó đều chỉ là vô ích.” Long Thái tử bây giờ thực sự ngày càng khâm phục Diệp Thiên.

Bởi vì bất kể là vấn đề nhỏ hay chuyện lớn, hắn đều có thể giải quyết một cách dễ dàng, dường như không tốn chút sức lực nào.

Chương 1893

Bao gồm mỗi lần gặp khó khăn, Diệp Thiên luôn xông lên hàng đầu.

Mặc dù có lúc Long Thái tử cảm thấy hắn cũng quá bốc đồng, nhưng may mà hai người phối hợp với nhau rất ăn ý.

Cho nên lần này có thể thuận lợi cạy khối băng ra cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng không nói nhiều, vì đồ chưa lấy được, cũng chưa phải lúc vui mừng.

Những chuyện thấy trước mắt chưa chắc đã là kết quả cuối cùng.

Cho nên, trong lòng Long Thái tử lúc đó thầm ngưỡng mộ không thôi.

Bởi vì nếu có thể đạt đến trình độ lợi hại như Diệp Thiên, vậy thì có lẽ sau này gặp bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng hiện tại, như Diệp Thiên nói, việc quan trọng nhất là mau chóng chuyển thứ này ra ngoài.

Bởi vì nếu không thể thi triển pháp thuật, thì việc cạy thứ này ra cũng vô ích.

Cho nên, hai người cẩn thận mang thứ này đi ra ngoài.

Bởi vì lúc Diệp Thiên và Long Thái tử đi vào, đã xảy ra rất nhiều chuyện, đồng thời cũng cản trở bước chân của họ.

Nhưng lần này trên đường ra, quả thực rất thuận lợi, vì tất cả trở ngại trước đó đều đã bị hai người loại bỏ.

Cho nên, bây giờ Diệp Thiên hy vọng có thể nhanh chóng cùng

Long Thái tử ra ngoài, rồi lấy thứ này ra.

Thứ này tuy không lớn, nhưng thể tích lại rất nặng.

Cho nên, Diệp Thiên và Thái tử cũng không dám quá lơ là.

Mặc dù chuyện trước mắt có vẻ tiến triển rất thuận lợi, nhưng nếu không trở về bên ngoài, thì pháp thuật cũng không thể thi triển được.

Cho nên bây giờ hai người cũng không nói thêm bất cứ lời nào, chỉ cần làm tốt việc trước mắt là đã mãn nguyện rồi.

Huống chi trong cấm địa này, còn có một đoạn đường dài phải đi, cho nên Diệp Thiên hy vọng mọi thứ đều có thể bình bình tĩnh tĩnh.

Trên đường đi rất thuận lợi, cho nên Diệp Thiên và Long Thái tử cũng đã gạt bỏ mọi lo lắng.

Bởi vì những chuyện xảy ra trong đó trước đây cũng đã khiến họ phải vắt óc suy nghĩ để giải quyết vấn đề.

Hiện tại, tuy vấn đề chưa được giải đáp, nhưng ít nhất hai người đã nhìn thấy ánh sáng hy vọng.

"Sắp rồi, cố gắng thêm chút nữa, hai chúng ta sẽ ra ngoài được.

Thứ này cũng sắp lấy được rồi." Diệp Thiên lúc này vô cùng vui mừng, vì hắn cảm thấy sắp chiến thắng.

Mặc dù trong quá trình đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng bất kể thế nào, cuối cùng cũng sắp lấy được Tị Hỏa Châu, cho nên tâm trạng rất tốt.

Long Thái tử trong lòng cũng rất lo lắng.

Mặc dù bây giờ thứ đó đã ở trên tay, nhưng phải ra ngoài mới có thể thi triển pháp thuật.

Cho nên bây giờ hai người đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Bởi vì những chuyện này phải được đưa vào lịch trình, chỉ có lấy được thứ này mới có thể thuận lợi đi đến nơi cần đến trước đó.

Huống chi đã lãng phí ở đây lâu như vậy, cho nên thực sự không muốn thời gian lại bị lãng phí vô ích.

Hai người tăng tốc bước chân, đồng thời mang theo thứ đó cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Chương 1894

Sau khi trở về nơi bình thường, Diệp Thiên bắt đầu không ngừng thi triển pháp thuật.

Bởi vì trước đó ở trong cấm địa, pháp thuật căn bản không có tác dụng gì.

Bây giờ đã lâu không thi triển pháp thuật, cảm giác cơ thể như căng cứng.

Hắn vội vàng thi triển pháp thuật, đồng thời dùng pháp thuật trên tay để làm tan chảy Tị Hỏa Châu.

Bởi vì chỉ có làm tan chảy nó mới có thể thuận lợi.

Trước đó đã tìm kiếm khổ sở mà vẫn không có cách nào.

Lần này Diệp Thiên có thể thi triển pháp thuật, vậy thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Lúc đó, Long Thái tử cũng đứng một bên chờ đợi Diệp Thiên thành công.

Bởi vì hai người ở đó thực sự đã lãng phí rất nhiều thời gian.

Thật không dễ dàng gì bây giờ mới có thể lấy được đồ, tâm trạng đều rất vui vẻ.

Cho nên lần này để có thể lấy được Tị Hỏa Châu, đã tốn không ít công sức.

Vì vậy, Long Thái tử cũng tin rằng, việc Diệp Thiên làm không có gì là không được.

Huống chi pháp thuật của hắn cực cao, Tị Hỏa Châu này ở trước mặt hắn chắc cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Cho nên, Long Thái tử bây giờ cũng mong chờ sự thành công của Diệp Thiên, như vậy hai người có thể rời khỏi cấm địa này, đi đến nơi trước đó.

Pháp thuật của Diệp Thiên cực cao, chỉ trong nháy mắt đã làm tan chảy hoàn toàn Tị Hỏa Châu.

Bởi vì ở trong cấm địa, nếu có thể thi triển pháp thuật, Diệp Thiên đã sớm kết thúc mọi chuyện, cũng không cần phải lãng phí nhiều công sức và thời gian như vậy.

Cho nên, sau khi làm tan chảy hoàn toàn Tị Hỏa Châu, Diệp Thiên lại một lần nữa thu Lam Băng của cấm địa vào trong túi.

Bởi vì hắn cảm thấy thứ này rất hữu dụng.

Mặc dù Diệp Thiên biết, bây giờ có thể không thấy được tác dụng lớn, nhưng sau này nếu có chỗ cần dùng, có lẽ Lam Băng này cũng sẽ có tác dụng lớn.

Mỗi lần Diệp Thiên gặp được đồ tốt, hoặc có thể dùng được, đều sẽ thu vào túi, như vậy có thể dùng khi cần, tuyệt đối không lãng phí đồ tốt.

"Diệp Thiên, bây giờ Tị Hỏa Châu đã được chúng ta thuận lợi lấy được.

Vậy tiếp theo chúng ta nên quyết định thế nào, hay có lựa chọn nào khác không?" Sở dĩ Long Thái tử hỏi Diệp Thiên như vậy là vì lúc đó mọi người ở đây, chẳng qua cũng chỉ để lấy được Tị Hỏa Châu, rồi đến vách đá kia.

Hiện tại, sau bao nhiêu gian khổ, cuối cùng cũng đã hoàn thành việc này.

Cho nên, Long Thái tử cũng hy vọng Diệp Thiên có thể đưa ra một quyết định chính xác hơn, hai người rốt cuộc bây giờ nên đi đâu?

Về Long Cung, hay tiếp tục tiến về phía trước?

Bởi vì dù sao cũng đã trì hoãn ở đây một thời gian dài, cho nên Long Thái tử trong lòng cũng có chút lo lắng.

Diệp Thiên lại không hề vội vàng, vì hắn cảm thấy nếu Tị Hỏa Châu này đã tốn nhiều công sức như vậy mới lấy được, vậy thì nếu lại đến vách đá kia mà thể lực chưa hồi phục, thì không nên.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên quyết định trước tiên nên quay về, rồi bàn bạc kỹ hơn.

Dù sao có những chuyện không phải gấp gáp nhất thời là có thể làm được.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng nói suy nghĩ của mình cho Long Thái tử biết.

Chương 1895

“Nhưng lần này vào cấm địa, chúng ta cũng đã tốn một khoảng thời gian dài, đồng thời thể lực cũng có chút không đủ.

Mặc dù bây giờ không cảm thấy gì.” “Nhưng ta có một ý này, hay là chúng ta mang Tị Hỏa Châu về trước.

Dù sao thứ này hai chúng ta cũng đã lấy được, nên cũng không có gì phải lo lắng.” “Hay là chúng ta về trước, rồi chọn cách đi sau.” Diệp Thiên tuy là một người có pháp thuật cực cao, nhưng khi có chuyện, hắn luôn nghĩ cho đối phương trước, bất kể đưa ra quyết định gì cũng sẽ bàn bạc với Long Thái tử.

Dù sao chuyện này là hai người cùng làm, cho nên Diệp Thiên cũng tôn trọng suy nghĩ của hắn.

Nhưng có lúc hai người cần phải bổ sung cho nhau.

Bởi vì Diệp Thiên biết, có những chuyện vội vàng cũng không có tác dụng, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Cho nên, Diệp Thiên nói như vậy cũng là vì có những lo lắng của riêng mình.

Nếu không thể loại bỏ hết những lo lắng đó, thì đến vách đá, có thể có những chuyện cũng không thể giải đáp được.

Long Thái tử mặc dù có lúc làm việc rất bốc đồng, nhưng cũng là một người rất lý trí.

Bởi vì khi làm bất cứ việc gì, hắn cũng sẽ suy nghĩ trước.

Chỉ là có lúc tính tình có thể hơi nóng nảy một chút, nhưng hắn cũng biết Diệp Thiên lựa chọn như vậy, làm như vậy nhất định có lý do của mình.

Cho nên, hai người quyết định, bây giờ mang Tị Hỏa Châu về trước, rồi lại đến vách đá.

Bởi vì trước đó hai người luôn lo lắng, đồ chưa lấy được, bây giờ đồ đã lấy được, cũng thuận buồm xuôi gió.

Cho nên về chuẩn bị lại, rồi đến vách đá kia, cũng có thể lên kế hoạch trước một chút.

Diệp Thiên và Long Thái tử đã xác định ý kiến, rồi hai người tiếp tục lên đường trở về.

Trên đường đi, hai người trò chuyện cũng rất vui vẻ, nhưng đều là những chuyện liên quan đến võ thuật.

Bởi vì tuy rằng bây giờ có vấn đề, bề ngoài đều đã giải quyết xong, nhưng ngầm bên trong vẫn có những chuyện cần hai người đưa ra quyết định, cho nên ai cũng không dám có chút lơ là.

Trong lúc đang đi, Diệp Thiên đột nhiên nghĩ đến tiểu nha đầu.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên luôn hy vọng tiểu nha đầu có thể bình an vô sự, trưởng thành tốt dưới sự bảo vệ của mình.

Bởi vì trước đó hắn cũng đã hứa với tiểu nha đầu, tuyệt đối sẽ không để cô bé bị bất kỳ tổn thương nào.

Cho nên lần này, Diệp Thiên cũng rất hy vọng có thể mang theo cô bé.

Bởi vì những người kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cho nên, Diệp Thiên lại nói với Long Thái tử.

“Thái tử, vừa rồi ta lại nghĩ ra một chuyện.

Ngươi còn nhớ tiểu nha đầu ta để lại ở đó không?

Bởi vì những người kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định xấu." "Ta cũng lo cô bé sẽ lại bị hại, cho nên muốn mang theo cô bé cùng.

Dù sao có cô bé ở bên cạnh, ta cũng không có nhiều lo lắng." Con người Diệp Thiên trước nay vẫn vậy, chỉ cần đã hứa với người khác thì nhất định sẽ làm, lời hứa tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Bởi vì lúc đó hắn đã nói với tiểu nha đầu, chỉ cần có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm hại cô bé một chút nào.

Cho nên lần này, Diệp Thiên bất kể đi đâu cũng phải mang cô bé theo bên mình.

Nếu những người kia một khi tìm ra nơi ở của cô bé, hoặc có ý đồ gì với cô bé, mà Diệp Thiên không có ở bên cạnh, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Chương 1896

Cho nên, Diệp Thiên cũng hy vọng lần này có thể mang theo cô bé.

Mặc dù chuyện này Diệp Thiên có thể tự quyết định, nhưng hắn vẫn hy vọng có thể nói cho Long Thái tử biết.

Dù sao có những chuyện Diệp Thiên cũng không thể một mình đưa ra quyết định.

Bởi vì Diệp Thiên biết lần này đến vách đá sẽ gặp nguy hiểm, nếu mang theo tiểu nha đầu, hắn sẽ không còn lo lắng nữa.

Nhưng không biết Long Thái tử có cảm thấy cô bé là gánh nặng hay không.

Bởi vì Diệp Thiên bất kể lúc nào cũng luôn cân nhắc suy nghĩ của người khác, mà chưa từng nghĩ cho mình.

Long Thái tử lại cảm thấy những lo lắng và băn khoăn của Diệp Thiên quả thực có chút thừa thãi.

Bởi vì con người hắn trước nay vẫn vậy, không quan tâm.

Mang theo hay không mang theo tiểu nha đầu, thực ra đối với hắn cũng không có gì quan trọng.

Cho nên, hắn cũng vội vàng nói rõ cho Diệp Thiên, để hắn hiểu được ý của mình.

"Ngươi có suy nghĩ gì, hay muốn làm gì, cứ thoải mái mà làm.

Bên ta không sao cả.

Tiểu nha đầu đó nếu ngươi thật sự không yên tâm, chúng ta cứ mang theo bên mình." "Như vậy cũng không ảnh hưởng gì, đồng thời ngươi cũng không phải phân tâm vì cô bé." Long Thái tử và Diệp

Thiên luôn có sự ăn ý không hẹn mà gặp.

Bởi vì bất kể làm chuyện gì, dường như họ đều rất hiểu nhau.

Cho nên về điểm này, Diệp Thiên cũng rất tán thưởng những gì Thái tử làm, bao gồm cả nhân phẩm và cách làm việc của hắn.

Vì vậy, khi thấy Long Thái tử không quan tâm đến chuyện này, hắn cũng yên tâm.

Thế là hai người lại vội vàng lên đường.

Bởi vì lần đi này đối với hai người thực sự vô cùng quan trọng, cũng không biết vách đá bên kia bây giờ tình hình thế nào.

Nhưng khi hai người dùng tốc độ nhanh nhất trở lại vách đá, lại phát hiện mọi chuyện không như họ tưởng tượng.

Bởi vì chuyện trước mắt thực sự khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì lúc đó hai người thực sự rất tức giận.

Cảnh tượng họ nhìn thấy ở bên dưới, thực sự chưa từng nghĩ tới, cũng không bao giờ ngờ sẽ có tình huống như vậy.

Bởi vì Diệp Thiên và Long Thái tử rời khỏi vách đá cũng không bao lâu, nhưng cảnh tượng trước mắt thực sự thảm không nỡ nhìn.

Khi Diệp Thiên và Long Thái tử nhìn ra xa, mới thấy bên dưới có bao nhiêu thi thể, máu chảy thành sông.

Hai người khi nhìn thấy cảnh này thực sự đã sững sờ, không biết phải nói gì.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt, thực sự khiến họ không thể nào đoán được, huống chi là tận mắt chứng kiến tất cả.

“Diệp Thiên, những người này sao có thể tàn nhẫn như vậy, chỉ là một vài thị vệ thôi mà.” “Cũng không thể lấy mạng sống của họ ra

làm trò đùa như vậy.

Những người này rốt cuộc tại sao lại làm thế?" Long Thái tử chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy, cũng không bao giờ ngờ sẽ thấy cảnh tượng như vậy.

Bởi vì thực sự quá kinh ngạc.

Vốn dĩ trước đó, trong lúc bàn bạc với Diệp Thiên, Long Thái tử đã hy vọng nhanh chóng đến vách đá để xử lý.

Chương 1897

Nhưng không ngờ, chuyện càng không muốn xảy ra lại càng xảy ra trước mắt.

Bởi vì Long Thái tử cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

Những người chết oan này lại là ai, cho nên lúc đó hắn thực sự không hiểu.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ lại có thể đoán ra, chuyện này nhất định có liên quan đến lão đầu kia.

Bởi vì bản thân lão đầu đó không phải người lương thiện, bao gồm cả những chuyện trước đây, chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

"Chuyện này nhất định có liên quan đến lão đầu kia.

Theo như ta hiểu về lão ta, chuyện này chắc chắn là lão làm." "Nhưng tại sao lại làm như vậy, bây giờ ta không biết." Diệp Thiên biết Long Thái tử kinh ngạc trước chuyện này, biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên chỉ có thể nói trước cho Long Thái tử biết cái chết của những thị vệ này.

Nhưng rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên cũng không chắc.

Nhưng những việc lão đầu kia làm, Diệp Thiên đã quen rồi, vì chỉ có người lòng dạ sắt đá như vậy mới có thể coi mạng sống của người khác như cỏ rác, cũng không xem trọng mạng sống của người khác.

Lúc này, Long Thái tử sau khi nghe Diệp Thiên nói lão đầu đã giết

chết những thị vệ này, càng thêm kinh ngạc, vì lão đầu này thực sự quá độc ác.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên và Long Thái tử, chẳng qua cũng chỉ cần quan sát động tĩnh dưới vách đá.

Nhưng hiện tại nhìn thấy tình hình như vậy, cũng thực sự khiến họ rất tức giận, nhưng cũng rất không hiểu.

Bởi vì dù sao chuyện cũng đã xảy ra, cho nên Diệp Thiên cũng không truy cứu nữa.

Bởi vì bản thân những thị vệ này cũng không có quan hệ gì với hắn, chỉ là cảnh tượng thảm khốc như vậy, thực sự không thể nhìn nổi.

Nhưng Diệp Thiên vẫn luôn nhớ sứ mệnh trên người mình, bao gồm cả những việc cần làm, cho nên những chuyện khác cũng không đưa vào lịch trình nữa.

Từ lúc đầu khi đến gần vách đá này, Diệp Thiên đã cảm thấy có gì đó khác lạ.

Nhưng hắn chưa thực sự nhìn thấy tất cả, đều chỉ là ấn tượng trước đây về lão đầu, bao gồm cả những việc lão làm.

Bây giờ Diệp Thiên thực sự không tiện bình luận.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên phải làm rõ mọi chuyện, như vậy mới có thể đưa ra quyết định.

Cho nên, Diệp Thiên và Long Thái tử vẫn luôn quan sát động tĩnh dưới vách đá.

Bởi vì trước khi đến cấm địa, họ đã đến vách đá, nên cũng biết mọi động tĩnh ở đây.

Nhưng lần này, Diệp Thiên lại đột nhiên phát hiện nham tương

dưới vách đá, so với trước đây quả thực có chút không ổn.

“Thái tử, bây giờ hai chúng ta đừng nói gì cả, xem thử nham tương dưới vách đá có khác gì so với trước đây không.” “Bởi vì trước đây khi hai chúng ta ở đây, hoàn toàn không phải trạng thái này.

Nham tương này dường như đang không ngừng rục rịch.” Diệp Thiên tuy không biết là chuyện gì, nhưng luôn cảm thấy trong đó có nguyên lý, nhưng lại có chút không thông.

Cho nên, hắn cũng bảo Long Thái tử xác nhận, như vậy hai người mới có thể đưa ra quyết định.

“Hả, ngươi không nói ta cũng không để ý.

Nham tương bên dưới so với trước đây không ổn lắm.

Bây giờ nhìn kỹ lại quả thực có chút khác biệt.” “Nhưng rốt cuộc bên dưới đã xảy ra chuyện gì?” Long Thái tử trước đó không để ý đến nham tương bên dưới, nên cũng không biết sự huyền bí trong đó.

Cho nên, hắn và Diệp Thiên nhìn qua nhìn lại, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1898

Nhưng lúc đó lại thấy tất cả mọi người dường như đều đã chết hết.

“Diệp Thiên, bây giờ dưới vách đá rốt cuộc là tình hình thế nào?

Ai đang thúc đẩy tất cả mọi thứ ở bên dưới?” Thái tử bây giờ cũng không biết phải hình dung tình hình bên dưới thế nào.

Nhưng nếu bình tâm mà nói, cảm giác có thể không tốt lắm.

Nhưng lúc này, chỉ dựa vào cảm giác không thể nào hoàn thành được việc này.

Cho nên, Thái tử cũng hy vọng Diệp Thiên có thể cảm nhận, hoặc đoán xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì Long Thái tử luôn rất tin tưởng Diệp Thiên là một người đặc biệt có năng lực, bất kể ở phương diện nào, dù xuất hiện bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Bao gồm cả lần này, Thái tử cũng tin rằng Diệp Thiên có thể tìm ra nguyên nhân trong đó.

Cho nên, khi Diệp Thiên đứng một bên, trong lòng đã sớm có câu trả lời, chỉ là chậm chạp không nói ra.

Bởi vì lúc đó hắn cảm thấy, đó đều chỉ là do một người làm.

Sau đó, Diệp Thiên dựa vào một loạt vấn đề xảy ra trong vách đá, bao gồm cái chết của một số người và sự thay đổi của vách đá, từ đó có thể phán đoán lão đầu nhất định đang ở bên dưới.

Bởi vì Diệp Thiên biết lão đầu kia, nếu muốn làm gì, chắc chắn sẽ không từ bất cứ giá nào, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Cho nên, sự thay đổi bên dưới như vậy, cộng thêm những thi thể nhìn thấy trước đó, nhất định có liên quan đến lão.

Vì vậy, Diệp Thiên và Long Thái tử, sau khi xác nhận một hồi, cũng nhận định lão đầu nhất định đang ở bên dưới, không còn nghi ngờ gì nữa.

Diệp Thiên cũng không ngờ, lão già này lại ngu ngốc đến vậy, cứ nghĩ rằng mọi chuyện mình làm đều hoàn hảo, nhưng thực tế, tất cả chỉ là một loại ảo tưởng mà thôi.

Bởi lẽ, ác ma dưới vách đá lúc này không phải là thứ dễ dàng khống chế, mà lão già lại hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Lão cho rằng mình có thể hoàn toàn kiểm soát nó, nhưng Diệp Thiên dù không biết rõ lão định làm gì, hành động lúc này của lão đã khiến hắn đoán ra được.

Lão định dùng thân thể của mình để phong tỏa ác ma, cho rằng như vậy là có thể khống chế nó.

Thế nhưng, ác ma này còn lợi hại hơn nhiều so với những gì lão tưởng tượng.

Ngay cả một người có pháp thuật cao siêu như Diệp Thiên cũng phải cảnh giác với nó, huống hồ lão già kia dù lợi hại đến đâu cũng không thể nào so bì được với Diệp Thiên.

Vậy mà lão lại hoàn toàn không để ý đến điểm này, thế nên lúc đó Diệp Thiên và Long Thái Tử đã bàn bạc về chuyện của lão già.

“Lão già này thật quá ngu ngốc, đã làm bao nhiêu chuyện sai trái, sai lại càng sai mà không biết hối cải.

Lão vốn tưởng rằng có thể dùng thân thể của mình để phong tỏa ác ma.” “Đó quả thực là lấy trứng chọi đá, không có chút năng lực nào.

Lão muốn khống chế sức mạnh của ác ma, nhưng căn bản là không làm được." Lúc này, Diệp Thiên thật sự không biết nên dùng lời lẽ gì để hình dung những việc lão già đã làm, bởi vì hành động của lão quả thực là không có đầu óc.

Kể cả những chuyện lão làm trước đây, hắn thật sự không dám tán đồng.

Vốn dĩ ngay từ đầu, Diệp Thiên đã vô cùng chán ghét mọi thứ về lão già này.

Những việc lão làm chỉ khiến người ta khinh bỉ, tuyệt đối không có chuyện tốt đẹp nào xảy ra.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy cái kiểu tự cho mình là thông minh của lão thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Long Thái Tử thì không biết rõ nội tâm của lão già này rốt cuộc là như thế nào, nhưng sau khi nghe Diệp Thiên giải thích một hồi, y cũng đã hiểu được phần nào.

Vốn dĩ phong ấn ác ma ở dưới đó đã là chuyện vô cùng không dễ dàng, thực lực của ác ma cũng vô cùng lớn.

Chương 1899

Nếu một khi bị nó khống chế, người đó rất dễ bị mê mất tâm trí.

Vì vậy, Long Thái Tử cũng cảm thấy lão già này đúng là tự làm tự chịu.

Dựa vào thân xác thịt trần của lão thì làm sao có thể khống chế được sức mạnh của ác ma chứ?

Đúng là một trò cười.

Thực ra Diệp Thiên sớm đã có suy nghĩ này, chỉ là tốc độ của lão già còn nhanh hơn hắn một chút.

Vì vậy vào lúc này, những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Lão già cứ ngỡ rằng mình đã hoàn toàn khống chế được ác ma trong cơ thể, có thể kiểm soát được ma lực của nó.

Nhưng thực chất hoàn toàn không phải vậy, bởi vì ác ma đang từng chút một xâm thực cơ thể của lão.

Lão đã hoàn toàn bị ác ma khống chế, nhưng bản thân lại không hề hay biết.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lão già này thật sự không có chút đầu óc nào, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Ác ma đang dần dần nắm toàn quyền kiểm soát cơ thể lão, vì vậy những việc lão muốn làm cũng không thể nào hoàn thành được, chỉ có thể từng bước rơi vào cạm bẫy của ác ma.

Lão già dường như cũng đang trở nên ngày càng mạnh hơn.

“Diệp Thiên, nếu thật sự như ngươi nói, vậy hai chúng ta bây giờ phải làm sao?

Nếu ác ma đó mượn thân thể của lão già, có thể cũng sẽ ngày càng mạnh hơn." "Cho nên chúng ta bây giờ phải nhanh chóng làm rõ mọi vấn đề, như vậy mới có thể lên kế hoạch đối phó với ác ma này." Lúc đó trong lòng Long Thái Tử cũng vô cùng sốt ruột.

Lần này đối với y thật sự vô cùng quan trọng, bởi vì trước đó y đã gây ra biết bao nhiêu chuyện, chẳng qua cũng chỉ để xử lý ác ma này càng sớm càng tốt.

Nếu ác ma bị tiêu diệt, vậy thì sau này có lẽ sẽ không còn nhiều chuyện phiền phức xảy ra nữa.

Vì vậy bây giờ Long Thái Tử phải nghe theo chỉ huy của Diệp Thiên, bởi vì với pháp thuật của hắn, đối mặt với chuyện như thế này chắc chắn có thể giải quyết dễ dàng.

Đương nhiên Long Thái Tử không có gì phải lo lắng, nhưng có những lúc, bắt buộc phải nhanh chóng giải quyết, dù sao thì con ác ma này thật sự khiến người ta ghê tởm đến tột cùng.

Diệp Thiên nghe lời Thái tử, đồng thời cũng không ngừng tìm mọi cách.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã vô cùng chán ghét những việc làm trước đây của lão già.

Lần này lại thấy ác ma từng chút một xâm chiếm thân thể lão, hắn càng cảm thấy ghê tởm hơn.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ thật sự không muốn nhìn, nhưng nói đi nói lại, có những chuyện bắt buộc phải giải quyết, vì vậy hắn nảy ra một ý.

Đó là dùng tốc độ nhanh nhất, xuống dung nham để xử lý nó.

"Vừa rồi ta cũng đã quan sát lão già đó, trước đây ta đã rất chán ghét mọi hành động của lão.

Bây giờ thân thể lão đã bị ác ma hoàn toàn khống chế.” “Điều này khiến ta cảm thấy có một trạng thái không ổn, tuyệt đối không thể để chuyện này tiếp diễn, hai chúng ta phải nhanh chóng giải quyết.” Long Thái Tử bây giờ đã hiểu ý của Diệp Thiên, thế là hai người vội vàng nuốt Tịch Hỏa Châu.

Bởi vì có thứ này, hai người mới có thể đi lại thông suốt trong dung nham.

Lần này, Long Thái Tử đã chuẩn bị sẵn tâm lý, bởi vì bất kể thế nào, hôm nay y và Diệp Thiên nhất định phải giải quyết triệt để con ác ma này.

Nếu không, một khi nó thoát ra ngoài, chắc chắn sẽ gây đại loạn thiên hạ.

Diệp Thiên đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi, cho nên bây giờ hắn và Long Thái Tử thật sự không thể chờ đợi thêm được nữa, vì mục tiêu cuối cùng của cả hai đều giống nhau.

Sau khi nuốt Tịch Hỏa Châu, Diệp Thiên và Long Thái Tử liền nhảy thẳng vào trong dung nham.

Chương 1900

Diệp Thiên vô cùng nóng lòng, bởi vì hắn cảm thấy có những chuyện nên giải quyết sớm chứ không nên để muộn.

Hắn muốn rút ngắn thời gian hết mức có thể, như vậy mới có thể nhanh chóng trừ khử ác ma.

Huống hồ ác ma có thân xác, chắc chắn cũng sẽ khó đối phó hơn, cho nên Diệp Thiên phải dùng pháp thuật, toàn lực diệt trừ mới là quan trọng nhất.

Tuy hai người đều biết tình hình trong dung nham bây giờ hoàn toàn khác với dự đoán ban đầu, nhưng dù chỉ có một chút cơ hội, họ cũng không thể bỏ qua.

Nguy hiểm hay không, họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, mọi thứ đều không đáng kể.

Lần này, Diệp Thiên và Long Thái Tử đã hạ quyết tâm, bởi vì bất kể thế nào, con ác ma này cũng phải bị tiêu diệt.

Nếu để nó trở nên mạnh hơn, sau này muốn diệt trừ sẽ càng tốn sức hơn.

Cho nên, bất kể lúc nào, Diệp Thiên và Long Thái Tử đều phải dốc toàn lực.

Sau khi xuống dung nham, hai người liền bắt đầu thi triển pháp thuật, lao vào đối phó với con ma quỷ.

Đương nhiên ma quỷ cũng không phải dạng vừa, thấy Diệp Thiên và Long Thái Tử xông về phía mình, nó liền bắt đầu phòng ngự, đồng thời cũng tấn công hai người.

Ma quỷ vốn bị phong ấn ở đây, nhưng pháp lực của nó không hề suy giảm.

Vì vậy, khả năng tấn công của nó lúc này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Diệp Thiên vừa tấn công, vừa không ngừng né tránh, bởi vì cả hai người đều hiểu rõ con ma quỷ này khó đối phó đến mức nào.

Nhưng với pháp thuật cao siêu của Diệp Thiên, nếu muốn đối phó với nó, có lẽ cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Dù vậy, trong tình huống này, không thể xem nhẹ.

Vì vậy, lần này Diệp Thiên và Long Thái Tử thật sự đã dốc toàn lực, không ngừng tấn công ác ma.

Bởi vì ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy nó xuất hiện ở đây, họ đã cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Lần này giao thủ, dù chỉ có một tia cơ hội, hai người cũng tuyệt đối không bỏ lỡ.

Nhất định phải tiêu diệt nó triệt để, mới có thể giải trừ mọi hậu họa.

Nhưng có những chuyện không hề đơn giản như Diệp Thiên và Long Thái Tử tưởng tượng.

Trước đây khi ma quỷ còn bị phong ấn, có lẽ trong trận đấu sẽ không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, nhưng lần này nó đã có thân thể người, cho nên có thể làm mọi việc một cách không kiêng dè.

Chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói, thật sự không có tác dụng gì.

Vốn dĩ lão già kia, trước khi bị ác ma khống chế, hắn đã vô cùng chán ghét những việc lão làm.

Lão sớm đã tội đáng muôn chết, đáng lẽ phải chết mấy lần rồi.

Cho nên nếu ác ma muốn mượn thân thể của lão để làm càn ở đây, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không nương tay.

Hiện giờ, Long Thái Tử cũng đã biết được bộ mặt thật của lão già, cho nên cũng không quan tâm đến tình trạng thân thể của lão.

Huống hồ lão đã làm nhiều chuyện sai trái như vậy, không cần thiết phải giữ lại.

Vì vậy, lúc đó hai người căn bản không để ý đến sống chết của lão già, chỉ liều mạng không ngừng tấn công ác ma.

Chỉ cần có thể giết được nó, Diệp Thiên và Long Thái Tử dù có phải dốc cạn sức lực cũng tuyệt đối không hề lơi lỏng.

Chương 1901

Ác ma cũng biết Diệp Thiên và Long Thái Tử pháp thuật cao siêu, nếu muốn chiến thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng sự việc đã đến nước này, nó cũng không thể để hai người được như ý, càng không thể thất thủ.

Vì vậy ác ma liều mạng tấn công Diệp Thiên và Long Thái Tử, gần như không cho họ một cơ hội thở dốc nào.

Nhưng Diệp Thiên và Long Thái Tử cũng không phải dạng vừa, đối mặt với sự tấn công của ác ma, hai người cũng đồng lòng không ngừng phản kích.

"Ác ma kia, đừng tưởng rằng bây giờ ngươi có được thân xác của lão già đó thì có thể làm càn ở đây.

Hôm nay hai chúng ta nhất định phải giết chết ngươi." "Như vậy mới có thể giải quyết mọi hậu họa.

Cho nên đừng tưởng rằng ngươi tấn công ở đây là có thể có hiệu quả." Long Thái Tử lúc tấn công ác ma cũng không ngừng dùng lời lẽ công kích nó, bởi vì lần này y đã hạ quyết tâm phải diệt trừ ác ma này.

Cho nên dù tốn bao nhiêu sức lực, y cũng phải làm.

Còn Diệp Thiên thì không dùng lời lẽ để tranh cãi với nó nhiều, chỉ cần có thể giết chết nó hoàn toàn, trong lòng hắn sẽ thấy thoải mái.

Ác ma cũng biết, với thực lực hiện tại của mình, nếu đối kháng với họ, cơ hội thắng sẽ rất mong manh.

Nhưng bất kể thế nào, trận chiến hôm nay đã mở màn, ác ma cũng tuyệt đối không cúi đầu nhận sai, càng không chịu thua.

Vì vậy, ác ma dù chỉ còn một chút sức lực, cũng nhất định sẽ chống cự đến cùng.

Diệp Thiên và Long Thái Tử không hề lơi lỏng chút nào, vì trong lòng họ hiểu rất rõ, mưu tính lâu như vậy chẳng qua là để diệt trừ ác ma này.

Nếu chỉ lơ là một chút để nó chạy thoát, vậy chẳng phải công sức trước đó đều đổ sông đổ biển sao?

Cho nên Diệp Thiên cũng không ngừng tấn công ác ma.

Long Thái Tử thì phối hợp, hai người trong quá trình vây công, cuối cùng không tốn chút sức lực nào cũng giải quyết được lão già.

Bởi vì hai người đã trực tiếp đánh nát thân xác của lão già thành một khối… Diệp Thiên trong lòng hiểu rất rõ, hắn cứ tưởng rằng thân thể của lão có thể đi lại tự do, đó quả là một sai lầm.

Bởi vì thân thể lão già đã hoàn toàn bị hắn khống chế hoặc nắm trong tay.

Diệp Thiên cũng không hề sợ hãi, vì lão già chết không oan uổng, vốn dĩ trước đó Diệp Thiên đã muốn trừ khử lão.

Nếu không phải vì muốn mượn lão để tìm ra sự tồn tại của ác ma, Diệp Thiên cũng sẽ không giữ lão lại đến bây giờ.

Cho nên vào lúc này, Diệp Thiên sớm đã hạ quyết tâm, phải trừ khử toàn bộ, như vậy mới có thể giải quyết mọi vấn đề.

Khi đánh nát thân xác lão già thành một khối, hắn tưởng rằng mọi chuyện có thể kết thúc, nhưng không ngờ, khối thịt đó lại hòa vào dung nham, biến mất không dấu vết.

Diệp Thiên và Long Thái Tử đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vì mọi chuyện vốn đã được lên kế hoạch tốt, nhưng

hiện giờ lại hoàn toàn biến mất.

Cho nên Diệp Thiên cũng đang đau đầu suy nghĩ, không ngừng tìm kiếm.

“Diệp Thiên, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hai chúng ta rõ ràng sắp giải quyết được vấn đề rồi, sao bây giờ lại đột ngột biến mất như vậy, phải làm sao đây?” “Trong dung nham này vốn có chút kỳ quái, chúng ta rốt cuộc phải làm sao?” Long Thái Tử vốn dĩ đang rất vui mừng, tưởng rằng mình và Diệp Thiên sắp giải quyết được mọi vấn đề, nhưng hiện giờ nó biến mất như vậy, trong lòng Long Thái Tử có chút lo lắng.

Bởi vì nếu mọi chuyện đều trì trệ không tiến triển, vậy thì thật sự là công sức đổ sông đổ biển rồi.

Cho nên hai người cũng vội vàng tìm kiếm.

Lúc này Diệp Thiên cũng mờ mịt, dù hắn có lợi hại đến đâu, có những chuyện đột nhiên xảy ra như vậy, hắn cũng không thể ứng phó được.

Nhưng bất kể thế nào, con ác ma này, hắn tuyệt đối sẽ tóm được nó.

Chương 1902

Bởi vì Diệp Thiên đã nỗ lực lâu như vậy, tốn bao nhiêu thời gian, chẳng qua cũng chỉ hy vọng có thể nhanh chóng trừ khử nó.

Hiện giờ nó biến mất không dấu vết, điểm này thật sự khiến Diệp Thiên có chút xem nhẹ nó.

Nếu đổi lại là hắn, Diệp Thiên nhất định sẽ nâng cao cảnh giác.

Chỉ là lúc đầu, hắn cứ nghĩ phong ấn đó có thể hoàn toàn giam giữ ma quỷ.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ có thể nói ra suy nghĩ hiện tại của mình.

“Thái tử, xem ra hôm nay hai chúng ta thật sự đã thất sách rồi.

Mọi thứ vốn đã lên kế hoạch tốt, nhưng không ngờ con ma quỷ này lại gian xảo đến vậy.” “Bởi vì trước đó chúng ta cũng chưa từng nghĩ đến việc nó sẽ có được thân thể người, huống hồ lão già đó càng đáng ghét hơn, tại sao lại xuất hiện ở đây.” “Nếu không phải vì sự tồn tại của lão, những chuyện này chắc chắn có thể giải quyết một cách dễ dàng.” Tuy Diệp Thiên và Long Thái Tử nói nhiều như vậy, nhưng cũng không hề oán trách ai, bởi vì có những chuyện đã xảy ra, căn bản không thể ngăn cản được nữa.

Nóng nảy cũng chỉ là tự mình tức giận mà thôi, lấy sự tức giận của mình để trừng phạt bản thân.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện như vậy không nên xảy ra với mình.

Nhưng lúc này, con ma quỷ gian xảo như vậy, có được thân thể người, có thể đột phá trong dung nham này, cho nên Diệp Thiên đoán

cũng không ra được sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Bởi vì trước đó ma quỷ vẫn luôn bị phong ấn đó giam giữ, Diệp Thiên cũng không thể tưởng tượng được sẽ có chuyện này xảy ra.

Hiện giờ mọi chuyện đã thay đổi.

Nỗ lực lâu như vậy không những không bắt được ác ma, ngược lại còn để nó chạy thoát.

Cho nên Diệp Thiên và Long Thái Tử, trong lòng ít nhiều cũng có chút không cam tâm.

"Diệp Thiên xem, hai chúng ta để có thể diệt trừ con ma quỷ này triệt để, đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ, lại còn phải chạy đến cấm địa để lấy Tịch Hỏa Châu." "Bây giờ khó khăn lắm mới giao thủ được với nó, lại bị nó chạy thoát, thật sự quá xui xẻo." Long Thái Tử trong lòng cũng vô cùng không cam tâm, bởi vì lần này y thật sự đã hạ quyết tâm rất lớn, tốn rất nhiều sức lực mới vào được trong dung nham.

Nếu con ác ma này không có thân thể người, có lẽ y và Diệp Thiên sớm đã diệt trừ nó rồi.

Sao có thể để nó từ trước mặt hai người có pháp thuật cao siêu mà biến mất không dấu vết được.

Y chỉ cảm thấy, nếu một khi con ác ma này thoát ra ngoài, cũng nhất định sẽ gây hại cho người khác, cho nên sự không cam tâm trong lòng cũng khiến y có chút phẫn nộ.

Lúc này Diệp Thiên cũng biết một loạt hậu quả, nhưng bây giờ tức giận cũng không giải quyết được vấn đề gì, cho nên hiện tại chỉ có thể nhanh chóng tìm ra nó.

Đồng thời hắn cũng không ngừng an ủi cảm xúc của Long Thái Tử.

“Được rồi, Thái tử, bây giờ không phải là lúc tức giận.

Chúng ta phải nhanh chóng bắt được nó, như vậy mới có thể giải quyết mọi chuyện.” Thực ra Diệp Thiên đối với chuyện này, trong lòng còn khó chịu hơn bất kỳ ai, cũng đặc biệt tức giận, nhưng hắn cảm thấy chuyện gấp gáp trong chốc lát cũng không thể làm được.

Tuy đã nỗ lực lâu như vậy, cũng đã tốn pháp thuật và thời gian, nhưng sự việc đã xảy ra, vậy cũng chỉ có thể đối mặt.

Nhưng con ác ma này chạy thoát, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thể để nó cứ thế mà đi.

Đã tốn nhiều sức lực như vậy, vậy thì phải diệt trừ tất cả.

Diệp Thiên bây giờ tuy không có nhiều cách, nhưng bất kể thế nào cũng phải thành công.

Dù Diệp Thiên một mặt không ngừng an ủi cảm xúc của Long Thái Tử, nhưng cả hai người thật sự đều rất căng thẳng, bởi vì dù sao chuyện trước mắt, đối với họ cũng có chút khó khăn.

Pháp thuật cao đến đâu, vẫn để ma quỷ chạy thoát.

Cho nên lúc đó trong tình trạng căng thẳng, đồng thời Diệp Thiên cũng cảm thấy lần này, bất kể thế nào cũng phải bắt được ma quỷ, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát lần nữa.

“Thái tử, hai chúng ta bây giờ phải kiểm soát tốt cảm xúc của mình, cho nên mau đuổi ra ngoài, có lẽ có thể theo dấu chân mà phát hiện ra ma quỷ.

Chương 1903

Dù sao cũng có thể nhanh chóng bắt được nó." Diệp Thiên cảm thấy bây giờ phải bình tĩnh, tâm trạng của hắn chỉ có tìm ra nó mới có thể bắt được.

Nếu cứ mãi tức giận ở đây, vậy chỉ khiến ma quỷ chạy xa hơn.

Nó biến mất trong dung nham, Diệp Thiên tin rằng nó cũng không thể chạy được bao xa.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên và Long Thái Tử vội vã đuổi theo, nhưng đuổi theo một đoạn đường, lại không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của ác ma.

Diệp Thiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, con ma quỷ này rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Tại sao một chút manh mối cũng không để lại?

Chẳng lẽ nó đã có sự chuẩn bị từ trước?

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy không thể nào, bởi vì trước đó ác ma vẫn luôn bị phong ấn trong dung nham, không thể nào có kế hoạch gì được.

Nhưng hiện giờ hắn và Long Thái Tử đã tăng tốc, nhưng vẫn không tìm thấy.

Lúc đó hai người tức đến nổ tung, đều không biết nên dùng lời lẽ gì để hình dung tâm trạng lúc này.

Bởi vì vốn dĩ trước đó, Diệp Thiên không ngừng khuyên Long Thái Tử, hy vọng y có thể bình tĩnh, không tức giận nữa.

Nhưng lúc này, hắn cũng không thể kiểm soát được cảm xúc của

mình.

Bởi vì con ác ma này thật sự quá đáng ghét, không chỉ đáng ghét, mà còn có nhiều tâm kế, lựa chọn dùng thân thể người để khống chế mọi thứ, sau đó chạy trốn.

“Diệp Thiên, con ác ma này rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Tại sao một chút dấu vết cũng không có?” “Nếu thật sự để nó chạy thoát thì phải làm sao?

Bây giờ ta thật sự có chút quá lo lắng.” Long Thái Tử lúc này thật sự không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, bởi vì một mặt căng thẳng, một mặt có chút tức giận con ác ma.

Bởi vì tốn nhiều sức lực như vậy lại để nó chạy thoát, biến mất không dấu vết, cho nên y luôn cảm thấy mình chưa từng chịu thiệt thòi như vậy.

Trong lòng thật sự có chút không cam tâm khi thất bại như thế.

Thực ra ác ma lúc đó trong lòng hiểu rất rõ, nếu chính diện giao thủ với Long Thái Tử và Diệp Thiên, cũng không thể nào có cơ hội chạy thoát.

Huống hồ chuyện này đã được lên kế hoạch, ác ma bị phong ấn ở nơi này lâu như vậy, khó khăn lắm mới có cơ hội chạy thoát, sao có thể dễ dàng để người khác xử lý được.

Cho nên sau khi ác ma chạy trốn, nó vẫn luôn ẩn nấp trên người của một người khác.

Vì vậy, khí tức của ác ma biến mất không dấu vết.

Diệp Thiên và Long Thái Tử pháp thuật cao siêu, cũng không thể ngờ ác ma lại dùng thủ đoạn như vậy.

Lúc này ác ma đang ở trong trạng thái an toàn, cũng không ngừng

quan sát mọi động tĩnh của họ.

Bởi vì chỉ cần để nó ở trong trạng thái an toàn, ma quỷ chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Nó cũng không coi trọng tính mạng của người khác, nếu không Diệp Thiên và Long Thái Tử cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Lúc này Diệp Thiên và Long Thái Tử đang đứng tại chỗ, bởi vì hiện tại căn bản không tìm được nơi ở của ma quỷ, chỉ có thể sốt ruột đứng đó, không ngừng tức giận.

Nhưng đầu óc của Diệp Thiên rất tỉnh táo, tuy tức giận, nhưng phải có một cách tốt hơn, nhanh chóng tìm ra sự tồn tại của ma quỷ.

Nếu thật sự để nó chạy thoát, đi làm hại người khác, vậy thì cả thế giới sẽ đại loạn.

Cho nên Diệp Thiên thật không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1904

Long Thái Tử ở đó cũng sốt ruột đứng ngồi không yên, nhưng cũng không thể làm gì được, cho nên trong lòng thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu để y nhìn thấy ma quỷ xuất hiện một lần nữa, Long Thái Tử sẽ giáng một đòn chí mạng, khiến nó hồn bay phách tán, ngay cả cơ hội sống cũng không có.

Nhưng tất cả những điều đó, cũng chỉ có thể không ngừng hiện lên trong đầu y mà thôi, bởi vì Thái tử hiện tại ngay cả bóng dáng của ma quỷ cũng không thấy được, sao có thể giáng một đòn chí mạng.

Lúc đó tất cả mọi người ở đó không chỉ hoảng sợ, mà còn đặc biệt lo lắng.

Cuối cùng Diệp Thiên đột nhiên linh cơ khẽ động.

Ác ma có khả năng đã nhập vào thân thể người khác, cho nên mới không còn bất kỳ khí tức nào, nếu không cũng không thể nào tìm lâu như vậy mà không thấy.

Sau đó Diệp Thiên vội vàng nói cho Thái tử biết suy nghĩ này.

“Thái tử, ngươi đừng lo lắng vội.

Vừa rồi ta đã suy nghĩ kỹ lại mọi chuyện, mới phát hiện ra, nguyên nhân chúng ta không tìm thấy sự tồn tại của ma quỷ.” “Có lẽ chính là nó đang lợi dụng thân thể người làm vật che mắt, cho nên mới trở nên vô thanh vô tức.” Bởi vì Diệp Thiên biết pháp thuật, nếu muốn tìm khí tức của ma quỷ, hoàn toàn có thể làm được.

Nhưng dùng pháp thuật tìm kiếm lâu như vậy, vẫn không tìm thấy sự tồn tại của nó, cho nên Diệp Thiên mới liên kết nó với con người.

Bởi vì ác ma chỉ có làm như vậy, mới có thể triệt để ẩn mình, không bị hai người phát hiện.

Sau khi Diệp Thiên nói ra suy nghĩ của mình, đồng thời hắn và Long Thái Tử cũng quyết định bắt đầu đi tìm người, bởi vì trước đó có thể đã có mục tiêu sai lầm, cho nên mới tìm sai phương hướng, mới không có một chút manh mối nào.

Vì vậy Diệp Thiên phải thay đổi lộ trình.

Tuy Diệp Thiên bây giờ đã tìm ra phương hướng chính xác, nhưng nếu đi tìm người, cũng chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Bởi vì lúc này, Diệp Thiên và Long Thái Tử đều không biết ma quỷ rốt cuộc đã nhập vào người nào.

Cho nên tìm kiếm như vậy cũng sẽ rất gian nan.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đều tin rằng mình có thực lực, chỉ cần có thể làm được, nhất định có thể tìm thấy.

Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép ma quỷ cứ thế biến mất trước mặt mình.

Nếu không tìm thấy nó trong thời gian nhanh nhất, hậu quả thật sự sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên tâm trạng của mọi người lúc này cũng rất không tốt, bởi vì sự hoảng sợ và lo lắng đã khiến mọi người mất phương hướng.

Vì vậy lần này bất kể thế nào cũng phải tìm thấy.

“Diệp Thiên, nếu chuyện này thật sự làm theo cách ngươi nói, vậy chúng ta đi đâu mới có thể tìm thấy nó?

Chẳng khác nào mò kim đáy bể.” “Cho nên ta về Long Cung trước, phái tất cả thủ hạ của ta ra ngoài, như vậy có thể nhanh chóng tìm thấy sự tồn tại của ma quỷ hơn.” Long Thái Tử lúc này, vừa nghe có

thể có phương hướng xác định, cho nên không còn lo lắng như trước, có thể nghĩ ra cách như vậy.

Diệp Thiên cũng rất khâm phục, cho nên lúc đó hai người cũng hạ quyết tâm, lần này bất kể thế nào cũng phải tìm thấy.

Thế là họ vội vàng quay về hướng Long Cung.

Bởi vì lúc này Diệp Thiên và Long Thái Tử thật lòng không muốn bỏ lỡ cơ hội như vậy nữa.

Nếu một khi để con ma quỷ này chạy thoát, hậu quả không cần nói cũng có thể đoán được.

Cho nên bây giờ phải nhanh chóng đi tìm kiếm, như vậy mới có thể tìm thấy.

Hai người dùng pháp thuật với tốc độ nhanh nhất, sau khi đến Long Cung, Thái tử bắt đầu phân phó các loại tiểu yêu, sau đó tất cả đều xuất phát đi tìm con đại ma vương đó.

Diệp Thiên lúc này cảm thấy, dù có phái tất cả tiểu yêu ra ngoài, cũng chưa chắc đã tìm được con đại ma quỷ đó, dù sao nếu nó cố ý ẩn nấp, những tiểu yêu đó cũng không thể nào tìm thấy được.

Chương 1905

Nhưng Diệp Thiên cũng không thể bó tay chờ đợi đáp án.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên lựa chọn đến nơi có con người, tìm kiếm một lần nữa.

Diệp Thiên tuy không biết những gì mình nói có đúng sự thật hay không, nhưng hắn biết con ác ma này đã chọn cách như vậy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người khác tìm thấy.

Nhưng Diệp Thiên luôn có một tinh thần, nếu là việc mình làm, vậy thì phải làm cho bằng được, dù có phải tốn hết sức lực cũng nhất định phải thử.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã đến một thị trấn của con người, bắt đầu một loạt tìm kiếm, bởi vì bất kể thế nào chuyện này, Diệp Thiên cũng phải giải quyết.

Diệp Thiên cũng không biết đến thị trấn của con người, rốt cuộc có thể gặp được ác ma xuất hiện hay không, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

Bởi vì dù sao hiện tại tất cả các tiểu yêu đều đã ra ngoài tìm kiếm, vậy thì Diệp Thiên cũng phải dùng sức của mình để tìm ra nó, như vậy có thể giết chết nó, cũng không cần phải lo lắng những vấn đề sau này nữa.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang đi về hướng này để tìm kiếm, đồng thời cũng hy vọng có thể tìm thấy với tốc độ nhanh nhất.

“Thái tử, ngươi biết đấy, con ma quỷ đó tuyệt đối không thể im hơi lặng tiếng như vậy được.

Lần này nó ra ngoài cũng không thể tha cho bất kỳ ai.

Sở dĩ ta chuyển toàn bộ tầm nhìn sang con người." "Cũng chính vì ác ma có khả năng sẽ tồn tại theo cách này, cho nên chúng ta bây giờ phải nhanh chóng tìm ra nó, sau đó giết đi, như vậy mới có thể giải quyết mọi hậu họa." Sở dĩ Diệp Thiên nói với Long Thái Tử như vậy, cũng chính vì có những chuyện, thực ra trong lòng hắn đều đã có tính toán.

Huống hồ lần này ma quỷ đột nhiên xuất hiện, cộng thêm trước đó không triệt để ngăn chặn nó, cho nên mới để nó chạy thoát.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy con ma quỷ này chắc chắn sẽ đi tàn sát những người trong thị trấn nhỏ đó.

Vấn đề này bắt đầu không ngừng hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn đặc biệt lo lắng.

Pháp thuật có cao, năng lực có mạnh đến đâu, cũng không thể tránh khỏi những chuyện này xảy ra.

Cho nên Diệp Thiên và Long Thái Tử thương nghị, hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này, cũng không cần phải lo lắng những vấn đề đó nữa.

"Diệp Thiên, ngươi đừng lo lắng vội.

Những gì ngươi nói ta bây giờ đã hiểu rồi.

Nếu con ác ma đó dám đi tàn sát những người trong thị trấn nhỏ, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nó." "Nhưng chuyện này chúng ta phải nhanh chóng quyết đoán.

Nếu có thể ngăn chặn mọi thứ trước khi nó xảy ra, những người đó sẽ không bị thương hại." Long Thái Tử cũng rất thông cảm cho tất cả, bởi vì dù sao những chuyện này không liên quan gì đến họ.

Nếu bị ác ma làm hại như vậy, hậu quả thật sự sẽ rất nghiêm trọng, huống hồ họ đều là người trần mắt thịt, cho nên không ai hy

vọng chuyện như vậy xảy ra.

Lần này, sở dĩ Diệp Thiên nói rõ với Long Thái Tử, là hy vọng y có thể quay về gọi viện binh, bởi vì nếu ma quỷ thật sự đang ở đó tàn sát con người, vậy hắn và Long Thái Tử phải đi trước đối phó, nhưng cũng phải bảo vệ nhiều người như vậy.

“Thái tử, chuyện ở thị trấn nhỏ cứ để một mình ta đi trước xem xét tình hình, sau đó sẽ quyết định.

Ngươi ở đây nhanh chóng tìm một số viện binh.” “Sau đó đến thị trấn nhỏ giúp đỡ.

Nếu ma quỷ thật sự ở đó làm hại người khác, ta cũng có thể bảo vệ con người trước, không để họ bị thương hại.” Diệp Thiên bất kể trong tình huống nào, vĩnh viễn đều đặt tính mạng của người khác lên hàng đầu, lại chưa bao giờ nghĩ đến bản thân mình.

Bởi vì dù phía trước có nguy hiểm, một mình Diệp Thiên cũng sẽ đơn thương độc mã đi tới, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn những người vô tội bị liên lụy, càng không để ma quỷ tiếp tục làm càn.

Bởi vì Diệp Thiên biết trong Long Cung có rất nhiều tiểu yêu tồn tại, nếu Thái tử có thể gọi tất cả bọn họ đến, vậy thì trận chiến lần này, hẳn là có thể đại thắng.

Cho nên Diệp Thiên đặt tất cả vấn đề lên hàng đầu, hy vọng kế hoạch lần này có thể thực thi thuận lợi, cũng có thể bắt được ma quỷ triệt để, sau đó giải cứu tất cả con người.

Diệp Thiên bây giờ phải đến thị trấn nhỏ xem xét, bởi vì nếu con ma quỷ đó thật sự ở đó, cũng phải nhanh chóng ngăn chặn mọi chuyện xảy ra.

Dù sao ma quỷ sẽ không coi trọng tính mạng con người, nếu nó ở

đó thực hiện một cuộc đại tàn sát, những người tay không tấc sắt đó không biết sẽ ra sao.

Chương 1906

Lúc đó Long Thái Tử cũng hiểu được tâm trạng của Diệp Thiên, bởi vì dù sao mọi người vì chuyện này mà bôn ba khắp nơi, đi lâu như vậy.

Hiện giờ con ma quỷ này lại biến mất không dấu vết trước mắt họ, nếu thật sự làm hại con người, Long Thái Tử cũng tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy, Long Thái Tử vội vàng nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ngươi yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta.

Nhưng một mình ngươi đi trước nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần phải bảo vệ tốt bản thân." "Nếu không, con ma quỷ đó không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Ta cũng sẽ cố gắng hết sức đưa tất cả viện binh đến." Long Thái Tử biết Diệp Thiên pháp thuật cao siêu, biết người này không đạt được mục đích, tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Huống hồ mọi chuyện đều đã được đưa vào kế hoạch, cho nên hiện giờ mọi người đều hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Long Thái Tử một mặt dặn dò Diệp Thiên, đồng thời cũng vội vàng đi gọi viện binh, bởi vì chuyện này không thể chậm trễ.

Long Thái Tử nói xong liền vội vã rời đi.

Y biết chuyện này vô cùng cấp bách, đã được Diệp Thiên phân phó như vậy, y tuyệt đối sẽ không để hắn thất vọng, phải xử lý tốt mọi vấn đề, như vậy mới có thể để hắn nhanh chóng bắt được ma quỷ.

Còn lại một mình Diệp Thiên, hắn cũng vội vã đi đến nơi đó.

Hắn biết phải rút ngắn thời gian, chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Tuy không biết sức một mình có thể đối kháng được ma quỷ hay không, nhưng bất kể thế nào Diệp Thiên đều tin rằng, chỉ cần là việc mình muốn làm, nhất định sẽ làm được, dù có phải tốn hết tâm tư cũng phải thành công.

Tuyệt đối không thể để ma quỷ hoành hành bá đạo ở đó.

Nếu có thể nhanh chóng trừ khử nó, sẽ tránh được hậu họa về sau.

Cho nên chuyến đi lần này của Diệp Thiên, đối với hắn cũng đầy rẫy nguy hiểm, nhưng hắn lại không hề có chút sợ hãi nào.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể kích thích toàn bộ ý chí chiến đấu của hắn.

Hôm nay, hắn trực tiếp bay vọt ra khỏi mặt biển, hướng về phía khu rừng mà đi.

Sở dĩ Diệp Thiên lo lắng như vậy, cũng chính vì hắn biết trong khu rừng đó, có một cậu bé đang chờ hắn trở về.

Bởi vì trước đó hắn đã sắp xếp cho cậu bé ở đó, để chờ hắn quay lại.

Bây giờ mọi nguy hiểm đều đang không ngừng ập đến, cho nên Diệp Thiên không hy vọng cậu bé bị bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì đã hứa sẽ bảo vệ cậu bé, nhất định phải để cậu bé sống sót tốt.

Vì vậy Diệp Thiên bây giờ dùng pháp thuật, với tốc độ phi thường nhanh chóng chạy về hướng ngọn núi đó, bởi vì dù sao nơi đó cũng có một đoạn đường.

Diệp Thiên cũng hy vọng, mọi chuyện đều có thể diễn ra theo kế

hoạch của mình, ngàn vạn lần đừng xảy ra bất kỳ chuyện không hay nào, nếu không hắn nhất định sẽ tự trách mình đến chết.

Có những lúc, Diệp Thiên thật sự có chút không lo xuể, bởi vì một mặt phải làm tốt những việc mình nên làm, mặt khác phải bảo vệ an toàn cho mọi người.

Bởi vì cậu bé đó vẫn luôn đi theo bên cạnh Diệp Thiên, nếu không phải vì có chuyện gấp cần xử lý, hắn cũng không thể sắp xếp cho cậu bé ở trong rừng.

Sở dĩ lần này Diệp Thiên lo lắng, cũng chính vì sợ Phi Phàm, đứa trẻ đó, có chuyện gì, cho nên hy vọng cậu bé có thể sống sót.

Diệp Thiên vốn không phải là một người vội vàng, nhưng vì Phi Phàm đang sống trong khu rừng đó, trong rừng sẽ có những con thú dữ hung mãnh, nếu cậu bé gặp nguy hiểm, một mình Diệp Thiên thật sự không thể tha thứ cho bản thân.

Cho nên bây giờ chỉ có thể nhanh chóng quay về, hy vọng Phi Phàm có thể sống tốt, như vậy cũng có thể hoàn thành tâm nguyện trong lòng.

Bởi vì vốn dĩ Diệp Thiên đã hứa với người khác chuyện gì, nhất định phải làm được, nếu không cũng sẽ không hứa.

Bây giờ vì chuyện của mình, lại để một đứa trẻ cô đơn ở nơi đó, cho nên trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng không nỡ.

Chương 1907

Vì đi làm việc, làm lâu như vậy, không thể không quan tâm.

Diệp Thiên chỉ hy vọng Phi Phàm, cậu bé đó, là người phúc lớn mạng lớn, gặp chuyện gì cũng có thể thoát hiểm.

Nhưng những điều đó đều là do một mình Diệp Thiên suy đoán, cho nên chỉ có thể quay về khu rừng, thấy cậu bé sống sờ sờ đứng trước mặt, vậy mới có thể buông xuống những lo lắng.

Nếu không, trong lòng lúc nào cũng như có một tảng đá treo lơ lửng không thể hạ xuống.

Bây giờ Diệp Thiên cách khu rừng thật sự rất xa, cho nên nếu muốn quay về với tốc độ nhanh nhất, hắn một khắc cũng không dám chậm trễ.

Vì vậy lúc đó hắn lại một lần nữa tăng tốc, bởi vì trong lòng Diệp Thiên vô cùng mong đợi có thể nhìn thấy Phi Phàm.

Cho nên bất kể thế nào, dù có tự làm mình bị thương, cũng nhất định phải cố gắng hết sức quay về.

Liên tục mấy tiếng đồng hồ, Diệp Thiên không hề lơi lỏng, không ngừng chạy.

Tuy có thể dùng pháp thuật, nhưng pháp thuật có nhanh đến đâu cũng chỉ có thể đến đây.

Cho nên Diệp Thiên tin rằng chỉ cần có một trái tim kiên trì, không có việc gì là không làm được.

Huống hồ Diệp Thiên cũng tin rằng Phi Phàm là một đứa trẻ ngoan, cho nên tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ tổn thương nào.

Sau mấy tiếng đồng hồ, Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất, cuối cùng cũng đã quay về được khu rừng đó.

Bởi vì trước khi Diệp Thiên rời đi, đã sắp xếp cho cậu bé một nơi ở.

Tuy ở trong rừng, nhưng ít nhất cũng có thể bảo toàn an toàn cho cậu.

Nhưng có những chuyện, cũng chưa chắc đã có thể thực thi theo kế hoạch.

Cho nên Diệp Thiên hy vọng có thể xua tan mọi nghi ngờ trong lòng.

Quay về khu rừng, điều đầu tiên Diệp Thiên muốn thấy, là Phi Phàm đứng trước mặt mình.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc bước vào trong núi, Diệp Thiên cũng có chút lo lắng thấp thỏm.

Tuy mỗi người đều nghĩ mọi chuyện rất tốt đẹp, nhưng cũng chưa chắc sẽ như vậy.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần thấy người không sao, vậy trong lòng Diệp Thiên cũng sẽ bình tĩnh hơn nhiều, không cần phải lo lắng nữa.

Vốn dĩ Diệp Thiên vẫn luôn rất lo lắng cho Phi Phàm, không biết cậu bé có bị thương hay không.

Nhưng sau khi quay về khu rừng, hắn vội vàng trở lại nơi ở đã sắp xếp cho cậu trước đó để xem xét.

Lại thấy Phi Phàm không có chuyện gì, đang ở đó không ngừng chơi đùa, cho nên Diệp Thiên lúc đó cũng không làm phiền.

Chỉ cần Phi Phàm không có chuyện gì, vậy tảng đá lớn trong lòng

hắn cuối cùng cũng có thể hạ xuống.

Nhưng lúc này có một điểm khiến Diệp Thiên rất tò mò, đó là trong khu rừng này, không chỉ có Phi Phàm, mà bên cạnh cậu bé còn có một con sư tử.

Con sư tử đó trông rất hung mãnh, khả năng tấn công cũng đặc biệt mạnh.

Nhưng Diệp Thiên lại không ngờ, Phi Phàm có thể thân thiết với nó như vậy.

Cho nên điểm này, Diệp Thiên thật sự rất tò mò, rốt cuộc Phi Phàm đã dùng kỹ xảo gì để có thể khiến con sư tử thân thiết với mình như vậy, mà không bị nó tấn công.

“Phi Phàm, ta về rồi.

Con có biết không, ta vẫn luôn rất lo lắng cho con.

Chương 1908

Thấy con không có chuyện gì, an toàn ngồi đây, trong lòng ta thật sự rất vui.

Con sư tử này là sao vậy?" Diệp Thiên lúc đó xuất hiện trước mắt Phi Phàm, cũng hỏi han, một mặt quan tâm, một mặt muốn biết rõ, rốt cuộc con sư tử là tình huống như thế nào.

Phi Phàm lúc đó vừa thấy Diệp Thiên xuất hiện, cả người càng có chút kinh ngạc, nhưng thực ra niềm vui còn vượt qua cả sự kinh ngạc.

Bởi vì cậu bé vẫn luôn rất mong đợi Diệp Thiên trở về, nhưng lại biết hắn có việc phải làm, cho nên cũng không thể yêu cầu nhiều.

Cậu bé rất ngoan ngoãn, vẫn luôn nghe theo sự sắp xếp của Diệp Thiên.

Bởi vì lúc Diệp Thiên trước khi đi, đã dặn Phi Phàm phải ở trong khu rừng này, chờ hắn quay về, không được đi lung tung.

Cho nên cậu bé cũng đã thực hiện lời hứa.

Thấy Diệp Thiên trở về, cậu bé thật sự vô cùng phấn khích, cũng vội vàng kể cho Diệp Thiên nghe về lai lịch của con sư tử.

"Trước đây khi con sư tử này xuất hiện ở đây, thật sự đã làm con sợ chết khiếp.

Nhưng con đã tìm ra điểm yếu của nó, cho nên lúc đó liền trở thành bạn tốt với nó." "Thời gian này vẫn luôn có nó ở bên cạnh con, cho nên mới có chút niềm vui." Phi Phàm lúc đó kể cho Diệp Thiên nghe những gì mình đã làm, bởi vì trước đó Diệp Thiên đã dạy cậu một số kỹ xảo phòng thân, bao gồm cả một số pháp thuật nhỏ.

Bởi vì những thứ này có thể đối với những kẻ mạnh hơn một chút

có thể không có tác dụng lớn, nhưng đối với những chuyện nhỏ, có thể làm một cách dễ dàng.

Cho nên Diệp Thiên cũng phát hiện ra Phi Phàm, đứa trẻ này, quả thực rất có linh căn, cũng là loại mầm tốt.

Nếu có thời gian, không ngừng dạy dỗ hoặc để cậu tu luyện, cũng sẽ nổi bật hơn bây giờ.

Cũng chính vì có thể hàng phục được một con sư tử như vậy, cho nên Diệp Thiên thật sự cảm thấy rất vui mừng.

Bởi vì đối với Diệp Thiên mà nói, Phi Phàm trong mắt hắn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, có thể không sợ nguy hiểm, có thể hàng phục sư tử, thật sự quá lợi hại rồi.

Cho nên Diệp Thiên thật sự có một cảm giác không nói nên lời, đột nhiên cảm thấy đứa trẻ này như đã lớn lên vậy.

"Lần này ngài về có đi nữa không?

Ngài có thể trở về thật sự quá tốt rồi, nếu không con ở trong khu rừng này mỗi ngày đều mong ngóng." Phi Phàm biết Diệp Thiên lần này trở về, nhưng vui thì vui, nếu hắn lại phải đi, Phi Phàm cũng sẽ đi theo, bởi vì bất kể thế nào, ở trong khu rừng này, nếu không có con sư tử nhỏ này bầu bạn, thật sự không có chút niềm vui nào.

Nhưng cậu cũng biết Diệp Thiên là người làm việc lớn, cho nên Phi Phàm cũng không muốn gây thêm phiền phức cho hắn.

Nhưng nếu có thể ở lại đây, trong lòng Phi Phàm lại vô cùng vui vẻ.

Lần này Diệp Thiên quay về khu rừng, chẳng qua là muốn xem Phi Phàm rốt cuộc có ổn không.

Bởi vì trong lòng hắn, bất kể đi đâu, hay đi làm việc khác, trong

lòng vĩnh viễn đều rất nhớ mong cậu bé.

Lần này hắn và Phi Phàm cũng đã nói chuyện rất nhiều.

“Yên tâm đi, chuyện trước đó tiến triển rất thuận lợi.

Lần này ta quay về là muốn xem con sống thế nào, bởi vì trong lòng ta vẫn luôn rất nhớ mong con.

Hiện giờ thấy con không có chuyện gì, trong lòng ta cũng đã yên tâm hơn nhiều.” Lúc này, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện con sư tử mà cậu bé hàng phục, chính là Vạn Thú Chi Vương, bởi vì nó hoàn toàn khác với sư tử bình thường.

Cho nên Diệp Thiên có chút không khống chế được cảm xúc của mình, bởi vì hắn biết nếu con Vạn Thú Chi Vương này không được khống chế, một khi bộc phát cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên Diệp Thiên tìm mọi cách tiếp cận, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đều cảm thấy việc mình muốn làm, nhất định có thể làm được.

Bởi vì lúc này, trong lòng hắn còn căng thẳng hơn bất kỳ ai.

Tuy có thể hắn vẫn luôn tỏ ra rất ung dung, nhưng Diệp Thiên lại có thể cảm giác được, nó hoàn toàn khác với trước đây.

Chương 1909

Bởi vì ngay khoảnh khắc nhìn thấy con Vạn Thú Chi Vương này, hắn đã có suy nghĩ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu từ từ tiếp cận, muốn tìm hiểu con Vạn Thú Chi Vương này, rốt cuộc có phải là dã thú hung mãnh hay không.

Bởi vì Diệp Thiên bất kể làm việc gì, vĩnh viễn đều sẽ rất cẩn thận, bởi vì tuyệt đối không thể hấp tấp, hấp tấp cũng không thể giải quyết vấn đề.

Mọi chuyện đều bày ra trước mắt, Diệp Thiên cũng không thể không tìm hiểu.

Nếu con Vạn Thú Chi Vương này thật sự rất hung mãnh, vậy Diệp Thiên cũng phải thuần phục nó.

Tuy không biết có thể làm được điểm này hay không, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, Diệp Thiên cũng không thể bỏ qua.

Cho nên lúc đó, trong quá trình cẩn thận tiếp cận, Diệp Thiên không phát ra bất kỳ âm thanh nào, bởi vì không muốn làm nhiễu loạn phán đoán của sư tử, đồng thời cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Diệp Thiên chỉ hy vọng mọi chuyện đều có thể diễn ra theo kế hoạch của mình, như vậy có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Đồng thời không chỉ có thể suy nghĩ rõ ràng vấn đề mình muốn, mà còn có thể thuần phục nó triệt để, đó mới là việc Diệp Thiên muốn làm nhất.

Bởi vì hắn cảm thấy bất kể việc gì khó khăn, chỉ cần có một trái

tim kiên trì, không có gì là không làm được.

Cho nên phải kiên định niềm tin như vậy.

Diệp Thiên vẫn luôn có một ham muốn chiếm hữu, nếu có thể thuần phục hoàn toàn con Vạn Thú Chi Vương này, đó quả là một chuyện không thể tốt hơn.

Nhưng hiện tại cũng không biết, rốt cuộc có thể hoàn thành hay không.

Nhưng dù chỉ có một chút cơ hội, Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ thử một lần.

Cho nên lúc đó trong quá trình tiếp cận, hắn cũng bắt đầu không ngừng dụ dỗ nó.

Cậu bé ngồi một bên nhìn Diệp Thiên, bởi vì chỉ cần hắn trở về, dường như tâm trạng của cậu đã tốt lên rất nhiều.

Diệp Thiên biết con Vạn Thú Chi Vương này không dễ tiếp cận, nhưng cũng phải thử một lần, bởi vì có những chuyện, phải thử mới biết được.

Nhưng lúc đó trong quá trình Diệp Thiên thử nghiệm, dường như không có bất kỳ tác dụng nào, bởi vì con sư tử này căn bản không nể mặt.

Vốn dĩ sư tử tuy là Vạn Thú Chi Vương, nhưng lại trung thành với cậu bé, cảm thấy cậu bé mới là chủ nhân thực sự.

Cho nên trong quá trình tiếp cận, nó chỉ thân thiết với Phi Phàm, những người khác nó không hề để ý, dù có không ngừng dâng đồ ăn ngon cũng không hề động lòng.

Diệp Thiên là một người rất thông minh, cũng có thể nhìn ra, con sư tử này dường như không hề muốn thân thiết với mình.

Nhưng Diệp Thiên hiện tại đã nhìn ra, dù thế nào cũng phải thử một lần, có lẽ nó sẽ có cái nhìn khác về mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cố gắng hết sức, giao tiếp với sư tử, tuy biết khả năng không lớn, nhưng nếu không thử, luôn cảm thấy có chút không cam tâm.

Vì vậy Diệp Thiên bắt đầu không ngừng tiếp cận, cố gắng để nó chấp nhận mình.

Nhưng dường như những gì hắn làm, căn bản không thể thay đổi ấn tượng của sư tử.

Bởi vì đối với nó mà nói, có lẽ thời gian này, nó vẫn luôn ở cùng cậu bé.

Ở chung lâu ngày, cho nên sớm đã nhận định cậu bé là chủ nhân của mình.

Vậy thì Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì, cũng chỉ là công dã tràng.

Bởi vì sư tử vẫn luôn không ngừng thân thiết với cậu bé, nhìn hai người họ dường như, còn thân thuộc hơn bất kỳ ai.

Kỳ thực, hắn có thể cảm giác được, sự thân thiết của chúng còn nhiều hơn cả mình.

Chương 1910

Dù sao cũng đã ở chung lâu như vậy, cho nên tự nhiên có cảm giác như vậy cũng là bình thường.

Nhưng Diệp Thiên cũng không vì chuyện này mà tức giận hay gì cả.

Nhưng thử nghiệm cũng khiến hắn nhận được một chút kết quả, đó là sư tử không hề có địch ý hay sợ hãi với hắn.

Dù không quá thân thiết, ít nhất cũng không tấn công hắn.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy, cũng không nên cưỡng cầu.

Dù sao trong khu rừng này, sư tử đã nhận định chủ nhân của mình, cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ.

Cho nên tất cả mọi thứ cũng không phải Diệp Thiên làm tốt đến đâu là có thể thay đổi.

Nhưng Diệp Thiên vẫn luôn rất vui mừng, cậu bé có thể chinh phục được sư tử, cũng là năng lực lớn nhất.

Huống hồ có thể thấy chúng thân thiết với nhau, cũng là một chuyện tốt.

Ít nhất Phi Phàm trong thời gian này, cũng có thể có được thành tích đáng có, cũng không cần để Diệp Thiên lo lắng cho cậu, hay gặp nguy hiểm khác nữa.

Bởi vì cậu hoàn toàn có thể tự chăm sóc tốt cho mình.

Tuy Diệp Thiên hiện tại không hoàn toàn chinh phục được con sư tử nhỏ, nhưng hắn tuyệt đối không phải là người cam tâm tình nguyện chịu thua.

Bởi vì dù biết rõ là không có khả năng, hắn cũng sẽ tiếp tục không ngừng dụ dỗ nó.

Bởi vì hắn cảm thấy mình có nhiều đồ tốt như vậy, không tin con sư tử này không hề động tâm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy, con sư tử này quả thực rất buồn cười.

Bởi vì bất kể thế nào, Diệp Thiên đều cảm thấy việc mình làm, nhất định phải làm cho bằng được, cũng không thể làm nửa vời, như vậy sẽ không có kết quả.

Vì vậy Diệp Thiên lại bắt đầu không ngừng tiếp tục dụ dỗ, từ trong túi lấy ra đan dược, sau đó ở trước mặt sư tử không ngừng huơ huơ, cũng đang cố gắng tạo quan hệ với nó.

Diệp Thiên trong lòng hiểu rất rõ, sư tử không thân thiết với mình tự nhiên có lý do của nó.

Hắn mới vừa xuất hiện trong khu rừng này, cho nên đối với hắn không có địch ý, đã là rất tốt rồi.

Có những chuyện hắn cũng biết không thể vội vàng trong chốc lát, bởi vì vội vàng cũng không thể đạt được hiệu quả nhất định.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nếu có thể để nó biết mình không hề có ác ý, có thể trở thành bạn tốt với nó, giống như với Phi Phàm vậy, có lẽ nó sẽ buông xuống tất cả cảnh giác.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi lấy những viên đan dược ra, cũng đặt ở trước mặt sư tử, bởi vì đối với những thứ này, nó chắc chắn sẽ rất thích.

Cho nên Diệp Thiên cũng đánh vào sở thích của nó, như vậy có khả năng sẽ thân thiết hơn.

Diệp Thiên cảm thấy bất kể lúc nào, cũng phải kiên trì, có kiên trì mới có thể thắng lợi.

Lúc đầu, con sư tử nhỏ vẫn không chịu thân thiết với Diệp Thiên, bởi vì dù sao cũng mới gặp, cho nên không biết hắn rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng thấy hắn lấy ra nhiều đồ ăn như vậy, nó cũng không lập tức xông lên ăn, mà cẩn thận tiếp cận.

Bởi vì con sư tử nhỏ cũng có tính cảnh giác cao, cho nên tuyệt đối sẽ không vì một ít đồ ăn mà đẩy mình vào nguy hiểm.

Trong quá trình nó tiếp cận, Diệp Thiên cũng biết mình đang từng chút một hấp dẫn nó.

Lúc này Diệp Thiên không làm bất kỳ động tác nào, bởi vì hắn biết nếu muốn hấp dẫn sư tử, vậy thì phải để nó hiểu rõ mình không có ác ý, chỉ có như vậy mới có thể để nó tiến thêm một bước tìm hiểu mình.

Lúc đó con sư tử nhỏ cẩn thận đi tới, sau đó đặt đầu của nó lên đầu gối phải của hắn.

Chương 1911

Lần này Diệp Thiên cuối cùng đã thành công.

Thấy con sư tử nhỏ cũng không có sự chống cự như trước, có thể thân thiết với mình như vậy, trong lòng hắn thật sự vui mừng khôn xiết.

Cậu bé khi thấy cảnh này, trong lòng càng vui hơn, bởi vì thời gian này vẫn luôn là hai người họ nương tựa vào nhau trong khu rừng này.

Vốn dĩ Phi Phàm hiểu Diệp Thiên là người như thế nào, nhưng con sư tử nhỏ không hiểu.

Cho nên có thể có một cảnh thân thiết như vậy, trong lòng Phi Phàm tự nhiên cũng cảm thấy vui mừng.

Bởi vì hiện tại vị trí của họ, bao gồm tất cả mọi thứ đều rất bình tĩnh, Diệp Thiên cũng thuận lợi làm được việc mình muốn làm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên quyết định nhanh chóng rời khỏi khu rừng này.

Một người như Diệp Thiên, bất kể là về pháp thuật hay trí tuệ, vĩnh viễn đều siêu việt hơn người thường, cũng tuyệt đối sẽ khiến người khác phải khâm phục năm vóc sát đất.

Bởi vì chuyện phải làm thì nhất định phải làm, huống hồ một con sư tử như vậy cũng có thể thu phục để dùng, nên Diệp Thiên cảm thấy thành quả hôm nay thật sự rất lớn.

Dù sao thì một con thú vạn năm có thể trở thành vật cưỡi, thật sự vô cùng hiếm có, Diệp Thiên cũng rất trân trọng.

Lần này Diệp Thiên sở dĩ phải vội vã quay về là vì hy vọng có thể mang Phi Phàm theo bên mình, bởi vì dù sao cũng có chuyện quan

trọng cần phải làm.

Vốn dĩ Diệp Thiên định đến trấn trên trước, vì như vậy có thể bảo vệ được tất cả mọi người, không để họ bị tổn thương.

Nhưng sau khi quay lại, hắn mới phát hiện, vì có một chuyện quan trọng, Phi Phàm đã xuất hiện trong rừng, giờ đây trở về xem xét thấy cậu bé vẫn an toàn.

Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, lúc này điều Diệp Thiên lo lắng nhất chính là những người dân trên trấn, cho nên hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất để tiếp tục quay về.

Bảo vệ tất cả mọi người, không để họ bị tổn thương, đó cũng là mục tiêu quan trọng nhất của Diệp Thiên.

Chỉ cần có thể bảo vệ tốt tất cả mọi người, bất kể làm chuyện gì, trả giá bao nhiêu công sức, Diệp Thiên cũng sẽ không bao giờ có bất kỳ lời oán thán nào.

Vì vậy, khi mọi chuyện đã được giải quyết, Diệp Thiên vui vẻ mang theo sư tử cùng Phi Phàm rời khỏi khu rừng để đến trấn trên.

Mặc dù Diệp Thiên hiện tại đã để sư tử và cậu bé có chút thân thiết, nhưng nếu muốn hoàn toàn chinh phục nó, có lẽ cần một khoảng thời gian.

Cho nên Diệp Thiên tin rằng mình có thể làm được điều này, cũng không có gì đáng lo.

Chỉ cần có một chút tiến triển, trong lòng hắn đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Vì vậy khi mang nó rời đi, lúc tiếp tục tiến về phía trước, con sư tử dường như cũng không đặc biệt cam lòng.

Nếu không có Phi Phàm ở đó, e rằng có thể đã xảy ra một số

chuyện không vui, nhưng từ đầu đến cuối Diệp Thiên đều không lựa chọn từ bỏ.

Hắn không ngừng dùng cách của mình để giao tiếp với sư tử, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn chinh phục nó, quả nhiên hoàng thiên không phụ lòng người.

Cuối cùng, vào thời khắc mấu chốt, Diệp Thiên cũng đã chinh phục được nó.

Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, Diệp Thiên cũng để cậu bé ngồi lên lưng sư tử.

Phi Phàm là một cậu bé vô cùng thông minh, Diệp Thiên không cần nói, chỉ một ánh mắt cũng có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Cho nên lúc đó cậu cũng biết Diệp Thiên muốn đưa mình rời đi, trong lòng đặc biệt vui mừng, vì vậy đã nhanh chóng ngồi lên lưng sư tử, cùng Diệp Thiên lên đường đến trấn.

Diệp Thiên trước nay luôn là người làm việc lớn, bất kể làm chuyện gì, vĩnh viễn đều không ngừng nghỉ, tăng nhanh bước chân.

Bởi vì hắn cảm thấy những người cần bảo vệ đang ở phía trước, cho nên tuyệt đối không dám lãng phí thời gian, vì vậy lúc đó ngồi trên lưng sư tử cũng có thể tăng tốc, lao về trấn trên để giải cứu những người dân, không để họ phải chịu cảnh nước sôi lửa bỏng.

Phi Phàm cũng không biết lần này Diệp Thiên quay về trấn rốt cuộc là để làm gì.

Chương 1912

Vốn dĩ là một đứa trẻ, đối với những việc người lớn làm, cậu hoàn toàn không biết.

Cậu cũng không muốn hỏi nhiều, bởi vì chỉ cần có thể ở bên cạnh Diệp Thiên, cậu đã mãn nguyện lắm rồi.

Cho nên bất kể hắn làm gì, cậu cũng sẽ vô điều kiện ủng hộ phía sau.

Vì vậy trên đường đi, Diệp Thiên cũng không nói thêm lời nào.

Bởi vì những việc cần làm bây giờ đều đã làm rồi, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng cho những người trên trấn.

Dù lúc này có thể không có chuyện gì khác xảy ra, nên Diệp Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng nếu có vấn đề gì khiến hắn phải suy nghĩ, hắn nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ những thứ mình muốn bảo vệ, tuyệt đối không để chúng chịu bất kỳ tổn thương nào.

Sau đó, Diệp Thiên dẫn theo cậu bé và sư tử nhanh chóng đến trấn.

Vừa đến nơi, Diệp Thiên cảm giác nơi này dường như đã hoàn toàn khác trước.

Bởi vì trước kia trấn trên là một vùng đất mưa thuận gió hòa, nhưng bây giờ lại luôn có một cảm giác bão tố sắp ập đến.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên không rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng bầu không khí này thật sự khiến người ta có chút khó thở.

Nếu không phải vì Diệp Thiên có pháp thuật, đổi lại là người bình thường, e rằng thật sự không thể thích ứng với trạng thái sống như thế này.

Cậu bé lúc đó cũng cảm giác được bầu không khí ở đây có chút không đúng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hỏi, vì cậu cảm thấy Diệp Thiên đã lựa chọn như vậy, nhất định là có việc cần làm.

Cho nên chỉ cần đi theo bên cạnh hắn, yên lặng bầu bạn đã là đủ, vì vậy cậu sẽ không hỏi những vấn đề khác.

Đương nhiên Diệp Thiên cũng đã quan sát kỹ mọi thứ ở đây.

Mặc dù bề ngoài trông có vẻ rất yên bình, không xảy ra chuyện gì, nhưng bầu không khí này thật sự khiến Diệp Thiên không thể dùng lời nào để hình dung.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, phải đưa cậu bé đến một nơi an toàn.

Nếu thật sự có nguy hiểm, ít nhất cũng có thể để cậu ở trong trạng thái an toàn, Diệp Thiên cũng có thể yên tâm.

Nếu không, cậu bé ở bên cạnh mà xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ làm rối loạn tâm trí của hắn, cho nên Diệp Thiên cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Vì trước đây Diệp Thiên từng ở một khách sạn trong trấn, biết rằng khách sạn đó không có vấn đề gì, nhân viên cũng không phức tạp.

Cho nên lúc đó hắn cũng rất cẩn thận, đưa cậu bé đến khách sạn đó và nói: "Khách sạn phía trước, ta từng ở đó, không có vấn đề gì cả, lát nữa ta sẽ sắp xếp cho con ở đó trước." "Những chuyện còn lại không cần con quan tâm, cũng đừng đi lung tung, mọi việc cứ nghe theo sự sắp xếp của ta." Diệp Thiên biết cậu bé là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng mình, nhưng Diệp Thiên bắt buộc phải nói rõ tất cả vấn đề trước.

Như vậy mới có thể đảm bảo không có sai sót, cũng có thể khiến hắn yên tâm đi đối phó những chuyện khác.

Nếu không, tảng đá lớn trong lòng Diệp Thiên sẽ không bao giờ có thể yên ổn hạ xuống.

Cậu bé trước nay vẫn vậy, bất kể Diệp Thiên sắp xếp thế nào cậu đều cảm thấy đúng, chưa bao giờ có bất kỳ lời oán thán hay suy nghĩ nào khác.

Bởi vì trước khi gặp Diệp Thiên, cuộc sống của cậu bé thật sự rất túng quẫn, cho nên từ khi có sự tồn tại của hắn, cả con người cậu đều cảm thấy thế giới của mình dường như đã trở nên muôn màu muôn vẻ.

Cho nên cậu bé tự nhiên sẽ không vì một số chuyện mà làm rối loạn tâm trí của mình, càng không vì sự sắp xếp của Diệp Thiên mà cảm thấy có chỗ không ổn.

Cho nên mỗi lần Diệp Thiên chuẩn bị làm gì, hoặc để cậu bé lại một nơi nào đó, hắn vĩnh viễn đều sẽ lên kế hoạch mọi thứ thật chu toàn.

Bởi vì Diệp Thiên bắt buộc phải đảm bảo an toàn cho cậu, mới có thể khiến lòng mình bình tĩnh.

Vì vậy lần này Diệp Thiên đưa cậu bé đến khách sạn, cũng là vì có một sự bảo đảm cho cậu bé.

Cậu bé lúc đó không nói nhiều, chỉ gật gật đầu.

Việc Diệp Thiên cần làm ngay lúc này là nhờ bà chủ khách sạn chăm sóc tốt cho đứa trẻ, đồng thời hắn cũng nói với giọng tha thiết: “Bà chủ, đây là con của ta, vì có chút việc cần xử lý, nên không thể mang nó theo bên mình.

Chương 1913

Trước đây ta từng ở khách sạn của bà, chúng ta cũng hòa hợp với nhau." "Cho nên ta cảm thấy bà nhất định sẽ giúp ta chăm sóc tốt cho nó, lần này làm phiền bà rồi, hy vọng bà có thể quan tâm nó nhiều hơn." Diệp Thiên vốn là người làm việc lớn, bất kể làm chuyện gì, hắn vĩnh viễn sẽ không để người khác có bất kỳ áp lực hay suy nghĩ nào khác.

Bởi vì hắn cảm thấy mỗi người khi làm việc gì cũng nên có suy nghĩ riêng, cho dù việc gấp đến đâu, những chuyện cần sắp xếp vẫn phải sắp xếp cho tốt.

Dù sao Diệp Thiên muốn cứu người trong trấn, hoặc giải trừ một số yêu ma quỷ quái, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy tính mạng của cậu bé cũng rất quan trọng.

Khi rời đi, hắn nhất định sẽ tìm cho cậu một bến đỗ an toàn, như vậy cũng có thể khiến cậu yên tâm ở đó chờ hắn quay về.

Đồng thời hắn cũng có thể gạt bỏ mọi lo lắng và bận tâm.

Diệp Thiên có việc nhờ người, cũng sẽ không nhờ suông.

Lúc đó, hắn từ trong túi lấy tiền ra đưa cho bà chủ.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên rất rõ một điều, trên thế giới này không có bữa trưa miễn phí, quan hệ có tốt đến đâu cũng không thể nhờ vả suông như vậy.

Cho nên Diệp Thiên cũng hy vọng bà chủ sau khi nhận tiền, nếu cậu bé có nhu cầu gì, đều sẽ cố gắng hết sức đáp ứng.

Bà chủ lúc đó nhận tiền Diệp Thiên đưa, tự nhiên sẽ đối xử tốt với con trai của hắn.

Thế nhưng lúc đó, có một cô gái cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên không chớp mắt.

Ban ngày, hắn chưa từng để cô ta vào mắt, cho nên đối với ánh mắt tha thiết của cô ta, hắn cũng hoàn toàn không có chút thiện cảm nào.

Bởi vì điều quan trọng nhất đối với Diệp Thiên bây giờ là nhanh chóng đến trấn trên.

Xử lý hết những chuyện cần xử lý, như vậy sẽ không còn gì phải lo lắng, cũng không cần phải bận tâm nhiều chuyện như vậy nữa.

Chỉ cần có thể thu xếp ổn thỏa cho cậu bé, đó là tâm nguyện lớn nhất trong lòng Diệp Thiên.

Lúc đó, cô gái kia nhìn Diệp Thiên không chớp mắt, người tinh ý đều có thể nhìn ra cô ta có ý với hắn.

Nhưng Diệp Thiên đối với chuyện tình cảm, từ trước đến nay chưa bao giờ đưa vào kế hoạch, huống hồ đối với cô gái này, hắn cũng hoàn toàn không có chút cảm tình nào.

Bởi vì một người như Diệp Thiên trước nay đều làm theo ý mình, cho nên tuyệt đối sẽ không giao bản thân cho ai, hay đi theo ánh mắt của người khác.

Thế nhưng lúc đó cô gái nhỏ kia đặc biệt thích Diệp Thiên, mặc dù không nói ra cũng không dùng bất kỳ ngôn ngữ hay hành động cơ thể nào để biểu đạt, nhưng từ trong ánh mắt của cô ta có thể nhìn ra được.

Một người lợi hại như Diệp Thiên, không thể nào không nhìn ra, chỉ là có lúc hắn cảm thấy, những cô gái như vậy hoàn toàn không lọt vào mắt xanh của hắn.

Cho nên hắn cũng hoàn toàn không thích.

Bởi vì Diệp Thiên ở đây có chuyện quan trọng hơn cần làm, dù sao chuyện trên trấn vẫn chưa hoàn toàn được giải quyết, khiến trong lòng Diệp Thiên vô cùng rối bời.

Mặc dù là một nhân vật có thực lực, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện hoàn toàn không nằm trong kế hoạch kiểm soát của hắn.

Nếu muốn hoàn thành tất cả những chuyện này, Diệp Thiên cũng sẽ tốn không ít sức lực.

Nhưng bây giờ đã sắp xếp ổn thỏa cho cậu bé, tảng đá lớn trong lòng Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể rơi xuống.

Không cần phải lo lắng những chuyện đó nữa, cho nên Diệp Thiên cảm thấy cô gái trước mắt này đối với hắn mà nói, chỉ có thể khiến hắn càng thêm chán ghét.

Vì vậy nói đến thích là hoàn toàn không có, nhưng Diệp Thiên sẽ không làm tổn thương bất kỳ ai, bởi vì hắn cảm thấy mỗi người đều có lòng tự trọng của mình.

Cho nên không thích, cũng không nên để ý tứ của mình lộ ra quá rõ ràng, như vậy không chỉ làm tổn thương người khác, đồng thời còn tỏ ra mình làm việc không có chừng mực.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ nói vài lời đơn giản rõ ràng, sau đó liền rời đi.

Bởi vì Diệp Thiên thật sự cảm thấy quá phiền phức, nếu còn tiếp tục, cả người hắn thật không biết có thể khống chế được tính khí của mình hay không.

Chương 1914

Lần này Diệp Thiên rời đi, không gì khác ngoài vì những chuyện đã làm trước đó, bởi vì đã lâu như vậy, cũng đã mưu tính thời gian dài như vậy.

Cho nên lần này bất luận thế nào, cũng phải bảo vệ tốt mọi sự an toàn trên trấn, bởi vì Diệp Thiên đã quyết định làm, nhất định sẽ làm được.

Cho nên tuyệt đối sẽ không để người trên trấn chịu bất kỳ tổn thương nào, đó cũng là mục đích lớn nhất.

Vốn dĩ trước đó đã có một cảm giác, mặc dù Diệp Thiên không thể nhận ra rốt cuộc là chuyện gì, nhưng bầu không khí đó khiến trong lòng hắn vô cùng lo lắng.

Cho nên lần này bắt buộc phải tìm ra tất cả những nỗi lo đó, nếu có thể dốc hết sức mình, Diệp Thiên xử lý tốt những vấn đề này, thì có thể đảm bảo trong trấn sẽ ở trong một trạng thái hòa bình, cũng sẽ không còn xuất hiện bầu không khí như vậy nữa.

Mặc dù Diệp Thiên không biết có thể làm được không, nhưng sau khi rời đi, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, bởi vì bất luận thế nào cũng phải hoàn thành.

Cũng tuyệt đối không thể thất thủ, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đạt được những việc muốn làm, bảo vệ tốt người dân ở đây không để họ bị tổn thương.

Trấn trên bây giờ đã không còn vẻ yên bình như trước, thay vào đó là yêu ma không ngừng xuất hiện.

Bởi vì trước đây những yêu ma này tồn tại ở đây cũng không dám

ra ngoài, cho nên lần này nhất định là đã nghe được phong thanh gì đó, nên mới xuất hiện.

Nếu để những yêu ma này tiếp tục hoành hành, thì trấn trên sẽ gặp rắc rối lớn.

Những yêu ma này hoàn toàn không có chút nhân tính nào, nếu một khi làm hại con người, chắc chắn cũng sẽ không nương tay.

Cho nên lúc này, Diệp Thiên thật sự vô cùng lo lắng, không phải vì sợ hãi những yêu ma quỷ quái này, mà là lo lắng không biết có thể bảo vệ tốt tất cả mọi người hay không.

Dù sao chuyện này bây giờ Diệp Thiên đã biết, việc cần làm cũng rất rõ ràng, nếu Diệp Thiên không thể bảo vệ tốt mọi người, hoặc giúp họ thuận lợi vượt qua nguy hiểm, thì Diệp Thiên thật sự sẽ tự trách.

Nhưng đương nhiên Diệp Thiên cũng tin tưởng, dù chỉ còn lại một chút sức lực, hắn cũng tuyệt đối sẽ bảo vệ chu toàn, huống hồ trước đó hắn cũng đã đi mời Long Thái Tử, nhờ chàng đi tìm viện binh.

Mặc dù Diệp Thiên biết thời gian có thể sẽ mất một chút, nhưng không sao cả, một khi đã đơn thương độc mã đến trấn, thì nhất định phải giải quyết hết.

Nếu những yêu ma này thật sự dám ở đây làm càn, thì Diệp Thiên chỉ có thể ra tay, giải quyết toàn bộ bọn chúng.

Sau đó, trong quá trình Diệp Thiên vội vã đến trấn, đồng thời cũng thấy khí tức ở đây vô cùng rõ ràng, đều có chút hỗn đục.

Bởi vì sớm đã bị đám yêu ma này làm cho ô uế, hoàn toàn không nhìn ra nơi sinh sống của con người.

Diệp Thiên cảm thấy lúc này nguy hiểm đang không ngừng ập đến.

Bởi vì đám yêu ma này vô duyên vô cớ xuất hiện, chắc chắn là đã biết Ma Vương sắp xuất thế, cho nên mới dám ngang ngược như vậy.

Nếu không có Ma Vương tồn tại, yêu quái đã sớm chạy mất dép, vì không có năng lực để sinh tồn ở đây, huống hồ Diệp Thiên cũng tuyệt đối không dung túng cho chuyện này xảy ra.

Vì yêu ma biết Ma Vương xuất thế, đối với chúng mà nói, cả thiên hạ sẽ thuộc về chúng, cho nên chắc chắn sẽ xuất động, ở đây gây rối.

Vì trước đây Diệp Thiên vẫn luôn đoán tiểu Ma Vương sẽ ở trấn này, mặc dù không biết suy đoán của mình là thật hay giả.

Nhưng dựa vào pháp thuật, hắn cũng nhận định Ma Vương đã chọn phương hướng của nhân loại, vậy thì chắc chắn là ở trấn gần nhất này.

Nếu không cũng không thể xuất hiện nhiều yêu ma như vậy, nhất định là đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn, cho nên đám yêu ma này mới lần lượt kéo đến.

Vì vậy lần này Diệp Thiên đến trấn, là để có thể giải quyết toàn bộ những vấn đề này, nếu không thể bắt được Ma Vương, thì cả thiên hạ thật sự sẽ đại loạn.

Cho nên lần này Diệp Thiên bất luận thế nào, cũng phải dùng hết sức lực của mình, chỉ cần có thể bắt được Ma Vương, dù phải trả giá bất cứ thứ gì cũng không từ chối.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết chuyện này không phải một sớm một chiều có thể làm được, cũng đặc biệt căng thẳng.

Cho nên lúc đó tâm tư hắn vô cùng rối bời.

Lúc này, Diệp Thiên nhìn thấy cảnh yêu ma hoành hành trên trấn, tâm tư thật sự vô cùng căng thẳng.

Chương 1915

Bởi vì hắn biết, nếu không thể nhanh chóng khống chế được hành tung của đám yêu ma này, hoặc nhất cử nhất động của chúng, sẽ dễ dàng gây ra thương vong.

Mặc dù tất cả những điều này trong lòng Diệp Thiên đều rõ hơn bất kỳ ai, nhưng có những lúc, thật sự là lực bất tòng tâm.

Bởi vì vấn đề có gấp gáp đến đâu, cũng không có cách nào giải quyết, vì bất kể là chuyện gì, Diệp Thiên đều cảm thấy, phải đi từng bước một, chứ không phải dựa vào sự nóng vội nhất thời mà có thể triệt để loại bỏ những vấn đề này.

Cho nên lúc đó nhìn đám yêu ma quỷ quái, thật sự không có cách nào khống chế được suy nghĩ của mình.

Bởi vì đám yêu ma quỷ quái này, một khi đã chọn xuất động, nhất thời tuyệt đối sẽ không im hơi lặng tiếng, huống hồ đại ma vương xuất hiện ở trấn này, chắc chắn cũng đã mang lại khí thế cho chúng.

Cho nên một mình Diệp Thiên, luôn cảm thấy nếu chuyện này tiếp tục, hậu quả thật sự vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng lúc này, hắn không có bất kỳ viện binh hay người giúp đỡ nào.

Cho nên một mình Diệp Thiên, đơn thương độc mã ở trấn này, nếu muốn đuổi hết bọn chúng đi, thật sự vô cùng khó khăn.

Vì vậy khi Diệp Thiên một mình đứng ở nơi không xa, hắn cũng bắt đầu không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào, mới có thể giải quyết được những vấn đề này.

“Nhiều yêu ma như vậy xuất hiện ở đây, nhất định là đã nghe

được phong thanh, nếu để chúng hoàn toàn chiếm lĩnh trấn này." "Hậu quả thật sự vô cùng nghiêm trọng, huống hồ trên trấn còn có nhiều người như vậy." Diệp Thiên lúc đó một mình đứng trong góc, bắt đầu không ngừng tự nói với lòng mình, bởi vì lúc này Diệp Thiên biết mình phải bình tĩnh.

Như vậy mới có thể nghĩ ra nhiều cách hơn để đối phó.

Mặc dù Diệp Thiên là người có pháp thuật cực cao, nhưng khi đối mặt với những sự kiện đột xuất, thật sự không biết phải làm sao.

Đám yêu ma này ngang ngược, mặc dù bây giờ chưa gây ra động tĩnh gì lớn, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn cảm thấy, chỉ cần chúng tồn tại ở trấn này thì đó là một mối họa ngầm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã nghĩ đủ mọi cách, bởi vì phải có một kế sách vẹn toàn, mới có thể giải quyết chúng đồng thời không làm người dân ở đây bị thương.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này thật sự vô cùng làm rối loạn suy nghĩ của hắn.

Nhưng hắn lại cảm thấy lúc này, phải bình tĩnh, tuyệt đối không được nóng vội, vì nóng vội không thể giúp hắn làm rõ mọi chuyện.

Cho nên Diệp Thiên quyết định phải suy nghĩ trước xem nên xử lý vấn đề này như thế nào.

Sau đó Diệp Thiên cảm thấy, nếu những chuyện khác tạm thời đều không làm được, vậy thì chẳng bằng mình cũng giả làm ma, sau đó tiếp cận chúng, quan sát nhất cử nhất động của chúng.

Như vậy cũng có thể nắm rõ như lòng bàn tay, khống chế được động tĩnh của chúng.

Bởi vì hiện tại Diệp Thiên thật sự không có cách nào tốt hơn.

Có lẽ dùng cách này tiếp cận chúng, có thể dò hỏi được một số thông tin, hoặc biết được chúng muốn làm gì, như vậy cũng có thể đạt được mục đích của mình.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy cách này có lẽ là tốt nhất rồi, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi tiếp xúc với chúng.

Nếu Diệp Thiên dùng bộ mặt thật để xuất hiện, chắc chắn sẽ bị vây công.

Mặc dù Diệp Thiên đối với đám yêu ma này không có chút sợ hãi hay áp lực nào, nhưng dù sao đi nữa, trước khi viện binh đến, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì hắn biết bất kể làm chuyện gì cũng phải có kế hoạch, chứ không phải dựa vào sức mạnh vũ phu là có thể giải quyết.

Cho nên đám yêu ma này một khi đã xuất động toàn bộ, chắc chắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, lần này cũng tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy.

Vì vậy Diệp Thiên bây giờ chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, trộn lẫn tất cả các vấn đề lại với nhau, sau đó suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào mới có thể một lần công phá.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt những người dân trên trấn không bị bất kỳ tổn thương nào.

Diệp Thiên biết Long Thái Tử trước nay luôn giúp đỡ mình rất nhiều, nhưng hiện tại chàng không có ở đây.

Cho nên cả người Diệp Thiên lúc này cũng tỏ ra vô cùng lạnh lùng, bởi vì bất kể lúc nào ở đâu, hắn vĩnh viễn sẽ không có tâm lý sợ hãi, càng không tạo ra quá nhiều áp lực cho bản thân.

Chương 1916

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn dũng cảm tiến lên, cho dù hiện trường không có một ai, chỉ còn lại một mình, Diệp Thiên cũng sẽ không có tâm lý sợ hãi.

Bởi vì hắn biết một mình đối mặt với những thứ này, ít nhất pháp thuật vẫn còn, cho nên bất kể kết cục tiếp theo sẽ ra sao, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Lúc này, hắn không nghĩ gì cả, chỉ cần suy nghĩ rõ vấn đề của mình là được.

Cho nên lúc đó hắn vẫn như thường lệ, tỏ ra vô cùng lạnh lùng, ngoài sự lạnh lùng ra, không có tình huống nào khác xảy ra.

Sau đó, Diệp Thiên cũng trực tiếp không thèm để ý đến bọn họ.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy, một khi đã chọn dùng cách này, thì bất kể kết quả ra sao, những chuyện đó đều đã được đưa vào lịch trình, cho nên không có gì phải bận tâm.

Huống hồ Long Thái Tử ở bên kia chắc chắn cũng đã có sự chuẩn bị, mặc dù bây-giờ có thể chưa có, nhưng có lẽ Diệp Thiên đoán, chàng chắc chắn đang trên đường hoặc đang tập hợp nhân mã.

Bởi vì dù sao chuyện này, cũng không giống như tưởng tượng, dễ dàng có thể nhẹ nhàng giải quyết, tiêu diệt sạch sẽ đám yêu ma quỷ quái này.

Nhưng chỉ cần có một tia cơ hội, tuyệt đối không thể bỏ lỡ, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể kiên trì với những việc mình làm.

Huống hồ những việc kiên trì làm, cho dù không có một chút kết quả nào, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không buông tay, bởi vì phải

hoàn thành thành công những việc mình muốn làm.

Bởi vì tất cả mọi sự vật đều bày ra trước mắt, hoàn toàn không cho phép hắn dừng bước nữa, cho nên lúc này, vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Thiên đã thể hiện ra.

Huống hồ đám yêu ma quỷ quái này, hắn từ trước đến nay chưa từng để vào mắt, cho dù tất cả chúng đều xuất động, Diệp Thiên cũng chỉ coi như mưa bụi, không đáng một đòn.

Cho nên về điểm này thật sự, không có bất kỳ lo lắng hay bận tâm nào, chỉ cần làm tốt việc của mình là đủ rồi.

Những việc Diệp Thiên muốn làm, thì sẽ làm, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà ảnh hưởng đến bước chân của mình.

Một khi mọi chuyện đã có quyết định, không có ai giúp đỡ, Diệp Thiên chọn giả làm ma để có thể dò la nơi ở của Thượng cổ yêu vật.

Bởi vì chỉ có tìm được yêu quái đó, mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề, huống hồ đám yêu ma quỷ quái ở đây, tất cả chỉ là những vai phụ nhỏ.

Cho nên Diệp Thiên hoàn toàn không để chúng vào mắt, nhưng Thượng cổ yêu vật này quả thực là một nhân vật rất khó đối phó, nếu có thể tìm được nó, thì mọi vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng bây giờ chuyện này, Diệp Thiên biết không phải một sớm một chiều có thể làm được, cho nên lúc đó Diệp Thiên biến thành ma, sau đó cũng tiếp xúc với đám ma.

Trong quá trình hòa mình với đám yêu ma quỷ quái, Diệp Thiên cũng không ngừng hỏi thăm.

“Đúng rồi, nghe nói Ma Vương xuất hiện ở đây, nhưng lại không biết rốt cuộc ở đâu, ta cũng nghe nói vậy nên mới xuất hiện ở trấn này.” “Rốt cuộc các ngươi có biết nó ở đâu không?

Hay chuyện này chỉ là hư vô mờ mịt.” Diệp Thiên lúc này giả làm ma tiếp xúc với chúng, là để có thể khai thác một số thông tin, bởi vì hắn biết đám yêu ma quỷ quái này một khi đã xuất động, thì nhất định có thể biết được sự tồn tại của Thượng cổ yêu vật, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy mà đến trấn này.

Cho nên Diệp Thiên cũng hy vọng lần này, có thể từ trong đó dò hỏi được một số thông tin, như vậy có thể nhanh chóng tìm ra cách.

Chỉ cần có thể tiêu diệt được Thượng cổ yêu vật này, bất kể dùng cách gì cũng không tiếc.

Thế nhưng lúc Diệp Thiên hỏi thăm, đám yêu ma quỷ quái dường như cũng mờ mịt, bởi vì lúc đó mọi người cũng chỉ là nghe nói, chứ không biết Thượng cổ yêu vật này rốt cuộc ở đâu.

Vì biết nó ở đây, cho nên mọi người mới lần lượt xuất động, tưởng rằng đã có chỗ dựa.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy đã lãng phí quá nhiều thời gian vào bọn chúng, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Bởi vì đám yêu ma quỷ quái này, thật sự không biết sự tồn tại của Thượng cổ yêu vật, bao gồm cả việc nó ở đâu, vì tất cả mọi người đều hoàn toàn không biết, chỉ là lúc đó giống như một cơn gió, truyền đến tai chúng.

Cho nên mọi người mới lần lượt xuất động, đến trấn này.

Hiện tại mọi người ở đây không có bất kỳ động tĩnh nào, là vì không biết sự tồn tại của nó rốt cuộc ở đâu.

Diệp Thiên gần như đã hỏi khắp đám yêu ma quỷ quái, nhưng không có một ai biết.

Chương 1917

Cho nên hôm đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này, càng thêm có chút kỳ quặc.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy, mình sẽ không cam tâm tình nguyện bỏ qua chuyện này, một khi đã bắt đầu dò hỏi, thì phải tìm ra sự tồn tại của Ma Vương.

Chỉ có tìm ra, sau đó bắt được nó mới có thể đuổi đám yêu ma quỷ quái lòng lang dạ thú này đi, nếu không chúng cứ ở đây, dù không làm gì cũng sẽ ảnh hưởng đến mọi việc.

Cho nên Diệp Thiên hạ quyết tâm nhất định phải hoàn thành việc mình làm, nếu không tảng đá lớn trong lòng thật sự không thể rơi xuống.

Thực ra đám yêu ma quỷ quái cũng rất ngạc nhiên, cũng không biết Thượng cổ yêu vật này, rốt cuộc hiện tại có ở trong trấn này hay không.

Bởi vì mọi người đã tìm kiếm ở đây một thời gian dài, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm thấy tung tích.

Nhưng mọi người vẫn không hề lơ là, không ngừng canh giữ ở đây, bởi vì họ cảm thấy nếu, một khi Ma Vương xuất hiện, thì sau này thật sự không còn gì phải lo lắng.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy đám yêu ma quỷ quái này xuất hiện ở trấn trên, mặc dù không làm hại ai, nhưng nhất cử nhất động của chúng, thật sự khiến hắn cảm thấy vô cùng ghê tởm, thậm chí có cảm giác muốn nôn.

Bởi vì đám yêu ma quỷ quái này, trông thật sự kỳ hình dị dạng,

Diệp Thiên không cần nhìn, nhắm mắt cũng có thể đoán ra, huống hồ những gì hiện ra trong mắt hắn, đều là bộ dạng quỷ quái.

Cho nên thật sự có chút không chịu nổi, nếu không phải vì muốn tìm ra Thượng cổ yêu vật kia, hắn cũng tuyệt đối sẽ không dính vào.

Diệp Thiên ghét nhất là đám yêu ma quỷ quái này, bất kể chúng làm gì, chỉ cần liên quan đến chúng, Diệp Thiên đều cảm thấy không thể chịu đựng được, nhưng lại không có cách nào.

Bởi vì lúc này hắn phải bình tĩnh, dù suy nghĩ có không thích đến đâu, có ghê tởm đến đâu, cũng chỉ có thể kiên trì.

Bởi vì chỉ có nhẫn nại mới có thể giúp hắn thành công mọi việc, cho nên Diệp Thiên bất kể lúc nào ở đâu, đều phải che giấu cảm xúc của mình.

Bởi vì không bị người khác phát hiện, mới có thể tốt hơn, vì Diệp Thiên muốn hoàn thành mọi việc, phải hy sinh bản thân.

Diệp Thiên không ngừng xen lẫn vào trong chúng, mặc dù đều không hỏi được gì, nhưng dù sao một khi đã xâm nhập vào nội bộ, nhất định phải kiên trì làm tiếp.

Cho nên lúc đó hắn cũng thấy có một số yêu ma còn ghê tởm hơn, biến thành hình người.

Mặc dù có thể đối với người dân ở đây mà nói, hoàn toàn không nhìn ra những yêu ma quỷ quái này biến thành, nhưng đối với Diệp Thiên, những kẻ này bất kể biến thành dạng gì, dù có hóa thành tro, Diệp Thiên cũng sẽ nhìn thấu tận xương tủy.

Không chỉ vậy, có mấy con quỷ khoác da người.

Diệp Thiên lúc đó thật sự không biết, nên dùng lời lẽ gì để hình dung cảm xúc trong lòng lúc này, bởi vì hắn cảm thấy đám yêu ma quỷ quái này, tưởng rằng khoác da người là có thể giả làm người.

Đó quả thực là một trò cười, có lẽ đối với chúng mà nói, có thể ngụy trang ở đây, khiến người khác không thể đoán được bộ mặt thật của chúng.

Nhưng Diệp Thiên đã sớm nhìn thấu mọi thứ, chỉ là không vạch trần mà thôi.

Điều Diệp Thiên lo lắng nhất bây giờ là không biết Thượng cổ yêu vật này rốt cuộc ẩn nấp ở đâu, nếu nó ẩn nấp trước mặt mọi người, thì mọi vấn đề đều dễ nói, cũng có thể dễ dàng bắt được nó.

Hiện tại thật sự không biết nên quyết định thế nào, dù sao bây giờ ngay cả chỗ ở của nó cũng không tìm được.

Vậy thì Diệp Thiên có giỏi đến đâu cũng chỉ có thể dừng bước tại đây, cho nên lúc đó trong lòng thật sự đặc biệt lo lắng.

Không biết nên làm thế nào cho phải, dù suy nghĩ có bình tĩnh, có những lúc cũng không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Diệp Thiên mặc dù hiện tại không có chút manh mối nào, cũng không tìm được bất kỳ thông tin gì liên quan đến sự tồn tại của Thượng cổ yêu vật, nhưng dù vậy hắn nhất định sẽ nỗ lực tìm ra nó.

Như vậy mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề, nếu những chuyện này không giải quyết được, Diệp Thiên cũng sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi.

Huống hồ trấn này, không gì khác ngoài việc phải bảo vệ tốt sự an toàn của tất cả mọi người ở đây.

Bây giờ đám yêu ma quỷ quái này, nếu muốn làm loạn, Diệp Thiên làm sao có thể để chúng tự do đi lại, cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu ở đây, không ngừng đánh dấu.

Bởi vì đám yêu ma quỷ quái này, không chỉ dùng bộ mặt thật để gặp người, mà còn biến thành người khác.

Chương 1918

Nếu Diệp Thiên không thể ghi nhớ lại toàn bộ dáng vẻ của chúng, thì lúc đó thật sự sẽ rất khó khăn.

Cho nên lúc đó, nhân lúc đám yêu ma quỷ quái này không có chút địch ý nào với mình, hắn bắt đầu đánh dấu từng tên một.

Đầu óc Diệp Thiên vô cùng thông minh, những việc người khác không nghĩ đến, hắn vĩnh viễn đều có thể đi trước một bước.

Bởi vì chỉ có như vậy, đánh dấu tất cả yêu ma quỷ quái, dù chúng hóa thành bất kỳ hình dạng nào, Diệp Thiên đều có thể phân biệt được.

Cho nên đến lúc đó cũng sẽ vạch trần toàn bộ chúng, như vậy cũng tiết kiệm được công sức của hắn.

Đám yêu ma quỷ quái hoàn toàn không biết thân phận thật của Diệp Thiên, tưởng rằng hắn thật sự là đồng loại, cho nên đối với hắn cũng rất thân thiện.

Trong quá trình giao tiếp, thậm chí còn giúp Diệp Thiên thành công thuận lợi xâm nhập vào nội bộ.

Mặc dù Diệp Thiên khinh thường đám yêu ma quỷ quái này, cũng căm ghét những việc chúng làm, nhưng dù có ghê tởm hay oán hận, hắn vẫn không biểu lộ ra.

Bởi vì Diệp Thiên biết người làm việc lớn phải không câu nệ tiểu tiết, phải đặt tất cả vấn đề lên hàng đầu, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi làm tốt mọi việc.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thuận lợi, đặt tất cả các dấu hiệu lên người chúng.

Mà đám ma đó lại hoàn toàn không biết gì.

Diệp Thiên sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, đồng thời cũng cùng ăn cùng ở với đám yêu ma quỷ quái, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể xâm nhập sâu hơn vào nội bộ.

Không chỉ làm vậy để chúng không nghi ngờ thân phận của mình, mà đồng thời có thể quan sát nhất cử nhất động của chúng.

Diệp Thiên làm mọi việc đều rất hoàn hảo, cũng lên kế hoạch rất chu toàn, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tìm ra Thượng cổ yêu vật tốt hơn.

Diệp Thiên cũng không biết, làm như vậy rốt cuộc đến khi nào, nhưng không sao, một khi đã chọn làm vậy, nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Dù đám yêu ma quỷ quái này có ghê tởm đến đâu, cũng nhất định phải khống chế tốt cảm xúc của mình, bởi vì chỉ có che giấu tốt bản thân, mới có thể nhìn rõ những vấn đề này.

Đám yêu ma quỷ quái này không thể vô duyên vô cớ ở đây mà không biết sự tồn tại của Thượng cổ yêu vật.

Ít nhất cũng sẽ cho hắn một chút manh mối, cho nên Diệp Thiên hiện tại đã kiên trì rất lâu, cũng hy vọng có thể kiên trì đến cuối cùng, đột phá tất cả các vấn đề và thắc mắc.

Như vậy mới có thể giúp hắn có kế hoạch tốt hơn.

Yêu ma quỷ quái và Diệp Thiên sống với nhau cũng rất hòa hợp, bởi vì mọi người đều không biết bộ mặt thật của hắn, cho nên ở đây ăn ngon uống say chiêu đãi hắn.

Cuộc sống của hắn thật sự tốt hơn trước rất nhiều.

Mặc dù mức sống hiện tại của Diệp Thiên đã tốt hơn trước,

nhưng hắn lại chưa bao giờ thích ở cùng đám người này, chẳng qua là vì chuyện bất đắc dĩ, cho nên mới phải như vậy.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng chuyện như vậy sẽ sớm kết thúc.

Cho nên không bao lâu nữa, toàn bộ đám yêu ma quỷ quái này, đều sẽ bị Diệp Thiên tiêu diệt.

Vì vậy Diệp Thiên cũng tin tưởng, mình có thể đảm đương mọi thứ, chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên Diệp Thiên cũng hy vọng có một số chuyện, có thể nhanh chóng được làm rõ.

Như vậy cũng không cần phải ở cùng đám gia hỏa ghê tởm này nữa, bởi vì bản thân việc nhìn thấy chúng đã rất khó chịu, huống hồ bây giờ còn phải cùng ăn cùng ở.

Thật sự khó có thể chịu đựng, nhưng Diệp Thiên vì những việc mình gánh vác, không thể không kiên trì, bởi vì hắn biết nếu mình không kiên trì được, thì người dân ở đây, bao gồm cả toàn bộ trấn này có thể sẽ phải đối mặt với nguy hại rất lớn.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại thật sự không có cách nào.

Nhưng dù sao Diệp Thiên nhẫn nhịn cũng có giới hạn, cho nên ở đây một đêm, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Chương 1919

Khi ngày thứ hai đến, Diệp Thiên cũng đã sớm thức dậy, không lâu sau đó liền thấy một mình Long Thái Tử, cũng đã đến sớm.

Cho nên lúc đó trong lòng Diệp Thiên thật sự rất vui mừng, vì vậy đã vội vàng hỏi.

"Thời gian của ngươi thật sự đã sớm hơn dự kiến một ngày, bên kia đã xử lý xong chưa?" Long Thái Tử lần này làm theo sự phân phó của Diệp Thiên, đã chuẩn bị xong xuôi, cho nên lúc đó cũng vội vàng báo cho Diệp Thiên biết.

Như vậy hắn không cần phải lo lắng, hay có bất kỳ bận tâm nào nữa.

"Yên tâm đi, sở dĩ ta đến sớm là để có thể giúp ngươi, lúc đó ta cũng rất lo lắng, không biết bên ngươi thế nào." "Cho nên ta đã sớm chuẩn bị xong tất cả nhân mã, hiện tại có lão đầu dẫn dắt, đang ở dưới đáy biển chuẩn bị chờ lệnh, nếu bên ngươi xảy ra vấn đề, lập tức sẽ xông ra." Thái tử làm việc cũng rất mau lẹ, cho nên về điểm này Diệp Thiên không có bất kỳ lo lắng hay bận tâm nào.

Bây giờ hai người gặp mặt trong lòng cũng rất vui mừng.

Bởi vì trong trận chiến trước, chàng đã giải quyết được việc của mình, cho nên lần này Long Cung Thái Tử, khi gặp lại Diệp Thiên, thấy hắn không có chuyện gì, trong lòng cũng an định không ít.

Nhưng lúc này Diệp Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đó là dưới đáy biển có một con quái vật.

Nếu một khi để đám yêu ma quỷ quái này biết được sự tồn tại của con quái vật đó, thì hậu quả chắc chắn sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Cho nên lúc này, Diệp Thiên lại bắt đầu lo lắng căng thẳng.

Dù sao những chuyện này, nếu không thể giải quyết được, vấn đề có thể sẽ không ngừng nảy sinh.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy, áp lực bây giờ thật sự quá lớn, nhưng hắn cũng hy vọng có thể dốc hết sức mình, nhanh chóng giải quyết những phiền phức này là đủ rồi.

Diệp Thiên trước nay đều đặt toàn bộ suy nghĩ của mình vào Thượng cổ yêu vật, nhưng lại bỏ qua con quái vật dưới đáy biển.

Bởi vì hai kẻ này là song sinh, cho nên, bất kể kẻ nào chạy ra ngoài cũng sẽ gây hại cho nhân gian.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này, thật sự ngày càng khó đối phó.

Dù sao những chuyện này, đều không nằm trong kế hoạch.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lúc này, bên hắn đang yên bình, cũng không biết Thượng cổ yêu vật kia khi nào sẽ xuất hiện.

Nhưng bây giờ con quái vật trong biển, nếu một khi bị đám yêu ma quỷ quái này biết được, thì hậu quả không cần nói, cũng biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên trong cơn hoảng loạn, cũng vội vàng nói với Long Thái Tử: "Thái tử, trước khi ngươi đến đây, ta vẫn luôn tìm kiếm sự tồn tại của Thượng cổ yêu vật này, bây giờ nghe nói tất cả mọi người đều đang đóng quân dưới đáy biển?" "Ta đột nhiên nghĩ đến con quái vật dưới đáy biển, nếu một khi bị yêu ma quỷ quái khác tìm thấy hoặc tiến vào, thì hậu quả chắc chắn vô cùng nghiêm trọng, cho nên bây giờ ngươi phải nhanh chóng cho người canh giữ vị trí đó." Diệp Thiên trước nay đối với phương diện này đều có sự lo lắng, mặc dù pháp thuật của hắn cực cao, nhưng đối mặt với yêu quái như

vậy, thật sự đặc biệt khổ não.

Bởi vì phải xuất kỳ bất ý, mới có thể trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Diệp Thiên từ trước đến nay không tin mình sẽ rơi vào nguy hiểm như vậy, nhưng dù sao đi nữa, chuyện này đối với hắn mà nói, quả thực vô cùng quan trọng.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy mọi việc, đều phải làm cho vạn vô nhất thất.

Như vậy mới có thể đối phó với những con quái vật này, huống hồ bây giờ ở đây yêu ma quỷ quái thật sự quá nhiều, một mình Diệp Thiên, nếu đối phó với chúng, có thể sẽ có một chút cơ hội thắng, nhưng tỷ lệ không lớn.

Bây giờ nếu một khi bị biết được con quái vật trong biển, thì chuyện này không còn đơn giản như vẻ ngoài.

Cho nên Diệp Thiên hy vọng Long Thái Tử, lần này có thể nhanh chóng trấn giữ dưới đáy biển, để tất cả mọi người có thể canh giữ, đó là điều chủ yếu nhất.

Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy, là sợ để những con quái vật khác, lẻn vào hoặc giải cứu nó ra, nếu một khi được thả ra, thì cả trấn này chắc chắn sẽ đại loạn.

Long Thái Tử lúc đó vẫn luôn lo lắng, lúc này Diệp Thiên ở trấn này có gặp nguy hiểm không, cho nên lúc đó vẫn luôn tập hợp nhân mã, đóng quân ở đó chờ một tiếng lệnh, sau đó mọi người nhanh chóng đi giúp đỡ.

Nhưng lại bỏ qua con quái vật dưới đáy biển.

Bây giờ nếu không phải Diệp Thiên, nhắc nhở chuyện này, Long Thái Tử e rằng bây giờ có thể đã quên mất chuyện này rồi.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, chàng đã đặt toàn bộ sự chú ý vào Thượng cổ yêu vật, cho nên lúc đó Long Thái Tử cũng biết chuyện này không thể chậm trễ.

Chương 1920

Thế là chàng cũng nhanh chóng hành động.

"Diệp Thiên yên tâm đi, chuyện này ta nhất định sẽ làm xong, tuyệt đối sẽ không để con yêu quái dưới đáy biển đó ra ngoài, một khi chúng ta đã làm đến mức này." "Làm sao có thể nhẹ nhàng từ bỏ, cho nên bây giờ ta sẽ đi thông báo." Thái tử cũng là người làm việc quyết đoán, chuyện đã quyết định sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Long Thái Tử mặc dù nói vậy với Diệp Thiên, nhưng đối với phương diện này cũng có sự quan tâm, cũng đặc biệt muốn giúp đỡ.

Nhưng con quái vật dưới đáy biển lại không thể xem thường, cho nên lúc đó Long Thái Tử nhanh chóng quay trở lại đáy biển, sau đó giao phó một loạt công việc cho lão đầu.

"Diệp Thiên hiện tại một mình ở trấn trên, cho nên mức độ nguy hiểm cũng rất lớn, vì vậy con quái vật dưới đáy biển này do ta đích thân trấn giữ." "Tuyệt đối không được cử người khác đi, nếu có bất kỳ chuyện gì, nhanh chóng cử người thông báo." Long Thái Tử tính cách nóng nảy, nhưng khi làm bất kỳ việc gì, đều có trật tự, tuyệt đối không có chuyện không có kế hoạch.

Bao gồm cả lần này cũng vậy, mặc dù tất cả mọi việc, đều do một mình Diệp Thiên đích thân chỉ huy, nhưng Long Thái Tử cũng đã đóng một vai trò quan trọng.

Nếu không có sự giúp đỡ của chàng, thì Diệp Thiên hiện tại cũng không thể, đi đến bước đường ngày hôm nay, mặc dù pháp thuật của hắn cao cường, nhưng bắt buộc phải có người giúp đỡ.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại trong lòng cũng rất vui mừng, bởi vì bất kể là hắn cũng tốt, Long Thái Tử cũng được, tóm lại mục đích

của tất cả mọi người, đều là để có thể triệt để giải trừ Thượng cổ yêu vật kia.

Huống hồ có nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, xuất hiện ở nơi này, cho nên Diệp Thiên cảm thấy lúc này, những việc cần làm thật sự quá nhiều.

Vấn đề phải đối mặt cũng đặc biệt khó khăn, nhưng dù sao đi nữa Diệp Thiên từ đầu đến cuối đều tin tưởng có một lý niệm.

Đó là việc mình làm, phải làm cho xong, bất kể tốn bao nhiêu sức lực hay thời gian, đều phải giải quyết.

Bây giờ con quái vật dưới đáy biển, do Long Thái Tử đi xử lý, cho nên Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng nữa, chỉ có yêu quái ở đây rất nhiều.

Cho nên Diệp Thiên bắt buộc phải giải quyết hết chúng trước.

Sau khi Long Cung Thái Tử giao phó xong việc này, lại một lần nữa cùng Diệp Thiên hội hợp trên trấn, bởi vì phải cùng tiến cùng lùi với hắn.

Thế là hai người ở nơi này, bắt đầu quan sát những con ma khác, bởi vì những con ma này hiện tại cũng không làm ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên đã sớm đánh dấu chúng, chỉ cần chúng dám ở đây làm càn, thì nhất định sẽ ra tay.

Nhưng hiện tại lúc này, không phải là lúc chủ động tấn công, cho nên lúc đó hai người cũng không làm bất cứ chuyện gì.

Trong quá trình Diệp Thiên và Long Thái Tử quan sát mới phát hiện, hóa ra đám yêu ma quỷ quái này ở đây, cả ngày đều không có việc gì làm.

Ngoài ăn uống ra thì không có việc gì khác để làm, cho nên điểm

này thật sự đã ảnh hưởng đến sự chú ý của hai người, rốt cuộc là chuyện gì.

Đặc biệt là Diệp Thiên, bởi vì từ lúc hắn ở đây, những người khác bắt đầu tiếp xúc với hắn, vì mỗi ngày đều là một lịch trình như vậy.

Cũng không có việc gì để làm, cho nên Diệp Thiên cảm thấy trong đó nhất định có mờ ám lớn.

Mặc dù Diệp Thiên không thể hoàn toàn xác định, những gì mình nói là thật hay giả, nhưng nhất cử nhất động của đám yêu ma quỷ quái này, quả thực khiến hắn không khỏi nghi ngờ.

Cho nên Diệp Thiên nhất định sẽ làm rõ tất cả vấn đề, rốt cuộc là chuyện gì, nếu không tuyệt đối sẽ không, cứ chờ đợi như vậy.

Diệp Thiên mặc dù hiện tại biết có mờ ám, nhưng lại hoàn toàn không biết là chuyện gì, bởi vì tất cả mọi chuyện, đều do một mình hắn đoán.

Lúc đó Long Thái Tử cũng cảm thấy chuyện này, dường như có chút kỳ quặc, thế là liền cùng mấy người ở đây bắt đầu bàn mưu.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao quan sát lâu như vậy, đám yêu ma quỷ quái này không có bất kỳ động tĩnh nào.” “Cả ngày đều trong trạng thái như vậy, chẳng lẽ chúng ta đã bị mọi thứ đánh lừa, đám yêu ma quỷ quái này, vốn dĩ là một đám quỷ vô dụng.” Long Thái Tử trong một thời gian tiếp xúc, cũng có thể nhìn ra được hành tung của đám quỷ này, bởi vì chúng và những gì hắn nói, hoàn toàn không giống nhau.

Nếu thật sự là một số quỷ lợi hại, thì không thể nào ở đây cả ngày đều không có việc gì, giống như xác sống vậy.

Cho nên Long Thái Tử cũng tin tưởng chuyện này, tuyệt đối không dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Nhưng hiện tại nếu muốn làm rõ tất cả vấn đề, Long Thái Tử cảm thấy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chương 1921

Nhưng dù sao đi nữa cũng phải làm rõ một loạt vấn đề.

Bởi vì cảm giác cho Long Thái Tử, đó là những con ma này hoàn toàn chỉ là rác rưởi, cho nên hoàn toàn không được coi trọng.

Nếu thật sự là ma thật sự, hoàn toàn không thèm để ý đến sự tồn tại của chúng.

Lúc đó trong một phen tìm hiểu của mọi người, dường như cũng cảm thấy chuyện này, thật sự giống như Long Thái Tử nói.

Nếu thật sự là tình huống như vậy, vậy thì những con ma trước đây tiếp xúc, chẳng phải là không có tác dụng gì, vốn dĩ tiếp xúc với chúng là hy vọng, có thể nhanh chóng tìm ra Thượng cổ yêu vật.

Nhưng dường như mọi chuyện, giống như mò kim đáy bể, hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Cho nên Long Thái Tử cảm thấy ở trên người chúng, chỉ có thể lãng phí thời gian của mình.

Thay vì như vậy, chẳng bằng chuyển tầm mắt của mình, sang những con ma khác.

Bởi vì Long Thái Tử hiện tại và mọi người có một suy nghĩ, đó là hoàn toàn bị lừa rồi.

Bởi vì lúc này những con ma tiếp xúc, không chỉ là rác rưởi, vì chúng vô dụng, khó trách lâu như vậy mà không có động tác gì.

Cũng chính vì không có năng lực, cho nên mới ở đây chờ đợi.

“Nếu chúng ta thật sự bị lừa, thì phải làm sao bây giờ, tiếp tục ở đây với đám ma rác rưởi này, hay chuyển tầm mắt của chúng ta sang

những con ma khác." "Tóm lại không thể cứ bị lừa như vậy mãi." Mọi người cũng tự mình không ngừng nghiên cứu, bởi vì dù sao chuyện này đối với họ, đều vô cùng quan trọng, cho nên không ai muốn lãng phí thời gian của mình.

Huống hồ yêu ma quỷ quái ở đây rất nhiều, rốt cuộc ai thật ai giả, đều phải phân biệt, hiện tại mọi người thật sự khó có thể quyết định.

Nhưng dù sao đi nữa, mọi người vĩnh viễn đều sẽ thương lượng ra một đối sách, tuyệt đối không thể cứ làm mà không có kết quả.

Cho nên lúc đó Long Thái Tử cũng bắt đầu, cẩn thận quan sát một số ma xung quanh, bất kể là rác rưởi cũng tốt, những thứ khác cũng được.

Tóm lại đều phải làm rõ, như vậy mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Diệp Thiên hiện tại cũng bắt đầu không ngừng quan sát, bởi vì bất kể bây giờ có bị lừa hay không, mọi chuyện đều chưa xảy ra.

Nhưng dù sao chuyện này, đối với hắn đều không có tác dụng, bởi vì những con ma vô dụng này ở đây, chỉ có thể giống như một cái mồi nhử.

Nhưng Diệp Thiên không quan tâm những chuyện này, rốt cuộc nguyên nhân là gì, hay có suy nghĩ gì khác, nhưng cuối cùng bắt buộc phải tìm ra yêu vật.

Bởi vì chỉ có tìm được yêu vật đó, mới có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Lúc này Long Thái Tử, cũng biết khả năng bị lừa sẽ rất lớn.

Nhưng hiện tại mọi người hoàn toàn không có cách nào, có thể ngăn cản những chuyện này, nếu thật sự bị lừa rồi, thì cũng chỉ có thể như vậy.

Hiện tại trong lòng Thái tử có một chuyện lo lắng nhất, đó là lão đầu dưới đáy biển.

"Diệp Thiên, hai chúng ta trước đây đã phong tỏa hoàn toàn con quái vật dưới đáy biển đó, hiện tại có lão đầu ở đó canh giữ, nhưng bây giờ bên chúng ta không có chuyện gì." "Cho nên thật sự có chút lo lắng cho tình cảnh của lão đầu, không biết tốt xấu thế nào." Long Thái Tử lúc đó đã nói hết những nghi ngờ và thắc mắc trong lòng mình cho Diệp Thiên, bởi vì dù sao lão đầu cũng là người của chàng.

Nếu vì chuyện này mà bị thương, hoặc xảy ra chuyện gì, thì trong lòng Long Thái Tử cũng sẽ vô cùng tự trách.

Cho nên chàng cũng hy vọng chuyện này, có thể nhanh chóng được giải quyết, vì vậy cũng hỏi một chút, Diệp Thiên nhìn nhận chuyện này thế nào.

Nếu bên lão đầu thật sự có nguy hiểm, Long Thái Tử sẽ dùng tốc độ nhanh nhất quay về giúp đỡ.

Nhưng những chuyện này đều do một mình Thái tử tưởng tượng ra.

Nhưng cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết, chỉ là luôn cảm thấy ở đây dường như, không giống như những gì đã nói trước đây.

Lúc này, Diệp Thiên cũng có thể hiểu được tâm trạng trong lòng Long Thái Tử, bao gồm cả những lo lắng của chàng cho lão đầu, dù sao những yêu quái đó đều rất khó đối phó.

Chương 1922

Nếu bên lão đầu thật sự xảy ra chuyện, trong lòng Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ có suy nghĩ giống như Long Thái Tử.

Lúc này Diệp Thiên, cảm thấy một khi mọi chuyện đã như vậy, cũng hoàn toàn không có sức lực để thay đổi nữa.

Cho nên lúc đó liền nói, hay là để hắn nghĩ ra một kế sách.

Sau đó Diệp Thiên cảm thấy kế sách này khả thi, ít nhất cũng không cần phải ở đây đoán mò nữa.

Cho nên lúc đó hắn đã nói kế mưu này cho Long Thái Tử.

Cũng để chàng xem thử kế hoạch của mình, rốt cuộc có thể đưa vào lịch trình hay không, bởi vì dù sao bây giờ những việc cần làm, hai người bắt buộc phải thương lượng một phen.

Sau đó mới có thể quyết định, lần này Diệp Thiên muốn dùng mưu kế, đó là lúc đó tìm người tấn công, như vậy có thể thăm dò xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì nếu Diệp Thiên, lúc này mà ra tay, chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên không chỉ không thể giải quyết vấn đề, có thể còn phản tác dụng.

Diệp Thiên làm vậy tự nhiên có suy nghĩ của mình, bởi vì hắn cảm thấy có một số chuyện nên bàn bạc kỹ lưỡng, một mực đi đoán mò hay ảo tưởng, cũng hoàn toàn không thể giải quyết được vấn đề.

Long Thái Tử trong quá trình triệu tập, chưa bao giờ nghĩ, sẽ dùng cách này để thăm dò đám ma.

Chàng vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của lão đầu, cho nên hoàn toàn không suy nghĩ đến phương diện này.

Nhưng lúc đó sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, lại cảm thấy kế mưu này của Diệp Thiên, thật sự khá tốt.

Cho nên lúc đó Long Thái Tử, cũng không ngừng khen ngợi Diệp Thiên.

"Diệp Thiên thật không ngờ trong lúc nguy cấp nhất, lại có thể nghĩ ra cách như vậy, thật không hổ là một người thông minh." "Chỉ cần có ngươi ở đây không có chuyện gì không giải quyết được, nhưng nếu cũng phải dùng người đi tấn công, thì sẽ có hiệu quả như thế nào?" Long Thái Tử trước nay, đều biết Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, không chỉ pháp thuật cực cao, mà về trí tuệ, vĩnh viễn sẽ vượt qua tất cả mọi người.

Huống hồ chọn ra cách như vậy, Long Thái Tử tin tưởng nhất định, có suy nghĩ của mình.

Cho nên lúc đó cũng nghe xem, rốt cuộc hắn định làm gì, huống hồ lần này tất cả các vấn đề, đều bày ra trước mặt.

Nếu có thể giải quyết được, thì đó là chuyện tốt nhất, nhưng nếu không giải quyết được, Long Thái Tử và Diệp Thiên hai người, cũng sẽ có cách khác.

Hiện tại cách đã có, cho nên trong lòng Long Thái Tử, dường như cũng đã bớt đi một chút căng thẳng.

"Thái tử có điều không biết, mặc dù chúng là một số yêu ma quỷ quái, nhưng chúng cũng coi trọng sinh tử của mình, nếu dùng người đi thăm dò." "Thì chúng yêu quý sinh mệnh của mình, lúc đó chắc chắn sợ chết, cho nên sẽ nói ra tất cả bí mật." "Như vậy hai chúng ta, cũng có thể làm rõ vấn đề của chúng, cũng không cần phải ở đây lo lắng những vấn đề đó nữa." Diệp Thiên kỳ thực khi làm bất kỳ chuyện gì vĩnh viễn đều sẽ lên kế hoạch, vô cùng chu toàn, bởi vì hắn cảm thấy không nên, không có bất kỳ manh mối nào.

Xử lý những chuyện đó, cho nên lúc đó dùng cách như vậy, cũng chính thức có thể nắm bắt được, suy nghĩ trong lòng đám ma này.

Bởi vì dù vô dụng, hay lợi hại đến đâu, chúng cũng sẽ trân trọng sinh mệnh của mình, coi nó cũng quan trọng như vậy.

Nếu xảy ra bất kỳ sai sót nào, sẽ gian khổ hơn bất kỳ ai, cho nên lúc đó Diệp Thiên mới nghĩ ra một kế sách như vậy.

Bây giờ Long Thái Tử đã hoàn toàn hiểu rõ, suy nghĩ của Diệp Thiên, lần này chọn dùng con người để tấn công, cho nên lúc đó có thể thấy được thật sự là dụng tâm lương khổ.

Nhưng dù sao đi nữa, một khi hai người đã xác định chuyện này, thì cũng phải nhanh chóng đưa vào lịch trình.

Bởi vì đám ma này bất kể, rốt cuộc lợi hại đến đâu hay vô dụng, chỉ cần có thể giải quyết chúng hoặc có thể dò hỏi được một số thông tin.

Cũng sẽ tạo ra ưu thế cho hai người.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại cũng vô cùng mong đợi, nếu lần tấn công này thật sự có tác dụng, thì đám ma đó chắc chắn sẽ nói ra tất cả vấn đề.

Vậy thì những chuyện mà Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người, lo lắng trước đây cũng đều có thể dễ dàng giải quyết.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nhanh chóng tìm không ít người, hy vọng có thể nhanh chóng triển khai mưu kế.

Nhân loại sau khi chiếm được thế thượng phong thì bắt đầu không ngừng công kích bọn ma tộc, nhưng bọn chúng căn bản không có nơi nào để đi.

Chương 1923

Vì vậy, chúng hoàn toàn không thể chống đỡ nổi, cũng không có chuyện gì khác xảy ra, huống hồ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên.

Chỉ cần là kế hoạch của Diệp Thiên, không có việc gì là không thành công.

Cho nên về điểm này, Diệp Thiên không hề có bất kỳ lo lắng hay e ngại nào, bởi vì phương pháp của hắn lần nào cũng linh nghiệm.

Long Thái Tử lúc này cũng muốn xem thử bọn ma tộc có thật sự giống như lời Diệp Thiên nói hay không.

Chúng trực tiếp thừa nhận mọi chuyện, nếu đã khai ra tất cả thì vấn đề chắc chắn sẽ được giải quyết dễ dàng.

Vì vậy, kỳ tích sắp được chứng kiến, bởi vì Diệp Thiên thấy nhân loại không ngừng công kích.

Căn bản không chừa lại bất kỳ đường lui nào, cho nên lúc đó bọn ma tộc cũng không chống đỡ nổi, liền bắt đầu khai ra mọi chuyện.

Diệp Thiên đứng một bên, cũng đã thấy hết mọi việc, đúng như ý hắn.

Bởi vì Diệp Thiên biết bọn ma tộc nhất định rất trân quý tính mạng của mình, nên không thể thấy bản thân rơi vào nguy hiểm mà không làm gì.

Cho nên lúc đó, chúng đã khai ra tất cả những gì mình biết.

Ma tộc trước nay vẫn luôn như vậy, tuy có khác biệt lớn với nhân loại, nhưng trong quá trình trân trọng sinh mệnh, ma tộc và nhân loại đều giống nhau.

Hắn chính vì nắm được điểm này nên mới có thể nhìn thấu được những vấn đề trong nội tâm của chúng.

Nếu không phải vì kế mưu này, có lẽ đã không biết được nhiều chuyện như vậy.

Lúc đó Diệp Thiên lại nhìn bộ dạng của từng tên một, thật sự khiến người ta đặc biệt cảm khái, không biết nên dùng lời lẽ gì để hình dung trạng thái lúc này.

Bởi vì nó khiến người ta cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng hận, những việc chúng làm sớm đã khiến Diệp Thiên cảm thấy ghê tởm.

Nhưng nếu không phải vì đại cục, hắn cũng không thể nào đợi lâu như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, Diệp Thiên sở dĩ bày ra cái bẫy này, chẳng qua là hy vọng có thể làm rõ mọi chuyện.

Bây giờ mọi chuyện đều đã rõ ràng, Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của lão đầu dưới đáy biển.

Bởi vì trước đó Long Thái Tử cũng có suy nghĩ như vậy, cho nên bây giờ khi mọi vấn đề đều đã được giải quyết, Diệp Thiên cũng vội vã xuống biển cứu lão đầu.

Vì vậy lúc đó, hắn cũng không ngừng thương nghị với Long Thái Tử.

"Lần này hai chúng ta phải nhanh chóng quay về đáy biển, có lẽ dưới đó sẽ xảy ra chuyện, cho nên không thể chậm trễ." Diệp Thiên biết Long Thái Tử lo lắng điều gì, bây giờ mọi vấn đề đều đã rõ ràng, vậy thì nên nhanh chóng quay về đáy biển.

Bởi vì con quái vật dưới đáy biển đó cũng vô cùng khó đối phó, nếu lão đầu thật sự gặp nguy hiểm, trong lòng Long Thái Tử chắc chắn sẽ áy náy không yên.

Cho nên Diệp Thiên cũng không dám lãng phí thời gian nữa, phải nhanh chóng giải cứu toàn bộ, bất kể hiện trạng của lão đầu bây giờ là tốt hay xấu.

Vì vậy, vào lúc này, Diệp Thiên cũng không quản được nhiều vấn đề như vậy, phải nhanh chóng quay về đáy biển.

Long Thái Tử bây giờ cũng không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào, bởi vì dù sao thực lực của lão đầu cũng có hạn, nếu thật sự xảy ra chuyện dưới đáy biển, trong lòng hắn cũng sẽ vô cùng tự trách.

Cho nên lúc đó, hai người Diệp Thiên và hắn trên đường trở về cũng không ngừng trao đổi.

Bởi vì dù sao chuyện này cũng không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được, vấn đề cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó, mục đích chính yếu nhất của cả hai là cố gắng hết sức để hóa giải toàn bộ nguy cơ.

“Thái tử, tình hình tạm thời như vậy, đối với lão đầu mà nói có thể có mức độ nguy hiểm nhất định, nhưng bây. giờ chúng ta dù sao cũng chưa tới được đáy biển.” “Cho nên không biết tình hình bên đó thế nào, vì vậy vào thời khắc mấu chốt này tuyệt đối đừng hoảng loạn, nhất định phải nghĩ vấn đề theo hướng tốt, như vậy mới có thể khiến lòng mình bình tĩnh lại.” Diệp Thiên biết Long Thái Tử còn lo lắng hơn cả mình, nhưng dù sao bây giờ họ đã dùng tốc độ nhanh nhất để quay về.

Chương 1924

Cho nên hắn cũng hy vọng Long Thái Tử đừng quá nóng vội, dù sao mọi chuyện đều không nằm trong kế hoạch.

Vì vậy có một số việc phải bàn bạc kỹ hơn, lúc này Long Thái Tử cũng biết, Diệp Thiên trước nay đều đang vì mình.

Hắn suy nghĩ cũng rất chu toàn, nhưng có lúc thật sự vô cùng lo lắng, đặc biệt sốt ruột.

Cho nên lúc đó hắn cũng hy vọng có thể dùng tốc độ nhanh nhất, cố gắng nhanh chóng quay về đáy biển, như vậy có thể điều tra rõ ràng vấn đề.

Đồng thời cũng có thể biết được lão đầu rốt cuộc có bị thương không, chỉ cần lão đầu bây-giờ bình an vô sự, Long Thái Tử cũng sẽ không còn lo lắng nữa.

Mọi thứ thật sự đã nằm trong tầm kiểm soát, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Long Thái Tử cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

Thế là họ tăng nhanh bước chân, đang trên đường đi, đột nhiên đến gần mặt biển, phát hiện nơi đó nổi lên một vùng nước đỏ như máu.

Cho nên lúc đó, từng người một khi nhìn thấy cảnh này đều bắt đầu nóng nảy, bởi vì trạng thái của mọi người lúc đó đều hoàn toàn mông lung.

Bởi vì vào lúc này, không ai biết tại sao trên mặt biển lại xuất hiện tình huống như vậy.

Cho nên lúc đó mọi người đều dừng bước, cũng không ngừng đoán già đoán non, bởi vì tình huống hiện tại, tất cả mọi người thật sự

chưa từng trải qua.

Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc hơn tất cả mọi người, bởi vì hắn không biết tại sao mặt biển lại xuất hiện nước đỏ như máu.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, cho nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng hỏi Long Thái Tử.

"Thái tử, vùng nước đỏ như máu nổi lên trên mặt biển này rốt cuộc là chuyện gì?

Trước đây ngươi có từng trải qua chưa?" "Tại sao đột nhiên lại cảm thấy có một điềm xấu." Diệp Thiên thật ra cũng không biết, bởi vì hắn cảm thấy cứ đoán mò ở đây có lẽ chỉ khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn.

Cho nên lúc đó hắn nghĩ Long Thái Tử sống trong biển này, vậy thì đối với mọi thứ ở đây đều nên rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy Diệp Thiên cũng hy vọng có thể được cho biết, rốt cuộc vũng nước đỏ trên mặt biển này là chuyện gì.

Diệp Thiên tưởng rằng Long Thái Tử sẽ biết mọi chuyện, dù sao cũng là Long Thái Tử dưới đáy biển, cho nên chuyện này hẳn không làm khó được hắn.

Nhưng đối với hắn mà nói, thật sự vô cùng khó hiểu, Long Thái Tử lúc này cũng giống như những người khác, đang ở trong trạng thái mông lung.

Bởi vì hắn cũng chưa từng thấy chuyện như vậy, huống hồ tuy sống dưới đáy biển, nhưng những chuyện này thật sự chưa bao giờ xuất hiện trước mắt hắn.

Cho nên vũng nước đỏ như máu này rốt cuộc là chuyện gì, hắn cũng có chút mơ hồ, vì vậy lúc đó Long Thái Tử cũng vội vàng trả lời

những câu hỏi mà Diệp Thiên đưa ra.

Bởi vì bất kể chuyện này rốt cuộc là tình huống gì, nhưng ít nhất bây giờ nó xuất hiện trên mặt biển, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với đáy biển.

Cho nên lúc đó trong lòng Long Thái Tử cũng đặc biệt lo lắng.

"Tình huống này trước đây cũng chưa từng có dấu hiệu báo trước, cho nên ta cũng rất mơ hồ, có lẽ dưới đáy biển đã xảy ra chuyện, nếu không cũng sẽ không có nước đỏ như máu xuất hiện trên mặt biển." Câu trả lời này của Long Thái Tử cũng khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc, bởi vì vốn tưởng rằng có thể tìm được câu trả lời tương ứng ở đây.

Nhưng xem ra chuyện này lại giống như một câu đố không thể giải được, cho nên lúc đó nhìn cả người Long Thái Tử cũng vô cùng nóng nảy.

Bởi vì vốn dĩ Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người vội vã quay về đáy biển, hy vọng có thể giải cứu người.

Bởi vì nếu ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc có chuyện gì xảy ra, trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng tự trách và áy náy.

Cho nên lần này khó khăn lắm mới nhanh chóng quay về, lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vì vậy lúc đó khó tránh khỏi khiến người ta suy đoán, có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Lúc này, Long Thái Tử sớm đã cảm thấy chuyện này chắc chắn có điều kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Nhưng nhìn thấy nhiều nước đỏ như máu như vậy, hắn cũng có một suy đoán táo bạo, đó là những người của mình, có khả năng toàn bộ đều đã bị hại.

Nếu không sẽ không có tình huống như vậy.

Chương 1925

“Diệp Thiên, nếu ta không đoán sai, vậy thì những người ta phái đi trước đó chắc chắn toàn bộ đều đã bị giết chết, đặc biệt là nhìn vũng nước đỏ này, nhất định là do máu tươi nhuộm thành.” Long Thái Tử trong lúc nóng nảy cũng không ngừng nghĩ, nếu người của mình dưới đáy biển thật sự bị thương hại, hoặc toàn bộ đều chết, thì phải làm sao đây, nhưng vào lúc này, bây giờ thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào.

Lúc đó Diệp Thiên nghe Long Thái Tử nói vậy, cả người cũng vô cùng lo lắng.

Nếu những người được phái đến đây toàn bộ đều đã chết, vậy trong lòng hắn cũng sẽ vô cùng áy náy.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người, để có thể xác định chuyện này rốt cuộc có phải như họ nghĩ hay không.

Vì vậy cũng vội vàng tăng nhanh bước chân, muốn xuống dưới biển xem xét, như vậy không cần phải ở đây không ngừng suy đoán.

Bởi vì nếu không ngừng suy đoán, chỉ có thể khiến mình càng thêm nóng nảy, chỉ có khi tận mắt nhìn rõ mọi vấn đề, như vậy cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cho nên Diệp Thiên lúc này cũng vô cùng lo lắng, bởi vì hắn thật sự không hy vọng những gì mình thấy trước mắt lại đúng như lời mình nói.

Bởi vì hắn hy vọng tất cả mọi người đều có thể bình an vô sự sống sót.

“Bây giờ đừng đoán mò nữa, ít nhất chúng ta hiện tại không biết

tình hình thế nào, cho nên chỉ có đến nơi đó xem mới có thể biết được." "Rốt cuộc những vũng máu đỏ này có phải là do con người tạo ra hay không." Diệp Thiên tuy trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng dù sao mọi chuyện cũng không do hắn kiểm soát, cho nên vào lúc này, điều quan trọng nhất là làm rõ vấn đề, cũng không đến mức mọi người ở đây suy nghĩ lung tung.

Bởi vì hắn vốn là một người có pháp thuật cao cường, khả năng kiểm soát ở các phương diện đều rất mạnh, tuy trong lòng cũng lo lắng, nhưng lại không hề nóng nảy như Thái tử, bởi vì hắn cảm thấy vào lúc này nên bình tĩnh suy nghĩ, nếu cứ một mực căng thẳng, vậy chỉ có thể khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn.

Cho nên lúc đó hắn cũng biết tâm trạng của Long Thái Tử lúc này phức tạp đến mức nào.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng có thể cùng hắn làm rõ đầu đuôi ngọn ngành của cả sự việc, cũng như những chuyện quan trọng.

Hắn cũng hy vọng Long Thái Tử có thể bình tâm tĩnh khí suy nghĩ vấn đề, nhưng có lúc không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết, cho nên Long Thái Tử lúc này cũng biết những lời Diệp Thiên nói.

Đồng thời cũng biết ý đồ của hắn, nhưng dù sao đi nữa, cảm xúc tạm thời cũng đã kìm nén được.

Cho nên lúc đó, họ tăng nhanh bước chân, muốn đến nơi đó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên cảm thấy vào lúc này, tình hình dưới đáy biển ra sao, họ hoàn toàn không biết.

Cho nên vào lúc này, mọi người đều không biết, bây giờ lại vì để có thể tìm ra khu vực đỏ như máu, hoặc tất cả nguyên nhân ở đó, bất

kể thế nào cũng phải làm rõ chuyện này trước, sau đó mới xuống biển, dù sao vũng máu đỏ này là ở trên mặt biển.

Có thể không liên quan gì đến trong biển, nhưng mọi thứ đều chỉ là để kiểm chứng suy đoán của một người, rốt cuộc sẽ thế nào, bây giờ vẫn chưa có kết luận.

Long Thái Tử lúc này thật ra trong lòng thật sự không thể bình tĩnh được, bởi vì lúc này hắn thật sự không muốn đối mặt với chuyện như vậy, không phải vì không có can đảm, mà là thật sự không nỡ lòng.

Bởi vì ai cũng hy vọng người bên cạnh mình, bất kể là thuộc hạ hay người thân, đều nên sống sót tốt, không phải hy sinh tính mạng.

Cho nên lúc đó, Long Thái Tử trong nội tâm cũng không ngừng cầu nguyện, hy vọng người của mình sẽ không có chuyện gì.

Nhưng những chuyện này không phải dựa vào suy nghĩ của hắn là có thể thay đổi, cho nên lúc đó hai người thuận lợi đến khu vực nước đỏ như máu, mới phát hiện ra nguyên lai có lính tôm tướng cua, toàn bộ đều đã chết.

Diệp Thiên sau khi nhìn thấy thi thể của những lính tôm tướng cua này, đồng thời cũng hiểu ra, khó trách trước đó lại nhìn thấy nhiều nước máu xuất hiện trên mặt biển như vậy.

Hóa ra đều thuộc về chúng, cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn Long Thái Tử, bởi vì trước đó hắn vẫn luôn lo lắng thuộc hạ của mình sẽ bị hại.

Bây giờ khi nhìn thấy thi thể của thuộc hạ, Diệp Thiên biết, tâm trạng của hắn chắc chắn khó có thể che giấu được.

Bởi vì bất kể là ai cũng không thể chấp nhận được cú sốc như vậy.

Diệp Thiên nhìn trong khu vực này, không có một sinh vật sống

nào, toàn bộ đều đã chết.

Diệp Thiên chưa từng nghĩ rằng, trước mắt mình lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, bởi vì trước đó mọi người đều có những lo lắng.

Nhưng không ai hy vọng mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như hôm nay, cho nên lúc đó thật sự vô cùng chấn động.

Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lính tôm tướng cua toàn bộ đều chết, cho nên Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu.

Chương 1926

Rốt cuộc có phải là con ma dưới đáy biển đó xuất hiện không, bởi vì trước đó Diệp Thiên cũng đã có những lo ngại.

Nhưng có một số việc căn bản không nằm trong kế hoạch kiểm soát, cho nên thật sự không thể làm gì khác, nhưng nếu chuyện này đã xảy ra.

Vậy thì Diệp Thiên cảm thấy hẳn là không tốt, cho nên lúc đó quay đầu cũng đi an ủi tâm trạng của Long Thái Tử, dù sao lính tôm tướng cua ở đây toàn bộ đều là thuộc hạ của hắn.

Khi đối mặt với khoảnh khắc này, trong nội tâm chắc chắn cũng đã chịu tổn thương lớn, cho nên Diệp Thiên không thể an ủi quá nhiều.

Nhưng ít nhất có thể khuyên giải, để hắn biết rằng có một số việc không thể tránh khỏi, đau buồn tự trách cũng chỉ có thể dừng lại ở đây.

Nhưng Diệp Thiên vạn lần không ngờ tới, vốn tưởng rằng sau khi nói rõ với Long Thái Tử, nhưng khi quay đầu nhìn lại mới phát hiện, cả người Long Thái Tử đã thay đổi.

Bởi vì trước đó dưới sự khuyên giải của Diệp Thiên, Long Thái Tử dường như đối với chuyện này có phần buông lỏng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy nhiều lính tôm tướng cua chết trước mặt, hắn thật sự không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Cả người lại bắt đầu trở nên phẫn nộ.

“Ta biết nhất định là có tình huống như vậy, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi chết oan, nhất định sẽ báo thù cho các ngươi.”

Lúc này, Long Thái Tử không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, bởi vì nếu thuộc hạ của hắn không có chuyện gì.

Long Thái Tử có thể sẽ có tâm trạng bình tĩnh, giống như lời Diệp Thiên nói, nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy nhiều thuộc hạ như vậy, toàn bộ đều đã chết.

Vậy thì cục tức này làm sao có thể nuốt trôi được?

Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người ở chung với nhau một thời gian rất dài, cũng biết bây giờ hắn đau buồn đến mức nào.

Sự phẫn nộ này cũng không phải là nhất thời bộc phát, mà đã tích tụ từ lâu, cho nên Diệp Thiên có thể hiểu được tâm trạng của hắn.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến âm thanh, cho nên Diệp Thiên cẩn thận lắng nghe, rốt cuộc là do ai phát ra.

Không ngờ ở cách đó không xa, có một ác ma đang cười ha hả.

Bởi vì thi thể của những lính tôm tướng cua này toàn bộ đều do ma tộc giết chết, bởi vì ma tộc một khi xuất hiện, vậy thì những thuộc hạ này căn bản không phải là đối thủ của chúng.

Cho nên mới bị giết, nhưng điều khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc là, chúng từ trước đến nay chưa từng có thể ra khỏi biển.

Bởi vì trước đó đều đã phong ấn chúng ở đó, nhưng rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì, bây giờ Diệp Thiên cũng mù tịt.

Nhưng nhìn tiếng cười của ma tộc, hắn biết, chúng nhất định đang thị uy, cho rằng mình đã trở thành người chiến thắng cuối cùng, bởi vì ma tộc một khi xuất hiện, vậy thì cả thế giới sẽ đại loạn.

Không chỉ là những người dưới đáy biển, cho nên cũng là điều mà Diệp Thiên lo lắng ngay từ đầu.

Một tiếng cười của ma tộc thật sự khiến Diệp Thiên kinh ngạc,

hắn chưa từng nghĩ sẽ có chuyện này xảy ra, huống hồ những chuyện hắn đang thấy bây giờ.

Diệp Thiên không cần đoán cũng biết là chuyện gì, chắc chắn là vì ma tộc này xuất hiện ở đây, cho nên mới chém giết toàn bộ tiểu đội này.

Chúng cười ha hả ở đây, tự cho rằng có thể kiểm soát mọi thứ, cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như ngày càng bất lợi.

Nhưng cả sự việc bây giờ đã phát triển đến mức này, cho nên Diệp Thiên biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, mức độ tổn hại đơn giản là không thể tưởng tượng được.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên vẫn luôn có những suy đoán, chỉ là không có bằng chứng xác thực, bây giờ khi nghe thấy âm thanh này truyền đến.

Tám phần là con ma đầu tà ác đó, nếu không phải là nó, cũng không thể nào hãm hại thành ra bộ dạng bây giờ.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy con ma đầu này thật sự quá ghê tởm, nhưng dù sao đi nữa, nếu chuyện này đã xảy ra.

Diệp Thiên nhất định sẽ có đối sách, tuyệt đối không thể để nó làm bậy ở đây, nếu dưới đáy biển này có nhiều sinh linh như vậy.

Nếu một khi bị giết hết, vậy sau này Long Thái Tử phải làm sao quyết định.

Chương 1927

Bởi vì bản thân ma tộc khi bị phong ấn trong biển, chắc chắn cũng oán khí cực sâu, huống hồ bây giờ đã giết nhiều lính tôm tướng cua như vậy.

Vậy thì bước tiếp theo chắc chắn là uy hiếp Long Thái Tử và lão đầu, tuy Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người giao tiếp không sâu.

Nhưng vì lần này, hai người cũng đã tốn không ít tâm sức, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, tuy bây giờ đã biết mọi chuyện.

Vậy thì tuyệt đối sẽ không để chúng chìm sâu, cho dù chỉ có một chút cơ hội, hoặc dốc hết toàn lực cũng quyết định sẽ đối phó với chúng.

Bởi vì tuy có một số việc không nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên, nhưng dù thế nào cũng hy vọng con ma này có thể thuận lợi bị đánh bại.

Nhưng chuyện này không dễ như tưởng tượng, huống hồ chúng ta đang tung hoành không bị cản trở ở đây, cho nên Diệp Thiên phải bàn bạc kỹ hơn.

Thái tử và đội của hắn trong lòng cũng luôn vô cùng lo lắng, đặc biệt phẫn nộ, bởi vì dù sao thuộc hạ của hắn cũng vô cớ bị thương như vậy.

Dẫn đến mất cả tính mạng, cho nên dù thế nào cũng không thể nuốt trôi cục tức này, phía trước có nguy hiểm, cũng nhất định sẽ kiên trì đến cùng, tuyệt đối sẽ không khuất phục trước ma đầu.

Điều này cũng chính là điều Diệp Thiên lo lắng, nếu tiểu đội đó thật sự bị ma tộc giết chết?

Vậy thì một phần nhỏ còn lại chắc chắn cũng sẽ bị hại, cho nên Diệp Thiên bây giờ thật sự không hy vọng.

Lại nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra trước mắt.

Chỉ cần dựa vào sức mạnh của mình có thể kiểm soát được, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự mơ hồ nào.

Bởi vì dù sao chuyện này, mọi người đã mưu tính lâu như vậy, nếu trong thời gian ngắn có thể giải quyết được, Diệp Thiên cũng không đến mức khổ não như vậy.

Bây giờ vấn đề thật sự vô cùng khó hiểu, lại không biết nên giải quyết thế nào, chỉ hy vọng bên Long Thái Tử và lão đầu đều có thể bình an vô sự.

Như vậy trong lòng cũng có thể hoàn toàn đặt xuống tảng đá lớn.

Cho nên Diệp Thiên cũng luôn suy nghĩ nên làm thế nào.

Diệp Thiên bây giờ không nghĩ được nhiều như vậy, bởi vì Long Thái Tử cũng phải đến đó, bởi vì bất kể xảy ra chuyện gì, chuyện này không thể trì hoãn.

Huống hồ ma tộc một khi xuất hiện, vậy chắc chắn sẽ có nhiều chuyện xảy ra hơn, cho nên bây giờ Diệp Thiên thật sự không thể quyết định được.

Bởi vì mọi chuyện căn bản không nằm trong kế hoạch kiểm soát, nếu những vấn đề này đều có thể được giải quyết dễ dàng.

Diệp Thiên cũng không cần phải khổ não ở đây.

Bên kia, Long Thái Tử cũng vội vàng chạy về hướng đó, đồng thời cũng nhìn thấy ma tộc ở đó, không kiêng dè gì cả, có một số lính tôm tướng cua cũng đang ở trong tay nó.

Cho nên lúc đó cả người Long Thái Tử thật sự vô cùng lo lắng,

bởi vì bất kể thế nào, những lính tôm tướng cua này toàn bộ đều là thuộc hạ của hắn.

Nếu trơ mắt nhìn chúng mất mạng, vậy Long Thái Tử làm sao có thể chịu đựng được cú sốc như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng biết.

Hắn cũng không ngừng khuyên nhủ, bởi vì trong nội tâm, hắn cũng biết chuyện này không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết.

Nhưng vào lúc này, ma tộc một khi xuất hiện, uy lực của nó vô cùng hùng hậu, không phải một sớm một chiều có thể giải quyết, bây giờ trong tay nó lại có nhiều thuộc hạ như vậy.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này nên bàn bạc kỹ hơn.

"Thái tử, tình hình bây giờ đối với chúng ta vô cùng bất lợi, ngươi cũng thấy con ma đó, nếu nó đã ra ngoài chứng tỏ thực lực." "Chắc chắn cũng không ngừng tăng cường, giết nhiều tướng cua như vậy, lại để lại một phần, chắc chắn có kế mưu." "Tuy bây giờ không có cách nào đoán ra được.

Nhưng dù sao đi nữa, chuyện này cũng tuyệt đối sẽ không tiếp diễn như vậy." Diệp Thiên biết có một số việc không thể giải quyết trong một sớm một chiều, cho nên chuyện này hắn cũng hy vọng Long Thái Tử có thể kìm nén sự phẫn nộ.

Bởi vì phải hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, như vậy mới có thể giải cứu những người trong tay nó.

Ma tộc tự nhiên biết Diệp Thiên và Long Thái Tử muốn đối phó mình, huống hồ bị nhốt ở nơi này đã lâu.

Chương 1928

Cho nên sự phẫn nộ sớm đã không ngừng bùng phát, bây giờ có nhiều lính tôm tướng cua canh giữ ở đây.

Vậy thì làm sao có thể để chúng dễ dàng rời đi, cho nên lúc đó nó cũng trước mặt hai người, bắt đầu không ngừng tra tấn những lính tôm tướng cua này.

Bởi vì ma tộc nếu trực tiếp giết chết chúng, vậy thì không có ý nghĩa gì lớn, như vậy mới thú vị.

Lúc đó, lính tôm tướng cua bị tra tấn đến mức thật sự khổ không tả xiết, mọi người cũng hy vọng có thể chết đi.

Bởi vì chỉ có chết mới không phải chịu đựng tổn thương như vậy, bây giờ mọi chuyện căn bản không thể như họ tưởng tượng.

Nếu ma tộc thật sự muốn hãm hại chúng, vậy thì ngay từ đầu đã giết hết, bởi vì nó muốn câu cá lớn.

Bởi vì nó biết những kẻ này chỉ là tiểu lâu la, cá lớn thật sự ở phía sau, cho nên nó muốn dẫn xà xuất động.

Bởi vì ma tộc tuyệt đối sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào muốn hãm hại mình, chỉ cần có một chút cơ hội, nó sẽ bắt hết tất cả, để chúng thấy sự lợi hại thật sự của mình.

Cho nên lần này càng không thể cho bất kỳ ai cơ hội sống sót.

Nhưng lần này ma tộc biết Long Thái Tử chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua, thế là nó liền lợi dụng những lính tôm tướng cua này để dụ hắn mắc câu.

Hòng một lưới bắt hết tất cả, nhưng mánh khóe của ma tộc, Diệp Thiên không phải là không đoán ra được, huống hồ hắn là một người

thông minh như vậy.

Không thể nào không biết tại sao nó lại làm như vậy, con ma này vốn rất gian trá.

"Diệp Thiên, bây giờ rốt cuộc nên làm gì mới tốt, ta là Long Cung Chi Chủ, bây giờ người của ta lại ở trong tay nó, nếu bị nó hãm hại." "Vậy thì dù thế nào ta cũng không thể chịu đựng được." Long Thái Tử bây giờ thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa, ma tộc đang trước mặt hắn bắt nạt thuộc hạ của hắn, bất kể rốt cuộc ý đồ là gì.

Nhưng ít nhất hắn cũng sẽ không để người của mình chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Lúc này, Diệp Thiên luôn cảm thấy ma tộc đã làm ra chuyện như vậy, không giết hết tất cả, chắc chắn phía trước có giăng sẵn cạm bẫy.

Chỉ cần hắn và Long Thái Tử hai người đi tới, nhất định sẽ bị cạm bẫy đó giam giữ, bởi vì Diệp Thiên cảm thấy con ma này không thể nào dễ đối phó như vậy.

"Thái tử, chuyện này đừng vội, nếu con ma này thật sự muốn giết những lính tôm tướng cua đó." "Vậy thì không cần thiết phải cho chúng ta xem ở đây, những việc nó làm giống như đang diễn kịch vậy." Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, không hiểu trước đây con ma này có tập tính gì, nhưng dựa vào chuyện trước mắt, có thể phán đoán ra được.

Ma tộc sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là để dụ hai người họ đến đó.

Cho nên Diệp Thiên sớm đã nhìn thấu mánh khóe của ma tộc, nhưng bây giờ trong lòng Long Cung Thái Tử vô cùng lo lắng, cũng có e ngại, cho nên Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người đã thương nghị

trước.

“Thái tử, ta biết ngươi bây giờ vô cùng lo lắng, cũng biết thuộc hạ của ngươi đang ở chỗ ma tộc chịu đủ mọi tra tấn, nhưng dù sao đi nữa, tình huống trước mắt.” “Chúng ta tuyệt đối không thể dễ dàng để nó đắc ý, huống hồ những việc con ma này làm ngươi hẳn cũng rõ.” Long Thái Tử tự nhiên biết con ma này không có ý tốt, nếu muốn ra tay với chúng, chắc chắn sớm đã bao vây toàn bộ, hoặc giết chết.

Cũng không đến mức phải dùng đến chiêu này.

Nhưng Long Thái Tử thật sự không thể nào bình tĩnh được, dù sao những người phía trước đều là thuộc hạ của hắn.

Hắn dĩ nhiên dù thế nào cũng hy vọng có thể nhanh chóng giải cứu chúng ra ngoài, lúc này Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người sau khi thương nghị một hồi.

Cũng quyết định tạm thời không đi, bất kể bây giờ phía trước đối mặt với điều gì, ít nhất nguy hiểm vẫn không ngừng.

Ma tộc tự nhiên là một kẻ giảo hoạt, cũng biết pháp thuật của Diệp Thiên, nếu không dùng cách này để khống chế hắn.

Cũng căn bản không thể nào có bất kỳ chiến thắng nào, cho nên lúc đó nó cũng không ngừng trừng phạt thuộc hạ của hắn.

Long Thái Tử và Diệp Thiên hai người đứng tại chỗ không tiến lên, bởi vì biết phía trước cạm bẫy chắc chắn đã giăng đầy, chẳng qua là đang chờ hai người mắc câu.

Cho nên dù thế nào đi nữa, chuyện này cũng sẽ bàn bạc kỹ hơn, không vội vàng làm như vậy.

“Diệp Thiên, chúng ta bây giờ nên làm gì, chẳng lẽ nhìn ma tộc ở đó bắt nạt người của ta, mà lại đứng đây không làm gì sao?” “Ta thật sự không thể chịu đựng được những việc nó làm, nếu chuyện này

không thể có được giải quyết, ta cũng tuyệt đối sẽ không tha cho nó." Long Thái Tử vào lúc này thật sự đã mất hết kiên nhẫn, bởi vì dù sao con ma này đã gây cho hắn gánh nặng lớn.

Nếu có thể tiêu diệt nó với tốc độ nhanh nhất, Long Thái Tử tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý định nương tay nào.

Chương 1929

Diệp Thiên thật ra cũng không chọn ở đây đứng yên không nhúc nhích, hắn không ngừng suy nghĩ nên dùng cách nào mới có thể thuận lợi đến được đáy biển.

Bởi vì nếu bây giờ cứ lao thẳng đến như vậy, rất dễ rơi vào cạm bẫy của nó, cho nên Diệp Thiên căn bản không ngốc đến vậy.

Cũng sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã nghĩ ra một biện pháp tốt, nếu ma tộc đã giăng sẵn cạm bẫy, chờ hai người đến, vậy thì hắn sẽ dùng một chướng nhãn pháp.

"Thái tử đừng vội, ta vẫn luôn tìm mọi cách, cho nên nếu con ma này muốn làm vậy, ta tuyệt đối sẽ không để nó đắc ý." "Nhưng lúc này khác lúc xưa, chúng ta bây giờ tuyệt đối không cho phép đi cùng nó có bất kỳ tranh chấp vũ lực nào, cho nên phải dùng trí tuệ để chiến thắng." Diệp Thiên trước nay đều là người như vậy, gặp chuyện như vậy, vĩnh viễn đều sẽ dùng trí tuệ của mình để giải quyết.

Huống hồ con ma này vốn rất âm hiểm giảo hoạt, cho nên không thể dùng tư duy bình thường để đối đãi.

"Vậy ta lại muốn xem, rốt cuộc là biện pháp gì của ngươi, ta thật sự không thể chịu đựng được nữa." Long Thái Tử lo lắng hỏi Diệp Thiên, bởi vì hắn muốn nhanh chóng biết được biện pháp này.

"Lát nữa hai chúng ta sử dụng Phân Thân Thuật, sau đó dùng phân thân đi đối đầu với nó, rồi hai chúng ta lén lút lẻn xuống đáy biển, như vậy có thể tiếp cận nó, không để nó phát giác." Cách này của Diệp Thiên thật sự là một biện pháp tốt, bởi vì hắn cũng không ngờ nó sẽ sử dụng phân thân, cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này có tính

khả thi.

Long Thái Tzu bây giờ càng ngày càng bội phục Diệp Thiên, đầu óc thật sự rất nhạy bén, mỗi lần gặp bất kỳ nguy hiểm nào, vĩnh viễn đều sẽ đặt vấn đề lên hàng đầu.

Sau khi kết thúc mọi chuyện, hai người bắt đầu thuận lợi lẻn xuống đáy biển, phân thân bắt đầu ở trên bờ, không ngừng cãi vã với ma tộc.

Ma tộc tưởng rằng hai người sợ hãi, cho nên chậm chạp không có bất kỳ động tĩnh gì, nhưng nó cũng không ngừng kích động họ.

Bởi vì ma tộc muốn dụ họ rơi vào bẫy của mình, như vậy sẽ không tốn chút sức lực nào cũng có thể giải quyết được hai người.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, Diệp Thiên đã dùng trí tuệ thông minh, sử dụng phân thân giải quyết mọi chuyện.

Cho nên trong quá trình tranh chấp đối đầu, Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người thuận lợi lẻn vào đáy biển.

Mọi chuyện đều diễn ra theo những gì Diệp Thiên nói và kế hoạch, cho nên không có bất kỳ sai sót nào.

Ma tộc không ngừng truy cứu hai người, tưởng rằng dùng cách này có thể kích động họ, để mình dễ dàng một lưới bắt hết.

“Diệp Thiên, ngươi thật sự cảm thấy đây là một biện pháp tốt sao?

Nếu một khi bị phát hiện, nó biết chúng ta dùng phân thân để giở trò, chắc chắn sẽ càng tức giận hơn.” Diệp Thiên tuy đã nghĩ ra biện pháp tốt như vậy, nhưng vào lúc này, cũng không biết rốt cuộc có thể kéo dài được bao lâu.

Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần có một chút cơ hội cũng không thể

bỏ lỡ, Long Thái Tử sở dĩ có chút lo lắng, cũng chính vì biết thực lực của con ma này không thể xem thường.

Cho nên có một số vấn đề phải bàn bạc kỹ hơn, cũng phải lên kế hoạch tất cả, như vậy mới có thể từng bước đối phó.

Bởi vì dù sao bây giờ những việc ma tộc làm khiến hai người vô cùng tức giận, cũng đặc biệt khó hiểu, nếu có thể thuận lợi giải quyết nó.

Vậy thì còn gì tốt hơn, nhưng nếu không thể làm được điều này, vậy thì nếu dưới đáy biển xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vậy thì trong Long Cung cũng sẽ bị liên lụy, cho nên lúc đó trong lòng Long Thái Tử có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, tạm thời con ma này căn bản không đoán được chúng ta dùng Phân Thân Thuật để đối phó, cho nên hai chúng ta phải tăng nhanh bước chân.” “Nhất định phải nhanh chóng đến đáy biển, như vậy mới có thể làm rõ mọi chuyện, không cần phải suy nghĩ nhiều chuyện như vậy.” Diệp Thiên tự nhiên cũng vô cùng lo lắng những chuyện này, dù sao có một số việc không dễ dàng như tưởng tượng, nhưng dù sao đi nữa, nếu đã đề xuất kế sách như vậy.

Phải thực thi, cho nên lúc đó hai người nhanh chóng thuận lợi xuống đáy biển đồng thời, phát hiện ra những người bị thương trước đó toàn bộ đều ở phía sau.

Cho nên Diệp Thiên quyết định, nhất định phải nhanh chóng cứu họ ra ngoài.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, con ma này chắc chắn sẽ biết được động tác của mình, cho nên Diệp Thiên cũng không biết hậu quả tiếp theo sẽ thế nào.

Nhưng tuyệt đối sẽ không để ác ma tiếp tục tác oai tác quái, cho

nên lúc đó Long Thái Tử lại nhìn thấy những người bị thương, trong lòng càng thêm lo lắng.

Lúc đó lão đầu cũng nhìn thấy hai người xuất hiện ở đó, thế là bắt đầu không ngừng ra ám hiệu, bởi vì lão đầu biết ở đây có nguy hiểm tồn tại.

Nếu không cẩn thận chạm phải nguy cơ, vậy thì hậu quả thật sự không thể lường trước, cho nên lúc đó cũng không ngừng đối với họ.

Chương 1930

"Nhất định phải cẩn thận, dưới đáy biển này có nguy hiểm tồn tại, cho nên nhất định phải bảo toàn bản thân." "Những chuyện còn lại, đều có thể để sau hẵng tính, nhưng tuyệt đối không thể hành sự lỗ mãng." Bởi vì tất cả mọi người đều biết những việc con ma này làm, bao gồm cả những thủ đoạn nó sử dụng, cho nên mọi người tự nhiên đều biết, ở đây nguy hiểm không ngừng, nhưng dù sao đi nữa.

Tuyệt đối sẽ không để những người bị hại này tiếp tục ở lại đây, cho nên Long Thái Tử và Diệp Thiên hai người cũng quyết định chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn.

Tuyệt đối phải bảo vệ tốt tất cả mọi người, để họ an toàn rút lui, huống hồ cũng phải triệt để trừ khử con ác ma này, chỉ có trừ khử nó mới có thể khôi phục lại hòa bình.

Nếu không chuyện này sẽ không bao giờ có thể kết thúc.

Cho nên Diệp Thiên cũng trong đầu không ngừng suy nghĩ, nên làm thế nào mới có thể đưa chúng ra ngoài.

Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người đều biết rõ, trong hoàn cảnh như vậy, đối với họ vô cùng bất lợi, nhưng dù sao đi nữa.

Chuyện này cuối cùng cũng phải có một phương án giải quyết, cho nên cũng biết lão đầu đang vì mình, bây giờ thân lâm kỳ cảnh, cuối cùng đều sẽ vì đối phương mà suy nghĩ.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên và Long Thái Tử cũng bắt đầu ở đây không ngừng thương lượng, nên làm thế nào mới có thể đột phá mọi thứ.

"Chúng ta bây giờ phải tìm một biện pháp tốt hơn, tuy trước đó đã

sử dụng Phân Thân Thuật, nhưng tình huống như vậy cũng chỉ là tạm thời." "Cho nên bây giờ chúng ta đã đến đây, cũng biết phía trước nguy hiểm, vậy thì phải nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết." Diệp Thiên lúc đó đã nói ra suy nghĩ của mình, chẳng qua là hy vọng mọi người có thể cùng nhau suy nghĩ kỹ về chuyện này.

Bởi vì dù sao mọi chuyện đều không thể diễn ra theo kế hoạch, nhưng dù sao Diệp Thiên cũng cảm thấy, khi làm bất cứ việc gì cũng nên suy nghĩ kỹ.

Bởi vì bất kể làm bất cứ việc gì, cũng không đơn thuần chỉ dựa vào sự bận rộn của mình, hoặc vội vàng nhất thời là có thể làm rõ những vấn đề này.

Huống hồ con ác ma trước mắt cũng vô cùng khó đối phó, cho nên nếu Diệp Thiên muốn triệt để loại bỏ nó, vậy thì phải có một kế sách vẹn toàn.

Long Thái Tử lúc đó cũng hiểu ý của hắn, nhưng bây giờ mọi người không có một phương thức nào tốt hơn để đối đãi, cho nên phải bàn bạc kỹ hơn.

Diệp Thiên trước nay đều là một người vô cùng thông minh, không có việc gì hắn làm không được, cho nên cảm thấy trong tình huống như vậy.

Phải bình tĩnh suy nghĩ, suy nghĩ kỹ, nên dùng cách nào mới có thể triệt để trừ khử ác ma.

Bởi vì bản thân con ác ma này có năng lực rất mạnh, cho nên không phải một sớm một chiều có thể giải quyết, nhưng nếu bây giờ tất cả mọi người đều bị nó hãm hại.

Vậy thì Diệp Thiên cũng không thể nuốt trôi cục tức này, cho nên lúc đó trong quá trình thương lượng với đối phương, đồng thời cũng

đã có một kế sách.

Vậy là Diệp Thiên liền quyết định, trực tiếp cử một người đi trước cùng ác ma, hai người kéo dài thời gian, sau đó mới nghĩ cách.

Long Thái Tử tuy lo lắng, nhưng không nói gì, bởi vì hắn biết với năng lực của Diệp Thiên, đối với hắn mà nói những chuyện này hẳn không phải là chuyện khó.

Chỉ cần hắn muốn làm, không có gì là không làm được, cho nên lúc đó cũng đang chờ đợi một tiếng hiệu lệnh, rốt cuộc nên quyết định thế nào.

"Ta đã nghĩ rất lâu rồi, nếu muốn triệt để đối phó con ác ma này, cũng không phải là chuyện khó, cho nên bây giờ cử một người đi giữ chân nó." "Như vậy sau khi ác ma bị giữ chân, chúng ta lại nghĩ cách ở đây, hoặc có đối sách khác." Diệp Thiên bất kể khi đối mặt với bất kỳ chuyện gì, vĩnh viễn đều không hoảng hốt, không vội vàng, bởi vì đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể thành công, bất kể tốn bao nhiêu thời gian, hoặc tâm huyết của mình, đều không sao cả.

Chỉ cần có thể đạt được mục đích là đủ, cho nên những chuyện còn lại, hắn chưa bao giờ yêu cầu.

Cũng càng không vì chuyện như vậy mà gây quá nhiều áp lực, bởi vì chỉ có không ngừng tiến lên mới có thể giải trừ được khó khăn trước mắt.

"Nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã có quyết định, vậy thì hai chúng ta nên chia nhau hành động, bây giờ không thích hợp hành động cùng nhau nữa." Diệp Thiên sở dĩ nói như vậy với Long Thái Tử, chẳng qua là vì trong nội tâm sớm đã có đối sách.

Cho nên chuyện này phải đạt được.

Long Thái Tử vào lúc này, vẫn luôn nghe theo sự sắp xếp của

Diệp Thiên, chỉ cần hắn nói nhất định sẽ đi giúp, bởi vì dù sao lần này trong quá trình đối phó với ác ma.

Hai người đều có nghĩa vụ lớn, để có thể đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người.

Cho nên hai người phải thương nghị thật kỹ, lúc đó Diệp Thiên quyết định để một người đi trước giữ chân ác ma, sau đó Thái tử đi cứu người.

Diệp Thiên sắp xếp như vậy tự nhiên có lý của hắn, nhưng Long Thái Tử lại cảm thấy nếu để Diệp Thiên đi một mình, có thể sẽ có nguy hiểm lớn.

Cho nên lúc đó hai người cũng không ngừng thương nghị, bởi vì chuyện này không phải một người có thể quyết định được.

Chương 1931

"Diệp Thiên, hay là để ta đi đối phó con ác ma đó, trước tiên giữ chân nó, sau đó ngươi giải cứu những người này, đợi sau khi giải cứu thành công toàn bộ, ta lại hội hợp với ngươi cũng không muộn." Long Thái Tử tự nhiên cũng biết, thực lực của mình không bằng Diệp Thiên, nhưng bất kể gặp vấn đề gì, cho dù nguy hiểm đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự nhút nhát nào.

Bởi vì đối với Long Thái Tử mà nói, hắn chưa bao giờ biết thua là gì, cho nên càng không thể để con ác ma này dọa sợ.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy Long Thái Tử với tư cách là người đứng đầu Long Cung, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào, nhưng hắn thì khác.

Cho nên nếu ngay từ đầu đã chọn hắn, vậy thì bây giờ cũng sẽ không để hắn chịu khổ, vì vậy Diệp Thiên không ngừng khuyên Long Thái Tử.

"Thái tử, nếu chuyện này đã có biến động, vậy thì cứ làm theo lời ta nói, ta sẽ đi giữ chân con ác ma đó." "Dù sao pháp thuật của ta cũng cao hơn ngươi, cho nên giữ chân nó chắc chắn cũng sẽ được một khoảng thời gian, như vậy trong khoảng thời gian đó, ngươi nhanh chóng giải cứu những người đó ra ngoài." Diệp Thiên ngay từ đầu khi đề xuất ý kiến này, đã chuẩn bị tinh thần một mình đơn thương độc mã đối phó con ác ma này.

Bởi vì hắn cũng muốn thử thách xem rốt cuộc mình có bao nhiêu năng lực, vào lúc này, Long Thái Tử cũng muốn gánh vác cho Diệp Thiên, nhưng lúc này không phải là lúc nóng vội.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ sắp xếp như vậy, tự nhiên có lý của

hắn, vì vậy hy vọng Long Thái Tử làm theo lời hắn nói, bởi vì hắn đi kéo dài ác ma, còn Long Thái Tử có thể đi cứu người.

Như vậy có thể cứu tất cả mọi người ra khỏi biển lửa, đồng thời Diệp Thiên cũng sẽ cùng hắn hội hợp, bởi vì hắn tin rằng mình có thực lực đó.

Tuyệt đối sẽ không bị bất kỳ tổn thương nào.

Tuy lúc đó trong lòng Long Thái Tzu cũng có lo lắng, nhưng nếu Diệp Thiên đã quyết định như vậy, hắn cũng không tiện nói gì thêm.

Cho nên lúc đó cũng vội vàng làm theo lời Diệp Thiên, chạy đến đó mai phục, sau đó đợi Diệp Thiên và đối phương đối đầu, sẽ cứu tất cả mọi người ra ngoài.

Như vậy cũng có thể giải quyết được mọi nỗi lo về sau, không cần phải lo lắng nữa.

“Ta nhất định sẽ làm theo lời ngươi, sẽ cứu tất cả mọi người ra ngoài, nhưng ngươi cũng phải hứa với ta nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân, tuyệt đối không để con ác ma đó hãm hại.” Long Thái Tử tự nhiên biết pháp thuật của Diệp Thiên cực cao, nhưng có lúc không thể không phòng bị, huống hồ con ác ma này đã làm nhiều chuyện như vậy.

Chẳng qua là muốn một lưới bắt hết, cho nên Long Thái Tử bây giờ không lo lắng Diệp Thiên một mình không thể đảm đương được.

Hắn cảm thấy con ác ma này, những việc nó làm chắc chắn sẽ không theo lẽ thường, trước đó đã giăng sẵn nhiều cạm bẫy như vậy.

Cho nên trong lòng Long Thái Tử luôn có chút lo lắng.

Nhưng vào lúc này, Diệp Thiên đã chuẩn bị tâm lý xong, bởi vì dù thế nào cũng tuyệt đối sẽ không để mình bị hại.

Cũng càng không thể để con ác ma đó đắc ý, cho nên chỉ cần Long Thái Tử có thể cứu người ra ngoài, hắn đã mãn nguyện.

Những chuyện còn lại, hắn chưa bao giờ suy nghĩ đến.

Diệp Thiên lúc đó một mình đối kháng với ác ma, không chỉ dùng pháp thuật để đánh bại nó, đồng thời cũng dùng lời lẽ để kích động nó.

"Con ác ma nhà ngươi làm nhiều chuyện như vậy, chẳng qua là để dụ ta ra sao?

Bây giờ ta đã ở đây, ta cũng muốn xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh." "Đừng tưởng rằng những việc ngươi làm, không ai có thể trị được ngươi, chỉ cần hôm nay gặp ta, tuyệt đối sẽ không để ngươi yên." Diệp Thiên tuy biết con ác ma này nhưng chưa từng giao thủ với nó, cho nên lần này cũng muốn thử xem, rốt cuộc nó có bao nhiêu năng lực.

Cho nên lúc đó hai người đang giao thủ, Diệp Thiên mới phát hiện ra hóa ra mình thật sự đã có chút xem thường nó, bởi vì năng lực của con ác ma này thật sự không nhỏ.

Lực sát thương của nó cũng rất lớn, trong một lúc, Diệp Thiên đã dùng hết thực lực, nhưng dường như cũng không làm gì được ác ma.

Nhưng Diệp Thiên dù sao đi nữa, nếu đã có ý định này, vậy thì để có thể kéo dài thời gian cho Long Thái Tử, để hắn đi cứu người.

Cho nên phải chiến đấu với nó, cho dù chỉ có một chút cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

"Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi đấu với ta, đúng là ảo tưởng, xem hôm nay ta không cho ngươi biết tay, ngươi thật sự không biết lợi hại." Ác ma lúc đó càng nói lời ngông cuồng, bởi vì nó cảm thấy tất cả mọi người, dưới mắt nó đều chỉ là bại tướng, cho nên tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ ai cơ hội sống sót.

Nhưng nó lại có chút nhìn Diệp Thiên bằng con mắt khác, bởi vì cảm thấy pháp thuật của Diệp Thiên tuy cao, nhưng so với nó, không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Nhưng ác ma lại cảm thấy dũng khí của hắn rất đáng khen, dám đơn thương độc mã đến đây đấu với nó, cho nên ác ma muốn thử lại lần nữa.

Xem xem rốt cuộc hắn có thể phát huy được bao nhiêu thực lực.

Chương 1932

Lúc này, Diệp Thiên căn bản không có bất kỳ lo ngại nào khác, chỉ cần có thể kéo dài thời gian với ác ma, vậy thì có thể cho Long Thái Tử thời gian cứu người.

Chỉ cần có thể cứu những người đó ra ngoài, Diệp Thiên dù thế nào cũng cam tâm tình nguyện, cho nên cũng sẽ không sợ hãi con ác ma này sẽ làm gì mình.

Bởi vì hôm nay chẳng qua là để giữ chân nó, cho nên Diệp Thiên sẽ dốc toàn bộ bản lĩnh để làm.

Diệp Thiên bây giờ căn bản không muốn lãng phí lời lẽ với con ma này, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giữ chân nó, sau đó tranh thủ thời gian.

Để Long Thái Tử có thể giải cứu toàn bộ người bên đó, bởi vì nếu đã mưu tính lâu như vậy, cuối cùng cũng phải làm rõ mọi vấn đề.

Tuyệt đối không thể để họ bị hại, cho nên Diệp Thiên phải dùng sức mạnh của mình để ngăn cản mọi thứ.

Lúc này, con ác ma đó cũng biết pháp thuật của Diệp Thiên cực cao, nhưng lại chưa từng xem hắn như một đối thủ thực sự.

Bởi vì đối với ác ma mà nói, chỉ cần là người muốn chống đối nó, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp, cũng càng không thể để họ thoát khỏi tay mình.

Cho nên lúc đó hai người trong quá trình giao đấu, thật sự kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, bởi vì Diệp Thiên cũng không ngừng thi triển toàn bộ pháp thuật của mình.

Bởi vì ác ma trước đó đã giăng sẵn cạm bẫy ở đây, cho nên trong

tòa tháp này chỉ có một mình Diệp Thiên đang khổ sở chống đỡ.

Bởi vì bất kể lúc nào, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai, bởi vì hắn cũng chưa bao giờ biết cúi đầu là gì.

Chỉ cần có thể dốc hết một chút quyền lực, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên trong quá trình giãy giụa, đột nhiên phát hiện có một con Thôn Phệ Ma ở đó, cho nên trước đó thật sự đã xem thường nó.

Bởi vì Diệp Thiên trước đó vẫn luôn chuyển dời tầm mắt lên người con ác ma này, nhưng lại không ngờ con Thôn Phệ Ma này không ngừng thôn phệ tòa tháp.

Nếu pháp thuật cứ tiếp tục bị hút đi, vậy thì hậu quả không thể lường trước.

Nhưng Diệp Thiên cũng không vì chuyện như vậy mà cảm thấy bất kỳ lo lắng hay e ngại nào, bởi vì trong lòng hắn rất rõ pháp thuật của mình cao đến đâu.

Nếu con Thôn Phệ Ma này muốn thôn phệ, vậy thì căn bản sẽ không có khả năng đó, nhưng Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra với mình.

Bởi vì bất kể lúc nào cũng phải nâng cao cảnh giác.

Thôn Phệ Ma trước nay đều có năng lực như vậy, có thể thôn phệ pháp thuật của tất cả mọi người, nhưng nếu giống như Diệp Thiên, một người có pháp thuật cực cao.

Không có cách nào hút pháp thuật của hắn vào cơ thể mình, cho nên Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng tìm mọi cách, rốt cuộc làm thế nào mới có thể khắc chế mọi chuyện xảy ra.

Phía bên kia, Long Thái Tử không ngừng tìm mọi cách, muốn cứu lão đầu và một nhóm người ra ngoài.

Bởi vì lần này hắn biết, Diệp Thiên hy sinh tính mạng để có thể tranh thủ thời gian, cho nên Long Thái Tử cũng tuyệt đối sẽ không để hắn hy sinh vô ích như vậy.

Tuy biết pháp thuật của hắn cực cao, nhưng khi đối mặt với một số chuyện, bất kể pháp thuật cao hay không đều sẽ vô cùng nguy hiểm, cho nên trong lòng Long Thái Tử cũng vô cùng lo lắng.

Một mặt muốn cứu hết những người này, mặt khác lại lo lắng bên Diệp Thiên có thể ứng phó mọi chuyện một cách tự nhiên hay không.

Nhưng trong nội tâm Long Thái Tử, vô cùng tin tưởng một điểm là Diệp Thiên bất kể từ pháp thuật đến trí tuệ của hắn.

Nếu hắn muốn làm, hắn là đều có thể làm thành công, cho nên nếu còn lo lắng nữa, ngược lại có vẻ hơi thừa thãi.

Diệp Thiên là một người đặc biệt có thực lực, bất kể ở trong hoàn cảnh nguy hiểm nào, vĩnh viễn đều sẽ không cúi đầu, cũng sẽ dũng cảm tiến lên, bởi vì bất kỳ khó khăn nào đối với hắn mà nói, đều chỉ là những chuyện nhỏ nhặt.

Cho nên bất kể con Thôn Phệ Ma đó trong tòa tháp này rốt cuộc sẽ hấp thu bao nhiêu pháp thuật, cũng hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào với hắn.

Hướng pháp thuật của hắn cực cao, nếu có người muốn hãm hại, cũng không có bất kỳ khả năng nào, bây giờ trong đầu Diệp Thiên, những hình ảnh hiện ra.

Chẳng qua là hy vọng có thể để hắn luôn kiên trì, chỉ cần có thể đối kháng với con ma đầu này, tạo cơ hội cho bên Long Thái Tử là đủ.

Chương 1933

Cho nên những chuyện còn lại, hắn vĩnh viễn đều không suy nghĩ đến, bởi vì từ đầu đến cuối hắn đi kéo dài ma đầu, hy vọng có thể cứu tất cả mọi người ra ngoài.

Để họ không còn phải chịu khổ nữa, cho nên cũng là mục tiêu ban đầu của Diệp Thiên, bây giờ mọi chuyện, Diệp Thiên đều đã làm.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hắn cũng không có cách nào lên kế hoạch, cho nên chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Đúng lúc này, ma đầu lại tiến lên, sau đó liền bắt đầu không ngừng công kích Diệp Thiên.

Bởi vì nó cảm thấy Diệp Thiên là một người có thực lực, tiếp xúc lâu như vậy mà vẫn chưa thể hoàn toàn đánh bại hắn.

Cho nên lúc đó nó cảm thấy kẻ địch này thật sự khó khuất phục, nhưng dù thế nào ma đầu cũng không thể để hắn biến mất trước mắt mình.

Nếu hôm nay hắn đã dám đến, vậy thì phải tiêu diệt hắn, sau này hắn cũng sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất.

Cho nên lúc đó ác ma trong lúc công kích Diệp Thiên, gần như muốn đánh bẹp hắn, đánh thành một cái bánh thịt mới tốt.

Diệp Thiên không phải là loại người dễ bị người khác đánh thành bánh thịt, huống hồ con ác ma này đã làm nhiều chuyện ở đây.

Chẳng qua là muốn một lưới bắt hết tất cả sao?

Cho nên Diệp Thiên càng không thể để nó đắc ý, vì vậy lúc đó ác ma trong quá trình ra tay với hắn cũng chỉ biết né tránh.

Đồng thời cũng không ngừng phản công, bởi vì hắn cảm thấy mình chưa từng gặp đối thủ có thực lực như vậy, cho nên nếu hôm nay muốn đặt hắn vào chỗ chết.

Vậy thì Diệp Thiên cũng không thể ở đây bó tay chịu trói, mặc cho người ta xâu xé, cho nên căn bản không thuộc về tính cách của hắn.

Phía bên kia, Long Thái Tử tưởng rằng có thể thuận lợi giải cứu lão đầu và một nhóm người ra ngoài.

Nhưng lại không ngờ sự việc còn nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì hắn nghĩ, bởi vì trước đó Long Thái Tử tưởng rằng mọi người chỉ bị ác ma giam giữ ở đây.

Cho nên chỉ cần có thể dẫn họ ra ngoài là đủ, nhưng bây giờ lại phát hiện, họ đã rơi vào thế bí.

Long Thái Tử từ trước đến nay chưa từng trải qua chuyện này, nhất thời thật sự không biết nên làm thế nào, huống hồ Diệp Thiên bây giờ không ở bên cạnh.

Cho nên lúc đó ngay cả người để thương lượng cũng không có, nhưng dù thế nào Long Thái Tử cũng phải giải cứu tất cả những người ở đây ra ngoài.

Bởi vì thuộc hạ của hắn, đồng thời con ác ma này chuyện gì cũng có thể làm ra được, cho nên phải nhanh chóng đưa họ trở về.

"Yên tâm đi, hôm nay ta nhất định sẽ giải cứu các ngươi ra ngoài, tuyệt đối sẽ không để các ngươi ở đây chịu khổ nữa, ta đến quá muộn." Long Thái Tử lúc đó vừa lo lắng, đặc biệt căng thẳng, bởi vì vào lúc này lão đầu không chỉ đơn giản là ở đây, trên người còn bị trói bằng Khổn Tiên Thằng.

Cho nên lúc đó thật sự vô cùng khó hiểu, phải làm thế nào mới có thể hoàn toàn giải cứu hắn, lúc này lão đầu sở dĩ không cho hắn làm.

Chẳng qua là vì ở đây vô cùng nguy hiểm, cho nên không hy vọng thấy Thái tử vì cứu mình mà chịu khổ, vì vậy mọi người đều đang vì đối phương mà lo lắng.

Nhưng lần này Long Thái Tử đã đến đây, Diệp Thiên đã tốn nhiều công sức như vậy mới nghĩ ra được biện pháp tốt này.

Cho nên dù thế nào Long Thái Tử cũng phải gỡ bỏ sợi Khổn Tiên Thằng này, nhưng lúc đó Long Thái Tử dường như đã dùng một khoảng thời gian rất dài.

Nhưng cuối cùng vẫn không có bất kỳ biện pháp nào, sợi Khổn Tiên Thằng này nhất định có bí quyết tồn tại.

Cho nên trước đó Long Cung Thái Tử chưa từng tiếp xúc với chuyện này, cho nên thật sự vô cùng tốn sức.

"Thái tử đừng phí công vô ích nữa, như vậy chỉ có thể khiến ngươi rơi vào nguy hiểm, cho nên hãy rời đi đi, ta sống hay chết cũng không đáng kể." "Sợi Khổn Tiên Thằng này vô cùng lợi hại, cho nên căn bản không thể nào gỡ được nó." Lão đầu sở dĩ nói như vậy, bởi vì trước đó khi bị sợi Khổn Tiên Thằng này trói lại.

Một mình ông cũng không ngừng giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát ra được, cho nên mới biết.

Nếu ác ma đã dùng đến biện pháp này, chắc chắn không để ông trốn thoát, cho nên sớm đã phó mặc cho trời.

Nhưng lại không ngờ Thái tử lại liều mình đến cứu, cho nên lúc đó thật sự hy vọng hắn có thể nhanh chóng rời đi.

Chương 1934

Bởi vì dù sao cả Long Cung cũng cần một mình Thái tử cai quản.

Long Cung Thái Tử cũng là một người vô cùng cố chấp, nếu đã chọn làm như vậy nhất định sẽ làm đến cùng, bất kể sợi Khổn Tiên Thằng này rốt cuộc có lợi hại đến đâu.

Cho nên hôm nay nếu đã đến, nhất định sẽ cứu lão đầu ra ngoài, vì vậy lúc đó hắn cũng không ngừng kéo sợi dây, nhưng dường như căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi vì sợi dây này khi giãy giụa, chỉ có thể khiến nó trói càng chặt hơn, cho nên lúc đó bất kể lão đầu làm gì cũng không thể thoát ra được.

Long Cung Thái Tử cảm thấy vào lúc này, nên giống như lời Diệp Thiên nói, phải để mình bình tĩnh suy nghĩ, không nên căng thẳng hoặc có tâm trạng lo lắng nữa.

Bởi vì chỉ có kiểm soát tốt cảm xúc của mình, mới có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Cho nên lúc đó Long Cung Thái Tử gần như đã dùng hết mọi cách, nhưng cuối cùng vẫn vô cùng bất lực, bởi vì thật sự không thể nào gỡ bỏ sợi Khổn Tiên Thằng này khỏi người lão đầu.

Bởi vì chỉ cần chạm vào, dường như nó sẽ trói rất chặt.

Long Thái Tử lúc đó thật sự không biết nên làm thế nào mới có thể giải trừ, nhưng dù thế nào cũng sẽ không chọn từ bỏ, bởi vì nếu một khi từ bỏ.

Vậy thì chỉ có thể trơ mắt nhìn lão đầu chết trong tay ác ma như vậy.

Cho nên hắn sẽ không để thuộc hạ của mình chịu bất kỳ tổn thương nào nữa, dù thế nào cũng phải tìm ra biện pháp.

Long Thái Tử đứng tại chỗ, vô cùng rối rắm, nếu như không thể cởi bỏ được Khổn Tiên Thừng, e rằng nguy hiểm sẽ không ngừng ập đến.

Giờ phút này, hắn thật sự đặc biệt khổ não.

"Thái tử, bỏ đi, chuyện này chắc chắn không làm được đâu.

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây khẳng định sẽ vô cùng nguy hiểm, nên mau đi đi, đừng quan tâm nữa." Lão đầu biết rõ nguy hiểm đang rình rập, cho nên cũng không hy vọng thái tử lại vì mình mà mạo hiểm.

Nếu Khổn Tiên Thừng này thật sự có thể phá hủy được, thì ngay từ đầu đám ma tộc đã không dùng đến phương thức như vậy.

"Yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu bất kỳ uy hiếp nào.

Một sợi Khổn Tiên Thừng thôi mà." "Dù có khó đến đâu, hôm nay ta cũng nhất định phải cởi nó ra, nếu không chẳng phải là đến đây công cốc sao." Dù trong lòng Long Thái Tử tức giận, nhưng bất kể thế nào, đã đến đây rồi thì phải giải quyết cho xong chuyện.

Hắn cũng không thể bỏ lại một mình lão đầu ở đây, huống hồ con ma kia lòng dạ độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Hắn đã dùng Khổn Tiên Thừng trói lão đầu, chứng tỏ ý đồ của hắn là muốn bắt gọn tất cả mọi người.

Hiện giờ Diệp Thiên đang ở phía trước giao chiến với hắn, vậy nên dù thế nào cũng phải thử một lần.

Long Thái Tử cẩn thận quan sát sợi dây, nếu dùng pháp thuật hay các phương thức khác đều không thể mở được, vậy thì chỉ còn cách

chém đứt nó.

Bởi vì Long Thái Tử biết pháp thuật của mình nếu bị khống chế thì căn bản không có cách nào giải quyết.

Nhưng trong tay hắn có vũ khí sắc bén, cho nên hắn muốn thử xem, vì chỉ cần có thể cứu được lão đầu ra, bất luận dùng cách gì, dù phải hy sinh tất cả Long Thái Tử cũng không hề tiếc.

Vì vậy, Long Thái Tử trực tiếp cầm bảo kiếm trong tay lên, bắt đầu chém liên tục, nhưng lại phát hiện dường như không thể nào chém đứt.

Thế nên lúc đó Long Thái Tử chỉ còn lại một cách duy nhất, đó là phải kiên trì đến cùng, hắn liền bắt đầu dùng thanh bảo kiếm sắc bén, từng chút từng chút một mài đứt sợi dây.

Long Thái Tử trong lòng cũng biết làm như vậy chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian, nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ cần có một cơ hội, hắn tuyệt đối phải cứu lão đầu về, không thể để ông ấy chịu thêm bất cứ tổn thương nào.

Lão đầu trong lòng cũng vô cùng cảm kích những việc thái tử làm cho mình, bởi vì nếu để hắn ở đây từng chút một cắt đứt sợi dây, quả thực sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực.

Nhưng ông đức hạnh gì mà có thể khiến thái tử làm nhiều việc vì mình như vậy.

“Yên tâm đi, dù có lãng phí thời gian, ta cũng nhất định sẽ cắt đứt hết những sợi dây này, như vậy là có thể đưa ngươi ra ngoài thuận lợi rồi.

Chương 1935

Cho nên không cần sợ hãi, cũng không cần lo lắng.” Long Thái Tử vừa cắt dây vừa không ngừng an ủi lão đầu, bởi vì dù sao ông cũng là người của hắn.

Bất kể lúc nào, bất kể nơi đâu, hắn sẽ không bao giờ bỏ rơi người của mình, càng không để ông gặp thêm bất cứ nguy hiểm nào.

Cho nên đây là việc mà Long Thái Tử liều cả tính mạng cũng phải làm.

Lần này, để có thể cứu được lão đầu ra ngoài, Long Thái Tử thật sự đã dốc hết tâm sức.

Mặc dù chuyện này đối với hắn có chút khó khăn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không vì vậy mà dừng bước, cho nên lúc đó Long Thái Tử đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Dù thế nào đi nữa, hôm nay đã đến đây mạo hiểm thì phải giải quyết hết mọi vấn đề.

Lão đầu lúc đó cũng nhìn ra được những việc mà thái tử làm vì mình, trong lòng quả thực có chút không nỡ, nhưng ông cũng biết tính khí của thái tử, nếu không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không chịu bỏ cuộc, cho nên lúc đó ông cũng hy vọng chuyện này có thể giải quyết nhanh chóng.

“Ngươi đừng vội, ta không tin một sợi dây thừng mà không cắt đứt được.

Có công mài sắt có ngày nên kim, cứ từ từ cắt, rồi cũng sẽ cắt đứt được thôi.” “Ta cũng có thể cứu ngươi ra ngoài, cho nên chỉ cần ngươi kiên nhẫn chờ đợi là được.

Chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu bất cứ tổn thương nào.” Long Thái Tử giờ đã hạ quyết tâm, bởi vì có những chuyện không thể nào lên kế hoạch được.

Nhưng sợi Khổn Tiên Thừng trước mắt đã bị Long Thái Tử cắt gần xong, sắp đứt đến nơi rồi.

Cho nên Long Thái Tử tin rằng, việc cứu lão đầu ra chỉ là vấn đề thời gian ngắn mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, đám lính tôm tướng cua đột nhiên bắt đầu không ngừng tấn công Long Thái Tử.

Long Thái Tử cũng không ngờ đám thủ hạ của mình đều đã bị ma hóa, bởi vì chúng căn bản không nhận ra chủ nhân trước mắt.

Cho nên lúc đó chúng không ngừng tấn công Long Thái Tử.

“Thái tử, bây giờ phải làm sao đây?

Đám lính tôm tướng cua đều bị ma hóa cả rồi, nếu chúng cứ tiếp tục tấn công như vậy, ngài sẽ dễ bị thương lắm, hay là ngài đi trước đi.” Lão đầu dĩ nhiên cũng biết đám lính tôm tướng cua này đều thân bất do kỷ, nếu chúng biết người mình tấn công là Long Thái Tử thì dù thế nào cũng không có lá gan đó.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã bị ma hóa, căn bản không nhận ra ai mới là chủ nhân thật sự.

Cho nên lúc đó lão đầu thực sự có chút lo lắng, nhưng Long Thái Tử tuyệt đối sẽ không để chúng được như ý.

Giờ phút này, Long Thái Tử một mặt phải xử lý đám lính tôm tướng cua, mặt khác lại phải không ngừng cứu lão đầu, thật sự vô cùng rối rắm.

Nhưng dù sao Long Thái Tử cũng là người đã trải qua sóng to gió

lớn, nên hắn cũng không muốn làm hại chúng.

Nếu chúng không bị ma hóa thì cũng sẽ không ra tay với hắn.

Vì vậy, hắn vừa không ngừng chống đỡ các đợt tấn công, vừa không ngừng cắt sợi Khổn Tiên Thừng.

Bởi vì Long Thái Tử luôn có một trái tim kiên trì, hắn tin rằng nếu có thể làm tốt những việc này thì không có gì đáng để hắn phải khó xử.

Huống hồ bây giờ điều quan trọng nhất là mau chóng cứu lão đầu ra, rồi sau đó giải cứu đám lính tôm tướng cua này.

Như vậy là có thể hoàn thành những việc cần làm, cũng không cần phải lo lắng như vậy nữa.

Cho nên Long Thái Tử đã dốc hết toàn lực.

Đám lính tôm tướng cua sau khi bị ma hóa đã hoàn toàn mất đi lý trí, căn bản không biết mình đang làm gì.

Chẳng qua chúng chỉ bị ma tộc khống chế, cho nên lúc đó Long Thái Tử thật sự không thể nào trơ mắt nhìn cảnh này được nữa.

Nếu không ra tay giải quyết đám lính tôm tướng cua này, thì chính hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm, đồng thời lão đầu cũng không thể nào cứu ra được.

Chương 1936

Nhưng bây giờ đám thủ hạ của mình lại tấn công mình, hắn thực sự không nỡ ra tay.

Cho nên lúc đó cả người hắn có chút mất khống chế, không biết phải làm sao cho phải.

Lão đầu giờ phút này cũng biết con người Long Thái Tử, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay làm hại thủ hạ của mình.

Nhưng tình hình hiện tại đều đang ép buộc hắn, cho nên hắn mới đau khổ như vậy.

Trong lòng ông cũng có thể cảm nhận được, cho nên lão đầu cũng là người hiểu rõ Long Thái Tử nhất, vì vậy lúc đó ông không ngừng khuyên nhủ.

"Thái tử, chuyện đã đến nước này rồi, ta cũng hy vọng ngài có thể yên tâm, đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, vì những chuyện này đều đã xảy ra rồi." "Chúng ta thật sự không thể thay đổi được gì nữa, cho nên bây giờ việc chúng ta có thể làm là kiên trì đến cùng." Lão đầu có thể hiểu được tâm trạng của Long Thái Tử lúc này, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, chỉ có thể bước tiếp từng bước một, cho nên ông hy vọng hắn có thể chống đỡ được.

Bởi vì lão đầu bây giờ cũng chỉ có thể khuyên nhủ mà thôi.

Long Thái Tử cũng biết, với tư cách là chủ nhân Long Cung, bây giờ hắn phải bình tĩnh suy nghĩ mới có thể nhìn rõ mọi vấn đề, như vậy cũng giúp bản thân có kế hoạch tốt hơn.

Nhưng có những chuyện thật sự không như hắn tưởng tượng.

Mỗi lần nhìn thấy thủ hạ của mình biến thành bộ dạng như bây

giờ, hắn thật sự không biết dùng lời lẽ nào để hình dung trạng thái trong lòng mình lúc này, bởi vì nếu hắn có thể bảo vệ tốt tất cả mọi người thì cũng không đến nỗi để họ chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy.

Cho nên lúc nghĩ đến chuyện này, cả người hắn không thể khống chế được.

"Thái tử, ngài phải nhớ rằng, sứ mệnh trên vai ngài không thể kháng cự, cho nên bất kể lúc nào cũng phải kiên trì đến cùng." "Chỉ có kiên trì mới có thể chiến thắng, cho nên ngài nhất định phải cho mình dũng khí, bất kể gặp phải chuyện gì, hãy tin rằng sau lưng luôn có người ủng hộ ngài." Lão đầu lúc nào cũng nghĩ cho Long Thái Tử, vì dù sao họ cũng là người một nhà, cho nên bất kể lúc nào, mọi việc ông làm đều lấy thái tử làm trung tâm.

Dĩ nhiên trong lòng Long Thái Tử cũng rất rõ ràng, chuyện đã đến nước này thì chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Huống hồ phía trước còn có Diệp Thiên, vẫn luôn vì hắn mà dốc sức chiến đấu với ác ma.

Cho nên nếu lúc này Long Thái Tử chọn lựa từ bỏ hoặc có suy nghĩ khác, không chỉ có lỗi với thủ hạ của mình, mà còn có lỗi với người bạn Diệp Thiên.

Vì vậy lúc nghĩ đến những chuyện này, Long Thái Tử biết mình nên kiên trì đến cùng, chỉ có kiên trì mới có thể chiến thắng, cho nên hắn phải vượt qua mọi khó khăn trước mắt.

Bởi vì hắn phải xứng đáng với những người đã vì mình mà hy sinh, tuyệt đối sẽ không để nỗ lực của họ trở nên vô ích.

Long Thái Tử nghĩ đến Diệp Thiên đã tranh thủ cho mình nhiều thời gian như vậy, trong lòng thực sự không nỡ.

Nếu không thể đưa đám lính tôm tướng cua này ra ngoài, thì tâm nguyện của Long Thái Tử thật sự không thể nào thành hiện thực.

Cho nên lúc đó hắn thật sự tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao cho phải.

Bởi vì bản thân đám lính tôm tướng cua này chẳng qua chỉ là những vật thế thân vô tội, là do ác ma muốn trừng phạt hắn.

Cho nên lúc đó Long Thái Tử thật sự không biết phải làm sao, bây giờ Diệp Thiên cũng nhìn ra được Long Thái Tử rất lo lắng cho thủ hạ của mình, vì vậy lúc đó hắn cũng vội vàng nói.

"Thái tử, ta biết bây giờ tâm trạng ngươi không tốt, cũng đặc biệt lo lắng cho đám lính tôm tướng cua này, nhưng bây giờ chúng đã hoàn toàn mất đi lý trí, bị ác ma triệt để ma hóa." "Cho nên ngươi có muốn giao tiếp với chúng cũng căn bản không có cách nào, vì vậy chuyện này phải tính kế lâu dài." Diệp Thiên hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Long Thái Tử lúc này, vì dù sao cũng là thủ hạ của hắn, cho nên không ai có thể trơ mắt nhìn họ rơi vào cảnh khốn cùng như vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cũng không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên hy vọng Long Thái Tử lúc này có thể lấy đại cục làm trọng, huống hồ bây giờ chỉ có cứu lão đầu ra mới là quan trọng nhất.

Bởi vì đám lính tôm tướng cua này đều do lão đầu dẫn dắt, duy chỉ có lão đầu là không bị ma hóa, cho nên bây giờ ra khỏi đây tìm một nơi an toàn, rồi tìm mọi cách giải quyết mới là thượng sách.

"Thái tử, ta biết bây giờ ngươi có điều lo ngại, xin hãy yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, không có chuyện gì là không giải quyết được, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho đám lính tôm tướng cua bị ma hóa này."

“Nhất định sẽ để chúng khôi phục lại trạng thái ban đầu, cho nên ngươi cứ yên tâm đi.” Long Thái Tử bây giờ có chút do dự, vì hắn biết đám lính tôm tướng cua này bây giờ bị ma hóa, không biết sẽ ra sao.

Cho nên nếu không quan tâm đến chúng, trong lòng hắn thực sự khó có thể chịu đựng được.

Nhưng bây giờ cũng nghe được Diệp Thiên có cách giải quyết, cho nên lúc đó Long Thái Tử dường như cũng có chút dao động.

Bởi vì tất cả những gì Diệp Thiên nói bây giờ đều là hy vọng Long Thái Tử mau chóng rời khỏi nơi thị phi này, vì chỉ có rời đi mới có thể có cách khác để giải cứu.

Chương 1937

Bởi vì bây giờ ở đây thực sự quá nguy hiểm.

"Thái tử, tình hình trước mắt đối với chúng ta rất bất lợi, cho nên bây giờ mau chóng đưa lão đầu ra trước, sau đó hãy tính cách sau." Diệp Thiên biết Long Thái Tử vẫn luôn rất quan tâm đến thuộc hạ của mình, nhưng có những chuyện không phải dựa vào sức mạnh là có thể giải quyết được vấn đề.

Huống hồ tình hình bây giờ thực sự không tốt, cho nên lúc khuyên Long Thái Tử rời đi, hắn cũng phải đi trước.

Bởi vì có những chuyện không hoàn toàn có thể khống chế được.

Cho nên Diệp Thiên cũng hy vọng Long Thái Tử có thể cân nhắc cẩn thận, vì trước đó lão đầu cũng đã khuyên Long Thái Tử mau chóng rời khỏi nơi này.

Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho nên bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất, những chuyện còn lại đều có thể để sau hãy tính, bởi vì quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm.

"Được rồi, Diệp Thiên, ta tạm thời sẽ rời khỏi đây theo lời ngươi nói, nếu không chúng ta cứ tiếp tục ở lại đây thì có thể sẽ chịu thiệt." "Nơi này đã bị ma tộc chiếm lĩnh cả rồi, sớm đã là thiên hạ của chúng." Long Thái Tử lúc đó khi nói chuyện với lão đầu và Diệp Thiên, trong lòng thực sự vô cùng không cam tâm.

Bởi vì vốn dĩ lần này hắn muốn triệt để đánh bại ma tộc, nhưng lại không ngờ thực lực của chúng lại hùng hậu như vậy.

Ba người họ dường như không thể nào đạt được sự đồng thuận trong chuyện này.

Dĩ nhiên, Diệp Thiên thực ra lúc ban đầu giao đấu với ma tộc cũng không ngờ thực lực của chúng lại lớn đến vậy.

Sớm biết như vậy thì đã sớm có tính toán, cũng không đến nỗi bây giờ phải chật vật như vậy.

Cho nên lúc đó cuối cùng Diệp Thiên và Long Thái Tử đã xác định mọi chuyện, quyết định đưa lão đầu đi, bây giờ phải mau chóng rời đi.

Bởi vì đám lính tôm tướng cua bị ma hóa, Long Thái Tử căn bản không muốn làm hại, cho nên cũng chỉ có thể toàn lực chống đỡ.

Nhưng chuyện này cuối cùng cũng cần có một phương án giải quyết.

Diệp Thiên biết lúc này không thể tiếp tục ở lại đây nữa, chỉ lãng phí thể lực mà thôi, cũng không thể nào tiêu diệt được mọi thứ ở đây.

Cho nên lúc đó, khi Long Thái Tử đã có ý định rời đi, ba người cũng vội vàng chuẩn bị, mặt mày xám xịt, cứ thế rút lui.

Giờ phút này, ba người họ thật sự chật vật.

Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Bây giờ hắn cảm thấy cả chuyện này cần phải tính kế lâu dài, bởi vì con ma này đã xuất hiện thì chắc chắn sẽ không dễ dàng dừng lại.

Ba người chật vật rút lui, lập tức quay về Long Cung dưới biển, vì họ cảm thấy có lẽ Long Cung là nơi an toàn nhất.

Dù sao đó cũng là địa bàn của Long Thái Tử, cho nên lúc đó ba người cũng vội vã quay về Long Cung.

Nhưng họ không ngờ rằng, cứ tưởng quay về là có thể an toàn, nhưng nơi đó cũng đã bị đám ma tộc chiếm lĩnh.

Cho nên lúc Long Thái Tử nhìn thấy tình hình này, cả người thật sự vô cùng tức giận.

Hắn cảm thấy đến cả Long Cung mà chúng cũng có thể chiếm lĩnh, vậy thì sau này chẳng phải là không còn nơi nào để sinh tồn nữa sao?

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, cũng bắt đầu không ngừng trao đổi với Long Thái Tử, vì dù sao chuyện này cũng không nằm trong tầm kiểm soát của họ, nên dù thế nào cũng phải có cách giải quyết.

"Thái tử, xem ra Long Cung chúng ta không về được rồi.

Về đó chắc chắn phải giao tranh với đám ma tộc, với thực lực hiện tại của chúng ta, dường như không thể làm được." Diệp Thiên không phải là người nhát gan sợ chuyện, nhưng mọi chuyện đều bày ra trước mắt, thế lực của ma tộc bây giờ rất lớn.

Nếu muốn đối đầu trực diện với chúng thì chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Bây giờ vốn dĩ đã rất chật vật rồi.

Nhưng Long Thái Tử cảm thấy Long Cung là nhà của mình, nếu ngay cả nhà cũng bị chiếm lĩnh rồi, thì biết đi đâu về đâu.

Chương 1938

Cho nên Long Thái Tử từ trước đến nay chưa từng cảm thấy nhỏ bé như vậy, áp lực cũng lớn đến thế.

"Diệp Thiên, bây giờ phải làm sao đây?

Vốn dĩ chúng ta tưởng rằng có thể quay về Long Cung để bàn bạc một số việc, bây giờ nơi đó đều bị ma tộc chiếm lĩnh cả rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Giờ phút này, Long Thái Tử nhìn thấy cảnh này, thật sự không có chút tiến triển nào.

Vốn dĩ trước đó mọi người đã bị hành hạ rất chật vật, cho nên lần này nghe theo lời Diệp Thiên, mọi người rút lui về Long Cung hy vọng có thể tính kế lâu dài.

Nhưng không ngờ, khi quay về Long Cung, nơi đây không còn là Long Cung ngày xưa nữa, sớm đã bị đám ác ma chiếm lĩnh.

Nếu muốn đi vào, e rằng chắc chắn sẽ đả thảo kinh xà, cũng nhất định sẽ bị phát hiện, vậy thì sẽ nhanh chóng chiến đấu.

Cho nên Long Thái Tử bây giờ thật sự không biết phải làm gì, vì hắn biết nếu cứ xông vào như vậy, đối với hắn căn bản không có lợi ích gì.

Vì vậy lúc đó hắn cũng hy vọng Diệp Thiên có thể đưa ra một phương pháp tốt hơn.

"Thái tử, chuyện này ngươi đừng vội, chúng ta cứ trốn ở đây quan sát tình hình, sau đó hãy quyết định." Diệp Thiên lúc đó không nói ra suy nghĩ và việc mình định làm, vì bây giờ hắn cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn biến đến mức độ này.

Huống hồ ai có thể ngờ được ma tộc lại có thể chiếm được cả

Long Cung, cho nên thực lực của chúng thật sự không thể xem thường.

Vì vậy, hắn hy vọng Long Thái Tử bây giờ có thể bình tĩnh suy nghĩ, tuyệt đối đừng vội vàng, vì có những chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Bây giờ Long Cung bị ma tộc chiếm, cũng không thể nào tấn công mạnh được, vì đối với hắn, một mực tấn công mạnh chắc chắn sẽ khiến bản thân bị thương, cũng không chiếm được lợi thế gì.

Cho nên Diệp Thiên vẫn luôn quan sát địa hình, bao gồm cả việc đám ma tộc xuất hiện ở đâu trong Long Cung.

Bởi vì con đại ác ma này đã xuất hiện, chắc chắn muốn chiếm Long Cung làm của riêng, cho nên sớm đã có tính toán.

Bây giờ Diệp Thiên, Long Thái Tử và lão đầu thật sự không còn cách nào tốt hơn.

Nhưng nếu trong tình hình này mà đi vào, chắc chắn sẽ rất bất lợi cho họ, cho nên Diệp Thiên và Long Thái Tử mấy người cũng bắt đầu không ngừng bàn bạc làm thế nào mới có thể đi vào.

“Diệp Thiên là một người rất có trí tuệ, cho nên chuyện này thật sự phải nhờ ngươi, Long Cung bây giờ rốt cuộc là tình hình thế nào.” “Ta thật sự có chút lo lắng, cho nên ngươi xem có thể nghĩ ra cách nào đó để chúng ta trà trộn vào xem thử không.” Long Thái Tử lúc đó thật sự không còn cách nào khác, cho nên cũng chỉ có thể trông cậy vào Diệp Thiên có thể nói ra cách giải quyết, sau đó mọi người sẽ làm theo lời hắn.

Vì dù sao bây giờ Long Cung bị ác ma chiếm lĩnh, có nguy hiểm hay không thật sự không biết, nhưng thủ hạ của hắn đều ở trong Long Cung, cho nên hắn lo lắng cho sự an toàn của họ.

Diệp Thiên lúc đó đang quan sát tất cả địa hình ở đây, cho nên không trả lời những lời Long Thái Tử nói, vì hắn phải nhìn rõ vấn đề, sau đó mới có thể đưa ra phương pháp đối phó tốt hơn, chứ không phải ở đây giở trò khôn vặt.

Giờ phút này, Diệp Thiên cảm thấy nếu muốn tiến vào Long Cung chắc chắn sẽ đặc biệt gian nan.

Nhưng bây giờ hắn cũng biết tâm trạng của thái tử rất không tốt, vì phải trơ mắt nhìn địa bàn của mình bị ác ma khống chế, cho nên trong lòng lúc đó thật sự cảm thấy bi thương.

Bất kể thế nào, chuyện này đều không phải là điều mà mấy người họ muốn thấy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đã bàn bạc với Long Thái Tử về tình hình này, vì dù sao bất luận xảy ra chuyện gì, họ đều hy vọng có thể bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Huống hồ với thực lực của ác ma hiện tại mà đối đầu trực diện, tuyệt đối không có bất kỳ lợi ích nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đã nói ra suy nghĩ của mình.

“Thái tử, vừa rồi trong lúc quan sát, ta vẫn luôn theo dõi mọi động tĩnh của Long Cung, xem ra con ác ma này sớm đã muốn chiếm đoạt mọi thứ dưới đáy biển.” “Cho nên nếu chúng ta bây giờ cứ xông vào một cách mạnh mẽ như vậy, có lẽ chúng đã giăng bẫy sẵn, đối với chúng ta thực sự quá nguy hiểm.” Diệp Thiên không phải là một người nhát gan sợ chuyện, chỉ là có những chuyện bắt buộc phải suy tính trước, vì chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt tất cả mọi người, không để họ bị thương.

Huống hồ bây giờ con ác ma này để đạt được mục đích đã không từ thủ đoạn.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng sẽ không trơ mắt nhìn người bên cạnh mình, bao gồm cả bản thân, chịu bất kỳ tổn thương nào.

Vì vậy lúc đó Long Thái Tử cũng đã cân nhắc chuyện này.

Dù sao thực lực của ác ma hiện tại rất hùng hậu, cho nên nếu cứ tiếp tục ở lại đây hoặc xông vào một cách liều lĩnh, vậy thì chỉ có thể là công cốc.

Chương 1939

Cho nên lúc đó Long Thái Tuc cũng đã nói ra suy nghĩ của mình.

“Diệp Thiên, xem ra mọi chuyện đã đến nước này rồi.

Nếu chúng ta không có cách nào tốt hơn, hay là chúng ta tạm thời rời đi trước, ngày tháng còn dài.” “Thời gian còn nhiều, ta không tin không có cách nào đối phó với con ác ma này.” Long Thái Tử lúc nói những lời này, thật sự rất hung hăng, vì có những chuyện thật sự không nằm trong kế hoạch.

Huống hồ lần này đối mặt với sự tồn tại của con ác ma này, cho nên Long Thái Tử tuy trong lòng có chút không cam tâm, nhưng lại không có cách nào.

Vì cứ ở lại đây cũng chỉ khiến bản thân thêm khó xử, cho nên lúc đó hắn cũng đã bàn bạc với Diệp Thiên về những việc cần làm.

Sau đó Diệp Thiên cũng cảm thấy nơi này không nên ở lâu.

Nếu một khi bị ác ma biết được sự tồn tại của họ, chắc chắn sẽ lại dẫn đến một trận đại chiến.

Cho nên lúc đó mấy người họ cũng quyết định, hay là đi trước khỏi nơi này, sau đó đến nơi phong ấn dưới đáy biển để tìm kiếm.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy trước đây ác ma vẫn luôn bị phong ấn dưới đáy biển, cho nên ở đó có lẽ sẽ có thứ gì đó có thể khống chế được nó.

Nhưng hiện tại tất cả chỉ là suy đoán của một mình Diệp Thiên, vấn đề cụ thể cũng phải đợi hắn và Long Thái Tử cùng một nhóm người đến nơi đó xem xét mới có thể hoàn toàn quyết định được.

Cho nên Long Thái Tử cũng đồng ý với những gì Diệp Thiên nói,

thế là ba người bắt đầu tiếp tục đi sâu xuống đáy biển để điều tra, vì nhất định phải tìm ra thứ quan trọng nhất.

Như vậy mới có thể đuổi được ác ma đi tốt hơn, cũng không đến nỗi có nhiều lo lắng và e ngại như vậy.

Cho nên lần này họ cũng mang theo tất cả niềm tin.

Diệp Thiên bây giờ căn bản không có cách nào khác, chỉ có đến nơi sâu nhất của đáy biển thì may ra mới có chút manh mối.

Cho nên bây giờ dù có gian nan đến đâu, hắn cùng Long Thái Tử và lão đầu hiện tại căn bản không có chỗ dừng chân trong Long Cung, sớm đã nhận rõ sự thật.

Vì vậy không thể nào cứ quanh quẩn ở đây mãi, huống hồ trước đó Diệp Thiên đã gần như dùng hết sức lực.

Hiện giờ, chỉ có thể đến nơi sâu nhất của đáy biển.

Long Thái Tử lúc này cũng có chút lo lắng, vì nơi sâu dưới đáy biển có thể sẽ có các cơ quan, cạm bẫy tồn tại.

Những chuyện này tuy có thể xảy ra, nhưng không phải vì hắn nhát gan sợ hãi, chỉ là cảm thấy có chút lo ngại.

Bởi vì những chuyện này chắc chắn tồn tại, dù sao đến cả Long Cung mà ác ma cũng đã chiếm được, vậy thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua bất kỳ ai, đặc biệt là kẻ thù của nó.

“Diệp Thiên, ta không biết ngươi nghĩ thế nào, nhưng ta biết nơi sâu nhất dưới đáy biển có thể có nguy hiểm tồn tại.

Nếu ba chúng ta cứ đơn thương độc mã đi như vậy.” “Hay là chúng ta cũng nên có một kế sách trước, nếu thật sự gặp chuyện thì biết phải đối phó thế nào?” Long Thái Tử từ trước đến nay đều đặt trọng tâm vào Diệp Thiên, vì hắn biết đây là một người rất thông

minh, gặp phải bất kỳ phiền phức nào cũng có thể nghĩ ra đối sách.

Cho nên về điểm này hắn không có gì nghi ngờ, nhưng cũng hy vọng khi làm bất cứ việc gì cũng có thể lên kế hoạch trước, như vậy sẽ không có gì phải lo lắng.

“Yên tâm đi, thái tử.

Ở dưới biển này ta thật sự quen đường quen lối.

Trước đây ta vẫn luôn lang thang ở đây, sớm đã thuộc lòng đáy biển này rồi.” Diệp Thiên biết Long Thái Tử trong lòng lo ngại, nhưng chuyện này đối với hắn thật sự không có gì khó khăn.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên sớm đã chạm vào tất cả những nơi có thể có nguy hiểm dưới đáy biển rồi, cho nên chút nguy hiểm này mà muốn giữ chân hắn thì quả thực là không thể.

Long Thái Tử lúc đó nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng yên tâm hơn, nếu không cứ thấp thỏm lo âu.

Bất kể thế nào, vấn đề lần này họ đối mặt thật sự không giống như những gì hắn tưởng tượng.

Cho nên bất kể tiếp theo có nguy hiểm trùng trùng đến đâu, chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, vấn đề đều có thể giải quyết được.

Chương 1940

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó dẫn theo Long Thái Tử và lão đầu bắt đầu bơi đến nơi sâu nhất của đáy biển.

Quả thực có những nguy hiểm tồn tại, nhưng Diệp Thiên đều có thể lần lượt đột phá.

Diệp Thiên từ trước đến nay không chỉ pháp thuật cao cường, mà trí tuệ cũng vô cùng thông tuệ.

Gặp phải bất kỳ vấn đề gì, hắn luôn bình tĩnh suy nghĩ, đưa ra phương pháp đối phó tốt hơn.

Cho nên điểm này căn bản không thể nào giữ chân được hắn, huống hồ tất cả nguy hiểm ở đây trước đây Diệp Thiên đều đã trải qua.

Vì vậy, việc phá giải chúng từng cái một quả thực không tốn chút sức lực nào.

Diệp Thiên đối với bản thân rất có lòng tin, nếu không cũng không thể nào dẫn dắt mọi người.

Long Thái Tử và lão đầu vẫn luôn đi theo sau Diệp Thiên, biết hắn có năng lực, cho nên hai người cũng không có gì phải lo lắng.

Chỉ cần có thể thuận lợi vượt qua những rào cản này, họ đã mãn nguyện rồi.

Diệp Thiên lúc đó sau khi vượt qua trùng trùng trở ngại, cũng không còn gì có thể cản bước chân tiến về phía trước của hắn nữa.

Bởi vì việc Diệp Thiên làm thì phải hoàn thành, trừ phi không làm.

Cho nên bất kể tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm gì, Diệp Thiên từ

trước đến nay chưa từng sợ hãi, cũng sẽ không tự tạo quá nhiều áp lực cho mình.

Hắn biết có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần mình kiên trì làm thì không có việc gì không thành.

Cho nên những chuyện này đối với hắn không có gì khó khăn.

Dĩ nhiên, lúc đó lão đầu và Long Thái Tử trong lòng cũng thật sự vô cùng bội phục.

Bởi vì chỉ có Diệp Thiên mới có thể đi lại không bị cản trở, bất kể ở đâu, gần như không có chướng ngại nào có thể khống chế được hắn.

Cho nên tất cả mọi người khi nhìn Diệp Thiên đều lấy làm vinh dự, không ngừng ngưỡng mộ hắn.

Bất kỳ ai cũng hy vọng có thể lợi hại như hắn, khi đối mặt với bất kỳ khó khăn nào cũng có thể có cách đối phó để giải quyết.

Thái tử không chỉ khâm phục từ tận đáy lòng, mà ngay cả lúc hai người bình thường trò chuyện cũng không ngừng khen ngợi.

Cho nên lần này để có thể thuận lợi đến được đáy biển, Diệp Thiên cũng thật sự đã hao phí rất nhiều sức lực.

Nhưng dù sao đi nữa, cuối cùng cũng nhờ sự lợi hại của hắn mà thành công đến được đáy biển.

“Được rồi, bây giờ chúng ta đã vượt qua tất cả trở ngại, cuối cùng cũng có thể đến được đáy biển.

Vậy thì chúng ta mau chóng kiểm tra những chủ đề mà chúng ta đã thảo luận trước đó.” “Bởi vì phải mau chóng tìm ra thứ đó, như vậy mới có thể xác định rốt cuộc là chuyện gì.” Diệp Thiên giờ phút này thấy hắn, Long Thái Tử và lão đầu đều trong trạng thái bình an, cho

nên sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà can nhiễu khả năng phán đoán của mình.

Hiện giờ đã đến được đáy biển, vậy thì chính là lúc đi chứng thực cái phong ấn mà hắn đã thấy trước đó.

Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người đi tiếp, đồng thời cũng nhìn thấy Kim Sắc Phong Ấn đó.

Trước đây nhìn thấy phong ấn tuy mạnh mẽ, dường như ánh sáng phát ra cũng có chút không đúng.

Nhưng lần này so với những lần nhìn thấy trước đây hoàn toàn khác, vì giờ phút này nhìn thấy Kim Sắc Phong Ấn dường như bắt đầu không ngừng lớn lên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng dựa vào một loạt vấn đề này mà suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì.

"Diệp Thiên, ta nhớ lần trước chúng ta ở đây, Kim Sắc Phong Ấn này dường như không phình to như vậy, cũng không nhanh như vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì, vấn đề này không phải là nghiêm trọng chứ?" Bởi vì một loạt vấn đề này, Long Thái Tử và Diệp Thiên trước đây đều đã trải qua, hiện giờ vấn đề này thật sự có chút khó hiểu.

Chương 1941

Dù sao chuyện này dường như chưa từng thấy, nhưng nếu thật sự đi sâu nghiên cứu thì dường như sẽ có khó khăn rất lớn tồn tại.

Cho nên Long Thái Tử biết Diệp Thiên đối với những chuyện như vậy chắc chắn có quyết đoán, vì vậy lúc đó hắn cũng muốn nghe ý kiến của Diệp Thiên, hoặc là cách nhìn của hắn đối với chuyện này.

Bởi vì dù sao trong mấy người họ, ngoài Diệp Thiên là một người rất có thực lực, hơn hẳn những người khác, về phương diện này thật sự không có kiến giải.

Cho nên Long Thái Tử thật sự hy vọng Diệp Thiên có thể mau chóng giải quyết được chuyện này.

Long Thái Tử có sự lo ngại như vậy, cũng chính là vì bây giờ Long Cung đã hoàn toàn bị ma tộc khống chế, cho nên lần này đến đây, hắn hy vọng có thể xem xét trong Kim Sắc Phong Ấn này có sự thay đổi nào khác không.

Nếu con ác ma kia một khi xuất hiện, vậy thì sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Cho nên hắn thật sự không hy vọng chuyện này xảy ra với mình, huống hồ chuyện trước mắt thật sự không thể trì hoãn thêm nữa.

Vì vậy hắn cũng hy vọng Diệp Thiên có thể mau chóng nghĩ ra cách giải quyết.

Giờ phút này, Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng lơ là, vì hắn biết chuyện này phải có cách giải quyết.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Cho nên bất kỳ ai cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện này xảy ra

trước mặt mình.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng cẩn thận quan sát Kim Sắc Phong Ấn, tại sao nó lại lớn lên.

Bởi vì trước đây hắn nhớ rất rõ, nó căn bản không phải như vậy, cho nên trong thời gian ngắn như vậy lại có sự thay đổi lớn.

Vì vậy Diệp Thiên tin rằng chuyện này và con ác ma kia chắc chắn có quan hệ lớn.

Bởi vì chỉ có nó mới có thể làm cho Kim Sắc Phong Ấn biến thành hiện trạng như vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đã nói ra suy nghĩ của mình để giao tiếp với Long Thái Tử.

"Thái tử, ngươi đừng vội, trước đây ta đưa ngươi đến đáy biển này, chẳng qua là muốn xem Kim Sắc Phong Ấn này rốt cuộc có thay đổi gì không." "Bây giờ vừa rồi ta cũng đã quan sát rồi.

Nếu bây giờ mọi chuyện đã diễn biến đến mức độ này, vậy thì ta cũng biết, nhất định là ác ma không ngừng tấn công." "Cho nên mới khiến Kim Sắc Phong Ấn biến lớn như vậy.

Chúng ta thật sự không thể để chuyện khác xảy ra." Diệp Thiên trong lúc nói chuyện với Long Thái Tử, hy vọng hắn có thể bình tĩnh suy nghĩ, vì có những chuyện không nằm trong kế hoạch và tầm kiểm soát của họ.

Cho nên bây giờ bất kể gặp phải chuyện gì, mọi người đều phải giữ vững tâm trạng, vì một mực lo lắng không thể giải quyết được vấn đề, ngược lại còn tăng thêm áp lực.

Cho nên Diệp Thiên có thể có suy nghĩ như vậy, cũng là dựa vào tất cả những gì hắn biết, bao gồm cả những hành vi trước đây của con ác ma kia.

Cho nên hắn mới nhận định rằng Kim Sắc Phong Ấn sở dĩ trở nên cường đại là không thể thoát khỏi quan hệ với nó.

Bởi vì chỉ có nó một mực tấn công, cho nên mới dẫn đến nó biến lớn.

Diệp Thiên từ trước đến nay đều là một người rất thông minh, chỉ cần nhìn thấy hoặc tự mình trải qua, không có chuyện gì mà hắn không thể hiểu thấu.

Cho nên đây cũng chính là điểm mà Long Thái Tử ngưỡng mộ nhất, cũng đặc biệt bội phục.

Vì hắn biết chỉ cần có Diệp Thiên ở đây, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Hắn thông minh như vậy, bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng có thể giải quyết, khả năng phán đoán cũng rất mạnh.

Cho nên Long Thái Tử trong lòng cũng đã có quyết định.

Bởi vì ít nhất Diệp Thiên bây giờ có thể đoán ra, sự thay đổi của Kim Sắc Phong Ấn là do ác ma tấn công.

Diệp Thiên dĩ nhiên có tính toán của mình, vì hắn nhìn thấy cảnh này xảy ra trước mắt, cũng tuyệt đối sẽ không để mình tự loạn trận cước.

Chương 1942

Bởi vì chỉ có bình tĩnh mới có thể giúp hắn đối phó tốt hơn.

Diệp Thiên vốn dĩ đến đây, tưởng rằng có thể tìm được thứ mình muốn tìm, hoặc là nói ra hết suy nghĩ của mình.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy Kim Sắc Phong Ấn không ngừng phình to, đồng thời hắn cũng biết năng lực của con ác ma kia cũng rất mạnh mẽ, nếu không sẽ không làm cho phong ấn lớn đến như vậy.

Cho nên một loạt vấn đề này, trong đầu Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng xoay chuyển.

Dù sao mọi người vẫn luôn bận rộn xuôi ngược, cuối cùng đều là vì chuyện của ác ma, cho nên cũng hy vọng có thể mau chóng giải quyết được chuyện này.

Hiện giờ tuy Diệp Thiên pháp thuật rất cao, nhưng dựa vào sức của một mình hắn để đối kháng với con ác ma kia, có thể sẽ có chút khó khăn.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên không chỉ phải bảo toàn tính mạng của mình, Long Thái Tử và lão đầu, mà còn phải mau chóng xử lý con ác ma kia.

Như vậy mới có thể làm cho cả Long Cung đều an toàn.

Cho nên chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói, quả thực có khó khăn lớn.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà làm rối loạn suy nghĩ của mình, nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp tốt hơn để đối phó.

“Diệp Thiên, nếu bây giờ chúng ta đều biết ác ma làm cho Kim Sắc Phong Ấn biến lớn như vậy, vậy thì bây giờ chúng ta nên làm sao, tiếp

tục ở đây quan sát?" "Nếu không rời đi, chúng ta cũng không có nơi nào để đi, huống hồ bây giờ Long Cung cũng không về được.

Cho nên chuyện này có lẽ lại phải tính kế lâu dài." Long Thái Tử hỏi Diệp Thiên, cũng chính là vì có quá nhiều chuyện cần phải lo lắng.

Bản thân Long Cung bây giờ không về được, dưới đáy biển lại xuất hiện tình trạng như vậy, cho nên đối với con ác ma này, xem ra phải mau chóng có đối sách.

Như vậy mọi người sẽ không vì chuyện này mà đau khổ ở đây nữa.

Diệp Thiên cũng có suy nghĩ của mình, vì hắn cảm thấy nếu đã ở đây xem rồi, vậy thì ở lại đây nữa cũng không có nhiều ý nghĩa.

Huống hồ không biết lúc nào ác ma sẽ quay lại đây, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ở lại nơi này lâu.

Bởi vì Diệp Thiên phải làm rõ động tĩnh của ác ma và những việc nó định làm, như vậy mới có thể giúp mọi người ở trong trạng thái an toàn hơn.

Nhưng chuyện này xem ra dường như rất nghiêm trọng.

Tuy nhiên, Diệp Thiên tin rằng, dựa vào năng lực của mình, nếu muốn diệt trừ nó cũng không phải là không thể, chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên lúc đó hắn và Long Thái Tử vẫn luôn bàn bạc, và phải mau chóng đưa chuyện này vào kế hoạch.

Nhưng đúng lúc này, ác ma đột nhiên quay lại, cho nên lúc đó mấy người họ cũng vội vàng tìm một chỗ để trốn.

Bởi vì thực lực của Diệp Thiên bây giờ đã bị suy yếu, cho nên nếu đối đầu trực diện với ác ma, đối với hắn sẽ rất bất lợi.

Cho nên mọi người cũng không muốn có bất kỳ cuộc chiến nào với nó nữa.

Vì vậy lúc đó nhìn thấy có một tảng đá, mấy người họ liền trốn ở phía sau.

Diệp Thiên sở dĩ trốn không phải vì nhát gan, mà là muốn xem con ác ma này quay lại đáy biển rốt cuộc là muốn làm gì, giám sát mọi hành động của nó.

Diệp Thiên lúc đó cùng Long Thái Tử và một số người khác trốn sau tảng đá, để có thể nhìn rõ con ác ma này rốt cuộc lần này quay lại đáy biển là muốn làm gì.

Bởi vì những việc nó làm, Diệp Thiên vẫn luôn cảm thấy có chút ghê tởm.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có con ác ma này tồn tại, vậy thì những chuyện ghê tởm đó chắc chắn sẽ không ngừng xảy ra.

Cho nên lúc đó hắn quan sát trong bóng tối, không dám gây ra một chút tiếng động nào.

Bởi vì hắn biết con ác ma này cũng rất giảo hoạt, nếu một khi biết hai người họ ở đây chắc chắn sẽ ra tay.

Chương 1943

Cho nên Diệp Thiên không hy vọng chuyện này xảy ra.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng nhỏ giọng nói thầm với Long Thái Tử.

"Xem ra con ác ma này đột nhiên lại quay lại Kim Sắc Phong Ấn, chắc chắn là muốn tấn công, nếu không sẽ không quay lại.

Nhưng nếu Kim Sắc Phong Ấn cứ bị tấn công không ngừng, có thể sẽ không trụ được." Tất cả mọi thứ đều chỉ là suy đoán của một mình Diệp Thiên, nhưng cuối cùng ác ma rốt cuộc sẽ làm ra chuyện gì, hắn cũng không biết, cho nên chỉ có thể đoán mò.

Nhưng bất kể thế nào, lần này đã gặp được, vậy thì phải làm rõ những việc mà ác ma làm, đồng thời cũng bàn bạc với Long Thái Tử.

Bởi vì có nhiều chuyện không nằm trong kế hoạch và tầm kiểm soát của họ, cho nên phải có một biện pháp đối phó, như vậy mới có thể hoàn thiện.

"Con ác ma đáng ghét này, bây giờ gần như toàn bộ đáy biển đều bị nó khống chế, bây giờ lại quay lại đây là muốn làm gì?" "Chẳng lẽ giống như ngươi nói, muốn ra tay với cái phong ấn này?" Long Thái Tử mỗi lần nhắc đến ác ma, bao gồm cả việc nhìn thấy bản thân nó, cảm xúc của cả người đều có chút không tốt, cũng không khống chế được tính khí của mình.

Nếu không phải vì có Diệp Thiên, cộng thêm việc phải suy tính nhiều chuyện, e rằng hắn sớm đã xông ra quyết một trận sống mái với nó rồi.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người không dám lên tiếng, chỉ có thể im lặng quan sát.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tất cả mọi chuyện dường như đều bị Diệp Thiên đoán trúng.

Bởi vì ác ma sau khi quay lại đây không làm gì khác, trực tiếp bắt đầu dùng hắc khí đen ngòm tấn công Kim Sắc Phong Ấn, liên tục không hề có dấu hiệu dừng lại.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nhìn ra được, con ác ma này không đạt được mục đích quyết không bỏ cuộc.

Lúc này, ác ma căn bản không biết sau tảng đá có Diệp Thiên và Long Thái Tử ở đó.

Cho nên lúc đó nó không nghĩ ngợi gì, chỉ không ngừng dùng hắc khí tấn công Kim Sắc Phong Ấn.

Thời gian càng lâu, Kim Sắc Phong Ấn dường như cũng có chút thay đổi.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, cảm thấy màu sắc thực sự có chút không đúng.

Bởi vì trước đây là một phong ấn màu vàng kim, nhưng bây giờ màu sắc dường như đang dần dần thay đổi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên tin rằng tất cả có thể đều là do ác ma không ngừng tấn công gây ra.

Hắn cũng biết cái phong ấn này dường như cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Bởi vì bản thân cái phong ấn này ở đây để khống chế ác ma cũng không có hiệu quả gì nhiều, hiện giờ ác ma lại không ngừng dùng hắc khí, bao gồm cả thực lực để tấn công mạnh.

Cho nên Kim Sắc Phong Ấn căn bản không thể trụ được quá lâu.

Có những chuyện Diệp Thiên thật sự không có cách nào lo liệu, vì

những gì hắn nhìn thấy trước mắt cũng không thể thay đổi được.

Dù sao thực lực của ác ma hiện tại rất hùng hậu, cho nên không phải một hai người là có thể xử lý được.

Vì vậy, tất cả mọi chuyện đều cần phải tính kế lâu dài.

Giờ phút này, lão đầu vừa mới trốn thoát ra ngoài cũng dường như rất lo lắng, con ác ma kia rốt cuộc đã đi đâu.

Cho nên lúc đó ông cũng không ngừng bàn bạc với Diệp Thiên, vì chuyện này phải có quyết định.

Bất kể hắn ở đâu, hay trốn ở đâu, cũng phải làm rõ chuyện này.

“Con ác ma kia rốt cuộc ở đâu?

Nó có đi làm hại người khác không?

Bây giờ năng lực của nó rất mạnh, gần như tất cả mọi nơi đều bị nó chiếm lĩnh.” “Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta căn bản không có nơi nào để ẩn náu, chỉ có thể một mực trốn tránh.” Lão đầu trước đây bị ác ma giam giữ, cho nên cũng biết thực lực và thủ đoạn của nó.

Chương 1944

May mắn thoát ra được cũng là mạng lớn.

Cho nên lúc đó ông cảm thấy có những chuyện phải mau chóng giải quyết, vì nếu để con ác ma này tiếp tục ngang ngược làm bậy, vậy thì sau này muốn thu thập nó thật sự là khó lại càng thêm khó.

Vì vậy chuyện này lão đầu biết, Diệp Thiên là một người thông minh, bất kể pháp thuật hay trí tuệ, luôn vượt trội hơn tất cả mọi người.

Cho nên chỉ cần hắn có thể nghĩ ra cách, hoặc là nên đối phó thế nào, có lẽ sẽ giải quyết được.

Tuy ác ma rất giảo hoạt, đặc biệt gian trá, nhưng chỉ cần mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, không có chuyện gì không giải quyết được.

Cho nên bây giờ chuyện này, đối với Diệp Thiên mà nói quả thực cũng là một ẩn số, vì hắn cũng không biết rốt cuộc con ác ma kia ở đâu.

Hắn còn lo lắng hơn bất kỳ ai, nhưng lo lắng thì có thể làm gì, nếu không thể tìm thấy nó, vậy thì tất cả vấn đề đều không có cách nào giải quyết.

Cho nên lúc đó một mình Diệp Thiên ở đó, cũng không ngừng suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trước đây.

Bởi vì từng khung cảnh, trong đầu hắn thật sự không ngừng hiện về, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm ra phương án giải đáp.

“Con ác ma này thật sự quá giảo hoạt, ta vẫn luôn khổ sở tìm kiếm tung tích của nó, nhưng bây giờ vẫn chưa tìm thấy.

Nhưng bây giờ điều ta lo lắng nhất, là liệu nó có ở trong trấn không." Diệp Thiên sở dĩ có sự lo lắng như vậy, cũng chính là vì tìm kiếm lâu như vậy mà không thấy ác ma đâu.

Nếu nó ở trong trấn, vậy thì những người dân kia chẳng phải sẽ chịu tổn thương lớn sao?

Cho nên Diệp Thiên phải bảo vệ tốt tất cả mọi người, không để họ bị ác ma bắt nạt.

Bởi vì ác ma một khi xuất hiện, chắc chắn sẽ giết chết tất cả mọi người.

Hắn không thể trơ mắt nhìn chuyện đó xảy ra.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên căn bản không có cách nào tìm ra tung tích của nó, những chuyện này đều chỉ là suy đoán của một mình hắn.

Cho nên những suy đoán của hắn, mãi mãi cũng không thể làm hắn yên lòng.

Lão đầu và Long Thái Tử hai người đứng một bên, trong lòng cũng vì chuyện này mà lo lắng, nhưng mọi người cũng chỉ ở đây lo lắng suông mà thôi.

Nhưng cuối cùng không có cách nào tìm được ác ma, cho nên tảng đá lớn trong lòng thật sự không thể nào hạ xuống được.

Diệp Thiên lúc đó cũng rất khổ não, vì có những chuyện không nằm trong kế hoạch và tầm kiểm soát của hắn.

Cho nên hiện giờ hắn thật sự không biết phải làm gì mới có thể giải quyết những vướng mắc trước mắt.

Vì vậy lúc đó hắn và Long Thái Tử đứng đó, cũng không ngừng quan sát.

Bởi vì có quá nhiều chuyện Diệp Thiên phải xử lý, nhưng một

mình hắn thật sự không thể nào đối phó được hết.

Cho nên hắn cũng hy vọng Long Thái Tử có thể giúp đỡ một chút, vì trong suốt quá trình này, hai người đều hỗ trợ lẫn nhau.

Vì vậy Diệp Thiên cũng hy vọng hắn có thể cho một vài lời khuyên, đồng thời làm rõ vấn đề này.

“Thái tử, xem ra tình hình này đối với chúng ta thật sự rất bất lợi, nhưng trước mắt không biết nên dùng phương thức nào mới có thể giải quyết được.” “Cho nên nếu ngươi có phương án tốt nào, cũng có thể đề xuất, như vậy hai chúng ta cùng bàn bạc, xem nên quyết định thế nào.” “Dù sao chuyện này ba câu hai lời không giải quyết được, cho nên phải dốc toàn lực mới có thể giải quyết.” Diệp Thiên tuy là một người pháp thuật cực cao, trí tuệ cũng hơn người thường, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể hoàn toàn kiểm soát được.

Hắn chỉ là một người, cho nên căn bản không có cách nào giải trừ hết những chuyện phiền não này.

Nhưng dù chỉ có một chút cơ hội, Diệp Thiên cũng không thể bỏ qua, vì hắn cảm thấy phải mau chóng xử lý tốt những vấn đề này.

Huống hồ con ác ma kia nếu một khi xuất hiện ở đâu đó, hoặc làm hại người khác, Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ rất tự trách.

Long Thái Tử giờ phút này tâm trạng cũng giống như Diệp Thiên, rất phức tạp.

Chương 1945

Vì những chuyện này đối với hắn mà nói, quả thực có độ khó.

Nhưng bây giờ Long Thái Tử cũng không có cách nào tốt hơn, nếu sớm có cách thì đã sớm xử lý những vấn đề này rồi, cũng không đến nỗi bây giờ phải căng thẳng như vậy.

Cho nên lúc đó hai người đứng lại với nhau, bàn bạc ngắn gọn.

Bởi vì tình trạng này, đối với ai cũng rất không tốt.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người bàn bạc, hay là cứ xông vào Kim Sắc Phong Ấn kia xem thử.

Bởi vì Kim Sắc Phong Ấn mà họ nhìn thấy bây giờ, không ngừng có sự thay đổi, dường như cũng không ngừng phình to.

Trước đây tất cả mọi chuyện, đều chỉ là suy đoán của Diệp Thiên và Long Thái Tử mà thôi.

Nhưng họ không biết bên trong rốt cuộc là tình hình thế nào, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người cũng quyết định vào trong xem con ma kia có ở trong đó không.

Nếu ma tộc ở trong phong ấn, vậy thì mọi chuyện đều có quyết định.

Nhưng nếu không ở trong phong ấn, có thể chuyện này sẽ rất phức tạp.

Tuy chuyện này đối với Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người có thể có nguy hiểm nhất định, nhưng họ không hề có chút sợ hãi nào.

Dù sao chuyện này liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người, nếu có bất kỳ sai sót nào, vậy thì chắc chắn sẽ gây ra sai lầm lớn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên và Long Thái Tử cũng đã chuẩn bị đầy đủ, quyết định mau chóng vào trong phong ấn xem thử.

Như vậy có thể định hình được tất cả những chuyện họ lo lắng, nếu không một mực suy đoán chỉ khiến bản thân thêm lo lắng.

"Thái tử, suy nghĩ của ta bây giờ là mau chóng vào trong phong ấn xem thử, cho nên hai chúng ta trước đó cũng đã bàn bạc, nhưng ta hy vọng ngươi có thể cùng ta đi." "Nếu thật sự có chuyện gì, ít nhất hai chúng ta có thể cùng nhau đối phó." Diệp Thiên tuy trước đó đã bàn bạc ổn thỏa với Long Thái Tử, nhưng có những chuyện không phải bàn bạc là có thể hoàn toàn làm được.

Huống hồ có những chuyện xảy ra đột ngột, dù Diệp Thiên có lợi hại đến đâu cũng căn bản không thể nào lo liệu chu đáo được.

Cho nên hắn mới muốn Long Thái Tử đi cùng.

Diệp Thiên cũng không phải vì phía trước có ác ma tồn tại mà có chút e dè, hắn chỉ cảm thấy con ác ma này rất khó đối phó.

Nếu nó thật sự ở trong Kim Sắc Phong Ấn, vậy thì Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người có thể hợp lực khống chế nó, như vậy cũng có thể tránh được mọi chuyện xảy ra.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng hy vọng Long Thái Tử có thể cùng hắn tiến lên.

Nhưng Long Thái Tử vẫn luôn như vậy, chỉ cần Diệp Thiên nói, hắn nhất định sẽ làm.

Cho nên về điểm này không có gì nghi ngờ, vì vậy lúc đó Long Thái Tử cũng đã đồng ý với Diệp Thiên.

Thế là hai người bắt đầu cẩn thận, men theo Kim Sắc Phong Ấn đi vào.

“Diệp Thiên, ta không biết bên trong bây giờ là tình trạng thế nào, cho nên nếu hai chúng ta đã chọn cùng nhau đi, thì phải cẩn thận là trên hết.

Dù sao con ác ma kia rất giảo hoạt, nhất định không thể để nó được như ý.” Long Thái Tử bình thường hành sự rất lỗ mãng, đều là có Diệp Thiên ở bên cạnh chăm sóc.

Lần này Long Thái Tử cuối cùng cũng có chút cảnh giác.

Bởi vì hắn cảm thấy sự thay đổi của Kim Sắc Phong Ấn có chút quá lớn, cho nên không phải là sợ hãi, mà ít nhất cũng phải bảo toàn tính mạng của mình.

Tuyệt đối không thể để mình gặp bất kỳ nguy hiểm nào, huống hồ ác ma xảo trá như vậy, cho nên lúc nào cũng phải đề phòng.

Tuy bây giờ tất cả suy đoán đều chỉ là do Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người phỏng đoán, nhưng cuối cùng ác ma rốt cuộc có ở bên trong hay không, chỉ có vào trong phong ấn mới có thể biết được.

Cho nên lúc đó hai người không lập tức đi thẳng về phía trước, mà cẩn thận từng bước thăm dò.

Chương 1946

Bởi vì tất cả mọi chuyện không thể nào dễ dàng như họ tưởng tượng được.

Cho nên hiện giờ Diệp Thiên cũng đã nâng cao cảnh giác, cùng Long Thái Tử hai người từng bước từng bước tiến về phía trước.

Khi Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người bước vào Kim Sắc Phong Ấn ngay khoảnh khắc đó, mới phát hiện ra bên trong có một không gian rất lớn.

Nhưng không gian này trông đen kịt, không có chút ánh sáng nào, cho nên hai người càng thêm cẩn thận, vì không biết bên trong rốt cuộc có ác ma tồn tại hay không.

"Diệp Thiên, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rõ ràng lúc ở bên ngoài chúng ta thấy Kim Sắc Phong Ấn này phát ra ánh sáng rất rực rỡ." "Nhưng bên trong lại là một thế giới đen kịt, không phải là có cạm bẫy chứ." Long Thái Tử từ lúc bước vào đây, luôn cảm thấy có chút không ổn, nhưng dường như lại không nói ra được là gì.

Cho nên lúc đó hắn cũng hỏi Diệp Thiên xem hắn nhìn nhận chuyện này thế nào, vì dù sao hai người đơn thương độc mã đi vào, nguy hiểm chắc chắn sẽ ập đến, nhưng không biết mức độ nguy hiểm là thế nào.

Kỳ thực, vào khoảnh khắc bước vào trong đó, Diệp Thiên cũng có chút do dự, bởi vì hắn hoàn toàn không biết tình hình bên trong phong ấn màu vàng này rốt cuộc là như thế nào, hiện tại hắn và Long thái tử cùng những người khác đều không rõ.

Sở dĩ hắn làm vậy, chẳng qua là hy vọng có thể làm rõ mọi chuyện, như vậy mới có thể để mọi người đưa ra quyết định.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy một mảnh tối đen, Diệp Thiên bắt đầu do dự, nếu cứ tiếp tục đi xuống, có thể sẽ gặp nguy hiểm, dù sao nơi này cũng không thuộc địa bàn của hắn.

Vì vậy Diệp Thiên muốn làm rõ mọi chuyện, nhưng tình hình hiện tại dường như không giống như những gì hắn tưởng tượng, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng bắt đầu căng thẳng.

"Bây giờ mọi người đều phải nâng cao cảnh giác, dù sao bên trong phong ấn này, chúng ta tuy đã vào, nhưng trông có vẻ vô cùng yên tĩnh." "Nhưng rốt cuộc có xảy ra sóng to gió lớn gì không, hiện tại cũng không thể xác định, cho nên bảo toàn tính mạng cho mọi người mới là quan trọng nhất." Từ lúc bắt đầu đối mặt với chuyện này, Diệp Thiên đã chìm trong suy tư, bởi vì có quá nhiều chuyện khiến hắn phiền não.

Vì vậy, hắn không thể không xem xét vấn đề một cách nghiêm trọng hơn.

Ở nơi tối đen này, có thể sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng hắn cũng sẽ không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Dù sao, hắn vẫn chưa tìm thấy ác ma, không biết ác ma đó rốt cuộc đang giở trò gì, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác như vậy.

Sở dĩ Diệp Thiên có suy nghĩ này là vì hắn cảm thấy lỡ như, nếu ác ma đó thật sự ở đây, hoặc là nấp sau lưng bọn họ mà tấn công, vậy thì chắc chắn sẽ khiến bọn họ không kịp trở tay, và cũng không thể có bất kỳ phần thắng nào.

Nhưng con người Diệp Thiên trước nay vẫn vậy, một khi đã quyết

định tìm kiếm tung tích của nó ở đây, hắn cũng sẽ không vì chuyện như vậy mà dừng bước.

Nhưng những chuyện đáng lo thì một chút cũng không thiếu, cho nên Diệp Thiên đã đi đến đây rồi, thì cũng phải tiếp tục tiến về phía trước, bất kể là tối đen hay có nguy hiểm tồn tại, đều không thể nào đánh bại được hắn, bởi vì hắn cũng vô cùng tự tin, chỉ cần để hắn nhìn thấy, thì ác ma đó cũng đừng mong có thể làm càn ở đây.

Nhưng những người phía sau, Diệp Thiên thực sự có chút lo lắng, vì vậy vội vàng dặn dò: "Tình hình hiện tại đối với chúng ta vô cùng bất lợi, cho nên trong quá trình di chuyển, nhất định phải cẩn thận đi theo ta, tuyệt đối không được đi lung tung." "Nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể ta sẽ không thể chăm sóc các ngươi chu toàn như vậy." Trong lúc dặn dò, Diệp Thiên cũng không ngừng tìm kiếm xung quanh, bởi vì hắn phải đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người, như vậy mới có thể yên tâm đi tiếp.

Nếu không, hắn sẽ luôn lo lắng ác ma lỡ như từ góc nào đó xông ra, hoặc làm hại bất kỳ ai trong số họ.

Đó là điều Diệp Thiên không muốn thấy, nhưng có những chuyện cũng không thể hoàn toàn đi theo kế hoạch của hắn, cho nên chỉ có thể đi một bước xem một bước.

"Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không đi lung tung, nhất định sẽ đi theo sát ngươi, huống hồ lúc này, nơi như thế này đối với ta cũng rất đáng sợ." "Cho nên ngươi cứ yên tâm mạnh dạn đi về phía trước, ta cũng sẽ không đi lung tung đâu." Những người được dặn dò cũng vội vàng nói rõ với Diệp Thiên, bởi vì sau khi vào đây, trong lòng mọi người cũng vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Cho nên họ cũng biết nguy hiểm luôn tồn tại, tuyệt đối sẽ không đi lung tung như vậy, cũng sẽ không gây thêm phiền phức gì cho Diệp

Thiên.

Huống hồ lúc này, mọi người đều không biết ác ma có xuất hiện hay không, cho nên nhất định sẽ nâng cao cảnh giác.

Hôm nay thấy mọi người cũng cảnh giác như vậy, Diệp Thiên cũng yên tâm, bèn dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, bởi vì trong mảnh trời đất này, dường như có nơi sâu hơn đang chờ hắn khám phá.

Cho nên Diệp Thiên phải làm rõ những vấn đề này, huống hồ hắn cũng là người không đạt mục đích quyết không bỏ cuộc, bất kể phía trước có bao nhiêu nguy hiểm tồn tại, Diệp Thiên vĩnh viễn sẽ không dừng bước.

Lúc đó, Diệp Thiên tuy cũng có lòng hiếu kỳ, nhưng dù sao ở nơi tối đen này cũng không dám có hành động quá lớn, cho nên lúc đó hắn dẫn theo tất cả mọi người, cũng cẩn thận từng li từng tí vội vàng đi về phía trước xem xét.

Bởi vì ác ma này vô cùng giảo hoạt, nên hiện tại Diệp Thiên không thể hoàn toàn xác định nó có ở đây hay không, nếu không thể tìm ra nó, thì tảng đá lớn trong lòng Diệp Thiên sẽ mãi không thể đặt xuống, cho nên hắn chỉ có thể từng bước từng bước tìm kiếm.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đang đi thì đột nhiên thấy phía trước dường như có một thứ gì đó kỳ lạ, tuy hắn không biết đó là thứ gì, nhưng một khi đã thấy, hắn tuyệt đối sẽ không rời đi như vậy, cho nên lúc đó hắn cũng rất cẩn thận, muốn đi xem xét thứ đó rốt cuộc là gì.

Bởi vì nó đã khơi dậy mọi sự tò mò của hắn.

Chương 1947

Khi Diệp Thiên quan sát kỹ, hắn phát hiện thứ đó không phải người, cũng không phải ác ma, nhưng tại sao nó lại ở đây?

Cho nên lúc đó đã dấy lên mọi nghi ngờ của hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên bảo mọi người trước tiên hãy ở lại đây chờ, một mình hắn đi lên xem thử, bởi vì nếu thật sự có nguy hiểm, hắn thà một mình đối mặt với tất cả, chứ không muốn để mọi người đi cùng.

Cho nên lúc đó mọi người cũng làm theo lời hắn, đứng chờ tại chỗ.

Trong lúc Diệp Thiên một mình xem xét, hắn mới phát hiện thứ đó màu đen, đang phát ra ánh sáng.

Lúc đó Diệp Thiên thực sự có chút tò mò, rốt cuộc đó là thứ gì, nếu ở bên ngoài phong ấn màu vàng mà nhìn thấy ánh sáng, có lẽ Diệp Thiên sẽ không hiếu kỳ như vậy, vì đó là do phong ấn vàng phát ra, nhưng hiện tại trong cái động tối đen này, ánh sáng mà hắn thấy rốt cuộc là do đâu mà có, cho nên thực sự có chút tò mò không thôi.

Những người khác cũng vậy, bởi vì mọi người đều không biết đó là thứ gì, cho nên chỉ có thể đứng đó phỏng đoán, cũng có thể là do ác ma để lại, hoặc có liên quan lớn đến phong ấn tối đen này, nhưng tất cả chỉ là suy đoán của mọi người.

Sở dĩ Diệp Thiên không nói gì mà không ngừng suy nghĩ là vì hắn luôn cảm thấy thứ phát sáng đó dường như khiến hắn đoán sai rồi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên một khi đã đến đây, nhất định phải tìm hiểu rõ những chuyện này, cũng phải bảo vệ tốt những

người xung quanh.

Nếu tất cả đều liên quan đến ác ma, vậy thì Diệp Thiên phải đưa mọi thứ vào trạng thái căng thẳng.

"Thái tử, ngươi xem thứ đen thui này, không ngừng phát ra ánh sáng, cho nên ta cảm thấy nó tám chín phần là ác ma đó." "Nếu không thì bản thân trong phong ấn màu vàng này, không thể nào có vật phẩm khác tồn tại." Lúc Diệp Thiên nói chuyện với Long thái tử, cũng chính vì hắn đã quan sát lâu như vậy, cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì không ổn, ngoài việc thứ đen thui đó đang phát ra ánh sáng, thì không có chuyện gì khác xảy ra.

Cũng không có ác ma như hắn nghĩ trước đó, lén lút tấn công từ phía sau, tuy Diệp Thiên biết đó chỉ là tưởng tượng của mình.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nâng cao cảnh giác là điều phải làm, huống hồ mọi thứ ở đây đều không thể bỏ qua.

Long thái tử lúc đó vẫn luôn đi theo sau Diệp Thiên, đồng thời cũng căn cứ vào lời hắn nói, dường như cũng có chút cảnh giác, bởi vì trước đó mọi người vào trong phong ấn là để tìm nơi ở của ác ma, hiện giờ không thấy bóng dáng nó đâu, mà chỉ có thứ đen thui này, chứng tỏ lời Diệp Thiên nói hắn là đúng, bởi vì phỏng đoán của hắn vĩnh viễn không thể sai được.

"Diệp Thiên, nếu thứ đen thui này thật sự là ác ma, vậy chúng ta bây giờ rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?" Long thái tử lúc đó cũng vô cùng lo lắng, bởi vì dù sao chuyện này cũng gây ra cho hắn quá nhiều phiền não, cũng không có ai có thể giải đáp, cho nên hiện tại nếu thật sự là ác ma, vậy thì cũng phải bàn bạc kỹ hơn, nếu không thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

"Yên tâm đi, dù có là ác ma, hôm nay chúng ta cũng phải làm cho rõ, cho nên lúc này ngươi phải đi theo sát sau ta, không được có bất kỳ

hành động nào.” “Bây giờ chúng ta phải cẩn thận một chút, từ từ tiếp cận xem thử, mới có thể xác định được những gì đã nói trước đó.” Diệp Thiên trước khi làm bất cứ việc gì đều sẽ lên kế hoạch, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thành công, huống hồ có những chuyện đã lên kế hoạch từ lâu.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể giải quyết được, cho nên Diệp Thiên không tin là không làm được, vì vậy đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên lúc đó Long thái tử đi theo sau Diệp Thiên.

Hai người cẩn thận từng li từng tí đến gần, cũng không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Bởi vì họ muốn xem thử, thứ này rốt cuộc muốn làm gì, sau đó tìm hiểu rõ mọi mánh khóe của nó, như vậy mới có thể cố gắng hết sức để giải quyết.

Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng căng thẳng, tuy không hề sợ hãi, nhưng dù sao có phải ác ma hay không cũng chỉ có thể để hắn tận mắt chứng kiến mới có thể quyết định, cho nên hiện tại hắn và Long thái tử, bất luận làm việc gì đều phải tự mình làm, phải cẩn thận từng li từng tí.

“Diệp Thiên một mình đi phía trước, cho nên mọi người phải cẩn thận, bất kể thế nào, thứ này không ngừng phát ra ánh sáng, chắc chắn không phải thứ tốt, dù không phải ác ma cũng nhất định phải chú ý.” Long thái tử tuy biết Diệp Thiên là một nhân vật vô cùng lợi hại, biết trí tuệ của hắn vô cùng cao, nhưng khi đối mặt với bất kỳ nguy hiểm bất ngờ nào.

Mọi người đều sẽ không kịp trở tay, cho nên đi theo sau Diệp Thiên, cũng hy vọng có thể bảo toàn tính mạng, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể an toàn vào, an toàn ra.

Đó cũng là điều mọi người hy vọng nhìn thấy.

Long thái tử đối với những chuyện xảy ra trước mắt cũng không có bất kỳ áp lực nào, chỉ cảm thấy ác ma này thực sự quá khó đối phó.

Nếu có thể trong thời gian ngắn nhất, phát hiện hoặc tìm ra bất kỳ cách nào có thể đối kháng, cũng không đến nỗi lo lắng như vậy.

Bởi vì tất cả mọi chuyện căn bản không nằm trong phạm vi khống chế của họ, cho nên mọi người phải cẩn thận rồi lại cẩn thận, như vậy mới có thể hoàn toàn rút lui.

"Yên tâm đi, Thái tử, trong lòng ta có tính toán, một khi đã muốn tìm hiểu thì nhất định phải tìm cho ra nhẽ, nếu không trong lòng ta sẽ mãi không thể yên được." "Cho nên ngươi cũng phải cẩn thận, hai chúng ta cùng tiến cùng lùi." Diệp Thiên thỉnh thoảng cũng sẽ an ủi tâm trạng của Long thái tử, bởi vì dù sao chuyện này cũng mang đến cho hắn phiền não rất lớn.

Cho nên nhất thời khó có thể khiến trạng thái tinh thần của hắn hồi phục bình thường, bởi vì phải luôn luôn cảnh giác.

Bởi vì quá nhiều chuyện, đều giống như không nổ, dường như giống như một quả bom hẹn giờ, không ngừng lượn lờ xung quanh hắn.

Lúc này, Diệp Thiên và Long thái tử từng bước từng bước đến gần thì đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại không ngừng ăn mòn họ.

Chương 1948

Bởi vì khi ở xa, họ không cảm nhận được luồng sức mạnh này, nhưng Diệp Thiên lại phát hiện càng đến gần, càng có thể cảm nhận được luồng sức mạnh này không ngừng lớn mạnh, căn bản không thể khống chế được, pháp lực của Diệp Thiên dù mạnh đến đâu, cũng khó tránh khỏi rơi vào tình thế khó xử.

"Diệp Thiên, sao ta cứ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ, luồng sức mạnh cường đại này không ngừng ăn mòn chúng ta." "Nếu tiếp tục đi về phía trước, sẽ không có nguy hiểm chứ, chúng ta phải chuẩn bị trước." Long thái tử lúc đó cảm thấy lúc này, nguy hiểm mà họ đối mặt dường như không ngừng ập đến, tuy hiện tại chỉ cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại không ngừng ăn mòn.

Nhưng luồng sức mạnh này thật sự không thể khống chế, nếu nó không ngừng tăng trưởng, vậy thì hắn và Diệp Thiên chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cho nên lúc đó Long thái tử vô cùng lo lắng.

Diệp Thiên lúc đó cũng cảm nhận được một chút, nhưng hắn cảm thấy đã đến gần rồi, nếu lúc này lựa chọn rút lui, trong lòng thật sự có chút không cam tâm.

Cho nên hai người lại bắt đầu thử, từng chút một tiến lại gần hơn, nhưng lại phát hiện đột nhiên có cảm giác khó chịu.

Diệp Thiên và Long thái tử trước đó, tuy có chút cảm giác sức mạnh to lớn, dường như hoàn toàn không có cách nào điều khiển được.

Nhưng cảm giác khó chịu ập đến, cũng khiến trong lòng hắn có suy nghĩ kỳ lạ.

“Diệp Thiên, ta cứ cảm thấy có một hiện tượng khó chịu không ngừng xuất hiện, chúng ta có nên tiếp tục đi không? .....” Long thái tử lúc đó đang hỏi Diệp Thiên, luôn cảm thấy chuyện này có điều mờ ám, nhưng hắn cũng biết tính cách của Diệp Thiên.

Nếu muốn, mà không tìm hiểu rõ mọi chuyện, hắn cũng tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy.

Nhưng hiện giờ dường như nguy hiểm không ngừng ập đến, cho nên phải giải quyết vấn đề.

“Yên tâm đi, chúng ta đã đến đây rồi, có nguy hiểm cũng phải tiếp tục đi, nếu thứ này thật sự là ác ma.” “Vậy thì luồng sức mạnh cường đại này chắc chắn cũng sẽ không bị suy yếu, cho nên chúng ta phải đi về phía trước xem xét, như vậy mới có thể làm rõ những vấn đề nghi ngờ trước đó.” Diệp Thiên biết Long thái tử hiện tại trong lòng lo lắng, nhưng có những lo lắng tuy tồn tại cũng không có cách nào.

Bởi vì chỉ có tiếp tục không ngừng tiến về phía trước, mới có thể làm rõ vấn đề, cho nên Diệp Thiên cũng biết nguy hiểm có thể đã phải đối mặt từ sớm.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chuyện này cũng phải kiên trì, cho nên lúc đó hắn và Long thái tử lại bắt đầu tiếp tục cẩn thận không ngừng tiến về phía trước.

Tuy có chút khó chịu, nhưng cảm giác này một khi đã tồn tại cũng không thể kết thúc, chi bằng nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước để làm rõ vấn đề.

Như vậy Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng nữa.

Trong quá trình đi một đoạn đường, Long thái tử và hắn cũng không dám có quá nhiều động tác, chỉ có thể cẩn thận đi về phía trước.

Cũng không ngừng quan sát xung quanh, bởi vì luồng sức mạnh cường đại không ngừng ập đến, cũng khiến trong lòng họ có trạng thái căng thẳng.

Quả nhiên, khi hai người đến đoạn đường cuối cùng, luồng sức mạnh cường đại trực tiếp đẩy cả hai ra ngoài.

Bất luận Diệp Thiên và Long thái tử giãy giụa thế nào, dường như cũng hoàn toàn không thể chống lại được luồng sức mạnh đó, bởi vì trước đó họ đã biết luồng sức mạnh này đặc biệt cường đại.

Càng đi sâu điều tra, sức mạnh lại càng tăng cường.

"Thái tử, ở phía sau nhất định phải cẩn thận, luồng sức mạnh này thực sự quá mạnh, ngay cả pháp thuật cũng không thể khống chế được, trong cái động tối đen này." "Dường như căn bản không thể thi triển pháp thuật triệt để." Diệp Thiên lúc đó đang nói với Long thái tử, cũng chính vì trong lòng có chút lo lắng, bởi vì hiện tại đây không phải địa bàn của hắn.

Dù là địa bàn của hắn, cũng sớm đã vô ích, cho nên hiện tại luồng sức mạnh này đẩy họ ra ngoài, bất kể đi về phía trước thế nào cũng căn bản không có cách nào thay đổi.

Cũng chỉ có thể dừng lại tại chỗ.

Diệp Thiên căn bản không tin mình sẽ bị luồng sức mạnh này đẩy ra ngoài, huống hồ hắn là một người không chịu thua, dù có gian nan đến đâu, cũng nhất định phải dùng mọi cách để chống lại.

Tuyệt đối không thể vì chuyện như vậy mà ảnh hưởng đến bước chân tiến về phía trước, cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên dừng lại, bắt đầu không ngừng suy nghĩ.

Nên dùng phương thức hay phương pháp nào để có thể thuận lợi đi qua, nếu chỉ dừng lại ở đây, vậy thì những suy nghĩ trong lòng hắn

cũng đều dừng lại.

Cũng không có cách nào tiếp tục tìm hiểu, cho nên Diệp Thiên căn bản không cam tâm chờ đợi như vậy.

“Thái tử, trước tiên đừng vội, xem ra luồng sức mạnh cường đại này, hai chúng ta muốn đi qua không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.” “Nhưng ta tin rằng, ta tuyệt đối sẽ không bị khó khăn như vậy đánh bại, cho nên ta nhất định sẽ nghĩ ra cách trước, sau đó chúng ta lại đi.” “Hiện giờ quan trọng nhất là bảo toàn an toàn cho hai chúng ta.” Diệp Thiên trong lúc nghĩ cách, đồng thời cũng nói với Long thái tử.

Bởi vì suy nghĩ của Diệp Thiên, vĩnh viễn đều có thể được đưa vào chương trình nghị sự, cũng sẽ không vì bất kỳ trở ngại nào mà ảnh hưởng đến bước chân của hắn.

Chương 1949

Huống hồ có những chuyện, tuy không nằm trong kế hoạch khống chế, nhưng chỉ cần có thể nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, Diệp Thiên sẽ không để nó gây phiền nhiễu.

Huống hồ tất cả mọi chuyện đều bày ra trước mắt hắn, Diệp Thiên lại sao có thể để nó cản trở mình ở bên ngoài.

Long thái tử vô cùng tin tưởng Diệp Thiên có thể nghĩ ra cách, huống hồ với trí tuệ của hắn, chút chuyện này hắn là không khó, nhưng ít nhiều trong lòng Long thái tử có chút lo lắng.

Bởi vì dù sao trong hang động tối đen này, sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể lường trước, huống hồ mới vừa đi vào đã có sức mạnh cường đại như vậy tồn tại, cho nên đương nhiên trong lòng có chút do dự.

Diệp Thiên trong lúc nghĩ cách, đồng thời cũng không ngừng cảm nhận luồng sức mạnh đó, bởi vì từ trước đến nay chưa từng có, nên càng không thể phỏng đoán được.

Luồng sức mạnh cường đại này còn hơn cả tưởng tượng, hoàn toàn không thể khống chế.

Cho nên Diệp Thiên quyết định chuyện này do một mình hắn lo liệu, nếu muốn dẫn theo Long thái tử tiếp tục đi, nếu thật sự gặp nguy hiểm.

Vậy thì hai người chắc chắn sẽ không còn đường lui nào, cho nên lúc đó Diệp Thiên quyết định ngay lập tức, chuyện đã quyết định không thể thay đổi nữa.

Diệp Thiên chưa bao giờ cảm thấy nguy hiểm sẽ dọa được mình,

nhưng hắn không muốn nhìn thấy người bên cạnh mình bị bất kỳ tổn thương nào, cho nên hắn sẽ bảo vệ tốt tất cả mọi người.

Dù cho hắn chịu hết mọi khổ nạn, hoặc bị thương cũng không tiếc.

"Thái tử, chuyện này ta đã suy nghĩ rất lâu, ngươi hãy về trước tìm một nơi an toàn ở, đợi ta tìm hiểu rõ vấn đề ở đây, ta sẽ đi tìm ngươi." Sở dĩ Diệp Thiên đưa chuyện này vào chương trình nghị sự, cũng để Long thái tử rời đi, không phải vì sợ Long thái tử hoàn toàn không thể đảm đương.

Hắn cảm thấy có những chuyện nguy hiểm nên do một mình hắn xử lý, không thể kéo cả người khác vào.

Bởi vì Diệp Thiên bất kể gặp chuyện gì, lúc nào cũng xem trọng sinh mạng của người khác hơn mình, cho nên dù bị thương hay gặp nguy hiểm.

Hắn cũng sẽ không kêu một tiếng, nhưng tuyệt đối sẽ không để Long thái tử gặp bất kỳ nguy hiểm nào, dù sao cũng là Long Cung thái tử.

Sau này trên dưới Long Cung, cần một người lo liệu, cho nên Diệp Thiên bảo hắn quay về, cũng chính vì cảm thấy sức mạnh này quá cường đại, khó có thể khống chế được.

Long thái tử nghe Diệp Thiên bảo mình quay về, cũng không có cách nào hắn nói, để một mình hắn ở lại nơi nguy hiểm mà mình quay về.

Cho nên lúc đó trong lòng có một cảm giác không nói nên lời.

Trong lòng Long thái tử vô cùng rõ ràng, Diệp Thiên bất luận đưa ra quyết định nào, đều là sau khi đã cân nhắc vô cùng cẩn trọng.

Cho nên hắn cũng vô cùng tôn trọng, nhưng bất kể thế nào, nếu để

một mình hắn ở lại, vậy thì nguy hiểm thật sự không ngừng ập đến.

Cho nên hắn cũng có chút không yên tâm, bèn nặng nề nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ta biết ngươi rất lợi hại, đặc biệt thông minh, nhưng có những chuyện tuyệt đối đừng quá quả quyết, nhất định phải làm rõ tất cả vấn đề." "Nếu không thì, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này đi, bởi vì luồng sức mạnh cường đại này không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được, cho nên chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn." Long thái tử không phải là kẻ tham sống sợ chết, cũng càng không xem trọng sinh tử của mình đến mức nào, nhưng có những chuyện phải suy nghĩ thật kỹ.

Cho nên hắn cũng không hy vọng Diệp Thiên xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên vốn dĩ đã rất quả quyết, muốn một mình ở lại, nhưng không ngờ Long thái tử cũng lo lắng cho sự an toàn của hắn.

Cho nên lúc đó không có cách nào, cũng chỉ có thể lập tức vội vàng dẫn hắn rời đi trước.

"Long thái tử, ngươi không biết đó thôi, ta làm như vậy nhất định có sự cân nhắc của mình, ta cũng biết suy nghĩ trong lòng ngươi, nhưng có lúc thật sự không thể quá lo lắng." Diệp Thiên trong lúc dẫn Long thái tử rời đi, cũng không ngừng nói.

Bởi vì những chuyện này trong lòng Diệp Thiên, thật sự đã có từ lâu rồi, cũng khiến hắn áp lực vô cùng lớn, nếu chuyện này không thể giải quyết được.

Tảng đá lớn trong lòng hắn thật sự không thể đặt xuống, giữa họ cũng vô cùng hiểu rõ đối phương là người như thế nào, bao gồm cả những gì trong lòng suy nghĩ.

Bởi vì mọi người trước nay vẫn luôn bận rộn, cuối cùng vì một chuyện mà vô cùng bối rối, cho nên mọi người đều có thể biết được

cảm giác đó.

Hiện tại sở dĩ Diệp Thiên bảo Long thái tử quay về, là vì có tính toán khác, nhưng hắn cũng biết, nếu có những chuyện không nói rõ.

Vậy thì Long thái tử tuyệt đối sẽ không quay về như vậy, huống hồ tính cách của hắn cũng vô cùng thẳng thắn, cho nên Diệp Thiên cũng chỉ có thể nói ra nguyên nhân thực sự.

Như vậy có thể khiến hắn yên tâm.

Chương 1950

"Sở dĩ ta bảo ngươi quay về trước, cũng chính là vì muốn đến thị trấn xem thử, có chuyện gì khác cần giúp đỡ không." Diệp Thiên trước nay vẫn luôn lo lắng cho những con người ở thị trấn, nếu họ gặp nguy hiểm, trong lòng hắn thật sự có chút áy náy.

Cho nên lần này Diệp Thiên trước tiên đến thị trấn xem thử, nếu không có chuyện gì, vậy thì hắn cũng có thể yên tâm.

Nhưng nếu con người bị tổn thương, vậy thì Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua như vậy, nhưng việc Long thái tử lúc này cần làm.

Là hy vọng hắn có thể mau chóng quay về dưỡng thương, sau khi chữa lành vết thương, rồi hãy lo những chuyện khác, bởi vì Diệp Thiên thực sự quá mệt mỏi rồi.

Những chuyện phải lo lắng cũng quá nhiều, cho nên Long thái tử cũng hy vọng, có thể góp chút sức mọn để giúp hắn cùng chia sẻ những chuyện vụn vặt này.

Như vậy cũng có thể nhanh chóng giải quyết được tất cả những vấn đề nan giải.

Huống hồ bất cứ chuyện gì, cũng không thể đơn giản qua loa cho xong.

"Được rồi Thái tử, đừng lo lắng nữa, chẳng lẽ trong lòng ta không rõ sao?" "Bây giờ việc quan trọng nhất là nhanh chóng quay về, như vậy cũng có thể khiến ta không còn lo lắng nữa." Diệp Thiên lúc đó vô cùng tự tin nói với Long thái tử.

"Nhưng…" Long thái tử lúc đó ẩn hiện ở đó, lại cảm thấy không

nói ra được, nhưng nếu không nói lại cảm thấy như thiếu thiếu cái gì đó.

"Thái tử yên tâm đi, an tâm nhanh chóng quay về chăm sóc tốt cho lão đầu, những chuyện còn lại đều đừng lo lắng." "Chỉ cần chờ ta an toàn quay về, sau đó sẽ báo cáo lại cho ngươi những chuyện đã xảy ra." Diệp Thiên biết Long thái tử khá lo lắng cho sự an toàn của mình, nhưng có lúc không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Diệp Thiên chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ sự kiện kinh hoàng nào.

Dù lần này đi có nguy hiểm, Diệp Thiên cũng sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không mang lại cho hắn quá nhiều áp lực, bởi vì một khi đã dám đi, từ trước đến nay chưa bao giờ sợ hãi.

Cho nên hắn cũng hy vọng Long thái tử có thể tin tưởng mình hoàn toàn có thể làm được, bởi vì sự tự tin của Diệp Thiên đến từ chính bản thân, bất kể xảy ra chuyện gì.

Hắn vĩnh viễn đều sẽ mỉm cười đối mặt, cho nên về điểm này, có thể hoàn toàn chứng minh hắn có thực lực đó.

Diệp Thiên chỉ cảm thấy bây giờ Long thái tử nên lo lắng cho sự an toàn của lão đầu, chỉ cần chăm sóc tốt cho ông ấy, vậy thì Diệp Thiên cũng có thể bỏ lại mọi lo lắng.

"Được rồi, Diệp Thiên, vậy lần này ngươi đi phải hết sức cẩn thận, nếu gặp nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng báo cho ta biết." "Như vậy ta cũng có thể đến giúp ngươi, tuy thuật pháp của ngươi cực cao, nhưng có lúc sức một người cũng chưa chắc đã có thể hoàn toàn ứng phó được, cho nên bất kể thế nào ta đều nguyện cùng ngươi tiến lùi." Long thái tử tuy trong lòng không nỡ, nhưng lại không có cách nào, bởi vì hắn hiểu rõ tính cách của Diệp Thiên.

Chuyện đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi, cho nên một khi

đã quyết định như vậy, vậy thì hắn cũng phải tôn trọng suy nghĩ của hắn.

Cho nên lúc đó Long thái tử cũng nhanh chóng làm theo lời hắn, quay về nơi trước đó để chăm sóc tốt cho lão đầu, không gây thêm bất kỳ phiền phức nào.

Long thái tử sau khi dặn dò một hồi, đồng thời cũng nói vài câu với Diệp Thiên, sau đó cũng nhanh chóng quay về.

Bởi vì trong lòng hắn biết, tuy vô cùng lo lắng cho mọi thứ của hắn, nhưng ít nhất cũng không thể để Diệp Thiên cảm thấy mình ở đây lải nhải.

Diệp Thiên lúc đó gật đầu, ra hiệu cho Long thái tử mau chóng rời đi, đừng lo lắng, bởi vì nói nhiều hơn nữa cũng chỉ khiến đôi bên lãng phí thêm thời gian.

Cho nên Diệp Thiên không còn dùng lời nói để biểu đạt suy nghĩ của mình nữa.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Diệp Thiên đồng thời cũng nhanh chóng lập tức chạy về thị trấn, muốn đi xem những người dân nghèo ở đó, đồng thời cũng muốn bảo vệ họ, chỉ cần họ không sao, trong lòng hắn có thể yên tâm hơn rất nhiều.

Bởi vì Diệp Thiên lúc này thật sự không nghĩ ra, có thể dùng cách nào để cứu những người ở thị trấn.

Ngoài việc ở bên cạnh họ để bảo vệ an toàn tính mạng, thì thật sự không có đối sách nào tốt hơn.

Cho nên lúc này Diệp Thiên cảm thấy, lúc này phải làm như vậy.

Vì vậy Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất, lao đến thị trấn.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy hành động chia nhau ra như vậy, đối

với hắn hay Long thái tử mà nói, đều nên là một chuyện tốt nhất.

Nếu hai người cứ tiếp tục như vậy, thì chỉ có thể ở một trạng thái, nhưng hiện giờ Long thái tử đi theo bên cạnh.

Diệp Thiên cảm thấy cũng không có tác dụng gì lớn, huống hồ bên lão đầu, cần người chăm sóc, cho nên Diệp Thiên chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Chương 1951

Diệp Thiên trong lúc đi, đột nhiên cảm thấy lúc này, nên tìm cậu bé.

Bởi vì trước đó hắn vẫn luôn muốn bảo vệ tốt cho cậu bé, tuy hiện tại có sư tử đi theo bên cạnh, cũng có thể có năng lực bảo vệ.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên đều cảm thấy, nếu có hai người ở đó, hẳn là có thể giúp được.

Huống hồ sức một mình, muốn bảo vệ những người dân thường ở thị trấn, ít nhiều có thể sẽ thiếu sót một chút.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lúc này, quan trọng nhất là tìm cậu bé trước.

Diệp Thiên dùng tốc độ nhanh nhất tìm thấy cậu bé, và thấy cậu bé vẫn ở nguyên chỗ cũ, cho nên trong lòng cũng vô cùng vui mừng, vội vàng đi lên chào hỏi.

"Ta khiến ngươi phải tìm một lúc rồi phải không?" Sở dĩ Diệp Thiên nói vậy, là vì có lúc hắn cảm thấy, thật sự vô cùng áy náy.

Rõ ràng trước đó đã nói, phải chăm sóc tốt cho cậu bé, nhưng do có chuyện cần làm, đặc biệt là ác ma này không giải quyết được.

Trong lòng giống như có gánh nặng vô cùng nặng nề, cho nên hắn hoài nghi, hiện giờ vấn đề này cuối cùng vẫn chưa được giải quyết.

Lúc này cậu bé thấy Diệp Thiên quay về, trong lòng càng thêm vui mừng, nụ cười trên mặt cũng không ngừng lan tỏa.

Bởi vì cậu bé biết Diệp Thiên là người làm việc lớn, cũng không muốn làm vướng chân hắn, tuy hiện tại hắn đã quay về, cho nên cậu bé cũng hỏi, hắn sẽ quyết định thế nào.

“Ngươi quay về thật tốt quá, khoảng thời gian này ta vẫn luôn mong ngươi có thể nhanh chóng quay về, không ngờ cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi, vấn đề ngươi cần giải quyết đã giải quyết xong chưa?” “Lần này quay về có chuyện gì khác sao?” Cậu bé tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại hiểu biết rất nhiều, cũng có thể nhìn ra được tâm trạng của Diệp Thiên và những phương diện khác.

Bởi vì từ cái nhìn đầu tiên khi gặp lại Diệp Thiên, hắn cảm thấy mày hắn nhíu chặt, dường như có chuyện gì đó đã xảy ra.

Diệp Thiên lúc đó biết cậu bé cũng vô cùng lo lắng cho những chuyện này, cho nên lúc đó hắn cũng vội vàng kể lại đại khái tình hình.

Bởi vì Diệp Thiên lúc này cũng không thể nói quá nhiều, bởi vì có những chuyện chưa tìm hiểu rõ, cho nên chỉ có thể tóm tắt lại cho cậu bé.

Diệp Thiên lúc đó sau khi kể xong cho cậu bé những chuyện đã xảy ra trước đó, đồng thời cũng bắt đầu không ngừng tẩy não.

Hy vọng cậu bé có thể thả sư tử ra, bởi vì Diệp Thiên biết năng lực của con sư tử này vô cùng cường đại.

Nếu lần này có thể để nó giúp mình, vậy thì hắn là cũng có tác dụng lớn, cho nên Diệp Thiên cũng hy vọng sư tử có thể phối hợp.

Nhưng hắn cũng biết con sư tử này chỉ nghe lệnh của cậu bé, cho nên chỉ có cậu bé mới có thể hoàn toàn khống chế được nó.

Vậy thì Diệp Thiên cũng chỉ có thể bắt đầu từ cậu bé để xử lý chuyện này.

“Đúng rồi, có một chuyện ta muốn nói với ngươi, lần này ta đến đây, chẳng qua là muốn bảo vệ tốt tất cả người dân.” nhưng một mình ta, hiện tại muốn dùng pháp thuật để đối kháng, không có bất kỳ

phần thắng nào, huống hồ hiện tại ta cũng không tìm được nơi ở của ác ma." Diệp Thiên biết cậu bé bất kể lúc nào cũng sẽ mãi mãi ủng hộ cách làm của hắn, nhưng hiện giờ nếu muốn nói thẳng với cậu bé.

Vậy thì lại cảm thấy thực sự có chút không tiện, dù sao con sư tử này là vua của muôn thú, chỉ nghe lệnh của cậu bé, cho nên làm chuyện này quá lộ liễu cũng có chút không hay.

Vì vậy Diệp Thiên cũng hy vọng dùng lời nói của mình để thuyết phục cậu bé, như vậy để cậu bé đi giao tiếp với sư tử, cũng có thể đạt được việc hắn muốn làm.

Cậu bé tự nhiên hiểu Diệp Thiên, bất kể hắn có suy nghĩ gì, hay muốn làm gì, cậu bé đều sẽ vô điều kiện ủng hộ hắn ở phía sau.

"Ta không biết ngươi rốt cuộc muốn làm gì, chỉ cần ngươi nói ta nhất định sẽ giúp, huống hồ trước đó ngươi đã giúp ta nhiều như vậy." "Cho nên nếu có chỗ nào cần đến ta, hoặc là sư tử, chúng ta đều sẽ nghe theo sự chỉ huy của ngươi." Cậu bé lúc đó đang nhìn Diệp Thiên, cũng nghe thử suy nghĩ của hắn, bởi vì dù sao ác ma này, hiện tại mọi người đều biết vô cùng khó đối phó.

Nếu thật sự có thể tìm ra nó, cậu bé tự nhiên cũng đặc biệt nguyện ý, huống hồ không ai hy vọng nó ra ngoài làm hại người dân ở đây.

Bởi vì họ đều là những người tay không tấc sắt.

Sở dĩ Diệp Thiên muốn dùng đến con sư tử này, cũng chính là vì nó có thể kháng cự không gian, nếu có thể kháng cự không gian.

Vậy thì có thể phân rõ thế giới này, cũng không đến nỗi phiền phức như vậy, bởi vì hiện tại điều duy nhất khiến Diệp Thiên bối rối là, trong thế giới này, hắn không biết những ác ma này ở đâu.

Cho nên hắn cũng biết có những chuyện phải nói rõ ràng, nếu không cậu bé cũng sẽ không hiểu được ý đồ của hắn.

Chương 1952

Quả nhiên, Diệp Thiên cảm thấy lúc này, quan trọng nhất là nhanh chóng giải đáp rõ ràng vấn đề.

Bởi vì thời gian không chờ đợi ai, nếu ác ma đó muốn làm những chuyện thương thiên hại lý ở đây, vậy thì tất cả đều đã muộn.

"Con sư tử bên cạnh ngươi có thể khống chế không gian, cho nên chỉ cần ngươi để nó ra giúp ta, vậy thì có thể tìm được ác ma, nếu không hiện tại ác ma ở đâu, căn bản đều không tìm ra được." Cậu bé từ trước đến nay không biết sư tử bên cạnh mình có thể có tác dụng lớn như vậy, nếu không phải vì nghe được lời Diệp Thiên nói, thật sự không biết.

Nhưng nếu sư tử có thể giúp được, vậy thì chắc chắn cậu bé cũng nguyện ý góp chút sức mọn để thử một lần.

Bởi vì dù sao cũng liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người.

Cậu bé biết tất cả những khó khăn của Diệp Thiên, cũng biết hắn vì chuyện ác ma mà bôn ba khắp nơi, không hề nghỉ ngơi.

Nhưng hiện giờ nếu thật sự có thể giúp được, vậy thì cậu bé chắc chắn sẽ cố gắng hết sức, tuy có thể không có năng lực quá lớn.

Nhưng sư tử quả thực có năng lực nhất định, đó cũng chính là điều Diệp Thiên hy vọng, nếu có thể có sư tử giúp đỡ, có thể chặn đứng không gian.

Cậu bé nhất định sẽ cố gắng hết sức để phối hợp với mọi hành động của Diệp Thiên.

"Sư tử, bây giờ có một việc cần ngươi làm, bởi vì hiện tại ta đã gặp phải phiền phức lớn, nếu không có sự giúp đỡ của ngươi." "Có lẽ

ở đây sẽ không tìm được tung tích của ác ma, cho nên lần này nhất định phải dốc toàn bộ thực lực ra." Cậu bé lúc đó không ngừng giao tiếp với sư tử, tuy biết sư tử vẫn luôn nghe lệnh mình, nhưng hai người cũng giống như bạn tốt.

Bởi vì từ trước đến nay từ trong rừng rậm đến hiện tại, sư tử đều đi theo bên cạnh cậu bé, cho nên bất kể thế nào?

Sư tử vĩnh viễn đều sẽ rất hữu ích, cho nên cậu bé đã kể những chuyện mình biết cho sư tử.

Hy vọng nó có thể phát huy năng lực của mình, giống như Diệp Thiên nói, nếu thật sự có thể nhận biết không gian, vậy thì chuyện này dễ dàng có thể đạt được.

Sư tử lúc đó hiểu được ý đồ của cậu bé, đồng thời cũng gật đầu.

Bèn bắt đầu dốc toàn bộ thực lực ra, lúc đó sư tử cũng rất hữu ích, không lâu sau, đã tìm ra toàn bộ đám người đó.

Đồng thời cũng muốn cho họ thấy sự lợi hại của mình.

Bởi vì Diệp Thiên biết ma thực ra ẩn nấp trong đó, nhưng hiện giờ căn bản không nhìn ra được, pháp thuật dù cao, cũng không thể có năng lực phân biệt.

Cho nên Diệp Thiên thấy sư tử hữu ích như vậy, tảng đá lớn trong lòng cũng có thể đặt xuống, bởi vì ít nhất có sự giúp đỡ của nó.

Vậy thì ác ma đó dù có ẩn nấp ở đâu, cũng căn bản không có bất kỳ khả năng nào.

Diệp Thiên và cậu bé, lúc đó không làm gì cả, đứng một bên chờ đợi sư tử tìm ra ác ma, như vậy có thể xử lý nó.

Diệp Thiên vừa quan sát vừa vô cùng tán thưởng, bởi vì con sư tử này quả thực vô cùng lợi hại, nếu lần này có thể thông qua nó tìm ra

ác ma.

Diệp Thiên cảm thấy thật sự là một trợ thủ đắc lực, nhưng tất cả đều là công của cậu bé.

"Đừng lo lắng, chỉ cần có sư tử ở đây, mọi vấn đề đều ổn thôi, xem ra đám người đó chắc chắn cũng sợ hãi, e rằng ác ma sẽ bị tìm ra." Cậu bé lúc đó đang nói với Diệp Thiên, cũng biết hắn trước nay vì chuyện ác ma, thật sự đã tốn rất nhiều công sức.

Nhưng cuối cùng vẫn không tìm được, cũng biết những gì trong lòng hắn lo lắng, huống hồ ở thị trấn này, có nhiều người vô tội như vậy.

Nếu thật sự bị ác ma làm hại, bất kể ai cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Hiện giờ Diệp Thiên mày nhíu chặt, tuy biết sư tử có thể tìm ra, nhưng dù sao vẫn chưa kết thúc, cho nên cũng không thể yên tâm như vậy.

Bởi vì phải luôn luôn đề phòng.

Tốc độ của sư tử càng lúc càng nhanh, cũng bắt đầu rút ngắn thời gian của mình, bởi vì nó muốn nhanh chóng tìm ra ác ma.

Một khi đã để đám người đó biết được sự lợi hại của mình, vậy thì không cần thiết phải loanh quanh ở đây nữa.

Cho nên sư tử trong quá trình sàng lọc, cuối cùng đã tìm thấy ác ma, sau đó trực tiếp lao tới bắt đầu xé cắn.

Chương 1953

Bởi vì sư tử sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, cũng càng không để ác ma rời đi như vậy, đã dùng sức lớn như vậy mới có thể sàng lọc rõ ràng toàn bộ.

Cho nên sư tử trực tiếp lao tới cắn, hy vọng có thể bắt được nó, không để nó trốn thoát.

Diệp Thiên lúc đó thấy sư tử trực tiếp lao lên, cũng biết nhất định đã tìm thấy, cho nên lúc đó bèn thay đổi chiến lược của mình.

Bởi vì sư tử hiện tại đã lao tới, ác ma đó cũng vô cùng giảo hoạt, đã sớm chuồn mất rồi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nếu cứ kéo dài như vậy, vậy thì ác ma chắc chắn sẽ báo thù, cho nên tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng hiện giờ nếu Diệp Thiên cứ một mực đi tìm nó, có thể sẽ phản tác dụng, cho nên lúc Diệp Thiên đứng yên tại chỗ, cũng vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Nếu vấn đề không thể giải quyết được, vậy thì những chuyện liên tiếp chắc chắn sẽ xảy ra, cho nên bất kể lúc nào ở đâu.

Diệp Thiên chưa bao giờ xem trọng sinh mạng của mình đến mức nào, hắn đã đặt tính mạng của tất cả mọi người lên đỉnh cao, bởi vì hắn hy vọng họ có thể bình bình an an.

Không bị bất kỳ ảnh hưởng nào từ bên ngoài, hay sự đả kích của các yếu tố khác.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại làm là án binh bất động.

Tuy trong lòng Diệp Thiên rối bời, cũng đặc biệt muốn tìm ra ác

ma, sau đó giết chết nó, như vậy có thể sẽ thiên hạ thái bình.

Cũng không cần phải lo lắng ác ma sẽ gây ra bao nhiêu tổn hại cho con người nữa.

Bởi vì những chuyện này Diệp Thiên đã suy nghĩ không phải một hai ngày, nhưng cuối cùng vẫn không thể đạt được, cho nên đó cũng là điểm tiếc nuối nhất.

Nhưng hiện giờ Diệp Thiên đã thấy nhiều chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt, đồng thời cũng hạ một mệnh lệnh.

Vậy thì tạm thời không thể chủ động đi tìm ác ma.

Bởi vì hiện tại ác ma ở đâu cũng không có tác dụng gì, cũng không đi làm hại người khác, hiện tại Diệp Thiên cũng không biết, suy nghĩ trong lòng nó là gì.

Cũng không biết nó đang toan tính điều gì, cho nên hiện tại Diệp Thiên quyết định, tạm thời không đi chọc giận ác ma này, cũng không chủ động tìm nó.

Nếu một mực đi tìm, hoặc trấn áp vậy thì chắc chắn sẽ có tác dụng ngược lại.

Cho nên đó cũng không phải là điều Diệp Thiên muốn thấy, bèn quyết định, chờ những ác ma này tìm đến mình.

Đợi chúng tìm đến, sau đó ra tay cũng không muộn, như vậy không thể làm mọi chuyện trở nên quá lôi thôi.

Quả nhiên, cậu bé đứng bên cạnh Diệp Thiên, không nói thêm một lời nào, bởi vì cậu bé biết Diệp Thiên nhất định đang nghĩ cách hoặc kế sách.

Cho nên được ở bên cạnh hắn là điều hạnh phúc nhất, sẽ không có bất kỳ lời nói hay hành động nào ảnh hưởng đến khả năng phán đoán

của hắn.

Diệp Thiên lúc đó đứng tại chỗ, thật sự đã suy nghĩ rất lâu, bởi vì khi làm bất cứ việc gì, hắn nhất định sẽ lên kế hoạch trước.

Phải làm rõ tất cả vấn đề mới có thể thực hiện, nếu không sẽ không cắm đầu vào làm như vậy, cũng càng không vội vàng cầu thành.

Bởi vì đối với hắn mà nói, có những chuyện tuy đều rất gấp, nhưng hắn cũng biết, gấp gáp nhất thời không giải quyết được vấn đề.

Cho nên Diệp Thiên phải bình tĩnh lại, để mình suy nghĩ kỹ, rốt cuộc nên làm thế nào, mới có thể làm được vạn vô nhất thất.

Bảo toàn tính mạng của tất cả mọi người, để họ ở trong trạng thái an toàn, lại có thể để ác ma chủ động tìm đến, sau đó một lưới bắt hết.

Chuyện này thật sự đã khiến hắn phiền não rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không thể nghĩ ra đối sách tốt.

Trong lòng Diệp Thiên vẫn còn chút do dự, bởi vì cậu bé tuy có một chút pháp thuật, nhưng chỉ có thể phòng thân, nếu muốn đối phó với những ác ma này, cậu bé sẽ gặp nguy hiểm lớn.

Một khi sư tử hiện tại có thể giúp đỡ, cho nên Diệp Thiên quyết định cùng sư tử hai người đi, tiêu diệt hết những ác ma này.

Chương 1954

Nhưng phải giải quyết được những chuyện hắn lo lắng và những vấn đề hậu hoạn, như vậy mới có thể không có tạp niệm mà xuất phát.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với cậu bé.

"Bây giờ mọi chuyện đã rất rõ ràng, cho nên ngươi cứ làm theo lời ta nói, giống như trước đây ở lại trong khách sạn, ta sẽ chào hỏi với chủ khách sạn, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho ngươi." "Cho nên trong thời gian đó, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không được ra ngoài, bảo vệ tốt bản thân mới là quan trọng nhất." Diệp Thiên trước nay vẫn luôn nhớ những lời mình đã nói.

Bởi vì hắn phải chăm sóc tốt cho cậu bé, tuyệt đối sẽ không để cậu bé gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng đồng thời cũng sẽ không ngừng dặn dò.

Bởi vì nếu cậu bé không được sắp xếp ổn thỏa, Diệp Thiên thật sự không có cách nào làm việc mình muốn làm, bởi vì sẽ luôn lo lắng.

Cậu bé tự nhiên cũng biết Diệp Thiên đang lo cho mình, nhưng có lúc cậu bé cũng hy vọng có thể cùng hắn, cùng nhau đối mặt với tất cả những rắc rối.

Nhưng cậu bé tự biết, bản lĩnh của mình không đủ dùng, nếu lúc này đi, chắc chắn cũng sẽ gây thêm phiền phức lớn cho hắn.

Cho nên để Diệp Thiên yên tâm, cậu bé cũng chỉ có thể quay về.

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm theo lời ngươi, ở lại trong khách sạn, không đi đâu cả, đợi ngươi xử lý xong những chuyện đó, ta sẽ chờ ngươi quay về." Cậu bé chậm rãi nhìn Diệp Thiên, cũng là một

đứa trẻ vô cùng thông minh lanh lợi, tuy nhỏ, nhưng có thể nhìn ra được tầm quan trọng của sự việc.

Cho nên tuyệt đối sẽ không làm vướng chân Diệp Thiên, một khi hắn đã nói ra tất cả những lo lắng và do dự, cậu bé càng không gây thêm nhiều áp lực.

Cho nên cũng sẽ yên tâm ở trong khách sạn, chờ đợi hắn khải hoàn trở về.

Diệp Thiên sau khi nghe cậu bé nói, trong lòng cũng vui mừng, bởi vì còn nhỏ tuổi mà đã hiểu chuyện như vậy.

Cũng biết được những gì hắn bối rối, Diệp Thiên sau khi sắp xếp ổn thỏa cho cậu bé, đồng thời cũng nhanh chóng cùng sư tử xuất phát.

Bởi vì ở thị trấn, tất cả ác ma thực sự quá nhiều, cho nên hắn cũng không từ bỏ cơ hội như vậy.

Nếu có thể tiêu diệt toàn bộ chúng, Diệp Thiên cũng có thể đặt tảng đá lớn trong lòng xuống.

Nếu là trước đây, Diệp Thiên có thể sẽ có chút áp lực, nhưng lần này có sư tử đồng hành bên cạnh.

Có thể giúp hắn, tìm ra toàn bộ những ác ma này, vậy thì Diệp Thiên không còn gì bối rối.

Trực tiếp tiêu diệt toàn bộ chúng, xem sau này những ác ma đó có dám ra ngoài hoành hành ngang ngược nữa không.

Cho nên lần này Diệp Thiên cũng cho chúng biết tay, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến chúng cảnh giác.

Cho nên chuyện Diệp Thiên đã quyết định, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tranh cãi nào, một khi đã hạ quyết tâm, vậy thì chuyện này phải thành công.

Cho nên lúc đó hắn và sư tử cùng đi hoàn thành, sứ mệnh mà trong lòng muốn hoàn thành.

Sư tử hiện tại đã sớm chuẩn bị tâm lý, bởi vì một khi đã giúp Diệp Thiên, vậy thì nhất định sẽ giúp đến cùng.

Huống hồ những ác ma này ở thị trấn, không tiêu diệt chúng, chắc chắn sẽ khiến những con người này đều gặp tai ương.

Cho nên không ai hy vọng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Diệp Thiên và sư tử hai người, dùng bước chân nhanh nhất lao đến thị trấn, lúc đó nhìn thấy cảnh tượng ở đó, quả thực khiến hắn vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì hắn cũng không ngờ, số lượng ác ma ở đây thật sự quá nhiều, xa xa không giống như những gì hắn nghĩ.

Bởi vì lúc ban đầu, Diệp Thiên biết ở đây có ác ma tồn tại, nhưng lại không nhiều đến mức này.

Trước đó Diệp Thiên vẫn luôn lo lắng những ác ma này, ở thị trấn có làm hại con người không, cho nên mới rút ngắn thời gian của mình, cố gắng hết sức để bảo vệ tốt tất cả mọi người.

Tuy hắn không phải là người vạn năng, nhưng chỉ cần có một chút cơ hội, chắc chắn đều sẽ bảo vệ tốt họ, hiện giờ Diệp Thiên lại thấy nhiều ác ma như vậy, xuất hiện ở thị trấn.

Chương 1955

Có người đã bị ăn thịt rồi.

Pháp thuật của một người siêu cao, cho nên tuy trước đó không thể phân biệt được ác ma, rốt cuộc ở vị trí nào.

Nhưng hiện giờ tất cả mọi cảnh tượng đều bày ra trước mắt, Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra được, những ác ma này không đạt mục đích, quyết không bỏ cuộc.

Huống hồ những người tay không tấc sắt ở đây đều bị ăn thịt, tuy có một phần nhỏ người không bị ăn.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết nguy hiểm chắc chắn tồn tại.

"Xem ra những ác ma này ra tay, thật đúng như lời đồn, ngay cả người tay không tấc sắt cũng không tha." Sư tử lúc đó khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng vô cùng không cam tâm, bởi vì trước đó nó vẫn luôn sống trong rừng rậm, cho nên từ trước đến nay chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Cũng càng không ngờ những ác ma này lại tàn nhẫn như vậy.

Cho nên lần này một khi đã đồng hành cùng Diệp Thiên, vậy thì phải giết chết toàn bộ những ác ma này.

Để sau này chúng không còn cơ hội làm hại bất kỳ ai nữa.

Sư tử trong lúc nói chuyện với Diệp Thiên, vẫn luôn quan sát những ác ma này, và những người xuất hiện ở thị trấn.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại trong lòng, đều lo lắng cho sự an toàn của con người, cho nên căn bản không lo được nhiều chuyện như vậy, lần này đã tốn bao công sức, muốn bảo vệ tốt họ.

Cho nên thấy những ác ma này ngang ngược như vậy, Diệp Thiên thực sự có chút không kìm được cơn giận.

Bởi vì những ác ma này ở thị trấn, không ngừng đi lại, có kẻ không biết sống chết, còn mặc da người.

Tưởng rằng như vậy có thể làm càn ở thị trấn.

Cho nên Diệp Thiên càng lúc càng cảm thấy những ác ma này, thực sự khiến hắn ghê tởm, nhìn thấy vô cùng khó chịu.

Không chỉ ăn thịt người, còn mặc da người, bởi vì mặc da người có thể coi như là con người sao?

Đơn giản là nực cười.

Sư tử vẫn luôn đứng bên cạnh Diệp Thiên, bởi vì không biết rốt cuộc hắn định, bây giờ ra tay với những ác ma này, hay là bàn bạc kỹ hơn.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại không nói một lời nào, chỉ một mình ngơ ngác đứng đó, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Yên tâm đi, chỉ cần ta ở bên cạnh ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi đối phó với những ác mộng này, tuyệt đối sẽ không để chúng ở đây làm hại những con người khác." Sư tử tuy trước đó đối với Diệp Thiên, có thể cũng có địch ý, bởi vì dù sao trong mắt nó, chỉ có thể dung nạp sự hiện diện của cậu bé.

Sư tử cũng biết Diệp Thiên vẫn luôn lo lắng cho con người, căn bản không có ác ý gì.

Cho nên sư tử một khi lần này đã lựa chọn giúp đỡ, cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức, bởi vì dù sao chuyện này, không ai hy vọng nhìn thấy.

Nếu có thể cố hết sức mình, giải trừ toàn bộ, đó tự nhiên là một

chuyện tốt, cho nên sư tử cũng sẽ góp chút sức mọn, cũng sẽ cống hiến tất cả.

Lúc đó lời nói của sư tử, chẳng qua là hy vọng Diệp Thiên có thể yên tâm, bởi vì nó sẽ giúp đỡ, cho nên cũng biết tất cả những do dự trong lòng hắn.

Tuy giữa hai người, có thể không có nhiều giao lưu, nhưng bất kể thế nào, sư tử một khi đã lựa chọn đi theo, vậy thì nhất định sẽ cùng chia sẻ.

Diệp Thiên tuy vẫn luôn suy nghĩ những chuyện này, đồng thời cũng biết sư tử sẽ giúp đỡ, nhưng có những vấn đề cần phải suy nghĩ.

Sau đó mới có thể quyết định, nhưng hiện giờ nghe lời sư tử nói, Diệp Thiên dường như cũng có chút thả lỏng.

Bởi vì trước đó hắn vẫn luôn căng thẳng, tâm trạng của hắn không thể bình tĩnh lại, nhưng có sư tử đi theo bên cạnh, giải quyết những ác ma này hẳn là không khó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu cùng sư tử, cùng đi tìm mùi.

Bởi vì những ác ma này tồn tại giữa con người, cho nên Diệp Thiên không thể làm hại họ, một mặt phải tìm ra chúng và tiêu diệt toàn bộ.

Chương 1956

Mặt khác phải bảo vệ tốt tất cả con người, cho nên đây là một công trình lớn, không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Vì vậy Diệp Thiên phải đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người.

Sư tử và Diệp Thiên hai người, cũng đang bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này, bởi vì trong lòng hắn, chuyện này còn quan trọng hơn bất kỳ chuyện nào khác.

Cho nên lúc đó trong quá trình ngửi mùi, nhanh chóng đã ngửi ra được mùi ở đâu.

Bởi vì trên người mỗi con ác ma, đều mặc da người, nhưng khí tức của chúng cũng không thể che giấu được, cho nên linh lực của sư tử cũng chính là ở đây.

Chỉ cần có thể ngửi ra được mùi, vậy thì Diệp Thiên và nó trực tiếp tiêu diệt toàn bộ những ác ma này.

Bởi vì hiện tại không có cách nào tốt hơn, cho nên Diệp Thiên cũng đặc biệt tin tưởng sư tử, có thể làm được điều này, huống hồ với pháp thuật của hắn, cộng thêm linh lực của sư tử.

Không có chuyện gì không giải quyết được, một khi hôm nay đã đến thị trấn, Diệp Thiên đã hạ quyết tâm, nhất định phải bảo vệ tốt tất cả mọi người.

Đó cũng là chuyện hắn trước nay vẫn luôn bận rộn muốn hoàn thành.

Sư tử lúc đó ngửi thấy mùi ở xung quanh, cho nên lần này cũng xác định không sai.

Diệp Thiên mỗi khi nghĩ đến những chuyện những ác ma này làm,

bao gồm cả cảnh tượng chúng làm hại con người, đều không thể chịu đựng được.

Không chỉ cảm thấy ghê tởm, đồng thời cũng cảm thấy hành vi như vậy, nên sớm kết thúc.

Như vậy cũng có thể tránh sau này lại xảy ra những sự kiện tương tự.

Ác ma dù giảo hoạt đến đâu, cũng không thể chống lại được sự tấn công của Diệp Thiên và sư tử hai người.

Diệp Thiên lúc đó cùng sư tử đối phó những ác ma này, thật sự vô cùng dễ dàng, không tốn chút sức lực nào.

Bởi vì hắn muốn cho chúng biết rõ, đừng tưởng rằng muốn làm hại con người là có thể đạt được mục đích nhất định.

Bởi vì hôm nay Diệp Thiên, muốn cho chúng biết tay, không chỉ muốn cho chúng biết sự lợi hại của mình, đồng thời cũng muốn đánh chúng hồn bay phách tán.

Những ác quỷ này cũng không phải dạng vừa, cho nên trong quá trình chiến đấu, cũng dốc hết thực lực ra, nhưng thực lực này.

Nếu đối phó với một số con người thì dư sức, nhưng đối với người có pháp thuật cao như Diệp Thiên, cộng thêm có sư tử bên cạnh, cho nên căn bản không phải là đối thủ của hai người họ.

Dù chúng có thi triển toàn bộ sức mạnh, cuối cùng cũng chỉ là kẻ thua cuộc.

“Những ác ma cấp thấp này, tưởng rằng ở đây làm hại con người không có ai quản lý, phải không?

Xem hôm nay ta sẽ giết hết toàn bộ các ngươi.” “Để sau này các ngươi không còn cơ hội làm hại người khác nữa.” Diệp Thiên lúc đó

hung hăng, dùng pháp thuật để đối phó, đồng thời cũng không ngừng dùng lời nói để công kích, bởi vì Diệp Thiên muốn cho chúng biết rõ, hắn không phải là người dễ chọc.

Huống hồ những ác ma đáng ghét này xuất hiện ở đây, tuyệt đối sẽ không để chúng sống sót rời đi.

Ác ma tự nhiên biết Diệp Thiên là một nhân vật không dễ chọc, trong quá trình giao thủ, cũng biết mình không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng khi muốn chạy, đã quá muộn, bởi vì Diệp Thiên đã sớm đoán được trạng thái tâm lý của chúng, tuyệt đối sẽ không cho chúng cơ hội đó.

Cho nên cuối cùng Diệp Thiên và sư tử hai người, hợp lực giết ác ma, những ác ma này toàn bộ đều là cấp thấp.

Không có thực lực quá lớn, cho nên giải quyết cũng không tốn chút sức lực nào, nhưng có một số ác ma cấp cao hơn, tiềm ẩn trong cơ thể con người.

Cho nên nếu Diệp Thiên muốn tiêu diệt chúng, vậy thì sẽ phá hủy cơ thể con người, cho nên về điểm này Diệp Thiên không làm được.

Bởi vì tôn chỉ của Diệp Thiên, là bảo vệ tốt tất cả con người, cho nên hiện giờ những ác ma này khống chế cơ thể con người, muốn cứu ra khỏi cơ thể của họ.

Ở đây làm càn, nhưng nếu Diệp Thiên muốn làm hại, vậy thì phải tách rời hoàn toàn cơ thể con người và cơ thể chúng.

Chương 1957

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự đã do dự rất lâu, không biết nên làm thế nào mới có thể giải quyết được rắc rối như vậy, bởi vì nếu giết ác ma.

Phải hủy đi cơ thể con người, nhưng nếu thật sự làm như vậy, vậy thì những việc đã làm trước đó, chẳng phải đều đổ sông đổ biển sao.

Sư tử ở một bên, cũng có thể nhìn ra được, Diệp Thiên vẫn luôn do dự, bởi vì có những chuyện một khi đã do dự, thật sự không có cách nào giải quyết được nữa.

Nhưng nếu thật sự làm hại cơ thể con người, bất kể là ai, chắc chắn đều không làm được.

“Diệp Thiên, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Những ác ma cấp cao này bám vào cơ thể con người, cũng không phải một sớm một chiều có thể chế phục được, thật sự quá giảo hoạt rồi.” “Chúng ta hay là bàn bạc kỹ hơn, lựa chọn cách khác để đối kháng.” Sư tử lúc đó không làm gì khác, chỉ hỏi Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy, vào lúc này, đám Ác Ma cao cấp kia có lẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Bất kể thế nào, ít nhất có thể tiêu diệt đám Ác Ma cấp thấp cũng là một chuyện tốt.

Bởi vì ngay từ đầu, Diệp Thiên đã muốn bảo vệ tất cả nhân loại trong trấn, đồng thời cũng muốn loại bỏ toàn bộ đám Ác Ma này.

Dù cho suy nghĩ ban đầu của Diệp Thiên có thể không thành hiện thực, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Huống hồ, Diệp Thiên sớm đã biết những việc làm của Ác Ma, dù có ghê tởm đến đâu, hắn cũng hiểu rằng không thể tiêu diệt chúng trong một sớm một chiều.

Hơn nữa, mỗi khi làm bất cứ việc gì, Diệp Thiên đều có kế hoạch, vì vậy phải chuẩn bị một sách lược vẹn toàn mới có thể ứng phó.

Nếu không, có những chuyện nóng vội cầu thành sẽ không đạt được hiệu quả mong muốn, ngược lại còn phản tác dụng.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng hiểu rõ những lo lắng và e ngại trong lòng Sư Tử, bởi nếu lần này không có sự giúp đỡ của hắn, mọi chuyện đã không thể thuận lợi như vậy.

"Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Lũ Ác Ma đội lốt người này, chúng ta phải làm sao để giết chúng bây giờ?" Sư Tử lúc này cũng có chút lo lắng, bởi vì gã phải hỏi rõ mọi chuyện, nếu Diệp Thiên có cần gì, gã nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.

Giờ đây, đám Ác Ma cao cấp này hoàn toàn khác với những kẻ đã bị giải quyết trước đó.

Vì thế, Sư Tử không dám hành động một mình, nên muốn nghe xem Diệp Thiên có biện pháp đối phó nào khác không.

Diệp Thiên quả thực đứng đó suy trước tính sau, tuy đã giải quyết được Ác Ma cấp thấp, nhưng đám cao cấp này cũng bắt buộc phải xử lý.

Nếu không loại bỏ chúng, những người dân trong trấn sẽ không có cảm giác an toàn.

Vì vậy, Diệp Thiên chỉ cảm thấy mình đã giải quyết được một phần nhỏ của phiền phức lớn này, còn chuyện sau đó, hắn cũng bắt đầu không ngừng lên kế hoạch.

Do đó, hắn liền trả lời Sư Tử.

“Đừng vội, ta cũng biết đám Ác Ma cao cấp kia đang trà trộn trong loài người.

Nếu lúc này ra tay, con người cũng sẽ gặp tai ương.” Diệp Thiên sở dĩ có nhiều đắn đo như vậy là vì hắn vừa phải bảo vệ an toàn cho con người, vừa phải nhanh chóng xử lý sạch sẽ đám Ác Ma.

Như vậy mới có thể giải tỏa hết áp lực của mình.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy, nếu đã có nhiều Ác Ma cao cấp như vậy tồn tại và còn biết cách sử dụng thân xác con người, thì chắc chắn chúng rất khó đối phó.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải kẻ yếu, trong bất kỳ trận chiến nào, tư duy của hắn luôn đi trước một bước.

Vì vậy, hắn nghĩ, nếu muốn một lưới bắt hết đám Ác Ma cao cấp này, thì nên chọn một phương pháp quỷ dị hơn để đối phó.

Nếu cứ theo pháp thuật thông thường hoặc các phương pháp khác, chắc chắn sẽ không có tác dụng.

Thế nên giờ đây, Diệp Thiên dường như đã có sự tự tin rất lớn đối với việc này.

Chương 1958

Diệp Thiên trước nay luôn là một người trời không sợ đất không sợ, làm việc theo ý mình.

Vì vậy, chuyện đã quyết định sẽ không thay đổi, cũng sẽ không bị khó khăn đánh gục, nhất định sẽ dũng cảm tiến lên, tiêu diệt tất cả Ác Ma.

"Sư Tử không cần lo lắng, ta đã có cách tốt hơn để đối phó với đám Ác Ma này rồi.

Nếu chúng đã ẩn náu trên thân thể con người, mượn xác để lộng hành trong trấn, vậy thì ta sẽ cho chúng nếm mùi, xem thử đám Ác Ma này rốt cuộc lợi hại đến mức nào." Lúc Diệp Thiên nói với Sư Tử, giọng điệu đầy quả quyết.

Bởi vì trong đầu hắn, những hình ảnh hiện ra đều là chiến thắng, Diệp Thiên cảm thấy từ xưa đến nay tà không thể thắng chính.

Ác Ma dù cao cấp đến đâu cũng chỉ là Ác Ma mà thôi, nên Diệp Thiên không tin rằng với thực lực của mình lại không đấu lại chúng.

Nếu bây giờ không cần cân nhắc đến an toàn của con người, có lẽ Diệp Thiên đã sớm giết sạch chúng, đâu cần phải hao tâm tổn sức như vậy.

Lúc Sư Tử nghe Diệp Thiên dường như đã có cách hay, tự nhiên cũng tin tưởng, bởi vì trong trận chiến kịch liệt vừa rồi, gã đã hoàn toàn chú ý đến thực lực, pháp thuật cũng như trí tuệ của Diệp Thiên, thật sự vô cùng lợi hại.

Gã cũng đặc biệt sùng bái, vì vậy Sư Tử không nói thêm lời nào, chỉ kiên nhẫn chờ đợi, xem Diệp Thiên rốt cuộc định làm gì.

Bởi vì với loại Ác Ma này, không thể đối xử theo cách thông thường, vậy thì Diệp Thiên nhất định có cách tốt hơn.

Lần này, cách mà Diệp Thiên nghĩ ra là tìm một cái cớ, giả làm quan gia trong trấn.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy, nếu lấy thân phận quan gia xuất hiện, thì người dân trong trấn chắc chắn sẽ nghe theo hiệu lệnh.

Dù sao thì người thường đối với quan gia đều có sự kính sợ.

Sư Tử tuy đã lựa chọn tin tưởng, nhưng vẫn luôn nóng lòng muốn xem thử cách hay của Diệp Thiên.

Rốt cuộc có thật sự tự tin như hắn nói, có thể giải cứu tất cả nhân loại và loại bỏ đám Ác Ma cao cấp kia không.

Dù sao chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai là làm được, nên Sư Tử cũng hy vọng Diệp Thiên thật sự có thể tự tin giải quyết mọi vấn đề.

Diệp Thiên sở dĩ nghĩ ra cách này, dùng thân phận quan gia để tìm người, cũng chính vì hắn cảm thấy giữa người dân và quan lại tuy có một tầng ngăn cách, nhưng dù sao quan lại cũng là cha mẹ của dân.

Vì vậy, dùng cách này tập hợp họ lại, đồng thời cũng có thể thi triển các biện pháp đối phó mà không bị đám Ác Ma kia phát giác.

Diệp Thiên cảm thấy kế hoạch này của mình thật sự là vẹn cả đôi đường, một mặt có thể giải cứu con người, mặt khác lại có thể xử lý đám Ác Ma cao cấp, vậy thì cớ sao không làm.

Cho nên Diệp Thiên nghĩ là làm ngay, vì hắn cảm thấy kế hoạch này chắc chắn vẹn toàn, sẽ không xảy ra sai sót.

Vì thế, hắn liền nhanh chóng lấy thân phận quan gia, tập hợp tất cả người dân lại.

Mà đám Ác Ma ẩn náu trong đó, tuy dùng thân xác con người, nhưng hoàn toàn không biết rằng tất cả đều là kế hoạch của Diệp Thiên.

Đồng thời, chúng càng không thể ngờ rằng đây là một cái bẫy được thiết kế tỉ mỉ để đối phó với chúng.

"Tất cả mọi người hãy tập trung tại trung tâm trấn." Diệp Thiên lúc đó dùng thân phận quan viên, tập hợp tất cả mọi người lại, mục đích là để bảo vệ họ.

Nhưng hắn lại không thể nói rõ, vì dù sao trong số họ vẫn còn Ác Ma tồn tại.

Vì vậy, Diệp Thiên chỉ có thể gọi họ đến rồi bảo vệ, làm bất cứ việc gì cũng đều đã lên kế hoạch từ trước.

Hắn sẽ làm mọi thứ một cách hoàn hảo, vì hắn cảm thấy chỉ có làm như vậy mới có thể để họ sống một cuộc sống tốt đẹp, không bị đám Ác Ma kia tàn phá.

Dù sao đám Ác Ma đó lòng lang dạ sói, chưa bao giờ xem trọng mạng sống của con người.

Về điểm này, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể góp chút sức mọn để giải cứu họ.

Lúc đó, những người dân trong trấn hoàn toàn không biết rằng trong số họ có Ác Ma tồn tại, càng không biết vị quan gia này gọi họ đến để làm gì.

Chương 1959

Vì vậy, lúc đầu mọi người bắt đầu xì xào bàn tán không ngớt.

"Vị quan gia này đến từ lúc nào vậy, sao chúng ta không nghe tin tức gì hết, huống hồ còn gọi tất cả chúng ta đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?" "Không lẽ có chuyện lớn gì xảy ra sao?

Quan mới nhậm chức thường có ba chiêu ra oai mà." Mọi người trong lúc bàn tán cũng không dám nói quá lớn, đều chỉ thì thầm với nhau, vì ai nấy đều không biết lai lịch của vị quan gia này ra sao, bao gồm cả tính tình của hắn, nên trong lòng vô cùng hoang mang, chỉ có thể bàn tán nhỏ với nhau.

Mọi người đều đặt ra câu hỏi, nhưng không ai biết nên làm gì, đành phải chờ đợi vị quan gia này ra lệnh.

Bởi vì quan viên thuộc về triều đình, đối với những người dân thường như họ, không ai dám nói nhiều.

Nếu nói nhiều, chắc chắn sẽ bị đánh đòn, chẳng ai muốn rước phiền phức lớn như vậy vào thân.

Diệp Thiên làm như vậy, chẳng qua là vì hắn biết đám Ác Ma kia nếu tiếp tục lẩn khuất trong loài người, thì họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Nhưng hắn lại không thể nói thẳng, nếu nói thẳng, những người này chắc chắn sẽ hoảng loạn, nên Diệp Thiên chỉ có thể dùng cách này.

Hắn tập hợp họ lại, cũng biết trong lòng những người dân này chắc chắn sẽ không ngừng đoán già đoán non, tại sao lại gọi họ đến.

Nhưng có những lời, Diệp Thiên cảm thấy dù có nói rõ ràng họ

cũng chưa chắc đã hiểu được, nên chỉ cần đi theo kế hoạch là được.

Chắc sẽ không có vấn đề gì.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên dùng thân phận quan gia, nói với tất cả mọi người: "Bây giờ gọi mọi người đến đây, không cần phải làm chuyện gì dư thừa, chỉ cần an tâm ở lại, không được rời đi là được.

Nếu có ai muốn rời đi, phải báo cho ta biết." Thực ra ý định của Diệp Thiên không phải là muốn khống chế họ, hắn chỉ cảm thấy nếu mọi người đều ở cùng một chỗ, thì việc bảo vệ cũng không tốn chút sức lực nào.

Còn về việc những người này có hiểu được dụng tâm của hắn hay không, bây giờ Diệp Thiên cũng không thể suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần họ an toàn là đủ.

Mọi người lúc đó quả thực vô cùng kinh ngạc, cũng không biết Diệp Thiên này rốt cuộc định làm gì.

Trước đây mọi người sống trong trấn vẫn luôn rất ổn, đột nhiên lại tập hợp tất cả đến đây, không cho phép ra ngoài.

Cảm giác như bị bắt cóc, bị trói buộc ở đây, vì vậy lúc đó mọi người không còn cách nào khác, cũng không dám nói thẳng, chỉ có thể không ngừng lẩm bẩm nhỏ.

"Rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

Tại sao lại giữ tất cả chúng ta ở đây, có chuyện gì xảy ra mà không nói rõ." "Chỉ có thể đoán mò ở đây, nếu chúng ta ở đây, chẳng phải là không thể về nhà sao." "Trời ạ!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Khi nào mới cho chúng ta đi, tại sao lại giam chúng ta ở đây?" Mọi người thật sự không hiểu tại sao, đều bị giữ trong bóng tối, vì họ

không biết Diệp Thiên đang dùng thân phận quan viên để bảo vệ mình.

Mọi người cũng tức giận, vì bất kể thế nào, họ đều cảm thấy ở nhà mình thoải mái hơn ở đây nhiều.

Bây giờ lại bị trói buộc ở nơi này một cách khó hiểu, nên trong lòng vô cùng không vui.

Diệp Thiên biết suy nghĩ trong lòng họ, cũng biết điều họ lo lắng, nhưng có những chuyện không thể nói rõ, chỉ cần bảo vệ tốt cho họ là được.

Đợi sau này giải thích cũng không muộn, việc quan trọng nhất bây giờ là phải nhanh chóng trừ khử sạch sẽ Ác Ma.

Như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng của họ, Diệp Thiên cũng biết, những việc hắn sắp làm có thể sẽ tồn tại nhiều nguy hiểm hơn.

Nhưng hắn chưa bao giờ cảm thấy áp lực.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng nhìn những người trong trấn, vốn dĩ có rất nhiều người, tuy một bộ phận nhỏ đã bị Ác Ma làm hại, nhưng số người còn lại cũng không ít.

Diệp Thiên cũng biết có một bộ phận không muốn đến, nên vẫn luôn trốn trong nhà.

Nhưng Diệp Thiên vì để bảo vệ tốt cho họ, nên phải ép tất cả ra ngoài, nhưng hiện tại chỉ có thể ở đây, khống chế số người còn lại.

Chương 1960

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cố gắng tìm một cậu bé.

"Sư Tử, hãy nói cách của ta cho cậu bé kia biết, bảo nó đến trấn phóng một mồi lửa, ép tất cả những người không muốn ra ngoài ra đây." "Làm như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực." Mặc dù Diệp Thiên làm vậy có thể chưa từng nghĩ đến cảm nhận của họ, nhưng ít nhất có thể giữ lại tính mạng cho họ.

Còn về nhà cửa hay những thứ khác, đều là vấn đề sau này.

Mặc dù hắn cũng có thể dùng thân phận quan viên để áp bức, nhưng bất kể thế nào, mỗi người đều có quyền lựa chọn của mình, nên không thể hoàn toàn ép buộc.

Vì vậy, Diệp Thiên bảo cậu bé đi phóng hỏa, như vậy sẽ không thu hút sự chú ý của người khác, đồng thời lại có thể xử lý tốt vấn đề, nên hắn cảm thấy cũng là vẹn cả đôi đường.

Sư Tử cũng làm theo lời Diệp Thiên, nhanh chóng đến đó thông báo cho cậu bé, bảo nó mau chóng phóng hỏa, như vậy có thể ép tất cả mọi người ra ngoài.

Diệp Thiên cũng có thể yên tâm, vì chỉ có tập hợp họ lại mới có thể bảo vệ tốt.

Như vậy cũng không cần phải phân tâm, cũng không cần lo lắng về Ác Ma nữa.

Diệp Thiên trong lòng rất rõ ràng, có người có lẽ không hiểu, cũng không biết tình hình ở đây, nên cho rằng việc giam tất cả họ ở nơi này giống như hạn chế tự do của họ.

Nhưng họ nào biết, nơi này hoàn toàn đã bị Ác Ma khống chế, nếu

Diệp Thiên không dùng cách này để giữ họ lại, thì cơ hội sống sót của tất cả mọi người chắc chắn rất nhỏ.

Vì vậy, Diệp Thiên vì để bảo vệ tốt cho mọi người, nhưng lại không thể nói rõ.

Đương nhiên Diệp Thiên cảm thấy cách này, tuy mọi người không thể hiểu, nhưng cũng nhất định phải làm như vậy, chỉ cần có thể bảo vệ tốt cho tất cả mọi người.

Không có chuyện gì mà Diệp Thiên không thể làm được.

Vì vậy, ở một bên khác, Sư Tử cũng nhanh chóng đi thông báo cho cậu bé, bảo nó làm theo lời Diệp Thiên, vì hiện tại chỉ có nó là không bị ai chú ý.

Đồng thời, cậu bé cũng có thể làm tốt những việc này, nên Diệp Thiên cũng rất tin tưởng nó có thể đảm đương mọi việc, nếu không hắn cũng sẽ không tin tưởng người mà mình tín nhiệm.

Bây giờ Diệp Thiên sau khi hoàn thành mọi việc, thì phải nhanh chóng tìm ra đám Ác Ma kia, như vậy tất cả nhân loại sẽ không bị tổn hại.

Đồng thời cũng có thể nhanh chóng giải trừ sự trói buộc này.

Diệp Thiên bây giờ làm bất cứ việc gì, cũng không có ai để thương lượng, nên chỉ có thể một mình gánh vác, nhưng cũng đã mất một khoảng thời gian dài mới nghĩ ra cách này.

Mặc dù có lẽ một số người không nhất định biết tại sao, nhưng Diệp Thiên hy vọng có thể ép tất cả mọi người ra ngoài, sau đó bảo vệ họ một cách triệt để.

Nếu không, Diệp Thiên chắc chắn sẽ rất đau đầu, vì nếu mọi người ở cùng một chỗ thì việc bảo vệ sẽ rất dễ dàng.

Nếu họ phân tán ở các nơi khác nhau, Diệp Thiên dù lợi hại đến đâu cũng không có cách nào bảo vệ tốt cho tất cả.

Vì vậy, ngay từ đầu, Diệp Thiên đã hy vọng có thể làm được điều này, nhưng chỉ bằng sức một người, pháp thuật dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là công dã tràng.

Dù sao thì Ác Ma ở đây rất nhiều, nên dựa vào những người dân tay không tấc sắt này, căn bản là chuyện viển vông.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên tập hợp mọi người lại, hắn hy vọng có thể thiết lập một trận pháp ở đây, vì trận pháp của Diệp Thiên rất lợi hại.

Nếu những người này đều ở trong trận pháp, thì đám Ác Ma kia sẽ không thể tiếp cận, càng đừng nói đến làm hại.

Cho nên, Diệp Thiên gần như đã nghĩ đến mọi vấn đề, đã nghĩ ra thì nhất định sẽ làm được, nhất định phải giải quyết hết tất cả các vấn đề.

Bởi vì Ác Ma ở đây thật sự quá khó hiểu, vì những việc làm của chúng, Diệp Thiên không chỉ cảm thấy ghê tởm, mà còn cảm thấy chúng ở đây lộng hành, làm hại người khác.

Lại còn không biết xấu hổ, ở đây như không có chuyện gì xảy ra, đó mới là điều Diệp Thiên ghét nhất.

Vì vậy, Diệp Thiên không chỉ muốn cho đám Ác Ma kia biết sự lợi hại của mình, mà còn muốn cho chúng biết rõ, ở đây làm hại con người là một sai lầm lớn.

Hắn cũng sẽ khiến chúng chết không có chỗ chôn.

Chương 1961

Diệp Thiên về phương diện này tuyệt đối sẽ không nương tay, vì hắn muốn giết Ác Ma cũng không phải ngày một ngày hai.

Cho nên, những oán hận tích tụ trong lòng hắn, nhất định phải trừng trị.

Toàn bộ những người bị nhốt ở đây đều vô cùng kinh ngạc, bởi từ đầu đến giờ họ vẫn không hiểu tại sao lại như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong đầu họ hiện lên vô số hình ảnh.

Bởi vì tất cả nhân loại đều không biết hoàn cảnh hiện tại của mình nguy hiểm đến mức nào, càng không biết việc bị nhốt lại chẳng qua là để giúp họ tránh xa sự quấy nhiễu của Ác Ma, để họ được an toàn.

Nhưng con người Diệp Thiên trước nay vẫn luôn như vậy.

Bất kể làm chuyện gì, hắn cũng không giải thích quá nhiều với người khác.

Bởi vì khi gặp nguy hiểm, Diệp Thiên cũng chưa bao giờ xem trọng mạng sống của mình.

Vì vậy, hắn sẽ không vì bất cứ chuyện gì, hay bất cứ trở ngại nào mà không làm.

Cho nên, bất kể mọi người có hiểu cách làm của hắn hay không, Diệp Thiên vẫn luôn kiên định một niềm tin, đó là bảo vệ tốt cho tất cả mọi người mới là việc cần làm nhất hiện nay.

Những chuyện khác hắn đều không suy xét đến.

Vì vậy, sau khi ép những người này đến một chỗ, Diệp Thiên bắt

đầu thiết lập trận pháp.

Trận pháp này ngoài hắn ra, những người khác và cả Ác Ma dù cao cấp đến đâu cũng không thể giải trừ được.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng không ngừng dặn dò mọi người.

"Bất kể bây giờ các ngươi nghĩ gì, ta chỉ hy vọng các ngươi có thể làm một việc, đó là ngoan ngoãn ở yên đây, đừng ra ngoài." "Trận pháp ta thiết lập này các ngươi cũng không thể đi ra được, nên hãy ghi nhớ kỹ những lời ta nói." Diệp Thiên không dùng giọng điệu ra lệnh để nói với họ, chỉ hy vọng họ có thể hiểu rõ làm như vậy là vì tốt cho họ, còn việc có cảm kích hay không, những chuyện đó Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ đến.

Tất cả mọi người bị ép đến đây cũng không còn đường lui.

Vì vậy, trong lòng dù trăm bề không muốn, cũng chỉ có thể an tâm ở đây chờ đợi, cũng không biết đến khi nào mới được thả về chỗ cũ.

Sau khi Diệp Thiên giải quyết xong mọi việc, đồng thời cũng đã thiết lập xong trận pháp, hắn liền bắt đầu tìm kiếm Ác Ma, bởi vì trong đám đông muốn tìm ra Ác Ma cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng, hắn có thực lực này, đã quyết định làm thì nhất định phải làm cho tốt, nếu không thì không làm.

Vốn dĩ đám Ác Ma kia tưởng rằng, trốn trong thân thể con người có thể vẹn toàn, không bị ai biết, nhưng chúng đã sai lầm lớn.

Bởi vì dựa vào năng lực của Diệp Thiên, muốn lôi chúng ra, quả thực dễ như trở bàn tay, chỉ là Diệp Thiên phải bảo vệ an toàn cho con người.

Nếu không, hắn đã sớm tìm ra tất cả Ác Ma rồi giết sạch.

Đương nhiên, vào lúc này, đám Ác Ma không thể đoán được, rốt cuộc tại sao Diệp Thiên lại nhốt chúng ở đây, chúng tưởng rằng dùng cách này có thể thông suốt không bị cản trở.

Nhưng cuối cùng, Diệp Thiên đã trực tiếp tìm ra tất cả những Ác Ma đang ẩn náu trong thân thể con người.

Diệp Thiên làm như vậy, là vì hắn đã nhìn thấu những việc làm của đám Ác Ma, nên tuyệt đối không thể để chúng lộng hành ở đây.

Vì vậy, Diệp Thiên muốn một lưới bắt hết, không để lại hậu họa.

“Lũ Ác Ma các ngươi, tưởng khoác da người thì thật sự là con người sao?

Đừng tưởng làm nhiều chuyện như vậy là có thể thay đổi được ác tính của các ngươi.” “Vì vậy, hôm nay ta sẽ bắt quả tang các ngươi, không bằng sớm thành thật khai báo đi.” Diệp Thiên lúc đó không chút lưu tình, truy tra tất cả mọi người, vì hắn biết đám Ác Ma khoác da người này sẽ không để hắn được yên.

Huống hồ Diệp Thiên đã tốn công sức lớn như vậy, chính là muốn lôi tất cả chúng ra, để cho toàn bộ nhân loại thấy được bộ mặt thật của chúng.

Nếu không, con người thật sự tưởng rằng việc bị nhốt lại là chuyện gì ghê gớm lắm, mặc dù Diệp Thiên không hề giải thích rõ, chỉ hy vọng mọi người đều có thể thay đổi suy nghĩ.

Chương 1962

Huống hồ Ác Ma xuất hiện bên cạnh, đang từng bước mang nguy hiểm đến cho họ, nhưng đám Ác Ma này dường như không hề nao núng trước lời chỉ trích của Diệp Thiên.

Chúng cũng không có cảm giác áp lực, bởi vì trước đây đám Ác Ma này khoác da người, trong quá trình giao tiếp với con người cũng rất thân thiện.

Đặc biệt là quan hệ với hàng xóm cũng tốt, thật sự không thể hình dung nổi.

"Có nhầm không vậy, chúng tôi mọi người vẫn luôn ở cùng nhau, sống hòa thuận chưa từng xảy ra chuyện gì, tại sao lại là Ác Ma, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lúc đó, tất cả nhân loại cũng vô cùng kinh ngạc, vì mọi người đều không hiểu tại sao, nên không ngừng hỏi Diệp Thiên, vì họ cảm thấy Diệp Thiên làm như vậy có phần oan uổng.

Nếu quả thật là Ác Ma, vậy tại sao họ không phát hiện ra, cũng không bị chúng làm hại.

Vì vậy, Diệp Thiên biết những người này sớm đã bị đám Ác Ma kia tẩy não, sẽ không tin lời hắn nói.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên phải bảo vệ tốt cho họ, vì những người này đều là những người tay không tấc sắt.

Họ cũng chưa từng trải sự đời, huống hồ sự ngụy trang của Ác Ma đã sớm xâm nhập vào lòng tất cả mọi người.

Vì vậy, lúc đó đám Ác Ma cũng bắt đầu không ngừng giả vờ, nói với Diệp Thiên: "Ngươi tưởng mình là quan gia thì có thể nhốt tất cả chúng ta lại sao?

Huống hồ không có bằng chứng gì lại nói chúng ta là Ác Ma." "Ngươi nói chúng ta khoác da người đi làm hại nhân loại, quả thực là vu oan cho chúng ta, căn bản không có chứng cứ." "Chúng ta và hàng xóm ở đây sống với nhau rất hòa thuận, vẫn luôn sống ở đây, chưa từng làm chuyện xấu." Đám Ác Ma lúc đó không ngừng giả vờ, không chịu thừa nhận mình là Ác Ma khoác da người, bởi vì đối với chúng mà nói, nếu một khi thừa nhận, thì những việc chúng làm trước đây chắc chắn sẽ đổ sông đổ biển, cũng sẽ bị người dân ở đây phát hiện.

Vậy thì sau này muốn làm việc gì nữa, quả thực là khó càng thêm khó.

Vì vậy, lúc đó bất kể Diệp Thiên nói gì, dựa vào khoảng thời gian chung sống với hàng xóm trước đây, chúng cũng sẽ không thừa nhận.

Trong lúc đám Ác Ma nói, tất cả hàng xóm và những người dân ở đây cũng đều đứng về phía chúng.

Bởi vì mọi người đều cảm thấy họ không phải là Ác Ma, nếu thật sự là vậy, thì đã sớm giết sạch hoặc ăn thịt họ rồi.

Cũng sẽ không dẫn đến tình cảnh như hiện nay.

"Nhất định là hiểu lầm rồi, họ vẫn luôn sống cùng mọi người ở đây, rất thân thiện, chưa từng làm hại ai cả." "Vì vậy chắc chắn không phải là Ác Ma, trong đó nhất định có hiểu lầm, nên hy vọng ngài có thể điều tra rõ ràng chuyện này, nhất định phải trả lại sự trong sạch cho họ." Đương nhiên, lúc đó tất cả nhân loại đều bắt đầu lên tiếng bênh vực đám Ác Ma, không ngừng cầu xin.

Bởi vì mọi người cảm thấy những người này không hề làm hại mình, nên không cần thiết phải làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy những người này thật sự suy nghĩ

quá ngây thơ, nếu Ác Ma mà để cho họ phát hiện ra những việc chúng làm, thì đã không phải là Ác Ma nữa rồi.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy Ác Ma lúc này thật sự quá xảo quyệt, lợi dụng tình cảm của con người để chơi trò tình cảm với hắn.

Nhưng con người Diệp Thiên cũng không phải là nhân vật dễ chọc, chuyện đã quyết định, nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Đồng thời cũng sẽ vạch trần bộ mặt của Ác Ma, xé nát nó hoàn toàn.

Bởi vì Diệp Thiên biết đám Ác Ma này muốn lợi dụng tình cảm của con người, sau đó ở đây dùng nó để đối phó với hắn, nhưng hắn sẽ không cho chúng cơ hội đó, huống hồ hắn đã lên kế hoạch cả ngày nay rồi.

Chẳng qua là muốn trừ khử sạch sẽ tất cả Ác Ma trong trấn, nếu không sau này chúng sẽ quay lại, giết sạch toàn bộ nhân loại.

Vì vậy, Diệp Thiên thật sự không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng đó xảy ra trước mắt mình, mặc dù có những chuyện Diệp Thiên không có cách nào đối phó với chúng.

Hắn cũng sẽ không giải thích với họ, bởi vì họ đã tin vào sự tồn tại của đám Ác Ma, bao gồm cả sự an toàn của chúng.

Vậy thì bất kể Diệp Thiên có nói gì ở đây, họ cũng sẽ không tin, vì vậy để có thể xử lý Ác Ma tốt hơn, Diệp Thiên phải nghĩ ra cách khác.

Bởi vì chỉ có để nhân loại tin rằng, sự tồn tại của Ác Ma sẽ làm hại họ, thì họ mới không nói giúp chúng nữa.

“Đã nói rồi chúng ta không phải Ác Ma, huống hồ người ở đây đều có thể làm chứng cho chúng ta, chúng ta ở đây sống rất tốt, cũng rất hòa thuận vui vẻ.” “Chưa từng xảy ra chuyện gì, không biết tại sao ngài lại đổ oan cho chúng tôi như vậy.” Đám Ác Ma lúc đó không chịu

buông tha, ở đó nói với Diệp Thiên.

Dường như đã phải chịu ấm ức lớn lắm, nhưng Diệp Thiên vừa nhìn thấy bộ mặt đó, liền cảm thấy vô cùng ghê tởm, rõ ràng là đang vừa ăn cướp vừa la làng.

Làm sai rồi, lại cứ dùng tình cảm của con người để bù đắp mọi thứ.

Chương 1963

Diệp Thiên bây giờ cũng đã nhìn ra, đám Ác Ma này muốn chơi trò trốn tìm với hắn, nhưng cơ hội đó hắn tuyệt đối sẽ không cho.

Huống hồ chúng muốn lợi dụng tình cảm của con người, vậy thì đã sai lầm lớn.

Bởi vì tình cảm của con người, dù bền chặt đến đâu cũng có mặt yếu đuối, nếu để họ biết được bộ mặt thật của Ác Ma, chắc chắn sẽ thay đổi suy nghĩ.

Vậy thì cũng sẽ không nói với Diệp Thiên những chuyện họ đã trải qua.

"Các ngươi tưởng nói nhiều như vậy, dùng tình cảm của con người để nói giúp là có thể lừa gạt qua cửa sao?" "Chuyện này không cần phải nghĩ nữa, các ngươi là Ác Ma, nhất định phải chịu sự trừng phạt, nếu không cũng đừng hòng rời đi." Diệp Thiên lúc đó không nói gì nhiều, không ngừng nghĩ cách xem nên đối phó với sự tồn tại của đám Ác Ma này như thế nào.

Bởi vì sự tồn tại của chúng sẽ gây ra tổn hại lớn cho con người, nhưng những người này hoàn toàn không biết.

Họ cứ tưởng những kẻ đó thật sự thân thiện như những người hàng xóm mà họ quen biết.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ thật không biết nên giải thích với họ như thế nào, nhưng con người của Diệp Thiên, bao gồm cả cách làm việc của hắn đều không thể thay đổi.

"Tại sao các ngươi không nghe một lời khuyên chứ?

Huống hồ bây giờ ta đã tìm ra tất cả đám Ác Ma này, nếu không

dùng cách này để đuổi chúng đi." "Các ngươi làm sao có thể sống sót được, cho nên những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật, hy vọng các ngươi có thể dùng tâm để cảm nhận." Diệp Thiên lúc đó nói những lời này, hy vọng tất cả mọi người đều có thể hiểu được dụng tâm của hắn.

Nếu không phải vì muốn bảo vệ tốt cho tất cả mọi người, Diệp Thiên cũng không đến nỗi hao phí nhiều thể lực như vậy để giúp đỡ.

Bây giờ tất cả nhân loại đều không hề cảm kích.

Ở đó còn dùng tình cảm để hành động, dường như cho rằng những việc Diệp Thiên làm đều là công dã tràng.

Ở đó làm tổn thương người quen thân nhất của mình.

"Chắc chắn là nhầm rồi, những người hàng xóm này vẫn luôn sống rất hòa thuận với tôi, nếu thật sự có ý định hại người." "Vậy thì tôi bây giờ cũng không thể sống sót được, nên tôi hoàn toàn tin tưởng, họ tuyệt đối sẽ không làm hại tôi." Tất cả nhân loại thật sự như những đứa trẻ, bởi vì đối với họ mà nói, những Ác Ma đang đứng trước mặt đều là người quen của họ, nên tuyệt đối sẽ không làm hại mình.

Ngược lại, Diệp Thiên đang cố gắng hết sức để bảo vệ họ, nhưng vẫn không nhận được sự tin tưởng của mọi người, nên Diệp Thiên bây giờ cũng có thể nhìn ra.

Hắn cũng có thể biết được suy nghĩ của những người này, Diệp Thiên đoán được rằng họ cảm thấy những việc hắn làm bây giờ chẳng qua là đang làm hại những người thân quen nhất của mình, nhưng họ không thể làm gì được.

Chính là đám Ác Ma đã lợi dụng lòng thương cảm, bao gồm cả tình cảm của họ, nên mới có thể ở đây lừa gạt qua cửa.

Lúc này, Diệp Thiên thật sự hết cách, vì hắn chưa từng nghĩ rằng những người này lại bị đám Ác Ma tẩy não như vậy.

Hắn cũng không nghĩ rằng chúng đã ở đây lâu như vậy, vì những chuyện này, nên bây giờ Diệp Thiên thật sự có chút hối hận.

Tại sao không sớm loại bỏ tất cả chúng, bây giờ đám Ác Ma này đã được lòng người, nếu Diệp Thiên tiếp tục làm hại chúng.

Không những không được mọi người công nhận, mà còn phản tác dụng, nên Diệp Thiên cảm thấy sự việc bây giờ ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không vì chuyện như vậy mà bị đánh gục, nên hắn sẽ cố gắng mọi cách, nhất định phải xử lý sạch sẽ đám Ác Ma này.

Như vậy nhân loại mới biết, những việc hắn làm hoàn toàn là vì họ, không phải dựa vào những gì họ thấy là thật.

Huống hồ Ác Ma có chỗ xảo quyệt của Ác Ma, nên nhân loại không hiểu cũng là chuyện thường tình, hắn cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà liên lụy hay oán trách họ.

Bởi vì dù sao họ cũng đều là người vô tội.

Diệp Thiên không tin là không có cách, càng không để đám Ác Ma kia coi thường, nên lúc đó hắn cũng trực tiếp đối mặt với đám Ác Ma kia mà nói: "Đừng tưởng bây giờ dựa vào tâm lý may mắn là có thể chiến thắng ta, đó tuyệt đối là không thể, ta đã chuẩn bị lâu như vậy rồi." "Để có thể cùng lúc diệt trừ đám Ác Ma các ngươi, không làm hại đến con người, các ngươi tưởng rằng những người này tin các ngươi, ta có thể tha cho các ngươi một mạng sao." "Đó tuyệt đối không thể, chỉ cần có ta ở đây, các ngươi chắc chắn phải chết." Diệp Thiên tuy bây giờ rất đau đầu, nhưng những lời nói của hắn lại khiến

mọi người vô cùng tin tưởng, bởi vì hắn đã làm nhiều việc như vậy.

Sao có thể bị vài lời nói của con người làm nản lòng, dù sao những việc Diệp Thiên làm đều không phải vì mình, mà hoàn toàn vì họ.

Vì vậy, bất kể rốt cuộc họ có hiểu được tấm lòng của hắn hay không, bây giờ Diệp Thiên căn bản không có nhu cầu đó.

Hắn chỉ hy vọng có thể giải quyết được chuyện trước mắt, để họ tận mắt nhìn xem những người hàng xóm gọi là thân thiết kia, rốt cuộc có bộ mặt xấu xí đến mức nào.

Chương 1964

Diệp Thiên phải nhanh chóng thực thi việc này, nếu không những người này, không chừng sẽ bị đám Ác Ma kia lừa gạt, chết lúc nào cũng không biết.

Quả nhiên, những người khác đang cùng đám Ác Ma kia thì thầm, không ngừng chỉ trích Diệp Thiên.

"Con người này sao thế nhỉ, đã nói rồi, hàng xóm của chúng tôi, vẫn luôn sống rất hòa thuận, chưa từng có ý định hại người, cũng không biết là chuyện gì." "Đột nhiên lại là Ác Ma, mọi người thật sự không thể chấp nhận được, huống hồ người tốt như vậy đi đâu mà tìm chứ." Trong lúc nhân loại đang bối rối, họ hy vọng có thể thả tất cả mọi người ra, đừng nhốt họ ở đây nữa, huống hồ mọi người đều cảm thấy mình đang ở trong trạng thái an toàn.

Không cần thiết phải làm như vậy, nhưng mọi người căn bản không hề thực sự hiểu được những việc làm của Diệp Thiên, bao gồm cả con người của hắn.

Diệp Thiên cũng không giải thích với mọi người tại sao lại làm vậy, vì giải thích nhiều đến đâu mọi người cũng sẽ không tin.

Không bằng lấy hết thực lực ra, để họ nhìn cho kỹ, những Ác Ma bên cạnh mình đáng ghét đến mức nào.

Nếu họ biết rằng, trong số những người đó, có một bộ phận đã bị Ác Ma ăn thịt, xem họ còn biện hộ cho những kẻ đó nữa không.

Vì vậy, Diệp Thiên một mình suy nghĩ, ở đó tìm đủ mọi cách, nhưng lại không có.

Đột nhiên, hắn thấy có một sợi dây trói yêu trên tay, nên lúc đó

Diệp Thiên liền nghĩ dùng thứ này để đối phó với đám Ác Ma.

Lưỡi xảo như hoàng, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho chúng, nếu đã nói như vậy, thì nhất định sẽ chế ngự chúng, như vậy con người có thể hoàn toàn nhìn thấy.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên không nói gì, cũng không giải thích với ai, trực tiếp lấy sợi dây trói yêu ra, sau đó bắt đầu niệm một đoạn chú ngữ.

Rồi thuận tiện trói tất cả những Ác Ma gọi là đó lại.

Bị trói lại, đám Ác Ma kia cũng không thể ngờ rằng Diệp Thiên sẽ dùng thủ đoạn như vậy.

"Ngài thả họ ra đi, họ thật sự là người tốt, huống hồ chúng tôi đã sống cùng nhau lâu như vậy, nếu thật sự có ác ý với chúng tôi." "Vậy thì đã sớm làm hại chúng tôi rồi, cũng không đến nỗi đợi đến bây giờ, ngài nhốt tất cả chúng tôi lại, rốt cuộc để làm gì?" Tất cả nhân loại lúc đó bắt đầu không ngừng chỉ trích Diệp Thiên, vì mọi người không biết là chuyện gì.

Vì vậy, mọi người đều bảo Diệp Thiên nhanh chóng thả họ ra, sau đó để họ về nhà sống, dù sao bị trói ở nơi như vậy, thật sự khiến mọi người không chịu nổi.

Huống hồ mỗi người đều có suy nghĩ và việc cần làm của mình, nếu không phải Diệp Thiên ép đến nơi này.

Có lẽ mọi người bây giờ đã chia làm hai ngả, đó cũng không phải là cảnh tượng mà Diệp Thiên muốn thấy, huống hồ những việc hắn làm đã hao phí nhiều thực lực như vậy.

Chẳng qua là hy vọng có thể giải quyết hết tất cả, nhưng bây giờ mọi chuyện đã rõ như ban ngày, nhưng họ vẫn không hiểu tại sao lại làm vậy.

Diệp Thiên lúc này, tuy không muốn truy cứu những chuyện này, cũng không nói với họ, nhưng những việc làm của những người này, bao gồm cả những câu hỏi và lời chỉ trích đối với Diệp Thiên, thật sự khiến hắn có chút tức giận.

Bởi vì vốn dĩ trước đây đã nói, không cho họ sắc mặt tốt.

Nhưng lần này Diệp Thiên thật sự tức giận rồi, vì những người này quả thực không biết tốt xấu, rõ ràng là vì tốt cho họ, lại tỏ ra như mình đã làm sai.

Nếu không có Diệp Thiên ở đây, có lẽ những người này đã sớm bị đám Ác Ma kia ăn thịt, huống hồ sao có thể đứng đây chỉ trích nhiều như vậy.

Nhưng Diệp Thiên tuy có chút tức giận, nhưng vẫn không giao tiếp với những người này, vì hắn cảm thấy những người này đã nhận định một chuyện thì sẽ không thay đổi.

Hắn có nói rõ đến đâu họ cũng không thể lĩnh hội được, nên Diệp Thiên bây giờ cả người đứng đó cũng vô cùng phiền não bất an.

Bởi vì bây giờ đối mặt với những người không biết tốt xấu, không nghe lọt lời hắn nói, cứ một mực chỉ trích, nên Diệp Thiên cũng không có cách nào.

Dù sao cũng phải bảo vệ tốt cho họ, cũng không thể làm hại họ, nên lúc đó hắn cũng không biết phải làm sao.

Mặt khác, Diệp Thiên cũng không biết tình hình bên Long thái tử thế nào.

Bởi vì nếu tình hình bên Long thái tử có chuyển biến tốt, hoặc có thể chế ngự được, thì Diệp Thiên ở đây cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên một mình, phải đối mặt với nhiều

người và Ác Ma như vậy, thật sự cảm thấy trong lòng rất mệt mỏi.

Bởi vì có quá nhiều chuyện, Diệp Thiên đều không thể lo liệu được, càng không thể đi theo kế hoạch đã định, huống hồ những chuyện xảy ra hôm nay, tất cả đều rõ như ban ngày.

Chương 1965

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ cũng không biết nên ứng phó như thế nào, mặc dù có lúc hắn vẫn luôn truyền tin tức, hy vọng có những chuyện đều có thể nhanh chóng giải trừ.

Nhưng thường thì càng hy vọng, có lẽ nguyện vọng thực hiện được càng nhỏ.

Bởi vì bên Long thái tử, mãi vẫn không truyền tin tức gì cho Diệp Thiên, dường như cũng đã rơi vào nguy cơ, nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không có cách nào đi tìm Long thái tử.

Bên Long thái tử cũng vẫn luôn án binh bất động, hắn cũng muốn đuổi hết đám Ác Ma kia ra ngoài.

Nếu có thể giết chết chúng thì không còn gì tốt hơn, nhưng bây giờ mọi chuyện căn bản không giống như hắn tưởng tượng.

Huống hồ với sức một mình Long thái tử, cộng thêm có lão đầu tồn tại, tuy trông có vẻ mạnh mẽ.

Nhưng đám Ác Ma này thật sự quá nhiều, nên muốn giết chết chúng cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Lúc này, tình trạng của Diệp Thiên cũng vô cùng căng thẳng.

Diệp Thiên đặc biệt là với hoàn cảnh hiện tại của mình, không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung, vì hắn cảm thấy những người này xuất hiện ở đây hoàn toàn không biết sự nghiêm trọng của sự việc, huống hồ đám Ác Ma kia thông qua những ấn tượng tốt đẹp để lại trong quá trình tiếp xúc với con người trước đây, cũng khiến Diệp Thiên không có cách nào hoàn thành được việc này.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ không biết, bên Long thái tử rốt cuộc đối đãi với Ác Ma như thế nào, cũng không biết tình hình của hắn có tốt hơn mình nhiều không.

Nếu bên đó có thể thuận lợi hoàn thành mọi việc, Diệp Thiên cũng không có nỗi lo về sau, nhưng bây giờ hai người không có cách nào liên lạc được với nhau.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng chỉ có thể ở đây lo lắng, Diệp Thiên vốn dĩ luôn rất bình tĩnh, chưa bao giờ nóng nảy bất an như hôm nay.

Bởi vì Diệp Thiên thật sự không thể khống chế được bản thân, có lúc hắn luôn tự nhủ rằng, bất cứ chuyện gì cũng không phải là có thể làm được trong một lúc.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên bị họ quấy nhiễu, những người này lại không hiểu, cũng không biết việc hắn làm là vì cái gì.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ cũng chỉ có thể mong Long thái tử có thể nhanh chóng quay lại đây, sau đó hội hợp với hắn.

Mà bên Long thái tử cũng rất lo lắng cho sự an toàn của Diệp Thiên, vì kể từ khi hai người tách ra hành động, trong lòng hắn vẫn luôn có chút bất an.

Nhưng để có thể không ngừng kích phát đám Ác Ma ra ngoài, sau đó lại giết chết chúng.

Chuyện này trông có vẻ rất đơn giản, nhưng thực chất lại vô cùng gian nan, nên hai người bây giờ đang rơi vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này cũng vô cùng khó khăn, vì bây giờ Ác Ma không ngừng tuôn ra, căn bản không phải là Diệp Thiên và Long thái tử hai người có thể dễ dàng giải quyết hoặc hạ gục.

Bên Long thái tử sau khi biết chuyện không ổn, đồng thời cũng

nhanh chóng tìm Diệp Thiên, hỏi xem rốt cuộc nên làm thế nào.

Bởi vì dù sao tất cả mọi chuyện, trước đây mọi người đều đã có kế hoạch, nhưng căn bản không hề đi theo kế hoạch.

Vì vậy, bây giờ vấn đề không ngừng nảy sinh, nên Long thái tử cũng vô cùng lo lắng.

"Diệp Thiên, bây giờ rốt cuộc phải làm sao?

Sau này Ác Ma ở đây ngày càng nhiều, nếu trong thời gian ngắn không thể loại bỏ chúng." "Chắc chắn chúng ta cũng không có cách nào đối phó được, huống hồ ở đây có nhiều người như vậy." Lúc đó, Long thái tử nói ra suy nghĩ của mình, cũng chính vì hắn đang lo lắng chuyện này, nếu có thể giải quyết sớm thì tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng nếu không giải quyết được, mọi người cũng tuyệt đối sẽ không nản lòng, vì bắt buộc phải hoàn thành.

Diệp Thiên lúc này cũng biết Long thái tử đang lo lắng điều gì, nhưng nếu Ác Ma đã xuất hiện ở đây, cũng không thể rời đi.

Nhưng tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên trước đây đều đã nói qua, trong lòng hắn cũng vô cùng bất mãn, vì dù sao chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai là làm được.

Huống hồ đám Ác Ma này cũng không biết đã làm gì, tất cả đều xuất hiện ở trong trấn, nên Diệp Thiên lúc đó cũng chỉ có thể an ủi Long thái tử: "Ta vẫn luôn làm những việc này, chỉ là số lượng Ác Ma bây giờ thật sự quá nhiều, nếu chúng ta không bàn bạc kỹ lưỡng." "Cứ một mực tấn công chắc chắn không được, nên bây giờ việc quan trọng nhất là nên xử lý sạch sẽ đám Ác Ma này." Diệp Thiên trước nay luôn là một người suy nghĩ sâu xa, bất kể gặp phải vấn đề gì, hắn đều sẽ giải quyết hết.

Mặc dù có lúc, vấn đề có thể khó khăn, nhưng bất kể thế nào, chỉ

cần có một chút cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

Mặc dù Diệp Thiên đã nói nhiều như vậy, nhưng Long thái tử vẫn có chút lo lắng, vì dù sao số lượng Ác Ma bây giờ thật sự ngày càng nhiều.

Chương 1966

Huống hồ trong đội của họ, ngoài Diệp Thiên và Long thái tử hai người pháp thuật cao siêu ra, những người khác đều chỉ là tép riu.

Vì vậy, nếu muốn đối đầu, căn bản không phải là đối thủ của Ác Ma, nên lúc đó Long thái tử không còn cách nào khác, đành phải nói rõ tình hình với Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, ta biết ngươi là một người mưu sâu kế xa, nhưng nhìn xem Ác Ma bây giờ không ngừng tăng lên, số lượng ngày càng nhiều." "Nếu chỉ dựa vào hai chúng ta, đi đối phó, căn bản không thể có bất kỳ chiến thắng nào, nên hay là ra ngoài tìm viện binh đi." Long thái tử không có ý gì khác, chỉ cảm thấy Ác Ma thật sự quá nhiều, không có cách nào.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết chuyện này không giống như hắn nói, nhưng nếu thật sự đi tìm viện binh, có lẽ sẽ cần một khoảng thời gian.

Nếu thời gian dài, đám Ác Ma kia có thể sẽ có hành động khác.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó cũng đang cân nhắc lời nói của Long thái tử, biết hắn đang lo lắng cho mình, nhưng dù sao sự việc không đơn giản như vậy.

"Chuyện này cứ để ta suy nghĩ đã, xem nên quyết định như thế nào, nếu thật sự phải đi tìm viện binh, thì thời gian trên đường chắc chắn sẽ có sự chậm trễ." "Nhưng nếu không tìm viện binh, hai chúng ta quả thực rất vất vả, nên chuyện này cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó mới quyết định." Diệp Thiên nói xong, một mình ngồi đó bắt đầu không ngừng suy nghĩ, vì nếu có thể nghĩ ra cách đối phó với Ác Ma.

Thì không cần phải đi tìm viện binh, nên Long thái tử nhìn Diệp

Thiên, dường như cũng có chút tự tin.

Liền chờ đợi mệnh lệnh của hắn, nếu Diệp Thiên bảo hắn đi tìm người khác giúp đỡ, Long thái tử sẽ không quản ngại thân mình, nhanh chóng rời đi.

Vì vậy, Long thái tử lúc này cũng chỉ có thể chuyên tâm ở bên cạnh Diệp Thiên, đợi hắn nghĩ ra cách hoặc suy nghĩ rõ ràng rồi mới quyết định.

Nếu không bây giờ làm gì cũng là công dã tràng, nên Long thái tử cũng không hy vọng sự việc trở nên nghiêm trọng hơn.

“Diệp Thiên, không biết bây giờ ngươi suy nghĩ thế nào rồi, nếu thật sự không có cách, vậy thì nhanh chóng đi tìm viện binh đi.” “Nếu không cứ tiếp tục kiên trì, cơ hội thắng của chúng ta thật sự không lớn, không phải ta ở đây nói những lời nản lòng, chỉ là bây giờ tất cả vấn đề đều bày ra trước mắt, nên nhanh chóng quyết định đi.” Long thái tử thật sự có chút quá nóng vội, vì không phải hắn không có cách, mà cách của hắn căn bản không có tác dụng gì.

Nên bây giờ chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên lúc đó cũng biết Long thái tử vì chuyện này mà chạy đôn chạy đáo, đối mặt với nhiều Ác Ma như vậy thật sự tốn nhiều tâm huyết.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên biết, dù có tìm bao nhiêu viện binh đi nữa, thì đối với đám Ác Ma này cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy, lúc đó hắn liền trực tiếp đi tìm Nữ Thần, bởi vì nếu Nữ Thần có thể ra tay cứu giúp, thì không có vấn đề gì không thể giải quyết được.

“Thái tử, ta có cách rồi, nếu bây giờ đi tìm viện binh, trước hết chưa đợi ngươi tìm được viện binh về đây, không biết sẽ xảy ra

chuyện gì, quá chậm trễ rồi." "Vì vậy, trước đây ta đã từng mời Nữ Thần ra tay tương trợ, huống hồ nàng ở trên Cửu Thiên Huyền Nhai, vị trí đó cách chúng ta cũng rất gần, nếu có thể được nàng ra tay, không có vấn đề gì không giải quyết được." Diệp Thiên vĩnh viễn là một người như vậy, bởi vì bất kể gặp phải vấn đề gì, hắn đều có thể giữ được tâm trạng bình tĩnh.

Bởi vì hắn biết bất kể chuyện gì, nóng vội chắc chắn không làm được, huống hồ vấn đề bày ra trước mắt cũng không phải một hai chuyện.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên nói ra cách này, Long thái tử liền yên tâm.

Bởi vì có tìm nhiều người đến đâu, nếu không thể tìm được một người mạnh hơn, thì thật sự không biết nên giải quyết thế nào.

"Ta biết ngươi nhiều mưu mẹo, nhưng không ngờ lại có thể nghĩ đến việc dùng Nữ Thần để đối phó, nhưng đi tìm Nữ Thần, nàng có chịu giúp không?" Long thái tử tuy biết Diệp Thiên có nhiều cách, phương pháp này quả thực không tồi, nhưng đến Cửu Thiên Huyền Nhai tìm Nữ Thần cũng chưa chắc là thượng sách.

Vì vậy, bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Thiên đã đưa ra lựa chọn như vậy, Long thái tử cũng chỉ có thể đi theo.

Cho nên, sau khi Diệp Thiên nói xong những lời này, hắn cũng nhanh chóng đi tìm.

Bởi vì Diệp Thiên trước đây và Nữ Thần có tình cảm rất tốt, trước đây cũng từng cùng nhau làm việc, nên về điểm này hoàn toàn có thể đảm đương được.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể đợi thêm nữa, đã nói ra thì phải nhanh chóng mời Nữ Thần đến.

Nếu nàng có thể giúp đỡ, thì đám Ác Ma kia dù có ngông cuồng đến đâu cũng vô ích.

Diệp Thiên chưa bao giờ đánh trận không nắm chắc phần thắng.

Bởi vì bất kể làm chuyện gì, hắn vĩnh viễn đều lên kế hoạch rất chu đáo, nếu không đám Ác Ma này một khi để chúng chạy thoát.

Vậy thì sau này thật sự hậu họa vô cùng, cũng đừng mong một lưới bắt hết.

Lúc đó, Long thái tử cũng nhanh chóng quay về Long Cung, còn lại lính tôm tướng cua được để lại, chờ đợi Diệp Thiên ra lệnh.

Chương 1967

Chuyện Diệp Thiên đã quyết định cũng sẽ không thay đổi, huống hồ bây giờ có nhiều Ác Ma không ngừng tuôn ra, cũng gây ra cho hắn nhiều phiền toái.

Tuy Diệp Thiên chưa bao giờ sợ hãi, những yêu ma này sẽ mang lại cho hắn bao nhiêu áp lực, chỉ hy vọng người dân ở đây đều có thể bình an.

Bởi vì mục tiêu ban đầu là có thể bảo vệ chu toàn cho họ, nên bây giờ Diệp Thiên không có cách nào làm được, nên lúc đó hắn chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ.

Huống hồ lúc này giữa hắn và Long thái tử, muốn thanh trừ hết tất cả Ác Ma cũng không phải là chuyện có thể làm được trong một lúc.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên vì để có thể xác định chuyện này, hắn liền nhanh chóng nói với đám lính tôm tướng cua: "Bây giờ mọi chuyện đã xác định rồi, nên không cần có bất kỳ lo ngại nào, ta nhất định sẽ tìm được người giúp đỡ, sau đó để họ nhanh chóng đến đây giải trừ đám Ác Ma này." "Vì vậy, các ngươi cũng nhanh chóng quay về, sau đó nói chuyện này cho Long thái tử biết, bảo hắn yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, bất cứ chuyện gì cũng phải được giải trừ." Đương nhiên Diệp Thiên tuy nói những lời này, chẳng qua là hy vọng có thể để mọi người đều biết những việc làm của hắn, cũng để họ yên tâm.

Bởi vì dù sao Ác Ma mang lại áp lực cho mọi người quả thực rất lớn, nhưng Diệp Thiên sẽ không để họ phải chịu bất kỳ tổn hại nào nữa.

Huống hồ Long thái tử cũng vẫn luôn giúp đỡ, nên tuyệt đối phải cho mọi người một cuộc sống ổn định.

“Ngài yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ báo lại cho Long thái tử, đồng thời Long thái tử trước khi đi cũng đã dặn dò tôi phải đi theo ngài, có nhu cầu gì đều có thể đề xuất.” “Chỉ cần tôi có thể làm được, sẽ dốc toàn lực phụ tá.” Lính tôm tướng cua tuy nói với Diệp Thiên những lời như vậy, nhưng mọi người quả thực là thật tâm, vì họ không phải là đối thủ của Ác Ma.

Ít nhất cũng có thể dốc hết sức mình để giúp đỡ, dù chỉ có một chút cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

Diệp Thiên cũng biết lính tôm tướng cua vì tốt cho mình, nhưng chuyện đã quyết định, cũng có thể tìm Nữ Thần giúp đỡ, vậy thì không có gì khó khăn.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không ngừng dặn dò đám lính tôm tướng cua, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng.

“Yên tâm đi, nhưng chuyện này mọi người phải đề cao cảnh giác, ta đi tìm người giúp đỡ, vậy thì trong trấn này tất cả Ác Ma vẫn còn tồn tại.” “Vì vậy, mọi người nhất định phải ngăn chặn tất cả chúng, dù phải dốc hết sức lực, mọi người cũng không nên lơ là.” Diệp Thiên bây giờ chỉ có thể nói với mọi người những lời này, vì dù sao tất cả mọi chuyện, tuy bây giờ đã được lên kế hoạch rất chu đáo.

Nhưng người chưa mời đến, đám Ác Ma vẫn còn đó, vậy thì bất kể là lính tôm tướng cua hay ai khác, sự cảnh giác là bắt buộc phải có.

Bởi vì chỉ có tiêu diệt sạch sẽ đám Ác Ma này, mới có thể khiến họ hoàn toàn trút bỏ tảng đá trong lòng.

Diệp Thiên không chỉ pháp thuật cao cường, mà còn có một cái đầu thông minh, đối mặt với bất cứ chuyện gì, dù có nhiều áp lực đến đâu, hắn cũng có thể từng bước giải trừ.

Hắn cũng có thể hoàn toàn đảm đương những việc này, nên cũng

đáng để mọi người bội phục, vì biết bao nhiêu người cũng không bằng một người vừa có dũng vừa có mưu.

Toàn bộ lính tôm tướng cua bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ, vì mọi người để có thể hoàn thành việc này, thật sự đã tốn rất nhiều công sức.

Tuy có lẽ bây giờ chưa có bất kỳ thành quả nào, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có thể đi theo sau Diệp Thiên, vậy thì có những chuyện nhất định có thể giải quyết được.

Vì vậy, mọi người bây giờ cũng rất kiên định, tuy trước đây có thể gặp phải vấn đề khó giải quyết, nhưng bây giờ vấn đề sắp được giải quyết.

Cho nên mọi người cũng rất mong chờ, những lính tôm tướng cua khác cũng làm theo lời Diệp Thiên, nhanh chóng đi tìm Long thái tử, nói cho hắn tin tốt này.

Nếu không hắn cũng biết ở bên đó nhất định sẽ lo lắng, vì vậy lúc đó lính tôm tướng cua cũng không dám lãng phí thời gian, với tốc độ nhanh nhất đến Long Cung, tìm thấy thái tử, sau đó bẩm báo mọi chuyện.

"Về rồi sao?

Không phải bảo ngươi ở lại bên cạnh Diệp Thiên để phụ trợ sao?

Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?" Long thái tử lúc đó không biết có tin tốt như vậy, nên lúc thấy thuộc hạ trở về, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Bởi vì nếu chuyện này không thể giải trừ, vậy thì mọi người chắc chắn sẽ không ngừng căng thẳng.

"Thái tử yên tâm đi, tất cả mọi chuyện bây giờ đều đã có thuốc giải, bên Diệp Thiên đã tìm được người giúp đỡ, nên lần này về là để

báo cho ngài biết, nên không cần lo lắng.” Lính tôm tướng cua lúc đó lặp lại những lời Diệp Thiên đã nói, bao gồm cả những việc hắn đã làm, tất cả đều một năm một mười nói cho Long thái tử.

Bởi vì đó cũng là ý của Diệp Thiên trước đây.

Bởi vì trong lòng mọi người đều biết, vì chuyện này mà tất cả mọi người đều đang bôn ba.

Tìm cách, bao gồm cả Long thái tử cũng vậy, nên Diệp Thiên mới dặn dò những người này.

Cũng chính vì biết Long thái tử lo lắng hơn bất kỳ ai về sự an toàn của hắn và việc bảo vệ trấn.

Chương 1968

Vì vậy, lúc đó Long thái tử cũng biết cách của Diệp Thiên, cảm thấy quả thực là một cách hay, nếu có thể được giúp đỡ.

Vậy thì có lẽ đám Ác Ma kia, muốn ngông cuồng nữa chắc chắn là không thể.

Nhưng bây giờ điều duy nhất Long thái tử lo lắng là vấn đề an toàn trong trấn, nếu một khi gây ra triệu chứng nghiêm trọng.

Vậy thì người bị thương chắc chắn là những người dân vô tội, nên lúc đó Long thái tử nhanh chóng tập hợp người của mình, và nói: "Các ngươi đều là những tướng tài đắc lực bên cạnh ta, ta cũng biết thực lực của các ngươi, nên lần này triệu tập các ngươi lại." "Hy vọng các ngươi có thể nhanh chóng đến trấn, bảo vệ tốt những người đó, vì chỉ có các ngươi đi ta mới có thể yên tâm." Long thái tử cử những người tài giỏi nhất, bao gồm cả những người có thực lực nhất bên cạnh mình đến trấn, bảo vệ tốt cho người dân chắc chắn sẽ không bị tổn hại.

Ít nhất cũng có thể gánh vác một phần gánh nặng cho Diệp Thiên, cũng không đến nỗi để hắn suy nghĩ lung tung, những tướng tài đắc lực này cũng được Long thái tử đặc biệt trọng dụng.

Vì vậy, họ cũng biết điều mà Long thái tử lo lắng, mọi người nhất định sẽ dốc hết sức mình giúp đỡ, vượt qua khó khăn lần này.

Huống hồ mọi người cũng tuyệt đối sẽ không để Long thái tử thất vọng, vì những việc hắn phân phó, mọi người đều sẽ toàn lực đi làm.

Long Thái Tử bên đó đã sắp xếp xong mọi thứ, bởi vì cần phải chuẩn bị hậu phương vững chắc, để Diệp Thiên bên kia thành công, tuyệt đối không thể tạo thêm bất kỳ gánh nặng nào.

Chỉ cần hai bên đều có thể kết thúc mọi chuyện, vậy thì tự nhiên cũng là một việc đáng mừng, không cần phải lo lắng về những vấn đề sau này nữa.

Long Thái Tử cũng hy vọng Diệp Thiên bên kia có thể thuận lợi thành công.

Diệp Thiên vẫn luôn nỗ lực đột phá tất cả những trở ngại trùng trùng, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể gặp được Nữ Thần.

Lần này tới đây là hy vọng có thể mời nàng ra tay giúp đỡ, trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, có những chuyện không phải cứ nghĩ là có thể đạt được.

Nhưng cho dù có vạn phần gian nan đang chờ đợi, hắn cũng tuyệt đối không để bước chân mình dừng lại, càng là lúc khó khăn, Diệp Thiên lại càng trở nên dũng cảm, đem toàn bộ ý chí chiến đấu ra ngoài.

Ở một bên khác, những trợ thủ đắc lực mà Long Thái Tử phái đi cũng bắt đầu lần lượt tiến về thị trấn, bởi vì hiện tại họ biết thị trấn đang rất không an toàn.

Có nhiều nhân loại như vậy, mọi người nhất định phải bảo vệ an toàn tính mạng cho họ, không ai mong muốn bị Thượng Cổ Yêu Vật làm hại.

Bởi vì chuyện này, đối với họ thật sự là một nguy cơ cực lớn.

Diệp Thiên vì để rút ngắn thời gian, không ngừng liều mạng đột phá những trở ngại trùng trùng, nhưng những trở ngại này đối với hắn, tuy pháp thuật rất cao cường, nhưng cũng có độ khó nhất định.

Mỗi lần vượt qua một chướng ngại, hắn đều sẽ bị thương ít nhiều, nhưng Diệp Thiên từ đầu đến cuối vẫn kiên trì, bởi vì hắn biết nếu vào thời khắc mấu chốt này mà lựa chọn từ bỏ, vậy thì những nhân loại kia căn bản không có cơ hội sống sót.

Vì vậy, hắn cũng không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng đó, cho dù phải trả giá bằng tính mạng, hắn cũng phải mời được Nữ Thần.

Sau khi vượt qua những trận pháp trước đó, lại đến núi băng, mưa dầm, gần như giống một loại ảo cảnh, lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh Diệp Thiên.

Lúc đến, Diệp Thiên biết rằng không thể dễ dàng gặp được Nữ Thần, nhưng cũng không ngờ lại gian nan đến thế.

Nhưng Diệp Thiên quay đầu lại nghĩ, hiện tại chỉ có Nữ Thần xuất hiện mới có thể dẹp yên Thượng Cổ Yêu Vật.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng phải kiên trì đến cuối cùng, nhất định phải hoàn thành, nếu không bây giờ hắn đã bị thương đầy mình, quay về cũng không cách nào ứng phó.

Ở một bên khác, Thượng Cổ Yêu Vật cũng đã xuất hiện tại thị trấn, dường như cảm giác cả thị trấn trở nên âm u.

Nơi Nữ Thần ở, trời đất một màu bình yên, Diệp Thiên cũng lập tức xông vào, dẫu là núi đao biển lửa.

Những trở ngại trùng trùng thật sự khiến người ta không cách nào ứng phó, nhưng Diệp Thiên tin rằng chỉ cần có lòng kiên trì bền bỉ, nhất định có thể đạt được.

Hơn nữa lần này Diệp Thiên thành tâm thành ý muốn đi cầu xin Nữ Thần giúp đỡ, đã đến đây rồi thì cũng không còn gì sợ hãi, cũng sẽ không tự tạo áp lực cho mình, bởi vì chỉ có vượt qua tất cả.

Long Thái Tử ở bên kia trong lòng cũng vô cùng lo lắng, tuy biết Diệp Thiên pháp thuật cao cường, năng lực ứng phó cũng đặc biệt mạnh, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện mọi người đều lòng dạ biết rõ.

Cũng biết lần này hắn đi tới đó sẽ gặp muôn vàn khổ cực, nhưng

lại không thể giúp được gì.

Vì vậy chỉ có thể ở một bên không ngừng cầu nguyện cho hắn, hy vọng mọi chuyện đều có thể thuận buồm xuôi gió, cũng có thể thuận lợi tiêu diệt Thượng Cổ Yêu Vật.

Chương 1969

Như vậy mọi người từ nay về sau sẽ khôi phục lại cuộc sống bình thường, cũng không cần phải lo lắng những chuyện này xuất hiện sẽ gây tổn hại cho nhân loại.

Tất cả mọi người đều đang nỗ lực, cố gắng đột phá mọi thứ, bởi vì ai cũng hy vọng có thể nhìn thấy một mặt tốt đẹp hiện ra trước mắt, gạt bỏ mọi nguy nan ra sau đầu.

Diệp Thiên từng bước một, thật sự vô cùng gian nan, nhưng hắn chưa từng lùi bước, cho dù bị thương khắp người, hắn vẫn kiên trì, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy, huống hồ chỉ còn một bước nữa là có thể gặp được Nữ Thần.

Nhưng vào lúc này, khó khăn mà Diệp Thiên phải đối mặt thật sự khiến hắn có chút không trụ nổi. "Diệp Thiên, phải cố lên, có nhiều nhân loại như vậy đang chờ ngươi giải cứu, nếu bây giờ ngươi nghỉ ngơi, vậy những người phía sau chẳng phải sẽ gặp tai họa sao?

Huống hồ Thượng Cổ Yêu Vật xuất hiện, cũng sẽ tiêu diệt tất cả bọn họ." Diệp Thiên lúc đó biết năng lực của mình đang dần suy yếu, nhưng không cam tâm thất bại như vậy, cho nên cũng không ngừng tự nhủ.

Bởi vì bên cạnh không có một ai có thể thương lượng đối sách, càng không có người giúp đỡ vượt qua khó khăn như vậy.

Cho nên Diệp Thiên không lúc nào là không dựa vào người khác, bởi vì hắn tin chỉ cần kiên trì thì không có gì là không làm được, huống hồ bây giờ đã đột phá nhiều chướng ngại như vậy.

Cho nên Diệp Thiên sắp có thể thấy được ánh sáng cuối đường hầm, hắn phải kiên trì.

Vì không ngừng tự cổ vũ bản thân, dồn hết dũng khí mới có thể khiến hắn kiên trì đến cùng.

Diệp Thiên vẫn luôn kiên trì, nhưng đến lúc cuối cùng, đột nhiên cảm thấy thật sự không thể trụ nổi nữa, vì vết thương trên người vô cùng đau đớn.

Diệp Thiên chưa bao giờ bị thương nặng như vậy, nếu lần này không phải vì giải cứu nhân loại, hắn cũng không đến nỗi bị thương thành ra thế này.

Thương thế ngày càng nghiêm trọng, nên thể lực cũng có chút không đủ, hắn phải nhanh chóng tìm một nơi nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục lên đường, bởi vì từ đầu đến giờ hắn chưa từng dừng lại, cho dù biết không trụ nổi vẫn cố gắng kiên trì.

Cho nên phải nhanh chóng tìm một nơi nghỉ ngơi trước, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Nếu không Diệp Thiên cũng không biết mình có thể kiên trì nổi không.

Nhưng dù vậy, Diệp Thiên vẫn không ngừng tự động viên, vì bây giờ chỉ có chính mình mới có thể cổ vũ cho mình.

Cho nên Diệp Thiên lê tấm thân nặng trĩu, chậm rãi bước đi, xem phía trước có chỗ trống nào không.

Nếu có chỗ trống, Diệp Thiên phải nghỉ ngơi trước, sau đó điều tức thân thể, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Nếu không chưa đợi đến nơi ở của Nữ Thần, hắn đã không xong rồi.

Diệp Thiên chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy, vì lần này để lo liệu chuyện này, trước đó cũng đã hao phí rất nhiều tinh lực và thời gian của hắn.

Hiện giờ Diệp Thiên lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm, nhưng vẫn có thể kiên trì đến bây giờ, không chỉ dũng khí đáng khen, đồng thời cũng rất kiên trì.

Hiện tại Diệp Thiên mình đầy thương tích, mệt đến mức chân cũng không nhấc nổi, nhưng trong lòng điều hắn lo lắng nhất vẫn là sự an toàn của nhân loại.

Bởi vì hắn chưa bao giờ coi bản thân mình quan trọng đến thế, nhưng tính mạng của người khác, dường như còn quan trọng hơn gấp trăm nghìn lần.

Chỉ cần có thể thấy mọi người bình an vô sự, trong lòng hắn sẽ vô cùng vui vẻ, cho nên dù mệt mỏi hay bị thương thế nào cũng cam tâm tình nguyện, tuyệt đối không có bất kỳ lời oán thán nào, càng không bao giờ từ bỏ bất kỳ cơ hội nào.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên cũng không ngừng quan sát xung quanh một cách thần bí, bởi vì hắn cảm thấy lúc này, dù mệt mỏi cũng không nên lơ là cảnh giác.

Rốt cuộc mọi chuyện chưa kết thúc, nguy hiểm cũng sẽ không ngừng ập đến.

Tuy chuyện này Diệp Thiên chưa bao giờ có bất kỳ e ngại nào, càng không để mình rơi vào trạng thái áp lực, nhưng có những chuyện Diệp Thiên phải nhanh chóng hoàn thành với tốc độ nhanh nhất.

Cho nên lúc này, điều hắn hy vọng nhất là có thể tìm được một khoảng đất trống, để mình nghỉ ngơi trước, sau đó dưỡng tinh súc nhuệ rồi lại lên đường.

Nếu không thật sự không thể tiếp tục đi nữa, Diệp Thiên pháp thuật có cao đến đâu, cường nhân có lợi hại thế nào, cuối cùng cũng không địch lại những trở ngại trùng trùng.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên thấy phía trước có một khoảng đất trống, có thể thích hợp để nghỉ ngơi, cho nên lúc đó hắn vội vàng tăng nhanh bước chân.

Chương 1970

Tuy có chút mệt mỏi, nhưng dường như đã nhìn thấy phương hướng, cho nên Diệp Thiên thuận lợi đến nơi đó.

Vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng không ngờ sủng vật của Nữ Thần, Thần Điểu, đang canh giữ ở nơi này.

Lúc đó nhìn thấy Diệp Thiên, nó không biết đây là nhân vật nào, cứ đứng đó không ngừng nhìn chằm chằm Diệp Thiên.

Bởi vì Thần Điểu là người bảo vệ thân cận nhất bên cạnh Nữ Thần, nó sẽ đuổi hết tất cả những kẻ có ý đồ xấu đi, vì nó sẽ không để những người đó quấy rầy Nữ Thần tu hành, càng không để họ tự tung tự tác ở đây.

Cho nên Thần Điểu lúc đó trong quá trình quan sát, không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Diệp Thiên cũng không nhìn thấy Thần Điểu ở đó, chỉ ngồi xuống một lát, vì sau khi trải qua những chuyện này, Diệp Thiên mình đầy thương tích, trông thật sự rất thảm hại.

Bởi vì từ đầu đến cuối chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, nếu không phải vì lần này muốn giải cứu toàn bộ nhân loại, lại còn phải đối phó với Thượng Cổ Yêu Vật kia, Diệp Thiên cũng sẽ không để mình ra nông nỗi này.

Nhưng hắn chưa bao giờ hối hận, cũng không cho rằng những việc mình làm là không đáng, cũng không quan tâm những người đó có hiểu được dụng tâm của mình hay không.

Tất cả mọi thứ, Diệp Thiên chưa bao giờ tính toán, vì hắn chỉ cảm thấy nên làm những việc đúng đắn, chỉ cần cho rằng là đúng là được,

còn người khác nghĩ gì hắn chưa bao giờ để tâm.

Lúc này, trong lúc hắn đang nghỉ ngơi, Thần Điểu ở xa xa vẫn luôn không rời mắt nhìn chằm chằm hắn, vì Thần Điểu không chỉ có năng lực, mà còn đặc biệt thông minh, ngoại hình cũng vô cùng ưa nhìn, khiến người ta vui vẻ.

Bởi vì con chim này trông rất đẹp, thanh tú.

Diệp Thiên tìm một chỗ râm mát trên khoảng đất trống, ngồi xuống bắt đầu xử lý vết thương của mình, vì thực sự quá nhiều, không biết nên xử lý chỗ nào mới đúng nhất.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên nén lại mọi đau đớn, không ngừng suy nghĩ, khi nào mới có thể gặp được Nữ Thần, mời nàng đi giúp đỡ.

Bởi vì trong đầu Diệp Thiên, chuyện quan trọng nhất không gì bằng việc này, còn những chuyện khác, về phần thương thế hắn chưa bao giờ để tâm, càng không coi trọng tính mạng của mình, vì những thứ đó đều là hư vô mờ mịt.

Đối với Diệp Thiên mà nói, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng để thân thể mình khôi phục lại trạng thái ban đầu, nếu không thật sự không có tinh thần.

Tuy có lúc, Diệp Thiên cũng không ngừng tự cổ vũ, hy vọng có thể kiên trì đến cuối cùng, vì bây giờ sắp được gặp Nữ Thần rồi.

Cho nên Diệp Thiên cũng vô cùng bức thiết, nhưng có những chuyện căn bản không đơn giản như tưởng tượng.

Đã từng bước một đi đến đây, có lẽ như vậy có thể khiến hắn kiên trì đến cuối cùng.

Ở một bên khác, Thần Điểu thấy Diệp Thiên không làm gì, nhưng nhìn hắn mình đầy thương tích, lại cảm thấy người này chắc chắn không phải kẻ tốt.

Cho nên Thần Điểu vì để thăm dò, không thể tiết lộ thân phận của mình cho Diệp Thiên, liền nghĩ ra một cách.

Nó muốn xem Diệp Thiên rốt cuộc là một người lương thiện, hay là một kẻ âm mưu quỷ kế.

Vì dù sao Thần Điểu cũng là Thần Điểu của Nữ Thần, đối với Diệp Thiên không có bất kỳ hiểu biết nào.

Cho nên ở nơi này phải bảo vệ tốt an toàn cho Nữ Thần, bao gồm tất cả mọi người ở đây, mọi hành động của họ đều phải làm rõ.

Cho nên lúc đó Thần Điểu giả vờ bị thương, sau đó từng chút một tiến lại gần Diệp Thiên, muốn xem hắn sẽ đối xử với nó như thế nào.

Lúc này, Diệp Thiên căn bản không ngờ sẽ có chuyện đột ngột xảy ra trước mặt mình.

Bởi vì hắn dồn hết sự tập trung vào chuyện kia, không biết khi nào mới có thể gặp Nữ Thần, tuy bây giờ đã có manh mối, nhưng lại không biết có trở ngại nào khác không.

Mặt khác lại lo lắng cho những nhân loại ở thị trấn, và tình cảnh của Long Thái Tử bên kia.

Bởi vì những chuyện này vẫn luôn quấy nhiễu Diệp Thiên, không lúc nào là không suy nghĩ, nếu chuyện này không thể giải quyết được thì một trái tim không thể nào bình tĩnh lại.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên cũng không có cách nào liên lạc hay có bất kỳ giao lưu nào với Long Thái Tử.

Cho nên tất cả mọi thứ, đều phải dựa vào chính mình để hoàn thành, nhưng một nỗi lo lắng lại không thể dừng lại.

Chương 1971

Bởi vì chỉ khi chuyện được giải quyết, mới có thể khiến Diệp Thiên không còn lo nghĩ, nếu không dù là ai cũng không thể khống chế được cảm xúc của hắn.

Thần Điểu lúc đó dùng pháp thuật làm mình bị thương, sau đó đi đến bên cạnh Diệp Thiên, trực tiếp nằm xuống đó, không nhúc nhích, không làm gì cả.

Bởi vì Thần Điểu muốn xem Diệp Thiên có phải là một người lương thiện không.

Nếu là người lương thiện, vậy chắc chắn sẽ chữa trị cho nó, nhưng nếu không phải người lương thiện, chắc chắn sẽ có ý đồ khác, vậy thì Thần Điểu cũng tuyệt đối không tha cho hắn.

Lúc này, Thần Điểu muốn xem Diệp Thiên rốt cuộc sẽ làm thế nào, vì một người từ những chuyện nhỏ nhặt, có thể hoàn toàn thể hiện ra bản chất.

Cho nên Thần Điểu tin rằng mình sẽ không nhìn lầm người, nhưng người này rốt cuộc là người thế nào, có lẽ chỉ có thăm dò mới có thể nhìn ra được.

Vốn Diệp Thiên đang muốn nghỉ ngơi ở đó, nhưng không ngờ đột nhiên có một con chim nằm trước mặt mình, cho nên lúc đó cả người cũng vô cùng kinh ngạc, không biết là chuyện gì.

Bởi vì Diệp Thiên trước đó vẫn luôn nhắm mắt dưỡng tinh súc nhuệ, cho nên căn bản không chú ý có một con chim ở bên cạnh mình.

Nhưng sau khi nghe thấy tiếng động, mới mở mắt ra và ngay lúc đó nhìn thấy một con chim ngã xuống bên cạnh, cho nên cũng không

hiểu tại sao.

Thần Điểu lúc đó giả vờ bị thương, cho nên căn bản không có bất kỳ giao lưu nào với Diệp Thiên, cũng nhắm mắt nằm đó, vì nó đang thăm dò Diệp Thiên.

Xem sau khi nó bị thương thì hắn sẽ có phản ứng như thế nào, nếu đổi lại là một số kẻ có lòng dạ khó lường, chắc chắn sẽ bắt nó nướng ăn, hoặc có suy nghĩ khác.

Nhưng Diệp Thiên lúc này ở trước mặt nó, không có bất kỳ động tĩnh nào, vẫn luôn âm thầm quan sát.

Bởi vì Diệp Thiên không động, chỉ cảm thấy con chim này có vẻ quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không nhớ ra.

Cho nên lúc đó hắn không làm gì cả, nhưng lại cảm thấy tại sao con chim này lại bị thương, bị người ta làm hại ư?

Tất cả mọi thứ Diệp Thiên đều đang phỏng đoán.

Bởi vì không thấy một ai, huống hồ đây là nơi ở của Nữ Thần, vậy thì con chim này xuất hiện ở đây… Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy, chắc chắn có liên quan lớn đến Nữ Thần, nhưng tất cả mọi thứ, đều chỉ là phỏng đoán của một mình Diệp Thiên.

Vì chưa gặp Nữ Thần, cũng không biết xung quanh Nữ Thần có ai, cho nên sự tồn tại của ai, đối với Diệp Thiên mà nói đều chỉ là một bí ẩn.

Nhưng Diệp Thiên lúc đó lại cảm thấy, con chim này đặc biệt đẹp, hoàn toàn khác với những con chim khác mà hắn từng thấy trước đây, cảm giác dường như có một loại linh tính, cho nên Diệp Thiên cẩn thận quan sát.

Thần Điểu lúc đó nằm đó, trong lòng cũng không ngừng lẩm bẩm: "Rốt cuộc người này đang làm gì, không có động tĩnh gì, cũng không

làm gì khác, chẳng lẽ thật sự có suy nghĩ gì khác hay là người xấu?" Nhưng Thần Điểu lúc đó cảm thấy, bây giờ mới vừa tiếp xúc, cho nên không thể hoàn toàn hạ kết luận, cần phải điều tra thêm một phen, sau đó mới đưa ra quyết định, xem rốt cuộc là người tốt hay người xấu.

Vì dù sao mắt thấy mới là thật, tai nghe là hư, chỉ có tự mình thử nghiệm xong, Thần Điểu mới có thể hoàn toàn xác định.

Diệp Thiên vẫn luôn băn khoăn, rốt cuộc đã gặp con chim này ở nơi nào, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Dường như giống một câu đố, không ngừng lóe lên trong lòng, vì con chim này quá bất thường, nhưng lại không nói ra được.

Bởi vì Diệp Thiên luôn không ngừng tự nhắc nhở, mỗi khi đi một bước hay gặp bất kỳ chuyện gì, đều sẽ suy nghĩ kỹ càng, không phải dựa vào một phút nóng nảy mà quyết định một chuyện.

Nhưng Diệp Thiên hiện tại thực sự có chút không nhớ ra, vì tuy có một cảm giác quen thuộc, nhưng cảm giác này lại không tìm được nguồn gốc.

Diệp Thiên cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi, cho nên cũng không suy nghĩ nữa, không dùng đầu óc của mình để nghĩ về lai lịch của con chim này.

Dù sao bây giờ nó đã bị thương, cho nên Diệp Thiên cảm thấy nên cứu nó trước, những chuyện khác sau này hãy nói.

Vì thật sự quá mệt rồi.

Diệp Thiên vội vàng lại gần xem xét chú chim nhỏ, tuy đẹp nhưng bây giờ đã bị thương, cho nên lúc đó thật sự có chút không nỡ.

Bất kể trước đây có từng thấy hay không, nhưng đó đều là chuyện của trước kia, cho nên Diệp Thiên cẩn thận vuốt ve chú chim nhỏ, đồng thời cũng nói với nó: "Chú chim nhỏ này từ đâu đến vậy?

Sao lại bị thương thế?

Chương 1972

Ngươi không cần sợ, ta không phải người xấu, ta sẽ chăm sóc cho ngươi." Trong lúc nói chuyện, Diệp Thiên hoàn toàn xuất phát từ bản ý của mình, bản thân hắn không phải người xấu.

Nếu người hiểu hắn, đều biết vì những nhân loại kia hắn thật sự đã khổ tâm, khiến mình ra nông nỗi này.

Nhưng lúc này, Thần Điểu căn bản không hiểu chuyện gì, cũng không hiểu con người của Diệp Thiên, cho nên lúc đó vì để thăm dò, mới giả vờ bị thương.

Vậy nên hiện giờ Thần Điểu và Diệp Thiên hai người có tiếp xúc, nó cũng đang từng chút một thăm dò, xem rốt cuộc là người tốt thật hay người tốt giả.

Bởi vì Thần Điểu vô cùng thần thông quảng đại, nếu muốn thăm dò ra chân tâm của một người hoàn toàn có thể làm được, Diệp Thiên căn bản không biết tình hình lúc này của mình.

Nhưng hắn sẽ làm việc theo lương tâm, dù đối với người hay đối với chim đều một lòng một dạ tốt, vì hắn chưa bao giờ suy nghĩ đến những hậu quả, hoặc liệu có hại cho mình không.

Vì những điều đó trong đầu hắn chưa bao giờ xuất hiện, chỉ cần người khác tốt, Diệp Thiên sẽ mãn nguyện.

Cho nên sẽ không yêu cầu những chuyện khác, càng không yêu cầu mình đối tốt với người khác thì họ phải đáp lại bao nhiêu.

Diệp Thiên lúc đó sợ làm tổn thương chú chim nhỏ, cho nên không nhanh không chậm, đặc biệt cẩn thận, vì hắn biết thân hình chú chim nhỏ rất bé.

Nếu không chú ý sẽ làm nó đau, cho nên lúc đó Diệp Thiên vừa nói chuyện với chú chim nhỏ, vừa đặt nó vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve. "Ngươi đói rồi phải không?

Vừa hay trước khi vào đây ta có mang theo một ít hạt kê, ngươi ăn chút hạt kê này trước đi, không cần sợ." Diệp Thiên thật sự không chút phòng bị, nhưng chú chim nhỏ này không phải tầm thường.

Vì từ đầu đến cuối, từ lúc thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đây, lòng cảnh giác của nó đã không ngừng tăng lên, vì nó phải thăm dò tất cả những người vào đây mới có thể yên tâm.

Cho nên lúc đó thấy Diệp Thiên không làm hại mình, ngược lại còn lấy hạt kê ra cho nó ăn, nhưng Thần Điểu là Thần Điểu, tâm lý của nó vĩnh viễn không đoán được.

Vì bây giờ Diệp Thiên không làm hại nó, nhưng hạt kê này có vấn đề gì không, cũng là điều nó lo lắng. "Ăn nhanh đi, hạt kê này là loại thượng hạng đấy, tuyệt đối không có con sâu nào, đặc biệt tươi ngon.

Hôm nay nếu không gặp ta, không biết ngươi sẽ ra sao nữa." Diệp Thiên lúc đó vuốt ve chú chim nhỏ, cũng không ngừng nói với nó, vì hắn cảm thấy chú chim nhỏ này thật sự quá đáng yêu, ngoại hình cũng đặc biệt đẹp, không biết sao lại bị thương mà xuất hiện trước mặt hắn, vì lúc đó hắn không thấy có bất kỳ thứ gì tồn tại.

Diệp Thiên lúc đó đặt hạt kê lên tay mình, để chú chim nhỏ ăn nhiều một chút, như vậy tình trạng cơ thể cũng có thể tốt hơn một chút.

Tuy không biết lai lịch của nó, nhưng Diệp Thiên từ đầu đến cuối vẫn là một người có tấm lòng đặc biệt lương thiện, cho nên lúc đó hắn nghĩ rằng bằng cách này có thể khiến chú chim nhỏ buông bỏ mọi cảnh giác, và ăn thức ăn hắn cho.

Bởi vì Diệp Thiên từ đầu cũng không nghĩ nhiều, càng không đoán được chú chim nhỏ này đang thăm dò mình.

Tính cảnh giác cũng như lòng đề phòng của chú chim nhỏ vô cùng mạnh mẽ, vì tuy hiện tại Diệp Thiên không làm hại nó, nhưng chủ động cho nó ăn hạt kê thì Thần Điểu cũng không thể cứ thế ăn.

Nếu trong hạt kê này có trộn lẫn độc dược gì đó, đều không thể tránh khỏi.

Cho nên lúc đó chú chim nhỏ lắc đầu.

Bởi vì lúc đó Thần Điểu không thể nói rõ lai lịch của mình, nếu không phải vì thăm dò, nó cũng không thể ở bên cạnh hắn.

Diệp Thiên lúc đầu không hề nhận ra có điều gì không ổn, nghĩ rằng chú chim nhỏ có thể không đói, cho nên lúc đó vẫn luôn ở bên cạnh nó, không ngừng vuốt ve, cảm thấy chú chim nhỏ này thật đáng thương.

Vì nếu hôm nay không gặp hắn, có lẽ bây giờ nó đã chết ở đây mà không ai biết. "Ngươi không thích ăn hạt kê này, hay có lo lắng gì khác?

Nếu ngươi sợ hạt kê này có vấn đề, về điểm này ngươi có thể yên tâm." Diệp Thiên lúc đó dường như đã nhận ra.

Tuy không biết con Thần Điểu này lai lịch thế nào, nhưng hắn đã nhận ra, nó và mình từng quen biết.

Tuy Diệp Thiên không nói ra, rốt cuộc đã gặp ở đâu, nhưng ít nhất có thể vô cớ xuất hiện ở nơi này, chắc chắn cũng không phải là một con chim bình thường.

Chương 1973

Tuy Diệp Thiên không nói ra, vẫn luôn giấu trong lòng, nhưng có một điểm có thể hoàn toàn xác định, Diệp Thiên biết mình là người tốt, nhưng đối với con chim này, không biết là người thế nào, chắc chắn cũng có lòng đề phòng.

Cho nên lúc đó hắn cảm thấy mình cho nó hạt kê, nó không ăn không phải vì không đói, mà cảm thấy trong hạt kê này có thể có trộn lẫn thứ khác.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vì để chứng minh sự trong sạch của mình, và không có lòng hại người, liền cầm một nắm hạt kê, trực tiếp ăn vào miệng.

Bởi vì Diệp Thiên vốn là người tốt, vĩnh viễn sẽ coi trọng tính mạng của người khác hơn mình, cho nên không thể nào đi hãm hại bất kỳ ai, huống hồ là một con chim.

Diệp Thiên lúc đó ăn một cách ngon lành, vì hắn muốn để chú chim nhỏ này biết, những thứ hắn cho đều rất lành mạnh, đều là thực phẩm tốt, tuyệt đối sẽ không để nó có bất kỳ suy nghĩ nào khác.

Vì chú chim nhỏ lần này thăm dò, nếu thật sự có vấn đề mà hắn ăn vào, vậy chẳng phải là có đi không có về sao, cho nên nó cũng không ngờ Diệp Thiên lại lấy một nắm trực tiếp cho vào miệng.

Tuy chú chim nhỏ có suy nghĩ của mình, nhưng vẫn chưa nói ra, cũng không có bất kỳ động tác nào, vì bây giờ chưa phải lúc.

Diệp Thiên bên này đã ăn hết toàn bộ hạt kê trong miệng, vừa ăn vừa nhìn chú chim nhỏ đang nằm trước mặt.

Trong lúc nhìn chú chim nhỏ, Diệp Thiên không nói gì, vì hắn biết

chú chim nhỏ chắc chắn nghĩ rằng thức ăn hắn cho có vấn đề, cho nên mới không ăn.

Điểm này Diệp Thiên thật không ngờ, chú chim nhỏ này lại có tâm cơ như vậy, đặc biệt thông minh.

Chẳng trách những con chim đẹp đều thông minh không thể tả, cho nên lúc đó Diệp Thiên sở dĩ ăn hết, là để nó có thể thấy được hắn đang thật lòng đối tốt với nó.

Vì nói nhiều lời cũng chưa chắc có thể đổi lấy sự tin tưởng của nó, cho nên chỉ có thể dùng hành động để chứng minh.

Quả nhiên, Diệp Thiên ăn một cách ngon lành, không có chuyện gì xảy ra, chú chim nhỏ đều thấy hết trong mắt.

Vốn lúc đầu, tính cảnh giác của chú chim nhỏ thật sự rất mạnh, vì nó phải đảm bảo an toàn cho mình.

Nếu vì tham ăn mà mất mạng, điều đó nó tuyệt đối không cho phép.

Cho nên lúc đó chú chim nhỏ thấy Diệp Thiên ăn xong không sao, cảm giác cũng đặc biệt ngon, liền trực tiếp ăn hạt kê.

Chú chim nhỏ lúc đó ăn hạt kê, còn ngon miệng hơn cả Diệp Thiên, vì nó thích nhất là ăn gạo, cho nên lúc đó biết không có độc dược hay chuyện gì khác, chú chim nhỏ tự nhiên cũng yên tâm.

Bởi vì trước đó nó nghĩ Diệp Thiên là người xấu, cho nên mới không ngừng đề phòng.

Mọi sự thật có thể chứng minh một điểm, Diệp Thiên không có ý định làm hại nó.

Chú chim nhỏ lúc đó ăn rất vui vẻ, Diệp Thiên ở một bên nhìn.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy chú chim nhỏ này rất thú vị, không

chỉ đáng yêu, ngoại hình cũng khiến hắn đặc biệt thích, cho nên có lúc Diệp Thiên cảm thấy thật sự quá tuyệt.

Nếu có nó bầu bạn bên cạnh, hắn cũng sẽ có nhiều niềm vui lớn, vì trên đường đi đều là một mình Diệp Thiên, đơn thương độc mã.

Cho nên thật sự khô khan tẻ nhạt, ngay cả người nói chuyện cũng không có, gần như đều là một mình.

Cho nên lúc đó cảm thấy con chim này xuất hiện bên cạnh mình, giống như trời cao đã sắp đặt.

Vì vậy Diệp Thiên trân trọng việc ở cùng nó.

Chú chim nhỏ ở đó ăn, Diệp Thiên ở đó nhìn, cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Vốn trước đó Diệp Thiên muốn nghỉ ngơi ở khoảng đất trống này xong, rồi lại tiếp tục lên đường.

Hiện giờ xuất hiện một chút tình tiết bất ngờ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Diệp Thiên.

Cho nên Diệp Thiên sau khi nghỉ ngơi, đồng thời cũng mang theo chú chim nhỏ tiếp tục tiến lên, liền nhẹ nhàng nói với nó, vì bất kể nó có nghe được những lời hắn nói hay không, Diệp Thiên đều cảm thấy có thể tâm sự với chú chim nhỏ, bộc lộ lòng mình cũng là một chuyện tốt, nếu không thật sự có chút khô khan tẻ nhạt. "Chú chim nhỏ, chú chim nhỏ, ăn thêm chút nữa đi, lát nữa chúng ta phải đi về phía trước.

Chương 1974

Nếu ngươi không có nơi nào để đi, vậy thì hãy theo ta, vừa hay chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau." Diệp Thiên không lúc nào là không nghĩ cho người khác, cho dù là một con chim, hắn cũng chưa bao giờ từ bỏ.

Vì hắn cảm thấy ở nơi hoang vắng không người này, nếu để một mình nó sinh tồn, lỡ gặp chuyện gì thật sự không ai quản.

Cho nên mang nó theo bên mình, cũng cảm thấy không có gì là không tốt.

Như vậy có thể chăm sóc nó, lúc rảnh rỗi có thể cho nó ăn hạt kê, thật sự quá tốt rồi.

Tuy Diệp Thiên biết chú chim nhỏ này chắc chắn không tầm thường, nhưng hiện tại hắn không biết thân phận thật sự của nó là Thần Điểu, cho nên lúc đó trong lòng cảm thấy nếu có thể cùng nó đi, không chỉ là một sự chăm sóc cho nó, đồng thời có thể nó cũng sẽ dẫn đường cho mình.

Vì dù sao nó xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải tầm thường.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên không có cách nào, gỡ rối những suy nghĩ của mình.

Bởi vì có quá nhiều chuyện đều giống như một câu đố, cho nên Diệp Thiên hiện tại nếu không giải ra được, tảng đá lớn trong lòng cũng không thể đặt xuống.

Nhưng lúc này, chú chim nhỏ cũng hiểu Diệp Thiên đang làm gì, nhưng nó không nói rõ cũng không biểu hiện ra, vì nó biết nếu Diệp Thiên để nó bầu bạn bên cạnh, vậy nhất định có kế hoạch của hắn.

Tuy hiện tại trong quá trình ăn hạt kê, Thần Điểu không nhận ra Diệp Thiên có điều gì không ổn.

Nhưng nếu không hoàn toàn thăm dò ra người này, vậy thì chú chim nhỏ cũng sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy, huống hồ đây là nơi ở của Nữ Thần.

Thần Điểu nhất định phải bảo vệ mọi thứ an toàn ở đây, cho dù có bất kỳ ai có ý đồ xấu, Thần Điểu đều phải trừng phạt.

Cho nên lúc đó trước khi đi, Diệp Thiên cũng nói với chú chim nhỏ: "Chú chim nhỏ, chú chim nhỏ, ngươi bay ở phía trước, ta đi ở phía sau." Diệp Thiên chỉ cảm thấy chú chim nhỏ này ở nơi này, vậy chắc chắn thuộc về nơi này, mọi thứ ở đây nó hẳn cũng hiểu rõ không ít.

Huống hồ hắn cũng không thể coi là ân nhân cứu mạng của nó, nhưng ít nhất hắn cũng đối xử với nó rất thân thiện.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lấy chân tâm đổi chân tâm, vậy con chim nhỏ này đối với hắn hẳn cũng không tệ.

Nhưng vạn lần cũng không ngờ, chuyện chờ đợi tiếp theo lại vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì chú chim nhỏ hiện tại không biết, Diệp Thiên rốt cuộc là dạng người nào.

Tuy về mặt ăn uống hắn không hại nó, nhưng hắn cứ đi loanh quanh ở đây, rất dễ dẫn đến hiểu lầm cho Thần Điểu.

Cho nên lúc đó Thần Điểu cũng có suy nghĩ của mình, nếu Diệp Thiên để nó bay ở phía trước, vậy nó biết hắn thuộc về nơi này.

Cho nên lúc đó liền bắt đầu bay về phía nơi nguy hiểm nhất.

Bởi vì chỉ có làm như vậy, mới có thể hoàn toàn nhìn rõ bộ mặt

thật của Diệp Thiên.

Vì từ đầu đến cuối nếu muốn thăm dò ra là người tốt hay người xấu, vậy chỉ dựa vào những chi tiết nhỏ nhặt là không nhìn ra được.

Cho nên Thần Điểu bay về phía nơi nguy hiểm, Diệp Thiên chắc chắn sẽ theo sau, vậy thì xem hắn làm sao đột phá những khó khăn này, như vậy có thể dựa vào đó để phán đoán.

Cho nên chú chim nhỏ lúc đó biểu hiện vô cùng bình tĩnh, cứ bay mãi.

Diệp Thiên thì theo sau chú chim nhỏ, vì chú chim nhỏ đang dẫn hắn đi, nhưng hắn có mơ cũng không thể ngờ được.

Bởi vì con chim nhỏ này căn bản không phải chim bình thường, nó cũng chưa bao giờ tin tưởng hắn.

Bởi vì Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ mọi chuyện, bao gồm cả sự vật, đều rất tốt đẹp, cho nên căn bản không đoán được sẽ có chuyện như vậy, càng không ngờ mình đã làm nhiều chuyện như vậy, nhưng vẫn không thể có được sự tin tưởng của Thần Điểu, từng bước từng bước đi vào cái bẫy mà chú chim nhỏ đã đào sẵn.

Trên đường đi đều vô cùng bình tĩnh, không xảy ra chuyện gì, vì chú chim nhỏ không muốn để Diệp Thiên nhanh chóng rơi vào nguy hiểm như vậy.

Diệp Thiên theo sau chú chim nhỏ, thực ra không hề nghĩ ngợi gì thêm, vì mục đích của hắn là hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành việc cần làm.

Rốt cuộc có những việc cần phải xử lý gấp, cho nên Diệp Thiên thật không dám lãng phí thời gian của mình.

Chương 1975

Nhưng hiện giờ hắn cũng không ngờ chú chim nhỏ lại dẫn mình đến vùng đất nguy hiểm, nhưng những chuyện này Diệp Thiên thật sự không hề suy xét.

Bởi vì hắn cảm thấy chú chim nhỏ vô cùng ngây thơ, đặc biệt trong hoàn cảnh như vậy, bất kể nó sinh tồn ở đây hay vô tình lạc vào, đều là một chuyện không dễ dàng.

Cho nên Diệp Thiên căn bản không coi nó như kẻ địch.

Quả nhiên, chú chim nhỏ vừa bay vừa không ngừng suy nghĩ trong lòng, Diệp Thiên này rốt cuộc đang làm gì.

Bởi vì từ lúc nhìn thấy hắn, nó đã không ngừng phỏng đoán.

Nhưng dù sao chú chim nhỏ và Diệp Thiên hai người tiếp xúc thời gian không dài, cho nên cũng không thể hoàn toàn xác định người này là tốt hay xấu.

Nhưng khi chưa xác định được thân phận thật sự, chú chim nhỏ không thể coi hắn như người tốt để đối xử, cho nên lúc đó sau khi bay đến vùng đất nguy hiểm, tốc độ của chú chim nhỏ không nhanh.

Diệp Thiên cũng là một người vô cùng thông minh, lúc đó cảm thấy con đường mình đang đi dường như không bình thường, nhưng lại không nói ra được.

Bởi vì có lúc Diệp Thiên dựa vào linh cảm thứ sáu, dựa vào trực giác của mình để làm việc.

Hiện giờ những vấn đề xảy ra trước mắt, Diệp Thiên cũng chưa từng suy xét.

Lần này khi Diệp Thiên theo sau chú chim nhỏ, lại luôn cảm thấy

phía trước dường như nguy hiểm trùng trùng, vì nó và con đường hắn tự đi gần như giống nhau.

Bởi vì Diệp Thiên cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, mọi thứ đều đã kinh qua, huống hồ trước đó đi một đường cũng gặp hung hiểm, cho nên dường như đã sớm có kinh nghiệm giáo huấn.

Cho nên lúc đó thấy phía trước có nguy hiểm, Diệp Thiên nhanh chóng tránh xa nơi đó, vì hắn không thể ngờ được chuyện này là do chú chim nhỏ đã mưu tính từ trước.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên phát hiện phía trước có một cái bẫy lớn, nhưng thấy chú chim nhỏ vẫn không ngừng bay về phía trước, Diệp Thiên lúc đó trong lòng thật sự vô cùng lo lắng.

Nếu chú chim nhỏ không biết phía trước có nguy hiểm, cứ thế xông vào, vậy thì hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng, nhanh chóng chạy tới giữ chú chim nhỏ lại, hai người cùng nhau nhảy ra khỏi đó.

Chú chim nhỏ lúc đó cũng không ngờ, Diệp Thiên có thể vì cứu nó mà từ bỏ tất cả, có thể không ngại nguy hiểm, thật sự khiến nó có một cảm giác không nói nên lời.

Bởi vì lúc này, Diệp Thiên không biết chú chim nhỏ có suy nghĩ gì, nhưng chỉ cần nó ở bên cạnh, hắn tuyệt đối sẽ không để nó chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì Diệp Thiên là một người như vậy, vĩnh viễn coi tính mạng của mình nhẹ hơn tất cả.

Bởi vì hắn chưa bao giờ coi trọng bản thân, nhưng tính mạng của người khác dù là một con chim hắn cũng sẽ xem trọng, tuyệt đối không để nó chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì Diệp Thiên luôn giữ vững suy nghĩ của mình, dùng chân

tâm của mình để đổi lấy mọi thứ của người khác, cũng không yêu cầu người khác đáp lại, chỉ một lòng một dạ cho đi, cảm thấy đó là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời. "Cái tên tiểu tử này, chẳng lẽ ngươi không thấy phía trước có nguy hiểm sao?

Nếu không phải ta kéo ngươi một cái, có lẽ bây giờ cả hai chúng ta đều đã rơi vào nguy hiểm rồi.

Xem ra sau này khi ta đi cùng ngươi, nhất định phải bảo vệ ngươi thật tốt, nếu không ngươi chắc chắn sẽ bị thương.

Nếu ngươi thật sự bị thương, ta thật sự có chút áy náy." Trong lúc nói chuyện với chú chim nhỏ, Diệp Thiên trong lòng không có bất kỳ suy nghĩ nào khác, chỉ cảm thấy nếu lúc đó không phải vì mình kéo chú chim nhỏ lại, vậy thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng được.

Vốn Diệp Thiên không hy vọng những người, hoặc sự vật xung quanh mình xảy ra bất kỳ vấn đề gì, vì cho dù có vấn đề, hắn cũng tuyệt đối không để người khác rơi vào biển khổ, đó là nguyên tắc cơ bản làm người.

Bởi vì Diệp Thiên vĩnh viễn là như vậy, chỉ cần ở cùng hắn, không một ai là không khâm phục, bất kể từ đảm lược hay phương diện chăm sóc người khác, thật sự đều làm rất tốt hơn tất cả mọi người.

Lúc đó chú chim nhỏ cũng không ngờ, sẽ có kết cục như vậy, vì vốn chú chim nhỏ vẫn luôn coi Diệp Thiên là người xấu.

Tuy hắn không làm gì tổn hại đến nó, nhưng chú chim nhỏ từ đầu đến cuối không thể tin tưởng, cho nên lần này mới cố ý dẫn hắn đến nơi nguy hiểm nhất.

Nhưng đâu ngờ tất cả đều là cái bẫy do nó sắp đặt, nhưng lại

không ngờ Diệp Thiên không màng an nguy của bản thân, đã kéo nó lại.

Chương 1976

Cho nên lúc đó chú chim nhỏ thật sự cảm thấy, có chút không phải.

Bởi vì trong một khoảng thời gian tiếp xúc, chú chim cũng có thể nhìn ra, Diệp Thiên thật sự là một người tốt, căn bản không có ý đồ xấu.

Khi gặp nguy hiểm, cũng không tự mình rời đi, mà còn kéo cả nó, cho nên chú chim nhỏ cảm thấy, có lẽ mình đã có chút lo bò trắng răng, hoặc là vì quá cảnh giác.

Chú chim nhỏ lúc đó không nói gì, trực tiếp cọ cọ vào tay Diệp Thiên, cũng chứng tỏ bây giờ nó biết mình đã có chút sơ suất. "Được rồi, không cần sợ, bây giờ không có chuyện gì nữa rồi, chỉ cần có ta ở bên, mọi vấn đề đều sẽ qua đi.

Lát nữa chúng ta xem nên đi đường nào, nhưng nếu có nguy hiểm thì nhất định đừng đi tiếp nữa." Diệp Thiên không biết chú chim nhỏ này có thể lĩnh hội được lời nói của hắn không, nhưng từ đầu đến cuối đều xuất phát từ ý tốt, cho nên lúc đó cũng không ngừng dặn dò chú chim nhỏ.

Chú chim nhỏ cũng chính vì hiểu lầm trước đó, cho nên mới gây ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng cũng có chút áy náy.

Liền vội vàng dẫn Diệp Thiên tiếp tục đi về phía trước, nhưng lần này trong quá trình dẫn đường, chú chim nhỏ sẽ không còn như trước, có thành kiến với Diệp Thiên.

Bởi vì trước đó không hiểu, cho nên chỉ dựa vào vẻ bề ngoài của đối phương, không có cách nào nhận định tốt xấu, nhưng lần này chú chim nhỏ hoàn toàn có thể xác định Diệp Thiên là người tốt, chỉ là

những việc nó làm trước đó, thật sự khiến nó có chút không phải.

Bởi vì chú chim nhỏ dù sao cũng là một con Thần Điểu, cho nên cũng biết những việc mình làm trước đó có bao nhiêu đường đột.

Nhưng lần này tuyệt đối sẽ không, cũng sẽ không để Diệp Thiên gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa, đó cũng là một sự tin tưởng lẫn nhau.

Chú chim nhỏ tuy có chút áy náy, nhưng cũng biết sở dĩ làm vậy, chẳng qua là vì để thăm dò hắn.

Nếu lựa chọn đều không sai, lỡ như Diệp Thiên là người xấu thì phải làm sao.

Cho nên chú chim nhỏ cảm thấy có lúc thật sự rất mông lung, vì một mặt phải suy xét những chuyện khác, mặt khác lại cảm thấy thật sự có chút có lỗi với Diệp Thiên.

Vì rõ ràng là một phen hảo ý, trong lúc nguy nan nhất có thể nghĩ đến nó, nhưng trong lòng chú chim nhỏ lại luôn không ngừng đề phòng, dường như coi Diệp Thiên như một kẻ xấu hoàn toàn.

Hiện giờ tất cả mọi chuyện đều bày ra trước mắt, chú chim nhỏ quyết định trong quá trình dẫn đường, cũng tuyệt đối sẽ không đi vào những khu vực không an toàn nữa.

Nhưng trong thời gian đó, chú chim nhỏ không nói gì, vì Diệp Thiên từ đầu đến cuối tin tưởng nó, cũng không có bất kỳ nghi ngờ nào, chỉ cảm thấy chú chim nhỏ có lúc quá đáng thương.

Cho nên lúc đó hai người tiếp tục lên đường.

Nhưng lần này, chú chim nhỏ vì lỗi lầm trước đó, liền bất đắc dĩ dẫn Diệp Thiên đi một con đường nhỏ an toàn.

Bởi vì chú chim nhỏ sống ở đây, cho nên biết nơi nào an toàn, nơi nào có nguy hiểm.

Vì vậy, nếu Diệp Thiên không màng nguy hiểm cứu nó, vậy thì chú chim nhỏ cũng không thể không có chút báo đáp nào.

Cho nên lúc đó nó dẫn hắn đi một con đường nhỏ an toàn, trên con đường nhỏ này không có nguy hiểm lớn, đặc biệt thuận lợi, có thể để hắn đi ra ngoài.

Bởi vì muốn gặp Nữ Thần, trên địa bàn của nàng, muốn dễ dàng đi vào, điều đó tuyệt đối không có khả năng.

Nếu không phải vì chú chim nhỏ ở đây đã lâu, e rằng cũng không thể dẫn Diệp Thiên tiếp tục tiến lên.

Tuy hiện tại chú chim nhỏ dẫn hắn đi trên con đường nhỏ này, nhưng cũng có nguy hiểm nhỏ tồn tại.

Nhưng dựa vào đảm lược và sự thông minh lanh lợi của Diệp Thiên, có thể đảm đương được.

Ít nhất so với những con đường nguy hiểm trước đó, mức độ đã tốt hơn nhiều.

Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, vì từ lúc vào đây, nguy hiểm vẫn luôn vây quanh hắn.

Cho nên không thể để mình rơi vào nguy hiểm, vì khó khăn không ngừng cản trở bước chân tiến lên, Diệp Thiên cũng sẽ từng cái một đột phá.

Bởi vì nếu muốn đạt được mục tiêu của mình, vậy thì phải kiên trì, dù có khó khăn đến đâu, Diệp Thiên cũng sẽ không dừng bước.

Chương 1977

Bởi vì đó không chỉ là trách nhiệm của hắn, đồng thời cũng là sự tự tin của hắn.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy dù làm bất cứ chuyện gì, cũng không thể đi theo kế hoạch đã định.

Huống hồ mọi chuyện đều là từng chút một tích lũy, cho nên dù khó khăn gian khổ thế nào cũng phải đi tiếp.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên lo lắng nhất là sự an toàn của chú chim nhỏ, chỉ cần nó không sao, mỗi ngày đều có thể từng chút một cẩn thận, khắc phục những khó khăn này.

Cho nên lúc đó trong quá trình xuyên qua những chướng ngại nguy hiểm, Diệp Thiên cũng nâng cao cảnh giác.

Chú chim nhỏ vẫn ở phía trước không ngừng dẫn đường, vì muốn thông qua con đường nhỏ này cũng không dễ dàng, nhưng nếu làm được thì cũng sẽ rất suôn sẻ.

Chú chim nhỏ đồng thời cũng tin rằng, với năng lực của Diệp Thiên có thể đi ra ngoài.

Trong quá trình tìm đường, Thần Điểu đã thấy hết những việc Diệp Thiên làm, cũng có thể nhìn ra Diệp Thiên không phải người xấu.

Trong lúc nguy nan nhất có thể nghĩ đến nó, cho nên Thần Điểu cảm thấy Diệp Thiên hẳn là một người tốt, nhưng hắn đến đây, có lẽ có liên quan lớn đến Nữ Thần.

Bởi vì rất ít người biết Nữ Thần sống ở nơi này, nếu có thể trải qua muôn vàn khổ cực tìm đến, cho nên Thần Điểu cảm thấy Diệp

Thiên thật sự có chút không dễ dàng.

Cho nên lúc đó Thần Điểu cũng báo cáo suy nghĩ của mình cho Nữ Thần, vì vốn Thần Điểu là sủng vật của Nữ Thần, hai người tâm linh tương thông.

Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra, dù ở nơi nào cũng có thể giao tiếp với nhau.

Những lời Thần Điểu nói, là để Nữ Thần biết hết mọi chuyện. "Nữ Thần, hiện tại ở xung quanh chúng ta, ta đã thấy một nam tử, tuy không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, nhưng nhìn hắn mình đầy thương tích, dường như cũng vô cùng thành khẩn.

Trong quá trình ta thiết kế để thăm dò, cũng không phát hiện có hành động bất chính nào." Quả nhiên, lúc đó Thần Điểu đã báo cáo toàn bộ những chuyện xảy ra trong khoảnh khắc tiếp xúc với Diệp Thiên cho Nữ Thần, hy vọng nàng có thể quyết định, gặp hay không gặp, để giải quyết chuyện này.

Bởi vì Nữ Thần dù sao cũng là Nữ Thần, cho nên không thể dễ dàng tin tưởng một người.

Tuy Thần Điểu là sủng vật của nàng, nhưng có những chuyện cũng phải suy nghĩ kỹ càng mới có thể đưa ra quyết định.

Diệp Thiên hoàn toàn không biết Thần Điểu đang giao tiếp với Nữ Thần, vì hắn chỉ coi nó như một con chim đơn thuần mà thôi.

Tuy cảm thấy có chút khác biệt, nhưng cũng không nghĩ nó là sủng vật của Nữ Thần.

Bởi vì lúc này trong đầu Diệp Thiên, hình ảnh hiện ra đều là hy vọng có thể nhanh chóng gặp được Nữ Thần, sau đó giải quyết những chuyện trong lòng. "Nữ Thần, người xem chuyện này nên làm thế nào?

Hiện tại hắn đang cùng ta đi qua một con đường nhỏ, không biết người bên đó đã có quyết định gì chưa?

Nếu có chuyện gì cần phân phó, người cứ nói." Thần Điểu lúc đó không biết Nữ Thần sẽ nhìn nhận chuyện này thế nào, nhưng với tư cách là sủng vật của nàng, nó phải luôn luôn kiểm soát tất cả những người vào đây.

Lúc đó Nữ Thần cũng đã hiểu đại khái, nhưng hiện tại phải suy nghĩ kỹ càng, cho nên lúc đó chỉ có thể trả lời Thần Điểu: "Ta đã hiểu rồi, nhưng có những chuyện ta sẽ suy nghĩ thêm.

Ngươi bên đó cứ án binh bất động, đừng làm gì cả, đợi ta suy nghĩ xong sẽ có quyết định." Nữ Thần hiện tại cũng không biết Diệp Thiên này tìm nàng rốt cuộc để làm gì, nhưng có những chuyện cũng không phải ba lời hai câu là có thể giải quyết được.

Nữ Thần cũng cần phải suy xét kỹ càng một phen.

Thần Điểu lúc này không biết Nữ Thần đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ không tin tưởng Diệp Thiên, hay có lo lắng gì khác?

Cho nên Thần Điểu cũng không biết nên nói gì, dù sao cũng thấy Diệp Thiên đã nỗ lực lâu như vậy, vẫn đang kiên trì.

Ngay cả lúc khó khăn nhất cũng có thể nghĩ đến nó, cho nên cũng muốn làm chút gì đó cho hắn. "Nữ Thần không biết người đang suy nghĩ gì, nhưng người này đã đi ở đây rất lâu rồi, nguy hiểm quá nhiều, trước đó ta còn suýt bị thương.

Chương 1978

Cho nên thật sự không biết có thể làm gì cho hắn, nếu sau khi qua được có thể đến đón, đưa ta và hắn cùng về không?" Thần Điểu biết yêu cầu của mình có hơi quá đáng, nhưng nếu Nữ Thần không đến, vậy thì Diệp Thiên với năng lực của hắn, vượt qua những nguy nan này chắc chắn không dễ dàng.

Cho nên Thần Điểu vì để báo đáp ân cứu mạng của hắn cũng muốn giúp đỡ, nhưng lúc này Thần Điểu không thể để lộ thân phận thật của mình, cho nên chỉ hy vọng Nữ Thần có thể đến.

Những chuyện này Diệp Thiên hoàn toàn không biết, vì hắn cũng không biết Thần Điểu và Nữ Thần hai người đang trao đổi thông tin.

Bởi vì Diệp Thiên chỉ dựa vào năng lực của một mình, không ngừng xông lên phía trước, vì hắn biết tất cả nguy nan đều đang chờ đợi mình.

Cho nên dù thế nào cũng phải vượt qua những trở ngại trùng trùng này mới có thể gặp Nữ Thần, vì Diệp Thiên chỉ hy vọng có thể sớm một chút gặp nàng, đồng thời cũng có thể giải cứu những nhân loại trên thị trấn, vì đã hao phí một khoảng thời gian dài, cho nên thật không hy vọng thời gian cứ tiếp tục lãng phí như vậy nữa.

Nữ Thần hiện tại tuy biết Thần Điểu là vì muốn tốt cho mình, đồng thời cũng biết người này chắc chắn cũng đã tiếp xúc với nó một thời gian dài.

Nhưng Nữ Thần lại cảm thấy chuyện này phải suy đi tính lại, cho nên lúc đó nói với Thần Điểu: "Yêu cầu này của ngươi ta không thể đồng ý, mọi chuyện đều phải dựa vào chính hắn.

Nếu hắn có thể tự đi về, bất kể lãng phí bao lâu thời gian, cũng là

bình thường thôi." Nữ Thần sở dĩ từ chối, chính là vì đã có quyết định, cho nên không phải không giúp, có những chuyện phải dựa vào nỗ lực của chính mình.

Thần Điểu lúc đó không hiểu, tại sao Nữ Thần lại làm vậy, vì rõ ràng Diệp Thiên là người tốt, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tổn hại nào.

Nhưng tại sao Nữ Thần lại hết lần này đến lần khác suy xét, rốt cuộc là chuyện gì, cho nên lúc đó thật sự không hiểu, liền hỏi: "Nữ Thần, không biết ý của người, tại sao lại từ chối?

Chẳng lẽ người không hy vọng hắn nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây sao?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết hắn có thật sự chịu nổi không, huống hồ nguy hiểm không ngừng ập đến." Thần Điểu hỏi vậy, chỉ cảm thấy Diệp Thiên thật sự có chút đáng thương, vì nếu là người tốt, nên để hắn sớm một chút ra ngoài.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, dễ bị tổn hại, cho nên thật không biết ý của Nữ Thần. "Ngươi không biết đâu, những chuyện này ta không thể nhúng tay vào, tất cả mọi chuyện đều phải do một người phấn đấu mới có thể thành công.

Nếu ta ra tay giúp hắn, vậy thì những việc hắn làm trước đó đều đổ sông đổ biển." Nữ Thần lúc đó cũng đã bày tỏ lập trường của mình, vì nàng không phải là người thấy chết không cứu, càng không phải là người sắt đá.

Chỉ là có những chuyện, nàng cảm thấy nếu người này cần phải phấn đấu nỗ lực để làm thành, vậy thì nếu lúc này giúp hắn, sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Thần Điểu vẫn có chút không hiểu tại sao Nữ Thần lại làm vậy, rốt cuộc là vì sao, hay có suy nghĩ gì khác, vì nếu không hiểu rõ, Thần

Điểu dù thế nào cũng không thông suốt được.

Bởi vì mỗi lần nhìn Diệp Thiên phải chịu những ma nạn này, nó thật sự không thể chịu đựng được, càng có chút không nhìn nổi.

Vì trước đó Thần Điểu không hiểu Diệp Thiên là người thế nào, cho nên mới coi hắn như người xấu.

Hiện giờ vượt qua những trở ngại trùng trùng, Thần Điểu cũng có thể nhận thức lại Diệp Thiên.

Cho nên cảm thấy nếu lúc này, Nữ Thần chịu đưa hắn về, có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra, vậy cũng sẽ không còn những vấn đề này xuất hiện.

Nhưng hiện tại Nữ Thần lại cứng rắn từ chối, cho nên Thần Điểu cũng không biết nên làm thế nào.

Nhưng từ đầu đến cuối nó vẫn tranh thủ một tia cơ hội cho Diệp Thiên, cho nên lúc đó cũng không ngừng thỉnh cầu Nữ Thần. "Nữ Thần, nếu phải dựa vào một mình hắn phấn đấu, vậy thì khi nào mới có thể gặp người?

Huống hồ nguy hiểm ở đây của chúng ta thật sự quá nhiều, mỗi một đạo nguy hiểm đều vô cùng nghiêm trọng, hiện tại hắn không ngừng tiêu hao thể lực, cho nên hy vọng người có thể xem xét vì hắn vô cùng thành khẩn mà đưa hắn về." Thần Điểu một mặt giúp Diệp Thiên, đồng thời cũng hy vọng Nữ Thần có thể giúp hắn, dù sao một mình hắn cũng vô cùng không dễ dàng. "Được rồi, đừng nói nữa, nếu người đàn ông này ngay cả chút nguy hiểm này cũng không vượt qua được, mà phải để ta đi tiếp ứng, vậy thì căn bản không cần phải đến nữa." Nữ Thần cảm thấy tuy nguy hiểm ở đây trùng trùng, nhưng nếu thật lòng muốn tìm nàng, vậy thì phải vượt qua những nguy hiểm này, mới có thể xác định người này có thành tâm thành ý hay không.

Nếu chỉ đi một đoạn đường nhỏ mà đã cần giúp đỡ, thì không cần thiết nữa.

Cho nên Nữ Thần hiện tại cũng không lãng phí thời gian vào những chuyện này nữa.

Vì vậy lúc đó sau khi nói xong những lời đó, cả người cũng tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, vì nàng cảm thấy nếu người đàn ông này thật sự có năng lực, sẽ nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây, nhưng nếu không có, vậy chúng ta cũng chỉ có thể nói rằng người này thật sự không có bản lĩnh.

Thần Điểu hiện tại cũng biết Nữ Thần đã quyết tâm rồi, không chịu giúp đỡ, vậy thì nói thêm bất kỳ câu nào cũng vô dụng.

Chương 1979

Cho nên lúc đó cũng chỉ có thể ở bên cạnh Diệp Thiên tiếp tục nhìn hắn vượt qua những núi đao biển lửa này.

Lúc này, Thần Điểu cũng hy vọng hắn có thể vượt qua tất cả trở ngại, thuận lợi gặp được Nữ Thần, vì nó không hy vọng thấy hắn rơi sâu vào biển lửa.

Dù sao những nguy hiểm này không ngừng ập đến, cũng không biết một mình hắn có thể ứng phó tự nhiên được không.

Nhưng trong quá trình tiếp xúc với hắn, Thần Điểu tin rằng người này ý chí thật sự vô cùng kiên định, nếu muốn làm nhất định có thể làm được.

Diệp Thiên chưa bao giờ suy nghĩ những điều đó, vì hắn tin chắc mình có thể hoàn thành những việc này, cũng có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Tuy những nguy hiểm này không ngừng vây quanh, nhưng vì để có thể gặp được Nữ Thần, cho dù phải trả giá bằng tính mạng, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không chớp mắt, vì hắn phải vượt qua, phải thành công tìm được Nữ Thần.

Diệp Thiên thật sự là một người phi thường mạnh mẽ, dù cho những khó khăn xuất hiện trước mắt thật sự vô cùng gian nan.

Nếu đổi lại là người bình thường, có lẽ đã sớm không chịu nổi, nhưng hắn vẫn luôn kiên trì, bởi vì Diệp Thiên có lý tưởng và cách làm của riêng mình.

Nếu có những việc chưa đạt được mục đích, cho dù phải trả giá bằng cả mạng sống, hắn cũng tuyệt đối không dừng lại.

Huống hồ Diệp Thiên căn bản sẽ không bị thương, những cái gọi là khó khăn này chưa chắc đã làm khó được hắn.

Thần điểu trong quá trình đi theo bên cạnh Diệp Thiên cũng đã chứng kiến tất cả, và cũng lo lắng đến toát mồ hôi thay cho hắn.

Bởi vì thần điểu biết Diệp Thiên là một người tốt, cũng biết mục đích của hắn là muốn gặp nữ thần, nhưng để gặp được nữ thần thì phải vượt qua vô số trở ngại.

Vì vậy, nó cũng không biết liệu hắn có thể kiên trì đến cuối cùng hay không, bởi vì càng đi về phía trước, mức độ nguy hiểm càng lớn.

Cho nên bây giờ thần điểu cũng không biết nên giúp đỡ thế nào.

Nữ thần đã nói rồi, mọi thứ đều phải dựa vào nỗ lực của một mình hắn.

Vì vậy, những gì nó làm cũng đều là vô ích, nữ thần cũng sẽ không ra tay giúp đỡ.

Thần điểu chỉ có thể thở dài, nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào một mình Diệp Thiên.

Trong lòng nó không ngừng cổ vũ cho hắn, hy vọng hắn có thể vượt qua tất cả để gặp được nữ thần.

Lúc này, Diệp Thiên không hề nao núng, bởi vì hắn vốn không phải là loại người sẽ rút lui khi gặp khó khăn.

Cảm giác nguy cơ càng lớn, ý chí chiến đấu của hắn càng mạnh mẽ.

Dù ở nơi nguy hiểm trùng trùng, Diệp Thiên cũng không hề bị thương.

Bởi vì nhục thể và thực lực của hắn vô cùng cường đại, pháp thuật cũng phi thường lợi hại, cho nên vượt qua những thứ này chưa

hẳn là chuyện khó.

Chỉ là vào lúc này, trong lòng hắn đang phải chịu đựng nỗi đau khổ vô cùng lớn.

Loại đau khổ này chỉ có một mình hắn hiểu rõ nhất, người khác không thể nào thấu hiểu được tâm trạng của hắn.

Bởi vì mọi người chỉ nhìn thấy những gì trước mắt, còn những gì ẩn sâu trong nội tâm thì chỉ có Diệp Thiên là người rõ nhất.

Hắn luôn lo lắng cho sự an toàn của những người kia, giờ đây lại phải đối mặt với vô số trở ngại.

Nếu không gặp được nữ thần, tất cả mọi chuyện đều không có cách nào giải quyết.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên không chỉ tự tạo áp lực cho mình, mà áp lực từ những việc phải đối mặt cũng không ngừng tồn tại.

Vì vậy, Diệp Thiên đội lấy áp lực, liều mạng tiến về phía trước không ngừng, nhưng cả người cũng đã có chút mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa.

Diệp Thiên dừng bước, lau mồ hôi, rồi lại tiếp tục kiên trì, bởi vì hắn không biết khi nào mới có thể đi ra khỏi mảnh trời đất này.

Chương 1980

Nhưng dù thế nào hắn cũng sẽ không dừng lại, bởi vì Diệp Thiên cảm thấy, mình nên có một tinh thần dũng cảm tiến lên, không sợ hãi bất kỳ gian nan nào.

Thần điểu cùng Diệp Thiên trải qua nhiều chuyện, đồng thời cũng biết người này thật sự vô cùng tự tin.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng bây giờ đã sớm quay đầu trở về, tuyệt đối sẽ không dũng cảm tiến lên nữa, có thể thấy Diệp Thiên là người quá mức kiên trì.

Nếu thật sự có thể gặp được nữ thần, hắn cũng là một nhân vật lợi hại, bởi vì sự nguy hiểm ở nơi này, người bình thường không có cách nào vượt qua được.

Diệp Thiên thật sự vô cùng kiên cường, bất luận đi đến đâu, hay gặp phải nguy hiểm thế nào, hắn cũng chưa từng có chút sợ hãi.

Bởi vì đối với mọi vấn đề, hắn đều có thể đối mặt giải quyết, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, huống chi là vượt qua những trở ngại trùng trùng này.

Đây cũng là việc mà Diệp Thiên bắt buộc phải làm, bởi vì mỗi người khi làm bất cứ việc gì cũng không thể nào thuận theo kế hoạch đã định, huống hồ mỗi bước đi đều vô cùng gian nan.

Nhưng Diệp Thiên ngay từ đầu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cho nên bất luận có nguy hiểm lớn đến đâu tồn tại, hắn cũng tuyệt đối không dừng bước.

Vì vậy, trong quá trình vượt qua những trở ngại đó, Diệp Thiên thật sự đã hao phí rất nhiều tinh lực, nhưng lại chưa bao giờ hối hận.

Bởi vì muốn hoàn thành một việc, nếu không có một chút trả giá nào, thì không thể nào đổi lại được bất kỳ hồi báo nào.

Cho nên Diệp Thiên tin chắc rằng chỉ cần mình cứ tiếp tục tiến về phía trước, không có cửa ải nào là không thể vượt qua, vì vậy lúc đó hắn cũng liều mạng nhanh chóng đột phá gian nan hiểm trở.

Cuối cùng cũng đến được cửa ải cuối cùng.

Lúc đó Diệp Thiên đứng ở đó, cũng không biết cửa ải này rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

Nhưng bất kể thế nào, chặng đường đã qua vô cùng không dễ dàng, có thể đi đến hiện tại, Diệp Thiên cũng cảm thấy vô cùng tự hào.

Mọi khó khăn đối với Diệp Thiên mà nói đều không khó, chỉ cần có thể kiên định bước về phía trước.

Diệp Thiên tin rằng mình có thể đột phá tất cả.

Có đôi khi áp lực khiến hắn không ngừng tăng lên, nhưng dù vậy, hắn vẫn kiên trì, bởi vì hắn biết sẽ có một ngày gặp được nữ thần.

Nữ thần trước đó sở dĩ nói với thần điểu những lời kia, cũng chính là muốn xem Diệp Thiên rốt cuộc là người như thế nào.

Nếu hắn thật sự có thực lực, sẽ đột phá được mọi khó khăn.

Nếu không có thực lực, thì gặp hay không cũng không cần thiết.

Giờ đây, nữ thần ở nơi xa vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên.

Bởi vì nơi này là địa bàn của nữ thần, cho nên muốn nắm bắt động tĩnh của Diệp Thiên không tốn chút sức lực nào.

Khi Diệp Thiên thuận lợi đến cửa ải cuối cùng, mới phát hiện ra cửa ải cuối cùng này hoàn toàn khác với những cửa ải mà hắn đã

vượt qua.

Cửa ải này là một ải tình.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên cảm thấy đây là cửa ải dễ vượt qua nhất.

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ để những chuyện như vậy xuất hiện trong cuộc đời mình, cho nên nếu cửa ải này có thể làm khó được hắn, thì quả thật chỉ là một bài kiểm tra đơn giản.

Mặc dù lúc đó Diệp Thiên vô cùng tự tin, cảm thấy có thể vượt qua cửa ải này, nhưng lại không ngờ ải tình này thật sự hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Trong quá trình vượt ải, Diệp Thiên mới cảm thấy đặc biệt gian nan.

Bởi vì bất kể có tình cảm hay không, đây đều là cửa ải khó nhất, vượt qua cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lúc đó Diệp Thiên cũng luôn do dự, làm thế nào mới có thể đột phá đây, bởi vì cửa ải này khác với những cửa ải trước.

Chương 1981

Nếu chỉ mù quáng sử dụng sức mạnh, Diệp Thiên có thể làm được, nhưng cửa ải này thật sự đã làm khó hắn.

Lúc này đứng ở đây, áp lực của Diệp Thiên vô cùng lớn, đến mức có chút thở không ra hơi.

Diệp Thiên không tin có chuyện gì có thể làm khó được mình.

Hắn cũng muốn thử xem liệu có thể vượt qua được tình huống này không.

Nếu ngay cả cửa ải này cũng không qua được, vậy thì những việc đã làm trước đó chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

Nhưng Diệp Thiên là người như vậy, càng gian nan thì càng dũng cảm tiến lên, tuyệt đối không dừng bước, bởi vì hắn cũng không phải là kẻ nhát gan, huống hồ đã vượt qua bao nhiêu trở ngại trùng trùng.

Làm sao có thể từ bỏ cửa ải trước mắt này được?

Cho nên lúc đó hắn thật sự đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Lúc này, nữ thần ở nơi xa cũng không ngờ Diệp Thiên lại nhanh như vậy, đã đến được cửa ải cuối cùng.

Vì vậy, nàng liền cảm thấy người này quả thực như lời thần điểu nói, thực lực vô cùng hùng hậu, nhưng người này rốt cuộc tìm mình để làm gì?

Nữ thần hiện tại hoàn toàn không biết, nhưng để có thể xác bảo người này chân thành, nữ thần quyết định, nếu đã xông vào cửa ải cuối cùng, vậy cũng không thể trách ta.

Bởi vì thần điểu trước đó đã nói với nữ thần về chuyện của Diệp

Thiên, cũng hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của nàng.

Lúc này nữ thần mới phát hiện, Diệp Thiên người này quả thực có thực lực nhất định, bởi vì hiếm có người nào có thể vượt qua được nhiều nguy hiểm ở nơi này.

Hắn là người đầu tiên.

Có thể đi đến hiện tại, có thể thấy người này cũng vô cùng có can đảm, cho nên nữ thần cũng muốn gặp hắn một lần.

Nhưng lúc này, nữ thần cảm thấy, dù sao cuối cùng cũng là một ải tình, chi bằng cứ để hắn hôn mê bây giờ.

Sau đó đưa hắn vào trong mộng cảnh, để kiểm tra xem người này rốt cuộc có lai lịch và suy nghĩ gì.

Bởi vì chỉ có không ngừng thăm dò, mới có thể khiến nữ thần yên tâm.

Cho nên lúc đó nữ thần ở một phương diện khác, không ngừng thiết kế, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến Diệp Thiên hôn mê, mới có thể đạt được việc mình muốn làm.

Diệp Thiên hiện tại, một mặt vẫn đang suy nghĩ làm sao để vượt qua cửa ải cuối cùng, đồng thời căn bản không ngờ sẽ có nguy hiểm bất ngờ tồn tại.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, đang không ngừng tìm cách phá giải cửa ải này, vì vậy lúc đó đã bị nữ thần thiết kế trực tiếp biến thành hôn mê.

Nữ thần lúc đó thấy Diệp Thiên hôn mê xong, liền trực tiếp đẩy hắn vào trong mộng cảnh.

Nữ thần là một nhân vật vô cùng lợi hại, trong quá trình đối mặt với bất kỳ chuyện gì, đều phải làm một cách hoàn hảo, như vậy mới

có thể thử ra được người mình muốn thăm dò.

Mặc dù trước đó có thần điểu đi thăm dò Diệp Thiên, nhưng nữ thần vẫn không quá tin tưởng, bởi vì chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể tin là thật.

Cho nên lần này nữ thần kéo Diệp Thiên vào trong mộng cảnh, muốn xem xem hắn có thật sự vượt qua được ải tình không, bởi vì mỗi người dù là nhân vật lợi hại đến đâu hay là người bình thường, đối với tình cảm mà nói thật sự khó mà vượt qua.

Người này cũng không khác gì những kẻ phàm phu tục tử khác.

Cho nên nữ thần lần này, để có thể phơi bày bộ mặt thật của Diệp Thiên, cũng muốn xem xem trong mộng cảnh, hắn sẽ làm thế nào để vượt qua mộng cảnh mà bước ra.

Nếu thật sự lợi hại như vậy, thì nhất định sẽ thuận lợi rời đi, cũng sẽ không bị mộng cảnh quấn lấy.

Lúc đó Diệp Thiên hoàn toàn không biết mình đã tiến vào trong mộng cảnh.

Bởi vì tất cả mọi thứ, có đoán cũng không thể đoán ra được, huống hồ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của nữ thần.

Chương 1982

Dù sao ở nơi này cũng thuộc về nàng, cho nên nữ thần muốn làm gì thì làm, Diệp Thiên dù lợi hại đến đâu, ở đây cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt.

Nhưng Diệp Thiên cũng không ngờ, sẽ có chuyện như vậy xảy ra trên người mình, cho nên lúc đó Diệp Thiên tiến vào trong mộng cảnh, cả người cũng hoàn toàn không biết gì.

Nữ thần cũng vô cùng tò mò, Diệp Thiên người này rốt cuộc là thế nào, bởi vì từ lúc bắt đầu nghe thần điểu kể về quá trình của Diệp Thiên, bao gồm cả những nơi hắn đã đột phá, bởi vì nếu đổi lại là người thường mà nói, căn bản không thể đến được cửa ải cuối cùng.

Cho nên nữ thần cũng muốn xem xem, Diệp Thiên này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Mặc dù bản thân nữ thần không phải là người tò mò, nhưng dù sao ở địa bàn của mình, Diệp Thiên xuất hiện ở đây, cũng không biết tìm mình rốt cuộc có chuyện gì.

Nếu chuyện này không làm rõ ràng, thì trong lòng cũng sẽ có bất an, cho nên lúc đó nữ thần để có thể hoàn toàn xác định con người của Diệp Thiên, liền trực tiếp cùng hắn tiến vào trong mộng cảnh, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể hiểu rõ.

Nữ thần mặc dù ở địa bàn của mình, nhưng có những chuyện, nếu không tận mắt nhìn thấy, chỉ dựa vào suy đoán cũng không thể đoán chắc được, cho nên lúc đó nàng lén lút tiến vào trong mộng, cũng không dám quấy rầy Diệp Thiên.

Bởi vì không muốn để hắn biết sự tồn tại của mình, bởi vì nếu bị hắn biết được, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ hoàn toàn bị phơi bày.

Nữ thần lúc ở trong mộng cảnh, lại phát hiện Diệp Thiên mang theo thần điểu, cùng nhau tiến vào mộng cảnh, hoàn toàn không sai như mình đoán.

Bởi vì thần điểu lúc đó vẫn luôn đi theo bên cạnh Diệp Thiên, cũng không biết liệu hắn có thể vượt qua những cửa ải đó không, cho nên rất lo lắng.

Bởi vì trước đó thần điểu đã nói hết mọi lời với nữ thần, nhưng nàng lại không chọn giúp đỡ, cho nên bây giờ thần điểu chỉ có thể đi theo bên cạnh hắn.

Bởi vì vào lúc nguy nan nhất, Diệp Thiên cũng không bỏ rơi nó, cho nên bất kể lúc nào thần điểu cũng phải giúp đỡ, dù chỉ là ở bên cạnh, âm thầm ủng hộ.

Dù không làm gì cả, ít nhất trong lòng cũng có thể thanh thản.

Những chuyện này thần điểu chưa bao giờ báo cáo với nữ thần.

Bởi vì trước đó nó cảm thấy nữ thần dường như có cái nhìn không tốt về Diệp Thiên, nếu nói chuyện quá rõ ràng, có thể sẽ khiến nàng càng thêm phản cảm.

Cho nên lúc đó thần điểu chọn không nói gì cả.

Lần này nữ thần thấy hai người ở cùng nhau, trong lòng cũng hiểu ra mọi chuyện.

Chẳng trách trước đó thần điểu vẫn luôn che chở cho Diệp Thiên.

Cho nên nữ thần bây giờ đã tiến vào trong mộng cảnh, vậy thì phải xem xem Diệp Thiên này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực?

Nếu ngay cả chuyện này cũng có thể làm được, vậy thì nàng thật sự vô cùng khâm phục, không chỉ có can đảm, mà năng lực cũng vô cùng siêu cường.

Diệp Thiên bất kể gặp phải khó khăn gì, cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự nhát gan nào, bởi vì hắn phải vượt qua từng tầng một mới có thể gặp được nữ thần.

Lúc đó Diệp Thiên đang ở trong mộng cảnh, vì hoàn toàn không biết mình đang ở trong mộng, trước mặt lại xuất hiện đủ loại cô gái.

Những cô gái này ai nấy đều có dung mạo vô cùng tinh xảo, đặc biệt xinh đẹp, thân hình thướt tha uyển chuyển, khiến người ta vừa nhìn đã có chút không kìm được lòng.

Nữ thần làm như vậy, chẳng qua là để thăm dò Diệp Thiên, xem liệu hắn có thật sự giống như lời thần điểu nói hay không.

Nếu đối với tình cảm mà nói, không có bất kỳ suy nghĩ thừa thãi nào, vậy có thể thấy người này cũng khá tốt, nhưng nếu cửa ải này không qua được, vậy thì nữ thần lại cảm thấy người như vậy, dù có vượt qua cũng sẽ không gặp.

Cho nên lúc đó nàng đặc biệt chọn những cô gái xinh đẹp ở đó, để có thể dụ dỗ hắn cắn câu.

Những chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói, từ trước đến nay đều không để vào mắt, huống hồ hắn căn bản cũng không thích mỹ nữ, hay những người có thân hình đẹp.

Nếu đổi lại là người khác, sớm đã bị những chuyện như vậy che mờ hai mắt, nhưng duy chỉ có hắn là không.

Bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay, đối với bản thân đều yêu cầu nghiêm khắc, đồng thời cũng lấy đại sự làm trọng.

Cho nên những vấn đề tình cảm nam nữ này, hắn chưa bao giờ cân nhắc, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng phát giác, dường như mình đang ở trong mộng cảnh.

Chương 1983

Có lẽ tất cả chỉ là một ảo ảnh.

Những cô gái đó vẫn luôn vây quanh bên cạnh Diệp Thiên, không ngừng trêu chọc, hy vọng Diệp Thiên có thể cắn câu.

Cho nên lúc đó nữ thần đứng một bên quan sát, cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị.

Nếu Diệp Thiên bây giờ không vượt qua được tầng thử thách này, vậy thì nữ thần cảm thấy những phán đoán và những gì mình thấy trước đó đều là giả.

Đồng thời nàng cũng hy vọng chuyện như vậy không xảy ra trên người hắn.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ nếu muốn thuận lợi vượt qua cửa ải cuối cùng, vậy thì phải chịu đựng sự quyến rũ của các loại con gái.

Nếu dù chỉ một chút bất cẩn, bị một cô gái dụ dỗ cắn câu, vậy thì những việc Diệp Thiên đã làm trước đó đều đổ sông đổ bể.

Cho nên Diệp Thiên thấy nhiều cô gái như vậy vây quanh mình cũng biết, nhất định là muốn khiến mình rơi vào sự mê hoặc.

Nhưng định lực của Diệp Thiên vô cùng mạnh, người bình thường muốn mê hoặc hắn, quả thực không có bất kỳ cơ hội nào.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không cho bất kỳ ai có cơ hội tiếp cận.

Nữ thần đứng một bên quan sát, vẫn luôn vô cùng hứng thú, bởi vì nàng muốn biết Diệp Thiên rốt cuộc là người như thế nào.

Bởi vì bất kỳ người đàn ông nào, khi thấy nhiều cô gái xinh đẹp như vậy ở trước mặt, khoe sắc khoe hương, không có mấy người có

thể chịu đựng được, huống hồ là nhiều người như vậy.

Nhưng nữ thần tuyệt đối cũng không thể hiểu được Diệp Thiên là người như thế nào, bởi vì người này luôn coi trọng tính mạng của người khác hơn.

Hắn coi những việc mình làm còn quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì khác, cho nên những chuyện xảy ra trước mắt này, căn bản không đáng nhắc tới.

Hắn cũng sẽ không vì một cô gái nào đó, hay vì bất cứ điều gì mà đánh mất phương hướng, cho nên bất kể Diệp Thiên có biết mình đang ở trong mộng cảnh hay không, hắn vĩnh viễn sẽ không làm chuyện trái với lương tâm, càng sẽ không để mình rơi vào những sự việc không rõ ràng.

Lúc này, trong lòng Diệp Thiên thật sự đã thanh thản hơn rất nhiều.

Mặc dù trên đường đi quả thực vô cùng gian nan, cũng đã vượt qua nhiều trở ngại, nhưng những chuyện này dù Diệp Thiên có bối rối đến đâu, cũng nhất định phải hoàn thành, bởi vì hắn biết đây giống như một sứ mệnh.

Nếu không thể đè nén được tất cả những khó khăn sợ hãi này, vậy thì cũng đừng nói đến việc gặp được nữ thần, huống hồ tất cả mọi thứ ở đây đều không thuộc về Diệp Thiên, cũng càng sẽ không để hắn ở đây tùy ý làm bậy.

Diệp Thiên cũng là một người vô cùng thông minh, biết tự lượng sức mình, cho nên mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Hắn cũng phải kiên trì bước đi của mình, bởi vì đối với hắn mà nói, không có chuyện gì là không thể đạt được, chỉ cần nỗ lực tiến về phía trước, chắc chắn có thể đột phá.

Cho nên Diệp Thiên không lúc nào không tự cổ vũ dũng khí cho mình, chỉ có như vậy mới có thể khiến hắn càng thêm tin tưởng, mọi khó khăn đều sẽ được giải quyết.

Bởi vì chuyện khó đến đâu cũng chỉ là vấn đề thời gian, chỉ cần thời gian đủ lâu, hắn tin rằng mình có thể hoàn thành.

Ải tình cuối cùng, đối với Diệp Thiên mà nói tuy khó, nhưng hắn vẫn nỗ lực thành công phá giải.

Sau khi Diệp Thiên ra khỏi đó, đồng thời cũng nhìn thấy nơi cao nhất trên đỉnh núi, bởi vì nữ thần lúc đó đang ở nơi cao nhất đó, quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên.

Bởi vì nàng không biết Diệp Thiên này, rốt cuộc là người như thế nào, bao gồm cả thực lực, sau khi trải qua những chuyện này, mới có cái nhìn khác về hắn.

Bởi vì người này thật sự rất lợi hại, có thể vượt qua tất cả những nơi nguy hiểm ở đây, không phải là người bình thường có thể làm được.

Lúc này, khi Diệp Thiên đi về phía đỉnh núi cao nhất, đã nhìn thấy một người phụ nữ đặc biệt xinh đẹp.

Từ bóng lưng có thể thấy được, đó là một người vô cùng tinh xảo, dung mạo cực kỳ ưa nhìn.

Mặc dù Diệp Thiên không biết người này có phải là nữ thần mình cần tìm hay không, nhưng bất kể thế nào đi đến bước này, thật sự vô cùng không dễ dàng.

Diệp Thiên cũng vô cùng vui mừng, cho nên bất kể người này có phải là người mình tìm hay không, Diệp Thiên cũng sẽ làm cho rõ.

Chương 1984

Bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không để những nỗ lực của mình bỏ ra một cách vô ích như vậy, huống hồ đã trải qua muôn vàn gian khổ mới có thể đến được đây, cho nên Diệp Thiên từ đầu đến cuối, đều cảm thấy nỗ lực của mình không hề uổng phí, cũng sẽ không bị chôn vùi như vậy.

Mặc dù Diệp Thiên không chắc chắn, người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện trước mắt lúc này có phải là nữ thần hay không, nhưng hắn cảm thấy ở một nơi như thế này, không thể có bất kỳ ai khác xuất hiện, bản thân đây là nơi của nữ thần.

Nếu không phải là bản thân nàng, người bình thường cũng không thể nào đứng ở đây, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng có thể khẳng định đây chính là nữ thần trong truyền thuyết.

Nhưng ngay từ đầu, nàng cũng là để thử thách Diệp Thiên, nhưng lại không ngờ người này thật sự khiến nàng phải nhìn bằng con mắt khác.

Bởi vì nữ thần hiếm khi khâm phục bất kỳ ai, dù sao pháp thuật của nàng cũng vô cùng cao siêu, sống lâu ở nơi này, không hy vọng người khác quấy rầy.

Bây giờ Diệp Thiên, một người đàn ông xuất hiện ở đây, cũng đã phá vỡ mọi thứ ở nơi này, cho nên nữ thần lúc đó vẫn luôn chuyên chú vào những chuyện này, chưa từng phát hiện Diệp Thiên đã rời khỏi nơi đó.

“Xin hỏi có phải là nữ thần không?

Hôm nay tuy có chút mạo muội, nhưng có một chuyện hy vọng có thể thỉnh cầu sự giúp đỡ của ngài, cho nên nếu ngài là nữ thần, xin

ngài hãy đáp lại một tiếng.” Diệp Thiên lúc đó vô cùng thân thiện nói với nữ thần.

Bởi vì hắn biết nữ thần không phải là người bình thường, thân phận vô cùng tôn quý, huống hồ Diệp Thiên lần này đột ngột đến địa bàn của nàng.

Cũng chính vì có rất nhiều chuyện cần thỉnh cầu sự giúp đỡ của nàng, hắn biết cầu xin người khác giúp đỡ quả thực là một chuyện khó xử.

Cũng không biết nữ thần có giúp đỡ hay không, bởi vì trước đó Diệp Thiên không còn cách nào khác, cho nên chỉ có thể làm như vậy.

Lúc này nữ thần đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống dưới, thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đó, cả người cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì nàng không ngờ hắn có năng lực hùng hậu như vậy, đã đến trước mặt mình với tốc độ nhanh nhất, quả thật là một chuyện lạ hiếm thấy.

Nữ thần chưa từng thấy ai có thể kiên cường như vậy, có thể đột phá bao nhiêu trở ngại trùng trùng để đến trước mặt mình.

“Ngươi là ai?

Vì sao phải tốn muôn vàn khổ cực, rốt cuộc là để làm gì?

Nữ thần mà ngươi muốn tìm chính là ta.” Nữ thần bây giờ đã hiểu rõ con người của Diệp Thiên, cho nên đối với hắn cũng không có gì phải che giấu, mình là chủ nhân của nơi này, đã muốn tìm mình, vậy thì nhất định có chuyện, cho nên nữ thần cũng muốn xem xem người này rốt cuộc muốn làm gì?

Bởi vì nữ thần sống ở đây đã một thời gian dài, không có ai quấy rầy sự thanh tĩnh, cho nên Diệp Thiên đột nhiên đến, dễ khiến người ta sinh ra một loạt nghi ngờ.

Mặc dù không sợ hắn sẽ gây ra bất kỳ uy hiếp nào đối với mình, nhưng có một số chuyện phải hỏi cho rõ.

Lúc này, trong lòng Diệp Thiên vô cùng vui mừng, bởi vì hắn không ngờ lại nhanh như vậy có thể gặp được nữ thần trong truyền thuyết.

Bởi vì bản thân hắn biết nàng có thể cho mình sự giúp đỡ to lớn, cho nên lần này Diệp Thiên nhất định sẽ nắm bắt mọi cơ hội, nếu cơ hội này mà bỏ lỡ, vậy thì những người đang chờ mình cứu giúp chẳng phải sẽ càng thêm nguy hiểm sao, cho nên bây giờ Diệp Thiên cũng chỉ có thể nói rõ.

"Nữ thần, lần này sở dĩ mạo muội đến đây, là hy vọng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của ngài, cho nên mới vượt qua nhiều trở ngại như vậy." "Thật không dễ dàng mới có thể gặp được ngài, cho nên hy vọng ngài có thể cho ta một cơ hội." Diệp Thiên lúc đó sau khi nói xong những lời này với nữ thần, đồng thời cũng nhìn lại hoàn cảnh mình đang ở, tuy rằng bây giờ nguy hiểm không còn nữa.

Nhưng nếu muốn gặp nữ thần, phải đi qua ngọn núi này, đến được nơi cao nhất này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng lo lắng đến toát mồ hôi hột, dù sao mọi chuyện đều không dễ dàng như mình nghĩ.

"Muốn nói chuyện với ta hay gặp ta cũng không phải chuyện khó, nhưng ngươi phải một mình đi lên nơi cao nhất này." "Nếu có mạng lên được, vậy thì mọi vấn đề đều dễ nói, nhưng nếu không lên được, vậy thì ta cũng sẽ không giúp ngươi, điểm này ngươi nhất định phải nhận rõ sự thật." Nữ thần lúc đó yêu cầu Diệp Thiên một mình đi lên.

Nữ thần nghĩ rằng nếu Diệp Thiên thật sự có bản lĩnh, đừng nói là nơi cao nhất, dù có cao hơn nữa cũng nên có thể giải quyết được.

Cho nên nữ thần đưa ra một đề bài khó như vậy, hy vọng xem xem người này có thật sự có sự kiên cường đó không, hay chỉ dựa vào vận may trước đó mà thôi.

“Còn do dự gì nữa?

Chẳng lẽ không có can đảm, cảm thấy bậc thang này căn bản không thể lên được nơi cao nhất sao?” “Nếu ngay cả chút năng lực này cũng không có, thì từ đâu đến hãy về đó đi.” Nữ thần lúc đó vẫn luôn gây áp lực cho Diệp Thiên, bởi vì nàng không biết trong lòng hắn đang do dự điều gì, nhưng nếu lúc này hắn lùi bước, vậy thì nữ thần cũng sẽ coi thường.

Diệp Thiên là người trời không sợ đất không sợ, cho nên tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ khó khăn nào mà cản bước chân của mình.

Chương 1985

Cũng càng sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà thay đổi suy nghĩ của mình.

Cho nên Diệp Thiên một mình dù thế nào cũng phải đột phá đi lên, chỉ có đi lên mới có thể gặp được nữ thần, cho nên khó khăn đến đâu cũng đã vượt qua.

Lại có thể bị nơi cao nhất này làm khó sao?

Đương nhiên lúc đó Diệp Thiên cũng đã đồng ý với nữ thần, sẽ đi lên.

Nữ thần lúc đó ở nơi cao nhất cũng đang rửa mắt mong chờ, bởi vì nàng muốn xem xem Diệp Thiên có thật sự có thể làm được như lời mình nói không.

Nếu ngay cả một chút độ cao cũng không chịu được, vậy thì người này cũng thật vô dụng, cũng không có năng lực gì lớn, nữ thần không phải là loại người coi thường người khác.

Diệp Thiên lúc đó cẩn thận quan sát ngọn núi, nếu muốn đi lên thật sự rất khó, nơi này dường như có khoảng một vạn bậc thang.

Nếu muốn đi lên, phải leo lên từng bậc thang một.

Những điều này hoàn toàn cần Diệp Thiên một mình dựa vào năng lực của mình để hoàn thành, nếu năng lực không đủ, căn bản không thể nào đi đến nơi cao nhất.

Diệp Thiên biết dù có gian nan đến đâu, đã đến đây rồi, cũng không thể nào quay trở lại, cho nên lúc đó hắn bắt đầu từng bước một leo lên.

Nhưng trong quá trình đi, trong lòng Diệp Thiên thật sự có chút

căng thẳng, bởi vì những bậc thang này dường như rất dốc.

Diệp Thiên tuy căng thẳng, nhưng không hề sợ hãi, bởi vì hắn cảm thấy chuyện như vậy cũng đã trải qua, cho nên về điểm này, hắn hoàn toàn có thể đảm đương được.

Chỉ là không biết những bậc thang này, có phải càng lên cao càng dốc không.

Bởi vì một số chuyện, Diệp Thiên chưa bao giờ trải qua, tuy rằng trước đó cũng đã vượt qua vô số trở ngại, nhưng duy chỉ có lần này, thật sự khiến hắn kinh tâm động phách.

Khi đang đi, Diệp Thiên cũng không dám nhìn xuống, bởi vì độ cao thực sự quá cao.

Nữ thần lúc đó ở trên cũng vẫn luôn quan sát Diệp Thiên, bởi vì nàng muốn xem xem hắn rốt cuộc có thật sự làm được không.

Bởi vì người bình thường nếu nhìn thấy độ cao này, sớm đã sợ hãi, chứ đừng nói là đi lên.

Lúc này Diệp Thiên cảm giác lòng bàn tay mình cũng có chút đổ mồ hôi, nhưng chân vẫn không ngừng bước về phía trước, bởi vì cứ từng bậc thang một tiếp tục đi lên.

Tâm trạng đó chỉ có một mình hắn là rõ nhất.

Bởi vì độ cao như thế này thật sự là có thể gặp nhưng không thể cầu, tuy nhìn có vẻ cao, nhưng khi thật sự đi lên, mới phát hiện ra nó còn hiểm trở hơn so với tưởng tượng.

Nhưng Diệp Thiên là vậy, dù có đổ mồ hôi cũng phải kiên trì, bởi vì hắn biết muốn đạt được một số việc không hề đơn giản.

Cho nên bất kể thế nào cũng phải bước đi, dù có gian nan cũng nhất định phải kiên trì, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đạt được

điều mình muốn.

Diệp Thiên trong lòng cũng rất rõ ràng, muốn gặp nữ thần vốn không phải là chuyện dễ dàng, chứ đừng nói là nhờ nàng giúp đỡ.

Cho nên lời thỉnh cầu này của Diệp Thiên, bất kể thế nào cũng phải nỗ lực hết mình, bởi vì trước mắt không có ai có thể giúp đỡ, chỉ có thể vượt qua mọi trở ngại.

Nữ thần lúc đó cũng không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, bởi vì nếu hắn không dựa vào nỗ lực của mình để leo lên, thì quả thực là đã khó lại càng khó, cho nên cũng không còn gì để nghi ngờ, huống hồ lúc này nữ thần cũng sẽ không ra tay tương trợ.

Bởi vì nàng muốn xem thực lực của người này, bao gồm cả ý chí và sự kiên cường của hắn.

Diệp Thiên từng bước một leo lên cao, trong lòng vẫn luôn có chút căng thẳng, nhưng khi ngoảnh lại nhìn, những người dân trong thị trấn nhỏ kia đang chờ đợi mình đến cứu, cho nên bất kể thế nào, cũng phải thành công.

Dù có nguy hiểm, cũng không nên lùi bước.

Nếu bây giờ Diệp Thiên dừng bước, những người dân trong thị trấn nhỏ phía sau kia sớm đã tan thành tro bụi, có lẽ ngay cả cơ hội sống sót cũng không có.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, lại cho Diệp Thiên thêm niềm tin lớn lao.

Chương 1986

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng dứt khoát đi lên, bởi vì bất kể thế nào cũng đã đến đây rồi.

Trước đó Diệp Thiên vẫn luôn vì chuyện của nhân loại mà lo lắng, đã nỗ lực lâu như vậy, nếu không thể cứu được họ, thật sự vô cùng áy náy, cho nên trong quá trình đi lên, Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng.

Diệp Thiên sở dĩ cảm thấy gian nan, là vì tất cả các bậc thang nhìn bề ngoài thì bằng phẳng, có thể không có chuyện gì, nhưng những bậc thang này đều có pháp thuật áp chế.

Cho nên Diệp Thiên muốn thuận lợi vượt qua, quả thực là đã khó lại càng khó, bởi vì mỗi một tầng bậc thang, còn khó khăn hơn cả những chướng ngại mà hắn đã vượt qua trước đó.

Cho nên nữ thần lúc đó trong quá trình quan sát ở trên, cũng thấy hắn bị pháp thuật trên bậc thang áp chế sâu sắc, không có cách nào dùng pháp thuật để vượt qua, cho nên chỉ có thể dựa vào sức của một mình.

Nữ thần nhìn thấy trong mắt, cũng không nói nhiều, bởi vì đã chọn để hắn dùng năng lực của mình đi lên, vậy thì cũng phải xem xem liệu hắn có thể kiên trì đến cuối cùng hay không.

Diệp Thiên không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, dù hoàn toàn không thể đảm đương nổi, cũng nhất định phải kiên trì, bởi vì trong sinh mệnh của hắn có sứ mệnh đang chờ đợi mình hoàn thành.

Cho nên vì những người kia, Diệp Thiên bắt đầu không ngừng ép buộc bản thân, dù không hoàn thành được, cũng sẽ kiên trì đến cuối cùng.

Bởi vì nếu không thể hoàn thành, nhân loại cũng sẽ bị thuốc độc ăn mòn, cho nên hắn không thể chịu đựng được chuyện như vậy xảy ra trước mắt mình.

"Cố lên, mình có thể làm được." Lúc đó Diệp Thiên cũng không ngờ, những bậc thang này nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng khi leo lên mới phát hiện ra, vốn dĩ không phải như những gì mình thấy.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, có những chuyện không thể nào đi theo suy nghĩ của mình, huống hồ lần này nếu không leo lên được, vậy thì việc gặp nữ thần chắc chắn sẽ xa vời.

Cho nên Diệp Thiên bất kể thế nào cũng phải cố gắng hơn nữa.

Nhưng lúc đó pháp thuật của Diệp Thiên tuy lợi hại, nhưng những bậc thang này dường như có thể ức chế việc sử dụng pháp thuật.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không dùng hết pháp thuật của mình, cẩn thận từng bước một leo lên.

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng vẫn luôn kiên trì.

Nhưng thần điểu thì khác, bởi vì trước đó thần điểu vẫn luôn sống ở nơi này, vốn là sủng vật của nữ thần, cho nên những bậc thang này đối với nó mà nói, căn bản không có bất kỳ khả năng khống chế nào.

Nhưng thần điểu cũng biết nữ thần đang thử thách Diệp Thiên, cho nên không thể giúp đỡ, tất cả mọi thứ đều phải dựa vào hắn.

Một mình nỗ lực đi lên, cho nên trong lòng thần điểu cũng vô cùng lo lắng cho Diệp Thiên, bởi vì nó biết những con đường đã đi qua trước đó đều vô cùng hiểm trở.

Cho nên lần này cũng hy vọng hắn có thể bảo toàn tính mạng, nhanh chóng đột phá lên đỉnh, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đặt nguy hiểm ra ngoài.

Nếu không thần điểu cũng không biết nên giúp đỡ thế nào, bởi vì bây giờ thần điểu lực bất tòng tâm, mặc dù sống ở nơi này nhiều năm, cũng biết sự tồn tại nguy hiểm ở đây, nhưng không thể nói ra, chỉ có thể đi theo bên cạnh hắn.

Diệp Thiên lúc đó khi leo lên bậc thang cũng có chút gắng sức.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến những người dân trong thị trấn nhỏ phía sau, hắn lại bắt đầu bất đắc dĩ phải tiếp tục tiến lên, dù có nguy hiểm, cũng phải không ngừng bước đi.

Bởi vì chỉ có leo hết những bậc thang này mới có thể khiến hắn đạt được sở nguyện, cho nên Diệp Thiên bây giờ thật sự vô cùng thê thảm.

Không có bất kỳ ai có thể giúp đỡ, trải qua muôn vàn khổ cực mới đến được đây, vì hắn có thể đột phá mọi chướng ngại vật.

Nhưng lại không ngờ, phải leo lên vạn bậc thang.

Lúc đó thần điểu nhìn thấy tình trạng thê thảm của Diệp Thiên, trong lòng cũng có chút bất an, bởi vì nó và Diệp Thiên tuy tiếp xúc không lâu, nhưng lại có thể hiểu được con người này vô cùng tốt, vào lúc khó khăn gian khổ nhất, hắn đều có thể đứng ở phía trước, cho nên thần điểu thật không biết nên làm gì mới có thể báo đáp.

Bởi vì những bậc thang này thần điểu biết, có thể khống chế pháp thuật của người khác, bất kể pháp thuật của ngươi có cao cường đến đâu, cũng có thể bị ức chế.

Thần điểu hoàn toàn không bị loại sức mạnh này khống chế, cho nên có thể tự do tự tại ra vào trên bậc thang.

Nhưng Diệp Thiên và nó hoàn toàn khác, cho nên chỉ có thể lo lắng trong lòng, nhưng lại không thể nói ra.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên ở trên bậc thang này, mỗi bước đi đều

vô cùng gian nan, bước chân cũng không dễ dàng.

Chương 1987

Bởi vì mọi chuyện đều không dễ dàng như những gì mình thấy, nếu muốn đột phá, leo lên đỉnh cao nhất thật sự là đã khó lại càng khó, lúc này thần điểu cũng thở dài một hơi.

Trong quá trình xông qua các bậc thang, Diệp Thiên không sử dụng toàn bộ pháp thuật, vì hắn cảm thấy dù có dùng hết pháp thuật cũng chưa chắc đã có thể đột phá.

Lúc này, khi những bậc thang ở trước mặt, trong lòng Diệp Thiên thật sự vô cùng bối rối.

Lúc này, thần điểu cũng vẫn luôn cổ vũ dũng khí cho hắn, hy vọng hắn có thể leo lên bậc thang, nhưng bậc thang này bị áp chế.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ căn bản không thể động đậy.

Diệp Thiên một mình cũng có chút thắc mắc, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể vượt qua, nếu cứ với tốc độ này đi lên, thì thật sự còn khó hơn lên trời.

Nhưng nếu dừng bước, vậy thì những người phía sau phải làm sao.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên thật sự đặc biệt bối rối, bây giờ tiến không được mà lùi cũng không xong.

Cho nên lúc đó thật sự vô cùng khó xử, lại không biết phải làm sao cho phải.

Diệp Thiên cũng không tìm được ai có thể giúp đỡ.

Tất cả mọi thứ giống như một câu đố.

Nhưng Diệp Thiên vẫn luôn tin tưởng mình có thể hoàn toàn đảm

đương được, nhưng bây giờ phải có một phương pháp tốt.

Nếu cứ bị áp chế như vậy, vậy thì việc đột phá toàn bộ bậc thang quả thực không có bất kỳ khả năng nào.

Diệp Thiên cũng biết năng lực của mình, cũng càng biết địa bàn của nữ thần không thể nào dễ dàng để mình đi qua như vậy.

Nhưng Diệp Thiên đã có can đảm này, vậy thì nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Diệp Thiên sở dĩ giữ lại một phần pháp lực của mình, cũng chính vì biết rằng trong đoạn đường tiếp theo, có thể sẽ cần pháp thuật để đối phó.

Cho nên lúc đó mới không dùng hết pháp thuật của mình, dù sao Diệp Thiên khi làm bất kỳ chuyện gì cũng đều rất có kế hoạch, cũng là một người có dũng có mưu, cho nên sẽ không mù quáng làm những việc không thể đạt được.

Nữ thần lúc đó ở trên cao cũng đang rửa mắt mong chờ.

Bởi vì nàng muốn xem năng lực của Diệp Thiên rốt cuộc lớn đến đâu, dù sao cũng là một vạn bậc thang, mỗi bậc thang đều có sự chế ngự của pháp thuật, cho nên dù lợi hại đến đâu, cũng chưa chắc có thể đi lên trong thời gian ngắn.

Thần điểu lúc này, mặc dù trong lòng vẫn luôn cổ vũ cho Diệp Thiên, nhưng lại chưa bao giờ nói ra, bởi vì nó biết có những chuyện, một khi nữ thần đã quyết định, vậy thì không có cách nào thay đổi, bây giờ chỉ có thể dựa vào một mình Diệp Thiên.

Diệp Thiên bây giờ biết tình cảnh của mình vô cùng gian nan, cho nên cũng biết những bậc thang này đã không có cách nào chống cự, vậy thì có hy sinh vô ích cũng chỉ lãng phí tinh lực của mình.

Cho nên lúc đó hắn dứt khoát ngồi xuống bậc thang bắt đầu đả

tọa.

Thần điểu lúc đó cũng không biết Diệp Thiên làm vậy để làm gì, bởi vì trước đó rõ ràng muốn leo lên, vậy thì bây giờ pháp thuật tuy có thể khống chế mọi thứ của hắn.

Nhưng nếu ngồi ở đó không làm gì, chẳng phải là căn bản không có cách nào đạt được yêu cầu của nữ thần sao.

Thần điểu thật sự không nhịn được muốn hỏi Diệp Thiên, nhưng lại nuốt lời vào trong, bởi vì nó biết Diệp Thiên có năng lực như vậy.

Đã chọn đả tọa như thế, vậy thì nhất định có lý do của mình, nói thêm cũng vô ích, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh là đủ rồi.

Lúc này thần điểu vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Thiên, vì không biết trong lòng hắn nghĩ gì, nhưng luôn cảm thấy làm vậy có lý do của nó.

Cho nên để không quấy rầy, thần điểu ở bên cạnh cũng không ngừng đi qua đi lại, bởi vì đã ở cùng Diệp Thiên, thần điểu tuy không thể giúp đỡ, nhưng ít nhất có thể ở bên cạnh.

Diệp Thiên có thần điểu ở bên, trong lòng dường như cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, tuy rằng những chuyện trước mắt khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng sẽ không cam tâm tình nguyện nhận thua như vậy, huống hồ lần này Diệp Thiên còn mang trên mình sứ mệnh.

Chương 1988

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, cũng càng sẽ không bị những khó khăn này đánh bại, bởi vì Diệp Thiên là một người không hèn mọn cũng chẳng kiêu ngạo, đi nam về bắc, chuyện gì cũng đã trải qua.

Đừng nói là một chút bậc thang nhỏ bé có thể làm khó được hắn, cho nên Diệp Thiên trong quá trình ngồi đả tọa, cũng không ngừng suy nghĩ làm thế nào mới có thể leo lên bậc thang, triệt để chống lại thứ ức chế pháp thuật.

Bất kỳ chuyện gì Diệp Thiên cũng sẽ không coi đó là áp lực, tuy rằng có lúc khiến hắn vô cùng bối rối, nhưng bất kể thế nào Diệp Thiên cũng phải đạt được.

Cho nên lúc đó trong quá trình đả tọa, Diệp Thiên đột nhiên nhận ra, tuy rằng pháp thuật của mình vì pháp thuật của bậc thang ở đây mà bị ức chế, nhưng lại phát hiện ra.

Khi hắn tĩnh tâm lại, dường như có thể cảm giác được, mình cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Mặc dù Diệp Thiên không biết giữa hai điều này có mối liên hệ quan trọng nào không, nhưng luôn cảm thấy dường như có một cảm giác không nói nên lời.

Nhưng cảm giác này lại như đã từng quen biết, cho nên lúc đó Diệp Thiên nhắm mắt lại bắt đầu không ngừng cảm nhận pháp thuật mạnh mẽ đó, bao gồm cả sức mạnh đó.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên trong quá trình đi qua các bậc thang, rõ ràng có thể cảm giác được năng lực pháp thuật ở đây vô cùng mạnh mẽ.

Lúc đó hắn không dùng hết pháp thuật, bây giờ lại cảm giác được sức mạnh của mình không ngừng mạnh lên.

Rốt cuộc trong đó có logic gì, Diệp Thiên bây giờ vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tin rằng bằng sức của một mình.

Tuy nhìn có vẻ vô cùng gian nan, nhưng nếu trong đó tìm được mánh khoé hoặc phương pháp khác, có lẽ cũng có thể khiến mình nhanh chóng đột phá.

Lúc này Diệp Thiên chọn không làm gì cả, chỉ yên tĩnh đả tọa ở đó, bởi vì trước đó tuy đã đồng ý với nữ thần, một mình đi lên, nhưng cũng không quy định thời gian.

Cho nên Diệp Thiên hoàn toàn có thể lợi dụng thời gian còn lại để suy nghĩ rõ ràng, sau đó mới quyết định, dù sao mọi chuyện cũng không thể vội vàng trong một lúc được.

Huống hồ vấn đề đều phải giải quyết từng chút một.

Thần điểu vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Thiên, không nói một lời.

Trong toàn bộ quá trình, duy chỉ có hai người ở đó, nhưng Diệp Thiên không biết lai lịch của thần điểu, cho nên cũng căn bản không biết nó có thể giúp đỡ mình được bao nhiêu.

Chỉ cần có nó ở bên là đã mãn nguyện rồi, cho nên những chuyện khác cũng sẽ không yêu cầu nhiều, vì vậy trong quá trình đả tọa.

Diệp Thiên phát hiện thời gian đả tọa càng lâu, càng có thể cảm nhận rõ ràng một luồng sức mạnh mạnh mẽ, đang không ngừng xoay quanh trên người mình.

Thực ra Diệp Thiên cũng không hiểu rõ luồng sức mạnh thần kỳ này, bởi vì trước đó chưa bao giờ cảm nhận được.

Nhưng hiện tại không có một người để thương lượng, cho nên chỉ

có thể một mình từ từ cảm nhận.

Nữ thần vẫn luôn ở trên, bởi vì nàng muốn xem năng lực của Diệp Thiên, rốt cuộc có thể vượt qua bậc thang để đến trước mặt mình hay không.

Bởi vì ngay từ đầu, nữ thần đối với Diệp Thiên cũng không hiểu rõ nhiều, ngoài việc biết được một chút từ thần điểu.

Cộng thêm những gì mình quan sát được, cho nên có thể khẳng định hắn quả thực là một người có năng lực, nhưng người có năng lực đến đâu, cũng chưa chắc có thể vượt qua được chướng ngại mà mình đã đặt ra.

Cho nên nữ thần vẫn luôn ở trên xem kịch vui, cũng rửa mắt mong chờ, nếu Diệp Thiên có thể vượt qua vô số trở ngại để chạy lên núi.

Vậy thì chứng minh hắn cũng thành tâm thành ý, đặc biệt có thực lực, nhưng nếu lần này không vượt qua được, vậy thì cũng chỉ có thể là kỹ năng không bằng người.

Cho nên nữ thần cũng sẽ không cho bất kỳ sự giúp đỡ nào, bởi vì tất cả đều phải dựa vào hắn.

Lúc này thần điểu, trong lúc ngẩng đầu nhìn lên, cũng thấy nữ thần đang ở phía trên, cho nên lúc đó thấy chủ nhân của mình ở trên, thần điểu lại nhìn Diệp Thiên đang đả tọa.

Cho nên lúc đó nó vẫy cánh, bay đến bên cạnh chủ nhân, bởi vì thần điểu đối với những bậc thang này mà nói, vô cùng đáng ngờ.

Cho nên đối với nó mà nói không có khó khăn gì.

Lúc này Diệp Thiên cũng không phát hiện con chim nhỏ không ở bên cạnh mình.

Chương 1989

Bởi vì trên suốt chặng đường, thần điểu vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Thiên, dù không nói gì, cũng sẽ âm thầm ủng hộ.

Diệp Thiên từ khi đến đây, đã quen có nó ở bên cạnh, dường như có nó thì không có chuyện gì là không giải quyết được.

Cũng giống như có thêm một người bạn, bởi vì từ đầu đến cuối Diệp Thiên yêu cầu gặp một nữ thần, chưa từng mang theo bất kỳ ai.

Chỉ đơn thương độc mã đến đây, nếu không gặp được con chim nhỏ này, ở bên cạnh hắn có lẽ sẽ cô đơn, một mình xông qua mọi nguy hiểm.

Thần điểu sở dĩ rời khỏi bên cạnh Diệp Thiên, cũng chính là thấy chủ nhân của mình ở trên núi.

Thần điểu vốn là sủng vật thân thiết của nữ thần, cho nên tự nhiên phải ở bên cạnh nàng, nếu không phải vì vô tình gặp Diệp Thiên, để thăm dò, cũng không thể nào cùng hắn đi suốt chặng đường này.

Cho nên bây giờ thần điểu cũng không nói, cũng không hỏi, cũng biết những quyết định mà nữ thần đã đưa ra, cho nên đã có chủ nhân của mình ở đó, vậy thì không cần thiết phải ở lại bên cạnh Diệp Thiên nữa.

Thần điểu cũng tin rằng Diệp Thiên có thể đột phá mọi chướng ngại vật.

Lúc này Diệp Thiên vẫn luôn đả tọa, cũng không ngừng cảm ngộ, rốt cuộc vì sao lại có sức mạnh mạnh mẽ, không ngừng loanh quanh xung quanh.

Bởi vì từ đầu đến cuối hắn cũng chưa làm rõ được những bậc

thang này, vì sao lại có năng lực khống chế như vậy.

Bởi vì tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ nữ thần, nếu không có nàng ở phía trên chi phối mọi sự vật, có lẽ Diệp Thiên bây giờ đã sớm gặp được.

Nhưng có những chuyện là như vậy, không bỏ ra chút công sức vất vả, muốn làm được việc mình muốn làm, vậy thì chỉ là đang nằm mơ mà thôi.

Lúc đó thần điểu bay đến bên cạnh nữ thần, cũng không ngừng làm nũng, bởi vì từ trước đến nay thần điểu vẫn luôn ở bên cạnh nữ thần.

Tình cảm của hai người vô cùng tốt đẹp, tuy là sủng vật của nàng nhưng nàng lại coi nó như người nhà của mình, một phần trong cuộc sống.

Nếu không có thần điểu ở bên, vậy thì nữ thần ở một nơi như thế này tu hành, thật sự quá cô đơn.

Nhưng mỗi người tu hành, bất kể thế nào cũng sẽ kiên trì, bao gồm cả nữ thần cũng vậy.

Mặc dù sở hữu pháp thuật vô tận, nhưng có lúc cũng cảm thấy, bên cạnh quả thực cô đơn vô trợ.

Từ trước đến nay có thần điểu ở bên, cho nên nữ thần mới cảm thấy trong cuộc sống của mình cũng xuất hiện sắc màu.

"Tiểu gia hỏa này đi lâu như vậy mới chịu về bên cạnh ta, có phải chơi mệt rồi, du ngoạn cũng mệt rồi không?" Nữ thần lúc đó không ngừng nói chuyện với thần điểu, hai người giao tiếp với nhau, bởi vì từ trước đến nay thời gian giao tiếp đều rất dài.

Nữ thần có chuyện không vui cũng sẽ nói với nó, giữa hai người cũng vô cùng hiểu nhau.

Đương nhiên nữ thần một bên vừa trêu đùa với thần điểu, cũng không ngừng vuốt ve đôi cánh đang vỗ của nó.

Bởi vì bản thân thần điểu và nữ thần tình cảm vô cùng tốt, cho nên bất kể cách xa nhau ở đâu, vĩnh viễn đều đồng cảm, trân trọng lẫn nhau.

Nữ thần cũng đặc biệt thích thần điểu, bởi vì nó không chỉ ngoan ngoãn, mà ngoại hình cũng đặc biệt ưa nhìn, luôn có thể khiến nàng lúc không vui, vừa nhìn đã thấy lòng dạ thảnh thơi, tinh thần sảng khoái.

Thần điểu cũng đặc biệt thích ở bên cạnh nàng, bởi vì có nàng che chở sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nữ thần một bên vừa giao tiếp với thần điểu, đồng thời vuốt ve lông vũ của nó.

Thần điểu cũng ngoan ngoãn ở bên cạnh nữ thần, không động đậy, bởi vì vẻ ngoan ngoãn đó, bất kể ai nhìn thấy cũng sẽ vô cùng yêu thích.

Lúc này Diệp Thiên đang đả tọa hoàn toàn không biết, trước mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên lúc đó hắn cũng càng sẽ không biết, thần điểu đã quay về bên cạnh nữ thần.

Lúc này, nữ thần đang từ trên cao nhìn xuống Diệp Thiên trên bậc thang.

Nữ thần tuy và Diệp Thiên hai người không có nhiều giao lưu, đồng thời cũng không hiểu rõ con người hắn như thế nào, nhưng đã có thần điểu chọn ở bên cạnh hắn cho đến bây giờ, có thể thấy nhân phẩm của người này không tồi.

Chương 1990

Nếu không thì tính cách của thần điểu, nữ thần tự nhiên hiểu rõ, cũng tuyệt đối sẽ không đi cùng hắn đến bây giờ.

Nữ thần lúc này đặc biệt bình tĩnh, không nói gì cũng không hỏi gì, chỉ không ngừng nhìn Diệp Thiên.

Bởi vì hắn ngồi ở đó đả tọa không làm gì cả, không động đậy, cũng không biết trong lòng rốt cuộc đang tính toán điều gì.

Thần điểu tuy ở bên cạnh nữ thần, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng đến toát mồ hôi thay cho Diệp Thiên, cũng không biết khi nào hắn mới có thể công phá.

Cũng hy vọng hắn có thể nhanh một chút đến bên cạnh nữ thần, bởi vì trải qua muôn vàn khổ cực mới đi đến bây giờ, thật sự vô cùng không dễ dàng.

Thần điểu cũng đã chứng kiến, bởi vì mỗi bước đi đều do nó ở bên cạnh, cho nên sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, thần điểu cũng đặc biệt khâm phục dũng khí của hắn, bởi vì bất kỳ ai cũng không thể kiên trì đến bây giờ, thật sự quá phi thường.

Mặc dù lo lắng cho Diệp Thiên, nhưng nó cũng biết có những chuyện phải tự mình trải qua, cho nên có lo lắng hơn nữa thì có thể làm gì, huống hồ nữ thần cũng đang ngồi đó quan sát.

Thần điểu có lúc cũng thỉnh thoảng liếc nhìn Diệp Thiên, xem xem rốt cuộc hắn đang làm gì, bởi vì nếu không nhanh chóng đến được phía trên, vậy thì nữ thần có thể cũng sẽ mất kiên nhẫn, bởi vì bây giờ thần điểu không biết Diệp Thiên đang tính toán gì, cũng càng không biết nữ thần có đang thử thách hắn hay không.

Diệp Thiên trong lúc đả tọa trên bậc thang, tuy cảm giác có một luồng sức mạnh mạnh mẽ không ngừng xoay quanh mình, nhưng vẫn không thể nào đoán ra được huyền cơ bên trong, rốt cuộc là chuyện gì.

Do những bậc thang tỏa ra có liên quan đến pháp thuật của cá nhân, những điều này trong đầu Diệp Thiên bắt đầu không ngừng xoay vòng.

Nếu muốn làm rõ chuyện này, Diệp Thiên cảm thấy có lẽ sẽ phải tốn một khoảng thời gian khá dài.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng không vội, bởi vì đã đến đây rồi, chỉ còn lại vấn đề bậc thang.

Nếu giải quyết thuận lợi bậc thang này, vậy thì có thể gặp được nữ thần.

Tuy rằng có lúc, trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của những người dân trong thị trấn phía sau, nhưng nói chung một câu, dục tốc bất đạt.

Huống hồ nữ thần đã làm khó, vậy thì Diệp Thiên phải làm tốt tất cả mọi thứ, như vậy mới có thể khiến nữ thần cảm thấy hắn chân thành thỉnh cầu.

Cho nên bất kể lúc nào ở đâu, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không nản lòng, bởi vì chỉ có đạt được chuyện của mình, mới có thể khiến hắn mãn nguyện.

Diệp Thiên không phải là người nhận thua, đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm rồi.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ đã quyết tâm, vậy thì phải kiên trì, chỉ có kiên trì mới có thể thắng lợi, nếu lúc này chọn lùi bước, vậy thì những nỗ lực đã làm trước đó đều uổng phí, huống hồ Diệp Thiên cũng căn bản không phải là người như vậy, cho nên trong đầu hắn,

những hình ảnh hiện ra đều phải từng cái một đột phá.

Nữ thần trong quá trình quan sát ở trên, trước đó Diệp Thiên không động đậy, nhưng sau đó mới phát hiện mắt của Diệp Thiên dường như bắt đầu chuyển động.

Cho nên nàng để tránh cho Diệp Thiên biết được thần điểu là sủng vật thân thiết của mình, cũng vội vàng ra hiệu cho con chim nhỏ của mình, và bảo nó xuống dưới.

Bởi vì nếu cứ bay lên như vậy có thể sẽ không có chuyện gì, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói chắc chắn sẽ suy nghĩ nhiều, cũng sẽ biết được mối quan hệ giữa hai người.

Như vậy thì những việc nữ thần đã làm cũng càng thêm lãng phí thời gian.

Con chim nhỏ cũng là một con vật đặc biệt thông minh, ở bên cạnh nữ thần lâu, tự nhiên hiểu được ý của nàng, dù không nói gì, một ánh mắt cũng có thể khiến nó hiểu.

Bởi vì thần điểu lúc đó nhân lúc Diệp Thiên đang đả tọa ở đó, không hề có chút phòng bị nào, cho nên mới vỗ cánh đến trước mặt nữ thần.

Bây giờ nếu Diệp Thiên sắp tỉnh lại, thấy nó biến mất không dấu vết, chắc chắn sẽ nghĩ đến những chuyện kỳ lạ khác.

Cho nên đó cũng chính là điều nữ thần lo lắng, vì vậy lúc đó nàng bảo thần điểu nhanh chóng xuống dưới.

Con chim nhỏ bay với tốc độ phi thường, vội vàng quay về bên cạnh Diệp Thiên, vì biết Diệp Thiên đã ngồi thiền một thời gian dài như vậy, chắc chắn sẽ chú ý đến nó.

Vì vậy, con chim nhỏ cũng không muốn để Diệp Thiên biết nó có liên hệ với nữ thần, bởi từ đầu đến cuối thần điểu cũng là để thử dò

xét Diệp Thiên.

Do đó, nó đã không tiết lộ thân phận thật sự của mình.

Giờ đây, trong quá trình đi theo Diệp Thiên, dường như nó cũng đã nảy sinh tình cảm.

Chương 1991

Rốt cuộc, tuy thời gian tiếp xúc không dài, nhưng vào những lúc nguy nan nhất, Diệp Thiên đều che chắn cho con chim nhỏ ở phía trước, đây là điểm khiến nó cảm kích nhất.

Vì vậy, để phối hợp với nữ thần, thần điểu quay về bên cạnh Diệp Thiên, ngoan ngoãn đậu ở đó không nhúc nhích như thường lệ.

Nữ thần sau khi quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, cũng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, vì mắt hắn đã động đậy, chứng tỏ hiện tại hắn đã ổn và đang suy tính làm sao để bước lên những bậc thang tiếp theo.

Liệu cuối cùng hắn có thể đạt được nguyện vọng hay không, nữ thần cũng chỉ lặng lẽ quan sát.

Khoảnh khắc Diệp Thiên mở mắt ra, hắn cũng sờ sờ con chim nhỏ bên cạnh, cảm thấy có nó ở đây, trong lòng dường như yên tâm hơn rất nhiều.

Mặc dù nó không thể giúp được gì nhiều, nhưng có nó ở bên, Diệp Thiên cảm thấy tự tin hơn hẳn.

Trong quá trình ngồi thiền, Diệp Thiên một mặt suy nghĩ về sức mạnh cường đại của ngôi cổ tự, mặt khác cũng âm thầm hồi phục thể lực.

Vì cứ mãi bước lên bậc thang, ý chí kiên định nhưng thể lực đã tiêu hao không ít, nên việc điều tức trong khoảng thời gian này cũng gần như đã đủ.

Sau khi vuốt ve con chim nhỏ, hắn lại tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, Diệp Thiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, vì năng

lượng áp chế pháp thuật ở đây quá mức cường đại.

Pháp thuật dù có cao đến đâu cũng hoàn toàn không thể đối phó, vì vậy sức mạnh mà hắn phải chịu đựng cũng ngày một lớn hơn.

Nhưng điều đó không hề khiến Diệp Thiên có chút tâm lý sợ hãi nào.

Hắn cảm thấy rằng, bất kể làm việc gì, cũng phải luôn cố gắng làm tốt nhất, chỉ có như vậy mới có thể nắm chắc ánh sáng của thắng lợi.

Nếu không, dù có trả giá mọi thứ cũng chưa chắc đã thành công.

Con chim nhỏ đậu bên cạnh Diệp Thiên, cũng muốn biết liệu hắn có thực sự có thể đột phá tất cả để gặp nữ thần hay không.

Nếu kết quả đúng là như vậy, nó tự nhiên sẽ vui mừng, bởi lúc này, nơi nó đang đứng, bao gồm cả những sức mạnh tồn tại, căn bản không có bất kỳ trở ngại nào đối với nó.

Nhưng Diệp Thiên lại khác, vì những thứ này dường như hoàn toàn được sắp đặt cho hắn.

Vì vậy, trong lúc di chuyển, Diệp Thiên đột nhiên cảm giác năng lực của mình dường như đang không ngừng mạnh lên.

Trước đây hắn cũng có cảm nhận được, chỉ là không quá mãnh liệt, lần này khi bước đi trên đường, hắn mới phát hiện cảm nhận trước đây và hiện tại là hoàn toàn giống nhau.

Sau khi cảm thấy mình mạnh lên, Diệp Thiên cũng bước từng bước một, chỉ cần kiên trì nỗ lực, nhất định có thể nhìn thấy ánh sáng của thắng lợi.

Vì mọi thứ cũng không phải là ngõ cụt, hắn có thể làm được, huống hồ tình trạng cơ thể hiện tại cũng ngày càng tốt hơn.

Mặc dù Diệp Thiên cảm giác được năng lượng của mình đang không ngừng lớn mạnh, nhưng hắn tuyệt đối không vì vậy mà mừng rỡ.

Rốt cuộc, hiện tại hắn vẫn còn cách mục tiêu xa vời vợi, việc bước lên từng tầng một thực sự vô cùng gian nan.

Nhưng đến thời khắc cuối cùng, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để mình lơ là, huống hồ có những chuyện mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Hơn nữa, những gì hắn cảm nhận được cũng chưa chắc có thể giúp hắn thuận lợi đến đích.

Bây giờ, Diệp Thiên chỉ hy vọng rằng, trong quá trình bước đi này, mọi việc đều có thể thuận buồm xuôi gió là đã mãn nguyện rồi, những chuyện còn lại hắn thật sự không dám nghĩ tới.

Đồng thời, hắn cũng hy vọng năng lượng khống chế trên các bậc thang không quá mạnh, như vậy có thể rút ngắn một chút thời gian để tiếp tục leo lên.

Từng cảnh từng cảnh, nữ thần ở trên cao đều nhìn thấy hết.

Tuy không biết Diệp Thiên có thể kiên trì đến cuối cùng hay không, nhưng lòng can đảm và sự kiên trì của hắn thật sự khiến nàng đặc biệt kính phục.

Bởi vì trong tình huống bình thường, nữ thần sẽ không khen ngợi người khác, càng không coi trọng ai cả, nhưng bất kể là nàng hay thần điểu, đều có thể nhìn ra và cảm nhận được điều đó.

Chương 1992

Diệp Thiên từng bước một leo lên bậc thang, tuy có chút run rẩy nhưng vẫn đang kiên trì.

Bất kể năng lượng trong cơ thể có trở nên mạnh mẽ hay không, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không lùi bước, bởi hắn phải dũng cảm tiến về phía trước.

Quá trình đi lên thực sự không hề dễ dàng, gần như mỗi bước là một thử thách.

Nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ oán trời trách đất, vì hắn đã chọn con đường này thì sẽ kiên trì đi đến cùng.

Không chỉ vì bản thân, mà còn vì phía sau có rất nhiều người đang chờ hắn giải cứu, dù chỉ là vì trách nhiệm, hắn cũng phải kiên trì.

Lúc đó, Diệp Thiên thực sự rất vất vả, mỗi bước đi đều khiến hắn đặc biệt thấp thỏm không yên, nhưng tinh thần và biểu hiện của hắn hoàn toàn không để lộ ra điều đó.

Hiện tại, Diệp Thiên chỉ còn cách đích mười mấy bước, điều này càng làm hắn thêm vững tin.

Lúc này, nữ thần sớm đã nhìn thấy mọi chuyện, trong lòng cũng không ngừng tán thưởng Diệp Thiên.

Bởi hắn quả thực là một người không tồi, tuổi trẻ tài cao, có thể kiên trì đến cuối cùng.

Nếu là người bình thường, đối mặt với nguy hiểm như vậy đã sớm rút lui, không biết đã chạy đi đâu, làm sao có thể kiên trì đến nước này.

Vì vậy, nữ thần lúc đó thật sự cảm thấy Diệp Thiên quả phi

thường, hoàn toàn khác với những người nàng từng gặp trước đây.

Giờ phút này, Diệp Thiên đã mồ hôi đầm đìa, mồ hôi không ngừng chảy từ trên đầu xuống, đến cả quần áo cũng ướt sũng.

Thần điểu lúc này cũng yên lặng đứng trên vai Diệp Thiên, cùng hắn bước qua từng bậc thang.

Nhờ sự nỗ lực không ngừng nghỉ, cuối cùng hắn cũng sắp nhìn thấy thành quả, đồng thời cũng chứng kiến được mọi cố gắng của mình.

Bởi vì mỗi người khi bỏ ra công sức vất vả, đều sẽ nhận được hồi báo tương ứng.

Tuy Diệp Thiên chưa bao giờ yêu cầu điều này, nhưng khi thấy mình đang bước những bậc thang cuối cùng, trong lòng hắn không khỏi vui mừng khôn xiết.

Mặc dù Diệp Thiên thấy chỉ còn vài bậc thang cuối cùng là có thể đi hết, nhưng mỗi bậc thang bước đi thật sự vạn phần gian nan.

Chỉ có hắn mới có thể cảm nhận được.

Bởi vì Diệp Thiên không muốn cầu xin người khác, cũng biết mọi chuyện đều phải do một mình tự mình làm tốt, như vậy mới có thể đạt được mục đích mong muốn.

Huống hồ nữ thần đang ở phía trên, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của hắn, nên Diệp Thiên dù thế nào cũng phải kiên trì đến cùng, dù trải qua muôn vàn khổ cực cũng phải hoàn thành.

Hơn nữa, mọi chuyện Diệp Thiên trong lòng đều không có gì chắc chắn, nên chỉ có thể đi một bước xem một bước, có những vấn đề hắn cũng không cần phải truy cứu.

Lúc này, mặc dù sức mạnh cơ thể hắn cường đại, nhưng khi đối

mặt với một số chuyện, Diệp Thiên đôi khi cũng rất bối rối.

Tuy đối với chuyện này, hắn chưa bao giờ lo lắng, nhưng bây giờ mồ hôi đầm đìa, tâm trạng thật sự có chút nôn nóng, chỉ mong nhanh chóng đến nơi.

Trong quá trình bước lên bậc thang, Diệp Thiên thật sự có cảm giác như trút được gánh nặng.

Vì bậc thang có thể khống chế pháp thuật, Diệp Thiên chỉ có thể dựa vào ý chí kiên cường để đi tiếp, nên mấy bước cuối cùng cũng là gian nan nhất.

Lúc này Diệp Thiên, tuy vẫn luôn không ngừng kiên trì, có lúc cũng tự cổ vũ cho mình, vì hắn tin mình có thể làm được.

Nhưng có lúc mọi chuyện không như ý, hiện thực cũng vô cùng tàn nhẫn, vì mấy bước cuối cùng còn khó hơn trước rất nhiều, khó đến mức không lời nào có thể hình dung.

Diệp Thiên cũng cảm thấy chân mình như nặng ngàn cân, dù nhấc thế nào cũng không lên nổi.

“Diệp Thiên cố lên, chỉ còn vài bước nữa là có thể gặp nữ thần rồi, nên dù thế nào cũng phải kiên trì.” “Chỉ có kiên trì mới có thể giải cứu những con người đó, nếu không những nỗ lực trước đây đều uổng phí.” Lúc này, Diệp Thiên biết chân mình không nhấc nổi, chính vì đã đi quá nhiều bậc thang, thể lực gần như cạn kiệt.

Nhưng thỉnh thoảng, hắn lại không ngừng tự nhủ.

Chương 1993

Vì Diệp Thiên không phải là người dễ dàng nhận thua, nên bất kể lúc nào, ở đâu, hắn cũng sẽ không bị khó khăn trước mắt đánh gục, vì vậy phải kiên trì.

Chỉ có kiên trì mới có thể thắng lợi, nên Diệp Thiên cảm thấy lúc này mình phải cố gắng hơn nữa.

Sau một hồi tự cổ vũ, Diệp Thiên bắt đầu liều mạng nghiến răng tiến về phía trước.

Chân hắn, dù cảm thấy nặng nề cũng phải đột phá.

Bởi vì loại tinh thần không bao giờ chịu thua này, chỉ có hắn mới có thể hoàn toàn chế ngự.

Vì vậy, Diệp Thiên thấy nữ thần đang quan sát từ trên cao, tuyệt đối sẽ không để nàng xem thường năng lực của mình, vì bản thân Diệp Thiên rất rõ năng lực của hắn.

Nếu không phải vì trên đường đã đi qua bao nhiêu nơi nguy hiểm, không ngừng tiêu hao thể lực của hắn, thì những chuyện này đối với hắn căn bản không có gì khó.

Cho nên dù thế nào, hắn cũng phải chứng minh mình là người mạnh nhất.

Đã đến đây hôm nay, tuyệt đối sẽ không nguyện thua cuộc.

Hắn phải phá vỡ mọi khó khăn.

Nữ thần lúc đó đang quan sát từ trên cao, cũng biết Diệp Thiên quả thực có năng lực, có thể kiên trì nỗ lực không ngừng nghỉ.

Tinh thần này thật sự rất hiếm có.

Lúc này, nữ thần cũng có thể thấu hiểu được khó khăn của Diệp Thiên, cũng biết hắn đã trải qua bao nhiêu bậc thang, bao gồm cả những khó khăn gặp phải trước đó, quả thực vô cùng mệt mỏi.

Nhưng nếu muốn gặp nàng, thì những chuyện này đều phải làm được.

Huống hồ, bản thân nữ thần là một nhân vật thần bí, không phải người bình thường muốn gặp là có thể gặp, nên chỉ cần hắn có thể đột phá mọi chướng ngại, điều đó cũng chứng tỏ hắn thành tâm thành ý, cũng có năng lực, vì vậy nữ thần mới bằng lòng gặp mặt.

Lúc này, khi đang ở trên cao, nàng ngồi đó không ngừng thưởng thức, tuy cảm thấy hắn có chút mệt mỏi, nhưng cũng cho rằng Diệp Thiên làm vậy chẳng qua là vì có việc cầu xin nàng, nên chỉ có thể dựa vào nỗ lực của bản thân để hoàn thành, nữ thần tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Nữ thần lúc đó ngồi trên bảo tọa, lười biếng uống trà như đang xem kịch vui, vì bình thường nàng cũng hay ngồi đây uống trà, trêu chọc chim nhỏ, nên lần này có Diệp Thiên xuất hiện, cũng khiến nàng cảm thấy dường như có thêm nhiều niềm vui.

Lúc này, thần điểu vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Thiên, thấy hắn kiên trì đến bây giờ, trong lòng thực sự rất vui mừng, cũng đặc biệt cảm khái.

Bởi vì suốt chặng đường đi đều có thần điểu, tuy không giúp được gì, nhưng lại âm thầm ở bên, cổ vũ động viên hắn.

Bởi nó biết bản thân Diệp Thiên cũng rất lợi hại, dù có giúp đỡ chưa chắc hắn đã chấp nhận, vì có những lúc dù không nói ra, Diệp Thiên trong lòng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Thần điểu thấy nữ thần ngồi trên bảo tọa uống trà, bèn vội vàng

vỗ cánh, từ từ bay lên.

Bởi vì lúc này thần điểu cảm thấy không cần phải che giấu nữa, bất kể Diệp Thiên có biết thân phận thật sự của nó hay không, nếu đã sắp đến đích rồi, vậy thì thần điểu cũng nên quay về bên cạnh nữ thần.

Khi thần điểu bay về bên cạnh nữ thần, nàng liền bắt đầu giao lưu với nó, rồi vuốt ve bộ lông và trêu chọc nó.

Lúc này, Diệp Thiên đã nhìn thấy tất cả, nhưng dù thấy nữ thần đang trêu chọc con chim nhỏ, hắn cũng không hề lên tiếng hỏi.

Bởi vì ngay từ đầu khi thấy con chim nhỏ xuất hiện, Diệp Thiên đã cảm thấy có chút khác thường, nhưng vẫn không nhận ra được rốt cuộc khác ở đâu.

Nhưng hắn luôn cảm thấy nó xuất hiện ở một nơi như thế này, chắc chắn không phải là một con chim bình thường, vì vậy bây giờ Diệp Thiên dường như cũng đã hiểu rõ mối quan hệ là như thế nào.

Chỉ là Diệp Thiên không phải người tò mò, cũng không muốn hỏi nhiều, vì con chim nhỏ tự nhiên có lý do của nó.

Cho nên, điều Diệp Thiên mong muốn làm nhất bây giờ là nhanh chóng bước đi, leo hết mấy bậc thang còn lại là mãn nguyện rồi.

Còn những chuyện khác, hắn đều chọn cách tránh không nhắc đến, không nghe cũng không hỏi.

Vì bất kỳ chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc đột phá cửa ải khó khăn nhất hiện tại.

Chương 1994

Nữ thần lúc đó thực sự rất thong dong, ngồi trên bảo tọa, vừa thoải mái vừa sảng khoái, uống trà trêu chim.

Cuộc sống như vậy thật không tầm thường, nhưng Diệp Thiên lại khổ sở không thôi, ở đó không ngừng leo lên.

Nhưng con người Diệp Thiên, từ trước đến nay đều như vậy, việc đã làm thì không có lúc nào không làm được.

Tuy đã trải qua muôn vàn khổ cực mới đến được đây, thực sự không hề dễ dàng.

Bất kể ai nhìn thấy thảm trạng hiện tại của hắn, đều sẽ cảm thấy quả thực rất lợi hại, mọi người cũng sẽ vô cùng bội phục.

Nhưng Diệp Thiên lại chưa bao giờ cảm thấy có áp lực lớn lao, hay có điều gì không vừa ý, vì hắn cảm thấy sứ mệnh trên vai mình chưa hoàn thành.

Cho nên dù hôm nay có khó khăn đến đâu, hắn cũng sẽ không bao giờ oán trách bất kỳ ai, hay phàn nàn về sự không như ý.

Bởi vì mỗi khi nghĩ đến những người hắn cần giải cứu, hiện đang ở trong dầu sôi lửa bỏng, hắn không thể dừng bước dù chỉ một ngày.

Dù hiện tại có mệt đến mồ hôi nhễ nhại, hắn cũng phải kiên trì, nên mấy bậc thang cuối cùng Diệp Thiên nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Bất kể người khác nhìn nhận thế nào, Diệp Thiên sẽ luôn kiên trì, vì niềm tin trong lòng hắn là phải bảo vệ tốt tất cả mọi người.

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đại trượng phu nói lời phải giữ lấy lời, nên hôm nay dù có mệt chết ở đây, cũng phải hoàn thành.

Diệp Thiên thực sự rất gian nan, nữ thần lúc này trà cũng đã uống cạn.

Khi nàng nhìn lại Diệp Thiên một lần nữa, hắn đã leo lên đến đỉnh cao nhất, tuy có chút khó khăn, nhưng dù sao cũng đã hoàn thành.

Diệp Thiên lên đến nơi cao nhất, liền đi thẳng tới, vì hắn biết trước đó nữ thần yêu cầu hắn phải một mình dựa vào thực lực đi lên.

Bây giờ Diệp Thiên không dựa vào ai, cuối cùng đã đi hết con đường gian nan này, nên trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nàng cũng là người giữ lời, đã chọn để Diệp Thiên một mình đi lên, thì cũng sẽ làm theo những gì đã nói trước đó.

"Nữ thần, ta đã làm theo yêu cầu của ngài, một mình đi hết bao nhiêu bậc thang này, tuy có chút gian nan, nhưng lòng thành muốn gặp ngài là thật, vì vậy hy vọng ngài có thể đồng ý giúp đỡ." Diệp Thiên bất kể lúc nào cũng luôn lịch sự, vì hắn biết thân phận nữ thần vô cùng cao quý, nên lần này cầu xin nàng, cũng phải nói rõ vấn đề, đồng thời cũng phải để nàng thấy được thành tâm thành ý của mình.

Nữ thần vốn cao cao tại thượng, tuy thấy Diệp Thiên đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, trong lòng cũng vô cùng bội phục, vì hiếm có người nào làm được điều này.

Cho nên lúc đó nàng cũng nói với Diệp Thiên một cách tử tế.

"Không ngờ năng lực của ngươi quả thực rất cao, vượt qua bao nhiêu trở ngại mới có thể đứng trước mặt ta." "Quả thực không hề dễ dàng, ta cũng có thể cảm nhận được thành ý của ngươi." "Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi." Nữ thần lúc đó nói một tràng, đồng thời cũng mời Diệp Thiên ngồi, vì nàng biết hắn đi cả chặng đường dài, chân đã không còn nghe theo sự sai khiến, nên cũng hy vọng hắn có thể nghỉ ngơi trước rồi hãy nói.

Diệp Thiên làm theo lời nữ thần ngồi xuống ghế.

Lúc này, trong lòng Diệp Thiên vô cùng vui mừng, vì hắn đã được như ý nguyện gặp được nữ thần.

Nữ thần tuy có chút khâm phục Diệp Thiên, nhưng rốt cuộc vẫn là người cao cao tại thượng, nên trong lòng cũng không có quá nhiều suy nghĩ về hắn.

Tuy bảo hắn ngồi xuống, chẳng qua là vì hắn đã đi một chặng đường dài mệt mỏi, nên nữ thần cũng không phải là người không biết điều.

Cho nên, khi Diệp Thiên thấy nữ thần ngồi đó, liền nói ra chuyện trong lòng.

"Sở dĩ lần này ta mạo muội đến nơi của ngài, là hy vọng có một chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ, vì những người dân trong trấn." "Năng lực của bản thân ta không đủ, nên căn bản không có cách nào bảo vệ tốt những người dân đó, nhưng chỉ cần ta còn một hơi thở." "Ta tuyệt đối sẽ không để họ chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng lần này hy vọng có thể nhờ ngài ra tay tương trợ, như vậy mới có thể đảm bảo vẹn toàn." Diệp Thiên lúc đó đang trình bày với nữ thần, cũng hy vọng nàng có thể hiểu rằng hắn không có ác ý, chỉ mong có thể mời nàng ra tay giúp đỡ.

Rốt cuộc, nếu nữ thần đối phó với con yêu vật thượng cổ kia, chắc hẳn không phải là chuyện khó, nhưng Diệp Thiên cũng biết có việc cầu xin người khác, thì phải nói rõ vấn đề của mình, như vậy mới có thể khiến nàng ra tay.

Nữ thần lúc đó để Diệp Thiên ngồi đó, nhưng không hề để ý đến hắn, vì nàng cảm thấy Diệp Thiên lần này, tuy đã vượt qua mọi trở ngại, nhưng không có nghĩa là nàng phải đối xử tốt với hắn.

Cho nên, Diệp Thiên dù nói thế nào, cũng chỉ trình bày yêu cầu của mình, rồi kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong trấn trước đó.

Sau khi Diệp Thiên kể xong, nữ thần vẫn không hề động lòng, dường như chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với nàng, nên Diệp Thiên rốt cuộc muốn làm gì, đó cũng là vấn đề của hắn, huống hồ vấn đề giữa con người với nhau, cũng không phải là chuyện nữ thần cần phải quản.

Chương 1995

Vì vậy, lúc đó nữ thần cũng không có hứng thú đáp lời Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không phải là người không biết điều, thấy mình đã nói nhiều như vậy mà nữ thần dường như không muốn để ý, chuyện đã quá rõ ràng.

Cho nên, Diệp Thiên bây giờ cũng không biết phải làm sao, nhưng không biết liệu nữ thần này có đồng ý yêu cầu của mình hay không.

Diệp Thiên đã đến đây rồi, cũng sẽ không từ bỏ như vậy, nên lúc đó hắn cũng chọn ở lại, chỉ có thể chờ đợi.

Vì trước đây Diệp Thiên không hiểu nhiều về nữ thần, cũng không biết tính tình của người này rốt cuộc thuộc loại nào.

Nếu nói sai một câu, thì bao công sức khổ cực cũng uổng phí, nữ thần vẫn sẽ không giúp đỡ, nên lúc đó Diệp Thiên thầm nghĩ.

Nữ thần ngồi đó không nói một lời, thái độ vô cùng lạnh lùng, khiến Diệp Thiên cũng không đoán ra được manh mối gì.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lay động được nàng, vì Diệp Thiên biết có những chuyện không phải muốn là có thể đạt được.

Nhưng chỉ cần có thể khiến nữ thần giúp đỡ, giải cứu những con người đó, thì bảo Diệp Thiên làm gì cũng cam tâm tình nguyện, đồng thời tuyệt đối sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Diệp Thiên lúc đó ngồi ở đó chọn cách án binh bất động, cũng không nói gì, vì hắn không biết nữ thần rốt cuộc đang toan tính điều gì.

Nhưng lời đã nói đến mức này, Diệp Thiên cũng là một phen hảo ý, nếu hắn thực sự có thể tự mình giải quyết ổn thỏa cho tất cả mọi

người, cũng không cần phải trèo đèo lội suối đi tìm nàng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên tiếp tục nói, hy vọng nàng có thể ra tay giúp đỡ.

Huống hồ cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, nữ thần, chẳng lẽ chút chuyện này cũng không giúp sao?

"Mỹ nữ, ta đã nói rất rõ ràng rồi, lần này thỉnh cầu sự giúp đỡ của ngài, không biết ngài rốt cuộc có ý định gì, nếu có thể ra tay giúp đỡ." "Vậy thì ta thực sự cảm kích vô cùng, nhưng bây giờ ngài không nói một lời, thái độ này của ngài thật khiến ta có chút không hiểu." Diệp Thiên nói năng dõng dạc, vì hắn cảm thấy mình đã nói hết nhẽ, nhưng không biết ý của nữ thần ra sao.

Đúng lúc này, nữ thần đột nhiên lên tiếng, cũng cắt ngang những lời Diệp Thiên đang nói.

"Được rồi, đừng nói nữa, ngươi nói nhiều như vậy, ta cũng nghe hiểu rồi, nhưng tại sao ta phải giúp ngươi chứ?

Huống hồ nơi này không ai mời ngươi đến." "Muốn ta ra tay, dù ngươi có trải qua muôn vàn khổ cực đến đây thì đã sao?

Từ đâu đến thì về lại đó đi." Nữ thần lúc đó không chút khách khí nói với Diệp Thiên, vì nàng cảm thấy hôm nay đến đây, nàng cũng không có ý định giúp đỡ, huống hồ còn để hắn ở đây nói luyên thuyên không dứt, không mau rời đi.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ, mình đã bỏ ra nhiều công sức như vậy, cũng chưa bao giờ yêu cầu bất kỳ sự hồi báo nào, nhưng thái độ của nữ thần lại như vậy.

Điều này thực sự khiến hắn có chút không cam lòng.

Diệp Thiên và nữ thần liền tranh cãi, vì ai cũng có lý lẽ của riêng mình.

Cho nên Diệp Thiên không thể nào cúi đầu rời đi như vậy được.

Nàng thấy Diệp Thiên gan to như vậy, dám tranh luận với mình, thái độ cũng không thân thiện, nên lúc đó hai người bắt đầu đấu khẩu.

Nhưng nữ thần vốn cao cao tại thượng, cũng không muốn giao du với Diệp Thiên, nên lúc đó cũng chọn cách bắt Diệp Thiên im miệng, rồi thẳng tay đuổi người đi.

Cùng lúc nữ thần rời đi, Diệp Thiên bị ném thẳng xuống chân núi.

Tính tình của nữ thần là như vậy, luôn làm theo ý mình, trên địa bàn này chỉ có một mình nàng, nên không có bất kỳ ai dám đấu với nàng, càng không dám dùng lời nói để đả thương.

Cho nên, nữ thần cảm thấy Diệp Thiên đã không có thành ý, vậy thì không cần phải nói nhiều với hắn, huống hồ địa bàn của nàng cũng không đến lượt hắn làm càn.

Vì vậy, lúc đó khi ném hắn xuống chân núi, nàng cũng không hề nương tay.

Bị ném xuống chân núi, Diệp Thiên thật sự không biết phải làm sao, vì vốn dĩ lần này hắn muốn đạt được mục đích, khó khăn lắm mới gặp được nữ thần.

Nhưng mọi thứ dường như đều đã hỏng bét.

Chương 1996

Cho nên, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút không hiểu, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể thay đổi cách nhìn của nàng đối với mình, và để nàng đồng ý giúp đỡ những người đó.

Diệp Thiên lúc đó thực sự đặc biệt cạn lời, vì hắn cũng không ngờ một nữ thần đường đường lại như vậy.

Dù Diệp Thiên cảm thấy lần này đến đây, thật sự đã tốn rất nhiều công sức, có thể gặp được nữ thần, lúc này trong lòng thực sự rất vui mừng.

Hắn cũng biết chỉ có gặp được nàng, mới có thể giải cứu những người phía sau, nhưng trải qua muôn vàn khổ cực, lại bị ném xuống chân núi.

Cho nên, Diệp Thiên chưa bao giờ chịu thiệt thòi như vậy, nếu không phải vì nghĩ đến mọi người, hắn cũng căn bản không thể nào đến bước đường này.

Diệp Thiên cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ, bây giờ nữ thần không hiểu tấm lòng của hắn, có lẽ cũng không thấy được thành tâm thành ý của hắn.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng phải kiên trì, nếu một khi từ bỏ, thì con đường đã đi trước đó đều uổng phí.

Huống hồ những người phía sau, đang chờ hắn giải cứu.

Cho nên, Diệp Thiên cảm thấy mình phải tiếp tục tiến về phía trước, nhưng khi nhìn những bậc thang trước mặt, hắn lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Vì trước đó Diệp Thiên đã vượt qua những bậc thang này, mới

đến được trước mặt nữ thần, bây giờ lại bị ném xuống chân núi.

Diệp Thiên thật không biết nên dùng lời lẽ nào để hình dung tâm trạng lúc này.

Tuy không thể dùng lời để hình dung, nhưng Diệp Thiên cũng sẽ không vì thế mà từ bỏ, chỉ cần có một tia hy vọng, hắn cũng phải tranh thủ.

Dù nữ thần có bất cận nhân tình thế nào, cũng không thể cứ đẩy hắn ra mãi được.

Cho nên, Diệp Thiên định tiếp tục nhanh chóng leo lên một lần nữa, nếu lần này có thể lên đến đỉnh.

Diệp Thiên cũng cảm thấy làm vậy không có gì là không thể, huống hồ mỗi bước đi Diệp Thiên chưa bao giờ hối hận.

Hắn cũng càng không để người khác xem thường, bất kể trong lòng nữ thần nghĩ gì, bao gồm cả tính tình của nàng, rốt cuộc là người như thế nào.

Diệp Thiên vẫn luôn tin rằng, mình hoàn toàn có thể đảm đương, cũng có thể khiến nàng thay đổi ý định, huống hồ nếu lần này Diệp Thiên cứ thế quay về, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút không cam lòng, thêm vào đó là những người đang chờ đợi.

Nữ thần tuy đối xử với Diệp Thiên như vậy, nhưng nàng có toan tính của mình, nên không thể nói với bất kỳ ai.

Nữ thần làm việc cũng không muốn giải thích với người khác, trong quá trình thử thách Diệp Thiên, phải trải qua lần này, mới có thể xác định được con người hắn.

Cho nên, lúc ném hắn xuống chân núi, nữ thần cũng không đi xa, tìm một góc khuất ngồi xuống đó, từ xa quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, xem con người này rốt cuộc có bao nhiêu lòng tin.

Tuy Diệp Thiên bị nữ thần ném xuống chân núi, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai xem thường, dù phải bắt đầu lại từ đầu một lần nữa, dù có gian khổ đến đâu hắn cũng sẽ tiếp tục đi lên.

Vì đó không chỉ là một phần trách nhiệm của hắn, mà còn là mục tiêu lớn nhất, nếu ngay cả mục tiêu cũng không giải quyết được, Diệp Thiên sao có thể nhẫn tâm quay về?

Mỗi khi nghĩ đến những người dân kia, hắn không thể nào khống chế được cảm xúc của mình.

Cho nên, Diệp Thiên sớm đã chuẩn bị tâm lý, dù chỉ có một chút hy vọng cũng phải tuân theo, nhất định sẽ lay động được nữ thần, để nàng giúp đỡ giải quyết vấn đề rắc rối này.

Nữ thần muốn xem xem, Diệp Thiên rốt cuộc định làm gì.

Nếu hắn lợi hại như vậy, thì chắc chắn nàng cũng xem thường.

Nhưng nếu hắn vẫn cứ dũng cảm tiến về phía trước, nữ thần cũng tuyệt đối sẽ không để hắn dễ dàng leo lên lần nữa, phải tăng thêm độ khó.

Như vậy mới có thể thử thách được con người này, rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, nên lúc đó nữ thần trốn trong bóng tối, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên.

Diệp Thiên hoàn toàn không biết, cứ ngỡ nàng đã rời khỏi nơi này, nên lúc đó một lòng muốn đi lên, bất kể có trở ngại lớn đến đâu, tuyệt đối sẽ không dừng bước.

Hơn nữa, trước đó Diệp Thiên cảm nhận được, năng lượng của mình không ngừng tăng lên, hoàn toàn không thể so sánh với trước đây.

Chương 1997

Cho nên, lần này trong quá trình leo lên bậc thang, Diệp Thiên rõ ràng có thể cảm giác, dường như dễ dàng hơn lần trước rất nhiều.

Dù vậy, Diệp Thiên cũng sẽ không vì thế mà vui mừng, vì chỉ khi thực sự leo lên được, hắn mới có thể vui mừng khôn xiết.

Nếu không, Diệp Thiên luôn giữ cho thần kinh của mình căng như dây đàn.

Bản thân Diệp Thiên là người không chịu thua, có sự tự tin của mình, bất kể hôm nay có leo lên được hay không, hắn cũng tuyệt đối sẽ không rời đi như vậy.

Huống hồ, hắn cũng sẽ không để bất kỳ ai xem trò cười của mình, nên ngay từ đầu, Diệp Thiên đã chuẩn bị tâm lý, cũng nhất định sẽ dũng cảm tiến về phía trước, vì trong lòng hắn luôn có một niềm tin tồn tại, đó là phải vì những người phía sau mà suy nghĩ, tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Cho nên, khi Diệp Thiên đang leo lên bậc thang, nữ thần thấy dường như hắn có vẻ thoải mái hơn trước, liền bắt đầu thi triển pháp thuật.

Nàng đặt chướng ngại vật trên mỗi bậc thang, như vậy để Diệp Thiên không thể nào leo lên được.

Diệp Thiên tuy hiện tại pháp thuật đã mạnh hơn, nhưng dù sao nữ thần vẫn lợi hại hơn rất nhiều, nên nếu muốn thuận lợi leo lên, thì phải đột phá được bậc thang lần này.

Nhưng có những chuyện, không hề đơn giản như Diệp Thiên tưởng tượng, hiện tại hắn có niềm tin vững chắc, nhưng nữ thần vẫn

luôn ở bên cạnh không ngừng cản trở.

Cho nên, lúc đó khi nàng thi triển pháp thuật trên bậc thang, liền khiến Diệp Thiên ngã nhào, rơi thẳng về vị trí ban đầu.

Nữ thần không cho Diệp Thiên tiếp tục đi lên, vì trước đó nàng đã nói rất rõ ràng, bảo hắn từ đâu đến thì về đó, nhưng hắn lại không nghe, lại có người cố chấp như vậy sao?

Tính tình của nữ thần cũng không đặc biệt tốt, tuy có lúc không muốn nói, nhưng hành động lại thể hiện rất rõ ràng.

Diệp Thiên tuy bị rơi xuống, nhưng vẫn luôn không ngừng dùng pháp thuật để giữ vững cơ thể, vì càng lúc này, càng phải giữ vững mọi thứ, tuyệt đối không được hoảng loạn, nếu không chưa leo lên được đã tự tạo thêm khó khăn cho mình.

Diệp Thiên chưa bao giờ tin rằng, chỉ một bậc thang nhỏ bé có thể làm khó được hắn, nếu chút chuyện này cũng không làm tốt được, thì sao có thể hùng hồn hứa hẹn, bảo vệ tốt tất cả mọi người chứ?

Cho nên, hắn phải nỗ lực, chỉ có đột phá mọi điều không thể, mới có thể trở thành người chiến thắng.

Diệp Thiên sau khi ổn định cơ thể, liền bắt đầu từng bậc từng bậc tiếp tục đi lên, vì hắn tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Huống hồ, mọi chuyện trước mắt đều đã bày ra đó, nên Diệp Thiên cũng biết nhất định có người đang gây khó dễ cho mình, nhưng điều đó thì đã sao.

Dù có gây khó dễ, Diệp Thiên cũng sẽ không lùi bước, cũng càng không rời đi, vì chỉ có để nữ thần giúp đỡ, đối phó với những yêu ma quỷ quái đó, đồng thời cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của hắn.

Cho nên, dù thế nào, cũng phải hoàn thành chuyện này.

Nữ thần cũng không thể nào dễ dàng buông tha cho Diệp Thiên như vậy, đã kiên trì như thế, vậy thì nữ thần sẽ dùng phương pháp của mình.

Nàng sẽ để chim nhỏ đi đối phó, vì nàng biết Diệp Thiên chắc chắn sẽ không làm hại chim nhỏ, nhưng nếu muốn dễ dàng leo lên, thì cũng không có khả năng.

Nhưng nữ thần vạn lần không ngờ, Diệp Thiên thật sự vô cùng kiên trì, sau khi ổn định cơ thể, liền bắt đầu từng bước từng bước lại leo lên.

Lúc này nữ thần, bảo chim nhỏ trực tiếp xuống mổ mắt hắn.

"Đi mổ mắt nó, để nó không leo lên được, chuyện này nhất định phải làm được, đừng làm ta thất vọng, ngươi là sủng vật ta yêu quý nhất mà." Thần điểu lúc đó nghe theo sự sắp xếp của nữ thần, cũng bắt đầu không ngừng mổ vào mắt Diệp Thiên, tuy không phải là ý muốn của nó, nhưng thần điểu phải nghe theo sự sai khiến của nữ thần.

Cho nên, lúc đó nó cũng không dám trái lời.

Diệp Thiên quả thực không làm hại chim nhỏ, nhưng nó cứ một mực mổ, Diệp Thiên thì liều mạng leo lên.

Cho nên, hai bên thật sự đã gây ra động tĩnh lớn.

Diệp Thiên liền bắt lấy con chim nhỏ, rồi đặt vào trong lòng mình, như vậy con chim nhỏ cũng không thể thoát ra được.

Lần này Diệp Thiên đã quyết định, thì phải thành công, nếu không dù thế nào hắn cũng sẽ không lặng lẽ rời đi như vậy.

Điều đó căn bản không phù hợp với tính cách của hắn, huống hồ nữ thần lúc này đang ở không xa quan sát mọi thứ của hắn, Diệp Thiên cũng đã thể hiện thành ý của mình, để nữ thần biết rõ rằng, hắn

cầu xin nàng cũng tuyệt đối sẽ không để nàng giúp đỡ suông.

Chương 1998

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng nói rõ ý định của mình với nữ thần.

"Nữ thần, lần này, ta vô cùng có thành ý, bất kể ngài có nghe những lời ta nói hay không, nhưng tất cả đều là thật lòng." "Nếu lần này ngài đồng ý giúp đỡ, ta cũng nguyện ý dâng tặng vật quý giá nhất trên người, viên Dạ Minh Châu này." Diệp Thiên lần này thật sự đã hạ quyết tâm lớn, vì đã muốn thành sự, thì phải để người khác thấy được thành ý của mình, bất kể rốt cuộc nàng muốn gì.

Diệp Thiên sẽ không để cơ hội này tuột mất.

Cho nên, Diệp Thiên cũng không biết, cách này nữ thần rốt cuộc có đồng ý hay không, nếu không đồng ý, Diệp Thiên cũng sẽ có cách khác, nhưng sẽ chấm dứt mọi hành động.

Thần điểu lúc đó nằm trong lòng Diệp Thiên không động đậy, vì nó biết Diệp Thiên quả thực không hề dễ dàng, cũng biết nữ thần đang gây khó dễ cho hắn.

Nhưng dù thế nào, với tư cách là sủng vật của nữ thần, nó không dám nói nhiều một lời, nếu không nữ thần chắc chắn sẽ tức giận.

Cho nên, nó cũng chỉ có thể hy vọng Diệp Thiên thành công.

Diệp Thiên lần này vô cùng có thành ý, vì trên người hắn không có thứ gì đáng tiền hơn, ngoại trừ viên Dạ Minh Châu này.

Còn lại là bản thân hắn, mà hắn cũng biết nữ thần đối với hắn căn bản không có hứng thú gì, vậy thì chỉ có thể dùng Dạ Minh Châu để đổi lấy yêu cầu của mình.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên nhìn nữ thần, cũng hy vọng nàng có

thể cho hắn một câu trả lời hài lòng.

Rốt cuộc phải làm gì nàng mới chịu giúp đỡ.

“Viên Dạ Minh Châu này trông cũng được, nhưng...” Nữ thần nói xong, không tiếp tục nói nữa.

Nàng cẩn thận quan sát viên Dạ Minh Châu, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu ước tính giá trị của nó.

Trước đó Diệp Thiên chỉ nói suông, nên nữ thần đối với hắn căn bản không có sắc mặt tốt, cũng không giúp đỡ, bây giờ hắn đã lấy ra một viên Dạ Minh Châu.

Cho nên, nữ thần cũng không trực tiếp nói giúp hay không, nhưng nàng cảm thấy nếu hắn có thể lấy ra thứ tốt hơn đưa cho mình, có lẽ nàng sẽ suy nghĩ một chút, nhưng chỉ một viên Dạ Minh Châu mà bắt nàng đi giúp đỡ, có phải là hơi xem thường nàng không.

Nữ thần cảm thấy một khi Diệp Thiên đã có thể lấy ra Dạ Minh Châu, vậy thì trong tay hắn chắc chắn còn có bảo bối tốt hơn, nếu có thể khiến nàng hài lòng, vậy thì nàng cũng sẽ chọn cách giúp đỡ, nhưng phải xem Diệp Thiên có biết điều hay không.

“Nữ thần, không biết ngài có hài lòng với viên Dạ Minh Châu này không, nếu ngài hài lòng, hy vọng có thể thỉnh cầu sự giúp đỡ của ngài, cũng coi như ta có thành ý.” “Nếu không mang theo thành ý đến tìm ngài, ta cũng không đến đây.” Diệp Thiên vô cùng khẩn thiết, muốn biết ý của nàng ra sao, vì hắn thực sự không muốn lãng phí thời gian nữa.

Bởi vì dù lãng phí một phút một giây, những người phía sau cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng nữ thần nghe xong lời của Diệp Thiên, cũng đã phán đoán được giá trị của viên Dạ Minh Châu, nên lúc đó nàng không hài lòng,

bèn nói với hắn.

"Chỉ một viên Dạ Minh Châu nhỏ bé mà muốn ta giúp, chẳng phải quá gượng ép sao, nếu ngươi có thể lấy ra nhiều món đồ trang sức quý giá hơn." "Hoặc là những thứ đẹp đẽ, vậy thì ta có thể suy nghĩ, nếu không chuyện này chỉ có thể bỏ qua." Nữ thần là người cao cao tại thượng, chuyện gì cũng đã từng trải qua, bảo bối tốt nào cũng đã từng thấy.

Cho nên, một viên Dạ Minh Châu đơn giản mà muốn đuổi nàng đi, sao có thể chứ?

Khi nghe thấy vậy, trong lòng hắn bắt đầu vui mừng, vì hắn biết đã có đột phá, vậy thì chắc chắn có thể thành công.

Nếu nữ thần thích một số món đồ trang sức đẹp, vậy thì tự nhiên hắn có thể đưa cho nàng, chỗ Nông Công có những thứ như vậy.

Cho nên, không có gì là không làm được, chỉ cần nữ thần này đồng ý, yêu cầu gì Diệp Thiên cũng sẽ đáp ứng.

"Hóa ra ngài có yêu cầu này, nếu ngài thích nhiều đồ trang sức hơn hoặc những thứ tốt đẹp, chỉ cần ngài đi cùng ta, nhất định sẽ có được, ngài có muốn không?" Diệp Thiên cảm thấy chỉ cần có đột phá, thì phải kiên trì, vì một khi nữ thần đã nói đến mức này, vậy thì chắc chắn nàng thích những bảo bối đó, xem ra viên Dạ Minh Châu lúc đó mang theo trên người thật đúng lúc, nếu không có thứ tốt này trong tay, e rằng nữ thần không thể nào cho hắn cơ hội nói chuyện.

Diệp Thiên trong lòng rất rõ, nếu không lấy ra nhiều thứ hơn để dụ dỗ nàng, vì bất kể nàng có thích hay không.

Diệp Thiên sẽ luôn đối mặt với một trái tim chân thành, vì lần này đến đây hy vọng, có thể giải cứu những người phía trước.

Nếu Diệp Thiên một mình có thể đối phó được, cũng không đến

mức phải lãng phí nhiều lời nói với nàng như vậy, nhưng dù thế nào Diệp Thiên cũng thành tâm thành ý.

Vì chỉ có nữ thần ra tay, mới có thể giải quyết được vấn đề này, nữ thần bây giờ nói ra chuyện như vậy, vậy thì dù thế nào Diệp Thiên cũng sẽ đáp ứng nàng.

Cho nên, chỉ hy vọng nữ thần có thể mau chóng cùng hắn quay về.

Chương 1999

Nữ thần lúc đó suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu thực sự có thể dùng sức một người, đi giải cứu những con người đó, cũng là một loại thành công.

Nàng có thể có được thứ mình muốn, nên lúc đó nàng cũng hoàn toàn bị những kỹ thuật tinh xảo này chinh phục.

Vì nữ thần từ trước đến nay đều thích những thứ đặc biệt đẹp, nếu những món đồ này đều có thể trở thành của mình, quả thực là một chuyện tốt, đặc biệt vui vẻ.

"Nếu ngươi đã nói đến mức này, nếu ta không đồng ý nữa, thì có vẻ như ta không có thành ý." "Nhưng có một số chuyện, phải nói rõ trước, nếu lần này ta đi cùng ngươi cứu những người đó, nhưng đồng thời ngươi cũng phải đồng ý một yêu cầu của ta." "Nếu không ta sẽ không đi cùng ngươi.

Tuy tiếp xúc với ngươi không lâu, nhưng cũng nên hiểu rõ tính tình của ta rồi." Nữ thần có toan tính của mình, bất kể Diệp Thiên cho nàng bao nhiêu lợi ích, đều phải nghe theo sự sắp xếp của nàng, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Diệp Thiên lúc đó khi nghe nữ thần, bằng lòng giúp đỡ, trong lòng thực sự thở phào nhẹ nhõm, cũng cảm thấy những người đó cuối cùng cũng có thể được cứu.

Nhưng không ngờ nữ thần, lại một lần nữa đưa ra yêu cầu với hắn, nhưng bây giờ Diệp Thiên thật sự đầu óc rối loạn, không biết nữ thần sẽ đưa ra yêu cầu hà khắc như thế nào.

Nếu hắn có thể làm được, vậy thì Diệp Thiên dù thế nào cũng sẽ đồng ý.

Nhưng nếu không làm được thì phải đối phó thế nào, huống hồ bên phía con người thật sự không thể chờ được nữa, nên Diệp Thiên phải tranh thủ một tia hy vọng.

Dù chỉ có một chút thời gian, hắn cũng không dám lãng phí, nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng hoàn hồn, rồi hỏi nữ thần rốt cuộc yêu cầu là gì.

"Nữ thần, có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ cố hết sức, chỉ cần có thể giúp con người vượt qua cửa ải khó khăn này, dù thế nào ta cũng cam tâm tình nguyện." Diệp Thiên trước mặt nữ thần thể hiện ra, những lời chân thành này, bất kể ai cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Vì niềm tin trong lòng Diệp Thiên, là hy vọng có thể cứu sống dân làng, không hy vọng họ phải chìm trong biển khổ.

Cho nên, chỉ cần nữ thần có thể thật lòng đồng ý, Diệp Thiên dù thế nào cũng sẽ không từ bỏ.

"Yên tâm đi, chuyện ta muốn ngươi làm, bao gồm cả yêu cầu này rất đơn giản, nếu ta đồng ý giúp con người giải quyết cơn nguy cơ này." "Vậy thì từ nay về sau, ngươi phải đi theo ta, nếu ngươi có thể làm được điều này, mọi vấn đề đều dễ giải quyết." Diệp Thiên lúc đó nghe nữ thần, hóa ra yêu cầu như vậy, thật sự quá đơn giản.

Huống hồ đi theo nàng thì đã sao, chỉ cần có thể cứu sống tất cả những người đó, không để họ gặp nguy hiểm.

Dù Diệp Thiên làm gì cũng cam tâm tình nguyện, huống hồ bôn ba khắp bốn phương, vất vả mới có thể mời nữ thần ra tay giúp đỡ.

Bây giờ khó khăn lắm mới nhận được lời mời, nên dù thế nào Diệp Thiên cũng phải hoàn thành.

"Yên tâm đi, nữ thần, yêu cầu mà ngài đưa ra ta nhất định sẽ đồng

ý, cũng sẽ giữ lời hứa.” “Chỉ cần ngài cứu tất cả mọi người, dù bảo ta làm gì ta cũng cam tâm tình nguyện, nên sẽ không có ý kiến gì khác.” Con người Diệp Thiên từ trước đến nay luôn giữ lời, bất kể hứa với người khác điều gì, chỉ cần đã nói nhất định sẽ làm.

Huống hồ bây giờ, điều hắn quan tâm nhất là sự an toàn của những người đó, khó khăn lắm mới được nữ thần giúp đỡ, sao có thể không đồng ý chứ?

Nữ thần đối với câu trả lời của Diệp Thiên cũng rất hài lòng, vì yêu cầu này đối với hắn không khó, chỉ cần vì con người, hắn chắc chắn sẽ đồng ý.

Cho nên, nữ thần cũng vội vàng phân phó.

“Nếu đã đạt được thỏa thuận, vậy thì hai chúng ta bây giờ mau chóng xuất phát, nhưng muốn đến nơi trong thời gian nhanh nhất, cần thần điểu tương trợ.” Diệp Thiên bây giờ căn bản không quản được nhiều như vậy, bất kể có sự sắp xếp nào, hắn đều sẽ nghe theo, vì rốt cuộc bây giờ hắn có việc cầu xin nàng, nên phải làm theo.

“Chim nhỏ, bây giờ mau biến lớn đi, ta có thể ngồi trên lưng ngươi, đến nơi mà Diệp Thiên đã nói, như vậy tiết kiệm thời gian, có thể nhanh hơn một chút.” Nữ thần lúc đó ra lệnh cho thần điểu, lập tức biến lớn, Diệp Thiên có thể ngồi lên cùng quay về.

Vì nếu về muộn, chắc chắn sẽ rất nguy cấp, nên phải mau chóng đến nơi.

Nữ thần vốn là người làm việc quyết đoán, đã hứa chuyện gì chắc chắn sẽ làm.

Cho nên, dù thế nào, chỉ cần Diệp Thiên có thể thực hiện lời hứa của mình, thì nữ thần cũng vậy.

Thần điểu rất ngoan ngoãn, sau khi nghe theo sự sắp xếp của nữ

thần, lập tức trở nên đặc biệt lớn.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ, một con chim nhỏ bé lại có thể biến thành to lớn như vậy, nhưng dù thế nào có sự giúp đỡ của nàng, trong lòng Diệp Thiên dường như cũng có thể bình tĩnh lại.

Nếu không, tảng đá lớn trong lòng hắn thật sự đè nặng đến mức không thể thở nổi.

Sau khi biến lớn, con chim nhỏ đứng trước mặt Diệp Thiên và nữ thần, bèn hai người đứng trên lưng nó, trực tiếp bay đến nơi Diệp Thiên đã nói.

Chương 2000

Diệp Thiên lúc này, điều lo lắng nhất là tình hình của những người đó ra sao, vì từ khi rời đi, hắn đã tốn rất nhiều thời gian vào chuyện này.

Cho nên, hiện tại trong lòng tuy có chút vui mừng, nhưng cũng phải thấy tất cả đều bình an vô sự, như vậy mới có thể yên tâm.

Nếu không, Diệp Thiên cũng không biết, bây giờ nên hình dung trạng thái nội tâm lúc này như thế nào.

Bây giờ có thể khiến hắn yên tâm một chút, là nữ thần đã ra tay giúp đỡ.

Cho nên, trong lòng hắn cũng đặc biệt vui mừng, nhưng có lúc vui mừng cũng không thể vượt qua mọi thứ.

Suốt đường đi, nữ thần cũng không nói gì, luôn giữ vẻ cao cao tại thượng, vì nàng chọn giúp đỡ Diệp Thiên cũng chính là vì nhìn trúng một số thứ.

Suốt đường đi, Diệp Thiên có chút thấp thỏm không yên, tuy có nữ thần giúp đỡ, nhưng bây giờ hắn chỉ hy vọng mọi người, đều có thể chờ hắn quay về.

Rốt cuộc Long thái tử đang ở đó, nên bây giờ Diệp Thiên quay về, cũng phải tìm hắn trước, rồi xem tình hình bên đó ra sao mới có thể quyết định.

Lúc này, tốc độ của thần điểu thật sự phi thường, vốn là chim, đôi cánh vỗ mạnh, thật sự nhanh hơn Diệp Thiên tưởng tượng rất nhiều.

Vì thần điểu trong lòng biết Diệp Thiên rất lo lắng cho sự an toàn của những người đó, nên không thể chậm trễ, một khi nữ thần đã yêu

cầu như vậy.

Cho nên, nó cũng hy vọng có thể mau chóng đến trấn, nhưng trên ngọn núi này có các cửa ải, tuy sống ở đây.

Nhưng phải vượt qua tất cả các cửa ải, mới có thể thuận lợi ra khỏi ngọn núi này, nhưng những chuyện này đối với thần điểu mà nói, không có chút khó khăn nào.

Chỉ cần muốn làm, nhất định có thể làm được.

Cho nên, thần điểu lúc đó không ngừng tăng tốc, đồng thời cũng vượt qua các cửa ải, sau khi bay qua những cửa ải đó cũng bay vượt qua ngọn núi này.

Diệp Thiên lúc đó sau khi thấy tốc độ của thần điểu, thật không khỏi kinh ngạc, vì hắn cảm thấy pháp thuật của mình tuy cao cường, nhưng lại không bằng nó.

Vì trước đó, sau khi trèo đèo lội suối, gặp phải những vấn đề đó, Diệp Thiên thật sự cảm thấy đặc biệt xấu hổ.

Ngay cả một con chim nhỏ cũng không bằng, nhưng Diệp Thiên cũng biết, một khi đã sống ở đây, vậy thì đối với những cửa ải này chắc chắn quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Cho nên, nhanh hơn hắn cũng là chuyện đương nhiên.

Diệp Thiên không truy cứu những chi tiết nhỏ này, chỉ hy vọng có thể mau chóng đến đích.

Diệp Thiên bây giờ tất cả sự chú ý đều hướng về phía trước, vì hắn vô cùng khẩn thiết muốn đến trấn của con người, để xem tình hình hiện tại.

Nếu mọi thứ đều ở trạng thái bình thường, vậy thì Diệp Thiên không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng vì trước khi đi, từng cảnh từng cảnh trong trấn, đều không ngừng hiện lên trong đầu hắn, nên Diệp Thiên không thể nào bình tĩnh được.

Càng gần đến đích, tâm trạng càng phiền não bất an, nữ thần đứng bên cạnh hoàn toàn không để ý.

Nàng cũng căn bản không quan tâm đến cảm xúc hay tâm trạng của Diệp Thiên, vì lần này hai người đã đạt được một loại thỏa thuận.

Cho nên, nữ thần chỉ cần làm theo thỏa thuận, thực hiện lời hứa của mình, cũng đi theo yêu cầu của hắn là đủ.

Thần điểu lúc đó đưa Diệp Thiên và nữ thần đến trấn của con người, sau đó Diệp Thiên liền vội vàng tìm kiếm tung tích của Long thái tử.

Hắn cũng muốn kể lại những chuyện mình đã gặp phải cho Long thái tử nghe, vì trước đó hắn đã nói với Long thái tử, mình sẽ đi mời nữ thần giúp đỡ.

Đồng thời bảo Long thái tử bảo vệ tốt tất cả người dân trong trấn, nên bây giờ hắn cũng biết Long thái tử nhất định sẽ rất lo lắng cho sự an toàn của mình.

Đối với Diệp Thiên, mục tiêu hàng đầu là tìm được Long thái tử.

Lúc đó, Long thái tử vẫn luôn ở xung quanh trấn của con người để bảo vệ, cũng sẽ quan sát mọi động tĩnh ở đây.

Chương 2001

Cho nên, khi thấy Diệp Thiên bình an quay về, tâm trạng thật sự đặc biệt tốt, vì hắn vẫn luôn âm thầm cầu nguyện cho Diệp Thiên.

Hy vọng mọi chuyện đều có thể thuận lợi, may mà mọi chuyện đều thành sự thật.

Trong lúc Diệp Thiên và Long thái tử nói chuyện, nữ thần cũng quan sát mọi động tĩnh ở đây.

Vì trước đây nữ thần hoàn toàn không hiểu về nơi này, nếu không phải vì nghe lời Diệp Thiên, có lẽ bây giờ cũng không biết tình hình như vậy.

Cho nên, lúc đó nữ thần nhìn lên bầu trời, bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Vì lúc đó nữ thần thấy bầu trời, hoàn toàn không phải màu trắng, từng mảng màu đen đang bao trùm.

Cho nên, lúc đó nàng cảm thấy chuyện này, dường như thật sự vô cùng nghiêm trọng, chẳng trách trước đó Diệp Thiên khi nói chuyện với mình lại rối rắm như vậy.

Cho nên, bây giờ nữ thần hoàn toàn hiểu rõ, chuyện của Diệp Thiên, và tâm trạng khẩn thiết đó, vì trước đây nữ thần không nghĩ rằng ở nơi của con người, lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy.

Cũng càng không nghĩ rằng ác ma lại có thể tung hoành không trở ngại ở đây, nên lúc đó sau khi nhìn thấy bầu trời, mới bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra vùng màu đen đó, chắc chắn là do những ác ma đó ảnh hưởng.

“Diệp Thiên, không ngờ năng lực của ngươi thật sự quá lớn, ngay

cả nữ thần cũng có thể mời đến, nếu lần này có nàng ra tay tương trợ." "Những ác ma đó chắc chắn sẽ không thể làm hại con người nữa, nhưng có thể thấy ngươi bình an vô sự quay về, trong lòng ta thật sự vui mừng khôn xiết." Long thái tử lúc đó vẫn luôn nói chuyện với Diệp Thiên, vì hắn cảm thấy từ khi chuyện này bắt đầu, hai người vẫn luôn bận rộn.

Hiếm có cơ hội gặp mặt, nếu không phải vì lần này Diệp Thiên, có thể tìm được nữ thần về, trong lòng Long thái tử thật sự vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc, chuyện này đã làm phiền không phải một hai ngày, nên những ác ma đó, cuối cùng cũng phải được giải quyết.

Cho nên, lúc đó Diệp Thiên đơn giản kể lại cho Long thái tử, chuyện trước đó, bao gồm cả lần này mời nữ thần về là có chuyện.

Vì Diệp Thiên đối với Long thái tử, không có gì che giấu, bất kể chuyện gì cũng sẽ nói rõ với hắn, như vậy hai người cũng có thể ứng phó tốt hơn với một số chuyện.

Long thái tử cũng muốn xem xem vị nữ thần này, rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, có thể đối phó với những ác ma đáng ghét đó.

Nữ thần là người không ưa nhất những chuyện như vậy, huống hồ là người cao cao tại thượng như nàng, đối với sự tồn tại của những ác ma này, căn bản chưa bao giờ có chút do dự.

Cho nên, đã hứa với Diệp Thiên, giúp đỡ đối phó với những ác ma này, tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian.

Cho nên, lúc đó nàng nhìn thần điểu bên cạnh, bèn hạ lệnh.

"Không ngờ những ác ma này lại kiêu ngạo như vậy, xem ra hôm nay chúng ta phải trừng phạt chúng một trận, một lát nữa ngươi đi trước." Thần điểu là sủng vật thân cận nhất bên cạnh nữ thần, nữ

thần phái nó đi trước để xem xét, rốt cuộc tình hình phía trước ra sao.

Nếu những ác ma đó thật sự đang ở đây tùy ý làm bậy, tàn hại con người, thì nàng tuyệt đối sẽ không dung túng cho chuyện này xảy ra.

Vì nữ thần từ trước đến nay đều như vậy, làm việc quyết đoán, nói là làm, nên sẽ không có bất kỳ sự chần chừ nào.

Huống hồ, chuyện đã hứa với Diệp Thiên, nàng cũng sẽ tuân thủ lời hứa, vì nàng biết Diệp Thiên là một người rất có năng lực, nếu có thể đi theo nàng, đó là một chuyện hoàn hảo.

Rốt cuộc, mọi chuyện, nữ thần bây giờ vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Thần Điểu làm theo sự phân phó của Nữ thần, một mình bay đi dò la tình hình bên đó, bởi vì nó biết Nữ thần là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Chuyện đã làm thì nhất định phải thành, tuyệt đối không xảy ra bất cứ sơ suất nào, huống hồ mọi việc trước mặt Nữ thần vốn chẳng có gì khó khăn.

Lúc đứng tại chỗ, Thần Điểu cũng một lòng một dạ muốn trừ khử hết những thứ tà ác kia.

Bởi vì nó có một sở thích, một tính cách kỳ lạ, đó là mỗi lần nhìn thấy thứ gì tà ác đều muốn tiêu diệt toàn bộ.

Vì nó yêu đôi mắt của mình, nên Nữ thần không thể để những chuyện như vậy xảy ra trước mặt nó, chỉ cần có thể tiêu diệt thì một tên cũng không được bỏ sót.

Sau khi Diệp Thiên và Long Thái Tử nói chuyện xong, hắn cũng dặn dò đưa Nữ thần quay về, bởi vì nơi này đã bị ác ma chiếm lĩnh.

Chương 2002

Đây là một nơi cực kỳ không an toàn, nên trong lòng hắn lúc đó thật sự rất căng thẳng, bởi Diệp Thiên không sợ những chuyện này xảy ra trước mắt mình, nhưng Nữ thần thì khác.

"Long Thái Tử, lát nữa ngươi đưa Nữ thần sang một bên nghỉ ngơi đi, vì nơi này thật sự quá không an toàn, nếu cứ tiếp tục ở lại…" "Ta thật sự có chút lo lắng, nên chúng ta phải chuẩn bị vẹn toàn, huống hồ bọn ác ma này lại ngang ngược như vậy." Diệp Thiên bất kể làm chuyện gì cũng luôn đặt người khác lên trước, vì hắn không bao giờ xem sự nguy hiểm của bản thân là quan trọng.

Chỉ cần người bên cạnh được bình an vô sự, hắn đã mãn nguyện rồi, vì vậy hắn xem những chuyện này rất trọng đại.

Long Thái Tử cũng biết Diệp Thiên là người thế nào, nên chuyện của hắn nhất định sẽ ra tay giúp đỡ xử lý.

"Yên tâm đi, Diệp Thiên, chỉ cần là chuyện ngươi phân phó, ta chưa bao giờ lơ là, nhất định sẽ làm tốt, không để ngươi phải lo lắng." Diệp Thiên sở dĩ có sự sắp xếp này là vì cảm thấy trước đó có thể tồn tại vấn đề, nếu quay về trấn nhỏ thì nguy hiểm sẽ ít hơn một chút.

Ít nhất cũng có thể để nàng ở nơi an toàn.

Nhưng Diệp Thiên hoàn toàn không hiểu được, người này càng gặp nguy hiểm thì càng dũng cảm tiến lên, tuyệt đối không hề lùi bước.

Huống hồ bọn ác ma kia muốn làm nàng bị thương cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Nữ thần cũng chẳng thèm nói chuyện với Diệp Thiên, bởi vì nàng có cách nghĩ và cách làm của riêng mình, nên hai người bọn họ ở đây hoàn toàn có thể đảm đương mọi thứ.

Điều Diệp Thiên lo lắng nhất lúc này là bọn ác ma, không biết tiếp theo nên chống cự thế nào, vì trong trấn có khá nhiều người.

Diệp Thiên một mình cũng không thể xoay chuyển đất trời, huống hồ lần này nếu không có Long Thái Tử ở bên cạnh canh giữ, bảo vệ những người đó, thì Diệp Thiên cũng không thể nào dốc toàn lực đi tìm Nữ thần.

Bởi vì Diệp Thiên hy vọng có thể bảo vệ tốt tất cả mọi người, đây không chỉ là nguyện vọng hắn muốn thực hiện, mà còn là điều quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

Hắn thà tự mình bị thương chứ không muốn thấy nhân loại phải chịu tổn hại, nên bất kể lúc nào, ở đâu, hắn cũng luôn xem tính mạng của người khác quan trọng hơn chính mình, mà lại chưa bao giờ cần bất kỳ sự báo đáp nào.

"Nữ thần, gần đây ta đã sắp xếp để Long Thái Tử đưa ngài đến trấn nhỏ bên kia xem xét tình hình trước, sau đó sẽ quyết định sau." "Huống hồ nơi này giờ đã bị ác ma chiếm lĩnh, nếu cứ tiếp tục ở lại, nguy hiểm chắc chắn sẽ không ngừng ập đến." "Tuy ta biết ngài rất lợi hại, pháp thuật cao cường, nhưng có những chuyện không thể không đề phòng, nên hy vọng ngài có thể làm theo yêu cầu của ta." Thực ra Diệp Thiên không hề muốn trói buộc hay làm gì Nữ thần, hắn chỉ mong nàng được an toàn.

Bởi vì dù pháp thuật có cao cường đến đâu, ác ma vẫn quá đông, không ngừng kéo đến, nên Diệp Thiên phải chuẩn bị mấy phương án.

Nữ thần pháp thuật cao cường có thể ứng phó tự nhiên, nhưng cũng không thể cứ hấp tấp làm việc như vậy, dù sao cũng phải tìm

sẵn đường lui cho mình.

Nhưng Nữ thần ngay từ đầu đã không thèm để ý đến Diệp Thiên và cái gọi là Long Thái Tử kia, vì nàng chẳng quan tâm.

Nữ thần tuyệt đối không sợ bọn ác ma, huống hồ nàng sớm đã hạ quyết tâm, phải trừ khử sạch sẽ những thứ tà ác này.

Vì vậy, nàng sẽ không đến trấn nhỏ, chuyện an toàn hay không hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nàng.

Lúc đó, Nữ thần cũng lười đáp lời hai người họ, cứ làm theo ý mình muốn, trực tiếp bay vào trong đám mây đen kia.

Bởi vì trước đó Nữ thần thấy có mây đen tồn tại, nhưng lại không thấy ác ma xuất hiện.

Nàng đoán rằng, có ác ma hay không, lần này đi một chuyến là biết.

Vốn dĩ Diệp Thiên định giữ Nữ thần lại, để nàng bàn bạc kỹ hơn, pháp thuật dù cao cũng nên thảo luận, dù sao cũng nên có kế hoạch.

Bởi vì Diệp Thiên và Long Thái Tử trước kia khi đối mặt với những vấn đề này, luôn lên kế hoạch rất chu toàn.

Nhưng hắn không ngờ Nữ thần lại chẳng thèm để ý, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của hắn, càng không coi hai người họ ra gì.

Nàng cứ thế một mình bay vào trong đám mây đen đó.

Sau khi vào trong, Nữ thần phát hiện nơi này thật sự có ác ma tồn tại, thảo nào trước đó mây đen lại dày đặc như vậy.

Nữ thần lúc đó vừa nhìn thấy những con quái vật đen thui đã thấy buồn nôn, vì nàng không thích những thứ tà ác này, bất kể tốt xấu.

Ai cũng không muốn nhìn thấy, lúc này Diệp Thiên đứng tại chỗ,

cả người cũng vô cùng chấn động, vì hắn cảm thấy Nữ thần thật sự quá khí phách.

Mặc dù pháp thuật của Diệp Thiên cũng rất cao cường, nhưng hắn chưa bao giờ tùy tâm sở dục như Nữ thần.

Chương 2003

Trước kia Diệp Thiên luôn phải cân nhắc đến sự an toàn của nhân loại, một mặt phải bảo vệ họ, một mặt phải tiêu diệt gọn bọn ác ma.

Vì vậy, lần này thấy Nữ thần một mình dũng cảm tiến lên, hắn thật sự vô cùng kính phục, bởi hắn vốn biết người này bình thường cũng hay làm theo ý mình.

Không ai có thể kiểm soát được nàng, nhưng hắn vạn lần cũng không ngờ, Nữ thần lại không nói một lời đã bay đi như vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng muốn xem xem, Nữ thần rốt cuộc đối phó với bọn ác ma này thế nào.

Long Thái Tử lúc đó đứng một bên, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự, vì hắn chưa từng thấy ai gan dạ đến thế.

Dám đơn thương độc mã một mình xông vào nơi ở của ác ma.

Lúc đó, để có thể làm rõ mọi chuyện, Diệp Thiên cũng không để Nữ thần một mình tiến lên.

Hắn bèn vội vàng dùng pháp thuật bay qua đó xem thử, xem bọn ác ma rốt cuộc đang làm gì, tại sao lại khiến nơi này trở nên ô uế, mịt mù.

Bởi vì trong đầu Diệp Thiên, những hình ảnh hiện ra đều có thể được ghi lại từng chút một.

Những việc bọn ác ma làm, chẳng qua cũng chỉ là đi làm hại nhân loại.

Vì vậy, Diệp Thiên mới nóng lòng muốn trừ khử chúng, nếu để chúng sống, Diệp Thiên cảm thấy sẽ có nguy hiểm lớn.

Cho nên, bất luận thế nào, dù phải dốc toàn lực, hắn cũng nhất định phải tiêu diệt chúng.

Sau đó, Diệp Thiên nhìn thấy bọn quái vật đang bỏ một ít thuốc độc vào nước uống của nhân loại, bởi vì những người đó hoàn toàn không có chút lòng cảnh giác nào.

Nếu uống phải thứ nước có độc này, chắc chắn sẽ trúng độc mà chết, nên Diệp Thiên lúc đó thật sự cảm thấy bọn ác ma đáng ghét này lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Quả thực có chút quá đáng.

Bởi vì trước kia Diệp Thiên chỉ nghĩ rằng, bọn ác ma ở trong trấn hòa mình với nhân loại, mục đích là để lấy được thứ gì đó từ họ.

Nhưng hắn không ngờ bọn ác ma đáng ghét này lại có thể dùng đến thủ đoạn như vậy.

Bởi vì những người này đều là những người lương thiện, vạn lần cũng không ngờ sẽ có người ra tay độc ác với mình như thế.

Tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn, lúc đó Nữ thần cũng thấy cảnh này, nên cảm thấy bọn ác ma đáng ghét này thật sự khiến người ta đau đầu.

Vì vậy, nhất định phải giết sạch chúng trước đã.

Diệp Thiên lúc đó vốn định ra tay, dạy dỗ bọn ác ma một trận, nhưng hắn cũng biết bọn chúng có bè có lũ.

Nếu dùng sức một người, chỉ đối phó được một bộ phận, còn nếu muốn một mẻ bắt hết, e rằng bây giờ hắn chưa có bản lĩnh lớn như vậy.

Vì vậy, Diệp Thiên đang lúc sầu não, không biết nên dùng cách gì để ngăn chặn hành vi của chúng.

Nữ thần trực tiếp động dụng pháp thuật, đánh ngã tất cả bọn chúng, lúc đó nhìn bọn ác ma loảng xoảng ngã rạp xuống đất.

Ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Nữ thần thật sự có chút không nhìn nổi nữa, nên mới ra tay, Diệp Thiên cũng được chứng kiến pháp thuật của Nữ thần, quả thật quá cao cường, thảo nào được gọi là Nữ thần.

Bây giờ Diệp Thiên mới biết, người mình mời quả thật không sai.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó cũng đứng xem kịch hay, xem bọn ác ma rốt cuộc là tình hình thế nào.

Bọn ác ma hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cứ thế bị đánh ngã xuống đất, nên lúc đó tâm trạng cũng vô cùng phức tạp.

Chương 2004

Ngày hôm đó, khi nhìn thấy cảnh này, hắn sớm đã căm hận bọn ác ma đáng ghét này đến tận xương tủy, hiện giờ có thể thấy Nữ thần thi triển pháp thuật.

Đánh ngã toàn bộ bọn chúng, tâm trạng đó thật sự không thể diễn tả, bởi chỉ có Diệp Thiên mới biết được sự căm hận đó.

Vì ở trong trấn nhỏ này, chúng thật sự đã làm xằng làm bậy một thời gian dài, cũng khiến hắn vô cùng bối rối, nay cuối cùng đã có người có thể đối đầu với chúng.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống, ít nhất không cần phải lo lắng như trước nữa.

Sau khi Nữ thần đánh ngã toàn bộ bọn ác ma, nàng cũng không giết hết chúng, bởi vì Nữ thần tuy có chút chán ghét việc làm của chúng, nhưng dù sao đi nữa, lần này nàng đến giúp Diệp Thiên giải quyết khó khăn, nên chuyện sau đó, Nữ thần hy vọng Diệp Thiên tự mình xử lý, rốt cuộc là muốn giết hay thả, hắn có cách của mình.

Những chuyện đó Nữ thần không quản được, vì bản thân Nữ thần là một người đặc biệt không thích tà vật, trước mặt nàng chúng đều sẽ bị tiêu diệt từng tên một.

Tuyệt đối không để chúng chướng mắt trước mặt mình, lần này Nữ thần sở dĩ dùng pháp thuật đánh ngã chúng, chẳng qua là vì thấy chúng làm những chuyện thương thiên hại lý, huống hồ những người kia đều là những người vô tội.

Tại sao lại đi làm hại những người tay không tấc sắt, nên Nữ thần thật sự có chút không hiểu, tuy rằng có lúc Nữ thần cao cao tại thượng, nhưng nàng cũng biết, nhân loại đều vô tội, nhìn thấy cuộc

sống vô lo vô nghĩ của họ bị bọn ác ma đầu độc, thật sự có chút không nỡ.

Vì vậy mới ra tay.

Tất cả ác ma đều không biết lai lịch của Nữ thần, tưởng rằng nàng chỉ là một người bình thường, nên cũng chống cự, nhưng với năng lực của chúng thì căn bản không thể tiếp cận được Nữ thần.

Ngay cả một ngón tay cũng không thể chạm vào, nên bọn ác ma lúc đó cũng có chút cảm xúc.

Vì chưa từng có nhân vật lợi hại như vậy xuất hiện trước mặt.

Chúng tưởng rằng những việc mình làm đều có thể thuận lợi, vì khi làm những việc này, chúng chưa bao giờ nghĩ đến bất kỳ ai, chỉ cảm thấy mình làm thấy vui là đủ rồi.

Ác ma lúc đó nhìn tình hình trước mắt, bèn muốn bỏ chạy, vì biết không phải là đối thủ của Nữ thần, vậy thì liều chết chống cự cũng có chút không đáng.

Nhưng đối với Nữ thần mà nói, bọn ác ma này muốn rời đi sao có thể?

Vì vậy nàng trực tiếp dùng pháp thuật, trói tất cả bọn chúng lại với nhau.

Như vậy dù có ba đầu sáu tay, cũng không thể nào thoát ra được, nên Nữ thần cũng nói với bọn ác ma.

“Chạy à, cũng không xem hôm nay các ngươi gặp phải ai, làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, những người kia có quan hệ gì với các ngươi mà lại hạ độc.” “Hôm nay gặp phải ta cũng coi như các ngươi xui xẻo, nên đều đừng nhúc nhích, cũng đừng nghĩ đến chuyện trốn thoát?” Nữ thần lúc đó nói năng hùng hồn, dõng dạc với bọn ác ma.

Bọn ác ma bây giờ cũng không ngừng giãy giụa, nhưng dường như không thể thoát ra được, vì pháp thuật của Nữ thần đặc biệt cao, sau khi trói chúng lại với nhau.

Nếu không phải Nữ thần giúp cởi trói, thì dù có lợi hại đến đâu cũng không thể làm được.

Nữ thần lúc đó vô cùng có cảm giác thành tựu.

Bởi vì bất kể thế nào, dù chỉ động một ngón tay út, cũng có thể giải quyết được chúng, huống hồ bọn ác ma này còn tưởng mình lợi hại đến mức nào.

Chỉ là Nữ thần chưa xuất hiện sớm, nếu sớm được Diệp Thiên mời đến, thì bọn ác ma này sớm đã sợ đến tè ra quần, không biết chạy đi đâu rồi.

Diệp Thiên bây giờ cũng biết việc làm của ác ma, cũng biết nếu một khi họ bị thương, thì dù có bảo vệ những người đó, cũng đã quá muộn.

“Diệp Thiên, thấy chưa, ta chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể bắt được hết bọn ác ma này, nên ngươi mời ta là đúng rồi.” “Nhưng bọn ác ma này quả thật rất đáng ghét, không ngờ lại ở trong trấn nhỏ này hại người như vậy, loại người này nên bị xử tử.” “Không nên để chúng tiếp tục sống, nếu không nhân loại sau này sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn hơn.” Nữ thần vừa nói chuyện với Diệp Thiên, vừa muốn hắn hiểu rõ, rằng nàng đã hứa sẽ giải cứu nhân loại, thì bây giờ đã thực hiện lời hứa của mình.

Nhưng chuyện tiếp theo phải dựa vào một mình Diệp Thiên xử lý, còn việc bọn ác ma bỏ độc vào nước, nếu nhân loại không biết mà uống phải, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì, thực ra trong lòng mọi người đều rất rõ.

Nữ thần không nhắc đến chủ đề này, trong lòng Diệp Thiên cũng đã có số, vì khi nhìn thấy quá trình ác ma bỏ độc vào nước, tâm trạng của hắn thật sự không thể bình tĩnh nổi.

Bởi vì những người kia trước kia rất tin tưởng, bọn ác ma này miệng lưỡi gian xảo, nếu không để họ tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ không tin.

Nhưng bây. giờ Diệp Thiên cũng không truy cứu những chuyện này nữa, nếu có thể dốc hết sức mình để bảo vệ họ, Diệp Thiên cảm thấy không còn gì tốt hơn.

Chương 2005

Hiện tại bọn yêu ma quỷ quái này bỏ độc vào nước, cũng không biết là độc gì, liệu nhân loại ăn vào sẽ bị hại chết ngay lập tức, hay sẽ có triệu chứng khác, những điều này Diệp Thiên thật sự không dám tưởng tượng, nên lúc đó để có thể chứng thực chuyện này.

Hắn cũng nhanh chóng xuống trấn nhỏ dưới kia để kiểm tra một phen, xem rốt cuộc có chuyện gì không, nếu có thể bình an vô sự.

Diệp Thiên cũng có thể bình tĩnh lại, nếu không thật sự rất day dứt, rất áy náy, vì hắn đã nỗ lực lâu như vậy, chẳng qua cũng chỉ hy vọng có thể giải cứu tất cả nhân loại, nếu vì chuyện này mà họ bị thương hoặc chết đi, thì thật sự rất áy náy.

Bởi vì Diệp Thiên vốn định dùng sức một mình giải cứu tất cả mọi người, hiện giờ có lúc cảm thấy rất áy náy.

Nếu có thể phát hiện sớm hơn động tĩnh của bọn ác ma, cũng sẽ không đến nỗi để chúng bỏ độc vào nước.

Nữ thần bây giờ không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào, nên phải đến trấn nhỏ xem thử, nếu không trái tim này mãi mãi không thể buông xuống được.

Mạng sống của những người này quý giá hơn cả hắn, nên bây giờ tâm trạng thật sự vô cùng phức tạp, đặc biệt căng thẳng.

Diệp Thiên sở dĩ như vậy, là vì cảm thấy tất cả mọi chuyện trong đầu hắn đều bắt đầu không ngừng xoay vòng.

Lại không rõ căn cứ của sự thật là thế nào, bây giờ những lời hắn nói đều là phỏng đoán của một mình hắn.

Nên trong lòng thật sự thấp thỏm không yên, cũng không biết khi

nào mới có thể bình tĩnh lại, không đi nữa, nhân loại cũng có thể bình an vô sự đứng trước mặt hắn.

Bởi vì Diệp Thiên luôn xem tính mạng của tất cả mọi người quan trọng hơn mình, nên không muốn để người khác bị tổn hại.

Dù là hắn cũng không sao cả, nên lúc đó tâm trạng thật sự nửa vời, cũng không biết nên làm thế nào.

Lại không có cách nào diễn tả cho người khác, chỉ có thể một mình chịu đựng.

Vì vậy Diệp Thiên không thể cứ mãi lo lắng được.

Hắn phải đến trấn nhỏ xem thử, chỉ có điều tra rõ ràng mọi chuyện ở đó mới có thể yên tâm, nên lúc đó Nữ thần cũng cảm thấy Diệp Thiên làm vậy.

Cũng là lo lắng cho nhân loại, dù sao những thứ đáng ghét đó làm những việc ở đây, thật sự khiến người ta không thể chịu đựng được.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên dặn dò xong, liền vội vàng chạy đến trấn nhỏ, để xem tung tích của những người đó, vì Diệp Thiên không biết nên diễn tả những người này thế nào.

Có lẽ vì cuộc sống thường ngày quá đơn giản, nên khi đối mặt với một số chuyện, họ cũng không suy nghĩ chu toàn, nếu không có Diệp Thiên ở đó.

E rằng những người này bây giờ sớm đã diệt vong rồi, huống hồ đâu có thể đến lượt bọn người kia ở đây làm xằng làm bậy.

“Nếu đã như vậy, vậy thì ta cũng đi xem cùng ngươi, nếu những người đó thật sự có vấn đề, ta có thể giúp đỡ.” Nữ thần giống như một hiệp nữ, tuy rằng có lúc trông cao cao tại thượng, dường như rất khó tiếp cận, nhưng sau khi trải qua chuyện này.

Cách nhìn của Diệp Thiên đối với nàng cũng đã có sự thay đổi lớn, vì Nữ thần cũng vì nhân loại mà lo lắng, khi nhìn thấy cảnh đó cũng không nỡ lòng.

Vì vậy mới không chút do dự giúp đỡ Diệp Thiên, bây giờ ác ma đã bỏ độc vào nước.

Nên Diệp Thiên lo lắng, Nữ thần cũng lo lắng, vì vậy lúc đó mọi người cùng nhau đến trấn nhỏ, để xem thử.

Nếu thật sự có vấn đề, mọi người cũng có thể cùng nhau thương lượng, sau đó hoàn thành việc này, ít nhất chỉ cần có thể bảo vệ tốt những người này.

Cũng là nguyện vọng lớn nhất trong lòng hắn.

Diệp Thiên lúc đó thấy có Nữ thần bên cạnh, dường như cũng đã ăn một viên thuốc an thần, vì hắn biết thực lực của nàng rất lớn.

Nên có nàng ở đó chắc sẽ không có chuyện gì, nhưng dù sao cũng phải đi xem, sau đó mọi người đến trấn nhỏ.

Nhưng lúc đó, họ không thấy bất kỳ ai xuất hiện, nên Diệp Thiên một mình bắt đầu lo lắng, rốt cuộc là chuyện gì.

Vì những ngày trước, Diệp Thiên đều biết có người ở đây, nhưng lần này đặc biệt yên tĩnh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Nên Diệp Thiên luôn có một dự cảm không lành, nhưng lại không nói ra được, vì tất cả đều dựa vào sự tưởng tượng của một mình hắn.

Chương 2006

Mà tưởng tượng không thể trở thành căn cứ quan trọng, nếu muốn điều tra rõ ràng, Diệp Thiên phải đi tìm kiếm thêm.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó đến khách sạn mà hắn đã ở trước kia, để xem ở đó có xảy ra chuyện gì không.

Diệp Thiên dùng bước chân nhanh nhất đến khách sạn, nhưng lại phát hiện ở đó không có ai, nên lúc đó hắn đi khắp nơi trên dưới mấy lượt.

Nhưng vẫn không phát hiện có chỗ nào không ổn.

Điều này khiến Diệp Thiên càng thêm khó xử, không biết nên làm gì để có thể giải tỏa những nghi ngờ trong lòng.

Tuy Diệp Thiên không phải là người dễ dàng từ bỏ, cũng không phải là người có thể bị bất kỳ khó khăn nào đánh gục.

Nhưng có lúc, thật sự khiến hắn không biết phải làm sao, cũng đặc biệt bất lực, không biết làm thế nào mới có thể giải quyết được những vấn đề này.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại không giống như những gì ta nói trước đây, chẳng lẽ ta đã bỏ sót điều gì?

Có nơi nào đó ta không nhìn rõ sao?" Hắn lúc đó không ngừng tự hỏi, vì lúc này chuyện này không thể nói với bất kỳ ai, bởi tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng và trong đầu Diệp Thiên, nên nếu không tự mình vượt qua được cửa ải này.

Thì không ai có thể giúp được hắn, bây giờ những ngày bình yên như thế này cũng khiến hắn cảm thấy có chút không ổn.

Vì vậy, ở đây không tìm thấy một chút manh mối nào, Diệp Thiên bèn đến nơi mà trước kia hắn đã nhốt tất cả mọi người.

Vì lúc đó Diệp Thiên muốn tập trung họ lại một chỗ, như vậy cũng có thể bảo vệ họ tốt hơn.

Nên lúc đó hắn quyết định đến đó xem thử, những người đó bây giờ ra sao rồi, vì hắn cảm thấy nếu ác ma đã bỏ thuốc độc vào nước.

Thì trấn nhỏ không thể nào yên bình như vậy, vì hắn cũng không nhìn lầm, ác ma cũng sẽ không nương tay.

Vì vậy, Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất, đồng thời lại vội vàng đến nơi giam giữ những người đó, để kiểm tra xem có hoàn toàn giống như những gì hắn nói không.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên thật sự không có cách nào bình tĩnh lại, đặc biệt lo lắng, nếu cả chuyện này có thể giải quyết sớm.

Có lẽ hắn cũng có thể trút bỏ tảng đá lớn trong lòng, nếu ngay cả vấn đề kiến thức cũng không thể giải quyết, những người này sẽ gặp nguy hiểm.

Vậy thì Diệp Thiên thật sự không có cách nào, khiến hắn dừng bước, không quan tâm đến những chuyện này nữa, vì chuyện hắn đã quyết định, cũng sẽ không tùy tiện thay đổi.

Trên đường đi, hắn không ngừng cầu nguyện, hy vọng nhân loại bình an vô sự, tuyệt đối đừng uống phải nước có độc, nếu uống rồi cũng không biết sẽ ở trong trạng thái nào, nên bây giờ thật sự phải thấy mới tin, hắn tăng tốc đến nơi giam giữ tất cả mọi người.

Vội vàng đẩy cửa bước vào, nhưng không ngờ tất cả mọi chuyện dường như hoàn toàn giống như những gì hắn nói, vì những người bị giam ở đây đều đang ôm bụng, không ngừng la hét.

“Đau quá!

Đau quá!" Cảnh tượng lúc đó thật sự khiến Diệp Thiên vô cùng kinh ngạc, vì trước kia ở đây có rất nhiều người.

Từng người một đều nằm trên đất, từng cảnh tượng hiện ra trước mắt hắn, Diệp Thiên cảm thấy thật sự không biết nên dùng lời lẽ nào để diễn tả trạng thái nội tâm lúc này.

Vì cuối cùng hắn đã chậm một bước, không để họ tránh được cơn nguy kịch này, nên Diệp Thiên thật sự vô cùng tự trách.

Mỗi người đều đau đến mức sắc mặt có chút tái nhợt, hoàn toàn không giống trạng thái trước kia.

Nên Diệp Thiên không biết ác ma rốt cuộc đã bỏ thuốc độc gì.

Khi nhân loại thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đây, liền bắt đầu không ngừng bò về phía hắn, nhưng động tác của mọi người đều rất chậm chạp.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Cứu tôi, cứu tôi." Từng mảng người như cát lún nằm trên đất, tiếng kêu cứu yếu ớt trong miệng, thật sự khiến Diệp Thiên không biết nên làm gì.

Chương 2007

Vì lúc này hắn không chỉ lo lắng, mà còn đặc biệt bối rối.

Diệp Thiên không thể chịu đựng được cảnh tượng như vậy, vì trong đầu hắn hiện lên những hình ảnh đó, hắn hy vọng có thể chữa khỏi cho tất cả nhân loại.

Cũng hy vọng họ có thể bình an vượt qua cơn nguy kịch này.

Nhưng dù sao năng lực của Diệp Thiên cũng có hạn, hắn cũng không có khả năng lớn để giải quyết được chất độc mà ác ma đã hạ.

Đúng lúc này, Nữ thần cũng theo bước chân Diệp Thiên đến đây, khi nhìn thấy những người này đang gào khóc thảm thiết.

Khóc lóc thảm thiết, nàng hoàn toàn không có khái niệm gì, vì tuy trước đó nàng cảm thấy bọn ác ma đối với nhân loại quả thật có chút quá tàn nhẫn.

Nhưng nếu nhân loại có thể có chút cảnh giác, cũng sẽ không đến nỗi để ác ma đạt được ý đồ, càng không để mình rơi vào tình trạng này.

Vì vậy, lúc đó Nữ thần cũng không có ý định ra tay cứu giúp hay thương hại.

Nữ thần ngược lại cảm thấy, nhìn thấy bộ dạng này của họ, trong lòng thật sự rất phiền não, vì Nữ thần từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Tùy tâm sở dục, làm theo ý mình, chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác, hay cách nhìn của người khác, chỉ sống theo cách nghĩ của mình.

Chỉ cần mình vui vẻ, những chuyện khác đều là thứ yếu, nên nàng

cũng lười để ý đến những kẻ đáng ghét này.

Vì con người nàng là vậy, nên lúc đó nhìn thấy những người này không ngừng lăn lộn trên đất, ôm bụng.

Tuy rằng nỗi đau này không phải ở trên người nàng, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được nỗi đau đó, mang lại tổn thương to lớn, nghiêm trọng đến mức nào.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ không có cách nào giúp, chỉ có thể không ngừng an ủi tình cảm của mọi người.

"Mọi người đừng vội, triệu chứng này chỉ là tạm thời thôi, nhất định sẽ được cứu chữa." "Vì vậy mọi người bây giờ đừng lo lắng, đừng sợ hãi, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để mọi người phải chịu khổ nữa." Diệp Thiên biết mỗi người, dù là nhân loại hay những người khác, đều yếu đuối, đặc biệt là khi đối mặt với sinh tử.

Huống hồ lúc này, nhân loại chưa bao giờ trúng độc, đau đớn đến mức này, nên Diệp Thiên trong lúc an ủi, cũng không ngừng cầu xin Nữ thần.

Vì bây giờ chỉ có Nữ thần mới có thể cứu được những người này, nên không còn cách nào khác, Diệp Thiên cũng biết Nữ thần từ trước đến nay vẫn luôn cao cao tại thượng.

Nên dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên dù chỉ có một chút cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

"Nữ thần, ta biết ngài rất lương thiện, cũng biết lần này mời ngài ra tay đối phó với bọn ác ma cũng là vì vậy." "Nhưng nhìn những người này trước mắt, gặp phải những điều không may này, ngài có nỡ lòng nhìn không?

Nếu có thể, ngài có thể cho họ một ít thuốc không?" Diệp Thiên sở dĩ nói vậy, là vì hắn hiểu Nữ thần, tuy rằng có lúc thái độ có thể hơi

cứng rắn, nhưng cũng không phải là người sắt đá.

Huống hồ những người này đều vô tội, chẳng lẽ thật sự phải trơ mắt nhìn họ bị độc dược hại chết, huống hồ còn phải trải qua nhiều chuyện đau khổ như vậy.

Nên Diệp Thiên chỉ có thể cầu cứu Nữ thần, hắn biết nàng có thuốc có thể cứu những người này, nên bất kể nàng có đồng ý hay không.

Diệp Thiên cũng phải thử một lần, ít nhất cũng có thể tranh thủ cho họ một chút cơ hội.

Nữ thần vốn dĩ khi nghe tiếng khóc lóc của họ đã đặc biệt phiền não, không muốn nhìn thấy bộ dạng của những người này.

Nếu không phải vì trước đó đã hứa với Diệp Thiên sẽ bảo vệ tốt những người này, đồng thời cho họ sự an toàn, nếu không thì bây giờ nàng hoàn toàn sẽ không quan tâm đến những chuyện này.

Bởi vì nếu họ có thể nhớ đời một chút, cũng sẽ không xảy ra nhiều vấn đề như vậy, càng không để cho hắn đạt được ý đồ, nên khi Diệp Thiên cầu xin.

Nữ thần cũng chỉ có thể lấy thuốc ra.

"Cầm lấy đi, chia đều cho họ, sau khi ăn xong sẽ không còn đau bụng nữa, độc tố trong cơ thể cũng sẽ được bài trừ sạch sẽ." "Nhưng lần này ta cũng là nể mặt ngươi mới cứu những người này, đừng thật sự coi ta là người có lòng tốt." Nữ thần từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, làm người tốt việc tốt, cũng sẽ luôn khiến người khác cảm thấy rất khó tiếp cận.

Bởi vì loại người này, chỉ cần người hiểu nàng đều có thể nhìn ra, con người nàng không hề xấu, pháp thuật cũng rất cao cường.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên lấy thuốc đến trước mặt mọi người,

liền nói với họ.

Chương 2008

"Thuốc này có thể giải độc trên người các ngươi, nên bây giờ mau ăn thuốc này đi, sẽ không còn đau đớn nữa, cũng sẽ làm dịu đi mọi chuyện." Diệp Thiên đổ thuốc ra, sau đó cầm trên tay nói với mọi người, bảo họ bây giờ ăn đi, như vậy sẽ không còn đau khổ nữa.

Nhưng nhân loại lúc đó hoàn toàn không biết, Nữ thần là người thế nào, cũng không biết thuốc nàng đưa có độc hay không.

Bởi vì mọi người không quen biết, nên mới tin tưởng, nên lúc đó mọi người cũng luôn nghi ngờ.

"Đây là thuốc gì?

Có thật sự chữa được bệnh của ta không?" Lúc đó nhân loại không chỉ không tin Diệp Thiên, mà còn không tin Nữ thần, cảm thấy thuốc này có thể có vấn đề lớn, nên lúc đó mọi người đều không dám ăn.

Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, thật sự vô cùng bất lực, vì đã đến lúc này rồi, mà vẫn không tin.

Chẳng lẽ hắn sẽ cho họ uống thuốc độc sao?

Vì vậy, để khiến nhân loại có thể hoàn toàn tin tưởng, thuốc này là thật, hắn bèn nói cho họ biết sự thật.

"Có biết người phụ nữ đứng trước mặt các ngươi là Cửu Thiên Huyền Nữ không, thuốc cho các ngươi đều là thuốc tốt." "Nếu bây giờ các ngươi chọn không ăn, vậy thì chờ trúng độc chết đi." Diệp Thiên có lúc, khi đối mặt với những người này cũng đặc biệt tức giận, vì họ hoàn toàn không biết tốt xấu, đối tốt với họ trăm bề.

Họ cũng hoàn toàn không lĩnh tình, cũng không cho rằng đó là thật,

nhưng lần này Nữ thần có thể cho thuốc, chẳng qua cũng là nể mặt hắn.

Vì vậy, một khi đã có thể lấy thuốc ra, thì nên yên tâm mà ăn, nếu thật sự có độc, Diệp Thiên cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy.

Chạy đi giải cứu mọi người, huống hồ hắn có chuyện của mình phải làm, hà tất phải lãng phí thời gian của mình cho họ.

Vì vậy hắn cảm thấy những người này, không biết trong đầu đang nghĩ gì, chẳng lẽ một chút thường thức cũng không có sao?

Quả thật vô phương cứu chữa.

Thực ra trong lòng mọi người đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, huống hồ là Diệp Thiên trước đây.

Vì vậy, mọi người đối với thân phận của hắn cũng luôn có chút cảnh giác, nay lại có một người phụ nữ như vậy, tự nhiên phải có chút e dè.

Rốt cuộc có nên ăn hay không, nhưng lúc đó nghe Diệp Thiên nói thuốc không có vấn đề.

Đồng thời lúc này, người đứng trước mặt là Cửu Thiên Huyền Nữ, nên lúc đó mọi người cảm thấy thuốc này chắc là không có vấn đề gì.

Huống hồ mọi người đang chịu đựng sự giày vò ở đây, đau đến mức la hét, nếu thuốc này thật sự có thể khiến tất cả đều khá hơn.

Vậy thì mọi người tự nhiên phải ăn, nên sẽ không còn nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Vì vậy, khi nhân loại cảm thấy thuốc này không có vấn đề, liền bắt đầu điên cuồng tranh giành.

Bởi vì tuy nhân loại không có lòng xấu, nhưng khi đối mặt với cái

chết, mọi người đều sẽ có lòng riêng, huống hồ nếu có thể lấy được thuốc sớm hơn một chút.

Ăn vào bụng, cũng sẽ giúp bài trừ hết độc tố.

Diệp Thiên nhìn thấy nhiều người như vậy, đang điên cuồng tranh giành thuốc trước mặt hắn, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác.

Trong quá trình tranh giành, mọi người cũng tranh nhau, hoàn toàn không có một chút nhường nhịn nào.

Càng không nghĩ rằng làm vậy có làm mất mặt Diệp Thiên không.

Diệp Thiên khó khăn lắm mới mời được Nữ thần, chẳng qua là để cứu họ, nhưng hiện giờ thật sự là tát vào mặt hắn.

Bởi vì những người này bất kể từ cử chỉ cho đến cách làm hiện tại, thật sự khiến Diệp Thiên không biết nên dùng lời lẽ nào để diễn tả.

Vì hắn chỉ cảm thấy nếu có một cái hố, thì nên chui xuống.

Bởi vì những người này chỉ hy vọng có thể mau chóng khỏe lại, nên khi đối mặt với sinh tử, hoàn toàn không quan tâm đến thể diện.

Chương 2009

Chỉ cần có thể sống sót là mãn nguyện rồi, nên cũng sẽ không nghĩ đến việc Diệp Thiên đã làm bao nhiêu chuyện.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy trước kia, hắn làm nhiều chuyện như vậy đều không yêu cầu bất kỳ sự báo đáp nào.

Vì hắn biết mỗi việc hắn làm, đều là cam tâm tình nguyện, nhưng hiện giờ Cửu Thiên Huyền Nữ đang đứng trước mặt.

Những người này có thể cho hắn một chút thể diện không, nếu không thật sự không biết nên quay đầu nhìn lại thế nào.

Nhưng Nữ thần từ trước đến nay chưa bao giờ xem những hành động nhỏ nhặt của nhân loại là quan trọng, vì nhân loại sợ chết cũng là chuyện thường tình.

Huống hồ ai khi đối mặt với sinh tử có thể đại nghĩa lẫm liệt, đó tuyệt đối không thể nào, bản thân Nữ thần ở đây cũng là vì Diệp Thiên mới giúp đỡ.

Nên còn việc có làm cho Diệp Thiên vẻ vang hay không, những điều đó nàng không quan tâm.

Điều Nữ thần muốn làm nhất bây giờ là ra ngoài xem bọn ác ma có còn tồn tại không.

Nếu có, thì bắt hết tất cả, như vậy cũng đỡ phải làm những chuyện khác.

Huống hồ bọn ác ma, Nữ thần cũng không coi ra gì, vì những việc nàng làm, hoàn toàn chỉ là giọt nước trong biển cả.

Diệp Thiên lúc đó vô cùng bất lực, cũng không nói nhiều, vì chỉ cần những người này có thể giải trừ độc tố.

Cũng đã giải quyết được một nỗi lo trong lòng hắn, cũng không cần phải tranh cãi với họ về những chuyện nhỏ nhặt nữa.

Diệp Thiên thấy tất cả mọi người đã uống thuốc vào, nên chắc sẽ không có chuyện gì nữa.

Nữ thần lúc đó nói với Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, hiện giờ ở đây không có chuyện gì nữa rồi, chúng ta ra ngoài xem có ác ma nào không." "Nếu có ta sẽ bắt hết, cho ngươi xem ta lợi hại thế nào." Nữ thần từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, không sợ bất cứ chuyện gì và bất cứ ai.

Vì vậy những thứ tà ác này, nhất định phải trừ khử hết, nếu không những người này sẽ không có lúc nào yên ổn.

Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng, vì bọn ác ma này thật sự có thể làm ra mọi chuyện, ngay cả việc hạ độc cũng làm được thì còn gì không thể làm.

Vì vậy Diệp Thiên cũng phải làm rõ chuyện này, xem tiếp theo chúng sẽ làm gì?

"Nữ thần, chuyện này nhờ ngài giúp đỡ, nên ta sẽ đi xem cùng ngài, nếu có ác ma tồn tại, chúng ta cũng có thể cùng nhau đối phó." Diệp Thiên chỉ có lòng muốn giúp đỡ, nhưng không ngờ, Nữ thần từ trước đến nay không cần người khác giúp.

Nữ thần lúc đó không nói gì, quay đầu nhìn lại những người đáng thương kia.

Nhưng trong lúc quan sát, Nữ thần tỏ ra khinh thường.

"Ngươi chắc chứ, muốn ra ngoài cùng ta, vậy những người này không bảo vệ nữa à?" Nữ thần hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng muốn giúp đỡ nhân loại tốt hơn, để họ có thể

sống một cuộc sống hạnh phúc.

Không bị ác ma bắt nạt.

“Hiện tại đã dùng thuốc của Nữ thần, độc đã giải, sẽ không có chuyện gì nữa đâu.” Diệp Thiên biết ý của Nữ thần, bản thân nàng là người cao cao tại thượng, sẽ không coi bất kỳ ai ra gì, huống hồ là những người này.

Sau khi nhân loại khỏe lại, thấy Diệp Thiên muốn rời đi, mọi người thật sự sợ hãi vô cùng, vì họ vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, nếu hắn không ở đây, mọi người phải làm sao.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết tầm quan trọng của Diệp Thiên rồi, cũng biết chỉ có hắn mới có thể bảo vệ những người này.

“Diệp Thiên, đừng đi được không, anh đi rồi chúng tôi phải làm sao, chúng tôi sợ lắm, nếu có anh ở đây, chúng tôi sẽ không bị thương, càng không vì thế mà trúng độc.” “Vì vậy hy vọng anh đừng đi, hãy ở lại bên cạnh chúng tôi.” Lúc đó những người này từ trước đến nay vẫn không tin, Diệp Thiên có thể mang lại cho họ một cuộc sống tốt hơn, nên có lúc cũng không quan tâm đến đãi ngộ.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, tất cả mọi người đối với cách nhìn của Diệp Thiên, cũng đã có sự thay đổi lớn, vì họ cảm thấy có một ngày ở đây sẽ không còn bị tổn hại nữa.

Cũng sẽ không có hiện tượng như vậy, Nữ thần lúc đó hoàn toàn không nhìn những người này, cũng bao gồm cả việc họ đang cầu xin Diệp Thiên.

Chương 2010

Cảm thấy những người này làm một chút, tự chủ năng lực đều không có, gặp nguy hiểm không phải cũng nên một mình làm, không phải kéo người khác theo bên mình.

Nàng cũng biết những người này, trong lòng có suy nghĩ gì, nếu hắn đi, trong lòng chắc chắn sẽ có chút bất an, nhưng nghe nói lần này rời đi.

Chẳng qua cũng là đi xem bên ngoài, có ác ma nào khác tồn tại không, nếu có thì sẽ tiếp tục tiêu diệt, như vậy nhân loại có thể được bảo tồn.

Cũng sẽ không còn bị uy hiếp, mỗi khi nhìn thấy những người này ở trong tình trạng này, Diệp Thiên thật sự không thể nỡ lòng, vì từ đầu đã như vậy.

Bao gồm cả bây giờ cũng là tâm trạng như vậy.

Diệp Thiên cũng không ngờ những người này lại thảm hại như vậy, bản thân Diệp Thiên trước kia vì muốn cứu họ, biết rằng những người này rất vô tội.

Bị bọn ác ma tàn phá, nên có chút không nỡ lòng, nhưng lần này mời Nữ thần về, chẳng qua là để giúp đỡ.

Hiện giờ Diệp Thiên đã nỗ lực nhiều như vậy, chưa bao giờ yêu cầu họ phải trả công hay báo đáp.

Nhưng không ngờ họ lại như miếng cao dán chó, không ngừng bám lấy, vì Diệp Thiên có việc cần làm.

Không thể lúc nào cũng ở bên cạnh họ, huống hồ có những chuyện một mình Diệp Thiên cũng không thể xử lý hết?

Phải dựa vào Nữ thần, nên lúc đó hắn cảm thấy những người này cũng không hiểu chuyện.

"Hiện tại không có chuyện gì nữa rồi, mọi thứ đều rất thái bình, chỉ cần các ngươi ở đây không ra ngoài sẽ không có chuyện gì, ở đây thì có thể làm gì được." Diệp Thiên lúc đó không ngừng an ủi tình cảm của mọi người, vì hắn biết họ chắc chắn đã sợ hãi, nếu không cũng không thể như vậy, nhưng có những chuyện, Diệp Thiên hy vọng họ có thể trưởng thành hơn, dù sao cũng là người lớn, không phải trẻ con.

Nhưng những người này sợ đến mức không được, nên biết Diệp Thiên có thực lực có thể bảo vệ tốt mọi người, nếu bây giờ rời đi thì sao?

Mọi người sẽ rất sợ hãi, nên không ngừng cầu xin.

"Không cần biết, tôi muốn anh ở lại, nếu tôi lại gặp ác ma, hoặc có chuyện gì khác xảy ra thì phải làm sao?

Nên đừng rời đi." Nhân loại ở đây không chịu buông tha, dường như đã bám lấy Diệp Thiên, nếu hắn không ở lại, mọi người sẽ kéo hắn lại, không để hắn rời đi.

Nữ thần lúc đó nhìn những người này, thật sự khiến người ta có chút chán ghét, vì bản thân đã được giải cứu, lại còn không chịu buông tha.

Vì vậy Nữ thần cũng không nói gì, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy những người như miếng cao dán chó này, thật sự không biết điều, quả thực đang làm hắn mất mặt.

Từ lúc bắt đầu trong quá trình tranh giành thuốc, Diệp Thiên đã không còn mặt mũi, vì Nữ thần dù sao cũng cao cao tại thượng, nhìn những người này bây giờ bộ dạng này.

E rằng Nữ thần bây giờ sớm đã đặc biệt không kiên nhẫn rồi.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy những lời nên nói đã nói rồi, nhưng họ vẫn như vậy, nên thật sự có chút không kiên nhẫn, cũng không muốn lãng phí lời nói với họ nữa.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên sắc mặt cũng không tốt, Nữ thần nhìn thấy Diệp Thiên như vậy cũng biết hắn rất bất lực, nhưng không nói gì, chỉ cười lạnh một tiếng.

Bởi vì Nữ thần ngay từ đầu khi đến đây, đã không coi những người này là quan trọng, bất kể bị ác ma bắt nạt hay bị hạ độc.

Đều là tự tìm lấy, nếu có thể đoàn kết một chút, sẽ không như bây giờ, có lẽ mọi chuyện đã có thể thay đổi rất nhiều.

Trong lúc cười lạnh, Diệp Thiên cũng có chút không còn mặt mũi, tuy hắn không phải là người hiếu thắng.

Nhưng khi đối mặt với chuyện này, thật sự đặc biệt không nói nên lời, nếu những người này có thể có chút tự biết mình, cũng sẽ không đẩy Diệp Thiên vào tình thế này.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên không biết nên làm gì, cũng không thể diễn tả được tâm trạng lúc này.

Diệp Thiên bây giờ thật sự không biết nên làm gì cho phải, vì mỗi khi nhìn thấy những người này, đặc biệt là bộ dạng của họ, thật sự không thể chịu đựng nổi.

Vì vậy, đừng nói là bên ngoài có chuyện quan trọng cần làm, nếu để họ nhốt hắn ở nơi này, thì không làm được việc gì cả.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên muốn làm nhất là để cho bọn chúng biết sự lợi hại của mình, nên lúc đó Diệp Thiên không nói gì mà trực tiếp quay người rời đi.

Chương 2011

Vì hắn cảm thấy nói thêm với những người này cũng là vô ích, bởi vì họ hoàn toàn sẽ không tin, chỉ một mực muốn được sắp xếp.

Sau đó được giúp đỡ, nhưng đối với những người này, tuy Diệp Thiên chưa bao giờ đòi hỏi bất kỳ sự báo đáp nào từ họ, nhưng ít nhất cũng nên cho hắn chút thể diện.

Cũng không đến nỗi rơi vào tình thế này, nên Diệp Thiên bây giờ thật sự có tâm trạng giống như Nữ thần, đặc biệt khinh thường nói chuyện với họ.

Nữ thần không ngờ Diệp Thiên lại quyết đoán như vậy, không ngờ người này cũng khá được, Nữ thần cũng rất tán thưởng.

Bởi vì từ thực lực, trí tuệ đến các phương diện khác, Diệp Thiên đều hơn hẳn tất cả mọi người, nên khi nhìn thấy ánh mắt bất lực của những người này.

Bao gồm cả việc họ dồn hết tâm tư vào Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên quay người rời đi, mọi người đều vô cùng kích động?

Vì vậy Nữ thần cũng không nói gì, bèn đi theo.

Nhân loại lúc đó vốn tưởng rằng cầu xin có thể khiến Diệp Thiên thuận lợi ở lại, nhưng hắn lại không quay đầu, cứ thế rời đi.

Nên lúc đó nhân loại thật sự rất tức giận, cũng không ngừng chửi bới lẫn nhau, vì họ cảm thấy Diệp Thiên thật sự là người sắt đá.

Đã đến lúc này rồi, bỏ họ ở nơi này, chẳng lẽ không sợ có nguy hiểm sao?

Cũng không biết hắn nghĩ gì, nên lúc đó mọi người trong lúc tức giận hoàn toàn không nhớ đến sự tốt đẹp của Diệp Thiên, bắt đầu

không ngừng trách mắng hắn.

“Người này thật là thiếu đức, chúng ta cầu xin như vậy, mà hắn vẫn không động lòng, cứ thế rời đi, bỏ lại tất cả chúng ta.” “Nếu chúng ta lại gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Huống hồ nơi này quả thực không phải là nơi cho người ở.” “A, người này thật quá xấu xa.” Thực ra những việc Diệp Thiên làm cho họ, thật sự còn nhiều hơn bất kỳ ai, nhưng lại chưa bao giờ có bất kỳ lời oán thán nào.

Nhưng ở chỗ nhân loại, hoàn toàn không nhận được bất kỳ sự thông cảm nào, giống như việc Diệp Thiên giúp đỡ là điều đương nhiên, nên một chút tình cảm cũng không nể nang.

Sự nỗ lực này bị không ngừng trách mắng, không biết vì hắn đã rời khỏi nơi ở của những người này.

Bởi vì một lòng muốn trừ khử sạch sẽ những thứ tà ác kia, nên hoàn toàn không nghĩ đến những người này có cách nhìn thế nào về hắn.

Nếu Diệp Thiên thật sự đặc biệt để ý đến lời nói của những người này, thì ngay từ đầu đã chọn không giúp đỡ rồi.

Nhân loại không ngừng trách móc, chỉ vì sợ tính mạng gặp nguy hiểm, nhưng khi nào họ lại nghĩ đến hoàn cảnh của Diệp Thiên?

Bởi vì hắn vẫn luôn vì chuyện của họ mà bôn ba vất vả, lại chưa bao giờ cần họ báo đáp, họ lại không chịu buông tha.

Nếu bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng này, e rằng cũng sẽ không thèm nhìn bộ mặt của họ.

Thực ra tất cả nhân loại đều tưởng rằng Diệp Thiên không nghe thấy những lời họ nói, vì Diệp Thiên vừa mới đi chưa xa.

Tất cả nhân loại bắt đầu không ngừng oán trách, giọng nói của họ cũng rất lớn, vì trong lúc tức giận, họ hoàn toàn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Vì vậy chỉ có thể trút giận ra, mới có thể khiến trong lòng thoải mái, nếu không Diệp Thiên cứ thế quay người rời đi.

Hoàn toàn không để họ vào lòng, nên bất luận thế nào những người này đều không thể chấp nhận được, càng không thể để họ thể hội được tâm trạng đó.

Diệp Thiên lúc đó nghe thấy những lời mắng chửi và chỉ trích của nhân loại, nhưng lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đều không nghe thấy, vì Diệp Thiên biết những người này, từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, không cần phải so đo với họ nhiều như vậy.

Diệp Thiên tuy chọn giả vờ không biết gì, nhưng trong lòng không thể vượt qua được rào cản này, vì dù sao trước nay vẫn luôn vì những người này.

Thật sự đã hao tổn tâm sức, Diệp Thiên trong quá trình cầu xin Nữ thần, thật sự đã trải qua muôn vàn khó khăn, nhưng trong khoảnh khắc đó.

Để có thể giải cứu những người này, hắn chưa bao giờ chọn từ bỏ, hiện giờ nhìn lại những kẻ lang tâm cẩu phế này, hoàn toàn không để sự cống hiến của hắn vào lòng.

Không ngừng mắng nhiếc, nên thật sự cảm thấy làm vậy, quả thật có chút quá không đáng.

Chương 2012

Vì vậy Diệp Thiên lúc này, không truy cứu những chuyện khác, nhưng vẫn luôn vô cùng tò mò.

Rốt cuộc là ý chí gì, đã khiến hắn vẫn luôn kiên trì cứu giúp.

Đừng nói là Nữ thần đang xem trò cười của hắn, ngay cả Diệp Thiên cũng vô cùng tò mò về bản thân mình hiện tại.

Bởi vì có những chuyện Diệp Thiên chưa bao giờ nói, bao gồm cả lần này không nhận được sự thông cảm của nhân loại, mà còn nhận được những lời mắng nhiếc.

Vì vậy sau một thời gian dài, Diệp Thiên không thể chịu đựng được những chuyện này nữa, vì hắn cảm thấy tất cả sự vất vả, khi đối mặt với những kẻ lang tâm cẩu phế này thật sự không đáng.

Vì vậy lúc đó hắn tức giận đùng đùng, trực tiếp nói với tất cả mọi người bên cạnh.

"Chưa bao giờ có chuyện gì, lại phát triển đến mức này, cống hiến nhiều như vậy, không có sự báo đáp thì thôi lại còn nhận được những lời mắng nhiếc." "Vì vậy chuyện này ta không làm nữa, mọi người cũng không cần phải giúp đối phó với bọn ác ma nữa." Diệp Thiên lần này thật sự tức giận rồi, bất kỳ ai e rằng cũng không thể lay chuyển được ý định của hắn, vì hắn cảm thấy những nỗ lực trước kia đều là vô ích.

Vậy thì tiếp tục làm nữa có ý nghĩa gì?

Vì vậy những người khác bên cạnh cũng không ngờ Diệp Thiên đã nỗ lực lâu như vậy, lại chọn từ bỏ.

Nên Nữ thần cũng cảm thấy Diệp Thiên quả thật là một người

đặc biệt hào khí.

Bởi vì bản thân nàng ngay từ đầu khi bước vào địa bàn này, thậm chí còn cảm thấy hắn không tầm thường, nhưng không ngờ loại người này lại có thể khiến nàng khám phá ra.

Vốn dĩ Nữ thần không muốn quản những chuyện của nhân loại, nếu không phải do Diệp Thiên không ngừng cầu xin, thì Nữ thần cũng không thể đồng ý.

Hiện giờ cảnh tượng nàng nhìn thấy, quả thật khiến nàng vô cùng thất vọng, đặc biệt khinh thường tiếp tục dây dưa với những người này.

Vì vậy cảm thấy việc Diệp Thiên từ bỏ, quả thật là một ý tưởng không tồi.

Long Cung Thái Tử lúc đó cũng không ngờ, Diệp Thiên đã nỗ lực lâu như vậy, tại sao đột nhiên lại có sự thay đổi lớn như vậy.

Chẳng lẽ thật sự là vì những việc làm của những người này, khiến hắn bất đắc dĩ mới phải chọn như vậy sao?

Vì vậy lúc đó Long Thái Tử thực ra muốn an ủi cảm xúc của Diệp Thiên, vì hắn biết Diệp Thiên bận rộn trước sau, quả thật đã tốn rất nhiều công sức.

Hiện giờ không nhận được lời khen ngợi của mọi người, lại rước vào mình một thân bệnh, nên lúc đó Long Thái Tử cũng cảm thấy không đáng cho hắn.

Nhưng nếu cứ như vậy không quản nữa, thì ác ma chắc chắn sẽ tiếp tục làm hại nhân loại, sau này chắc chắn sẽ thiên hạ đại loạn.

Nữ thần lúc đó lại cảm thấy Diệp Thiên làm vậy, quả thật là không thể tốt hơn, vì bản thân nàng trước đó đã hứa với Diệp Thiên sẽ cùng hắn rời đi.

Hiện giờ đã theo lời hứa của hắn, đi giúp giải cứu nhân loại, tuy rằng Nữ thần đã làm chuyện đó và cũng đã giúp.

Vì vậy Nữ thần không ngừng khuyên Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, nếu những người này không biết tốt xấu, ngươi cũng chọn không làm chuyện này nữa, vậy thì không bằng cùng ta về tiểu đảo đi." "Ngươi cũng biết hòn đảo nhỏ đó, xa lánh những phiền muộn này, cũng có thể để ngươi tu luyện pháp thuật tốt hơn." Nữ thần ngay từ đầu đã không hy vọng Diệp Thiên quản chuyện của nhân loại.

Bởi vì bất kể xuất phát từ ý tốt nào, những người này không đáng để nhắc đến.

Dù sao Nữ thần lúc đó khi nhìn thấy cảnh khóc lóc thảm thiết đó, cảm thấy những người này thật sự rất đáng ghét.

Cách nghĩ cũng rất đơn giản, dồn hết tinh lực và thời gian của mình cho họ, thật sự quá không đáng.

Điều Nữ thần hy vọng nhất bây giờ là đưa Diệp Thiên đến tiểu đảo, để hắn không quản gì nữa, cũng không biết làm gì.

Chỉ cần đi theo bên cạnh nàng là được, Long Thái Tử lúc đó thấy Nữ thần không ngừng khuyên Diệp Thiên.

Cũng biết tính cách của Diệp Thiên, nếu thật sự bị thuyết phục, muốn rời đi thì phải làm sao.

Bèn vội vàng bước lên phía trước.

Chương 2013

“Diệp Thiên, chuyện này tốt nhất nên suy nghĩ lại, đừng quyết định nhanh như vậy, phải biết rằng nếu chúng ta bây giờ rời đi, không làm gì nữa, thì những người này phải làm sao.” “Huống hồ chúng ta trước đó đã nỗ lực nhiều như vậy, nên đừng so đo với những người này.” Bởi vì Long Thái Tử cảm thấy chuyện này, hoàn toàn không dễ dàng như vậy, nếu chỉ đơn giản như những gì nhìn thấy trước mắt.

Nhưng hiện giờ tất cả vấn đề, đều phải nhanh chóng đưa ra quyết định, nếu Diệp Thiên chọn rời đi như vậy, thật không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Huống hồ Diệp Thiên có thể làm chủ mọi thứ, Long Thái Tử vẫn luôn nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Nhưng Nữ thần lại không ngừng khuyên Diệp Thiên, vì nàng biết nếu có thể thuyết phục Diệp Thiên cùng nàng rời khỏi nơi này, thì quả thật là một chuyện không thể tốt hơn.

Huống hồ bây giờ cảm xúc của Diệp Thiên cũng rất kích động, biết rằng trong lòng hắn chắc chắn cũng có chút oán hận.

Long Thái Tử chỉ hy vọng Diệp Thiên có thể suy nghĩ kỹ, đừng hành động theo cảm tính như vậy, dù sao những người này cũng không dễ dàng, nhưng cũng có thể thông cảm cho tâm trạng của Diệp Thiên.

Nữ thần đang chờ đợi câu trả lời của Diệp Thiên, rốt cuộc có muốn cùng nàng quay về không.

Diệp Thiên lúc đó cũng có chút do dự, vì hắn không biết rốt cuộc có nên cùng Long Thái Tử tiếp tục đối đầu với bọn ác ma, giải cứu nhân loại hay không, vì những vấn đề này trong đầu Diệp Thiên cũng

không ngừng xoay quanh.

Bởi vì hắn cảm thấy trước kia, những vất vả mà hắn bỏ ra chưa bao giờ yêu cầu báo đáp, nhưng hiện giờ những việc họ làm, khiến hắn thật sự có chút nản lòng.

Vì vậy lúc đó hắn cũng vẫn luôn do dự, Nữ thần cũng đặc biệt tha thiết hy vọng Diệp Thiên có thể đồng ý yêu cầu của nàng, mau chóng rời khỏi nơi này cùng nàng về tiểu đảo.

Nhưng Diệp Thiên ở đó bắt đầu không ngừng chần chừ, nên Nữ thần cảm thấy mình đã mất hết kiên nhẫn.

Nếu Diệp Thiên cứ lề mề ở đây, thì Nữ thần cũng không cần phải lãng phí lời nói nữa.

Vì vậy lúc đó nàng trực tiếp cũng không thèm để ý đến những người này, bao gồm cả Diệp Thiên và Long Thái Tử, sau đó quay người rời đi ra ngoài.

Nữ thần lần này ra ngoài chẳng qua là để tìm thêm nhiều quái vật hơn, tiêu diệt hết tất cả, như vậy cũng có thể để Diệp Thiên yên tâm.

Nếu không nàng cũng biết những việc hắn đã trải qua muôn vàn khó khăn, không phải là để giải cứu những người này sao.

Vì vậy nàng phải giải quyết hết những chuyện này.

“Diệp Thiên, ta biết bây giờ tâm trạng ngươi không tốt, lại thêm những lời nói của những người này, cũng khiến ngươi rất phiền lòng, nhưng dù sao nhân loại cũng phải giải quyết.”, “Nếu chúng ta không giúp, thì chẳng phải họ sẽ càng nguy hiểm hơn sao, nên đừng nghĩ nữa, chúng ta mau đi giúp xử lý vấn đề đi.” Long Thái Tử lúc đó trong quá trình nói chuyện với Diệp Thiên, đã đoán ra được, thực ra hắn chỉ có chút tức giận, đợi sau khi trút giận xong.

Hắn cũng sẽ đi giúp người, nên Long Thái Tử phải lo cho đại cục.

Thực ra Diệp Thiên khi tức giận, không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, vì hắn không yêu cầu báo đáp, cũng không cần người khác phải nhớ đến mình tốt thế nào.

Nhưng ít nhất cũng đừng oán trách và mắng nhiếc như vậy, vì hắn cảm thấy những gì mình bỏ ra thật sự rất khó khăn, hiện giờ Long Thái Tử không ngừng khuyên nhủ.

Cũng khiến Diệp Thiên hiểu ra được chuyện, nên có chút bất lực, nhưng đã đồng ý cùng Long Thái Tử đi đối đầu.

Tuy rằng cảm thấy những người này có chút đáng ghét, cũng đặc biệt khiến hắn không kiên nhẫn, nhưng họ tay không tấc sắt, nếu thật sự bị ác ma làm hại.

Thì trong lòng hắn chắc chắn cũng không thể vượt qua được, cũng sẽ tự trách, Thần Điểu lúc đó thấy Diệp Thiên đã đưa ra lựa chọn, vậy thì cũng không cần phải dây dưa nữa, nên cũng rời đi.

Bởi vì Thần Điểu vẫn luôn có cái nhìn khác về Diệp Thiên, cũng biết người này đặc biệt lợi hại, vì những người này, thật sự nhìn thấy trong mắt.

Cũng ghi nhớ trong lòng, vì mỗi con đường hắn đi Thần Điểu đều theo sát bên cạnh.

Tuy Diệp Thiên có thể có suy nghĩ của mình, nhưng cũng không thể chống lại được lời nói của Long Thái Tử, đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Lúc đó tất cả nhân loại khi nghe thấy tiếng kêu, thật sự ngây người, vì không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, càng không biết là chuyện gì.

Bởi vì lần này ác ma có thể sẽ lan rộng khắp cả trấn, nên mọi người cũng không biết nên xử lý thế nào.

Nghe thấy tiếng động, Diệp Thiên cũng vội vàng bước ra xem thử.

Dù trong lòng đã có dự đoán, nhưng nhiều chuyện vẫn không thể lường trước được.

Chương 2014

Lúc này, Nữ Thần đã ra ngoài tìm đám tà ma đó rồi bắt đầu giao chiến, bởi vì ngay từ đầu, nàng đã vô cùng căm ghét những con ác ma đáng nguyền rủa.

Nếu có thể gặp mặt giải quyết được chúng thì quả là một chuyện tốt, đồng thời cũng có thể đưa Diệp Thiên nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Bản thân Nữ Thần rất khâm phục Diệp Thiên, cảm thấy đây là một nhân tài.

Nếu có thể đưa hắn về hòn đảo nhỏ, có một người như vậy đi theo thì không còn gì tốt hơn.

Giờ đây, nàng muốn làm rõ những vấn đề đang quấy nhiễu trong đầu mình.

Nữ Thần ra ngoài liền thấy mấy con ác ma đang ở đó.

Lũ ác ma không biết Nữ Thần là ai nên tưởng rằng đối phương là một kẻ rất dễ đối phó.

Nhưng Nữ Thần vừa ra tay, chúng đã gần như bị đánh cho tè ra quần, chẳng có tên nào có chút sức chống cự.

Chút sức chống cự đó, nếu dùng để đối phó với loài người thì có lẽ sẽ có chút tác dụng, nhưng đối với Nữ Thần mà nói thì hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác uy hiếp nào.

Vì vậy, Nữ Thần dùng pháp thuật, chỉ với một chút sức mạnh đã tiêu diệt toàn bộ chúng, khiến chúng hoàn toàn không có khả năng kháng cự.

Khi Diệp Thiên chứng kiến cảnh tượng đó, hắn thực sự cảm thấy

Nữ Thần chính là người mà hắn sùng bái và kính phục nhất trong lòng.

Bởi vì nàng không chỉ có pháp thuật cao cường mà làm việc còn rất gọn gàng, dứt khoát, tuyệt đối không chừa lại bất kỳ đường lui nào.

Vì vậy, Diệp Thiên thực sự cảm thấy tìm Nữ Thần là một chuyện đúng đắn, đồng thời cũng có thể giải quyết triệt để những vấn đề này.

Xem sau này lũ ác ma đó có còn dám ngang ngược ở đây nữa không, nhất định phải cho chúng một bài học.

Sau khi Nữ Thần giải quyết xong những kẻ đáng ghét đó, trạng thái toát ra từ con người nàng hoàn toàn khác hẳn.

Diệp Thiên cũng vui vẻ đi theo sau lưng Nữ Thần.

Trong suốt quá trình sự việc diễn ra, Diệp Thiên thực ra đã rất gian nan vì phải giải cứu loài người.

Nhưng đôi khi người ta không ghi nhớ lòng tốt của hắn, khiến hắn lại cảm thấy không cần thiết phải làm vậy.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của Diệp Thiên đã thay đổi, lại thêm sự giúp đỡ của Nữ Thần, hắn gần như không cần ra tay cũng có thể tiêu diệt toàn bộ lũ ác ma.

Diệp Thiên bây giờ cũng không còn nỗi lo về sau, nên đi theo Thần Điểu, hắn cũng cảm thấy dường như có thể nghỉ ngơi một chút.

Trong lúc đi theo Nữ Thần, hai người còn thấy Thần Điểu có thể há miệng nuốt chửng lũ yêu quái, nên lúc đó Diệp Thiên thực sự vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn chưa bao giờ nhận ra con chim nhỏ này lại lợi hại đến vậy.

Từ lúc ban đầu, Diệp Thiên chỉ nghĩ nó là một con chim bình thường.

Nếu không phải vì nó đi theo bên cạnh Nữ Thần, Diệp Thiên căn bản sẽ không thể biết được.

Hiện giờ con chim nhỏ có thể ăn yêu quái, đó lại càng là một chuyện tốt.

Bản thân Thần Điểu ngày đêm đều đi theo bên cạnh nàng, tự nhiên cũng có linh tính, cho nên tuy pháp thuật không cao, nhưng nó có năng lực đặc biệt của riêng mình.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng đã được chứng kiến sự lợi hại của con Thần Điểu này, bởi vì những gì đang xảy ra trước mắt thật sự rất đáng kinh ngạc.

Cảnh tượng Diệp Thiên nhìn thấy con chim nhỏ nuốt chửng yêu quái quả thật là một trải nghiệm khó quên.

Vốn dĩ lũ yêu quái này vô cùng đáng ghét, nếu có thể ăn hết chúng thì sẽ không còn con người nào bị liên lụy nữa.

Lúc này, Diệp Thiên và Nữ Thần phối hợp với nhau cũng vô cùng ăn ý.

Chương 2015

Kể từ khi quen biết đến nay, Diệp Thiên biết trong lòng Nữ Thần cũng rất coi trọng mình.

Nhưng đồng thời, Diệp Thiên cũng vô cùng khâm phục khí phách của Nữ Thần, bởi vì bất luận về phương diện nào, nàng thật sự đều vượt trội hơn hắn, khó trách lại là Nữ Thần, điều này không có gì phải nghi ngờ.

Nữ Thần cũng rất thích cùng Diệp Thiên xử lý lũ ác ma, bởi vì từ lúc bắt đầu, giữa hai người có thể đã có chút hiểu lầm.

Nhưng sau một thời gian quen biết, Nữ Thần đối với Diệp Thiên quả thực vô cùng khâm phục, hai người có thể đạt được sự ăn ý nhất định.

Vì vậy, trong quá trình phối hợp ăn ý, phần lớn tiểu yêu quái đều đã chui vào bụng Thần Điểu.

Long Thái Tử ở bên kia cũng không hề nhàn rỗi.

Hắn biết Diệp Thiên hiện tại có Nữ Thần tương trợ nên căn bản không cần mình.

Bây giờ, Long Thái Tử hy vọng có thể nhanh chóng tìm được một người quen biết.

Bởi vì có rất nhiều chuyện cần hắn đi làm, trước giờ Diệp Thiên luôn là người đi đầu, cho nên những chuyện sau đó đều do một mình Long Thái Tử lo liệu.

Vì vậy, hắn sẽ không để bất kỳ ai thất vọng, đồng thời đã hứa giải cứu loài người thì nhất định sẽ làm tốt.

Diệp Thiên và Nữ Thần, trong quá trình đó, nhìn thấy lũ tiểu yêu

quái toàn bộ đều chui vào bụng Thần Điểu thì vui mừng khôn xiết, quả thực có chút chấn động lòng người.

Bởi vì Diệp Thiên đã nỗ lực nhiều như vậy, chỉ muốn giết hết chúng, như vậy cũng không cần phải lo lắng hay bận tâm gì nữa.

Hiện giờ cuối cùng cũng có thể làm được, trong lòng tự nhiên cũng có chút vui mừng.

Nhưng bất kể lúc nào, Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ rằng nếu không có Nữ Thần giúp đỡ thì cũng không thể thuận lợi như vậy.

Lại thêm sự lợi hại của Thần Điểu, lần này Diệp Thiên đã thực sự được trải nghiệm.

Sau khi Long Thái Tử tìm được một người quen biết, đồng thời cũng giải thích nguyên nhân của lần này, bởi vì hắn tìm người chính là để nhờ giúp đỡ.

Cho nên cũng không thể không nói gì, dù sao người khác cũng không biết ý đồ của hắn.

“Lần này ta tìm ngươi là có một chuyện cần ngươi giúp, nhưng vì chỉ có một mình ta nên không có cách nào thực hiện được.” “Cho nên hy vọng ngươi có thể đi cùng ta để làm mưa, như vậy cũng có thể giải cứu tất cả mọi người trong trấn.” Long Thái Tử làm người cũng rất gọn gàng, dứt khoát, bởi vì khi làm bất cứ chuyện gì, hắn không chỉ phải theo kịp bước chân của Diệp Thiên, mà còn phải xử lý tốt mọi vấn đề, không gây thêm phiền não cho Diệp Thiên.

Vì vậy, lần này Diệp Thiên và Nữ Thần ở phía trước đánh lui lũ yêu quái, hắn liền ở phía sau làm mưa.

Bởi vì lũ ác ma thực sự quá đáng ghét, cho dù bị tiêu diệt, chúng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, chắc chắn sẽ tìm cách khác để đối phó.

Cho nên Long Thái Tử phải dọn sạch đường lui của mình, đồng

thời cũng có thể giải trừ những phiền muộn cho Diệp Thiên, như vậy loài người cũng sẽ không bị lũ ác ma hãm hại nữa.

Vì vậy chỉ có người này mới có thể giúp hắn.

Ban đầu người kia không biết Long Thái Tử định làm gì, nếu chỉ là một người đi gọi hắn thì chắc không có vấn đề gì.

Nhưng tại sao lại chọn hắn, cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng hỏi.

"Không biết Thái tử ngài tìm ta, là muốn làm mưa cho loài người sao?" Bởi vì mỗi lần làm mưa đều có thời thần, cho nên lúc đó người kia hỏi vậy cũng không phải là nghi ngờ ý đồ của Long Thái Tử.

Hắn hy vọng có thể làm rõ mọi vấn đề, như vậy cũng có thể khiến hắn hiểu được tấm lòng của ngài.

Long Thái Tử trước đó chỉ nói là để hắn cùng đi làm mưa, nhưng lại không nói rõ ý đồ trong đó, cho nên lúc đó cũng vội vàng giải thích.

Bởi vì chuyện này không thể chậm trễ, tuyệt đối không thể trì hoãn.

Vì để giải quyết mọi vấn đề an toàn cho loài người, lần này Long Thái Tử và Diệp Thiên đã thực sự dốc hết tâm tư, bỏ ra toàn bộ thời gian.

"Ngươi không biết đó thôi, hiện tại trong trấn này của loài người có rất nhiều ác ma tồn tại, rất nguy hiểm.

Chương 2016

Nếu có thể cho họ một nguồn nước mới." "Vậy thì lúc đó ác ma có đi đầu độc, những người đó cũng sẽ không bị trúng độc nữa." Long Thái Tử thực sự suy nghĩ rất chu đáo, vì loài người mà hắn có thể từ bỏ tất cả, cho dù là sinh mệnh của mình, cũng chưa từng tiếc nuối.

Chỉ cần có thể mang lại cho họ cuộc sống hòa bình, hắn đã mãn nguyện.

Cho nên chỉ cần nguồn nước mới không ngừng chảy vào trấn này, thì những chuyện trúng độc sẽ không xảy ra nữa.

Vì vậy, người kia cũng đã hiểu được ý tốt của Long Thái Tử, liền đi giúp đỡ để cùng nhau hoàn thành việc này, cũng là tạo phúc cho nhân loại.

Đồng thời mọi người cũng sẽ không phải lo lắng vì chuyện này nữa.

Tuy Diệp Thiên và Nữ Thần hiện tại đang chiếm thế thượng phong, nhưng con quái vật ẩn nấp trên trời kia cũng tuyệt không phải là loại tầm thường.

Cho nên khi nhìn thấy những chuyện xảy ra trong trấn của loài người, nó cũng biết hiện tại ác ma không có cách nào đối kháng lại những người đó.

Vì vậy, nó phải nhanh chóng tìm cứu binh, như vậy mới có thể tiêu diệt hết tất cả mọi người, bởi vì ác ma từ trước đến nay đều như vậy.

Chuyện muốn làm nhất định sẽ làm, cho dù phải dốc hết tâm tư cũng phải đạt được, cho nên lần này ác ma xuất hiện ở trấn này là thế

tại tất đắc.

Nhưng nó chỉ bỏ qua một số chuyện, quá tự tin, cũng hoàn toàn không ngờ Diệp Thiên sẽ mời người giúp đỡ, cho nên mới thua thảm bại như vậy.

Con quái vật trên trời lập tức lao xuống đáy biển để tìm huynh đệ của nó, bởi vì nó biết bây giờ mình bị thương nặng như vậy, huynh đệ nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Bởi vì hai người hợp lực, tuy không thể thiên hạ vô địch, nhưng ít nhất cũng có thể đánh cho kẻ địch tan tác.

Lúc đó Diệp Thiên cũng nhìn thấy con ác ma kia, nếu nó đi tìm người giúp đỡ hay gì đó, vậy thì hắn và Nữ Thần cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Huống hồ lần này đến đây, là để có thể tiêu diệt chúng một lần, chỉ cần là ác ma, bất kể là tiểu yêu quái hay là kẻ cầm đầu lớn nhất.

Tất cả đều phải bị trừ khử, cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với Nữ Thần.

"Hai chúng ta bây giờ cũng đi, nhất định phải theo kịp, tuyệt đối không thể để nó trốn thoát, hoặc đi tìm người giúp đỡ." Diệp Thiên biết con ác ma này tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Đồng thời ác ma đã làm nhiều chuyện như vậy, muốn cướp đi trấn nhỏ, Diệp Thiên hiểu được cách làm của nó, cũng biết được suy nghĩ của con ác ma này.

Cho nên thấy nó rời đi, phương hướng thực sự là đáy biển, vậy thì Diệp Thiên cũng phải nhanh chóng đuổi theo, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn mọi chuyện.

Như vậy mới không thể để loài người bị tổn thương nữa.

Tuy có lúc Diệp Thiên cảm thấy việc mình làm có chút không đáng, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy.

Cho nên lúc đó Nữ Thần không biết, Diệp Thiên rốt cuộc muốn đưa nàng đi đâu.

Chẳng lẽ không ở đây để tiêu diệt lũ yêu ma quỷ quái nữa sao?

"Diệp Thiên, rốt cuộc ngươi muốn đưa ta đi đâu?

Chẳng lẽ mọi chuyện ở đây đều không quản nữa sao?" Cho nên lúc đó Nữ Thần rất tò mò hỏi Diệp Thiên.

Bởi vì nàng không biết trong đầu hắn nghĩ gì, nhưng chỉ biết Diệp Thiên là người có thực lực khá lớn, làm việc cũng rất có trật tự.

Diệp Thiên sở dĩ lúc đó bảo Nữ Thần cùng rời đi, chẳng qua là muốn trực tiếp đưa nàng xuống đáy biển.

Nhưng đúng lúc Nữ Thần đang hỏi, Diệp Thiên đột nhiên lại cảm thấy những việc mình đang làm bây giờ, có ích gì không?

Con ác ma kia đã trở về đáy biển, cho nên lúc đó hắn cảm thấy những gì mình đang làm dường như đều không cần thiết nữa.

"Nữ Thần, vừa rồi là ta nghĩ nhiều rồi.

Chuyện ở đây đều không còn gì nữa, những gì ta làm cũng không cần thiết, đặc biệt là như vậy.

Chương 2017

Hay là chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi." Long Thái Tử lúc đó nhìn thấy Diệp Thiên đưa ra quyết định này, cả người rơi vào hoang mang.

Bởi vì hắn cảm thấy Diệp Thiên lần này trở về, có lẽ đã bị những người kia làm tổn thương, cho nên luôn cảm thấy những việc mình làm không cần thiết.

Nhưng nếu cứ thế mà đi, vậy thì những người kia phải làm sao, huống hồ ác ma vẫn chưa hoàn toàn bị diệt trừ, cho nên lúc đó hắn thực sự không biết nên khuyên thế nào mới có thể khiến Diệp Thiên hiểu được tấm lòng của mình.

Sau đó Diệp Thiên có suy nghĩ này, liền muốn nhanh chóng rời đi, cho nên lúc đó hắn nhanh chóng định bỏ đi.

Nhưng Long Thái Tử lúc này cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể kéo hắn lại.

"Diệp Thiên, được rồi, đừng hờn dỗi nữa.

Huống hồ có những chuyện chúng ta đã làm lâu như vậy, chẳng lẽ nói bỏ là bỏ sao?" "Ngươi không cảm thấy làm vậy cũng sẽ khiến bản thân rất áy náy sao?

Tuy có lúc trong lòng ngươi có thể sẽ không chịu nổi những lời nói đó." "Nhưng không sao, lần này ngươi và ta hãy nhanh chóng xuống đáy biển đi." Thực ra Diệp Thiên là người có lúc lòng dạ rất mềm yếu, có lúc có thể đã quyết định rồi, cứ thế mà đi.

Nhưng mỗi lần Long Thái Tử ở bên cạnh níu kéo, đều có thể khiến hắn đổi ý, bởi vì dù sao chuyện của loài người thật sự đã khiến

hắn hao tổn tâm trí.

Cho nên có lúc đối với hắn mà nói, sự không thấu hiểu và tự trách sẽ khiến hắn rơi vào tình cảnh khó khăn sâu sắc.

Dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng biết, nếu ác ma không bị trừ khử, vậy thì loài người cũng đừng mong có ngày yên ổn, huống hồ trấn nhỏ này cũng sẽ không có ngày bình yên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bất lực thực sự rất không hiểu, rốt cuộc nên làm thế nào?

Thực ra Nữ Thần thật sự không hy vọng Diệp Thiên lại đi quản chuyện của loài người, bởi vì nàng sớm đã muốn đưa hắn đi, nhưng Nữ Thần từ trước đến nay đều như vậy, cũng rất quyết đoán, bởi vì nàng cảm thấy chuyện đã quyết định thì không nên tùy ý thay đổi.

Nhưng nàng cũng hiểu Diệp Thiên vì chuyện này mà bôn ba khắp nơi, cũng mình đầy thương tích.

Hiện giờ khi đối mặt với những vấn đề này, cũng khiến nàng nên suy nghĩ kỹ một chút, rốt cuộc nên đi đâu về đâu, cho nên Nữ Thần rất tôn trọng suy nghĩ của hắn.

Nàng cũng không nói gì, cũng không hỏi, bởi vì nếu Diệp Thiên thật sự đưa ra quyết sách, Nữ Thần cũng sẽ hết lòng ủng hộ.

Cho nên sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà làm xáo trộn tình bạn giữa hai người.

Vì vậy, Nữ Thần không nói nhiều, Diệp Thiên cũng không giải thích nhiều, liền đưa Nữ Thần xuống đáy biển.

Bởi vì Diệp Thiên biết những lời Long Thái Tử nói thực ra đều là vì suy nghĩ cho hắn, đồng thời cũng là để làm hậu thuẫn cho loài người.

Bởi vì nếu bây giờ Diệp Thiên muốn từ bỏ, thực ra trong lòng cũng có chút áy náy, bởi vì dù sao đã nỗ lực lâu như vậy, cũng không thể bỏ dở giữa chừng.

Huống hồ trước kia leo đao sơn xuống biển lửa, cũng không cản được bước chân tiến về phía trước của hắn, sao có thể vì vài lời nói của người khác mà khiến hắn hoàn toàn từ bỏ.

Cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng tự nhủ.

Nữ Thần theo bước chân của Diệp Thiên, hai người uyển chuyển như cá bơi, nhanh chóng lướt đi.

Nữ Thần thực ra cũng muốn xem thử, rốt cuộc con ác ma này xuống đáy biển để làm gì, bởi vì bất kể là thứ gì tà ác, rốt cuộc muốn làm chuyện lớn gì, cũng không thoát khỏi pháp nhãn của nàng.

Huống hồ nàng vốn không thích những thứ này, nếu có thể giúp Diệp Thiên dọn dẹp sạch sẽ chúng, cũng là một chuyện tốt.

Cho nên hai người nhanh chóng xuống đáy biển, đồng thời liền nhìn thấy con ác ma tà ác đó.

Chuyện khiến Nữ Thần không ngờ là, con ác ma đáng ghét này sau khi xuống đáy biển, động tác thực sự vô cùng nhanh chóng, trực tiếp hợp thể với con quái vật dưới đáy biển kia.

Diệp Thiên vốn biết những con ác ma tà ác này, nếu để chúng hợp thể, vậy thì hậu quả thực sự không thể lường được.

Một con ác ma đã khiến hắn đau đầu chóng mặt, hiện giờ nếu thật sự để chúng hợp thể thành công, vậy thì đừng nói là đáy biển, cả thế giới chắc cũng sẽ đại loạn.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, đồng thời cũng thấy phong ấn vàng kim bắt đầu không ngừng mỏng đi, bởi vì trước kia phong ấn vàng kim có thể hoàn toàn phong ấn con quái vật này không cho nó ra

ngoài.

Chương 2018

Nhưng hiện giờ không được, chúng có thể hợp thể.

Nhưng Nữ Thần tự nhiên không biết, có chuyện hợp thể này, bởi vì Diệp Thiên trước đó không hề nói với nàng.

Hắn chỉ hy vọng nàng có thể giúp đỡ, dọn dẹp sạch sẽ con ác ma trong trấn, hiện giờ tất cả mọi thứ, căn bản không nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên.

Cho nên mỗi bước đi đều chỉ có thể dựa vào sự phỏng đoán của một mình Diệp Thiên, bởi vì bây giờ hắn cũng không biết ác ma rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng từ đầu đến cuối Diệp Thiên biết một điều, đó là ác ma sẽ không dễ dàng bỏ qua những chuyện này.

Huống hồ sự tồn tại của con ác ma này, không chỉ gây ra tổn thương cho loài người, đồng thời cũng làm xáo trộn sự bình yên của cả trấn.

Cho nên Diệp Thiên phải giúp họ trừ khử nó.

Phong ấn của Diệp Thiên trước kia vẫn luôn lấp lánh, nhưng sau lần này, hoàn toàn không giống trước nữa.

Diệp Thiên nhìn thấy hết những điều này, cũng không biết phải làm sao mới có thể giải quyết hết lũ ác ma.

Lúc này Nữ Thần đứng bên cạnh, từ trước đến nay chưa từng thấy chuyện như vậy, cho nên lúc đó cả người cũng rất tò mò, rốt cuộc bây giờ cần phải làm gì?

“Diệp Thiên, tình huống trước mắt này, ta trước nay chưa từng trải qua, không biết tiếp theo phải làm gì, cũng không biết phải đánh

thế nào." "Chẳng lẽ ngươi đưa ta xuống đáy biển là để xem cái phong ấn vàng kim này sao?

Hay là muốn đối phó với lũ ác ma này?" Nữ Thần tuy hỏi vậy, nhưng căn bản không hề lo lắng, bởi vì Nữ Thần đặc biệt tự tin, không có chuyện gì có thể làm khó được nàng.

Huống hồ xử lý lũ ác ma này cũng là chuyện chắc chắn phải làm, cho nên Nữ Thần chỉ là không biết bây giờ nên làm gì, bởi vì Diệp Thiên cũng không nói gì.

Vì vậy Nữ Thần chỉ có thể đứng bên cạnh, chờ hắn nói cho biết.

Lúc này Diệp Thiên không nói gì, cũng đúng như hắn dự liệu, ác ma sẽ có chiêu này, bởi vì chỉ dựa vào một mình hắn để đối kháng với nó, cho dù có Nữ Thần cũng hoàn toàn không có tính chiến đấu.

Cho nên lần này nó mới chọn hợp thể, nếu một khi để nó hợp thể phá vỡ phong ấn vàng kim, vậy thì hậu quả không cần nói cũng biết sẽ như thế nào.

Lúc này trong lòng Nữ Thần dường như cũng đã có định liệu, tuy có lúc Diệp Thiên sẽ chọn không nói gì, một mình im lặng đứng đó ngẩn người, nhưng nàng tin vào năng lực của Diệp Thiên, nếu hắn nói làm được thì chắc chắn sẽ làm được.

Cho nên nàng chỉ đóng vai trò phụ trợ, giúp hắn một tay, cũng là góp một phần sức lực.

Huống hồ Nữ Thần luôn cao cao tại thượng, chưa bao giờ để những thứ tà vật này vào mắt, huống hồ chúng còn muốn làm càn trước mặt nàng, đó tuyệt đối là không thể.

Chỉ là có lúc, Nữ Thần không muốn ảnh hưởng đến phán đoán của Diệp Thiên, bởi vì dù sao chuyện này, từ trước đến nay đều do một mình hắn xử lý.

Cho nên rốt cuộc phải đối phó thế nào, chỉ có một mình hắn rõ nhất, vì vậy Nữ Thần chọn im lặng đứng bên cạnh.

Nếu có cần nàng ra tay, Nữ Thần tuyệt đối sẽ không chút do dự.

Lúc này Diệp Thiên nhìn thấy phong ấn vàng kim mờ nhạt không ngừng biến đổi, cho nên lúc đó lập tức thi triển pháp thuật, không ngừng công kích phong ấn vàng kim.

Bởi vì Diệp Thiên biết lúc này chính là thời cơ tốt, nếu là trước đó, có lẽ dùng nhiều pháp thuật hơn nữa cũng chưa chắc có thể hoàn toàn phong ấn được nó.

Cho nên Diệp Thiên mỗi lần làm bất cứ chuyện gì đều có kế hoạch.

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ đánh trận không nắm chắc, huống hồ đã dây dưa với ác ma lâu như vậy, sớm đã biết tính tình, bao gồm cả những việc nó làm.

Cho nên Diệp Thiên phải một chiêu chí mạng, mới có thể khiến nó vĩnh viễn không có ngày trở mình.

Nhưng lúc này khi đối mặt với những chuyện này, Diệp Thiên cũng không có quá nhiều ý nghĩ, ta rốt cuộc có thể khống chế được ác ma không.

Nhưng dù thế nào đi nữa, hắn sẽ dùng toàn bộ pháp thuật của mình, cho nên lúc đó nhìn thấy phong ấn vàng kim lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng như trước kia, đó mới là điều Diệp Thiên muốn thấy nhất.

Đối với Diệp Thiên, không có chuyện gì có thể đánh bại hắn, huống hồ có những vấn đề hắn đã sớm quen thuộc.

Chương 2019

Nữ Thần nhìn thấy Diệp Thiên không ngừng thi triển pháp thuật, công kích phong ấn vàng kim đối diện, cho nên lúc đó cũng đại khái hiểu được ý đồ của Diệp Thiên.

Vốn dĩ Nữ Thần là một người lợi hại, lại thêm tính cách vô cùng cương liệt, túc trí đa mưu, cũng là một người thông minh.

Cho nên sớm đã có thể nhìn ra suy nghĩ của Diệp Thiên, chỉ là có lúc Nữ Thần rất tôn trọng Diệp Thiên, nếu hắn không nói hoặc không làm, nàng tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện với con ác ma này.

Lúc này Nữ Thần lại nhìn thấy phong ấn vàng kim một lần nữa tỏa sáng, đồng thời cũng quyết định giúp Diệp Thiên, cùng nhau tung ra pháp thuật.

Có lẽ dùng pháp thuật của nàng cũng có thể giúp hắn vượt qua khó khăn lần này.

Phong ấn vàng kim tuy một lần nữa tỏa sáng, nhưng dường như sức mạnh của nó cũng quá mạnh.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên tung ra toàn bộ pháp thuật cũng không ăn thua, bởi vì trong trận ác chiến này, Diệp Thiên phải dốc toàn lực.

Đã đưa chuyện này vào kế hoạch, Diệp Thiên cũng sẽ không dừng lại ở đây.

Lúc đó Nữ Thần cũng vội vàng truyền pháp thuật qua, hy vọng có thể giúp Diệp Thiên, tuy hắn không bảo nàng ra tay.

Nhưng nàng cũng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn hắn một mình đối mặt với khó khăn.

Diệp Thiên lúc đó thấy Nữ Thần cũng truyền pháp thuật cho mình,

đồng thời cũng đặc biệt lo lắng, tuy có nàng tương trợ, nhưng dù sao chuyện lần này không giống như mọi khi.

Nếu một khi để chúng hợp thể, vậy thì hậu quả thực sự rất lớn.

Mọi người cùng nhau đối phó cũng chưa chắc có thể đánh bại chúng.

Cho nên Diệp Thiên chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng giải quyết, đồng thời cũng phong ấn chúng vào trong phong ấn vàng kim.

"Diệp Thiên yên tâm đi, có ta giúp ngươi, không có gì không ổn cả, cho nên ngươi chỉ cần toàn tâm toàn ý công kích là đủ rồi." Nữ Thần lúc đó không ngừng cổ vũ Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể vượt qua mọi khó khăn.

Lúc này Diệp Thiên đã sớm không kìm được cảm xúc của mình.

Lúc đó, Diệp Thiên có thể sẽ không ngừng dặn dò, bảo nàng bình tĩnh.

Bởi vì có những chuyện lo lắng cũng chưa chắc có thể giải quyết được, nhưng hiện giờ sự việc đã diễn biến đến mức không thể cứu vãn.

Cho nên Diệp Thiên không còn cách nào, trong lòng cố nén cũng không thể kìm chế được.

Bởi vì bản thân cảm xúc vốn đã khiến hắn không biết phải làm sao, lại thêm tính nghiêm trọng của sự việc.

Nữ Thần lúc đó nhìn ra được, cảm xúc không thể khống chế của Diệp Thiên, nói nhiều hơn nữa cũng chưa chắc hắn có thể làm theo những gì nàng nói.

Cho nên Nữ Thần để có thể giải quyết triệt để chuyện này, cũng

không muốn ở đây dây dưa không dứt.

Sau đó liền thi triển pháp thuật, rồi giăng ra một tấm lưới lớn.

Bởi vì Nữ Thần cảm thấy có lúc, Diệp Thiên có thể có nhiều cách, nhưng lúc này quan trọng nhất là nhanh chóng giải trừ tất cả.

Như vậy sẽ không làm tổn thương bất kỳ ai.

Đồng thời cũng có thể bắt gọn con ác ma này, xem sau này nó có dám diễu võ dương oai trước mặt nàng không.

Bởi vì Nữ Thần ghét nhất là chuyện này, đặc biệt là những thứ tà ác.

Nữ Thần một khi đã ra tay thì không có chuyện gì không giải quyết được, huống hồ lần này là để giúp Diệp Thiên vượt qua mọi khó khăn.

Cho nên lúc đó khi nhìn thấy Diệp Thiên trong trạng thái vô cùng căng thẳng lo lắng, Nữ Thần bất giác liền bắt đầu thi triển toàn bộ pháp thuật của mình.

Bởi vì đối với Nữ Thần mà nói, chút chuyện này không có tác dụng gì, huống hồ những thứ này chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay nàng.

Chương 2020

Cho nên Nữ Thần chỉ cần hơi động dụng pháp thuật là có thể giải trừ tất cả.

Vì vậy, lúc này khi Diệp Thiên nhìn thấy Nữ Thần ra tay tương trợ, trong lòng thực sự vô cùng cảm kích, nếu lần này không có nàng, chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Huống hồ ác ma cũng vô cùng giảo hoạt, cho nên không phải một sớm một chiều có thể lay chuyển được nó.

Vì vậy Diệp Thiên cũng chính vì biết Nữ Thần có thể hiệp trợ, cho nên có lúc tự hỏi mình có đức có tài gì mà có thể khiến nàng giúp đỡ.

Lần này Nữ Thần không nói một lời, bởi vì đã chọn giúp Diệp Thiên, vậy thì nhất định phải để hắn không còn nỗi lo về sau.

Cho nên lúc đó sau khi tấm lưới lớn được giăng ra, đồng thời cũng khống chế toàn bộ ác ma trong lưới.

Bản thân Nữ Thần là một người làm việc gọn gàng dứt khoát, cho nên tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian của mình, bởi vì tấm lưới này đã được phủ đầy pháp thuật.

Đồng thời cũng bao vây mấy con quái vật bên trong, nếu muốn ra ngoài thì căn bản không có bất kỳ khả năng nào.

Nhưng trong lúc đó, cả người Diệp Thiên cũng căng thẳng, đặc biệt lo lắng, bởi vì mấy con quái vật này nếu kết hợp lại với nhau, uy lực thực sự vô cùng mạnh mẽ.

Tuy có Nữ Thần giúp đỡ, nhưng cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên lúc đó cả người Diệp Thiên cũng không ngừng do dự, rốt

cuộc phải làm thế nào mới có thể đột phá, huống hồ chuyện này đã nỗ lực lâu như vậy.

Hiện giờ nếu một khi bị chúng thừa thắng xông lên, Diệp Thiên thực sự không thể vượt qua được rào cản này.

Nhưng hắn cũng biết có Nữ Thần giúp đỡ, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa có lẽ cũng sẽ thay đổi được tất cả.

Trong quá trình Nữ Thần thi triển pháp thuật, pháp thuật thực sự ngày càng mạnh mẽ.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, tâm trạng căng thẳng của hắn cũng dần tốt lên.

Lúc này khi đã bình tâm lại, hắn thực sự vô cùng ngưỡng mộ Nữ Thần, vì sao pháp thuật lại mạnh mẽ như vậy, nếu hắn có thể được như nàng.

Vậy thì không có chuyện gì không giải quyết được, cũng không cần phải lo lắng loài người sẽ bị ác ma làm hại.

Nữ Thần hiện tại không ngừng truyền pháp thuật và năng lượng vào tấm lưới này, bởi vì nàng muốn xử lý tốt những vấn đề này.

Huống hồ mấy con quái vật, bộ mặt tà ác của chúng thực sự khiến Nữ Thần không muốn nhìn, nếu có thể nhanh chóng giải trừ chúng đi, căn bản không cần tốn chút sức lực nào.

Cho nên lúc này nàng cũng không có bất kỳ giao tiếp nào với Diệp Thiên, bởi vì nàng biết Diệp Thiên từ trước đến nay đều vô cùng lo lắng.

Vì vậy, Nữ Thần đã chọn giúp đỡ, nhất định phải làm rõ vấn đề, đồng thời cũng sẽ để Diệp Thiên giải trừ triệt để những chuyện phiền muộn này.

Diệp Thiên một bên ngưỡng mộ, cũng không ngừng quan sát, bởi vì hắn biết sức mạnh của Nữ Thần người bình thường không thể chống lại được.

Cho nên mình cũng phải làm chút gì đó, không thể cứ đứng trơ mắt nhìn.

"Nữ Thần, sức mạnh của người thật quá mạnh mẽ, ta cũng không ngờ.

Nếu so sánh với người, ta thực sự kém quá xa." Diệp Thiên không ngừng giao tiếp với Nữ Thần, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nếu không có nàng thì cũng không thể hoàn toàn khống chế được con quái vật kia.

Huống hồ hắn đã đối phó với con quái vật này rất lâu, cho nên có lúc Diệp Thiên không chỉ lo lắng, mà trạng thái căng thẳng cũng thường xuyên xuất hiện.

Vì vậy, trong lòng hắn luôn hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng có một kết thúc, như vậy cũng có thể khiến hắn tiếp xúc với nàng nhanh hơn.

Nữ Thần cũng hiểu được tâm tư của Diệp Thiên, cho nên lúc đó không nói nhiều, bởi vì lúc này quan trọng nhất là nhanh chóng khống chế toàn bộ chúng, khiến chúng không thể làm gì được.

Sau đó, Diệp Thiên cũng nhanh chóng theo sức mạnh của Nữ Thần, không ngừng thi triển pháp thuật, bởi vì bây giờ thực sự là thời khắc căng thẳng nhất.

Nếu có thể giết chết lũ ác ma tại đây, hoặc phong ấn chúng lại lần nữa, vậy thì mọi vấn đề chắc sẽ được giải quyết.

Chương 2021

Vì chuyện này, mọi người thực sự rất lo lắng, đặc biệt là Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người chạy đôn chạy đáo.

Chẳng qua là hy vọng có thể xử lý hết chúng, để loài người được yên tĩnh.

Nữ Thần và Diệp Thiên hai người phối hợp thật sự ăn ý, đặc biệt là hòa hợp, tuy trước đó không có nhiều giao tiếp và tiếp xúc.

Nhưng sau lần này, khi mọi người phối hợp với nhau cũng phát hiện, bất luận là từ trí tuệ hay pháp thuật, hai người đều ăn ý đến lạ.

Long Cung Thái Tử cũng không hề nhàn rỗi, hắn cũng biết lũ ác ma này nếu không nhanh chóng giải quyết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cho nên lúc đó hắn cũng trực tiếp ném một quả bom nước sâu xuống đáy biển.

Bởi vì uy lực của quả bom này vô cùng lớn, nếu một khi ném vào, vậy thì lũ quái vật đáng ghét kia muốn tiếp tục làm càn, căn bản sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Cho nên khoảnh khắc quả bom nước sâu được ném ra, trực tiếp nổ tung lũ quái vật thành hư vô.

Long Thái Tử lúc đó nhìn thấy tình trạng này, khỏi phải nói vui mừng đến mức nào, sau đó liền nói chuyện với Diệp Thiên.

“Thế nào Diệp Thiên, quả bom nước sâu này rất hữu dụng phải không?

Lũ quái vật kia muốn đấu với chúng ta, quả là mơ mộng hão huyền.” “Tuyệt đối không thể để chúng được như ý, cũng phải cho chúng biết tay, nếu không chúng thật sự tưởng chúng ta ăn chay.”

Long Cung Thái Tử lần này thực sự rất hả hê, bởi vì từ trước đến nay chưa bao giờ vui như hôm nay, tuy biết hiện tại sự việc có thể chưa kết thúc.

Nhưng dù thế nào đi nữa, mọi thứ trước mắt ít nhất cũng có thể khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Diệp Thiên lúc này cũng biết, Long Cung Thái Tử quả thực đã giúp đỡ rất nhiều.

Nếu lần này không có mọi người đồng tâm hiệp lực, chuyện này chắc cũng sẽ không thể kết thúc nhanh như vậy.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên lo lắng nhất là phải đi kiểm tra phong ấn vàng kim, xem xem nó có còn nguyên vẹn không.

Bởi vì trước kia phong ấn vàng kim vẫn còn nguyên vẹn, nhưng sau khi bị ác ma làm một trận như vậy, cho nên Diệp Thiên vô cùng lo lắng.

Thế là hắn vội vàng nói vài câu với Long Thái Tử rồi nhanh chóng tiến lên kiểm tra, nếu nó còn nguyên vẹn thì hắn cũng không còn nỗi lo về sau.

Nhưng nếu có hư hại, Diệp Thiên cũng sẽ dùng mọi cách để cứu chữa.

Long Thái Tử lúc đó cũng biết Diệp Thiên trong lòng rất lo lắng, bởi vì chuyện này thực sự rất nan giải, nếu quái vật đều đã được giải trừ thì cũng không cần lo lắng nữa.

“Diệp Thiên, ngươi đừng tạo áp lực cho mình quá lớn.

Có những chuyện đã xảy ra, vậy thì chỉ có thể vui vẻ chấp nhận.” Long Thái Tử nói với Diệp Thiên một cách chân thành.

Diệp Thiên trong lòng cũng rất rõ ràng, có những chuyện lo lắng

cũng chỉ là tự tạo áp lực cho mình.

"Yên tâm đi, bây giờ ta nhất định sẽ khống chế cảm xúc của mình." Khi Diệp Thiên đi về phía trước, trong lòng thực sự rất khó chịu.

Bởi vì hiện tại hắn đặc biệt căng thẳng, nhưng cảm xúc như vậy chỉ có một chút thôi, bởi vì bây giờ Diệp Thiên chỉ cảm thấy, mình đã làm nhiều chuyện như vậy.

Dường như không có bất kỳ tiến triển nào.

Nếu lần này lại để ác ma rời đi, hắn cũng không biết phải đối mặt thế nào.

Huống hồ hết lần này đến lần khác, đều là Long Thái Tử không ngừng níu kéo hắn, nếu là trước đây, Diệp Thiên có lẽ đã sớm chọn từ bỏ.

Bởi vì dù sao đã làm nhiều chuyện như vậy mà không được người khác tôn trọng, lại muốn đẩy nguy hiểm ra ngoài thân.

Cho nên thực sự không biết phải làm sao cho tốt, huống hồ mỗi lần tiếp xúc với lũ ác ma, đều có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại không ngừng tuôn ra.

Diệp Thiên vẫn luôn cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, hy vọng không bộc phát ra ngoài, bởi vì lúc này thực sự vô cùng bất lực, không thể khống chế được.

Gần như muốn giải phóng sức mạnh hồng hoang trong cơ thể ra ngoài.

Chương 2022

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ cảm thấy áp lực lớn như vậy đè lên người mình, giống như một tảng đá lớn, căn bản không thể thở nổi.

Đúng lúc không thể kìm chế được cảm xúc, đột nhiên hai người nhìn thấy có một con quái vật chạy ra ngoài.

Nữ Thần lúc đó cũng nhìn thấy con quái vật kia, nhưng không biết suy nghĩ của Diệp Thiên, cho nên nếu hắn không nói, Nữ Thần cũng sẽ không làm, cũng càng không làm phiền hắn.

Bởi vì Diệp Thiên có suy nghĩ của mình, cũng có cách làm của mình.

Vì mỗi lần nàng đều sẽ tôn trọng hắn, nếu có chỗ nào cần đến, Nữ Thần chắc chắn sẽ không từ chối mà đi theo.

Vốn dĩ Diệp Thiên và Nữ Thần hai người đều có một điểm chung, đó là đặc biệt không thích những thứ tà ác, đặc biệt là những con ác ma đáng ghét kia.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó sau khi nhìn thấy con ác ma kia chạy ra, đồng thời cũng ra hiệu bằng ánh mắt với Nữ Thần.

Bởi vì hai người tuy tiếp xúc thời gian không dài, nhưng đã đạt được sự ăn ý, một ánh mắt có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Diệp Thiên đã nhìn thấy con quái vật kia chạy ra, tuyệt đối sẽ không để nó tiếp tục làm càn, cho nên trong quá trình giao tiếp với Nữ Thần, hắn muốn nàng cùng mình đuổi theo.

Nhất định phải giết chết nó.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên cảm thấy, cho dù chỉ có một cơ hội cũng không thể bỏ lỡ, dù có gian nan thế nào cũng phải kiên trì, bởi vì sự việc đã làm đến nước này, cho nên thực sự không có cách nào dừng tay nữa.

Cho nên lúc đó nàng không nói gì, chỉ gật đầu, cũng chính là để Diệp Thiên hiểu rằng nàng hoàn toàn hiểu ý của hắn.

Bởi vì hai người giao tiếp thực sự không tốn chút sức lực nào.

Sau đó hai người liền bắt đầu chuẩn bị xuất phát, nhất định phải đuổi kịp nó.

"Con quái vật kia, đã ra ngoài rồi thì đừng hòng quay về, hôm nay nhất định phải cho ngươi biết tay." Diệp Thiên lúc đó thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên rất rõ, ác ma đáng ghét đến mức nào, nếu hôm nay không đuổi theo để nó chạy thoát, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên dù thế nào đi nữa, hôm nay phải có một kết thúc, sau đó hắn cũng đưa ra một quyết định.

"Phải bình tĩnh lại, có những chuyện vội cũng không được.

Nếu không kìm chế được cảm xúc, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến chuyện của mình." "Cho nên, Diệp Thiên phải cố gắng lên." Diệp Thiên không ngừng tự cổ vũ mình, để sự tự tin của mình một lần nữa trở lại.

Tốc độ của Nữ Thần cũng rất nhanh, bởi vì có Thần Điểu tương trợ, cho nên mọi việc đều có thể giải quyết.

Thần Điểu lúc đó trực tiếp biến lớn, sau đó Nữ Thần đứng trên lưng Thần Điểu, bắt đầu không ngừng bay lượn.

Diệp Thiên lúc này, khi nhìn thấy cảnh này mới bừng tỉnh ngộ, hóa ra Thần Điểu thực sự rất lợi hại, ban đầu hắn tưởng nó chỉ là một con chim nhỏ.

Nhưng khi nhìn nó bay lượn trên biển, thực sự quá phi thường, cho nên cả người cũng đặc biệt kinh ngạc.

Bởi vì tốc độ của con chim nhỏ thực sự có chút kinh người, Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng phát hiện ra, nếu không phải vì lần này, có lẽ Diệp Thiên căn bản không tưởng tượng được, cũng càng không thể đoán được.

Vốn dĩ Nữ Thần pháp thuật cực cao, lại thêm Thần Điểu là sủng vật của nàng, vậy thì tự nhiên cũng sẽ không kém đi đâu được.

Diệp Thiên lúc đó thực sự cảm thấy, núi cao còn có núi cao hơn, ngay cả một con chim cũng có thể bay lượn trên biển lớn, cho nên mình phải càng nỗ lực hơn nữa.

Nhất định không thể để bị bỏ lại phía sau.

Vốn dĩ lần này Diệp Thiên tìm Nữ Thần giúp đỡ đã nợ một ân tình lớn, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối không thể lùi bước.

Bởi vì chuyện hôm nay nhất định phải làm.

Thần Điểu bay lượn trên biển lớn thực sự rất đơn giản, hoàn toàn không có chút áp lực nào.

Chương 2023

Nhưng pháp thuật của Diệp Thiên cũng cực cao, chút chuyện này đối với hắn cũng là chuyện nhỏ.

Lại thêm sức mạnh vô cùng của hắn, cho nên lúc đó để không bị tụt lại phía sau, hắn cũng trực tiếp dùng pháp thuật, không ngừng đuổi theo ác ma.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên, tất cả niềm tin đều hy vọng có thể trừ khử ác ma, nếu không thể giải quyết được nó, tảng đá lớn trong lòng hắn thực sự không thể hạ xuống.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên phải tăng tốc bước chân.

Hiện giờ Diệp Thiên có người giúp đỡ bên cạnh, cho nên không có quá nhiều lo lắng, chỉ cần có thể đuổi kịp ác ma, vậy thì mọi vấn đề đều không phải là vấn đề.

Nhưng con ác ma kia trong quá trình chạy trốn, tốc độ cũng rất nhanh, bởi vì nó biết nếu đối kháng lại, chắc chắn sẽ rất tốn sức.

Cho nên để có thể tránh bị truy đuổi, nó cũng không ngừng tăng tốc.

Vì vậy sau khi Diệp Thiên thi triển pháp thuật, cũng tập trung toàn bộ sức mạnh của mình lại.

Thế là một loạt cuộc truy đuổi bắt đầu.

Lần này Diệp Thiên biết, nếu để mặc con quái vật này rời đi, vậy thì muốn bắt lại nó quả thực khó càng thêm khó.

Khó khăn lắm mới có cơ hội trong tay, Diệp Thiên sao có thể dễ dàng từ bỏ, cho nên con ác ma này gặp phải hắn cũng xui xẻo.

Vì vậy cho dù nó có chạy đến chân trời góc bể, hắn cũng vẫn sẽ bám sát theo sau.

Ác ma dù có giảo hoạt đến đâu, nhưng cuối cùng cũng bị Diệp Thiên đuổi kịp.

Diệp Thiên lúc đó đuổi kịp con quái vật, liền bắt đầu nói với nó.

"Ngươi nghĩ rằng ngươi trốn đến chân trời góc bể thì không ai có thể khuất phục được ngươi sao?

Quả là sai lầm lớn.

Hôm nay ta bắt được ngươi, nhất định phải giết chết ngươi, để trừ hậu họa." Diệp Thiên lúc đó hung hăng nói với con quái vật.

Bởi vì hắn cảm thấy con quái vật này sớm đã nên bị trừ khử, bây giờ muốn chạy trốn, đó tuyệt đối là không thể.

Con quái vật lúc đó cũng có chút lo lắng, bởi vì nó không ngờ, mình đã tăng tốc chạy mà vẫn bị chặn lại.

Cho nên lúc đó cho dù phải dùng hết chút sức lực cuối cùng để chiến đấu, nó cũng tuyệt đối sẽ không để hắn hoàn toàn thu phục.

"Ngươi nghĩ rằng đông người là có thể giết chết ta sao?

Quả là sai lầm lớn." "Hôm nay ta cũng cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta, xem sau này ngươi có dám đối đầu với ta không." Con quái vật lúc đó không ngừng cố gắng chịu đựng, bởi vì trong lòng đã sớm hoảng sợ, bởi vì nó biết mình căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Huống hồ còn có nhiều người như vậy, mà nó chỉ có một mình.

Diệp Thiên lúc đó biết những gì con quái vật làm, tất cả đều là do chột dạ, cho nên mới đi chọc giận đối phương.

Vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ không cho nó cơ hội như vậy, huống

hồ có Nữ Thần ở bên cạnh tương trợ, Diệp Thiên giải quyết nó căn bản không phải là vấn đề khó.

Cho nên lúc đó Nữ Thần và Diệp Thiên hai người đồng thời ra tay thi triển pháp thuật, con quái vật cũng không vì thế mà dừng tay, không ngừng công kích.

Nhưng với thực lực hiện tại, muốn đấu với Nữ Thần và Diệp Thiên, quả thực không có chút cơ hội thắng nào, hai người cũng sẽ không cho nó bất kỳ cơ hội trốn thoát nào nữa.

Cho nên Nữ Thần không lãng phí thời gian, cùng Diệp Thiên hai người đồng lòng hợp sức, trực tiếp đánh ngã con quái vật xuống đất.

Nhưng lúc đó trong quá trình ngã xuống đất, con quái vật này thực sự trông quá xấu xí, Nữ Thần ghét nhất là nhìn thấy những thứ bẩn thỉu như vậy.

Cho nên lúc đó khiến nàng không ngừng nôn ọe, Nữ Thần hoàn toàn không kìm chế được cảm xúc của mình.

Chương 2024

Vốn dĩ nàng là một người như vậy, quyết đoán, làm theo ý mình.

Bất kỳ ai cũng đừng hòng khống chế được Nữ Thần, lại thêm bản tính đặc biệt không thích những con quái vật trông xấu xí.

Đặc biệt là bẩn thỉu, cho nên lúc đó liền quyết định.

"Diệp Thiên, cái thứ đáng ghét này, ta thực sự có chút không chịu nổi nữa, cho nên bây giờ hay là chúng ta nhanh chóng muối nó đi." Nữ Thần không quan tâm đến con quái vật này, dường như chỉ cần mình hài lòng, tâm lý thoải mái, làm gì cũng được, cho nên lúc đó càng nhìn càng không thuận mắt.

Thế là liền có ý nghĩ này.

Diệp Thiên lúc đó cũng biết suy nghĩ của Nữ Thần, nhưng có những chuyện không thể làm theo ý nàng.

Dù sao con quái vật này thân mang độc, nếu muối nó, vậy thì độc tố chắc chắn sẽ không ngừng bay hơi, cho nên để Nữ Thần hiểu, Diệp Thiên chỉ có thể giải thích với nàng.

"Nữ Thần, không phải ta không làm theo ý người, người không biết bản thân con quái vật này có độc tố." "Nếu một khi muối nó, độc tố cũng sẽ không ngừng lan rộng, cho nên chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn." Diệp Thiên hiểu biết rất nhiều, cũng biết độc tố của quái vật nghiêm trọng đến mức nào, cho nên không hy vọng Nữ Thần đưa ra quyết định sai lầm.

Vì vậy có cần phải nhắc nhở một cách lịch sự.

Nữ Thần lúc đó cũng không nói gì, vốn định muối nó rồi ăn, nhưng nếu thật sự có độc thì không thể ăn được.

Nhưng lại cảm thấy tên này trông xấu xí như vậy, nhìn một cái là trong lòng đặc biệt phiền não, dáng vẻ của nó cũng rất đáng sợ.

Nếu không phải vì Nữ Thần cao cao tại thượng, pháp thuật cao siêu, có lẽ người thường nhìn thấy đã sớm sợ vỡ mật.

Cho nên Nữ Thần chỉ cảm thấy có chút buồn nôn mà thôi, nếu có thể nhanh chóng giải trừ nó, cũng là một chuyện tốt.

Nhưng sau khi nghe lời Diệp Thiên, Nữ Thần dường như cũng có một chút do dự, bởi vì nếu không thể muối nó, vậy thì rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể xử lý nó?

"Diệp Thiên, nhanh lên, nếu đã có độc, vậy rốt cuộc phải làm thế nào mới xử lý được, nhìn bộ dạng của nó xem." "Nhìn thấy là muốn đánh cho bẹp dí, thực sự quá khó coi, ta chưa bao giờ thấy ai trông quái dị như vậy." Nữ Thần lúc đó không biết phải làm gì mới có thể giải quyết được chuyện này, cho nên biết Diệp Thiên có nhiều mưu mẹo, nếu có thể cho nàng biết một hai, cũng không cần phải đứng đây bó tay với con quái vật bẩn thỉu này nữa.

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn trầm tư không nói gì, bởi vì bây giờ hắn cũng không biết phải xử lý thế nào, bản thân con quái vật này mang độc tính.

Nếu muối nó, hậu quả không cần nói cũng biết, nhưng nếu không dùng cách này để đối xử với nó, thực sự không thể dùng cách nào khác.

"Nữ Thần, bây giờ ta cũng đang rối bời, làm sao đây, nhìn con quái vật này tuy trông khó coi, nhưng có một lớp vỏ ngoài có độc." "Lớp vỏ ngoài này đầy độc, nếu một khi tiếp xúc, chúng ta chắc chắn sẽ trúng độc, như vậy những việc chúng ta làm trước đó đều uổng phí cả." Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều ở trong trạng thái mơ hồ, bởi vì mọi người thực sự không có cách nào đối phó với

lớp vỏ ngoài có độc này.

Bởi vì không thể tiếp cận, cho nên cũng căn bản không thể ăn được.

Bất kể là Nữ Thần hay Diệp Thiên, trong lòng mọi người đều vô cùng rối rắm.

Nữ Thần nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng biết không còn cách nào khác, lớp vỏ ngoài có độc không giải quyết được, cho nên lúc đó trong lòng cũng có một cảm giác không nói nên lời.

Nhưng cảm giác này chỉ có Nữ Thần rõ nhất, nàng cố gắng hết sức kìm nén, không để bị con quái vật này ảnh hưởng đến cảm xúc.

Nhưng có lúc thực sự không thể kìm chế được.

Diệp Thiên cũng không ngừng suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể xử lý, nhưng cuối cùng vẫn không có lời giải, tạm thời cũng không động được vào tên này.

Thực ra trong lòng tất cả những người có mặt đều vô cùng căm ghét con quái vật này, nhưng ai có thể có cách tốt hơn.

Nếu chỉ cần có một chút cơ hội có thể động vào nó, có lẽ bây giờ mọi người cũng không đến mức như thế này.

“Nữ Thần, ta biết người rất không thích tên này, nhưng bây giờ chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, để có thể có cách tốt hơn.” “Nhưng trước mắt thực sự không có manh mối nào, hy vọng người có thể cho ta một chút thời gian.

Nếu người ghét nó, cố gắng đừng nhìn.” Diệp Thiên hiểu Nữ Thần là người thế nào, cho nên chỉ có thể nói vậy.

Vì vậy nếu Diệp Thiên có cách, nhất định sẽ nhanh chóng xử lý nó, không để Nữ Thần phiền lòng.

Nữ Thần lúc đó nghe Diệp Thiên nói vậy, cũng quyết định phải rời khỏi nơi này trước.

Chương 2025

Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì, huống hồ con ác ma này cũng không xử lý được, ở lại đây chỉ lãng phí thời gian của nàng.

“Diệp Thiên, chuyện ta đã hứa với ngươi, bây giờ cũng đã làm gần xong rồi.

Huống hồ bây giờ mọi chuyện đều đã xử lý tốt, cho nên ta phải đi trước.” “Nếu ngươi có chuyện khác cũng có thể đi làm, làm xong chúng ta lại gặp nhau.” Nữ Thần dù làm bất cứ chuyện gì, cũng luôn rất dứt khoát, chưa bao giờ dây dưa, bởi vì nàng cảm thấy thời gian rất quý báu.

Huống hồ nàng không muốn làm những chuyện lãng phí thời gian, hiện giờ theo như đã hẹn, giúp Diệp Thiên dọn dẹp mọi thứ ở đây.

Mọi chuyện đều đã kết thúc, nàng cảm thấy ở lại đây cũng không cần thiết nữa, nhưng phải nói với Diệp Thiên, xem suy nghĩ của hắn thế nào.

Bởi vì từ đầu đến cuối hai người đều đang giao tiếp với nhau, bao gồm cả việc cùng nhau chiến đấu giải quyết nhiều chuyện như vậy.

Diệp Thiên thực ra đã dồn hết tâm tư vào con quái vật này, bởi vì con quái vật này nếu không làm rõ, hoặc không xử lý rõ ràng, chuyện này thực sự quá nan giải.

Bởi vì bản thân con quái vật này vẫn luôn gây rối, nếu lần này không thể quy hoạch lại nó, vậy thì sau này những người trong trấn sẽ phải chịu đựng sự dày vò.

“Nữ Thần, tuy bây giờ tất cả vấn đề đều đã giải quyết, nhưng con quái vật trước mắt này thì sao?

Tuy trên người nó có độc không thể muối được." "Nhưng cũng phải có cách tốt hơn để xử lý nó, nếu không sau này sự việc có thể sẽ lặp lại." Diệp Thiên có lúc làm việc không dứt khoát như Nữ Thần, nhưng hắn phải làm rõ mọi chuyện.

Bởi vì đã bận rộn lâu như vậy, là để tiêu diệt chúng, bảo vệ an toàn cho loài người.

Hiện giờ khó khăn lắm mới cùng Nữ Thần hai người hợp lực đánh bại nó, nếu dưới kết quả này lại xảy ra sai sót, vậy thì những nỗ lực trước đó chẳng phải là uổng phí sao.

Nhưng Nữ Thần căn bản không quan tâm đến những chuyện này, bởi vì con quái vật này nàng đã giúp hàng phục, vậy thì những chuyện còn lại, nên do một mình Diệp Thiên lo liệu.

Huống hồ nàng căn bản không thích những thứ tà ác, trông xấu xí như vậy, nhìn một cái là trong lòng đặc biệt phiền não.

Cho nên lúc đó khi đứng đó, nàng không nói một lời, một mình cũng rất khổ não, vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc có nên ném nó trở lại dung nham không, để nó tiếp tục chịu đựng các loại dày vò ở đó.

Bởi vì chỉ có nơi đó mới có thể phong ấn nó, mới có thể đảm bảo không có sai sót.

Nhưng nếu bây giờ ném nó trở lại, có thể sẽ có một số phiền phức, cho nên bây giờ Diệp Thiên thực sự không thể đưa ra quyết định này?

Lại không có cách nào tốt hơn.

Diệp Thiên chưa bao giờ khổ não như hôm nay, dường như tất cả mọi chuyện đều không thể thực hiện được, nhưng lại đặc biệt bất lực.

Diệp Thiên bây giờ thực sự hy vọng, có người có thể cho hắn ý

kiến tốt hơn, sau đó hắn sẽ tiếp thu, làm hết những việc cần làm.

Như vậy cũng không đến mức phải suy nghĩ mãi không dứt về những chuyện này.

Sau đó Diệp Thiên cũng nói suy nghĩ này cho Nữ Thần, không biết ý nàng thế nào, bởi vì bây giờ hắn thực sự không thể đưa ra quyết định.

Hiện giờ chỉ có Nữ Thần ở bên cạnh, vậy thì cũng nghe thử ý kiến của nàng, là ném nó trở lại hay chỉ đặt ở đó không quan tâm.

Bởi vì bây giờ Diệp Thiên thực sự mờ mịt, từ lúc bắt đầu đối phó với nó, thực sự đã hao tổn rất nhiều tâm sức.

Cho nên Diệp Thiên thực sự không biết nên quyết định thế nào.

"Nữ Thần, bây giờ chỉ có người mới có thể cho ta ý kiến, bởi vì trước đó ta vẫn luôn do dự, có nên ném tên đáng ghét này trở lại dung nham không." "Để nó chịu dày vò, như vậy cũng có thể hành hạ nó, nếu không nó đã làm hại nhiều sinh mạng vô tội như vậy, cứ thế dễ dàng bỏ qua, thực sự có chút không cam tâm, nhưng lại không thể quyết định được." Diệp Thiên vốn tưởng sau khi nói với Nữ Thần, nàng có thể cho hắn một số ý kiến quý báu, như vậy hắn cũng có thể tiếp thu, dù sao pháp thuật của nàng cao cường, người lại rất thông minh, Diệp Thiên rất tin tưởng Nữ Thần.

Nhưng không ngờ có những chuyện, hoàn toàn không liên quan đến Nữ Thần.

Bởi vì con quái vật đáng ghét này, nàng đã giúp tiêu diệt, những chuyện còn lại nên do một mình Diệp Thiên xử lý.

Cho nên lúc đó một khi Diệp Thiên đã hỏi, Nữ Thần không thể không trả lời, thế là liền nói với hắn.

"Chuyện này ngươi tự làm đi, không cần hỏi ta, cũng không cần ai

cho ngươi mưu kế, huống hồ ngươi là một người rất có đầu óc?" "Cho nên dù ngươi làm gì ta cũng sẽ ủng hộ, nhưng đối với ta chuyện này thế nào cũng được, ngươi tự giải quyết đi." Nữ Thần đã nói rõ suy nghĩ của mình.

Chương 2026

Thần Điểu bên kia cũng bắt đầu chuẩn bị, nhưng khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, đã kịp thời ngăn lại.

"Có thể đừng rời đi vội được không?

Nếu có thể, hãy ở lại cùng ta tiếp tục trừng gian diệt ác." Diệp Thiên sở dĩ có lời thỉnh cầu này, cũng chính vì biết Nữ Thần và Thần Điểu hai người uy lực vô cùng, nếu có họ ở bên cạnh, vậy thì giải quyết những chuyện này thực sự không tốn chút sức lực nào cũng có thể giải quyết được.

Nhưng nếu một khi họ rời đi, thực sự có chút quá đáng tiếc.

Cho nên cho dù chỉ có một chút cơ hội, Diệp Thiên cũng không thể bỏ lỡ, phải thỉnh cầu họ ở lại.

Nhưng Nữ Thần vốn định đến học viện y, cho nên không quan tâm đến Diệp Thiên, vẫn muốn đi.

"Không cần đâu Diệp Thiên, những chuyện khác ngươi một mình xử lý đi, ta có việc không tiện ở lại lâu, cũng không đi làm chuyện trừng gian diệt ác đâu." Nữ Thần lúc đó thực sự không chút lưu tình từ chối Diệp Thiên, bởi vì nàng làm việc là như vậy.

Nhưng Diệp Thiên tuy nghe được câu trả lời không thích, nhưng vẫn muốn dùng mọi cách để giữ Nữ Thần và Thần Điểu ở lại.

Cho nên lúc đó liền dùng mỹ thực để dụ dỗ.

"Nữ Thần và chim nhỏ ở lại được không, ta có thể đưa hai người đi ăn đồ ngon, nếu cứ thế mà đi, chẳng phải đặc biệt đáng tiếc sao." "Có đồ gì tốt, đều có thể cho hai người dùng." Diệp Thiên bây giờ thực sự không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể dùng sự dụ dỗ của mỹ

thực để yêu cầu họ đi theo.

Thật ra, thời gian Diệp Thiên tiếp xúc với Nữ Thần không hề dài, nhưng dường như hắn đã có phần nào hiểu được nàng.

Vì vậy, để có thể giữ nàng ở lại, Diệp Thiên thật sự đã vắt óc suy nghĩ.

Chỉ khi giữ được Nữ Thần và Thần Điểu ở lại, hắn mới có thể hoàn thành được việc mình muốn làm.

Do đó, lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của Nữ Thần, thỉnh thoảng lại nói thêm vài câu, hy vọng có thể thay đổi ý định của nàng.

Bởi vì hắn biết Nữ Thần đôi khi là người hành động quyết đoán, một khi đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi.

“Nữ Thần, nếu người ở lại, ta tuyệt đối sẽ không để người chịu thiệt.

Huống hồ người cũng biết đồ ăn ngon ở đây rất nhiều, mọi thứ đều có đủ.” “Nếu người ở lại, ta sẽ chuẩn bị mỹ thực nhân gian cho người, khiến người vui đến quên cả đường về.

Nhưng nếu người cứ thế quay về, vậy thì sẽ chẳng được ăn gì nữa, có ý nghĩa gì không?” Lúc đó, Diệp Thiên thật sự đã nói hết lời, vì hắn biết Nữ Thần không phải là người sắt đá, chỉ cần nói rõ ràng một chút, chắc chắn nàng sẽ ở lại.

Bây giờ chính là lúc cần nỗ lực.

Nữ Thần tuy không lập tức thay đổi ý định nhưng cũng đã do dự hồi lâu, bởi vì nàng thực sự rất thích mỹ thực nhân gian.

Mùi vị ở đây cũng rất tuyệt, nếu Diệp Thiên có thể mang đến cho nàng thêm vài món ngon, nàng cũng có thể thay đổi quyết định.

Vì vậy, sau khi cân nhắc, Nữ Thần quyết định tạm thời ở lại.

“Ngươi phải giữ lời đấy.

Nếu ta ở lại đây, ngươi phải chuẩn bị đồ ăn ngon cho ta, nếu không ta sẽ đi ngay, tuyệt đối không nể nang gì đâu.” “Ta hiểu tính cách của ngươi, đồng thời cũng thật sự nắm trúng điểm yếu này của ta, cho nên mới không ngừng dụ dỗ ta.” Thật ra, trong lòng Nữ Thần vô cùng sáng tỏ, nhưng nàng biết Diệp Thiên làm vậy cũng là có ý tốt, bởi vì bất cứ ai muốn lấy lòng đối phương thì đều phải tìm hiểu về họ.

“Nữ Thần cứ yên tâm ở lại đây là được rồi, ta nhất định sẽ không bạc đãi người.

Hơn nữa, người cũng biết mỹ thực nhân gian sắc hương vị đều đủ cả, mùi vị vô cùng tươi ngon.” “Nếu người ăn thử, chắc chắn sẽ có cảm giác lưu luyến không muốn rời đi, tuyệt đối không hối hận đâu.

Bây giờ ta đi làm đồ ăn ngon cho người, người ở đây chờ nhé.” Diệp Thiên là người nói được làm được, một khi đã hứa sẽ làm đồ ăn ngon cho nàng thì nhất định sẽ làm, tuyệt đối không nói suông.

Thật ra, Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, vì hắn biết dùng mỹ thực để dụ dỗ nàng thì chắc chắn nàng sẽ ở lại, nhưng hắn cũng phải thực hiện lời hứa của mình.

Vì vậy, hắn vội vàng ra ngoài tìm một con gà nướng, sau đó mang đến trước mặt Nữ Thần.

Con gà nướng này có thể nói là vị vô cùng tươi ngon, thịt lại rất mềm, cắn một miếng là khiến người ta nhớ mãi không quên.

Chương 2027

“Nữ Thần, xem con gà nướng này có hợp khẩu vị của người không.

Nếu người muốn ăn thêm nhiều món ngon khác, ta đều có thể cung cấp.” Khi Nữ Thần nhìn thấy con gà nướng trên tay Diệp Thiên, mùi thơm của nó khỏi phải nói, từ xa đã có thể ngửi thấy.

Cho nên lúc đó, Nữ Thần thật sự vô cùng vui vẻ, nụ cười không thể che giấu.

Bởi vì Nữ Thần đặc biệt yêu thích những món ăn này.

Nữ Thần thấy Diệp Thiên cũng rất có thành ý, nói mang đồ ăn đến là thật sự mang gà nướng đến, ngửi mùi gà nướng cũng không tệ.

Vì vậy, nàng cũng vội vàng nếm thử.

Vị của gà nướng quả thật như lời Diệp Thiên nói, thịt vô cùng mềm mại.

Thật sự quá thơm!

Nữ Thần tuy ở địa vị cao sang, nhưng lại chưa từng ăn món nào ngon như vậy.

Bởi vì những thứ nàng thường ăn thật sự quá khô khan nhạt nhẽo, chẳng có mùi vị gì, cho nên lúc này ăn vào trong lòng cũng rất vui vẻ.

Ai cũng hiểu thực phẩm là quan trọng nhất, bất kể là thần tiên hay người phàm, ai cũng thích ăn đồ ngon, không có ngoại lệ.

Khi Diệp Thiên thấy Nữ Thần ăn vui vẻ như vậy, hắn cũng muốn nhân cơ hội này rèn sắt khi còn nóng.

Chỉ cần lúc này giữ nàng lại, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết

triệt để, không cần phải đau đầu nữa.

Dù sao chuyện này cũng đã khiến Diệp Thiên phiền muộn từ lâu.

Nếu có thể nhờ Nữ Thần và Thần Điểu giúp đỡ, thì mọi chuyện đều ổn thỏa, hắn cũng không cần phải bối rối nữa.

Vì vậy, Diệp Thiên vội vàng nói với Nữ Thần: "Nữ Thần, thế nào?

Có phải mùi vị rất tuyệt không?

Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi ở lại, mỗi ngày đều sẽ có đủ loại đồ ăn ngon khác nhau mang đến cho ngươi." "Cho nên ta trước giờ luôn nói được làm được." Diệp Thiên tuy có lúc nói những lời không hoàn toàn thật lòng, nhưng cũng không có ác ý.

Hắn chỉ hy vọng có thể giữ hai người họ lại, dù sao nếu có sự giúp đỡ của họ trong việc trừ gian diệt ác thì sẽ không có gì khó khăn cả.

Thần Điểu lúc đó cũng nếm thử miếng gà nướng, cũng cảm thấy món này quả thật không tệ, mỹ thực nhân gian thật sự ngon hơn bất kỳ nơi nào khác, ăn vào khiến người ta nhớ mãi không quên.

Nữ Thần và Thần Điểu lúc đó cũng suy nghĩ, vì Thần Điểu cũng phải nghe theo sự sắp đặt của Nữ Thần, nếu nàng muốn đi thì nó cũng phải đi theo.

Ai bảo nó là thú cưng của nàng chứ?

Vì vậy, nó nhìn Nữ Thần, không biết nàng sẽ quyết định thế nào.

Diệp Thiên để giữ họ lại, lại bắt đầu tiếp tục dụ dỗ.

"Thấy thế nào?

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Nếu người ở lại, mỗi ngày ta đều sẽ mang đến đủ loại đồ ăn ngon." "Ta sẽ đi làm cho người, nhất định sẽ khiến người ăn càng vui vẻ hơn.

Chỉ cần người ở lại đây, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Nhưng nếu người cứ thế đi mất, đồ ăn ngon cũng sẽ không được ăn nữa." Chiêu này của Diệp Thiên thật sự dùng đúng chỗ, bởi vì cả hai người họ đều rất thích ăn ngon, đặc biệt chú trọng đến khẩu vị.

Cho nên lúc đó bị Diệp Thiên nói đến mức không còn cách nào khác, đành phải gật đầu đồng ý ở lại.

Chương 2028

Diệp Thiên thấy hai người họ chịu ở lại, trong lòng vui mừng khôn xiết, những việc hắn làm cũng không uổng công.

Bởi vì hắn đã nỗ lực lâu như vậy, cũng tin rằng mình sẽ không vất vả vô ích.

Chỉ cần nắm bắt được tâm tư của đối phương, chuyện này sẽ dễ dàng giải quyết.

Bây giờ mọi vấn đề đều đã được giải quyết, chỉ duy nhất con quái vật đang nằm trước mặt Nữ Thần, thật sự khiến người ta cảm thấy có chút ghê tởm.

Chỉ cần nhìn thấy nó là chẳng còn tâm trạng tốt nữa.

Con quái vật này đừng hỏi nó đáng ghét đến mức nào, chỉ cần nhìn tướng mạo của nó đã khiến người ta muốn nôn ọe, may mà hắn không ăn gì.

Nếu đang ăn, có lẽ Diệp Thiên đã nôn ngay trước mặt Nữ Thần rồi, may mà hắn vẫn luôn cố nhịn.

Bởi vì lúc này đây, Diệp Thiên phải giải quyết triệt để con quái vật này, nếu không để nó ở đây thật sự quá chướng mắt, ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người.

Hiện tại Diệp Thiên khó khăn lắm mới thuyết phục được Nữ Thần và Thần Điểu, nếu vì con quái vật này làm hỏng chuyện, ảnh hưởng đến tâm trạng của Nữ Thần khiến nàng lại rời đi thì phải làm sao.

Diệp Thiên cũng vội vàng nghĩ xem nên dùng cách nào để đối phó với nó đây.

“Haiz!

Lẽ ra nên giải quyết triệt để con quái vật này từ sớm, như vậy cũng đỡ nhìn thấy mà phiền lòng.

Nhưng mà, nếu ngươi đã chọn ở lại đây, vậy thì mau chóng xử lý con quái vật này đi.” “Đừng để nó ở đây chướng mắt nữa, nhìn nó một cái là chẳng còn tâm trạng gì, sao lại có thể lớn lên thành cái dạng này chứ.” Nữ Thần lúc đó cũng hy vọng Diệp Thiên mau chóng giải quyết nó, dù sao chuyện này cũng đã trì hoãn một thời gian dài, giải quyết xong thì mọi người trong lòng cũng có thể yên ổn.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cảm thấy không có cách nào tốt hơn, nếu nhất định phải để hắn xử lý nó, cũng không phải là không thể.

Vì vậy, Diệp Thiên liền nói ra suy nghĩ của mình với Nữ Thần.

“Nữ Thần, con quái vật này quả thật vô cùng đáng ghét, ta nhìn thấy cũng có chút không kìm được cảm xúc, nhưng bây giờ điều ta có thể làm là cho nó vào trong túi thần tiên.” Diệp Thiên sở dĩ làm vậy, vì con quái vật này không ăn được, hắn chỉ có thể chọn phương pháp khác.

Dù sao thứ có độc một khi chạm vào, mọi người chắc chắn cũng sẽ bị tổn hại.

Cho nên Diệp Thiên cũng không hy vọng kết quả như vậy sẽ xảy ra, nhưng nhốt nó vào trong túi thần tiên cũng chỉ là kế hoãn binh.

“Nếu đã có suy tính này, còn chần chừ gì nữa?

Mau nhốt nó vào trong túi đi, đỡ phải ở đây phiền phức.” Nữ Thần lúc đó cũng mất kiên nhẫn nói thêm một câu, bởi vì trong mắt nàng, việc này có thể giải quyết tất cả vấn đề, nhưng nàng hoàn toàn không biết Diệp Thiên đang phiền muộn điều gì.

“Người có điều không biết, sở dĩ ta do dự là vì như ta vừa nói,

dùng túi thần tiên để nhốt nó chỉ là kế hoãn binh." "Nếu muốn để nó hoàn toàn biến mất, ta phải ném nó vào Hồ Thuần Tịnh, nhưng với pháp thuật hiện tại của ta, chưa chắc đã làm được." "Cho nên ta hy vọng người có thể giúp ta một tay." Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, chỉ cần hắn cầu xin Nữ Thần, nàng sẽ không từ chối.

Vì mỹ thực, nàng chắc chắn sẽ đồng ý, cho nên chỉ cần nói chuyện tử tế với nàng, không có chuyện gì là không làm được.

Huống hồ pháp thuật của Nữ Thần vô biên, nếu nàng ra tay thì những vấn đề này đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nếu không Diệp Thiên cũng sẽ không đến mức phải đau cả đầu.

Cho nên bây giờ điều Diệp Thiên hy vọng nhất là Nữ Thần mau chóng đáp ứng yêu cầu của hắn, vì những chuyện sau này đều cần đến nàng.

Nhưng Diệp Thiên không nói ra tất cả mọi chuyện, vì hắn biết tính cách của Nữ Thần rất không tốt, nếu lỡ chạm vào giới hạn của nàng, nàng sẽ dễ dàng rời đi.

Hắn hy vọng làm từng bước một, như vậy cũng có thể giải quyết được vấn đề.

Diệp Thiên mỗi khi làm việc gì đều có kế hoạch, có những lúc hắn không muốn nói ra vì không có cách nào tốt hơn.

Nói ra cũng chỉ là công cốc, cho nên phải hiểu rõ vấn đề rồi mới có thể đưa ra quyết định.

Hơn nữa, mọi quyết định một khi đã đưa ra thì không thể thay đổi.

Chương 2029

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ chỉ có thể tìm đến sự giúp đỡ của Nữ Thần, huống hồ pháp thuật của nàng mạnh như vậy, nếu nàng chịu giúp, bất kỳ chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Vậy thì Diệp Thiên cũng không cần phải bối rối nữa, hơn nữa con quái vật đáng ghét kia đang ở đó khiến mọi người trong lòng vô cùng khó chịu.

Cho nên mau chóng xử lý nó là tốt nhất.

Nữ Thần thì không quan tâm Diệp Thiên định làm gì, hắn muốn xử lý con quái vật thế nào thì xử lý, chỉ cần không cần nàng ra tay là được.

Nhưng Diệp Thiên cũng cảm thấy, nếu lần này Nữ Thần không chọn giúp hắn, cũng không có gì khó khăn.

Chỉ cần nàng có thể giúp những người trong trấn là hắn đã mãn nguyện rồi.

Bởi vì Diệp Thiên trong lòng rất rõ, có lúc con người phải biết đủ, không thể hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của người khác.

Huống hồ Nữ Thần bây giờ đã đồng ý ở lại nơi này, nếu hắn làm gì không đúng hoặc nói sai khiến Nữ Thần và Thần Điểu rời đi, vậy thì thật sự là được không bù mất.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên lại một lần nữa tiếp tục thỉnh cầu Nữ Thần.

“Nữ Thần, có một chuyện cần người giúp đỡ.

Có lẽ trước đây người đã thật sự giúp ta một việc lớn.” “Nhưng

lần này ta yêu cầu, liệu ngươi có thể giúp những người dân trong thôn thanh lọc nguồn nước được không?" Bởi vì pháp thuật của Diệp Thiên dù cao đến đâu cũng hoàn toàn không làm được điều này, chỉ có Nữ Thần mới có thể giúp được.

Diệp Thiên cảm thấy bây giờ, đã làm tất cả mọi việc rồi, cũng không kém lần này, cho nên nếu nàng có thể đồng ý, hắn sẽ không còn gì phải lo lắng, nếu không trong lòng hắn sẽ luôn có một mối bận tâm.

Nữ Thần từ trước đến nay đều như vậy, không muốn bị người khác dắt mũi, cũng càng không đi theo kế hoạch của người khác.

Cho nên khi Diệp Thiên nói ra những lời đó, nàng đã thẳng thừng từ chối.

"Trước đây ta đã theo giao ước giúp ngươi xử lý những con quái vật đó, bây giờ ngươi lại yêu cầu ta đi thanh lọc nguồn nước của họ, cho nên ta thực sự lực bất tòng tâm." Nữ Thần sở dĩ từ chối Diệp Thiên, cũng không quan tâm hắn nghĩ thế nào, chỉ cảm thấy nếu lần này lại động dụng pháp thuật, chắc chắn sẽ tiêu hao rất lớn, cho nên nàng cảm thấy thật sự không đáng.

Vì vậy nàng mới không muốn đồng ý.

Diệp Thiên cảm thấy Nữ Thần cũng không phải chuyện gì cũng có thể chắc chắn làm, cho nên lúc đó hắn liền tăng thêm tiền cược của mình.

"Nữ Thần, ngươi xem thế này được không?

Những chuyện trước đây ta và người đã nói, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Nếu người bằng lòng giúp những người dân làng đó." "Ta có thể làm thêm nhiều món ngon cho người, để người hưởng thụ không hết." Diệp Thiên biết Nữ Thần thích ăn ngon, cho nên những món

ngon này đối với nàng có sức hấp dẫn rất lớn.

Chỉ cần có thể vì mỹ thực mà ở lại, Diệp Thiên bất luận thế nào cũng phải đạt được mục đích.

Nữ Thần cũng vậy, vừa nghe có mỹ thực, lại cảm thấy không thể chống lại sự cám dỗ, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

"Được rồi, được rồi, ta đồng ý là được chứ gì, lúc nào cũng lấy đồ ăn ngon ra dụ dỗ ta, nhưng ta cũng phải làm theo." Nữ Thần lúc nói những lời này, thật sự rất không tình nguyện, vì nàng cảm thấy, bản thân vốn dĩ đã muốn rời khỏi nơi này.

Nếu không phải Diệp Thiên hết lần này đến lần khác khuyên can, có lẽ bây giờ Nữ Thần đã sớm trở về nơi của mình.

Nhưng bây giờ đã đồng ý với Diệp Thiên, thì không thể nuốt lời.

Lúc này, trong lòng Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng vui mừng thầm, vì hắn biết Nữ Thần đặc biệt thích mỹ thực nhân gian.

Nếu có thể mang đồ ăn ngon đến trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ không rời đi nữa.

"Nữ Thần, lần này thật sự vô cùng cảm tạ người.

Nếu không phải vì người ở lại, có lẽ những người dân trong trấn không biết sẽ ra sao." "Cho nên ta hy vọng người có thể mau chóng thực hiện việc này, như vậy cũng có thể để ta có một lời giải thích tốt hơn." Diệp Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, Nữ Thần không phải là người có trái tim sắt đá, nếu nàng chịu ở lại, vậy nhất định có thể thanh lọc sạch sẽ nguồn nước cho con người.

Cho nên cũng không có gì phải lo lắng, nhưng lúc này Nữ Thần lại một lần nữa nói với Diệp Thiên: "Ngươi đừng vội mừng quá, ta tuy ở lại, nhưng cũng là vì ngươi có thể làm đồ ăn ngon cho ta.

Chương 2030

Nếu thật sự muốn giữ ta lại.” “Thì cũng phải xem ta có cam tâm tình nguyện không.

Bây giờ mau đi chuẩn bị đồ ăn đi, nhanh làm một con gà nướng mang về đây.” Nữ Thần thật ra trong lòng vẫn luôn nhớ mãi không quên mỹ thực, cho nên nếu Diệp Thiên có thể mang mỹ thực đến trước mặt, có lẽ sẽ khiến nàng càng cam tâm tình nguyện ở lại hơn.

Nếu không trong lòng nàng thật sự rất ấm ức, vì nàng chưa từng bị ai uy hiếp hay dụ dỗ, duy chỉ có Diệp Thiên là người khởi đầu như vậy.

Cho nên Nữ Thần nói xong, liền nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không ngờ Nữ Thần lại là người nóng tính như vậy.

Vừa mới hứa làm đồ ăn ngon cho nàng, lập tức đã đòi.

Nhưng lời nói như bát nước đổ đi, đã nói rồi thì tuyệt đối sẽ không không làm.

Cho nên lúc đó hắn đang chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lại chưa đi được.

Nữ Thần lúc này lại bắt đầu nói: “Đi đâu vậy?

Bây giờ lập tức làm ngay tại chỗ một con gà nướng cho ta ăn, ta lại muốn xem xem rốt cuộc ngươi làm thế nào mà vị lại ngon như vậy.” Nữ Thần thật ra vô cùng tò mò, vì mỹ thực nhân gian quả thật rất ngon, cho nên nàng đã sớm không thể chờ đợi được nữa, muốn ăn gà nướng do hắn làm.

“Yên tâm đi Nữ Thần, chỉ cần người muốn ăn, ta sẽ làm hết.

Ta có thể vì người mà đi làm mỹ thực nhân gian, để người ăn cho đã." "Nhưng bây giờ nếu người muốn ta làm ngay tại chỗ, ta phải đi bắt một con gà về, cho nên người cứ chờ ở đây trước đã." Diệp Thiên cũng là người hành động quyết đoán, việc đã nói nhất định phải làm, huống hồ đã hứa với Nữ Thần thì càng phải hoàn thành.

Cho nên hắn biết nàng đặc biệt nóng lòng muốn ăn gà nướng, vậy thì cũng sẽ không thay đổi, cho nên chỉ có thể đi bắt gà trước, sau đó mới làm cho nàng.

Nữ Thần thì ngồi một bên chờ đợi Diệp Thiên.

Diệp Thiên nói xong câu đó, cũng đang chuẩn bị rời đi.

Long Thái Tử lúc đó vẫn luôn ở một bên, vì hắn biết Diệp Thiên thỉnh cầu Nữ Thần là có lý do.

Cho nên bất kể Diệp Thiên làm gì, đều là vấn đề giữa hai người họ, hắn đứng ở đó, chỉ nghe theo sự sắp đặt của Diệp Thiên là đã mãn nguyện rồi.

Cho nên Long Thái Tử có lúc, nhìn Diệp Thiên và Nữ Thần đối thoại, bao gồm cả việc Nữ Thần yêu thích mỹ thực nhân gian như vậy, cũng quả thật vô cùng tò mò, rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng Long Thái Tử cũng là người rất có thân phận địa vị, cho nên làm việc cũng rất cẩn thận, lúc nào nên nói thì sẽ nói, lúc nào không nên nói thì tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

Khi thấy Diệp Thiên muốn đi bắt gà, lại không biết nên làm gì, liền hỏi Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ngươi muốn đi bắt gà, hay là ta đi cùng ngươi nhé, nếu không ở lại đây cũng không có việc gì làm." "Huống hồ một mình ta cũng rất cô đơn, vừa hay hai chúng ta có thể nói chuyện." Long Thái Tử cũng là có ý tốt, cảm thấy đi cùng Diệp Thiên, không chỉ có bạn đồng hành mà còn có thể trao đổi công việc,

vì có những chuyện Long Thái Tử đều muốn hỏi cho rõ.

Dù sao gần đây, hắn vẫn luôn bận rộn với chuyện quái vật, cho nên hai người ít có cơ hội ở cùng nhau để trò chuyện.

Nhưng Diệp Thiên lại có suy tính khác, vì hắn muốn đi một mình.

Liền giao cho Long Thái Tử một việc khác.

“Chuyện bắt gà này cứ để ta đi là được, huống hồ chuyện này đối với ta quá dễ dàng.

Cho nên có một việc muốn nhờ ngươi.” “Vậy ngươi về biển bắt thêm vài con cá, chỉ làm mỗi gà nướng dường như có hơi đơn điệu.

Cho nên bắt một ít cá về làm thêm vài món cá, vậy thì Nữ Thần sẽ càng vui hơn.” Diệp Thiên là người như vậy, bất kể làm gì cũng phải làm cho thật hoàn hảo.

Hắn cảm thấy đã hứa với Nữ Thần sẽ làm mỹ thực, vậy thì nên để nàng cảm nhận được thành ý.

Nếu chỉ làm một con gà nướng, không có món gì khác, Diệp Thiên luôn cảm thấy dường như thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng chuyện bắt cá này đối với Long Thái Tử mà nói, quả thật có một chút khó khăn.

Diệp Thiên thì không cảm thấy gì, nhưng trong lòng Long Thái Tử lại có chút không thoải mái.

Chương 2031

Vì Long Thái Tử biết những con cá trong biển đều là con cháu của mình, nếu bắt chúng rồi nướng lên ăn, quả thật quá tàn nhẫn.

Mỗi lần nghĩ đến, hắn không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, nhưng lại không có cách nào khác, dù sao bây giờ họ đang có việc cầu xin Nữ Thần.

Nếu chuyện này không thành, hoặc không làm nàng vui, vậy thì những nỗ lực trước đó đều uổng phí.

Cho nên Long Thái Tử cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận, đồng ý xuống biển bắt thêm vài con cá về.

Hắn cảm thấy hy sinh cái nhỏ vì cái lớn, cũng chỉ có thể như vậy.

Tuy Long Thái Tử đã đồng ý với Diệp Thiên, nhưng lòng hắn đau như cắt, dù sao đó cũng là con cháu của mình, nhìn người khác ăn thịt chúng, tâm trạng đó, có lẽ chỉ có một mình Long Thái Tử mới có thể cảm nhận được.

"Được thôi, Diệp Thiên ngươi cũng mau đi hành động đi.

Ta đi bắt gà, ngươi đi bắt cá, lát nữa hai chúng ta cùng về, hẹn gặp ở một chỗ." Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người hành động, một khắc cũng không dám trì hoãn, vì họ biết Nữ Thần có lúc đặc biệt nóng nảy.

Nếu lỡ làm nàng tức giận, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng, cho nên hai người thật sự không dám có chút chậm trễ nào.

Diệp Thiên đi đến khu rừng bắt đầu tìm gà con, Long Thái Tử trở về biển tiếp tục bắt cá, vì hắn cảm thấy những gì Diệp Thiên nói đều rất có lý, cho nên tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức gì cho hắn.

Dù trong lòng không nỡ cũng phải làm, huống hồ chỉ là vài con cá thôi, nếu vì thiên hạ chúng sinh, Long Thái Tử cảm thấy những lo lắng của mình thật sự chỉ là chuyện bé xé ra to.

Diệp Thiên trong lúc đi bắt gà con, cũng luôn nghĩ rằng phải làm thật ngon món ăn này, như vậy mới có thể giữ chân Nữ Thần.

Nếu muốn giữ người, phải giữ được cả trái tim, cho nên về điểm này, Diệp Thiên không có gì phải lo lắng.

Dù sao về mặt nấu ăn, hắn thật sự rất có thiên phú.

Dù là những món ăn đơn giản nhất, hắn cũng có thể làm ra hương vị thơm ngon.

Cho nên việc Diệp Thiên làm không có gì là không được, huống hồ là để giữ nàng ở lại, cho nên điều quan trọng nhất là phải tăng tốc bước chân.

Nữ Thần ngồi một bên, cũng luôn chờ đợi họ trở về, cũng không biết khi nào mới có thể được ăn món gà nướng thơm ngon.

Nữ Thần vừa nghĩ đến mùi vị gà nướng, đã chảy nước miếng, nhưng vì không muốn để người khác phát hiện, nàng vẫn luôn che giấu.

Không lâu sau, Diệp Thiên và Long Thái Tử đã bắt được những con vật nhỏ, sau đó hội hợp tại một chỗ, cùng nhau trở về bên cạnh Nữ Thần.

Lúc đó, Nữ Thần nhìn thấy hai người họ xách theo những con vật, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, đồng thời cũng đặc biệt mong chờ, không biết khi nào mới có thể ăn được thịt của những con vật này.

Nữ Thần vừa nhìn thấy mỹ thực là không thể kiềm chế được, có lúc vì không muốn để người khác nhìn ra, nàng cũng luôn che giấu.

Dù sao nàng cũng ở địa vị cao sang, nếu để người ta biết vì mỹ thực mà đánh mất chính mình, thì thật mất mặt.

Diệp Thiên trở về liền không nói thêm lời nào, vội vàng xử lý những con vật nhỏ, vừa nhổ lông vừa đun nước, gần như mọi việc đều do một mình hắn làm.

Long Thái Tử ở một bên cũng phụ giúp, dù sao về mặt nấu nướng, Long Thái Tử thật sự không biết gì, nhưng nếu bảo hắn giúp việc lặt vặt thì có lẽ được.

Trong lúc Diệp Thiên xử lý, Nữ Thần ở một bên cũng yên lặng chờ đợi, không lâu sau, Nữ Thần liền ngửi thấy một mùi thơm.

Bởi vì khứu giác của Nữ Thần rất nhạy bén, cho nên sau khi ngửi thấy mùi vị, cả người nàng cũng vô cùng hài lòng, vì nàng cảm thấy Diệp Thiên không nói dối.

Hắn thật sự có thể làm mỹ thực cho nàng ăn.

Diệp Thiên lúc đó sau khi đã tẩm ướp xong tất cả, đồng thời cũng vội vàng dùng pháp thuật để nhóm lửa, sau đó bắt đầu đặt thịt của những con vật này lên lửa không ngừng nướng.

Lửa do pháp thuật sinh ra thật sự rất nhanh, thịt nướng ra cũng vô cùng tươi ngon, cho nên sau khi nướng xong, Diệp Thiên vội vàng mang đến trước mặt Nữ Thần, để nàng thưởng thức.

Nữ Thần vừa ngửi thấy mùi thịt đã không thể kiềm chế được, bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Chương 2032

Nữ Thần lúc đó ăn thật sự rất vui vẻ, vì đã lâu lắm rồi nàng không được ăn món nào ngon như vậy.

Tuy nàng là một thần tiên, đã thấy qua đủ loại thực phẩm, nhưng không có món nào có thể so sánh với con gà nướng này.

Những món nàng từng ăn, thật sự không đáng nhắc tới, chưa từng có món nào do Diệp Thiên làm lại ngon như vậy.

Những con vật này nướng ra thịt lại có thể tươi ngon đến thế, chất thịt cũng đặc biệt tốt, cho nên Nữ Thần vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi Diệp Thiên.

"Tay nghề làm mỹ thực của ngươi thật không tệ, cũng khiến ta mở rộng tầm mắt, ngươi cũng đặc biệt lợi hại, nhưng ta chưa từng nghĩ, về mặt nấu nướng ngươi cũng thật đáng kinh ngạc." Nữ Thần thật ra rất ít khi khen người khác, có lúc những việc Diệp Thiên làm, nàng cũng chỉ nói đơn giản vài câu, nhưng hoàn toàn không phải lúc nào cũng nịnh nọt.

Vì tính cách của nàng là vậy.

Diệp Thiên thật ra cũng không cần Nữ Thần khen ngợi, chỉ cần nàng làm theo những gì đã nói trước đó, ăn xong những món ngon này, mau chóng đến chỗ loài người giúp thanh lọc nguồn nước, vì chuyện này trong lòng Diệp Thiên, thật sự quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

Nếu không giải quyết được những vấn đề này, lòng hắn cũng không thể bình tĩnh được.

Nhưng có lúc, hắn cũng biết có những chuyện vội vàng cũng không thể làm được.

Cho nên một khi Nữ Thần đã chọn đồng ý, nhất định sẽ làm, Diệp Thiên chỉ cần an tâm chờ đợi ở đây.

"Nữ Thần, chỉ cần người thích ăn, sau này ta sẽ mang đến cho người, chỉ cần người hài lòng là được, huống hồ ta còn biết nhiều món khác." "Sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ làm những món khác cho người nếm thử, để người xem tay nghề của ta tốt đến mức nào." Diệp Thiên ở đó cũng không ngừng tự khen mình, vì hắn cảm thấy dưới gầm trời này, có lẽ chỉ có một mình hắn mới có thể làm ra mỹ thực có hương vị như vậy.

"Được rồi, ta ăn no rồi.

Theo như đã hứa trước đó, ta sẽ đến chỗ loài người xem sao, giúp họ thanh lọc nguồn nước.

Chẳng phải người ta nói ăn của người thì phải nghe lời người sao?" Nữ Thần thật ra lúc đầu, thật sự là bất đắc dĩ, vì nàng không muốn giúp, nhưng vì mỹ thực mà chọn ở lại.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đã làm theo lời nói, làm ra mỹ thực, nàng cũng đã ăn rồi, vậy thì phải mau chóng đến đó.

Cho nên Nữ Thần cũng không muốn lãng phí thời gian, huống hồ đã hứa thì phải làm, tuy nàng là một nữ nhi, nhưng tuyệt đối không phải là người không giữ chữ tín.

Giải quyết xong mọi việc ở đây, Nữ Thần cũng nhanh chóng đến chỗ loài người.

Diệp Thiên lúc đó cũng đi theo bên cạnh Nữ Thần, và thấy vẻ mặt nàng rất bình tĩnh.

Nữ Thần lúc đó dùng pháp thuật, thanh lọc toàn bộ nguồn nước của loài người một lần, vì trước đó nguồn nước đã bị ác ma bỏ độc dược.

Nếu không thanh lọc, những người này uống vào, cũng sẽ xảy ra tình trạng như trước.

Nữ Thần một khi ra tay thì không có chuyện gì là không giải quyết được, pháp thuật của nàng thật sự quá cao cường.

Chỉ trong chốc lát, nàng đã giải quyết xong tất cả mọi việc.

Diệp Thiên đứng một bên, cũng không ngừng thán phục pháp thuật của Nữ Thần.

Vì bình thường pháp thuật của hắn đã rất cao, nhưng khi gặp Nữ Thần, lại có vẻ kém hơn một chút.

Nữ Thần giải quyết những vấn đề này, thật ra không phải là chuyện khó, chỉ là sẽ hao tổn pháp thuật.

Cho nên lúc đầu, nàng vô cùng không tình nguyện cũng không muốn làm, nhưng bây giờ đã làm theo lời Diệp Thiên nói, thanh lọc sạch sẽ nguồn nước ở đây, cho nên Nữ Thần liền nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, bây giờ nguồn nước đã hoàn toàn được thanh lọc rồi, cho nên những người này sẽ không còn bị tổn hại gì nữa.

Những việc ngươi giao cho ta, ta cũng đã hoàn thành theo giao ước, cho nên bây giờ ngươi hãy xem những nguồn nước này đi." Nữ Thần làm việc luôn luôn dứt khoát như vậy, chưa bao giờ để bất cứ ai phải phàn nàn, cũng càng không để Diệp Thiên thất vọng.

Bởi vì từ lúc Diệp Thiên mời Nữ Thần đến đây, hắn đã đặc biệt tin tưởng nàng có thể giải quyết những khó khăn này cho mình.

Bây giờ lại thấy Nữ Thần không tốn chút sức lực nào đã thanh lọc nguồn nước, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết, liền vội vàng đi xem tình hình nguồn nước hiện tại.

Mặc dù Nữ Thần đã thanh lọc sạch sẽ, nhưng Diệp Thiên phải tự mình thử mới có thể xác định, không phải là không tin tưởng Nữ

Thần, mà là hắn hy vọng mọi việc đều được làm một cách hoàn hảo nhất.

Chương 2033

Bởi vì Diệp Thiên làm những việc này, chưa bao giờ yêu cầu người khác phải báo đáp gì cho mình, hay có suy nghĩ gì khác, chỉ hy vọng có thể bảo vệ tốt mọi người, đó là sự mãn nguyện lớn nhất.

Cho nên lúc đó sau khi uống một ít nước, hắn phát hiện cơ thể mình hoàn toàn không có triệu chứng gì, mới yên tâm.

Cả người cũng đặc biệt vui mừng, vui đến mức muốn nhảy cẫng lên.

Nếu không phải có Nữ Thần ở đó, hắn cũng phải kiềm chế cảm xúc, nếu không thật không biết sẽ ra sao.

Nữ Thần lúc đó nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Diệp Thiên, quả thật giống như một đứa trẻ.

Mặc dù thời gian nàng và hắn ở bên nhau không dài, nhưng nàng cũng biết vì chuyện này, hắn đã thật sự vắt óc suy nghĩ, đi nam về bắc đối mặt với bao nhiêu chuyện, cho nên những việc này Nữ Thần đều ghi nhớ trong đầu.

Bây giờ những việc cần giúp cũng đã giúp rồi, cũng không còn việc gì nữa, cho nên lúc đó Nữ Thần cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc đó Nữ Thần tay đang cầm gà nướng, cho nên vội vàng đặt nó vào trong bát, sau đó nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, bây giờ mọi việc ta đều đã giúp ngươi giải quyết xong rồi.

Nhìn xem nguồn nước ở đây đã ổn, vậy thì con người ở đây chắc cũng sẽ không còn vấn đề gì nữa." "Cho nên ta ở đây cũng khá lâu rồi, cũng đến lúc phải cáo từ." Nữ Thần đối với bất kỳ chuyện gì, cũng chưa bao giờ lưu luyến, nàng thích ăn mỹ thực, đó cũng chỉ là tạm

thời.

Huống hồ nàng không thể vì mỹ thực mà ở lại mãi nơi con người sinh sống, điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của nàng.

Cho nên Nữ Thần cũng biết Diệp Thiên muốn giữ nàng lại, chẳng qua là vì pháp thuật và năng lực của hắn không đủ.

Bây giờ mọi vấn đề đều đã được giải quyết, cũng không còn việc gì cần nàng ở lại nữa.

Nàng đã có ý định rời đi mấy lần, đều không đi được, đều bị Diệp Thiên giữ lại.

Bây giờ mọi việc đã giải quyết xong, Nữ Thần không cần phải ở lại nữa, huống hồ nàng đã rời khỏi nơi của mình một thời gian, cũng có chút nhớ nhung.

Diệp Thiên cũng không ngờ Nữ Thần lại muốn cáo từ vào lúc này, cho nên trong lòng có chút không nỡ.

"Nữ Thần, lần này thật sự phải cảm tạ người.

Nếu không có người ở đây, vậy thì những chuyện này cũng không thể hoàn thành, huống hồ những người này cũng sẽ cảm kích người." "Sau này đợi chuyện này kết thúc, ta sẽ đem tất cả tin tức, đều nói cho những người này biết, để họ cung phụng người cho tử tế." Diệp Thiên biết lần này nếu không có Nữ Thần ra tay, vấn đề đều không thể giải quyết được.

Hôm nay một mình hắn và Long Thái Tử hai người, xoay xở lâu như vậy, cuối cùng vẫn không có kết quả gì.

Bây giờ Nữ Thần có thể giải cứu con người, cũng là một loại phúc âm.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi tiễn Nữ Thần, đồng thời cũng

vội vàng trở lại trấn, và nói với những người này: "Bây giờ mọi thứ trong trấn, đều đã bình an vô sự.

Sau này sẽ không gặp phải chuyện gì nữa.

Không biết các ngươi có hiểu được dụng tâm của ta không?" "Nhưng cuối cùng ta đều phải nói cho các ngươi một câu, nếu hôm nay không phải ta mời Nữ Thần đến, vậy thì hôm nay các ngươi đã sớm chết rồi." Diệp Thiên thật ra biết những người này, có lúc đặc biệt vô tri, nếu không Nữ Thần cũng không thể nào ghét họ.

Hắn làm nhiều chuyện như vậy, Diệp Thiên chưa bao giờ hy vọng họ hiểu được, rốt cuộc vì sao hắn làm vậy.

Hắn chỉ muốn bảo vệ tất cả mọi người trong trấn, để họ sống cuộc sống bình an.

Bây giờ tất cả mọi thứ đều là công lao của Nữ Thần, cho nên dù thế nào cũng phải để họ biết thế nào là lòng biết ơn.

Nếu là hắn làm nhiều việc như vậy, cũng không cần báo đáp, nhưng Nữ Thần thì khác.

Con người thật ra lúc đầu không hiểu cũng không lý giải được vì sao Diệp Thiên lại làm vậy, nhưng sau khi trải qua những chuyện này, cộng thêm những lời hắn nói và cả chuyện trúng độc, cho nên con người tự nhiên trong lòng cũng có một chút cảm ngộ.

Chỉ là có lúc con người chưa từng tiếp xúc với những chuyện như vậy, cho nên trong một lúc không thể nào hiểu được những suy nghĩ trong lòng họ.

Diệp Thiên nói nhiều như vậy, cũng không phải để họ cảm kích, chỉ hy vọng con người bất kể lúc nào, kể cả khi làm việc, đều nên tuân theo lương tâm của mình.

"Được rồi, chắc mọi người đều biết ý của ta, cho nên sở dĩ ta nói

nhiều với các ngươi như vậy, cũng không cần các ngươi phải làm gì." "Nhưng có những chuyện các ngươi phải hiểu, nhất định phải cung phụng Nữ Thần cho tử tế." "Không chỉ như vậy, còn phải xây miếu Nữ Thần, mỗi ngày đều phải thờ phụng Nữ Thần cho đàng hoàng, như vậy có thể để nàng cảm nhận được sự thành tâm thành ý." Diệp Thiên biết bất kể cảm tạ Nữ Thần thế nào, cũng không phải một hai câu là có thể làm được.

Chương 2034

Cho nên nếu đã giải cứu những người này, nên để họ cung phụng miếu Nữ Thần, như vậy cũng có thể để Nữ Thần biết được tấm lòng của mọi người đối với nàng.

Nếu không Nữ Thần cũng sẽ cảm thấy những việc mình làm, và nỗ lực đều là uổng phí.

Thật ra tất cả con người đều cảm thấy, những việc Diệp Thiên làm đều là chuyện nên làm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc cảm tạ hay gì khác.

Huống hồ bây giờ lại xuất hiện một Nữ Thần, tuy trước đó được giải cứu, nhưng dường như tất cả con người đều cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, không có gì đặc biệt.

Diệp Thiên đã đưa ra một vấn đề lớn như vậy.

Diệp Thiên đã nói hết những gì cần nói, còn việc những người này có làm theo hay không, vậy thì chỉ có thể xem ý muốn của họ.

Bởi vì chuyện này, đối với họ cũng có lợi ích lớn, nếu thật tâm thành ý đi cung phụng Nữ Thần, khi họ gặp nguy nan, nàng cũng sẽ giúp đỡ.

Tất cả mọi người ở đây đều biết chuyện này, quả thật là do Diệp Thiên và Nữ Thần đã giúp đỡ mọi người.

Nếu không lần này cũng không thể nào, vượt qua được tất cả tai nạn.

Nhưng ban đầu con người không muốn cảm tạ, hay có suy nghĩ gì khác, việc xây miếu Nữ Thần từ trước đến nay chưa từng dự tính.

Diệp Thiên tự nhiên cũng hiểu những người này, biết họ từ trước

đến nay không biết thế nào là cảm ơn, nhưng lần này khác với mọi khi.

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ yêu cầu họ làm gì cho mình, nhưng hắn đã đi xa như vậy, mời Nữ Thần đến giúp đỡ.

Cho nên bất luận thế nào những người này, phải làm gì đó cho Nữ Thần, nếu không Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói ra suy nghĩ của mình, muốn để những người này mau chóng đi xây miếu Nữ Thần.

Những người khác khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bao gồm cả thái độ của Diệp Thiên cũng biết.

Tuy trong lòng vô cùng không tình nguyện, nhưng không có cách nào khác, cũng chỉ có thể đồng ý.

"Được thôi, theo lời ngươi nói, chúng ta sẽ nhanh chóng thực hiện việc này, cũng sẽ cố gắng hết sức để nhanh chóng xây dựng miếu Nữ Thần." "Sau đó việc cung phụng sau này nhất định sẽ thật tử tế, Nữ Thần sẽ bảo vệ mọi người." Tất cả con người thật ra trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng biết, nếu không làm theo lời Diệp Thiên nói, vậy thì chuyện này cũng sẽ không dễ dàng kết thúc.

Huống hồ tất cả con người, cũng đã suy nghĩ rất lâu về việc này, vì lần này gặp phải nhiều khó khăn như vậy, quả thật là nhờ Diệp Thiên và Nữ Thần cùng nhau tương trợ, mới giúp họ thoát khỏi bể khổ.

Cho nên nếu cung phụng nàng, có thể bảo vệ tốt mọi người, vậy thì tự nhiên mọi người cũng cam tâm tình nguyện đi làm.

Diệp Thiên thấy những người này có thể có hành động như vậy, thật ra trong lòng vô cùng vui mừng, vì từ đầu đến cuối hắn đã nỗ lực lâu như vậy, chưa bao giờ yêu cầu họ phải làm gì.

Lần này duy nhất chỉ có Diệp Thiên vì Nữ Thần mà suy nghĩ, cho nên thấy họ đều có thể đi theo kế hoạch, trong lòng cũng rất vui.

Bởi vì con người cũng không phải kẻ ngốc, tuy có lúc có thể không hiểu nhiều, nhưng vì an toàn, mọi người không thể không làm theo lời Diệp Thiên nói.

Vì họ cảm thấy nếu xây miếu Nữ Thần, đối với họ không phải là chuyện khó, chỉ là vấn đề có muốn hay không.

Cho nên bây giờ đã đặt tất cả lợi ích trước mắt họ, cho nên con người nghĩ?

Nếu sau này lại gặp khó khăn, Nữ Thần thấy họ đối xử với mình như vậy, chắc chắn sẽ không ngần ngại cứu giúp.

Cho nên lúc đó con người cũng tự nhiên, cũng đã hạ quyết tâm, vậy thì phải cung phụng miếu Nữ Thần cho tử tế, nhất định sẽ giải quyết những vấn đề Diệp Thiên nói.

Bởi vì con người cũng không phải có trái tim sắt đá, cũng biết ai tốt với mình, nếu có thể giúp đỡ, mọi người nhất định sẽ đồng lòng đi làm.

Bây giờ tất cả con người, đều bắt đầu không ngừng bận rộn, vì trong lòng mọi người đều vô cùng rõ ràng, có những chuyện phải hoàn thành, huống hồ đã hứa với người khác thì nhất định phải làm.

Hơn nữa tất cả vấn đề đều đã bày ra trước mắt, cho nên Diệp Thiên đứng một bên, thật ra trong lòng cũng đã yên tâm.

Tuy sự giúp đỡ của hắn rất lớn, nhưng ít nhất có thể để họ làm một chút, cũng là từ trong lòng mà ra, cho nên Diệp Thiên không thể quản được.

Chương 2035

Hắn đã ở đây giúp đỡ mọi người lâu như vậy, nếu không làm gì đó cho Nữ Thần, trong lòng thật sự không đành lòng.

Trong lúc bận rộn, thật ra trong lòng con người cũng vô cùng rõ ràng, có những chuyện đã chọn làm, nhất định phải làm cho thật hoàn hảo.

Trong thời gian tiếp xúc với Diệp Thiên, họ cũng cảm nhận được con người hắn rất tốt.

Nếu lần này không có Diệp Thiên mời Nữ Thần đến, vậy thì những vấn đề này chắc chắn cũng không thể giải quyết dễ dàng.

Cho nên khi công trình lớn ở đây, tính ra con người cũng cảm thấy một khi Diệp Thiên đã giúp đỡ lớn như vậy, đều đã xây miếu Nữ Thần ở đây.

Vậy thì cũng không thiếu một người, huống hồ công lao của hắn và Long Thái Tử cũng rất lớn, cho nên lúc đó con người đã cùng nhau thương lượng.

"Chúng ta bây giờ đã xây miếu Nữ Thần, vậy thì không bằng cũng xây luôn miếu của Diệp Thiên và Long Thái Tử, như vậy có thể cùng nhau cung phụng, cũng không đến mức để họ uổng công nỗ lực vì chúng ta lâu như vậy, bỏ ra nhiều như vậy." Thật ra mọi người trong lúc thương nghị, quả thật trong lòng cũng có suy nghĩ.

Vì lần này có thể thoát khỏi bể khổ, họ đã bỏ ra công lao lớn, cho nên sau khi mọi người nghiên cứu cũng đã đồng ý.

Diệp Thiên và Long Thái Tử hai người, hoàn toàn không ngờ, con người lại có sự báo đáp lớn như vậy.

Vì Diệp Thiên từ đầu làm những việc này, chưa bao giờ yêu cầu họ phải bỏ ra bao nhiêu hay thế nào, chỉ cần họ có thể sống tốt, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Cho nên bây giờ con người đã làm theo yêu cầu của hắn, đã xây xong tất cả các miếu, cũng bắt đầu cung phụng.

Lúc này Diệp Thiên và Long Thái Tử, bao gồm cả Nữ Thần một nhóm người cũng quả thật công đức viên mãn, vì những việc họ làm cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.

Tuy không có ai yêu cầu người khác làm gì cho mình, nhưng con người cũng biết cảm ơn.

Tuy bây giờ mọi việc, đều đã được giải quyết, nhưng duy nhất chỉ có một chuyện, khiến Diệp Thiên trong lòng lo lắng nhất.

Đó là con quái vật lớn trong tay hắn, rốt cuộc phải xử lý thế nào, vì trước đó chuyện này vẫn luôn khiến hắn bối rối.

Diệp Thiên muốn mau chóng vứt nó đi, nhưng lại không thể tiếp tục giam giữ ở nơi này.

Nhưng vào thời điểm đó, Diệp Thiên cũng không nghĩ ra cách nào, nhưng cũng không thể cứ mãi nhốt nó trong túi.

Vì nhốt trong túi chỉ là tạm thời, cho nên phải có kế sách vẹn toàn, nếu không cũng không biết nên ứng phó thế nào.

Trước đó chuyện này, nhưng không ai có thể cho hắn chỉ thị rõ ràng.

Cho nên Diệp Thiên lúc này lo lắng hơn, nếu con quái vật này có thể giải quyết được, cũng là một mối bận tâm của hắn.

“Rốt cuộc phải làm sao đây?

Nếu thả con quái vật này ra, chắc chắn sẽ gây ra đại loạn, huống

hồ những người này vừa mới có chút khởi sắc." "Cho nên tuyệt đối không thể để con quái vật này, lại đi quấy nhiễu cuộc sống bình thường của họ.

Nhưng bây giờ nếu không xử lý nó, vậy thì phải làm sao đây?" Diệp Thiên lúc đó không ngừng tự hỏi, vì hắn thật sự không biết phải làm sao, bận đến mức đầu bù tóc rối.

Đương nhiên lúc đó Long Thái Tử thấy Diệp Thiên vô cùng lo lắng, liền bắt đầu hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Diệp Thiên, ngươi đang phiền muộn chuyện gì?

Bây giờ con người đã làm theo lời ngươi nói, cung phụng miếu Nữ Thần và cả miếu của hai chúng ta, còn có gì không yên tâm sao?" "Nếu có chuyện khó khăn cũng có thể nói với ta, hoặc để ta giúp ngươi chia sẻ một chút." Long Thái Tử lúc đó cũng biết Diệp Thiên là người có năng lực, gặp phải chuyện phiền phức, cũng chưa bao giờ yêu cầu ai làm gì cho mình.

Nhưng bất kể thế nào họ cũng là bạn bè, cũng hy vọng chuyện này có thể mau chóng được giải quyết.

Diệp Thiên lúc đó cũng nói rõ tâm trạng của mình với Long Thái Tử.

"Ngươi không biết bây giờ trong túi của ta, con quái vật đó vẫn chưa được xử lý.

Tuy vấn đề bên phía con người đã được giải quyết, nhưng con quái vật nếu lỡ bị thả ra, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng." "Điều này ngươi cũng nên có thể hiểu được, bây giờ ta có chút không rõ nên xử lý thế nào." Diệp Thiên lúc đó nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng có thể có được một vài câu trả lời, nhưng bây giờ mọi người đều không có cách nào, vì dù sao chuyện này cũng có chút khó giải quyết.

Chương 2036

Con quái vật này cũng đặc biệt, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy tình hình thật sự quá khó khăn.

Sau đó Diệp Thiên một mình, rơi vào trầm tư, vì hắn muốn giải đáp rõ ràng vấn đề, nhưng phải đảm bảo an toàn cho mọi người, không để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Sau đó Diệp Thiên nghĩ rất lâu, quyết định đi tìm Thái Thượng Lão Quân, vì ông có thể luyện chế đan dược.

Nếu đem con quái vật này bỏ vào lò luyện đan, chẳng phải có thể giải quyết được tất cả vấn đề sao.

Cho nên Diệp Thiên bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm đến phương thức này.

Liền nói với tất cả mọi người: "Các ngươi ở đây đợi cho kỹ, không cần làm gì cả, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Bây giờ ta phải đi tìm Thái Thượng Lão Quân, xử lý con quái vật này." "Nếu con quái vật này không được xử lý, trong lòng ta luôn có một cảm giác bất an." Diệp Thiên là người như vậy, luôn có một cảm giác hành động quyết đoán.

Người khác cũng rất coi trọng hắn, biết hắn đặc biệt lợi hại, đầu óc trí tuệ cũng vô cùng thông minh, nếu có thể có cách tốt hơn, vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Cho nên lúc đó mọi người cũng sẽ làm theo lời hắn nói, ở đây an tâm chờ hắn trở về.

Diệp Thiên một mình mang theo túi, trực tiếp đi tìm Thái Thượng Lão Quân.

Vì trước đó Thái Thượng Lão Quân cũng biết, Diệp Thiên đi tiêu diệt con quái vật này, cho nên Diệp Thiên cũng mang tin tốt này đến cho ông, đồng thời nhờ ông giúp luyện nó thành đan dược.

Như vậy cũng có thể để nhiều người hơn, được sống cuộc sống hạnh phúc, đồng thời cũng có thể đạt được mục đích mình muốn làm.

Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn bận rộn trong ngoài, không ngừng đi lại bên cạnh lò luyện đan.

Bởi vì nhiệm vụ mỗi ngày của ông, cũng như khối lượng công việc, ngoài luyện đan dược ra gần như không có việc gì khác để bận.

Gần đây, Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn nghĩ về phía Diệp Thiên, không biết chuyện đã làm đến đâu rồi, có lúc cũng vô cùng lo lắng, nhưng ông cũng biết năng lực của Diệp Thiên rất lớn.

Có những chuyện chắc chắn đều có thể hoàn toàn đảm nhiệm, cho nên ông cảm thấy lo lắng của mình có lẽ có chút thừa thãi.

Cho nên Thái Thượng Lão Quân cũng không ngờ, lúc này Diệp Thiên sẽ tìm đến.

Trong lúc ông đang nghĩ ngợi, Diệp Thiên đã đến trước cửa phòng ông.

Diệp Thiên không nói thêm lời nào, đẩy cửa bước vào.

“Lâu rồi không gặp Thái Thượng Lão Quân, ngài đang bận gì vậy?

Mỗi ngày đều đối mặt với những viên đan này bận rộn không thấy khô khan nhàm chán sao?” Diệp Thiên đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, cứ như khách quen, chưa bao giờ chào hỏi, cũng không báo trước, mỗi lần đều khiến ông bất ngờ.

Thái Thượng Lão Quân lúc đó khi nhìn thấy Diệp Thiên, xuất hiện trước mặt mình, cả người thật sự vô cùng kích động.

Bởi vì ông không ngờ sau khi Diệp Thiên đi, có thể xuất hiện trước mặt ông, an toàn vô sự đứng ở đây.

Cho nên Thái Thượng Lão Quân dường như đã hiểu được, ý định của hắn lần này, vì Thái Thượng Lão Quân và Diệp Thiên hai người ở bên nhau một thời gian khá dài.

Đối với tính cách và suy nghĩ của đối phương, thật sự đặc biệt hiểu rõ như lòng bàn tay.

"Ngươi thật biết cách làm người ta nhắc đến, vừa nãy ta trong lòng không ngừng nhắc đến ngươi, ngươi đã xuất hiện trước mặt ta.

Không biết ngươi tìm ta có việc gì?" Thái Thượng Lão Quân lúc đó cười nói với Diệp Thiên, cảm thấy Diệp Thiên tuy có lúc hành động quyết đoán, nhưng có một điểm khiến ông không ngờ tới, tốc độ của Diệp Thiên thật sự quá nhanh.

Vì trước đó hắn nói muốn đi tìm con quái vật, Lão Quân tưởng hắn sẽ đi rất lâu, nhưng lại không ngờ nhanh như vậy.

Cho nên lúc đó Thái Thượng Lão Quân mắt không chớp nhìn vào cái túi hắn đang cầm trên tay, liền lấy đi, không ngừng khen ngợi Diệp Thiên: "Ngươi thật quá giỏi, trong thời gian ngắn như vậy đã giải quyết được nó, thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của ta, cũng quá lợi hại rồi." "Nhưng không cần biết thế nào, lần này ngươi có thể khải hoàn trở về, ta thật sự mừng cho ngươi." Thái Thượng Lão Quân đã hiểu, Diệp Thiên lần này tìm ông làm gì, vì mỗi lần trong lúc hắn đi, việc yêu cầu thực ra không ngoài luyện đan dược.

Huống hồ Thái Thượng Lão Quân cũng không làm được việc gì khác, chỉ có thể ở điểm này cho hắn sự giúp đỡ lớn nhất.

Chương 2037

Cho nên lúc đó Thái Thượng Lão Quân sau khi lấy được thứ đó, liền muốn đi đến phòng luyện đan, đồng thời lại một lần nữa gọi Diệp Thiên: "Đến rồi, thì ở lại hàn huyên một chút chứ, nếu không cứ thế rời đi, chẳng phải cũng có chút không tử tế sao.

Cùng ta đi, cầm những viên đan này đi, đều có ích cả đấy." Diệp Thiên mỗi lần đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, nhìn những viên đan dược này đều có chút yêu thích không nỡ rời tay, vì những thứ của ông đều vô cùng quý giá.

Cho nên Diệp Thiên mỗi lần đều sẽ thuận tay lấy một ít, nhưng lại không thể để ông biết, sợ Thái Thượng Lão Quân tức giận.

Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng vui vẻ, nhưng phải che giấu niềm vui này, nếu bị Thái Thượng Lão Quân biết, hắn lại lấy trộm đan dược, chắc chắn sẽ tức giận.

Dù sao mỗi lần đến đây đều sẽ thuận tay lấy đi một ít, vì Diệp Thiên đặc biệt thích đan dược ở chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Vì những thứ này đều có thể giúp ích cho hắn, cho nên tự nhiên sẽ lấy đi một ít.

Nhưng những viên đan dược này đối với hắn có tác dụng, nhưng đối với Thái Thượng Lão Quân mà nói, đều là những thứ đơn giản, vì mỗi ngày ông đều bận rộn với một việc duy nhất.

Cho nên nhiều hay ít đối với ông mà nói, đều không có thay đổi gì lớn.

Thái Thượng Lão Quân trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, vì đã giải quyết được một mối lo lớn trong lòng, đối với bất kỳ ai mà nói đều là

một chuyện tốt.

Ông trước giờ đều rất coi trọng Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó thuận tay lấy đi đan dược, tuy không biết là để làm gì, nhưng biết những viên đan dược này có lợi cho mình, huống hồ có thể chia sẻ cho người khác một ít.

Diệp Thiên quả nhiên là một người thông minh, bất kể làm bất cứ chuyện gì, chưa bao giờ khiến người khác thất vọng, mỗi lần đều có thể vượt ngoài dự liệu của người khác.

Thái Thượng Lão Quân hoàn toàn không biết, Diệp Thiên ở sau lưng đã lấy nhiều đan dược như vậy, tưởng rằng mỗi lần hắn đều lặng lẽ không tiếng động, sau đó nhanh chóng rời đi.

Diệp Thiên là người vô cùng thông minh, mỗi lần làm chuyện này, vĩnh viễn sẽ không để Thái Thượng Lão Quân phát hiện.

Vì đan dược ở đây rất nhiều, cho nên lấy một chút cũng không nhìn ra, nhưng cũng phải chuẩn bị vẹn toàn, vì dù sao Thái Thượng Lão Quân nếu biết, hắn đã lấy nhiều đan dược như vậy chắc chắn sẽ tức giận.

Bình thường quan hệ có tốt đến đâu cũng sẽ nổi giận với hắn.

Diệp Thiên lúc đó sau khi giải quyết xong mọi việc ở đây, đồng thời cũng vội vàng mang theo những bảo vật này rời đi, vì hắn biết có người đang chờ mình trở về.

Diệp Thiên sở dĩ vội vàng, vì trước đó Nữ Thần muốn rời đi, đã bị hắn giữ lại.

Giữ nàng lại là để nàng xem, những người nàng cứu, tuyệt đối sẽ không để nàng uổng công bỏ ra.

Cho nên lúc đó Nữ Thần nghe theo sự sắp đặt của Diệp Thiên, ở

đây nghỉ ngơi một lát, đợi con người xây xong miếu Nữ Thần, sau đó cung phụng rồi mới rời đi.

Bây giờ Diệp Thiên đã đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, cho nên Nữ Thần vẫn luôn chờ đợi hắn trở về, vì dù sao trước đó là hắn mời nàng đến.

Nữ Thần vì muốn đối xử tốt, chỉ có thể đợi hắn trở về, sau đó nói lời từ biệt.

Tất cả mọi người đều ở đây chờ đợi Diệp Thiên trở về, hy vọng hắn có thể làm mọi việc một cách hoàn hảo nhất.

Diệp Thiên cũng không phụ lòng mong đợi, với tốc độ nhanh nhất đã trở về nơi này, đồng thời cũng đem những viên đan dược lấy được ở chỗ Thái Thượng Lão Quân, phân phát cho mọi người.

Vì Diệp Thiên có đồ tốt, tuyệt đối sẽ không một mình chiếm hữu, phân phát cho những người bên cạnh, tất cả mọi người đều có thể nhận được những thứ đó, đó mới là cảnh tượng Diệp Thiên muốn thấy.

"Nữ Thần, để người phải ở đây đợi lâu rồi.

Người xem những viên đan dược này người có thể dùng được không.

Nếu có thể dùng được, người cứ lấy một ít đi." Diệp Thiên đối với Nữ Thần cũng vô cùng lễ phép, cũng biết nàng ở địa vị cao sang, cho nên mọi việc đều phải hỏi trước, sau đó mới đưa ra quyết định.

Huống hồ Nữ Thần đã thấy qua đủ loại bảo vật, cho nên không biết rốt cuộc có hiếm lạ hay không.

"Diệp Thiên, bây giờ mọi việc đều đã được giải quyết rồi.

Chương 2038

Bên phía con người cũng không có chuyện gì, huống hồ con quái vật cũng đã bị đưa đi.

Cho nên bây giờ tảng đá lớn trong lòng ta, cuối cùng cũng có thể đặt xuống rồi." "Ta ở đây cũng không có việc gì làm, cho nên cũng đến lúc phải rời đi rồi.

Cũng đặc biệt cảm tạ ngươi vì những việc đã làm cho ta, bao gồm cả những người này quả thật khiến ta đặc biệt cảm kích." Nữ Thần là người trước giờ đều hành động quyết đoán, làm việc cũng vô cùng dứt khoát, tuyệt đối không dây dưa.

Về điểm này Diệp Thiên cũng biết.

Nàng được Diệp Thiên mời đến giúp đỡ, tất cả vấn đề đều đã được giải quyết.

Những người này cũng đã làm theo yêu cầu trước đó của hắn, xây dựng miếu Nữ Thần, cho nên trong lòng Nữ Thần vô cùng vui mừng.

Vì trước đó nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn, cũng càng không nghĩ sẽ để những người này làm gì cho mình.

Nhưng có thể làm vấn đề đến tình trạng hiện tại, Nữ Thần vô cùng khâm phục Diệp Thiên, vì những người này ít nhất cũng là người biết cảm ơn.

Cho nên bây giờ Nữ Thần phải rời đi, vì nàng đã ở đây trì hoãn một thời gian dài.

Cho nên trước khi đi, nàng cũng nói với mọi người: "Mọi người bây giờ đều ở đây, ta có vài lời muốn nói với các ngươi.

Thời gian này các ngươi cũng đã rất vất vả, đã xây dựng miếu Nữ

Thần, ta cũng đã thấy được thành tâm thành ý của các ngươi." "Cho nên bây giờ mọi việc đều đã kết thúc, ta cũng phải rời đi.

Nhưng sau khi ta rời đi, cũng có chuyện muốn nói cho các ngươi biết." "Nếu trong thời gian này các ngươi gặp nguy hiểm, cũng có thể tìm ta." Nữ Thần tự nhiên có cầu tất ứng, huống hồ Diệp Thiên đã nghĩ ra một cách hay để cung phụng nàng, cho nên Nữ Thần sẽ không làm ngơ.

Nếu con người thật sự gặp phiền phức, chỉ cần mở lời, nàng nhất định sẽ đến giúp.

Cho nên nàng cũng để tất cả mọi người biết, những việc họ làm, sẽ không uổng công vất vả, vì Nữ Thần cũng là người nói được làm được.

Chỉ cần đã nói sẽ làm, đã hứa với người khác thì nhất định sẽ hoàn thành.

Tất cả mọi người lúc đó cũng vô cùng ngạc nhiên, nếu Nữ Thần đi rồi, nhưng làm thế nào mới có thể để nàng biết, mọi người đang tìm nàng nếu thật sự gặp nguy hiểm.

Những người này cũng không thể chạy đến nơi Nữ Thần ở, cho nên lúc đó mọi người đều dùng ánh mắt đó nhìn về phía Nữ Thần, vì mọi người cũng không dám hỏi.

Nữ Thần sau khi nói xong câu đó, đã chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Nhìn thấy hai người đứng phía trước, liền đưa cho họ bộ quần áo làm từ lông vũ của Thần Điểu.

Vì có bộ quần áo này có thể bay lên trời, gặp nguy hiểm, cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Nữ Thần làm nhiều việc như vậy, cũng là vì cảm thấy những người này, quả thật đã bỏ ra vất vả và nỗ lực, cho nên cũng đáng để

làm như vậy.

Huống hồ hai bộ quần áo đối với Nữ Thần mà nói, cũng không có tổn thất gì.

Lúc đó hai người nhìn thấy bộ quần áo này, có thể bay, lúc đó thật sự vô cùng hài lòng, cảm thấy Nữ Thần lấy ra bất cứ thứ gì cũng là bảo vật.

Vì họ đều là những người bình thường, cho nên cũng chưa từng thấy qua đồ tốt.

Đương nhiên lần này thật sự đã được mở mang tầm mắt, có thể bay, quả thật như đang nằm mơ.

Lúc đó Diệp Thiên nhìn bộ y phục, quả thực vô cùng yêu thích, bởi vì bất kể là chất liệu hay các phương diện khác, nó đều vô cùng nổi bật.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng muốn thử bộ y phục được làm từ lông vũ của thần điểu, xem có thật sự như lời nữ thần nói, mặc vào có thể bay được không.

Nếu thật sự như vậy, thì nhất định phải thử.

Tất cả mọi người lúc ấy đều mắt tròn mắt dẹt nhìn nữ thần, nhìn hai bộ y phục mà nàng lấy ra, bởi vì họ chưa từng thấy loại y phục nào mặc vào có thể bay.

Điều này quả thực đã mở rộng tầm mắt của họ, ai cũng muốn thử, nhưng căn bản không có cơ hội, vì nữ thần chỉ để lại hai bộ.

Chương 2039

Thế nên, cả hai bộ chỉ có thể do Diệp Thiên sử dụng, dù sao pháp thuật của hắn cũng cực cao, trong cả thôn làng của loài người, những chuyện gặp phải đều do một mình Diệp Thiên hoàn thành, trong đó cũng có công lao của Long thái tử.

Diệp Thiên liền cầm lấy bộ y phục, rồi lập tức mặc lên người.

Bộ y phục này quả thực quá đẹp, không chỉ Diệp Thiên yêu thích, mà tất cả mọi người có mặt tại đó sau khi nhìn thấy cũng đều đỏ mắt ghen tị.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trong đám người cũng nhìn thấy bộ y phục, cảm thấy nó vô cùng lộng lẫy, nếu có thể chiếm làm của riêng thì tốt biết mấy.

Nhưng cô ta cũng biết mọi người đều đang nhìn, nên muốn lấy đi là chuyện không thể nào.

Nhưng người phụ nữ này lại vô cùng ham muốn, nên nảy sinh ý định trộm nó.

Mọi người đều không biết cô ta có suy nghĩ như vậy, càng không nghĩ rằng có kẻ lại thèm muốn bộ y phục này.

Bởi vì bản thân bộ y phục là do nữ thần để lại, còn có thể cứu mạng mọi người, nếu gặp lúc nguy nan nhất có thể bay lên trời.

Ánh mắt của người phụ nữ không ngừng dán vào bộ y phục, chưa từng rời đi, nhưng nếu muốn trộm, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, cô ta không ngừng nhìn quanh bốn phía, đồng thời cũng len lén đến gần Diệp Thiên.

Người ta thường nói phụ nữ tóc dài kiến thức ngắn, hễ gặp phải thứ gì đẹp đẽ hoặc vừa ý là không thể kiểm soát được bước chân của mình.

Nhưng việc trộm được thần y này là điều gần như không thể.

Bởi vì Diệp Thiên cũng là một nhân vật vô cùng lợi hại, nếu một người phụ nữ muốn trộm bộ y phục từ trên người hắn, khả năng thành công là cực kỳ nhỏ.

Nhưng người phụ nữ này căn bản không nghĩ đến những chuyện đó, bởi vì ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy bộ y phục được lấy ra, cô ta đã thích đến không chịu nổi.

Vì vậy, cô ta nhất định phải chiếm làm của riêng, nên khi đến gần Diệp Thiên, cô ta không hành động ngay mà chờ đợi thời cơ, đợi lúc Diệp Thiên lơ là mất cảnh giác rồi mới ra tay.

Lúc đó, Diệp Thiên căn bản không suy nghĩ nhiều, chỉ thử bộ y phục, cảm thấy quả thực rất ổn, trong lòng vô cùng cảm kích nữ thần.

Dù nàng sắp đi, cũng để lại cho họ những thứ tốt đẹp.

Diệp Thiên là một người rất biết ơn, chỉ cần ai đối tốt với hắn, hắn đều ghi nhớ trong lòng, tìm cách báo đáp.

Nhưng khi hắn đối tốt với người khác, lại chưa bao giờ yêu cầu hay mong đợi người ta báo đáp lại bao nhiêu, hắn trước sau như một, luôn suy nghĩ cho người khác trước tiên.

Lúc đó Diệp Thiên thấy người phụ nữ đến gần mình, cũng không nghĩ cô ta muốn trộm y phục, hắn vẫn luôn đối xử rất tốt với những người này.

Mặc dù trước đây có thể đã xảy ra vài mâu thuẫn nhỏ, nhưng hắn là người không bao giờ thù dai, càng không muốn có nhiều lời qua tiếng lại hay giao tiếp với họ.

Bởi vì từ khoảnh khắc đó trở đi, hắn hy vọng mọi người có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, chỉ cần thấy mọi thứ yên ổn là trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vì vậy, về điểm này, Diệp Thiên sẽ không nghi ngờ mục đích tiếp cận của bất kỳ ai.

Huống hồ hắn thông minh như vậy, nếu có người muốn làm hại hắn, hoặc có ý đồ khác, Diệp Thiên đều có thể nhận ra.

Nhưng lúc đó, người phụ nữ đến bên cạnh Diệp Thiên, tuy vốn định trộm y phục, nhưng cô ta cũng biết mình chỉ là một người bình thường.

Nếu thật sự muốn trộm, cũng không thể cứ thế mà lấy đi được, rất dễ bị người khác phát hiện hành động của mình.

Vì vậy, người phụ nữ này cũng có chút mưu mẹo.

Trong tay Diệp Thiên có đồ ăn ngon, nên lúc đó hắn bắt đầu chia những thứ này cho những người khác.

Bao gồm cả người phụ nữ bên cạnh, Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều, cũng không cảm thấy cô ta đang nhắm vào bộ y phục của mình, chỉ nghĩ cô ta thấy mình có nhiều đồ ăn nên ngại không dám mở miệng.

Thế là sau khi chia đồ ăn cho mọi người, Diệp Thiên cũng đưa cho người phụ nữ này một ít.

Chương 2040

"Trong này cũng có đồ của cô, cầm về một ít đi, như vậy về nhà cũng có thể dùng, nếu có cần gì cứ nói với ta, đừng khách sáo." Diệp Thiên trước nay đều là một người tốt bụng, chưa bao giờ có ý xấu, chỉ hy vọng có thể giúp đỡ người khác là đã mãn nguyện.

"Thật sự cảm ơn ngài, ngài có thể chia đồ ăn cho tôi, ngài không biết cuộc sống của tôi quẫn bách đến mức nào đâu, nếu không có ngài, không biết tôi sẽ ra sao nữa." "Hôm nay thật sự rất cảm ơn ngài, tuy lời cảm ơn có lẽ không thể biểu đạt hết tấm chân tình của tôi, nhưng những lời này đều là thật tâm." Người phụ nữ thực ra đang nhắm vào bộ y phục trên người Diệp Thiên, nhưng vì bộ y phục này, cô ta có thể nhẫn nhịn tất cả.

Lúc đó, cô ta giả vờ vô cùng ngây thơ, để Diệp Thiên thương hại, chiếm được sự đồng tình của hắn, nhưng Diệp Thiên không suy nghĩ nhiều như vậy.

Hắn chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật sự rất đáng thương, nếu có thể làm gì đó cho cô ta, Diệp Thiên cũng không hề oán thán.

Vì vậy, lúc đó hắn đã lấy hết đồ của mình ra để cứu tế.

Diệp Thiên tuy thông minh, nhưng lại có một trái tim trắc ẩn, vì vậy đôi khi người khác lại nắm đúng điểm này để ra tay.

Người phụ nữ tuy đang nói dối, nhưng ánh mắt cô ta lúc nào cũng dán chặt vào bộ y phục xinh đẹp kia, vì muốn chiếm làm của riêng.

Chỉ có tiếp cận Diệp Thiên mới có thể thành công, vì vậy vì bộ y phục này, cô ta thật sự đã hao tổn tâm trí, không ngừng bịa chuyện lừa gạt hắn.

Lúc đó, Diệp Thiên hoàn toàn không nghĩ rằng người phụ nữ này đang nói dối lừa mình, nên cảm thấy cô ta vô cùng đáng thương, thế là đề nghị giúp đỡ đưa cô ta về nhà.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn xen vào chuyện nhà người khác, nhưng đôi khi đã gặp phải rồi, không còn cách nào khác đành phải ra tay tương trợ.

Người phụ nữ lúc đó cũng không ngừng kể lể với Diệp Thiên, nói rằng thân thế của mình đáng thương đến mức nào, chẳng qua là muốn chiếm được sự đồng tình của hắn, để dễ dàng ra tay.

Vì chuyện này, người phụ nữ thật sự đã hao tổn tâm trí, đem tất cả những gì có thể bịa ra đều bịa hết.

"Hôm nay thật sự cảm ơn ngài, có thể lắng nghe tôi nói những lời này, ngài không biết đâu, chồng tôi, lúc rảnh rỗi lại uống rượu." "Sau đó trút giận lên người tôi, đánh tôi gần như bầm dập khắp người, không có một chỗ nào lành lặn." Người phụ nữ lúc đó kể về thân thế của mình, nói một cách vô cùng đáng thương, e rằng bất kỳ ai nghe xong cũng sẽ cảm thấy phải giúp đỡ.

Bởi vì họ sẽ cảm thấy cuộc sống của cô ta thật sự quá khó khăn, có thể sống đến bây giờ, có lẽ đều là nhờ vào sự kiên cường chống đỡ.

Diệp Thiên cũng muốn xem xem chồng cô ta rốt cuộc là người như thế nào, nếu thật sự giống như lời cô ta nói, hắn nhất định sẽ ra tay dạy dỗ một bài học, để cô ta có thể sống một cuộc sống hạnh phúc.

Vì vậy, Diệp Thiên mỉm cười cùng người phụ nữ về nhà.

Người phụ nữ lúc đó trong lòng thầm vui mừng, vì cảm thấy chuyện mình làm sắp thành công mỹ mãn, bởi vì mục tiêu của cô ta

vốn là bộ y phục kia.

Hiện giờ Diệp Thiên không hề nghi ngờ thân phận của cô ta, bao gồm cả những lời cô ta nói, vì vậy người phụ nữ cảm thấy hắn đang từng bước rơi vào cạm bẫy của mình.

Sau khi Diệp Thiên đưa người phụ nữ về nhà, thấy chồng cô ta đang ở đó, hắn liền bước tới, không nói một lời mà đánh cho gã một trận tơi bời.

Chồng của người phụ nữ còn không biết chuyện gì đang xảy ra, bị người khác đánh cho tối tăm mặt mày, bởi vì trước đó Diệp Thiên đã nghe nói chồng của người phụ nữ này luôn đánh đập cô ta không nương tay.

Diệp Thiên căm ghét loại người như vậy.

Hắn cảm thấy loại đàn ông này căn bản không xứng đáng có được một người phụ nữ tốt như vậy, nên nhất định phải dạy dỗ cho gã một bài học, để sau này gã không dám làm như vậy nữa.

Người phụ nữ lúc đó vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn Diệp Thiên ra tay, quả thực rất tàn nhẫn, không hề nương tay.

Nhưng cô ta không nói một lời nào, bởi vì ánh mắt của cô ta hoàn toàn tập trung vào bộ y phục trên người Diệp Thiên.

Chỉ có bộ y phục đó mới có thể khơi dậy mọi hứng thú của cô ta.

Sau khi đánh chồng cô ta một trận, Diệp Thiên quay người lại, nói với người phụ nữ.

“Sau này nếu có chuyện như vậy nữa đừng sợ, nếu gã còn dám đánh cô hoặc có chuyện gì khác xảy ra, cứ đến tìm ta, ta nhất định sẽ giúp cô giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.” Diệp Thiên là người đặc biệt thích ra tay nghĩa hiệp, vì hắn cảm thấy một người phụ nữ vốn đã rất yếu đuối.

Không cho nàng sự ấm áp thì thôi, ít nhất cũng không nên động tay động chân, đàn ông mà đánh phụ nữ thì quả thực còn tệ hơn heo chó.

Lần này Diệp Thiên thật sự đã ra tay rất nặng, vì hắn cảm thấy nên để chồng của người phụ nữ này nhớ kỹ trận đòn này, xem sau này gã còn dám tái phạm nữa không.

Người phụ nữ vốn định lừa Diệp Thiên lần này để cướp lấy bộ y phục trong tay hắn, nhưng cô ta cũng biết Diệp Thiên là người rất lợi hại.

Chương 2041

Nếu dùng cách đó thì căn bản không thể đạt được mục đích, huống hồ một khi bị phát hiện đang nói dối lừa gạt, hậu quả chắc chắn sẽ giống như chồng mình.

Vì vậy, lúc đó người phụ nữ có chút được đằng chân lân đằng đầu, cảm thấy nếu Diệp Thiên hiện tại hoàn toàn tin tưởng mình vô tội, mà mình cũng có việc cần tìm hắn.

Thế là người phụ nữ liền nảy ra một kế, vì cảm thấy nếu hắn dễ lừa như vậy, thì không bằng cứ tiếp tục lừa, chỉ cần có thể lấy được thứ mình thích là đủ.

"Hôm nay thật sự rất cảm ơn ngài, tuy vẫn phải cảm ơn, nhưng tôi phải cảm ơn ngài, nếu không có ngài ở đây, e rằng không biết tôi sẽ phải chịu đựng khổ nạn như thế nào." "Bây giờ ngài đã đánh gã một trận, e rằng sau này gã cũng không dám ra tay với tôi nữa, nhưng chuyện này cũng không biết có thật sự được như ý muốn không." Lúc đó Diệp Thiên chỉ cảm thấy cô ta có chút đáng thương, nên sẵn lòng giúp đỡ, chỉ cần có thể cứu cô ta thoát khỏi bể khổ, làm gì hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Huống hồ trước đó đã giúp đỡ nhiều như vậy, cũng không thiếu một chuyện này.

Vì vậy, khi Diệp Thiên thấy cô ta cảm ơn, cũng cảm thấy số phận của cô ta thật trắc trở, nhưng lại biết cách biết ơn, nên trong lòng cũng cảm thấy rất vui.

Thế là hắn lại một lần nữa nói với người phụ nữ.

"Nghe xong hoàn cảnh của cô, trong lòng ta cũng không vui, nhưng ta cũng không thể giúp cô được nhiều, nhưng nếu gã còn bắt nạt cô

nữa.” “Ta nhất định sẽ xuất hiện trước mặt cô ngay lập tức, có chuyện gì cũng có thể tìm ta, đừng ngại.” Người phụ nữ không ngừng dụ dỗ Diệp Thiên, vì muốn giữ bộ y phục lông vũ xinh đẹp bên mình, nhưng lại không thể nói thẳng ra.

Nếu không vòng vo tam quốc để đạt được mục đích, với trí thông minh của Diệp Thiên, chắc chắn có thể đoán ra được.

Như vậy những việc cô ta đã làm, chẳng phải là lãng phí thời gian sao, vì vậy lúc đó người phụ nữ lại một lần nữa yếu đuối thỉnh cầu Diệp Thiên.

“Tôi có một yêu cầu quá đáng, không biết ngài có thể đồng ý không, nếu ngài có thể đồng ý, tôi cũng có thể yên tâm, đồng thời cũng có thể giải quyết được nỗi lo của mình.” “Ngài có thể để bộ y phục lông vũ xinh đẹp của ngài ở chỗ tôi trước được không?

Nếu có nhu cầu, hoặc gặp nguy hiểm tôi có thể mặc vào.” “Có thể bay đi, như vậy trước đó cũng có thể bảo toàn tính mạng của tôi.” Người phụ nữ cuối cùng cũng đạt được mục đích, nói ra lời muốn nói, vì cô ta biết Diệp Thiên là một người mềm lòng.

Nếu nghe thấy có nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không ngần ngại giúp đỡ, lúc đó cô ta cũng mang tâm lý may mắn.

Không biết Diệp Thiên có để lại bộ y phục không, nhưng không ngờ lời vừa nói ra, Diệp Thiên không do dự mà đồng ý ngay, vì hắn không hề nghĩ người phụ nữ này là một kẻ tâm cơ.

Sau khi Diệp Thiên lấy bộ y phục ra, người phụ nữ cũng nhận lấy bộ y phục lông vũ, lúc đó trong lòng cô ta thật sự vui không tả xiết.

“Bộ y phục này để ở chỗ cô ta cũng yên tâm, nên phải bảo quản cho tốt, đừng để nó bị hư hại gì, nếu không nữ thần sẽ trách.” “Phải biết rằng nếu có vấn đề gì, trong lòng ta chắc chắn sẽ không thoải

mái, cũng không muốn làm nàng tức giận, nên phải yêu quý nó." Diệp Thiên tuy đã đưa bộ y phục cho người phụ nữ, nhưng hắn chỉ nghĩ cô ta sẽ dùng khi cần thiết, nhưng cũng hy vọng cô ta có thể bảo quản tốt.

Dù sao đây cũng là thứ nữ thần ban cho, nhất định phải trân trọng.

Người phụ nữ nhận được bộ y phục mình thích thì sớm đã yêu thích không rời tay.

Bởi vì từ lúc nhìn thấy nó, cô ta đã cho rằng thứ này nên thuộc về mình, nên rất khó khăn mới lừa được bộ y phục từ tay Diệp Thiên, vì vậy cô ta sẽ càng cẩn thận đối đãi với nó.

Đương nhiên, người phụ nữ cảm thấy những lời nên nói đã nói, những lời lừa gạt cũng đã nói cả một rổ, bây giờ khó khăn lắm mới lấy được bộ y phục, thế là vội vàng mặc vào, rồi rời đi.

Lúc Diệp Thiên nhìn người phụ nữ rời đi, hắn cảm thấy tuy cô ta trông có vẻ là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng cũng có vài phần bản lĩnh.

Bởi vì hắn cũng không ngờ, người này lại liều lĩnh như vậy.

Tất cả mọi người đều biết bộ y phục do nữ thần ban cho có thể bay thẳng lên trời, làm được điều đó không tốn chút sức lực nào, nhưng Diệp Thiên lại tưởng cô ta sẽ cất giữ nó cẩn thận.

Nhưng không ngờ người phụ nữ lại mặc vào rồi bay đi, điều này hoàn toàn khác với những gì Diệp Thiên nghĩ.

Không biết người phụ nữ này rốt cuộc là ai, nhưng bộ y phục này cũng không thể để cô ta cứ thế chiếm làm của riêng, vì vậy sau khi thấy cô ta bay đi.

Diệp Thiên cũng suy nghĩ một hồi, cảm thấy làm như vậy thật sự có chút không ổn, nhưng y phục đã đưa cho cô ta rồi, hiện giờ Diệp

Thiên chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

Sau đó xem xem rốt cuộc cô ta muốn gì, nếu những vấn đề này không thể giải quyết được, trong lòng Diệp Thiên cũng rất khó chịu, cảm thấy như mình đã bị lừa.

Ngay từ đầu, người phụ nữ đã lừa dối Diệp Thiên, chỉ là hắn không nhận ra được, không biết lòng người hiểm ác.

Người ta thường nói, phụ nữ nếu độc ác hoặc gian trá thì còn hơn cả đàn ông.

Người phụ nữ lúc đó mặc bộ y phục lông vũ mình yêu thích, rồi bắt đầu bay lên trời, tuy không biết sẽ bay đi đâu.

Chương 2042

Nhưng cảm giác bay lượn trên không trung như vậy, cả người đều có chút lâng lâng.

Bản thân người phụ nữ là một người thích nói dối, cộng thêm việc nhìn thấy bộ y phục mình yêu thích ở ngay trước mắt, nên thật sự khó có thể kiềm chế được cảm xúc.

Vì vậy, khi Diệp Thiên đưa bộ y phục cho cô ta, cô ta đã vội vàng mặc vào rồi bay đi, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Diệp Thiên.

Bởi vì cô ta chỉ mải mê vui sướng, đã có được thứ mình muốn.

Diệp Thiên cũng không phải là người dễ bắt nạt, vì vậy lúc đó hắn vội vàng thi triển pháp thuật đuổi theo.

Tuy không biết người phụ nữ hiện đã bay đến đâu, nhưng hắn nhất định phải tìm ra cô ta để hỏi cho ra nhẽ, xem rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu những vấn đề này không được giải quyết rõ ràng, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút không cam tâm.

Diệp Thiên cũng là người không đạt được mục đích thì quyết không bỏ cuộc, vì vậy trong quá trình đuổi theo, hắn vẫn luôn trầm tư.

Diệp Thiên liều mạng đuổi theo, quyết tâm phải bắt được người phụ nữ này, nhưng hắn không biết cô ta đang ở đâu.

Tuy nhiên, Diệp Thiên sẽ không bỏ cuộc, vì vậy trên đường truy đuổi, hắn đã phát hiện ra tung tích của cô ta.

Thế là Diệp Thiên vội vàng tìm đến, thấy cô ta đang ở một nơi, hắn liền dừng lại rồi nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bộ y phục này rõ ràng đã nói là để ở chỗ cô, tại sao cô lại mặc nó bay đi, không biết làm vậy là sai sao?” “Chẳng lẽ cô chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác, tất cả những gì cô làm trước đây đều là giả dối?” Lúc đó Diệp Thiên không tức giận, cũng không trách móc, chỉ muốn hỏi cho ra nhẽ, Diệp Thiên vốn là người rất lương thiện, nên có lúc hắn không muốn làm mọi chuyện trở nên quá phức tạp.

Nhưng hắn cũng hy vọng làm rõ vấn đề, không muốn cứ mơ hồ như vậy, huống hồ bộ y phục này là do nữ thần ban tặng, nên hắn hy vọng có thể bảo vệ nó, không để người khác lạm dụng.

Dù sao thứ này có thể cứu mạng người.

Lúc đó, người phụ nữ sau khi mặc bộ y phục vào, cứ bay mãi, nhưng cũng không bay cao được, dường như hoàn toàn khác với những gì cô ta nghe được.

Bởi vì lúc nghe nói bộ y phục này có thể bay, cả người cô ta thật sự rất phấn khích.

Nhưng khi thật sự cầm nó trên tay, lại không phải như vậy, nên khi thấy Diệp Thiên đuổi đến, người phụ nữ lại bắt đầu như cũ, thể hiện ra bộ mặt yếu đuối của mình.

Cô ta khóc lóc, rồi lại giải thích với Diệp Thiên.

“Xin lỗi, tôi thật sự không có ý gì khác, chỉ là hy vọng có thể mặc bộ y phục này bay lên xem thử tình hình thế nào, nhưng bay mãi mà vẫn không lên cao được.” “Cũng không thành công, nên thật sự không có ý gì khác.” Người phụ nữ tự nhiên biết rằng, Diệp Thiên là người rất mềm lòng, trước đây khi lừa hắn, hắn không hề nhận ra, vì vậy người phụ nữ đã nắm được điểm yếu này.

Cô ta cứ thế vận dụng nó, vì biết rằng Diệp Thiên tuy có lúc kiêu

ngạo, cũng rất lợi hại, nhưng đối với một người phụ nữ, hắn căn bản không thể ra tay.

Càng không thể đi lừa gạt.

Bởi vì lúc đó người phụ nữ đã thể hiện bộ mặt yếu đuối của mình một cách hoàn hảo, gần như không để người khác nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, dù là người thông minh đến đâu.

Cũng không thể tưởng tượng được một người phụ nữ lại có thể nghĩ ra nhiều mưu mẹo như vậy.

Vốn dĩ Diệp Thiên đuổi kịp người phụ nữ, định lấy lại mọi thứ, nhưng lại nghĩ đến thân thế đáng thương của cô ta.

Cộng thêm việc cô ta cứ khóc không ngừng, lòng hắn lại mềm nhũn, thế là đành phải đồng ý.

"Được rồi, đừng khóc nữa, ta sợ nhất là nước mắt của phụ nữ, nếu cô muốn mặc bộ y phục này, thì ta đồng ý cho cô mặc, nhưng nhất định phải làm theo những gì ta nói trước đó." Mỗi lần Diệp Thiên đều như vậy, lòng dạ mềm yếu, chỉ đối với những người phụ nữ và trẻ em yếu đuối là thật sự không thể ra tay.

Hắn cũng không biết nên nói gì với cô ta, chỉ cần cô ta ngừng khóc, Diệp Thiên chuyện gì cũng dễ dàng đồng ý.

Diệp Thiên tuy hiện tại đã tặng bộ y phục này cho người phụ nữ, nhưng chỉ là cho cô ta mượn mặc, chứ không phải tặng hắn.

Hắn chỉ hy vọng cô ta có thể hiểu, có những chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng với bộ y phục này, Diệp Thiên cũng hy vọng cô ta có thể giữ lời hứa.

Chương 2043

Đừng để người khác mặc, hoặc để người khác biết chuyện này.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy, cần phải nói rõ với cô ta.

“Bộ y phục này cô cũng biết rồi đấy, trước đây nữ thần để lại là vì có chuyện hoặc có nhu cầu đặc biệt mới có thể dùng, nhưng bây giờ cô muốn mặc nó.” “Ta cũng thương hại cô nên cho cô mặc, nhưng cô nên biết, có những chuyện không thể để người khác biết được, phải đồng ý với ta vài yêu cầu, như vậy mới có thể cho cô mặc.” Diệp Thiên tuy có lúc đối xử rất tốt với người khác, nhưng hắn cũng biết có những chuyện phải có kế hoạch.

Bởi vì sau này hắn còn có những việc khác cần làm, nếu vì chuyện bộ y phục này mà gây ra phiền phức lớn.

Thật sự có chút không đáng, vì vậy lúc đó người phụ nữ vẫn luôn lắng nghe Diệp Thiên, chỉ cần có thể để cô ta có được bộ y phục này là cô ta đã mãn nguyện, còn về những yêu cầu mà hắn đưa ra.

Cô ta cũng sẽ đồng ý, vì vậy lúc đó cô ta vẫn luôn gật đầu lia lịa.

“Bộ y phục này cô có thể mặc, nhưng tuyệt đối không thể để người khác biết, càng không thể mặc nó ra ngoài trước mặt người khác, biết chưa?” “Nếu cô có thể làm được điều đó, bộ y phục này cô có thể mặc, ta sẽ không nói nhiều.” Diệp Thiên thực ra đã lo lắng quá nhiều, vì không muốn để người khác biết, nên hắn chỉ có thể yêu cầu người phụ nữ đồng ý lời thỉnh cầu của mình, dù sao bộ y phục này cũng là vô giá.

Người phụ nữ bây giờ để có được bộ y phục, chuyện gì cũng có thể làm được, nên đừng nói đến một vấn đề nhỏ nhặt.

Vì vậy cô ta vừa gật đầu, nhưng để Diệp Thiên tin tưởng vào sự chân thành của mình, cô ta lại nói một lần nữa.

"Yên tâm đi, bộ y phục này nếu đã cho tôi mặc rồi, thì tôi tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai biết được, chắc chắn sẽ giữ bí mật." Lúc đó, Diệp Thiên thấy người phụ nữ đã đồng ý với cách nói của mình, cả người cũng rất yên tâm, vì vậy sau khi nói chuyện với cô ta vài câu, hắn một mình rời khỏi nơi này.

Diệp Thiên tìm một nơi yên tĩnh, rồi lấy viên thuốc mà hắn lấy được từ chỗ Thái Thượng Lão Quân ra, trực tiếp nuốt vào miệng, vì sau khi uống một số viên thuốc, Diệp Thiên có thể tu luyện.

Bởi vì những viên đan dược của Thái Thượng Lão Quân, đều có thể hỗ trợ tu luyện pháp thuật, có thể không ngừng nâng cao pháp thuật.

Thời gian qua, Diệp Thiên vẫn luôn bận rộn với những chuyện của loài người, nên đã lơ là một số việc trong tu luyện, bây giờ tất cả vấn đề đều đã được giải quyết.

Vậy thì Diệp Thiên cũng không còn nỗi lo về sau, nên liền yên tâm tu luyện ở đây, vì hắn muốn nâng cao cảnh giới của mình lên mức cao nhất.

Bởi vì trước đây hắn rất ngưỡng mộ pháp thuật cao siêu của nữ thần, nếu mình cũng có thể đạt đến trình độ đó, chẳng phải có thể cứu được tất cả mọi người sao?

Diệp Thiên là người dù quyết định làm chuyện gì, cũng sẽ dốc hết sức để làm cho thành công.

Vì vậy lần này hắn cũng muốn đột phá.

Diệp Thiên hoàn toàn phong tỏa bản thân, vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn đối mặt tốt hơn với mọi sự vật.

Bởi vì hắn cảm thấy tu luyện là một loại cảnh giới tinh thần tự ngã, nên dù thế nào cũng phải kiên trì.

Lúc đó, Diệp Thiên uống thuốc của Thái Thượng Lão Quân, cảm thấy nó bắt đầu phát huy tác dụng trong cơ thể, bên trong không ngừng bùng cháy.

Vì vậy, để có thể đưa pháp thuật lên cảnh giới cao nhất, Diệp Thiên hy vọng trong hôm nay và những ngày sau này, đều có thể tiếp tục kiên trì.

Chỉ có để bản thân không ngừng trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được tất cả mọi người, đồng thời cũng có thể ra tay nghĩa hiệp, dù sao người như Diệp Thiên, bất kể lúc nào, ở đâu, cũng không bao giờ thay đổi suy nghĩ của mình.

Lúc đó, nữ thần cũng phát hiện Diệp Thiên đang tu luyện, vì nàng chưa bao giờ thấy Diệp Thiên sau khi bận rộn xong những chuyện đó, lại hoàn toàn đóng cửa một mình.

Nữ thần vẫn luôn rất coi trọng Diệp Thiên, cảm thấy người này bất kể là từ trí tuệ, hay các phương diện khác đều vượt trội hơn người thường.

Vì vậy, lúc đó hắn đã thu hút mọi sự chú ý của nàng.

Trong quá trình nữ thần quan sát Diệp Thiên tu luyện, nàng hoàn toàn nhìn thấy mọi thứ.

Nàng cảm thấy phương pháp tu luyện của hắn quả thực rất lợi hại, nếu có thêm thời gian rèn giũa, e rằng pháp thuật của hắn sẽ vượt qua cả nàng.

Đương nhiên, trong quá trình tu luyện pháp thuật, Diệp Thiên đột nhiên cũng nhận ra một điều, vì trước đây trong quá trình tu luyện pháp thuật, hoàn toàn không có sự tiến bộ như hiện tại.

Vì vậy, lúc đó một mình hắn cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng không quản hiện tại Diệp Thiên đang tu luyện, dù thế nào có những chuyện cũng sẽ đạt được.

Huống hồ người như Diệp Thiên, vẫn luôn dũng cảm tiến về phía trước, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự nhút nhát hay áp lực nào.

Chương 2044

Bởi vì đối với hắn mà nói, mọi thứ dường như đều đơn giản, chỉ cần có thể nghiêm túc đối đãi thì không có chuyện gì không giải quyết được.

Nữ thần quan sát bên cạnh, cũng biết Diệp Thiên là người rất nỗ lực, nhưng trong quá trình tu luyện lần này, thật sự khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Thế là nữ thần quyết định tiến vào huyễn cảnh, xem xem bên trong đó rốt cuộc là trạng thái gì, vì nữ thần cũng đặc biệt tò mò.

Nếu những sự tò mò này không thể xác thực được, trong lòng nữ thần cũng có nghi ngờ, nên để chuẩn bị cho chuyện này.

Vì vậy, lúc đó nữ thần đã tiến vào trong huyễn cảnh của Diệp Thiên, để xem hắn đang làm gì, bao gồm cả suy nghĩ của hắn, vì một người ở trong hoàn cảnh đó, những gì thể hiện ra đều là thật.

Diệp Thiên trong quá trình tu luyện rất chuyên tâm, không nghĩ rằng nữ thần sẽ xuất hiện trong huyễn cảnh, vì ngay từ đầu trong quá trình tu luyện bao gồm cả việc uống thuốc.

Hắn hy vọng có thể trong một khoảng thời gian, nâng cao pháp thuật.

Diệp Thiên cũng là một người đặc biệt tích cực, chỉ cần có thể làm được, hắn nhất định sẽ dốc hết sức để hoàn thành.

Trong huyễn cảnh của mỗi người, những chuyện xảy ra, bao gồm cả những người xuất hiện, đều có thể là hiện tượng hư ảo, nhưng nếu có thể khắc phục được huyễn cảnh.

Đương nhiên cũng có thể thuận lợi thành công.

Dù sao chuyện này không phải ai cũng có thể làm được, nên nữ thần từng chút một tiếp cận.

Lúc đó, nữ thần vốn không định đi vào huyễn cảnh của Diệp Thiên, nhưng lại cảm thấy có chút tò mò, không biết hắn đang bận rộn những gì.

Trong quá trình tu luyện, nữ thần cũng đặc biệt có một ngoại lệ, vì nàng luôn muốn xem xem Diệp Thiên rốt cuộc đã đạt được thành tựu gì.

Nếu trong thế giới của nàng, thật sự tồn tại một người không đơn giản, nữ thần nhất định phải tìm hiểu cho ra nhẽ, vì từ ngày gặp Diệp Thiên, nàng đã cảm thấy hắn là một người phi thường.

Nhưng nữ thần cũng là người cao cao tại thượng, nên lúc đó cảm thấy đi vào huyễn cảnh cũng không có gì đáng ngạc nhiên, cũng không có gì không tốt, chỉ là đi xem một chút.

Nữ thần đã vào hoàn cảnh của Diệp Thiên, nên lúc đó liền muốn đi xem, nhưng trong thời gian đó nàng vẫn luôn rất cẩn thận, vì không biết hoàn cảnh hiện tại của hắn như thế nào.

Hoàn cảnh mà Diệp Thiên đang ở quả thực không đơn giản, hoàn toàn là một thế ngoại đào nguyên, không có ai làm phiền, hoa cỏ cây cối không khí cũng rất trong lành.

Bởi vì Diệp Thiên chọn một nơi như vậy, chẳng qua là để tĩnh tâm làm những việc mình thích, chỉ cần như vậy là đã mãn nguyện, không có suy nghĩ gì khác.

Lúc nữ thần xuất hiện ở đó, đột nhiên cảm thấy dường như mình lại một lần nữa trở về nơi ở trong hiện thực.

Bởi vì hoàn cảnh mà thần minh ở, thực ra cũng không khác biệt nhiều, hoàn toàn cũng là một khung cảnh như vậy, nhưng điều khiến

nàng vạn lần không ngờ tới là, hoàn cảnh của Diệp Thiên lại tương tự như vậy.

Vì vậy, nữ thần không thấy Diệp Thiên đang làm gì, liền bắt đầu dạo quanh thế ngoại đào nguyên này, vì nàng muốn xem xem Diệp Thiên rốt cuộc đang làm gì.

Thế nên nữ thần thật sự rất tò mò.

Từ trước đến nay chưa bao giờ tò mò như vậy, ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao.

Có lẽ đã bị những việc làm của Diệp Thiên ảnh hưởng, thật sự muốn biết nhất cử nhất động của hắn hiện tại.

Lúc đó, nữ thần cẩn thận quan sát hoàn cảnh, tuy không khác biệt nhiều so với nơi nàng ở, nhưng cũng có một số khác biệt, nhưng Diệp Thiên có thể ở trong hoàn cảnh như vậy, khiến nữ thần có chút nghi ngờ.

Diệp Thiên hiện đang ở trong một cái ao, ngồi đó không ngừng tu luyện, vì ở trong cái ao đó vừa mát mẻ, lại có thể giúp hắn thoải mái tu luyện, hoàn toàn không có tạp niệm.

Lúc đó, Diệp Thiên toàn thân tập trung, nhắm mắt lại, bắt đầu tiến hành tu luyện, vì Diệp Thiên biết trong quá trình tu luyện, không nên có bất kỳ suy nghĩ tạp nham nào.

Như vậy rất dễ khiến hắn bỏ cuộc giữa chừng, bản thân Diệp Thiên cũng là một người rất hiếu thắng, nên khi làm bất kỳ việc gì, dù là việc nhỏ, hắn cũng sẽ nghiêm túc đối đãi.

Vì vậy, hắn muốn thành công trở nên lợi hại hơn, không phải để tất cả mọi người ngưỡng mộ, mà là cho mình một cơ hội đột phá đến đỉnh cao nhất.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy bất kể là người như thế nào, cũng nên

có ước mơ và theo đuổi của riêng mình, chỉ có như vậy mới có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn, bảo vệ được tất cả những người mình muốn bảo vệ.

Chương 2045

Nếu ngay cả điều đó cũng không làm được, thì làm sao có thể bảo vệ được người khác?

Đó quả thực là điều xa vời.

Vì vậy, từ khoảnh khắc nhắm mắt lại, hắn sẽ toàn tâm toàn ý tập trung tư tưởng vào việc tu luyện.

Sẽ không có bất kỳ suy nghĩ nào khác, đối với hắn, thành công thật sự rất quan trọng.

Diệp Thiên toàn tâm toàn ý, vẫn luôn hy vọng có thể đạt đến một đỉnh cao, như vậy cũng không uổng phí thời gian dài tu luyện ở đây.

Bởi vì Diệp Thiên biết, bất kể là trong quá trình tu luyện hay các phương diện khác, những chuyện còn lại căn bản không thể làm được.

Vì vậy, hắn phải từng chút một nỗ lực, nhưng về chuyện này Diệp Thiên chưa bao giờ nóng vội, chỉ hy vọng có thể khiến mình trở nên tốt hơn.

Bởi vì Diệp Thiên tu luyện cũng không phải một hai lần, nên trong cả quá trình huấn luyện, hắn cũng không ngừng nỗ lực vươn lên.

Bởi vì trong một khoảng thời gian, tất cả kinh nghiệm bao gồm cả trải nghiệm đều được đặt ra, chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn không ngừng tiến lên.

Sau khi nữ thần nhàn nhã dạo quanh cái ao, mới thấy Diệp Thiên một mình ngồi đó, mắt nhắm lại cũng không biết, rốt cuộc đang làm gì.

Điều này càng làm tăng thêm sự tò mò của nữ thần đối với hắn.

Lúc đó, nữ thần không lập tức đi tới, mà ở bên cạnh quan sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, vì hắn ngồi đó, gần như không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cũng không biết rốt cuộc hắn đang làm gì ở đó, Diệp Thiên lúc này đang tập trung tinh thần, đem toàn bộ sức mạnh ngưng tụ dồn lên tâm trí.

Hoàn toàn không chú ý đến nữ thần, cũng đã đến bên cạnh mình.

Bởi vì sức mạnh của nữ thần so với trời đất cũng là cực cao, nên rất ít người có thể nhận ra sự xuất hiện của nàng, huống hồ pháp thuật của nàng vô cùng mạnh mẽ.

Vì vậy Diệp Thiên dù có lợi hại đến đâu, cũng căn bản không thể nhận ra.

Bởi vì từ lúc nữ thần bước vào đây, nàng muốn xem tất cả những việc Diệp Thiên làm trong huyễn cảnh.

Nhưng sau đó thấy hắn một mình, nhắm mắt không làm gì, cũng không biết hắn đang ngồi thiền tĩnh lặng ở đó để làm gì.

Thực ra Diệp Thiên vẫn luôn muốn lĩnh ngộ những điều huyền diệu, nhưng có lúc thật sự không biết mình có thể làm được gì, huống hồ từng chút một tích lũy kinh nghiệm.

Đối với Diệp Thiên mà nói cũng là một chuyện tốt.

Lúc nữ thần quan sát Diệp Thiên trong ao, cảm thấy thật sự có chút hợp cảnh.

Bởi vì không có bất kỳ ai, trong quá trình tu luyện, lại chọn một nơi như vậy?

Vì vậy nữ thần thật sự rất thắc mắc.

Nếu không phải nữ thần đi tới, con thần điểu bên cạnh nàng, cũng

cảm thấy Diệp Thiên quả thực rất thú vị, nên lúc đó thần điểu len lén bay qua.

Nó đến bên ao, lặng lẽ đậu xuống bên cạnh Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên lúc này, thật sự hoàn toàn không nhận ra, ngay cả con chim nhỏ bay đến bên cạnh, cũng không có một chút cảm giác nào.

Dường như đã hoàn toàn tiến vào thế giới của riêng mình.

Thần điểu cảm thấy Diệp Thiên rất thú vị, vốn dĩ trước đây quan hệ của nó với hắn cũng rất tốt, nên sau khi đến gần, nó liền bắt đầu dùng cái mỏ nhỏ của mình để mổ vào người hắn.

Bởi vì nó không biết Diệp Thiên đang tu luyện, đang làm gì, nhưng một người cứ ngồi yên bất động trong ao, thật sự khiến người ta có chút khó hiểu.

Vì vậy, sau khi con chim nhỏ của nữ thần bay qua, nàng cũng không làm gì thêm, muốn xem xem rốt cuộc nó sẽ làm gì với Diệp Thiên.

Chương 2046

Thần điểu là một con chim nhỏ thông minh, nên bất kể khi làm bất kỳ việc gì, cũng sẽ không bao giờ bị người khác nhận ra, càng không để người khác cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Cả nữ thần và thần điểu đều rất tò mò về Diệp Thiên.

Lúc đó, Diệp Thiên thật sự đang tập trung tinh thần, nên chưa bao giờ nhận ra có người đến gần mình, nếu không phải con chim nhỏ đến bên cạnh.

Không ngừng mổ vào người hắn, e rằng bây giờ Diệp Thiên có thể vẫn nghĩ, trong cái ao này, chỉ có một mình mình.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên dường như cũng có một loại cảm ứng, vì trước đó hắn đã đầu tư quá nhiều, căn bản không chú ý đến điều này.

Thế là khi nhận ra có thứ gì đó đang chạm vào cơ thể mình, hắn mới cảm thấy dường như có vật gì đó, tuy Diệp Thiên không biết đó là thần điểu, nhưng hắn cũng từ từ mở mắt ra.

Bởi vì Diệp Thiên lúc đó đang nhắm mắt, nên xung quanh có gì hắn cũng không rõ, nên chỉ có thể mở mắt ra, xem xem xung quanh có vật gì không.

Bởi vì trong ao, Diệp Thiên một mình ngồi đó căn bản không phát hiện ra bất kỳ sự vật nào, nên lúc đó trong lòng hắn cũng rất tò mò.

Nhưng không ngờ, trong khoảnh khắc từ từ mở mắt ra, đột nhiên Diệp Thiên cảm thấy hiện tại dường như có chút không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Bởi vì trước đây trong quá trình tu luyện, Diệp Thiên vẫn luôn ổn

định cảm xúc của mình, không để mình suy nghĩ lung tung, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi.

Dường như hoàn toàn có chút không thể kiểm soát được, Diệp Thiên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cố gắng hết sức để kiểm soát, nhưng cũng không làm được, dường như đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Bởi vì nó hoàn toàn khác với trước đây.

Diệp Thiên cố gắng hết sức để kiểm soát, nhưng dường như thần kinh căn bản không nghe theo sự điều khiển của mình.

Diệp Thiên lúc này, cảm thấy dường như có một loại cảm giác nóng rực, cũng không biết có phải do trong quá trình tu luyện, đã xảy ra vấn đề gì không.

Có phải là do viên đan dược đã uống trước đó phát huy tác dụng, một loạt vấn đề bắt đầu không ngừng xoay quanh trong đầu Diệp Thiên, vì hắn nhất định phải làm rõ chuyện này.

Nếu không làm rõ được, trong lòng thật sự rất buồn bực, nữ thần lúc đó đứng bên cạnh Diệp Thiên, cũng không ngờ hắn lại như vậy, vì nàng chưa bao giờ thấy hắn trong trạng thái này, nên lúc đó cả tinh thần cũng căng thẳng.

Nhưng Diệp Thiên hiện tại căn bản không có cách nào kiểm soát, nên lúc đó cả người hắn cũng rất kinh ngạc, vì hắn cảm thấy tất cả mọi thứ, xảy ra thật sự quá đột ngột.

Căn bản không lo được cho bản thân, trong quá trình tu luyện của Diệp Thiên, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Nữ thần đứng bên cạnh, trong quá trình quan sát, cũng không cảm thấy Diệp Thiên có gì không ổn.

Bởi vì nàng biết thần điểu đã đến đó, nên cảm thấy là do tác dụng

của thần điểu, nên mới khiến Diệp Thiên có phản ứng như vậy.

Diệp Thiên lúc này trực tiếp từ trong ao, đứng dậy, nhưng ngay khoảnh khắc hắn đứng dậy, cả người hắn hoàn toàn trần trụi.

Bởi vì Diệp Thiên trước đây tu luyện trong ao, hy vọng có thể giúp mình nhanh chóng tiến bộ, tuy không biết kết cục cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng hắn cũng không biết tại sao lại xuất hiện tình trạng như vậy, nên lúc đó từ trong ao đứng dậy, cả người Diệp Thiên cũng đang trong trạng thái mơ màng.

Bởi vì tất cả mọi thứ, giống như một câu đố, ngay cả Diệp Thiên cũng không hiểu rõ.

Lúc đó, nữ thần cũng không ngờ Diệp Thiên lại đứng dậy như vậy, nên nàng vội vàng che mắt lại.

Nữ thần dù sao cũng là một người phụ nữ, cao cao tại thượng nhưng cũng có sự khác biệt nam nữ, nên lúc đó thật sự rất ngại ngùng.

Diệp Thiên càng không ngờ tới, lúc này nữ thần lại ở đây, nếu biết nàng ở đây sớm hơn, hắn cũng không thể không kiểm soát được cảm xúc của mình.

Trần truồng như vậy xuất hiện trước mặt nàng.

Vì vậy, lúc đó nữ thần che mắt lại, đồng thời lập tức sử dụng pháp thuật biến ra một bộ y phục cho Diệp Thiên, rồi trực tiếp ném lên người hắn.

Tiên nữ vẫn luôn không mở mắt ra nhìn, vì nàng biết không thể nhìn thẳng vào hình thể của Diệp Thiên hiện tại.

Chương 2047

Đồng thời Diệp Thiên cũng càng thêm xấu hổ, vì hắn cảm thấy chưa bao giờ mất mặt như vậy, tuy trong tình huống không biết, đã xảy ra chuyện này.

Nhưng nếu có thể, kiểm soát một chút cảm xúc của mình, cũng sẽ không đến mức trực tiếp đứng dậy, tất cả mọi thứ thật sự dường như đã được định sẵn.

Bất kể muốn kiểm soát thế nào, dường như cũng khó có thể làm được.

Tuy xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không muốn thấy, nhưng không có cách nào, tuy đột ngột xảy ra, cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận tất cả.

Diệp Thiên hiện tại cũng không còn suy nghĩ đến, những sự khó chịu trên cơ thể, bao gồm cả cảm xúc khó có thể kiểm soát.

Vì vậy hắn cũng vội vàng, nhanh chóng mặc bộ y phục lên người, tuy có chút xấu hổ, nhưng hắn cũng không biết tại sao nữ thần lại xuất hiện ở đây.

Vì vậy, sau khi mặc xong y phục, đồng thời Diệp Thiên cũng chào hỏi: "Nữ thần, thật xin lỗi, không biết nàng đến lúc nào, nhưng lần này thật sự yên tĩnh, nếu đã đến đây rồi thì chúng ta trò chuyện một chút đi." Lúc đó Diệp Thiên thu lại sự xấu hổ, bắt đầu muốn giao tiếp tốt với nữ thần, hỏi xem rốt cuộc tại sao nàng lại xuất hiện ở đây.

Bởi vì trước đây đã nói là sẽ rời đi, nhưng không biết rốt cuộc lại có chuyện gì xảy ra, huống hồ Diệp Thiên từ khi tu luyện ở đây đã toàn tâm toàn ý.

Căn bản không để ý đến những chuyện vặt vãnh khác, nữ thần đã đến, cũng bị Diệp Thiên phát hiện, nên lúc đó nàng cũng đồng ý lời mời của hắn.

Theo lời hắn nói, đến bên cạnh, rồi ngồi xuống.

Hai người lúc đó cùng ngồi một bàn, Diệp Thiên cũng chuẩn bị trà nước cho nàng, trong hoàn cảnh như vậy uống trà, trò chuyện, thật sự rất thảnh thơi.

Diệp Thiên là một người rất biết chọn nơi, vì hắn cảm thấy bất kể là tu luyện hay sống ở đâu, cũng nên tạo ra một môi trường tốt.

Như vậy cũng có thể khiến tâm trạng của mình vui vẻ, nếu ngay cả điều đó cũng không làm được, hắn cảm thấy cuộc sống thật sự quá vô vị.

Nữ thần cũng muốn xem xem Diệp Thiên, rốt cuộc trong quá trình tu luyện đã tiến bộ bao nhiêu.

Thế là Diệp Thiên và nữ thần, ở đây cũng bắt đầu trò chuyện phiếm, dường như có vô số chuyện để nói, tuy trước đó đã xảy ra một chút sự cố nhỏ.

Nhưng đối với hai người mà nói, thực ra đều không phải là vấn đề lớn.

Lúc đó Diệp Thiên dùng giọng điệu rất hòa nhã, lại tiếp tục trò chuyện với nữ thần.

Hai người sớm đã không còn xa lạ, nên cũng giống như bạn bè, vừa nói vừa cười trò chuyện.

Thực ra lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn ở trong trạng thái mơ hồ, vì không biết rốt cuộc là chuyện gì, huống hồ trong quá trình tu luyện, những chuyện xảy ra.

Diệp Thiên bây giờ cẩn thận nhớ lại, dường như giống như một câu đố, không thể giải được, cũng không biết tại sao nữ thần lại xuất hiện ở đây.

Cộng thêm tất cả những biểu hiện, dấu hiệu trước đó, nên Diệp Thiên thật sự rất bất lực, đặc biệt không có manh mối, nên lúc đó hắn cũng muốn hỏi nữ thần.

Nhưng vì ngại, nên hắn chỉ có thể tìm một chủ đề khác để nói chuyện trước, rồi mới dẫn dắt đến chuyện này.

Tuy Diệp Thiên có thể đã làm sai, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu, vì hắn cảm thấy nữ thần đã ở đây, nhất định có thể hiểu, tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Vốn dĩ trước đây Diệp Thiên vẫn luôn cho rằng, mình đang ở trong huyễn cảnh, nếu không thì không thể ở vị trí như vậy.

Diệp Thiên luôn cảm thấy những hiện tượng xuất hiện xung quanh mình, bao gồm cả việc bây giờ mở mắt ra, từ cái ao đi ra, tất cả mọi thứ, Diệp Thiên đều cảm thấy mình đã tiến vào trong huyễn cảnh.

Nhưng hắn cũng không rõ là thật hay giả, ở trong huyễn cảnh, vì tất cả mọi thứ, Diệp Thiên hiện tại thật sự rất mơ hồ.

Căn bản không thể làm rõ, nên lúc đó liền muốn hỏi nữ thần.

Bởi vì Diệp Thiên thực ra vì chuyện này, đã nhịn rất lâu, vì hắn cảm thấy nếu trực tiếp hỏi nữ thần, dường như có chút không ổn.

Chẳng lẽ một người lớn như vậy rồi, còn không biết hoàn cảnh mình đang ở là huyễn cảnh, hay là thực tế, nhưng sau một hồi lâu Diệp Thiên.

Cảm thấy nếu không giải được câu đố này, trong lòng thật sự rất bối rối, nữ thần đã xuất hiện ở đây, vậy thì chắc chắn biết, nên không bằng mở miệng hỏi nàng.

Chương 2048

Như vậy cũng có thể giải được nghi ngờ.

“Nữ thần, ta vẫn luôn có một vấn đề muốn thỉnh giáo, nếu nàng đã ở đây, hai chúng ta cũng đã trò chuyện lâu như vậy, nên không biết nàng có thể giải được câu đố trong lòng ta không.” “Trước đây ta vẫn luôn cho rằng mình đang ở trong huyễn cảnh, nhưng bây giờ cũng không chắc chắn là thật hay giả, nên không biết nàng có biết không.” “Nếu nàng biết, hy vọng có thể cho ta biết, nếu không ta thật sự rất bối rối.” Diệp Thiên thật sự đã nhịn rất lâu, cuối cùng không thể chịu được, thế là mới hỏi ra, để nữ thần giúp mình giải đáp tất cả những nghi vấn này.

Nếu vấn đề này không thể giải đáp rõ ràng, Diệp Thiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Nhưng lúc đó nữ thần thấy Diệp Thiên mặt mày mờ mịt, cũng cảm thấy rất buồn cười.

Thực ra nữ thần biết Diệp Thiên hiện đang ở đâu, cũng biết có phải là huyễn cảnh thật sự, hay là giả, chỉ là nữ thần không nói.

Vì vậy nàng mỉm cười nhẹ, một nụ cười càng khiến Diệp Thiên cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy, vì nếu giả thuyết của hắn là thật.

Vậy thì Diệp Thiên càng không biết nên làm thế nào, nhưng bất kể chọn cái nào cũng không đúng, Diệp Thiên cũng rất khó xử, cũng không ngừng suy đoán tất cả mọi sự vật, bao gồm cả những chuyện đã xảy ra.

Lúc đó, Diệp Thiên thật sự không biết nữ thần này rốt cuộc đang nghĩ gì, nếu biết thì đã không hỏi, huống hồ nàng cũng không nói.

Nhưng cũng không cần dùng nụ cười như vậy để trả lời, chẳng phải là không coi hắn ra gì sao?

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy bộ dạng này của nữ thần, thật sự khiến hắn có chút phiền lòng.

Diệp Thiên trước nay vẫn luôn như vậy, tính cách cũng thế, vì hắn cảm thấy có những chuyện đã xảy ra, thì nên nói ra.

Cũng không đến mức ở đây chơi trò ú tim với hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên căn bản không có kiên nhẫn như vậy, dù sao hiện tại hắn cũng có chút lo lắng và vội vàng, không biết hoàn cảnh mình đang ở, rốt cuộc có phải là trong huyễn cảnh không.

Nếu nữ thần biết mà không nói, vậy thì Diệp Thiên cảm thấy ở đây chỉ làm chướng mắt nàng, nên lúc đó liền nói với nữ thần.

“Nếu nàng đã chọn không nói, thì đừng làm phiền ta tu luyện nữa, huống hồ ta có việc cần làm, nên nếu đã đến, trà cũng đã uống, vậy thì mau rời đi đi.” Lúc đó Diệp Thiên cũng không còn cách nào khác, vì có những chuyện không thể hiểu được, nên hắn chỉ mỉm cười, không nói gì.

Ngồi ở đây cũng không làm gì, Diệp Thiên cũng không muốn lãng phí thời gian của mình nữa, huống hồ hắn có việc cần làm, nên lúc đó yêu cầu này của Diệp Thiên cũng không quá đáng.

Bởi vì vốn dĩ những chuyện này trong đầu, bắt đầu không ngừng xoay quanh mà không thể hiểu rõ, nữ thần này lại ở trước mặt hắn không ngừng lượn lờ.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên thật sự cảm thấy rất phiền, nhưng lại không thể nói, vì bản thân Diệp Thiên cũng không phải là người thích làm tổn thương người khác.

Lúc đó, nữ thần càng không ngờ, Diệp Thiên lại đuổi mình đi, vốn

dĩ nàng đến đây, cũng chỉ là muốn xem xem hắn đang làm gì, bây giờ lại trở thành một vị khách không mời mà đến.

Vì vậy, lúc đó nữ thần cũng có chút tức giận, liền nói với Diệp Thiên.

"Đi thì đi, vậy thì ngươi trả lại y phục của ta đây, đừng quên, y phục trên người ngươi là do ta cho." Nữ thần cảm thấy đuổi nàng đi cũng không vấn đề gì, nhưng phải trả lại y phục của nàng, dù sao đây cũng là đồ của nàng, nên cũng không thể để hắn cứ thế mà chiếm lấy.

Lúc đó, Diệp Thiên nghe nữ thần nói vậy, cả người đã rơi vào trạng thái bối rối, vì hắn không ngờ nữ thần lại chơi chiêu này.

Vì vậy, lúc đó hắn cảm thấy thật sự rất không vui, nhưng lại không có cách nào, dù sao nữ thần quả thực đã cho hắn y phục, nếu không có y phục của nàng, có lẽ Diệp Thiên cũng sẽ không chịu thua.

Nhưng bây giờ, bộ y phục kia sớm đã tặng cho người phụ nữ đó, bây giờ làm sao có thể đòi lại.

Vì vậy, lúc đó không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể vội vàng nói lời tốt đẹp để xin lỗi, hy vọng có thể được nàng tha thứ.

"Nữ thần, vừa rồi có lẽ ta quá bốc đồng, không nên nói với nàng những lời như vậy, hy vọng nàng đại nhân có đại lượng, không chấp nhặt với ta, coi như chuyện này chưa từng xảy ra được không." "Y phục hiện tại đã tặng cho người khác rồi, cũng không thể đòi lại nữa, nên hy vọng nàng có thể tha thứ cho hành động này của ta." Diệp Thiên cũng không biết xin lỗi có tác dụng không, nhưng cũng phải thử mới biết.

Diệp Thiên sở dĩ xin lỗi là để nữ thần tha thứ, vì bản thân bộ y phục này là do nàng cho, bây giờ lại chuyển tay tặng cho người khác, làm như vậy quả thực có chút không đúng.

Nhưng Diệp Thiên làm vậy, cũng vì người phụ nữ trước đó có hoàn cảnh đáng thương, nên mới bất đắc dĩ làm ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ chuyện đã làm rồi.

Diệp Thiên cũng không thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, huống hồ đã làm thì không có gì không dám thừa nhận, còn về việc nữ thần rốt cuộc có tha thứ hay không.

Những điều này Diệp Thiên đều không thể quyết định được, chỉ có thể xin lỗi nàng trước, nói rõ tất cả những chuyện nên nói, như vậy cũng không đến mức gây ra hiểu lầm.

Chương 2049

Tuy nữ thần cao cao tại thượng, có lúc cũng rất bá đạo, nhưng bất kể thế nào nàng cũng sẽ dùng lý lẽ để thuyết phục người khác.

Lúc đó, nữ thần thấy Diệp Thiên rất thành khẩn, đang xin lỗi mình, cũng biết rốt cuộc là tình huống gì, nhưng những chuyện này nữ thần chưa bao giờ để tâm.

Cũng căn bản sẽ không vì hắn tặng y phục cho người khác mà tức giận, huống hồ đây chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, y phục đã cho hắn, vậy thì hắn có thể tùy ý sử dụng.

Chỉ là vì vừa rồi nữ thần, muốn thử xem Diệp Thiên có nói thật không.

"Ha ha, một bộ y phục thôi mà, ngươi có biết không, bộ y phục đó tặng cho người phụ nữ kia, đồng thời trên thế gian này cũng có thêm một người phụ nữ thần kỳ." Nữ thần có thể nắm giữ mọi hiện tượng trong nhân gian, không ai nói với nàng, nàng vẫn có thể hiểu rõ, vì nàng thần thông quảng đại, không có chuyện gì không biết.

Diệp Thiên tặng bộ y phục này cho ai, thực ra trong lòng nàng cũng rất rõ, chỉ là có lúc không muốn nói quá rõ ràng.

Huống hồ bây giờ chuyện này đã được đề cập, vậy thì nữ thần cũng chỉ hy vọng Diệp Thiên, có thể hiểu được đạo lý trong đó, nhưng lúc đó lời nói của nữ thần không nói thẳng ra.

Vì vậy Diệp Thiên lúc đó cũng rất bối rối, không biết nụ cười này của nữ thần, bao gồm cả những lời nói, những lời miêu tả đó rốt cuộc là có ý gì?

Thế là Diệp Thiên lúc đó rất tò mò nhìn nữ thần.

“Nhưng trong lòng ta, không hiểu những lời nàng nói, rốt cuộc có dụng ý gì, sau khi bộ y phục đó cho người phụ nữ kia.” “Đồng thời cô ấy cũng mặc y phục lông vũ bay đi, cũng sẽ cứu những người phụ nữ bị bạo hành gia đình khác.” Nữ thần bất kể khi làm bất kỳ việc gì, hoặc nói bất kỳ lời nào, đều có ngụ ý sâu xa, người bình thường căn bản không thể đoán ra được, rốt cuộc ý của nàng là gì.

Ngay cả một nhân vật lợi hại như Diệp Thiên, cũng chỉ có thể mỉm cười nhẹ, vì hắn không thể đoán được, nữ thần rốt cuộc biết những gì.

Nữ thần bất kể khi làm bất kỳ việc gì, cũng không muốn nói quá rõ ràng, vì nàng biết Diệp Thiên là một người rất thông minh, chỉ cần nói một chút.

Hắn nhất định có thể đoán ra được rốt cuộc là chuyện gì, vì bất kỳ chuyện gì cũng rất khó giấu được nữ thần.

Diệp Thiên lúc này, cũng đang không ngừng phân tích những lời nói của nữ thần, vì hắn muốn biết dụng ý của nàng, chẳng lẽ nàng sớm đã biết, mình đã tặng y phục cho người phụ nữ khác.

Nhưng tại sao lại nói, sẽ cứu những người phụ nữ bị bạo hành gia đình khác, thật sự không hiểu.

Lúc đầu, những lời nói mập mờ của nữ thần cũng khiến Diệp Thiên rơi vào trạng thái mơ màng, vì hắn thật sự không hiểu nữ thần rốt cuộc đang làm gì?

Từ lúc nàng xuất hiện ở đây, đã khiến Diệp Thiên đặc biệt bối rối, bất kể Diệp Thiên đưa ra chuyện gì, nữ thần cũng sẽ mỉm cười, dường như có ý nghĩa sâu xa.

Nhưng Diệp Thiên tuy có chút mơ hồ, nhưng dường như cũng đã hiểu được nữ thần, đối với những lời nói của nàng, vì trước đây hắn

đã đưa bộ y phục đó cho người phụ nữ kia.

Tuy hắn không nói, cũng không nghĩ đến những hậu quả đó.

Nhưng nữ thần nói như vậy, dường như cũng khiến Diệp Thiên hiểu ra đạo lý trong đó, hóa ra bộ y phục này trong quá trình tặng đi, cũng đã làm được một việc tốt.

Nhưng Diệp Thiên không biết dụng ý của nữ thần, có liên quan đến chuyện này không, nhưng Diệp Thiên là người rất thông minh, khả năng lĩnh ngộ cũng đặc biệt cao.

Bởi vì hắn cảm thấy nữ thần không thể, nói quá rõ ràng, vậy thì chỉ có thể không ngừng nghiên cứu, nên trong quá trình nghiên cứu.

Diệp Thiên tin chắc rằng những gì nàng nói, chắc sẽ không có sai sót.

Thế là Diệp Thiên lại một lần nữa nói với nữ thần.

“Nữ thần, những lời nàng nói vừa rồi khiến ta một đầu đầy sương mù, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại mới phát hiện đồng thời cũng hiểu ra đạo lý trong đó.” “Nếu thật sự như lời nàng nói, có lẽ ta đã vô tình làm được một việc tốt.” Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết, sẽ có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy không nên dễ dàng tặng đồ của người khác cho người khác.

Vì vậy mới cho rằng mình đã sai, cũng sợ nữ thần tức giận.

Bởi vì đó là hành động không tôn trọng người khác, nên Diệp Thiên chưa bao giờ làm vậy, nếu không phải vì những chuyện xảy ra trước đó, hắn cũng không thể làm như vậy.

Bây giờ Diệp Thiên đã hiểu rõ mọi chuyện, cũng biết rốt cuộc là chuyện gì, huống hồ nữ thần cũng không trách tội hắn, dường như cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó, nữ thần lại nhìn bộ dạng này của Diệp Thiên, thật sự cảm thấy rất thú vị, vì thời gian tiếp xúc với hắn tuy ngắn ngủi.

Nhưng lại có thể thấy rõ con người của hắn, nên lúc đó nữ thần cũng trả lời vấn đề mà Diệp Thiên đưa ra.

Chương 2050

“Lần này quả thực ngươi đã làm được một việc tốt, bộ y phục này có thể phát huy tác dụng lớn như vậy, có thể thấy công lao của ngươi không nhỏ.” “Vì vậy ta cũng phải thưởng cho ngươi, làm bất kỳ việc gì cũng không phải là vô ích, phải có sự trả giá và báo đáp.” Lúc đó, mắt Diệp Thiên sáng lên, cũng không biết lần này nữ thần rốt cuộc lại cho mình thứ gì, vì bảo bối ở chỗ nữ thần thật sự rất nhiều.

Diệp Thiên chưa bao giờ thấy, nên lúc đó hắn cũng rất háo hức muốn biết nữ thần sẽ thưởng cho mình cái gì, nhưng lại không dám biểu hiện ra, dù sao cũng phải giữ một chút thể diện.

“Ngươi đã làm nhiều việc như vậy, ta đều thấy hết, nên nỗ lực của ngươi sẽ không uổng phí, lần này công lao không nhỏ.” “Vì vậy lần này ta phải thưởng cho ngươi, đây là hộp bột phấn trong tay ta.” Bất kỳ thứ gì của nữ thần, đều có thể khiến đối phương cảm thấy vui mừng, vì bản thân nàng không phải là người bình thường.

Nên bất kỳ vật phẩm nào bên người nàng đều rất quý giá.

Cũng đặc biệt hữu dụng, nên lúc đó Diệp Thiên cũng rất tò mò, thứ này rốt cuộc có thể dùng để làm gì.

Nữ Thần lấy ra một chiếc khăn tay rồi đưa cho Diệp Thiên.

Vì chiếc khăn tay này có dụng ý riêng, đồng thời cũng sẽ phát huy tác dụng bất ngờ.

Diệp Thiên lúc đó cũng không nghĩ nhiều, bất kể chiếc khăn này rốt cuộc có ý đồ gì, dù sao cũng là phần thưởng của Nữ Thần, nên nhận lấy cũng không có gì không ổn, thế là hắn đưa tay ra đón.

“Nữ Thần, nếu người đã cho ta phần thưởng này, vậy ta cũng

không khách sáo nữa mà vui vẻ nhận lấy.

Dù sao cũng phải cảm ơn người, trước giờ ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra." Diệp Thiên là người rất biết chừng mực, cái gì nên lấy thì lấy, cái gì không nên thì tuyệt đối không động vào, mọi việc đều sẽ đối mặt theo cách thông thường.

Nữ Thần cũng cảm thấy Diệp Thiên là một người khá tốt, đã là thứ hắn xứng đáng nhận được thì sẽ không để hắn phải thất vọng.

Huống hồ mỗi lần Diệp Thiên làm việc gì cũng đều khiến Nữ Thần bất ngờ.

Bản thân Nữ Thần trước giờ luôn tỏ ra mờ ảo, chưa bao giờ nói rõ vấn đề nào.

Nếu ai muốn biết ý của nàng thì phải tự mình phỏng đoán.

Diệp Thiên tuy đôi lúc cũng là một người rất thông minh, nhưng dù sao hiểu biết về Nữ Thần cũng không nhiều, nên đôi lúc cũng chỉ có thể đoán mò mọi ý đồ của nàng.

Hai người lúc đó ở trong ảo cảnh, đã làm không ít chuyện.

Bởi vì Diệp Thiên có suy nghĩ của riêng mình, Nữ Thần cũng vậy, nàng chưa bao giờ nói thật với Diệp Thiên.

Kể cả bây giờ, nàng cũng không trả lời thẳng những câu hỏi mà hắn đặt ra.

Trong suốt cuộc nói chuyện, cả hai đều vô cùng nghiêm túc.

Diệp Thiên chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng đến thế, khiến hắn không biết phải hít thở thế nào.

Bởi vì lần này, trong quá trình tiếp xúc giữa Diệp Thiên và Nữ Thần, dường như có ẩn tình gì đó tồn tại, mặc dù bây giờ Diệp Thiên không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Nhưng hắn luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra, đặc biệt là trong ảo cảnh này, bao gồm cả từng hành động, cử chỉ.

Một loạt sự việc liên quan đến sự xuất hiện của Nữ Thần bắt đầu không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Mặc dù đôi lúc Nữ Thần không nói rõ đó là chuyện gì, nhưng Diệp Thiên lại là người có tính cách rất tin người.

Vì từ đầu đến cuối, khi tiếp xúc với bất kỳ ai, hắn đều cảm thấy đối phương không có ác ý với mình, nên càng không nghĩ rằng trong đó có vấn đề.

Nữ Thần bây giờ trong quá trình tiếp xúc với Diệp Thiên, cảm thấy con người này quả thực ngày càng thú vị.

Trước đây, Nữ Thần vẫn luôn sống trong một môi trường chỉ có Thần Điểu bầu bạn bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng thấy Diệp Thiên ở đây.

Cho nên nàng cũng muốn nói chuyện với hắn, chỉ là trước đây vẫn luôn rất dè dặt, cũng không nói nhiều, mọi ý đồ đều để Diệp Thiên không ngừng phỏng đoán.

Vì vậy, lần này Nữ Thần cũng quyết định sẽ cùng Diệp Thiên nói chuyện đàng hoàng, xem thử gần đây hắn rốt cuộc có dự định gì.

Hơn nữa sau này còn có một số việc cần phải làm, nàng cũng không biết rốt cuộc là gì, nên trong lòng Nữ Thần cũng vô cùng nghi hoặc.

Chương 2051

Nếu không thì nàng cũng không thể ở đây, cũng là thông qua lần nói chuyện này để giao tiếp nhiều hơn với hắn.

“Được rồi, hai chúng ta nói vào chuyện chính đi, vừa rồi chỉ là một màn khởi động nhỏ thôi.

Bây giờ ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi.” “Không biết sau này ngươi có việc gì cần ta làm không, nếu có thì cứ nói thẳng, ta đều có thể giúp.

Còn nếu không có thì ta đi đây.” Nữ Thần là người trước nay luôn làm việc dứt khoát, chuyện muốn làm nhất định sẽ làm cho thành công, cho nên không ai có thể lay chuyển được suy nghĩ của nàng.

Vì vậy, Diệp Thiên cũng nhìn ra được con người của Nữ Thần.

Bởi vì mỗi lần tiếp xúc với nàng, hắn đều cảm thấy người này khá tốt.

Mặc dù đôi lúc có cảm giác cao cao tại thượng, kẻ cả, nhưng nếu thực sự khiến nàng cảm thấy được, có lẽ Nữ Thần cũng sẽ đối xử thân thiện.

“Hiện tại không có việc gì cần người làm cả.

Nếu người đã đến rồi, hay là để ta mời người ăn thịt nướng nhé, thịt ta nướng thật sự rất tươi ngon.” “Thịt cũng rất mềm, không biết Nữ Thần có bằng lòng ở lại không?” Diệp Thiên cảm thấy Nữ Thần đã đối xử tốt với mình như vậy, thì mình cũng nên đáp lễ.

Do Diệp Thiên bây giờ không có kỹ năng gì tốt hơn để thể hiện.

Chỉ có món thịt nướng là cực kỳ thơm ngon, cho nên không ngại để Nữ Thần thử tay nghề của mình, như vậy cũng có thể khiến nàng

vui vẻ một chút.

Vốn dĩ Nữ Thần rất thích ăn mỹ thực, nếu Diệp Thiên có thể nướng thịt cho nàng thì còn gì tốt bằng.

Nhưng lúc đó Nữ Thần lại tỏ ra rất cứng rắn.

Bởi vì nàng biết nếu mình muốn ăn mà lại đồng ý ngay lập tức, sẽ khiến Diệp Thiên cảm thấy mình là kẻ ham ăn.

"Nếu ngươi đã thể hiện tài nấu nướng, vậy ta đây cũng không ngại làm thực khách.

Lát nữa ngươi nướng ít thịt, ta cũng thử tay nghề của ngươi xem, xem hương vị có thật sự tươi ngon như vậy không." Diệp Thiên là người hễ đã hứa với Nữ Thần sẽ nướng thịt cho nàng, thì nhất định phải giữ lời hứa.

Bất luận làm chuyện gì, Diệp Thiên cũng luôn có kế hoạch, tuyệt đối không để bất kỳ ai thất vọng, bởi vì hắn cảm thấy mình vô cùng tự tin.

Nữ Thần thực ra trong quá trình tiếp xúc với Diệp Thiên, đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ, bởi vì nàng cảm thấy Diệp Thiên không chỉ thông minh.

Vẻ ngoài cũng vô cùng tuấn tú, huống hồ còn có tài nấu nướng điêu luyện.

Cho nên lúc đó cũng không biết là chuyện gì, đột nhiên có chút thích tên nhóc này.

Lúc đó, Nữ Thần không biết Diệp Thiên nghĩ thế nào, bèn định thử dò xét một phen.

Nữ Thần không chỉ có pháp thuật cao cường mà lòng chiếm hữu cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Người mà nàng đã để mắt đến thì gần như không ai chạy thoát được, huống hồ Diệp Thiên lại xuất sắc như vậy.

Cho nên Nữ Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhưng lại không thể nói thẳng với hắn, vì vậy lúc đó Nữ Thần đã quyết định một phương thức.

Đó chính là quyến rũ, xem thử hắn có cắn câu không.

Nữ Thần đặc biệt thích kiểu đàn ông cứng rắn, nếu Diệp Thiên không chịu nổi sự quyến rũ mà cắn câu, nàng sẽ cảm thấy không còn thú vị nữa.

Cho nên mọi chuyện không thể chỉ dựa vào phỏng đoán của nàng để xác định được.

Vì vậy trong khoảng thời gian tiếp theo, Nữ Thần muốn thi triển chiến thuật của mình.

Diệp Thiên hoàn toàn không hay biết, bởi vì hắn đang chuẩn bị đồ, cũng không biết Nữ Thần sẽ dò xét mình.

Đôi lúc hắn quá dễ tin người.

Chương 2052

Hắn cảm thấy những người xung quanh mình tuyệt đối sẽ không có hành vi bất chính nào với mình.

Cho nên Diệp Thiên một mình cặm cụi làm việc, còn Nữ Thần lúc này đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, đến trước mặt Diệp Thiên và bắt đầu nói thẳng suy nghĩ của mình.

Mặc dù Diệp Thiên không biết những chuyện này, nhưng Nữ Thần lại hiểu rõ hơn bất kỳ ai, làm vậy rốt cuộc là để làm gì.

Nàng muốn tự mình thử nghiệm, muốn xem Diệp Thiên đối với mình rốt cuộc có suy nghĩ gì.

“Diệp Thiên, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Ngay từ lần đầu gặp mặt, ta đã cảm thấy ngươi là người rất tốt, lương thiện, tuấn tú, đều là mẫu người ta thích.” “Cho nên không biết ngươi nhìn nhận ta thế nào, nhưng hiện tại ta hy vọng có thể nói ra suy nghĩ thật của mình để ngươi hiểu rõ.” Nữ Thần lúc đó thực sự không chút e dè khi nói với Diệp Thiên.

Bởi vì nàng không hề cân nhắc đến cảm nhận của hắn, chỉ hy vọng lần quyến rũ này, cũng như mọi chuyện đều có thể thành công.

Bởi vì Nữ Thần cũng muốn xem, Diệp Thiên đối với mình có suy nghĩ gì, nhìn nhận con người mình ra sao.

Mặc dù Nữ Thần cao cao tại thượng, nhưng đôi lúc cũng cảm thấy cuộc sống của mình vô cùng khô khan và nhàm chán.

Nhân tiện dùng cách này có thể giải khuây, có thể dò xét, cho nên nàng cảm thấy thật quá tuyệt vời.

Diệp Thiên lúc đó hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ màng, bởi vì

hắn không biết Nữ Thần rốt cuộc muốn làm gì.

Đột nhiên lại nói với hắn một tràng như vậy.

Cho nên lúc đó hai mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào Nữ Thần, đứng ngây ra đó.

"Thật ra ta muốn nói với ngươi... ta rất thích ngươi, không biết ngươi có thể cho ta một cơ hội như vậy, để chúng ta giao lưu và tiếp cận nhau nhiều hơn không?" Nữ Thần vốn là một nữ tử, nhưng khi nói những lời này, hoàn toàn không có chút ngượng ngùng nào, mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Cho nên khi nhìn thấy Diệp Thiên, nàng vẫn luôn chờ đợi hắn cho mình câu trả lời.

Vì Nữ Thần không muốn dài dòng, cũng hy vọng có thể bày tỏ hết những lời trong lòng mình.

Bởi vì nàng cảm thấy bất luận là đàn ông hay phụ nữ, làm việc gì cũng nên dứt khoát một chút, đừng lề mề, bởi vì tính cách của nàng là như vậy, quyết đoán và mạnh mẽ.

Nhưng Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Bây giờ đối mặt với lời tỏ tình của Nữ Thần, Diệp Thiên thật sự không biết phải trả lời thế nào, vì hắn không biết Nữ Thần là thật hay giả.

Có phải cố ý dò xét, hay có suy nghĩ kỳ lạ gì khác, những điều này thật sự khiến Diệp Thiên không biết phải cân nhắc từ đâu.

Nữ Thần lại càng được đà lấn tới, thấy Diệp Thiên không nói gì, cũng biết hắn nhất định sẽ cảm động trước hành động của mình, bèn nói tiếp với hắn.

“Diệp Thiên, ngươi đừng tạo áp lực quá lớn cho mình.

Ta sở dĩ nói ra những lời này, là vì không muốn chôn giấu trong lòng nữa, muốn để ngươi biết rõ suy nghĩ của ta.” “Ngươi cũng đừng có bất kỳ gánh nặng nào với ta, bất kể là suy nghĩ của ngươi, hay tâm lý của ngươi, ta đều hy vọng ngươi có thể thẳng thắn nói cho ta biết.” Nữ Thần thật sự đã nói những lời cần nói rất thấu đáo, để xem Diệp Thiên trả lời thế nào.

Diệp Thiên lúc này đang mơ màng, không biết dùng lời lẽ gì để hình dung, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ Nữ Thần sẽ tỏ tình với mình.

Lại còn nói nhiều như vậy, bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng cân nhắc đến chuyện này, huống hồ lại bị hỏi đột ngột như vậy, cho nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn đắn đo lời lẽ.

Rốt cuộc phải trả lời thế nào, mới có thể không làm tổn thương người khác, mà lại có thể giải quyết được vấn đề này đây?

“Nữ Thần, ta không biết người hỏi những lời này, cũng như những gì người nói rốt cuộc có ý gì, nhưng hiện tại ta thật sự không biết phải trả lời thế nào.” Diệp Thiên từ trước đến nay làm việc đều rất có chừng mực.

Tuyệt đối không nói năng lung tung như vậy, bởi vì hắn phải kết hợp tất cả các vấn đề lại với nhau, suy nghĩ kỹ rồi mới có thể nói, như vậy không chỉ không làm tổn thương người khác.

Đồng thời cũng có thể cho mình một cơ hội.

Chương 2053

Cho nên Diệp Thiên lúc này đối mặt với câu hỏi của Nữ Thần, cả người cũng rơi vào tình thế vô cùng khó xử, bởi vì trả lời cũng không được mà không trả lời cũng không xong, cho nên thật sự rất rối rắm.

Nữ Thần đợi rất lâu, nhưng Diệp Thiên vẫn không nói gì, cho nên lúc đó nàng lại một lần nữa nói rõ những vấn đề này.

“Ngươi không cần phải chịu áp lực quá nhiều.

Ta sở dĩ nói với ngươi những lời này, cũng chính là hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ, cũng hy vọng ngươi có thể theo ta, trở về nơi ta đã từng đến.” “Ngươi có thể sống ở đó, cũng có thể chơi đùa ở đó, làm những gì mình thích.

Sẽ không có ai quấy rầy, cũng không để ngươi cảm thấy có bất kỳ sự ràng buộc nào tồn tại.” Nữ Thần lúc đó nói những lời này, là để Diệp Thiên có thể đưa ra quyết định tốt, không tạo áp lực quá lớn cho hắn.

Bởi vì bản thân môi trường hiện tại đang ở là ảo cảnh, Nữ Thần có thể khiến hắn tỉnh lại nhanh hơn một chút.

Cho nên mới nói với hắn nhiều chuyện như vậy.

Diệp Thiên lúc đó suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy lời của Nữ Thần cũng khả thi.

Nếu có thể đến nơi đó chơi đùa tùy ý, cũng giúp hắn tỉnh lại sau cơn mê.

Thế là hắn gật đầu đồng ý.

Nữ Thần bây giờ thấy Diệp Thiên cũng đã cho mình câu trả lời, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Bởi vì Diệp Thiên là một người rất biết điều.

Cũng là người hiểu đạo lý lớn, không cần nàng phải nói thêm bất kỳ lời nào, hắn cũng có thể hiểu được ý đồ của nàng.

Nữ Thần vô cùng hài lòng, đồng thời nói.

"Nếu bây giờ ngươi đã quyết định như vậy, vậy thì trước tiên hãy ra ngoài chờ ta.

Tốt nhất là nhanh chóng xử lý xong toàn bộ công việc của ngươi, rồi nhanh chóng ra ngoài hội hợp với ta." Nữ Thần lúc đó sau khi nói xong, đồng thời cũng ra ngoài ảo cảnh để chờ đợi Diệp Thiên trở về.

Đồng thời cũng hy vọng hắn có thể nhanh nhất có thể, giải quyết xong những thứ cần xử lý trên tay.

Sau đó tỉnh lại nhanh một chút, như vậy hai người có thể hoàn toàn rời khỏi đây.

Vốn dĩ mọi suy nghĩ của Nữ Thần đều rất đơn giản.

Nhưng sau khi gặp Diệp Thiên, dường như mọi thứ trở nên vô cùng phức tạp.

Bởi vì nàng đặc biệt coi trọng con người Diệp Thiên, bất luận là từ cách làm việc hay các phương diện khác, thực sự đều khiến Nữ Thần yêu thích.

Diệp Thiên sau khi đồng ý với Nữ Thần, cũng không lâu sau liền tỉnh lại.

Mọi thứ giống như một giấc mơ, gần như không có nhiều vướng bận, giấc mơ cứ thế tỉnh lại.

Diệp Thiên sau khi tỉnh lại, cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhõm, cũng không biết dùng lời lẽ gì để hình dung.

Bởi vì những chuyện đã trải qua trước đây, hoàn toàn giống như

một giấc mơ mà thôi.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết, Nữ Thần bây giờ đang ở bên ngoài chờ mình ra, cho nên cũng không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Dù sao nàng cũng cao cao tại thượng, không thể để nàng đợi quá lâu.

Nếu để Nữ Thần đợi quá lâu mà lỡ nàng nổi giận thì phải làm sao.

Thế là Diệp Thiên sau khi sắp xếp lại suy nghĩ của mình, đồng thời cũng chạy ra ngoài ảo cảnh.

Khi thấy Nữ Thần vẫn còn đang ở đó chờ đợi, Diệp Thiên vội vàng bước tới nói với nàng.

Chương 2054

“Nữ Thần, xin lỗi, để người đợi lâu rồi, bây giờ hai chúng ta có thể xuất phát được rồi.” Diệp Thiên lúc đó đã hứa với Nữ Thần, sẽ đến nơi của nàng chơi đùa, vậy thì tự nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của nàng, cho nên Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Huống hồ Nữ Thần làm bất cứ việc gì, đều có manh mối của mình, cho nên lúc đó Diệp Thiên chỉ hy vọng Nữ Thần có thể cho mình một vài chỉ dẫn.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta cũng không đợi ngươi bao lâu.

Nếu đã chuẩn bị xong, hai chúng ta mau lên đường đi.” Nữ Thần bây giờ không nói thêm bất kỳ lời nào, chỉ lặng lẽ cùng Diệp Thiên kết bạn đồng hành, trở về địa bàn của mình.

Bởi vì trở về nơi của mình, mới có thể khiến nàng càng thêm yên tĩnh.

“Diệp Thiên, lần này ta đưa ngươi về địa bàn của ta, đồng thời cũng để ngươi biết rõ một chuyện.

Ta không chỉ đơn thuần đưa ngươi về, mà còn có một việc hy vọng ngươi có thể làm.” Nữ Thần lúc đó lại bắt đầu tỏ ra mờ ảo, khiến người ta không thể đoán được.

Diệp Thiên tuy tiếp xúc với nàng thời gian cũng không ngắn.

Nhưng đôi lúc thật sự không biết trong lòng nàng nghĩ gì.

Nhưng Diệp Thiên đối với bản thân lại tự tin mười phần.

Cho nên khi gặp bất kỳ vấn đề gì, cũng sẽ không lùi bước.

Bất kể Nữ Thần giao cho nhiệm vụ lớn đến đâu, hay vấn đề nan giải thế nào, hắn đều có thể giải quyết được.

Cho nên lúc đó hắn nhìn về phía Nữ Thần và hỏi.

"Nữ Thần có lời gì cứ nói thẳng là được.

Người có muốn hay không, chỉ cần là việc người bảo ta làm, ta đều sẽ làm." "Tuyệt đối sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Nhưng không biết người nói như vậy rốt cuộc có ý gì, không biết người có thể chỉ rõ mọi chuyện được không." Diệp Thiên thực ra đôi lúc cùng Nữ Thần rất giống nhau, cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên quá phức tạp.

Nếu có thể nói thẳng thì còn gì tốt bằng.

Như vậy cũng đỡ phải đi đoán những vấn đề này, huống hồ vấn đề sẽ khiến đầu hắn đau nhức.

Nữ Thần cũng là người làm việc quyết đoán.

Chuyện nàng muốn làm nhất định sẽ đạt được.

Cho nên trong lòng nàng, chẳng qua là muốn xem thử Diệp Thiên trong khoảng thời gian gần đây, tu luyện rốt cuộc cao đến mức nào.

Liệu có thực sự mạnh hơn trước rất nhiều không.

"Lần này trở về địa bàn của ta, ta hy vọng ngươi có thể một lần nữa bước lên những bậc thang đó, không biết ngươi có can đảm này không." Nữ Thần thật sự biết cách ra đề khó cho Diệp Thiên.

Nhưng nàng biết với năng lực của Diệp Thiên, nếu muốn bước lên những bậc thang đó, căn bản không thành vấn đề.

Cũng sẽ không gây ra bất kỳ trở ngại nào cho hắn, nhưng nàng muốn thử lòng can đảm của hắn.

Diệp Thiên lúc đó còn tưởng là chuyện gì khó khăn, chẳng qua chỉ là mấy bậc thang, cho nên Diệp Thiên căn bản không để vào mắt.

Nếu là lần đầu tiên leo lên những bậc thang này, Diệp Thiên có thể sẽ có nhiều suy nghĩ hơn, bởi vì dù sao cũng đã trải qua một lần.

Cho nên không có gì phải lo lắng.

Diệp Thiên bất luận làm việc gì, đều rất tự tin vào bản thân.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy bất luận làm việc gì, trước tiên đều không nên lùi bước.

Chương 2055

Dù có gian nan đến đâu cũng phải kiên trì đến cùng, chỉ có như vậy mới có thể khiến mình thành công hơn, đột phá hơn.

Diệp Thiên sẽ không để bất kỳ sự sợ hãi nào thể hiện trên người mình.

Càng không để người khác coi thường mình.

Mặc dù không biết tại sao Nữ Thần lại muốn mình một lần nữa bước lên những bậc thang đó, bất kể nàng có suy nghĩ gì.

Diệp Thiên cũng không cần phải hỏi, chỉ cần chứng minh cho nàng thấy ý đồ của mình.

"Nữ Thần yên tâm đi, việc người bảo ta làm ta nhất định sẽ làm.

Huống hồ chỉ là mấy bậc thang, không có gì đáng lo cả." Diệp Thiên ở trước mặt Nữ Thần, luôn tỏ ra hùng hồn, cũng đặc biệt tin tưởng mình có thể làm được.

Bởi vì dưới gầm trời này gần như không có chuyện gì có thể làm khó được Diệp Thiên.

Dù có khó đến đâu cũng sẽ dũng cảm tiến lên.

Bởi vì hắn căn bản không lo lắng những bậc thang này sẽ mang lại cho mình trở ngại lớn đến đâu.

Huống hồ Diệp Thiên cảm thấy cũng chính vì những bậc thang này, mới có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Cho nên những bản lĩnh này gần như cũng phải nhờ vào công lao của những bậc thang.

Nữ Thần lúc đó không nói gì, nàng nghĩ Diệp Thiên có thể sẽ do

dự.

Nhưng lại phát hiện hắn không hề có chút sợ hãi nào, trực tiếp đồng ý.

Cho nên Nữ Thần cũng hài lòng.

Bởi vì vốn dĩ Nữ Thần ban đầu đã coi trọng lòng can đảm của Diệp Thiên, không ngờ hắn lại bước lên bậc thang một lần nữa mà không hề chớp mắt.

Một chút do dự cũng không có, khiến Nữ Thần càng ngày càng bội phục lòng can đảm của Diệp Thiên, bao gồm cả năng lực của hắn.

Mặc dù bậc thang đã giúp hắn rất nhiều.

Nhưng nếu muốn từ những bậc thang này leo lên đến đỉnh, thật sự phải tốn rất nhiều năng lượng.

Cho nên Nữ Thần dẫn Diệp Thiên tiếp tục đi về phía trước, đến một cái hồ của Thần Điểu.

Nơi đây vô cùng mỹ lệ.

Thần Điểu lúc đó nhìn thấy Diệp Thiên cũng vô cùng vui vẻ.

Bởi vì không bao lâu sau lần ly biệt trước, lại có thể gặp lại, cho nên lúc đó tâm tình thật sự không cần phải nói, vui vẻ đến nhường nào.

Diệp Thiên khi nhìn thấy Thần Điểu một lần nữa, cũng vô cùng cao hứng.

Bởi vì dù sao trước đây khi trải qua những chuyện đó, Thần Điểu vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh hắn.

Mặc dù không có bất kỳ giao lưu nào, cũng không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy như một người bạn tốt.

Cho nên lúc đó cũng vội vàng đến chào hỏi nó.

Thần Điểu cũng đặc biệt tặng cho Diệp Thiên một bông Bỉ Ngạn hoa.

Diệp Thiên lúc đó không biết Thần Điểu tặng mình Bỉ Ngạn hoa rốt cuộc có ý gì, nhưng thấy Nữ Thần làm vậy, chắc hẳn có suy nghĩ của mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không lập tức hỏi.

Chương 2056

Bởi vì hắn cảm thấy Thần Điểu là sủng vật của Nữ Thần, tự nhiên cũng vô cùng có linh tính.

Thế là hắn cũng chờ nó mở lời.

Nữ Thần lúc đó đứng ở một bên không nói gì, dáng vẻ cũng vô cùng cao ngạo.

Diệp Thiên đợi rất lâu mà Thần Điểu vẫn không trả lời, cho nên lúc đó hắn cũng có chút nóng lòng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì, thế là Diệp Thiên bắt đầu hỏi Thần Điểu.

"Không biết ngươi cho ta Bỉ Ngạn hoa, rốt cuộc có ngụ ý gì, có chuyện gì cứ nói thẳng." Diệp Thiên và Thần Điểu cũng là người quen cũ, cho nên bất kể Thần Điểu có yêu cầu gì, Diệp Thiên khẳng định đều sẽ làm.

Huống hồ đối với những việc mình làm, hắn đều vô cùng tự tin.

Không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Cho nên lúc đó Thần Điểu cũng dừng lại một lúc lâu, mới nói với Nữ Thần và Diệp Thiên một chuyện.

"Ta sở dĩ đưa Bỉ Ngạn hoa này cho ngươi, là vì bên đó có chút chuyện xảy ra.

Cho nên hy vọng ngươi có thể đến xem một chút, bởi vì pháp thuật của ta không cao." "Cho nên biết cũng không có cách nào đi được.

Vừa hay ngươi đã trở về, mau đến đó xem đi." Thần Điểu lúc đó cũng không nói cho Diệp Thiên và Nữ Thần, bên Bỉ Ngạn hoa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ mờ ảo miêu tả lại sự việc.

Sau đó bảo Nữ Thần nhanh chóng đến đó xem một chút, nắm bắt mọi tình hình.

Thực ra Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ của Thần Điểu, dường như cảm thấy có vẻ nghiêm trọng, nhưng lại không chắc chắn.

Cho nên lúc đó hắn lại nhìn Nữ Thần, muốn biết có nên làm chuyện này không, nhưng Nữ Thần cũng không nói gì.

Nữ Thần ngược lại muốn đến phía trước xem một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không đi, trái tim nàng sớm đã bay đến đó rồi.

"Nếu người muốn đi cùng ta, vậy thì chúng ta đi bây giờ.

Nếu người không đi, vậy thì đứng tại chỗ chờ ta." Diệp Thiên từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Có những chuyện hắn cảm thấy bất kể là tò mò hay nghi vấn, một khi đã xảy ra, thì phải nhanh chóng làm rõ.

Cho nên lúc đó hắn cũng hỏi ý Nữ Thần, dù sao cũng đã đến địa bàn của nàng, cho nên làm bất cứ việc gì, Diệp Thiên khẳng định sẽ cân nhắc đến cảm nhận của nàng trước.

Tuyệt đối sẽ không tùy tiện làm bậy ở đây, huống hồ Diệp Thiên cũng không phải là người không có suy nghĩ sâu xa.

Cho nên lúc đó Nữ Thần cũng nhìn Diệp Thiên, cảm thấy chuyện này cũng đặc biệt tò mò.

Nàng cũng muốn đến đó xem Bỉ Ngạn hoa rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu Diệp Thiên đã có nhã hứng này, cho nên Nữ Thần cũng đi cùng.

"Nếu ngươi đã muốn đến xem, ta đứng đây lại có ý nghĩa gì.

Ta cũng đi cùng ngươi, chúng ta cùng nhau đến đó xem một chút, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, như vậy cũng dễ đối phó." Nữ Thần trước nay đều thích ở cùng Diệp Thiên, huống hồ là chuyện như vậy, dù chỉ là một việc nhỏ, nàng cũng cảm thấy cùng Diệp Thiên làm đều vô cùng vui vẻ.

Cho nên nàng cũng muốn lần này đi cùng hắn.

Sau đó hai người xác định mục tiêu, thế là Diệp Thiên và Nữ Thần cũng bắt đầu đi về phía đó.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình đi đường, cũng luôn suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì bản thân hắn có một trái tim ham khám phá.

Chương 2057

Nếu có thể làm rõ một số vấn đề, cũng không uổng công chạy đến đây một chuyến.

Cho nên lúc đó hắn và Nữ Thần cũng không giao tiếp nhiều.

Cứ thế không ngừng tiến về phía mục tiêu, để xem tình hình thực tế.

Thần Điểu lúc đó trong lòng vô cùng rõ ràng, chỉ cần Diệp Thiên và Nữ Thần ra tay thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

Cho nên bây giờ tự nhiên hy vọng họ có thể nhanh chóng tìm hiểu rõ những chuyện kỳ lạ này.

Cũng không đến mức ở đây đoán mò, huống hồ mỗi người đều không phải là vạn năng, cũng không thể kết hợp tất cả các vấn đề lại để suy nghĩ.

Nữ Thần lúc đó cũng không biết Diệp Thiên lần này rốt cuộc muốn làm gì, bởi vì mỗi lần Diệp Thiên muốn làm bất cứ việc gì, đều có thể khiến nàng bất ngờ.

"Diệp Thiên, ngươi đoán xem phía trước sẽ có chuyện gì xảy ra?

Vào khoảnh khắc ngươi nghe được, có thử lắng nghe cảm nhận trong lòng mình bây giờ, hoặc là quyết định đối với chuyện này không?" Nữ Thần là người vô cùng thông minh, nếu nàng muốn biết cũng sẽ không hỏi thẳng.

Bởi vì nàng muốn biết suy nghĩ của Diệp Thiên, bao gồm cả cách làm của hắn.

Mỗi lần Diệp Thiên xuất hiện trước mặt Nữ Thần, đều có thể khiến nàng cảm nhận được một cảm giác không nói nên lời.

Nữ Thần đối với mọi thứ của Diệp Thiên, cũng vô cùng coi trọng.

Mỗi lần đều sẽ cảm thấy có thể khiến mình hài lòng, bởi vì Nữ Thần chưa từng thấy ai có thể làm việc như vậy, khi xảy ra bất cứ chuyện gì, đều có thể bình tĩnh như thường.

Ngoại trừ Diệp Thiên ra, Nữ Thần thật sự chưa từng gặp.

Cho nên lúc đó đối với hắn cũng thật sự vô cùng khâm phục, chỉ là đôi lúc Nữ Thần biểu hiện không quá rõ ràng.

Bởi vì dù sao cũng là người cao cao tại thượng, không thể dễ dàng trao cho người khác bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng Nữ Thần từ trong xương tủy, vô cùng tán thưởng con người Diệp Thiên.

"Bây giờ ta cũng chưa làm rõ, những chuyện này rốt cuộc tiến triển thế nào.

Nhưng ta vẫn luôn rất tò mò, chỉ có đến đó rồi, mới có thể nhìn rõ những chuyện này." Lúc đó Diệp Thiên trả lời Nữ Thần.

Trên đường đi, mọi người đều vô cùng tò mò về những chuyện sắp xảy ra.

Bởi vì không ai biết sẽ là tình huống như thế nào.

Chỉ có thể dựa vào phỏng đoán của mình để quyết định.

Nhưng bất kể mọi người đoán thế nào, chỉ có mắt thấy tai nghe mới có thể khiến họ hoàn toàn xác định, cho nên đoán cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Diệp Thiên thực ra trong quá trình đi tìm, đã nghĩ xong nên làm gì, chỉ là khi Nữ Thần hỏi, Diệp Thiên không nói thẳng ra.

Bởi vì hắn cảm thấy có những chuyện phải có kế hoạch, nếu chưa kế hoạch xong mà nói ra thì có thể thế nào, chỉ có thể khiến mọi

người mừng hụt một phen.

Cho nên lúc đó đi lâu như vậy, Diệp Thiên cũng đã nghĩ xong chuyện, thế là hắn cũng hướng mấy người kia, bày tỏ tâm ý của mình.

Những người khác thực ra trong lòng sớm đã biết, Diệp Thiên căn bản không phải là người chờ đợi, nhất định sẽ có hành động.

Chỉ là con người này từ trước đến nay đều khiến người ta không đoán được, tiếp theo sẽ làm chuyện gì.

Bây giờ đã hiểu rõ tâm ý của hắn.

Mọi người cũng biết bước tiếp theo của Diệp Thiên.

Chương 2058

Cho nên lúc đó Diệp Thiên sau khi nói xong những lời này, đồng thời cũng dẫn họ nhanh chóng đến bụi Bỉ Ngạn hoa.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy nếu muốn làm rõ mọi chuyện, vậy thì phải đến bụi Bỉ Ngạn hoa tìm kiếm.

Như vậy có thể giải đáp hết mọi thắc mắc, nếu không chỉ đoán mò, chỉ có thể khiến mình càng thêm khó hiểu.

Diệp Thiên đối với Bỉ Ngạn hoa cũng vô cùng tò mò, nếu có thể đi vào trong đó xem phong cảnh bên trong cũng rất tuyệt vời.

Huống hồ trước đây Nữ Thần chẳng qua là cầu xin hắn, giúp nàng đối phó với những người đó, bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong.

Cho nên Diệp Thiên lần nữa theo Nữ Thần trở về, cũng hy vọng có thể thích ứng tốt trong môi trường này.

Dù sao Diệp Thiên cũng biết nơi Nữ Thần ở, hoàn toàn khác với bên ngoài.

Cho nên lúc đó sau khi đến bụi hoa này.

Diệp Thiên cũng không biết nên đi thế nào, Thần Điểu lại bay ở phía trước Diệp Thiên, và nói với hắn.

“Hôm nay ta sẽ dẫn đường cho ngươi và Nữ Thần.

Ta bay ở phía trước, các ngươi theo sau.

Nếu có chuyện gì, mọi người cũng có thể cùng nhau thương lượng, ngươi và Nữ Thần cũng có thể trò chuyện, cũng không cần có nhiều băn khoăn nữa.” Thần Điểu tự nhiên hiểu Nữ Thần là người

như thế nào, cũng biết nàng từ trước đến nay đều cảm thấy Diệp Thiên thực sự là một người rất tốt.

Bất luận là từ túc trí đa mưu, lòng can đảm của hắn cũng như các phương diện khác, Nữ Thần đều vô cùng khâm phục.

Cho nên Thần Điểu trong quá trình bay ở phía trước, cũng luôn vô cùng vui mừng.

Bởi vì nó cũng đặc biệt thích Diệp Thiên.

Trước đây tưởng hắn là người xấu, nhưng sau khi tiếp xúc mới cảm thấy hắn thực sự là một người tốt, một người tốt không thể chê vào đâu được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng vô cùng cao hứng.

Bởi vì bất kể thế nào, đã đến bụi Bỉ Ngạn hoa này, nhất định phải tìm hiểu rõ mọi chuyện mình tò mò, nếu không luôn có một cảm giác không cam tâm.

Trên mặt Nữ Thần luôn nở nụ cười, nàng thấy tên này cũng khá tốt, cũng vô cùng thích hắn.

Mặc dù trước đây có thể có một vài lần dò xét.

Nhưng lần này thực sự khiến nàng có cảm giác vui vẻ, bởi vì hắn vừa đẹp trai vừa thông minh, thân thủ cũng không tệ.

Cho nên Nữ Thần cảm thấy Diệp Thiên ở bên cạnh, dường như đã tô thêm màu sắc.

Vì vậy, lúc đó Nữ Thần trong lúc hài lòng.

Cũng lon ton theo sau Diệp Thiên, đồng thời cũng giải thích cho hắn về Bỉ Ngạn hoa, mọi sự vật xảy ra ở đây.

Bởi vì Nữ Thần biết Diệp Thiên đã đến địa bàn của mình, cũng nên giới thiệu kỹ càng cho hắn.

Dù sao mọi thứ ở đây đều thuộc về nàng.

Cho nên đã đến rồi, vậy thì là khách.

Nữ Thần luôn có cảm giác cao cao tại thượng, khiến người ta không đoán được, cảm thấy đặc biệt khó tiếp cận.

Nhưng lần này trong quá trình tiếp xúc.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy Nữ Thần, dường như vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không giống như dáng vẻ hắn thấy trước đây.

Chương 2059

Cho nên hai người trong quá trình giao tiếp, cũng vô cùng thân thiện.

Diệp Thiên cũng cảm thấy nàng không kiêu ngạo như vậy, cũng đặc biệt dễ tiếp cận.

Mặc dù Nữ Thần muốn kể cho Diệp Thiên, về mọi sự vật trong bụi Bỉ Ngạn hoa, nhưng đôi lúc có những chuyện Nữ Thần cũng không thể biết được.

Bởi vì những gì nàng thấy chỉ là những chuyện xảy ra trước mắt.

Nhưng bên trong rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào, Nữ Thần không thể biết được.

Cho nên lúc đó nàng nói với Diệp Thiên những lời này, hy vọng có thể để hắn hiểu rõ hơn về mọi sự vật trong bụi Bỉ Ngạn hoa.

Diệp Thiên lúc đó cũng vui vẻ lắng nghe Nữ Thần giới thiệu, đồng thời cũng có thắc mắc, thế là hắn hỏi.

“Nữ Thần, nhìn bụi Bỉ Ngạn hoa này, dường như khiến người ta có một cảm giác vui vẻ, nhưng không biết bụi hoa này có thể làm gì.” “Hoặc là có thể mang lại cho người ta chuyện gì, thực sự có chút tò mò.

Nếu người biết.” “Cũng hy vọng người có thể nói cho ta biết nhiều hơn, về mọi thứ bên trong cũng có thể để ta hiểu rõ hơn.” Diệp Thiên thực sự có chút tò mò, cho nên cũng nhờ Nữ Thần nói cho mình biết.

Như vậy có thể giải đáp hết mọi nghi vấn, nếu không lần đầu đến nơi này.

Thực sự có rất nhiều bất tiện, cũng có nhiều điều không hiểu.

"Có lẽ ngươi không hiểu về Bỉ Ngạn hoa ở đây, ta có thể hoàn toàn điều khiển chúng, có thể khiến chúng tỏ tình." Nữ Thần lúc đó sở dĩ nói với Diệp Thiên như vậy, không phải là để khoe khoang mình lợi hại đến đâu, có thể thao túng hoa ở đây.

Cho nên Nữ Thần mới dám mạnh dạn nói với Diệp Thiên như vậy.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không mấy tin tưởng, pháp thuật của Nữ Thần vô cùng cao cường, nhưng Bỉ Ngạn hoa ở đây, thật sự có thể để nàng thao túng sao?

Hoặc là thật sự giống như nàng nói, có thể tỏ tình.

Cho nên Diệp Thiên thực ra trong lòng có chút do dự.

Nhưng biết Nữ Thần lợi hại như vậy.

Không thể nói ra miệng.

Một khi nghi ngờ, thậm chí khẳng định nàng sẽ nổi giận.

Cho nên Diệp Thiên cũng không muốn làm người xấu như vậy.

Cho nên lúc đó hắn chỉ đứng nhìn, cũng muốn xem thử nàng thật sự có thể làm được không?

Diệp Thiên sở dĩ có một chút kỳ vọng, là vì hắn cảm thấy mình vô cùng thích những bông Bỉ Ngạn hoa này.

Nếu thật sự có thể thao túng chúng, vậy thì còn gì tốt bằng.

Đúng lúc này, trong bụi Bỉ Ngạn hoa xuất hiện một Hoa Tinh.

Hoa Tinh xuất hiện là vì nàng cảm thấy, từ trước đến nay chưa từng thấy có người khác xuất hiện ở đây, đặc biệt là khi nhìn thấy Diệp Thiên.

Một người đẹp trai như vậy, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Cho nên lúc đó Hoa Tinh cũng do dự, mắt không chớp nhìn Diệp Thiên.

Lúc đó hắn cũng không biết là chuyện gì, cũng không để ý có Hoa Tinh xuất hiện.

Mọi thứ giống như một câu đố, không thể giải được.

Nếu hôm nay không cùng Nữ Thần và Thần Điểu đến đây, có lẽ còn càng thêm mông lung.

Chương 2060

Diệp Thiên lúc đó nhìn thấy Hoa Tinh này, đồng thời cũng không ngừng quan sát, muốn tìm hiểu tình hình.

Hai người dường như bây giờ trong lòng, đều bắt đầu không ngừng phỏng đoán đối phương.

Diệp Thiên lúc này cũng phát hiện ánh mắt của Hoa Tinh.

Dường như hoàn toàn không giống người khác, nhưng lại không nói ra được.

Bởi vì mọi trải nghiệm, thực sự có chút khiến hắn không thể lường trước được.

Huống hồ sự việc xảy ra có chút đột ngột.

Bởi vì Diệp Thiên cũng không ngờ sẽ đến nơi này.

Huống hồ bên cạnh có Nữ Thần và Thần Điểu.

Cho nên Diệp Thiên cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng hoàn cảnh ở đây thật sự khiến hắn vui vẻ.

Cũng cảm thấy thực sự khiến mình đặc biệt hoan hỉ.

Chỉ là đôi lúc, có thể sẽ có một chút khác biệt so với những gì mình nghĩ.

Hoa Tinh sở dĩ nhìn Diệp Thiên không chớp mắt, cũng chính vì cảm thấy khuôn mặt Diệp Thiên, thực sự quá quen thuộc.

Cho nên lúc đó nàng suy nghĩ rất lâu, mới biết trước đây Diệp Thiên đã từng đến đây, Hoa Tinh cũng vô tình nhìn thấy Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó khi nhìn thấy hắn, mới cảm thấy có chút khác lạ.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên cũng đã đến, chỉ là không nhớ.

Cho nên lúc đó khi thấy Hoa Tinh xuất hiện trước mặt, hắn cũng ngây người.

Nhưng mọi chuyện, giống như đã được định sẵn trong cõi u minh.

Cho nên bất kể mọi người rốt cuộc có suy nghĩ gì.

Mọi sự thật đều bày ra trước mắt.

Lúc đó Hoa Tinh cũng đặc biệt muốn tiếp xúc với Diệp Thiên.

Bởi vì trước đây ở đây tuy đã gặp mặt.

Nhưng đều chỉ là lướt qua nhau, cho nên căn bản không thực sự tiếp xúc với hắn, hay nói chuyện.

Hoa Tinh cũng không hiểu, Diệp Thiên rốt cuộc là người như thế nào.

Sở dĩ có Hoa Tinh tồn tại, cũng chính vì trước đây Hoa Tinh và Diệp Thiên đã có tiếp xúc.

Nhưng nếu không biến thành hình dạng hiện tại, căn bản không có cách nào tiếp cận hắn.

Cho nên lúc đó vì chuyện này thật sự đã hao tổn tâm tư, làm rất nhiều công việc.

Bởi vì nàng cảm thấy nếu muốn thành công, vậy thì mọi vấn đề đều phải được giải quyết.

Chỉ có như vậy mới có thể cùng người mình muốn tiếp xúc có nhiều giao lưu hơn, như vậy mới có thể để đối phương hiểu rõ mình rốt cuộc là người như thế nào.

Diệp Thiên lúc này cũng không biết thứ ở đây lại có thể biến thành Hoa Tinh.

Chương 2061

Bởi vì hắn từ trước đến nay chưa từng nghe nói, càng đừng nói là tận mắt nhìn thấy.

Bởi vì mọi thứ, có thể là một câu đố.

Nếu có thể đi sâu tìm hiểu, có thể sẽ hiểu rõ một loạt vấn đề.

Nhưng nếu vấn đề phức tạp nối tiếp nhau, có lẽ Diệp Thiên dù lợi hại đến đâu, cũng chưa chắc có thể xâu chuỗi tất cả lại để cân nhắc.

Bởi vì lần này để có thể cùng Diệp Thiên, có nhiều tiếp xúc và giao lưu hơn, Hoa Tinh thật sự đã tốn một khoảng thời gian và công sức rất dài.

Mới có thể biến mình thành Hoa Tinh ngàn năm.

Mặc dù có thể biến thành hình dạng này sẽ khiến mình gặp phiền phức, nhưng nàng chưa bao giờ hối hận.

Bởi vì đối với Hoa Tinh mà nói, chỉ cần là chuyện nàng muốn làm nhất định sẽ làm thành công.

Cho nên bất kể phải trả giá đắt đến đâu cũng phải đạt được.

Nữ Thần lúc đó khi nhìn thấy cảnh này, cũng chưa bao giờ nghĩ ở đây sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Bởi vì nàng hoàn toàn không biết.

Bởi vì mặc dù Nữ Thần có thể ở đây khống chế mọi sự vật, nhưng có những chuyện không có cách nào xử lý được.

Bởi vì Nữ Thần lúc đó chỉ biết trong bụi Bỉ Ngạn hoa này, có thể để nàng thao túng mọi thứ bên trong.

Nhưng hoàn toàn không biết nó có thể thai nghén ra thứ như vậy.

Cho nên Nữ Thần đã kể cho Diệp Thiên nhiều chuyện như vậy, cũng bao gồm cả từng hành động, cử chỉ ở đây.

Cho nên đều hy vọng có thể cố gắng hết sức để giúp hắn.

Giải thích cho hắn những chuyện không hiểu, nhưng có những vấn đề không đơn giản như mắt thấy.

Huống hồ vấn đề nối tiếp nhau không ngừng xuất hiện.

Cho nên Nữ Thần cao cao tại thượng, cũng chưa chắc có thể như ý nguyện.

Cho nên Diệp Thiên đã đến đây, cũng phải làm rõ mọi chuyện.

Hoa Tinh thật sự ẩn mình rất kỹ, ngay cả Nữ Thần ở nơi này, cũng không thấy nàng xuất hiện như vậy, càng không nghĩ sẽ có thứ như vậy tồn tại.

Bởi vì bất kể là ai cũng căn bản không đoán được một chút nào, huống hồ là Nữ Thần.

Dù lợi hại đến đâu, có những chuyện cũng căn bản không lo được.

Sự tồn tại của Hoa Tinh, không chỉ Nữ Thần không biết, mà đại đa số người cũng không biết đến sự tồn tại của nàng.

Cho nên Hoa Tinh cũng định dụ dỗ Diệp Thiên.

Bất kể là ai, bao gồm cả Nữ Thần cũng vậy, chỉ cần nhìn thấy Diệp Thiên đều cảm thấy hắn là một nhân tài hiếm có, cũng đặc biệt hấp dẫn người khác.

Cho nên Nữ Thần cũng đặc biệt thích hắn, nếu không cũng không thể lon ton theo sau hắn.

Bây giờ Diệp Thiên đã thành công lọt vào mắt xanh của Hoa Tinh.

Cho nên Hoa Tinh cũng muốn dùng các loại phương pháp để dụ

dỗ, hy vọng có thể lừa được hắn.

Nhưng chuyện này không dễ dàng như nàng tưởng.

Chương 2062

Hoa Tinh cũng biết Diệp Thiên là một người vô cùng đẹp trai, có thể mê hoặc hắn, quả thực là một chuyện không tưởng.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người ai cũng có thể dụ dỗ được.

Cho nên Hoa Tinh cũng đã thử mọi cách, bởi vì nàng cảm thấy nếu muốn thành công, thì phải bỏ ra một chút công sức.

Như vậy mới có thể đạt được.

Nhưng Hoa Tinh đã chuẩn bị như vậy, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Bởi vì nàng cảm thấy gặp được thứ tốt, thứ mình thích nhất định phải có được.

Như vậy mới có thể cam tâm, nếu không đều sẽ có một cảm giác không nói nên lời, bởi vì cảm giác này không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Hoa Tinh lúc đó trốn ở một bên, âm thầm quan sát từng hành động của Diệp Thiên.

Phát hiện hắn dường như rất sẵn lòng đi dạo bên cạnh Bỉ Ngạn hoa.

Cũng không biết là hắn thích nơi này, hay sợ những nơi khác có nguy hiểm, cho nên mới đi sát mép mà không ngừng đi.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh đột nhiên nghĩ ra một cách hay hơn, đó là đến bên cạnh Diệp Thiên, như vậy vừa thu hút sự chú ý của hắn, cũng có thể khiến hắn chú ý đến mình.

Thực ra suy nghĩ của Diệp Thiên rất đơn giản, cũng không có nhiều mưu mô.

Bởi vì đối với ai hắn cũng rất nhiệt tình.

Đều làm việc theo nguyên tắc của mình, tuyệt đối sẽ không vì một số chuyện mà thay đổi suy nghĩ ban đầu.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên một mình, đi đi lại lại bên cạnh bụi Bỉ Ngạn hoa.

Thực ra cũng luôn thưởng thức phong cảnh ven đường, căn bản không nghĩ sẽ có chuyện khác xảy ra.

Bởi vì Diệp Thiên chưa bao giờ cân nhắc đến những chuyện như vậy.

Về phần tại sao lại ở đây, quả thực là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Cho nên Diệp Thiên cũng chưa bao giờ nghĩ, sẽ gặp một số người hay một số chuyện.

Cứ đơn giản ở đây đi dạo, đồng thời cũng không ngừng suy nghĩ.

Bởi vì Diệp Thiên đôi lúc sẽ tạo cho mình một chút áp lực.

Bởi vì hắn cảm thấy như vậy, mới có thể khiến mình có thêm động lực.

Lúc này, Hoa Tinh đang âm thầm quan sát từng hành động của Diệp Thiên, đồng thời cũng nghĩ ra một cách, đó là ngã trước mặt Diệp Thiên, sau đó giả vờ trẹo chân.

Như vậy có thể thu hút sự chú ý của hắn, cũng không cần phải suy trước tính sau phiền phức như vậy.

Bởi vì Hoa Tinh nghĩ nửa ngày, cảm thấy chỉ có cách này, mới có thể thành công thu hút hắn.

Hoa Tinh tưởng rằng lựa chọn dùng cách này, có thể dụ dỗ Diệp Thiên cắn câu, nhưng căn bản không hiểu con người Diệp Thiên.

Hắn trước nay đều không thích những người giả tạo xuất hiện trước mặt mình.

Bởi vì Diệp Thiên là một người thực tế, luôn hy vọng xung quanh mình có thể xuất hiện, một số người chân thật hơn.

Nếu giống như Hoa Tinh, thật sự ngay cả nhìn một cái hắn cũng không muốn, huống hồ có suy nghĩ gì khác.

Hoa Tinh lúc đó cứ giả vờ trẹo chân, không ngừng kêu đau chân.

Chương 2063

Thực ra nàng không biết, tưởng rằng làm vậy có thể khiến người khác thương hại.

Đó chỉ là suy nghĩ của cá nhân nàng mà thôi, huống hồ Diệp Thiên lại không phải là kẻ ngốc, chẳng lẽ không nhìn ra chút mánh khóe nhỏ này sao?

Diệp Thiên lúc đó không nói gì, chỉ liếc nhìn Hoa Tinh một cái, cũng không biết nàng rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng lẽ dùng cách này, để có được sự đồng tình sao?

Vậy thì quả thực là sai lầm lớn.

Bởi vì Diệp Thiên sẽ không vì người như vậy, mà lãng phí bất kỳ thời gian nào.

Huống hồ hắn cũng không biết lai lịch của người này, bởi vì đối với phụ nữ mà nói.

Hắn căn bản không có nhiều yêu thích.

Cho nên bất kể ai muốn ở đây có được một chút thương hại, có lẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng Hoa Tinh căn bản không từ bỏ, cảm thấy muốn thu hút sự chú ý của Diệp Thiên, thì phải cố gắng hơn nữa.

Cho nên lúc đó nàng cũng bắt đầu dùng hết mọi chiêu trò.

Nhưng lại phát hiện căn bản không có tác dụng gì, bởi vì Diệp Thiên lười để ý.

Một câu cũng không nói với nàng, cũng không đỡ nàng dậy, quả thực coi nàng như một người vô hình.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh thật sự không phục.

Bởi vì chưa có ai đối xử với nàng như vậy.

Cho nên nếu không phải vì nàng có một chút cảm tình với Diệp Thiên, cũng không thể nhẫn nhịn như vậy.

Diệp Thiên sở dĩ không để ý đến nàng, là vì hắn cảm thấy làm vậy căn bản không có ý nghĩa gì.

Huống hồ người tinh mắt đều có thể nhìn ra.

Hoa Tinh này đang làm những chuyện vô dụng.

Cho nên Diệp Thiên không thể cho nàng cơ hội, cũng không thể cho nàng bất kỳ thời gian nào để lãng phí thời gian của mình.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên duy nhất có một điểm không hiểu, tại sao lại lề mề ở đây.

Bởi vì bản thân hắn không phải là người làm việc quyết đoán.

Nhưng cũng chưa bao giờ chậm chạp như vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cả người có chút khó chịu.

Đôi lúc hắn biết, phải che giấu cảm xúc của mình.

Không nên bộc lộ ra ngoài.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy mọi việc đều nên có suy nghĩ bình tĩnh, mới có thể giải quyết được vấn đề.

Bây giờ lại nhìn Hoa Tinh, và mình ở đây lề mề không dứt.

Cho nên Diệp Thiên thực sự có chút không kiểm soát được.

Bởi vì hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra những chuyện này, cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Chương 2064

Nhưng những gì thấy hôm nay, bao gồm cả những gì tiếp xúc.

Diệp Thiên thực sự có chút bồn chồn không yên.

Bởi vì con người này chỉ hy vọng, có thể thuận lợi làm những việc mình thích.

Nhưng do một số nguyên nhân nào đó, đã kìm hãm suy nghĩ của hắn, bao gồm cả cản trở bước chân tiến lên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nhanh nhất có thể, vội vàng rời khỏi bên cạnh người phụ nữ này.

Không muốn có bất kỳ vướng bận nào với nàng.

Cho nên lúc đó hắn cũng không muốn để ý đến bất kỳ hành động nào của nàng.

Nữ Thần lúc đó vẫn luôn theo sau Diệp Thiên, thực ra cũng cảm thấy người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện, bất kể rốt cuộc có ý đồ gì.

Nhưng ít nhất cũng không có được sự đồng tình của Diệp Thiên, cũng không được hắn để ý.

Cho nên lúc đó Nữ Thần chỉ cảm thấy Diệp Thiên làm vậy, quả thực có chút không thỏa hiệp.

Nếu là chuyện hắn không muốn làm, thì không ai có thể ép buộc.

Nhưng không ngờ hôm nay, hắn lại đối xử với Hoa Tinh như vậy.

Nữ Thần lúc đó thực sự không biết là chuyện gì, nhưng sau khi quan sát một lúc lâu cũng hiểu rõ Hoa Tinh này, là một người phụ nữ như thế nào.

Nhưng Nữ Thần không nói gì, chỉ cảm thấy, nếu người phụ nữ này có thể xuất hiện ở đây, khẳng định cũng không phải là người tầm thường.

Cho nên lúc đó nàng cảm thấy Diệp Thiên không để ý đến nàng như vậy, thực sự có chút không hay.

Vì vậy Nữ Thần lúc đó bước tới, đỡ nàng dậy và nói.

“Sao lại không cẩn thận vậy?

Không phải là trẹo chân rồi chứ?” Nữ Thần lúc đó lại dịu dàng nói với nàng.

Mặc dù Nữ Thần đôi lúc có thể cũng có rất nhiều suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này chỉ cảm thấy, người phụ nữ này xuất hiện ở đây có chút không đúng.

Nhưng để có thể làm rõ.

Cho nên lúc đó nàng đã đến trước mặt cô ta.

Bởi vì bất kể Diệp Thiên nhìn nhận thế nào, bao gồm cả tại sao không để ý đến, đó đều là suy nghĩ của một mình Diệp Thiên, không liên quan đến Nữ Thần.

Cho nên Nữ Thần dịu dàng đối xử với nàng.

Cũng hy vọng có thể hỏi ra thân phận thực sự của nàng.

Vì có thể xuất hiện ở đây thực sự không bình thường.

Cho nên Nữ Thần nếu có thể làm rõ, cũng không đến mức phải đến đỡ nàng.

Hoa Tinh lúc đó cũng không ngờ, mình thiết kế một màn trẹo chân, chẳng qua là để thu hút ánh mắt của Diệp Thiên.

Nhưng bây giờ những gì mình làm gần như đều vô ích, Diệp Thiên

cũng không vì mình trẹo chân mà đến đỡ.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh trong lòng thật sự vô cùng khó chịu.

Chương 2065

Bởi vì nàng đã kế hoạch lâu như vậy, hy vọng có thể đưa chuyện này vào lịch trình.

Nhưng cuối cùng lại thất bại.

Cho nên lúc đó thật sự có một cảm giác không nói nên lời, lại không có cách nào hình dung.

Nhưng bây giờ Nữ Thần lại đỡ mình.

Cho nên Hoa Tinh cũng không dám nói thêm bất kỳ lời nào.

Bởi vì Hoa Tinh nhận ra Nữ Thần, cho nên không hy vọng làm cho cả chuyện này trở nên phức tạp hơn.

Nữ Thần lúc đó sau khi nói xong với nàng, đồng thời cũng bắt đầu tiếp tục triển khai chủ đề tiếp theo, đó là hỏi lai lịch của nàng.

"Đúng rồi, trước đây ta rất tò mò, một người phụ nữ sao lại xuất hiện ở nơi này?

Rốt cuộc đến từ đâu?

Ta không có ý dò hỏi." "Chỉ là thấy ngươi bây giờ bị thương, cho nên hay là ngươi nói cho ta biết, để ta đưa ngươi đi." Nữ Thần thực ra không phải là người lề mề, nếu muốn hỏi chuyện, là muốn biết lai lịch của người phụ nữ này.

Bởi vì nàng xuất hiện ở đây, giống như một sự hiểu lầm.

Cho nên mới khơi dậy mọi sự tò mò của Nữ Thần.

Diệp Thiên thực ra từ trước đến nay chưa từng để ý đến lai lịch của người phụ nữ này.

Bất kể nàng là ai, hắn chỉ cảm thấy đừng lãng phí thời gian của

mình.

Nhưng không ngờ Nữ Thần, lại bước đến đỡ nàng, trò chuyện với nàng.

Diệp Thiên cũng không để những chuyện này vào mắt.

Nữ Thần lúc đó tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Bởi vì nàng muốn biết lai lịch của Hoa Tinh này, bao gồm cả tại sao lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc là để làm gì.

Về chuyện trẹo chân, nàng cũng không nghi ngờ hay gì cả, chỉ hy vọng có thể làm rõ mọi chuyện.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh cảm thấy Nữ Thần, không biết lai lịch của mình.

Vậy thì vừa hay cũng có thể nói chuyện với nàng.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh cả người, cười tươi như hoa nói với Nữ Thần.

"Cảm ơn người vừa rồi đã đỡ ta dậy, nếu không thật sự không biết làm sao mới có thể đứng lên được.

Chân trẹo thật sự rất đau.

Vừa rồi cũng do ta không cẩn thận, cho nên mới gây ra hậu quả như vậy." Hoa Tinh lúc đó không lập tức trả lời câu hỏi của nàng.

Bởi vì nàng không biết lai lịch của mình, vậy thì không cần thiết phải nói rõ với nàng.

Nhưng nếu nàng đã muốn đỡ mình, thì những lời cảm ơn cần phải nói.

Mặc dù Hoa Tinh lần này, muốn chiếm được trái tim của Diệp Thiên.

Nhưng không ngờ trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Bên Diệp Thiên không chiếm được thành công, đồng thời lại gặp Nữ Thần.

Chương 2066

Cho nên lúc đó Hoa Tinh cũng luôn không ngừng suy nghĩ.

Nữ Thần càng ngày càng tò mò về lai lịch của người phụ nữ này.

Cho nên lúc đó nếu nàng không lập tức trả lời, nàng cũng bắt đầu giao tiếp với cô ta.

“Không sao, chỉ là việc nhỏ thôi.

Vả lại ở đây cũng không có ai.

Nếu ta không đỡ ngươi dậy, lỡ chân ngươi thật sự bị thương thì phải làm sao.” “Cho nên không cần khách sáo với ta.

Hai chúng ta không quen biết, cũng không tiếp xúc.

Nhưng không cần thiết phải làm cho thân phận của mình như vậy.” Nữ Thần lúc này kiên nhẫn thật sự rất tốt, cũng không biết rốt cuộc là để làm gì.

Nhưng Diệp Thiên khi nhìn hai người, nói chuyện hợp nhau như vậy, cũng căn bản không nói nhiều.

Bởi vì đối với người trước mắt này hắn căn bản không có bất kỳ thiện cảm nào.

Đừng nói là nhìn, quả thực là không thèm để ý.

Mặc dù Hoa Tinh và Nữ Thần hai người, nói chuyện cũng vô cùng vui vẻ.

Nhưng lúc này đột nhiên, lại có một suy nghĩ kỳ lạ.

Bởi vì Hoa Tinh lần này đến đây, chẳng qua là muốn khóa chặt ánh mắt của mình vào người Diệp Thiên.

Mặc dù mọi nỗ lực trước đây, toàn bộ đều vô ích.

Nhưng trong lòng nàng.

Căn bản không có ý định từ bỏ.

Nếu từ bỏ như vậy, Hoa Tinh cảm thấy thực sự có chút không cam tâm.

Cho nên nàng đang nghĩ cách, xem thử có thể tiếp cận Diệp Thiên một lần nữa không.

Bởi vì hắn thực sự quá đẹp trai, vẻ ngoài cũng vô cùng ưa nhìn.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh không còn vướng bận và giao tiếp với Nữ Thần nữa.

Bởi vì bản thân nàng cũng không ngờ sẽ nói chuyện với Nữ Thần.

Mọi thứ căn bản không nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Lúc đó Hoa Tinh vẫn luôn kiềm chế cảm xúc của mình, không hy vọng suy nghĩ lung tung nữa.

Bởi vì dù sao cũng có người khác tồn tại.

Nhưng bất kể kiềm chế thế nào, dường như đều không thể kiềm chế được.

Bởi vì thần kinh của mỗi người đôi lúc sẽ để mình kiểm soát, nhưng đôi lúc có thể quá cứng rắn.

Cho nên bất kể nhẫn nhịn thế nào cũng không thể nhịn được.

Hoa Tinh cũng định dùng cách khác để trêu chọc tên này, hy vọng có thể thành công?

Nếu không thật sự không biết phải đối mặt thế nào.

Chương 2067

“Đúng rồi, người đàn ông bên cạnh người là ai vậy?

Trông rất thú vị.

Vừa rồi không thấy ta trẹo chân sao?

Tại sao ngay cả đỡ cũng không đỡ, thật sự một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.” Hoa Tinh từ trước đến nay đều đặt toàn bộ suy nghĩ của mình vào người Diệp Thiên.

Cho nên mới vắt óc nghĩ ra nhiều cách như vậy.

Nhưng cuối cùng lại công cốc.

Nhưng bây giờ nếu Nữ Thần đang nói chuyện với mình.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh cũng không rời mắt khỏi người Diệp Thiên.

Bởi vì nàng cũng chuyển toàn bộ sự chú ý vào người hắn.

Nữ Thần lúc đó nhìn ra được Hoa Tinh lúc này, dường như vẫn luôn muốn giao tiếp với Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên là người Nữ Thần vô cùng hiểu rõ.

Nếu là người hắn không thích.

Bất kể ai muốn bắt chuyện với hắn, vậy thì căn bản không có khả năng.

Nhưng Nữ Thần biết cũng không nói ra, chỉ coi như không thấy gì.

Bởi vì bất kể thế nào, đó đều là chuyện giữa cô ta và Diệp Thiên.

Về phần Hoa Tinh này rốt cuộc là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây, mới là điểm tò mò nhất của Nữ Thần.

Nhưng nói chuyện lâu như vậy, đều không rõ lai lịch của nàng.

Chỉ thấy nàng nhìn về phía Diệp Thiên.

Cho nên Nữ Thần trong lòng, cũng không ngừng phỏng đoán.

Chẳng lẽ lần này là vì Diệp Thiên?

Nhưng phỏng đoán chỉ là phỏng đoán, căn bản không có bằng chứng xác thực.

Cho nên Nữ Thần cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể giấu toàn bộ suy nghĩ trong lòng.

Cũng muốn xem thử tiếp theo, sẽ có chuyện gì xảy ra.

Diệp Thiên quả thực, giống như Nữ Thần hiểu rõ.

Người hắn không thích, thật sự không muốn lãng phí nước bọt.

Huống hồ người phụ nữ này và hắn không có quan hệ gì.

Bất kể rốt cuộc muốn làm gì, Diệp Thiên cũng không để ý.

Trong lòng không ngừng nghĩ.

Cứ đi thẳng, đi con đường của mình, những chuyện còn lại không liên quan gì đến mình.

Bởi vì Diệp Thiên bất luận làm việc gì, vĩnh viễn đều có trật tự.

Chương 2068

Cũng sẽ đi theo kế hoạch, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi suy nghĩ của mình.

Nhưng Hoa Tinh vẫn không từ bỏ.

Nếu không thấy Diệp Thiên nói chuyện với mình, tuyệt đối sẽ không chịu bỏ cuộc.

Cho nên lúc đó nàng cũng không ngừng, thử giao tiếp với hắn.

Nhưng dường như căn bản không có tác dụng gì.

"Được rồi, ta phải tiếp tục đi đường.

Nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy.

Các ngươi có chuyện gì muốn nói, cứ tự nhiên nói.

Không cần phải lôi cả ta vào." Diệp Thiên lúc đó nói một câu, thật sự từ chối rất dứt khoát.

Bởi vì hắn không phải là người lề mề, huống hồ cũng không muốn bị phụ nữ quấn lấy.

Cho nên lúc đó hắn tiếp tục đi con đường mình phải đi.

Nhưng lại phát hiện con đường ban đầu, không có đường để đi.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên dừng bước.

Cũng không biết phải làm sao.

Dù sao đối với mọi thứ ở đây hắn không quen thuộc.

Hoa Tinh lúc đó khi nhìn thấy cảnh này, bắt đầu tự đề cử mình, dẫn Diệp Thiên cùng đi.

Bởi vì nơi này thuộc về địa bàn của Hoa Tinh, cho nên tự nhiên có

thể tìm ra đường, đồng thời cũng có thể tiếp cận Diệp Thiên.

"Ta rất quen thuộc với nơi này, nếu ngươi không biết đường đi thì cứ để ta dẫn đường, vừa hay chúng ta cũng có thể trò chuyện." "Trước đó ta vẫn luôn nói chuyện với ngươi, nhưng ngươi lại không thèm để ý đến ta, nhưng không cần lo lắng, ở đây ta nhất định sẽ đưa ngươi ra ngoài, đường đi cũng rất dễ tìm." Lúc này, Hoa Tinh khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ như vậy để có thể giao lưu nhiều hơn với Diệp Thiên, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hơn nữa, mọi chuyện đều đã bày ra trước mắt, nếu có thể khiến Diệp Thiên nói chuyện với mình, Hoa Tinh làm chuyện gì cũng cam tâm tình nguyện.

Dù sao nàng cũng đã nỗ lực lâu như vậy, chẳng qua cũng chỉ hy vọng có thể hoàn thành được việc này, cho nên căn bản không suy xét đến những vấn đề khác.

Thực ra, ý định ban đầu của Diệp Thiên là không muốn có bất kỳ dây dưa nào với nàng ta, nhưng hắn cũng biết nếu muốn đi tiếp thì không có lối ra nào khác.

Vậy nên hắn đành để nàng ta giúp đỡ, nhưng Diệp Thiên luôn cảm thấy Hoa Tinh này đi theo mình với ý đồ không tốt.

Dù vậy, Diệp Thiên không sợ nàng ta hãm hại mình.

Hắn chỉ cảm thấy nàng ta tiếp cận mình như vậy chắc chắn có mục đích khác, vì thế lúc đó hắn vẫn không ngừng suy nghĩ.

Nữ Thần lúc này cũng không nói gì, vì nàng biết Diệp Thiên chắc chắn có khả năng phán đoán của riêng mình, bất kể Hoa Tinh này định làm gì.

Bởi vì sự chú ý của nàng đều đặt trên người Diệp Thiên, còn Hoa Tinh thì chẳng có chút quan hệ nào.

Nữ Thần cứ thế đi theo bên cạnh hắn, cho nên lúc đó nàng chọn cách im lặng.

Hoa Tinh nói xong vài câu liền đi ở phía trước nhất, vì nàng muốn để Diệp Thiên và Nữ Thần đi theo sau mình nếu nàng tìm được lối ra.

Vậy nên, Hoa Tinh phải hoàn thành được việc này, cũng phải làm xong những việc mình đã dự tính, cho nên trong lòng nàng lúc đó sớm đã vui như hoa nở.

Diệp Thiên tuy chọn không nói gì, một mình không ngừng suy nghĩ.

Chương 2069

Nhưng hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút không ổn, vì hắn rất lo lắng Hoa Tinh này sẽ đưa mình vào một nơi nguy hiểm khác, lúc đó thì phải làm sao?

Mặc dù Diệp Thiên tự tin vào bản thân đối với mọi chuyện, nhưng nếu thật sự có chuyện bất ngờ xảy ra, vậy thì Diệp Thiên phải có kế hoạch dài hạn.

Hoa Tinh tuy làm vậy, nhưng thật ra không phải ý định ban đầu của nàng là dẫn Diệp Thiên và Nữ Thần đi, vì từ lúc nàng xuất hiện, nàng đã muốn trêu chọc Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên lại là một kẻ không biết điều, Hoa Tinh đã nỗ lực lâu như vậy mà vẫn không thể khiến hắn tin tưởng, cho nên lần này nàng lấy cớ dẫn đường để dụ dỗ hắn.

Mặc dù Hoa Tinh không biết Diệp Thiên và Nữ Thần có làm theo lời nàng hay không, nhưng chỉ cần có một tia cơ hội, nàng đều phải cố gắng hết sức.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đang suy xét chuyện này, nhưng chuyện bất ngờ cuối cùng cũng xảy đến với hắn.

Bởi vì Diệp Thiên thấy tốc độ của Hoa Tinh càng lúc càng nhanh, nên hắn và Nữ Thần cũng vội vã theo sát phía sau, vì nếu thật sự có chuyện gì, Diệp Thiên ít nhất cũng có thể đối phó.

Hoa Tinh một mình đắc ý đi ở phía trước, vì nàng biết Diệp Thiên và Nữ Thần đã rơi vào bẫy của mình.

Cho nên lúc đó nàng cảm thấy thật sự rất thành công, vì Diệp Thiên trước giờ luôn tỏ ra cao cao tại thượng, đối với Hoa Tinh cũng

chẳng thèm để ý.

Điều này đụng đến lòng tự ái của nàng, cho nên lần này Hoa Tinh chọn cách đưa hắn đến địa bàn của mình để trừng trị.

Thế là Hoa Tinh đột nhiên tăng tốc, rồi nhảy vào trong đám hoa Bỉ Ngạn.

Diệp Thiên và Nữ Thần lúc đó cũng không ngờ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Mặc dù trước đó Diệp Thiên đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng hắn cũng không ngờ Hoa Tinh lại dùng chiêu này vào lúc này.

Cứ thế, nàng ta biến mất ngay trước mắt Diệp Thiên, cũng không biết đã đi đâu, tại sao lại làm vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì, vì Diệp Thiên và nàng ta hoàn toàn không có thù oán gì, cũng không hề trêu chọc nàng ta, ngoại trừ việc không để ý đến nàng ta mà thôi.

Diệp Thiên thật sự không thể tưởng tượng được, chuyện này lại có thể khiến nàng ta phải dùng đến hạ sách như vậy.

Ngay lúc này, hàng vạn con yêu quái Thôn Phệ đột nhiên xông ra.

Lúc đó Hoa Tinh thật sự sợ hãi tột cùng, vì nàng sợ những con yêu quái Thôn Phệ này, nếu lỡ như chúng muốn ăn thịt mình thì phải làm sao.

Cho nên lúc đó Hoa Tinh vẫn luôn tìm mọi cách để bảo toàn tính mạng, để không bị ăn thịt, đồng thời có thể sống sót.

Bởi vì dù sao có được trình độ như hiện tại cũng thật sự không dễ dàng, cho nên lúc đó nàng vẫn luôn nỗ lực.

Nữ Thần cũng là một người vô cùng thông minh.

Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy sự xuất hiện của Hoa Tinh có vẻ

như không theo lẽ thường.

Bởi vì nàng cảm thấy những người phụ nữ xuất hiện ở đây chắc chắn không đơn giản, chỉ là Nữ Thần không nói rõ chuyện này cho Diệp Thiên biết.

Cho nên trong lòng nàng không ngừng suy đoán, nhưng sau khi trải qua chuyện này, Nữ Thần dường như cảm thấy những suy đoán của mình hẳn là không sai.

Chỉ là không biết trong lòng Diệp Thiên nghĩ thế nào.

"Nữ Thần, xem ra chuyện hôm nay thật sự ngoài dự liệu của chúng ta.

Cũng không biết phía trước có chuyện gì khác xảy ra không, cho nên tiếp theo chúng ta nhất định phải hành sự cẩn thận, tránh những tổn thương không cần thiết." Diệp Thiên nói vậy là vì bây giờ hắn vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy mọi thứ phía trước dường như vô cùng quỷ dị.

Nhưng lại có một cảm giác không nói nên lời, cho nên chỉ có thể không ngừng nhắc nhở Nữ Thần.

Bởi vì cả hai người đều có pháp thuật, nên Nữ Thần là người thế nào, Diệp Thiên cũng hiểu rõ, cũng cảm thấy nàng sẽ không vì chuyện như vậy mà bị thương, nhưng dù sao cẩn thận vẫn là thượng sách.

Chương 2070

Nữ Thần không nói gì vào thời khắc mấu chốt này, Diệp Thiên không ngừng nói, cho nên trong lòng nàng cũng vô cùng vui vẻ.

Bởi vì lúc này, khí tức phía trước quả thực vô cùng nguy hiểm.

Bây giờ Hoa Tinh cũng đã biến thành một đóa hoa.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng kéo Nữ Thần trốn vào bên bờ sông, vì hắn cảm thấy trốn đi mới là quan trọng nhất, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra.

Diệp Thiên cũng sẽ có cách đối phó, cũng không đến mức giấu vấn đề trong đầu mà từ từ cảm nhận.

Diệp Thiên tuy bây giờ không có cách nào giải thích với Nữ Thần tại sao lại làm vậy, nhưng chung quy đây vẫn là một chuyện tốt, vì nếu ở đây thật sự có nguy hiểm.

Diệp Thiên cũng không hề sợ hãi, chỉ là không muốn gây thêm phiền phức, huống hồ hắn và Nữ Thần còn phải làm rõ mọi chuyện ở đây.

Cho nên lúc đó Nữ Thần cũng không nói một lời, theo Diệp Thiên trốn vào đó.

Mặc dù Nữ Thần không đoán ra được Diệp Thiên rốt cuộc định làm gì, nhưng nàng biết người này làm việc nhất định có chừng mực, cho nên nàng chọn không nói gì, không hỏi gì, chỉ cần ở bên cạnh hắn là đủ.

Khi Nữ Thần trốn vào bên bờ sông, nàng mới biết con sông này là sông Bỉ Ngạn.

Con sông này hoàn toàn khác với những con sông mà người khác

nhìn thấy, vì nước sông ở đây, một khi người phàm uống vào, cả người sẽ quên hết tất cả, không còn nhớ gì nữa.

Nhưng dù sao ở nơi này, người phàm rất ít khi tiếp cận được, cho nên lúc đó cũng không có mấy người biết về mọi thứ ở đây.

Nhưng Diệp Thiên và Nữ Thần vốn không phải người phàm, pháp thuật lại cực cao, cho nên nước ở đây căn bản không có tác dụng gì với họ.

Uống vài ngụm cũng không sao, cho nên Diệp Thiên và Nữ Thần cũng không gặp vấn đề gì.

"Nước sông này không giống với nước khác, nhưng may là hai chúng ta không phải người phàm, cho nên nó không có tác dụng gì với chúng ta." Nữ Thần lúc đó cũng hùng hồn nói với Diệp Thiên.

Nàng sở dĩ mở lời là vì biết Diệp Thiên là người thế nào, cũng biết những việc hắn làm là vì cái gì, cho nên trong lòng Nữ Thần cũng vô cùng vui vẻ.

Về việc ở bên cạnh hắn sẽ gặp nguy hiểm gì, Nữ Thần từ trước đến nay chưa từng suy nghĩ, người có pháp thuật cao cường như hắn cũng sẽ không để tâm đến những vấn đề này.

"Không sao, nếu chúng ta không có phản ứng gì khác, vậy thì chúng ta cũng không cần phải lo lắng quá nhiều về những vấn đề đó." Bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng xem chuyện này quan trọng đến thế.

Mặc dù Nữ Thần có nói rõ với Diệp Thiên, nhưng cũng không phải là có ý thoái lui, chỉ cảm thấy những chuyện này xảy ra quá đột ngột, thật sự khiến nàng trở tay không kịp.

Những yêu quái Thôn Phệ kia vẫn luôn đi lại trong bụi hoa Bỉ Ngạn, vì chúng lần này đến là để ăn những bông hoa này, cho nên lúc

đó Diệp Thiên biết lai lịch của chúng, cũng biết mục đích của chúng.

Nếu đợi chúng ăn xong, chắc chắn chúng sẽ rời đi.

Nếu lỡ bị chúng nhìn thấy hắn và Nữ Thần ở đây, có thể một loạt vấn đề sẽ không ngừng nảy sinh.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên không muốn gây thêm phiền phức, chỉ cần có thể nhanh chóng giải trừ những nguy cơ này là đủ.

Cho nên hắn cũng không nghĩ đến sau này sẽ xảy ra chuyện gì, huống hồ với sức của một mình Nữ Thần, cũng có thể xử lý sạch sẽ những yêu quái Thôn Phệ này.

Chỉ là bây giờ cách làm đều vô cùng đơn giản.

Bởi vì hàng vạn con yêu quái Thôn Phệ càn quét, chắc chắn không phải chuyện nhỏ, cho nên Diệp Thiên bây giờ không thể hiểu được những con yêu quái này.

Rốt cuộc tại sao chúng lại xuất hiện ở đây, nếu một loạt vấn đề này đều không được giải quyết, Diệp Thiên sẽ không ra ngoài đối mặt trực diện với chúng.

Cho nên những vấn đề cần giải quyết, Diệp Thiên sẽ không có bất kỳ sự chậm trễ nào, nhưng cũng không tự tạo quá nhiều áp lực.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mọi chuyện dường như đều bị Diệp Thiên đoán trúng.

Sau khi đám yêu ma quỷ quái đó xuất hiện, chúng liền bắt đầu không ngừng hút lấy tinh hoa trong bụi hoa.

Chương 2071

Cho nên lúc đó, khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cũng phát hiện sự xuất hiện của những yêu ma này quả thực khiến người ta có chút rùng mình.

Nhưng Diệp Thiên và Nữ Thần không phải người bình thường, cho nên khi đối mặt với tình huống này, họ vô cùng bình tĩnh, tuyệt đối không vì những chuyện nhỏ nhặt mà rơi vào tình thế khó khăn.

Dù sao Diệp Thiên chỉ muốn làm rõ vấn đề ở đây, cho nên không có bất kỳ sự chùn bước nào.

Bởi vì mọi chuyện xảy ra ở đây, Diệp Thiên hoàn toàn không biết, đến đây cũng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Cho nên lúc đó, hắn và Nữ Thần im lặng quan sát mọi động tĩnh ở đây.

Vì khả năng cảm nhận của Diệp Thiên vô cùng mạnh mẽ, lúc đó khi thấy có điều không ổn, hắn đã phát hiện ra điều bất thường.

Cho nên tuy không có khả năng tiên tri, nhưng năng lực của hắn thật sự khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ.

Ngay cả Nữ Thần đôi khi cũng cảm thấy hắn là một nhân vật vô cùng lợi hại, cũng phải thán phục không bằng.

Những con ma Thôn Phệ kia sau khi ăn hết hoa ở đây, vui vẻ hớn hở rời đi, vì chúng cảm thấy đã ăn no, cũng đặc biệt hài lòng.

Cho nên lúc đó sau khi rời đi, chúng tưởng rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng những vấn đề xảy ra ở đây, đều không thể tưởng tượng được.

Diệp Thiên và Nữ Thần cũng biết, sau khi những con ma Thôn Phệ

ăn những bông hoa này, sẽ có tình huống gì xảy ra đây?

Bởi vì tất cả mọi thứ giống như một câu đố chưa được giải đáp, cho nên hai người vốn có một lòng hiếu kỳ, nhất định phải làm rõ tất cả vấn đề trong đó.

Như vậy mới có thể cam tâm, nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng không vội vã, vì hắn muốn biết những yêu ma quỷ quái này rốt cuộc muốn làm gì.

Diệp Thiên tưởng rằng chuyện này có thể cứ thế cho qua, nhưng không ngờ sau khi những yêu quái đó rời đi không lâu, lại có một người phụ nữ xuất hiện trước mặt Diệp Thiên.

Nhưng người phụ nữ này hoàn toàn không biết Diệp Thiên đang trốn ở bên bờ sông, cho nên lúc đó, nàng ta cứ ở đó không ngừng nhìn quanh bốn phía.

Dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng Diệp Thiên nhìn lại thấy không giống, cũng không biết người phụ nữ này xuất hiện, tại sao lại ở đây.

Chẳng lẽ những yêu quái trước đó ăn nhiều hoa như vậy ở đây, cũng có liên quan lớn đến nàng ta?

Nhưng tất cả mọi thứ, đều chỉ là suy đoán của một mình Diệp Thiên.

Nhưng cuối cùng vẫn phải quan sát xem, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ càng lúc càng cảm thấy, tất cả mọi sự vật thật sự không có cách nào giải thích, cũng không biết phải làm thế nào mới có thể hiểu được những vấn đề này.

Nhưng cá nhân Diệp Thiên, tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện nhận thua như vậy, vì hắn muốn làm rõ hết cảm giác hiếu kỳ

cũng như những chuyện nghi ngờ của mình.

Như vậy mới có thể cùng Nữ Thần rời đi.

Người phụ nữ đó sau khi quan sát ở đó một lúc lâu, phát hiện không có ai, dường như đang ở trong trạng thái an toàn, thế là lúc đó nàng cũng theo làn khói lặng lẽ rời đi.

Nhưng nàng hoàn toàn không biết Diệp Thiên và Nữ Thần, ở một bên sớm đã theo dõi nhất cử nhất động của nàng, chỉ là không biết lai lịch của người phụ nữ này, bao gồm cả việc nàng ta muốn làm gì.

Cho nên Diệp Thiên vẫn luôn tỉ mỉ quan sát, không bỏ qua bất kỳ động tĩnh nào, vì hắn cảm thấy mọi chuyện xảy ra ở đây, đều vô cùng khó tin.

Nếu ngay cả chút vấn đề này cũng không làm rõ được, vậy thì ở đây còn có ích gì nữa?

Cho nên lúc đó, khi thấy người phụ nữ kia đột nhiên theo làn khói rời đi, cũng khiến Diệp Thiên hiểu ra một vài chuyện, vì Diệp Thiên cảm thấy người phụ nữ này xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải người bình thường.

Huống hồ những yêu ma quỷ quái trước đó, cũng đã ăn hoa ở đây, vậy thì rốt cuộc là ai, cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu.

Tại sao sau đó, lại xuất hiện nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, trước mắt hắn dường như đã được định sẵn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự có chút không hiểu, nhưng những vấn đề này lại không có cách nào ngăn cản.

Chương 2072

Cho nên Diệp Thiên phải điều tra rõ ràng tất cả những sự vật mà hắn không hiểu, thế là hắn liền nói rõ với Nữ Thần.

“Nữ Thần, những chuyện xảy ra ở đây, rốt cuộc nàng biết được bao nhiêu?

Ta thật sự có chút mông lung, vì từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy.” “Bây giờ tất cả mọi chuyện, dường như đều đang không ngừng quanh quẩn trong đầu ta.” Diệp Thiên thực ra là một người vô cùng bình tĩnh, nhưng những chuyện xảy ra sau khi đến đây, thật sự khiến hắn có một cảm giác áp lực.

Vì hắn vô cùng tự tin, từ trước đến nay sẽ không vì những chuyện này mà gặp quá nhiều khó khăn, nhưng hiện tại, hết chuyện này đến chuyện khác không ngừng xuất hiện.

Cũng đặc biệt khiến người ta không thể hiểu được, lúc đó Diệp Thiên thật sự không biết, nên bắt đầu điều tra từ đâu.

Huống hồ hắn đã đến đây, nếu không làm rõ những chuyện này, trong lòng thật sự đặc biệt không cam tâm.

Mặc dù Nữ Thần cũng là một người vô cùng lợi hại, nhưng có một số chuyện cũng không phải hoàn toàn có thể biết được, cho nên lúc đó cũng không có cách nào giúp đỡ Diệp Thiên.

Bây giờ tất cả mọi chuyện, chỉ có thể đi một bước xem một bước, về phần tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hai người đều không có cách nào đoán được.

Ngay lúc hai người đang do dự không quyết, đột nhiên Hoa Tinh mà trước đó đã bị thu thập lại một lần nữa xuất hiện, trước mặt Diệp

Thiên.

Cho nên Diệp Thiên vừa thấy nàng ta xuất hiện, càng thêm khó tin, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao đột nhiên có thể biến mất không dấu vết, rồi lại có thể chết mà sống lại xuất hiện trước mặt.

Cho nên Diệp Thiên mang theo tất cả nghi vấn, hỏi Hoa Tinh.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Trước đó không phải ngươi dẫn đường cho ta sao?

Đi được nửa đường đột nhiên biến mất không còn tăm hơi." "Rốt cuộc ngươi đã đi đâu?

Chuyện xảy ra ở đây, rốt cuộc có liên quan đến ngươi không?" Diệp Thiên hỏi như vậy, thực ra trong lòng cũng có chút nghi ngờ Hoa Tinh này, vì từ lúc nàng ta xuất hiện ở đây, hắn đã cảm thấy nàng ta không giống người khác.

Lại còn biến mất như vậy khi đang dẫn đường, cho nên Diệp Thiên đem tất cả mũi nhọn đều chĩa vào người nàng ta.

Bởi vì Diệp Thiên không phải là một người đa nghi, nhưng Hoa Tinh này quả thực khiến hắn đặc biệt khó hiểu, nếu không điều tra rõ ràng chuyện của nàng ta, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để Hoa Tinh xuất hiện trước mặt mình nữa.

Lúc đó, khi Hoa Tinh thấy Diệp Thiên hỏi, nàng cũng kể lại rõ ràng những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian nàng biến mất, bao gồm cả thân phận của hai kẻ trước đó.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ muốn biết, thân phận thật sự của nàng, không muốn nghe những lời nói dối hoang đường.

Mặc dù Diệp Thiên đôi khi không có lòng phòng bị, nghĩ tất cả mọi người đều rất tốt, nhưng dù sao hắn cũng là một nhân vật lợi hại.

Cho nên nếu thật sự có người muốn giở trò với hắn, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không tha cho kẻ đó, nhưng hiện tại Hoa Tinh lại một lần nữa xuất hiện.

Cho nên cũng khiến Diệp Thiên hiểu ra một vài chuyện, nếu chuyện này thật sự có liên quan đến những chuyện trước đó, vậy thì Diệp Thiên phải làm rõ.

Như vậy cũng không đến mức luôn ở đây không yên, vì những chuyện hắn đoán, và những chuyện bản thân nghe được đều không giống nhau.

Cho nên Diệp Thiên phải làm rõ vấn đề.

"Không biết ngài có biết, sở dĩ trước đó ta biến mất, là vì một số chuyện, cho nên bây giờ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt ngài, chẳng qua là để nói rõ với ngài thân phận thật sự của hai kẻ đó." Lúc đó, Hoa Tinh kể lại chuyện này một cách có đầu có đuôi, vì đã sống ở nơi này, chắc chắn nàng biết mọi sự vật ở đây.

Cho nên Diệp Thiên cũng chọn cách lắng nghe kỹ càng, nếu những gì Hoa Tinh lần này nói đều là sự thật, vậy thì Diệp Thiên cũng không truy cứu nữa.

Vì lần này, thực ra hắn muốn làm rõ vấn đề, cho nên đã có sự chỉ dẫn của Hoa Tinh, đồng thời cũng có thể hiểu được mọi thứ liên quan ở đây, Diệp Thiên không thể vui hơn.

"Không biết ngài có biết, người phụ nữ xuất hiện trước đó, là người bảo vệ ở đây, cho nên mới có thể ra vào nơi này." Lúc đó, Hoa Tinh đem tất cả những gì mình biết, đều kể cho Diệp Thiên và Nữ Thần nghe, vì nàng biết đối với việc nàng đột nhiên mất tích, họ chắc chắn sẽ có nghi ngờ.

Nếu không nói rõ những chuyện này, thì khó mà khiến họ tin phục,

cũng càng không thể lại xuất hiện bên cạnh họ.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên đại khái đã hiểu ra một vài chuyện, vì những chuyện trước đó vẫn luôn làm rối loạn suy nghĩ của hắn, cũng không hiểu nguyên lý trong đó.

Chương 2073

Nhưng sau khi nghe Hoa Tinh kể lại, đồng thời cũng biết thân phận của hai kẻ đó, cũng không cần phải nghi ngờ nữa, cho nên Diệp Thiên cũng hiểu ra, có lẽ trong Minh Giới này có các loại cấu trúc tổ chức.

Cho nên mới xuất hiện một loạt vấn đề.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, cho nên căn bản không nghĩ sẽ có vấn đề như vậy xảy ra, hiện tại mới phát hiện có những lúc, những gì mình nghĩ chưa chắc đã là sự thật.

Cho nên chỉ có tự mình trải nghiệm, tự mình cảm nhận, mới có thể khiến mình hiểu rõ hơn.

Bởi vì có một số chuyện, Diệp Thiên và Nữ Thần hai người đều không có cách nào đoán được, dù lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể đối phó với một số chuyện.

Nhưng giống như những vấn đề xảy ra trong Minh Giới này, hoàn toàn không thể hiểu được, may mà lần này có Hoa Tinh giải thích.

Nếu không, dù có vắt óc suy nghĩ, Diệp Thiên cũng chưa chắc có thể hiểu được đạo lý trong đó, bao gồm cả người và việc.

Nhưng Diệp Thiên vẫn luôn có một chút tò mò, trong cấu trúc tổ chức này, rốt cuộc được hình thành như thế nào.

Diệp Thiên thực ra đối với ấn tượng về Hoa Tinh không tốt, nhưng sau khi trải qua chuyện này cũng đã thay đổi lớn ấn tượng về nàng.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy Hoa Tinh trước đó, đột nhiên biến mất không dấu vết, cũng khiến hắn không hiểu đầu cua tai nheo, sau

đó lại xuất hiện nhiều chuyện như vậy.

Cho nên mới khiến hắn rơi vào tình trạng bối rối, huống hồ bây giờ Hoa Tinh đã kể lại tất cả vấn đề, vì nàng biết Diệp Thiên và Nữ Thần hai người, chắc chắn sẽ do dự.

Rốt cuộc là chuyện gì, vì chỉ có làm rõ những chuyện này, mới có thể để họ biết nàng thật lòng.

Cho nên Diệp Thiên dường như bây giờ đã hiểu rõ, toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, có lẽ trước đó có thể có một chút bối rối, nhưng trong tình hình hiện tại.

Hắn đã hiểu được một số vấn đề liên quan đến cấu trúc tổ chức, cho nên lúc đó Diệp Thiên đã đưa chuyện này vào chương trình nghị sự, đồng thời cũng phải kịp thời đối phó.

Bởi vì dù sao tất cả mọi chuyện, không đơn giản như những gì mình tưởng, nếu vấn đề có tính nghiêm trọng, vậy thì bây giờ Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ đối mặt với nguy cơ lớn.

"Chuyện vừa rồi thật sự phải cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi kể lại nhiều chuyện như vậy, ta cũng không thể làm rõ vấn đề ở đây." Diệp Thiên cũng không phải là một người không biết điều, Hoa Tinh bây giờ đã giúp đỡ hắn nhiều như vậy, cho nên tự nhiên phải cảm ơn, bất kể trước đó có ghét nàng đến đâu, đó cũng là chuyện trước kia.

Cho nên Diệp Thiên sẽ không gộp những chuyện này lại với nhau, cho nên lúc đó Hoa Tinh nghe Diệp Thiên cảm ơn, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Vì cuối cùng cũng có thể đối mặt trực diện nói chuyện với hắn, cũng không phải vì những chuyện khác, Nữ Thần lúc này ở bên cạnh Diệp Thiên, một câu cũng không nói.

Bởi vì bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nàng tin Diệp Thiên một mình đều có thể xử lý tốt, cũng không cần nàng nói nhiều.

Nếu Diệp Thiên thật sự cần nàng giúp đỡ, hắn sẽ lập tức mở lời.

Bây giờ Diệp Thiên muốn biết nhất, là người bảo vệ ở đây, tại sao không xuất hiện ở đây, huống hồ tại sao lại theo làn khói rời đi.

Tất cả mọi thứ, trong đầu Diệp Thiên bắt đầu không ngừng suy diễn, nếu chuyện này không được làm rõ, Diệp Thiên luôn cảm thấy như có một tảng đá đè nặng trong lồng ngực.

Cho nên lúc đó hắn cũng không đi thương lượng với người khác, một mình ở đó không ngừng suy trước tính sau, vì cá nhân Diệp Thiên từ trước đến nay đều như vậy.

Bất kể gặp chuyện gì, đều sẽ giữ thái độ bình tĩnh, sau đó suy nghĩ kỹ càng kết hợp một chuỗi sự việc lại với nhau.

Dù sao tất cả mọi chuyện không thể đơn giản như những gì mắt thấy, huống hồ bây giờ bên Minh Giới rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên cũng không có cách nào làm rõ.

Cho nên phải bắt đầu điều tra từ gốc rễ, nhưng tất cả mọi thứ Diệp Thiên bây giờ không có manh mối, chỉ dựa vào những gì Hoa Tinh kể, cho nên mới hiểu được một chút.

Hoa Tinh lúc đó vẫn luôn đứng trước mặt Diệp Thiên, cũng không biết có thể giúp được gì không, nhưng chỉ cần Diệp Thiên mở lời.

Nàng nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ, cũng sẽ nói rõ mọi tình hình xung quanh đây cho hắn, để hắn có sự chuẩn bị tâm lý, cũng không đến mức đặc biệt mờ mịt.

Nữ Thần lúc đó thấy Diệp Thiên không nói gì, cũng không biết rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ cứ ở đây không làm gì cả.

Nhưng lại cảm thấy đó không phải là tính cách của Diệp Thiên, cho nên lúc đó liền bắt đầu hỏi.

Chương 2074

“Diệp Thiên, ngươi đang nghĩ gì vậy, tại sao mãi không có động tĩnh gì, chẳng lẽ cứ mãi nghĩ về những lời Hoa Tinh vừa nói.” “Ta sớm đã có quyết định rồi, đợi ngươi lâu quá rồi, cho nên thật sự có chút sốt ruột, nếu ngươi có cách gì, cứ nói ra, vừa hay hai chúng ta cũng có thể cùng nhau thảo luận.” Nữ Thần vốn là một người nóng tính, cho nên khi đối mặt với chuyện này cũng vô cùng sốt ruột, vì bất kể thế nào, mọi sự vật ở đây đều không liên quan gì đến Nữ Thần.

Nhưng Diệp Thiên đã tham gia vào, cho nên chắc chắn cũng có suy nghĩ của mình, thế là mới hỏi ra một loạt câu hỏi như vậy.

Diệp Thiên quả thực có suy nghĩ của mình, vì hắn cảm thấy có một số chuyện phải làm, nhưng về phần làm như thế nào?

Diệp Thiên phải suy nghĩ kỹ càng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói ra suy nghĩ của mình.

“Chuyện này ta đã suy trước tính sau rồi, nếu ở đây thật sự có chuyện xảy ra, vậy thì bây giờ việc cần làm nhất là đi gặp người bảo vệ này.” “Xem xem người bảo vệ này rốt cuộc là ai, tại sao lại ở đây, rốt cuộc có năng lực lớn đến đâu, vì từ lúc nàng ta xuất hiện, ta đã bắt đầu do dự không quyết.” Cá nhân Diệp Thiên đôi khi, lá gan thật sự không phải nhỏ, bất kể gặp phiền phức gì, vĩnh viễn đều không có bất kỳ sự căng thẳng hay sợ hãi nào, cho nên cũng có một lòng thích thám hiểm.

Bởi vì hắn muốn làm rõ tất cả những nghi ngờ trong lòng, như vậy mới có thể cam tâm, nếu không thì mãi mãi không thể bình tĩnh lại được.

Dù có cố gắng kiềm chế cũng không đủ, cho nên lúc đó sau khi nói

ra suy nghĩ của mình.

Cũng để mọi người biết, hắn sẽ đi gặp người bảo vệ này, vì đã có người bảo vệ tồn tại, chắc chắn trong đó có vấn đề, nếu không sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Bởi vì Diệp Thiên sở dĩ có nhiều băn khoăn như vậy, cũng là một vấn đề, vì nếu ở đây thật sự có người bảo vệ tồn tại, vậy thì tại sao lại để xảy ra chuyện, chẳng phải là thừa thãi sao?

Bởi vì người bảo vệ có thể bảo vệ mọi thứ ở đây, cho nên Diệp Thiên và Nữ Thần đến đây, chỉ có thể lãng phí thời gian của họ.

Cho nên để có thể làm rõ chuyện này, cũng không uổng công đi một chuyến, phải đi gặp người bảo vệ này, vì bây giờ Diệp Thiên cảm giác rất rõ ràng.

Bởi vì hắn cảm thấy ở Minh Giới đã xảy ra đại loạn.

Cho nên Diệp Thiên cũng nói rõ suy nghĩ của mình, vì nếu Minh Giới thật sự đại loạn, vậy thì hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng được, cho nên chuyện này nhất định phải sớm có kết luận.

Sau đó tìm cách đối phó.

Ngay lúc mọi người đang bế tắc, cũng vẫn đang thương lượng, thì đột nhiên xuất hiện những bóng ma.

Chúng đi qua bên cạnh họ, trạng thái lúc đó thật sự khiến mọi người không ngờ tới, cũng là chuyện chưa từng có, cho nên Diệp Thiên cũng không biết là chuyện gì.

Nhưng để có thể xác định nguồn gốc của những bóng ma này, cũng phải tiếp xúc sâu hơn.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại có nhiều u linh xuất hiện ở đây như vậy?

Thảo nào trước đó ta cảm thấy Minh Giới xảy ra đại loạn, xem ra những gì ta nói hoàn toàn là sự thật." "Hôm nay nhất định phải làm rõ những chuyện này, cho nên lát nữa chúng ta cũng phải nhanh chóng đi gặp người bảo vệ đó." Diệp Thiên lúc đó vô cùng bình tĩnh, cảm thấy những chuyện xảy ra trước mắt tuyệt đối không đơn giản, nhưng rốt cuộc tiến triển như thế nào.

Cũng không có con số cố định, phải nhanh chóng suy nghĩ kỹ lưỡng, vì có quá nhiều chuyện, đều khiến Diệp Thiên vô cùng bối rối.

Nếu những chuyện này thật sự do Minh Giới gây ra, vậy thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao Diệp Thiên và Nữ Thần hai người mới vừa đến đây.

Đối với mọi thứ ở đây có quá nhiều điều không hiểu, mặc dù Hoa Tinh trước đó đã nói rõ một số chuyện, nhưng tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Chỉ có thực sự trải nghiệm mới có thể làm rõ, cho nên Diệp Thiên bây- giờ cũng không vội, dù sao mới vừa bắt đầu, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ chờ xem.

Hoa Tinh lúc đó cũng không chớp mắt, nhìn dáng vẻ của những u linh kia, vì lúc này chúng hoàn toàn mê man.

Bởi vì Hoa Tinh có hiểu biết về những u linh này, trạng thái ban đầu của chúng không phải như vậy, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể biến chúng thành trạng thái hiện tại.

Giống như tâm trí bị lạc lối, cho nên lúc đó Hoa Tinh cũng có chút kinh ngạc.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

U linh xuất hiện, cũng không phải bộ dạng này, tại sao bây giờ lại mê man như vậy?

Chương 2075

Có ai đã làm gì chúng sao?

Hay là chúng đã ăn phải thứ gì đó?" Hoa Tinh lúc đó thật sự rất tò mò, vì nàng cũng có chút không hiểu, đối với mọi thứ ở đây cũng có hiểu biết, nhưng bộ dạng hôm nay của chúng thật sự...

Nàng cũng không có cách nào đi sâu vào chuyện này, vì tất cả mọi thứ xuất hiện trước mặt đều quá đột ngột.

Cho nên cũng khiến mọi người trở tay không kịp.

Cho nên Hoa Tinh bây giờ cũng không biết, phải làm thế nào mới có thể làm rõ vấn đề trước mắt, huống hồ bây giờ Diệp Thiên và Nữ Thần cũng ở đây.

Vì họ cũng mới đến đây, tất cả mọi thứ đều do nàng giới thiệu, nếu hỏi họ thì càng không biết.

Cho nên Hoa Tinh cũng chỉ có thể một mình ở đó, suy nghĩ, vì dáng vẻ của những u linh kia, thật sự khiến người ta không có cách nào hình dung.

Trạng thái mê man từ trước đến nay chưa từng xảy ra, nhưng tại sao lần này lại có tình huống như vậy, cho nên Hoa Tinh trong lòng cũng không ngừng tự hỏi.

Diệp Thiên lúc đó và Nữ Thần hai người, cũng nhìn nhau, vì họ càng không hiểu, cũng không biết những u linh này tại sao lại xuất hiện, dù biết Minh Giới đại loạn.

Cũng không nhất định sẽ biến chúng thành trạng thái hiện tại, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Nữ Thần không nói gì, nhưng Diệp Thiên hỏi Hoa Tinh.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Những u linh này tại sao lại xuất hiện ở đây?

Lại biến thành bộ dạng hiện tại, ngươi có biết không?” “Nếu biết thì cứ nói, như vậy ta cũng có thể hiểu rõ, nếu không cứ mãi suy đoán.” “Có điều ngài không biết, u linh ở nơi này, thuộc về Minh Giới, nhưng trước đây không phải bộ dạng này, ngay cả ta nhìn thấy khoảnh khắc đó cũng vô cùng kinh ngạc.” “Ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến chúng trở nên mê man như vậy, cho nên trước đó không nói gì, cũng chính là vì đang do dự rốt cuộc là chuyện gì.” Hoa Tinh lúc đó biết Diệp Thiên và Nữ Thần, hai người trong lòng đều vì chuyện này mà bối rối, nhưng có một số chuyện cũng không giống như, những gì mắt thấy.

Bởi vì những u linh này rốt cuộc tại sao lại biến thành bộ dạng này, bây giờ tất cả những người có mặt đều không biết, cho nên Hoa Tinh cũng không thể che giấu.

Nếu biết nhất định sẽ nói, như vậy cũng không cần mọi người ở đây vô nghĩa suy đoán, nhưng Hoa Tinh bây giờ cũng không rõ tình hình.

Vì trước đây khi nàng ở đây, hoàn toàn không có tình huống như vậy, cho nên nhất thời cũng khiến mọi người không hiểu đầu cua tai nheo.

Cho nên Hoa Tinh khi kể lại những chuyện này cho Diệp Thiên và Nữ Thần, cũng vô cùng thành khẩn.

Cho nên lúc đó bây giờ Hoa Tinh cũng không nói nhiều, vì lúc này nàng cũng vẫn đang do dự về những chuyện này.

Bất kể Diệp Thiên nhìn nhận chuyện này như thế nào, lúc này Hoa Tinh chỉ cần nghe theo suy nghĩ của hắn, không nói gì, cũng không

truy cứu những vấn đề này nữa.

Nữ Thần ở một bên khác, cũng nghe những lời Hoa Tinh nói, nhưng không xen vào, cũng không nói thêm bất kỳ câu nào.

Nàng lặng lẽ nhìn về phía những đóa hoa Bỉ Ngạn phía trước.

Bởi vì Nữ Thần cảm thấy hoa Bỉ Ngạn, có một cảm giác kỳ diệu.

Nếu có thể làm rõ những chuyện này, cũng không còn mờ mịt, cho nên Nữ Thần hiểu con người Diệp Thiên, nếu những việc hắn làm không có mục đích của hắn.

Nhưng hiện tại những chuyện xảy ra bên bờ hoa Bỉ Ngạn, lại khiến nàng không biết bắt đầu từ đâu.

Cho nên Nữ Thần vừa nhìn hoa Bỉ Ngạn vừa suy nghĩ, rồi thuận tay hái một bông hoa, vì Nữ Thần không cảm thấy hoa có gì không ổn.

Chỉ cảm thấy hoa đẹp, thế là hái một đóa, nhưng không ngờ lúc này, Hoa Tinh nhìn thấy cảnh này thì trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Nhưng tuy có chút tức giận, nàng lại kìm nén cảm xúc của mình lại.

Bởi vì Hoa Tinh thuộc về hoa Bỉ Ngạn, Nữ Thần không hỏi một tiếng, trực tiếp hái một đóa hoa, đơn giản là đang phá hoại.

Cho nên lúc đó nàng tức giận đến mức, không biết phải làm sao cho phải, cho nên che giấu cảm xúc của mình, vì trong lòng rất rõ ràng, dù không hài lòng cũng phải nhịn.

Vì căn bản không phải là đối thủ của Nữ Thần, nếu lỡ chọc giận Nữ Thần, vậy thì đối với nàng cũng không có bất kỳ lợi ích nào.

Chương 2076

Hoa Tinh là người biết thời thế, cho nên có thể nhìn ra được đối phương là một nhân vật lợi hại, không phải đối thủ của mình, cũng căn bản không có cách nào đánh bại.

Nếu vì một đóa hoa mà chọc giận nàng ta, vậy thì thật sự là được không bằng mất, cho nên chỉ có thể che giấu sự phẫn nộ, nhưng Hoa Tinh từ trước đến nay đều không thích Nữ Thần.

Đồng thời thật sự có một loại, cảm giác tức giận mà không dám nói.

Nữ Thần hoàn toàn không để ý Hoa Tinh đang căm hận mình, nàng cứ đi dạo bên bờ hoa Bỉ Ngạn, cũng không làm chuyện gì khác, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Nữ Thần vẫn luôn chú ý đến Hoa Tinh, tuy không trực tiếp nhìn vào nhất cử nhất động của nàng ta, nhưng mọi thứ của Hoa Tinh đều nằm trong mắt Nữ Thần.

Nàng làm vậy chẳng qua là để thử xem, Hoa Tinh này rốt cuộc là người tốt hay người xấu, vì từ lúc nàng ta xuất hiện ở đây, Nữ Thần tuy không nói gì.

Nhưng trong lòng lại suy nghĩ nhiều hơn bất kỳ ai, vì Hoa Tinh trước đó biến mất rồi lại xuất hiện, tuy đã giúp đỡ Diệp Thiên, nhưng không có nghĩa nàng ta là người tốt.

Cho nên Nữ Thần luôn cảm thấy không bình thường.

Quả nhiên lúc đó hái đóa hoa đó cũng là cố ý, để xem Hoa Tinh rốt cuộc, có phản ứng như thế nào.

Nhưng không ngờ, nàng ta không nói một lời, nhưng Nữ Thần vô

cùng thông minh, vì nàng cảm thấy Hoa Tinh chắc chắn sẽ tức giận.

Đồng thời lại kiêng dè thân phận và địa vị, bao gồm cả thực lực của mình, cho nên không dám lên tiếng, chỉ có thể trong lòng phẫn hận không thôi.

Cho nên Nữ Thần cũng sẽ giả vờ như không có chuyện gì, thong dong đứng đó.

Hoa Tinh quả thực tức giận, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể cố nén, Nữ Thần cũng muốn xem xem Hoa Tinh này rốt cuộc có thể nhịn đến khi nào.

Nữ Thần tuy có suy nghĩ như vậy, nhưng lại chưa từng nói với Diệp Thiên, vì nàng biết Diệp Thiên có việc của mình cần làm, không thể để hắn vì những vấn đề nhỏ nhặt này mà bận tâm.

Cho nên lúc đó Nữ Thần chọn không nói, nhưng không có nghĩa là nàng có thể bỏ qua tai họa ngầm này, vì nàng muốn xem xem tiếp theo nàng ta có động tác gì.

Nếu thật sự muốn bất lợi với mọi người, nàng tuyệt đối sẽ không dung thứ, cho nên lúc đó cũng vẫn luôn cảm thấy Hoa Tinh này, khó đối phó hơn so với những gì mình tưởng.

Bởi vì trước đó Nữ Thần không coi trọng nàng ta, nhưng sau khi trải qua chuyện này, cho nên cách nhìn đối với nàng ta cũng đã có sự thay đổi lớn.

Bởi vì đóa hoa đó trông rất bình thường, nhưng chỉ có Hoa Tinh mới biết rõ, đó là chuyện gì?

Vì đóa hoa đó là đồng bạn của nàng ta.

Cho nên Nữ Thần mới cảm thấy một người, có thể tức giận mà nhẫn nhịn đến bây giờ, thật sự người bình thường không làm được.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không hề nhận ra, hai người có tình huống bất thường.

Chỉ một mình ở đó không ngừng suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể tiếp tục đi tiếp, làm rõ vấn đề ở đây.

Cho nên lúc đó cũng không để ý giữa hai người phụ nữ, sẽ có vấn đề tồn tại, huống hồ Diệp Thiên từ trước đến nay đều lấy đại sự làm trọng.

Cho nên những chuyện nhỏ nhặt, từ trước đến nay đều không để ý.

Nữ Thần lấy đi đóa hoa không nói, còn không ngừng ở trước mặt Hoa Tinh thị uy, vì nàng muốn xem xem sức chịu đựng của một người, rốt cuộc sẽ đến mức độ nào.

Cho nên Nữ Thần tò mò, Hoa Tinh không phải là một người phụ nữ bình thường, lai lịch cũng như dụng ý của nàng ta đáng để nghi ngờ.

Chỉ là Nữ Thần cũng không muốn làm vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn, nếu Hoa Tinh muốn thành thật không giở trò, nàng cũng có thể bỏ qua, nếu không chuyện này chưa xong đâu.

Hoa Tinh tuy nhẫn nhịn sự phẫn nộ, nhưng có những lúc tình cảm con người cũng không thể kiểm soát được, dù sao đóa hoa đó là đồng bạn của nàng ta.

Cứ như vậy bị Nữ Thần vô tình hái xuống, mất đi sinh mệnh, cho nên lúc đó Hoa Tinh thật sự không biết phải làm sao cho phải.

Chương 2077

Nhưng vì đại cục, tuyệt đối không thể ra tay.

Diệp Thiên vốn dĩ một mình, vẫn luôn suy nghĩ về những chuyện này, nhưng sau đó mới phát hiện tình hình có chút không ổn, vì trước đó hắn và Hoa Tinh hai người, cũng không có nhiều tiếp xúc.

Nhưng lần này hắn lại nhìn thấy vẻ mặt của nàng, đều có chút không ổn, tuy Hoa Tinh vẫn luôn che giấu cảm xúc của mình.

Nhưng người tinh mắt đều có thể nhìn ra, Hoa Tinh dường như đối với Nữ Thần vô cùng bất mãn, cho nên lúc đó Diệp Thiên liền tỉ mỉ quan sát Nữ Thần.

Khi dùng ánh mắt đó nhìn Hoa Tinh, hắn cảm thấy giữa hai người phụ nữ, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước đó không để ý.

Cho nên cũng không nghĩ đến phương diện đó, vì bây giờ Diệp Thiên chỉ hy vọng có thể làm tốt những việc mình cần làm là đủ rồi.

Thậm chí những chuyện khác, thật sự không muốn lãng phí thời gian của mình, cho nên để có thể giải quyết triệt để không khí khó xử này.

Thế là Diệp Thiên liền nói với hai người.

"Hai người đang làm gì vậy, vừa rồi ta đã nghĩ xong rồi, cho nên quyết định bây giờ xuất phát, làm rõ tất cả mọi chuyện, như vậy cũng không cần lo lắng nữa." Diệp Thiên bày tỏ lòng mình, dù sao tất cả mọi chuyện, cũng không dễ dàng làm được.

Diệp Thiên hy vọng có thể làm tất cả mọi chuyện, đều hoàn hảo, cũng hy vọng những người bên cạnh mình đều có thể vui vẻ hòa thuận, không xảy ra bất kỳ chuyện không tốt nào.

Cho nên lúc đó biết không khí có chút khó xử, thế là mới ra tay giải quyết, nếu không cũng không biết Hoa Tinh này rốt cuộc định làm gì.

Lúc đó Nữ Thần thấy Diệp Thiên nói, cho nên cũng không mang theo không khí khó xử này nữa, mà mỉm cười, Hoa Tinh cũng không nói nhiều, vì cuộc đấu tranh giữa hai người phụ nữ mới vừa bắt đầu.

Tuy Hoa Tinh vẫn luôn che giấu, nhưng vô cùng bất mãn với Nữ Thần, chỉ là vì không có cách nào đấu với nàng ta.

Nữ Thần cũng không biết Hoa Tinh lợi hại thế nào, cho nên chỉ có thể đi một bước xem một bước, vì có Diệp Thiên ở đây, cho nên cũng không tiện làm chuyện lớn quá, nếu không không có cách nào thu dọn.

"Đúng rồi, Diệp Thiên, ngươi một mình suy nghĩ lâu như vậy, có phải có cách tốt hơn để đối phó với những chuyện này không?

Chỉ cần có chỗ nào cần giúp đỡ cứ nói thẳng." "Dù sao bây giờ chúng ta đều trên cùng một con thuyền, nếu ngươi làm gì ta sẽ vô điều kiện ủng hộ, chỉ cần ngươi mở lời là được rồi." Nữ Thần lúc đó vô cùng thành khẩn nói với Diệp Thiên.

Vì chỉ cần hắn mở lời, chỉ cần nàng có thể giúp, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự mơ hồ nào.

Hoa Tinh cũng tự đề cử mình, cảm thấy mình cũng có thể giúp đỡ Diệp Thiên.

Bởi vì dù sao đối với địa hình ở đây nàng có hiểu biết, cho nên lúc đó cũng đặc biệt vui vẻ, vì chỉ cần có thể ở cùng hắn, không có gì là không làm được.

Huống hồ Hoa Tinh cũng không thích Nữ Thần, cho nên lúc đó nhất định phải cùng nàng ta tranh cao thấp.

Nữ Thần cũng không phải là người yếu đuối, dù sao không có ai có thể cùng nàng ta so tài cao thấp.

Diệp Thiên thấy hai người tạm thời cũng đã hòa hoãn, cho nên cũng không lo lắng nữa.

"Là thế này, trước đó ta đã nghĩ muốn đi gặp người bảo vệ đó, cho nên phải nhân khoảng thời gian này đi tìm người bảo vệ, dù sao bây giờ cũng không biết người đó ở đâu." Cho nên Diệp Thiên phải nhanh chóng thực hiện, việc mình cần làm.

Diệp Thiên lúc đó nói rõ ý định của mình, không biết hai người rốt cuộc có nguyện ý đi cùng hắn không.

Bởi vì Diệp Thiên hiểu ý nguyện của Nữ Thần, đều ở bên cạnh mình, chỉ có Hoa Tinh này, cho nên Diệp Thiên không chắc chắn lắm.

Thế là hắn cũng không ngừng hỏi, suy nghĩ của hai người.

"Chuyện này ta đã nghĩ ra rồi, nhưng không biết ý của các ngươi, nếu muốn cùng ta đi tìm người bảo vệ đó, chúng ta cùng nhau đi." "Nếu không muốn đi, cũng có thể ở lại, ta cũng không ép buộc các ngươi." Thực ra Nữ Thần lúc đó vô cùng cam tâm tình nguyện, vì nàng nguyện ý cùng Diệp Thiên đi tìm người bảo vệ, đồng thời làm rõ mọi chuyện ở đây, nhưng Hoa Tinh không nghĩ vậy.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, nàng không hề có ý định đi tìm thần bảo vệ, cũng không nghĩ Diệp Thiên sẽ đưa ra quyết định như vậy, cho nên lúc đó cũng hối hận.

Không biết nên trả lời như thế nào, hoặc là có cách nào tốt hơn để đối phó, nhưng lúc đó trong mắt Hoa Tinh hiện lên một vẻ không kiên nhẫn.

Tuy Diệp Thiên không tập trung nhìn, nhưng Nữ Thần sớm đã nhìn ra.

Chương 2078

Nữ Thần tự nhiên không có vấn đề gì, không biết Hoa Tinh này rốt cuộc định làm gì.

Nữ Thần vẫn luôn tỉ mỉ quan sát Hoa Tinh, từ lúc bắt đầu đã chú ý đến nhất cử nhất động của nàng ta.

Tuy biểu hiện của nàng ta vô cùng bình tĩnh, cũng có thể che giấu sự phẫn nộ, nhưng ánh mắt của một người tuyệt đối không lừa được người.

Huống hồ Nữ Thần pháp thuật cao cường, người thế nào cũng đã gặp, cũng đã trải qua, nhưng một Hoa Tinh ở trước mặt giở trò như vậy, tuyệt đối không thể.

Chỉ là bây giờ ai cũng không có cách nào, vì không biết thực lực của nàng ta bây giờ cao đến đâu, bao gồm cả nhất cử nhất động của nàng ta ở đây, cho nên bây giờ chưa hoàn toàn làm rõ.

Cho nên lúc đó cũng phải nhịn, nếu không sẽ bị vạch trần hoàn toàn, nhưng bây giờ ai cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, cho nên chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Vừa hay lúc này, thấy trong mắt nàng ta có vẻ không kiên nhẫn, cho nên lúc đó Nữ Thần, liền nghĩ nếu nắm được cảm xúc này, có thể khiến kẻ có mưu đồ bất chính này, lộ nguyên hình.

Dù sao Nữ Thần cũng là một người làm việc quyết đoán, cho nên không có chuyện gì có thể làm khó được nàng.

Cho nên để mọi chuyện đều có thể sáng tỏ, Nữ Thần phải nỗ lực hoàn thành.

Hoa Tinh tưởng rằng mình che giấu rất tốt, không có ai có thể nhìn

ra được tâm trạng của mình lúc này, nhưng căn bản không hiểu, Nữ Thần rốt cuộc là người như thế nào.

Từ lúc nàng ta xuất hiện, Nữ Thần đã dồn hết ánh mắt vào người nàng ta, tuy không biết lai lịch thật sự, nhưng cũng tuyệt đối không để nàng ta, ở đây tùy tiện hành động.

Diệp Thiên là một người vô cùng đơn thuần, tuyệt đối không nghĩ Hoa Tinh có dự mưu, cho nên lúc đó, cũng chỉ cho qua chuyện.

Cho nên Nữ Thần để có thể khiến bộ mặt thật của nàng ta, hoàn toàn lộ ra trước mặt Diệp Thiên, cho nên phải làm thật hoàn hảo.

Cũng phải để Diệp Thiên xem xem, cái gọi là Hoa Tinh rốt cuộc là một người phụ nữ có tâm địa xấu xa đến đâu.

Bởi vì từ lúc nàng ta xuất hiện, đã có dự mưu hành động.

Nữ Thần và Hoa Tinh đều có tâm tư riêng của mình.

Hoa Tinh quả thực cũng không phục, Nữ Thần tưởng rằng mình ở đây có thể cản trở mọi thứ, vì bản thân nàng chỉ cần tiếp cận Diệp Thiên.

Nhưng không ngờ Nữ Thần lại luôn ở đây cản tay cản chân.

Nhưng giữa hai người đều có chút kiêng dè thực lực của đối phương, cho nên lúc đó không ai dám làm gì khác.

Hoa Tinh thực ra rất bất mãn, đặc biệt là khi Nữ Thần hủy hoại đồng bạn của mình thì thật sự phẫn hận, cho nên đặc biệt muốn đánh bại Nữ Thần.

Nhưng có những lúc cảm thấy dụng ý của mình, chưa hoàn toàn phát huy hết, nếu lỡ bị Diệp Thiên phát hiện, vậy thì không hay lắm.

Cho nên lúc đó vẫn luôn che giấu, nhưng Nữ Thần là người vô cùng thông minh, một mắt đã nhìn thấu tất cả tâm tư của Hoa Tinh.

Nhưng nếu muốn vạch trần nàng ta, cũng không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng Nữ Thần nghĩ nếu không để Diệp Thiên, nhìn thấy bộ mặt thật của nàng ta, hắn sẽ tưởng nàng ta là người tốt sao?

Cho nên Nữ Thần lúc đó vẫn luôn suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể vạch trần nàng ta hoàn toàn, sau đó liền nghĩ, dù sao lát nữa cũng phải tiếp tục lên đường.

Không bằng cứ bộc lộ hết ra, cũng vui vẻ chơi đùa một chút, nếu Hoa Tinh vẫn luôn ẩn giấu.

Nữ Thần cũng không sợ, chỉ là có những lúc không biết, rốt cuộc thực lực của nàng ta cao đến đâu, cho nên cũng không dám mạo hiểm tiến lên.

Cho nên chỉ có thể từng chút một, dẫn dụ nàng ta ra, nhưng những chuyện này Nữ Thần từ trước đến nay chưa từng nói với Diệp Thiên, chỉ một mình đối phó.

Vì nàng tin chút vấn đề này, nàng có thể giải quyết, cho nên nói ra Diệp Thiên cũng chưa chắc đã tin, dù sao Hoa Tinh này đã giúp đỡ, cũng rất nhiều.

Trên đường đi Diệp Thiên im lặng suy nghĩ khi gặp người bảo vệ nên đối đãi như thế nào, dù sao vấn đề này đã nghĩ rất lâu.

Chương 2079

Nhưng mãi vẫn chưa thực hiện được, Diệp Thiên cũng không để tâm đến những chuyện khác.

Bởi vì hai người trước đó có không khí khó xử, nhưng bây giờ đã lên đường, chắc cũng không có chuyện gì.

Cho nên lúc đó cũng không dồn sự chú ý, lên người hai người.

Trên đường đi Nữ Thần đã dùng hết sức, vì làm vậy là để Hoa Tinh lộ ra bộ mặt thật, như vậy Diệp Thiên có thể thấy rõ con người của nàng ta.

Cho nên lúc đó cũng không ngừng gây phiền phức cho Hoa Tinh, bất kể Hoa Tinh rốt cuộc có chuyện gì đang che giấu, Nữ Thần đều phải vạch trần.

Hoa Tinh thực ra cũng không phải kẻ ngốc, những việc Nữ Thần làm, rõ ràng là đang nhắm vào mình, cho nên lúc đó vẫn luôn nhẫn nại, tưởng rằng như vậy có thể cho qua, cho nên sẽ không gây khó dễ nữa.

Vì ở trước mặt Diệp Thiên, tuyệt đối không thể lộ ra bộ mặt thật, cho nên lúc đó thật sự đã nuốt hết cơn giận xuống.

Nữ Thần muốn xem xem bộ dạng hiện tại của nàng ta, cho nên lúc đó trên đường đi thật sự không thiếu kích thích.

Dù có thể nhẫn nại cũng không nhất định sẽ nhẫn nại mãi được, cho nên Nữ Thần muốn nàng ta ở trước mặt Diệp Thiên mất bình tĩnh, như vậy có thể lộ ra bộ mặt thật của nàng ta, cho nên dù có ngụy trang, cũng sẽ có ngày lộ ra sơ hở.

Nhưng Nữ Thần làm việc vô cùng có trật tự, trên đường đi kích thích Hoa Tinh, cũng không để Diệp Thiên phát hiện, có chỗ nào không

đúng.

Nữ Thần cũng không ngừng cười thầm.

Hoa Tinh có suy nghĩ của mình, không muốn để bất kỳ ai phá hoại mọi thứ, Nữ Thần lại cứ ở đây không tha, nhưng Hoa Tinh vẫn luôn nhẫn nại.

Vì nàng biết có những chuyện, không phải một mình có thể cản được, cho nên lúc đó thấy Diệp Thiên không hề chú ý đến hai người.

Cho nên trong lòng Hoa Tinh dường như cũng có chút bình tĩnh lại.

Nữ Thần cũng không ngờ Hoa Tinh, có thể kiên trì đến bây giờ, vốn dĩ muốn nàng ta bộc lộ mặt mất bình tĩnh, ra trước mặt Diệp Thiên.

Nhưng dường như căn bản không có tác dụng gì, nhưng Nữ Thần sẽ không, vì chuyện này mà dừng lại, nàng sẽ tiếp tục kiên trì, cho đến khi suy nghĩ thật sự của nàng ta, bộc lộ ra mới có thể cam tâm.

Diệp Thiên bây giờ dồn hết tâm tư, vào việc lên đường, vì hắn đặc biệt muốn tìm người bảo vệ đó, bất kể ở đó rốt cuộc, có nguy hiểm gì.

Hoặc có những chuyện khác, Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến, chỉ hy vọng có thể làm những việc mình muốn làm một cách hài lòng, hoặc có những vấn đề khác, Diệp Thiên thật sự không suy nghĩ kỹ.

Vì hắn cảm thấy mọi người đều là người lớn, không có chướng ngại vật nào không thể vượt qua.

Cho nên Diệp Thiên mới tiếp tục không ngừng lên đường, vì hắn cảm thấy thời gian vô cùng quý giá, một chút cũng không muốn lãng phí, nhưng ngay lúc mọi người đang đi, cả người Hoa Tinh đột nhiên, sững sờ tại chỗ.

Diệp Thiên lúc đó cũng không biết là tình huống gì, nhưng mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng hiện ra trước mắt, vì bây giờ đã đến một ngôi nhà.

“Sao lại có một ngôi nhà ở đây?

Chẳng lẽ có người ở?

Người bảo vệ đó ở đây sao?

Thật đúng là tìm mỏi gót giày không thấy, đến khi có được chẳng tốn công.” Diệp Thiên lúc đó cũng phấn khích, vì không ngờ có thể tìm thấy nhanh như vậy, tuy không thể hoàn toàn chắc chắn người bảo vệ đang ở trong căn phòng này, nhưng đi lâu như vậy, ngoài căn phòng này ra không thấy bất kỳ thứ gì khác.

Hoa Tinh lúc đó vẫn không nói gì, vì có chuyện đang che giấu, cho nên nếu bây giờ vào thời khắc mấu chốt này, lại nói rõ nguyên nhân.

Vậy thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ nghi ngờ nàng, cho nên lúc đó cả người nàng một câu cũng không nói đứng đó, Diệp Thiên lúc đó cũng tỉ mỉ quan sát căn phòng này.

Bởi vì Diệp Thiên trước đây cũng đã đi không ít nơi, cũng đã thấy nhiều thứ, nhưng giống như bài trí của căn phòng này, bao gồm cả trang trí bên trong, thật sự vô cùng khác biệt.

Bởi vì toàn bộ thiết kế của căn phòng này, đều do thiết kế từ thời thượng cổ, một số đồ đồng.

Tuy nhìn vào phòng không có chỗ nào không đúng, nhưng cách trang trí này thật sự khiến người ta khó hiểu, một ngôi nhà bình thường sao lại trang trí thành thế này.

Chương 2080

Diệp Thiên không nhìn kỹ thì thôi, lúc nhìn kỹ mới cảm thấy căn nhà này dường như lại giống nhà đất, thật sự có một cảm giác không nói nên lời.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó không nói nhiều, cũng không hỏi Hoa Tinh, vì lúc đó khi nàng ở đây, đặc biệt là lúc sững sờ ở đó, Diệp Thiên cũng đã hiểu ra một vài chuyện.

Diệp Thiên luôn cảm thấy trong quá trình trang trí thượng cổ này, chắc chắn cũng tốn thời gian tốn sức, rốt cuộc người sống bên trong có phải là người bảo vệ không, tại sao lại chọn cách trang trí như vậy?

"Căn nhà này rốt cuộc có phải là nơi ở của người bảo vệ không, tại sao bên trong lại trang trí như vậy, chẳng lẽ người này thích phong cách này?" Diệp Thiên lúc đó cả người, đứng đó cũng tự lẩm bẩm, vì không biết nên quyết định thế nào, nếu trong căn nhà này thật sự có người.

Không nên gõ cửa trước, hoặc là chào một tiếng rồi mới vào, nếu mạo hiểm đi vào như vậy, có phải là không tốt lắm không, vì Diệp Thiên làm việc như vậy.

Vĩnh viễn đều sẽ đặt vấn đề lên hàng đầu, không để bất kỳ ai, cảm thấy những gì mình làm đều sai.

Lúc đó Nữ Thần và Hoa Tinh vẫn luôn đi theo bên cạnh Diệp Thiên, cũng đều không lên tiếng, vì lúc này Hoa Tinh vô cùng lo lắng, vì sợ thần bảo vệ.

Biết mình, dường như cũng đang che giấu, tuy đều không nói, nhưng Nữ Thần ở một bên cũng không ngừng quan sát, nhất cử nhất

động của Hoa Tinh.

Từ lúc bắt đầu, Nữ Thần đã cảm thấy Hoa Tinh xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải người bình thường, nhưng không xé toạc bộ mặt thật của nàng ta.

Cho nên Nữ Thần bây giờ chọn cách đứng đó không động đậy, không làm gì cả, muốn xem xem Diệp Thiên quyết định thế nào, chỉ cần hắn muốn tiến lên.

Nữ Thần chắc chắn sẽ không ngần ngại đi theo, nhưng về phần Hoa Tinh này có làm vậy không, vậy thì không biết được.

Trong quá trình suy nghĩ của Diệp Thiên, hắn cảm thấy nên đi thẳng vào, nếu người bảo vệ thật sự ở bên trong, vậy thì cũng không có gì đáng do dự.

Huống hồ hắn chỉ hy vọng có thể gặp mặt một lần, xem rốt cuộc là người như thế nào.

Hoa Tinh lúc đó cẩn thận, ở bên cạnh Diệp Thiên cũng không dám lên tiếng, không ngừng ngó nghiêng tìm kiếm.

Tuy Diệp Thiên không chú ý đến điểm này, nhưng Nữ Thần hoàn toàn nhìn thấy trong mắt, tuy không biết Hoa Tinh rốt cuộc gặp chuyện gì.

Nhưng bộ dạng rụt rè vừa rồi, thật sự khiến người ta nảy sinh nghi ngờ.

Vì Hoa Tinh tự nhiên hiểu rõ mọi thứ ở đây, cũng biết thần bảo vệ ở đây nếu phát hiện sự tồn tại của mình, chắc chắn sẽ có vấn đề xảy ra, cho nên Diệp Thiên sau quyết định cuối cùng.

Cũng dứt khoát, trực tiếp đi vào xem rốt cuộc là tình hình thế nào, nếu thật sự như những gì mình tưởng.

Vậy thì Diệp Thiên đã đến đây, cũng sẽ không có bất kỳ sự lùi bước nào.

Diệp Thiên thực ra cũng nghĩ mọi vấn đề rất đơn giản, tuy không biết bên trong có thần bảo vệ không, hay có vấn đề gì khác.

Nhưng lúc đó khi bước vào, mới phát hiện ra bên ngoài ngôi nhà này có đặt trận pháp, cho nên nhất thời, Diệp Thiên vào cũng không vào được.

Chỉ có phá giải trận pháp này, mới có thể dẫn mọi người vào bên trong, trận pháp này Diệp Thiên trước đây cũng chưa từng thấy, nhưng không vì thế mà có bất kỳ cảm giác áp lực nào.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy đã, chọn làm việc gì, vậy thì nhất định phải làm thành công.

Cho nên bất kể có gian nan đến đâu, trận pháp này có áp lực đến đâu, cũng nhất định phải đột phá.

Diệp Thiên không phải là người có thể bị khó khăn đánh bại, cho nên càng có nguy hiểm như vậy tồn tại, càng có thể kích thích tất cả ý chí chiến đấu của hắn.

Diệp Thiên lại không hề có chút phản ứng nào, đứng bên ngoài căn nhà với vẻ mặt bình thản, không hề sợ hãi hay căng thẳng.

Nữ thần cảm thấy chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy, bèn nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, nơi này có lẽ không giống như ngươi tưởng tượng.

Nếu không phá giải được trận pháp này thì chúng ta không thể nào tiến về phía trước được." Nữ thần không lo lắng Diệp Thiên không thể hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cảm thấy có một số chuyện cần phải tính toán trước.

Nếu có chuyện gì xảy ra, mọi người cũng đã sớm chuẩn bị, không

đến mức luống cuống tay chân.

Nhưng Diệp Thiên lại tỏ ra vô cùng tự tin.

Chương 2081

Dù có chuyện lớn đến đâu, hắn cũng tuyệt đối không sợ hãi, cũng không tự tạo áp lực cho mình, vì trong lòng hắn hiểu rất rõ.

Có những việc bắt buộc phải đối mặt, đã lựa chọn đến đây thì không thể nào xám xịt mặt mày quay về được.

Vì vậy, nhất định phải phá trừ trận pháp này, sau đó đường đường chính chính bước vào.

Pháp thuật của Diệp Thiên vốn rất cao cường, nên hắn đã thuận lợi phá giải trận pháp, bởi chỉ có phá được nó thì mới có thể đi tiếp.

Vốn dĩ Diệp Thiên không phải người bình thường, nên dù gặp phải chuyện gì, hắn cũng sẽ dũng cảm tiến lên, không chút do dự.

Vì thế, hắn định cứ thế đi thẳng vào, bởi đã đến đây thì không thể chần chừ, càng lề mề thì càng không giải quyết được vấn đề.

“Diệp Thiên, ngươi đang nghĩ gì vậy?

Rốt cuộc có nghe ta nói không?

Ngươi thật sự muốn phá trận pháp này sao, nhưng trận pháp này trông không dễ đối phó chút nào đâu.” Nữ thần đôi khi thực sự rất sốt ruột.

Mỗi khi thấy Diệp Thiên đang suy tính, nàng đều không làm phiền, nhưng tình thế đã đến nước này nên nàng đành lên tiếng hỏi.

Lúc này, Hoa Tinh đứng bên cạnh, luôn cẩn thận nấp sau lưng Diệp Thiên, không hề có bất kỳ hành động nào, cũng không nói một lời nào.

So với dáng vẻ trước kia, nàng ta lúc này như hai người hoàn toàn

khác.

Hoa Tinh không dám động chạm gì ở nơi này, giờ đi theo Diệp Thiên, cũng chỉ có thể sợ bị phát hiện mà trốn sau lưng hắn.

Nhưng Diệp Thiên không nói thêm lời nào, chỉ mải mê suy nghĩ xem nên làm gì, bởi đã quyết định đi vào thì nhất định phải dùng đến pháp thuật.

Nếu chỉ đơn thuần đi thẳng vào thì chắc chắn không ổn.

Trận pháp này Diệp Thiên đã lĩnh giáo qua, nếu không cẩn thận bị nó vây khốn thì mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức.

Vì vậy, Diệp Thiên nhìn Hoa Tinh và Nữ thần, thấy ánh mắt họ đang không ngừng dõi theo mình, nhưng hiện tại hắn chẳng thể bàn bạc với ai.

Thấy Diệp Thiên đứng đó im lặng, Nữ thần cũng biết hắn chắc chắn đang suy tính, nếu cứ tiếp tục hỏi dồn cũng chưa chắc có hiệu quả, chi bằng cứ yên tâm chờ đợi.

Dù sao Diệp Thiên làm việc luôn có đầu có cuối, nên nàng cũng yên tâm về hắn.

"Những lời nàng vừa nói, ta đều ghi nhớ cả rồi, chỉ là ta đang có một ý tưởng mới.

Nếu cứ đi thẳng vào," Diệp Thiên nói, "có thể sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng nếu chúng ta lén quan sát ở bên cạnh thì cũng không phải là không được." Diệp Thiên biết Nữ thần có ý tốt, cũng hiểu dụng ý của nàng, nhưng có những chuyện không thể làm theo cách đó.

Hắn không biết tình hình bên trong thế nào, thay vì cứ thế xông vào, chi bằng nấp ở một bên và lặng lẽ quan sát.

Nếu có người xuất hiện hoặc có vật gì khác lạ, Diệp Thiên cũng có thể thấy rõ, không cần phải lo lắng nữa.

Nữ thần hỏi lâu như vậy, cuối cùng Diệp Thiên cũng chịu mở miệng, khiến trong lòng nàng thoải mái hơn nhiều.

Nàng rất tin tưởng Diệp Thiên là người có năng lực, chỉ cần hắn muốn làm là nhất định sẽ làm được.

Nàng hỏi cũng chỉ mong hắn nói ra suy nghĩ của mình, dù sao mọi người cũng là bạn đồng hành.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Nữ thần cũng hiểu ra và cùng hắn nấp sang một bên, lặng lẽ quan sát mọi động tĩnh phía trước.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã định xông thẳng vào, nhưng lại dừng lại giữa chừng.

Chính vì hắn đã suy nghĩ kỹ càng, tuyệt đối không hành động bốc đồng.

Chương 2082

Thấy hắn có ý tưởng như vậy, nàng cũng ngăn lại, bởi nàng cảm thấy không có việc gì có thể vội vàng mà thành công được.

Trong lúc nấp ở một bên quan sát, họ thấy nơi đó không có ai qua lại, nhưng Diệp Thiên tin vào phán đoán của mình, chắc chắn sẽ không có sai sót.

Vì vậy, hắn tiếp tục quan sát, chỉ cần có chút động tĩnh là có thể nắm rõ tình hình.

Thay vì xông thẳng vào, ở đây ôm cây đợi thỏ cũng là một lựa chọn không tồi.

Mọi người nấp ở một bên, không dám phát ra tiếng động nào, chỉ muốn xem rốt cuộc Diệp Thiên định làm gì.

Đúng lúc này, một u linh đột nhiên đi ra.

Diệp Thiên lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý vào u linh đó.

Hắn muốn xem liệu u linh có đi vào trong không, nếu nó đi vào mà gặp trở ngại, thì có thể từ đó tìm ra manh mối.

Diệp Thiên quả là một người thông minh, suy tính mọi việc luôn đi trước người khác.

Hắn chưa bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc, nếu chưa làm rõ vấn đề thì tuyệt đối không hành động tùy tiện.

Hơn nữa, bên cạnh còn có người khác, nên Diệp Thiên cứ nhìn chằm chằm vào ngôi nhà.

Hắn thấy sau khi u linh đi vào, cánh cửa bên trong liền mở ra.

Trước đó, Diệp Thiên cảm thấy mọi thứ ở đây không đơn giản

như vẻ ngoài, nhưng giờ đây, khi thấy u linh bước vào, hắn mới phát hiện những suy đoán trước kia của mình là đúng.

Xem ra việc đi vào cũng không phải chuyện khó.

Vì vậy, Diệp Thiên lặng lẽ quan sát tất cả mọi chuyện ở bên cạnh.

Diệp Thiên lúc đó vẫn do dự không quyết, không biết rốt cuộc có nên vào hay không.

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi thì chắc chắn không thể làm rõ vấn đề.

Vì thế, hắn thực sự có chút mông lung.

Cùng lúc đó, hắn nảy ra ý định vào trong xem thử, bởi chỉ có vào trong mới có thể làm rõ vấn đề, nếu không cứ đứng đây đoán mò thì chẳng biết tình hình ra sao.

Ngay khi Diệp Thiên định hành động, hắn lại phát hiện bên trong có một số loài thực vật trông rất cổ xưa.

Vốn dĩ, Diệp Thiên đã cảm thấy mọi thứ ở đây rất khác thường, đặc biệt là khi nhìn thấy những loài thực vật này, hắn lại càng thêm tò mò.

Hắn cảm thấy chúng khác hẳn với những gì mình thường thấy, vậy rốt cuộc chúng là của ai?

Diệp Thiên nhất định phải làm rõ.

Bản thân hắn không phải người tò mò, nhưng chuyện này lại khơi dậy tất cả nghi vấn trong lòng hắn.

Diệp Thiên muốn tìm hiểu rõ ràng mọi sự vật diễn ra trước mắt, nếu không làm rõ những vấn đề này, trong lòng hắn thực sự không cam tâm.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy những loài thực vật đó, hắn đã có quyết định, dứt khoát bước vào.

Bởi vì nghe nhiều không bằng tận mắt thấy.

Thế nhưng, trong lúc tò mò, trong lòng hắn lại có một cảm giác kỳ lạ.

Dường như có một luồng sức mạnh thần bí không ngừng lôi kéo hắn, thôi thúc hắn phải đi vào, luồng sức mạnh đó cứ lôi kéo hắn mãi.

Điều này càng khiến hắn tò mò hơn, nhưng không biết phải làm sao, cũng không thể bàn bạc với ai, vì những chuyện này đều phải do một mình hắn xử lý.

Chương 2083

Diệp Thiên nhìn sang Nữ thần, biết nàng vẫn luôn ở bên cạnh mình, hẳn là có thể hiểu được tâm trạng của hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định vào xem, không còn do dự nữa.

"Nữ thần, mọi chuyện đã bày ra trước mắt rồi, hay là ta vào xem thử, trong lòng ta thực sự không cam tâm.

Ngay cả một u linh lúc nãy cũng đã vào được mà không sao cả." Diệp Thiên nói, "Hơn nữa, ta còn thấy những loài thực vật bên trong, nên không thể cứ mãi băn khoăn được.

Không biết nàng có đi cùng ta không?" Diệp Thiên là một người rất thông minh, làm bất cứ việc gì cũng luôn lên kế hoạch rất chu toàn, tuyệt đối không hành động theo cảm tính.

Nữ thần đương nhiên luôn ủng hộ mọi quyết định của Diệp Thiên, chỉ cần hắn muốn làm thì không gì là không thể.

Vì vậy, Nữ thần nói với hắn: "Nếu ngươi đã có ý định thì cứ đi đi, ta sẽ ở bên cạnh ngươi.

Nhưng bên trong có nguy hiểm hay không thì không rõ, nên khi vào nhất định phải hết sức cẩn thận." Nữ thần biết Diệp Thiên là người có đầu óc, nhưng có những chuyện cần phải nói trước, vì rốt cuộc tình hình bên trong thế nào, thật sự không ai biết.

Lời nói của Nữ thần đã tiếp thêm tự tin cho Diệp Thiên, hắn quyết định nhất định phải xông vào xem thử.

Nếu thật sự có chuyện gì, Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng.

Bây giờ, Diệp Thiên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Hắn muốn vào xem, lại được sự đồng ý của Nữ thần, nên cả hai không chần chừ mà bắt đầu tiến về phía trước.

Dù Diệp Thiên định thử một lần, nhưng hắn vẫn có một điều lo ngại.

Vì vậy, trên đường đi, Diệp Thiên bắt đầu trò chuyện với Nữ thần.

Hắn cảm thấy Nữ thần có thể cho mình lời khuyên, bởi dù sao bên cạnh hắn chỉ có nàng, nếu nàng có thể giúp đỡ thì không có chuyện gì là không giải quyết được.

Lúc này, Hoa Tinh đi theo bên cạnh Diệp Thiên vẫn luôn cẩn thận, không dám nói một lời nào vì sợ bị vị thần bảo hộ ở đây phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Nàng không dám đi tiếp, nhưng cũng không thể cứ thế rời đi.

"Bây giờ có một vấn đề nan giải nhất.

Lúc trước ta thấy u linh đi vào, không biết người bên trong có đối xử với chúng ta như u linh không." Diệp Thiên nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn không sợ hãi, chỉ cảm thấy mọi thứ ở đây đều không nằm trong tầm kiểm soát của mình, huống chi Diệp Thiên cũng không thuộc về nơi này.

Nếu không phải vì muốn làm rõ mọi chuyện, hắn cũng không thể đứng đây suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy.

Nữ thần cũng hiểu suy nghĩ của Diệp Thiên, nhưng có những chuyện cả hai đều chưa từng trải qua.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, Nữ thần cũng không thể nói chắc, nhưng nàng sẽ giúp đỡ Diệp Thiên hết mình.

Vì vậy, Nữ thần không nói nhiều, chỉ trao cho Diệp Thiên một ánh mắt, ý bảo hắn đừng nghĩ nhiều nữa.

Đã quyết định bước vào thì đừng bận tâm đến những vấn đề khác, chỉ cần đi tiếp và làm rõ mọi chuyện là được.

Diệp Thiên hiểu ý của Nữ thần, liền tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được nửa đường, hắn đột nhiên nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đang ở đó nấu canh.

Diệp Thiên không ngờ lại có một cô gái xinh đẹp xuất hiện ở đây, thực sự có chút tò mò, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Vì sao cô gái này lại ở đây?

Mọi hình ảnh dường như bắt đầu hiện lên trong đầu hắn.

Chương 2084

Diệp Thiên vội vàng hỏi Nữ thần, vì hắn biết Nữ thần hiểu biết rộng, lại quen thuộc với nơi này hơn, nên chắc chắn biết lai lịch của cô gái này.

“Nữ thần, cảnh tượng phía trước rốt cuộc là sao vậy?

Cô gái đó là ai?

Sao lại xinh đẹp như vậy, một mình ở đây không sợ sao?

Nàng ta đang nấu canh, thật khó hiểu.

Nàng chắc chắn biết đó là ai, nói cho ta biết đi, để ta khỏi phải đoán mò.” Diệp Thiên là người như vậy, một khi lòng hiếu kỳ trỗi dậy thì thật khó kiềm chế, nên hắn muốn nhanh chóng làm rõ mọi chuyện đang diễn ra trước mắt.

Như vậy cũng không cần phải nghi ngờ mãi, bởi hắn biết Nữ thần thần thông quảng đại, không có chuyện gì là không biết.

Chỉ cần hỏi, nàng chắc chắn có thể giải đáp thắc mắc trong lòng hắn.

Vì vậy, Diệp Thiên cứ nhìn thẳng vào Nữ thần, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nữ thần lúc đó thực sự không ngờ, Diệp Thiên cũng là người từng trải mà ngay cả Mạnh Bà đang nấu canh cũng không nhận ra.

Nàng bèn mím môi cười: “Ngươi đang trêu ta đấy à, không biết đó là ai sao?

Người đó là Mạnh Bà.” Diệp Thiên chưa từng gặp Mạnh Bà, vì hắn nghĩ Mạnh Bà phải là một bà lão, chứ không phải một cô gái xinh

đẹp.

Vì vậy, khi thấy nàng đang nấu canh, cộng thêm lời nói của Nữ thần, hắn cảm thấy vô cùng thú vị.

Hắn liền muốn đến gần xem thử Mạnh Bà rốt cuộc đang làm gì.

Lúc này, Hoa Tinh vẫn luôn trốn sau lưng hắn, không xuất hiện, cũng không nói lời nào.

Dù Nữ thần rất không thích nàng ta, nhưng đã đến đây, nàng cũng không gây khó dễ gì nữa, vì bây giờ điều quan trọng là cùng Diệp Thiên vào trong làm rõ vấn đề.

Vì vậy, Nữ thần hỏi Diệp Thiên mục đích của hắn là gì: "Diệp Thiên, bây giờ chúng ta đã thuận lợi vào trong rồi, rốt cuộc ngươi định làm gì, hay có kế hoạch gì khác, nói cho ta biết trước đi." Nữ thần biết mỗi bước đi của Diệp Thiên đều có thể có kế hoạch, nhưng nàng vẫn hỏi, đã đến đây rồi thì nên làm gì thì làm.

Bây giờ, mọi suy nghĩ của Diệp Thiên đều đổ dồn vào cô gái xinh đẹp phía trước.

Hắn cảm thấy cảnh Mạnh Bà nấu canh thực sự quá hấp dẫn.

Về những chuyện khác, Diệp Thiên thực sự không nghĩ tới, hắn chỉ muốn nhanh chóng đến gần người đó xem thử và giao lưu.

Vì vậy, khi Nữ thần hỏi, hắn cũng nói ra suy nghĩ của mình, bởi mỗi người khi làm việc gì cũng không nhất thiết phải tuân theo kế hoạch.

Lúc vào đây, Diệp Thiên cũng không nghĩ sẽ gặp nàng ta, bây giờ đã gặp rồi, hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Hắn cũng hy vọng Nữ thần có thể hiểu.

"Trước đó ta cũng có kế hoạch, nhưng bây giờ thấy Mạnh Bà nấu

canh, thực sự quá hấp dẫn.

Trông dáng vẻ ngốc nghếch của nàng ta, thật là thú vị." Diệp Thiên nói, "Vì vậy, ta muốn đến gặp nàng ta trước, sau đó xem xét tình hình rồi quyết định." Nữ thần nghe xong lời của Diệp Thiên, cũng cảm thấy rất tò mò.

Một Mạnh Bà mà thôi, có gì hấp dẫn chứ, thực sự không hiểu nổi.

Trong đầu Diệp Thiên đang nghĩ gì vậy, suy nghĩ của hắn không giống người khác.

Nhưng Diệp Thiên đã nói rõ ý định của mình, Nữ thần cũng không tiện nói thêm.

Dù sao đã đến đây, nàng cũng chọn ở bên cạnh Diệp Thiên, vậy thì cứ làm theo ý hắn đi.

Chỉ là, Nữ thần đối với người này hoàn toàn không có chút tò mò nào.

Chương 2085

Nàng sớm đã biết đó là ai, có gì đáng xem chứ?

Hơn nữa, nhìn nửa ngày trời, nàng cũng không thấy có gì hấp dẫn.

“Nếu ngươi muốn xem thì cứ đi xem đi, dù sao cũng đã đến đây rồi.

Nếu không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngươi, e là trong lòng ngươi cũng không yên được.

Vậy chúng ta đến xem thử, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của ngươi.” Hoa Tinh vốn không muốn để vị thần bảo hộ ở đây nhìn thấy chân thân của mình, nhưng nếu bây giờ cứ thế biến mất không tăm tích, Diệp Thiên và Nữ thần chắc chắn sẽ hiểu lầm con người nàng.

Vì vậy, lúc đó nàng thực sự rất khó xử.

Vốn dĩ nàng không muốn vào trong.

Nhưng bây giờ đã đến đây, Hoa Tinh cũng không thể giải thích rõ lý do với Diệp Thiên, nên trong lòng vô cùng bối rối.

Nàng cũng biết Nữ thần coi thường mình, có lúc thực sự không thể chịu đựng nổi, nhưng lại không có cách nào, vì Hoa Tinh bây giờ đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Thiên hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của Hoa Tinh.

Trong đầu hắn bây giờ chỉ có ý nghĩ nhanh chóng đến chào hỏi Mạnh Bà.

Thực ra, suy nghĩ của Diệp Thiên cũng rất đơn giản.

Hắn chỉ thấy nàng ở đó nấu canh, bóng lưng đó thực sự khiến hắn

đặc biệt muốn gặp mặt.

Vì vậy, hắn mới bàn bạc với Nữ thần, nhưng hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Hoa Tinh, bởi ngay từ đầu, sự xuất hiện của Hoa Tinh đã rất tình cờ, nên Diệp Thiên căn bản không nghĩ tới nàng.

"Nữ thần, nếu đã vậy, chúng ta vào xem đi." Diệp Thiên lúc đó thực sự rất phấn khích, không biết phải làm sao cho phải, vì hắn cảm thấy mình chưa bao giờ tò mò như vậy.

Bây giờ, mọi chuyện đều bày ra trước mắt, thực sự khiến hắn không biết bắt đầu từ đâu.

Nữ thần thấy Diệp Thiên vui như vậy, cũng chỉ có thể cùng hắn vào xem, liệu có thể chào hỏi Mạnh Bà được không.

Nếu không, với tính cách của Diệp Thiên, Nữ thần cũng biết, có những chuyện hắn muốn làm mà không làm được thì chắc chắn sẽ không bỏ cuộc.

Thay vì vậy, chi bằng cứ để hắn thử.

Ở bên trong, Mạnh Bà vẫn luôn nấu canh, hoàn toàn không biết có người lạ đến, cũng không biết có người muốn chào hỏi mình.

Nhưng Hoa Tinh lúc này thực sự rất hoảng loạn, vì nàng biết nếu cứ thế đi cùng họ, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Một khi bị phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy, Hoa Tinh phản ứng rất nhanh nhạy.

Ngay khoảnh khắc Diệp Thiên sắp bước vào đó, nàng liền biến thành nguyên thân.

Như vậy sẽ không bị người khác phát hiện.

Hoa Tinh vẫn luôn che giấu thân phận thật của mình, sợ có một ngày sẽ bị người khác vạch trần, hoặc bị thần bảo hộ phát giác.

Nàng đã làm nhiều việc như vậy, tuyệt đối không thể để mình rơi vào tình thế bất nghĩa.

Lúc đó, Diệp Thiên và Nữ thần hoàn toàn không nhận ra, càng không biết Hoa Tinh đã biến thành nguyên thần, vì sự chú ý và ánh mắt của họ đã hoàn toàn chuyển sang Mạnh Bà.

Vì vậy, họ căn bản không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt khác.

Hoa Tinh sau khi biến thành nguyên thân, vẫn luôn nấp trên người Diệp Thiên, vì chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn bản thân không bị phát hiện.

Chương 2086

Vì thế, Diệp Thiên và Nữ thần mang theo Hoa Tinh, từng bước tiến vào bên trong.

Khi bước vào, Diệp Thiên cũng không ngừng quan sát mọi thứ xung quanh.

Vốn dĩ, hắn không biết tình hình bên trong thế nào nên mới bước vào, nhưng bây giờ, Diệp Thiên đã thể hiện hết sự tò mò của mình.

Hắn cảm thấy nơi này thực sự không giống như mình tưởng tượng.

Diệp Thiên lúc đó hoàn toàn không để tâm, vì Hoa Tinh vẫn luôn đi theo hắn, dù hắn làm gì, nàng cũng chưa bao giờ so đo.

Về việc tại sao nàng lại làm vậy, Diệp Thiên cũng không nghĩ tới.

Bây giờ, hắn chỉ muốn tiến lên chào hỏi Mạnh Bà, xem rốt cuộc nàng ta đang làm gì, vì điều đó đã khơi dậy mọi sự tò mò của hắn.

Vì vậy, việc Hoa Tinh bám trên người Diệp Thiên, tưởng rằng sẽ không bị phát hiện, nhưng nàng thực sự quá ngây thơ.

Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, chỉ là có lúc hắn không muốn nói, không muốn biểu đạt, cũng càng không muốn đoán già đoán non suy nghĩ của người khác.

Hắn luôn hành động theo ý mình, nên lúc đó cũng không để ý đến những chuyện này, cứ thế tiến về phía trước.

Dù Diệp Thiên không nói gì, nhưng hắn luôn cảm thấy có Hoa Tinh trên người mình khiến hắn đặc biệt không tự tại, nhưng lại không có cách nào.

Nếu ném nàng ra, lại cảm thấy làm vậy thực sự có chút không ổn.

Nữ thần lúc đó cũng nhận ra Diệp Thiên có chút không tự nhiên, nhưng nàng không nói một lời nào, vì mục đích Hoa Tinh tiếp cận Diệp Thiên là gì, bây giờ vẫn chưa biết.

Vì vậy, Nữ thần cũng không dám hành động tùy tiện.

Nhưng khi thấy tâm tư của Diệp Thiên có chút không ổn, nàng cũng bắt đầu trò chuyện với hắn.

Bây giờ họ còn cách Mạnh Bà một đoạn, nếu cứ im lặng đi như vậy thì thực sự có chút nhàm chán, nên Nữ thần quyết định mở lời.

Hai người đi cùng nhau, chắc chắn phải có một người bắt chuyện trước, nhưng là ai thì cũng không quan trọng.

Về việc họ sẽ đi đến đâu, những điều đó đều không nằm trong kế hoạch.

Diệp Thiên bây giờ cảm thấy thời gian của mình thực sự không thể lãng phí, vì mỗi phút mỗi giây đều phải trân trọng, nên hắn thực sự không muốn lãng phí thời gian như vậy nữa.

Có lúc, hắn thực sự cảm thấy không nỡ.

“Diệp Thiên, ngươi đang nghĩ gì vậy?

Dù sao cũng còn một đoạn nữa mới đến chỗ Mạnh Bà, hay là chúng ta trò chuyện cho đỡ chán.” Nữ thần đôi khi thực sự rất tò mò, cũng có thể là băn khoăn về hắn, vì có lúc hắn không nói một lời nào, cả người cứ ngây ra đó.

Vì vậy, dù Nữ thần không hỏi cũng có thể đoán ra hắn đang có tâm sự, nhưng không biết hắn đang nghĩ gì, nên đôi khi nàng cũng đặc biệt tò mò về hắn.

Nhân khoảng thời gian này, nàng cũng muốn trò chuyện với Diệp

Thiên, xem hắn đánh giá thế nào, hoặc trong hành trình tiếp theo, hắn sẽ có quyết định gì.

Nữ thần luôn cao cao tại thượng, không có ai lọt vào mắt xanh của nàng, nhưng chỉ duy nhất có Diệp Thiên, nên Nữ thần cũng đặc biệt ngưỡng mộ năng lực của hắn.

Nàng cảm thấy dù hắn làm bất cứ việc gì, cũng có thể kiên trì đến cùng, sự tự tin đó thực sự rất hiếm có, người bình thường không thể làm được.

Thực ra, suy nghĩ của Diệp Thiên cũng rất đơn giản.

Kể từ lúc vào đây, hắn thực sự có những lo ngại và nghi vấn.

Nhưng trong thời gian tới, Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều, chỉ hy vọng có thể thuận lợi giải quyết mọi việc là đã mãn nguyện rồi.

Sau đó, vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đến nơi Mạnh Bà nấu canh.

Chương 2087

Diệp Thiên liền lên tiếng chào hỏi trước.

Mặc dù trước đó họ chưa từng qua lại hay giao tiếp, nhưng Diệp Thiên vô cùng tò mò vì sao nàng lại xuất hiện ở đây.

Hắn vốn định thân thiện chào hỏi, nhưng mọi chuyện lại không như hắn tưởng tượng, thực sự khác biệt quá lớn.

Mạnh Bà hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn.

Diệp Thiên lúc đó thực sự có chút không hiểu.

Dù không quen biết, nhưng chào hỏi thì cũng nên đáp lại, đó là vấn đề lễ phép.

Vì vậy, Diệp Thiên đứng đó một lúc lâu, thấy nàng hoàn toàn không để ý đến mình, liền cảm thấy mình đang lãng phí thời gian ở đây.

Nếu sớm biết như vậy, Diệp Thiên và Nữ thần đã không đến.

Nữ thần vốn đã biết người này là Mạnh Bà, nên đối với nàng không có gì tò mò, nhưng Diệp Thiên lúc đó lại nhất quyết muốn đến, nên Nữ thần cũng đành đi theo.

“Nữ thần, lúc trước ta chào hỏi nàng ta, thật là sai lầm, đúng là lãng phí thời gian của ta.

Nhìn nàng ta ở đó nấu canh, hoàn toàn không để ý đến chúng ta.” Diệp Thiên nói, “Dù là vì lễ phép, nàng ta cũng nên chào lại một tiếng, chứ không đến mức cự tuyệt người khác như vậy.” Diệp Thiên đã tưởng tượng mọi chuyện rất tốt đẹp, nghĩ rằng đến đây có thể gặp được Mạnh Bà mà hắn tò mò.

Nhưng không ngờ sau khi đến, lại bị phũ phàng như vậy, nên hắn không ngừng phàn nàn với Nữ thần.

Nữ thần vốn là người luôn coi mình là trung tâm, sẽ không để ai vào mắt, ngoại trừ Diệp Thiên.

Vì vậy, nàng cũng muốn xem Diệp Thiên có cách nào khiến Mạnh Bà mở miệng không.

Nữ thần bèn bước lên, nói với Mạnh Bà: "Này Mạnh Bà, đang nấu canh ở đây, chẳng lẽ không thấy ta sao?

Ta nhiệt tình chào hỏi ngươi như vậy, mà ngươi lại không nói một lời." Nữ thần vốn không muốn để ý đến người này, nếu không phải vì Diệp Thiên, có lẽ nàng cũng không mở miệng.

Vì vậy, khi nói chuyện với người này, Nữ thần cũng đã hạ thấp tư thái của mình, nhưng không ngờ, Mạnh Bà vẫn không thèm đáp lại.

Nàng hoàn toàn không quan tâm đến thân phận của Nữ thần, cứ tự mình nấu canh, như thể chỉ có nồi canh mới lọt vào mắt xanh của nàng.

Những người khác ở đây cũng chỉ như không khí.

Diệp Thiên đứng bên cạnh, cũng háo hức chờ xem, liệu Nữ thần nói chuyện với Mạnh Bà có giống như mình không.

Kết quả đúng như hắn tưởng tượng.

Mạnh Bà dường như rất kiêu ngạo, không ai có thể tiếp cận, ngay cả nói chuyện hay nhìn cũng không thèm, mắt chỉ dán vào nồi canh.

Mạnh Bà không dễ dàng nói chuyện với bất kỳ ai, dù là người thế nào, nàng cũng tuyệt đối không mở miệng.

Vì vậy, sau khi nấu xong, nàng mang canh thơm phức đến trước mặt ba người, nhưng từ đầu đến cuối không nói một lời nào.

Diệp Thiên lúc đó vô cùng tò mò, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nữ thần thấy Mạnh Bà không đáp lại, thực sự có chút tức giận, vì nàng cảm thấy với thân phận của mình, người như vậy căn bản không xứng nói chuyện với nàng.

Có thể nói chuyện với nàng đã là cho nàng ta mặt mũi lắm rồi, nhưng Nữ thần lúc đó vẫn luôn kiềm chế cơn giận của mình.

Nàng biết bây giờ có Diệp Thiên ở đây, nên tuyệt đối không thể trút giận, huống chi Mạnh Bà này sớm muộn gì cũng sẽ mở miệng.

Vì vậy, Nữ thần cũng muốn xem tiếp theo nàng ta định làm gì.

Nhưng khi thấy nàng ta bưng ba bát canh đến trước mặt mọi người, Nữ thần thực sự có chút phản cảm.

Chương 2088

Nàng vốn không thích canh, huống chi là canh do Mạnh Bà nấu, dù có thơm đến mấy, Nữ thần cũng không thích.

"Nói chuyện với ngươi một câu cũng không thèm, bây giờ bưng canh đến trước mặt ta làm gì?

Mau mang đi, ta không chịu nổi mùi này." Nữ thần vốn đang nói chuyện với Mạnh Bà, nàng ta không nói một lời đã khiến nàng tức giận, khó khăn lắm mới kiềm chế được, bây giờ lại bưng canh đến trước mặt nàng.

Vì vậy, nàng thực sự không thể chịu đựng nổi.

Lúc đó, Nữ thần cũng không để ý đến cảm nhận của Mạnh Bà, trực tiếp bảo nàng ta mang canh đi, vì nàng không chịu nổi mùi này.

Nữ thần là người như vậy, làm việc quyết đoán.

Chỉ cần là chuyện mình không thích, nhất định sẽ cự tuyệt, cũng không nghĩ đến cảm nhận của người khác, vì nàng chỉ quan tâm đến bản thân.

Dù sao cũng là người cao cao tại thượng, sao có thể hạ mình uống bát canh này?

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ Nữ thần lại có phản ứng lớn như vậy.

Dù Mạnh Bà có ý đồ gì, nhưng nàng bưng canh đến trước mặt mọi người, chắc chắn có dụng ý của mình.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng không nói nhiều, chỉ quan sát tình hình rồi mới quyết định.

Lúc đó, Mạnh Bà thấy thái độ của Nữ thần như vậy, cả người cũng có chút không vui.

Mạnh Bà cũng có tính khí, dù đối phương là người thế nào, dường như cũng đã phụ tấm lòng tốt của nàng.

Diệp Thiên vốn không muốn mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, nhưng lúc đó lời của Nữ thần đã nói ra, cũng không thể thu lại.

Nhưng Diệp Thiên hiểu con người của Nữ thần, nàng không có ác ý, chỉ cảm thấy thứ này dù trông thơm ngon, nhưng nếu thực sự uống vào, chắc chắn sẽ không như tưởng tượng.

Vì vậy, để có thể giải quyết triệt để chuyện này, Diệp Thiên vội vàng chạy lên ngăn Mạnh Bà lại và nói: "Mạnh Bà, xin đừng tức giận, nàng ấy không có ý đó.

Ta muốn nói chuyện với bà vài câu, nhưng không biết bà sao vậy, có lẽ vì không quen biết nên không thích nói chuyện." Diệp Thiên tiếp tục, "Vậy không biết ta phải làm gì thì bà mới chịu nói chuyện với ta?" Diệp Thiên rất thân thiện hỏi lại Mạnh Bà.

Mặc dù trước đó thấy nàng không nói một lời, hắn cũng cảm thấy đang lãng phí thời gian, nhưng dù sao đã đến đây, vấn đề cần hỏi vẫn phải hỏi, nếu không Diệp Thiên luôn có một cảm giác tò mò.

Kể từ lúc gặp Mạnh Bà, hắn đã cảm thấy nàng khác thường, nên việc nàng không nói chuyện có lẽ là vì một lý do nào đó.

Vì vậy, Diệp Thiên nhất định phải làm rõ chuyện này, nếu không trong lòng hắn cũng không cam tâm.

Diệp Thiên thực ra cũng không có ý đồ gì khác, chỉ hy vọng Mạnh Bà có thể cho hắn biết, nếu có thể làm được, hắn nhất định sẽ dốc toàn lực.

Nhưng Nữ thần lại không nghĩ vậy, dù Mạnh Bà có nói hay không, đó cũng là chuyện của nàng ta, không liên quan gì đến nàng.

Nhưng thấy Diệp Thiên rất kiên quyết, nàng cũng không ngăn cản, vì bản thân Nữ thần cũng không thích Mạnh Bà.

"Nói chuyện với ta cũng không phải là không được.

Nếu ngươi muốn, vậy thì uống hết bát canh trước mặt đi.

Chỉ cần ngươi uống, ta có thể cùng ngươi trò chuyện, nếu không thì đừng mong." Mạnh Bà lúc đó đã nói rõ với Diệp Thiên, nhưng chuyện này thực sự có chút khó khăn với hắn, vì Diệp Thiên chỉ muốn đơn giản trò chuyện vài câu, cũng không có ý đồ gì khác.

Nhưng nếu muốn nói chuyện, Mạnh Bà đã nói rõ điều kiện.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nhìn ba bát canh trước mặt, cả người cũng có chút do dự.

Trong lòng Diệp Thiên biết, nếu muốn Mạnh Bà nói chuyện với mình, thì nên làm theo yêu cầu của nàng, uống hết bát canh trước mặt.

Nhưng bát canh này tuy nấu ra mùi vị rất thơm, nhưng Diệp Thiên nhìn kỹ lại thấy nó đen sì, trông rất khó uống, nên lúc đó thực sự không biết làm sao để nuốt xuống.

Chương 2089

Diệp Thiên cầm bát canh lên ngửi thử, có một mùi vị kỳ lạ, mùi vị đó không thể dùng lời để diễn tả.

Nhưng Diệp Thiên vẫn do dự, muốn Mạnh Bà nói chuyện thì phải uống canh, nhưng nếu uống bát canh này, Diệp Thiên thực sự không biết mình có nuốt nổi không.

Lúc này, Diệp Thiên lại nhìn Mạnh Bà, thấy nàng thực sự không nói gì, người cũng quay đi, nên Diệp Thiên bây giờ thực sự rất bối rối.

Nữ thần lúc đó cũng không ngờ Mạnh Bà lại giở trò này.

Vốn dĩ nàng đã thấy người này rất đáng ghét, cũng không muốn có nhiều dính líu.

Vì vậy, khi thấy Diệp Thiên đứng đó do dự không quyết, nàng nghĩ nên bảo hắn đừng nói chuyện với Mạnh Bà nữa, nhưng bây giờ lại không thể nói ra.

Nữ thần chỉ biết lắc đầu, vì nàng biết Diệp Thiên là người rất thông minh, thấy nàng lắc đầu, hắn là có thể đoán ra dụng ý của nàng.

Huống chi bát canh khó uống như vậy, ai có thể uống được, cũng không biết Mạnh Bà có cho thêm thứ gì khác vào không.

Vì vậy, ngay từ đầu, Nữ thần đã không có thiện cảm với Mạnh Bà, nhưng Diệp Thiên lại cứ nhất quyết muốn giao lưu với nàng ta.

Bây giờ thì hay rồi, nếu muốn giao lưu thì phải đáp ứng điều kiện của nàng ta.

Nữ thần cũng không tiện nói quá nhiều, chỉ hy vọng Diệp Thiên có thể hiểu ý của mình.

Diệp Thiên cũng không phải kẻ ngốc, khi đối mặt với chuyện này, hắn cũng sẽ do dự không quyết, vì nếu trong bát canh này thực sự có thêm thứ gì, uống xong sẽ quên hết mọi thứ, hoặc có chuyện gì khác xảy ra, Diệp Thiên chắc chắn cũng không muốn thấy.

Nhưng bây giờ hắn lại vô cùng tò mò, rốt cuộc Mạnh Bà đang làm gì?

Tất cả mọi chuyện cứ hiện lên trong đầu Diệp Thiên, nên lúc đó hắn cũng không ngừng băn khoăn, rốt cuộc có nên uống hay không.

Nhưng hắn cũng thấy Nữ thần đang lắc đầu, nên lúc đó cũng không nói gì.

Nữ thần lúc đó đang lắc đầu, để cho Diệp Thiên hiểu ý của mình, tuyệt đối đừng uống canh do Mạnh Bà nấu.

Dù nó ngon hay dở, hay có thứ gì khác, Nữ thần đều hy vọng hắn có thể nghiêm túc đối đãi một lần.

Nhưng nàng lại không tiện nói quá rõ ràng, nhưng biết Diệp Thiên là người rất thông minh, nhất định có thể hiểu ý của mình.

Vì vậy, nàng cứ liều mạng lắc đầu.

Diệp Thiên thực ra cũng biết Nữ thần đang vì mình, nhưng bây giờ hắn vô cùng do dự, không biết có nên uống hay không.

Một mặt hắn cảm thấy bát canh này siêu khó uống, khó nuốt, nhưng mặt khác lại muốn nghe Mạnh Bà nói chuyện, nên lúc đó cả người hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mạnh Bà lúc đó cũng nhận ra Diệp Thiên vẫn luôn do dự.

Diệp Thiên chưa bao giờ như vậy, cũng không biết bây giờ đã xảy ra chuyện gì, như thể con người đã thay đổi.

Hắn cảm thấy Mạnh Bà thực sự có chút quá tự cao, huống chi chỉ

là vài câu nói đơn giản, trò chuyện vài câu, không đến mức phải làm mọi chuyện trở nên phức tạp như vậy.

Vì vậy, lúc đó tâm trạng hắn cũng vô cùng không vui, nhưng lại không thể biểu hiện ra, vì dù sao cũng là mình có việc cần nhờ.

Không thể yêu cầu người khác làm gì cho mình, nhưng vừa nhìn thấy bát canh đen sì trước mắt, Diệp Thiên thực sự có một nỗi khổ không nói nên lời.

Mạnh Bà lúc đó thấy biểu hiện của Diệp Thiên như vậy, liền gợi ý: "Đừng nhìn mùi vị của bát canh này, cũng đừng nhìn màu sắc của nó, có thể thử nếm xem sao." Trong lúc gợi ý, Mạnh Bà cũng thể hiện rõ ý định của mình, vì nếu hôm nay Diệp Thiên không uống hết bát canh này, thì cũng đừng mong nói chuyện với nàng, vì nàng tuyệt đối sẽ không mở miệng nữa.

Về việc Diệp Thiên sẽ làm gì, Mạnh Bà cũng không quan tâm.

Vì mọi chuyện đều đã bày ra trước mắt, Diệp Thiên lúc đó cả người cũng có chút không vui, cũng không muốn để ý đến Mạnh Bà nữa.

Hắn cảm thấy chỉ là một bát canh, không cần thiết phải ép mình uống, huống chi ai nhìn thấy bát canh đó cũng có chút phản cảm, làm sao có thể uống được?

Chương 2090

Diệp Thiên thực sự có ngàn vạn bất mãn, nhưng từ đầu đến cuối vẫn kiềm chế, vì không thể để lộ ra, dù sao mọi người đều ở đây, Mạnh Bà cũng không làm gì quá đáng.

Ngoại trừ việc bắt hắn uống canh, những chuyện khác thực sự không có, nên Diệp Thiên suy đi nghĩ lại cũng không biết phải làm sao, trong lòng phiền muộn, có những chuyện cần phải giải quyết.

Nữ thần lúc đó cũng không nói gì, cũng không biết Diệp Thiên có hiểu ý của mình không, nếu không nghe lời khuyên.

Uống bát canh đó xuống chắc chắn sẽ hối hận, nhưng nàng cũng hiểu con người của Diệp Thiên.

Dù sao đi nữa, trong lòng Nữ thần vô cùng kỳ vọng Diệp Thiên hãy rời khỏi nơi này, đừng uống canh, dù Mạnh Bà có gợi ý gì, tuyệt đối đừng bị lung lay.

Mạnh Bà lúc đó cũng vẫn luôn nhìn Diệp Thiên, vì nàng cảm thấy Diệp Thiên hoàn toàn khác với những người khác, không chỉ đẹp trai mà còn đặc biệt thông minh, nên lúc đó cũng vô cùng thu hút ánh mắt của nàng.

Mạnh Bà bèn bắt đầu dùng ánh mắt của mình để đối diện với Diệp Thiên.

Mạnh Bà cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Tuy trông chỉ là một người phụ nữ đang nấu canh, nhưng ánh mắt của nàng lại khiến Diệp Thiên có một cảm giác khác lạ.

Vốn dĩ Diệp Thiên cảm thấy người này rất đáng ghét, vì để có thể nói chuyện với nàng, nàng cứ không ngừng ép hắn uống canh.

Bát canh khó uống đó nhìn đã thấy phiền, nên Diệp Thiên cũng không nghĩ một ánh mắt của Mạnh Bà có thể lay động mình.

Thế nhưng, hắn đã bị ánh mắt đó tác động.

Vốn dĩ Diệp Thiên vẫn đang suy nghĩ về chuyện này, cũng không biết nên quyết định thế nào, nhưng sau khi ánh mắt đó xuất hiện, cả người hắn cũng nhanh chóng bước lên phía trước.

Dường như Diệp Thiên có một cảm giác không thể kiểm soát được.

Cả người hắn cũng không biết là chuyện gì, cứ thế nhanh chóng bước lên, và bắt đầu hành động.

Vốn dĩ Diệp Thiên rất ghét nàng, nhưng cũng không biết là chuyện gì, cơ thể dường như không còn bị kiểm soát, như thể đại não bị người khác lôi kéo.

Nữ thần lúc đó thấy hành động của Diệp Thiên như vậy, cả người cũng có chút kinh ngạc, vì không biết hắn định làm gì, chẳng lẽ thật sự muốn uống bát canh đó?

Nếu thật sự như vậy, lần này Diệp Thiên quả thực đã khiến nàng mở rộng tầm mắt, vì Nữ thần vốn không thích người này.

Cộng thêm bát canh đen sì do nàng ta nấu, khiến người ta buồn nôn.

Vì vậy, lúc đó thực sự không biết Diệp Thiên định làm gì.

Nàng vốn muốn cực lực ủng hộ, nhưng cũng muốn xem Diệp Thiên bước lên phía trước rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc đó, Diệp Thiên không hề dừng bước mà tiếp tục tiến về phía trước.

Mạnh Bà thấy Diệp Thiên dường như đã cắn câu, cũng sắp làm

theo lời mình nói, trong lòng vô cùng mãn ý, nhưng không hề để lộ ra.

Nữ thần không ngừng nói tiếp: "Diệp Thiên, ngươi định làm gì?

Chẳng lẽ lúc nãy không chú ý đến ánh mắt của ta sao?

Bây giờ lại đi về phía trước?

Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn uống bát canh đó?" Nữ thần muốn cực lực ngăn cản hành vi của Diệp Thiên bây giờ, nếu không ngăn cản nữa, mọi chuyện sẽ quá muộn, vì dù sao chuyện này căn bản không thể chi phối được.

Nhưng nếu Diệp Thiên không uống canh Mạnh Bà, cũng không có cách nào khác, nên Nữ thần hy vọng hắn có thể suy nghĩ lại một cách thận trọng.

Tuyệt đối đừng vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi ý định.

Diệp Thiên lúc đó cũng dừng bước, cũng nghe thấy lời nói của Nữ thần, nhưng lại nhìn ánh mắt của Mạnh Bà, nên lúc đó thực sự khó quyết định.

Chương 2091

Rốt cuộc nên làm gì mới có thể làm mọi chuyện một cách hoàn hảo nhất.

Lúc đó, Mạnh Bà vô cùng thích Diệp Thiên.

Kể từ lúc hắn xuất hiện trước mặt nàng, vẻ thích thú đã lộ ra.

Nhưng khả năng che giấu của Mạnh Bà cũng vô cùng cao siêu, nên tuyệt đối không để hắn phát giác.

Không chỉ thích, mà Mạnh Bà còn cảm thấy Diệp Thiên đặc biệt thơm.

Vì vậy, nếu hôm nay Diệp Thiên có thể uống bát canh đó, nàng sẵn sàng cùng hắn trò chuyện.

Nhưng phải xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Tất cả mọi chuyện đều phụ thuộc vào Diệp Thiên, nếu hắn có thể đối đãi nghiêm túc với chuyện này, Mạnh Bà có thể sẽ có cơ hội nhượng bộ.

Nữ thần thực sự không thể chịu đựng được nữa, vì nàng không thích người này, cũng không muốn ở lại đây lâu hơn.

Vì vậy, lúc đó cả người nàng cũng ở trong trạng thái không vui.

Nữ thần không giống người khác có thể che giấu cảm xúc của mình, vui là vui, không vui là không vui, không cần thiết phải làm mọi chuyện trở nên áp lực.

Nàng nhanh chóng kéo Diệp Thiên lại: "Ta đã nói với ngươi nửa ngày rồi, sao ngươi vẫn do dự không quyết ở đây?

Ngươi không biết ai tốt với ngươi, ai không tốt với ngươi sao?"

Nữ thần thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Nếu Diệp Thiên có chút suy nghĩ, cũng không đến nỗi như bây giờ.

Vì vậy, dù thế nào cũng phải kéo hắn lại, phải để hắn hiểu rằng có những chuyện không thể để xảy ra.

Diệp Thiên thực ra trong lòng cũng biết Nữ thần làm vậy là vì tốt cho mình, nhưng có lúc hắn cũng không biết tại sao.

Hắn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, càng không muốn bước lên, lại càng không ngừng bước đi.

Hắn biết Nữ thần chắc chắn đã tức giận.

Vì ngay từ đầu, người này đã không để ý đến họ, nhưng Diệp Thiên lại không nghe, quyết tâm đi vào.

Bây giờ, mọi chuyện cứ quay cuồng trong đầu Diệp Thiên.

Lúc này, hắn thực sự rất mông lung.

Hắn không muốn làm Nữ thần tức giận, đồng thời cũng muốn che giấu lòng hiếu kỳ của mình.

Nhưng có những chuyện như vậy, dù làm thế nào cũng không thể hoàn hảo, cá và tay gấu không thể có cả hai.

Vì vậy, bị Nữ thần kéo lại, Diệp Thiên cũng hiểu ra.

Mạnh Bà vẫn luôn chờ đợi Diệp Thiên uống canh.

Nàng đặc biệt thích Diệp Thiên, nếu không có Nữ thần ngăn cản, e là bây' giờ Diệp Thiên đã ở trước mặt nàng rồi.

Nhưng Mạnh Bà dường như rất tự tin, cho rằng Diệp Thiên chắc chắn có thể uống bát canh do mình nấu.

Vì vậy, không quan tâm đến người khác, có những chuyện cần xảy ra thì sẽ xảy ra.

Nữ thần vẫn luôn nhìn Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể tìm cách khác để giải quyết.

Nàng không vui, không ngừng nói tiếp: "Ngươi có thể suy nghĩ đến những tình huống khác, rồi mới hành động được không?

Chương 2092

Đừng quá áp lực vì chuyện trước mắt.

Nếu có thể dùng cách khác, chẳng phải cũng có thể giải quyết được sao?" Nữ thần luôn cảm thấy chuyện này chưa đến mức không thể thay đổi, chỉ cần xem ý của hắn là được.

Diệp Thiên lúc đó cũng biết, tình cảnh hiện tại của mình rất khó khăn, uống cũng không được, không uống cũng không xong.

Nếu uống, Mạnh Bà có thể sẽ nói chuyện với hắn, nhưng Nữ thần chắc chắn sẽ tức giận.

Vì vậy, hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, vẫn luôn do dự.

Diệp Thiên làm việc luôn quyết đoán, chưa bao giờ có cảm giác áp lực như bây giờ.

Nhưng dù thế nào, có những chuyện hắn phải đưa ra quyết định cuối cùng, không thể cứ mãi lề mề ở đây, đó không phải là tính cách của hắn.

Diệp Thiên cũng cảm thấy, dù Mạnh Bà có ý định gì, cũng chưa chắc có thể thực hiện được, nên một bát canh uống vào, cũng không thể làm gì được hắn.

Bởi vì Diệp Thiên là người trời không sợ, đất không sợ, đã làm là làm, chưa bao giờ có cảm giác áp lực như bây giờ.

Vì vậy, để giải quyết tất cả những điều này, Diệp Thiên quyết định uống bát canh đó.

Chỉ là một bát canh thôi mà?

Lại không thể làm hắn chết được, chỉ khó uống một chút thôi.

Lúc đó, Diệp Thiên không quan tâm đến người khác ngăn cản, cũng không quan tâm họ có tức giận hay không.

Bây giờ, nếu không uống bát canh đó, thì không thể làm được gì cả.

Diệp Thiên cảm thấy làm việc không nên do dự như vậy.

Hắn liền trực tiếp bưng bát canh lên, rồi uống cạn vào bụng.

Lúc uống, Diệp Thiên ngay cả thở cũng không dám, vì bát canh đó thực sự quá khó uống.

Trước đó, khi nhìn bát canh đen sì này, Diệp Thiên đã nghĩ nó không thể nào ngon được.

Nhưng không ngờ nó lại khó uống đến mức muốn nôn ra, nhưng Diệp Thiên đã cố nén lại.

Nữ thần lúc đó cũng không ngờ, dù đã cố gắng hết sức kiềm chế, nhưng Diệp Thiên cuối cùng vẫn không tin nàng, không nghe lời khuyên.

Hắn dứt khoát uống hết bát canh.

Nữ thần lúc đó thực sự rất bất lực, bèn nói lại với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, bây giờ ta thật sự thất vọng về ngươi.

Trước đó ta đã nói với ngươi nhiều như vậy, nhưng ngươi vẫn uống, chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ tin ta sao?

Bây giờ ta thực sự không muốn nói với ngươi thêm một lời nào nữa." Nữ thần cũng bày tỏ suy nghĩ của mình với Diệp Thiên, vì nàng cảm thấy nói thêm bất cứ lời nào cũng là vô ích.

Hắn căn bản không nghe lời nàng, vậy còn nói thêm làm gì?

Mạnh Bà lúc đó cũng không ngờ, Diệp Thiên lại bất chấp tất cả mà uống hết bát canh, nên trong lòng vô cùng vui vẻ, vì nàng muốn

thấy kết cục này.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy, dù sao bát canh cũng đã uống rồi, nói hay không nói cũng không còn quan trọng nữa.

Cứ để vậy đi, Diệp Thiên cũng không cần phải băn khoăn vì bát canh này nữa.

Biểu hiện của Nữ thần lúc đó cũng khiến Diệp Thiên trong lòng rất không thoải mái.

Vì sự tò mò của mình, đã khiến nhiều người lo lắng, xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Chương 2093

Diệp Thiên cảm thấy cũng không nên lãng phí thời gian nữa, việc cần làm đã làm, nên hắn định rời đi.

Dù sao ở đây cũng không có được thứ mình muốn, lãng phí thời gian chính là lãng phí tất cả.

Mạnh Bà thấy hắn định đi, liền mở miệng nói: "Ở đây lâu như vậy, nói đi là đi, canh cũng đã uống rồi, chẳng lẽ không ở lại sao?

Trong nhà của ta có bảo bối, ngươi cũng không vào xem sao?

Nếu cứ thế đi, chắc chắn sẽ hối tiếc đó." Mạnh Bà lúc đó không ngừng nói với mấy người Diệp Thiên.

Vì đã đến đây, lại thích Diệp Thiên như vậy, nếu hắn cứ thế đi, dường như mọi thứ đều công cốc.

Vì vậy, lúc đó nàng dùng bảo bối trong nhà để dụ dỗ mấy người ở lại.

Thực ra, Diệp Thiên vốn định đi, vì hắn cảm thấy ở đây lãng phí thời gian, nàng ta không nói chuyện, vậy ở lại còn có ý nghĩa gì.

Mạnh Bà sở dĩ dùng bảo bối để dụ dỗ, vì nàng biết bất kể là người hay tiên đều sẽ thích bảo bối, nên mới dùng cách này để giữ họ lại.

Diệp Thiên lúc đó vừa nghe Mạnh Bà nói có bảo bối, liền càng thêm tò mò.

Vốn dĩ khi nhìn thấy nàng ta, hắn đã tò mò không thôi, bây giờ lại nghe trong nhà nàng có bảo bối, vậy Diệp Thiên cũng muốn xem thử, rốt cuộc là bảo bối gì.

Vốn dĩ Diệp Thiên đã quyết định rời đi, nhưng những bảo bối này lại giữ hắn lại.

Diệp Thiên bèn nói với Mạnh Bà: "Nếu thật sự có bảo bối, vậy thì ta cũng vào xem thử, rốt cuộc là bảo bối gì mà có thể khiến bà nói ra." Diệp Thiên thực ra không có chút lo lắng nào, chỉ tò mò về những bảo bối đó, nên lúc đó cũng đi theo Mạnh Bà vào trong.

Mạnh Bà dường như vô cùng đắc ý, vì tất cả kế hoạch mới chỉ vừa bắt đầu.

Nàng biết trước Diệp Thiên sẽ đáp ứng yêu cầu của mình, uống bát canh đó, cũng sẽ đi theo bước chân của nàng vào phòng.

Tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Mạnh Bà.

Diệp Thiên cũng không ngờ, vừa mới vào cửa, canh Mạnh Bà đã phát huy tác dụng, nên hắn đột nhiên có cảm giác choáng váng.

Diệp Thiên lúc đó cố gắng hết sức kiềm chế, nhưng dường như hoàn toàn không thể kiểm soát được, vì tác dụng của canh Mạnh Bà vô cùng lớn.

Diệp Thiên ngất đi lúc đó cũng không biết là tình huống gì, chỉ cảm thấy trên người vô cùng nặng nề.

Trong cơn mê, hắn thấy mình quả thực đã lấy được bảo bối.

Diệp Thiên lúc đó thấy những bảo bối đó thực sự vô cùng lộng lẫy, đúng như lời nàng nói, vì những bảo bối đó đều có thể dùng được, cũng là những thứ hắn chưa từng thấy.

Sau khi lấy những bảo bối đó, Diệp Thiên định rời đi, nhưng không ngờ lúc này lại có một trận hồng thủy ập đến.

Diệp Thiên không ngừng chống lại sự tấn công của hồng thủy, vì sức nước quá mạnh, nên Diệp Thiên liều mạng chống cự.

Nhưng hắn lại phát hiện dùng pháp thuật căn bản không thể chống lại được.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ, muốn lấy những bảo bối này lại khó khăn như vậy.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng nhất định sẽ chặn được nó.

Nhưng sau khi nỗ lực, hắn phát hiện căn bản không có cách nào chống lại được.

Lúc này, Diệp Thiên cũng không biết tại sao, đột nhiên tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, mở mắt ra, hắn thấy Mạnh Bà đang đứng bên cạnh, đứng ngay bên cạnh hắn.

Diệp Thiên lúc đó không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy Mạnh Bà đứng trước mặt mình đang chảy nước miếng, hắn cảm thấy tất cả đều do một mình Mạnh Bà sắp đặt.

Chương 2094

Lúc này, Diệp Thiên mới phát hiện mình đã bị lừa.

Kể từ lúc Mạnh Bà gặp Diệp Thiên, nàng đã vô cùng thích hắn, nên mới lừa hắn uống canh, rồi lại lừa hắn vào trong nhà, chuẩn bị ra tay với hắn.

Diệp Thiên lúc đó căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy Mạnh Bà đang gây áp lực cho mình, nên mới mang sự tò mò đó vào phòng, mới xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy sự tình có chút không ổn, bèn vội vàng muốn bỏ chạy, nhưng không ngờ Mạnh Bà lại truy đuổi không tha, dường như căn bản không có ý định để Diệp Thiên ra ngoài.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người dễ bắt nạt, tuyệt đối sẽ không để Mạnh Bà được như ý.

Sớm biết nàng ta có ý đồ này, Diệp Thiên đã không vào nhà nàng, càng không uống bát canh đó.

Vì vậy, khi cảm thấy đại sự không ổn, Diệp Thiên cũng nhanh chóng xông ra ngoài.

Ở bên ngoài, Nữ thần và Hoa Tinh đang chờ đợi, cũng không biết Diệp Thiên vào trong lâu như vậy mà không ra, nên lúc đó cũng có chút lo lắng.

Vốn dĩ, Nữ thần đã không có thiện cảm với Mạnh Bà, cảm thấy nàng ta không có ý đồ tốt.

Vì vậy, để tránh Diệp Thiên bị tổn thương, Nữ thần cũng vội vàng cùng Hoa Tinh nhanh chóng đến nhà Mạnh Bà, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu Diệp Thiên mọi chuyện đều ổn, Nữ thần cũng sẽ không làm gì, nhưng nếu Diệp Thiên thật sự gặp nguy hiểm, Nữ thần tuyệt đối sẽ không tha cho Mạnh Bà.

Vì vậy, lúc đó Nữ thần cùng Hoa Tinh vào nhà Mạnh Bà, nhưng chưa đến cửa, Diệp Thiên đã trực tiếp xông ra, rồi liều mạng chạy về phía trước.

Nữ thần và Hoa Tinh lúc đó cả người đều có chút kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Diệp Thiên không ngừng chạy, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Mạnh Bà cũng ở phía sau truy đuổi không tha, theo sát Diệp Thiên.

Vì vậy, để làm rõ mọi chuyện, Nữ thần vội vàng kéo Diệp Thiên lại, trong lúc hắn đang không ngừng chạy.

"Mau buông ta ra, đừng kéo ta nữa." Diệp Thiên lúc đó nói xong, liền gạt tay Nữ thần ra.

Nữ thần cảm thấy trạng thái của Diệp Thiên thực sự có chút không ổn.

Nàng lại nhìn hắn không ngừng chạy, Mạnh Bà ở phía sau truy đuổi, cũng cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan lớn đến Mạnh Bà.

Sau đó, Nữ thần lại bắt đầu tóm lấy Mạnh Bà.

Vì Nữ thần muốn hỏi rõ mọi chuyện, chỉ có thể bắt đầu điều tra từ Mạnh Bà.

Nhưng không ngờ, trong lúc tóm lấy Mạnh Bà, nàng hoàn toàn không thấy nàng ta đang chảy nước miếng.

Nước miếng trực tiếp chảy lên quần áo của Nữ thần.

Nữ thần lúc đó không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy nước miếng của Mạnh Bà thực sự khiến người ta có chút ghê tởm.

Nhưng sau khi Mạnh Bà thoát ra, cũng liều mạng chạy.

Nàng phải bắt được Diệp Thiên, nhưng Nữ thần cũng ở phía sau truy đuổi Mạnh Bà.

Tất cả mọi chuyện thực sự giống như một trò chơi.

Cảnh tượng này đều bị Hoa Tinh nhìn thấy, lúc đó Hoa Tinh càng thêm kinh ngạc.

Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, huống chi lần này đến nơi này, Hoa Tinh cũng chỉ là một người xem náo nhiệt, vì nàng chưa bao giờ muốn tham gia vào.

Diệp Thiên cũng không nói một lời mà cứ liều mạng chạy ở phía trước, chưa bao giờ quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì, vì Diệp Thiên lúc này đặc biệt sợ Mạnh Bà đuổi kịp.

Chương 2095

Nước miếng đó thực sự khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Nữ thần để làm rõ mọi chuyện, cũng chỉ có thể ở phía sau không ngừng truy đuổi.

Nàng tuyệt đối sẽ không để Mạnh Bà làm hại Diệp Thiên.

Vì vậy, trong trò chơi này, từng người một không hề nghỉ ngơi, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ không ngừng chạy về phía trước, một bước cũng không dám dừng lại.

Diệp Thiên lúc đó bị va vào đến ngây người, vì chuyện thế này chưa từng xảy ra bao giờ, nên hắn có chút mông lung.

Nhưng khi thấy Nữ Thần và Mạnh Bà đang đánh nhau, hắn hoàn toàn không có cách nào kiểm soát được tình hình.

Hoa Tinh sợ hắn bị vạ lây, bèn vội vàng kéo Diệp Thiên sang một bên rồi giáo huấn một trận.

"Ngươi không ngốc đấy chứ, lúc đó đã dặn rồi, đừng uống bát canh đó, ngươi lại cứ không nghe, không nghe khuyên, uống xong liền chạy vào trong phòng." "Bây giờ thì hay rồi, bị người ta đuổi theo bám riết, lại không đánh trả.

May mà va phải ta, nếu không hậu quả không biết sẽ thế nào nữa." Hoa Tinh lúc đó cảm thấy Diệp Thiên thật quá hài hước.

Bị đâm đến bất tỉnh rồi mà không mau chóng rời đi, lẽ nào thật sự muốn bị thương trong lúc hai người họ giao đấu sao?

Hoa Tinh là một người vô cùng thông minh, vốn chỉ đứng xem náo nhiệt, cảm thấy Nữ Thần và Mạnh Bà thật tức cười.

Bây giờ cuối cùng cũng đuổi kịp, lại bắt đầu đánh nhau không ngừng.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ tới, nếu ban đầu có thể đoán được, ai lại đi làm những chuyện phiền phức như vậy chứ.

Bản thân Diệp Thiên cũng không muốn tự tạo áp lực, nên sau khi bị Hoa Tinh giáo huấn một trận, hắn và Hoa Tinh cùng nhau nấp sang một bên, quan sát Nữ Thần và Mạnh Bà giao đấu.

Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan gì đến hai người họ, chỉ là màn kịch của Nữ Thần mà thôi.

Mạnh Bà lúc đó không ngừng giao thủ với Nữ Thần, nhưng với năng lực của bà ta thì làm sao có thể đấu lại Nữ Thần.

Hoàn toàn không có bất kỳ khả năng chiến thắng nào, vì vậy Nữ Thần đã tung ra toàn bộ thuật pháp, thành công áp chế Mạnh Bà xuống thế yếu nhất.

Bây giờ Mạnh Bà dù có cố gắng thế nào cũng chỉ ở thế hạ phong.

Diệp Thiên tuy không tham gia vào trận chiến, nhưng vẫn luôn tò mò về những lời Mạnh Bà đã nói, bao gồm cả những bảo bối hắn thấy trong mơ trước khi ngất đi.

Để thỏa mãn sự tò mò, Diệp Thiên liền lặng lẽ lẻn vào phòng của Mạnh Bà, xem thử có thật sự tồn tại bảo bối hay không.

Vì Diệp Thiên thích nhất là bảo bối, nếu thật sự có, hắn sẽ lấy đi mà không để Mạnh Bà phát hiện.

Vì vậy, khi lẻn vào phòng, hắn bắt đầu lật tung mọi ngóc ngách.

Vốn dĩ Diệp Thiên tràn đầy hiếu kỳ, cho rằng trong phòng thật sự có bảo bối, nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng chẳng có mấy món đồ.

Cũng không có thứ bảo bối nào như Mạnh Bà đã nói, hắn cảm

thấy như mình bị lừa.

Diệp Thiên nhìn quanh căn phòng, nó không lớn, gần như mọi ngóc ngách đều đã bị lục lọi, tóm lại chỉ có mấy thứ bày ra ngoài mặt.

Diệp Thiên lúc đó có chút nản lòng, định rời đi, nhưng đúng lúc này, hắn vô tình phát hiện ra phương pháp chế tạo canh của Mạnh Bà.

Bởi vì loại canh mà Mạnh Bà nấu ra, người bình thường không thể nấu được, chỉ có lấy được phương pháp chế tạo mới có thể nấu ra hương vị y hệt.

Diệp Thiên cảm thấy chuyến đi này cũng không vô ích, ít nhất cũng có chút thu hoạch.

Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng vui mừng, cảm thấy ở chỗ Mạnh Bà tuy có chuyện không vui, nhưng ít nhất cũng lấy được một thứ tốt đẹp.

Ở phía bên kia, Nữ Thần và Mạnh Bà vẫn đang giao đấu, Mạnh Bà lúc này cũng nhận ra mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Nữ Thần.

Chương 2096

Nếu cứ tiếp tục thế này, rất dễ bị thương, bà ta cảm thấy không đáng, liền lập tức dừng tay nói với Nữ Thần: "Được rồi, đừng đánh nữa, ta nhận thua không được sao?

Ta vốn không phải là đối thủ của ngươi, huống hồ giữa hai chúng ta cũng không có thâm thù đại hận gì, cứ dừng tay ở đây, cho đối phương một con đường lui." Nữ Thần thật ra không ưa gì Mạnh Bà, nhưng thấy bà ta kêu dừng tay, cũng biết bà ta rõ ràng không phải là đối thủ mà còn cố tỏ ra cứng rắn.

Vì vậy, nàng cũng không lãng phí pháp thuật nữa, đồng thời dừng tay lại.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cầm bí tịch của Mạnh Bà xuất hiện trước mặt họ.

Thật ra Diệp Thiên làm vậy cũng chẳng có ý gì, chỉ là vô tình có được cuốn bí tịch này, nên sau khi lấy ra liền lập tức đến trước mặt họ, hy vọng họ cũng có thể dừng tay.

Vốn dĩ Diệp Thiên và Nữ Thần lần này đến đây là vì một số chuyện, nên cũng không hy vọng ra tay đánh lớn ở đây, nếu có thể giải quyết vấn đề một cách hòa bình thì không còn gì tốt hơn.

Vì vậy, khi Mạnh Bà phát hiện Diệp Thiên có bí tịch trong tay, liền lập tức cầu xin: "Được rồi, lần này là ta sai, ngươi có chuyện gì cứ nói, nhưng cuốn bí tịch này ngươi phải trả lại cho ta." Bởi vì cuốn bí tịch này đối với Diệp Thiên mà nói, thực ra chẳng có tác dụng gì.

Hắn cũng không hứng thú, vì bản thân không làm nghề này, nên cũng chẳng thấy cuốn bí tịch này quan trọng đến mức nào.

Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng đối với Mạnh Bà mà nói thì nó vô cùng quý giá.

Hắn nghĩ mình cũng đâu phải người dẫn độ, nhưng nếu có thể khiến người ta quên đi ký ức thì cũng là một cách không tồi.

Mạnh Bà biết Diệp Thiên và Nữ Thần không dễ chọc, sớm biết như vậy thì ban đầu đã không nên tiếp cận, cũng sẽ không phải dây dưa lâu như thế, ngược lại còn bị lấy mất đồ.

Vì vậy, sau khi cầu xin, Mạnh Bà đồng thời cũng đưa ra điều kiện của mình.

"Không biết rốt cuộc ngươi muốn thế nào, nhưng ta có thể đưa ra một điều kiện, hy vọng ngươi có thể trả lại bí tịch cho ta." "Ta cũng có thể để ngươi vào nơi chứa những người đã chết, còn những khoản tiền mà ta giấu trước đây, đều được cất giấu ở một nơi nào đó trong nhân gian." Mạnh Bà thực ra cũng có chút tính toán, vì bà ta biết nếu không dùng cách này, Diệp Thiên sẽ không đời nào buông tha, cũng không thể nào trả lại bí tịch.

Vì vậy, trong lòng bà ta cũng không cam tâm tình nguyện muốn dùng những bảo bối này để trao đổi.

"Tất cả đều là thật, nếu ngươi trả lại bí tịch cho ta, những món tiền và bảo bối đó đều sẽ thuộc về ngươi." "Huống hồ nhiều thứ tốt như vậy, lẽ nào không đổi được một cuốn bí tịch sao?

Dù sao đối với ngươi nó cũng chẳng có giá trị gì." Mạnh Bà cảm thấy chỉ cần là con người thì đều sẽ thích những bảo bối này, nên dùng giá trị của bảo bối để đổi lấy bí tịch, tuy có chút không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Diệp Thiên lúc đó tuy nghe đến bảo bối, đúng là khiến mắt hắn sáng lên, nhưng nếu Mạnh Bà thật tâm muốn đổi lấy bí tịch, hắn cũng

sẽ trao đổi với bà ta.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên thật sự có chút không tin vào những gì Mạnh Bà làm, bởi vì nếu ngay từ đầu bà ta không dùng những âm mưu quỷ kế đó, có lẽ Diệp Thiên đã đồng ý.

Nhưng bây giờ chuyện này dường như không đơn giản như hắn tưởng.

Vì vậy, để đề phòng có gian trá, Diệp Thiên liền nói với Mạnh Bà: "Mạnh Bà, nếu bà đã nói rõ ràng như vậy, nếu ta không trao đổi với bà, chẳng phải sẽ tỏ ra rất hẹp hòi sao." "Nhưng những việc bà làm trước đây, thực sự khiến ta có chút không dám tin tưởng.

Nếu bà thật sự muốn cuốn bí tịch này, vậy thì hãy vào trong lấy hết bảo bối ra đây." "Sau đó chúng ta sẽ trao đổi, nhưng trong lúc đó tuyệt đối đừng dùng bất kỳ tiểu xảo nào, ta tuyệt đối sẽ không dung thứ đâu." Mạnh Bà nghe Diệp Thiên nói vậy, cả người cũng vô cùng bất đắc dĩ, vì đã nói sẽ đưa bảo bối cho hắn, nhưng không ngờ hắn lại cẩn thận thêm một bước.

Vì vậy, Mạnh Bà cũng không nói thêm lời nào, chỉ đành xoay người quay lại lấy đồ.

Nữ Thần đứng bên cạnh, không ngừng phàn nàn: "Cái kẻ đáng ghét này, nước bọt hôi thối như vậy, làm bẩn hết cả bộ y phục trắng của ta, thật quá đáng ghét." Nữ Thần là một người đặc biệt ưa sạch sẽ, bị người ta làm cho ra nông nỗi này, nên thực sự có chút tức giận, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo y phục đã bẩn rồi chứ?

Nữ Thần tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng nhanh chóng đi giặt sạch, đồng thời tắm rửa một phen, rồi dẫn Hoa Tinh đi hái sương hoa.

Một mình Diệp Thiên ở lại trong phòng của Mạnh Bà.

Diệp Thiên lúc đó không có việc gì làm, liền bắt đầu tiếp tục lục

lợi trong phòng Mạnh Bà, xem có thể tìm ra thứ gì có lợi cho mình không.

Bởi vì hắn cảm thấy trong phòng Mạnh Bà chắc chắn có bảo bối kỳ lạ, chỉ là lúc trước có lẽ tìm kiếm quá qua loa, nên phải nhanh chóng tìm lại một lần nữa, nhân lúc bà ta chưa quay lại.

Diệp Thiên lúc đó chỉ tìm thấy bí tịch, nhưng lại tìm kiếm kỹ hơn, đột nhiên nhìn thấy một cái hộp, cái hộp này trông không lớn.

Nhưng Diệp Thiên đặc biệt tò mò bên trong rốt cuộc đựng thứ gì, hắn mở hộp ra thì thấy bên trong chỉ có một cây trâm cài tóc.

Hắn liền lấy cây trâm ra xem xét, tuy hắn không có nghiên cứu sâu về phương diện này, nhưng cũng từng thấy qua trâm cài tóc.

Chương 2097

Nhưng cây trâm này thật sự khác biệt với những cây khác, vì vậy hắn đã cẩn thận nghiên cứu kiểu dáng của nó.

Nó không phải là một món đồ lộng lẫy, trông rất cao quý, nhưng lại có chút khác biệt so với những món đồ thông thường, khiến đôi mắt tò mò của Diệp Thiên cứ chăm chú nhìn.

Đúng lúc này, cây trâm dường như phát ra một luồng ánh sáng, kéo Diệp Thiên vào trong.

Hắn ra sức giãy giụa, nhưng đã sớm không còn chút sức lực nào.

Diệp Thiên bị cây trâm hút vào, hắn cũng không giãy giụa nữa, vì hắn cũng muốn xem thử rốt cuộc bên trong cây trâm này có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ vậy, Diệp Thiên đồng thời cũng phát hiện sự kỳ lạ của cây trâm này, không chỉ khác với những cây trâm khác, mà còn có thể tạo ra ảo cảnh kỳ dị.

Diệp Thiên cảm thấy bảo bối trong nhà Mạnh Bà quả nhiên phi thường, nếu đã vào đây rồi, hắn cũng muốn thử xem rốt cuộc trong ảo cảnh này sẽ thấy được thứ gì.

Trước đây hắn cũng không biết từ lúc nào mình lại trở nên hiếu kỳ như vậy.

Lúc này, mọi người đều đang bận việc của mình, hoàn toàn không biết Diệp Thiên đã đến một thế giới khác.

Diệp Thiên thông qua đầu cây trâm, cũng nhìn thấy những thứ kỳ quái bên ngoài, vì thế giới mà hắn đang ở hoàn toàn là một thế giới khác.

Trong thế giới này, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện ra đây quả là một nơi tốt.

Nơi này không dễ bị người khác phát hiện, đồ đạc cũng rất nhiều, rất thích hợp để ẩn náu, vì vậy sau khi tìm thấy nơi này, cả người Diệp Thiên cũng có chút sảng khoái.

Tuy biết mọi thứ ở đây đều là ảo cảnh, nhưng trong lòng hắn vẫn đặc biệt vui vẻ.

Diệp Thiên đi một vòng, cảm thấy mình không nên ở lại nơi này quá lâu, dù sao Mạnh Bà cũng đang đi tìm bảo bối cho hắn, nếu không thấy hắn, chắc chắn cũng sẽ lo lắng, tưởng rằng hắn không giữ lời hứa.

Thế là hắn định đi ra, nhưng lại phát hiện không thể ra ngoài được.

Hắn đã bị cây trâm khóa lại bên trong, Diệp Thiên thật sự có chút lo lắng, không biết khi nào mới có thể ra ngoài.

Ở phía bên kia, Mạnh Bà sau khi lấy bảo bối của mình, cũng vội vàng quay lại để trao đổi bí tịch với Diệp Thiên, nhưng khi trở về lại không thấy bóng dáng hắn đâu.

Bà ta tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy người đâu cả.

Mạnh Bà lúc đó thực sự vô cùng tức giận, không ngừng chửi rủa: "Cái kẻ không giữ chữ tín này, rõ ràng đã nói rồi, không giữ lời, bây giờ ta đã mang bảo bối về." "Vậy mà không thấy bóng dáng đâu, lẽ nào thật sự đã lấy bí tịch đi rồi sao?" Mạnh Bà dù thế nào cũng có chút không cam tâm, vì cuốn bí tịch đó đối với bà ta thực sự quá quan trọng, nếu cứ như vậy bị lấy đi, trong lòng bà ta thực sự không cam lòng.

Vì vậy, bà ta không ngừng tìm kiếm Diệp Thiên ở chỗ của mình,

hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy hắn, vì Mạnh Bà tin rằng hắn vẫn còn một chút lương tri.

Nếu đã lấy bảo bối để trao đổi, không thể nào bỏ lại bảo bối mà không quan tâm.

Để tìm được hắn, Mạnh Bà gần như đã lật tung cả nơi ở của mình lên, nhưng tìm kiếm lâu như vậy mà không có chút manh mối nào, trong lòng Mạnh Bà lúc đó thực sự đặc biệt tức giận, không biết làm thế nào mới có thể dập tắt cơn giận này.

Bà ta bèn đi tìm Nữ Thần để dẫn đường, bà ta nhất định phải lấy lại bí tịch, nếu không mất đi thứ này, sau này phải làm sao?

Mạnh Bà làm việc luôn rất cẩn thận, vì vậy bà ta quyết định tìm Nữ Thần, nhờ nàng giúp tìm lại Diệp Thiên.

Vì bí tịch đối với bà ta rất quan trọng, nếu không tìm lại được thứ này, Mạnh Bà tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Trước khi đi, Mạnh Bà rất tỉ mỉ, cầm lấy cây trâm quan trọng nhất rồi cài lên tóc.

Vì thứ này cũng rất quý giá, nên Mạnh Bà tiện tay cầm lấy, nhưng không hề biết Diệp Thiên đang ở bên trong cây trâm.

Khi bà ta cài nó lên đầu, Diệp Thiên cũng có thể cảm ứng được, liền không ngừng gọi lớn từ bên trong: "Mạnh Bà, Mạnh Bà, ta đang ở trong cây trâm!" Diệp Thiên không ngừng kêu gọi Mạnh Bà, tưởng rằng bà ta có thể nghe thấy tiếng của mình, như vậy có thể cứu hắn ra khỏi cây trâm.

Nhưng không, dù Diệp Thiên có gào thét thế nào trong cây trâm, Mạnh Bà cũng không hề nghe thấy.

Diệp Thiên cũng không hiểu tại sao, đành phải bỏ cuộc không gọi nữa, vì như vậy chỉ lãng phí thời gian.

Chương 2098

Mạnh Bà dọc đường tìm Nữ Thần, vừa đi vừa không ngừng trút giận.

“Diệp Thiên đó thật không giữ lời, ta đã nói dùng bảo bối của ta để đổi lấy bí tịch, thế mà ta tìm được bảo bối rồi, người lại biến mất.” “Đúng là lừa gạt, hy vọng ngươi có thể đưa ta đi tìm hắn.” Thật ra Mạnh Bà không phải trút giận lên người Nữ Thần, bà ta chỉ cảm thấy Diệp Thiên không giữ lời nên mới tức giận như vậy, chẳng qua là hy vọng Nữ Thần có thể đưa mình đi tìm Diệp Thiên để trao đổi.

Vốn dĩ Nữ Thần không muốn để ý đến kẻ này, vì vừa nhìn thấy y phục của mình bị bà ta làm cho ra nông nỗi đó đã thấy ghê tởm.

Nhưng vừa nghe Diệp Thiên biến mất, Nữ Thần có chút lo lắng, nên cũng sẽ giúp tìm kiếm.

Nhưng bây giờ Nữ Thần cũng không biết Diệp Thiên đã đi đâu, bèn bắt đầu thi pháp tìm kiếm.

Trong quá trình thi pháp, Nữ Thần phát hiện Diệp Thiên ở rất gần, nhưng lại không thấy người đâu.

Nữ Thần lại tiếp tục thi triển pháp thuật, nhất định phải tìm ra vị trí của Diệp Thiên.

Nhưng nàng phát hiện chỉ có thể cảm ứng được hắn ở rất gần, khoảng cách gần như trong gang tấc, nhưng lại không thể nào xác định được hắn rốt cuộc ở đâu.

Nữ Thần lúc đó cũng kinh ngạc, rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở đâu, tại sao lại không cảm ứng được.

Nàng đặc biệt lo lắng, vì đã dốc gần như toàn lực.

Diệp Thiên lúc đó ở trong cây trâm cũng đã thử đủ mọi cách để ra ngoài, vì không thể nào để mình bị nhốt ở một nơi như thế này.

Nhưng Diệp Thiên đã thử hết cách, mà vẫn không ra được, cây trâm này dường như có một sức mạnh định vị rất lớn.

Diệp Thiên vô cùng khổ não, vì bây giờ ra cũng không ra được, gọi người bên ngoài cũng không nghe thấy.

Cả người bị nhốt ở nơi này, tuy cảnh vật đẹp, nhưng Diệp Thiên cũng muốn ra ngoài, dù sao đây cũng không phải nơi hắn thuộc về.

Lúc này, mọi người đều đang không ngừng tìm kiếm tung tích của Diệp Thiên.

Diệp Thiên biết pháp thuật của Nữ Thần rất cao, nếu nàng ở bên ngoài dùng pháp thuật tìm kiếm, còn hắn ở trong cây trâm cũng có thể hô ứng, vậy thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

Bây giờ điều cần nhất là Diệp Thiên phải tăng cường pháp thuật, sau đó để pháp thuật của hắn và Nữ Thần đạt đến cực hạn, kết nối với nhau.

Nữ Thần không biết Diệp Thiên đã đi đâu, nhưng dùng pháp thuật có thể dò ra hắn ở rất gần.

Nếu muốn cảm ứng được vị trí cụ thể, Nữ Thần cũng sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối không để Diệp Thiên gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Dù sao mọi người cũng là một phe, Nữ Thần sẽ bảo vệ Diệp Thiên, tuy biết hắn là một người rất mạnh, không cần cứu giúp hay gì cả, nhưng bây giờ không tìm thấy tung tích của hắn, Nữ Thần tin rằng nhất định đã xảy ra chuyện, vì vậy hai người bắt đầu không ngừng nỗ lực.

Diệp Thiên cũng vận dụng hết pháp thuật, cuối cùng cũng có thể kết nối được với Nữ Thần, vì Diệp Thiên biết nếu Nữ Thần biết hắn

mất tích, chắc chắn sẽ dốc toàn lực tìm kiếm.

Vì vậy, hai người như có thần giao cách cảm, sau khi Nữ Thần nhận được hồi đáp, đồng thời cũng biết Diệp Thiên đang ở đâu, bèn vội vàng lấy cây trâm của Mạnh Bà.

Cây trâm này đối với Mạnh Bà mà nói thật sự vô cùng quan trọng, lúc đó bà ta cũng không ngờ Diệp Thiên ở bên trong, càng không ngờ Nữ Thần sẽ lấy nó đi.

Mạnh Bà quá lo lắng, trong lúc hoảng hốt, cây trâm liền phát sáng, Diệp Thiên từ bên trong rơi vào một vùng ký ức.

Không ai ngờ lại có kết quả như vậy, ngay cả Diệp Thiên cũng thế.

Hắn vốn nghĩ rằng có thể tìm được nhau, thì có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Nhưng ai ngờ lại rơi vào một nơi như thế này.

Lúc đó xuất hiện một vệt sáng, Diệp Thiên cũng nhìn thấy một vùng sa mạc, nhưng khi nhìn kỹ lại mới phát hiện đó thực ra là một vùng đại dương mênh mông.

Diệp Thiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cảm thấy mọi thứ hoàn toàn không thể kiểm soát, cũng không giống như những gì hắn nghĩ.

Trước đây khi tiếp xúc với cây trâm này, hắn biết nó có thể gây ra những chuyện bất ngờ, nhưng không ngờ chuyện này lại thật sự xảy ra.

Chương 2099

Tuy Diệp Thiên không biết vùng đại dương này rốt cuộc là cảnh tượng gì, nhưng đã đến rồi thì chỉ có thể thuận theo ý trời.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không vì những chuyện trước mắt mà trở nên nóng nảy.

Huống hồ đến đây cũng không phải ý muốn của hắn, nên Diệp Thiên cũng đang xem xét làm thế nào mới có thể ra ngoài.

Diệp Thiên thấy một căn nhà ở đây, hắn tò mò không biết nơi này rốt cuộc là đâu, tại sao lại có những chiếc đèn lồng đỏ treo ở đây.

Điều đó đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Diệp Thiên, nếu không làm rõ chuyện này, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút không cam lòng, dù sao chuyện ở đây thật sự khiến người ta khó hiểu.

Vì vậy, để làm rõ về vùng đại dương này, Diệp Thiên phải tiến lên xem thử, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể xác định được.

Nếu không, nó sẽ mãi như một bí ẩn, không thể giải đáp trong lòng hắn.

Ở phía bên kia, Nữ Thần vốn định cứu Diệp Thiên ra ngoài, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện đột ngột.

Trước đó nàng biết Diệp Thiên ở trong cây trâm nên muốn cứu hắn ra, nhưng sự việc lại không như ý muốn, mọi chuyện không hề đơn giản như tưởng tượng.

Năng lực của cây trâm này quả thật phi thường, lúc nó phát sáng đã trực tiếp hút cả Nữ Thần vào trong.

Pháp thuật của Nữ Thần dù cao đến đâu, có những chuyện cũng không thể chống lại được.

Trong khoảnh khắc Nữ Thần bị hút vào, chỉ có Hoa Tinh là không bị ảnh hưởng gì, nên vẫn ở bên ngoài.

Mạnh Bà thì đã ngất đi, Nữ Thần lại biến mất không dấu vết, Hoa Tinh không biết phải làm sao.

Tình hình đã hoàn toàn thay đổi.

Bây giờ cả Nữ Thần và Diệp Thiên đều biến mất, Mạnh Bà lại ngất xỉu, Hoa Tinh không biết phải quyết định thế nào.

Khi Nữ Thần vào trong cây trâm, nàng cũng phát hiện ra một vùng đại dương mênh mông y hệt, đồng thời cũng có một căn nhà treo đèn lồng đỏ đang sáng.

Cảnh tượng mà nàng thấy giống hệt Diệp Thiên, nhưng vị trí của họ lại khác nhau, vì Diệp Thiên lúc đó ở bên trong, còn Nữ Thần ở bên ngoài.

Cả hai đều không biết, thực ra đây là nơi Mạnh Bà độ hồn một ngàn năm trước.

Pháp thuật của Diệp Thiên và Nữ Thần dù cao đến đâu, đây cũng là lần đầu tiên họ đến nơi này, vô tình lọt vào bên trong cây trâm mà không hiểu tình hình ra sao.

Chỉ là mọi người đều cảm thấy trong ngôi nhà treo đèn lồng đỏ kia, dường như có một đôi mắt đang nhìn.

Diệp Thiên lúc đó không biết gì, nên vẫn rất bình tĩnh, đã đến rồi thì không vội rời đi, phải làm rõ mọi chuyện ở đây đã.

Rốt cuộc trong căn nhà đó có thứ gì.

Trong khoảnh khắc Diệp Thiên bước vào căn nhà, hắn thực ra đã quyết định rồi, vì hắn không biết bên trong là tình hình gì.

Nhưng lòng hiếu kỳ không ngừng thôi thúc hắn, nên khi vào trong,

hắn liền nhìn thấy Mạnh Bà ở đó.

Mạnh Bà vừa nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Thiên, đã đặc biệt thích thú, vì Diệp Thiên trông vô cùng tinh tế, đặc biệt đẹp trai, gần như không có bất kỳ khuyết điểm nào, nên Mạnh Bà vừa nhìn đã nảy sinh sắc tâm.

Nếu là người khác, Mạnh Bà đã sớm ăn tươi nuốt sống rồi, nhưng sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, đặc biệt là vẻ ngoài tuấn tú của hắn, bà ta không khỏi nảy sinh ảo tưởng, nên chỉ duy nhất không ăn thịt hắn, mà còn ân cần chiêu đãi.

Diệp Thiên cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau khi vào đây, cả người hắn dường như cũng không có cách nào chống cự.

Nhưng dù sao Mạnh Bà cũng không ra tay với hắn, lại còn đối đãi tử tế, mang hết đồ ăn thức uống ngon ra, cốt để giữ chân Diệp Thiên.

Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ, hoàn cảnh mà hắn đang đối mặt, bao gồm cả tình cảnh hiện tại rốt cuộc là như thế nào.

Vì Diệp Thiên vô tình đến nơi này, nên mang theo sự tò mò, bước vào căn nhà đó, những chuyện xảy ra sau đó, thực ra đều chỉ là vấn đề trước mắt.

Chương 2100

Tuy Mạnh Bà đang ân cần chiêu đãi Diệp Thiên, nhưng đồng thời cũng phát hiện ra một chuyện.

Bà ta thấy Diệp Thiên không phải là hồn phách, nên tìm cách tiễn hắn đi.

"Phải rồi, nơi này vốn không thuộc về ngươi, tại sao lại đến đây?

Nếu không có việc gì, không ngại để ta giúp ngươi rời đi, có lẽ rời đi mới là sự giúp đỡ tốt nhất cho ngươi." Mạnh Bà cảm thấy nếu không phải là hồn phách, vậy thì ở lại đây thật sự không cần thiết, thay vì để hắn ở lại, không bằng mau chóng đưa hắn đi.

Vì vậy, Mạnh Bà cũng thi triển pháp thuật của mình, nhưng Diệp Thiên đã đến đây rồi, hắn hy vọng có thể làm rõ mọi chuyện.

Bởi vì có những chuyện, không thể chỉ dựa vào pháp thuật của người khác là được, nên Diệp Thiên phải cẩn thận quan sát từng cử chỉ, hành động của Mạnh Bà.

Đồng thời, Diệp Thiên cũng phát hiện ra một điều, đó là cây trâm kia hoàn toàn không có trên đầu Mạnh Bà.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này thật sự khiến hắn khó hiểu, nếu không làm rõ chuyện này, Diệp Thiên cũng sẽ không cam lòng rời khỏi đây.

Vì vậy, hắn vẫn luôn suy nghĩ, làm thế nào mới có thể phá giải được sự kỳ diệu của cây trâm này.

Nếu cây trâm này có công dụng khác, Diệp Thiên hiện tại thực sự rất tò mò.

Vì vậy, Diệp Thiên vẫn luôn tìm kiếm, bản thân hắn là một người

vô cùng nghiêm túc, nếu hôm nay Diệp Thiên không làm rõ chuyện này, chắc chắn cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Càng không thể rời khỏi nơi này, đây là điều duy nhất hắn có thể làm.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện có một Bãi Độ Nhân (Người lái đò) bước vào, nên Diệp Thiên cũng không bứt dây động rừng.

Bởi vì có những chuyện, không phải một sớm một chiều là làm được, nên lúc đó hắn cũng muốn xem thử người lái đò này vào đây làm gì.

Diệp Thiên lặng lẽ ngồi vào một bàn khác để quan sát.

Khi Diệp Thiên nhìn người đó bước vào, mới phát hiện ra người này còn tuấn tú hơn cả mình.

Vốn Diệp Thiên đã cho rằng mình là một người vô cùng hoàn hảo rồi, nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy người này, hắn đồng thời cũng thay đổi suy nghĩ, quả thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Vì vậy có lúc, Diệp Thiên cảm thấy tướng mạo của mình có lẽ cũng quá đại chúng, nếu thật sự so sánh, thì so với người trước mắt này thật sự có sự khác biệt lớn.

Để có thể làm rõ toàn bộ sự việc, Diệp Thiên ngồi bên bàn lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

Diệp Thiên cũng không biết tại sao, từ khi đến đây, đối với mọi thứ ở đây dường như đều giống như những sự vật mới mẻ, đặc biệt hiếu kỳ.

Hắn cũng muốn làm rõ mọi vấn đề ở đây, vì không biết người lái đò và Mạnh Bà tiếp theo sẽ làm gì.

Nên hắn cũng chăm chú quan sát, dù sao cũng đã đến rồi, Diệp Thiên cảm thấy nếu không thăm dò một phen ở đây, thật sự cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Sau khi người lái đò đến, Mạnh Bà cũng bắt đầu bận rộn trước mặt hắn, hai người bắt đầu không ngừng trao đổi với nhau, dường như có chuyện gì đó muốn nói.

Trong lúc quan sát, Diệp Thiên có thể nhận ra, người lái đò này vô cùng lạnh lùng, dường như cuộc trò chuyện giữa hắn và Mạnh Bà cũng không mấy vui vẻ.

Tuy không biết họ đang nói gì, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn lắng nghe, vì sự tò mò của hắn vẫn còn đó, nên nhất định phải làm rõ vấn đề.

Từ khi đến đây, Diệp Thiên đã cảm thấy nơi này như một bí ẩn, dù người khác nhìn hắn hay hắn nhìn người khác, thực ra đều cùng một đạo lý.

Bởi vì Diệp Thiên ngẫu nhiên đến nơi này, ra cũng không ra được, trong khi còn rất nhiều việc hắn cần phải nhanh chóng xử lý.

Rốt cuộc chuyện này sẽ ra sao, thực ra Diệp Thiên cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Bây giờ vấn đề không giải quyết được, hắn cũng chỉ có thể ở đây nghe họ nói chuyện.

Tuy chuyện này có thể rất khô khan nhàm chán, nhưng hắn vẫn kiên trì.

Chương 2101

Trong lúc trò chuyện, người lái đò đó không biết tại sao, thái độ thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi, Mạnh Bà càng nói không được nửa câu.

Thực ra Diệp Thiên đã đặt toàn bộ tâm tư của mình lên hai người họ, nhưng không biết từ lúc nào, trong căn phòng đã ngồi đầy quỷ hồn.

Diệp Thiên cảm thấy mọi thứ đều giống như một giấc mơ, không thể lĩnh hội được.

Nhưng hắn cũng không vì thế mà cảm thấy có bất kỳ áp lực nào, nếu đã đến đây hôm nay, Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Nhìn những quỷ hồn đó đều ngồi phía sau, Diệp Thiên cũng không động thanh sắc ngồi trước bàn.

Mạnh Bà bắt đầu bận rộn, dường như bận không ngơi tay.

Bởi vì quỷ hồn ở đây thật sự rất nhiều, không đếm xuể.

Mạnh Bà thấy người xấu liền ăn tươi nuốt sống.

Bởi vì ở đây tất cả người được đưa đò đều phải qua một phen xử lý, mới có thể thuận lợi được truyền tống đi.

Nếu là người xấu, Mạnh Bà sẽ ăn thịt họ.

Nếu là người tốt, bà ta sẽ đề bút viết chữ, truyền tống cho người lái đò.

Người lái đò mỗi lần đều sẽ độ hồn.

Diệp Thiên khi chưa đến đây, hoàn toàn không biết nơi này có cảnh tượng như vậy, nhưng từ khi đến đây, dường như mọi chuyện

đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Hắn cảm thấy tất cả mọi người ở đây đều sẽ có người lái đò đưa hồn phách của họ đi, thật sự khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Mạnh Bà lúc đó đều dựa vào cửa sổ có thể nhìn thấy đại dương.

Tuy Diệp Thiên có lúc đặc biệt nghi vấn cũng muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn không có động tĩnh gì.

Diệp Thiên cũng sẽ không chọn cách hỏi.

Hắn cảm thấy, nếu Mạnh Bà thật sự muốn nói với hắn, bà ta sẽ chọn thời điểm thích hợp để nói rõ, nếu không, có hỏi cũng chưa chắc hỏi ra được sự thật.

Về điểm này, Diệp Thiên không có bất kỳ lo lắng hay e ngại nào, vì đã chọn đến đây, cũng muốn làm rõ vấn đề, vậy thì cũng không vội trong nhất thời.

Hắn cảm thấy Mạnh Bà chắc chắn sẽ nói với mình, và mọi chuyện thật sự diễn ra như kế hoạch của Diệp Thiên, Mạnh Bà đã trực tiếp kể cho hắn nghe một số câu chuyện về người lái đò, cũng để hắn hiểu rõ đạo lý trong đó.

"Ngươi chắc chắn rất kinh ngạc, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì người lái đò này cũng là do ta thu nhận linh hồn, nên mới ở đây." Thực ra nếu Mạnh Bà không kể câu chuyện về người lái đò, Diệp Thiên cũng không thể nào biết được, vì bản thân hắn đến đây cũng chỉ là một sự nhầm lẫn.

Nên về việc sẽ xảy ra chuyện gì, hắn đáng lẽ chưa bao giờ nghĩ tới.

Trong lúc trò chuyện với Mạnh Bà, Diệp Thiên cũng biết được một số chuyện về người lái đò.

Tuy bây giờ bà ta vẫn đang giải thích, nhưng có lúc Diệp Thiên dù sao cũng không thuộc về nơi này, cũng không biết quy trình ở đây, nên hắn cũng chăm chú lắng nghe, đồng thời cũng sẽ hỏi những vấn đề không hiểu.

"Ở đây tuy có linh hồn ta thu nhận, nhưng cũng có một số người tu vi còn kém, nhưng cũng phải xem linh hồn của họ rốt cuộc tội ác có sâu nặng không." "Chỉ là thông thường, mỗi người khi bị thu nhận linh hồn, bao gồm cả những chuyện khi còn sống, đều không giống nhau." Diệp Thiên bây giờ đã hiểu đại khái một số chuyện giữa Mạnh Bà và người lái đò.

Người lái đò lúc đó tuy thái độ có chút lạnh lùng, cũng chính vì một số chuyện không thể chi phối được.

Mạnh Bà nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn nói cho hắn biết, nếu khi còn sống, có thể làm một số việc thiện, hoặc thế nào đó, cũng sẽ không đến nỗi như bây giờ.

Bà ta cũng biết người này, thực ra chưa đến mức tội ác sâu nặng, chỉ vì tâm trí của hắn bị người khác nuốt chửng, mới xảy ra hiện tượng như vậy.

Mạnh Bà bản thân không phải là người sắt đá, vì tất cả linh hồn ở đây, bà ta dùng pháp nhãn nhìn một cái là biết.

Lúc đó nhìn thấy người này cũng có ý hối hận, Mạnh Bà cũng muốn giúp hắn độ hồn.

Chương 2102

Hắn vốn không phải người xấu, cứ như vậy, Mạnh Bà có chút không nỡ ra tay, nên sau khi suy đi tính lại, bà ta cảm thấy nếu giúp hắn độ hồn, có lẽ một số chuyện sẽ có sự thay đổi, nhưng đồng thời hắn cũng phải chịu đựng nỗi đau trường tồn bất diệt.

Người lái đò tuy lạnh lùng, nhưng lại chưa bao giờ oán trách những chuyện đã xảy ra, càng không đi oán hận bất kỳ ai.

Bởi vì tuy đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng hắn đều cảm thấy dù là linh hồn của ai, cũng nên chấp nhận tất cả.

Hắn cũng biết những lời Mạnh Bà nói, nên chỉ có thể nhìn Mạnh Bà một, không dám hai.

Vì mỗi người lái đò đều biết thân phận thật sự của mình, cũng biết ở nơi này, nếu không có sự giúp đỡ của Mạnh Bà, cũng dễ dàng bị người khác làm chuyện khác.

Vì vậy người lái đò, có lúc trong lòng có điều muốn nói cũng không dám nói ra.

Nhưng nếu Mạnh Bà bằng lòng độ hồn cho hắn, hắn cũng nguyện ý làm mọi việc vì Mạnh Bà.

Đúng lúc này, có ác quỷ xuất hiện, đồng thời cũng làm Mạnh Bà bị thương.

Người lái đò trước đó biết Mạnh Bà đối với hắn có tâm, nên để báo đáp, hắn cũng nguyện ý vì bà ta mà ra sức.

Mạnh Bà cũng vui mừng, vì người lái đò có thể làm tất cả vì mình, bởi vì chưa từng có ai ra sức vì bà ta.

Người lái đò giống như cái bóng của Mạnh Bà, luôn ở bên cạnh

bảo vệ từng cử chỉ, hành động, bao gồm cả mọi thứ của bà ta.

Đối với người lái đò mà nói, không có gì là không làm được.

Mạnh Bà cũng vui vẻ chấp nhận những việc người lái đò làm cho mình, vì bà ta cảm thấy có một người như vậy ở bên cạnh, có thể bảo vệ chu toàn cho mình cũng không có gì không tốt.

Đúng lúc này, hoa Bỉ Ngạn cũng được Mạnh Bà cầm trong tay, vì hoa Bỉ Ngạn này cũng có một ý nghĩa nhất định.

Trước đây có một thương nhân Tây Vực, sau khi chết đã để lại bảo bối quý giá nhất.

Bảo bối này trông rất bình thường, nhưng nếu một khi có người sở hữu, cũng phải xem là người tốt hay người xấu.

Nếu người tốt dùng nó, có thể bảo vệ cả đời bình an không xảy ra chuyện gì.

Nhưng thứ này cũng phải có người thích hợp đeo, mới có thể phát huy hết tác dụng.

Nếu người xấu sở hữu, thì đừng nói là cả đời bình an, có thể chuyện xui xẻo sẽ liên tiếp xảy ra.

Vì vậy thương nhân Tây Vực sở dĩ để lại nó, cũng chính vì muốn tìm kiếm người chân thành sở hữu bảo bối như vậy.

Nếu bị người xấu lấy đi, nó sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi, thành phân bón.

Cho nên thứ này tuy có thể gặp mà không thể cầu, nhưng cũng phải gặp được người có duyên, nếu không mọi thứ thật sự như ảo ảnh.

Mạnh Bà hoàn toàn không biết lai lịch của bông hoa này, cũng không biết là ai để lại, chỉ cảm thấy bông hoa này rất đẹp, nên đặc

biệt thích mới đeo trên người.

Nhưng bà ta hoàn toàn không để ý đến sự khác thường của nó.

Vì vậy, hoa Bỉ Ngạn ở chỗ Mạnh Bà thực ra cũng không có tác dụng tốt, cũng không có tác dụng xấu, gần như không có bất kỳ phản ứng nào với bà ta.

Mạnh Bà lúc đó cũng không để ý, vì bà ta cảm thấy bông hoa này có lẽ cũng giống như những bông hoa khác mà bà ta từng thấy, cơ bản không có gì khác biệt, nên lúc đó cũng không để trong lòng.

Nhưng hạt giống hoa Bỉ Ngạn này cũng rất kỳ lạ, lúc đó bị vô tình trồng ở ngoài nhà.

Mạnh Bà ở đây độ người, đồng thời cũng nhìn thấy hồn phách.

Cuộc sống bận rộn mỗi ngày thật sự khiến bà ta khổ không tả xiết, chưa bao giờ được nghỉ ngơi, cũng không vì nó mà tìm bất kỳ lý do nào.

Tuy có lúc sẽ gặp phải những chuyện khó khăn, nhưng Mạnh Bà vẫn kiên trì, vì đây không chỉ là trách nhiệm của bà ta, mà còn là việc bà ta cần phải làm.

Chương 2103

Bây giờ hoa Bỉ Ngạn này được trồng ở ngoài nhà như vậy, Mạnh Bà cũng không ngờ nó sẽ ra hoa kết quả, hay có cách nào khác.

Chỉ cảm thấy thứ này tiện tay vứt đi, nhưng không ai có thể tưởng tượng được, tác dụng thực sự của hoa Bỉ Ngạn sẽ như thế nào.

Vì thương nhân Tây Vực để lại nó, cũng chính là để nó nở hoa, nhưng phải có người có duyên.

Vì vậy trong những ngày tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể biết trước được, bao gồm cả Mạnh Bà cũng vậy.

Nếu biết hoa Bỉ Ngạn sẽ nở hoa hoặc có cách nào khác xuất hiện trước mặt mình, chắc chắn bà ta cũng sẽ không tùy tiện xử lý thứ này như vậy, huống hồ sự việc vĩnh viễn sẽ khiến người ta kinh ngạc.

Cũng chính vì sự tùy ý của Mạnh Bà, hạt giống hoa Bỉ Ngạn cũng từ từ bắt đầu nảy mầm.

Bởi vì không ai ngờ lại có kết cục như vậy, huống hồ mọi chuyện đều không thể lường trước được.

Lúc đó chỉ cảm thấy một bông hoa Bỉ Ngạn thôi, lại có thể gây ra nhiều vấn đề như vậy sao?

Hoa Bỉ Ngạn thật sự rất đẹp, sau khi tùy ý trồng xuống, hạt giống hoa Bỉ Ngạn đã nở rộ khắp nơi, phương viên trăm dặm đều là sa mạc, đột nhiên sa mạc dường như có vẻ mới mẻ, vì trước đây sa mạc nhìn vào luôn rất khô khan nhàm chán.

Nhưng sau khi được hoa Bỉ Ngạn điểm xuyết, cả sa mạc đều trở thành màu xanh, cũng đặc biệt đẹp, vì cảnh sắc lúc đó thật sự khiến người ta sảng khoái.

Vùng sa mạc này không còn vẻ chết chóc như trước, mà đã có vẻ đẹp của mùa xuân.

Vì vậy, những quỷ hồn ở đây cũng đều nhìn thấy, cảnh tượng ở đây hoàn toàn khác với trước đây.

Bởi vì không ai ngờ, sa mạc ở đây có thể trở nên đẹp đẽ như vậy.

Những hồn phách đó cũng từ đây mà nhảy ra, đồng thời cũng có quy củ của mình.

Kể từ khi hoa Bỉ Ngạn ở đây, những hồn phách xuất hiện đều có thể phân biệt được tốt xấu.

Nếu hồn phách tốt, màu sắc của hoa Bỉ Ngạn sẽ hiện ra màu vàng kim.

Nếu hồn phách xấu, màu sắc sẽ là màu đen.

Đồng thời, Mạnh Bà có thể dựa vào màu sắc của hoa Bỉ Ngạn để phân biệt tốt xấu của hồn phách, cũng không cần phải bối rối như trước nữa.

Vì trước đây Mạnh Bà luôn phải dựa vào việc trò chuyện để phán đoán hồn phách tốt hay xấu, thực sự có chút quá khó khăn.

Bây giờ có hoa Bỉ Ngạn giúp đỡ, bà ta cũng không cần phải lo lắng về việc xử lý những chuyện đó nữa, lợi ích mà hoa Bỉ Ngạn mang lại cho Mạnh Bà thật sự quá tốt, vì chưa bao giờ có được người trợ giúp đắc lực như vậy.

Nếu là ác quỷ ở đây, Mạnh Bà phải tiêu diệt toàn bộ, chỉ là có lúc thời gian có hạn, lại còn phải phân biệt, nên cũng tạo ra áp lực cho Mạnh Bà.

Từ khi có hoa Bỉ Ngạn này, Mạnh Bà không cần phải tốn công tốn sức cho những chuyện đó nữa, trực tiếp lợi dụng màu sắc của hoa là

có thể tiêu diệt hết những ác quỷ đó.

Quả thật vì thứ này mà giải quyết được không ít phiền phức.

Sau khi giải quyết xong những chuyện này, bà ta cũng đặt bông hoa Bỉ Ngạn màu vàng kim lên bậu cửa sổ.

Bởi vì tâm trạng của Mạnh Bà gần đây thực sự rất tốt, từ khi giải quyết được những ác quỷ đó, bà ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Không cần phải rườm rà làm những chuyện đó nữa, có thể dễ dàng phân biệt được hồn phách tốt và hồn phách xấu, Mạnh Bà cảm thấy sảng khoái, cũng nhận được sự giúp đỡ.

Vì vậy mỗi lần đặt bông hoa màu vàng kim lên bậu cửa sổ, đều có thể khiến lòng bà ta đặc biệt thoải mái, dường như mọi chuyện đều có thể được giải quyết.

Mạnh Bà cũng không phải là người yêu cầu nhiều, chỉ hy vọng có lúc trong phạm vi khả năng của mình làm tốt vấn đề, như vậy cũng có thể đạt được trạng thái mãn nguyện.

Mỗi lần Mạnh Bà nhìn bông hoa Bỉ Ngạn màu vàng kim đặt trên bậu cửa sổ, tâm trạng thật sự vui mừng khôn xiết.

Có lúc không ai có thể hiểu được tâm trạng của bà ta, chỉ có chính bà ta biết.

Chương 2104

Bởi vì khi đóa hoa nở ra ánh sáng vàng kim, Mạnh Bà cũng biết mình đang ở trên đại dương của nhân gian.

Có những chuyện mọi người đều không biết, Mạnh Bà cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trải qua nhiều chuyện như vậy.

Mỗi lần gặp phải chuyện ở đây, bao gồm cả những việc bà ta làm, thật sự đều là tình huống đột xuất, cũng chưa bao giờ có kế hoạch sẽ đi đến ngày hôm đó.

Về việc hoa Bỉ Ngạn màu vàng kim này sẽ lóe lên ánh sáng vàng, Mạnh Bà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, chưa từng trải qua.

Bất kể chuyện này rốt cuộc sẽ như thế nào, Mạnh Bà đều có một niềm khao khát, vì bà ta cảm thấy dù là người hay quỷ hồn, đều hy vọng mỗi người đều có thể bình an.

Nên mỗi khi xảy ra một chuyện, dường như đều có thể khiến bà ta dấy lên những suy nghĩ.

Tuy có lúc Mạnh Bà cũng luôn nghĩ về con người, bao gồm cả những chuyện xảy ra sau này, nên nó giống như một niềm khao khát.

Lần đầu tiên nhìn thấy đại dương nhân gian, bao gồm mọi thứ ở đó, Mạnh Bà cũng biết đó là nơi mà con người hướng đến ánh đèn, vì hướng có ánh đèn đó chính là nơi trở về nhà.

Vì vậy, Mạnh Bà đặc biệt thích người lái đò.

Suy nghĩ của người lái đò và Mạnh Bà cũng giống nhau, tuy Mạnh Bà thích, nhưng lại chưa bao giờ nói ra, cũng không dùng hành động thực tế để biểu hiện hay gì cả.

Người lái đò cũng chọn cách không nói, vì hắn không đi, chỉ lặng

lẽ bảo vệ, bao gồm cả mọi việc hắn làm cho Mạnh Bà, đều là cam tâm tình nguyện.

Vì vậy, một lần vô tình, Mạnh Bà cũng bị một con mãnh quỷ hung ác tấn công, vì nó muốn giết chết Mạnh Bà, vì ác quỷ đối với những việc Mạnh Bà làm cũng đặc biệt bất mãn, nên mới muốn giết bà ta, như vậy sau này sẽ bớt phiền phức.

Nhưng khi người lái đò biết chuyện này, hắn không hề suy nghĩ, ngay lập tức chạy đến bên cạnh Mạnh Bà, và chịu đựng tất cả.

Bởi vì người lái đò đã sớm chuẩn bị tâm lý, nguyện ý làm mọi việc cho Mạnh Bà, cho dù hy sinh tính mạng, cũng sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Vì vậy lần này hắn chọn chết thay cho Mạnh Bà, cũng là cam tâm tình nguyện.

Lúc đó Mạnh Bà thật sự vô cùng cảm kích, cũng đặc biệt áy náy vì những việc hắn làm cho mình.

Bởi vì rõ ràng hắn không nên chết vì bà ta, nhưng lại vì bà ta mà chọn từ bỏ sinh mệnh của mình.

Sau khi chết, thứ duy nhất người lái đò để lại tặng cho Mạnh Bà chỉ là một cây trâm.

Bởi vì cây trâm này đối với người lái đò mà nói, quả thật vô cùng quan trọng, trong lòng hắn luôn có Mạnh Bà.

Nếu đã vì để bảo vệ bà ta mà mất đi tính mạng, hắn cũng hy vọng có thể dùng cây trâm này, để lại cho Mạnh Bà một chút kỷ niệm.

Vì vậy, cây trâm đối với Mạnh Bà mà nói cũng vô cùng quan trọng, vì nó ghi lại sinh mệnh của một người, nên bà ta sẽ trân trọng nó.

Nhất định sẽ đối xử với nó như một món trân bảo.

Cây trâm này cũng ghi lại sự tin tưởng của người lái đò đối với Mạnh Bà, bao gồm cả mọi thứ của hắn đối với bà ta.

Sau khi những vấn đề này xảy ra, Diệp Thiên thực ra đã chứng kiến tất cả.

Hắn cảm thấy dù đây là ảo cảnh hay là sự thật, nguyên nhân của một số chuyện thật sự khiến hắn không kịp trở tay.

Diệp Thiên cũng chưa bao giờ nghĩ Mạnh Bà lại có một đoạn quá khứ như vậy.

Hắn cảm thấy có lúc thật quá thảm thương, nhưng mỗi người đã trải qua những gì, ai có thể biết được chứ?

Mọi sự vật đều xảy ra quá đột ngột, có lúc kế hoạch vô cùng chu toàn, cũng chưa chắc có thể làm được.

Cho nên mỗi khi xảy ra những chuyện này, không ai có thể tự giác làm rõ được.

Lúc đó Mạnh Bà cầm cây trâm duy nhất, mới biết người bảo vệ mình, bao gồm cả người lái đò đã chết, chính là Thượng Thần Hựu Chấn trên núi Minh Sơn.

Chương 2105

Ban đầu, Mạnh Bà không biết tại sao người lái đò này lại có thể vì bà ta mà mất đi tính mạng, không một lời oán thán.

Sau khi trải qua chuyện này, bà ta mới bừng tỉnh ngộ, cũng hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra đó là lúc hắn đang độ kiếp ở chỗ của Mạnh Bà.

Cho nên đoạn tình cảm này đến nhanh mà đi cũng nhanh, thật sự khiến Mạnh Bà có chút không thể chấp nhận được hiện thực này, vì hiện thực thật quá tàn khốc.

Nếu một người có thể có lựa chọn, thật sự không muốn trải qua những chuyện đau lòng khó quên như vậy, vì dù có kiên cường đến đâu cũng chưa chắc làm được.

Mạnh Bà từ khi biết chuyện này, đã năm lần bảy lượt lên núi tìm kiếm, hy vọng có thể gặp hắn một lần.

Bởi vì trước đây bất kể là độ kiếp hay chuyện gì khác, Mạnh Bà hoàn toàn không biết, nhưng bây giờ thật sự có chút hối hận, nên hy vọng có thể gặp hắn một lần để nói chuyện.

Nhưng Mạnh Bà mang theo thành ý, ba lần năm lượt đi tìm, nhưng dù thế nào cũng không gặp được, vì đối phương căn bản không muốn gặp bà ta.

Dù sao những chuyện trước đây, đều chỉ là một loại giả tượng.

Diệp Thiên lúc đó đứng một bên xem hết toàn bộ quá trình.

Sau khi xem xong, hắn cũng hiểu được tầm quan trọng của cây trâm, cũng biết tại sao trong đó, mọi thứ lại giống như một giấc mơ.

Mơ tỉnh rồi tự nhiên cũng mất hết, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cũng trực tiếp từ trong cây trâm đi ra.

Lúc này Mạnh Bà cũng đã tỉnh lại.

Mạnh Bà mà hắn thấy trước đây hoàn toàn là một cảnh tượng khác, nhưng từ sau chuyện này, dung mạo của Mạnh Bà cũng có sự thay đổi.

Tuy Diệp Thiên cũng không hiểu tại sao, nhưng mặc kệ, mọi thứ thay đổi thật sự đặc biệt đột ngột.

Bất kể ai sau khi trải qua chuyện gì cũng sẽ có sự thay đổi, nhưng sự thay đổi của Mạnh Bà thật sự khiến mọi người đều không ngờ tới.

Diệp Thiên đột nhiên cũng có chút cảm khái, vì hắn cảm thấy từng cảnh tượng mình thấy, thật sự khiến hắn kinh tâm động phách.

Giống như một câu chuyện được diễn ra, đột nhiên đến, đột nhiên đi, nên lúc đó hắn cũng không biết phải dùng lời lẽ gì để hình dung trạng thái trong lòng mình lúc này.

Dù chuyện có chút bi thương, nhưng ít nhất cũng đã ra khỏi cây trâm, cũng là một kết quả tốt.

Diệp Thiên tuy biết cây trâm này là của Hựu Chấn, nhưng lại không biết hắn ở đâu, chỉ biết ở trên núi, nhưng ngọn núi đó rốt cuộc là nơi nào, hắn không biết.

Vì vậy, lúc đó Nữ Thần đang ở bên cạnh Diệp Thiên, hắn liền hỏi nàng, dù sao Nữ Thần thần thông quảng đại, không có chuyện gì là không biết.

Nếu nàng biết, vừa hay cũng có thể dẫn hắn đi.

“Nữ Thần, không biết nàng có biết Hựu Chấn đó cư ngụ ở đâu không?

Ta muốn trả lại cây trâm này cho hắn, không phải đồ của ta, ta tuyệt đối sẽ không nhận." Diệp Thiên trước nay vẫn vậy, đồ không phải của mình cũng sẽ không chiếm làm của riêng, huống hồ thứ này thuộc về Hựu Chấn.

Từ khoảnh khắc Mạnh Bà đưa nó vào tay hắn, vấn đề đã bắt đầu.

Nếu thứ này cứ mang trên người, tuy không thể gây ra chuyện bất ngờ gì, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn cảm thấy có chút cảm thán.

Vì hắn đã chứng kiến những chuyện đó xảy ra ngay trước mắt, nếu cứ mặc kệ không hỏi, cũng không phải phong cách của Diệp Thiên.

Nữ Thần tự nhiên biết nơi ở của Hựu Chấn, nên lúc đó cũng dẫn Diệp Thiên cùng đi, còn Hoa Tinh thì một mình trở về chỗ cũ.

Diệp Thiên lúc đó giao cây trâm cho Nữ Thần, hy vọng nàng có thể thuận lợi giao đồ vật vào tay Hựu Chấn, còn hắn có chuyện khác cần phải làm.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy Mạnh Bà có lúc rất đáng thương, nên hắn quay về nơi ở của bà ta, sau đó đặt đóa hoa Bỉ Ngạn màu vàng kim vào trong chậu cảnh.

Chương 2106

"Nữ Thần, thứ này chỉ có thể giao cho nàng, hy vọng nàng có thể đưa nó vào tay Hựu Chấn, ta có việc cần phải làm." "Lát nữa chúng ta sẽ hội hợp, nên chuyện này chỉ có thể nhờ nàng, cũng làm phiền nàng rồi, hy vọng nàng có thể hoàn thành tâm nguyện này." Nữ Thần đương nhiên sẽ giúp Diệp Thiên hoàn thành mọi ước mơ của hắn, dù sao cũng là một phe, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng cũng biết Diệp Thiên đang băn khoăn vì chuyện này.

Vì vậy, lúc đó nàng cũng nhận lấy cây trâm từ tay hắn.

Diệp Thiên sau khi xử lý xong những chuyện này, một mình trở về nơi ở của Mạnh Bà, đặt bông hoa Bỉ Ngạn màu vàng kim vào trong chậu cảnh trước cửa sổ, rồi mang lên núi Minh Sơn.

Bởi vì Diệp Thiên biết chuyện của Mạnh Bà và Hựu Chấn, nếu khi còn sống, có lẽ không nhất định có thể hoàn thành được tâm sự của mình.

Nhưng sau khi chết, Diệp Thiên hy vọng có thể dốc hết sức mình, mang suy nghĩ của bà ta đến núi Minh Sơn.

Diệp Thiên cảm thấy bây giờ có lẽ, những gì hắn có thể làm, ngoài chuyện này có thể làm cho Mạnh Bà một chút, những chuyện còn lại, Diệp Thiên thật sự không biết phải làm sao.

Vì vậy, sau khi mang chậu cảnh đến núi Minh Sơn, Diệp Thiên cũng không ở lại lâu, lặng lẽ trồng nó ở gần nơi Hựu Chấn ở.

Vì hắn biết câu chuyện giữa Mạnh Bà và Hựu Chấn, cũng đã chứng kiến tất cả.

Hắn không hy vọng vì chuyện này mà có thêm suy nghĩ gì, nhưng

cũng chỉ có thể dùng cách này.

Tuy có thể không đặc biệt tôn trọng, nhưng hy vọng có thể làm một chút việc cho Mạnh Bà cũng đã mãn nguyện rồi.

Diệp Thiên sau khi làm xong việc này, đồng thời cũng cảm thấy dường như đã thư giãn hơn.

Bởi vì trước đây vẫn luôn vì chuyện này mà đầu óc căng như dây đàn.

Nhưng bây giờ tất cả vấn đề đều đã được giải quyết, nên Diệp Thiên cũng muốn để bản thân thư giãn một chút.

Vì trước đây vì những chuyện này mà thật sự khổ không tả xiết, lần này khó khăn lắm mới có thể nhẹ nhõm một chút.

Vì vậy, lúc đó hắn một mình vội vàng trở về rừng đào bên kia để uống rượu, vì uống rượu có thể khiến hắn quên đi mọi chuyện không vui, có thể khiến hắn vui vẻ, nên Diệp Thiên muốn đi giải tỏa.

Lúc đó Nữ Thần cũng đi theo bên cạnh Diệp Thiên, cảm thấy một mình cũng không có ý nghĩa gì, bèn đi theo.

"Diệp Thiên, một mình ngươi về rừng đào uống rượu thì có ý nghĩa gì chứ?

Hay là ta đi cùng ngươi nhé, vừa hay trên đường cũng có bạn, hai chúng ta có thể trò chuyện." Diệp Thiên thực ra không muốn Nữ Thần đi theo, vì hắn có việc cần làm, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể yên tâm làm những việc đó.

Huống hồ một đại nam nhân uống rượu, cũng không cần phụ nữ ở bên cạnh, nhưng lúc đó hắn cũng không nỡ từ chối, cũng biết tính khí của Nữ Thần.

Nếu từ chối, chắc chắn nàng sẽ tức giận, như vậy cũng không

hay, nên lúc đó để có thể tránh xa nàng, trên đường đi Diệp Thiên đã cắt đuôi nàng, như vậy có thể một mình đi uống rượu rồi.

Đương nhiên lúc đó Diệp Thiên không nói, cũng đồng ý với Nữ Thần, để nàng đi theo.

Trên đường đi, Diệp Thiên đã dùng một tiểu xảo nhỏ, cắt đuôi Nữ Thần, cuối cùng cũng đã vứt bỏ được gánh nặng này.

Diệp Thiên cảm thấy cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, vì trước đây Nữ Thần vẫn luôn đi theo bên cạnh, Diệp Thiên cũng không tiện nói, bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong.

Nữ Thần nên trở về nơi của mình, nhưng nàng cứ lưu luyến đi theo, nên Diệp Thiên cũng chỉ có thể buộc phải dùng cách này.

Nữ Thần lúc đó không ngờ Diệp Thiên sẽ bỏ rơi mình, tìm cũng không thấy.

Lúc này nhìn thấy binh lính liền trực tiếp đưa Nữ Thần trở về.

Diệp Thiên một mình trở về rừng đào, sau khi trở về liền trực tiếp đi vào căn nhà cũ nát, thấy ở đó không có ai dọn dẹp, bèn gọi Tiểu Địa Tiên gần đó.

"Tiểu Địa Tiên, căn nhà này bẩn quá, tìm một tiểu yêu tinh đến dọn dẹp cho ta, ta muốn ở đây uống rượu, tiện thể cũng nói với Tào Dao của ngươi, mang rượu đến cho ta." Diệp Thiên khó khăn lắm mới có thể thư giãn tinh thần, nên phải uống một trận cho đã.

Tiểu Địa Tiên thấy Diệp Thiên trở về, vừa vui mừng vừa đặc biệt sợ hãi, nên lúc đó cũng vội vàng ra lệnh cho mấy tiểu yêu, để chúng dọn dẹp căn phòng này.

Vì lâu ngày không có người ở, nên ở đây đã giăng đầy mạng nhện, có một ít bụi bẩn, nên phải dọn dẹp sạch sẽ, để Diệp Thiên có thể thoải mái hưởng thụ ở đây.

Chương 2107

Ở phía bên kia, tiểu yêu ở rừng đào cũng mang hết rượu ngon nhất đến, dâng cho Diệp Thiên dùng.

Lần này Diệp Thiên thật sự muốn tiêu sái một phen, không có ai làm phiền, uống rượu trong căn phòng thoải mái như vậy, quả thật không còn gì vui hơn.

Đào Yêu bưng vò rượu ngon nhất đến trước mặt Diệp Thiên, muốn mời hắn thưởng thức hương vị tuyệt hảo nhất, đặc biệt là trong một khung cảnh nên thơ thế này.

Vừa uống rượu vừa có thể ngắm hoa đào, Diệp Thiên một mình nhâm nhi ly rượu, ung dung tự tại, quả thực vô cùng vui vẻ.

Suốt một thời gian dài, hắn luôn ở trong trạng thái căng thẳng, khó khăn lắm mới có được giây phút thư giãn như thế này, hắn sẽ không lãng phí nó.

Vì vậy, sau khi uống một ngụm rượu, hắn liền cảm thấy vị rượu này quả thực rất ngon, đặc biệt thơm ngọt.

Diệp Thiên cứ thế một mình ngồi đó chậm rãi uống rượu.

Giữa lúc đang uống say sưa, hắn lại một lần nữa lấy ra cây trâm mà Mạnh Bà đã đưa cho trước đó.

Hắn cảm thấy cây trâm này vô cùng kỳ lạ nên cũng tỉ mỉ quan sát, dù sao những chuyện xảy ra trong cây trâm vẫn khiến hắn hứng thú không thôi.

Hắn chưa từng nghĩ rằng ở một thế giới như thế này lại có thể xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Đúng lúc hắn lấy cây trâm ra, Đào Yêu tình cờ đi ngang qua và

cũng nhìn thấy.

Nàng vô cùng tò mò nên muốn xem thử rốt cuộc cây trâm này có tác dụng gì, bởi nó khiến nàng cảm thấy rất lạ.

Nàng chưa từng thấy thứ gì như vậy trước đây nên bèn từ từ tiến lại gần.

Nhưng ngay khoảnh khắc Diệp Thiên vừa lấy cây trâm ra, hắn lại một lần nữa bị hút vào bên trong.

Đào Yêu cũng bất tỉnh nhân sự.

Diệp Thiên không ngờ mình lại tiến vào trong đó lần nữa, nhưng hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Sau đó, ở bên trong, hắn đã nhìn thấy Đào Yêu của nhiều năm về trước.

Đào Yêu của năm xưa, với dáng vẻ của một thiếu nữ trưởng thành, khiến Diệp Thiên vô cùng tò mò, muốn xem thử năm đó nàng trông như thế nào.

Vì ở đây có thể nhìn thấy quá khứ của người khác nên Diệp Thiên vô cùng hiếu kỳ, cũng không biết lần này rốt cuộc sẽ thấy được cảnh tượng gì.

Điều khiến Diệp Thiên vạn lần không ngờ tới chính là người mà năm đó hắn chăm sóc.

Thực ra, ngay từ lúc bắt đầu cầm cây trâm này trên tay, mỗi một chuyện hắn trải qua đều khiến hắn không khỏi tò mò, chỉ là hắn chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Hắn càng không thể tưởng tượng được cây trâm của Mạnh Bà lại có sức mạnh thần kỳ đến thế, có thể nhìn thấy quá khứ của người khác, bao gồm cả việc biết trước một số chuyện.

Bây giờ, Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể hiểu được tại sao những cảnh tượng hắn thấy trước đây lại hiện ra trước mắt mình.

Hắn tỉ mỉ quan sát câu chuyện giữa hắn và Đào Yêu.

Bởi vì ở đây, hắn có thể thấy được những điều mà trước đây không thấy được.

Bây giờ hắn mới phát hiện, hóa ra trước kia Đào Yêu đã từng có một quá trình lấy thân báo đáp.

Chuyện này trước đây Diệp Thiên hoàn toàn không nhớ rõ, lần này mới phát giác.

Cả người Diệp Thiên như bị mê hoặc, hoàn toàn đắm chìm vào câu chuyện đang diễn ra.

Mặc dù có đôi lúc một vài chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của hắn, cũng hoàn toàn không đi theo suy nghĩ của hắn, nhưng cây trâm này sẽ cho hắn thấy những chuyện hắn muốn biết, và cả những chuyện chưa từng xảy ra.

Bởi vì những chuyện trước kia, Diệp Thiên bây giờ thật sự không còn nhớ nữa.

Chương 2108

Sau khi chứng kiến câu chuyện diễn ra, Diệp Thiên có phần kinh ngạc, vì không ngờ Đào Yêu lại lấy thân báo đáp, muốn kết hôn với hắn.

Một loạt vấn đề này, trong lúc Diệp Thiên không hề hay biết, hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Bất kỳ ai đứng ở bên ngoài cũng không thể biết được chuyện đã xảy ra trước kia, cho nên lần này khi Diệp Thiên chứng kiến cảnh tượng đó, trong lòng cũng dâng lên cảm xúc.

Dù sao trước đây khi xem một vài chuyện của Mạnh Bà cũng đã khiến hắn xúc động, huống chi lần này lại được xem câu chuyện giữa mình và Đào Yêu.

Điều này càng làm hắn có thêm kỳ vọng.

Mặc dù Diệp Thiên không biết nên làm gì, nhưng hắn cũng biết những gì mình thấy khi đứng đây.

Nhưng nếu trở về thế giới bên ngoài cây trâm, mọi thứ lại trở lại bình thường.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng bị cây trâm đưa ra ngoài.

Đào Yêu cũng dần dần tỉnh lại, gương mặt không ngừng đỏ ửng.

Diệp Thiên không hỏi gì thêm.

Dù sao bây giờ hắn đã biết mọi chuyện, hắn lựa chọn ở lại đây uống rượu, thì nên quên đi mọi phiền não, mượn rượu giải sầu.

Hắn muốn quên hết mọi phiền não càng nhanh càng tốt, để vui vẻ trở lại, nếu không thì vò rượu hôm nay uống cũng như không.

Diệp Thiên ngồi đó uống rượu một mình, uống hồi lâu cũng cảm thấy không có gì thú vị, bèn cầm vò rượu của mình rồi bước ra khỏi rừng đào.

Bây giờ Diệp Thiên không muốn đi đâu cả, chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để ở, rồi nghỉ ngơi cho thật tốt.

Dù sao trước đây có quá nhiều chuyện khiến hắn vô cùng phiền muộn, nên hắn muốn giải quyết tất cả trong thời gian ngắn nhất.

Vì vậy, Diệp Thiên định đến chỗ ở của người bạn tốt Giai Nghệ Thượng Tiên ở vài ngày, vừa hay cũng có thể cùng y trò chuyện.

Dạo gần đây, Diệp Thiên luôn bận rộn chuyện của mình nên ít khi đến nơi đó.

Nếu là lúc bình thường, hai người họ thường ở bên nhau, không có việc gì thì đánh cờ hoặc làm những việc tương tự.

Vì vậy, Diệp Thiên một mình đi thẳng đến chỗ ở của Giai Nghệ Thượng Tiên.

Nhưng có một chuyện khiến Diệp Thiên vạn lần không ngờ tới, đó là ở chỗ của Giai Nghệ Thượng Tiên lại có một người khác.

Người này đột nhiên xuất hiện cũng khiến Diệp Thiên đặc biệt bối rối.

Khi đến nơi hắn mới phát hiện Nữ Thần đang ở đó.

Vốn dĩ trước đây Diệp Thiên và Nữ Thần vì một số chuyện mà đã chọc giận nàng, nên trong lòng Diệp Thiên thực sự hiểu rõ.

Nhưng mà, vốn dĩ muốn tìm nơi thanh tĩnh, nhìn thấy nàng ở đây, cả người Diệp Thiên lại trở nên phiền muộn.

Dường như mọi chuyện đều không đơn giản như hắn tưởng.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người nhát gan sợ phiền

phức.

Chuyện đã xảy ra trước đây, hắn cũng không để trong lòng, càng không vì Nữ Thần ở đây mà từ bỏ lý do muốn tìm Giai Nghệ Thượng Tiên.

Hơn nữa hắn muốn ở lại, thì tuyệt đối sẽ không thay đổi ý định.

Nếu không, với tính cách của Diệp Thiên, sao có thể dễ dàng bị người khác chi phối.

Nữ Thần, thực ra là muốn tìm Diệp Thiên.

Chương 2109

Nàng biết hắn nhất định sẽ ở đây, nên lúc đó cũng không nói gì.

Nữ Thần không phải là người dễ đối phó, nếu đã quyết định làm gì thì nhất định sẽ làm, huống hồ chi nữ tử không thể chọc giận, một khi đã chọc giận thì hậu quả khôn lường.

Diệp Thiên lại là người dù gặp phải chuyện gì cũng không để tâm, hắn cũng tự biết mình đã đắc tội với Nữ Thần.

Cho nên hắn cũng biết nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, có một số chuyện hắn sẽ vui vẻ đối mặt, cũng sẽ không trốn chạy.

Bởi vì hắn cảm thấy một đấng nam nhi, chuyện như vậy có gì mà chưa từng trải qua, Nữ Thần và hắn cũng không thể cứ níu kéo mãi không buông.

Hơn nữa có một số chuyện cần giải quyết thì phải giải quyết.

Lúc này Nữ Thần không tìm thấy Diệp Thiên, tự nhiên sẽ đến tìm Giai Nghệ gây phiền phức.

Vì Nữ Thần cảm thấy Diệp Thiên đã lừa dối mình, nên chuyện này nhất định phải làm cho rõ ràng.

Nếu không làm rõ chuyện này, thì nàng không thể nào yên lòng được. "Nữ Thần sao lại đến đây?

Không phải nên trở về nơi của người sao?" Diệp Thiên lúc đó cũng không ngừng hỏi Nữ Thần.

Thực ra trong lòng hắn hiểu rõ là một chuyện, nhưng Diệp Thiên không muốn nhắc tới.

Nữ Thần lúc đó cả người cũng tức muốn hỏng.

Nàng cảm thấy Diệp Thiên đối xử với mình như vậy thật không thỏa đáng, dù gì nàng cũng là Nữ Thần cao cao tại thượng, sao có thể bị đối xử như vậy?

Cho nên lúc tức giận, Nữ Thần cũng không biết nên làm gì cho phải.

Nàng giật lấy cây trâm trên tay Diệp Thiên, rồi cài lên đầu mình.

Diệp Thiên không ngờ Nữ Thần lại làm như vậy.

Nhưng khi thấy nàng cài cây trâm lên đầu, Diệp Thiên tưởng rằng mình có thể lại vào trong cây trâm, xem hết mọi chuyện của Nữ Thần.

Nhưng hắn phát hiện mình có hơi tự mình đa tình rồi, vì kết quả là không có chuyện gì xảy ra cả.

Diệp Thiên vốn dĩ tò mò, nghĩ rằng có thể nhìn thấy mọi chuyện của Nữ Thần, nhưng lại phát hiện không thấy gì cả.

Vậy thì cũng không cần phải lãng phí thời gian nữa.

Thứ này là Mạnh Bà đưa cho, Diệp Thiên cũng từ tay Nữ Thần lấy lại.

Nhưng hắn cũng hiểu Nữ Thần là người như thế nào, nếu muốn đối đầu trực diện với nàng, Diệp Thiên căn bản không phải là đối thủ, huống hồ gì với một nữ lưu chi bối hắn cũng không thể làm gì.

Cho nên khi thấy chuyện này không thành, Diệp Thiên cũng đành phải đi tìm Giai Nghệ.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn làm mất hứng, huống hồ gì lần này uống rượu vui như vậy, vậy thì cùng Giai Nghệ hai người trò chuyện vui vẻ.

Hắn cũng quên đi những chuyện không vui.

Về phần Nữ Thần kia muốn làm gì thì làm, chỉ cần nàng vui là được, Diệp Thiên cũng không thèm so đo.

Hơn nữa Diệp Thiên là một đấng nam nhi, sẽ không đi so đo với một người phụ nữ, dù sao tính cách của hắn là vậy.

Giai Nghệ lúc đó thực ra cũng không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Diệp Thiên tìm mình uống rượu thì cũng khá vui.

Chương 2110

Bởi vì tên này cuối cùng cũng xuất hiện, lâu lắm rồi không gặp, cho nên hai người cũng có thể thỏa thích nói chuyện, uống rượu vui vẻ.

Vốn dĩ Giai Nghệ Thượng Tiên cả ngày cũng không có việc gì làm. "Giai Nghệ Thượng Tiên, hôm nay vừa hay không có việc gì, nên ta đến tìm ngươi uống rượu.

Cho nên hôm nay hai chúng ta nhất định phải không say không về, đừng có giở trò, nhất định phải uống nhiều một chút." Diệp Thiên mỗi khi không có việc gì, đều sẽ chạy đến chỗ Giai Nghệ để trò chuyện, vì quan hệ của hai người vô cùng tốt.

Thêm vào đó Giai Nghệ trong số tất cả các vị thần tiên là người nhàn rỗi nhất.

Tất cả các vị thần tiên đều đang bận rộn, chỉ có một mình y, trông có vẻ vô cùng thong dong, mỗi ngày đều nhàn nhã không ngừng, cho nên Diệp Thiên mới đến tìm y.

Bởi vì Giai Nghệ là người đơn giản, chuyện phiền lòng đều không bận tâm, duy chỉ có một điều khiến y bận tâm, đó là làm đẹp, ngoài ra không có chuyện gì khác.

Cũng chính vì vậy Diệp Thiên mới bằng lòng đến tìm y, vì mỗi lần ở chỗ y đều có thể khiến lòng người sảng khoái, đặc biệt thư giãn, không có cảm giác căng thẳng.

Diệp Thiên có đôi lúc cũng đặc biệt ngưỡng mộ, không biết khi nào mới có thể giống như Giai Nghệ Thượng Tiên, có thể luôn luôn xem nhẹ mọi chuyện.

Nếu có thể làm được đến mức độ như bây giờ, Diệp Thiên cũng không cần phải luôn bị một số chuyện phiền nhiễu.

Có lẽ một số người đối với vị trí của Giai Nghệ Thượng Tiên vô cùng nghi ngờ, nhưng Diệp Thiên biết rõ sự lợi hại của y.

Bởi vì Giai Nghệ trông vô cùng nhàn rỗi, dường như chuyện gì cũng không quản, có lẽ một chút năng lực cũng không có, nhưng thảo dược của y có thể xuất thần nhập hóa.

Chỉ cần y dùng thảo dược, người bình thường đều không có cách nào so sánh, cho nên mới có thể có địa vị Thượng Thần.

Tam giới không có bất kỳ ai, có thể bồi dưỡng ra được như y, vì thảo dược của y có thể có giá trị liên thành.

Không chỉ Giai Nghệ Thượng Tiên như vậy, cách đối nhân xử thế cũng vô cùng tốt.

Y sẽ không vì đạt được một chút thành tựu mà cảm thấy có bất kỳ sự kiêu ngạo và tự hào nào, đặc biệt khiêm tốn.

Bất luận là ai cũng bằng lòng kết giao với y, bao gồm cả Diệp Thiên cũng vậy.

Bởi vì quan hệ của hắn với y có thể tiến thêm một bước, cũng chính vì hai người đều không có gì không nói.

Hắn cũng đặc biệt dễ gần, sẽ không vì một số chuyện mà đi so đo.

Giai Nghệ cũng đặc biệt thích ở cùng Diệp Thiên, cho nên trong quá trình uống rượu cùng nhau, thật sự không có gì không nói.

Chuyện vui như vậy ở trên người hắn đều có thể thể hiện ra.

Không chỉ vậy, lần này Diệp Thiên đến chỗ Giai Nghệ, không đơn thuần là muốn cùng y uống rượu, bởi vì hắn cảm thấy lấy rượu làm vui, hai người giao tiếp là cầu nối tốt nhất của tình bạn.

Nhưng đồng thời lần này Diệp Thiên cũng vì Đào Yêu.

Vì trước đó Đào Yêu bị thương, cho nên chỉ có thảo dược ở chỗ Giai Nghệ, mới có thể khiến cơ thể Đào Yêu nhanh chóng hồi phục trạng thái.

Cho nên Diệp Thiên cũng muốn đến chỗ Giai Nghệ xin một ít thảo dược, rồi đi cứu chữa Đào Yêu.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người giả tạo hay gì, huống hồ gì tình cảm của hắn và Giai Nghệ Thượng Tiên cũng vô cùng tốt.

Cho nên hắn cảm thấy chút việc nhỏ này y có thể giúp được, huống hồ gì Diệp Thiên cũng không nỡ nhìn vết thương của Đào Yêu cứ tái phát như vậy.

Có thảo dược rồi có thể hoàn toàn chữa khỏi, vậy thì Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cho nên lúc đó mục đích đến đây, hắn cũng vô cùng thẳng thắn, không che giấu, cũng không cố ý trang trí.

Giai Nghệ Thượng Tiên là một người thông minh, huống hồ gì y và Diệp Thiên đã quen biết nhau lâu như vậy, cho nên chút tâm tư nhỏ đó của hắn, y đã sớm nhìn ra.

Chương 2111

Bởi vì nếu thật sự muốn tìm y uống rượu, cũng sẽ không chọn khoảng thời gian như vậy, mặc dù y biết Diệp Thiên không nói.

Nhưng y lại biết trong lòng hắn nghĩ gì, cho nên lúc đó đã sớm đem tất cả thảo dược, toàn bộ đều đặt ở trong sân.

Giai Nghệ không chỉ thông minh vô hạn, đồng thời thảo dược mà y chế tạo ra, cũng không có bất kỳ ai có thể so sánh được.

Cho nên Diệp Thiên mới đến đây, mặc dù không nói thẳng, nhưng y cũng hiểu một loạt vấn đề.

Lúc đó khi thấy thảo dược đặt trong sân, Diệp Thiên vui mừng khôn xiết, vì hắn có thể tiện tay lấy thêm một ít, như vậy có thể đưa cho Đào Yêu sử dụng.

Diệp Thiên mặc dù có suy nghĩ của mình, nhưng chung quy vẫn tôn trọng Giai Nghệ, cũng biết công lao của y vô cùng lớn, cho nên cũng hy vọng lần này tìm y uống rượu, tiện thể cũng là để cảm ơn.

Giai Nghệ mặc dù đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, nhưng để trừng phạt Diệp Thiên và hắn, đã giở chút âm mưu quỷ kế.

Y cũng đặc biệt rắc lên thuốc một ít bột thuốc.

Bột thuốc này sẽ không khiến người ta bị bất kỳ tổn thương nào, nhưng chỉ cần chạm vào hoặc ngửi thấy thì trên người sẽ bị ngứa.

Giai Nghệ muốn xem Diệp Thiên ngứa đến khó chịu, rồi đứng một bên cười trộm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi Diệp Thiên lấy dược liệu, cả người ngứa ngáy, thật sự khiến người ta không có cách nào hình dung.

Nhưng Diệp Thiên cũng là một vị thần tiên lợi hại.

Cho nên lúc đó vội vàng dùng pháp thuật, loại bỏ cơn ngứa trên người, đồng thời mang thuốc đi đưa cho Đào Yêu. "Thuốc này mau dùng đi, là dược liệu tốt, chỉ cần dùng xong cơ thể sẽ khỏe lên, cho nên ta đặc biệt mang đến cho nàng." Diệp Thiên tưởng rằng mình đã nhanh nhất, mang dược liệu đến cho nàng, nhưng lại không ngờ có hơi thừa thãi.

Lúc đó Đào Yêu cũng đặc biệt cảm ơn Diệp Thiên, vì đã tặng đồ cho mình, nhưng trước đó đã có người, mang đồ đến rồi, cho nên Đào Yêu cũng vội vàng nói rõ. "Vô cùng cảm ơn ngươi, nhưng trước đó có người đã mang dược liệu đến rồi, ta cũng đã dùng rồi." Diệp Thiên vốn đang vui vẻ, nhưng lại không ngờ giữa đường có người hớt tay trên, trước cả hắn đã mang thuốc đến, cho nên hắn cũng không biết rốt cuộc là ai, lại tốt bụng mang dược liệu đến cho nàng.

Cho nên trong quá trình hai người giao đàm, mới biết được hóa ra là Nữ Thần, đã đi trước một bước.

Điều này khiến Diệp Thiên vô cùng tò mò, Nữ Thần này từ trước đến nay chưa từng tốt bụng như vậy.

Tại sao đột nhiên lại thay đổi lớn như thế, lẽ nào gặp phải chuyện gì có suy nghĩ khác, cho nên Diệp Thiên thật sự có hơi không hiểu.

Bởi vì theo hắn thấy, Nữ Thần mà hắn quen biết tuyệt đối không phải loại người này, vì một người cao cao tại thượng từ trước đến nay không coi ai ra gì, lại có thể đi đưa dược liệu cho Đào Yêu.

Diệp Thiên dù nghĩ thế nào cũng không thông, nhưng lại không có cách nào nói rõ với Đào Yêu.

Nhưng dù sao đi nữa, hành động này của Nữ Thần cũng là vì muốn tốt cho nàng.

Chỉ cần nàng có thể dùng được dược liệu tốt nhất, cơ thể cũng sẽ nhanh chóng có chuyển biến tốt, cho nên Diệp Thiên cũng không đi nghĩ những chuyện khác nữa. "Được rồi, nếu đã có người mang thuốc đến cho nàng, vậy thì mau uống đi.

Về phần thuốc ta mang đến cũng có thể giữ lại, đợi sau này nếu có thể dùng đến, như vậy cũng không đến nỗi luống cuống tay chân." Diệp Thiên bây giờ không để ý đến Nữ Thần rốt cuộc có ý đồ gì.

Bất kể thế nào, nàng có thể mang thuốc đến cho Đào Yêu, đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Đào Yêu lúc đó càng không thể ngờ tới, Diệp Thiên mang thuốc đến cho mình, Nữ Thần cũng mang thuốc đến tặng, nhưng dù sao đi nữa, có thêm một bình thuốc cũng tốt.

Cho nên nếu sau này gặp phải chuyện gì hoặc lại bị thương, những loại thuốc này đều có thể dùng đến, vì vậy lúc đó nàng cũng đặc biệt cảm ơn Diệp Thiên.

Vì có thêm một bình thuốc cũng không phải là chuyện xấu.

Diệp Thiên bây giờ lại một lần nữa trở về rừng đào.

Chương 2112

Chuyện cần giải quyết đều đã giải quyết xong, cũng không còn nỗi lo về sau.

Vì vậy lúc đó Diệp Thiên muốn ở đây, tổ chức một buổi tiệc thưởng rượu long trọng.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy ở trong rừng đào này, thật sự có hơi khô khan tẻ nhạt.

Nếu ngay cả một chút niềm vui cũng không tăng thêm, vậy thì thật sự không có chuyện gì vui vẻ nữa.

Cho nên quyết định này của hắn, cũng không thể tốt hơn được nữa.

Vốn dĩ Diệp Thiên muốn tiêu dao tự tại sống tốt mỗi ngày, huống hồ gì bây giờ vấn đề đều đã được loại bỏ, cũng không có chuyện gì đáng để bối rối nữa.

Nếu ở đây tổ chức tiệc thưởng rượu, vậy thì sẽ có người đến thưởng thức mỹ cảnh ở đây, tại sao lại không làm chứ?

Diệp Thiên biết có nhiều thần tiên đều thích rượu, cho nên nếu muốn ở đây tổ chức một lần, e rằng những vị thần tiên đó khẳng định đều sẽ vui không muốn về mà chạy đến.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tất cả mọi chuyện đều như kế hoạch của Diệp Thiên.

Khi tin tức về tiệc rượu lan ra, tất cả những vị thần tiên thích uống rượu, toàn bộ đều lần lượt kéo đến.

Bởi vì họ cũng muốn tham gia buổi tiệc, như vậy có thể uống được rượu ngon hơn.

Diệp Thiên vĩnh viễn đều sẽ làm mọi chuyện một cách hoàn mỹ nhất, vì hắn biết cuộc đời của một người dù là thần tiên cũng tốt, hay là người bình thường cũng vậy, đều nên sống một cuộc sống tốt đẹp.

Chỉ có để bản thân vui vẻ, mới có thể cảm nhận được sinh mệnh của mình, phong phú đa dạng.

Cho nên Diệp Thiên bắt đầu chuẩn bị ở đây, để nhiều thần tiên hơn đều đến.

Nhìn thấy có thể như vậy, hắn tự nhiên vui mừng khôn xiết, vì mọi người có thể ở đây trò chuyện.

Có thể thưởng thức rượu ngon, thật sự đặc biệt vui vẻ, vì như vậy không chỉ có thể giết thời gian, đồng thời có thể khiến vườn đào trở nên phong phú hơn.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên vạn lần không ngờ tới, là vị thần tiên Giai Nghệ vốn không muốn ra ngoài cũng có mặt tại hiện trường.

Cho nên Diệp Thiên thật sự vô cùng tò mò, vì Giai Nghệ là vị thần tiên hắn quen thuộc nhất, trong tình huống bình thường dù là vị thần tiên nào tổ chức cảnh tượng như vậy.

Y từ trước đến nay đều không tham dự, nhưng chỉ có một lần này, cho nên Diệp Thiên thật sự vui mừng khôn xiết.

Giai Nghệ sở dĩ tham gia tiệc thưởng rượu do Diệp Thiên tổ chức, cũng chính vì quan hệ của y và hắn không tồi, thêm vào đó bản thân y cũng đặc biệt thích trò chuyện cùng Diệp Thiên.

Cho nên mới lựa chọn đến, nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ giống như trước đây không lựa chọn đi, cũng càng không xuất đầu lộ diện.

Bởi vì bản tính của Giai Nghệ Thượng Tiên, cũng là tính cách của y.

Diệp Thiên nhìn thấy Giai Nghệ tự nhiên vô cùng vui vẻ, đặc biệt hoan hỉ, chỉ cần có thể đến thì rượu ngon nhất, đều có thể vì y mà uống.

Không chỉ những vị thần tiên này đến, ngay cả Nữ Thần cũng dẫn theo Mạnh Bà.

Lần này Diệp Thiên công khai tổ chức tiệc thưởng rượu, cho nên bất luận là ai cũng có thể tham gia, chỉ cần mọi người bằng lòng, Diệp Thiên đều sẽ giơ hai tay hoan nghênh, cho nên không có gì đáng để né tránh.

Hoặc có suy nghĩ khác, vì lần này mọi người ở cùng nhau đơn thuần là, uống rượu trò chuyện, sẽ không có chuyện gì khác xảy ra.

Mạnh Bà cũng không phải người đến tay không, lúc đến đây đồng thời cũng mang theo món canh tuyệt thế.

Mạnh Bà cũng là một người vô cùng có năng lực.

Vì không có bất kỳ ai có thể khéo tay như bà, có thể nấu ra món canh thơm ngon như vậy.

Bởi vì tất cả các vị thần tiên ở đây đều có năng lực riêng, bao gồm những thứ họ mang đến đều đặc biệt tốt, thuộc loại có thể gặp nhưng không thể cầu.

Chương 2113

Nhưng Mạnh Bà mang đến món canh ngon như vậy, mọi người tự nhiên không dám động, vì đều dùng một số bảo bối nhỏ trên tay để đổi lấy một ít.

Mặc dù đồ Mạnh Bà mang đến cũng vô cùng tốt, nhưng lần này thứ mà Diệp Thiên chuẩn bị là thứ mà mọi người, từ trước đến nay chưa từng thấy.

Bởi vì Đào Yêu trong rừng đào đã dùng hết tâm huyết để ủ rượu hoa đào.

Rượu hoa đào này sau khi uống vào miệng, sẽ khiến người ta có một cảm giác phiêu diêu.

Diệp Thiên trước đây đã thử qua, cho nên mới cảm thấy loại rượu ủ này, thật sự vô cùng ngon miệng.

Những vị thần tiên khác trước đây cũng đã uống rượu, nhưng rượu họ uống quá bình thường, nếu để họ thử rượu mà Diệp Thiên mang ra, khẳng định đều sẽ không ngớt lời khen ngợi.

Lần này mặc dù Diệp Thiên tổ chức tiệc rượu, cùng mọi người đến đây thưởng thức rượu, để nếm thử vị ngon của rượu, nhưng tất cả các vị thần tiên đều biết, nhất định phải mang đồ đến để trao đổi.

Như vậy mới có thể uống được một ngụm để thử.

Lúc đó rượu của Diệp Thiên vừa mang ra, mở nắp bình rượu, trực tiếp hương thơm bay ra, mọi người đều cảm thấy hương thơm bay xa mười dặm cũng không ngoa.

Cho nên đều muốn thử một chút, xem vị rượu này thế nào, vì mọi người đối với sự yêu thích rượu, thật sự không cần phải nói cũng biết

phấn khích đến mức nào. "Diệp Thiên mau rót rượu của ngươi cho mỗi người chúng ta một ngụm, cũng để ta thử một chút, ta ở đây có bảo bối để đổi với ngươi, như vậy cũng không thiệt thòi." "Xem ra hôm nay mọi người đều nên ở đây, không say không về." Các vị thần tiên ngay khoảnh khắc chạy đến đây, mọi người thực ra đều có một suy nghĩ, đều muốn thử rượu ngon, xem rượu ngon rốt cuộc có vị như thế nào.

Hiện tại đã đến rồi, vừa hay cũng đã nhìn thấy, cho nên mọi người thật sự vô cùng kỳ vọng.

Nếu mỗi người đều có thể uống được một ngụm, vậy thì không cần phải nói cũng biết tự tại đến mức nào.

Diệp Thiên cũng vô cùng thưởng thức sự hào phóng của mọi người.

Bởi vì lần này hắn đến, để có thể cho mọi người cùng thưởng thức, cho nên lúc đó cũng cùng mọi người chia sẻ.

Mỗi người đều mang theo bảo bối nhỏ của mình.

Những bảo bối này trông có vẻ không khác gì, nhưng đều là bảo bối thân thiết của tất cả các vị thần tiên, cho nên lúc đó để có thể đổi được một ngụm rượu uống, mọi người thật sự đã tốn rất nhiều công sức.

Nhưng dù sao đi nữa, có thể có được thứ mình thích là đáng giá.

Khi mọi người đổi được rượu, thật sự vô cùng sung sướng, vì ai cũng muốn nếm thử xem loại rượu ngon này rốt cuộc có hương vị gì.

Giờ đây, tất cả mọi người đều đã đạt được mục tiêu của mình.

Giai Nghệ lúc này cũng tung ra chiêu cuối của mình, một hơi mang đến mười bình rượu thảo dược quý giá.

Rượu thảo dược này còn tốt hơn nhiều so với những loại rượu đã uống trước đó.

Loại rượu này có thể chữa bệnh, có thể giải độc, gần như có thể làm được mọi việc.

Bởi vì có loại rượu thảo dược này, dù uống bao nhiêu rượu cũng không khiến người ta say, mà còn có thể có một giấc mơ đẹp.

Vì đây là loại rượu do y tự ủ, nếu có loại rượu này, dường như mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng loại rượu này có một điểm thiếu sót duy nhất, đó là hương thơm không đủ nồng.

Lúc đó Sở Hiên (nhân vật không xác định, có thể là Giai Nghệ) tưởng rằng mang rượu của mình ra sẽ khiến mọi người đều thích, vì y đã dày công ủ nó, mọi người cũng biết tác dụng của loại rượu này.

Nhưng mọi người lại cảm thấy rượu của y, dù tốt đến đâu cũng không bằng rượu của Diệp Thiên.

Vì vậy lúc đó, để giữ thể diện cho y, mọi người cũng cổ vũ một chút, mỗi người nếm thử một ngụm.

Dù sao mọi người đều là tiên nhân, nếu chỉ nếm của một người mà không nếm của người kia thì chắc chắn cũng sẽ khiến người đó rất mất mặt.

Chương 2114

Cho nên mọi người cũng không phải là người không biết điều, đối với chuyện này mọi người đều có thể đưa vào chương trình nghị sự, cũng có thể nhất trí đối ngoại.

Diệp Thiên lần này sở dĩ tổ chức tiệc rượu, chẳng qua là muốn để nhiều người hơn nếm thử những loại rượu do mình ủ ra.

Bởi vì hương vị thật sự vô cùng thơm ngon, dù chỉ uống một ngụm nhỏ, cũng khiến người ta đặc biệt sảng khoái.

Cho nên những loại rượu do Diệp Thiên ủ ra, dù thế nào mọi người cũng vô cùng kỳ vọng, cũng đặc biệt chờ đợi.

Vì vậy sau khi nếm xong rượu của người kia, mọi người cũng bắt đầu kỳ vọng vào rượu của Diệp Thiên.

Không biết khi nào hắn mới có thể mang rượu ra, cùng mọi người chia sẻ, vì những người khác đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

Cho nên mọi người cũng đang xì xào bàn tán, vì đến đây chẳng qua là để chờ rượu ngon được mang ra.

Diệp Thiên lúc đó cũng mang ra rượu ngon của mình.

Nhưng lúc này, một người bạn tốt của Diệp Thiên là Hoa Quốc Chi Vương Thu Thủy Thượng Tiên, đồng thời cũng có rượu của mình.

Cho nên mọi người cũng vô cùng háo hức muốn nếm thử.

Lúc này người chưa đến, nhưng mọi người cũng vô cùng kỳ vọng.

Nhưng điều bất ngờ là người chưa đến, nhưng hương vị rượu hoa ủ của nàng không ngừng lan tỏa ra, hương vị đó không cần phải

nói cũng biết khiến người ta tự tại đến mức nào.

Cho nên bây giờ mọi người bắt đầu mong chờ, lần này.

Bởi vì trong buổi tiệc thưởng rượu hôm nay, những vị thần tiên xuất hiện, mỗi người đều mang theo những thứ tốt.

Bất kể là bảo bối trong tay vị thần tiên nào, thật sự khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Bởi vì mỗi thứ tỏa ra hương vị, bao gồm cả cách sử dụng đều không giống nhau.

Buổi tiệc rượu hôm nay tổ chức thành công như vậy, trong lòng hắn cũng vô cùng vui vẻ.

Nếu có cơ hội, hắn nhất định sẽ tiếp tục làm như vậy trong rừng đào, vì chỉ có để thời gian như vậy dừng lại ở đây, mới có thể để mọi người cảm nhận, cuộc sống vui vẻ vô cùng đó.

Mặc dù mọi người đều là thần tiên, nhưng cuộc sống như vậy thật sự không thường thấy cũng không thường có.

Sau khi tất cả các vị thần tiên ngửi thấy hương vị, cả người đều có chút không kìm chế được, vì ai cũng muốn nhanh chóng nếm thử xem loại rượu hoa này rốt cuộc có hương vị gì.

Bởi vì từ hương vị đã có thể ngửi ra, cũng khiến mọi người vô cùng vui mừng.

Nhưng hiện tại mọi chuyện, và những gì mọi người tưởng tượng đều không giống nhau.

Dù sao tất cả các vị thần tiên, thực ra đã sớm không còn lạ lẫm với bảo bối, nhưng đối với rượu thì thật sự vô cùng yêu thích, đặc biệt là loại rượu ngon uống vào là tan ngay.

Thật sự khiến người ta hồi vị vô cùng.

Cho nên lúc đó mọi người cũng cảm thấy, rượu hoa do Thu Thủy ủ ra, thật sự độc đáo.

Bất kỳ bình rượu nào cũng không thể so sánh được, vì chưa uống hương vị rượu hoa đã khiến người ta hồi vị vô cùng.

Nhưng mặc dù rượu này có thể coi là tuyệt phẩm, nhưng nếu so với rượu của Đào Yêu có lẽ sẽ có chút chênh lệch.

Bởi vì Thu Thủy mỗi năm đều sẽ mang một hai bình, đến so tài với rượu của Đào Yêu.

Rượu do nàng ủ ra quả thực hương vị, tốt hơn nhiều so với rượu của tất cả các vị thần tiên mang đến.

Điều này là không cần phải nghi ngờ.

Chương 2115

Mỗi năm rượu hoa của Thu Thủy so với rượu hoa của Đào Yêu, mọi người đều cảm thấy rượu của Đào Yêu hương vị càng thêm thơm ngon.

Nhưng chỉ có một lần này.

Rượu hoa do Thu Thủy ủ ra quả thực có tiến bộ lớn, vì so với hương vị trước đây, thơm ngon vô cùng, cho nên lần này mọi người đối với nàng cũng có cái nhìn khác.

Bởi vì bất luận là ai, bao gồm cả thần tiên cũng vậy, đều sẽ không ngừng tiến bộ, để bản thân trở nên tốt hơn, mang đến những thứ tốt hơn.

Cũng để tất cả đều được thể hiện một cách trọn vẹn nhất.

Rượu hoa vẫn luôn vô cùng tự tin, bất kể người khác có thừa nhận hay không.

Tất cả mọi chuyện, thực ra đều đã hiện ra trước mắt mọi người.

Rượu hoa của Thu Thủy có tiến bộ, nhưng cũng đừng mong vượt qua rượu của Đào Yêu, vì so với rượu của nàng, chắc chắn còn kém một chút.

Mặc dù kém không nhiều, nhưng có thể cảm thấy rượu của Đào Yêu, vô cùng ngon miệng.

Cho nên lúc đó tất cả mọi người, ở đây cũng bắt đầu lần lượt bỏ phiếu.

Bởi vì buổi tiệc thưởng rượu lần này, chẳng qua là muốn để mọi người thỏa thích, thể hiện tài hoa của mình, bao gồm cả rượu do mình ủ ra, vì có người đối với phương diện này đều có nghiên cứu lớn.

Huống hồ gì tất cả mọi người đều hy vọng, có thể với tốc độ nhanh nhất, bỏ một phiếu vào tay người mà mình thích uống nhất.

Lúc đó Đào Yêu cũng vô cùng tự tin, cho rằng mình hoàn toàn có thể chế ngự mọi thứ.

Nhưng Thu Thủy biết mình có thể không địch lại Đào Yêu, nhưng cũng không vì thế mà nản lòng, không ngừng nỗ lực, hy vọng có thể nhận được sự khen ngợi nhất trí của mọi người.

Bất kể thế nào, có những chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của mọi người.

Cho nên trong quá trình bỏ phiếu cuối cùng, rượu của Đào Yêu đã thắng với số phiếu nhiều hơn một phiếu.

Mọi người đối với rượu do Đào Yêu ủ ra thật sự khen không ngớt lời, đều không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung, nhưng lần này rượu của Thu Thủy cũng quả thực không tồi.

Cho nên mọi người cũng sẽ cho đánh giá tốt, chỉ là nếu không có sự so sánh có lẽ sẽ không có tổn thương, vì chỉ cần có so sánh nhất định sẽ phân ra thắng bại.

Cho nên mọi người cũng vô cùng bất đắc dĩ, đã đưa ra một quyết định như vậy.

Mặc dù Đào Yêu hiện tại đã giành được sự công nhận của mọi người với cách thức hơn một phiếu, nhưng nàng không hề cảm thấy kiêu ngạo.

Vì từ trước đến nay, hương vị rượu hoa do nàng ủ ra đều vô cùng thơm ngon, mỗi năm đều như vậy, nên cũng không có gì đáng vui mừng.

Tương tự, Thu Thủy cũng vậy, mặc dù lần này không thắng được rượu của Đào Yêu, nhưng nàng cũng không nản lòng, sau này sẽ chế

tạo ra rượu ngon hơn nữa để mọi người thưởng thức.

Bởi vì bất kể lúc nào, nàng luôn tin tưởng rằng chỉ cần không ngừng nỗ lực, không có việc gì là không làm được, huống hồ gì mọi chuyện đều do con người tạo ra.

Vì vậy, khi Diệp Thiên thấy kết quả đã có, hắn cũng đưa cho Thu Thủy một vò rượu hoa đào, vì đây là bình rượu dư ra.

Thu Thủy đã nỗ lực như vậy mọi người đều thấy, nên Diệp Thiên đưa bình cuối cùng cho nàng cũng không có gì lạ.

Tất cả các vị thần tiên ở đây thật sự uống đến vui vẻ vô cùng, vì mọi người thực sự quá vui, có rượu ngon, có thể cùng nhau trò chuyện.

Cho nên lúc đó ai nấy đều say khướt.

Lúc này, Nữ Thần đã sớm uống đến hơi say, vì trước đó nàng thấy mọi người đều đang vui vẻ cười nói.

Nàng cũng rất thích không khí này, nên đã tham lam uống thêm một chút, uống say rồi ngủ gục trong rừng đào.

Nàng ngủ ngay trên một cành cây.

Chương 2116

Khi Diệp Thiên thấy cảnh này, hắn cũng có chút không nỡ lòng, vì trong hoàn cảnh như vậy mà ngủ được cũng thật hiếm có.

Cho nên hắn đành phải bế nàng về căn nhà gỗ.

Nếu có thể hoặc có lựa chọn khác, Diệp Thiên thật sự không muốn có bất kỳ giao tiếp hay va chạm nào với Nữ Thần.

Nhưng không còn cách nào khác, nàng đã đến buổi tiệc rượu do hắn tổ chức, nên hắn đành phải bế nàng vào nhà trước, để nàng nghỉ ngơi, đợi khi nàng tỉnh lại rồi rời đi.

Nhưng hắn không ngờ thị tòng của Nữ Thần lại xuất hiện, đẩy Diệp Thiên ra và đưa Nữ Thần về.

Bởi vì thị tòng cho rằng, Diệp Thiên đã chuốc cho Nữ Thần say thành ra thế này, nên trong lòng bất mãn, cũng đặc biệt tức giận, và không cho nàng và Diệp Thiên có nhiều tiếp xúc.

Khi Diệp Thiên thấy thị tòng đối xử với mình như vậy, hắn cũng không có cách nào khác.

Nếu nàng đưa Nữ Thần về, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Sau khi Nữ Thần được đưa về, Diệp Thiên một mình trở lại rừng đào, lúc đó hắn cầm rượu của Đào Yêu đến Thủy Tinh, vì hắn biết Thủy Yêu đang ở đó.

Hắn muốn cho y nếm thử vị rượu này, huống hồ gì tất cả mọi người ở đây đều đã say khướt, Diệp Thiên và họ cũng không có gì để giao lưu.

Nhưng buổi tiệc rượu hôm nay tổ chức quả thực rất tốt, mọi người đều đặc biệt hài lòng, bản thân Diệp Thiên cũng vô cùng vui

mừng.

Cho nên lúc đó hắn muốn đi xem Thủy Yêu đang bận gì, vì lần này buổi tiệc rượu do hắn tổ chức mà y không đến, trong lòng Diệp Thiên luôn canh cánh.

Hắn cũng hy vọng có thể chia sẻ những thứ tốt đẹp này cho tất cả mọi người.

Diệp Thiên lúc đó vô cùng tò mò rốt cuộc y đang bận gì?

Vì hắn biết y đã đến, nhưng không làm gì cả, không có bất cứ thứ gì.

Thủy Yêu tự nhiên cũng là một kẻ nhàn rỗi, không đi đến nơi nào khác, chỉ ở trong thủy cảnh của mình, vì y cảm thấy ở yên tĩnh như vậy, đối với y mới là chuyện tốt, huống hồ gì đi đến nơi khác cũng chỉ lãng phí thời gian, vì một ngày ngoài việc cùng thê tử, vui đùa trong hồ ra.

Căn bản không có bất kỳ chuyện gì để làm, so với tất cả thời gian đều nhàn rỗi, không thể nhàn rỗi hơn được nữa.

Thủy Yêu lúc đó vẫn luôn ở đó thảnh thơi ngắm phong cảnh, vợ của y cũng ở đó không ngừng bận rộn.

Đúng lúc này nhìn thấy Diệp Thiên, xuất hiện ở đó ngay khoảnh khắc đó.

Cả người nàng trở nên an phận, vì cũng không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng sợ Diệp Thiên, vì cảm thấy pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao cường.

Vì vậy, lúc đó trong lòng bắt đầu không ngừng, nghĩ ngợi những chuyện này.

Thực ra lần này Diệp Thiên cũng xuất phát từ một ý tốt, cho nên

lúc đó thê tử của Thủy Yêu cũng có chút hiểu lầm ý của hắn, vì dù sao bản thân trong nội tâm đặc biệt sợ hãi.

Huống hồ gì lần này im hơi lặng tiếng, khó tránh khỏi khiến người ta nghĩ đến những chuyện khác, nhưng lúc đó thê tử của Thủy Yêu lại vô cùng sợ hãi.

Nhưng bản thân Thủy Yêu lại không có chút suy nghĩ nào, cũng không sợ Diệp Thiên, đến đây hay xảy ra chuyện gì.

Bởi vì y cảm thấy mình từ trước đến nay đều vô cùng an phận, cũng không làm chuyện xấu, cho nên sợ có ích gì, bất luận là yêu hay người, trước tiên đều phải dựa vào lương tâm của mình để làm việc.

Như vậy sẽ không sợ hãi bất kỳ ai, hoặc có suy nghĩ lo lắng sợ hãi.

Thủy Yêu cũng không ngờ Diệp Thiên sẽ đến vào lúc này, đồng thời nhìn thấy hắn, lập tức bước lên chào hỏi, đưa cho hắn một viên dạ minh châu. "Diệp Thiên sao lại rảnh rỗi thế?

Đến đây à, vừa hay bây giờ ta có một thứ tốt cho ngươi đây, viên dạ minh châu này là hàng thượng đẳng." Thủy Yêu và Diệp Thiên, thực ra không có nhiều giao lưu hay gì, nhưng y biết Diệp Thiên đến đây nhất định là để tặng đồ, nhưng y cũng là người có qua có lại.

Tuyệt đối sẽ không để Diệp Thiên tay không trở về, huống hồ gì y có bảo bối, cũng sẽ cùng hắn chia sẻ.

Chương 2117

Lúc đó sau khi Diệp Thiên nhận được viên dạ minh châu, nhìn màu sắc, bao gồm cả độ sáng quả thực rất tốt, cho nên cũng vội vàng đưa rượu Đào Yêu mà mình đặc biệt mang đến cho Thủy Yêu. "Rượu ta mang từ rừng đào đến, muốn cho ngươi nếm thử, vừa hay ngươi và thê tử đều ở đây, vậy hai người nếm thử đi, vị rượu này thật sự quá thơm ngon." Thủy Yêu cũng vô cùng cảm ơn Diệp Thiên đã mang rượu đến cho mình.

Đồng thời thê tử của Thủy Yêu cũng biết pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng cao cường, cũng nhờ hắn giúp đỡ tìm kiếm, thuốc chữa bệnh khổ hàn liên quan đến vũ.

Bởi vì căn bệnh này đã luôn làm phiền nàng, trong một khoảng thời gian dài, nếu không thể nhanh chóng loại bỏ, thật sự khiến nàng không có cách nào sống tiếp.

Cho nên lúc đó thê tử của Thủy Yêu, đã nói rõ chuyện này với Diệp Thiên. "Giúp ta với, nếu không có sự giúp đỡ của ngươi, chứng bệnh khổ hàn này thật sự không có cách nào tiêu trừ, cho nên hy vọng ngươi có thể giải cứu, chỉ có ngươi mới có thể giúp đỡ." Thê tử của Thủy Yêu thành tâm cầu xin.

Lúc đó, thê tử của Thủy Yêu không ngừng thành khẩn nói với Diệp Thiên.

Nàng biết Diệp Thiên có năng lực này, có thể giúp đỡ mình, nếu hắn không giúp, vậy thì chuyện này chắc chắn không làm được.

Cho nên nàng cũng vô cùng khẩn thiết, hy vọng hắn có thể đồng ý.

Bởi vì có những chuyện Diệp Thiên đều có thể làm được, nhưng không biết rốt cuộc hắn có bằng lòng hay không.

Diệp Thiên vốn dĩ lần này đến chỗ Thủy Yêu để tặng rượu, nhưng lại không ngờ đột nhiên có thêm một chuyện khác.

Nhưng bản thân Diệp Thiên là người khá lười biếng, không muốn lãng phí thời gian của mình vào nơi khác, huống hồ gì tìm thứ này để chữa bệnh khổ hàn, có lẽ phải tốn một khoảng thời gian khá dài.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không nói gì nhiều, chỉ trầm tư. "Chuyện này nếu thật sự cần ta giúp, cũng không phải là không thể.

Ngươi cũng biết ta là người như thế nào, nếu có bảo bối tốt để trao đổi với ta, vậy thì chuyện này có thể thành." Diệp Thiên là người luôn như vậy, tuyệt đối không làm ăn thua lỗ, nhất định phải làm mọi việc chu toàn.

Nếu thê tử của Thủy Yêu có thể lấy ra một số bảo bối để trao đổi với hắn, vậy thì hắn cũng bằng lòng làm vì nàng.

Nếu không thời gian lãng phí như vậy, thật sự có chút không nỡ.

Thê tử của Thủy Yêu lúc đó cũng biết.

Diệp Thiên là người làm việc luôn thưởng phạt phân minh, nếu không có bảo bối để trao đổi, chắc chắn sẽ không vì mình mà ra sức.

Cho nên lúc đó nàng cũng lấy ra thứ quý giá nhất của mình là tâm lân, rồi giao cho hắn và nói: "Đây là thứ quý giá nhất của ta, ta giao nó cho ngươi, mong ngươi có thể giúp ta tìm thuốc khổ hàn, như vậy cũng có thể giúp ta sớm thoát khỏi bể khổ, cũng không đến nỗi luôn vì những chuyện này mà phiền não." Diệp Thiên lúc đó thấy thê tử của Thủy Yêu cũng vô cùng có thành ý, đến cả thứ quý trọng như vậy cũng đã lấy ra, sau đó cũng đã đồng ý lời thỉnh cầu của nàng.

Cuối cùng sau khi giải quyết xong những chuyện này, Diệp Thiên một mình mấy ngày cũng bắt đầu không ngừng bôn ba, vì đã lựa chọn giúp đỡ thê tử của Thủy Yêu, hắn nhất định sẽ làm được, cũng sẽ

không để bất kỳ ai thất vọng.

Huống hồ gì Diệp Thiên cũng là một nhân vật vô cùng lợi hại, chuyện đã quyết định nhất định phải làm.

Mấy ngày gần đây Diệp Thiên vẫn luôn, bận rộn vì chuyện này.

Một mình hắn cũng đã trải qua nguy hiểm, nhưng lại chưa từng có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Diệp Thiên một mình đến Thiên Lạc Câu, ở đó sẽ có nguy hiểm tồn tại, nhưng trong lòng hắn vô cùng hiểu rõ, nhưng hắn không sợ hãi.

Bởi vì chỉ cần có thể thuận lợi lấy được dược vật, cũng có thể để Thủy Yêu yên tâm, cho nên lúc đó cả người hắn cũng từng rơi vào căng thẳng.

Nhưng không lâu sau, Diệp Thiên cũng đã thành công thuận lợi lấy được thuốc.

Đúng lúc này muốn quay về, đột nhiên lân phiến cũng phát huy tác dụng hộ thân.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy thứ này, quả thực là một bảo bối lớn, khó trách thê tử của Thủy Yêu lại đưa nó cho hắn.

Xem ra thật sự vì chứng bệnh khổ hàn của mình, đã hạ quyết tâm lớn.

Chương 2118

Cho nên bất kể thế nào Diệp Thiên đã hoàn thành việc cần làm.

Mặc dù gặp phải trở ngại, nhưng có được thành tựu, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Bất kể thế nào, lần xuất hành này của Diệp Thiên quả thực vô cùng đơn giản.

Mặc dù trên đường có thể cũng gặp phải nguy hiểm, nhưng đã lấy được thuốc.

Vậy thì Diệp Thiên cũng không có gì phải lo lắng, huống hồ gì vấn đề mà hắn đã hứa với Thủy Yêu và thê tử của y, cũng đã giải quyết xong.

Cho nên Diệp Thiên với tốc độ nhanh nhất cố gắng quay về, đưa thuốc này cho Thủy Yêu, vậy thì mọi chuyện đều được giải quyết.

Diệp Thiên ra tay thật sự vạn sự chu toàn, những chuyện như vậy trong mắt hắn đều vô cùng đơn giản.

Diệp Thiên cũng biết mình đã lấy đồ của người ta, một vật đổi một vật, điểm này Diệp Thiên vĩnh viễn đều sẽ ghi nhớ.

Cho nên lúc đó sau khi trở về vội vàng đưa thuốc này, cho thê tử của Thủy Yêu. "Thuốc này chữa bệnh khổ hàn, mau uống đi, vậy thì mọi vấn đề đều có thể được giải quyết." Sau khi Diệp Thiên nói xong, cũng đưa thuốc vào tay Thủy Yêu.

Thủy Yêu và thê tử của y lúc đó sau khi uống thuốc, cả người ngay lập tức hóa thành hình người.

Lúc đó họ cũng đặc biệt cảm kích Diệp Thiên, nếu không phải vì có hắn, có lẽ bây giờ không thể có sự thay đổi này.

Đồng thời Thủy Yêu cảm thấy sau khi ăn xong, biến thành hình người.

Vậy thì mình cũng theo đó, vì hai người không rời không bỏ.

Đồng thời hai con yêu quái cũng định lên đất liền sống một thời gian, vì luôn sống ở nơi này, thật sự khô khan tẻ nhạt.

Cho nên cũng muốn cảm nhận, cuộc sống trên đất liền là một trạng thái như thế nào.

Nhưng Diệp Thiên đối với những chuyện này, từ trước đến nay đều không so đo.

Bất luận sống ở nơi nào, chỉ cần một lòng hướng thiện, vậy thì Diệp Thiên cũng không có bất kỳ suy nghĩ nào, huống hồ gì mỗi người đều có quyền lựa chọn của mình.

Cho nên Diệp Thiên cũng vô cùng tôn trọng.

Diệp Thiên có thể thấy lúc này, quả thực vô cùng vui vẻ, chuyện cần làm đều đã làm xong, cho nên Diệp Thiên cũng đã thỏa mãn tất cả yêu cầu.

Y đến chỗ Giai Nghệ, kể chuyện này cho y nghe, vì dù sao Giai Nghệ Thượng Tiên, đối với chuyện này có đôi lúc cũng sẽ có suy nghĩ của mình.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên đã sớm không thể chờ đợi được, kể lại một lượt cho y nghe. "Giai Nghệ, ngươi có biết không ta vừa mới đến một nơi, đến chỗ của Thủy Yêu, vì tìm thuốc, muốn để hai người họ hóa thành hình người, bây giờ họ cũng đã quyết định, sống trên đất liền một thời gian." Giai Nghệ lúc đó sau khi nghe xong những lời Diệp Thiên nói, đồng thời cũng bày tỏ suy nghĩ của mình.

Nếu hai con yêu quái, không có dấu hiệu hại người, hoặc một lòng hướng thượng, vậy thì sống trên đất liền, có lẽ đối với họ cũng là một

chuyện tốt, cho nên y cũng sẽ không can dự vào chuyện này, hoặc có suy nghĩ khác.

Bởi vì y và Diệp Thiên đều giống nhau, đặc biệt thiện lương, luôn cảm thấy có đôi lúc giúp đỡ người khác, bất kể là yêu hay tiên.

Đều cảm thấy là một hành vi vui vẻ, vì có thể thấy người khác sống vui vẻ, Diệp Thiên cảm thấy lòng mình, cũng theo đó mà vui vẻ.

Dù sao vợ chồng Thủy Yêu, cũng không đi hại người khác, cho nên sống trên đất liền là tốt nhất, cũng có thể để họ trải nghiệm trạng thái cuộc sống ở đó.

Nếu không cứ sống trong trạng thái trước đây, quả thực không có tâm trạng tốt.

Cho nên Diệp Thiên thấy Giai Nghệ có thể nói như vậy, thực ra trong lòng cũng vô cùng thoải mái.

Bởi vì bất kể vợ chồng hai người, có thể có được trạng thái như hiện nay.

Chương 2119

Dù là tốt hay có cách khác, có thể sống sót tốt, đối với họ hay bất kỳ ai cũng đều có tầm quan trọng.

Cho nên Diệp Thiên và Giai Nghệ hai người, cũng đã thảo luận một số chuyện khác.

Bởi vì Diệp Thiên vốn dĩ lười biếng với công việc của mình, không muốn làm, chỉ hy vọng có thể dừng lại tất cả công việc.

Y thường xuyên trốn ở chỗ Giai Nghệ, vì bản thân Giai Nghệ là một vị tiên lười biếng, đều không đi làm, mỗi ngày chỉ quanh quẩn với đám dược liệu đó?

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy ở đây, có thể có người cùng trò chuyện, không cần làm những việc đó, tự nhiên là tốt nhất.

Giai Nghệ mỗi khi thấy Diệp Thiên đều ở chỗ ở của mình, cả người cũng thập phần khó chịu, vì nếu đổi lại là trước đây, Diệp Thiên cách ba năm ngày sẽ đến một lần.

Nhưng lần này thường xuyên trốn ở đây, cho nên lúc đó vẫn luôn là Giai Nghệ đi làm việc thay Diệp Thiên, chia sẻ công việc cho hắn.

Nhưng lần này Giai Nghệ không có lựa chọn như vậy.

Bởi vì y cảm thấy Diệp Thiên dù sao cũng là một vị thần tiên, nếu cứ lười biếng như vậy, khẳng định cũng không phải là cách.

Cho nên lúc đó sau khi bán đứng hắn, Diệp Thiên cũng trực tiếp bị bắt đi.

Lần này sau khi bị bắt đi, bị buộc phải đến Tiên Ban lên lớp.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ Giai Nghệ, tên khốn kiếp này,

nếu hắn phát hiện sớm hơn, Diệp Thiên khẳng định sẽ không tha cho y.

Nhưng Giai Nghệ lần này làm như vậy, là vì nghĩ cho Diệp Thiên.

Nếu cứ ở đây mãi, vậy thì cả người sẽ trở nên ngày càng lười biếng.

Cho nên lúc đó y cũng hy vọng hắn có thể có công việc tốt hơn để làm, như vậy cũng có thể để hắn không ngừng tiến về phía trước.

Diệp Thiên thực ra căn bản không muốn đi dạy, cho nên lúc đó bị buộc phải bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể lựa chọn đi.

Nhưng bản thân Diệp Thiên là người vô cùng lười biếng.

Cho nên lúc đó người ở Tiên Ban cũng biết rõ, y ở chỗ Tiên Ban cũng đặt một chiếc ghế mây, nếu Diệp Thiên mệt, có thể nghỉ ngơi trên chiếc ghế nằm này.

Cho nên để hắn có thể đến đây, thật sự đã tốn rất nhiều tâm huyết.

Vốn dĩ Diệp Thiên đặc biệt không tình nguyện, nhưng thấy họ chuẩn bị đầy đủ như vậy, cho nên lúc đó cũng hài lòng.

Cũng không nói thêm bất kỳ câu nào, vì Diệp Thiên không thích cuộc sống bị gò bó, chỉ hy vọng có thể sống vui vẻ một chút, cũng không muốn người khác quản, rốt cuộc mình đang làm gì.

Nhưng có đôi lúc làm tiên nhân thật sự không có cách nào, vì có những chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của mình, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng lần này Diệp Thiên cũng đã đến, vẫn luôn trốn tránh.

Công việc được giao, nhưng hiện tại mọi thứ vẫn như thường lệ, không có bất kỳ thay đổi nào, chung quy vẫn bị trói buộc, cho nên cũng chỉ có thể chấp nhận số phận, đối với sự sắp xếp.

Nhưng bất kể thế nào, sự sắp xếp của họ Diệp Thiên cũng vui vẻ chấp nhận, đồng thời cũng không nói ra.

Sau khi đến Tiên Ban, Diệp Thiên cũng chuẩn bị có một phen hành động lớn ở đây, bất kể là tiên nhân, cũng tuyệt đối không thể làm mất mặt tiên nhân, cũng không thể để người khác xem trò cười.

Bởi vì mọi người đều biết Diệp Thiên vô cùng lợi hại, nếu có thể dạy những người này ở Tiên Ban, cũng nhất định có thể khiến họ có được thành tựu tốt hơn.

Cho nên Diệp Thiên khi nhìn những người ở Tiên Ban, thực ra cũng không nhiều, đa số đều là đệ tử và con cái của các vị thần tiên.

Cho nên Diệp Thiên khi nhìn những người này, cũng không có nhiều suy nghĩ.

Nhưng ở đây lại có một người khiến hắn vô cùng tò mò, đó là một phàm nhân được đặc cách đề bạt.

Chương 2120

Bởi vì ở nơi này hiếm có phàm nhân ra vào, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không biết phàm nhân này, rốt cuộc có thể thành tiên hay không.

Nếu muốn thành tiên, không phải là chuyện có thể nói trong ba câu hai lời, huống hồ gì có rất nhiều chuyện đặc biệt khó khăn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đối với người này, cũng cực kỳ quan tâm.

Bởi vì Diệp Thiên lúc đó cũng không trực tiếp, đi vào Tiên Ban và giao tiếp với những người này, mà ở một bên trốn ở đó để âm thầm quan sát nhất cử nhất động của họ.

Bởi vì lúc đó khi nhìn những người ở Tiên Ban, mặc dù trông có vẻ không có gì đáng tò mò, ngoại trừ phàm nhân đó ra.

Nhưng trong quá trình quan sát kỹ lưỡng, Diệp Thiên mới phát hiện những người ở Tiên Ban này, đều có năng lực, hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng.

Dù sao lần này Diệp Thiên cũng là lão sư của Tiên Ban, cho nên lúc đó hắn cảm thấy mình nên làm mọi việc chu toàn hơn một chút, cũng phải thể hiện ra khí thế của mình.

Vốn dĩ Diệp Thiên đối với những chuyện này, từ trước đến nay đều không để trong lòng, nhưng lần này bị người của Thiên Đình bắt, thật sự không có cách nào cũng không thể từ chối.

Nếu đã đến rồi, cũng chỉ có thể an tâm ở lại.

Về phần những tiểu tiên này rốt cuộc sẽ trở thành hình thái gì, Diệp Thiên chưa từng nghĩ đến.

Y cũng để mình trở nên già đi một chút, sau đó biến thành một lão giả.

Diệp Thiên lúc đó cảm thấy nếu, dùng một bộ dạng trẻ tuổi, đi dạy những vị tiên nhân này, khẳng định sẽ khiến họ có suy nghĩ.

Cho nên đổi thành lão giả không chỉ có thể khiến mình thoải mái, cũng có thể cho mọi người một gương mặt mới.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đều làm rất hoàn hảo.

Nhưng có một số chuyện không giống như hắn tưởng tượng, huống hồ gì người ở đây thường đều có năng lực, ngoại trừ phàm nhân đó ra.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy bình thường, nhưng phàm nhân cũng có năng lực của phàm nhân, chỉ có lúc đó vì vĩnh viễn không thể nhìn thấy được.

Cho nên sau khi Diệp Thiên hóa trang thành lão giả, y cũng đẩy cửa bước vào bên trong.

Khi bước vào bên trong, mới cảm nhận được cái gì gọi là khí thế.

Bởi vì trước khi Diệp Thiên đến, từ trước đến nay đều không cảm giác được ở đây, có tình huống như vậy, cho nên lúc đó hắn cũng vô cùng tò mò.

Bởi vì vốn dĩ chuyện Diệp Thiên làm rất đơn giản, đó là tìm một nơi để lười biếng, để mình nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng hiện tại đã bị trói buộc, cho nên nghỉ ngơi là tuyệt đối không có khả năng.

Thiên cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này hắn cũng không biết nên dạy gì?

Bởi vì trước đây hắn cũng chưa từng làm lão sư, càng đừng nói là

đi dạy những tiểu tiên tử này.

Cho nên lúc đó hắn vẫn luôn do dự, sau khi nhìn thấy những người này, nên đối xử với họ bằng cách nào.

Mặc dù bây giờ đã biến thành lão giả.

Nhưng có một số chuyện Diệp Thiên không dự đoán được.

Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, vì không biết nên dạy gì, cho nên lúc đó trên đường đi, hắn cũng đã thấy các lão sư ở đó đang dạy những thứ họ học được.

Y lặng lẽ quan sát ở một bên, vì hắn cảm thấy bây giờ đã bị trói buộc, vậy thì nhất định phải hoàn thành công việc này.

Nếu không không có cách nào giao phó, huống hồ gì bây giờ đã biến mình thành một lão giả, sau này có thể sẽ phải tiếp xúc với họ.

Cho nên để có thể hoàn thành chuyện này, Diệp Thiên cũng thật sự đã tốn thời gian.

Chương 2121

Cho nên trong quá trình quan sát, hắn cũng thấy những vị lão sư này, chẳng qua chỉ dạy những thứ đơn giản, không có bất kỳ độ khó nào.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy nếu, chỉ dạy những thứ đơn giản này, vậy thì thật quá dễ dàng.

Bởi vì những gì họ dạy chỉ là một số huyễn thuật, chỉ cần người có chút tâm tư, đều có thể học được.

Cho nên khi Diệp Thiên thấy cảnh này, mới phát hiện ra rằng những trạng thái căng thẳng và phiền phức mà họ tạo ra cho hắn đều là tự mình tìm lấy.

Thực ra cũng không khó đến vậy, vì khi nhìn họ giảng dạy thật sự quá đơn giản, không thể đơn giản hơn được nữa, dường như không có bất kỳ khó khăn nào.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Y bước vào, vốn dĩ tưởng rằng mình đã hóa trang thành lão giả, sẽ không có ai nhìn rõ được diện mạo thật của mình.

Nhưng lại không ngờ một số chuyện, căn bản không đơn giản như Diệp Thiên tưởng tượng.

Bởi vì ngay khoảnh khắc hắn bước vào, các tiểu tiên nhân đều không nhận ra thân phận thật của Diệp Thiên.

Nhưng chỉ có một mình phàm nhân đó, đã nhìn thấu mọi thứ của Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó hắn cũng có một chút biểu cảm.

Diệp Thiên cũng không ngờ có người có thể có tuệ nhãn như vậy, cho nên lúc đó cũng đã thu hút sự chú ý của hắn.

Bởi vì vốn dĩ ở đây đều là huyền xử, ngoại trừ một phàm nhân ra không có bất kỳ ai khác.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã bước đến hỏi, mới biết được phàm nhân phiền phức này tên là Yến Sán.

Diệp Thiên đối với sự chú ý của hắn quả thực rất cao, vì tất cả mọi người đều có tu vi, duy chỉ có một phàm nhân có thể nhìn ra thân phận thật của hắn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự đặc biệt kinh ngạc.

Phàm nhân này cũng đặc biệt thích Diệp Thiên, muốn cùng hắn tu luyện pháp thuật.

Không chỉ vậy, còn muốn bái Diệp Thiên làm sư phụ.

Vốn dĩ Diệp Thiên, thực ra đều chỉ là một trận hiểu lầm.

Nếu có khả năng, hắn đã sớm chuồn đi rồi, cũng sẽ không bị trói buộc ở đây.

Chỉ là có đôi lúc, thấy người khác đều làm tốt rồi, hắn cũng không nỡ lòng rời đi.

Nhưng hiện tại phàm nhân này lại muốn bái hắn làm sư phụ.

Nếu dạy một phàm nhân, vấn đề cũng sẽ vô cùng gian nan.

Dù sao cũng không giống như các tiên nhân khác có tuệ căn, thông minh lanh lợi, trong việc học pháp thuật cũng phải tốn rất nhiều công sức.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không nói thêm bất kỳ câu nào.

Nhưng phàm nhân này dường như nhất quyết phải là Diệp Thiên,

bất kỳ ai khác đều không tin tưởng.

Chỉ tin tưởng Diệp Thiên, cho nên muốn bái hắn làm sư phụ, có thể học được nhiều thứ hơn.

Cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng có thể nhận được sự đồng ý của Diệp Thiên.

Như vậy cũng hoàn thành được tất cả tâm nguyện của mình.

Nếu không phàm nhân này tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Chương 2122

Khi đó, Yến Sán vẫn luôn cầu xin Diệp Thiên, hy vọng hắn có thể nhận mình làm đồ đệ.

Bởi vì nếu trở thành đồ đệ của hắn, sau này sẽ không cần phải lo lắng về phương diện pháp thuật nữa.

Nhưng cá nhân Diệp Thiên trước nay chưa từng có ý định thu nhận đồ đệ, càng không nghĩ hôm nay lại có người cầu xin mình, vì bản thân hắn cũng vô cùng lười biếng.

Có những lúc hắn chỉ mong được một mình yên tĩnh, nhưng đối mặt với Yến Sán, Diệp Thiên lại không biết phải làm sao.

Yến Sán vẫn không ngừng cầu khẩn: "Ta thật tâm thật ý muốn bái ngài làm thầy, hy vọng ngài có thể cho ta một cơ hội, ta nhất định sẽ chăm chỉ học tập, tuyệt đối không để ngài thất vọng." Yến Sán tuy là một người bình thường, nhưng cũng biết chỉ cần khiêm tốn cầu tiến thì không có việc gì là không làm được, huống hồ có những chuyện chỉ cần Diệp Thiên đồng ý thì y cũng có thể hoàn thành.

Diệp Thiên cảm thấy vô cùng khổ não, vì không thể từ chối Yến Sán, bởi y vẫn luôn kiên trì.

Diệp Thiên nghĩ nếu cứ tiếp tục từ chối, chắc chắn sẽ làm tổn thương trái tim của y, vì vậy hắn liền nhanh chóng thay đổi quyết định.

"Thôi được, nếu ngươi đã thành khẩn yêu cầu làm đồ đệ của ta như vậy, ta sẽ đồng ý.

Sau này ngươi sẽ là đệ tử đầu tiên của ta, dù có xảy ra chuyện gì, cũng có sư phụ chống lưng cho ngươi, ta cũng sẽ dạy ngươi một vài

pháp thuật.” Thực ra lúc nói những lời này, Diệp Thiên chưa từng nghĩ sẽ thu một người phàm làm đồ đệ.

Nhưng không sao, chuyện Diệp Thiên đã đồng ý thì nhất định sẽ làm.

Vì vậy, để đồ đệ của mình có thể ngẩng cao đầu, hắn quyết định giúp y nhanh chóng tu luyện một vài pháp thuật.

Như vậy cũng có thể khiến y trở nên lợi hại hơn, huống hồ Diệp Thiên trước nay chưa bao giờ thất hứa.

Đây không chỉ là một loại trách nhiệm, mà còn là sự nghiêm túc đối với đồ đệ của mình.

Diệp Thiên cũng biết có những việc không phải cứ làm là được, bèn vội vàng cho y hạ phàm lịch kiếp, sau đó để y trở thành một tiểu tiên.

Như vậy y cũng có thể trở thành đồ đệ mạnh mẽ của hắn.

Nhưng vì lần cho y hạ phàm lịch kiếp, trở thành một tiểu tiên trực ban này, Diệp Thiên đã phải nhận lấy sự trừng phạt.

Mặc dù trước đó Diệp Thiên không nghĩ mình sẽ đi con đường này, nhưng hắn chưa bao giờ hối hận, vì chỉ hy vọng đồ đệ của mình có thể ngẩng cao đầu.

Hắn cũng mong y có thể đạt thành sở nguyện trong thời gian ngắn nhất.

Bản thân Diệp Thiên cũng không phải người tuyệt tình, chỉ là đôi khi đã đồng ý chuyện của người khác, dù là ai, hắn cũng hy vọng có thể làm một cách hoàn hảo nhất.

Trong một loạt quá trình đó, sở dĩ hắn bị phạt là vì đã lén lút sử dụng pháp thuật, bởi vì ở nơi này, dù dạy bao nhiêu người hay làm thế

nào cũng không nên dùng phương thức như vậy.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều, chỉ hy vọng đồ đệ của mình có thể phát triển tốt hơn, huống hồ với tư cách là sư phụ của y, hắn không thể trơ mắt nhìn mà không làm gì được, cứ thế mà chờ đợi.

Vì vậy, lần này Diệp Thiên bị cấm sử dụng pháp thuật.

Bản thân Diệp Thiên vốn rất lười biếng, trước nay không thích bị người khác trói buộc, chỉ mong mọi người có thể sống theo quan niệm sống của mình.

Vì cách sống của mỗi người đều khác nhau, lần này sở dĩ bị trói buộc tiên ban, cũng chính vì bị ép đến mức này.

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm chạy mất tăm, làm sao có thể ở đây thu nhận đồ đệ, huống hồ trước đó việc thu nhận đồ đệ cũng không phải ý muốn ban đầu của Diệp Thiên.

Vì thế Yến Sán nghĩ rằng mình đã được cao nhân chỉ điểm, nên lúc đó cũng không nghĩ nhiều.

Lần này Diệp Thiên không có cách nào sử dụng pháp thuật, cho nên muốn uống rượu hoa đào do đào yêu trong rừng đào ủ, cũng chỉ có thể nhờ người khác đi lấy hộ.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đã dặn dò Yến Sán.

"Lát nữa ngươi đến rừng đào tìm đào yêu, lấy rượu hoa đào ra rồi mang về cho ta." Diệp Thiên dặn y đi lấy, cũng chính vì hiện tại y đã trở thành một tiểu tiên, nên việc đi lấy rượu chắc sẽ không tốn nhiều sức lực.

Bây giờ Diệp Thiên bị khống chế, cấm sử dụng pháp thuật nên làm bất cứ việc gì cũng rất khó khăn, vì vậy lúc đó không còn cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Chương 2123

Nếu là người khác, Diệp Thiên đã sớm một mình chạy đến đó uống say một trận, để bản thân được tiêu sái.

Vốn Diệp Thiên nghĩ mọi việc sẽ tiến triển thuận lợi, không có chuyện gì xảy ra, nên một mình ở đây chờ Yến Sán quay về.

Nhưng Yến Sán theo lời Diệp Thiên, lúc đến rừng đào lấy rượu đã bị người khác phát hiện, nên lúc đó y cũng bị bắt lại.

Bởi vì có những quy tắc ai cũng phải tuân theo, ở nơi này bất kể là ai, dù là con cháu của tiên nhân cũng bị đối xử như nhau.

Cho nên người kia hoàn toàn không biết chuyện, cảm thấy Yến Sán đã vi phạm quy tắc nên mới bắt y lại.

Khi Diệp Thiên biết chuyện này, cũng đành phải đến tiên ban để chứng minh sự trong sạch cho Yến Sán.

Bởi vì nếu không chứng minh, người của tiên ban tuyệt đối sẽ không thả y.

Vốn Diệp Thiên nghĩ rằng mình có thể tiêu dao tự tại uống chút rượu, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này, nên lúc đó hắn cũng rất khổ não.

Diệp Thiên đến tiên ban, sau khi chứng minh thân phận cho y, liền rời đi về phủ của mình.

Yến Sán biết chuyện này xong, cũng vội vàng đi tìm sư phụ, tưởng rằng mình đã làm hỏng việc, nên hy vọng có thể giải thích với hắn, nhưng không ngờ khi đến phủ, y mới phát hiện ra vị sư phụ mà mình bái kiến thật sự là một người lười biếng.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, Yến Sán không biết Diệp Thiên là người thế

nào, chỉ cảm thấy hắn là một người có pháp thuật cao siêu.

Nếu có thể theo hắn học pháp thuật, sau này cũng sẽ có không gian phát triển lớn, nhưng bây giờ y mới biết mình thật sự có chút hối hận.

Bởi vì từ đầu Diệp Thiên cũng không muốn thu nhận đồ đệ, là do Yến Sán cứ khổ sở cầu xin, không còn cách nào mới đồng ý.

Cho nên một người lười biếng như vậy, căn bản không muốn đi dọn dẹp, cũng không muốn cứu y, chỉ mong một mình sống tự do tự tại.

Yến Sán lúc đó hoàn toàn không biết những điều này.

Yến Sán sở dĩ cảm thấy Diệp Thiên là một người lười biếng, không phải vì pháp thuật của hắn không cao, hay có suy nghĩ gì khác, mà là cảnh tượng y nhìn thấy trong phủ thật sự khiến y kinh ngạc đến ngẩn người.

Bởi vì bất kể là người phàm hay người bình thường, cũng không nên làm cho căn phòng bừa bộn đến mức đó.

Vì vậy, Yến Sán nghĩ, dù sao Diệp Thiên cũng là sư phụ của mình, nên thật sự không thể chịu đựng được nữa, bèn bắt đầu dọn dẹp trong phủ.

Yến Sán là một người rất sạch sẽ, không thể chịu được cảnh căn phòng bừa bộn, vì Diệp Thiên đã làm cho căn phòng thật sự quá bẩn, sách vở và một số đồ đạc đều bị vứt lung tung.

Cho nên lúc đó, để mang lại cho hắn một cảm giác hoàn toàn mới, Yến Sán đã lau chùi, sắp xếp lại mọi thứ trong phòng.

Không lâu sau, căn phòng thật sự như được thay áo mới, vô cùng sạch sẽ gọn gàng, giống như một căn phòng mới.

Yến Sán làm nhiều việc như vậy, tưởng rằng hắn sẽ rất vui.

Nhưng Diệp Thiên đã quen với cuộc sống một mình, bao gồm cả căn phòng bừa bộn, hắn cảm thấy cuộc sống như vậy mới không khô khan tẻ nhạt, và rất tự nhiên.

Yến Sán nghĩ làm như vậy có thể mang lại cho Diệp Thiên một môi trường thoải mái để hắn tu luyện, đồng thời cũng có thể khiến sư phụ của mình cảm thấy tự hào.

Nhưng vạn lần cũng không ngờ tới, khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, cả người hắn vô cùng tức giận, không những không khen ngợi Yến Sán, ngược lại còn cảm thấy việc làm này thật thừa thãi.

Bởi vì đồ đạc của Diệp Thiên đặt ở một nơi nào đó đều đã thành thói quen, đột nhiên bị Yến Sán dọn dẹp xong, hắn căn bản không tìm thấy thứ mình cần.

Cho nên lúc đó hắn cảm thấy việc làm này đang gây thêm phiền phức cho mình.

Vốn dĩ Diệp Thiên không tìm thấy đồ có thể dùng pháp thuật, nhưng vì sự trừng phạt trước đó, pháp thuật không thể sử dụng, cho nên bây giờ có thứ không tìm thấy, lại không thể dùng pháp thuật, vì vậy lúc đó Diệp Thiên cảm thấy mình thật sự rất thảm, không còn cách nào khác đành phải để Yến Sán đi tìm Giai Nghệ thượng tiên, giúp hắn giải quyết vấn đề khó khăn này.

Nếu không, tâm trạng của Diệp Thiên sẽ không tốt.

Bởi vì hiện tại Diệp Thiên không thể dùng pháp thuật để triệu hồi thứ mình muốn, nên tự nhiên phải tìm Giai Nghệ.

Chương 2124

Bản thân nàng cũng là một người nhàn rỗi, cho nên khi Yến Sán tìm được Giai Nghệ, nàng cũng biết ý định của Diệp Thiên.

Bởi vì nàng cũng có mối quan hệ với giới cỏ cây, nếu nhờ nàng giúp đỡ, thì phải giúp nàng bồi dưỡng một giống loài mới.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Nếu Giai Nghệ không giúp, thì mọi vấn đề chỉ có thể dừng lại ở đây.

Cho nên sau khi đồng ý yêu cầu của nàng, Giai Nghệ cũng đồng ý giúp đỡ, hai người đã đạt được thỏa thuận.

Bởi vì cá nhân Diệp Thiên thực ra không muốn nhờ người khác làm bất cứ việc gì, nếu có một chút cơ hội hay biện pháp, hắn đều sẽ trân trọng.

Nhưng hiện tại chỉ có thể tìm Giai Nghệ, cho nên dù muốn hay không, sự việc cũng chỉ có thể như vậy.

Yến Sán sau khi giải quyết xong việc một bên, cũng vội vàng trở về phủ.

Diệp Thiên vốn nghĩ rằng việc trồng giống mới này đối với mình chắc không khó, mặc dù pháp thuật của hắn hiện tại hoàn toàn bị cấm.

Nhưng không sao, chỉ cần Giai Nghệ có thể giúp đỡ, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng ôm hy vọng lớn đi trồng.

Sở dĩ ở chỗ Giai Nghệ, hắn quả thực đã trồng giống mới, nhưng

bản thân Diệp Thiên là người rất lười biếng, không muốn làm thêm bất cứ việc gì.

Ngay cả việc cúi lưng, có lẽ hắn cũng sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, cho nên lúc đó hắn không ngừng cầu nguyện, hy vọng giống mới này có thể nhanh chóng nảy mầm ra hạt.

Như vậy cũng có thể hoàn thành yêu cầu của Giai Nghệ, bởi vì Diệp Thiên tuy lười biếng, nhưng có lúc cũng hy vọng có thể cố gắng hết sức để làm tốt việc đã hứa.

Như vậy cũng không đến nỗi lãng phí thời gian.

Nhưng có những chuyện thường không đơn giản như mình nghĩ, mặc dù đã trồng tất cả giống mới này, nhưng qua một thời gian dài, vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào, dường như hoàn toàn không có động tĩnh.

Bởi vì Diệp Thiên cảm thấy mình trồng không có gì sai sót, nhưng tại sao sau khi trồng xuống lại không ra hoa.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên vô cùng băn khoăn, bởi vì chuyện này đã đồng ý với Giai Nghệ, nếu làm không được, vậy việc khôi phục pháp thuật chẳng phải là xa vời sao.

Cá nhân Giai Nghệ cũng vậy, nếu hạt giống không trồng thành công, chắc chắn sẽ không giúp đỡ, cho nên Diệp Thiên đặc biệt khổ não, khi nào chuyện này mới đạt được.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn nghĩ, giống mới không ra hoa kết quả, là do đất không tốt, hay vấn đề khác.

Cho nên nếu chuyện này không thể nhanh chóng đạt được, vậy việc khôi phục pháp thuật cũng tan thành mây khói.

Vì vậy Diệp Thiên vội vàng từ rừng đào lấy loại đất tốt nhất để trồng, đồng thời cũng không ngừng tưới nước, hy vọng có thể đạt

được điều mình muốn, nhưng sau khi làm vậy, Diệp Thiên thấy vẫn không có hiệu quả.

Cho nên lúc đó hắn cũng rất tò mò, giống mới này đang chống đối mình, căn bản không cho pháp thuật của mình khôi phục, Diệp Thiên cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì việc khôi phục pháp thuật đối với Diệp Thiên mà nói, thật sự vô cùng quan trọng, không có pháp thuật thì việc gì cũng khó khăn, cho nên hắn cũng rất cấp bách, nhưng hiện tại thật sự không có cách nào.

Vừa hay có một ngày Yến Sán đến đây, đột nhiên xảy ra một chút sự cố nhỏ, cho nên lúc đó y không cẩn thận để máu nhỏ vào giống mới.

Hạt giống mới này bắt đầu ra hoa nảy mầm.

Ngày hôm đó khi nhìn thấy cảnh này, cả người hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, lẽ nào giống mới này dùng đất hay cách tưới nước khác, đều không thể thành hình.

Lẽ nào chỉ có dùng máu người mới có thể ra hoa?

Những vấn đề này trong đầu Diệp Thiên không ngừng hiện ra, bởi vì giống như một câu đố, không thể giải đáp, nhưng không sao, giống mới này cuối cùng cũng ra hoa.

Chương 2125

Cho nên Diệp Thiên rất vui, bởi vì ít nhất cũng có thể nhìn thấy một chút thành quả, vậy việc khôi phục pháp thuật chắc cũng sắp đến rồi.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng ra hoa kết quả bày ra trước mắt, khỏi phải nói là vui mừng đến mức nào.

Vì hắn biết nếu Giai Nghệ nhìn thấy quả này, nhất định sẽ còn phấn khích hơn cả hắn bây giờ.

Cho nên, hắn có thể khôi phục pháp thuật, chuyện vẹn cả đôi đường này cuối cùng cũng có thể xảy ra trên người Diệp Thiên.

Vì điều này, Diệp Thiên cũng thật sự đã hao tổn tâm trí.

Mặc dù có lúc có thể không như ý muốn, hoặc một số việc làm không được gọn gàng như bây giờ, nhưng không sao, Diệp Thiên cảm thấy mình đã theo cách thức và phương pháp của Giai Nghệ, trồng ra được quả này.

Sau đó, Diệp Thiên vội vàng hái quả xuống, rồi vui vẻ chạy đến chỗ Giai Nghệ.

“Giai Nghệ, thế nào?

Việc cô nhờ ta làm bây giờ đã hoàn thành cả rồi, xem quả này mọc cũng rất tốt.” “Ngay khi nó ra quả, ta đã hái xuống, vội vàng mang đến cho cô, cô cũng phải thực hiện lời hứa của mình, nhất định phải giúp ta khôi phục pháp thuật.” Quả thật lúc đó Diệp Thiên vô cùng vui mừng, vì hắn biết chuyện này đối với Giai Nghệ mà nói cũng là một tin vui, đồng thời trong lòng hai người đều vô cùng hoan hỷ.

Khi Giai Nghệ nhìn thấy quả này, cả người nàng vui mừng khôn

xiết, liền trực tiếp mang đi làm thuốc.

Hiệu quả lúc đó thật sự ngoài sức tưởng tượng.

Bởi vì Giai Nghệ lúc đó cũng không nghĩ sẽ nhanh chóng, dễ dàng trồng ra được nó, cho nên cảm thấy Diệp Thiên cũng không tồi, cũng là một người rất nhanh nhẹn, xem ra mình không nhìn lầm người.

Bất kể là có hẹn ước với hắn hay chuyện gì khác, tóm lại bây giờ Giai Nghệ có thể dùng nó làm thuốc, đây là một chuyện tốt.

Mặc dù hiện tại hai người trông đều rất tốt, nhưng chỉ có Yến Sán là không ổn.

Bởi vì y cảm thấy máu trong cơ thể, không biết tại sao, đột nhiên chảy cực nhanh, căn bản không thể khống chế.

Y cố gắng hết sức để khống chế, cũng chỉ có thể tạm thời chuyển hướng, nhưng không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, cho nên lúc đó Yến Sán đã trở thành vật tế cho đóa hoa kia.

Quả thật lúc đó Giai Nghệ vẫn không ngừng vận hành, bởi vì nàng cảm thấy những chuyện này nhất định phải đạt được, không sao cả, nhất định phải vận dụng nó.

Giai Nghệ đối với phương diện dược phẩm thật sự có cái nhìn rất khác, đối với phương diện này nàng cũng có nhiều việc phải làm, mặc dù có lúc khó khăn, nhưng đây là phận sự, cho nên tuyệt đối sẽ không để tồn tại bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng khi Giai Nghệ càng không ngừng vận dụng, Yến Sán càng đặc biệt khó chịu, dù làm gì, sự khó chịu này cũng không thể tiêu trừ.

Cho nên lúc đó thật sự đặc biệt đau khổ, chỉ có một mình y mới có thể chịu đựng, cũng chỉ y mới biết sự đau khổ này có bao nhiêu không dễ dàng.

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn ở xa quan sát, cũng nhìn thấy mọi chuyện xảy ra, cho nên lúc đó hắn cảm thấy nếu Giai Nghệ cứ tiếp tục như vậy, hậu quả thật sự sẽ rất nghiêm trọng.

Hiện tại hắn không biết nên xử lý thế nào, nhưng dù sao Diệp Thiên cũng không thể trơ mắt nhìn những chuyện này tiếp diễn, cho nên lúc đó hắn cũng muốn ngăn cản Giai Nghệ, nhưng không biết nàng có vì bị ngăn cản mà tức giận không.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Diệp Thiên đã ngăn cản Giai Nghệ.

"Giai Nghệ, đừng vận dụng nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả thật sự sẽ rất nghiêm trọng, cho nên hãy tạm dừng lại, sau đó xem xét tình hình rồi hãy làm tiếp." Diệp Thiên không biết rằng, trong quá trình vận dụng, Giai Nghệ không được phép dừng lại.

Nhưng trong tình huống lúc này, thật sự không thể để nàng tiếp tục, cho nên lúc đó hắn đã ngăn cản.

Khi Giai Nghệ nghe Diệp Thiên ngăn cản, nàng cũng dừng lại mọi hoạt động.

Nhưng sau khi dừng lại, Giai Nghệ mới phát hiện ra bên trong quả đó có một viên châu.

Huyết sắc hiện ra trong quả chính là của Yến Sán, cho nên lúc đó Giai Nghệ vô cùng tức giận.

Bởi vì Giai Nghệ chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, nếu không phải vì dừng lại và phát hiện ra, thì chắc chắn đã hối hận không kịp.

Cho nên sau khi nhìn vào đó, mới phát hiện ra viên châu chỉ có một viên, lúc đó Yến Sán cũng tỉnh lại.

Chương 2126

Dường như mọi chuyện đều đột ngột dừng lại.

Bởi vì Diệp Thiên lúc đó cũng không biết tình hình thế nào, cho nên cũng không nói rõ với Giai Nghệ.

Hắn chỉ không ngờ trong đó lại có nhiều vấn đề như vậy, cho nên lúc đó mới bảo nàng dừng tay.

Bây giờ Giai Nghệ cũng có chút tức giận, vì cảm thấy như bị lừa gạt.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng đeo viên châu đó lên cổ của y.

Đối với Diệp Thiên mà nói, mọi chuyện đều đã định sẵn khế ước, vậy viên châu này có tác dụng gì?

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng giải thích rõ ràng, nhưng sau khi giải thích, Giai Nghệ vẫn có chút không rõ.

"Ta không hiểu rõ những chuyện này, nhưng sự việc cụ thể đã bày ra trước mắt rồi, huống hồ viên châu này cũng đã đeo trên người Yến Sán." "Vậy có lẽ lần này Yến Sán phải ở lại đây." Giai Nghệ lúc đó chỉ muốn Yến Sán ở lại nơi này, vì nàng muốn tìm một giải pháp tốt, nếu cứ tiếp tục như vậy, bất luận đối với ai cũng là một hiện tượng xấu.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì chưa bao giờ có chuyện này nối tiếp chuyện kia không ngừng ập đến.

Vì vậy lúc đó hắn cũng đồng ý với cách nói của Giai Nghệ.

Nhưng hiện tại điều Diệp Thiên cần nhất là nhanh chóng khôi phục pháp thuật, mới có thể làm những việc khác.

Nếu không có pháp thuật, thì hắn cũng giống như người bình thường, làm bất cứ việc gì cũng khó khăn.

Cho nên Diệp Thiên và Giai Nghệ trước đó đã hẹn ước mọi chuyện.

Vì vậy hiện tại không có gì đáng lo, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng đạt được.

Giai Nghệ cũng là người giữ lời, chuyện đã đồng ý, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho nên lúc đó nàng cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Bởi vì có những chuyện không phải có kế hoạch là có thể hoàn thành, đều phải đi từng bước một.

Hiện tại điều Diệp Thiên hy vọng nhất là cùng nàng gặp mặt, hai người cùng nhau nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết, bởi vì nếu không tìm ra phương án này, trong lòng hắn cũng ăn ngủ không yên.

Cho nên Diệp Thiên thật sự rất lo lắng, hy vọng có thể nhanh chóng có chuyển biến tốt.

Vì vậy, lần này để tìm cách giải cứu, Diệp Thiên thực sự đã hạ mình.

Lúc này, Giai Nghệ cũng bắt đầu tuân theo ước định trước đó, giúp Diệp Thiên giải trừ những chướng ngại trên người.

Bởi vì chuyện Giai Nghệ đã đồng ý, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho nên lúc đó, dưới sự giúp đỡ của Giai Nghệ, Diệp Thiên đã khôi phục lại toàn bộ pháp lực.

Lúc đó, hắn cảm giác thân thể nhẹ như yến, dường như con người

trước kia đã trở lại, bởi vì trong những ngày không có pháp thuật, Diệp Thiên thật sự bước đi khó khăn.

Làm gì cũng không được, giống như một người bình thường, thật sự có chút xa xỉ.

Sau khi Diệp Thiên khôi phục pháp thuật, Giai Nghệ cũng ở đó quan sát một hồi lâu.

Đồng thời phát hiện ra sự lợi hại của viên châu này, cách tốt nhất là để nó tồn tại vĩnh viễn trong cơ thể Yến Sán.

Cho nên lúc đó chuyện này thật sự có chút khó giải quyết.

Nếu không tìm cách nhanh nhất, hoặc muốn tiêu trừ tất cả, thì thật sự rất khó khăn.

Cho nên lúc đó nàng và hắn cũng bắt đầu thương nghị về việc xử lý chuyện này.

Chương 2127

Thực ra, Diệp Thiên hiện tại cũng rất lo lắng cho Yến Sán, bởi vì dù sao y cũng là đồ đệ của hắn, nếu thật sự có nguy hiểm, với tư cách là sư phụ, hắn chắc chắn cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.

Cho nên lúc đó hắn cũng không ngừng thương nghị với Giai Nghệ, vì hắn biết nàng là một người rất có biện pháp.

Nếu cả hai có thể nhìn rõ vấn đề này, thì phương pháp giải quyết chắc cũng sẽ tìm được.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên quyết định luyện hóa viên châu, rồi truyền vào trong cơ thể Yến Sán.

Mặc dù Diệp Thiên không biết phương pháp này có khả thi hay không, nhưng nếu có một tia cơ hội cũng không nên bỏ qua.

Hắn cũng không thể trơ mắt nhìn những chuyện này xảy ra.

Cho nên sau khi thương lượng với Giai Nghệ, hắn cũng quyết định làm như vậy.

Bởi vì dù sao mọi chuyện trông có vẻ rất đơn giản, nhưng thực chất thao tác cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng bất kể lúc nào, ở đâu, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không thay đổi suy nghĩ của mình.

Đương nhiên, lúc đó Giai Nghệ ở bên cạnh cũng luôn hỗ trợ.

Lúc này, sau khi viên châu được luyện hóa thành công, nó đã đi vào cơ thể Yến Sán.

Năng lực của y cũng bắt đầu đạt đến mức tối đa.

Lần này, những việc Diệp Thiên làm có thể khiến mọi người đều

vô cùng kính phục.

Nếu không phải vì đã khôi phục pháp lực, có lẽ hiện tại sẽ không có nhiều thành quả như vậy.

Cho nên khi Yến Sán đạt được năng lực tối đa, cả người y cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì y cảm thấy theo một vị sư phụ như vậy, thật sự khiến y đặc biệt kính phục.

Diệp Thiên lúc này cũng rất vui mừng, vì cảm thấy mình đã thành công.

Bởi vì có những chuyện không phải ba lời hai câu là có thể giải quyết được.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên nhìn thấy trạng thái của Yến Sán, trong lòng vô cùng tự hào.

Cho nên sau khi vấn đề lớn này được giải quyết, Diệp Thiên, Giai Nghệ và Yến Sán trong lòng đều rất bình tĩnh, cũng không còn căng thẳng như trước.

Bởi vì mọi chuyện đều đã được giải quyết, cho nên hiện tại Diệp Thiên cũng phải sắp xếp cho Yến Sán đến một nơi khác, vì dù sao cơ thể y đang trong quá trình hồi phục, nên cần phải nghỉ ngơi thật tốt, mới có thể có chuyển biến tốt hơn.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó đã lựa chọn rất lâu, quyết định để Yến Sán đến rừng đào tu dưỡng trước, bởi vì nơi đó rất yên tĩnh, không bị ai làm phiền.

Nếu có thể nghỉ ngơi thật tốt ở đó, đối với tình trạng cơ thể của y cũng sẽ có sự giúp đỡ lớn.

Cho nên lúc đó hắn cũng nói với Yến Sán: “Yến Sán, hiện tại cơ

thể ngươi mới vừa hồi phục, cho nên cần phải nghỉ ngơi thật tốt, ta đưa ngươi đến rừng đào trước, nơi đó rất yên tĩnh, cũng có lợi cho việc hồi phục của ngươi." Yến Sán tự nhiên nghe theo sự sắp xếp của sư phụ, bảo y đi đâu thì đi đó, huống hồ Yến Sán cũng không có nơi nào để đi.

Hiện tại tình trạng cơ thể của y cũng đang dần tốt lên, cho nên lúc đó y cũng đặc biệt cảm ơn sư phụ đã giúp đỡ mình nhiều như vậy.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên đưa y đến rừng đào, hắn một mình rời đi, chỉ còn lại Yến Sán một mình ở đó.

Tưởng chừng mọi việc đều rất bình lặng, đặc biệt thuận lợi.

Nhưng không ngờ lúc này đào yêu xuất hiện, khiến Yến Sán cũng có chút không kịp trở tay.

Bởi vì y vốn nghĩ ở đây một mình, có thể yên tĩnh ở lại.

Nhưng đào yêu xuất hiện, cho nên lúc đó nàng và Yến Sán hai người đã kết oán với nhau.

Chương 2128

Bởi vì nàng căn bản không phải là đối thủ của Yến Sán, cho nên trong lúc giao đấu, Yến Sán đã trực tiếp đánh nàng bị thương.

Vì vậy, lần này hai người trở thành kẻ thù không đội trời chung, đào yêu cũng vô cùng phẫn hận.

Bởi vì nàng cảm thấy mình bị Yến Sán bắt nạt, thật sự có chút không ổn, nàng chưa từng chịu thiệt thòi như vậy.

Nhưng có những lúc đánh không lại, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Lúc này, rừng đào cũng không biết tại sao, thường xuyên ẩm ướt, đồng thời cũng giúp Yến Sán có thể hấp thu toàn bộ sức mạnh của viên châu.

Khi Diệp Thiên biết được chuyện này, hắn cũng vội vàng đi tìm Giai Nghệ, muốn thương lượng để tiếp tục tìm biện pháp.

Bởi vì trước đó chỉ là không thể khống chế được nó, nhưng nếu muốn triệt để loại bỏ, thì cần phải tìm một biện pháp tốt hơn.

Cho nên Giai Nghệ cũng biết suy nghĩ của Diệp Thiên, nhưng nàng thật sự không dám để Diệp Thiên động vào đồ của mình nữa.

Vì vậy lúc đó Giai Nghệ không ngừng nói với Diệp Thiên: "Được thôi, nhưng ngươi tuyệt đối không được động vào đồ của ta, còn về những biện pháp đó, ta cũng sẽ thay ngươi làm, ngươi chỉ cần đứng một bên xem ta làm là được rồi." Giai Nghệ sở dĩ nói như vậy với Diệp Thiên, không phải vì không coi hắn là bạn hay gì khác, chỉ là có lúc Giai Nghệ đối với đồ của mình thật sự đặc biệt yêu quý.

Bất kỳ ai động vào đồ của nàng, trong lòng nàng cũng sẽ không thoải mái.

Bởi vì có lúc Diệp Thiên rất vụng về, lỡ như làm hỏng đồ của nàng thì phải làm sao.

Cho nên Giai Nghệ có chút lo lắng.

Cá nhân Diệp Thiên không muốn tính toán gì với Giai Nghệ, bởi vì lần này vốn là đến tìm nàng giúp đỡ, cho nên hắn cũng sẽ không ngang ngược hay gì khác, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra biện pháp, cũng không đến nỗi ở đây lo lắng suông.

Bởi vì dù sao mọi chuyện, trông có vẻ rất đơn giản, nhưng thực tế lại đặc biệt gian nan.

Cho nên lúc đó hắn cũng để Giai Nghệ một mình ở đó bận rộn, còn mình thì ngồi một bên quan sát.

Giai Nghệ một mình bận rộn ở đó, còn Diệp Thiên thì vô cùng nhàn rỗi.

Vì vậy lúc đó hắn nghĩ, nếu đã không cho mình động vào đồ đạc, thì ở lại đây cũng không có tác dụng gì lớn.

Bèn đi đến rừng đào dạo chơi.

Diệp Thiên biết đồ đệ của mình đang ở trong rừng đào, cũng không biết gần đây y thế nào, có thể dưỡng tốt thân thể không.

Nhưng có những chuyện Diệp Thiên không dám nghĩ tới.

Bởi vì hắn cũng không biết Yến Sán đang sống ở đó ra sao.

Nhưng rừng đào quả thực là nơi có thể khiến người ta tĩnh dưỡng, không có bất kỳ tạp niệm nào.

Khi Diệp Thiên đi đến rừng đào, hắn nhìn thấy Yến Sán và Đào Yêu hai người đã nảy sinh tình yêu, hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ.

Bởi vì trước đó hắn để đồ đệ ở đó, chẳng qua là hy vọng y có thể

tĩnh tâm dưỡng bệnh.

Nhưng hiện tại, trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có tình yêu, bởi vì chuyện này xem ra là không thể.

Mặc dù Diệp Thiên biết chuyện này, nhưng hắn không hề ngăn cản, ngược lại còn rất ủng hộ.

Bởi vì có lẽ trong mắt người khác, tình yêu giữa người và yêu tuyệt đối không được phép.

Bởi vì nó trái với lẽ thường.

Nhưng cá nhân Diệp Thiên lại rất thấu tình đạt lý, tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà chia rẽ họ.

Chương 2129

Dù sao tình yêu thứ này có lúc có thể có, có lúc không.

Nhưng nếu là tình yêu thật sự, thì làm sao có thể chia rẽ được.

Cho nên lúc đó hắn biết y và yêu yêu nhau cũng không hề ngăn cản, cũng không nói thêm bất kỳ lời nào.

Bởi vì từ trước đến nay, hắn luôn có suy nghĩ như vậy, cũng không quan tâm đến những chuyện gọi là quy củ.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, yêu nhau với yêu cũng có rủi ro.

Cho nên lúc đó, hắn quyết định giữ bí mật này cho hai người họ.

Tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai biết tình trạng hiện tại này.

Nhưng Diệp Thiên cũng không ngờ, lúc này nữ thần cũng đang theo dõi hắn.

Bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay đều là một người có tấm lòng lương thiện, chưa bao giờ nghĩ xấu về người khác, hay có suy nghĩ gì khác.

Cho nên lúc đó nữ thần thấy Diệp Thiên có vẻ lén lút, dường như có chuyện gì đó, bèn đi theo sau xem thử.

Sau khi xem xong mới phát hiện, ra là đồ đệ của hắn đang yêu Đào Yêu.

Hắn không những không vạch trần chuyện này, mà còn muốn che giấu.

Cho nên nữ thần dường như có một cảm giác chắc thắng, vì vậy lúc đó nàng quyết định tố giác chuyện này.

Bởi vì giữa người và yêu không thể yêu nhau, điều này tiên nhân nào cũng biết.

Nhưng hắn lại cứ làm như vậy, đang trợ giúp cho cái ác.

Cho nên nữ thần vẫn không lên tiếng, để có thể triệt để phanh phui chuyện này, cũng để Diệp Thiên thấy sự lợi hại của nàng.

Bởi vì một mực muốn bảo vệ người của mình, cuối cùng lại không thể bảo vệ được.

Sau khi nữ thần rời khỏi đây, nàng bắt đầu chuẩn bị đi tố giác, bởi vì nàng nhất định phải làm được chuyện này, nếu không cũng tuyệt đối không cam tâm rời đi.

Nhưng vừa hay lúc này, Diệp Thiên đột nhiên cảm nhận được nữ thần ở sau lưng, cũng biết nàng đã biết chuyện của mình.

Cho nên Diệp Thiên dù thế nào cũng không để nàng nói ra chuyện này.

Phải ngăn chặn hành vi của nàng.

Diệp Thiên biết nếu nữ thần nói ra chuyện này, thì đồ đệ của hắn và Đào Yêu hai người chắc chắn không thể thoát được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vội vàng ngăn cản hành vi của nữ thần, và nói với nàng: "Nữ thần, chuyện này sở dĩ ta nhẫn nhịn không vạch trần, cũng chính là để thành toàn cho họ.

Hiện tại nếu ngươi nói ra chuyện này, thì Đào Yêu phải làm sao?" "Lẽ nào ngươi chưa từng có lòng trắc ẩn sao?

Làm tổn thương người khác đối với ngươi thật sự là một niềm vui sao?" Diệp Thiên thực ra có thể nhẫn nhịn chuyện này, không phải vì hắn cảm thấy họ không dễ dàng, mà là hắn luôn nghĩ cho người khác.

Nhưng nữ thần thấy tình huống này, không hề dừng lại hành vi của mình, ngược lại còn muốn nói ra.

Cho nên dù thế nào Diệp Thiên cũng phải thay đổi suy nghĩ của nàng.

Tuyệt đối không thể để nàng nói ra chuyện này.

Một khi nói ra, Đào Yêu sẽ gặp bao nhiêu gian nan, chỉ có mình hắn là rõ nhất.

Nhưng nữ thần lúc đó cảm thấy giữa người và yêu yêu nhau vốn là không thể.

Chương 2130

Cho nên chuyện này nhất định phải nói ra.

Dù Diệp Thiên ngăn cản, cũng tuyệt đối không thể thay đổi suy nghĩ của nàng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã nói hết mọi chuyện với nữ thần, hy vọng nàng có thể cân nhắc cảm nhận của người khác, đừng cố chấp.

Mặc dù một câu nói của nàng có thể không ảnh hưởng đến nàng, nhưng đối với người khác có thể sẽ gây tổn thương rất lớn, cho nên hắn cũng hy vọng nàng có thể hiểu.

"Nữ thần, sở dĩ ta ngăn ngươi, là vì có những lời muốn nói với ngươi, ngươi không biết Đào Yêu hiện tại tu thành hình người có bao nhiêu không dễ dàng." "Đều là dựa vào từng bước một, ta cũng đã chứng kiến.

Nếu ngươi tố giác như vậy, người đầu tiên bị phạt sẽ là nàng." Diệp Thiên chỉ hy vọng nữ thần có thể hiểu được tấm lòng của hắn.

Bởi vì Đào Yêu cũng không dễ dàng, dù chỉ giúp được một chút cũng tốt.

Cho nên hy vọng nữ thần có thể nể mặt hắn, đừng phanh phui chuyện này.

Lúc đó nữ thần cũng biết Diệp Thiên đang khổ sở cầu xin, bao gồm cả những lời hắn nói, nàng cũng không phải là người không thấu tình đạt lý.

Bèn hai người hẹn ước, trước tiên giấu kín chuyện này, nữ thần sẽ không đi tố giác với bất kỳ ai.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đồng ý.

Bởi vì có những chuyện đều xảy ra ngoài dự liệu, cho nên không ai hy vọng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cuối cùng, Diệp Thiên lại đi tìm Giai Nghệ thương lượng chuyện này, xem nên làm thế nào.

Bởi vì Giai Nghệ tuy là một người nhàn rỗi, nhưng có lúc đầu óc rất linh hoạt, cũng có cách giải quyết.

Cho nên Diệp Thiên lúc này cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể cùng nàng thương lượng.

Bởi vì đối với Diệp Thiên mà nói, vốn dĩ hạt giống hoa đào là do Giai Nghệ đưa cho, cho nên chuyện này nếu do nàng xử lý, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Chỉ cần hiện tại nữ thần không nói ra chuyện này, Diệp Thiên cũng yên tâm.

Còn về biện pháp, hắn cũng sẽ nhanh chóng nghĩ ra, tuyệt đối không để Đào Yêu và đồ đệ chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nếu không, trong lòng Diệp Thiên thật sự ăn ngủ không yên.

Mặc dù không biết kết quả cuối cùng sẽ thế nào, nhưng hắn nhất định sẽ kiên trì đến cùng, bảo vệ tốt người mình muốn bảo vệ, tuyệt đối không để họ chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì Diệp Thiên có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Đồng thời, Diệp Thiên và Giai Nghệ hai người cũng đang thương lượng chuyện này, làm sao mới có thể giấu kín được.

Giai Nghệ lúc đó vẫn luôn bận rộn với vấn đề của mình, cho nên cũng đã lơ là.

Vì nàng cảm thấy những chuyện này thực ra không lớn cũng không nhỏ, nhưng không sao, nếu Diệp Thiên đã tìm đến, nàng nhất

định sẽ giúp.

Lúc đó, Yến Sán hoàn toàn không biết tình hình lúc này, cũng không biết sẽ có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Vốn mọi chuyện đều rất tốt, tưởng rằng đều có thể thuận lợi tiến hành.

Nhưng ai ngờ viên châu trong cơ thể Yến Sán không ngừng phát tác.

Bởi vì viên châu này mặc dù Diệp Thiên và Giai Nghệ đều biết năng lực của nó, nhưng vạn lần cũng không ngờ, viên châu trong cơ thể lại có thể tái phát.

Lúc đó, Yến Sán cũng căn bản không thể khống chế được cảm xúc của mình, cũng không ngừng hấp thu linh khí của Đào Yêu.

Bởi vì Đào Yêu hiện tại đã sớm bị viên châu thôn tính ý niệm.

Chương 2131

Trong lòng nàng không nên làm vậy, nhưng lại không thể khống chế được suy nghĩ của mình.

Bởi vì viên châu này có thể hoàn toàn khống chế ý niệm của một người, khiến họ không thể lay chuyển.

Đương nhiên, Yến Sán lúc đó đã sớm mất đi tâm trí, bắt đầu không ngừng tấn công Đào Yêu.

Lúc này, bị viên châu khống chế, Yến Sán có năng lực rất lớn.

Cho nên Đào Yêu nếu muốn đối phó với y, căn bản không có khả năng chiến thắng.

Vì vậy lúc đó Đào Yêu cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Yến Sán của nàng chưa bao giờ đối xử với nàng như vậy.

Cho nên nhất thời cả người nàng cũng có chút hoảng loạn, nhưng biết hiện tại Yến Sán rất hung ác.

Vì vậy nàng vẫn luôn chống cự, hy vọng có thể khiến y tỉnh lại, đừng tiếp tục như vậy.

Nhưng có những chuyện không đơn giản như mắt thấy.

Cùng với sự tấn công không ngừng, hiện tại Đào Yêu đã không phải là đối thủ của Yến Sán.

Khi Diệp Thiên biết chuyện này, cũng nhanh chóng phi ngựa đến, nhưng không ngờ khi đến nơi thì đã muộn.

Bởi vì Đào Yêu đã bị hút cạn, hóa thành một cành đào.

Diệp Thiên lúc đó nhìn đồ đệ trước mắt, Yến Sán hiện tại đang

bạo phát, bèn cùng y giao đấu, hy vọng có thể khống chế được suy nghĩ của y.

Nhưng không ngờ, ngay cả pháp thuật của Diệp Thiên đối với y cũng không có tác dụng, ngược lại còn bị đánh bị thương.

Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ chuyện này lại trở nên tồi tệ đến mức này.

Cho nên sau khi bị đánh bị thương, cả người hắn cũng không còn sức để chống cự.

Đương nhiên, Giai Nghệ cũng vào lúc này đến nơi, nhưng không ngờ phát hiện ra Yến Sán sở dĩ biến thành như vậy, chẳng qua là do tác dụng của viên châu trong cơ thể.

Bởi vì trước đó mọi người đều biết viên châu này có tầm quan trọng lớn, nhưng không ngờ viên châu này lại có tác dụng ma hóa.

Cho nên lúc đó hai người cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì nếu Diệp Thiên và Giai Nghệ hai người ngay từ đầu đã biết, tuyệt đối sẽ không để Yến Sán mang theo viên châu ở trong rừng đào sinh hoạt, huống hồ hiện tại Đào Yêu cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Diệp Thiên lúc này trong lòng thật sự vô cùng lo lắng cho sự an toàn của họ, cũng càng cảm thấy có lỗi.

Bởi vì mọi chuyện xảy ra thật quá đột ngột, cũng khiến hắn không kịp trở tay.

Diệp Thiên chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, nhưng Yến Sán hiện tại đã khác trước.

Nếu không nhanh chóng khống chế, một khi bị ma hóa, có thể sẽ có nhiều người bị liên lụy hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn tìm kiếm Giai Nghệ.

“Giai Nghệ, mau nghĩ cách đi, nhất định phải khống chế được y.

Nếu viên châu này cứ tiếp tục du tẩu trong cơ thể, thì Yến Sán cũng sẽ gặp nguy hiểm lớn, cho nên cố gắng nhanh chóng khống chế y lại.” Diệp Thiên lúc đó rất lo lắng, vì hiện tại hắn đã bị thương, cho nên nếu muốn giúp Yến Sán, chắc chắn không dễ dàng như vậy, vì vậy hiện tại chỉ có thể tìm Giai Nghệ.

Nhưng Giai Nghệ lúc đó cũng rất khó xử, vì nàng căn bản không tìm được cách giải quyết.

Bởi vì hiện tại viên châu trong cơ thể y đã bắt đầu không ngừng ma hóa, cho nên trong thời gian ngắn hoàn toàn không làm được.

Chương 2132

Vì vậy lúc đó Giai Nghệ cũng vội vàng đi tìm người khác.

Bởi vì Giai Nghệ cảm thấy Yến Sán hiện tại, căn bản không phải là hai người bọn họ có thể khống chế được, cho nên phải tìm thêm người, sau đó phong ấn y lại.

Như vậy Yến Sán sẽ không tẩu hỏa nhập ma, đồng thời cũng không thể đi làm hại người khác.

Cho nên lúc đó nàng cũng vội vàng xuất động, nhưng điều khiến nàng vạn lần không ngờ tới là, khi nàng tìm những người đó đến, những người này căn bản không muốn cứu Yến Sán, mà muốn giết y.

Diệp Thiên tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Huống hồ y là đồ đệ của hắn, làm sao có thể trơ mắt nhìn y chết như vậy.

Bởi vì có những chuyện, những người này căn bản không biết tình hình, liền ra tay hạ sát.

Cho nên dù có phải liều mạng, hắn cũng phải bảo vệ đồ đệ của mình.

Vì vậy lúc đó, hắn và Giai Nghệ hai người trực tiếp mang Yến Sán đi.

Bởi vì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để hai người họ bị thương.

Cho nên sau khi mang y đi, Diệp Thiên cũng đến nơi khác tìm cách phong ấn.

Bởi vì Diệp Thiên dù thế nào cũng phải hoàn thành việc mình muốn làm, huống hồ mọi việc đều phải xem xét từng bước.

Nếu không, trong lòng hắn chắc chắn sẽ áy náy không thôi.

Cho nên không sao cả, tạm thời phong ấn Yến Sán, sẽ khống chế được cảm xúc của y, vậy cũng sẽ không gây ra một loạt những chuyện không cần thiết.

Mặc dù Diệp Thiên đã nỗ lực rất lâu, nhưng cuối cùng cũng đã phong ấn được Yến Sán.

Giải quyết xong chuyện này, Diệp Thiên cũng kéo thân thể mệt mỏi của mình, lại tiếp tục mang cành đào về cho Giai Nghệ.

Bởi vì hắn biết cành đào hiện tại, có lẽ sẽ có một chút cơ hội sống sót.

Nếu có thể nhanh chóng thay đổi nó, có khả năng sẽ khiến nàng sống lại, cho nên hắn cũng hy vọng Giai Nghệ có thể giúp mình.

Diệp Thiên vốn là một người lười biếng, nhưng trong chuyện này, hắn chưa bao giờ dám lơ là.

Bởi vì hai người họ đối với hắn đều vô cùng quan trọng.

Mặc dù tiên nhân cũng có pháp thuật, nhưng có những chuyện sau khi xảy ra cũng không có cách nào giải quyết.

Cho nên hiện tại chỉ có Giai Nghệ mới có thể giúp được hắn.

Nếu ngay cả nàng cũng không giúp được, Diệp Thiên lúc này thật sự vô cùng bối rối.

Cho nên hiện tại vấn đề phong ấn đã giải quyết, vậy vấn đề cành đào, miễn là hai người họ không bị tổn thương, chỉ cần để họ tiếp tục ở bên nhau, vậy cũng đã hoàn thành mọi hy vọng.

Giai Nghệ là người có biện pháp, bởi vì bản thân Đào Yêu này cũng có mối duyên không thể giải thích được với nàng.

Cho nên khi Diệp Thiên đưa thứ này cho Giai Nghệ, nàng cũng

thuận lợi nhận lại.

Nhìn Đào Yêu hiện tại tuy đã biến thành một cành đào, nhưng có lẽ vẫn còn một tia cơ hội sống sót.

Mặc dù đối với những người khác, sinh mệnh của Đào Yêu có vẻ không quan trọng, nhưng Giai Nghệ và Diệp Thiên hai người tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn một sinh mệnh bị xem nhẹ như vậy.

Cho nên sau khi Giai Nghệ mang cành đào về, nàng cũng bắt đầu truyền linh khí cho nó, triển khai một loạt các biện pháp cứu chữa.

Cuối cùng đã cứu vãn được một tia hơi thở của Đào Yêu.

Chương 2133

Mặc dù hiện tại hơi thở đã ổn định, Đào Yêu cũng đã giữ được hồn phách của mình, nhưng nếu muốn khôi phục lại trạng thái như trước, cần phải có một khoảng thời gian.

Cho nên Giai Nghệ tự nhiên phải chăm sóc tốt cho Đào Yêu, cũng để Diệp Thiên yên tâm.

Còn ở một bên khác, Diệp Thiên cũng vẫn luôn tìm kiếm, vì hắn muốn tra rõ nguồn gốc của viên châu, bao gồm cả năng lực của nó.

Bởi vì nếu không làm rõ chuyện này, Yến Sán cũng không thể yên ổn.

Cho nên mọi người cần phải cùng nhau làm được điều này.

Bởi vì tất cả mọi người đều có sứ mệnh riêng, bao gồm cả Diệp Thiên cũng vậy.

Vì Giai Nghệ hiện tại đã chọn giúp đỡ, nên không có gì phải bối rối.

Nhưng khi Diệp Thiên đang tra cứu về viên châu, mới phát hiện ra Giai Nghệ đã cho hắn trồng quá nhiều loại hạt giống hoa, tất cả đều là của một mình Giai Nghệ, ngay cả bản thân nàng cũng có chút không rõ rốt cuộc là chuyện gì, huống chi là một người ngoài như Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó hắn thật sự rất khổ não.

Bởi vì hiện tại có nhiều chuyện đang làm khó Diệp Thiên, nếu không làm rõ những vấn đề này, trong lòng hai người chắc chắn cũng sẽ có áp lực.

Mặc dù là tiên nhân, có pháp thuật, nhưng không có nghĩa là chuyện gì cũng có thể làm được.

Hạt giống của những loài hoa này, đặc biệt là loài hoa kia, thuộc loại hút ý thức của con người để tồn tại.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể sống sót, nhưng nếu thật sự muốn tiếp tục sinh tồn, thì cần phải tìm một cơ thể ký sinh tiếp theo.

Dựa vào chuyện này, Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Mặc dù trước đó chưa từng trải qua những chuyện này, nhưng không nhất định là một tiên nhân, đầu óc cũng rất tỉnh táo.

Cho nên để tránh kết hợp những vấn đề này lại với nhau, để có thể có được câu trả lời, Diệp Thiên cũng đã dùng hết sức mình, nhất định phải làm rõ chuyện này.

Ở một bên khác, Giai Nghệ cũng không nghỉ ngơi.

Bởi vì nàng phải làm theo lời Diệp Thiên, hai người cùng nhau nỗ lực, như vậy mới có thể đạt được.

Bởi vì bất kỳ chuyện gì, cũng không phải nói là có thể làm được, cần phải bỏ ra công sức và nỗ lực.

Bất kể là người hay tiên, những chuyện đã trải qua thực ra đều giống nhau.

Hiện tại những viên châu này, bao gồm cả những hạt giống hoa này, tất cả mọi thứ tuy giống như một câu đố không thể giải đáp, nhưng Diệp Thiên từ đầu đến cuối đều không từ bỏ.

Bởi vì hắn cảm thấy mình phải dũng cảm tiến về phía trước, dù là những thứ hoàn toàn không làm được, cũng phải thử.

Bởi vì chỉ có như vậy mới không để lại tiếc nuối, có thể làm rõ vấn đề, đồng thời cũng có thể cứu đồ đệ của mình, giải quyết nguy nan.

Nếu không hắn sẽ không yên tâm.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên biết, điểm duy nhất là nếu cơ thể có một vật ký sinh thì Yến Sán cũng có thể hồi phục.

Chuyện bình thường này cũng đã gặp phải, nếu có thể giải quyết được, cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện của hắn.

Cho nên lúc đó hắn cũng vội vàng làm cho Yến Sán một vật ký sinh tiếp theo.

Khi vật ký sinh này hoàn toàn làm xong, Yến Sán cũng đã khôi phục lại trạng thái bình thường, không còn bị khống chế ma hóa như trước nữa.

Khi Diệp Thiên nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng bình tĩnh lại.

Bởi vì hắn cảm thấy có những chuyện, có lẽ không đơn giản như mắt thấy.

Chương 2134

Nhưng dù chỉ có một chút cơ hội, cũng không được bỏ lỡ, hắn cũng không hy vọng những chuyện này tái diễn.

Cho nên sau khi giải quyết vấn đề của Yến Sán, Diệp Thiên rất lo lắng cho Đào Yêu của mình.

Bởi vì mặc dù Giai Nghệ có thể cứu chữa, nhưng cũng chưa chắc đã hoàn toàn làm được.

Cho nên sau khi đến đó, hắn phát hiện Đào Yêu đã không còn hình người.

Bởi vì trước đó Đào Yêu rất khó khăn mới huyễn hóa thành hình người, cũng đã trải qua vạn phần khổ cực, cho nên những điều này Diệp Thiên đều thấy hết.

Nhưng hiện tại hình người này đã biến mất, vậy muốn khôi phục lại hình người, Diệp Thiên cũng biết sự gian nan đó, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Cho nên lúc đó hắn cũng vội vàng mang Đào Yêu về rừng đào.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên đã giải quyết xong những chuyện cần giải quyết, nhưng vì chuyện viên châu, hắn không có cách nào xử lý.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng chỉ có thể đến chỗ ở của Giai Nghệ tìm nàng, sau đó xem có phương pháp giải quyết nào khác không.

Bởi vì viên châu này trong cơ thể Diệp Thiên cũng không ngừng phát triển.

Cho nên hy vọng có thể nhanh chóng giải trừ.

E rằng chỉ có Giai Nghệ mới có thể giúp đỡ.

Mặc dù Diệp Thiên lợi hại, nhưng có lúc cũng bất lực.

Sau khi đến chỗ Giai Nghệ, Diệp Thiên cũng đã nói ra suy nghĩ của mình.

"Giai Nghệ, hiện tại viên châu trong cơ thể ta, cũng không biết phải làm sao mới có thể xử lý được, xem cô có thể giúp ta thế nào." Mối quan hệ giữa Diệp Thiên và Giai Nghệ rất tốt, cho nên mỗi khi gặp bất cứ chuyện gì, hắn đều tìm đến sự giúp đỡ của nàng.

Huống hồ mỗi lần nàng đều có thể giải quyết được những khúc mắc của Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó, sau khi Giai Nghệ nghe Diệp Thiên nói rõ về viên châu trong cơ thể hắn, bèn cũng dùng đủ mọi cách, lấy viên châu ra khỏi cơ thể hắn, sau đó bắt đầu kiểm tra.

Giai Nghệ có lúc thật sự rất lợi hại, những chuyện khó khăn nhất ở chỗ nàng dường như đều có thể giải quyết được.

Cho nên Diệp Thiên chỉ cần có người bạn tiên này ở bên, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ áp lực nào.

Bởi vì nàng đều có thể thay hắn giải quyết.

Cho nên sau khi nhìn thấy viên châu được lấy ra, hắn cũng hy vọng Giai Nghệ có thể nhanh chóng làm rõ vấn đề này, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giải trừ.

Quả nhiên, trong quá trình kiểm tra, Giai Nghệ cũng đã tìm ra phương pháp cứu chữa.

"Thứ này không phải là không thể cứu, nhưng cách cứu duy nhất chỉ có một lần, đó là phải để ngươi trọng sinh." Bởi vì trong quá trình kiểm tra, Giai Nghệ phát hiện chỉ có trọng sinh mới có thể khiến Diệp

Thiên hoàn toàn có chuyển biến tốt, không còn bị những chuyện này làm phiền nữa.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không hiểu, cũng không biết Giai Nghệ nói như vậy là có ý gì, bèn hỏi.

“Giai Nghệ, cô nói trọng sinh rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ta bị làm cho mụ mị rồi, chuyện này đã làm phiền ta một thời gian dài rồi.” “Nếu có thể dùng cách này, để ta nhanh chóng thoát khỏi những áp lực này thì còn gì bằng, nhưng trọng sinh mà cô nói rốt cuộc phải làm thế nào?” “Là phải để ta chết một lần, hay có cách nào khác?” Diệp Thiên sở dĩ tò mò, là vì trước đó chưa từng nghe qua chuyện này, huống chi là bằng cách trọng sinh, cho nên lúc đó hắn cũng hy vọng Giai Nghệ có thể nói rõ với mình, như vậy cũng không đến nỗi phải bối rối nữa.

Cho nên lúc đó Giai Nghệ cũng bắt đầu giải thích với Diệp Thiên ý nghĩa của trọng sinh, rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì có lúc một câu nói ra, sẽ khiến người ta hiểu lầm, bao gồm cả hắn cũng vậy.

“Ngươi không cần hiểu chuyện này quá sâu xa, sở dĩ trọng sinh là muốn để viên châu trong cơ thể ngươi tưởng rằng ngươi đã chết, sau đó mới có thể giải trừ được.

Bởi vì hiện tại căn bản không có cách nào tốt hơn.” Thì ra trong lời giải thích của Giai Nghệ, mới phát hiện ra không phải là chết thật, mà là một loại giả chết, để viên châu cho rằng hắn đã hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

Chương 2135

Sau khi hiểu rõ chuyện này, Diệp Thiên cũng không cần phải bối rối nữa.

Bấy giờ Diệp Thiên bị lấy đi trái tim, viên châu tưởng rằng hắn đã thật sự chết đi, liền bắt đầu dần dần hóa thành khói.

Đương nhiên lúc đó, Giai Nghệ đang cứu chữa cho Diệp Thiên, đồng thời cũng đặt trái tim trở lại.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều là do Giai Nghệ, cho nên mới khiến Diệp Thiên yên tâm như vậy.

Vốn nghĩ rằng viên châu hiện tại đã tan thành mây khói, vậy sau khi đặt trái tim trở lại, Diệp Thiên lại có thể sống bình thường như trước, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có những chuyện không đơn giản như mình nghĩ, khi Giai Nghệ một lần nữa đặt trái tim trở lại, lại không biết xảy ra sự cố gì, bởi vì dù đặt thế nào, cũng không có cách nào đặt trái tim trở lại vị trí cũ.

Lúc này, Diệp Thiên đã rơi vào trạng thái hôn mê, cũng hoàn toàn không biết sẽ có tình trạng này xảy ra.

Giai Nghệ lúc đó cả người đều vô cùng lo lắng.

Bởi vì nếu trái tim không thể đặt trở lại trong thời gian ngắn nhất, thì Diệp Thiên cũng căn bản không thể sống được, vậy phải làm sao để ăn nói với hắn đây?

Cho nên lúc đó nàng thật sự rất lo lắng.

Bởi vì Giai Nghệ lúc đó cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên lúc đó nàng cũng vội vàng đi tìm Y Dược Sư, nhờ Y

Dược Sư giúp mình hoàn thành chuyện này.

"Trước đó ta đã lấy trái tim ra, nhưng dù thế nào cũng không đặt lại được, cho nên lần này nhất định phải giúp ta, nếu không Diệp Thiên chắc chắn không sống được, ta cũng sẽ rất áy náy." Lúc này, Giai Nghệ thật sự vô cùng lo lắng, đặc biệt căng thẳng, bởi vì Diệp Thiên là người bạn tốt nhất của nàng, lần này có việc nhờ cậy, cho nên tuyệt đối sẽ không để hắn xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Lúc đó hai người cũng đã tốn rất nhiều công sức, dùng hết mọi pháp thuật, đồng thời cũng thuận lợi đặt trái tim trở lại cơ thể Diệp Thiên.

Từ đó Diệp Thiên cũng nhanh chóng sống lại.

Giai Nghệ khi nhìn thấy cảnh này, thật sự vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng có thể khiến hắn sống lại, không cần phải lo lắng nữa.

Giai Nghệ cuối cùng cũng có thể hoàn thành việc này, nên cũng yên tâm phần nào.

Nếu hôm nay không có dược sư giúp đỡ, e rằng việc Diệp Thiên muốn đặt trái tim trở lại thực sự là khó càng thêm khó.

May mà mọi chuyện đều đã giải quyết xong, cũng không cần lo lắng nữa.

Bây giờ chỉ hy vọng Diệp Thiên mau chóng tỉnh lại, mọi thứ bình an thì trời sẽ lại hửng nắng.

Khi Diệp Thiên tỉnh lại, việc đầu tiên hắn muốn làm là hủy đi hạt giống hoa kia, vì hắn cảm thấy hạt giống đó chính là một tai họa.

Vì vậy, bất kể thế nào cũng phải hủy nó đi, dường như làm vậy có thể loại bỏ mọi vấn đề.

Thế nên khi Giai Nghệ thấy Diệp Thiên định làm vậy, cô liền

bước tới ngăn cản.

“Diệp Thiên, thứ này tuyệt đối không thể hủy được.

Lát nữa sẽ có người tới mang hạt giống đi, cho nên chuyện này ngươi đừng nhúng tay vào.” Thực ra, Giai Nghệ ngăn cản Diệp Thiên, không cho hắn hủy hạt giống, cũng là vì cô hiểu rõ công dụng của nó, vì làm ra hạt giống có thể trở thành thuốc giải.

Nếu làm được như vậy chẳng phải là hoàn mỹ hơn sao?

Vì vậy, bây-giờ mọi chuyện của Diệp Thiên đều đã kết thúc, trạng thái cơ thể cũng đã hồi phục tốt.

Thế là Giai Nghệ lại một lần nữa đuổi Diệp Thiên đi, vì cô muốn một mình đối mặt với hạt giống.

Hơn nữa, Diệp Thiên bây giờ thân thể mới vừa hồi phục, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, với tư cách là bạn bè, cô nhất định phải san sẻ gánh nặng giúp hắn.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên thật sự rất bất đắc dĩ, vì hắn hiểu tính cách của Giai Nghệ.

Nếu cô đã khăng khăng muốn hắn rời đi, hắn cũng chỉ có thể làm theo.

Chương 2136

Nếu cứ cố chấp ở lại, Giai Nghệ chắc chắn sẽ tức giận, nên Diệp Thiên cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn.

Diệp Thiên đứng đó một lúc lâu, thấy Giai Nghệ một mình chế ngự hạt giống, hắn cũng biết cô nhất định có sự nắm chắc trong tay.

Nếu không, cô đã không đuổi hắn đi.

Nghĩ vậy, Diệp Thiên cũng không cần phải lãng phí thời gian thêm nữa, đành bất đắc dĩ rời đi.

Đúng lúc này, Yến Sán quyết định sẽ đi theo bên cạnh Diệp Thiên, vì hắn biết Diệp Thiên pháp thuật cao cường, đồng thời cũng có thể giải quyết được chuyện của mình, thế là hắn lại nói với Diệp Thiên.

"Ta ở đây cũng không có việc gì, nên muốn tiếp tục đi theo ngươi, ngươi đi đâu ta đi đó, không biết ngài có đồng ý không." Yến Sán cũng không biết Diệp Thiên có đồng ý cho mình đi theo không, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ phiền phức nào, chỉ hy vọng có thể bầu bạn bên cạnh.

Nếu có chỗ nào cần đến, hắn cũng sẽ dốc toàn lực để làm.

Bởi vì Yến Sán cảm thấy mình ở đây cũng không có việc gì để làm, thay vì lãng phí thời gian, không bằng cùng Diệp Thiên ra ngoài xông pha một phen, biết đâu sẽ gặp phải những chuyện chưa từng xảy ra.

Thực ra, bản thân Diệp Thiên cũng không biết nên đi đâu về đâu, đi nơi nào, hay ở lại nơi nào, những điều này hắn chưa từng lên kế hoạch.

Vì hắn cũng không nghĩ Giai Nghệ sẽ đuổi mình đi.

Vì vậy, lúc đó Yến Sán lại muốn bầu bạn bên cạnh, Diệp Thiên vẫn luôn do dự không quyết.

Có nên để hắn đi theo, hay để hắn tiếp tục ở lại nơi này?

Diệp Thiên lúc đó có chuyện của mình, nếu Yến Sán cứ đi theo, thì có nhiều việc hắn không cách nào hoàn thành được.

Cho nên, dù biết tâm tình của Yến Sán, nhưng bất kể thế nào, Diệp Thiên vẫn có dự định của riêng mình, vì vậy lúc đó hắn đã từ chối Yến Sán.

"Làm chuyện của ngươi đi, đừng đi theo ta nữa.

Hơn nữa ta có việc phải làm, ngươi đi theo bên cạnh cũng bất tiện, nên cứ tu luyện cho tốt đi." "Với lại, ngươi hãy một mình đi tìm cách cứu Đào Yêu đi." Diệp Thiên thực ra cũng không biết Yến Sán rốt cuộc nghe được tin tức từ đâu, chỉ cảm thấy lần này hắn có chút khác thường so với mọi khi, dù sao thời gian quen biết cũng đã được một lúc.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy hành động này của Yến Sán dường như có dụng ý khác, nhưng lại không rõ tin tức này rốt cuộc là tốt hay xấu, nên cũng phải suy xét một phen.

Bởi vì Yến Sán lần này muốn đi theo Diệp Thiên, tự nhiên là có suy tính của mình, cho nên lúc đó hắn cũng nói thẳng ra, vì nếu không nói, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không cho hắn đi theo.

Càng làm cho hắn có thêm suy nghĩ khác.

"Là thế này, trước đó ta có nghe được một vài tin đồn, nói là cần dùng tâm đầu huyết của ngươi, chỉ cần hiến ra, là có thể khiến Đào Yêu khôi phục lại hình người." Thực ra, trong lúc nói những lời này, Yến Sán đã động sát niệm, vì hắn nghĩ nếu tâm đầu huyết của Diệp Thiên thật sự có thể khiến Đào Yêu khôi phục lại hình người, thì đó là

một chuyện không thể tốt hơn.

Bao nhiêu nỗ lực trong thời gian dài như vậy đều sẽ không uổng phí.

Hắn cũng chẳng quan tâm Diệp Thiên rốt cuộc là người thế nào.

Vì hắn cảm thấy, để đạt được mục đích, thì dù phải trả giá bao nhiêu khổ cực và nỗ lực cũng phải làm.

Nhưng lúc đó, tuy Yến Sán có hành động như vậy, nhưng cũng không lập tức ra tay, vì hắn biết pháp thuật của Diệp Thiên mình không thể nào lay chuyển được.

Cho nên, để có thể hoàn thành việc này, hắn phải nghĩ cách khống chế Diệp Thiên trước, như vậy mới có thể đạt được mục đích mình muốn.

Diệp Thiên có nằm mơ cũng không ngờ Yến Sán lại có thể động sát niệm với mình ngay trước mặt, muốn giết mình, có lẽ ngay cả trong mơ hắn cũng không thể tưởng tượng được.

Bởi vì mỗi người rốt cuộc cất giấu tâm tư gì, mắt thường không thể nhìn thấy được, Diệp Thiên pháp thuật có cao đến đâu, cũng chưa chắc đã làm được.

Cho nên lúc đó hắn chỉ cảm thấy Yến Sán đi theo mình không có cách nào cả, chỉ có thể để hắn rời đi, vì có quá nhiều chuyện không thể lường trước được.

Giờ phút này, Yến Sán đã không còn là người mà Diệp Thiên từng gặp trước đây, suy nghĩ cũng khác hẳn lúc trước, vì bây giờ suy nghĩ của Yến Sán thật sự vô cùng cực đoan.

Chỉ cần có thể khiến Đào Yêu khôi phục hình người, thì dù làm bất cứ chuyện gì hắn cũng cam tâm tình nguyện, vì tâm trạng Yến Sán bây giờ rất gấp gáp.

Chương 2137

Cho nên hiện tại hắn chỉ muốn ra tay với Diệp Thiên, nhưng lại biết năng lực của mình không đủ.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy Yến Sán có chút không ổn, nhưng lại không phát hiện ra điểm nào, vì bất kỳ ai muốn thoát khỏi pháp nhãn của hắn, đó là điều tuyệt đối không thể.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng biết nhìn người, cho nên nếu Yến Sán thật sự có hành động hay suy nghĩ gì khác, Diệp Thiên cũng có thể đoán được, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Yến Sán vốn tưởng rằng hành vi và cử chỉ của mình sẽ không bị Diệp Thiên phát giác, nhưng vạn lần cũng không ngờ được, gừng càng già càng cay.

Cho nên ở trước mặt Diệp Thiên, dù hắn có che giấu tốt đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bị vạch trần.

Chỉ là bản thân Diệp Thiên không có tâm tư như vậy, nên lúc đó cũng không suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên một mình ngồi trong rừng đào, không ngừng uống rượu, vì hắn cảm thấy chỉ có uống rượu mới có thể khiến mình thư giãn, quên đi mọi chuyện không vui.

Yến Sán chính là nắm bắt được điểm này, biết Diệp Thiên là kẻ ham ăn lười làm lại thích uống rượu, nên lúc đó đã lén bỏ thuốc vào rượu của Diệp Thiên.

Yến Sán nghĩ rằng sau khi bỏ thuốc, Diệp Thiên sẽ không hay biết gì mà uống hết rượu đã bị hạ thuốc, như vậy hắn có thể không tốn chút sức lực nào mà giải quyết mọi vấn đề.

Lúc đó, Diệp Thiên trong lúc uống rượu cũng không tỏ ra có gì bất thường, trực tiếp uống cạn rượu trong bầu, uống xong cả người cũng lịm đi ngủ say.

Nhưng Diệp Thiên trong lúc hôn mê, cả người vẫn ở trạng thái tỉnh táo, vì hắn đã uống rượu bao nhiêu năm nay, không thể vì chút rượu này mà gục ngã.

Chẳng qua là hắn muốn giả vờ xem Yến Sán rốt cuộc định làm gì.

Đúng lúc này, Giai Nghệ đột nhiên cũng xuất hiện, cầm một cành cây đến giao dịch với Yến Sán.

Bởi vì Giai Nghệ biết suy nghĩ của Yến Sán lúc này, chỉ hy vọng có thể cùng hắn hoàn thành giao dịch, vừa giúp hắn thuận lợi đạt được thứ mình muốn, vừa có thể biến những chuyện không thể thành có thể.

Lúc này, Diệp Thiên đang giả vờ, không để người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình, hắn cũng nhìn về phía cành đào.

Bởi vì có những chuyện, Diệp Thiên không nói không có nghĩa là trong lòng không biết, chỉ là có lúc hắn không muốn biểu đạt hay làm gì đó mà thôi.

Hắn cũng biết tình hình của Đào Yêu hiện tại thực sự không ổn, nếu có thể dốc hết sức cứu chữa, hắn tuyệt đối sẽ không do dự.

Hơn nữa, hiện tại hắn và Giai Nghệ đều có chung suy nghĩ, đều hy vọng có thể chữa trị cho Đào Yêu, nên lúc đó Diệp Thiên đã truyền một nửa tu vi của mình cho Đào Yêu.

Bởi vì một nửa tu vi đối với Đào Yêu mà nói, có thể không có tác dụng lớn, nhưng có thể duy trì hiện trạng của nàng, cho nên cũng khá tốt.

Diệp Thiên có thể hy sinh nhiều như vậy, cũng là một hiện tượng

tốt đẹp.

Tuy Đào Yêu bây giờ không thể xuất hiện, nhưng cũng có thể hiện hình.

Dù hiện thực tàn khốc, nhưng có lúc thật sự không có cách nào khác, dù sao bất kỳ chuyện gì cũng không dễ dàng như mọi người tưởng tượng.

Huống chi có những chuyện không thể nào đối phó được.

Cho nên bây giờ Diệp Thiên cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, nếu những vấn đề này đều có thể giải quyết, cũng không cần phải tốn công vô ích.

Nhưng hiện tại Đào Yêu có thể thành hình, đối với Diệp Thiên cũng là một niềm an ủi.

Diệp Thiên có lúc biết hành vi của Yến Sán, bao gồm cả hành động của hắn, chỉ là không muốn nói rõ, vì dù sao không ai mong muốn những chuyện này xảy ra với bất kỳ ai, bất kỳ việc gì.

Nhưng có lúc đã xảy ra, thì cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để kiểm soát, hy vọng dùng sự lương thiện để thay đổi mọi sự vật, nhưng không phải chuyện gì cũng có thể thay đổi được.

Dù Diệp Thiên bây giờ đã làm mọi chuyện một cách công khai, nhưng Yến Sán từ đầu đến cuối vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Hắn căn bản không cho là như vậy, luôn cảm thấy làm thế này là cực kỳ không ổn, cho nên lúc đó trong nguyên thần của hắn cũng bắt đầu không ngừng có sự thay đổi.

Bởi vì bản thân Yến Sán bây giờ trong lòng đã có ma, đã được cấy vào trái tim, cho nên lúc đó hắn cũng bắt đầu không ngừng dẫn ma xuyên tâm.

Chương 2138

Bởi vì đối với Yến Sán mà nói, hắn cảm thấy không giết được Diệp Thiên, nhưng chuyện này chưa xong, không giết được Diệp Thiên, hắn cũng tuyệt đối không để chuyện này dừng lại.

Yến Sán nhất định phải giết chết Diệp Thiên mới có thể giải quyết được mọi chuyện, vì Yến Sán bây giờ đã sớm nhập ma, cho nên sẽ không nhận thức rõ được căn cứ của sự thật.

Cũng sẽ không dùng đầu óc để suy nghĩ vấn đề một cách rõ ràng.

Thực ra, suy nghĩ ban đầu của Yến Sán là hy vọng có thể để Đào Yêu thành hình, đó mới là mục đích cuối cùng.

Nhưng nếu nàng không thể khôi phục nguyên hình, hắn thật sự không thể tha thứ cho bản thân.

Nhưng bây giờ khi thấy Diệp Thiên truyền tu vi cho nàng xong, cả người Yến Sán cũng có chút không kiểm soát được, nhưng trong đầu hắn vẫn còn tồn tại một tia lý trí, chỉ là Yến Sán vẫn luôn kiềm chế.

Bởi vì nếu phải đấu tranh với ma, thật sự không phải là một chuyện đơn giản.

Thực ra, Yến Sán tuy có lúc mất đi lý trí, nhưng trong tiềm thức, hắn vẫn luôn tự hỏi mình, vì sao lại sống, vì sao lại làm như vậy.

Thực ra trong đầu hắn luôn lóe lên một ý nghĩ, vì bây giờ hắn sắp có thể khiến Đào Yêu hoàn toàn hồi phục.

Chỉ có sau khi nàng hồi phục thành hình, hắn mới có thể giải quyết mọi tâm nguyện.

Lúc đó, Yến Sán đã giữ lại tia lý trí cuối cùng, sau đó đem toàn bộ tu vi của mình truyền cho Đào Yêu.

Giờ phút này, Đào Yêu có được tu vi của Diệp Thiên, cộng thêm tu vi của Yến Sán, cả người cũng biến thành hình người, cho nên không còn giống như trước nữa.

Lần này, Đào Yêu trong nháy mắt hóa thành tiên.

Lúc đó, Diệp Thiên và Giai Nghệ hai người nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Đào Yêu, cảm thấy đã đại công cáo thành, những việc cần làm đều đã làm, vì họ đã luôn bận rộn trước sau.

Về cơ bản là nỗ lực để Đào Yêu thành hình, hiện giờ thấy nàng có thể hiện thân, hai người tự nhiên vô cùng vui mừng, cũng hy vọng chuyện này có thể có một kết thúc.

Cho nên lúc đó hai người trực tiếp mang Đào Yêu rời khỏi nơi này.

Kết cục cuối cùng của Yến Sán thật sự không như ý muốn, vì lúc đó nội tâm của hắn đã bị ma hoàn toàn xâm chiếm, chỉ dựa vào một chút ý niệm cuối cùng.

Hắn đã đem toàn bộ tu vi của mình cho Đào Yêu, nhưng lại chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của mình.

Vì hắn cảm thấy Đào Yêu thành tiên còn tốt hơn là mình sống, cho nên mới dứt khoát làm nhiều chuyện như vậy vì nàng.

Yến Sán chưa bao giờ hối hận về hành động của mình, cũng càng không đi suy nghĩ những vấn đề khác.

Giờ phút này, Yến Sán bị ma hóa, không còn chút sức lực nào, đồng thời cũng chết trong phòng.

Mọi người đều không biết kết quả như vậy, đặc biệt là Đào Yêu.

Nếu nàng biết Yến Sán vì cứu mình mà chết, e rằng năng lực chịu đựng tâm lý chắc chắn sẽ trở nên yếu ớt, vì tất cả những gì Yến Sán

làm, chưa bao giờ yêu cầu báo đáp.

Đào Yêu bây giờ đã hóa thành tiên, nhưng trong lòng lại vô cùng đau khổ, vì đã hy sinh tính mạng của Yến Sán mới có thể đổi lấy mạng sống của mình.

Nếu là như vậy, bất kể thế nào nàng cũng không muốn đạt được theo cách này, huống chi mỗi người đối với sinh mệnh đều xem rất trọng.

Nhưng hiện giờ nàng sống, Yến Sán lại chết, cú đả kích như vậy đối với nàng thật sự quá tàn nhẫn, lúc đó nàng không biết nên dùng lời lẽ gì để hình dung.

Giờ phút này, Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, cũng cảm thấy việc làm của Yến Sán quả thực là một hành vi vĩ đại, nhưng lại hy sinh mạng sống của mình.

Cho nên lúc đó trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng cảm khái.

Để Yến Sán sau khi chết được mồ yên mả đẹp, lúc đó Diệp Thiên đã chôn cất Yến Sán trong rừng đào, đồng thời cũng hy vọng hai người có thể cứ như vậy mãi mãi.

Dù Diệp Thiên có lúc biết ý định ban đầu của Yến Sán không phải như vậy, nhưng có những chuyện đã xảy ra rồi, cũng không có cách nào kiểm soát được.

Chương 2139

Cho nên lúc đó chỉ có thể hy vọng, mọi chuyện đều có thể kết thúc tốt đẹp, để mọi người đều có thể bình an.

Dù kết cục hiện tại có vẻ vô cùng bi thương, nhưng bất kể thế nào, Yến Sán vì Đào Yêu đã cho đi cả tu vi của mình.

Khi Diệp Thiên chôn cất Yến Sán xong, Đào Yêu cũng đến trước mặt Diệp Thiên.

Vì Đào Yêu cảm thấy bây giờ Yến Sán đã chết, vậy hóa thành tiên thì có thể thế nào, mỗi ngày đều sẽ sống trong bi thương, cho nên lúc đó nàng muốn trả lại tu vi của mình.

Vì bây giờ Yến Sán không còn, nàng sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

"Vô cùng cảm tạ ngài đã cho ta tu vi, nhưng bây giờ Yến Sán không còn nữa, ta cần tu vi này để thành tiên cũng có ý nghĩa gì, cho nên ta quyết định trả lại toàn bộ cho ngài." Thực ra, Diệp Thiên bây giờ có thể hiểu được tâm trạng của nàng thế nào, cũng biết tình cảm trước đây của nàng và Yến Sán, nhưng có những chuyện đã xảy ra thì đã xảy ra rồi.

Khó khăn lắm mới cứu sống được nàng, nếu nàng trả lại tu vi, vậy chắc chắn cũng sẽ chết không nghi ngờ gì.

Diệp Thiên vốn muốn khuyên nhủ, nhưng thấy Đào Yêu đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không thay đổi suy nghĩ, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không nói nhiều, chỉ để Đào Yêu làm theo trái tim mình.

Lòng Đào Yêu đau khổ, cho nên nếu phải tiếp tục sống, mỗi khi nghĩ đến những gì Yến Sán đã trả giá vì mình, trong lòng lại vô cùng

khó chịu.

Thế là nàng đem toàn bộ tu vi của mình trả lại cho Diệp Thiên, lần này ngay cả bản thể cũng không còn, trực tiếp biến thành một cánh hoa tàn úa.

Đào Yêu cảm thấy giờ phút này, hiện tại của mình mới là chân thật nhất, cũng sẽ không còn bất kỳ bi thương nào, vì nàng cảm thấy Yến Sán bây giờ đã chết, mình nhất định phải ở bên cạnh hắn.

Cho nên lúc đó, một đóa hoa rơi xuống, trực tiếp đáp xuống trên mộ của Yến Sán, vì Đào Yêu cảm thấy không thể để hắn cô đơn một mình ra đi như vậy, nhất định phải bầu bạn bên cạnh.

Dù khi sống không thể ở bên nhau, khi chết cũng nhất định phải ở bên nhau.

Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng cảm khái, vì hôm nay chứng kiến những chuyện xảy ra trước mắt, thật sự là những điều hắn chưa bao giờ thấy.

Cũng chưa từng thấy tình cảm của hai người lại sâu đậm đến thế, có thể vì đối phương mà từ bỏ sinh mệnh.

Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Vốn dĩ đối với hắn, cả khu rừng đào có sự tồn tại của Đào Yêu dường như tràn ngập mọi cảnh sắc.

Nhưng hiện giờ Yến Sán không còn, Đào Yêu cũng theo đó mà đi, chỉ còn lại một mình Diệp Thiên trong khu rừng đào trống trải này.

Bởi vì rừng đào là một nơi không tranh với đời, lại có rượu ngon cảnh đẹp, cho nên hiện tại hắn không biết nên dùng từ gì để hình dung trạng thái trong lòng mình lúc này.

Vì có những chuyện đã xảy ra thì không cách nào thay đổi được,

đồng thời cũng vô cùng cảm khái, cho rằng tình cảm của hai người quả thực khiến người ta vô cùng kính phục.

Bởi vì có quá nhiều chuyện mắt thường không thể nhìn thấy được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy ở nơi này, nếu không có Đào Yêu và rượu ngon, thì cả khu rừng đào đã mất đi màu sắc, cũng không còn ý nghĩa gì lớn lao.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên để cho khu rừng đào có thể phong phú đa sắc như trước, hắn bắt đầu trồng những hạt giống mới, hy vọng có thể thấy lại cảnh tượng của Đào Yêu và Yến Sán ở đây.

Bởi vì dù sao Diệp Thiên biết có những chuyện có thể không quay lại được, nhưng không quay lại được cũng nhất định phải để nó sống trong quá trình của quá khứ.

Cho nên lúc đó, một hạt giống được trồng ngay bên cạnh mộ của Yến Sán, vì hắn cảm thấy bất kể chuyện gì, tuy không thể thay đổi, nhưng có thể tạo ra kỳ tích.

Bất kể thế nào, Diệp Thiên cũng sẽ không để chuyện như vậy trì trệ không tiến, vì mọi chuyện Diệp Thiên đều cảm thấy, chỉ cần làm là có thể làm được.

Diệp Thiên lúc đó đã trồng một cây đào mới ở đây, hy vọng một diện mạo mới mẻ, dù mọi thứ ở đây không còn tồn tại, hắn cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Trồng cây xong, Diệp Thiên lại bắt đầu ủ rượu ngon, vì hắn cảm thấy trong rừng đào tất cả những gì nên có đều phải có, dù có tốn hết tâm sức cũng phải hoàn thành.

Dù sao những chuyện này đối với hắn cũng không khó, chỉ cần có tâm là có thể làm được.

Dù trong khu rừng đào này không lớn, nhưng ngoài Đào Yêu ra,

cũng có những tiểu yêu tồn tại, chỉ là những tiểu yêu này trước đây đều do Đào Yêu trông coi.

Chương 2140

Cho nên mọi việc lớn nhỏ đều do một mình nàng quyết định, hiện giờ Đào Yêu đã qua đời, những tiểu yêu này cũng như rắn mất đầu.

Khi thấy Diệp Thiên ở đây, chúng như tìm được người lãnh đạo, cho nên mỗi ngày đều theo bên cạnh Diệp Thiên.

Thực ra, bản thân Diệp Thiên là người thích ở một mình nhất.

Hắn không mong có người quấn lấy, nhưng cũng biết những tiểu yêu này sau khi không có Đào Yêu, giống như những cái xác không hồn.

Cho nên lúc đó bị quấn lấy, Diệp Thiên cũng không nói nhiều.

Những tiểu yêu này bình thường có vẻ rất tỉnh táo, nhưng cũng đặc biệt thích rượu ngon của Đào Yêu, cho nên lúc Diệp Thiên đang ủ rượu ở đây, hắn cũng không nghĩ những tiểu yêu này sẽ thích, lại càng không biết tại sao chúng cứ quấn lấy mình.

Nhưng bất kể thế nào, mọi người đều hy vọng những chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết, cũng để tâm trạng mình tốt hơn, dù sao cũng đã chứng kiến quá nhiều chuyện xảy ra.

Cho nên thật sự có chút không lo xuể.

Những tiểu yêu này cũng căn bản không biết Diệp Thiên rốt cuộc có phiền hay không, nhưng hiện tại chúng thật sự không có việc gì để làm.

Nếu không đi theo bên cạnh Diệp Thiên, chúng đều cảm thấy như không có niềm vui.

Cho nên lúc đó, để có thể nếm được rượu đào, những tiểu yêu này thật sự đã mang ra không ít đồ tốt, vì chúng biết những loại rượu này

đều rất ngon, sắc hương vị đều đủ cả.

Uống vào miệng chắc chắn sẽ dư vị không dứt, cho nên lúc đó chúng đã mang những thứ tốt nhất đưa cho Đào Yêu, chỉ để có thể đổi lấy một giọt.

Vì thứ rượu này thật sự khiến người ta không biết nên hình dung thế nào, tóm lại là thích, vì Đào Yêu biết ủ rượu đều là do Diệp Thiên dạy.

Kỹ thuật ủ rượu của Diệp Thiên thì khỏi phải bàn, cao siêu đến mức nào, cho nên Đào Yêu đều học theo, vì vậy mới có thể ủ ra rượu thơm ngon như vậy, nhưng người khác hoàn toàn không biết.

Chỉ có một mình Diệp Thiên là rõ nhất, cho nên mỗi lần Diệp Thiên ủ rượu, đều có thể làm cho hương vị trở nên vô cùng thơm ngọt, khiến mọi người đều vô cùng yêu thích.

Cho nên lần này, khi các tiểu yêu biết Diệp Thiên đang ủ rượu ở đây, cũng vô cùng chấn động, đặc biệt vui mừng, vì chúng nghĩ rằng Đào Yêu không còn nữa, có lẽ sẽ không được uống loại rượu ngon như vậy, nhưng ai mà ngờ được Diệp Thiên cũng có thể ủ ra.

Cho nên lúc đó mọi người cũng vội vàng mang đồ tốt ra một lần nữa, sau đó có mấy tiểu yêu không biết lấy từ đâu ra một bức tranh đưa cho Diệp Thiên.

"Bức tranh này là thứ quý giá nhất của ta, đổi lấy rượu, không biết có được không." Diệp Thiên lúc đó chỉ nghĩ đó là một bức tranh mà thôi, cũng không chắc là bảo bối gì, nhưng khi Diệp Thiên cầm lên xem, mới biết đó thực sự là một bức tranh đẹp.

Không nói hai lời, hắn đưa cho tiểu yêu mấy vò rượu.

Tiểu yêu lúc đó vui mừng khôn xiết.

Một bức tranh đổi được nhiều rượu như vậy, cho nên lúc đó hắn

cũng vội vàng mang rượu đi uống.

Diệp Thiên lúc đó cũng mang bức tranh về phủ.

Vì hắn cảm thấy bức tranh này thật sự có hồn, thực sự là một bức tranh đẹp, cho nên lúc đó liền treo nó trong đình dài.

Thưởng thức xong, Diệp Thiên có chút mệt mỏi, bèn đi nghỉ ngơi.

Vì Diệp Thiên gần đây không chỉ mệt mỏi về tinh thần, mà sự mệt mỏi về thể xác cũng khiến hắn vô cùng không chịu nổi, vì có lúc hắn thật sự hy vọng có thể có sự thay đổi.

Nhưng một số chuyện căn bản không thể làm được, cho nên lúc đó hắn cũng mệt rồi, thế là một mình cứ thế thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, hắn mới phát hiện phòng của mình lại sạch sẽ như mới, vì Diệp Thiên vốn là một người lười biếng, không thích dọn dẹp phòng của mình, bất kỳ thứ gì cũng để tùy ý.

Dù có lộn xộn, nhìn vào cũng thấy rất thoải mái, vì có thể tiện tay tìm thấy thứ mình muốn, nhưng lần này không có ai giúp hắn dọn dẹp.

Tại sao phòng lại được dọn dẹp sạch sẽ như vậy, cho nên lúc đó cả người Diệp Thiên cũng vô cùng ngạc nhiên, rốt cuộc trong một lúc đã xảy ra chuyện gì?

Xuất hiện ảo giác sao?

Chương 2141

Nhưng bản thân Diệp Thiên trong tình huống bình thường sẽ không xuất hiện ảo giác, cho nên lúc đó hắn nhìn căn phòng mà ngẩn người.

Cũng không biết nên hình dung thế nào, vì thực sự vô cùng kinh ngạc.

Cho nên cả người Diệp Thiên đều có chút không tin được, vì bản thân là một tiên nhân, sẽ không vì thế mà cảm thấy sợ hãi hay áp lực gì.

Nhưng phòng lại trở nên sạch sẽ như vậy, rốt cuộc là ai làm?

Vì trước đây khi Yến Sán còn sống, Yến Sán sẽ dọn dẹp phòng cho hắn, nhưng từ khi hắn đi rồi, thì căn bản không có ai khác, cho nên hắn cũng không tin, chỉ ngủ một giấc thôi, sao phòng lại sạch sẽ không một hạt bụi, gần như không tìm thấy bất kỳ chỗ nào có khuyết điểm.

Cho nên trong quá trình đó, Diệp Thiên vẫn luôn đi về phía trước, phía trước chính là nơi treo bức tranh.

Lúc đó, trên bức tranh là một cô gái xinh đẹp.

Vì vậy, sau đó, cô gái trong tranh không biết vì sao lại trực tiếp lao vào lòng Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó hoàn toàn không động đậy, cũng không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn luôn chăm chú quan sát cô gái này, rốt cuộc là chuyện gì.

Vì có thể từ trong tranh bước ra, chắc chắn cũng không phải người thường, cho nên trong quá trình quan sát, hắn mới biết đó là

một tiểu hoa tiên, tu luyện chưa được bao lâu.

"Tiểu hoa tiên này sao lại ở đây, ngươi tên gì?" Lúc đó, tiểu hoa tiên cũng nói cho Diệp Thiên biết tên của mình, đồng thời cũng nói rõ ý định.

Bởi vì đối với tiểu hoa tiên mà nói, nàng biết Diệp Thiên là người như thế nào, từ lúc biết được điều đó, nàng đã muốn ở bên cạnh hắn, chỉ là không biết cách nào, cũng không thể ở bên cạnh hắn được.

Cho nên lúc đó nàng mới biết được rượu của Diệp Thiên, nếu muốn uống một ngụm, phải lấy những thứ quý giá để trao đổi, vì vậy lúc đó mới nghĩ ra cách này.

Bởi vì những tiểu yêu đó từ trước đến nay đều đặc biệt thích rượu hoa ủ trong này, nếu muốn xin Diệp Thiên một chén, thì tất nhiên phải lấy bảo bối ra đổi.

Cho nên lúc đó, tiểu hoa tiên đã trực tiếp đạt được thỏa thuận với những tiểu yêu đó, để chúng giao bức tranh cho Diệp Thiên, như vậy nàng có thể ở bên cạnh hắn mọi lúc mọi nơi.

Thực ra, suy nghĩ của tiểu hoa tiên vô cùng đơn giản, vì nàng mới tu tiên không lâu, cho nên không có nhiều pháp thuật, nhưng nàng nguyện ý ở bên cạnh Diệp Thiên.

Không chỉ có thể học hỏi từ hắn, đồng thời cũng có thể ở bên hắn mỗi ngày, cho nên lúc đó tiểu hoa tiên đối với Diệp Thiên cũng không có bất kỳ sự giấu giếm nào.

Nàng đã nói ra suy nghĩ của mình.

Giờ phút này, Diệp Thiên thật sự không ngờ, lại có người dùng cách này để ở lại bên cạnh mình, thật sự chưa từng có.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không lựa chọn nói chuyện, chỉ cần biết tiểu hoa tiên này là người như thế nào là được, vì bản thân

Diệp Thiên là một người lười biếng.

Hắn cũng không hy vọng có người ở bên cạnh, chỉ muốn một mình tự do tự tại sống, vì hắn thích cuộc sống như vậy và cũng không muốn ai làm phiền.

Tuy tiểu hoa tiên này có thể không có tác dụng gì, nhưng Diệp Thiên cũng biết, nếu mình từ chối hoặc có suy nghĩ khác.

Nàng chắc chắn cũng sẽ đau lòng, huống chi nàng đã nỗ lực bao lâu nay để được ở bên cạnh hắn, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy mình nên suy nghĩ kỹ, nên trả lời như thế nào.

Vì câu trả lời của một người thật sự vô cùng quan trọng.

Cho nên hắn vẫn luôn cân nhắc.

Diệp Thiên thực ra không nghĩ gì cả, vì hắn vẫn luôn suy xét về tiểu hoa tiên này, vì tuổi nàng trông rất nhỏ.

Thời gian tu hành cũng không dài, cho nên lúc đó hắn cảm thấy nàng giống như một cô gái ngốc nghếch ngọt ngào, nếu không cho nàng ở lại, thật không biết nên mở lời thế nào.

Cho nên lúc đó hắn cũng có chút không nỡ, vì để nàng ở lại thực ra cũng không thể gây thêm phiền phức gì, hoặc có hiện tượng xấu nào khác.

Chỉ là có lúc Diệp Thiên đã quen với cuộc sống một mình, không hy vọng bất kỳ ai làm phiền.

Hiện giờ cô gái ngốc nghếch ngọt ngào này muốn ở lại, vậy thì Diệp Thiên cũng chỉ có thể suy nghĩ kỹ lưỡng.

Chương 2142

"Thế này đi, nếu ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại đi, không cho ngươi ở lại đối với ngươi cũng không phải chuyện tốt, huống chi ta đã quen lười biếng rồi." "Ta cũng không cần người bầu bạn, nhưng nếu ngươi đã ở lại, thì gần đây cũng không yên ổn." Dù Diệp Thiên bây giờ đã cho cô gái ngốc nghếch này ở lại, nhưng lại không có ý định mang nàng đi đâu cả, vì Diệp Thiên là người tùy hứng.

Hắn đã quen với cuộc sống như vậy, cho nên mang theo nàng cảm thấy như có thêm phiền phức.

Nhưng cô gái nhỏ này trông có vẻ rất bình thường, lại có một điểm khiến Diệp Thiên không ngờ tới, là khi hắn rời đi, nàng trực tiếp đi theo sau lưng.

Vì nàng biết Diệp Thiên không mang mình theo.

Nếu đã chọn ở lại, nhất định phải đi theo bên cạnh, hắn đi đâu nàng đi đó.

Cuối cùng hai người cũng cùng nhau đến chỗ của Giai Nghệ.

Giai Nghệ lúc đó nhìn thấy, cả người cũng vô cùng yêu thích, cảm thấy nàng trông rất thanh tú, lại còn nhỏ tuổi, lại là một tu giả nhỏ bé, cho nên lúc đó cũng không ngớt lời khen ngợi.

Lúc này, Nữ Thần cảm thấy một mình vô cùng nhàm chán, bèn chạy đến chỗ Diệp Thiên làm khách, nhưng lại không ngờ phát hiện ra bản thể của tiểu thư Thư Ngưng.

Thực ra, Diệp Thiên từ đầu, khi thấy cô gái nhỏ này bước ra từ trong tranh, vì không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là một tiểu hoa tiên, cho nên mới để nàng ở lại bên cạnh.

Nhưng Nữ Thần lại khác Diệp Thiên, vì nàng hiểu rõ bản chất của Thư Ngưng là gì, nên không thể để nàng tiếp tục ở lại chỗ Diệp Thiên được.

Tiện tay liền hủy đi bức tranh đó, vì Nữ Thần là người mắt không dung được hạt cát, chỉ cần là thứ nàng không ưa, tuyệt đối sẽ không giữ lại.

Càng không để nàng có nhiều suy nghĩ hay làm gì khác, vì chỉ có hủy đi mới có thể khiến nàng yên tâm, cho nên lúc đó Nữ Thần sau khi xé bức tranh.

Thư Ngưng cũng trong nháy mắt biến thành trạng thái trong suốt, vì Thư Ngưng cũng không ngờ bản thể của mình lại bị người khác phát hiện.

Hơn nữa suy nghĩ của Nữ Thần và Diệp Thiên không giống nhau, Diệp Thiên vốn đối xử với mọi người rất tốt, cũng không đi nghĩ ai có hại mình hay không.

Chỉ là lúc đó cảm thấy bất đắc dĩ mới cho nàng ở lại, nhưng Nữ Thần lại khác Diệp Thiên, vì cách làm việc, bao gồm cả đầu óc của Nữ Thần thật sự vô cùng rõ ràng.

Nàng tuyệt đối sẽ không dung túng cho chuyện như vậy xảy ra trước mắt mình, nếu không thấy thì thôi, nhưng đã thấy thì nhất định sẽ loại bỏ toàn bộ, tuyệt đối không lưu tình.

Nữ Thần làm vậy hoàn toàn không xem xét đến cảm nhận của Diệp Thiên, vì nàng cảm thấy đã làm thì không sợ bị ai biết.

Giai Nghệ lúc đó vừa hay đi qua đây, biết được mọi chuyện đã xảy ra, cho nên lúc đó không biết Nữ Thần và bức tranh có liên quan gì, nhưng luôn cảm thấy làm như vậy thực sự có chút thiếu suy nghĩ.

Thế là Giai Nghệ cũng vội vàng tìm Diệp Thiên, và kể lại chuyện

này cho hắn.

“Diệp Thiên đâu rồi?

Không biết trong phủ của ngươi hiện tại đã xảy ra biến hóa gì không?” “Vừa rồi lúc đi qua đó, mới biết nàng đã đến phòng khách của ngươi, sau đó xé bức tranh trong phòng khách.” Giai Nghệ thực ra cũng không muốn quản chuyện bao đồng, chỉ cảm thấy có cần phải để Diệp Thiên biết, vì Nữ Thần làm vậy chắc chắn không hề báo trước.

Diệp Thiên lúc đó không nghĩ Nữ Thần sẽ đến chỗ mình, sẽ xé hủy bức tranh.

Bất kể thế nào, Diệp Thiên đều cảm thấy Nữ Thần làm vậy là sai.

Ít nhất cũng phải chào hỏi mình một tiếng, cũng không nên đến phủ của mình làm ra hành động quá khích như vậy.

Cho nên lúc đó hắn cũng không nói nhiều với Giai Nghệ, vì phải lập tức quay về xem tình hình, rồi mới quyết định sau.

Vì vậy, Diệp Thiên dùng pháp thuật trực tiếp quay về phủ của mình, sau khi quay về mới phát hiện bức tranh đã bị xé nát.

Giai Nghệ lúc đó cũng đi theo bên cạnh Diệp Thiên, nếu có chỗ nào cần giúp, chắc chắn cũng sẽ không từ chối, cho nên lúc đó cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi thấy bức tranh bị xé hỏng, nàng cũng biết cách cứu chữa, nhưng nếu muốn cứu chữa, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng nàng biết Diệp Thiên lúc này chắc chắn vô cùng lo lắng, bèn nghĩ ra một cách, đồng thời nói với hắn.

“Diệp Thiên, chuyện này ngươi cũng đừng quá lo lắng.

Chương 2143

Nếu muốn khôi phục hoàn toàn bản thể của Thư Ngưng, thì phải tìm được chủ nhân của bức tranh." "Nếu tìm được người đó, thì mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng, nhưng chủ nhân đó rốt cuộc ở đâu?

Thực ra Giai Nghệ cũng không biết, chỉ có thể nói cho hắn biết đến đây thôi." Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng khổ não, cũng không biết nên đi đâu tìm, nhưng nếu không tìm, Thư Ngưng hiện đang ở trong trạng thái hôn mê.

Cho nên lúc đó trong lòng hắn thật sự vô cùng lo lắng.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên căn bản không tìm được chủ nhân của bức tranh mà Giai Nghệ nói.

Nếu không tìm được, thì Thư Ngưng có thể sẽ hôn mê mãi.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên không có manh mối nào, cũng chỉ đành ở đây không ngừng nghiên cứu bức tranh, hy vọng có thể từ trong bức tranh tìm ra một số thông tin quan trọng.

Vì Diệp Thiên bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, vì quá nhiều chuyện thật sự khiến hắn không lo xuể, cũng không làm được.

Cho nên trong lúc nghiên cứu bức tranh, Diệp Thiên thật sự không rời mắt mà nhìn chằm chằm, hy vọng có thể tìm ra một số manh mối.

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên cũng phát hiện ra một số manh mối quan trọng.

Cho nên lúc đó dường như cũng có thể khiến hắn bình tĩnh lại, dù sao những chuyện xảy ra trước đó thật sự khiến hắn không lo xuể, dù

chỉ có một chút cơ hội.

Hắn cũng không hy vọng bỏ lỡ, nhưng dường như mọi chuyện đều không đơn giản như vậy, nhưng Diệp Thiên sẽ không dừng lại như vậy, nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Diệp Thiên từ trong đó thấy được thông tin, tên của tác giả và niên đại của ông ta, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nếu dựa theo thông tin này mà tìm.

Hắn là có thể tìm được, huống chi mọi chuyện Diệp Thiên thực ra trong lòng thật sự không có một con số chắc chắn nào, vì hắn cũng không nghĩ bức tranh sẽ bị hủy.

Hiện giờ phải tìm chủ nhân của bức tranh, phải dựa vào những thông tin này để tìm kiếm.

Diệp Thiên, nếu muốn để Thư Ngưng tiếp tục quay về bản thể, thì nhất định phải giúp nàng hoàn thành những điều này.

Dù Diệp Thiên cũng không biết có thể làm được không, chỉ cần có một tia hy vọng, hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Cho nên lúc đó hắn liền theo manh mối này, bắt đầu tiếp tục điều tra.

Dù manh mối này Diệp Thiên không thể chắc chắn có thể thực sự tìm được, hoặc mang chủ nhân đó đến trước mặt mình.

Nhưng Diệp Thiên sẽ không vì thế mà cảm thấy áp lực hay sợ hãi gì, những thứ càng có tính thử thách, càng có thể kích thích mọi ý chí chiến đấu của hắn.

Huống chi nếu Thư Ngưng không thể khá hơn, Diệp Thiên thật sự có chút áy náy, cũng sẽ tự trách, cho nên lúc đó thật sự vô cùng lo lắng.

Hy vọng có thể theo manh mối này tìm được chủ nhân, cho nên lúc đó trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên không dám lãng phí chút thời gian nào, thật sự không ngừng nghỉ mà đi tìm.

Cuối cùng cũng bị hắn tìm được, mới biết chủ nhân của bức tranh, hiện là tiên thần đang lịch kiếp Cô Minh Vũ.

Điểm này ngược lại khiến Diệp Thiên vô cùng bất ngờ.

Cuối cùng Diệp Thiên biết chủ nhân bức tranh là ai, sau đó lại tiếp tục lên đường, trực tiếp tìm được Cô Minh Vũ, sau đó đi nói chuyện với hắn.

“Lần này tìm ngài, chẳng qua là muốn nhờ ngài giúp một việc.

Trước đây ta có một bức tranh của ngài, hiện tại bức tranh đã bị hủy, chỉ cần tìm được chủ nhân của bức tranh.” “Có thể để Thư Ngưng hoàn toàn trở về, hiện tại nàng đang hôn mê, vậy chỉ có thể dựa vào ngài.” Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng lo lắng, vì khó khăn lắm mới tìm được chủ nhân của bức tranh, hy vọng chuyện này có thể thành công.

Nhưng lúc đó, bản thân Cô Minh Vũ đang lịch kiếp, đã sớm quên chuyện này sau đầu, vì sau khi kiệt sức, những chuyện xảy ra trước đó căn bản không nhớ được.

Cho nên lúc đó hắn cũng luôn nói với Diệp Thiên, căn bản không biết hắn nói gì.

Diệp Thiên đã tìm đến đây, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Thấy hắn hoàn toàn không biết gì, cũng vô cùng sốt ruột, bèn vội vàng mang hắn đến trước mặt Thư Ngưng, hy vọng có thể nhớ lại mọi chuyện.

Chương 2144

Diệp Thiên muốn hắn biết, muốn hắn tỉnh táo, tìm lại tất cả những vấn đề trong ký ức, nhưng lúc đó Cô Minh Vũ khi nhìn bức tranh, đồng thời cũng nói với Diệp Thiên.

"Bức tranh này thực sự không phải của ta, là của một người bạn tốt, lúc đó để thoát tội, nên đã lấy tác phẩm của ta." Cô Minh Vũ lúc đó ngược lại rất thành khẩn, cũng giải thích cho Diệp Thiên toàn bộ sự việc, vì hắn cảm thấy nếu không nói ra.

Chắc chắn sẽ bị cho rằng bức tranh là của mình, vậy lại không giải thích rõ được.

Diệp Thiên cũng vạn lần không ngờ, khó khăn lắm mới tìm được chủ nhân của bức tranh, lại không phải là hắn.

Cho nên lúc đó cả người Diệp Thiên lại trở nên thất vọng, vốn dĩ hắn rất có lòng tin, có thể hoàn thành tất cả.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, dường như căn bản không phải như vậy.

Thực ra cả người Diệp Thiên đều đang trong trạng thái mơ màng, vì không ngờ chủ nhân của bức tranh tìm được lại không phải là hắn, nhìn dáng vẻ của hắn.

Dường như đã quên sạch sẽ chuyện này, nhưng Diệp Thiên hy vọng hắn có thể suy nghĩ kỹ lại, nếu chủ nhân của bức tranh mà không tìm được.

Vậy thì sẽ dễ xảy ra chuyện không hay, cho nên Diệp Thiên không cho phép Thư Ngưng chịu bất kỳ tổn thương nào, chỉ hy vọng nàng có thể nhanh chóng khỏe lại.

Nhưng bây giờ cũng không biết, Cô Minh Vũ kia rốt cuộc có thể

nhớ lại toàn bộ sự việc không, cho nên hôm nay phải thử một lần, liền nói với Cô Minh Vũ một lần nữa.

"Nếu bức tranh đó là của bạn ngài, vậy ngài có thể giúp ta tìm xem người bạn đó là ai không, vì ta cần sự giúp đỡ của ngài.

Nếu không tìm được người đó, thì Thư Ngưng không thể quay về được." Diệp Thiên hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết, như vậy hắn cũng không cần phải tự trách nữa.

Nhưng chuyện này đối với Cô Minh Vũ thực sự có một chút khó khăn, vì hắn đối với chuyện này rất mơ hồ, đã sớm không nhớ rõ.

Vì những chuyện xảy ra trong thời gian đó, cho nên lúc đó Cô Minh Vũ luôn rất hoang mang.

Cô Minh Vũ vẫn luôn cố gắng nhớ lại chuyện này, hy vọng có thể nhớ lại mọi chuyện, đồng thời cũng có thể giúp đỡ Diệp Thiên.

Nếu có thể dốc hết sức mình, hắn nhất định sẽ làm.

Nhưng sau khi suy nghĩ rất lâu vẫn không nhớ ra.

"Không được, thật sự đã quên hết rồi.

Càng nghĩ thì đầu càng không rõ ràng." Cô Minh Vũ đã cố hết sức.

Lòng Diệp Thiên càng thêm lo lắng, nếu hắn cũng không nhớ, Thư Ngưng phải làm sao, thời gian không chờ đợi ai.

Diệp Thiên một mình ở đó không ngừng vò đầu bứt tai, vì thực sự không có cách nào tốt hơn, cũng hy vọng Cô Minh Vũ có thể thuận lợi nhớ lại tất cả những chuyện trước đây.

Nhưng hiện giờ dường như căn bản có chút vô ích.

Đúng lúc này, Thư Ngưng cũng bắt đầu dốc hết sức lực, không ngừng chạm vào Cô Minh Vũ, vì để hắn nhớ lại mọi chuyện phải dựa vào nàng.

Cho nên lần này Thư Ngưng thật sự đã dốc cạn sức lực, khó khăn lắm mới chạm được vào tay Cô Minh Vũ, dù có chút khó khăn, nhưng đã làm được.

Trong lúc tay bị chạm vào, đồng thời ký ức cũng thuận lợi được đánh thức.

Vì bản thân Cô Minh Vũ trước đây đang lịch kiếp, cho nên những chuyện xảy ra đều không nhớ rõ.

Trong lúc bị Thư Ngưng chạm vào tay, hắn đã nhớ lại chuyện cũ.

Đúng lúc này, Nữ Thần cũng không biết tại sao lại đến đây, trâm Mạnh Bà bắt đầu phát huy tác dụng.

Lúc đó, Diệp Thiên, Giai Nghệ, Nữ Thần, tất cả đều tiến vào thế giới của Thư Ngưng.

Vì ở đây không chỉ có Thư Ngưng, mà còn có ký ức của Cô Minh Vũ, trong đoạn ký ức đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong cây trâm này đều có thể thấy được.

Chương 2145

Thực ra Diệp Thiên cũng không biết tại sao, nhưng có những chuyện xảy ra quá đột ngột, sẽ khiến người ta có chút không lo xuể.

Nhưng có những chuyện thật sự không thể lường trước được, cũng không biết là tình huống như thế nào, cũng không biết sẽ thấy được trạng thái gì.

Nhưng mọi người hiện tại đều đã tiến vào, cũng không có cách nào ra ngoài được nữa.

Mấy người lúc đó sau khi vào đây mới phát hiện, hóa ra ký ức của hai người hợp lại, tất cả đều được thể hiện trong cây trâm này.

Vốn dĩ Diệp Thiên không biết Thư Ngưng có thân phận như thế nào, chỉ nghĩ là một tiểu hoa tiên, tu hành rất nông cạn.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, cũng khiến mọi người tỉnh ngộ, dường như mọi thứ xảy ra đều quá đột ngột.

Hóa ra Thư Ngưng không phải là một tiểu hoa tiên, mà là đại tiểu thư của một gia đình giàu có, có thân phận bối cảnh rất tốt, là tiểu thư của một gia đình tài chủ.

Bất kể là gia thế bối cảnh hay dung mạo bản thân, thật sự đều tốt hơn bất kỳ ai, vì dung mạo của Thư Ngưng.

Dù trở thành hoa tiên sau này, hay là đại tiểu thư của một gia đình giàu có, dung mạo thật sự không ai sánh bằng, bất kỳ ai cũng không thể so bì.

Huống chi bản thân Thư Ngưng, là một người không có gì để chê.

Diệp Thiên vốn trước đây không hiểu gì về nàng, nhưng sau khi trải qua lần này, mới phát hiện không chỉ thân phận tốt, dung mạo

đẹp, mà tính cách của nàng cũng là một người vô cùng hoạt bát.

Cho nên Diệp Thiên và những người khác ở đây tiếp tục quan sát, vì trong cây trâm này, có thể cho họ thấy tất cả những chuyện không thể thấy được.

Cũng có thể giúp họ hồi tưởng lại tất cả những chuyện xuất hiện trong giấc mơ này.

Lúc đó Diệp Thiên chăm chú quan sát, hóa ra tính cách của Thư Ngưng vô cùng hoạt bát, có lúc sẽ bỏ nhà ra đi.

Thực ra, việc bỏ nhà ra đi này cũng không có gì, có lúc không muốn bị người nhà ràng buộc, cho nên mới chạy ra khỏi nhà.

Nhưng khi không có chuyện gì, chơi đủ rồi, sẽ tự mình quay về, vì nàng cũng biết không muốn để người nhà lo lắng.

Nhưng tình cờ có một ngày Thư Ngưng, khi đi chơi xa, lại tình cờ gặp một người vẽ tranh, người vẽ tranh đó chính là Lạc Thần Thì.

Vì lúc đó, Lạc Thần Thì không có kỹ năng gì, cũng không có nghề thủ công để sống, duy chỉ có vẽ tranh là rất giỏi, cho nên liền lấy việc vẽ tranh này để kiếm sống.

Đồng thời cũng cho mình một công việc ổn định.

Vì lúc đó điều kiện của Lạc Thần Thì không tốt, nhưng khi nhìn thấy đại tiểu thư này lần đầu tiên, cả người hoàn toàn bị thu hút, đối với nàng lưu luyến không rời.

Dù hai người mới gặp lần đầu, cũng không tin vào cái gọi là nhất kiến chung tình, nhưng lúc đó khi nhìn thấy đại tiểu thư, đặc biệt là dung mạo của nàng, thật sự đã khắc sâu vào trong đầu, không lúc nào quên được.

Cho nên sau đó hắn đã vẽ rất nhiều bức chân dung, vì hắn cảm

thấy một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, nên ghi lại toàn bộ, như vậy cũng có thể khiến hắn luôn nhớ trong lòng.

Diệp Thiên và những người khác cũng không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, lại càng không đoán được trong quá trình vẽ tranh lại có nhiều câu chuyện như vậy.

Nếu biết sớm, có lẽ đã không rơi vào tình cảnh khó khăn như vậy.

Nhưng hiện giờ tất cả các vấn đề, Diệp Thiên đều cảm thấy thật sự quá khó khăn, dường như hoàn toàn khác với những gì hắn nói ban đầu.

Vì bản thân Diệp Thiên, từ trước đến nay đều rất hạn chế trong những chuyện nhỏ, lại càng không nghĩ rằng, trong cây trâm này lại có thể thấy được tất cả những gì trước đây của Thư Ngưng.

Hiện tại thật sự vô cùng cảm thán.

Thực ra Diệp Thiên lúc đó nếu không nhìn thấy cảnh này, một mình hắn cũng không biết nên hình dung thế nào, vì hắn cảm thấy Thư Ngưng dường như đã gặp phải chuyện gì đó.

Nếu ở đây có thể tìm ra một loạt các vấn đề đã xảy ra, thì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Cho nên trong diễn biến tiếp theo, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện ra.

Chương 2146

Thư Ngưng vốn là một đại tiểu thư, nhưng lúc đó khi đi ra ngoài, hoàn toàn không biết có người đang theo dõi.

Sau khi đi một lúc lâu mới phát hiện Lạc Thần Thì đang theo sau.

Lúc đó Thư Ngưng cũng không biết người này rốt cuộc định làm gì, tại sao lại theo mình, cho nên vẫn cứ đi về phía trước.

Sau đó người hầu của Thư Ngưng cũng nhìn thấy, không biết Lạc Thần Thì là ai, nên tưởng là người xấu.

Vì thân phận bối cảnh của đại tiểu thư, những người hầu này nhất định phải bảo vệ tốt, tuyệt đối không để bất kỳ ai làm hại.

Dù Thư Ngưng biết có người đang theo dõi, nhưng không hề sợ hãi, vì nàng luôn có tính cảnh giác rất cao, vì lúc không có chuyện gì, nàng tự mình một mình chạy ra khỏi phủ.

Đi chơi, hiện giờ mới phát hiện có người theo sau, cho nên lúc đó không nghĩ đến chuyện khác, cũng càng không để người này làm gì mình.

Nhưng Thư Ngưng lúc đó cũng không biết là ai, cho nên cứ đi về phía trước.

Sau đó, người hầu bên cạnh cảm thấy chuyện này không nên tiếp tục nữa, bèn trực tiếp ra tay.

“Là ai, lén lút theo sau đại tiểu thư làm gì, hôm nay nếu không cho ngươi một bài học, thật không biết trời cao đất dày.” Thực ra Lạc Thần Thì chỉ là ngưỡng mộ Thư Ngưng, cộng thêm cảm thấy nàng là người vô cùng hoạt bát đáng yêu, cho nên mới có thiện cảm.

Mới từ từ làm những chuyện đó, nhưng chưa bao giờ có ý định

làm hại Thư Ngưng.

Nhưng lúc đó người hầu không biết Lạc Thần Thì là ai, sau khi dạy dỗ một trận liền đánh gãy chân hắn.

Lạc Thần Thì lúc đó cũng không ngờ lại có cảnh này xảy ra.

Từ đó trong lòng hắn bắt đầu oán hận, vì hắn cảm thấy người hầu này căn bản không làm rõ sự việc, đã đánh gãy chân mình, huống chi hắn vốn sống bằng nghề vẽ tranh.

Hiện giờ mọi thứ đều bị cắt đứt, cho nên lúc đó Lạc Thần Thì tức giận không thể kiểm soát được, bèn dùng linh hồn của mình làm chất liệu vẽ, và phong ấn Thư Ngưng vào trong tranh.

Chết cũng phải để nàng ở bên cạnh mình.

Bởi vì bất kể là đàn ông hay phụ nữ, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, bao gồm cả hệ thần kinh, nếu thần kinh của họ bị chạm vào, thì bất kể là ai cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lạc Thần Thì cũng chỉ là một người đơn thuần thích mà thôi, lại không ngờ bị đánh một trận, bị đánh thành ra thế này, cho nên lúc đó quyết định báo thù, bất kể là ai, dù là người mình ngưỡng mộ, cũng nhất định phải để nàng trả giá xứng đáng.

Vì bản thân Lạc Thần Thì cũng không phải là người hiền lành, lại thêm hiện tại bị ra nông nỗi này, hắn muốn trút hết mọi phẫn nộ lên người nàng.

Nếu người hầu đã đánh hắn bị thương, vậy thì chỉ có thể dùng nàng để chuộc lại tất cả.

Tất cả mọi chuyện, thật sự đặc biệt khiến người ta bối rối.

Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ, hóa ra Thư Ngưng và cái gọi là chủ nhân của bức tranh lại có duyên cớ như vậy.

Vì vốn dĩ trước đây Diệp Thiên tưởng rằng bức tranh này là do họa sĩ đó vẽ ra.

Nhưng bây giờ mới biết, hóa ra mọi chuyện căn bản không phải như mắt thấy.

Cho nên sau khi tìm hiểu đơn giản, khi Thư Ngưng bị giam cầm trong bức tranh, thực ra nếu mọi người không nhìn thấy cảnh đó, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc đó khi nhìn thấy, dường như mọi người đều cảm thấy thực sự không đơn giản, cũng không nghĩ chuyện sẽ diễn biến đến mức này.

Vì đối với hắn, hắn chỉ nghĩ đó là một bức tranh mà thôi, nhưng những gì đã mất đi trong bức tranh đó, bao gồm cả những gì đã tích tụ, Diệp Thiên đều nhìn thấy hết.

Vì Thư Ngưng từ khi bị phong ấn trong tranh, trong thời gian đó cũng luôn bị Lạc Thần Thì không ngừng hành hạ, vì Lạc Thần Thì cảm thấy nếu không phải vì nàng, bây giờ hắn đã không đến nỗi ra nông nỗi này.

Cho nên dù có làm khó nàng, cũng nhất định phải để nàng bầu bạn bên cạnh, cho nên Thư Ngưng muốn trốn thoát, cũng căn bản không thoát được.

Vì lúc này nàng bị linh hồn phong ấn, vậy thì không ai có thể cứu được.

Chương 2147

May mà mẹ của Thư Ngưng lúc đó phát giác ra bức tranh có chút không ổn.

Cho nên lúc đó bà đã đặt bức tranh trước mặt Phật tổ.

Vì mẹ của Thư Ngưng luôn tin Phật, trong lòng có Phật, cho rằng Phật tổ có thể giúp bà giải quyết mọi khó khăn, cho nên lúc đó đã đặt bức tranh trước mặt Phật, hy vọng có thể giải quyết mọi nan đề trong đó.

Phật tổ đã luôn chiếu rọi Lạc Thần Thì, và dần dần làm tan biến linh hồn của hắn.

Vì Thư Ngưng sở dĩ không được giải thoát, chỉ vì linh hồn của hắn đang ở trong tranh, cho nên bị ràng buộc, dù làm gì cũng không được.

Bây giờ sau khi âm hồn tan biến, Thư Ngưng cũng được tự do.

Dù Thư Ngưng hiện tại đã được tự do, nhưng nàng cũng vạn lần không ngờ, giờ phút này người nhà của nàng đã chết hết rồi.

Đối với nàng thật sự là một tổn thương đặc biệt lớn, vì bản thân Thư Ngưng và người nhà đều rất hòa thuận, dù có lúc không muốn ở trong phủ, luôn muốn chạy ra ngoài.

Nhưng dù sao người nhà sau lưng đều đang bầu bạn bên cạnh, cho nên cũng sẽ có ý niệm.

Nhưng hiện giờ khi biết được tin, cả người nàng đều suy sụp.

Vì người nhà là trụ cột cuối cùng, đáng thương là người nhà qua đời, nàng đều không ở bên cạnh, cho nên lúc đó thật sự cảm thấy có lỗi.

Lúc đó Diệp Thiên khi nhìn thấy cảnh này, cũng đặc biệt cảm thấy tiếc cho Thư Ngưng, vì thật không biết trong quá khứ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Quả thực khiến người ta khó quên, cũng đặc biệt đáng thương, vì lúc đó trạng thái của Thư Ngưng vô cùng không tốt, không thể chấp nhận hiện thực như vậy.

Dù sao cha mẹ là ân nhân lớn nhất, đã mang nàng đến thế giới này, chưa kịp báo hiếu thì họ đã biến mất, cho nên Thư Ngưng cảm thấy mình là một đứa con bất hiếu nhất, nhưng cũng không còn sức để thay đổi.

Vì người đã chết rồi, người đã khuất thì có thể làm gì được, chỉ có thể một mình đau khổ.

Thư Ngưng lúc đó thật sự không thể chịu đựng nổi, một mình đau thương đến tột cùng, cũng không biết nên tâm sự cùng ai, bởi vì những người thân thiết nhất bên cạnh nàng bây giờ đều đã chết cả.

Vì vậy Thư Ngưng cảm thấy, dù có bước ra khỏi bức họa này thì đã sao, bởi vì ở lại trong căn phủ trống rỗng này chỉ khiến nàng càng thêm đau lòng.

Lúc đó, Thư Ngưng quyết định ở lại trong bức họa, vì chỉ có ở đây mới có thể khiến nàng quên đi mọi chuyện không vui trong quá khứ.

Sau đó, bất tri bất giác, Thư Ngưng trong bức họa cũng trở thành tiên trong tranh, có lẽ là do được Phật Tổ ban phúc, nên trên người mới có một chút linh quang.

Bởi vì Thư Ngưng vốn không có vận mệnh như vậy, huống chi nàng cũng không biết mình đã ở trong này bao lâu.

Mỗi ngày nhìn thấy cảnh tượng đó, dường như hắn đã hiểu được

thân phận thật sự liên quan đến Thư Ngưng.

Bởi vì có quá nhiều chuyện Diệp Thiên chôn sâu trong lòng, nếu không vì nguyên nhân của cây trâm, hắn đã không biết đến thế giới của Thư Ngưng.

Hắn cũng càng không biết nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, một cô gái phải chịu đựng cú sốc lớn đến thế nào, vì việc mất đi người thân đối với bất kỳ ai mà nói, đều không có cách nào chấp nhận.

Cho nên lúc đó Thư Ngưng đã trở thành tiểu họa tiên, đồng thời cũng có một vị tiên nhân dẫn dắt, nhưng trong quá trình dẫn dắt lại gặp phải rắc rối.

Nàng một mình rơi vào một khu rừng đào.

Thật ra trong quá trình rơi vào rừng đào, Thư Ngưng một chút cũng không lo lắng, vì bản thân nàng cũng chưa từng bước ra khỏi bức họa, bởi có những chuyện nàng không cách nào buông bỏ được.

Nếu thật sự bước ra ngoài, nàng cũng không biết phải đi đâu về đâu, huống chi bây giờ khó khăn lắm mới có một nơi để nương thân.

Thư Ngưng cũng muốn bao bọc bản thân thật kỹ, để không ai có thể tìm thấy, cũng không đi gặp bất kỳ ai, vì nàng không thể đối mặt với ai được nữa.

Nếu có thể thật sự thoát ra khỏi bi thương, có lẽ Thư Ngưng sẽ có một chút suy nghĩ khác.

Nhưng hiện tại, điều đó chỉ khiến nàng muốn ẩn mình đi, có lẽ vì tổn thương quá sâu, cộng thêm những vết sẹo chồng chất từ trước.

Chương 2148

Thư Ngưng không thể chịu đựng thêm bất kỳ khổ nạn nào nữa.

Bởi vì những chuyện xảy ra ở đó, mọi người thật ra đều thấy rõ, không chỉ có Diệp Thiên, mà cả hai người đi theo hắn.

Lúc đó Nữ Thần cũng đã làm những chuyện tương tự, nhưng không ngờ lại thấy được cảnh tượng như hôm nay, suy nghĩ của nàng lúc này cũng giống hệt Diệp Thiên.

Nàng không ngờ Thư Ngưng lại phải chịu khổ nạn lớn như vậy, bởi vì việc mất đi người thân đối với nàng có thể không là gì.

Nhưng đối với một người bình thường, đó thực sự là một thay đổi lớn, cho nên lúc đó Thư Ngưng một mình ở nơi hoang dã đã rất lâu.

Nhưng nàng chưa bao giờ có cảm giác gì, hoặc áp lực gì, vì đã quen với cuộc sống đó, cho đến khi biết Diệp Thiên.

Dường như nàng mới thấy được một chút hy vọng.

Đối với Diệp Thiên mà nói, nếu hắn biết những năm trước nàng đã chịu nhiều uất ức như vậy, thì nhất định hắn sẽ đối xử tốt với nàng hơn một chút, cũng không đến mức như thế này.

Bởi vì mỗi người sống trên đời đều không dễ dàng, nếu có thể khiến nàng sống vui vẻ hơn một chút thì tốt biết bao, như vậy cũng sẽ không có thêm nhiều phiền muộn nữa.

Lúc đó những người khác cũng nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người cũng vô cùng khó chịu.

Lúc Nữ Thần nhìn thấy cảnh tượng này, cả người thật sự không thể khống chế được cảm xúc của mình, bởi vì sau khi xé bức tranh trước đó.

Cả người nàng có chút không thoải mái, nhưng không ngờ lại có cảnh tượng như vậy.

Bởi vì trước đó Nữ Thần đã thấy một vài chuyện kỳ lạ, nên mới xé nó đi, nhưng khi nhìn vào bên trong mới phát hiện mình đã sai lầm lớn.

Nếu như không nhìn thấy những gì Thư Ngưng đã trải qua trong bức họa, Nữ Thần cũng không thể hiểu được những việc mình đã làm hoàn toàn là sai trái.

Bởi vì trước đây Nữ Thần làm việc quá hấp tấp, nên không suy nghĩ nhiều đến hậu quả, nhưng bây giờ mới biết việc mình làm bi thương đến nhường nào.

Cho nên lúc đó nàng cũng nói rõ suy nghĩ của mình với Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, tất cả những hành động trước đây của ta thật sự đều sai rồi, nếu sớm biết như vậy, ta tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như thế, bây giờ ta muốn cùng ngươi tu sửa lại bức họa này." "Nhất định phải để Thư Ngưng mau chóng khá hơn, nếu không ta thật sự sẽ vô cùng tự trách." Nữ Thần tuy có lúc hà khắc, nhưng cũng biết phân biệt tốt xấu, cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy nàng bằng lòng cùng mình đi tu sửa lại bản thể của Thư Ngưng.

Hắn lúc đó cũng đặc biệt vui mừng, Nữ Thần lúc này cũng không ngừng xin lỗi.

Bởi vì Nữ Thần chưa bao giờ cúi đầu trước ai, nhưng lần này nàng thật sự biết mình sai, nên hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của Diệp Thiên.

Dù sao đi nữa, chưa được sự cho phép của người ta mà tự ý xé bức họa, nàng lúc đó cảm thấy, bất kể đối phương là tiên nhân hay không, làm vậy thật sự có chút không ổn.

“Diệp Thiên, ta biết chuyện trước đây đều là ta sai, nên hy vọng có thể được ngươi tha thứ, bất kể tiếp theo có khó khăn gì, ta đều sẽ cùng ngươi đối mặt.” “Ta cũng nhất định sẽ giúp ngươi sửa lại bản thể của nàng, cho dù phải tốn hết mọi thứ cũng không từ chối.” Quả nhiên, dưới sự hợp tác của hai người, họ đã thuận lợi sửa chữa hoàn toàn bản thể của Thư Ngưng.

Khi được sửa xong, Thư Ngưng cũng đặc biệt yêu thích Diệp Thiên.

Bởi vì nàng cảm thấy những việc hắn làm cho mình thật sự quá nhiều, nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ thích Thư Ngưng, chỉ xem nàng như em gái của mình.

Hắn cũng hy vọng có thể chăm sóc tốt cho nàng, vì những hình ảnh hắn thấy trong bức họa lúc đó thật sự khiến hắn đặc biệt thương cảm.

Hắn cảm thấy cuộc sống trước đây của Thư Ngưng quá bi thảm, nếu có thể cố gắng hết sức để nàng vui vẻ hơn một chút, hoặc sống hạnh phúc hơn một chút, đó cũng là một vài việc hắn có thể làm cho nàng.

Nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ hỏi Thư Ngưng, tình cảm của nàng rốt cuộc là như thế nào?

Bởi vì sự yêu thích của con gái đối với con trai, bất kể là loại yêu thích nào, đều vô cùng khao khát.

Thư Ngưng cảm thấy Diệp Thiên không chỉ đẹp trai.

Pháp thuật cũng đặc biệt cao cường, có thể ở bên cạnh hắn thật sự là hạnh phúc và vui vẻ, nhưng suy nghĩ của Diệp Thiên lại vô cùng đơn giản.

Bởi vì hắn cảm thấy chăm sóc tốt cho em gái mình còn quan trọng

hơn bất kỳ chuyện gì khác, cho nên lúc đó hắn cũng đang tỉ mỉ chăm sóc, hy vọng nàng có thể mau chóng khá hơn.

Chương 2149

Nhưng dù sao đi nữa, trong lòng Diệp Thiên cũng khá vui mừng, vì những việc hắn muốn làm đều đã hoàn thành, mọi người cũng đều vô cùng phấn khích.

Lúc đó, Thư Ngưng nhìn Diệp Thiên chăm sóc mình vô cùng chu đáo, nàng lại càng thêm yêu thích hắn.

Cho nên lúc ấy nàng đã bày tỏ lòng mình, muốn để Diệp Thiên hiểu được suy nghĩ của mình, bởi vì từ khi quen biết hắn đến nay, nàng thật sự có lời muốn nói.

Nhưng lại cảm thấy nếu không nói ra, trong lòng thật sự không thoải mái, tuy không biết Diệp Thiên có đồng ý hay không, nhưng ít nhất cũng phải thử một lần.

Cho nên lúc đó sau khi nói ra lời trong lòng, nàng cũng không biết câu trả lời có phải là điều mình muốn hay không.

Lúc đó hắn cũng nói với Thư Ngưng.

“Thật ra ta biết tâm ý đó của nàng, nhưng ta chưa từng nghĩ đến những vấn đề đó, huống chi ta chỉ xem nàng như em gái.” “Cho nên bây giờ điều quan trọng nhất là phải tu luyện thật tốt, ta sẽ đưa nàng đến một nơi tương đối yên bình, đó chính là rừng đào trước kia.” “Đến nơi đó nàng có thể tiếp tục tu luyện, cũng không cần phải lo lắng những chuyện khác.” Mỗi lần Diệp Thiên gặp bất kỳ ai, hắn đều sẽ đưa họ đến rừng đào, vì nơi đó có thể xem như thế ngoại đào nguyên, không có ai quấy rầy, thích hợp nhất để tu luyện.

Cho nên lúc đó Thư Ngưng cũng biết suy nghĩ của Diệp Thiên, cũng không nói thêm gì nữa, vì chỉ có như vậy có lẽ mới khiến hai người càng thêm gần gũi hơn.

Quả nhiên mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi, nhưng Diệp Thiên lại đột nhiên phát hiện mình có dấu hiệu bị ma hóa.

Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ dấu hiệu ma hóa dần dần xuất hiện, cho nên Diệp Thiên cũng không biết mình sẽ cầm cự được đến lúc nào.

Lúc đó Nữ Thần cũng tình cờ phát hiện, bèn nói với Diệp Thiên.

"Trước đây ta cũng không để ý, nhưng bây giờ ở vị trí trái tim của ngươi có ma khí bao quanh, cho nên nhất định phải kiểm tra kỹ lưỡng, rốt cuộc là nguyên nhân gì gây ra." Lúc Nữ Thần nói chuyện với Diệp Thiên xong, hắn cũng bắt đầu không ngừng nhớ lại những chuyện trước đây, sau đó mới nhớ ra, nguyên nhân là vì trong cơ thể hắn có một viên châu tử.

Có lẽ vì duyên cớ của nó, nên mới sinh ra ma khí.

Bởi vì viên châu tử mà Diệp Thiên ăn trước đó có tác dụng vô cùng quan trọng, nhưng hắn lại không tìm được cách thích hợp để loại bỏ nó.

Cho nên lúc đó sau khi nói chuyện với Nữ Thần, Nữ Thần cũng hiểu ra đạo lý trong đó, vì chuyện xé bức họa của Diệp Thiên trước đây nàng cũng vô cùng áy náy.

Cho nên nàng cũng muốn dùng sự áy náy này để bù đắp, vì vậy lúc đó nàng đã nghĩ ra một vài cách hay, bèn vội vàng nói cho Diệp Thiên biết.

"Chuyện này ta thật sự biết cách giải quyết, nếu muốn loại bỏ hoàn toàn hoặc luyện hóa viên châu tử trong cơ thể, thì chỉ cần đến Âm gian, có lẽ có thể tìm được một chút phương pháp." Nữ Thần vốn là người không muốn xen vào chuyện của người khác, cũng không muốn quản chuyện của người khác, nhưng lần này nếu không phải vì

áy náy với Diệp Thiên.

Nàng cũng sẽ không chọn giúp đỡ, bởi vì đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, cho nên Nữ Thần không thấy khó khăn gì, hy vọng Diệp Thiên có thể mau chóng loại bỏ những ma khí bao quanh trên người.

Nàng cũng đã giúp hắn một việc nhỏ, đồng thời cũng bù đắp cho những sai lầm trước đây của mình.

Nữ Thần cũng không chắc chắn lắm chuyện này ở Âm gian có thể giải quyết thuận lợi hay không, nhưng nếu Diệp Thiên cứ tiếp tục như vậy, một khi ma hóa thì hậu quả sẽ khôn lường.

Huống chi chuyện này cũng không thể để người khác biết, cho nên lúc đó nàng cũng dặn dò Diệp Thiên, vì lần này nàng giúp hắn giải quyết khó khăn.

Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng cảm kích Nữ Thần, vì những việc nàng đã làm cho hắn, tuy chỉ là nói một câu, nhưng cũng đã giúp đỡ rất nhiều, cho nên lúc đó sau khi cảm ơn.

Diệp Thiên đã sắp xếp mọi chuyện, vì chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết, bởi vì nếu việc hắn sắp ma hóa thật sự nghiêm trọng.

Người khác nhất định sẽ lấy chuyện này ra làm cớ, cho nên Diệp Thiên lúc đó đã giấu mọi người chuyện này, một mình đi đến địa phủ.

Bởi vì lần này Diệp Thiên đến Âm gian, những chuyện phải đối mặt không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được, huống chi muốn tìm cách giải quyết, thì phải đi đến địa phủ một chuyến, mà con đường phải đi qua địa phủ.

Đó là phải đi qua cầu Nại Hà.

Đồng thời hắn cũng biết Mạnh Bà ở trên cầu Nại Hà, thế là Diệp Thiên dùng pháp thuật nhanh chóng đến địa phủ, gặp được Mạnh Bà,

bèn bắt đầu hỏi về chuyện ma khí.

"Lần này ta đến địa phủ, là có chuyện muốn hỏi, không biết về vấn đề ma khí, ta nên đối phó như thế nào." "Có cách nào tốt để giải quyết không, không biết bà có thể cho ta biết được không?" Bởi vì Mạnh Bà ở trên cầu Nại Hà, bất cứ chuyện gì trong lòng đều rất rõ ràng, cho nên lúc đó chỉ cần hỏi, hắn là có thể có một chút cơ hội giải quyết.

Cho nên Mạnh Bà thấy Diệp Thiên tìm mình, thế là cũng đem tất cả những gì mình biết nói cho hắn.

"Nếu muốn giải trừ ma khí trong lòng, thì phải đến Ma Giới tìm chí bảo Ma Châu, mới có thể hấp thụ ma khí trong cơ thể ngươi, nếu không chuyện này căn bản không có phương pháp nào có thể làm được." Mạnh Bà lần này nói cho Diệp Thiên biết chuyện, hy vọng hắn có thể đến Ma Giới tìm cách, vì chỉ cần có thứ đó, có thể hoàn toàn thanh trừ ma khí trong cơ thể.

Chương 2150

Nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện có thể làm được trong ba câu hai lời, cho nên Diệp Thiên lần này đi, có thể có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Quả nhiên lúc đó Mạnh Bà lại một lần nữa nói với Diệp Thiên.

Bên cạnh Tam Sinh Thạch có một người chấp niệm không chịu rời đi, tên là Mặc Đồng.

Mạnh Bà sở dĩ nói cho Diệp Thiên biết lai lịch của người này, cũng chính là vì nếu hắn muốn đến Ma Giới, dù sao nơi đó Diệp Thiên chưa từng đến, nếu muốn tìm thứ đó.

Thì phải có một người dẫn đường, vừa hay Mặc Đồng chính là người của Ma Giới, cho nên có thể giúp hắn đi tìm.

"Chỉ cần ngươi tìm được Mặc Đồng, hắn có thể dẫn ngươi cùng đi, chỉ cần ở Ma Giới có thể đi lại không bị cản trở, có nguy hiểm gì cũng có thể dễ dàng giải quyết." Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng cảm ơn Mạnh Bà, hắn cứ nghĩ sau này có thể không thuận lợi như vậy, nhưng bây giờ dường như mọi chuyện đều vô cùng dễ dàng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không ngừng cảm ơn Mạnh Bà.

"Mạnh Bà, cảm ơn bà đã giúp đỡ ta nhiều như vậy, vì trước đây ta vì chuyện này mà phiền não, bây giờ đã có chút phương hướng, tìm kiếm cũng không còn mờ mịt như vậy nữa." Diệp Thiên cũng là một người biết ơn.

Chuyến đi lần này của Diệp Thiên, đối với hắn mà nói thật sự vô cùng cấp bách, bởi vì nếu ma khí không ngừng lan ra, thì chuyện này chắc chắn sẽ rất đáng lo ngại.

Cho nên lúc đó sau khi nói chuyện với Mạnh Bà xong, hắn một mình vội vàng đi về hướng Ma Giới.

Bởi vì Diệp Thiên là người làm việc rất có chừng mực, nếu đã quyết tâm thì dù phải trả giá đắt cũng phải đạt được, huống chi ma khí trong cơ thể đã bắt đầu không ngừng quấn quanh.

Cho nên lúc đó hắn thật sự vô cùng lo lắng.

Vì vậy, sau khi Diệp Thiên đến Ma Giới, đồng thời cũng theo lời Mạnh Bà đến bên cạnh Tam Sinh Thạch, nhưng lúc đó hắn không thấy người mà Mạnh Bà nói.

Cho nên hắn đã tốn rất nhiều công sức tìm kiếm ở đó, vì nếu không tìm được người đó, hắn cũng căn bản không thể đến Ma Giới.

Diệp Thiên tuy mạnh, nhưng cũng biết có những chuyện không phải muốn làm là làm được, cho nên lúc đó hắn đã tìm kiếm ở đó rất lâu, nhưng đều không thấy bóng dáng của Mặc Đồng.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy chuyện này thật sự có chút đáng ngờ, bèn vội vàng đi hỏi thăm.

Diệp Thiên ở đó thật sự đã tốn rất nhiều công sức, mới biết được Mặc Đồng đã sớm bị kẻ ác diệt môn.

Bởi vì từ sau đó, Mặc Đồng lòng sinh oán niệm nên mới nhập ma đạo.

Từ khi nhập ma đạo, Mặc Đồng vẫn luôn vì báo thù mà sát khí cũng đặc biệt nặng, cho nên lúc đó cũng không có cách nào chuyển thế.

Diệp Thiên sau khi biết mọi chuyện, cũng cảm thấy bi ai và thương cảm cho Mặc Đồng, bởi vì mỗi người đều hy vọng có thể sống tốt.

Bất kể là người, ma hay tiên, thật ra đều có cùng suy nghĩ, Diệp Thiên muốn xem liệu có thể giúp hắn rửa sạch tất cả ký ức hoặc mọi thứ trước đây hay không.

Liệu có thể giúp hắn vượt qua những gian khổ này không.

Quả nhiên đối với Mặc Đồng mà nói, Diệp Thiên có thể là một người khách qua đường, nhưng bây giờ Diệp Thiên cần sự giúp đỡ của hắn, cộng thêm thấy hắn sa vào ma đạo, hắn cũng hy vọng có thể cứu vớt hắn khỏi bể khổ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã nói suy nghĩ của mình với Mặc Đồng, hy vọng xem hắn có thể giúp đỡ không.

"Mặc Đồng, lần này ta tìm ngươi cũng là có chuyện muốn thương lượng, vì ta muốn đến Ma Giới, nhưng lại không quen đường, nên nghe nói ngươi rất quen thuộc nơi đó." "Không biết ngươi có thể dẫn ta đi không?

Nếu ngươi dẫn ta đi, ta cũng tuyệt đối không để ngươi làm không công, ta có thể dùng Tuyên Lộ tẩy sạch tất cả tội nghiệt trước đây của ngươi, như vậy ngươi cũng có thể được trọng sinh." Diệp Thiên không biết hắn có đồng ý hay không, nhưng chỉ có hắn mới có thể dẫn hắn đi tìm Ma Châu, cho nên Diệp Thiên dù chỉ có một cơ hội cũng phải thử.

Bởi vì Diệp Thiên khi nhờ người khác làm việc, cũng tuyệt đối không để người ta không được chút lợi ích nào, vì hắn cũng không phải loại người đó, cho nên lúc đó Mặc Đồng nghe lời của Diệp Thiên.

Hắn cảm thấy khá có lý, nếu có thể rửa sạch toàn bộ tội ác của mình, thì hắn có thể được chuyển thế.

Đồng thời cũng không cần phải ở lại nơi này nữa, cho nên lúc đó

hắn cũng đồng ý với suy nghĩ của Diệp Thiên.

"Vậy cứ làm theo lời ngươi đi, ngươi giúp ta rửa sạch toàn bộ tội nghiệt, thì ta cũng có thể đưa ngươi đến Ma Giới tìm Ma Châu." Mặc Đồng cũng là người ít nói, chuyện đã đồng ý tuyệt đối sẽ không thay đổi, cho nên lúc đó hai người cũng đã đạt được thỏa thuận.

Chương 2151

"Bây giờ hai chúng ta đã đạt được thỏa thuận này, vậy thì bây giờ chúng ta đi tìm vị trí của Ma Tộc." "Bởi vì bây giờ ta thật sự, vô cùng cấp bách muốn tìm được thứ đó." Lúc đó Diệp Thiên không hề nói cho Mặc Đồng biết rõ tại sao mình muốn tìm nó.

Bởi vì thứ đó đối với Diệp Thiên mà nói, thật sự quá quan trọng, nếu tìm được thì ma khí trên người hắn cũng có thể giải quyết triệt để.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thật sự vô cùng cấp bách, Mặc Đồng đã đồng ý với Diệp Thiên, thì nhất định phải dẫn hắn đi tìm.

Vì vậy hắn tuyệt đối sẽ không nuốt lời, thế là trên đường đi, Mặc Đồng cũng nói cho Diệp Thiên biết những chuyện liên quan đến Ma Tộc.

"Không biết ngươi có biết không, Ma Châu hiện đang được thờ ở trung tâm chủ tháp của Ma Giới, nơi đó có rất nhiều ma tu thủ hộ, nếu ngươi muốn lấy được nó." "Vậy thì ngươi phải đối đầu với những ma tu đó, nếu không họ sẽ không dễ dàng để ngươi lấy được đâu." Bởi vì Ma Châu đối với người Ma Giới mà nói, cũng vô cùng quan trọng, cho nên họ sẽ canh giữ cẩn thận, nếu có bất kỳ sai sót nào, những người đó chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy.

"Đừng xem thường nơi đó, bởi vì trong tòa tháp kia, trừ khi Ma Quân tự mình đến lấy, hoặc có nhu cầu mới được phép vào, những người khác muốn vào thì đúng là mơ mộng hão huyền." Mặc Đồng nói nhiều như vậy với Diệp Thiên, không phải là để dọa hắn hay tạo áp lực tâm lý cho hắn, chỉ là muốn nói cho hắn biết Ma Giới không phải nơi mà người thường có thể đến được.

Huống chi đó lại là bảo vật của Ma Tộc, nếu bị người khác lấy đi chắc chắn sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng, cho nên họ mới phái người đi canh giữ.

Bởi vì chỉ có Ma Quân mới có quyền như vậy, được phép vào, những người khác chỉ có thể liều mạng một phen.

Diệp Thiên sau khi nghe Mặc Đồng giải thích, hắn cũng đã có nghiên cứu sơ bộ về một loạt vấn đề này, bao gồm cả sự hiểu biết nhất định.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy nếu chỉ có Ma Quân mới có thể vào, vậy thì hay là hắn và Ma Quân thương lượng một chút.

Hoặc là cho y một ít vàng bạc châu báu, hoặc những thứ quý giá khác, để đổi lấy nó, nhưng lúc đó Mặc Đồng sau khi biết Diệp Thiên có suy nghĩ như vậy, đồng thời cũng một lần nữa giải thích cho hắn.

"Bởi vì bản thân ngươi là một tiên nhân, nếu đến Ma Giới, e rằng ta và Ma Quân hai người sẽ bị coi là đồng mưu phạm tội." Diệp Thiên cũng là người có rất nhiều ý tưởng, nếu những vấn đề này không thể giải quyết được, hắn cũng sẽ có cách khác, vì có những chuyện không phải dựa vào sức mạnh là có thể giải quyết được.

Bởi vì hắn sẽ chọn cách khôn ngoan hơn, cho nên lúc đó nếu bị kết tội, Diệp Thiên thà một mình đi trộm.

Vì có những chuyện, Diệp Thiên đều đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

"Nếu ngươi muốn trộm, cũng không phải chuyện dễ dàng, dù sao nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, cho nên ngươi phải chuẩn bị tâm lý." Mặc Đồng cũng lo lắng, vì hắn không biết Diệp Thiên là nhân vật có thực lực như thế nào, cũng không biết pháp thuật của hắn cao đến đâu, chỉ biết rằng để lấy được thứ đó, có thể hắn sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Cho nên lúc đó hắn cũng thấy cần phải cho hắn biết, rốt cuộc phải xử lý như thế nào mới có thể giải quyết triệt để những vấn đề này, nếu không thật sự có nguy hiểm, cũng không biết phải làm sao.

Thật ra ban đầu Diệp Thiên cũng không muốn làm vậy, chỉ là không còn cách nào khác, bởi vì sau khi nghe những lời Mặc Đồng nói, hắn đã có cảm nhận riêng, bởi vì nếu cứ đi thẳng vào như vậy.

Muốn lấy được viên châu tử đó, thì không có khả năng nào cả, huống chi Ma Quân còn phái nhiều ma binh như vậy canh giữ ở đó.

Tuyệt đối sẽ không dễ dàng để người khác lấy đi, cho nên để chuyện này có thể thành công, chỉ có thể dùng cách trộm cắp, nếu không thật sự không còn cách nào khác.

Lần này Diệp Thiên đã tốn rất nhiều công sức, cuối cùng cũng có thể đi lại tự do ở đó, nhưng phải tránh né tất cả những chướng ngại vật của ma binh.

Chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi vào trong tháp, nhưng dù Diệp Thiên đã chuẩn bị đầy đủ, vẫn có những vấn đề không cách nào giải quyết được.

Nếu những chuyện này đều có thể giải quyết bằng cách hiện tại, Diệp Thiên cũng không đến mức phải lo lắng.

Đương nhiên Diệp Thiên là người quyết đoán, nếu có những chuyện đã được đưa vào kế hoạch, mà không làm, thì luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Thế là hắn lại vội vàng không ngừng ngưng tụ ma khí lại, sau đó vào trong tháp để tìm tung tích của Ma Tộc, nhưng lúc đó sau khi Diệp Thiên vào trong.

Hắn cũng thấy nhiều ma binh đang đóng quân ở đó, xem ra lần này Ma Quân đã hạ quyết tâm lớn, tuyệt đối không để bất kỳ ai có ý đồ

với Ma Châu.

Ban đầu suy nghĩ của Diệp Thiên thật ra rất đơn giản, chỉ cần xem Ma Tộc ở đâu, nhưng sau khi vào trong tháp, mới phát hiện ma binh ở đây thật sự quá nhiều.

Hầu như mỗi vị trí đều có người, Diệp Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng vào lúc này cũng không biết ai đã đột nhiên tạo ra một chút tiếng động.

Vốn dĩ Diệp Thiên muốn im hơi lặng tiếng, nhưng lại bị phát hiện, không hay rồi, những ma binh này chỉ cảm nhận được sự khác thường, chứ không biết ai đã vào bên trong.

Cho nên lúc đó ma binh bắt đầu tìm kiếm khắp nơi một cách bừa bãi.

Diệp Thiên lúc này cũng biết, nếu đối đầu trực diện với họ, chắc chắn cũng chưa chắc là đối thủ, lại còn có thể dẫn Ma Quân đến, cho nên lúc đó để chuyện này có thể mau chóng được giải quyết.

Chương 2152

Diệp Thiên cũng bắt đầu trốn đông trốn tây.

Hắn tuy pháp thuật cao cường, nhưng dù sao cũng có chuyện cần làm, cho nên không nên gây ồn ào.

Hắn cũng không muốn tạo thêm quá nhiều áp lực cho mình, cho nên trong quá trình trốn tránh, hy vọng không bị những ma binh này phát hiện, sau đó tìm lối thoát khác.

Bởi vì viên Ma Châu này Diệp Thiên nhất định phải có được, bất kể trải qua muôn vàn khó khăn cũng nhất định phải lấy được nó.

Lúc này Mặc Đồng thấy Diệp Thiên gặp khó khăn.

Hắn cũng quyết định giúp một tay, nếu không giúp, việc tìm Ma Châu sẽ càng khó khăn hơn, cho nên lúc đó Mặc Đồng vốn rất quen thuộc nơi này.

Thế là hắn âm thầm giúp đỡ, cũng để Diệp Thiên thuận lợi thấy được nơi Ma Châu đang ở.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Ma Châu, Diệp Thiên cũng chỉ có thể đứng nhìn, bởi vì muốn lấy được nó, thì trước tiên phải loại bỏ hết những ma binh trước mắt.

Phải làm một cách thần không biết quỷ không hay, nhưng muốn làm được điều này thật sự quá khó khăn, cho nên Diệp Thiên lúc đó cũng vô cùng do dự, không biết phải làm sao mới có thể giải quyết được.

Diệp Thiên thật ra từ trong lòng vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của Mặc Đồng, bất kể là việc tốt hay không, thật ra lợi ích của hai người đều vô cùng quan trọng.

Bởi vì Mặc Đồng trong lòng rất rõ ràng, chỉ có Diệp Thiên mới có thể giúp hắn, rửa sạch tất cả tội ác trước đây.

Nếu lần này có thể giúp hắn, giải đáp những vấn đề này, thì cả hai người đều sẽ đặt lợi ích của mình lên hàng đầu.

Cho nên lúc đó, Mặc Đồng cũng có hiểu biết nhất định về Ma Giới, vì hắn có thể giúp Diệp Thiên thuận lợi lấy được Ma Châu, nếu chỉ dựa vào một mình Diệp Thiên.

Muốn làm được điều này là không có khả năng, huống chi pháp thuật của Diệp Thiên có cao cường đến đâu, đối với sự phòng thủ và bố phòng ở đây đều không rõ ràng.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã thuận lợi thấy được nơi viên châu tử ở, nhưng nếu muốn lấy được nó, thật ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bởi vì bản thân vị trí đó rất đặc biệt, xung quanh lại có ma binh đóng giữ, cho nên lúc đó Mặc Đồng thấy Diệp Thiên khó xử.

Thế là hắn bắt đầu cố ý gây ra tiếng động, sau đó muốn dẫn dụ tất cả những ma binh này đi.

Bởi vì Mặc Đồng biết chỉ có như vậy, mới có thể để Diệp Thiên lấy được, nếu không chắc chắn sẽ bị những ma binh này quấn lấy, nếu gây ra động tĩnh lớn.

Thì Ma Quân chắc chắn cũng sẽ phát hiện, lúc đó muốn lấy Ma Châu càng khó hơn, cho nên lúc đó Mặc Đồng đã dùng một viên đá nhỏ tạo ra tiếng động.

Sau khi ma binh nghe thấy, liền bắt đầu chạy về phía đó, lúc này Mặc Đồng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Diệp Thiên lúc đó thấy Mặc Đồng có hành động như vậy, trong lòng thật sự rất vui, vì có người như vậy giúp đỡ, chắc chắn có thể

lấy được.

Nhưng có những chuyện không hề đơn giản như Diệp Thiên tưởng tượng, bởi vì viên Ma Châu này đối với Ma Giới mà nói vô cùng quan trọng.

Ma Quân không thể nào chỉ đơn giản đặt một vài ma binh ở đó canh gác, cho nên lúc đó đã sớm ra lệnh cho vô số ma binh đợi ở những nơi khác nhau.

Nếu xảy ra bất kỳ sai sót nào, những ma binh này chắc chắn cũng không thoát khỏi liên can, cho nên lúc đó tuy Mặc Đồng đã thành công thu hút được sự chú ý của những ma binh đó.

Nhưng lại có vô số ma binh khác tiếp tục xuất hiện, sau đó tiến lên canh giữ viên châu tử.

Diệp Thiên vốn tưởng rằng có thể thuận lợi lấy được viên châu tử, trong lòng có chút vui mừng.

Nhưng bây giờ nhìn những ma binh trước mắt, thật sự không cách nào để hắn tiến lên, vì người canh giữ viên châu tử ngày càng nhiều, nếu Diệp Thiên liều lĩnh tiến lên.

Thì chắc chắn sẽ bị những người này phát hiện, đừng nói đến việc lấy viên châu tử, ngược lại còn bị bắt.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy chưa bao giờ khó xử như vậy, duy chỉ có lần này, dường như tất cả mọi chuyện đều bắt đầu không ngừng xuất hiện trước mắt.

Bởi vì viên châu tử này đối với Diệp Thiên là cơ hội ngàn năm có một, nếu không lấy được, ma khí trên người cũng không cách nào hấp thụ hết, nhưng bây giờ có nhiều ma binh như vậy canh giữ.

Chương 2153

Diệp Thiên làm sao có thể tiếp cận đây?

Cho nên lúc đó hắn thật sự đặc biệt khổ não.

Bởi vì có quá nhiều chuyện không phải ai cũng có thể làm được, huống chi vấn đề lại liên tiếp xảy ra, tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên đều thấy rõ trong mắt.

Mặc Đồng thật ra không biết trong Ma Giới lại có nhiều ma binh tồn tại như vậy, cho nên lúc đó hắn chỉ nghĩ đơn giản rằng, chỉ cần dẫn dụ những ma binh này đi.

Thì Diệp Thiên có thể thuận lợi lấy được viên châu tử, cho nên lúc đó hắn thật sự không ngừng chạy về phía trước.

Bản thân hắn rất quen thuộc địa hình Ma Giới, cho nên lúc đó không ngừng chạy, ma binh phía sau cũng không ngừng đuổi theo, vì phát hiện có kẻ khả nghi xuất hiện ở đây.

Nhất định phải bắt được, sau đó báo cáo cho Ma Quân, cho nên họ cũng không biết người đi trước rốt cuộc là ai, càng không biết Diệp Thiên đang ở phía sau.

Bởi vì họ đã sớm chuẩn bị mấy phương án, cho nên mọi người tự nhiên không lo lắng Ma Châu bị mất, nhưng bây giờ Mặc Đồng vẫn đang chạy.

Bởi vì hắn không thể giao thủ với những ma binh này, giao thủ đối với hắn không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Cho nên lúc đó hắn cũng đã phải trả giá rất lớn, muốn cắt đuôi tất cả bọn họ, nhưng Mặc Đồng đối với mọi thứ ở đây đều rất quen thuộc.

Cho nên việc cắt đuôi bọn họ cũng không phải là chuyện khó, nhưng dù sao ma binh vẫn đang truy đuổi, cho nên phải làm cho chắc chắn, vì vậy lúc đó đã tốn rất nhiều công sức.

Khó khăn lắm mới thoát thân được đồng thời cũng chạy về.

Bởi vì hắn biết Diệp Thiên bây giờ nếu muốn lấy Ma Châu chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng, thế là vội vàng nói với hắn.

"Tình hình bây giờ đối với hai chúng ta mà nói vô cùng bất lợi, ma binh ở đây không ngừng xuất hiện, nếu muốn lấy viên châu tử, xem ra việc trộm cắp là không thể." "Bây giờ mau chóng biến thành dáng vẻ của Ma Quân, giả làm thị vệ của y, như vậy chúng ta có thể tránh được sự truy đuổi của những ma binh này, đồng thời có thể khiến họ không phát hiện ra." Mặc Đồng thật sự là một người rất thông minh, ở đây hắn đã giúp đỡ Diệp Thiên rất nhiều, nếu không có sự giúp đỡ hết lần này đến lần khác của hắn, Diệp Thiên cũng không thể thuận lợi như vậy.

Vốn trước đó Diệp Thiên vẫn đang nghĩ, làm thế nào để có thể tiếp cận viên châu tử, xem ra cách này của Mặc Đồng có thể áp dụng được.

Quả nhiên lúc đó Diệp Thiên đã làm theo lời Mặc Đồng, sau đó biến thành Ma Quân, rồi hai người cùng nhau đến đó, Diệp Thiên lúc đó liền ra lệnh cho ma binh lấy viên châu tử ra.

"Lấy viên châu tử xuống, ta có việc cần dùng." Diệp Thiên lúc đó xuất hiện với thân phận Ma Quân, nhưng có những chuyện hắn không biết, lúc đó ma binh nghe Ma Quân ra lệnh.

Khi được yêu cầu lấy viên châu tử, họ cũng lộ vẻ ngạc nhiên, bởi vì từ trước đến nay đều là ma binh canh giữ ở đây, Ma Quân chỉ khi có nhu cầu mới tiến lên.

Cho nên lúc đó mọi người không hề động đậy, Diệp Thiên cũng vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ bị ma binh phát hiện rồi sao?

Một lúc sau, ma binh lại một lần nữa nói với Diệp Thiên.

"Ma Quân, ngài quên rồi sao?

Trước đây nếu ngài cần châu tử, đều là ngài tự tay lấy xuống, chúng ta chỉ canh giữ ở đây, căn bản không lấy được châu tử." Diệp Thiên lúc đó vạn lần cũng không ngờ lại có chuyện như vậy, vì trước đó Mặc Đồng cũng không biết, cho nên không nói rõ với hắn.

Bây giờ cần phải tự mình lấy, cho nên Diệp Thiên cũng đã có sự chuẩn bị, vì vậy lúc đó hắn biểu hiện cũng vô cùng bình tĩnh, không thể để ma binh nhìn ra điều bất thường.

Diệp Thiên trước đây không ngờ viên châu tử này phải tự mình lấy xuống, cho nên lúc đó thấy ma binh đang nhìn mình, trong lòng cũng có chút cảm xúc.

Bởi vì dù sao đi nữa, tầm quan trọng của viên châu tử này đối với Diệp Thiên cũng vô cùng cấp bách, cho nên lúc đó hắn cũng vội vàng bước lên.

Hắn muốn lấy viên châu tử đó xuống, vì bản thân hắn và nó có duyên, nếu có thể lấy được, Diệp Thiên cũng xem như đại công cáo thành.

Nhưng hắn cũng không ngờ viên châu tử này lại có kết giới, cho nên lúc đó sau khi Diệp Thiên đi tới, đưa tay ra định lấy viên châu tử.

Nhưng khi chạm vào kết giới đó, hắn suýt chút nữa bị phản phệ, cho nên lúc đó Mặc Đồng thấy cảnh này mới biết, hóa ra viên châu tử này nhận chủ nhân.

Nếu không phải là Ma Quân thật sự muốn lấy nó, thì thật sự quá khó, cho nên lúc đó Mặc Đồng vô cùng cảnh giác, vội vàng nói với những người khác.

Chương 2154

“Ma Quân hôm nay có chút không khỏe, cho nên châu tử tạm thời không lấy nữa, đợi khi nào khỏe lại sẽ lấy sau, các ngươi nhất định phải canh giữ châu tử thật tốt, tuyệt đối không thể để người khác có cơ hội, nếu không Ma Quân sẽ không bỏ qua đâu.” Mặc Đồng lúc đó với tư cách là người thân cận của Ma Quân, ra lệnh cho tất cả ma binh phải canh giữ châu tử thật tốt, đồng thời cũng sợ bị phát hiện có điều gì không ổn, vì dù sao Diệp Thiên cũng là do pháp thuật biến thành.

Nếu một khi bị phát hiện, mọi người sẽ bị ma binh bao vây, thì chuyện này sẽ nghiêm trọng lắm, cho nên lúc đó Diệp Thiên cả người cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn không ngờ chuyện này lại xảy ra, nên có chút do dự, may mà có sự giúp đỡ của Mặc Đồng, cho nên Diệp Thiên cũng vội vàng bị Mặc Đồng kéo đi.

Những ma binh khác thật ra trong lòng cũng luôn lẩm bẩm, vì mỗi ngày Ma Quân lấy châu tử đều không phải trong trạng thái này, nhưng hôm nay quả thật khác với mọi khi.

Nhưng họ cũng không nghi ngờ gì.

Lúc này Diệp Thiên cũng không biết phải làm sao, giống như bị một cú sốc nghiêm trọng, cho nên lúc đó sau khi bị Mặc Đồng kéo đi, hắn cũng vội vàng trốn đi.

Bởi vì nếu những ma binh này phát hiện có điều không ổn hoặc cảm thấy bị lừa, chắc chắn sẽ lại đuổi theo, cho nên lúc đó Mặc Đồng cảm thấy trốn đi là tốt nhất.

Nếu có cơ hội, họ sẽ lại đi trộm Ma Châu, nhưng bây giờ thật sự không thể được nữa.

Diệp Thiên lúc đó cũng thở phào một hơi dài, vì hắn nghĩ rằng có người giúp đỡ, cộng thêm biến thành dáng vẻ của Ma Quân, có thể lấy được Ma Châu mà hắn hằng ao ước.

Nhưng ai ngờ được lại có kết giới tồn tại, may mà có Mặc Đồng, nếu không hậu quả thật sự khôn lường, vì lúc đó Diệp Thiên cũng không có lời nào hay để nói, cũng không biết phải đối mặt như thế nào.

Một người vốn rất thông minh như Diệp Thiên, đột nhiên cảm thấy mình trở nên ngu ngốc.

Quả nhiên, ngay lúc vừa trốn xong, đột nhiên nghe thấy tiếng của Ma Quân thật sự.

Dường như mọi chuyện đã trở nên không thể cứu vãn, nếu không phải nhờ sự nhạy bén của Mặc Đồng, Diệp Thiên bây giờ có lẽ đã sớm hiện nguyên hình.

Thì một trận tàn sát chắc chắn cũng khó tránh khỏi.

Bởi vì Ma Quân chỉ cần có thời gian sẽ vào trong tháp để xem Ma Tộc, vì hắn luôn canh cánh trong lòng về Ma Châu, nếu xảy ra bất kỳ sai sót nào, với tư cách là Ma Quân, trong lòng hắn cũng vô cùng khó chịu, cho nên mỗi lần có thời gian hắn sẽ đến đó để kiểm tra.

Lúc đó Diệp Thiên và Mặc Đồng, hai người nghe thấy tiếng của Ma Quân thật sự xuất hiện ở đó, cũng bắt đầu cảm thấy chuyện này có điều không ổn.

Bởi vì trước đó Diệp Thiên và Mặc Đồng hai người, đều hy vọng có thể tạm dừng mọi chuyện lại, sau đó để hắn lặng lẽ hoàn thành việc này.

Nhưng bây giờ Ma Châu không lấy được, ngược lại còn đánh rắn động cỏ, tuy chuyện này không phải là điều Diệp Thiên muốn thấy,

nhưng đã xảy ra rồi, cho nên cũng không có cách nào thay đổi được nữa.

Nhưng điều Diệp Thiên lo lắng duy nhất bây giờ là, nếu Ma Quân biết có người muốn có ý đồ với Ma Châu, thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên Diệp Thiên muốn lấy lại.

Đơn giản là khó hơn lên trời, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Mặc Đồng hai người nhìn nhau, tuy không nói gì, nhưng cũng hiểu được những điều trong lòng đối phương.

Khi Ma Quân xuất hiện ở đó, ma binh cũng đặc biệt ngạc nhiên, thế là cũng nói rõ mọi chuyện với y.

"Ma Quân, đây là chuyện gì?

Chẳng phải ngài vừa mới đến đây sao?

Muốn lấy Ma Châu nhưng cơ thể không khỏe nên đã đi rồi, sao vừa rời đi lại quay lại?" Thật ra ma binh hỏi như vậy, trước đó cũng là vì vô cùng kinh ngạc, bởi vì Ma Tộc từ trước đến nay đều do Ma Quân một mình thống trị, nhưng hôm nay sau khi gặp lại Ma Quân?

Tất cả mọi chuyện dường như thay đổi vô cùng rõ rệt, cho nên lúc đó khi hỏi như vậy, Ma Quân mới biết, hóa ra có người cố ý vào trong tháp, muốn lấy trộm Ma Châu.

Cho nên lúc đó y cũng vô cùng tức giận, thế là bắt đầu ra lệnh cho thuộc hạ đi điều tra từng người một, nhất định phải lật tung cả Ma Giới lên, cũng nhất định phải tìm ra kẻ giả mạo, Ma Quân lần này đã nổi giận.

Ở Ma Giới đã lâu không có chuyện gì xảy ra rồi, bởi vì y nhất định phải truy bắt gắt gao, phải tìm ra kẻ đó.

Bởi vì Ma Quân tuyệt đối không cho phép có người gây rối trên địa bàn của mình, càng không để kẻ khác dòm ngó đồ của mình, vì Ma

Châu là một bảo bối tốt.

Cho nên Ma Quân phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Quả nhiên, ở một bên khác, Diệp Thiên và Mặc Đồng hai người bây giờ không biết phải làm sao, nếu cứ điều tra tiếp, hai người rất dễ bị phát hiện.

Chương 2155

Cho nên lúc đó hai người trong lúc cấp bách, đã bị ép rơi xuống ma uyên, nơi này sát khí vô cùng nghiêm trọng, người bình thường nếu bị sát khí làm tổn thương.

Thì trong một thời gian ngắn không cách nào hồi phục được, những ma binh khác thấy hai người rơi xuống đó, cũng không dám đến gần.

Bởi vì sát khí sẽ gây tổn thương, cho nên lúc đó mọi người cũng vội vàng, lần lượt quay về bẩm báo cho Ma Quân.

Quả nhiên, Diệp Thiên và Mặc Đồng rơi xuống vực sâu, hai người lúc đó cũng vô cùng hối hận, nhưng không còn cách nào khác, vì nếu không rơi xuống.

Có lẽ bây giờ cũng không có kết cục tốt đẹp với người của Ma Tộc, cho nên lúc đó, sát khí dưới vực sâu sẽ đạt đến đỉnh điểm vào lúc trời tối.

Đồng thời khi đạt đến đỉnh điểm, sẽ xé nát hai người họ hoàn toàn.

Nhưng trong khoảng thời gian đó, Diệp Thiên và Mặc Đồng hai người có cơ hội sống, nhưng cũng phải xem cuối cùng có thật sự thoát ra được không, nếu không thoát ra được.

Thì cũng chỉ có thể chôn vùi mạng sống của mình dưới vực sâu này.

Diệp Thiên lúc đó thật sự không còn cách nào khác, bởi vì có những chuyện đều đã xảy ra rồi, cho nên bây giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng cùng Mặc Đồng thoát ra ngoài.

Bởi vì việc rơi vào đây trước đó cũng hoàn toàn là ngẫu nhiên, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy có lỗi với Mặc Đồng, nếu không phải vì mình, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Mặc Đồng, thật sự xin lỗi, nếu không phải vì ta kéo ngươi vào đây, cũng không đến mức xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho nên ngươi yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, ta nhất định sẽ không để ngươi chịu bất kỳ tổn thương nào, nhất định sẽ đưa ngươi ra ngoài." Diệp Thiên thật ra còn lo lắng hơn bất kỳ ai, bởi vì ở đây nếu trong vòng vài canh giờ không thoát ra được, họ sẽ bị xé nát, huống chi Diệp Thiên cũng chưa muốn chết sớm như vậy.

Cho nên lúc đó hai người ở đây chỉ có bốn canh giờ, phải tìm cách trốn thoát.

Nhưng nơi này không phải là nơi có thể ra vào dễ dàng, dù sao ở đây, không có ai dám vào.

Ngay cả ma binh của Ma Tộc cũng không dám vào, xem ra vô cùng nghiêm trọng, cho nên lúc đó Diệp Thiên vô cùng lo lắng, lúc này Mặc Đồng cũng không còn cách nào khác, tuy hắn rất quen thuộc địa hình ở đây.

Nhưng nơi này hắn chưa bao giờ đến, cho nên lúc đó hai người cũng vẫn luôn tìm kiếm, nhưng thời gian bốn canh giờ trôi qua cũng rất nhanh, nếu không nhanh chóng tìm được lối ra, thì cũng chỉ có thể ở đây chờ chết.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện chờ đợi ở đây, cho nên lúc đó hắn vẫn luôn nghĩ cách trốn thoát, nhưng Mặc Đồng do nguyên nhân cơ thể, nên vô cùng yếu ớt.

Gánh nặng của Diệp Thiên cũng đặc biệt nặng nề, nhưng hắn không thể bỏ Mặc Đồng lại một mình mà chạy trốn, vì dù sao ở đây nếu không có sự giúp đỡ của hắn, hắn cũng không thể đi đến được

bây giờ.

“Mặc Đồng, yên tâm đi, bây giờ ngươi tuy suy yếu, nhưng chỉ cần có ta ở đây, ta nhất định sẽ đưa ngươi ra ngoài, sẽ không bỏ ngươi lại đâu.” Diệp Thiên là người luôn rất trượng nghĩa, tuy thời gian tiếp xúc với Mặc Đồng không dài, nhưng đã sớm xem hắn như bạn bè của mình.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bất kể gánh nặng có nặng nề đến đâu, chỉ cần có thể để hai người thuận lợi ra ngoài, mọi chuyện đều không thành vấn đề, quả nhiên lúc đó Diệp Thiên mang theo Mặc Đồng yếu ớt đến một nơi.

Chỉ có những viên minh châu lơ lửng giữa không trung, tuy cũng không biết đó là đâu nhưng dù sao cũng phải tìm lối ra.

Lúc đó Diệp Thiên quan sát xung quanh, nơi này nhất định không sai, những viên châu tử dày đặc bao quanh, tuy cũng không biết đó là đâu, nhưng Diệp Thiên cảm thấy những thứ này, hẳn là có thể giúp họ thoát khỏi khốn cảnh.

Tuy không biết có khả năng đó hay không, nhưng Diệp Thiên sẽ không nản lòng.

Bởi vì hắn cảm thấy chỉ cần người còn một hơi thở thì nhất định có thể làm được, huống chi đã đến đây rồi, thì cũng không có đường lui nữa.

Lúc đó Mặc Đồng vẫn luôn kiên trì, vì hắn biết tình trạng cơ thể của mình, cho nên không muốn gây thêm quá nhiều phiền phức cho Diệp Thiên.

Hắn cũng biết Diệp Thiên là một người rất trượng nghĩa, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hắn.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn quan sát những viên châu tử bao

quanh đó, vì hắn cảm thấy chúng ở đây chắc chắn không phải ngẫu nhiên, cho nên bèn tìm ra một số kỹ xảo từ đó, sau đó để họ rời đi.

Diệp Thiên lúc đó không biết liệu hai người có thể thoát khỏi khốn cảnh này hay không, nhưng dù sao đi nữa, hắn tuyệt đối sẽ không chấp nhận số phận.

Bởi vì có quá nhiều chuyện đang quấy nhiễu, cho nên Diệp Thiên không thể cam tâm tình nguyện nhận thua như vậy, vì vậy lúc đó hắn đã chuẩn bị tâm lý, bất kể lúc nào.

Hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ lại Mặc Đồng.

Lúc này, Mặc Đồng trong lòng cũng vô cùng an ủi, vì hắn cảm thấy mình đã giúp Diệp Thiên đến nông nỗi này.

Chương 2156

Hắn cũng chưa bao giờ hối hận, vì Diệp Thiên thật sự đã giúp hắn rất nhiều, vào thời khắc quan trọng này, cũng không bỏ rơi hắn, cho nên lúc đó hắn cũng đã dốc hết sức lực cùng Diệp Thiên gắng gượng.

Bởi vì có những chuyện có thể nhìn thấy, đều chỉ là một loại ảo ảnh, nhưng dù thế nào đi nữa, Diệp Thiên cũng sẽ thoát khỏi khốn cảnh.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy ở đó, dường như có nhiều viên châu tử bao quanh, hẳn là có thể giúp hắn một chút, vì vậy lúc đó Diệp Thiên hiện đang bị thương.

Dù có dốc hết chút sức lực cuối cùng, hắn cũng sẽ không có bất kỳ hối hận nào, nhưng dưới sự nỗ lực của hắn, cuối cùng cũng có thể lấy được những viên châu tử mà hắn muốn.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên đã bị trọng thương.

Tuy Diệp Thiên bị trọng thương, nhưng hắn vẫn đang kiên trì, vì hắn biết sắp có thể nhìn thấy ánh sáng của chiến thắng.

Sau đó, hai người cũng bắt đầu tìm kiếm lối ra tiếp theo.

Bởi vì chỉ có tìm được lối ra, hắn và Mặc Đồng mới có thể ra ngoài, nếu không trong thời gian ngắn nhất, cũng thật sự không có cách nào khác.

Sau đó, trong quá trình hai người tìm kiếm lối ra, sát khí quả nhiên đã giảm bớt, vì trước đó sát khí ở đây vô cùng nghiêm trọng, nếu là người bình thường, đã sớm mất mạng.

Bởi vì pháp thuật của Diệp Thiên cực cao, cộng thêm Mặc Đồng, tuy có chút suy yếu về thể chất, nhưng hai người hợp lực có thể thoát

ra.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy sát khí không ngừng giảm bớt, dường như cũng khiến hắn thấy được hy vọng, vì vậy lúc đó hắn càng thêm kiên định niềm tin, nhất định sẽ cùng Mặc Đồng thoát ra ngoài.

Nhưng có những chuyện không giống như những gì hắn nhìn thấy, bởi vì con người mỗi khi làm bất cứ việc gì, ảo tưởng đều rất tốt đẹp.

Nhưng chỉ có tự mình tiếp xúc và nhìn thấy mới có thể thành sự thật, cho nên lúc đó Diệp Thiên cứ nghĩ rằng có thể thuận lợi rời đi, nhưng đi rất lâu sau đó, trời đã gần tối.

Nhưng vẫn không tìm thấy lối ra nào, điều này thật sự khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Diệp Thiên không tin mình sẽ bị mắc kẹt ở đây, nhưng những chuyện xảy ra trước mắt cũng khiến hắn không thể không tin, nhưng trước đó rõ ràng đã thấy một chút ánh sáng.

Sao lại không có lối ra, cho nên hắn lại bắt đầu tiếp tục tìm kiếm, vào lúc này, sát khí đột nhiên lại một lần nữa trở nên khổng lồ, Diệp Thiên cảm thấy sát khí này nếu cứ lớn dần lên.

Hai người chắc chắn sẽ bị thương, cho nên hắn thật sự đặc biệt hoảng loạn, nhưng trong lúc hoảng loạn này, lại khiến hai người tìm thấy lối ra trong trận nhãn.

Vì vậy cũng đã thuận lợi thoát ra.

Khi thấy có lối ra, Diệp Thiên và Mặc Đồng hai người vẫn luôn vỗ tay reo hò, tuy trước nay vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng dù sao đi nữa, lần này có thể thoát ra được cũng khá tốt.

Bởi vì nếu tiếp tục ở trong đó, sát khí chắc chắn sẽ gây tổn

thương, pháp thuật có cao đến đâu cũng không cách nào chống cự được, cho nên Diệp Thiên bây giờ đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

“Diệp Thiên, thật tốt quá, hai chúng ta cuối cùng cũng có thể ra khỏi đây rồi, bây giờ là thời cơ tốt nhất, chúng ta rời khỏi Ma Giới mới là quan trọng nhất.” Mặc Đồng lúc đó thật sự vô cùng phấn khích, bởi vì hắn vốn không nên xuất hiện ở Ma Giới, nếu một khi bị Ma Quân biết được, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nếu không phải vì Diệp Thiên đồng ý giúp đỡ, hai người cùng tiến cùng lùi, cũng không thể có những chuyện này.

Cho nên Diệp Thiên lúc đó cũng thở phào một hơi, vì hắn cũng có suy nghĩ giống Mặc Đồng, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ rằng ở Ma Giới lại có nhiều nơi nguy hiểm như vậy.

Thật sự khiến hắn xem nhẹ rồi, bởi vì trước đó trong đầu Diệp Thiên, chỉ hiện lên làm thế nào để lấy được Ma Châu, sau đó có thể khiến ma khí trên người tan biến.

Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện phải đối mặt sau khi vào đó, bây giờ khó khăn lắm mới mang Mặc Đồng thoát khỏi Ma Giới, tuy có thể có một chút tiếc nuối.

Bởi vì không lấy được Ma Châu, chuyện này đã thất bại, nhưng chuyện Diệp Thiên đã hứa nhất định sẽ làm, cho nên lúc đó Diệp Thiên đã làm theo những gì đã nói với Mặc Đồng trước đó.

“Mặc Đồng, lần này thật sự phải cảm ơn ngươi, nếu không có sự giúp đỡ của ngươi, có lẽ ta cũng không thể đi đến bước này, Ma Châu tuy không lấy được, nhưng ta cũng sẽ thực hiện lời hứa trước đây.” “Ta nhất định sẽ giúp ngươi rửa sạch tất cả tội nghiệt trước đây, chuyện đã hứa nhất định phải làm.” Diệp Thiên vĩnh viễn là người giữ chữ tín, nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho những lời mình đã nói,

bởi vì hắn muốn làm, nếu không sẽ chọn không nói.

Cho nên sau khi nghe xong những lời đó, đồng thời cũng giúp Mặc Đồng giải quyết những chuyện đó xong, Diệp Thiên lại tiếp tục vội vàng quay về rừng đào, vì hắn có chuyện phải làm.

Huống chi trước đó ở đó đã lấy được nhiều châu tử như vậy, cho nên phải nghiên cứu công dụng của những viên châu tử này, nếu có thể giúp ích được gì, thì tốt quá rồi.

Quả nhiên, trong quá trình nghiên cứu châu tử, lại vừa hay gặp Nữ Thần, Nữ Thần lúc đó thấy Diệp Thiên quay về, cả người cũng vô cùng kinh ngạc.

Chương 2157

“Diệp Thiên, ngươi cũng quá lợi hại rồi, mới trong thời gian ngắn như vậy, đã lấy được Ma Châu, Nữ Thần lúc đó nói những lời đó, chỉ cảm thấy Diệp Thiên đặc biệt có năng lực, chuyện khó như vậy cũng có thể làm được.” Diệp Thiên lại không hiểu ý của Nữ Thần, vì hắn căn bản không lấy được Ma Châu, những viên châu tử này cũng không phải, cho nên hiếu kỳ hỏi.

“Nữ Thần, người đang đùa sao?

Châu tử nào chứ?

Ta còn chưa chạm vào được.” Nữ Thần lúc đó cảm thấy Diệp Thiên thật sự quá ngây thơ, bèn nói cho hắn biết, thật ra Ma Châu mà hắn thấy trong tháp ma căn bản không phải là thật, đó chỉ là để che mắt người khác mà thôi.

Bởi vì những viên châu tử mà hắn đang cầm mới là Ma Châu thật sự, cho nên Nữ Thần mới từ lúc nhìn thấy đã bắt đầu đặc biệt kinh ngạc.

Bởi vì nàng cảm thấy thứ này rất quý giá, lại không ngờ lại để hắn dễ dàng tìm thấy, nhưng hắn lại không biết đó là châu tử thật sự, cho nên lúc đó nàng cũng cảm thấy có chút buồn cười!

Bởi vì hắn từ đầu đã không biết, nếu biết thì đã sớm đi làm rồi, cũng không đến mức phải đợi đến bây giờ, may mà có Nữ Thần, cho nên lúc đó hắn cũng đặc biệt cảm ơn.

Diệp Thiên lúc đó khi tẩy sạch ma khí, khỏi phải nói là vui mừng đến mức nào, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ thành công, vì trước đó đã trải qua muôn vàn khó khăn.

Suýt chút nữa đã bị tan xương nát thịt, nhưng bây giờ sau khi nghe Nữ Thần nói như vậy, cả người cũng bừng tỉnh, cộng thêm bây giờ ma khí đã được thanh trừ sạch sẽ.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy lần này thật sự là vạn hạnh, nếu không rơi vào vực sâu, cũng càng không thể mang những viên châu tử này đi.

Nếu Ma Quân biết bây giờ châu tử đã biến mất không dấu vết, có lẽ cũng sẽ tức đến không chịu nổi, nhưng bây giờ Diệp Thiên sẽ không quan tâm đến những chuyện khác.

Bởi vì viên châu tử này đối với hắn mà nói cũng đặc biệt quan trọng, lúc đó Diệp Thiên căn bản không hiểu tác dụng thật sự của viên châu tử này là gì?

Sau đó mới nghe Nữ Thần nói, đồng thời cũng có hiểu biết nhất định về một số chuyện trong đó.

"Diệp Thiên, lần này ngươi thật sự quá may mắn rồi, ngươi có biết vì sao Ma Giới lại xem trọng viên Ma Châu này như vậy không, cũng chính là vì Ma Châu được các đời Ma Quân dùng tâm huyết nuôi dưỡng, và lấy tinh hoa của trời đất làm dưỡng chất để ngưng kết thành." "Cho nên nếu một khi bị ai lấy đi sử dụng, đối với bản thân sẽ có tác dụng rất lớn, nếu không Ma Quân sẽ không phái nhiều người như vậy canh giữ ở đó, cũng càng không chơi trò dương đông kích tây." Bởi vì Ma Châu là chí bảo của Ma Giới, bất kỳ ai thật ra cũng muốn lấy, nhưng không có ai có thể thuận lợi như Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy mình rất may mắn, bởi vì nếu không có Mặc Đồng đi cùng bên cạnh, có lẽ những chuyện này cũng sẽ không thành công.

Cho nên Diệp Thiên không chỉ phải cảm ơn Nữ Thần đã cho hắn biết một số chuyện trước đó, đồng thời còn có Mặc Đồng âm thầm

cống hiến ở phía sau, bất kể là lợi ích của hai người hay là tình cảm khác.

Tóm lại, lần này có thể tiêu trừ toàn bộ ma khí, đồng thời lại có thể có được chí bảo này, hắn nhất định cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy, một khi đã có bảo bối này trong tay, thì đối với tu vi của mình chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ rất lớn, vốn pháp thuật của Diệp Thiên đã rất cao.

Nếu lại có thể khiến tu vi của mình không ngừng tăng lên, thì chắc chắn cũng là một chuyện tốt, cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu mượn sức mạnh của Ma Châu, sau đó bắt đầu không ngừng tăng tiến tu vi của mình.

Thật ra lúc đầu, Diệp Thiên không nghĩ nhiều như vậy, cũng càng không nghĩ rằng Ma Tộc có thể có công dụng lớn như vậy, bây giờ khi nhìn lại cảnh này, mới phát hiện ra sức mạnh của Ma Tộc thật sự vô cùng mạnh mẽ.

Chẳng trách Ma Quân lại xem trọng nó như vậy, xem ra lần này hắn đã gặp may.

Bởi vì Diệp Thiên trong quá trình tu hành, đặt viên Ma Châu này lên người, có thể cảm nhận được sự khác biệt, không ngừng khiến năng lượng trong cơ thể tăng cường.

Cho nên lúc đó hắn cảm thấy viên châu tử này đối với tu vi thật sự có tầm quan trọng rất lớn, vì trước đó trong quá trình tu luyện cũng nhanh.

Nhưng lại không nhanh bằng khi có viên châu tử này, cho nên lúc đó Diệp Thiên đặc biệt trân trọng những gì mình lấy được, vì đó là dùng mạng sống của mình để đổi lấy.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy nếu có viên châu tử này không ngừng giúp tu vi của mình tăng lên, thì sau này sẽ càng lợi hại hơn.

Diệp Thiên cũng không biết nguyên nhân chính xác là gì.

Trước khi gặp phải Ma tộc, hắn cũng chỉ có một mình tu luyện, nhưng bây giờ mọi vấn đề đều đã bày ra trước mắt.

Diệp Thiên cảm thấy có lẽ vì trước đây trên người còn vương lại ma khí nên mới bị ma châu lựa chọn, khiến tu vi của nó không ngừng tăng lên, nhưng hiện tại hắn thật sự có chút không hiểu nổi.

Dù rất hoang mang và không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng bất kể thế nào, mọi việc trước mắt đều tiến triển vô cùng thuận lợi.

Đây chính là điều Diệp Thiên hy vọng được thấy, bởi trước đó ma khí cứ lởn vởn trong lòng khiến hắn vô cùng sốt ruột.

Chương 2158

Bởi vì ma châu trước nay vẫn được cất giữ trong ma cung nên vốn không biết chủ nhân của nó là ai, cũng chưa từng có kinh nghiệm gì, thế nên lần này Diệp Thiên đã may mắn gặp dịp tình cờ, khiến ma châu nhận nhầm hắn làm chủ nhân và không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Diệp Thiên lúc đó cũng không ngờ lại có kết quả như vậy, nhưng bất kể thế nào, đây cũng là một loại duyên phận, vì hắn đã vô tình lấy được viên châu này.

Đồng thời, thứ mà ma quân tâm tâm niệm niệm muốn có được, bây giờ lại do sai sót mà nhận hắn làm chủ nhân mới, thế nên lúc đó Diệp Thiên nghĩ rằng, nếu ma châu đã có thể nghe theo mệnh lệnh của mình, vậy thì sau này nếu có nhu cầu, chắc chắn nó cũng có thể giúp hắn hoàn thành mọi việc.

Chuyện này khiến Diệp Thiên thật sự vô cùng may mắn, vì từ đầu đến cuối, kể từ khoảnh khắc cầm lấy ma châu, hắn cũng không biết công dụng của nó.

Trong lòng Diệp Thiên vui mừng khôn xiết, bởi hắn có cảm giác chuyện tốt sẽ xảy ra với mình, huống hồ nữ thần lúc đó cũng chỉ nói đơn giản một câu.

Nếu đã có thể thật sự cầm được nó, lần này Diệp Thiên nhất định sẽ tận dụng ma châu thật tốt.

Mặc dù bây giờ không biết ma châu rốt cuộc có uy lực lớn đến đâu, hay sẽ mang lại cho mình điều gì, nhưng chỉ cần có một tia cơ hội, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ, bởi vì thứ này đã nhận hắn làm chủ nhân.

Diệp Thiên vô cùng rõ ràng một điều, uy lực của ma châu có lẽ là thứ mà rất nhiều người thèm muốn, nhưng không tìm được, nếu không ma quân cũng sẽ không giương đông kích tây, bày ra nhiều trò như vậy.

Bây giờ Diệp Thiên ngẫu nhiên có được thứ này, chắc chắn sẽ yêu thích không buông tay, vì vậy lúc đó hắn cũng không đi làm những chuyện đáng ngờ.

Mặc dù ma khí trong cơ thể đã được loại bỏ, nhưng thân thể vẫn cần thời gian để hồi phục, thế là hắn ở lại trong rừng đào để điều dưỡng.

Diệp Thiên vốn dĩ cũng không có việc gì làm, nên việc điều dưỡng thân thể trong rừng đào vừa có thể thưởng thức mỹ cảnh nơi đây, vì vậy hắn vô cùng thảnh thơi tự tại.

Thật trùng hợp, một ngày nọ, điều mà Diệp Thiên không ngờ tới đã xảy ra, ma châu đã biến thành hình người.

Điều này thật sự khiến Diệp Thiên chấn động, bởi vì hắn chưa từng nghe nói, càng chưa từng thấy một viên ma châu có thể biến thành hình người.

Bây giờ chuyện như vậy lại xảy ra ngay trước mắt hắn, khiến hắn lúc đó cảm thấy như đang mơ, bởi có quá nhiều chuyện mà Diệp Thiên không hề hay biết.

Mỗi một lần trải qua những chuyện này, dường như hắn lại trưởng thành hơn một chút, nhưng cá nhân Diệp Thiên sẽ luôn đặt những việc cần làm lên hàng đầu.

Giờ phút này, Diệp Thiên lòng dạ rối bời, bởi hắn cảm thấy có một số chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn cũng không ngờ những chuyện này lại xảy ra.

Vốn dĩ trước đây hắn đến Ma giới là để tìm ma châu, đã phải tiêu hao toàn bộ ma khí trên người, và bây giờ chuyện này đã thành công.

Nhưng hiện tại, Ma tộc lại nhận hắn làm ký chủ mới, mà hiểu biết của Diệp Thiên về phương diện này lại thật sự thiếu sót.

Nếu những rắc rối cứ liên tiếp ập đến, Diệp Thiên thật không biết phải đối mặt thế nào.

Mặc dù pháp thuật của hắn cao hơn một tiên nhân, nhưng hắn cũng không hy vọng rước thêm quá nhiều phiền phức.

Hơn nữa, nếu có thể sống thanh nhàn tự tại, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tự tìm rắc rối cho mình.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nhìn ma châu đã biến thành hình người và bắt đầu hỏi han, bởi hắn cần phải hiểu rõ mọi thứ liên quan đến Ma tộc, bao gồm tất cả các vấn đề về ma quân và Ma giới.

Nếu ngay cả chuyện này cũng không hiểu rõ, trong lòng Diệp Thiên thật sự sẽ có vấn đề.

Vì vậy, trong quá trình hỏi han, hắn cũng biết được, hóa ra mỗi ma quân đều phải thông qua thử thách của Mặc Uyên mới có thể nhận được ma châu.

Chính vì lẽ đó, Diệp Thiên mới bị nhận làm chủ nhân của ma châu.

Diệp Thiên bây giờ cảm thấy như có một tảng đá đè nặng lên đầu.

Mặc dù đã giải trừ được ma khí trong cơ thể, nhưng lại có một phiền phức lớn mới xuất hiện.

Chuyện này cũng không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được, nên Diệp Thiên cảm thấy phiền phức này phải nhân lúc thời gian còn ngắn mà giải quyết nhanh chóng, như vậy cũng không đến nỗi sau này càng thêm hoang mang.

Bởi vì ma châu vốn là thứ thuộc về Ma tộc, một khi bị mất, chắc chắn sẽ gây chấn động khiến ai cũng biết.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng đã cân nhắc, bởi vì trước đó hắn và Mặc Đồng ở Ma giới cũng đã gây ra động tĩnh không nhỏ.

Chương 2159

Mặc dù không bị bắt, nhưng bất kể thế nào, ma quân tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, vì ma châu trong tay mỗi đời ma quân chỉ có một viên duy nhất.

Bây giờ viên châu này lại ở trong tay hắn, vậy thì ma quân chắc chắn sẽ dốc hết tâm sức để tìm kiếm.

Dù Diệp Thiên có cố ý che giấu thế nào, cũng chưa chắc đã giấu được.

Mặc dù Diệp Thiên không sợ ma quân, nhưng dù sao đi nữa, ma và tiên vĩnh viễn không đội trời chung.

Vốn dĩ Diệp Thiên cũng không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng đến vậy.

Vì vậy, điều Diệp Thiên hy vọng nhất bây giờ là nhanh chóng biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có, nhưng lại không thể chủ động đi giải thích, bởi vì ma châu này là do hắn lấy từ Ma tộc, ma quân sẽ không nghe bất kỳ lời giải thích nào, chắc chắn cũng sẽ có hiểu lầm.

Hiện tại, Diệp Thiên vẫn đang lo lắng về những chuyện này, không biết phải đối mặt ra sao.

Vì sự việc ngày càng nghiêm trọng, Diệp Thiên chỉ có thể một mình không ngừng hy vọng có thể tìm ra một biện pháp tốt hơn để giải quyết.

Mặc dù trước đây Diệp Thiên chưa từng giao tiếp với ma quân, nhưng hắn cũng biết tính cách của y, là thủ lĩnh của Ma giới, tự nhiên sẽ không lòng dạ mềm yếu.

Diệp Thiên cũng sẽ không sợ, chỉ cảm thấy mình lấy đồ của người khác trước là không đúng, nhưng nếu không phải vì ma khí trên người quá nặng, cũng sẽ không có nhiều vấn đề tồn tại như vậy.

Vì vậy, điều Diệp Thiên cần nhất bây giờ là giải quyết chuyện này trước.

Thực ra, mọi lo lắng của Diệp Thiên chẳng qua là vì hắn suy nghĩ quá nhiều.

Bởi vì sau khi ma quân của Ma giới biết được chuyện này, chắc chắn cũng sẽ cho người nhanh chóng tiếp tục điều tra, vì dù sao thứ này cũng thuộc về Ma giới, trong tay mỗi đời ma quân chỉ có duy nhất một viên.

Nếu lỡ bị người khác lấy đi, hậu quả sẽ khôn lường.

Vì vậy, y cũng sẽ ngựa không dừng vó mà nhanh chóng tìm ra người đó.

Nếu ma quân muốn tìm ma châu, chỉ cần có tâm linh cảm ứng là có thể tìm được, bởi vì mỗi một viên châu đều do y quán chú tâm huyết, nên việc ma quân tìm ra chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc đó Diệp Thiên cũng biết chuyện này, nhưng bây giờ ma châu đã biến thành hình người, nếu muốn trốn tránh nữa thì càng khó hơn.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng nhận ra một điều, nếu sự việc đã như vậy, hắn cũng không thể thay đổi được gì, chỉ có thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Một ngày nào đó ma quân tìm đến, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Thế là lúc đó, Diệp Thiên liền nhận ma châu làm đồ đệ của mình.

Vì trước đây đã có hai đồ đệ, nên bây giờ Diệp Thiên gọi nó là tân

đồ đệ.

Đồng thời, trong khoảng thời gian này, Diệp Thiên cũng mượn thiên thời, địa lợi, nhân hòa, bắt đầu không ngừng tu luyện, bởi hắn biết chỉ có khiến tu vi của mình mạnh hơn, thì khi có bất kỳ chuyện gì xảy ra, hắn đều có thể ứng phó tự nhiên, cũng không cần phải sợ ma quân có tìm đến mình hay không.

Bởi vì chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra, chỉ là không biết khi nào.

Vì vậy, Diệp Thiên định trong thời gian gần đây sẽ nâng cao tu vi của mình một chút, như vậy cũng có thể đối đầu với y.

Nếu không, trong cuộc đối đầu sau này, chắc chắn hắn sẽ là người thua cuộc.

Nhưng Diệp Thiên từ trước đến nay đều không cho rằng mình sẽ đi đến bước đó, bởi hắn đối với bản thân đặc biệt có lòng tin, dù chỉ có một phần chắc chắn, hắn cũng sẽ cố gắng thử.

Diệp Thiên biết có ma châu ở bên cạnh, bất kể làm gì cũng có thể đạt được, nên căn bản không lo lắng.

Nhưng có một số việc Diệp Thiên phải làm trước, bởi vì dù sao hắn cũng không phải là người vạn năng, nên khi đối mặt với cuộc tấn công của ma quân, liệu có thể thắng hay không, Diệp Thiên phải đảm bảo được điều này.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên căn bản không quan tâm đến những chuyện khác, chỉ chuyên tâm tu luyện ở đây.

Ma quân của Ma giới từ khi biết ma châu bị mất, đã bắt đầu cho ma binh của mình không ngừng tìm kiếm manh mối, bởi vì thứ này đối với y vô cùng quan trọng.

Chương 2160

Nếu thứ này bị mất đi, Ma tộc sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, vì vậy ma quân vô cùng phẫn nộ, bởi có kẻ dám trộm đồ của y, quả thực là đang tìm đường chết.

Một mặt, y ra lệnh cho người đi điều tra tìm kiếm, mặt khác cũng bắt đầu không ngừng dùng pháp thuật để cảm ứng sự tồn tại của ma châu.

Sau một hồi cảm ứng, ma quân cũng cảm nhận được ma châu, nhưng hiện tại không cảm ứng được vị trí cụ thể, chỉ biết là đã bị mất, nên trong lòng vô cùng sốt ruột.

Thế là ma quân bắt đầu ngày đêm không nghỉ, triển khai một loạt các cuộc truy lùng.

Bởi vì thứ này vốn thuộc về Ma tộc, nhất định phải tìm ra kẻ trộm ma châu, và y tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó.

Sở dĩ ma quân ngày đêm không nghỉ làm việc, chẳng qua là hy vọng có thể nhanh chóng xử lý xong những việc này.

Nếu không tìm được ma châu, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, để có thể giải quyết hết tất cả những vấn đề này, mọi người cũng đã phải bỏ ra rất nhiều công sức.

Bởi vì ma quân tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai cứ như vậy lấy đi đồ của mình, huống hồ ma châu không phải ai cũng có thể sở hữu được.

Vì vậy, tất cả mọi người trong Ma giới đều bắt đầu lo lắng bất an, bởi vì ai cũng hy vọng có thể nhanh chóng giúp ma quân giải quyết lo

âu, tìm lại ma châu, như vậy cũng sẽ không để Ma tộc rơi vào tình thế nghiêm trọng hơn.

Mặc dù Diệp Thiên cũng biết, lần này ma quân nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tìm kiếm, dù thế nào cũng tuyệt đối không buông tay, vì ma châu đã bị lấy đi.

Vậy thì bất kể ma quân định làm gì, tóm lại lần này Diệp Thiên nhất định phải điều tra ra mọi việc liên quan đến ma quân, bởi chỉ có hắn mới có quyền lợi như vậy, cũng sẽ không vì những chuyện này mà dừng bước.

Thực lực của Ma tộc vô cùng hùng hậu, và hắn cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Vì vậy, dựa trên một loạt các vấn đề, Diệp Thiên cũng bắt đầu không ngừng nghiên cứu.

Trong quá trình nghiên cứu, hắn mới biết được một vài bí mật nhỏ của ma quân.

Người bình thường không thể nào đoán được, chỉ có Diệp Thiên thông qua điều tra của mình mới biết được rằng ma quân hiện tại đã thay thế ma quân trước đó, căn bản không phải là ma quân thật sự.

Mỗi đời ma quân của Ma giới khi được lựa chọn đều phải trải qua một cuộc tàn sát vô cùng thảm khốc.

Nếu không có cuộc tàn sát đó, không thể nào có được vị trí hiện tại.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy Ma giới thật sự hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Bởi vì nếu không ai biết, sẽ cảm thấy Ma giới dường như mọi vấn đề đều có thể khiến mọi người hạnh phúc, nhưng bây giờ nhìn thấy tình huống này, hắn lại cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng

buồn.

Nếu Diệp Thiên không dựa vào một loạt điều tra, e rằng cũng không biết ai mới là ma quân thật sự.

Nhưng bây giờ hắn mới biết, hóa ra ma quân hiện tại đã dùng thủ đoạn hèn hạ, sau khi giết chết ma quân thật sự, liền thay thế y, rồi chủ trì đại cục trong Ma tộc.

Sau một hồi tìm hiểu, Diệp Thiên mới biết, hóa ra những gì hắn thấy, bao gồm cả những gì hắn tiếp xúc, căn bản không phải là tất cả về ma quân thật sự.

Nếu người khác không biết, thật sự sẽ tưởng đó là ma quân thật sự, nhưng bây. giờ loại thủ đoạn hèn hạ này, Diệp Thiên ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, bởi vì không có bất kỳ ai dùng cách thức như vậy để đạt được thứ mình muốn.

Vì lợi ích của bản thân, cũng không nên tùy tiện tước đoạt mạng sống của người khác.

Có lúc, Diệp Thiên thật sự không nỡ nhìn những chuyện mà mình phát hiện, bởi hắn cảm thấy điều đó là không thể, nhưng bây giờ những chuyện càng không thể lại càng xảy ra ngay trước mắt hắn.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên cũng biết, chuyện như vậy, nếu lỡ bị truyền ra ngoài hoặc để người trong Ma giới biết được, vậy thì ma quân hiện tại chắc chắn cũng sẽ gặp phải tai họa lớn.

Nhưng bây giờ y diễn kịch rất hay, người khác căn bản không biết.

Vậy thì liệu chuyện này có liên quan lớn đến viên ma châu kia không?

Chương 2161

Vì vậy, tất cả chỉ là suy đoán của một mình Diệp Thiên.

Diệp Thiên tuy kinh ngạc, nhưng không ngờ ngay cả chuyện soán vị như vậy cũng có thể làm ra được.

Bởi vì tội này nếu ở nơi khác, sớm đã bị xử trảm rồi, huống hồ y lại có thể sống đến bây giờ?

Diệp Thiên chưa từng thấy ai nhẫn tâm như vậy, vì để có thể trở thành ma quân mà không tiếc làm hại người khác.

Nếu là hắn, dù thế nào cũng không thể làm ra chuyện này.

Ban đầu, Diệp Thiên đối với ma châu này không hiểu biết nhiều, càng không biết nó là người như thế nào, nhưng sau khi biết ma châu bị trộm, đồng thời cũng biết y sẽ không dễ dàng bỏ qua, nên mới từ đó tìm hiểu một số chuyện về y.

Nhưng trong quá trình tìm hiểu, Diệp Thiên thật sự đã phát hiện ra chuyện này.

Bởi hắn cảm thấy người có thể làm ra chuyện như vậy, nhất định là một kẻ lòng dạ độc ác.

Vì vậy, lúc đó hắn lại bắt đầu tiếp tục điều tra mọi thứ về y.

Trong quá trình điều tra, Diệp Thiên mới biết, hóa ra ma quân này làm việc thật sự vô cùng tàn bạo, từ trước đến nay không bao giờ xem trọng mạng sống của người khác.

Y muốn lấy mạng ai thì lấy mạng người đó, cũng không cho ai bất kỳ đường sống nào.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy người như vậy căn bản không xứng

làm ma quân.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình hắn biết thì có thể làm gì?

Những người khác đều bị che mắt, nên căn bản không biết mục đích thật sự của ma quân hiện tại.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy mình đã nắm được mọi bằng chứng về ma quân, vậy thì nếu có một ngày y muốn đối đầu với hắn, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho y.

Hắn cảm thấy bây giờ mình đang nắm đằng chuôi, bởi vì ma quân chắc chắn nghĩ rằng những việc mình làm sẽ không bị ai biết.

Nhưng ngược lại, Diệp Thiên thông qua một số kênh, đồng thời cũng đã nắm rõ chuyện này trong lòng bàn tay.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên quyết định nắm chắc cơ hội này, sau đó lật đổ ma quân này, để cho người trong Ma giới xem cho rõ, vị ma quân mà họ tôn sùng là người như thế nào.

Nhưng mặc dù Diệp Thiên hiện tại đã có trong tay điểm yếu của y, nhưng đối với một số chuyện trong Ma giới, hắn vẫn chưa hiểu rõ lắm.

May mà có Mặc Đồng giúp đỡ, vì trước đó đã hứa hẹn, nếu không Diệp Thiên cũng không thể giúp đỡ.

Vì vậy, lúc đó Mặc Đồng cảm thấy Diệp Thiên đã giúp đỡ mình nhiều như vậy, cũng nên cho hắn biết một số thông tin về Ma giới, như vậy đối với hắn có thể có lợi ích lớn, cũng là một cách báo đáp.

Vì vậy, lúc đó Mặc Đồng trước khi đi đầu thai, đã cho Diệp Thiên biết một số bí mật về Ma giới, như vậy sau này nếu có việc gì, hoặc những chuyện khác, hắn đều có thể dễ dàng giải quyết.

Diệp Thiên cũng đặc biệt cảm ơn Mặc Đồng, nếu không có sự

giúp đỡ hết lần này đến lần khác của y, hắn cũng không thể thuận lợi như vậy.

Mặc dù hai người đôi bên cùng có lợi, nhưng Diệp Thiên lại xem y như bạn bè của mình.

Bởi vì dù sao bạn bè quan trọng như vậy, cũng không phải lúc nào cũng có thể gặp được.

Vì vậy, Diệp Thiên thấy Mặc Đồng có thể đầu thai chuyển thế, làm người, trong lòng cũng tự nhiên đặc biệt vui mừng.

Bất kể thế nào, hai người cũng là người đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, cũng hy vọng mọi thứ đều có thể tốt đẹp.

"Trước đây ta nói với ngươi những lời đó, chẳng qua là vì giữa hai chúng ta có một số vấn đề chưa giải quyết, nên cũng không có thời gian để nói với ngươi." "Nhưng bây giờ ngươi sắp đi đầu thai, nên ta cũng phải nói cho ngươi biết những gì ta biết.

Nếu ngươi muốn làm gì, hoặc có chỗ nào cần tìm hiểu, đều có thể dựa theo những gì ta nói mà làm." Mặc Đồng quả thực là một người rất tốt.

Từ khoảnh khắc tiếp xúc với y, Diệp Thiên đã cảm thấy y là một người đặc biệt lương thiện.

Chương 2162

Dù là từ lúc mới quen nhau cho đến bây giờ, y vẫn luôn không thay đổi tấm lòng của mình.

Bởi vì Mặc Đồng biết Diệp Thiên đối với Ma giới chắc chắn tràn đầy sự tò mò.

Thật trùng hợp lúc này, Mặc Đồng cũng biết một số chuyện của Ma giới, nên cảm thấy nói cho hắn biết cũng chỉ là chuyện nhỏ, cũng không có gì khó khăn, ít nhất có thể giúp hắn một chút.

Bởi vì trước đây Mặc Đồng cũng là một người có oán khí rất nặng, nếu không nhờ Diệp Thiên giúp đỡ, rửa sạch mọi tội lỗi, thì cũng không thể có chuyện đầu thai.

Vì vậy, lúc đó y trong lòng mang ơn, cũng hy vọng có thể góp chút sức mọn để giúp đỡ, như vậy cũng có thể khiến hắn nhanh chóng hơn, đi làm những việc mình thích làm.

Diệp Thiên đặc biệt cảm ơn Mặc Đồng đã giúp đỡ mình nhiều như vậy, nếu không có y, có lẽ hắn không biết sẽ có nhiều chuyện như vậy.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên chỉ thông qua việc điều tra một số chuyện mới biết ma quân hiện tại đã giết ma quân trước đây, nhưng lại không biết hai người vốn là đồng môn sư huynh đệ.

Chẳng trách y lại có cách làm như vậy, bởi vì có thể ra tay giết cả huynh đệ của mình, có thể thấy người này có dã tâm lớn đến đâu.

Vì vậy, lúc đó để đạt được mục đích, y đã sử dụng Phệ Hồn Thuật, và chấn vỡ hồn phách của người kia.

Một khi hồn phách bị chấn vỡ, thì đừng mong có cơ hội tái sinh.

Vì vậy, Diệp Thiên khi nghe đến đây mới biết, hóa ra một người vì mục đích của mình mà hy sinh tất cả mọi người, cũng không hề do dự.

Ngay cả đồng môn sư huynh của mình cũng có thể ra tay, có thể thấy ma quân trước mắt này đáng ghét đến mức nào, thật quá độc ác.

Bởi vì nếu chuyện này xảy ra trên người Diệp Thiên, dù thế nào hắn cũng không thể làm được, vì hắn sẽ không làm hại người thân của mình, dù là sư huynh cũng không thể làm được.

Diệp Thiên lại biết thêm một điều, ma quân hiện tại, sau khi giết chết ma quân trước đó, đã ngụy tạo thành một tai nạn, cho rằng y chết yểu.

Bởi vì mọi người đều không biết nguyên do thế nào, tự nhiên sẽ bị vẻ ngoài lừa dối, nên lúc đó mọi người cũng căn bản không để ý đến những chuyện này.

Bởi vì lúc đó tất cả thần dân đều không biết tình hình thế nào, toàn bộ đều bị ma quân hiện tại lừa gạt, mọi người đều tin là thật.

Y đã thành công triệt để trong việc giành được tín ngưỡng của người dân Ma giới, giành được sự tin tưởng của mọi người.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nghĩ, một người có thể làm được như vậy, xem ra đã mưu tính trong một thời gian dài, nếu không không thể nào khiến tất cả mọi người đều tin phục y.

Vì vậy, Diệp Thiên bây giờ càng lúc càng bội phục ma quân trước mắt này, vì để có thể thành công, y thật sự đã nỗ lực rất nhiều.

Nếu Diệp Thiên không điều tra, thật không biết ma quân hiện tại có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên đã biết một điều, nếu muốn bảo toàn bản thân, không bị bất kỳ tổn hại nào, thì trước tiên phải nhanh chóng

tìm kiếm thêm nhiều bằng chứng hơn.

Bởi vì hiện tại chỉ dựa vào những gì đã biết, không thể nào đánh bại hoàn toàn ma quân được.

Hắn cũng sẽ không sợ, bởi vì trước đây ma quân trong lòng người dân đã chiếm một vị trí quan trọng, nên ba câu hai lời không thể nào khiến y mất đi tất cả uy vọng trong lòng mọi người.

Vì vậy, Diệp Thiên hiện tại đặc biệt lo lắng, bởi hắn cũng biết ma quân sau khi biết ma châu bị mất, chắc chắn sẽ tiếp tục không ngừng truy tìm.

Nếu ngày nào đó y tra ra viên châu do hắn lấy, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nếu y phát động tất cả người của Ma tộc, vậy thì trận chiến loạn này chắc chắn cũng không thể tránh khỏi.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nghĩ, nếu bây giờ có thể tìm ma quân đàm phán, giải quyết một số vấn đề, vậy thì cũng sẽ không phải chịu bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Nhưng chuyện này cũng không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được, huống hồ thế lực của ma quân hiện tại cũng ngày càng lớn mạnh, tất cả người của Ma tộc đều vô cùng kính sợ y.

Nếu chỉ dựa vào một mình Diệp Thiên đối kháng với y, căn bản không có bất kỳ khả năng nào.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng nghĩ, nếu lần này có thể có được bằng chứng xác thực, vậy thì có thể hoàn toàn bảo vệ mình, cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Chương 2163

Vì lúc này hắn đã quyết định một việc và sẽ không thay đổi.

Nếu hắn thật sự muốn tìm thêm bằng chứng, vậy thì phải tính kế lâu dài, tìm kiếm thật kỹ.

Bởi vì ma quân hiện tại đã giấu thi thể của ma quân trước đây, đến giờ vẫn chưa có ai phát hiện.

Nếu không phải Diệp Thiên thông qua điều tra, cộng thêm Mặc Đồng cho biết một số bí mật, hắn cũng sẽ không biết.

Vì vậy, bây giờ y giấu thi thể kỹ như vậy, có lẽ là muốn cho tất cả mọi người không biết chuyện này.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ nếu muốn tìm bằng chứng thật sự, vậy thì phải nhanh chóng tìm ra nơi y cất giấu thi thể.

Chuyện này không phải dễ dàng làm được.

Diệp Thiên trong lòng cũng rất rõ, nhưng tuyệt đối sẽ không buông tay như vậy.

Nhưng Diệp Thiên tin rằng, nếu dựa vào năng lực của mình, muốn tìm chắc chắn cũng có thể tìm được.

Chỉ cần tìm được thi thể, hắn có thể dùng Vấn Linh Thuật để biết được sự thật, bao gồm cả cách ma quân hiện tại đối xử với y.

Nếu không tìm được thi thể, thì những bằng chứng mà Diệp Thiên nắm giữ bây giờ cũng vô ích.

Vì vậy, trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, cũng không biết phải làm sao mới có thể nhanh chóng tìm được.

Dù sao những việc ma quân hiện tại làm, chắc chắn đã chuẩn bị

trước, sẽ không để người khác dễ dàng tìm ra.

Hiện tại Diệp Thiên cũng vô cùng hoang mang.

Bởi vì có một số chuyện đã như vậy, dù có vội vàng đến đâu cũng chưa chắc đã thành công, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tay.

Chỉ cần có một tia cơ hội có thể khiến ma quân hiện tại tránh xa mình, Diệp Thiên có thể trả giá tất cả, bởi vì hắn phải thành công, vì tính mạng của mình.

Hiện tại Diệp Thiên vì chuyện này, thật sự đã hao tổn tâm trí.

Nếu có thể giải quyết tất cả vấn đề, hắn cũng sẽ không mờ mịt như vậy.

Bây giờ Diệp Thiên đã biết tất cả những chuyện liên quan đến Ma giới và ma quân hiện tại.

Bởi vì trước đây đối với y không hiểu biết nhiều, nên có thể sẽ không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ gần như mọi chuyện, Diệp Thiên đều đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mặc dù có bằng chứng, nhưng Diệp Thiên hiện tại cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì trong quá trình tìm hiểu, đồng thời hắn cũng biết rằng các đời ma quân, thử thách quan trọng nhất là phải chịu đựng được khảo nghiệm oán khí trong Mặc Uyên.

Nếu không chịu đựng được thử thách như vậy, cũng căn bản không thể thành công.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng đã luôn tìm hiểu mọi thứ liên quan đến ma quân.

Bởi vì nếu y đã làm nhiều chuyện như vậy để củng cố địa vị hôm

nay, thì người như y chắc chắn sẽ dùng đủ mọi cách để xóa sạch mọi dấu vết.

Nhưng càng như vậy, càng chứng tỏ y chột dạ, cũng căn bản không phải là người có tố chất làm ma quân.

Nếu trước đây không dùng những âm mưu quỷ kế đó, e rằng cũng không thể nào đạt được.

Vì vậy, phải trải qua khảo nghiệm oán khí trong Mặc Uyên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chỉ khi tìm hiểu, Diệp Thiên mới biết vị ma quân này, vì vấn đề nhân phẩm, nên ma lực của y không mạnh, chỉ có thể dựa vào tu luyện bằng ma châu mới có thể khiến y mạnh hơn.

Bởi vì nếu đổi lại là ma quân trước đây, chắc chắn đã sớm thiên hạ vô địch, vì bản tính của y luôn rất tốt.

Chương 2164

Nhưng ma quân lúc này thật sự lòng dạ độc ác, chuyện như vậy cũng làm ra được.

Vì vậy, nếu có người thật sự biết được bộ mặt thật của y, thì cũng không thể nào thần phục y được.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên không có cách nào nói ra những chuyện này.

Lần này ma quân cũng đã luôn thử, thông qua việc luyện ma châu, bởi vì chỉ có ma châu mới có thể khiến y mạnh hơn.

Vì vậy, khi ma quân biết ma châu bị mất, y cũng vô cùng phẫn nộ, bởi vì không có ma châu, mọi việc đều chỉ có thể dừng lại ở đây.

Vì vậy, để có thể tìm ra triệt để chuyện này, ma quân lúc đó tức giận cũng không dám để lộ ra.

Nếu lỡ bị người khác biết ma châu bị trộm, vậy Ma giới chắc chắn sẽ đại loạn.

Diệp Thiên lúc đó khi nghĩ đến đây, cả người cũng vô cùng vui mừng, bởi vì bây giờ hắn phải trà trộn vào Ma giới, sau đó đi tìm thi thể của ma quân thật sự.

Nếu tìm được thi thể, vậy mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng.

Hiện tại cũng chính là lúc ma quân đang đau đầu nhất.

Bởi vì Diệp Thiên biết tâm lý của y, nếu không có ma châu, sau này sẽ khó đi một bước.

Vì vậy, bây giờ chắc chắn y đang một mình lặng lẽ tìm kiếm.

Vậy thì trong quá trình tìm kiếm, đại tiểu sự vụ của Ma giới chắc chắn cũng không quan tâm nhiều.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy đây là thời cơ tốt nhất.

Nếu nhân khoảng thời gian này đi tìm kiếm, e rằng trà trộn vào Ma giới cũng sẽ không có ai biết.

Diệp Thiên dù lợi hại đến đâu cũng phải lo cho đường lui của mình, như vậy cũng không đến nỗi bị tổn hại.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ, bởi hắn cảm thấy làm như vậy chắc chắn có thể thực hiện được.

Trước đây Diệp Thiên rời khỏi Ma giới cũng đã trải qua muôn vàn gian khổ, nhưng lần này Diệp Thiên lại một lần nữa bước vào Ma giới.

Cũng chính vì hắn cảm thấy, có một số chuyện nhất định phải tra xét cho rõ ràng.

Nếu chỉ dừng lại ở đây, Diệp Thiên thật sự vô cùng không cam tâm.

Bởi hắn cảm thấy có quá nhiều chuyện nên tiếp tục nhanh chóng truy tra.

Nếu để ma quân như vậy tiếp tục ở lại Ma giới, sẽ có thêm người chết oan.

Huống hồ thủ đoạn của y vô cùng tàn nhẫn, nên Diệp Thiên vốn không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để cho loại người này ở trong Ma giới tùy ý làm bậy.

Huống hồ ma quân trước đây đối xử với mọi người tốt như vậy, nhưng lại gặp phải kết cục không hay.

Vì vậy, lúc đó trong lòng hắn thật sự có thêm nhiều tiếc nuối.

Nhưng bất kể thế nào, có một số vấn đề hắn hy vọng có thể, dốc hết sức mình nhanh chóng tìm ra tất cả những thứ đó.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết, nếu muốn đi Ma giới cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Mặc dù ma quân hiện tại đã ra ngoài tìm ma châu, nhưng Ma tộc có nhiều binh lực như vậy, chắc chắn sẽ trấn thủ ở đó.

Vì vậy, việc Diệp Thiên đã quyết định cũng sẽ không thay đổi.

Thế là trước khi vào, hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Chương 2165

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, hắn lại một lần nữa tiến vào Ma giới.

Nhưng lần này Diệp Thiên không giống như lần trước trộm ma châu, lần này hắn hoàn toàn lựa chọn một thân phận khác, thật sự trà trộn vào Ma giới.

Bởi vì chỉ có ma tu giả mới có thể tiến vào Ma giới, nên lúc đó Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị xong, bao gồm một loạt các lời giải thích đầy đủ, bởi hắn tuyệt đối sẽ không để mình có tình huống bất thường nào.

Diệp Thiên sau khi trà trộn vào, đồng thời cũng kết giao rất thân thiết với người trong Ma giới, bởi vì hắn phải làm rõ vấn đề, như vậy mới có thể tốt hơn, đi tìm người mà mình muốn tìm.

Mặc dù không biết tiếp theo sẽ có kết cục như thế nào, nhưng hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Bởi vì Diệp Thiên cũng không phải là người sợ thua, chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ không bỏ lỡ.

Mặc dù thời gian Diệp Thiên ở đây không dài, nhưng trong quá trình tiếp xúc với mọi người, hắn cũng đã hiểu được một số chuyện.

Bởi vì Ma giới có một số tộc nhân có danh tiếng sau khi chết, sẽ được chôn trong biển hoa Bỉ Ngạn.

Như vậy không chỉ có thể tịnh hóa linh hồn của người chết, đồng thời cũng có thể tưới nhuần tốt hơn cho hoa Bỉ Ngạn.

Nếu Diệp Thiên không trải qua một loạt điều tra, từ trước đến nay đều không biết có chuyện như vậy, bởi vì mỗi một nơi đều có tập tục,

bao gồm cả Ma giới cũng vậy.

Bởi vì chôn tộc nhân ở đây, đồng thời có thể giải phóng ra ma khí thuần khiết, có thể cung cấp cho tu luyện giả tu luyện, đối với tu vi của họ mà nói cũng không thể tốt hơn.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên với thân phận một ma tu giả, cũng không ngừng học hỏi, bởi vì nếu đã đến đây, cũng không thể vô ích như vậy.

Hắn phải làm rõ mọi vấn đề, cũng phải đạt được việc mình muốn làm, như vậy Diệp Thiên mới có thể cam tâm.

Bởi vì có những chuyện Diệp Thiên bây giờ đều phải, từ miệng người khác biết được, cũng phải cẩn thận ứng đối với mọi sự vật, tuyệt đối không thể để người khác nhìn ra bất kỳ dấu vết nào, nếu không Diệp Thiên cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Diệp Thiên mỗi khi nghĩ đến một số chuyện, đều cảm thấy những người của Ma tộc quả thực rất biết tu luyện.

Bất kể tu luyện là tốt hay xấu, tóm lại đều khiến người ta cảm thấy mọi thứ dường như đều là hiện tượng bình thường.

Nhưng Diệp Thiên lại cảm thấy Ma giới, bất kể làm ra chuyện gì, dường như đều vô cùng tàn nhẫn.

Bởi vì nếu là tiên loại hoặc nhân loại, tuyệt đối sẽ không như vậy, huống hồ cách làm của mỗi người cũng không giống nhau.

Có lúc thật sự cảm thấy, mình và người của Ma tộc hoàn toàn không có bất kỳ liên quan nào.

Nếu không phải vì muốn làm rõ những chuyện này, Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể đến đây.

Bởi vì có quá nhiều chuyện, giống như một câu đố không thể giải

đáp.

Vì vậy, trong khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Thiên sẽ càng nỗ lực hơn, hoàn thành tất cả việc tìm người, tìm chuyện mà mình muốn.

Mà giờ phút này, ma quân vẫn luôn biết ma châu bị mất quan trọng đến mức nào, đồng thời cũng đã luôn nói dối, vì để cho kẻ đó nhanh chóng xuất hiện.

Rốt cuộc là ai, ma quân bây giờ cũng không biết, nhưng dựa vào cảm ứng của mình, y cũng biết ma châu bị mất, đối với y mà nói quan trọng đến mức nào.

Vì vậy, khi ma quân lại một lần nữa trải qua thử thách ở Mặc Uyên, bởi vì chỉ có trải qua thử thách Mặc Uyên mới có thể khiến y thành công, nên lúc đó dù trải qua muôn vàn gian khổ, y vẫn sẽ tiếp tục trong quá trình huấn luyện, ma quân cũng bắt đầu truy lùng tung tích của ma châu.

Bởi vì nếu có thể nhanh chóng tìm được ma châu, vậy ma quân cũng sẽ không phải lo lắng những chuyện không vui đó nữa, cũng sẽ không tạo ra quá nhiều rắc rối cho hắn.

Giờ phút này, Diệp Thiên cũng dưới sự che chở của một số người trong Ma tộc, đã tiến vào nơi ở của ma quân.

Nhưng nơi ở của ma quân không phải là một nơi thư thái, không phải bất kỳ ai cũng có thể tiến vào.

Phải có pháp thuật nhất định, cộng thêm một số sự giúp đỡ của thiên thời địa lợi nhân hòa.

Vì vậy, lúc đó nơi mà Diệp Thiên đến cũng vô cùng nguy hiểm.

Chương 2166

Nhưng sau khi vào đó, hắn phát hiện ra một cái túi không gian.

Hắn vô cùng tò mò, không biết cái túi không gian này có công dụng gì, nhưng lính tuần tra ở đó rất đông.

Vì vậy, để tránh né những ma tu tuần tra, hắn đã trốn vào trong túi.

Bởi vì giờ phút này, Diệp Thiên đến đây vốn là vì mục đích của mình, nên tuyệt đối sẽ không để bất kỳ một ma tu nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Nếu đả thảo kinh xà, đừng nói là điều tra một số chuyện, ngay cả mạng sống của hắn cũng có thể mất.

Vì vậy, sau khi trốn vào trong đó, Diệp Thiên tưởng rằng có thể an an tâm tâm, thoải mái ở trong đó một thời gian, đợi những người đó đi hết rồi mới ra ngoài.

Nhưng khi trốn vào trong túi, Diệp Thiên lại vô tình phát hiện bên trong có một biển hoa Bỉ Ngạn.

Lúc đó hắn thật sự vô cùng tò mò, thế là liền nhìn kỹ, nhưng điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn là ở đó có một nữ tử xinh đẹp.

Ban đầu Diệp Thiên còn tưởng mình nhìn nhầm, bởi vì hắn căn bản không ngờ trong này lại có một cảnh tượng như vậy.

Biển hoa Bỉ Ngạn và nữ tử nổi tiếng này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại xuất hiện trong cái túi này?

Tất cả một loạt câu hỏi bắt đầu không ngừng xoay quanh trong đầu hắn.

Thực ra Diệp Thiên vẫn luôn do dự ở đó, tưởng rằng cô gái kia

căn bản không nhìn thấy sự xuất hiện của mình, nhưng không ngờ hai người đều đã phát hiện ra đối phương.

Lúc đó không chỉ một mình Diệp Thiên kinh ngạc, mà cả nữ tử trong đó cũng vô cùng kinh ngạc không thôi, bởi vì nàng thấy Diệp Thiên xuất hiện ở đó, từ khoảnh khắc đó cũng không biết là người hay ma.

Bởi vì nàng ở đây đã một thời gian rất dài, ngoài nàng ra chỉ có biển hoa Bỉ Ngạn này, nên chưa từng thấy người nào khác tồn tại.

Vì vậy, nàng cũng không biết Diệp Thiên là tốt hay xấu.

Diệp Thiên lúc đó cũng vậy, bởi vì hắn không ngờ trong cái túi này lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Thế là lúc đó hai người đối mặt nhau, có lẽ trong lòng đều có một số suy nghĩ, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Mà lúc đó Diệp Thiên nhìn kỹ mới phát hiện, hóa ra nữ tử này căn bản cũng không phải tiên nhân, cũng không thuộc về người trong Ma giới, mà là một phàm nhân trong cái túi này.

Vì vậy, điều này mới là điều khiến Diệp Thiên tò mò nhất.

Diệp Thiên lúc đó không biết nữ tử này rốt cuộc là ai, tại sao lại ở đây, nên hắn cũng bắt đầu từng bước thăm dò.

Bởi vì Diệp Thiên không thể nói cho nàng biết thân phận thật của mình, dù sao chuyện xảy ra ở Ma giới, bảo toàn an toàn của mình mới là quan trọng nhất.

Nhưng thân phận của nữ tử này cũng khiến hắn vô cùng do dự.

Vì vậy, sau một hồi thăm dò, nữ tử này thấy Diệp Thiên cũng không phải người xấu, thế là liền chủ động nói cho hắn biết.

“Là thế này, ta là một phàm nhân, trước đây bị người của Ma giới

giam ở nơi này, từ trước đến nay chưa từng có ai đến.

Ngươi là người đầu tiên, nên từ lúc nhìn thấy ngươi ta đã đặc biệt kinh ngạc." Thực ra Diệp Thiên ban đầu khi hình dung về chuyện này, cũng không biết ma quân bắt nàng đến là để làm gì, bởi vì nàng vốn là một phàm nhân, cũng không có tác dụng gì.

Ngay sau đó liền vội vàng hỏi.

"Ma quân bắt ngươi đến đây để làm gì?

Ngươi là một phàm nhân cũng không có tác dụng gì với y, vậy bắt ngươi đến để làm gì?" Diệp Thiên mặc dù biết ma quân làm việc vô cùng gọn gàng, biết người này đặc biệt lòng dạ độc ác, nhưng lại không biết y làm như vậy là vì sao, thật sự có chút không hiểu.

"Ngươi không biết đó thôi, ma quân vô cùng yêu thích ta, thấy ta dung mạo không tệ, nên lúc đó liền bắt ta về đây, để ta ở đây chăm sóc biển hoa." "Đồng thời dùng cách này để cầm tù ta, không cho ta ra ngoài." Lúc đó vị thần kỳ nữ tử này, trong quá trình kể lại những lời này, cả người cũng tâm trạng vô cùng sa sút, nước mắt cũng không ngừng đảo quanh trong mắt.

Chương 2167

Nhìn nàng cũng vô cùng bi thảm, bởi vì không ai muốn bị giam ở một nơi như thế này.

Mặc dù biển hoa ở đây nhìn có vẻ cảnh sắc mê người, nhưng ai lại không muốn trở về nhà của mình, mà phải cô đơn một mình.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên khi nhìn thấy cảnh này, bao gồm cả nghe những lời nàng nói, cả người cũng đặc biệt kinh ngạc.

Bởi vì hắn cảm thấy lại có một đoạn chuyện tình phong nguyệt đáng bàn.

Hắn cũng không ngờ ma quân lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Diệp Thiên thật sự không ngờ, ma quân hiện tại làm việc thật sự ngoài sức tưởng tượng của người khác.

Bởi vì bất kỳ ai cũng căn bản không thể tưởng tượng được y có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy nữ tử xinh đẹp trước mắt này, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy đặc biệt đồng tình.

Bởi vì dù nàng ở lại nhà mình, thậm chí còn tốt hơn cuộc sống hiện tại rất nhiều.

Mặc dù cảnh sắc ở đây mê người, nhưng dù sao cũng bị người khác giam cầm, mọi chuyện cũng không đơn giản như tưởng tượng, đâu đâu cũng bị cản trở.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng dựa trên một loạt tình huống, lại bắt đầu tiếp tục không ngừng tìm hiểu.

Bởi vì ma quân hiện tại ban đầu cũng chỉ là một ma tu không có gì

nổi bật, lúc đó bị phái đến nhân gian tìm kiếm pháp khí thất lạc.

Chẳng trách ma quân trước đây lại gặp được nữ tử xinh đẹp này, bắt nàng về.

Hóa ra trước đây y ở nhân gian thân phận là gia nô hèn mọn, đi làm chuyện này.

Lúc đó ma quân thật sự vô cùng thảm, bởi vì bản thân thân phận có chút hèn mọn, lại thêm việc làm cũng không thể tiếp tục thực hiện, nên ở nhân gian cũng đã chịu không ít khổ nạn.

Bởi vì trước đây khi làm gia nô trong nhà, thân phận hèn mọn, không được ai công nhận, có lúc cũng sẽ bị bắt nạt.

Bởi vì ở nhân gian tất cả những gia đình giàu có, nô tỳ hèn mọn căn bản không đáng kể, cũng tuyệt đối sẽ không xem họ như người.

Vì vậy, ma quân lúc đó, để hoàn thành nhiệm vụ của mình cũng đã luôn nhẫn nhịn.

Mặc dù y có thể sử dụng ma pháp của mình, nhưng không có cách nào, bởi vì ở nhân gian nếu sử dụng ma pháp, mọi vấn đề đều không thể giải quyết được, nên chỉ có thể nhẫn nhịn chịu khổ.

Tiểu thư lúc đó khi thấy y bị bắt nạt, đã ra tay giúp đỡ, thỉnh thoảng cũng sẽ mang cho y một ít thuốc, hoặc đồ ăn ngon, sẽ nói chuyện với y.

Dần dần, ma quân đối với vị tiểu thư nhà này có cái nhìn khác hẳn, cảm thấy nàng tâm địa lương thiện, lại đặc biệt thích nàng.

Bởi vì bản thân vị tiểu thư nhà này lúc đó, chỉ cảm thấy y là một người thân phận hèn mọn, mặc dù nàng là tiểu thư, nhưng cũng sẽ không để mặc y bị bắt nạt.

Có lúc tình trạng của những gia đình giàu có là như vậy.

Vì vậy, ma quân lúc đó đối với vị tiểu thư nhà này cũng nảy sinh tình cảm.

Diệp Thiên trong quá trình tìm hiểu, thật sự đã phát hiện ra những chuyện liên quan đến ma quân.

Mặc dù trước đây y đặc biệt khổ, nhưng việc cầm tù tiểu thư ở nơi này quả thực không đúng.

Bởi vì mỗi người đều có cuộc sống mà mình hướng tới, nếu thật sự thích đối phương hoặc nảy sinh tình cảm, nên tôn trọng nội tâm của người khác, không phải áp đặt mọi thứ lên người khác, căn bản là không đúng.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy vị tiểu thư này thật sự đặc biệt tốt.

Bởi vì lòng tốt đã cứu một người như vậy, nhưng bây giờ lại nhận lấy kết cục mà ngay cả nàng cũng không thể tưởng tượng được.

Mặc dù Diệp Thiên và vị tiểu thư này tiếp xúc không lâu, nhưng cũng có thể thấy được, nàng quả thực vô cùng lương thiện, đặc biệt yếu đuối, bị giam ở một nơi như vậy, cũng chỉ có thể u uất không vui.

Chương 2168

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên đối với thân thế của nàng, bao gồm tất cả những gì đã xảy ra đều vô cùng hiểu rõ.

Sau đó, tình cảm của ma quân đối với vị tiểu thư này cũng ngày càng sâu đậm.

Bởi vì y cảm thấy nếu có thể để nàng ở bên cạnh mình, ngày ngày đều có thể nhìn thấy nàng, cũng có thể khiến y đặc biệt vui vẻ.

Bởi vì bản thân ma quân hiện tại cũng không phải là một người quang minh lỗi lạc, tưởng rằng những việc mình làm có thể sẽ không bị phát hiện, hoặc thế nào đó.

Nhưng bất kỳ ai, bất kỳ việc gì cũng không đơn giản như y tưởng.

Bởi vì bản thân vị tiểu thư này đặc biệt đơn thuần, lúc đó sợ y bị thương, nên luôn không ngừng quan tâm y.

Bởi vì hiếm có tiểu thư nhà giàu nào có thể làm được như vậy.

Vì vậy, lúc đó ma quân sau khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ, đồng thời cũng thuận lợi kế vị, đã cầm tù vị tiểu thư này trong không gian nang, để nàng chăm sóc hoa Bỉ Ngạn.

Bởi vì lúc đó khi thấy vị tiểu thư này xuất hiện trước mặt mình, y đã hạ quyết tâm, nhất định phải trói nàng ở bên cạnh, không để nàng sống ở nhân gian.

Diệp Thiên lúc đó đã luôn nỗ lực điều tra, bởi vì hắn muốn điều tra tất cả mọi chuyện của ma quân, một cách cẩn thận, rõ ràng.

Chỉ có hiểu rõ mọi chuyện của y, mới có thể triệt để hạ gục y.

Mặc dù Diệp Thiên không biết liệu mình có thể làm được điều này

hay không, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng sẽ không bỏ lỡ.

Bởi vì chỉ có điều tra, không ngừng tìm kiếm, mới có thể làm rõ những chuyện này.

Bây giờ tất cả vấn đề đều đã bày ra trước mắt, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ áp lực nào.

Bởi vì hắn cảm thấy ma quân đã sử dụng cách thức như vậy, vậy thì chắc chắn cũng sẽ không được lòng người, chỉ là bây giờ y đã lừa dối tất cả mọi người, bởi vì mọi người không hiểu rõ.

Trong quá trình điều tra, đồng thời Diệp Thiên cũng phát hiện hoa ở đây nở đặc biệt yêu kiều.

Nếu đổi lại là nơi bình thường, có lẽ sẽ không như vậy.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng đặc biệt cẩn thận, bởi vì hắn muốn điều tra ra tất cả vấn đề, chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng đạt được mục đích của mình.

Bởi vì Diệp Thiên hiện tại có ma châu giúp đỡ, nên mới có thể điều tra được nhiều chuyện như vậy.

Nếu không có ma châu, thì dù Diệp Thiên có vắt óc suy nghĩ cũng chưa chắc đã có thể điều tra rõ ràng tất cả những chuyện này.

Vì vậy, dưới sự giúp đỡ của ma châu, hắn cũng thuận lợi tìm ra những chuyện chưa từng tìm ra.

Mà lần này ma châu cũng đã phải tốn rất nhiều sức lực, bởi vì không phải mỗi lần điều tra đều có thể hiển thị ra hoàn toàn.

Vì vậy, lần này ma châu đã tốn nhiều sức lực như vậy, đồng thời cũng cảm ứng được ở đây có một số ma lực cực mạnh đang tỏa ra, bởi vì đây là nơi thích hợp nhất cho Ma tộc tu luyện.

Trước khi Diệp Thiên trải qua những chuyện này, hoàn toàn cũng

không hiểu, nhưng bây giờ khi nghe ma châu điều tra những chuyện quá khứ này, dường như hắn cũng đã ý thức được một chút sự việc.

Diệp Thiên có lúc cảm thấy có được ma châu này, giống như có được quyền lực tối cao của cả thế giới, bởi vì ma châu này có thể giúp hắn tìm hiểu một số chuyện trong quá khứ.

Vì vậy, Diệp Thiên hiện tại thật sự đặc biệt vui mừng.

Bởi vì bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc có thể tra ra được thứ gì, ít nhất những chuyện bày ra trước mắt này, cũng có thể khiến hắn vui vẻ chấp nhận.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên chưa từng đến nơi như Ma giới, có lẽ sẽ không biết những thứ ở đây.

Nhưng bây giờ đã đến rồi, nhất định phải tìm hiểu cho rõ nơi này, nếu không trong lòng thật sự không cam tâm.

Mặc dù Diệp Thiên cũng là một người vô cùng thanh nhàn, cũng không muốn xen vào những chuyện này, nhưng có lúc sự việc đã xảy ra, vậy thì cũng phải có cách giải quyết.

Chương 2169

Bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên cũng sẽ kiên trì đến cùng, cho đến khi giải đáp rõ ràng những vấn đề này mới có thể cam tâm.

Sở dĩ Diệp Thiên bây giờ ý thức được một số chuyện, là vì hắn đột nhiên cảm thấy hoa Bỉ Ngạn của Ma giới có công hiệu đặc biệt, điều kiện sinh trưởng cũng rất cao.

Bởi vì nếu trước đây không có ma châu giúp hắn điều tra nhiều chuyện như vậy, Diệp Thiên cũng sẽ không có sự giác ngộ và lĩnh ngộ như vậy.

Vì vậy, bây giờ hắn cảm thấy hoa Bỉ Ngạn ở đây có những bông hoa kiều diễm như vậy, cũng phải dùng một số dưỡng chất cực phẩm mới có thể cung cấp.

Nếu không có những dưỡng chất này, hoa nở có đẹp đến đâu cũng vô dụng.

Lúc đó vị tiểu thư này cũng không biết Diệp Thiên đang suy nghĩ gì, nên cũng không dám lên tiếng, chỉ đứng một bên chờ đợi.

Bởi vì nàng biết bây giờ ngoài hoa Bỉ Ngạn, lại có thêm một người là Diệp Thiên.

Lúc đó trong lòng nàng vui mừng khôn xiết.

Bất kể hắn có thể đưa nàng rời đi hay không, chỉ cần có một tia cơ hội, vị tiểu thư này cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ không thể nhanh chóng rời đi, bởi vì hắn muốn làm rõ mọi chuyện, nên hy vọng ở lại đây xem xét những bông hoa này, về phương diện cung dưỡng, rốt cuộc là những gì.

Chuyện này nếu không điều tra rõ, thật sự không có cách nào.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát những bông hoa ở đây.

Mặc dù chúng nở đặc biệt yêu kiều, nhưng nếu là những người ma lực không đủ, hoa nở có mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Chỉ có người ma lực càng mạnh mới có thể nuôi dưỡng ra những bông hoa tốt hơn, bởi vì như vậy có thể tăng cường pháp thuật, hoa nở càng đẹp càng có lợi cho việc không ngừng tu luyện.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng không ngờ, dưới biển hoa này lại có bí mật khác.

Hắn vốn cứ nghĩ ở đây có thể sẽ có những thứ đơn giản, nhưng bây giờ mới biết hóa ra những gì mình tưởng tượng hoàn toàn khác với hiện thực.

Có lúc Diệp Thiên cảm thấy, những vấn đề quá ngây thơ của mình, cũng căn bản không thể nào hoàn thành được một việc.

Bây giờ sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Diệp Thiên đột nhiên hiểu ra, sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng cùng vị tiểu thư này trao đổi, xem nàng đối với mọi thứ ở đây hiểu biết đến đâu.

Dù sao trước đây nàng cũng đã bị cầm tù ở nơi này.

Vì vậy, Diệp Thiên muốn đạt được một số việc, nếu chỉ dựa vào điều tra hoặc sự giúp đỡ của ma châu, là không đủ.

Thế là, Diệp Thiên cũng cùng tiểu thư trao đổi, bởi vì hắn không biết tên nàng, nếu cứ gọi là tiểu thư, lại có vẻ rất xa lạ.

Dù sao bây giờ hai người đều ở trong biển hoa Bỉ Ngạn này, cũng không ra ngoài được.

“Vị tiểu thư đây, hai chúng ta đã nói chuyện lâu như vậy rồi, còn

chưa biết xưng hô thế nào, không thể cứ gọi là tiểu thư mãi được.” Diệp Thiên mặc dù là tiên nhân, biết vị tiểu thư này là phàm nhân, nhưng bất kể phàm nhân và tiên nhân đều giống nhau, chỉ là địa giới khác nhau mà thôi.

Vì vậy, lúc đó hắn vô cùng thân thiện nói chuyện, bởi vì bất kể thế nào, hai người bây giờ đều bị kẹt ở nơi này, cũng là hoạn nạn thấy chân tình.

Thế là tiểu thư thấy Diệp Thiên cũng không phải người xấu, liền cho biết phương danh.

“Ta tên Tĩnh Xu, ngươi cũng có thể gọi tên ta, cũng đừng cứ gọi tiểu thư mãi, như vậy càng thêm xa lạ.” “Huống hồ bây giờ hai chúng ta đều ở đây, nếu có gì cần tìm hiểu, có thể hỏi ta, ta chắc chắn sẽ biết gì nói nấy.” Tĩnh Xu vừa nhìn đã biết là một tiểu thư khuê các, lời nói cũng như các phương diện khác đều vô cùng lễ phép.

Bị giam ở một nơi như vậy, nhưng nàng vẫn không đánh mất đi tất cả.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cũng muốn tìm hiểu, tại sao nàng bị giam ở đây, rốt cuộc là đang làm gì.

Bởi vì Diệp Thiên trước đây cũng chỉ ngẫu nhiên, mặc dù thông qua điều tra, cũng đã hiểu được một số chuyện liên quan đến ma quân, nhưng bây.

Chương 2170

giờ Tĩnh Xu ở đây làm gì, Diệp Thiên không hiểu.

Hắn cũng không biết ma quân này thích cầm tù nàng ở đây, chắc chắn cũng có dụng ý của y, nếu không sẽ không làm ra chuyện như vậy.

"Là thế này, từ khi bị giam ở đây, mỗi ngày ta chỉ cần cẩn thận chăm sóc một đóa hoa mọc đơn độc trong Ly Nhân Động là được." "Những việc còn lại đều không thuộc phận sự của ta.

Mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một việc, thật sự khô khan tẻ nhạt." Diệp Thiên lúc đó khi nghe như vậy, cả người cũng đặc biệt tò mò, rốt cuộc trong Ly Nhân Động đó có một đóa hoa, lại có duyên cớ gì, tại sao phải chăm sóc kỹ lưỡng, mà chỉ có một đóa, tại sao những đóa khác lại không cần.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên vô cùng tò mò, thế là cũng vội vàng đến Ly Nhân Động để xem xét.

Bởi vì đã đến đây rồi, nếu những chuyện tò mò này không được giải quyết, hắn luôn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Sau khi Diệp Thiên đến đó, đồng thời liền để ma châu nhanh chóng điều tra tình hình trong động, rốt cuộc đóa hoa đó được ban cho những gì?

Lúc đó ma châu đã luôn điều tra tình hình trong động, sau khi điều tra mới phát hiện bên trong quả thực có một ma thể vô cùng mạnh mẽ.

Ma thể này hoàn toàn khác với ma thể mà hắn thấy ở bên ngoài, chênh lệch một trời một vực, bởi vì bên trong mạnh mẽ, bên ngoài lại vô cùng yếu ớt.

Diệp Thiên lúc đó khi nghe ma châu cho biết kết quả điều tra, đồng thời cũng có một suy đoán táo bạo, vậy thì ma thể trong động đó, có khả năng là ma quân thật sự.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên đã luôn tìm kiếm thi thể của y ở đây, nhưng vẫn luôn không tìm thấy.

Bây giờ bên trong lại có ma thể mạnh mẽ tồn tại, nên Diệp Thiên không thể không tin rằng suy đoán của mình là đúng.

Bởi vì chỉ có ma thể của ma quân thật sự mới có sức mạnh vô tận mạnh mẽ như vậy.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên dường như đã có thể xác định được chuyện này, cũng không cần phải do dự nữa.

Thực ra Diệp Thiên bây giờ không thể hoàn toàn xác định suy đoán của mình là đúng, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

Bởi vì dù sao hắn đến đây là để tìm thi thể của ma quân thật sự trước đây, nếu tìm được thi thể đó, có thể làm rõ mọi chuyện.

Vì vậy, lúc đó một mình Diệp Thiên không có cách nào, nên chỉ có thể mượn sức mạnh của ma châu, sau đó hai người cùng nhau nỗ lực, xem thử thi thể đó rốt cuộc có phải là của ma quân tiền nhiệm hay không.

Bởi vì Diệp Thiên bây giờ đã rất khó khăn mới nỗ lực được đến đây, chẳng qua là muốn điều tra mọi thứ.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và ma châu sử dụng sức mạnh, phát hiện ma quân thật sự quả nhiên đang ngủ say trong Ly Nhân Động.

Chẳng trách ma quân trước đây lại để Tĩnh Xu ở đó một mình chăm sóc, hóa ra là có dụng ý của y.

Nhưng trong một hồi điều tra, đồng thời Diệp Thiên cũng thấy nơi đó bị che giấu bởi thuật che mắt, người bình thường căn bản không thể nhận ra.

Chẳng trách nhiều người như vậy đều không biết ma quân thật sự đã chết, thi thể ở trong động đó.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy ma quân hiện nhiệm dùng cách này để che giấu, dùng thân thể làm dưỡng chất, nuôi dưỡng biển hoa Bỉ Ngạn này.

Trước đây Diệp Thiên không hiểu, ma quân hiện tại tại sao lại làm như vậy, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, dường như đã hiểu rõ mọi chuyện.

Bởi vì tất cả mọi chuyện trong đầu hắn đều bắt đầu được sắp xếp lại, hắn cảm thấy sở dĩ ma quân làm như vậy, là vì có thể mang lại cho y sức mạnh vô tận hơn.

Chỉ có cách này mới có thể truyền tống ma lực.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy ma quân hiện tại thật sự lòng dạ độc ác, không có chuyện gì mà không làm được.

Bởi vì Diệp Thiên trước đây không biết biển hoa Bỉ Ngạn này rốt cuộc có công dụng gì, dưới sự giúp đỡ của Tĩnh Xu cộng thêm sự điều tra của ma châu, nên mới có thể nắm rõ mọi động tĩnh ở đây.

Bởi vì ở đây nếu có thân thể ma lực, dùng để nuôi dưỡng hoa Bỉ Ngạn, vậy thì có thể cung cấp sức mạnh vô tận.

Hiện tại ma quân giả mạo, cũng chính vì có thân thể của ma quân thật sự, đang nuôi dưỡng biển hoa Bỉ Ngạn này, nên mới có thể cung cấp cho y ma lực không ngừng.

Chương 2171

Nếu không, với thân thủ của y, muốn khống chế cả Ma giới, quả thực là nói suông.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên cảm thấy chuyện này căn bản không đơn giản như vậy.

Nếu muốn giải quyết nhanh chóng, vậy thì vấn đề hàng đầu là phải nhanh chóng hỏi thi thể của ma quân thật sự.

Bởi vì chỉ có dùng Vấn Linh Thuật, mới có thể tìm được câu trả lời mà mình muốn.

Mặc dù không biết kết quả tiếp theo sẽ như thế nào, nhưng hắn cũng sẽ dốc toàn lực để làm.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên nói với ma châu, và nói ra suy nghĩ của mình.

“Ma châu, bây giờ là lúc thử thách ngươi rồi, ta muốn biết thi thể của ma quân thật sự tại sao lại bị giấu ở đây, và tất cả những chuyện liên quan đến Ma giới.” “Vì vậy, chúng ta bây giờ phải triển khai Vấn Linh Thuật.

Nếu bị người khác phát hiện, hậu quả sẽ khôn lường.” Diệp Thiên lúc đó muốn nhanh chóng hoàn thành tất cả những việc này, bởi vì hắn cũng không biết phải hình dung thế nào, hoặc làm gì, chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ không bỏ lỡ, cũng càng không để cho chuyện này dừng lại đột ngột như vậy.

Vì vậy, lúc đó hai người cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Khi đó, Diệp Thiên vốn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ hy vọng có thể tiếp cận sức mạnh của Ma tộc, sau đó làm rõ mọi chuyện bên

trong.

Như vậy cũng có thể giúp hắn đưa ra quyết định nhanh hơn.

Nhưng hắn không ngờ rằng, vì Ma châu vốn thuộc về Ma giới, nên Diệp Thiên biết nếu để Ma châu sử dụng Vấn Linh thuật, đi vào trong cơ thể Ma quân, có thể sẽ biết được tất cả những chuyện đã xảy ra.

Bởi vì hiện tại, mọi việc đều chỉ dựa vào suy đoán của một mình Diệp Thiên.

Nhưng nếu thực sự muốn làm rõ những vấn đề này, phải dựa vào Ma châu, cho nên lúc đó hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Đồng thời, Ma châu cũng thuận lợi tiến vào cơ thể Ma quân, và ghi lại những chuyện đã xảy ra khi đó.

Trong quá trình ghi lại, nó mới biết Hỏa chủng của Hỏa Thần Thiên giới chính là khắc tinh của Ma tộc, có thể thiêu hủy hồn phách của ma nhân.

Diệp Thiên cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra, đoán cũng không thể đoán trúng được, bởi vì những chuyện đã qua giữa Ma giới và Thiên giới, Diệp Thiên chưa từng nghe nói tới.

Mặc dù là tiên nhân, nhưng hắn ít khi lang thang ở Thiên giới, cho nên đôi lúc đối với hai nơi Ma giới và Thiên giới, quả thực có quá nhiều thiếu sót.

Nhưng may mắn là, điều khiến Diệp Thiên vô cùng vui mừng chính là sự tồn tại của Ma châu.

Vì Ma châu xem hắn là chủ nhân, nên bất kể làm gì hay muốn dò hỏi điều gì, nó nhất định sẽ lập tức giúp đỡ.

Vì Ma châu thuộc về Ma giới, nên đối với mọi thứ trong Ma giới nó đều rõ như lòng bàn tay, cũng có thể thuận lợi tương trợ.

Nhờ những điều này, Diệp Thiên thực sự không tốn chút sức lực nào đã đạt được mục đích.

Nếu không tìm được thi thể Ma quân, bao gồm cả những chuyện hắn thấy hiện tại, e rằng hắn cũng không thể biết được.

Hiện tại, Diệp Thiên cũng đã ghi nhớ sâu sắc tất cả vào trong đầu.

Đương nhiên, bây giờ Diệp Thiên cũng dựa vào những thông tin này, bắt đầu không ngừng tìm tòi, nghiên cứu xem rốt cuộc trước đây Ma quân và những người khác đã giao thủ như thế nào.

Lúc đó ở Ma giới, tất cả mọi người đều không hề hay biết hành động này của Diệp Thiên.

Bởi vì ngay cả Ma giới hiện tại cũng không thể tưởng tượng được những chuyện đã qua.

Bao gồm cả những việc hắn đã làm, sớm đã bị Diệp Thiên nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nếu họ biết những chuyện này, có lẽ cả đám người sẽ tức điên lên.

Nhưng Diệp Thiên làm vậy, chẳng qua là để có thể bảo vệ bản thân, đồng thời cũng làm rõ toàn bộ chuyện đã xảy ra với Ma quân trước đây.

Chương 2172

Mặc dù chuyện này không liên quan gì đến hắn, nhưng lúc này, hành vi của Ma quân hiện tại, Diệp Thiên thực sự không thể chấp nhận được, cũng sẽ không để y làm hại bất kỳ ai.

Hắn càng không để y đi làm những chuyện khác.

Bởi vì nếu có một Ma quân như vậy thống lĩnh Ma giới, thì sau này đừng mong thiên hạ có thể thái bình.

Mặc dù Diệp Thiên không phải thánh nhân, nhưng hắn cũng hy vọng mọi chuyện đều có thể ổn thỏa.

Mặc dù Diệp Thiên chưa từng nghĩ sẽ tiếp xúc với những chuyện này, nhưng bất kể thế nào, đã dính vào rồi thì phải làm cho ra lẽ.

Nếu không, dường như luôn có một cảm giác không cam lòng cứ trễi dậy.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này thực sự ngày càng thú vị, thế là hắn bắt đầu không ngừng điều tra thêm những việc liên quan đến Ma giới và Thiên giới.

Nếu có thể tìm ra nhiều vấn đề hơn, hắn cũng không đến mức phải đau đầu như vậy.

Cho nên, khi đó hắn tiếp tục điều tra, đồng thời cũng nhận ra trên người Ma quân hiện tại cũng có một vài bóng dáng của quá khứ.

Ma quân hiện tại đã trộm một phần chân hỏa từ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân.

Thực ra, ban đầu Diệp Thiên không biết Ma quân này rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng sau khi nhìn thấy ngọn chân hỏa đó, hắn mới biết y mượn chân hỏa để không ngừng tu luyện.

Bởi vì bản thân Ma quân khi đó cũng đã có thực lực nhất định, cần phải pha trộn thêm vài loại sức mạnh khác thì mới có thể khiến bản thân hoàn thiện hơn.

Cho nên lúc đó, trong quá trình tìm hiểu, Diệp Thiên cũng biết được.

Ma quân chân chính trước kia có thể có ma lực vô cùng cường đại, sau đó xảy ra một số chuyện, có lẽ đến bản thân cũng không lo nổi.

Nhưng sau khi trộm được chân hỏa, y cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Nếu Diệp Thiên không điều tra một phen, thật không thể tưởng tượng được lại có nhiều chuyện như vậy tồn tại.

Bởi vì ban đầu hắn cảm thấy Ma giới và Thiên giới vốn không đội trời chung, cũng sẽ không phát sinh bất kỳ liên hệ nào.

Cho nên Diệp Thiên trước đây vẫn luôn nhàn tản ở Thiên giới, nhưng lần này trong quá trình tìm hiểu những chuyện này, cả người hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn cảm thấy có những chuyện dường như không hề đơn giản như mình tưởng tượng, mà còn phức tạp hơn nhiều.

Nhưng Diệp Thiên đã bắt đầu điều tra, thì nhất định sẽ điều tra đến cùng, tuyệt đối không vì những chuyện như vậy mà dừng lại.

Hắn phải điều tra cặn kẽ mọi chuyện đã xảy ra liên quan đến Ma quân chân chính và Ma quân hiện tại, như vậy mới có thể rửa sạch oan khuất.

Ma quân chân chính trong lúc bế quan tu luyện, cả người cũng đặc

biệt cố gắng khống chế.

Bởi vì có những chuyện không phải một sớm một chiều là có thể làm được, ngay cả Ma quân chân chính khi đó cũng vậy.

Vì biết hiện tại không còn cách nào khác, cho nên lúc tu luyện chỉ có thể dùng chân hỏa thiêu đốt bản thân, sau đó nhân lúc đó tách ra một phần hồn phách của nhục thể.

Bởi vì khi đó, Ma quân chân chính dường như đã biết trước một số chuyện sắp xảy ra, cho nên mới dùng phương thức này.

Nhưng sau khi thoát ly hồn phách, đồng thời cũng bị thương nặng, cho nên Ma quân chân chính khi đó chỉ có thể ngủ say tại đây.

Có lẽ nếu y còn sống, cũng sẽ không làm ra nhiều chuyện như vậy, bởi vì bất kỳ chuyện gì cũng không thể chi phối được y.

Ngay cả Ma quân chân chính cũng không ngờ sẽ có ngày như vậy.

Khi đó, tất cả mọi chuyện đều được Ma châu ghi lại, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp Diệp Thiên giải quyết tốt hơn những vấn đề này, cũng là lý do Diệp Thiên đến Ma giới lần này.

Chương 2173

Mục đích là để tìm được thi thể của Ma quân chân chính, chỉ có tìm được mới có thể khôi phục lại tất cả.

Nếu không, với những gì Ma quân hiện tại đang làm, Diệp Thiên thực sự không dám tán đồng.

Cho nên nếu muốn giải đáp từng chuyện một, Ma quân hiện tại cũng đừng hòng đi hãm hại người khác, hay làm những việc bất lợi cho người khác.

Ma châu lúc đó đã ghi chép cẩn thận lại tất cả những chuyện này, bởi vì nó phải khắc ghi những điều này vào trong đầu, sau đó giao cho Diệp Thiên xử lý.

Dù sao thì Ma châu bây giờ cũng coi Diệp Thiên là chủ nhân chân chính, dù không biết thân phận thực sự của hắn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không hề lợi dụng hay gì cả, chỉ cảm thấy Ma châu này hiện tại đã vì mình mà dùng, vậy nên phải tìm hiểu rõ mọi chuyện bên trong.

Hiện tại, Diệp Thiên đã biết tình hình thực sự bên trong, bao gồm cả vấn đề của Ma quân hiện tại.

Nhưng việc cấp bách nhất bây giờ là phải cứu Tĩnh Xu và Ma quân ra ngoài.

Nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của Ma quân giả, nếu có bất kỳ hành động nào, hay có vấn đề gì khác xảy ra, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Không những không cứu được hai người ra, ngược lại còn khiến vấn đề trở nên phức tạp hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng nói rõ ý định của mình với Tĩnh Xu.

“Tĩnh Xu, hiện tại ta đã biết một vài tình huống của các ngươi, bao gồm cả Ma quân chân chính đang bị kẻ địch khống chế.

Nhưng bây giờ ta không có cách nào cứu tất cả các ngươi ra ngoài được, nhưng hãy tin ta.” “Chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ đưa tất cả các ngươi rời khỏi đây, tuyệt đối không để các ngươi chịu bất kỳ tổn hại nào.

Nhưng hiện tại ta chỉ có một ít chứng cứ này, không còn cách nào khác, chỉ có thể để các ngươi ở lại đây chờ đợi trước.” Con người Diệp Thiên là vậy, bất kể làm chuyện gì hay ở phương diện nào khác, hắn luôn đặt vấn đề lên hàng đầu.

Hiện tại không thể cứu họ ra, cũng phải làm cho họ hiểu rõ trong lòng, rằng hắn không bỏ rơi họ.

Huống hồ, có nhiều chuyện Diệp Thiên đều đang mưu tính, cho nên lúc đó không còn cách nào khác, đành phải mang theo chứng cứ ra ngoài trước.

Sau đó, trước tiên phải hạ bệ tên điên cuồng này, còn về Ma quân kia, bởi vì hắn biết kẻ nào đã trộm đi Ma châu chân chính, cho nên lúc đó đã sớm hạ quyết tâm nhất định phải giết kẻ đó, sau đó đoạt lại Ma châu.

Diệp Thiên không phải là loại người cam tâm tình nguyện chờ chết.

Cho nên hiện tại chỉ có thể mang chứng cứ ra ngoài trước, sau đó tiêu diệt triệt để tên Ma quân giả này, như vậy mới có thể để tất cả mọi người đều ở trong trạng thái an toàn.

Bởi vì Diệp Thiên rất rõ ràng, một khi để Ma quân biết hắn đã tiếp

xúc với hai người bên trong, bao gồm cả việc biết sự tồn tại của hắn, thì với tâm địa của Ma quân hiện tại, y sẽ không để mọi người sống sót.

Thay vì vậy, Diệp Thiên thà rằng nhanh chóng giải quyết y trước, sau đó cứu người ra, như vậy cũng có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Bởi vì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không đánh trận không có sự chuẩn bị, càng không để bất kỳ ai bị thương tổn.

Đương nhiên, Diệp Thiên biết tên Ma quân giả này cũng khó mà lật ngược tình thế, nhưng hắn vẫn phải chuẩn bị vẹn toàn.

Bởi vì loại người như y chỉ biết làm hại người khác để đoạt lấy mục đích của mình.

Cho nên bất kể thế nào cũng phải khống chế y.

Bởi vì chỉ có người chính nghĩa mới có thể dẫn dắt tộc nhân của mình, loại người như y căn bản không thể làm được.

Cho nên Diệp Thiên phải vạch trần bộ mặt thật của y, để tất cả mọi người đều nhận rõ, xem sau này ai còn có thể tin tưởng y.

Diệp Thiên triển khai kế hoạch tiếp theo, bởi vì hắn không biết rốt cuộc khi nào mới có thể giải quyết được những vấn đề này, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng không thể bỏ lỡ.

Ở phía bên kia, Ma quân cũng không hề nhàn rỗi.

Ma quân cảm thấy muốn tìm được Ma châu thì trước tiên phải tập hợp tất cả mọi người lại.

Chương 2174

Mặc dù không biết tiếp theo sẽ thế nào, nhưng Ma quân đã có lựa chọn.

Bởi vì Ma quân giả hiện tại trong lòng vô cùng lo lắng, cũng chỉ có thể âm thầm chờ đợi.

Một khi để các trưởng lão biết được thân phận thật của y, thì đừng nói đến việc trở thành chúa tể Ma giới, có lẽ sẽ phải đối mặt với những chuyện tồi tệ hơn.

Bởi vì Ma quân hiện tại biết, kẻ thù của y vẫn còn tồn tại, cho nên một khi bị phát hiện, có thể sẽ còn khó đối phó hơn cả những trưởng lão kia.

Cho nên lúc đó, để không gây nghi ngờ cho mọi người, Ma quân đã tổ chức một đại hội yến tiệc tại nơi của y.

Tại đại hội này sẽ có người từ bốn phương tám hướng đến, cho nên Ma quân định nhân cơ hội này để đạt thành mục đích của mình.

Những người khác đều bận rộn, vì đều nghe theo lệnh của Ma quân, không ai dám có bất kỳ lời oán thán nào.

Các trưởng lão của các giới khác cũng lần lượt kéo đến, bởi vì mọi người đều không biết tại sao Ma quân lại đột nhiên quyết định tổ chức một đại hội như vậy.

Bởi vì Ma quân giả cũng không hề thương lượng với bất kỳ ai, cho nên những chuyện này đều do một mình y quyết định.

Nhiệm vụ hàng đầu của Ma quân lần này là hy vọng mọi người trong đại hội sẽ lấy ma thuật làm chính, các hoạt động khác chỉ là phụ trợ.

Tất cả những người tham gia đều có thể lựa chọn thể hiện tài nghệ hoặc kỹ năng của mình, Ma quân đối với những điều này không có yêu cầu gì nhiều.

Bởi vì trong lòng Ma quân, tất cả những gì y làm đều liên quan đến Ma châu.

Để đạt được mục đích của mình, y thật sự đã hao tổn tâm trí.

Các trưởng lão Ma giới, sau khi đến đây và tìm hiểu mọi thứ, bao gồm cả cách hành xử của Ma quân, mọi người đều cảm thấy có chút đặc biệt.

Rốt cuộc mục đích chính của Ma quân lần này là gì?

Mặc dù mọi người chưa từng nghi ngờ cách nghĩ hay cách làm của y, nhưng họ cũng đều là trưởng lão Ma giới.

Cho nên họ cũng hy vọng có những chuyện có thể do chính tay họ xử lý.

Bởi vì lần này tất cả trưởng lão Ma giới đều ở cùng một chỗ, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ban đầu họ không có nhiều suy nghĩ, nhưng sau đó trong lúc nói chuyện, dường như cũng có một chút nghi ngờ.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng mọi người cũng không dám làm lớn chuyện, bởi vì dù sao Ma quân cũng là chúa tể Ma giới.

Cho nên mọi người có suy nghĩ gì cũng chỉ có thể thì thầm ở dưới, không có một ai dám đứng ra hỏi.

Bởi vì mọi người hiện tại cũng muốn xem xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu chỉ vì lời nói của mình mà gây ra chiến loạn hay những chuyện khác, thì không ai có thể gánh nổi trách nhiệm đó.

Bởi vì động tĩnh lần này của Ma quân quả thực rất lớn, nhưng y lại không nói rõ tại sao lại làm vậy.

Dường như tất cả dụng ý của y chỉ có mình y biết.

"Rốt cuộc lần này Ma quân muốn làm gì?

Trước đó cũng không hề thương lượng với chúng ta một tiếng, tự mình tổ chức yến tiệc này.

Lần này ta luôn có một cảm giác không nói nên lời." Riêng tư, tất cả các trưởng lão Ma giới bắt đầu bàn luận về chuyện này.

Mặc dù giọng của mọi người không lớn, nhưng họ không ngừng thì thầm.

Dường như có những chuyện họ rất không hiểu, nhưng lại không có cách nào nói ra, cho nên lúc đó mọi người đều cảm thấy Ma quân lần này làm vậy có lẽ có dụng ý riêng hoặc có nỗi khổ khó nói.

Chương 2175

Cho nên hiện tại mọi người cũng chỉ đoán mò, không biết cuối cùng là chuyện gì.

Ma quân tổ chức đại hội lần này, bản thân y cũng rất thản nhiên, bởi vì y chưa bao giờ quan tâm đến người khác.

Có ai nhắc nhở hay có ý kiến gì khác, y đều cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Cho nên lúc đó, mặt khác Ma quân cũng phái ra tướng tài đắc lực nhất của mình, để y đi ra ngoài tìm kiếm.

Nhưng những người này lúc ra ngoài hoàn toàn không chú ý, đã bị một vị trưởng lão phát hiện mọi hành động.

Bởi vì vị trưởng lão này vốn đã rất tò mò, cho nên cũng muốn xem xem rốt cuộc y muốn làm gì.

Vì vậy, lúc đó ông cũng đã tra ra được tung tích của họ.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, Diệp Thiên cũng đã góp không ít sức lực.

Bởi vì đã muốn vạch trần tên Ma quân giả này, thì chỉ có cách này mới có thể để tất cả mọi người biết được, rằng những việc Ma quân hiện tại làm có bao nhiêu ghê tởm.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên không dám hành động quá lớn, vì dù sao những chứng cứ trong tay hắn, bao gồm cả năng lực hiện tại, cũng là có hạn.

Cho nên Diệp Thiên phải lập ra một kế hoạch vẹn toàn, mới có thể giải quyết tất cả vấn đề, cũng có thể để tất cả mọi người hiểu được dụng ý của hắn.

Mặc dù Diệp Thiên hiện tại không có động thái gì lớn, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện cứ thế mà qua đi, bởi vì Ma quân chân chính đang chờ hắn cứu.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, nếu hiện tại Ma quân này đã tổ chức đại hội yến tiệc ở đây, vậy thì đây cũng là một cơ hội tốt.

Diệp Thiên định mượn giai đoạn này để triệt để vạch trần y.

Dù sao thì những chứng cứ trong tay hắn hiện tại cũng đủ để khiến y hiện nguyên hình rồi.

Nhưng con người Diệp Thiên cũng rất thông minh.

Hiện tại dù đã nắm trong tay tất cả chứng cứ, hắn cũng sẽ không chủ động chạy lên trước mặt mọi người để chứng minh y là Ma quân giả.

Bởi vì Diệp Thiên dù có bốc đồng đến đâu cũng biết chuyện gì nên làm.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Ma quân, hắn cũng không phải người ở đây.

Nếu hắn nói ra, họ cũng sẽ không tin, ngược lại còn làm cho vấn đề trở nên rắc rối hơn.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nghĩ, dù sao chứng cứ cũng đã có, chỉ cần có một người trực tiếp vạch trần.

Chỉ cần tìm được người vạch trần đó, thì mọi vấn đề đều có thể được giải quyết.

Cho nên Diệp Thiên cũng không cần phải lo lắng gì nữa.

Diệp Thiên quả thật là một người vô cùng thông minh, những chuyện người khác không làm được hắn đều có thể làm được.

Bởi vì vì chuyện này, hắn thật sự đã hao tổn tâm trí.

Cho nên hắn sẽ tìm một biện pháp vẹn toàn, làm rõ tất cả vấn đề, như vậy cũng không đến nỗi để bản thân phải hối hận.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, nếu chuyện này có người trong Ma giới vạch trần ra, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Vì vậy, hắn bắt đầu điều tra một loạt vấn đề, bởi vì hắn muốn biết động tĩnh của tất cả mọi người trong Ma giới.

Nếu ngay cả vấn đề nhỏ này cũng không làm rõ được, hắn sẽ không biết phải ứng phó thế nào.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu điều tra, phát hiện trong số tất cả các trưởng lão Ma tộc, người xếp thứ bảy là một người cương trực, không a dua nịnh hót.

Chương 2176

Điểm này thực sự khiến hắn rất tò mò, bởi vì đối với Diệp Thiên mà nói, hắn cứ ngỡ người của Ma giới ai cũng như ai, được đúc ra từ một khuôn, hoàn toàn không thể có người như vậy xuất hiện.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Bởi vì trong quá trình điều tra, hắn mới biết, nếu để loại người này phát hiện ra những chứng cứ này, sau đó đi thẩm vấn, chắc chắn cũng là một phương pháp tốt nhất.

Bởi vì chỉ có người cương trực không a dua như vậy mới có thể vạch trần chuyện này, sau đó thẩm tra một phen, e rằng mới có thể có phản ứng khác biệt.

Tại hiện trường, tất cả người của Ma giới đều không biết Diệp Thiên là người như thế nào, càng không biết Ma quân mà họ đang đối mặt là giả.

Mọi người chỉ cảm thấy yến tiệc lần này tổ chức có vẻ rất kỳ quặc.

Đôi lúc họ có nghi ngờ, nhưng không một ai dám thực sự đứng ra hỏi Ma quân rốt cuộc tại sao lại làm vậy.

Bởi vì mọi người đều cảm thấy có bất kỳ lời oán giận hay suy nghĩ nào cũng chỉ có thể giấu trong lòng, không có cách nào nói ra.

Về phần Ma quân, mọi người cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Diệp Thiên hiện tại vì chuyện này cũng đã nỗ lực rất lâu, cuối cùng cũng tìm được một người như vậy.

Cho nên lúc đó hắn cũng bắt đầu đưa chứng cứ, không ngừng lan

truyền ra ngoài.

Tất cả mọi chuyện gần như đều nằm trong lòng bàn tay của Diệp Thiên.

Hắn cũng cảm thấy vào thời điểm mấu chốt này, là dễ dàng nhất để khiến Ma quân triệt để lộ ra toàn bộ tội ác.

Nhưng có một chuyện Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ tới.

Bởi vì Ma quân hiện tại còn thông minh hơn so với những gì hắn biết.

Bởi vì Ma quân đã có thể tổ chức yến tiệc như vậy ở đây, chắc chắn cũng đã chuẩn bị sẵn mấy phương án.

Bởi vì trước đó hắn tiến vào không gian kia, cứ ngỡ sẽ không bị phát hiện.

Nhưng Ma quân hiện tại đã phát hiện không gian đó có người tiến vào.

Bởi vì Ma quân biết nơi đó, những người khác căn bản không biết.

Lần này, thời gian Diệp Thiên ở trong đó cũng rất dài.

Diệp Thiên lúc đó sở dĩ không mang tất cả ra ngoài, cũng chính vì chỉ có chứng cứ, nhưng những việc khác hoàn toàn không thể để hắn làm được.

Cho nên hắn chỉ hy vọng dưới sự chứng kiến của mọi người, nhanh chóng vạch trần tội ác của y.

Nhưng không ngờ một chút nào, lại bị Ma quân phát hiện.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, dường như lại sắp có đại nạn ập đến.

Bởi vì bản thân việc vạch trần này chưa thành công, hiện tại bên

kia lại bắt đầu có động thái như vậy.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy mình thật sự đã xem thường tên Ma quân giả này.

Bởi vì có quá nhiều chuyện hắn không biết, y đã có thể đi đến bước đường ngày hôm nay, xem ra đã bỏ ra không ít công sức.

Cho nên Diệp Thiên cảm thấy chuyện này không thể trì hoãn thêm nữa.

Nếu một khi bị tra ra manh mối, hắn còn chưa kịp vạch trần y thì mạng nhỏ của mình có thể sẽ đi đời nhà ma.

Mặc dù Diệp Thiên không phải là người nhát gan sợ phiền phức, nhưng hắn cũng tuyệt đối không để người khác được như ý.

Chương 2177

Huống hồ, có những chuyện không thể nói đùa được.

Đương nhiên, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, bây giờ nên chủ động tấn công, để không bao giờ phải hối hận.

Bởi vì Ma quân vốn là một kẻ lòng dạ độc ác.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên đã nghĩ ra một cách, đó là để Ma châu báo mộng cho Thất trưởng lão, chỉ dẫn ông ngày hôm sau đến nơi Diệp Thiên đã sắp đặt trước để phát hiện chứng cứ.

Nơi đó là trên cầu Mộng Kiều.

Bởi vì Diệp Thiên bất kể làm việc gì cũng luôn để lại cho mình một đường lui, huống hồ lần này là phải vạch trần bộ mặt thật của Ma quân giả.

Nhưng lại không có cách nào trực tiếp vạch trần, cho nên hắn chỉ có thể chọn người này.

Bởi vì con người ông vô cùng chính trực, nếu là người khác, có lẽ đã sớm cầm chứng cứ đi hiến cho Ma quân giả.

Cho nên Diệp Thiên chọn phương thức này cũng chính vì có một chút chắc chắn.

Vì vậy, lúc đó hắn đã giao chuyện này cho Ma châu, biết rằng nó hoàn toàn có thể đảm nhận được.

Nếu chứng cứ này đến tay Thất trưởng lão, ông ấy chắc chắn sẽ trình lên, và có thể vạch trần Ma quân giả, thật là vẹn cả đôi đường.

Bởi vì Diệp Thiên đã mưu tính lâu như vậy, chính là chờ đợi ngày hôm nay, cho nên bất kể thế nào cũng phải thành công.

Vì vậy, lúc đó Ma châu cũng làm theo sự phân phó của Diệp Thiên, báo mộng cho Thất trưởng lão.

Khi đó, Thất trưởng lão cứ ngỡ mình thực sự đang nằm mơ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng lúc đó vì những thứ hiện ra trong mộng cảnh đều rất chân thực, trưởng lão cũng đã phát hiện ra những chứng cứ đó.

Sau khi phát hiện, cả người ông cũng kinh hãi vạn phần, bởi vì lúc đó ông cũng không chắc chắn có phải là thật không, thế là bắt đầu điều tra xác minh.

Nhưng những chứng cứ có được cũng không thể chỉ dựa vào đó mà vạch tội Ma quân, cho nên phải điều tra theo những gì ghi trên chứng cứ.

Bởi vì bất kỳ chuyện gì cũng không thể giải quyết bằng sự bồng bột hay mù quáng.

Cho nên lúc đó, sau khi Thất trưởng lão phát hiện ra những chuyện này, lập tức kiểm tra không gian trong túi trữ vật, xem xét chân tướng.

Bởi vì có quá nhiều chuyện, ba lời hai câu cũng không thể nói rõ được.

Cho nên trong quá trình điều tra này, Thất trưởng lão cũng hy vọng những chứng cứ được đưa ra hoàn toàn không phải là thật.

Nếu là thật, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Thêm vào đó, hiện tại tất cả các trưởng lão trên dưới Ma quân đều rất nghi ngờ.

Cho nên lúc đó, trong quá trình điều tra, ông cũng hy vọng có thể nhìn thấy sự thật.

Nhưng lúc đó, Ma quân giả biết có người tiến vào không gian

năng, cho nên sẽ không để người khác biết được quá khứ của y.

Vì vậy, lúc đó y đã sớm chuyển tất cả mọi thứ sang nơi khác.

Bởi vì Ma quân đã nỗ lực nhiều như vậy, tuyệt đối sẽ không để công sức của mình bị người khác phát hiện một cách vô ích.

Nếu một khi bị phát hiện, thì tất cả mọi thứ đều đổ sông đổ biển.

Cho nên y phải chuẩn bị vẹn toàn, sẽ không để bất kỳ ai được như ý.

Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ rằng Ma quân lúc này có thể di chuyển không gian năng đi nơi khác.

Chương 2178

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy mọi thứ dường như đều không giống như hắn tưởng tượng.

Nếu không tìm được túi không gian đó, thì căn bản không thể chứng minh được những việc mà Ma quân hiện tại đã làm.

Cũng không có cách nào vạch trần toàn bộ y.

Huống hồ trong túi không gian đó còn có Kinh Thư và thi thể của Ma quân chân chính, cho nên Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng khổ não.

Nếu biết tên Ma quân giả này có ý định như vậy, hắn đã chuẩn bị đầy đủ, cũng không đến nỗi rơi vào tình thế đơn độc như hiện tại.

Cho nên lúc đó, Diệp Thiên và Ma châu hai người đã lên đường tìm kiếm không gian năng.

Bởi vì Diệp Thiên nóng lòng muốn hoàn thành việc này, nhưng bất kỳ chuyện gì cũng không thể giải quyết bằng vài ba câu nói.

Huống hồ, lúc này trong lòng Diệp Thiên cũng vô cùng lo lắng.

Nếu một khi bị Ma quân biết hắn đã lấy đi Ma châu, phát hiện nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.

Mặc dù Diệp Thiên không sợ chết, nhưng hắn cũng biết thực lực hiện tại của Ma quân không thể xem thường.

Huống hồ, tất cả tội chứng đều chưa được vạch trần, như vậy mọi người cũng sẽ không tin lời nói một phía của hắn, chắc chắn sẽ trở thành tù nhân.

Cho nên trong thời gian tiếp theo, Diệp Thiên và Ma châu hai

người phải nhanh chóng tìm được túi không gian.

Như vậy cộng thêm những chứng cứ trong tay, có thể hoàn toàn chứng minh một loạt vấn đề.

Vì vậy, lúc đó trong lòng hắn thật sự vô cùng lo lắng.

Đúng lúc hai người đang trên đường, Ma quân cũng đã phát hiện ra tung tích của họ.

Bởi vì bản thân Ma quân vẫn luôn không ngừng tìm kiếm kẻ đã trộm Ma châu.

Bởi vì chuyện trước đó cũng đã khiến Ma quân vô cùng sợ hãi, cho nên lúc đó y đã âm thầm phái người đi kiểm tra nhất cử nhất động của người khác.

Bao gồm cả việc hai người lần này đột nhập vào không gian năng, Ma quân cũng đều biết.

Cho nên lúc đó y cũng đã tìm được dấu vết của họ, thế là bắt đầu hành động.

Diệp Thiên trước đó nhờ thay máu và sự giúp đỡ của Ma châu, tu vi cũng không ngừng tăng trưởng.

Cho nên lúc đó đối mặt với Ma quân, hắn cũng không hề hoảng sợ.

Bởi vì có những chuyện, đã đến thì cứ bình tĩnh đối mặt.

Đã xảy ra rồi thì Diệp Thiên cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể liều chết chống cự.

Nếu Ma quân thực sự muốn đẩy hắn vào chỗ chết, thì dù hắn có chạy đến chân trời góc bể, y cũng nhất định sẽ truy đuổi.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng tuyệt đối sẽ không để y được như ý.

Vì vậy, sau khi Ma quân tìm được dấu vết của hắn, liền bắt đầu ra tay giao đấu.

Bởi vì lần này bất kể ai thắng ai thua, cuối cùng cũng phải có một trận chiến.

Cho nên lúc đó, pháp thuật của Diệp Thiên cũng không ngừng tăng trưởng.

Mặc dù không biết có thể chống lại Ma quân hay không, nhưng ít nhất cũng phải liều mạng một phen, tuyệt đối không thể ở đây chờ y đến giết.

Cho nên lúc đó, trong quá trình giao thủ, Diệp Thiên cũng đã tốn không ít sức lực, nhưng lại chỉ có thể đánh ngang tay với y.

Chương 2179

Bởi vì sức mạnh của Ma quân này khá lớn, cho nên Diệp Thiên lúc đó cũng rất lo lắng, không biết khi nào mới có thể kết thúc trận chiến này.

Bởi vì trong lòng thực sự quá sốt ruột, vì bất kỳ chuyện gì cũng không đơn giản như mình tưởng tượng.

"To gan thật, dám lấy đồ của ta.

Xem hôm nay ta không giết ngươi, ngươi sẽ không biết sự lợi hại thật sự của ta." Ma quân lúc đó không biết thân phận thật của Diệp Thiên, nhưng hiện tại hắn đã lấy đồ của y, vậy thì phải giao đấu.

Nếu không giao ra, y chỉ có thể giết hắn, sau đó đoạt lại đồ của mình.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng luôn rất căng thẳng, vì có quá nhiều chuyện không thể lường trước được.

Hắn cũng không ngờ, chỉ trong một thời gian ngắn, Ma quân đã tìm ra hắn.

Nhưng Diệp Thiên và y đánh ngang tay, Diệp Thiên cũng không hề thất vọng, vì hắn hy vọng mọi chuyện đều có thể nhanh chóng được giải quyết.

Lúc đó, không khí tại hiện trường vô cùng căng thẳng.

Đúng vào thời khắc căng thẳng đó, toàn bộ dân chúng Ma giới bắt đầu đến dự yến tiệc.

Tình trạng của Diệp Thiên và Ma quân hai người cũng vô cùng kịch liệt.

Mọi người đều trố mắt nhìn, vì họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ở một phía khác, các trưởng lão cũng đã nghe tin và bắt đầu điều tra sự việc này.

Bởi vì có những chuyện, các trưởng lão vẫn luôn rất do dự.

Mặc dù hiện tại đã có chứng cứ, nhưng căn bản không biết những chứng cứ này có phải là thật không.

Cho nên lúc đó, khi có tiếng đánh nhau, họ cũng đã chuyển hướng.

Vì vậy, lúc trưởng lão lần theo manh mối, đã nhìn thấy Diệp Thiên đang chiến đấu với Ma quân.

Mặc dù hiện tại không thể hoàn toàn xác định được sự thật, nhưng bất kể thế nào, chuyện này cũng phải được làm rõ.

Cho nên lúc đó, ông đã ra tay giúp đỡ Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó vừa nhìn thấy vị trưởng lão này xuất hiện trước mặt, đã hạ quyết tâm.

Bởi vì trong lòng hắn cũng vô cùng vui mừng.

Vì có quá nhiều chuyện, Diệp Thiên đều hoàn toàn nắm trong tay, cho nên không cần người khác nói hay làm gì, hắn đã có đủ tự tin.

Ma châu lúc này cũng nhân cơ hội sử dụng không gian năng giả để đổi lấy cái thật.

Bởi vì hiện tại, tất cả mọi vấn đề đều đang nhắm vào tên Ma quân giả này.

Diệp Thiên đã bày ra nhiều bố cục như vậy, chẳng qua là muốn dẫn y vào tròng.

Một mặt là vì an toàn, mặt khác cũng hy vọng có thể tìm lại được

Ma quân chân chính.

Nếu tên Ma quân giả này cứ tiếp tục hãm hại người khác ở Ma giới, chắc chắn không thể để y được như ý.

Mọi người cứ ngỡ y là một minh quân.

Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, trong lòng các trưởng lão cũng đã có quyết định.

Cho nên hiện tại, điều quan trọng nhất là tìm được không gian năng, sau đó mang thi thể của Ma quân chân chính về, để mọi người nhìn rõ tất cả sự thật, hoàn toàn khác với những gì họ thấy trước mắt.

Chương 2180

Diệp Thiên có sự trợ giúp của trưởng lão, đồng thời cũng có thể thuận lợi hơn.

Nếu chỉ đánh ngang tay, Diệp Thiên chỉ đang lãng phí thời gian của mình.

Ma quân cũng không ngờ, mọi chuyện từng bước từng bước đều rơi vào cạm bẫy của hắn.

Bởi vì những việc Ma quân làm, đáng lẽ đã chuẩn bị vẹn toàn, cho nên sẽ không có ai phát hiện ra vấn đề của y.

Hiện tại Diệp Thiên đã nắm trong tay tất cả chứng cứ, có thể chứng minh y là giả, cho nên lúc đó y cũng vô cùng phẫn nộ, muốn nhanh chóng giải quyết tất cả, như vậy sẽ không có ai biết nữa.

Cho nên hiện tại, Ma châu đã thuận lợi nhân cơ hội đổi lấy không gian năng thật.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục dây dưa với y nữa.

Huống hồ, thứ cần lấy cũng đã lấy được, đó cũng là thứ y coi trọng nhất.

Bởi vì hắn cảm thấy Ma quân dù có thông minh đến đâu cũng không thể ngờ được điểm này.

Bởi vì đôi lúc, Diệp Thiên có thể hiểu được rằng, một người khi ở trong tình thế nguy cấp, và một lòng muốn có được thứ gì đó, thì sẽ có cơ hội lớn hơn.

Cho nên về điểm này, Diệp Thiên hiện tại đã vô cùng tự tin, vì hắn cảm thấy không có việc gì hắn muốn làm mà không hoàn thành được.

Huống hồ, Ma châu cũng vẫn luôn giúp đỡ hắn.

Cho nên lúc đó, sau khi Diệp Thiên thành công, cũng không tiếp tục giao chiến với y nữa.

Ma quân lúc đó cũng không ngờ lại có kết cục như vậy, cho nên cả người hiện tại cũng bị thương nặng, nhất thời không có cách nào khống chế được tình hình.

Mặc dù hiện tại Ma quân bị trọng thương, nhưng thực lực tự chữa lành của Ma tộc rất mạnh, không bao lâu nữa y sẽ hiểu ra mọi chuyện.

Diệp Thiên hiện tại rất vui mừng, vì đã giải quyết được Ma quân, bao gồm cả việc đã lấy được không gian năng thật.

Nhưng hắn cũng có một chút lo lắng.

Bởi vì hắn biết thực lực của Ma giới rất cường đại, cho nên không bao lâu sau, họ sẽ phát hiện ra không gian năng thật đã bị mất.

Nếu một khi bị vạch trần hoặc để y phát hiện, hậu quả chắc chắn cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại cảm thấy nên nhanh chóng đưa ra tất cả chứng cứ về Ma quân, để tất cả mọi người đều biết, để không bị thương tổn.

Cho nên lúc đó thật sự đã hao tổn tâm trí.

Thế là Diệp Thiên và vị trưởng lão Ma tộc kia cũng nhanh chóng thương nghị về chuyện này.

“Trưởng lão, bây giờ ngài xem, những chứng cứ này vốn là để lại cho ngài, chỉ vì ngại vấn đề thân phận, cộng thêm không có năng lực đó.” “Cho nên ta mới để Ma châu truyền tin cho ngài.

Bởi vì ta biết chuyện này, chúng ta nên nhanh chóng vạch trần tội

ác của Ma quân." Diệp Thiên tự nhiên biết vị trưởng lão này có cùng tâm trạng với mình, con người ông cũng vô cùng chính trực.

Nếu có ông cùng đi vạch trần, chắc chắn mọi việc sẽ ổn thỏa.

Là trưởng lão Ma giới, chắc chắn sẽ có người tin phục lời của ông.

Cho nên lúc đó, vì chuyện này Diệp Thiên đã chuẩn bị rất lâu, vì vậy phải hoàn thành.

Lúc đó, trưởng lão cũng đã biết chuyện này, cũng cảm thấy Diệp Thiên là một người không tồi.

Nếu có thể gỡ bỏ mặt nạ giả của Ma quân giả, thì đối với Ma giới cũng là một chuyện tốt.

Cho nên lúc đó, tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Chương 2181

Thế là Diệp Thiên và trưởng lão Ma tộc hai người, với tốc độ nhanh nhất chạy đến hiện trường đại hội yến tiệc, sau đó trước mặt mọi người vạch trần toàn bộ tội ác của Ma quân.

Diệp Thiên lần này cũng muốn xem xem Ma quân còn có bản lĩnh gì, dù có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nếu những tội ác này bị vạch trần, xem sau này y còn mặt mũi nào đối mặt với các trưởng lão, bao gồm cả những thuộc hạ của y.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên vô cùng vui mừng.

Cảnh tượng lúc đó thật sự vô cùng hỗn loạn, một cuộc náo loạn lớn, mọi người đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc đó, Diệp Thiên và trưởng lão hai người đã vạch trần nhiều tội ác như vậy, bao gồm cả việc tất cả chứng cứ đều được bày ra trước mắt, mọi người thật sự không thể chấp nhận được.

Bởi vì không ai dám tin rằng, người trước mặt họ là một Ma quân giả.

“Chắc hẳn mọi người đều không biết tình huống này.

Hiện tại tất cả chứng cứ đều đã ở đây, mọi người tin cũng được, không tin cũng được, dù sao tất cả đều là sự thật.” “Cho nên hiện tại, nhìn xem những việc Ma quân đã làm, hoàn toàn khiến người ta vô cùng chấn động.

Phải vạch trần tội ác của y, cũng phải để y bị pháp luật trừng trị, tuyệt đối không thể để y sống như vậy.” Diệp Thiên lúc đó cũng nói với tất cả mọi người, bao gồm cả các trưởng lão.

Bởi vì hiện tại đã vạch trần tội ác, vậy thì Ma quân chạy cũng không thoát, bất kể y bây giờ trốn đi đâu, cũng sẽ trở thành chuột chạy qua đường, người người kêu đánh.

Cuộc náo loạn lúc đó thật sự rất lâu mới lắng xuống, vì mọi người không có cách nào chấp nhận sự thật như vậy, vì họ cũng không ngờ được.

Hàng ngày nhìn thấy Ma quân, lại làm ra nhiều chuyện như vậy, cho nên mọi người thật sự cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

Nhưng hiện tại các trưởng lão đã biết chuyện này, thế là bắt đầu hợp lực đi bắt Ma quân.

Lúc đó Ma quân đã bị trọng thương, cho nên căn bản không có chút sức lực nào để phản kháng.

Vì vậy, dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, họ cũng đã thuận lợi bắt được Ma quân.

Sau đó dùng pháp thuật giam y trong địa lao, chạy cũng không thoát được.

Đương nhiên, hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết, nhưng câu chuyện của Ma quân và Tĩnh Xu trước đó cũng chỉ trở thành giai thoại sau này.

Một kiếp nạn của Ma tộc, thật sự khiến tất cả mọi người đều vô cùng cảnh giác.

Vì vậy, người Ma tộc cũng đặc biệt xem trọng Diệp Thiên.

Mặc dù lần này hắn giúp họ làm rõ mọi chuyện, nhưng Ma châu dù sao cũng thuộc về Ma giới.

Nhưng mọi người cũng không có cách nào, vì Ma châu hiện tại đã nhận Diệp Thiên làm chủ nhân, cho nên cũng chỉ có thể đồng ý để hắn

mang đi, mọi người cũng không truy cứu chuyện này nữa.

“Lần này nếu không có ngươi ở đây, Ma giới có thể sẽ đại loạn.

Cho nên mọi người cảm tạ ngươi, nhưng cũng biết Ma châu dù sao cũng là đồ của Ma giới.” “Mặc dù hiện tại nó đã nhận ngươi làm chủ, chúng ta cũng không tiện từ chối, hay đòi lại.

Nhưng hy vọng mỗi tháng ngươi sẽ mang Ma châu về một lần, để cho Ma quân kế nhiệm rèn luyện là được.” Người Ma tộc mặc dù là người của Ma giới, nhưng cũng biết phải trái.

Vì Diệp Thiên lần này đã giúp họ giải quyết khó khăn, cho nên lúc đó họ cũng hy vọng hắn có thể đáp ứng yêu cầu của mọi người.

Chỉ cần hắn đồng ý, Ma châu có thể mang đi, mọi người cũng sẽ không nói thêm câu nào.

Diệp Thiên tự nhiên là người hiểu chuyện, nhưng thứ này không thuộc về hắn, tình cờ có được Ma châu, cho nên tự nhiên sẽ đồng ý.

“Yên tâm đi, mặc dù thứ này ở trên người ta, nhưng nếu Ma giới có cần, ta sẽ dốc toàn lực quay về.” Diệp Thiên là một người hiểu lý lẽ, tuyệt đối sẽ không vô cớ gây rối, càng không để người khác hiểu lầm hắn là một kẻ tiểu nhân.

Huống hồ, viên châu này Diệp Thiên cũng biết là chuyện gì.

Chương 2182

Trước tiên là nó thuộc về Ma giới, hiện tại lại nhận nhầm hắn làm chủ nhân.

Bất kể chuyện này rốt cuộc ai đúng ai sai, Ma giới đều có thể nhượng bộ.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đã đồng ý tất cả yêu cầu.

Hiện tại, người của Ma tộc và Diệp Thiên tuy không thể gọi là bạn tốt, nhưng cũng không phải là kẻ địch.

Cho nên lúc đó, sau khi Diệp Thiên giải quyết xong mọi chuyện ở đây, cũng nhanh chóng trở về Đào Lâm.

Bởi vì lúc đó chỉ có Giai Nghệ một mình ở lại đó.

Giai Nghệ đối với ma khí cũng có độ cảm nhận rất mạnh.

Bởi vì con người Diệp Thiên, đối với những chuyện nhỏ nhặt thì rất đơn giản, chưa bao giờ đặt những vấn đề phức tạp lên hàng đầu.

Nhưng Giai Nghệ thì khác, vì nàng biết con người Diệp Thiên, nhưng người khác lại không biết hắn là người như thế nào.

Nếu một khi có người báo cáo những chuyện này lên Thiên giới, thì Diệp Thiên chắc chắn sẽ gặp phiền phức.

Bởi vì Giai Nghệ có thể cảm ứng được sự tồn tại của ma khí, cũng chính vì trước đó Diệp Thiên đã ở Ma giới một thời gian dài, cho nên mới nhiễm phải ma khí.

Bây giờ Giai Nghệ cảm thấy, nếu chuyện này bị người của Thiên giới biết được, chắc chắn sẽ gán cho Diệp Thiên một tội lớn là tư thông với Ma tộc.

Bởi vì Diệp Thiên không nghĩ nhiều như vậy, càng không ngờ ma khí trên người mình lại gây ra nhiều phiền phức đến thế.

Trước tiên, ngay từ đầu, Diệp Thiên chỉ muốn giải quyết việc bị Ma tộc truy sát vì có được Ma châu.

Thực ra, đó hoàn toàn là tình cờ, vì bản thân hắn cũng không muốn làm vậy.

Nhưng có những chuyện càng không muốn xảy ra thì nó lại càng lởn vởn trước mắt.

Cho nên lúc đó Giai Nghệ cảm thấy Diệp Thiên là người tốt nhất.

Bất kể xảy ra chuyện gì, nàng cũng sẽ luôn giúp đỡ, cùng nhau giải quyết mọi khó khăn.

Nếu chuyện này thật sự bị phanh phui ra, thì tội danh tư thông với Ma tộc cuối cùng sẽ đổ lên đầu Diệp Thiên, có lẽ ngay cả tiên tịch cũng sẽ bị tước bỏ.

"Diệp Thiên, ngươi có biết lần này phiền phức lớn rồi không?

Nếu một khi tội danh này được định xuống, thì sau này con đường của ngươi sẽ thế nào chắc ngươi cũng có thể đoán ra được." "Cho nên chuyện lần này nhất định phải nhanh chóng giải quyết, tuyệt đối không thể để nó xấu đi nữa, nếu không hối hận cũng không kịp." Diệp Thiên lúc đó không hề vì chuyện này mà cảm thấy có bất kỳ áp lực hay sợ hãi nào, vì hắn cảm thấy binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn.

Không có bất kỳ chuyện gì là tuyệt đối, cũng không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến hắn mất đi tất cả dục vọng.

Cho nên lúc đó, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nàng cũng không có cách nào giúp hắn thoát khỏi khó khăn.

Bởi vì tội ác này một khi bị truyền ra ngoài, Giai Nghệ có muốn giúp cũng không giúp được.

Cho nên lúc đó trong lòng nàng thật sự vô cùng lo lắng.

Diệp Thiên thực ra ban đầu cũng không nghĩ nhiều, nhưng sau khi nghe Giai Nghệ nói vậy, cũng bắt đầu có chút cảnh giác.

Bởi vì dù sao Thiên giới cũng không thể chống lại được.

Nếu thật sự để họ gán tội danh đó lên người mình, thì sau này hắn khó mà tiếp tục ở lại được.

Huống hồ hắn và Ma giới cũng không có qua lại gì.

“Giai Nghệ, lần này thật sự vất vả cho nàng rồi.

Chương 2183

Không ngờ vì nguyên nhân của ta lại gây cho nàng nhiều phiền phức như vậy.

Nhưng bây giờ rốt cuộc phải làm cách nào mới có thể tẩy sạch những ma khí này trên người ta?" "Nếu một khi bị người của Thiên giới biết được, có thể sẽ giống như nàng nói, họ sẽ gán cho ta một tội lớn.

Nhưng nàng hiểu con người ta, ta và Ma tộc không có bất kỳ quan hệ nào." Diệp Thiên lúc đó tuyệt đối sẽ không giải thích thêm với Giai Nghệ.

Mặc dù biết nàng là người bạn tốt nhất của mình, nhưng bất kể thế nào, có những chuyện phải nói rõ ràng.

Bởi vì Giai Nghệ đã giúp đỡ hắn rất nhiều, đôi lúc hắn thật sự cảm thấy đặc biệt áy náy.

Vì bản thân chuyện này cũng không liên quan gì đến nàng, chỉ vì trước đó ở Ma tộc, quả thực có chút không rõ ràng.

Nhưng con người Diệp Thiên cũng rất chính trực, sẽ không cùng bè phái với người Ma tộc, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ địch của họ, vì đó là nguyên tắc làm người của hắn.

Cho nên lúc đó Giai Nghệ cũng đã nói cho hắn biết cách giải quyết.

"Lần này ngươi thật sự gặp may rồi.

Bởi vì bên cạnh ta trước đây có một bữa tiệc ở Dao Trì, lúc đó ta có cất giữ một ít Dao Trì tiên lộ ở nơi đó." "Ngươi không biết tiên lộ đó có công dụng lớn đến mức nào đâu.

Nếu có thể dùng nó để tịnh hóa, thì tất cả những thứ đó sẽ biến

mất không dấu vết.” Giai Nghệ lúc đó sở dĩ giữ lại thứ này, cũng chính vì sợ có một ngày sẽ dùng đến, nhưng không ngờ lại dùng trên người Diệp Thiên.

Cho nên lúc đó nàng cũng có chút không nỡ, nhưng lại không có cách nào khác.

Bởi vì những thứ đó sau này có thể có lại, nhưng nếu Diệp Thiên xảy ra chuyện, thật sự không có cách nào ứng phó.

Huống hồ nàng cũng không thể đứng nhìn hắn xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Giai Nghệ vì Diệp Thiên thật sự có thể hy sinh tất cả những thứ tốt đẹp.

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải để Diệp Thiên biết, mặc dù chuyện này có thể giải quyết, nhưng cần phải tuyên bố với bên ngoài.

“Thời gian gần đây nhất định phải nhớ kỹ, nhất định phải trốn trong Đào Lâm, không được đi bất cứ đâu, phải tuyên bố rằng ngươi ở Đào Lâm bế quan tu luyện.” “Bất kỳ ai cũng không được làm phiền, ta cũng sẽ thiết lập một kết giới ở đây cho ngươi.” Giai Nghệ sắp xếp mọi chuyện vô cùng thấu đáo.

Bởi vì nàng biết bất kể là ai, nếu một khi phát hiện trên người Diệp Thiên có ma khí tồn tại, người của Thiên giới mà biết được, thì tính mạng của hắn có thể sẽ đi đời nhà ma.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng sẽ làm theo những gì nàng nói, nhất định sẽ phòng bị nơi này càng thêm bí mật.

Lúc đó, kết giới mà Giai Nghệ thiết lập là để Diệp Thiên có thể yên tâm ở trong đó thanh tẩy ma khí, không bị bất kỳ ai làm phiền.

Hiện tại, điều Diệp Thiên cần làm nhất là ở lại Đào Lâm, không đi đâu cả, sau đó loại bỏ toàn bộ ma khí trên người.

Chỉ cần loại bỏ toàn bộ ma khí, thì mọi chuyện đều có khả năng.

Cho nên Diệp Thiên cũng không cần phải lo sợ nữa.

“Yên tâm đi, Giai Nghệ, những nỗ lực mà nàng đã làm ta tuyệt đối sẽ không để lãng phí.

Ta nhất định sẽ làm theo lời nàng, ở trong này, không đi đâu cả.” Diệp Thiên cũng biết những chuyện này vô cùng quan trọng, cho nên tuyệt đối sẽ không lơ là.

Diệp Thiên gần đây cũng rất căng thẳng, bởi vì hắn biết có những chuyện có thể không phải do hắn nghĩ là có thể đạt được.

Nhưng Giai Nghệ đã vì hắn mà trả giá nhiều như vậy, hắn nhất định sẽ không để nàng phải buồn lòng.

Cho nên Diệp Thiên bắt đầu không ngừng tu luyện ở đây, đồng thời cũng phải tịnh hóa sạch sẽ những ma khí trên người.

Như vậy mới có thể đảm bảo người của Thiên giới không biết được.

Bởi vì Diệp Thiên từ trước đến nay đều là một người quang minh lỗi lạc, nếu thật sự có chuyện gì, hắn cũng tuyệt đối sẽ không che giấu như vậy.

Chương 2184

Nhưng hiện tại chỉ có Giai Nghệ hiểu Diệp Thiên là người như thế nào, người khác không biết.

Cho nên để những chuyện này có thể nhanh chóng hoàn thành, hai người thật sự đã hao tổn tâm trí.

Trong khoảng thời gian bế quan này, Ma châu cũng đã phát huy tác dụng lớn.

Bởi vì Ma châu vốn là bảo vật của Ma giới, cho nên đối với những chuyện xảy ra ở Ma giới, Ma châu đều có thể giải quyết dễ dàng.

Vì vậy, đã nhận định Diệp Thiên là chủ nhân, nó sẽ giúp hắn giải quyết mọi khó khăn.

Cho nên linh tính của Ma châu cũng không phải tầm thường, hoàn toàn khác với những người khác, có thể tùy ý điều tiết những ma khí trên người hắn, đồng thời có thể dẫn xuất triệt để những ma khí đó ra ngoài.

Để có thể giúp dẫn xuất, thanh tẩy ma khí trong cơ thể Diệp Thiên, nó cũng đã hao tổn tâm trí.

Thực ra Diệp Thiên hiện tại rất vui mừng, có quá nhiều người giúp đỡ, cho nên cũng không có nhiều phiền não.

Chỉ cần hiện tại ma khí có thể được loại bỏ, mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

Diệp Thiên không cần phải lo lắng nữa.

Mặc dù Diệp Thiên hiện tại làm rất tốt, nhưng dù sao chuyện này vẫn chưa được giải quyết triệt để, cho nên lúc đó hắn cũng hy vọng có thể giải quyết mọi chuyện.

Sức mạnh của Ma châu thật sự rất cường đại, không chỉ có thể loại bỏ tất cả ma khí còn sót lại trong cơ thể Diệp Thiên, mà trong phạm vi cho phép còn có thể phóng thích ma khí đến mức tối đa.

Điểm này lúc đó Diệp Thiên thật sự không biết.

Nhưng khi ma khí được phóng thích đến mức tối đa, đồng thời cũng sẽ gây ra một số phiền phức không cần thiết.

Bởi vì Yến Sán đã mất trước đó cũng chính là được Diệp Thiên chôn cất trong Đào Lâm này.

Bởi vì hắn cảm thấy cái chết của Yến Sán cũng có trách nhiệm lớn của mình, cho nên lúc đó đối với y cũng có một chút áy náy, thế là mới chôn cất y trong một môi trường thoải mái như vậy, hy vọng y chết đi cũng có thể an tường.

Cũng chính vì ma khí này, cho nên mới khiến Yến Sán đã chết trước đó được hồi sinh.

Bởi vì ma khí lần này thật sự quá cường đại, không ai có thể lường trước được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Huống hồ, lúc này sau khi Yến Sán được kích hoạt, cả người cũng thần trí không rõ ràng.

Bởi vì bản thân đã chết, cho nên hiện tại chỉ dựa vào luồng khí mạnh mẽ của ma khí mới có thể sống sót.

Diệp Thiên lúc đó căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, càng không thể tưởng tượng được.

Bởi vì có những chuyện, Diệp Thiên và Giai Nghệ hai người đều không có cách nào quyết định, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bởi vì lúc đó Giai Nghệ chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giúp Diệp

Thiên, thanh tẩy toàn bộ ma khí trong cơ thể, như vậy có thể khiến hắn ở trong trạng thái an toàn.

Những vấn đề còn lại, thật sự chưa từng dự liệu được.

Cho nên tiếp theo có thể lại xảy ra chuyện.

Lúc này Giai Nghệ không thể lo nhiều chuyện như vậy, bởi vì việc cấp bách nhất bây giờ là nhanh chóng thanh tẩy sạch sẽ ma khí trên người Diệp Thiên, sau đó mới tính đến những vấn đề khác.

Nếu ở điểm này có sai sót, thì hai người chắc chắn sẽ đối mặt với vấn đề.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều, chỉ hy vọng những chuyện này đều có thể nhanh chóng được giải quyết.

Giai Nghệ lần này để giúp hắn thanh trừ những ma khí này, thật sự đã hao tổn tâm trí, vẫn luôn âm thầm bầu bạn bên cạnh, vì sợ trong khoảng thời gian này xảy ra sự cố không có cách nào chăm sóc.

Diệp Thiên hiện tại cũng không thể xảy ra chuyện gì.

Chương 2185

Nhưng hai người thật sự vô cùng căng thẳng, bất kể là ai thực ra cũng đều biết chuyện này.

Hiện tại, sau một phen nỗ lực, Giai Nghệ cũng đã thuận lợi thanh trừ sạch sẽ những ma khí còn sót lại trong cơ thể Diệp Thiên.

Hai người cũng đã thành công loại bỏ ma khí lần này.

Nhưng hiện tại mọi chuyện đều đã giải quyết xong, thì chuyện Yến Sán sống lại trước mắt lại khiến Giai Nghệ và Diệp Thiên hai người không biết phải làm sao.

Bởi vì dù sao lần này thanh trừ ma khí là vì Diệp Thiên, nhưng lượng lớn ma khí được giải phóng ra lại khiến y sống lại.

Nếu có thể sống lại, Diệp Thiên tự nhiên là chuyện tốt, nhưng hiện tại y đã mất đi thần trí, cho nên cũng không biết tiếp theo sẽ tốt hay xấu.

Vì vậy, lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ hai người vội vàng thương lượng.

“Giai Nghệ, hiện tại trong cơ thể ta đã không còn ma khí xâm nhập nữa.

Nhưng Yến Sán bây giờ phải làm sao?

Nếu chúng ta không có cách nào cứu y...” “Chắc chắn cũng sẽ rất khó xử, chuyện này sẽ còn lặp đi lặp lại.” Diệp Thiên sở dĩ cùng Giai Nghệ hai người thương nghị, cũng vì nàng có mưu kế.

Nếu Giai Nghệ có thể chọn giúp hắn, có lẽ suy nghĩ của Diệp Thiên cũng không nặng nề như vậy.

Cho nên lúc đó Giai Nghệ ở đó cũng suy nghĩ rất lâu, nhưng chuyện này thật sự không có cách nào.

Bởi vì rất khó khăn mới có thể loại bỏ những ma khí trên người hắn, cũng chính vì tâm tồn may mắn.

Nhưng tình hình của Yến Sán hiện tại, thật sự không thể làm gì được.

Cho nên lúc đó Giai Nghệ và Diệp Thiên hai người cũng ở đó suy nghĩ nát óc, xem xem có thể có cách nào khác không.

Bất kể thế nào, chuyện này cũng phải hoàn thành.

Đúng lúc hai người đang suy nghĩ, đột nhiên Diệp Thiên nhớ ra.

Chỉ cần có được một loại thuốc trên đảo tiên Bồng Lai là có thể để y tu luyện, thu được tu vi, trở thành bán tiên.

Nếu có thể có được thứ đó, thì Yến Sán sống lại, trên người có ma khí cũng có thể tu thành, không chỉ có thể để y sống mà còn có thể giải quyết vấn đề.

Cho nên lúc đó hắn vội vàng nói chuyện này với Giai Nghệ.

Bởi vì lúc này Diệp Thiên thật sự vô cùng vui mừng.

Yến Sán có thể sống lại, trong lòng Diệp Thiên thật sự vui mừng khôn xiết.

Nhưng có một số vấn đề phải loại bỏ, như vậy mới có thể khiến hắn có thêm tự tin.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy, nếu hắn và Giai Nghệ có thể lấy được thứ đó, thì việc cứu Yến Sán chắc chắn cũng không phải là chuyện khó.

Vì vậy, lúc đó hắn cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Sau khi Diệp Thiên và Giai Nghệ bàn bạc xong, họ quyết định phải nhanh chóng đến Bồng Lai Tiên Đảo xem thử, hy vọng có thể tìm được thứ đó.

Ít nhất thì Yến Sán bây giờ có thể được cứu, bởi vì nếu cứ kéo dài thêm, Yến Sán sẽ gặp nguy hiểm lớn, những chuyện này thực sự không phải là điều mà hai người họ muốn thấy.

Huống hồ trước đây Yến Sán và Diệp Thiên có mối quan hệ muôn vàn phức tạp, giờ đây tất cả mọi chuyện không ngừng hiện lên trong đầu Diệp Thiên.

Nếu có thể giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt thì cũng không cần phải lo lắng nữa, vì vậy lúc đó Giai Nghệ cảm thấy Diệp Thiên cũng rất lương thiện.

Nếu đến Bồng Lai Tiên Đảo có thể tìm được loại dược liệu đó, vậy thì Yến Sán sẽ được cứu.

Chương 2186

“Diệp Thiên, tuy ta biết tâm tình muốn cứu Yến Sán của ngươi vô cùng cấp bách, nhưng cũng phải biết rằng Bồng Lai Tiên Đảo không phải ai cũng có thể đến được, huống hồ chủ nhân nơi đó vô cùng nghiêm khắc.” “Biển ở đó sâu, sóng to gió lớn, địa thế hiểm trở.

Cho nên nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.” Giai Nghệ biết Diệp Thiên là người thế nào, một khi đã quyết định thì sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng hiện giờ nếu muốn đến nơi đó, nhất định phải hết sức cẩn thận, dù sao đó cũng không thuộc địa bàn của mình.

Diệp Thiên đã chuẩn bị tâm lý, vì vậy hắn cũng vội vã lên đường đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi đến nơi, Diệp Thiên liền thấy sóng to gió lớn.

Quả thật giống như lời Giai Nghệ đã nói, vô cùng dữ dội, nhưng đã đến đây, nếu không tìm được loại dược liệu kia thì hắn cũng sẽ không rời đi.

Ngoài ra, trên đảo còn có những loài chim hung dữ và dị thú canh giữ dược liệu, vì loại dược liệu này không phải ai cũng có thể lấy được, huống hồ phải mất trăm năm mới có được một quả.

Vì vậy, việc Diệp Thiên muốn lấy được nó thật sự rất khó khăn.

Nhưng Diệp Thiên đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, nhất định phải dũng cảm tiến lên, vì chỉ có lấy được dược liệu đó mới có thể loại bỏ hết ma khí trong cơ thể Yến Sán, cho nên lúc đó Giai Nghệ cũng hiểu rất rõ những chuyện này.

Cả hai người Giai Nghệ và Diệp Thiên cùng nhau suy nghĩ kỹ

lưỡng, bàn luận về mọi thứ liên quan đến Bồng Lai Tiên Đảo, bởi vì có nhiều người muốn có được dược liệu đó nhưng việc này khó như lên trời, vô cùng gian nan, nhưng họ cũng sẽ không từ bỏ.

Mặc dù biết là khó, nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ xem việc này là nghiêm trọng.

Bởi vì chỉ cần giúp được Yến Sán, có được một nửa tiên lực là có thể khiến hắn sống lại.

Đồng thời cũng sẽ không bị ma khí xâm nhiễm nữa, vì vậy lúc đó họ thật sự đã rất nỗ lực, bất kể thế nào, bây giờ vấn đề đã phát sinh.

Mọi người vì chuyện này cũng lần lượt kéo đến nơi đó, nhưng gần như không có ai có thể thuận lợi đi ra.

Bây giờ Diệp Thiên đã hiểu sơ qua về mọi thứ ở đó, nhưng bất kể tiếp theo sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhất định phải dũng cảm tiến lên, lấy được dược liệu.

Mặc dù biết nơi đó hung hiểm vô cùng, nhưng quyết định này đã được đưa ra, vậy thì sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, vì vậy lúc đó hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ để tiến lên. _ Giai Nghệ biết một khi Diệp Thiên đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, nếu hắn đã đi, vậy thì nàng cũng sẽ ở bên cạnh, tuyệt đối không để hắn một mình mạo hiểm.

Sau này có chuyện gì xảy ra cũng không cần lo lắng, chuyến đi Bồng Lai Tiên Đảo lần này mọi người cũng quyết tâm phải đạt được, tuy có thể sẽ gặp nhiều nguy hiểm, nhưng họ vẫn sẽ tiến về phía trước như cũ.

Bởi vì Giai Nghệ và Diệp Thiên đều có tính cách như vậy, cho dù phía trước có bao nhiêu khó khăn, họ vẫn sẽ kiên trì, huống hồ lần này là vì Yến Sán.

Cho nên dù nguy hiểm cũng không thể ngăn được bước chân của họ, lúc đó cả đoàn người cũng bắt đầu lên đường đến Bồng Lai Tiên Đảo, trên đường đi có thể cũng có những chuyện kinh hiểm xảy ra.

Nhưng Diệp Thiên và những người khác chưa bao giờ sợ hãi, vì có những chuyện chỉ có liên tục đột phá mới có thể thuận lợi đạt được, nếu chỉ bị những chuyện này dọa sợ.

Vậy thì sẽ không có bất kỳ giải pháp nào và cũng sẽ không bỏ cuộc, cho nên khi Diệp Thiên và mọi người đến Bồng Lai Tiên Đảo để hái dược liệu, trên đường đi cũng gặp vô số gian nan hiểm trở.

Nhưng mọi người đều lần lượt không ngừng đột phá, tuy có lúc gian nan, nhưng vẫn luôn đồng tâm hiệp lực ở bên nhau, vì chỉ có giúp đỡ lẫn nhau.

Mới có thể đột phá tốt hơn mọi trở ngại, vì trước đây mọi người đã hiểu rõ về những trở ngại ở đó, nên chắc chắn sẽ ứng phó một cách tự nhiên.

Mặc dù Diệp Thiên có lúc cũng gặp vấn đề, nhưng bất kể thế nào, cái cần giải quyết vẫn phải giải quyết, vấn đề gặp phải vẫn phải làm.

Trong quá trình ứng phó, mọi người đều trở nên mạnh mẽ hơn, vì dù sao nơi này cũng khác với những nơi họ từng tiếp xúc, cho nên để có thể lấy được dược liệu ở đây, ngày đó thật sự.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên và cả đoàn đã giải trừ mọi vấn đề, nhưng vị trí hiện tại lại phải đối mặt với những mãnh thú hung ác.

Những mãnh thú này không phải là thứ có thể đối phó được, huống hồ ở đây còn có Kim Hạc và Mãng Quy canh giữ dược liệu.

Hai con mãnh thú này không phải là thứ dễ dàng đối phó, Diệp Thiên lúc đó cũng tập trung toàn bộ tinh lực.

Bởi vì hai con mãnh thú này được tiên khí trên tiên đảo nuôi dưỡng

mà thành, cho nên sớm đã tu luyện thành bán tiên, linh lực dồi dào, vô cùng hung mãnh.

Chương 2187

Thực ra lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ, hai người họ trong quá trình nghiên cứu chuyện này cũng biết chúng không dễ đối phó.

Bởi vì mọi chuyện, trước khi mọi người đến đây chỉ là phỏng đoán, cho nên bây giờ khi nhìn thấy mãnh thú thật sự ở đây, mọi người cũng bắt đầu cảnh giác.

Bởi vì bây giờ linh lực của chúng siêu cường, tập hợp lại cũng chưa chắc là đối thủ, nhưng bất kể thế nào cũng đã đến bước cuối cùng.

Chủ yếu là phải lấy được dược liệu, Diệp Thiên dù phải trả giá bao nhiêu khổ cực và nỗ lực cũng sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào, chỉ là bây giờ vấn đề có thể rất nghiêm trọng, vì hai con mãnh thú vẫn luôn ở bên cạnh dược liệu.

Chỉ có đánh bại chúng mới có thể lấy được dược liệu, cho nên bây giờ cả đoàn người phải nỗ lực hơn nữa, vì vậy lúc đó họ cũng bắt đầu không ngừng lên kế hoạch.

Rốt cuộc phải ra tay thế nào mới có thể giải quyết.

"Nhất định phải cẩn thận, hai con mãnh thú này hoàn toàn khác với những con trước đây, cho nên khi đối mặt với chúng nhất định phải cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối không được để chúng làm bị thương, một khi bị thương thì hậu quả khó lường." Những người đi theo lúc đó không ngừng khuyên nhủ, Diệp Thiên nhất định phải cẩn thận, vì bất kể thế nào, tu vi của hai con ma thú cũng rất cao.

Linh lực cũng đặc biệt mạnh, nếu muốn đối đầu trực diện, dù sao đây cũng là địa bàn của chúng, chúng canh giữ dược liệu ở đây.

Lâu ngày chắc chắn đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, Diệp Thiên bây giờ cũng cấp bách muốn nhanh chóng lấy được thứ đó, cho nên lúc đó mọi người đều cảm thấy chuyện này nên sớm có kết quả.

Nhưng nhất định phải để Diệp Thiên đảm bảo an toàn, nếu không lấy được dược liệu mà mất mạng thì cũng không ai muốn thấy.

Diệp Thiên bây giờ đã đến đây, tuyệt đối sẽ không sợ hãi những thứ có thể làm tổn thương mình, vì hôm nay nếu không lấy được dược liệu, Diệp Thiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng bắt đầu vận dụng toàn bộ tu vi của mình, nhưng bây giờ điều duy nhất Diệp Thiên may mắn là, trong quá trình tu luyện trước đây, tu vi của hắn cũng không ngừng tăng lên.

Lần tăng lên này cũng rất lớn, cho nên lúc đó hắn và hai con thần thú cũng đã đánh một trận hòa, tuy chưa phân cao thấp, nhưng Diệp Thiên cũng không bị thiệt.

Cho nên lúc đó trong lòng hắn vô cùng vui mừng, vì ít nhất cũng có thể thấy được thành quả, tuy tiếp theo có thể sẽ xảy ra vấn đề, nhưng Diệp Thiên phải nhanh chóng chế ngự chúng.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên trong quá trình chiến đấu, có một điểm yếu chí mạng duy nhất, đó là nếu đối đầu trực diện, tấn công mạnh, thì căn bản không lấy được đồ.

Cho nên tấn công mạnh là phương pháp không khả thi, Diệp Thiên đã chọn cách dùng mưu, hắn cảm thấy cách tốt nhất hiện giờ là rút lui trước.

Bởi vì tấn công mạnh tuy bây giờ Diệp Thiên có thể đánh hòa, nhưng lâu dài, hắn chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu, cho nên tuyệt đối không để mình rơi vào tình trạng đó.

Huống hồ hai con mãnh thú, liên tục tấn công, tiêu hao năng lực cũng rất lớn, cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy nên rút lui trước.

Sau đó lại tìm cách khác, trước tiên làm cho chúng cảm thấy sợ hãi, không dám tấn công nữa, nhưng hắn sẽ dùng cách khác, đó là dùng mưu.

Diệp Thiên cảm thấy trước tiên phải giảm thiểu tổn thất tu vi của mình, mới là thời cơ tốt nhất để đoạt lấy dược liệu.

Diệp Thiên lúc đó đem cách này nói với mọi người, để họ hiểu rõ kế hoạch tác chiến, vì khi làm bất kỳ chuyện gì.

Diệp Thiên cũng không vô cớ gây rối, cũng càng không có một chút mưu kế nào, vì nếu cứ dũng cảm tiến lên, có thể sẽ đạt được mục đích.

Nhưng đồng thời cũng sẽ bị tổn thương, cũng là được không bù mất, cho nên lúc đó mọi người đều cảm thấy cách làm của Diệp Thiên quả thực là một cách hay.

Như vậy cũng có thể nhanh hơn một chút, giải quyết hai con mãnh thú, có thể nhanh chóng lấy được dược liệu, mọi người có thể rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo này. _ Bởi vì mục đích của mọi người, không gì khác ngoài hy vọng có thể thuận lợi lấy được dược liệu này, ai cũng biết Bồng Lai Tiên Đảo, không phải ai cũng có thể đến được, huống hồ còn có mãnh thú ở đây.

Nếu không tiêu diệt toàn bộ chúng, chắc chắn chuyện này sẽ không thành, nhưng Diệp Thiên là người rất thông minh.

Hắn cảm thấy dùng mưu sẽ tốt hơn so với tấn công mạnh bây giờ, một mực tấn công mạnh cũng chưa chắc có thể đạt được nguyện vọng, cho nên Diệp Thiên không ngốc đến thế.

Cũng sẽ không có bất kỳ xung đột trực diện nào với chúng, cho

nên lúc đó hắn cảm thấy làm như vậy là tốt nhất.

Cách làm của Diệp Thiên, đồng thời cũng khiến những người khác cảm thấy đầu óc của hắn rất minh mẫn, khi đối mặt với những chuyện như vậy có thể bình tĩnh tự nhiên.

Lúc này, Diệp Thiên và Giai Nghệ không ngừng lùi lại.

Chương 2188

Vì trước đó họ đã dựng một căn nhà nhỏ trên biển nên đều lui về đó.

Sau đó mới tính tiếp, dù sao mọi chuyện bây giờ Diệp Thiên đều nắm trong tay, hắn biết hai con mãnh thú cũng không dễ đối phó.

Nếu rút lui, chúng chắc chắn sẽ không quen thuộc, vậy thì mình có thể tái sinh.

Cho nên Giai Nghệ đã suy tính mọi chuyện từ trước, mục đích là để có thể giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, đương nhiên lúc đó mọi chuyện mọi người đều thấy rõ.

Cũng hy vọng lần này dùng mưu có thể thuận lợi lấy được dược liệu, mọi người có thể rời đi.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc, nhưng vì Giai Nghệ trong lúc dẫn dụ Kim Hạc đã bị cắn bị thương, cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng vội vàng chữa thương cho nàng.

Dù sao Giai Nghệ cũng vì chuyện của hắn mà bị thương, trong lòng hắn thực sự có chút áy náy.

Vì pháp thuật Giai Nghệ tu luyện nên ở trên biển này chắc chắn sẽ bị thiệt, cũng không thể thi triển toàn bộ pháp thuật.

Cho nên lúc đó hắn đưa Giai Nghệ về căn nhà nhỏ, bắt đầu vội vàng chữa thương cho nàng, trong lúc chữa thương, Diệp Thiên cũng không ngừng suy nghĩ, cùng Giai Nghệ bàn bạc xem nên dùng mưu kế gì để lấy dược liệu.

Tuy bây giờ đã hoàn toàn rút khỏi vùng nguy hiểm, nhưng dược liệu chưa lấy được, Diệp Thiên vẫn có chút không cam lòng.

“Ta đang nghĩ, bây giờ chúng ta tuy đã chọn lui binh, nhưng lùi bước cũng không giải quyết được vấn đề.

Ta hy vọng nàng có thể cho ta thêm vài chủ ý.” “Bởi vì đầu óc của nàng linh hoạt hơn ta nhiều, nếu nàng có thể nghĩ ra cách, vậy chúng ta cũng có thể lấy được dược liệu.” Diệp Thiên biết nhiệm vụ cấp bách bây giờ là nhanh chóng xử lý vết thương trên người nàng, sau đó hai người cùng nhau bàn bạc.

Vì có những chuyện.

Diệp Thiên một mình không thể quyết định, cho nên cũng chỉ có thể để Giai Nghệ dưỡng thương xong, sau đó hai người nhanh chóng tìm cách dùng mưu.

Vì dược liệu loại này là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu, nếu một khi bị người khác lấy đi, hai người cũng uổng công nỗ lực.

Giai Nghệ lúc đó cũng biết những khó khăn của Diệp Thiên bây giờ, nếu có cơ hội, nhất định sẽ giúp hắn chọn một phương pháp đúng đắn, sau đó lấy được dược liệu.

Bây giờ hai con mãnh thú không phải là thứ dễ đối phó, năng lực tấn công của chúng cũng đặc biệt mạnh mẽ, trong một thời gian ngắn thật sự khó mà đối kháng. _ Giai Nghệ là người kiến thức rộng, tuy có lúc trông rất nhàn tản nhưng lại là một nhân vật vô cùng lợi hại, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Không có gì mà Giai Nghệ không biết, cho nên Diệp Thiên chỉ cần có nàng ở đây, vậy thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cho nên bây giờ điều quan trọng nhất là chữa lành vết thương trên người Giai Nghệ trước, sau đó để người túc trí đa mưu này nhanh chóng đưa ra kế sách.

Như vậy có thể nhanh chóng hoàn thành mọi vấn đề, chỉ là ở vùng biển gian nan này có tộc Giao Nhân, mọi thứ của tộc Giao Nhân đều là chí cao vô thượng.

Nếu có thể học được một số kỹ xảo của họ, vậy thì Diệp Thiên lấy dược liệu cũng không phải là không có khả năng.

Cho nên lúc đó Giai Nghệ suy nghĩ rất lâu, đem những gì mình biết trước đây nói ra, sau đó nói với hắn.

"Chuyện này ngươi hỏi, thật sự là hỏi đúng người rồi, vì chuyện này ta thật sự có thể giúp được, không biết ngươi có nghe nói về Giao Nhân ở Nam Hải chưa." "Ở đó đều là Giao Nhân sinh sống, họ có thể hát hay múa giỏi, ai cũng rất lợi hại." Vì người tộc Giao Nhân ở Nam Hải, có đuôi cá, có thân người, đặc biệt xinh đẹp động lòng người, người bình thường không thể tiếp cận.

Tất cả Giao Nhân ở Nam Hải, ai cũng vô cùng kinh ngạc, cho nên mọi người cũng rất mong đợi có thể giao lưu với họ, lúc đó nàng vẫn đang cùng Diệp Thiên thảo luận về một số chuyện liên quan đến Giao Nhân.

Vì họ thích hát vào đêm trăng tròn, nước mắt của họ ai cũng rất quý giá, nếu có thể lấy được nước mắt của họ, quả thực là kỳ trân dị bảo.

Giao Nhân cũng biết tình hình cụ thể ở biển hoặc các đảo, lúc đó trong quá trình thảo luận, Diệp Thiên không hiểu Giai Nghệ nói vậy, rốt cuộc có ý gì.

Vì tộc Giao Nhân này xinh đẹp động lòng người, có thể dò hỏi tình hình trên đảo, vậy thì lại có thể thế nào, điều này và việc lấy dược liệu có quan hệ gì?

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đặc biệt tò mò hỏi.

“Giai Nghệ, ta rối cả lên rồi, vậy rốt cuộc phải làm gì mới có thể lấy được dược liệu?

Chương 2189

Chẳng lẽ lấy dược liệu phải giao lưu hoặc thông đồng với tộc Giao Nhân này sao?" Diệp Thiên lúc đó vẫn đang do dự, vì nếu chuyện này có thể thành công, bất kể bảo hắn làm gì, chắc chắn hắn cũng cam tâm tình nguyện, dù sao bây giờ chuyện này rất cấp bách.

Cho nên lúc đó hắn cũng bảo Giai Nghệ nói rõ hơn một chút, như vậy mới có thể ứng phó tốt, nếu không ở đây cũng không thể trì hoãn thời gian quá lâu.

Huống hồ hai con mãnh thú cũng rất khó đối phó.

"Ngươi không hiểu rồi phải không, đám Giao Nhân này ở vùng Nam Hải, rất quen thuộc với tình hình trên đảo, nếu ngươi có thể học được bài hát đặc biệt của tộc Giao Nhân, hoặc những thứ khác." "Có lẽ có thể thu hút một cá thể trong số họ, như vậy có thể nhờ họ đi lấy trộm dược liệu." Vì Giai Nghệ cảm thấy lần này, dù sao cũng phải đi lấy dược liệu, nhưng phương pháp dùng mưu thì có rất nhiều.

Cho nên chỉ cần học được, một trong số đó có thể sẽ thu hút được một vị.

Nếu thành công thu hút được họ, vậy thì việc cần làm sẽ đơn giản biết bao. _ Diệp Thiên lúc đó chưa bao giờ nghĩ, sẽ có chuyện như vậy xảy ra với mình, huống hồ còn phải học hát các thứ, nghĩ thôi cũng không dám.

Nhưng bây giờ có lẽ cũng chính như lời Giai Nghệ nói, đây mới là cách dùng mưu, nếu không đối đầu trực diện.

Vậy thì cũng chỉ có thể nhanh chóng đi học tập, những bài hát họ thường hát, bao gồm mọi chuyện, nếu có thể làm được, chẳng phải có thể thuận lợi lấy được dược liệu sao?

Cho nên chuyện Diệp Thiên đã quyết định, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, thế là hắn vội vàng bắt đầu nghiên cứu, mọi cử chỉ hành động của Giao Nhân, vì bây giờ Diệp Thiên không có cách nào khác.

Cho nên cũng chỉ có thể tìm kiếm mưu kế mà Giai Nghệ đã đưa ra, vì nếu có thể dùng tiên pháp, kết hợp với tiếng hát của tộc Giao Nhân.

Liệu có thể thu hút sự chú ý của Giao Nhân không, vì bây giờ Diệp Thiên không có cách nào tiếp xúc với họ, cũng càng không nghĩ những chuyện này lại khó khăn đến vậy.

Lúc này, Diệp Thiên chỉ hy vọng có thể cố hết sức mình để nhanh chóng lấy được dược liệu, cho nên lúc đó thật sự là bất đắc dĩ, vì bản thân hắn là một tiên nhân.

Cũng chưa bao giờ làm những chuyện như vậy, nếu không phải trong tình huống không còn cách nào khác, Diệp Thiên cũng không thể tự làm khó mình như vậy, cho nên lúc đó trong một loạt nỗ lực.

Cuối cùng cũng có thể trình diễn một đoạn nhạc du dương, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng đang chuẩn bị đợi đến đêm trăng tròn, sau đó mới thả ra.

Như vậy có thể thu hút Giao Nhân, đối với ý lực, vì Diệp Thiên hoàn toàn không biết gì, cho nên chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Giai Nghệ, chỉ cần Giai Nghệ biết làm thế nào.

Vì chỉ có như vậy mới có thể dùng mưu, huống hồ Diệp Thiên cũng là một người rất thông minh, tuyệt đối sẽ không rơi vào cảnh bất nghĩa, cũng càng không để bất kỳ ai phải khó xử.

Vì lần này sở dĩ phải dùng hạ sách cũng là cách trong lúc không còn cách nào khác, cho nên cũng hy vọng có thể nhanh chóng đạt được nguyện vọng.

Mọi chuyện dường như đều nằm trong dự liệu, giống như có thể đoán trước được tương lai vậy, không có bất kỳ chuyện gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

Cho nên lúc đó cũng thành công thu hút sự chú ý của Giao Nhân.

Vì lúc đó nữ Giao Nhân nghe thấy tiếng hát du dương động lòng người, bắt đầu khó tự chủ, cho nên lúc đó nàng cũng đi theo nguồn gốc của tiếng hát, bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Khi nữ Giao Nhân nghe thấy bản nhạc du dương, cảm xúc của cả người cũng hoàn toàn không thể kiểm soát, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ, khi thấy trạng thái của nàng không ổn.

Cũng không ngừng dùng tiên pháp để khống chế, nhưng cảm xúc của Giao Nhân này thực sự quá phấn khích, cho nên lúc đó hai người thật sự đã tốn rất nhiều sức lực.

Mới có thể hoàn toàn khống chế được Giao Nhân này, nhưng bất kể thế nào, trong lòng Diệp Thiên vẫn rất vui, vì ít nhất cũng có thể giải quyết được mọi vấn đề.

Vì trước đây hắn vẫn luôn lo lắng, tuy dùng sức mạnh cũng có thể giải quyết, nhưng như vậy sẽ bị tổn thương, còn bây giờ dùng mưu cũng không biết phương pháp, rốt cuộc có khả thi hay không.

Nhưng nếu Giai Nghệ đã nói vậy thì Diệp Thiên nguyện ý thử, bây giờ cũng đã có thể thấy được một chút thành quả. _ Sau khi Diệp Thiên và Giai Nghệ thuận lợi ổn định cảm xúc của Giao Nhân, đồng thời cũng nói rõ mục đích của mình, vì Diệp Thiên và Giai Nghệ, cũng sẽ không che giấu hay làm gì khác.

Vì để đạt được mục đích, cho nên phải ở đây học tập một thời gian, nhưng dùng cách này để dẫn nàng ra cũng là bất đắc dĩ.

Nếu Diệp Thiên có cách khác, hoặc lựa chọn khác, hắn sẽ không

làm như vậy.

“Được rồi, lần này thật sự rất mạo muội, vì lần này ta đến đây quả thực có một chuyện quan trọng, cầu xin sự giúp đỡ của cô.” “Vì ta có chuyện cần làm, cho nên muốn học hỏi cô một số kỹ xảo liên quan, cho nên không biết cô có thể đồng ý không.” Diệp Thiên lần này đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên bất kể nàng có đồng ý hay không, nhất định phải tranh thủ, vì chỉ có cơ hội này, cho nên không muốn để cơ hội này trôi qua trước mắt.

Chương 2190

Cho nên lúc đó sau khi nói xong, Giao Nhân cũng đã biết, Diệp Thiên và Giai Nghệ đến đây để làm gì, nếu họ rất thân thiện.

Vậy thì nàng cũng cảm thấy nếu, có thể giúp được họ, chẳng phải cũng có thể cho mình một số lợi ích sao, nhưng lúc đó Giao Nhân tuy có ý nghĩ như vậy.

Nhưng không hề biểu lộ, cũng không hề nói ra, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng rất rõ ràng, nếu tìm người khác giúp mình làm việc, vậy thì trước tiên phải cho người ta lợi ích.

Chỉ có lợi ích cho càng nhiều, họ mới càng hết lòng, cho nên lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng đã chuẩn bị rất nhiều đồ tốt, sau đó đưa cho Giao Nhân.

Giao Nhân cũng là người, bất kể ở nơi nào, mỗi người đều có lòng riêng và suy nghĩ riêng, cho nên lúc đó khi thấy nhiều bảo bối tốt như vậy, đều nằm trong tay mình.

Cho nên lúc đó Giao Nhân cũng vì Diệp Thiên và Giai Nghệ, cung cấp những thông tin tình báo quan trọng trên Bồng Lai Tiên Đảo, vì sau khi có những thông tin này, vậy thì Diệp Thiên và Giai Nghệ có thể ở đây, thuận buồm xuôi gió mà tiếp tục.

Cho nên Diệp Thiên lần này, cũng sẽ tận dụng toàn bộ thời gian, vì chỉ có như vậy mới có thể khiến mọi người thành công, huống hồ mọi chuyện cũng không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Cho nên nóng vội cũng vô ích, lúc đó Giao Nhân sau khi đem thông tin ở đây, nói cho họ biết, mới biết được hóa ra tiên đảo này chính là nơi ở bế quan tu luyện của Nam Cực Tiên Ông những năm đầu.

Do trước đây Nam Cực Tiên Ông thường xuyên ở bên ngoài, cho nên nơi này có Mãng Quy và Kim Hạc.

Hai con hung thú này ở đây để canh giữ dược liệu trên đảo.

Vì lúc đó ông thường xuyên rời đảo, tiên dược ở đây đều là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Có những tên trộm đều thèm muốn những dược liệu này, chắc chắn cũng sẽ đến trộm.

Cho nên lúc đó Tiên Ông cảm thấy phái hai con thần thú đến để cản trở mọi thứ.

Vậy thì những kẻ có ý đồ xấu, cũng tuyệt đối không thể thành công.

Bây giờ Diệp Thiên cũng đã hiểu sơ qua, mọi chuyện ở đây, chẳng trách lại có hai con thần thú ở đây canh giữ dược liệu, nếu không có chúng canh giữ, e rằng bây giờ dược liệu đã sớm bị những kẻ có ý đồ xấu lấy đi rồi.

Vì dù sao dược liệu này, đối với mọi người mà nói đều rất quan trọng, cho nên ai cũng rất thèm muốn, muốn lấy được. _ Diệp Thiên chỉ cảm thấy vị Tiên Ông này xem ra cũng rất quý trọng dược liệu, đã phái hai con thần thú đến, mình cũng đã đánh với chúng một thời gian dài, vì ông thường xuyên ở bên ngoài.

Tự nhiên lo lắng dược liệu trên đảo, bị người khác trộm đi, xem ra người này khá có đầu óc, nhưng bất kể thế nào, bây giờ Diệp Thiên đối với nơi này cũng đã có một chút hiểu biết.

Nếu có thể hiểu sâu hơn, có lẽ đối với mình cũng đặc biệt có lợi.

Nhưng quay lại, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng cảm thấy rất khó xử, hai con thần thú trong lời của Giao Nhân ở đây để đề phòng, kẻ trộm lấy dược liệu.

Nhưng hai người họ cũng thuộc một trong những người có trách nhiệm, vì Diệp Thiên và Giai Nghệ không còn cách nào khác, vì họ rất cần loại dược liệu này, bây giờ nếu không lấy được loại dược liệu này.

Có thể sẽ có nhiều chuyện phải đối mặt, cho nên lúc đó thật sự.

Không biết nên lựa chọn thế nào, làm kẻ trộm cũng nhất định phải lấy được dược liệu.

Lúc này, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng rất lúng túng, vì bất kể họ có phải là kẻ trộm hay không, nhưng xuất phát điểm là tốt, chỉ là không muốn để những người đó biết việc mình làm.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy lúc này, mạng người là vấn đề quan trọng, nếu chỉ vì vài lời của người khác mà phán xét thế nào, thật sự không biết nên làm thế nào, nhưng không còn cách nào khác.

Có những chuyện phải làm, vì Diệp Thiên cảm thấy dược liệu này tuy đối với ông ta quan trọng, nhưng đối với Diệp Thiên cũng quan trọng, cho nên lúc đó hắn quyết định sau khi làm xong lần này.

Sau này sẽ dùng mọi thứ hoặc hành động để bù đắp.

Vì sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào thay đổi, lúc đó cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng được giải quyết, cho nên lúc đó nói vào chuyện chính.

Diệp Thiên cảm thấy mọi chuyện đều không tuyệt đối, những sinh vật sống này cũng nhất định có điểm yếu, nếu có điểm yếu, Diệp Thiên có thể tận dụng.

Huống hồ hai con tiên thú cũng không ngoại lệ, vì tiên giả mỗi ngày đều hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt để tu luyện, đêm nguyệt thực cũng là lúc chúng yếu nhất.

Chương 2191

Cho nên bây. giờ Diệp Thiên đã nắm được, quy luật của hai con tiên thú, nếu bắt đầu hành động vào ngày trăng tròn, có thể sẽ giải quyết được.

Tuy Diệp Thiên không biết, những gì mình nói liệu có thể trở thành sự thật không, nhưng có cơ hội này, hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí như vậy.

Huống hồ bên kia đang chờ hắn quay về dùng dược liệu chữa trị, cho nên Diệp Thiên bây giờ thật sự không muốn trì hoãn thời gian nữa, dù chỉ có một chút cơ hội, cũng phải thử một lần.

Vì Diệp Thiên sở dĩ có tự tin lớn như vậy, cũng chính là cảm thấy vào lúc chúng yếu nhất, không có sự trợ giúp của ánh trăng, ngay cả việc nhìn vật cũng là vấn đề.

Căn bản không nhìn rõ những thứ khác, nếu là ở điểm này thì Diệp Thiên chắc chắn có đủ tự tin, cho nên cũng bắt đầu chuẩn bị cho chuyện này.

Vì chuyện này, Diệp Thiên bây giờ đã nắm rõ trong lòng bàn tay, vậy thì sẽ cố hết sức để làm tốt mọi vấn đề.

Nếu có thể thuận lợi vì mình, vậy thì không còn gì tốt hơn. _ Diệp Thiên tìm được điểm yếu này, cũng chứng tỏ có thể giải quyết toàn bộ mọi chuyện trong một lần, nếu điểm yếu của chúng một khi bị lộ ra, vậy thì muốn lấy dược liệu, quả thực dễ như trở bàn tay.

Dù sao trong đêm nguyệt thực chúng không thể nhận biết bất kỳ vật gì, cho nên điểm yếu của Kim Hạc và Mãng Quy, chỉ có Diệp Thiên có thể tận dụng để truy kích, nhưng may mắn có lần này.

Có Giao Nhân cung cấp cho hắn manh mối lớn như vậy, nếu không Diệp Thiên dù muốn dùng mưu, cũng căn bản không có cách nào, dù sao mọi chuyện, đều căn bản không nằm trong tưởng tượng của hắn.

Lần này Diệp Thiên nhất định phải thừa thắng truy kích, dù chỉ có một cơ hội cũng tuyệt đối không thể bỏ lỡ, huống hồ trong đêm nguyệt thực như vậy, cũng rất hiếm có.

Lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ đã chuẩn bị xong, nhưng trước khi làm chuyện này, phải bảo vệ an toàn cho mình, tuyệt đối không thể bị chúng làm bị thương.

Linh lực của chúng rất mạnh, Diệp Thiên trước đây cũng đã tiếp xúc, đối với mọi thứ cũng đã nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng nếu dùng mưu có thể thắng.

Diệp Thiên cũng hy vọng chuyện này có thể thành công, dù sao lần này chỉ vì dược liệu.

Nhưng tuy chúng nhìn vật có chút mơ hồ, điểm yếu, nhưng tai của chúng quả thực rất linh hoạt, có thể ứng phó được.

Lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ, chuyên môn từ trong bảo tàng lấy ra cây phất trần tiên tử Bích Phù, dùng tơ liễu tiêu âm bên bờ Dao Trì làm ra.

Vì thứ này có thể tiêu trừ mọi âm lượng, dù âm thanh có lớn đến đâu cũng không bị người khác nghe thấy, Diệp Thiên đã chuẩn bị vạn toàn, vậy thì mọi thứ đều phải dò hỏi rõ ràng.

Sau đó mới đưa ra quyết định, huống hồ lần này nếu muốn tiêu diệt cả hai con thần thú, vậy thì e rằng Diệp Thiên sẽ thuận lợi lấy được.

Tuy không muốn dùng cách này, nhưng cũng không đến mức cấp

bách như vậy.

Diệp Thiên lúc đó cùng Giai Nghệ.

Sau khi lấy được thứ này, lại vội vàng đi làm giày.

Tuy thứ này có thể giảm âm lượng, nhưng Diệp Thiên và Giai Nghệ phải có sự chuẩn bị vạn toàn, thính lực của chúng tuy có thể bị cản trở.

Nhưng độ nhạy bén tuyệt đối không hề giảm sút, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng nhanh chóng làm xong đôi giày, sau đó mang vào chân.

Như vậy có thể giảm âm thanh, xuống mức thấp nhất.

Tuy lần này Diệp Thiên và Giai Nghệ chuẩn bị lâu như vậy, cũng rất tốn sức, nhưng chưa bao giờ hối hận.

Dù sao dược liệu này là để cứu người, Diệp Thiên tuyệt đối không thể có bất kỳ sự trì hoãn nào, dù lần này có khiến hắn tốn hết sức lực, mất đi sinh mệnh, cũng sẽ không có bất kỳ suy nghĩ nào.

Có lẽ lần này có thể không đạt được, kết quả mong muốn, nhưng bất kể thế nào, cũng nhất định sẽ đưa chuyện này vào kế hoạch, huống hồ hai người Diệp Thiên cũng sắp ra chiến trường.

Phải đối mặt với sự tấn công của thần thú.

Một loạt vấn đề trong đầu Diệp Thiên, không ngừng hiện ra, tuy bây giờ đã chuẩn bị vạn toàn, nhưng không biết tiếp theo có đi theo những gì mình nói, và kế hoạch không.

Chương 2192

Nếu thật sự như vậy, quả thực không còn gì tốt hơn.

Bây giờ Diệp Thiên và Giai Nghệ đang chờ xuất phát. _ Bây giờ Diệp Thiên sở dĩ chuẩn bị đầy đủ như vậy, cũng chính là cảm thấy nên vào đêm trăng tròn, nhanh chóng thực hiện chuyện này.

Như vậy mọi người cũng không cần phải lo lắng nữa, vì đêm trăng tròn bây giờ sắp đến rồi, Diệp Thiên và Giai Nghệ chuẩn bị cũng rất đầy đủ.

Bây giờ điều họ chờ đợi, là xem điểm yếu của chúng, liệu có thật sự như mong muốn không.

Nếu lần này có thể, tiêu diệt toàn bộ chúng trong một lưới, vậy thì Diệp Thiên và Giai Nghệ có thể thuận lợi lấy được dược liệu mình muốn.

Tuy không muốn làm tổn thương chúng, dù sao cũng không thuộc về nơi này, dược liệu cũng không thuộc về Diệp Thiên, nếu không phải vì lòng muốn cứu người tha thiết, cũng không thể dùng cách này.

Lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ bây giờ đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, sau đó tiếp tục lên tiên đảo.

Khi hai người đến nơi, cũng bắt đầu cẩn thận quan sát mọi thứ ở đây, vì trước đây trong quá trình giao thủ với chúng, Diệp Thiên có thể thấy được năng lực của chúng rất mạnh.

Lần này, tuyệt đối không thể dễ dàng hành động, huống hồ Giai Nghệ trước đây cũng vì mình mà bị thương.

Lúc đó hai người trốn ở một bên quan sát.

Đồng thời cũng phát hiện ra hai con thần thú, quả thực như Giao

Nhân đã nói, Mãng Quy và Kim Hạc cả hai hành động bắt đầu chậm chạp, không thể nhận biết sự vật.

Diệp Thiên cảm thấy điểm yếu này, đã bắt đầu từ từ hiện ra, vậy thì hai người cũng phải cố gắng hơn.

Tuy bây giờ chúng không thể nhìn thấy, nhưng thính lực rất nhạy bén, nếu có một chút gió thổi cỏ lay, cũng nhất định sẽ bị chúng bắt được.

"Giai Nghệ, bây giờ chính là lúc điểm yếu của chúng bộc lộ, cho nên hai chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, cũng đừng để bị thương nữa, nếu không thật sự không biết nên làm thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải thành công." Diệp Thiên sau khi trải qua chuyện lần trước, không phải vì nhát gan sợ việc, mà cảm thấy mọi chuyện đều nên cố hết sức để làm tốt, nếu những vấn đề này không giải quyết được.

Hắn và Giai Nghệ cũng sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy, nhưng bây giờ Giai Nghệ đã sớm chuẩn bị vạn toàn, mọi chuyện trước đây đều do nàng bày mưu tính kế mà.

Không có gì đáng lo ngại, nhưng bây giờ điều quan trọng nhất, là từng bước một tiếp cận, phải giảm âm thanh xuống mức thấp nhất, không để chúng nghe thấy.

Nhưng hôm nay hai người cũng rất may mắn, đêm nay gió to sóng lớn, âm thanh tạp nham rất nhiều, cho nên vừa hay giúp họ tìm kiếm dược liệu ở đây.

Tuy trước đây hai người đã làm xong giày tiêu âm, nhưng dù sao độ nhạy bén của chúng rất cao, có một chút động tĩnh cũng sẽ nghe thấy.

Nhưng do tối nay âm thanh rất ồn ào, cũng làm nhiễu loạn thính

giác của chúng, Diệp Thiên và Giai Nghệ đã dọn dẹp không ít chướng ngại, lúc đó trong lòng hai người cũng rất vui.

Tuy bây giờ chưa lấy được thứ mình muốn, nhưng ít nhất cũng có thể loại bỏ được những chướng ngại, một cửa ải lớn.

Hai người không ngừng tiến về phía trước, tuy nguy hiểm không ngừng ập đến, nhưng cũng chưa bao giờ lùi bước.

Bất kỳ chuyện gì đã làm, nhất định phải kiên trì đến cùng. _ "Giai Nghệ, thật không ngờ lần này chúng ta có thể thuận lợi đi vào, nhưng bây giờ như thế này, chúng ta cũng phải cẩn thận hơn nữa." "Tuy độ nhạy bén của những linh thú này rất mạnh, nhưng trong đêm trăng thanh gió mát này, chắc chắn cũng sẽ có cảnh giác, cho nên chúng ta nhất định phải cẩn thận." Diệp Thiên cũng là một người rất cảnh giác, biết những thần thú nhạy bén này tuyệt đối sẽ không để người khác thành công, nếu không Tiên Ông cũng không thể, đặt chúng ở nơi này.

Huống hồ dược liệu lần này, nếu có thể thuận lợi lấy được, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng tuyệt đối sẽ không ở lại đây, bây giờ mọi vấn đề đều bắt đầu không ngừng ập đến.

Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải lấy được dược liệu, nhưng hai người tuy cẩn thận, nhưng lại bị tất cả thần thú phát hiện.

Lúc đó hai người, biết nơi đặt dược liệu, bao gồm cả địa hình ở đó, nhưng trong quá trình lấy dược liệu, không tránh khỏi việc phát ra một số tiếng động.

Lúc này, Mãng Quy và Kim Hạc, lập tức với tốc độ nhanh như chớp lao đến nơi lấy dược liệu.

Lúc đó Giai Nghệ đang ra tay chuẩn bị lấy dược liệu, nhưng không ngờ hai con trực tiếp từ bên cạnh lao tới.

Chúng phát hiện có người muốn ra tay với dược liệu, tuy nhìn vật mơ hồ, nhưng thính lực của chúng lại vô cùng mạnh mẽ.

Chương 2193

Diệp Thiên thấy vậy, lập tức lại tạo ra một tiếng động lớn, để thu hút sự chú ý của hai con linh thú.

Bây giờ Diệp Thiên không có cách nào báo cho Giai Nghệ biết có nguy hiểm, chỉ có thể dựa vào nỗ lực không ngừng của hai người, Giai Nghệ thực ra cũng phát hiện hai con thần thú đang hướng về phía mình.

Không còn cách nào khác, dược liệu sắp lấy được, nếu vào thời khắc mấu chốt này, lại chọn từ bỏ, vậy thì mọi vấn đề đều không thể giải quyết được.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bắt đầu lợi dụng pháp thuật, tạo ra một số tiếng động, để thu hút sự chú ý của hai con linh thú, nếu thành công thu hút được chúng.

Vậy thì bên Giai Nghệ có thể lấy được, cũng có thể ở trong trạng thái an toàn, tuy Diệp Thiên không biết làm như vậy, liệu có thể làm mọi chuyện trở nên hoàn hảo không.

Nhưng có một chút cơ hội cũng không thể bỏ lỡ.

Lúc đó Diệp Thiên cũng luôn hy vọng, Giai Nghệ lần này có thể lấy được, cho nên bất kể gặp nguy hiểm hay có vấn đề gì khác.

Hắn chưa bao giờ để ý, cũng càng không hối hận, cho nên lúc đó tiếng động làm ra cũng rất lớn, hai con linh thú dường như cũng bị tiếng động này làm nhiễu loạn.

Tầm nhìn của chúng hoàn toàn mơ hồ không rõ, căn bản không nhìn thấy bất kỳ thứ gì tồn tại, chỉ có thể dựa vào thính lực của mình, bắt đầu xác định phương hướng.

Bao gồm cả nơi kẻ trộm muốn lấy dược liệu.

Tất cả mọi thứ, trong đầu Diệp Thiên hiện lên những hình ảnh đó, cũng biết hai con linh thú đặc biệt có linh lực, nếu Giai Nghệ một khi bị chúng làm bị thương, chắc chắn sẽ bị thương.

Dù sao nàng cũng không phải là đối thủ của hai con thần thú, Diệp Thiên bây giờ chỉ có thể dùng cách này, hy vọng có thể thành công thu hút, toàn bộ sự chú ý của chúng.

Như vậy Giai Nghệ có thể an toàn vô sự lấy được dược liệu.

Diệp Thiên thật sự đã nghĩ rất nhiều. _ Giai Nghệ lúc đó biết Diệp Thiên đang vì mình, triển khai một loạt biện pháp, nhưng Giai Nghệ cũng tuyệt đối sẽ không để hắn xem thường.

Huống hồ lần này lấy dược liệu cũng là quyết tâm phải có, lúc đó Giai Nghệ vì để tiết kiệm thời gian, đã lấy với tốc độ nhanh nhất.

Trong lòng nàng hiểu rõ, bây giờ tiếng động Diệp Thiên tạo ra, đã thành công thu hút hai con thần thú, đối với sự chú ý.

Lúc này nhất định phải nắm chặt thời gian, hoàng thiên không phụ người có lòng, Giai Nghệ cũng thuận lợi lấy được dược liệu trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi lấy được dược liệu, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng chuẩn bị rút lui, bây giờ tuyệt đối không thể ham chiến, dù sao linh lực của hai con thần thú rất mạnh.

Nếu chỉ dựa vào hai người, đối đầu trực diện với chúng, vậy thì căn bản không có khả năng chiến thắng, lúc đó Diệp Thiên và Giai Nghệ bàn bạc, bây giờ chính là thời cơ tốt, nhanh chóng rời đi.

Tuy hai người bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng có những chuyện không thể lường trước được, vì khi qua giai đoạn này, thị lực của chúng cũng bắt đầu từ từ khôi phục.

Cho nên lúc đó khi biết dược liệu bị lấy đi, cả hai cũng bắt đầu không ngừng truy đuổi quyết liệt, Diệp Thiên và Giai Nghệ muốn trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng.

Vốn dĩ Giai Nghệ và Diệp Thiên cũng đang chạy trốn, nhưng trong quá trình chạy trốn, có những chuyện không thể tránh khỏi.

Diệp Thiên lúc đó và Giai Nghệ cũng bị thần thú hoàn toàn cầm chân, hai bên cũng bắt đầu chiến đấu với nhau, một trận ác chiến.

Thực ra Diệp Thiên và Giai Nghệ trong lòng đều biết rõ, chỉ có lúc không muốn nói cũng không muốn làm, chỉ hy vọng mọi chuyện đều có thể nhanh chóng có kết quả.

Diệp Thiên bây giờ đã chiến đấu với chúng, vậy thì cũng không thể tránh khỏi, muốn trốn đi, cũng là một chuyện rất tốn sức.

Diệp Thiên dựa vào tiên lực tu luyện được từ trước, bắt đầu yểm hộ Giai Nghệ rút lui, vì hai người không thể cứ mãi đơn độc chiến đấu ở đây lãng phí thời gian.

Huống hồ chỉ cần để Giai Nghệ rời đi trước, mang theo dược liệu quay về, Diệp Thiên bất kể làm gì trong lòng cũng cam tâm tình nguyện.

Đương nhiên lúc đó Giai Nghệ biết, Diệp Thiên vì yểm hộ mình, nhưng cũng sợ hắn bị thương, nhưng bây giờ không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể dùng cách này mới có thể hoàn toàn an toàn.

Nếu không cả hai người đều bị vây khốn, dược liệu lấy được cũng vô ích, cho nên lúc đó Diệp Thiên yểm hộ nàng rời đi.

Chương 2194

Nhưng Diệp Thiên vào thời khắc mấu chốt này, cũng bị thương nặng, có thể thấy thực lực của hai con hung thú rất mạnh, nhưng bất kể nguy hiểm đến đâu, Diệp Thiên luôn cảm thấy sự hy sinh của mình không uổng phí.

Dù sao ở đây hắn và Giai Nghệ đã nỗ lực lâu như vậy, có thể lấy được dược liệu về.

Bất kể phải trả giá bao nhiêu, cũng cam tâm tình nguyện, dù bây giờ có chết ở đây, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không có bất kỳ lời oán thán nào.

Dù sao dược liệu này khó mà lấy được.

Nhưng sau khi trải qua một phen nỗ lực, kết quả như vậy cuối cùng cũng có kết quả, Diệp Thiên bây giờ chỉ hy vọng Giai Nghệ có thể nhanh chóng mang dược liệu về.

Sau đó cứu sống người, những vấn đề còn lại đều do một mình hắn gánh vác, dù có bị thương, cũng sẽ không hối hận về những gì đã làm. _ Lúc này, Diệp Thiên và Giai Nghệ, trong lòng vui mừng khôn xiết, tuy đã trải qua muôn vàn gian khổ, nhưng cuối cùng cũng có thể đạt được nguyện vọng.

Huống hồ lần này Diệp Thiên bị thương, cũng là cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể lấy được dược liệu, bất kể phải trả giá lớn đến đâu, từ trước đến nay đều không có bất kỳ tiếc nuối, hoặc có bất kỳ lời oán thán nào.

Đương nhiên mỗi lần làm bất kỳ chuyện gì, trong lòng đều rất rõ ràng, không có chuyện gì có thể dễ dàng đạt được, bây giờ Diệp Thiên và Giai Nghệ, lấy được tiên dược Bồng Lai.

Liền vội vàng trở về Đào Lâm, bây giờ Yến Sán không biết sẽ trở thành thế nào, cho nên trên đường cũng không dám trì hoãn thời gian.

Diệp Thiên lúc này trong lòng mong đợi nhất, là dược liệu này có thể khiến Yến Sán sống lại, nếu có thể sống lại, Diệp Thiên hy sinh tất cả cũng không tiếc.

Sau khi trở về Đào Lâm, Diệp Thiên và Giai Nghệ cũng lấy dược liệu ra, lúc này Nữ Thần cũng ở trong rừng đào, biết mọi chuyện bây giờ, đồng thời cũng nguyện ý giúp Diệp Thiên một tay.

Nếu có thể giúp hồi sinh Yến Sán, đối với mọi người mà nói đều là một chuyện tốt, lời của Nữ Thần cũng khiến Diệp Thiên và Giai Nghệ càng thêm tự tin.

Dù sao chuyện này chỉ có hai người, cũng không làm được.

"Nữ Thần, quả thực là tuyết trung tống thán, quá kịp thời rồi, có người ở đây, cộng thêm dược liệu Bồng Lai Tiên Đảo này, có thể hồi sinh Yến Sán." Nữ Thần cũng là một người vui vẻ giúp người.

Biết Diệp Thiên bây giờ vì chuyện này mà rất bối rối, cũng nguyện ý dùng linh lực của mình để đổi lấy sự hồi sinh của Yến Sán, vì bất kể thế nào. .

Mọi người đã tốn hết tâm sức đều hy vọng, chỉ mong chuyện này có thể thành công không nhiều lời, dù sao thời gian không còn nhiều, lúc đó Nữ Thần lợi dụng linh lực của mình làm gốc.

Cộng thêm tiên dược cuối cùng đã hồi sinh Yến Sán, tuy trong giai đoạn này có thể phải hy sinh nhiều, nhưng mọi người chưa bao giờ có bất kỳ lời oán thán nào.

Một lòng đều chỉ vì Yến Sán, Diệp Thiên nhìn cảnh này thật sự không biết nên nói gì, luôn cảm thấy chuyện này có chút gian nan, nhưng dưới sự nỗ lực của mọi người.

Cuối cùng cũng có thể cứu sống Yến Sán, trong lòng mọi người, điều muốn thấy nhất, bây giờ có thể đạt được nguyện vọng cũng là một chuyện tốt.

Tuy Diệp Thiên bây giờ có chút cảm khái, nhưng cũng biết trước đây Yến Sán cũng đã tấn công mình, bất lợi cho mình, nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ để những chuyện này trong lòng.

Bất kể thế nào, Diệp Thiên biết Yến Sán lúc đó, hoàn toàn mất đi lý trí, nếu có lý trí, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương mình, Diệp Thiên căn bản không phải loại tiểu nhân đó.

Cũng càng không ghi nhớ những chuyện này trong lòng, vì những chuyện đã qua đều đã qua, theo thời gian trôi đi, Diệp Thiên cảm thấy điều quan trọng nhất là người còn sống, không có bất kỳ chuyện gì quan trọng hơn sinh mệnh.

Diệp Thiên là một người rất có trách nhiệm, cũng hiểu được hành động bất đắc dĩ của Yến Sán trước đây.

Nếu là cảnh ngộ lúc đó, đổi lại là bất kỳ ai, chắc chắn suy nghĩ cũng sẽ giống hắn, có thể hiểu được cũng không muốn nói nhiều, cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Chỉ cần Yến Sán bây giờ có thể sống, mọi thứ đều tốt đẹp.

Tự nhiên cũng sẽ không để ý đến những chuyện cũ đó nữa. _ Diệp Thiên nhìn cảnh tượng lúc này, trong lòng thật sự rất vui mừng, tuy đã trải qua muôn vàn gian khổ, Yến Sán cũng đã trải qua cái chết.

Nhưng cuối cùng có thể sống lại, chung quy đều là một chuyện tốt, bất kể trước đây đã làm bao nhiêu chuyện làm tổn thương người khác, đó đều là quá khứ rồi?

Chương 2195

Bây giờ Diệp Thiên chỉ hy vọng, hắn có thể sống tốt, đồng thời cũng có thể tiếp tục tu luyện, để hắn nhanh chóng tu thành tiên, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Lúc đó Nữ Thần thật sự đã hao tốn rất nhiều sức lực, Diệp Thiên mọi thứ đều nhìn thấy rõ.

"Nữ Thần, lần này thật sự cảm ơn người rất nhiều, nếu không có người ở đây, có lẽ Yến Sán cũng sẽ không hồi sinh nhanh như vậy, bây giờ hắn hồi sinh đối với mọi người mà nói đều là một chuyện tốt." Nữ Thần đối với lời cảm ơn của Diệp Thiên, thực ra cũng đều ghi nhớ trong lòng, xuất phát điểm của mọi người đều là tốt, cũng không yêu cầu có bất kỳ sự báo đáp nào, chỉ hy vọng có thể góp chút sức mọn, cứu sống Yến Sán.

Huống hồ một người trẻ tuổi như vậy, nếu cứ thế mà chết đi, ai cũng không muốn nhìn thấy, Nữ Thần lúc đó cũng vội vàng ngồi sang một bên để điều tức.

Bây giờ Diệp Thiên cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh Yến Sán hồi sinh, đồng thời cũng thành công lợi dụng dược liệu Bồng Lai Tiên Đảo để hồi sinh Yến Sán.

Không chỉ vậy, tu vi của hắn đã nâng lên đến địa vị bán tiên.

Yến Sán trước đây vẫn luôn nửa sống nửa chết, ký ức mơ hồ, nhưng sau khi trải qua lần này, hoàn toàn giống như biến thành một người khác, trên người cũng có tiên khí, tuy bình thường.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên lại rất.

Hắn và Giai Nghệ liều mạng lấy dược liệu về, bất kể sự phát

triển tiếp theo sẽ ra sao.

Mãi mãi đều sẽ đi theo hướng tốt, chỉ cần Yến Sán còn sống, mọi chuyện đều có thể xảy ra, con đường mỗi người đi đều khác nhau, nhưng điểm cuối cùng sẽ là thập tự.

Ai cũng không thể dự đoán được chuyện trước mắt, nhưng đều có thể chuyển biến tốt đẹp, là đã mãn nguyện rồi.

Giai Nghệ lúc đó cũng nhìn thấy tu vi của Yến Sán, nâng lên đến địa vị bán tiên, nhưng chỉ là tiên dược quá thuần túy, tuy cho Yến Sán tu vi thuần khiết, nhưng đồng thời cũng tẩy sạch toàn bộ ký ức của Yến Sán.

Về điểm này, hai người Diệp Thiên từ trước đến nay đều không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, lúc ban đầu, Diệp Thiên chỉ hy vọng hắn có thể sống, chỉ cần sống, dù mất đi tất cả cũng không vấn đề gì.

Nhưng bây giờ đối với hắn mà nói, ký ức của hắn hoàn toàn bị xóa sạch như một đứa trẻ sơ sinh, như vậy có phải là rất tàn nhẫn không.

Diệp Thiên cảm thấy nếu ký ức hoàn toàn biến mất đối với hắn, có lẽ cũng là một chuyện tốt, vì những ký ức trước đây đối với Yến Sán mà nói, có thể là một vấn đề đau buồn.

Huống hồ trước đây hắn đã làm nhiều chuyện làm tổn thương người khác như vậy, nếu một khi nhớ lại, làm sao có thể buông bỏ quá khứ.

Yến Sán bây giờ mới biết, mỗi một chuyện đều không đơn giản như mình tưởng tượng, tuy nhìn bề ngoài rất đơn giản, nhưng thực tế lại đặc biệt gian nan.

Yến Sán lúc đó khi sống lại, nhìn thấy Diệp Thiên và Giai Nghệ ở trước mặt, dường như hoàn toàn không nhận ra họ.

Thực ra trước đây mọi người rất thân quen, chỉ là do ký ức trước đây bị xóa đi, bây giờ hắn giống như một người mới sinh.

Căn bản không biết ai là ai, quá khứ của mình cũng không nhớ. _ Thực ra trong đầu Diệp Thiên, những hình ảnh hiện ra, không chỉ là ký ức trước đây của Yến Sán.

Mà tất cả mọi chuyện, thực ra đều nằm trong dự liệu của hắn, trong lòng Diệp Thiên cũng rất rõ ràng, Yến Sán trước khi mất đi ký ức, bao gồm cả trước khi chết, mọi suy nghĩ đều là muốn giúp Đào Yêu.

Dù sao lúc đó hắn và Đào Yêu, tình cảm của hai người rất tốt, nếu không phải Đào Yêu mất mạng, vậy thì cũng không thể nảy sinh một loạt vấn đề.

Lúc này Yến Sán, tuy không nhớ những chuyện đã xảy ra, nhưng Diệp Thiên đều nhớ thay hắn, bây giờ tuy Đào Yêu trong đầu Yến Sán, đã xóa đi mọi ký ức.

Nhưng khi còn sống, hắn mãi mãi đều hy vọng có thể hồi sinh Đào Yêu, dù sao tình cảm giữa họ không phải ba lời hai câu có thể giải quyết được, huống hồ đều có thể vì đối phương, mà hy sinh tính mạng.

Bây giờ Diệp Thiên thấy Đào Yêu, thuận lợi tu thành chính quả, cũng là một kết cục hoàn mỹ, có thể đối với nguyên thần mà nói.

Không nhất định biết Diệp Thiên, cũng không đi nói chuyện cũ với hắn, vì cái gì nên qua đều đã qua, vậy thì bây giờ điều quan trọng nhất là sắp xếp tốt cho tương lai của hắn.

Lúc đó Diệp Thiên thực ra cũng có một ý nghĩ khác, cảm thấy Đào Lâm trước đây luôn do Đào Yêu, ở đó quản lý, ở đó có tiểu yêu, tuy Đào Lâm này không lớn.

Nhưng cũng thiếu một chủ nhân thực sự, vậy thì bây giờ Đào Yêu đã tu thành chính quả, cũng không thể quay lại Đào Lâm nữa, Diệp Thiên cũng không thể lúc nào cũng ở đó.

Phải tìm một người có thể, kế nhiệm quản lý nơi này, thế là, nếu Yến Sán có thể ở đây, làm chủ nhân nơi này, có lẽ cũng không còn gì tốt hơn.

Chương 2196

Nhưng không biết Yến Sán thế nào, có đồng ý hay không, nhưng nếu bây giờ hắn giống như một đứa trẻ sơ sinh, cộng thêm tư duy của hắn, thế là Diệp Thiên cũng mạnh dạn có một ý nghĩ.

"Yến Sán, bây giờ trong rừng đào này, chỉ có ta và ngươi cùng đám tiểu yêu, nơi này vừa hay thiếu một chủ nhân có thể quản sự, cho nên ta đã nghĩ." Diệp Thiên tuy có ý nghĩ như vậy, nhưng cũng không một mình ở đây làm chủ, dù sao Yến Sán tái sinh lần nữa, cũng có tư duy và suy nghĩ của riêng mình.

Có những chuyện Diệp Thiên phải hỏi ý kiến, xem hắn có nguyện ý không, nếu một người không muốn làm một chuyện gì đó, vậy thì ai ép buộc cũng không thể đạt được.

Bây giờ Diệp Thiên cảm thấy trong hoàn cảnh như vậy, cộng thêm Yến Sán lại vừa mới hồi sinh, tuy có một nửa tiên lực, nhưng ít nhất cũng phải tu luyện thật tốt.

Như vậy mới có thể không ngừng nâng cao tu vi của mình, nếu có thể ở trong Đào Lâm, mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Vậy thì cũng không cần phải lo lắng về những chuyện sau này nữa, hắn luôn hy vọng có thể mang mọi điều tốt đẹp nhất đến cho Yến Sán, bất kể xảy ra chuyện gì, những chuyện trong quá khứ.

Bây giờ Diệp Thiên đã sớm vứt ra sau đầu, chỉ hy vọng mọi thứ trước mắt đều có thể bình an thuận lợi trôi qua.

Đó cũng là tâm nguyện lớn nhất của hắn.

Cuộc đời của một người có thể sẽ trải qua nhiều chuyện, nhưng kết quả cuối cùng thế nào ai cũng không biết.

Diệp Thiên sở dĩ có suy nghĩ này là vì hắn cảm thấy Yến Sán lúc này đã không còn giống như trước kia bị ma khí xâm nhiễm, nội tâm cũng vô cùng thuần khiết.

Cả người nàng trong sáng như một trang giấy trắng, nếu có một người như vậy quản lý Đào Lâm, chắc chắn sẽ thu được hiệu quả gấp bội.

Dù sao thì Diệp Thiên cũng hy vọng Đào Lâm có một chủ nhân thực sự, có thể dẫn dắt nó ngày càng tốt hơn, huống hồ Đào Lâm đối với Diệp Thiên cũng chỉ là nơi ở tạm thời.

Hắn không có quá nhiều thời gian, đôi lúc còn phải đi làm những việc khác, bây giờ nếu có Yến Sán thay hắn lo liệu mọi thứ, hắn cũng không còn phải lo lắng gì nữa.

Trong Đào Lâm trên dưới đều có các tiểu yêu tồn tại, tuy số lượng không nhiều, nhưng nếu có một người thuần khiết như trang giấy trắng như Yến Sán quản lý thì quả là không còn gì tốt hơn.

Dù đặt nàng vào một hoàn cảnh như vậy có thể không phải là chuyện tốt đối với nàng, nhưng cũng chẳng phải chuyện xấu, huống hồ trong Đào Lâm cũng có rất nhiều tinh quái, nàng sẽ không sợ hãi một mình cô đơn ở đây.

"Ta nguyện ý làm chủ nhân của Đào Lâm, vô cùng cảm tạ ngài đã giao cho ta nhiệm vụ trọng đại như vậy.

Nếu quản lý Đào Lâm, ta nhất định sẽ quản lý thật tốt, tuyệt đối không để ngài thất vọng." Yến Sán tuy đã mất hết ký ức, nhưng nàng cảm thấy nếu có thể có một nơi chốn tốt đẹp, đối với nàng cũng là một chuyện tốt, nếu không nàng cũng chẳng biết nên đi đâu về đâu.

Bây giờ Đào Lâm này giống như một thế ngoại đào nguyên, Yến Sán cũng đặc biệt yêu thích, vì vậy liền đồng ý ở lại đây làm chủ

nhân.

Trong khoảng thời gian gần đây, khi chung sống cùng các tiểu yêu, nàng cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, vì bản thân nàng bây giờ như một người tái sinh, hoàn toàn không biết quá khứ của mình là gì.

Những chuyện xảy ra trước mắt đều khiến nàng đặc biệt vui mừng, đặc biệt mãn nguyện, vì có các tinh quái bầu bạn, mỗi ngày đều có thể trò chuyện, có thể cùng nhau tu luyện.

Diệp Thiên thấy Yến Sán ở đây sống vui vẻ, hắn cũng không còn gì phải lo lắng.

Vốn dĩ trước đó hắn có chút băn khoăn, nhưng bây giờ thì không còn nữa, mọi chuyện đều đã rõ ràng.

Chỉ cần Yến Sán có thể vui vẻ, đối với Diệp Thiên đó là hạnh phúc lớn nhất.

Hiện tại Diệp Thiên đã giải quyết xong mọi chuyện, một loạt vấn đề đều đã được tháo gỡ.

Diệp Thiên cảm thấy đây cũng chính là lúc nên tu luyện.

Khoảng thời gian gần đây Diệp Thiên gần như không có lúc nào tu luyện đàng hoàng, toàn phải bận rộn với những chuyện phiền phức.

Bây giờ mọi việc lớn nhỏ đều đã được giải quyết, không còn gì phải lo lắng.

Vì vậy Diệp Thiên cũng nhanh chóng chọn một nơi yên tĩnh để bế quan tu luyện, hắn muốn luyện pháp thuật của mình trở nên lợi hại hơn nữa, chỉ có như vậy mới có thể khiến tu vi không ngừng nâng cao.

Diệp Thiên thực sự có kiến giải rất sâu sắc về phương diện này, vì hắn cảm thấy bất kể lúc nào, bất kể ở đâu, chỉ có không ngừng

nâng cao tu vi mới có thể cứu giúp được tất cả mọi người.

Như vậy cũng có thể khiến mọi người được sống trong an nhàn.

Chương 2197

Hắn chỉ hy vọng mọi chuyện đều có thể bình an.

Diệp Thiên chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như bây giờ, trước đây luôn có những chuyện quấy nhiễu suy nghĩ của hắn, bao gồm những chuyện liên quan đến bản thân và Ma giới, cũng khiến hắn khổ não không thôi.

Vùng vẫy đã lâu, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của Giai Nghệ cũng đã vượt qua một cửa ải khó khăn, bây giờ lại thêm vấn đề của Yến Sán, Diệp Thiên thực sự đã tốn không ít công sức.

Nhưng dù sao đi nữa, kết quả cuối cùng khiến hắn vô cùng hài lòng.

Diệp Thiên cảm thấy bế quan tu luyện ở đây có thể khiến tu vi của hắn không ngừng tăng tiến, cũng sẽ không bị ngoại giới ảnh hưởng.

Quá nhiều chuyện cứ quấn lấy Diệp Thiên không ngừng, cuối cùng cũng đã thấy được mây tan trăng sáng, Diệp Thiên cũng có thể trong khoảnh khắc tươi sáng này mà yên tĩnh tu luyện.

Nhưng một vài chuyện đã xảy ra, những chuyện này Diệp Thiên chưa từng nghĩ đến.

Trong mắt hắn, hoặc trong lòng hắn, hắn luôn cảm thấy nếu mình dùng chân tâm đối đãi với người khác, thì cũng sẽ nhận lại được chân tâm.

Hắn chưa từng hãm hại ai, hay lợi dụng tình cảm của người khác để làm chuyện gì.

Những chuyện đó trong thế giới của Diệp Thiên sẽ không bao giờ xuất hiện, nhưng cũng chính vì sự đơn thuần và lòng tốt của hắn, hắn

lại đối mặt với một vấn đề lớn.

Gần đây, Diệp Thiên đang trong thời gian bế quan, muốn tĩnh dưỡng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó điều dưỡng lại cơ thể.

Đồng thời cũng có thể không ngừng tu luyện, vốn tưởng mọi chuyện đều có thể bình tĩnh thuận lợi tiến hành, nhưng ngay lúc Diệp Thiên chuẩn bị hoàn toàn thả lỏng thì biến cố đột nhiên xảy ra.

Biến cố lần này đối với Diệp Thiên mà nói, mang lại cảm giác nguy cơ cực lớn.

Bởi vì ở Thiên Giới và Phàm Giới, thực ra chỉ là khác nhau về tên gọi.

Một số người ở Thiên Giới cũng có những chuyện đấu đá tranh giành, Diệp Thiên ở Thiên Giới cũng chỉ là một tiên nhân thong dong tự tại.

Hắn chưa bao giờ muốn so đo với người khác, hay tranh đấu với ai, đó hoàn toàn không phải phong cách của hắn.

Nhưng những người khác tuyệt đối không nghĩ vậy, có một bộ phận người đối với những việc Diệp Thiên làm, bao gồm cả cách đối nhân xử thế của hắn, nhất cử nhất động đều được mọi người chăm chú dõi theo.

Gần đây, chính là có kẻ tiểu nhân ở Thiên Giới muốn đi tố cáo Diệp Thiên, vì chúng biết một vài chuyện, tự nhiên muốn đem chuyện này bẩm báo lên trên, sau đó khiến hắn thân bại danh liệt.

Đồng thời cũng muốn Thiên Đế trừng phạt hắn.

Nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ vậy, trong lòng hắn chỉ có quan niệm "người không phạm ta, ta không phạm người", chỉ cần người khác đối xử tốt với hắn, hắn sẽ không nghĩ đến chuyện mỗi ngày nên hãm hại ai.

Hắn cảm thấy làm như vậy thực sự không có ý nghĩa gì, bất luận ở Tiên giới hay Phàm giới, Diệp Thiên đều hy vọng có thể sống một cuộc sống bình lặng, không có bất kỳ tranh đấu nào, hay mang lại cho hắn áp lực và phiền muộn.

Nhưng Thiên Giới cũng có nhiều kẻ tiểu nhân như vậy, thấy Diệp Thiên có lợi ích, hoặc có chuyện lạ, mọi người liền chướng mắt, thế là có kẻ tiểu nhân ở Thiên Giới đến chỗ Thiên Đế bẩm báo.

Những chuyện Diệp Thiên làm gần đây, vì Thiên Đế vẫn luôn ở Thiên Giới, nên đối với một số chuyện cũng không hiểu rõ lắm, những kẻ này cũng chính là nắm bắt được cơ hội này, mới bắt đầu ở đó không ngừng nói xấu Diệp Thiên.

"Thiên Đế cả ngày ở Thiên Giới, bận rộn chính sự, nhưng lại không biết việc Diệp Thiên làm, nếu ngài biết những việc hắn làm, ngài nhất định sẽ vô cùng tức giận." Lúc đó kẻ tiểu nhân ở Thiên Giới cứ luôn bẩm báo với Thiên Đế về những chuyện Diệp Thiên đã làm trước đây, vì chúng căn bản không biết sự tình ra sao, chỉ dựa vào đoán mò, cộng thêm những gì nghe được.

Đồng thời cho rằng Diệp Thiên là một kẻ đại ác, về cách làm người bao gồm cách xử lý một số vấn đề, rốt cuộc là chuyện gì, đối với chúng mà nói, chỉ cần hạ bệ được Diệp Thiên, dường như là một chuyện thành công và may mắn.

Lúc đó sau khi bẩm báo những chuyện này với Thiên Đế, Thiên Đế cũng hoàn toàn không đi xác thực thật giả.

Nhưng sau khi nghe xong lời của đám người này, ngài cảm thấy Diệp Thiên làm như vậy quả thực không coi Thiên Giới ra gì, thể diện của Thiên Giới biết để vào đâu.

Lúc đó cả người ngài cũng bắt đầu nổi giận, căn bản không thể khống chế được cảm xúc của mình.

“Lớn mật thật!

Diệp Thiên này dám lén lút sau lưng ta làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ mau đi bắt hắn về cho ta, sau đó đánh vào thiên lao.

Chương 2198

Chuyện này, bản Thiên Đế nhất định phải điều tra triệt để.” Thiên Đế lúc đó căn bản không thể nghe thêm, cũng không biết những lời này thật giả ra sao, nhưng nếu Diệp Thiên thật sự như những gì chúng nói, Thiên Đế nhất định sẽ trừng phạt nặng, tuyệt đối không dung tha.

Vì vậy lúc đó ngài liền phái người đi tìm tung tích của Diệp Thiên, sau đó áp giải vào thiên lao chờ Thiên Đế xử lý.

Những chuyện này, Diệp Thiên vẫn luôn hiện lên trong đầu, bản thân hắn cũng rất lo lắng, nếu chuyện này truyền đến tai Thiên Đế, liệu có gây ra một loạt phiền phức không.

Lúc đó Diệp Thiên không sợ hãi, chỉ có chút lo lắng, đối với hắn mà nói, bất cứ chuyện gì hắn cũng hy vọng có thể theo ý mình mà diễn ra.

Nhưng sự việc thường không như vậy, đối với Diệp Thiên, những chuyện khác chỉ cần giải thích rõ ràng với Thiên Đế là không có vấn đề gì, duy chỉ có một chuyện.

Đó là tự ý xông vào Ma Giới, cứu Ma Chủ, chuyện này là tội chết.

Huống hồ vấn đề Giai Nghệ lo lắng trước đây chính là như vậy, nếu một khi bị người khác biết hắn có qua lại với Ma Giới, thì đó là tội ác tày trời.

Thực ra Diệp Thiên căn bản không hề bán đứng Thiên Giới, cũng không có dính líu nhiều với người Ma Giới, chỉ là vì chuyện ma châu không có cách nào giải thích, cũng không có cách nào bàn giao.

Hắn cũng không muốn làm vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn, nhưng ai có thể hiểu được tấm lòng của hắn.

Bây giờ Diệp Thiên biết chuyện đã vỡ lở, vậy thì phải có một kế sách vẹn toàn.

Nếu không giải thích rõ ràng với Thiên Đế, vậy thì chắc chắn sẽ bị đẩy lên Tru Tiên Đài, nơi đó ngay cả tiên nhân bình thường cũng không dám đến.

Bất kể là Diệp Thiên hay người khác, không ai muốn đi đến bước đường này, nhưng vạn lần cũng không ngờ tới, càng là người không đáng chú ý, càng có thể đâm sau lưng một nhát.

Huống hồ chuyện này Thiên Đế đã biết, bây giờ Diệp Thiên hy vọng nhất là nhanh chóng giải thích rõ ràng chuyện này, để Thiên Đế không hiểu lầm.

Bây giờ Thiên Giới và những gì Diệp Thiên nghĩ hoàn toàn không giống nhau, vì mỗi người đều chỉ lo cho lợi ích và cảm xúc của mình, chưa bao giờ để tâm đến cách người khác nhìn nhận sự việc.

Mọi người cũng hoàn toàn không làm rõ căn cứ sự thật, chỉ dựa vào một vài thông tin ít ỏi, đã bắt đầu khẳng định Diệp Thiên và người Ma Giới có quan hệ không rõ ràng.

Nhưng lại có ai thực sự suy nghĩ cho hắn, nếu không phải vì tình thế bắt buộc hoặc có nguyên nhân khác, Diệp Thiên bây giờ cũng sẽ không tranh cãi với bất kỳ ai, cũng không truy cứu rốt cuộc là ai đã tiết lộ chuyện này.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm cách rửa sạch mọi nghi ngờ, nếu nghi ngờ này không rửa sạch được, vậy thì Tru Tiên Đài chắc chắn phải đi.

Huống hồ hắn cũng không muốn đi đến bước đường này.

Chuyện này vừa truyền ra đã lan đi rất nhanh, gần như tất cả mọi người đều biết.

Lúc đó Nữ Thần và Giai Nghệ hai người cũng biết tin Diệp Thiên gặp phải kiếp nạn này.

Họ tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn hắn chịu bất kỳ tổn thương nào, dù sao mọi người cũng là bạn tốt.

Trước đó Giai Nghệ vì muốn giúp Diệp Thiên hoàn toàn thoát khỏi những mối quan hệ đó mới ra tay tương trợ.

Không ngờ càng che giấu sự việc, càng dễ bị người khác phát hiện, bây giờ người trong Thiên Giới đều đã biết, vậy thì Diệp Thiên thực sự rất nguy hiểm.

Giai Nghệ và Nữ Thần hai người cũng không hề có ý định thoái lui hay gì cả, cho dù có gặp nguy hiểm, mọi người cũng tuyệt đối không có chút áp lực nào.

Nữ Thần và Giai Nghệ hai người vẫn luôn giúp hắn, tra xét các luật lệ của Thiên Giới, vì chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn miễn được mọi tội danh.

Hai người họ rất hiểu Diệp Thiên là người thế nào, tuyệt đối sẽ không đi cùng bè lũ ma quỷ, càng không thể gánh những tội ác như vậy lên người mình.

Lý do hai người họ giúp hắn là vì cảm thấy Diệp Thiên vốn vô tội, bị những kẻ tiểu nhân kia bẩm báo với Thiên Đế nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Bây giờ những vấn đề đó đều đã được giải quyết, vậy thì chỉ còn lại chuyện giữa hắn và Ma Tộc.

Đương nhiên hai người họ với tư cách là bạn bè của hắn, tự nhiên tin tưởng hắn sẽ không thông đồng với địch, càng không làm ra chuyện bất lợi cho Thiên Giới, nhưng người khác chắc chắn không nghĩ như vậy.

Diệp Thiên quả thực có qua lại với người của Ma Tộc, nhưng chuyện tư thông thì chưa bao giờ làm, huống hồ trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió.

Chương 2199

Chuyện trước kia đều đã bị tra ra, bây giờ có giúp Diệp Thiên che giấu sự thật cũng không che giấu được, trong mắt Thiên Đế cũng không dung một hạt cát.

Ngài tuyệt đối sẽ không để một người như vậy ở lại Thiên Giới.

Diệp Thiên đôi lúc cũng cảm thấy, thực ra mỗi bước đi đều vô cùng gian nan, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ Thiên Đế nổi trận lôi đình, chắc chắn sẽ liên lụy đến hắn.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không có cách nào, không thể dùng bất cứ lời lẽ nào để giải thích vì sao mình lại làm nhiều chuyện như vậy, thực sự không thể biện bạch được, chỉ thấy lúc đó Thiên Đế trực tiếp hạ lệnh, phế bỏ tiên cốt của Diệp Thiên, đày làm người phàm, không được trở lại Thiên Giới.

Đây cũng là một sự trừng phạt đối với hắn, vì đối đãi với tội nhân, chỉ có hình phạt này mới có thể khiến hắn vĩnh viễn ghi nhớ.

Chuyện Diệp Thiên bị trừng phạt đã lan truyền khắp Thiên Giới, ngay cả Phàm Giới và Ma Giới cũng đều biết, vì mọi người đều xem chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

Ngay cả bản thân Diệp Thiên cũng chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không còn biện giải gì nữa, vì đều là chứng cứ rành rành, Thiên Đế đã hạ lệnh như vậy, hắn chỉ có thể vui vẻ chấp nhận, tuyệt đối không ngỗ nghịch.

Huống hồ lỗi lầm mình phạm phải nên do một mình mình gánh

chịu, chứ không phải các bạn tốt của mình.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Thiên không nên chịu hình phạt nặng như vậy, nên nhanh chóng làm rõ sự tình, cũng không biết vì sao hắn không giải thích, tất cả mọi chuyện Diệp Thiên trong lòng đều hiểu rất rõ.

Có những chuyện, hắn chỉ là trăm miệng khó cãi, Thiên Đế tuyệt đối sẽ không tin hắn, huống hồ trước đây hắn quả thực đã làm, cũng không sợ người khác nói gì.

Diệp Thiên trước nay luôn là một người quang minh lỗi lạc, chỉ cần là việc mình làm, tuyệt đối sẽ không có chút gì không tự nhiên.

Ngay lúc Diệp Thiên đang chịu phạt, cũng không biết tại sao, một bên khác Tĩnh Xu nghe được tin tức này, đồng thời cũng đặc biệt thương cảm cho Diệp Thiên, cũng cảm thấy hắn đã chăm sóc mình rất nhiều.

Tĩnh Xu một mình vượt qua trùng trùng trở ngại, chạy đến chỗ Thiên Đế, nói rõ nguyên nhân.

"Thiên Đế, ngài không thể đối xử với Diệp Thiên như vậy, ngài không biết Diệp Thiên sở dĩ xông vào Ma Giới, là vì biết ta bị giam ở đó, cho nên mới đến cứu ta ra." "Chuyện này căn bản không liên quan đến Ma Tộc, là do tình thế bắt buộc, trong lòng không nỡ mới làm như vậy." Tĩnh Xu thực sự không nỡ nhìn Diệp Thiên chịu khổ, nếu để hắn không còn là người của Thiên Giới, bị đày xuống trần gian, vậy thì cuộc sống sau này, sau này làm sao đối mặt với người khác.

Tất cả mọi chuyện Tĩnh Xu một mình gánh tội thay, cũng tuyệt đối không nỡ nhìn hắn đi đến bước đường này.

Diệp Thiên cũng không ngờ nàng lại vì mình mà làm ra chuyện như vậy, huống hồ lúc đó hai người cũng chỉ là có duyên gặp mặt qua

loa.

Tuy Diệp Thiên có ơn với nàng, nhưng cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, nhưng bây giờ nàng lại cứu hắn khỏi nước sôi lửa bỏng, Diệp Thiên thật không biết nên cảm tạ thế nào.

Vốn dĩ Thiên Đế cũng không thật lòng muốn trừng phạt Diệp Thiên, lúc đó mọi người mỗi người một lời, toàn là những chuyện liên quan giữa Diệp Thiên và Ma Giới.

Thiên Đế tự nhiên phải trừng phạt để làm gương, bây giờ biết được tình hình thực tế ra sao, ngài cũng quyết định để chuyện này lại xử lý sau.

Nhưng Thiên Đế tuy đã hiểu rõ tình hình thực tế, nhưng dù Diệp Thiên không làm sai chuyện gì, không phải chịu hình phạt nặng như vậy, cũng phải đưa ra hình phạt, vì vậy lúc đó chỉ phạt Diệp Thiên xuống phàm gian lịch kiếp một đời.

Đợi một đời lịch kiếp thành công, sẽ cho hắn trở về Thiên Giới, dù sao quy củ không thể loạn, Thiên Giới có nhiều người như vậy, nhiều con mắt như vậy đang nhìn.

Thiên Đế cũng chỉ là trừng phạt nhẹ, để Diệp Thiên biết sau này làm việc gì cũng nên có chừng mực, dù sao thân phận của hắn cũng là tiên nhân của Thiên Giới.

Diệp Thiên cũng vui vẻ chấp nhận, mọi hình phạt đối với hắn.

“Diệp Thiên, tuy bây giờ đã làm rõ căn cứ sự thật, cũng có người đứng ra chứng minh cho ngươi, nhưng ta không hề có chút mềm lòng nào.” “Ngươi phải biết phạm sai lầm là phạm sai lầm, quy định của Thiên Giới tuyệt đối không cho phép ngươi làm như vậy, cho nên ta quyết định để ngươi xuống phàm giới lịch kiếp một đời.

Trong một đời này ta cũng sẽ sắp xếp ổn thỏa cho ngươi, những

chuyện còn lại ngươi cũng không cần quản nữa.” Thiên Đế lúc đó đã nói hết những gì cần nói, có những vấn đề, dù Diệp Thiên và Thiên Đế không nói ra, trong lòng cũng đều biết.

Diệp Thiên đã phạm sai lầm, cũng chưa bao giờ dựa vào tâm lý may mắn hay gì cả, hắn ghi nhớ sâu sắc tất cả những người bạn đã giúp đỡ mình, bất luận là Giai Nghệ, Nữ Thần hay Tĩnh Xu, đều là những người bạn tốt nhất của hắn.

Cách làm của họ, bao gồm những lời họ nói vì hắn, hắn sẽ vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ, bất kể một đời này phải trải qua những gì, Diệp Thiên đều đã chuẩn bị đầy đủ, vì vậy lúc đó hắn cũng bắt đầu lịch kiếp hạ phàm.

Lúc đó Thiên Đế giao cho người khác xử lý chuyện Diệp Thiên hạ phàm, tuy bây giờ hắn đang chịu phạt, nhưng với thân phận ở Thiên Giới, tự nhiên Thiên Đế cũng sẽ không quá hà khắc.

Nhưng đã hạ giới lịch kiếp, chắc chắn sẽ gặp phải chuyện, Diệp Thiên trong quá trình chịu phạt, cả người cũng hoàn toàn không biết những vấn đề đang xảy ra.

Chương 2200

Đợi đến lúc hạ phàm lịch kiếp một đời, thân phận của Diệp Thiên là một hoàng tử không được sủng ái, bị hoàng thượng gửi đến một ngọn núi hẻo lánh.

Vì ở đó có một môn phái tên là Thiếu Dương Phái, có thể tu luyện ở đó.

Vì bản thân hắn cũng không được lòng vua, giữ lại trong hoàng cung cũng chỉ khiến người ta nhìn mà chướng mắt, huống hồ nơi đó tuy có thể học võ, nhưng cũng là một nơi khỉ ho cò gáy, bất kỳ hoàng tử nào cũng tuyệt đối không muốn đến nơi đó, vì hoàng tử được sủng ái trong hoàng cung sẽ có sư phụ chuyên môn dạy dỗ.

Nhưng đãi ngộ của Diệp Thiên lại hoàn toàn khác với những người khác, vì trong một đời này, trong quá trình hắn trải nghiệm, cả người cũng chịu đủ mọi dày vò.

Bản thân Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, trí tuệ hơn bất kỳ ai, không ai có thể địch lại, nhưng lại không ngờ, trong một đời này lại bị sắp đặt vào tình trạng như vậy.

Nhưng những chuyện được sắp đặt này Diệp Thiên dù biết, cũng chưa chắc có thể thay đổi được vận mệnh của mình, bất kể là ai cũng chỉ có thể phó mặc cho số trời.

Diệp Thiên trong một đời này, thân phận gập ghềnh cũng khiến hắn không thể tự thoát ra, bất kể là ai ở Thiên Giới hay ở phàm gian, mỗi lần trong quá trình lịch kiếp, tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt đẹp gì xảy ra trên đầu hắn.

Có những chuyện bây giờ Diệp Thiên cũng hoàn toàn không đạt được, bản thân hắn là một tội thần, Thiên Đế sở dĩ sắp đặt như vậy,

là muốn hắn ở chốn phàm trần chịu khổ chịu cực.

Diệp Thiên chưa bao giờ vì một số chuyện mà phiền muộn, hay thế nào cả, trong quá trình lịch kiếp xảy ra một số chuyện, hắn cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, bất kể lúc nào ở đâu, cũng không oán trời trách người, số mệnh của hắn vĩnh viễn đặt ở đó, bất kể là ai cũng không thể thay đổi được.

Ngay cả bản thân Diệp Thiên cũng nghĩ như vậy, chỉ hy vọng tất cả mọi chuyện đều có thể đạt được sự đồng thuận, trong một đời này cũng có thể thuận lợi tiến hành, sau đó tiếp tục trở về Thiên Giới, khôi phục thân tự do của mình.

Diệp Thiên bây giờ đã hoàn toàn quen với cuộc sống của mình, bất kể một đời này rốt cuộc là ai, ở trong tình trạng nào, hắn đã sớm quên hết.

Hắn cũng biết mình phải trải qua, phải trải qua những chuyện này, mỗi người đối với quá khứ của mình đều không có nhiều yêu cầu, hay có những cảm thán khác, Diệp Thiên cũng như vậy.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng, trong những ngày tháng an toàn này, có thể yên tâm mãn nguyện, còn những chuyện sau này, Diệp Thiên chưa bao giờ dám hy vọng xa vời.

Một bên khác, Tĩnh Xu biết tin Diệp Thiên bây giờ đã hạ giới lịch kiếp, trong lòng cũng luôn lo lắng.

Vì lúc đó Diệp Thiên ở Ma Tộc đã cứu Tĩnh Xu, ân tình lần này vĩnh viễn không thể báo đáp, cũng càng không thể quên.

Bây giờ Tĩnh Xu chỉ hy vọng Diệp Thiên mọi chuyện đều bình an, vì bây giờ hắn hoàn toàn không có chút pháp thuật nào, nếu ở phàm giới gặp nguy hiểm thì phải làm sao, hắn bây giờ cũng chỉ là một người bình thường.

Nàng có lòng muốn giúp Diệp Thiên, nhưng cũng hoàn toàn không có cách nào.

Vì vậy Tĩnh Xu tìm đến Nữ Thần, vì quan hệ trước đây của hai người cũng rất tốt, không biết nàng có thể giúp được không, nhưng dù sao cũng cần phải thử một lần.

"Nữ Thần, lần này ta đến, chỉ hy vọng có thể đi chăm sóc Diệp Thiên, vì trước đây hắn có đại ân với ta." "Nhưng ta biết hắn ở phàm giới, chắc chắn sẽ chịu khổ, nhưng ta không có cách nào giúp đỡ, cho nên hy vọng ngài có thể để ta xuống phàm trần bảo vệ hắn, có thể canh giữ hắn, không để hắn bị người khác làm hại." Thực ra Nữ Thần không thể giúp hắn, vì chuyện này Thiên Đế muốn hắn tự mình trải qua, nếu có ai giúp đỡ, vậy thì Diệp Thiên không những lịch kiếp sẽ thất bại, ngược lại còn phản tác dụng.

Nhưng bây giờ Nữ Thần có thể làm là giúp Tĩnh Xu, để nàng xuống phàm bảo vệ Diệp Thiên, vì có nàng ở bên cạnh hắn cũng có thể có tác dụng nhất định, nhưng chuyện này cũng phải cần Nữ Thần ra tay.

Nữ Thần lúc đó vì muốn để Tĩnh Xu ở bên cạnh Diệp Thiên, đồng thời cũng sắp xếp cho nàng ở phàm gian với thân phận là đồng môn sư muội của Diệp Thiên.

Để nàng ở lại bên cạnh Diệp Thiên, có thể bảo vệ hắn chu toàn.

"Ngươi phải biết hạ phàm lịch kiếp không phải là chuyện dễ dàng, huống hồ có thể sẽ có những nguy hiểm khác tồn tại, nếu ngươi thực sự muốn giúp Diệp Thiên, vậy thì lấy thân phận này tiếp cận hắn." "Như vậy ngươi có thể mỗi ngày đều ở bên hắn, nhưng ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị tâm lý." Thực ra Nữ Thần thực sự không hy vọng nàng đi đến bước đường này, vì bất kể thế nào, đối với nàng mà nói đều hy vọng nàng có thể sống tốt, nếu Diệp Thiên biết được,

nhất định cũng sẽ không nỡ lòng.

Nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào một mình nàng mà làm.

Thực ra Tĩnh Xu đều đã chuẩn bị tâm lý, bất kể lần này phải trải qua chuyện gì, nàng đã sớm quen rồi, chỉ cần có thể bảo vệ tốt Diệp Thiên, báo đáp phần ân tình này là đủ rồi.

"Một đời này có thể sẽ gặp phải chuyện không tốt, cho nên ngươi phải chuẩn bị tâm lý, trong một đời này sẽ không có ai cứu ngươi, chỉ có thể dựa vào một mình ngươi cứ mãi đi về phía trước." Bây giờ Tĩnh Xu đã chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối không có bất kỳ lời oán thán nào, từ ngày nàng quyết định thỉnh cầu Nữ Thần giúp đỡ đã hạ quyết tâm.

Nếu có thể giúp đỡ Diệp Thiên, dù khó khăn đến đâu cũng không hối hận, chỉ cảm thấy có một số chuyện nàng không chắc mình có thực sự làm được không.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần cho nàng ở bên cạnh Diệp Thiên, nàng nhất định sẽ không để hắn bị tổn thương, đó cũng là lời hứa lớn nhất của nàng.

Nữ Thần lúc đó cũng thuận lợi giúp đỡ Tĩnh Xu, vì nàng nhìn thấy tấm lòng của Tĩnh Xu đối với Diệp Thiên, thực sự đặc biệt cảm khái vạn phần.

Nữ Thần cũng không hy vọng Diệp Thiên ở phàm gian có bất kỳ sự chần chừ nào, hoặc bị người khác bắt nạt.

Chương 2201

Nếu đổi lại là hắn có pháp thuật trong người, Nữ Thần hoàn toàn không lo lắng, nhưng bây giờ Nữ Thần cũng không có cách nào, chỉ có thể dùng cách này giúp hắn độ kiếp.

Hy vọng mọi chuyện đều có thể thuận lợi bình an.

Tuy bạn bè của Diệp Thiên đều lo lắng hắn ở phàm gian sống không tốt, vì dù sao trong quá trình lịch kiếp mọi người đều biết là chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên lại chưa từng cảm thấy có gì không như ý, bản thân hắn là một người thiên tư thông tuệ, bất luận ở Thiên Giới hay nhân gian, vĩnh viễn đều có thể xuất kỳ bất ý, khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển dời lên người hắn.

Tuy Diệp Thiên ở phàm gian, bất luận làm gì đều có thể làm đến hoàn mỹ, nhưng con đường của hắn lại vô cùng không thuận lợi, vì lúc đó trong vận mệnh được sắp đặt khi hạ phàm lịch kiếp, chính là như vậy.

Bất luận làm gì, làm tốt đến đâu, cuối cùng đều không thể khiến người ta thấy được ưu điểm, dù có ưu điểm, mọi người cũng sẽ vì sự tốt đẹp của hắn mà sinh lòng đố kỵ.

Diệp Thiên thực ra đôi lúc cũng rất bối rối, thực ra hắn làm rất tốt rồi, bất luận là chuyện sư phụ giao cho hay người khác, hắn vĩnh viễn đều sẽ làm đến hoàn mỹ.

Nhưng cuối cùng vẫn không được mọi người công nhận, không được sủng ái đã đành, đồng môn cũng đặc biệt xem thường hắn.

Nhưng duy chỉ có một chuyện, Diệp Thiên làm tốt nhất, đó là lòng

dạ của hắn rất rộng lớn.

Bất luận gặp phải chuyện lớn đến đâu, hay người khác có chỗ nào không hài lòng về hắn, hắn chưa bao giờ có bất kỳ lời oán thán nào, cũng không đố kỵ, hay tranh cãi với mọi người về chuyện này.

Vì Diệp Thiên căn bản không quan tâm đến cách nhìn của người khác đối với mình, bất luận làm gì cũng chỉ là một phía tình nguyện mà thôi, nếu cứ luôn để ý đến lời nói của người khác, vậy sống thực sự quá mệt mỏi, cũng không cần thiết.

Diệp Thiên cảm thấy không tốt không xấu, cũng chỉ là mấy chục năm, qua mấy chục năm sau, mọi chuyện cũng có thể thuận lợi trôi qua.

Nhưng có những chuyện, căn bản không giống như Diệp Thiên tưởng tượng, vì đã là lịch kiếp, vậy thì kiếp nạn đầu tiên, cũng thuận thế mà đến.

Vì một đời này của Diệp Thiên, con đường vô cùng gập ghềnh, bất luận ở đâu cũng chắc chắn không tốt được, làm hoàn mỹ đến đâu, cũng không được người khác công nhận, có thể sẽ chịu tủi thân, kiếp nạn lần này, cũng chỉ mới là bước đầu tiên.

Diệp Thiên vốn tưởng rằng trong một đời này, đều có thể an nhiên vô sự trôi qua, nhưng những chuyện liên tiếp cũng bắt đầu dần dần xảy ra.

Vào một đêm trăng cao gió lớn, đột nhiên bảo kiếm trong Linh Bảo Các bỗng dưng biến mất, không ai biết chuyện gì đã xảy ra, mọi người đều không hề hay biết, cũng không có ai nhìn thấy.

Sau khi thanh bảo kiếm đó bị mất, mọi người thực sự hoang mang, vì thứ đó là bảo bối chí tôn, nếu một khi mất đi, hậu quả không thể lường được.

Lúc đó mọi người cũng bắt đầu ở đó từng người một rà soát, rốt cuộc ai mới có hiềm nghi, có thể lấy được thanh bảo kiếm đó.

Trùng hợp thay tối hôm đó Diệp Thiên cảm thấy một mình nhàn rỗi không có việc gì, liền trèo tường ra ngoài chơi.

Nhưng chính vì lần đi chơi này, cũng đã gây ra một loạt vấn đề, bắt đầu không ngừng nảy sinh.

Bản thân Diệp Thiên là một người vô cùng đơn thuần, không nghĩ đến chuyện sẽ hại ai, hay mỗi ngày đấu đá với ai, chỉ hy vọng có thể ở đây, yên tâm làm những chuyện mình thích.

Cho dù không được người khác công nhận, hay không có ai thích, những điều đó hắn chưa bao giờ để tâm, chỉ hy vọng có thể có chút thành tựu.

Dù sao Diệp Thiên làm bất cứ chuyện gì, cũng không phải làm cho người khác xem, đều hy vọng thể hiện ra được cảm giác ưu việt.

Đúng lúc lần này mọi người trong quá trình rà soát, căn bản không có ai có thể tiếp cận, duy chỉ có Diệp Thiên không có mặt, cho nên lúc đó mọi người cũng bắt đầu chặn ở cửa.

Mọi người vốn đã không ưa Diệp Thiên, hắn lại còn đi đâu không biết, trùng hợp bảo kiếm lại bị mất, cho nên dễ dàng bị mọi người cho rằng chuyện này, không thể thoát khỏi liên quan đến hắn.

Lúc đó tất cả mọi người đều đổ tội danh này lên đầu Diệp Thiên, nếu không phải hắn lấy, vậy thì đồ vật tại sao lại bị mất.

Đồng thời lại trùng hợp hắn không có mặt, không phải là sau khi trộm đồ, liền đem giấu đi sao.

Lúc đó bị các đồng môn bắt được tại trận.

Các sư huynh đệ vốn đã không ưa những việc hắn làm, dù hắn có

làm tốt đến đâu, mọi người vẫn không thích, đồng thời có người còn không ngừng thêm dầu vào lửa.

"Chuyện này rõ ràng là Diệp Thiên làm, nếu không phải hắn làm, vậy hắn đi đâu rồi?

Chương 2202

Tại sao mọi người đều ở đây, chỉ có một mình hắn ra ngoài.” “Chắc chắn là hắn giấu đồ đi rồi, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, người như hắn chỉ có thể làm những chuyện trộm cắp vặt vãnh thôi.” Các sư huynh đệ trong đồng môn quả thực không nể nang chút nào, rõ ràng biết chuyện này không liên quan gì đến Diệp Thiên, nhưng lại cứ một mực khẳng định là hắn làm.

Lúc đó trưởng lão của Linh Kiếm Các, cũng không phân biệt đúng sai mà đổ tội danh này lên đầu Diệp Thiên.

Lúc này Diệp Thiên không có cách nào giải thích mọi chuyện, nếu nói mình không lấy mọi người cũng sẽ không tin, nói ra ngoài chơi, cũng sẽ có tội danh trên người.

Cho nên lúc đó thực sự tiến thoái lưỡng nan, Diệp Thiên bây giờ cũng không thể biện giải, đồng thời cũng bị gán cho tội danh đáng ghê tởm như vậy.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất tốt đẹp, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ, đều như một cơn ác mộng ập đến, không ai có thể chống cự, chỉ có thể phó mặc cho số trời.

Thực ra Diệp Thiên không phải là người chấp nhận số phận, chỉ là có những chuyện thực sự khiến hắn không có cách nào đưa ra quyết định, huống hồ sự việc đã xảy ra, mọi người cũng không tin những gì hắn nói.

Vậy thì hắn cũng chỉ có thể mặc cho người ta tùy ý sắp đặt, bản thân Diệp Thiên không muốn so đo nhiều như vậy, bất kể là xuất phát từ mục đích gì, hay thứ đó là ai lấy.

Tóm lại mọi chuyện, Diệp Thiên đều không hỏi, bây giờ chỉ hy

vọng mọi chuyện đều có thể bình an, không bị những chuyện thế tục này quấy rầy nữa.

Bản thân Diệp Thiên không phải là người đặc biệt thích so đo, cũng không quan tâm những người đó rốt cuộc có ý đồ gì, tóm lại đối với những việc họ làm, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cuộc giao tiếp ngôn ngữ nào, vì nói nhiều hơn nữa họ cũng chưa chắc đã tin, thay vì lãng phí thời gian, không bằng phó mặc cho số trời.

"Thôi được rồi, mọi người cũng đừng ở đây tiếp tục thảo luận chuyện này nữa, sự việc đã kết thúc rồi, cũng không cần nói nữa, Diệp Thiên cũng không biện giải cho mình, vậy thì cũng chỉ có thể để hắn một mình gánh chịu hết những tội ác này." Cái gọi là họa vô đơn chí, đúng lúc mũi nhọn đều chĩa vào Diệp Thiên, tất cả mọi chuyện đột nhiên lại có sự thay đổi, phụ hoàng của Diệp Thiên sức khỏe vốn đã không tốt, đúng lúc này thì băng hà.

Chuyện này cả hoàng cung đều đang bàn tán xôn xao, sau khi vua băng hà, Tam hoàng tử cũng thuận lợi chiếm lấy hoàng vị.

Nhưng người này vốn là kẻ lòng dạ độc ác, nếu có các hoàng tử khác còn sống, vậy thì đối với hoàng vị sau này chắc chắn sẽ có sóng gió.

Mỗi hoàng tử sinh ra trong gia đình đế vương, suy nghĩ đều giống nhau, vì để củng cố địa vị của mình, thường sẽ tàn sát lẫn nhau.

Chỉ có giết hết những người có thể kế thừa đại thống, vậy mới có thể yên ổn tiếp nhận hoàng vị, không bị ai quấy rầy.

Vì mỗi đệ tử hoàng gia, không phải là người lòng dạ độc ác, sẽ tuyệt đối không làm ra chuyện giết chết huynh đệ của mình.

Như vậy mới có thể khiến mình không còn nỗi lo về sau, cho nên lúc đó vì hoàng vị mà không tiếc tàn hại ruột thịt, cũng hạ lệnh xử lý

hết những hoàng thân quốc thích có uy hiếp đối với hắn.

Vì mỗi hoàng tử phía sau đều có thân thích, bao gồm cả binh lực đều không phải dạng vừa, Tam hoàng tử bản thân đặc biệt độc ác, tuyệt đối sẽ không để những người như vậy, ở bên cạnh tạo ra nhiều áp lực cho mình.

Vốn Diệp Thiên đã là một người vô cùng xui xẻo, đúng lúc này, Tam hoàng tử cũng chĩa mũi nhọn vào Diệp Thiên, trở thành đối tượng đầu tiên cần xử lý.

Tuy Diệp Thiên đi đâu cũng không được sủng ái, nhưng hắn lại khác với những người khác, vì thiên tư thông tuệ, hơn hẳn người khác rất nhiều.

Tam hoàng tử luôn cảm thấy đối với hắn có chút kiêng dè.

Tuy bây giờ hắn không ở trong hoàng cung, nhưng dù sao cũng là con của hoàng gia, nếu để hắn sống, vậy thì chỉ có thể khiến sau này mình càng thêm lo lắng.

Tam hoàng tử vì đại kế, thà hy sinh tính mạng của tất cả mọi người, cũng chưa bao giờ hối hận.

Vì hắn cảm thấy tình huynh đệ, căn bản không quan trọng bằng hoàng vị, thay vì như vậy không bằng giết sạch tất cả mọi người.

Diệp Thiên trước nay luôn là người như vậy, bất luận là lúc ở Thiên Giới, hay trong lúc lịch kiếp, luôn là một người đặc biệt đạm nhiên.

Hắn tuyệt đối sẽ không đi tranh giành hoàng vị với Tam hoàng tử, vì từ đầu hắn cũng không coi thân phận của mình quan trọng đến thế, đừng nói là không được sủng ái, dù có được sủng ái, Diệp Thiên cũng sẽ không coi hoàng vị quan trọng đến thế.

Hắn cảm thấy những thứ đó đều là vật ngoài thân, không liên quan

gì đến mình, nếu thực sự đẩy hắn ra nơi đầu sóng ngọn gió, Diệp Thiên cũng tuyệt đối sẽ không ngồi trên hoàng vị, cũng sẽ chắp tay nhường cho người khác.

Bản thân hắn là một người vô cùng đặc biệt thiện lương, hoàn toàn khác với Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử có thể vì đạt được mục đích của mình, không từ thủ đoạn, có thể làm hại tất cả mọi người, nhưng hắn thì không làm được.

Tuy Diệp Thiên đôi lúc tính tình đạm nhiên, không tranh không giành, chưa bao giờ tranh đoạt với bất kỳ ai, nhưng không có nghĩa hắn là một người yếu đuối dễ bị bắt nạt.

Việc Diệp Thiên không làm cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Chương 2203

Nếu những người đó muốn gán tội danh này lên đầu hắn, Diệp Thiên dù thế nào cũng sẽ không đồng ý.

Tuy không tìm được lời nào để biện giải cho mình, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không để họ bắt nạt mình, dù sao hắn cũng là một hoàng tử, cho dù không được sủng ái cũng là thân phận hoàng gia, cũng không đến lượt họ làm càn trên đầu hắn.

Nhưng lúc đó chuyện này, truyền đến tai hoàng đế, cho nên vào thời điểm mấu chốt này, nếu có thể dùng tội danh này để giết hắn, vậy thì chắc chắn đã bớt đi một chướng ngại vật.

Lúc đó hoàng đế liền nhân cơ hội này để làm hại hắn.

Thêm vào đó tất cả mọi người đều đang lăm le Diệp Thiên, nếu bây giờ có thể định tội hắn, như vậy đã bớt đi một cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, mọi người sao lại không vui?

Lúc đó hoàng đế cũng nhanh chóng cho người định tội Diệp Thiên.

Lúc đó Diệp Thiên thực sự không phục, nếu đổi lại là chuyện bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không tranh giành với mọi người, chỉ hy vọng có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng bây giờ không phải tất cả vấn đề, đều như Diệp Thiên nhìn thấy, vì những người này thực sự muốn đẩy hắn vào chỗ chết, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cơ hội sống nào.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng trực tiếp đại chiến một trận với đồng môn, hắn cảm thấy từ đầu họ đã không coi hắn là sư huynh đệ, cũng không coi hắn như người nhà, vậy thì hắn cũng không cần khách sáo.

Tuy Diệp Thiên thực ra không muốn động thủ với mọi người, chỉ vì họ không tin hắn, cũng không thể để họ gán tội lên người mình, cho nên lúc đó lại bị những người này gán cho tội danh phản bội.

Tất cả mọi người bây giờ thực sự muốn, nhìn Diệp Thiên bị xử theo pháp luật, trực tiếp ra lệnh xử tử, mới có thể hả lòng hả dạ.

Nhưng duy chỉ có Tĩnh Xu, tiểu sư muội vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh Diệp Thiên, tin tưởng hắn.

Nhưng ngoài tin tưởng ra thì không có tác dụng gì, mắt của quần chúng sáng như tuyết, mọi người đồng thanh cho rằng Diệp Thiên có tội, tội danh này cũng phải để hắn gánh, chỉ một mình nàng nói giúp, cũng hoàn toàn không có tác dụng gì, chỉ có thể khiến Diệp Thiên rơi vào tình cảnh khó khăn hơn.

"Chuyện này nhất định là hiểu lầm Diệp Thiên rồi, hắn không thể là người như vậy, là đồng môn của hắn, nên hiểu cách làm người của hắn." "Tại sao cứ phải vào lúc này, cho hắn một đòn phủ đầu, chẳng lẽ là đồng môn, không nên nói giúp hắn sao?" Tĩnh Xu lúc đó thực sự có chút không chịu nổi nữa, vì nàng cảm thấy bất luận là trước đây quen biết Diệp Thiên, hay từ khi nào quen biết, đều biết Diệp Thiên là người thế nào, tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.

Nhưng những người này thực sự không ngại chuyện lớn, hết lần này đến lần khác làm hại hắn.

Tĩnh Xu dùng sức một người để bảo vệ hắn, cũng hoàn toàn không có khả năng.

Vì ở đây tất cả mọi người đều không tin Diệp Thiên, muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Bây giờ Tĩnh Xu cũng đã nhìn rõ căn cứ sự thật, những người này bao gồm cả hoàng đế hiện tại, đều muốn hắn chết, nàng có nói nhiều

hơn nữa cũng không ai tin.

Lúc đó hoàng đế trực tiếp phái người bắt Diệp Thiên, sau đó đánh vào tử lao.

Tất cả mọi người đều coi đó như một trò cười.

Chỉ có Tĩnh Xu trước sau như một, đối đãi với Diệp Thiên như người thân của mình.

Mỗi ngày Tĩnh Xu đều sẽ chuẩn bị đồ ăn thức uống, sau đó đến nhà lao thăm hắn, trò chuyện cùng hắn, vì nàng biết một người bị nhốt ở nơi như vậy, trong lòng chắc chắn rất khó chịu.

Tĩnh Xu không giúp được gì nhiều, cũng sẽ không trơ mắt nhìn hắn một mình, cô đơn lẻ loi chịu đựng ở nơi như vậy.

"Ngươi yên tâm đi, dù tất cả mọi người không tin ngươi, ta vĩnh viễn sẽ đứng về phía ngươi, cho dù không giúp được gì cho ngươi, ta cũng sẽ âm thầm bầu bạn với ngươi, tuyệt đối không để ngươi một mình, ở nơi âm u ẩm ướt này." Những việc Tĩnh Xu làm, thực sự khiến Diệp Thiên vô cùng cảm động, không ai thật lòng đối xử tốt với hắn, duy chỉ có Tĩnh Xu đối với hắn, không rời không bỏ, nguyện ý tin tưởng hắn.

Diệp Thiên tưởng rằng ở trong lao, có thể tránh được tai mắt của những người đó, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa, nhưng vạn lần cũng không ngờ tới, có người, vẫn luôn dùng hình thức ám sát trong lao.

Nhưng Diệp Thiên đều có thể tránh được.

Vì Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, biết nên đối phó thế nào, nhưng đôi lúc thực sự không có cách nào chống cự.

Các sát thủ hết đợt này đến đợt khác, chưa bao giờ dừng lại.

Sau này người trong lao càng độc ác hơn, dùng những hình phạt khó có thể chịu đựng được với Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không ngờ, vận mệnh vốn đã gập ghềnh, bây giờ lại gặp phải đối xử phi nhân tính, lúc đó thực sự không thể chịu đựng nổi, liền lựa chọn vượt ngục.

Chương 2204

Vì hắn không cam tâm ở đây chờ người khác, làm hại mình.

Người ở đây từng bước một đẩy Diệp Thiên, đến trạng thái tử vong, cũng chính vì những chuyện này khiến hắn không thể chịu đựng nổi, cho nên mới trốn thoát.

Lúc này hắn phải chứng minh sự trong sạch của mình.

Cùng lúc đó, người trong lao biết Diệp Thiên trốn thoát, cũng lập tức báo cáo cho hoàng đế.

Đồng thời vì chuyện này, cũng đã chứng thực tất cả tội danh của Diệp Thiên, nếu thực sự không phải hắn làm, vậy tại sao lại phải trốn chạy?

Vốn tội danh đã rất nhiều, bây giờ lại thêm một tội danh sợ tội bỏ trốn.

Lần này Diệp Thiên chắc chắn phải chết.

Nếu không bị ép đến cùng, bị dày vò.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không lựa chọn cách trốn thoát, huống hồ trong lòng hắn rất rõ, nếu một khi trốn thoát, vậy thì dễ dàng khiến người ta hiểu lầm, chắc chắn là sợ tội bỏ trốn.

Nhưng tất cả mọi chuyện, căn bản không phải như vậy.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ không có cách nào, nếu không dùng cách này để làm, những người đó, chắc chắn sẽ hết lần này đến lần khác làm hại hắn, vậy thì vấn đề hắn phải đối mặt cũng vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng các thế lực khắp nơi, sau khi biết Diệp Thiên trốn thoát

khỏi thiên lao, tất cả mọi người đều bắt đầu triển khai một loạt cuộc truy sát, nhất định phải truy sát thành công, chỉ có để Diệp Thiên chết, dường như tất cả mọi chuyện mới có thể giải quyết.

Diệp Thiên bây giờ, cũng không biết rốt cuộc mình đã đắc tội với ai, không được lòng ai, bất luận làm gì, vĩnh viễn cũng không chiếm được thiện cảm của người khác.

Tất cả mọi chuyện Diệp Thiên bây giờ đã sớm buông xuôi rồi, đã không nhận được lời khen của mọi người, vậy thì cũng không cần thiết phải làm nữa, nhưng bây giờ không làm gì, cũng có thể rước họa sát thân, Diệp Thiên thực sự không hiểu.

Diệp Thiên trong quá trình trốn chạy, cũng có sát thủ không ngừng truy sát.

Tuy Diệp Thiên lợi hại, nhưng cũng không có cách nào đối phó với nhiều người như vậy.

Cho nên trong quá trình trốn chạy, mấy lần suýt chút nữa đều mất mạng, nhưng may mắn hắn cũng là người mạng lớn, đều có thể lần lượt tránh được, nhưng chuyện này sẽ không kết thúc như vậy.

Tuy những ngày tháng hiện tại vô cùng không tốt đẹp, nhưng Diệp Thiên vẫn đang kiên trì, vì trận chiến này của hắn, nếu những người đó không giết được hắn, tuyệt đối sẽ không chịu bỏ cuộc.

Nhưng trong lúc trốn chạy hắn cũng không có cách nào chứng minh sự trong sạch của mình, cũng chỉ có thể mỗi ngày sống cuộc sống nay đây mai đó.

Những ngày tháng trốn chạy thực sự vô cùng đau khổ, nhưng Diệp Thiên đều có thể kiên trì, không biết không giác thời gian trôi rất nhanh, Diệp Thiên cũng không biết mình đã đi đến đâu.

Nhưng chưa bao giờ dừng lại, không để những người đó giết chết

mình, Diệp Thiên trong lúc trốn chạy đã đến Tây Vực.

Sau khi đến Tây Vực này, đồng thời cũng bị Ma Giáo dùng thủ đoạn không tốt thu nhận, sau khi bị chiêu mộ vào đó, Diệp Thiên cảm nhận được một loại sức mạnh cường đại.

Những thủ đoạn được sử dụng ở đây, đều vô cùng tàn nhẫn, nhưng Diệp Thiên không có cách nào.

Đã đến đây rồi, cũng phải luôn kiên trì, chỉ có kiên trì mới có thể giành được thắng lợi.

Vốn Diệp Thiên bây giờ đã kiệt sức, nhưng dựa vào một loại nghị lực trước đây, cộng thêm sự căm hận đối với những người đó, hắn vẫn luôn cố gắng.

Nếu đổi lại là người khác, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không như vậy, vì trong lòng hắn rất rõ, tâm trạng không tốt, nói gì nghe nấy.

Muốn sống có tôn nghiêm, vậy thì chỉ có thể ở đây sống lay lắt qua ngày.

Diệp Thiên cũng biết Ma Giáo, khác với những nơi khác, nếu giữ tâm thái như trước đây, muốn tồn tại ở đây, vậy thì hoàn toàn không có khả năng.

Tất cả mọi người đối với khát vọng sống, đều vô cùng lớn.

Diệp Thiên cũng đã trải qua mọi ma nạn, mới tạo nên thành quả của ngày hôm nay, nếu không ở đây cũng không thể sinh tồn.

Chương 2205

Diệp Thiên có thể có thành quả như hiện tại, phần lớn là nhờ hắn đã luôn kiên trì, nếu không có niềm tin đó, bao gồm cả sự căm hận đó, thực sự không biết, sau này làm sao để sinh tồn.

Bất kỳ ai bất luận thân phận địa vị thế nào, vĩnh viễn đều không thể bị một số chuyện quấy rầy, cũng càng không thể vì những chuyện như vậy mà bị trói buộc ở một mức độ nhất định.

Bây giờ Diệp Thiên cảm thấy bất luận là sống lay lắt qua ngày, hay sống thế nào, chỉ cần có thể giữ lại được một mạng, bất luận bảo hắn làm chuyện gì, đều cam tâm tình nguyện.

Huống hồ Diệp Thiên có người thân phải lo lắng, người thân đó chính là nương thân của hắn, còn có muội muội của hắn, vẫn luôn sống trong ni cô am, người biết những chuyện này cũng rất ít.

May mắn thay, vẫn luôn có sư muội Tĩnh Xu bầu bạn bên cạnh Diệp Thiên, vẫn luôn chăm sóc hắn.

Mỗi lần Diệp Thiên nhìn thấy Tĩnh Xu, vì hắn mà làm những chuyện đó, cả người cũng tâm triều bành trướng, cảm thấy vô cùng có động lực, nếu bảo Diệp Thiên lựa chọn, hắn thực sự không biết nên đi tiếp thế nào, dù sao vận mệnh vô cùng gập ghềnh, chưa bao giờ có chuyện tốt đẹp gì xảy ra bên cạnh hắn.

Nếu không phải là nàng hết lần này đến lần khác quan tâm hắn hết mực, bao gồm cả những lúc nguy nan nhất, đều có thể đứng ra, Diệp Thiên thực sự không biết có thể kiên trì đến lúc nào, vì hắn không thể nói nỗi khổ của mình, cho nương và muội muội.

Vì nói ra, chỉ có thể khiến họ càng thêm thương tâm đau khổ, lại không giúp được gì, thay vì như vậy Diệp Thiên thà giấu hết mọi khổ

đau, để một mình âm thầm chịu đựng, chứ không mang lại đau khổ và bất an cho người thân.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Diệp Thiên lại có thêm lý do để sống sót.

Một người bất luận có lý tưởng và mục tiêu hay không, chỉ cần có một người bầu bạn bên cạnh, không lúc nào không nghĩ đến mình, Diệp Thiên cảm thấy đủ rồi.

Bản thân nhu cầu của hắn cũng không nhiều, chỉ cảm thấy có người có thể hiểu mình là một chuyện mãn nguyện.

Tuy bây giờ Diệp Thiên đã thuận lợi vào được Ma Giáo, nhưng Ma Giáo có những chuyện cần phải làm, không phải một sớm một chiều có thể đạt được, huống hồ sau khi vào đây, người của Ma Giáo cũng đặc biệt độc ác, nếu muốn sinh tồn ở đây, vậy thì trước tiên phải vượt qua trùng trùng trở ngại, cho nên Diệp Thiên tuy có lý do để sống sót, vậy thì tuyệt đối sẽ nỗ lực vươn lên, tuyệt đối sẽ không để người khác cưỡi lên cổ mình mà làm càn, vì hắn quá hiền lành.

Tuy không phải là người nhu nhược, cũng không muốn tranh đoạt với người khác, nhưng bây giờ Diệp Thiên mới phát hiện ra đôi lúc, trên thế giới này một mực nhẫn nhịn thực sự không phải là cách, chỉ có thể khiến người khác càng thêm bắt nạt mình.

Bây giờ Diệp Thiên đã trải qua những sóng to gió lớn này, đồng thời cũng đã hiểu ra sự đời.

Chỉ có để mình nỗ lực sống sót, bao gồm cả để người khác dùng ánh mắt khác mà đối đãi với mình, mới có thể khiến mình đứng vững, cho nên Diệp Thiên trong quá trình nỗ lực không ngừng, đồng thời cũng cuối cùng thành công với thân phận Thiên Sát An Úy ở lại Ma Giáo, cũng đã tạo ra kỳ tích cho sinh mệnh của mình.

Diệp Thiên chưa từng nghĩ đến những chuyện này, nhưng dù sao

cũng đã thành công.

Diệp Thiên có thể với thân phận như vậy ở lại Ma Giáo, thực ra cũng là một chuyện tốt, vì ít nhất ở đây không có ai tìm hắn, cũng càng không thể làm hại hắn.

Diệp Thiên cũng không cần phải sống cuộc sống nay đây mai đó nữa.

Tuy Ma Giáo có thể không giống như những gì hắn tưởng tượng, nhưng bây giờ Diệp Thiên thực sự không còn cách nào khác.

Nếu có thể có một nơi ở an nhàn hơn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn hoàn cảnh như vậy.

Nhưng đôi lúc con người là như vậy, bất luận đi đâu cũng không thể không cúi đầu.

Bây giờ Diệp Thiên cũng không còn đơn thuần như vậy nữa, đôi lúc đặc biệt đạm nhiên với một số chuyện, nhưng bây giờ chỉ hy vọng tất cả mọi chuyện đều có thể như ý nguyện của hắn, cũng không còn ở cùng với những người muốn làm hại hắn nữa, vì lòng dạ của họ quả thực lang tâm cẩu phế, dù có kết giao cũng không thể kết giao được.

Lúc đầu khi Diệp Thiên gia nhập Ma Tộc, hắn tưởng rằng chủ nhân của mình sẽ là một người tuổi tác rất lớn, tư chất rất lão luyện, nhưng lúc đó khi lão đại dẫn hắn đến, mới biết được hóa ra chủ tử của mình, là một người tuổi không lớn, một nữ tử văn tĩnh.

Lúc đó Diệp Thiên thắc mắc, tại sao lại có chủ nhân trẻ tuổi như vậy, nhưng dù sao đi nữa, hắn biết đây là tổ chức lớn nhất, bất luận thế nào cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.

Diệp Thiên cũng là một người rất hiểu lễ số, cái không nên hỏi sẽ không hỏi, cái không nên làm cũng tuyệt đối sẽ không làm.

Nhưng Diệp Thiên tuy nhìn thấy chủ tử của mình là một nữ tử trẻ tuổi văn tĩnh, lại không ngờ là một nữ tử yếu đuối, mà vô cùng độc ác.

Lúc đó hắn cũng nhìn thấy lúc nàng trừng phạt người khác, ngay cả khi giết người, cũng không thấy có chút huyết sắc nào.

Diệp Thiên cảm thấy người như vậy, thực sự còn đáng sợ hơn những người hắn từng thấy.

Nhưng Diệp Thiên không sợ hãi.

Vì hắn cảm thấy không dễ gì có thể đứng ở vị trí như vậy, bao gồm cả việc đứng ở đây, là một chuyện không dễ dàng, hắn cũng không làm gì sai, hẳn sẽ không có kết cục như vậy.

Chương 2206

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Diệp Thiên trong quá trình tiếp xúc ở đây, chủ nhân của hắn đối xử với hắn không tệ, sau khi ra ngoài làm nhiệm vụ mấy lần, đồng thời thấy Diệp Thiên cũng là một tướng tài đắc lực.

Bản thân Diệp Thiên là một người vô cùng thông tuệ, không có vấn đề gì hắn không giải quyết được, huống hồ bất kỳ chuyện gì đối với Diệp Thiên mà nói, đều rất dễ dàng có thể làm được.

Lúc đó nữ tử văn tĩnh sau khi thấy Diệp Thiên là một tướng tài đắc lực, đối với hắn cũng vô cùng xem trọng, bất luận là Ma Tộc hay những nơi khác, bất kỳ ai cũng thích người có năng lực, nếu thực sự xuất hiện nhiệm vụ, hay vấn đề khác, đều có thể đối phó.

Lúc đó nàng cảm thấy năng lực của hắn vô cùng siêu cường, đúng lúc bây giờ có một chuyện cần phải điều tra, liền để Diệp Thiên giúp mình điều tra, đây là nhiệm vụ nghiêm trọng nhất.

Đó là thanh kiếm của Ma Tộc bị người khác trộm mất, nhưng chuyện này vẫn luôn không có tin tức gì, điều tra đã lâu, đều không điều tra ra được rốt cuộc liên quan đến ai, là ai đã lẻn vào Ma Tộc, hay là người nội bộ Ma Tộc làm chuyện này.

Cho nên lúc đó nàng giao nhiệm vụ quan trọng này cho Diệp Thiên xử lý, hy vọng hắn có thể cho nàng một câu trả lời hài lòng.

“Chuyện này đã kéo dài một thời gian rồi, những người ta phái đi, không có một ai làm tốt được, cho nên chuyện này phải giao cho ngươi, cũng hy vọng ngươi có thể thuận lợi điều tra ra.” “Có liên quan đến tung tích của tên trộm kiếm, nếu ngươi có thể hoàn thành chuyện này, sau này sẽ được trọng dụng.” Chủ tử lúc đó cũng luôn nói một

tràng với hắn, vì từ ngày Diệp Thiên và một người khác cùng ra ngoài làm nhiệm vụ, nàng đã có thể nhìn ra, người này vô cùng thông minh, gặp chuyện cũng đặc biệt bình tĩnh.

Nếu có một người như vậy, ở bên cạnh làm việc, dù khó khăn đến đâu cũng sẽ không có bất kỳ sự sợ hãi và áp lực nào.

Diệp Thiên trước nay luôn như vậy, không nói đến thông minh hay không, nhưng khi gặp vấn đề, quả thực đều có thể giải quyết dễ dàng, hoàn toàn khác với những người khác.

Vì người này cũng đặc biệt kiên cường, bất kể là ai giao nhiệm vụ, chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành, tuyệt đối sẽ không để chủ tử của mình thất vọng.

Đây cũng là lý do Diệp Thiên được yêu thích, chỉ vì những người trước đây, luôn không ngừng sinh lòng căm hận với hắn.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi nhận lấy chuyện này, cũng luôn truy tìm tung tích của tên trộm, nhưng bây giờ hắn và chủ tử, có một chuyện quan trọng hơn.

Đó là phải đi truy sát một người tên là Thăng Long Tài Phiệt.

Tuy Diệp Thiên không biết hắn là ai, nhưng chủ tử đã ra lệnh thì phải làm.

Vào lúc này Diệp Thiên, cũng vừa hay có thể một mình đi điều tra chân tướng.

Có những chuyện Diệp Thiên đều hy vọng có thể dốc hết sức mình, để đạt được yêu cầu.

Dù sao có những chuyện trông có vẻ đơn giản, nhưng thực chất lại rất gian nan, nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ tạo cho mình bất kỳ áp lực nào.

Hắn cảm thấy đã làm thì nhất định phải làm tốt, không phụ lòng kỳ vọng của bất kỳ ai đối với mình.

Trong quá trình điều tra, hắn phát hiện thanh bảo kiếm bị mất trong kho báu dưới lòng đất.

Diệp Thiên lúc đó cũng đoán định người này chắc chắn không đơn giản.

Nếu không cũng tuyệt đối sẽ không như vậy.

Bản thân Diệp Thiên là người thông minh nhưng tuyệt đối sẽ không giở trò tâm cơ với người khác hay có những suy nghĩ khác.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh này, hắn cảm thấy mình thực sự còn thiếu sót.

Nhưng mỗi người khi làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả những chuyện xảy ra đều là sự rèn luyện.

Lần này Diệp Thiên và Già La hai người, bị cạm bẫy nhốt trong một căn phòng tối.

Vốn dĩ Diệp Thiên và Già La hai người, vì muốn điều tra xem người này là ai, trong quá trình thanh bảo kiếm bị mất có liên quan đến hắn hay không.

Nhưng lần này hai người bị nhốt ở đây, Diệp Thiên cũng bỗng nhiên hiểu ra một số chuyện, đó là hai người họ thực ra đã sớm, bước vào cạm bẫy của người khác.

Người này từ đầu đã có chuẩn bị, dường như đã biết sẽ có người điều tra.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên biết được, cũng đã quá muộn, vì bây giờ họ đang bị nhốt trong căn phòng tối này, nếu muốn tìm lối ra mới, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng với tính cách của hắn và Già La hai người, tuyệt đối sẽ không, cứ như vậy mà chờ đợi, cuối cùng cũng phải tìm ra, một phương án giải quyết hợp lý, để có thể ra ngoài.

Chương 2207

“Chủ nhân, người phải cẩn thận.

Thấy người một mình rơi vào cạm bẫy, ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để người phải chịu bất kỳ tổn hại nào.” Lúc đó, Diệp Thiên vẫn luôn bảo vệ chủ nhân của mình, bởi vì hai người luôn cùng nhau đi chấp hành nhiệm vụ, và giờ đây đã gặp phải nguy nan.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ rơi chủ nhân, vì hắn không phải loại người đó.

Bất kể những kẻ tiếp theo sẽ đối phó với hắn ra sao, Diệp Thiên cũng quyết tâm giải quyết hết mọi nguy hiểm và trở ngại nặng nề này.

Sau khi bị vây khốn, hắn cũng không có cách nào trực tiếp xông ra được.

Xem ra, đám người này đã sớm giăng sẵn bẫy, chỉ chờ hắn đến rồi tóm gọn một mẻ.

Khi Già La nghe những lời này của Diệp Thiên, cả người nàng vô cùng vui sướng, vì bất kể thế nào, hắn đã xem tính mạng của nàng còn quan trọng hơn cả bản thân.

Là chủ nhân của hắn, nàng cũng không uổng công quen biết hắn một phen.

Nhưng Già La sẽ không vì chuyện này mà để hắn rơi vào khốn cảnh.

Hơn nữa, những kẻ này dám lén lút theo dõi, vậy thì nhất định phải bắt được chúng, đánh cho một trận tơi bời, xem sau này còn dám

hay không.

Sau đó, Diệp Thiên và Già La bắt đầu giao chiến với đám thị vệ.

Một trận chiến mà cuối cùng ai thua ai thắng, trong lòng mọi người thực ra đều không có câu trả lời chắc chắn.

Rốt cuộc, hiện tại họ đang ở thế đối địch, Diệp Thiên và Già La bị vây khốn.

Nếu xét về bề ngoài, họ đang ở thế yếu, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để nàng bị thương.

Đám thị vệ quả thực không ngừng kéo đến, tấn công Diệp Thiên và Già La.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người cầm kiếm đâm về phía Diệp Thiên.

Già La thấy cảnh đó, không chút do dự, lập tức chắn trước mặt hắn.

Nếu là bình thường, Già La luôn là một cô nương nhanh nhẹn, linh hoạt.

Nhưng không ai ngờ, nàng lại có thể vì hắn mà đỡ một kiếm.

Dù đỡ một kiếm có thể không lấy mạng nàng, nhưng cũng khiến nàng bị thương.

Lúc đó Diệp Thiên cũng bị thương, hai người bất kể ra sao, dưới sự nỗ lực chung, đã mang theo thương tích mà đào thoát khỏi nơi này.

Diệp Thiên tuy cũng bị thương, nhưng đều chỉ là vết thương ngoài da.

Còn Già La vì đỡ cho hắn một kiếm, thương thế lại vô cùng nghiêm trọng, khiến Diệp Thiên lúc đó vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc, hắn không hề nghĩ rằng, nhát kiếm vốn dĩ nên do mình chịu lại để nàng gánh thay.

Vì vậy, trên đường đi, hắn vô cùng sốt ruột, muốn mau chóng tìm một nơi an toàn để chữa thương cho nàng.

Cả chặng đường, hắn thật sự đã dốc hết toàn lực.

Từ trước đến nay, chưa từng có ai đối tốt với Diệp Thiên như vậy, ngoài tiểu sư muội của hắn, thì đây chính là chủ nhân.

Vì vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện.

Hơn nữa, chuyện này cũng do hắn mà ra, Diệp Thiên nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Chương 2208

Trong lúc chạy trốn, Diệp Thiên vô cùng cảm động, vì hắn cảm thấy hai người dù sao cũng chỉ là quan hệ chủ tớ, vậy mà nàng lại có thể vì hắn đỡ một kiếm.

Khoảnh khắc ấy, Diệp Thiên đã không kìm được mà rung động với nàng.

Dù biết thân phận hai người khác biệt, nhưng hắn không thể khống chế được tình cảm của mình.

Diệp Thiên vốn muốn bảo vệ tốt cho Già La, nhưng lại không ngờ nàng vì mình mà bị thương, nên hắn cảm thấy vô cùng áy náy.

Nếu có thể đổi lại nhát kiếm đó, hắn tuyệt đối sẽ không né tránh, và càng không để nàng phải chịu tổn thương.

Rốt cuộc là một nam nhân, không chỉ phải đội trời đạp đất, mà còn phải sẵn sàng trả giá mọi thứ.

Lúc đó, Diệp Thiên vội vàng không ngừng cứu chữa, hy vọng có thể khiến nàng mau chóng khá hơn.

Nhưng có những chuyện không phải một mình hắn có thể quyết định được.

Song, sự việc đã đến nước này, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể dốc hết sức mình, nhanh chóng hoàn thành việc này.

Diệp Thiên biết rằng với tình hình hiện tại, nếu muốn cứu nàng thì gần như không thể.

Hơn nữa, đường đi gập ghềnh, hắn còn phải ngăn cản sự tấn công của những kẻ truy đuổi.

Vì vậy, Diệp Thiên quyết định đưa Già La đến ngọn núi sâu nơi mẹ hắn ở, bởi vì trong ngọn núi đó, ngoài ni cô am ra thì không có nơi nào khác, cũng sẽ không bị ai biết đến.

Trong Ma Tộc cũng có quy củ của Ma Tộc, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì tuyệt đối không thể trở về.

Dù có về cũng không thể có kết quả tốt đẹp.

Diệp Thiên tuy mới gia nhập một thời gian ngắn, nhưng lúc đó cũng đã nói rõ mối quan hệ quan trọng bên trong.

Hiện giờ, Già La và Diệp Thiên chỉ còn thời hạn hai tháng cuối cùng.

Nếu trong thời gian này không hoàn thành được, vậy thì chỉ có thể rời khỏi Ma Tộc, có lẽ cả hai đều không muốn thấy cảnh đó xảy ra với mình.

Hơn nữa, Già La cũng là một người vô cùng nghiêm túc và có trách nhiệm, đối với nhiệm vụ, nàng nhất định sẽ nỗ lực hoàn thành.

Diệp Thiên cảm thấy bất kể nhiệm vụ có hoàn thành được hay không, ít nhất hiện tại điều quan trọng nhất là chữa lành vết thương cho Già La.

Nếu cứ kéo dài với vết thương nặng như vậy, nàng chắc chắn sẽ mất mạng.

Nhiệm vụ lúc đó còn có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên cũng không quan tâm nhiều nữa.

Hắn đưa Già La đến ni cô am trên núi sâu, tìm mẹ và em gái mình.

Tiện thể, hắn cũng có thể ở đó để vạch ra kế hoạch, sau đó dưỡng thương.

Già La lúc đó đang gắng gượng với thân thể rệu rã, cũng không

biết Diệp Thiên định đưa mình đi đâu, nhưng hiện tại nàng cũng không còn nơi nào để đi, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Diệp Thiên cũng đã lâu không gặp mẹ và em gái, vừa hay khoảng thời gian này không chỉ có thể dưỡng thương, mà còn có thể cùng họ trao đổi, bàn bạc kế hoạch.

Đến nơi, mẹ Diệp Thiên vội vàng chọn cho nàng một căn phòng tốt nhất để nghỉ ngơi.

Sau khi mọi việc ổn thỏa, Diệp Thiên bắt đầu cùng Già La bàn bạc xem nên làm gì tiếp theo.

Bởi vì nếu cứ thế này mà ra ngoài, rất dễ bị người khác phát hiện, như vậy sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết.

Vì thế, Diệp Thiên và Già La bàn bạc, hay là tạm thời lấy thân phận vợ chồng rồi tính tiếp.

Chương 2209

Nếu không, ở đây căn bản không thể hành động được, chỉ khiến mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn.

Già La biết Diệp Thiên là một người rất có đầu óc, nếu hắn đã chọn cách này, nhất định có lý do của hắn.

Vậy nên, nàng tự nhiên sẽ làm theo những gì hắn nói.

Hai người đã quyết định xong chuyện lần này.

Diệp Thiên làm vậy là vì muốn bảo vệ người thân của mình.

Trên thế giới này, hắn chỉ còn lại người mẹ già và em gái.

Nếu vì chuyện của hắn mà họ bị tổn thương, hắn sẽ càng thêm tự trách và đau khổ.

Vì vậy, ở đây không thể dùng bộ mặt thật để xuất hiện.

Hắn phải đảm bảo an toàn cho họ, cho dù Diệp Thiên có bị thương, hắn cũng tuyệt đối không kêu một tiếng, nhưng mẹ và em gái thì phải được bảo vệ chu toàn.

Mẹ và em gái Diệp Thiên hoàn toàn không biết lần này hắn về để làm gì, chỉ thấy bạn của hắn bị thương, nên cũng không hỏi nhiều.

Mọi người đều cảm thấy Diệp Thiên dù làm bất cứ việc gì cũng chắc chắn có cách của hắn, bao gồm cả dụng ý của hắn, nhưng Diệp Thiên cũng chưa bao giờ giấu giếm người nhà.

Đồng thời, hắn cũng nói rõ nhiệm vụ lần này.

“Muội muội, ta ở đây không lâu, nhưng để đảm bảo an toàn cho mọi người, chúng ta bây giờ phải ẩn mình.

Ta và Già La sẽ lấy thân phận vợ chồng.” “Chúng ta cứ như người

một nhà, những chuyện còn lại không cần làm gì cả, cũng không cần quan tâm.

Chỉ cần làm theo lời ta nói là được rồi.

Qua một thời gian nữa ta sẽ rời đi." Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, bất kể đi đâu hay gặp phải chuyện gì, hắn luôn đặt người thân lên hàng đầu.

Hắn sẽ không xem tính mạng của mình quan trọng hơn.

Hơn nữa, mỗi khi có chuyện gì xảy ra, hắn đều hy vọng có thể giải quyết mà không tốn chút công sức nào.

Gần đây, Diệp Thiên và Già La vẫn luôn ở trong ni cô am, mẹ và em gái hắn cũng chăm sóc nàng rất đặc biệt.

Mặc dù anh trai đã lâu không về, nhưng có lời gì cũng đều nói với nàng.

Thời gian Già La dưỡng thương ở đây, nàng cũng có thể cảm nhận được sự chăm sóc vô cùng chu đáo của họ.

Tại đây, nàng cũng bắt đầu lập kế hoạch nghỉ ngơi, vì có những chuyện không thể giải quyết bằng ba lời hai câu.

Nhưng nếu có thể có một kế sách vẹn toàn, bảo vệ được mọi người, nàng cũng sẵn lòng làm.

Mặc dù Già La là một người vô cùng nhanh nhẹn, nhưng nàng cũng tận hưởng cuộc sống nhàn nhã, tự tại này.

Bởi vì trước kia ở Ma Tộc, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng căng thẳng, ngày nào cũng phải lo lắng vì những chuyện lớn nhỏ.

Từ khi đến đây dưỡng thương, tâm trạng của cả người nàng cũng đã có sự thay đổi lớn.

Nàng cảm thấy rằng, thực ra trong mỗi giai đoạn của cuộc sống,

chỉ cần có thể vui vẻ sống cùng mọi người là đã mãn nguyện rồi.

Hơn nữa, cuộc sống như vậy cũng không dễ gì có được.

“Già La, nàng cứ ở đây dưỡng thương cho tốt.

Sau đó chúng ta sẽ bắt đầu vạch ra kế hoạch, xem nên làm thế nào mới có thể hoàn thành triệt để nhiệm vụ.

Chương 2210

Thời gian của chúng ta cũng rất gấp gáp, trong thời gian ngắn nhất định phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn." Diệp Thiên bây giờ đã quen với cuộc sống của hai người ở đây, bất kể là vợ chồng giả hay vợ chồng thật.

Nhiệm vụ hàng đầu hiện tại là nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu không hối hận cũng không kịp.

Hơn nữa, Ma Tộc cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Người nhà của chàng thật sự rất tốt.

Có thể ở đây, được họ chăm sóc chu đáo, thật sự là một điều hạnh phúc.

Hồi ở Ma Tộc, ta chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ." "Nhưng từ khi quen biết chàng, mọi thứ dường như đã thay đổi." Thực ra, Già La trước đây luôn khiến người ta cảm thấy không rõ là người thế nào, nhưng từ khi tiếp xúc với Diệp Thiên, sự thay đổi của nàng cũng rất lớn.

Nàng cảm thấy mọi thứ thực sự không quan trọng, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, và bây giờ có thể tận hưởng cuộc sống hoàn mỹ này, đã khiến nàng vô cùng mãn nguyện rồi.

Nàng sẽ không yêu cầu những thứ khác nữa, vì hiện tại Diệp Thiên cũng rất lo lắng.

Rốt cuộc, chuyện bên kia vẫn chưa được giải quyết, trốn ở đây cũng chỉ là một kế sách tạm thời.

Nhưng sau này cụ thể phải làm gì, hiện tại Diệp Thiên và Già La cũng không ngừng bàn bạc, hy vọng trong thời gian ngắn có thể nhanh

chóng bàn ra một đối sách, để mau chóng giải quyết được chuyện này.

"Bây giờ, việc chính của ta là nhanh chóng tìm ra địa điểm của tên trộm kiếm đó, bao gồm cả việc hắn đang ở đâu.

Vì hắn mà trước đó hai chúng ta đã rơi vào cạm bẫy." "Tuy có chút gập ghềnh, nhưng bất kể thế nào cũng nhất định phải hoàn thành những việc này." Đầu óc Diệp Thiên vô cùng minh mẫn, cũng là một người đặc biệt thông minh, chỉ cần là cách của hắn thì chắc chắn đều có thể giải quyết được.

Hiện giờ Già La cũng đặt hết hy vọng vào hắn, xem hắn có thể tìm ra manh mối liên quan, bao gồm cả vị trí hiện tại của kẻ đó không.

Sau đó, Diệp Thiên liền một mình cùng Già La lên đường.

Dưới sự sắp xếp nghiêm ngặt, cuối cùng họ đã tìm được một thời điểm thích hợp, thành công ám sát tên tài phiệt đã trộm kiếm trước đó.

Nhưng lúc này, vết thương của Già La vẫn chưa lành, nên phải tìm một nơi để tu dưỡng thật tốt.

Những chuyện còn lại, chỉ có thể do Diệp Thiên một mình ra ngoài tìm chứng cứ.

Rốt cuộc, nếu hai người cứ trì hoãn mãi, trước hết thời gian là một vấn đề nghiêm trọng, hơn nữa bây giờ kẻ đó đã bị giết.

Vậy nên, Diệp Thiên ra ngoài tìm chứng cứ cũng là điều tất yếu.

Nhưng trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên cuối cùng đã tra ra kẻ trộm kiếm chính là đồng môn sư huynh của mình.

Tang Chỉ sau khi giao dịch với người đó, lại cấu kết với hoàng đế để hãm hại hắn.

Lúc đó, Diệp Thiên cũng không ngờ ngọn nguồn sự việc lại như vậy.

Nếu sớm biết thế, ban đầu hắn đã không nên tốt bụng như vậy.

Bây giờ Diệp Thiên thật sự vô cùng hối hận.

Hắn vẫn luôn cho rằng cứ làm việc theo lương tâm của mình thì sẽ nhận được sự công nhận của mọi người, nhưng đến bây giờ mới phát hiện, mọi chuyện căn bản không đơn giản như mắt thấy.

Hiện tại, Diệp Thiên đã nắm giữ toàn bộ chứng cứ trong tay, đồng thời cũng muốn dùng chứng cứ để vạch trần bộ mặt thật của kẻ đó, để cho mọi người thấy dưới lớp mặt nạ của hắn ẩn giấu sự giả dối đến mức nào.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến hắn, vậy thì đây cũng là lúc có thể rửa sạch tội lỗi của mình.

Diệp Thiên bây giờ căm hận nhất loại người này, rõ ràng kẻ phạm lỗi là chúng, lại đẩy mọi khổ đau và tội ác lên người hắn, ép Diệp Thiên đến mức này.

Khó khăn lắm mới có được chứng cứ phạm tội của chúng, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

Nhưng lúc này, ở một nơi khác, hoàng đế cũng không ngồi yên chờ chết.

Chương 2211

Hơn nữa, hắn cũng biết năng lực của Diệp Thiên, nếu một khi bị tra ra sự việc, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lúc đó, hắn cũng sai người đi tìm mẹ và em gái của Diệp Thiên.

Chỉ cần bắt được người nhà của hắn, thì dù Diệp Thiên có ba đầu sáu tay cũng không thể không chịu thua.

Diệp Thiên lúc đó vạn lần cũng không ngờ, mẹ và em gái hắn trốn ở ni cô am, nơi hẻo lánh như vậy, tuyệt đối sẽ không để người khác biết được.

Nhưng không ngờ vẫn bị tìm thấy.

Hoàng đế đã tìm ra, và bắt cóc mẹ và em gái hắn, không gì khác ngoài việc muốn hắn giao ra chứng cứ.

Nếu không giao, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lúc đó, hắn để lại cho Diệp Thiên một bức thư, và có cả địa điểm giao dịch.

Diệp Thiên sau khi trở về đọc thư, và thấy mẹ cùng em gái đều đã biến mất không một dấu vết.

Trong lòng hắn thật sự vô cùng lo lắng, đặc biệt đau khổ và khó chịu, vì hắn cảm thấy mình đã không bảo vệ tốt cho họ.

Cuối cùng, chuyện đáng lẽ không nên xảy ra đã xảy ra.

Vốn dĩ trước đây Diệp Thiên ẩn mình là hy vọng một ngày nào đó không bị phát hiện, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi.

“Diệp Thiên, mau giao chứng cứ trong tay ngươi ra.

Nếu không giở trò âm mưu quỷ kế, mẹ và em gái ngươi có thể

bình an vô sự trở về bên cạnh ngươi.

Nhưng nếu ngươi dám giở trò…" "Vậy thì đừng trách tự ta không khách khí.

Ngươi xem chứng cứ quan trọng hay tính mạng của họ quan trọng, ngươi phải cầm cho chắc vào." Hoàng đế lúc đó hung hăng nói với Diệp Thiên.

Kẻ này lòng dạ độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra được, Diệp Thiên hiểu rõ điều đó.

Hắn chỉ hy vọng mọi chuyện đừng đến quá nhanh.

Bây giờ Diệp Thiên cũng không thể phản kháng, rốt cuộc nếu không có con tin trong tay, Diệp Thiên không thể nào nhượng bộ.

Hắn đành phải giao ra toàn bộ chứng cứ.

Nhưng Diệp Thiên vốn tưởng rằng sau khi giao chứng cứ, có thể đưa em gái và mẹ mình rời đi, nhưng tên hoàng đế này lại lật lọng, trước mặt Diệp Thiên đã khiến người thân của hắn tan xương nát thịt, tất cả đều bị giết một cách tàn nhẫn.

Lúc này, hoàng đế đứng trước mặt hắn, là một kẻ không chỉ lòng dạ độc ác, hơn nữa, nếu để những người này sống sót, chắc chắn sẽ trở thành trở ngại trên con đường của hắn.

Vì vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để loại người này ở lại bên cạnh, thà giết hết tất cả chứ không buông tha bất kỳ ai.

Lúc đó, Diệp Thiên gần như sụp đổ, quỳ trên mặt đất không ngừng khóc lóc, cảm thấy những gì đáng đến đều đã đến.

Cuối cùng, hắn vẫn không thể cứu được mẹ và em gái mình.

Hắn thực sự không còn mặt mũi nào để đối diện.

Hoàng đế lúc đó lại vô cùng vui mừng, cảm thấy cuối cùng cũng

có thể xử lý được hắn.

Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ rằng, chuyện như vậy sẽ xảy ra với mình.

Hơn nữa, thời gian hắn đoàn tụ với mẹ và em gái vô cùng ngắn ngủi.

Vốn tưởng lần này có thể cứu được họ, ngay cả cái gọi là chứng cứ cũng không cần nữa.

Chương 2212

Giờ đây, thấy họ chết thảm trước mặt mình.

Diệp Thiên không thể chịu đựng được cú sốc này.

Diệp Thiên vốn là một người luôn hướng về phía trước, chưa từng giết người, càng không bao giờ nghĩ đến việc hại người khác.

Hắn chỉ hy vọng có thể dùng một trái tim chân thành để đổi lấy sự thiện cảm của người khác.

Vì trong thế giới của hắn, hắn cảm thấy nếu một lòng đối đãi với người khác, chắc chắn cũng có thể nhận lại được những gì mình muốn.

Nhưng có những chuyện, căn bản không như những gì hắn tưởng tượng.

Hiện thực mãi mãi là tàn khốc nhất, cũng không phải trắng đen rõ ràng.

Bây giờ, khi Diệp Thiên chứng kiến người thân của mình chết thảm trước mắt, điều đó đã chạm đến giới hạn cuối cùng trong lòng hắn.

Ngay lập tức, Diệp Thiên không còn hiền lành như trước nữa.

Đột nhiên, dưới cú sốc này, cả người hắn bạo phát, vì trước đó hắn đã gia nhập Ma Tộc.

Mặc dù Ma Tộc có thể là một nơi tàn nhẫn độc ác, nhưng hắn chưa từng vì thế mà thay đổi, luôn giữ vững trạng thái ban đầu.

Nhưng bây giờ, cái gọi là hoàng đế đã sát hại mẹ và em gái hắn, nhìn thấy cảnh chết thảm của họ.

Diệp Thiên không thể chịu đựng nổi, liền vận dụng toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, trực tiếp bắt đầu một cuộc đại khai sát giới.

Diệp Thiên dù đại khai sát giới, cũng tuyệt đối không giết bừa người khác.

Ở đây không có ai thực sự ra tay sát hại mẹ hắn, chỉ có hoàng đế hạ lệnh.

Vì vậy, kẻ đáng chết nhất là hắn.

Diệp Thiên lúc đó cho rằng tất cả những kẻ này đều là kẻ trợ giúp cho cái ác.

Nếu chúng đã lấy hoàng đế làm đầu, vậy thì Diệp Thiên sẽ không buông tha bất kỳ ai, nhất định phải để chúng xuống dưới chôn cùng mẹ và em gái hắn.

Lúc đó, một số người ở đây đều vô cùng kinh hãi, vì không ngờ Diệp Thiên lại lợi hại đến vậy.

Mọi người muốn phản kháng cũng không kịp.

Diệp Thiên lúc đó đã giết sạch tất cả mọi người ở đây, nhưng hoàng đế đã trốn thoát, vì mọi người đã liều mạng bảo vệ hắn.

Vì vậy mới cho hắn cơ hội trốn thoát.

Diệp Thiên lúc đó thật sự vô cùng hối hận, vì sao ban đầu lại tin lời hắn, trong khi bản thân đã hiểu rõ con người hắn.

Bây giờ thật sự hối hận không thôi, nhưng hối hận thì có ích gì.

Người thân của hắn cũng không thể sống lại được nữa.

Giết nhiều người như vậy, đồng thời sự việc của hắn cũng lan truyền từ lâu, mọi người đều nghe nói về cuộc thảm sát lần này, đồng thời hắn cũng trở thành ma đầu trong miệng mọi người.

Lúc đó, Diệp Thiên chỉ dựa vào sức mạnh của một mình, đã giết sạch nhiều người như vậy, người bình thường không thể làm được, Diệp Thiên lại bị hận thù che mờ lý trí.

Vì trong đầu hắn lúc đó, toàn là cảnh chết thảm của em gái và mẹ, chỉ muốn những người này phải chôn cùng.

Nếu không ra tay, chỉ cần có một người còn lại một chút lòng thương hại, có lẽ đã không xảy ra hậu quả như vậy.

Vì vậy, bây giờ Diệp Thiên đã trở thành ma đầu thực sự, mọi người cũng vô cùng kính nhi viễn chi, lúc này cảm thấy hắn giết người không chớp mắt, ai nấy đều đặc biệt kinh hãi, đều muốn giết hắn.

Chương 2213

Trong một thời gian, khắp các nơi đều biết việc làm của Diệp Thiên.

Vốn dĩ trước đây các danh môn chính phái đã rất không ưa Diệp Thiên, ai cũng muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Trong quá trình ám sát, họ cũng đều có tham gia.

Lần này khi biết Diệp Thiên là đại ma đầu, giết người bừa bãi, lúc đó mọi người bắt đầu tập hợp lại, và cũng luôn tham gia vào chuyện này.

"Tên đại ma đầu này dám làm hại nhiều người như vậy, tất cả danh môn chính phái chúng ta phải tập hợp sức mạnh, sau đó tiêu diệt hắn một lần.

Nếu không, mấy đại môn phái chúng ta cũng khó thoát khỏi." "Chắc chắn hắn cũng sẽ không buông tha chúng ta, chi bằng chúng ta nhanh chóng giải quyết hắn trước." Cái gọi là danh môn chính phái, những việc họ làm thật sự không dám khen ngợi, vì căn bản là tiểu nhân.

Nếu ngày đó sớm biết bộ mặt thật của họ, thì Diệp Thiên bây giờ đã không biến thành ma đầu.

Giờ đây, hắn bị mọi người không ngừng thảo phạt.

Các danh môn chính phái đều tập hợp lại, nhưng Diệp Thiên căn bản không quan tâm, vì hắn đã không còn là hắn của ngày xưa, hơn nữa đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không ngồi yên chờ chết.

Nếu họ thực sự muốn tìm cái chết, hắn cũng sẽ tiễn họ một đoạn.

Có những chuyện, Diệp Thiên đều cảm thấy nếu không phải vì họ ép hắn đến mức này, hắn sao có thể lạm sát người vô tội.

Hơn nữa, những người hắn giết cũng không phải người tốt, vì vậy Diệp Thiên không có gì phải lo lắng hay sợ hãi.

Hắn tuyệt đối sẽ không sợ hãi.

Tang Chỉ và hoàng đế, hai người đó, hắn nhất định phải khiến chúng sống không bằng chết.

Những việc chúng đã làm, Diệp Thiên phải khiến chúng phải chịu đựng.

Nếu không, dưới suối vàng, mẹ và em gái hắn làm sao có thể nhắm mắt.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để họ thất vọng.

Hiện giờ, Diệp Thiên đã vượt qua tất cả, sẽ không còn sợ hãi bất kỳ ai nữa, cũng đã hoàn toàn ma hóa, đơn giản là vượt xa tất cả mọi người.

Bất kỳ ai muốn đánh bại hắn, cũng căn bản không có khả năng.

Lần này, Diệp Thiên đã đánh bại giáo chủ tiền nhiệm của Ma Giáo, và cũng đã lên ngôi vị giáo chủ mới.

Diệp Thiên bây giờ không còn thần phục dưới tay ai, cũng không có ý định gì khác, vì hắn cảm thấy chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể khiến những kẻ bắt nạt hắn phải tránh xa.

Hắn cũng sẽ giết hết tất cả chúng.

Mặc dù Diệp Thiên không muốn dùng cách này, nhưng không còn cách nào khác, hiện thực tàn khốc như vậy.

Nếu không làm thế, người khác sẽ giết hắn.

Hiện giờ người thân của hắn đều không còn, Diệp Thiên không còn gì để lo lắng.

Nhưng trong lúc lên ngôi vị mới, Diệp Thiên đã không bao giờ gặp lại Già La nữa.

Hắn đã phái nàng đến Lâu Lan làm đốc sát, đồng thời cũng ra lệnh không cho Già La trở về.

Thực ra, Diệp Thiên làm vậy không gì khác ngoài việc muốn bảo vệ nàng, không để nàng cũng bị tổn thương.

Vì bây giờ bên cạnh hắn không còn ai nữa, nếu nàng lại bị thương, Diệp Thiên cũng không biết phải đối mặt thế nào.

Chương 2214

Mặc dù không giải thích cho Già La tại sao lại làm vậy, hắn tin rằng một ngày nào đó mọi chuyện sẽ sáng tỏ, Già La cũng sẽ hiểu được tấm lòng của hắn.

Rốt cuộc, Diệp Thiên không cần phải giải thích nhiều, giải thích thì có ích gì, việc cần làm vẫn phải làm.

Diệp Thiên quyết định như vậy, là vì sau này sẽ có một trận đại chiến, nên hắn không hy vọng Già La cũng tham gia vào cuộc tranh chấp này, vốn dĩ nàng vô tội.

Hơn nữa, chiến đấu với các đại môn phái này, nếu chỉ còn lại một mình nàng, lỡ như bị tổn thương, trong lòng hắn sẽ vô cùng áy náy.

Mặc dù bây giờ Diệp Thiên đã trở thành đại ma đầu lớn nhất trong ma giới, nhưng hắn chưa bao giờ làm hại những người vô tội.

Nếu không phải các đại môn phái này và hoàng đế, cùng với Tang Chỉ, từng bước ép hắn đến mức này, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể sống một cuộc sống bình yên, nhưng tất cả những điều đó đều đã bị phá vỡ một cách tàn nhẫn.

Vậy thì bây giờ, việc Diệp Thiên cần làm nhất là nhanh chóng bắt được hai người đó.

Cái chết thảm của mẹ và em gái hắn đều do chúng gây ra, Diệp Thiên cũng là người có thù tất báo.

Mặc dù trước đây hắn tỏ ra rất bình tĩnh, cũng chưa bao giờ làm hại ai, nhưng một người bị ép đến đường cùng như vậy, có lẽ chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Bây giờ, việc Diệp Thiên cần làm nhất là bắt được hai người đó,

sau đó hành hạ chúng thật tốt, để chúng biết thế nào là đau khổ, đồng thời cũng bắt chúng phải trả giá cho mọi việc.

Già La lúc đó không biết tại sao Diệp Thiên lại thay đổi lớn như vậy, trong một khoảnh khắc thật sự không nhận ra hắn nữa, nhưng bất kể thế nào nàng cũng tôn trọng mọi quyết định của hắn.

Nếu hắn đã sắp xếp cho nàng đến vị trí đó làm đốc sát, nàng nhất định sẽ làm tốt, tuyệt đối không để hắn phải lo lắng.

Nhưng trong lòng Già La có nghi ngờ, thực ra nàng đều muốn hỏi ra, chỉ cảm thấy có lẽ bây giờ không cần thiết nữa.

Diệp Thiên cuối cùng đã phá vỡ mọi trở ngại, cuối cùng đã bắt được hoàng đế và Tang Chỉ, đối với hai người này hắn cũng đã dùng trăm phương ngàn kế.

Ban đầu, hai người đó không ngừng cầu xin tha mạng, hy vọng Diệp Thiên có thể cho họ một con đường sống, nhưng với những gì chúng đã làm, Diệp Thiên bây giờ căn bản không có chút tâm trạng nào.

Nếu là trước kia, chắc chắn sẽ bị vài lời ngon ngọt dụ dỗ mà buông tha.

Nhưng Diệp Thiên của hiện tại, chỉ hy vọng chúng mau chóng chết đi, và phải chết một cách vô cùng thảm thương.

"Các ngươi đã làm ra bao nhiêu chuyện ác, từng bước đẩy ta đến bờ vực tử vong, giết chết người thân của ta, vậy thì bây giờ ta cũng phải để các ngươi nếm thử mùi vị này." Diệp Thiên đã dùng hết tất cả các hình phạt của Ma Tộc lên người chúng, hành hạ chúng đến chết.

Từ đó về sau, chính và tà hai phái cũng bắt đầu có sự phân chia lớn, đại chiến sắp nổ ra.

Diệp Thiên vốn dĩ định liều mạng, cùng bọn chúng đồng quy vu

tận.

Vì nếu chúng đã một lòng muốn hắn chết, vậy thì hắn cũng đành để chúng chôn cùng, tuyệt đối không để chúng sống sót trên đời.

Vì trên thế giới này, Diệp Thiên cũng không còn gì quyến luyến, ngoài Già La ra.

Mà bây giờ Già La cũng không ở bên cạnh.

Vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ không buông tha các danh môn chính phái này, nhất định phải để chúng chết cùng hắn, xuống địa ngục cũng phải để chúng ở bên cạnh hắn.

Diệp Thiên từ đầu đã chuẩn bị đầy đủ, nếu đã quyết định làm vậy, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Bất kỳ chuyện gì, Diệp Thiên cũng sẽ không buông tha.

“Diệp Thiên, tên đại ma đầu này, ngươi giết nhiều người như vậy, tưởng mình là lão đại là có thể làm càn sao?

Ta nói cho ngươi biết, tuyệt đối không thể.

Hiện giờ, nhiều môn phái của chúng ta ở đây.” “Hôm nay, để có thể giết ngươi, để thế giới này khôi phục lại trạng thái bình thường.” Các đại môn phái hùng hồn nói, không ngừng đối đầu với Diệp Thiên, ra vẻ là phái chính nghĩa.

Diệp Thiên thuộc Ma Tộc, nhưng ai có thể hiểu được tâm trạng của hắn.

Chương 2215

Nếu không phải vì họ hết lần này đến lần khác ép buộc, sao có thể có nhiều vấn đề tồn tại như vậy.

Diệp Thiên cũng chưa bao giờ muốn giết người, hơn nữa trước đây còn một lòng hướng thiện.

Vì vậy, Diệp Thiên cảm thấy những người này, ở đây nói những lời đại nghĩa lẫm liệt, quả thực là hành vi của tiểu nhân.

Diệp Thiên cũng không muốn lãng phí lời nói với họ, vì nói thêm nữa hôm nay cũng chắc chắn phải có một trận chiến.

Đặc biệt là những lời như vậy, Diệp Thiên cũng sẽ liều mạng chiến đấu đến cùng.

“Những cái gọi là danh môn chính phái, xem những việc các ngươi đã làm đi, đẩy người ta vào đường chết, bây giờ lại nói ta là người của Ma Tộc.

Hôm nay dù ta có chết cũng phải kéo theo các ngươi làm đệm lưng.” “Nếu các ngươi thực sự có bản lĩnh đó, thì hãy giết ta trước đi, nếu không thì tất cả cùng đồng quy vu tận.” Diệp Thiên nói xong, đồng thời liền bắt đầu một trận tử chiến với mọi người.

Trong quá trình dốc toàn lực, hắn cũng đã tiêu tán tu vi của mình, vì hắn muốn liều mạng cùng các danh môn chính phái này một trận cao thấp.

Lúc đó, các danh môn chính phái thấy Diệp Thiên cũng đã hạ quyết tâm muốn đánh một trận, mọi người tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Bất kể lần này ai thua, danh môn chính phái không thể nhận thua.

Đúng lúc này, Già La đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, Diệp Thiên cũng không ngờ tới, vì hắn vốn dĩ đã để nàng rời đi, để có thể bảo vệ nàng, để nàng an toàn rời đi, sống một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng khi Diệp Thiên thấy nàng xuất hiện, trong lòng không khỏi lo lắng.

Già La sở dĩ xuất hiện, là vì nàng đã hiểu được dụng ý của Diệp Thiên, cũng biết tại sao hắn lại đuổi mình đi.

Bây giờ hắn muốn chết, nàng cũng muốn ở bên cạnh hắn, tuyệt đối sẽ không để hắn một mình cô đơn ra đi.

Lúc đó, sau khi Già La xuất hiện, liền bắt đầu ngăn cản Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi tưởng đuổi ta đi là ta không biết dụng ý của ngươi sao?

Bây giờ ngươi muốn dùng mạng của mình để chiến đấu với những người này.” “Nhưng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi ra đi như vậy, ta cũng sẽ luôn ở bên cạnh âm thầm ủng hộ ngươi.” Diệp Thiên lúc đó đang trong trạng thái điên cuồng giết người, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói của Già La, cũng dần dần bắt đầu khôi phục lại từ trạng thái điên cuồng đó.

Thấy Già La sẵn sàng chết cùng mình, Diệp Thiên cảm động không kể xiết, vì điều hắn sợ nhất là những người bên cạnh mình lần lượt rời đi.

Bây giờ Già La trở về, trong lòng hắn vui mừng, nhưng đồng thời cũng có lo lắng, chỉ hy vọng Già La có thể sống sót thật tốt, đừng vì hắn mà chôn vùi sinh mệnh của mình.

Nhưng tâm trạng của Già La bây giờ, mang theo trạng thái sẵn sàng chết, tuyệt đối sẽ không đi, cũng sẽ không thay đổi ý chí của

mình, không sợ có chuyện gì xảy ra nữa.

Diệp Thiên bây giờ chỉ cảm thấy Già La sao lại ngốc như vậy, rõ ràng đã để nàng rời đi, để có thể bảo toàn tính mạng cho nàng, nhưng bây giờ lại chạy về.

Trong lòng thật sự có nhiều điều không nỡ, sau đó liền nói với nàng.

"Già La, ta biết sẽ có một ngày như vậy, nên mới để nàng rời khỏi nơi này, để nàng sống một cuộc sống tốt đẹp.

Bây giờ nàng lại muốn quay về, nàng có biết làm vậy tim ta sẽ đau không?" "Bây giờ nàng đi còn kịp, những người này hoàn toàn nhắm vào ta, không cần thiết phải đánh cược tính mạng của nàng vào đây." Diệp Thiên mặc dù trước đó cũng đã mất đi lý trí, nhưng đều là do những người này ép buộc.

Nếu không ép đến mức này, hắn cũng sẽ không như vậy.

Vốn dĩ Diệp Thiên có thể sống tốt quãng đời còn lại của mình, cũng có thể để cuộc sống hạnh phúc của mình viên mãn, nhưng tất cả đều đã bị phá vỡ.

Già La đã chọn quay về, tuyệt đối sẽ không để Diệp Thiên một mình đối mặt với những chuyện này.

Muốn chết cũng nhất định phải chết cùng nhau, Già La đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Nàng sẽ gánh chịu mọi đau khổ và quá khứ, chỉ cần có thể ở bên cạnh Diệp Thiên là đã mãn nguyện rồi, còn những chuyện khác, Già La sẽ không quan tâm.

Bảo nàng đi, Già La cũng quyết ở lại, vì nếu nàng đi, vậy thì bây giờ chỉ còn lại một mình hắn đối mặt, Già La sao có thể nhẫn tâm.

Chương 2216

Diệp Thiên để nàng có thể sống tốt, không để nàng phải chết, nên lúc đó một mình hắn đã dốc hết toàn bộ sức mạnh, cũng bắt đầu không ngừng bảo vệ Già La, một mình thản nhiên tiếp nhận mọi cuộc tấn công.

Tất cả các danh môn chính phái cộng thêm các đệ tử, số người thật sự vô cùng đông đảo.

Bây giờ Diệp Thiên một mình phải đối phó với một đám người, vô cùng vất vả.

Cho dù hắn mạnh hơn, hay vượt qua tất cả, tinh lực của một người cũng có hạn, hơn nữa bây giờ còn phải bảo vệ Già La không bị thương hại.

Mọi người tấn công cũng chưa bao giờ ngừng lại.

Diệp Thiên vốn tưởng lần này có thể sẽ chết ở đây, nhưng không ngờ, trong lúc nguy cấp, hắn đã ngộ ra một điều.

Đó là dùng thân thể mình làm vật chứa, sau đó hồi sinh những người đã bị hắn giết trước đó, trừ hoàng đế và Tang Chỉ.

Diệp Thiên làm vậy, thực ra là muốn cho tất cả mọi người đều biết việc làm của hắn.

Già La biết cách làm của Diệp Thiên là để làm gì, liền dùng thông khuy thị kính, phóng đại sự thật cho mọi người xem.

Mọi người khi thấy cảnh này đều vô cùng kinh ngạc, sau khi kinh ngạc thì tự vẫn bên cạnh Diệp Thiên.

Mọi chuyện tan thành mây khói, vấn đề cũng được giải quyết, dường như giống như một giấc mơ.

Diệp Thiên mặc dù từ trong lòng rất thích Già La, nhưng chưa bao giờ tỏ tình, chỉ chôn giấu suy nghĩ của mình trong lòng.

Già La thực ra cũng đã sớm động lòng với Diệp Thiên, chỉ là hai người vẫn luôn chần chừ không nói, nhưng trong lòng đều nhớ nhung đối phương.

Sau khi trải qua chuyện này, cũng khiến hai người càng thêm kiên định niềm tin.

Già La cũng yêu sâu sắc mọi thứ của Diệp Thiên.

Chỉ cần hắn còn sống, nàng cũng có hy vọng, hắn không còn, sống cũng không có ý nghĩa.

Diệp Thiên trong kiếp này đã trải qua quá nhiều chuyện, chưa bao giờ khiến hắn có suy nghĩ như vậy.

Sau khi tất cả những chuyện này được giải quyết, hồn phách của Diệp Thiên cũng trở về Dao Trì của Tây Vương Mẫu, đồng thời cũng gột sạch tất cả những chuyện cũ.

Trước đây Thiên Đế đã để hắn xuống hạ giới lịch kiếp, bây giờ việc lịch kiếp đã kết thúc.

Sau khi trở về đó, hắn đã hấp thu tất cả ký ức trước đây.

Bây giờ Diệp Thiên chỉ nhớ lại cảnh quay về thiên giới, Diệp Thiên lần này cũng đã thành công độ kiếp.

Nếu không phải vào thời khắc quan trọng nhất, hắn đã buông bỏ chấp niệm, hồi sinh tất cả những người đó, thì có lẽ lần này Diệp Thiên có thể đã ở lại kiếp đó, cũng không thể có chuyện tốt gì xảy ra.

Vốn dĩ những chuyện xảy ra trong lúc lịch kiếp đều không được tính, nhưng lịch kiếp là như vậy, mãi mãi không thể có chuyện tốt xảy ra.

Bây giờ Diệp Thiên có thể đột phá mọi trở ngại để tiếp tục quay về thiên giới, tự nhiên vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng có thể trở về nơi ban đầu.

Nhưng bất kể trước đây đã xảy ra chuyện gì, hay đã gột sạch trần ai, mọi chuyện cũ trong lòng Diệp Thiên luôn cảm thấy như có một chuyện chưa được giải quyết.

Nếu Diệp Thiên vào thời khắc cuối cùng không buông bỏ chấp niệm, tiếp tục duy trì sự hỗn loạn nhất, thì chắc chắn cũng không thể quay về thiên giới.

Vì vậy, lần độ kiếp này cũng không có ý nghĩa lớn lao.

Diệp Thiên sau khi trở về thiên giới, cũng đã dùng một tâm thái bình tĩnh để nhìn nhận phàm nhân.

Một kiếp người thực sự quá khổ, mỗi phàm nhân đều phải trải qua những chuyện mà người thường không thể trải qua.

Nếu không phải Diệp Thiên đã trải qua những chuyện này, cũng sẽ không biết thảm liệt đến mức nào.

Chương 2217

Nhưng bất kể thế nào, những gì cần trải qua đều đã trải qua, Diệp Thiên cũng hiểu ra.

Lần trải nghiệm này cũng khiến hắn cảm khái, nhưng bây giờ hắn phát hiện ra người duy nhất không thể buông bỏ là Già La.

Diệp Thiên chưa bao giờ thích ai, lần này trong quá trình lịch kiếp, hắn đã động lòng với Già La, bao gồm cả hai người cũng đã trải qua sinh ly tử biệt.

Nếu vào thời khắc cuối cùng, không có sự xuất hiện của nàng, Diệp Thiên cũng không thể có được thành quả như hiện tại, mãi mãi không thể quên được khoảnh khắc đó.

Mọi chuyện đều đã được gột sạch, nhưng trong đầu Diệp Thiên, vẫn luôn quanh quẩn hình bóng đó.

Hắn cảm thấy Già La đối với hắn, thật sự vô cùng quan trọng.

Vào thời khắc nguy cấp nhất, nàng có thể hy sinh tính mạng, ở bên cạnh hắn, ngay cả lúc khó khăn nhất cũng không muốn buông tay.

Diệp Thiên cảm thấy một nữ tử như vậy, thật sự thế gian hiếm có.

Có thể gặp được nàng, thật sự là một loại may mắn.

Nhưng có những lúc sự việc lại tàn khốc như vậy, càng không muốn trải qua, lại càng trải qua vô số lần khiến hắn day dứt.

Bây giờ Diệp Thiên có nhiều điều không nỡ.

Rốt cuộc, đó chỉ là chuyện ở phàm gian, hai người cũng căn bản không thể ở bên nhau.

Với những chuyện không thể, Diệp Thiên cũng không muốn phí công suy nghĩ nữa.

Nếu không, chỉ khiến bản thân rơi vào đau khổ, không giải quyết được vấn đề gì, vì sau khi trở về thiên giới, hắn còn có nhiều việc phải làm, không nên để đầu óc rối bời như vậy.

Diệp Thiên mặc dù đã gột sạch toàn bộ ký ức của mình, nhưng trong đầu hắn, vẫn không ngừng xuất hiện hình ảnh Già La.

Mặc dù hình phạt đối với hắn bây giờ đã kết thúc một giai đoạn, Diệp Thiên cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Đồng thời, một kiếp lịch kiếp cũng khiến hắn thật sự khắc cốt ghi tâm.

Nhưng Diệp Thiên không hề vì bị hạ phàm lịch kiếp mà có nhiều bất mãn, hắn cảm thấy mình làm sai thì sai, bị trừng phạt cũng là đáng.

Bây giờ tâm trạng hắn đặc biệt phức tạp, cũng không biết tâm trạng phức tạp này bắt nguồn từ đâu, vì trong khoảng thời gian ở phàm gian, những chuyện đã xảy ra, có những vấn đề riêng.

Hắn thật sự không hiểu.

Bây giờ điều hắn hy vọng nhất là có thể bình thản quên đi tất cả quá khứ, sau đó để bản thân nghỉ ngơi một thời gian.

Diệp Thiên chỉ cảm thấy bất kể là đầu óc hay thân thể đều đặc biệt mệt mỏi, nên cũng không quan tâm đến những chuyện khác nữa.

Vốn dĩ lúc mới trở về, thực ra Diệp Thiên đã nghĩ rằng có vấn đề cần phải xử lý, nhưng tình trạng cơ thể cũng không giống như trước.

Diệp Thiên cảm thấy bây giờ là thời điểm tốt nhất để nghỉ ngơi thật tốt trong rừng đào, cũng không quan tâm đến người khác hay

chuyện khác.

Đối với những chuyện cũ này, trong lòng thật sự vô cùng phiền muộn.

Vì vậy, Diệp Thiên trở về rừng đào, sau đó ở đó nghỉ ngơi thật tốt, không hỏi thế sự.

Chỉ nghỉ ngơi một thời gian, để cơ thể điều dưỡng tốt hơn, đợi điều dưỡng xong rồi mới quản những chuyện khác.

Nguyên bản trong rừng cây, Diệp Thiên cũng yên tĩnh ở đó nghỉ ngơi, không quản gì, không hỏi gì, muốn một mình tâm không tạp niệm, ở đó điều dưỡng cơ thể.

Nhưng có những lúc đầu óc của một người, bao gồm cả thần kinh thật sự không thể khống chế, càng không muốn nghĩ đến một số chuyện, lại càng không ngừng hiện ra.

Diệp Thiên cảm thấy trước đây mình vẫn luôn có một người tên là Già La mà quyến luyến không quên, sau này mới phát hiện người này dường như đã sống trong lòng mình, bất kể xóa đi thế nào cũng không thể xóa đi ký ức.

Chương 2218

Sau đó Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy, dường như mình thật sự đã động lòng với Già La, ký ức về nàng ngày càng rõ ràng, vốn dĩ mơ hồ không rõ, nhưng bây giờ thật sự không thể nói ra.

Rốt cuộc, có những chuyện Diệp Thiên trong lòng đều rất rõ ràng.

Hắn là tiên nhân của thiên giới, Già La là phàm nhân, hai người bất kể cuối cùng kết cục thế nào, chắc chắn đều không thể đi cùng nhau.

Diệp Thiên cũng biết, duyên phận cũng chỉ là một đoạn nghiệt duyên.

Nếu hai người đã không thể đi cùng nhau, vậy thì cũng không nên bận tâm đến những chuyện hư vô mờ mịt này nữa.

Khoảng thời gian đó Diệp Thiên đang chịu hình phạt, đang phạm tội.

Lúc đó hắn là một phàm nhân, nên tình cảm của phàm nhân tuyệt đối không thể mang lên thiên giới.

Diệp Thiên hiểu rõ đạo lý này, nhưng có những lúc trong đầu, những hình ảnh hiện ra thật sự khiến hắn đau đầu.

Rốt cuộc, không được phép nghĩ đến những chuyện cũ đó nữa, nhưng lại không ngừng hiện ra, càng cố gắng khống chế, lại càng không khống chế được suy nghĩ, dường như đã ở trong lòng, bất kể kiềm chế thế nào cũng không kiềm chế được.

Diệp Thiên lúc đó trong quá trình ra ngoài, trong lòng vẫn luôn canh cánh lo lắng cho sự an toàn của Già La.

Nếu chấp niệm không nặng như vậy, nàng chắc chắn đã sớm đầu

thai chuyển thế làm người, cũng không đến mức có nhiều băn khoăn như vậy.

Hiện giờ, việc Diệp Thiên có thể làm là nhanh chóng tìm ra nàng, sau đó giúp nàng vượt qua kiếp nạn này.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, mới khiến nàng rơi vào tình cảnh hôm nay, dù sao Diệp Thiên cũng cảm thấy mình có nguyên nhân lớn.

Về điểm này, Diệp Thiên không biết có thể hoàn toàn tìm ra hoặc giúp đỡ nàng không, nhưng hắn phải dốc hết toàn lực, tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Già La lại một lần nữa vì hắn mà đau khổ, rồi đi vào con đường không lối thoát.

Vì vậy, Diệp Thiên lúc đó không ngừng nghỉ, vội vàng đến địa phủ.

Nhưng lại phát hiện hồn phách của Già La đã tan nát không còn nguyên vẹn, đã quên hết mọi chuyện, nhưng trong đầu nàng, duy chỉ có một chuyện, đó là chưa bao giờ quên Diệp Thiên.

Đối với nàng mà nói, hắn đã chiếm một vị trí nhất định trong lòng.

Nếu không phải vì hắn là tiên nhân của thiên giới, có lẽ đoạn nhân duyên này cũng không biết có thể nắm giữ được không.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy Già La vì hắn mà biến thành bộ dạng này.

Diệp Thiên thật sự tự hổ thẹn.

Nếu không phải vì hắn phạm phải những lỗi lầm đó, bị đày xuống phàm gian độ kiếp, thì cũng không thể quen biết nàng, càng không khiến nàng ngay cả cơ hội sống cũng không có.

Già La sở dĩ chấp niệm nặng như vậy, chính vì cảm thấy đã vì Diệp Thiên làm nhiều chuyện như vậy, nhưng lại không có kết quả,

cuối cùng biến mất không dấu vết.

Nàng cảm thấy người mình yêu đều không còn, vậy thì sống tạm bợ trên đời có ý nghĩa gì, thà hy sinh tính mạng, bao gồm cả chấp niệm của mình, cũng muốn mãi mãi nhớ đến Diệp Thiên.

Vì quên ai cũng không thể quên người mình yêu nhất.

Già La trong quá trình tự vẫn, cũng cảm thấy đã để lại tiếc nuối, chỉ có những lúc trời không chiều lòng người, bất kể ai muốn chống lại ông trời, căn bản không có bất kỳ dự định nào.

Mà bây giờ Già La ở sông Vong Xuyên, ngày qua ngày bị xâm thực, khiến Già La sắp biến mất.

Mọi thứ thật sự vô cùng bi tráng, bất kỳ ai cũng không hy vọng thấy cảnh này xảy ra, huống chi Diệp Thiên sau khi biết chuyện này, tâm trạng của hắn sao có thể khá hơn, thật sự vô cùng lo lắng, đặc biệt là biết tình trạng hiện tại của Già La, đều không biết phải làm thế nào mới có thể giúp đỡ.

Nhưng lý trí của Diệp Thiên tự nhiên có thể tốt hơn phàm nhân một chút, vì hắn đến địa phủ sẽ không có bất kỳ sự tồn tại nào, tiên nhân không để lại dấu vết.

Đồng thời Diệp Thiên cũng chính vì biết điểm này, nên mới đến nơi này.

Rốt cuộc, hắn phải giúp đỡ Già La, để nàng thoát khỏi khốn cảnh, cũng không muốn chấp niệm của nàng quá sâu đậm.

Chương 2219

Lúc này, chỉ có như vậy mới để nàng buông bỏ mọi thứ, mới có thể thuận lợi bước vào cuộc sống bình thường sau này.

Rốt cuộc, Diệp Thiên không thể cho nàng cuộc sống đại phú đại quý, không thể cho nàng tình yêu mỹ mãn mà nàng muốn, nhưng ít nhất có thể để nàng ở trong trạng thái an toàn, đã là mãn nguyện rồi.

Còn những thứ khác, Diệp Thiên cũng không dám cầu mong nhiều.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không được, nên phải thu thập hết những hồn phách còn sót lại của Già La.

Như vậy mới có thể giúp nàng vượt qua kiếp nạn.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên sẽ cảm thấy vô cùng tự trách, huống chi hắn tuyệt đối sẽ không để Già La bị tổn thương nữa.

Vốn dĩ chuyện này do hắn mà ra, vậy thì cũng nên để hắn giải quyết.

Hơn nữa, những chuyện này Diệp Thiên trước đây căn bản không biết.

Nếu biết sớm hơn một chút, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hiện giờ Diệp Thiên chỉ hy vọng dốc hết sức mình, nhanh chóng xử lý tốt vấn đề.

Vì vậy, Diệp Thiên cẩn thận dùng bình hồn chứa đi hồn phách hiện tại của Già La, sau đó mang về rừng đào để tìm phương pháp.

Nếu đã là tình huống này, vậy thì Diệp Thiên bất kể thế nào, cho

dù phải hao hết tất cả sức mạnh, cũng phải nhanh chóng tìm ra cách, sau đó để nàng thuận lợi đầu thai.

Mặc dù bây giờ sự việc có thể không dễ dàng như Diệp Thiên tưởng tượng, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có một cơ hội, hắn đều sẽ không từ bỏ.

Tình cờ, Nữ Thần một ngày cũng biết được chuyện này, liền vội vàng đến rừng đào, xem có thể giúp đỡ Diệp Thiên không.

Nếu có thể giúp hắn giải quyết những vấn đề này thì tốt quá rồi.

Nữ Thần và Giai Nghệ đều là bạn của hắn, cũng hy vọng dốc hết sức mình, giúp Diệp Thiên giải quyết mọi chuyện trước mắt.

Mà mọi người đều biết, trong quá trình lịch kiếp trước đó đã xảy ra chuyện gì, bao gồm cả lần trở về này, cả người Diệp Thiên thay đổi cũng rất lớn.

Là bạn của hắn, thật sự không nỡ nhìn hắn đau khổ như vậy.

Chỉ cần có thể giúp đỡ, mọi người nhất định sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không để hắn một mình đối mặt.

Huống chi Già La cũng vì hắn, mới đi đến bước đường hôm nay, mọi người tự nhiên cũng sẽ đồng tâm hiệp lực giúp đỡ.

“Diệp Thiên, mặc dù bây giờ ngươi đã thu thập lại hồn phách của Già La, nhưng hồn phách của nàng đã tứ tán, hiện tại nhục thể của Già La cũng đã bị hủy.” “Nếu muốn cứu, chỉ có thể đặt nàng ở rừng đào.

Nếu muốn nàng khá hơn, vậy thì Diệp Thiên phải dùng máu của mình, không ngừng đi nuôi dưỡng, tái tạo, mới có thể để Già La hoàn toàn hồi phục.” Hiện tại, Nữ Thần tuy có thể giúp Diệp Thiên giải quyết vướng mắc này, nhưng chuyện này không phải một sớm một chiều ai cũng có thể làm được.

Nếu ngày ngày dùng máu của mình để nuôi dưỡng nàng, quả thực có thể khiến nàng sống lại, nhưng tiền đề là phải trả một cái giá rất lớn.

Nữ Thần lúc đó cũng rất không nỡ, nhưng không còn cách nào khác, cách duy nhất chỉ có một.

Nhưng nàng cũng hy vọng Diệp Thiên có thể khỏe mạnh.

Nếu thật sự cảm thấy làm vậy, cũng sẽ có nguy hiểm lớn, có thật sự đáng để làm vậy không?

"Diệp Thiên, bây giờ không có phương pháp nào khác.

Nếu thật sự muốn cứu nàng, vậy thì chỉ có thể dùng máu của ngươi, nhưng chuyện này làm đối với ảnh hưởng của ngươi cũng rất lớn, cái giá này ngươi cảm thấy có đáng không?" Nữ Thần hy vọng Diệp Thiên có thể suy nghĩ cẩn thận, mặc dù cũng biết tình cảm giữa hai người, nhưng dù sao cũng liên quan đến tính mạng của hắn, nên suy nghĩ thêm, rồi mới quyết định.

Chuyện này đối với Diệp Thiên mà nói, căn bản từ trước đến nay đều không quan tâm, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh của mình, cũng tuyệt đối sẽ không để Già La mất đi sinh mệnh như vậy.

Huống chi bây giờ có cơ hội có thể cứu sống nàng, bất kể thế nào Diệp Thiên cũng sẽ thử một lần.

Chương 2220

Đồng thời hắn cũng biết nếu chuyện này, Diệp Thiên không quản, trong lòng chắc chắn không chịu nổi cú sốc như vậy.

Huống chi Già La vì hắn mới mất đi tính mạng, Diệp Thiên cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa.

Mặc dù đoạn tình cảm đó, chỉ là xảy ra lúc lịch kiếp, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không quên từng khoảnh khắc đó.

Hiện giờ trong lòng hắn, hiện ra đều là hình ảnh của Già La.

Diệp Thiên bằng mọi giá cũng phải giải quyết triệt để chuyện này, sau đó cũng đã bày tỏ thái độ của mình với Nữ Thần.

"Yên tâm đi, ta đã suy nghĩ kỹ rồi.

Nếu có thể để hồn phách của Già La hoàn toàn quy tụ lại, bất kể bảo ta làm gì ta cũng cam tâm tình nguyện." "Cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ hối hận nào.

Huống chi chuyện này nếu đã nhúng tay vào quản, vậy thì ta cũng không quan tâm những chuyện này, cái giá phải trả có lớn, ta cũng tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ khác." Nữ Thần cảm thấy Diệp Thiên vì chuyện của Già La, thật sự rất để tâm, cũng đặc biệt khâm phục dũng khí của hắn.

Dù sao nàng cũng đã nói cho hắn biết chuyện này, nếu hắn đã chọn làm vậy, Nữ Thần cũng không nói thêm nữa.

Huống chi Diệp Thiên là người vẫn luôn cố chấp như vậy, nếu đã quyết định một chuyện gì, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Vậy thì hiện giờ chỉ hy vọng, hắn có thể chăm sóc tốt cho cơ thể mình, đồng thời cũng có thể để Già La hoàn toàn khỏe lại.

Diệp Thiên bây giờ mang nàng về rừng đào, cũng bắt đầu ngày ngày tận tâm nuôi dưỡng Già La.

Ngoài ra, sau khi trải qua chuyện này, tâm trí và năng lực của Diệp Thiên đều đã có đủ khả năng để tiếp nhận lôi kiếp, đạt đến hư không cảnh giới.

Mọi chuyện thật sự giống như một giấc mơ, có những lúc tỉnh dậy từ trong mơ, lại phát hiện những gì mình mơ đều đặc biệt, khiến người ta kinh tâm động phách.

Lần này phải trải qua thiên kiếp, nhất định phải xử lý tốt chuyện của Già La trước, mỗi ngày đều phải dùng tinh huyết của mình để nuôi dưỡng.

Nếu không chuẩn bị đầy đủ, vậy thì trong quá trình lịch thiên kiếp, tình trạng cơ thể của Già La cũng không chịu nổi.

Diệp Thiên có những lúc cảm thấy thật sự đặc biệt bận rộn, bất kể ở thiên giới hay bây giờ giúp đỡ Già La, từ trước đến nay không có bất kỳ lời oán thán nào, chỉ hy vọng có thể dốc hết sức mình làm tốt mọi chuyện, không cần ai hiểu, cũng không cần ai giúp đỡ.

Chỉ hy vọng một mình có thể giải quyết mọi vướng mắc.

Hiện giờ Diệp Thiên biết thiên kiếp sắp đến, liền bắt đầu chuẩn bị sẵn tiên huyết và linh lực, sau đó sớm phong tồn lại những thứ Già La cần.

Rồi một mình hắn cũng phải chuẩn bị tiếp nhận thiên kiếp.

Trong quá trình tiếp nhận thiên kiếp, Diệp Thiên một mình cũng phải gánh chịu nhiều chuyện, nhưng chưa bao giờ có lo lắng hay do dự, cảm thấy việc quan trọng nhất hiện tại là chăm sóc tốt cho Già La.

Những chuyện còn lại không có gì đáng để Diệp Thiên phải lo lắng, hay có gì đáng lo ngại.

Huống chi mọi chuyện đều phải đi từng bước một.

Lần thiên kiếp này không biết khi nào mới có thể kết thúc hoàn toàn, nên Diệp Thiên phải xử lý rõ ràng các vấn đề tiếp theo.

Rốt cuộc, hắn biết Già La đối với hắn cũng vô cùng quan trọng.

Bất kể có chuyện lớn đến đâu, trước hết vấn đề của nàng phải được sắp xếp ổn thỏa.

Nếu Già La không được sắp xếp ổn thỏa hoặc xảy ra sự cố, vậy thì Diệp Thiên không chỉ tự trách, mà còn đặc biệt áy náy.

Thay vì vậy, chi bằng chuẩn bị sẵn những gì cần chuẩn bị.

Hiện giờ Diệp Thiên đã chuẩn bị mọi thứ chu toàn.

Từ đó, hắn bắt đầu bế quan một thời gian, sau khi xuất quan sẽ dùng trạng thái tốt nhất để tiếp nhận thiên kiếp.

Chương 2221

Con người hắn dù làm bất cứ việc gì, cũng luôn đi đầu.

Cho dù người khác không làm, hắn cũng sẽ làm một cách hoàn hảo nhất.

Hắn là một người vô cùng cầu toàn, bất kể chuyện gì, đối với hắn có khó khăn đến đâu, cũng chưa bao giờ vì khó khăn mà bị đánh bại, hay có bất kỳ lời oán thán và trạng thái sợ hãi nào.

Những chuyện này trên người hắn, hoàn toàn không thể thể hiện ra được.

Huống chi con người Diệp Thiên, bao gồm cả bản thân hắn, mãi mãi phải vượt qua tất cả mọi người, bất kể ở thiên giới hay lúc lịch kiếp.

Trong số tất cả mọi người, hắn là người được ngưỡng mộ và sùng bái nhất.

Bây giờ Diệp Thiên không có gì phải lo lắng, chỉ cần vượt qua thiên kiếp triệt để, vậy thì cũng có thể tu luyện thật tốt.

Hiện tại Diệp Thiên trong quá trình bế quan, cũng bắt đầu tâm không tạp niệm để tu luyện.

Đối với hắn, không có gì đáng bận tâm, những gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong.

Bây giờ việc chính là tu luyện tốt, sau đó đi trải qua thiên kiếp.

Thiên kiếp là một việc vô cùng khó khăn để vượt qua, không phải ai cũng có thể thuận lợi thông qua.

Lần này Diệp Thiên cũng chuẩn bị rất đầy đủ, vì để lần này có thể

thuận lợi vượt qua thiên kiếp mà bế quan tu luyện.

Những đau khổ đè nặng lên người, chỉ có một mình hắn mới có thể tự mình trải nghiệm, sẽ không nói với bất kỳ ai, cũng sẽ không bày tỏ với bất kỳ ai.

Chỉ hy vọng có thể giải quyết được mọi vấn đề.

Mặc dù không biết chuyện này có thật sự dễ dàng giải quyết như Diệp Thiên tưởng tượng không, nhưng hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Trong quá trình bế quan, Diệp Thiên cũng đã chuẩn bị rất lâu, sau khi xuất quan đã trải qua cửu tử nhất sinh, thiên kiếp thật sự quá khó khăn.

Nhưng lúc bế quan, Diệp Thiên đã nghĩ kỹ, khó khăn đến mấy cũng phải đối mặt giải quyết, vượt qua mọi trở ngại.

Trong trận thiên kiếp này, Diệp Thiên cũng đã trải qua ma nạn, nhưng cuối cùng đã thành công.

Diệp Thiên lúc đó sau khi thấy mình thành công, cả người cũng ngất đi.

Trước đó, Diệp Thiên vẫn cứ dùng tinh huyết của mình, ngày ngày đi nuôi dưỡng Già La, cơ thể của hắn cũng đã phải chịu đựng ma nạn lớn.

Trước đây Nữ Thần đã nói, phải trả một cái giá tương đương.

Nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ vì chuyện này mà cảm thấy có bất kỳ áp lực nào, cũng không để ý đến cơ thể của mình.

Thêm vào đó là trận thiên kiếp cửu tử nhất sinh.

Cũng khiến cơ thể mệt mỏi của hắn sớm đã không chịu nổi.

Ngất đi, Diệp Thiên cũng hoàn toàn không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy quá mệt, muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một

chút.

Sau khi Diệp Thiên hôn mê, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong tiềm thức, hắn luôn cảm thấy có người đang chăm sóc mình.

Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, tuy không biết là ai, nhưng luôn có một loại dự cảm.

Diệp Thiên vẫn luôn liều mạng để tỉnh lại, vì hắn cảm thấy có những việc mình cần phải làm.

Huống hồ Già La vẫn còn ở đó, hắn cảm thấy sứ mệnh trên vai mình chưa hoàn thành.

Nếu cứ hôn mê mãi, hoặc cứ chờ đợi, có thể sẽ xảy ra nhiều chuyện hơn nữa.

Chương 2222

Diệp Thiên vẫn luôn giãy giụa, nhưng không thể tỉnh lại.

Có lẽ vì trong quá trình vượt thiên kiếp, hắn thực sự đã quá mệt mỏi, khiến cơ thể có chút không chịu nổi, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn tin tưởng rằng mình có thể khắc phục và chiến thắng tất cả.

Bởi vì chỉ cần có lòng tin, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Nhưng trong quá trình giãy giụa, Diệp Thiên luôn có thể cảm nhận được bóng hình quen thuộc ấy, bận rộn qua lại trước mặt, dường như không ngừng che chở và chăm sóc hắn trăm bề.

Diệp Thiên cũng đặc biệt muốn mở mắt ra, để xem người đó rốt cuộc là ai, hay chỉ là ảo ảnh do hắn tưởng tượng ra.

Diệp Thiên hoàn toàn không biết hiện tại mình đang ở đâu, hay đang tiếp xúc với những người nào.

Mọi thứ trong lòng đều không rõ ràng.

Diệp Thiên thật sự đã vật lộn rất lâu mới mở được mắt.

Khi mở mắt ra, người quen thuộc mà hắn nhìn thấy chính là Già La.

Diệp Thiên vốn tưởng rằng những gì mình thấy chỉ là một người trong ảo cảnh.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, hóa ra những gì hắn thấy đều là thật, là người quen thuộc nhất.

Không ngờ Già La thật sự còn sống, mọi thứ đều là điều mà Diệp Thiên vẫn luôn tâm niệm trong lòng.

Giờ đây tất cả đã trở thành sự thật, trong lòng hắn cũng đặc biệt vui mừng.

Thật ra trong đoạn tình cảm này, sự hy sinh của cả hai đều không ít hơn đối phương, mỗi người đều đã hy sinh.

Thật ra trong nội tâm, đều có sự so sánh rất rõ ràng.

Diệp Thiên có thể thấy Già La an toàn vô sự, đứng trước mặt mình, trong lòng còn vui hơn bất kỳ ai.

Già La cũng có suy nghĩ tương tự.

Bây giờ cả hai người thật sự vô cùng cảm khái, nắm chặt tay nhau rất lâu.

Bởi vì có quá nhiều lời muốn nói.

Bản thân Già La vẫn luôn tâm tâm niệm niệm về Diệp Thiên, chỉ vì một số chuyện mà dẫn đến vấn đề tồn tại.

Nhưng mọi người đều có thể hóa giải những vấn đề đó, giờ đây hai người lại được ở bên nhau.

Trời cũng chiếu cố, Diệp Thiên và Già La đều vô cùng trân trọng khoảng thời gian trước mắt này.

Hai người cũng bắt đầu chính thức ở bên nhau.

Vốn dĩ giữa hai người đã có tình cảm.

Nếu không phải vì một số yếu tố khách quan dẫn đến việc không thể ở bên nhau, cũng sẽ không đến mức khiến họ rơi vào nhiều khốn cảnh như vậy.

Giờ đây thật không dễ dàng mới có được khoảng thời gian như thế này.

Những kinh nghiệm đã trải qua có thể giúp họ đối phó với mọi

chuyện không thể xảy ra.

Già La lúc đó trong lòng cũng vô cùng vui sướng, vì cuối cùng cũng có thể ở bên người mình thích.

Cái cảm giác hạnh phúc đó, mỗi người đối với khái niệm hạnh phúc đều khác nhau.

Chỉ cần được ở bên người mình thích, dù trải qua điều gì cũng đều cam tâm tình nguyện.

Chương 2223

“Thấy nàng bây giờ còn sống, trong lòng ta thật sự đặc biệt vui mừng, sau này nhất định phải sống thật tốt.” Diệp Thiên bây giờ thật sự rất trân trọng cảm giác này, vào giờ phút này.

Bởi vì hắn biết Già La có thể sống lại, tuy là nhờ tinh huyết của hắn cũng như ngày ngày chăm sóc mới được như vậy, nhưng dù sao cũng là vì nguyên nhân của hắn.

Mới dẫn đến tình trạng hiện tại, Diệp Thiên đã cứu chữa cho nàng, vậy thì sau này cũng hy vọng nàng không bị bất kỳ tổn thương nào, sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ nàng.

Khi đó, Diệp Thiên và Già La thật sự đã trò chuyện rất lâu.

Dường như có nói bao nhiêu cũng không hết lời, bởi vì thực ra trong đầu Già La, những hình ảnh hiện ra cũng giống hệt như của Diệp Thiên, vì tình yêu thương giữa họ đặc biệt trân trọng đối phương.

Có những lời cảm thấy, dường như nói mãi cũng không hết.

Nhưng điều Diệp Thiên muốn làm nhất bây giờ là để nàng ở bên cạnh mình, tiếp tục tu hành.

Cũng có thể khiến hai người ở bên nhau thoải mái hơn.

Gần đây, Diệp Thiên vẫn như thường lệ, dùng tinh huyết của mình ngày ngày nuôi dưỡng Già La.

Giờ đây Già La đã khác xưa.

Bởi vì trước đây Yến Sán cũng như vậy, bây giờ Diệp Thiên làm thế, đem linh lực và tiên huyết của mình đều dùng trên người Già La.

Đồng thời nàng cũng trở thành một bán tiên, có thể ở đây tu luyện.

Nhưng Già La vào giờ phút này, vốn dĩ là một người phàm, tuy bây giờ đã trở thành bán tiên, nhưng năng lực lại vô cùng yếu ớt.

Nhưng Già La là một người vô cùng chăm chỉ, cũng nghiêm túc học tập, bởi vì nàng cảm thấy nếu muốn ở bên Diệp Thiên, dù thế nào cũng phải chăm chỉ nỗ lực nghiên cứu, học tập.

Như vậy mới có thể thành công, đằng sau mỗi thành công đều phải trả một cái giá rất lớn.

Già La có thể chịu đựng tất cả, nàng cảm thấy những chuyện như vậy đều đã trải qua, không có gì đáng để buông bỏ.

Chỉ cần có thể ở bên Diệp Thiên, dù phải trả giá bao nhiêu, cũng sẽ không có bất kỳ lời oán thán nào.

Gần đây, Già La cũng luôn học tập và nghiên cứu.

Diệp Thiên cảm thấy nàng là một cô gái tốt.

Trong những ngày tiếp theo, Diệp Thiên cũng không hề nhàn rỗi.

Vì thấy Già La học tập nghiêm túc như vậy, nếu chỉ dựa vào việc tự mình nghiên cứu học tập, thì căn bản không đạt đến một trình độ nhất định.

Vì vậy, hắn liền ở trong rừng đào, bắt đầu dạy Già La tu luyện một thời gian.

“Khoảng thời gian này lúc tu luyện đừng quá vội vàng.” “Cứ làm theo những gì ta nói, như vậy sẽ giúp ích cho việc tu hành của nàng.” Diệp Thiên cảm thấy mình là một sư phụ tốt.

Cộng thêm Già La lại là một cô gái đặc biệt thông minh.

Cho nên về phương diện học tập, hắn chưa bao giờ can dự hay lo lắng.

Chỉ cần làm theo những gì hắn nói, không có vấn đề gì không giải quyết được.

Mọi thứ đều rất bình thường, Diệp Thiên dạy, Già La cũng nghiêm túc học.

Nhưng đúng lúc đó, vào một ngày, cấp trên bắt đầu giao nhiệm vụ cho Diệp Thiên.

Nhiệm vụ này cũng chỉ có thể để một mình hắn hoàn thành.

Vốn dĩ Diệp Thiên và Già La đang cùng nhau tu luyện trong rừng đào, có thể nương tựa vào nhau trò chuyện, nhưng bây giờ thì không thể nữa.

Chương 2224

“Diệp Thiên, hiện tại có một nhiệm vụ vô cùng nghiêm trọng, Thiên Giới giao cho ngươi xử lý.” Người của Thiên Giới tìm Diệp Thiên, và nói rõ chuyện này với hắn.

Bởi vì chỉ có hắn mới có năng lực để giải quyết.

Lúc đó Diệp Thiên hoàn toàn không biết, tại sao nhiệm vụ lại đến đột ngột như vậy.

Huống hồ hắn và Già La mới vừa ở bên nhau.

Hắn cũng không muốn rời đi, nhưng không còn cách nào khác, có những lúc thiên mệnh không thể trái.

Diệp Thiên cũng phải hỏi rõ ràng mọi chuyện, rốt cuộc là nhiệm vụ gì.

Bao giờ mới có thể trở về, bây giờ Già La cũng vô cùng không nỡ.

Nhưng nàng là một cô gái biết đại thể.

Biết Diệp Thiên có nhiệm vụ phải làm, cũng không làm phiền.

Nhưng lại có chút không nỡ, bởi vì dù sao hai người cũng yêu thương nhau, không ai muốn phải xa cách như vậy.

“Xích Luyện Tộc ở Tây Bắc Đại Hoang gần đây có hành động phản loạn, nếu không dẹp yên loạn lạc.” “Hậu quả sẽ khó lường, lần này chủ yếu phái ngươi đi, hy vọng ngươi có thể giải quyết được chuyện này.” Diệp Thiên bây giờ đã hiểu rõ mục đích của chuyến đi này.

Nghe nói Xích Luyện Tộc ở Tây Bắc Đại Hoang đó, gần đây quả thực có một số động thái.

Chỉ là mọi người không để ý, lần này Thiên Giới sở dĩ đưa ra quyết định như vậy, chắc chắn là vì hành động phản loạn của họ ngày càng nghiêm trọng.

Nếu sớm ngăn chặn, có thể sẽ tránh được một số thương vong không cần thiết.

Diệp Thiên bây giờ nhận nhiệm vụ này, đồng thời cũng sẽ cố gắng hết sức để làm tốt.

Nhất định phải dập tắt hoàn toàn tâm tư phản loạn.

Mọi người đều biết, nếu không thể dẹp yên cuộc bạo loạn này, thì chuyện nghiêm trọng tiếp theo sẽ xảy ra, không cần nói mọi người cũng có thể đoán được.

Giờ đây Diệp Thiên đã nhận nhiệm vụ, rất khẩn cấp.

Nhưng hắn phải sắp xếp ổn thỏa cho Già La, nếu không khi rời đi, trong lòng cũng luôn có chút không yên.

"Già La, bây giờ ta có một nhiệm vụ quan trọng cần phải làm, cho nên một thời gian nữa có thể sẽ không ở trong rừng đào." "Nếu có việc gì cần, hoặc bất cứ chuyện gì khác, đều có thể nói với ta.

Sau đó ta sẽ chuẩn bị trước, nàng cứ ở đây một mình, chăm chỉ tu luyện theo những gì ta đã dạy." Diệp Thiên thực ra trong lòng không nỡ, nhưng không còn cách nào khác, việc cần làm vẫn phải làm.

Huống hồ đây cũng là trách nhiệm của hắn, phía Già La cũng đã sắp xếp ổn thỏa.

Già La là một cô gái rất biết thông cảm cho Diệp Thiên.

Biết hắn sắp xếp như vậy, chắc chắn cũng vì cảm thấy có chút áy náy.

Cho nên nàng sẽ ở đây chăm chỉ tu luyện, sau đó chờ hắn khải

hoàn trở về.

Nàng cũng sẽ thầm lặng chúc phúc, hy vọng hắn sẽ hoàn thành mọi việc một cách thành công.

Sau khi giải quyết xong những chuyện này, Diệp Thiên bắt đầu lên đường đến lãnh địa Tây Bắc Đại Hoang.

Nghe nói nơi đó khí hậu khắc nghiệt, cư dân đa phần dũng mãnh, đặc biệt thiện chiến.

Cho nên Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy, chuyến đi lần này thực sự không dễ dàng, dù sao lúc đó cũng không phái cho hắn bất kỳ một người giúp đỡ nào.

Chỉ có một mình hắn đơn thương độc mã.

Chương 2225

Nếu đến nơi đó gặp nguy hiểm, vậy cũng chỉ có thể dựa vào một mình Diệp Thiên.

Nhưng hắn sẽ không hối hận, cũng sẽ không có bất kỳ sự rụt rè hay áp lực nào.

Diệp Thiên là một người không sợ gian nan, không sợ bất kỳ áp lực nào.

Nếu không, họ cũng tuyệt đối sẽ không phái hắn đi thực hiện nhiệm vụ như vậy.

Huống hồ những việc Diệp Thiên làm, chắc chắn đều có thể làm được.

Đối với hắn, những thứ không có tính thử thách, hắn cũng sẽ không làm.

Huống hồ lần này đến vùng Tây Vực, Diệp Thiên nhất định sẽ không phụ lòng mọi người.

Phải làm tốt mọi việc.

Như vậy cũng có thể thuận lợi nhanh chóng trở về rừng đào với Già La, tiếp tục tu luyện.

Bởi vì tuy bây giờ Diệp Thiên đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, nhưng đối với hắn mà nói, nhiệm vụ lần này vô cùng gian nan.

Dù sao thế đơn lực bạc, nếu xuất hiện với thân phận tiên nhân, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Huống hồ vấn đề chủ yếu nhất của Diệp Thiên bây giờ là phải tìm hiểu rõ tình hình nơi đó trước.

Diệp Thiên thuận lợi đến Tây Vực, đồng thời cũng nhìn thấy đám người ở đây.

Khi đó hắn đi đến một góc, huyễn hóa thành một người bình thường.

Bởi vì chỉ có biến thành người bình thường, mới có thể tiếp cận tốt hơn những người này.

Mới có thể làm rõ những vấn đề vụn vặt.

Diệp Thiên bất luận làm việc gì, cũng luôn cân nhắc vấn đề một cách vô cùng chu toàn.

Hắn không phải là một kẻ lỗ mãng, trước khi giải quyết vấn đề, nhất định phải làm rõ vấn đề.

Lập kế hoạch chi tiết, chu đáo, sau đó mới có thể giải quyết.

Mỗi lần Diệp Thiên đi thực hiện bất kỳ nhiệm vụ nào, luôn có thể đạt được hiệu quả nhất định.

Có thể làm ít công nhiều, cũng vì vậy mà những nhiệm vụ gian nan, mỗi lần đều sẽ giao vào tay Diệp Thiên, bởi vì hắn làm tốt hơn bất kỳ ai.

Khi đó, sau khi Diệp Thiên biến thành người bình thường, đồng thời cũng bắt đầu hòa nhập vào trong đám người này, trà trộn vào nội bộ.

Sau đó tìm hiểu thêm về tình hình nơi đây, rồi lên kế hoạch sơ bộ.

Xem xem nên xử lý như thế nào.

Trong quá trình tìm hiểu, Diệp Thiên cũng dò hỏi được, ở Tây Vực có rất nhiều chủng tộc, thế lực của họ cũng rất hùng mạnh.

Có lúc họ cũng sẽ đi bắt nạt một số tộc nhân khác ở xung quanh.

Đồng thời cũng hành hạ tộc nhân của mình đủ điều.

Dường như không có một chút lòng thương hại nào.

Ở đây, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn.

Nếu không mạnh, cũng chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Chương 2226

Diệp Thiên trong quá trình dò hỏi những chuyện này, cảm thấy ở đây nếu không có năng lực sinh tồn nhất định, e rằng sẽ chết rất thảm, cũng sẽ bị áp bức.

Thông qua một loạt quan sát của Diệp Thiên, cũng có thể thấy được Xích Luyện Tộc tuy mạnh, nhưng cũng có nhiều kẻ thù.

Nếu muốn trực tiếp lật đổ họ, khả năng đó cũng cực kỳ nhỏ.

Nếu không kiêu ngạo như vậy, có lẽ mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa, nhưng bây giờ căn bản không đơn giản như hắn thấy.

Diệp Thiên bây giờ đã tìm hiểu gần như toàn bộ mọi chuyện ở đây.

Nhưng nếu muốn tiến thêm một bước, có lẽ cần phải chờ đợi.

Diệp Thiên là người như vậy, làm việc không chỉ gọn gàng, mà còn có tầm nhìn xa, tuyệt đối sẽ không hành động lỗ mãng.

Chắc chắn sẽ tìm hiểu rõ ràng mọi vấn đề, sau đó mới quyết định.

Như vậy cũng có thể giúp hắn nhanh chóng đạt được mục đích, không đến mức lãng phí thời gian.

Với tình hình hiện tại, nếu muốn dẹp loạn, thật sự không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng Diệp Thiên đã nhận chuyện này, vậy thì chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu không cũng không có cách nào về giao phó.

Về những chuyện sau này, sẽ xảy ra vấn đề gì, Diệp Thiên cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Hắn không phải là người coi vấn đề quá quan trọng.

Chỉ cần có thể cố hết sức giải quyết, đều không phải là vấn đề.

Huống hồ lần này Diệp Thiên cũng đã nắm rõ tình hình ở đây.

Cho nên cũng không vội vàng trong thời gian ngắn, bắt đầu tấn công Xích Luyện Tộc.

Huống hồ Xích Luyện Tộc, thực lực hùng hậu cũng là điều mọi người đều thấy.

Nhiều kẻ thù như vậy, cũng tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện ngồi chờ chết.

Bây giờ nếu Diệp Thiên ra tay, không những không thành công, ngược lại còn gây ra tác dụng phụ.

Diệp Thiên tự nhiên không phải là kẻ ngốc, cũng sẽ không đẩy mình vào chỗ bất nghĩa.

Diệp Thiên bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, dù có gian nan đến đâu cũng phải hoàn thành.

Hiện tại mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Bây giờ Diệp Thiên đã quen.

Dùng thân phận người bình thường trà trộn vào nội bộ mọi người, đồng thời cũng nhận được những thông tin quan trọng.

Bởi vì mọi người căn bản không biết lai lịch của Diệp Thiên.

Bao gồm cả trang phục hắn biến đổi hiện tại, và lời nói cử chỉ của hắn hoàn toàn không khác gì người bình thường.

Cho nên mọi người căn bản cũng không thể, phát hiện ra có điều gì không đúng.

Bởi vì Diệp Thiên dùng phương pháp như vậy, tiếp tục đóng vai

người bình thường, sau đó trà trộn vào nội bộ kẻ địch.

Để điều tra phương thức hoạt động.

Chương 2227

Bởi vì tuy bây giờ đã biết được một số chuyện, nhưng dù sao Xích Luyện Tộc ở đó, rốt cuộc là mánh khóe gì, hắn vẫn chưa làm rõ.

Vì vậy hắn dùng thân phận người bình thường, bắt đầu từ tầng lớp thấp nhất trà trộn vào đám đông, sau đó điều tra nhất cử nhất động.

Diệp Thiên trong lòng cũng rất rõ ràng, có những chuyện không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Nhưng đã đến rồi, hắn sẽ chọn cách nhập gia tùy tục, nhất định phải làm rõ những vấn đề nội bộ.

Như vậy mới có thể giúp hắn đối phó tốt hơn.

Đồng thời Diệp Thiên cũng biết, bất luận làm việc gì, đều rất gian nan, không phải một hai lần là có thể đạt được.

Giờ đây điều cần làm nhất là kiên trì.

Tuy không biết khi nào mới có kết quả, nhưng ít nhất cũng đang trong quá trình nỗ lực.

Không phải từ tầng lớp thấp nhất để tiếp cận tộc quần, đó không phải là một việc dễ dàng.

Trong quá trình đó cũng vô cùng gian nan, có lúc Diệp Thiên cũng không biết, liệu mình có thể giữ vững sự tự tin, kiên trì đi tiếp hay không.

Nhưng dù thế nào, đã đến rồi, Diệp Thiên cũng không định quay về, nếu không cũng không có cách nào giao phó với cấp trên.

Giờ đây mỗi bước đi, mỗi việc làm, đều suy nghĩ kỹ lưỡng, cân

nhắc cẩn thận.

Tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm, đồng thời có thể giải quyết được vấn đề.

Chuyện này thật sự vừa tốn tâm vừa tốn sức, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn kiên trì.

Bởi vì hắn cảm thấy một người, chỉ cần kiên trì là có thể thuận lợi đi đến cuối cùng.

Như vậy mới có thể thuận lợi thành công, lùi bước sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch.

Trải qua muôn vàn gian khổ, Diệp Thiên cảm thấy thật không dễ dàng gì, nhiệm vụ mà Thiên Giới sắp xếp vẫn chưa hoàn thành.

Tuy trong quá trình sắp xếp nhiệm vụ này, họ không yêu cầu thời gian chính xác.

Nhưng Diệp Thiên cũng sẽ không lãng phí dù chỉ một chút, bởi vì hắn cảm thấy mọi việc, tuy không thể đơn giản như mắt thấy mà giải quyết được, nhưng ít nhất cũng có thể giúp hắn lựa chọn tốt hơn.

Nếu những vấn đề này đều có thể giải quyết dễ dàng, không có việc gì là không làm được.

Huống hồ bây giờ hắn cũng hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành, sau đó về rừng đào cùng Già La.

Có quá nhiều vướng bận, nhưng lại có trách nhiệm trên vai.

Hắn cảm thấy mọi việc đều phải làm cho thật hoàn hảo, như vậy mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi.

Nếu không với tính cách của Diệp Thiên, không làm được những điều này cũng không có cách nào quay về, căn bản không có mặt mũi nào đối diện.

Đương nhiên, sau khi đến đây, đồng thời cũng thấy được Xích Luyện Tộc, những người này đều rất hung ác, dân phong vốn đã rất dũng mãnh, nhưng lại lấy hung tàn làm chủ.

Điểm này Diệp Thiên thực sự không dám đồng tình, hắn cảm thấy bất luận con người sinh ra ở đâu, đều nên dùng thiện ý để đối đãi với mọi người, không phải bằng cách này.

Nếu là một số người bình thường, e rằng khó có thể sinh tồn ở đây, có thể sẽ có nhiều nguy hiểm.

May mà Diệp Thiên là một tiên nhân, có pháp thuật, nếu không thật sự không biết, nên đối mặt với hoàn cảnh sống như thế nào.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát động tĩnh ở đây, bao gồm cả những người ở đây đang làm gì, có quy luật sinh hoạt gì, cũng như khi bắt nạt người khác, họ sẽ làm gì.

Một loạt vấn đề Diệp Thiên đều phải làm rõ, như vậy mới có lợi cho việc triển khai kế hoạch tiếp theo.

Chương 2228

Diệp Thiên bây giờ thuận lợi đến được Xích Luyện Tộc, nhưng lúc đó hắn lấy thân phận người ngoại tộc đến đây làm vũ vệ.

"Được rồi, đến đây làm vũ vệ, người ngoại tộc, chỉ để kiếm miếng cơm ăn thôi, không có yêu cầu gì khác." Đến đây, Diệp Thiên lấy thân phận người bình thường, bao gồm cả việc có chút khúm núm.

Nhưng đó chỉ là giả vờ, nếu xét theo con người thật của hắn, là một người trời không sợ đất không sợ.

Chỉ là có những lúc thân bất do kỷ, không có cách nào sống theo ý mình.

Khi đó người ở đây cũng thông báo cho Diệp Thiên, nếu muốn làm vũ vệ ở đây, thì trước tiên phải thông qua nhiều tầng khảo nghiệm.

Nếu các tầng khảo nghiệm đều thông qua, thì có thể thuận lợi ở lại đây.

Nhưng nếu khảo nghiệm không thông qua, cũng chỉ có thể vô tình rời đi.

Nhưng Diệp Thiên không biết tiếp theo chờ đợi hắn, vận mệnh sẽ sắp đặt như thế nào.

Nhưng chuyện đã quyết định cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, huống hồ bây giờ đã vào đây với thân phận này, vậy thì phải ở lại đây, làm rõ mọi vấn đề, nếu không hối hận cũng không kịp.

Diệp Thiên vui vẻ chấp nhận khảo nghiệm, nhưng lần khảo nghiệm này là khảo nghiệm máu.

Tuy quá trình có thể hơi gian nan, nhưng hắn vẫn luôn kiên trì.

Cuối cùng không phụ sự nỗ lực vất vả, cuối cùng cũng đạt được kết quả mong muốn, cũng thuận lợi ở lại, làm vũ vệ ở đây.

"Bây giờ ngươi đã thông qua tất cả các bài kiểm tra, vậy thì có thể làm vũ vệ ở đây." "Nhưng yêu cầu ở đây cũng rất cao, làm việc ở đây nhất định không được nhìn đông ngó tây, làm tốt việc của mình là được." Khi đó tộc nhân ở đây cũng không ngừng dặn dò Diệp Thiên, bởi vì dù sao cũng là người ngoại tộc.

Mọi người đối với mọi thứ của hắn đều không hiểu rõ.

Bây giờ thật không dễ dàng mới ứng tuyển được chức vụ vũ vệ.

Vậy thì mọi người tự nhiên có những điều cần phải cho hắn hiểu rõ.

Diệp Thiên ở một nơi như vậy, chắc chắn sẽ không để người khác phát hiện ra, huống hồ hắn còn phải điều tra rõ ràng mọi chuyện ở đây.

Nếu bị biết, chẳng phải sẽ rất khó xử sao.

Huống hồ trà trộn vào nội bộ là một chuyện nguy hiểm biết bao.

Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian như vậy.

Khi đó hắn cũng an tâm làm vũ vệ ở đây.

Nhưng khác với những người khác, người khác thật sự an tâm, nhưng hắn lại giả vờ như vậy.

Thực ra trong bóng tối hắn vẫn luôn tìm kiếm.

Diệp Thiên vào Xích Luyện Tộc bằng cách này, cũng chính vì phát hiện ra sự khác biệt ở đây.

Nếu muốn đơn thương độc mã, một mình xông vào bên trong, chắc chắn sẽ có vấn đề lớn.

Nhưng hắn không phải là loại người đó, sẽ không tự đẩy mình vào chỗ bất nghĩa, cũng sẽ không để mình khó xử.

Thay vì như vậy, không bằng đi dạo một vòng ở đây trước, xem xét tình hình rồi mới quyết định.

Những ngày làm vũ vệ ở đây cũng rất tiêu dao tự tại.

Về cơ bản không có việc gì.

Diệp Thiên có lúc cũng sẽ nhàn rỗi đi dạo ở đây.

Chương 2229

Trong quá trình đi dạo, Diệp Thiên đồng thời cũng quen biết một vu y ở đây.

Vu y này trông có vẻ cổ hủ, nhưng khi thực sự tìm hiểu, mới phát hiện tính tình của cậu ta thật sự rất tốt.

Là một thiếu niên hiền lành.

Khi đó trong quá trình tìm hiểu, hắn cũng biết được tên của cậu ta là Bích Phúc.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên rất kỳ lạ là, cậu ta và tộc nhân ở đây trông thật sự có sự khác biệt lớn.

Vì vậy hắn cũng lén lút trò chuyện với cậu ta, bởi vì ở đây Diệp Thiên không biết có những quy tắc gì.

Chỉ biết là không được phép nói lung tung, phải đảm bảo hoàn thành công việc.

Giờ đây Diệp Thiên đến đây, để có thể khai thác thông tin, nếu chọn không làm gì cả, chẳng phải là lãng phí thời gian sao.

Vì vậy trong quá trình giao lưu với vu y này, hắn mới biết được hóa ra cậu ta có một nửa huyết thống Thăng Long.

Ở đây thường xuyên bị bắt nạt.

Diệp Thiên và thiếu niên này, trò chuyện thật sự rất vui vẻ.

Bởi vì hắn cảm thấy bất kể thân phận bối cảnh, hay tình hình hiện tại của hai người, thực ra đều tương tự nhau.

Bởi vì Diệp Thiên cũng không thuộc về nơi này, nhưng không bị người khác bắt nạt.

Chỉ là mới đến, có lúc gặp phải Bích Phúc bị người khác bắt nạt, Diệp Thiên sẽ đứng ra giúp đỡ.

Đối với Diệp Thiên mà nói, cậu ta chỉ là một thiếu niên, bất kể mang huyết thống gì, ít nhất ở đây, cũng đã có cống hiến cho mọi người.

Lẽ nào chỉ vì một điểm đó, mà không nên để cậu ta sống tốt sao.

Dù sao Diệp Thiên cũng là người hay ra tay nghĩa hiệp, thấy chuyện như vậy phải ra tay giúp đỡ, nếu không thực sự có chút không ưa.

"Bất kể ngươi là người như thế nào, nếu gặp phiền phức, nhất định phải đảm bảo an toàn cho bản thân." "Nếu không có ta ở đây, họ có bắt nạt ngươi không?" Diệp Thiên là người hay ra tay nghĩa hiệp, nhưng hắn cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Bởi vì ở đây có thể gặp được một người như vậy, thật sự không dễ dàng.

Có lẽ vu y này có thể cung cấp cho hắn một số manh mối, như vậy cũng không đến mức phải đi lang thang vô định ở đây.

Huống hồ có những chuyện, hắn hy vọng có thể biết được từ miệng cậu ta.

Tuy có thể trông hơi lợi dụng, nhưng không còn cách nào khác, Diệp Thiên muốn nhanh chóng dẹp loạn ở đây, cũng chỉ có thể chọn cách này.

Nhưng hắn không thể nói rõ thân phận thật của mình, cũng tuyệt đối sẽ không để lộ trước mặt người khác.

Nhưng việc giúp đỡ cậu ta cũng chính là vì cảm thấy, cậu ta chỉ là một thiếu niên, không nên bị đối xử như vậy.

Nơi đây vốn đã có sự kỳ thị chủng tộc, cộng thêm cậu ta có một nửa huyết thống Thăng Long, mọi người tự nhiên bắt nạt cậu ta đến cùng.

Khi đó vu y cũng đặc biệt cảm kích, có Diệp Thiên giúp đỡ, nếu không có hắn, e rằng bây giờ không biết, đã bị bắt nạt thành ra thế nào.

Khi chưa có Diệp Thiên xuất hiện, cậu ta đã sớm quen với cuộc sống này.

Cứ nghĩ rằng những người đó bắt nạt một hai lần rồi sẽ dừng lại, nhưng những chuyện này lại liên tiếp xảy ra.

Cậu ta cũng không có cách nào chống cự, dù sao cũng không thuộc tộc nội ở đây, nếu bị đuổi đi, thiếu niên cũng không biết nên đi đâu về đâu, cũng không có nơi nào để đi.

Sau khi trải qua những chuyện này, mối quan hệ giữa Diệp Thiên và thiếu niên cũng ngày càng tốt đẹp, cũng không ngừng gần gũi hơn.

Chương 2230

Từ những cuộc trò chuyện giữa hai người, Diệp Thiên cũng biết được từ miệng thiếu niên, về hành vi dũng mãnh, thiện chiến và bạo lực của những người trong Xích Luyện Tộc.

Thực ra về điểm này, Diệp Thiên thật sự rất mơ hồ, những vấn đề này thật sự khiến hắn đau khổ không thôi.

Nếu không nhanh chóng xử lý tốt những vấn đề này, hắn cũng không có cách nào rời đi.

"Đúng rồi, nếu ngươi đã ở đây lâu dài, vậy chắc chắn hiểu rõ mọi chuyện, tại sao họ lại trở nên bạo lực và mạnh mẽ như vậy?" "Vốn dĩ đã như vậy, hay có yếu tố bên ngoài." Khi đó thiếu niên và Diệp Thiên đã trở thành bạn thân, cảm thấy hắn đã giúp mình nhiều như vậy, giải thích một số chuyện chắc không có vấn đề gì.

Huống hồ cũng chỉ là chuyện nhỏ.

"Ngươi không biết đó thôi, họ căn bản không mạnh mẽ, là vì đã uống một loại thuốc biến cường." "Như vậy cơ thể mới ngày càng mạnh mẽ, mới biến họ thành như bây giờ." Diệp Thiên bây giờ mới biết được hóa ra họ mạnh, không phải vì bản thân họ rèn luyện hay gì đó, hóa ra là dựa vào thuốc để duy trì.

Nhưng thuốc này lại từ đâu ra?

Diệp Thiên một mình cúi đầu, bắt đầu không ngừng suy nghĩ, về mọi thứ ở đây.

Bao gồm cả những lời thiếu niên nói với hắn, hắn cảm thấy ở đây ngày càng thú vị.

Có những chuyện khiến hắn không biết.

Bản thân Diệp Thiên cũng là một người đặc biệt tò mò.

Nếu những vấn đề này đều có thể giải đáp rõ ràng, hắn cũng không đến mức bối rối.

Nhưng dù sao, có thể gặp được vu y nhỏ này cũng khá tốt.

Diệp Thiên dù thế nào cũng không thể tin được, ở Xích Luyện Tộc lại dùng cách này.

Nếu thật sự là loại thuốc này khắc chế, mới khiến thể lực của họ không ngừng tăng cường.

Nếu muốn điều tra sâu hơn, vậy thì trước tiên điều quan trọng nhất, là phải tra rõ loại thuốc họ dùng, mới có thể giúp hắn hiểu rõ hơn.

Khi đó, Diệp Thiên cảm thấy Bích Phúc vào lúc này, có thể nói ra những chuyện này, cũng đã coi hắn như một người bạn để đối xử.

Nhưng Diệp Thiên không hề lợi dụng, chỉ cảm thấy cậu ta ở đây hiểu biết rất nhiều, đối với mọi thứ ở đây, cũng có sự hiểu biết nhất định.

Nếu có thể ở đây tìm hiểu thêm một chút, về loại thuốc ở đây, bao gồm cả hành trình của Xích Luyện Tộc, và những việc họ làm hàng ngày, thì càng có lợi cho hắn.

Lần này để có thể hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Thiên thật sự đã hao phí tinh lực và thời gian.

Con người hắn luôn như vậy, những chuyện không giải quyết được, cũng sẽ không có bất kỳ lo lắng hay băn khoăn nào.

Chắc chắn sẽ một lòng một dạ đi tìm nguyên lý trong đó, sau đó mới xây dựng kế hoạch, như vậy có thể làm được vạn vô nhất thất.

“Đúng rồi, Bích Phúc, không biết loại thuốc mà họ dùng để cường

hóa, là ở đâu?" Diệp Thiên biết Bích Phúc là vu y ở đây, đã sống ở đây một thời gian dài, đối với mọi thứ, bao gồm cả phương thức sinh hoạt đều rõ như lòng bàn tay.

Diệp Thiên cũng không hỏi quá nhiều, như vậy cũng sợ dễ gây ra hiểu lầm.

Chỉ đem tất cả các vấn đề, đều hỏi ra dưới hình thức trò chuyện.

"Thuốc họ uống cụ thể ta cũng không rõ lắm, nhưng ta biết phòng thuốc ở đâu." Bích Phúc vốn dĩ ở đây luôn không được chào đón, tất cả mọi người đều bắt nạt cậu ta, cậu ta sẽ không thân cận với mọi người.

Nhưng nhất cử nhất động, cậu ta đều biết.

Khi đó cảm thấy Diệp Thiên tò mò như vậy, nói những chuyện này với hắn, huống hồ hắn đã giúp đỡ mình nhiều như vậy.

Tự nhiên cũng không có gì phải giấu diếm, bởi vì tất cả mọi người đều coi cậu ta như một người ngoại tộc để đối xử.

Sau nhiều lần tìm hiểu, bao gồm cả việc giao tiếp giữa hai người, Diệp Thiên bây giờ cũng đã có một sự hiểu biết chung về Xích Luyện Tộc, cũng đã xác định được mấu chốt để giải quyết vấn đề.

Chương 2231

Vì vậy hắn liền muốn nhanh chóng lẻn vào phòng thuốc mà Bích Phúc đã nói để kiểm tra.

Bây giờ Diệp Thiên chỉ nghe lời một phía của Bích Phúc, chứ không biết trong phòng thuốc đó, rốt cuộc ẩn chứa điều gì.

Nếu muốn hiểu rõ loại thuốc họ dùng, cũng chỉ có thể đến phòng thuốc kiểm tra một phen, xem xem có phải loại thuốc mà cậu ta nói hay không.

Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ rằng, sức mạnh của một người trở nên mạnh mẽ như vậy, lại là nhờ vào dược lực.

Nhưng thuốc, cũng không thể nào khiến một người cả đời đều như vậy.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy loại thuốc này, dường như ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa.

Nhưng khi Diệp Thiên có ý nghĩ này, hắn không nói với Bích Phúc, không muốn đối phương cảm thấy hắn có dự mưu.

Dù sao cũng là thân phận người bình thường, tiếp cận cậu ta là để có thể thành đại sự.

Giờ đây Diệp Thiên, đã có ý nghĩ và suy đoán của riêng mình, phải nắm bắt thời cơ.

Như vậy mới có thể triệt để, giải quyết hết mọi vấn đề.

Trải qua bao nhiêu gian nan, Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể đứng vững ở đây, chắc chắn sẽ nhanh chóng làm rõ những chuyện này, cũng có thể giúp hắn nhanh chóng rời đi.

Nếu có thể khôi phục mọi thứ ở đây về đúng quỹ đạo, cũng là hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Giới giao cho.

Giờ đây Diệp Thiên và Bích Phúc khi đó nói chuyện xong, một mình hắn lấy lý do có việc, sau đó rời đi trước.

Chờ thời cơ, Diệp Thiên bắt đầu tiến vào, phòng thuốc mà Bích Phúc đã nói trước đó để kiểm tra.

Nhưng sau khi vào trong, Diệp Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao đối với mọi thứ ở đây, hắn đều không quen thuộc, tuyệt đối không thể đả thảo kinh xà.

Nếu không sau này làm việc, chắc chắn sẽ khó khăn hơn.

Vì vậy Diệp Thiên trốn ở trong góc, bây giờ hắn phải quan sát động tĩnh của phòng thuốc, xem có người canh gác hay không.

Nếu liều lĩnh tiến lên, bị người khác bắt gặp chắc chắn sẽ có những lời không hay.

Diệp Thiên khi làm bất cứ việc gì, luôn lên kế hoạch rất chu đáo, tuyệt đối sẽ không để người khác phát hiện.

Đương nhiên, khi trốn ở một bên, đồng thời hắn cũng thấy có người đi qua đây.

Nhưng khi nhìn kỹ, mới phát hiện đó là một tiểu dược đồng, tuổi tác dường như không lớn lắm, trong tay cầm đồ vật.

Nhưng Diệp Thiên rất rõ một điểm, nếu không có đồ vật chứng minh thân phận, mà đi vào, chắc chắn sẽ bị cửa lớn coi như kẻ trộm.

Vì vậy Diệp Thiên cảm thấy cơ hội của mình đã đến.

Bởi vì tiểu dược đồng này xuất hiện, vậy thì có thể cướp lấy từ trên người cậu ta.

Nhưng Diệp Thiên không hề muốn hạ sát thủ hay gì đó, chỉ để có thể đạt được mục đích của mình.

Huống hồ trong tay dược đồng có chứng kiện, Diệp Thiên chỉ mượn chứng kiện một lát.

Tiểu dược đồng tự nhiên không biết, trong bóng tối có người đang quan sát, một mình cậu ta im lặng đi về phía trước.

Lúc này Diệp Thiên đã chuẩn bị đầy đủ, từ phía sau lao thẳng ra, với tốc độ nhanh nhất đánh ngất dược đồng.

Sau đó lấy chứng kiện từ trên người cậu ta, và dịch dung thành dáng vẻ của cậu ta, lẻn vào trong đám người đi phân phát đan dược.

Chương 2232

Diệp Thiên tự nhiên không nghĩ rằng, sẽ dễ dàng thành công như vậy.

Nhưng bây giờ muốn vào phòng thuốc, rồi xem xét tình hình, chắc chắn phải cẩn thận hơn nữa.

Dù sao cũng dịch dung thành dáng vẻ của cậu ta, cũng không biết trước đây lời nói, hay hành vi cử chỉ của cậu ta như thế nào.

Nhưng sau khi vào trong, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy, có một cảm giác kỳ lạ, đó là trong dược vật này, có ma huyết tồn tại.

Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì.

Vì vậy một mình hắn âm thầm bắt đầu suy nghĩ về những chuyện này.

Bởi vì dược vật này nếu, thật sự có thể tăng cường sức mạnh của con người, vậy tại sao lại duy trì lâu như vậy.

Mọi người đáng lẽ mỗi lần, đều sẽ uống hoặc uống theo giờ, theo liều lượng.

Nhưng những dược vật này lại là ai cung cấp.

Ma huyết pha trộn trong đó lại là chuyện gì.

Diệp Thiên bây giờ không có cách nào thương lượng với bất kỳ ai, chỉ có thể dựa vào suy đoán của một mình, bao gồm cả việc liên kết một loạt vấn đề không hiểu lại với nhau, sau đó đưa ra kết luận, để có kế hoạch tốt hơn.

Diệp Thiên lúc đó một mình ở đó suy nghĩ rất lâu, nếu những người này thật sự sau khi uống thuốc này, khiến họ trở nên mạnh mẽ

hơn, huống hồ hắn còn có thể cảm nhận được, trong đó có tác dụng của ma huyết.

Lẽ nào chuyện này cũng có liên quan lớn đến người Ma Giới.

Tuy bây giờ Diệp Thiên không thể hoàn toàn xác định, những gì hắn nói rốt cuộc là thật hay giả, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, cộng thêm việc đã từng giao chiến với Ma Giới, đương nhiên chuyện này, chắc chắn không thể thoát khỏi quan hệ với họ.

Nếu lần này không liên quan đến Ma Giới, vậy tại sao ở đây lại khiến hắn phát hiện, có tác dụng của ma huyết.

Với năng lực như vậy, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không nhận nhầm bất cứ chuyện gì, hoặc có quá nhiều suy nghĩ.

Nếu không có sự chắc chắn nhất định, hắn cũng sẽ không quả quyết như vậy về nguyên nhân của chuyện này.

Huống hồ loại dược vật này, có thể khiến họ không ngừng mạnh lên, chuyện này Diệp Thiên không cần nghĩ, cũng có thể đoán ra.

Nhưng bây giờ có thật sự liên quan đến Ma Giới hay không, Diệp Thiên cũng chỉ có thể tiếp tục điều tra chi tiết.

Chỉ dựa vào suy nghĩ hiện tại, cũng chưa chắc có thể làm rõ vấn đề.

Chỉ là bây giờ Diệp Thiên, duy nhất có một điểm không rõ ràng, Ma Giới tại sao lại tham gia vào chuyện này.

Lẽ nào có ý đồ gì đó, có hành động lớn, cần Xích Luyện Tộc giúp đỡ.

Bây giờ Diệp Thiên căn bản không có cách nào, để ý đến nhiều chuyện như vậy.

Hắn cũng hy vọng người của Thiên Giới, có thể sớm biết được

chuyện này.

Nếu thật sự có người của Ma Giới xen vào, vậy thì hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Huống hồ mọi người không ai muốn thấy cảnh tượng như vậy.

Đương nhiên, khi đó Diệp Thiên suy đi nghĩ lại, mới phát hiện ra hóa ra những chuyện mà hắn vẫn luôn bối rối trước đây, cuối cùng cũng có thể có một lời giải thích hoàn hảo.

Chả trách lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Thực ra nếu kết hợp một loạt vấn đề lại với nhau, Diệp Thiên có thể hoàn toàn thông suốt đầu đuôi câu chuyện.

Vì vậy Diệp Thiên nhanh chóng trong đêm đó, sắp xếp lại toàn bộ những tài liệu đã thu thập được.

Chương 2233

Diệp Thiên trong lòng rất rõ ràng, Thiên Giới lần này muốn xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Nếu đã thực hiện nhiệm vụ, vậy thì chắc chắn sẽ thực hiện nhiệm vụ đến cùng.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này cố nhiên đặc biệt quan trọng, nếu đã đến đây, vậy thì nhất định phải nhanh chóng truyền những thông tin này cho họ, xem Thiên Giới có chỉ thị gì thêm không.

Như vậy Diệp Thiên cũng sẽ làm theo chỉ thị.

Nếu không hắn cũng rất mơ hồ, bởi vì tất cả mọi chuyện hiện tại, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lỡ như có điều gì không rõ, hậu quả sẽ khó lường.

Giờ đây Diệp Thiên chỉ hy vọng người của Thiên Giới, có thể nhanh chóng đi tra xem Ma Giới và Xích Luyện Tộc, có thật sự có chút liên hệ hay không.

Diệp Thiên không ngừng nghỉ, nhanh chóng đem, những tài liệu đã chuẩn bị và thu thập được, sau đó truyền đến Thiên Giới.

Đương nhiên, trong quá trình truyền tin, Diệp Thiên cũng hy vọng có thể nhanh chóng đưa ra quyết định hoặc phương án.

Diệp Thiên ở đây cũng không dám ở lại quá lâu, dù sao có những chuyện không thể nào kiểm soát được.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề, hắn có thể thuận lợi trở về Thiên Giới, có thể nhanh chóng trở về rừng đào.

Diệp Thiên biết Thiên Giới, đối với chuyện này luôn đặc biệt quan

tâm.

Nếu để họ biết, lần này Ma Giới cũng đã xâm nhập vào Xích Luyện Tộc, chắc chắn trong lòng sẽ có lo lắng.

Nhưng cách làm của Thiên Giới, Diệp Thiên cũng biết, chắc chắn họ sẽ sắp xếp ổn thỏa kế hoạch.

Cho nên khi đó, khi Diệp Thiên truyền tin đi, người của Thiên Giới cũng đã biết về Xích Luyện Tộc.

Sở dĩ họ bạo loạn như vậy, là vì trong cơ thể đã uống một loại dược vật.

Mọi người xoay quanh chuyện này cũng đã thương nghị, đồng thời cũng hồi âm lại cho Diệp Thiên.

Trong quá trình hồi âm, Thiên Giới yêu cầu Diệp Thiên tìm bằng chứng Xích Luyện Tộc và Ma Tộc thông đồng, dù sao những gì hắn tìm được bây giờ, căn bản không thể chứng minh Ma Giới đã can thiệp.

Bởi vì tất cả mọi thứ Diệp Thiên đều chỉ dựa vào, suy đoán và quyết đoán của mình.

Nhưng nếu muốn làm rõ những vấn đề này, phải để Diệp Thiên suy nghĩ kỹ lưỡng hơn nữa, sau đó mới xử lý tình hình.

"Bây giờ điều cần làm nhất, là tìm ra bằng chứng thông đồng, phải hết sức cẩn thận để đảm bảo an toàn của ngươi." Khi đó Diệp Thiên sau khi nhận được tin nhắn hồi âm của Thiên Giới, cả người cũng càng thêm xác định, con đường phía trước nên đi như thế nào, hoặc có kế hoạch gì.

Dù sao trước đây Diệp Thiên đã điều tra chuyện này rất lâu.

Nếu có thể điều tra rõ ràng những vấn đề này, ít nhất cũng có thể

nhanh chóng bắt được một số tội ác của Xích Luyện Tộc và Ma Tộc.

Nhưng những chuyện này không phải, một sớm một chiều có thể làm được.

Diệp Thiên trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Nếu chuyện này thật sự liên quan đến Ma Tộc, vậy thì vấn đề thực sự rất nghiêm trọng.

Cũng không đơn giản là có thể qua loa cho xong chuyện.

Nhưng bây giờ nếu Diệp Thiên muốn nhanh chóng, tìm bằng chứng cũng là một việc khó khăn.

Vì vậy hắn chỉ có thể nhân cơ hội giả vờ bị thương, không thể tiếp tục làm vũ vệ.

Diệp Thiên biết, bất luận làm việc gì, chắc chắn đều không theo ý mình.

Chương 2234

Nhưng bây giờ nếu muốn tìm ra, bằng chứng liên quan giữa thuốc trong phòng thuốc, Ma Tộc và Xích Luyện Tộc, vậy thì tiếp tục làm vũ vệ căn bản không giải quyết được vấn đề.

Vì vậy sau khi giả vờ bị thương, hắn cũng chuyển chỗ ở.

Diệp Thiên chỉ có thể dựa vào y thuật mà mình đã biết trước đây, sau đó ở lại đây.

Như vậy có thể có cơ hội tiếp xúc với vu sư, như vậy có thể giải quyết được vấn đề.

Diệp Thiên quả thật, là một người đặc biệt thông minh, mỗi khi gặp nguy hiểm hoặc có áp lực, luôn có thể vui vẻ thay đổi mọi thứ.

Diệp Thiên nếu đã làm theo sự phân công của Thiên Giới, nhất định sẽ làm cho thật hoàn hảo, sẽ không để bất kỳ ai thất vọng, cũng sẽ không để mình phụ trách nhiệm.

Phải làm rõ những chuyện này.

Nếu Ma Giới và Xích Luyện Tộc thật sự có câu kết, đối với ảnh hưởng của Thiên Giới thật sự cực kỳ lớn.

Lần này công việc cũng rất lớn, nhưng Diệp Thiên lại chưa bao giờ có bất kỳ áp lực hay oán trách nào.

Hắn cảm thấy có thể nhận lệnh của Thiên Giới đến đây, cũng có thể thấy được ánh hào quang của mình.

Dù thế nào, Diệp Thiên cũng sẽ cố hết sức tìm bằng chứng, sau đó hồi âm lại cho Thiên Giới.

Bộ phận vu y này Diệp Thiên cũng không quen thuộc, dù sao cũng

mới đến đây, có những chuyện vẫn đang trong kế hoạch.

Dù sao có quá nhiều chuyện, không thể nào kiểm soát được.

Bây giờ Diệp Thiên để có thể đạt được mục đích của mình, thật sự đã tốn rất nhiều tâm huyết.

Bất kể đi đâu về đâu, Diệp Thiên vẫn luôn tin tưởng, nhất định sẽ thành công tìm được bằng chứng câu kết.

Tuy chuyện này có thể trông, không dễ dàng gì, nhưng hắn nhất định sẽ dốc toàn lực.

Tuyệt đối sẽ không để người của Thiên Giới xem thường.

Huống hồ chuyện lớn như vậy giao cho hắn, nếu làm không thành công, Diệp Thiên cũng không có mặt mũi nào quay về.

Huống hồ lần này đến bộ phận vu y, Diệp Thiên tuy không có quá nhiều suy nghĩ, nhưng đối với Bích Phúc mà nói, thật sự là một chuyện vui.

Vốn dĩ trước đây cảm thấy ở đây, không có ai có thể trở thành bạn tốt với mình.

Nhưng từ khi Diệp Thiên đến, cuộc sống của cậu ta cũng đã có sự thay đổi lớn.

Lần này có thể đến đây, ở cùng mình thật sự vui không tả xiết.

Cả người cũng vui vẻ không thôi.

“Diệp Thiên, không ngờ ngươi lại đến bộ phận vu y, thật sự là một chuyện đáng mừng, từ nay về sau ta sẽ không còn cô đơn nữa.” “Vừa hay ngươi mới đến, ta cũng sẽ dẫn ngươi đi tìm hiểu.” Diệp Thiên thực ra luôn như vậy, đối với ai cũng luôn một lòng một dạ, bất kể xuất phát từ mục đích gì.

Chưa bao giờ muốn hại người khác.

Huống hồ hắn cảm thấy Bích Phúc cũng là một thiếu gia rất tốt, bất kể xuất phát từ phương diện nào cũng đặc biệt tốt, cũng có thể nói với hắn nhiều như vậy.

Tuy mới đến, có những nơi không hiểu, nhưng cậu ta đều có thể tận tình dẫn hắn đi tìm hiểu.

Dưới sự dẫn dắt của cậu ta, Diệp Thiên thật sự đã hiểu được nhiều sự vật.

Bây giờ Diệp Thiên cũng đột nhiên hiểu ra, ở đây đâu đâu cũng có khu vực của riêng mình.

Lúc đầu cứ tưởng bộ phận vu y chỉ là nơi chữa bệnh cho người khác, nhưng lại phát hiện ở đây phân chia thực sự quá nhiều.

Chương 2235

Diệp Thiên nếu muốn tiến thêm một bước tìm hiểu ở đây, thật sự rất khó khăn.

Nếu ở đây đã phân chia nhiều khu vực như vậy, hắn cũng không biết nên bắt đầu điều tra từ đâu.

Nhưng bây giờ may mà có Bích Phúc giúp đỡ.

Hai người mỗi ngày ở bộ phận vật y cũng bận rộn qua lại, dù sao sau khi chữa bệnh xong, đồng thời phải phân phát thuốc đến những nơi không có người, đi giao thuốc.

Nhưng đồng thời Diệp Thiên cũng phát hiện ra một bí mật trọng đại, đó là tất cả bí mật thật sự, đều nằm ở bộ phận chế dược.

Nếu muốn làm rõ vấn đề ở đây, xem ra thật sự phải bắt đầu điều tra từ đây.

Nhưng Diệp Thiên không hề nói suy nghĩ của mình với Bích Phúc, vì không muốn có thêm người tham gia vào, hoặc có suy nghĩ khác.

Dù sao những chuyện này chỉ có một mình Diệp Thiên có thể làm, những sứ mệnh mà hắn gánh vác trên vai, cũng rất nghiêm trọng.

Mỗi ngày trong quá trình quan sát, Diệp Thiên cũng ghi nhớ tất cả ấn tượng vào trong đầu.

Hắn cảm thấy trong khoảng thời gian này, tuy có thể không có thành quả gì lớn, nhưng dù thế nào Diệp Thiên cũng sẽ luôn kiên trì, làm rõ tất cả các vấn đề, như vậy mới có thể giao phó tốt hơn.

"Đúng rồi, Bích Phúc, bộ phận chế dược ở đó có phải ai cũng vào được không, hay chỉ những người có liên quan mới có thể vào?" Mỗi lần Diệp Thiên và Bích Phúc, trò chuyện về một số tình hình của câu

lạc bộ, hắn luôn úp mở để moi móc một số thông tin.

Dù sao một người ở đây lâu rồi, nếu có thể bắt đầu điều tra từ manh mối này, có thể sẽ mang lại cho hắn những điều bất ngờ.

Nhưng dù thế nào, Diệp Thiên cũng nhất định phải làm rõ những vấn đề này, như vậy mới có thể giúp hắn tìm được bằng chứng tốt hơn.

Nếu không càng ở đây trì hoãn, càng khiến hắn không có manh mối.

Khi đó trong quá trình tìm hiểu, đồng thời hắn cũng biết bộ phận chế dược, là một nơi có tính bảo mật rất cao.

Người bình thường không có thông báo, tuyệt đối không thể đi vào.

Nếu một khi đi vào bị bắt, chắc chắn cũng sẽ phải trả giá tương ứng.

Chỉ có những người được chỉ định mới có thể vào.

Những người như Diệp Thiên và Bích Phúc, chỉ có thể ở đây trong trạng thái phát thuốc.

Muốn vào trong căn bản không có khả năng.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy những người ở đây trước đây, đã uống loại thuốc mạnh mẽ, có lẽ có liên quan lớn đến bộ phận chế dược này.

Trong bộ phận chế dược có người khác tồn tại hay không, thực ra hắn cũng không biết, chỉ là một mình hắn suy đoán.

Nhưng Diệp Thiên sẽ không vì, những trở ngại này mà từ bỏ việc tìm kiếm bằng chứng.

Huống hồ khi đó hắn đã hứa với Thiên Giới, sẽ nhanh chóng làm

rõ chuyện giữa họ và Ma Tộc.

Đã đến đây rồi, Diệp Thiên cũng sẽ không dừng lại.

Nhưng bây giờ bộ phận chế dược căn bản không vào được, hắn cũng không phải là nhân viên được chỉ định.

Vậy thì Diệp Thiên bắt đầu điều tra chuyện này, chỉ có thể tìm kiếm từ những chi tiết nhỏ.

Dù sao Xích Luyện Tộc và Ma Giới, nếu không có sự thông đồng, không thể nào có loại thuốc mạnh mẽ như vậy.

Huống hồ trong đó có ma huyết, Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được.

Bây giờ Diệp Thiên đang từng bước tiếp cận.

Chương 2236

Để có thể điều tra rõ ràng, nhưng bây giờ lại có khó khăn ở đây.

Bích Phúc trong quá trình tiếp xúc với Diệp Thiên, chưa bao giờ thấy được, trong lòng hắn có bí mật.

Bởi vì cậu ta chỉ cảm thấy mình đã kết giao được một người bạn tốt, trong hoàn cảnh như vậy, có thể có một người bạn như vậy ở bên cạnh, thật sự là một niềm vui.

Mỗi ngày trong quá trình phát thuốc, cũng có những lời muốn nói.

Diệp Thiên lại không ngừng tìm kiếm, bằng chứng liên quan giữa họ, phải nhanh chóng truyền về Thiên Giới, xem bên đó nên quyết định như thế nào.

Diệp Thiên cũng thuận lợi tìm được, những việc liên quan đến phương diện này, vậy thì từ dược liệu, cũng như nguyên liệu để điều tra.

Diệp Thiên là một người rất thông minh, không có việc gì hắn không nghĩ đến, chỉ có việc hắn không làm được.

Huống hồ đã uống thuốc, chắc chắn sẽ có dược liệu được vận chuyển vào, sau đó mới có thể chế thành những loại thuốc đó.

Nhưng Diệp Thiên bây giờ căn bản không vào được bộ phận chế dược, chỉ có thể bắt đầu xử lý từ nguyên liệu dược vật, xem xem Xích Luyện Tộc và Ma Giới, có liên quan lớn nhất hay không.

Nếu thật sự có liên quan, chắc chắn sẽ không kín kẽ, như vậy cũng dễ dàng để hắn giải quyết.

Nhưng những dược liệu này nếu muốn từ trong đó, điều tra ra được thứ gì đó, có lẽ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng bây giờ đối với Diệp Thiên mà nói, hắn biết thời gian rất gấp gáp.

Nếu có thể trong thời gian ngắn nhất, giải đáp rõ ràng những vấn đề này, thì thật tốt biết bao.

Dù sao nếu còn trì hoãn, không biết sẽ gây ra động tĩnh lớn gì nữa.

Tất cả mọi chuyện, căn bản đều không nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Thiên.

Nếu có thể, Diệp Thiên cũng hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng đạt được.

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng không như ý muốn, quá nhiều chuyện khiến hắn cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng lại không có người để thương lượng.

Giờ đây ở cùng Bích Phúc, tuy có lúc cậu ta có thể giải thích cho hắn, nhưng những vấn đề sâu hơn, chắc chắn cậu ta cũng không biết.

Diệp Thiên bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào, chính mình để tìm hiểu những chuyện này.

Khi đó Diệp Thiên đột nhiên dùng, linh lực của mình nuôi ra một con bướm giấy.

Dùng bướm giấy này có thể nhẹ nhàng tránh được những trận pháp đó.

Diệp Thiên là một người rất thông minh, tuyệt đối sẽ không đẩy mình vào chỗ bất nghĩa, cũng càng không để mình gặp nguy hiểm.

Nếu nguy hiểm tồn tại, hắn cũng sẽ thực thi một phần kế hoạch trước, tuyệt đối sẽ không để người của Xích Luyện Tộc và Ma Tộc biết, hắn đã đến đây.

Huống hồ bây giờ hắn đang tiếp cận với thân phận người bình

thường, có những chuyện Diệp Thiên đều không đi, cũng không đi làm cho chuyện này trở nên quá gượng ép.

Nhưng nếu không trong tình huống như vậy, để phán đoán những chuyện này, bây giờ Diệp Thiên cũng không tìm được lý do thích hợp, có thể định ra toàn bộ tội danh.

Bây giờ sau khi Diệp Thiên dùng linh lực của mình nuôi ra con bướm giấy, cũng có thể tránh được những trận pháp đó.

Diệp Thiên chỉ có thể chờ đợi, mấy ngày trước khi phát thuốc hàng tháng, sau đó nghiêm túc dò xét, rồi mới quyết định.

Diệp Thiên tuy không biết rốt cuộc, họ có âm mưu gì, hoặc xuất phát từ mục đích gì.

Nhưng trong nội tâm những gì hắn nói, bao gồm cả những việc hắn làm, Diệp Thiên đại khái cũng có thể đoán được vài phần.

Chương 2237

Chỉ là không thể hoàn toàn xác định.

Nhưng nếu thật sự có liên quan lớn đến Ma Tộc, chắc chắn cũng bị lợi dụng, hoặc giữa họ có mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau tồn tại.

Thực ra Diệp Thiên thông minh như vậy, không chỉ phụ thuộc vào chính hắn, mà còn căn cứ vào những chuyện này để bắt đầu lên kế hoạch, sau đó thực hiện một cách chu đáo.

Nếu không Thiên Giới cũng không thể nào, giao nhiệm vụ trọng đại như vậy cho hắn xử lý.

Huống hồ đến một người giúp đỡ cũng không phái cho.

Dù sao mọi người tin tưởng hắn có thực lực như vậy, có thể ứng phó tự nhiên, có thể triệt để giải quyết bình luận lần này.

Diệp Thiên bây giờ trong quá trình giao thuốc, đồng thời cũng phát hiện, quả thực có sứ giả Ma Giới, dùng cửa truyền tống để gửi ma huyết đến.

Khi đó Diệp Thiên cứ nghĩ những gì mình đoán chưa chắc đã là sự thật, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, mới phát hiện ra hóa ra giữa họ thật sự có sự câu kết.

Chả trách lại ngửi thấy mùi ma huyết, cũng chứng minh được tất cả những suy đoán trước đây của hắn hoàn toàn chính xác.

Nhưng nếu họ thật sự câu kết với nhau, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Chuyện này Diệp Thiên cảm thấy, phải báo cho người của Thiên Giới.

Mỗi khi có được bằng chứng xác thực, Diệp Thiên đều thu thập toàn bộ tình báo rồi truyền về cho Thiên Giới.

Hắn biết rằng người của Thiên Giới cũng đang vô cùng quan tâm đến chuyện này.

Nếu đem những vấn đề này báo cáo lên trên, chẳng phải cũng có thể giải quyết thuận lợi hay sao?

Rốt cuộc Ma Giới có động tĩnh lớn và mưu đồ như vậy, khẳng định không có ý tốt.

Một khi xảy ra biến động, cũng sẽ ảnh hưởng đến cả Thiên Giới.

Mặc dù Diệp Thiên chưa từng thử, nhưng lần này khác hẳn mọi khi, hắn muốn làm mọi chuyện thật hoàn hảo.

Hắn phải khiến những kẻ này trả cái giá xứng đáng, bất kể chúng có mục đích gì hay cấu kết với ai.

Rốt cuộc chúng muốn làm gì, đó không phải là điều Thiên Giới quan tâm, hắn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Hắn phải truyền tin tức này về, xem xem Thiên Giới tiếp theo sẽ yêu cầu hắn làm gì.

Vốn dĩ họ đã sớm có đối sách, chỉ là không quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây.

Thế là, Diệp Thiên dùng pháp thuật, truyền toàn bộ tình hình về Thiên Giới.

Người của Thiên Giới cũng đã nắm được một số thông tin.

Sau khi truyền tin xong, cả người Diệp Thiên cũng thả lỏng đi nhiều.

Dù sao đi nữa, trong một thời gian ngắn mà tìm được nhiều manh mối như vậy, hắn cảm thấy tuy không đáng tự hào, nhưng cũng tuyệt

đối không khiến người của Thiên Giới phải thất vọng.

Bất kể thế nào, tìm được manh mối trong thời gian ngắn, đôi khi cũng khiến Diệp Thiên có chút kiêu ngạo.

Nhưng hắn sẽ không vì thế mà lơ là, phải tiếp tục tìm hiểu vấn đề sâu hơn nữa.

Điều quan trọng nhất bây giờ là dựa vào manh mối này để điều tra ra âm mưu cụ thể của Ma Tộc.

Đối với chuyện này, Ma Tộc nhất định có mưu đồ riêng, nếu không người Ma Giới không thể nào tốt bụng đến mức cung cấp thuốc cho nơi này, chắc chắn là muốn lợi dụng họ làm gì đó.

Diệp Thiên hiện tại cảm thấy đáng thương nhất chính là những người của Xích Luyện Tộc, rõ ràng thực lực không mạnh đến thế.

Chương 2238

Nếu không nhờ Ma Tộc cung cấp dược vật, họ cũng không thể có được bộ dạng như hiện tại.

Nhưng cứ kéo dài như vậy, cây cao đón gió, sau này khẳng định cũng sẽ đối mặt với vấn đề.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên không có tâm trí đâu mà suy xét những chuyện đó.

Hắn chỉ hy vọng có thể lần theo manh mối này, nhanh chóng tìm ra âm mưu của Ma Tộc.

Nhưng hiện tại, đối với Diệp Thiên mà nói, có một chuyện khó khăn nhất.

Mặc dù hắn đã vào được bộ phận y dược, nhưng lại không thể tiếp cận những địa điểm quan trọng.

Nếu chỉ quanh quẩn ở nơi này điều tra, căn bản không thể tìm ra chứng cứ gì.

Nhưng nếu muốn điều tra sâu hơn, vậy thì phải trà trộn vào được địa điểm đặc biệt kia.

Nhưng địa điểm đó rốt cuộc phải làm sao mới có thể trà trộn vào?

Hơn nữa, Diệp Thiên có một kế hoạch, đó là trà trộn vào căn cứ quan trọng của Xích Luyện Tộc để điều tra, trước tiên phải nắm chắc toàn bộ kế hoạch trong tay.

Như vậy mới có thể đối phó tốt hơn với những chuyện phát sinh.

Nếu không, làm việc trước quên sau không phải là tính cách của hắn.

Có quá nhiều chuyện Diệp Thiên vẫn chưa làm rõ, chỉ là chưa có thời cơ thích hợp.

Bây giờ, hắn phải lên kế hoạch thật kỹ lưỡng.

Diệp Thiên trước nay luôn là như vậy, không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Chỉ cần là việc hắn muốn làm, nhất định sẽ làm cho bằng được, huống chi bây giờ mọi chuyện đã bày ra trước mắt.

Nếu không tiếp tục điều tra sâu hơn, bất luận làm gì, cũng không thể hoàn thành được nhiệm vụ.

Vậy nên, lúc này Diệp Thiên cũng đã nghĩ ra cách để vào được bộ phận bào chế thuốc.

Ban đầu, Diệp Thiên hoàn toàn không hiểu rõ địa hình nơi đây, bao gồm cả địa thế.

Nhưng để có thể thuận lợi lẻn vào bên trong, hắn thật sự đã khổ tâm suy nghĩ.

Hắn đã làm gần như mọi việc không thể làm, chỉ vì mong có một ngày có thể điều tra cặn kẽ mọi chuyện ở đây, sau đó báo cáo lại cho Thiên Giới, xem họ nên xử lý thế nào.

Hiện tại, Diệp Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn đã lượn lờ xung quanh bộ phận bào chế thuốc mấy ngày liền.

Muốn trà trộn vào, trước tiên phải nắm rõ vấn đề bên trong.

Hắn tuyệt đối sẽ không vì một phút nhiệt huyết bốc đồng hay vì muốn điều tra ra kết quả mà đẩy bản thân vào tình thế nguy hiểm.

Sau khi ẩn mình quan sát mấy ngày, Diệp Thiên cũng nhận ra.

Bộ phận bào chế thuốc này có vẻ như chỉ có nhân viên đặc định

mới có thể tiến vào, nhưng việc quản lý tương đối không nghiêm ngặt lắm.

Tuy nhiên, trong lòng Diệp Thiên cũng hiểu rõ, bề ngoài trông có vẻ không nghiêm ngặt, nhưng bên trong chắc chắn cũng có vấn đề.

Nếu bất kỳ ai cũng có thể tiếp cận hoặc tiến vào, họ cũng không cần phải làm chuyện này một cách mờ ám như vậy.

Hiện tại Diệp Thiên cũng cảm thấy có những chuyện không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chương 2239

Nếu muốn trà trộn vào nơi mà Xích Luyện Tộc và Ma Tộc gặp mặt thương thảo hàng tháng, xem ra còn khó hơn lên trời.

Nhưng hắn sẽ không vì thế mà dừng bước.

Hắn phải dũng cảm tiến về phía trước, tiếp tục con đường đã chọn.

Lúc này, Diệp Thiên đã hiểu ra, nếu muốn vào được nơi giao đàm, trước tiên phải có một thân phận thực sự mới có thể tiến vào.

Chỉ dựa vào địa vị nhỏ bé hiện tại mà muốn vào, chắc chắn là khó càng thêm khó.

Diệp Thiên bắt đầu điều tra về phương diện này.

Rốt cuộc hắn cũng mới đến, đối với một số chuyện cũng không hiểu rõ hoàn toàn.

Nhưng hắn sẽ không vì thế mà nản lòng, vẫn tiếp tục không ngừng điều tra.

Trong quá trình điều tra, hắn mới phát hiện ra, hóa ra với thân phận một gã sai vặt là có thể hoàn toàn đi vào bên trong.

Nếu vậy, Diệp Thiên cảm thấy cũng không khó lắm.

Hơn nữa, thân phận sai vặt có thể tiến vào hội trường, đến lúc đó lại nghĩ cách tiếp cận hoặc có mục đích khác, hắn là có thể làm được.

Nếu những chuyện này đổi lại là người khác, e rằng đã sớm bị rối trí hoàn toàn.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, những chuyện này thật sự siêu cấp đơn giản, chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là không có chuyện gì

không giải quyết được.

Diệp Thiên cảm thấy vấn đề chủ yếu nhất hiện tại là vào được bên trong trước, sau đó những vấn đề còn lại sẽ tùy tình hình mà xem xét.

Rồi dựa vào tình hình bên trong để phán đoán, như vậy sẽ không khiến hắn phải bối rối cả ngày.

Mỗi bước đi của hắn đều có kế hoạch.

Diệp Thiên đã quyết định làm như vậy, nhất định sẽ làm, vì chỉ có cách này mới có thể giúp hắn nhanh chóng trà trộn vào nội bộ.

Sau đó mới có thể xem xét nơi giao dịch của chúng rốt cuộc có kế hoạch gì.

Nếu không vào được bên trong, dù Diệp Thiên ở ngoài có nếm mật nằm gai cũng chưa chắc có được thông tin mình muốn.

Diệp Thiên vẫn luôn tìm kiếm tung tích của những gã sai vặt.

Nơi này có rất nhiều sai vặt, nhưng Diệp Thiên không thể làm gì chúng được.

Hắn phải tìm một người vừa mới vào, sau đó mới có thể thay thế.

Nếu nhằm vào những kẻ đã ở đây lâu năm, căn bản không có khả năng.

Về điểm này, Diệp Thiên trong lòng hiểu rất rõ, làm việc cũng rất có đầu óc.

Không có bất kỳ chuyện gì đối với hắn là có độ khó, chỉ cần muốn làm nhất định sẽ làm được.

Hơn nữa, dùng thân phận một gã sai vặt tiến vào bên trong, có thể hoàn toàn nắm giữ mọi sự vật trong phạm vi đó.

Mặc dù Diệp Thiên không biết làm như vậy có thật sự được như ý muốn hay không, nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng không thể bỏ lỡ, phải làm rõ tất cả mọi vấn đề.

Như vậy mới có thể đảm bảo vẹn toàn, tìm được chứng cứ chúng cấu kết với nhau.

Như vậy sau khi trở về Thiên Giới, cũng có cái để báo cáo.

Vốn dĩ người của Thiên Giới vẫn luôn tìm kiếm chuyện này.

Chương 2240

Trong quá trình tìm kiếm, Diệp Thiên phát hiện có một gã sai vặt vừa mới đến không lâu.

Thế là hắn liền dùng pháp thuật, khởi động lại toàn bộ ký ức của kẻ đó, bao gồm cả những chuyện khác.

Nếu Diệp Thiên muốn dùng thân phận sai vặt tiến vào, vậy thì trước tiên phải nắm rõ như lòng bàn tay những việc mà kẻ đó đã làm trước đây, ghi nhớ trong đầu, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện, đồng thời có thể nhanh chóng làm tốt mọi việc.

Pháp thuật của Diệp Thiên vô cùng lợi hại.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, hắn cũng biến thành bộ dạng của gã sai vặt kia.

Thế là hắn cùng mọi người tiến vào hội trường.

Ngay từ khoảnh khắc bước vào, Diệp Thiên đã nhìn ngang ngó dọc.

Hắn phải để ý đến ánh mắt của người khác, nếu cứ thì thầm to nhỏ, hoặc cứ tiếp tục như vậy, mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận của hắn.

Nhưng vì thân phận sai vặt khá thấp kém, hắn chỉ có thể ở trong phòng trà.

Những nơi khác đều không được đến, điều này cũng cản trở bước chân của Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên sẽ không vì khó khăn này mà dừng bước.

Hắn nhanh chóng đem Thiết Âm Điệp chôn giấu cẩn thận rồi đi ra

ngoài.

Chỉ cần chuyện này có thể thành công, Diệp Thiên căn bản không để tâm đến những vấn đề khác.

Cái Thiết Âm Điệp này có thể nghe lén mọi lời nói, chỉ cần âm thanh đủ lớn là có thể ghi lại toàn bộ.

Điều này cũng khiến Diệp Thiên có đủ tự tin.

Sau khi đặt xong thứ đó, Diệp Thiên cũng vội vàng chạy ra ngoài, vì dù sao bên trong cũng có người.

Nếu lỡ bị phát hiện đang có ý đồ xấu, không chỉ thiết bị nghe lén bị phát giác, mà ngay cả hắn cũng có thể gặp nguy hiểm.

Diệp Thiên tuy không sợ, nhưng cũng không muốn rước thêm phiền phức.

Quả nhiên, mọi chuyện đều diễn ra đúng như Diệp Thiên dự đoán.

Hắn biết chỉ có thể dùng cách này để vào hội trường, nhưng nếu muốn tìm hiểu sâu hơn về chúng, căn bản là không có khả năng.

Hiện tại, thiết bị nghe lén ở bên trong có thể nghe rõ mồn một từng lời nói, hành động của tất cả mọi người.

Diệp Thiên chọn ngồi một bên chờ đợi tin tức truyền đến.

Mọi chuyện Diệp Thiên đều đã lên kế hoạch vô cùng chu toàn, không một ai biết bên trong có Thiết Âm Điệp.

Lúc đó, người của Xích Luyện Tộc và Ma Tộc đang ở bên trong thương thảo một số việc.

Lần này, đối với Ma Giới mà nói, thật sự vô cùng quan trọng, chúng thực sự muốn tạo phản.

Trước đây Ma Tộc luôn tỏ ra rất trầm ổn, không có động tĩnh gì

lớn.

Dù có làm gì cũng nhất định sẽ nể mặt Thiên Giới, chúng cũng biết nếu chỉ dựa vào sức mạnh hiện tại mà đối đầu với Thiên Giới thì căn bản không có cửa thắng, cho nên mới chạy đến cấu kết với Xích Luyện Tộc.

Mục đích lần này, kế hoạch lần này, không hề đơn giản như Diệp Thiên tưởng tượng.

Trước đó hắn chỉ nghĩ rằng chúng muốn gây bạo loạn, khiến thiên hạ bất an.

Nhưng sau khi nghe được kế hoạch khổng lồ này, hắn mới biết hóa ra chúng muốn giải thoát Thượng Cổ Hung Thú đã bị Đế Quân phong ấn ở Mạc Bắc.

Chương 2241

Vì trước đây nó đã bị phong ấn ở đó, nếu muốn giải trừ phong ấn, chắc chắn phải tốn không ít công sức.

Nhưng Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ Ma Tộc lại có bản lĩnh lớn đến vậy, lại có âm mưu to lớn đến thế.

Nếu một khi hung thú được thả ra, đừng nói cả Thiên Giới, mà cả Tam Giới cũng sẽ chúng sinh điên đảo.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này nhất định phải nhanh chóng báo cho người ở Thiên Giới biết, để họ sớm có chuẩn bị.

Rốt cuộc Ma Tộc đã lên kế hoạch lâu như vậy, xem ra không phải chỉ một hai ngày.

Chắc chắn đã mưu tính trong một thời gian dài, chỉ là lúc đó người của Thiên Giới căn bản không biết chúng có động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng hiện tại kế hoạch đã đến mức này, xem ra đã thành công được một nửa.

Diệp Thiên cảm thấy một khi Ma Tộc và Xích Luyện Tộc đã sớm có ý định thả Thượng Cổ Hung Thú ra, chắc chắn cũng đã có sự chuẩn bị vẹn toàn, tuyệt đối không thể để chúng thành công.

May mà lần này Diệp Thiên vô cùng thông minh, có thể nghĩ ra cách dùng thiết bị nghe lén để nghe trộm cuộc nói chuyện của chúng, từ đó biết được tin tức chấn động này.

Thế là hắn vội vàng chỉnh lý lại thông tin, tiếp tục truyền cho người ở Thiên Giới, để họ chuẩn bị thật tốt, xem xem bước tiếp theo nên làm gì, hoặc có cách nào để ngăn cản.

“Bọn chúng bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ, thời gian mưu tính không

hề ngắn.” “Người của Thiên Giới sau khi nhận được tin tức, hãy nhanh chóng quyết định cách giải quyết.” Diệp Thiên biết chuyện này không thể trì hoãn, cũng không do dự nhiều.

Sau khi nghe được tin tức này, hắn lập tức truyền về, trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu thật sự để chúng thành công, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Hiện tại chỉ hy vọng người của Thiên Giới có thể nhanh chóng tìm ra nguyên nhân và kế hoạch đối phó.

Diệp Thiên bên này vừa định truyền tin tức ra ngoài, lại không ngờ Thiết Âm Điệp mà hắn đặt bên trong đã bị đội tuần tra vô tình phát hiện.

Tất cả các lối ra vào đều bị phong tỏa.

“Rốt cuộc có chuyện gì?

Nhất định có người ngoài, nếu không thứ này từ đâu mà có?” “Phong tỏa tất cả các lối ra vào ngay, chỉ cần có kẻ tình nghi là phải bắt lại.” Hiện tại tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng, vì không biết rốt cuộc là ai đã đặt thứ này ở đây.

Nếu lỡ để người ngoài biết được việc làm của mình, chuyện này chưa có định đoạt, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến những việc sau này.

Mọi người lúc đó thật sự vô cùng căng thẳng, vì không biết thứ này đã được đặt ở đây bao lâu, cũng không biết kế hoạch có bị người khác biết hay không.

Tất cả mọi thứ như một màn sương mù không thể giải đáp.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, mọi người vẫn đang suy tính.

Tất cả mọi người đều biết, có gián điệp đã trà trộn vào tộc.

Nếu không tìm ra kẻ này, tin tức bị tiết lộ ra ngoài, đối với kế

hoạch mà nói, chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề.

Thế là tất cả nhân viên liền bắt đầu phong tỏa toàn bộ lối ra vào, sau đó bắt đầu tuần tra nghiêm ngặt, xem có thật sự có gián điệp trà trộn vào hay không.

Lúc này, tình cảnh của Diệp Thiên thật sự vô cùng gian nan.

Vốn dĩ hắn định điều tra rõ ràng những tin tức này rồi sẽ rời đi, nhưng hiện tại nhìn thấy các lối ra vào đều bị chặn lại, muốn rời khỏi nơi này thật sự quá khó.

Toàn bộ tộc nhân của Xích Luyện Tộc đều tập hợp những người bị tình nghi lại, sau đó từng người một thẩm vấn tất cả mọi người trong hội trường.

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn ẩn mình trong đám đông.

Hiện tại hắn đang mang dung mạo của một gã sai vặt, bao gồm cả ký ức của kẻ đó, cũng không biết những người này rốt cuộc có thể tra ra hắn hay không.

"Nếu ai là gián điệp, tự giác đứng ra, có lẽ còn giữ được một mạng." "Nhưng nếu để ta phát hiện ra, chắc chắn sẽ bị băm thành vạn mảnh." Người của Xích Luyện Tộc ai nấy đều là những kẻ hung hãn.

Chương 2242

Trong lúc nói chuyện, chúng muốn tên gián điệp đó tự mình bước ra, cũng đỡ phải tra hỏi từng người một, sẽ lãng phí thời gian.

Nhưng Diệp Thiên là gián điệp, làm sao có thể nghênh ngang bước ra, tự chui đầu vào rọ chứ?

Tất cả mọi người đều đã trải qua sự huấn luyện và kiểm tra của tổ chức, bao gồm cả những người không phải gián điệp.

Nhưng đến lượt Diệp Thiên, cả người hắn cũng có vẻ hơi hoảng sợ, nhưng hắn biết tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài.

Nếu bị phát hiện, không biết sẽ phải chịu đựng đại nạn gì.

Thế là Diệp Thiên trước đó cũng đã có sự suy tính.

Nếu không, hắn cũng không đổi toàn bộ ký ức của mình thành ký ức của gã sai vặt kia, như vậy mới có thể miễn cưỡng qua ải.

Diệp Thiên trước đó sợ sẽ gặp phải chuyện này, huống chi Xích Luyện Tộc và Ma Tộc kết hợp với nhau, chắc chắn có những bí mật không thể cho người ngoài biết.

Nhưng nếu thật sự bị phát hiện, cũng nên có một biện pháp đối phó tốt.

Cho nên Diệp Thiên hiện tại có thể lừa gạt qua ải, cũng là một công lao lớn.

Mặc dù hiện tại Diệp Thiên đã dùng thân phận một gã sai vặt trà trộn vào đây, nhưng lần này cũng khiến hắn vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc nơi đây thuộc về một tổ chức trắc lượng, một số chuyện không ai biết được.

Nếu không phải vì hắn đã dùng một số âm mưu quỷ kế, cũng không thể đạt được thành công như hiện tại.

Mọi vấn đề đều đã dừng lại, đồng thời cũng có người phát hiện ra thân phận thực sự của Diệp Thiên, rằng hắn căn bản không phải người ở đây.

Nhưng lúc đó hắn cũng không biết phải làm sao.

Muốn làm rõ vấn đề ở đây, không phải chỉ dăm ba câu là có thể làm được.

Hiện tại, tất cả các vấn đề, hắn đều phải một mình suy nghĩ kỹ lưỡng.

Rốt cuộc những chuyện này đều không thể nhìn bề ngoài.

Lúc đó, sau khi người kia biết được thân phận của Diệp Thiên, liền âm thầm bắt đầu kết minh.

"Ta biết ngươi nghe lén tin tức, ngươi căn bản không thuộc về nơi này, cũng giống như ta." "Nếu ngươi không có cách nào khác, hai chúng ta sao không kết hợp lại, sau đó cùng nhau đối phó với những chuyện này." Thực ra người này không có ý xấu, cũng muốn phá tan kế hoạch của Ma Tộc và Xích Luyện Tộc.

Chỉ là một mình hắn căn bản không có cách nào chống lại.

Nhưng hiện tại biết Diệp Thiên cũng đang thu thập tin tức, vậy thì hai người vừa hay có thể hợp tác, có vấn đề cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Như vậy sẽ không đến nỗi đơn thương độc mã, một mình đối phó với mọi chuyện ở đây.

Lúc đó Diệp Thiên cũng cảm thấy, cách này cũng không tồi.

Nếu có thể hợp tác với y, vậy thì vừa hay cũng có thể giải quyết

được những vấn đề này.

Thế là hai người bắt đầu cùng nhau thương lượng, làm thế nào để phá hoại kế hoạch của chúng.

Rốt cuộc kế hoạch này đã được lên kế hoạch trong một thời gian dài, không phải dăm ba câu là có thể phá vỡ được.

Hiện tại Diệp Thiên lo lắng nhất một điểm, một khi kế hoạch thành công được thực thi, đến lúc đó ngăn cản cũng đã muộn.

Hai người trong quá trình thương lượng, cũng vẫn luôn lên kế hoạch tốt.

Nhưng lúc này khác lúc xưa, không phải kế hoạch nào cũng có thể thực hiện triệt để.

Chương 2243

Đúng lúc này, hai người ngẫu nhiên nghe được cuộc đối thoại giữa Xích Luyện Tộc và Ma Tộc.

Trong cuộc đối thoại đó, càng khiến hai người kinh ngạc hơn.

Hóa ra trong lúc nói chuyện, chúng đã nói ra cả phương pháp luyện chế đan dược.

Lúc này Diệp Thiên mới biết, hóa ra trước đây hắn vẫn luôn cảm thấy dược vật của chúng có sức mạnh to lớn, nhưng lại không biết nguồn gốc của dược vật, bao gồm cả phương pháp chế tạo.

Nhưng hiện tại sau khi nghe được tin tức này, Diệp Thiên cảm thấy phải nhanh chóng truyền về Thiên Giới, để họ nhanh chóng đưa ra quyết định, hoặc có biện pháp đối kháng tương ứng, nếu không Ma Giới thật sự không thể xem thường.

Diệp Thiên làm việc, luôn suy tính trước sau, sẽ không để bất kỳ ai được như ý.

Chỉ cần là chuyện uy hiếp đến Thiên Giới, hắn nhất định sẽ không ngừng nghỉ mà đến, điều tra cặn kẽ những chuyện này.

Hơn nữa, lần này Ma Giới bất an, cũng khiến người của Thiên Giới phải cẩn thận hơn nữa.

Rốt cuộc đã mưu tính lâu như vậy, chắc chắn là để đối phó với Thiên Giới mà lên kế hoạch, nếu không sẽ không bày ra nhiều trò như vậy.

Diệp Thiên vội vàng thu thập toàn bộ tài nguyên tin tức của mình lại.

Trong lòng Diệp Thiên vô cùng rõ ràng, có những chuyện có thể

gặp mà không thể cầu.

Nhưng nếu hiện tại đã tra ra được quá trình chế tạo thuốc, vậy thì nhất định phải để người của Thiên Giới biết, huống chi lần này, hắn phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Mỗi lần Thiên Giới giao cho hắn bất kỳ nhiệm vụ nào, hắn chắc chắn sẽ hoàn thành trong thời gian sớm nhất.

Điều đó cũng khiến họ hiểu rõ, công sức của hắn bỏ ra nhiều đến mức nào.

Hơn nữa có những chuyện, không phải dựa vào dăm ba câu là có thể giải quyết được.

Thực lực của Diệp Thiên mọi người đều đã thấy rõ, mỗi lần có nhiệm vụ nào, mọi người đều sẽ đẩy hắn lên hàng đầu, chỉ vì hắn có thực lực đó.

Hiện tại Diệp Thiên cũng không cần phải đến Thiên Giới để tranh công hay gì cả.

Hắn chỉ hy vọng có thể nhanh chóng điều tra rõ ràng chuyện này, sau đó cùng nhau thương lượng ra một đối sách, xem nên đối phó thế nào, như vậy cũng tốt cho việc điều tra tiếp theo.

Nhưng hiện tại tình cảnh của Diệp Thiên thật sự vô cùng khó khăn.

Nếu lỡ bị người của Ma Tộc và Xích Luyện Tộc biết được, hắn là gián điệp của Thiên Giới, e rằng lần này chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn không sợ những mối đe dọa đó, cũng không sợ những kẻ đó sẽ làm gì mình.

Diệp Thiên sau khi truyền những tin tức này về Thiên Đình thì bị phát hiện.

Người ở đây bây giờ dường như đã kiểm soát tất cả những nơi nghiêm ngặt.

Chúng tuyệt đối sẽ không để gián điệp một lần nữa thoát khỏi lòng bàn tay.

Hơn nữa, lần này liên quan đến kế hoạch của chúng, kế hoạch khổng lồ này một khi truyền ra ngoài, hậu quả sẽ khôn lường.

Về điểm này, trong lòng Diệp Thiên vô cùng rõ ràng.

Sau khi bị phát hiện, hắn vội vàng rời đi.

Diệp Thiên đánh rơi một vật trang sức ở góc tường.

Lúc đó vì quá vội vàng nên không để ý.

Mãi đến khi đã chạy đi rồi mới phát hiện đồ bị rơi, nhưng bây giờ thứ đó đã sớm bị người khác nhặt được.

Chương 2244

Lúc đó, người nhặt được đồ cũng nghi ngờ chắc chắn có gián điệp ở đây, lúc trốn đi đã đánh rơi lại.

Thế là chúng bắt đầu dựa vào vật trang sức đó để sàng lọc, như bắt rùa trong hũ, nhất định phải tìm ra tất cả mọi người, dù có giết nhầm một nghìn người, cũng tuyệt đối không bỏ sót một ai.

Xích Luyện Tộc và Ma Tộc vốn làm việc rất tàn nhẫn, không hề suy nghĩ đến sinh tử của người khác.

Vậy nên đối với gián điệp, chắc chắn cũng sẽ xử tử ngay lập tức, không cho bất kỳ kết cục tốt đẹp nào.

Lúc đó Diệp Thiên sau khi biết được chuyện này, cả người thật sự hoảng loạn không thôi.

Nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ vô cùng bình tĩnh.

Nhưng hiện tại mọi chuyện, đều không giống như hắn tưởng tượng.

Nếu lỡ bị phát giác, nhiệm vụ của hắn sẽ không hoàn thành, ngay cả tính mạng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, hắn vốn luôn vô cùng cẩn thận, chưa bao giờ đẩy mình vào nguy hiểm.

Đồng thời, Diệp Thiên cũng đã có kế hoạch, nếu không được thì sẽ liều mạng một phen.

Vì chỉ có thể tìm cách như vậy, mới có thể giúp hắn thuận lợi rời đi.

Dưới tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn đã chạy thoát được,

nhưng đó chỉ là giả vờ, đồng thời cũng bị thương nặng.

Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, dù trong lúc hoảng loạn, hắn vẫn có thể nghĩ ra cách tốt.

Diệp Thiên là người như vậy, sẽ không đẩy mình vào nguy hiểm.

Nhưng hoảng sợ là điều bắt buộc phải có, rốt cuộc mọi chuyện đều không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hơn nữa, nơi đây là nơi giao nhau của Xích Luyện Tộc và Ma Tộc, chúng đã bày ra bao nhiêu âm mưu quỷ kế ở đây.

Diệp Thiên đã nhận chỉ thị của Thiên Giới mà đến, vậy thì nhất định phải làm rõ vấn đề.

Nếu không hắn sẽ không cam tâm rời đi, dù có bị thương, cũng phải kiên trì đến cùng.

Rốt cuộc những chuyện này không giống như hắn tưởng tượng.

Lúc đó người của Xích Luyện Tộc cũng bắt đầu điều tra từng người một, xem rốt cuộc vật trang sức bị rơi lần này thuộc về ai.

Vì tất cả những gã sai vặt ở đây đều có vật trang sức, nếu trong quá trình kiểm tra ai bị mất vật trang sức, vậy thì chắc chắn là kẻ đó, nếu không không thể nào xuất hiện ở góc tường được.

Nhưng khi tra hỏi đến Diệp Thiên, hắn là một người vô cùng thông minh, thế là trong quá trình giao tiếp, hắn đã dùng lời ngon tiếng ngọt, hoàn toàn lừa gạt được lão đại của Xích Luyện Tộc.

Hơn nữa, Diệp Thiên trước đó đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay gần như mọi chuyện ở đây.

Hắn sợ có một ngày, thân phận bị bại lộ hoặc bị người khác phát hiện, thì nên đối phó thế nào.

Hiện tại, dù lão đại của tộc có lợi hại đến đâu, cũng căn bản không biết thân phận thật sự của Diệp Thiên.

Hơn nữa, hiện tại hắn đang tiếp cận với thân phận một người bình thường.

Hắn muốn nắm giữ toàn bộ nhiệm vụ, bao gồm cả kế hoạch cụ thể trong tay mình.

Hiện tại, Diệp Thiên dùng lời ngon tiếng ngọt, hoàn toàn thu phục được lão đại của Xích Luyện Tộc.

Lúc đó, lão đại cảm thấy một người thông minh như Diệp Thiên, nếu không thu vào tay mình, thật sự có chút đáng tiếc.

Chương 2245

Thế là liền thu Diệp Thiên làm đệ tử.

Diệp Thiên cũng vì chuyện này mà vui mừng.

Hắn vốn luôn cảm thấy mình là người có phúc, làm bất cứ chuyện gì cũng có thể được người khác công nhận.

Trước đây hắn muốn nghe ngóng tin tức, nhưng không có cơ hội.

Lần này có thể làm đệ tử của lão, chắc chắn có thể ra vào cùng lão mỗi ngày.

Ở nơi này cũng không cần phải nghi ngờ nữa, xem có thể tìm ra kế hoạch hay không.

Hiện tại, Diệp Thiên càng có thể quan sát kỹ lưỡng hơn ở đây.

Nhưng có những chuyện cũng không thể để lão đại của Xích Luyện Tộc nghi ngờ.

Thế là trong quá trình quan sát ở đây, hắn không có bất kỳ hành động nào.

Khó khăn lắm mới có cơ hội tiếp cận lão, nếu lỡ bị biết được hành động nhỏ, chắc chắn sẽ không thể cứu vãn.

Hiện tại, Diệp Thiên chỉ hy vọng ở đây có thể nhanh chóng tìm ra đáp án mình muốn, sau đó nhanh chóng rời đi, đó là mục tiêu ban đầu.

Lúc đó, Diệp Thiên không có hành động gì ở đây, cả người vẫn luôn trồng dược liệu.

Nhưng trong quá trình làm việc, có một sư huynh tên là Trương Hạo, từ khi hắn đến, vẫn luôn không ưa Diệp Thiên, khắp nơi đều chèn ép hắn, gần như không bao giờ cho hắn sắc mặt tốt.

Có lẽ vì Diệp Thiên quá thông minh, nên đã chiếm mất vị trí của gã trong lòng sư phụ, thế là mới không ưa hắn.

Gã tên Trương Hạo này, vẫn luôn là đệ tử đắc ý nhất của lão đại Xích Luyện Tộc.

Trước khi Diệp Thiên đến, gã vẫn luôn được chú ý.

Nhưng từ khi có Diệp Thiên, dường như mọi thứ đều bị cướp đi.

Nhưng gã căn bản không hiểu Diệp Thiên là người như thế nào, kể cả việc hắn trở thành người ở đây, cũng chỉ là tạm thời, hy vọng có thể nhận được nhiều thứ hơn ở đây.

Nhưng sự chèn ép liên tục, cũng khiến Diệp Thiên nhẫn nhịn không nổi nữa.

Nếu không phải vì có một số chuyện cần phải làm, hắn làm sao có thể cho gã cơ hội như vậy?

Chỉ là Diệp Thiên đôi khi không muốn vì một chút chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến cả kế hoạch lớn.

Đôi khi bị chèn ép, bắt nạt, hắn từ trước đến nay đều không có bất kỳ lời oán thán nào, cũng không nói thêm một lời nào, vẫn luôn nhẫn nhịn.

Nhưng Trương Hạo vẫn luôn quấy rầy công việc của hắn.

Bất kể Diệp Thiên làm gì, bao gồm cả việc trồng dược liệu cũng vậy, gã luôn ở một bên không ngừng quấy rối, phá hoại đồ đạc của hắn.

Điểm này là điều hắn không thể dung thứ nhất.

Nếu chỉ là một số lời lẽ chèn ép đơn giản, Diệp Thiên có lẽ sẽ không để trong lòng.

Nhưng lần này thật sự có chút tức giận.

Diệp Thiên khó khăn lắm mới trồng được dược liệu ở đó, đến cả eo cũng cảm thấy như muốn gãy.

Nhưng lại không ngờ, toàn bộ đều bị gã sư huynh đáng ghét này nhổ sạch.

Diệp Thiên tân tân khổ khổ trồng những thứ này, không có công lao cũng có khổ lao.

Chương 2246

Hơn nữa, hắn từ trước đến nay đều không tính toán với gã, nhưng sự nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác đổi lại được gì?

Diệp Thiên bây giờ mới thật sự nhìn ra, người như gã nên phải chịu một chút trừng phạt, như vậy mới biết được, việc mình làm sai đến mức nào.

Không chỉ nhổ những thứ đó, miệng Trương Hạo luôn tuôn ra những lời lẽ không sạch sẽ, không ngừng chửi bới.

Thực ra trong lòng Diệp Thiên có thể hiểu được.

Từ khi hắn đến, dường như đã cướp đi tất cả mọi thứ của gã, bao gồm cả địa vị.

Nhưng đó cũng chỉ là hình thức trước mắt, hắn từ trước đến nay chưa từng có ý định đối phó với gã như thế nào.

Chỉ là hiện tại Diệp Thiên không có cách nào giải thích với gã, cũng biết có những lời nói ra, cũng sẽ không mang lại ý niệm tốt đẹp hơn.

Diệp Thiên vốn dĩ lùi một bước biển rộng trời cao, nhưng gã Trương Hạo này thật sự chết không hối cải, còn muốn động thủ với hắn.

May mà Diệp Thiên phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, lúc gã động thủ đã trực tiếp né đi.

Nhưng Diệp Thiên trước sau vẫn không để ý, bất kể gã làm gì, cũng không liên quan đến hắn.

Nếu lúc này động thủ với gã, vậy thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Lúc đó Trương Hạo thấy Diệp Thiên không đánh trả, cũng không nói gì với gã, cứ một mực ở đó chăm sóc dược liệu, càng thêm tức giận, cũng không biết rốt cuộc là sao.

Chẳng lẽ hắn không để gã vào mắt, hay là căn bản không sợ gã?

Trương Hạo cảm thấy càng giống như loại người như Diệp Thiên, cứ một mực né tránh, gã càng không buông tha, phải trừng phạt hết lần này đến lần khác, chỉ có như vậy mới có thể khiến gã càng thêm thống khoái.

Trương Hạo chưa bao giờ chịu ấm ức như vậy, đây là lần đầu tiên.

Mọi người khi thấy gã, đều cung kính, chỉ có loại người như Diệp Thiên, không coi gã ra gì.

Trong lòng Trương Hạo vốn đã đặc biệt oán hận, lại thêm gã cũng là người âm hiểm giảo hoạt, cho nên lúc đó liền muốn cho Diệp Thiên một bài học, để hắn biết, biết sự lợi hại của gã.

Sau này nếu không thần phục, tuyệt đối sẽ không để hắn yên.

Thực ra Diệp Thiên căn bản không sợ, nếu không phải vì kế hoạch, hắn căn bản sẽ không nhẫn nhịn.

Sớm đã động thủ với gã rồi, nhưng không ngờ gã này, trước sau vẫn không thay đổi.

Thế là Trương Hạo bắt đầu chuẩn bị những mưu kế nhỏ, muốn phá hoại những việc Diệp Thiên đang làm.

Sau đó để hắn biết sự lợi hại của mình, gã thật sự ngang nhiên không hề che giấu hay gì cả.

Gã muốn để Diệp Thiên hiểu, gã là loại người không thể dung thứ.

Nếu theo gã, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh.

Trương Hạo ở sau lưng bày ra bao nhiêu âm mưu quỷ kế, hắn trước sau đều có thể giải quyết được, hóa giải đặc biệt nhanh.

Trương Hạo vẫn không từ bỏ, mỗi ngày đều theo đuổi Diệp Thiên đòi đánh nhau.

Chỉ có phân thắng bại thì trong lòng mới có thể cân bằng, nếu không chuyện này thật sự không có cách nào.

Đối với gã mà nói, ở Xích Luyện Tộc, chỉ có thể có một người trở thành đệ tử của lão đại, dù chỉ nhiều hơn một người, gã cũng sẽ loại bỏ hòn đá ngáng đường trước mắt.

Mặc dù đối với Diệp Thiên không có sát tâm, nhưng trước sau vẫn không thích.

Chương 2247

Có lẽ gã cho rằng sự nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác của hắn là coi thường gã.

Đối với tất cả mọi người trong Xích Luyện Tộc đều biết.

Trương Hạo là đồ đệ của lão đại, mọi người đều sẽ nể mặt ba phần, không có bất kỳ ai dám ở trước mặt gã diễu võ dương oai.

Khi thấy gã đều như chuột thấy mèo, có thể trốn được thì trốn.

Nhưng người như Diệp Thiên thật sự hiếm thấy, khiến Trương Hạo không từ bỏ, lại tiếp tục không ngừng tìm Diệp Thiên gây phiền phức.

Đồng thời muốn đánh nhau với hắn, sau đó nhân cơ hội này trừng phạt hắn thật tốt.

Nhưng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không, ra tay đánh nhau với gã.

Hơn nữa một khi ra tay, có thể sẽ xảy ra chuyện.

Vốn dĩ lần này đến đây là nhận lệnh của Thiên Giới, để điều tra tất cả mọi chuyện.

Nếu bị trì hoãn, chẳng phải sẽ đẩy mình vào thế khó sao?

Thế là Diệp Thiên cũng để gã hoàn toàn từ bỏ ý định.

Vì hắn từ trước đến nay chưa từng có ý định đánh nhau với gã.

Dù có đánh, gã cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hiện tại Diệp Thiên đang che giấu thực lực và thân phận.

Nếu không đã sớm loại bỏ gã rồi, làm sao có thể để gã ở trước mặt mình dương dương tự đắc?

“Trương Hạo, đừng quá đáng, ta căn bản không muốn đánh với ngươi, về thân phận hiện tại của ta.” “Kể cả những việc ta làm.

Nhưng nếu ngươi cứ làm như vậy.” “Cũng phải biết rằng, nếu phá hủy hoàn toàn mảnh ruộng này, phiền phức sẽ lớn đấy.” Diệp Thiên chỉ muốn để Trương Hạo hiểu rõ, việc làm hiện tại của gã, đừng cứ một mực tùy hứng làm một số chuyện, như vậy hối hận cũng không kịp, chỉ muốn gã hiểu rõ đạo lý trong đó.

Diệp Thiên dùng chuyện này để kiềm chế gã, như vậy gã sẽ không còn gây chuyện và đánh nhau nữa.

Hoàn toàn lãng phí thời gian của nhau, huống chi Diệp Thiên có sứ mệnh cần hoàn thành, tuyệt đối sẽ không dây dưa với gã ở đây.

Nếu những chuyện này có thể hoàn toàn kiềm chế, khiến gã nhanh chóng rời đi, Diệp Thiên cũng sẽ không làm.

Hơn nữa hiện tại hắn đang dùng thân phận này tiến vào đây, khó khăn lắm mới có thể có được sự tin tưởng của lão đại Xích Luyện Tộc, không thể vì một người một chuyện, mà làm rối loạn toàn bộ suy nghĩ.

Lúc đó Trương Hạo không cho là đúng, cho rằng những lời đó của Diệp Thiên hoàn toàn không có bất kỳ chứng cứ nào.

Thế là cũng bắt đầu cắn ngược lại một miếng.

“Ngươi đừng ở đây nói năng lung tung, những thứ này rõ ràng là do ngươi làm hỏng, tại sao lại đổ lên đầu ta?” “Hơn nữa ở đây không có ai cả, rốt cuộc là ai làm, ai mà biết rõ được chứ?” Trương Hạo là người trước nay luôn khéo ăn khéo nói như vậy, từ trước đến nay không bao giờ thừa nhận sai lầm, luôn đổ lỗi cho người khác.

Không những thế, gã còn định đi mách lẻo.

Diệp Thiên lúc đó biết kẻ ác này nhất định sẽ đi mách lẻo trước,

đổ hết mọi chuyện lên đầu hắn.

Nhưng Diệp Thiên căn bản không cho là đúng, cũng lười giải thích.

Gã muốn làm gì thì làm, vốn dĩ Diệp Thiên có mục đích của mình, tuyệt đối sẽ không dây dưa với gã.Nếu gã đã muốn mách lẻo, vậy thì cứ mách đi.

Lúc đó lão đại cũng biết, chuyện này không phải Diệp Thiên làm, nhưng không ai đi điều tra, rốt cuộc nguyên nhân sự việc phát triển như thế nào.

Diệp Thiên cũng vì thế mà bị phạt vào Tàng Thư Các, để thu dọn sách.

Chương 2248

Diệp Thiên chính là cầu còn không được.

Dù sao ở đây cũng không có việc gì làm, thay vì ở ngoài tranh đấu với gã, không bằng trốn ở nơi như vậy, vừa hay có thể tìm những thứ mình muốn.

Sau khi vào đây, Diệp Thiên bắt đầu chuẩn bị.

Nhưng nhìn thấy bí tịch dược liệu bên trong thật sự vô cùng nhiều.

Thế là hắn cũng tìm được phương pháp chế tạo và công dụng của đan dược.

Diệp Thiên chưa bao giờ, thật sự là không tốn chút công sức nào.

Vốn dĩ trước đây vẫn luôn tìm kiếm, không có bất kỳ manh mối nào.

Nhưng hiện tại bị phạt vào đây, lại thấy được những dược liệu này.

Nhưng những phương pháp chế tạo này, Diệp Thiên không biết rõ.

Nếu muốn phá giải, chắc chắn cần thời gian.

Hơn nữa quá trình bào chế thuốc, bao gồm cả dược vật sử dụng đều khác nhau, cũng không biết bên trong đã thêm những gì.

Nhưng Diệp Thiên đã đến đây, thuận lợi tìm được bí tịch dược liệu, tuyệt đối sẽ không về tay không.

Thế là liền định tìm cách phá giải.

Nhưng chuyện này Diệp Thiên trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, không phải một sớm một chiều là có thể làm được, nhưng hắn nhất

định sẽ dốc toàn lực để hoàn thành chuyện này.

Phương pháp phá giải này, Diệp Thiên hiện tại tạm thời chưa nghiên cứu ra được.

Nhưng nếu đã bị phạt nhốt ở nơi này, vậy thì vừa hay cũng có thể để hắn vận dụng tốt.

Lúc đó Diệp Thiên trong quá trình vận dụng này, cũng vô cùng đơn giản.

Chỉ cần làm theo những điều được ghi trên dược liệu, sau đó làm lại một lần nữa.

Nhưng có thể có một số chỗ, Diệp Thiên không nhất định có thể sử dụng được.

Nhưng hắn không sợ tốn công sức hay tốn thời gian, nhất định sẽ làm tốt.

Diệp Thiên bất kể lúc nào, ở đâu, vĩnh viễn sẽ không bị áp lực đánh bại.Một khi đã có lòng thì nhất định phải làm.

Hơn nữa khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy không thể bỏ lỡ.

Bất kể về phương diện chế tạo, rốt cuộc có cách nào phá giải hay không, Diệp Thiên trước sau vẫn giữ vững niềm tin.

Vậy thì đã làm nhất định phải hoàn thành, phải nghiêm túc và có trách nhiệm.

Tuyệt đối không thể để gã phát hiện, hắn đã có được thứ này, nếu không chắc chắn cũng sẽ gây nghi ngờ cho mọi người.

Hiện tại Diệp Thiên mặc dù đã thuận lợi tiếp cận, nhưng có những chuyện thật sự không lo xuể.

Trước tiên là gã sư huynh Trương Hạo vẫn luôn tìm hắn gây phiền phức.

Cũng biết hắn bị nhốt ở nơi này, chắc chắn cũng sẽ không từ bỏ.

Nhưng Diệp Thiên một mặt phải đề phòng gã, mặt khác lại phải tìm cách phá giải.

Cả người thật sự đặc biệt lo lắng bất an, rốt cuộc hiện tại Diệp Thiên chỉ có một mình, không ai có thể giúp đỡ.

Chương 2249

Tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào một mình hắn để giải quyết.

Chuyện này rốt cuộc có được như ý muốn hay không, hiện tại cũng không dám hoàn toàn xác định.

Mặt khác, Trương Hạo quả thực từ sau khi Diệp Thiên bị nhốt vào đây, mặc dù không thể làm gì hắn, nhưng hắn cũng đã bị trừng phạt.

Gã cảm thấy kẻ đối đầu với mình, nhất định sẽ phải chịu đãi ngộ như vậy.

Lúc đó để có thể giám sát mọi hành động của hắn, Trương Hạo cũng ở bên ngoài không ngừng quan sát, muốn bắt được thóp của Diệp Thiên, sau đó lại đi mách lẻo, tuyệt đối không để hắn yên.

Trương Hạo vốn là một người tâm cơ đặc biệt nặng, lại thêm có lúc lòng dạ cũng đặc biệt xấu xa, không ưa ai, là phải loại bỏ toàn bộ, như vậy mới có thể khiến gã yên lòng.

Lúc đó Trương Hạo ở một bên quan sát, đồng thời cũng biết dường như hắn đang chế tạo cái gì đó.

Thế là đem chuyện này, vội vàng đi báo cho trưởng lão.

Vốn dĩ Trương Hạo đã không ưa việc làm của Diệp Thiên, lại thêm nếu có thể đuổi hắn đi, hoặc lấy mạng hắn, thì còn gì tốt hơn.

“Trưởng lão, Diệp Thiên bây giờ ở đó căn bản không có sám hối, hình như đang nghiên cứu cái gì đó.” “Mặc dù không biết là gì, nhưng chuyện này hẳn là có chút nghiêm trọng.” Trưởng lão sau khi nghe xong cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, thế là vội vàng đến, lại đưa hắn đến Giới Luật Các.

Vì muốn hiểu rõ động tĩnh của Diệp Thiên, vậy thì chỉ có thể ép hắn nói ra sự thật.

Nếu thật sự đang nghiên cứu chế tạo, vậy thì đối với bất kỳ ai trong Xích Luyện Tộc, đều có mức độ nguy hiểm.

Lúc đó Diệp Thiên thực ra trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, những chuyện này đều là do một mình Trương Hạo gây ra.

Nếu không hắn bị nhốt ở nơi đó, lại có ai đi quan tâm đến mọi hành động của hắn chứ?

Trừ gã ra thì không còn ai khác.

Nhưng Diệp Thiên cảm thấy Trương Hạo mỗi lần đều đẩy hắn vào đường cùng.

Vậy thì chỉ có thể để gã cũng nếm thử hậu quả như vậy, xem sau này gã có dám nữa không.

Thế là Diệp Thiên liền đổ hết mọi chuyện, lên đầu Trương Hạo, xem sau này gã ở đó có thể nói gì nữa.

Thực ra Diệp Thiên không muốn làm lớn chuyện, chỉ là gã cứ ép hắn hết lần này đến lần khác.

Vậy thì không còn cách nào, chỉ có thể kéo gã xuống nước, xem gã giải thích thế nào.

"Trưởng lão có điều không biết, con vẫn luôn bị nhốt ở nơi đó, không làm gì cả, cũng rất ngoan ngoãn." "Nếu không cũng không thể được lão đại thu làm đồ đệ, ngài cũng thấy rồi, con căn bản không làm gì cả.

Thời gian này Trương Hạo vẫn luôn bắt nạt con, tất cả đều là do gã làm." Diệp Thiên biết nếu đổ lỗi cho Trương Hạo, chắc chắn gã sẽ cãi nhau với hắn.

Nhưng cũng để Trưởng lão hiểu rõ con người của Trương Hạo, đừng tưởng rằng đi sau lưng bắt nạt người khác, là không ai biết.

Diệp Thiên mặc dù là người không muốn so đo với người khác, nhưng cũng tuyệt đối không để người khác cưỡi lên đầu mình.

Hơn nữa Trương Hạo luôn không có chuyện gì, lại gây ra một số sự việc.

Nếu Diệp Thiên không cho gã một bài học, thật sự tưởng hắn là quả hồng mềm sao?

Lúc đó Trương Hạo thực ra càng thêm tức giận.

Vốn dĩ lần này muốn ở trước mặt trưởng lão gán thêm cho hắn một tội danh, sau đó để hắn tiếp tục bị giam, hoặc bị đuổi đi.

Nhưng không ngờ Diệp Thiên hôm nay lại khéo ăn khéo nói, né được tất cả, còn kéo cả gã vào.

Lúc đó hai người vì chuyện này mà cãi nhau một trận lớn.

Chương 2250

Trương Hạo cảm thấy Diệp Thiên là một kẻ tiểu nhân, ở đây vu oan cho gã.

Nhưng thực ra trong lòng, gã rõ hơn bất kỳ ai chuyện này là thế nào.

Diệp Thiên hôm nay làm như vậy, là vì bị gã dồn đến đường cùng.

Nếu không trừng phạt gã, thật không biết gã lợi hại đến mức nào.

Hơn nữa người nào cũng có giới hạn.

Chạm đến giới hạn, Diệp Thiên cũng không còn tha thứ nữa.Nếu gã đã muốn gây chuyện, không bằng để gã gây đến cùng, muốn kéo gã vào, xem sau này gã giải thích thế nào.

Nhưng trong lúc cãi nhau, Diệp Thiên đột nhiên nghĩ ra, nếu cứ tranh cãi không dứt, vậy thì trưởng lão của Xích Luyện Tộc, bao gồm cả lão đại, cũng sẽ không cảm thấy hắn bị oan ức.

Sau đó liền bắt đầu tỏ ra yếu thế, để mọi người cảm thấy Trương Hạo vẫn luôn ép buộc hắn.

Quả nhiên, mọi chuyện đều diễn ra đúng như hắn dự đoán.

Lúc đó lão đại của Xích Luyện Tộc, theo bản năng cũng thiên vị Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc đó cũng giải thích rằng thứ hắn đang nghiên cứu, là quà sinh thần cho lão đại của Xích Luyện Tộc.

Trước đó hắn biết sinh nhật của lão sắp đến, không biết nên chuẩn bị gì.

Diệp Thiên biết đại trưởng lão, vẫn luôn đặc biệt thích hắn, nếu

không không thể nào thu hắn làm đồ đệ.

Hiện tại dùng quà sinh thần, để lấp liếm chuyện này, chắc chắn sẽ không bị nói gì nhiều.

Quả nhiên chuyện này lại bị Diệp Thiên đoán đúng.

Lúc đó sau khi hắn nói xong, tâm trạng của lão đại cũng đặc biệt vui vẻ, mặc dù vẫn chưa biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lời nói của lão, đã bắt đầu không ngừng giải vây cho Diệp Thiên.

Lần này hắn cũng thoát được hình phạt, Trương Hạo thì hoàn toàn ngược lại.

Trương Hạo sở dĩ gây ra nhiều vấn đề như vậy, là muốn đuổi Diệp Thiên đi.

Nhưng không làm được gì, ngược lại còn bị phạt chép môn quy.

Lúc đó Trương Hạo đừng hỏi có bao nhiêu tức giận.

Vốn tưởng rằng có thể kéo hắn xuống nước, nhưng hiện tại xem ra Diệp Thiên này thật sự rất thông minh, trước nay cũng rất có tâm cơ.

Hóa ra những việc hắn làm trước đây, toàn bộ đều là giả vờ.

Lúc này, Trương Hạo không còn dáng vẻ kiêu ngạo như trước nữa.

Gã cũng chưa bao giờ, bị Diệp Thiên bắt nạt đến mức này.

Sớm biết như vậy, ban đầu không nên tha cho hắn, cũng nhất định phải cho hắn biết tay.

Hiện tại Trương Hạo, càng thêm hận Diệp Thiên đến tận xương tủy, coi hắn là kẻ thù số một.

Nếu không có sự tồn tại của hắn, mọi thứ sẽ yên ổn như cũ.

Nhưng từ khi Diệp Thiên này đến, cảm xúc của Trương Hạo cũng bắt đầu bị ảnh hưởng tiêu cực.

Đôi khi gã cũng hy vọng, có thể kiểm soát tốt cảm xúc của mình.

Nhưng vốn là người kiêu ngạo, lại thêm Diệp Thiên ở mọi mặt đều mạnh hơn gã, thực sự có chút không ưa.

Chương 2251

Lại thêm lần này vì nguyên nhân của hắn, lại bị phạt ở đây chép môn quy, càng thêm trong lòng không chịu nổi, sớm đã hận thấu Diệp Thiên.

Thế là định vào ngày sinh thần của sư phụ, cho Diệp Thiên một đòn chí mạng.Nếu hắn đã muốn biểu hiện, vậy thì để hắn biểu hiện cho tốt.

Xem xem rốt cuộc ai mới có thể đi đến cuối cùng, chỉ là chút lợi ích trước mắt mà thôi.

Diệp Thiên tưởng rằng đã hoàn toàn giải quyết được Trương Hạo, cũng sẽ không còn gây chuyện nữa.

Hơn nữa từ lúc bắt đầu, Diệp Thiên chưa từng sợ hãi, chỉ là không muốn làm vấn đề trở nên quá nghiêm trọng.

Tất cả mọi thứ thực ra đều hiện lên trong đầu hắn.

Việc Diệp Thiên muốn làm nhất bây giờ, là nhanh chóng xử lý xong chuyện bào chế thuốc này, sau đó không cần phải khổ sở chờ đợi ở đây nữa.

Bên kia, Trương Hạo, mặc dù bị phạt, nhưng vẫn luôn giám sát mọi hành động của Diệp Thiên.

Nếu có thể để gã phát hiện ra một số manh mối, dù Diệp Thiên có khéo ăn khéo nói, cũng chưa chắc có thể thoát được kiếp này.

Lần này Trương Hạo hạ quyết tâm, nhất định phải rửa sạch mọi sỉ nhục trước đây.

Lâu dần, Diệp Thiên cũng hiểu được việc làm của Trương Hạo.

Nhưng đồng thời cũng cảm thấy tuyệt đối không thể áp đặt niềm vui của mình lên người khác.

Hơn nữa Diệp Thiên không nợ gã, từ lúc đến đây, cũng chưa từng có ý định tranh giành địa vị, hay bắt nạt ai.

Những điều này trên người Diệp Thiên từ trước đến nay đều không thể hiện.

Chỉ có một mình Trương Hạo, luôn không vượt qua được rào cản đó, lúc nào cũng muốn đẩy Diệp Thiên vào chỗ chết.

Gã tưởng rằng trong quá trình quan sát sẽ không bị Diệp Thiên phát hiện.

Trốn ở trong góc, Diệp Thiên cũng sớm biết con người của gã, làm sao có thể không chuẩn bị?

Diệp Thiên sớm đã biết hành động của gã.

Nếu không đuổi gã đi hoặc đẩy gã vào chỗ chết, tính cách của Trương Hạo cũng tuyệt đối sẽ không yếu đuối như vậy.

Diệp Thiên lúc đó cũng vẫn luôn nhẫn nhịn.

Những việc hắn làm, bao gồm cả hành động, tuyệt đối sẽ không để gã tra ra bất kỳ manh mối nào.

Nếu không có bằng chứng trong tay gã, vậy thì chắc chắn sẽ không yên.

Những chuyện này Diệp Thiên thực ra không làm.

Thực ra trong đầu hắn cũng sớm đã nghĩ ra, chỉ là không hy vọng phải đối phó với loại tiểu nhân như Trương Hạo.

Hắn cũng tuyệt đối sẽ không để gã được như ý.

Muốn hại hắn, thật sự phải tỉnh táo lại đi.

Đầu óc của gã dù có dùng được, cũng chưa chắc có thể thắng được hắn.

Diệp Thiên thông minh như vậy, làm sao có thể để gã biết được hành động của mình chứ?

Hơn nữa mỗi khi làm bất cứ chuyện gì, hắn chắc chắn sẽ đi trước một bước.

Loại người như Trương Hạo, vĩnh viễn đều âm hiểm giảo hoạt, muốn kéo chân hắn, tìm hắn gây phiền phức.

Chương 2252

Để đi mách lẻo với đại trưởng lão, Diệp Thiên có thể đi đến bước ngày hôm nay, thật sự đặc biệt không dễ dàng, tuyệt đối sẽ không để người khác làm rối loạn bước chân của mình, bất kể là ai.

Diệp Thiên ngoài mặt không tranh đấu với gã, nhưng ngầm cũng nhất định sẽ có sự né tránh.

Hắn phải để gã biết rõ, hắn cũng không dễ bắt nạt.

Nếu đổi lại là bình thường, Diệp Thiên sớm đã dạy dỗ gã rồi, làm sao có thể để gã ở trước mặt mình diễu võ dương oai, vô lý gây rối như vậy.

Hơn nữa là một đại nam nhân, luôn nghĩ cách sau lưng hãm hại người khác, cách làm như vậy thật quá đáng thương.

Trương Hạo mỗi lần theo dõi Diệp Thiên, cũng không phát hiện có gì bất thường.

Nhưng trước sau vẫn không từ bỏ, không hạ gục được hắn, gã vĩnh viễn không thể bình tĩnh được.

Hiện tại, tất cả tộc nhân của Xích Luyện Tộc, đều đang chuẩn bị cho sinh thần của lão đại.

Mọi người đều đang bận rộn, tặng quà, để có được sự công nhận và yêu thích của trưởng lão.

Tất cả những thứ dùng trong yến hội, mọi người đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Tại yến tiệc sinh thần, lão đại của Xích Luyện Tộc cũng vô cùng vui mừng, hôm nay là ngày vui nhất của lão.

Lúc đó tất cả các vũ công đều ở trên sân khấu, không ngừng biểu diễn.

Các vị trưởng lão cũng đều lần lượt, dâng lên những món quà đã chuẩn bị từ trước.

Lần này mọi người cũng chuẩn bị rất kỹ lưỡng, mỗi năm vào ngày sinh thần, mọi người chắc chắn sẽ chuẩn bị một số thứ đặc biệt tốt.

Lúc đó Diệp Thiên cũng sớm đã chuẩn bị xong, món quà sinh nhật của mình.

Đồng thời trong lúc mọi người dâng quà, hắn cũng lấy quà ra.

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới, là khi dâng quà sinh nhật lên, lại phát hiện căn bản không phải là món quà trước đó, dường như đã bị ai đó tráo đổi.

Diệp Thiên không biết chuyện này là do ai làm, nhưng hắn rõ ràng nhớ rằng trước đó, hắn đã gói đồ rất cẩn thận.

Hiện tại bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Thực ra tất cả mọi thứ, đều là do Trương Hạo ở sau lưng âm mưu.

Nếu không phải vì có sự tồn tại của hắn, vậy thì những chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Gã muốn có được sự công nhận của lão đại, và sự yêu thích đối với món quà sinh nhật.

Nhưng hiện tại quà sinh nhật đã không còn.

Diệp Thiên lúc đó thật sự đặc biệt lo lắng.

Hắn cũng hy vọng có thể nhanh chóng, tìm lại được đồ của mình.

Lúc này, đứng ở một bên, Trương Hạo, trong lòng đừng hỏi có

bao nhiêu vui mừng.

Gã biết rõ chuyện này là thế nào, nếu không có sự tồn tại của hắn, mọi vấn đề đều có thể giải quyết được.

Nhưng mỗi lần hắn xuất hiện, đều có thể làm vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn.

Gã không ưa Diệp Thiên, ở trước mặt lão đại diễu võ dương oai, lại tỏ ra một bộ dạng yếu đuối, dường như luôn bị gã bắt nạt.

Nếu lần trước không phải vì như vậy, gã cũng sẽ không phải chịu nhiều sự lạnh nhạt và chép môn quy như vậy.

Chương 2253

Trương Hạo bất kể lúc nào, ở đâu, đều muốn áp đặt những khổ nạn trên người mình, lên người Diệp Thiên.

Nếu không gã sẽ không cam tâm.

Sau đó, một mình đắc ý vênh váo, lấy ra món quà sinh nhật đã chuẩn bị từ trước, rồi nói với lão đại: "Lão đại, hôm nay là sinh nhật của ngài, chúc ngài phúc thọ tề thiên." "Con đặc biệt vì ngài, chuẩn bị kỹ lưỡng món quà sinh nhật này, hy vọng ngài sẽ thích." Trương Hạo trước nay, đều lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Chỉ cần có thể khiến gã đè bẹp Diệp Thiên, bất kể làm ra chuyện gì, gã từ trước đến nay đều không tính toán, hậu quả của việc làm này, cũng như quá trình ra sao.

Chỉ cần đè bẹp hắn, sau đó để lão đại thấy được ánh hào quang của gã tồn tại, là gã đã mãn nguyện rồi.

Lúc đó lão đại của Xích Luyện Tộc cũng vui vẻ nhận lấy món quà sinh nhật của Trương Hạo.

Vì hôm nay quà tặng thực sự rất nhiều, không có cách nào xem xét từng món một, rốt cuộc mọi người tặng những gì, sau đó cũng có người báo cáo nguồn gốc của những món quà này, bao gồm cả giá trị quý giá.

Lúc đó Trương Hạo cũng đặc biệt tự tin, cảm thấy món quà của mình tốt hơn bất kỳ ai.

Mặc dù chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng đó cũng chỉ là một phía tình nguyện của gã.

Lão đại của Xích Luyện Tộc, lúc đó thấy Diệp Thiên không tặng

quà, đặc biệt tò mò.

Trước đây, hắn đã nói sẽ làm cho lão một món quà rất mới lạ.

Hiện tại sinh thần đã đến, mọi người đều đã dâng quà.

Nhưng chỉ có một mình hắn đứng đó, không làm gì, cũng không dâng quà, thế là liền chủ động đòi.

“Diệp Thiên, ngây ra đó làm gì?

Không phải đã chuẩn bị cho ta một món quà tốt sao?” “Hiện tại mọi người đều đã dâng lên rồi, quà của ngươi đâu?

Mau lấy ra, để ta xem xem.” “Có thật sự tốt như ngươi nói không.” Lão đại của Xích Luyện Tộc thật sự đặc biệt sốt ruột, muốn xem xem món quà Diệp Thiên chuẩn bị cho lão.

Vốn dĩ lão đặc biệt thích người này, nếu quà có thể lấy ra, để lão thưởng thức, e rằng sinh nhật hôm nay, sẽ càng vui vẻ hơn.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Diệp Thiên, cũng muốn xem xem rốt cuộc hắn mang đến món quà sinh nhật gì, mà đến nỗi để lão đại phải ở đây chờ đợi.

Lúc đó Diệp Thiên thật không biết nên nói thế nào, nhưng không còn cách nào khác.

Chuyện đến nước này, thành thật khai báo vẫn tốt hơn.

“Lão đại, con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trước đó con đã chuẩn bị xong quà sinh nhật.” “Nhưng hôm nay đột nhiên phát hiện, quà của con bị trộm mất rồi.” “Cũng không biết đã đi đâu mất, có lẽ hôm nay món quà này không dâng lên được rồi.” Diệp Thiên không còn cách nào khác, chỉ có thể nói ra sự thật.

Vì hiện tại món quà sinh nhật hắn chuẩn bị, thực sự đã biến mất không dấu vết như không khí.

Hiện tại chưa tìm thấy, vậy thì căn bản không thể lấy ra được.

Lúc đó lão đại cũng vô cùng kinh ngạc, cảm thấy chờ đợi lâu như vậy, chỉ là một lời nói suông.

Lúc đó Trương Hạo cũng vẫn luôn đổ thêm dầu vào lửa.

"Lão đại, đừng nghe lời của hắn, nhìn là biết đang nói dối, căn bản không có chuẩn bị quà, lại nói quà bị mất." Trương Hạo muốn nhân lúc Diệp Thiên chúc mừng sinh nhật lão đại, sau đó để hắn hoàn toàn thất vọng, rồi để lão đại tức giận.

Quả nhiên, mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của gã.

Lão đại cũng đặc biệt tức giận, cảm thấy hắn đang đùa giỡn với mình.

Lão đại lúc đó cũng không nói gì, Diệp Thiên trước đó đã nói rất hùng hồn.

Chương 2254

Hắn nói sẽ tặng quà, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác xa so với tưởng tượng.

Nếu thật sự bị đùa giỡn, lão đại tự nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện nhận thua.

Huống chi lúc đó Trương Hạo cứ ở bên cạnh, không ngừng nói xấu Diệp Thiên.

Dường như muốn một lần nữa, bóp chết hắn hoàn toàn từ trong trứng nước.

Mỗi lần Trương Hạo nhìn Diệp Thiên, đều tức không chịu nổi, muốn nhanh chóng loại trừ hắn.

Nếu không vì những chuyện trong quá khứ, Trương Hạo đã sớm diệt trừ hắn rồi, cũng sẽ không đến mức để hắn xuất hiện trước mặt mình bây giờ. "Diệp Thiên, ngươi to gan thật đấy, có biết hôm nay là ngày quan trọng nhất không, mọi người đều đã chuẩn bị xong đồ rồi." "Ngươi thì trước đó đã hứa hẹn, nhưng bây giờ lại làm mất đồ, vậy rốt cuộc ngươi đã làm mất ở đâu?" "Hôm nay nếu ngươi không nói rõ mọi chuyện, ta với ngươi không xong đâu." Diệp Thiên thực ra đã sớm đoán được những chuyện này đều do một tay Trương Hạo làm.

Nhưng nếu không có chứng cứ thì không có cách nào vu oan được.

Huống chi mọi người đều ở đây, thế là hắn liền bắt đầu dùng pháp thuật.

Sau đó, hắn tái hiện lại toàn bộ sự việc.

Quả thực có liên quan rất lớn đến Trương Hạo, chính gã đã giở trò nên món quà của hắn mới bị đánh tráo.

Đồng thời Diệp Thiên để cho tất cả mọi người cùng xem, muốn để họ thấy rõ ràng.

Hắn chưa bao giờ lừa gạt lão đại, càng không bao giờ giở những trò vặt vãnh.

Nếu hắn không làm, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Huống chi mỗi bước đi, hắn đều phải đi theo sự sắp đặt của mình.

Sau khi Diệp Thiên tái hiện lại mọi chuyện, tất cả mọi người đều vô cùng khó hiểu.

Họ cảm thấy không ngờ Trương Hạo lại có thể làm ra chuyện như vậy, đúng là kẻ xấu tố cáo trước, ở đây gây ra bao nhiêu chuyện thị phi.

Sở dĩ Diệp Thiên vạch trần là vì hắn cảm thấy một mình gã đã gây ra quá nhiều chuyện.

Diệp Thiên vốn không muốn so đo với gã, tưởng rằng gã có thể dừng tay.

Nhưng hết lần này đến lần khác, gã không ngừng khiêu khích giới hạn của hắn.

Vậy thì hôm nay, bất luận thế nào, hắn cũng không thể cho gã thêm cơ hội nữa.

Lúc đó, mọi người vô cùng kinh ngạc, cảm thấy Trương Hạo dù gì cũng là sư huynh của hắn, sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Trương Hạo lại càng không ngờ tới, Diệp Thiên lại có bản lĩnh như thế, thế là vội vàng giải thích. "Mọi người nghe tôi nói, đừng tin những lời Diệp Thiên nói, tất cả đều là lừa gạt mắt mọi người thôi, chuyện này vốn là lỗi của hắn." "Hắn đang đổ lỗi lên đầu tôi, tôi ở

đây lâu như vậy rồi, mọi người đều hiểu tôi mà." "Nếu mọi người thật sự tin hắn, thì tôi oan uổng quá rồi." Trương Hạo hy vọng có thể dùng ba tấc lưỡi không xương của mình để lão đại và tất cả mọi người ở đây tin tưởng.

Gã căn bản không làm, là bị oan uổng, Diệp Thiên muốn hãm hại gã nên mới bày ra trò này.

Nhưng lúc đó mọi người thực sự có chút không tin, vì những gì mắt thấy đều là sự thật.

Nếu chỉ là lời nói một phía, mọi người sẽ không có suy nghĩ như vậy.

Huống chi mọi người đều biết, Trương Hạo là người như thế nào.

Mọi người sở dĩ không tin, là vì chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Mọi thứ giống như một câu đố không thể giải đáp, nhưng Diệp Thiên lại có đủ chứng cứ.

Chương 2255

Hắn có thể chứng minh chuyện này có liên quan đến gã, lúc đó Trương Hạo cũng không ngừng biện giải cho mình.

Bất kỳ ai làm chuyện xấu, tuyệt đối sẽ không thừa nhận. "Diệp Thiên, ngươi đừng có ở đây nói năng bậy bạ, ngươi nghĩ người khác sẽ tin sao?" "Huống chi ngươi không chuẩn bị quà, lại đổ trách nhiệm cho ta." "Không cần thiết phải đổ lỗi của ngươi lên đầu ta, hơn nữa ta với ngươi không thù không oán, ta là sư đệ của ngươi." "Tại sao ta phải làm như vậy, hoàn toàn không có lý do gì cả." Trương Hạo trước mặt bao nhiêu người, sao có thể thừa nhận chuyện này có liên quan đến mình.

Gã chắc chắn sẽ kiên quyết đẩy chuyện này ra xa, sau đó đổ vấy lên đầu Diệp Thiên.

Để lão đại trừng phạt hắn triệt để, như vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Mặc dù đôi khi gã không thông minh bằng Diệp Thiên, nhưng cũng tuyệt đối không để hắn hãm hại mình như vậy.

Huống chi hôm nay là sinh nhật của lão đại, nếu làm hỏng chuyện này, Trương Hạo chắc chắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Hơn nữa mục đích của gã hôm nay là để có thể đánh bại Diệp Thiên hoàn toàn.

Lúc đó, Trương Hạo thật sự không ngừng biện giải cho mình, hy vọng lão đại có thể tin tưởng.

Sau đó gã lại nói để thanh minh. "Mọi người không biết đó thôi, Diệp Thiên này là một kẻ đạo mạo giả tạo, căn bản không phải đang

chế tạo đồ ở đó đâu." Gã ở đó xảo ngôn biện bạch rằng mình không làm, hơn nữa nếu thật sự có đồ, tại sao lại bị người khác đánh tráo, lại còn đổ lỗi cho gã, rõ ràng là đang tìm cớ.

Huống chi gã còn phát hiện ra, mấy ngày nay hắn có điểm đáng ngờ, nếu không sao gã lại làm vậy.

Sở dĩ Trương Hạo nói như vậy, là muốn cho mọi người biết Diệp Thiên là một kẻ thập ác bất xá.

Căn bản không thật tâm đối đãi với mọi người, cũng càng không dâng lên món quà sinh nhật của mình.

Lúc đó, sau khi nghe Trương Hạo nói vậy, mọi người đều bán tín bán nghi.

Vì không thể chỉ dựa vào vài lời của ai đó để phán định một người có lỗi hay không.

Nhưng những chuyện gã nói, mọi người lại cảm thấy dường như có phần đáng tin.

Lúc đó, Diệp Thiên thấy mọi người có chút dao động, liền vội vàng cắn trả một miếng. "Trương Hạo, ngươi có thể đừng ở đây đóng vai kẻ xấu tố cáo trước được không, rõ ràng mấy ngày nay ngươi vẫn luôn theo dõi ta." "Ngươi ở đây vu khống ta, rốt cuộc có ý đồ gì?" Hắn đối xử không tốt với ta, luôn tìm cớ gây sự, ta đều có thể tha thứ, nhưng chuyện hôm nay nhất định phải làm rõ.

Nếu ngươi còn muốn vu hãm ta như vậy, thì hôm nay ta nhất định phải ở trước mặt lão đại, cùng ngươi lý luận một phen.

Diệp Thiên hắn không phải là người dễ bắt nạt, Trương Hạo đã hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn của hắn.

Vậy thì bây giờ, cũng chính là lúc để gã phải trả giá cho những việc mình đã làm.

Lúc đó Trương Hạo cũng không biết phải giải thích thế nào, đã bị Diệp Thiên kéo xuống nước hoàn toàn.

Lão đại lúc đó nhìn hai người tranh cãi không dứt, cảm thấy chuyện này chắc là do Trương Hạo làm, thế là liền bắt đầu trừng phạt. "To gan thật, Trương Hạo, ngươi dám làm chuyện như vậy, cậu ta là đồng môn sư đệ của ngươi, sao ngươi có thể đối xử tệ bạc như thế." "Có chuyện gì không thể bình tĩnh nói chuyện sao, huống chi hôm nay là sinh nhật của ta, nhất định phải làm cho mọi chuyện nghiêm trọng như vậy à?" Lúc đó lão đại của Xích Luyện Tộc thật sự rất tức giận, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Ông ta cũng càng không ngờ gã là loại người này, Diệp Thiên gần như đã làm mọi việc một cách hoàn hảo nhất.

Phải để lão đại của Xích Luyện Tộc biết rõ những việc Trương Hạo đã làm.

Thực ra nếu gã không ép hắn đến bước đường này, hắn cũng tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ mâu thuẫn nào với gã.

Nhưng bây giờ, Trương Hạo đã từng bước đẩy hắn vào đường cùng.

Vậy thì Diệp Thiên cũng chỉ có thể tiễn gã một đoạn.

Chương 2256

Lúc này, sau khi Trương Hạo bị người ta dẫn đi, trong lòng phẫn uất không thôi, cảm thấy mình đã làm bao nhiêu chuyện.

Chẳng qua là để có thể đè bẹp Diệp Thiên, nhưng bây giờ vấn đề không những không giải quyết được, ngược lại còn bị phạt một lần nữa, trong lòng lúc đó buồn bực không tả xiết.

Nhưng không còn cách nào khác, tất cả mọi người đều đã chứng kiến mọi chuyện ở đây.

Bao gồm cả những việc gã đã làm, sau khi Trương Hạo bị dẫn đi, gã bị giam vào ngục.

Diệp Thiên cũng theo sát phía sau, vì hắn muốn xem bộ mặt của Trương Hạo rốt cuộc đáng ghét đến mức nào.

Muốn hại hắn, cũng phải xem có bản lĩnh đó không đã. "Diệp Thiên, ngươi là đồ tiểu nhân âm hiểm giảo hoạt, dám ở đây hãm hại ta, nếu sau này ta ra được ngoài, tuyệt đối sẽ không để ngươi yên ổn đâu." Lúc đó, khi thấy Diệp Thiên xuất hiện trước mặt mình, Trương Hạo thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Không biết phải dùng lời lẽ gì để hình dung những tổn thương trong lòng mình.

Gã cũng vô cùng không cam tâm, cảm thấy chưa từng có ai dám đối xử với mình như vậy.

Ngoại trừ Diệp Thiên, liên tiếp chịu bao nhiêu thiệt thòi, bị phạt.

Trong lòng thật sự không thể chịu đựng được.

Diệp Thiên thực ra không muốn so đo với gã, có những chuyện đều là do gã tự làm tự chịu.

Chẳng liên quan gì đến hắn, nếu ngay từ đầu, gã có thể gạt bỏ hiềm khích cũ, không làm gì cả, thì tự nhiên Diệp Thiên sẽ không đổ chuyện này lên đầu gã.

Nhưng mọi chuyện, đều không đơn giản như gã tưởng.

Huống chi Trương Hạo cũng chưa bao giờ có ý định buông tha cho Diệp Thiên.

Mối thù giữa hai người cứ thế bắt đầu không ngừng tăng lên, cũng thúc đẩy Trương Hạo hết lần này đến lần khác hãm hại hắn.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên nói với gã vài câu, liền xoay người rời khỏi nhà ngục.

Nhưng Trương Hạo vẫn không hề hối cải, nếu đã muốn như vậy, thì hắn nhất định phải biết, rốt cuộc gã đang nghiên cứu chế tạo thứ gì.

Sau đó, nhân lúc hắn không chú ý, gã đã rắc truy tung phấn lên người Diệp Thiên.

Như vậy, bất kể Diệp Thiên đi đâu, gã đều có thể dựa vào truy tung phấn này để tìm ra tung tích của hắn, đồng thời cũng biết hắn đang làm gì.

Trương Hạo mặc dù đôi khi tính cách rất thất thường, nhưng lại là một kẻ tiểu nhân vô cùng gian trá.

Chuyện như vậy mà cũng làm được, nếu không dùng cách này để trừng phạt Diệp Thiên, ở trong ngục, gã cũng sẽ không cam tâm tình nguyện bị phạt như vậy, nhất định phải để hắn phải trả giá tương ứng.

Trương Hạo thật sự rất cẩn thận, nếu lần này lại bị Diệp Thiên biết, gã đã đặt thứ theo dõi lên người hắn, chắc chắn hắn sẽ cẩn thận hơn nữa.

Trước đây do Trương Hạo quá khinh địch, nên mới dẫn đến việc liên tiếp bị phạt.

Bây giờ gã đã bị phạt đến mức có kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Huống chi mọi chuyện, đều không giống như gã tưởng tượng.

Nếu những vấn đề này đều có thể tồn tại, Trương Hạo hy vọng Diệp Thiên nhanh chóng lộ ra đuôi cáo.

Để cho mọi người đều biết, những gì gã nói đều là sai, cũng để mọi người biết gã bị oan.

Trương Hạo bây giờ đã sẵn sàng chờ xem, muốn xem Diệp Thiên nếu gặp rắc rối thì sẽ cứu vãn thế nào, hay lại một lần nữa biện giải cho mình, bịa ra những tội danh, rồi đổ lên đầu gã.

Trương Hạo sao có thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy.

Chương 2257

Nếu Trương Hạo không trải qua những chuyện này, tuyệt đối sẽ không để người khác coi thường mình.

Lần này phải giết chết Diệp Thiên triệt để mới có thể cam tâm.

Phía bên kia, Diệp Thiên từ sau khi rời khỏi nhà ngục, đồng thời cảm thấy bây giờ mọi việc đều thuận lợi không trở ngại.

Không có ai cản trở bước chân của hắn, chỉ duy nhất một người.

Trương Hạo luôn gây khó dễ cho hắn, bây giờ đã bị nhốt ở đó.

Dù có ba đầu sáu tay, cũng chưa chắc có thể trốn thoát.

Diệp Thiên tưởng rằng có thể giải quyết thuận lợi mọi việc mình làm.

Nhưng có những chuyện không đơn giản như hắn tưởng.

Nếu cho rằng không còn trở ngại, thì đó là đang coi thường đối thủ của mình.

Thế là hắn bắt đầu tiếp tục tìm hiểu chuyện này, lén lút nghiên cứu chế tạo thuốc giải ở bên cạnh.

Vốn dĩ Trương Hạo trước đây không biết Diệp Thiên đang chịu đựng những đau khổ gì.

Nhưng từ khi có con bướm theo dõi đó, mới biết ra Diệp Thiên đang lén lút chế tạo thuốc giải.

Đây là một bí mật động trời, Trương Hạo cảm thấy lần này mình không tốn chút công sức nào.

Xem ra sau này Diệp Thiên thật sự sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Thực ra ban đầu Trương Hạo luôn cảm thấy, Diệp Thiên khác với những người khác.

Nhưng không nói ra được, chỉ có thể một mực tìm cớ gây sự, sau đó để hắn nhanh chóng rời đi.

Nhưng bây giờ biết chuyện này lớn như vậy, thế là hắn bắt đầu làm ầm ĩ trong ngục.

Nếu chuyện này mà báo cho sư phụ của gã, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Sư phụ cũng sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, nhưng nếu gã chọn không nói gì.

Vậy thì cũng không thể thành công được, thế là Trương Hạo làm ầm ĩ trong ngục.

Mọi người đều biết họ là sư đồ, nhưng bất kể phạm lỗi gì, bị giam thì nên ngoan ngoãn suy ngẫm.

Nhưng Trương Hạo lần này bất luận thế nào, đều phải nói chuyện này cho sư phụ, muốn để ông ta thấy rõ bộ mặt thật của Diệp Thiên.

Tuyệt đối không thể để ông ta bị lừa.

Trương Hạo một mặt quan tâm sư phụ, mặt khác cũng hy vọng, có thể để Diệp Thiên nhận được sự trừng phạt thích đáng, chỉ có như vậy mới có thể nhốt hắn vào ngục.

Trương Hạo đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi, tuyệt đối không cho phép thời gian lãng phí như vậy.

Nếu không Diệp Thiên lại dùng cách khác trốn thoát, gã lại không có cách nào khống chế được. "Tôi muốn gặp sư phụ, mau báo chuyện này cho ông ấy, ngay lập tức." "Tôi có tin tức quan trọng muốn nói cho ông ấy." Lúc đó Trương Hạo thật sự rất sốt ruột, nếu có thể

nhanh chóng đem những tin tức mình biết được.

Báo cho sư phụ, không những có thể thuận lợi rời đi, mà còn có thể khiến Diệp Thiên cũng phải chịu đả kích tương tự.

Lúc đó, những người ở đó thấy Trương Hạo, cảm xúc vô cùng bất ổn, cũng rất tức giận với mọi người, tự nhiên cũng không dám nói nhiều với gã.

Dù sao gã cũng là người mà sư phụ đắc ý nhất, bây giờ tuy vì một số chuyện mà bị phạt.

Chương 2258

Nhưng nếu một khi được thả ra, với tính cách của gã chắc chắn sẽ trả thù.

Lúc đó những người này cũng không dám nói thêm một lời nào.

Lúc đó Diệp Thiên cũng biết được chuyện này, hắn tuyệt đối không để Trương Hạo được như ý.

Huống chi những chuyện này, hắn vẫn luôn che giấu thân phận của mình, bao gồm cả những việc hắn làm, nếu một khi bị sư phụ đó biết được.

Diệp Thiên sau này đừng hòng tiếp tục điều tra, hay là chế tạo thuốc giải nữa.

Mọi thứ đều phải dừng lại.

Nhưng với năng lực hiện tại của Diệp Thiên, nếu muốn đối phó triệt để với Trương Hạo, căn bản không có khả năng, phải nhanh chóng tìm người minh hữu trước đây.

Lúc đó hai người đã nói, bất kể có chuyện gì mọi người cùng làm.

Như vậy cũng có thể giải quyết vấn đề tốt hơn, bất kể thế nào, Trương Hạo này thực sự là hòn đá ngáng đường.

Nếu không giết gã, sau này có thể sẽ có vô vàn chuyện xảy ra.

Lúc đó, sau khi Diệp Thiên tìm được minh hữu, liền nói ra suy nghĩ của mình. "Bây giờ ta đã gặp phải một vấn đề rất nan giải, Trương Hạo đó vẫn luôn cản trở." "Bây giờ chỉ có thể giết gã, sau đó mới tính tiếp." Người minh hữu đó lại rất ủng hộ Diệp Thiên, công việc trước đây hai người đã nói rõ.

Thực ra mỗi người đều có nhu cầu riêng, nếu trong tình huống bất đắc dĩ, đều sẽ ra tay tàn nhẫn.

Lại đi làm những chuyện đó, huống chi rắc rối mà Diệp Thiên đang gặp phải, Trương Hạo ở phía sau không ngừng bám riết.

Gã đã sớm chạm vào giới hạn của hắn, bây giờ việc cần làm nhất, là nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Sau khi hai người giải quyết xong chuyện này, đồng thời cũng giết gã.

Lúc đó cũng đi báo cáo, Trương Hạo tự sát, vì đã phạm quá nhiều sai lầm.

Chắc chắn là vì tội lỗi mà tự sát, nếu không sư phụ cũng sẽ không tha thứ.

Sở dĩ Diệp Thiên làm như vậy, là để có thể loại bỏ chướng ngại vật lớn trước mắt này, nếu không bất kể làm gì cũng sẽ bị phát hiện.

Sau này sẽ có nhiều chuyện hơn nữa, ảnh hưởng đến việc giải quyết hiện tại.

Như vậy không cần phải lo lắng về những vấn đề sau này nữa.

Sau khi Trương Hạo chết, đồng thời cũng hạ lệnh vứt gã ở Loạn Táng Cương, người như gã chỉ có thể vứt ở nơi đó.

Mới có thể khiến gã không còn nơi nào để về, nếu ngay từ đầu, làm việc có thể chừa cho người khác một con đường sống.

Có lẽ cũng sẽ không có kết cục như vậy, bây giờ Diệp Thiên cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mặc dù có thể trông không đạo đức, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo gã là loại người này.

Chỉ có trừng phạt như vậy mới có thể khiến hắn vui vẻ, nếu

không mọi chuyện đều không thể tiến triển.

Mọi người đều tưởng rằng Trương Hạo đã chết, lúc bị vứt ở Loạn Táng Cương.

Cũng không có ai để ý, Diệp Thiên cũng tưởng rằng đối thủ của mình, cuối cùng đã có thể biến mất khỏi mắt mình.

Vậy thì mọi chuyện lại có thể trở về đúng quỹ đạo, vốn dĩ sau đó.

Thực ra không có nghĩa là hắn có thể thuận buồm xuôi gió, giải quyết mọi chuyện.

Chương 2259

Nhưng từ khi Trương Hạo xuất hiện, đã làm rối loạn mọi kế hoạch của hắn.

Giết gã cũng chỉ là hạ sách.

Nếu có thể an ủi một chút, Diệp Thiên sẽ không làm bất cứ điều gì với gã.

Nhưng bây giờ những gì cần xảy ra đã xảy ra, cũng không thể thay đổi ai hay thế nào nữa.

Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng chế tạo xong thuốc, đồng thời cũng điều tra ra những thứ mình cần.

Phía bên kia, Trương Hạo nằm ở Loạn Táng Cương, mạng thật sự rất lớn.

Lúc đó có một hắc y nhân xuất hiện, và đã cứu gã.

Lúc đó, hắc y nhân đó đã cho Trương Hạo ăn một quả trường sinh. "Người này mạng cũng lớn thật, xem ra ngươi với ta cũng có duyên phận." "Nhưng nếu ta cứu ngươi, ngươi phải nghe lời ta, phục vụ cho ta." Lúc đó hắc y nhân đó, không hề nói rõ thân phận của mình cho Trương Hạo.

Nhưng những gì cần nói đều đã nói, không chỉ dùng quả trường sinh để cho gã ăn.

Khiến gã sống lại, đối với hắn mà nói cũng có mục đích.

Sau đó khó khăn lắm mới sống lại được, tự nhiên sẽ đồng ý mọi yêu cầu.

Huống chi nỗi oán hận trong lòng, chưa được trút ra, bất kể thế

nào chỉ cần có thể sống.

Thì cơ hội lật ngược tình thế, cũng sẽ luôn có, vì vậy lúc đó Trương Hạo không hề suy nghĩ.

Trực tiếp đồng ý, nhưng hắc y nhân đó đối với Trương Hạo, cũng không hề nương tay.

Bây giờ cứu sống gã, cũng vẫn luôn ép gã ăn khống chế đan, sau khi ăn khống chế đan này.

Phải nghe lệnh của hắc y nhân. "Nếu ngươi thật sự muốn thần phục ta, vậy thì ăn viên đan dược này đi?" "Vậy thì sau này ngươi chỉ có thể nghe theo một mình ta, lời của ai khác đều không được phép nghe." "Phải để Diệp Thiên phải trả giá tương ứng." Trương Hạo vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, cách Diệp Thiên đối xử với mình trước đây.

Trong lòng gã rõ hơn bất kỳ ai, nếu không phải vì hắn không có chừng mực.

Sao gã có thể bị hắn làm tổn thương, bây giờ Trương Hạo chỉ hy vọng có thể báo thù.

Nhưng nếu thật sự ăn viên khống chế đan này, vậy thì sau này đều phải nghe lệnh của hắc y nhân này.

Tự nhiên trong lòng Trương Hạo, cũng phải suy nghĩ đến hậu quả của một số chuyện, sẽ như thế nào.

Nhưng bây giờ Trương Hạo không có bất kỳ quyền quyết định nào, cũng không có bất kỳ ý định hối hận nào.

Người này có thể cứu sống gã, cho gã một con đường sống là một chuyện không dễ dàng.

Nếu hôm nay không nghe lệnh, chắc chắn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nhưng gã rất tò mò, tại sao người này lại muốn để Diệp Thiên phải trả giá tương ứng.

Rốt cuộc là chuyện gì, Diệp Thiên lại là ai, hoàn toàn không biết.

Thực ra Diệp Thiên mà hắn thấy, và Diệp Thiên này là cùng một người, hận ý cũng đã khắc sâu vào xương tủy.

Trương Hạo bây giờ đã thuận lợi nuốt viên thuốc vào bụng.

Nhưng không biết hắc y nhân này, rốt cuộc muốn gã làm gì.

Chương 2260

Nhưng bây giờ gã làm gì cũng thân bất do kỷ, huống chi nhặt lại được một mạng cũng rất không dễ dàng.

Bây giờ mọi chuyện, đều đang tiếp diễn, hắc y nhân đó thực ra muốn gã.

Đi đến Thiên Đình trộm một số thứ, sau đó mang về cho hắn, với thân phận hiện tại của hắn không có cách nào ra vào Thiên Giới.

Cũng không thể để người khác phát hiện, bây giờ có người làm bia đỡ đạn, vậy thì mọi thứ đều có khả năng. "Nhiệm vụ lần này là đến Thiên Giới, trộm tài liệu ta cần." "Nhưng tài liệu này phải cẩn thận hơn nữa, nhất định phải trộm ra khỏi đó." Nếu chuyện này làm tốt sẽ có thưởng, nhưng nếu làm hỏng.

Gã cũng nên biết hậu quả sẽ như thế nào, hắn có thể cho gã một mạng sống, đồng thời cũng có thể lấy lại.

Hắc y nhân từ đầu đến cuối đều đang lợi dụng gã, chưa bao giờ có ý định đối xử với gã như thế nào.

Hay coi gã là một con người, chỉ cảm thấy gã giống như một người phụ tá.

Có thể nói hay hơn một chút, nếu không nói hay thì là một con chó.

Lúc đó Trương Hạo cũng không thể quản quá nhiều chuyện, như thế nào thì như thế nào.

Sau khi một mình chạy đến Thiên Đình, liền bắt đầu trộm tài liệu theo lời hắn nói.

Nhưng trong quá trình trộm.

Trương Hạo tình cờ phát hiện ra bức chân dung của Diệp Thiên, lúc đó cả người đứng đó.

Đều ở trong trạng thái mơ màng, không biết tại sao bức chân dung này lại giống hắn như vậy.

Thật sự có chút khó hiểu, nhưng Trương Hạo luôn nhớ rằng, đến Thiên Đình là để làm gì.

Bây giờ quan trọng nhất là nhanh chóng lấy được tài liệu mà hắc y nhân muốn.

Đồng thời tiện tay cũng lấy bức chân dung đó về, hỏi xem hắc y nhân đó có biết lai lịch của hắn không.

Dù sao mọi chuyện giống như một câu đố, không thể giải đáp, vậy thì Trương Hạo.

Phải làm rõ những vấn đề này, nếu không thật sự không cam tâm.

Trương Hạo lần này cũng là lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, hoàn thành rất tốt, không bị Thiên Giới phát hiện, cũng tự do tự tại, lúc đó sau khi lấy được bức chân dung và tài liệu.

Đồng thời cũng quay về tổ chức bí ẩn đó.

Sau đó gã cảm thấy những gì mình phát hiện, thực ra đều là tin tức quan trọng.

Nếu có thể nói cho tổ chức bí ẩn, bao gồm cả hắc y nhân đó.

Không phải cũng có thể khiến mình ở đây, có được một vị trí sao, bản thân Trương Hạo là một người rất hẹp hòi.

Đồng thời cũng là người giảo hoạt, không có chuyện gì mà không làm được.

Huống chi bây giờ tổ chức bí ẩn, đã thu nhận gã hoàn toàn, gia nhập vào đó.

Gã cũng nhất định sẽ hành động theo lời hắn nói, đồng thời cũng báo cho người bí ẩn biết mọi thứ mình phát hiện.

Để xem rốt cuộc, hắn nhìn nhận chuyện này thế nào.

Trương Hạo đã trải qua quá nhiều chuyện, lần này nhất định phải tìm ra ngọn ngành.

Nếu không trong lòng thật sự, luôn có một cảm giác trống rỗng.

Chương 2261

Huống chi đặc biệt là bức chân dung đó, tài liệu là thứ yếu, bức chân dung đó thật sự khiến Trương Hạo nảy sinh nghi vấn.

Nhưng một mình gã cũng không hiểu, bức chân dung này và Diệp Thiên mà gã gặp ở Xích Luyện Tộc trước đây rốt cuộc có liên quan gì? "Những tài liệu mà ngài bảo ta đến Thiên Đình tìm, bây giờ đã lấy về hết rồi." "Nhưng bức chân dung này thật sự có chút kỳ lạ, rốt cuộc người trên đó là ai?" Vì trước đây dường như đã gặp ở đâu đó, không biết ngài có thể giải đáp thắc mắc trong lòng ta không.

Trương Hạo vốn là một người rất tò mò, đặc biệt là khi nhìn thấy cảnh đó.

Đều không biết phải khống chế cảm xúc của mình như thế nào, nếu hắc y nhân có thể cho gã biết.

Gã cũng không cần phải ở đây đoán mò những thứ vớ vẩn, huống chi Trương Hạo thực ra cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Chỉ hy vọng có thể giải quyết được những điều mình muốn biết.

Lòng đã mãn ý, còn những chuyện khác từ trước đến nay đều không nghĩ đến.

Nhưng hắc y nhân lúc đó sau khi biết được chuyện này, cả người cảm xúc, bao gồm cả biểu cảm trên mặt đều khác đi.

Sau đó có thể nhìn ra, trong đó nhất định có ẩn tình.

Nhưng nếu không làm rõ chuyện này, trong lòng luôn như có một tảng đá đè nặng.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể hỏi người bí ẩn, để có được câu trả lời mình muốn nghe.

Nhưng lúc đó hắc y nhân không ngừng cảnh cáo Trương Hạo. "Hãy nhớ kỹ thân phận hiện tại của ngươi, bảo ngươi làm gì thì làm nấy, đừng hỏi những vấn đề không nên hỏi." "Huống chi chuyện này phải giữ bí mật, nếu một khi bị tiết lộ ra ngoài." "Thì ta sẽ khiến ngươi chết không có đất chôn, đừng trách ta không nhắc nhở." Lúc đó, người bí ẩn nói những lời cuối cùng với Trương Hạo, cả người cũng nghiến răng nghiến lợi.

Căn bản không chừa đường sống, dù sao chuyện này Trương Hạo cũng chưa làm rõ.

Nếu không cũng sẽ không gặng hỏi, nhưng dù sao chuyện này cũng phải điều tra kỹ càng.

Nhưng thấy hắc y nhân bí ẩn như vậy, cũng khiến Trương Hạo càng thêm nghi ngờ.

Chẳng lẽ trong đó có liên quan lớn tồn tại, thật sự đã đoán đúng chuyện gì rồi sao? "Ngài yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cũng sẽ không đi nói lung tung đâu." Lúc đó Trương Hạo mặc dù đã hứa, sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

Nhưng gã là người vĩnh viễn không đến Hoàng Hà không chết tâm, bề ngoài thì hứa hẹn.

Không liên quan gì đến những chuyện này, nhưng ngầm cũng đã lên kế hoạch tiếp tục quay về Xích Luyện Tộc để điều tra rõ ràng chuyện này.

Bất kể là bức chân dung đó, một số tài liệu, cũng như người bí ẩn này.

Rốt cuộc là như thế nào, nếu Trương Hạo không làm rõ, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Dù sao cũng đã chết một lần, bây giờ mạng sống đã giao cho hắn, nếu cứ mãi mơ hồ.

Cứ như vậy sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, nhưng Trương Hạo có suy nghĩ này.

Cũng không phải là do nhất thời bốc đồng, lúc đó hành động của người bí ẩn.

Bao gồm cả những lời hắn nói, khiến gã rất sốc, cũng không biết phải giải đáp bằng cách nào.

Vậy thì bây giờ quan trọng nhất, là nhanh chóng làm rõ chuyện này.

Sau đó mới tính tiếp, nhưng trước tiên Trương Hạo, muốn làm rõ chuyện này, phải che giấu kỹ.

Nếu không bị phát hiện, hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được, cũng sẽ bị người đó giết chết.

Chương 2262

Trương Hạo cũng không biết khi quay về Xích Luyện Tộc, rốt cuộc có điều tra rõ ràng chuyện này không.

Nhưng bất kể thế nào, có một tia hy vọng, cũng không thể bỏ lỡ.

Dù sao những chuyện này và những gì gã nghĩ, đều không giống nhau, huống chi trước đây đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

Trong lòng Trương Hạo luôn có chút không yên, nếu những vấn đề này đều có thể giải đáp.

Gã cũng sẽ không phải dùng đầu óc của mình để suy nghĩ những chuyện này.

Lúc đó gã cũng cảm thấy, nếu cứ tiếp tục nghi thần nghi quỷ, thì người bí ẩn sẽ không buông tha cho gã.

Trương Hạo đã chết một lần, không hy vọng lại đi trên con đường không lối về như vậy.

Bất kể xảy ra chuyện gì, gã sẽ luôn đặt tính mạng lên hàng đầu.

Đó cũng là nguyên nhân chính gã có thể sống đến bây giờ, trước đây có thể do quá bốc đồng.

Đã làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng bây giờ những vấn đề này đều nên được giải quyết.

Phía bên kia của Xích Luyện Tộc, Diệp Thiên cũng không hề nhàn rỗi, từ sau khi giải quyết Trương Hạo, không còn nỗi lo về sau.

Không còn ai cản trở bước chân của hắn.

Cũng chính vì vậy mà hắn bắt đầu tiếp tục lên kế hoạch, một số chuyện.

Diệp Thiên đang ở trong Tàng Thư Các tìm kiếm điển tịch, về cách nuôi dưỡng Phệ Hồn Thảo.

Có thể khiến người ta sau khi ăn xong, trong thời gian ngắn sẽ nghe lời hắn, bây giờ Diệp Thiên chỉ có thể tìm kiếm cách này.

Nếu không chỉ dựa vào chút thời gian mình có, căn bản không đạt được hiệu quả nhất định.

Bây giờ hắn biết trong Tàng Thư Các, có những cuốn sách kinh điển mình cần, nếu tìm được.

Vậy thì những chuyện này thật sự là vạn sự đã sẵn sàng, mặc dù đôi khi mọi chuyện có thể không toàn diện như vậy.

Nhưng chuyện Diệp Thiên đã quyết định thì nhất định phải làm, bất kể áp lực và trở ngại phía trước có bao nhiêu.

Hắn cũng sẽ không vì thế mà dừng bước.

Bây giờ chỉ hy vọng có thể nhanh chóng, tìm ra cách nuôi dưỡng này.

Diệp Thiên ở trong Xích Luyện Tộc thật sự đã dốc hết tâm huyết, không một ai biết lai lịch và thân phận thật sự của hắn.

Ngoại trừ người minh hữu đó.

Còn những người khác căn bản không biết, Diệp Thiên bây giờ cũng đang nhanh chóng, hoàn thành trước chuyện này.

Nếu để ông ta ăn thứ này xong, có thể nói cho hắn biết mọi thứ hắn muốn biết.

Và thứ này Diệp Thiên trước đây cũng đã tra, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Người ăn xong, cũng chỉ là tạm thời mất trí, những ảnh hưởng xấu khác tuyệt đối không có.

Vì Diệp Thiên khi làm bất cứ việc gì, sẽ không đi hãm hại người khác.

Hay có những suy nghĩ khác, chỉ hy vọng có thể từ miệng ông ta moi ra một số thông tin mà thôi.

Diệp Thiên vốn tưởng mọi chuyện đều có thể giải quyết ổn thỏa, nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới.

Chương 2263

Là Trương Hạo không chết, còn sống sót chạy về Xích Luyện Tộc, đến trước mặt hắn, và chất vấn ngay tại chỗ. "Diệp Thiên, rốt cuộc ngươi đang tìm gì ở đây?

Ngươi có chuyện gì muốn làm ở Xích Luyện Tộc." "Hôm nay tốt nhất ngươi nên nói thật, nếu không đừng trách ta không khách khí." Trương Hạo lúc đó với bộ dạng hung hăng, đi đến hỏi rõ.

Cũng chính vì Diệp Thiên trước đây và gã, hai người cũng có mâu thuẫn.

Bây giờ chỉ hy vọng những chuyện này, đều có thể có được giải quyết.

Diệp Thiên khi thấy gã xuất hiện trước mặt, thực sự cũng có chút kinh ngạc, không biết là chuyện gì.

Lúc đó, Trương Hạo chỉ muốn làm rõ chuyện của mình.

Tại sao Diệp Thiên lại ở đây, một người như vậy.

Trước đây ở đây luôn làm những chuyện lén lút, thực sự khiến gã khó hiểu.

Bây giờ tất cả vấn đề, mọi thứ đều không ngừng xuất hiện.

Vậy thì tự nhiên, gã hy vọng có thể để Diệp Thiên nói ra sự thật, nhưng lúc đó Diệp Thiên không hề trả lời ngay.

Về những vấn đề Trương Hạo đưa ra, hắn không ngừng hỏi ngược lại, trước đây, lúc ở trong ngục rõ ràng đã giết gã rồi.

Nhưng tại sao đột nhiên, lại sống lại, chuyện này, Diệp Thiên cảm thấy chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nhưng kết quả cuối cùng như thế nào, vì bây giờ cũng chỉ là đang trong quá trình phỏng đoán.

Nhưng để có thể đảm bảo chuyện này có thể đạt được, Diệp Thiên cũng sẽ không không chừa cho mình một con đường lui.

Huống chi Trương Hạo này trước đây, trong quá trình giao tiếp với hắn, Diệp Thiên rõ ràng biết gã là người như thế nào.

Diệp Thiên trước đây cũng biết Trương Hạo là chuyện gì, gã là người hẹp hòi.

Không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến gã hoàn toàn buông bỏ, đương nhiên Diệp Thiên cũng không ngờ gã sẽ xuất hiện vào lúc này.

Nhưng nếu đã đến, vậy thì trước tiên quan trọng nhất là nhanh chóng giải quyết gã.

Nhưng hắn sẽ không nói ra ý đồ của mình, bất kể Trương Hạo bây giờ tại sao lại sống, đứng trước mặt hắn.

Diệp Thiên cảm thấy chuyện này, chắc chắn đều không đơn giản như vậy, nhưng cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên không suy nghĩ cũng không, nói thêm bất kỳ lời nào, chỉ hy vọng có thể cho hắn biết.

Tại sao gã lại đứng đây, tại sao lại sống? "Chẳng phải ngươi đã chết rồi sao?

Rốt cuộc là chuyện gì." "Tại sao ngươi lại sống lại?

Bộ dạng ma quỷ này." Do lúc đó Trương Hạo bị ép uống một loại thuốc, nên mới có thể sống lại, nhưng đã sớm trở thành vỏ bọc của người khác.

Bảo gã làm gì thì làm nấy, bây giờ Trương Hạo căn bản không thể tự chủ khống chế mọi cảm xúc.

Gã bây giờ như một cái xác không hồn, nhưng tư duy của gã vẫn còn tồn tại.

Bây giờ nhìn Diệp Thiên, lại tức không chịu nổi.

Những đau khổ, cái chết mà gã phải chịu trước đây, tất cả đều phải đòi lại.

Chương 2264

Nếu không thật không biết làm thế nào mới có thể nguôi giận, huống chi những chuyện này đều do Diệp Thiên hại gã đến mức này. "Tại sao ta lại biến thành bộ dạng này, không phải là do ngươi ban cho sao, nhưng hôm nay nói cho ngươi biết cũng không sao." "Hôm nay ta không chỉ muốn, hỏi thân phận thật sự của ngươi, đồng thời cũng sẽ không buông tha cho ngươi." "Xem ra giữa hai chúng ta phải có một trận đấu, rốt cuộc ai thua ai thắng, chẳng bao lâu nữa sẽ rõ." Bây giờ giữa Trương Hạo và Diệp Thiên, thật sự có vấn đề tồn tại.

Bất kể là vì mục đích gì, hay mang theo tâm trạng gì.

Tóm lại đều không buông tha cho đối phương, trận đại chiến lần này cũng là do gã căm hận Diệp Thiên.

Bây giờ cũng không muốn lãng phí thêm một lời nào với hắn, bất kể làm gì, hôm nay là ngày chết của hắn.

Ngay từ đầu, thực ra hắn đều không muốn đuổi cùng giết tận, nhưng gã đã hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn.

Cũng khiến hắn không thể chịu đựng được sự tồn tại của đối phương, chỉ có như vậy mới có thể kết thúc hoàn toàn mọi chuyện.

Nếu không ai cũng sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi.

Lúc đó, Diệp Thiên và Trương Hạo, lời qua tiếng lại, gần như đều muốn đánh bại đối phương hoàn toàn.

Từ sau khi Trương Hạo đến đây, Diệp Thiên vô cùng chán ghét.

Mỗi lần lại nhìn thấy gã xuất hiện, trước mặt mình, đều có nỗi oán hận, không cách nào tiêu tan.

Nhưng lần này, nếu Diệp Thiên đã biết lai lịch của gã, vậy thì

cũng không giữ lại nữa.

Huống chi những chuyện xảy ra trước đây nếu, không phải vì Diệp Thiên, một loạt vấn đề chắc chắn cũng sẽ không như bây giờ.

Trương Hạo cảm thấy mình biến thành bộ dạng này, đều là do hắn gây ra.

Bây giờ lại còn trơ tráo trước mặt mình, vậy thì Trương Hạo, sao có thể nuốt trôi cục tức này? "Diệp Thiên, hai chúng ta vĩnh viễn không thể trở thành bạn bè, cũng càng không thể trở thành người có tình hữu nghị." "Bây giờ, hôm nay hai chúng ta đánh một trận, xem rốt cuộc ai thua ai thắng, những chuyện ngươi làm với ta trước đây, ta vẫn còn ghi nhớ trong lòng." Sau đó hai người liền bắt đầu ra tay đánh nhau, lần này Diệp Thiên cũng không để gã thoát khỏi lòng bàn tay mình nữa.

Huống chi mọi chuyện, bây giờ Trương Hạo và Diệp Thiên trong lòng đều biết rõ, mục đích của đối phương.

Vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ không khuất phục gã, vốn dĩ những chuyện trước đây đều hiện lên trong đầu Diệp Thiên.

Loại người này nên sớm tiêu diệt, để trừ hậu họa, Trương Hạo cũng có suy nghĩ tương tự.

Cảm thấy Diệp Thiên căn bản là có mục đích, nếu thân phận thật sự của hắn.

Căn bản là trà trộn vào đây, vậy thì Trương Hạo nên giải quyết hắn mới là quan trọng nhất.

Lúc đó trong quá trình hai người đánh nhau, động tĩnh gây ra thật sự quá lớn.

Làm cho tất cả sách trong Tàng Kinh Các, đều bị đánh rơi vãi trên đất.

Gây ra một mớ hỗn độn không thể dọn dẹp, vô cùng nhếch nhác.

Đồng thời cũng có người nghe thấy ở đây có dấu vết đánh nhau, nhưng không biết là Diệp Thiên và Trương Hạo.

Vì vậy vội vàng chạy ra ngoài Tàng Kinh Các để xem trộm, mới biết ra là cảnh tượng như vậy.

Sau khi biết được chuyện này, lại vội vàng truyền tin tức ở đây ra ngoài.

Thực ra mỗi người ở đây, đều có những toan tính riêng.

Thấy tình huống này, tự nhiên phải báo cáo cho trưởng lão, sau đó có thể nhận được một số phần thưởng.

Cũng là điều tốt nhất, lúc đó tin tức mật báo này, đã truyền đến tai trưởng lão.

Chương 2265

Ông ta cũng cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, thế là nghe tin liền vội vàng chạy đến, trưởng lão muốn xem Diệp Thiên, và giữa hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại ra tay đánh nhau ở đây, quả là tội chồng thêm tội.

Trưởng lão thực ra cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe có người báo cáo.

Vậy thì tự nhiên phải chạy đến xem, lúc đó Diệp Thiên và Trương Hạo, hoàn toàn không biết chuyện này.

Chỉ muốn giải quyết, những chuyện giữa hai người, lại hoàn toàn quên mất sau đó, trong quá trình đánh nhau.

Có thể sẽ thu hút sự chú ý của người khác hay không, lúc đó Diệp Thiên cũng đã mất bình tĩnh.

Cảm thấy Trương Hạo này lúc nào cũng, xuất hiện trước mặt mình.

Gần như đã gây ra cho hắn, rắc rối, nếu không hôm nay cũng sẽ không ra tay như vậy.

Trương Hạo vốn đã có oán khí rất sâu với hắn, lần này tuyệt đối không nương tay, nhất định phải giết chết hắn.

Dựa vào thực lực hiện tại của Trương Hạo, nếu muốn đối đầu với Diệp Thiên, căn bản không có bất kỳ khả năng nào.

Trước đây Diệp Thiên không muốn nói nhiều hay động thủ với gã, chỉ vì mục đích của hắn chưa đạt được.

Nếu Diệp Thiên bây giờ lại có thể dung túng Trương Hạo, ngay cả

hắn cũng có chút không thể chấp nhận được.

Trương Hạo lúc đó tưởng rằng Diệp Thiên là quả hồng mềm, có thể tùy tiện nhào nặn.

Nhưng dần dần cũng không ngờ rằng Diệp Thiên, thật sự là một người rất có thực lực.

Mọi thứ của hắn cơ bản đều trên gã, lúc đó Trương Hạo đã tốn bao nhiêu công sức.

Mới có thể đến được bên cạnh hắn, huống chi bây giờ không những không làm gã bị thương, mà còn bị hắn đánh thành ra bộ dạng này.

Trương Hạo thật sự hối hận, tại sao lúc trước không ra tay, loại bỏ hậu họa như gã.

Để lại trước mặt sau này cũng sẽ là một gánh nặng lớn, lúc đó Diệp Thiên muốn giết chết Trương Hạo.

Nếu đã có thể sống lại, chắc chắn trong đó có liên quan lớn, mặc dù bây giờ Diệp Thiên không đoán ra được là chuyện gì.

Thêm vào đó, mọi hành động của Trương Hạo, cũng khiến hắn nảy sinh nghi ngờ.

Vậy thì bây giờ Diệp Thiên đánh bị thương gã, cũng phải tiếp tục ra chiêu, sau đó trước khi giết chết, bất kể vì chuyện gì mà sống sót.

Diệp Thiên sẽ không cho gã cơ hội sống lần thứ hai, trong quá trình hai người tranh chấp không dứt, trưởng lão cũng đã từ bên kia chạy đến.

Trương Hạo cũng là một người rất thông minh, biết rằng bây giờ mình căn bản không đánh lại Diệp Thiên, thêm vào đó còn bị thương nặng.

Nếu lại bị giết chết một lần nữa, thì sau này ngay cả cơ hội sống cũng không còn nữa.

Thế là Trương Hạo cũng để lại một câu. "Diệp Thiên, đừng tưởng rằng như vậy, ta sẽ hoàn toàn buông tha cho ngươi, nói cho ngươi biết sau này cơ hội còn nhiều, tuyệt đối sẽ không để ngươi yên ổn đâu." Trương Hạo lúc đó sau khi nói xong những lời cuối cùng, cũng bắt đầu chuồn là thượng sách, lần này thật sự đã khôn ra rồi.

Biết cái gì gọi là lùi một bước biển rộng trời cao, nếu không lùi bước, Diệp Thiên cũng sẽ không buông tha cho gã.

Lúc này, trưởng lão cũng nhìn thấy bóng lưng của Trương Hạo, tưởng rằng mình đã nhìn nhầm.

Vì lúc đó mọi người đều biết Trương Hạo đã chết, không thể nào lại xuất hiện trước mắt công chúng.

Vậy tại sao bóng lưng quen thuộc đó, lại giống gã như vậy, lúc đó trưởng lão thật sự không dám tin.

Chương 2266

Trưởng lão đối với Trương Hạo có hiểu biết, trước đây cũng là đệ tử của ông ta.

Nếu không xảy ra một số chuyện, cũng sẽ không có cảnh tượng như vậy xảy ra.

Nhưng bây giờ trưởng lão thật sự có chút không hiểu tại sao Trương Hạo lại xuất hiện ở đây, thế là chạy vào Tàng Kinh Các trực tiếp hỏi Diệp Thiên. "Diệp Thiên, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao ở đây lại biến thành bộ dạng này, huống chi vừa rồi ta đã nhìn thấy." "Có một bóng lưng rất giống Trương Hạo, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây." Trưởng lão một mình cũng vô cùng khó hiểu, tin rằng mình không nhìn nhầm.

Thật sự là một bóng lưng, lướt qua trước mặt mình, vậy thì bây giờ mọi chuyện.

Có lẽ chỉ có một mình Diệp Thiên, là rõ nhất chuyện gì đã xảy ra, ông ta cũng chỉ có thể để hắn cho mình biết câu trả lời.

Trưởng lão bây giờ cũng muốn biết, rốt cuộc trong đó có ẩn tình gì, có bị che giấu không.

Những điều này đều là căn cứ rất quan trọng.

Diệp Thiên cũng không ngờ, vì đánh nhau mà đã thu hút cả trưởng lão của Xích Luyện Tộc.

Lúc đó hắn luôn suy nghĩ phải giải thích thế nào, mới có thể để ông ta hiểu.

Có thể tin rằng hắn không lừa dối.

Diệp Thiên không thể để ông ta biết, việc mình làm, nếu một khi ông ta biết.

Thì sau này việc ẩn náu ở đây, chắc chắn sẽ khó khăn hơn, những điều này Diệp Thiên từ trước đến nay đều không nghĩ đến.

Lần này Trương Hạo đột nhiên xuất hiện, cũng khiến hắn nảy sinh nghi ngờ, tại sao hết lần này đến lần khác vấn đề cứ liên tiếp xảy ra?

Cũng khiến người ta bắt đầu nghi ngờ, về thân phận thật sự của Diệp Thiên, bao gồm cả trưởng lão của Xích Luyện Tộc lúc đó.

Cũng luôn tự hỏi, rốt cuộc tại sao lại biến nơi này thành bộ dạng này.

Diệp Thiên lúc đó không có cách nào, không thể nói, nhưng phải đem những chuyện này.

Đều chuyển dời sự chú ý của người khác. "Trưởng lão không biết đó thôi, trước đây ta vẫn luôn ở trong phòng, tình cờ ra ngoài nghe thấy bên này có động tĩnh." "Thế là vội vàng chạy đến, lúc đó thấy có người xuất hiện ở đây." Mới biết có người lẻn vào Xích Luyện Tộc, vừa hay bị ta nhìn thấy, ta muốn bắt người này lại.

Trong quá trình giao thủ với hắn, mới biến nơi này thành một mớ hỗn độn, người đó vừa mới chạy thoát.

Diệp Thiên quả là một người giỏi ăn nói, bất kể gặp vấn đề gì.

Đều có thể loại bỏ những tội lỗi, hoặc những việc sai lầm trên người mình.

Sẽ không để trưởng lão nhận ra có một chút gì không ổn, chính vì điểm này mới thu hút.

Trưởng lão đối với hắn vô cùng yêu thích.

Trưởng lão lúc đó cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì?

Ông ta tin những lời Diệp Thiên nói, thấy tay hắn có vết thương, thế là vội vàng nói với hắn. "Nếu đã như vậy, ngươi bị thương rồi, mau về đi, băng bó vết thương xong thì nghỉ ngơi cho tốt." "Rồi một mình ta sẽ ở lại đây dọn dẹp, dù sao đây cũng là Tàng Kinh Các, lộn xộn như thế này, để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?" Diệp Thiên không ngờ, trưởng lão của Xích Luyện Tộc lại đối xử tốt với mình như vậy.

Trước đây hắn đã nghiên cứu ở đây, bao nhiêu chuyện, nếu một khi bị phát hiện.

Hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng, điểm này Diệp Thiên thực ra trong lòng đã sớm đoán được.

Chương 2267

Nhưng để những chuyện này đều có thể đạt được sự đồng thuận, chỉ có thể từng bước từng bước làm.

Sau khi loại bỏ những vấn đề này, mới bắt đầu giải quyết vấn đề của mình?

Bây giờ Diệp Thiên cũng không biết.

Số phận đang chờ đợi mình sẽ ra sao.

Nhưng dù chỉ có một tia cơ hội, chắc chắn đều không thể bỏ lỡ.

Lão đại của Xích Luyện Tộc trước nay vẫn luôn rất ngưỡng mộ Diệp Thiên, bất kể là về năng lực.

Đều cảm thấy hắn là một nhân tài rất tốt, nếu có thể luôn giữ hắn ở bên cạnh mình.

Thì quả là không còn gì tốt hơn, huống chi bây giờ bên cạnh trưởng lão người có thể trọng dụng.

Thật sự rất ít, Trương Hạo trước đây lại xảy ra một số vấn đề.

Vậy thì bây giờ chỉ còn lại một mình Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng chính là nắm bắt được cơ hội như vậy.

Mới có thể từng bước đi đến vị trí như bây giờ, thành thật mà nói cũng có thể khiến hắn có được sự lựa chọn tốt hơn.

Để hoàn thành việc mình muốn làm.

Sau khi một mình quay về phòng, Diệp Thiên cũng suy nghĩ về chuyện này, nhưng bất kể thế nào.

Ít nhất những vấn đề này đều đã được giải quyết, cũng không có

nguy hiểm gì đáng nói.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên có đại sự chưa làm, chắc chắn sẽ không dừng lại như vậy.

Bất kể gặp phải nguy hiểm, hay trở ngại gì ở đây, hắn sẽ luôn không ngừng khắc phục.

Để xử lý tốt những vấn đề này, nếu không cũng không biết phải đối mặt thế nào, mọi thứ như một ảo ảnh.

Diệp Thiên bây giờ ở trong phòng mình, cũng không biết nên làm gì, nhưng đột nhiên nhớ ra.

Đã lâu rồi không gặp người minh hữu trước đây, cũng không biết anh ta đang bận gì, trước đây hai người hợp tác cùng nhau.

Nên sẽ có ít nhiều giao tiếp, nhưng sau đó đều bận việc riêng, Diệp Thiên đột nhiên.

Cũng muốn biết động tĩnh của anh ta, thế là liền đến phòng anh ta, tìm anh ta cũng là để nói cho anh ta biết phát hiện của mình.

Sau đó cho anh ta biết, như vậy hai người lại có thể cùng nhau nghiên cứu, và lên kế hoạch.

Không phải mọi chuyện Diệp Thiên một mình, đều có thể đảm đương được, người minh hữu đó cũng đóng một vai trò quan trọng.

Diệp Thiên và anh ta hợp tác lần đầu tiên cảm thấy rất thuận lợi, cũng biết con người anh ta, bao gồm mọi thứ của anh ta. "Gần đây huynh đang bận gì vậy?

Lâu rồi không thấy huynh, huynh có biết không?

Gần đây ta có một phát hiện rất quan trọng." "Phải nhanh chóng cho huynh biết, như vậy hai chúng ta cũng có thể cùng nhau chia sẻ." Diệp Thiên không ngờ lại gặp được minh hữu ở đây.

Người bạn đó lúc đó cũng rất tò mò.

Không biết Diệp Thiên lại xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt của hắn có vẻ rất vui.

Chương 2268

Thế là cũng vội vàng đến nghe tin tốt của hắn, như vậy hai người cũng có thể cùng nhau lên kế hoạch.

Bản thân người minh hữu đó cũng là một người rất thông minh, không hề thua kém hắn.

Mặc dù giữa họ không hề hỏi, thân phận của đối phương, nhưng có một mục tiêu chung.

Nhanh chóng thực hiện kế hoạch này, để nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, bất kể thế nào.

Cũng phải quay về nơi ban đầu, ai muốn ở lại nơi như vậy mãi.

Lúc đó trong quá trình hai người bàn bạc, đồng thời Diệp Thiên cũng nói cho minh hữu biết những gì mình biết và những vấn đề đã phát hiện.

Sau đó bắt đầu chọn thời điểm ra tay, nếu thật sự muốn ra tay, phải tính toán kỹ thời gian và địa điểm.

Có nhiều tầng lớp vấn đề cần xem xét rõ ràng, như vậy mới có thể làm, nếu không chỉ cần có một chút nguy hiểm.

Thật sự không biết phải đối phó thế nào, bây giờ tất cả vấn đề đều bắt đầu không ngừng xuất hiện.

Hai người cũng phải lên kế hoạch cho tất cả những vấn đề này, như vậy cũng có thể có đường lui.

Diệp Thiên vĩnh viễn làm việc đều như vậy, không để mình rơi vào tình thế nguy hiểm.

Lúc hai người đang nghiên cứu, một cô gái đã đến trước mặt Diệp

Thiên.

Sự xuất hiện của cô gái này lại rất đúng lúc, vốn đang thảo luận ở đây, lại không ngờ có thể nhìn thấy.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên không hề có bất kỳ hành động gì, hay nói bất kỳ lời nào, biểu cảm vẫn rất lạnh nhạt.

Phải xem lai lịch của cô ta.

Diệp Thiên lúc đó không biết cô gái này, tìm hắn để làm gì, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Mới đến được bao lâu, có ý định tiếp cận hắn hay không, bây giờ những vấn đề này.

Bắt đầu không ngừng xuất hiện trong đầu Diệp Thiên, phải làm rõ vấn đề.

Huống chi hắn có việc cần làm, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai cản trở bước chân của mình.

Đó cũng là mục đích ban đầu, Diệp Thiên lúc đó bắt đầu nói chuyện với cô gái đó. "Cô là ai?

Ta chưa từng gặp cô, tìm ta có việc gì?" Lúc đó khi Diệp Thiên nhìn cô gái đó, thực ra đã nảy sinh nghi vấn.

Nhưng bây giờ chỉ dựa vào suy nghĩ của một mình, không biết cô gái này tiếp cận hắn.

Có mục đích khác hay không, những điều này không thể không đề phòng, dù sao mọi chuyện.

Và những gì hắn nghĩ hoặc thấy đều không giống nhau.

Lúc đó cô gái không hề lên tiếng, lúc này lão đại của Xích Luyện Tộc cũng đã đến bên cạnh Diệp Thiên.

Và chủ động đề cập với hắn, về chuyện của cô gái này. "Diệp Thiên, cô gái này là người mới của chúng ta, nên sau này ngươi hãy dẫn dắt cô ấy." "Nếu có gì không hiểu, hoặc có vấn đề gì đều có thể hỏi ngươi." Lão đại của Xích Luyện Tộc, trước nay vẫn luôn rất coi trọng Diệp Thiên, biết hắn là một hạt giống tốt.

Làm việc lại trầm ổn, người như vậy thật sự rất hiếm, thế là mới giao cô gái này cho hắn dẫn dắt.

Nhưng từ trước đến nay đều không hỏi Diệp Thiên, suy nghĩ của hắn thế nào, Diệp Thiên cũng biết mình với thân phận gì.

Chương 2269

Mà vào Xích Luyện Tộc, vậy thì lão đại này hoặc là, bảo hắn làm gì cũng chỉ là suy nghĩ của ông ta.

Nhưng bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, không dám nói gì.

Dù sao có một số việc đang trong quá trình lên kế hoạch, nhưng lúc đó Diệp Thiên chỉ cảm thấy có một điểm rất khó xử.

Vậy là phải cùng một cô gái, ở bên nhau để dẫn dắt sao?

Nếu đổi lại là nam.

Bất kể nói chuyện hay làm việc đều dễ dàng hơn nhiều, huống chi một cô gái yếu đuối ở bên cạnh.

Thật sự có chút không thể động đậy được.

Diệp Thiên bây giờ chuyện khó xử không chỉ có một, cũng không biết trước đó cô ta đã nghe lén được bao nhiêu thông tin.

Nếu thông tin này một khi bị lộ ra ngoài, Diệp Thiên và minh hữu hai người cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Những điều này không thể không xem xét, huống chi mọi chuyện, Diệp Thiên thực ra đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng duy chỉ có một chuyện nằm ngoài dự tính.

Diệp Thiên để có thể thăm dò người mới này, rốt cuộc đã nghe lén được bao nhiêu.

Thế là cũng chủ động mời cô ta đi ăn cơm, sau đó trong lúc ăn cơm sẽ thảo luận với cô ta về chuyện trước đây.

Như vậy có thể phán đoán xem cô ta có, nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người không.

Bây giờ Diệp Thiên không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng hình thức này để thăm dò, nếu cô ta thật sự biết.

Vậy thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha.

Vì đệ tử thấy Diệp Thiên mời mình ăn cơm, tự nhiên vô cùng vui mừng, lập tức đồng ý.

Không hề suy nghĩ một chút nào, điều này lại nằm ngoài dự đoán của Diệp Thiên, vốn tưởng rằng nữ đệ tử này.

Có thể sẽ ngại ngùng hoặc từ chối, nhưng lại đồng thanh đáp ứng như vậy.

Diệp Thiên chưa từng thấy người nào chủ động như vậy. "Được thôi, nếu ngài là sư huynh của tôi, vậy thì ra ngoài ăn một bữa cơm, vừa hay hai chúng ta cũng có thể thảo luận." "Tìm hiểu nhau, nếu không có chuyện gì làm sao dám thỉnh giáo ngài?" Lúc đó, trong quá trình cô gái đó nói chuyện với Diệp Thiên, hoàn toàn không có chút ngại ngùng nào.

Hay có bất kỳ suy nghĩ khác nào, khiến Diệp Thiên cảm thấy cô gái này dường như khác với những người khác.

Cũng không biết lai lịch của cô ta, cũng không biết rốt cuộc tại sao, lại trở thành người mới ở đây.

Mọi thứ trong đầu Diệp Thiên, đều bắt đầu không ngừng được loại trừ.

Nếu không nhân bữa cơm này, tìm hiểu kỹ một phen, trong lòng thật sự có quá nhiều không cam tâm.

Sau khi hai người rời khỏi đây, Diệp Thiên liền bắt đầu nói chuyện với cô gái đó.

Nhưng cô gái này lại rất thông minh, đã sớm nhân lúc Diệp Thiên

không chú ý bỏ thuốc vào rượu.

Loại thuốc này sẽ không khiến người ta chết, chỉ khiến người ta có cảm giác nóng nảy.

Mọi thứ chỉ là để thử nghiệm.

Lúc đó Diệp Thiên không hay biết đã uống phải ly rượu có thuốc đó, cả người dường như không còn tự chủ được nữa.

Chương 2270

Lúc đó, Diệp Thiên cứ không ngừng tiếp cận nữ đệ tử, nhưng đã bị cô ta đẩy ra ngay lập tức.

Cả người dựa vào men rượu, cũng chạy về phòng mình, lúc đó hắn chỉ cảm thấy trên người.

Không ngừng nóng nảy, không thể khống chế được cảm xúc của mình, Diệp Thiên chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Hết lần này đến lần khác không ngừng khống chế, dường như đều không thể đạt được.

Nhưng cả người cũng không hề lo lắng, hay có bất kỳ lo ngại nào, chỉ có giải quyết được những vấn đề này.

Mới có thể khiến mình phát triển tốt hơn mọi thứ, lúc đó Diệp Thiên cảm thấy bây giờ nóng nảy như vậy.

Phải khống chế tốt cảm xúc của mình, thế là vội vàng chạy vào phòng tắm nước lạnh.

Nếu là Diệp Thiên trước đây chắc chắn, không thể chịu được sự kích thích lạnh lẽo như vậy, nhưng lần này thật sự không còn cách nào khác.

Thực ra mọi thứ, đều có liên quan mật thiết đến nữ đệ tử, nhưng lúc đó Diệp Thiên hoàn toàn không biết.

Một mình giống như bị, lừa dối hoàn toàn, nhưng đêm đó Diệp Thiên căn bản không biết.

Tình huống như vậy, chỉ cảm thấy có vấn đề gì đó, mình không có cảm giác này.

Lần này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc đó sau khi tắm nước lạnh xong, Diệp Thiên có thể cảm nhận rõ ràng sự nóng nảy trên người.

Hoàn toàn biến mất không dấu vết, lúc đó nữ đệ tử cũng vô cùng không hài lòng.

Cảm thấy những việc mình làm, đều là để thử nghiệm hoặc vì hắn, nhưng mọi biểu hiện của Diệp Thiên.

Thật sự đặc biệt không hài lòng.

Vốn dĩ Diệp Thiên không hề coi chuyện này, quá phức tạp hay thế nào.

Cũng sẽ không biết những chuyện này, có bị truyền đến tai người khác không.

Lúc đó hắn đã không thể khống chế được cảm xúc, bao gồm cả tình trạng cơ thể của mình.

Nên chỉ có thể vội vàng chạy về phòng, nhưng cảnh tượng này đều đã bị người khác nhìn thấy.

Cũng không biết chuyện này lại bị truyền ra ngoài, Diệp Thiên giống như một kẻ tép riu bị ẩn giấu trong góc.

Đều không hay biết gì, cứ như vậy bị người ta đội cho một chiếc mũ cao.

Một đêm yên tĩnh cứ thế trôi qua.

Sau khi Diệp Thiên điều dưỡng lại thân thể, hắn cũng vội vàng nằm lên giường nghỉ ngơi.

Hắn cũng không biết trưởng lão Xích Luyện Tộc sau đó sẽ lại giao cho mình vận mệnh thế nào.

Mọi chuyện thực sự không có cách nào đối phó, dường như tất cả

vấn đề đều bắt đầu không ngừng ập đến.

Bây giờ việc cần làm nhất là mau chóng giải quyết chuyện này, hắn cũng không hiểu rõ về cô gái kia.

Tại sao lại xuất hiện ở đây, lúc Diệp Thiên nằm trên giường, trong đầu hắn cứ hiện lên những hình ảnh đó, đều liên quan đến cô gái kia.

Bất kể rốt cuộc nàng ta muốn làm gì, Diệp Thiên cuối cùng cũng phải tìm cách chống đỡ tất cả vấn đề.

Nếu không thật không biết sau này sẽ có vấn đề gì, đêm hôm đó tuy bình tĩnh, nhưng lòng hắn lại đặc biệt rối loạn.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người đều biết một chuyện, cũng không biết họ lấy tin tức từ đâu, dường như có người cố ý nhìn trộm mọi thứ.

Chương 2271

Có người xì xào bàn tán về chuyện này, không ngừng buông lời cay nghiệt.

Diệp Thiên cảm thấy những lời này của bọn họ thực sự chạm đến lòng mình, bất kể xuất phát từ ý gì, cũng không nên bôi nhọ như vậy, huống hồ Diệp Thiên căn bản không biết những chuyện xảy ra tối hôm đó.

Nếu biết, hắn cũng sẽ không để bọn họ nói bậy.

Hơn nữa, miệng lưỡi thế gian đáng sợ, Diệp Thiên dù không so đo những chuyện này, cũng không thể để họ không ngừng chèn ép mình.

Để có thể giải quyết triệt để chuyện này, Diệp Thiên đã tìm nữ đệ tử kia, dù sao cũng là người mới đến.

Hôm qua hai người lại còn ăn cơm cùng nhau, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không thể nào không biết được.

Thế là Diệp Thiên vội vã tìm đến nơi ở của nữ đệ tử.

“Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao những người đó đều bắt đầu buông lời cay nghiệt ở đại điện?” “Hôm nay nhất định phải cho ta một lời giải thích thỏa đáng, nếu không chuyện này chưa xong đâu.” Diệp Thiên thực ra không muốn đối xử như vậy, nhưng không còn cách nào khác, vì muốn biết sự thật, hắn thấy cần phải làm rõ mọi chuyện, như vậy cũng có thể giải tỏa mọi khúc mắc trong lòng.

Nếu không mọi người cứ bàn tán không dứt ở đây, trong lòng thực sự có chút không yên.

Bất kể những người đó rốt cuộc nghe tin tức này từ đâu, hắn cũng

hy vọng họ có thể câm miệng lại.

Trong lúc bị chất vấn, cô gái kia không hề muốn nói chuyện.

Nhưng dưới sự ép hỏi liên tục, không còn cách nào khác, nàng đành phải nói rõ sự thật.

Không ngờ lại có chuyện như vậy, cả người Diệp Thiên lúc đó cũng đặc biệt tức giận, nếu chuyện này thực sự như thế, vậy thì khó trách họ lại xì xào bàn tán ở đây, không chỉ là những gì hiện lên trong đầu Diệp Thiên.

Hắn cảm thấy không nên có tình trạng này, nhưng tại sao lại biến thành cục diện không thể cứu vãn như bây giờ, rốt cuộc là do ai?

Hiện tại Diệp Thiên thực sự có chút không hiểu.

Trong toàn bộ quá trình, Diệp Thiên hoàn toàn vô tội, lần này cũng là vì thử thách mới phải dùng hạ sách này.

Nhưng lúc đó, lão đại Xích Luyện Tộc không hề nói rõ với Diệp Thiên tại sao lại yêu cầu làm vậy, chỉ bảo hắn dẫn con gái ông ta đi thử nghiệm.

Như vậy có thể nhìn ra được tấm chân tình của hắn.

Diệp Thiên tuy có mục đích của mình, nhưng chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy.

Huống hồ dùng cách này để thử lòng, thực sự khiến hắn không thể chịu đựng nổi.

Thế là ngày hôm đó hắn cũng đùng đùng tức giận chạy đến phòng của lão đại Xích Luyện Tộc, muốn chất vấn lý lẽ với ông ta.

Xem rốt cuộc ông ta muốn làm gì, nếu đơn phương muốn đối phó với mình, vậy thì cứ nói thẳng, không đến mức phải giở nhiều trò sau lưng như vậy.

Điều Diệp Thiên ghét nhất chính là bị người khác đối xử như thế, bất kể là lão đại của hắn hay người khác, Diệp Thiên luôn hy vọng mọi chuyện đều có thể tiến hành thuận theo tự nhiên, chứ không phải dựa vào những thủ đoạn nhỏ mọn.

Khi đến chỗ lão đại Xích Luyện Tộc, lão đại thấy Diệp Thiên cũng không còn lịch sự như trước.

Hắn trực tiếp trút hết phẫn nộ ra, muốn cho lão đại biết bây giờ mình đang rất tức giận.

"Lão đại, tại sao ngài lại làm vậy, thử lòng ta chứng tỏ ngài căn bản không tin tưởng ta." "Nếu thực sự là như vậy, ngài có thể nói thẳng, không cần thiết phải làm cho mọi chuyện thành ra thế này." "Tất cả mọi người đều đang không ngừng buông lời cay nghiệt, huống hồ ta cũng cần thể diện, hôm nay ngài phải cho ta một lời giải thích." Nếu không giải thích rõ ràng, trong lòng Diệp Thiên thật sự bất an.

Diệp Thiên cũng dựa vào việc lão đại rất thích mình, mọi nơi đều rất bao dung, thế nên mới dám lớn mật nói những lời này trước mặt ông ta, Diệp Thiên thực sự đã nổi giận.

Nếu không hắn sẽ không chất vấn, lúc đó lão đại Xích Luyện Tộc, sau khi biết Diệp Thiên đã biết những chuyện này, cả người cũng đặc biệt bất đắc dĩ, không còn cách nào khác đành nói rõ nguyên nhân thật sự với hắn.

Hy vọng có thể nhận được sự thông cảm, huống hồ làm như vậy cũng là xuất phát từ ý tốt, nếu không cũng sẽ không như vậy.

Chương 2272

“Diệp Thiên, có chuyện có lẽ ngươi đã hiểu lầm, ta cũng biết, từ trước đến nay ta đối với ngươi như thế nào.” “Cô gái vừa rồi, cũng không phải đệ tử mới, đó là con gái ruột của ta.” “Ta muốn gả con gái cho ngươi, chỉ có ngươi mới xứng đáng với nó.” Trưởng lão Xích Luyện Tộc chỉ có một cô con gái bảo bối, tự nhiên hy vọng nửa đời sau của nàng có thể tìm được một tấm chồng như ý.

Như vậy làm cha cũng yên tâm hơn nhiều, trong số mọi người, ông chỉ cảm thấy Diệp Thiên là một người không tồi.

Nếu không cũng không thể dùng hạ sách này, nhưng không ngờ lại phản tác dụng.

Diệp Thiên đã nổi giận, nhưng những gì cần giải thích cũng đã giải thích rồi.

Trưởng lão cũng hy vọng hắn có thể nghiêm túc đối đãi với chuyện này, cũng sẽ chọn một ngày lành tháng tốt để tổ chức triệt để chuyện này.

Thực ra Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ cô gái kia lại là con gái của lão đại, hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ.

Nhưng bất kể là chuyện thương lượng hôn sự, Diệp Thiên từ trước đến nay đều chưa từng nghĩ đến.

Huống hồ hắn cũng không thể cưới cô gái này làm vợ, lúc đó Diệp Thiên cũng vẫn luôn nghĩ xem nên từ chối thế nào.

Nhưng lời nói không thể quá gay gắt, như vậy có thể sẽ khiến ông ta càng tức giận hơn.

Vốn dĩ Diệp Thiên chưa bao giờ có ý định ở lại đây lâu dài, chỉ vì

muốn hoàn thành việc của mình, sau đó sẽ rời đi, hiện tại mọi chuyện đều không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Diệp Thiên thực sự rất khổ não.

Diệp Thiên thực ra có rất nhiều chuyện do dự, nhưng tuyệt đối sẽ không cưới con gái của lão đại.

Huống hồ hắn và con gái ông ta căn bản không quen biết, chỉ dựa vào một buổi tối tiếp xúc ngắn ngủi, chẳng lẽ phải tự trói buộc mình sao?

Cho nên lúc đó Diệp Thiên thực sự không thể chịu đựng nổi, cũng càng không để cho lão đại của Xích Luyện Tộc được như ý.

Bất kể lần này ông ta có tức giận hay không, Diệp Thiên đều cảm thấy cần phải nói ra những lời nên nói.

Cũng phải để ông ta hiểu rõ ý của mình, nếu không nói gì, chắc chắn ông ta sẽ nghĩ rằng mình đồng ý cưới con gái ông ta, nhưng Diệp Thiên không hy vọng chuyện như vậy lại gây thêm phiền phức hoặc những hiện tượng không rõ ràng cho mình.

Diệp Thiên cũng trực tiếp nói với đại trưởng lão.

“Hiện tại ta căn bản không có ý định thành gia hay tìm một người vợ, ý tốt của ngài ta xin nhận.” “Nhưng nếu thực sự muốn ta làm việc đó, thì không thể được.” Diệp Thiên cũng không biết làm vậy có mang lại ảnh hưởng xấu không, nhưng không còn cách nào khác, những gì cần nói vẫn phải nói.

Bất kể trưởng lão nhìn nhận vấn đề này thế nào, hắn không thể để mặc người khác sắp đặt, huống hồ hắn còn có việc của mình cần làm.

Lúc đó đại trưởng lão cũng không ngờ Diệp Thiên lại từ chối.

Lời nói đó khiến ông ta đặc biệt tức giận.

Đại trưởng lão cảm thấy con gái mình, bất kể dung mạo hay bối cảnh đều khá tốt.

Nếu Diệp Thiên lấy con gái ông ta, vậy thì cả Xích Luyện Tộc này đều sẽ có chỗ đứng cho hắn.

Nhưng hiện tại, không có tình cảm thì không được.

Vấn đề này đại trưởng lão tự nhiên sẽ không đồng ý, thế là bắt đầu ép buộc Diệp Thiên.

"Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, ai mà vừa gặp đã có thể yêu đối phương ngay được." "Huống hồ con gái ta cũng không tệ, bây giờ ngươi ăn viên 'cảm tình hoàn' này đi, chỉ cần ăn vào." "Sau này ngươi sẽ có tình cảm với con gái ta, như vậy cũng không cần phải có nhiều suy nghĩ nữa." Đại trưởng lão không quan tâm, một lòng đều vì con gái mình, nếu Diệp Thiên có thể trở thành con rể của ông ta, vậy thì sẽ tốt hơn thân phận hiện tại rất nhiều, lúc đó con gái đại trưởng lão cũng rất thích Diệp Thiên.

Có thể ở bên hắn cũng là một chuyện vui vẻ nhất.

Nhưng nàng cảm thấy nếu cứ ép buộc, để hắn ăn loại thuốc này, vậy thì chỉ là tác dụng của thuốc, khiến hắn có tình cảm với mình, con gái trưởng lão không hy vọng vấn đề tình cảm của mình lại phải dựa vào thuốc để duy trì.

Cho nên lúc đó nàng xuất hiện, và cũng mang Diệp Thiên đi, trưởng lão thấy con gái mình xuất hiện, cũng không nói thêm câu nào nữa, sợ con gái mình đau lòng, huống hồ nàng là hòn ngọc quý trên tay.

Ai lại muốn thấy nàng buồn chứ, mỗi người làm cha thực ra đều có suy nghĩ giống nhau.

Chương 2273

Đều hy vọng con mình có thể vui vẻ lựa chọn người mình yêu.

Lúc đó bị mang đi, Diệp Thiên cũng một đầu mờ mịt, vì không biết cô gái này rốt cuộc muốn làm gì, hoặc nói gì.

“Diệp Thiên, bất kể cha ta có ép buộc ngươi thế nào, nhưng ta tin, chỉ cần hai chúng ta tiếp xúc lâu dài.” “Nhất định sẽ khiến ngươi yêu ta, không có viên thuốc kia ta cũng nhất định sẽ làm được.” Con gái trưởng lão lúc đó cũng nói ra những lời này.

Lúc đó con gái của trưởng lão thật sự đã hao hết tâm tư, từ cái nhìn đầu tiên khi gặp Diệp Thiên, nàng đã đặc biệt thích hắn.

Mặc dù không thích cưỡng cầu và cũng biết hạnh phúc gượng ép chắc chắn không phải là điều mình muốn, nhưng thời gian tiếp xúc với Diệp Thiên rất ngắn, cũng không hiểu rõ tính cách của hắn ra sao.

Những gì thấy cũng chỉ là bề ngoài, lúc đó nàng chỉ hy vọng Diệp Thiên có thể cho cả hai một cơ hội, để tiếp xúc nhiều hơn, sau đó mới có thể biết có hợp nhau hay không.

Diệp Thiên nhìn con gái của trưởng lão, quả thực nàng đang đối xử với hắn rất chân thành.

Nhưng tình cảm là thứ thật sự không lừa dối được người khác, Diệp Thiên không thích chính là không thích.

Hắn cũng là một người rất chung thủy, từ đầu Diệp Thiên đã có người mình thích, sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà đi ngược lại lòng mình và yêu một người khác, đó là nguyên tắc cơ bản nhất của con người.

“Tiểu thư, có lẽ cô đã nghĩ nhiều rồi, bất kể cô đối xử với ta thế

nào, lòng tốt của cô ta xin nhận, nhưng…" Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn cố gắng giải thích với nàng, hy vọng có thể để nàng hiểu, nếu miễn cưỡng đồng ý, chỉ có thể khiến nàng rơi vào đau khổ, sẽ không mang lại cho nàng bất kỳ hạnh phúc nào, huống hồ trong quá trình tiếp xúc với cô gái này, Diệp Thiên có thể thấy được nàng là người rất lương thiện, nếu có thể tìm được một người chồng tốt hơn, cuộc sống sau này cũng sẽ mỹ mãn hơn, lãng phí trên người hắn thực sự không đáng.

Lúc Diệp Thiên đang định mở miệng giải thích, không ngờ lại bị con gái của trưởng lão ngắt lời.

Sau khi ngắt lời, nàng chủ động hôn hắn.

"Bất kể ngươi nói gì, ta nhất định sẽ khiến ngươi yêu ta, nếu ngươi ở bên ta." "Ngươi cũng có thể có được thứ mình muốn, chẳng lẽ không đủ để khiến ngươi động lòng sao?" "Yên tâm, ta sẽ không ép buộc ngươi, làm những chuyện ngươi không thích, nhưng ta có lòng tin nhất định có thể đạt được." Con gái của trưởng lão dường như đối với chuyện này, thật sự quyết tâm phải có được.

Nàng cảm thấy không có chuyện gì mình không làm được, hai người không có tình cảm tồn tại, chỉ cần ngày tháng tích lũy, luôn ở bên nhau tiếp xúc, vậy thì nàng không tin hắn sẽ không động lòng.

Huống hồ con gái của trưởng lão cũng rất xinh đẹp, lại thêm bối cảnh của nàng cũng rất hiển hách.

Bất kỳ người nào nếu có thể được đại tiểu thư yêu mến, e rằng mọi người đã sớm ngã dưới chân váy thạch lựu của nàng.

Sao có thể để hắn đào thoát được, lúc đó Diệp Thiên thật sự đặc biệt bất đắc dĩ.

Bản thân hắn biết tính khí của đại tiểu thư, sẽ không thay đổi,

nhưng mỗi người đều có suy nghĩ của mình.

Diệp Thiên có người mình thích, bất kể lúc nào ở đâu, cũng không thể thích một vị đại thiên kim như vậy.

Huống hồ hắn cũng không thuộc về nơi này, lúc đó đại tiểu thư sau khi nói xong những lời đó, cũng rời đi, Diệp Thiên nhìn bóng lưng của nàng, cả người cũng thở dài, không biết nên nói gì cho phải.

Cứ cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây, thật sự không có cách nào dùng lời nói để hình dung.

Sóng trước chưa yên sóng sau đã tới, lại còn hung hãn như vậy, huống hồ bây giờ còn dính líu đến vấn đề tình cảm.

Diệp Thiên thật sự không biết nên xử lý thế nào, phải giải quyết vấn đề, đồng thời không làm tổn thương nàng, thật sự đặc biệt bối rối.

Diệp Thiên sở dĩ thở dài là vì cảm thấy mỗi bước đi, thật sự đều đang hạn chế hành trình của mình.

Huống hồ bây giờ còn dính líu đến vấn đề tình cảm, hắn cũng biết lão đại Xích Luyện Tộc là một người không có kiên nhẫn.

Nếu cứ lần này đến lần khác chống đối ông ta, vậy thì vấn đề chắc chắn cũng sẽ nảy sinh không ngừng.

Nhưng bây giờ thật sự không còn cách nào khác, nếu muốn rời đi, thì có việc chưa hoàn thành.

Nhưng không rời đi, thì mỗi ngày đều phải đối mặt với hai cha con họ.

Thật không biết nên nói rõ chuyện này thế nào, ngày hôm đó có lúc hắn nghĩ, hay là nhân lúc không có ai, cùng đại tiểu thư hai người nói rõ chuyện này, như vậy có lẽ nàng sẽ không quấn lấy mình nữa.

Huống hồ dù có làm tốt đến đâu, hắn cũng vĩnh viễn không thể ở bên nàng.

Chương 2274

Diệp Thiên có nguyên tắc làm người của mình, sẽ không vì ai mà từ bỏ những thứ mình yêu thích trước đây.

Tuyệt đối không làm được.

Nhưng bây-giờ Diệp Thiên biết rõ, với tính khí của đại tiểu thư, nếu muốn nói rõ với nàng, chắc chắn nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Diệp Thiên cũng không biết, cuối cùng sẽ có kết cục thế nào.

Nhưng nếu có thể tránh được, những chuyện này xảy ra, Diệp Thiên hy vọng có thể giải quyết được phần nào.

Đừng để nàng phát giác là được, khi đang đi, Diệp Thiên vội vàng đi lấy một ít thảo dược, lại phát hiện con gái của lão đại Xích Luyện Tộc cũng đã đến đó.

"Tiểu thư đang bận gì vậy, sao lại đến đây, huống hồ ở đây đều là dược liệu, mùi vị rất khó ngửi, ngài mau rời đi đi." Vốn dĩ Diệp Thiên muốn đại tiểu thư mau chóng trở về, nhưng không ngờ nàng lại cố chấp.

Nhất quyết muốn ở lại bên cạnh hắn, khó trách trước đây vẫn luôn thích mình.

Chẳng lẽ cứ theo mình như vậy sao?

Vậy thì Diệp Thiên cảm thấy thật sự có chút không tự nhiên, cũng không biết nên làm gì, mới có thể khiến nàng mau chóng rời đi.

Nhưng nếu đại tiểu thư đã muốn làm gì cũng là quyền của nàng, Diệp Thiên cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận.

Thế rồi khi hai người ở cùng nhau, đại tiểu thư cũng luôn hỏi han ân cần với Diệp Thiên.

Lúc đó cũng thu hút nhiều người, ở đó bàn tán xôn xao về quan hệ của hai người.

Thực ra những người đó đều biết Diệp Thiên rất được đại trưởng lão yêu mến.

Nhưng không ngờ cả tiểu thư cũng đứng về phía đó, mọi người tự nhiên có chút không phục.

Cảm thấy Diệp Thiên mới đến, không nên nhận được đãi ngộ tốt như vậy.

Mọi người một mặt bàn luận, đồng thời cũng không ngừng bịa đặt, lúc đó đại tiểu thư sau khi biết chuyện này, cũng chạy đến, đánh cho những người đó một trận tơi bời, lúc đó Diệp Thiên căn bản không ngờ đại tiểu thư cũng là một người tàn nhẫn độc ác, vốn dĩ trông nàng là một người rất mềm lòng, đặc biệt là kiểu người hiền dịu.

Nhưng ai ngờ có những chuyện thật sự không thể kiểm soát được.

Diệp Thiên từ trước đến nay không quan tâm người khác nói gì, làm gì, đó là vấn đề của họ.

Huống hồ sau lưng mỗi người, đều có những kẻ không ngừng gây sự, bịa đặt.

Nhưng chỉ cần không làm phiền mình, Diệp Thiên sẽ không để ý đến nhất cử nhất động của họ.

Còn những chuyện khác đều không quan trọng.

Lúc đó Diệp Thiên căn bản không biết tình hình ra sao, cũng chưa bao giờ so đo người khác bàn tán sau lưng, đó không phải là vấn đề

của hắn.

Huống hồ miệng mọc trên người người khác, ai có thể xử lý sạch sẽ những vấn đề đó chứ?

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, không ngờ một đại tiểu thư trông hiền dịu, đặc biệt dịu dàng như vậy, lại ra tay tàn nhẫn đến thế, thật sự hoàn toàn khác với ấn tượng của hắn.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không biết nên nói gì, nhưng bất kể nàng tàn nhẫn thế nào, hắn tuyệt đối sẽ không ở bên nàng nữa, thế là nhân lúc không chú ý, Diệp Thiên cũng vội vàng lén lút chạy trốn, trở về phòng của mình.

Mấy ngày gần đây Diệp Thiên không có bất kỳ hành động nào, một mình suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra mấy hôm nay, bao gồm cả lão đại Xích Luyện Tộc và con gái của ông ta, rốt cuộc họ là người thế nào.

Thời gian tiếp xúc với họ không dài, Diệp Thiên luôn dựa vào phỏng đoán.

Nhưng những chuyện này căn bản không đạt được sự đồng thuận, cũng không biết làm thế nào mới có thể giải đáp rõ ràng tất cả các vấn đề.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên không thể không làm gì, chỉ ở đây suy nghĩ những vấn đề này.

Chương 2275

Thế là hắn bắt đầu nhân mấy ngày rảnh rỗi, đi tìm kiếm chứng cứ.

Diệp Thiên là một người có tầm nhìn, năng lực đặc biệt mạnh mẽ.

Tuyệt đối sẽ không vì một số chuyện nhỏ nhặt mà rối loạn, hoặc có suy nghĩ khác.

Phải xử lý tốt những vấn đề này, sau đó mới có thể khiến những chuyện này nhanh chóng được giải quyết, rồi rời đi.

Lúc đó Diệp Thiên nhân lúc không có ai, lại trực tiếp chế ra thuốc giải, đồng thời cũng báo cáo lên Thiên Đình.

Bảo họ cầm thuốc giải này, có thể đi làm việc của mình, Diệp Thiên ẩn náu ở đây lâu như vậy, chẳng qua là muốn chế ra thuốc giải, nhưng không ngờ, không cẩn thận như vậy, lại bị minh hữu của mình phát hiện, trước đây quan hệ của hai người luôn rất ăn ý, đặc biệt tốt, Diệp Thiên cũng chưa từng nói với minh hữu rốt cuộc mình có lai lịch thế nào.

Lúc đó chỉ một lòng, muốn chống lại kế hoạch, chưa từng hỏi thân phận thật sự của đối phương.

Nhưng lần này minh hữu phát hiện ra thân phận của Diệp Thiên, cảm thấy tại sao lại phải che giấu.

Ít nhất cũng phải nói rõ với mình, cho nên lúc đó liền bắt đầu chất vấn Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao vừa rồi ta thấy ngươi truyền đồ vật lên Thiên Giới.” “Chẳng lẽ ngươi là người của Thiên Giới.....” Thực ra người minh hữu này của Diệp Thiên, thật sự thông minh hơn hắn, phàm là gặp bất

cứ chuyện gì, vĩnh viễn đều sẽ đi trước một bước, không có vấn đề gì có thể thoát khỏi tầm mắt của y.

Diệp Thiên cũng không che giấu nữa, nếu đã bị phát hiện, vậy thì che giấu tiếp cũng không có nhiều ý nghĩa, lúc đó hai người cũng đã thảo luận và nói một vài lời về vấn đề này.

Diệp Thiên từ lúc quen biết minh hữu ở đây, đã biết lai lịch của người này, thực ra chắc chắn cũng không khác mình là bao.

Nhưng y không phải người của Thiên Giới, không biết đến đây rốt cuộc có mục đích gì.

Diệp Thiên cũng chưa từng hỏi, chỉ là không muốn đi sâu vào đời tư của người khác.

"Nói rõ cho ta biết, ngươi là người của Thiên Đình, tại sao lại không nói trước, hai chúng ta quả thực đã có kế hoạch." "Cũng đã cùng nhau làm việc, ta và ngươi tuy thời gian quen biết không dài?" Nhưng lại rất ăn ý, điều này không cần phải nghi ngờ gì, nhưng hiện tại những việc ngươi làm, bao gồm cả việc này, vẫn luôn che giấu, bất kể xuất phát từ mục đích gì, ta cũng không hỏi nhiều, nhưng ngươi phải biết rõ, mọi lời nói hành động của ngươi, bao gồm cả cử động của ngươi đều nằm trong mắt ta, ta sẽ bí mật quan sát mọi thứ của ngươi.

Lúc đó minh hữu đã nói hết những lời của mình.

Bởi vì y và Diệp Thiên, thời gian tiếp xúc không dài, nhưng lại có thể ăn ý đến vậy.

Y cảm thấy nếu bây giờ thân phận của mình sắp bị bại lộ, vậy thì Diệp Thiên cũng phải nói thật với y, huống hồ giữa các minh hữu cũng có người bí ẩn phái đến giám thị.

Cũng dặn y không được hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc đó Diệp Thiên không biết người bí ẩn đó là ai, tại sao lại phái người giám thị.

Rốt cuộc có mục đích gì, Diệp Thiên thực sự có chút bối rối cũng không rõ tình hình, từ lúc hai người tiếp cận, hắn cũng có chút thắc mắc, tại sao người này lại trở thành minh hữu của mình, tại sao lại đến đây?

Mọi thứ bắt đầu không ngừng hiện lên trong đầu Diệp Thiên, giống như một câu đố.

Diệp Thiên có lúc rất thông minh, nhưng cũng không phải chuyện gì cũng có thể đi trước một bước.

Huống hồ những chuyện này Diệp Thiên chưa từng nghĩ đến, chỉ đơn phương hy vọng có thể hoàn thành việc Thiên Đình giao phó, là đã mãn nguyện rồi, hiện tại minh hữu này nói ra một câu như vậy.

Cũng khiến Diệp Thiên bắt đầu suy nghĩ sâu xa, lúc đó người này lại tiếp tục nói với Diệp Thiên.

“Tuy ta được phái đến giám thị nhất cử nhất động của ngươi, nhưng đồng thời cũng sẽ giúp ngươi giải quyết hết những vấn đề khó khăn.” “Về điểm này ngươi có thể yên tâm, chỉ cần ngươi làm việc, cũng có thể nói với ta, nhưng đừng có bất kỳ sự che giấu nào.” “Nếu có che giấu ta cũng sẽ phát giác.” Những lời này vừa nói ra, Diệp Thiên càng thêm khó hiểu, một mặt phái người giám thị.

Mặt khác lại muốn giúp mình, rốt cuộc là chuyện gì, làm như vậy không mâu thuẫn sao?

Thế là Diệp Thiên đem tất cả nghi vấn ra hỏi, nếu không trong lòng cứ như có một tảng đá lớn đè nặng, không thở nổi.

Diệp Thiên nếu không hỏi rõ ràng, cũng sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy.

Chương 2276

"Nếu hôm nay chuyện đã đến nước này, vậy ta cũng không có gì để che giấu." "Nhưng có một chuyện ta phải hỏi ngươi, ngươi và Trương Hạo trước đây, hai người có phải cùng một phe không." "Tại sao người các ngươi phục vụ đều là cùng một người bí ẩn, ta hy vọng ngươi có thể giải thích rõ chuyện này cho ta." "Nếu không thân phận minh hữu của chúng ta có lẽ hôm nay sẽ tan vỡ." Diệp Thiên không phải muốn hù dọa hay gì, chỉ hy vọng y có thể nói rõ tình hình thực tế.

Như vậy cũng có thể khiến hắn yên tâm, lúc đó minh hữu trong quá trình bị chất vấn, không nói một lời nào, lựa chọn im lặng.

Diệp Thiên lúc đó thấy y không nói gì, định truy hỏi tiếp.

Bất kể thế nào chuyện này cũng phải làm cho ra lẽ, Diệp Thiên cũng có thể đoán được thân phận thật sự của người minh hữu này vào lúc này, tuy y không muốn nói, có lẽ có ẩn tình khác.

Nhưng có những chuyện phải hỏi cho rõ, nếu không những chuyện này cũng không thể có kết cục.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không ép hỏi nữa, huống hồ bây giờ giữa hai người đã biết thân phận của nhau, vậy thì che giấu tiếp còn có ý nghĩa gì?

Diệp Thiên và Thiên Giới cùng một phe, huống hồ mục đích ban đầu cũng là vì Thiên Đình.

Nhưng hiện tại minh hữu này lại kiên trì với tất cả.

Nếu những vấn đề này không được giải quyết, Diệp Thiên chắc chắn sẽ không cam tâm.

Cũng càng không muốn có thêm bất kỳ mối liên hệ nào với y,

huống hồ có những chuyện không phải ba lời hai câu là có thể giải quyết được.

Phải nói rõ, như vậy mới có thể để hai người tiếp tục.

Bản thân Diệp Thiên cũng cảm thấy minh hữu này không tệ, không hy vọng có bất kỳ bất đồng nào với y.

"Bất kể ngươi và hắn có phải là một phe hay không, nhưng trong lòng ta đã có đáp án." "Chỉ là ta muốn nghe chính miệng ngươi nói ra câu trả lời đó, hỏi ngươi một chút, Ma Tộc rốt cuộc có động tĩnh gì." Bao gồm cả kế hoạch, nếu hai chúng ta đã là minh hữu, ta cũng hy vọng ngươi có thể nói thật, giúp ta hay không, cũng nên thể hiện một chút thành ý ra chứ?

Diệp Thiên thực ra khi hỏi những lời này, cả người cũng đặc biệt rối rắm, bản thân bị giám thị, sau đó lại có thể giúp đỡ mình, vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Sau lưng là Ma Tộc, có kế hoạch muốn thực thi, những điều này đều là Diệp Thiên quan tâm nhất.

Nếu không hỏi rõ ràng, chẳng lẽ phải báo cáo hết những chuyện này cho Thiên Giới sao?

Nhưng lúc đó Diệp Thiên khi hỏi về kế hoạch của Ma Tộc, lại không thu được gì.

Bởi vì người minh hữu này sẽ không nói, cũng càng không nói những chuyện về Ma Tộc.

Nhưng lại cho Diệp Thiên một lời nhắc nhở.

"Chuyện khác có lẽ ta sẽ không nói cho ngươi, nhưng có một chuyện ta phải để ngươi biết, đó là ngươi có quan hệ không cạn với lão đại bí ẩn kia." Diệp Thiên vô cùng khó hiểu, nói là mình có quan hệ không cạn với lão đại bí ẩn, hắn căn bản không quen biết người

đó.

Tại sao lại nói vậy?

Những lời này rốt cuộc có ý gì?

Diệp Thiên thật sự đoán không ra.

Dù thông minh đến đâu, cũng chưa chắc có thể đọc được suy nghĩ của y.

Diệp Thiên cảm thấy nếu lời đã nói đến nước này, không nên chỉ điểm thêm một chút sao.

Rốt cuộc là chuyện gì, nếu không tảng đá lớn trong lòng không thể nào rơi xuống được.

Vào lúc này, con gái của lão đại Xích Luyện Tộc, trong lòng cũng phẫn uất không yên.

Nàng cảm thấy Diệp Thiên vẫn luôn là người mình thích nhất, tại sao đột nhiên lại muốn rời đi.

Nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, nếu không sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nàng hớt hải chạy đến nơi Diệp Thiên đang ở.

Lúc đó minh hữu thấy con gái đại trưởng lão, cũng biết nàng có chuyện muốn nói.

Chương 2277

Cũng không muốn để nàng biết thân phận của hai người, thế là liền tìm cớ rời đi, để lại Diệp Thiên và con gái đại trưởng lão, một mình ở chung trong một phòng.

Diệp Thiên vừa nhìn đã thấy đau đầu.

Diệp Thiên không biết nên đối mặt thế nào, hoặc nói gì với nàng, những gì nên nói trước đó hai người đều đã nói rồi.

Diệp Thiên sẽ không thay đổi ý định của mình, cũng càng không vì nàng thường xuyên ở bên cạnh mà nảy sinh tình cảm.

Mọi người đều nói tình cảm có thể tích lũy theo ngày tháng.

Nhưng nếu một người, đối với một người thật sự không có tình cảm, dù có hy sinh bao nhiêu, cũng chưa chắc có thể khiến người đó thay đổi ý định, Diệp Thiên ít nhất cũng nhận thức được, cảm thấy dựa vào con gái đại trưởng lão, dung mạo cũng như thân tài và địa vị của nàng, có thể tìm được một người thật lòng yêu thương ở bên.

Không cần thiết phải lãng phí tất cả thời gian trên người hắn, nhưng Diệp Thiên cũng biết những lời này, không có cách nào nói ra.

Nói ra thì có thể thế nào, nàng cũng sẽ không tiếp thu, một lòng một dạ muốn lấy lòng hắn.

Diệp Thiên chỉ có thể đối xử thân thiện, hy vọng có thể khiến nàng biết khó mà lui, nhưng bất kể thế nào, địa vị của nàng ở đó, một ngày cũng không tiện nói nhiều, bất kỳ câu nào cũng chỉ có thể cùng nàng giữ một chút khoảng cách bạn bè.

“Đại tiểu thư, không biết hôm nay tìm ta có chuyện gì muốn nói, có chuyện gì cần bàn bạc.” “Ta có việc cần làm, nếu không có chuyện

gì lớn, ngài về phòng nghỉ ngơi đi." Bản thân Diệp Thiên thật sự không muốn giao lưu nhiều với nàng, đều không biết nên nói gì.

Ở cùng nhau cũng đặc biệt ngượng ngùng, thay vì như vậy, không bằng sớm để nàng dập tắt ý niệm này.

"Diệp Thiên, không có chuyện gì thì không thể tìm ngươi sao?

Ta một mình rảnh rỗi không có việc gì làm, cho nên muốn kéo ngươi đi ăn cơm." "Ta thấy lúc này cũng vừa đúng giờ ăn cơm, hai chúng ta có thể trò chuyện." "Trong lúc ăn cơm ta cũng xin lỗi ngươi, coi như bữa cơm này là ta cầu xin sự tha thứ của ngươi." Thực ra đại tiểu thư này, là muốn tìm cơ hội tiếp cận Diệp Thiên, huống hồ nàng là một đại tiểu thư.

Không cần thiết phải thừa nhận lỗi lầm với Diệp Thiên, đã làm thì đã làm.

Nhưng Diệp Thiên không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể cùng nàng đi, vì muốn để nàng dập tắt mọi ý niệm, hắn cũng đã dốc hết toàn lực.

"Diệp Thiên, hôm nay sở dĩ mời ngươi ăn bữa cơm này, chủ yếu là vì muốn để ngươi hiểu tại sao cha ta lại làm vậy." "Thực ra chỉ là vì muốn giúp ngươi, dù sao bây giờ ngươi là người thừa kế duy nhất của Xích Luyện Tộc." Nếu ngay cả ngươi cũng bỏ đi, thật sự không biết phải làm sao, cũng hy vọng ngươi có thể tha thứ.

Huống hồ cha ta cũng rất thích ngươi.

Thực ra đại tiểu thư nói chuyện với Diệp Thiên lâu như vậy, thật sự vẫn luôn nói đùa.

Duy chỉ có lần này, thật sự đặc biệt khiến Diệp Thiên cảm thấy, dường như nàng đã khác trước.

Thực ra mục đích của Diệp Thiên ở đây, chẳng qua là vì làm một

số việc cho Thiên Đình.

Nhưng không ai biết thân phận thật sự của hắn, cứ tưởng hắn chỉ là một người bình thường đến Xích Luyện Tộc.

Nhưng Diệp Thiên không có cách nào nói những chuyện này, cũng càng không thể tiết lộ thân phận thật sự của mình cho nàng.

Nếu không tất cả mọi chuyện, có thể sẽ trở nên không thể cứu vãn.

Lúc đó Diệp Thiên không nói gì cả, chỉ chăm chú lắng nghe đại tiểu thư kể về chuyện của cha nàng và hắn.

Lúc đó con gái của lão đại Xích Luyện Tộc, thật sự đã nói hết lời trong lòng.

Lần này cũng thành tâm thành ý, muốn Diệp Thiên chấp nhận.

Dù sao thời gian tiếp xúc giữa hai người ngắn ngủi, nếu muốn Diệp Thiên thích mình, quả thực là một chuyện khó, nhưng đối với đại tiểu thư này mà nói, bất kể từ gia thế bối cảnh, dung mạo, xứng với Diệp Thiên thật sự là thừa sức, Diệp Thiên căn bản không có suy nghĩ đó.

Hắn đã từ chối chuyện này vô số lần, nhưng cuối cùng đại tiểu thư này vẫn không ngừng quấn lấy.

Diệp Thiên lại cảm thấy có lúc, không muốn làm tổn thương đại tiểu thư, cũng không muốn nói lời quá rõ ràng.

Chỉ hy vọng nàng có thể tự biết mình mà lùi xa một chút, bởi vì trong khoảng thời gian này Diệp Thiên vẫn luôn tránh né nàng.

Chương 2278

Nhưng đại tiểu thư cuối cùng vẫn luôn quay quanh bên cạnh hắn.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên rất rõ ràng, chuyện tình cảm thật sự không có cách nào miễn cưỡng, cũng không thể lừa dối.

Nếu Diệp Thiên lần này không nói rõ với nàng, chắc chắn nàng sẽ hiểu lầm rằng mình có thể cho nàng cơ hội.

Huống hồ Diệp Thiên không phải loại người đó, không muốn lừa dối tình cảm của người khác.

Cũng càng không đẩy nàng vào tình thế khó xử, những chuyện này không cần phải giải thích với bất kỳ ai, hoặc nói gì.

Chỉ hy vọng có thể để đại tiểu thư hiểu.

"Đại tiểu thư, có chuyện không biết nên nói với cô thế nào, nhưng chuyện tình cảm thật sự không thể miễn cưỡng." "Ta đã sớm có người mình thích rồi, hai chúng ta cũng tình sâu nghĩa nặng với nhau, bất kể cô làm gì?" "Vĩnh viễn cũng không thể thích cô được, về điểm này ta có thể nói rõ với cô." Diệp Thiên sở dĩ nói thật với nàng, cũng chính là để đại tiểu thư hiểu, đừng cố chấp nữa.

Làm như vậy chỉ có thể gây tổn thương cực lớn cho cả hai, lúc đó con gái Xích Luyện Tộc thật sự đặc biệt kinh ngạc, không dám tin, Diệp Thiên từ trước đến nay chưa từng thấy hắn, tiếp xúc với bất kỳ cô gái nào, tại sao lại có người mình thích.

Mình và hắn không hợp sao, nếu dựa vào thân phận và dung mạo của mình.

Nàng cảm thấy không có gì không hợp, không có tình cảm thì từ từ mài dũa.

Tình cảm rồi cũng sẽ có, chẳng lẽ nhất định phải từ chối dứt khoát như vậy sao?

"Diệp Thiên, ta không tin những lời ngươi nói, nhất định là vì từ chối ta nên mới nói là có người mình thích." "Ngươi mỗi ngày đều sống ở đây, chẳng lẽ có hay không ta trong lòng không biết sao?" Huống hồ mắt của mọi người cũng đều sáng như tuyết, nếu thật sự có người đó.

Vậy thì nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giết chết nàng ta, để ngươi yêu ta lại từ đầu.

Lúc đó con gái của lão đại Xích Luyện Tộc, thật sự không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, nàng quá thích Diệp Thiên.

Nếu có bất kỳ người phụ nữ nào, dám cạnh tranh với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không tha cho người đó.

Cũng càng không để người đó sống trên thế giới này, nàng là người nói được làm được.

Huống hồ có một người cha như vậy, nhưng lần này khi nhìn Diệp Thiên, nàng thật sự đã gặp phải phiền phức lớn.

Vốn dĩ muốn nói với đại tiểu thư, mình có người mình thích, như vậy có thể để nàng lùi một bước?

Đừng tiếp tục đuổi theo nữa, nhưng không ngờ không những không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn khiến nàng nổi giận, còn dọa giết cô gái kia.

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn nhíu mày, và cũng không nói rõ người đó là ai với nàng.

Huống hồ những lời nói hôm nay của Diệp Thiên, là muốn để nàng tự biết mình.

Tình cảm của hắn sẽ không dính líu đến bất kỳ ai, huống hồ thích là thích, không thích là không thích, không cần thiết phải trói buộc hai người không thích nhau lại với nhau.

Hơn nữa tình đơn phương không thể giải quyết được bất kỳ vấn đề gì.

Diệp Thiên cũng không thể nói rõ với nàng, huống hồ với sự hiểu biết của hắn về vị đại tiểu thư này, sao nàng có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Nếu nàng có thể tìm được một người yêu nàng hơn.

Vậy thì Diệp Thiên cũng sẽ thành tâm thành ý chúc phúc, không giống như bây giờ.

Mặc dù Diệp Thiên đã nói nhiều lời như vậy, nhưng con gái của lão đại Xích Luyện Tộc cuối cùng vẫn không tin.

Nàng cảm thấy Diệp Thiên đang lừa mình, nếu thật sự có người như vậy, tại sao không dám nói?

Chẳng lẽ thật sự sợ mình làm hại người đó, chỉ là muốn tìm một lời thoái thác.

Về điểm này, nàng phải làm rõ sự thật, nếu không tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Chương 2279

“Diệp Thiên, tuy ta và ngươi ở bên nhau không lâu, nhưng ta cũng có thể hiểu được tình cảm và tấm lòng của ngươi đối với ta.” “Nếu ngươi không nói rõ chuyện này, bất kể thế nào ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua?” “Huống hồ ngươi cũng biết ta là người thế nào, ta chỉ hy vọng ngươi có thể nói rõ những vấn đề này.” Thực ra trong lòng Diệp Thiên, thật sự không muốn đưa chuyện này ra bàn bạc nữa, hoặc có nhiều suy nghĩ.

Huống hồ những gì nên nói đều đã nói, nói nhiều như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng lúc này đại tiểu thư, vẫn luôn không ngừng ép hỏi.

Xem ra hôm nay Diệp Thiên nếu không nói thật, hoặc không cho nàng một lời giải thích thỏa đáng, nàng sẽ không rời đi.

Ngược lại sẽ không ngừng quấn lấy, bây giờ Diệp Thiên thật sự có chút bất lực.

Tình cảm là thứ, vẫn luôn khiến người ta đặc biệt bất lực, đặc biệt là đối với người gánh vác trọng trách như Diệp Thiên.

Hắn chưa bao giờ nghĩ, muốn phát triển tình cảm với đại tiểu thư này, hoặc có gì với nàng.

Trong khoảng thời gian này Diệp Thiên cũng có người mình thích, những điều này là rất bình thường.

Nhưng bị nàng ép hỏi như vậy, Diệp Thiên cũng bất lực, chỉ có thể nói ra thân phận thật sự của mình.

Chỉ có như vậy mới có thể để nàng hiểu, tại sao mình lại liên tục từ chối.

“Bây giờ ta sẽ nói rõ thân phận thật sự của ta cho cô, nhưng cô phải giữ bí mật cho ta, tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ ai.” “Ngay cả người cha thân yêu nhất của cô cũng không được, nếu ông ấy biết, chắc chắn ta sẽ chết không nghi ngờ.” Diệp Thiên không còn cách nào khác, bị dồn vào đường cùng, nếu không tung ra lá bài tẩy của mình.

Vậy thì lúc này nàng cũng không thể nào yên lặng như vậy, nếu một khi chọc giận cả lão đại Xích Luyện Tộc.

Diệp Thiên nếu muốn tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ càng khó khăn hơn.

Vốn dĩ Diệp Thiên nghĩ làm như vậy, có thể sẽ giải quyết được tất cả các vấn đề.

Nhưng vạn lần cũng không ngờ, với tâm thái của con gái trưởng lão Xích Luyện Tộc, bao gồm cả bối cảnh và sự kiêu ngạo của nàng, sao có thể dễ dàng buông tha cho Diệp Thiên chứ?

Huống hồ nàng còn yêu mến hắn đến vậy.

“Đại tiểu thư, những gì nên nói ta đã nói rồi, chắc cô cũng nên hiểu được lòng ta.” “Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta thật không biết nên đối mặt thế nào, ta cũng biết cô đối xử chân thành với ta?” “Thế nên ta mới nói những chuyện này với cô, nhưng hy vọng cô có thể giữ bí mật cho ta.” Diệp Thiên thực ra suy nghĩ rất đơn giản, không muốn làm tổn thương ai cả.

Cũng không muốn bị những vấn đề này quấy rầy, huống hồ mọi việc ở đây, hắn chưa hoàn toàn làm xong?

Nếu thật sự xảy ra sai sót, vậy thì khi làm bất cứ việc gì chắc chắn cũng sẽ khó khăn chồng chất?

Diệp Thiên mỗi lần làm bất cứ việc gì, chắc chắn đều sẽ đi trước một bước.

Tuyệt đối sẽ không để người mình tin tưởng gặp bất kỳ khó khăn nào, lúc đó đại tiểu thư sau khi nghe những lời của Diệp Thiên, cả người dường như lại càng vui vẻ hơn.

Nàng cảm thấy với hành vi giữ bí mật như vậy, có thể khiến Diệp Thiên trở thành người của mình.

“Diệp Thiên, chuyện này ta có thể giữ bí mật cho ngươi, cũng sẽ không nói cho bất kỳ ai.” “Nhưng tiền đề là ngươi phải đáp ứng yêu cầu của ta, đó là làm chồng của ta, chỉ có trở thành chồng của ta.” “Vậy thì bí mật này mới có thể được giữ mãi mãi, không bị bất kỳ ai biết được.” Đại tiểu thư Xích Luyện Tộc, thật sự kiêu ngạo, nàng cảm thấy người mình thích nhất định phải có được.

Bất kể Diệp Thiên rốt cuộc muốn làm gì, hoặc có suy nghĩ gì.

Bất kể tình cảm đó, rốt cuộc là thật hay giả, chỉ cần có thể trói buộc người đó ở bên cạnh mình, là đã mãn nguyện, lúc đó Diệp Thiên, vốn tưởng rằng sau khi nói rõ thân phận thật sự, có thể khiến nàng từ bỏ mọi ý niệm, nhưng không ngờ lại liên tiếp, dùng chuyện này để uy hiếp, nhưng Diệp Thiên bây giờ thật sự đặc biệt bất lực.

Nếu không đồng ý với nàng, vậy thì vấn đề thân phận chắc chắn không giữ được rồi.

Sau này có thể sẽ xảy ra tai họa, Diệp Thiên thật không hy vọng lại có chuyện như vậy, thế là hắn cũng vội vàng đồng ý.

Lúc đó đại tiểu thư vui mừng khôn xiết, dường như trở thành người chiến thắng trong cuộc đời.

Thế là liền quyết định dẫn hắn đến gặp cha mình, nói rõ chuyện này.

Diệp Thiên lại cảm thấy chuyện này có hơi sớm, huống hồ hắn mới vừa đồng ý.

Chương 2280

Không cần thiết phải nói rõ với lão đại Xích Luyện Tộc, nếu một khi bị ông ta biết.

Chắc chắn sẽ đi kiểm chứng xem có thật lòng không, một loạt phiền phức cũng bắt đầu không ngừng ập đến.

Bây giờ Diệp Thiên chỉ hy vọng có thể, bình tĩnh sống qua khoảng thời gian này.

Lấy được thứ mình muốn, là đã đủ rồi, nhưng đại tiểu thư này thật sự quá khó đối phó.

Diệp Thiên thật sự không còn cách nào khác, lúc đó chỉ có thể bị cứng rắn, kéo đến đó.

Suốt đường đi, trong lòng Diệp Thiên đều không vui, nhưng lại phải tỏ ra đặc biệt vui vẻ.

Như vậy mới có thể để đại tiểu thư yên tâm với hắn, nếu không vấn đề thân phận của hắn, luôn là một quả bom hẹn giờ.

Con gái của lão đại Xích Luyện Tộc thật sự không thể chờ đợi được nữa, muốn cùng Diệp Thiên hai người nhanh chóng, vội vàng định đoạt chuyện này, nói là muốn hắn làm chồng của mình cũng chưa chắc là thật.

Chỉ có trói buộc hắn hoàn toàn, mới có thể để những chuyện này tiếp tục.

“Diệp Thiên, ta hy vọng ngươi nhớ những lời ngươi đã nói với ta, những lời hứa của ngươi.” “Một lát nữa khi gặp cha ta, ta sẽ nói rõ những chuyện này với ông ấy.” “Chuyện của hai chúng ta cũng đã định rồi.” Con gái của trưởng lão vẫn luôn không ngừng, nói với Diệp

Thiên để chốt lại chuyện này.

Nàng cảm thấy tất cả các vấn đề đều nên giải quyết nhanh gọn, sớm giải quyết sớm kết thúc, như vậy cũng không đến mức phải lo lắng nữa.

Huống hồ chỉ cần Diệp Thiên có thể ở lại đây, vậy thì mọi vấn đề đều dễ giải quyết, về phương diện tình cảm.

Mặc dù hai người có thể thời gian tiếp xúc khá ngắn, nhưng ngày qua ngày, sẽ có một ngày Diệp Thiên có thể cảm nhận được tình cảm đó của nàng.

"Yên tâm đi, đại tiểu thư, nếu ta đã hứa với cô thì nhất định sẽ làm, đã đồng ý rồi cũng sẽ không hối hận." Diệp Thiên thực ra trong quá trình nói những lời này, cả người thật sự bất lực đến cùng cực.

Nhưng không còn cách nào khác, đại tiểu thư này cứ như âm hồn không tan quấn lấy hắn, huống hồ bây giờ thân phận lại bị biết.

Nếu không giấu giếm cho hắn, vấn đề có thể nghiêm trọng rồi.

Vậy thì trên dưới Xích Luyện Tộc, tất cả mọi người sẽ không tha cho hắn, lúc đó hai người đến nơi, con gái của trưởng lão trực tiếp chạy đến trước mặt cha mình, và nói với ông ấy một số chuyện.

"Cha, chuyện giữa con và Diệp Thiên đã giải quyết xong rồi." "Anh ấy cũng nguyện ý làm chồng của con, cam tâm tình nguyện, sau này chúng ta là người một nhà rồi." Con gái đại trưởng lão lúc đó khi nói những lời này, cả khuôn mặt đều tràn ngập nụ cười.

Làm cha thật sự nhìn thấy trong mắt, cũng đặc biệt vui mừng, nhưng với tư cách là lão đại trong tộc, phải xác nhận lại một lần nữa với Diệp Thiên, đối với con gái mình rốt cuộc có thật lòng không, nếu thật lòng, chắc chắn cũng sẽ đối xử với hắn như người một nhà, nhưng nếu không thật lòng chỉ là đùa giỡn, vậy thì trưởng lão chắc

chắn sẽ không tha cho hắn.

"Diệp Thiên, những lời vừa rồi của con gái ta rốt cuộc có phải là thật không, ngươi có thật lòng đối đãi với nó không?" "Nếu ngươi không nói ra miệng, nếu không ta sẽ không tin ngươi đâu." Diệp Thiên vốn không thật lòng, bị đại tiểu thư ép buộc, đều không biết nên trả lời thế nào?

Nếu muốn hắn thật sự trả lời, thật sự không thể làm trái lương tâm, nhưng đại tiểu thư vẫn luôn ám chỉ Diệp Thiên.

Nếu không nói rõ sự thật, vậy thì nàng sẽ nói thân phận của hắn, bây giờ cho cha nàng biết.

Lúc đó Diệp Thiên trong tình thế khó xử, không còn cách nào khác đành phải nói rõ.

"Đúng vậy, tuy tôi và con gái ngài ở bên nhau không lâu, nhưng lại có thể cảm nhận được, tấm lòng đó của cô ấy đối với tôi." "Tôi cũng thật lòng muốn đối đãi với cô ấy, hôm nay đến đây là muốn nói rõ với ngài, tấm lòng của tôi." Sau khi Diệp Thiên nói xong những lời đó, lão đại Xích Luyện Tộc cũng rất vui mừng, cảm thấy Diệp Thiên vốn là một hạt giống tốt.

Có hắn ở đây sẽ không có chuyện gì, huống hồ con gái có thể tìm được một tấm chồng như ý như vậy.

Lúc đó vui mừng khôn xiết, lập tức lấy bí tịch ra, giao vào tay Diệp Thiên.

"Bí tịch này, là thứ quan trọng nhất của Xích Luyện Tộc chúng ta, bây giờ nếu ngươi đã là người một nhà, vậy thì giao cho ngươi bảo quản." Lúc đó Diệp Thiên không ngờ lão đại Xích Luyện Tộc lại tin tưởng mình như vậy.

Huống hồ những lời hắn nói, chẳng qua là để bảo vệ bí mật của

mình, căn bản không phải thật lòng, nhưng Diệp Thiên không có cách nào nói rõ mọi chuyện với ông ta.

Nếu nói rõ, có lẽ có những chuyện không có cách nào kiểm soát được.

Cho nên Diệp Thiên mới phải nói dối liên tục một số chuyện, vốn dĩ hắn căn bản sẽ không làm những chuyện như vậy.

Chương 2281

Nhưng vì để giữ được thân phận, vậy thì cũng chỉ có thể làm theo ý của đại tiểu thư.

Hiện tại, lão đại Xích Luyện Tộc, đối với Diệp Thiên thật sự mọi mặt đều đặc biệt hài lòng, nếu có thể trở thành con rể của ông ta, đừng hỏi vui mừng đến mức nào, lúc đó đưa quyển bí tịch này, cũng chính là vì cảm thấy hắn là người của mình, không có gì đáng để che giấu.

Huống hồ quyển bí tịch này đối với Xích Luyện Tộc mà nói, thật sự vô cùng quan trọng.

Nếu không phải là người thân cận nhất, vậy thì lão đại tuyệt đối không thể nào lấy ra.

Lúc đó Diệp Thiên cũng đặc biệt do dự, không biết quyển bí tịch này dùng để làm gì.

Tại sao lão đại Xích Luyện Tộc lại giao cho mình, lúc đó hắn cũng cứ không ngừng nhìn về phía ông ta.

"Diệp Thiên, chắc chắn ngươi đang do dự, tại sao ta lại lấy quyển bí tịch này ra trước mặt ngươi, ngươi có biết công dụng của quyển bí tịch này không." Lão đại Xích Luyện Tộc, vốn dĩ đối với quan điểm của Diệp Thiên, cũng như mọi thứ về hắn đều rất thân thiện.

Cảm thấy ngay từ đầu, nếu đã đồng ý, không có gì phải do dự.

Bây giờ nếu đã cùng con gái, định xong hôn sự, vậy thì nói cho hắn cũng không sao.

"Ngươi có biết quyển bí tịch này có quan hệ lớn với bí mật của Ma Tộc, muốn diệt Thiên Đình, không phải là không có cách cứu vãn."

Lão đại Xích Luyện Tộc thật sự đối với Diệp Thiên, không có bất kỳ che giấu nào, những gì nên nói đều đã nói.

Thậm chí cả những điều liên quan đến quyển bí tịch, và mối liên hệ giữa nó và Ma Tộc đều nói cho hắn.

Muốn để hắn biết rõ, bây giờ xem hắn như người nhà của mình.

Nếu trong đó có chỗ nào không đúng, hoặc có chuyện gì che giấu khác.

Vậy thì lão đại Xích Luyện Tộc, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhưng hiện tại Diệp Thiên biết chuyện này.

Nhưng hoàn toàn ở trong trạng thái mơ hồ, không biết nên làm gì.

Thứ này trước đây hắn cũng chưa từng nghe qua, vậy thì lão đại Xích Luyện Tộc, giao chuyện này cho mình, còn nói nhiều mục đích như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Diệp Thiên một mình trong đầu, bắt đầu không ngừng suy nghĩ.

Diệp Thiên không biết quyển bí tịch này, rốt cuộc có quan hệ gì với Ma Tộc, tại sao lại có thể diệt Thiên Giới.

Nếu thật sự là như vậy, Thiên Giới chẳng phải đang trong tình thế nguy cấp sao, Diệp Thiên với tư cách là người của Thiên Giới, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nhưng chỉ dựa vào sức một mình, liệu có thật sự làm được gì không.

Hiện tại Diệp Thiên không tiện nói, dù sao tất cả mọi chuyện mới vừa tiếp xúc.

Diệp Thiên cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng, như vậy dễ bị phát hiện, huống hồ lão đại Xích Luyện Tộc, không giống như con gái ông ta dễ lừa gạt, một khi để ông ta phát giác ra manh mối.

Vậy thì Diệp Thiên nếu muốn tiếp tục ẩn náu, chắc chắn sẽ khó

khăn chồng chất.

“Được rồi, Diệp Thiên, chuyện này ta đã nói cho ngươi rồi, còn về việc nên làm thế nào, về phòng cũng hãy suy nghĩ cho kỹ.” “Ngươi có thể trở thành người một nhà của ta, ta rất vui, cho nên hy vọng sau này ngươi có thể cống hiến nhiều hơn cho Xích Luyện Tộc.” “Tuyệt đối đừng để người trong tộc thất vọng.” Lão đại Xích Luyện Tộc lúc đó đối với Diệp Thiên, sau khi nói xong những lời đó, liền bảo hắn và con gái mau chóng rời khỏi phòng của mình.

Ông ta còn có việc khác cần xử lý, Diệp Thiên lúc đó sau khi rời khỏi phòng của đại trưởng lão, cả người cũng vẫn có chút hồn bay phách lạc, không biết đối với chuyện này nên quyết định thế nào, hoặc có suy nghĩ gì khác.

Diệp Thiên một mình về phòng, cảm thấy chuyện này thực sự quá quan trọng, phải vội vàng báo cáo cho người của Thiên Giới.

Phải để họ biết hiện tại Xích Luyện Tộc, và động hướng của Ma Tộc.

Nếu không một khi xảy ra chuyện rồi mới tìm cách, chắc chắn đã quá muộn.

Diệp Thiên vừa làm một loạt chuẩn bị, nhưng không ngờ trong khoảng thời gian này, đúng lúc hắn truyền tin tức lên Thiên Giới, lại một lần nữa bị minh hữu phát hiện, người minh hữu này luôn ở sau lưng, không ngừng chú ý nhất cử nhất động của hắn.

Chỉ cần có một chút động tĩnh, vậy thì minh hữu muốn biết chuyện, phải biết rõ ràng.

“Diệp Thiên, ngươi đang làm gì vậy?

Chương 2282

Không phải lại phát hiện ra chuyện gì chứ, nếu có nhất định phải nói cho ta biết." "Tuyệt đối đừng một mình, đi làm chuyện đó, ngươi biết không, ta ở đây lặng lẽ quan tâm mọi thứ của ngươi." Lúc đó sau khi biết tin tức này, phải vội vàng thực hiện chuyện này.

Diệp Thiên vốn không định nói chuyện này, cho bất kỳ ai, chỉ hy vọng một mình có thể giải quyết được.

Nhưng hiện tại người minh hữu này rất thông minh, đã biết cách làm của hắn, nếu không nói với y, chắc chắn sẽ có vấn đề khác tồn tại, thế là Diệp Thiên cũng chỉ có thể nói thật.

"Ta đã biết từ chỗ trưởng lão, có một số động hướng liên quan đến Ma Tộc." "Cho nên bây giờ việc cần làm nhất, là vội vàng truyền tin lên Thiên Giới." "Chuyện này tuy ta đã nói cho ngươi, nhưng hy vọng ngươi có thể tạm thời im lặng, đừng đưa chuyện này ra bàn bạc." "Càng không nên có bất kỳ hành động lớn nào, huống hồ có những chuyện chưa hoàn toàn điều tra rõ ràng." Diệp Thiên sở dĩ liên tục, che giấu chuyện này, không phải cố ý che giấu.

Chỉ là chuyện này quá nghiêm trọng, nếu một khi để người khác biết, chắc chắn sẽ gây náo loạn thiên hạ.

Huống hồ Diệp Thiên không muốn làm cho chuyện này, trở nên nghiêm trọng như vậy, hy vọng có thể dùng cách của mình để giải quyết.

Như vậy cũng có thể giải quyết mọi chuyện một cách tốt đẹp nhất.

Nếu thiên hạ đại loạn, Diệp Thiên dù có liên hợp cũng chưa chắc, có thể ngăn chặn hoàn toàn chuyện như vậy.

Huống hồ những chuyện liên tiếp cũng sẽ xảy ra.

Diệp Thiên khi làm bất cứ việc gì, vĩnh viễn đều sẽ đi trước, không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Cũng càng không muốn để chuyện như vậy, truyền đến tai người khác, nếu không thì thôi, ngay cả những người khác cũng sẽ bị nguy hại.

Đó cũng là yêu cầu đơn giản nhất của Diệp Thiên đối với minh hữu, chỉ cần có thể làm được điểm này là được rồi.

Minh hữu lúc đó biết được suy nghĩ hiện tại của Diệp Thiên, nhưng cũng biết nếu chuyện này, thật sự giấu giếm, có thể cũng sẽ có hiện tượng tốt xảy ra.

Nhưng dù sao hiện tại y căn bản không thể tự quyết định, cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc đó Diệp Thiên vẫn luôn thành khẩn, hy vọng có thể giữ bí mật chuyện này.

Nếu không thiên hạ đại loạn, bất kể ai cũng không thể bù đắp những sai lầm này, cuối cùng minh hữu cũng nói với Diệp Thiên?

"Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi giữ, bí mật này tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai biết, chỉ có ngươi biết ta biết?" Minh hữu lúc đó cùng Diệp Thiên hai người, sau khi nói chuyện, cả người cũng vẫn luôn bối rối.

Không biết chuyện này có nên nói cho hắc y nhân không, vốn dĩ trước đây hắc y nhân phái y đi bảo vệ Diệp Thiên?

Nếu Diệp Thiên gặp vấn đề, y cũng sẽ có phiền phức.

Thế là minh hữu sau khi về phòng, liền bắt đầu đi tìm hắc y nhân.

Cảm thấy chuyện này cần phải để hắn biết trước, xem có hành

động gì khác hoặc kế hoạch gì khác không.

Như vậy, cũng có thể để mình giúp đỡ Diệp Thiên tốt hơn.

“Muộn như vậy sở dĩ tìm ngài là có chuyện, bởi vì ta và Diệp Thiên đã thảo luận một số vấn đề.” “Lúc đó phát hiện những chuyện này cũng đã bị biết rồi, nhưng ta không quyết định được, chỉ có thể báo cho ngài.” “Xem ngài đối đãi với chuyện này thế nào, có cần phải làm gì không?” Minh hữu là một người rất thông minh, tuyệt đối sẽ không tự ý quyết định, hoặc làm những chuyện khác.

Chỉ cần có thể giúp đỡ Diệp Thiên, hoặc những phương diện khác, chắc chắn đều sẽ xin ý kiến của hắc y nhân.

Lúc đó hắc y nhân cũng không ngờ, lại có chuyện như vậy xảy ra, nhưng bất kể thế nào, nếu Diệp Thiên đã biết, chuyện này cũng có sự nguy hiểm tồn tại, nếu gặp nguy hiểm.

Trong lòng hắc y nhân chắc chắn cũng sẽ rất tự trách, thế là cùng minh hữu hai người thương lượng một hồi, đồng thời cũng báo cho y.

“Nếu chuyện này Diệp Thiên đã biết, và cũng bảo ngươi giúp hắn giữ bí mật, vậy thì tạm thời đừng có bất kỳ hành động nào.” “Cũng đừng phô trương, không thể để người thứ ba biết chuyện này.” Lúc đó hắc y nhân trong quá trình nói chuyện, cả người cũng vô cùng đau đầu?

Cũng không biết chuyện này rốt cuộc nên giải quyết thế nào, nhưng bất kể thế nào, an toàn của Diệp Thiên mới là quan trọng nhất.

Đó cũng là điều bản thân hắn cần làm.

Bởi vì lúc đó minh hữu cũng không ngờ hắc y nhân, lại bảo y giúp Diệp Thiên giữ bí mật này.

Chương 2283

Ban đầu không biết nên làm gì, cũng không biết nên làm gì, nếu không cũng sẽ không xin ý kiến của hắn.

Nhưng hiện tại hắc y nhân đã cho chỉ thị rõ ràng, vậy thì phải giúp đỡ Diệp Thiên, giữ bí mật này mãi mãi.

Hắc y nhân sở dĩ đưa ra quyết định như vậy, là vì mục đích của chuyến đi này là để bảo vệ Diệp Thiên chu toàn.

Nếu hắn gặp nguy hiểm, hoặc có những yếu tố khác tồn tại, vậy thì trong lòng mọi người chắc chắn sẽ có chút bất an.

Còn những chuyện khác, hắc y nhân và minh hữu sau này sẽ thương nghị lại, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giải quyết được chuyện này.

Nhưng duy chỉ có một điểm có thể làm, là để Diệp Thiên an toàn ở vị trí này.

“Ngươi cứ yên tâm đi, bây giờ ta biết nên nói gì rồi, nếu ngươi đã muốn che giấu chuyện này.” “Ta tuyệt đối sẽ không để người khác biết, cũng sẽ bảo vệ ngươi chu toàn, nhưng nếu ngươi tiếp tục tham gia vào chuyện này.” “Vậy thì đối với ngươi chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Hay là ngươi xem, có cần ta đích thân đi nói chuyện với hắn không.” Minh Hữu khi đó đã làm theo lời của hắc y nhân, nhưng đôi khi hắn biết Diệp Thiên là người như thế nào.

Tính tình và bản tính của hắn đều bày ra ở đó, huống chi lần này là chuyện giữa Xích Luyện Tộc và Ma Tộc, đâu phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Nhưng nếu cứ cố chấp, hắc y nhân cũng biết với thân phận hiện tại của Minh Hữu, nếu thật sự nói với Diệp Thiên, hắn chắc chắn sẽ không tin.

Huống chi hắn đã ở đây lâu như vậy, ngày đêm bôn ba vì những chuyện này, hắc y nhân đều nhìn thấy cả.

Nhưng nếu hắn không ra mặt, xem ra Minh Hữu chắc chắn sẽ kiên trì đến cùng, đó cũng không phải là điều hắn hy vọng.

Vì vậy, hắc y nhân để Minh Hữu âm thầm giám sát nhất cử nhất động của Diệp Thiên, sau đó có chuyện gì thì báo cáo lại cho hắn, nhưng nếu thật sự gặp nguy hiểm thì cũng phải nhanh chóng xử lý.

Hắc y nhân thì một mình đi tìm Diệp Thiên.

“Ta là sư phụ của Diệp Thiên, hiện tại có chuyện muốn nói với ngươi, đừng quản chuyện giữa Ma Tộc và Xích Luyện Tộc nữa.” “Mấy chuyện lằng nhằng giữa hai bên đó, những chuyện vặt vãnh đó, ngươi chỉ cần bảo vệ tốt bản thân.” “Làm vậy là đủ rồi, những chuyện còn lại đừng quản nữa.” Hắc y nhân lúc đó, với tư cách là sư phụ của Diệp Thiên, cũng nói với giọng tha thiết.

Hắn hy vọng Diệp Thiên có thể hiểu được tấm lòng của mình, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn hoàn toàn không biết cái gọi là sư phụ này rốt cuộc là ai.

Hắn đã hoàn toàn mất đi ký ức trước kia, hiện tại hắn chỉ biết mình thuộc về Thiên Giới.

Hắn hoàn toàn không biết vị sư phụ này từ đâu chui ra, cũng không tin những lời của người này.

“Ngươi rốt cuộc từ đâu đến?

Sư phụ?

Sư phụ?

Ai mà tin chứ?" "Huống chi ta vốn không có sư phụ, ngươi đừng ở đây nói năng lung tung.

Về phần chuyện này ngươi biết, ta cũng không hỏi, nhưng chuyện ta phải làm thì nhất định phải hoàn thành." Diệp Thiên lúc đó thật sự rất cố chấp, hắn không biết người đứng trước mặt có phải là sư phụ của mình hay không, nhưng hắn sẽ không lựa chọn tin tưởng.

Lần này đến đây, là để hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu bây giờ không quản những chuyện này, vậy làm sao hắn có thể quay về báo cáo?

Diệp Thiên cũng không phải loại người làm việc nửa vời, chưa thành công đã bỏ đi.

Cho nên Diệp Thiên cũng không nghe lời khuyên của người nọ, bất kể ai nói gì, cách làm của hắn vĩnh viễn không thay đổi.

Khi đó hắc y nhân cũng không ngờ, Diệp Thiên lại có thể cố chấp đến vậy.

Bởi vì những lời hắn nói, hoàn toàn đều là vì nghĩ cho Diệp Thiên.

Nếu không, sao hắn lại có thể vào lúc này, nói rõ thân phận của mình chứ?

Chương 2284

Nhưng bây giờ Diệp Thiên hoàn toàn không quan tâm những điều đó, cũng không suy nghĩ đến những vấn đề này.

Dường như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn.

Khi đó hắc y nhân nhìn Diệp Thiên, đối với ấn tượng về hắn, bao gồm cả những lời hắn nói, cả người thật sự bất lực, cảm giác đứa trẻ Diệp Thiên này dầu muối không ăn.

Hắn đã nói nhiều như vậy, nhưng y vẫn không tin.

Nếu không phải vì tốt cho y, sao hắn lại có thể làm nhiều chuyện như vậy, huống chi còn sắp xếp một người ở đây bảo vệ y.

Cho nên để y tin những lời mình nói, hắc y nhân thật sự đã khổ tâm hết sức.

Vì vậy, hắn lại một lần nữa nói với Diệp Thiên về một số chuyện trước đây.

“Diệp Thiên, có lẽ bây giờ ngươi không phải là đồ đệ của ta, ngươi không tin ta, nhưng ký ức trước kia của ngươi đã bị xóa sạch hoàn toàn.” “Cho nên ngươi không nhớ ta, ta sẽ không tức giận với ngươi, cũng sẽ không chấp nhặt với ngươi, nhưng ngươi phải biết, với tư cách là sư phụ, ta sẽ mãi mãi vì ngươi.” Khi đó nếu không phải bất đắc dĩ, hắc y nhân sẽ không nói với Diệp Thiên nhiều lời như vậy, càng không nói những điều đó để y hiểu được dụng ý của mình.

Nhưng Diệp Thiên hiện tại, hoàn toàn không biết những chuyện đã xảy ra.

Hắn chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây đều không liên quan gì đến mình, huống chi bất kể là ai cũng không thể thay đổi được

chuyện hắn muốn làm.

Hắc y nhân biết Diệp Thiên là người như vậy, nếu đã là chuyện y không muốn, vậy thì hắn sẽ giúp y mở ra ký ức kiếp trước, để y biết kiếp trước mình rốt cuộc là người như thế nào.

Đừng tưởng rằng mình thật sự trung thành với Thiên Giới, hoặc thật sự muốn quản những chuyện hư vô mờ mịt đó.

Nếu một khi y biết được thân thế của mình, liệu có thể bình tĩnh như bây giờ không.

Nếu vậy, hắc y nhân thật sự không thể nói thêm gì nữa.

Hóa ra kiếp trước của Diệp Thiên là một con tiên hạc, thảo nào y lại thông minh như vậy, cũng sẽ biến thành bộ dạng bây giờ, đều là nhờ hắc y nhân giúp đỡ, cho nên mới có thể tu thành hình người.

Nhưng Diệp Thiên tuy đã nhìn thấy kiếp trước của mình, nhưng vẫn không muốn tin.

Chuyện trước kia và bây giờ không hề liên quan, để hắc y nhân từ bỏ, Diệp Thiên cũng nói những lời tổn thương.

"Bất kể ngươi đối đãi với chuyện này như thế nào, hay là lôi cả kiếp trước của ta ra." Nhưng hắn chỉ tin vào kiếp này, hắn là người Thiên Tộc, nên làm việc cho Thiên Tộc.

Huống chi những chuyện này điều tra đến mức độ này, nếu cứ thế dừng tay, trong lòng hắn cũng có chút không cam lòng.

Diệp Thiên đôi khi thật sự cứng đầu, bất kể ai nói gì hay làm gì, hắn vĩnh viễn không tin, cũng không muốn tin.

Bất kể người này có phải là sư phụ của hắn hay không, những gì nên đi đều đã qua.

Hiện tại, điều Diệp Thiên chú trọng nhất là những chuyện xảy ra

trước mắt, vậy truy cứu chuyện quá khứ còn có ý nghĩa gì?

Huống chi bây giờ Thiên Giới cho hắn không gian lớn như vậy, để hắn điều tra rõ ràng chuyện này.

Diệp Thiên đã bỏ ra nhiều công sức như vậy, tuyệt đối không cam tâm tình nguyện buông tay.

Cho nên khi đó, hắc y nhân thấy Diệp Thiên vẫn cố chấp như vậy, cả người thật sự bất lực, chỉ có thể rời đi.

Tuy hắc y nhân không nói nhiều, nhưng trong lòng lại cảm thấy Diệp Thiên không nghe lời mình, nhất định sẽ hối hận.

Khi đó Diệp Thiên nhìn hắc y nhân rời đi, một mình cũng vội vàng trở về phòng.

Nhưng sau khi về phòng, hắn vẫn luôn suy nghĩ về những lời hắc y nhân nói, bất kể là thật hay giả, hay là về kiếp sau.

Tất cả mọi chuyện giống như một màn sương mù không thể giải khai.

Nhưng bây giờ nếu Diệp Thiên không làm rõ chuyện của Thiên Giới, thì sao có thể xứng đáng với chuyện này?

Chương 2285

Thật sự khiến hắn khổ không nói nên lời, cũng không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung trạng thái nội tâm lúc này.

Nếu phải làm theo lời sư phụ, quay về với tất cả ký ức kiếp trước, không quản chuyện Thiên Giới và những vấn đề này nữa, vậy Diệp Thiên cảm thấy tốt hay xấu đây, thực sự không thể quyết định.

Sau khi một mình về phòng, Diệp Thiên vẫn luôn suy nghĩ, đầu cũng đặc biệt đau.

Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên chạy đến trước mặt Diệp Thiên.

Giữa hai người vốn đã có hiểu lầm, cộng thêm ân oán trước kia, nên Trương Hạo đứng trước mặt Diệp Thiên không ngừng kích động.

"Diệp Thiên, không phải ngươi nghĩ mình lợi hại lắm sao?

Sao lại cúi đầu rồi?

Bộ dạng bây giờ của ngươi thật khiến ta xem thường.

Nếu ngươi thật sự có năng lực, có bản lĩnh thì không nên có bộ dạng này." Trương Hạo vốn hận thấu Diệp Thiên, nhưng không có cách nào, có những chuyện không phải hận là có thể giải quyết được.

Lần này chẳng qua là để kích động hắn mà thôi.

Lúc đó đầu Diệp Thiên vốn đã rất đau, lại bị Trương Hạo kích động một phen như vậy, cả người càng thêm bất lực.

Đúng lúc này, Trương Hạo đồng thời lại từ trong túi lấy ra một viên thuốc, bảo Diệp Thiên uống vào.

Chỉ cần Diệp Thiên uống viên thuốc này, là có thể biết được

những chuyện xảy ra ở kiếp trước, không cần phải bối rối nữa.

Huống chi bất kỳ chuyện gì cũng không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết.

Diệp Thiên hiện tại cũng không muốn bị chuyện này làm phiền nữa, liền trực tiếp nuốt viên thuốc của Trương Hạo.

Vốn tưởng rằng sau khi uống viên thuốc này có thể biết được chuyện kiếp trước, nhưng nào ngờ sau khi uống, cả người Diệp Thiên cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi, trực tiếp nôn ra máu, rồi ngất đi.

Thực ra Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ sẽ có nhiều chuyện xảy ra với mình như vậy.

Hắn chỉ hy vọng có thể nhanh chóng xử lý tốt những vấn đề này.

Tuy rằng có thể đã xảy ra những chuyện không thể xảy ra lặp đi lặp lại, nhưng hắn đều có thể vượt qua.

Nhưng lần này Diệp Thiên thật sự đã bị Trương Hạo gài bẫy.

Uống viên thuốc này không những không biết được chuyện xảy ra trước kia, ngược lại còn khiến hắn ngủ mê man.

Khoảnh khắc Trương Hạo nhìn Diệp Thiên nuốt viên thuốc, cả người thật sự vui như điên.

Vốn đã có thù hận, bây giờ cuối cùng cũng có thể giải quyết mọi vấn đề.

Trương Hạo đã chờ ngày này rất lâu rồi, những gì chất chứa trong lòng trước đây cuối cùng cũng có thể giải tỏa một cách hoàn hảo.

Giờ đây Diệp Thiên có lợi hại đến đâu cũng không động được đến Trương Hạo, dù sao người này cũng không có tâm địa xấu xa, nếu muốn đối đầu với ai, cũng chỉ có thể dựa vào một cỗ sức mạnh.

Diệp Thiên ngất đi, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không biết.

Lúc này, Thiên Giới đã lâu không nhận được tin tức của Diệp Thiên, cả người cũng vô cùng lo lắng, không biết Diệp Thiên ở bên đó có an toàn không.

Nhưng Thiên Giới tự nhiên có thể cảm ứng được mọi thứ của Diệp Thiên, bao gồm cả khí tức của hắn.

Vốn dĩ mỗi ngày hắn đều truyền tin tức về, nhưng lần này lại xảy ra một chút sự cố, khiến hắn không thể truyền tin, cả người bây giờ cũng đang trong tình trạng nguy hiểm.

Người của Thiên Giới đối với động tĩnh của Xích Luyện Tộc và Ma Tộc vô cùng căng thẳng.

Chương 2286

Nếu có thể nhanh chóng giải quyết những vấn đề này, cũng không đến nỗi phải khó xử nữa.

Nhưng nếu không giải quyết được, Thiên Giới cũng sẽ vô cùng thảm hại.

Vì vậy, họ vội vàng nhân lúc Diệp Thiên truyền tin tức, tìm kiếm khí tức của hắn, sau đó tìm vị trí hiện tại của hắn, xem có bị thương hay xảy ra vấn đề gì không.

Trong quá trình cảm ứng, người của Thiên Giới đột nhiên phát hiện khí tức của Diệp Thiên sao lại không ổn định như vậy, ngày càng yếu đi, dường như đã xảy ra chuyện.

Vì vậy, họ vội vàng phái người đi tìm tung tích của hắn.

Người của Thiên Giới không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi tìm thấy Diệp Thiên, họ cảm thấy khí tức của hắn vô cùng yếu ớt, nếu không kịp thời giúp đỡ chữa trị, e rằng tính mạng khó giữ.

Vì vậy, người của Thiên Giới vội vàng cứu hắn về, sau đó tìm y tiên đến cứu chữa.

Thiên Đế vì chuyện này thật sự đã khổ tâm hết sức, tuyệt đối sẽ không để Diệp Thiên xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Lần này phái đi làm nhiệm vụ, cũng không biết hắn đã điều tra được bao nhiêu.

"Y tiên, bất kể dùng cách gì, hay có yêu cầu gì khác, đều được." "Chỉ cần cứu được Diệp Thiên là được, hôm nay bất luận thế nào cũng phải cứu hắn, ta còn có chuyện muốn hỏi hắn." Thiên Đế lúc đó thật sự quá lo lắng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu Diệp Thiên ở bên Xích Luyện Tộc bị thương, hoặc có chuyện gì, chắc chắn sẽ báo cáo cho ngài ngay lập tức.

Nhưng lần này không có, khí tức lại trở nên yếu ớt như vậy.

Khi đó, y tiên làm theo lời Thiên Đế, vội vàng đi chẩn trị, nhưng lại phát hiện hoàn toàn không có cách nào cứu chữa Diệp Thiên.

"Thiên Đế, khí tức của hắn thật sự quá yếu ớt, ta bất lực." Thiên Đế lúc này nghe lời y tiên nói, cả người càng thêm lo lắng, rốt cuộc là ai đã khiến Diệp Thiên ra nông nỗi này?

Vì vậy, ngài vội vàng lấy ra đan dược tích trữ trước đây, bảo y tiên cứu hắn, bất luận thế nào cũng phải cứu sống.

Y tiên tốn hết chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng cứu tỉnh được Diệp Thiên, nhưng khí tức thật sự quá yếu.

Nếu muốn hoàn toàn bình phục, có lẽ cần một khoảng thời gian.

Thiên Đế thấy Diệp Thiên tỉnh lại, liền lập tức hỏi.

"Diệp Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao thân thể lại trở nên suy yếu như vậy?

Bây giờ ngươi đang ở Thiên Đình, mau nói hết những gì ngươi biết ra." Thiên Đế thật sự không thể chờ được một khắc nào, ngài muốn nhanh chóng hiểu rõ những chuyện xảy ra ở bên đó.

Nếu không, trong lòng luôn có chút lo ngại.

Khi đó Diệp Thiên mới vừa tỉnh, đầu đặc biệt đau.

Hắn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao bây giờ lại ở Thiên Đình.

Khi đó Diệp Thiên chỉ nhớ bị Trương Hạo đưa cho một viên thuốc, sau khi ăn vào, cả người cũng không biết gì nữa.

Những chuyện còn lại, đều là sau khi mở mắt ra mới phát hiện.

Lúc này, Thiên Đế đứng trước mặt Diệp Thiên, đặc biệt muốn biết những chuyện xảy ra trước đó.

Bởi vì khí tức của Diệp Thiên đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt, nếu không phải vì phát hiện sớm, đưa về chữa trị, e rằng bây giờ Diệp Thiên đã sớm toi mạng.

Hiện tại, Thiên Đế muốn làm rõ mọi vấn đề, rốt cuộc là ai đã làm hắn bị thương thành ra thế này?

Chương 2287

Thân phận của hắn đã bị bại lộ rồi sao?

"Thiên Đế, đây là chuyện gì vậy, đầu thần đau từng cơn, cũng không biết gì nữa." "Nhưng trước đó, thần bị người khác gọi đến một bên, sau đó ăn một viên thuốc mà người đó đưa cho, nói là có thể phục hồi ký ức của thần.

Khi đó thần cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp ăn vào." Vì vậy, cả người hắn cũng mê man, không biết gì nữa.

Diệp Thiên lúc đó quả thực không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trong quá trình nói chuyện với Thiên Đế, tuyệt đối không có một chút dối trá nào, hắn đã thành thật báo cáo những chuyện xảy ra giữa mình và Trương Hạo.

Khi đó, Thiên Đế sau khi hiểu rõ chuyện về Trương Hạo, đồng thời cũng vội vàng ra lệnh cho người đi điều tra thân phận bối cảnh của hắn, xem kẻ làm hại Diệp Thiên rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ cần là người hay việc bất lợi cho Thiên Giới, Thiên Đế chắc chắn sẽ xử lý những vấn đề này ngay lập tức.

Khi đó trong quá trình điều tra mới biết, hóa ra Trương Hạo này quả thực có ý đồ, phát hiện hắn đã vào Thiên Cơ Các.

Diệp Thiên bây giờ đã tỉnh, vậy Thiên Đế phải giao chuyện này cho hắn xử lý.

"Trương Hạo này nếu trước đây đã có qua lại với ngươi, vậy chuyện này phải giao cho ngươi xử lý." "Tra xem hắn vào Thiên Cơ Các, rốt cuộc muốn làm gì, nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này." Tuy Thiên Đế có sắp xếp như vậy, nhưng Diệp Thiên không lựa

chọn chấp nhận mệnh lệnh này.

Hắn lấy cớ chưa điều tra xong chuyện Ma Giới và Xích Luyện Tộc, từ chối công việc mà Thiên Đế giao cho.

Tuy Diệp Thiên từ chối chuyện này, nhưng người của Thiên Giới tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Bởi vì người bị hại là Diệp Thiên, đó là chuyện mà Thiên Đế không thể dung thứ nhất.

Vì vậy, ngài cũng vội vàng ra lệnh cho những tướng tài đắc lực của Thiên Giới, đi bắt Trương Hạo về, sau đó báo thù cho Diệp Thiên.

Bất kể là vào Thiên Cơ Các hay làm hại Diệp Thiên, có ý đồ gì, chỉ cần bất lợi cho người của Thiên Giới, vậy thì bất kể là ai cũng tuyệt đối không tha.

Khi đó Trương Hạo không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy.

Hắn càng không ngờ Thiên Đế lại ra lệnh bắt mình, tốc độ lại nhanh như vậy, hoàn toàn không giống với những gì hắn dự liệu và kế hoạch trước đó.

Trong mắt Thiên Đế không dung được một hạt cát nào, huống chi bây giờ chuyện Ma Tộc và Xích Luyện Tộc khiến ngài đặc biệt bối rối, nếu lại có người như Trương Hạo chạy ra gây rối, vậy càng không thể tha, nhất định phải nghiêm trị.

Khi đó, Thiên Đế phái người triệu Trương Hạo về Thiên Đình, đồng thời cũng nghiêm khắc bức cung hắn, muốn hắn nói ra sự thật, rốt cuộc là ai phái tới?

Tại sao lại vào Thiên Cơ Các, rốt cuộc muốn tìm gì?

Nếu Thiên Giới mà ai cũng có thể tùy ý ra vào, vậy sau này còn uy nghiêm gì nữa?

“Trương Hạo, ngươi to gan thật, dám lén lút chạy vào Thiên Cơ Các của Thiên Đình, ngươi có biết Thiên Cơ Các là một nơi quan trọng không?” “Nếu có thể tùy ý để ngươi ra vào, vậy sau này còn có quy củ gì nữa, tốt nhất là thành thật khai báo.” “Tại sao lại lén lút lẻn vào Thiên Đình, huống chi tại sao lại làm hại Diệp Thiên?” Thiên Đình lần này bắt được Trương Hạo, tuyệt đối sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào trốn thoát, bây giờ canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

Trương Hạo dù có bản lĩnh thông thiên, cũng khó thoát.

Trương Hạo bây giờ cũng biết, nếu cứng đối cứng, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng nếu không làm vậy, e rằng cũng sẽ toi mạng.

Trương Hạo khó khăn lắm mới sống sót, tuyệt đối không muốn lại rơi vào tình cảnh khó khăn này.

Trong quá trình bị ép cung, Trương Hạo cũng chỉ có thể nhận thua.

Nếu lần này không nói ra sự thật, xem ra bọn họ cũng không thể tha cho hắn.

“Nói thật không được sao, nếu ngài có gì muốn hỏi, ta chắc chắn sẽ nói hết, không giấu giếm gì nữa.” “Ta nhất định sẽ thành thật khai báo, chỉ cần ngài có thể tha cho ta một mạng, không có chuyện gì là không thể thương lượng.” Khi đó, Thiên Giới thấy Trương Hạo thành thật, liền bắt đầu hỏi mấy câu, nhưng trong quá trình hỏi, Trương Hạo lại không biết gì cả.

Không phải hắn cố ý che giấu, mà là thật sự không biết.

Bởi vì từ sau khi được người khác cứu, người đó chỉ bảo hắn làm gì thì làm nấy, chưa bao giờ nói cho hắn biết mục đích gì, hay tại sao lại làm vậy.

Chương 2288

Khi đó Thiên Giới gọi Trương Hạo về, hắn cái gì cũng không biết, tự nhiên sẽ không tin hắn, vì vậy cũng đánh hắn vào thiên lao.

Chuyện này truyền đi rất nhanh, hắc y nhân biết được chuyện này, nếu Trương Hạo nói lung tung, vậy một số chuyện chắc chắn sẽ bị người của Thiên Giới biết được.

Vì vậy hắn cũng vội vàng phái người đi xem xét, sau đó giết người diệt khẩu.

Vốn dĩ khoảnh khắc hắc y nhân cứu Trương Hạo, cũng chỉ là lợi dụng hắn đi làm một số việc.

Nếu bây giờ đã bị chú ý, vậy không còn giá trị lợi dụng nữa, sống cũng chỉ mang lại phiền phức.

Hắn hạ lệnh giết, như vậy chỉ có người chết mới có thể ngậm miệng, chuyện cũng sẽ không bị bại lộ.

Nhưng lần này hắc y nhân đã sơ suất, người hắn phái đi quả thực có thể diệt khẩu, nhưng lại để lại chứng cứ.

Bởi vì khi đó quá vội vàng, dù sao Thiên Giới cũng không giống những nơi khác, canh gác nghiêm ngặt.

Thiên lao cũng có trọng binh canh giữ, nếu không cẩn thận bị bắt, hậu quả chắc chắn sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Khi đó sau khi để lại đồ vật, người đó cũng không biết mình đã để lại, càng không ngờ sẽ bị người của Thiên Giới phát hiện, tưởng rằng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Người của Thiên Giới ai ai cũng vô cùng anh dũng hiên ngang, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai ở đó làm bất kỳ chuyện tổn hại nào.

Huống chi lần này người mà hắc y nhân phái đi, để lại chứng cứ này cũng vừa đúng ý họ, cho họ có manh mối để tìm ra người này.

Bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cuối cùng cũng phải có giải quyết.

Khi đó, tướng sĩ của Thiên Giới sau khi lấy được vật này, không dám phán đoán vật này thuộc về ai, chỉ có thể giao cho Thiên Đế, sau đó để ngài quyết định.

Dù sao tất cả mọi chuyện của Thiên Giới đều do một người quản lý.

Nếu thật sự có việc cần làm, vậy những tướng sĩ của Thiên Giới chắc chắn sẽ không từ nan.

"Thiên Đế, đây là vật mà thần phát hiện trong thiên lao trước đây, tuy không biết thuộc về ai." "Nhưng có thể dựa vào manh mối này, có thể tìm ra người đó và kẻ chủ mưu đứng sau." "Thần cũng không dám tự ý quyết định, vì vậy vội vàng mang đến để ngài xem qua." Các tướng sĩ ai cũng vô cùng căng thẳng, cũng không biết vật này có phải do người đó để lại không, nhưng Thiên Giới vốn không có loại vật này tồn tại.

Thiên Đế khi đó sau khi xem vật này, cũng tạm thời cất giữ, nhưng không làm gì cả, hay có cách làm nào khác.

Tạm thời bảo mọi người đừng làm ầm ĩ, cất giữ vật này.

Nếu ai có động tĩnh lớn, hay có vấn đề gì khác tồn tại, chắc chắn sẽ cùng nhau xông lên.

Nhưng bây giờ Thiên Đế chưa làm rõ chuyện, tuyệt đối không dám nhúng tay quá nhiều vào chuyện này.

Mọi người bây giờ đều biết ý của Thiên Đế, mọi người cũng không dám đem chuyện này tuyên truyền rộng rãi, chỉ có thể chôn giấu

trong lòng.

Đúng lúc này, Diệp Thiên cũng ở trên đại điện, thấy Thiên Đế cứ nhìn chằm chằm vào vật đó, hắn nhìn cũng không biết là gì.

Nhưng Diệp Thiên sau khi nhìn thấy vật đó, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó, nhưng lại ngại mặt mũi của ngài nên cũng không nói gì.

Diệp Thiên đôi khi cũng thân bất do kỷ, rõ ràng có những chuyện không muốn làm, nhưng lại không có cách nào, cũng chỉ có thể nói ra.

Nhưng có những vấn đề không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Thiên Đế sau khi thấy Diệp Thiên đến, đồng thời cũng hỏi thăm, gần đây đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vật đó Thiên Đế không nói với Diệp Thiên, tưởng rằng Diệp Thiên hoàn toàn không biết.

Nhưng Diệp Thiên đối với những chuyện xảy ra trước đó, sớm đã biết rõ trong lòng, chỉ là không muốn mở miệng nhắc đến.

Dù sao có những vấn đề, không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được, huống chi hết lần này đến lần khác, tất cả mọi chuyện đều bắt đầu xảy ra, vậy muốn nhanh chóng giải quyết, cũng phải có cách giải quyết.

Chương 2289

“Diệp Thiên, thế nào, gần đây vết thương dưỡng cũng rất tốt phải không?

Vừa hay ngươi đến ta cũng muốn hỏi.” “Về những chuyện xảy ra trước đó, rốt cuộc là chuyện gì.” Thiên Đế thực ra trong lòng, vẫn không thể nào quên được chuyện này, nếu thật sự có chuyện tồn tại, ngài cũng hy vọng có thể nhanh chóng có được giải pháp.

Nếu không, có quá nhiều chuyện trong lòng, đều không thể quyết định, huống chi ngài còn quản lý cả Thiên Giới.

Thực ra trong lòng Diệp Thiên, rõ ràng hơn bất kỳ ai, có những chuyện không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Nhưng lần này chuyện xảy ra với Diệp Thiên, hắn cũng không biết là chuyện gì.

Nhưng nếu có thể giải thích một loạt vấn đề, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không giấu giếm Thiên Đế, cũng sẽ nói cho ngài biết những gì mình biết.

Dù sao cũng là người của Thiên Đình, mọi thứ đều phải vì sự an nguy của Thiên Giới, đó cũng là điều Diệp Thiên cảm thấy là sứ mệnh quan trọng nhất trên người mình.

Khi đó Thiên Đế cũng từ miệng Diệp Thiên biết được một số chuyện liên quan đến Xích Luyện Tộc và Ma Giới.

Dù sao hắn đến nơi đó đã lâu, cũng đã tìm được manh mối.

Nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy, hiện tại hắn cũng không biết được, nhưng có những chuyện nên làm sớm.

“Thiên Đế, sở dĩ hôm nay thần tìm ngài, chính là muốn nói

chuyện.” “Về những thông tin thần có được ở bên Xích Luyện Tộc trước đây, vẫn chưa báo cáo cho ngài.” Bởi vì chứng cứ không đầy đủ.

Bây giờ tuy ở Xích Luyện Tộc cũng đã nắm được chứng cứ của chúng, nhưng nếu muốn một lưới bắt hết, hoặc biết được động tĩnh, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Diệp Thiên dù có lợi hại đến đâu, cũng không thể chuyện gì cũng làm được.

“Diệp Thiên, ta biết lần này ngươi đến đó làm nhiệm vụ vất vả cũng đặc biệt nguy hiểm, có thể kiên trì đến bây giờ.” “Ta thật sự cảm thấy kiêu ngạo và tự hào vì ngươi.

Nếu đã ở Xích Luyện Tộc có được thông tin quan trọng.” “Không ngại nói ra cho ta nghe xem, rốt cuộc chúng có âm mưu quỷ kế gì.” Thiên Đế trong quá trình nói chuyện với Diệp Thiên, thật sự đặc biệt vui vẻ.

Bởi vì Thiên Đế tuy có chuyện, vẫn luôn vô cùng lo ngại, vẫn không ngừng thảo luận.

Nhưng dù sao những chuyện này, trong lòng ngài đều rất có định số, không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng hiện tại những vấn đề này, nếu muốn toàn diện tấn công, Diệp Thiên ở đó chắc chắn cũng sẽ có nguy hiểm tồn tại.

Thực ra Thiên Đế đều biết, chỉ là đôi khi không có cách nào.

Dựa vào năng lực của Diệp Thiên có thể đảm nhận mọi thứ, nếu đổi lại là người khác, chắc chắn không làm được phương diện này.

“Thiên Đế, thần đã nói rõ với ngài mọi chuyện rồi, nhưng bây giờ có một cách.” Nếu đã ở Xích Luyện Tộc có được sự tin tưởng và công nhận, cho nên bây giờ tiếp tục quay lại, như vậy có thể thăm dò thêm

một số hư thực, đồng thời cũng có thể làm những việc có lợi cho Thiên Giới.

Diệp Thiên là người vô cùng thông minh, khi đối mặt với bất kỳ vấn đề nào cũng luôn có thể giải quyết khó khăn.

Bất kể lần này gặp phải chuyện khó khăn đến đâu, hắn cũng sẽ dũng cảm tiến lên.

Dù sao hắn cảm thấy sứ mệnh trên người mình chưa hoàn thành, nếu cứ tiếp tục ở lại Thiên Giới, vậy mọi vấn đề đều không thể giải quyết được.

Cho nên khi đó hắn cũng xin mệnh với Thiên Đế, hy vọng có thể một lần nữa lên đường trở về Xích Luyện Tộc, sau đó ở đó thăm dò tin tức, như vậy có thể biết được có liên quan đến Ma Giới hay không.

Nhưng trong lòng Thiên Đế, sớm đã sắp xếp chuyện khác, nhưng không nói rõ với Diệp Thiên.

Bởi vì khi đó Thiên Đế, vẫn luôn cân nhắc trong lòng, có những chuyện ngài cảm thấy Diệp Thiên làm việc, thật sự không cần lãng phí quá nhiều lời để giải thích, hoặc nói cho Diệp Thiên biết, hắn đều có thể giải quyết lo lắng cho ngài.

Hiện tại có một chuyện quan trọng hơn, Thiên Đế muốn giao cho Diệp Thiên làm, cho nên chuyện ở bên Xích Luyện Tộc, Thiên Đế muốn gác lại, để hắn đi điều tra chuyện khác.

Nhưng trước khi Diệp Thiên đến, Thiên Đế vẫn luôn cân nhắc trong lòng, có nên nói với hắn không, hay là chuyện này nên làm thế nào.

Mỗi khi làm bất kỳ chuyện gì, ngài đều sẽ suy nghĩ kỹ lưỡng.

Chương 2290

Dù sao cũng là Dị Giới Chi Chủ quản lý Thiên Giới, không thể làm việc không có chút phương pháp nào.

"Diệp Thiên, chuyện đến Xích Luyện Tộc, tạm thời hãy gác lại, bây giờ ta có một nhiệm vụ quan trọng hơn giao cho ngươi xử lý." "Cho nên những chuyện khác không cần suy nghĩ." Khi đó Thiên Đế nói những chuyện này một cách chưa thỏa mãn, ngài biết Diệp Thiên có năng lực này.

Nếu tiếp tục trở về Xích Luyện Tộc cũng không có ý nghĩa, bởi vì trong lòng Thiên Đế, sớm đã mưu hoạch tốt mọi thứ, chỉ cần Diệp Thiên làm theo cách của ngài là được.

Khi đó Diệp Thiên cũng không biết trong đầu Thiên Đế đang nghĩ gì, tại sao lại giao cho hắn nhiệm vụ mới, vậy chuyện trong Xích Luyện Tộc không cần quản nữa sao?

Phái người khác đi quản?

Khi đó Diệp Thiên, cả người cũng đặc biệt mờ mịt, không biết trong hồ lô của ngài rốt cuộc bán thuốc gì.

Huống chi Diệp Thiên không thể đi chất vấn Thiên Đế, chỉ có thể một mình không ngừng suy đoán.

Nhưng Diệp Thiên là người đôi khi đặc biệt tò mò, nếu không hỏi rõ ràng hoặc minh bạch, cũng không biết nên đối mặt thế nào, vì vậy hắn đã hỏi ra nghi vấn của mình.

"Thiên Đế, ngài nói như vậy thật sự có chút không hiểu, nếu ngài bảo thần không đi Xích Luyện Tộc." "Vậy làm sao để có được thông tin, chẳng lẽ trong lòng ngài đã có định số, hiểu rõ một số chuyện của

Xích Luyện Tộc rồi sao." Thiên Đế biết, Diệp Thiên chắc chắn sẽ hỏi kỹ, nhưng lần này giao nhiệm vụ mới, chỉ cần Diệp Thiên có thể hoàn thành, vậy thì Xích Luyện Tộc căn bản không cần quay lại nữa, có thể một lưới bắt hết.

Nhưng những lời này khi đó Thiên Đế không nói với hắn.

"Có thể ngươi sẽ chất vấn tại sao ta làm vậy, nhưng nhiệm vụ mới này nếu ngươi hoàn thành tốt, Xích Luyện Tộc không những không cần quay lại." "Mà còn sẽ bị tiêu diệt trong một lần, tất cả mọi người tuyệt đối sẽ không còn sống sót." Thiên Đế làm vậy chẳng qua là muốn một lưới bắt hết, bởi vì ngài không muốn lãng phí thời gian và tinh lực nữa.

Chỉ có như vậy mới có thể trừ khử toàn bộ, nhưng Diệp Thiên sau khi nghe những lời này, cả người thật sự đặc biệt bất đắc dĩ.

Bởi vì hắn cảm thấy trong khoảng thời gian chung sống, hắn nhận ra Xích Luyện Tộc không phải tất cả mọi người đều là người xấu.

Có một bộ phận người, vô cùng tốt, đặc biệt thân thiện.

Nếu một lưới bắt hết, vậy những người đáng ghét đó chết cũng không sao, nhưng những người thân thiện đó phải chết, không phải có chút đáng tiếc sao?

Dù sao Diệp Thiên cũng không phải thánh nhân, cũng phải nghe theo sự sắp xếp của Thiên Đế, nhưng nếu thật sự giết hết toàn bộ, chắc chắn hắn không nỡ lòng.

"Diệp Thiên, ngươi đang nghĩ gì vậy, chẳng lẽ đối với quyết định này có bất mãn, hay có vấn đề gì khác tồn tại sao?" "Nếu bây giờ muốn giải quyết tốt vấn đề này, chỉ có thể tiêu diệt hết những người đó." Cũng sẽ không còn nỗi lo về sau, ta biết ngươi, Diệp Thiên vì những chuyện này mà bận rộn xuôi ngược, thật sự đã nỗ lực rất lâu.

Nếu một khi có người ở đó làm loạn, hoặc có ý nghĩ khác, vậy tuyệt đối không thể được.

Thiên Đế khi đó không phải đang trưng cầu ý kiến của Diệp Thiên, mà là muốn nói rõ với hắn, có những chuyện không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Cũng đừng can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của người khác, bởi vì ngươi thuộc về Thiên Giới, vĩnh viễn phải vì Thiên Giới mà suy nghĩ.

Diệp Thiên thực ra thật sự bất lực, nếu là chuyện khác, có lẽ hắn sẽ không do dự như vậy.

Nhưng dù sao những người của Xích Luyện Tộc, hắn cũng đã có qua lại, có người đều là người tốt, đối với Diệp Thiên cũng vô cùng tốt.

Nếu thật sự nhìn họ mất đi sinh mệnh, hoặc có nguy hại khác tồn tại, Diệp Thiên thật sự có chút không nỡ.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết, Thiên Đế không đợi hắn do dự, mà muốn nghe một câu trả lời chính xác.

Cho nên Diệp Thiên bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đồng ý.

"Ngài yên tâm đi, Thiên Đế, chỉ cần là vấn đề ngài giao, Diệp Thiên đều sẽ cố gắng hết sức làm tốt." "Sẽ không để ngài có bất kỳ lo lắng hay bận tâm nào, bây giờ thần sẽ xuất phát ngay." Diệp Thiên tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng biết có những chuyện, không phải ba câu hai lời là có thể làm được.

Cuối cùng sau khi từ biệt Thiên Đế, hắn cũng tiếp tục quay lại Xích Luyện Tộc.

Khi đó sau khi quay lại đây, con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc nhìn thấy hắn cũng vô cùng kinh ngạc, dù sao mọi lời đồn đều

nói, hắn đã chết rồi, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Khi đó cô thật sự không biết nên làm gì, hay nên tin tưởng.

Bởi vì khi đó Diệp Thiên biết ở tam giới có ba ngàn thế giới, vậy thì dưới lòng đất cũng có ba tuần.

Chương 2291

Người bình thường căn bản không thể hiểu được, Diệp Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên để chứng minh mọi chuyện, chỉ có thể giải thích với cô.

"Đừng quá kinh ngạc, chuyện này ta sẽ từ từ giải thích cho nàng nghe, trước đây ta không chết, mà là trúng độc." "Cho nên ta ra ngoài tìm thuốc giải, sau khi tìm được thuốc giải, giúp ta thanh trừ sạch sẽ độc tố trên người." "Ta mới quay về, không phải mới vừa về sao?" Khi đó, con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc sau khi biết Diệp Thiên chết, cả người cũng đau buồn không thôi.

Lần này thấy hắn quay về, cả người lại vui mừng khôn xiết, đồng thời đối mặt với những vấn đề hắn nói, cả người cũng tin tưởng, bởi vì cô cảm thấy Diệp Thiên mệnh không nên tuyệt, cũng là một người mệnh lớn, bảo hắn nhanh chóng đưa đến chỗ phụ thân.

Bảo hắn nói tin tốt này cho ông ấy biết, nếu không bây giờ cả Xích Luyện Tộc trên dưới, tất cả mọi người đều lầm tưởng Diệp Thiên đã chết, sẽ không quay về nữa.

"Diệp Thiên, nếu ngươi đã về, không có chuyện gì, ta đưa ngươi về nơi ở của phụ thân, sau đó nói tin tốt này cho ông ấy." "Cũng để ông ấy vui mừng, không biết trong khoảng thời gian này mọi người vì ngươi, đều đặc biệt đau lòng." "Được thôi, vừa hay ta cũng đi thăm phụ thân nàng, đã một thời gian dài không gặp." "Cũng cùng ông ấy ôn lại chuyện cũ, đồng thời cũng nói cho ông ấy biết chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này." Mục đích lần này Diệp Thiên quay về rất rõ ràng, đồng thời cũng để Thiên Đế có thể tin tưởng.

Vậy thì hiện tại quay về Xích Luyện Tộc, nhiệm vụ hàng đầu là phải để tất cả mọi người, biết mình đã quay về.

Khi đó đối mặt với con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, hắn vô cùng bình tĩnh, đặc biệt thản nhiên, không để người khác nhìn ra có chỗ nào không ổn.

Hai người trên đường cũng nói chuyện rất nhiều, bởi vì con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, trong lòng thật sự đặc biệt vui vẻ.

Từ sau khi biết hắn mất, cả người cũng ăn không ngon ngủ không yên, không biết nên đối mặt với chuyện gì.

Hai người vốn mới vừa xác định quan hệ, cũng sắp bàn chuyện cưới hỏi, hiện tại hắn lại ra đi như vậy, tự nhiên đối với một cô gái mà nói, không thể chịu đựng được nhiều đả kích như vậy.

Khi đó Diệp Thiên cũng luôn an ủi cô.

Bởi vì lời giải thích của hắn hoàn toàn khiến cô tin tưởng, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể hạnh phúc.

Hai người đến phòng của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, sau đó con gái ông trực tiếp tiến lên gõ cửa, và đưa Diệp Thiên vào.

"Phụ thân, mau xem ai về này, Diệp Thiên không chết, hắn còn sống quay về." Con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng vô cùng vui mừng, không ngờ Diệp Thiên thật sự không chết.

Vốn khó khăn lắm mới tìm được một người có thể trọng dụng, cứ thế mà chết đi, đối với ông mà nói, thật sự là mất đi một đại tướng.

Khi đó, tộc trưởng thấy hắn quay về liền vội vàng đi lên, cảm thấy hắn bình an quay về thật sự vô cùng kinh hỉ, đồng thời cũng chuẩn bị ngày đại hôn, để hai người nhanh chóng thành hôn, như vậy có thể không còn nỗi lo về sau.

“Diệp Thiên, bây giờ ngươi không chết, sống khỏe mạnh quay về, vậy hôn sự của hai ngươi, cũng nhanh chóng chọn một ngày lành tháng tốt.” “Cứ làm chuyện này đi.” Trong lòng tộc trưởng Xích Luyện Tộc và con gái ông, vẫn luôn nghĩ đến chuyện này, nhưng Diệp Thiên lại trực tiếp từ chối.

“Xin hãy tạm hoãn hôn sự này, bây giờ ta không thể cưới con gái của ngài, bởi vì ta vừa mới bị thương, tuy đã có chút chuyển biến tốt, nhưng vết thương vẫn chưa lành hẳn.” “Nếu kết hôn vào lúc này, e là không được.” Diệp Thiên khi đó trong quá trình nói chuyện, tộc trưởng Xích Luyện Tộc dường như có chút không tin, vì vậy lại kiểm tra vết thương của Diệp Thiên, phát hiện trong cơ thể quả thực có độc tố, chưa được thanh trừ sạch sẽ.

Ông cảm thấy nếu lúc này, tổ chức hôn lễ, thật sự có chút không ổn, đành phải lùi lại sau.

“Vừa rồi ta đã kiểm tra, những thứ trên người ngươi, quả thực chưa được thanh lý sạch sẽ.” “Vậy khoảng thời gian này hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, chuyện hôn nhân sau này hãy quyết định.” Tộc trưởng Xích Luyện Tộc tuy cũng có chút tiếc nuối, nhưng không có cách nào, dù sao bây giờ vết thương của Diệp Thiên chưa lành.

Nếu để hắn và con gái tổ chức đại hôn, chắc chắn cũng không thể tiến hành được, cho nên chuyện này xem ra cũng chỉ có thể lùi lại.

Vốn là một chuyện vô cùng vui vẻ, do nhiều nguyên nhân, dẫn đến không thể tiếp tục tiến hành, chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi.

Thực ra thân phận thật sự của Diệp Thiên, con gái của tộc trưởng đều biết.

Nhưng khi đó để giúp hắn che giấu mọi sự thật, cô không nói trước mặt phụ thân, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chuyện này cô cảm thấy không thể cứ thế lặng lẽ từ bỏ, nhất định phải hỏi rõ mọi chuyện.

Nhưng phụ thân ở đó, không tiện mở lời.

Diệp Thiên khi đó cũng có thể nhìn ra, con gái ông dường như có chuyện muốn hỏi.

Nhưng lúc này Diệp Thiên, hy vọng có thể nhanh chóng quay về phòng nghỉ ngơi, không lãng phí lời nói nữa.

“Được rồi, vậy ta về nghỉ ngơi trước, nếu có chuyện gì, ngài cứ cho người báo một tiếng.” “Ta sẽ đến ngay, vết thương trên người tuy chưa lành hẳn, nhưng bây giờ cũng không có gì đáng ngại, có chuyện gì ngài cứ phân phó.” Diệp Thiên khi đó sau khi nói xong với tộc trưởng, cả người cũng xoay người rời đi.

Chương 2292

Khi đó con gái ông muốn hỏi rõ mọi chuyện, liền bắt đầu đi theo sau hắn.

Bởi vì trước đó hai người chỉ lo vui mừng, đi báo tin vui cho phụ thân, mà quên mất chuyện trước đây.

Bởi vì con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, muốn hỏi Diệp Thiên rốt cuộc có phải vì có nhiệm vụ trên người, cho nên mới rời đi không.

Đợi Diệp Thiên về phòng, con gái của tộc trưởng trực tiếp mở miệng hỏi.

"Diệp Thiên, nói thật cho ta biết, lần này ngươi biến mất không dấu vết, có phải thật sự vì trúng độc không?" "Hay là về Thiên Đình có nhiệm vụ khác, nếu có chuyện gì tuyệt đối đừng giấu diếm, nhất định phải nói thật." Thực ra con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, cũng là một người phụ nữ vô cùng thông minh lanh lợi.

Ban đầu có thể không nghĩ nhiều như vậy, nhưng đau lòng chắc chắn không thể tránh khỏi.

Nhưng Diệp Thiên đột nhiên quay về như vậy, không có chuyện gì, tự nhiên sẽ cảm thấy hắn quay về Thiên Đình, có thể có nhiệm vụ tồn tại.

Với tư cách là người của Xích Luyện Tộc, nhất định phải nắm vững mọi thông tin, không hy vọng Diệp Thiên lừa dối tình cảm của cô, cũng không hy vọng hắn lừa dối tộc của mình.

Cho nên khi đó trong quá trình hỏi, Diệp Thiên lựa chọn không nói, bởi vì dù sao chuyện này liên quan đến tất cả mọi chuyện của Thiên

Giới, không thể nói lung tung.

Con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, thấy Diệp Thiên không nói gì, sau đó cả người cũng bất đắc dĩ rời đi, cảm thấy nếu đã không hỏi được gì, ở lại nữa cũng không cần thiết, không bằng để hắn nghỉ ngơi cho tốt.

Trong khoảng thời gian Diệp Thiên biến mất, người bạn của hắn vẫn luôn ở Xích Luyện Tộc, đem mọi thông tin đều nói cho hắn biết.

"Diệp Thiên, ngươi có biết không, trong khoảng thời gian ngươi không ở đây, Xích Luyện Tộc đã xảy ra rất nhiều chuyện, đến một số người." "Người đó chính là một sứ thần do Ma Tộc phái đến, khi đó sau khi đến đây liền nhìn thấy con gái của tộc trưởng, và thích cô ấy." Minh Hữu thực ra ở đây, vì Diệp Thiên trông coi mọi chuyện.

Bởi vì hắn biết Diệp Thiên chắc chắn sẽ quay về, nếu đợi đến lúc hắn quay về, đối với mọi sự vật ở đây chắc chắn sẽ có chỗ không biết, như vậy hắn có thể giúp giải đáp vấn đề, có thể cung cấp một số manh mối, như vậy có thể làm được vạn vô nhất thất.

Minh Hữu thực ra nói nhiều như vậy, là muốn để hắn hiểu rõ.

Nếu vị đại tiểu thư đó, bị sứ thần Ma Tộc cướp đi, vậy hắn có thể sẽ mất đi người mình yêu.

Nhưng hắn căn bản không biết suy nghĩ của Diệp Thiên.

Đối với Diệp Thiên mà nói, đại tiểu thư hay không đại tiểu thư, thực ra đều không có bất kỳ quan hệ gì.

Hai người vốn không có liên hệ, nếu không phải vì hết lần này đến lần khác bị ép buộc, bảo hắn cưới hoặc trở thành con rể của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, vậy cũng không thể có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Huống chi giữa hai người vốn không có tình cảm, về phần người

khác có thích hay không, đều là những chuyện không quan trọng.

Nhưng khi nghe đến sứ thần Ma Tộc, lại khiến hắn đặc biệt cảnh giác.

Lần này hắn quay lại nơi này, cũng chính vì Thiên Đế giao phó nhiệm vụ.

Nếu những nhiệm vụ này có thể hoàn thành, hắn có thể thuận lợi quay về Thiên Đình, cũng không cần phải quản những chuyện vặt vãnh này nữa.

Khi đó Diệp Thiên biết Minh Hữu, đang vì mình dò la tin tức, thực ra có dụng ý của hắn.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có thể giải quyết được thì không có gì khó khăn.

Nhưng bây giờ hắn rất ngạc nhiên, tại sao Ma Tộc lại phái sứ thần đến, thật sự có chút không hiểu, và hắn định đi tìm hiểu xem sao.

"Chuyện này của ngươi đã khơi dậy tất cả sự tò mò của ta, đột nhiên phái sứ thần Ma Tộc đến." "Nhất định có chuyện lớn sắp xảy ra, nếu không cũng tuyệt đối sẽ không như vậy." Diệp Thiên là người vô cùng thông minh, cảm thấy mọi chuyện căn bản không đơn giản như vậy, cũng không phải dựa vào ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Hiện tại điều quan trọng nhất là nhanh chóng tìm ra âm mưu quỷ kế.

"Những chuyện ngươi nói ta bây giờ đã biết, nếu muốn điều tra rõ mục đích của hắn ở đây, vậy chỉ có thể đi xem thử." Diệp Thiên đôi khi, thật sự có rất nhiều cách, chuyện hắn muốn làm vô cùng đơn giản.

Nếu muốn biết sứ thần Ma Tộc muốn làm gì, vậy mục đích hàng

đầu là theo dõi trước, sau đó làm rõ những vấn đề này.

Cuối cùng Diệp Thiên cũng không chờ đợi nữa, trực tiếp lẻn vào nơi ở của sứ giả Ma Tộc, sau đó bắt đầu theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Chương 2293

Trong quá trình theo dõi, hắn luôn theo sát sứ thần Ma Tộc, vào một mật thất.

Vốn dĩ Diệp Thiên diễn kịch rất tốt, nhưng không ngờ sau khi vào mật thất lại bị phát hiện.

"Ai?

Tại sao lại theo ta, tốt nhất thành thật khai báo, nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi." Khi đó Á Tác vẫn luôn uy hiếp Diệp Thiên, bất kể rốt cuộc là ai, chắc chắn có mục đích của mình.

Diệp Thiên khi đó lâm nguy không loạn, biết mình bị phát hiện cũng không sao, chỉ cần nói ra những gì nên nói, để hắn tin tưởng mục đích của mình, sau đó lại cùng hắn bàn một cuộc giao dịch, như vậy cũng có thể đạt được mục đích của mình.

Nhưng lúc này Diệp Thiên có cách nghĩ của mình, sẽ không nói nhiều.

Nhưng hắn biết Á Tác này vào mật thất, chắc chắn có cách làm của mình.

Khi đó Á Tác cũng vô cùng quỷ quyệt, muốn cùng Diệp Thiên làm giao dịch, hy vọng hắn có thể giữ bí mật cho mình, đừng nói ra ngoài.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Xích Luyện Tộc không phải là nơi ai muốn vào là vào được." "Nếu ngươi không nói rõ chuyện này, ta chắc chắn sẽ báo cho tộc trưởng, để ông ấy xử trí ngươi." Diệp Thiên khi đó không ngừng nói với hắn, hy vọng hắn có thể tự biết mình, đừng tiếp tục làm những chuyện thương thiên hại lý nữa.

Tuy rằng bây giờ Diệp Thiên không biết, hắn rốt cuộc muốn làm gì, nhưng khi phát hiện hắn có ý đồ bất chính, Diệp Thiên cũng muốn xem mục đích thật sự của hắn.

Khi đó, sứ giả này cũng luôn nói chuyện với Diệp Thiên, đồng thời đề nghị hợp tác.

"Ta không biết ngươi là ai, đột nhiên quay lại lại còn theo dõi ta.

Không ngại nói cho ngươi biết, hôm nay ta vào mật đạo này là có chuyện cần làm, người đứng đầu Ma Giới bảo ta đi trộm bí tịch." Nếu có thể trộm được bí tịch này, ta cũng có thể giúp ngươi.

Như vậy ngươi muốn làm tộc trưởng ở đây, ta cũng có thể giúp ngươi.

Khi đó Á Tác căn bản không biết, lai lịch của Diệp Thiên như thế nào, càng không biết quan hệ giữa hắn và tộc trưởng Xích Luyện Tộc.

Cho nên khi đó tưởng rằng dùng cách này, có thể khiến Diệp Thiên đồng ý, sau đó thuận lợi lấy được bí tịch, có thể quay về Ma Tộc cùng lão đại, thương lượng một chuyện.

Diệp Thiên vốn biết sứ giả này đến đây, không chỉ muốn làm một số chuyện ở đây, mà còn được Ma Tộc phái đến trộm mật tịch.

Nếu bây giờ hắn đã biết chuyện này, sẽ không đứng nhìn, càng không để hắn được như ý.

Cho nên khi đó Diệp Thiên trực tiếp nói rõ lai lịch của mình với sứ giả này.

"Sở dĩ ta theo ngươi, cũng chính vì biết ngươi có ý đồ bất chính, nếu bảo ta giúp ngươi trộm bí tịch của Xích Luyện Tộc." "Vậy tuyệt đối không thể được, đừng tưởng rằng cầm danh nghĩa của tộc trưởng là có thể uy hiếp ta, hoặc cùng ta đàm phán điều kiện, ta không phải loại lợi ích nào cũng làm.

Huống chi Xích Luyện Tộc cũng là địa bàn của ta." Thực ra lần này Diệp Thiên, chẳng qua là muốn để người của Ma Tộc và người của Xích Luyện Tộc, không có kết quả tốt.

Hắn nghe theo ý chỉ của Thiên Đế, cho nên Diệp Thiên không thể đáp ứng yêu cầu của hắn, để hắn mang bí tịch đi.

Nhưng khi đó Á Tác cảm thấy, Diệp Thiên quả thực là một người không thông tình đạt lý.

Nếu cứ phải đối đầu với hắn, vậy hôm nay nhất định phải cho hắn nếm mùi, vì vậy hai người đã đánh nhau.

Nhưng khi đó tiếng động quá lớn, tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng nghe thấy, biết bên mật đạo xảy ra vấn đề, cũng vội vàng chạy đến, thấy hai người, lúc đó vô cùng mờ mịt.

Cũng không biết sứ giả này và Diệp Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, ông đã đưa tất cả đến đại điện, sau đó muốn hỏi rốt cuộc là nguyên nhân gì, tại sao lại đánh nhau, rốt cuộc là chuyện gì.

Tộc trưởng Xích Luyện Tộc bây giờ cũng có chút nghi ngờ, tuy không biết hai người rốt cuộc làm gì, nhưng dù sao nơi này, bất kỳ ai cũng không được phép vào, nếu một khi có người vào, chắc chắn có ý đồ bất chính.

Vậy tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng tự nhiên không tha, vì vậy cũng bắt về vội vàng hỏi han.

Chương 2294

Hai người khi đó đứng trên đại điện, Diệp Thiên biểu hiện vô cùng bình tĩnh, hắn biết những chuyện Á Tác này làm, chẳng qua là muốn uy hiếp Xích Luyện Tộc, lấy được cuốn bí tịch.

Nhưng bất luận thế nào cũng sẽ không để người của Ma Tộc được như ý.

Huống chi chuyện này, cũng không phải ba câu hai lời là có thể giải quyết được.

Khi đó tộc trưởng đứng trên đại điện, liền bắt đầu hỏi hai người.

"Hai ngươi nói cho ta biết, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở đó, tại sao lại đánh nhau?" "Nếu không nói rõ chuyện này, chuyện này nhất định sẽ truy cứu đến cùng, tốt nhất là nói thật, đừng ở trước mặt ta giở trò âm mưu quỷ kế." Khi đó, trưởng lão Xích Luyện Tộc, đối với hành vi của hai người cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, cũng không biết tại sao họ lại ở cùng nhau.

Mục đích của họ nếu không làm rõ, trong lòng chắc chắn cũng sẽ có lo ngại.

Vì vậy mới ở trên đại điện không ngừng hỏi han.

Khi đó Á Tác vô cùng thông minh, trực tiếp liền ở trên đại điện tố cáo Diệp Thiên.

"Tộc trưởng có điều không biết, Diệp Thiên kia đang ở đó trộm bí tịch." "Cho nên sau khi thấy hắn có hành vi như vậy, ta bắt đầu dùng lời lẽ ngăn cản, nhưng hắn lại hoàn toàn không nghe lời ta nói." "Hắn còn động thủ với ta, nếu không ta cũng sẽ không đánh kịch liệt như vậy." Diệp Thiên vạn lần cũng không ngờ, người này thật sự có thể

đổ oan.

Vốn là hắn chạy đến đây trộm bí tịch, bảo hắn cùng trộm, hắn không đồng ý mới đánh nhau.

Hiện tại lại đổ hết lên đầu hắn, trước mặt tộc trưởng Xích Luyện Tộc mà vu khống hắn.

Khi đó Diệp Thiên vô cùng bất lực, cảm thấy nếu đã như vậy, vậy thì tương kế tựu kế, đem chuyện này đều nhận hết về mình, sau đó thành công moi ra mục đích của Xích Luyện Tộc, cũng để hắn trở thành hòn đá lót đường cho việc phục hưng Ma Tộc.

"Ngươi nói không sai, ta ở đó chẳng qua là muốn lấy bí tịch, vậy thì sao, ngươi làm gì được ta." Thực ra Diệp Thiên từ sau khi từ Thiên Đình trở về, là để nhận một nhiệm vụ khác.

Cho nên không thể nói rõ mục đích của mình với bất kỳ ai.

Nhưng hiện tại Á Tác này, đem tất cả vấn đề đẩy lên người hắn, cũng có thể để hắn tiếp tục tiến hành chuyện này.

Khi đó tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng không ngờ, Diệp Thiên có thể phản bội mình, huống chi lại dùng chiêu số như vậy.

Cho nên khi đó ông thật sự vô cùng tức giận, không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Bởi vì vốn cảm thấy Diệp Thiên là một người không tồi, cũng vô cùng tán thưởng hắn, nhưng xảy ra chuyện như vậy thật sự không giống với những gì ông nghĩ.

Cho nên khi đó tộc trưởng Xích Luyện Tộc, bắt đầu nổi giận với Diệp Thiên.

"Diệp Thiên, ngươi to gan thật, ta tin tưởng ngươi như vậy, ngươi lại chạy đến đây trộm bí tịch." "Ngươi có biết ngươi đã phạm

phải đại kỵ của Xích Luyện Tộc không, nếu đã thừa nhận chuyện này không hối cải, vậy chỉ có thể cho người đánh ngươi vào thiên lao trước, chờ xử lý." Khi đó Diệp Thiên không biện giải cho mình bất kỳ một câu nào, hay bất kỳ một câu nào trái với lương tâm.

Hắn chỉ cảm thấy nếu chuyện này đã quyết định như vậy, vậy hắn cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận tất cả mọi chuyện bất công.

Huống chi Diệp Thiên có kế hoạch của mình.

Vốn dĩ Á Tác không có ý định làm cho chuyện này trở nên quá nghiêm trọng.

Hắn chỉ hy vọng có thể để Diệp Thiên giúp đỡ, lấy được bí tịch.

Bởi vì lần này đến Xích Luyện Tộc, là phụng mệnh của lão đại Ma Tộc.

Nếu chuyện này không hoàn thành, quay về cũng không có cách nào báo cáo.

Nhưng lại thấy tộc trưởng Xích Luyện Tộc, đánh hắn vào thiên lao.

Nhưng khi đó Diệp Thiên vô cùng thông minh, cảm thấy nếu dùng cách này có thể triệt để chặt đứt mọi chuyện của Ma Tộc, vậy cũng là một chuyện không thể tốt hơn.

Nhưng khi đó Á Tác biết được những việc tộc trưởng Xích Luyện Tộc làm, đồng thời cũng dùng danh nghĩa Ma Tộc để uy hiếp.

"Tốt nhất là khách khí một chút với hắn, nếu cứ tiếp tục như vậy." "Vậy người của Ma Tộc tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi, cũng đừng trách ta không nói trước." Á Tác tuy là sứ thần do Ma Giới phái đến, nhưng chưa bao giờ coi Xích Luyện Tộc ra gì.

Chương 2295

Bất kể rốt cuộc muốn làm gì, hay có ý đồ gì khác, những điều này Á Tác thực ra trong lòng đều rất rõ.

Tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Nếu đã có bí tịch trong tay, vậy bí tịch này đối với ông mà nói, cũng vô cùng quan trọng.

Tộc trưởng Xích Luyện Tộc, cũng sẽ không dễ dàng cúi đầu trước bất kỳ ai.

Diệp Thiên khi đó cảm thấy Á Tác này, thật sự quá thú vị.

Thực ra bí tịch hắn tìm, căn bản không ở trong tay tộc trưởng Xích Luyện Tộc.

Bởi vì trước đây Diệp Thiên và con gái ông đã định ở bên nhau, tộc trưởng Xích Luyện Tộc sớm đã giao vật quan trọng nhất vào tay hắn.

Nhưng hiện tại Á Tác này giống như một tên ngốc, ở đây tìm kiếm.

Diệp Thiên khi đó lặng lẽ nói cho Á Tác biết.

“Đừng phí công vô ích nữa, bí tịch ngươi tìm thực ra sớm đã ở trong tay ta rồi.” “Có tìm nữa cũng vô ích, đều không tìm được, thay vì lãng phí thời gian của ngươi, không bằng làm tốt những gì nên làm.” Khi đó Diệp Thiên trong quá trình nói những lời này, không nói nhiều.

Chỉ cần để Á Tác biết rõ, một mực đi tìm bí tịch, thực ra đang ở trong tay hắn.

Nhưng Á Tác lại cảm thấy Diệp Thiên, có khả năng đang lừa hắn.

Nếu bí tịch thật sự ở trong tay hắn, tại sao trước đây khi đàm phán điều kiện với hắn, lại không đồng ý?

Tại sao lại phải đợi đến lúc bị giam, sau đó lại nói ra những lời này.

“Ngươi thật sự coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?

Nếu ngươi thật sự có bí tịch, tại sao không lấy ra sớm hơn?” Bây giờ Á Tác vốn đã chịu thiệt, sẽ không bị Diệp Thiên lừa nữa, cho nên khi đó cũng không tin tưởng.

Nhưng Diệp Thiên trực tiếp liền lấy bí tịch ra, ở trước mặt Á Tác huơ qua huơ lại hồi lâu, quả thực đắc ý quên cả trời đất.

Khi đó sau khi thấy hắn lấy bí tịch ra, Á Tác cũng tin những lời hắn nói.

Nhưng đúng lúc này tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng đến, bảo Diệp Thiên đi xuống trước, ông có chuyện muốn nói.

“Diệp Thiên, ngươi ra ngoài trước, ta có chuyện muốn nói với Á Tác này, nếu không có triệu hoán.” “Đừng vào nữa.” Khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy để Diệp Thiên thi triển, nhưng không ngờ lại bị từ chối.

“Á Tác, ta không quan tâm ngươi được ai phái tới, ở trong Xích Luyện Tộc này, không phải Ma Tộc, tốt nhất nên thành thật một chút?” “Nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Bất kể là lúc nào nơi nào, cũng nên biết rõ vị trí của mình.” Tộc trưởng Xích Luyện Tộc nói mấy câu, nhưng không hề sợ hãi Ma Tộc hay muốn làm khó Á Tác.

Hắn chỉ cảnh cáo một lần nữa, đừng lấy người của Ma Tộc ra để áp chế, đồng thời cũng không cần bất kỳ ai phải cảnh cáo hắn.

Hơn nữa, một Á Tác cỏn con cũng chỉ là một sứ thần.

Có thể để hắn sống đến bây giờ đã là nể mặt lắm rồi, cũng là vì Xích Luyện Tộc không muốn làm to chuyện.

Bất kể mục đích thực sự của hắn là gì, chỉ cần không liên quan đến lợi ích của tộc, hắn cũng sẽ không can thiệp.

Ngay từ lúc bị giam vào đây, Á Tác đã không hề sợ hãi, hắn biết rằng chỉ dựa vào tộc trưởng Xích Luyện Tộc và cả gia tộc này cũng chưa chắc đấu lại được Ma Tộc, huống hồ hắn còn là sứ thần.

Nếu có bất kỳ sai sót nào, người của Ma Giới chắc chắn sẽ chiếm đóng Xích Luyện Tộc.

“Cho ngươi mặt mũi nên mới thả ngươi đi, nhưng hãy nhớ kỹ lời của ta.” “Đừng có năm lần bảy lượt khiêu khích uy nghiêm của ta.

Dù Ma Tộc có phái người tới, ta cũng sẽ giết.” Trong lúc nói những lời này, lão đại cũng không giải thích gì thêm, cũng không nói nhiều lời để giao lưu.

Chương 2296

Từ lúc Á Tác bước vào Xích Luyện Tộc, hắn đã mang một vẻ mặt đầy tự tin, căn bản không coi ai ra gì, tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng không để trong lòng.

Hắn cảm thấy người của Ma Tộc mà nổi giận, san bằng nơi này thành bình địa cũng là chuyện có thể.

Huống hồ một Xích Luyện Tộc nhỏ bé lại dám ở trước mặt hắn uy hiếp, dọa dẫm, vậy thì có dọa được hắn không?

Mặc dù Á Tác không bị dọa, nhưng hắn cũng biết cái gọi là lấy lùi làm tiến.

Dù sao một mình đơn thương độc mã ở lại Xích Luyện Tộc cũng không nên làm to chuyện.

Nếu không bí tịch chưa lấy được vào tay, nên lúc đó Á Tác bèn nhẹ giọng nói với tộc trưởng Xích Luyện Tộc: "Lời của ngài ta đã nhớ kỹ, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa." "Nếu không có việc gì thì ta xin về trước." Thực ra Á Tác nói vậy trong lòng không cam tâm, tình không nguyện, hắn vốn không muốn cúi đầu trước bất kỳ ai, huống hồ là một Xích Luyện Tộc nhỏ bé.

Nếu không phải vì muốn lấy được bí tịch, hắn cũng không thể nào dây dưa với họ lâu như vậy.

Lúc đó, đại trưởng lão cũng hoàn toàn không biết những lời mà hắn và Diệp Thiên đã nói với nhau trước đó.

Bây giờ Á Tác chỉ muốn nhanh chóng đi tìm Diệp Thiên, tính toán rõ ràng món nợ lần trước.

Bởi vì hắn biết bí tịch đang ở trong tay Diệp Thiên, nên mới bày ra

một màn kịch như vậy.

Hắn thật sự có chút không hiểu, nếu Á Tác không hỏi cho rõ ràng, cả người hắn cũng đặc biệt không cam tâm.

Á Tác chưa bao giờ chịu thiệt thòi như vậy, càng chưa từng để ai hãm hại mình.

Nhưng duy chỉ có tên Diệp Thiên này lại giống như một tên nhóc ranh gây chuyện.

Cho nên hắn phải tìm hiểu cho rõ, Diệp Thiên rốt cuộc là người thế nào, vì sao trên tay hắn lại có bí tịch?

Nếu không làm rõ chuyện này, trong lòng hắn luôn canh cánh không yên.

Lúc đó, sau khi bị tộc trưởng Xích Luyện Tộc gọi ra ngoài, Diệp Thiên trở về phòng với chút mệt mỏi, bèn nhanh chóng đi ngủ để dưỡng tinh súc nhuệ.

Huống hồ, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Diệp Thiên chẳng có gì phải lo lắng, về điểm này, trong lòng hắn còn rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Còn Á Tác lúc đó trong lòng vẫn luôn oán hận về chuyện này, cảm thấy Diệp Thiên đã chơi xỏ mình.

Bất kể là vì chuyện gì, tất cả cũng là vì cuốn bí tịch kia.

Hắn thật sự đã hao tổn tâm cơ, để có thể ở lại Xích Luyện Tộc hoàn thành nhiệm vụ mà tộc trưởng Ma Tộc giao phó.

Dĩ nhiên, lúc đó Á Tác cũng không biết, Diệp Thiên trong phòng đã sớm ngủ say như chết.

Trong lòng Diệp Thiên vẫn luôn biết rõ mục đích của Á Tác khi đến Xích Luyện Tộc, bao gồm cả những chuyện hắn gặp phải.

Hắn còn có nhiệm vụ do Thiên Đế giao phó, bất luận thế nào Diệp Thiên cũng phải thành công đạt được.

Như vậy mới có thể trở về Thiên Giới báo cáo với Thiên Đế, khiến cho Ma Tộc hoàn toàn sụp đổ, đến mức không thể cứu vãn.

Diệp Thiên lúc đó ngủ thật sự quá say, đột nhiên bị Á Tác đánh trúng nên vô cùng kinh ngạc.

Hắn vốn đã chìm vào mộng đẹp, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại bị người ta đánh.

Cho nên lúc đó trong lòng hắn thật sự có chút bất mãn, sau cơn kinh ngạc, Diệp Thiên định hỏi, nhưng Á Tác đã trực tiếp mở miệng trước.

"Diệp Thiên, ngươi giấu bí tịch ở đâu rồi?

Mau giao ra đây, nếu không giao ra…" "Thì đừng trách ta không khách khí, dù sao ngươi cũng biết mục đích của ta rồi." Nếu đã ở trước mặt ta nghênh ngang lấy ra bí tịch, bất kể ngươi muốn làm gì, thứ này vốn không thuộc về ngươi, tốt nhất mau giao ra, như vậy ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Chương 2297

Diệp Thiên thực ra đã sớm đoán được trạng thái nội tâm của Á Tác.

Hắn cũng biết nếu Á Tác biết hắn lấy bí tịch, chắc chắn sẽ đổ mọi vấn đề lên đầu hắn, về điểm này, thực ra Diệp Thiên càng hiểu rõ hơn.

Chỉ là có lúc hắn không muốn nói ra mà thôi, nhưng nếu muốn cuốn bí tịch này, Diệp Thiên không thể nào đưa cho hắn được.

"Hôm nay nếu ngươi đến vì bí tịch, vậy thì đừng nói gì cả, mau cút khỏi tầm mắt ta, ngươi biết không?" "Cuốn bí tịch này ta đã tốn bao tâm tư mới lấy được, nhưng thứ này đối với ta cũng vô cùng quan trọng, cho nên tuyệt đối sẽ không đưa cho ngươi." Diệp Thiên không phải là người bị dọa mà lớn lên, không đưa là không đưa, bất kể là ai cũng không thể lay chuyển được hắn.

Cho nên lúc đó Á Tác thực sự không thể khống chế được cảm xúc của mình, nếu hôm nay Diệp Thiên không lấy thứ đó ra, hắn chắc chắn sẽ tấn công.

Bất luận thế nào cũng phải lấy được vào tay, vì vậy lúc đó hắn và Diệp Thiên đã ra tay đánh nhau.

Ngay lúc này, con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc nghe thấy tiếng động, cũng vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy hai người họ, nàng không biết vì chuyện gì mà đánh nhau, nhưng dù có chuyện gì cũng có thể từ từ nói.

Thấy vậy, nàng vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Hai người các ngươi lại sao thế?

Mới nghe động thủ lúc trước, giờ lại đánh nhau rồi à?" "Có chuyện gì không thể nói chuyện đàng hoàng sao, cứ phải dùng vũ lực mới giải quyết được à." Con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc sở dĩ xuất hiện ở đây, là vì bất kể Á Tác là người nơi nào, nếu muốn bắt nạt Diệp Thiên, nàng tuyệt đối không cho phép, bởi vì Diệp Thiên là người của nàng.

Chỉ có nàng mới được bắt nạt hắn, cho nên lúc đó nàng đã nói chuyện với hắn.

Để có thể khiến hắn dừng mọi hành động lại, không tiếp tục nữa.

"Hai người có gì thì từ từ nói, nếu nói không được thì tránh mặt nhau đi, đừng gặp lại nữa.

Á Tác, ngươi qua kia tranh luận với ta." Con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng là một người làm việc quyết đoán, mặc dù có lúc không muốn làm, nhưng không có nghĩa là nàng không biết gì.

Bất kể Á Tác này muốn làm gì, những chuyện ẩn giấu trong lòng hắn, nàng cũng có thể đoán ra được.

Lúc đó, Diệp Thiên thấy con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc xuất hiện, hắn cũng không nói gì thêm, dừng mọi cuộc đấu lại.

Nhìn hai người họ rời đi, hắn cũng không hỏi nhiều, đối với hắn, con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc thực ra trong lòng không có địa vị gì, nếu không phải vì một lợi ích nào đó tồn tại, hắn cũng sẽ không đạt được thỏa thuận với nàng.

Hiện giờ hai người họ có chuyện cần bàn, vậy thì hắn cứ về ngủ một giấc cho ngon, những chuyện còn lại Diệp Thiên cũng không quan tâm.

Lúc đó, Á Tác trong lòng khá vui vẻ, khoảnh khắc đó, hắn có chút cảm tình với con gái của lão đại.

Hiện giờ nàng lại ngăn cản cuộc đấu của hai người, tạm dừng mọi chuyện và gọi hắn đi.

Cho nên lúc đó hắn còn tưởng nàng muốn dẫn mình đến công viên hẹn hò.

Á Tác lúc đó vô cùng ngây thơ, cảm thấy con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng có tình ý với mình.

Bất kể sao, tướng mạo của hắn cũng vô cùng anh tuấn, cho nên lúc đó hắn chậm rãi đi theo sau nàng.

Đến hoa viên, hắn vốn đang vui vẻ đi cùng nàng, nhưng không ngờ con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc quay đầu lại, vẻ mặt đặc biệt không tốt, giọng điệu lạnh lùng, cũng đặc biệt nghiêm khắc.

"Ngươi có biết hôm nay ta gọi ngươi ra đây riêng để làm gì không?

Ta muốn cảnh cáo ngươi, từ nay về sau hãy tránh xa Diệp Thiên một chút." "Đừng tiếp cận hắn nữa, cũng đừng mong từ trên người hắn có được thứ gì, hay có ý đồ gì khác." Diệp Thiên đối với nàng mà nói thật sự đặc biệt quý giá, bất kỳ ai muốn bất lợi với hắn, hoặc có suy nghĩ gì khác, con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc đều sẽ bóp chết từ trong trứng nước, bất kể người đó là ai, cho dù là sứ giả của Ma Tộc.

Nàng cũng không thể nào bật đèn xanh cho Á Tác.

Thực ra hắn tìm đến gây sự với Diệp Thiên không phải một hai lần, trong lòng nàng không nói không có nghĩa là không biết.

Lần này nàng muốn hắn hiểu rõ rằng, Diệp Thiên là người của nàng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai bắt nạt.

Chương 2298

Lời cảnh cáo lúc đó cũng là để cho Á Tác biết rõ, nếu còn có lần sau, nàng chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Kỳ thực nàng không hề nói với Á Tác rằng mình thích Diệp Thiên, dù sao chuyện của hai người cũng chưa truyền ra ngoài ở Xích Luyện Tộc, chỉ có cha nàng biết tâm ý của hai người họ.

Lúc đó Á Tác cũng đặc biệt kinh ngạc, không ngờ nàng lại vì một tên Diệp Thiên mà chạy đến đây cảnh cáo hắn, hoàn toàn không thích hợp để hẹn hò.

Nàng đã trịnh trọng nói rõ mọi chuyện với hắn.

Con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc thật sự không nể nang chút nào.

Thực ra trong lòng, nàng biết tình cảm của Á Tác dành cho mình, biết từ lúc hắn đến đây, hắn đã đặc biệt thích nàng.

Nhưng tình cảm của mỗi người thực ra đều không giống nhau.

Đối với người mình thích là Diệp Thiên, bất kể có xuất hiện người nào đẹp trai hơn, hay tốt hơn hắn gấp mười lần, con gái của lão đại cũng sẽ vĩnh viễn không thích.

Bởi vì nàng cảm thấy một trái tim đã đặt cả vào người hắn, cho nên cũng không thể chịu được khi người khác tìm đến gây sự với hắn.

Bất kể Á Tác này muốn làm gì, chỉ cần ở trên địa bàn của nàng thì nên nghe lời nàng.

Sau khi nói xong những lời đó, nàng cũng bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến trạng thái nội tâm của Á Tác, cũng không cân nhắc xem hắn có vì chuyện này mà trong lòng không thoải mái hay không, đó là sự

đáp trả lớn nhất đối với người đó.

Lúc đó, nhìn bóng lưng nàng rời đi, Á Tác cũng là một người vô cùng thông minh, từ lời nói, giọng điệu cho đến biểu cảm của nàng, hắn biết nàng nhất định thích Diệp Thiên, nếu không một đại tiểu thư đường đường lại vì một người như vậy mà đi cảnh cáo hắn.

Hoàn toàn không hợp lý, vốn dĩ Á Tác đã đặt cả trái tim mình lên người nàng, nhưng hiện giờ biết trái tim nàng lại ở trên người kẻ khác, thật không biết nên dùng lời lẽ gì để hình dung.

Lúc này, Á Tác thật sự muốn đến khách sạn uống cho say mèm, để mình say đến trời đất mù mịt, không nghĩ ngợi gì nữa, như vậy sẽ không còn đau khổ.

Mỗi người dù lợi hại đến đâu cũng không thể chịu đựng được đả kích tình cảm, bởi vì tình cảm một khi đã làm tổn thương người ta, thật sự là tổn thương rất sâu sắc, dù có cố gắng hàn gắn cũng khó mà ghép lại được trái tim tan vỡ.

Á Tác một mình không biết đi đâu, cũng không có ai để tâm sự, vì quá đau lòng nên chỉ có thể đi về phía khách sạn.

Đến khách sạn, Á Tác gọi mấy vò rượu, một mình bắt đầu say sưa ở đó, uống một trận cho đã.

Nhưng không ngờ giữa chừng lại bị một người lạ mặt ngăn lại.

“Chuyện gì khiến ngươi bối rối như vậy, chẳng lẽ không biết uống rượu hại thân sao?

Nếu thật sự có vấn đề không giải quyết được…” “Ngươi hoàn toàn có thể nói với ta, ta có thể giúp được, giúp ngươi không cần uống rượu mà vẫn giải được sầu.” Sự xuất hiện của người này lúc đó cũng khiến Á Tác đặc biệt kinh ngạc, bởi vì bản thân hắn hiện tại ở nơi này căn bản không có người quen, cũng sẽ không nói chuyện với người lạ.

Nhưng người này lại trực tiếp ngăn cản hắn, Á Tác không phải là người vì tình cảm mà đau lòng đến mất hết khả năng phán đoán, hắn phải làm rõ vì sao người này muốn giúp mình.

Chẳng lẽ có dụng ý khác?

Mượn tay hắn để làm việc, Á Tác tuyệt đối sẽ không để người đó được như ý.

Cho nên lúc đó hắn chọn cách án binh bất động, không nói gì.

Nhưng người này dường như thật lòng muốn giúp đỡ, cho nên lúc đó Á Tác cũng nghe thử xem.

Rốt cuộc bằng cách nào mới có thể khiến hắn hoàn thành được những chuyện trong lòng.

Á Tác hiện tại chỉ có say mèm mới có thể buông bỏ mọi suy nghĩ không vui.

Nếu không, cơn oán khí trong lòng hắn cũng không biết nên trút vào đâu.

Người lạ mặt này thực ra là một nữ tử, một người phụ nữ đến từ dị vực.

Trong lúc nói chuyện với Á Tác, nàng dường như có khả năng tiên tri, có thể hoàn toàn thấu hiểu những vấn đề mà hắn đang bối rối, bởi vì đầu óc của một người phụ nữ thông minh nhất, khi đối mặt với bất kỳ chuyện gì cũng có thể giữ được bình tĩnh.

Chương 2299

Cho nên lúc đó Á Tác đặc biệt tò mò, không biết rốt cuộc nàng muốn làm gì, nhưng nếu thật sự có thể giúp hắn giải trừ những lo lắng này, tự nhiên là một chuyện tốt.

"Vậy nếu ngươi nói thế, thật sự có cách thì cứ xem sao." Thực ra trong lòng Á Tác vẫn luôn thích con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc, nhưng với tình trạng hiện tại, cộng thêm giọng điệu của nàng hoàn toàn hướng về Diệp Thiên, nếu thật sự như vậy, chẳng phải hắn không còn chút cơ hội nào sao.

Hiện giờ khó khăn lắm mới có người giúp đỡ, hắn cũng muốn xem xem rốt cuộc có cách gì, mới có thể khiến hắn thuận lợi ôm được mỹ nhân về.

"Vấn đề của ngươi hoàn toàn là chuyện tình cảm nam nữ.

Nếu muốn để Diệp Thiên và con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc phát sinh quan hệ…" "Vậy ngươi xem thử khả năng này, có thể khiến Diệp Thiên tiếp tục ở lại đó không?" Hơn nữa hai người họ cũng không có bất kỳ quan hệ nào, nếu danh tiết của một cô gái bị hủy hoại như vậy, cha nàng chắc chắn sẽ không cho phép.

Chỉ cần đuổi Diệp Thiên đi, ngươi có thể thuận lý thành chương giành lại nàng.

Lúc đó, người phụ nữ này nói rất nhẹ nhàng.

Nàng cảm thấy bằng cách này, Á Tác có thể thuận lợi có được người phụ nữ, không những thế còn có thể trừ đi cái gai trong mắt.

Nhưng bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể nào làm được chuyện này, huống hồ đó còn là người phụ nữ mình yêu.

Nếu để nàng và người đàn ông khác phát sinh quan hệ rồi mới cưới về, chẳng phải cảm thấy có chút không ổn sao?

Cho nên lúc đó Á Ttac vẫn luôn suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng cuối cùng chọn cách từ bỏ.

Nếu dùng cách này để đuổi người mình ghét đi, thật sự không có cách nào làm được.

"Ngươi còn nghi ngờ gì sao, nếu không làm theo cách này, Diệp Thiên không những không biến mất khỏi tầm mắt ngươi…" "Ngược lại còn cướp đi người phụ nữ của ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự hy vọng mình chẳng có được gì sao?" Lúc đó, người này vẫn luôn không ngừng khuyên bảo Á Tác, để hắn làm theo lời nàng nói.

Như vậy mới có thể đạt được mục đích.

Nhưng lúc đó Á Tác thật sự không vượt qua được rào cản này, bèn nói rõ suy nghĩ của mình với nàng.

"Mặc dù cách này cũng khá hay, nhưng nếu để người phụ nữ ta yêu và Diệp Thiên xảy ra chuyện đó…" "Ta thật sự không làm được." Á Tác nói rõ thái độ của mình.

Nhưng Kiều Ương ở bên cạnh vẫn không ngừng khuyên nhủ.

"Ngươi sao lại cố chấp vậy?

Chẳng lẽ cách ta đưa cho ngươi có gì không ổn sao?" "Nếu không thì còn cách nào khác giải quyết được, cuối cùng chẳng phải vẫn là kết cục này sao?" Dùng mê hồn hương, như vậy vừa không làm hại bất kỳ ai, đồng thời cũng có thể hoàn thành được chuyện này.

Lúc đó, người phụ nữ không ngừng khuyên bảo, Á Tác cũng cảm thấy cách này khá hay, bèn đồng ý.

"Đừng lo, loại thuốc này ta thường dùng, sẽ không gây hại gì cho

con người.” “Chỉ cần có thể giúp ngươi hoàn thành chuyện này, chẳng phải cũng là một chuyện tốt sao?” “Ngươi không cần ở đây tốn tiền mua say nữa, huống hồ như vậy vừa đau lòng lại vừa tốn thời gian, ngược lại còn không đạt được việc muốn làm.” Lúc đó, sau khi đưa thuốc cho Á Tác, người đó cũng rời đi.

Á Tác cầm thuốc trở về phòng mình, nhưng trong lòng vẫn luôn có chút e dè về chuyện này.

Hắn không biết có thật sự nên làm theo lời nàng nói không, nếu như vậy thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Á Tác cũng không thể hoàn toàn chắc chắn, nhưng ít nhất loại thuốc này có thể khiến hắn và con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc ở bên nhau, đuổi Diệp Thiên đi.

Cho nên lúc đó Á Tác một mình đi ra ngoài, thấy con gái của lão đại đang ở đó hát.

Giọng hát thật sự đặc biệt du dương, nhìn từ xa, thân hình nàng cũng uyển chuyển thướt tha.

Càng nhìn càng thích, quả thực khó mà dứt ra được.

Lúc đứng ở bên cạnh, Á Tác cũng vô cùng rối rắm, không biết nên đối xử với nàng thế nào, có thật sự nên làm theo cách trước đó không.

Nhưng lại có chút không nỡ, dù sao đó cũng là người mình thích, ai lại có thể hạ thủ được chứ?

Huống hồ còn liên quan đến vấn đề danh tiết, cho nên lúc đó hắn rối rắm đến mức không biết phải làm sao.

Chương 2300

Lúc này, tỳ nữ của Xích Luyện Tộc cũng lén lút phát hiện Á Tác đang ở bên cạnh quan sát đại tiểu thư nhà mình.

Bèn vội vàng chạy qua đó nói với đại tiểu thư.

"Đại tiểu thư, đại tiểu thư, nhìn xem người tên Á Tác kia đang nhìn ngài từ xa đã lâu rồi." "Cũng không biết có ý đồ xấu gì không, lúc hắn nhìn chằm chằm ngài hoàn toàn không chú ý." Cho nên nàng vội vàng báo cho tiểu thư, nếu hắn thật sự có ý đồ xấu, tiểu thư chúng ta không thể nương tay được.

Lúc đó, tỳ nữ của Xích Luyện Tộc hoàn toàn không cho hắn chút mặt mũi nào, mặc dù không có bất kỳ lời nói giao lưu nào với hắn, nhưng đã đem chuyện này nói cho tiểu thư biết.

Lúc đó, đại tiểu thư thấy Á Tác ở bên cạnh cũng đi tới, đồng thời cũng nói với hắn rằng, thực ra trong lòng nàng chỉ có vị trí của một mình Diệp Thiên, căn bản không thể chứa thêm bất kỳ người đàn ông nào khác, bất kể hắn có tốt đến đâu, nàng cũng vĩnh viễn không thể nào động lòng.

Cho nên nàng cũng biết tấm lòng của Á Tác, chỉ hy vọng hắn có thể hiểu.

Hai người họ căn bản không thể có bất kỳ mối quan hệ nào.

"Á Tác, thực ra trong lòng ta biết ngươi nghĩ gì, nhưng hai chúng ta chỉ có thể làm bạn tốt." "Đừng có bất kỳ suy nghĩ viển vông nào nữa, ta cũng có người mình thích rồi, tuy không phải là ngươi." Có lẽ hắn cũng có thể đoán ra, nếu chúng ta làm bạn, mọi chuyện có thể sẽ tốt hơn một chút.

Con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc nói rất rõ ràng, muốn làm bạn tốt với Á Tác, như vậy chỉ có thể khiến hắn đoạn tuyệt mọi suy nghĩ.

Lúc đó, Á Tác bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý.

Bởi vì đối phương đã nói đến mức này, nếu còn cố chấp thì có vẻ hơi khiên cưỡng.

Sau khi bất đắc dĩ đồng ý, Á Tác cũng trở về phòng mình, lấy ra loại thuốc mà Kiều Ương đưa, vẫn luôn do dự không quyết.

Lúc Á Tác nhìn loại thuốc đó, hắn thật sự không biết có nên dùng không, hay có thật sự nên làm vậy không?

Hắn vẫn luôn do dự, bất kể chuyện này có thành công hay không, trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy, làm vậy có thể là trái với lương tâm.

Nhưng không còn cách nào khác, lúc đó Kiều Ương cũng ở trước mặt Á Tác, dường như biết hắn sẽ không làm vậy, hoặc không biết cách dùng loại thuốc này.

Nàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, chưa từng biến mất, muốn giúp hắn giải đáp tất cả những vấn đề này.

Cho nên ngay từ khoảnh khắc xuất hiện trước mặt hắn, nàng đã trực tiếp nói với Á Tác: "Ngươi đang lo lắng gì?

Có điều gì băn khoăn sao?

Hôm nay ta đến đây là để dạy ngươi cách dùng loại thuốc này." Bởi vì lần trước đi quá vội vàng, cho nên hắn không biết công dụng của loại thuốc này, bao gồm cả cách dùng, nếu có nhu cầu nàng đều có thể giúp đỡ, hắn phải nhớ kỹ những lời này.

Lúc đó, người phụ nữ này vẫn luôn nói cho Á Tác cách sử dụng,

nhưng bây giờ bản thân hắn có chút hối hận, không muốn dùng cách này để đối xử với nàng, huống hồ trước đó con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc đã nói rõ muốn làm bạn tốt với hắn.

Nàng cũng không có tình ý đó với hắn, nếu làm ra chuyện như vậy, hắn thật sự cảm thấy có chút áy náy, cũng là làm trái lương tâm, mặc dù hắn không phải người tốt, nhưng cũng không phải người xấu, cũng không muốn thấy người mình thích rơi vào tình cảnh như hôm nay.

Hơn nữa, người phụ nữ này cũng không biết là người tốt hay người xấu, thật lòng muốn giúp hắn, hay có ý đồ gì khác, những điều này Á Tác đều không biết.

Cho nên lúc đó cả người hắn cũng để thuốc ở đó, không định sử dụng, bất kể là phương pháp hay cách thức nào, Á Tác cũng sẽ không đồng ý.

Lúc đó, Kiều Ương thấy Á Tác có chút do dự, bèn bắt đầu không ngừng ép buộc hắn.

"Có gì mà do dự, chuyện đã bày ra đó rồi, ta nói cho ngươi biết." "Nếu hôm nay ngươi không làm theo lời ta nói, vậy thì đừng trách ta không khách khí." Những bí mật trước đó của hắn sẽ bị nói hết cho mọi người, xem sau này hắn còn ở lại Xích Luyện Tộc này được không.

Lời nói lúc đó cũng chính là điều mà Kiều Ương luôn muốn, bởi vì mục đích nàng tiếp cận Á Tác từ đầu là muốn để hắn ở trong Xích Luyện Tộc làm những chuyện đó.

Bởi vì chỉ có để hắn gián tiếp hoàn thành những chuyện này, nàng mới có thể đạt được mục đích của mình.

Lúc đó thấy Á Tác bị tình cảm bức bách, người như vậy rất dễ lợi dụng, nhưng không ngờ hắn lại năm lần bảy lượt do dự, không giữ

lời hứa, vậy thì người phụ nữ này chỉ có thể ép buộc hắn một phen, để hắn hoàn thành chuyện này, nếu không mọi thứ căn bản không thể đạt được như dự tính.

Kỳ thực Á Tác vốn không muốn làm vậy, hắn biết mình không thể làm trái lương tâm để làm những chuyện đó.

Nhưng dưới sự ép buộc liên tục của Kiều Ương, hắn cảm thấy nếu nàng công khai thân phận và bí mật của hắn, vậy thì những nỗ lực trước đó của hắn đều đổ sông đổ biển, người vốn muốn giúp hắn, thực ra chỉ là lợi dụng hắn mà thôi.

Chương 2301

Bây giờ Á Tác thật sự đặc biệt bất đắc dĩ, nếu không làm theo lời người phụ nữ nói, thân phận của hắn chắc chắn sẽ bị bại lộ, nhưng nếu thật sự làm theo lời nàng, trong lòng lại có chút không nỡ, thật sự khiến hắn khó xử.

Không biết nên quyết định thế nào, nhưng bây giờ chuyện này đã là ván đã đóng thuyền.

Nếu Á Tác bây giờ không làm, một mặt thân phận của hắn sẽ bị bại lộ, mặt khác hắn cũng không có được người mình thích.

Đối mặt với sự thanh trừng đó, cho nên lúc đó hắn chỉ có thể hạ quyết tâm, làm theo lời nàng nói.

"Được rồi, những gì nên làm, những gì phải làm trong lòng ta đã hiểu, ta cũng sẽ làm theo lời ngươi." "Bây giờ thuốc này đưa cho ngươi, nên làm gì thì làm đi." Á Tác cũng thuộc dạng bị ép buộc bất đắc dĩ, nhưng không còn cách nào khác, việc cần làm vẫn phải làm.

Bèn Á Tác một lần nữa đến phòng của con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc, đồng thời cũng dẫn nàng đến phòng Diệp Thiên, sau đó lại đặt mê hồn hương vào trong.

Lúc đó, hai người họ căn bản không biết, đây chỉ là một âm mưu mà thôi.

Họ tưởng rằng đối phương có tình ý với mình, bởi vì trước đó Diệp Thiên đối với con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc không có nhiều suy nghĩ, nếu không phải vì có hiệp nghị giữa hai người, có lẽ cũng không thể nào nảy sinh những mối liên hệ không cần thiết.

Con gái của lão đại tưởng rằng Diệp Thiên tìm nàng có chuyện

cần bàn, cho nên lúc đó vui vẻ đến phòng của hắn, nhưng ai ngờ lại có mê hồn hương ở đó tác oai tác quái.

Lúc đó, từng bước từng bước đều rơi vào cạm bẫy của Á Tác, chậm rãi bước xuống.

Á Tác một mình ở bên ngoài, cũng luôn quan sát.

Bởi vì loại mê hồn hương này, nếu khả năng tự chủ không tốt, chắc chắn sẽ không thể kiểm soát được.

Nhưng Á Tác đặt mê hồn hương vào phòng Diệp Thiên cũng chưa chắc có tác dụng.

Diệp Thiên cũng là một nhân vật đặc biệt lợi hại, cho nên lúc đó biết có tình huống, hắn trực tiếp nín thở.

Nhưng con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc dường như không thể chịu đựng nổi, bèn cả người có chút mê man, tựa vào người Diệp Thiên, cũng ôm chặt lấy cổ hắn, đẩy cũng không ra.

Bất đắc dĩ, Diệp Thiên chỉ có thể để nàng tiếp tục, nhưng chuyện này sẽ không kết thúc như vậy.

Diệp Thiên cũng không thể để những chuyện không cần thiết xảy ra với mình.

Hơn nữa, hắn đoán rằng chuyện này nhất định có người cố ý làm, mặc dù không biết là ai, nhưng Diệp Thiên cũng sẽ giải đáp tất cả các vấn đề, tuyệt đối không để loại chuyện này xảy ra với mình.

Huống hồ mỗi chuyện xảy ra đều có dụng ý của nó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cũng đang cố gắng hết sức, xem xem làm thế nào mới có thể giải quyết triệt để chuyện trước mắt, sau đó đảm bảo cả hai người đều không gặp nguy hiểm.

Dù sao con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc cũng là thân nữ nhi,

nếu thật sự xảy ra chuyện, Diệp Thiên thì không sao, nhưng một cô gái thì thật sự trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Lúc đó thấy nàng mê man, tình trạng này dường như không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được, Diệp Thiên cũng luôn tìm cách.

Nếu không thật sự không biết phải làm sao.

Diệp Thiên lúc đó vẫn luôn nhẫn nại, hy vọng mọi chuyện có thể nhanh chóng được giải quyết.

Nhưng lại phát hiện con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc hoàn toàn không thể khống chế được, cũng không ngừng cử động trước mặt Diệp Thiên, cho nên Diệp Thiên không còn cách nào khác.

Để có thể ngăn chặn triệt để chuyện này, hắn trực tiếp ra tay đánh ngất nàng.

Mặc dù Diệp Thiên biết làm vậy có thể có chút không đúng, nhưng trước mắt chỉ có cách này mới có thể để hai người ở trong trạng thái an toàn, cho nên Diệp Thiên bất đắc dĩ phải dùng đến cách này.

Thật sự không biết nên dùng phương pháp nào mới có thể khiến hai người nhanh chóng loại bỏ triệt để chuyện này.

Lúc đó, con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc bị đánh ngất, cũng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ một mình mê man ngã xuống.

Diệp Thiên là một người vô cùng thông minh, hắn cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Chương 2302

Nhất định có người cố ý làm, hắn không có bất kỳ quan hệ nào với người đó.

Huống hồ có những chuyện hắn còn lo chưa xong.

Nhưng với tài trí thông minh của Diệp Thiên, hắn cũng sẽ không để người khác được như ý.

Cho nên lúc đó đánh ngất con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc, hoàn toàn không biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, vậy thì Diệp Thiên đành phải xông ra ngoài, sau đó rời khỏi căn phòng này, như vậy mới có thể đảm bảo hai người bình an vô sự.

Lúc đó, sau khi dùng xong mê hồn hương, Á Tác cũng không rời khỏi phòng Diệp Thiên.

Thực ra trong suốt quá trình này, trong lòng hắn còn lo lắng hơn bất kỳ ai.

Dù sao đó cũng là người phụ nữ hắn thích, những chuyện hắn làm đều là bị ép buộc bất đắc dĩ.

Nhưng không có bất kỳ ai có thể hiểu được trạng thái nội tâm của Á Tác.

Á Tác cũng không muốn làm vậy, nhưng bị ép buộc đành phải chọn cách làm tổn thương, nhưng lại không yên tâm.

Cho nên lúc đó hắn vẫn luôn đi đi lại lại ở xa.

Ngay lúc này, Diệp Thiên mang theo con gái tộc trưởng Xích Luyện Tộc bước ra khỏi phòng.

Lúc này, vô tình nhìn thấy Á Tác đang lảng vảng gần đó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên cảm thấy chuyện này nhất định không thoát khỏi liên quan đến hắn, vốn dĩ trước đó vì chuyện bí tịch, hắn và Diệp Thiên cũng có nhiều dây dưa, nếu không phải vì con gái của lão đại xuất hiện ngăn cản mọi chuyện, có lẽ bây giờ hắn đã tìm đến gây sự với Diệp Thiên rồi.

Vậy thì hiện giờ con gái của lão đại và hắn ở trong phòng, bị người khác dùng mê hồn hương, Diệp Thiên đã sớm đoán có người làm.

Nhưng không ngờ người này lại có thể làm ra chuyện ác độc như vậy.

Có thể thấy trong lòng Á Tác này bất lương đến mức nào.

Cho nên để có thể điều tra rõ ràng chuyện này, Diệp Thiên vội vàng giao con gái của lão đại cho tỳ nữ, bởi vì lúc đó nàng vừa đi qua đây, không biết tình hình thế nào, chỉ thấy đại tiểu thư của mình ngất đi, cho nên lúc đó trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

"Chăm sóc tốt cho đại tiểu thư nhà ngươi, đưa cô ấy về phòng trước, ta có chuyện khác cần làm, đừng hỏi gì cả." "Cũng đừng quản, chỉ cần nghe lời ta là được." Sau khi Diệp Thiên dặn dò xong những lời đó, đồng thời cũng vội vàng chạy về phía Á Tác.

Hắn phải làm rõ chuyện hôm nay, tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện tiếp diễn một cách không minh bạch như vậy.

Huống hồ hắn đã làm ra chuyện tổn hại như thế.

Diệp Thiên đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, vậy thì chuyện này chắc chắn có liên quan mật thiết đến hắn.

Cho nên lúc đó, hắn vội vàng đuổi theo, muốn làm rõ triệt để chuyện này.

Nếu thật sự có liên quan đến Á Tác, nhất định phải hỏi xem rốt

cuộc vì sao hắn lại làm vậy.

Chẳng lẽ hắn không biết làm vậy sẽ gây tổn thương sao?

Á Tác lúc đó cũng vội vàng chạy đi, hy vọng chuyện này có thể được giải quyết.

Cho nên trong lúc chạy trốn, hắn cũng không nhanh bằng Diệp Thiên, bị chặn lại sau đó.

Diệp Thiên trực tiếp bắt đầu chất vấn.

“Á Tác, chạy đi đâu?

Vì sao lại làm vậy?

Ngươi và ta có thù oán gì, nếu thật sự có bản lĩnh, hoàn toàn có thể công khai đối đầu với ta.” “Không cần thiết phải giở nhiều trò tiểu xảo như vậy, ngươi tưởng rằng dùng mê hồn hương trong phòng ta, ta không biết sao?” Vậy thì ngươi đã sai lầm lớn rồi, hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích, nếu không đừng hòng rời đi.

Chương 2303

Diệp Thiên thật sự vô cùng tức giận, cảm thấy làm vậy rõ ràng là đang đối đầu với hắn, huống hồ còn có lần một lần hai.

Diệp Thiên từ trước đến nay không bao giờ che giấu, nhưng những chuyện ác độc xảy ra trên người Á Tác, Diệp Thiên thật sự không thể chấp nhận được, cho nên hôm nay phải cho hắn một lời cảnh cáo, để hắn hiểu rõ rằng, hắn không dễ bắt nạt đâu.

Kỳ thực Á Tác cũng vô cùng vô tội, vốn dĩ cảm thấy chuyện này dù có hỏi cũng không nên hỏi hắn.

Nhưng nếu không phải người phụ nữ kia năm lần bảy lượt ép buộc, hắn lại có thể làm được gì.

Cho nên lúc đó Á Tác cũng không chọn cách nói dối, trực tiếp nói cho hắn biết rốt cuộc là chuyện gì.

"Diệp Thiên, ta cũng không muốn làm vậy, nhưng không còn cách nào khác, ta cũng bị ép buộc bất đắc dĩ, cũng hy vọng ngươi có thể hiểu, nếu có thể…" "Ta không thể nào làm ra chuyện như vậy." Lúc Á Tác trả lời câu hỏi của Diệp Thiên, cả người hắn cũng thật sự không thể nào thích ứng được với tâm tư của mình.

Diệp Thiên có thể nhìn ra được, Á Tác quả thực bị ép buộc.

Hắn tuyệt đối không phải người như vậy, nhưng bây giờ Diệp Thiên thật sự có thể cảm nhận được, mỗi một câu hắn nói đều là thật, vậy thì rốt cuộc là ai đã ép hắn làm chuyện như vậy?

"Á Tác, tuy ta và ngươi tiếp xúc không phải một hai ngày, nhưng người như ngươi ta cũng rất rõ." "Vậy rốt cuộc ai đã ép ngươi làm vậy?" Diệp Thiên tin tưởng Á Tác, nhưng phải tìm ra kẻ chủ mưu

đằng sau, rốt cuộc là ai đã làm chuyện này.

Mượn tay Á Tác để hãm hại hắn.

“Hôm đó sau khi nói chuyện với đại tiểu thư, tâm trạng ta không tốt, bèn chạy đến khách sạn uống rượu giải sầu.” “Tình cờ gặp một người lạ, một người phụ nữ, cô ta nói cho ta biết nên làm gì, lúc đầu ta cũng không muốn làm vậy.” “Nhưng dưới sự ép buộc của cô ta, nếu không cô ta sẽ tiết lộ thân phận thật của ta, cho nên lúc đó không còn cách nào khác, ta chỉ có thể làm vậy.” Á Tác từng câu từng chữ nói cho hắn biết, bởi vì những chuyện này đều là thật, không hề liên quan đến hắn.

Mặc dù chuyện này là do hắn ra tay, nhưng là bị ép buộc, cũng hy vọng Diệp Thiên có thể hiểu.

Bây giờ Diệp Thiên đã biết người đó là ai, vậy thì lúc đó hắn cũng yêu cầu Á Tác mau chóng dẫn hắn đi tìm người đó, nhất định phải hỏi cho rõ.

Xem xem rốt cuộc là ai?

Diệp Thiên đối với người này dường như cũng nảy sinh cảm giác tò mò, bất kể lần này rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng trước tiên lợi dụng Á Tác là không đúng, nếu muốn dùng âm mưu này lên người hắn, vậy thì Diệp Thiên phải tìm hiểu rõ đầu đuôi của người này.

Rốt cuộc là ai, vì sao lại muốn làm vậy.

Cho nên Diệp Thiên hy vọng trong quá trình Á Tác dẫn hắn đi tìm, có thể phát hiện ra một số manh mối.

Như vậy có thể biết được dụng ý của nàng, bất kể người này rốt cuộc muốn làm gì, Diệp Thiên cũng sẽ không dễ dàng tha cho nàng.

Cho nên lúc đó hai người đến phòng của Kiều Ương.

Diệp Thiên đến đó, phát hiện ra người mà mình từng thích trước đây, bèn có chút đau đầu.

Vốn dĩ Diệp Thiên nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, chưa bao giờ nghĩ rằng người này lại có liên quan đến mình.

Bởi vì Diệp Thiên ở đây không đắc tội với bất kỳ ai, trước tiên người này làm như vậy, chắc chắn cũng có vấn đề, nhưng từ đầu đến cuối lại xảy ra chuyện như vậy.

Diệp Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, hiện giờ Diệp Thiên muốn giải quyết chuyện này, vậy mà Á Tác lại ở đây.

Cho nên lúc đó hắn chỉ có thể để Á Tác đi trước, sau đó mới nói chuyện với người phụ nữ phiền muộn kia.

"Á Tác, ngươi đã dẫn ta đến đây rồi, vậy thì chuyện còn lại để ta và cô ta giải quyết, nên làm gì thì làm đi, đi đi." Vốn dĩ Á Tác vô cùng bất đắc dĩ, trong lòng cũng có chút không vui, nhưng lại không còn cách nào khác, hiện giờ Diệp Thiên đã nói vậy, chắc chắn phải mau chóng rời đi, nếu không cũng không biết nên đối mặt thế nào nữa.

"Kiều Ương, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Cô có biết làm vậy sẽ hủy hoại cô và cả đại tiểu thư không?" "Vì sao lại như vậy?

Vì sao không ngoan ngoãn ở lại nơi của mình." Bây giờ chỉ còn lại Diệp Thiên và hai người họ trong căn phòng này, cho nên không có bất kỳ ai.

Diệp Thiên cũng không cần phải giả vờ nữa, trực tiếp hỏi thẳng Kiều Ương, xem xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì.

Chương 2304

Vốn dĩ những chuyện xảy ra trước đây, bây giờ Diệp Thiên căn bản không muốn nhắc lại, huống hồ trên người hắn còn gánh vác những sứ mệnh.

Cho nên lúc đó chỉ hy vọng Kiều Ương có thể trở về dị vực.

"Làm gì sao, thực ra cũng không có gì, chỉ cần ở bên cạnh chàng, chẳng lẽ chuyện đơn giản như vậy chàng cũng không thể đồng ý sao?" Kiều Ương thực ra cũng đã nói rõ, tâm tư của nàng thực ra rất đơn giản, chỉ là muốn ở bên cạnh Diệp Thiên.

Dù chỉ lặng lẽ ở bên cạnh cũng được, không làm gì cả, nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng lúc đó Diệp Thiên thật sự không còn cách nào khác, để nàng ở lại bên cạnh, hắn có chuyện của mình cần phải xử lý.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đuổi nàng đi trước, sau đó mới tìm cách khác.

Nhưng lúc đó bất kể Diệp Thiên nói thế nào, nàng cũng không chịu đi, lúc này em gái của Kiều Ương cũng trở về.

Mọi chuyện thật sự khiến Diệp Thiên càng thêm đau đầu, cũng không biết nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi những chướng ngại vật này, nếu cứ đi theo hắn, vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Có những chuyện, hắn đều không có cách nào đối phó.

Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc, mình có phải đang gặp vận xui không.

Gặp phải những người này, đuổi cũng không đi được.

Diệp Thiên lúc đó đầu thật sự đặc biệt đau, vốn dĩ tiễn Kiều Ương đi đã là một cửa ải lớn.

Nhưng bây giờ em gái của nàng lại trở về, hắn cũng không biết nên đối phó thế nào, bởi vì phụ nữ là người khó đối phó nhất.

Nếu một người đã khó, vậy thì bây giờ lại thêm một người nữa.

Diệp Thiên muốn đuổi tất cả họ đi, nhưng làm vậy lại có vẻ quá tuyệt tình.

Nhưng nếu không làm vậy, hắn cũng không biết phải làm sao.

Dù sao có những chuyện, cần Diệp Thiên phải xử lý.

Nếu cứ để họ ở bên cạnh mình, dễ khiến người khác hiểu lầm không cần thiết.

Bây giờ Diệp Thiên mong muốn nhất là có thể gạt bỏ mọi chuyện, sau đó thuận lợi hoàn thành việc của mình.

Như vậy là mãn nguyện rồi, những chuyện còn lại thật sự không dám làm cũng không dám nghĩ.

Lúc đó, sau khi em gái của Kiều Ương trở về, bèn bắt đầu không ngừng kéo Diệp Thiên.

“Diệp Thiên, xem chàng thật là tốt quá, vừa hay đến lúc rồi, chàng đi dạo phố với ta được không?” “Nghe nói trên phố có nhiều đồ hay lắm, thật sự yêu không nỡ rời tay, lâu rồi ta chưa đi dạo phố, chàng đi cùng ta đi.” Diệp Thiên bất đắc dĩ, nhưng lại không còn cách nào khác, nếu từ chối nàng, nhất định sẽ làm tổn thương trái tim của hai người.

Bèn cùng nàng đi dạo phố, vốn dĩ Diệp Thiên là người ghét đi dạo phố nhất.

Nhưng lại không còn cách nào khác, lúc đó em gái của Kiều Ương vẫn luôn ở phía trước không ngừng mua sắm.

Hầu như mua rất nhiều thứ, bất kể có dùng được hay không, chỉ cần thích là mua hết.

Rồi để Diệp Thiên thanh toán, lúc đó Diệp Thiên bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Bởi vì có quá nhiều chuyện thật sự lo không xuể, cũng không nằm trong kế hoạch của hắn.

Nếu không cẩn thận làm sai một số chuyện, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Thiên không hy vọng chuyện như vậy xảy ra với mình, bèn bắt đầu ở phía sau thanh toán, mua mua.

Dù sao tiền của hắn cũng gặp tai ương.

Chương 2305

Lúc này, Diệp Thiên nhìn thấy một tên trộm, lập tức vội vàng đuổi theo.

Bởi vì tên trộm đó lúc đang trộm tiền, thật sự đặc biệt nhanh, người bị mất căn bản không hề hay biết.

Xem ra tên trộm này là một tên tội phạm có tổ chức, đã quen với những tình huống bất ngờ như vậy, cho nên người bình thường không thể nào phát hiện được.

Nhưng người như Diệp Thiên, có những chuyện chỉ cần hắn thấy bất bình đẳng, nhất định sẽ ra tay.

Bất kể người khác có báo đáp hay trả ơn gì cho hắn hay không, hắn chưa bao giờ yêu cầu những điều đó.

Chỉ hy vọng có thể dùng sức mọn của mình để giúp đỡ nhiều người cần giúp đỡ hơn.

Lúc đó, tên trộm vốn tưởng rằng mình làm việc kín kẽ, không ai biết được.

Bởi vì trước tiên người bị mất không cảm thấy, tiền của mình bị trộm, nhưng không ngờ lại bị Diệp Thiên ở không xa phát hiện.

Cho nên lúc đó hắn trực tiếp đuổi theo, sau khi bắt được tên trộm, đồng thời cũng lấy lại được túi tiền.

Diệp Thiên thật sự là một người tốt, sau khi lấy lại túi tiền cũng không nói gì, trực tiếp chạy đến trước mặt người bị mất nói: "Lần sau cẩn thận một chút, nếu không phải ta nhìn thấy túi tiền này, sớm đã bị tên trộm lấy đi không còn tung tích." Lúc đó, Diệp Thiên đưa túi tiền cho người bị mất, cũng dặn dò.

Người qua đường lúc đó cũng không hề hay biết đồ của mình bị trộm.

Cứ như không có chuyện gì xảy ra, ở đó chọn lựa những món đồ mình yêu thích.

Cho nên lúc đó thấy Diệp Thiên lấy lại túi tiền, cả người thật sự đặc biệt vui mừng, cũng cảm kích Diệp Thiên.

"Thật sự cảm ơn ngài quá, nếu không phải ngài lấy lại tiền, bây giờ ta không biết phải làm sao nữa." "Nếu đã là tiền ngài giúp ta tìm lại, ta phải cảm ơn ngài thật tốt." Người bị mất này quả là một người rất biết ơn, khi đối mặt với những ngày này, lúc lấy lại được túi tiền, trong lòng thật sự đặc biệt cảm kích, nước mắt sắp rơi xuống.

Mặc dù mất túi tiền, không nhất định có thể ảnh hưởng gì, nhưng không có tiền thật sự khó đi một bước.

Nếu lỡ như muốn mua đồ mà không có cách nào trả tiền, không chỉ mất mặt, mà chuyện cũng không giải quyết được.

Cho nên lúc đó để cảm ơn Diệp Thiên đã giúp tìm lại túi tiền, bèn mời về nhà làm khách.

"Nhà ta cách đây cũng không xa, hay là ngài đến nhà ta ăn một bữa cơm đạm bạc, cũng để ta cảm ơn ngài thật tốt." Diệp Thiên vốn là một người tốt như vậy, làm việc chưa bao giờ cần bất kỳ ai báo đáp.

Hoặc có cách cảm ơn khác, cho nên lúc đó trực tiếp từ chối người này.

"Cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, sau này ra ngoài, nhất định phải chú ý trên phố có trộm cắp không." "Bảo vệ tốt túi tiền của mình, còn chuyện đến nhà làm khách thì ta xin nhận lòng." Lúc Diệp Thiên từ chối người qua đường này, đang định kéo Kiều Ương rời đi, nhưng không ngờ lại bị giữ lại, bởi vì nàng muốn đến nhà người qua đường

làm khách.

“Diệp Thiên, chàng xem, người ta đã mời đến nhà làm khách rồi thì đi đi, từ chối người ta như vậy không tốt đâu.” “Dù sao chúng ta cũng không có việc gì, đi dạo nửa ngày rồi, hay là đến nhà người ta nghỉ ngơi một chút.” Lúc đó Kiều Ương liên tục yêu cầu Diệp Thiên đến nhà người qua đường làm khách, cho nên lúc đó không còn cách nào khác.

Hắn cũng chỉ có thể cùng người qua đường về nhà, trên đường đi Diệp Thiên cũng nói chuyện với hắn, biết được người qua đường này tên là A Tháp.

Đến nhà hắn, Diệp Thiên tưởng rằng đây là một gia đình giàu có, nhưng không ngờ nhà hắn thật sự vô cùng nghèo khổ.

Đồ đạc trong nhà cũng rất cũ kỹ, hoàn toàn không giống như những gì hắn nghĩ trước đó.

Lúc này Diệp Thiên đột nhiên lại nhận được mệnh lệnh của Thiên Đế, cả người lại vô cùng rối rắm.

Không biết nên làm thế nào cho phải.

Đương nhiên lúc đó Kiều Ương cũng có mệnh lệnh trong người, cho nên không còn cách nào khác.

Có những chuyện thật sự không thể nhìn vào những gì xảy ra trước mắt mà có thể phán đoán được, cho nên lúc đó Diệp Thiên thấy tình hình này, cộng thêm trạng thái của người qua đường, thật sự không biết nên quyết định thế nào.

Dù sao cũng đã đến rồi.

Vậy thì Diệp Thiên cũng không tiện nói thêm bất kỳ câu nào, đợi chuyện này kết thúc rồi.

Chương 2306

Sẽ dẫn Kiều Ương rời đi.

Có những chuyện liên tiếp xảy ra, đều không như mọi người mong đợi.

Nhưng ai lại biết được tiếp theo, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Bởi vì từng bước từng bước đều nằm trong kế hoạch kiểm soát, Diệp Thiên có lúc cũng không thể tưởng tượng được.

Tiếp theo sẽ chờ đợi vận mệnh.

Lúc đó sau khi Diệp Thiên và Kiều Ương đến, đồng thời người bị mất cũng vội vàng chuẩn bị một số món ăn.

Mặc dù không có gì ngon, nhưng ít nhất cũng là một tấm lòng của hắn, nếu không phải vì Diệp Thiên, tiền của hắn cũng không thể nào quay lại như vậy.

Bất kỳ ai khi đối mặt với chuyện như vậy, thực ra trong lòng đều đặc biệt căng thẳng, sợ hãi.

Nếu là một người giàu có, vậy thì mất một ít tiền bạc, có thể cũng là của đi thay người.

Cũng sẽ không có nhiều chuyện, nhưng đối với những người như thế này, cộng thêm một số vấn đề tồn tại.

Vậy thì thật sự không tốt để đi.

Lúc đó Diệp Thiên và Kiều Ương hai người cũng đang vừa uống rượu.

Nhưng vạn vạn cũng không thể ngờ được, Kiều Ương lại bỏ thuốc vào rượu của Diệp Thiên, trong lời nói cũng không ngừng châm

chọc.

Có chút đáng tiếc, dù sao trên người hắn còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, cho nên mục đích của nàng không chỉ là muốn ở bên cạnh hắn, ngược lại còn muốn lợi dụng Diệp Thiên, lấy được thứ mà mình muốn.

Vì chuyện này, Kiều Ương thật sự đã làm rất nhiều chuyện, hiện giờ Diệp Thiên từng bước từng bước rơi vào cạm bẫy, căn bản cũng không thể ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Thực ra nàng muốn đợi Diệp Thiên, sau khi uống cạn ly rượu này, cả người rơi vào trạng thái hôn mê.

Sẽ cướp đi bí tịch trên tay hắn, bởi vì dù sao chuyện này nếu không làm vậy.

Căn bản không đánh lại được hắn, Diệp Thiên cũng không thể nào từ trên người hắn lấy đi thứ này, cuốn bí tịch này bất kể là đối với Thiên Đình hay Ma Tộc, cũng như tất cả mọi người thực ra đều đang dòm ngó, đều muốn lấy được vào tay.

Nhưng cuốn bí tịch này âm kém dương sai lại trở về trên người Diệp Thiên, vậy thì có người đều không ngừng chú ý.

Hy vọng từ trên người hắn lấy đi thứ này.

Đương nhiên lúc đó Diệp Thiên mặc dù đã uống phải rượu có thuốc.

Nhưng sau lưng hắn vĩnh viễn đều có một người âm thầm ủng hộ, đó chính là Minh Hữu.

Bởi vì Minh Hữu trước đó cũng nhận lệnh của người mặc đồ đen, ở đó bảo vệ mọi hành động của Diệp Thiên.

Tuyệt đối không để hắn rơi vào khổ hải, cho nên lúc đó khi phát

hiện ra chuyện này, trực tiếp cướp đi.

Kiều Ương lúc đó không biết Minh Hữu là ai, bởi vì cướp đồ của nàng là tuyệt đối không cho phép.

Bèn hai người liền ra tay đánh nhau, nhưng với sức lực của Kiều Ương, nếu đối đầu với Minh Hữu.

Căn bản không phải là đối thủ của hắn, cho nên lúc đó Minh Hữu ra tay đánh bị thương Kiều Ương, đồng thời cứu đi Diệp Thiên.

Lúc đó vạn vạn cũng không thể ngờ, sẽ xảy ra chuyện như vậy, vốn tưởng rằng có thể thuận lợi lấy được bí tịch.

Đồng thời có thể trở về báo cáo, hiện giờ lại xuất hiện một người như vậy, không chỉ cứu đi Diệp Thiên, ngược lại còn mang theo cả bí tịch đi.

Cho nên lúc đó Kiều Ương thật sự có chút hối hận không thôi, chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Chương 2307

Cũng càng không thể ngờ sau lưng Diệp Thiên lại có nhiều người như vậy, nếu biết như vậy, nhất định sẽ lên kế hoạch thật tốt cho chuyện này.

Tuyệt đối không để thất thủ.

Bởi vì cơ hội không phải lúc nào cũng có, nếu không nắm bắt được, vậy thì mọi vấn đề đều không thể nào giải quyết được.

Huống hồ cuốn bí tịch này nhiều người như vậy đều đang quan tâm, cho nên lúc đó không mang Diệp Thiên đi.

Cũng trực tiếp mang đến bên cạnh người thần bí, nhưng Diệp Thiên hoàn toàn không biết những chuyện này.

Một mình bị giấu đi.

Tuy hiện tại con gái của tộc trưởng Xích Luyện Tộc đang ngất đi, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn nhớ kỹ sứ mệnh trên người.

Trước đó Thiên Đế đã bảo hắn lẻn vào Ma Tộc để thăm dò hư thực, vậy thì chuyện này Diệp Thiên chắc chắn sẽ hoàn thành với tốc độ nhanh nhất.

Nếu không trong lòng cũng sẽ có vướng bận, Diệp Thiên mỗi khi làm bất kỳ chuyện gì đều sẽ cố gắng làm một cách hoàn mỹ.

Cũng tuyệt đối không để Thiên Đế khó xử, hoặc thất vọng về mình, nếu Diệp Thiên không làm chuyện này, ai ép buộc cũng không làm được, nhưng nếu đã quyết tâm tiếp tục, vậy thì không có nhiệm vụ nào không hoàn thành được.

Cho nên lúc đó về điểm này, Thiên Đế cũng biết Á Tác có thể giúp đỡ, dù sao hắn cũng là người của Ma Tộc, nếu có hắn dẫn đường,

hoặc cho một vài gợi ý nhỏ, vậy thì việc vào Ma Tộc cũng không phải là chuyện khó.

Cho nên lúc đó Diệp Thiên nói với Á Tác: "Á Tác, có một chuyện cần ngươi giúp đỡ, nhưng nếu có ngươi giúp đỡ, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề nữa." "Ngươi là người của Ma Tộc, đối với mọi thứ trong Ma Tộc đều hiểu rõ như lòng bàn tay, cho nên lần này xin ngươi hãy dẫn ta vào Ma Tộc." Diệp Thiên và Á Tác hai người tuy không có nhiều giao lưu, nhưng ở Xích Luyện Tộc cũng đã giúp đỡ lẫn nhau.

Trong lòng rất rõ ràng, nếu Á Tác chịu giúp đỡ, vậy thì những vấn đề này chắc chắn đều có thể làm được.

Cho nên lúc đó Á Tác cảm thấy cũng không phải chuyện khó, huống hồ người trong Ma Tộc, đối với mọi thứ ở đó đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Nếu dẫn Diệp Thiên vào đó cũng không khó, cho nên lúc đó Á Tác cũng nói với Diệp Thiên: "Nếu ngươi đã nhờ ta giúp đỡ, cũng không phải là không được, vậy thì lúc trở về, ngươi hãy đóng giả làm thị vệ của ta." "Như vậy sẽ không bị người khác nghi ngờ, nếu ngươi ở trong Ma Tộc làm việc gì, ta cũng có thể tiếp ứng." Á Tác quả thực nguyện ý giúp đỡ Diệp Thiên, bởi vì bất kể sao mọi người cũng đều là bạn bè, nếu thật sự cần giúp đỡ.

Chắc chắn sẽ không từ chối, sau khi Diệp Thiên nghe Á Tác nói vậy, trong lòng càng thêm vui mừng.

Hắn biết có hắn ở đây, mọi chuyện đều sẽ vạn vô nhất thất, cũng sẽ không có bất kỳ chỗ nào khó khăn.

Cho nên sau khi Diệp Thiên chuẩn bị xong, cũng ngụy trang thành thị vệ của Á Tác, bèn cùng hắn trở về Ma Tộc.

Sau khi trở về đó, Diệp Thiên liền nhìn thấy Ma Tôn.

Nhìn thấy ấn ký đó, cho nên lúc đó Ma Tôn cảm thấy, tên tiểu thị vệ lúc này, nhất định không đơn giản như vậy.

Bèn bắt đầu không ngừng tra hỏi lai lịch của hắn.

“Ngươi là ai?

Lẻn vào Ma Tộc để làm gì?

Nếu hôm nay ngươi không nói rõ mọi chuyện.” “Vậy thì ngươi cũng đừng hòng rời đi, nếu thành thật khai báo, có thể sẽ giữ lại cho ngươi một mạng.

Lúc đó Diệp Thiên cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Cho nên lúc đó trong quá trình bị Ma Tôn tra hỏi, suýt chút nữa đã giết chết Diệp Thiên.

May mà có sự giúp đỡ của Á Tác, hắn mới có thể thuận lợi thoát ra ngoài.

Nhưng lúc này, Diệp Thiên tuy đã thoát khỏi nơi nguy hiểm, nhưng phong ấn của hắn đã bị khống chế linh lực, cho nên nếu muốn thi triển ra.

Thật sự là khó lại càng thêm khó.

Ngay từ đầu, Diệp Thiên không ngờ sẽ gặp phải nhiều vấn đề khó khăn như vậy.

Hoàn toàn không giống như những gì hắn dự liệu trước đó.